

Quan Lộ Thương Đồ

Contents

Quan Lộ Thương Đồ	25
1. Chương 1: Kiếp Này Kiếp Trước	25
2. Chương 2: Tai Nạn Định Sẵn Sẽ Xảy Ra.	27
3. Chương 3: Vận Mệnh Nghịch Chuyển	30
4. Chương 4: Đi Tìm Mạnh Mối	32
5. Chương 5: Gặp Lại Hứa Tư	35
6. Chương 6: Thục Nữ Dụ Hoặc	37
7. Chương 7: Tội Chứng Của Đường Học Khiêm	40
8. Chương 8: Chân Tướng Hữu Hạn	43
9. Chương 9: Tang Lễ Ở Đông Xã	46
10. Chương 10: Ba Người Hợp Mộ	49
11. Chương 11: Đi Tìm Bí Mật	51
12. Chương 12: Mười Năm Cách Biệt	54
13. Chương 13: Bí Mật Chưa Ai Biết	57
14. Chương 14: Thiếu Chút Nửa Thì	60
15. Chương 15: Phải Tin Vào Ai?	62
16. Chương 16: Lại Gặp Tang Lễ	65
17. Chương 17: Xoay Chuyển Bất Ngờ	67
18. Chương 18: Điều Tra Lại	70
19. Chương 19: Cô Bé Bị Mất Tiếng	72
20. Chương 20: Hãy Giải Bày Với Em	75
21. Chương 21: Nụ Hôn Đầu Bị Lãng Quên	78
22. Chương 22: Câu Chuyện Đằng Sau Cuốn Sổ	80
23. Chương 23: Chỉ Đồng Giận Dỗi	83
24. Chương 24: Vấn Đề Xi Nghiệp Gia Tộc	86
25. Chương 25: Bắt Nạt Cô Nhi Quả Phụ	88
26. Chương 26: Khoản Tiền Cứu Người	91
27. Chương 27: Yêu Tình Hại Người	94
28. Chương 28: Lựa Chọn Khó	96
29. Chương 29: Xua Hổ Đuổi Sói	99
30. Chương 30: Quân Từ Tham Tài	102
31. Chương 31: Tiệc Giả	105
32. Chương 32: Thị Trưởng Mời Rượu	107
33. Chương 33: Kẻ Ác Cần Kẻ Ác Trị. (1+2)	110
34. Chương 34: Giao Cuộc Đời Chị Cho Em	115
35. Chương 35: Mê Tình Trên Xe Buýt	118
36. Chương 36: Tạ Văn Tình Bất Ngờ Tới Thăm	121
37. Chương 37: Cứ Giao Cho Em Làm	124
38. Chương 38: Lừa Gạt Dụ Dối	127
39. Chương 39: Đại Lý Di Động	130
40. Chương 40: Mọi Việc Rồi Sẽ Ổn	132

41. Chương 41: Nhập Học - Chia Lớp	135
42. Chương 42: Nhập Học - Chia Lớp	138
43. Chương 43: Ấc Danh Rửa Không Sạch	141
44. Chương 44: Phỏng Vấn	143
45. Chương 45: Lại Lừa Đảo	146
46. Chương 46: Quảng Cáo Hồi Hộp	148
47. Chương 47: Vậy Mà Lại Thành Công	151
48. Chương 48: Nhiều Địa Bàn Hơn Nữa	154
49. Chương 49: Cha Con Tâm Sự	156
50. Chương 50: Thiếu Niên Xuân Mộng	159
51. Chương 51: Khó Khăn Của Hải Dụ	162
52. Chương 52: Chúng Ta Phải Làm Đại Lý Cấp Tỉnh. (1+2)	164
53. Chương 53: Cần Nhà Đầu Tư Mới	169
54. Chương 54: Đánh Tan Ý Định Của Đường Thanh	172
55. Chương 55: Chính Thái - Hải Thái	175
56. Chương 56: Quý Bại Gia Tử	177
57. Chương 57: Tâm Sự Của Hứa Tư	180
58. Chương 58: Muốn Tán Gái Là Phải Biết Nấu Ăn	183
59. Chương 59: Gặp Hứa Hồng Bá	188
60. Chương 60: Hoàn Cảnh Hoa Khôi Học Đường	191
61. Chương 61: Con Ghét Mẹ Mong	194
62. Chương 62: Giải Tỏa?	197
63. Chương 63: Vấn Đề Của Nhà Máy Tân Quang	200
64. Chương 64: Công Nhân Chặn Đường. (1+2)	203
65. Chương 65: Tổng Bồi Minh	208
66. Chương 66: Mọi Người Đều Muốn Vẹn Cả Đôi Đường	211
67. Chương 67: Khu Trưởng Mời Cơm	214
68. Chương 68: Khốn Cục Ở Hải Châu	218
69. Chương 69: Bao Thầu	221
70. Chương 70: Gian Mưu	223
71. Chương 71: Khí Phách Của Công Ty Mới	226
72. Chương 72: Tôi Là Học Sinh Cao Trung	230
73. Chương 73: Ra Giá Trên Trời Trả Giá Dưới Đất	232
74. Chương 74: Chuyển Đi Lên Tỉnh	235
75. Chương 75: Lại Tính Tay Không Bắt Giặc	238
76. Chương 76: Bà Chị Thật Lạnh Đạm	240
77. Chương 77: Mỹ Nữ Phòng 207	243
78. Chương 78: Cô Gái Hay Thẹn	246
79. Chương 79: Bảo Mẫu Cho Chỉ Đồng	249
80. Chương 80: Thành Tích Thi Giữa Kỳ	251
81. Chương 81: Một Công Đôi Ba Việc	254
82. Chương 82: Ở Đây Tôi Là Lão Đại	257
83. Chương 83: Không Nộp Tiền Thì Nghỉ Việc	260
84. Chương 84: Biến Cố Chen Ngang	263
85. Chương 85: Phương Án Đề Phòng	266
86. Chương 86: Quá Nhiều Mỹ Nữ Cũng Rắc Rối	269
87. Chương 87: Họp Phụ Huynh	272
88. Chương 88: Vẻ Đẹp Của Thành Phố	274
89. Chương 89: Đường Học Khiêm Gặp Hứa Hồng Bá	277
90. Chương 90: Ngộ Thiên Bảo	280
91. Chương 91: Bộ Mặt Hung Ác	283
92. Chương 92: Sử Dụng Nhà Máy Cũ	286
93. Chương 93: Nhỏ Nước Bọt Vào Mặt	289
94. Chương 94: Quan Thương Rối Rắm	292

95. Chương 95: Bàn Tính Trong Nhà	296
96. Chương 96: Xã Hội Đen Tối Trường	299
97. Chương 97	302
98. Chương 98	303
99. Chương 99: Túng Luận Quan Trường	303
100. Chương 100: Chui Đầu Vào Rọ	306
101. Chương 101: Thì Ra Kiếm Tiền Dễ Như Thế	308
102. Chương 102: Tuần Trăng Mật Hợp Tác	311
103. Chương 103: Ôn Nhu.	314
104. Chương 104: Nổi Đau Vcd	317
105. Chương 105: Đêm Tuyết.	320
106. Chương 106: Vụng Trộm	323
107. Chương 107: Hậu Quả Nghiêm Trọng	326
108. Chương 108: Chẳng Qua Cũng Chỉ Là Thỏa Hiệp	329
109. Chương 109: Di Truyền Mả, Biết Làm Sao Được	331
110. Chương 110: Cha Con Tâm Sự	334
111. Chương 111: Đồ Phi Đã Nhìn Thấy Gì?	337
112. Chương 112: Giải Thích Hoàn Mỹ	339
113. Chương 113: Dã Tâm Của Thiệu Chí Cương	342
114. Chương 114: Toan Tính Của Mỗi Người	345
115. Chương 115: Thịnh Thế Niên Hoa	347
116. Chương 116: Sinh Sự.	350
117. Chương 117: Tai Bay Vạ Gió	353
118. Chương 118: Hoàn Khố.	356
119. Chương 119: Nụ Hôn Đầu	359
120. Chương 120: Hướng Đi Của Khu Giải Trí.	362
121. Chương 121: Tiến Triển Nhỏ	365
122. Chương 122: Chuẩn Bị Rút Ra	368
123. Chương 123: Chặn Tài Lộ Của Người Khác	371
124. Chương 124: Cty Cổ Phần Hải Châu	373
125. Chương 125: Tập Đoàn Vạn Yến	376
126. Chương 126: Tạ Văn Tình Quay Về	378
127. Chương 127: Lời Mời	381
128. Chương 128: Giao Dịch Khu Giải Trí	384
129. Chương 129: Nhường Ra Món Lợi Nhỏ	386
130. Chương 130: Tiền An Ủi	389
131. Chương 131: Phố Thị	392
132. Chương 132: Đường Thanh Đi Bán Hàng	394
133. Chương 133: Phố Cổ Sa Điền	397
134. Chương 134: Kẹp Tóc Gậy Phong Ba	400
135. Chương 135: Tiền Bảo Đảm	403
136. Chương 136: Muốn Làm Người Xấu Không?	406
137. Chương 137: Thỏa Hiệp Bất Ngờ	409
138. Chương 138: Lại Lên Tỉnh Thành	412
139. Chương 139: Tai Nạn.	414
140. Chương 140: Nóng Bỏng	417
141. Chương 141: Vô Đề.	419
142. Chương 142: Đi Chơi Huệ Sơn Cùng Mỹ Nữ	422
143. Chương 143: Con Nhà Giàu	424
144. Chương 144: Lần Thứ Hai Âu Yêm	428
145. Chương 145: Biến Cố Sinh Ra Từ Tai Nạn.. . . .	430
146. Chương 146: Nhà Ở Tạm Thời	433
147. Chương 147: Mua Điện Tử Thanh Đạt	435
148. Chương 148: Đổi Tên Ái Đạt	439

jRRX *?QÆM; jRR, JK+ æQ+X *?XMXhXUX+ 5X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jRkX *?QÆM; jRk, XÊT XÊX+ 5X
jRjX *?QÆM; jRj, L[L?•M G'XJXKX>¼ X
jR9X *?QÆM; jR9, L?'XhX >X
jR8X *?QÆM; jR8XaXEM X'X
jReX *?QÆM; jReXaXEM X'X
jRdX *?QÆM; jRd, •K JQmXaXEM X'X
jR3X *?QÆM; jR3, h`Ê QwXhX Q X?XMX
jRNX *?QÆM; jRN, æ K LX nXv XMXhX Q X
jkyX *?QÆM; jky, h?' a€i " ^M; X' X
jkrX *?QÆM; jkR, :B^B Zmv i *?QMX? X'X
jkkX *?QÆM; jkk, h¢ EB K L KXaXEM X'X
jkjX *?QÆM; jkj, E?-M; *-MXS X^a XQXMX; X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jk9X *?QÆM; jk9, Pm hQ h`QM; oQ XMX' X+ X hX^aQ X X X X X X X X X X X X X X X
jk8X *?QÆM; jk8, E?Q^aM GQÆM; XyXoXMX
jkeX *?QÆM; jke, *?ŠM; B GXKL XQXhX
jkdX *?QÆM; jkd, S?QÆM; •M :B^B XZ XvXi X'¼ M :XBX X X X X X X X X X X X X
jk3X *?QÆM; jk3, h¢ *?B K G XBXs X'K>B XMX X X X X X X X X X X X X X X X X X
jknX *?QÆM; jkN, S?^B L?QìM; XaQ XMX XBX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jyyX *?QÆM; jyy, hB M æ^2 *O h`QÆMX X hX BX>XMX? X X X X X X X X X X X X X
jJRX *?QÆM; jJR, J!M æ^2X* XÆBX
jjkX *?QÆM; jjk, > BX *X XE X
jjjX *?QÆM; jjj, h•M *K X hX QìM; X
jj9X *?QÆM; jj9, h? v æ`XB X'X XE X æ^0 X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jj8X *?QÆM; jj8, *? S?9+XL X!X QMX
jjeX *?QÆM; jje, aU h^2M h¢B XOX XSX hXQ X X X X X X X X X X X X X X X X X X
jJdX *?QÆM; jJd, æBXaXBX Xa X
jj3X *?QÆM; jj3, aU EB M J¢B •K í S?X XmxMX *X+X X X X X X X X X X X X X X
jjNX *?QÆM; jjN, E?-M; æQÊ+ S?€ >ÄMX X!BX :¼ BX æ- X X X X X X X X X X X
j9yX *?QÆM; j9y, S?^B aXnX LX?Xo XGBX
j9RX *?QÆM; j9R, .QÆM; æXMX; XQ+ X hX vX X X X X X X X X X X X X X X X X X
j9kX *?QÆM; j9k, *?mv M æBXhX X, X
j9jX *?QÆM; j9j, JX>Q X+X
j99X *?QÆM; j99, .B T :BX M; X XBXMX
j98X *?QÆM; j98, o'M æ X-M X'¼ M; X
j9eX *?QÆM; j9e, S?XBXs XMXGX! BX
j9dX *?QÆM; j9d, L!BXG Q X
j93X *?QÆM; j93, X* XBXo X
j9NX *?QÆM; j9N, L; QìB æSXM XæM; Xa Xn X X X X X X X X X X X X X X X X X
j8yX *?QÆM; j8y, JK :BX æ^0 * X+ X
j8RX *?QÆM; j8R, h¢ :B XL XŠM X?XMX
j8kX *?QÆM; j8k, æ K h`,M; hXY X' X+X* X+X X X X X X X X X X X X X X X X X
j8jX *?QÆM; j8j, hW >¼+ "b M XJX BXJXi X X X X X X X X X X X X X X X X X X
j89X *?QÆM; j89, h€ æ QaXiXL X•M X
j88X *?QÆM; j88, * Q h`mM; S?^B Xh XBXhX`M X nX@X X X X X X X X X X X X X
j8eX *?QÆM; j8e, h?' h`QìM; .-M h`X LXMKSX SX+ X XXT X X X X X X X X X X X
j8dX *?QÆM; j8d, æB M hYXE XQ XQÆMX
j83X *?QÆM; j83, aB X XTXoX/X
j8NX *?QÆM; j8N, :B€ h`` *O XBXmX*XT X+X/ X X X X X X X X X X X X X X X X
jeyX *?QÆM; jey, *XKX_XBX
jeRX *?QÆM; jeR, ob h?B hQ`M Zm X+JX SX? XMXæXmX X X X X X X X X X X X X
jekX *?QÆM; jek, *?mv M LX? X* Xmx> XBX X X X X X X X X X X X X X X X X X
jejX *?QÆM; jej, G¢B æ m æ-XmXo X :B XhX+ X X X X X X X X X X X X X X X X
je9X *?QÆM; je9, S?9 ZmwX> XE M X; Qì X X X X X X X X X X X X X X X X X X

473. Chương 473: Vũ Nữ	1386
474. Chương 474: Ba Người Ngủ Chung	1389
475. Chương 475: Lý Tưởng Chủ Nghĩa	1392
476. Chương 476: Thương Nhân Hong Kong	1394
477. Chương 477: Nhóm Triệu Phú Mới	1397
478. Chương 478: Từ Học Bình Sắp Điều Đi	1400
479. Chương 479: Đêm Gió Tuyết	1402
480. Chương 480: Hình Tượng Hồng Hết Cả	1405
481. Chương 481: Ra Uy	1408
482. Chương 482: Xung Đột.	1411
483. Chương 483: Chờ Bom Tấn.	1413
484. Chương 484: Cả Đám Bề Mặt	1416
485. Chương 485: Thiếu Phụ Động Tình	1418
486. Chương 486: Ái Đạt Chẳng Là Cái Gì	1420
487. Chương 487: Một Cơ Hội Khác	1423
488. Chương 488: Dụng Tâm Sâu Xa	1425
489. Chương 489: Hốt Tay Trên	1428
490. Chương 490: Tham Vọng Kỹ Thuật	1431
491. Chương 491: Sơ Hở Trong Hợp Đồng?	1433
492. Chương 492: Thanh Dao Trên Chữ Sắc	1436
493. Chương 493: Có Thể Mà...	1439
494. Chương 494: Miếng Thịt Béo	1441
495. Chương 495: Hai Chú Cháu	1444
496. Chương 496: Khí Độ Kinh Doanh	1447
497. Chương 497: Ném Đá Xuống Giếng	1452
498. Chương 498: Hoan Nghênh Gia Nhập	1455
499. Chương 499: Tới Tân Vu Nghỉ Ngơi	1458
500. Chương 500: Đêm Trăng Trên Núi	1461
501. Chương 501: Ăn Tết Ở Bắc Kinh	1463
502. Chương 502: Chuyện Cái Đũa	1465
503. Chương 503: Kỷ Niệm Vương Tiểu Ba	1468
504. Chương 504: Đi Dallas	1471
505. Chương 505: Hạng Mục Điện Thoại Di Động	1473
506. Chương 506: Kiếp Sống Lang Bạt	1476
507. Chương 507: Chỉ Là Hạng Đầu Cơ	1478
508. Chương 508: Đau...	1481
509. Chương 509: Vợ Bạn	1484
510. Chương 510: Cô Gái Tiếp Thị	1486
511. Chương 511: Không Thấu	1489
512. Chương 512: Câu Hỏi	1492
513. Chương 513: Mua Dây Buộc Mình	1494
514. Chương 514: Giường Đông Kích Tây	1497
515. Chương 515: Tiếp Viên Hàng Không	1500
516. Chương 516: Dắt Mối	1502
517. Chương 517: Hoàn Khố Kinh Thành	1505
518. Chương 518: CLB Sang Nghệ	1507
519. Chương 519: Đi Mua Nhà	1509
520. Chương 520: Đàm Phán Tốc Độ	1512
521. Chương 521: Ngang Tàng Gặp Phải Hoàn Khố	1514
522. Chương 522: Điện Tử Liên Tín	1517
523. Chương 523: Thăm Dò	1520
524. Chương 524: Địa Vị Kinh Tế	1522
525. Chương 525: Ai Khuất Phục Ai	1525
526. Chương 526: Chơi Xấu Quá	1527

527. Chương 527:	Thành Tích Chối Lò	1530
528. Chương 528:	Bảo Vệ Môi Trường	1532
529. Chương 529:	Vẫn Chưa Vừa Lòng	1534
530. Chương 530:	Không Tin Nữa	1537
531. Chương 531:	Lừa Đảo	1539
532. Chương 532:	Chiều Mưa Ở Hong Kong	1542
533. Chương 533:	Giống Hệt Nhau	1545
534. Chương 534:	Cơn Giận Giả Tạo	1547
535. Chương 535:	Tạ Kiếm Nam Thay Đổi Rồi	1550
536. Chương 536:	Quá Thông Minh	1553
537. Chương 537:	Không Ngồi Yên Được Nữa	1556
538. Chương 538:	Người Ta Đấu Đá Nhau	1560
539. Chương 539:	Làm Đề Tài Cho Người Khác	1562
540. Chương 540:	Khách Đến Từ Kinh Thành	1565
541. Chương 541:	Một Tháng Của Diêu Văn Thịnh	1568
542. Chương 542:	Kế Hoạch Khu Khoa Học Công Nghệ	1571
543. Chương 543:	Vườn Sồi	1574
544. Chương 544:	Ai Ra Mặt	1577
545. Chương 545:	Phá Bể Cùng Đan Lưới	1580
546. Chương 546:	Hạ Bậc Đón Chào	1585
547. Chương 547:	Dưới Địa Đồ Lộ Dao Găm	1589
548. Chương 548:	Phá Vỡ Yên Lặng	1593
549. Chương 549:	Lộn Xộn	1596
550. Chương 550:	Đổi Chỗ	1601
551. Chương 551:	Địch Ta	1605
552. Chương 552:	Sắc Dụ	1608
553. Chương 553:	Vở Kịch Rẻ Tiền	1610
554. Chương 554:	Đánh Cuộc	1613
555. Chương 555:	Trố Mắt	1616
556. Chương 556:	Khẩn Trương Và Kích Thích	1619
557. Chương 557:	Điều Kiện	1621
558. Chương 558:	Ra Tay	1624
559. Chương 559:	Một Trận Thành Danh	1626
560. Chương 560:	Không Thiếu Tiền	1629
561. Chương 561:	Dệt Lưới Và Xé Lưới.	1632
562. Chương 562:	Hi Vọng Và Thất Vọng	1634
563. Chương 563:	Chỉ Là Một Trở Ngại Nhỏ	1637
564. Chương 564:	Ngưỡng	1639
565. Chương 565:	Đêm Ở Hương Cách Lý Lạp	1642
566. Chương 566:	Hành Lang Số	1645
567. Chương 567:	Lâu Rồi Chưa Về Hải Châu	1647
568. Chương 568:	Tháng Cuối Cùng Đời Học Sinh	1650
569. Chương 569:	Đợi Con Mồi Vào Bẫy	1653
570. Chương 570:	Đêm Ôn Thi Ở Trường	1656
571. Chương 571:	Trước Cơn Bão	1659
572. Chương 572:	Hồi ức Thi Tốt Nghiệp	1661
573. Chương 573:	Thợ Săn Hành Động	1663
574. Chương 574:	Quái Thai Nhà Họ Tạ	1666
575. Chương 575:	Cá Mập Rình Mồi	1669
576. Chương 576:	Tự Bêu Xấu Mình	1672
577. Chương 577:	Bão Tố Tập Kích	1674
578. Chương 578:	Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục	1677
579. Chương 579:	Hai Cảnh Đối Lập	1680
580. Chương 580:	Tổn Thất Tỷ Giá	1682

[illegible]

797. Chương 797:	Tính Toán Của Mỗi Bên.	2245
798. Chương 798:	Hả Giận	2247
799. Chương 799:	Cạnh Tranh Thấp Kém	2250
800. Chương 800:	Đi Trước Một Bước.	2255
801. Chương 801:	Tin Tháng Ba.	2257
802. Chương 802:	Điện Tử Hoa Hạ	2260
803. Chương 803:	Toshiba Và Samsung	2262
804. Chương 804:	Cô Sợ Tôi À?	2265
805. Chương 805:	Mua Áo	2268
806. Chương 806:	Trộm	2271
807. Chương 807:	Làm Sao Bây Giờ ?	2275
808. Chương 808:	Mầm Họa.	2277
809. Chương 809:	Đầu Cửa	2280
810. Chương 810:	Nước Ở Đầu Cũng Sâu	2283
811. Chương 811:	Sức Mạnh Ẩn Hình	2285
812. Chương 812:	Buổi Tọa Giảng	2288
813. Chương 813:	Tức Hộc Máu	2290
814. Chương 814:	Giá Trị Của Đất Hiếm	2295
815. Chương 815:	Chiến Lược Quốc Gia	2297
816. Chương 816:	Nhiệt Tình Cộng Ngụ Dốt.	2300
817. Chương 817:	Đường Anh Bồi	2302
818. Chương 818:	Đề Tài Mới	2307
819. Chương 819:	Lại Là Mistui	2309
820. Chương 820:	Hai Sự Lựa Chọn	2312
821. Chương 821:	Xảy Ra Chuyện Rồi	2314
822. Chương 821:	Xảy Ra Chuyện Rồi	2317
823. Chương 822:	Dầu Quá Kín	2320
824. Chương 823:	Giải Cứu	2325
825. Chương 824:	Câu Đố	2328
826. Chương 825:	Thất Vọng Chưa?	2330
827. Chương 826:	Nhập Cuộc	2333
828. Chương 827:	Quân Đội Luôn Ẩn Đằng Sau	2340
829. Chương 828:	Ở Ngoài Không Ở Trong	2342
830. Chương 829:	Phản Bội Quốc Gia	2348
831. Chương 830:	Indo Tháng 5	2352
832. Chương 831:	Lời Nói Dối Thiện Chí	2357
833. Chương 832:	Lễ Bán Hàng	2363
834. Chương 833:	Kẻ Nhỏ	2368
835. Chương 834:	Án Lớn	2370
836. Chương 835:	Bắt Gian Trên Giường	2372
837. Chương 836:	Sống Trong Lo Sợ	2377
838. Chương 837:	Chấp Pháp Thị Dung	2382
839. Chương 838:	Kỳ Ngộ	2386
840. Chương 839:	Thương Xã Tổng Hợp	2392
841. Chương 840:	Hiếu Rồi	2394
842. Chương 841:	Dã Tâm Không Nhỏ	2397
843. Chương 842:	Mitsui Hành Động	2399
844. Chương 843:	Thế Trận Hoàn Tráng.	2404
845. Chương 844:	Mâu Thuẫn Nội Bộ.	2406
846. Chương 845:	Em Chị Là Ai Chứ	2409
847. Chương 846:	Trao Đổi Lợi Ích	2411
848. Chương 847:	Trận Doanh Kỹ Thuật	2414
849. Chương 848:	Cô Gái Xinh Đẹp.	2419
850. Chương 849:	Mượn Thế Trên Bữa Tiệc	2422

851. Chương 850:	Buồn Ngủ Thì Gặp Chiêu Manh	2425
852. Chương 851:	Hải Vận Nam Dương	2427
853. Chương 852:	Trọng Tâm	2429
854. Chương 853:	Công Nghiệp Nhẹ Hải Liên	2431
855. Chương 854:	Hiệp Đàm Chính Thức	2433
856. Chương 855:	Lợi Ích Lớn Nhất, Căn Bản Nhất	2435
857. Chương 856:	Mê Tình Dưới Ánh Trăng	2436
858. Chương 857:	Bị Người Chặn Ở Sân Bay	2438
859. Chương 858:	Né Tránh	2442
860. Chương 859:	Mặt Dày	2444
861. Chương 860:	Lo Lắng Bị Đuổi Về	2446
862. Chương 861:	Tận Nghĩa Vụ Của Sinh Viên	2448
863. Chương 862:	Đảo Đông Sơn	2450
864. Chương 863:	Xây Cảng Hoặc Là Kế Hoạch Bình	2452
865. Chương 864:	Ý Loạn Tình Mê Đêm Giông Tố	2456
866. Chương 865:	Kích Tình Đêm Giông Tố	2460
867. Chương 866:	Mùa Lũ	2462
868. Chương 867:	Tình Thế Mạnh Hơn Người	2465
869. Chương 868:	Phong Ba Tịnh Cầu	2468
870. Chương 869:	Kẻ Nấp Sau Màn Sắp Xuất Hiện	2472
871. Chương 870:	Địa Đầu Xà	2474
872. Chương 871:	Khu Bàng Hộ	2477
873. Chương 872:	Tình Thế Nghiêm Trọng	2479
874. Chương 873:	Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng	2481
875. Chương 874:	Ngay Mặt Chỉ Trích	2483
876. Chương 875:	Bánh Trôi Bị Tai Bay Vạ Gió	2485
877. Chương 876:	Trận Chiến Phòng Lụt	2489
878. Chương 877:	Vỡ Đê	2497
879. Chương 878:	Đê Đất Giữa Thành	2499
880. Chương 879:	Đòn Thẳng Mặt.	2501
881. Chương 880:	Nghiêm Túc Điều Tra	2503
882. Chương 881:	Điều Chỉnh Nhân Sự Ở Hải Châu.	2508
883. Chương 882:	Tịch Dương Trên Đê	2511
884. Chương 883:	100 Triệu.	2515
885. Chương 884:	Trò Chuyện Đầu Giường	2518
886. Chương 885:	Khoản Vay Cứu Nạn.	2523
887. Chương 886:	Bóng Đêm Bao Phủ	2526
888. Chương 887:	Tạ Gia Quyết Liệt	2530
889. Chương 888:	Nghiêm Văn Giới Khó Nhìn Thấu.	2535
890. Chương 889:	Xuân Tâm Thiếu Nữ Không Như Vẽ Bề Ngoài.	2538
891. Chương 890:	Bóng Em Nơi Đâu	2540
892. Chương 891:	Sau Khi Say Rượu.	2543
893. Chương 892:	Bắt Gian Tại Trận.	2545
894. Chương 893:	Chuyện Phúc Táp Rồi.	2547
895. Chương 894:	Cô Vợ Nhỏ Và Quân Cờ	2549
896. Chương 895:	Đội Ngũ Cố Vấn Chiến Lược	2557
897. Chương 896:	Ý Đồ Của Nghiêm Văn Giới.	2559
898. Chương 897:	Hoàn Viên Của Trương Tri Phi.	2561
899. Chương 898:	Lợi Ích Chia Đều.	2564
900. Chương 899:	Mỹ Sắc Dụ Hoặc	2567
901. Chương 900:	Cảm Lạnh.	2569
902. Chương 901:	Nốt Ruồi Nửa Thân Dưới	2571
903. Chương 902:	Tình Một Đêm	2576
904. Chương 903:	Khởi Điểm Của Đường Học Khiêm	2579

905. Chương 904:	Quan Hệ Phức Tạp	2584
906. Chương 905:	Loại Bỏ Nhân Tố Nguy Hiểm	2586
907. Chương 906:	Lấy Lòng Giới Công Tử Kinh Thành.	2591
908. Chương 907:	Phối Hợp Rèn Rỉ.	2593
909. Chương 908:	Cộng Cỏ Cứu Mạng.	2596
910. Chương 909:	Thương Trường.	2598
911. Chương 910:	Tuần Lễ Quốc Khánh	2601
912. Chương 911:	Đi Chơi Cùng Giai Nhân	2603
913. Chương 912:	Suy Nghĩ Đối Với Củ Cải Và Cái Hồ	2605
914. Chương 913:	Đến Vườn Sồi	2608
915. Chương 914:	Mẹ Con Như Hoa	2610
916. Chương 915:	Số Phận	2612
917. Chương 916:	Âm Mưu Đánh Tennis	2614
918. Chương 917:	Tân Thành Hội Giai Nhân	2618
919. Chương 918:	Trương Khác Trộm Gà Bất Thành	2620
920. Chương 919:	Thế Giới Của Ba Người	2625
921. Chương 920:	Lo Lắng Của Đào Tấn.	2630
922. Chương 921:	Lời Chào Hỏi Của Địa Đầu Xà.	2632
923. Chương 922:	Đáp Trả	2635
924. Chương 923:	Áp Lực Từ Cẩm Hồ	2638
925. Chương 924:	Trì Tá Tú Tàng Hành Động	2642
926. Chương 925:	Quý Nhân Tới.	2644
927. Chương 926:	Mông Học Khánh.	2647
928. Chương 927:	Chuyện Nhà Mông Nhạc.	2649
929. Chương 928:	Ra Khơi	2652
930. Chương 929:	Quan Viên Uống Xuân Được.	2655
931. Chương 930:	Tiệc Tối Dưới Cây Quế Hoa.	2657
932. Chương 931:	Thời Thế Thay Đổi.	2660
933. Chương 932:	Giết Địch Một Vạn	2663
934. Chương 933:	Jav	2665
935. Chương 934:	Tứ Cự Đầu Linh Vực Mới.	2667
936. Chương 935:	Mạng Âm Nhạc Trực Tuyến.	2669
937. Chương 936:	Dã Tâm Ngôi Vương.	2672
938. Chương 937:	Mộng Tưởng Của Anh Là Gì?	2675
939. Chương 938:	Tâm Đầu Ý Hợp.	2678
940. Chương 939:	Mọi Người Đều Có Trận Doanh.	2680
941. Chương 940:	Xuống Dốc.	2682
942. Chương 941:	Một Người Không Ngờ Tới.	2685
943. Chương 942:	Biến Cố Đột Ngột	2687
944. Chương 943:	Có Những Điều Chẳng Thể Dự Phòng Được.	2689
945. Chương 944:	Ngực To Không Phải Là Vô Dụng.	2691
946. Chương 945:	Thăm Hỏi Và Báo Cáo	2694
947. Chương 946:	Là Kẻ Nào?	2701
948. Chương 947:	Cô Gái Dưới Mưa Và Tên Đại Sắc Lang.	2703
949. Chương 948:	Bệnh Nan Y.	2706
950. Chương 949:	Ra Viện	2709
951. Chương 950:	Vụ Bất Gian Thảm Nhất.	2712
952. Chương 951:	Con Bướm Cực To(1)	2714
953. Chương 952:	Con Bướm Cực To(2)	2716
954. Chương 953:	Điều Chỉnh Chiến Lược Của Samsung	2718
955. Chương 954:	Hội Nghị 29 Người	2720
956. Chương 955:	Chiến Lược Được Ăn Cả Ngã Về Không	2723
957. Chương 956:	Lôi Tắt	2727
958. Chương 957:	Phòng Chat Trường Đh Đông Hải	2731

959. Chương 958: Điện Thoại Di Động Bảo Thạch	2735
960. Chương 959: Nghìn Vàng Đổi Nụ Cười	2737
961. Chương 960: Tâm Tư Của Trương Khác	2739
962. Chương 961: Hành Trình Kim Sơn	2744
963. Chương 962: Công Trình Hình Tượng Nhất Định Phải Làm	2747
964. Chương 963: Xem Chim	2749
965. Chương 964: Tiềm Lực Của Thị Trường Bất Động Sản	2751
966. Chương 965: Ăn Cơm Trước Kềng	2753
967. Chương 966: Thương Nghiệp Và Chính Trị	2757
968. Chương 967: Tuyết Rơi.	2759
969. Chương 968: Tính Toán Trước.	2762
970. Chương 969: Đính Hôn.	2764
971. Chương 970: Có Cần Tình Cờ Gặp Không?	2766
972. Chương 971: Bị Gái Săn.	2769
973. Chương 972: Trò Chơi Nguy Hiểm.	2772
974. Chương 973: Sau Khi Say Rượu.	2774
975. Chương 974: Khẩu Đầu.	2777
976. Chương 975: Chuyến Du Hành Tình Ái	2779
977. Chương 976: Chuyện Tốt Bị Cắt Ngang.	2781
978. Chương 977: Mỹ Nữ Luôn Thuộc Về Bọn Mặt Trắng	2784
979. Chương 978: Đặc Quyền.	2786
980. Chương 979: Bắt Về Đoàn Hiệp Trợ Điều Tra.	2789
981. Chương 980: Muốn Nhỏ Bật Rể.	2791
982. Chương 981: Kế Hoạch Binh.	2794
983. Chương 982: Kim Tự Tháp Quyền Lực.	2796
984. Chương 983: Nhà Tắm.	2799
985. Chương 984: Cô Vợ Nhỏ Đáo Đế.	2801
986. Chương 985: Có Qua Có Lại.	2803
987. Chương 986: Đêm Đầu Năm.	2805
988. Chương 987: Nhiều Tin Bất Ngờ.	2808
989. Chương 988: Từ Đêm Tới Ngày	2811
990. Chương 989: Tiệc Nhà.	2815
991. Chương 990: Không Có Tiền Vẫn Có Thể Đọc Sách.	2818
992. Chương 991: Lợi Ích Thương Nghiệp.	2820
993. Chương 992: Nhiều Phía Ủng Hộ.	2823
994. Chương 993: Dụ Dỗ Con Gái Nhà Lành.	2825
995. Chương 994: Gà Chó Thăng Thiên	2827
996. Chương 995: Hành Động Bất Giữ	2830
997. Chương 996: Nghe Trộm.	2835
998. Chương 997: Bỏ Trốn.	2838
999. Chương 998: Gánh Trách Nhiệm.	2840
1000. Chương 999: Tin Tức Xấu.	2842
1001. Chương 1000: Thành Tích Tốt Quá Cũng Đau Đầu.	2846
1002. Chương 1001: Lỗ Hổng Hé Mở	2849
1003. Chương 1002: Không Thể Yên Lặng Xem Biển	2851
1004. Chương 1003: Tranh Quyền Đoạt Thế	2855
1005. Chương 1004: Kế Sách Ứng Đối	2857
1006. Chương 1005: Mộng Xuân	2861
1007. Chương 1006: Hoa Tỷ Muội.	2864
1008. Chương 1007: Diên Cuồng Giấy Phép Di Động.	2867
1009. Chương 1008: Nhường Chỗ Ngồi.	2869
1010. Chương 1009: Tôi Cho Cuốn Xéo Hết.	2872
1011. Chương 1010: Chinh Phục Mãi Mãi.	2874
1012. Chương 1011: Chuyện Phải Tới Rồi Sẽ Tới.	2877

1013.	Chương 1012:	Làn Sóng Internet.	2879
1014.	Chương 1013:	Chẳng Chịu Thua Kém.	2882
1015.	Chương 1014:	Không Tham Gia.	2884
1016.	Chương 1015:	Thế Nào Là Dụ Hoặc.	2886
1017.	Chương 1016:	Lại Tới Ngắm Chim.	2889
1018.	Chương 1017:	Ba Ông Trời Con	2891
1019.	Chương 1018:	Viếng Thăm Bí Mật Trong Đêm.	2896
1020.	Chương 1019:	Đau Đầu.	2901
1021.	Chương 1020:	Phương Án Dự Phòng.	2903
1022.	Chương 1021:	Đùa Giỡn Trong Bồn Tắm.	2905
1023.	Chương 1022:	Âm Mưu Kinh Động	2908
1024.	Chương 1023:	Để Tôi Ở Lại Perth.	2912
1025.	Chương 1024:	Nhân Tuyển Thay Thế.	2915
1026.	Chương 1025:	Được Quen Là May Mắn.	2917
1027.	Chương 1026:	Kế Hoạch Lớn.	2919
1028.	Chương 1027:	Khiến Bao Người Chú Ý	2921
1029.	Chương 1028:	Trần Phi Dung Bị Bệnh	2925
1030.	Chương 1029:	Thế Giới Này Sao Quá Điên Cuồng	2930
1031.	Chương 1030:	Lửa Giận Khó Ất.	2933
1032.	Chương 1031:	Cái Tát Bất Ngờ	2935
1033.	Chương 1032:	Cô Ấy Là Thư Ký Của Tôi.	2941
1034.	Chương 1033:	Sắp Tới Rồi	2943
1035.	Chương 1034:	Bối Rối.	2945
1036.	Chương 1035:	Thêm Một Thư Ký.	2947
1037.	Chương 1036:	Thành Tích Của Cao Khoa Kv.	2949
1038.	Chương 1037:	Bực Bội Trong Lòng	2951
1039.	Chương 1038:	Buổi Giới Thiệu Chấn Động.	2955
1040.	Chương 1039:	Lời Cảnh Báo Sớm.	2957
1041.	Chương 1040:	Phong Cách Nha Nội.	2959
1042.	Chương 1041:	Bản Tính Của Nha Nội	2961
1043.	Chương 1042:	Tiếng Tầm Thối Hoác.	2967
1044.	Chương 1043:	Truyền Thuyết Nhị Thế Của Đh Đông Hải	2969
1045.	Chương 1044:	Ở Hoàng Hậu Người Ta Gọi Tôi Là Tiểu Tuyết	2973
1046.	Chương 1045:	Trợ Giúp Thiếu Nữ Sa Chân.	2977
1047.	Chương 1049:	Đào Tạo Thư Ký.	2979
1048.	Chương 1050:	Té Ngã.	2982
1049.	Chương 1051:	Hiệp Nghị Hoà Giải Bị Chơi Xấu	2984
1050.	Chương 1052:	Áp Lực Tài Chính	2990
1051.	Chương 1053:	Khi So Sánh Thì Thật Keo Kiệt	2993
1052.	Chương 1054:	Con Kiến Hôi Ngược Nhìn Đại Thụ	2995
1053.	Chương 1055:	Nhiều Lần Phá Vỡ Gian Tình	3000
1054.	Chương 1056:	Cảnh Xuân Sạ Tiết	3006
1055.	Chương 1057:	Lén Lút Gặp Nhau	3012
1056.	Chương 1058:	Tình Thế Luôn Luôn Phức Tạp	3016
1057.	Chương 1059:	Tình Cờ Gặp Nhau	3019
1058.	Chương 1060:	Cường Địch	3021
1059.	Chương 1061:	Một Đồng Tiền Mua Thịt	3023
1060.	Chương 1062:	Bắt Xe Gian	3025
1061.	Chương 1063:	Ác Mộng Chưa Kết Thúc	3027
1062.	Chương 1064:	Những Kẻ Ăn Thịt.	3029
1063.	Chương 1065:	Tin Đồn.	3031
1064.	Chương 1066:	Mặt Có Hoa.	3033
1065.	Chương 1067:	Hạnh Phúc Và Lo Lắng Của Cô Gái Nhỏ.	3035
1066.	Chương 1068:	Phát Hiện Lớn Của Cổ Hiếu Mai	3036

1067.	Chương 1069:	Vì Sao Gặp Nhau Khó Như Vậy.	3043
1068.	Chương 1070:	Một Đời Yêu Thương.	3045
1069.	Chương 1071:	Đói Khát	3047
1070.	Chương 1072:	Trương Khác Có Bao Nhiêu Tiền?	3051
1071.	Chương 1073:	Cứ Cao Là Đẹp.	3057
1072.	Chương 1074:	Ai Hở Mông.	3059
1073.	Chương 1075:	Hồng Nha Họa Thủy.	3061
1074.	Chương 1076:	Live Show Của Giang Đại Nhi	3065
1075.	Chương 1077:	Ai Bảo Mà Cởi Áo Con Bà.	3069
1076.	Chương 1078:	Âm Mưu Đê Tiện.	3071
1077.	Chương 1079:	Động Cơ Không Thuần Khiết.	3073
1078.	Chương 1080:	Thiếu Chút Nữa Xảy Ra Scandal	3075
1079.	Chương 1081:	Nam Nhân Đẳng Sau Lưng.	3079
1080.	Chương 1082:	Bóng Dáng To Lớn	3081
1081.	Chương 1083:	Vì Sao Dám Hết Giá 900 Triệu?	3085
1082.	Chương 1084:	Bản Báo Cáo Quỷ Dị	3091
1083.	Chương 1085:	Nghệ Thuật Tán Gái	3095
1084.	Chương 1086:	Vây Đánh Cẩm Hồ.	3097
1085.	Chương 1087:	Đột Vây.	3100
1086.	Chương 1088:	Thân Bại Danh Liệt	3102
1087.	Chương 1089:	Cái Có Để Vụng Trộm	3106
1088.	Chương 1090:	Đêm Thiên Hỉ Sắp Tới	3114
1089.	Chương 1091:	Kiểm Được Một Mẻ Lớn.	3118
1090.	Chương 1092:	Vua Gặp Vua	3121
1091.	Chương 1093:	Vấn Đề Nghiêm Trọng.	3127
1092.	Chương 1094:	Kẻ Ngốc Hoàn Mỹ.	3128
1093.	Chương 1095:	Chúc Người Có Tình	3130
1094.	Chương 1096:	Qua Đi Nỗi Lo Y2k	3132
1095.	Chương 1097:	Em Không Làm Tình Nhân Của Anh Được	3136
1096.	Chương 1098:	Dã Tâm Của Temasek.	3140
1097.	Chương 1099:	Dần Sáng Tổ	3142
1098.	Chương 1100:	Chữ Yêu Không Đủ	3146
1099.	Chương 1101:	Sách Lược Của Liên Thông	3152
1100.	Chương 1102:	Khó Làm Kẻ Ác	3156
1101.	Chương 1103:	Idea Store	3160
1102.	Chương 1104:	Hiệp Nghị Quân Tử.	3164
1103.	Chương 1105:	Mày Có Biết Động Vào Ai Không	3170
1104.	Chương 1106:	Một Minh Tới Xin Lỗi	3174
1105.	Chương 1107:	Làm Gì Có Sói Không Ăn Thịt Dê	3178
1106.	Chương 1108:	Chuộc Thân	3181
1107.	Chương 1109:	Đi Kẹp Chân	3183
1108.	Chương 1110:	Bốn Người	3187
1109.	Chương 1111:	Ba Người	3191
1110.	Chương 1112:	Lại Tới Perth	3194
1111.	Chương 1113:	Suối Thánh Đản.	3198
1112.	Chương 1114:	Buổi Bắn Chuyện Ướt Át.	3202
1113.	Chương 1115:	Năm Mối Lắm Thị Phi.	3204
1114.	Chương 1116:	Anh Ấy Là Trương Khác	3208
1115.	Chương 1117:	Cú Điện Thoại Chúc Tết Đặc Thù	3212
1116.	Chương 1118:	Bất Ngờ Không Phải Là Không Thể Đoán Trước.	3216
1117.	Chương 1119:	Mục Đích Thực Sự.	3220
1118.	Chương 1120:	Hiệp Nghị Ngầm	3223
1119.	Chương 1121:	Quyết Tâm Của Tạ Kiếm Nam	3227
1120.	Chương 1122:	Oán Hận Khó Nén	3232

1121.	Chương 1123:	Ly Rượu Ân Cừ	3235
1122.	Chương 1124:	Thí Nghiệm Hình Thức Mới	3241
1123.	Chương 1125:	Bước Nhầm Vào Xóm Làng Chơi	3245
1124.	Chương 1126:	Khúc Nhạc Đạo Của Tân Quan Nhậm Chức	3251
1125.	Chương 1127:	Tìm Tòi Trước Khi Hành Động	3253
1126.	Chương 1128:	Cự Tuyệt Dụ Hoặc	3255
1127.	Chương 1129:	Trương Khác Khó Quản Việc Nhà	3259
1128.	Chương 1130:	Lần Đầu Trải Nghiệm.	3263
1129.	Chương 1131:	Vụng Trộm	3265
1130.	Chương 1132:	Cách Tường Có Tai.	3269
1131.	Chương 1133:	Thái Độ Của Lý Viễn Hồ.	3270
1132.	Chương 1134:	Khi Cái Lọng Dầm Thít Chặt.	3272
1133.	Chương 1135:	Cộng Cổ Cuối Cùng Ném Xuống	3276
1134.	Chương 1136:	Tín Hiệu Nguy Hiểm.	3280
1135.	Chương 1137:	Lâm Tuyết Cảm Thụ Thấy Nguy Cơ	3282
1136.	Chương 1138:	Nguy Cơ Kéo Tới	3286
1137.	Chương 1139:	Cam Nguyễn Làm Chó Săn	3291
1138.	Chương 1140:	Nguy Cơ Và Đầu Cơ.	3297
1139.	Chương 1141:	Bình Dân Hóa.	3299
1140.	Chương 1142:	Tạ Tử Gia Làm Khách Không Mời	3301
1141.	Chương 1143:	Tài Nguyên Internet Của Cẩm Hồ.	3307
1142.	Chương 1144:	Giao Dịch Ngầm.	3310
1143.	Chương 1145:	Vũ Khúc Say Lòng	3313
1144.	Chương 1146:	Đánh Hội Đồng	3316
1145.	Chương 1147:	Lớn Chuyện	3318
1146.	Chương 1148:	Ôn Tình Đêm Mưa.	3322
1147.	Chương 1149:	Mãi Mãi Bất Chúc	3324
1148.	Chương 1150:	Cổ Nhân Đi Ở	3330
1149.	Chương 1151:	Chủ Nợ Tới Nhà.	3334
1150.	Chương 1152:	Bước Ngoặt Hay Cạm Bẫy	3336
1151.	Chương 1153:	Trêu Ghẹo Rắn Độc.	3341
1152.	Chương 1154:	Thủ Đoạn Của Lâm Tuyết.	3342
1153.	Chương 1155:	Bất Ngờ Có Thai.	3344
1154.	Chương 1156:	Phanh Phui.	3346
1155.	Chương 1157:	Dứt Điểm Nhanh Gọn	3348
1156.	Chương 1158:	Đình Văn Di Bộc Bạch Và Sự Kiện Trương Khác Ngã Xuống Hồ.	3353
1157.	Chương 1159:	Sự Việc Bại Lộ.	3355
1158.	Chương 1160:	Cục Diện Bể Tắc Sắp Phá Giải	3358
1159.	Chương 1161:	Hiệp Lộ Tương Phùng Trên Xe Lửa	3364
1160.	Chương 1162:	Sự Kiện Nhầm Lẫn Trên Toa Giường Mềm	3369
1161.	Chương 1163:	Mưu Đồ Trong Xe	3373
1162.	Chương 1164:	Cẩm Hồ Khiến Người Lo Lắng	3375
1163.	Chương 1165:	Nội Tình Của Cẩm Hồ	3379
1164.	Chương 1166:	Chiến Lược Điện Thoại Di Động	3384
1165.	Chương 1167:	Tiểu Sư Muội Xinh Đẹp	3388
1166.	Chương 1168:	Cảnh Đẹp Ở Sân Bay	3390
1167.	Chương 1169:	Phục Chế Tịch Nhược Lâm	3394
1168.	Chương 1170:	Ra Oai	3396
1169.	Chương 1171:	Xây Dựng Thành Phố Điện Ảnh	3400
1170.	Chương 1172:	Khảng Khái Trợ Học	3404
1171.	Chương 1173:	Thế Kỷ 21 Cái Gì Quan Trọng Nhất?	3408
1172.	Chương 1174:	Tùy Nồi Bỏ Gạo.	3410
1173.	Chương 1175:	Điều Tôn Tĩnh Mông Muốn Làm	3412
1174.	Chương 1176:	Đồ Sợ Vợ.	3417

RRd8X *?QÆM; RRdd, æS ˌX ˌXÄXGˌXKˌX ˌXÄX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRdeX *?QÆM; RRd3, >ûi E?ªM ˌX ˌXkM;Xo ˌX ˌFX+ ˌXX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRddX *?QÆM; RRdN, æ`MX ˌæ ˌX ˌX ˌXJˌXBX
RRd3X *?QÆM; RR3y, L;„K ˌ" B ˌM ˌoX ˌX; ˌX2 ˌh ˌX ˌK X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRdNX *?QÆM; RR3R, *?B M ˌX? ˌh ˌ"X ˌ"X ˌM ˌX;Q ˌB X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3yX *?QÆM; RR3k, L;mv ˌX ˌEX oX ˌX ˌEX> ˌBX X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3RX *?QÆM; RR3j, _„M æª+ * ˌMX ˌX ˌXm ˌE ˌE ˌXS X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3kX *?QÆM; RR39, *! *?mv M L? ˌ'X ˌæ ˌM ˌXS ˌª ˌB ˌE ˌ"X ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3jX *?QÆM; RR38, L? LªB ˌX ˌTX ˌS? ˌXZ ˌh ˌX+ ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR39X *?QÆM; RR3e, æWM; G ˌ"K ˌX ˌm ˌX ˌM ˌX ˌB Xª X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR38X *?QÆM; RR3d, h B hBXMX ˌX? ˌM ˌæ ˌX ˌM ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3eX *?QÆM; RR33, *QMXh ˌXÄhX, ˌM; X
RR3dX *?QÆM; RR3N, J h? J ˌM ˌXSª ˌM ˌE ˌX+ ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR33X *?QÆM; RRNy, *~K >² JmªM hY ˌX? ˌB ˌM ˌX ˌE ˌB ˌæ ˌB ˌh ˌM; X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RR3NX *?QÆM; RRNR, .½ h• ˌX ˌ"X ˌM? ˌh ˌX ˌE ˌM X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRNyX *?QÆM; RRNk, XZ ˌh ˌX ˌM ˌJQ ˌh X
RRNRX *?QÆM; RRXj, Xa ˌX ˌG ˌ"XB X
RRNkX *?QÆM; RRN9, h?dM? ˌX- ˌh ˌX ˌT ˌX ˌT ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RRNjX *?QÆM; RRN8, J¼B *?mv M E?ªM; h? E ˌX ˌX ˌX+XL ˌXQ ˌh ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X X X X
RRN9X *?QÆM; RRNe, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i ˌh ˌX+L ˌX ˌQ ˌX ˌh? ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV X X
RRN8X *?QÆM; RRNd, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i ˌh ˌX+L ˌX ˌQ ˌX ˌh? ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV X X
RRNeX *?QÆM; RRN3, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i ˌh ˌX+L ˌX ˌQ ˌX ˌh? ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV X X
RRNdX *?QÆM; RRNN, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i h ˌX+L ˌX ˌQ ˌX ˌh? ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV ˌeJ9
RRN3X *?QÆM; Rkyy, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i h? ˌX+L ˌXQ ˌh ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV ˌX X
RRNNX *?QÆM; RkyR, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i h? ˌX+L ˌXQ ˌh ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV ˌX ˌj
RkyyX *?QÆM; Rkyk, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i h? ˌX+L ˌXQ ˌh ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV ˌX ˌj
RkyRX *?QÆM; Rkyj, J¼B *?mv M E?ªM; h? E i h? ˌX+L ˌXQ ˌh ˌX ˌæ ˌQ ˌE+X ˌU ˌX ˌV ˌX ˌj
RkykX *?QÆM; Rky9, E?ªM; h? ˌæ ˌB ˌX ˌB ˌM ˌæ ˌQ ˌE ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkyjX *?QÆM; Rky8, :B B ˌX? ˌMX* ˌX> ˌMX
Rky9X *?QÆM; Rkye, sm•M a ˌX+ ˌæ ˌX ˌV ˌS ˌX ˌM ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
Rky8X *?QÆM; Rkyd, L;Q ˌB ˌh ˌX ˌM ˌX ˌh ˌM ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkyeX *?QÆM; Rky3, *ÆM æ m æ-m ˌXO ˌXGB ˌXmX> ˌMX ˌX- ˌB X X X X X X X X X X X X
RkydX *?QÆM; RkyN, X/ ˌX ˌM ˌB ˌB ˌX ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
Rky3X *?QÆM; RkRy, *! L;Q ˌB ˌM ˌX ˌM ˌaQ ˌM;XS ˌB X X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkyNX *?QÆM; RkRR, •M h?ªi L;Q ˌB ˌE? ˌX ˌM; ˌX? ˌX ˌQ ˌX ˌE ˌM;X X X X X X X X X X X X
RkRyX *?QÆM; RkRkX ˌ"X ˌM ˌh ˌX ˌE ˌX
RkRRX *?QÆM; RkRj, J„L ˌX ˌM ˌX ˌM; ˌa ˌX
RkRkX *?QÆM; RkR9, aQM; S?B G ˌ" ˌ€ æ ˌQ- hXKXS ˌB ˌX ˌG ˌX ˌQ ˌX ˌE ˌM; ˌæ ˌQ ˌX X X X X
RkRjX *?QÆM; RkR8, h-B G ˌ" h ˌX ˌE ˌM; ˌh ˌXm ˌX ˌE ˌX ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkR9X *?QÆM; RkRe, *- ˌM ˌh ˌB ˌX ˌX ˌa ˌX
RkR8X *?QÆM; RkRd, JbM ˌX ˌG ˌ" ˌX ˌO ˌX ˌM ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkReX *?QÆM; RkR3, *€i EB M æS ˌX ˌM ˌXªM ˌS? ˌX ˌM ˌE ˌQ ˌX? ˌX X X X X X X X X X X X
RkRdX *?QÆM; RkRN, h•K hQ *OX ˌaQ ˌM; ˌh? ˌX ˌM? ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkR3X *?QÆM; Rkky, " ˌM J½B ˌX½B ˌX ˌXh ˌX ˌX ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkRNX *?QÆM; RkkR, æ`- + G ˌ" ˌXQ ˌM ˌh ˌX ˌX ˌX[ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkkyX *?QÆM; Rkkk, JmªM æ ˌX ˌh ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX
RkkRX *?QÆM; Rkkj, JmªM h ˌX ˌB ˌG ˌ" ˌX ˌB ˌX; ˌX ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkkkX *?QÆM; Rkk9, E, LBXKX. ˌM ˌX; ˌX ˌX
RkkjX *?QÆM; Rkk8, *S ˌ"m ˌX ˌM; ˌh? ˌX ˌæ ˌB X X X X X X X X X X X X X X X X X X
Rkk9X *?QÆM; Rkke ˌX ˌB ˌM ˌh ˌS+ ˌX
Rkk8X *?QÆM; Rkkd, GQ G„M; * ˌX ˌX ˌX> ˌB ˌh ˌX ˌB ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkkeX *?QÆM; Rkk3, aB mX ˌ"X ˌX[ˌX ˌB ˌM ˌX ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
RkkdX *?QÆM; RkkN, S?€i >B M ˌXO ˌXG ˌQ ˌh ˌX, ˌM ˌæ ˌ" ˌX X X X X X X X X X X X X X X X X X
Rkk3X *?QÆM; Rkjj, a„T ˌX ˌX> ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX ˌX

RkkNX *?QÆM; RkjR, hB m LBM?5 XM? d mX®M X†X 1KX X X X X X X X X X X X X X X X X
Rk jyX *?QÆM; Rkj k, L?Q hX *kM x hX iX
RkjRX *?QÆM; Rkj j, _ J„i *X
Rkj kX *?QÆM; Rkj 9, *?m v MXæB X„* B X

Zm M G ° h ? Q Æ M ; æ ²

k 8

*^aK ;B€+ ç m çÈM [m2M i?m°+ ç| H"K h`QÆM; E?€+ ?Q" B M; ?B KbM? HçB b@i + Q
 @ GÌB +O æQÌM; i?` i`QÎM; M? +S M; ?o çBX
 L; QÌB FB HçB M|B- iB T ç| M; ?2 i?'v +| M; QÌB ç~v +Y çB ` - F?¬M; p"Q M[- +Y
 M; Q"BX
 L; ?2 iÈB M; QÌB M"v HçB H-M M[M?„+ ç M óæQÌM; i?` i`QÎM; ô- h`QÆM; E?€+ M
 M"v H" B- KbM? [m2M K¶B i?` i`QÎM; ?¼ æQÌM; H" æQÌM; >¼+ E?B K- M?QM; ¬M
 +€Q p"Q iM- iÈB M, K NN T?€M tûi HçB p¬ i°B i?^` - F?B ç| iB M? i`çM; iBM? i?¬M
 M; ÆB KÈB M, K +kM; F?¬M; [m v p çQÊ+ +QÆM; p`M? H½M? ççQ- ?B M; BÌ +?d H
 æQÌM; i?` i`QÎM; M"Q M[\ô
 L?È iÈB æQÌM; >¼+ E?B K HçB F?¬M; F?ÄB M?È iÈB p" M K M? HQM; çQM; +?bK M
 ¬M; i X
 *? i@i M; ?B T M; ?B M +Sm bBM? p"Q M?[M; M, K 3y HB M i`Î p >¼+ pB M aQ T?ç
 ?B m i`QÎM; ?¼+ pB M H" æQÌM; >¼+ E?B K çB m iÈB i?"M? T?® H"K T?| i?` i`QÎ
 H"K T?| +?O M?B K # M i?Q Fw +?QM? T?OX
 Í i?"M? T?® M, K b€m M, K- æQÌM; >¼+ E?B K H M H"K i?QÌM; pK T?| i?` i`QÎM; -
 iÈB p` i`Q T?| i?Q Fw i`QÎM; +?QM? T?OX
 L, K N9- æQÌM; >¼+ E?B K +?O i`` +¬M; i€+ +^aB +€+? i" T çQ" M h•M S?QM; - #` FB
 H°- idM? T?^aB i` çB m i` tm®M; X æQÌM; >¼+ E?B K F?B #` +€+? Hw i?~K i` M?
 i`€M? çBX
 *? M?•M +Æ ?°B i M; H +?9 KbM?- `ìB F?ÄB >^aB *?•mX Zm^a M?B M F?¬M; H•m b
 +?SM; +S [m M i`¼M; æQÌM; >¼+ E?B K M?"M ?®B H°X E€ Hç H"- H9+ ç| # M M; Q
 +mM; +`T K M? K®BX
 a m F?B æQÌM; >¼+ E?B K p"Q iM- +? M; ?d pB +- p /çv ?¼+ Î ççB ?¼+ >^aB *?•m
 >^aB *?•m ç½ +MM; +€+ i`QÌM; F?€+ b€i M?"T i?"M? æçB ?¼+ >^aB *?•mX
 hÈB M, K NN- #Q i?Q i?"M? Ov >^aB *?•m H" æBM? >QÈM; aÆM #` #„i pb , M ?®B H°
 >¼+ E?B K p¬ i°BX J¼B M; QÌB H9+ M"v KÈB #B i- M, K N9 æQÌM; >¼+ E?B K p"Q
 ?çB- +ÁM pb b Q i?b iQ" M €M +?d imv M #® ?"K ?²- ç HçB F?¬M; ;B M +?Q M; QÌB
 *| M; QÌB M|B æBM? >QÈM; aÆM p" æQÌM; >¼+ E?B K i` M? M? m K°i +¬; €B i M >
 >¼+ E?B K M„K çQÊ+ +?SM; +S M?"M ?®B H° +O ?¼ æBM?- Km®M i?W +Æ H"i
 ` i v i`QÊ+X
 *ÁM p T?¬M +?•M iQÈM; H"; b- ?bM? M?Q +?ŠM; +| çQÊ+ F i Hm" M- M?QM; b m
 E?B K `i i - F?¬M; M?È M, K tQ iWM; +?mv M HÌB +?Q +? X
 J¼B M; QÌB M?È HçB HÌB ç²M M, K tQ - F?B æQÌM; >¼+ E?B K #` çB m i` i?b +?
 K„i ?¼- i`W T?<sup>a</sup>M #°B ` - +ÁM +| ?B K M; ?B +MM; æBM? >QÈM; aÆM ?½K ?çB æQ
 hÁ €M F?¬M; ;B^aB i?Q +? `ä `M; +?Q +? - +? F?¬M; +ÁM +?¶ çSM; +?•M Î æçB
 M; ?B T i`QÊ+ FB ;B9T- çB m iÈB pB M +Î >^aB *?•m H"K #^aQ p b®M; [m M; "vX
 *? i?¬M; KBM? +^açÌB - M?QM; #` ?çB #ÎB F +?mv M HÌB FB - F?¬M; i`Î KbM? Hç
 iÈB 8y K" i| + ç½ #ç + i`„M; X
 h?2Q +MM; bU +?bK M' B +O +? - p" M K M? +O +^a M?" +kM; ;"T ;? M?- b m F?B +
 K m +?| M; çQÊ+ çB m iÈB to M; ?B T- M?QM; H"K , M F?¬M; i@i- M, K N3 i?¬B pB +
 J°i /çQ FBM? i ;B çbM? ? i bS + F?| F?, M- iÈB F?B h`QÆM; E?€+ i@i M; ?B T çç
 M?€M? +O i" T çQ" M GQM; .K >^aB *?•m- iB M? ?bM? FBM? i ;B çbM? KÈB +^aB i?B
 >¬K M v H" M; "v # Q M?B m `²B\ h`QÆM; E?€+ +ÁM M?È KbM? #` i B Mçi M; "v k
 F?ÄB iB m F?m iÈB i`çK t2 #mwi- ç°i M?B M #` K°i +¶ t2 ?ÆB t¬ p, M; çB- M; QÌB k
 `i H•m- +?WM; # #®M M; "v- +| H) +^a im-MXX

J†+ /M +ÆM ç m ç-m F`+? HB i F?¬M; tm çB çQÊ+- h`QÆM; E?€+ i?-K M;?o ,ô
K`M; K`M; M;O K'iX

@ *?Q ?¢ b®i

J°i #`M i v H¢M? ;B€ ç†i H M i`€M KbM?- h`QÆM; E?€+ KÎ K„i` - M?bM i?'v F?m¬M
Zm2M H` pb h`QÆM; E?€+ M?bM F?m¬M K†i M`v jy M,K`²B- H¢ H` pb F?m¬M K†i`v
M?Q KQÌB K'v M,K i`QÊ+- H9+ ç! K v GQÆM; \*€+? h`•M H` +€M #° +K+ çÆM i?Q F
+! M T M?,M- M?QM; M?bM i` ?ÆM T?K M[ +MM; im´B`i M?B mX

h`QÆM; E?€+ M;?B ?Q†+ M?bM H¢B H-M M[ - /M M T M?,M i` M i`€M ç½ #B M K„i
ç`M ?²B- M?QM; M;QÌB i`QÊ+ K„i ç9M; H` K v ob b Q K i`Î M M i` M?Q p`v\

h`QÆM; E?€+ M?bM K - ç°i M?B M M?È iÈB KM ? R9 M,K i`QÊ+ KbM? b®i + Q M
ç m M?Q b„T M Si` X

æ M; KÆ b Q\

h`QÆM; E?€+ M?„K K„i H¢B- K†+ +ÆM ç m Mm®i +?YM; w i?S+- /M idM? H¢B +! ;š
i®i ?ÆM F?¬M; idM?X

G¢B +?ŠM; #B i ?¬M K # Q H•m- h`QÆM; E?€+ pW KÎ K„i` HB M M?bM i?'v K M
[m M i•KX h v i`€B v +„K ®M; i`mv M /`+?- +ÆM ç m ç-m /[ /°B +?Q /`m çB- /m¶E
p¬ +MM;- F?¬M; +ªK i?'v K'i +?•M K'i i v

JbM? pšM ç M; KÆ i?'v +ªM? R9 M,K i`QÊ+X

GQÆM; *€+? h`•M i?'v +QM KbM? idM? H¢B- p HQ H„M; i` M K†i T? B çB T?-M M
H M i`€M KbM?- +ªK M?“M +? M? H +? M?B i ç°,

@ æÐ b®i`²B- h`B >`M?- hB m E?€+ çÐ b®i`²BX

h`QÆM; E?€+ HÁM; ç-v M;?B ?Q†+- +ªK ;B€+ K ç†i i v H M i`€M [m€i?“iX *? iW
bÆ KB i`„M; +°+ i v- K„i ?äK b•m- i!+ #M tM-`•m M?Q p`B M;`v +?Q +¢Q- +?QM?
i`QÊ+ F?B i´FB K i` tm®M; pb p'M ç æQÌM; >¼+ E?B KX

ošM ç M; KÆ Q\

G9+ M`v h`QÆM; E?€+ M?È iÈB iB M; M;QÌB FB - ç! H` i?Q Fw +?mv M i`€+? .B
E?B KX L m M?Q H` ;B'+ KÆ R9 M,K i`QÊ+- .B T h•M JBM? ?ŠM H` KQÊM / M? M;
+? `ÌB F?ÄB >ªB *?•mX

E?B 'v +? `ÌB çB- æQÌM; >¼+ E?B K p`Q iM- HÌB ç²M ç¢B /'v H M- +? i?“M? F T?
E?B K- p`M K M? +ª M?“ T?€i bBM? M;?`+? +?mv M FBM? M;QÌBX

h? ;BÈB tmM; [m M? iS+ i?b i`Î M M #,M; ;B€ i`M F?®+- h`QÆM; E?€+ i`ªB [m i?
çÌB- i`Î M M #'i +¬M çÌBX

J°i #€+ bo K†+ €Q +?Q`M; i`„M; +MM; +? çB p`Q- h?~K J†+ +ÁM M?È M;QÌB ç! ?¼
h`QÆM; E?€+- F?ŠM; ç`M?,

@ >¢ b®i`²B- TªB m®M; i?m®+ ç9M; ;BÌ- M;`v K B i¬B iÈB +?mv M M[- F?¬M; b

kX *?QÆM; k, h B L¢M æ`M? aÆM a) sªv _ X

h`QÆM; E?€+ M?bM ? B i v +MM; +Æ i? +O KbM? /QÈB +?,M- ç9M; H` F?¬M; ;B
+Æ i? +kM; ;¬v ;Á M?Q i?ÌB i?B m MB MX

L m H` KÆ- pb b Q +?•M i?U+ M?Q i? \ \*?Q #B i +?WM; KbM? i`Î p R9 M,K i`QÊ+

h`QÆM; E?€+ M?bM +? K çSM; i`QÈ+ K†i KbM?- F?¬M; #B iT?ªB M|B ;b- bQM; #
M|BX

.M +ªK ;B€+ +?•Mi?U+ M?Qi? - h`QÆM; E?€+ i?¨iBM ç| H¨ K°i ;B'+ K°M;- R9 M,K
E?€+ K¨ M|B ç m H¨ K°i +ÆM €+ K°M;- B K¨ Km®Mi?'v M| H-M M[X

E?B idM? H¢B H-M M[- h`QÆM; E?€+ ç|B K K`m°i- ç½ +| +ªK ;B€+ ç|B- +?Qi?'v

hM ç-m ;BQ`M; ç†i K°i #€i +?€Q- # Mi` M +| i`SM; i`-M p¨ ?¨M?- #®+ KMB i?Æ
T?ÁM; ç m F?¬M; +| M;Q`B- +?„+ çB +ª`²BX

h`QÆM; E?€+ +¬M; +?`m M´B +€K /¶ +O KMB i?S+ ,M- +U KbM? M;²B /"v- i?-K M
Hw M¨Q ç KbM? ç|Bô- HB M ,M ? i p¨Q #KM;- H¢B M^K K°i H9+ M[- +?•Mi v KÈB

h`QÆM; E?€+ ç~v +Y p¨Q T?ÁM; p bBM?- M?bM +?^K p¨Q #ªMi?•M- K†i M?Êi M?
;m°+- K„i i?'i i?-M- K¬B KÄM; K M?- i` M K¬B +| +?9i H¬M; iÆ- +?QM? H¨ #ªMi?•
TªB M?bMi?'v i`QM; ;QÆM;- +?d #^M; ?²B iQÎM;- +?ŠM; M?È H¢B çQÊ+ F?m¬M

iB T i?2Q +O ;B çbM?X

h`QÆM; E?€+ +`M; M; ?o +`M; ?QM; T?'M- #<sup>a</sup>M i?•M i`Î H¢B +Æ i? Re im´B- ç-m
M; QÌB F?€+ +?Q i`^B [m - #B i +?•M iQÈM; pK €M æQÌM; >¼+ E?B K K` ?B M; B
+?Q #B iX

©M? ?QÎM; pK i B M¢M ç2K H¢B pb i? ;B^aK F?¬M; Qi- h`QÆM; E?€+ ç|B K2Q-
+?mv M T?S+ i¢T- i`QM; # T +?ŠM; +| i?S ;b ,M bœM çQÊ+- v HB M çmM MQÊ+ b-

h`QÆM; E?€+ H'v #€i K9+ K€` - [m v p ;? b Î T?ÁM; F?€+? +?m~M #` ,M i?b
+Y çB p`QX

GQÆM; *€+? h`•M i?'v +QM i` B ¬K #€i K€ i?b [m M ? i F?' M^aQ # M M; Q`B- pmB

@ æÐ b®i +?Q X

æ®B /B M pÈB +? K i` ?ÆM KQÌB K'v im´B- i`QM; HÁM; h`QÆM; E?€+ +| +?9i i?E
Mm®i K€- pW ?`K ?² ç€T,

@ æÐ `²B ¢ *QM ç|BX

@ "B i ç|B H" i®iX

h`QÆM; h`B >`M? M|B K°i iB M;- MûK +†T ?² bÆ H M ;? - M†M; M M;²B tm®M; /U
;-M M?Q +| i? M?bM i?'v i`QM; K„i¬M; ç-v imv i p¼M;X

@ *?mv M #€+ æQÌM; b Q `²B ?^a # \

h`QÆM; E?€+ +~M i?"M i?,K /Á,

@ VKXX

h`QÆM; h`B >`M? +?d ç€T K°i iB M; M?Q i? - ç-m +kM; +?ŠM; [m v H¢BX

9X *?QÆM; 9, æB hbK J M? J®B

h`QÆM; E?€+ #B i i`QM; K„i +? KbM? +ÁM H`i?B m MB M Re im´B +?Q ?B m ;b
Hm" M p'M ç X h`QÆM; E?€+ ç†i #€i K€ H M #`M- M|B,

@ E?¬M; #B i# K p K'v ;BÌ M M +QM F?¬M; M'm- ;BÌ +QM M'm i? K X

@ æ K H`K +?QX

GQÆM; *€+? h`•M çB p`Q # TX

h`QÆM; E?€+ 'M p B K M;²B tm®M; ;? ,

@ L'm K€ +| ;b F?| ç•m ¢X

u Km®M +| i? K i?ÌB ;B M çB m +?dM? H¢B i•K i?€B i`QÈ+ F?B +?QM? i?S+ ç®B /

h?€B Qi ?`M? ?Q H M #€i K€- +ÁM i`-M i`SM; ;"- # ? B #€i K€` - h`QÆM; E?€+ T
;? ; -M M?Q +?Q ? M?9+ M?Q+? - ?ŠM ç M; T?B M Km°M pb +?mv M +O æQÌM; ;

h`QÆM; h`B >`M? i?'v +QM K M; K€` - M?"M H'v K°i #€i- F K€ +ÁM M|M;- ,M bMK
M;^aM; QÌB p ç^M; b m- iB TiK+ bmv M; ?o- M?QM; i`QM; ç-m`®B HQ¢M- +?ŠM; M

«M; p`Q i?Q T?ÁM; H'v ?°T +|` - +?m~M #` #`v +| i? X J¶B F?B iQ /mv çB p`Q #
i?|B [m2M ibK M; QÌB F?€+ +?ÆB +| i? v ç´B ç-m |+- M?QM; ibM? ?bM? M`v 2 +?S
F€T?' +kM; +| i? H`K ç-m |+ ioM? H†M; H¢B +?9i QiX

h`QÆM; E?€+ iW M?Ä ç½ ?¼+ [m +l p•v- iÈB HÈT M,K iB m ?¼+- K v F?¬M; +?Q
?¼+ i" T- +ÁM M|B ?¼+ +l p•v iQM? +€+? ç m i`-KX L?QM; b m F?B i`QM; M?" tªv
[m v HçB pÈB +l p•v- ?B M ;B| i`bM? ç° F?¬M; FûKX

h`QÆM; E?€+ M?bM +? #`v +l- #B i ç| H` i? +l M´B iB M; +O hW S?KM; h?M- v i
+? - pb b m F?B ?¼+ HçB +l p•v- v ?¼+ +?QM? [mv M b€+? M`v- 'M iQÈM; `i b•m
#`v ` çQÈ+X a m F?B +? #`v K°i [m•M +l ç2M- h`QÆM; E?€+ çti M; v K°i [m•M i`

h`QÆM; h`B >"M? M;~M; ç-m H M M?bM +QM- HçB M?bM F€ T?´- F?¬M; M|B ;b ç
SM; T?| +?m~M t€+- M;?B ?Q†+ ?ÄB,

@ *QM +?ÆB F€ T?´ M`v `²B `\\

@ o•M; - +QM M?È +?9i K°i Qi p€M +l +O hW S?MM; h?MX

@ *?ŠM; T?ªB K +QM F?¬M; +?Q +QM +?ÆB +l p•v M[` `\\

@ *QM HûM +?ÆB çX

h`QÆM; h`B >"M? F?¬M; ? ?Q`B M;?B- M?ti [m•M +l p`Q ?°T,

@ L m F?¬M; #Ä i?b +?ÆB pÈB # K°i p€MX

GQÆM; *€+? h`•M F?¬M; M; ,M +ªM- H†M; H) çSM; /"v i?m /¼M #€i çk ç2K çB `Y X

íi? ;BÈB FB - b m F?B i®i M;?B T ççB ?¼+ h`QÆM; E?€+ i?"K +?Q +ÁM +| w M;
F?B iÈB +?QM? T?O i?"M? T?® +¬M; i€+ ç½ Qi iB T t9+ pÈB +Æ p•v `²BX

h`QÆM; E?€+ #B i i`bM? ç° +O KbM? bQ pÈB +? H9+ ç| + Q ?ÆM K°i #"+- #'i F
i?m [m M- Qm i? +O h`QÆM; E?€+ ç m F?€ `ä- HB K K¬B M?bM +? - ?ÄB,

@ *-M ç K KK+ F?¬M; ç\\

J'v i?m"i M;[+l p•v KbM? F?¬M; ;BªB i?Q+?- M m F?¬M; +ÁM /`B ?ÆM +ª +?QA

@ h?^M; M?|+ M`vX

h`QÆM; h`B >"M? çQ i v ` p¶ ç-m +QM- FBM? M;ç+ p i`B M;? +O v- M?QM; Hç

@ h`bM? ç° + Q M?Q i? iW # Q ;B| i? - +| i? ç€M? pÈB >W >²M; "€ `²BX

>S >²M; "€ K†+ /M +?d H` F€ i?O M;?B T /Q M; k çQçM- M?QM; Î >ªB *?•m çQÈ+ K½
;B€Q +l p•v- K°i i v F? B b€M; pB M +l >ªB *?•m- b m F?B +? #` ;BªB i`W +¬M; i€
?¼+ HçB +l p•v- p b m F?¬M; Î HçB M´B æçB ?¼+ >ªB *?•m M[- pŠM H` >S >²M; "
E?€+ +?`m ÆM ¬M; `i M?B mX

h`QÆM; E?€+ +Q|B F?b- +?ÆB +l ç9M; H` `i ?B m [mª- v ç½ +| i? i?ªM M?B M çç

@ *| +¬M +QM M?Q| M; # [m•M F?¬M; \\

@ L?Q| M; ? B [m•M i`QÈ+ ç½- >S >²M; "€ +kM; +?d M?Q| M; # ? B [m•MX

:¬M M?Q +?ŠM; +ªK i?'v i?|B ;B M i`¬B çB- F?B p€M +l i?S ? B F i i?9+ ç²M; ?² pV

@ Jm°M i? `²B `\\

h`QÆM; h`B >"M? M?bM M;Q`B +Y b´,

@ ošM i?m +QM MY KK+- i`M? ç° F?¬M; FûK ?ÆM F€ i?O pB M +l >ªB *?•m- b
+MM; H„K +?Q +QM çB H`K F€ i?O- M;? F€ i?O T?ªB #²B /QçM; iW i?O i?B m MB

h`QÆM; E?€+ +kM; M?bM ` M;Q`B- +`M? +•v +?B m #| M; /QÈB €M? ç M K| K| - +?
M`vªM? ?Q| M; F?¬M; i®i +?Q +m°+ b®M; b m M`v +O KbM?X

h`QÆM; E?€+ F?¬M; #B i bmv M;?o +O +? p bU FB M ç| - F?B 'v v +ÁM M?Ä- M?B
+?•M iQÈM;X

æQÆM; M?B M ç½ [m v i`î H¢B- h`QÆM; E?€+ +?ŠM; Km®M H`K K°i F€i?O- #„i ç
 @ "€+ æQÌM; ç€M? +ì F?¬M; i - H-M i`QÈ+ +?QM? T?O i?“M? T?® p` pB M +ì i`
 æQÌM; +ÁM i?“M; F€i?O pB M +ìX
 @ "€+ 'v i®i t'm; b +kM; H` T?| i?“ i`QÎM; - H¢B H` pB M i`QÎM; / M? /U pB M +ì >ªB
 i?¬B- +?S #€+ 'v `i i?Q+? +?ÆB +ì M?QM; i`bM? ç° F?¬M; #^M; #
 h`QÆM; h`B >“M? i?Î /“B,
 @ *?d 2 ?B M ;BÌ #€+ æQÌM; +QM F?¬M; +ÁM i•K iQ +?ÆB +ì M[X
 h`QÆM; E?€+ M; ?o +€+? ç2K +?O ç M|B iÈB pK €M æQÌM; >¼+ E?B K- M m M|E
 iQÈM; pK €M KÈB `ä`“M; - F?¬M; +?WM; +? çQ i?ŠM; KbM? p`Q # M? pB M i•K i
 @ L; ?2 i?Q Fw .B T M|B #€+ æQÌM; #ªQ # i`€M? çB- pb b Q T?ªB i`€M? ç\`
 h`QÆM; E?€+ pì ?² ç² ,
 @ >ª- H9+ ç| +QM +?Q M; O “\`
 @ JÆ K`M; M; ?2 çQÈ+ K°i p`B +•m- F?¬M; M?bM i?“v M; QÌB- +?d M; ?2 ` ; B¼M; i
 @ E?¬M; b Q ç•m- +QM çWM; HQX
 h`QÆM; h`B >“M? ?B M iW tQ ç-m +QM- `²B H¢B i?Î /“B ?ÄB,
 @ h`QÆM; E?€+- +ÁM i?“v #€+ æQÌM; H` M; QÌB i? M`Q\`
 @ a Q +ÁM +?Q M; O\`
 GQÆM; *€+? h`•M iW T?ÁM; M; O çB ` - i?m /¼M #`M +ì,
 @ *QM M; QÌB æQÌM; >¼+ E?B K i? M`Q M? +ÁM +?ª #B i? v b Q K` ?ÄB +QM\`
 i`bM? iU i` +?S+ ç'v +?S\ hdm? +€+? Hv i?“K i` æQÌM; >¼+ E?B K i?b F?¬M; i?
 i?U+- ?B M ;BÌ +?d i?m i?“T i? K i°B +?SM; K` i?¬BX “ MM; Q`B ç²M -K +ª H M `²
 i”T çQ`M h•M S?QM; - i M H` >S hQ T?ªB F?¬M; - +- i H` ibM? M?•M Î# M M; Q`
 E?QÆM; JBM? h?“M? i?¬M; [m +QM v m iBM? ç| M?ûi iB M +?Q æQÌM; >¼+ E?B
 F?B iÈB i”T çQ`M h•M S?QM; H`K pB + +kM; /Q æQÌM; >¼+ E?B K ç€M? iB M; XX
 K€+? +| +?SM; - M? +ÁM iBM `^M; H` ç²M M?ªK “\`
 E?QÆM; JBM? h?“M? H` i`M; ;B€K ç®+ i”T çQ`M h•M S?QM; - +MM; >S hQ ç m H
 pK €M æQÌM; >¼+ E?B KX >S hQ +kM; +?QM? H` +- ; €B b m M`v ç²M i?“B æBM
 E?B K i` M? ;B`M? M? mX
 L, K N9- >S hQ F? B #€Q pÈB i` FB K i` - æQÌM; >¼+ E?B K i?¬M; [m +- M?“M ?
 h?“M?- F?B M æQÌM; >¼+ E?B K p`Q iM- +- i #` KB M i`mv i® ?bM? bU- M?QM; i
 aÆM p`Q iM- K°i M, K b m i`mv M` iBM iS+ +- i iU b€i i`QM; iMX h`QÆM; E?€+ H
 hQ Î T?B M iÁ tY €M æBM? >QÈM; aÆM M, K NN- F?B ç| >S hQ ç½ #` ; B K ; B[K'v
 i`QM; ç-m h`QÆM; E?€+ H` K°i F?m¬M Kti K M; p ç T #` ?Ov ?Q¢B iB m iKv p¬ +
 >¬K b m h`QÆM; E?€+ idM? /“v i?b +? K ç½ ` F?ÄB M?“X
 h`QM; +m°+ M|B +?mv M pÈB +? K ?¬K [m - ?B M ;BÌ # M M; Q`B ç½ ç2K iB m çB
 ?² `i M?B m M; QÌB ç m M?“M ç`M? >S hQ H` ibM? M?•M #Q K”i +O æQÌM; >¼+ E
 M`v H` M?•M i® [m M i`¼M; F?B M iÁ €M T?€M i°B æQÌM; >¼+ E?B K- ?B M ;BÌ +
 ;BªB [mv i p`M ç i` M M; QÌB +- ; €B M`vX
 h`QÆM; E?€+ +?ŠM; T?ªB M?B i ibM? H„K pÈB pB + ; B9T æQÌM; >¼+ E?B K i?Q
 ; B9T +? i`€M? ?¢B ibK HÈB- +?d +-M +? iB T iK+ H`K T?| i?Q Fw i`QÎM; +?QM?
 ; b +kM; H` +QM +€B +€M #°- +?Q /M Re M, K b m +m°+ b®M; /B M H¢B K°i H-M M[
 æQÆM; M?B M +?mv M F?¬M; çÆM ;BªM M?Q i? - +? /Q K°i i v æQÌM; >¼+ E?B
 +?“mªM? ?QÎM; +O pK €M ç|X

ôæQÊ+- pK €M æQÌM; >¼+ E?B K pšM H" p'M ç [m M i`¼M; +-M ;BªB [mv iX @ H
 +-M +| i? ç2K +?•M iQÈM; æBM? >QÈM; aÆM #` +?SM; +S ;Bª ?½K ?¢B æQÌM;
 b®M; ?¢M? T?9+ +O Kbm? +| H) +ÁM iB T iK+ çQÊ+X
 •M b€M; tQM;- h`QÆM; E?€+ M²B t2 #mwi iÈB F?m T?QM; +ªM? hQÊM; aÆM- Kti
 ?ÆB M|M; i?B m ç®i M?•M ;B MX J†+ /M `WM; hQÊM; aÆM H" K°i i`QM; b® +?¶
 *?•m- M?QM; /Q F?¬M; T?ªB H" +m®B im-M- +Y +¬M; pB M `i Qi /m F?€+?X
 h` M [mªM; i`QÎM; +-M; pB M +| `i M?B m +Y ?B mªM?- i?m"MiB Mi?m çQÊ+
 M;?o +?Q /M Kbm? M|B ` +?•M iQÈM; pK €M æQÌM; >¼+ E?B Ki?b +? +kM; F?¬M
 çQÆM; bU KÈB +| bS+ i?mv i T?K+X

8X *?QÆM; 8, :†T G¢B >S hQ

*€B K€vªM? h`QÆM; E?€+ i?m F?B +?KT F?¬M; T?€i ` iB M; i€+?- iB T ç| v M;
 iÈB "„+ G°+X
 L m +?ŠM; T?ªB T?B M iÁ M,K NN +-M; #® ibM? iB i; BÈB ?¢M p æBM? >ÆM aA
 >ªB *?•m ;-M M?Q F?¬M; B #B i i`QM; "„+ G°+ +| K°i iÁ #B i i?U +?ŠM; ? #„i K
 i?Q i?“M? Ov >ªB *?•mX
 a m F?B F i €M æBM? >QÈM; aÆM- h`QÆM; E?€+ ç†+ #B i iÈB i?,K [m M iÁ #B i i
 ?ÆM 8 M,K- M?QM; +ªM? i`Q ;-M M?Q F?¬M; +| i? v ç´B HÈM- +?d F?€+ M,K M,K
 i?ŠK MÆB M`v #` H€ +•v T?O FQM
 J°i #S+ iQÌM; # Q K`m i`„M; +?“M M; M; +m®B +QM çQÌM; tB K,M;- +?d H° ` K°i
 bšK- +Y b´ M?Ä ç®B /B M pÈB +QM çQÌM;- M?bM iW T?Q M`v F?¬M; i?`v çQÊ+ +
 hÁ #B i i?U M`v +?d +| K°i M; QÌB ?¼ ?“M; t +O æBM? >QÆM; aÆM i`¬M; MQK-
 `WM; iÈB i`QÈ+ #B i i?U- +Y b„i ç|M; FQM- F?¬M; M?bM i?`v ibM? ?bM? # M i`Q
 h`QÆM; E?€+ Km®M i` Q iQÌM; p`Q t2K- M?QM; M;?2 i?`v +| iB M; t2 ?ÆB iW t ç
 +“M? H€ `”K `¢T- M?bM i?`v K°i +?B +t2 LBbb M K`m ç2M ç¶ H¢B Î +Y - iW #B M
 *Y KÎ ` - +?B +t2 çB p`Q- # M i`QM; +ÁM ç¶ K°i +?B +t2 K`m çÄX
 h`QÆM; E?€+ i?-K M;?o- M m M?Q H9+ M`v >S hQ ç½ i?“M? ibM? M?•M +O æBM
 çÄFB `i +| i? H" +O >S hQ- HB M ;BÆ K€vªM? H M +?KTX
 J€vªM? F?¬M; +| ç M ~ b?- i`QM; `WM; €M? b€M; `i FûK- H¢B +€+? t - +?ŠM;
 F?¬M;X
 æÊB iÈB i`Q - +Y #B i i?U H¢B KÎ ` - h`QÆM; E?€+ +?d +?KT çQÊ+ªM? æBM? >Q
 t2 LBbb MX *?B + LBbb M çB i`QÈ+- ç¢B F?Q +?WM; j T?9i b m +?B +t2 çÄ KÈB
 ç½ +?mB p`Q t2 i`QÈ+- h`QÆM; E?€+ F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? ç| +| T?ªB H" >S hQ
 *?d +-M i` ` +?O M?•M +?B +t2 çÄ H" >S hQ- K'v #S+ªM? M`v +O h`QÆM; E?
 p'M ç X h`QÆM; E?€+ F?¬M; i` Q iQÌM; p`Q ibK i°B +?SM;- M?Q i? [m € K¢Q ?B H
 p +¬M; pB M hQÊM; aÆM- Km®M ibK ?B mªM? `Y t2- H¢B M?bM i?`v +?B +t2 >
 i`QÌM;X
 h`QÆM; E?€+ M?bM [m M?- i`WM; QÌB #`v ?“M; /QÈB M?[M; +€B ¬ HÈM- i` M [mªM
 M?bM [m ç m F?¬M; ;B®M; +?O M?•M +?B +t2X
 :-M ç| F?¬M; i?`v +?B +LBbb M- h`QÆM; E?€+ M;?o F?¬M; i?¬M; b Q +?O M?•M
 i•K ibM? çB /m bÆM M; Q¢M i?Ov\ æB p`Q K°i ?B mªM?- K„i pšM M?bM +?B +t2 Î
 # M i`QM; +| M; QÌB çB ` - t¬ i?ŠM; p`Q- MY p B #` MQÈ+ m®M; H¢M? H`K QÈi ?

@ sBM H¶B- tBM H¶B

æ®B T?QÆM; `®B `QitBM H¶B- i v Hm®M; +m®M; Kîi9B b€+? i v HK+ imM; H M- ç ` +€B +´ i`„M; K`M- K M; iÈB +ªK ;B€+ KQÊi K` +?Q M;QÌB i - iU +?² +?d M?b +?¢K p`Q b) F?B M HÁM; M;QÌB [m`v ç°M;X

.Si F?Q€i H` K°i K„ M[- H9+ M`v h`QÆM; E?€+ ç•m T?ªB H` i?B m MB M Re im´B Km®M HMB H¢B K°i #QÊ+ ç M?bM `ä ç`M; b m K€B i|+ FB H` F?m¬M Kti ?Q`M K

æ®B T?QÆM; M;~M; Kti H M i`QÊ+- ç¬B K„i p¬ i°B H¢B €v M€v +?ÈT K„i H`K i`€ F?¬M; /€K iBM M[ M?•M +| ç¬B K„i K„ H M`v b) pm +€Q æQÌM; >¼+ E?B K M?“M ?

>S hQ HQm H¢B i`QM; `M iQÊM; +O h`QÆM; E?€+ H` F?m¬M Kti iB m iKv- F?B ` M?`i- MQM MÈi K` ?²M M?B M- +?Q #B i i?QÎM; i?S+ p) ç T iB m iKv b m F?B #` i`QÎM; i?“M?- M?QM; HBM? ?²M b m F?B i`ªB [m #B i # Q +?mv M- [m v i`Î p - F? i?K+ M`v F?B M i•K ?²M v +? Q çªQX

>S hQ p|+ M;QÌB + Q `€Q- K†+ €Q HB M p€v K`m p`M; M?¢i- ?¬M; ç2Q i?„i HQM F?m¬M Kti /B K H +?ŠM; K i KÄB- +kM; F?¬M; iB m iKv- ç¬B K„i ç T`M +?S Qm M;QÌB F?€+- +?WM; kj- k9 im´B- +| H) M?B m ?ÆM K°i +?9i- /M b Q +¬; €B K„ H

h`QÆM; E?€+ ?Q`M iQ`M ?B m çQÊ+ pb b Q K H¢B /MM; ? B +?[ v m iBM? ?bM? M|B >S hQ H` ibM? M?•M +O æQÌM; >¼+ E?B K- pb b Q +? H¢B F?¬M; FB M [m

u M;?o #KM; ,ô JbM? K` +| [mv M i? - +kM; M?`i ç`M? b) +?B K M[ M?•M M`v i?“M >¼+ E?B K H` T?| i?` i`QÎM; - H` M K M?•M- M?QM; F?¬M; TªB H` GB m >¢ >m M?Q M;¼+- b m F?B ;†T çQÊ+ >S hQ- +kM; F?¬M; Km®M H`K GB m >¢ >m Xô

L?QM; H9+ M`v >S hQ ?ŠM H` ibM? M?•M +O æBM? >QÆM; aÆMX

h`QÆM; E?€+ HB K +€M? K¬B F?¬ F?®+- +´ ?¼M; +kM; i?`v ?ÆB F?¬X EB T i`Q M?B m K„ M[- i`QM; M?“M i?S+ +O v +kM; +?d +| h`¬M LBM? p` æQÌM; h? M? +QM KÈB +| i? bQ #b pÈB >S hQ- K†+ /M ç m H` K„ M?•M imv i b„+ ?`M; p¢M +?¼M K°i- iQ`M- bQ pÈB p ç T i? M? i?m¬M H½M? ç¢K +O h`¬M LBM?- p ç T M;¼i M;`Q M h`QÆM; E?€+ iBM p ç T +O >S hQ +`M; H`K çB M çªQ +?9M; bBM? ?ÆMX

@ h¬B F?¬M; +?9 w +`m çB p`QX

>S hQ +?ŠM; ? #B i €M? K„i +O i?B m MB M T?Q i`QÊ+ ç M; ~M +?S idM? +ªK H`v F?,M i v ` Km®M H m +Q+ i` M p B h`QÆM; E?€+X

L;YB i?ÆK +Æ i? i?Q M; i?QªM; iW i` M M;QÌB >S hQ- h`QÆM; E?€+ çQ i v ` K €M? K„i F?¬M; FB K çQÊ+ /WM; Î #-m M;U+ i`M +,M; M?U b®M; M?Q Km®M tûi

@ *?¶ M`v +O +?` +kM; QÈi`²B- ? v H` +?` H m i`QÊ+ çB- i¬B QÈi i? M`v- +| H m

GÁM; i?¬K iB + Mm®B i` M M;U+ >S hQ b Q F?¬M; #„M K`v ;B¼i +Q+ M[- K°i Kªi ?B M H M- H`K +?O ?B m çSM; b m [m¬v +kM; TªB i?Á ç¬m ` M?bMX

>S hQ Kti YM; çÄ- M;?B M; M;QÌB çB i`€M? €M? K„i +O +?O ?B m- M?QM; F?¬ +O h`QÆM; E?€+X G`v F?,M H m p`B +€B i` M M;U+- F?¬M; M;ì F?B KbM? H m H p9 i`„M; Km®i- H`K h`QÆM; E?€+ M?bM MQ K„iX

@ sBM H¶B- ? v H` ç i¬B Km +?Q +`m K°i +?B + €Q KÈB\

@ E?¬M; b Q +ª- # M M;Q`B M„M; ;„i- K°i H9+ H` F?¬ i?¬BX

@ E?¬M; b Q i?“i +?S\

>S hQ ?ÄB H¢B H¬M M[X

h`QÆM; E?€+ H`K ` p iB m b€B pšv i v- M?bM >S hQ M;²B p`Q +?B + t2 K`m çÄX

h?lB ç| >ªB *?•m +ÁM +?Q +| ?B mªM? H'v M; v- h`QÆM; E?€+ çQ +m°M T?BK +ªM?- ,M i`Q tQM; F?B [m v H¢B [mªM; i`QÎM;- T?€i ?B M` +?B +t2 K`m çÄ pšM
 @ L`v- M m +`m tm®M; M9B i¬B +?Q +`m çB M?Î K°i çQ¢MX
 E?B h`QÆM; E?€+ çB [m - >S hQ i v +?®M; +^K M|B pÈB v- +€M? i v i`„M; M?Q
 i?“M? K°i p i ?^M çÄX
 @ *?` çÊB i¬B b Q\
 h`QÆM; E?€+ +?d p`Q KbM?- F?¬M; ?B m pb b Q >S hQ [m v H¢B- M?QM; K°i +/
 ç”T ç-m +? i [m€+? çB +?Q tQM;X .M i`QM; HÁM; +| +?9i M;?B p'M- bQM; h`QÆM
 T?ªB- KÎ +Y - F?B MY M;QlB +?mB p`Q H¢B F?¬M; M?“M çQÊ+ M?bM i`°K #-m M
 s2 iW hQÊM; aÆM çB tm®M;- h`QÆM; E?€+ i`-K iQ M?bM ;Á K€ i`„M; +O >S hQ
 i`Á +O +¬ i`QM; pK €M æQlM; >¼+ E?B KX
 L,K N9- b m F?B æQlM; >¼+ E?B K #` i® +€Q M?“M ?®B H°- idM? pb +?mv M M`v
 +?|M; +| çQÊ+ +?SM; +SX h`QM; imv M #® +¬M; F? B +O iÁ €M- æQlM; >¼+ E?
 +¬M; i€+ î i”T çQ”M h•M S?QM;- i’M; ;B€T ç®+ h•M S?QM; H” E?QÆM; JBM? h?“
 H° æQlM; >¼+ E?B K # H-M- i’M; +°M; kd p¢M i #^M; U F?B T?€M tY +ÁM +°M; i
 i?m çQÊ+ i`QM; MY M,KV- ç æQlM; >¼+ E?B K +?B m +® +?Q F?B +ªB +€+? i”T
 ?®B H° ç m ;YB p`Q i`B F?QªM +O >S hQ- +| HlB H`K +?SM; +O +?QM? +¬ i X
 h`QÆM; E?€+ M?bM çQlM; +QM; [mv M`k +O >S hQ- i?U+ bU F?¬M; M;ì çQÊ+ i
 iBK ç°+ M?Q`„M` iX
 aQ pÈB pB + ç2K >S hQ i?“M? K„ M?•M`„M` i- h`QÆM; E?€i?“ iBM`^M; +¬ +| M
 p¶ ç-m- i?-K +QlB #ªM i?•M i?“i M;•v i?Æ- ? B FB T H`K M;QlB`²B +ÁM #` p M;Q

eX *?QÆM; e, h?K+ L[.K >Q†+

@ G`K b Q p”v\
 >S hQ M;?B M; ç-m [m ,
 @ § T?ªB- M?“ +`m î ç•m- i¬B çQ +`m p M?“X

h?B m MB M M`v iW F?B H M t2 HB M i`-K K†+- ç°i M?B M p¶ ç-m- i?-M i?€B F?-
 #”v im´BX >S hQ`i iU iBM pÈB /mM; K¢Q +O KbM?- F?B h`QÆM; E?€+ M?bM +¬
 K„i M|M; +?€v +O vX L?QM; F?B +¬ [m v b M; M?bM- v +?ŠM; ? #®B`®B Mû i`€M
 i?QlM;- K” pšM mM; /mM; M?bM +¬ +?,K +?9- i`QM; K„i F?¬M; +| bU i? K H K +O

@ ±- M?“ i¬B ?ª\
 h`QÆM; E?€+ ?ÆB M;¢+ M?B M- H9+ M`v F?¬M; i? ç >S hQ #B i KbM? î i`QM;
 T?O- ?m®M; ?² H€i M[+ÁM T?ªB [m v H¢B H'vªM?,
 @ h? M`v K” p M?“i ç`M? b) H`K K i¬B +^M M?^M- FB K +?¶ +?Q i¬B tm®M; p”v-
 @ > v H” iÈB M?“ i¬B ;B†i v T?K+ +?Q b¢+?\
 EB M M;?“ M?bM [m p¬ +MM; K ?Q†+ M`v +| ç€M? +? i h`QÆM; E?€+ +kM; F?¬
 ç~v æQlM; >¼+ E?B K p`Q +?¶ p¢M FB T #’i T?K+ +| i? H” +¬ ;€B i®i #KM; F?¬M
 b Q\
 jd

.M b Q H" KBM? t¬ T?ªB >S hQ KÈB #` ?'i MQÈ+ H M M; QÌB- M m ;†T T?ªB +¬ ;€
b) #` +?YB K°i +?†T- +¬ ;€B #bM? i?QÌM; +kM; b) #om K¬B #Ä çB- /€M; p p¬ i°B /
;€B i?"i çÆM i?m-M HQÆM; i?B M KÈB +|X
@ æQ i¬B p M?" F?¬M; bÊ #çM i` B +O +?` ?B m H-K b Q\
h`QÆM; E?€+ M;ª ç-m b M; ?ÄB,
>S hQ T?b +QÌB- M?Q ç| b2M i`QM; ç-K b•m i?Q€M; +?®+ #MM; MÎ- /mv M /€M
E?€+,
@ *m # Q im´B +?S- B i? K ;?2M\ >ÆM M[- i¬B +ÁM +?Q +| #çM i` BX
h`QÆM; E?€+ KÈB M?È` H9+ M"v KbM? H"i?B m MB M Re im´B M?bM +| p M?Q
+O >S hQ- h`QÆM; E?€+ ?ÆB +m®M; - M?QM; KB M; F?¬M; +?`m i?m ,
@ oÈB K„ M[M?Q +?`- #'i F€ M K M?•M Î ç° im´B M"Q +kM; b) i`Î M M`'i M;mv ?B
@ v +m M|B i¬B +| bS+ ?'T /šM pÈB #'i F€ M K M?•M M"Q\
>S hQ pûM H¼M i|+ `k tm®M; i`QÈ+ i`€M ` ç^M; b m- KbK K¬B i`WM; K„i M?bM
;B"MHçB ~M +?S t'm ?'- Km¬M T?¬M [mv M`k,
@ h`¬M; +m ?B M H" M?i? FB K"; M F?¬M; M?Ä- #B i i` m çM +€+ +¬ ;€B `²B-
+m iY i X
@ æB m #° M"v +O +?` +| bS+ b€i i?QÆM; HÈM M?'i ç'vX
h`QÆM; E?€+ +?®M; F?m,m i v H M- #M i v M•M; +^K- M?bM F?m¬M K†i ?Q"MK
+QÌB M|B,
@ L m i¬B +| M; QÌB +?` ?'T /šM M?Q p"v- QÈ+ K¶B M;"v çQÈ+ +?` /çv /¶ K" +?ŠM;
>S hQ i`ÈM K„i H M- M?QM; i?'v v F?¬M; Mû i`€M? - M; QÈ+ HçB +ÁM M?bM i`„M;
FB +® +?'T Km®M M?bM b•m p"Q i`€B iBK KbM? - i`QM; HÁM; #'i ;B€+ ?QªM; ?®i-
#ÄX
>S hQ +„M K¬B M?`M +QÌB i`WM; K„i M?bM v K°i H9+- F?¬M; +?`m M´B T?ªB [m
i•K H€B t2 M?QM; +ªK i?'v €M? K„i v pšM +?S M?bM KbM? - H'v i v +?2 i-K M?bM
@ æWM; M?bM M[- i¬B F?¬M; Km®M +| 2K i` B K†i /"v M?Q p"v- i¬B ç M; ?Q"BM;
T?ªB H" [mv i ç`M? +?QM? t€+ F?¬M; ç•v
E?|2 KB M; HçB iQÆB +QÌB- ?Q"MiQ"MF?¬M; +| w çm´B h`QÆM; E?€+ tm®M; t2
h`QÆM; E?€+ +m; Km®M iBM >S hQ H" +¬ ;€B çÆM i?m-M- KB M; M|B i? ççB
MB M KçM? KB M; M?QM; p¬ ?çB- +| H) H" F?m¬M K†i im'M i9 i?Q bBM? +O KbM
T?ÁM; M"QX
GÁM; M;?o ,ô _®i +m°+ +¬ 'v H" ibM? M?•M +O æBM? >QÈM; aÆM- +ÁM H" M?•M
E?B K p"Q iMXô L m F?¬M; HB M HKv iÈB +? - h`QÆM; E?€+ i?" K†+ F æQÌM; >
+?,K +?9 p"Q H" M / +´ K`M K" M; +O >S hQ- +| +?9i F?¬M; ç" M? HÁM; X
@ L"v- M|B Km®M H"K 2K i¬B- K" +ÁM +?Q #B i i M +m ç|X
s2`) p"Q çQÌM; `WM;- >S hQ iW ;QÆM; +?B m ?"m i?'v h`QÆM; E?€+ pšM M?bM
?®i- /€M; p i`-K M;•K- ç9M; H" F?¬M; ;B®M; i?B m MB M KQÌB K'v im´B- HB M ?
@ h M +m H" ;b\
@ h`QÆM; E?€+- F?€+ i`QM; i?O iQM- +ÁM +?`\
@ *m KÈB M|B +?WM; ç| K" Km®M #B i i M +O ççB K„ M[M"v `\
E?¬M; M;ì >S hQ HçB M|B çM - h`QÆM; E?€+ ç9M; H" M;ç+ M?B M,

@ *?` +ÁM Km®M #B i çB m ;bX
u +?Êi ?B m ` - +| H) >S hQ +| M¶B F?´ i`QM; HÁM;- ?½K ?çB æQìM; >¼+ E?B K
ûT #m°+ - +?Q M M KÈB bBM? ` +ªK ;B€+ i?•M +”M pÈB i?B m MB M t HçX
h`QM; i?Q€M; +?®+ ç| - iU ?² i?´v ;B[K´v +O >S hQ K M; Mûi #m²M t t, K- M?È i
hQ F i i?9+ bBM? KçM; i? M? tm•M +O KbM? i`QM; iM- HÁM; h`QÆM; E?€+ #` i•
HÁM; M†M; i`om +ªK i?´v i?Î F?¬M; ` ?ÆB M[X
æB ` F?ÄB `WM;- ?ÆB M|M; i` M çQìM; [m®+ H° t°+ iÈB- M?QM; t2 +?çv M? M?- ;
F?Q€BX :B| H v ç°M; K€B i|+ /`B +O >S hQ- h`QÆM; E?€+ +ªK M?“M +?•M i?U+
M`Q- H`K M; QìB i M; •v M; ´i M?QìM; M`QX
G9+ ç| v +ªK i?´v KbM? M M iBM >S hQ- HB M ç2K Fw S+ i`QÈ+ M, K KQìB b€m im
+ª +?mv M iQM? KbM? i`-K H„M; #` K ûT #Ä +î p•v- pW KÈB b®i + Q- pW ç¶ i?S
? i bç+? b`M? b M?X
h`QÆM; E?€+ i?´v >S hQ i”T i`mM; M?bM çQìM; T?Q i`QÈ+ - K´v H¼M i|+ H´i T?´
çQ i v ` ;çi- ç-m M; |M i v +?çK p`Q ;Á K€HçM? ;B€+ O +¬X
>S hQ idM? H B- M; Y ç-m +?Q i|+ # v ` ç^M; b m- i`€M? F?ÄB i v h`QÆM; E?€+
@ L´v- H`K ;b i? - M|B tQM; `²B `\
@ G`K +?` i¬B M?û\
h`QÆM; E?€+ F?) #m¬M; K°i iB M; i?Î /`B- i`QM; HÁM; +ªK i?´v H-M M´v [m v p M
@ h¬B ç½ M|B ? i pÈB +?` `²B- +?` +ÁM +?Q M|B i M +O KbM? ç|X
@ h¬B i M >S hQ- M?QM; i¬B H” +¬ ;€B ?Q- F?¬M; tSM; H`K +?` +”mX
>S hQ +QìB #m²M H„+ ç-m,
@ >B M ;Bì ;€B ?Q KÈB H`K M; QìB i v m- i¬B ;¼B +?` H” +?` >S hQ M?ûX
h`QÆM; E?€+ HÁM; +?m t|i- HçB +® w /MM; ;B¼M; çB m i` m ;? Q ;¼B,
@ *?` >S hQX
@ S?b- KB M; +?| F?¬M; K¼+ çQÊ+ M; ” pQBX
>S hQ ;„i ;B¼M;- bQM; F?¬M; iW +?®B +€+? tQM; ?¬ +O vX
@ *?` >S hQ- +?` H`K ;b\ 1K +ÁM +?Q #B i ç´vX
h`QÆM; E?€+ i? v ç´B tQM; ?¬ `´i M? M?X
>S hQ +„M K¬B M; ?o ?²B H•m- F?¬M; M|B ;b +ª- +?d i”T i`mM; H€B t2X h`QÆM;
ibK M; QìB t Hç b M t i•K bU- M?QM; +| M?[M; +?mv M +?ŠM; T?ªB +| i? iMv iB
s2 iÈB ;¬M æçB ?¼+ >ªB *?•m i?b `) i`€B p`Q çQìM; æ”Q E? - iÈB \*ªM? h?`M? >Q
i?QÆM; T?~K +| bÈK M?´i Î >ªB *?•m- K¬B i`QìM; b®M; i®i M?´i- iWM; K°i /çQ çQ
h`QÈ+ F?B +? +ÁM +?Q #` i?¬B pB +- K bm®i M; ´v KQM; KÄB FB K çQÊ+ K°i +
lv MX
>S hQ Î F?m M?“ +-m i? M; K€v T?Q ç¬M; *ªM? h?`M? >Q lv M- M?bM [m T?ÁM
/’m p i +| M; QìB F?€+ ÎX >S hQ ç2K +?b F?| +MM; T?QM; #b K”m i`„M; H´v iW i
b m +Y - i? v ;B´v / - [m v HçB M|B pÈB h`QÆM; E?€+ ,
@ *?¶ i¬B F?¬M; +| /ûT M K- +”m çB /ûT +O i¬B ?Q†+ çB ç´i +kM; çQÊ+X
h`QÆM; E?€+ M?bM #`M +?•M /QÈB KûT p€v +O >S hQ- +?•M +¬ `´i M?Ä- K¶B M
H€M? M?Q H´v #ç+? M; ¼+ F?“ + ` p”vX

.ûT+O +¬ i¬M; +| p iQ- M?QM; pÈB h`QÆM; E?€+ +ÁM [m€ M?Ä- H„+ ç-m- +?ŠM
ç'iX

@ *"m M;²B ç•v K°i +?9i- i¬B çB i? v v T?K+ ç½X

>S hQ K M; iÈB K°i MQÈ+ m®M; -`²B [m v M; QìB çB p"Q T?ÁM; M; OX h`QÆM;
KûT+Y - ç½ #` + "B iW # M i`QM; X

h`QÆM; E?€+ çSM; Î+Y - M; ?2 iB M; b°i bQç i # M i`QM; - F?¬M; F?| iQÎM; iQÊM
T?K+ - i`QM; HÁM; HçB F?¬M; ? +| bmv M; ?o Kì €KX

S?ÁM; F?€+? F?¬M; ? +| ç² /MM; +O M K- t2K` #B i i?U Î "+ G°+ KÈB H" ç` ç
>QÈM; aÆM ? M ?ÁX L?QM; # M M; Q" B iQ" M # "M i€M >S hQ H" ibM? M?•M +O
+kM; i?W M?"M çB m M"v pÈB i' FB K i` - b Q >S hQ +?SM; KBM? çQÊ+ çB m M"

h`QÊ+ E?€+ M?bM T?QM; #b K"m i`„M; i` M iO- # M i` M +| /'m ?B m +O ?B m a
aÆM- t2K` i`QÊ+ F?B p T?ªB >S hQ- +¬ pW H'vªM? iW i`QM; ç|` X

dX *?QÆM; d, h°B *?SM; *O æQìM; >¼+ E?B K

h`QÆM; E?€+ ç M; ç`M? KÎ` t2K # M i`QM; +?SªM?; b i?b >S hQ ç~v +Y #QÈ+
h?'v h`QÆM; E?€+ çSM; M; v Î+Y - >S hQ; B"i KbM?,

@ a Q + "m +S i?Q+? çSM; Î+Y /¼ M; QìB F?€+ i? \

h v +¬ +ÁM +¬K #° v T?K+ KÈB i? v` - ç~v p B h`QÆM; E?€+ iÈB T?ÁM; F?€+?,

@ *ÎB €Q +O + "m` - i¬B; B9T + "m; B†i- /MM; K€v b'v K°i H9+ H" F?¬X

@ G'v` M; Q" B i?QM; i?ª T?ÆB +kM; çQÊ+X

h`QÆM; E?€+ K†+ €Q +´ ? T- ç-m F i F?¬M; +?mB [m çQÊ+- >S hQ iÈB; B9T Fû
+ªK i?'v H" M / >S hQ HçM? H)QX

" M M; Q" B i`ìB` i M| M; - çB m ?Á i`QM; T?ÁM; +?Q KÎ- M?bM i` M i`€M >S hQ H
iQ€i- h`QÆM; E?€+ H'v H" K Hç- Km®M çKM; +?çK H-M M[- M?QM; i? i?b [m€ H°

h`QÆM; E?€+ p'i pª H„K KÈB +?mB ç-m` çQÊ+- KbM? i`-M- i?•M i? KQìB b€m i
K" v ? v FB m M; çQ- +kM; +?ŠM; +| K"m / ç²M; F?Ä2 F?Q„M- i?'v €M? K„i +O >S
E?€+ +| +?9i t'm ?',

@ . +?` i?"i HçM?- M;²B; -M +?` +?ŠM; +-M # "i çB m ?Á X

@ *"m ; -v [m€X

>S hQ +?d tQÆM; bQìM +O v,

@ *| çB m` i + Q- pW`²B i¬B F?¬M; M?"M` X

@ oW`²B +?` çB; B"v + Q; |iX

>S hQ ?ÆB M; Y ç-m H M- +?d iÈB KkB v- +€+?; -M M?Q i? - M?Q +ªK i?'v ?ÆB i
h`QÆM; E?€+ HÁM; M Q M Q- +® FB K +? F?€i p¼M; ¬K +¬ p"Q HÁM; - /`m; B¼M;

@ *?` >S hQ- +?` i?"i H" ç TX

@ æWM; ?¼+ +€+? M|B +?mv M +O M; QìB HÈMX

>S hQ M?QÈM; K"v H M- HìB F?2M +¬ ç½ M; ?2 T?€i M; €M`²B- M?QM; iW KB M; i
F?B M M; QìB i ; ?ûi- i`QM; HÁM; +ÁM i?'v t'm ?'- pì; B" M H'v v T?K+ [m' i v,

@ L?Ä K" ` M?- + "m i?b #B i ;b H" ç T ? v F?¬M; ç TX
h`QÆM; E?€+ +QÌB ?b ?b- M;?o ,ô JbM? ?B M ;BÌ H" i?B m MB M KÈB i®i M;?B T
MB MXô GB M F?¬M; /€K # ?Q M[X
>S hQ K M; v T?K+ ? B M;QÌB p"Q T?ÁM; p bBM? ;B†i- h`QÆM; E?€+ M;²B Î T?Á
M;?o HmM; imM;- F?B çB M i?QçB p M; H M- HB M ;B"i Mªv KbM?X
>S hQ +?çv ` M?"M çB M i?QçB- h`QÆM; E?€+ M;?2 i?'v +¬ M|B,
@ L?" i¬B +| F?€+?- i¬B tm®M; ;†T M? i X
_²B [m v HçB M|B pÈB h`QÆM; E?€+ ,
@ h¬B ` M;Q" B K°i +?9i- + "m i`¬M; M?" ;B9T i¬B M?ûX
L|B tQM; H'v +?b F?| ç~v +Y çB ` X
h`QÆM; E?€+ çB iÈB #2M +Y b'- K°i i? M? MB M çSM; /QÈB H¬m M;~M; ç¬m M
[m M;- h`QÆM; E?€+ iBM ?„M F?¬M; M?bM i?'v KbM?- +?d +ªK i?'v M;QÌB M"v `i
M?È ` H" BX
J°i H9+ b m >S hQ tm'i ?B M- M;QÌB FB iÈB +?"Q- M?QM; >S hQ HçB i`€M? ` pÈB ?„MX
h`QÆM; E?€+ i?bM? HbM? M?È ` - ?„M H" .B T h•M JBM?- i?Q Fw +O æQÌM; >¼
+?mv M HÌB pÈB +? #ªQ æQÌM; >¼+ E?B K KQM; +? `ÌB F?ÄB >ªB *?•mX
h`QÆM; E?€+ +| i? ?B m çQÊ+ pb b Q ?„M iÈB ;†T >S hQ p"Q H9+ M"vX
a m F?B æQÌM; >¼+ E?B K p"Q iM- .B T h•M JBM? F?¬M; #` HB M HKv +?9i M"Q
H"K i?Q Fw +?Q æBM? >QÈM; aÆMX h`QÊ+ F?B æBM? >QÈM; aÆM p"Q iM- [m M
?¬M pÈB >S hQX
>B M M?B M iW ç¬m iÈB +m®B .B T h•M JBM? ç m #B i >S hQ H" M?•M ibM? +O
pÈB >S hQ- +kM; H" pb ;B9T +?2 ;B'm [m M ? F?¬M; i? +¬M; F? B FB X
J°i [m•M +Ì H"K iÈB KS+ ç| - +kM; t2K M?Q H" [m•M +Ì ç€M; M M?'i`²BX
h`QÆM; E?€+ +QÌB M?çi- H'v T?QM; #b i` M iO- `9iªM? ` - # M i` M H"ªM? +?KT
çO iQ i?€B imv i K„ H"K M;QÌB i çB M çªQX h`QÆM; E?€+ F?¬M; M;Ì i` M i? ;BÈ
i? X
L;?o iÈB +¬ +| i? TªB pšv pMM; F?´ bÎ /QÈB [mv M mv +O æBM? >QÈM; aÆM-
?Q iQÆB ç T +O KbM?- iBK h`QÆM; E?€+ i?„i HçB- M| H"K v T?šM M° ?ÆM +ª +
b m M,K Re im´BX
ó - ¬M; i`ÌB #¶M; /QM; çQ KbM? [m v p ç•v- +?šM; H) +| KK+ çQ+? KÌ €K M"Q ç|
Q€M ?"M F?¬M; i? T?€i iB i- i v h`QÆM; E?€+ H"i M? M? K'v i'KªM?- i?¬K M;?o
i? +K+ T?€i i`B M i?2Q w ¬M; çQÊ+Xô
E?¬M; #B i >S hQ H9M b•m # Q M?B m- +?d M?È `^M; M,K NN æBM? >QÈM; aÆM

@ L m i°B / M? #€+ æQÌM; #` +?SM; i?U+- H9+ M"v +? `ÌB F?ÄB >ªB *?•m- T?ªB +
+® w Mû i`€M? çB m i` \

h`QÆM; h`B >"M? p½ K² ?¬B H¢M?- M?[M; M;"v [m KbM? +?d M;?o iÈB i`®M i`€
+ÁM M?Î çS +QM Re im´B ç-m M?„+ M?ÎX «M; H"K pB + Î i?"M? T?® #ªv i€K M,K-
`²B- F?B 'v +?Q /M #ªM i?•M F?¬M; +| p'M ç +kM; F?| i`€M? F?Ä #` M;QÌB F?€+
+?ŠM; ?B m ?€+? ;b- M?QM; +| +ª ç®M; F i? K Km®MX

L?QM; ç•v +| T?ªB H" HÌB +O çS #û Re im´B F?¬M; \

GQÆM; *€+? h`•M i?b +?d ?"M +QM KbM? F?¬M; T?ªB çS #û i?¬M; KBM? M?'i-
+?ŠM; i?'v +| ;b F?€+ i?QÌM;- i?"K +?Q i?'v +?²M; [m€ F€ H¢- +| çB m # +kM; i?'
+QM KbM? H" `i H¢,

@ h'KªM? M"v +QM H'v ç•m ` \

h`QÆM; E?€+ #B i?"M? pB +O KbM? i¢Q i?"M? +?'M ç°M; HÈM +?Q +? - H9+ M"
H"K HÐ i?ÌB +Æ,

@ " i?2Q #€+ æQÌM; # Q M,K- pb b Q #€+ æQÌM; H¢B F?¬M; iBM # +-M i?Q Fw .B
çB \

@ *QM +ÁM #B i +€B ;b \

h`QÆM; h`B >"M? F?¬M; ?B m +QM pb b Q ç°i M?B M M|B M?[M; HÌB H¢ HMM; M"
?Q†+ i`QM; HÁM;X \*| çB m #ªM i?•M ¬M; M;?o F?¬M; ` - i`QM; +?QM? T?O i?"M
æQÌM; >¼+ E?B K- ç M; KWM; i` M i B ?¼ +O M;QÌB F?€+ M M Mû i`€M?- H"K
+?ŠM; #B i ;bX

h`QÆM; E?„+ i?'v +? M;²B M; v M;„M- #B i +? #„i ç-m +QB i`¼M; HÌB KbM? `²BX

h` M çQÌM; i`Î p h`QÆM; E?€+ M;?o ` Hw /Q i?mv i T?K+ +? - +?d p"QªM? >S h

@ *QM iWM; ;†T +¬ i Î b m hQÊM; aÆM- M?bM i?'v +¬ i p" K°i M K M?•M Î +¢M?
#€+ æQÌM;- K" H" K°i M;QÌB imv i ç¢B ç b® ç m F?¬M; M;?o iÈB

@ G" B \

@ h`QÈ+ iB M +?Q [m M i•K iÈB H" BX

h`QÆM; E?€+ Km®M +?Q +? v ?QªM; H M i`QÈ+- M|B,

@ >¬K [m M;?2 K M|B #€+ æQÌM; p" +¬ ;€B FB +| HQ¢B [m M ? ç|- i`QM; HÁM;
iÈB hQÊM; aÆM çB HÁM; pÁM;- [mª M?B M M?bM i?'v

h`QÆM; E?€+ ç2K i'KªM? #B i i?U M;|B çÄ Î "„+ G°+ ` ,

@ *QM p"Q +¬M; pB M i?m K€vªM?- +?KT i¢K çQÊ+- # i?'v ;B®M; B \

h'KªM? ç-m iB M +?KT +?B + LBbb M çB p"Q #B i i?U- i'K i?S ? B +?KT æBM? >O
+?B + LBbb M- /M F?¬M; T?ªB H" t2 b® K°i +O ¬M; i - M?QM; H" t2 K M; #B M i
çQÊ+ ç-m +O ¬M; i - M?QM; h`QÆM; E?€+ iBM +? b) çQ€M ` çQÊ+X

h'K i?S # H" +ªM? +?B + t2 >Q Zm M K"m çÄ `ÌB F?ÄB #B i i?U- +?B + t2 M"v +
+?mM; +O >S hQ p" æQÌM; >¼+ E?B KX

hmv i`QM; `WM; €M? b€M; F?¬M; i®i- F?¬M; +| ~ b? M?QM;ªM? +?KT F?¬M; i - ;|
ªM?X

h`QÆM; E?€+ iBM H9+ M"v +| M?ûi ? B [mª i`SM; ;" p"Q KB M; +? KbM? i?b +? +

NX *?QÆM; N, h M; G Í æ¬M; s½

@ *?KTªM? tQM; +QM iÈB ?B mªM? `Y T?BK- F?¬M; M; Ì ; †T T?ªB +- ; €B M"v +k
b® #S+ªM? +O +- i +| i'KªM? FB - +QM M?•M H9+ +- i F?¬M; ç w HB M i?m" M

h`QÆM; E?€+ M|B MY i?"i MY ;BªX

*? v F?¬M; M;®+- iBM `^M; +| i? K m +?|M; ?B m ` M;¼M M;?"M?- h`QÆM; E?€+

@ *ÁM +ÆK F?¬M; K - +QM b„T +? i ç|B `²BX

@ a Q +QM #B i T?ªB çB +?KT M?[M; i'KªM? M"v\

GQÆM; *€+? h`•M M„K p B +QM ç~v p"Q M?" # T,

@ *QM F?¬M; p - # K F?¬M; +| #KM; /¢ M"Q +ÆK MQÈ+- K M'm K€ ç€M? i? K ?

@ hB m E?€+X

h`QÆM; E?€+ pW +MM; K çB p"Q M?" # T i?b #` +? ;¼B H¢B,

@ *QM ç2K +?mv M ?¬K M v F iQÌM; i"M +?Q # M;?2 t2K M"QX

h`QÆM; E?€+ F?¬M; #B i >S hQ H9M b•m +Ð M"Q- +?d 2 T?ªB M;?o +€+? F?€+
;B[KbM? p" >S hQ - +?d F +?mv M tªv ` ?²B b€M;X

@ ob b Q H¢B H" æBM? >QÈM; aÆM\

h`QÆM; E?€+ M;?2 i?'v +? H~K #~K M|B ` i M æBM? >QÈM; aÆM- #B i +? ç½ ç
iQÈM;X

h' FB K i` idM? pW tm®M;- ç9M; H9+ >ªB \*?•m tªv ` # Q pB + #'i HÊB M?„K p"Q
+?mv M M"v M?'i ç`M? T?ªB +| M?•M p"i i? HU+ i?9+ ç~vX h`QÆM; h`B >"M? +kM
B- pb b Q H"K i? \

@ "€+ æQÌM; p" +- ;€B M"v `®i +m°+ +| [m M ? ;b\ L?bMªM? `i €K Km°BX

@ " +kM; F?¬M; #B iX

h`QÆM; h`B >"M? i?Î /"B,

@ *QM +ÁM M?Ä- +?mv M M K M[+QM F?¬M; ?B m ç•m- K°i b® +?mv M- +?d 2 #€+

@ *QM #B i- #€+ æQÌM; K" M|B `ä çQÊ+ ç½ +?ŠM; +| M?[M; i'KªM? M"vX

@ >ª L?[M; +€B ç| +QM ?¼+ ç•m ` ç'v\

h`QÆM; h`B >"M? çQ i v ` tQ ç-m +QM,

@ "¼M i` #•v ;BÌ ç9M; H" H"K M;QÌB i M?bM F?¬M; i?'mX

h`QÆM; E?€+ +QÌB F?b- i?'v K†i +? F?¬M; +ÁM m €K M?Q H9+ KbM? KÈB p - bQ
F?Q, M i`QM; HÁM; ` i` Q ç´B pÈB KbM?- çÈB +?mv M iB T iK+ tªv ` iWM; #QÊ+ M
H) i`QM; HÁM; +? M„K çQÊ+ K'm +?®i p'M ç +kM; +?Q #B i +?WM;X

GQÆM; *€+? h`•M # K€ ` - h`QÆM; h`B >"M? ,M M?Q ;B| +m®M K•v i" M- i?Q€M; +
#KM;X

h`QÆM; E?€+ bÊ M|M;- KÈB ,M çQÊ+ K°i T?¬M # i?b +? i?Á çk [m pÈi K€ +O K
` - H Q B Q€B,

@ " - +ª M;"v +QM +?Q ,M ;b- #€i K€ M"v +ÁM +?Q çO /QM? `m°i ç•mX

GQÆM; *€+? h`•M ç~v #€i K€ +O KbM? +?Q +?²M;;

@ L?Q ;" +QM i` M? ,M p"v- ? B # +QM ,M i`QÈ+- K çB M'm i? K

@ E?¬M;X

h`QÆM; h`B >`M? M; ,M pÊ HΦB,
 @ 1K` M; Q`B Km ç², M çB- +?¼M i?S M; QM p`Q- F?B p T?ªB ç M; Q`B i`QM; F?
 #¼M ?¼ +QB M? i?`M? +?| M?` i M; - çÊB +Q`B M?X ``i F +?mv M M? æQ`M; +|
 ?B M; B`+kM; F?¬M; i? i?m`M i?2Q w #¼M +?9M; X
 @ G9+ M`v `²B M? +ÁM iS+ +€B ç| H`K ; b\
 GQÆM; *€+? h`•M F?¬M; ?B mX
 @ J ÆB F?¬M; T?ªB ç•m- B +kM; i?Q+? ?M p`Q ç€M? +?| `Èi MQÊ+ K`- i`mv M i
 h`QÆM; E?€+ Î# M M|B,
 @ *`M; H9+ M; ½ HÁM; +`M; F?¬M; ç M; Q`B i i?'v- ç†+ #B i H`M; Q`B i`QM; +€B F
 +Æ ?°B ; ç i +?•M M; Q`B F?€+ /šK H M +?S\
 @ > ? ? X
 h`QÆM; h`B >`M? +¬K çk Km®M ; ä p`Q ç¬m +QM,
 @ L|B B H` +?| `Èi MQÊ+\
 GΦB ; BK+ pÊ,
 @ 1K F?¬M; M?bM i?'m #^M; hB m E?€+- çB M? M? çBX
 GQÆM; *€+? h`•M i?'v +?²M; #Ä i•K bU tm®M; - HB M v M i•K,
 @ M? M; ?o i?¬M; `²B ``\
 @ hB m E?€+ ç½ M?„+ `²B- M? æQ`M; ç½ iBM .B T h•M JBM? p b b Q HΦB F?¬M;
 +?mv M ; b K`T KÌ- i?b .B T h•M JBM? H`i?Q Fw T?ªB `ä ?ÆMX G`B FB +O ?„M i
 i? M?„K K„i M?ªv p`Q çQÊ+X
 @ o`v M? b) H`K b Q- +?d #^M; p`Q K`v i`KªM? i?b +| i€+ /KM; ; b\
 @ *| H) +| +| H) F?¬M; X
 h`QÆM; h`B >`M? ç€T ?`K ?²,
 @ *?ŠM; T?ªB #¼M +?9M; Km®M M? `B F?ÄB >ªB *?•m b Q- çÊB K B M? iÈB æ
 M`v +| i€+ /KM; ? v F?¬M; X
 GQÆM; *€+? h`•M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB,
 @ M? +ÁM Km®M p æ¬M; s½ ``\
 @ æQÆM; M?B M- M? ç½ tBM T?ûT *?m S?9 JBM? `²B- F?¬M; i? M|B F?¬M; çB
 ? v- ?ÆM M[K¼B M; Q`B ç m i`€M? M? M?Q # M? /`+? - /M M? Î HΦB i?`M? T?® i
 h`QÆM; h`B >`M? m®M; `QÊm- K†i çÄ #WM; #WM; ,
 @ L?QM; F?¬M; T?ªB +ªM?` i p æ¬M; s½- M? p`hB m E?€+ p - 2K Î HΦB t2K +?
 +?Q /M +?d H`iBM i²M i?´B +kM; +| çQÊ+ +?9i iBM iS+- +?9M; i ? M ; B| ; ¼B çB
 iB M p X
 æ¬M; s½ H`K°i ?mv M T?Q /QÈB i?`M? T?® >ªB *?•m- +€+? i?`M? T?® 8y FK- M,
 æ¬M; s½ p` >ªB \*?•m +ÁM +?Q çQÊ+ H`K- M; ²B t2 iÈB æ¬M; s½- T?ªB K`i ?ÆM K
 "€+ v h`QÆM; h`B oB H`K T?| +K+ i`QÎM; +K+ i?QÆM; KΦB- ``i ?B m i bM? ?bM? ; -
 F?B +? p çQ i M; - i?•M i?Q+? Î [m ç m #B i +?mv M æQ`M; >¼+ E?B K #` +€+?
 h`QÆM; E?€+ +ÁM M?È i bM? ?bM? F?B ç| p [m - M m F?¬M; +| ; b #'i M; Î- +?mv M
 h€+? ç²M; M; ¬ FQM KQi` - HB M +| i? M?bM i?'v M; ¬B M?` i´ ?¼ h`QÆM; - i`W #
 HΦB +?Q #` M°B Î- +€+ p` +?9 #€+ F?€+ ç m t•v M?` H¬m i` M M M ç'i +kX S?Q

h`QÆM; h`B oB- i`QM; b•M tB K,M; /MM; pªB #¢i /UM; H€MX L; QÌB [m çÌB- M;`v i
#„i ç-m KÌB ç¢Q bo ?Á i?QÊM; iÈB H`K T?€T bU- K°i ç°B ?Á i?QÊM; K†+ €Q +` b
+?B M;- tmM; [m M?`i M?B m M; QÌB- F?-M; F?€+ ; b Fw S+X

h`QÆM; E?€+ p` +? çSM; M; Q`B +Y - i`QM; H€M +|`i +|`i M?B m M; QÌB M?bM
pmB KWM; ;¼B,

@ *?9- hB m E?€+- b Q ?-K M v ç½ ç M`²B

>„M Km®M +?¢v iÈB- M?QM; #` +? ?„M h`QÆM; h`B oB ;B[ H¢B- +?9 h`QÆM; E?
M?“M H`v i9B i`QM; i v +? - /šM +ª ? B p`Q H€MX

@ >-K [m ;¼B çB M- i-B +ÁM iQÎM; K B +”m KÈB p X

h`QÆM; h`B oB pšM M;²B v M i¢B +?¶- H`K #° M;¢+ M?B M,

@ h`B >”M?- +”m H` H½M? ç¢Q +O i?“M? T?®- b Q H9+ M`v H¢B `ªM?`¶B i? \

h`QM; i`Q M?È +O h`QÆM; E?€+- +? F?B M;?2 +•m M`v b)`t'm ?´- M?QM; H9+

@ h`QM; i?“M? T?® F?-M; +| +?mv M; b i`¼M; ç¢B- 2K H•m H„K`²B F?-M; p [m
#ªv M;`v i M; +O +?9 KÈB H M i?“M? T?®X

h`QÆM; h`B oB +?d F?) ?W K°i iB M; [m v ç-m çB- h`QÆM; .`+? K†i i?B m iU M?B
bÊ mv +O +? - F?-M; /€K M|B #W X

h`QÆM; h`B S?B +QÌB H`K /`m F?-M; F?Q,

@ h?QK iÈB M?“ h`B m >€M JBM? KQÊM #”M M;`v K B ,M +ÆK- F?-M; #B i M? p` h
+ª ? B M; QÌB ç-v K² ?-B- iÈB M?“ 2K M;²B €i- i®B M v +S iÈB M?“ 2K M;?d- M?“ p v
+?m`M #` K°i T?ÁM; +?Q M?

L; Q€B +?9` +?šM; K°i B +?“Q ç|M +? +QM ?¼X

h`QÆM; E?€+ H¢M? HMM; M?bM- +S M?Q t2K /B M F`+?X L m H` H9+ F?€+ +?
tmM; [m M? +?mv M i`Á- +? K` çSM;- h`QÆM; h`B oB i mv i ç®B F?-M; /€K M;²B M
ç w- -M; i +kM; b) M|B,

@ 1K ? B H` H½M? ç¢Q +O i?“M? T?®- b Q +| i? ç 2K çSM; M? M;²B çQÊ+ \

G9+ M`v i?b -M; i H¢B H`K M?Q F?-M; ? [m2M #B iX

*?9 h`QÆM; h`B S?B H¢B +MM; +? iW M?Ä HÈM H M # M M? m- +?Q /M Î i? ;BÈB
i?QÌM; [m H¢BX

*?9 h`QÆM; h`B S?B K`v M,K i`QÈ+ p`Q +-M; iB t•v /UM; ?mv M æ-M; s½- +? H M
;•v /UM; H M çQÊ+ ç°B M;k +O KbM?- H` M?•M p”i ,M M M H`K` Î ?mv MX

h`QÆM; E?€+ p` +? i?2Q h`QÆM; h`B S?B iÈB T?ÁM; F?€+? Î H-m ? B- h`QÆM;
?“M? Hw +? +QM v` ;’T;¼M +?Q p`Q iO- [m v ç-m H¢B M|B,

@ hB m F?€+- hB m J•M M| Î i` M H-m t2K pB/2Q ç’v- çB +?ÆB pÈB M| çBX

h`QÆM; J•M H` +QM ;€B +O h`QÆM; h`B S?BX

h`QÆM; E?€+ M;²B tm®M; ;BQÌM;- +QÌB,

@ *?9 Km®M M|B ;b pÈB +? +?€m K” Km®M +?€m T?ªB i`€M? çB i? \

@ *€B i?^M; M?|+ M`vX

h`QÆM; E?€+ i?`v +?9 çQ i v` pûQ i B- p°B p`M; Mû i`€M?- +?9 M?`i ç`M? +ÁM

@ M? + - K + € B M"v / MM; + ? Q i B M - ç • m T ? a B H 9 + M"Q + k M; M; ² B # M ç B M i ? Q ¢ E
h`QÆM; h`B > " M ? F ? ¬ M; i W + ? ® B - # B i H 9 + M"v F ? ¬ M; i ? ç H Ð + m ° + ç B M i ? Q ¢
b ® - i B M F ` T i ? Ì B H B M H ¢ + X

J ½ B K È B ç Ê B ç Q Ê + i È B i ® B - > a B * ? • m + | T ? Q M; i K + ; € + ç K + ? Q M; Q Ì B + ? i - i`Q
H`v + Ê M | B + ¬ M; i v + | + ? m v M ç ° i t m`i - # M ç K T ? a B + ? ¢ v H M ? m v M t Y H w X

h`QÆM; h`B o B i ? `v 2 K i` B M | B i ? K t i i Ä ` F ? ¬ M; ? " B H Á M; ,

@ h ? U + b U + | p B + [m M i`¼ M; i È B K S + M ? `i ç ` M ? T ? a B ç Q + ? i ? • M ç B b Q \

h`QÆM; h`B o B p " h`QÆM; h`B S ? B H " M ? 2 K - M ? Q M; i W M ? Ä ç ½ t + € + ? - F ? ¬ M; i
p È B + ? v X

h`QÆM; E ? € + ç Q € M ç Q Ê + h`QÆM; h`B o B ç M; H Q + € B ; b - M m M ? Q i m v M # ® ç Q ¢
¬ M; i ? " M F ? ¬ M; i ? ç Q ¢ M i m v i [m M ? p È B + ? v M; v H " T i S + X * ? p [m M H B M
i ? b i ? - K M Y M; " v i`Ì B - + ? Š M; # B i ¬ M; i i Q Î M; i Q Ê M; H m M; i m M; ` p B + ; b X

h ? `v ¬ M; i ? Q " B M; ? B M ? b M + ? - h`QÆM; E ? € + [m v b M; ? Ä B ,

@ * ? 9 + | p B + ; b K " [m M i`¼ M; i ? - F ? ¬ M; Î H ¢ B + ? Æ B # " B p È B + ? + ? € m ç Q Ê + ` \

« M; # M ? i`i b m ® i - M M [ m ç Ì B F ? ¬ M; H " K K ¼ B M; Q Ì B + a K i ? `v [m € ç m i ? QÆM; -
ç € M ? # " B ç ® i i ? Ì B ; B M X

h`QÆM; E ? € + i ? `v + ? 9 M ? € v K „ i p È B K b M ? F ? 2 M M ? M ? i`Q - i ? W H 9 + # € + + a F ? ¬

h`QÆM; h`B o B K t i ? Á ? Q ½ M ? Æ M - h`QÆM; h`B > " M ? F ? ¬ M; ç B + M M; - ¬ M; i + ? Q
+ - M t Y H w ; ` T X

• M i ® B t Q M; - h`QÆM; E ? € + ` M; Q " B - v + | K t i ? v F ? ¬ M; + ? Š M; + | B ç w X æ Ê B +
p " Q - t 2 `) p " Q ç Q Î M; [m ® + H ° h ? ¢ + ? : B M; - ç B i ? Š M; H M i d M ? X

h` M t 2 - h`QÆM; E ? € + ` a M ? ` ¶ B + - K / B ç ° M; + O + ? 9 H M - p È B i ? S ç B M i ? Q ¢ B + -
E ? € + M; „ K M; ? Q M | M ? Q K ° i i ? S ç ² + ? Æ B X

@ h ? `v i ? M " Q - ç Ê B + ? € m i ® i M; ? B T + Q i`m M; - + ? 9 b) K m + ? Q + ? € m K ° i + € B M

L Y M , K b m - K ¢ M; F „ i ? m " i b ® > a B * ? • m b) + ? Q M ? i ? S + ç B p " Q F B M ? / Q M ? - + € B
b a M T ? ~ K # ` ç " Q i ? a B X

h`QÆM; E ? € + M ? b M + € B / B ç ° M; K ° i i v + - K F ? ¬ M; ? i - M; ? o , ô " M , K b m M | + ? d
i ? v ; ¢ + ? X ô h ? m " M i v # Ä t m ® M; ,

@ * ? € m + ? a + - M X

@ E ? ¬ M; + - M i ? " i + ? S \

h`QÆM; h`B S ? B ? Æ B M; ¢ + M ? B M [m v ç - m b M; M ? b M h`QÆM; E ? € + - ç S + ? € m
+ ? Q M | B b U i d M ? i € Q + ? Q M + ? „ M i`Q Ê + M; m v + Æ - + ? d ` B M; b U ç ¢ K # ¢ + i`Q Ê +
M; Q Ì B i T ? a B F ? 2 M M; Ê B ` ² B X

@ * | ; b ? v ? Q ç • m - K ¢ M; F „ i ? m " i b ® ç ½ # „ i ç - m p " M ? " M ? ` ² B - K € v i Q M ? B m M H
? i i ? Ì B - + ? Š M; + - M ç Ê B i È B F ? B + ? € m i ® i M; ? B T + Q i`m M; - i ? S M " v M , K b m i ? -
/ ¼ M; Q Ì B Î [m - + ? Q h`QÆM; . ` + ? i ? b M ? `v + Á M p m B K ° i + ? 9 i - + ? € m " - i ? ¬ B F ?

h`QÆM; h`B S ? B H " K t • v / U M; - F ? ¬ M; # B i M ? [M; i ? S M " v - M; ? 2 h`QÆM; E ? € + M
+ Q Ì B - + ? Š M; + ? 9 i • K X

h`QÆM; E ? € + i ? `v + ? 9 F ? ¬ M; ç € T H Ì B - M ? „ K K „ i H ¢ B F ? ¬ M; M | B ; b M [- v F ? ¬ M;
M ? [M; ç B m M " v - ? B M; B Ì M ? „ + i È B + ? d ç i , M; + Q Î M; ' M i Q Ê M; + O + ? 9 X

h È B i ? " M ? T ? ® ç ½ ? Æ M N ; B Ì - æ Q Ì M; > ¼ + E ? B K Î i B m F ? m . QÆM; : B M; - ç | H " M
i`Q Î M; ? ¼ + p B M > a B \* ? • m - ¬ M; i È B i ? " M ? T ? ® H " K T ? | i ? ` i`Q Î M; - ? ¼ + p B M F ? ¬

a m F?B æQÌM; >¼+ E?B K p"Q iM- +€B M?" M"v #` ?¼+ pB M i?m H¢B- iÈB M,K N
T?® + 'T +?Q ¬M; K°i +,M M?" F?€+X

s2 çB [m M? iB m F?m .QÆM; :B M; K°i pÁM;- [m F?m M?" b® R3 +O æQÌM; >¼
a i M ç¶ # M M;Q" B- i`QM; t2 +| ? B i? M? MB MX h`QÆM; E?€+ #ªQ +?9 H€B t2
M;ä- v [m v i`Î H¢B K°i KbM?X

@ > v +?9 çB +MM; +?€mX

@ *?d ? B i M i?QÌM; T?K+ / ç|B T?| H„K- +?€m çB K°i KbM? iB M ?ÆMX

h`QÆM; E?€+ [m v H¢B iÁ M?" R3- MQÆM; i?2Q €M? ç M M?bM p"Q +?B + a Mi M
ç-m çB- v M?bM i? K p" B HQÊi- ? B i M FB HB M FûQ +Y FQM? H M- H9+ M"v h`
>¼+ E?B KX

L?" æQÌM; >¼+ E?B K Î i-M; j- T?Q ç¬M;- F?B H M H-m h`QÆM; E?€+ i?'v M?" æ
M?QM; çSM; Î+Y K°i H9+- i?'v # M i`QM; ç9M; H" +?d +| iB M; M|B +?mv M +O ?
æQÌM; h? M?X

EB T i`QÈ+- b m F?B h`QÆM; E?€+ i®i M;?B T + Q i`mM; +| iÈB Ry M,K F?¬M; ;†
+,M; i?ŠM; ?²B ?°TX

RkX *?QÆM; Rk, JQÌB L,K *€+? "B i

ó*°+ +°+ +°+ ô h`QÆM; E?€+ ?Qi b•m K°i ?ÆB H'v H¢B #bM? ioM?- F?) ;ä+Y +?

@ B ç'v\

:B¼M; +O *® EB M "bM? H"K M;QÌB i +| +ªK ;B€+ `i H½M? ç¢K- h`QÆM; E?€+ F
æQÌM; >¼+ E?B K- i`QÈ+ M,K v Re im´B H" i? X

*?Q /M /MM; +QM K„i i?B m MB M i?b *® EB M "bM? H" K°i K°i T?K M[+U+ ç T- F?
ç½B pÈB M;QÌB F?€+ `i ?[M; ?ì- F?B M M;QÌB i F?| iB T + "MX

h`QÆM; E?€+ F?¬M; ç€T- M;?2 i?'v # M i`QM; +| M;QÌB iÈB ; -M- KÎ H¶ M?Ä i` M +
i`QM; M?bM i?'v KbM?X

@ h`QÆM; E?€+- b Q H¢B H" #¢M\

æQÌM; h? M? KÎ +Y ` - F?m¬M; K†i tBM? ç T KWM; `ä H"K i•K ?²M h`QÆM; E?€
æQÌM; h? M? K" M|B +?d H" KQÌB M;"v MY i?€M; +?Q ;†T KbM?- pÈB v K" M|B- i?
i?'v F?m¬M K†i M;QÌB KbM? v m K½M? HB i i?O i?B m i?ÌB- iBK h`QÆM; E?€+ M
æQÌM; h? M?- MQÈ+ K„i i?B m +?9i M[i`"Q `X

æQÌM; h? M? F?¬M; M?"M ` - pmB KWM; M„K H'v i v h`QÆM; E?€+- ; -M M?Q FûQ

@ J ÆB- h`QÆM; E?€+ iÈB M"vX

*® EB M "bM? M;²B # M # "M ,M p`M i v H M K†i # "M çSM; /"v- b„+ K†i t M? t Q,

@ ±- hB m E?„+ iÈB "- +?€m iÈB ibK hB m h? M? \

:B¼M; M|B i`®M; `¶M; - +?ŠM; +| iBM? i?¬MX

h`QÆM; E?€+ H'v H¢B #bM? ioM?- H9+ M"v T?ªB ? i bS+ #bM? ioM? KÈB çQÈ+- i
iU+?O FB K +? `i + Q- pª H¢B v i?U+ bU F?¬M; #B i H'v ibM? +ªK i? M"Q ç®B /B
KQÌB M,K `²B ? B M;QÌB +?Q ;†T H¢B- Qi M?'i pÈB v H" i? X

G9+ M"v h`QÆM; E?€+ +<sup>a</sup>K i?'v i?QÆM; t|i \*´ EB M "bM?- æQÌM; >¼+ E?B K #` +
 T?^aB +?`m ç<sup>a</sup> FQ+? HÈM M?'i i`QM; çÌBX *kM; +?QM? pbi? KÈB F?-M; +| i•K i`ç
 h`QÆM; E?€+ +ÁM M?È `ä K¶B H-M KbM? iÈB ibK æQÌM; h? M?- Hm¬M ;†T T?^aB
 +| /kM; F?Q iÈB H-M M[+O *® EB M "bM?X
 æQÆM; M?B M- b m pK €M æQÌM; >¼+ E?B K- æQÌM; h? M? iBM HÌB ç²M ççB #
 h`QÆM; E?€+- p¬ ibM? #|T M€i ibM? +^aK KÈB K M? M? +O ? B M; QÌB- T?^aB iÈB
 +¬; €B F?€+ KÈB ?Q" M iQ" M i?Q€i F?ÄB bU imv i p¼M; ç|X
 h`QÆM; E?€+ [m v ç-m M?bM æQÌM; h? M?- +¬ K†+ €Q K"m H K- H" M / i`„M; K`
 M; U+ ?ÆB ?ÆB pmM H M- b„+ K†i ;B®M; M?Q K - ``i t M? t QX
 J†+ /M +ÁM H" +¬ #û- +?Q +| p|+ M; QÌB M^{av} MÎ- M?QM; F?m¬M K†i i? M? H +| bU
 i?QÌM; F?-M; +|X h`QÆM; E?€+ i?O i?B m MB M K ç„K p [mv M `k ç| +O æQÌM;
 ç®i F?-M; i?Q€i ` çQÊ+X
 L; ?o iÈB K'v M; "v [m æQÌM; h? M? Î i`QM; i•K i`çM; bÊ ?½B HQ H„M; - i?"K +?Q
 h`QÆM; E?€+ i`"Q /•M; +^aK ;B€+ / v /Si iU i`€+? - pb [m M K'i M; ?o iÈB +¬X
 æ9M; i? - v F?-M; +| i?B M +^aK ;b pÈB *® EB M "bM?- æQÌM; >¼+ E?B K- HÁM; i
 i M çQÊ+ pÈB bU imv i ibM? p" ;B m +Êi +O æQÌM; h? M?- M?QM; F?B ç| æQÌM;
 i? H" pb +?Q `^M; +? KbM? #€M çSM; æQÌM; >¼+ E?B KX
 L?bM i?'v æQÌM; h? M? b m F?B ;†T KbM? €M? K†i imv i p¼M; M?Q €M? H M iB
 p'M pQi i`QM; HÁM; h`QÆM; E?€+ # Q M, K [m iS+ i?b #B M K' i bç+? b)X
 a Q KbM? +| i?€B ç° /M ?B bBM? æQÌM; >¼+ E?B K +kM; +?ŠM; b Q çQÊ+ +?S\
 @ h`QÆM; E?€+- #çM ibK KbM? +| +?mv M ;b\
 æQÌM; h? M? M„K i v h`QÆM; E?€+- €M? K„i +| +?9i , HçBX
 h`QÆM; E?€+ +~M i?"M HU +?¼M iW M; [,
 @ V- /b *®- # +?€m #^aQ +?€m iÈB ibK /bX
 @ " +?€m +?ŠM; T?^aB i`®M iÈB æ¬M; s½ `²B b Q\
 *® EB M "bM? pW M|B M? M? K°i +•m HB M ?Q F?M F?K- F?m¬M K†i i`„M; # +? ?
 æ½ +| F K M; KQm ç² ç2K ?"M? imM; +O +? v i`mv M iÈB i B *® EB M "bM?X
 *Y Î ç•v ?B m [m^a +€+? •K F?-M; i®i- h`QÆM; E?€+ bÊ M|B HÈM F?B M M?" # M
 @ "€+ æQÌM; p¬ i°B- # +?€m iBM #€+ æQÌM; p¬ i°BX
 h`QÆM; E?€+ M?bM \*® EB M "bM?- +?d +¬M +| M|B i? - iBM `^M; +| i? M OB #" K
 @ " +?€m M?Î +?€m +?mv M HÌB +?Q /b- M|B +?mv M i`QM; T?ÁM; F?€+? bÊ M; Q
 i p"Q T?ÁM; æQÌM; h? M? M?û\
 @ " +?€m Km®M M|B ;b\
 h`QÆM; E?€+ F?-M; ç€T- #^aQ æQÌM; h? M? çĐ K p T?ÁM; - ;B M T?ÁM; +| p M?
 F?€ #W #°MX
 @ æ•v H" i?Q # +?€m +?mv M +?Q /bX
 h`QÆM; E?€+ H'v i?Q +? pB i Î æ¬M; s½ çQ +?Q *® EB M "bM?- i?Q F?-M; /"B- i
 M|B +^aK i?K i`QM; K'v M, K i?2Q æQÌM; >¼+ E?B K- FB M [mv i T?O M?"M F?^a M,
 ibM? M?•M # M M; Q"BX
 @ *ÁM M|B F?-M; +| ibM? M?•M- iÈB H9+ M"v pšM Km®M HW /®B
 *® EB M "bM? ç~v æQÌM; h? M? ` - K†i ç M? HçB `ÌB F?ÄB T?ÁM; - ç|M; b-K +Y H

h`QÆM; E?€+ M?bM æQÌM; h? M? F?¬M; ?B m t<sup>a</sup>v` +?mv M; b- æQÌM; h? M? M;
 @ *?9 .B T pW KÈB iÈB- K M; i?2Q K°i i'K^aM? # KbM? +?KT pÈB K°i +¬; €BX
 @ h?Q Fw .B T +?d iÈB çQ^aM? b Q\
 h`QÆM; E?€+ `i #i M; iX
 @ E?¬M; - +ÁM iÈB i?Q T?ÁM; # KbM?- +?9 'v M|B +? KbM? T?¢K b B H-K F?¬M;
 # KbM? +¬M; i€+ çQÊ+ HÁM; M; QÌB- iBM `^M; K¼B M; QÌB b) M|B çÐ +?Q # X *?9
 i€+ +?Q i' FB K i` t2- ç +?Q ?¼ #B i i?QÌM; M; `v # H`K pB + p'i p<sup>a</sup>i? M`Q\
 h`QÆM; E?€+ +?YB i?-K i`QM; #KM; - M?bM F?m¬M K†i i°B M; ?B T +O æQÌM; h?
 ` M; Q`B- i`QM; Fw S+- æQÌM; h? M? +?Q # Q; BÌ; -v M?Q i? - +| i? i?'v K'v M;
 b Q- HB M M„K H'v #Ì p B H¢M?; B€+O +¬- ?ÄB,
 @ "¢M +| iBM # #¢M F?¬M; \
 @ JbM? F?¬M; #B i- #¢M çWM; ?ÄB KbM?
 æQÌM; h? M? ç m F?´ M?„K K„i H¢B H„+ ç-m- H¬M; KB +QM; +QM; - H`K M; QÌB i
 @ " #¢M F?¬M; b Q ç•m- #¢M T?ªB iBM # #¢MX
 h`QÆM; E?€+ M? M?`M; ¬K æQÌM; h? M? p`Q HÁM; - i`QÈ+ FB iWM; H2M HûM
 F?¬M; #` iW +?®BX u +?Q # Q; BÌ çQÊ+ ¬K æQÌM; h? M?- +ªK; B€+ +¬ i?'T ?ÆM
 K°i Kûi b€m ? B b9 # - F?2 F?) p¬ H M i'K HQM; K K +O æQÌM; h? M?- M|B,
 @ "¢M; ¼B K #¢M H M ç•v- KbM? +| HÌB Km®M M|B pÈB /b 'v
 h`QÆM; E?€+ F?¬M; ç`M? HÁM; M?bM æQÌM; h? M? iB T iK+ #` /`v pÁ- [mv i ç`M?
 *® EB M "bM? çB p`Q- M|B,
 @ *| T?ªB i`QM; #S+ªM? i?Q Fw .B T K M; iÈB +| K°i #S+ iQÌM; - b m HQM; +| b¬M
 iW; | + ç° #€+ æQÌM; K` M|B- +| i? H` #` +?KT i`°K- M?QM; +¬; €B FB H¢B M?bM
 F?¬M; ¢\
 @ *€B; b- +?€m i?'v #S+ªM? ç| `²B ``\
 *® EB M "bM? ?ÄB +QM; €B,
 @ hB m h? M?-ªM? /QÈB; ®B K - +QM K M; iÈB ç•vX
 Zmª M?B M H` +?¶ªM? +O >S hQ- h`QÆM; E?€+ #bM? iO M? M|B iB T,
 @ *?€m p` # +?€m +kM; i?'v K°i #S+; -M iQÆM; iU- # +?€m M|B #€+ æQÌM; #`M
 +¬; €B ç| i?¬B- #S+ªM? 'v +?ŠM; M|B H M çB m; bX
 @ *| FB m +¬M; pB + M?Q i? ``\
 *® EB M "bM? M?bM €M? K„i +?²M; M?Q /QM? p`Q M; QÌB >S hQ i` MªM?- i`QM;
 h`QÆM; E?€+ i?-K i? M, ô æQÌM; >¼+ E?B K +kM; i?"i H¢- B #ªQ +S M?bM M; Q
 æQ€M +?WM; H9+ ç| +?d +| ? B M; QÌB- i? K p`Q +| H) >S hQ M|B K°i b® HÌB F?B
 h`QÆM; E?€+ Km®M M; ?o +€+? FûQ >S hQ F?ÄB pkM; MQÈ+ çK+ M`v- M M F?¬M;
 bU +® +?'T +O T?K M[`i H` F?OM; #®X
 @ *| H) +| M; QÌB Km®M ?i MQÈ+ #`M H M M; QÌB #€+ æQÌM; - +?€m i?'v #S+ªM?
 M?•M H9+ #€+ æQÌM; p` +¬; €B ç| M|B +?mv M +¬M; pB +X
 h`QÆM; E?€+ Km®M ç \*® EB M "bM? #B i`Y b¢+? i°B / M? +?Q æQÌM; >¼+ E?B
 im¬M; pÈB >S hQ,
 @ h'KªM? M`v b Q H¢B iÈB i v i?Q Fw .B T\ " +?€m M|B ?„M i F?¬M; ç€M; iBM
 +?mv M +?€m çB æ¬M; s½\

@ * " m i M | B H " # + ? € m b Ê # ` H B M H K v - i ? W / ` T M ? " + | i M ; i ` ® M p æ ¬ M ; s ½ - + / M ; " v - / b i ? „ + K „ + - p b b Q T ? ^a B M ; ? d i È B K Q Ì B M ; " v \

* ® E B M " b M ? + k M ; b B M ? M ; ? B - # " i F ? ¬ M ; T ? ^a B H " T ? K M [M ; ® + M ; ? + ? - + ? d H " i ? - M F B M ? i ? B m + ? 9 i M [ç B M H Q € M ` ² B X

@ h ` Q Ê + ç | - i ? Q F w . B T i È B i b K # + ? € m M | B - # € + æ Q Ì M ; K m ® M # + ? € m i ` € M ? ç E æ Q Ì M ; - M M # B i i ? Q F w . B T M " v F ? ¬ M ; ç € M ; i B M X " + ? € m t B M M ; ? d K Q Ì B M ; " v p b Î H € B i ? " M ? T ? ® H " K ; b + k M ; # ` M ; Q Ì B i i ? 2 Q / ä B - M M K È B i ` € M ? i È B æ ¬ M ; s M " Q K m ® M ? ½ K ? € B # € + æ Q Ì M ; X

@ L ? ' i ç ` M ? H " + | F K m ® M ? ½ K ? € B # € + æ Q Ì M ; + ? € m ` ² B X

* ® E B M " b M ? v m È i M ; ² B t m ® M ; ; B Q Ì M ; - F ? | + M S + M Î - t 2 K ` + ¬ + ? ` m € T H U + i • K # ' i + ? ' T i ` Q Ê + K † i + Q M ; € B p " h ` Q Æ M ; E ? € + ,

@ * € B + ? S + T ? | i ? ` i ` Q Î M ; M " v + | ; b ? v ? Q ç • m - + ? Š M ; M ; " v M " Q ç Q Ê + , M # € i + Æ v M ' M X G " K p B + + Á M F ? B M # Q M ? B m M ; Q Ì B i ? M ? " M - ; B Ì i ? b ? v ` ² B - M ; Q Ì B p " Q + ? ¶ + ? i ç • v K " X

R j X * ? Q Æ M ; R j , " Q J " i * ? Q B " B i

h ` Q Æ M ; E ? € + F ? ¬ M ; / € K M | B i ? " i p È B \* ® E B M " b M ? - b Ê # " i F ? ¬ M ; + ? ` m M ' B X

@ s - i ? Q F w . B T p W K È B K M ; K ° i b ® p , M F B M + O # € + æ Q Ì M ; + ? € m ç B ` ² B X

* ® E B M " b M ? ; B Ì K È B M ? È ` X

h ` Q Æ M ; E ? € + + ? d + | i ? ? Ä B ,

@ > „ M H ' v ç B M ? [M ; i ? S ; b \

@ h Q " M H " M ? [M ; i ? S # € + æ Q Ì M ; + ? € m Î M ? " i B M i v ; ? B H € B - + M M ; M ? " i F w + ¬ M p " K ° i + ? ² M ; ; ? B + ? û T X

* ® E B M " b M ? F ? ~ M i ` Q Æ M ; ? Ä B ,

@ L ? [M ; i ? S ç | + | [m M i ` ¼ M ; F ? ¬ M ; \

@ " + ? € m + k M ; # ^a Q + ? € m i È B H ' v M ? [M ; i ? S ç | - t 2 K # € + æ Q Ì M ; F ? B H " K p B + ç „ + ? € B # € + ' v X * ? Š M ; T ? ^a B [m M i ` ¼ M ; H „ K - M m # ` i ? Q F w . B T H ' v ç B ` ² B - + ? „ + F ? # € + æ Q Ì M ; F ? ¬ M ; ç i ? S ; b F ? € + Î M ? " b Q \

@ * ¬ M ; i € + + O # € + æ Q Ì M ; + ? € m i ? b / b F ? ¬ M ; ç w - ? v H " + ? € m p " Q i ? Q T ? Á M ; - ç Q Ê + i ? S ; b F ? ¬ M ; \

L ? " æ Q Ì M ; > ¼ + E ? B K i ? b v i È B F ? ¬ M ; Q i - M ? Q M ; + ? Q # Q ; B Ì p " Q i ? Q T ? Á M ; - / M K Ì B + | i ? p " Q X h ` M i Q Ì M ; i ` 2 Q ? B ; B € b € + ? - + € B # M i ` € B i Q " M H " + € + H Q € B b € ; ® K X

æ Q Ì M ; > ¼ + E ? B K + | b Î i ? Q + ? b Q m i - K b € + ? + ' p " ç ² ; ® K - + | + € B H " ¬ M ; i i U K m # " M # + ' T / Q È B i t M ; - K v K " F ? ¬ M ; T ? ^a B i ? S [m w ; B € K ' v X

: B € b € + ? # M + | / ' m p i H K + H ¼ B - # M T ? ^a B i ? b M ; v M ; „ M - ? Š M . B T h • M J B M ? F ? ¬ M ; + | Î ç | - h ` Q Æ M ; E ? € + ç B i È B ; - M - M ? b M H - M H Q Ê i i W M ; K | M ç <sup>2</sup> ; ® K p " b € + [ m v M b € + ? - H ' v ` K ° i + m ® M b € + ? Î ; | + Q i B ç w M ? ' i X L | + | # b K " m p " M ; - ; € v b b € + ? + ' - F ? ¬ M ; M ? b M F „ F ? ¬ M ; M ? " M ` X

h` M; ç-m +| +? [óh^M; EB M >Q ô pB i #^M; KU+ t M?- Mûi #9i ``i ç"K- /QÈB i M -
 NRô- i`QM; 'M iQÊM; +O h`QÆM; E?€+ F?¬M; +| +€B i M M"v- HB M H"i p"Bi` M;
 pK- ``i pKM pti- +?„+ H" M?"i Fw +¬M; i€+ +€ M?•M +O h^M; EB M >Q - h`QÆM;
 i` M ç| F?¬M; +| +? [b® ;b KšM +^KX
 h`QÆM; E?€+ #B i M?B m pB + #'i ?ÊT T?€T ç m /MM; iW M; [ K"TK`i? v i? - +?d
 ?B m H" çQÊ+ - +m®M b´ ;?B +?ûT M"v T?^B K M; p M; ?B M +Sm id KdX hbK FB K
 i?S ;b +| i€+ /KM;X
 @ .b *®- #€+ æQÌM; M?'i ç`M? F?¬M; b Q ç•m- # +?€m +¬M i?m i?"T +?SM; +S F
 /b çWM; M|B pÈB M;QÌB F?€+ H" # +?€m ç M; çB m i` pB + M"v- /M b Q ?B M; BÌ
 æQÌM;X
 JB M; M|B- M?QM; K„i h`QÆM; E?€+ M?bM æQÌM; h? M?- imv +¬ ;¬v çB ``i M?B m
 +?d +| p i? M? i9 +O i?B m M[- +ÁM +| [mv M`k +O T?K M[X
 L; ?2 h`QÆM; E?€+ T?•M iQ+? iÈB H9+ M"v- æQÌM; h? M? H-M M[iBM iQÎM; p"Q
 +| +?9i ?mv i b„+¬ ç¬B K„i K„ H +kM; ç M; M?bM h`QÆM; E?€+ +?,K +?9X
 h`QÆM; E?€+ Km®M M|B +?mv M pÈB +¬- pb i´ FB K i` b„Ti,M; +QÌM; HU+ ç° çB
 EB M "bM? iÈB ?ÄB ? M- HK+ bQ€i +?¶ Î +O æQÌM; >¼+ E?B K- €T HU+ i•K Hw
 L?QM; *® EB M "bM? Î # M- F?¬M; iB M M|B HÌB M OB- F?B ` +Y +?d F?) #|Ti v
 çUM; çQÊ+ M; "v F?| F?, M iB T ç|X
 @ hbK çQÊ+ i?S ;b ?[m /KM; F?¬M; \
 h`QÆM; h`B S?B M|M; `m°i ?ÄB,
 @ a Q p"Q ç| H•m i? \
 h`QÆM; E?„+ +QÌB F?´ M; ?o ,ô S?^B M OB pÊ +QM æQÌM; >¼+ E?B K- +?9 iQÎM
 ;?B +?ûT FB ` ,
 @ .B T h•M JBM? iÈB bÈK ?ÆM +?9M; i - i?S +?9M; i Km®M i bK ?„M ç½ H'v çB i`
 +| i? +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM +?9M; i bmv M; ?o # M ç-mX
 æ M +O t2 F?¬M; /€K # "i- h`QÆM; h`B S?B /U p"Q ç M çQÌM; KM KÌ t2K- H"i p"B
 @ h?S p¬ /KM;X
 @ *?9 #B i h^M; EB M >Q H" B ``\
 h`QÆM; h`B S?B H„+ ç-m,
 @ E?¬M; #B iX
 @ L; v +^M; QÌB i +?9 +kM; F?¬M; #B i- b Q T?€M ç`M? M| p¬ /KM;X
 h`QÆM; E?€+ H'v H¢B +m®M b´ ,
 @ _'i M?B m i?S pB i +?d ç +?Q #^M i?•M t2K- M; QÌB F?€+ K" ?B m çQÊ+ b) ?ÄM
 @ *?ŠM; ?B m +?€m H'v ç•m ` K'v bmv M; ?o ç|X
 h`QÆM; h`B S?B M?bM +?€m KbM? M?Q M?bM [m€B p"i,
 @ *,M #^M F?¬M; ;B®M; iQ /mv +O çS #û #bM? i?QÌM;X
 h`QÆM; E?€+ +QÌB- +?mB p"Q ;? b m- # "i ç M i`-M- h`QÆM; h`B S?B H€B t2 F?/
 i` M; b€+? K°iX G"i iÈB +?WM; i` M; i?S KQÌB- +^K ;B€+ M; |M i v +?¢K p"Q ;B'v F
 t2K F„- i?'v Î ç| F?¬M; +| +?[- ;BÆ H M i` M ç-m i?'v +| p i?^M- +| /'m p i iWM; pB
 t2 F?¬M; çO K¢M? ç M?bM ` X
 @ S?€i ?B M ` ;b i? \
 h`QÆM; h`B S?B M?bM i?'v ?"M? ç°M; F€ [m€B +O +?€m [m FQM? +?B m ?"mX

@ J°i b® +?¶ /MM; #9i +?b pB i- b m ç! H¢B i~v çB- M?QM; HQm H¢B p i- +! çB m
 @ h?"i ~\

h`QÆM; h`B S?B /WM; H¢B # M çQÌM; - + - K H'v [mv M b' - ; ?û p"Q ; - M ç M t2K,
 @ æ9M; i? i?"i- i?^M; M?|+ ; BÄB ç'v- +?9M; i K m i`Î p - t2K t2K # M i` M pB i; b
 h`Î p M?" Î ?mv M æ¬M; s½ i?b ç½ ; - M MY ç K- çB p"Q HBM? çQÌM; ç†i /QÈB M?"
 i`2Q ç-v +! p) ?bM? i?- M i?€M?- #° M°B ç M; +MM; K'v +K #° i`QM; i?¬M M; ²B i` M
 h`B oB +MM; # M; QÌB ; €+ ç K ç€M? #°B Î T?ÁM; # M- F?¬M; i?'v h`QÆM; h`B >"M
 @ " +?€m ç•m ¢\

h`QÆM; E?€+ ?ÄB h`QÆM; h`B oBX

@ " K"v H" +€M #° i?"M? T?®- H"K b Q +?ÆB çQÊ+ i?S #°B M?" [m #¼M i Q- i Q
 i`QÊ+ `²B- ?ÆM M[+kM; +?ŠM; + - M # K"v ; €+ ç KX

h`QÆM; E?€+ ; B"M iÈB ibK K†i- HÁM; M; ?o ,ô o"BM; "v M[æQÌM; >¼+ E?B K F?¬
 i? M"Q\ô

@ M?- M? [m€ ç€M; `²B ç'vX

h`QÆM; h`B S?B `i iS+ ; B"M- +kM; +?ŠM; T?ªB T?ªB M!B ¬M; i i? M"QX

h`QÆM; E?€+ i?2Q +?9 p"Q M?"- H-m ? B- H-m # ç m b€M; ç M- i?'v +? p" +¬ 2K
 t2K pB/2QX L, K N9 ç-m o*. KÈB tm'i ?B M- /Q M; m²M ço i?B m i?®M- M; QÌB i`Q
 iB M ç² +O M!X

@ *! i?m ?Q¢+? ; b F?¬M; \

h`QÆM; h`B >"M? [m v ç-m b M; ?ÄB- M?bM i?'v h`QÆM; E?€+ t€+? K°i +€B i9B M
 @ *ÁM iQÎM; M? ç M; ç€M? #°B- +?Q M M F?¬M; ; ¼B çB M i?Q¢B +?Q M?X

h`QÆM; h`B S?B [m v b M; M!B pÈB +QM ; €B,

@ hB m J•M- K m H'v #9i +?b ` ç•vX

@ L; ?d ? iÈB MY i?€M; `²B- B +ÁM ibK çQÊ+ #9i +?b Î ç•m +?S ¢\

h`QÆM; J•M H"m #°m- i?'v +? i`WM; K„i M?bM- HB M M; Q M M; Q½M çB ibK #9i
 E?€+ ç½ ibK ` i'i +ª M?[M; +?¶ +! p i iQ+? pB i [m - i'M; +°M; +! ? B KQÆB +?¶-
 +?[HB M ?B M ` `ä `°M; X

óE?QÆM; H'v N p¢M ô

óE?QÆM; H'v RR p¢MXXô

óE?QÆM; H'v jy p¢M ô

XX

óE?QÆM; H'v e p¢M ô

h`QÆM; E?€+ K m +?!M; idM? iQ€M i'M; +°M; H" 9dy p¢M i - ¬B K ÆB- i?"T MB
 H" [m€ i?¬ iK+ - [m€ i`„M; i`ÊM- F?¬M; #B i /MM; +€+? Km + Q #€M i?'T `Y b¢+?
 +! æBM? >QÈM; aÆM # M i` M- M m F?¬M; +?ŠM; + - M [mv M b€+? M"v- +?d + - M
 çQÊ+ iÈB E?QÆM; JBM? h?"M?X

" F?QªM +m®B +MM; +°M; H¢B H" kd p¢M- iQÆM; SM; pÈB b® iB M E?QÆM; JBM?
 hQ- i?ÌB ; B M H-M HQÊi H" i?€M; RR M, K Nj- i?€M; k M, K N9- i?€M; e M, K N9X G
 JBM? h?"M? +?Q +?O ç°M; óF? B M?"Mô pÈB i' FB K i` idM?- iW i?ÌB ; B M K" ç
 *?Q M M h`QÆM; E?€+ ; B[ FQM +?mv M M"v i`QM; HÁM; - F?¬M; i? M!B ` X

@ óE?QÆM; ô M"v +! T?ªB H" E?QÆM; JBM? h?"M? F?¬M; \

h`QÆM; h`B S?B +?d p`Q i`l ;B'v ?ÄB +? - +? i?b +—K çB M i?QçB H M ;¼B p M?"
 @ hB m h`•M- 2K +| 'M iQÊM; ;b p M;Q`B i M H" h^M; EB M >Q F?¬M; - i" T çQ" M
 F?¬M; \

*| K°i F?QªM; i?`B ;B M- +K+ F?B m MçB bm®i M; "v M?"M çQÊ+ i?Q i® +€Q + Q
 S?QM; - K†+ /M K'v H—M T?€B M; Q`B iÊB FB K i` F?¬M; +| F i [mª- M?QM; K H"K
 +| 'M iQÊM; pÊB i M im' B M?•M pB M i" T çQ" M h•M S?QM; - K°i H9+ b m +? ç†i çB
 @ >¼ h^M; M"v H" i`QÎM; T?ÁM; i" B pK +O i" T çQ" M h•M S?QM; - +ÁM E?QÆM; +?
 t2K ` ?„M H'v iW i" B F?QªM ?ÆM 9yy pçM M?QM; HçB F?¬M; ;?B +?ûT KK+ çQ+?

R9X *?QÆM; R9, h?B m *?9i L[h?b

h`QÆM; h`B S?B i?„+ K„+ ,
 @ Zmv M b€+? M"v pb b Q HçB `ÆB p`Q i v æQ`M; >¼+ E?B K- ¬M; i iU ?² F?¬M
 M"v \

@ hbK çQÊ+ h^M; EB M >Q +?ŠM; T?ªB H" `ä? i b Q \

h`QÆM; h`B E?„+ HçB ;¼B çB M +?Q pÊ ,
 @ hB m h`•M- M; "v K B 2K M; ?o +€+? FB K ç` +?d +O h^M; EB M >Q - +~M i?"M
 ?B MX

æBM? >QÈM; aÆM M; ½ M; U M, K NN F?¬M; T?ªB pb p'M ç i" B pK +O i" T çQ" M
 >¼+ E?B K p`Q iM- +ªB içQ K m +?| M; ?Q" M i?"M? - çO HQçB p'M ç i²M içB +O h
 G9+ M"v çB ibK h^M; EB M >Q - h`QÆM; E?€+ +ªK i?'v F?¬M; 'M- M?QM; F?¬M; M
 +m®M b' [m M i`¼M; M?Q i? - M m M?Q F?¬M; T?ªB /Q h^M; EB M >Q ;B Q +?Q æ
 #¼M +?9M; M|M; HÁM; M?'i T?ªB H" ibK HçB +m®M b'X

hU ?² ç€K æBM? >QÈM; aÆM- .B T h•M JBM? ç½ w i?S+ çQÊ+ bU i²M içB +O +r
 EB M >Q çQ+? i?•M ;B Q +?Q æQ`M; >¼+ E?B K- pb b Q ¬M; i F?¬M; T?€i ?B M
 >¬K b m H" M; "v ?ç i€M; ¬M; - +| +?mv M ;b +kM; T?ªB [m M; "v M"v KÈB i?Q€i i?•
 M; ²B t2 iÈB i? K ;B i M; H - i`€M? M; Q`B F?€+ T?€i ;B€+- K ibK çQÊ+ ç` +?d
 i`QM; ?² bÆ i?"M? T?®- K +ÁM +| çQÊ+ iBM- +| M; Q`B M?bM i?'v >S hQ çQÊ+ i
 F?€+? h•v h?"M? - E?QÆM; JBM? h?"M? +kM; b„T iÈB `²BX

"B i +?¶ Î +O h^M; EB M >Q - K¼B M; Q`B HB M +| +?9i M|M; `m°iX hmv M|B H" ç
 i`QM; HÁM; +?ŠM; #B i?QÆM; - i?B i? çQÊ+ çQ çB ?Ä i€M; Î M; Q" B ?mv M i?"M
 K°i?€TX

"€+ +ª +S M?Q bÊ +ª ç`B F?¬M; +ÁM # Q ;B` +ÁM +| çQÊ+ ópBM? [m M; ô M?Q ?¬
 çB m M?B m ç²M; M; ?B T i`QM; ?mv M F?¬M; iÈB M?Q KQM; Km®M +O ¬M; i - H
 K„i ¬M; i M?bM +? +~M; i? K F?| +?`mX

E i i?9+ i M; H - F?B ,M i®B- #€+ +ª M|B +?mv M F?¬M; i? K +?2 ;B'm i•K ibM? M
 @ h`B >"M? H" +€M #° +O i?"M? T?®- i`QÈ+ ;B` Hm¬M H" ?B p¼M; +O M?" ?¼ h`C
 +?O- +?mv M æQ`M; >¼+ E?B K M?"M ?®B H° +?„+ M?Q çBM? ç|M; +°i `²B- +QM ç
 FB K i` pW ibK +¬i çB m i` - ç½ F ? i im²M im°iX

h`QÆM; E?€+ F?¬M; M; `ibM? ?bM? çB m i` M°B #° #m' B b€M; +O i' FB K i` idM
 s½ M?Q p"vX *? +?d +9B ç—m m®M; `QÊM- +?9 i?b K†i iS+ ;B" M M?QM; F?¬M; i
 HMM; M?bM #€+ +ª #B m /B M,

@ E?QÆM; JBM? h?"M? i?'v ibM? M?•M +O æQÌM; >¼+ E?B K #`i' FB Ki` ;¼B
v M çQÊ+ M[- ?„MiÈB i' FB Ki` iU i?9- M|B æQÌM; >¼+ E?B K M?ûi+¬i p"Q i"1
H-M çÁB ?²B H° kd pçM- ?„M ç m ;YB p"Q i" B F?QªM +O +¬i X h`B >"M?- i`QÊ+
M? #ªQ + "m FB Ki? K p" B +?¶ /U K" F?¬M; M;?2- ;Bì t2K çB- æQÌM; >¼+ E?B
ç•v\ >W- çWM; +| çªM? ?QÌM; iÈB +?9M; i¬B ç'v- Î /QÊB M"v b®M; F?' bÎ +?S F
+ "m ç•mX

h`QÆM; h`B S?B F?¬M; +?`m M' B HÌB +O M? KbM? çSM; H M ç-m iB M- pÊ +?²M
çB i?2QX h?U+ ibM? h`QÆM; E?€+ M;?2 #€+ +ªM|B HÌB M"v- +ªK i?'v ¬M; i i?"i c
M?Q #`M; QÌB i iëi p"Q Kti i`QM; Fw S+ F?¬M; b Q [m M çQÊ+X

h`QÆM; E?€+ çSM; /"v- ç~v +?ûM #ëi i`QÊ+ Kti KbM? p T?Q i`QÊ+- iB M; HQª
F?€+ ;B"i KbM?- v M„K Kût # "M ?'i imM; H M- H`K +ÆK i?W +†M ç' ? itm®M; /Q

@ *QM H`K ;b i? \

h`QÆM; h`B >"M? çB iÈB +Y /WM; #QÊ+- i?'v +QM i` B ç°i M?B M M' B F?MM; - M
h`QÆM; E?€+ +QÌB çB iÈB,

@ L;?2 K'v HÌB M;S i B- +QM F?| +?`m +?ŠM; H) F?¬M; +?Q H"i # "M +O ¬M; i \

h`QÆM; h`B >"M? [m v ç-m HçB M?bM M? ?¼ Kti K"v iQK i€B- M?QM; i`QM; HÁM
;b- #Ä çBX GQÆM; *€+? h`•M F?¬M; M;WM; i`€+? +QM,

@ h?^M; #û M"v b Q ç°i M?B M HçB M|M; iQM? i? \

h`QÆM; E?€+ +QÌB ?b ?b,

@ GQçB M; QÌB M?Q #€+ +ª T?ªB +?Q +?9i ;B€Q ?m'M- +?S ç # +QM H"i # "M +?c
H"i # "M i?b ¬M; i +| iS+ +kM; T?ªB Mm®i ;B" M p"Q #KM;X

h`QÆM; E?€+ F?¬M; Km®M [mv +O ?¼+ tQM; # M,K + Q i`mM; `²B ?¼+ ççB ?¼+ -
iQÊM; #ªM i?•M i`QM; K„i K¼B M; QÌB- çÊB +?mv M æQÌM; >¼+ E?B K [m çB- b)

@ æO `²B- /M b Q #€+ 'v H" # i` M +O +QM- H-M b m +QM +ÁM /€K H"i # "M- +~M

h`QÆM; h`B >"M? i?'v +QM i`B Kti K"v ç„+ w- bÊ h`QÆM; h`B S?B F?¬M; pmB- ;
F?¬M; +?Q v F?Q2 F?Q M; M[X

h`QÆM; h`B S?B +QÌB M;QÊM; M;"T,

@ M? +ª H" M; QÌB M?Q i? ç'v- ?¬K M v `i M?B m M; QÌB Î ?mv M F?¬M; iÈB- M?
+ "M

h`QÆM; E?€+ +?ŠM; bÊ +? K„M; - M|B,

@ hBM iS+ +?9M; i F?¬M; +| - #€+ +ª HçB M;?2 M;|M; ;B9T `²B- +QM ç9M; H" T?ªB
*QM M?Ê `ä # F?QªM iB M +m®B +MM; +O +m®M b' FB +°M; HçB pW p†M kd p
h?"M? çQ +?Q >S hQ- #¼M ?¼ Km®M /MM; # F?QªM ?½K ?çB #€+ æQÌM; - p"v ?

h`QÆM; h`B >"M? i?'v +QM iQ /mv M? M? M?çv +~M i?"M- HÁM; i?-K pmB KWM; - M
i?^M; M?|+ M"v [m€ ç„+ +?Q,

@ *?mv M iÈB MQÊ+ M"v ç½ `ä ` "M; H„K `²B- M;"v K B +?d +¬M ibK çQÊ+ h^M; EB

h`QÆM; E?€+ p" +? K M;²B t2 +O +?9i Î p M; v i`QM; ç K- i' FB Ki` idM? ç¼
æQÌM; >¼+ E?B K M?"M ?®B H°- +? bÊ i' FB Ki` ç°i M?B M ibK KbM?- [mv i ç`
#®M M; QÌB ibK F?€+ bçM Î içKX >¬K b m K iÈB +K+ F?B m MçB H`K pB +- h`QÆ
tQM; iÈB M?" h^M; EB M >Q X

h`QÆM; E?€+ +S KÆ ?² +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; 'M- ç M;?` [m ;Bì çB H`K ?ÆM; iÈ
tûi- F?¬M; +¬M p°B ;†T Kti ?„MX

L?` h^M; EB M >Q i`QM; iB m F?m /Q M°B #° i" T çQ`M h•M S?QM; t•v /UM; - +?9
h`QÆM; E?€+ p` +? /U i?2Q ç` +?d; ?B i` M; B'v iÈB i?ŠM; M?` h^M; EB M >Q >
iB M; M; QìB M|B +?mv M- h`QÆM; E?€+ M?bM +? çQ i v 'M +?m¬M; - K°i T?K M[
?Q†+ M?bM ?¼X

@ > B M; QìB ibK B\

@ *?` H` pÊ +O i`QÎM; T?ÁM; h^M; T?ªB F?¬M; \

h`QÊ+ ç| K¼B M; QìB ç½ +•M M?„+ [m +€+ HQ¢B ibM? ?m®M; +| i? ; †T T?ªB- h`Q

@ h`QÎM; T?ÁM; h^M; +| M?` F?¬M; \

@ > B M; QìB ibK M| +| pB + ; b\

h`QÆM; E?€+ i?'v #` i H° p +ªM? ; B€+- HB M #B i +?mv M F?¬M; çÆM ; BªMX

@ *| M; QìB #¢M ; BÈB i?B m i¬B pÈB i`QÎM; T?ÁM; h^M; - i¬B +| +?9i pB + H`K ,M
F?¬M; iB M iÈB +¬M; iv- +?Q M M +?mv M K¬M iÈB ç•v i?, K ?ÄBX

@ E?¬M; +-M ibK M| M[X

S?K M[i`mM; MB M K†i •K m,

@ h¬B F?¬M; T?ªB pÊ M| K` H` +?` M| - M| +m¶K iB M +O +¬M; iB i`®M `²B- +K+ +
b„T çQÊ+ MY i?€M; - pÊ M| K M; +QM p M?` K ç - i¬B Î ç•v i`¬M; M?` ?° M|X

h?b ` H` i? 5 h`QÆM; E?€+ i`'M €T +?'M ç°M; i`QM; HÁM; - FûQ i v +? ,

@ ±- p"v i?b F?¬M; H`K T?B M #€+ M[X

_²B FûQ i v €Q +? +?¢v M?Q # v tm®M; H¬mX

oW ` +Y +¬m i? M; - h`QÆM; E?€+ i?bM? HbM? T?€i ?B M K°i +?B +t2 a Mi M
Mi`QM; ç M; i?Á ç¬m M?bM [m # M M`v- K°i M; QìB i`QM; ç| H` F i®B [m i?2Q
?ŠM H` pW ç´B + b M; # M M`vX G9+ H M H¬m F?¬M; [m M b€i F„ +`M; - ç9M; H`

h`QÆM; E?€+ i?'v ? B M; QìB ç| KÎ+Y t2 çB iÈB- +® €T +? bÊ ?½B i`QM; HÁM; -

@ 'v- ?¬K M v M? çQÊ+ çB m iÈB MÆB M`v `²B ` \

L; QìB FB #` h`QÆM; E?€+ M|B i? M; ~M ` - F?¬M; M; ,M ? B +? +QM ?¼H¢B- M;
M; ?B T H M ; €+X

h`QÆM; E?€+ FûQ i v +? çB i?"i M? M?- [m +?¶ `)- t€+ ç`M? F?¬M; #` T?€i ?B M
+?mB p`Q t2 +O +?9- pW i?Î; 'T pW M|B,

@ *?9 K m K m H€B t2- F?¬M; çQÊ+ +?"K i` - T?ªB iÈB idM? M; v

R8X *?QÆM; R8, S?ªB hBM o`Q B\

h`QÆM; h`B >`M? #B i iW KB M; +?` h^M; EB M >Q H` ?„M ¬K iB M #Ä i`®M- #B
`²B- M?QM; i`QM; i?ìB ; B M M; „M- +, M #ªM F?¬M; bmv M; ?o i?'m i`B i- +kM; +?Š
+QM i` B FûQ çB- tm®M; H¬m ; †T T?ªB +ªM? b€i +?bK +kM; i? - #` +QM FûQ t M?
?Q`M ?²M- M; ?2 +QM #ªQ H€B t2 `ìB F?ÄB >ªB *?•m- T?ªM SM; i?2Q #ªM M, M; ,

@ æ9M; - H`T iS+ `ìB F?ÄB >ªB *?•mX

@ M?- tªv ` +?mv M ; b i? \

h`QÆM; h`B S?B pW F?ÎB ç°M; t2 pW [m v ç¬m ?ÄB,

h`QÆM; h`B >"M? çÊB´M ç`M? H¢B i•K i`¢M; - +?dM? H¢B K¢+? bmv M; ?o i?b h`Q
@ h^M; EB M >Q ¬K iB M #Ä i`®M- +| +ªM? b€i +?bK ; €+ /QÊB M?" ?„M- i`QM; ç| K
M?" #€+ æQ`M; - F?ŠM; ç`M? H" M?"M` +?€m`²B- #` +?€m ç€M? HW - ç M; H M
+?„M b) K m +?|M; M?"M` +?mv M F?¬M; ´MX \*?ŠM; K v #¼M ?¼ H" M; Q`B +O
Km®M çB +kM; F?¬M; çB çQÊ+ M[X
h`QÆM; h`B S?B F?¬M; /€K +?"K i` - M?'M ; - t2 T?|M; çB- iÊB çQ`M; + Q i®+ i?¬
s2 H M iÊB çQ`M; + Q i®+ h`QÆM; h`B >"M? KÊB M; ?o i?¬M; çQÊ+ - ç9M; i? - H9-
>QÊM; aÆM î>ªB *?•m K°i i v +?2 i`ìB- î H¢B >ªB *?•m [m€ M; mv ?B K- +?d +| H
K) KÊB +| i? p¢+? i`-M pK €M FBM? i?B M M"vX \*?SM; +S i`QM; i v K†+ /M +?Q
/Q ç H-M i?2Q K M? K®B i" T çQ" M h•M S?QM; i` iB TX
>ÆM M[æQ`M; >¼+ E?B K H" K°i i`QM; b® i?Q`M; Ov +O hT >ªB *?•m- +mM; +'
F?¬M; i? F i €M +~m i?ª çQÊ+ - H9+ M"v H MidM? H" HU +?¼M +?QM? t€+ /mv M
L?QM; pb b Q +QM i` B KbM? M; v H" T iS+ çQ ` çQÊ+ T?€M çQ€M M"v\ h` +QM
@ ob b Q h^M; EB M >Q ¬K iB M #Ä i`®MX
h`QÆM; h`B S?B F?¬M; #B i M? ?¼ ç M; M; ?o ; b- i?'v +?mv M M"v`'i H¢- HB M ?
@ *?ŠM; H) i`QÊ+ F?B #Ä i`®M ?„M ç2K +m®M b´FB ; B Q +?Q æQ`M; >¼+ E?B K

h`QÆM; E?€+ F?¬M; ?B m HìB \*?m S?9 JBM? +| ~M w ;b- M;?o +?„+ H` hW >¼+ "b
#° >ªB *?•mX

h`QÆM; E?€+ p` +? `ìB F?€+? b¢M- #„i K°i +?B + i tB- çB i?ŠM; iÈB h•M J B Iv
H` F?m M?` Î +O [m M pB M + Q +?T +?dM? T?O idM? iOvX h`QÆM; E?€+ p` +?
+| K°i i? M? MB M /€M; p i?Q Fw ç|M #¼M ?¼ p`QX

L; QìB ç| i v +| ç2Q #, M; i M; - h`QÆM; E?€+ HÁM; i?„+ K„+ ,ô L?` hW >¼+ "BM? +|
h?`v M; QìB ç| #`v ` p K`v H¢M? HMM; óM; QìB H¢ +?È iÈB ; -Mô- v #B i F?¬M; M

"|M; ç K K¬M; HmM; - F?¬M; M?bM `ä h•M J B Iv M `°M; iÈB KS+ M`Q- çB [m K`v #
ioM?- M; Q`B ?`M; ``Q b„i i`²M; M?B m +•v +®B `K`¢T- M; ,M +ªM ç€M; F M?[M; -

h?2Q i? M? MB M FB çB p`Q M?` hW >¼+ "bM?- [m +€B b•M i`²M; ç-v ?Q +Ä- iÈ
hW >¼+ "bM? `i + Q- im´B +?WM; ey- K†i M?B m p i M€K- K¬B /`v- tQÆM; ;Á K€
i?-M i?€B M; ?B K i9+- ;•v +?Q M; QìB i K°i €T HU+ HÈMX

h`QÆM; E?€+ +?9 w i?`v i` M ;B`v pªB +O hW >¼+ "bM? +| K v K°i F?®B pªB ; B- +
ç9M; H9+ M?` ¬M; `v +| M; QìB [m çìB\

h`QÆM; h`B >`M? F?QK M; QìB +?`Q,

@ *?`Q #Q i?Q hWX

@ *?m S?9 JBM? ;¼B çB M i?Q¢B +?Q i¬B- M|B ç²M; +?Q +| i`B HB m HB M [m M
:B¼M; hW >¼+ "bM? `i i`-K- Q B M; ?B K H`K M; QìB i `ûi `mM,

@ hdM? `9i iBM? M? iW pB M FB K b€i- iÁ €M- bÎ +¬M; M i?`M? H`Ti´ FB K i` iB
ç - ç²M; +?Q +| i`B HB m ;b b Q F?¬M; çQ i?ŠM; +?Q i´ FB K i` \

@ h`B HB m i`QM; i v i¬B F?¬M; +?d HB M [m M iÈB i?` i`QîM; æQîM; - +ÁM HB M
a„+ K†i hW >¼+ "bM? ?Á ?Q½M H¢B K°i +?9i- M;²B tm®M; ;? b¬T? - +?d i v #ªQ
M;²B tm®M; X

h`QÆM; h`B >`M? ç2K #S+ªM? h`QÆM; E?€+ +?KT Î #B i i?U M; |B çÄ +MM; +m®M
+?Q hW >¼+ "bM?X

hW >¼+ "bM? H`i t2KªM?- H¢B H`i +m®M b´ +O h`M; EB M >Q - F?¬M; t2K F„- /U
M|B,

@ E?¬M; T?ªB i?`M? T?® +€+ ç²M; +?Q +kM; T?€i ;B€+ ` p`M ç +O i`T çQ`M h•
tm®M; K`v H¬M b Q\ o`M ç +| i? i` `ä ? v F?¬M; - +¬M +| i?ìB ;B M- F?¬M; çQÊ-
ç¢Q i?`M? T?®X h`KªM? M`v i?b M|B H M çQÊ+ p`M ç ;b\ *?Q /M +| M; ?B p`M +kM
M; ?`M? +| HB M [m M- F?¬M; M M iMv iB M i®M; H M i` M- H`K pB +; b +kM; T?ªB

L; [F?Q +O hW >¼+ "bM? H`K HÁM; M; QìB i F?¬M; F?ÄB M; m°B H¢M?- ¬M; i [m

@ hB m Gw- +`m ;¼B çB M i?Q¢B t2K ç²M; +?Q pB M FB K b€i +| B i`U+ # M F?¬M
ç²M; +?Q pB M FB K b€i tY HwX

@ "Q i?Q hWX

h`QÆM; h`B >`M? i?`v hW >¼+ "bM? F?¬M; ç K td iÈB- i`QM; HÁM; pW ?QªM; bÉ

@ h¬B p` i?` i`QîM; æQîM; +¬M; i€+ pÈB M? m ?ÆM KQìB M, K- i¬B `ä +QM M; QìB
hW >¼+ "bM? `i #U+ KbM?- F?¬M; M; ?2 ¬M; M|B tQM; ç½ T?`i i v +„i M; M; ,

@ æQîM; >¼+ E?B K +| T?¢K b B H-K ? v F?¬M; - F?¬M; T?ªB /Q ç²M; +?Q [mv i ç
i` - +ÁM +?Q +| F i Hm`M- +| b B H-K- [m®+ T?€T F?| i? - F?¬M; +| b B H-K- b) +
+?Q `vX o`M ç +O i`T çQ`M h•M S?QM; `®i +m°+ +| +¬M idM? M?9M; i v p`Q F?-
Hm`M- F?¬M; T?ªB ç²M; +?Q M|B H` H`K i?2Q çQÊ+ \*ÁM M[ - i`QÈ+ F?B æQîM;

h•M S?QM; i?b F?¬M; +| +?mv M ;b- pW +^aB i' i?b HB M iB T t^av` +?mv M- iBM
+O [m-M +?9M; ç•v\

S?^aB M|B M?[M; H|B T?Q i` M +O hW >¼+ "BM? ?Q"MiQ"MH"; B¼M; çB m [m M
i i?'ip¼M; - +ÁM H|B T?Q b m +?Q i?'v ¬M; i +| 'MiQÊM; `it'm pÈB æQÌM; >¼+
p¼M; X

hW >¼+ "bM? M|B tQM; H` çSM; /"v çB M; v- i?Q Fw ;¼B çB M i?QçB `²B M;²B p
+QM h`QÆM; h`B >"M? HûM`|B çBX

L?[M; +?SM; +S M"v M m F?¬M; +| K°i M?•M p"i KçM? K) i?9+ ç~v +^a[m€ i`bM? çB
i`bM? iU [m M HB m +¬M; i€+ i?b çÊB iÊB i iJ `®+ +kM; +?ŠM; tQM; X

hW >¼+ "bM? ç½ #^aQ #¼M ?¼ çQ i`B HB m +?Q pB M FB K b€i idM?- p"v H" F?¬
ççQ F?€+ +O idM? M[`²B- h`QÆM; h`B >"M? F?¬M; #B i M;½`) iW +?¶ M"Q F?B
iB M i?Q€B HQĐM; M MX

@ *?9 hB m Gw- M?" #Q i?Q hW B [m ç|B i? \

h`QÆM; E?€+ M?È hW >¼+ "bM? ;¼B i? M? MB M M"v M?Q i? - , p"Q / Q KB M; ?Á

Gw L;?o :B M; +?d +QM ? B +? +QM M"v H" +€M #° #bM? i?QÌM; H M idM? T?^aM
i`QÎM; ><sup>a</sup>B \*?•m ç€M? iB M; - M M F?¬M; i?M ç`+? ;b- i?'v h`QÆM; E?€+ ?ÄB- HB

@ *QM i` B #Q i?Q hW K'v M; "v i`QÈ+ ;†T i B MçM t2 +° [m ç|B- i B MçM t^av` î i?
#B i [m M pB M >^aB *?•m [m^aM Hw ;B Q i?¬M; FB m ;b\

*?ŠM; i`€+? i•K iB M? hW >¼+ "bM? HçB i M?Q p"v- h`QÆM; E?€+ i?¬M; +^aK pÈB
HU+- +?d 2 v F?B M [m M pB M +?QM? T?O >^aB *?•m T?^aB +m®M tûQ p M?" ? iX

*? F?¬M; ? v #B i; b iB M iS+ M"v- ?Q†+ H" î >^aB *?•m +?ŠM; K'v B #B i +?mv
iQ" M #`ç²M; M; ?B T i`QM; +?QM? T?O i?"M? T?® +¬ H" T`²BX

RdX *?QÆM; Rd, sQ v *?mv M "'i L;Ì

L?bM i?'v +K+ /B M M"v- h`QÆM; E?€+ #| i v ? i +€+? - +?d +ÁM #B i M;²B çÊB M;
çB i?2Q i`bM? iU çB m i` #bM? i?QÌM; +kM; +| i? K m +?|M; i` `ä p'M ç X

h`QÆM; E?€+ p" +? M;²B BK H†M; i` M ;? - ;B9T pB + K M; # +?ûM i`" p"Q- i`"
i?'v i` M H-m +| iB M; i` +QM F?|+ iQ€M; H M- iB M; F?|+ ?²B /"B ?²B M;„M- iB T
;BQÌM; H,M tm®M; ç'iX

hW >¼+ "bM? +?•M #QÈ+ M?Q # v iW i?Q T?ÁM; ` - i?'v ;B9T pB + ç†i +?ûM i`" H

@ E?¬M; T?^aB ç½ M|B pÈB +¬ F?¬M; çQÊ+ ç *?d æ²M; K°i KbM? î i`QM; T?ÁM; b
:B9T pB + Hm®M; +m®M; F?¬M; #B i H"K b Q- hW >¼+ "bM? ?W K°i iB M; - ç`M? ç

@ *| F?€+? iÈB M?"- #'i F +| H" iW >^aB *?•m ? v î ç•m iÈB- T? i`" K|B F?€+? H"
hB m *?m T? i`" ç'vX

J°i M;Q|B T?K M[+?WM; 8y im' B iW i` M +¬m i? M; tm®M; - +¬ #û M; ^aç-m /U p"Q

@ hB m *?m- +?9 hW K'v M; "v M v iQM? F?Q F?¬M; i®i- +?€m çWM; ç i`QM; HÁM

*¬ #û pšM +ÁM F?|+ i?9i i?Qi- M;Q|B F?) `mM`mM- hW >¼+ "bM? F?¬M; M|B- çC
T?K M[FB - ;B¼M; M|B pW `²B +ÁM HçM? M?Q #,M; H" T iS+ #B M i?"M? K K KÁM

@ *?d æ²M; - ç ¬M; # +?€m M"QX

*¬ #û`ìB F?ÄB HÁM; T?K M[ FB - K†i M; ?B M; b M; T?Q h`QÆM; E?€+X

@ •5

h`QÆM; E?€+ M?"M` +¬ #û- F?m¬M K†i tBM? ç T K M; i?2Q /€M; p M?Q ;†T €+ K` i M M€i +äB HÁM; X

*¬ #û +kM; M?"M` h`QÆM; E?€+- ?€ KB M; ;¼B M?QM; F?¬M; T?€i` •K i? M?- pMM; pšv- hW >¼+ "bM? +ÁM +?Q # +?„+- i?B m +?9i M[M; ½ tm®M; ç'iX

@ h¬B +ÁM +?Q ¬K +?„+ b Q #` ç½ #m¬M; ` - M! K` M; ½ i?b , M M!B pÈB K M!` b

hW >¼+ "bM? HÈM iB M; i`€+?- M?QM; i?'v +?€m ; €B M?"Q iÈB +?¶ i?B m MB M /U HB m K¼B M; QÌB- +¬ #û i9K +?†i H'v v T?K+ +O i?B m MB M ç!- +S M?Q bÊ K

L;`v R3 i?€M; d- ; -M K°i i`, K +¬M; M?•M pB M M?" K€v ; B'v h•M Zm M; i" T i`m M +?QM? T?O- F?€M; M; ?` ç½B M; ° #'i +¬M; +O +?QM? T?O- +K+ +¬M; M i?"M? T i` iÈB /mv i`b i`"i iU- F?B M +?Q H€B t2 b v`QÈm çB pQÊi [m€ i®+ ç° +?çv p`Q i HçB- ; •v` bU +® ; B Q i?¬M; M; ?B K i`¼M; X

h`QÆM; E?€+ F?¬M; M; ìM; QÌB i? M? MB M t2K +?ÆB +ì #` +? i?¬K ç! H` +QM i` i°B M; ?B T +O +¬ #û- +?„+ `^M; +! HB M [m M iÈB €+ K°M; ?¬K ç!- HÁM; ç m t!i- KbM?X

@ L`Q *?d æ²M; - +?9M; i H M ; €+ M; O i?¬B- M? 'v +ÁM +! pB +

oÊ hW >¼+ "bM? çQ i v [m M€+? +¬ #û Km®M # H M- *?d æ²M; ¬K +?†i H'v +` T?€i` iB M; F?"M F?"M- F?¬M; +?`m #m¬M; i vX

L; QÌB i`QM; T?ÁM; F?€+? #` #B M +® M`v H`K M; È` - h`QÆM; E?€+ #` +¬ #û bB +MM; pÊ hW >¼+ "bM? çÐ H'v M; QÌB +¬ #û- bÊ M! bS+ v m #` `ÆB tm®M; - K†i`'i

@ - + "m H` i?B m MB M +Sm *?d æ²M; \

hB m Gw ?B m` i`QÈ+ iB M- +?d h`QÆM; E?€+ ?ÄB,

@ *! T?ªB ?¬K ç! + "m +Sm *?d æ²M; F?ÄB +?B + t2 iªB- + "m i M H` ; b- b Q ?¬K ç!

@ G9+ ç! i¬B +kM; ?QªM; bÊ- i?'v +¬ #û F?¬M; b Q- +?ŠM; M; ?o ; b- +S i? çB i`Q

oÊ hW >¼+ "bM? #m¬M; i v` - h`QÆM; E?€+ ¬K +¬ #û p`Q HÁM; - v +kM; #'i M; ì- +

@ æ9M; H` +?€m +Sm *?d æ²M; \

hW >¼+ "bM? ?ÄB HçB i?2Q #ªM M, M; - +?Q çÊB h`QÆM; E?€+ i`ª HìB ç½ #ªQ ; B

@ hB m *?m- K m ; ¼B çB M *?d æ²M; - M!B ibK çQÊ+ çS #û +Sm *?d æ²M; ?¬K ç K m K m p M?"X

hW >¼+ "bM? ; B¼M; ` 'i FQ+? ç°M; - çB iÈB Km®M # „i i v h`QÆM; E?€+- +?d H` h`Q ¬M; i HB M 'M p B v M; ²B tm®M; ; ? X

oÊ ¬M; i +kM; FQ+? ç°M; M!B,

@ *?9M; i¬B #ªQ æh> >ªB *?•m ; B9T ibK +?€m- K'v M; `v [m +?€m F?¬M; t2K ho b i? - +?9M; i¬B ç½ ç m çÈM H„K `²B- M m *?d æ²M; HçB tªv` +?mv M ; b- +?ŠM; E

L!B iÈB ç! #` çQ i v` H m MQÈ+ K„iX

h`QÆM; h`B >`M? +?ŠM; ?B m ç-m +m i B M?2Q` b Q- M?bM +QM i` B ?ÄB,

@ *QM *QM +Sm +?€m ; €B #Q i?Q hW H9+ M`Q a Q # +?Q # Q ; BìM; ?2 +QM F

@ G` +€B ?¬K +QM pW KÈB çÐ b®i- +QM i?'v î i`QM; M?"M; °i M; çi- HB M` T?® +?B + t2`) M; v i`QÈ+ KkB- +QM bÊ [m€ [m M Hm¬M +?mv M M`vX

h`QÆM; E?€+ [m v ç-m b M; M!B pÈB pÊ hW >Q+ "bM?,

@ *?€m p" # +?€m K'v ?¬K M v F?¬M; +| i?ÌB ;B M t2K ho M M F?¬M; #B i +€+ #€

@ *?€m i M H" ;b\

hW >¼+ "bM? ?ÄB- K„i ¬M; i +?S ç-v MQÈ+ K„i- +QM i` B ¬M; i +? i- çS +?€m i`QM; HÁM; ? i bS+ +^aK FQ+? i?B m MB M +Sm +?€m ;€B KbM?X L; ?2 +QM /•m M; ?B K- i?B m MB M FB /kM; +^aK ;¬M M?Q H Q` ¬K H'v +?€m ¬M; i M; v i`QÈ+ Kk MB M ç| +Sm M; QÌB tQM; F?¬M; ç HϕB i M- H†M; H) `ÌB çBX

hW >¼+ "bM? ç M; +?m~M #` K'v M; "v MY #^aQ i?"M? T?® >^aB *?•m #'i F i? M"Q MB M FB - ç +^aK iϕ +?m ç€QX

@ *?€m i M H" h`QÆM; E?€+X

@ æ9M; - ç9M; - H" h`QÆM; E?€+- H9+ +? +?€m p"Q ç½ ;BÈB i?B m `²B- #€+ F?¬M

@ G½Q hW- M; QÌB i iÈB M?" H" F?€+?- b Q ¬M; ç M; QÌB i M; ²B çÊB Îç•v\ J v K F?¬M; +?ŠM; T?^aB ç HÐ K' i b Q\

oÊ hW >¼+ "bM? H m MQÈ+ K„i i` M K€,

@ G½Q hW- +| +?mv M ;b i? - ¬M; F?¬M; ;B9T çQÊ+ ?¼ " \

h`QÆM; h`B >"M? M; QÊM; M; MM; M|B,

@ S?| i?` i`QÎM; >^aB *?•m +?9M; i¬B ç M; #` çB m i` M?"M ?®B H°- +?9M; i¬B T?€ H M idM? #€Q +€Q pÈB #Q i?Q hW- #Q i?Q hW #^aQ +?9M; i¬B iÈB #€Q +€Q i`U+ i

hW >¼+ "bM? +?d i" B HB m h`QÆM; h`B >"M? K M; iÈB,

@ L?•M H9+ +€+ ç²M; +?Q pB M FB K b€i +ÁM +?Q ç M- ç²M; +?Q i?2Q i¬B p"Q i? M|B ç²M; +?Q H"K b Q +| çQÊ+ b® i" B HB m M"vX

•M +ÆK i`Q tQM; - h`QÆM; E?€+ +MM; +? p` h`-M >B m hMM; iÈB M?` F?€+? i`U
F?€+? GQM; >Q X h`QÊ+ F?B h`QÆM; E?€+ iÈB- EBK Zm®+ >ªB ç½ /šM i?`M? pB
>ªB *?•m M? M? M?`i iÈB i®B KÈB +| i?` ?Q`M i?`M? #`M ;B Q +¬M; pB +X

h`QÆM; E?€+ ?B p¼M; çQ æQÌM; h? M? iÈB pÈB / M? M; ?o ;B9T çĐ çB m i` - ?B
çQÊ+ T?ûT iB i H°` # M M; Q`B- ç æQÌM; h? M? K°i KbM? Î HçB >ªB *?•m- bÊ F?

L;`v ?¬K b m- pK €M æQÌM; >¼+ E?B K +?QM? i?S+ çQÊ+ ;B Q +?Q i´ +?mv M €M
>¼+ E?B K- *® EB M "bM?- æQÌM; h? M?- >S hQ- E?QÆM; JBM? h?`M? pÈB +ª
pB M i´ FB K i` +MM; iÈB M?` F?€+? GQM; >Q X

ob i´ FB K i` +| ?B K M; ?B iB i H° [m€ i`bM? çB m i` ` M; Q`B- ;•v b B H-K +?Q T
M M T?ªB iB M?`M? +€+? Hw i?`K i` #¼M ?¼- i´ FB K i` i´M; +°M; +| Rk M; QÌB- p
+¬m ?çM +? HB M? pÈB # M M; Q`B- K¶B M; QÌB T?ªB ;?B HçB [m€ i`bM? çB m i
€M i?`K i` - M?QM; M|B pÈB # M M; Q`B H` #¼M ?¼ b€i M?`T p`Q i´ +?mv M €MX

h`QÆM; E?€+ ;¬M M?Q F?¬M; +ÁM M?È ?bM? /€M; i`QÊ+ F?B p`Q iM +O æQÌM; >
H`M, K NN F?B iÁ €M tY HçB T?€M ¬M; i p¬ i°B- iBM? i?¬M ¬M; i `i F?¬M; i®i-
iB m- M?Q ¬M; H½Q b€m #ªv +?K+ im´B ç¬mX

J` æQÌM; >¼+ E?B K +?d ?ÆM +? ? B im´BX

h`QM; T?ÁM; ?¼T Î i¬M; ? B- h`QÆM; E?€+ H¬M M[M?bM i?`v æQÌM; >¼+ E?B
;¬v p¬ +MM; - €M? K„i KÄB K i- +| çB m ,M K†+ pšM +?dM? i - €Q bÆ KB M; „M i v i`
#~M- `•m +çQ bç+? b)- ?B M; BÌ ¬M; i pšM iBM p`Q T?€M tûi +¬M; #`M; +O idM?

@ *`m #` ;¼B iÈB iB T M?`M çB m i` ` \

æQÌM; >¼+ E?B K M?bM i?`v h`QÆM; h`B >`M? F?¬M; iÄ ` #`i M; Ì K`vX

@ S?| i?Q Fw i`QÎM; h`QÆM; çQÊ+ i´ +?mv M €M KÈB iÈB i?`K i` pK €M +O ¬M; >
EBK Zm®+ >ªB Î # M çQM? +?QM? HçBX

h`QÆM; E?€+ ?B m ?„M ;¼B +?S+ pK +O +? ?Q`M iQ`M H` pb M K†i hW >¼+ "bM
+O idM?- +? +?d H` T?| i?Q Fw i`QÎM; i?`M? T?®- +€+? M? m `i t X

@ h?` i`QÎM; æQÌM; X

h`QÆM; h`B >`M? H`v ` # Q i?m®+ H€ L;¼+ E? çQ +?Q æQÌM; >¼+ E?B K,
@ J¼B +?mv M b) bÈK çQÊ+ H`K `ä i?¬BX

_²B [m v b M; ?ÄB EBK Zm®+ >ªB,

@ EB K b€i i`QÎM; EBK- +| i?` M #`B M; QÌB M?` i?` i`QÎM; æQÌM; Î +MM; M? m F
>B M ;BÌ imv æQÌM; >¼+ E?B K +?Q ?Q`M iQ`M `Y bç+? ?B K M; ?B- M?QM; iB
F?¬M; +¬M +€+? Hv M[X h`QÆM; h`B >`M? F?¬M; Km®M ç +ªM?` ¬M; i #`i M-
+?Q æQÌM; >¼+ E?B K i? K +?9i HÁM; iBMX

@ o [mv ç`M? i?b F?¬M; çQÊ+ T?ûTX

EBK Zm®+ >ªB M; ?o K°i H9+ `²B M|B,

@ h?¬B æ i¬B t2K i¬M; i` M +ÁM +| T?ÁM; M`Q HÈM F?¬M; \

oK €M æQÌM; >¼+ E?B K çB b B ?QÈM; iÈB MQÈ+ M`v- EBK Zm®+ >ªB +kM; +| i`€
+?Q ?„M +Æ ?°B im #´ [m M? pÈB æQÌM; >¼+ E?B K- ?„M i +?„+ +?„M b) F?¬M;
h`QÆM; E?€+ i?`v æQÌM; >¼+ E?B K çSM; /`v M„K +?†i i v +? - K„i "M; MQÈ+- ?Š
+?d +| # +?çv pçv F?„T MÆB pb ¬M; i X

J°i H9+ b m i`BM? b€i pB M çQ \*® EB M "bM? p` æQÌM; h? M? iÈB- +?d +€+? ? B
+`M; i ?ÆM- ;•v +?Q M; QÌB i +ªK ;B€+ `i bmv v mX

G-M M"v F?-M; +-M B M?„+- EBK Zm®+ >ªB [m M i•K ?ÄB,
 @ a Q b„+ K†i +?` FûK i? \
 G¢B [m v b M; #ªQ i`Ê Hw,
 @ J m ;¼B #€+ bo oQÆM; iÈB ç•v- i?m" M iB M FB K i` Hm-M +?Q i?` i`QÎM; æQÎ
 i? K K'v K|M ,MX
 h`QÆM; E?€+ +?d [m M i•K iÈB æQÎM; h? M?- i|+ +- ?ÆB `®B- +?, + ?ŠM +?ŠM;
 +?ŠM; +?2 H'T çB p [mv M `k- K†i; -v ?ÆM K°i +?9i- M?QM; +`M; tBM? ç T- +?d H
 E?€+ i?'v i? HB M v M i•K- M?€v K„i pÈB +¬X æQÆM; h? M? M; ?B ?Q†+ M?bM h`
 ?B m ; b pÈB KbM?- B M; ì h`QÆM; E?€+ +?m K¬B ` ?-M ; B|- K,i +- YM; ?²M; - [m
 h`QÆM; E?€+ i?Q+? M?bM i?Q+? M?bM /€M; p M; QÊM; M; MM; +O æQÎM; h? M?
 h`QÆM; h`B >`M? F?-M; M?bM i?'v +QM i` B p2 p½M +QM ; €B M?` M; QìB i - M; ?
 æQÎM; v M i•K î ç•v çÊB pK €M +| çQÊ+ iB M i`B MXô
 hÈB KS+ M"v K" pK €M +ÁM F?-M; T?€ çQÊ+ h`QÆM; E?€+ ç" T ç-m +? i Hm-M +?
 H +? pÈB i?m M?"T; B çbM? æQÎM; >¼+ E?B K- M?QM; +?ŠM; B i`mv +Sm b•m i
 î +QÆM; p` H½M? ç¢Q M?B m M,K- +ªM?" KÈB +| jd p¢M ç½ H" i? M? HB K H„K `²
 æQÎM; h? M? F?-M; +-M T?ªB HQ M[- M?QM; >S hQ T?ªB H"K b Q ç•v\

kyX *?QÆM; ky, >½v :B½B "v oÈB 1K

"€+ bo iÈB FB K i` bÆ #° +?Q *® EB M "bM?- çQ ?mv i €T- M?"T iBKX >mv i €T
 [m iBM? i?-M i? t€+ KÄB K i; •v `X
 L?" ?¼ æQÎM; H M ;B M T?ÁM; i-M; # M; ?d M; ÆB- h`QÆM; E?€+ F?-M; iBK çQÊ
 h? M?- HB M i?2Q +? p" EBK Zm®+ >ªB p T?ÁM; H"K pB + i¢K i?ìB î i-M; ? BX
 .QÈB bU i?2Q /äB +O iQ" M i? H½M? ç¢Q idM? Ov- ?B m bm'i +O í´ +?mv M €M
 M; OB- ç½ H'v ? i` çQÊ+ i" B HB m- ?² bÆ +| HB M [m MX
 h`QÊ+ ç| h`QÆM; E?€+ Hm-M bmv M; ?o- >S hQ pb b Q + K i•K ç æBM? >QÈM; a
 h`QÆM; E?€+ H'v K°i ?² bÆ ` t2K- i` M; ç-m +| /€MªM? K°i i?B m M[- i?B m M[M
 iB m +?m~M- +^K i?QM i?QM- ?"M; KB /"B - b®M; KkB + Q- ç¬B K„i M?Q #B i M|BX
 +?9M; bBM?- +- 2K M; ?B M; MQÊ+ M; ?B M; i?"M? i? M"v- i?"i F?-M; +ÁM H) i`ìB
 æ| H" ?² bÆ +O >S .mv- 2K ; €B >S hQ- i`QM; ?² bÆ ; ?B +?ûT- >S .mv p"Q æ¢B
 M?"T [m•M v pB M- iB M ?"M? T?šm i?m"i ? T p M iBK- i" B HB m F K i?2Q H" iB M
 v pB M idM? F?~M +T çQ iÈB b€M; M vX
 *?B T?Q T?šm i?m"i +?[i` +MM; # i?€M; M^K pB M- M?" ?¼ >S i´M; +°M; iB m
 +ÁM +?Q i?'v M?" ?¼ >S +mM; +T M?B m i?m®+ K2M M?"T M?~m M; Q" B [mv ç`M
 J†+ /M F?-M; +| iQ HB m i? K M|B; B€+ªM?[M; i?S i?m¬+ M?"T F?~m M"v ; B€+ª
 F?-M; `X
 æ€T €M +| H) H" ç•v\
 h?"M? pB M i´ +?mv M €M +| çQÊ+ i" B HB m M"v +kM; `i ?QM; T?'M- E?QÆM; JB
 p¢M- `i +| F?ªM,M; /MM; ç +?[ i` +?Q >S .mv- K" F?-M; TªB M?Q HìB FªB i`
 +?Q æQÎM; >¼+ E?B KX

*?m~M #` #m' B +?B m iB M ?"M? /U i?~K pÈB E?QÆM; JBM? h?"M? p" >S hQ- .
F?¬M; i? +?¢K p"Q- pK €M +| p `i M; mv ?B K- F?ª M, M; HB M [m M iÈB €M K¢M;
VX "m' B i`Q h`QÆM; E?€+ ¸ M; ?` Km®M ; †T`B M; >S hQX

h?"M? pB M i' +?mv M €M /MM; €M? K„i F€ H¢ M?bM h`QÆM; E?€+- i`QM; i?ÌB ; B
MB M M"v iÄ` `i +?[M; +?¢+- T?•M iQ+? pK €M `i ; B" çÌBX >m®M; +?B pK €M +|
/Q +¬M; H Q +O v- M?QM; +?„+ v +kM; #B i M?•M pB M T?€ €M +'K +?d iB T t9+
h`QÆM; h`B >"M? +kM; ¸Q K„i #ªQ +QM ¸WM; M|B HÌB ¸B M F?MM; - h`QÆM; E?€
@ h¬B +?d KÈB Re im' B K"- H¢B +?ŠM; T?ªB M?•M pB M T?€ €M- i¬B +?d M; ?o +|
F? B M?"M bU i?U+X

EBK Zm®+ >ªB ,

@ *"m +| +€+? i?mv i T?K+ +¬i +?O ¸°M; F? B M?"MX

@ .M b Q +kM; T?ªB i?Y K°i +?9iX

h`QÆM; E?€+ ; "i ¸-m M|B ,

@ E?QÆM; JBM? h?"M? Î >ªB *?•m +?O ¸°M; F? B #€Q pÈB i' FB K i` Î >ªB \*?•m`
[m€ H•m- HB m æBM? >QÈM; aÆM +| +ªM? ; B€+ F?¬M; \

EBK Zm®+ >ªB i?-K M?O , ô h?^M; M?|+ M"v ¸½ M?bM` €T HU+ i` M M; QÌB KbM?
M m ; B K ; B[E?QÆM; JBM? h?"M? [m€ H•m- æBM? >QÈM; aÆM M?'i ¸`M? b) +ªM
`Y b¢+? ?B K M; ?B +?Q æQÌM; >¼+ E?B K- #M ¸„T b B H-K +¬M; i€+ i`QÈ+ ¸|- K
GB M ¸²M; w ,

@ æQÊ+- i?Y K°i +?9i +kM; i®iX

•M i`Q tQM; - h?~K J†+ ¸B p"Q T?ÁM; ; B K i¢K i?ÌB- >S hQ ¸ M; M;²B M; •v` i`QÈ
#m¬M; tã +?2 ¸B MY # M K†i- +?d H°` +?B + +^K M?Ä- +¬K†+ +?B + €Q iÆ KÄ
M; | t2M- ¸QÌM; +QM; K ¸„K HÁM; M; QÌBX

@ *?` >S hQX

h`QÆM; E?€+ F?) ; ¼BX

>S hQ [m v ¸-m b M; - F?¬M; iBM ¸QÊ+ p"Q K„i KbM? ,

@ a Q + "m H¢B Î ¸•v \

h`QÈ+ +Y b' +| K°i +€B # "M i`" p" ? B +€B ; ? HBK- h`QÆM; E?€+ ¸B iÈB M;²B tm

@ *?` >S hQ- i?'v 2K `i # 'i M; Ì T?ªB F?¬M; \

@ VX

h?B m MB M M"v ¸ H¢B 'M iQÈM; `i b•m i`QM; +¬- >S hQ F?¬M; ? +?2 /'m MB K

@ a Q + "m H¢B Î ¸•v \

@ E?B M?bM i?'v +?` >S hQ F?|+- 2K M; ?o- +?` M?'i ¸`M? +| M¶B F?' # 'i ¸„+ /o-
+?Q M M KÈB F?¬M; FbK ¸QÊ+ MQÈ+ K„iX

@ *"m M|B ; b i? - M?Ä K" ` M?- b Q +S ?¼+ ; B¼M; ¸B m +O M; QÌB HÈM i? - i¬B +
>S hQ [m v ¸-m b M; M?bM h`QÆM; E?€+- €M? K„i H° p M; ¸+ M?B MX

@ *?` >S hQ +| #B i h^M; EB M >Q F?¬M; \

@ "B i- + "m ?ÄB ?„M H"K ; b \

h`QÆM; E?€+ i?'v >S hQ +?ŠM; bÊ ?½B Mû i`€M?- iªM; ¸€ HÈM M?'i i`QM; HÁM; ?
H9M b•m H„KX

@ LY i?€M; i`QÈ+ E?QÆM; JBM? h?"M? iÈB +K+ +¬M; M >ªB *?•m #€Q €M- M|B
9yy p¢M +O i" T çQ" M h•M S?QM; #Ä i`®M- +K+ +¬M; M Hm¬M #Q K"i çB m i` +?

@ *?mv M M"v i-M; [mªM Hw +O i" T çQ" M h•M S?QM; ç m #B i- + "m +ÁM +?Q M
/QM; H¢B ?ÄB p'M ç M"v\

>S hQ i?„+ K„+ ,

@ *?` >S hQ- i`QÈ+ FB +?` Km®M #B i +?mv M M?" 2K- 2K F?¬M; M|B pb 2K F?¬
h`QÆM; h`B >"M?- iWM; H" i?Q Fw +O T?| i?` i`QÎM; æQÎM; >¼+ E?B K- ?B M H
T?OX 1K F?¬M; i? ç +?` #B i- ?¬K ç| 2K M?"M` M; Q|B ibK +?` H" .B T h•M JBM?
i?` i`QÎM; æQÎM; X

h`QÆM; E?€+ M?bM MB K pmB i` M Kti >S hQ /-M i M #B M i? v p"Q ç| H" ?QªM;

@ h`QÈ+ F?B ;†T +?` Î +¬M; pB M- 2K ç½ #B i +?` p" i?` i`QÎM; æQÎM; F?¬M; ? +
? H" æBM? >QÈM; aÆMX *?` +ÁM M?È F?B ç| i v 2K +| +¬K K€vªM? F?¬M; \ h`Q
b m M9B- M?bM æBM? >QÈM; aÆM H€B t2 p"Q- b m ç| t2 +O +?` p" t2 ¬M; i M®B
K°i i'KªM? +O +?` +?KT +?mM; pÈB i?` i`QÎM; æQÎM; - +?` +| i?'v H¢ F?B T?€i?
F?¬M; - +?„+ F?¬M; M; ?o iÈB H" 2K H'v\ 1K +ÁM #B i 2K ;€B +?` F?B T?šm i?m"i
b® iB M M"v H" E?QÆM; JBM? h?"M? çQ +?Q +?` i? v æBM? >QÈM; aÆM- F?¬M
æQÎM; M?Q +?` F?B

L; ?2 h`QÆM; E?€+ M|B- ?S iQ +ªK ;B€+ ç-m | + F m QM; QM; X

@ *?` >S hQ- 2K #B i i`QM; HÁM; +?` m`i ç m F?´- M?QM; +?` F?¬M; M M H"K +
i?` i`QÎM; æQÎM; i? M? #¢+? p¬ i°BX G-M M"v çQ K¼B M; Q|B iÈB idM? i?"M? F
æQÎM; iB M p"Q ;B B çQ¢M iB T i?2Q- K" H" i`B M F? B çB m i` E?QÆM; JBM? h
i?¬M; ç²M; +?B K çQ¢i i`B bªM [m®+ ;B - 2K p" +? i? K ;B i´ +?mv M €M idM?- +
ç•vX

@

>S hQ ?€ KB M; - M?QM; F?¬M; +| •K iB i M"Q T?€i` X

@ *?` >S hQ- 2K ?B p¼M; +?` +?O ç°M; F? B #€Q i'i +ª pÈB i´ +?mv M €M- p'M ç +
h`QÆM; E?€+ M? ;B¼M; M|BX

>S hQ pMB ç-m p"Q ;®B F?| + HÈM- h`QÆM; E?€+ çSM; /"v- ¬K ç-m +¬ p"Q HÁM;

@ *?` >S hQ- 2K ç½ M|B F?¬M; ç M; QÆB F?€+ H"K i´M i?QÆM; +?` - +?` T?ªB iB

>S hQ çQ i v ¬K H'v ?¬M; h`QÆM; E?€+ - ¬K i?"i +?†i- €Q h`QÆM; E?€+ M? M? +
QÈiX

h`QÆM; E?€+ i?b i?¬K # M i B >S hQ- çÈB +?Q +¬ /-M /-M i?m H¢B iB M; F?| +
+? - EBK Zm®+ >ªB- h`-M >B m hMM; ç m çSM; çÈB Î ?"M? H M; X

h`QÆM; E?€+ M|B ,

@ *| i? +?Q +¬ 'v K°i +?9i i?|B ;B M F?¬M; \ *ÁM +| K°i +?mv M +QM +?Q F ¼B
+¬M; pB M hQÈM; aÆM- +QM F?¬M; H" T iS+ H'vªM? +O +¬ 'v- +¬ 'v p¬ ibM? ç|
`i €v M€v çQ +QM p +?¶ Î ;B9T +QM ;B†i €QX \*¬ 'v #` æBM? >QÈM; aÆM mv ?E
F?¬M; T?ªB /Q w Km®M- €T HU+ i•K Hw +O +¬ 'v `i HÈM- `i F?´ bÎ- +QB +QM H
F +?Q +QM K°i b® +?mv M +| HB M [m M- F?B çB +QM H'v i'KªM? FB - +¬ 'v +kM
+| /kM; F?Q +?®M; H¢B æBM? >QÈM; aÆM- M?QM; `i ?B p¼M; +| M; Q|B p¢+? i`-
M M +QM KÈB K m +?|M; ?B m M; ¼M M; ?"M? pK €M E?B çQ +¬ 'v` tûi tY- +Q
M?[M; ibM? iB i M"v- +QM ?B m`à i`¢M; i?€B iBM? i?¬M +O +¬ 'v- +?Q M M M„K
+?O ç°M; F? B #€Q- M m M?Q +¬M- çÈB +¬ 'v F? B #€Q tQM; - +QM +| i? pB i K°i
h`QÆM; E?€+ ç2K [m€ i`bM? ;†T ;Ð >S hQ #B M bQ¢M H¢B- +?QM T?¬M i?"i K°i

kRX *?QÆM; kR, LK >¬M æ-m " ` G½M; Zm M

h`QÆM; h`B >`M? pšM `i F?i iB m ?i çQÊ+ pB + +QM i` B H'v M; [ F?Q i?`M? i?K
EBK Zm®+ >ªB M; ?o K°i H9+- F?¬M; ?Q`B M; ?B HìB h`QÆM; E?€+- ç9M; H` F?¬M
h`QÆM; E?€+ MìB i? - ?„M +`M; +ªK i?'v ?ÊT Hw,

@ >S hQ +i i? +?O ç°M; F? B #€Q- ?B T i`Ê +?9M; i¬B K m +?i M; T?€ €M H` `i i©
i¬B b) t2K tûi - /M b Q p F?€+? [m M- +¬ 'v T?ÁM; M; W i`QÊ+ ;•v ` €M Q MX

"m´B +?B m iB M ?`M? i?~K p'M E?QÆM; JBM? h?`M?- ?„M ?B K M; ?B +?B K çQÇ
?½K ?ÇB [m M pB M [m®+ ; B - €M KÇM; - F?¬M; / /`M; +`v KB M; ?„MX obi? K½
çti H M T?Q >S hQX

h`W ? B i?~K p'M pB M iB m ? Q i?ìB ; B M pÈB E?QÆM; JBM? h?`M?- M?[M; M; Q
T?ÁM; - M?ª F?ÁB T?mM K'v- K°i imwii?m®+ H€ #m´B i`Q KÈB çti H M #`M- K` ; E

h`QÆM; E?€+ /U HQM; p`Q +Y - HB K K¬B F?¬ +QM; - i?¬K M; ?o ,ô J Mì- B Mì
F?Á2\ L; YB KMB F?i B i?m®+- +ªK ; B€+ `i i?QªB K€BXô

*?ŠM; +i B +ÁM i•K iQ M?„+ iÈB +?mv M , M i®B- €M? ç M î ?`M? H M; ?ÆB i®B-
#i M; K€B iì+ i` M ç-m +?2 çB- M?bM F?¬M; çQÊ+ `ä H„K- +?d i?'v ?„M i?dM? i?Qª
+Y T?ÁM; +•m HQmX

æ M î ç-m FB ?`M? H M; b€M; H M- €M? b€M; +?B m ` iW T?ÁM; +•m HQm- EBK
M; ²B T?Q+? tm®M; H Q B Q€B,

@ 8B +? - 9B +? - i +?•M [m€X

L?bM i?'v >S hQ çSM; î +Y T?ÁM; +•m HQm- çB m ç` pûM bÈB iì+ `O tm®M; i`€M
Mî MK +QìB M? M?äKX

:?B +?ûT HìB F? B iÈB i`M RR ; Bì- çÈB >S hQ Fw i M H M HìB F? B- EBK Zm®+
>¼+ "bM?,

@ "Q i?Q hW- >S hQ ç½ +?O ç°M; F? B #€Q- +¬ i #` æBM? >QÈM; aÆM mv ?B T
h?€M; Ry M, K M; Q€B- 2K ; €B +¬ i T?šm i?m"i iBK +¬M F?QªM iB M HÈM- M M T
>QÈM; aÆM- çQÊ+ æBM? >QÈM; aÆM ; BÈB i?B m p`Q i`T çQ`M h•M S?QM; H`K p
>„M ; ¼B çB M `i H•m- ; -M M?Q ç2K M°B /mM; HìB F? B #€Q +€Q HÇB K°i HQÊi- +

@ o•M; i?Q #Q i?Q- +?9M; i¬B +i i? #€Q +?Q i?`i`QîM; æQìM; F i [mª i?~K i` ?
o•M; XX a B H-K i`QÊ+ çì- +?9M; i¬B T?ªB tBM H¶BX

EBK Zm®+ >ªB T?'M +?'M çti çB M i?QÇB tm®M; - MìB,

@ "Q i?Q hW çB #€Q iB M i`B M pK €M +?Q #Q i?Q æ`Q h'M `²B- +i M M H`T iS+ -
aÆM- ? v H` çÈB i?QìM; Ov M; `v K B M; ?B M +Sm- +?9M; i T?ªB +?m`M #` i`QÈ
M? i?¬M; #€Q +?Q i?`i`QîM; æQìM; iBM i®i H`M? M`vX

>„M çQÆM; M?B M H` pmB `²B- KÈB +?O i`b i' +?mv M €M- pK €M ç½ +i çQÊ+ ç°i T
M?B K i`QÊ+ çì+ O ?„M M [ - /M b Q i' FB K i` T?ªB iÈB >ªB *?•m F?¬M; T?ªB /Q

h`QÆM; h`B >`M? FQ+? ç°M; M„K +?ti i v- F?Q€+ p B +QM i` B- MìB,

@ æB- +?9M; i +MM; çBX

h`QÆM; E?€+ HÇB M?bM >S hQ #` M [+ªM? b€i çQ çB- çm´B i?2Q MìB,

@ >B M ; Bì+?` F?¬M; +¬M HQ H„M; ; b +ªX

>S hQ /WM; #QÊ+- F?¬M; [m v ç-m HÇB,

@ *| i? çWM; +?Q 2K ;€B i¬B #B i çQÊ+ F?¬M; \

@ æQÊ+X

h`QÆM; E?€+ ;"i ç-m- çSM; ç| K°i H9+ M?bM >S hQ çB i?2Q M[+^aM? b€iX
QyQ

hÈB H-m # - çSM; Î M; Q" B ; B M T?ÁM; +O M?" æQÌM; >¼+ E?B K- h`QÆM; E?€+
i`Ê Hw h`-M >B m hMM; ç M; M| M; HÁM; 'M +?m¬M; +Y X

æQÌM; h? M? ` KÎ+Y - æQÌM; >¼+ E?B K M; ²B Î ;? b¬ T? t2K ho- [m v ç-m Hç
K†i mM; /mM; çSM; /"v- M?QM; M„K i v bB i +?†i #çB H° M°B i•K +, M; i?ŠM; +O ¬

h`QÆM; h`B >"M? M| B #^M; ; B¼M; +® FB K +? ,

@ EB K b€i i`QÎM; EBK- M? imv M #® iBM iS+ i®i H" M? pÈB i?` i`QÎM; æQÌM; çB
EBK Zm®+ >^aB M; ?B K K†i M| B,

@ h¬B M?"M bU Ovi?€+ #Q i?Q hW >¼+ "bM?- #B m i?` tBM H¶B- ç²M; i?ÌB M°B #
i`€+? M?B KiQÆM; [m M p b B b|i i`QM; +¬M; i€+ i`QÊ+ ç| +O pB M FB K b€i +'
i´ +?mv M €M t€+ M?"M i® +€Q ç²M; +?Q M?"M ?®B H° i`QM; i?ÌB ; B M +?O i`b +^aE
+€Q- #` ç†i

EBK Zm®+ >^aB çQ i v ` #„i i v æQÌM; >¼+ E?B K- h`QÆM; h`B >"M? +kM; çQ i
>¼+ E?B K FûQ iÈB ¬K +?†i H'vX

h`QÆM; E?€+ p" æQÌM; h? M? çSM; ç^M; b m- M| B pÈB +¬,

@ "•v ; BÌ F?¬M; +ÁM HQ M[+?S\

J„i æQÌM; h? M? HQM; H€M? MQÈ+- ;"i ç-m- F?¬M; M| B ` HÌB- h`QÆM; E?€+ çQ
K K KçB +O +¬- i?'v *® EB M "bM? K†+ €Q M; O çB ` - p°B p" M; #m¬M; i vX

*® EB M "bM? pW KÈB idM? M; O- i?'v T?ÁM; F?€+? +?"i MQ+? M; QÌB- i?„+ K„+,

@ *?mv M ; b i? \

æQÌM; >¼+ E?B K ¬K H'v p B pÊ,

@ *?mv M ç½ [m `²BX

*® EB M "bM? M; ~M ` K°i H9+- çQ K„i M?bM K¼B M; QÌB `²B # "i F?|+X

æQÌM; h? M? b®M; KkB + v + v- +kM; F?|+ i?2Q- MQÈ+ K„i H, M i`ÁM i` M ; ÁK€i`
¬K H'v K M| B,

@ J "- çWM; F?|+ - çWM; F?|+

EBK Zm®+ >^aB çQ K„i- #^aQ K¼B M; QÌB i?2Q ?„M ` F?ÄB T?ÁM; X

æQÌM; >¼+ E?B K ; B[HçB,

@ h`B >"M?- + "m p" hB m E?€+ Î HçB i`Á +?mv M pÈB +?9M; i¬BX

@ h? +kM; i®i- ç h`B >"M? ç2K iB M i`B M pK €M #€Q +€Q iQ" M /B M +?Q i?` i`Q
EBK Zm®+ >^aB M?bM æQÌM; >¼+ E?B K M| B,

@ J v K" +| M? 'v +MM; hB m E?€+- +?9M; i¬B KÈB +Sm p½M çQÊ+ b B H-K i`QM
h?'v pÊ+QM ¬K M? m F?|+- æQÌM; >¼+ E?B K i? M i?Î F?¬M; i?¬B- bB i +?†i i v

@ h`B >"M?- iÈB ç•v M; <sup>2</sup>B M"Q- +?9M; i [m2M #B i M? m +kM; KQÌB H, K M, K `²B
?²B ç| - +QM ; €B i¬B + "Q `€+? K†i i?^M; M?|+ M?" + "m- i¬B K M; +QM #û iÈB M?" +

ç M; m®M; `QÊm Î M?"- +?9M; i m®M; +?ûM `QÊm- +?ÆB p€M +l- i?^M; #û M?" +
 ?¬M- i¬B +kM; [m M Hm¬M +ª pB + tBM H¶B
 h`QÆM; E?€+ F?¬M; ? M?È F?B #û +l ?"M? ç°M; Q M? HB i çl- [m v b M; M?bM æ
 K†i T?O `€M; ?²M; - F?¬M; /€K M?bM KbM?- ç" M? [m v b M; M; ?2 æQÌM; >¼+ E?B
 @ hB m E?€+ p` h? M? h? M? ç½ ?¼+ pÈB M? m KQÌB ? B M, K `²B- i?ÌB ; B M i¬B
 T?~K iQM? +O i¬B- çl H` h`B >"M? + "m- B pb i¬B K" #¬M # - çl H` h`B >"M? + "m
 æQÌM; >¼+ E?B K M?È H¢B KQÌB K'v M, K iQÆM; ; B Q pÈB h`QÆM; h`B >"M? - M|E
 MQÊ+X
 h`QÆM; E?€+ i?'v [m€ M?"K +?€M- Km®M M?Q+? iÈB +?¶ æQÌM; h? M?- /M +l ¬K
 i®i ?ÆM- M?QM; æQÌM; h? M? ç½ M; WM; F?l+ `²B- ç M; ¬K K +¬X JÎ +Y Km®M
 HB M i?'v h¬M >B m hMM; ç~v t2 +ÆK iÈBX
 @ æ m +?Q , M i®B ?ª\
 >„M pW M?„+ K°i +€B- h`QÆM; E?€+ HB M i?'v #KM; HûT F T `²B- iW H9+ >S hQ
 ?Q" M iQ" M +?ŠM; +ÁM M; ?o iÈB #[i¬B- +?„+ æQÌM; h? M? +kM; +?Q +?„+ +l i•K
 @ J¼B M; QÌB +l çl B F?¬M; \ M? h¬M K M; #[, M F?mv iÈB M"vX
 h`QM; T?ÁM; HB M BK H†M; - *® EB M "bM? M; WM; F?l+ - K†i ?ÆB ?²M; - K"m ?²M
 ç9M; H` K°i T?K M[ç T- K v K" æQÌM; h? M? ; B®M; K X æQÌM; >¼+ E?B K K†i t'n
 æQÌM; >¼+ E?B K çSM; /"v M|B,
 @ h¬B , M +MM; K¼B M; QÌBX
 h¬M >B m hMM; M|B,
 @ o"v ç i¬B #ªQ M?" # T H`K i? K p`B K|M- H`K #[iB + M?Ä- +QB M?Q +?9M; KW
 >„M ç~v t2 M; QÊ+ H¢B- pW çB pW i?¬M; #€Q i`QM; ?"M? H M; - i?"M? pB M i' +
 i`QM; T?ÁM; ç m ç~v +Y çB ` ?QÎM; SM; - #¼M ?¼ [mª i?"i +l Hw /Q pmB KWM; X
 h`QÆM; E?€+ M?È iÈB /€M; p >S hQ H9+ `ÌB F?ÄB T?ÁM; i?~K p'M- i`QM; HÁM
 +?`m M; ?2 HÌB F?mv M- bQM; F?¬M; #B i M; ?o ; bX u`i Km®M pB i HÌB F? B M; v
 `i [m M i`¼M; pÈB >S hQX
 J¼B M; QÌB `i ?"Q ?SM; - h`QÊ+ E?€+ HB + i?'v *® EB M "bM? Î i`QM; T?ÁM; H n
 æQÌM; h? M? i?b M?bM i°K v- #„i ; †T €M? K„i +O v H¢B [m v ç-m çBX
 h` M #[ +ÆK- i?"M? pB M i' +?mv M €M K¶B M; QÌB K°i +•m- KB m iª M? M? i`Q H
 + "M; i? K i?¬M F€- +S M?Q K°i i?B M i`B i`BM? i?€K i?B m MB M- H9+ M"v æQÌM
 F?¬M; Mû i`€M? M[X

kkX *?QÆM; kk, *•m *?mv M æ^M; a m *m®M a´

•M +ÆK b m ç½ H` K°i ; BÌ b€M; - K¼B M; QÌB pšM `i T?'M +?'M- æQÌM; >¼+ E?B
 h•M JBM?X
 h`QÊ+ çl- æQÌM; >¼+ E?B K ?´B iQÎM; H¢B +m®M b´ i®B [m M i`¼M; çl H`K b Q i
 L|B K°i +€+? +?m~M t€+ H`i? M"v- M; "v k9 i?€M; e- E?QÆM; JBM? h?"M? ç°i M?B
 >Q ¬K iB M #Ä i`®M- v m +¬m +¬M; M #Q K"i çB m i` - +?d ?¢M +? i`QM; iB m i

æQÌM; >¼+ E?B K +kM; +ªK i?'v +?mv M M"v`i H¢i?QÌM;- i`QÊ+ F?B h^M; EB M
E?B K ç½; †T ?„M M|B +?mv M p" B H-M- ç`M? ibK +?¶ ç°i T?€i` M M; QÌB ?„M- H
S?QM; i`QÊ+ F?B +ªB i¢QX

h`QM; M; "v E?QÆM; JBM? h?"M? #€Q €M- æQÌM; >¼+ E?B K p" +¬M; M +MM; HK
+O h^M; EB M >Q - b m F?B +ªM? b€i`ÌB çB- æQÌM; >¼+ E?B K p¬ibM? T?€i?B
E?¬M; ?B m h^M; EB M >Q +® w +`i; B'm? v p¬w ç `ÆB p"QX

JÈB ç-m æQÌM; >¼+ E?B K +?Q`^M; h^M; EB M >Q +® w +`i; B'm- +?Q t2K F„ ç
[m M i`¼M; ;BªB ç® p'M ç i" B pK +O h•M S?QM; - +?d M|B [m pÈB .B T h•M JBM

hB T i?2Q ç| ¬M; #`i® +€Q M?"M?®B H°-`²B i' FB K i` iÈB- æQÌM; >¼+ E?B K +
b€+? +`¬M; bQm i-K- F?¬M; M; Ì M| i?"M? +?SM; +S [m M i`¼M; M?'i`Y b¢+? ?B

h'i +ª +€+ /'m ?B m ç m +?Q i?'v- b m F?B æQÌM; >¼+ E?B K +| çQÊ+ +m®M b' +O
JBM? ç½ #„M iBM +?Q E?QÆM; JBM? h?"M? p" æBM? >QÈM; aÆMX

@ >„M i i?2Q i¬B çQÊ+ ? B M, K`²B- i¬B i?'v ?„M`i ç€M; iQM M?B KX

æQÌM; >¼+ E?B K + m K"v- iB + Mm®B pb bU TªM #°B p" b ç¼ +O .B T h•M JB

h`QÆM; h`B >"M? +ªK F?€B,

@ a m F?B ?„M i?2Q i?`i`QÎM; i? K; B +¬M; i€+ +ªB i¢Q h•M S?QM; ç½ +| +?9i i?
+?d F?¬M; M; Ì i? v ç' B HÈM ç M i? X

h`QÆM; E?€+ M|B p"Q,

@ h?Q Fw .B T +| FªM, M; F?¬M; HB M + M M?B m H„K p"Q pK €M M"v- h^M; EB
HB M [m M M?B m iÈB M? i - M?Q i? / /"M; ç°i T?€iW +?¶ M? i X

hW HÌB TªM SM; +O >S hQ K" tûi- ?ŠM H" .B T h•M JBM? b m F?B i? K; B +ªB
JBM? h?"M? FûQ tm®M; #MM- pb i? TªB i? K /U ?½K ?¢B æQÌM; >¼+ E?B K-ªM
>¼+ E?B K H" /Q ?„M b B M; QÌB +?KK i`°KX

G9+ M"v i?"M? pB M i' +?mv M €M i'i M?B M F?¬M; çB i`mv +Sm pb b Q i`QM; K¶B
>¼+ E?B K H¢B /€M H M M; QÌB >S hQ M[- pb i'i +ª ç½ i" M K„i M?b M i?'v >S hQ-
F?| HÁM; +QĐM; H¢B çQÊ+ K°i /mM; M? M M?Q i? X

æQÌM; >¼+ E?B K t2K tQM; HÌB F? B +O >S hQ- /M i`QM; TªÁM; #"i çB m ?Á pM
H¢M?- M m F?¬M; +| +? +QM h`QÆM; h`B >"M? T?€i?B M M; ?B p'M- +?d 2 KbM?
`Y b¢+? çQÊ+ Q M F?m' iX

h`QÆM; E?€+ i?2Q p"Q TªÁM; +•m HQm; †T .B T h•M JBM?- ç•v H" H-M ç-m iB M
i`QÊ+ ç| +?d M; ?2 i?'v iB M; - +ÁM H-M ÎM?" >S hQ i?b +€+? [m € t X

.B T h•M JBM? çQÊ+ i' +?mv M €M H'v / M? M; ?o ?B T i`Ê çB m i` H M idM?- ?„M
ç½ H" iM T?¢K- i?'v EBK Zm®+ >ªB p" i' +?mv M €M p"Q- ?„M HB M H'v i?m®+ H€
F?B i?'v æQÌM; >¼+ E?B K- h`QÆM; h`B >"M? i?2Q ç^M; b m- MK +QÌB +SM; H¢B

h`QÊ+ +?SM; +S i" B HB m i' +?mv M €M M„K; B[çQÊ+- .B T h•M JBM? F?¬M; +?
p'M ç >S hQ F? B #€Q- KÈB ç-m i?2Q æQÌM; >¼+ E?B K i? K /U +ªB i¢Q i" T çQ"
F?¬M; Qi [m" +€T +O E?QÆM; JBM? h?"M?-`²B çQÊ+ E?QÆM; JBM? h?"M? ;BÈ
?„M i`B i ç pSi #Ä æQÌM; >¼+ E?B KX

h`QÆM; E?€+ i?-K M; ?o ,δ :B[ #Q i?Q i?"M? Ov p" i?QÌM; pK T?| i?`i`QÎM;- .B T
i? +?ŠM; i? M|B H" b B- i`QM; [m M i`QÌM; +| K'v B; B[çQÊ+ KbM? i`QM; b¢+?

o'M ç .B T h•M JBM? F? B #€Q F?¬M; ;B9T Q+? M?B m +?Q pK €M h^M; EB M >Q
?[m i?'i i?Q€i- M?QM; çO ç i?QÌM; Ov idM? +| ?"M? ç°M; pÈB æBM? >QÈM; aÆM

h' +?mv M €M HB M iK+ i?~K p'M E?QÆM; JBM? h?"M?- b m F?B iÈB idM?- ?„M ç½
çÁM i•K Hw +O i' +?mv M €M F?¬M; ? +| i€+ /KM; ;b pÈB ?„MX

ob ;B^aK M? i°B i`ϕM; +O >S hQ tm®M; KS+ i?'T M?'i- h`QÆM; E?€+ pB i i? K
 F?¬M; i? ç®B +?'i pÈB >S hQ- +?mv M M`v i®M F?€ M?B m i•K iQ +O vX
 h`QÆM; E?€+ +kM; F?¬M; KQM; ç®B +?'i pÈB >S hQ- F?¬M; Km®M ç HϕB #'i F€
 oB i tQM; HìB F? B- h`QÆM; E?€+ p T?ÁM; KbM? M;?d M;ÆB- i' +?mv M €M T?ª
 i?QìM; OvidM?- +? i?b #`æQìM; >¼+ E?B K FûQ çB M|B +?mv MX
 h`QÆM; E?€+ M; O K°i H Q idM? HϕB i?b # M M;Q`B K†i i`ìB ç½ H M + Q- ?ÆM R
 i?QªB K€B M?Q i? - pW KÎ+Y ç`M? ` M;Q`B i?b i?'v æQìM; h? M? çSM; # M M
 M`M; ;B`i Mªv KbM?,
 @ æWM; +| i?bM? HbM? KÎ+Y ` - çQÊ+ F?¬M; ?ª\
 h`QÆM; E?€+ K„i +?ÈT +?ÈT- çQÊ+ M?bM i?'v æQìM; h? M? +| /€M; p i?B m M[#
 F?€i ?ÆM KQìB M,K +O v- MB K pmB M`v F?¬M; B +?B b çQÊ+- M?9M p B M|B
 @ sBM #ϕM ç| - çWM; +| ç°i M?B M çSM; Î+Y - çQÊ+ F?¬M; ?ª\ *| +?mv M ;b- b Q
 æQìM; h? M? #)M H)M K°i H9+- ç°i M?B M M|B,
 @ *€K ÆM #ϕMX
 L|B tQM; [m v ç-m +?ϕv M K'ix
 h`QÆM; E?€+ çSM; M;~M M;Æ Î ç| - F?B iÈB T?ÁM; H`K pB + i?b i?'v æQìM; >¼+ E
 M|B +?mv M- i?b ` i?QìM; OvidM? ç½ ?¼T tQM; - hW >¼+ "bM? i? v K†i idM? Ov
 hW >¼+ "BM? M?bM i?'v h`QÆM; E?€+- pšv i v #ªQ v iÈB,
 @ GϕB ç•v M`Q- M?2 M|B i®B [m +?€m HϕB H" T +¬M; X
 *m°+ ?¼T i?QìM; Ov i?¬M; [m [mv i ç`M? €T /KM; ?`M? ç°M; +-M i?B i pÈB æB
 [mv i ç`M? \*?m S?9 JBM? iϕK i?ìB H`K #Q i?Q i?`M? Ov >ªB *?•m- æQìM; >¼+ E?
 +? i? K /U +¬M; i€+ i?~K i` tY Hw +O i' +?mv M €MX
 hW ?¬K ç| i`Î çB- i' +?mv M €M ç|M; [m•M Î >ªB \*?•m- çB b•m çB m i` pK €M +?B
 hdM? Ov K m +?|M; ` [mv i ç`M? M?Q i? H` HìB F?ŠM; ç`M? pÈB +¬M; i€+ +O i'
 h?2Q h`QÆM; E?€+ i?'v- i`QM; #B i i?U M;|B çÄ Î hQÊM; aÆM- M?'i ç`M? ~M +?S
 >QÆM; aÆM- H9+ M`v æBM? >QÊM; aÆM F?¬M; T?€i ;B€+ ` ?`M? ç°M; +O i` M
 iU ?² ç m iBM `M; +?•M iQÊM; #` +?2 /'m b) K m +?|M; çQÊ+ T?€i ?B MX
 oB + i?~K i` iWM; i?`M? pB M i' FB K i` # M ç-m +kM; T?€i ?B M M;?B p'M- i' T?
 i`QM; [m€ i`bM? T?€ €M ç m #€Q +€Q ibM? ?bM? pÈB æBM? >QÊM; aÆMX *?ŠM;
 pÈB æBM? >QÊM; aÆM- K` ¬M; i +?O ç°M; ;†T ?„M ibK ?B m iB M i`B M pK €M-
 *?•m- #€Q +€Q pÈB ¬M; i +kM; F?¬M; T?ªB H` +?mv M b B T?ϕK [m€ HÈMX
 hW >¼+ "bM? Î HϕB ,M i`Q +MM; i' +?mv M €M- b m ç| iB M EBK Zm®+ >ªB iÈB >ª
 i' +?mv M €M +MM; M;?B T?ϕK Î HϕB- ?¬K b m KÈB iÈB >ªB *?•mX
 h`QÆM; E?€+ F?¬M; ibK çQÊ+ Hw /Q ç ;†T >S hQ- +S + M? +€M? i`QM; HÁM; - H
 +?„+ çϕi çQÊ+ ?B m [mª M?Q KQM; Km®MX L;?o iÈB pB + p b m >S hQ iU b€i-
 F?¬M; +?`m çUM; M'BX
 >S hQ +| [m M ? ibM? M?•M pÈB æBM? >QÊM; aÆM MY M,K- # H-M M?"M iB M
 ç m pB i;B'v KQÊM iB M- +?d +¬M ibK çQÊ+ ;B'v p v iB M- ?Q†+ E?QÆM; JBM? h
 H` K¼B pB + b) 'MX Zm M i`¼M; H` p'M ç pm F?®M; æQìM; >¼+ E?B K /M +| i?"M
 `i M;?B K i`¼M; - +?d KQM; HìB F? B +O KbM? +| i? ;B9T çĐ çQÊ+X
 h`QÆM; E?€+ +?d HQ +?Q >S hQ- +ÁM +?ŠM; [m M i•K iÈB M?[M; pK €M F?€+ +O
 E?QÆM; JBM? h?"M?- i?-K M;?o ,ô "€+ æQìM; H-M M`v M|B F?¬M; +?WM; ;†T ?¼
 €v M€v pÈB Q M m'M; K` #€+ 'v T?ªB +?`mXô

ob i`QM; pK €M M`v æQ`M; >¼+ E?B K H` M; Q`B #` ?¢B- p M; mv M i„+ F?¬M; i?
+?mv M €M- i`QÈ+ F?B +| ?`M? ç°M; pÈB ç€K æBM? >QÈM; aÆM- ¬M; +kM; F?¬M
i?`B Î H¢B idM? i?`M?X

kjX *?QÆM; kj, *?d æ²M; :B”M .¶B

hW >¼+ "bM? M|B,

@ *S Î idM? i?`M? +?ÆB p`B M;¬v- idM? b) T?€B t2 iÈB +?Q ç²M; +?QX

@ *€K ÆM #Q i?Q hWX

æQ`M; >¼+ E?B K +?ŠM; +| i•K iQ /m M; Q¢M- +?ŠM; #^M; Î H¢B M?` F?€+? GQM;
>QÈM; aÆM,

@ h¬B +| +€B iQM? t'm- F?¬M; +?`m M´B M?`M `¶B- +| h`B >`M? Î H¢B ç•v pÈB i¬B

GB M [m v b M; ?ÄB h`-M >B m hMM;,

@ h`QM; M?` F?€+? +| +| p•v F?¬M;\

@ "m´B i`Q i¬B Î H¢B ç•v ,M +ÆK- ? B ç²M; +?Q B +| bS+ +| i®i ?ÆM +?ÆB pÈB i

hW >¼+ "bM? ?ÄB h`QÆM; h`B >`M?,

h`QÆM; E?€+ p` hW *?Q JBM? p°B p½ HQÈi [m M? m Î S?® ",+- i?"K +?Q K†i +kM
 HB + M?bM i?¬B +kM; +| 'M iQÊM; hW *?Q JBM? H" T?¬M iY i`Q i?S+- *iv >ªB .K
 ?ŠM F?¬M; i iÈB KS+ ç|- t2K` H" ¬M; M? ?¼ hç *?B K FB +O hç o½M hbM? +|
 GçB H" i?•M i?Q+?- i?•M i?Q+? F?B ?9i K€m KÈB F?B TX
 L; QÌB tm'i i?•M iW ;B çbM? i`Q i?S+ +€M #° + 'T + Q M?Q hW \*?Q JBM? p` hç o½M
 F?¬M; i? [m€ FûK- M m hç *?B K F?¬M; +| +?9i i`bM? ç° [mªM Hw- hW *?Q JBM?
 ?„M- M?QM; ibM? ?bM? [mªM Hw ?¶M HQçM iÈB KS+ ç| H"K M; QÌB i i?"i F?| iQÎM
 J°i +¬M; iv [mªM Hw ?¶M HQçM +?d +| i? KB M +QĐM; /mv i`b- F?¬M; i? +| HÈB
 /QÈB i'i M?B M F?¬M; +| T?9+ HÈB i®i- M?QM; pÈB M?•M pB M [mªM Hw K" M|B-
 æ^M; b m >ªB .K +| hW >¼+ "bM?- Qi M?'i +| i? F?B M M| KB M +QĐM; /mv i`b çQ
 M; "v ç| hç *?B K +| i? çK+ F?QûiX
 h`QÆM; E?€+ i?'v ¬M; M? ?¼ M"v hç o½M hbM? ç9M; H" - M?QM; iW i`QM; i?ªQ
 p` hç o½M hbM?- v M; ?2` ?¼ iU ?² F?¬M; w i?S+ çQÊ+ bU ?B K €+ +O hç *?B K
 K|+ ?„M [mªM Hw FûK- HçB +® +?'T- F?¬M; +?`m M; ?2 w FB M M; QÌB F?€+X
 h?€B S?B Zmv M H" #çM ?¼+ +O hW *?Q JBM?- t2K M?Q M; mv M H½Q +O *iv >
 [mªM Hw to M; ?B T- ç tm'i M?B m FB M M; ?` M?„K p"Q p'M ç ?B M M v +O +¬M
 ;BK+ hç *?B K +?'T ?"M?X
 h`QÆM; E?€+ M; ?2 K" i?B m +?9i M[ T?b +QÌB- F?¬M; M?`M çQÊ+ M|B,
 @ *?` o½M hbM?- 2K i?b i?'v p'M ç HÈM M?'i +O \*iv >ªB .K M"v H" Î p` i'M; ;B€K
 h?€B S?B Zmv M i?'v h`QÆM; E?€+ ç°i M?B M M|B t2M p"Q M?Q i? - i`QM; HÁM;
 +| çB m #B i v +Sm b®M; *?d æ²M; - M M M?`M F?¬M; M|B ` M?[M; HÌB F?| M; ?2X
 hç o½M hbM? #B i p B i`Á +O h`QÆM; E?€+ i`QM; pK €M æBM? >QÈM; aÆM- M
 #bM? i?QÌM; - çQÆM; M?B M [m M i`¼M; ?ÆM i`QM; H9+ M; "M +•M i`2Q bÈB i|+
 *?d æ²M; - ç HçB i`QM; +¬ 'M iQÊM; F?¬M; i? t| M?Á - 'M iQÊM; M"v H"K hç o½
 ; -M M?Q #ªM M, M; pÈB h`QÆM; E?€+X
 hç o½M hbM? M; ~M; ç-m H M ?ÄB,
 @ 1K M|B i? H" b Q\
 h`QÆM; E?€+ ç€T,
 @ J†+ /M 2K H" ?¼+ bBM? + Q i`mM; - M?QM; M; ?2 ? B +?` M|B +?mv M +ª #m'B +
 ç +O *iv >ªB .KX oQ M?Q M|B- #ªM ç` ?| M?•M pB M M; ?B T pK +Æ bÎ H" K°i ?
 i`¼M; - F?¬M; +?d iB i FB K +?B T?Q +¬M; M?B M pB M- +ÁM +| HÈB i`B M F? B
 .K F?¬M; T?•M M†M; M? - i'i +ª M?•M pB M p, M T?ÁM; ç m /Q i'M; +¬M; iQ T?€B
 M; QçB ç` T?ªB #M i? K # Q M?B m\ 1K +ÁM ?B m ççQ Hw M"v- b Q i'M; ;B€K ç®-
 h?€B S?B Zmv M M; ~M` - F?¬M; M; Ì i?B m MB M M"v ?B m +?mv M [mªM Hw i?U
 ?B M ;BÌ ç€K M?|+ +QM +€B ; b +kM; ç¼+ - +?mv M ; b +kM; #B i MY pÌB- +?ŠM; +
 hç o½M hbM? M; ?o K°i H9+ - ?ÆB ?B m ` w +O h`QÆM; E?€+ - M?QM; F?¬M; t€+
 h`QÆM; E?€+ ç†i *?d æ²M; /U p"Q M; QÌB KbM?- iB T iK+ M|B,
 @ 1K pW M; ?2 +?` h?€B M|B ;B€K ç®+ +?B M?€M? +O *iv >ªB .K M„K [mv M HÈM-
 T?•M T?®B ?"M; ?| - i" B pK pXXpXXp æ m /Q ;B€K ç®+ +?B M?€M? T?K i`€+? - +
 b€+?X " 2K ;B9T #€+ æQÌM; i" T ?ÉT +QM b® FBM? i +O F?m ?mv M T?Q /QÈB
 iBM +QM b® T?Q /QÈB çQ H M i?b ?¼ +| çB MX *iv >ªB .K H'v M; ?B T pK ççB
 +| ? B çB m i'M; #° T?ªB F?®M; +? i`QM; i v- ç| H" p"i iQ HQm i?¬M; p" i" B pKX
 M?€M? T?Q /QÈB HçB +| ç°B t2`B M; +O KbM?- +| F?Q ?"M; `B M; +O KbM?-
 çQÊ+ HQÊM; i²M F?Q T?Q /QÈBX h? K p"Q i" B pK +kM; F?¬M; i?m° + i'M; #° ;B

+QM b® ç T i? M"Q +kM; çQÊ+- HÊB Q+? i?U+ HçB +?ŠM; i? ç•m- # 2K +| i•K ç„
? B +?` +| i? çB ?ÄB # 2K i?Y K" t2KX

h?€B S?B Zmv M K†+ /M F?¬M; ?"B HÁM; H„K pÈB [mªM Hw ?¶M HQçM +O +¬M; i
#bM?- i`QM; HÁM; F?| +?'T M?"M- TªM #€+,

@ h´M; #º F?¬M; TªB H" F?¬M; ;B€K b€i b´ b€+? T?Q /QÈB- +?9M; i¬B +| +?d i?
+| ?B m ?²B F?QªM H" ;b F?¬M;\

>²B F?QªM H" iB m i?K i?QÆM; T?~K F?¬M; F i iQ€M M; v K" pB i ;B'v MÊ- iÈ
pB M M; ?B T pK K M; iB M p ;¼B H" ?²B F?QªM X

h`QÆM; E?€+ HB + +¬ i Kºi +€B- i`¬M; +ÁM +| +?9i bS+ ?9i- +?Q [m€ ;Bª- ç€T,

@ æQÆM; M?B M H" ?B m- 2K M; ?o +?d +¬M ?²B F?QªM +O p, M TªM; T?Q /QÈ
H" çQÊ+ i?QÎM; iQÆM; SM; X

h?€B S?B Zmv M HçM? M?ç i M|B ,

@ æQÆM; M?B M- T?¬M i?QÎM; + Q M?'i +?Q ?²B F?QªM H" Kºi pçMX

@ L m 2K H" ;B€K ç®+ +?B M?€M?- Km®M çQÊ+ T?¬M i?QÎM; M"v H" [m€ çÆM ;E
M?•M pB M 2K ;B[HçB F?¬M; T?€i- +?B T?Q [mªM; +€Q H M ;'T ç¬B- +?B T?Q [mª
TªB F?¬M; - #€Q ;Bª T?Q [mªM; +€Q H M- 2K HçB içK i?ÌB ;B[T?Q [mªM; +€Q Hç
TªB M?"T ?"M; iW i v 2K b Q- i`QÊ+ iB M 2K #ªQ #¼M ?¼ çQ iB M ?"M; iÈBX " ^
pK +O *iv >ªB oK- +?` Km®M i d H ?²B F?QªM + Q i? M"Q- 2K ;B9T +?` H"K` +Q
Kºi pçM M; mv M +?mB p"Q i9BX

h`QÆM; E?€+ M?9M p B M|B M?Q +?mv M ?B M M?B MX

k8X *?QÆM; k8, "„i Lç i *¬ L?B Zmª S?K

h?€B S?B Zmv M #` M?[M; HÌB +O h`QÆM; E?€+ H"K ?€ ?®+ K²K- ç•v H" Kºi ?¼
i`mM; Q- b Q ;B®M; M?Q F HâB çÌB H"K M; ?B T pK FBM? /Q M? +?K+ M, K p"v\

hç o½M hbM? M?Qm +?†i K"v ?ÄB,

@ æB m 2K M|B ç m H" p'M ç i²M içB +O +¬M; iB- pb b Q p'M ç HÈM M?'i HçB ÎH
h`QÆM; E?€+ KdK +QÌB,

@ *?Q /M 2K ;B9T +?` o½M hbM? [mªM Hw +¬M; iv +kM; F?¬M; i? tm'i ?B M +K+
M?) i´M; ;B€K ç®+ +¬M; iv HçB +?ŠM; #^M; 2KX

æ i?mv i T?K+ çQÊ+ hç o½M hbM?- h`QÆM; E?€+ F?¬M; M; çB ?ç i?'T KbM?,

@ ZmªM Hw ?¶M HQçM- +¬M; iv +| i` ,K +€B ?çB K" +?ŠM; çQÊ+ Kºi +€B HÊB- M?Q
i?b FB K #ºBX oW `²B +?` h?€B +| M|B- +¬M; iv +?d i?~K ç`M? ?²B F?QªM- K" F?
/QÈB- M|B +€+? F?€+ #'i F +?B T?Q ;b ç m +| i? #€Q i?U+ +?B i?U+- 2K p" # H
+| M; QÌB ?ÄB # 2K +¬M ?| çÆM F?¬M; - ?| çÆM M"v TªB +?, M; +kM; çQÊ+ i? M

h`QÆM; E?€+ i?m" M KB M; #®+ T?ûi,

@ G'v Hm¬M pQ /K [mªM; +€Q pW `²B- T?Q [mªM; +€Q p, M TªM; T?Q /QÈB K¶
M?QM; i´M; #º HçB F?¬M; +| iB m +?m" M ç€M? ;B€ ?B m [mª [mªM; +€Q- i`QM; i
M?B m K€M? KmM; 2`^M; +?d ;B€K ç®+ +?B M?€M? KÈB #B iX h? H" B B +kM;
+?B M?€M?- ç•v H" [m M HÈM +€i +S Kºi T?QÆM; K"- p¬ b® i?S #ûQ #Ì ç FB KX *
;B€K ç®+ F?¬M; #B i M?bM M; QÌB- iQ" M T?€B ç² , M ?çB F?¬M; #B i H"K pB +tm
?¼ ç m H" + Q i?O FB K +?€+- çQÆM; M?B M i´M; ;B€K ç®+ +kM; F?¬M; TªB M,

T?€B M?[M; F ç| tm®M;\ *iv >^aB .K H"K ,M +| FûK i? M"Q- +| H¶ p®M i? M"Q- +?
+QÐM; /mv i`b çQÊ+ H" iB M pšM +?^av p"Q i9B ?¼ +m²M +m°MX L;QÊ+ H¢B M m [
H¢B H" +O +?` o½M hbM?- +?ŠM; HB M [m M ;b ç M ?¼X

L;?2 h`QÆM; E?€+ M|B tQM;- h?€B S?B Zmv M ?ÆB / Q ç°M;

h¢ o½M hbM? H~K #~K,

@ h?U+ bU H" M?Q i? b Q\

h¢ o½M hbM? #^aQ h?€B S?B Zmv M p i`QÊ+- +¬ +S M;²B ç| i`-K M;•K i`QÊ+ K°i ç
HÌB +O h`QÆM; E?€+ ç½ ç€M? ç°M; +¬- M?QM; +¬ F?¬M; i? F?ŠM; ç`M? bU pB

hW >¼+ "bM? p M?" ,M i®B- i`QM; #[ +ÆK h¢ o½M hbM? ç2K HÌB h`QÆM; E?€+ M
HQÊiX

hW >¼+ "bM? + m K"v,

@ *?mv M +¬M; iv i`QÊ+ FB +? F?¬M; ?ÄB iÈB pb F?¬M; Km®M H"K i`€B M;mv M
+| i? M|B p" B +•mX M? ?¼ +O +QM- # F?¬M; iB T t9+ K'v- M?QM; # F?¬M;
KBM?- # #^aQ *?Q JBM? bÈK`9i KbM? ` - M?QM; M| QÆM; #QÊM; F?¬M; +?`m M;

L;?2 w iS +O ¬M; i€M ç²M; pÈB T?€M çQ€M +O h`QÆM; E?€+- h¢ o½M hbM? +^a
+?ŠM; #^M; i?B m MB M KQÌB b€m im´BX

*?m h?9+ >m i?'v p Kti h¢ o½M hbM? M†M; i`om- M|B,

@ *€B +¬M; iv HÈM M?Q i? - *?Q JBM? +ÁM [m^aM F?¬M; tm - +QM H¢B pW iB T t
i•K pb *?d æ²M;- ? v H" #m¬M; i v +?Q tQM;X

@ h`QÊ+ F?B *?Q JBM? çB M? 'v pšM +ÁM ç m ç€m +?mv M +¬M; iv- H"K b Q +QM
h¢ o½M hbM? FB M i`b w KbM?X

*?m h?9+ >m i?Î /`B #^aQ +?²M;;

@ G½Q hW- ¬M; F?¬M; i? M?bM M;QÌB M;Q" B #„i M¢i +¬ M?B [m^a T?K +?9M; M|X
hW >¼+ "bM? [m v M;QÌB çB F?¬M; M|BX

h`QÆM; E?€+ i?'v hW >¼+ "bM? iU ?² F?¬M; Km®M T?€ ?ÄM; [mv +O +O KbM?
o½M hbM? / /"M; pSi #Ä +¬M; iv >^aB .K- HB M M|B i?ŠM;;

@ æm´B i´M;; B€K ç®+ ç| çB H" çQÊ+- çm´B ?„M çB `²B- +| i? i?QM; i?^a +?dM? ç

kdX *?QÆM; kd, u m hbM? >ϕB L;QÌB

h`QÆM; h`B S?B K„i b€M; H M- K'v M;`v [m ¬M; i [m€ ?QM; T?'M- ç-m |+ +S H•M
;b- F?¬M; M;ì çS +?€m M`v M|B °i T?2M- +ªK ;B€+ ç'i i`ÌB b€M; bO ?ŠMX

hB T i?2Q ç| T?ªB H`K ;b- ç½ +| çQÌM; H®B +?QM? t€+ `²B- h`QÆM; h`B S?B ?"M
pB +- i?U+ bU F?¬M; Km®M Î HϕB +€B t| M?Ä æ¬M; s½ M[X

@ *?9 Hm¬M T?K+ # +?€m- ?•K K° M? 'v i`QM; ç-m +| FB M i?S+- ;Bì ?•K K° M?
i? M`vX

h`QÆM; h`B S?B çQ K°i +€B i9B ?² bÆ +?Q h`QÆM; E?€+,

@ *?Q +?€m ç'v- Rk pϕMX

@ *?9 F?¬M; ?ÄB pb b Q ``\

@ E?¬M; +-M- +?9 i?'v +?mv M ;b +?€m +kM; bmv M;?o i?'m i`B i ?ÆM +?9- +"M
*?€m Km®M K M; iB M çB +Sm M;QÌB- M?'i ç`M? H` +| +€B Hw +O +?€mX

@ o"v +?9 H€B t2 çQ +?€m iÈB- ç'v- +€B M;ä FB Fb XX

h`QÆM; E?€+ i?'v +?9 pšM +?Q ?Q`M iQ`M v M i•K- +?d çQÌM; ç +?9 H€B t2 p`Q

@ a® iB M M`v +QB M?Q +?€m p v +?9X

@ æWM; #M i•K- `ªM? `¶B i? K KQm +?Q +?9 M?B m K°i +?9i H` çQÊ+X

h`QÆM; E?€+ M;?o ,ô \*?9 ç9M; H` F?¬M; +?`m i?m i?B iXô L?QM; +?9 iQM M?B K

s2 çB iÈB +Y M?" >S hQ- h`QÆM; E?€+ i?'v +Y F?ûT ?Ì- HB M çB i?ŠM; p`Q- +?
+?mv M pÈB K°i M;QÌB i`mM; MB M Î M?" +?QM?- i` M #M H` K°i t'T iB M- +?WM
MB M FB M|B,

@ >¬K M v 2K +?d ;B9T çQÊ+ M? +?` +?WM; M`v- K m M°T iB M H M çB- ;B9T çQÊ
H„K i?b H" T ;B'v MÊ b® iB M +ÁM i?B m- +?9M; i #€M K€m #€M i?"M ;QK +?Q çO
i?B i i? K M[- +?mv M M`v imv i ç®B F?¬M; çQÊ+ +?Q +QM #û hB m .mv #B i- ibM
pb M| H`K M?Q i? - B #B i M| b) ;•v ` +?mv M M;m M;®+ ;b\

*? >S hQ i?'v h`QÆM; E?€+ i?Á ç-m p`Q i`QM; b•M- p°B p`M; +'i iB M çB- +ªM?

@ a Q HϕB H` +m\

h`QÆM; E?€+ +?d M;QÌB # M +ϕM? +? K >S hQ,

@ *?9 H` +m +?` >S hQ T?ªB F?¬M;\

h?'v ¬M; i ;"i ç-m- HB M ç' iB M i`QM; i9B H M #`M,

@ a® iB M M`v +?` >S hQ M?ì +?€m p v ?°- i'M; +°M; Rk pϕM- imv i ç®B H` i? M?
;B'v #B M M?"M +?Q +?€mX

*? K >S hQ i`® K„i ` - +m >S hQ F?€ iBM? KBM?- F?¬M; [m M +-K iB M H M K
H` ;BªX

@ *?9M; i¬B i?B m iB M- M?QM; b® iB M M`v X

h`QÆM; E?€+ +ÁM M?È +m >S hQ i M H` h?B o h`mM;- +MM; +? >S hQ ç m H`
M?bM iW ?² b¬ F?¬M; i?'v ¬M; i iBM? KBM? M?Q p"v- i?'v +? K >S hQ F?¬M; +?
`ä M;m²M ;®+- HB M #` #W ,

@ *?` >S hQ /ϕv i? K +?Q +?€m- ç +?€m ç¶ i?S j F?m h•v h?"M?- b® iB M M`v ç n
+?€m i?QÎM; +?Q- +?€m M|B pÈB # K +?€m `²B- M m +?` >S hQ +| i? iB T iK+
+?Q +?` 'v KQÊM i`QÊ+ - K¼B M;QÌB pB i;B'v #B M M?"M çB- H€B t2 M?" +?€m ç

*? >S hQ i?Á ç-m` M;Q`B- i?'v K°i +¶ t2 hB T æ¢i KÈB iBM? ç¶ M; M; +Y - F?
i? M`Q- i?ÌB ç|- +| t2 `B M; ç m H` ¬M; +?O- ;B€K ç®+- i?-K M;?o ,ô *| t2 çQ ç|M
;B`m- M?QM; b® iB M M`v pšM F?¬M; `ä `M;Xô

h?B o h`mM; H¢B M|B,
@ M?` - b® iB M M`v +S p v çB- b m M`v M?È i`a H¢B i`QÈ+
o"v H` +? >S hQ +S i? ?² ç² pB i;B'v MÊ- M?bM i?B m MB M #Ä çBX
h`QÆM; E?€+ t2 iì ;B'v i?"M? iWM; KªM?- MûK` M;Q`B +Y b'- i?'v +?9 K`v M?,M
@ *?9- pšM Km®M ?ÄB T?ªB F?¬M;\

h?'v i•K iQ KbM? #` +?€m M?bM` - h`QÆM; h`B S?B +QÌB F?b,
@ L?" +¬ ;€B ç| ?ª\ L;QÌB T?K M[i?Á ç-m` F?€;B®M; +¬ i X
«M; i +?d t2K [mªM? >S hQ- ç°i M?B M M?È` M M?ÄB i? X

@ *?9 F?¬M; #B i- >S hQ H` K'm +?®i tQ v +?mv M pB + M`vX *?m S?9 JBM?- #€
H` M;QÌB ?QÎM; HÊB iW bU FB M M`v- M|B i`„M; ` - K¼B M;QÌB ç m MÊ +?` 'v- +?
F?¬M; +?` 'v [m€ Ov F?m'i- i`a b® iB M M`v- Qi M?'i +| i? i` M? i?O +?Q +?` 'v €M

@ L|B p"v HÌB F? B +O +?€m pÈB i' +?mv M €M H` i?"i\

@ æQÆM; M?B M H` i?"iX

h`QÆM; E?€+ M|B /®B F?¬M; +?ÈT K„i- iÁ KÁ M?bM +?9,
@ a Q i? ¢- +? +?€m M|B +?mv M M`v pÈB +?9 `²B ``\

@ > ? - M|B `²B- +?d bÊ +?€m iW ç-m | + bÈK i`QÎM; i?"M?` - +€+ T?QÆM; /B M
+?9 +?Q M?bM i?'v +¬ i i?"i- +| çB m M;?2 M|B Î >ªB *?•m F?¬M; K°i M;QÌB ç`M
p`Q K„i +¬ i X

h`QÆM; E?€+ i'i M?B M F?¬M; `Ki` i`QÈ+ K†i +?9- H`K` p p¬ i°B M|B,
@ *?9 M|B +€B ;b ç'v- b Q M?Q i? çQÊ+ \ *| çB m M;?o H¢B- ?bM? M?Q >S hQ`
ç9M; H` F?¬M; B b€M? #^M;X

h`QÆM; E?€+ /U ç-m p`Q HQM; ;? - M?È iÈB ç¬B K„i K M;QÌB +O >S hQ ,ô æ9
+ÁM +?Q #„i ç-m ç¢B F T?€i i`B ç½ MÊ M;"T ç-m `²BXô Zm v b M; M?bM +?9- i?'
KB M; +QÌB iQ2 iQûi- +?„+ H` H¢B M;?o iÈB #[+ÆK i®B çQÊ+ ;†T æQÎM; >¼+ E'

h?¬M; #€Q M?"T ?¼+ çQÊ+ +?K M?B K h`Q Zm M; JBM? +O i`QÎM; L?'i h`mM; çQ
iB +H` ?¬K ç| +? K F?¬M; +| M?"- h`QÆM; E?€+ i?'v h`Q Zm M; JBM? ?|B ç-m
¬M; i çB `²B- HB M ;¼B çB M +?Q æQÎM; h? M? ?ÄB +| T?ªB i?¬M; #€Q M?"T ?¼
çQ +? i?•M çQ iÈB M?" F?¬M;\

L?'i h`mM;, h`QÎM; + Q i`mM; b® K°i- i`QÎM; M?" MQÈ+ +ª K` iQ`M ç†i b®X

h`QÆM; E?€+ H-M M`Q +kM; M|B i`9M; H`K æQÎM; h? M? M;¢+ M?B M ? i bS+ - ?
@ a Q #¢M #B i- #¢M ç•m +| T?ªB Î /QÈB M?" KbM?\

h`QÆM; E?€+ ;"T i v iQM?- i?¬M; #€Q +O æQÎM; h? M? /Q ?B m i`QÎM; oQÆM; o
+?O M?B K M;?B T pK h`Q Zm M; JBM? çQ - ;B[ ? B M;QÌB M`v +ÁM +| T?| ?B m i
;B€Q pK Gw *?B S?QÆM;- M|B M?Q i? æ¶ S?B p` o¢M h?B M h`B +QM i`B o¢M .
/`+? ç m p`Q L?'i h`mM; +ª `²BX

.M i' +?mv M €M ?`M? ç°M; #'i M;Ì- i?m i?"T çQÊ+ `i M?B m +?SM; +S Î #B i i?U
æBM? >QÈM; aÆM i`QM; i?ÌB ;B M M;„M i?m çQÊ+ iB M i`B M [m M i`¼M;- æBM
M?"M M?"M ?®B H° +O E?QÆM; JBM? h?"M?- ç²M; i?ÌB mv ?B T >S hQ ?½K ?¢B
M`v +U+ F€ +| HÊB +?Q >S hQX

"i F i? M"Q æBM? >QÈM; aÆM +? i ç M MÆB +ÁM +| +?9i HQÆM; i•K- F?¬M; FÜ
oK €M HB M [m M iÈB +^a bU K'i iQ+? #Q ~M +O h^M; EB M >Q - F?B M M| i`Î M M
i? K p"Q i" B pK i" T çQ" M h•M S?QM; M?B m M, K [m ? i bS+ T?S+ içT- T?^aB p" B i
Zm M pB M >^aB *?•m [m M i•K M? 'i HçB +?ŠM; T?^aB p' M ç +O æBM? >QÈM; aÆM
+?mv M KçM? M?Q i? - idM? çti #B i ?B p¼M; >^aB *?•m +| i? ; B[çQÊ+ bU 'M ç
F?B €M +O æBM? >QÈM; aÆM +| F i Hm" M bÆ #° - idM? Ov K m +?| M; i?^aQ Hm" M
JBM? H"K #Q i?Q i?"M? Ov- æQÌM; >¼+ E?B K H"K T?| #Q i?Q i?"M? Ov- i?` i`QÎM
*MM; M;"v imv M #® +O idM? Ov çQ ` - \*?m S?9 JBM?- æQÌM; >¼+ E?B K ; ¼B h`
Ov M|B +?mv M- w iS `ä `M; - F?m ?mv M F?¬M; +| +?¶ i`®M; - F?<sup>a</sup> M, M; i`QM; i?Ì
Fw i`QÎM; +?QM? T?O ? v tm®M; /QÈB H"K M; QÌB çSM; ç-m +Æ [m M i`U+ i?m° +
h?Q Fw i`QÎM; +?QM? T?O i?U+ i H" ççB [m^a M; B +O +?QM? T?O- pB + M?B m-
+Æ [m M H"K M; QÌB çSM; ç-m- b) #` ; BÈB ?çM i`QM; F?m pU+ M"Q ç|- +QM çQÌM
ç` T?QÆM; H"K M; QÌB çSM; ç-m ç^aM; +?QM? T?OX
ob b Q T?^aB HU +?¼M\ h`QÆM; E?€+ M?bM +? çB iÈB çB HmB i`QM; T?ÁM; F?€
pb +?mv M M"v\
h`QÆM; E?€+ ; ¼B K ,
@ J - K M|B t2K T?m M?•M i?Q Fw i`QÎM; M; ?2 ?ÆM- ? v H" T?m M?•M +K+ i`QÎM
@ oÈ p~M- M|B HmM; imM; - pÈB K +€B M"Q +kM; M?Q M? m
JB M; i?b M|B i? - M?QM; GQÆM; *€+? h`•M #' + ; B€+ bmv M; ?o , ô _®i +m° + +€+? tC

k3X *?QÆM; k3, GU *?¼M E?|

@ 1K çWM; `<sup>a</sup>M? `¶B `²B bmv M; ?o i?S HmM; imM; X
h`QÆM; h`B >"M? ç~v pÊ K°i +€B- +, i M; M; bmv M; ?o +O #",
@ a m M"v 2K +?9 w K°i +?9i- çWM; ç B +kM; p"Q M?" çQÊ+- +^a F?m i" T i? ç M;
i ç'vX
@ L; QÌB i iÈB M?"- +?ŠM; H) 2K ç|M; +Y F?¬M; +?Q p"Q\
GQÆM; *€+? h`•M Kti ç-v Q M S+X
@ 1K iQÎM; M; QÌB i iÈB M?" H" Km®M F i #çM pÈB M? "\ L?B m +?mv M F?¬M; T
H" +| i? M|B `ä çQÊ+- M m F?¬M; +| hB m E?€+ F`T i?ÌB T?€i ?B M p' M ç - i?` i`C
FB T MçM M"v- 2K +| #B i F?¬M;
@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- # +ÁM +?Q H"K H½M? ççQ ç½ H'v M; mv M i, + H½M? ççC
h`QÆM; E?€+ M?bM +? i` m +?¼+,
@ " [mv i ç`M? tQM; +?Q - M; QÌB t T b m # ç M; çÊB iÈB b®i`m°i FB Fb X
h`QÆM; h`B >"M? çÄ Kti- M; ²B tm®M; ;? b¬T? # M +çM? h`QÆM; E?€+ c
@ hB m E?€+- +QM i?'v # Î HçB i?"M? T?® i®i ?ÆM ? v tm®M; +K+ i®i ?ÆM\
@ *QM H" i?^M; M?|+ +QM i?b #B i çB ç•m i®i ? v F?¬M;\
h`QÆM; E?€+ [m v ç-m çB,

@ *QM i?'v #€+ hW +?Q ``M; # H"K i?Q Fw i`QÎM; i®i- iS+ H" i?Q Fw i`QÎM; i®i- H" +K+ i`QÎM; i®iX

hQ /mv +O h`QÆM; h`B >"M? Hm¬M M; ?o KbM? H" M; QìB æQìM; >¼+ E?B K ç #ç [m æQìM; >¼+ E?B K- æQìM; >¼+ E?B K KÈB 99 im´B ç½ H" K°i i?`i`QÎM; - ¬M; H M +?QM? tY- +€+? æQìM; >¼+ E?B K iÈB # #®M +?K+ M; QìBX æWM; +?d M?b ?¼+ º çìB F?¬M; çB ? i F?QªM; +€+? F?¬M; [m€ /`B ç¡X

æQìM; >¼+ E?B K +¡ +QB i`¼M; ¬M; iÈB ç•m i?b F?¬M; ; B M i?, M; iB M +kM; `i ? >¼+ "bM?X

h`QÆM; h`B >"M? p¶ ç-m M¡B,

@ *?mv M M"v b Q iB M ?ÄB +?S\

GQÆM; *€+? h`•M M; ?2 F?¬M; `ä +? +QM ?¼+ ?ÆB ç€M? ç®; b- î # M M¡B,

@ hB m E?€+- i`QÈ+ F?B M?"T ?¼+ +¡ T?ªB +ÁM iÈB M?" #Q i?Q hW î p" B M; "v F?

@ *ÁM #€Q / M? M°T ?¼+ T?Q M[- i` M? i?O i`QÈ+ i?€M; 3X

h`QÆM; h`B >"M? ;"i ç-m,

@ æQÊ+- K B çQ +QM H M ibM? i?"M?- # ;¼B çB M +?Q i?`i`QÎM; æQìM; tBM M

h?-K M; ?o ,ô h?Y p"M K v K°i +?mv M- M; "v K B +?Q +?„+ ; †T çQÊ+ hW >¼+ "bM ç K içB idM? i?"M?- M?QM; i? M"Q +kM; TªB ; †T ¬M; 'v KÈB v M i•KXô

h`QÆM; E?€+ M?È` K°i +?mv M,

@ J - b m M"v +QM TªB i?QìM; tmv M ;¼B çB M +?Q *?d æ²M; - Fw i9+ t€ i`QìM; TªB H"K b Q #•v ; Bì\

J'v M; "v h`QÆM; E?€+ î M?"- i®B M"Q +kM; M¡B +?mv M çB M i?QçB pÈB \*?d æ²M Hç- hB m E?€+ H" çS #û bm®i M; "v H-K Hb- p"v K" i?2Q i? Q #'i imv i MY iB M; hB m \*?d æ²M; HçB +?ŠM; i? i`ª HìBX

*?SM; K'i iB M; +O *?d æ²M; +?Q F?îB b„+- H-M M"Q +kM; H" #" M°B ?Q†+ K +

@ E?¬M; i? p M?" K¶B M; "v ``\

h`QÆM; h`B >"M? ?ÄBX

@ J¶B M; "v b€M; bÈK ç M # M t2- çB t2 iÈB L?'i h`mM; - çB p K'i iB M; `QÐB- i? K H'v ç•m` M?B m i?ìB ; B M H½M; T?Q M?Q i? \

@ >¬K [m çB #€Q / M? pÈB +QM- ç•m +¡ K'i M?B m i?ìB ; B M M?Q i? \

h`QÆM; h`B >"M? M; ?B ?Q†+X

@ " çB t2 ?ÆB- HçB F?¬M; i„+ çQìM; - ?¬K [m M; ²B i` M t2 # iQ" M M; ?o t2K H i`QÎM; i®i ?ÆM- b Q #B i çQÊ+ i?ìB ; B M /`B ? v M; „M\

h`QÆM; E?€+ +?ûK çBM? +?†i b„i M¡B,

@ " i?Y M; ²B K°i +?mv M t2 #mwi çB çB p p t2KX

L m j M, K + Q i`mM; K¶B M; "v TªB p M?" ç9M; ; Bì +?Q +? K t2K i?b # M, K +m° `²BX

@ G•m p"v i?"i ``\

h`QÆM; h`B >"M? MY iBM MY M; ì ?ÄB pÊ,

@ 1K #B i i®M # Q M?B m H•m F?¬M; \

@ hB m E?€+ ?¼+ + Q i`mM; T?^B i` M? i?O iWM; ;B•v iWM; T?9i- /M 2K F?¬M; M
i9+ t€ F?¬M; +| çB M i?QçB +kM; H` p'M ç X

h`QÆM; h`B >`M? + m K`v bmv M;?o,

@ Í L?`i h`mM; M? +| [m2M K°i +¬ ;B€Q- ç hB m E?€+ Í M?` +¬ 'v- M?Ì +¬ 'v i`¬M;
M?ì M; QìB i /çv i? K

h`QÆM; E?€+ M|B M; v,

@ *? M|B +¬ ;B€Q Gw *?B S?QÆM; ` \ \*¬ 'v i?"i H` M?B i ibM?- HçB +ÁM tBM? ç T
ob T?9+ HÊB #^M i?•M- h`QÆM; E?€+ #'i +?'T Hv ;B€M [m M? +O +? K X
GQÆM; *€+? h`•M ?² M;?B M?bM +?²M;- /Si F?Q€i M|B ,

@ E?¬M; çQÊ+ - /M K¶B M;`v 2K T?^B H`K +ÆK +?Q hB m E?€+ +kM; T?^B i?m K
+?Q M|X

h`QÆM; E?€+ KWM; i?-K- M|B,

@ L;`v # #[ +| i? ,M Î M?` ,M i`QÌM; ?¼+ - K¶B +m®B im-M +QM K M; v T?K+ p M
+QM /¼M / T p bBM? +kM; çQÊ+X

h`QÆM; h`B >`M? F?¬M; i? i` M? +½B çQÊ+ M[- i`WM; K„i M?bM +QM ,ô h?^M; i
M;U ?Q M;- HçB /€K #` +?mv M ?çB +? - ;BÄB i?"iXô

h?•v +? b„+ K†i F?¬M; `M- h`QÆM; E?€+ p°B M|B,

@ *QM T?^B çB ;¼B çB M +?Q *?d æ²M;- +| +¬M M|B pÈB /b *?m K°i iB M; H` K B
M|B- bÊ K B # F?¬M; ;†T çQÊ+ #€+ hWX

h`QÆM; h`B >`M? pW iS+ pW #m²M +QìB- M|B pÈB pÊ,

@ L?bM i?^M; +QM M;Q M +O 2K Fb - #B i mv ?B T # M|`²B ç'vX

L?QM; F?¬M; +^M h`QÆM; E?€+ çB ;¼B çB M i?QçBX

L;`v ?¬K b m pW F?ûQ i?"M? T?® +| t2 H M idM?- iÈB MÆB i?b ;¬M i`Q - t2 çB i
>¼+ "bM? p M?" ,M +ÆKX

hW >¼+ "bM? ç®B pÈB h`QÆM; h`B >`M? +kM; H` i?QÆM; i?b +O 'm +kM; i`ÁM- i
M?Ä ç½ tm'i b„+ M?Q i? - +?„+ +? +kM; F?¬M; FûKXô

h`QÆM; h`B >`M? H` M?|K M;?B M +Sm bBM? FBM? i ?¼+ ç¬m iB M i`QM; MQÊ+
>^B *?•m M?B m M,K- i`bM? ç° Hw Hm"M p[M; p`M;- i? K p`Q +~M i?"M SM; ç®B- H
hW >¼+ "bM? ?`B HÁM;X

•M +ÆK tQM; i`Î HçB T?ÁM; F?€+?- hW >¼+ "bM? F?¬M; [m M? +Q M[- ?ÄB i?^M
iQ€M ;b +?Q iQÆM; H BX

h`QÆM; h`B >`M? H9+ M`v ç½ iU iBM ?ÆM `²B,

@ h`QÊ+ F?B iÈB ç•v- #Q i?Q \*?m S?9 JBM? p`i?` i`QÎM; æQÌM; >¼+ E?B K ç m ç
iÈB H¬M çB m +?dM? M`v b) içQ` K°i b® p`i`Q i`®M;- ?B p¼M; i,M; i? K i`¼M; i
+| i? ç^K M?B K çQÊ+ +?S+ i?Q Fw i`QÎM; +?QM? T?O- Í /QÈB +K+ +kM; çB m +
J'v M;`v [m i¬B M;?o- i?Q Fw i`QÎM; +?QM? T?O iB T t9+ M?B m- M?bM p'M ç ;
M,M; HU+ #^M i?•M- HB M M?•M +Æ ?°B çQ hB m E?€+ H M idM? i?"M?- i?dM? ;L

hW >¼+ "bM? i?ŠM; i?„M M|B,

@ amv M;?o +O +`m `i ç9M;- çSM; i` M + Q b) +| i¬K M?bM `°M;- p`i`Q i?Q Fw i`
+?QM? T?O- i?ìB i` i¬B +kM; iWM; H`K i?Q Fw i`QÎM;- ?B m çQÊ+ p'i p^i`QM; ç;
iÈB +Æ [m M i`U+ i?m°+ H`K M;QìB çSM; ç¬m +?Q çĐ K i- M?QM; F?¬M; M;?o iÈB
ç° M?bM p'M ç - M;QìB çSM; ç¬m +K+ F?¬M; bQ #b çQÊ+X æQÆM; M?B M /M H

F?¬M; +¬M pB + ; b + kM; çQ + ? i? • M H"K- / QÈB + "m + ? ŠM; T?ªB + | ? B T? | i? Q Fw ?
 ?ÆM
 h`QÆM; h`B > "M? M; ?2 hW >¼+ "bM? M|B i? F?¬M; F?ÄB p mB KWM; - + | çB m p
 i • K i bM? + O K bM? H° ` - / M b Q hW >¼+ "BM? pšM ç M; i`QM; H9+ ç m i? QÆM; p
 hW >¼+ "bM? FB M M; ?` ¬M; H"K i? Q Fw i`QÎM; - M?QM; +¬M; i€+ F?¬M; M M; BÈ
 T?ªB i? Q€i K bM? ` F?ÄB p B i`Á çφB [mªM; B X
 æQÆM; M?B M- / M h`QÆM; h`B > "M? + | Km®M + kM; F?¬M; çQÊ+ - B + ? ŠM; ; B [?
 M?QÎM; [m v M H U + i`QM; i v ` + ?Q ¬M; T?€i ? m v ` M H m v M \ L ?QM; M m H i B i W
 i? b K M; w M; ?o F?€+ ? ŠM `²B X
 aQM; +¬M; i€+ T?ªB H"K iWM; #QÊ+ K°iX
 hW >¼+ "bM? #m´B + ?B m T?ªB p i dM? O v i? K ; B K°i + m° + ?¼T- F?¬M; + | i? ÎB
 + ?®+ H€i `²B çBX h`QÆM; h`B > "M? T?ªB çÊB t2 + O i? "M? T?® H"K pB + tQM; i
 M|B + ?m v M- h`QÆM; E?€+ ?ÄB iÈB + ?m v M Î + ¬M; i v hφ o½M h bM? X
 @ hφ *?B K ç M; # "M pB + p v p®M- ?ŠM H" b „T tQM; - K´v M; v [m + ?d #ªQ + ?` h?
 ?bM? - + ?` h?€B F?¬M; Î i´M; #° M? i + "M; p mB- + ?` i? b + ?d Î M? " pÈB *?d æ²M;
 hφ o½M h bM? M?bM *?d æ²M; ,
 @ :- M ç • v F?¬M; ; †T €+ K°M; M [- M?QM; pšM + ?Q + ?` m M|BX
 h`QÆM; E?€+ pW p"Q + Y - ; | + €Q i?2Q i? | B [m2M #` *?d æ²M; M „K H´v F?¬M; + ?`
 b „+ K†i ?²M; ?"Q ?ÆM F?¬M; Qi- F?¬M; + ?bK ç „K i`QM; #B i?QÆM; i M; + ?²M; - K
 / i` „M; iU M?B M- ç²B M; U + p m M + Q- p| + / €M; v m çB m X G´v M?½M [m M; M; Q
 o½M h bM? KÈB j y i m´B- + ?QM? p"Q ç° i m´B T?QM; p" M K ç „K M?´i + O T?K M [- i?
 h`QÆM; h`B > "M? M; ?2 h`QÆM; E?€+ p hφ o½M h bM? M|B + ?m v M + ¬M; i v- HÁM
 M´v- ¬M; /- M [m2M pÈB pB + h`QÆM; E?€+ /MM; M; [F?Q i? "M? i?K + i?ªQ Hm" M
 >ªB .K- ¬M; F?¬M; ?B m ; b- M M F?¬M; M|B t2M p"Q çQÊ+ X "m´B + ?B m t2 ç M ç|
 iB M i` M M; Q i B çQ + ?Q + QM- `²B p >ªB *? • m X

kNX *?QÆM; kN, sm >´ æm´B a|B

h`QÆM; E?€+ Î M? " hW >¼+ "bM? iÈB i" M ; B [i?€M; 3- b m®i M; "v + ?ÆB + MM; hφ
 /- M ; B9T *?d æ²M; F? „+ T?K + çQÊ+ bÊ ?½B / Q i B MφM FB ; • v ` X
 hÈB F?B h`QÆM; E?€+ p >ªB \*? • m- \*?d æ²M; ç½ + | i? K°i K bM? çB ` b • M #B i i?
 bÊ iÈB `m M H M M [ - M?QM; F?¬M; / €K KÎ KB M; M|B- K¼B M; Q i B ç m i M + ¬ #û`
 L; "v + ¬M; i v p v çQÊ+ iB M- hφ o½M h bM? i?¬M; [m [m M ? M°B #° i`QM; M; •M ?
 i`B + ?QM? ; YB iÈB i`B F?QªM *i v >ªB .K- h`QÆM; E?€+ H-M ç-m M; Q i B çφB / B M
 ?¼ + O hφ o½M h bM? - hφ *?B KX
 hφ *?B K + ?WM; j8 i m´B- K†i / "B- + QM K „i H"K M; Q i B i M?bM p"Q F?¬M; i?QªB K
 #´v `ä` K†i- ? „M #B i iBM hφ o½M h bM? ç°i M?B M ç|M; #, M; i`B F?QªM- M?Q K
 + ?´T i´i +ª iÈB i?ŠM; h • M J B i v M X
 hφ o½M h bM? `´i #bM? i oM? M|B pÈB ? „M,
 @ 1K p" *?d æ²M; K ; | + QM + ¬B- + ?ŠM; FBM? / Q M? M´B- w + O # *?Q JBM? H"
 2K t2K #€Q + €Q ç`M? ; B€ i`B bªM `²B- K†+ / M + | Rkyy pφM- M?QM; 2K + ?d +¬M H'
 #´tmM; i? K H€ çÆM tBM i? v ç´B KK + çQ + ? bY / KM; p®M p v pÈB M; •M ?"M; - H´v
 2K T?K i`€ + ? ç M; •M ?"M; ç²M; w pÈB çÆM + O M?X

@ M? + - M + - M; iv >^aB .K H"K ;b\

h¢ *?B K ;B M; i v ` ,

@ L| H" /Q *?Q JBM? p'i p^a b€M; H" T M M +Æ K"X

@ " *?Q JBM? çB m iÈB æ¬M; >^aB +¬M; i€+ - i?2Q v m + - m + O hq- *?Q JBM? ç½T? - M K†+ /M /QÈB i M 2K- M?QM; # M,K [m 2K F?¬M; M?"M +?9i ?Q ?²M; M"QX +ÁM /QM? HQm ;b pÈB 2K p" *?Q JBM? M[- M; ?2 M|B M? pW Km K°i +?B + t2 "

#€M +?Q M? Hm¬M

h¢ *?B K M; ~M ` K°i +?¶- F?¬M; M; ì +¬ 2K ?¼ pW KÈB iB T M?"M +¬M; iv H¢B H M?Q i? - i`QÈ+ FB ?„M F?¬M; M?bM ` - K†i b - K tm®M; - M|B +?mv M F?¬M; F?€+

@ *?Q /M 2K Km®M #€M +¬M; iv çB- +kM; F?¬M; Hw M"Q ûT #€M +?Q M; QÌB i X

@ 1K +| ûT M? Km ç•m\

h¢ o½M hbM? +® H"K ` p p¬i°B,

@ L m 2K ûT #€M i?b ` `9i i?ŠM; iB M i`QM; i`B F?Q^aM ` - +?ŠM; + - M M|B pÈB M h?¬M; [m K®B [m M? +O hW >¼+ "bM?- `9i Ryyy p¢M ` F?ÄB i`B F?Q^aM +¬M; i çQÈ+X

h¢ *?B K i?'v h¢ o½M hbM? F?¬M; M|B çM - +QÌB KûQ t Q,

@ *?Q /M 2K +| Km®M `9i ` F?ÄB +¬M; iv T?^aB M?bM i?U+ i +?S- +€B +¬M; iv M"v +?d M?bM p"Q +QM b® ç T- ç| H" pb iB M p v iB M +O M; •M ?"M; i?¬BX

@ GÌB M"v M? M M ;B^aB i?Q+? pÈB M; •M ?"M; +MM; iÁ €M +?S\

@ *?mv M p v p®M +?ŠM; T?€B /Q 2K [mv i ç`M? b Q\

h¢ *?B K M; ¢+ M?B M M?bM h¢ o½M hbM?- i`QM; i'i +<sup>a</sup>p, M FB M- i'i +<sup>a</sup>p, M FB M p M"Q +O h¢ o½M hbM?- i`QÈ+ ç| ?„M +ÁM ç„+ w pb ;¢i çQÈ+ h¢ o½M hbM? ` `b - M p vX :Bì M?bM H¢B ;B®M; M?Q K°i +€B #šv- M; ?o i? - ?„M i`Î M M #bM? ioM?- M # M +¢M?- K"v ?ÆB M?Qm H¢B,

@ o½M hbM?- `®i +m°+ H" 2K Km®M ;b\ oÈB M,M; HU+ +O 2K `9i iQ" M #° Ryyy p F?| H„K- M?QM; +¬M; iv b) pb i? K" bKT ç´- K°i ç®M; MÊ b) ç´ KTH M ç-m M; •M ? H"K pB + +O 2KX

h`QÆM; E?€+ i?'v h¢ \*?B K M?bM `ä ibM? i? M? M? M?Q p"v- ç9M; H" F?¬M; T?^a æ´M; M; ²B # M +¢M? +?ÆB- #"M; [m M t2K #¼M ?¼ ;B Q T?QM; X

@ a® iB M Ryyy p¢M- F?¬M; i? M|B F?¬M; +ÁM H" tQM; - M; •M ?"M; b) ibK F +? M|B t2K- HB m 2K +| iU +?m®+ H'v ?¼ F?¬M; \

h¢ o½M hbM? #`v ` +€B p #'i +?'T i?O çQ¢M- ç9M; H" F?¬M; / ç®B T?| - h¢ *?B K

@ 1K Km®M M? `ÌB +¬M; iv\

@ " M,K [m - M? Mm®i +O +¬M; iv # Q M?B m T?^aB M?^a ` #'v M?B mX

h¢ o½M hbM? #bM? ioM? M|BX

h`QÆM; E?€+ p" h¢ o½M hbM? i`QÈ+ ç| i?^aQ Hm" M `²B- Km®M h¢ \*?B K +?O ç°M i`W F?B çB i?2Q +QM çQìM; T?€T Hm"i- M?QM; H"K i? F?| i`€M? F?ÄB HìB tb t-k + - M çm´B h¢ *?B K F?ÄB *iv >^aB .K H" çQÈ+- çQÆM; M?B M ç"K T?€M KÈB #„i ç-

h`QÆM; E?€+ M; ?o- K'v M,K [m h¢ *?B K FB K +?€+ çQÈ+ F?¬M; Qi iW *iv >^aB M?QM; ç®B /B M pÈB mv ?B T iM i°B- ?„M b) F?¬M; +® i?O F?¬M; çB- +| H) ?„M .K- /MM; iB M FB K çQÈ+ H"K ,M HÈMX

h`QÆM; E?€+ F?¬M; çÊB çQÊ+ iÈB H9+ h¢ o½M hbM? çQ¢i H¢B +¬M; iv i?b ç½ T
çQÊ+ çB M i?Q¢B +O *?m h?9+ >m i`€+? o½M hbM? #"M +?mv M +¬M; iv- F?¬M
æ²M;- +?Q i?'v F i [mª F?¬M; [m€ i X

oK €M æBM? >QÈM; aÆM pšM i`QM; ;B B çQ¢M i?~K p'M- h`QÆM; E?€+ M?•M +Æ
i`QÊ+ K†i hW >¼+ "bM?- M|B K'v H|B ;B9T>S hQ- M?QM; F?¬M; i? M|B [m€ `ä- M
F?¬M;X

J v H" +? K >S hQ F`T i?ÌB M°T kd p¢M H M +?Q i' +?mv M €M- +ÁM ibK çQÊ+ ;
E?QÆM; JBM? h?"M?X

L|B ` i?"i #m²M +Q|B- E?QÆM; JBM? h?"M? ;B[i| ;B'v MÊ M"v H" pb Km®M M„K
b m pB + æBM? >QÈM; aÆM #ªQ ?„M tû ;B'v MÊ çB `²BX

*€+ pB + [mªMªM? ?QÎM; `i Qi iÈB >S hQ- +?O v m H" +?mv M #` ç†i +?SM; +S
h`QÆM; E?€+ i" M /KM; ? i F?ª M,M;ªM? ?QÎM; iÈB T?€M çQ€M +O i' +?mv M €M-
H" #` mv ?B T ? v H" ç²M; KQm i?b +?d +ÁM +€+? M;?2 b® i`|BX

o`B M;`v M[T?ªB i? K ;B [m•M ?m'M +?Q ?¼+ bBM? KÈB +O L?'i h`mM;- h`QÆM
pB + i?m T?ÁM; i`QÊ+ ç½X

L;`v ?¬K ç| h`QÆM; >B m EB M M;mv M i?Q Fw i`QÎM; +?QM? T?O i?2Q *?m S?9
M?"K +?S+ i?Q Fw i`QÎM; i?"M? OvX h`QÆM; h`B >"M? i? +?S+ +O h`QÆM; >B m
pK +'T T?| tY- M?QM; i?Q Fw i`QÎM; i?"M? Ov H" K°i i`QM; i?QÎM; Ov i?"M? T?®-
h`QÆM; h`B >"M? +ÁM ç M; /Q /U- i?b # M M;Q`B ç½ [mª [mv i ¬M; H`K i?Q Fw i`Q

*?mv M h`QÆM; E?€+ Î M;Q`B i`QÎM; ?¼+- h`QÆM; h`B >"M? ç½ ç"M? iB M; i`QÈ
M?i ¬M; i ibK ?° T?ÁM;X

æÊB h`QÆM; E?€+ p" K iÈB i`QÎM; L?'i h`mM;- oQÆM; oB K "•M ç½ +?¼M K'v +,
[mv i ç`M?- ç m M^K i`QM; iB m F?m ;B"m +| T?Q ç¬M; i`QÎM; ?¼+- `i M?B m #"
?¼+ + Q i`mM; ç m i?Q+? +?¼M M?" Î ç•vX

GQÆM; *€+? h`•M +® w +?¼M K°i +,M ?° `B M;- i` M; i`Q F?¬M; i - i` M; i?B i #`
çÆM b m M"v HQm ?"M?X

h`QÆM; E?€+ +kM; `i ?"B HÁM;- iB M i?m K†B i?€M; +?d 3y ç²M;- /M h`QÆM; E
?Q¢i i?QÎM; M?"i M,K N9 +?Q H„K- M?QM; +kM; i?'v [m€ ` - +?„+ H" oQÆM; oB K
`²B- HB M K m +?|M; +?¼M +,M T?ÁM; M"vX

GQÆM; *€+? h`•M +?d v m +¬m +?mv M ? i ho- ç¬m oB/2Q çB- H`K h`QÆM; E?€
+? i- M,K N9 imv ç½ +| K€v pB iQM?- M?QM; v imv i ç®B F?¬M; ? K ?® ;b çKM; +
ç| - +?d Km®M t2K T?BK >²M; EQM;- B M;Ì M;mv M p¼M; M"v i¢K i?ÌB i M pÐX

ob +€B ;b +kM; ç½ +| çO- M;Q¢B i`W v T?K+ i?b F?¬M; TªB +?m~M #` i? K M[-
`i bÊK- i?'v #€+ +ª h`QÆM; h`B oB çSM; Î +Y - h`QÆM; E?€+ F?Q M? i v çSM; Î
h`•M K†i i®B H¢BX

@ 1K /•m p" hB m E?€+ çB ç•m ç'v- M? çÊB Î ç•v MY M;`v `²BX

@ *| +?mv M i?b iÈB +?QM? T?O i?"M? T?® ibK 2K ?¼ M? 'vX

GQÆM; *€+? h`•M M|B F?¬M; +?9i M M M; ,

@ hB m E?€+- H9+ p [m M K'i Km i?S+ ,M `²B- çB pÈB K ` +?Ê M"QX

GQÆM; *€+? h`•M [m v ç¬m çB i?ŠM;- iÈB M?" +kM; +?ŠM; Km®M p"Q- MK +Q|B h
E?€+ çB i?2Q K X

@ 1K /•m- 2K /•m "X

h`QÆM; h`B oB çm'B i?2Q,

@ *QM M?" M;Q`B i ç¶ + Q i`mM; ç m K`B F?€+? ,M +ÆK- hB m E?€+ +| i?"M? iQ+
i@i- T?ªB +?,M; M M +?9+ KWM; K°i +?9i\ M? p" h`B S?B i?QÆM; HQÊM; `²B- #[
i? v hB m E?€+- #ªQ h`B S?B M #`B t2 ç|M ? ii?•M i?Q+? M?" i iÊB- +?9+ KWM; h

jyX *?QÆM; jy, Zm•M hW h? K h`B

h`QÆM; E?€+ /Q /U- pÈB +€B iQM? +O #€+ +ª- +| i? +ª ç`B F?¬M; i? K M;| M;"M
+?9- /M b Q ?¼ H" M? 2K `m°i- +?9 i`i M?B M KQM; ? B M?" ?Á ;BªB K•m i?mŠM

h`QÆM; E?€+ F?¬M; +?Q `^M; Q€M ?"M K°i M;Q`B H" +ª ç`B F?¬M; [m H¢B- #B M
F ç| /QÊB +?•M bm@i FB T- ç ?„M +~M i?"M H'v HÁM; KbM?X

h`QÆM; E?€+ i?'v K +kM; /Q /U- +?ŠM; i`€+? çQÊ+- +? H M +?S+ i?Q Fw i`QÎM;
M?B m- +?B iB m H¢B ?ÆM `i M?B mX

h`QÆM; h`B oB i?'v 2K /•m +?¬M +?W- p°B M|B,

@ h`B oB M|B M?" ?"M; h•v h?"M? `i `²B- M? i?'v +kM; çQÊ+X

_²B +?ŠM; çÊB GQÆM; *€+? h`•M i`ª H`B ç½ çB Hm¬M,

@ M? çB i`QÊ+ çti ky K•K- 2K /•m i?'v +¬M i? K B +S ;¼B çB M +?Q h`B S?BX

h`QÆM; E?€+ i?'v K Kti ç¬v p #`i ç„+ /o- +Q`B M|B,

@ "v iB +Î M?" ?"M; h•v h?"M? [m€ T?® i`QÆM;- # H¢B H" M;Q`B i?Q+? i? /B M
pW KÈB H M H`K i?Q Fw i`QÎM; ç½ Km®M KQB iB M- +?ŠM; K v #€+ æQÎM; +| w
i \ hB m h? M? p"Q L?'i h`mM; +ÁM +?Q #`v iB + +Æ K`X

@ *QM M|B TªBX

GQÆM; *€+? h`•M ?ÆB HQ,

@ *QM #ªQ TªB H`K b Q ç•v\

@ Jm®M +QM ?B M F +kM; çQÊ+- M?QM; b m M`v K F?¬M; çQÊ+ FB K bQ€i +QM

h`QÆM; E?€+ M?•M +Æ ?°B M|BX

@ h?^M; M?|+- /€K çti çB m FB M pÈB K ` \

GQÆM; *€+? h`•M çQ i v pûQ i B h`QÆM; E?€+,

@ *|•K KQm K [m, ;b i?b K m M|B ` X

æQÎM; >¼+ E?B K ç9M; H" F?¬M; i? K ¬ F?¬M; M?"M ?®B H°- M?QM; F?¬M; +| M
[m" +€T- M m F?¬M; H`K b Q /mv i`b çQÊ+ +?B iB m ?"M; M;"v\

L|B i`„M; ` *® EB M "bM? ç M; `¬m `o pb +?mv M M`v- i?'v æQÎM; h? M? p" h`QÆM
M m F?¬M; #`v iB + i?b F?¬M; +ÁM +È M[- M?QM; æQÎM; >¼+ E?B K KÈB H M +?
#`v [m€ H¢B bÊ +|ªM? ?QÎM; F?¬M; i®iX

h`QÆM; E?€+ M;?o i? - Kti F?| i`€M? F?ÄB KdK +Q`B ç„+ wX

@ *Q`B +€B ;b K" +Q`B- +| F +ÁM F?¬M; K m M|B ` \

GQÆM; *€+? h`•M i v i,M; i? K bS+- M?' + i B h`QÆM; E?€+ H MX

@ •- ç m - ç m

h`QÆM; E?€+ F m iQ€M; H M,

@ *?d K°i çB m FB M- b m M°v F?¬M; çQÊ+ t€+? i B + QMX

@ *ÁM /€K M!B iÈB çB m FB M- M!B M[#„i + QM K¶B M;°v #„i t2 #mwi p M?°X
GQÆM; *€+? h°•M mv ?B T- M?QM; HçB #m¬M; i v ` X

@ \$B- +?Q i?'v #° K M°Q p¬ Hw M?Q i? X
h°QÆM; E?€+ i? M i?Î pb F?¬M; FB K +?€+ çQÊ+ +?9i T?9+ HÊB M°Q,
@ J ;¼B çB M +?Q +?9- #ªQ +?9 ç†i K°i #°M iB + H° çQÊ+ - b m ç! ;¼B çB M +?Q #
+Æ ?°B iK ?¼T- i?m°M iB M +?9+ KWM; ? B çS i` i?B ç¶X .b *® Qi iQM? iQ€M ?
iBM M!B ` M;Q°B- H9+ ç! M;Q!B F?€+ Km®M iÈB- K F?¬M; i? #„i +?O M?° ?°M;
#°v `²B- [m° M?°M `²B- #€+ æQ!M; pÊB # +ÁM i`€+? çQÊ+ B\ h? K ¬ ?®B H° i?b
[m HçB T?€T Hm°i +kM; F?¬M; +°KX J K!B M;Q!B i /U iB +- M;Q!B i +ÁM i?'v K
[m•M +?9M;- # p° #€+ æQ!M; i?Q+? bo /B M- K p° /b *® T?ªB H'v +Ê +?Q ?¼tm®
GQÆM; *€+? h°•M +Q!B ?QT +ªK„i- i?'v h°QÆM; h°B oB ç½ çB K'i ?9i `²B- HB M [i
;¼B çB M +?Q h°QÆM; h°B S?B- #ªQ i?•M i?Q+? ?¬K M v çWM; iÈB- pšM ç†i iB +
M?° æQ!M; >¼+ E?B K +MM; iK ?¼TX
hB T ç! ;¼B çB M +?Q +?²M;- M!B +?mv M +?Q +?²M; `²B +?mv M ,M +ÆK- h°QÆM
ç†i #šv\ h?'v i? +kM; i®i- i?¬M; [m bU FB M M°v- [m M ? pÊB æQ!M; >¼+ E?B
? B M?° TªB HB M Hç+ iB M? +ªK M?B m ?ÆMX
GQÆM; *€+? h°•M HçB ;¼B çB M +?Q *® EB M "bM?- i€M ;šm +?mv M i?Q!M; M?°
M?'M KçM? +?9+ KWM; +?Q ? B çS #û- +ÁM #ªQ *® EB M "bM? çQ +QM ;€B iÈB
" M FB *® EB M "bM? Hm¬M K²K F?2M ? v- ?B M ;B! #° M?bM çS +QM M?° h°QÆ
pW K„i- M!B F?¬M; +?WM; H°K H M bU M;?B T HÊM +?d H° +QM ? B M?° +ÁM M?
K°i- i`€M? H°K ` pB + ;b M;Q!B HÊM i°Î i v F?¬M; F°TX
Í M?° çÊB iÈB 9 ;B!- h°QÆM; E?€+ i?2Q K tm®M; H-m- ;†T pÊ+ O æBM? •B .•M +
@ *?` GQÆM;- ?¬K M v +! TªB +?9+ KWM; hB m E?€+ ç¶ p°Q L?'i h°mM; F?¬M;\
ççB ?¼+- hB m E?€+ M?'i ç°M? p°Q h? M? >Q - "„+ æçB `²B
h°QÆM; E?€+ i?'v K b„T M!B i?"i- p°B M; ,M i`QÊ+ ,
@ æ•m +! ç- +?€m p° K çB Km i?S+ ,MX
_²B FûQ K ` M;Q°B- ;¼B K°i +?B + i tBX
GQÆM; *€+? h°•M ?ÄB ,
@ *¬ 'v +?Q `^M; +?9M; i çB Km i?S+ ,M i?"i i?b b Q\
@ J çB Km i?S+ ,M +! M;²B i tB F?¬M;\
h°QÆM; E?€+ +Q!B •K ?B K- ?ç i?'T ;B¼M; M!B ,
@ Zm•M iY i? K iB M +kM; TªB +! +€+? H'v- F?¬M; i? ç M;Q!B i t2K i?Q!M; çC
[m MX
@ *QM H'v ç•m ` bmv M;?o iMK HmK #°v #ç ç!X
GQÆM; *€+? h°•M H'v H°K Hç ,
@ *QM +ÁM ?ÊT H°K [m M ?ÆM +ª # +QMX
h°QÆM; E?€+ p¶ ç-m ,
@ °°B ?¼+ tQÆM; K€m ?ÆM KQ!B M,K bo ç² +O # ç m i`QM; M°v- çQÆM; M?B M
@ *9i - +9i- ç•m ` #°B ?¼+ tQÆM; K€mX
GQÆM; *€+? h°•M +Q!B F?9+ F?Q+?- F?¬M; +?Q +QM i` B M!B M,M; HQM; imM; M

h`QÆM; E?€+ K†i`i p¬i°BX
 @ .€K #ªQ KbM? F?¬M; +|`\
 æQÌM; h? M? KQK K¬B- pW i? M pW ;B" M- ç€ +?Q v K°i +€B ç m çB M; X
 h`QÆM; E?€+ ç m KûQ K†i- F?QK HQM; tm®M; tQ +?¶ #`ç€,
 @ "" +¬ ÆB- M? K°i +?9i- KbM? M|B +´ €Q #¢M M?Ä- F?¬M; M?bM i?'v # M i`QM,
 i?S ç|X
 @ S?b- i? K" /€K M|B H" F?¬M; M?bMX
 æQÌM; h? M? [m v M; Q„i ç-m çB p"Q T?ÁM; iB +X
 L?bM æQÌM; h? M? K†+ [m-M D2 M- imv KÈB KQÌB b m im´B- M?QM; +Æ i? ç½ T
 HŠM +,M; +?†i ?ÆB p M? H M- ? B +?•M i?QM /"B- ç½ +| çQÌM; Mûi +O M[M?•M`
 *?ŠM; #B i +| T?ªB T?K M[i`ìB bBM? M?çv +ªK F?¬M;- æQÌM; h? M? i`QÈ+ F?B
 M?B M [m v ç-m H¢B HQÌK h`QÆM; E?€+ K°i +€BX B /€K M|B ç| H" K°i +¬ #û\ •
 +| i? b€M? M; M; pÈB >S hQ`²B- h`QÆM; E?€+ i?'v +¬ çSM; î +Y çÈB KbM?- +O
 M? m çB p"Q T?ÁM; X
 h` M#[ iB +- æ¶ hB m aÆM #Q i?Q F?m h•v h?"M? çQ +QM i` B ¬M; i H" æ¶ S?B
 #¢M ?¼+ i`QÈ+X
 E?B æ¶ hB m aÆM #`v iB + M?"T ?¼+ +?Q +QM i?b ç9M; H9+ æQÌM; >¼+ E?B K
 ç•v H" H-M ç-m iB M h`QÆM; E?€+ ;†T æ¶ S?BX
 aQ pÈB 'M iQÈM; p æ¶ S?B i?ìB ?¼+ * Q h`mM; ç9M; H" v M?Q ç9+- +? ?„M #ªQ
 ç|- +? ?„M pW ;-v pW ç2M- æ¶ S?B H¢B i`„M; i` Q- F?B ?¼+ + Q i`mM; +ÁM çC
 h`QÆM; E?€+X
 L?QM; F?B h`QÆM; E?€+ ç´B ? i #¢M ;€B M`v iÈB #¢M ;€B F?€+ i?b ?„M iÈB i" M H
 KÈB p°B p" M; M?ì h`QÆM; E?€+ ibK ;€B ;¼B ç ;BªB [mv i p'M ç tY M KX
 h`QÆM; E?€+ F i #¢M `i M?B m- M?QM; +kM; +?d +| æ¶ S?B H" ?ÊTF?~m p` +O
 M°B i•K` - æ¶ S?B ç®B tY pÈB M; QÌB F?€+ `i +¬M; #^M;- # Q /mM;- F?¬M; H M
 +?'i i®i ç T

jkX *?QÆM; jk, h?` h`QÎM; JìB _QÊm

h`QÆM; E?€+ +ÁM +?Q`^M; TªB b m F?B M?"T ?¼+ KÈB ;†T æ¶ S?B- F?¬M; M;
 iB K HU+- K M; +QM i` B iÈB H"K [m2M i`QÈ+- K" M|B F?¬M; +?WM; æ¶ hB m aÆ
 KbM? +| i? K ?Q†+ çQÈ+ +QM ;€B æQÌM; >¼+ E?B KX
 h`QÆM; E?€+ i'i M?B M #B i# M,K + Q i`mM; æ¶ S?B b v ç„K B- ?„M iWM; ?¬ H
 ;B[ç K F?mv î Fw i9+ t€X h?2Q iBM iS+ +O +€+ M?•M bo iBM? i?¬M; ç²M ç¢B- H
 iB T ç| M[HûM H9i /"v i? v [m-M b`TX
 *?mv M M`v #` o¢M h?B M h`B i`mv M iÈB +?¶ M[bBM?-`²B F?B M M[ bBM? i`QM;
 >ªB- i? M M KÈB H"K æ¶ S?B iÈB i" M H9+ i®i M; ?B T M; ?B M +Sm bBM? pšM +ÁM
 i? MX
 h`QÆM; E?€+ M; ?o iÈB M?[M; +?mv M +| H) b) tªv` ç|- F?¬M; M?`M çQÈ+ +QÌB
 h? M? iÈB +MM; K°i +?¶X L?bM i?'v p ç T i? M? tm•M iQÆB K€i +O æQÌM; h? M
 i? K K°i +€B`²B F?¬M; +?9 w M[ - h`QÆM; E?€+ M; ?o- t2K` ç9M; H" i?Q M?"T ?
 *?B S?QÆM; çQ iÈB M?"`²BX

h`QÆM; E?€+ M?È iÈB K`v M;`v i`QÈ+ ç M L?`i h`mM; #€Q / M? ;†T çQÊ+ Gw *?B
jj im´B- pW K M; p i? M? tm•M i?B m M[H¢B +| i?•M ?bM? #®+ HY +O i?B m T
HB m K„i T?QÊM; - K¶B çQÌM; Mûi ç m +U+ +| bS+ +€K /¶- ``i / i?`M? ç®B iQÊM; i
S?B M?bM i?`v HB M M;•v M;`i +kM; H` +?mv M ``i iU M?B MX

h`QÆM; E?€+ ``i ?B m æ¶ S?B- M M i` M #[ iB + iQ`M +?¼M ç i`B ?„M ?SM; i?9-
S?B i?B m +?9i M[ç½ Km®M H¬B h`QÆM; E?€+ çB F i M;?o ?mvM? ç `²BX

o¢M .kM; i?`v æ¶ S?B K m +?|M; +MM; h`QÆM; E?€+- æQÌM; h? M? i`Î M M i?•M
çQ +QM KbM? H` o¢M h?B M h`B iÈBX

Í >ªB *?•m +?d +| p`B M;QÌB #B i h`QÆM; E?€+ +Sm +?€m ;€B hW >¼+ "bM?- [n
h`QÆM; h`B >`M? ç°i M?B M i?,M; iB M H` pb H`T ç¢B +¬M; +?Q æQÌM; >¼+ E?E
çQÊ+ [m M ? pÈB hW >¼+ "BM?- ç m +?Q `^M; +Æ /mv M +O M;QÌB M`v [m€ i®iX

hmv h`QÆM; h`B >`M? KÈB i?,M; H M +'T +?QM? tY- iQ +€+? F?¬M; bQ çQÊ+ pÈB
F?¬M; B /€K t2K i?QÌM;- Hm¬M T?B M KÌB `QÊm ¬M;- ? i bS+ i?•M i?B iX

" M;`B i?b M|B H` #`v iB + +?9+ KWM; KbM? p` æQÌM; h? M? ç¶ p`Q L?`i h`mM; -
+?ûM [m +?ûM H¢B ;B®M; M?Q H` [m M pB M >ªB *?•m +?9+ KWM; *?m S?m JBM
+?S+- i?m`M iB M +?9+ KWM; i? K +? vX

J¼B M;QÌB m®M; iÈB H9+ ?QM; T?`M- +kM; iÈB HQÊi æQÌM; >¼+ E?B K çSM; `K
M; +?ûM `QÊm çB iÈB T?Q KbM?,

@ hB m E?€+- #€+ KÌB +?€m +?ûM M`v- +?ûM b m KÈB KÌB +? +?€mX

Zm M pB M >ªB *?•m +?d +| *?m S?9 JBM? #B i [m€ i`bM? T?€ €M æBM? >ªB aÆM
>`M? +| çQÊ+ çS +QM M?Q i? - i`i M?B M F?¬M; i?`v M;¢+ M?B MX

L?[M; M;QÌB F?¬M; ?B m i?b i?`v çQÌM; çQÌM; K°i p`i?`i`QÎM; +?ûM `QÊm ç-m i
K„i H²B +ª` X

h`QÆM; E?€+ ?ÆB #`i M;Ì- +-K Hv MQÈ+ +? M? H M- M|B,

@ " +?€m FQM? T?K+ M?`i H` #€+ æQÌM;- +?€m +kM; FQM? i`¼M; M?`i H` #€+ æ
#bM? M- M?Q i? +? +?€m H`K [m M +kM; i?m`M HÈB- +?ûM M`v \*?€m H`v MQÊ
M ?Q`M K„

@ h?^M; M?|+ M`v i`QM; HÁM; F?ŠM; ç`M? i? K K°i +•m- +?9+ # KbM? H`K [m M
o¢M .kM; M|B çM ,

@ :B®M; ? i i?^M; +QM i¬B- i¬B ?|B M| M;mv M p¼M; HÈM M?`i H` ;b- M| M|B ?B
+QM [m M iQ +ª çÌB H` M| i?Ä K½M `²BXX

J¼B M;QÌB +QÌB `° H M- o¢M .kM; H¢B M|B,

@ GÌB +?9+ i®i- M?QM; m®M; MQÊ+ M;¼i H` F?¬M; ç9M;- T?ªB ç´B `QÊm i`„M;- i
J Q æ`B- i¬B i?`v +?€m iB K +?`i +ÁM ?ÆM i?^M; +QM i¬BX

æQÌM; >¼+ E?B K +QÌB HÈM- ?ÄB h`QÆM; E?€+,

@ *| m®M; çQÊ+ K°i +?9i F?¬M; \

h`QÆM; E?€+ F?ª M,M; i?Q+? SM; pÈB +?`i +²M ``i + Q- M?QM; i`QÈ+ M,K Re im´B
F?¬M; +| +Æ ?°B m®M; `QÊm- h`QÆM; h`B S?B ç´B +?Q v MY +?ûM `QÊm i`„M;-
K¼B M;QÌB `2Q ?Á +´ pkX

æQÌM; >¼+ E?B K +kM; m®M; +¢M +?ûM `QÊm- iB T ç| m®M; pÈB h`QÆM; h`B ?`M
F?€+ +?d M?`T K°i +?9iX

*?B iB i M`v H`K M?[M; M;QÌB H,M H°M [m M i`QÌM; M?B m M,K ? i bS+ M;?B ?Q
K°i i?B m MB M H¢B F?B M æQÌM; >¼+ E?B K +QB i`¼M; M?Q i? \ E?¬M; çÆM; B

æQÌM; >¼+ E?B K i?b H¢B F?¬M; M;?o M?B m- h`QÆM; E?€+ imv H` p½M #®B-
F?¬M; iQM? iÈB ?"M? ¸°M; ¸! i¢Q i?"M? ºM? ?QÎM; HÈM i? M"Q pÈB [m M pB M H
o¢M .kM; i?'v h`QÆM; E?€+ m®M; ? i MY +?ûM `QÊm- ?¬ ?"Q,
@ h?^M; M?|+ M?" h`B >"M? ¸QÊ+ ¸'v- F?¬M; FûK ;b i?^M; +QM M?" i¬B- ? v H` M
#¼M i K°i HQÊi +?S M?d- M m F?¬M; H`K b Q M!B ¸QÊ+ H` ?¬K M v K¼B M; QÌB i
L?'i h`mM; \

o" M K v +O h`QÆM; h`B >"M? i?U+ bU H`K M; QÌB i ?•K K°- M M M; QÌB ?QÎM; S
H`K h`QÆM; E?€+ F?¬M; i? M;²B tm®M; ¸QÊ+X

*?m S?9 JBM? H M iB M; ,

@ h`B >"M?- + "m /šM +QM H`K [m2M pÈB +€+ +?9 #€+ M;²B ¸•v K°i +?9i- KÌB iWM;
KÌB # "M #¼M i i`QÊ+- M?'T K°i +?9i H` ¸QÊ+ `²BX h`B >"M? iYm HQÊM; + "m F?€
h?'v i`QM; HÌB +O \*?m S?9 JBM? +! w #ªQ p +?Q h`QÆM; E?€+- o¢M .kM; t'm ?'
F?€+ + "M; F?¬M; i? F?¬M; #B i ¸B m ?M i?2Q M[X

ob æQÌM; >Q+ E?B K +?O ¸°M; KÌB `QÊm h`QÆM; E?€+- M M F?B h`QÆM; h`B >"M
KÈB `QÊm- \*?m S?9 JBM? ?ÆB M?' + M; QÌB m®M; +¢M- +€+ # "M F?€+ i`i M?B M +
hÈB # "M h®M; "²B JBM? F?m i`QÎM; F?m h?"M? L K- h`QÆM; E?€+ KQÊM H9+ KÌB
JbM?- im´B +?WM; #^M; +? - #ûQ- i`„M; - F?¬M; `•m- iÈB `B +kM; +?ŠM; +!- F?¬
¸Q€M ¬M; +! #B i KbM? TªB ;€M? i`€+? M?B K i`QM; bU +® ;B Q i?¬M; FB F?¬M

æQ M?" K€v ;B'v ¬M?B K M; ?B K i`¼M; ` F?ÄB i?"M? T?® H` /Q K°i i v ¬M; i H`K
i®i HÈB +?Q /•M- M?QM; ¬M; tY Hw F?¬M; i®i- F?¬M; M #`B ¸QÊ+ +?Q +¬M; M?•
i?m" M HÈB ?Q¢i ¸°M; - ;•v ` M?B m +?mv M i?` T?B M?Q i? - +?„+ ¬M; i F?¬M; /

ob Km®M HQm H¢B 'M iQÊM; b•m ?ÆM +?Q h®M; "²B JBM?- h`QÆM; E?€+ ¸SM; Î #
¸°M; `!i i? K `QÊm +?Q ¬M; i X

E i i?9+ #[iB +- iB M +ª M?" æQÌM; >¼+ E?B K +MM; *?m S?9 JBM? ¸B- h`QÆM;
Î H¢B +m®B +MM; ;!B i?S+ ,M i?W X

"€+ +ª h`QÆM; h`B oB i` M? i`ª iB M #[iB +- +? ?ÄB # Q M?B m iB M- ¬M; i p! ;

@ æ½ M!B M? i? v K†i hB m E?€+ #`v iB + +?9+ KWM; `²B K"- ¸ÊB F?B hB m E?€+
M`v +kM; TªB ¸ H¢B +?Q M?X

GQÆM; *€+? h`•M F?¬M; ?B p¼M; iB M i?m ¸QÊ+ ?¬K M v TªB #Ä ` i`ª iB M iB -

@ æ9M; H` TªB +€K ÆM #€+ +ª p" +?9- h`QÆM; .`+? ¸½ i®i M; ?B T ¸B H`K `²B- p
H M + Q i`mM; - 2K H` i?QK i? v M! #`v iB + +?9+ KWM; X

oÊ ¸½ M!B i? `²B- h`QÆM; h`B >"M? F?¬M; FB M i`b i`ª iB M M[- K¼B M; QÌB +?
` ¸ K- +! ?ÆM k jy +€B- i´M; +°M; eeXyyy M; ?bM i - i`W iB M K'v p` H½M? ¸¢Q T?
¸QÊ+ i` M b€m p¢MX

*?ŠM; i`€+? M; QÌB i?B M ?¢ pb MY +?S+ [m M K" ¸€M? M? m pÐ ¸-m- [m H¢B t
M!B ¸M - M m M; QÌB i +?'T #"+ +?S+ pK + Q ?ÆM M?- M? /€K M i•K M?" M iB
KQm M; "M F M; ?o +€+? i`ª H¢B- ¸½ i? TªB i? K K°i T?¬M ¸€T H M[X

"[iB + M`v pmB i?b pmB- M?QM; F?¬M; TªB H` F?¬M; +! HQ H„M; - Qi M?'i # T?
;B - >ªB *?•m M?bM [m +! p ¸Q" M F i´M ¸`M?- +QM; +kM; +?9i F?¬M; ?"B ?Á X

L; `v ?¬K b m KÌB i?•M i?Q+? i`QM; ?¼ ,M +ÆK- i`W #€+ +ª- +?9- +MM; ? B M; QÌ
Q kyyy ` - i?•M i?Q+? F?€+ i†M; H +?d 8y- ey ¸²M; - ¸! KÈB H` t½ ;B Q #bM? i?

Đường Thanh mặc dù cũng chưa hết non nớt, nhưng ở kiếp sống đơn độc trước kia, Trương Khác và Đường Thanh có vô số vướng mắc tình cảm, dù tuyệt đại đa số sự việc không xảy ra, nhưng nó in sâu vào linh hồn của Trương Khác, tình cảm của y với Đường Thanh phức tạp hơn vạn phần, nói thực tới giờ Trương Khác vẫn cảm thấy hơi khó khăn khi ở bên Đường Thanh.

Trương Khác giang tay ra, nói với Trần Phi Dung:

- Vừa rồi mình hỏi vì sao bạn chưa đi mà, mình chẳng có việc gì tìm bạn.

Trần Phi Dung ngăn ra, Trương Khác nói thế cứ như mình mới là người quán lấy y vậy, mặt đỏ bừng, không dám nhìn y và Đường Thanh, trong lòng có chút tức giận với hành động của y, nhưng không dám lộ ra, quay đầu chạy ra khỏi trường.

Nhìn Trần Phi Dung đột nhiên đỏ mặt, Trương Khác tim khẽ giật một cái, không ngờ cô bé này cũng rất khiến người ta động lòng.

- Không có gì thật sao?

Đường Thanh mặt đầy hoài nghi:

- Bạn mà không nói mình sẽ bảo với mẹ bạn rằng, bạn vừa vào trường đã kiếm bạn gái rồi.

Thấy Đỗ Phi đi tới, Trương Khác nói lảng đi tránh chủ đề phiền hà này:

- Chọn lớp gì đấy?

- Xem tình hình rồi hẵng hay.

Trương Khác phì cười, mười ngày qua, quan hệ giữa y và Đỗ Phi rất tốt, suốt ngày bình phẩm cặp mông lớn đôi chân dài của Lý Chi Phương. Lý Chi Phương vừa mới tiến một khóa tốt nghiệp, cô sẽ chọn một lớp mới năm thứ nhất dạy ngữ văn, Đỗ Phi định chọn bữa một lớp trước, sau đó chuyển lớp Lý Chi Phương.

Đỗ Phi nhìn theo bóng lưng của Trần Phi Dung, cười với Trương Khác:

- Tên tiểu tử mày dữ thật đấy, dám tát Triệu Ti Minh, năm dẫu tay đỏ lừ đó, Lý Chi Phương làm sao chẳng phát hiện...

- Cái gì? Bạn đánh nhau?

Đường Thanh giật mình nhìn Trương Khác cứ như y làm một chuyện không thể tha thứ:

- Sao bạn lại đánh nhau với người ta?

Trương Khác gãi đầu, tuy cơ thể này 16 tuổi, nhưng không thể nào giao lưu được với thiếu nữ 16 tuổi, Đường Thanh từ nhỏ tiếp nhận giáo dục chính thống, không giống các cô gái khác thấy con trai đánh nhau là hưng phấn reo hò, liền kéo tay Đường Thanh nói:

- Có gì mà phải hét lên thế, chỗ này đông người, qua bên kia mình nói à nghe.

- Bạn mà không nói cho rõ, mình bảo với mẹ bạn trông chừng bạn.

Đường Thanh để Trương Khác nắm tay dắt đi, còn không quên uy hiếp y.

Trương Khác nhìn thấy đám Vạn Thiên Tài đang tò đầu nhìn mình, gập ánh mắt của y, cuống quýt rút đầu lại.

- Nhìn thấy hai kẻ đó không?

- Ai?

Đường Thanh không nhìn rõ, mà cô cũng không nhận ra Triệu Ti Minh.

- Hai tên rác rưởi.

Trương Khác khinh miệt nhổ bãi nước bọt, bảo Đỗ Phi:

- Đỗ Phi, mày học cùng trường sơ trung với Vạn Thiên Tài, nói cho Đường Thanh biết những chuyện bản thủ hần làm ở trường học.

- Loại căn bã đó để ý làm gì, may mà hồi đó nó không cùng lớp với tao, nếu không tao đã đánh hần rụng hết răng rồi, tao thấy nhục thay cho nó. Ý vào ông nội làm bí thư thành ủy, ngay cả cô giáo hình học cũng dám tán tỉnh, còn tụt vấy một bạn nữ trước mặt cả lớp, bạn đó về sau chuyển trường, nó thì chẳng làm sao cả.

- Sao có loại người như thế, giáo viên mặc kệ à?

Đường Thanh nghiêng rằng, cô không sao tin được.

- Không kệ thì làm được gì? Trương Khác vừa tát cho Đỗ Ti Minh hần năm vết ngón tay lên mà Lý Chi Phương còn chẳng phải vờ như không thấy đấy à?

Đỗ Phi tuổi còn nhỏ nhưng loại chuyện này nhìn rất thấu triệt.

- Phải rồi, bạn còn chưa nói vì sao đánh nhau với người ta?

Đường Thanh vẫn không quên sửa chữa hành vi sai trái của Trương Khác.

- Triệu Ti Minh còn rác rưởi hơn Vạn Thiên Tài, mình vào trường mười mấy ngày, chưa nghe được một câu tử tế về nó. Kẻ ác cần kẻ ác trị, không tát cho nó một cái, nó càng làm càn không biết sợ ai.

- Vậy vừa rồi chuyện Trần Phi Dung là sao?

Đường Thanh nhìn thẳng vào Trương Khác như để đề phòng y nói dối

- Bạn là thiên kim đại tiểu thư thị trường, không ai dám tới quấy rầy bạn, Trần Phi Dung lại khác, mình tát Triệu Ti Minh rồi cùng Trần Phi Dung xuống lầu là vì không muốn nó sau này quần lấy Trần Phi Dung.

Trương Khác nhún vai.

- Vậy mà còn nói không có quan hệ gì.

- Đúng là không có quan hệ gì thật.

Trương Khác cười khổ:

- Mình chỉ không muốn bọn Vạn Thiên Tài trà đạp bạn nữ trong trường, nếu bạn không tin, sau này chuyện tương tự để Đỗ Phi làm.

rồi vỗ vai Đỗ Phi:

- Triệu Ti Minh bị tao làm mất mặt, trong thời gian ngắn không dám láo, Vạn Thiên Tài thì giao ày.

- Được, tao ngứa mắt nó lâu rồi, kiếm được cơ hăng nói.

Đỗ Phi thản nhiên như không nói.

Ba người sóng vai rời khỏi trường học, Cố Kiến Bình đứng đợi ở cửa, đằng sau là xe của chính phủ, chắc đến đón Đường Thanh về nhà.

Trương Khác muốn về phòng lấy y phục thay ra mang về nhà giặt, nên để Đường Thanh theo mẹ về trước.

Trương Khác định hỏi Đỗ Phi tới chỗ mình chơi không thì thấy Hứa Tư duyên dáng đứng ở đường đối diện, trái tim vô cớ loạn nhịp, nói với Đỗ Phi:

- Tao có chuyện đột suất, mai gặp.

Vứt Đỗ Phi đó, chạy tới chỗ Hứa Tư.

Tổ chuyên án ra quyết định không khởi tố với Hứa Tư, do đám Đình Hướng Sơn thừa nhận lời khai của Hứa Tư, cho nên cô thậm chí không cần ra tòa làm chứng, Trương Khác được cha nhắc tới chuyện này ngày hôm qua.

Trương Khác đi quanh Hứa Tư một vòng, thở phào:

- Yên tâm rồi, em còn lo chị Hứa Tư sẽ gãy đi, mông ngực nhỏ lại, lo chết đi được.

- Phì, miệng chó không mọc được ngà voi.

Hứa Tư xấu hổ mắng một câu, rồi không nhịn được cười khúc khích. Phong tình biến đổi trong chớp mắt làm đám nam sinh trái tim non nớt đi qua mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch.

Lần này cô tới tìm Trương Khác trong lòng dè dặt nhiều chuyện, bị câu đầu tiên của y gạt đi hết, lòng nhẹ nhõm. Nói ra cũng thật kỳ quái, mình lớn từng này rồi, cũng chỉ có y mới làm mình thấy yên tâm.

- Tới chỗ em ở đi, đứng ở đây áp lực của em rất lớn.

Người đi qua liên tục quay đầu lại, bị vẻ đẹp của Hứa Tư làm choáng váng, rồi ánh mắt chuyển sang Trương Khác liền biến thành nghi hoặc lẫn hâm mộ.

Trương Khác mặt kệ Đỗ Phi đang ra sức vẫy tay phía bên kia đường, nắm tay Hứa Tư tới chỗ mình.

34. Chương 34: Giao Cuộc Đời Chị Cho Em

- Sao cậu không ở trong ký túc xá?

Đi tới trước cầu thang, Hứa Tư rút tay lại, tò mò hỏi Trương Khác. Thấy y mân mê bàn tay còn đưa lên mũi ngửi, tỏ vẻ ngây ngất, Hứa Tư đỏ mặt đưa tay ra nhéo hông y:

- Thằng bé hư, ngửi bậy bạ gì đấy?

Trương Khác cười ha hả tránh đi:

- Ra khỏi lớp bóp chết một con gián, tay còn mùi hôi, chị ngửi xem..

Hứa Tư kinh hoàng lấy tay che mặt, thuận thế kéo y lên cầu thang.

Gian phòng này Trương Khác ở một mình mười ngày, thêm vào Đỗ Phi thường qua đập phá, lại không có ai dọn dẹp, hơi bừa bộn, sàn nhà tích đầy bụi.

- Chỗ cậu ở sao bẩn thế này?

Hứa Tư nhặt hai *** nước trống không ném vào thùng rác, nhưng thùng rác đã đầy tới nóc rồi. Cô bị Trương Khác nắm tay, lòng đột nhiên thấy hoảng hốt, muốn tìm việc gì đó xua tan nó đi, nên bắt đầu giúp Trương Khác dọn dẹp.

Hứa Tư vén mái tóc dài lên dùng cặp tóc kẹp lại, cánh tay trần giơ lên cao, lộ ra cái nách đáng yêu, bầu ngực ưỡn cao, mông vểnh lên, tạo thành đường cong mềm mại tuyệt mỹ. Không biết ông trời phải hao tổn bao nhiêu tâm tư mới tạo ra được vật này, tim Trương Khác đập loạn xạ, dục vọng nam nhân trào dâng trong cơ thể.

Hứa Tư thấy Trương Khác hau háu nhìn mình, liền quay lưng lại, đầu gối Trương Khác thích nhất là nhìn bờ mông tròn lẳn cùng cặp đùi của nữ nhân? Cặp mông săn chắc này, cặp đùi khép chặt này chỉ những cô gái thanh xuân mới có, nhìn tuổi phụ nữ, thực ra là phải nhìn vào chỗ này. Tuyệt đại đa số phụ nữ chỉ cần qua tuổi ba mươi mông sẽ nhão đi, khi bước đi mông sẽ chảy xuống.

Trương Khác bị Hứa Tư làm điên đảo thần hồn, tới tận khi cô dọn dẹp xong phòng mới tỉnh lại, thảm cảm khái :” Yêu tinh, đúng là yên tinh, Đường Thanh hiện giờ quả thực không thể bì được.”

- Nhìn đủ chưa hả?

Hứa Tư cắn môi, nhìn chằm chằm Trương Khác:

- Đồ trẻ hư, sao háo sắc như thế?

- Em háo sắc chỗ nào?

Trương Khác vỗ mép giường bên cạnh, Hứa Tư bĩu môi, kéo ghế ngồi xuống, khi cúi người ngồi, còn không quên tay che cổ áo, Trương Khác vỗ trán, kêu lớn chịu không thấu:

- Mẹ em ngày mai sẽ tới giúp em dọn dẹp, chị quét tước sạch bong thể này em phải ăn nói ra sao, chẳng lẽ nói có một đại mỹ nữ giúp con dọn dẹp? Như thế mẹ em sẽ lập tức bảo em cút xéo về nhà, vậy em chỉ đành nói mình chăm chỉ cần cù, mẹ em mà tin thì sau này sẽ không tới giúp em dọn dẹp nữa, vậy về sau phải làm sao, ai giúp em dọn căn phòng này?

- Hóa ra là tôi làm sai hả?

- Đúng.

Trương Khác gật đầu cái rụp:

- Chị hoặc là khôi phục nguyên dạng căn phòng này hoặc mỗi cuối tuần phải đến dọn dẹp cho em.

Hứa Tư nhìn vẻ giao hoạt ẩn giấu trong mắt Trương Khác, nhin cười nói:

- Sao lúc tôi bắt đầu quét dọn thì cậu không nói?

- Bởi vì em hi vọng chị Hứa Tư mỗi tuần tới giúp em quét dọn.

Trương Khác cười hăng hắc.

- Mơ đi.

Hứa Tư lườm một cái sắc lém.

- Chị Hứa Tư.

Trương Khác ngả người tới, nhìn chăm chú vào mắt Hứa Tư.

- Ủ.

Hứa Tư nghe giọng Trương Khác trở nên dịu dàng, tim mềm xuống, đáp khẽ.

- Trong lòng đã dễ chịu hơn chưa?

Hứa Tư mắt cay cay, thiếu chút nữa bật khóc.

- Chị Hứa Tư, đừng nghĩ nhiều, em nói với chị rồi, em sẽ không để chị bị tổn thương thêm nữa...

- Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như thế?

Hứa Tư lúc này mới nhớ ra mục đích tới đây tìm Trương Khác.

- Va em không phải tham quan, cho dù có là tham quan cũng không cho em nhiều tiền như thế, số tiền này lai lịch đường hoàng, mượn để cấp cứu, sau này còn phải trả cho người ta.

- Vậy cậu nói cho tôi đó là ai, tôi sẽ nghĩ cách trả lại.

- Đừng cố chấp, người ta tin em mới cho vay số tiền này, muốn trả, cùng phải là chúng ta cùng nghĩ cách trả.

Trương Khác nhìn đôi mắt ương bướng của Hứa Tư, gọi khẽ:

- Chị Hứa Tư.

- Ủ.

- Chị có tin em không?

- Sao lại hỏi như thế?

Hứa Tư bị Trương Khác nhìn cho bối rối:

- Đồ trẻ hư, cậu có gì đáng tin?

- Chị Hứa Tư, chị đẹp như thế, em nghĩ mỗi nam nhân nhìn thấy chị đều thực lòng thích chị.

- Bọn họ đâu có thực lòng thích tôi.

Hứa Tư lắc đầu thê lương:

- Chị đừng có thành kiến với nam nhân, có một câu nói, tình cảm nam nữ, chẳng biết bắt nguồn từ khi nào, nhìn một cái mà say đắm. Say mê nhục thể cũng chẳng phải là chuyện tội ác, bọn họ mê chị, mê tới không rút ra được, đó cũng là chân tình. Chị quá đẹp, với nam nhân mà nói quá nguy hiểm, mỗi một nam nhân đều thiếu tự tin bảo vệ chị, chị chỉ có thể bảo vệ lấy mình ...

- Sao cậu biết những chuyện lộn xộn này?

Hứa Tư không nghĩ ra được thiếu niên trước mắt sao lại nói ra được những lời thấu lòng người như thế.

- Bởi vì em là nam nhân.

Trương Khác nói với vẻ trêu ghẹo:

- Hiện giờ chị là đóa hoa hồng gai mang máu, người khác không dám chạm vào chị, vừa vặn em chiếm chị làm của riêng.

- Nói cái gì thế.

Hứa Tư xấu hổ:

- Hôm nay tôi tới đây không phải nghe cậu nói bậy bạ.

- Em không nói bậy bạ, khi em giao tiền cho cha mẹ chị, có nói hi vọng chị dạy kèm cho em.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Chị Hứa Tư, hãy tin em, giao ba năm cuộc đời của chị cho em.

Hứa Tư ngẩn ra nhìn Trương Khác:

- Dạy kèm cậu thì được, nhưng chẳng phải cậu đỗ thứ ba khu Tây Thành sao, còn cần tôi phải dạy à?

Ánh mắt Hứa Tư dừng ở cuốn sách Quản lý Marketing nguyên văn tiếng Anh của Philip Kotler, còn có từ điển tiếng Anh đang mở, có ghi chú viết bằng tiếng Anh, thầm nghĩ: "Sách này ai xem?"

***Philip Kotler sinh ngày 27 tháng 5 năm 1931 tại Chicago, Hoa Kỳ; là Giáo sư Marketing nổi tiếng thế giới; "cha đẻ" của marketing hiện đại, được xem là huyền thoại duy nhất về marketing ... Wiki.

- Đem ba năm cuộc đời tiếp theo của chị giao cho em.

Trương Khác cố chấp nói lại lần nữa:

- Chị muốn nói làm gia sư của em cũng được.

- Vì sao?

Hứa Tư thấy Trương Khác nói rất nghiêm trang hỏi:

- Cậu làm người ta không hiểu nổi.

- Đồng ý với em nhé?

- Tổ chuyên án nói chấp nhận lời khai của cậu, lại do gia đình tôi kịp thời trả lại tiền, mới quyết định bỏ khỏi tổ tôi, chúng ta chẳng phải chỉ gặp nhau một lần ở Tượng Sơn sao, cậu làm thế nào thuyết phục được tổ chuyên án?

- Nếu không làm sao để chị yên tâm giao cuộc đời cho em?

Hứa Tư thấy Trương Khác lảng tránh, tức giận nói:

- Toàn nói lời không đứng đắn.

- Không! Em nói rất đúng đắn, nhưng chị lại cứ cho rằng em nói giỡn, vì sao? Bởi vì trong mắt chị, em chỉ là đứa bé mới vào cao trung, không đáng tin cậy. Chính như thế, một khi em làm gì vượt ngoài tuổi tác của mình, đối phương sẽ nghĩ: Thằng nhóc này chắc đang nói đùa.

- Ý cậu muốn nói gì?

Hứa Tư nghi hoặc hỏi.

- Em muốn nói, em sẽ làm một số việc, nhưng nhìn qua không giống chuyện đứa bé tuổi em sẽ làm ...

Trương Khác thấy Hứa Tư rút mình lại đằng sau, hai tay che trước ngực, y kêu khổ:

- Ôi trời! Chị nghĩ đi đâu thế? Ví dụ như em muốn mua một cái bút chì thì sẽ mua được ngay. Nhưng nếu em muốn mua một cái TV màu, người bán hàng nhất định sẽ hỏi : Em trai, cha mẹ em có biết em mua TV không?. Nếu muốn mua nhà, nhân viên bán nhà sẽ nói: Xin lỗi em trai, chỗ này không tiếp trẻ vị thành niên. Chị hiểu ý em chưa, có một số chuyện, vì tuổi tác em sẽ bị đối phương nghi ngờ, cho nên em muốn một người đại diện, người đó chính là chị.

- Cậu muốn mua nhà ?

Hứa Tư cứ ngơ ngơ:

- Cậu bảo cha mẹ cậu đi mua chẳng phải là xong à.

Trương Khác ôm đầu:

- Trong hồ sơ bằng cấp của chị cao lắm mà, chị không hiểu thật à?

- Ngạc nhiên hả?

Hứa Tư cười tinh nghịch:

- Chẳng biết cậu định làm gì, có điều cậu giúp tôi nhiều như thế, cậu muốn tôi giúp cậu làm việc gì, chỉ cần không phải việc xấu, sao tôi từ chối được?

Trương Khác cười, chẳng cần vội cho Hứa Tư biết hết.

35. Chương 35: Mê Tình Trên Xe Buýt

Thu dọn xong liền cùng Hứa Tư xuống lầu, Trương Khác muốn về nhà phải qua Sa Điền, liền cùng Hứa Tư đi cùng xe buýt, vừa mới hết giờ làm, xe buýt rất đông, Trương Khác chống hai tay lên cửa sổ xe, bảo vệ Hứa Tư trong lòng, tránh kẻ khác động chạm.

Khi đi qua trạm nhà máy giấy Tân Quang, chẳng thấy ai xuống, lại thêm một đồng người, trong xe càng thêm chật chội, Hứa Tư khoanh tay trước ngực, để ngực không dán vào lòng Trương Khác.

Thu vé phía trước lớn tiếng thông báo :

- Tới trạm Tân Quang, tới trạm Tân Quang, đồng chí mới lên xe nhớ mua vé, tra được không mua vé, phạt 100 đồng.

Trương Khác nghe vậy nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trời chiều chiếu lên dòng sông Sơ Cảng lạng lẽ chảy, lóng lánh ánh sáng màu vàng.

- Nhìn gì thế?

- Nhà máy giấy Tân Quang.

Trương Khác mắt xa xăm dõi theo dòng sông bên ngoài:

- Nhìn nó làm gì, bao nhiêu người đang đợi nó đóng cửa, hi vọng nước sông Sơ Cẩng được sạch sẽ hơn một chút.
- Chị cũng mong nó đóng cửa à?
- Đương nhiên, hạ lưu Sơ Cẩng chính là Sa Điền của chúng tôi, ai mà muốn nhìn thấy dòng sông đen xì xì.
- Công nhân viên nhà máy không nghĩ thế, chị có biết vụ tai nạn này 18 tháng 7 không?
- Sao không biết, bốn chết ba bị thương, thời sự nói lái xe say rượu ...
- Không chị say rượu mà còn lái xe quá tốc độ, vào thành phố từ Bắc Quan, tới Phố Bắc, qua đường Tân Hoa, Đông Thắng, vậy mà không có một cảnh sát nào kịp thời ngăn lại, chị có biết hôm đó cảnh sát trốn đi đâu hết rồi không?

Hứa Tư lắc đầu, không biết Trương Khác quan tâm tới những việc này làm gì.

- Hôm đó gần một trăm công nhân viên của Tân Quang tụ tập trước quảng trường chính phủ, kháng nghị nhà máy mới qua xa, khiến công nhân đi làm không thuận tiện, mà sau khi nhà máy mới xây lên, lại thiếu tài chính hoạt động. Hôm đó quá nửa cảnh sát giao thông bị điều tới duy trì trật tự, cho nên không ai kịp ngăn chiếc xe gây tai nạn lại.

- Ồ.

Hứa Tư mặc dù cảm thấy đáng tiếc, nhưng không biết vì sao Trương Khác đột ngột nhắc tới điều này.

- Chính phủ khu Thành Nam quyết tâm đưa nhà máy ô nhiễm ra khỏi thành phố là chuyện tốt, nhưng chuyện tốt làm không thấu triệt, để lại biết bao hậu họa ...

Trương Khác nhớ tới Chỉ Đồng, cho dù Từ Học Bình không truy cứu, thành phố cũng phải xử lý kẻ liên quan còn dễ ăn nói với ông, chẳng biết chính phủ Thành Nam có vì chuyện này mà hoảng loạn bất an không.

Chu Phu Minh, Đường Học Khiêm quan mới nhậm chức, làm như thế vừa lấy lòng Từ Học Bình, cũng có thể dọn ra ghế trống, đúng là cách vẹn cả đôi đường.

Trương Khác cười, nói với Hứa Tư:

- Chẳng phải chị đồng ý giúp em làm việc sao?
- Việc gì?
- Giúp em thu thập tài liệu về nhà máy Tân Quang.
- Cậu muốn biết những cái đó làm gì?

Hứa Tư không hiểu hỏi:

- Điều tra xã hội.

Trương Khác biết nói hết toan tính ra, Hứa Tư khó mà tiêu hóa ngay được, cho nên bịa bừa một cái cớ:

- Bài tập trường học bố trí, chị giúp em hoàn thành nhé.

Xe đi qua nhà máy giấy, tới xưởng cơ khí, lại một đồng người nữa chen lên, không nghĩ chuyện nhà máy nữa, tâm tư Trương Khác quay trở lại người Hứa Tư.

Trương Khác không ngờ gặp được vận đào hoa, gần như được ôm lấy cơ thể mềm mại của Hứa Tư, nửa dưới kề sát nhau, chỉ cách hai lớp vải mỏng, có thể cảm giác được hơi ấm trên cơ thể cô, muốn lui lại một bước cũng không có không gian, tay Hứa Tư ép sát vào lồng ngực.

Hứa Tư đi dầy cao gót, hai người đứng đối diện nhau, chỉ cách chưa tới 10 cm, hai người đều hơi quay mặt đi, nhưng hơi thở nóng hổi vẫn phả vào tai, làm lòng ngứa ngáy, chỉ cần cúi đầu xuống là nhìn thấy khe vú sâu thẳm, trắng lóa mắt.

- Chị Hứa Tư.

Trương Khác khẽ gọi một tiếng.

Hứa Tư quay đầu qua, rồi ánh mắt lại hốt hoảng né tránh, gò má ửng hồng.

Trương Khác không chế không được cảm giác của thân thể, muốn phía dưới không có phản ứng gì là không thể, dán sát lên bụng dưới mềm của Hứa Tư, chạm vào rồi lại bật ra, Trương Khác không dám nhúc nhích, sợ Hứa Tư hiểu lầm, cứ dí vào người cô như vậy, nói thực lòng nếu là bất kỳ cô gái xinh nào khác vô tình gặp trên xe buýt, y chẳng ngại ngần hưởng thụ một phen, với Hứa Tư thì khác, y không muốn làm thế, y không muốn lợi dụng hoàn cảnh cô không mong muốn này.

Hứa Tư nhú mào, đưa tay ra nhéo hông y một cái:

- Đang nghĩ cái gì đấy?

Trương Khác hé môi hít khí, cố gắng dịch mông về phía sau:

- Em không nghĩ vậy, tại không chế không nổi, chị không biết chị quyền rũ đến thế nào à?

Hứa Tư tay lại tăng thêm sức, Trương Khác vội vàng xin tha, lúc này người đằng sau chật ních, không cho y lùi lại. Hứa Tư cau mày, tới tai cũng đỏ như máu, đẹp tới mức làm Trương Khác choáng váng, hai tay Hứa Tư chống lên bụng Trương Khác, miệng nói:

- Không ngờ cậu còn có cơ bụng đấy.

Bầu ngực nảy nở của cô lúc này áp sát vào lòng Trương Khác, y cười méo miệng:

- Chị còn tâm tư để ý tới cái đó à?

Thời đó tình hình đường xá không được như ý, xe hơi xóc một cái là người xô cả vào nhau, làm phần dưới hai người thi thoảng lại đụng vào nhau, tạo nên kích thích dâm mê. cảm giác cơ thể nóng ran, Hứa Tư quay đầu đi, Trương Khác không dám nói những lời khiêu khích nữa, tình dục của y đã bị Hứa Tư khơi lên, y lo cơ thể mãi cảm tuổi 16 chịu không nổi.

Khó khăn lắm mới chống đỡ được tới Sa Điền, Trương Khác theo Hứa Tư xuống xe, ráng hồng trên mặt Hứa Tư còn chưa tan hết:

- Cậu xuống làm cái gì?

- Nóng quá, em mua *** nước lạnh để hạ hỏa.

Mắt thì cứ dán vào người Hứa Tư.

- Vậy tôi về trước nhé?

- Đi mau, đi mau, thứ lửa này chẳng phải chị khơi lên sao? Nếu chị không đi, làm sao nó dịu xuống được.

Hứa Tư giơ tay lên làm bộ muốn đánh, Trương Khác cười tránh đi, kéo tay Hứa Tư đi mua nước giải khát, nhưng nghe thấy đằng sau có người gọi:

- Tiểu Tư.

Quay đầu nhìn lại thấy Hứa Hải Sơn cha Hứa Tư từ trên xe chen xuống:

- Vừa rồi ở trên xe gọi con, con không nghe thấy sao?

- Ba có gọi con à?

Hứa Tư ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế, ba lên xe từ trạm cơ khí, cậu con thấy con và cậu bạn nhỏ này, gọi mấy tiếng mà con không trả lời. Xe quá đông, ba không chen xuống dưới được. Lúc đó con đang nghĩ gì mà ngăn ra vậy?

Lúc đó Trương Khác bầy hồn bị Hứa Tư lấy mất sáu, cực lực không chế bản thân, không ngờ Hứa Tư cũng không nghe thấy cậu của cô gọi, liền quay sang nhìn, thấy hai gò má của cô đỏ au, tránh ánh mắt đầy thâm ý của y:

- Con tìm được Trương Khác rồi, lúc đó đang nói chuyện với cậu ấy, không nghe thấy mọi người gọi, chắc là xe quá ồn ào.

- Cậu bạn nhỏ, ra cháu đúng là học sinh mà Tiểu Tư nhà tôi dạy à?

Hứa Hải Sơn nhiệt tình bắt tay Trương Khác:

- Không có cháu cho vay tiền, chuyện Tiểu Tư còn chưa biết phải làm sao đây.

- Chị Hứa Tư đồng ý tiếp tục dạy kèm cho cháu, chuyện của chị ấy là chuyện của cháu, nếu không thành tích của cháu sụt giảm, cha mẹ cháu sẽ quát mắng chết thôi.

Trương Khác nói như thật.

- Khà khà, Tiểu Tư khi học cao trung thành tích tốt lắm, luôn xếp thứ hạng đầu của lớp.

Hứa Hải Sơn tự hào nói:

- Tối nhà tôi chơi, ăn bữa cơm rồi đi nhé?

- Điều này ...

- Vừa rồi còn luôn miệng chị Hứa Tư, giờ lại chê nhà chị Hứa Tư không có cái gì ngon hả?

Đôi mắt long lanh của Hứa Tư dưới ánh tịch dương đẹp vô song.

- Vậy em phải gọi điện về nhà trước đã, mẹ em đang mong em về nhà ăn tối ...

Trương Khác không muốn chia cách Hứa Tư, như đôi tình nhân đang đắm chìm trong yêu đương cuồng nhiệt. Trước mặt cha, Hứa Tư tự nhiên khoát tay Trương Khác, kéo y tới trạm điện thoại công công, nhìn y gọi điện về nhà.

Cánh tay Trương Khác bị cánh tay mềm của Hứa Tư kẹp lấy, quay số điện thoại mà lòng tơ tưởng đầu đầu, mẹ ở đâu kia a lô tới mấy tiếng mới tỉnh lại:

- Mẹ, con là Trương Khác, cô giáo Hứa giữ con lại ăn cơm tối, con về muộn một chút.

- Cô giáo Hứa nào? Trong nhà có khác tối này, con đoán xem là ai?

Chưa đợi mẹ nói xong điện thoại đã bị người khác cướp mất, đối phương lại chẳng nói gì, chỉ khẽ vỗ bàn.

- A Chỉ Đồng, là Chỉ Đồng phải không?

Nghe thấy tiếng vỗ bàn càng lúc càng nhanh bên kia, Trương Khác mừng rỡ nói:

- Chỉ Đồng, anh Tiểu Khác về nhà ngay đây, em đợi một chút nhé.

36. Chương 36: Tạ Văn Tình Bất Ngờ Tới Thăm

Không ngờ Chỉ Đồng lại tới Hải Châu vào lúc này, Trương Khác hưng phấn đặt điện thoại xuống, áy náy nói với Hứa Tư:

- Chị Hứa Tư, trong nhà em có khách tới, không thể không về, mai em tới tìm chị.

- Về đi.

Hứa Tư cười thông cảm:

- Ngày mai chị Hứa Tư còn phải đi tìm việc làm, lần sau mời cậu ăn cơm.

Nghe thấy Hứa Tư định đi tìm việc, biết ngay cô không coi lời mình là thật, Trương Khác cười khổ ai bảo mình ít tuổi, chắc cô ấy chỉ coi mình như đứa em trai tính nghịch, lòng hơi dỗi nên chẳng muốn giải thích thêm, chỉ nói:

- Vừa mới về, hay chị nghỉ vài ngày trước đã, chuyện điều tra xã hội, nhờ làm giúp em.

Hứa Tư nguyệt y một cái:

- Rảnh sẽ làm.

Trương Khác không biết Hứa Tư có nghiêm túc điều tra nhà máy Tân Quang không, lúc này chỉ đành chào Hứa Hải Sơn rồi bắt một chiếc taxi về nhà.

Xuống taxi một cái, Trương Khác chạy vội lên lầu, vừa mới vào nhà liền bế Tiểu Chỉ Đồng nhào vào lòng, thơm chụt lên gò má phẩn, rồi Tạ Văn Tình ngồi trên ghế sofa, chào mẹ xong liền hỏi:

- Chị Văn Tình, sao hôm nay chị lại tới Hải Châu.

- Lần này chị tới ngừng nghiệp vụ ở Hải Châu, Chỉ Đồng nghe thấy chị tới Hải Châu liền chui vào xe không chịu xuống, cho nên vừa tới đây, chị liền tới nhà em trước.

Tạ Văn Tình đuổi Tạ Chiêm ra khỏi Hải Dụ mới phát hiện ra công ti đã thủng lỗ chỗ như tổ ong, không thể không thu hẹp nghiệp vụ tiến hành đại chỉnh đốn.

Từ sau khi xảy ra tai nạn kia, văn phòng Hải Châu càng hỗn loạn, nhân viên đã nghỉ gần hết, Tạ Văn Tình muốn ngừng nghiệp vụ nơi này trước, hướng chỉ đặt chân tới vùng đất này, tim cô lại đau nhói.

Trương Khác đương nhiên hiểu chuyện đó, nhưng không hi vọng cô đóng cửa văn phòng Hải Châu, tiếc nuối nói:

- Ài, em còn tưởng chị có văn phòng ở Hải Châu, có thể thường xuyên đưa Chỉ Đồng tới thăm em ... Có điều vẫn may, năm thứ nhất bài tập không nhiều lắm, em vẫn có thể thường xuyên bỏ thời gian lên tỉnh thăm Chỉ Đồng.

Tạ Văn Tình nghe vậy hơi thất thần, nhìn Chỉ Đồng ôm chặt lấy cổ Trương Khác, nghĩ: Muốn để Chỉ Đồng nói lại, hoàn toàn trừ bỏ tâm lý sợ hãi do tai nạn kia mang tới, Tiểu Khác chắc chắn là người giúp đỡ được nhiều nhất, nhưng Tiểu Khác lên cao trung rồi, học tập sẽ rất căng thẳng, không thể thường xuyên lên tỉnh thành được.

Trước đó Văn Tình chỉ một lòng muốn đóng cửa văn phòng Hải Châu, sau này khỏi cần phải tới vùng đất đau thương này nữa, nhưng nghe lời Trương Khác lại do dự, dù sao với Chỉ Đồng mà nói, đó không phải là quyết định tốt nhất:

- Người ở văn phòng đều rút cả rồi, muốn không đóng cửa cũng không được, có điều chị vẫn có thể thường xuyên đưa Chỉ Đồng tới thăm em.

Trương Khác thấy Văn Tình không còn kiên quyết đóng cửa văn phòng nữa, liền thuận theo ý cô nói:

- Em có một người bạn đang tìm công việc, vốn định giới thiệu cho chị, giờ đành thôi vậy...

- Bạn gì?

Lương Cách Trân luôn quấn rất chặt chuyện kết bạn của con trai:

- Nói cứ như người lớn vậy, còn muốn giúp bạn tìm việc, con cứ học tập cho tốt trước đã, đừng kết bạn lung tung.

Tạ Văn Tình cười nhẹ:

- Tiểu Khác làm việc rất có chừng mực, nhìn biểu hiện của em nó hơn tháng qua, chỉ e người trưởng thành chúng ta chẳng so được, ông nội Chỉ Đồng còn nói, Tiểu Khác lớn lên sẽ có tiền đồ lớn.

Rồi quay sang nói với Trương Khác:

- Vậy để chị suy nghĩ.

Trương Khác hơi tiếc, Tạ Văn Tình chỉ nói để suy nghĩ, chứ không nói gặp bạn mình rồi mới nghĩ, có thể thấy cô không thay đổi suy nghĩ.

Cha có chuyện xã giao, Trương Khác và mẹ cùng Tạ Văn Tình, Chỉ Đồng tới nhà hàng ăn tối, rồi về nhà nói chuyện tới khuya, chỉ là có mẹ ở bên cạnh, không tiện nói chuyện công ty, lúc Tạ Văn Tình chào đi về, Chỉ Đồng không chịu, vừa dỗ vừa dọa mãi mới chịu buông tay, áo Trương Khác bị cô bé làm nhăn nhúm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Văn Tình lại đưa Chỉ Đồng tới nhà, nói với Trương Khác:

- Chị gặp bạn em được không?

Cô tẩy Chỉ Đồng quyền luyện Trương Khác như thế, muốn con mau nói lại, thì phải thường tới Hải Châu, dù không phát triển nghiệp vụ nơi này, thì giữ lại văn phòng cũng được.

Trương Khác không ngờ qua một đêm chuyện lại đổi chiều, chắc chắn vì Tiểu Chỉ Đồng nên chị Văn Tình mới thay đổi.

Nhà Hứa Tư không có điện thoại, phải gọi tới cửa hàng tạp hóa đầu ngõ nhà cô, nhờ người đi tìm Hứa Tư. Trương Khác nhớ hôm qua Hứa Tư nói muốn đi tìm việc, sợ cô đã rời nhà rồi, như thế thì chỉ đành tới chợ lao động mà tìm.

Hải Châu chỉ có một cái chợ lao động nhỏ, chủ yếu để phục vụ cho công nhân viên bị tình giảm từ xí nghiệp trong mấy năm qua.

- Mới sáng sớm đã có việc gì thế?

Hứa Tư hơi thở gấp, thời đó phí điện thoại không phải rẻ, cho nên Hứa Tư phải chạy thật nhanh từ nhà ra đầu ngõ, khi nói chuyện còn chưa thở đều.

- Chuyện công việc của chị, sáng chỉ bỏ chút thời gian ra, gặp mặt thấy hợp thì quyết định.

Hứa Tư không tin lời Trương Khác cho lắm:

- Hôm qua tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, cậu giúp tôi tìm được việc gì cơ chứ?

Công việc của Hứa Tư đương nhiên không thành vấn đề, chú vừa chuyển công ty lên thành phố, đang bận tới mất, tùy tiện thêm một người quá đơn giản, quan trọng là Trương Khác có tính toán khác.

- Bao nhiêu chuyện không thể đã xảy ra rồi, chị tin em một lần nữa đi.

Trương Khác không nói nhiều, hẹn 9 giờ tới cửa hàng KFC gặp mặt liền cúp điện thoại, bế Chỉ Đồng về phòng khách.

Lương Cách Trân và Tạ Văn Tình nói chuyện ở phòng khách, thấy Trương Khác gọi điện xong, nói:

- Con được mấy tuổi đầu mà đã muốn giúp bạn tìm việc? Người này có đáng tin không? Công ty của chị Văn Tình con không thể tùy tiện giới thiệu người vào được.

Trương Khác đặt Chỉ Đồng lên đầu gối, nói Tạ Văn Tình:

- Chị thấy em có đáng tin không?

Tạ Văn Tình mỉm cười:

- Vốn định đóng cửa văn phòng bên này, rất nhiều nghiệp vụ đã bỏ, chẳng còn lại mấy việc, giữ lại văn phòng chỉ là để có cái cớ cho Chỉ Đồng tới thăm anh Tiểu Khác, em làm việc chị yên tâm.

Xưng hô đúng là loạn, Trương Khác thấy gọi cô là dì Tạ càng hợp ý Tạ Văn Tình hơn, nhưng Tạ Văn Tình vừa tròn 30, phong vận rực rỡ, chính vào độ tuổi hoàng kim toàn thân tỏa ra sự quyến rũ thành thực, y không gọi nổi, đâm ra mẹ thì gọi là chị, con lại gọi là em, loạn!

Hẹn Hứa Tư vào lúc 9 giờ, vẫn còn sớm, Trương Khác còn rất nhiều suy nghĩ muốn phải trao đổi trước với Tạ Văn Tình.

Trương Khác bế Chỉ Đồng xuống lầu, nhìn Tạ Văn Tình ở đằng sau nói:

- Cty Hải Dụ có được quy mô ngày nay không phải là dễ, em biết hiện nay công tay có chút khó khăn, nhưng đều chỉ là tạm thời, chỉ cần chị cố quyết tâm, em tin chị mau chóng chính đồn được không tin. Đương nhiên

em cũng hiểu chị bỏ nghiệp vụ ở Hải Châu là vì sao, có điều cơ sở tốt như thế không tận dụng, em vẫn thấy có chút đáng tiếc, nếu như chị tin em.

Trương Khác nói tới đây thì dừng lại, nhìn vào mắt Tạ Văn Tình, biết kiến nghị này ngoài dự liệu của cô:

- Em có thể tận dụng nguồn lực này không?

Tạ Văn Tình không muốn thấy lại nơi xảy ra tai nạn làm người ta tan nát cõi lòng đó, bảo lái xe tránh khỏi Phố Bắc.

Tạ Văn Tình nghe Trương Khác nói vậy, lòng có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì chẳng thấy có gì đặc biệt, Trương Khác vốn mang lại cho người khác cảm giác không giống thiếu niên bình thường.

Chính y là người đầu tiên phát hiện ra vấn đề của công ty là ở Tạ Chiêm, cũng chính y bày kế đuổi Tạ Chiêm khỏi công ty, Tạ Văn Tình lần này tới đây cũng là muốn tìm Trương Khác bàn chuyện công ty.

Tạ Văn Tình bẻ lấy Chỉ Đồng, thấy vẻ mặt Trương Khác rất nghiêm túc, hỏi:

- Vậy em định tận dụng thế nào.

- Công ty Hải Dụ có phải từng định lập mạng kỹ thuật số.

Tạ Văn Tình buồn bã lắc đầu:

- Đừng nhắc tới cái đó, hiện giờ công ty hỗn loạn, gần như tất cả các nghiệp vụ đều đã ngưng trệ rồi.

37. Chương 37: Cứ Giao Cho Em Làm

Chị Văn Tình chắc hiểu toàn tình cuối năm khai thông mạng thông tin kỹ thuật số có nghĩa là gì, thời đại tín hiệu analog đã kết thúc rồi. Tình hình ở thành phố khác em không rõ lắm, nhưng ở Hải Châu, chưa có công ty thông tin nào ý thức được điều này. Không có cơ sở của công ty chị, em, một thiếu niên mới vào cao trung, không thể dám phán làm đại lý cho bất kỳ công ty di động kỹ thuật số nào.

Tạ Văn Tình hơn một tháng qua nỗ lực làm quen với nghiệp vụ công ty, tin rằng cô hiểu về thời cơ thương nghiệp thông tin kỹ thuật số trong nước:

- Tận dụng cơ sở của công ty ra sao, chỉ là phương diện rất nhỏ.

Tạ Văn Tình bật cười:

- Đúng là mãi mãi chẳng hiểu nổi trong đầu em chứa cái gì, nhưng văn phòng giờ chỉ là cái xác không, tài chính công ty hiện nay rất eo hẹp, lại chẳng có người để dùng, tài nguyên thực sự mà em có thể lợi dụng được rất có hạn đấy.

- Đường giây tiêu thụ không phải là điểm cuối của thị trường, chỉ cần công tác làm cho tốt, tài chính sẽ không có vấn đề lớn. Về nhòk

- Chuyện này tạm thời không vội nói với chị.

Trương Khác vẫy tay gọi Hứa Tư, Hứa Tư cung ngồi dựa vào cửa sổ, chiếc quần jean bị kéo căng bó chặt lấy cặp đùi tròn khỗ khoắn:

- Cha Chỉ Đồng gặp tai nạn ở Hải Châu, nên chị Văn Tình muốn rút nghiệp vụ ở bên này, ông nội Chỉ Đồng kỳ thực là bí thư chính pháp ủy Từ Học Bình chủ quản vụ án Đinh Hương Sơn.

Miệng Hứa Tư há hốc, không tin nổi:

- Tổ chuyên án không khởi tố tôi là do ...

Cô thấy cổ họng mình khô khốc:

- Vì sao ông ấy giúp tôi?

Trong việc này có ảnh hưởng của Từ Học Bình, nhưng quan trọng nhất là tổ chuyên án tin vào lời khai của Trương Khác.

Trương Khác đương nhiên không nói thật:

- Vấn đề của chị không nghiêm trọng, em xin với bác Từ vài câu. Em đã nói không để chị bị tổn thương nữa, đương nhiên không phải chỉ nói cho có.

Lời này trước kia Trương Khác đã nói, Hứa Tư có lẽ có chút cảm động, cũng chỉ có chút xịu thôi, cô chưa từng nghĩ tới một thiếu niên 16 tuổi có thể bảo vệ gì được ình. Lúc này cô lại có chút bối rối, thầm nghĩ tin y cũng chẳng sao.

Trương Khác tiếp tục nói:

- Khi tai nạn Chỉ Đồng cũng có mặt nên bị hoảng sợ, tới giờ cũng không chịu nói chuyện ...

Trương Khác không nói mình cứu Chỉ Đồng, nói nhiều sẽ tạo thành cảm giác dựa ơn đòi hỏi.

- Vậy tai nạn kia có liên quan kia có liên quan gì tới thu thập tài liệu nhà máy giấy.

- Thì nó chính là tai nạn do công nhân nhà máy giấy đi kiến nghị dẫn tới thiếu cảnh sát em nói hôm qua đó. À, đương nhiên thu thập tài liệu không phải vì truy cứu trách nhiệm. Nhiều nhân tố hợp lại tạo ra tai nạn đó, chẳng có gì để truy cứu, chỉ đơn thuần là thu thập tài liệu mà thôi, đương nhiên cũng không cần quá gấp, dù sao hiện giờ chúng ta chưa có thời gian đi làm chuyện đó.

Trương Khác nhìn quanh rồi đổi chủ đề:

- Chị nhìn xem chỗ này trống không, gần như chẳng còn cái gì, hai tháng sau còn phải trả tiền thuê phong, nhưng bản thân công ty Hải Du đã là nguồn tài nguyên rồi, em hi vọng có thể tận dụng nó, cũng để giúp chị Hứa Tư mau chóng trả số tiền nợ người ta..

- Nhưng...

Nghĩ tới vấn đề thực tế, Hứa Tư lại bắt đầu lo lắng.

- Không nhưng gì cả, chị lấy đâu ra lắm nhưng thế.

Trương Khác cắt ngang lời Hứa Tư:

- Tất cả phải bắt đầu từ đầu, trước tiên là quét dọn nơi này, sau đó là tuyển vài nhân viên ...

Trương Khác móc túi ra ba tờ tiền nhàu nhĩ:

- Trên người em chỉ có 300 đồng, túi chị có bao nhiêu?

Hứa Tư đỏ mặt, lấy từ túi sách ra mấy đồng mười tệ, giọng rất nhỏ:

- Tôi chỉ có chừng này thôi.

- Chị tới Nhật báo Hải Châu, đăng quảng cáo tuyển người, một cần vụ, một tài vụ, hai nghiệp vụ, một mẫu tin tâm trung tốn 50 đồng, 300 đồng xem ra không thể tìm được vị trí tốt rồi ...

Về xấu hổ của Hứa Tư đáng yêu chết người, Trương Khác cố lắm mới không làm gì bậy bạ, nhét 300 vào trong tay Hứa Tư:

- Công việc ban đầu của chị Hứa Tư lương bao nhiêu?
- Một tháng năm sáu trăm, vậy là đủ rồi.
- Được, quảng cáo đăng đài ngộ cần cụ 100, tài vụ 800, nghiệp vụ 100, cuối năm có thưởng..
- Cao vậy sao?

Cha Hứa Tư là công nhân kỹ thuật cao cấp, cả lương cả thưởng và các loại phúc lợi cộng vào mỗi tháng chưa tới 500 đồng, cuối năm được phát thưởng 1 tháng lương đã vui lắm rồi.

- Đảm bảo phải có cần vụ tốt nhất, tài vụ xuất sắc nhất, nghiệp vụ ưu tú nhất tôi đăng ký, không có đài ngộ tốt thì sao được?

Trương Khác biết trong lòng Hứa Tư có rất nhiều nghi vấn, cứ giục cô mau đi đăng quảng cáo.

Hứa Tư đầy một bụng hoang mang, trừ vài cái bàn làm việc ra chẳng có thứ gì, không có tài chính lưu động, cũng chẳng có nghiệp vụ để làm, vậy mà cứ tuyển người ta vào, lương tháng này cũng chưa biết lấy đâu ra mà trả, liệu có quá khinh suất?

Văn phòng tuy hai tháng nữa mới phải trả tiền thuê, nhưng mỗi tháng tiền điện nước cũng không phải là ít, vậy mà Trương Khác hoàn toàn không lo.

Hứa Tư thực sự rất hoài nghi cái gọi là thái độ nghiêm túc của Trương Khác, cứ mơ mơ hồ hồ bị y đẩy ra ngoài.

Tòa nhà của nhật báo Hải Châu kề sát bên cạnh, chưa tới một tiếng, Hứa Tư đã làm xong chuyện quảng cáo tuyển người, đi về phòng làm việc.

Lúc này trong văn phòng không chỉ có một mình Trương Khác, còn có hai phụ nữ đang lau kính quét sàn:

- Tránh ra một chút ...

Một người xách thùng nước từ sau lưng Hứa Tư đi tới, vắt vãi trong thùng, rồi bắt đầu lau bàn làm việc.

Trương Khác đang cùng một người trung niên thấp giọng trò chuyện, nhìn thấy Hứa Tư đi vào, liền nói:

- Chị Hứa Tư, đây là giám đốc Trương của hãng in ấn Đinh Minh, chỉ cần về sau văn phòng có nghiệp vụ in ấn là sẽ giao cho họ, giám đốc Trương đồng ý in miễn phí cho chúng ta hai bộ danh thiếp thử hiệu quả ... Giám đốc Trương, đây là chị Hứa Tư, giám đốc văn phòng công ty Hải Dụ tại Hải Châu.

Giám đốc Trương thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Hứa Tư, ngẩn ra mất một lúc mới luống cuống móc trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho cô. Lúc này người lau bàn đi tới, Trương Khác tiếp tục giới thiệu:

- Chị Hứa Tư, đây là tổ trưởng Chu của dịch vụ Phú Dân, tổ trưởng Chu đồng ý lần này dọn dẹp miễn phí, nếu chị hài lòng, hi vọng mỗi tuần quét dọn văn phòng sẽ do giao cho công ty bọn họ làm, đây là bảng giá của công ty dịch vụ Phú Dân.

Hứa Tư há mồm ra, muốn nói gì đó nhưng bị Trương Khác dùng ánh mắt ngăn lại.

Hứa Tư dù sao cũng đã đi làm từng trải rồi, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười tươi tán nói:

- Tổ trưởng Chu dọn dẹp xong chúng ta bàn chuyện nhé.

Rồi bảo giám đốc Trương:

- Chuyện danh thiếp mời tới phòng tôi bàn bạc.

Lấy danh thiếp Tạ Văn Tình để lại đưa cho giám đốc Trương, rồi tiễn hắt đi, quay về thấy ba người đang vắt vãi dọn dẹp bên ngoài, Hứa Tư nhìn Trương chăm chăm Trương Khác, khuôn mặt non nớt, ánh mắt lại giảo hoạt, thấp giọng nói:

- Cậu lại lừa người ta tới đây à?

- Sao chị nói là “lại”?

Trương Khác ngoeo đầu sang, thấy Hứa Tư chỉ tay vào bản thân với vẻ tội nghiệp, bật cười:

- Chị giao in ấn cho Đình Minh, dọn dẹp cho Phú Dân làm, thế còn gọi là lừa gạt sao?

39. Chương 39: Đại Lý Di Động

- Lên thuyền giặc của cậu, chẳng biết phải xuống thế nào đây.

Hứa Tư thở dài bất lực:

- Cha tôi bảo lát nữa mời cậu tối nhà ăn cơm, cậu cho vay nhiều tiền như thế, người nhà tôi đều rất bất an.

Một chú nhóc lơ cỡ ôm 12 vạn đồng để lại rồi bỏ đi, đổi lại là bất kỳ ai cũng không yên tâm. Trương Khác nghĩ vạn sự khởi đầu nan, hôm nay chẳng làm hết việc được, dù sao chỉ cần ở cùng Hứa Tư, đi đâu cũng được.

Tối 3h 30 người của Phú Dân mới dọn dẹp xong văn phòng, cửa sổ sáng bóng, sàn nhà không dính chút bụi, quả thực có dáng vẻ văn phòng công ty lớn, khi đó Tân Hải Thông là một trong cổ ít cao ốc cho thuê cao cấp ở Hải Châu mà lại. Tiếp đó hẹn lần sau tối quét dọn sẽ bàn hợp đồng, đối phương hoàn toàn không nghĩ nhiều, đồng ý rồi đi.

Quyết định tối nhà Hứa Tư ăn tối, trước khi rời Tân Hải Thông, Hứa Tư gọi điện cho cửa hàng tạp hóa đầu ngõ, năm phút sau mẹ cô mới nhận điện, liền nói với nhà là sẽ dẫn Trương Khác về ăn cơm.

Xe đạp của Hứa Tư ghi đông rất trơn, Trương Khác thiếu chút nữa đâm vào lề đường, Hứa Tư hoảng sợ không dám để Trương Khác chở mình nữa.

Trương Khác cao hơn Hứa Tư nửa cái đầu, ngồi đằng sau, nhìn hông Hứa Tư uốn éo, chiếc áo hoa bó sát lấy eo hồng nhỏ nhưng không hề cảm giác gầy gò, thỉnh thoảng chiếc áo kéo lên, lộ ra làn da trơn mịn như ngọc, nhìn đường nét nổi tiếp giữa hông và eo Hứa Tư, ngửi mùi da thịt tỏa ra, làm Trương Khác lòng nao nao, hỏi Hứa Tư:

- Tay không có chỗ để, ôm eo chị được không?

Hứa Tư không thèm đáp lời y, Trương Khác cũng không dám sờ sàng.

Tối nhà Hứa Tư không có ai ở nhà, đoán chừng đi mua thức ăn rồi, đẩy cửa vào sân, Hứa Tư lấy quạt điện ra, vẩy tinh dầu hoa lên cánh quạt, hương hoa lải tủa ra ngào ngạt. Trương Khác liếc thấy ở cuối sân có giàn nho, mùa này nho còn xanh, chạy tới muốn hái một quả nhưng không hái được.

Hứa Tư cười khúc khích, bệ một cái ghế tới, đứng lên, vẫn còn cách giàn nho một khoảng, phải nhón chân lên, Trương Khác ở phía dưới nhìn qua mép áo thấy rõ ràng dưới sườn trái của cô có một cái nốt ruồi.

- Nho còn xanh ăn sao được, ê răng thì sao?

Mẹ Hứa Tư đẩy cửa đi vào, tay xách làn thức ăn:

- Còn tới vườn nhà thím ba xem xem, nho nhà thím ấy chín sớm, nếu biết thích ăn nho, mẹ đã mua một chút ở chợ rồi, chỉ mua ít hạnh, không biết cậu ấy có thích ăn không?

Trương Khác cười, gọi mẹ Hứa Tư là thím, mẹ Hứa Tư nói vài câu rồi đi chuẩn bị bữa tối, Trương Khác để Hứa Tư tiếp tục hái nho xanh, nói:

- Em thích ăn nho xanh.

Rồi tiếp tục đứng dưới nhìn say sưa, chẳng biết có phải nhìn nho không.

- Tôi không đủ cao, cậu cao hơn lên hái đi.

Hứa Tư vịn cánh tay Trương Khác nhảy xuống, Trương Khác trèo lên ghế, hái một chùm nho xanh, cúi xuống đưa cho Hứa Tư, cổ áo Hứa Tư bẻ ra ngoài, nhìn thấy khe hở giữa hai mép vú trắng muốt, không kìm được lại quay đầu nhìn cái nữa, nhưng bị Hứa Tư gõ ột cái.

Trương Khác cười đưa nho cho Hứa Tư rửa, tới lúc ăn cơm đúng là ê rằng không ăn nổi cơm, mẹ Hứa Tư cười mắng Hứa Tư không nên cho Trương Khác ăn nho xanh như vậy.

Hứa Tư đem chuyện có được việc làm nói ra, nhưng không nói kỹ, cha mẹ Hứa Tư cảm kích vô cùng, trước khi về, cha mẹ Hứa Tư muốn Trương Khác mang con ba ba về, thời đó ba ba cũng không phải rẻ, mang về chẳng biết phải giải thích ra sao, cha mẹ Hứa Tư nhất định muốn y mang cái gì về, Trương Khác đành báo Hứa Tư giúp hái thêm vài chùm nho.

Ngày hôm sau khi Trương Khác tới văn phòng thì Hứa Tư đã bận rộn làm việc rồi, ở góc văn phòng bày mấy bồn quân tử lan, làm cả văn phòng sạch sẽ dào dạt sức sống, chậu hoa đều do Hứa Tư dùng xe đạp của mình chuyển từ vườn tới.

Hứa Tư hôm nay mặc trang phục nữ nhân viên điển hình, áo sơ mi ngắn tay màu xám kẻ ca rô, váy bó màu xanh, đôi tất lụa dài, nhưng trong mắt Trương Khác còn thua xa cảm giác làn da cô mang lại, mái tóc dài được dùng cái trâm nhựa màu hổ phách cài sau đầu, trông thành thực hơn rất nhiều.

Trương Khác đi tới gỡ cái kính to sù sụ gọng đen trên sống mũi Hứa Tư xuống:

- Trông không được tự nhiên.

Y giơ lên trước mặt xem, thì ra là kính không độ, nhìn chăm chú Hứa Tư một lúc, cười khì, trả kính lại cho cô.

Ánh mắt Trương Khác làm người ta bối rối, Hứa Tư biết cách ăn mặc của mình hôm nay có chút quái dị, đeo kính lên, thấy Trương Khác vẫn nhìn mình chăm chăm, lại còn chống cằm chuẩn bị ở lý ra đó, lườm y một cái:

- Không có việc làm thì đừng ở đây vướng víu tôi.

- Cái lườm đó còn có chút mùi vị quen thuộc.

Trương Khác ngồi xuống trước mặt Hứa Tư:

- Nếu em không nói với chị thì chị biết phải làm gì không?

Chuyện tận dụng mạng lưới tiêu thụ của Hải Dự bước vào kinh doanh công cụ thông tấn chẳng phải là Trương Khác chỉ nói cho vui, y tận dụng thời gian nghỉ hè, thu thập4 te * bước

Cô cũng rất chú tâm tới việc Trương Khác ra nước ngoài học, hiện giờ con cháu cán bộ ra nước ngoài thành trào lưu thịnh hành, tuổi tác ra nước ngoài cũng ngày càng nhỏ, con cái anh không ra nước ngoài đọc sách, ở trong cơ quan không ngẩng đầu lên được.

Trương Khác tính đợi tối gọi điện cho Chỉ Đồng, phải nói với chị Văn Tình, tránh chị để lộ. Đặt cặp lên tủ, muốn mò vào bếp xem có cái gì ăn không.

- Tiểu Khác, Tiểu Thanh gọi điện tìm con năm sáu lần rồi, còn tới đợi con một tiếng, tìm con suốt cả ngày, con có gọi điện cho nó không hả?

Trương Khác ngạc nhiên quay đầu lại:

- Bạn ấy có nói chuyện gì không?

- Ngày ngày trường học chẳng phải công bố chia lớp sao? Đường Thanh hẹn con về trường xem danh sách, chẳng thấy bóng dáng con đâu, con có biết mình ở lớp nào không?

- Ồ, quên bég mắt.

Trương Khác nói quên là chỉ thế thôi, chứ y chẳng muốn về trường học xem, huống chi mai đi học cũng biết kết quả, không hợp ý thì xin chuyển:

- Hỏi Đường Thanh là biết thôi mà.

Trương Khác nhắc điện thoại lên gọi cho Đường Thanh, cô bé này đợi mình cả ngày không được, nói không chừng đang giận. Hình như tối hôm kia nói chuyện điện thoại, Đường Thanh rủ cùng về trường xem chia lớp, mình cũng không nhận lời. Điện thoại chỉ “tu” một tiếng là đã có người nhắc lên.

- Trương Khác, mình tìm bạn cả ngày đó, có biết bạn lớp nào không?

Đường Thanh ở phía bên kia nóng vội nói.

- Bạn lớp nào.

- Lớp số 10.

- Vậy thì mình cũng lớp số 10.

- Í, sao bạn biết?

Đường Thanh không sao tin nổi, một lúc sau tự cho rằng mình đã nghĩ ra lý do:

- Hừm, mình bảo Đỗ Phi rồi, không được nói với bạn.

- Mình còn chưa gọi điện cho Đỗ Phi, mình đoán đấy.

- Sao bạn đoán trúng được?

Đường Thanh ngạc nhiên hỏi.

- Điều này có gì khó đoán đâu, mình còn biết Đỗ Phi cũng lớp số 10, bạn là thiên kim thị trưởng Đường, Đỗ Phi là công tử của thư ký Đỗ, mình là công tử của thư ký trưởng Trương, ba chúng ta đều chọn khoa văn, tất nhiên phải vào lớp tốt nhất ...

Kỳ thực y đoán ra là từ ngữ khí không tìm được hưng phấn của Đường Thanh, sau đó mới xét tới trường học có toan tính này. Kiếp trước hai người cũng vào cùng lớp, mặc dù ngồi bàn trên bàn dưới, nhưng Đường Thanh cho tới tận khi tốt nghiệp ra nước ngoài cùng không nhìn y một cái, nói với y một câu. Chính từ đó mà y bắt đầu sống với tính cách khác ...

- Nay Trương Khác bạn có nghe không đấy.

- Ừ, đang nghe đây.

Trương Khác thu lại hồi tưởng:

- Có gì mai nói nhé, dù sao cũng cùng lớp.

Trương Khác không gọi cho Đỗ Phi, tên tiểu tử này tránh sự ước thúc của cha nên chọn ở ký túc xá, lúc này chắc đang ăn chơi đập phá ở đó.

o0o

Đồng phục trường Nhất Trung chỉ có kiểu mùa thu, không có kiểu mùa hè.

Trương Khác ngày đầu đi học, Trương Tri Hành không đi làm sớm, ngồi trước bàn vừa ăn sáng vừa đọc báo, thấy Trương Khác từ trong phòng đi ra, giục:

- Nghe thấy con dậy được một lúc rồi, sao giờ mới ra?

Lương Cách Trân bê bữa sáng của Trương Khác ra khỏi bếp, ngạc nhiên nói:

- Con nói mình tự cầm tiền mua y phục, sao mua thứ già chát này, trông như nhiều hơn tới vài tuổi, không giống học sinh cao trung.

Trương Tri Hành đặt báo xuống, liếc nhìn con, áo sơ mi cộc tay xám kẻ ca rô xanh, quần tây xanh thẫm, trông hơi già một chút, cũng chẳng thấy có gì không ổn:

- Mau rửa mặt đi, ba bảo Tiểu Lưu thuận đường tới đón con, đoán chừng sắp tới rồi.

- Bác Đường hôm nay không dùng xe ạ?

- Người dân phản ứng xe buýt quá chật chội, thị trưởng Đường hẹn lãnh đạo chủ yếu cục giao thông đi xe buýt, ba cũng phải ngồi xe buýt tụ họp với họ.

Trương Khác nhớ tới hưởng thụ mê hồn mấy hôm trước khi cùng Hứa Tư chen lấn trên xe buýt, chẳng cảm thấy chật chội là chuyện xấu. Biết Đường Thanh rất đúng giờ, không nói lung tung nữa, rửa mặt xong, nuốt trợn nuốt trạo vài miếng, liền nghe lái xe của Đường Học Khiêm là Lưu Văn Bình gõ cửa bên ngoài.

Trương Khác về phòng lấy cặp, thò tay ra với mẹ kêu:

- Tiền sinh hoạt tuần này, tiền sinh hoạt tuần này ...

Lương Cách Trân đã chuẩn bị 200 đồng nhét vào tay con, Trương Khác lại đòi:

- Tiền học thêm tiếng Anh đâu?

- Bao nhiêu?

Lương Cách Trân mở ví, chỉ còn 100 đồng, đưa tay vào túi chồng móc ra 300 nữa, đưa cho con:

- Đủ không?

- Tạm đủ, cô giáo Hứa nói là trả thoải mái.

Trương Khác nhét tiền vào túi, kệ cha hỏi ở đằng sau:

- Học thêm tiếng Anh gì thế?

Đẩy cửa theo Tiểu Lưu xuống lầu.

Nếu được chọn, Trương Khác thà chen lấn trên xe buýt đi học còn hơn, Đường Thanh sau khi trải qua hưng phấn hôm qua, sáng nay ngủ dậy nhớ ra mấy ngày qua rất khả nghi, đợi Trương Khác chui vào xe, cong cánh môi đỏ kiêu diễm lên chát vắn:

- Hôm qua bạn đi đâu, mình tìm cả ngày không thấy, Đỗ Phi cũng tìm khắp nơi.

Lý Chi Phương hẳn là giáo viên ngữ văn lớp số 10, Đỗ Phi tìm mình đại khái là hưng phấn vì chuyện này, hẳn thì mặc kệ, nhưng Đường Thanh thì tuyệt đối không dễ đối phó.

Trương Khác đột nhiên nghĩ tới cùng lớp với Đường Thanh tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cô nàng này chưa trải đời, nhưng cái đầu nhỏ cực kỳ thông minh, chuyện của mình lọt vào mắt cô nàng không bị sinh nghi mới lạ, chẳng may Đường Thanh lỡ miệng nói ra trước mặt cha mẹ mình hoặc Đường Học Khiêm thì đại kế phát tài sẽ tan thành bong bóng.

Đường Thanh đã thấy ảnh Hứa Tư, dù Hứa Tư tận lực thay đổi khí chất của mình, nhưng vẻ đẹp yêu tình thấm sâu tận xương tủy đó không thể che dấu, Trương Khác làm sao dám để Đường Thanh biết sự tồn tại của Hứa Tư?

Trương Khác cẩn thận hỏi lại:

- Bạn nói mình có thể làm gì?

Người chui vào xe, đầu vẫn giữ thế tén tới, gần như dán sát vào mặt Đường Thanh, cúi đầu nhìn xuống, cổ áo viền ren, chẳng thấy gì cả.

Đường Thanh bị hơi thở nóng rực của Trương Khác phả vào, đỏ mặt quay đi, tay ôm lấy cổ áo, mắng:

- Muốn chết à, chỉ biết nhìn ...

Thấy Lưu Văn Bình mở cửa xe vào, vội ngưng bật, trừng mắt dọa Trương Khác.

Đường Thanh vờ giận, đôi mắt sáng sâu thăm cùng ánh hồng trên mặt chưa phai, hàm răng trắng cắn cắn môi hồng, làm tim Trương Khác đập thình thịch, nhưng không tiếp tục có cử chỉ phóng túng nữa, khẽ mỉm cười, quay đầu đi không nhìn Đường Thanh.

Đường Thanh không chịu được không khí vắng lặng, một lúc sau đầu dựa vào lưng ghế phải trước, quay lại nhìn Trương Khác:

- Bạn còn chưa nói hôm qua đi đâu.

- Giữ bí mật nhé?

Lời nói dối hữu hiệu nhất là chín phần thật một phần giả, Trương Khác sau này không thể ngoan ngoãn ngồi trong lớp học, nên trước tiên phải trấn an được tai mắt của cha mẹ .

- Bạn lắm lời thế?

Đường Thanh giọng êm ái, êm tới mức làm tim người ta bủn rủn, vươn ngón tay ra chỉ vào mắt Trương Khác, cảnh cáo y không được nhìn lung tung.

42. Chương 42: Nhập Học - Chia Lớp

Ánh mắt Trương Khác chiếu vào đôi chân lộ ra dưới mép váy của cô, không giống làn da như tuyết đầu mùa của Hứa Tư, màu da của Đường Thanh càng giống màu ngà voi hơn, hết sức nhu hòa, phối hợp vẻ vờ hờn dỗi, làm Đường Thanh càng thêm diễm lệ.

Nhìn qua kính chiếu hậu, thấy Lưu Văn Bình đang đợi xem kịch vui, Trương Khác nói:

- Chú Tiểu Lưu, nơi này có người thứ tư không?

Lưu Văn Bình xoay kính chiếu hậu đi, cười:

- Gần đây tai tôi hơi ù, hai đứa cứ thoải mái tán tỉnh nhau, tôi chẳng nghe thấy gì hết, còn nữa, cậu đừng gọi tôi là chú, bố phận của tôi không so được với ba cậu.

Lưu Văn Bình vào ban lái xe chính phủ năm 91, khi đó thuộc biên chế sự nghiệp, Trương Tri Hành thấy người này làm việc chắc chắn cẩn thận, sau khi làm phó thư ký trưởng, điều hấn tới lái xe cho Đường Học Khiêm.

Trong thời gian Đường Học Khiêm bị cách ly, hấn không hề có sai lầm mang tính khuynh hướng, Đường Học Khiêm lên làm thị trưởng, hấn tất nhiên thuyền lên theo nước, được làm phó đội trưởng ban lái xe, Trương Tri Hành mau chóng giúp hấn giải quyết biên chế hành chính.

Đường Học Khiêm mời rượu Trương Khác trước mặt mọi người làm kẻ không biết chân tướng lưu truyền rất thần bí, Lưu Văn Bính biết chuyện xảy ra trong quan trường Hải Châu ở mùa hè này hơn người khác một chút, tất nhiên biết phải khiêm tốn với Trương Khác.

- Vậy tôi gọi là anh Lưu.

Trương Khác không khách sáo với hắn, thấy hắn chuyên tâm lái xe, không nói thêm nữa.

Đường Thanh mở to mắt tò mò nhìn mình chờ đợi, đành nói:

- Mình ra ngoài làm công, bạn đừng nói với cha mẹ mình lần cha mẹ bạn.

- Làm công?

Đường Thanh từ nhỏ bị Đường Học Khiêm, Cố Kiến Bình quản lý rất nghiêm, đối với từ ngữ chỉ biết trong kịch hay phim Hong Kong này hứng thú cực độ, mắt tỏa sáng:

- Làm công ở đâu, đưa mình đi xem nhé?

- Công ty của mẹ Chỉ Đồng có văn phòng ở Hải Châu, mình tới đó làm công, kiếm chút thực tế xã hội, bạn chẳng biết làm gì cả, đưa theo làm gì?

Trương Khác sợ cô quần lấy mình đòi tới văn phòng, nên ngay lập tức dă kích tự tin của Đường Thanh, chẳng may chạm mặt Hứa Tư, có trời mới biết hậu quả ra sao.

Đường Thanh biết chuyện Chỉ Đồng, không muốn nhắc tới chuyện làm người ta đau lòng đó, lại nghĩ :” Mẹ cũng chẳng ỉnh ra ngoài làm công.” Liên hỏi:

- Khi nào đưa mình đi gặp Chỉ Đồng nhé?

Điều này đương nhiên không thể từ chối cô được, Trương Khác gật đầu ngay.

Không muốn gây chú ý, Trương Khác và Đường Thanh xuống xe khi cách trường học một quãng.

Trong thời gian quân huấn, nữ sinh năm đầu đều mặc quân phục, học sinh năm khác chỉ tới báo danh vào ngày kết thúc quân huấn, cho nên trừ Trần Phi Dung, Trương Khác chưa thấy trong trường có được mấy cảnh đẹp học đường.

Hôm nay là ngày chính thức khai giảng, trong sân trường có thêm mấy cô em xinh tươi, nhìn rất là ngon, Trương Khác muốn thoát khỏi Đường Thanh, đi tìm Đỗ Phi bình phẩm một phen. Dù là ” thiếu niên giả ”, nhưng ở đề tài này, nam nhân không tồn tại hồ ngần cách tuổi tác.

Có điều hôm qua không đi xem thông báo chia lớp, ngay phòng học cũng chẳng biết ở chỗ nào, đành ngoan ngoãn đi theo sau Đường Thanh.

Đường Thanh cao ráo xinh đẹp, thu hút nhiều con mắt, làm Trương Khác cũng được ”thơm lây”, chỉ là những ánh mắt nhìn y khá quái dị, làm Trương Khác khó chịu.

Nhìn thấy Đỗ Phi càng thấy quái dị, miệng cười toe toét, bất kỳ ai cũng nhận sự hưng phấn trong mắt hắn.

- Có cần tới mức đó không? Chẳng qua được gặp Lý Chi Phương hàng ngày thôi mà.

Trương Khác ngạc nhiên.

- Lý Chi Phương không chỉ là cô giáo ngữ văn của chúng ta, còn là chủ nhiệm lớp ta, quan trọng hơn nữa ...

Đỗ Phi thấy Trương Khác ngáp dài muốn bỏ đi, vội giữ lấy vai y, giọng thần bí:

- Hôm qua Lý Chi Phương tập hợp bọn tao lại, mở cuộc họp nhỏ, quyết định tao làm lớp trưởng, Đường Thanh làm bí thư chi đoàn...

Trương Khác nhớ tới cảnh Đỗ Phi sắp mộng tỉnh kêu tên Lý Chi Phương mà rùng mình, hiện giờ hắn còn làm lớp trưởng, làm sự việc nghe có vẻ như càng thêm sắc thái truyền kỳ khiêu chiến luân lý thế tục, không nỡ nhìn dáng vẻ đắc ý của hắn.

- Mười ủy viên lớp đều đã được xác định rồi, không có phần của mày, biết vì sao không?

Trương Khác chửi thề :” Hai tên cặn bã Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh hại người không ít, nhất định không để lại ấn tượng tốt cho Lý Chi Phương. Nhưng cô ta có dũng khí loại mình khỏi ủy viên lớp cũng đáng nể đấy.”

Đỗ Phi thấy Trương Khác đứng đưng thì hơi mất hứng, nói tiếp:

- Mày nổi tiếng rồi, tát Triệu Ti Minh một cái, lập tức lên đứng đầu Nhất Trung Tứ Công Tử, Vạn Thiên Tài ở trường tiếng xấu như thế mà phải đứng sau mày, vì sao, vì khi mày tát Triệu Ti Minh, nó đứng ở bên không dám nói một câu.

Trương Khác há hốc mồm, kết quả này y thật không biết phải nói gì. Không ngờ chẳng được vào ủy viên lớp, lại vào ác nhân bảng trước, quan trọng là mình không có kế hoạch làm chuyện xấu ở trường học, tát Triệu Ti Minh một cái chỉ vì lý tưởng cao vời cứu vớt thiếu nữ vô tội.

Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh hiện giờ chỉ là Nhất Trung Tứ Công Tử, không bao lâu nữa sẽ chen chân vào hàng ngũ Hải Châu Tứ Công Tử, tên tuổi mình liên hệ với hạng người đó, Trương Khác bực bội rất lâu.

Tới khi Lý Chi Phương vào lớp, mở cuộc họp lớp đầu tiên, bảo học sinh tự giới thiệu, Trương Khác vẫn còn để hồn vía ở đâu đâu.

- Trương Khác, em tự giới thiệu bản thân một chút.

- Hả?

Trương Khác ngẩng đầu lên, báo tên mình:

- Trương Khác.

- Tôi biết em tên Trương Khác, mời em giới thiệu về bản thân trước mặt bạn học cả lớp.

- Thôi cứ gọi là Trương Khác đi, Khác trong giữ đúng bốn phần, không cần đổi tên.

Nếu đã là học sinh hư thì phải có vẻ của học sinh hư, Trương Khác cố làm ra vẻ vô tội nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lý Chi Phương, cả lớp cười rộ lên, khiến Trương Khác có cảm giác chân thực như trở về thời thiếu niên bông bột.

Đường Thanh quay đầu trừng mắt với y, Đỗ Phi cũng giơ nắm đấm thị uy, Trương Khác toét miệng cười biểu thị không cố ý.

Qua bài học đó, ánh mắt Lý Chi Phương tự động bỏ qua Trương Khác, vừa mới vào trường đã đánh nhau ... À phải nói là bắt nạt học sinh lớp trên mới đúng, cử chỉ phóng túng, hoàn toàn không coi giáo viên ra gì, chẳng qua là y vào cha làm thư ký trưởng, có điều không biết sao nó thi được thành tích đó? Đem so ra Đỗ Phi cũng là con cán bộ ngoan hiền hơn nhiều.

Trương Khác chính hi vọng như thế để được nhân nhã, nếu không là học sinh ngoan được giáo viên chú ý quan tâm trọng điểm, tự do nhân sẽ bị hạn chế nghiêm trọng.

Họp lớp kết thúc, Đường Thanh, Đỗ Phi và mấy ủy viên lớp tới văn phòng Lý Chi Phương, hôm nay chỉ đến lớp gặp mặt, tiếp theo không còn việc gì nữa.

Trương Khác rời phòng học, tới trước phòng học lớp số 12, lịch sử đã phát sinh sai lệch, đáng nhẽ ra mình phải học trong lớp này mới đúng. Chồng cảm nhìn từng khuôn mặt quen thuộc trong lớp, lòng đầy cảm xúc.

Do học khác trường đại học, làm việc khác địa phương, nên sau bảy năm sau, quan hệ giữa Trương Khác và bạn cùng lớp thời cao trung nhạt như mây trắng ở chân trời. Nhưng nhìn kỹ lại những khuôn mặt quen thuộc đó, vẫn cảm thấy rất thân thiết.

Chẳng biết ai nhìn thấy Trương Khác đầu tiên, lớp học đang ồn ào tức thì lặng ngắt như tờ, mọi người nhìn về phía y, còn có mấy nam sinh đứng lên gây sự.

Trương Khác bật cười, mình không phải là học sinh lớp số 12 nữa rồi, mình có cảm tình với người ta, người ta lại coi mình là người xa lạ, lòng cũng hơi buồn ngủi.

Ở cửa phòng học bên cạnh, bóng dáng Trần Phi Dung vừa xuất hiện liền vội quay về, Trương Khác thầm nghĩ :” Chẳng lẽ tránh mình?” Liền đi tới thấy Trần Phi Dung đang đi vào bên trong, chắc vừa rồi rồi quan sát mình qua cửa sổ.

- Hi.

Trương Khác ghé vào cửa sổ, gọi Trần Phi Dung, khuôn mặt thoát tục nhưng nhìn mình lại có chút thiếu tự nhiên, Trương Khác cười:

- Mình có ăn thịt bạn đâu, cần gì phải tránh mình?

43. Chương 43: Ác Danh Rửa Không Sạch

Trần Phi Dung không quay đầu lại, đáp :

- Tôi không tránh bạn, đây vốn là chỗ ngồi của tôi.

Trần Phi Dung nghiêng người ngồi xuống, giả vờ cầm sách trên bàn lên, không nhìn Trương Khác nữa. Trần Phi Dung ngũ quan sinh động, nhìn ở bên cạnh đẹp như một pho tượng, mi dài, sống mũi thẳng, bờ môi rất đẹp, hồng hào mọng nước, cái cổ trắng vẽ lên đường uốn lượn tuyệt đẹp kéo tới tận cổ áo, làm người ta khao khát muốn thấy quang cảnh bên trong.

Dù mặc y phục rất bình thường, nhưng chẳng hề hao tổn dung nhan của cô.

- Mình tên Trương Khác.

Trương Khác thấy thấy Trần Phi Dung đưa tay lật sách có hơi run run, tựa như hoảng sợ, không ngờ mình để lại ấn tượng xấu như thế trong lòng cô bé:

- Mình chỉ muốn nói cho bạn biết mình là Trương Khác, Khác trong giữ đúng bốn phận ...

Nghe câu này, đột nhiên Trần Phi Dung lấy sách che mặt, gục xuống bàn, bờ vai rung rung, tựa hồ đang khóc, Trương Khác giật mình, không thấy hành vi của mình có gì quá đáng.

- Bạn sao có thể như thế được nhỉ, ỷ vào trong nhà có quyền thế là có thể bắt nạt người khác à, nhất định muốn Trần Phi Dung phải yêu bạn mới được sao?

Cô gái bàn trên quay ngoắt đầu lại, hung dữ nhìn Trương Khác, lộ ra hàm răng đeo niềng.

Chắc Trần Phi Dung bị Triệu Ti Minh quấy rối tới sợ rồi, cho nên mới có phản ứng kịch liệt như thế, so với đám học sinh im lặng khác, nữ sinh niềng răng tuy hiểu lầm mình, nhưng đáng quý, có chính nghĩa.

Trương Khác cười với niềng răng:

- Mình tên Trương Khác, có hứng thú làm bạn không?

Lời Trương Khác làm tiếng khóc Trần Phi Dung ngừng lại, niềng răng thì lườm y một cái, hiển nhiên không cảm thấy có hứng thú với tên “ác nhân” này.

Trương Khác nhún vai cười, nghĩ phải tìm Triệu Ti Minh, triệt để đánh tan tư tưởng của hần với Trần Phi Minh, nhớ mang máng hần ở năm thứ hai lớp số sáu, tới trước phòng học hần dạo mấy vòng mà không thấy.

Nhất Trung là trường trọng điểm của Hải Châu, khác với Nhị Trung, Tam Trung, đám đánh nhau trước mặt mọi người chỉ có học sinh có quyền có thế, học sinh bình thường khó khăn lắm mới đỗ được vào Nhất không dám tùy tiện vi phạm quy định trường học, không ai dám ra tay trượng nghĩa.

Nếu là trong Nhị Trung, Tam Trung, Trương Khác trước tiên phải lôi kéo một đám đàn em mới dám ngông nghênh như thế.

Nhìn thấy Đỗ Phi, Đường Thanh mỗi người bên một chồng sách cao đi vào phòng học, chắc là sách giáo khoa và tài liệu phụ đạo, Trương Khác xoay người đi xuống lầu, tránh bị nhốt trong lớp lãng phí thời gian, ra căng tin sau phòng học, mua thuốc lá và bật lửa ra.

Căng tin từ rượu thuốc là bán cho giáo viên ra thì những thứ khác đều đắt hơn bên ngoài gấp rưỡi.

Gian căng tin chưa tới 20 mét vuông này mỗi năm phải đấu thầu lại một lần, Trương Khác thăm nghĩ, Vương Viên Bân cũng là hạng giỏi kiếm tiền, tiền căng tin bán được, chắc chui vào túi ông ta quá nửa.

Giờ là thời gian lên lớp, trường học rất yên tĩnh, ánh mặt trời tháng chín không gay gắt như mùa hè, Trương Khác ngồi ở ghế đá dài dưới tán cây, lấy điều thuốc ra đặt lên miệng, hít mùi hương quen thuộc mang theo thương cảm trĩu nặng.

Trương Khác châm thuốc, nhắm mắt nhớ lại mọi chuyện hơn một tháng rưỡi qua, thế giới này không còn là thế giới ban đầu nữa, mặc dù Đường Thanh vẫn cái dáng vẻ thích thuyết giáo đó, nhưng chắc trong lòng rất ý lại vào mình, ở Nhất Trung mình và cô ấy cũng học ở lớp khác rồi, hẳn là từ bây giờ sẽ là một cuộc sống khác.

Trương Khác ngậm khói thuốc trong miệng, chậm chậm nhả ra, cảm giác có người đứng trước mặt, mở mắt nhìn, thì ra chủ nhiệm ban giáo vụ Tào Quang Minh, ánh mắt ông ta nghiêm lại.

Trương Khác theo bản năng rút ra điều thuốc khác đưa mời ông ta, thấy ánh mắt ông ta tỏ ra cực kỳ kinh ngạc, Trương Khác choảng tỉnh, không biết nên thu tay lại hay tiếp tục mời ông ta hút thuốc...

Đứng sau Tào Quang Minh còn có bảy tám đứa học sinh, trên tay đều ôm chồng sách cao, bọn chúng nhìn mà choáng luôn: Kẻ đứng đầu Tứ đại công tử đúng là không tầm thường! Trong mắt học sinh, chủ nhiệm ban giáo vụ còn khủng bố hơn cả hiệu trưởng.

Tào Quang Minh hừ một tiếng, mặt có chút khó coi, nhớ tới lời Lý Chi Phương trong văn phòng hôm qua, mới đầu ông ta không tin Trương Khác mới vào trường đã ngang tàng như vậy, ai dè tới lượt mình bị sượng mặt nhanh như thế. Nhớ tới tin đồn thị trưởng Đường cũng mời rượu y, sắc mặt tuy có coi, nhưng vẫn nhận lấy điều thuốc, trầm giọng nói:

- Tuổi của cậu, ít hút thuốc thì tốt hơn.

Rồi xoay người rời đi.

Bảy tám đứa học sinh chết đứng tại chỗ, Tào Quang Minh quay đầu lại nhìn mới tỉnh lại, vừa đi về lớp vừa liên tục quay đầu nhìn Trương Khác.

Trương Khác hồi hận không thôi, thế là dù có muốn làm học sinh ngoan cũng không được nữa rồi, thuận tay ném bao thuốc lá vào thùng rác, quyết định cai thuốc.

Trương Khác hôm nay làm rất nhiều chuyện ngu xuẩn, cần phải dự phòng ở chỗ Đường Thanh, liền đem chuyện mời thuốc Tào Quang Minh thành cố ý trắc nghiệm tâm lý:

- Bạn đoán xem khi ấy thầy Tào vẽ mặt thế nào?

Đường Thanh làm cô bé ngoan lâu rồi, tâm lý nổi loạn sâu trong lòng bắt đầu ngo ngoe trỗi dậy, không thấy Trương Khác làm thế có gì không hay, vừa hưng phấn lại tò mò hỏi:

- Thầy ấy có vẽ mặt thế nào?

Đôi mắt trong veo ngây thơ khờ khạo, như hồ nước tinh khiết không lẫn chút tạp chất nào, khiến Trương Khác không thể mặt dày tiếp tục bịa đặt nữa.

Đỗ Phi chạy như gió vào phòng học, hẳn vừa nghe thấy sự tích oai hùng của Trương Khác, hưng phấn nhảy mất với y suốt.

Trương Khác ôm đầu: Thôi, mình chỉ cần giữ hình tượng thuần khiết trong lòng Đường Thanh là được.

Tiếp theo đó giáo viên môn chính môn phụ đều xuất hiện ở lớp học, vừa mới vào lớp là hỏi Trương Khác là ai. Mỗi lần Trương Khác đều muốn tự giới thiệu một phen, định nhòm người đứng dậy thì giáo viên đó nói ngay:

- Làm quen một chút là được, không cần đứng dậy.

Ánh mắt quái dị làm Trương Khác uất ức vô cùng.

Ngày đầu khai giảng trôi qua như thế đó, tan học trước tiên đưa Đường Thanh lên xe buýt, khả năng là buổi sáng Đường Học Khiêm và lãnh đạo cục giao thông đi xe buýt cho nên xe không đông. Sau đó Trương Khác dùng điện thoại công cộng gọi điện cho Hứa Tư, hỏi xem cô có tới giúp mình phụ đạo được không?

Hứa Tư do dự một lúc rồi đồng ý, Trương Khác trở về nhà ăn mua cơm rồi quay về phòng, sợ bị Đỗ Phi chặn lại giữa đường, lại nhớ tới hẳn được Lý Chi Phương chọn làm lớp trưởng, hi vọng sẽ biểu hiện tốt hơn, chắc trong thời gian ngắn không tới chỗ mình chơi, khỏi cần mượn cớ đuổi hẳn đi.

Tòa nhà Tân Hải Thông cách Nhất Trung không xa, ngồi xe buýt còn không nhanh bằng đi xe đạp, Trương Khác trở về phòng đã thấy chiếc xe đạp màu vàng của Hứa Tư đỗ ở dưới lầu.

Hứa Tư ôm một chồng tài liệu đứng ở cửa cầu thang, nhìn Trương Khác tay cầm hộp cơm, lòng ấm áp, đi tới muốn cầm hộ y, lúc này có người đi qua, Hứa Tư chột dạ quay người đi.

Trương Khác cười nói:

- Có phải là ngoại tình đâu, chị là chị Hứa Tư của em, người khác nhìn thấy thì có sao?

Hứa Tư học được cách đối phó với những lời trêu ghẹo của y rồi, đó là ngó lơ.

Mặc dù tuy nói nhà phòng đơn, nhưng vệ sinh bếp núc đủ cả, đẩy cửa đi vào, Hứa Tư giao tài liệu cho Trương Khác, đem thức ăn vào bếp hâm nóng. Tài liệu đều là sơ yếu lý lịch của người tới ứng tuyển, điện thoại ở văn phòng reo suốt ngày, riêng nghe điện thoại làm Hứa Tư ù cả tai.

Trương Khác đứng dựa vào cửa ngắm nhìn cô, Hứa Tư vén tóc ra đằng sau, lộ ra cái tai còn mang vết hằn ống nghe.

Trương Khác nhớ ra phải đưa tiền cho Hứa Tư trước, tránh tới lúc cô đi lại quên:

- Em bỏ 400 đồng vào túi của chị ...

- Sao để cậu bỏ tiền được?

Hứa Tư vội bỏ tay trên nôi ra, muốn ngăn y.

Trương Khác cười hăng hắc, chặn ở cửa phòng bếp không cho Hứa Tư ra, Hứa Tư đưa tay muốn đẩy, bị y nắm lấy cổ tay:

- Văn phòng phẩm không phải là có thể lừa được.

- Cũng không thể dùng tiền của cậu, tôi sẽ nghĩ cách.

Hứa Tư vùng vẫy, nhưng không khỏe bằng Trương Khác, thành ra cứ như đang dựa vào lòng y, đành lùi lại đằng sau.

- Dù sao cũng do em kéo chị vào, đương nhiên em phải chịu trách nhiệm.

Trương Khác nhìn cô, Hứa Tư vào phòng đã bỏ cái kính to xuổng, bộ dạng xấu hổ, kiêu diễm vô cùng:

- Coi như chị làm công cho em.

44. Chương 44: Phỏng Vấn

Ở trường Trương Khác thành người qua đường, giáo viên không để ý, bạn học không ưa, thoáng cái đã tới cuối tuần.

Tất cả người ứng tuyển đều thắc mắc vì sao Cty Hải Dụ lại an bài phỏng vấn vào cuối tuần, họ có nghĩ vỡ đầu cũng không ngờ được người quyết định ở văn phòng chỉ cuối tuần mới bỏ thời gian ra được, nếu không phỏng vấn chỉ có thể tiến hành vào buổi tối.

Ngày 6 tháng 9, Trương Khác khoan khoái chạy tới tòa nhà Tân Hải Thông, mười mấy người ứng tuyển đã ngồi trong đại sảnh đợi phỏng vấn, thấy Trương Khác tới đều cảm thấy kỳ quái, đưa nhau nhìn ngó.

Để mình trông thành thực hơn một chút, Trương Khác bỏ thói quen đi giày thể thao, quần bò và áo phông. Mặc áo mi quần tây giày da, trông qua không giống thiếu niên 16 tuổi, nhưng vẻ trẻ con sót lại trên mặt không làm y có được hiệu quả tuổi tác như y muốn.

Trương Khác thấy người trong đại sảnh đều nhìn mình, tổ chất tâm lý được rèn luyện lên từ kiếp trước, tất nhiên chẳng sợ, nhưng trong lòng cảnh cáo bản thân :” Lần này là tuyển nhân viên làm việc, không phải tuyển hoa hậu, mình không được làm ăn giống trước kia, toàn chọn mỹ nữ vào văn phòng.”

Hứa Tư ở trong phòng giám đốc sửa sang lại tài liệu, thấy Trương Khác đi vào, lấy một chồng hồ sơ ra, cùng y tới phòng họp. Trương Khác chú ý thấy, lúc Hứa Tư ra khỏi phòng, ánh mắt mọi người đều từ người y chuyển sang người cô, nam hay nữ đều không ngoại lệ.

Hứa Tư vì không muốn để vẻ ngoài của mình ảnh hưởng công tác, cố ý ăn mặc thật đơn giản, tóc cố ý tết thành đuôi ngựa, mặt không trang điểm chút nào, lại còn đeo cái kính gọng to quá khổ, tự dưng già thêm vài tuổi.

Trình tự này cứ như trình tự vào trường thi vậy.

Hứa Tư đem sơ yếu lý lịch đưa cho Trương Khác, y mau chóng lướt qua một lượt. Chưa tới một tuần đã nhận được 600 hồ sơ, do hiệu quả quảng cáo, lương bổng tốt, lại thêm gần đây xí nghiệp quốc hữu làm ăn không tốt, người nghỉ việc nhiều.

Trong 600 hồ sơ đó, chọn ra 60 người, rồi qua điện thoại tiến hành giao lưu đơn giản, cuối cùng chọn 19 người tham gia phỏng vấn ngày hôm nay.

Phòng họp không có bố trí gì đặc biệt, Trương Khác và Hứa Tư ngồi một bên bàn, những người tham gia phỏng vấn ngồi phía bên kia, nói chuyện với nhau.

Trừ lúc đầu, những người được lọt vào vòng phỏng vấn này mắt không lộ vẻ tò mò quá mức, Trương Khác đều thâm đóng dấu hợp cách cho họ.

Mặc dù trên báo đăng cần một cần vụ, một tài vụ, hai nghiệp vụ, nhưng Trương Khác mong người tuyển chọn đều có thể đảm nhận công việc nghiệp vụ.

Trương Khác xem qua hồ sơ, để xét mức độ chuẩn bị của bọn họ, chuẩn bị càng chu đáo ít nhất chứng minh được bọn họ là người có trách nhiệm, biết quý trọng cơ hội.

Đặt chồng hồ sơ sang bên, Trương Khác chỉ vào mình hỏi Hứa Tư:

- Có phải trông chừng chặc hơn một chút không?

Trương Khác cao, mặt gầy, góc cạnh rõ ràng, qua mùa hè rải nắng, có nước da vô cùng khỏe khoắn, lại cố ý làm ánh mắt sắc bén, cho người ta cảm giác cố chấp cứng rắn.

So với thiếu niên thư sinh yếu đuối lúc gặp ở Tượng Sơn, Trương Khác lúc này cho người ta cảm giác chừng chặc chắn hơn nhiều, Hứa Tư nhìn đôi mắt thâm thúy của Trương Khác, thấy rất dễ nhìn. Nếu chẳng phải Trương Khác cố ý nhắc, Hứa Tư đúng là không chú ý tới, chỉ trong chưa tới hai tháng, y có thể thay đổi lớn như vậy.

- Thế nào em có thể làm chủ khảo phỏng vấn được không?

- Hả?

Hứa Tư mới phát hiện ra mình nhìn vào mắt Trương Khác một lúc lâu, mặt ửng đỏ:

- Ừm, được.

- Vậy chị thông báo cho người đầu tiên vào đi.

Trước kia Trương Khác làm giám đốc chi nhánh của tập đoàn Long Dụ, tuyển nhân viên là công việc không trốn tránh được, nên quen việc phỏng vấn rồi.

Mới đầu Hứa Tư còn lo Trương Khác liệu có làm hỏng buổi phỏng vấn không, đến khi kết thúc cuộc phỏng vấn người thứ nhất, Trương Khác nói:

- Tôi không thể xác định tiếp theo chúng ta còn cơ hội hợp tác hay không, nếu anh không ngại, tôi nhắc với anh một chút. Từ lúc anh bước vào phòng, mắt của anh liên liếc qua liếc lại, mặc dù tôi rất muốn thu hút sự chú ý của anh, nhưng tôi phát hiện ra mình rất thất bại, cả cuộc nói chuyện, chúng ta gần như không giao lưu ánh mắt với nhau. Khi nói chuyện tay anh dùng động tác tay quá nhiều, giảm đi hiệu quả biểu đạt.

Trương Khác vùng tay lên:

- Tôi cũng có thói quen này khi nói chuyện, nhưng động tác quá phức tạp sẽ phân tán chú ý của đối phương. Giống như vậy, khi nói chuyện với đối phương, không nên có quá nhiều động tác nhỏ, tôi chú ý trong thời gian ngắn, anh không ngừng vuốt tóc, liếm môi, thực ra người tham dự phỏng vấn ai cũng có chút căng thẳng, tôi là chủ khảo cũng căng thẳng, nhưng đừng dễ dàng để lộ ra, như thế chúng tôi mới có thể tăng thêm tin tưởng vào anh.

Trương Khác đưa trả hồ sơ cho đối phương:

- Hi vọng những điều này có thể giúp anh khi tham gia phỏng vấn ở công ty khác.

Ngữ khí của Trương Khác không hề khắt khe, làm người đầu tiên đi vào phỏng vấn không xấu hổ, còn tỏ ra cảm kích, khi ra ngoài lại còn khom người chào.

Hứa Tư ngạc nhiên nhìn y:

- Cậu học đâu ra cái đó?

- Chị tưởng làm con cán bộ mà dễ à, có rất nhiều lễ nghi phải chú ý, không chỉ ngữ khí nói chuyện, tới ngày cả ánh mắt cũng phải học, phải huấn luyện vạn lần.

Trương Khác nói dối không biết ngượng mồm:

- Có cần em lộ ra ánh mắt mê người cho chị xem không?

Hứa Tư khề hừ một tiếng, song yên tâm để y tiếp tục chủ trì phỏng vấn, hoài nghi bản thân liệu có làm tốt hơn y được hay không, đi ra ngoài cửa thông báo cho người tiếp theo vào.

Mỗi khi kết thúc nói chuyện với một người, Trương Khác đều nói đối phương có thể rời đi hay ở lại đợi phần phỏng vấn tiếp theo.

Hứa Tư còn chú ý tới một chi tiết, mỗi người đi vào tay đều cầm một bản khai được điền xong, người phỏng vấn cầm tay trái, Trương Khác đưa tay phải ra, người phỏng vấn cầm tay trái, Trương Khác đưa tay phải ra bắt tay.

Hiển nhiên đây là một bước trắc nghiệm tâm lý mà Trương Khác chuẩn bị sẵn, lại không lộ dấu vết, thật không biết y học ở đâu ra.

Qua một vòng tuyển chọn chỉ còn lại bảy người, Trương Khác bảo bọn họ cùng vào, ngồi quanh bàn họp, y và Hứa Tư đứng bên cạnh, bảo bảy người làm quen với nhau, sau đó cùng thảo luận tổ chức cơ bản cần có của nhân viên marketing, tổng kết ra bảy điều.

Trương Khác bảo bọn họ chia nhau trình bày từng điều một, cứ thế loại bỏ đi ba người, giữ lại bốn người, ba nam một nữ.

Sau khi thảo luận với Hứa Tư, Trương Khác gọi bốn người cuối cùng này vào phòng họp, nói thẳng thắn:

- Văn phòng này là một cơ cấu ở dưới Cty Hải dụ, nhưng có tính độc lập nhất định, có thể tự chủ phương hướng phát triển, triển khai nghiệp vụ, mức tự do khá lớn. Nhưng khi chọn công nhân viên sẽ rất khắt khe, các vị có thể đứng đây, là các vị đã được chọn.

- Chồng tôi làm ở phòng tuyên truyền thành ủy, chắc tìm được người quen ở tòa báo.

Trong phòng tuyên truyền, Trương Khác chỉ biết trưởng phòng Dương Văn Thanh, là ông già trên 50, hiển nhiên không phải là chồng Tương Vi, hai vị phó trưởng phòng tuổi cũng không ít, y có mời rượu một lần nhưng không nhớ tên.

Mới tiếp xúc với Tương Vi nên y không tiện hỏi kỹ, thầm nghĩ :” Cô ta chắc cũng phải nắm chắc phần nào mới đề xuất ra, nếu không mình chỉ còn cách kéo Đỗ Phi xuống bùn trước dự kiến, hoặc tìm chị Văn Tình giúp mới giải quyết được khó khăn này.”

Năng lực của chồng Tương Vi đúng là không nhỏ, hôm sau đã giải quyết được vấn đề quảng cáo.

Còn về cách thức quảng cáo Trương Khác đã suy tính trước rồi, y tìm xưởng in Đinh Minh mấy hôm trước in danh thiếp miễn phí, thiết kế hình quảng cáo, rồi đặt in danh thiếp cho bốn người kia, đều in với chức danh chuyên viên tiêu thụ, vào thời đó là chức vị khá cao rồi.

Ngày 10 tháng 9, Nhật báo Hải Châu cho đăng quảng cáo cỡ lớn, “cục gạch di động” của Motorola treo ngược trong bối cảnh nước biển âm u, bên cạnh là hàng chữ đỏ ” Điện thoại cầm tay sắp bị thời đại đào thải.” Số điện thoại liên lạc của văn phòng chiếm góc nhỏ, ngoài ra không có tin tức nào khác.

Quảng cáo kiểu hồi hộp đó mười mấy năm sau trở nên rất bình thường, nhưng lúc này nó cực kỳ mới mẻ, lợi dụng sự hiếu kỳ của mọi người thu hút sự chú ý.

Vào thời đại đó, phong cảnh thời thượng nhất là đứng dựa bên xe hơi, hoặc trong sàn nhảy, các “ông chủ”, “xếp lớn”, “đại gia” ... tay cầm “cục gạch”, lúc thì thì thà thì thầm, lúc thì lớn tiếng quát tháo, trông y như thật, nội dung nói chuyện thì chỉ cần người tới gần là thường thượng dọa cho người giật bắn mình:

- Alo, giám đốc Lưu hả, cho tôi 100 cái BMW ..

Sợ chứ ? Cứ như thò tay ra ngoài đường là có ngay cái xe cao cấp vậy, tin hấn họa chẳng có là đồ ngốc.

Nhưng nói cũng nói lên “điện thoại cầm tay” là tượng trưng cho địa vị và tiền bạc, có nghĩa là thành đạt, tin tức “cục gạch di động” sắp bị đào thải đưa ra tức thì thu hút ánh mắt mọi người, thành đề tài đàm phán của mọi người.

Hôm đó mẹ làm thức ăn ngon, bảo Trương Khác về nhà , còn nghe mẹ lấy quảng cáo ra trêu cha:

- Ăn cơm còn bày cái thứ sắp bị đào thải trên bàn, không thấy mất mặt à?

Chiếc Motorola trong tay Trương Tri Hành do chú Ợn, cha chẳng hiểu gì về thông tấn kỹ thuật số, nói:

- Không thể, thứ này tới hơn hai vạn, sao có thể nói đào thải là đào thải được? Hôm nay thành phố có người gọi điện tới Nhật báo Hải Châu hỏi, nói đó chỉ là quảng cáo mà thôi, không coi là thật được, em bảo nó sắp bị đào thải, vậy ai đào thải nó ?

Lương Cách Trân cầm tờ báo lên chỉ địa chỉ phía dưới:

- Tiểu Khác, Cty Hải Dụ chẳng phải của mẹ Chỉ Đồng sao?

- Hình như vậy ạ.

Trương Khác hàm hồ đáp.

- Vậy tối con gọi điện thoại hỏi xem, chuyện này rốt cuộc là sao?

- Mẹ này, mẹ là người lớn rồi, sao còn tò mò như thế?

Trương Khác không để ý tới mẹ nữa.

Ngày 11 tháng 9, Nhật báo Hải Châu lại cho đăng quảng cáo cỡ lớn với bối cảnh nước biển tương tự, nhưng không có hình “cục gạch”, chỉ có hàng chữ đỏ ” Ai đào thải điện thoại cầm tay để thành con cưng của thời đại thông tấn?” Góc cuối chỉ có thêm địa chỉ liên lạc văn phòng.

Vừa giữ sự hồi hộp, đồng thời phải định sẵn đáp án sắp được tiết lộ mới có thể đề cao tỉ lệ quan tâm của quần chúng.

Vì Diệp Tiểu Đồng, đại biểu của Cty Thịnh Hâm sẽ tới Hải Châu vào ngày mai, nếu không thêm vài ba ngày nữa, hiệu quả quảng cáo sẽ càng tốt.

Tương Vi lại thông qua quan hệ của chồng, để đài radio chiều đột xuất xen vào một tiết mục nóng, nêu lên thắc mắc đáp án của trang quảng cáo đó, chỉ tốn một món quà nhỏ mà tiếp tục duy trì hiệu quả khơi lên tò mò.

Mặc dù đám Dương Vân đã biết ngày mai sẽ đưa ra đáp án, nhưng vẫn rất hưng phấn, quảng cáo trong thời gian cực ngắn tạo thành ảnh hưởng lớn như thế làm bọn họ bất ngờ.

Bọn họ trước đó còn hoài nghi ba ngày quảng cáo liệu có để lại được ấn tượng gì không, nhưng từ mức độ quan tâm của người dân mà nói, không ấn tượng cũng khó.

Trương Khác lại thấy mình có chút thất sách, cho đăng số điện thoại văn phòng lên báo, làm những người tò mò hành hạ gọi điện tới liên tục, còn người kinh doanh chân chính lại rất có khả năng vì điện thoại bận suốt ngày mà không liên lạc được với họ.

Có hơn mười công ty khác đặt trụ sở ở tòa nhà Tân Hải Thông, nhiều người làm việc ở đây tới thẳng văn phòng hỏi đáp án.

May mà Hứa Tư thấy ngày đầu hiệu quả quảng cáo quá tốt, đã ý thức được chuyện này, khẩn cấp mời sáu học viên Học viện sư phạm Hải Châu tới giúp việc, hỗ trợ đám Tương Vi đối phó với đám đông hiếu kỳ.

Đáp án là ... đương nhiên không thể tiết lộ trước.

Hứa Tư báo cáo tin tức người tới nơi hỏi thăm ngày hôm đó cho Trương Khác, trong đó cũng có vài đơn vị và cá nhân tới tìm cơ hội kinh doanh.

Trương Khác nói với Hứa Tư:

- Phải phân biệt ra những người đó, đây là đối tượng đánh hạ trọng điểm của chúng ta, chiều mai em sẽ bỏ thời gian ra tới văn phòng.

Hứa Tư vẫn có chút lo lắng:

- Đăng quảng cáo như thế sẽ làm người ta hiểu lầm chúng ta là đại lý của Ericsson, lừa gạt thế sợ không hay lắm.

Trương Khác cười:

- Từ đầu tới cuối đều không có tin tức nói chúng ta là đại lý của Ericsson, cho nên không tính là chúng ta lừa gạt.

Hứa Tư oán trách:

- Sao cậu có thể nói vô trách nhiệm như thế.

Ngày 12 tháng 9, thứ 6, Nhật báo Hải Châu kết thúc trò ù tim, ở vị trí “cục gạch” được thay thế bằng chiếc Ericsson GH388, bên cạnh còn có hàng chữ lớn ” Điện thoại di động Ericsson sẽ thành con cưng của thời đại thông tấn!”

Tiếp đó là thông tin sơ lược về kỹ thuật số, địa chỉ liên lạc văn phòng vẫn chiếm cứ vị trí ở góc.

oOo

~~

Tiết đầu tiên của buổi học chiều thứ 5 là môn ngữ văn của Lý Chi Phương, chuông mới reo lên thì Trương Khác đã ôm bụng chạy khỏi phòng học, quanh quần bên nhà xí một hồi, trở về xin nghỉ bệch, sau đó bắt taxi chạy thẳng tới tòa nhà Tân Hải Thông.

Văn phòng chen lấn rất nhiều người, trong tay bọn họ đều cầm Nhật báo Hải Châu hôm nay, những học viên làm công tạm thời đang mệt mỏi ứng phó, hiện giờ người tới tìm hiểu không phải là người dân tò mò nữa rồi, còn các nhà phân phối, còn cả các “xếp lớn” hứng thú với di động kỹ thuật số.

Mặc dù mục đích quảng cáo là để thu hút thương buôn, nhưng với những vị “xếp” tới tìm hiểu kia vẫn phải tiếp đãi chu đáo xin lại địa chỉ, nếu như có thể nắm được cả khách hàng trong tay, thì chắc chắn khi đàm phán quyền đại lý càng có lợi.

Theo trình tự công tác trao đổi trước, đầu tiên phân chia ra thương buôn tiêu thụ, tiến hành xóa mù kỹ thuật, sau đó để Dương Vân, Trương Vi tiếp từng người một, trao đổi ý hướng hợp tác, Hứa Tư phụ trách nắm toàn cục.

Trương Khác đi vào phòng làm việc, thấy Lưu Minh Huy đang tươi cười tạm biệt một người trung niên, liền vẫy tay với hắn, Lưu Minh Huy chạy tới ghé vào tai Trương Khác nói:

- Đại biểu Cty Thịnh Hâm tới từ trưa, đang ở trong phòng giám đốc Hứa.

Trương Khác không hề nói với bọn họ mình vẫn là học sinh, mỗi ngày do Hứa Tư phụ trách xử lý công việc chủ yếu, tan học Trương Khác tới nghe báo cáo, thảo luận tình hình làm việc.

Đám Trương Vi cũng không nghĩ nhiều, mãi về sau mới biết sự thực, đều kinh ngạc nói:

- Không nhìn mặt giám đốc Trương, chỉ nghe ngữ khí nói chuyện, cũng phải trên 30, à phải, giọng nói hơi trẻ con một chút ...

Thời đó thành phần mù chữ, nửa mù chữ phát lên cực nhiều, thậm chí một đạo lưu hành câu “chỉ cần biết chữ ký là làm được giám đốc”, tạo thành quan niệm không coi trọng giáo dục lắm. Hạng phá gia chi tử cao trung đã bỏ học, trong nhà cho tiền mở công ty, ở Hải Châu cũng chẳng phải là hiếm.

Trương Khác đi tới phòng giám đốc, lại nghe Lưu Minh Huy ở phía sau nói tiếp:

- Đại biểu Thịnh Hâm sắc mặt hình như rất nghiêm túc.

47. Chương 47: Vậ Mà Lại Thành Công

Trương Khác cười, đẩy cửa phòng, đại biểu của Thịnh Hâm ngồi quay lưng về phía y, mái tóc dài vắt sang một bên vai, lộ ra chiếc cổ trắng, vóc dáng thanh mảnh, mặc váy bó, sơ mi xám, trông rất khỏe khoắn năng động. Trương Khác còn nhớ cô ta tên Diệp Tiểu Đồng.

Diệp Tiểu Đồng không ý thức được Trương Khác đi vào, vẫn nói với Hứa Tư:

- Các vị không phải là đại lý của Ericsson tại Hải Châu, ai cấp quyền cho các vị đăng quảng cáo như thế ?

Trương Khác nhìn thấy trên bàn làm việc có chồng báo đặt bên phải cô ta, trên cùng là Nhật báo Hải Châu.

- Đăng quảng cáo cần cấp quyền sao?

Trương Khác gõ cửa.

Hứa Tư ngẩng đầu lên, nở nụ cười mê người, hiển nhiên Hứa Tư bị cô gái này quấy nhiễu khá lâu, đã mệt rồi.

Diệp Tiểu Đồng cảnh giác quay đầu lại, cô ta tuổi chừng 22, 23 dung mạo tươi trẻ, ngạc nhiên hỏi:

- Cậu ta là ai ?

- Tôi là người gọi điện thoại cho cô trao đổi việc lập đại lý.

- Trương Khác à?

Diệp Tiểu Đồng nghi hoặc nhìn y, trong ấn tượng của cô trước đó, từ lời nói, giọng điệu, kiến thức phải thuộc về nam nhân tương đối xuất sắc, tuổi trên 30, làm sao thực tế lại trẻ thế này.

Trương Khác đi tới, cầm lấy tờ Nhật báo Hải Châu:

- Tôi là Trương Khác, Khác trong giữ gìn bốn phận ...

Y bắt đầu với kiểu giới thiệu quen thuộc, ngữ điệu như cái kiểu điệp viên 007 hay đưa tay ra nói : « Bond, James Bond » vậy :

- Tôi cùng Hứa Tư phụ trách công việc bên này. Tôi muốn hỏi tiểu thư Diệp một câu: Cần phải cấp quyền cho đăng quảng cáo thế này sao? Về pháp luật không hề có quy định này, chỉ công ty Motorola có quyền kiện chúng tôi phỉ báng họ, vì nói điện thoại của họ sắp bị đào thải.

- ... Ai nhìn quảng cáo cũng sẽ hiểu lầm các vị là đại lý của Ericsson, thực tế không phải.

Diệp Tiểu Đồng chần chừ rồi nói:

- Chuyện này tình tiết giống như điều gì đó TV thường cho đăng..

- Lừa đảo phải không?

Trương Khác cười lớn, trải báo lên bàn:

Trương Khác vỗ đầy thềm kêu hồng to, hôm nay vờ bệnh trốn tiết, nói không chừng giáo viên trong trường quan tâm gọi điện tới nhà hỏi thăm.

Trương Khác xem đồng hồ, đã 9h 30, bày ra cái mặt sư sắp chết:

- Chị Hứa Tư, nói không chừng cha mẹ em ở bên trong, chị về trước đi, nếu ngày mai em không tới văn phòng chị cũng đừng quá thương tâm ...

- Phì, ai thèm thương tâm?

Hứa Tư cười trên đau khổ của y:

- Mấy hôm nay cậu không biết lớn biết nhỏ gì cả, bị giáo huấn là đáng đời.

Cô sợ bị Trương Tri Hành nhìn thấy, gây ra hiểu lầm không cần thiết, xoay người đi, tới cửa tiểu khu vẫy tay với Trương Khác, rồi mới bắt xe về.

49. Chương 49: Cha Con Tâm Sự

Trương Khác đẩy cửa đi vào, Trương Tri Hành đứng trước cửa sổ, mặt âm trầm:

- Cô gái dưới kia là ai, cả ngày hôm nay con đi đâu?

Trương Khác chỉ sợ cha nhìn rõ mặt Hứa Tư, thấy cha hỏi thế, liền yên tâm, lại thấy Đường Thanh không có ở nơi này, liền làm bộ ngượng ngùng:

- Chuyện này, nhiều người quá, không tiện nói.

Đỗ Phi ở bên cạnh thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Trương Tri Hành thì xấu hổ nhìn Vương Viêm Bân, Lý Chí Phương nói:

- Tôi biết thằng bé hồng hơ hồng này vờ bệnh trốn đi chơi, làm thầy cô lo lắng đợi tới bây giờ, thật ngại quá.

Trương Khác trừng mắt với Đỗ Phi, lúc mình vờ bệnh trốn mất rõ ràng có ra hiệu với hắn, tên tiểu tử này giờ còn vờ vịt đứng chỗ này, nhất định là mượn cơ hội tiếp cận thêm với người tình trong mộng Lý Chí Phương.

Vương Viêm Bân đứng dậy cười nói:

- Về là tốt rồi, thư ký trưởng giao con cho tôi, chúng tôi phải có trách nhiệm tới cùng.

Quay sang Trương Khác, thu lại nụ cười, nhưng cũng không nghiêm khắc:

- Trương Khác, em là học sinh rất thông minh, dù có việc gì phải tạm thời rời trường, cũng phải nói với giáo viên, cha mẹ em rất lo cho em. Em xem, Đỗ Phi cũng quan tâm tới em, ngồi đợi cùng chúng tôi tới tận bây giờ.

Trương Khác nhìn hết vẻ mặt mọi người vào mắt, Vương Viêm Bân vui vẻ vì thể hiện được sự quan tâm với mình trước mặt cha, Lý Chí Phương lạnh lùng đứng đó không nói không rằng, chắc oán khí trong lòng không nhỏ, chỉ là không thể biểu lộ ra.

Trương Khác cúi đầu nhận sai, tiễn Vương Viêm Bân, Lý Chí Phương xuống lầu, nghĩ hai người này chắc là sẽ trốn vào một chỗ “tình cảm” một lúc rồi mới ai về nhà nấy.

Vương Viêm Bân và Lý Chí Phương hiện giờ chắc có quan hệ tình nhân, qua một thời gian nữa, bọn họ vụng trộm với nhau ở một phòng học mới xây còn chưa sử dụng, bị Tào Quang Minh bắt tại trận, gây xôn xao dư luận.

Vương Viêm Bân ly dị vợ, rời khỏi Nhất Trung, Trương Khác không biết tin tức của ông ta nữa. Lý Chí Phương cũng bị đuổi khỏi Nhất Trung, chồng cô ta không ly dị với cô ta, nhưng về sau nghe nói cô ta khi đi dạy ở Thập Nhị Trung, mặt thường xuyên thâm tím, Trương Khác sau khi tốt nghiệp đại học về Hải Châu, gặp cô ta trên đường thiếu chút nữa không nhận ra.

Đỗ Phi cảm hận nửa đêm dùng bao tải chụp đầu Tào Quang Minh lấy gậy đánh, thiếu chút nữa tạo thành án mạng.

Chuyện chưa xảy ra, nhưng Trương Khác có cảm giác hồi tưởng chuyện xưa cũ, nhìn Vương Viêm Bân và Lý Chí Phương đi cách nhau rất xa, lòng đầy cảm xúc.

- Có phải là mỹ nữ đợi mày ở cửa trường học không?

Đỗ Phi từ phía sau lướt ra.

Trương Khác nhớ tới cảnh Đỗ Phi mộng tỉnh hết sức nghiêm túc gọi “cô giáo Lý”, cảm thấy hân hạnh yêu vô cùng, vở vai Đỗ Phi nói:

- Đợi tao lừa cha mẹ tao đi rồi mày hãy tới.

Đỗ Phi nháy mắt một cái rồi mau chóng xuống lầu.

Trương Khác vào phòng, cha đang cầm ấm rót nước vào chén, mẹ thì quỳ trên sàn nhà, gom y phục bẩn vào trong lòng, vẻ mặt không có gì khác thường.

Trương Tri Hành uống hết nước nói với vợ:

- Về thôi.

- Cứ vậy mà đi à, anh không nói gì với Tiểu Khác sao?

Lương Cách Trân ôm đồng y phục bẩn, đứng dậy.

- Thằng nhóc này làm gì có vẻ chịu nghe giáo huấn?

Trương Khác thấy cha đặt chén nước xuống, nhưng lại ngồi bên giường, biết ngay vẫn sẽ bị mắng, liền tranh trước nói:

- Con thành khẩn khai báo trước, cha mẹ đừng dụ cung...

- Dụ cung?

Trương Tri Hành thiếu chút nữa phì cười:

- Đừng tưởng bở.

Rồi nghiêm túc nói:

- Qua mùa hè này ba đã hiểu giáo dục trong nước chưa chắc đã hợp với con, nhưng con đừng hi vọng hiện giờ ba có thể đưa con ra nước ngoài học, cho nên cũng không hi vọng con ngoan ngoãn ngồi ở lớp học tập, nhưng con cũng phải có thái độ ra hồn một chút, đừng để ba mẹ mất mặt với nhà trường ...

- Nếu nói về môn học thì ngữ văn, số học, anh văn với con hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trương Khác gập ngón tay tinh, nền tảng ngữ văn của y luôn rất tốt, trước kia được nhanh chóng đề bạt ở tập đoàn Long Dụ vì chủ tịch tập đoàn thấy hân hận cảm với số học. Trình độ tiếng Anh của y đủ giáo viên cao trung hồ thẹn mà chết, ba môn này dù không bỏ công học cũng chẳng thành vấn đề:

- Các môn khác thì con không có hứng thú.

Thấy mặt cha nặng trịch, y vội tăng thêm:

- Có điều con định học thêm tiếng Nhật ...

Khi Trương Khác học đại học vì thích mấy bộ phim đen của đảo quốc cách biển nên học tiếng Nhật, nguyên nhân này không bao giờ y đem đi khoe khoang, sau khi đi làm còn có một thời gian phụ trách mậu dịch với Nhật Bản.

- Con tự biết cái gì có lợi ích là được, có điều các môn học khác không phải là vô dụng hoàn toàn, học thức có một cơ sở rộng mà vững chắc là điều quan trọng. Hải Châu có rất nhiều thí nghiệm của Nhật, có điều liệu con học tiếng Nhật có hơi sớm không, sẽ ảnh hưởng tới thi đại học.

Trương Khác cười hi hi:

- Còn ba năm nữa mà ba, con còn hi vọng ba thăng lên cấp nữa, ba làm tới phó sở, lo gì con không đỗ đại học? Con lên đại học cũng không định rời khỏi Đông Hải.

- Sao con lại đẩy trách nhiệm lên người ba?

Trương Tri Hành vừa tức vừa buồn cười:

- Sao con khẳng định ba năm sau ba lên phó sở?

- Theo tốc độ thăng tiến bình thường mà nói, ba phải làm hết khóa này mới thăng lên phó sở, nhưng năm sau đổi khóa, ba mới làm chính xử một năm, không phù hợp điều kiện, không kịp rồi, nói cách khác phải đợi sáu năm nữa.

Trương Khác quay đầu lại nói với mẹ:

- Ba phải đợi tới 48 tuổi mới lên được thường ủy, nói không chừng trước khi nghỉ hưu chưa làm nổi thị trưởng hoặc bí thư thành ủy đâu, mẹ ạ.

- Đừng có trêu ba con, vấn đề của con chưa nói rõ đâu, vừa rồi cô bé đi cùng con là ai? Sao không phải là Tiểu Thanh?

Lương Cách Trân không hi vọng làm thị trưởng phu nhân, nhưng một lòng muốn làm thông gia của thị trưởng, cho nên rất miễn cưỡng với các cô gái xuất hiện bên cạnh con, lại giờ y phục trong tay lên:

- Sao toàn mua thứ y phục già chát thế này?

Phòng ở tầng bốn, phía dưới đèn đường tối, đứng trên phòng không nhìn rõ được mặt người ở dưới, Trương Khác không sợ cha mẹ nhận ra, nói bừa:

- Đâu có ai, cô gái đó đi qua cửa tiểu khu, cũng chẳng phải là cô bé gì, hơn 20 rồi, nhưng rất đẹp.

- Con mấy cái tuổi đầu mà biết đẹp hay không đẹp, mẹ thấy không cô bé nào xinh đẹp hơn Tiểu Thanh hết.

Lương Cách Trân nói hết sức nghiêm túc:

- Tiểu Khác được bao tuổi mà em phải lo chuyện này cho nó.

Trương Khác đành cắt ngang lời vợ, chuyện mà dính tới Đường Thanh thì nói không biết bao giờ mới xong. Đường Thanh là cô bé ngoan, nhưng hai đứa còn nhỏ, ai biết chuyện mai sau ra sao, nói sớm làm gì? Quay sang phía con:

- Chú con hôm nay nhắc tới con, chú ấy chuyển công ti lên thành phố, có phải là con xúi bẩy không?

- Rõ ràng là chú muốn, lại lo bác Đường chê quá gấp, con chỉ nói với chú, chỉ cần làm thật đẹp, chẳng ai nói được gì? Nếu giấu giếm điểm điểm, càng làm cha mất mặt. Công ty chú quy mô nhỏ, thiếu kỹ thuật, con nói với chú cục kỹ thuật, cục địa chất .. Có cả đồng kỹ thuật viên cả ngày rảnh rỗi không có gì làm, mai một hết cả, moi bọn họ ra, dù kiêm chức, coi như cũng là tận dụng tài nguyên xã hội...

Trương Tri Hành ngó người:

- Công ty chú con tuần sau treo biển hành nghề, thuộc cấp dưới cục quy hoạch, gọi điện thoại tìm con mà không thấy, chú con không nói là do con gợi ý ...

Trương Khác lè lưỡi, lỡ mồm khai báo thừa rồi, liền thuận miệng nói lung tung, muốn mau chóng đuổi cha mẹ đi. Trước khi về, Trương Tri Hành hỏi:

- Không về nhà ở với ba mẹ à?

- Đâu được thoải mái thế ạ, cuối tuần phải tới trường tự học, có giáo viên trông coi, con muốn về nhà lẩm cẩm.

Trương Tri Hành biết con nói ba hoa, Lương Cách Trân thì nửa tin nửa ngờ xuống lầu.

50. Chương 50: Thiếu Niên Xuân Mộng

Đỗ Phi tới rất nhanh, vì hắn đứng đợi ở cửa tiểu khu, chờ cha mẹ Trương Khác đi là nhảy vào.

- Có phải là mỹ nữ đợi mày lần trước ở cửa trường học không? Không ngờ khẩu vị của mày giống tao thật đấy, vậy Đường Thanh phải làm sao?

Hứa Tư năm nay mới 23, đang tuổi non tới chảy nước ra, Lý Chi Phương đã 33 so thế quái nào nổi? Trương Khác chẳng buồn giải thích với hắn, cũng sợ Đỗ Phi nghe nói tới chuyện trước kia của Hứa Tư.

Trương Khác nhớ tới chuyện của Đỗ Phi, thấy không nhắc hắn thì thiếu nghĩa khí, cười đều nói:

- Lý Chi Phương làm mày mộng tỉnh rồi hả?

- Mẹ nó, ai mà còn mộng tỉnh chứ?

Đỗ Phi bị y nói trắng ra rất xấu hổ, có điều lại nhanh miệng hỏi:

- Mà ... sao mày biết.

- Lần trước tao trèo ký túc xá vào ban đêm, khi đi qua phòng mày, thấy mày ở bên trong kêu “cô giáo Lý”, gọi mày không thấy đáp, lại nghe thấy mày gọi “cô giáo Lý” tiếp, giọng còn rất dâm dăng , *** mày còn làm gì được nữa.

Thấy Đỗ Phi xấu hổ, thầm nghĩ :” Xem ra thằng này không chỉ mây mưa với Lý Chi Phương trong mơ một lần, chẳng trách sau khi Lý Chi Phương bị Tào Quang Minh bắt thông dâm tại trận, hắn lại đâm đầu vào đường cùng, muốn giết Tào Quang Minh.”

- Mày cẩn thận chút, Vạn Thiên Tài ngứa mắt với mày, nếu để nó biết chuyện này truyền tới tai nữ sinh trong trường, mày giấu mặt vào đâu?

Thường ngày Đỗ Phi trước mặt nữ sinh giả vờ đứng đắn, rất được các cô bé hoan nghênh. Hắn cứ ngơ ngơ ra, nhớ lại cảm giác lúc mộng tỉnh rất sướng, không ngờ tới hậu quả nghiêm trọng đến thế, sợ hãi nói với Trương Khác:

- Hay là sau này tao ngủ ở chỗ mày?

- Mẹ nó mày đúng là mơ gian dâm Lý Chi Phương à? Mày đừng ngủ đây, tởm lắm! Tao chịu không nổi, hoặc ngủ bên nhà vệ sinh, hoặc ra nhà khác.

- Trong mơ, cô ấy quyến rũ tao.

Đỗ Phi chảy nước dãi nói:

- Vậy ngủ một đêm thôi, mai nghĩ cách sau, cùng lắm về nhà ở.

Trương Khác chỉ sần nhà, bảo hắn ra đó ngủ.

Hôm sau Đỗ Phi chạy về nhà từ sớm, hắn bị Trương Khác dọa một vỏ, càng nghĩ càng sợ, quyết không ở ký túc xá nữa, cùng lắm thì thuê nhà khách ở Tây Thành, cha hắn là bí thư khu ủy Tây Thành, chẳng ai dám thu tiền của hắn.

Năm 94 trong nước mới thực hành chế độ tuần nghỉ 2 ngày được nửa năm, tuyệt đại bộ phận công ty chưa có khái niệm này, văn phòng cũng không phải ngoại lệ.

Xét khả năng thời gian làm việc sẽ phải tiếp rất nhiều người tới tìm hiểu, hôm qua ăn tối xong, Trương Khác yêu cầu đám Lưu Minh Huy đến sớm hai tiếng để họp tổng kết tuần làm việc đầu tiên.

Khi Trương Khác tới văn phòng thì Diệp Tiểu Đồng cũng ở đó, đang tán gẫu với Hứa Tư, Tương Vi.

Trương Khác chào hỏi mọi người rồi cùng Hứa Tư vào phòng giám đốc.

Hứa Tư lo lắng nói:

- Sau này chúng ta không nên đi cùng nhau ngoài đường nữa, để ba mẹ cậu nhìn thấy, thật không biết họ sẽ nghĩ gì?

- Ý chị có phải là nói em đủ tư cách khiến chị động lòng rồi?

Trương Khác đùa.

- Tôi nói thật đấy.

Hứa Tư không để ý tới Trương Khác trêu đùa:

- Vụ án Đinh Hướng Sơn sớm muộn gì cũng phải công bố.

Đường Học Khiêm lên thị trường, lời đồn đại giữa ông ta và Hứa Tư tất nhiên cũng bị áp chế, có lẽ không cần tới khi xét xử công khai, chỉ cần tổ chuyên án buồng lỏng kỷ luật nội bộ sẽ có báo tố kịch liệt ập lên người Hứa Tư.

Hứa Tư không thích hợp lộ mặt trước mặt công chúng giống y, Trương Khác thâm thở dài, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, khuôn mặt ấy sao làm y say đắm đến thế, có lẽ chẳng thể nói là yêu, nhưng ít nhất không sâu trong lòng không muốn cô bị tổn thương:

- Chị Hứa Tư, chẳng bao lâu sẽ không còn ai có thành kiến với chị ...

- Mong là thế.

Hứa Tư cười buồn, vuốt lại sợi tóc xõa trước trán, như thu dọn lại tâm tư phiền loạn, lại nói:

- Tôi gọi điện thoại với chị Văn Tình rồi, chị ấy bảo cậu gọi lại cho chị ấy.

- Chị nói gì với chị Văn Tình?

- Biết hôm qua cậu không có thời gian gọi điện cho chị ấy, tôi đem tình hình văn phòng gần đây báo cáo, còn nói cả vấn đề phí quản lý, chị Văn Tình không trả lời.

Trương Khác chép miệng, cầm điện thoại lên, thấy hứa tư ôm cặp tài liệu muốn ra ngoài, liền nắm lấy tay cô, còn khê miết lòng bàn tay non mịn, Hứa Tư đỏ mặt, rút tay lại, ngồi trở lại chỗ ngồi chỉnh lý giấy tờ.

- Chị Văn Tình, em là Tiểu Khác ... Cái gì? Chị đang trên đường tới Hải Châu, vậy được, đợi chị tới em sẽ nói tường tận với chị ... Chỉ Đồng cũng tới cùng chứ ạ?

Hứa Tư nhìn thấy khuôn mặt Trương Khác trở nên rất ôn nhu:

- Chỉ Đồng có nhớ anh Tiểu Khác không ?

“Trò chuyện” với Chỉ Đồng một lúc, Trương Khác đặt điện thoại xuống, thấy Hứa Tư nhìn mình, hỏi:

- Sao thế?

- Chỉ Đồng đáng yêu như vậy, chẳng biết bao giờ mới nói chuyện.

- Ừm, rồi sẽ ổn thôi.

Trương Khác thân thiết với Chỉ Đồng không phải vì đó là cháu Từ Học Bình, mà vì y tự dưng quay về năm 94, cứu lấy sinh mạng nhỏ bé đó, chắc là một một thứ duyên phận, với Hứa Tư y cũng có cảm giác này.

Trương Khác thu lại tâm tình, nghĩ một lúc rồi bảo Hứa Tư:

- Chị Văn Tình trưa sẽ tới, đợi lát nữa họp xong, chị đem hết tài liệu chỉnh lý lại.

- Chị Văn Tình muốn xem à?

Hứa Tư ngạc nhiên, trước đó Tạ Văn Tình không hề hỏi tới chuyện văn phòng, mặc cho Trương Khác làm gì thì làm, đều bên này chủ động báo cáo, cũng chỉ là bằng lời, chưa từng gửi tài liệu văn bản tới.

- Chị ấy không nói, có khả năng thôi, đường lối mở rộng thị trường giai đoạn đầu chị cũng quen thuộc rồi, chị Văn Tình tới, chị nói cho chị ấy.

- Không cần cậu phải nói, biết ngay cậu sẽ làm biếng mà ...

Hứa Tư bày ra thái độ chán nghe lời làm nhảm như bà mẹ già của Trương Khác, chỉ khi ở riêng với Trương Khác, cô mới bắt giác lộ ra vẻ không nhiều mê người ấy.

Trương Khác cứ ngậy ra nhìn, Hứa Tư xua tay mới tỉnh lại:

- Công việc ở văn phòng có sự khởi đầu tốt đẹp, hôm nay sẽ thảo luận phương hướng công tác tiếp theo và một số chi tiết cần chú ý trong marketing, cô ả họ Diệp kia tới làm gì?

- Cô ấy muốn xác nhận thêm kế hoạch thị trường, phương án giải quyết, năng lực mở rộng thị trường của chúng ta ... Đó là nguyên văn của cô ấy, hi vọng được tham gia một cái cuộc họp marketing của chúng ta.

Trương Khác vỗ đầu kêu lớn:

- Cô ả này thật phiền phức.

Hứa Tư nhìn Diệp Tiểu Đồng đang nói chuyện với Trương Vi ở ngoài phòng giám đốc, chỉ cách một tâm kính, cười ngặt ngoẹo.

- Cô ả họ Diệp có phải là thấy cần chỉ đạo công tác của chúng ta?

Trước khi ra cửa Trương Khác quay đầu lại hỏi một câu.

- Giúp đại lý phía dưới mở rộng thị trường vốn là chức trách của tổng đại lý.

Trương Khác ngáp dài, đi ra ngoài gọi đám Lưu Minh Huy vào phòng họp, nghiêm nghị nói với Diệp Tiểu Đồng:

- Tiểu thư Diệp, mong cô chỉ đạo công tác của chúng tôi.

- Sao tôi dám?

Diệp Tiểu Đồng cười, nhưng rất thần nhiên đi theo Hứa Tư vào phòng họp.

Trương Khác đường hoàng ngồi xuống trước bàn họp, đám Lưu Minh Huy sớm không còn nghi vấn gì về tuổi tác của y, Diệp Tiểu Đồng thì thoáng lại liếc qua, vẫn thấy mặt quá non.

Cuộc họp tiến hành tổng kết ba ngày quảng cáo, tổng hợp những vụ ý hướng hợp tác đã đạt thành hôm qua. Mặc dù cách thời gian làm việc bình thường còn gần hai tiếng, mọi người vẫn nghe tiếng điện thoại không ngừng réo vang bên ngoài.

Khởi đầu làm người ta phần chấn, sĩ khí dâng cao.

Trước đó bốn người kia còn chút lo lắng khi nộp tiền đảm bảo, lúc này hoàn toàn yên tâm rồi.

Trương Khác liếc nhìn Diệp Tiểu Đồng khoanh tay ngồi một bên, có ý chỉ điểm cô ta một chút, dù sao nhân tài marketing của công ty lớn đông đúc, bọn họ sẽ mau chóng làm rõ đặc trưng của thị trường trong giai đoạn tiếp theo:

- Chúng ta đăng quảng cáo đạt được hiệu quả nhờ mới mẻ hơn người, hôm qua số tài chính ý hướng đạt được hơn 60 vạn, hôm nay, các vị ngồi đây có thể khẳng định với người tới hỏi thăm chúng ta là đại lý của Ericsson tại Hải Châu, điều này, tiểu thư Diệp có thể giúp chúng ta làm chứng ... Đây là một tình thế rất tốt, nhưng chúng ta phải tỉnh táo nhận thức được, chiếc GH 388 mà Ericsson đưa ra có giao diện tiếng Anh, mà những người phát lên mau chóng ở Hải Châu đa phần là mù tiếng Anh. Nói thế không phải là xem thường họ, kiếm được tiền đều là người có thực lực. May là sử dụng GH 388 không khó, nhưng hướng dẫn sử dụng đi theo lại không ngắn gọn rõ ràng, phiên dịch thành Trung văn không tốt, tôi đã chỉnh lý lại một bản, tiểu thư Diệp thẩm duyệt một chút, nếu có thể chúng ta sẽ in thành sách nhỏ, tặng kèm máy...

51. Chương 51: Khó Khăn Của Hải Dụ

Rồi bảo Hứa Tư lấy hướng dẫn sử dụng máy hôm nay bỏ thời gian rảnh ra dịch đưa cho Diệp Tiểu Đồng, trong tay Trương Khác không có chiếc GH 388, tài liệu là do Tạ Văn Tình tìm giúp. Đương nhiên là sử dụng thuật ngữ mà sau này mới trở thành quy chuẩn, tuyệt đối dễ hiểu hơn bản của Ericsson dịch.

Diệp Tiểu Đồng hiểu biết về thông tấn kỹ thuật số hơn Hứa Tư và nhóm Lưu Minh Huy nhiều, nhận thức được hướng dẫn sử dụng ngắn gọn của Trương Khác phải có trình độ chuyên nghiệp cỡ nào.

Trương Khác liếc mắt nhìn Diệp Tiểu Đồng ngạc nhiên lật xem bản viết tay của mình, cánh môi đỏ mọng khê hé ra, hẳn là giật mình, y làm bộ như không hề thấy, hỏi:

- Tiểu thư Diệp có kiến nghị gì không?

Diệp Tiểu Đồng ánh mắt né tránh, lần đầu tiên có người làm cô không dám nhìn thẳng, lật qua loa vài trang, thực sự không đề xuất ý kiến gì, đặt xuống đó, có chút xấu hổ.

Đôi mắt đẹp giấu sau chiếc kính lớn của Hứa Tư ẩn chứa ý cười, nói:

- Không cần vội thảo luận hướng dẫn sử dụng, công tác của chúng ta có khởi đầu tốt, Cty Thịnh Hâm cũng sẵn sàng trao quyền đại lý cho chúng ta, làm sao tiến thêm một bước mở rộng thị trường mới là đề tài thảo luận tiếp theo của cuộc họp.

Trương Khác tạm thời bỏ qua Diệp Tiểu Đồng, thu mắt về:

- Người có ý hướng hợp tác rất nhiều, nhưng chúng ta phải phân biệt rõ, chúc ta có chức trách trực tiếp khai thác thị trường, chứ không phải giao hàng cho thương nhân tiêu thụ là được. Tôi bảo các vị điều tra bối cảnh kinh doanh của người tới tìm hiểu, trong đó người tới kiểm cơ hội kinh doanh chiếm 40%. Trước tiên bọn họ là người trong nghề kinh doanh thông tấn, mẫn cảm với việc nắm bắt cơ hội, quan trọng là, bọn họ nắm trong tay quần thể khách hàng quan trọng nhất của chúng ta, đây là trọng điểm công tác mở rộng thị trường của chúng ta trong thời gian gần ...

Nghe tới đó Diệp Tiểu Đồng lấy giấy bút trong túi ra, Trương Khác ngạc nhiên nhìn cô, Diệp Tiểu Đồng thần nhiên ghi chép, chẳng hề xấu hổ.

Hành động của Diệp Tiểu Đồng làm đám Lưu Minh Huy càng thêm tự tin, hiển nhiên phân tích thị trường của Trương Khác đã được tổng đại lý coi trọng.

Trương Khác nói tới hào hứng, đem hết đường lối mấy hôm nay suy nghĩ kỹ càng nói giảng giảng nghe rất thích tai:

- Tất nhiên, năng lực mở rộng thị trường của nhà phân phối khá yếu, thường bọn họ chỉ duy trì quần thể khách hàng cố định, chúng ta không phải tìm bọn họ là xong, nhân viên marketing phải giúp nhà phân phối tìm kiếm thị trường mới, như thế mới dễ dàng khai phá thị trường, mới có thể làm hàng hóa tiêu thụ mau chóng. Hiện nay bưu điện đang nắm giữ hệ thống tài nguyên di động, hiện trạng này có thể khó thay đổi trong vài năm tiếp theo ...

- Nhưng tôi muốn mọi người phải hiểu, các bưu điện không phải là một hệ thống không có kẽ hở, chỉ cần chúng ta có năng lực đem quây hàng bày trong bưu điện, là có thể chung hưởng nguồn tài nguyên này...

Trương Khác không hề lo mình phải chiến đấu đơn độc, cũng không sợ Motorola dùng thủ đoạn thượng tầng lấp kín con đường này, chưa nói tổng bộ Ericsson cũng sẽ tiến hành lo lót cao tầng, chỉ riêng ở Hải Châu, vượt qua sự phong tỏa của hệ thống bưu chính không phải làm vấn đề lớn, bảo chị Văn Tình ra mặt ám thị một chút là được.

Suốt cả cuộc họp một mình Trương Khác thao thao bất tuyệt, tới khi học viên làm thêm tới văn phòng mới ngừng, lúc này cửa văn phòng đã có một đám đông những người bị quảng cáo thu hút tới.

Đám Tương Vi dựa theo trình tự công tác định sẵn tiếp đón người tới tìm hiểu, Trương Khác và Diệp Tiểu Đồng vào phòng giám đốc của Hứa Tư thảo luận điều khoản cụ thể của hợp đồng đại lý.

Tạ Văn Tình cùng Thái Phi Quyên tới Hải Châu vào buổi trưa, Thái Phi Quyên hiện giờ là một trong số ít người ở Cty Hải Dụ mà Tạ Văn Tình có thể dựa vào, nên điều cô ta làm tổng giám đốc kinh doanh.

Đám Lưu Minh Huy không ngờ tổng giám đốc lại là thiếu phụ khí chất cao nhã quyền rũ như thế, cô bé bên cạnh thấy Trương Khác hưng phấn kêu a a, nhưng không phát ra lời làm người ta thương tiếc.

Nhà họ Diệp và nhà họ Tạ ở trong cùng một tòa thành phố, Diệp Tiểu Đồng đã nghe nói tới Tạ Văn Tình cùng chuyện bất hạnh xảy ra gần đây, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt.

- Sớm nghe nói cô con gái nhỏ của nhà họ Diệp là nhân tài phương diện marketing, văn phòng bên này để Tiểu Khác phụ trách, mong tiểu thư Diệp chỉ điểm cho y nhiều hơn.

Ngay câu đầu tiên Tạ Văn Tình làm Diệp Tiểu Đồng rất xấu hổ, lời phát biểu hùng hồn của Trương Khác buổi sáng làm tâm tư cô tới lúc này vẫn chưa bình tĩnh lại, khiến cho khi đàm phán hợp đồng không phát huy được trình độ vốn có, khiến Trương khác chiếm lợi khá nhiều.

Diệp Tiểu Đồng không thể không thừa nhận Trương Khác nắm chuẩn xác thị trường, tính toán kế hoạch kỹ lưỡng và thủ đoạn mở rộng thị trường, là thứ cô không bì kịp được, nhưng năng lực chấp hành phải đợi sau này nghiệm chứng.

Diệp Tiểu Đồng ấp úng hồi lâu mới lấy dũng khí nói:

- Trước mặt giám đốc Trương không ai dám nhận là nhân tài marketing, nếu có cơ hội tôi còn phải thỉnh giáo anh ấy.

- Ồ!

Tạ Văn Tình thấy Diệp Tiểu Đồng không phải là khiêm tốn, ngó qua Trương khác đang nháy mắt với mình, không nói gì thêm, vào chỗ ngồi.

Trương Khác sợ Tạ Văn Tình tiết lộ thông tin về y, bế Chỉ Đồng, giới thiệu cho cô nhóm Lưu Minh Huy.

Ăn cơm trưa xong, Hứa Tư báo cáo tình hình công tác của văn phòng trong nửa tháng qua. Diệp Tiểu Đồng về khách sạn nghỉ ngơi, Trương Khác nắm tay Chỉ Đồng đưa cô bé tới trung tâm thành phố chơi một vòng, làm Chỉ Đồng mệt mỏi về phòng, vừa tới được cầu thang máy của Tân Hải Thông thì Chỉ Đồng gục xuống vai y ngủ.

Trương Khác gọi một nữ sinh làm thuê ở văn phòng bế Chỉ Đồng tới ghế sofa phòng khách, bảo trông nom cô bé.

Trương Khác đẩy cửa vào phòng giám đốc, cả Tạ Văn Tình, Hứa Tư, Thái Phi Quyên đều tinh thần phấn chấn, không có vẻ mệt mỏi sau buổi trưa. Trương Khác cười hỏi:

- Sao mọi người nói chuyện tới giờ vẫn còn hưng phấn thế? Em mệt chết rồi đây, vừa dỗ bà cô nhỏ ngủ, bảo người trông bên ngoài, giờ phải cố lấy tinh thần.

- Phương án mở rộng thị trường này do em làm ra sao?

Tạ Văn Tình phẩy phàn phạch sắp tài liệu trong tay.

- À, em không có thời gian viết hoàn chỉnh, bên này dùng tạm, phát hiện ra vấn đề gì rồi chỉnh cũng được.

Tạ Văn Tình than:

- Sớm thấy được phương án này, Cty Hải Dụ cũng có lòng tin làm đại lý cấp tỉnh ...

Trương Khác cười:

- Mấy hôm qua bận tới tắm mặt mũi, tư liệu là do chị Hứa Tư viết hồi sáng, em nghĩ chị Văn Tình khả năng cảm thấy hứng thú với số tư liệu này.

Lời này Trương Khác nói đã quá rõ, Tạ Văn Tình xấu hổ, im lặng không nói.

Trương Khác ngồi xuống bên Hứa Tư, nhìn Tạ Văn Tình phía đối diện, với Tạ Văn Tình vừa mới bước vào thương đồ đã phải tiếp nhận một công ty quản lý hỗn loạn, tồn tại vô số vấn đề, đúng là hơi khó, hỏi:

- Chị Thái, tình hình công ti có phải là không tốt lắm?

Thái Phi Quyên cười khổ, cô không còn coi y là thiếu niên phổ thông nữa:

- Vấn đề của công ty còn nghiêm trọng hơn cả tưởng tượng, mới hai ngày qua thôi đã bại lộ ra hai vấn đề lớn, có hai văn phòng phía dưới, một giám đốc cuôm mất 47 vạn, một người khác ngằm chuyển hàng tồn kho sang vùng khác, chiếm đoạt hơn 50 vạn, sau khi Tạ Chiêm rời đi, hắn xin nghỉ phép dài hạn, không rõ tung tích ...

Trương Khác chau mày:

- Công ty đã rà soát qua rồi chứ?

Thái Phi Quyên nhìn Hứa Tư, Trương Khác dựa vào lưng ghế, làm như không hiểu ý.

Hứa Tư thấy Thái Phi Quyên đột nhiên dừng lại, ý thức được mình nên đi, lúng túng đứng dậy, Tạ Văn Tình ngăn lại:

- Tiểu Khác tin đã em thì chuyện công ty không việc gì phải giấu em.

Hứa Tư giờ mới hiểu Trương Khác vì sao để mình báo cáo với Tạ Văn Tình, khi tao đối với Tạ Văn Tình qua điện thoại, y đã sớm ý thức được Cty Hải Dụ gặp phải khốn cảnh, cần nghiệp vụ di động số để duy trì công ti.

Nhưng lúc này làm thế có hiềm nghi lấy thành quả của người khác, làm chẳng trách Tạ Văn Tình và Thái Phi Quyên đều không tự nhiên, có điều chuyện này không ảnh hưởng tới quan hệ giữa Tạ Văn Tình và Trương Khác, giống như trước đó Tạ Văn Tình yên tâm giao văn phòng cho Trương Khác, y cũng sẵn sàng cùng Cty Hải Dụ chung hưởng mỗi lợi này.

52. Chương 52: Chúng Ta Phải Làm Đại Lý Cấp Tỉnh. (1+2)

Tạ Văn Tình biết chuyện Trương Khác vì Hứa Tư mà viết lời khai, nếu y là thiếu niên đơn thuần, cô tất nhiên sẽ tin vào tính chân thực của nó, nhưng càng tiếp xúc với Trương Khác lâu, cô càng nhận ra không phải ...

Suy nghĩ như thế, Tạ Văn Tình nhìn lại Hứa Tư, Hứa Tư rất đẹp, cho dù là nữ nhân cũng phải tán thưởng không thôi, nói không chừng Trương Khác đã sớm hiểu chuyện nam nữ.

Suy nghĩ đó chen ngang làm tâm tư Tạ Văn Tình nhẹ đi một chút, khẽ thở ra một hơi, làm cho bản thân có tinh thần hơn:

- Công ty đã rà soát qua, tình hình tệ hơn so suy nghĩ, mạng lưới tiêu thụ gần như đã sụp đổ, văn phòng phía dưới sau khi lấy được hàng, dùng giá thấp bán cho đường giây khác, tiền thiếu thì dùng khoản vay bù vào, vấn đề sổ sách của tổng công ti không lớn, mỗi năm có chút ít lợi. Nhưng văn phòng ở dưới thì nợ lương nhân viên thời gian dài, tiền thuê kho, chi phí quản cáo không phản ánh trên sổ sách văn phòng. Sau khi Tạ Chiêm rời đi liền thành lập công ty của mình, những công ty có nghiệp vụ qua lại với Hải dụ đều tỏ ý không muốn hợp tác nữa, chắc là bị Tạ Chiêm lôi kéo qua rồi...

Trương Khác lấy tay vuốt mũi một hồi nói:

- Vấn đề không nghiêm trọng như tưởng tượng.

- Thế còn chưa đủ nghiêm trọng?

Tạ Văn Tình ngạc nhiên thốt lên:

- Chị vốn nhờ gia tộc giúp giải quyết áp lực tài chính trước mắt, có điều trong nhà cho rằng Cty Hải Dụ nên đóng cửa là hơn.

Xí nghiệp gia tộc của họ Tạ là tập đoàn Chính Thái, thành lập năm 82, mười mấy năm qua đã thành một trong số tập đoàn khá có thế lực ở trong nước.

Tập đoàn Chính Thái có nguồn lực chính trị vững chắc, Từ Học Bình cũng nằm trong đó, ở trong tỉnh cũng có mạng lưới mua bán ổn định trong tỉnh, không cần tốn tinh lực đi giúp Hải Dụ giải quyết món nợ ẩn.

Tạ Văn Tình lại có tình cảm đặc thù với Cty Hải Dụ, không muốn bỏ nó.

Trương Khác cũng hiểu điều ấy, nói:

- Lạc quan hơn dự đoán của em một chút, Tạ Chiêm không dám chủ động làm bại lộ vấn đề của Hải Dụ, vấn đề nợ ngầm, tạm thời không để nó lộ ra, dần dần bù vào là được. Xem ra chúng ta phải lấy được quyền đại lý cấp tỉnh của Ericsson mới được.

- Đại lý cấp tỉnh của Ericsson ở Đông Hải là Cty Gia Tín, được xác định vào tháng 5, Thịnh Hâm sẽ không dễ dàng thay đổi, bọn chỉ định liên hệ với Phillips hoặc Alcatel, chi nghĩ phương án này cũng dẫn có sức hấp dẫn ..

Tạ Văn Tình vừa xem từ liệu vừa nói.

Trương Khác lắc đầu:

- Chị Văn Tình, chuyện nợ ngầm của công ti có thể kéo dài được bao lâu? Năm sau chỉ có Ericsson có kế hoạch đưa ra di động giao diện tiếng Trung.

Nếu dùng mối quan hệ của Từ Học Bình, kéo dài khoản nợ ngầm này căn bản không phải là chuyện lớn, nhưng nhìn khuôn mặt u sầu của của Tạ Văn Tình, chỉ e cô không chịu thua, muốn dựng lại công ty, vậy cần phải trừ bỏ khoản nợ ngầm này mới có thể khiến Hải Dụ thoát khỏi phá sản, như thế Hải Dụ cần con đường phát tài hữu hiệu ...

- Thịnh Hâm có thể đã bắt mẫn với Gia Tín.

Hứa Tư đem phán đoán của Trương Khác nói lại một lần.

Tạ Văn Tình trầm ngâm:

- Bất mẫn thì bất mẫn, Cty Gia Tín ở tỉnh cũng có chút cơ sở ...

Thái Phi Quyên nghĩ khác:

- Diệp Kiến Bân lần này để lấy được quyền đại lý Ericsson của địa khu Hoa Đông đã phải bỏ một cái giá lớn, có thể nói làm một vụ được ăn cả ngã về phong, so với đắc tội với Gia Tín bọn họ còn sợ thất bại hơn, chúng ta tranh thủ một chút, vẫn còn hi vọng.

*****Hoa Đông bao gồm Thượng Hải, Giang Tô và Chiết Giang, Sơn Đông, An Huy, Giang Tây, và Phúc Kiến.

Trương Khác thấy Tạ Văn Tình hơi động lòng, nói:

- Buổi chiều Diệp Tiểu Đồng sẽ còn tới, có vẻ địa vị cô ta ở Thịnh Hâm khá quan trọng, hay là tiếp xúc với cô ấy, xem thử nếu bọn họ có ý định ấy tiếp tục tính, nếu không, chị Văn Tình hãy tranh thủ quyền đại lý ở Lũng Hải, Tân Thái, hai vùng này còn để trống ...

Trương Khác vốn định xâm chiếm Tân Thái, nhưng không thể thấy Hải Dụ chết mà không cứu.

- Diệp Tiểu Đồng là em họ Diệp Kiến Bân, rất có năng lực, tới Thịnh Hâm mới ba năm đã làm phó tổng giám đốc thị trường, tất nhiên là quan trọng.

Tạ Văn Tình cười:

- Xem ra công tác bên này của em làm cô ta ấn tượng rất sâu.

Diệp Tiểu Đồng tới văn phòng thì đã là 3 giờ chiều, vì thế Tạ Văn Tình và Thái Phi Quyên càng có nhiều thời gian hơn thảo luận vấn đề.

Trương Khác thấy Diệp Tiểu Đồng có vẻ mệt mỏi, hẳn lúc về khách sạn cũng không nghỉ ngơi, phòng giám đốc khá nhỏ, mọi người ra phòng tiếp khách nói chuyện, Trương Khác ôm Chỉ Đồng trong lòng.

- Giám đốc Trương.

Diệp Tiểu Đồng hai ngày qua luôn xưng hô với y như thế, Trương Khác cũng không phủ nhận:

- Thị trường di động số mới bắt đầu, Gia Tín không nhiệt tình lắm, nhưng đã đầu tư một phần vào rồi, bọn họ cũng không dễ nhường ra, nếu có thể cùng Gia Tín chia đôi Đông Hải, là phương án các bên đều dễ chấp nhận.

Tạ Văn Tình nhìn Thái Phi Quyên rồi nói:

- Nhu cấp cấp bách của công ty hiện nay là có nghiệp vụ sản sinh được lợi nhuận để duy trì, không thể tiếp nhận thêm ngăn trở nữa, phương án này có thể tiếp nhận. Chị vừa nói với chị Thái rồi, để tăng lên vốn đàm phán, chúng ta có thể hứa với Thịnh Hâm, trong thời gian nhất định không đồng thời làm đại lý cho thương hiệu cạnh tranh của Ericsson ...

- Đại lý độc quyền?

Trương Khác tuy đùa nghịch, tâm tư vẫn ở phía bọn họ, nghe Tạ Văn Tình nói thế, cũng phục quyết đoán của cô.

Kinh doanh cần nhất là thiên phú, lời này không phải giả, Tạ Văn Tình tiếp nhận Hải Dụ mới một tháng đã biết chọn lựa, ngộ tính không tệ.

Thái Phi Quyên nhận ra sự nghi hoặc nói:

- Chúng tôi đã thu thập tài liệu rất tỉ mỉ, năm sau chỉ có Ericsson có kế hoạch đưa ra di động giao diện tiếng Trung, các thương hiệu khác kể cả Motorola sớm nhất cũng phải cuối năm sau mới có kế hoạch tương tự. Tức là sang năm Ericsson có thể chiếm phần thị trường của Motorola, sẽ chiếm được tiên cơ, sau đó mở rộng thành quả vào năm sau. Tức là trong vòng hai năm, trừ Motorola ra, các thương hiệu khác đều không theo kịp Ericsson, không bằng từ bỏ luôn, để tăng thêm vốn đàm phán. Nhưng thời gian cụ thể bao nhiêu phải xem đàm phán.

Hứa Tư gật đầu:

- Kỳ tăng trưởng mạnh của thị trường được dự kiến là năm sau, năm nay phải lập nên đường tiêu thụ hoàn chỉnh, công tác phải làm rất nhiều, Hải Dụ phải thành lập phòng ban chuyên môn hoặc công ti con để thao tác cụ thể.

- Nếu chia đôi thị trường với Gia Tín, chúng ta chỉ được phần phía đông, công ty con phải đặt ở Hải Châu.

Tạ Văn Tình quay sang hỏi Trương Khác:

- Em thấy sao?

53. Chương 53: Cần Nhà Đầu Tư Mới

- Văn phòng làm công tác thị trường trước, đợi công ti con thành lập rồi sát nhập là được.

Tạ Văn Tình cũng có suy nghĩ như thế:

- Chị Thái phụ trách nghiệp vụ công ty, Hứa Tư hỗ trợ, em thấy thế nào?

- Để Hứa Tư lại cho em, em còn cần chị ấy dạy kèm.

Trương Khác không muốn Hứa Tư bị chuyện rắc rối quần lý, giám đốc sự vụ của Hải Dụ không thiếu, giữ Hứa Tư bên mình tốt hơn, còn nhiều việc sai cô ấy làm:

- Thi thoảng giúp chị Thái một chút thị được.

Thái Phi Quyên không coi lời Trương Khác là thật:

- Bản thân cô Hứa muốn thế nào?

Hứa Tư cười xin lỗi:

- Chuyện cụ thể tôi chẳng làm được gì.

Tạ Văn Tình nghĩ Trương Khác còn đi học không tiện tham dự việc công ti, đúng là cần một trợ lý chuyên môn, chỉ là Hứa Tư xinh đẹp cuốn hút như thế, Trương Khác lại đang ở độ tuổi manh nha tình đầu, hai người ở lâu bên nhau xảy ra chuyện gì, cô không biết phải ăn nói với cha mẹ Trương Khác ra sao.

Nhìn đôi mắt Hứa Tư thản nhiên không hề chứa đựng lạ thường nào, Tạ Văn Tình nghĩ :” Chắc mình cả nghĩ.” Bảo Trương Khác:

- Bên em sát nhập vào coi như tính em 40% cổ phần nhé?

Trương Khác không trả lời ngay mà hỏi:

- Mặc dù các nơi khác có thể học theo mô hình của Hải Châu, nhưng muốn thị trường mau chóng khởi động, thời gian đầu cần đầu tư tài chính nhất định, hiện nay áp lực tài chính của Hải Dụ rất lớn phải không?

Tạ Văn Tình gật đầu.

- Vậy phương án này có thể làm người khác động lòng không?

Tạ Văn Tình có chút do dự, Trương Khác nói tiếp:

- Để công ty con thao tác, không bằng lập công ty mới, đem tài sản lẫn nợ của Hải Dụ trong khu vực tương quan chính hợp vào công ty mới, giảm bớt áp lực nợ cho Hải Dụ, đương nhiên cần phải tìm một hai nhà đầu tư chia sẻ áp lực này.

Thời đó trong nước còn lằng lằng với việc tổ chức lại tài sản, con đường tắt giải quyết nợ xấu, nhất là nợ ngầm cao như Hải Dụ phải trong thời gian ngắn đưa các nhà đầu tư khác vào.

Trương Khác tin phương án của mình có sức hấp dẫn tương đối, cho dù nội bộ gia tộc họ Tạ không có ai muốn hợp tác, nhưng người khác nhìn thấy bối cảnh gia tộc Tạ Từ sau lưng Tạ Văn Tình sẽ sẵn lòng ra tay.

Tạ Văn Tình nghe Trương Khác nói sơ qua, cũng thấy phương án này rất có sức hấp dẫn:

- Em nói tỉ mỉ hơn xem nào.

- Chuyện này liên quan tới vấn đề tài vụ cụ thể, em chưa nghĩ kỹ. Nhìn chung, bên em phụ trách khai phá thị trường hải Châu, còn việc khác để chị và chị Thái làm ... Còn cổ phần em chiếm 20% là đủ, cho thuận tiện trước tiên để dưới danh nghĩa Hứa Tư.

Luật công ty không quy định rõ ràng người vị thành niên không thể làm người sáng lập công ty, càng không cầm giữ cổ phần, nhưng muốn thu hút nhà đầu tư khác, nếu cổ phần mang tên y, sợ đối phương không tín nhiệm.

Tạ Văn Tình muốn cho Trương Khác 40% cổ phần thực lòng hi vọng Trương Khác sẽ nhận, nhưng Thái Phi Quyên rất khẩn trương, dù phương án Trương Khác đề xuất ra rất có tính khả thi, nhưng chỉ bằng phương án này và phân ngạch thị trường Hải Châu mà chiếm tới 40% cổ phần, khó làm người khác trong công ty phục.

Trương Khác chủ động hạ thấp cổ phần của mình, còn kiến nghị để công ty mới thay Hải Dụ san xẻ áp lực nợ, làm Thái Phi Quyên thán phục:

- Vậy tôi không dám giữ Hứa Tư lại giúp mình rồi, ít nhất danh nghĩa cô ấy là chủ của tôi.

Hứa Tư đỏ mặt, Trương Khác tùy ý đem cổ phần để dưới tên mình, sự tín nhiệm này làm cô cảm động. Nhưng lại ánh mắt của Tạ Văn Tình và Thái Phi Quyên làm cô xấu hổ, ngồi đó tỏ ra thiếu tự nhiên.

Đúng lúc này điện thoại trên bàn reo vang, Trương Khác tiện tay nhắc lên, nghe thấy giọng đối phương, thiếu chút nữa rụng rời chân tay:

- Ba, sao lại là ba?

- Tiểu Khác à? Con chơi ở đâu đấy? À bác Đường con nói chuyện điện thoại với bí thư Từ, nói chị Văn Tình con đưa Chỉ Đồng tới Hải Châu, bác Đường muốn thương lượng với cha phải làm tròn tình chủ nhà,

tìm khắp lượt, nghĩ ra chị Văn Tình con có thể ở văn phòng này ... Không phải con bảo hôm nay tự học ở trường à?

Trương Khác vã mồ hôi lạnh, còn tưởng bị bại lộ, thấy Hứa Tư mặt tái đi khấn trương, vội nói:

- Chị Văn Tình vừa gọi con tới chơi.

Đẩy khoai nóng cho Tạ Văn Tình:

- Ba em, cùng thị trưởng Đường muốn mời chị ăn cơm.

Tạ Văn Tình nhận lấy điện thoại, ậm ừ mấy tiếng rồi cúp máy, nói với Trương Khác:

- Sáu giờ xe đến đón, con gái thị trưởng Đường cũng tới, nghe nói cô bé rất xinh đẹp, còn là bạn học của em?

Loại tiệc gia đình này chắc mẹ rất mừng, nghe Tạ Văn Tình cố ý nhắc tới Đường Thanh trước mặt Hứa Tư, Trương Khác giả ngốc:

- Tạm tạm, chắc thấy có gì đặc biệt suốt ngày ở cùng chị Hứa Tư, nhìn ai cũng bình thường.

- Lôi tôi vào làm gì? Tôi sao so được với bạn gái của cậu.

Hứa Tư vội vàng vạch rõ giới tuyến.

Tạ Văn Tình chỉ sợ Trương Khác tuổi quá nhỏ, không chịu nổi sự dụ hoặc của Hứa Tư, lần này tới thấy Hứa Tư ăn mặc rất đơn giản, còn cố ý đeo cái kính thật to, hiểu Hứa Tư cũng biết giữ chừng mực. Nói với Thái Phi Quyên:

- Chị Thái, chị đại biểu tôi mời Hứa Tư và mọi người bữa cơm, sau này còn nhiều chuyện phiền tới họ.

Sáu giờ, Trương Khác nắm tay Chỉ Đồng cùng Tạ Văn Tình đợi dưới sân của Tân Hải Thông, không ngờ Lưu Văn Bình lái xe số hai của thành ủy tới.

Chưa đợi xe dừng hẳn, khuôn mặt xinh đẹp mê người của Đường Thanh đã xuất hiện sau cửa sổ, vừa đẩy cửa xe, vừa trách Trương Khác:

- Suốt cả ngày bạn trốn đi đâu đó hả? Còn lừa mẹ bạn là tự học ở trường, hại mình phải nói dối.

Tới đó ánh mắt dừng ở cô bé đang nắm mép áo Trương Khác:

- A, Tiểu Chỉ Đồng phải không?

Cứ như phát hiện ra món đồ chơi mới lạ:

- Chỉ Đồng thật là đẹp, cho chị nhéo cái nào...

Chỉ Đồng hết nhìn Trương Khác lại nhìn Đường Thanh chạy tới phía mình, đang đưa tay ra tựa hồ muốn nhéo thật mạnh má mình, lùi về sau một bước, có chút do dự, song vẫn để Đường Thanh véo đi vẹo lại má mình như nặn bùn.

Chợt nhớ ra còn người khác, Đường Thanh nắm tay Chỉ Đồng, đứng dậy xấu hổ nói với Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình, em thường nghe Trương Khác nói tới chị, chị thật là xinh đẹp.

- Chị cũng thường nghe Tiểu Khác nhắc tới bạn gái nhỏ của mình.

Tạ Văn Tình cười, khuôn mặt tinh mỹ như món đồ sứ cao cấp của Đường Thanh tỏa sức sống rạng ngời, vóc người cao, tuy chưa phát triển hết nhưng cực kỳ có sức lay động lòng người, là đại mỹ nữ không kém Hứa Tư là bao.

« Chẳng trách ánh mắt cậu chàng nhìn Hứa Tư có thể bình thản như thế, té ra có tiểu tình nhân thật mê người » . Tạ Văn Tình coi Trương Khác là thiếu niên mới hiểu chuyện nam nữ, đơn thuần mà trung tình.

Đường Thanh then thùng giận dỗi nói:

- Ai là bạn gái nhỏ của bạn ấy, bạn ấy cứ đứng đưng với người ta.

Trương Khác ngó người, không biết lời này của Đường Thanh là phủ nhận hay hờn dỗi, đứng đó không nói, liếc mắt nhìn gò mà ứng hồng của Đường Thanh, thầm nghĩ may mà Hứa Tư không xuống tiền bọn họ, nếu để Đường Thanh gặp phải thì gay go to.

Lúc này Trương Vi và Dương Vân nhận được thông báo liên hoan, đang tới văn phòng, thấy Trương Khác chui vào xe Nissan, nhìn biển số ngạc nhiên nói:

- Tiểu Chu, đó là xe của thị trưởng Đường Học Khiêm, người vừa vào đó có phải giám đốc Tiểu Trương không?

- Chẳng phải cậu ấy đang bế con gái giám đốc Tạ đấy sao?

Chu Nhất Bình thấy Trương Vi biết còn cố hỏi, chắc là quá kinh ngạc:

- Hay giám đốc Tiểu Trương là thân thích của thị trưởng Đường?

- Tôi lại thấy cậu ấy giống một người.

- Ai?

- Người hay đứng cạnh thị trưởng Đường trên TV ấy.

- Không để ý.

Trương Vi vừa mới rời khỏi hệ thống hành chính, thêm vào cha chồng cùng chồng đều là quan viên chính phủ, tất nhiên quen thuộc với quan trường Hải Châu:

- Trương Tri Hành, thư ký trưởng chính phủ, giám đốc Tiểu Trương rất giống ông ấy, sao mấy ngày trước tôi lại không nhớ ra nhỉ?

- Chẳng lẽ là con trai ông ấy, giám đốc Tiểu Trương tuổi nhỏ mà năng lực hơn chúng ta nhiều, giáo dục gia đình hẳn rất tốt.

- Đùa à, Trương Tri Hành mới trên bốn mươi, có con trai lớn như thế, phải kết hôn năm 20 tuổi.

Trương Vi không thấy có khả năng này, đón chừng là thân thích của Trương Tri Hành.

Trương Vi sở dĩ ứng tuyển công tác hiện giờ là sau khi rời khỏi cục tài chính, cô không cam tâm làm phụ nữ gia đình, lại căm ghét chuyện dơ bẩn trong thể chế, không muốn vào cơ quan chính phủ công tác nữa, nên nghĩ tới ra ngoài làm công.

Nhìn thấy Đường Học Khiêm phái xe tới đón tổng giám đốc công ty, Trương Vi có chút kinh ngạc, Tạ Văn Tình là ai mà khiến Đường Học Khiêm phải lấy lòng như thế? Xem ra bối cảnh của Hải Dụ

Trương Vi nghĩ, bảo chồng nghe ngóng một chút là rõ, liền cùng mọi người vào văn phòng.

54. Chương 54: Đánh Tan Ý Định Của Đường Thanh

Lời mời của Đường Học Khiêm có ý vị an ủi cô nhi quả phụ, dù sao lúc ấy ông ta là phở 1

he ngónn

tẢ

Nhìn Trương Khác dứt khoát đẩy cửa ra ngoài văn phòng, trong lòng Hứa Tư cảm thấy êm dịu, dâm lo Tạ Văn Tình không đi, đang dọn văn kiện trên bàn thì Tiểu Chỉ Đồng đẩy cửa chạy vào, hai bàn tay nhỏ bé hưng phấn khua loạn lên, Hứa Tư cười nhẹ nhõm, ôm lấy Chỉ Đồng.

Ở công ti mới, Hứa Tư chỉ đảm nhận chức vị trợ lý đặc biệt, trước đó đã nói rõ ràng không muốn cô đặt tinh lực chủ yếu ở đó, chỉ cần có một vị trí trong phòng làm việc lớn là được.

Qua Trung Thu, công tác khai thác thị trường ở năm thành phố phía đông tỉnh Đông Hải tiền hành đúng trình tự, trước đó Tạ Văn Tình tiến hành điều chỉnh lớn con đường tiêu thụ ở nơi này, nhân sự thay máu toàn bộ, lại có tác dụng kiểu mẫu ở Hải Châu, thị trường nhanh chóng đi vào quỹ đạo.

Bốn người Trương Vi cũng tìm được vị trí mới ở công ty mới, năng lực của bọn họ đã được khẳng định, chức vị không tệ.

Bữa tiệc thành lập công ty mới tổ chức hôm qua, nhân viên hết sức hưng phấn với tiền đồ của công ty, đặc biệt trước khi công ty được thành lập, Tạ Văn Tình trả đủ tiền lương còn nợ, vừa hết giờ làm, mọi người trong phòng làm việc lớn liền hạn nhau đi uống rượu.

Lưu Minh Huy hỏi Hứa Tư:

- Giám đốc Tiểu Trương và cô có rảnh không, chúng ta cùng đi uống rượu.

Hứa Tư vén tóc lắc đầu, trang phục công sở đơn giản không che lấp nổi vẻ đẹp trời sinh của cô, chỉ động tác đó thôi đã làm nam đồng nghiệp trong văn phòng mê mẩn thần hồn, nhưng biết quan hệ giữa cô và Trương Khác không tầm thường, nên sức kháng cự cao hơn.

Chỉ Đồng ngồi bên Hứa Tư tức giận nhìn Lưu Minh Huy, lắc đầu quầy quậy.

Lưu Minh Huy bẹo má Chỉ Đồng:

- Biết rồi nhất định sẽ đưa Chỉ Đồng theo.

Chỉ Đồng vùng vẫy tránh khỏi tay của Lưu Minh Huy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng, hiển nhiên hờn dỗi vì mình không nói được, Hứa Tư bế cô bé lên:

- Tôi nhận lời đưa Chỉ Đồng về nhà chơi, không theo mọi người được.

Trương Khác và Tạ Văn Tình từ phòng giám đốc đi ra, nói với Hứa Tư:

- Chị Thái tối có việc, chỉ có bốn người chúng ta thôi. Minh Huy, hôm khác sẽ cho anh cơ hội mời tôi và Hứa Tư.

Trước đó Trương Vi nhìn thấy Đường Học Khiêm phái xe tới đón Tạ Văn Tình và Trương Khác, mọi người đều suy đoán về bối cảnh công ty. Trong một tháng ngắn ngủi đã thành lập được công ty mới với tài sản đăng ký gần ngàn vạn, đặc biệt cổ đông lớn là tập đoàn Chính Thái trứ danh trên tỉnh, bối cảnh không cần đoán cũng biết tuyệt đối không đơn giản.

Lưu Minh Huy cười nịnh:

- Giám đốc Tiểu Trương nhất định phải nhớ nhé, bạn gái tôi nghe chuyện công ti, sùng bái giám đốc vô cùng, cô ấy học quản lý nhân lực, muốn được giám đốc chỉ giáo thêm.

Trương Khác bĩu môi:

- Anh đưa bạn gái tới trước mặt tôi không sợ cô ấy thay lòng à?

56. Chương 56: Quỹ Bại Gia Tử

Hứa Tư trừng mắt lên, Trương Khác cười hì hì, đi tới nắm tay Chỉ Đồng, chào mọi người rồi cùng Tạ Văn Tình rời khỏi văn phòng.

Lên xe, Trương Khác nói với Tạ Văn Tình chuyện khoản vay 12 vạn, nhờ cô nói dối dùm, Tạ Văn Tình chỉ biết cười:

- Chú em cũng thật là, dám đưa cho em chừng đó tiền mà không hỏi han gì.
- Chị cũng giao văn phòng cho em mà có hỏi gì đâu.

Tạ Văn Tình chống tay lên gò má như bạch ngọc, nhìn y:

- Vừa mới đi vào quỹ đạo chính quy sao em không làm gì nữa?
- Công việc cụ thể em không bằng chị Thái, giám đốc Chu, em muốn tự đăng ký một công ty chơi, chị Văn Tình, Hải Dụ cũng nhập cổ phần đi.

Trước mặt Tạ Văn Tình và Hứa Tư, y chẳng giả bộ đứng đắn, quay về đây, phát hiện ra rất nhiều chuyện hững hờ thời thiếu niên không thấy, để Chỉ Đồng dựa vào người, còn y dựa vào ghế lười biếng ngắm nhìn vẻ đẹp trang nhã cổ điển hiếm có của Tạ Văn Tình.

Tách một nửa số nợ ngầm tới công ty mới, áp lực trên người Tạ Văn Tình giảm nhẹ đi rất nhiều, chuyện giải quyết con sâu một đục khoét tiền công ty sẽ dễ giải quyết hơn, thấy công ty đi quay lại quỹ đạo bình thường trong tay mình, trái tim cô được an ủi rất nhiều.

“Dù Chí Minh gặp phải tai nạn, nhưng mình và Chỉ Đồng gặp được Tiểu Khác, coi như trời cao chiếu cố và bồi thường.”

Tạ Văn Tình thấy y muốn đăng ký công ty, cười hỏi:

- Không phải lại giương cờ công ty Hải Dụ đi giả danh lừa gạt nữa chứ?
- Sao có thể thế được.

Trương Khác nghiêm túc ngồi thẳng dậy:

- Trong tay em có 18 vạn, Hứa Tư không muốn lấy trả nợ hết ngay, em thì đột nhiên tiêu tiền phung phí, không biết ba mẹ em sẽ gì, đem đi đăng ký công ty là tốt nhất. Chị Văn Tình, chị điều cho Hải Thái hai cỗ xe đi, cứ tính vào tài sản công ty mới của em, bình thường cho công ty Hải Thái thuê dùm, đăng ký tài sản tính bữa là 100 vạn ...
- Còn dám nói là không phải lừa bịp?

Hứa Tư quay sang lườm y một cái:

- Lần này đừng đẩy tôi ra, đám Trương Vi biết chuyện tiền đảm bảo kia rồi, còn muốn cậu bồi thường tổn thất tinh thần.

Trương Khác gãi đầu:

- Chị không ra mặt em phải đi túm bữa một người ...

Hứa Tư nguyền y, đại khái là vì tâm tình thả lỏng, ánh mắt lộ vẻ quyền rũ vô hạn, Trương Khác tham lam nhìn thêm vài cái, đợi Tạ Văn Tình quay sang vội thu hồi ánh mắt lại.

Tạ Văn Tình thấy Trương Khác muốn đăng ký vốn cho công ty mới nhiều nhất có thể, nói:

- Họ Tạ có quỹ “bại gia tử”, cho những đứa bé không học hành tốt, suốt ngày mơ tưởng viễn vông dùng để sáng nghiệp, chỉ cần làm ra được thành tích nhất định là có thể đưa vào tập đoàn bồi dưỡng làm người nối nghiệp. Chị dù là con gái đã gả đi, có điều bên trong quỹ cũng có phần của chị, tích lũy được bốn năm chục vạn, thời Chí Minh lập công ti chưa có cái quỹ này, nên chưa dùng tới, vốn định để nó lại cho Chỉ Đồng, nếu em cần chị lấy ra à dùng, chị không cần chiếm cổ phần.

Con cháu họ Tạ đều có phần trong quỹ “bại gia tử”, đủ đảm bảo bọn họ sau này không lo chuyện ăn ở, có thể lấy dùng sáng nghiệp, dù là tiêu sạch cũng không sao, chỉ mất đi cơ hội tiến vào xã nghiệp gia tộc. Sáng nghiệp có thành tựu, Chính Thái sẽ suy xét chính thức mua lại, đây là một trong số điều kiện cho phép dùng tài chính gia tộc.

Họ Tạ dùng phương thức này quản lý tập đoàn tài chính khổng lồ của mình.

Tạ Văn Tình cũng bị ảnh hưởng bởi cách bồi dưỡng người nổi nghiệp gia tộc, nên mới chấp nhận lấy tiền cho Trương Khác dùng.

Trương Khác ngập dài:

- Em cũng nghe nói tới quỹ gia tộc họ Tạ rồi, hình như còn có vài điều kiện đi kèm.
- Đúng vậy, điều kiện phụ là Chính Thái có quyền mua lại công ty trong thời hạn nhất định, em còn nhỏ mà biết nhiều quả nhỉ, số tiền này chỉ rút ra cho em mượn, không bị sự hạn chế này.

Trương Khác lắc đầu:

- Nói chuyện làm ăn, tình cảm đặt qua một bên, chị không chiếm cổ phần thì em cũng không mặt dày mượn dùng được. Nhưng Chính Thái có điều kiện mua lại, vậy không thể cho chị một nửa cổ phần, tránh đang ăn nên làm ra, Chính Thái đòi mua lại theo điều khoản. Cổ phần của chị tính 40% đi, chị cố gắng đem thời hạn mua lại kéo dài cho em, chỉ cần 10 năm, em sẽ khiến Chính Thái dù cưỡng ép mua lại cũng không dám quá tham lam.

Tạ Văn Tình thấy y nói thế, biết Trương Khác bất mãn với việc họ Tạ chèn ép cổ phần của y ở Hải Thái:

- Nếu là dùng thái độ làm ăn ra nói chuyện, vậy em lấy cổ phần ở Hải Thái ra đặt là được.

Hứa Tư nói vào:

- Đối với Trương Khác mà nói, tốt nhất là có thể vác lá cờ Chính Thái ra lừa bịp, chị Văn Tình, nếu chị không nhận cổ phần, cậu ấy sẽ quần lấy chị.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Phong cách làm việc của vị tổng giám đốc Hải Dụ tiền nhiệm làm người ta nghĩ mà run, hẳn cũng có cổ phần ở Chính Thái chứ chị?

Nhớ tới Tạ Chiêm, Tạ Văn Tình thở dài:

- Chút cổ phần của anh ta chẳng ảnh hưởng được gì hết, nếu em nhất định muốn chị chiếm cổ phần thì cứ tính 10%, chị tin em sẽ có thành tựu lớn, coi như chị chiếm lợi của em.

Trương Khác cười không tranh luận nữa, chớp mắt đã tới Sa Điện, cha mẹ và chú Hứa Tư đã đợi ở ngõ, trước đó Hứa Tư gọi điện về nhà, nói chủ của công ty sẽ tới nhà ăn cơm, Hứa Hải Sơn xin nghỉ phép đặc biệt về nhà chuẩn bị.

Tạ Văn Tình sinh ra gia tộc giàu có, da dẻ trắng trẻo, mắt phượng mày ngài, mang vẻ đẹp rất cổ điển đoan trang, sau khi chồng chết, cô cưỡng ép mình trở nên cứng cỏi độc lập, cứ chỉ mang theo sự tự tin, thanh nhã, khiến chiếc xe Buick đồ sau trở nên tầm thường.

Chỉ Đồng đưa ánh mắt ngây thơ trong veo nhìn mọi người, cô bé vẫn sợ gặp người lạ nắm chặt lấy tay mẹ và Trương Khác.

Hứa Tư mỉm cười giới thiệu mọi người.

Vụ án Đinh Hướng Sơn sắp công khai xét xử, tới khi đó sẽ có rất nhiều lời đồn đại nhắm vào Hứa Tư, khiến người ta nảy sinh liên tưởng xấu tới cuộc sống sau này của cô, cho nên Trương Khác muốn mời Tạ Văn Tình tới dẹp tan mọi liên tưởng khác.

Hứa Tư tới lương tháng chỉ dám lấy nửa lương giao mang về nhà, cha mẹ cô chẳng vì thế mà vui vẻ, lại còn lo lắng vô cùng, Hứa Tư biết cha mẹ lo lắng gì, nhưng cô lại chẳng giải thích rõ được. Tuy bận tít tít chuyện công ty nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ thường xuyên bị u sầu chiếm cứ.

Hứa Hải Sơn sau khi thấy Tạ Văn Tình từ trên xe xuống, nghi ngờ vương mắc trong lòng bao ngày qua cuối cùng cũng tiêu tan, hận hột thể dẫn Tạ Văn Tình đi khắp Sa Điện một vòng, gặp mỗi người đều nói:

- Đây là bà chủ của công ty của Tiểu Tư làm việc, hôm nay tới nhà tôi ăn cơm.

Trương Khác hiểu tâm tình của Hứa Hải Sơn, lòng chua xót, để Hứa Tư dẫn Tạ Văn Tình vào nhà trước, y cùng Tiểu Chỉ Đồng chơi ở ngõ.

Sa Điền ở kế bên Tiền Môn, mặc dù cổ xưa, nhưng đường trải đá xanh, tường quét vôi trắng, mái ngói uốn cong, rất có sức hấp dẫn đặc biệt. Trương Khác hỏi cậu Hứa Tư:

- Chú Thi, nhà cửa ở nơi này đã lâu đời lắm rồi phải không?

- Căn viện tử sớm nhất có từ giữa thời nhà Thanh, toàn cửa nhà giàu có tên có tuổi, trước đình sau viện, khí phái lắm, về sau chia phòng, con cả chiếm một chút, con thứ lần một ít, thành tiểu trạch viện, lộn xộn bẩn thỉu. Rồi gần đây sông Sơ Cảng nước ô nhiễm bốc mùi, mùa hè muối đặc biệt độc, thế nên em gái của Tiểu Tư cả kỳ nghỉ cũng không muốn về ...

- Tiểu Duy bận làm việc trong trường, không phải nó chê cái nhà này.

Hứa Tư bê khay đặt đĩa được cắt gọt sẵn ra:

- Cậu, cậu khuyên Hứa Duy một chút, bảo nó đừng vất vả quá, nó vừa phẫu thuật xong, sức khỏe đang kỳ phục hồi, phải nghỉ ngơi. Chị Văn Tình trả cháu lương rất cao, học phí của nó, nợ của gia đình, cháu đều gánh vác được.

Thi Vệ Trung thở dài:

- Con bé đó nó tính khí khác người, để chú khuyên nó vậy

Trương Khác đã thấy ảnh Hứa Duy trong tư liệu tổ chuyên án, cũng là một mỹ nhân, y cuối tuần tới nhà Hứa Tư ăn cơm mấy lần không gặp Hứa Duy, cũng không để ý, nhưng nghe ngữ khí của Hứa Tư, hình như giữa hai chị em có vấn đề, nhưng không tiện hỏi.

Tạ Văn Tình tới ăn cơm, vốn có ý phối hợp Trương Khác vỗ về cha mẹ Hứa Tư, nhưng được cha mẹ Hứa Tư nhiệt tình chiêu đãi, làm cô cảm nhận được sự ấm áp của gia đình bình thường.

57. Chương 57: Tâm Sự Của Hứa Tư

Cha mẹ Hứa Tư chuẩn bị rất nhiều thức ăn, nhưng vẫn còn chưa tới giờ ăn, Trương Khác nắm tay Chỉ Đồng, vào sân chơi.

Sân của gia đình tầm thường rất bề bộn, nhưng làm Chỉ Đồng hết sức phấn chấn, không quần lầy Trương Khác nữa, một mình chạy loạn trong sân, Tạ Văn Tình và Hứa Tư nói chuyện với nhau.

Trương Khác bị hai cô gái cho ra rìa, buồn chán chạy tới phòng Hứa Tư, mấy ngày qua bị sai bảo như trâu như ngựa, y mệt lắm rồi, nhìn thấy chiếc khăn trải giường màu xanh lơ in lá sen, thoang thoang tỏa hương thơm giống mùi hương trên người Hứa Tư, liền nằm thẳng xuống.

Mơ màng cảm thấy có thứ gì đó đè lên người, Trương Khác mở mắt ra, thấy Hứa Tư đang kéo chăn đắp lên người mình, thấy ánh mắt Hứa Tư né tránh, hỏi:

- Vừa rồi nhìn trộm em phải không?

Hứa Tư đỏ mặt:

- Ai thèm nhìn, và rồi cậu ngồi bệt ở ngưỡng cửa, không sợ làm bẩn giường của tôi à?

Rồi làm ra vẻ muốn kéo chăn đi.

Trương Khác thuận theo cổ mìn như ngọc của Hứa Tư nhìn tới, do Hứa Tư cúi người kéo chăn, cổ áo trễ xuống, nhìn cái có thể thấy ngay da thịt trắng nõn nà, bầu vú căng tròn đầy đặn ẩn hiện dưới chiếc áo lót ren hồng, nuốt nước bọt nói:

- Hay là chị cũng nằm xuống, chúng ta tâm sự về cuộc đời.

Hứa Tư đưa tay ra che mắt Trương Khác, cười nói:

- Tôi chẳng được tốt số như cậu, còn đi làm chơi cho đại thiếu gia cậu ăn nữa.

Tay Hứa Tư mát rượi, mềm mượt như tơ, Trương Khác muốn tay cô cứ để mãi như thế, đưa tay nắm lấy, không cho Hứa Tư rút lại.

Cảm giác lạ thường xâm nhập vào lòng Hứa Tư, hai gò má cô nóng ran, Hứa Tư phát hiện, từ rất lâu rồi mình không coi y là đứa bé nữa, tay y thật lớn, thật ấm áp, cảm giác đôi mắt bị che dưới bàn tay của mình khép lại không nhúc nhích nữa, tựa hồ ngủ rồi.

Sao có thể thế được, hay y đang im lặng nhớ tới người khác? Đường Thanh? Con gái Đường Học Khiêm?

Hứa Tư đã nhìn thấy Đường Thanh từ đằng xa, lòng thấy chua chát, nhưng cô mau chóng xua đi cảm giác không nên có này.

Mặc dù Trương Khác là nam nhân đem lại cho cô cảm giác an toàn, ở bên y, cô có thể hết sức an tâm... Nhưng đó không phải nam nhân thuộc về cô.

- A a...

Chỉ Đồng chạy vào, Hứa Tư hoảng loạn rút tay lại, thấy mắt Trương Khác mở ra, cười ngời đen nhanh ánh lên nụ cười gian tà, Hứa Tư luống cuống, gõ lên trán y một cái:

- Dậy mau, được nằm lý trên giường của tôi.

Trương Khác kéo chăn đưa lên mũi hít thật mạnh:

- Ừm, mùi chị Hứa Tư, thơm quá cơ.

Rồi ngồi dậy, ôm lấy Chỉ Đồng tay chân lấm lem bùn đất, Tạ Văn Tình bê chậu nước đi vào, dỗ Chỉ Đồng rửa tay.

Trên bàn trang điểm kiểu cũ dưới cửa sổ có một tầm kính, dè dặt rất nhiều ảnh Hứa Tư và Hứa Duy. Hứa Duy do từ nhỏ bị bệnh, trên ảnh trông hơi gầy gò, da mặt xanh xao, đường nét khuôn mặt, đôi mắt rất giống Hứa Tư, nhưng cơ thể còn chưa phát triển, trông hơi mỏng manh.

- Sao mãi không thấy chị Hứa Tư về nhà?

Trương Khác hỏi Hứa Tư, khi ở tổ chuyên án, Hứa Tư yêu cầu che dấu Hứa Duy, tổ chuyên án thảo luận thấy vấn đề của Hứa Tư rất rõ ràng, không cần gặp Hứa Duy điều tra.

- Nó ư, chắc không muốn gặp tôi ...

Hứa Tư buồn buồn nói, ánh đèn trong phòng hơi tối, nhưng Trương Khác vẫn cảm nhận được nỗi buồn của cô, không hỏi nữa.

Ăn cơm xong rời khỏi nhà Hứa Tư, trên xe Tạ Văn Tình hỏi tới chuyện đăng ký công ty, Trương Khác mong công ty này có tài sản càng nhiều càng tốt, nhưng sẽ không thực sự dùng tới số tài sản này.

Đưa Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng tới khách sạn xong, Trương Khác bảo lái xe đưa mình về nhà, hơn tháng qua y chẳng ở nhà được mấy ngày, thêm vào cha mới lên chức cũng đi sớm về khuya, chắc trong bụng mẹ oán khí tích lũy không ít.

~oOo

~

Thứ hai, Trương Khác đi học bằng xe buýt, tới trạm xe nhìn thấy cha từ sau đuổi theo, ngạc nhiên hỏi:

- Ba cũng đi làm bằng xe buýt à?

- Ừ, tình trạng chật chội trong xe buýt chưa được cải thiện, hôm nay ba lại cùng người cục giao thông đi chuyển nữa, cùng đường với con ...

Trương Khác cau mày, loại chuyện này cần đích thân Đường Học Khiêm thúc đẩy, cha đi thị sát hai lần, có thể thấy công việc của Đường Học Khiêm ở chính phủ gặp trở ngại lợi thế nào.

Chu Phú Minh trước kia bị Đinh Hướng Sơn áp chế, luôn chú ý thu mình lại, trên cuộc họp thường ủy gần như không có tiếng nói, dù giờ thay chức Đinh Hướng Sơn, nhưng uy vọng lại thua xa. Đường Học Khiêm thì vượt qua mấy người thăng lên chức thị trưởng, những người bị vượt mặt kia trong lòng sao có thể coi như không được.

Trương Khác chẳng chú tâm để ý tới động thái ở quan trường, còn tưởng rằng Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm có thể khống chế toàn cục.

Chiếc xe buýt số sáu chạy tới, Trương Khác chào cha rồi lên xe, xe đã không còn chỗ ngồi nữa, Trương Khác chen ra đằng sau xe, chuyện ở thành phố chẳng có chi tiết cụ thể, chẳng suy tính được, đành suy tính chuyện công ty.

Xe tới trạm Sa Điền thì dừng lại, nhìn thấy bên ngoài thoáng qua khuôn mặt xinh tươi của Trần Phi Dung, thì ra cô cũng ở Sa Điền, mình tới mấy lần mà không gặp.

Trương Khác tới gần cửa sổ, nhìn thấy cô đứng ở trên trạm tức giận nói gì đó với một thanh niên, tên đó mặt mày cợt nhả theo sau cô lên xe, Trương Khác nhìn thấy hần thò tay ra vuốt lưng Trần Phi Dung.

Trương Khác cười, Trần Phi Dung xinh đẹp như thế, chuyện này khó tránh khỏi. Trần Phi Dung muốn thoát khỏi tên thanh niên đó, ra sức chen về phía sau, vô ý qua khe hở nhìn thấy khuôn mặt đầy tà khí của Trương Khác, mặt tái đi, nắm chặt lấy tay vịn, không chen xuống dưới nữa.

Do phòng học ở cùng một tầng, Trương Khác thường xuyên gặp Trần Phi Dung, hiển nhiên cô đã coi Trương Khác là loại người tương tự như Vạn Thiên Tài, lúc nào cũng né tránh y, Trương Khác cũng thấy mình thật kỳ quái, gặp Trần Phi Dung là thế nào cũng lên tiếng trêu vài câu, tựa hồ phải làm sao cho xứng với ác danh của mình.

Trương Khác thấy cô đứng lại, còn ba tên thanh niên từ phía sau chen tới, Trần Phi Dung mặt lộ vẻ kinh hoàng, Trương Khác mỉm cười, chen về phía Trần Phi Dung.

Ở Nhất Trung ai cũng biết Trần Phi Dung là “hàng” mình nhắm trúng, không dám quần lấy, nếu để đám lưu manh này sờ soạng, truyền ra ngoài chẳng phải tổn hại uy danh của mình sao?

Khi ba tên thanh niên đang định ra tay thì Trương Khác vươn tay ra ôm lấy Trần Phi Dung:

- Xem hôm nay em còn trốn được anh không?

Rồi quay đầu quét mắt qua nhìn ba tên thanh niên kia.

Không thể không thừa nhận, Trần Phi Dung là một mỹ nhân cực kỳ lay động lòng người, mặt trái soan tiêu chuẩn, da trắng như tuyết, mũi dọc dừa, bờ môi mềm mại làm người ta chỉ muốn thưởng thức hương vị của nó.

Trần Phi Dung còn cao hơn Đường Thanh một chút, cũng đầy đặn hơn, dưới lớp áo trắng đôi vú nhô lên đã khá quy mô rồi, Trương Khác tay ôm eo cô không kìm được khe khẽ nắn một cái, Trần Phi Dung cau mày, khóe mắt ánh lên sự giận dữ, vịn mình muốn tránh khỏi vòng tay Trương Khác.

Trương Khác ghé sát vào tai Trần Phi Dung, nói:

- Mình chỉ ôm eo bạn thôi, không làm bậy đâu, nhưng ba kẻ kia muốn làm gì thì mình không biết.

Trần Phi Dung nghe thế không dám vùng vẫy nữa, thầm nghĩ:” Hôm nay sao mà xui xẻo đến thế?” Chỉ mong Trương Khác không đụng tay đụng chân lung tung.

Chỉ là đang giờ cao điểm, người ép qua ép lại, Trương Khác không thể tránh khỏi việc đụng chạm vào cơ thể đầy nhựa sống của Trần Phi Dung, mấy ngày qua trời đột nhiên trở nóng, cách lớp vải mỏng, cảm giác rõ ràng được da thịt tươi trẻ của Trần Phi Dung, nhớ lại cảm thụ mê lẩn đi xe buýt cùng Hứa Tư, nghĩ xe buýt chật chội đúng là không phải chuyện xấu.

Trần Phi Dung nghiêng đầu đi, má tai cổ đều đỏ lựng, hơi thở hơi gấp, bầu ngực phập phồng, nhưng mắt chỉ có kinh hoàng và ai oán, làm Trương Khác không dám có hành động quá đáng, cẩn thận để cơ thể hai người giữ một khoảng cách nhỏ.

Nhìn dòng người từ dưới trạm xe chờ đợi, Trương Khác thở dài nhưng lòng cũng mong đợi chuyện xảy ra tiếp theo, không ngờ cửa xe vừa mở ra, Trần Phi Dung thoát khỏi người y, nhanh chân chạy xuống xe.

58. Chương 58: Muốn Tán Gái Là Phải Biết Nấu Ăn

“Ôi cái cô bé này!” Trương Khác cười bất lực, uống ừng chịu đựng không động chân động tay gì, ba tên thanh niên thấy Trần Phi Dung xuống xe mới biết Trương Khác không có liên quan gì tới cô, trừng mắt nhìn y, muốn chen qua đuổi theo Trần Phi Dung.

Để đám thanh niên đang tức giận này quần lấy, không biết Trần Phi Dung sẽ chịu ủy khuất lớn thế nào: “Ài, cô bé ơi! Biết mình là cái mầm họa, thì đừng đi xe buýt chứ! “

Trương Khác thở dài, chặn trước cửa xe, không cho ba tên đó xuống.

Nếu bọn chúng dám ra tay, đành giờ trò vô lại vu cáo bọn chúng móc túi, tới đồn cảnh sát xử lý chúng sau.

Ba tên thanh niên thấy Trương Khác mặt mày bình tĩnh, môi nhếch lên mang vẻ chế nhạo, một tên nắm lấy vai Trương Khác muốn đẩy y sang thì cửa xe đóng lại, xe buýt lại chậm chậm lên đường, ba tên thanh niên kia đành tức tối chen về giữa xe.

May mà trạm này không có ai khác xuống xe, Trương Khác thở phào, xe tới tận Nhất Trung ba tên đó vẫn chưa xuống.

Suốt thời gian tự học đầu giờ Trương Khác đứng ở lan can, đến khi chuông tiết học vang lên mới thấy Trần Phi Dung thở hồng hộc chạy tới, mặt đầm mồ hôi, chắc là chạy bộ từ trạm đó tới trường rồi.

Trần Phi Dung cúi đầu không dám nhìn Trương Khác, Trương Khác huyết sáo đi về phía cô, muốn hỏi vì sao đột nhiên xuống xe, hại y thiếu chút nữa bị ba tên thanh niên kia đánh ột trận.

Trần Phi Dung thấy Trương Khác đi tới, long hoảng hốt, lao vội vào phòng học, thiếu chút nữa va vào khung cửa, tay quét qua góc tường, đau tới thét lên.

- Không sao chứ?

Trương Khác thấy tay cô hằn lên vết đỏ, định nắm lấy xem, không ngờ Trần Phi Dung kinh hoàng né tránh, thì ra hình tượng của mình trong lòng người ta tệ như vậy, tên Triệu Ti Minh hại người không ít.

Thấy dáng vẻ yếu đuối tội nghiệp của Trần Phi Dung, không nỡ lòng trêu ghẹo nữa, lại thấy Đường Thanh từ trong lớp đi ra, Trương Khác làm bộ không có chuyện gì đi qua.

oOo

~

Thủ tục đăng ký công ty do Hứa Tư xử lý, Trương Khác cũng không để ý tới chuyện của Cty Hải Thái nữa, Chu Du đang tràn trề tự tin phụ trách mở rộng thị trường, chắc chắn không muốn một thằng nhóc chỉ chỗ hần. Trải qua một ngày nhàm chán ở lớp học, tới tiết cuối là tiết thể dục, Trương Khác bỏ luôn, gọi điện cho Hứa Tư tới nhà thuê của mình.

Cách thời gian Hứa Tư hết giờ làm còn một lúc, Trương Khác nghĩ đi mua thức ăn chẳng bằng tự làm một bữa. Trương Khác từ nhỏ tới lớn ăn uống rất kén chọn, vì thể luyện được tài bếp núc khá tốt, có điều sau khi lên làm giám đốc chi nhánh, tài nghệ đã bỏ hoang. Cho dù là thể thức ăn làm ra còn ngon hơn kiểu nấu ăn cả nể lớn của nhà ăn trong trường.

Từ lúc quay về đây, trừ thi thoảng làm bát mì trứng thì chẳng hề có hứng thú nấu ăn, nhà thuê có đầy đủ phòng bếp, không tận dụng đúng là lãng phí.

Trời còn sớm, chưa tới lúc tan ca, cho nên chợ không đông, Trương Khác chọn chút thị ba rọi, đậu, ớt, trứng măng về phòng chuẩn bị.

Hứa Tư vừa lấy chìa khóa mở cửa, liền ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, nhìn Trương Khác bình thường đến bát ăn xong chẳng buồn rửa lại quần tạp dề bầm bầm thái thái, miệng còn hứng chí thổi sáo, chân dậm nhịp, nổi đang bốc hơi nghi ngút, Hứa Tư thò đầu vào phòng ngủ, chỉ có hai bọn họ, không còn ai khác.

Hứa Tư dựa vào mép cửa, nhìn Trương Khác chăm chú lột măng tươi, khuôn mặt mang cho người ta cảm giác cực kỳ êm đềm, nhất thời trái tim suýt chút nữa bị hình tượng lúc này của y làm hòa tan.

- Sao thế, bắt ngờ hả?

Trương Khác nghiêng đầu qua nhìn Hứa Tư:

- Sắp xong đây, chị đợi một lát.

Hứa Tư cười đi vào phòng ngủ, mở bàn gấp ra, lòng nghĩ nếu có một nam nhân nào ình cảm giác gia đình thế này, chết cũng đáng rồi. Nhìn phòng ngủ bữa bọn, lại lắc đầu thở dài, tới giúp y dọn dẹp.

Trương Khác cầm chén bán đi ra, thấy Hứa Tư đang quỳ trên giường gấp y phục ình, mông tròn trĩnh bị váy ôm chặt vênh ra sau, bầu ngực áp xuống ngực áo, hình thành lên đường cong gợi cảm. Trương Khác cười:

- Í, hôm nay chị Hứa Tư mặc quần lót màu đỏ à?

- Á.

Hứa Tư cuống quýt quay người lại, đưa tay kéo mép váy xuống, thấy Trương Khác cười hề hề đặt bát đĩa lên bàn, mới nhớ ra hôm nay mình không mặc quần lót màu đỏ, với lại cô mặc váy chùm quá gối, làm sao y nhìn thấy được, mắng:

- Muốn chết à?

Rồi đứng dậy giúp Trương Khác dọn thức ăn, toàn món bình thường hàng ngày, thịt xào ớt, canh măng, trứng rán, đậu luộc, màu sắc rất tươi ngon.

- Vốn định làm qua loa món mỳ nấu thịt cho xong, nhưng nghĩ chắc chị không thích, nên làm thêm vài món, trong cơm em cho thêm lá sen đây, mùa này lá sen khó kiếm, không tươi nữa, nên chẳng đủ thơm...

Mở nồi cơm điện ra xới cơm cho Hứa Tư.

Tuy chỉ vài món bình thường, nhưng hao tốn không ít tâm tư, Hứa Tư ném từng món một, ngoẹo đầu nhìn Trương Khác:

- Cậu lớn lên chắc chắn thành nam nhân hại chết con gái nhà người ta...

Trương Khác cười, nhớ tới sau khi tốt nghiệp đại học, Trần Ninh ngày nào cũng quần lầy, bắt mình làm món cua ăn tới phát ngán, chẳng phải là kết quả việc này sao?

Cái ghế duy nhất xếp đầy sách và tài liệu, Trương Khác và Hứa Tư ngồi kế bên nhau trên mép giường, ánh đèn nhu hòa, nổi lên làn da trắng mịn của Hứa Tư, thấy Trương Khác cứ chăm chăm nhìn mình, Hứa Tư cầm bát quay người đi, Trương Khác đưa mắt xuống phía cặp đùi săn chắc, mê mẩn ngắm đường cong hồng mỵ do eo và mông tạo thành.

- Cậu nhìn đủ chưa hả?

Hứa Tư đặt bát xuống, then quá hóa giận quay lại trừng mắt lên nhìn Trương Khác, đột nhiên điện thoại vang lên, giật mình ôm lấy ngực, chột dạ nhìn điện thoại trên bàn học.

Trương Khác đứng dậy nhận điện thoại, là giọng của mẹ.

Lương Cách Trân bảo con, hôm nay mấy lãnh đạo cục giao thông đi xe buýt với Đường Học Khiêm, sáu người có ba người bị móc túi, một vị phó chủ nhiệm bị rách túi lộ ra nửa cái móng, tới khi xuống xe rất lâu mới phát hiện, cục trưởng cục công an bị gọi tới thành ủy mắng một trận té tát.

Trương Khác nhớ chuyện mình thiếu chút nữa xung đột với ba tên lưu manh, hỏi:

- Ba thì sao ạ?

- Đang họp ở thành ủy, ba con không nói, có khi bị rách túi rồi, chẳng biết có lộ móng ra không?

Lương Cách Trân ở phía bên kia cười thích thú, rồi hỏi con chuyện ở trường.

Trương Khác bịa bữa đối phó với mẹ, đặt điện thoại xuống, đem chuyện vừa rồi nói cho Hứa Tư nghe:

- Xe buýt liên quan tới nhiều ban ngành, không chỉ công ti giao thông còn cục công an, cục thị chính, cục giao thông ... Thôi thì đủ. Thị trưởng Đường đang muốn tìm chỗ đột phá, em thấy, sau này trị an giao thông Hải Châu sẽ tốt hơn nhiều.

Hứa Tư nghe kể một vị phó chủ nhiệm bị lộ móng ra ngoài, ôm bụng cười thiếu chút nữa ngạt thở, nhưng Trương Khác nói xong mặt lại trầm tư, tựa hồ đang nghĩ chuyện khác.

- Nghĩ gì thế?

Hứa Tư đưa tay gạt gạt trước mặt Trương Khác, phát hiện ra ra y có thói quen thất thần.

Trương Khác nhớ tới hôm bày tiệc mừng y và Đường Thanh vào Nhất Trung, bị thư thành ủy có mặt mà mấy thường ủy không tham gia, cho thấy quan trường Hải Châu không hài hòa. Đường Học Khiêm khác Chu Phú Minh, ông ta có chí tiến thủ, dù gặp lực cản mạnh mẽ, cũng không sợ hãi lui bước.

Lần này xảy ra chuyện mất mặt lớn như vậy, vừa khéo cho ông ta cơ hội vung gậy đánh người, quan trường Hải Châu chắc sắp có hành động lớn?

Nhìn bày tay nhỏ nhắn của Hứa Tư lắc lư trước mắt, Trương Khác đưa tay nắm lấy:

- Em đang nghĩ tới khổ não của thị trưởng Đường.

- Khổ não của thị trưởng Đường?

Hứa Tư quên cả trách Trương Khác, tay y rất rộng, rất ấm, rất mạnh mẽ, cô cũng không muốn rút về, cảm giác rất lạ.

- Chuyện trị an giao thông ấy, nhưng đó là vấn đề trước kia để lại, thị trưởng Đường lại chẳng phải người muốn sáng tạo cục diện mới ...

- Cậu suy nghĩ chuyện này làm gì, đâu có liên quan tới cậu? À phải, cậu lo cho tình nhân nhỏ của mình chứ gì?

Chương 059: Gặp Hứa Hồng Bá.

Dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: *****.vn

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 15 Điểm khi đọc bài viết này:

*****.vn :

Trương Khác nhìn bàn tay nhỏ trơn láng như bạc ngọc trong tay mình, da mềm như da trẻ em, ngón tay thon thon, móng tay trong trong màu phấn hồng, mọi thứ thuộc về Hứa Tư đều hết sức đẹp đẽ.

Hứa Tư vốn nỗ lực quên chuyện Trương Khác nắm tay mình, thấy y quay sang nhìn chăm chú vào tay mình, lòng hoảng lên, rụt tay lại:

- Có gì hay mà nhìn?

Trương Khác không dám tiếp tục trêu đùa cô nữa, chỉ sợ mình không chịu nổi trước, tiếp tục đề tài vừa rồi:

- Đường Thanh đầu cần em phải lo lắng hộ. Thị trưởng Đường nóng lòng tìm chỗ đột phá, áp lực trên người ba em rất lớn, ba em vừa thăng chức, rất muốn làm nên sự nghiệp tiếp tục leo lên, chị nghĩ mà em, ba em mà lên thị trưởng, bí thư thành ủy, vậy em sẽ thành nha nội rồi, cuộc đời nha nội tươi đẹp nhường nào, chị có biết không?

- Tí tuổi đầu đã háo sắc, nếu làm nha nội, các cô gái Hải Châu chẳng phải là xui xẻo hết.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Cô đầu tiên xui xẻo là chị.

- Phì miệng chó không mọc được ngà voi.

Hứa Tư mắng một tiếng, lơ y đi.

Hai người ăn xong, Hứa Tư vào bếp rửa bát, Trương Khác nói:

- Tối tới nhà chị dạo chơi nhé.

- Có gì hay mà chơi.

- Hẹn hò với chị.

- Cậu mà còn nói lung tung, tôi không để ý tới cậu nữa.

Hứa Tư thấy Trương Khác ưỡn mặt bày ra vẻ vô lại, lườm y một cái.

Theo quỹ tích lịch sử, quy hoạch tổng thể của Hải Châu tới năm 97 mới hoàn thành, chắc Đường Học Khiêm

- Chị Hứa Tư nói hôm nay muốn dạy thêm cho cháu, cháu mới khai giảng vài ngày, chẳng có bài gì để học thêm, nên quần lấy chị ấy đòi tới đây chơi.

May trước kia chuẩn bị, giờ có cơ mà dùng.

- Con bé đó làm việc rất là nghiêm túc.

Hứa Hải Sơn thò đầu ra ngoài nhìn con gái, rồi gọi Trương Khác vào, nói với người đánh cờ với mình:

- Lão Trần, đây là học sinh Hứa Tư dạy, là em họ của bà chủ công ty Hứa Tư, giúp tôi pha ấm trà.

Ông ta cố ý nhấn mạnh “bà chủ”, hôm qua Trương Khác đưa Tạ Văn Tình tới nhà ăn cơm, tặng đá dè nặng trong lòng Hứa Hải Sơn được bỏ xuống, tối có tâm tình tới nhà lảng giềng chơi.

Người kia té ra là chủ quán, ông ta ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác, dịch ghế sang, mời y ngồi rồi tới quầy pha trà. Trương Khác đường hoàng ngồi xuống, bàn cờ đã tới tàn cuộc, hai bên không có sơ hở lớn, nói:

- Chú Hứa sức cờ tốt thật.

- Cậu không thấy ba tôi chơi cờ sao biết hay dở? Chú Trần đánh cờ ra sao tôi chẳng biết, chứ ba tôi thì kém lắm ...

Hứa Tư đi vào, chào chủ quán xong quay sang gật đầu với Hứa Hồng Bá:

- Chào thầy Hứa.

Thấy Hứa Tư quen Hứa Hồng Bá, Trương Khác kiểm có bắt chuyện:

- Thầy Hứa nhìn tàn cục này cũng có thể nhận ra hay dở.

- Cậu nói chuyện chẳng biết nặng nhẹ gì cả, cậu mà so được với thầy Hứa à?

Hứa Tư đẩy y một cái.

- Cậu nhận ra tôi à?

Hứa Hồng Bá bị lời của Trương Khác thu hút, quay sang.

- Thời tiểu học cháu có tới cung văn hóa học cờ của thầy Hứa.

Hứa Hồng Bá nghĩ một lúc không nhớ chút ấn tượng nào, bảo chủ quán:

- Nay ông pha nước vào rượu đây à? Sao tôi uống mãi chả say gì cả ?

Chủ quán tức giận :

- Ông muốn phá quán của tôi hả?

Hứa Hồng Bá cười ha hả đứng dậy, nói với Trương Khác:

- Xem xem trước kia tôi dạy được cậu cái gì nào.

Hứa Hồng Bá nhìn ván cờ, thấy quân hai bên đều nhau, đánh tiếp hai bên cũng chẳng ai chiếm lợi được, mới biết thiếu niên này sức cờ không tệ. Nói với chủ quán:

- Mang bàn cờ Vân Thạch của ông ra đây, tôi đánh với cậu ta một ván.

Hứa Tư nói:

- Không biết trời cao đất dày, cậu dám đánh cờ với thầy Hứa à?

Thêm mười năm nữa, đời Hứa Hồng Bá già cả rồi, Trương Khác tất nhiên không thua ông ta, còn hiện giờ Hứa Hồng Bá mới 50, đầu óc còn tốt, mặc dù trình độ không duy trì được khi ở thời chuyên nghiệp, nhưng Trương Khác không hi vọng xa vời thắng được ông.

Nếu nói ở Hải châu có ai đáng được Trương Khác kính phục thì đó là Hứa Hồng bá, dù lịch sử đã thay đổi cha không cần vào viện cờ của Hứa Hồng Bá tránh sóng gió sau sự kiện Đường Học Khiêm vào tù, không ngờ vẫn có thể gặp được ông.

Nếu đã gặp, đương nhiên không có lý nào bỏ qua.

Hứa Hồng Bá năm xưa làm thư ký cho Vạn Hưởng Tiền, bí thư thành ủy trước kia của Hải Châu, hiện chủ nhiệm hội đồng nhân dân, về sau rời cơ quan nhà nước, không qua lại với Vạn Hưởng Tiền nữa.

Về phần vì sao ông ta đột nhiên bỏ việc, dân gian có rất nhiều lời đồn, ông ta chẳng bận tâm, chỉ nói mình không thích quan trường, đánh cờ hợp ý hơn, Vạn Hưởng Tiền cũng chẳng bình luận gì.

Khi ấy Đường Học Khiêm và cha còn chưa điều tới thành phố, do Đường Học Khiêm thích cờ vây, nên cha xem như cũng biết Hứa Hồng Bá, nhưng chỉ là quen biết qua loa, hai bên đầu chẳng có ấn tượng sâu về đối phương.

Trương Khác làm vẻ trẻ ngoan nói:

- Cha cháu cũng thích đánh cờ, khi nào rảnh mời thầy Hứa tới nhà chơi với cha cháu một ván.

Hứa Hồng Bá lẫn lộn quan trường còn lâu hơn Trương Tri Hành, bằng vào am hiểu sau này với Hứa Hồng Bá, Trương Khác biết, ông ta là người nhìn thấu sự đời, mắt liếc qua là thấy rõ ruột gan một người, nhưng ông ta không hề bị vấy bẩn của quan trường, mang tấm thân sạch sẽ nhảy ra khỏi vũng bùn, là nhân vật khá đặc biệt, khác người trong quan trường Hải Châu.

Một người bạn như Hứa Hồng Bá, bất kỳ lúc thuận lợi hay khó khăn, đều đáng kết giao.

Chủ quán gọi với vào nhà trong:

- Dung Dung, lấy cờ ra cho bác Hứa kìa.

Hứa Hải Sơn cũng nổi hứng, ở Sa Điền chưa ai có tư cách đứng ra xin Hứa Hồng Bá chỉ giáo cờ vây, cậu Hứa Tư đánh cờ rất tốt, mỗi lần muốn mời Hứa Hồng Bá đánh cờ, phải mời mời một bữa rượu mới được.

Trà pha xong, nước rót vào chén, chưa thấy cờ đâu, chủ quán cười:

- Con nhóc đó đến là chậm chạp.

Hứa Hồng Bá lắc đầu:

- Con bé nhà ông chẳng nhỏ nữa đâu, hôm nay tôi thấy một đám vô lại theo sau lưng nó, giống hệt hai con bé nhà Hải Sơn trước kia.

Hứa Tư nghe vậy đỏ mặt, có người đẩy cửa từ trong sân vườn đi vào quán rượu, Trương Khác nhìn thấy người đó, mắt trở ra.

“Rào”, cờ trong tay Trần Phi Dung rơi hết xuống đất, nảy tung tung trên sàn sạch, cô cứ sững người nhìn Trương Khác.

60. Chương 60: Hoàn Cảnh Hoa Khôi Học Đường

- Con bé này tay chân long nga lóng ngóng.

Chủ quán lớn tiếng trách:

- Nhìn thấy ma à?

Mọi người giật mình quay lại, thấy Trần Phi Dung mặt mày kinh hãi, e là thấy ma thật, tay cô còn buột một tấm khăn, chắc là buổi sáng cọ vào cửa. Trương Khác hận không thể biến thành khuôn mặt khác, hoặc chui xuống gầm bàn trốn.

Hứa Tư nhìn ra, hỏi:

- Hai hả quen nhau à?

Hứa Hải Sơn vỗ đầu:

- Đúng đúng, Trương Khác cũng học Nhất Trung mà, Phi Dung năm thứ hai đúng không?

Trần Phi Dung luống cuống ngồi xuống nhặt cờ, mặt đỏ bừng, không dám ngẩng lên nhìn Trương Khác.

Chuyện trẻ con, Hứa Hồng Bá chẳng để ý, nắm hai nắm cờ đen trắng đặt trên bàn, hỏi Trương Khác:

- Cần chấp quân không?

Trương Khác nói:

- Cứ đánh một ván đã ạ.

Trương Khác mượn cờ che dấu sự bối rối, gom cờ đen về phía mình, đặt một quân điểm sao góc trái, lấy quân đen đi trước cũng là thể hiện tôn kính với Hứa Hồng bá.

Lão Trần mới đầu còn giúp con gái nhặt cờ, thấy ván cờ bắt đầu, liền đứng bên xem. Hứa Tư liền ngồi xuống giúp Trần Phi Dung, hỏi nhỏ:

- Mặt em làm sao khó coi như thế?

Trần Phi Dung ngẩng đầu nhìn Trương Khác, mím chặt môi không nói.

Hứa Tư quay đầu nhìn lại, thấy Trương Khác ngồi nghiêm túc đặt cờ, trông cũng ra dáng lắm, Hứa Hồng Bá mặt bình tĩnh, còn mỉm cười, cha cô và cha Trần Phi Dung mặt căng thẳng, tựa hồ trình độ của Trương Khác không tệ.

Trương Khác có quá nhiều thứ làm cô bất ngờ rồi, có giỏi cờ thì cô cũng chẳng kinh ngạc nữa, hỏi Trần Phi Dung:

- Sao em quen Trương Khác, hai đứa có cùng khối đâu?

- Đứa bé mà bác Hứa nói chị dạy kèm là cậu ta sao?

Trần Phi Dung cảm thấy thật khó tin, hạ thấp giọng hỏi:

- Chị biết cha cậu ta là ai không?

Vì không để cha mẹ và hàng xóm nghi ngờ sinh liên tưởng lung tung, Hứa Tư không cho người khác biết thân phận của Trương Khác, nháy mắt với Trần Phi Dung, bảo cô đừng nói. Nhặt hết cờ vào hộp xong đặt lên bàn, Hứa Tư kéo Trần Phi Dung ra sân.

- Trương Khác không muốn người khác biết ba cậu ấy là thư ký trưởng chính phủ, em đừng nói ra.

Hứa Tư nhìn vào trong phòng:

- Mẹ em đỡ hơn chưa, có xuống giường đi lại được không?

- Vẫn thế, có thể ngồi dậy ăn cơm, nhưng muốn xuống giường phải phẫu thuật.

Nhắc tới bệnh của mẹ, mặt Trần Phi Dung đầy vẻ buồn bã.

- Sao em quen Trương Khác?

Hứa Tư lấy làm lạ, sao Trần Phi Dung thấy Trương Khác lại có phản ứng mạnh như thế?

- Xem ra em sợ cậu ta lắm hả?

Trần Phi Dung ngượng ngập hỏi:

- Chị Hứa Tư, chị xinh đẹp như thế, lúc dạy học cho y, y có ...

- Có cái gì?

Hứa Tư chớp mắt cái hiểu ra ý Trần Phi Dung:

- Em nghĩ đi đâu thế, Trương Khác đâu phải hạng người đó?

Trương Khác cũng thi thoảng cố ý vô ý đụng chạm vào mình, nhưng chẳng làm người ta thấy ghét, nghĩ tới đó Hứa Tư thấy mặt nóng ran.

Trong sân trời tối, Trần Phi Dung nhìn không rõ ánh hồng trên mặt Hứa Tư, do dự rất lâu mới lấy dũng khí hỏi:

- Chị Hứa Tư, chị giúp em nói với Trương Khác, em không muốn làm bạn gái cậu ta, được không?

Hứa Tư ngớ người, cô nghe Tạ Văn Tình nói Trương Khác và Đường Thanh là đôi thanh mai trúc mã, dù mới chỉ nhìn thấy Đường Thanh từ xa, cũng biết là một mỹ nhân từ thừa lọt lòng, không biết so với Trần Phi Dung ai đẹp hơn ai.

Nương theo ánh đèn leo lét, Hứa Tư quan sát Trần Phi Dung, khuôn mặt có rất nét, ngũ quan tinh xảo, nhất là đôi mắt càng lo lạnh, vóc người tha thướt chẳng thấp hơn mình là bao, tuy còn chốc chút non nớt, nhưng tràn trề sức sống, chẳng trách Trương Khác quần lấy.

Hứa Tư nghĩ :” Thằng nhóc này hóa ra rất là lẳng nhăng, có lẽ cậu ta cảm thấy Trần Phi Dung xinh đẹp hơn cũng chưa biết chừng, còn Đường Thanh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nói không chừng chỉ coi như em gái, chị Văn Tình cũng nói thế thì phải.”

Hứa Tư thấy nên cổ vũ cho Trương Khác, cười nói:

- Trương Khác là chàng trai rất được, đẹp trai, tốt tính, học tập không kém, vì sao em từ chối cậu ta?

- Em không thích cậu ta, loại người như bọn họ dựa vào nhà có chút quyền thế, ở trường chẳng làm gì tốt, toàn bắt nạt bạn nữ.

Trần Phi Dung cầu khẩn:

- Chị Hứa Tư, chị giúp em đi, bảo cậu ta đừng quần lấy em nữa...

Hứa Tư chẳng hiểu gì, trong ấn tượng của cô Trương Khác tuyệt đối không phải hạng người đó, nhưng giọng Trần Phi Dung hết sức tội nghiệp, nói:

- Em tự nói với cậu ta là được, có điều em có thể là cô gái đầu tiên mà cậu ấy bày tỏ tình cảm, nếu em cự tuyệt, có thể cậu ấy sẽ rất thương tâm.

- Em nói cũng vô ích, cậu ta nhất định sẽ vẫn cứ quần lấy em, hạng người đó chuyện gì cũng có thể làm được.

Trần Phi Dung nắm chặt tay Hứa Tư, giọng sắp phát khóc tới nơi.

Hứa Tư thở dài:

- Được được được, chị nói giúp em là được, chẳng hiểu sao em lại có thành kiến với cậu ấy sâu như vậy, Trương Khác đúng là chàng trai không tệ, nếu em chưa có bạn trai, chị thực sự đề nghị em suy nghĩ ...

- Chị không nói thì em nói...

Trần Phi Dung thấy Hứa Tư không tin, liền đem lời những chuyện được trong trường học mấy ngày qua nói ra:

Hứa Hồng Bá biết thành phố đang làm quy hoạch tổng thể thành phố, nhưng chưa xong, giải tỏa là chủ đề mẫn cảm, thành phố không tiết lộ chút tin tức nào, nhưng từ lời vừa rồi của Hứa Tư, tựa hồ thiếu niên này biết gì đó.

Lúc này nhìn kỹ lại, trông hơi quen quen, không nhớ ra con ai, từ cách ăn mặc thì chắc chắn không phải con nhà người dân phổ thông.

Trương Khác thấy ông ta có ý thức về phương diện này, muốn thông qua ông ta ảnh hưởng tới cha, tiến tới ảnh hưởng tới Đường Học Khiêm, chắc có thể giữ lại quần thể kiến trúc Minh Thanh này. Đương nhiên quan trọng nhất là với sự thông tuệ của Hứa Hồng Bá, hi vọng ông ta có thể giúp cha đứng vững trong vùng nước đục quan trường Hải Châu.

Cơ hội để tìm sau, Trương Khác nói thời gian không sớm nữa, về muộn không có xe, vừa khéo có taxi đi qua, liền ngồi lên về phòng thuê.

Hứa Hồng Bá thấy thiếu niên này không đơn giản, đợi Hứa Tư tiễn Trương Khác về, hỏi:

- Thăng nhóc đó là con nhà ai, ta thấy quen quen.

Hứa Tư biết Trương Khác và cha như đúc từ một khuôn, nghe vậy giật mình, sợ ông ta đoán ra được trước mặt cha mình, vội lấp liếm:

- Hải Châu nhiều người như thế, nói ra một cái tên là thầy nhận ra được sao?

Trước đó Trương Tri Hành chẳng được coi là nhân vật đáng kể ở Hải Châu, cho dù hiện giờ thi thoảng cùng Đường Học Khiêm xuất hiện trên TV cũng chỉ là thoáng qua.

Hứa Hồng Bá nghĩ một lúc không có manh mối, hỏi tiếp:

- Nơi này sắp giải tỏa sao?

- Cháu cũng không rõ, đang dạy thêm cho cậu ta thì cậu ta đột nhiên nói muốn tới đây chơi, tới đây lại nói giải tỏa gì gì đó, chắc không phải đâu, chuyện này ai mà biết được, sao có thể nói bừa?

Hứa Hồng Bá quay đầu lại nói với Trần Kỳ:

- Giải tỏa cái quán nhà ông đi, cho ông khỏi trộn nước vào rượu.

Trần Kỳ cười khổ:

- Không giải tỏa thật chứ? Tôi chỉ biết dựa vào nó kiếm sống thôi.

Hứa Tư biết mình lỡ lời, dù quán rượu làm ăn không tốt, nhưng dù sao cũng là nguồn kinh tế duy nhất của nhà họ, chuyện giải tỏa hay không còn chưa có chứng cứ gì, nói ra chẳng phải khiến trong lòng chú Trần thêm tâm sự sao?

Cô vội sửa lời:

- Trương Khác là thằng bé thích nói lung tung, cậu ta tới ngõ, ghét mùi sông Sơ Cảng nên nói thế. Thành phố cũng bảo sẽ cải tạo sông bao năm rồi mà có thấy gì đâu.

- Có lẽ không phải là nói lung tung.

Hứa Hồng Bá lắc đầu.

Trần Kỳ cười trừ:

- Ông đi tin lời đứa bé à?

- Ai thắng cờ tôi thì tôi tin, cậu thiếu niên này tôi nhìn không thấu, chẳng phải con cái nhà bình thường. Hải Sơn, anh nói xem có phải không?

Hứa Hải Sơn trầm ngâm :

- Cậu ta tới nhà tôi vài lần, nhưng ít nhắc tới chuyện trong nhà, những nhà quyền quý như thế quy củ ghê lắm, tôi hỏi Hứa Tư mấy lần, con bé này giấu cả ba nó. Trương Khác không phải nói ba cậu ta thích đánh cờ sao, anh tới nhà chỉ giáo là biết.

Hứa Hải Sơn nhớ trước kia Trương Khác ném 12 vạn lên bàn rồi đi như không, lại là thân thích của Tạ Văn Tình, trong nhà không giàu thì sang. Ông ta tuy nói Trương Khác cho vay tiền với hàng xóm, để mọi người khỏi nghi con mình, nhưng không nói con số cụ thể, sợ lọt vào tai kẻ xấu làm hại Trương Khác. Ông ta cũng nhìn ra Trương Khác không đơn giản, thầm nghĩ mọi người đều nói Hứa Hồng Bá ánh mắt sắc bén, quả không sai.

oOo

Những năm 90, thủ tục đăng ký công ty rất rắc rối, bao gồm tên công ty đặc ký trước, chỉ định ngân hàng kiểm tra vốn, con dấu, thuế vụ v...v...v... đau cả đầu.

Cho dù có nhân viên phòng hành chính của Hải Thái giúp đỡ, nhưng nếu không tốn khoảng nửa tháng không đi hết được trình tự này.

Hứa Tư chọn hai địa chỉ làm việc trong tòa nhà Tân Hải Thông, Trương Khác trốn học chiều, tới quyết định chỗ làm việc của công ty mới. Một ở tầng mười sáu, góc đông nam, hình ô van rộng chừng 60 mét vuông, một ở tầng 18, chính giữa tòa nhà, hình vuông rộng 80 mét vuông, thích hợp cho công ty nhỏ.

Hứa Tư thì vừa ý văn phòng tầng 16, cả buổi sáng ánh mặt trời sẽ chiếu lên người, diện tích nhỏ, tiết kiệm được giá thuê phòng. Xem xong phòng ở tầng 18, liền kéo Trương Khác tới tầng 16 xem xét.

Trương Khác đứng ở lối đi, chỉ văn phòng phía tây, trên cửa chưa treo biển, hỏi giám đốc tòa nhà:

- Chỗ này chưa cho thuê phải không?

- Vâng, nhưng diện tích của nó lớn hơn yêu cầu các vị một chút..

Trương Khác chẳng để ý, đi thẳng tới, đẩy cửa bước vào, thấy ánh mặt trời buổi chiều nhuộm đỏ kính pha lê, đứng trước cửa sổ hình cánh cung nhìn ra ngoài, đằng xa là công viên Nhân Dân, một mảng rừng trúc xanh mướt lọt vào tầm mắt. Trương Khác quay lại nói:

- Chọn nơi này, ngăn góc vòng cung này thành một gian phòng làm việc riêng.

Hứa Tư nhìn tòa văn phòng trống, lật xem tài liệu, cau mày nói:

- Nơi này tới 260 mét vuông, có hơi rộng không?

- Ừm, hơi rộng, nhưng buổi chiều, pha tách hồng trà ngồi dưới ánh tịch dương, ngắm rừng trúc đằng xa, rộng một chút có sao ?

Trương Khác phất tay với giám đốc tòa nhà:

- Chọn nơi này, ông đi soạn giấy đi, tranh thủ ký trước khi hết giờ làm.

Giám đốc tòa nhà nhìn Hứa Tư.

Hứa Tư thấy Trương Khác giở tính trẻ con quay đầu đi ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, tỏ ý không nghe ý kiến của mình, chỉ biết cười nói:

- Chọn nơi này đi, cậu ấy là ông chủ của tôi.

Giám đốc tòa nhà mang theo kính ngạc ra ngoài, Hứa Tư đi tới trước cửa sổ, đứng sững vai với Trương Khác, nhìn ánh nắng dương rải một lớp ánh sáng hồng lên rừng trúc xanh mướt.

- Việt Tú, chị thấy cái tên này thế nào?

- Hả?

Hứa Tư choàng tỉnh, y đang nói tới tên công ty:

- Ừ, vị phần sấp hơi đậm, giống như tên con gái vậy.

- Đó là tên đăng ký của công ty khác.

Trương Khác cười:

- Còn công ty này lấy tên là công ty trách nhiệm hữu hạn Cẩm Hồ, đi qua khu rừng trúc kia một chút là Tiểu Cẩm Hồ, còn Cẩm Hồ thực sự ở ngọn của sông Sơ Cẩng, đã bị lấp rồi, chắc chẳng còn mấy ai biết nữa. Em thấy cái tên này không tệ, nhất định sau này sẽ vô cùng vang vọng.

Hứa Tư thấy nét mặt Trương Khác có vẻ ngượng ngùng hiềm có, cười nói:

- Cậu là ông chủ, cậu thấy hay là được.

Nhớ tới chuyện hôm qua, hỏi:

- Cậu vừa mới vào cao trung đã làm bậy làm bạ, sao chọc giận Phi Dung thế?

Hôm qua không cách nào nói rõ, Trương Khác xoa đầu nói:

- Em oan mà, lấy chuyện hôm qua đi xe buýt ra nói nhé, em lên xe thấy ba thằng lưu manh theo sau cô ấy muốn giở trò ...

Trương Khác kể lại chuyện xảy ra một lượt:

- Chị thấy em có oan không, trạm tiếp theo cô ấy vùng chạy mất, làm em thiếu chút nữa bị ba thằng lưu manh đó đánh ột trận.

Hứa Tư Phì cười:

- Con bé làm sao biết không phải cậu thừa sơ giở trò? Mà sao nó lại thành kiến sâu với cậu như thế?

63. Chương 63: Vấn Đề Của Nhà Máy Tân Quang

- Chị biết tập đoàn Cẩm Thành không?

- Sao không biết, ngoài cửa sổ là tòa nhà Cẩm Thành, thì sao nào?

Hứa Tư không hiểu sao Trương Khác đổi đề tài đột ngột, vẫn nói:

- Chúng ta lấy tên Cẩm Hồ, liệu có giống nhau quá không?

- Chẳng sao cả, có cơ hội chúng ta thôn tính Cẩm Thành là xong, chẳng ai thấy hai công ty giống tên nhau nữa.

Trương Khác giang tay ra, nói đầy tự tin:

- Dĩ tâm của cậu lớn quá đó.

Hứa Tư lườm y một cái:

- Tập đoàn Cẩm Thành liên quan gì tới Trần Phi Dung?

- Con trai Triệu Cẩm Vinh là Triệu Ti Minh cũng học ở trường em, thằng đó quán lấy Trần Phi Dung, nam sinh khác nói chuyện với cô ấy đều có khả năng bị nó kéo ra tấn ột trận, nghe nói năm ngoái có nam sinh cuối cấp theo đuổi Trần Phi Dung, Triệu Ti Minh tập trung một đám lưu manh, chặn đường nam sinh đó, bất chấp trên đường có xe không đẩy nam sinh ra giữa đường, cứ chạy vào là đẩy ra, may mà không có chuyện gì, nhưng nam sinh đó không dám đi học nữa. Loại người đó nếu không ai ột bài học thì chuyện gì cũng dám làm. Hôm đó em thấy nó bám lấy Trần Phi Dung, liền ột cái tát, bị bà chủ nhiệm Lý Chi Phương nhìn thấy. Cái tát đó có giá quá đắt, thêm vào ngày đầu em mời thuốc lá Tào Quang Minh, chẳng biết giây thần kinh của ông ta có phải chạm mạnh không, đã nhận thuốc rồi còn khách khí bảo tuổi em hút ít thôi, thế là tiếng thổi truyền xa ... Thôi, không nói nữa, không nói nữa ...

Càng kể Trương Khác càng bức.

Hứa Tư thấy Trương Khác mặt đầy oan ức, cười gập người:

- Tôi từng thấy Tào Quang Minh bắt được một nam sinh hút thuốc, lấy điếu thuốc dí lên mặt nam sinh đó, đó là nam sinh thuộc hạng đầu bò đầu bướu, vậy mà cậu ta không dám hé răng, người xung quanh nín thở, vậy mà cậu dám mới thuốc là ông ta. Phi Dung hiểu lầm cậu là không ngờ người như thế mà còn biết anh hùng cứu mỹ nhân ...

Trương Khác chỉ biết cười méo xẹo mà nói:

- Em làm kẻ xấu cũng là vì trấn áp đám Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh, không cho bọn chúng làm bừa ở trường học. Trần Phi Dung bị Triệu Ti Minh quần lấy phát sợ rồi, coi em là dạng người như thằng đó. Hừ, em có chị Hứa Tư rồi, đâu thèm để ý tới cô ta, ngực đã nhỏ, mông cũng nhỏ ... hừ hừ, tưởng mình hay lắm.

Hứa Tư thấy y vừa nói vừa chuyển ánh mắt tới bầu ngực ngạo nghễ của mình, khoanh tay trước ngực che tầm mắt của y, trong lòng lại chẳng hề phản cảm ánh mắt tham lam không hề che dấu đó:

- Tôi giúp cậu giải thích với Phi Dung, rồi giúp cả hai tới với nhau, Phi Dung là đại mỹ nữ đấy.

Trương Khác cười khê, dưới hàng mi dày trông có cảm giác gian tà:

- Đừng, em phát hiện ra làm kẻ xấu rất thú vị, nên giữ hình tượng xấu xa trong lòng cô ấy thì tốt hơn.

- Tôi thấy bản chất cậu đúng là kẻ xấu xa, nếu không chẳng làm ra mấy việc kia.

Thấy Trương Khác đắc ý, Hứa Tư hết cách:

- Gia cảnh Phi Dung rất khó khăn, dì Phán không thể kéo dài mãi không phẫu thuật được, nếu không có khi chẳng đứng lên được nữa ...

- Em thì chẳng sao, nhưng chị còn chẳng dám mang tiền về nhà, em giúp cô ta thế nào đây?

Rồi kéo quần chỉ vết thương hôm qua bị Trần Phi Dung đá cho chảy máu hiện xưng tím:

- Chị xem, con bé đó ác thế đấy. Mà chị nói mẹ cô ta làm kế toán của Tân Quang?

- Ủ, trước đó cậu bảo tôi thu thập tư liệu về Tân Quang, có được một chút, cậu cũng xem rồi, cậu muốn muốn làm gì?

Trương Khác hỏi lại:

- Chị biết vấn đề của Tân Quang là gì không?

Kiếp trước, Đường Học Khiêm vào tù, cha thôi việc, mẹ bị điều tới xí nghiệp, xí nghiệp đó chính là nhà máy Tân Quang, nên Trương Khác khá hiểu tình hình của nó.

Dưới sự chống đối quyết liệt của công nhân, chính phủ khu Thành Nam không đóng cửa nhà máy cũ, công nhân ban đầu vẫn tới nhà máy làm việc, nhà máy mới chiêu một công nhân khác, thông qua hiệp đàm đa phương, tranh thủ được ít vốn cả hai nhà máy cũ mới đồng thời hoạt động.

Nhà máy cũ công nghệ lạc hậu, tạo thành ô nhiễm nghiêm trọng cho sông Sơ Cẳng, bị người dân chống lại, thường xuyên lúc đóng lúc mở, không thể sinh hiệu quả, còn thành gánh nặng lớn. Nhà máy mới lực lượng công nhân kỹ thuật không đủ đáp ứng, chỉ miến cưỡng duy trì, lợi nhuận tạo ra không bù đắp nổi thua lỗ của nhà máy cũ, cuối cùng cả hai cùng sụp.

Trương Khác luôn cho rằng quyết định khi đó của chính phủ Nam Thành rất ngu xuẩn, nhà máy Tân Quang cuối cùng phá sản là do thể chế sơ cứng, tới sau khi trở về gặp vụ tai nạn kia mới về lẽ.

Tục ngữ nói, Diêm Vương còn đỡ, tiểu quỷ mới khó chơi.

Rõ ràng biết quyết định giữ nhà máy cũ là bất hợp lý, nhưng dưới áp lực, chính phủ Thành Nam vẫn lựa chọn nhún nhường, tạo thành quyết sách sai lầm.

Hứa Tư nghiêng đầu nhìn Trương Khác nói:

- Biết một chút, chỉ không biết cậu định làm gì.

- Trước đó em đã nói nhà máy Tân Quang có liên quan sự cố giao thông kia, bí thư Từ là người khoan dung, không tùy tiện giận lây ai, nhưng không đảm bảo người dưới không có thủ đoạn ngầm lấy lòng ông. Di dời Tân Quang ột tay khu trưởng Tổng Bồi Minh của Thành Nam thúc đẩy, chỉ nghĩ xem áp lực trên người ông ta lớn cỡ nào?

Hứa Tư nắm bắt được chút manh mối rồi, nhưng còn rất mơ hồ, im lặng nghe Trương Khác nói tiếp.

- Em muốn chia sẻ áp lực thay Tổng Bồi Minh! Nhưng đầu đầu là không biết làm sao để tiếp xúc với ông ta.

Hứa Tư há mồm, lấy danh nghĩa công ty Hải Dụ tiếp xúc với Tổng Bồi Minh, đúng là sẽ làm giảm bớt áp lực vụ tai nạn kia mang lại cho Tổng Bồi Minh:

- Rốt cuộc cậu có mưu tính ma quỷ gì, đăng ký công ty mới muốn chị Văn Tình nhập cổ phần, là muốn đặt bẫy chị ấy hả?

- Lợi dụng người chết là bất đắc dĩ thôi.

Trương Khác cắn răng, chẳng có vẻ gì đắc ý vì quỷ kế thành công, nói:

- Nhưng em nghĩ ý của bí thư Từ và chị Văn Tình cũng không hề muốn truy cứu trách nhiệm vụ tai nạn đó một cách vô giới hạn, càng không mong vì vụ tai nạn không thể văn hồi mà tạo thành hậu quả nghiêm trọng khác.

- Hậu quả nghiêm trọng khác là gì?

Trương Khác cười, nhưng trông rất bi thương, lấy dũng khí nói:

- Đêm qua em có giấc mơ, vấn đề Tân Quang mãi không giải quyết được, hai ba năm sau liền phá sản, hơn ba trăm công nhân viên đồng loạt mất việc, cuộc sống lâm vào túng bấn. Trong mơ, có một đôi vợ chồng đồng thời mất việc, vợ mới sinh con, ngay cả chi phí cuộc sống cơ bản không đủ, công việc không tìm được, đành lấy thân thể của mình đi kiếm tiền, nghĩ qua được thời gian khó khăn này, cuộc sống sẽ quay lại bình thường, chuyện đã qua chỉ như cơn ác mộng, nhưng vận mệnh trên đầu cô, chồng cô biết được. Song không trách một lời, về nhà treo cổ trong phòng ngủ, cô ta trở về thì đã không cứu được nữa, treo cổ trong bếp, để lại đứa bé chưa tròn một tuổi ...

- Nghe giọng cậu cứ như chuyện xảy ra thực vậy ...

Hứa Tư thấy mắt ươn ướt, đưa tay lau, không ngờ chảy nước mắt. Nhìn Trương Khác, thấy y mặt nặng nề nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh tịch dương chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, như chất chứa tâm sự vô hạn, làm người ta không nỡ quấy nhiễu.

Ký hợp đồng thuê văn phòng với công ty quản lý vật nghiệp Tân Hải Thông không tốn nhiều thời gian lắm.

Trưa hôm qua Tạ Văn Tình đã mang Chỉ Đồng rời khỏi Hải Châu, Trương Khác và Hứa Tư đi thang máy xuống thẳng phía dưới, không hề qua văn phòng tầng 12.

Mặt trời sau buổi trưa mùa thu vô cùng dễ chịu, Trương Khác và Hứa Tư đứng trên sân trải đá hoa cương tòa nhà đợi xe taxi.

Thời đó lượng xe taxi của Hải Châu chưa nhiều, người bỏ tiền ngồi xe cũng chưa nhiều, sắp tới giờ tan tầm, mấy chiếc taxi chạy qua đều có người ngồi. Đợi một lúc mới có xe không, Trương Khác đưa Hứa Tư về Sa Diện trước, chui vào xe báo tên ngõ nhà Hứa Tư.

Lái xe là một phụ nữ chừng ba mươi tuổi, cô ta quay đầu lại nói:

- Phía trước tắc rồi, chúng ta phải đi đường vòng.

- Đã tới giờ cao điểm đâu nhỉ?

Trương Khác thắc mắc.

64. Chương 64: Công Nhân Chặn Đường. (1+2)

Nữ tài xế chữ bẩy một câu, giọng cô ta khàn, tựa hồ làm nghề này rất lâu rồi:

- Chẳng biết là công nhân nhà máy nào chặn đường ở ngay phía trước, trong đám đông có một người chẳng biết bệnh gì nằm trên giường nhỏ được người ta khiêng tới...

Đi qua đường Thanh Niên đúng vào lúc giờ cao điểm, chẳng bằng đi bộ qua con đường phía trước rồi hẵng gọi xe. Hơn nữa Trương Khắc cũng muốn biết phía trước có chuyện gì, hiện giờ quan trường Hải Châu có vẻ khá là vi diệu, công nhân chặn đường nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, dù sao ảnh hưởng tới đoàn kết ổn định, càng sợ có kẻ lấy nó ra làm rùm beng lên.

Hai người xuống xe đi về phía trước, trên đường, xe đều quay đầu lại, trước mặt tụ tập rất nhiều người, đều là người qua đường xem náo nhiệt.

Giữa đường có ba bốn chục người, bọn họ nắm tay nhau tạo thành bức tường người chặt chẽ, trước ngực sau lưng mỗi người đều dán chữ lớn, cách quá xa nên nhìn không rõ.

Chính giữa tường người có một cái giường nhỏ, trên là người nằm đắp chăn, vài cảnh sát giao thông đứng bên đường, nhưng hiển nhiên là bọn họ chẳng thể làm được gì. Từ xa xa nhìn thấy người đứng hai bên tường người đang lớn tiếng nói gì đó với người qua đường.

Nghe người quay lại nói, nằm trên giường là một phụ nữ, nằm ngoái bị tai nạn xe, nhà máy không có tiền để cho phẫu thuật, sắp bị liệt rồi.

Trương Khắc và Hứa Tư đưa mắt nhìn nhau, tới gần thấy phụ nữ trốn trên giường quả nhiên là Lưu Phân.

Trương Khắc chạm vào người Hứa Tư, thật mềm mại, thấy cô không phản ứng, lại đưa tay ra chọc khẽ.

Hứa Tư chỉ nghĩ Trương Khắc thừa cơ đụng chạm mình, quay đầu sang định trừng mắt nhìn, thấy y đánh mắt sang phía đường đối diện.

Hai cha con Trần Kỳ, Trần Phi Dung đang đứng trong đám đông, lo lắng nhìn Lưu Phân nằm giữa đường.

Trương Khắc và Hứa Tư đi qua vạch kẻ đường trống vắng, chạy tới đường đối diện. Trần Phi Dung lúc này mới nhìn thấy Trương Khắc, khuôn mặt thanh lệ biến đổi mấy lượt, cuối cùng quay đầu đi, không thèm nhìn y.

Trương Khắc thấy thế cũng không giận, chào hỏi Trần Kỳ nói nho nhà ông ta rất ngon, hôm khác sẽ lại tới ăn.

Hứa Tư thì hỏi:

- Chú Trần, dì Phân phải tránh gió, sao mọi người lại để dì ấy nằm giữa đường?

Giọng nói có chút cấp thiết.

- Còn cách nào đâu.

Trần Kỳ tuổi chạc 40, mặt dài, đuôi mắt đầy nếp nhăn, ông ta thở dài:

- Nếu còn không gom được tiền phẫu thuật, dì Phân cháu không đứng lên được nữa, đồng nghiệp của cô ấy muốn chặn đường thỉnh cầu, dì Phân cháu dứt khoát muốn tới.

- Chú không thể chiều ý dì ấy được, nếu để lại mầm bệnh thì làm sao?

Hứa Tư suốt ruột nói:

- Dung Dung, cùng chị đỡ mẹ em về.

- Tiểu Tư, nếu Sa Điền bị giải tỏa, quán rượu không giữ được nữa, ai còn để ý tới việc mai sau.

Trần Kỳ kéo Hứa Tư lại, giọng kiên quyết:

- Chuyện này cháu đừng xen vào.

Hứa Tư ngẩn ra, hôm qua chỉ thuận miệng nói thế, không ngờ ông ta để trong lòng, hối hận vô cùng, nói:

- Chuyện tiền cháu sẽ nghĩ cách giúp cháu...

Hứa Tư kéo áo Trương Khác, chuyện giải tỏa là do y tự dưng nói ra, hi vọng y có thể nói một câu, an ủi gia đình bị ép tới bước đường cùng này:

- Tôi có thể giúp họ vay ít tiền từ công ty không?

Trương Khác thì chú ý quan sát người giữa đường, không chú ý tới lời Hứa Tư:

- À, giám đốc nhà máy chưa tới, chắc là một lúc nữa tới cùng Tổng Bồi Minh.

Lúc này ai mà quan tâm lãnh đạo có tới hay không, lãnh đạo tới cũng chỉ dùng lời hứa chót lưỡi lừa người ta về, Hứa Tư thấy mình hỏi một đằng, y đáp một nẻo, tưởng Trương Khác cố tình giả ngốc, đưa tay muốn nhéo thắt lưng y.

Trần Kỳ lắc đầu nói:

- Tiểu Tư, ý tốt của cháu, chú và dì Phen xin nhận, cháu vì em cháu bị bệnh, vay tiền của công ty, để xảy ra bao chuyện như vậy, chú không thể hại cháu.

- Cái này khác với công ty Tân Phong.

Hứa Tư chẳng biết phải giải thích ra sao, đá Trương Khác một cái:

- Cậu sẽ không đứng nhìn mẹ Phi Dung bị liệt luôn chứ hả?

- Em á?

Trương Khác quay đầu nhìn lại, thấy Hứa Tư vì chuyện người khác mà muốn ứa nước mắt, đúng là cô gái lòng dạ đơn thuần, Trần Phi Dung cũng chăm chú nhìn mình như trông đợi gì đó, liền nói:

- Giải quyết vấn đề của nhà máy Tân Quang chẳng phải sẽ xong hết sao?

- Trong thời gian ngắn làm sao giải quyết được?

Hứa Tư xuống tinh thần, cô nhận Trương Khác căn bản không có tâm tư giúp nhà Trần Phi Dung giải quyết khó khăn.

Trương Khác thấy Trần Phi Dung cắn chặt môi, như cố chịu đựng thống khổ trong lòng, nhớ lời cô nói hôm qua, đại khái có ý hi sinh bản thân, chẳng may con bé ngốc này chủ động đi tìm Trần Ti Minh dung thân thể mình đổi tiền chữa bệnh ẹ, đó mới đúng là con mẹ nó, hối hận không kịp. Võ trấn nói:

- Mẹ Trần Phi Dung thế nào em cũng không khoanh tay ngồi nhìn, nhưng Trần Phi Dung không nói gì, em tưởng cô ấy tự có cách rồi chứ?

- Tôi ...

Trần Phi Dung đầy một bụng ủy khuất, rằng như muốn cắn nát cánh môi đỏ mọng, giọt nước mắt lăn dài trên gò má hoàn mỹ, lời cầu xin Trương Khác cô không sao nói ra được.

Hứa Tư tức giận nhìn Trương Khác, rõ ràng là chuyện tốt, lại nhất định muốn bày ra vẻ lấy ơn đòi báo đáp, cứ khiến Trần Phi Dung phản cảm mới thấy vui, cô bé này rất kiêu, làm như thế, chỉ khiến khắc sâu thêm hiểu lầm giữa hai người.

Lại nhớ Trương Khác nói muốn giữ hình tượng xấu xa trong lòng Trần Phi Dung, đúng là tên bại hoại, Hứa Tư hận không thể cắn y một cái cho hả giận.

Trần Kỳ không hiểu xảy ra chuyện gì, nghe khẩu khí của Hứa Tư, thiếu niên này hình như có cách, sớm nghe nói công ty Hứa Tư làm việc có liên quan lớn tới thiếu niên này, nhưng là người lớn, không mở được miệng ra cầu xin.

Trương Khác chẳng phải là cố ý làm khó Trần Phi Dung, cô có phản ứng lớn như vậy cũng là do hiểu lầm Trương Khác quá sâu mà ra. Lại thấy Trần Kỳ ấp a ấp úng, biết họ quen thân với Hứa Hồng Bá, không muốn để lại ấn tượng xấu trong lòng ông ta, vội nói:

- Đợi người chính phụ khu Thành Nam tới, xem em có thể nói giúp được gì không?

Theo cách Hứa Tư, muốn lấy mấy vạn khỏi tài khoản công ty, Trương Khác căn bản không tiếc, nhưng vấn đề nhà máy Tân Quang phải giải quyết ra sao?

Một cỗ xe từ phía tây đi tới, xe chưa dừng hẳn, một người trung niên mở cửa nhảy ra, thiếu chút nữa té ngã.

Trương Khác nhận ra đó là giám đốc nhà máy Chu Phục, ông ta là người tốt, có năng lực kinh doanh, nhưng không có quyền quyết định vận mệnh nhà máy, năng lực bị hạn chế rất lớn.

Sau khi nhà máy phá sản, ông ta cho rằng đó là trách nhiệm của mình, nghĩ mọi cách giúp đỡ công nhân khó khăn, đôi vợ chồng kia tự sát bỏ lại đứa con, chính do ông ta thu nhận.

Lúc này Chu Phục tóc tai rối bời, mặt đầy khổ sở, ông ta bị kẹp giữa áp lực chính phủ, nhà máy đóng cửa, công nhân gây chuyện, nhưng điều ông ta có thể làm hết sức hữu hạn.

Đứng xa không nghe rõ Chu Phục nói gì, thấy tường người nhiều động một chút rồi mau chóng khôi phục nguyên dạng, xem ra lời khuyên nhủ của ông ta không có tác dụng gì.

Trương Khác lật cổ tay mịn như ngọc của Hứa Tư lên xem đồng hồ, đã tới giờ tan tầm rồi, sẽ có cả biển người đổ tới nơi này, chính phủ thành phố cách đây không xa, chẳng biết có phải Đường Học Khiêm và cha trốn tránh là chuyện kẻ quan sát mong muốn.

Một cỗ xe công vụ màu đen cùng xe cảnh sát đi tới, Tổng Bồi Minh xuống xe, chắc là ông ta vừa ăn một hồi chửi mắng ở chính phủ thành phố rồi tới đây.

Trương Khác bị Hứa Tư chọc vào lưng, ý bảo y tới nói chuyện với Tổng Bồi Minh, đau hết cả đầu, cô ấy coi mình là thiếu niên thần kỳ có thể nổi sóng nổi gió cả ở trong quan trường mất rồi.

- Giám đốc Tiểu Trương, trợ lý Hứa, sai hai người cũng tới đây xem náo nhiệt?

Trương Khác quay đầu, Tương Vi đứng đằng sau, khuôn mặt phong vận mê người mang nụ cười vui mừng vì cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Mới vào mùa thu chưa lâu, hiện đang là thời điểm y phục ăn mặc lộn xộn, Chu Phục mặc trang phục mùa thu, Tương Vi lại mặc bộ váy liền màu tím nhạt, đơn giản mà trang nhã, cổ áo rộng, lộ ra vùng da ngực trắng như tuyết, khe vú sâu hun hút hấp hồn, bên ngoài khác thêm chiếc áo mỏng ngắn tay.

Trương khác trầm nghĩ, Hứa Tư mà mặc bộ này chẳng biết khiến bao người đi đường gặp tai nạn, nhưng không thể không thừa nhận Tương Vi cũng là một mỹ nhân, gật đầu với cô ta:

- Chúng tôi vừa mới đi qua đây.

Hứa Tư chột dạ nhìn cha con Trần Kỳ, họ đang chú ý tới phía công nhân, chỉ quay đầu nhìn Tương Vi một cái, không chú ý tới cách cô ta xưng hô với Trương Khác.

- Sắp tới giờ cao điểm rồi, lần này thì Tổng Bồi Minh rắc rối to...

Tương Vi cau mày, cô ta đoán Trương Khác hẳn là quen thuộc nhân sự trong quan trường Hải Châu, nên tùy ý trò chuyện.

- Chị quen với khu trưởng Tổng à?

Trương Khác còn nhớ trước đó Tương Vi công tác ở khu Thành Nam, biết Tổng Bồi Minh là rất bình thường, song nghe giọng điệu, hình như rất lo cho Tổng Bồi Minh.

- Ông ta và lão Trịnh nhà tôi cùng lớn lên trong một tòa nhà, quan hệ hai nhà rất tốt.

Chồng Tương Vi tên Trịnh Ái Quốc, phó chủ nhiệm văn phòng thuộc phòng tuyên truyền, hơn Tương Vi vài tuổi, bằng tuổi với Tổng Bồi Minh, đều là con cháu cán bộ có buổi cảnh ở Hải Châu.

Trương Khác lùi lại vài bước, kéo dần khoảng cách với nhà Trần Kỳ, hỏi Tương Vi:

- Gần đây áp lực của Tổng Bồi Minh rất lớn, chị có biết không?

Thấy mặt Tương Vi đột nhiên đỏ lên, lòng máy động: "Nghe nói cô ta bị đẩy khỏi cơ quan vì người ta phao tin đồn có quan hệ bất chính với lãnh đạo, chẳng lẽ đó là Tổng Bồi Minh?"

Thấy Tương Vi không đáp, biết cô ta hiểu lầm mình, Trương Khác cười nói:

- Ý tôi nói tới sự cố giao thông ở Phố Bắc.

- Ồ.

Tương Vi ho khẽ che dấu vẻ thiếu tự nhiên:

- Giám đốc cũng biết đấy, chẳng phải do nhà máy Tân Quang gây ra? Tổng Bồi Minh leo lên quá nhanh, nên rước họa vào người.

Tai nạn đã qua ba tháng, ít nhất bề ngoài không có chút gợn sóng nào, không ngờ Tương Vi biết thật, Trương Khác chống tay lên trán suy nghĩ.

- Nói gì thế?

Hứa Tư nhẹ nhàng đi tới, hỏi.

- Nói không chừng chị Tương giúp được mẹ Phi Dung.

- A!

Hứa Tư nhìn Tương Vi:

- Chị Tương có cách thật sao?

Tương Vi tròn mắt, chẳng hiểu Trương Khác và Hứa Tư đang nói cái gì.

Trương Khác chỉ Lưu Phân nằm trên giường:

- Đó là kế toán của Tân Quang, năm ngoài buổi tối đi làm về gặp tai nạn, tổn thương cột sống, cần phẫu thuật mới đứng dậy được. Có điều chị biết đấy, nhà máy Tân Quang nửa năm không phát lương rồi.

- Giám đốc Tiểu Trương biết cô ta à?

Tương Vi nghi hoặc nhìn Trương Khác, người bối cảnh khiến người ta không đoán được nông sâu như Trương Khác, nếu muốn giúp một người, cũng chẳng cần nhờ tới mình.

- Đó là hàng xóm của chị Hứa Tư, xem không quen lắm, cho nên mới nhờ chị giúp.

Trong hai tháng gần ngủ, Trương Khác để lại ấn tượng rất sâu trong lòng tương vi, bối cảnh chỉ là thứ yếu, Tương Vi biết Cty Hải Thái mau chóng đi vào quỹ đạo không thể thiếu công của y.

Không ngờ thành lập Hải Thái xong, Trương Khác rút ra, chỉ khi Tạ Văn Tình tới Hải Châu mới xuất hiện ở văn phòng. Đám bốn người Tương Vi rất tiếc, bọn họ được Trương Khác đích thân tuyển vào công ty, nếu nói Hải Thái có ai đáng bọn họ bội phục nhất, thì đó là Trương Khác.

Chu Du người đang phụ trách marketing hiện tại trong mắt bọn họ cả đầu óc lẫn năng lực đều kém Trương Khác một bậc.

Tương Vi nhìn khuôn mặt tuần tú cuốn hút của Trương Khác, hỏi:

- Chuyện nhỏ không thể làm phiền tới giám đốc Tiểu Trương, nhưng tôi làm được gì đây?

- Tan giờ làm rồi, bọn họ mà không rút đi, vấn đề sẽ rất khó giải quyết. Chính phủ Thành Nam cũng không thể hứa xuông, mà phải đưa ra chút hành động thực tế, chị tìm Tổng Bồi Minh, bảo ông ta lấy tiền cục tài chính khu giải quyết phí phẫu thuật của kế toán kia, qua được khó khăn trước mắt này hẵng hay.

- Công nhân nhà máy sao lại lấy tiền từ khu ...

- Chuyện đặc biệt, không cần nhiều quy củ thế? Khu trưởng Tổng quyền hạn này cũng không có hay là hiện giờ sợ rồi?

Trương Khác nghĩ, nếu có kẻ lấy chuyện tai nạn kia ra giờ trò, nói không chừng Tống Bồi Minh không dám mạo hiểm nữa, dù có là chuyện lợi cho quần chúng.

Tương Vi hơi do dự, khi Tống Bồi Minh được thế, làm vậy ắt được người người tán dương, nhưng trong lúc thế sự bấp bênh này thì lại gánh thêm một nguy hiểm lớn.

Tương Vi sợ Trương Khác không hiểu chuyện đen tối ẩn dưới quan trường, nhỏ giọng nhắc:

- Quyền tài chính khu không ở trong tay Tống Bồi Minh, nếu có kẻ cố ý cản trở thì lời hứa hôm nay vẫn không thực hiện được, e sau này càng thêm bị động.

- Vương Kỳ Giang à?

Trương Khác cay mày, thấy phải tiết lộ một ít:

- Gia đình người bị hại trong sự cố giao thông kia không có ý truy cứu trách nhiệm quá đà, càng không muốn sự cố này thành công cụ chính trị của kẻ khác.

Trương Khác thấy Tương Vi hiểu rõ có vẻ nội tình, nói:

- Có lẽ chị chưa biết, ông nội Chỉ Đồng là bí thư chính pháp ủy Từ Học Bình, Chỉ Đồng vì tai nạn kia mà sợ không chịu nói chuyện...

Tức thì đầu óc Tương Vi trống rỗng trong khoảnh khắc, nhìn Trương Khác không sao tin nổi, nhưng cô ta biết Trương Khác nói thật.

- Chị Tương, chị đi nói với khu trưởng Tống đi, không thể để thế này mãi được.

Tương Vi tỉnh lại, đám một tiếng rồi đi về phía bức tường người.

Hứa Tư lo lắng hỏi:

- Chị Tương tới đó có ích gì không?

Trương Khác cười:

- Chính trị mà, đều là kẻ dối đời cả, Tống Bồi Minh sao chẳng biết thuận thế bò lên, chẳng lẽ cam tâm chìm xuống luôn?

Trước đó còn lo không móc nối được với Tống Bồi Minh, không ngờ Tương Vi dăng tới cửa.

Hứa Tư không hiểu ý Trương Khác, dù sao trong lòng cô, nguồn vĩnh viễn không đáng gì tới quan trường.

- Tiểu Tư.

Trần Kỳ đi tới hỏi:

- Cô ấy là bạn của cháu à?

Ông ta thấy bọn họ thì thầm nói chuyện một hồi rồi Tương Vi đi tới chỗ công nhân, không hiểu bọn họ nói gì.

Hứa Tư kéo Trương Khác tới, thấy trong đôi mắt sáng của Trần Phi Dung ẩn chứa lo lắng lẫn chờ đợi, dáng vẻ cực kỳ đang thương, quay sang nhìn Trương Khác, y lại bày trò trẻ con quay đầu đi, không nhìn Trần Phi Dung, Hứa Tư chỉ biết nói:

- Chị Tương là đồng nghiệp của cháu, trước kia làm việc ở khu Nam Thành, có quen khu Trưởng Tống, muốn tới xem có thể giải quyết vấn đề thuốc men của dì Phân không...

- A.

Trần Kỳ nhìn ra được Tương Vi nghe lời Trương Khác mới đi tới, không ngờ lời khi náy của y chẳng phải nói đùa, quay lại thấy Tương Vi đã tới gần tường người, đang nói chuyện với nhân viên chính phủ, rồi tiếp

đó cô ta thì thầm với Tống Bồi Minh một lúc, hai người ra sau xe công vụ nói chuyện, thì thoảng lại nhìn sang phía này.

Cách quá xa không nhìn rõ vẻ mặt bọn họ, Trần Kỳ lo lắng hỏi:

- Khu sao chịu trả tiền thuốc men chứ?

Ông ta biết ở Thành Nam chẳng phải chỉ nhà mình mới khó khăn, cái ví tiền này mà mở ra, người khác lại chẳng bầu vào, tài chính Thành Nam làm sao giải quyết hết được khó khăn của công nhân trong khu.

Một lúc sau Tương Vi và Tống Bồi Minh nói chuyện xong, Tương Vi lùi sang đường, Tống Bồi Minh cầm loa đi lên phía tường người.

Công suất loa có hạn, âm thanh truyền tới chỗ bọn họ không rõ lắm, cha con Trần Kỳ chen lên phía trước, Hứa Tư kéo Trương Khác, nhưng y đứng im không nhúc nhích:

- Đứng đây cũng thế.

Ai biết lúc này để Tống Bồi Minh nhận ra mình có khiến ông ta trở nên do dự không?

- Vậy nghe cậu.

Trương Khác quay đầu qua nói với Hứa Tư:

- Chị bảo cha Phi Dung, khu trưởng Tống bỏ tiền ra mời chúng ta tới quán bọn họ ăn cơm.

- Hả?

Hứa Tư ngớ người, Chu Phục vỗ tay:

- Đúng rồi, chồng của Lưu Phân nấu ăn được lắm, chẳng qua quán ăn hơi cũ, sợ thất lễ với bạn khu trưởng Tống.

Tương Vi cười nói:

- Trợ lý Hứa cũng ở Sa Điền, là hàng xóm của nhà vừa rồi, đơn giản một chút không sao cả.

Tương Vi nói thế, Tống Bồi Minh lại nhìn Hứa Tư thêm một cái, Sa Điền là khu dân nghèo, với thân phận của cô ta đáng lẽ dù nhà ở đó cũng phải chuyển ra lâu rồi chứ? Nhưng là chuyện riêng của người ta, nên không hỏi kỹ.

Hứa Tư chạy tới xe chờ nhà Trần Kỳ, nói chuyện Tống Bồi Minh tới ăn cơm, Lưu Phân nằm trên sàng, ngạc nhiên hỏi:

- Khu trưởng Tống mà tới nhà dì ăn cơm à?

- Trương Khác đề nghị, không ai phản đối, cho nên làm phiền chú Trần vậy.

Hứa Tư nghĩ cả nhà người ta vất vả cả ngày đáng lẽ để họ về nghỉ, mai còn tới bệnh viện, Trương Khác đúng là tính trẻ con.

Không ngờ Trần Kỳ, Lưu Phân nghe thấy lại có cảm thụ hoàn toàn khác, Tống Bồi Minh đồng ý đưa Lưu Phân tới bệnh viện trước mặt mọi người, nhưng bọn họ vẫn có chút lo lắng, thời buổi này chính quyền hứa xuong nhiều lắm, Tống Bồi Minh dẫn người tới nhà mình ăn cơm, tức là không có ý lừa gạt rồi.

Với người dân thường mà nói, khu trưởng, huyện trưởng là quan to bằng trời rồi, tới quán nhà mình ăn cơm, mừng còn không kịp, sao thấy rắc rối cho được.

- Được, Tiểu Tư, cháu đi hỏi Trương Khác với cả khu trưởng Tống thích món gì, chú về nhà chuẩn bị ngay.

Hứa Tư vừa quay đầu lại thì Trương Khác đã tới đằng sau.

Trương Khác thò đầu vào trong, hơi tối, chỉ thấy ánh mắt long lanh của Trần Phi Dung, không nhìn rõ nét mặt của cô, bảo với Trần Kỳ:

- Chú Trần, làm phiền chú rồi, không cần chuẩn bị gì cả, có sao ăn vậy, chỉ là về nhà về sửa thực đơn lại một chút, mỗi món ăn tăng giá lên 10 lần, ăn cho Tống Bồi Minh nghèo luôn rồi nói sau.

- Nói vớ vẩn.

Hứa Tư trừng mắt nhìn Trương Khác đang cười hi hi:

- Rõ ràng biết rắc rối còn đẩy lên người chú Trần.

- Không rắc rối, không rắc rối...

Trần Kỳ yên chí lớn rồi, cơ hội tốt thế này sao bỏ lỡ được.

Lưu Phân thì nói:

- Phi Dung, sao ngồi trơ ra như tượng thế, không chào hỏi bạn một tiếng.

Trương Khác lúc này đã quen với ánh sáng trong xe, thấy Trần Phi Dung mặt mày lãnh đạm, đại khái cho rằng mình mời mọi người tới quán nhà cô ta ăn cơm là vì khoe khoang mà thôi. Bối bối nói với Lưu Phân:

- Cháu và Phi Dung ở trường thân thiết lắm, chắc là bạn ấy xấu hổ ...

Còn định trêu ghẹo cô bé kiều kỳ này một hồi thì bị Hứa Tư nhéo một cái thật đau, thiếu chút nữa kêu lên, xoay tay nắm luôn lấy tay Hứa Tư, thừa lúc mọi người không chú ý, vuốt một cái, Hứa Tư rút mạnh tay về, mặt đỏ dừ.

- Sao cậu không đi cùng khu trưởng Tống?

Hứa Tư hồi lảng đi.

- Chị Tương không biết thân phận của em, Tống Bồi Minh không biết chuyện em làm, để thời gian cho họ giao lưu...

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên Tống Bồi Minh kéo Tương Vi qua một bên, tránh khỏi Chu Phục, chủ nhiệm Lưu.

Tương Vi trước đó không nghĩ tới khả năng Tống Bồi Minh biết Trương Khác, thấy mặt ông ta thiếu tự nhiên, cùng lời đối thoại như đoán đố với Trương Khác, làm chẳng hiểu gì cả.

- Anh quen Trương Khác à?

Tương Vi hỏi:

- Em làm gì vậy, con trai Trương Tri Hành năm nay mới lên cao trung, sao có thể là giám đốc Hải Thái? Sao anh biết cậu ta à? Cán bộ cấp xử trở lên ở Hải Châu không ai không biết cậu ta.

Tống Bồi Minh cũng đầy một bụng nghi hoặc, mời cơm con trai Trương Tri Hành làm ông ta thấy mất mặt, có hơi nặng lời.

Trương Vi không tin:

- Sao có thể như thế, anh không biết, Hải Thái trước kia chỉ là một văn phòng của Hải Dự, chẳng phải anh nói Tạ Văn Tình con dâu của bí thư Từ sao?

- Điều này thì đúng, nhà họ Trương và nhà họ Từ quan hệ mật thiết, nhưng Trương Khác mới học cao trung sao có thể làm giám đốc gì chứ?

- Sao em dám lừa anh? Văn phòng trước kia do một mình Trương Khác và Hứa Tư dựng lên ...

- Cái gì, em nói cái gì?

Tống Bồi Minh nghe tới tên Hứa Tư giật bắn mình, nhìn về phía xe nhà họ Trần đang ngồi:

- Cô ta là Hứa Tư?

- Sao thế, em chưa nói tên cô ấy với anh à?

Tương Vi quên, khi giới thiệu chỉ nói “tiểu thư Hứa”, không nói tên.

- Anh bảo làm sao mà quen thế mà.

Tống Bồi Minh cau mày:

- Em có biết Hứa Tư là ai không?

- Là cô ta?

Nghe Tống Bồi Minh nói thế, Tương Vi đoán ngay ra Hứa Tư là cô gái thời gian trước đồn đại ầm ĩ khắp thành phố:

- Chẳng phải là tin đồn thôi sao, nếu là thật, Đường Học Khiêm sao mà ra được?

Vụ án Đình Hướng Sơn không chế cực nghiêm, Tống Bồi Minh cũng chỉ nghe đồn một số chuyện, thấy Tương Vi không biết, không nói ra, nghĩ : “Nói thế vụ án Đình Hướng Sơn còn chưa kết, cô gái này có thể bình an thoát ra, xem ra Từ Học Bình bảo vệ đằng sau.”

Tống Bồi Minh biết thanh danh Từ Học Bình rất tốt, dù bị cô gái này mê hoặc, sau khi cứu ra cũng không nên để về Hải Châu mới đúng. Hoàn toàn không ngờ kẻ ra tay đằng sau là Trương Khác. Nhưng ông ta biết Cty Hải Thái quan hệ rộng, có lẽ giúp được mình vượt qua khó khăn này.

Tổng Bồi Minh quay lại nhìn Trương Khác, nhớ cảnh Đường Học Khiêm mời rượu ... Thiếu niên này có lẽ không hề đơn giản.

- Trương Khác đúng là con Trương Tri Hành sao?

Tương Vi thấy vẻ mặt Tổng Bồi Minh rất quái dị, hỏi thêm.

- Cậu ta cùng cha từng mời rượu anh, anh nhìn nhầm được sao? Nhưng vì sao Tạ Văn Tình giao văn phòng cho cậu ta phá phách ...

- Phá phách cái gì?

Tương Vi ngạc nhiên vì thân phận của Trương Khác, nhưng nghe nói thế không vui, trợn mắt lên:

- Khu trưởng Tổng nói tôi mù mắt, theo cậu ta chơi trò trẻ con à?

- Sao tự dung lại giận anh, cậu ta tỵ tuổi đầu, lập công ty chơi lại chẳng phải là phá phách sao?

Tổng Bồi Minh thấy Tương Vi bảo vệ Trương Khác, thì lấy làm ạ.

- Anh không phải muốn đổi sang dùng di động Ericsson sao, còn nhớ lần em tìm anh nhờ đánh tiếng với Nhật báo Hải Châu quảng cáo đó, từ thiết kế, lên kết hoạch, chấp hành đều do một tay Trương Khác làm. Khi thành lập Hải Thái, cậu ta chủ đạo việc đưa ra phương án phát triển ... Luận năng lực công tác, trong khu có ai làm em khâm phục? Anh nói cậu ta phá phách thì em thấy chẳng mấy ai làm việc nghiêm chỉnh.

Tương Vi giận dỗi quay ngoắt đi:

Tổng Bồi Minh lẩm bẩm:

- Sao có thể thế được?

- Sao không thể?

Tương Vi hỏi ngược lại:

- Cậu ta học cao trung sao, anh không nhầm chứ?

Ấn tượng của mỗi người về Trương Khác đều quá sâu, khó chấp nhận được trong mắt đối phương lại là như thế. Nhìn Chu Phục và chủ nhiệm văn phòng chính phủ khu Lưu Tấn Viêm đang thò đầu nhìn trộm sang bên này, biết Chu Phục sẽ không nói gì lung tung, nhưng Lưu Tấn Viêm không chắc.

Tổng Bồi Minh nói nhỏ với Tương Vi:

- Truyện Trương Khác với Hứa Tư em đừng nói ra ngoài, lão Trịnh nhà em càng không được nói, chẳng may có lời gì không hay từ miệng anh ấy nói ra là hại anh ấy đấy.

- Em biết nặng nhẹ mà, chuyện Hải Thái sau này em nói kỹ với anh, giám đốc Tạ và Trương Khác quan hệ cực tốt, ai cũng nhìn ra được, nếu cậu ấy nói giúp anh, áp lực của anh sẽ nhỏ hơn một chút.

67. Chương 67: Khu Trưởng Mời Cơm

Tổng Bồi Minh không thể không suy tính lại vai trò của Trương Khác, tâm thái bình ổn hơn nhiều, vẫy tay gọi Lưu Tấn Viêm:

- Chủ nhiệm Lưu, tôi và Chu Phục không về khu nữa, anh là Tiểu Vương ngồi xe cảnh sát về đi, để xe lại cho tôi, nếu bí thư Vương có hỏi, cứ nói mai tôi sẽ báo cáo.

Đuổi Lưu Tấn Viêm đi rồi, ông ta cùng Tương Vi, Chu Phục vào xe, lái tới cạnh chiếc xe chở nhà họ Trần, mở cửa sổ ra nói với Trương Khác:

- Ba cậu hôm nay có rảnh không?

O —ậ u b * * * * c , y c \$ s M f , ọ g i h ch ể

- Ba cháu không quản chuyện của cháu.

Trương Khác thấy ông ta không yên tâm, lại nhân mạnh thêm:

- Hơn nữa ba cháu và bác Đường nhất trí hành động, cháu cũng hiếm khi gặp.

Tổng Bồi Minh nghĩ cũng phải, hiện Trương Tri Hành giờ là người phát ngôn của Đường Học Khiêm, người khác khó tiếp cận, nói:

- Được, lên xe đi.

Trương Khác nhìn Hứa Tư, thấy cô tỏ vẻ khó xử, bảo cô đi cùng xe với nhà Trần Phi Dung, còn y sang xe của Tổng Bồi Minh, thấy ánh mắt ông ta liếc nhìn Hứa Tư, biết ông ta nhận ra thân phận của rồi.

- Hứa Tư và bạn chị Văn Tình, nhiều chuyện ở Hải Châu, chị Văn Tình yên tâm giao cho cô ấy làm, cha cháu không biết Hứa Tư đang làm việc cho chị Văn Tình.

Trương Khác rào trước.

- Ủm.

Tổng Bồi Minh nghe ra ý của Trương Khác, song dù có nội tình khác, ông ta cũng không đi đoán mò, khởi động xe tới Sa Điền.

~oOo

~

Ghế ngồi hai bên trong chiếc xe khách đều bị tháo đi, Trần Kỳ ngồi ở ghế phụ, Trần Phi Dung và Hứa Tư chen vào cùng một cái ghế. Trần Kỳ một tay gác đầu, quay lại hỏi Hứa Tư:

- Nhà Trương Khác làm gì, sao khu trưởng Tổng lại nghe cậu ta?

Lái xe là nhân viên nhà máy Tân Quang, thân thiết với nhà họ Trần, vừa lái xe vừa nói:

- Chị Phân, chàng trai đó được lắm, bảo anh Trần nghe ngóng gia cảnh người ta định tìm nhà chồng cho Phi Dung đấy hả?

- Nói vớ nói vẩn, tôi mà đứng dậy được sẽ xé miệng cậu ra, thằng bé đó là bạn học của Dung Dung.

Lưu Phân tuy nói thế nhưng mặt mày hớn hở, chẳng có vẻ gì là giận:

- Tiểu Chu, lát nữa cậu giúp anh Trần cậu một ta nhé, ở bên nó thêm vài câu tốt đẹp, nói không chừng khu trưởng Tổng tuyển cậu vào khu lái xe cho ông ấy ...

- Xin nhận lời may mắn của chị, lái xe cho Chu Phục, tiền lương chẳng có, bản thân còn bù tiền vào.

Chu Văn Bản cười chán ngán:

- Bạn học của Phi Dung gia cảnh không tệ đâu, giày cậu ta đi bằng mấy tháng lương của chúng ta, tuổi nhỏ thế mà đã có thể nói chuyện với Tổng Bồi Minh. Phi Dung, nhà bạn học cháu làm gì thế, có vẻ cậu ta rất thích cháu đấy, phải nắm lấy cơ hội.

Trần Phi Dung nhận lời Hứa Tư không nói ra gia thế của Trương Khác, nghe Chu Phi Dun csa? h cTT

69. Chương 69: Bao Thầu

Trương Khác đi vào sân, thấy Hứa Tư và Trần Phi Dung đang ngồi nhặt rau, Trần Kỳ và Hứa Hải Sơn chuẩn bị trong bếp, Chu Phục và lái xe Chu Văn Bân ra chờ mua thêm ít đồ ăn.

Trương Khác ngồi xuống sát bên Hứa Tư, hít hương thơm mê đắm trên người cô tỏa ra. Trần Phi Dung đầu cúi cúi gằm không thèm nhìn y, Trương Khác quay sang nhìn cô bé, Trần Phi Dung mặc đồ thể dục màu xanh nước biển, mái tóc dài buông sau lưng, một phần xõa xuống che đi khuôn mặt, chỉ nhìn được cánh môi hồng, trẻ trung khỏe khoắn, chẳng vì Hứa Tư ở bên mà sức hấp dẫn giảm sút.

- Này.

Trương Khác đánh miệng:

- Còn một lúc nữa mới ăn cơm, có thể đánh ván cờ, lấy hộ mình bàn cờ.

Trần Phi Dung ném mạnh rau trong tay xuống, đi thẳng vào phòng. Trương Khác nhe răng với Hứa Tư:

- Em không trêu chọc cô ấy đâu nhé.

- Còn không phải à?

Hứa Tư thấy Trương Khác nhích người tới, huých y ra, lườm một cái:

- Cậu không biết lấy lòng con gái hay là cố ý?

- Có chị Hứa Tư rồi, em còn lấy lòng cô ấy làm gì?

Trương Khác tham lam ghé cổ liếc qua cổ áo Hứa Tư, thấy Hứa Tư cầm rau định ném, vội xin tha, nói:

- Em muốn lừa Trương Vi qua để cô ấy chịu trách nhiệm bao thầu kinh doanh nhà máy giấy...

- Cái gì? Cậu muốn bao thầu nhà máy giấy?

Hứa Tư kinh ngạc thốt lên.

- Đương nhiên, em tốn bao nhiêu tế bào não làm chuyện vòng vo, chẳng phải vì vẹn cả đôi đường sao? Chuyện cụ thể em tính rồi, đứng nhìn em như quái vật thế.

Thấy Trần Phi Dung cầm hộp cờ tới, Trương Khác nhận lấy quay về quán rượu phía trước.

Chu Phục mua thức ăn về, thấy Trương Khác và Hứa Hồng Bá đang đánh cờ, Tống Bồi Minh kể chuyện bao thầu cho ông ta.

Chu Phục không phải chưa nghĩ tới chuyện này, hiện nhà máy tồn tại hai mâu thuẫn khá lớn. Sau khi nhà máy mới xây xong, nợ ngân hàng rất nhiều, còn nợ lương công nhân nửa năm, tiền vận hành cũng thiếu, chính phủ khu ra mặt điều hòa với ngân hàng mấy lần, chẳng biết có phải ai đó cố ý cản trở không mà ngân hàng nhất quyết không chịu cho vay, còn tới nhà máy vài lần yêu cầu trả tiền.

Thêm vào công nhân chống đối việc đóng cửa nhà máy cũ, đó nhà máy mới cách thành phố quá xa, đi lại làm việc không tiện. Cùng một số gánh nặng khác nên không có xí nghiệp nào muốn nhận bao thầu.

Chu Phục hi vọng nhà máy mau chóng đi vào sản xuất, song ông ta không rõ quan hệ giữa Tống Bồi Minh với Trương Khác Trương Vi, nhìn họ mấy lượt, hỏi:

- Nhà máy mới muốn khôi phục sản xuất ít nhất cần hơn ngàn vạn, quý công ty làm sao giải quyết vấn đề này?

Trương Vi đột nhiên nghe Trương Khác nói tới chuyện này, hiện giờ chưa biết gì về việc kinh doanh bao thầu, làm động tác đẩy sang phía Trương Khác:

- Vấn đề này ông nên hỏi giám đốc Tiểu Trương.

Trương Khác tay kẹp cờ đen dừng lại giữa bàn cờ, thông thả nói:

- Giám đốc Chu sao gấp gáp hết chú Tổng thế, chưa thảo luận gì cả đã nói chuyện xa xôi thế làm gì? Tôi chỉ là đứa bé, biết trả lời sao đây?

Chu Phục không biết trước đó xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói thiếu niên này là bạn học của con gái Lưu Phân, hình như cũng là con cán bộ, không nghĩ y lại trả lời:

- Mâu thuẫn lớn nhất của nhà máy mới là thiếu tài chính, nếu nói tới chuyện bao thầu kinh doanh, sao không nghĩ tới giải quyết vấn đề tài chính cho được?

- Vậy tôi cho giám đốc Chu biết, công ty sẽ nghĩ mọi cách huy động tài chính sản xuất.

Trả lời thế này khác gì chưa trả lời? Chu Phục lòng không vui, thằng nhóc này giỏi lấy lời quan liêu ra đối phó với người ta, tí tuổi đầu đã học cái thứ không hay ho gì ấy.

Trương Khác bỏ cờ lại hộp, quay đầu sang phía Chu Phục:

- Chuyện bao thầu chị Văn Tình có nhắc qua với tôi, khi đó tôi không chú ý nghe, chỉ nhớ một chút. Trước tiên là phạm vi bao thầu tất cả tài sản của Tân Quang, kể cả nhà máy cũ lẫn mới, phụ trách đóng cửa nhà máy cũ, ngăn gậy ô nhiễm sông Sơ Cánh. Trong thời gian ngắn nhất khởi động sản xuất nhà máy mới. Tiếp đó, phân chia lợi nhuận 4 - 6 với chính phủ khu, chính phủ khu phải miễn giảm thuế cho nhà máy trong năm năm, còn nữa chúng tôi sẽ bảo lưu quyền lợi mua một phần hoặc toàn bộ tài sản nhà máy ...

Nhìn Tống Bồi Minh, Trương Vi, Chu Phục mắt tròn mắt dẹp, biết đầu kiện đưa ra dọa bọn họ chết khiếp, thông thả nói:

- Cụ thể hơi tôi không nhớ, khu có ý hướng thì chị Văn Tình sẽ chính nhờ người tiếp xúc ...

Chu Phục nhếch môi cười nhạt không nói nữa, điều kiện Trương Khác đưa ra, chính phủ khu căn bản không chấp nhận được.

Không nói tới đầu tư tài chính, chẳng nói đảm bảo lợi nhuận cố định, cái gọi là phân chia lợi nhuận, chỉ là để phía bao thầu không cần gánh vác quá nhiều nguy hiểm.

Miễn giảm thuế, chẳng phải khu bị khoét thêm một miếng thịt, sao có thể chấp nhận.

Còn muốn bảo lưu quyền lợi mua nhà máy, chắc là đợi sau khi nhà máy thu lợi ổn định thì nuốt gọn.

Chu Phục không biết công ty này rốt có bối cảnh ra sao mà dám đưa ra điều kiện hà khắc như thế, thấy Tống Bồi Minh hạ mí mắt xuống, tựa như đang nghiêm túc suy tính, nghĩ bụng: Dù ông có đồng ý thì đám Vương Kỳ Giang, Chu Ứng Long và những người khác trong khu cũng không để cho ông dễ dàng vứt bỏ cái gánh nặng này đi đâu.

Quán tuy thô sơ, nhưng tài nghệ của Trần Kỳ đúng là không tệ, hướng hồ tâm tư mọi người cũng chẳng đặt lên chuyện ăn uống, Tống Bồi Minh nhất định muốn trả tiền, Trần Kỳ sao dám nhận. Đưa đẩy mãi, Trương Khác cầm lấy tiền nhét vào tay Trần Phi Dung, nói:

- Chú Tống muốn mời mọi người ăn cơm, chú không thu tiền, làm chú Tống thành không có thành ý ...

Cứ nắm chặt lấy bàn tay mềm của Trần Phi Dung, cứ như sợ cô cũng từ chối vậy, Trần Phi Dung mặt đỏ dừ, rút tay lại không được, không rút cũng không được.

Tống Bồi Minh chỉ Trương Khác lắc đầu cười rồi lên xe, Trương Vi cũng lên theo, nói là thuận đường nhờ Tống Bồi Minh đưa về nhà, Hứa Hồng Bá uống say mềm, Chu Phục đi xe khách, đưa cả ông ta đi.

- Đủ chưa hả?

Nhìn hai chiếc xe qua chỗ rẽ, Trần Phi Dung vùng khỏi tay Trương Khác, mặt giận dữ, không may cha cô đi theo tiền chân, không nhìn thấy Trương Khác tụt lại đằng sau sầm sỡ con gái.

Trương Khác cười toe toét, cảm giác da thịt mềm mại của thiếu nữ còn vương vãn trên tay, muốn quay lại trêu ghẹo vài câu, nhưng dưới ánh đèn mờ tối dưới mái nhô ra của quán, thấy hàng nước mắt trong suốt chảy ra từ khuôn mặt tuyệt mỹ mà lạnh như băng, lời trêu ghẹo ra tới lưỡi liền nuốt vào.

Mặc dù là là người khác, nhưng ánh mắt lạnh giá tuyệt tình đó sao mà giống nhau đến thế, làm trái tim Trương Khác nhói đau từng cơn, khẽ thở dài, đi vào quán rượu.

- Sao thế?

Hứa Tư ở lại quán rượu giúp Hứa Hải Sơn dọn dẹp bàn, thấy vẻ bi thương cô đơn đeo trên mặt Trương Khác, lo lắng hỏi.

Đón nhận ánh mắt quan tâm dịu dàng của Hứa Tư, Trương Khác cười, gạt bỏ thương cảm đột nhiên trào dâng trong lòng:

- Không có gì, hôm nay định về nhà ngủ, nhưng miệng đầy mùi rượu, không dám về nghe chữ ...

- Vậy ngủ nhà chúng tôi đi.

Hứa Hải Sơn nhiệt tình mời:

- Dù sao là cuối tuần, mau nói với trong nhà một tiếng.

Trương Khác mắt sáng lên nhìn Hứa Tư, thấy má cô đỏ hồng, kiều diễm vô song, còn nhớ phòng Hứa Tư chỉ có chiếc giường trống của Hứa Duy, lòng không khỏi chao đảo. Nhưng lại nghĩ Hứa Hải Sơn sẽ không cho con gái ở cùng phòng với mình, dù sao 16 tuổi chẳng còn nhỏ nhút gì nữa, thất vọng lắc đầu:

- Cháu có phòng trọ cạnh trường học ...

- Không sao, Tiểu Tư sang ngủ với Phi Dung, cậu cứ ngủ phòng Tiểu Tư, đỡ phải chạy đi chạy lại.

Ài, biết ngay là thế mà, chẳng có chút hấp dẫn nào.

Hứa Hải Sơn chỉ nghĩ Trương Khác ngại không muốn làm phiền nhà mình, nháy mắt với con gái, Hứa Tư vén tóc lên hỏi:

- Sao thế, chê nhà tôi nhỏ , ngủ không thoải mái à?

Động tác vén tóc đánh mắt của Hứa Tư làm Trương Khác như bị hớp mất hồn, ngửa ngáy nhìn đôi môi hồng của cô, đợi Hứa Hải Sơn bẽ chậu ra sân, ghé vào tai Hứa Tư nói:

- Có phải là ngủ cùng phòng với chị dâu mà thoải mái với không thoải mái, hay là em ngủ giường chị Hứa Duy? Còn chị ...

Mũi thiếu chút nữa chạm vào vành tai mềm của Hứa Tư.

- Đừng có mơ.

Hứa Tư định đưa tay nhéo cho y một phát thì cha con Trần Phi Dung đi vào, hai người kề sát nhau, không khỏi có chút ám muội, mặt Hứa Tư đỏ lên.

70. Chương 70: Gian Mưu

Trần Kỳ không suy nghĩ gì, Trần Phi Dung có chút hồ nghi nhìn Hứa Tư, tiếp đó ánh mắt chuyển sang Trương Khác lại thành lạnh lẽo.

Hứa Tư nghiêng mình tách khỏi người Trương Khác một chút, nói:

- Dung Dung, tối chị với em chen chúc một chút, Trương Khác muốn ở lại ...

- Vâng.

Trần Phi Dung đáp một tiếng, trái tim mẫn cảm của thiếu nữ làm cô luôn cảm giác giữa Trương Khác và Hứa Tư có cái gì đó, vậy mà Trương Khác còn cứ nhả nhớt với mình. Với một thiếu nữ coi tình cảm là thiêng liêng đó là điều không thể chấp nhận được , nhưng cô không nói thêm gì cả.

Trương Khác quay sang nói với Trần Kỳ:

- Chuyện dì Phen có khu trưởng Tống giúp, hẳn là không có vấn đề gì, có điều lần này công nhân khác của nhà máy khả năng phải nghỉ việc hết rồi.

- Cái gì?

Trần Kỳ sững sờ:

- Sao như thế được? Lúc ăn cơm có thấy khu trưởng Tống nói gì đâu.

- Cháu đoán thôi, không phải là thật đâu.

Trương Khác bảo Hứa Tư:

- Chị Hứa Tư, em ra ngô gọi điện thoại báo về nhà một tiếng.

Trương Khác vừa mới ra cửa, Hứa Tư liền từ phía sau đuổi theo:

- Không phải bảo muốn bao thầu nhà máy giấy sao? Cậu nói công nhân nghỉ việc là thế nào, cậu nói lung tung tôi chẳng hiểu gì cả.

Trương Khác cười hăng hắc, trời âm u, đường cứ hai trăm mét mới có một ngọn đèn yếu ớt, ánh mắt Hứa Tư trong bóng đêm càng say đắm lòng người, nắm tay cô cảm giác ấm mịn như ngọc.

Hứa Tư không rút tay lại, chỉ coi Trương Khác sợ không nhìn rõ đường, nhưng bị bàn tay to ấm nóng của y nắm lấy, cảm giác có chút gì đó tê tê người thiếu tự nhiên, hồi tởm:

- Vì sao lại nói thế, cứ thích nói bậy nói bạ.

- Công nhân nhà máy hung hãn, hơi chút là tụ tập gây chuyện, trước khi chúng ta trước khi bao thầu, phải dập tắt khí thế của họ đã mới dễ làm việc.

Hứa Tư nghiêng đầu nhìn Trương Khác, mái tóc mềm đỏ xỏa xuống như thác nước, trong bóng đêm mênh mông, khiến sức hấp dẫn trên người Hứa Tư phát huy tới cực điểm làm người ta muốn làm cái gì đó.

Cô nàng yêu tinh tâm tư đơn thuần này thật mê người.

Trương Khác nói với Trần Kỳ như thế là hi vọng sau khi công nhân nhà máy nghe được tin đồn tiếp tục gây chuyện, gây thêm áp lực với Tống Bồi Minh; một khi Tống Bồi Minh nhận định công ty Hải Thái là cây đại thụ có thể dựa dẫm, sẽ trừ đi bản khoản lớn nhất trong lòng ông ta, thái độ với công nhân sẽ trở nên mạnh mẽ, công tác sau này sẽ dễ dàng hơn.

Trương Khác đem nguồn cơn nói với Hứa Tư một lượt, Hứa Tư kinh ngạc rút tay lại che miệng:

- Cậu quá gian rồi, chuyện này mà cũng làm ra được?

Nhớ lại vẻ mặt bi thương hồi sáng của y, cô im lặng, nghĩ y nhất định có suy tính của mình, nếu vấn đề của nhà máy cứ để kéo dài, nói không chừng tất cả công nhân sẽ mất việc thật.

Trương Khác cười khì, không dám nắm tay Hứa Tư nữa, tới cửa hàng tạp hóa đầu ngõ, gọi điện về ẹ, vừa bịa đặt vừa liếc mắt đưa tình với Hứa Tư, nhưng Hứa Tư quay mặt đi, không thèm để ý. Tiếp đó lại gọi điện cho Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình, Chỉ Đồng đã ngủ chưa?

- Vừa mới dỗ ngủ, ngày mai tới lượt em kể chuyện cho Chỉ Đồng đấy.

Giọng Tạ Văn Tình có vẻ hơi mệt mỏi:

- Không thành vấn đề, chị Văn Tình, Chỉ Đồng như thế không đến nhà trẻ được, hay là tìm chuyên gia về phương diện dạy trẻ em chăm lo cho cuộc sống của Chỉ Đồng.

- Chị cũng nghĩ thế, có điều Chỉ Đồng từ chối người lạ, cả giúp việc trong nhà cũng không đến gần được, nói sau đi, muộn như thế em còn gọi điện thoại, có phải là muốn nói chuyện công ty mới không?

- Vâng, em vừa cùng Hứa Tư nghĩ xong tên công ty, gọi là Cẩm Hồ.

- Cẩm Hồ?

Phía bên kia giọng Tạ Văn Tình ngắt quãng một chút:

- Chẳng phải em nói với chị mười năm sau muốn phát triển thành tập đoàn sao, cái tên này nghe không được oai phong lắm.

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười, Trương Khác nhìn Hứa Tư, cô bày ra vẻ mặt, biết ngay là như thế.

- Em thấy cũng được, chị thấy không hợp ý thì chúng ta lại nghĩ tiếp.

- Em thấy hợp là được rồi, văn phòng đã chọn xong chưa?

- Cũng ở tòa nhà Tân Hải Thông ạ, tầng 18, em muốn kéo Trương Vi qua công ty, mong chị làm công tác với Chu Du.

- Em nhất định muốn cô ấy tới à?

Trương Khác có chút bất an, điều Trương Vi làm trợ thủ cho Chu Du chưa được một tháng, dù sao là một mỹ nhân, tuần trăng mật chưa qua đã điều đi, hẳn Chu Du rất không hài lòng:

- Vâng, làm việc với Hứa Tư ở cùng một văn phòng, chị nói xem nam nhân nào yên tâm được.

Nhìn Hứa Tư trừng mắt nhìn qua, Trương Khác cười phá lên.

- Hứa Tư ở bên cạnh đấy à?

- Vâng, đang trợn mắt với em đây này.

Trương Khác cười khi khi:

Tạ Văn Tình cũng cười, trong mắt cô, chắc do tuổi tác, sự thân mật giữa Hứa Tư và Trương Khác mơ hồ ở giới hạn tình nam nữ, làm người ta có chút hâm mộ:

- Em chỉ giỏi bắt nạt người ta.

- Đâu có ạ ... À, em còn có chuyện muốn nói với chị.

- Chuyện gì?

- Chuyện ba Chỉ Đồng.

Trương Khác nhẹ giọng nói, từ điện thoại khó phán đoán được phản ứng của Tạ Văn Tình:

- Chuyện này sẽ làm mọi người đau lòng rất lâu, chị, cả bác Từ, thím, cả Chỉ Đồng đều chôn sâu bi thương trong lòng, nhưng ở Hải Châu xuất hiện xu thế không hay, có kẻ lấy tai nạn này ra giở trò .

Nghe bên kia Tạ Văn Tình khẽ ừm một tiếng, Trương Khác nói tiếp:

- Trước kia em đã nói với chị chuyện nhà máy giấy Tân Quang...

- Ủ, về sau chị nghe nói vài việc, trách nhiệm không phải của họ, một số chuyện không thể tránh được.

Giọng của Tạ Văn Tình được buồn:

- Sao đột nhiên lại nhắc tới nó?

- Trong thành phố có kẻ lấy chuyện cha Chỉ Đồng ra gây khó dễ, làm vấn đề nhà máy không giải quyết được, em nghĩ nếu có thể, do công ty mới ra mặt bao thầu nhà máy, để chuyện đã qua cho nó qua đi.

- Chuyện của ba Chỉ Đồng đã qua rồi.

Giọng Tạ Văn Tình cao lên một chút, đại khái không muốn tâm tình của mình ảnh hưởng tới Trương Khác:

- Nhưng kinh doanh nhà máy lớn như thế phức tạp lắm.

- Vì phức tạp, nên Cty Hải dụ có thể gánh vác thêm chút trách nhiệm không? Chị Văn Tình sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu, em biết mà.

- Chị chẳng hơn được em, đồng hồ vận của Hải Dụ làm chị đau đầu chết đi được đây, may mà có Hải Thái san xẻ một phần áp lực, nếu không chị chẳng có lòng tin cầm cự được.

Tạ Văn Tình than:

- Tối năm sau, có thể đem nghiệp vụ, tài sản của Hải Dụ chuyển vào Hải Thái, chị sẽ không còn đau đầu nữa. Phía bên công ty mới, em thấy Hải Dụ chiếm 30% là thích hợp. Em đã bảo Hứa Tư điều chỉnh chút tỉ lệ, mai em kéo Tương Vi sang làm việc, chuyện nói với Chu Du, chị làm giúp em.

- Sao em bá đạo thế.

Phía bên kia Tạ Văn Tình trách:

- Chị còn chưa đồng ý, vả lại sắp thi giữa kỳ rồi, em không chuẩn bị đi à?

Không ngờ Tạ Văn Tình lại nghĩ tới chuyện học tập, Trương Khác chán nản nói:

- Hứa Tư bảo ngày mai sẽ giúp em ôn bài, vậy em không nói chuyện nữa...

Đặt điện thoại xuống, lại cùng Hứa Tư mò mẫm con đường tối mò về nhà Trần Phi Dung, vào phòng thăm Lưu Phân xong, liền chuẩn bị tới nhà Hứa Tư ngủ. Chắc bọn họ coi lời Trương Khác là thực, Lưu Phân hỏi:

- Công nhân nhà máy giấy có phải sẽ bị nghỉ việc hết không?

- Cháu đoán bừa thôi.

Trương Khác mặt tình queo:

- Dù có nghỉ việc, di Phân cũng đừng lo, đợi phẫu thuật xong, di tới công ty chị Hứa Tư làm việc là được, chị Hứa Tư làm trợ lý cho chị Văn Tình, rất có tiếng nói ở công ty ...

Hứa Tư thấy y bần đầu nói bậy nói bạ, cứ như sợ nhà máy giấy chưa đủ loạn, an ủi Lưu Phân:

- Trương Khác nói lung tung đấy, di đừng coi là thật.

Lần trước nói chuyện giải tỏa còn nửa tin nửa ngờ, song thấy Trương Khác có thể khiến Tống Bồi Minh ra mặt giải quyết vấn đề của Lưu Phân, hai vợ chồng họ sao có thể không coi là thật?

Có điều nghe những lời sau của Trương Khác, Lưu Phân chẳng lo nữa, ngẩng đầu lên không thấy con gái trong phòng, hỏi chồng:

- Dung Dung đâu, cái con bé này, bạn học mấy khi tới chơi, nó trốn cái gì?

Nhớ lại đôi mắt lạnh băng của Trần Phi Dung, Trương Khác có chút áy náy, biết cô trông có vẻ yếu đuối nhu nhược, nhưng tính cách mạnh mẽ, lại xuất thân từ gia đình nghèo khó, nói không chừng có kiêu ngạo lẫn tự ti lẫn cảm đặc biệt, không dám ở lại, để Hứa Tư đưa mình về nhà ngủ.

71. Chương 71: Khí Phách Của Công Ty Mới

Từ nhà Trần Phi Dung tới nhà Hứa Tư chừng năm sáu phút, ngõ hẹp, rất nhiều nhà lại nuôi chó, nghe thấy tiếng chân người lũ chó sủa vang lên. Trương Khác nghe tiếng cho, sờn gai ốc, nhìn móng vuốt thò ra ngoài những khe cửa, lo thứ đáng sợ đó thoát được xông ra cắn mình một cái, quay lại sau ngó chừng không dám nhìn con đường phía trước.

- Sao cậu lại kém cỏi thế nhỉ?

Hứa Tư gõ đầu y:

- Kiếp trước bị chó cắn à.

- Nhà chị ở đây, bọn chó đều quen chị, đương nhiên chị không sợ, em bị cắn hai lần rồi, đều vào mông, về phòng cởi quần cho chị xem.

- Ai thêm xem.

Hứa Tư phì một tiếng, sợ Trương Khác cứ quay đầu lại nhìn chó lại và đầu vào tường, liền nắm lấy tay y.

“Con mẹ nó, bọn chó này đáng sợ quá, chúng mày đợi đấy có ngày tao cho vào nồi hết!” Tuy cánh tay được Hứa Tư kẹp vào cơ thể mềm mại, nhưng Trương Khác chẳng còn tâm tư cảm thụ, tới cửa nhà Hứa Tư mới đỡ sợ một chút, nhưng Hứa Tư lại buông tay ra, Trương Khác hậm hực chửi mắng:

- Ngày mai tao gọi hàng thịt chó xử lý hết lũ chúng mày.

- Cậu dám à?

- Hi hi, đùa ấy mà, nếu không có lũ cho này, em chẳng yên tâm để chị đi đường buổi tối.

- Ai cần cậu lo.

Hứa Tư nghiêm mặt nói, nhưng không giấu được niềm vui trong ánh mắt, tiếng đẩy cửa làm mẹ cô trong sân chú ý:

- Mẹ ơi, Trương Khác buổi tối ngủ ở nhà mình, ba còn nói chuyện với chú Trần một lúc nữa mới về.

Mẹ Hứa Tư “ừ” một tiếng, nói:

- Chăn trên giường Tiểu Duy chưa phơi, để Trương Khác ngủ giường con, con ngủ giường Tiểu Duy ...

Trương Khác thực muốn ôm mẹ Hứa Tư thơm một cái, thật quá hiểu lòng người.

Hứa Tư thấy dáng vẻ khao khát của Trương Khác, mặt nóng như phát sốt, nhân lúc mẹ không để ý, nhéo cho y một cái:

- Nghĩ bậy gì đấy?

Không đợi Trương Khác phản kháng đã nói:

- Để Trương Khác ngủ giường con, con qua nhà chủ Trần ngủ với Phi Dung.

- Ủi thế cũng được, không còn sớm nữa, con giúp Trương Khác chuẩn bị một chút, để cậu ấy ngủ cho sớm.

Hứa Tư bảo Trương Khác vào phòng trước.

Trương Khác áp mình lên bàn trang điểm, nhìn tấm ảnh chị em Hứa Tư. Hứa Tư bên một chậu nước nóng vào, bảo y ngồi lên giường, đặt chậu nước xuống, cho tay vào nước thử nhiệt độ, lấy từ sau cửa ra một cái khăn mặt in hình hải quỳ đưa cho Trương Khác.

Trương Khác đang khom người cởi tất, tim thất lại, chỗ mềm nhất sâu trong trái tim bị hành động đó chạm vào.

- Sao thế?

Hứa Tư hỏi.

- Đang nghĩ liệu chị Hứa Tư có rửa chân giúp không?

- Nằm mơ đi.

Hứa Tư ném khăn mặt vào trong chậu, nhét tất Trương Khác vào giày, kêu lên:

- Thối kinh.

Đem giày ra ngoài mái hiên, lấy một đôi dép hồng ném xuống chân Trương Khác.

Trương Khác ra sân rửa chân xong, vào phòng đắp chăn lên, nhưng mắt cứ nhìn chăm chăm trần nhà có dấu vết thấm nước. Trên chăn thoang thoảng mùi thơm như trên người Hứa Tư, ở lại ngủ đúng là lựa chọn không tệ.

- Còn chưa nhắm mắt vào ngủ đi?
- Chưa tới 10 giờ, làm sao ngủ được?

Trương Khác dựa vào thành giường, nhìn Hứa Tư đặt chậu nước lên giá góc phòng, bắt đầu rửa mặt, thấy cô rửa mặt xong, đi sang phòng bên cạnh lau mình, tiếng nước róc rách một hồi, nghe thấy đổ nước ra ngoài sân.

Hứa Tư rửa ráy xong, đi vào lật tìm vài quyển sách cao trung ném cho Trương Khác. Trương Khác lật xem, trang đầu viết tên Hứa Duy, chữ rất nắn nót:

- Không phải chứ, bắt em xem cái này à?
- Nhà tôi không có TV, máy radio thì tối cha tôi còn nghe tin tức, chị Văn Tình dặn tôi, không để cậu học hành sa sút, sắp thi rồi, cậu phải chăm học vào.
- Có cần không?

Trương Khác mặt mày nhăn nhó, nhìn cuốn sách từng quen thuộc, chữ nghĩa chẳng lọt lại vào trong đầu được, sách giáo khoa đúng là thứ thôi miên, thêm vào mấy ngày qua buổi tối Trương Khác không ngủ tốt, chẳng biết mình thiếp đi lúc nào.

Trong mơ bị Hứa Tư và Đường Thanh cùng quần lấy, mỗi người kéo một bên tay, y chẳng biết nên hạnh phúc hay đau khổ ... tỉnh lại thấy tai ngứa ngứa, quay đầu sang thấy Hứa Tư đang cầm sợi tóc ngoáy tai mình, cười rất nghịch ngợm, ánh sáng luồn qua khe cửa chiếu sáng cả phòng.

Quay về năm 94 không phải là tệ.

Đã sắp 8 giờ, cha mẹ Hứa Tư đều đã đi làm cả, cha Hứa Tư làm sở xưởng cơ khí, mẹ cô làm ở xưởng nhỏ trên phố, tiền lương rất thấp, nhưng hay dở gì cũng có việc mà làm, lại tiện chiếu cố trong nhà.

Trương Khác và Hứa Tư ăn sáng xong liền tới Tân Hải Thông, tuy là thứ bảy, nhưng các công ti cơ bản làm việc như thường, hôm nay chủ yếu xác định phương án phân cách văn phòng.

Trương Khác không biết Tạ Văn Tình đã trao đổi với Chu Thông chưa, không tiện kéo Tương Vi tới làm việc, tốn nửa ngày trời ở trong văn phòng trống không. Tầng 20 tòa nhà có nhà ăn phục vụ cho nhân viên các công ty, làm ăn tốt hơn nhà ăn ở trường học nhiều, còn cung cấp cả món ăn Nhật, Hàn.

Trương Khác và Hứa Tư đang ngồi thảo luận xem nên ăn gì thì Thái Phi Quyên và Tương Vi mỗi người bê một khay thức ăn tới.

- Chưa quyết định ăn gì à?

Thái Phi Quyên hỏi:

- Đời chỉ còn lại chút lạc thú ăn uống, đương nhiên phải lựa chọn cho cẩn thận, đâu tùy tiện như các chị được.

Trương Khác thuận miệng nói bừa, chỉ vài món ăn hỏi ý Hứa Tư.

- Nghe nói cậu muốn điều Tương Vi tới công ty mới hả?

Thái Phi Quyên hỏi:

- Chị Văn Tình nói với chị rồi à?
- Nói với tôi thì ích gì, cần Chu Du thả người mới được, quan trọng cần Tương Vi đồng ý đã, đúng không?

Trương Khác liếc Tương Vi một cái, nói:

- Để chị Tương chọn không tin được, chị Tương thích nam nhân thành thực chừng chạc cơ, điểm này em không có ưu thế bằng Chu Du... Á ...

Chân bị Hứa Tư dẫm ột cái, Trương Khác đau đớn hét toáng lên.

Hứa Tư vén tóc trên trán, nói hết sức vô tội:

- Tôi dẫm phải chân cậu à?

Thái Phi Quyên phì cười, cùng Tương Vi ngồi xuống, Trương Khác và Hứa Tư chọn mấy món ăn xong, nói với Tương Vi:

- Công ty mới ở tầng 18, văn phòng chưa phân cách, chiều chị lên xem xem có yêu cầu gì đặc biệt không?

- Tương Vi tới sẽ có phòng làm việc riêng à?

Thái Phi Quyên hăm mộ hỏi.

Hứa Tư oán trách:

- Em còn chưa biết công ty có nổi mấy người, Trương Khác cứ muốn thuê văn phòng lớn nhất, tới hơn 200 mét vuông, trừ văn phòng chung, có thể ngăn cách ra sáu phòng làm việc độc lập, cậu ấy còn muốn ở phía cửa sổ ngăn ra một phòng cà phê, nói ngồi đó ngắm tịch dương nhìn rừng trúc, ngửi mùi thơm cà phê, một mỗi cả ngày sẽ tan biến hết.

- Đừng nói nữa.

Thái Phi Quyên làm bộ mặt đau khổ:

- Em mà nói tiếp, chị cũng muốn tới công ty mới làm việc.

Hứa Tư cười bất lực, nói:

- Diện tích ban công cũng rất lớn, nhô lên chừng hơn 5 mét vuông, Trương Khác nói ở đó thể làm vườn hoa trên không, cả buổi sáng vẽ mấy tấm bản thảo, việc nghiêm túc thì chẳng làm được gì, các chị xem hộ loại nào thích hợp.

Hứa Tư miệng thì oán trách nhưng mặt rất hớn hở, sốt sắng mang mấy bản vẽ phác thảo trong cặp tài liệu ra, Hứa Tư thời trung học có học vẽ, dựa theo yêu cầu của Trương Khác, vẽ không gian văn phòng tương lai.

Qua bàn tiếp tân phía trước, văn phòng dùng từng tấm pha lê lớn kết hợp với bộ khung kim loại màu xám ngăn cách ra, làm cả văn phòng hơn 200 mét vuông mang tới cảm giác bao la như hòa vào làm một thể, lại thêm trời xanh mây trắng bên ngoài làm lòng người thư thái.

Các phòng làm việc sẽ đặt hai bên, chừa không gian nhìn thẳng ra gian cà phê với kính trong suốt, để rừng trúc xanh mướt phía dưới chiếu vào tầm mắt, đợi buổi chiều ánh tịch dương chiếu sắc thái long lanh rực rỡ tràn ngập văn phòng.

Thái Phi Quyên tức tối nhìn Hứa Tư:

- Hai đứa bố trí văn phòng hay là phòng tân hôn mà cần tốn công như thế?

Trương khác nhe răng cười:

- Đâu phải như công ty Hải Thái, hiện giờ chẳng có việc gì làm, em còn mang theo sách giáo khoa để ôn tập. Hơn nữa trừ lúc ngủ, văn phòng là chỗ tiêu tốn cuộc đời người ta nhiều nhất, sao có thể qua loa được.

Rồi nhìn Tương Vi:

- Về nguyên tắc văn phòng của ai người đó bố trí, chiều chị có qua không?

Tương Vi gật đầu lia lịa, quên luôn lúc này nói chuyện với Thái Phi Quyên còn do dự, nếu được làm việc trong văn phòng như thế, dù không có lương cũng vui rồi.

72. Chương 72: Tôi Là Học Sinh Cao Trung

Tương Vi lấy chuyện thiết kế văn phòng làm việc của công ty mới tới tầng 12 khoe, đám Chu Nhất Bình, Lưu Minh Huy tỏ ra đầy hâm mộ, bọn họ phụ trách thị trường, không cần tới công ty báo danh hàng ngày, hỏi Trương Khác có thể để lại cho bọn họ hai vị trí ở công ty mới không.

Tương Vi điều đi, Chu Du rất miễn cưỡng, làm ra vẻ đau đớn:

- Giữ được thân của Tương Vi, không giữ được tim của cô ấy, đành để cô ấy đi thôi. Người theo chủ nghĩa hưởng thụ sao kháng cự được sự dụ hoặc này? Đến cả tôi cũng muốn tới công ty mới rồi.

Với yêu cầu của Trương Khác thì công ty mới không tốn một hai tháng sẽ không bố trí xong, Trương Khác thì lượn lờ khắp nơi, một tuần chỉ xuất hiện hai ba ngày, Hứa Tư và Tương Vi tạm thời mượn văn phòng công ty Hải Thái làm việc.

Hải Thái đã dần thuê hết văn phòng phía đông ở tầng 12, nhân viên đã mở rộng lên tới hơn 40 người, trừ 8 nhân viên quản lý từ trung tầng trở lên được điều từ Hải Dụ và Chính Thái tới ra, những nhân viên khác đều tuyển ở Hải Châu.

Học theo mô hình của Hải Châu, lượng tiêu thụ hàng hóa trong thị trường sáu khu khác mau chóng vượt qua 1000 vạn, đó là thành tích không hề tệ nếu đem so với việc khai thác thị trường ở nơi khác của Ericsson, Hải Thái từ trên xuống dưới được cổ vũ lớn.

Trương Khác còn rất nhiều chỗ chưa vừa ý, quan trọng nhất là nhân viên phình to, tổng bộ cùng sáu văn phòng cộng lại có gần 100 nhân viên, Trương Khác cho rằng chỉ cần 1/3 số nhân viên là đủ phụ trách số thị trường này.

Đương nhiên so với nhân sự công kênh trước kia của Hải Dụ, tình hình này đã là nỗ lực lắm rồi, huống chi Hải Thái không phải do y chịu trách nhiệm nữa, chỉ cần lo bố trí công ty mới là được.

Buổi chiều khi mượn văn phòng công ty Hải Thái tán dóc cùng Thái Phi Quyên, Trương Khác thuận tiện nhờ cô ta tuyển mộ một nhân viên tiếp tân và trợ lý hành chính, Thái Phi Quyên hỏi có yêu cầu gì, Trương Khác đáp:

- Phải phù hợp với phong cảnh, phải cho khách cảm giác công ty lớn, đương nhiên là bình hoa đẹp nhất.

Thái Phi Quyên cười hỏi:

- Có hai đại mỹ nhân Hứa Tư và Tương Vi còn chưa đủ thỏa mãn sắc tâm cho cậu sao?

- Tôi thì chẳng sao, quan trọng là phải để công ty trông có cảm giác công ty lớn, sau này còn thu hút được thanh niên tài tuấn gia nhập. Tốt nhất là kiếm cô gái hiểu lịch sử chính trị, cái này hơi khó, Hứa Tư không giỏi hai môn này lắm.

Thái Phi Quyên vỗ trán:

- Cậu tuyển nhân viên hay là gia sư thế?

- Tận dụng mà, có thể lương toàn kỳ mỹ chẳng phải tốt hơn sao?

Trương Khác cười ha hả, bắt gặp Hứa Tư đang trừng mắt nhìn mình, thè lưỡi ra không dám nói lung tung nữa.

Thái Phi Quyên sớm nghe Tạ Văn Tĩnh nói trước kia Trương Khác lấy cớ làm gia sư lừa Hứa Tư lọt vào tay, nói:

- Tôi bảo phòng nhân sự chú ý hộ cậu.

Rồi đứng dậy rời khỏi phòng làm việc tạm thời cho công ty mới mượn này.

Phòng mượn tạm này là phòng giám đốc ban đầu, có hai bàn làm việc, Hứa Tư đang đem tình hình công ty mới giới thiệu cho Tương Vi.

Bao gồm cả hai chiếc xe của Hải Dụ, một chiếc Ford một chiếc Buick, thêm vào 74 vạn tiền mặt, tài sản đăng ký là 129 vạn, Trương Khác và Hải Dụ chia ra chiếm 70% và 30% cổ phần, do Hứa Tư làm đại biểu pháp nhân.

Lúc này Trương Vi mới biết 15% cổ phần mang tên Hứa Tư ở Hải Thái là của Trương Khác. Chủ yếu không muốn để đại cổ đông thấy nghi hoặc về tuổi tác của Trương Khác. Cũng phải, không nghi hoặc được sao?

Sau khi công ty mới thành lập, 15% cổ phần ở Hải Thái dưới tên Hứa Tư thuận lợi chuyển sang công ty mới, vì đảm bảo tỉ lệ cổ phần, Hải Dụ cũng đem 7,4% cổ phần của Hải Thái sang công ty mới. Như thế dùng thủ đoạn hợp pháp tăng tài sản của nó lên trên hơn 300 vạn.

Trương Vi xem tài liệu công ty, nhìn Trương Khác thốt lên:

- Nói thế giám đốc Tiểu Trương đã thành triệu phú rồi?
- Tiền bạc trên giấy tờ chứ có phải là tiền thật bạc thật đâu.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Chị Trương, hôm qua khu trưởng Tống có hỏi chị thêm điều gì không?
- Trên xe có thể hỏi được gì chứ, đâu phải ông ta là khu trưởng mà có thể tùy tiện tiết lộ chuyện công ty ...

Trương Vi bị Trương Khác nhìn cho có chút luống cuống:

- Thành lập công ty mới chỉ là để bao thầu kinh doanh của Tân Quang thôi sao?
- Hiện tại đơn vị và cá nhân muốn bao thầu xí nghiệp quốc hữu có yêu cầu nhất định, đại cổ đông của Hải Thái là tập đoàn Chính Thái, nếu không đã là đối tượng thích hợp.

Quá trình thành lập Hải Thái ra sao, Trương Vi biết rất rõ, mô thức phát triển thị trường của Trương Khác đưa Hải Thái mau chóng đi vào quỹ đạo, 500 vạn tài chính tập đoàn Chính Thái đưa vào tác dụng tương đối nhỏ, khi ấy tính toán chỉ cần 300 vạn là đủ duy trì vận chuyển bình thường rồi.

- Đang ở chính phủ thành phố, thằng nhóc nhà con ở đâu mới đúng, sắp thi giữa kỳ rồi, đừng làm mẹ con mặt nặng mày nhẹ với cha đây.
- Con đâu có thời gian quan tâm tới chuyện đấy, công nhân nhà máy Tân Quang lại gây chuyện, cha đã biết chưa?
- Ủ, thành phố đang chú ý chuyện này, tâm tình của công nhân tạm thời còn ổn định, Tổng Bồi Minh gọi điện cho con rồi à?
- Vâng, con ở Cty Hải Thái, vừa nhận điện thoại của ông ta.
- Chuyện con nói hôm qua ra sao rồi?

Trong thể chế quan liêu quốc nội có một tệ nạn xấu, đó là đoán ý quan trên, đây là sự thực không thể thay đổi trong thời gian gần. Dù Từ Học Bình có không muốn như thế cũng không thể ngăn người dưới suy đoán này nọ.

Cho nên Đường Học Khiêm không dám tỏ thái độ ủng hộ Tổng Bồi Minh.

- Tối hôm qua con gọi điện cho chị Văn Tình, nói tính toán bao thầu nhà máy Tân Quang. Nhưng tất cả chỉ vừa mới tiếp xúc, không thể lấy nó ra trấn an công nhân được, huống hồ công nhân nhà máy hung hãn như thế, sau này bao thầu nhà máy rất khó khăn ...
- Có dự định là tốt rồi.

Dù Trương Chi Hành hay Đường Học Khiêm, chỉ cần xác nhận thái độ của Từ Học Bình, Tạ Văn Tình với nhà máy Tân Quang, mới là chỗ dựa cho quyết định của họ:

- Ba sẽ nói cho bác Đường của con, Cty Hải Thái ai phụ trách việc này?

Trương Khác nhìn Tương Vi:

- Sẽ thành lập công ty mới, do giám đốc công ty phụ trách, cha có muốn nói chuyện với cô ấy không?
- Không cần, chuyện này cuối cùng xử lý ra sao vẫn do chính phủ Thành Nam ra mặt.

74. Chương 74: Chuyển Đi Lên Tỉnh

Trương Khác cúp điện thoại nói với Tương Vi:

- Thành phố đang theo dõi chuyện xảy ra ở Thành Nam, tôi nghĩ sau cú điện thoại này sẽ mau chóng có phản ứng, chị đại biểu cho công ty tới xem xem Tổng Bồi Minh xử lý chuyện này ra sao, nhưng đừng tỏ thái độ.
- Hay là gọi điện cho khu trưởng Tổng trước?

Tương Vi lo lắng hỏi.

- Chị thấy cần phải thế sao?

Trương Khác nhìn thẳng vào Tương Vi, quan hệ vi diệu giữa cô ta và Tổng Bồi Minh, lợi dụng tốt mới có lợi cho công ty, không thể biến nó thành trở ngại:

- Nếu Tổng Bồi Minh được thành phố ủng hộ thì còn cần chúng ta an ủi không?

Tương Vi không dám nhìn Trương Khác, mắt y như xoáy vào tim người ta, làm lưng người ta rợn hết cả lên, cười gượng muốn đẩy cửa ra ngoài, Trương Khác gọi lại:

- Chiếc Ford ở dưới đó, chị tới chỗ chị Thái mà lấy chìa khóa.

Tương Vi ra ngoài rồi, Trương Khác thấy vẻ mặt Hứa Tư rất lạ, hỏi:

- Chị làm sao thế?
- Nhìn không thấu cậu.

Hứa Tư thở dài:

- Hành vi của cậu có thể nói là lật tay làm mây, úp tay làm mưa rồi.
- Đấy rắc rối cho người khác là chuyện bất đắc dĩ, hiện giờ chúng ta chưa có năng lực ứng phó với vấn đề này, chỉ đành dùng một chút thủ đoạn.

Trương Khác không muốn để lại ấn tượng xấu trong lòng Hứa Tư:

- Em tin có thể thuận lợi giải quyết vấn đề của nhà máy giấy, tất cả đều trong tầm tay, chuyện nhỏ nhỏ này sẽ không gây tổn hại tới ai.

Trương khác nói thế, làm Hứa Tư cảm thấy y có chút trẻ con, nhưng lại muốn tin y, nở nụ cười dịu dàng.

Tương Vi đi lúc 3h, tới tận 6h mới trở về báo cáo tình hình. Chu Phú Minh gọi điện quát tháo Vương Kỳ Giang một chập, bảo ông ta ra mặt giải quyết vấn đề, đây là lần đầu tiên thành phố tỏ rõ lập trường: Khó khăn của công nhân, chính phủ phải nhìn vào mắt, ghi vào lòng, nhưng phải nghiêm túc đối đãi với việc công nhân tụ tập gây chuyện không biết giới hạn.

Tiếp đó Đường Học Khiêm gọi điện cho Tống Bồi Minh, khẳng định tính chính xác của việc đóng cửa nhà máy cũ, yêu cầu chính phủ khu kiên trì nguyên tắc, kiên nhẫn thuyết phục quần chúng, hỏa giải tình thế.

Có hai người đứng đầu thành phố tỏ thái độ, Vương Kỳ Giang và Tống Bồi Minh lập tức thực hiện lời hứa hôm qua của Tống Bồi Minh, dùng tài chính khu cấp 28 vạn giải quyết khó khăn cuộc sống của công nhân nhà máy giấy, còn với những công nhân tấn công vào chính phủ khu hôm nay, lấy danh nghĩa quấy nhiễu trị an xã hội, giam giữ hành chính, yêu cầu nhà máy Tân Quang khai trừ để xử phạt.

Thủ đoạn cây gậy và củ cà rốt mau chóng dẹp yên phong ba.

Trương Khác không nói nhiều, chuyện bao thầu kinh doanh giao cho Tương Vi tiếp xúc với chính phủ Thành Nam.

Một ngày thứ bảy lần thứ hai của tháng 11, Trương Khác kéo Hứa Tư lên tỉnh lấy xe mới, xe mua thông qua con đường đặc biệt của Thịnh Hâm, tiết kiệm được một khoản chi phí.

Một tuần trước đó vừa tiến hành kỳ thi đầu tiên của năm thứ nhất cao trung, dưới sự thúc giục của Hứa Tư, Trương Khác chăm chỉ đọc sách vài ngày. Thứ cần phải học quá nhiều, Trương Khác chẳng hi vọng xa vời có thành tích khá khẩm một chút.

Mặc dù đã là tháng thứ hai sau khi nhập thu, nhiệt độ vẫn chưa hạ xuống, Hứa Tư mặc áo dệt kim trễ cổ siêu ngắn, bên trong là áo lót màu đen ôm không hết bầu ngực căng phồng lộ ra khoảng trắng giết người, quần dài bó chặt đôi chân dài thon thả, giày cao gót màu cà phê.

Mặc dù vẫn là trang phục kiểu công sở, nhưng mang vẻ gợi cảm Trương Khác lâu rồi mới được thấy. Hứa Tư không đeo kính, mái tóc đen xõa tung sau vai, nụ cười như hoa xuân, làm Trương Khác ngây ngất ngẫm nhìn thiếu chút nữa chảy cả nước dãi

- Nhìn cái gì đấy.

Hứa Tư đưa tay ra che mắt Trương Khác, cười quyến rũ:

- Còn không mau xách đồ giúp tôi.

Bởi vì nói muốn lên thành phố thăm chị Văn Tình và Chỉ Đồng, cha Hứa Tư chuẩn bị rất nhiều đặc sản Hải Châu, đương nhiên có một phần cho Hứa Duy.

- Gấp gì chứ, lâu lắm rồi không được thấy cách ăn mặc mê người này của chị, hay là chúng ta ở lại tỉnh thành một ngày, lấy xe xong tiện dạo phố.

Bị Hứa Tư làm cho thần hồn điên đảo, Trương Khác cười ngượng ngập, nhận lấy hành trang trong tay Hứa Tư.

- Thôi đi, công ty nhiều việc như thế, thời gian đâu mà chơi với cậu?

Hứa Tư lấy kích đen ra đeo lên, che đi quá nửa khuôn mặt, nhưng làm cánh môi hồng kiêu diễm càng thêm cáu gắt.

Trương Khác nhét hành lý vào trong khoang hành lý xe khách, hai người lên xe. Vì đột suất tới trạm xe mua vé, chỗ nên chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, Trương Khác để Hứa Tư ngồi sát bên cửa sổ, gió thổi bay mái tóc của cô, có vài sợi tóc dán sát lên gò má trơn mịn, Trương Khác nhìn không chớp mắt, không biết có nên giúp cô gạt sợi tóc kia ra không?

Hứa Tư cảm nhận được ánh mắt tham lam của Trương Khác, nhưng chẳng làm gì nổi ý, mà cũng chỉ với mình Trương Khác mới có ánh mắt đó, trong lòng không khỏi có chút dịu ngọt, đưa tay lên chống cằm, dáng vẻ có chút trầm tư.

- Đang nghĩ tới chị Hứa Duy phải không?

- Ừ nó lâu lắm rồi chưa về nhà, từ sau khi phẫu thuật xong, nó không về Hải Châu nữa, thi thoảng có gọi điện thoại, nhưng hình như không muốn nói chuyện với tôi lắm.

- Làm gì có chuyện đấy.

Trương Khác an ủi:

- Có lẽ chị Hứa Duy cho rằng mình mang tới gánh nặng quá lớn cho gia đình, chị chẳng nói chị ấy làm thêm ở trường sao, khả năng vì tranh thủ kiếm tiền, nên mới không có thời gian về Hải Châu.

- Tôi chỉ lo nó quá quật cường, sau khi phẫu thuật xong hai tháng, dứt khoát muốn về trường, e sức khỏe của nó không chịu được.

Hứa Tư lo âu nói.

- Lo lắng vô cớ làm gì, tới tỉnh thành chẳng phải gặp chị ấy rồi sao?

Trương Khác ôm đầu dựa vào lưng ghế:

- Vốn định lấy xe xong đưa chị đi dạo, thôi vậy, cùng chị đi thăm chị Hứa Duy trước.

Xe khách đi tới thẳng tổng trạm Khí Vận, vừa mới xuống xe lấy hành lý, đi ra trạm xe, liền thấy Tạ Văn Tình và Diệp Tiểu Đồng nắm tay Chỉ Đồng đứng ở cửa, bên cạnh có một nam nhân anh tuấn, tuổi chừng 35, khuôn mặt có nét tương tự Diệp Tiểu Đồng.

Hai người đi tới, Diệp Tiểu Đồng giới thiệu ngay:

- Giám đốc Trương, nghe nói anh và trợ lý Hứa tới tỉnh thành, tổng giám đốc Diệp muốn ra đón, mong rằng anh không thấy quá đường đột.

Diệp Kiến Bàn, Tổng giám đốc Cty cổ phần hữu hạn Thịnh Hâm.

Trương Khác mỉm cười :

- Giám đốc Diệp tới đón làm chúng tôi sợ hãi, cũng làm chúng tôi như được tắm gió xuân, có điều tôi phải chào công chúa nhỏ trước đã ...

Giao hành lý cho lái xe của Tạ Văn Tình, Trương Khác bế Chỉ Đồng giơ cao trên không trung xoay mấy vòng, Chỉ Đồng cười khanh khách, quay mặt đi không cho Trương Khác thơm, Trương Khác thơm chụt hai cái lên đôi má bầu bĩnh, để cô bé ngồi trên vai mình, tay giữ chặt lấy hông Chỉ Đồng rồi mới bắt tay Diệp Kiến Bàn.

- Sớm muốn mời giám đốc Trương tới tỉnh thành chơi, lại nghe giám đốc Tạ nói giám đốc Trương không phụ trách nghiệp vụ của Hải Thái nữa, tôi luôn lấy làm tiếc ...

- Anh cứ gọi thẳng tên tôi là Trương Khác đi, tôi ít tuổi hơn giám đốc Diệp nhiều, gọi chức danh, không thoải mái lắm.

Trương Khác cười tự nhiên, Diệp Kiên Bân có bối cảnh quân đội, nhờ đó mua được chiếc Audi này tiết kiệm ít nhất 16 vạn.

Hiện giờ người dân mang tâm lý bài trừ rất mạnh cách làm rối loạn trật tự kinh tế này, đương nhiên kiếm vài chiếc xe không vấn đề gì. Chẳng những thế loại xe này biến số so với xe địa phương còn oai hơn chục lần, thi thoảng vượt đèn đỏ đã là điển hình giữ quy củ, còn chủ động nộp lộ phí, dứt khoát được coi là người dân lương thiện.

Trương Khác đứng đĩnh nói:

- Thế giới này chỉ tồn tại hai loại người, một loại muốn cái gì có cái nấy, mỗi một sợi lông của hắn cũng được chăm sóc chu đáo. Một loại người là cần cái gì thiếu cái đó ...

Đó là nguyên văn trong một bộ tiểu thuyết trứ danh nhiều năm sau mới phát hành, nói lên chân tướng tàn khốc của thế giới này.

Hứa Tư ngạc nhiên quay đầu sang, thấy trên mặt Trương Khác có chút tang thương mà thiếu niên không nên có, trong lòng đột nhiên sinh ra thương cảm, lần đầu tiên cô cảm thấy trưởng thành sớm cũng đâu phải là chuyện tốt.

- Dù tiết kiệm tiền không mua cái xe này cũng chẳng ích gì cho nhà máy.

Trương Khác nói chắc nịch:

- Phải luôn nhớ chúng ta là loại người thứ nhất, chúng ta có thể lợi dụng tuyệt đại bộ phận nguồn lực mà người khác không lợi dụng được, chỉ bằng sức lực nhỏ bé của chúng ta thì không làm được gì.

Hứa Tư lắc đầu, nhìn Trương Khác với vẻ nghi hoặc, biểu thị không sao hiểu nổi.

Trương Khác chỉ cười, không nói thêm nữa.

Trương Khác vào trường Đông Hải năm 97, nắm rõ tình hình ở ký túc xá nữ như lòng bàn tay, nhưng tránh Hứa Tư khỏi nghi ngờ, vẫn hạ cửa kính xuống thò đầu ra ngoài ngó nghiêng, thấy một cô gái vóc dáng yếu ớt, bộ đồ thể thao bằng vải mềm ôm lấy cặp mông tròn trịa đong đưa theo nhịp chân vô cùng dục hoặc, mái tóc dài bện thành đuôi ngựa buông sau vai, da trắng mịn, rất có khả năng là một mỹ nữ. Trương Khác vội gọi:

- Ê, này, bà chị ơi, xin hỏi khu ký túc xá số hai đi phía nào?

Cô gái nghe cách xưng hô đó, dừng lại một chút, không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Xe mau chóng đuổi kịp, từ bên cạnh có thể nhìn thấy cô gái này vóc người hơi gầy, nhưng đôi ngực lại chẳng nhỏ, tuy chưa nhìn rõ khuôn mặt, nhưng Trương Khác chắc chắn là một mỹ nữ rồi, không kìm được huyết sáo vang, tiếp tục quần lấy:

- Bà chị thật lãnh đạm đấy, xin hỏi .. Hả ...

Câu tiếp theo không dám nói ra, y vội rút đầu vào trong xe, cô gái kia cau mày quay sang, không nhìn Trương Khác mà mừng rỡ reo lên:

- Chị, sao chị lái xe tới đây?

- Tiểu Duy, chị đang lo em không ở trường.

Hứa Tư nghe vậy hưng phấn nói, dừng xe bên đường, mở cửa ra gần như nhảy xuống, vòng qua xe ôm lấy Hứa Duy:

- Con bé chết tiệt, sao hơn nửa năm mà không về nhà lấy một chuyến.

Trương Khác nhìn vai, trốn sau chỗ ngồi, khi lên tỉnh Hứa Tư còn lo em gái có thành kiến với mình, vừa gặp mặt đã hưng phấn thành thế này.

Hứa Tư mở cửa, để Hứa Duy ngồi sau chỉ đường. Hứa Duy gác tay lên giữa hai chỗ ngồi của ghế trước, nhìn chị:

- Chị, cậu gọi điện nói chị lên tỉnh thành từ hôm qua rồi, em còn tưởng chị không tới thăm em.

- Sao thế được? Hôm qua lên tỉnh, chị bận không thoát ra nổi.

Hứa Tư cười giải thích:

- Toàn chuyện công ty.

Trương Khác phát hiện sau khi lên xe, Hứa Duy không hỏi tới chiếc xe, cũng không hỏi chuyện Hứa Tư lên tỉnh thành làm gì, nhưng vẻ vương vương và hưng phấn trên mặt rất thật. Trương Khác không biết Hứa Duy lúc này có nghe thấy lời tán tỉnh của mình không, chợt dạ không dám quay đầu nhìn cô.

- Chị, cậu ta là thằng nhóc mà chị dạy kém đây à?

Hứa Duy thì đầu ra phía trước, quay đầu nhìn trừng trừng Trương Khác co mình trên ghế, mặt như di sát vào mặt y:

- Nhóc con, trông chẳng có vẻ ngoan ngoan gì cả, vừa rồi nói gì với chị thế?

- Chị Hứa Duy.

Trương Khác cười hi hi, tuy mũi hít thấy mùi u hương thiếu nữ, nhưng tính cách Hứa Duy có vẻ dữ dằn hơn Hứa Tư nhiều:

- Chẳng phải thấy chị Hứa Duy quá xinh đẹp, cho nên em mới nói đùa một câu sao?

- Nhóc con tí tuổi đầu mà đã biết tán gái rồi.

Hứa Duy đưa tay ra bộp một phát vào gáy Trương Khác:

- Lớn lên sẽ còn ra sao đây?

Trương Khác mặt đầy vô tội cùng oan ức, chỉ nói mỗi câu “bà chị thật lãnh đạm”, mà ăn đòn.

77. Chương 77: Mỹ Nữ Phòng 207

- Em đừng bắt nạt cậu ấy, Trương Khác thì thoảng tuy cũng trêu ghẹo các cô gái nhưng bình thường rất ngoan.

Hứa Tư mím môi nhịn cười, nhưng vẫn không nhịn nổi phì cười:

- Cậu ta là bạn học với Phi Dung, nhưng thấp hơn một khóa, thế mà đi tán tỉnh cô bé, nào ngờ Phi Dung không thèm để ý, chuốc khổ vào thân.

Trương Khác nghĩ, cô ấy rõ ràng biết sự thực không phải như thế, quay sang thấy Hứa Tư mặt mày tươi tỉnh hiếm có, đành dè dặt oan ức xuống đáy lòng, không muốn phá hỏng hứng trí của Hứa Tư.

- Thế sao?

Hứa Duy mắt quét qua quét lại trên mặt Trương Khác chẳng hề kiêng dè gì:

- Nhóc con có nhãn quang đấy, Phi Dung là tiểu mỹ nhân hiếm có của Sa Điền, người theo đuổi nó xếp hàng dài, không để ý đến cậu là bình thường thôi, đừng quá thương tâm nhé.

“Hoàn toàn không thương tâm chút nào, chỉ có chị cô không để ý tôi mới thương tâm.” Trương Khác lẩm bẩm trong bụng, Hứa Duy mắt sáng long lanh, làn da trơn láng, sống dọc dừa, đôi môi hết sức khiêu khích, tạo nên khuôn mặt tuyệt đẹp, nhưng đôi mắt kia cứ nhìn y chằm chằm làm Trương Khác thiếu tự nhiên, luống cuống tránh ánh mắt của cô.

- Nhóc con còn biết xấu hổ nữa, ô kìa, đỏ mặt kìa, hi hi ...

Hứa Duy cười khanh khách:

- Chị, sao chị dạy ra được một đứa học sinh ngộ thế?

Trương Khác hoàn toàn không còn gì để nói nữa, Hứa Duy triệt để coi y là thằng nhóc con, đúng là chịu không nổi, mình không thèm nói chuyện với cô ta nữa.

Hứa Tư chưa bao giờ thấy đáng về âm ức thua thiệt của Trương Khác, khóe môi cong lên suốt.

Ký túc xá Đông Hải thời đó còn dùng gạch xanh xây nên, tọa lạc giữa rừng phong, đi hết con đường là phòng thường trực, từ cửa sổ nhìn thấy một lão bà đang nhìn không chớp mỗi một người đi qua.

Hôm nay là thứ bảy, chỉ cần bắt cần một chút thôi là sẽ có nam sinh lên vào ký túc xá, bà ta không nhìn thấy Trương Khác nấp sau cửa, Trương Khác rón rén đi sát vào tường, nháy mắt với Hứa Tư.

Hứa Tư không hiểu, cùng Hứa Duy đi tới chuẩn bị đăng ký, Trương Khác nhân lúc lão bà đang chú ý tới cửa xe mở ra, nhanh như chớp lách mình luồn vào bên trong.

Hứa Tư ngó người nhìn Trương Khác đã lên vào ký túc xá, quản lý ở phòng thường trực thấy vậy thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó quanh, không thấy Trương Khác nấp dưới góc tường, trợn mắt nói với mấy nam sinh đang quanh quẩn ở cửa:

- Đứa nào dám lên vào, cẩn thận bà vật lông chúng mày.

Đám nam sinh bị chặn ở cửa giờ ngón cái khen ngợi Trương Khác, Hứa Duy đợi Hứa Tư đăng ký xong, quay sang hỏi:

- Thằng nhóc ấy là học sinh cao trung thật à chị, sao lên vào ký túc xá nữ chuyên nghiệp thế?

Hứa Tư cười khúc khích không ngừng, thấy Trương Khác dương dương đắc ý, nói:

- Cẩn thận bị quản lý phát hiện ra, xem ai cứu nổi cậu?

Trương Khác thời học ở Đông Hải, ra vào ký túc xá nữ như chỗ đông người, sao có thể vì lời dọa dẫm “vật lông” của lão bà kia mà lâm trận rút lui được, hỏi Hứa Duy:

- Chị Hứa Duy ở phòng bao nhiêu?

Hứa Duy lườm y một cái, nói gọn lỏn:

- 207.

- 207?

Trương Khác thốt lên:

- Chị Hứa Duy cũng học chuyên ngành mật dịch quốc tế à?

- Ủ.

Hứa Duy nghĩ Hứa Tư nói cho Trương Khác, đưa đồ bọn họ mang theo cho y, bước lên cầu thang cốt kết tới tầng hai, nhìn tấm biển gỗ đề số 206, Trương Khác nhớ lại cảnh suốt ngày cùng bốn cô gái sống trong phòng này chơi đùa đánh bài, tất cả chưa xảy ra, cũng có thể vĩnh viễn không xảy ra.

Trương Khác đẩy cửa gian phòng bên cạnh, bên trong không khóa, đây là một loại ký túc xá kiểu nhà trọ hiếm thấy thời đó, bốn cái giường đều ở bên trái, một cô gái đang ngồi trước bàn, cầm gương sửa lông mi, hai cô gái nằm trên giường, trong đó một cô đắp chăn trùm kín đầu.

Cô gái còn lại chỉ che mỗi bụng, cặp chân dài thoải mái giang rộng, váy ngủ vén lên trên, chiếc quần lót màu hồng bó lờ lững ngang hông, bên trên còn thêu chuột Mickey, làm mũi Trương Khác thiếu chút nữa phun ra máu.

Bên trên là một đoạn eo nhỏ, da thịt non mịn, ánh mắt y lướt qua cái chăn che bụng, nhìn thấy cổ áo ngủ xộc xệch mở toang, lộ ra nửa bầu vú trắng như tuyết, dù đang nằm, nhưng núm vú quật cường dựng thẳng lên, khe rung rinh lên xuống theo từng nhịp thở nhẹ.

Bất kể là thời đại nào, các cô gái khi ngủ đều ít khi mặc áo lót ...

Cô gái đang sửa lông mi bên bàn thấy Trương Khác tay xách nách mang đứng ở cổng, mắt đơ đơ, nhìn theo ánh mắt của y, tức thì ôm lấy miệng thét lên:

- Giang Đại Nhi, bạn lộ hết *** rồi kìa...

Trương Khác muốn nhìn thêm vài cái, nhưng vẫn nuốt tiếc lùi ra ngoài cửa. Hứa Tư nghe tiếng thét không hiểu ra sao, Hứa Duy kêu hồng hồng:

- Giang Đại Nhi và Lâm Băng đều chưa ngủ dậy, hai cô nàng này thích ngủ khỏa thân ...

Vội vàng đẩy cửa vào.

Trương Khác thấy ánh mắt hoài nghi của Hứa Tư, cười xấu hổ:

- Ngoài ý muốn, hoàn toàn ngoài ý muốn ...

Hứa Tư thò đầu vào trong nhìn, rồi quay lại lườm Trương Khác:

- Sướng quá nhé!

Ánh mắt quynh rũ, miệng chum chim cười, cùng Trương Khác đứng ngoài, đợi mấy cô gái bên trong thu dọn chỉnh tề.

Một lúc sau, Hứa Duy gọi Trương Khác và Hứa Tư vào, ba cô gái kia đã ăn mặc đàng hoàng. Trương Khác vừa đi vào, cô gái ngồi sửa lông mi lúc nãy đột nhiên reo ầm lên:

- Hứa Duy, mình yêu bạn, chỉ nhờ bạn đi mua bữa sáng, vậy mà bạn mang về một anh chàng đẹp trai...

Rồi ôm lấy cô gái ngồi quay lưng về phía cửa:

- Giang Đại Nhi, bạn không thiệt đâu, là anh chàng đẹp trai đó ...

Trương Khác há hốc mồm, do dự nghĩ mình lui ra có khi thích hợp hơn.

- Lệnh Tiểu Yến, người ta kém bạn tới một phần tư số tuổi đó, kiềm chế một chút, đừng để chú nhóc sợ.

Hứa Duy cười mắng:

- Cậu ta tên Trương Khác, là học sinh chị mình làm gia sư ...

Lệnh Tiểu Yến ngậy dại nhìn Trương Khác:

- Thật đẹp trai, chỉ ít hơn ba tuổi thôi mà, trâu già gặm cỏ non mới hay, mình sẽ chăm sóc tốt cho cậu ta.

Trương Khác phát hiện ra trước mặt đám nữ sinh này, mình mất hết sức chiến đấu, xấu hổ đứng ở cửa, lúng túng không biết phải làm sao.

- Nhìn kia, cậu ấy còn đỏ mặt, thật là ngậy thơ, mình thích rồi ...

Nhìn dáng vẻ nước dãi sắp chảy ra đến nơi của Lệnh Tiểu Yến, Trương Khác đưa tay cầm lấy tay nắm cửa, chuẩn bị nếu cô ta xông tới là sẽ bỏ chạy bất kỳ lúc nào.

Lệnh Tiểu Yến thấy thế cười rũ rượi:

- Hứa Duy, bạn bịa chuyện nhé. Chú nhóc này mà dám nói với bạn, bà chị thật lãnh đạm sao?

Hứa Duy và một cô gái khác tên Lâm Băng cười phá lên, cô nàng Giang Đại Nhi vừa rồi lộ hết ngực vẫn ngồi quay lưng lại cửa, nhưng vai run rẩy không ngừng, hân hận cười là chuyện rất khổ cực.

Không ngờ suốt ngày sẵn nhận hôm nay lại bị nhận mỗ mỗ, Trương Khác bắt lực giang tay ra, Hứa Tư ôm bụng cười, Hứa Duy chống nạnh nhìn Trương Khác thách thức.

Trương Khác thua hoàn toàn rồi, đành vờ làm thiếu niên ngậy thơ, còn có thể thoát được sự trêu ghẹo của các cô.

Hứa Duy nhin cười giới thiệu ba cô gái còn lại trong phòng cho chị. Giang Đại Nhi mặt đỏ như máu, vì sự cố vừa rồi, ánh mắt né tránh không dám nhìn Trương Khác, nhưng càng trở nên câu hồn đoạt phách. Trương Khác không ngờ một gian túc xá mà có hai đại mỹ nữ như Hứa Duy và Giang Đại Nhi.

Lâm Băng là cô gái vừa rồi đắp chăn trùm kín người, mặt mũi thanh tú, môi mỏng, mặt hơi dài, đem lại cho người ta cảm giác rất điềm tĩnh hiền dịu. Lệnh Tiểu Yến, môi hồng má phấn, hàng mi cong vút, ăn mặc rất thời trang, cũng khá xinh, trông rất năng động khỏe khoắn.

Bị bọn họ nhận định là chú nhóc rồi, trong thời gian ngắn không có cơ hội thay đổi ấn tượng đành chấp nhận vậy, kể cũng đáng tiếc, nếu không trêu ghẹo bốn cô gái xinh đẹp phong cách khác nhau này nhất định rất thú vị.

Hứa Duy buổi chiều còn phải đi làm thêm, liền gọi điện xin nghỉ phép, cùng ba cô bạn, chị gái và Trương Khác đi dạo phố.

Lệnh Tiểu Yến sáng sớm đã dậy tĩa tót là do có hẹn, Hứa Duy bảo cô gọi bạn trai đến làm cu li, hai cô gái kia cuối tuần thường chẳng có việc gì làm, Giang Đại Nhi không dám nhìn Trương Khác bị Hứa Duy quần lấy kì kèo, cũng đồng ý đi dạo phố.

Trương Khác im lặng quan sát, trong lòng Hứa Duy không chừng có khúc mắc nào đó thực, vì hình như không cô muốn ở riêng với Hứa Tư.

78. Chương 78: Cô Gái Hay Thẹn

Lão bà như hổ đói ngồi ở phòng thường trực thấy Trương Khác được một đám mỹ nữ xúm quanh đi xuống, con người mở lớn, “á” một tiếng, thân hình gầy gò như từ ghế bắn vọt lên như báo săn, muốn tóm lấy Trương Khác.

- Dì Tương, cuối tuần mà cũng không nghỉ sao?

Trước khi lão bà kịp tóm lấy cổ áo, Trương Khác tươi cười nói:

- Dì thật vất vả, vừa rồi lúc cháu vào, thấy dì đang ngủ trên ghế, ngại đánh thức dì, hay là giờ cháu đăng ký bù nhé.

Chỉ sang Hứa Duy:

- Đây là chị gái cháu, Hứa Duy phòng 207.

Ngón tay vừa chạm vào vạt áo Trương Khác liền thu lại, nữ quản lý mặt nghi hoặc nhìn Trương Khác, khuôn mặt ngượng ngùng non nớt, không giống đám nam sinh xảo trá không học tập suốt ngày ăn không ngồi rồi đi tìm con gái, lại thấy Hứa Duy gật đầu, nét mặt hòa hoãn hơn:

- Muốn vào phải đăng ký, không phải sợ phiền hà, lần này thì thôi ...

Muốn được cho phép thoải mái vào ký túc xá nữ, trừ khi tự thiện, Trương Khác rất thành khẩn gật đầu, vội kéo tay Hứa Tư, Hứa Duy đi thật mau, tránh họ để lộ thiên cơ.

Lão bà họ Tương này đang ở tuổi mãn kinh, nổi điên lên là chuyện chết người chứ chẳng đùa, Trương Khác có nhận thức khắc sâu về chuyện này rồi.

Rời khỏi ký túc xá, Hứa Duy nhìn nhìn Trương Khác chăm chăm, tặc lưỡi tỏ vẻ khó tin. So với vẻ kiêu diễm rực rỡ của Hứa Tư, Hứa Duy thanh tú hơn, mang cho người ta cảm giác rất nhạy bén. Giang Đại Nhi thì yếu điệu mềm yếu, làm người ta không kìm nổi thương yêu.

Ba đại mỹ nữ, thêm vào Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng làm nền không tệ chút nào, khiến đám nam sinh lớn vồn ngoài ký túc xá chấn động, hận không thể ném mắt tới nhìn cho sát, Trương Khác cảm nhận được ánh mắt ghen ghét oán hận ném lên người mình: “Mẹ nó, cảm giác thật là sướng.”

Hứa Tư đi tới bên đường lái xe tới, Trương Khác thấy một thanh niên vừa đi vừa cười nói:

- Mỹ nữ phòng 207 tập thể xuất hành, coi chừng gây náo loạn lớn.

- Chết đi, sao giờ mới tới?

Lệnh Tiểu Yến giới thiệu bạn trai Chu Tiểu Quân cho Trương Khác làm quen, hẳn học hệ chính pháp năm thứ 4, thấp hơn Trương Khác một chút, da ngăm đen, nhưng tạm coi ưa nhìn, thấy chiếc Audi tới gần, mắt sáng lên:

- Mẹ nó, chiếc xe này ngầu đây.

Hứa Tư chẳng có khái niệm về xe, càng không có khái niệm về biển số, chỉ cố kéo thật nhiều người theo, không nghĩ xe chở từng ấy người, dứt khoát vượt tải trọng.

Hứa Tư xuống xe, bảo Hứa Duy cùng hai người khác ngồi taxi, tụ họp ở trung tâm thành phố.

Dung nhan thành thực diễm lệ của Hứa Tư, đã chấn động lắm rồi, lại còn từ chiếc Audi bước ra, làm Chu Tiểu Quân đứng như trời trồng một lúc, nghe Hứa Tư bảo Hứa Duy đi taxi, tỉnh lại nói:

- Không gian của xe Audi rất lớn, mọi người chịu khó một chút là được.

- Anh không biết là quá tải à?

Lệnh Tiểu Yến lườm.

Chu Tiểu Quân vênh vênh nói:

- Đi chiếc xe này mà còn sợ quá tải à? Anh muốn xem cảnh sát giao thông nà dám chặn nó lại?

- Thế sao?

Cả bốn cô gái đồng loạt quay sang nhìn Trương Khác, ba cô gái kia đều biết gia cảnh của Hứa Duy nên đoán ngay xe của y.

Trương Khác không ngờ Chu Tiểu Quân am hiểu biển quân dụng như thế, có đặc quyền kiểm được loại biển này, mang cho công ty dùng thì nói ra bọn họ chẳng tin, đáp qua loa:

- Xe trong nhà, lái ra ngoài chơi.

Chu Tiểu Quân nghe Lệnh Tiểu Yến giới thiệu Trương Khác, coi hẳn là chú nhóc học cao trung, chẳng ngại y, thân thiện khoác vai nói:

- Người anh em, cho tôi lái xe nhé.

Sinh viên khi đó có bằng lái xe thường đều là gia cảnh không tệ, Trương Khác nghĩ, để hẳn lái xe, mình có cơ hội ngồi chung với mỹ nữ, làm ra vẻ miễn cưỡng gật đầu.

Chu Tiểu Quân chui ngay vào xe, Trương Khác mở cửa định ngồi ghế sau, ai ngờ Hứa Duy đưa tay chắn ngang:

- Cậu ngồi đằng sau thì mấy cô gái chúng tôi chen chúc làm sao?

- Tôi sợ các chị có người say xe...

Trương Khác vô tội nhìn Hứa Duy.

Trương Khác nói thế, Lệnh Tiểu Yến chui ngay vào ghế phụ, đầu thò ra ngoài cười với Hứa Duy:

- Mình bị say xe, ọi người ngồi chung với anh chàng đẹp trai, đừng có sàm sỡ người ta nhé.

Hứa Duy đẩy Trương Khác vào trong cùng, trừng mắt lên:

- Nhóc con dám nổi lòng xấu xa gì, cẩn thận tôi xử lý cậu.

Quay lại bảo Giang Đại Nhi:

- Đại Nhi, ngồi lên người mình.

Chỗ ngồi đằng sau có rộng tới đâu thì năm người chen vào vẫn là chuyện khá kinh khủng. Suốt đường đi Trương Khác ngồi ngay ngắn, chẳng phải là từ chối Hứa Duy và Giang Đại Nhi mà vì nhập thu hai tháng, thời tiết chẳng dộ đi, y phục mỏng manh, chỉ cách hai lớp vải mỏng, cảm nhận rõ được cơ thể đối phương.

Không nhìn ra Hứa Duy gầy gò như vậy mà da thịt đầy nhục cảm, Giang Đại Nhi ngồi trên đùi Hứa Duy, có tới nửa cái mông kề sát vào đùi Trương Khác, y nói chuyện với Chu Tiểu Quân nhưng mắt nhìn trộm Giang Đại Nhi, ánh hồng trên mặt cô nàng tới lúc này vẫn chưa tan chút nào, thầm nghĩ đúng là cô gái thú vị.

Chu Tiểu Quân bày đủ cách thăm dò gia thế Trương Khác, Trương Khác cũng chẳng thiếu trò lỏi nhăng nói cuội với hắn.

Thập niên 90, quan viên cao cấp trong quân đa phần ngồi Audi, chưa nói tới quan hệ với Diệp Kiến Bản, Chu Tiểu Quân dựa vào mỗi cỗ xe đeo biển đặc thù mà đoán ra gia thế của mình mới là lạ.

Chu Tiểu Quân cố ý khoe khoang, đem hết đặc quyền thông hành của biển số này nói ra, làm Hứa Duy, Giang Đại Nhi rất hứng thú với gia đình Trương Khác. Các ông chủ, đại gia ngồi xe cao cấp không thiếu, nhưng lái xe đặc quyền càng thu hút ánh mắt người khác.

Hứa Tư chỉ người không nói, Trương Khác càng muốn làm ra vẻ thần bí. Nếu chẳng nhờ thể diện của Tạ Văn Tình, thêm vào cống hiến giai đoạn đầu của Hải Thái, Diệp Kiến Bản làm gì có chuyện tặng ân tình lớn như thế? Thân phận của cha hoàn toàn không xứng với chiếc xe như thế này.

Trương Khác càng thần bí, các cô gái càng tò mò, tới trung tâm thành phố, ngay cả Giang Đại Nhi luôn thẹn thùng cũng không né tránh ánh mắt của Trương Khác nữa, sóng mắt long lanh lưu chuyển, như có nước trong đó, cùng với gò má trơn láng đỏ gay như say rượu, làm Trương Khác hoài nghi có phải cô đang quyến rũ mình.

Đi tới trung tâm thương mại Đông Phương, nơi thích hợp nhất cho người trẻ tuổi mua sắm, Trương Khác thấy Giang Đại Nhi đi cuối cùng, cố đi bước chậm lại, khi bước vào cửa xoay liền giả vờ vô ý chạm vào cơ thể mềm mại của cô, tới khi ra khỏi cửa xoay, cô đi sát về phía Trương Khác.

Vậy là Trương Khác hiểu, quyền thế và tiền bạc thêm vào chút thần bí là thứ thuốc trợ tình tốt nhất. Có lẽ trong nội tâm Giang Đại Nhi không có ý thức rõ ràng như thế, nhưng không thể phủ nhận nhờ vậy khiến cho cô trong thời gian ngắn nảy sinh thiện cảm với mình, thậm chí đã bỏ qua tuổi tác của mình.

Đáng tiếc, món ăn ngon lành như vậy muốn ăn mà chẳng ăn được, bộ dạng hung dữ của Hứa Duy chẳng phải là giờ vờ, thái độ của cô với mình, đại khái là có liên quan tới chuyện trước kia của Hứa Tư.

Đem so với Giang Đại Nhi, Trương Khác thích cô gái như Hứa Duy hơn, có điều Giang Đại Nhi đúng là làm người ta nhìn chảy nước miếng.

Đường Thanh biết Trương Khác lên tỉnh thành vào cuối tuần, đương nhiên phải mang quà về bịt miệng cô nàng.

Lên tầng hai, Trương Khác chọn quà cho Đường Thanh, cũng bảo bốn cô gái chọn mỗi người một món quà, làm Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng, Giang Đại Nhi vô cùng sung sướng, nói gặp được ông chủ nhỏ, làm gì có chuyện không chặt chém?

Nhưng đến khi chọn quà thì đều rất khắt khe, Lệnh Tiểu Yến chỉ chọn chiếc ví da giảm giá đặc biệt 98 đồng nói là quà chung của cô và Chu Tiểu Quân, Lâm Băng chọn một cái kẹp tóc bằng nửa giá, Giang Đại Nhi lượn một vòng chỉ vào chiếc trâm cái ngực hình con hươu, nói:

- Lấy cái này ...

Trương Khác nhìn thấy ánh mắt cô liếc sang chiếc khăn lụa màu xanh bên cạnh thấy giá hơi đắt mới chọn chiếc trâm cài ngực này. Chiếc khăn lụa mang phong cách dân tộc thời điểm đó chưa lưu hành, nhưng phải thừa nhận trình độ thương thức của Giang Đại Nhi không tệ, Trương Khác cười:

- Nếu quà của chị do tôi chọn, tôi sẽ tặng chị cái này.

Rồi chỉ vào chiếc khăn.

79. Chương 79: Bảo Mẫu Cho Chỉ Đồng

Đối với cô gái trong mục tiêu, nhất định phải có món quà khác biệt, mới bắn đi được ám thị rõ ràng, đương nhiên người có thể phủ nhận dụng ý đó, nhưng trong lòng cô gái đó sẽ hình thành cảm giác khác biệt.

Giang Đại Nhi do dự, chiếc khăn này hơi đắt, Lệnh Tiểu Yến nhìn thấy cũng rất thích, thốt lên:

- Sao mình không thấy cái khăn này nhỉ, mua nó đi.
- Đắt quá ...

Giang Đại Nhi không nói là không thích.

Chỉ 200 mà thôi, Trương Khác bĩu môi, không nói gì, nhưng nhìn Giang Đại Nhi khích lệ.

Lệnh Tiểu Yến cười vang:

- Không đắt, không đắt, không thể cho cậu ta nhìn miễn phí được ...

Câu này làm Giang Đại Nhi khó khăn lắm mới khôi phục được bình tĩnh mặt lại dờ dờ, vẻ then thùng đó thực đẹp đẽ vô cùng, làm Trương Khác và Chu Tiểu Quân trở mắt nhìn.

Trương Khác luôn cho rằng phụ nữ mê người nhất là tích tắc bên lên đó, thần thái Giang Đại Nhi lúc này thậm chí khiến Hứa Tư cũng phải thua kém một chút.

Lệnh Tiểu Yến tự quyết mua chiếc khăn kia, Giang Đại Nhi không từ chối.

Trương Khác hỏi:

- Chị Hứa Duy còn chưa chọn quà.
- Thèm vào.

Hứa Duy trừng mắt lên nhìn y, dung nhan mỹ lệ nhìn thế nào cũng chẳng hung ác lên nổi, cô quay sang nói với Hứa Tư:

- Tí tuổi đầu đã biết mua quà lấy lòng các cô gái, lớn lên một chút còn tới mức nào?

Hứa Tư hé miệng cười:

- Quan trọng còn đẹp trai như thế, mê chết con gái nhà người ta không đền mạng ...

“Lại còn nấu ăn rất khéo”, nhưng không biết vì sao, dù nói đùa câu cuối đó Hứa Tư không nói ra.

- Hiện giờ sơ trung yêu đương cũng không phải ít, mấy ngày trước xem TV, thấy cô bé 14 tuổi đã có thai, điên cả rồi, bọn trẻ bây giờ làm sao thế? Đám xử nữ già chúng ta lạc hậu rồi.

Lệnh Tiểu Yến coi Trương Khác như em trai, nói chuyện chẳng cố kỵ gì:

- Trương Khác nhất định rất được hoan nghênh ở trường phải không, có lừa gạt bạn nữ chưa?

Lâm Băng cười ngặt nghẽo:

- Bọn mình là xử nữ là đương nhiên, còn bạn mấy lần sau 12 giờ đêm mới lên về tức xá, cái đó khó nói lắm nhé.

Khi các cô gái thần nhiên nói đề tài ám muội trước mặt người thì hoặc là quan hệ với người đã thân mật tới một mức đó nhất định, hoặc là không coi người là người khác giới.

Trương Khác ủ rũ, bản thân tất nhiên là cái đằng sau, nhưng Giang Đại Nhi chỉ đứng một bên mím môi cười không nói, làm lòng y an ủi một chút.

Hứa Duy còn nhớ Hứa Tư kể chuyện về Trần Phi Dung, lúc này tất nhiên không quên bêu xấu Trương Khác:

- Cậu ta à, vừa mới vào cao trung đã nhìn trúng cô bé hàng xóm nhà mình, cô bé đó hơn cậu ta một khóa, đáng thương người ta chẳng thèm để ý, đang đau lòng đó, mọi người đừng nhắc tới chuyện khiến cậu ta thương tâm nữa ...

- Sao có thể thế được?

Lệnh Tiểu Yến thấy khó tin, nhìn Trương Khác đang làm bộ bi thương, kéo Giang Đại Nhi tới, nói:

- Hay là chúng tôi đem Đại Nhi muội muội cho cậu làm bạn gái, chuyện buổi sáng coi như là ăn cơm trước ...

Giang Đại Nhi đỏ mặt xoay người sang đánh Lệnh Tiểu Yến.

Lệnh Tiểu Yến vừa tránh vừa quay sang hỏi Trương Khác:

- Thế nào, thế nào, Đại Nhi muội muội chỉ hơn cậu có ba tuổi thôi .

Trương Khác tròn 7 tuổi mới đi học, so với những người khác 6 tuổi đi học thì lớn hơn một chút, về sau mới biết ở quê Giang Đại Nhi đi học tiểu học lúc 5 tuổi, cho nên tuổi tác chênh lệch còn ít hơn, dù là đại học năm thứ 2 cũng chỉ mới 18 tuổi.

Trương Khác cười khờ khạo không nói, cảm giác giả ngốc này không tệ, nếu Giang Đại Nhi không phải là bạn cùng phòng với Hứa Duy, y hoàn toàn tự tin có thể chinh phục được, hiện giờ chỉ có thể nhìn cho đỡ thêm thôi.

Cảm giác đi dạo với mỹ nữ thật thoải mái, đặc biệt khi họ không hề cảnh giác với người. Giang Đại Nhi bị Lệnh Tiểu Yến trêu ghẹo cũng chẳng phải không có sức phản kháng, làm bộ tự nhiên khoác tay Trương Khác, gây hấn:

- Có bạn trai thế này hơn Chu Tiểu Quân nhà bạn nhiều.

Lâm Băng cũng chạy tới khoác tay kia của Trương Khác, muốn làm trâu già gặm cỏ non, đùa chán chê một hồi, mua được cho Đường Thanh một đồng quà, từ đồ trang sức, giày dép, y phục cái gì cũng có, mặc dù trên đời mỹ nữ có ngàn ngàn vạn vạn, nhưng thực sự làm Trương Khác yên thương chiều chuộng chỉ có Hứa Tư, Đường Thanh.

Thời đó còn chưa có thể tín dụng, Lệnh Tiểu Yến nhìn Trương Khác tiêu tiền như nước mà chẳng hề xót của, cảm khái trẻ con nhà quyền quý thật hào phóng, tất nhiên cũng hoài nghi Trương Khác còn có bạn gái, vì thứ y chọn không hợp phụ nữ có tuổi, liền bức cung:

- Có phải cậu còn giấu bạn gái nhỏ khác không? Đừng có tới lừa trái tim của Đại Nhi muội muội của chúng tôi đấy nhé.

Trương Khác cười không nói, Hứa Tư tất nhiên không nói tới con gái Đường Học Khiêm trước mặt Hứa Duy.

Mọi người ăn cơm trưa luôn ở tầng thượng của trung tâm mua sắm Đông Phương, tránh cho em gái liên tưởng không hay, Hứa Tư để Trương Khác làm công tử nhà giàu một phen, đó cũng là dụng ý của Trương Khác.

Trương Khác biết buổi chiều tiếp tục đi dạo là hành vi ngu xuẩn, ăn cơm xong đề nghị tới quán cà phê nghỉ ngơi, cũng để mọi người hưởng thụ chút phong cách quý tộc.

Phong cách quý tộc chưa phải là từ ngữ lưu hành vào năm 94, tới mười mấy năm sau mới có quán cà phê đều thuộc chốn cao cấp bình dân chớ tới gần, năm 94 càng là chỗ chém người không thương tiếc, ngay cả Lệnh Tiểu Yến cũng oán trách Chu Tiểu Quân chỉ đưa cô tới được một lần ngày bày tỏ, nhưng Hứa Duy có chút băn khoăn, Trương Khác tiêu tiền không chớp mắt mà Hứa Tư lại chẳng hề có ý ngăn cản.

Định nghỉ ngơi một lúc ở quán cà phê xong, sẽ rời khỏi tỉnh thành, Hứa Tư liền kéo em gái sang một bên, đưa cho ít tiền cải thiện cuộc sống, khỏi đi làm quá vất vả.

Hứa Duy sống chết không chịu nhận, Trương Khác thăm nghĩ Hứa Duy nhất định biết chút gì đó về chuyện trước kia của Hứa Tư, đại khái có liên tưởng xấu về Hứa Tư hiện nay.

Hứa Tư và Hứa Duy đùn đẩy làm không khí như đông cứng lại, mọi người đều không nói chuyện nữa, cảm thấy rất lạ, chỉ đi làm cho em gái học đại học tiền sinh hoạt là chuyện quá bình thường cơ mà.

Thấy Hứa Tư tủi thân sắp bật khóc tới nơi, trong lòng Trương Khác rất đau xót, gượng cười nói:

- 1000 đồng còn chưa đủ uống một bữa cà phê, chị Hứa Duy lại coi như to lắm.
- Chúng tôi là thế đấy, 1000 đồng với người bình thường mà nói, là ba bốn tháng tiền lương, đương nhiên là to rồi.

Hứa Duy mặt lạnh lùng, cô không thuyết phục được mình nhận tiền của chị, mọi người đều bối rối.

Trương Khác chẳng phát lòng, nhìn khuôn mặt thừa kiên cường thiếu quyến rũ của Hứa Duy, cảm thụ được tâm tình của cô, nói:

- Chị Hứa Duy đang đi làm thêm phải không? Em có thể giới thiệu giúp chị một việc, có tiền lương tốt.

Thấy Hứa Duy quay mặt đi không để ý tới mình, Trương Khác vẫn ôn hòa nói:

- Em muốn mời chị giúp chiếu cố một cô bé mới bốn tuổi, hè vừa rồi gặp tai nạn xe, bị sợ hãi, tới giờ không chịu nói chuyện...

Cảnh ngộ của Chỉ Đồng làm Hứa Duy mềm lòng, quay đầu lại, vẻ mặt hòa hoãn hơn nhiều:

- Tôi có thể làm gì?
- Mẹ của cô bé là tổng giám đốc công ty chị Hứa Tư làm việc, công việc bận rộn, vất vả, chị ấy muốn kiếm một người có thể tin nhiệm, có kiên nhẫn chăm sóc cô bé, đương nhiên phải có chút tri thức ở phương diện giáo dục trẻ nhỏ.

Trương Khác đếm tiền, đặt lên bàn đẩy tới trước mặt Hứa Duy:

- Nếu chị có thể nhận công việc này, thì phải tiếp nhận chút huấn luyện chuyên môn. Hi vọng chị tự liên hệ cơ cấu bồi dưỡng liên quan, hoặc để chị Hứa Tư liên hệ xong sẽ thông báo với chị, đây là chi phí bồi dưỡng, chị giữ lại trước, các công việc khác, hãy xin nghỉ từ ngày hôm nay ...

Trương Khác đột nhiên dùng ngữ điệu chững chạc nói chuyện, làm Hứa Duy không thích ứng được, đầu chỉ cô trừ Hứa Tư tất cả người còn lại đều không ngờ một thiếu niên 16 tuổi lại có thể nói chuyện công việc nghiêm túc như thế, đều nín thở không nói, nhìn Hứa Duy khích lệ cô nhận lời.

Bất kể từ sức hút của công việc hay là từ việc hiểu ra hoàn cảnh hiện tại của chị, Hứa Duy đều khó từ chối được, chỉ là không quen ngữ khí nói chuyện của Trương Khác, nhìn xấp tiền trước mặt, không biết phải làm sao.

80. Chương 80: Thành Tích Thi Giữa Kỳ

Hứa Tư thở phào, cười dịu dàng:

- Chỉ Đồng luôn từ chối tiếp xúc với người lạ, không biết có chịu chấp nhận em không, dù thế nào phải thử một lần mới nói được.
- Có thể gặp Chỉ ...

Hứa Duy chưa nghe rõ tên Chỉ Đồng.

- Cô bé tên là Chỉ Đồng, nếu cô bé chấp nhận chị, chúng tôi hi vọng chị có thể lập tức giúp đỡ, vậy chị không còn thời gian tiến hành huấn luyện chuyên môn rồi, cho nên hi vọng chị chuẩn bị tốt trước khi gặp mặt...

Thái độ không muốn vì vài nghìn đồng mà lãng phí thời gian của Trương Khác quả nhiên rất có phong thái công tử nhà giàu.

Hứa Duy do dự một chút rồi nhận tiền, Trương Khác tiếp tục nói:

- Tôi và chị Hứa Tư thời gian này có thể không lên tỉnh thành được nữa, cuối tuần Chỉ Đồng thường cùng mẹ tới Hải Châu, chị về Hải Châu gặp mặt có lẽ sẽ tiện hơn, tất cả chi phí đi lại đều do công ty chi trả.

Gần hai giờ chiều Trương Khác tính tiền, tạm biệt nhóm Hứa Duy, bảo bọn họ cứ ở quán cà phê thêm một lúc. Trước khi đi không quên nhìn trộm Giang Đại Nhi, thấy cô vẫn cứ đỏ mặt, thầm nghĩ :” Đúng là cô gái đáng yêu, không biết còn có cơ hội gặp lại không?”

Xách gói lớn gói nhỏ quá cấp rời khỏi trung tâm mua sắm, Trương Khác hỏi:

- Chị Hứa Tư, những lời vừa rồi của em có dọa nổi chị Hứa Duy không?

Trái tím mềm yếu của Hứa Tư trào dâng rất nhiều cảm xúc, Trương Khác dịu dàng săn sóc làm người ta yên tâm, biết mình không thể nào lên tiếng giải thích cho nên mới nghĩ cách dùng phương thức cho Hứa Duy tiếp xúc với Chỉ Đồng để hiểu tình hình hiện tại của mình.

- Ba môn tiếng Anh, ngữ văn, toán học không tệ, bọn chúng nói dối rất kỹ xảo, chỉ nhắc tới ba môn này, các môn khác thì bỏ qua. Tôi sơ xuất không hỏi, hôm nay gặp Vương Viêm Bản, nói tuần sau họp phụ huynh học sinh mới biết, nếu không phải đợi tuần sau mới biết sự thực

Đường Học Khiêm cười phá lên:

- Trương Khác nó thế nào cũng có cách lừa anh và Cách Trân không tham gia họp phụ huynh, nó tính kỹ lắm, ai dè Vương Viêm Bản nhiệt tình liên hệ với gia đình rất mật thiết.

Trương Khác thấy cha đặt điện thoại xuống, ngượng ngập nói:

- Thế nào cũng công tội ngang nhau chứ ạ, hơn nữa thời gian qua trốn học nhiều chẳng phải vì việc của mọi người? Chị Văn Tình không có thời gian quản chuyện bên này, đều do con lao tâm khổ trí. Hơn nữa đối với thứ có hứng thú, dù trốn học con cũng kiếm thời gian học bù, còn với thứ không hứng thú, ngồi ở lớp làm gì lãng phí thời gian, trước kia con đảm bảo ba môn, không phải vẫn tạm được sao.

Trương Khác mặt đầy bất lực, đương nhiên không thể nghiêm mặt giáo huấn Trương Khác, còn lấy lý lẽ ra nói thì y tranh nói hết rồi, chỉ đành cười khổ:

- Vậy nói tình hình hai ngày ở tỉnh thành đi, có nhớ mua quà cho ba không?

Trương Khác cười ngượng ngập:

- Sợ ba hiểu lầm nên con quên rồi, bác Đường cũng không có quà.

- Sợ hiểu lầm cái gì, hiểu lầm thì be bét mang quà ra lấy lòng à?

Trương Tri Hành thấy con thành khẩn gật đầu, còn vợ mím miệng cười, chị còn biết lắc đầu:

- Được, nói tình hình nhà bí thư Từ đi.

- Chuyện bao thầu kinh doanh được chị Văn Tình đồng ý, rồi chị ấy nói với bác Từ, lần này lên tỉnh thành chủ yếu cũng vì chuyện đó. Ý kiến của bác Từ rất rõ ràng, không được làm trái chính sách liên quan, mau cháu giải quyết vấn đề, phải có câu trả lời hợp lý cho công nhân viên....

Thủ tục đăng ký công ty xong toàn bộ vào thứ tư, thời cơ nắm phán với chính phủ khu Thành Nam đã chín muồi, Trương Khác yêu cầu công ty mới dùng 37 vạn mua nhãn hiệu Tân Quang, đồng thời ước hẹn trong kỳ hạn bao thầu, cung cấp nhãn hiệu “Tân Quang” cho nhà máy xử dụng miễn phí.

Trương Khác không xác định được mấy năm sau cha có khả năng lên được tới vị trí thường ủy thành phố không, nhưng nếu có, ở phía Cty Hải Thái thì khỏi nói, cổ phần Trương khác ít, còn ở công ty mới Cẩm Hồ, phải tuân thủ điều lệ con cái cán bộ lãnh đạo đảng chính phủ hạn chế kinh doanh.

Nhưng hạn chế này không phải là áp đặt cứng, nếu như có tình huống đặc thù hai bên không thể tránh được, thì cần phải nói rõ tình huống với cơ quan tương quan của đảng.

Cho dù Trương Tri Hành lên bí thư thành ủy, điều kiện ký kết này giữa Cẩm Hồ và chính phủ Thành Nam, vẫn có thể thực hiện, nhưng tới khi đánh giá tài sản của Tân Quang, đặc biệt mảng tài sản vô hình, sẽ thành khó khăn pháp luật mà Trương Khác không thể tránh nổi.

Lúc này mua nhãn hiệu của Tân Quang, một phương diện là giá rẻ, lại tránh được dây dưa tài sản vô hình sau này, không lo nguy hiểm chính trị gì. Hơn nữa tách rời thu mua nguyên liệu và tiêu thụ sản phẩm ra, tới khi thời hạn bao thầu kết thúc, không cần thực hiện mua tài sản, vẫn có thể khống chế thực tế nhà máy Tân Quang.

Lợi dụng nguồn lực chính trị là điều cần thiết, nhưng nếu muốn đi thật xa phải hợp pháp hóa tất cả ngay từ ban đầu.

Dưới sự yêu cầu kiên quyết của Trương Khác, chính phủ thành nam tiến hành đánh giá tài sản vô hình với nhãn hiệu Tân Quang.

Thời đó tài sản vô hình chưa được coi trọng lắm, vô số nhãn hiệu trăm năm trong nước bị nước ngoài cướp mất. Rất nhiều công ty sau này phải bỏ ra số tiền lớn mua lại thức thuộc về mình.

Là một trong số điều kiện đàm phán, sau khi bao thầu, nhà máy phải phụ trách giải quyết lương bổng còn thiếu và bố trí cuộc sống công nhân.

Đó là điều cần thiết trước khi khôi phục sản xuất, tài chính Thành Nam vì thế cấp 20 vạn.

Tiền công nửa năm không nhiều, bỏ đi tiền thưởng hiệu ích, chỉ tính lương cơ bản của 246 công nhân viên, thêm vào chi phí chữa trị cho Lưu Phân chưa tới 20 vạn.

Chiều thứ 5 ngày 18 tháng 10 năm 1994, Hứa Tư đại biểu cho Cty Cẩm Hồ ký hợp đồng bao thầu với chính phủ khu Thành Nam. Tạ Văn Tình đưa Chỉ Đồng tham dự nghi thức ký kết đơn giản trong tòa nhà Tân Hải Thông, Chu Phục và mấy nhân viên quản lý chủ yếu của nhà máy giấy cũng tham dự.

Sau khi nghi thức ký kết xong Trương Khác mới tới.

Trương Khác đứng ngoài cửa, nhìn tấm biển “công ty trách nhiệm hữu hạn Cẩm Hồ thành phố Hải Châu”, hà hơi, lấy tay áo lau đi vết bẩn không rõ lắm, rồi mới đi vào văn phòng.

82. Chương 82: Ở Đây Tôi Là Lão Đại

Ngoài Hứa Tư, Tương Vi ra, Cẩm Hồ còn tuyển mộ thêm trợ lý hành chính, cần vụ, tiếp tân, nhưng so với văn phòng làm việc rộng lớn thì vẫn còn quá ít.

Lúc này trừ Tống Bồi Minh, Chu Phục còn ở lại Cty Cẩm Hồ, những người khác đã rời đi. Mọi người đang ngồi trong phòng cà phê của công ty, hưởng thụ ánh mặt trời đỏ ngoài tường pha lê, ngắm biển trúc phía dưới.

Tống Bồi Minh đang tán thưởng sự sang trọng của Cẩm Hồ với Tạ Văn Tình:

- Bí thư Vương sau khi đến đây cũng nói công ty lớn như thế này mới đáng tin nhiệm.

Chỉ vì làm ra hình tượng công ty lớn này đã tiêu hao gần 100 vạn tài chính quý giá, Hứa Tư và Tương Vi không hiểu, có điều Tạ Văn Tình thì lại rất ủng hộ Trương Khác, mà có lẽ căn bản cô chẳng có ý nghĩ can thiệp vào chuyện công ty.

Thấy Trương Khác đi vào, Tống Bồi Minh đứng dậy nói:

- Người phát ngôn của bà Tạ đã tới rồi ...

Ông ta tất nhiên lòng đầy cảm kích với Trương Khác, điều này khỏi cần phải nói.

- Chú Tống sao vẫn còn ở đây?

Trương Khác cười nói:

- Giám đốc Chu, đây mới là lần thứ hai chúng ta gặp nhau, sau này mới ông thích ứng, quyết định của công ty đều sẽ do tôi đưa ra, chị Văn Tình không còn tinh lực để ý tới bên này.

Mặc dù chưa có kết cấu cổ phần chính xác của Cẩm Hồ, nhưng trước mặt mọi người, phải để cho Chu Phục biết ai mới là người quyết sách của Cẩm Hồ, ai mới là người quyết định vận mệnh của nhà máy giấy Tân Quang, tránh cho Chu Phục tưởng Tạ Văn Tình mới là bà chủ đằng sau, mà xem nhẹ mình.

Tống Bồi Minh thì biết cả quá trình đều do Trương Khác nắm vai trò chủ đạo, nhờ suy đoán của Hứa Hồng Bá nên ông ta mới biết thiếu niên này có địa vị hết sức quan trọng trong mạng lưới quan hệ còn chưa được chắc chắn lắm kia.

Nếu cả Tạ Văn Tình cũng ủng hộ, thậm chí là Từ Học Bình đứng đằng sau cũng dung túng cho thiếu niên này, Tống Bồi Minh chẳng còn gì nghĩ không thông nữa, hiện giờ làm tốt quan hệ với Trương khác, tuyệt đối có lợi lớn cho sĩ đồ sau này.

Chưa nói tới Từ Học Bình, có thể thông qua Trương Khác để quan hệ với Đường Học Khiêm cao hơn một tầng cũng tuyệt đối có lợi.

Phòng cà phê này chỗ ngồi có hạn, thêm vào cả Thái Phi Quyên, Chu Du, đã không còn chỗ nữa, Tống Bồi Minh nhường chỗ của mình:

- Trương Khác, ngồi ở chỗ tôi.

Trừ Tạ Văn Tình, những người khác đều đứng dậy nhường chỗ, cô nhìn Trương Khác hỏi:

- Lại trốn học đây hả?

Trương Khác mặt dày nói:

- Quen rồi là ỏn thôi ạ.

Rồi nắm tay Chỉ Đồng ngồi xuống chỗ Chu Phục:

- Giám đốc Chu ngồi đi, đừng khách khí ...

Trước giờ đều do Trương Vi phụ trách chuyện đàm phán cụ thể, còn Chu Phục giúp đỡ chuẩn bị chút tư liệu, trừ lần gặp mặt ở nhà Trần Kỳ, đây mới là lần thứ hai Chu Phục gặp Trương Khác, hôm đó Trương Khác và Tống Bồi Minh thảo luận, cố ý đẩy Chu Phục đi, cho nên tới giờ ông ta vẫn chưa rõ tình hình.

Thấy Trương Khác nói thế mà Tống Bồi Minh, Tạ Văn Tình đều khó có dị nghị gì, Chu Phục cứ đứng đó, không hiểu nên đứng hay ngồi.

- Ngồi xuống đi lão Chu.

Tống Bồi Minh ẩn vai Chu Phục, để ông ta ngồi xuống rồi tính sau.

- Chú Tống, cháu đề nghị chú một yêu cầu thêm.

Trương Khác bình thản nói.

- Ừm, cậu nói đi.

Lần đầu gặp mặt, không thể tưởng tượng được thiếu niên trước mặt ung dung bàn chuyện với mình, Tống Bồi Minh không khỏi cảm khái Trương Tri Hành có đứa con xuất sắc. Tuyệt đại đa số bạn bè cùng tuổi suốt ngày chỉ biết quấy rầy cha mẹ xin tiền tiêu vặt, y lại điều hành một công ty.

- Nếu có thể, công tác của giám đốc Chu thoát ly khỏi nhà máy Tân Quang, cho công ty Cẩm Hồ mượn sử dụng.

Trương Khác quay sang hỏi:

- Giám đốc Chu không có ý kiến gì chứ?

Chu Phục ngó ra, Trương Khác nói như thế căn bản không cho ông ta cơ hội đề xuất ý kiến.

- Vì sao phải phức tạp như thế?

Tống Bồi Minh có chút nghi hoặc, dù sao vẫn do Chu Phục quản lý sản xuất, cần gì phải điều tới Cẩm Hồ.

- Dùng người phải tận dụng hết khả năng, theo tình hình cháu biết, chút tiền lương giám đốc Chu ở Tân Quang hơi ỷ khuất tài năng, cho nên mới nghĩ tới phương thức cho Cty Cẩm Hồ mượn để nâng cao tiền lương.

Nhà máy giấy Tân Quang là xí nghiệp quốc hữu, Chu Phục là cán bộ biên chế sự nghiệp, cho nên tiền lương cơ bản cố định. Tuy có chia thêm phần thưởng từ lợi nhuận, nhưng cũng chẳng cao hơn người khác là bao. Nghe ý của Trương Khác muốn tăng lương mạnh cho Chu Phục.

Tống Bồi Minh biết lương của Trương Vi, nếu Chu Phục cho Cẩm Hồ mượn, lương sẽ không kém giá t

Trương Khác rất hài lòng với biểu hiện của Trương Vi và Chu Phục, khẽ nhíp ngón tay lên bàn, đứng đĩnh nói:

- Dựa theo cấp bậc khác nhau tiền đảm bảo sẽ từ 1 vạn tới ba vạn, công nhân viên bình thường một vạn, các vị ở đây tuyệt đại đa số từ 2 tới 2,5 vạn.

Chu Phục và Trương Vi tỏ thái độ làm mọi người yên tĩnh lại, so với thu nhập thời đó, 1 tới 3 vạn tuyệt đối không phải là con số nhỏ, nhưng không ai hoài nghi công ty lừa tiền đảm bảo, cũng không hoài nghi thực lực của công ty.

- Nếu như không nộp thì sao?

Trưởng phòng nghiệp vụ hỏi.

- Công ty không giữ lại nhân viên không có trách nhiệm.

Mặt Trương Khác chẳng có mấy biểu cảm:

- Nói thẳng ra là, không nộp tiền đảm bảo là nghỉ việc.

Hứa Tư hiểu rồi, tháng trước Trương Khác phát tán tin đồn công nhân viên nhà máy sẽ mất việc là để chuẩn bị cho ngày hôm nay. Nếu không đột nhiên dùng thái độ cứng rắn bắt nộp tiền đảm bảo, nói không chừng công nhân sẽ gây chuyện, nhưng bọn họ đã vì chuyện này mà tấn công chính phủ khu rồi, bị chính phủ khu trấn áp quyết liệt, người cầm đầu ngoại trừ bị phạt hành chính giam giữ ra, còn bị khai trừ, lần này chắc sẽ bình tĩnh hơn nhiều?

Nhưng đối với công nhân viên phổ thông, số tiền đảm bảo này chẳng hề nhỏ, đặc biệt là vợ chồng cùng ở nhà máy, nộp được 2 vạn tiền đảm bảo là rất khó khăn. Hứa Tư hiểu nỗi khổ này, bất giác cảm thấy quyết định của Trương Khác hơi tàn nhẫn, không nhịn được nói:

- Cho dù đi vay, với một số gia đình mà nói, đây là con số cực lớn.

Chu Phục gật gù:

- Theo tôi biết, một số công nhân viên nhà máy căn bản không thể bỏ ra được nhiều tiền như thế.

Trương Khác trầm nghĩ :” Hứa Tư thật đơn thuần.” Tiếng phản đối là có thể dự liệu được, không có cách giảm sóc, khả năng sẽ xảy ra xung đột, dồn người thực sự khó khăn tới tuyệt cảnh cuộc sống, huống hồ công nhân mất việc phải do chính phủ khu an bài, Tổng Bồi Minh sẽ rất khó xử.

Trương Khác gõ bàn để mọi người yên tĩnh lại:

- Công chức phổ thông không nộp được tiền sau khi nghỉ việc, nhà máy sẽ thuê lại dưới hình thức nhân viên tạm thời, các vị ở đây không nộp được tiền đảm bảo, có thể xin nghỉ ngay bây giờ. Ngoài ra tiền đảm bảo sẽ được trả theo lãi suất cho vay của ngân hàng.

Nói tới đó đứng dậy:

- Giám đốc Chu, ông tới văn phòng của tôi.

Nói xong rời khỏi phòng họp.

84. Chương 84: Biến Cố Chen Ngang

Dù sao cũng có chỗ để linh động, hơn nửa lãi suất cho vay lớn hơn lãi suất gửi tiền nhiều, nhà có tiền dư gửi vào nhà máy cũng là lựa chọn không tệ.

Chu Phục đứng lên mới phát hiện sống lưng lạnh lạnh, thì ra ướt hết rồi, không dám sinh lòng xem nhẹ Trương Khác nữa, theo Hứa Tư, Trương Vi rời khỏi phòng họp, để lại những nhân viên quản lý khác.

So với hai ngày trước vào văn phòng của Trương Khác, Chu Phục cảm thấy áp lực rõ ràng hơn nhiều.

Người có thể cho người ta món lợi lớn, cũng có thể khiến hần mất sạch, tất nhiên tạo thành áp lực đối với hần. Trương Khác biết đây không phải là quan hệ hợp tác tốt, nhưng hết sách rồi, ai bảo mình chỉ là thiếu niên 16 tuổi, căn bản không thể lấy thái độ bình dị dễ gần ra cảm phục một người trưởng thành được. Nếu đã không có cách cảm phục vậy thì hãy khuất phục ông ta.

- Giám đốc Chu nếu trong nhà có khó khăn, công ty có thể trả trước cho ông ba tháng lương.

Trương Khác nhàn nhã ngồi trên ghế xoay, không mời Chu Phục ngồi.

- Chị Tương cũng thế, cả hai đều biết công ty có quyền mua lại nhà máy, tới thời cơ thích hợp, tiền đảm bảo của hai người và nhân viên quản lý ở đây sẽ ưu tiên chuyển thành cổ phần của công ty.

Chu Phục thấy Tương Vi không nói chuyện ứng trước lương, nên cũng không muốn làm việc khiến người ta ghét, nói:

- Miễn cưỡng có thể gom được tiền.

- Tiếp theo còn chút chuyện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi.

Trương Khác mời nhóm Chu Phục ngồi xuống:

- Nhà máy sau này giao cho ông và chị Tương phụ trách, chỉ có một tháng chuẩn bị mà còn nhiều việc như thế, căng lắm đấy.

Tương Vi nghĩ :” Đương nhiên là căng, phải lừa tiền đảm bảo từ công nhân viên, sau đó lấy nó đi đầu tư sản xuất, đúng là đau đầu.”

Thảo luận một lúc Trương Khác bảo Chu Phục và Tương Vi đi thảo luận chuyện sản xuất với nhân viên quản lý, y và Hứa Tư không xuất hiện nữa.

Nhìn hai người họ rời đi, Hứa Tư thở hắt ra:

- Thì ra cậu tính toán như thế, đoán chừng có gom đủ số tiền đó không?

- Không tới mức vạn bất đắc dĩ, sẽ không ai bỏ thân phận công nhân nhà nước đâu, vấn đề của nhà máy giấy kéo dài nửa năm rồi, tiền lương không phát, có bao nhiêu công nhân đi tìm lối thoát khác?

Trương Khác chẳng hề nghi ngờ có thể thu gom đủ tài chính:

- Em đã nói với chị rồi, thế giới này chỉ có hai loại người, trong tay chúng ta không có tài chính, nhưng ở nơi này, tài chính không phải vấn đề vấn đề, dù có ngàn vạn đi chăng nữa cũng chưa chắc làm được việc gì. Quyết định của em trông có chút tàn nhẫn, nhưng chỉ cần nhà máy vận chuyển bình thường, tất nhiên không có ai trách. Huống hồ, em đã cho bọn họ mật ngọt ...

- Cậu nói chuyện trả nợ lương và cung cấp xe tiếp đón?

Hứa Tư nguyền y một cái:

- Cái đặc tính này của cậu có phải sinh ra đã có không?

- Đặc tính gì? Gian trá à? Em coi như chị khen em, ha ha ...

Hứa Tư bỏ đi cái vẻ ngoài lãnh đạm, ánh mắt dịu dàng lúc nào cũng làm Trương Khác ngây ngất:

- Thành phố Hải Châu ít nhất có 60% xí nghiệp vừa vào nhỏ rơi vào thua lỗ dài hạn. 300 - 400 vạn không khó kiếm, nhưng chừng ấy tiền chỉ có thể giải quyết được khó khăn cho nhà máy giấy Tân Quang, còn nơi khác thì chịu, cho nên cần một phương án có thể phổ biến được. Tất cả vấn đề quy cho cùng là quản lý và phân chi tài nguyên hữu hiệu, tài chính chỉ là một nhân tố rất nhỏ.

- Cậu nói phương pháp này có thể mô phỏng cho các xí nghiệp khác?

Hứa Tư có chút hưng phấn.

- Chỉ là về lý luận thôi.

Trương Khác cười:

- Khi chấp hành thực sự khó khăn lắm, thôi, không nghĩ chuyện xa xôi nữa.
- Vừa rồi còn thấy cậu tàn nhẫn.

Hứa Tư xấu hổ vì hiểu lầm:

- Không ngờ cậu suy nghĩ xa như vậy, trước mặt cậu tôi như đồ ngốc vậy, chẳng hiểu gì cả. Ý tưởng của cậu cần một người rất giỏi chấp hành mới được, tôi lại chẳng giúp được gì.
- Chỉ làm em tín nhiệm là đủ rồi, một số chuyện chẳng phải một hai người tài giỏi mà giải quyết được, cần cả một đoàn đội, mới có thể thực hiện được.

Gần 12 giờ trưa, Chu Phục và Tương Vi lại quay về văn phòng Trương Khác, hơn hai mươi nhân viên quản lý đều miễn cưỡng chấp nhận điều kiện tiền đảm bảo. Trương Khác bảo Chu Phục, Tương Vi đại biểu công ty mời bọn họ lên tầng thượng dùng bữa.

Tạ Văn Tình hôm nay cũng mở cuộc nhân viên quản lý của Hải Thái, giám đốc chi nhánh các nơi cũng tới Hải Châu.

Buổi chiều Tạ Văn Tình sẽ về tỉnh thành, Trương Khác cùng cô tới cửa hàng ăn cơm, Hứa Tư và Thái Phi Quyên Chu Du, cũng có mặt. Trong bữa cơm mọi người trao đổi với nhau tình hình cuộc họp ban sáng của đôi bên.

- Ô, lại là chiều này.

Thái Phi Quyên lúc này mới có khái niệm chính thể về phương án bao thầu của Trương Khác.

Trương Khác nhe răng cười:

- Đây là phương pháp hay, có ba điều kiện, đơn giản, mau chóng, có thể mô phỏng ... ấy, đừng làm về tôi như thể tôi khiến mọi người mất mặt thế chứ.
- Cách giải quyết rất hoàn mỹ, không chế vào đâu được, tôi nhiều hơn cậu 18 tuổi, cảm thấy 18 năm này sống thật uống.

Chu Du dùng ngữ khí đùa cợt nói:

- Nếu có thể tôi cũng muốn nộp tiền đảm bảo.
- Vậy cần chị Văn Tình cho anh bỏ chuyện ở công ty Hải Thái mới được.

Chu Du gõ ngón tay lên bàn, tựa hồ có chuyện một nói, chần chờ một lúc mới lên tiếng:

- Trước đó Tạ Văn Sơn đại biểu cho tập đoàn Chính Thái đề xuất mua cổ phần của tôi, ra giá gấp đôi lúc đầu, điều kiện rất cảm dỗ ...

Trương Khác chưa gặp người anh này của Tạ Văn Tình, cũng không hiểu hẳn. Sau khi biết Tạ Chiêm, y chẳng hứng thú tiếp xúc với người họ Tạ. Hợp đồng bao thầu nhà máy giấy ký kết thuận lợi, hôm nay có một mở đầu không tệ, đột nhiên bị chuyện này phá hỏng hết tâm tình tốt, làm người ta thật khó chịu.

Trương Khác nhìn qua phía Tạ Văn Tình, cô cũng bị tin tức này làm chấn động; lại nhìn qua Thái Phi Quyên, sắc mặt khá khó coi, hẳn cũng được Tạ Văn Sơn đề xuất yêu cầu tương tự. Cổ phần của hai người này tuy ít, nhưng vừa đủ để Chính Thái không chế được Hải Thái.

Thái Phi Quyên vội giải thích:

- Tôi đã từ chối yêu cầu của giám đốc Tạ, chỉ là không muốn ... Cho nên không nói ra.

Trương Khác vẫn cười được:

- Chính Thái phải chăng có kế hoạch mua lại Gia Tín? Nhưng thời gian còn lại cho họ ít lắm, chỉ cần chiếc 398 xuất hiện, quyền đại lý sẽ là một món béo bở, Gia Tín chắc chắn không nhả ra.

Tạ Văn Tình thở dài, nói với Trương Khác:

- Xin lỗi, trước kia chị không nên tìm bọn họ hợp tác.

Cô rất hiểu phong cách làm việc của gia tộc, một khi nắm quyền khống chế cổ phần, sẽ dùng phương thức tăng vốn đầu tư, giảm bớt cổ phần của người khác, mục tiêu cuối cùng là giảm thiểu hoa hồng của bọn họ.

- Chị nói gì thế, em không trách chị chút nào. Em chỉ đang suy nghĩ, Chính Thái nếu đã đề xuất sẽ không dễ dàng buông tay đâu, nếu như để bọn họ thành công mua được Gia Tín, chúng ta không có lý do gì can thiệp họ chính hợp thị trường toàn tỉnh, Gia Tín và Hải Thái có sát nhập, kết quả cũng vẫn thế. Chị Văn Tình, chuyển lời giúp em với Chính Thái, cổ phần dưới tên em cũng có thể bán.

- Bán vào lúc này thì tiếc quá ...

Tạ Văn Tình khuyên.

- Không sao, Chính Thái sẽ có bù đắp thích hợp, em nghĩ Chính Thái có cách để Thịnh Hâm thông cảm, điều này không cần em lo.

Mặc dù cảm giác rất khó chịu, Trương Khác rất hiểu hành vi của Chính Thái, nếu đã nhìn thấy tương lai của di động số, thì chỉ chiếm chưa tới một nửa phần ngạch thị trường tỉnh, làm sao thỏa mãn được lòng tham của bọn họ.

Trước kia Chính Thái đã dùng ưu thế tài chính o ép cổ phần của Trương Khác, lúc này lại đâm dao sau lưng, không khí trong phòng ăn liền trở nên ngột ngạt.

Tạ Văn Tình rất buồn vì chuyện này:

- Em không cần nhượng bộ, bọn họ không thể khinh người thái quá.

Tạ Chiêm là anh họ Tạ Văn Tình còn hại nhau như thế, Trương Khác cũng muốn nhanh chóng dứt bỏ liên quan với đám người này, y không khỏi bi ai cho Tạ Văn Tình sinh ra trong gia tộc chỉ biết tới lợi nhuận như thế.

85. Chương 85: Phương Án Đề Phòng

Trương Khác tiễn Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng lên đường cao tốc rời Hải Châu, y nói với hi vọng có thể an ủi Tạ Văn Tình chút nào:

- Không sao đâu chị Văn Tình, bán giúp em với giá tốt là được, có tiền rồi, em lại có thể đăng ký công ti chơi. Còn nữa, Chính Thái sẽ mau chóng mua Gia Tín, Hải Dự có thể nhân cơ hội này đem các khoản nợ ẩn khác tách ra.

Thấy nụ cười của Trương Khác rất sáng lạn, Tạ Văn Tình thở dài:

- Trong nhà họ Tạ, anh chị em cạnh tranh nhau áp lực rất lớn, nói chuyện đa phần là lợi ích, nên quen cái khí thế trấn áp người ta rồi, thật không chịu nổi.

Xảy ra chuyện này chắc chị Văn Tình rất thương tâm, Trương Khác cười:

- Vài năm nữa, Chính Thái sẽ phát hiện ra, gạt bỏ chúng ta là sai lầm lớn nhất của họ. Hiện giờ chúng ta là tôm cá nhỏ, tranh thủ lợi ích lớn nhất mới quan trọng, không cần cố chấp làm gì.

Tạ Văn Tình thấy Trương Khác không hề buồn vì chuyện hôm nay, lòng dễ chịu hơn đôi chút, lấy tinh thần nói:

- Chị tin em sẽ làm bọn họ phải giật mình, chị sẽ nhanh chóng rút vốn khỏi Cẩm Hồ, tránh bọn họ nhìn thấy lợi ích lại lên vườn tay tới ăn trộm thành quả.

Tạ Văn Tình sẽ dụng phân ngạch của cô trong quỹ gia tộc, cung cấp vốn cần thiết cho Cẩm Hồ, chiếm 30% cổ phần, điều kiện phụ là mua lại Cẩm Hồ, đây cũng là một ẩn họa cho sau này.

- Không cần đâu chị.

Trương Khác khinh miệt nói:

- Em sẽ đem tài sản vô hình của nhà máy Tân Quang chuyển ra, để Cẩm Hồ giữ trạng thái xác rỗng, bọn họ vương tay tới, chị cứ thoải mái bán cho họ giá cao.

Trương Khác bảo Hứa Tư đăng ký Cty Cẩm Hồ, đồng thời còn đăng ký thêm một công ty nữa, không ngờ mau chóng dùng tới như thế. Lòng nhắm hai chữ “Việt Tú”, khẽ mỉm cười, y hi vọng Chính Thái cứ tiếp tục hùng hổ, thế nào cũng có một ngày cho bọn họ dấn vào cái bẫy mà y sắp đặt.

- Nhưng Cẩm Hồ có quyền hạn mua lại nhà máy Tân Quang, bằng vào điểm này đã đủ khơi lên lòng tham của họ rồi, chỉ cần bọn họ cho rằng nghề làm giấy có tiền đồ.

- Vậy thì em chuyển cái quyền mua lại này cho Hải Dụ, biến Cẩm Hồ thành cái xác rỗng hoàn toàn, xem bọn họ còn có thể bày trò gì được nữa.

Tạ Văn Tình cười gượng, chỉ cần nhà máy giấy vận hành thành công, cái điều kiện phụ trước đó không mấy quan trọng sẽ thành nguồn tranh đoạt của mọi người. Cô đề xuất rút vốn chỉ là muốn hi vọng bồi thường cho y một chút, không ngờ y từ chối, lại còn tìm cách tranh thủ lợi ích cho Hải Dụ.

- Làm sao thế, chị Văn Tình?

Thấy Văn Tình không nói gì, chỉ nhìn mình, Trương Khác hỏi.

- Không có gì.

Tạ Văn Tình cười ôn nhu, sau khi Chí Minh đi, Trương Khác chắc là người vận mệnh định sẵn sẽ xuất hiện, nếu không chính mình cũng chẳng biết làm sao sống qua được?

Trước khi về, Trương Khác nói tới chuyện Hứa Tư, Tạ Văn Tình đồng ý, hẹn tuần sau tới Hải Châu gặp mặt, chỉ cần Chỉ Đồng tiếp nhận là được.

oOo

~

Chu Phục và các nhân viên quản lý khác không biết cái biến cố nho nhỏ này, bị tiền lương dự hoặc và áp lực thất nghiệp đe dọa, bọn họ phát duy trình độ của người chuyên nghiệp sở hữu, trong vòng một tuần kế hoạch sản xuất đã được viết xong. Mua sắm nguyên liệu tiền kỳ, thử máy móc, bồi dưỡng nhân viên lục tục được triển khai.

Tương Vi phải thừa nhận rằng, công ty trả lương cho Chu Phục cao hơn mình một chút là đúng với giá trị, chỉ là không biết sao Trương Khác nhìn ra năng lực quản lý của Chu Phục, phải biết rằng biểu hiện của nhà máy trước kia không được vừa lòng người.

Trừ một số rất cá biệt công nhân không thể gom đủ tiền đảm bảo, chuyển thành công nhân tạm thời, tuyệt đại bộ phận bọn họ đứng như dự liệu của Trương Khác, không muốn bỏ thân phận công nhân viên nhà nước.

Trừ hơn 60 vạn tiền đảm bảo nhân viên quản lý nộp, trong một tuần công nhân viên phổ thông nộp hơn 100 vạn tiền đảm bảo, kết quả này làm Chu Phục cảm thấy hết sức bất ngờ.

Nửa tháng trước Cty Hải Dụ đã liên hệ được với doanh nghiệp mậu dịch hải ngoại, lượng nguyên liệu muốn mua cho có lợi ích kinh tế thì phải từ 1500 vạn trở lên, nếu không giá vận chuyển, giao dịch sẽ tương đối cao. Trương Khác hỏi ý Chu Phục, Chu Du về phương diện sản xuất, tiêu thụ. Quyết định đem lượng nguyên liệu làm giấy lần đầu nâng tới mức 1800 vạn, tất cả dùng hình thức tín dụng thanh toán, có thể tranh thủ được ba tháng.

Tập đoàn Chính Thái rất hài lòng với việc Trương Khác chủ động nhượng bộ, chấp nhận dùng 200 vạn tiền mặt mua cổ phần của y, không chế cổ phần của Hải Thái, lấy được quyền đại lý của nửa tỉnh Đông Hải, làm bọn họ có thêm ưu thế gây áp lực với Cty Gia Tín.

Chính Thái ra giá 800 vạn và 20% cổ phần với giám đốc của Gia Tín.

Sau khi Hải Thái và Gia Tín sát nhập, Chính Thái sẽ khống chế 70% cổ phần, vừa lấy được quyền đại lý của Ericsson tại Đông Hải, lại chiếm được mạng lưới tiêu thụ của Gia Tín và Hải Thái, đúng là vụ làm ăn rất đáng.

Nếu thủ đoạn của Chính Thái quang minh chính đại hơn một chút, Trương Khác sẽ tôn trọng đối thủ như vậy, còn hiện giờ chỉ đành nhẫn nhịn mà thôi.

Biết thời gian của Chính Thái rất cấp bách, Trương Khác trì hoãn một tuần mới có câu trả lời chính thức, Chính Thái cũng nâng giá lên 260 vạn.

Tạ Văn Tình trước khi tới Hải Châu, bàn bạc với Từ Học Bình về chuyện này, Chu Thúc Huệ ngồi ở bên nghe thấy Chính Thái lấy 260 vạn mua cổ phần của Trương Khác, kinh ngạc thốt lên:

- Đâu ra nhiều tiền như thế?

- Nhà mẹ đẻ Văn Tình ai nấy thông minh hết sức, làm gì có chuyện mua bán lỗ vốn?

Từ Học Bình mặt âm trầm:

- Bọn họ ra giá này, có lẽ chẳng tới hai năm đã thu hồi toàn bộ vốn, lại còn chiếm được mạng lưới tiêu thụ khắp Đông Hải.

- Chỉ cần Tiểu Khác vui là được ...

Chu Thúc Huệ không có kiến thức thương nghiệp sâu lắm, còn cảm thấy vui vì Trương Khác nhẹ nhàng kiếm được số tiền lớn:

- Tôi thấy Tiểu Khác lấy tiền cũng được lắm.

Từ Học Bình chỉ biết lắc đầu, không giải thích cho vợ.

Tạ Văn Tình bất bình nói:

- Nếu như thị trường phát triển đúng như Trương Khác dự kiến, chỉ riêng quyền đại lý cho Ericsson ở Đông Hải đã trị giá 1000 vạn, bọn họ ước hiệp người ta.

- Bỏ đi, nếu Tiểu Khác đã trưởng thành, ba sẽ ủng hộ nó hoàn toàn, nhưng nó còn nhỏ, sau này còn có cơ hội. ba lần trước nói chuyện điện thoại với ba nó, tựa hồ thành tích học tập của Tiểu Khác không lạc quan.

Tạ Văn Tình thừa nhận:

- Trừ khi hiện giờ cho cậu ấy ra nước ngoài du học, chứ cách giáo dục trong nước con thấy không thích hợp với cậu ấy.

- Con nói thế không phải sai, nhưng cuộc đời phải qua nhiều trải nghiệm, cứ học trong nước thì tốt hơn, con đường sau này của Tiểu Khác sẽ rộng lớn hơn.

Câu nói kết thúc chủ đề này của Từ Học Bình là có ý.

Tuần cuối cùng của tháng 11, Tạ Văn Tình lại tới Hải Châu.

Tạ Văn Sơn đem chi phiếu 260 vạn tới ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, có thể thấy Chính Thái gấp gáp thế nào.

Tạ Văn Sơn là anh cùng cha khác mẹ của Tạ Văn Tình, tuổi trên bốn mươi, do bất hòa tình cảm của thế hệ trước, giữa hai người chẳng có mấy tình anh em.

Để tránh Chính Thái nảy sinh ý đồ với Cẩm Hồ, phải mau chóng rút bỏ tài nguyên ưu tú ra khỏi nó, trong đó có 7% cổ phần còn lại của Hải Thái, quyền mua lại và nhãn hiệu của Tân Quang, đem Cẩm Hồ biến thành một cái xác rỗng không hơn không kém.

Ngay từ đầu tổ kiến Hải Thái, Chính Thái dùng ưu thế tài chính chèn ép cổ phần đáng phải có của mình cùng ấn tượng xấu với Tạ Chiêm, Trương Khác không hề muốn tiếp xúc với những người khác của nhà họ Tạ. Trong nội bộ Hải Thái chỉ có Thái Phi Quyên và Chu Du biết địa vị của Trương Khác.

Từ đầu tới cuối đều do Hứa Tư phụ trách ký hợp đồng, ngoài không muốn tiếp xúc với nhà họ Tạ ra thì nếu để Tạ Văn Sơn biết mình còn là học sinh cao trung, chắc sẽ càng gây áp lực với Tạ Văn Tình lớn hơn nữa.

Tạ Văn Sơn tới, Thái Phi Quyên và Chu Du tất nhiên phải mở tiệc chiêu đãi, dù sao hẳn cũng là đại biểu của Chính Thái, mà từ thời khắc này sẽ là ông chủ của họ, Tạ Văn Tình đành phải tham gia, dù sao mọi người vẫn phải tiếp tục hợp tác trong thời gian dài.

Tạ Văn Tình giao Chỉ Đồng cho Trương Khác và Hứa Tư chiếu cố, đi gặp Hứa Duy, chỉ cần Chỉ Đồng chấp nhận Hứa Duy, gánh nặng trên vai cô sẽ nhẹ bớt một phần.

86. Chương 86: Quá Nhiều Mỹ Nữ Cũng Rắc Rối

Tạ Văn Tình tới tham dự tiệc do Cty Hải Thái tổ chức, bảo Hứa Tư đưa Chỉ Đồng tới đón Trương Khác, rồi ba người đi taxi tới Sa Điền.

- Nói thực, em hơi sợ em gái chị đấy.

Đi tới ngõ, Trương Khác quay đầu lại nói với Hứa Tư:

- Lúc này chắc chị Hứa Duy về nhà rồi, hay là chị dẫn Tiểu Đồng về thôi nhé?

Hứa Tư mỉm miệng cười, Trương Khác có thể quay đăm Chu Phục và Tống Bồi Minh vòng vòng, mà chẳng đổi pho nổi với Hứa Duy.

Chỉ Đồng nghe Trương Khác nói thế, ra sức lắc tay y.

- Sao thế Tiểu Chỉ Đồng?

Trương Khác cúi xuống nhìn cô bé.

Chỉ Đồng nắm chặt ngón tay Trương Khác và Hứa Tư đặt lên ngực, mở to đôi mắt ngây thơ nhìn y.

- Anh Tiểu Khác sao nỡ bỏ Chỉ Đồng lại chứ?

Hứa Tư cũng cúi xuống bẹo cái má bầu bầu của cô bé.

Cách nhà Hứa Tư còn một quãng đã nghe thấy tiếng mấy cô gái rít rít không ngừng, là giọng của Hứa Duy, Trần Phi Dung còn cả .. Hình như là Giang Đại Nhi, cô gái đáng yêu này cũng tới Hải Châu sao? Nhớ lại cái cảnh chảy máu mũi ở ký túc xá hôm đó, lòng Trương Khác không khỏi ngứa ngáy.

Ba cô gái đang ngồi nhặt rau trong sân, thấy có người đẩy cửa đi vào, Hứa Duy chỉ lếc nhìn Trương Khác một cái rồi ánh mắt dừng trên người Chỉ Đồng, reo lên:

- Cô bé thật xinh xắn, em là Chỉ Đồng phải không?

Giang Đại Nhi thấy Trương Khác thì có chút bối rối, Trần Phi Dung đang tươi cười vừa nhìn thấy Trương Khác thì lập tức biến thành lạnh nhạt, ném rau trong tay vào rổ:

- Em về nhà trước đây.

- Hả?

Hứa Duy ngẩn ra, hết nhìn Trương Khác là nhìn Trần Phi Dung:

- Ô, em cũng chú ý tới cậu ta quá đấy, về nhà thì làm gì có cơm ăn, mặc xác cậu ta là được.

- Dung Dung, mẹ em phẫu thuật ra sao rồi?

Hứa Tư dắt Chỉ Đồng vào sân:

- Gần đây chị bận quá, chẳng có thời gian tới bệnh viện thăm mẹ em.

Nhắc tới mẹ, vẻ mặt Trần Phi Dung khá phức tạp:

- Phẫu thuật rất thành công, bác sĩ nói hai ba tháng là có thể đi lại được, ngày mai sẽ đón mẹ em ra viện.
- Vợ ra viện làm gì, còn ba tháng nữa mới đi lại được cơ mà.

Trần Kỳ bê cái nồi trong bếp ra lấy nước, chào mọi người rồi tiếp lời Hứa Tư:

- Nhà chú lấy đâu ra tiền để dì Phân cháu nằm viện? Giám đốc Chu đã nói, chi phí phẫu thuật là do khu chiếu cố đặc thù, sẽ trả hết, còn chi phí nằm viện thì nhà chú phải gánh một phần. Nằm viện hai tháng tốn mấy nghìn đồng, lại còn tiền đảm bảo cho nhà máy, không nộp là thành công nhân tạm thời, chẳng biết kiếm đâu ra đây. Ài, bao nhiêu chuyện phiền hà tới đúng vào lúc này, rồi giường một hai ngày cũng chẳng khác gì.

Hứa Tư quay sang lườm Trương Khác, y làm ra vẻ rất vô tội như không liên quan gì tới mình, hậm hực trừng mắt một cái.

Trương Khác nghĩ :” Cha mẹ Hứa Tư rất coi trọng cuộc gặp này, còn mời cả cha Trần Phi Dung tới làm cơm.”

- Khác nhau chứ.

Lúc này cha Hứa Duy đi ra, nói:

- Lưu Phân phải nằm nhà hơn nửa năm rồi, cẩn thận một chút thì hơn. Cũng không thiếu bao nhiêu nữa, mọi người gom góp là giải quyết được thôi.

Gật đầu chào Trương Khác:

- Tiểu Khác và Chỉ Đồng tới rồi hả, Tiểu Duy còn để rau cho chị con nhặt, con chơi cùng hai đứa đi ...

Lời này của Hứa Hải Sơn làm người ta nghe mà cảm động, Trương Khác cười khì khì, nhìn Hứa Duy rửa tay đi tới, tiếc là cô chẳng thèm nhìn y lấy một cái. Ngồi xuống nắm lấy tay Hứa Duy:

- Em có phải là Chỉ Đồng không, chị chơi với em nhé?

Chỉ Đồng cho Hứa Duy nắm tay, nhưng ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác, do dự không biết có rút tay về không?

- Nào nào, hai anh em mình cùng đi nhặt rau.

Trương Khác biết Chỉ Đồng rất hứng thú với thứ chưa bao giờ được tiếp xúc, dắt tay cô bé ngồi xuống đối diện với Giang Đại Nhi:

- Đại Nhi về cùng chị Hứa Duy à, hay là để mai tôi bỏ thời gian ra đi dạo Hải Châu với mọi người?

Hứa Duy trừng mắt lên:

- Không biết lớn nhỏ gì cả, phải gọi là chị Đại Nhi.

Hứa Tư ngồi xuống nhặt rau, hỏi Trương Khác:

- Ngày mai không phải là hợp phụ huynh học sinh à, cậu chuẩn đi được sao?

Trần Kỳ ở bên ngạc nhiên:

- Nhặt Trung hợp phụ huynh? Sao không thấy Dung Dung nói?
- Hợp phụ huynh học sinh mới, con có phải là học sinh mới đâu.

Trần Phi Dung rất vội vã tách bạch liên quan với Trương Khác.

“Cha đồng ý với Vương Viêm Bân đi dự hợp, nói không chừng Đường Học Khiêm cũng bỏ thời gian tới tham gia, mình chuẩn đi chơi không xong rồi.” Trương Khác mặt mày nhăn nhó đau khổ.

- Thi tệ lắm à?

Hứa Duy thấy thế thì hả hê hỏi.

- Chị con dạy kèm Trương Khác, làm sao mà tệ được.

Hứa Hải Sơn bóc tỏi ở bên góp lời.

- Một môn thi trượt, lại còn một môn không tham gia thi ...

Học sinh đỗ được vào Nhất Trung mà lại thi trượt giữa kỳ, thật là khó tin, Trần Phi Dung thấy Trương Khác mặt cúi gằm định lừa gạt cho qua chuyện, không hề lưu tình vạch trần ra.

Trương Khác nhe răng cười với Trần Phi Dung :” Cô bé này chẳng biết nể nhau gì cả, mình thi tốt hay không chẳng sao, nhưng nói ra ở đây, chẳng phải làm Hứa Tư khó xử sao?”

Nhưng y quên mất một điều, Trần Phi Dung tại sao lại biết thành tích của y, cô quan tâm tới việc này làm gì? Các cô gái là chúa nói lời trái lòng, tình cảm lại rắc rối đôi khi chính bản thân cũng chẳng hiểu.

Hứa Hải Sơn cười gượng:

- Thi thoảng thi không tốt một chút cũng không sao, Tiểu Tư , Tiểu Duy cũng thường thi không tốt lắm.

Hứa Duy vui mừng trên đầu gối của người khác:

- Con có tệ đến đâu cũng chưa bao giờ thi trượt.

Hứa Hải Sơn nghiêm khắc nhìn còn, để cô không nói lung tung nữa, kéo Hứa Tư qua một bên, hỏi nhỏ:

- Con dạy kèm Trương Khác kiểu gì thế, thi tệ thế này biết ăn nói với ba mẹ cậu ta ra sao?

Hứa Tư chẳng biết phải giải thích thế nào, cô đã triệt để hiểu ra, Trương Khác căn bản không cần học cao trung, mà chắc cha mẹ y và cả chị Vân Tình cũng hiểu điều này, cho nên mới dung túng cho y như thế.

Thấy Trương Khác đang len lén nhìn qua bên này cười trộm, Hứa Tư tức tối nhìn y, nghe cha tiếp tục căn nhắc:

- Con đã nhận lời với cha mẹ người ta thì phải chịu trách nhiệm, thi thành thế nào sao mà được ...

Trương Khác ngồi nhặt rau nói chuyện với Giang Đại Nhi, Trần Phi Dung vẫn ở trong sân, nhưng chỉ đứng làm việc khác, không tới gần.

Hứa Duy nhìn thấy Trương Khác cứ nhìn trộm Đại Nhi, y vốn ngồi đối diện với Giang Đại Nhi, lúc này đã ngồi sát bên cạnh rồi. Giang Đại Nhi thì cứ phải nhích sang bên, làm cô và Chỉ Đồng phải nhích nửa vòng, Giang Đại Nhi mặt cúi gằm, chỉ nhìn thấy tai đỏ ửng, không dám nhìn Trương Khác.

Hứa Duy vỗ trán, lòng cảm khái vạn phần :” Bọn trẻ con bây giờ sao thế nhỉ? Học sinh cao trung đi tán tỉnh bà chị học đại học.”

Trương Khác ngồi lâu tê chân đứng dậy, Hứa Duy huých Giang Đại Nhi, nói nhỏ:

- Thằng nhóc con muốn tán tỉnh bạn, có vẻ bạn không từ chối hả?

Giang Đại Nhi nhéo hông Hứa Duy, mặt đỏ như máu, kiêu diễm vô cùng. Hứa Duy thấy Giang Đại Nhi đỏ mặt, ngẩng đầu lên phát hiện Trương Khác đang hí mắt nhìn Giang Đại Nhi, liền phì cười.

Trương Khác thấy dáng vẻ thẹn thùng của Giang Đại Nhi, tâm hồn chao đảo, bắt gặp ánh mắt lạnh đậm của Trần Phi Dung từ đằng xa ném về phía này, nhún vai đi tới:

- Mình thấy mẹ bạn tốt nhất cứ nên nằm viện.

Trần Phi Dung thấy hết cảnh Trương Khác bám dính lấy Giang Đại Nhi, nam nữ 16, 17 tuổi thực sự tình cảm đơn thuần, rất ít khi mạnh mẽ tình đầu lại sinh hứng thú với người khác giới nào khác. Trương Khác ở trường cùng Đường Thanh quan hệ rất thân thiết, giờ lại bám lấy Giang Đại Nhi, để lại ấn tượng tốt với Trần Phi Dung mới là lạ.

Trần Phi Dung chẳng tránh Trương Khác, cắn môi nói:

- Mẹ tôi xót tiền nằm viện, dứt khoát muốn về nhà.

Nói xong mặt đầy ủy khuất chỉ muốn khóc, cô biết Trương Khác có cách giúp mình, chỉ là không nói ra được lời nhờ vả y, nói thế này đã là cực hạn rồi.

87. Chương 87: Họp Phụ Huynh

Trần Phi Dung cúi đầu nhìn ngón chân, mãi không thấy Trương Khác gật đầu, ngẩng đầu lên thấy Trương Khác đang vẩy tay gọi Chỉ Đồng, lòng vừa ấm ức lại đau khổ.

Hứa Tư bê thức ăn vào nhà, thấy mắt Trần Phi Dung đỏ hoe, hỏi:

- Sao thế?

- Không sao.

Trần Phi Dung quạt cường thu nước mắt lại, giúp Hứa Tư dọn bàn, do dự rất lâu mới nói:

- Chị Hứa Tư, bác sĩ bảo mẹ em nên nằm viện quan sát thì hơn, chị bảo Trương Khác nói giúp với cha cậu ấy được không?

Trong mắt Trần Phi Dung, Trương Khác giúp được mình là nhờ mối quan hệ của cha.

- Sao thế, Trương Khác bắt nạt em à?

- Không phải ...

Vừa rồi chẳng thể nói Trương Khác bắt nạt mình, nhưng rõ ràng đã lên tiếng cầu y, y lại chẳng quan tâm, cô rất tủi thân.

- Nhà máy giấy do công ty bọn chị bao thầu kinh doanh, em đừng lo vấn đề viện phí, chuyện này để chị nói với Trương Khác, cậu ấy sẽ đồng ý.

- Thật sao?

Trần Phi Dung mở to mắt, không tin.

Sau khi nhà máy được bao thầu, công nhân phải đóng tiền bảo đảm mới được đi làm, hiện giờ đang cãi nhau ỏm tỏi, sợ đi không ai dám gây chuyện, vì bài học lần trước xông vào chính phủ vẫn còn đó.

Hai là lãnh đạo nhà máy đã đi đầu rồi, công nhân lại được trả tiền lương bị nợ, lại nghe trong nhà máy mấy ngày qua đồn thổi công ti mới sang trọng quý phái thế nào, tới nhà máy làm sẽ còn có xe đưa đón, nên cho rằng đây chẳng phải là chuyện xấu.

Chỉ là số tiền đảm bảo này quá nhiều, Trần Phi Dung biết tiền học phí của mình còn phải đi vay mượn giật gấu vá vai mới có, không thể nộp tiền đảm bảo lớn như vậy. Nhưng Lưu Phân lại nghĩ rất thoáng:

- Rồi giường đi lại được là tốt rồi, làm công tạm thời có sao, thế nào cũng tốt hơn nửa sống nửa chết trên giường.

Trần Phi Dung ngập ngừng hỏi:

- Vậy, công ty chị làm đúng là của nhà Trương Khác?

- Có thể nói thế, có điều hơi phức tạp, em chỉ biết như vậy là được.

- Vậy không nộp được tiền đảm bảo, mẹ em sẽ bị thôi việc?

Hứa Tư biết ở chuyện này Trương Khác sẽ không nhượng bộ, song nghĩ chỉ một mình Lưu Phân, đương nhiên không phải là vấn đề gì lớn, nói:

- Đợi mẹ em khỏi bệnh hãy nói tới chuyện này, đừng lo.

Hứa Tư ra khỏi phòng, thấy Trương Khác đang rửa tay cho Chỉ Đồng bên chậu, đi tới nói:

- Chuyện của mẹ Phi Dung cậu có quản không?

- Chuyện nhỏ xíu, chị quyết định là được, chị là đại biểu pháp nhân của công ti mà, Chu Phục còn là cấp dưới của chị, chị trực tiếp ra lệnh cho ông ấy là xong, hỏi em làm gì?

- Vậy chỉ bảo Chu Phục tới nói với cha mẹ Phi Dung, tiền nằm viện sẽ do nhà máy trả trước nhé.

- Được, chị muốn gì cũng được.

Với Hứa Tư, có thể nói y chiều chuộng cực độ rồi, Trương Khác nhìn mẹ Hứa Tư đang lấy hành ở góc sân, nói:

- Em thì lại lo ẹ chị cơ, hơn nửa năm qua thím có thêm nhiều tóc bạc rồi, mẹ chị chưa tới 50 phải không?

Hứa Tư nhìn tóc mai của mẹ hoa râm, lòng xót xa muốn rơi lệ.

- Tiền lương của chị càng cao, trợ cấp cho nhà càng nhiều, cha mẹ chị càng không yên tâm, mẹ chị làm ở chỗ kia căn bản chẳng thu nhập được mấy, nhà máy sẽ tuyển một số công nhân tạm thời, chị an bài thím vào đi...

Hứa Tư lau nước mắt, cười gượng:

- Bảo sao ba mẹ tôi lại thích cậu như thế, cậu thì không tốt, tội bị ba tôi kéo qua mắng ột trận

- Là vì em thương chị.

Trương Khác mặt dày nói:

Trương Khác và Đường Thanh ngồi cùng xem, Vương Viêm Bân tiến Đường Học Khiêm tới tận chỗ ngồi, xe rời khỏi trường học vẫn thấy ông ta đứng nghiêm nhìn theo.

- Tiểu Khác viết bài văn hay lắm, buổi trưa thích đi đâu ăn cơm, bác Đường mời cháu.

Đường Học Khiêm cười vui vẻ, lúc này không ai nhắc tới thành tích thi tồi tệ của y nữa.

Trương Khác gãi gãi đầu:

- Bác không cần dụ cung, cháu sẽ thành thật khai báo. Nhiều ngày trước cháu thấy dự thảo kiến thiết tổng thể thành phố, khu Sa Điền sẽ giải tỏa hết, cháu thấy hơi đáng tiếc. Gần đây chộc theo thấy Hứa Hồng Bá học cò, có thảo luận vấn đề bảo hộ Sa Điền, cho nên mới viết bài văn đó. Cháu toàn viết lung tung ấy mà, mọi người đừng coi là thật, bắt cháu đi làm cu li ...

Trương Khác thận trọng đẩy vấn đề lên người Hứa Hồng Bá, y có ý dẫn tiến ông ta cho Đường Học Khiêm ngay từ lần đầu gặp mặt rồi, chỉ là không tìm được cơ hội.

Cha và Đường Học Khiêm đều quen Hứa Học Bá, song giữa người trưởng thành với nhau có khoảng cách và nghi kỵ, lại thêm Hứa Hồng Bá cố ý tránh xa người trong quan trường, nếu không có mình thúc đẩy, ba người vĩnh viễn không có khả năng hiểu nhau sâu hơn.

89. Chương 89: Đường Học Khiêm Gặp Hứa Hồng Bá

Hứa Hồng Bá à, bác đánh cò với ông ta, ông ta không dám thắng bác, nên bác cũng không mặt dày mời ông ta chỉ giáo nữa.

Đường Học Khiêm đương nhiên cũng nghĩ tới quan hệ giữa Hứa Hồng Bá và Vạn Hương Tiên, song nghe lời này của Trương Khác, tiếp xúc một chút là cần thiết, hỏi Trương Tri Hành ngồi hàng ghế trên:

- Tri Hành, xem có thời gian không, mời Hứa Hồng Bá tới chỉ điểm chút kỹ nghệ cho chúng ta.

Trương Tri Hành quay đầu lại:

- Viện cờ Hải Châu ở ngay Sa Điền, buổi trưa dù sao cũng cần kiếm chỗ ăn cơm, không bằng tới Sa Điền thử vận may, nói không chừng gặp được Hứa Hồng Bá.

- Cũng được, ít khi tới Sa Điền, bài văn này để Tiểu Khác làm ra trước, tôi chẳng biết để mặt mũi vào đâu.

Lưu Văn Bình quay đầu xe đi tới Sa Điền, rẽ vào con đường đá xanh, Đường Học Khiêm bảo hẩn đi chậm lại, ông ta chưa từng quan sát kỹ quần thể kiến trúc cổ này.

Viện cờ Hải Châu ở cuối con đường, quán rượu nhỏ của nhà Trần Phi Dung chính ở trên con đường này.

Buổi trưa Hứa Hồng Bá thường tới quán rượu, Đường Thanh tinh mắt thấy Trần Phi Dung đạp xe đạp ở phía trước đang vội vã tránh sang bên đường cho xe con đi.

- Hả, Trần Phi Dung cũng ở đây?

Đường Thanh vờ lơ nhìn Trương Khác rất bất thiện:

- Chẳng trách bạn hay tới đây học cò.

Đường Học Khiêm nhìn ra ngoài, thấy cô bé rất xinh đẹp, mặc đồng phục Nhất Trung, lại nghe thấy lời Đường Thanh nói liền bật cười.

” Không chỉ riêng Trần Phi Dung, Hứa Tư cũng ở ngõ của đường này.” Trương Khác trầm nghĩ :” May là mẹ không nghe thấy câu này của Đường Thanh, nếu không thì gay.”

Tới cửa nhà Trần Phi Dung, Trương Khác nói:

- Bác Đường, phía bên đường có một nhà hàng, so với quanh đây là không tệ rồi, mọi người tới đó trước đi. Cháu đi tìm thầy Hứa, đường không tiện cháu đi bộ là được.

Đường Học Khiêm thấy quán rượu rất sập xệ, nhưng nghe Trương Khác nói thế, không nghĩ nhiều, để y xuống xe.

Trần Phi Dung đang dắt xe, thấy Trương Khác từ trong xe thò đầu ra nhìn mình, có chút luống cuống, dừng lại.

Trương Khác thấy Trần Phi Dung cứ như con thỏ rơi xuống bẫy, ánh mắt hoảng loạn, rần rần lấy cánh môi hồng nhuận, với khuôn mặt thanh lệ, dễ khiến người ta sinh ra ý nghĩ tà ác.

Trương Khác cười rất gian:

- Sao thế, thấy mình lại không muốn về nhà nữa à?

Trần Phi Dung đành cúi đầu dắt xe tới, mím môi hỏi Trương Khác:

- Bạn tìm tôi có việc gì?

Dù là thế giọng vẫn rất êm ái dễ nghe.

- Trong dáng vẻ của bạn kìa, không có chuyện gì không thể tìm bạn sao?

Nhìn vẻ tội nghiệp của Trần Phi Dung, Trương Khác không đành lòng trêu ghẹo nữa:

- Tôi tới mờ thầy Hứa uống rượu, chắc giờ này thầy ấy trong quán nhà bạn.

- Tìm thầy Hứa?

Trần Phi Dung má phấn ứng hồng, thò đầu vào quán nhìn một lượt nói:

- Thấy Hứa ở bên trong ấy.

Giọng lại nhỏ xuống tựa hồ khó nói lên lời:

- Chuyện mẹ tôi nằm viện, phải cảm ơn bạn.

- Chuyện vật ấy mà, không cần cảm ơn trịnh trọng như thế.

- Đối với người như bạn không đáng nói, nhưng đối với gia đình như chúng tôi ...

Trần Phi Dung lời như nghẹn lại trong họng không nói được hết, dắt xe vào sân, để lại bóng lưng mảnh mai yếu đuối.

Trương Khác ngẩn ra một lúc mới đẩy cửa vào, bên trong quán vẫn rất vắng vẻ, Trần Kỳ thời gian này chẳng có tâm tư quản lý quán, Hứa Hồng Bá ngồi ở chỗ quen thuộc uống rượu.

- Nghe thấy giọng cậu bên ngoài, muốn mời tôi đi uống rượu hả?

- Phía trước có nhà hàng, ba cháu và bác Đường muốn mời bác uống rượu, nghe nói muốn bàn luận cờ.

- Một vị thị trưởng, một vị thư ký trưởng, kỳ nghệ hơn tôi nhiều, nói gì tới bàn luận, uống rượu thì được.

Hứa Hồng Bá nói vọng vào trong:

- Trần Kỳ, hôm nay ghi sổ nhé, Trương khác mời tôi đi uống rượu.

Nói xong chẳng đợi Trần Kỳ trả lời đã cùng Trương Khác ra ngoài.

Hứa Hồng Bá thành tinh rồi, ý tứ hé lộ một chút là hiểu, không cần phí nước bọt.

Hai người vừa tới nhà hàng thì một chiếc Toyota từ phía sau phóng tới, Trương Khác giật nảy mình, một nam tử béo tốt từ trong xảy nhảy xuống, chạy vòng quanh chiếc Nissan, xác nhận là xe của Đường Học Khiêm xong chạy vội vào.

Trương Khác đi theo sau, thấy tên béo quát với tiếp tân ngồi sau quầy :

- Thị trưởng Đường đâu, mau dẫn tôi tới.

Tốt, đỡ phải hỏi, đi theo là xong.

Trương Khác và Hứa Hồng Bá nhìn nhau cười, tới lâu ba, lúc này lão béo mới chú ý hai người luôn đi theo đằng sau, nhướn mày lên:

- Các người tìm ai, tầng ba toàn phòng bao đấy.

Rồi quay sang mắng phục vụ:

- Không ai ra tiếp khách à?

Hứa Hồng Bá cười:

- Nghe bảo thị trưởng Đường ăn cơm ở đây, đang lo không tìm được.

Lão béo trần chờ một lúc, không nhận ra Hứa Hồng Bá và Trương Khác, nhưng biết thị trưởng Đường, chắc là tầng cấp không tệ, cười toe toét:

- Tệ nhân họ Ngô, chữ Ngô có chữ khẩu trên chữ thiên, toàn danh Ngô Thiên Bảo, xin hỏi hai vị ..

Thấy Trương Khác và Hứa Hồng Bá không hề có ý giới thiệu, không giận mà càng thêm cẩn thận.

Trương Khác đoán chừng đây là chủ nhà hàng, nghe tin Đường Học Khiêm tới đây ăn cơm nên vội vàng chạy tới, không để ý tới ông ta, đẩy cửa vào, còn hỏi:

- Giám đốc Ngô, ông có vào không?

- Vào, có vào.

Ngô Thiên Bảo lau mồ hôi trán theo vào.

Trương Tri Hành đứng dậy mời Hứa Hồng Bá vào bàn, thấy Ngô Thiên Bảo, quay sang nhìn Trương Khác dò hỏi.

Trương Khác lười giới thiệu, giang tay ra nhún vai, rồi tới ngồi bên Đường Thanh.

Ngô Thiên Bảo vội tự giới thiệu:

- Tệ nhân là giám đốc nhà hàng, thị trưởng Đường công việc bề bộn còn tới đây ăn cơm, là vinh hạnh toàn thể nhân viên ...

Trương Khác không quan tâm tới phía bên đó, ngoẹo đầu nhìn thực đơn dè dưới tay Đường Thanh:

- Sao toàn chọn món bạn thích thế?

- Có ý kiến à?

Đường Thanh nhướn mày liễu lên, giọng giận dỗi:

- Ý kiến cũng không thèm quan tâm.

Trương Khác đoán chừng vì vụ Trần Phi Dung rồi, cười xòa quay sang nói với Đường Học Khiêm:

- Nếu đợi Tiểu Thanh chọn ăn gì xong thì chúng ta chết đói mất, không bằng nhờ giám đốc Ngô tiến cử vài món?

Đường Học Khiêm cười ha hả:

- Vậy làm phiền giám đốc Ngô.

Ngô Thiên Bảo nhìn Trương Khác thêm một cái, không có lời này của y, ông ta không có phần lên tiếng. Vội tiến cử vài món ăn đặc sắc, cầm thực đơn tự đi bố trí.

Hứa Hồng Bá, Trương Tri Hành, Đường Học Khiêm tuy quen biết nhưng không thân, nên đề tài bắt đầu từ việc Trương Khác học cờ.

Trương Khác học cờ ở cung thiếu niên khi còn học tiểu học, lúc đó Hứa Hồng Bá mới thôi việc, tới đó tạm bợ qua ngày ...

Câu chuyện dần dần phát triển, tất nhiên cẩn thận tránh Hứa Tư ra, nói tới cờ vây truyền thừa ở Hải Châu, rồi nói tới cao thủ cờ xuất hiện cuối thời nhà Minh ở con đường đá xanh, tự nhiên liên quan tới đặc sắc ở khu dân cư trong đại viện trăm năm chung quanh đây ...

Vừa ăn uống, Hứa Hồng Bá vừa thông thả nói, chẳng phải có ý khoe khoang, vì sau khi nghe Trương Khác nói tới vấn đề gìn giữ hay giải tỏa, cũng nghe thấy đám người cục quy hoạch ngã về phía giải tỏa xây mới, ông ta bỏ công sức nghiên cứu quần thể kiến trúc Minh Thanh ở Sa Điền, giờ có cơ hội ở nói trước mặt

Ngô Thiên Bảo rất biết lôi kéo quan hệ, tiếc là Trương Khác chả thềm chút tiền cơm, cười hăng hắc nói:

- Đưa ra chủ ý thì được, chứ mời người ăn cơm tôi quen ăn ở nhà hàng Tây Thành hơn.

Ngô Thiên Bảo mặt đỏ như gan lợn, cười tự trào:

- Công tử thư ký trưởng tất nhiên không để cái quán nhỏ này vào mắt, nếu tôi chẳng phải bạn học của chú cậu, anh ấy cũng chẳng mấy khi tới được một lần.

Tuy biết Ngô Thiên Bảo nhờ mình chỉ là lời khách sáo thôi, nhưng vẫn nói:

- Ngành ẩm thực tôi cũng biết chút ít, ngoài danh tiếng ra thì cần địa điểm, chung quanh nơi này cũ kỹ rách nát, hôi thối bẩn thỉu ai mời khách tới ăn cơm làm gì? Bằng vào tài giám đốc Ngô, nếu kiếm được một địa điểm ở Tiền Môn thì đã sớm phát tài rồi.

Trương Khác nói thế, trong lòng Ngô Thiên Bảo dễ chịu một chút, nếu không ai chịu nổi một thằng nhóc xem thường, lắc đầu nói:

- Có thể chen chân vào Tiền Môn kinh danh ẩm thực toàn là người tai to mặt lớn, hơn nữa nơi đó làm gì còn đất nữa.

- Vậy từ cầu Tứ Phương rẽ vào hướng đông thì sao?

- Chỗ đó có à?

Ngô Thiên Bảo nghi hoặc:

- Đây không phải nhà máy giấy cũ sao?

- Nếu giám đốc Ngô nhờ tôi góp ý, tôi sẽ để ông hài lòng.

Trương Khác đứng dậy:

- Chú, buổi chiều chẳng có việc gì, cùng tới đó xem đi.

Ngô Thiên Bảo trở mặt, ông ta bảo Trương Khác cho chủ ý chỉ là lời khách sáo, chẳng hiểu y nghe không ra hay là giả ngốc, lúc này không thể nói không đi. Dù không biết quan hệ với Trương Tri Phi, cũng không dám nói lời đắc tội với công tử thư ký trưởng chính phủ. Thấy Trương Tri Phi đứng dậy đi ra ngoài, đành ôm cặp chạy theo.

Ba người cùng lên xe của Ngô Thiên Bảo tới cầu Tứ Phương.

Trên đường đi, nhìn thấy Trần Phi Dung đạp xe đạp phía trước, ba tên thanh niên bám theo cô trên xe buýt hôm nọ đang theo sau, một tên nhảy lên ghế sau, đưa tay ôm lấy eo Trần Phi Dung. Trần Phi Dung vùng vẫy, rầm một cái, cả người lẫn xe ngã xuống đường, tên thanh niên kia thì đã nhảy khỏi xe trước sau.

Trương Khác nổi điên, bảo Ngô Thiên Bảo lái xe tới, chưa đợi xe dừng hẳn, Trương Khác nhảy ra ngoài, đá cho tên thanh niên mó máy chân tay kia một phát, làm hắn ngã lăn lông lóc, chưa kịp đứng lên Trương Khác đã đạp ngay một phát vào mắt.

Hai tên còn lại còn lại lúc này mới kịp phản ứng, hung hăng quát:

- Mẹ thằng chó, mày ăn phải gan báo rồi, dám chạm vào nó lần nữa xem, tao chặt chân mày.

Trương Tri Phi và Ngô Thiên Bảo vội vàng xuống xe, không hiểu xảy ra chuyện gì, thấy hai tên thanh niên muốn xông vào đánh Trương Khác. Trương Tri Phi vươn bóp cổ một tên, làm hắn không nhúc nhích nổi. Ngô Thiên Bảo thì hết sức thổ phỉ, đá văng tên còn lại, chửi bới:

- Mẹ bọn mày có bệnh à, giữa đường giữa xá động chân động tay với con gái nhà người ta.

- Bảo gia.

Tên thanh niên bị Trương Khác dẫm lên mặt gào to:

- Chúng tôi có làm gì đâu, chỉ đùa thôi, thằng này đánh chúng tôi trước.

Mẹ nó, thì ra thần khốn này không nhìn thấy mình từ xe Ngô Thiên Bảo ra, Trương Khác khê nhấc chân lên, đạp thẳng vào sống mũi hắn.

- Á.

Tên thanh niên rú lên như heo chọc tiết, đoán chừng gãy mũi rồi.

Ngô Thiên Bảo rùng mình, thằng nhóc này ra tay thật tàn độc.

Hôm nay không để lại trong lòng đám súc sinh này sợ hãi không thể xóa mờ thì sau này sẽ có họa, Trương Khác co chân đá vào bụng dưới hắn thêm phát nữa, làm hắn đau không thốt lên được tiếng nào, người cong lại như con tôm.

Tiếp đó Trương Khác đi tới bên tên thanh niên bị Ngô Thiên Bảo đá ngã, gần giọng:

- Lần trước tao nhìn thấy cái tay này đây ...

Chân đạp xuống không chút thương tiếc, ở xa cũng nghe thấy tiếng xương gãy.

- Tiểu Khác.

Trương Tri Phi không biết Trương Khác và cô gái bị trêu ghẹo kia có quan hệ gì, xong xem chừng là không phải thường, sợ cháu giận mất khôn, lên tiếng nhắc.

92. Chương 92: Sử Dụng Nhà Máy Cũ

Trương Khác đạp thêm một cái vào đùi tên thanh niên kia, nghe hắn gào thảm thiết mới chịu thôi, quay sang muốn đỡ Trần Phi Dung dậy.

Trần Phi Dung thấy giày Trương Khác dính máu, người rụt lại đằng sau, khi được y đỡ dậy người không ngừng run lẩy bẩy.

Trương Khác cười khở không thôi, y muốn cho ba tên lưu manh này một bài học nhớ đời, nên mới ra tay tàn nhẫn như thế, không ngờ làm Trần Phi Dung hoảng sợ. Mà cũng chẳng trách được, nếu mình ở tuổi này chắc cũng hết hồn hết vía.

Giúp Trần Phi Dung dựng xe lên, Trương Khác đi tới trước mặt tên thanh niên bị đâm gãy mũi, máu đang không ngừng tuôn ra kia, vỗ mặt hắn:

- Hôm nay tao phết ba đứa chúng mày, xem như là trừ ác, bọn mày nếu muốn trà đũa, cứ tới Nhất Trung tìm Trương Khác.

- Bảo gia, chúng tôi không làm gì thật mà, chỉ đùa với cô bé kia thôi.

Tên đó như muốn bật khóc:

- Nó đánh trước ...

Ngô Thiên Bảo thấy mặt mặt lấm, không phải là vì ba tên này làm chuyện khốn nạn, mà vì tên thanh niên kia đã gọi mình, Trương Khác càng đánh tàn nhẫn hơn, đứng im đó không nói một lời, mặt lúc đỏ lúc trắng rất đáng sợ.

Trương Khác chẳng bận tâm nói với chú:

- Chú giúp cháu gọi điện cho khoa trưởng Diêm, cháu nghĩ mấy thằng súc sinh này chưa được biết mặt cục trưởng cục công an đâu.

- Trương Khác.

Ngô Thiên Bảo thấy y không giống có vẻ dọa dẫm, nếu gọi họ Diêm kia tới, thêm vào quan hệ của Trương Tri Hành, Trương Tri Phi, ba tên kia thế nào cũng sống đỡ chết đỡ. Ông ta với bọn chúng có chút giao tình, vội nói:

- Chuyện cứ bỏ qua đi, tôi thấy cô bé kia cũng không sao, cần gì phải làm lớn lên?
- Giám đốc Ngô, không phải là tôi không nể mặt ông, nhưng cô ấy là bạn học của tôi.

Trương Khác chỉ vào Trần Phi Dung, mặt mày hung hăng nói:

- Trương Khác này không chịu được ...

Ngô Thiên Bảo mặt tái đi, Trương Khác cố ý để ông ta hiểu lầm “bạn học” ám chỉ quan hệ khác, thế thì tính chất sự việc trở nên ác liệt rồi. Ngô Thiên Bảo tóm lấy cổ áo tên thanh niên bị Trương Tri Phi khống chế, vung tay tát:

- Thằng chó chết, cái tay nào không sạch sẽ thì thò ra đây.

Cái tát rất mạnh làm tên thanh niên kia hộc máu mồm, không dám lau, mặt như đưa dấm nói:

- Bảo gia, chúng tôi thật sự không dám làm gì chỉ ôm một cái, hôm nọ trên xe buýt cũng đụng chạm một chút, chỉ có hai lần đó thôi, đều bị y bắt gặp...
- Con mẹ nó ai mà tin mày ...

Ngô Thiên Bảo nghiến răng tát cái nữa, năm dấu ngón tay hằn lên má:

- Chúng mày nói mau, không nói thật đừng trách Bảo gia không nể mặt.
- Thật mà, Bảo gia không tin cứ hỏi cô ta.

Ba tên sợ sốt tái, giọng van vãn:

Một số người qua đường không biết nguồn cơn vây quanh xem, thấy có máu, không ai dám tới quá gần.

Trần Phi Dung lúc này người vẫn run rẩy, giọng cũng run run:

- Bọn chúng chỉ cứ quần lấy không chịu thôi ...

Ngô Thiên Bảo nhìn Trương Khác, Trương Khác vuốt mũi, nhếch mép nói:

- Bỏ đi bọn chúng cũng được một bài học rồi.

Rút ví ra rút tiền ném xuống đất, gió thổi qua, mấy chục tờ mười đồng ban tán loạn:

- Đưa bọn chúng tới bệnh viện kiểm tra, lần sau để tao gặp được chặn đường con gái giữa đường không dễ ăn nói thế đâu.

Bỏ qua bọn chúng, Trương Khác quay lại hỏi:

- Bạn vẫn muốn đi học à?

Vẻ kinh hoàng trong mắt Trần Phi Dung chưa tan, gật đầu theo bản năng, không dám nhìn Trương Khác.

- Không bị thương chứ?

Trương Khác nghiêng đầu nhìn sang bên kia của cô, khi ngã xe sắp dừng, nên chỉ hơi bắn:

- Tôi còn có việc, để taxi đưa bạn tới trường nhé ?

Một chiếc taxi dừng bên đường xem náo nhiệt, Trương Khác nhặt mấy tờ tiền trên mặt đất lên đưa cho lái xe, giúp Trần Phi Dung cho xe đạp vào cốp sau, nhìn xe taxi rời đi.

Lúc này ba tên thanh niên nhặt hết số tiền dưới mặt đất lên, Ngô Thiên Bảo đếm qua, ba tới bốn nghìn, đủ trị thương rồi.

Trương Khác vào xe Toyota của Ngô Thiên Bảo, lấy khăn ra lau sạch vết máu trên giày rồi vứt cái khăn dính máu đi, diêm tinh vuốt lại cổ áo, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngô Thiệu Bảo nghĩ nếu là mình khi đập gãy xương người khác, lúc này tuyệt đối không thể bình tĩnh như thế, con nhà cán bộ cao cấp, tim đúng là không phải làm từ thịt. Hơn nữa số tiền kia cũng chẳng phải nhỏ, mà y ném ra chẳng hề chớp mắt.

Trương Tri Phi hồi thiếu niên cũng thường đánh nhau, nghe nói cô gái kia là bạn học của Trương Khác, hối hận không ra tay ngay từ đầu giờ không kịp nữa vì người ta đã bầu quan xem mà ông phải giữ thân phận, biết mấy tên thanh niên này không cho bài học tổn đến già, thế nào cũng quay lại gây phiền phức.

Trong ấn tượng của Trương Tri Phi, đứa cháu này xưa nay hiền lành ôn hòa, lần này thấy y đánh người, Trương Tri Phi vừa ngạc nhiên lại vui mừng, ông luôn cho rằng, thiếu niên là phải có máu nóng, đặc biệt người nhà họ Trương, phải mạnh mẽ mới có thể thành đại sự.

Xe tới cầu Tứ Phương, rẽ vào nhà máy giấy cũ, nơi này đã ngừng sản xuất nửa năm, cái mùi sắc mũi đã nhạt đi nhiều, nhưng sông Sơ Cảng vẫn đen xì, muốn làm sạch tự nhiên, phải mười mấy năm mới hoàn toàn sạch hẳn.

Xe dừng trước cửa nhà máy, cánh cửa sắt lớn đóng chặt, chỉ có cánh cửa nhỏ gần phòng bảo vệ là mở. Sân nhà máy được lát gạch, trồng rất nhiều cây, nhà xưởng cũng cao lớn.

Đi tiếp về phía đông là một khu giải trí, đó là sân trượt băng lớn nhất Hải Châu, tầng hai còn có sàn nhảy, đằng sau có ba bốn nhà ăn nhỏ cạnh tranh với nhau, chẳng nhìn ra có gì đặc sắc.

Đi thêm nữa là mấy cơ quan trực thuộc thành phố, gần đó có vài nhà hàng khá khởi sắc, làm người ta nhìn mà thèm, nhưng không chen vào được.

Ngô Thiên Bảo quay người lại, làm như đã quên hết chuyện không vui vừa rồi, hỏi Trương Khác:

- Đang hi vọng cậu chỉ điểm cho tôi đây, khu này làm sao chen chân vào được?

Trương Khác thấy Ngô Thiên Bằng nhìn vào sân đằng sau sân trượt băng, nói:

- Hay là vào trong xem?

Ngô Thiên Bảo đánh xe vòng qua nhà máy giấy, ba quán ăn ở phía sau sân trượt băng rất khô, cái sát phía tây còn là lán nhựa, bên trong đặt tám chiếc bàn, lúc này còn chưa có khách, xem ra có vẻ là quán ăn đêm.

- Toàn bộ chỗ này mà lấy mở quán ăn cũng không tề.

Ngô Thiên Bằng nói có vẻ thèm muốn.

- Thế cũng chỉ có hai ba mẫu thôi.

Trương Khác bĩu môi chỉ vào bên cạnh:

- Nhà máy giấy có hơn 60 mẫu đất, không biết mở được bao nhiêu quán ăn.

- Đúng.

Ngô Thiên Bảo tỉnh ngộ vỗ đầu:

- Quả nhiên là ý hay, địa điểm hay! Nhà máy giấy đóng cửa, nhà xưởng phải cho thuê, phá vỡ tường bao đi, nhà xưởng phía ngoài cùng có thể sửa thành nhà hàng, văn phòng làm việc có thể sửa thành nhà trọ. Tri Phi, giờ tôi thực sự hâm mộ anh có cháu giỏi như vậy đây.

- Giám đốc Ngô nếu thực sự muốn thuê, tôi có thể lập tức liên hệ giúp ông.

Trương Khác bình thản nói.

- đương nhiên là thật rồi.

Ngô Thiên Bảo mừng rỡ nói:

- Chỗ này cũng gần Nhất Trung, nếu cậu giúp tôi dàn xếp việc này, lúc nào hứng thú đi trượt băng, nhảy nhót gì đó, ăn tối qua chỗ tôi, ít nhất sẽ rẻ hơn nhà hàng Tây Thành một chút.

Trương Khác chỉ cười:

- Chú, cho cháu mượn cái điện thoại ụcch của chú đi.

Trương Tri Phi đỏ mặt, đưa “cục gạch” cho Trương Khác, nhớ lời y noi vào mùa hè, nghĩ :” Cục gạch đúng là sắp bị đào thải rồi.”

Nhìn Trương Khác gọi điện thoại, Ngô Thiên Bảo vẫn nửa tin nửa ngờ. Trương Tri Phi thì biết, Hải Dụ đứng sau toàn bộ sự kiện này, nếu nhà máy đem cho thuê, Trương Khác sẽ có tiếng nói.

Trương Khác gọi điện cho Trương Vi, cô đang ở Tân Hải Thông, Chu Phục vừa lúc đang ở nhà máy cú.

Trương Khác bảo Ngô Thiên Bảo lái xe quay về cổng lớn nhà máy, Chu Phụ đang từ trên cầu thang đi nhanh tới.

Chu Phục nhìn thấy Trương Khác thì đầu ra ngoài cửa xe, vội nói bảo vệ mở rộng cửa. Ông ta đi ra đón:

- Tôi vừa nhận được điện thoại của Trương Vi, cô ấy sẽ tới trong vòng 10 phút, hay là chúng ta vào văn phòng ngồi một chút.

93. Chương 93: Nhỏ Nước Bọt Vào Mặt

Quan Lộ Thương Đồ

Tác giả: Cảnh Tục

Chương 93: Nhỏ nước bọt vào mặt.

Dịch: lanhdiendiemla

Nguồn: Vip Van Đan

- Đây là chú tôi, Trương Tri Phi tổng giám đốc công ty Hoàn Hiễn, vị này là Ngô Thiên Bảo chủ nhà hàng Thị Kiến.

Trương Khác giới thiệu mọi người với nhau:

- Vị đây là Chu Phục giám đốc nhà máy Tân Quang.

Ngô Thiên Bảo tính nóng vội, nói thẳng ý tới:

- Nghe Trương Khác nói nhà máy muốn cho thuê, tôi hi vọng có thể thuê dãy nhà xưởng gần đường cải tạo thành nhà hàng, giám đốc Chu có thể nói cụ thể không?

Chu Phục cũng gần đây suy nghĩ vấn đề nhà máy cũ, máy móc thì lạc hậu, nhưng địa điểm không tệ, gần Tiền Môn, khi trước vì vay vốn xây nhà máy mới, đã thế chấp được 2500 vạn.

Nhà máy được bao thầu rồi, khu Nam Thành cũng không đề xuất thu hồi lại mặt bằng, vì nếu thu hồi khoản vay sẽ chuyển sang đầu chính phủ khu.

Mà trong mắt chính phủ, chỗ này căn bản không đáng giá 2500 vạn, mặc dù sau khi bao thầu, chính phủ khu vẫn phải gánh khoản vay, nhưng kho không muốn gánh luôn cả lãi suất.

Cho nên căn bản không cần Trương Khác nỗ lực, nhà máy cũ cũng trong phạm vi bao thầu. Kỳ hạn kinh doanh 10 năm, nằm mơ Trương Khác cũng cười được, mặc dù không thể tiến hành khai phá thương nghiệp địa ốc.

Nhưng có thể lấy tiền hành thao tác thương nghiệp, trong mắt Trương Khác, chỉ riêng diện tích mặt bằng của nó cũng đủ trả nợ lãi khoản vay kia.

Đương nhiên, chính phủ khu cũng tự cho rằng mình chiếm lợi, vì lãi suất ngân hàng lúc đó rất cao, dù chính phủ đi vay được ưu đãi, mỗi năm vẫn phải trả hơn 300 vạn tiền lãi.

Chu Phục cũng tính cải tạo thành nhà hàng và nhà nghỉ, nhưng hiện giờ nhà máy không lấy đâu ra tiền cải tạo, chỉ dành cho thuê. Thấy Trương Khác đưa Ngô Thiên Bảo tới tưởng rằng chuyện đã định, nói:

- Nếu đã vậy thì nào ký hợp đồng cũng được.

Trương Tri Phi hỏi cháu:

- Vị ở trên tỉnh để chuyện ở đây cho cháu quyết hết à?

Ngô Thiên Bằng nghe thế giật mình, mặc dù Trương Tri Phi có một số việc không nói rõ với ông ta, nhưng ông ta cũng biết chút ít.

- Toàn chuyện phiền lòng, chú đừng nói với ba cháu, cháu chỉ nói làm công cho công ty thôi.

Trương Khác gãi đầu:

- Công ty chú có việc gì mời Hải Dụ ra mặt thì chú cứ tìm cháu, có điều chú năng lực hơn cháu nhiều, đâu cần cháu giúp gì.

Bị cháu nói trúng tim đen Trương Tri Phi cười ngượng ngùng.

Trương Khác bảo Chu Phục:

- Hôm nay chỉ tình cờ gặp giám đốc Ngô thôi, chuyện cụ thể ông phụ trách, đem kết quả báo cho tôi.

- Thì ra là thế.

Chu Phục đưa tay ra:

- Mời giám đốc Ngô vào xem.

Máy móc trong dãy nhà xưởng gần đường đã tháo dỡ gần hết, đem bán cho nhà máy nhỏ và xí nghiệp tư doanh, nhà xưởng rộng chừng 20 mét, dài 50 mét, diện tích không hề nhỏ hơn nhà hàng của Ngô Thiên Bảo.

Ngô Thiên Bảo không che dấu sự hài lòng:

- Chỉ cần tiền thuê thích hợp, tôi lập tức có thể giao tiền đặt cọc ngay, phải nhanh, để tranh thủ khai trương vào cuối năm.

Lúc này chiếc Audi từ cửa lớn đi vào, Tương Vi xuống xe, tài xe thì ra là Chu Văn Bản.

Tương Vi vừa xuống xe đã hỏi:

- Giám đốc Tạ đang ở công ty đợi đấy, giám đốc Tiểu Trương ở đây làm gì?

Trương Khác sức nhớ ra chuyện nhờ Hứa Duy chiếu cố Chỉ Đồng, mình ở đây mất nửa ngày, chắc chắn bị oán thăm rồi, vội nói:

- Chú và giám đốc Ngô ở đây xem nhé, lát nữa tới Tân Hải Thông tìm cháu.

Trương Khác vội chạy tới công ty, công ty có hai nhân viên đều đã nghỉ lễ.

Mọi người đang tụ tập uống cà phê, Chỉ Đồng nắm tay mẹ, nhưng người lại dựa vào đùi Hứa Duy, cô bé thấy Trương Khác liền chạy tới, mắt đầy vẻ trách móc.

- Cậu bị mắng tới tận giờ này cơ à?

Hứa Duy nhìn Trương Khác cười trên nỗi đau của y.

Hứa Duy vừa đẹp vừa dữ, mặc dù mê người, nhưng không dịu dàng như Hứa Tư, không e thẹn như Giang Đại Nhi, Trương Khác tất nhiên không dám chọc vào, ngồi xuống hỏi Chỉ Đồng:

- Chị Hứa Duy thế nào? Chị ấy mà dữ với Chỉ Đồng, em nhỏ nước bọt vào chị ấy.

- Nói bậy cái gì đấy, thì ra Chỉ Đồng học hư toàn do cậu dạy.

Hứa Tư mắng :

- Nào, Chỉ Đồng làm mẫu ọi người đi.

Trương Khác ghé má tới, Chỉ Đồng xấu hổ người vắn vẹo trong vòng tay Trương Khác cười nắc nẻ, ôm lấy cổ Trương Khác thơm một cái lên má, Trương Khác lau mặt cười:

- Quả nhiên là nhỏ rất nhiều nước bọt.

Chỉ Đồng xấu hổ quay lại chui vào lòng mẹ, Trương Khác đứng dậy hỏi:

- Bao giờ chị về tỉnh thành?

- Nếu còn không được em là chị đi rồi.

Tạ Văn Tình xem đồng hồ:

- Phải qua Sa Điền lấy đồ của Hứa Duy trước.

- Vậy để chị Hứa Tư tiễn mọi người.

- Cậu không đi sao?

Hứa Duy ngạc nhiên:

- Không tranh thủ lấy lòng chị Đại Nhi à?

Giang Đại Nhi đỏ mặt, néo hông Hứa Duy, không cho cô nói lung tung nữa.

- Chú em lát nữa sẽ tới đón, nếu không đã đi tiễn mọi người.

Tiến nhóm Tạ Văn Tình đi, Trương Khác quay về công ty, cả văn phòng lớn chỉ còn y và Chu Văn Bản.

Trương Khác mời Chu Văn Bản ngồi xuống uống trà, Chu Văn Bản vội tranh trước đứng dậy pha trà, Trương Khác cười :

- Việc này anh không quen, để tôi làm.

Đem hai cốc trà về, thấy Chu Văn Bản ngồi ngay ngắn, hỏi:

- Anh vào nhà máy bao năm rồi.

- Tốt nghiệp cao trung xong là tôi thay chỗ ông già vào nhà máy, tới 12 năm rồi, học lái xe được bốn năm...

Chu Văn Bản kính cẩn đáp, thiếu chút nữa đem cả sơ yếu lý lịch của mình khai ra.

Thấy Chu Văn Bản nghiêm túc trả lời, Trương Khác bật cười, chẳng trách được Chu Phục trước mặt y còn dè dặt, hỏi tiếp:

- Lái xe Chu hiểu chuyện của nhà máy chứ?

- Nhìn ra được một chút? Mỗi ngày qua giám đốc Chu luôn đi theo giám đốc, nên có thể gián tiếp nhìn ra.

- Do liên quan tới trong nhà, có một số việc tôi không để cho nhiều người biết được.

Trương Khác dặn:

- Anh hiểu tôi chứ?

- Chuyện này tôi hiểu, tôi sẽ không nói lung tung.

Trương Khác quay sang chủ đề khác:

- Vậy sau này tôi gọi anh là anh Chú, anh lái chiếc Audi thuận tay chứ?

Chu Văn Bản lộ vẻ hào hứng:

- Đương nhiên rồi ạ hơn xe cũ nhiều.

- Nếu bỏ thân phận công nhân nhà máy quốc doanh anh có tiếc không?

- Ôm bát vàng cũng không đáng tin, trên người có nghề mới không lo cơm gạo.

Chu Văn Bản tựa hiểu ra rồi, cố gắng nói bình tĩnh:

- Vậy được, tôi sẽ nói với giám đốc Chu tìm lái xe khác, nơi này tôi cần người có thể tin cậy được.

Đúng lúc này Trương Tri Phi, Chu Phục, Ngô Thiên Bảo và Trương Vi đẩy cửa vào.

Trương Tri Phi và Ngô Thiên Bảo nhìn bố trí văn phòng mà há hốc mồm, nước giải tiểu chút chảy ra ngoài.

Trương Tri Phi thốt lên:

- Ai thiết kế nơi này đây? Giới thiệu cho chú với, đứng đây chú cảm thấy chỗ mình như xó bếp ở quê, đám ăn hại kia, tên nào tên nấy nói mình là nhà thiết kế chuyên nghiệp, chẳng nhìn ra chuyên nghiệp chỗ nào.

Trương Khác cười, mời mọi người vào phòng tiếp khách, hỏi:

- Mọi người bàn bạc ra sao rồi?

Chu Phục đáp:

- Thời hạn thuê là mười năm, giá sẽ tăng theo từng năm, không chỉ bao gồm nhà xưởng, mà cả sân trước đó nữa, chi phí cải tạo cho giám đốc Ngô phụ trách ...

Trương Khác chỉ ồ một tiếng, không rõ ý tứ thế nào:

- Giám đốc Ngô có kế hoạch gì, ví như kinh doanh loại thức ăn gì, phong cách bố trí nhà hàng ra sao?

Ngô Thiên Bảo do dự:

- Tôi chưa suy tính nhiều như thế, trước tiên thuê địa điểm ra, vấn đề khác tìm người thương lượng sau.

Dù có tính toán rồi, ông ta cũng chẳng tiết lộ.

Trương Khác bảo Trương Vi đi lấy bản đồ mặt bằng tổng thể nhà máy, nói:

- Nhà xưởng gần đường dễ cho thuê, còn nhà xưởng nhà kho đằng sau giám đốc Chu định dùng thế nào.

- Cũng có thể cho thuê được, có rất nhiều xưởng tư nhân không tìm được chỗ, tôi nghĩ có thể đăng quảng cáo trên nhật báo Hải Châu.

Ý kiến của Chu Phục chẳng hề có tính sáng tạo, kiểu đó thì kiếm nổi mấy đồng? Trương Khác nhận lấy bản đồ từ tay Trương Vi trải trên bàn:

- Vị trí nhà máy gần Tiền Môn, là địa điểm kinh doanh ẩm thực lý tưởng nhất Hải Châu, chỉ mỗi khu gần đường cải tạo thành nhà hàng thì quá đáng tiếc, một nhà hàng riêng biệt trợ trợ sẽ không có tiền đồ lớn. Vậy không bằng quy hoạch thành một trung tâm nghỉ ngơi ăn uống, ít nhất có thể dung nạp 15 -20 nhà hàng phong cách khác nhau, phải trở thành lựa chọn hàng đầu để ăn uống của Hải Châu ... Giám đốc Chu không hiểu ngành này lắm, giám đốc Ngô hẳn là biết.

94. Chương 94: Quan Thương Rối Rắm

- Đúng ý một người bạn của tôi.

Ngô Thiên Bảo hào hứng nói:

- Anh ta kinh doanh nhà hàng, chú cậu cũng biết đâu. đó là Thiệu Chí Cường giám đốc nhà hàng Hoa Viên, anh ta cũng từng nói từ địa điểm ra, tốt nhất phải tập trung được các nhà hàng thành quần thể kiểu cả con đường mới làm ăn tốt ...

Chu Phục thì tỏ ra do dự, Trương Khác hỏi:

- Muốn cải tạo cả nhà máy thành trung tâm ăn uống nghỉ ngơi, tài chính cần dùng tới sẽ không ít, giám đốc Chu lo điều này phải không?

Chu Phục không ngờ Trương Khác lại thản nhiên tiết lộ tình hình tài chính nhà máy, nói:

- Hiện giờ tài chính gom góp được chỉ đủ để nhà máy mới đi vào sản xuất, không thể san sẻ ăng này.

Chu Phục có năng lực và kinh nghiệm quản lý nhà máy, nhưng lại không quen giỏi lập hạng mục, một hạng mục có sức hấp dẫn, nhưng thu hút được tài chính. Nhà máy cũ có vị trí ưu việt chính là nguồn tài nguyên hạch tâm của hạng mục này, nằm trong tay nó là đủ.

Trương Khác cười:

- Một phương án nếu có thể làm người ta nhiệt huyết sôi trào, tôi nghĩ giám đốc Ngô sẽ không ngại trả trước hai thậm chí ba năm tiền thuê đâu. Giám đốc Ngô nói sao?

Ngô Thiên Bảo khéo léo đưa đẩy:

- Cậu nên gặp mặt Triệu Chí Cương đã, anh ta hiểu phương diện này, hơn nữa rất có sức hiệu triệu trong ngành ẩm thực.

Trương Khác chậm rãi lắc đầu:

- Chuyện trung tâm ẩm thực nghỉ ngơi tôi đã suy nghĩ kín kẽ rồi, Thiệu Chí Cương nếu thấy thích gia nhập thì có thể tìm giám đốc Chu, tôi là thằng bé con, gặp hay không có gì khác.

Trương Khác có kế hoạch tái sử dụng nhà máy cũ từ lâu, tất nhiên đã nghiên cứu qua về Thiệu Chí Cương, một người có tiếng trong nghề, hẳn ta phát lên từ ẩm thực, nhưng là cao thủ thao tác vốn, là người có dã tâm và khí phách.

Một nhân vật như vậy nếu chiêu mộ được dưới trướng, Trương Khác sẵn sàng trả lương gấp 10 Chu Phục, nhưng đây là điều không thực tế. Trong tay Thiệu Chí Cương đã có hai nhà hàng, lại đang bưng bưng đã tâm, sao chịu khuất dưới người khác.

Nghe Trương Khác giọng trẻ con, Ngô Thiên Bảo nhún vai không nói gì thêm.

Trương Khác tiếp tục:

- Giám đốc Ngô, ông hẳn quen nhiều bạn bè trong nghề, giúp chúng tôi nói một tiếng, ai có hứng thú, chúng tôi đều sẽ hoan nghênh...

Trương Khác cùng chú tiền Ngô Thiên Bảo về, trên đường quay lại văn phòng, trong cầu thang máy tĩnh lặng, Trương Khác hỏi:

- Cháu từ chối gặp Thiệu Chí Cương, có phải chú thấy cháu trẻ con?

- Cháu nói thế tức là có tính toán khác?

- Cháu vừa lui khỏi Hải Thái, nhưng ở Cẩm Hồ cháu có 70% cổ phần ...

Trương Khác quyết định tiết lộ cho chú trước một chút, tránh sau này bị phát hiện quá bất ngờ.

- Ồ...

Trương Tri Phi đương nhiên hiểu ý cháu mình, lòng càng kinh ngạc, lúc này thang máy dừng lại, một cô gái đi vào, Trương Tri Phi đành nuốt thắc mắc vào bụng.

Vừa vào văn phòng của Trương Khác, ngồi xuống ghế, Trương Tri Phi hỏi ngay:

- Sao cháu có thể là chủ công ty này được?

- Luật pháp có điều nào quy định người vị thành niên không được sở hữu cổ phần.

Trương Khác vừa rót cà phê vừa nói:

- Công ty này cháu có 70%, chị Văn Tình có 30% ...

- Nói vậy tức là chuyện bao thầu nhà máy Tân Quang hoàn toàn do cháu thao tác?
- Chú thấy bất ngờ sao?
- Không bất ngờ, chỉ là thấy cháu gấp quá.
- Hứa Tư?

Trương Khác nói thẳng ra:

- Có phải cái tên này đang lẫn lẩn trong đầu chú?

Trương Tri Phi nhớ lại ngày đưa Trương Khác tới nhà Hứa Tư đưa tiền, lúc qua Sa Điền, ông nhạy cảm nắm bắt được điều này:

- Cần thận cha cháu mà biết sẽ lộ da cháu đấy.
- Dựa vào cái gì chứ ạ?

Trương Khác bày ra vẻ mặt vô tội:

- Mượn danh nghĩa Hải Dụ bao thầu nhà máy giấy, có thể giúp Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm văn hồi thế yếu, hôm nay hợp phụ huynh cha cháu còn chẳng giáo huấn cháu, sao lộ da cháu được.
- Cháu hiểu chú nói gì.

Trương Tri Phi nhìn thẳng vào mắt đứa cháu, như muốn biết tính toán thực sự của y là gì:

- Vụ án Đình Hương Sơn đã giao viện kiểm soát rồi, có thể xét xử gần cuối năm ...
- Trong bao nhiêu người như vậy, cháu chỉ không giấu chú, Hứa Tư danh nghĩa là do chị Văn Tình thuê, thực tế là làm việc cho cháu ...
- Chú thà cháu giấu chú còn hơn, thấy này không phải ép chú cùng nói dối với cháu sao?

Trương Tri Phi cười khổ:

- Cháu thật là, vì sao không thể tìm người khác giúp cháu?

Trương Khác lắc đầu, kiếp trước, y chỉ gặp qua Hứa Tư một lần, sau đó nghe thấy cô tự sát trong tù, trong lòng không thể quên được cô gái để lại ấn tượng ngấn ngời đó, đó là một vẻ đẹp tàn phá bởi cuộc đời vô tình, vẻ đẹp tuyệt mỹ yếu đuối đó càng làm nổi bật hiện thực tàn khốc .. Huống hồ từ khi trở về đây biết bao việc liên quan tới Hứa Tư, Trương Khác không thể thuyết phục bản thân buông bỏ cô nữa.

- Chị Văn Tình cũng thấy Hứa Tư đáng tin, tìm một người có thể tin cậy không dễ.

Trương Khác không nói thực, cảm giác trong lòng y, không ai hiểu được:

- Vụ án Đình Hương Sơn sẽ không xét xử công khai, còn vụ án thất thoát tài sản quốc hữu của tập đoàn Tân Phong thì không liên quan tới Hứa Tư, chị ấy nhận 27 vạn của Tân Phong, chỉ xử lý như vay tiền. Đương nhiên nó sẽ tồn tại ảnh hưởng trong phạm vi nhỏ, cháu nghĩ qua vài năm người ta sẽ quên thôi ...
- Cháu biết chừng mực là được.

Trương Tri Phi đành chịu, ông biết không thể nào thuyết phục được đứa cháu này, hơn nữa đằng sau còn có Từ Học Bình, chẳng phải lo. Chỉ sợ Trương Khác bị Hứa Tư mê hoặc nhưng nghĩ tới dáng vẻ thân mật giữa Đường Thanh và Trương Khác hàng ngày, khả năng này không lớn. Nhưng Trương Tri Phi sẽ không nghĩ như thế, nên đành phải che giấu.

Trương Tri Phi nhớ ra một chuyện, nói:

- Dù sao Hứa Tư cũng là người ngoài, Trương Dịch ở Đông Xã không có tiền đồ, hay là bảo nó tới giúp cháu?

Trương Dịch là con Trương Tri Vi, năm kia tốt nghiệp cao trung liền vào cục dân chính huyện Đông Xã làm việc, năm nay tròn 20, đại khái Trương Tri Phi muốn Trương Dịch có không gian phát triển lớn hơn, nên nghĩ tới việc đưa hắn lên thành phố.

- Chú sợ ba mẹ cháu có ý kiến chứ gì?

Trương Khác đoán ra:

- Nhưng chú quên kỳ thực cháu là người không thích bác cả nhất.

- Đừng nói tới bác cả cháu, Trương Dịch đối đãi với cháu không tệ, chú nghĩ cháu có thể phân ra rõ ràng.

Trương Tri Phi nghiêm túc nói.

- Trương Dịch tính cách thất thường, chỗ cháu không giữ anh ấy được, chú cứ tạm thời kệ anh ấy đi, anh ấy muốn lên thành phố thì hãy dựa vào bản thân, chỉ bước nhỏ này mà không tiến lên được, không bằng để anh ấy lại Đông Xã cho xong.

- Nó mà nhanh nhạy bằng nửa cháu thôi là giúp được chú rồi.

Trương Tri Phi không muốn Trương Dịch tiếp tục ở lại Đông Xã uống phỉa tuổi trẻ:

- Nói tận đâu đâu thế này, ban đầu chúng ta nói chuyện gì nhỉ...

- Nói chuyện Thiệu Chí Cương ...

- Đúng, nếu cháu quyết được, càng nên gặp anh ta, anh ta trước kia là quản đốc xưởng cơ khí nông nghiệp, bị người ta đẩy đi mới làm nhà hàng, người này rất có đầu óc.

- Có thể làm chú hạ mình kết giao đương nhiên là phải có tài thực.

Trương Khác hiểu biết về Thiệu Chí Cương không phải tỉ mỉ lắm, trên báo chí sau này nói về Thiệu Chí Cương không nói chuyện hăn từng làm ở xưởng cơ khí:

- Chú muốn mời hăn ta tới giúp chú sao?

- Thiệu Chí Cương rất có kiến thức, khi anh ta còn ở xưởng cơ khí, nó làm ăn rất được, anh ta đi rồi nó mới sụp. Hoành Viễn muốn làm lớn cần những người như thế, có điều chú vừa mới lộ ra chút thì anh ta từ chối ngay, loại người này không chịu làm dưới người khác đâu.

- Cái hăn ta muốn chú không cho được thì cháu cũng không cho được, chỉ là cái hạng mục ẩm thực này cháu suy tính kỹ càng rồi, không cần ý kiến hăn ta.

Trương Khác đan mười ngón tay lại, chống cằm lên nói:

- Chú có lẽ sẽ nói cháu quá tự mãn, dù có nghĩ kỹ cũng nên nghe ý kiến người khác? Nếu hăn là người có dã tâm như thế, nếu nghe thấy Hải Dụ đứng sau, chú nghĩ hăn sẽ ngồi yên được à? Cháu đang muốn hăn mắc câu đấy.

Thấy trong mắt Trương Khác ánh lên vẻ giảo hoạt không nên có của độ tuổi này, Trương Tri Phi bật cười.

oOo

Trương Tri Hành cùng vợ đi chợ mua thức ăn về, thấy hai chú cháu ngồi trong chiếc Audi, hỏi Trương Tri Phi:

- Giám đốc Trương ngày càng biết nhìn hàng rồi, kiếm đâu ra thế, lần trước chẳng phải còn đi chiếc Misubitshi rách sao.

- Xe của Hải Dụ ấy mà anh.

Trương Tri Hành lấy làm lạ, Tạ Văn Tĩnh không nên để cỗ xe này dùng ở Hải Châu mới phải.

Hai chú cháu nhìn nhau cười, có một số chuyện không nên để những người tác phong cổ hủ biết được.

Trương Tri Phi mời mọi người ra nhà hàng, Trương Tri Hành giơ túi ni-lông đầy thức ăn lên, Trương Khác cũng chán coi nhà hàng thành nhà bếp rồi, cùng chú xuống xe, để Chu Văn Bân lái xe về.

Mọi người cùng bắt tay giúp đỡ, bàn cơm nhanh chóng được làm xong. Khi ăn cơm khó trách khỏi nhắc tới cuộc họp phụ huynh ban sáng, Lương Cách Trân mắng con không để tâm học tập, thấy chồng cứ mời rượu

Trương Tri Phi không để ý, liền trách cả chồng, tới khi Trương Tri Phi nhận lời để Trương Khác học cao trung xong sẽ đưa ra nước ngoài mới nguôi giận.

Lại nói tới bài văn Trương Khác làm, Trương Tri Phi mới biết Trương Khác nói khai thông sông Sơ Cảng không phải tin đồn nhảm, Đường Học Khiêm phải có hành động lớn, đây sẽ là bước đầu tiên.

Đường Học Khiêm dù sao căn cơ không sâu, chẳng ai chắc năm sau ông ta có thể thuận lợi bỏ đi hai chữ “tạm thời” hay không, chắc chắn ông ta sẽ có hành động trước đại hội nhân dân năm sau, mở rộng ảnh hưởng của mình.

Trương Tri Hành đặt đĩa xuống trầm ngâm:

- Sơ Cảng ảnh hưởng rất lớn tới môi trường thành phố, đây là vấn đề cấp bách, không cần đợi quy hoạch tổng thể đưa ra, anh sẽ nhắc nhở thị trưởng Đường, có khả năng sẽ sớm đưa ra thảo luận trong cuộc họp chính phủ.

Trương Tri Hành hỏi:

- Anh liệu có thể hoãn nhắc chuyện này với thị trưởng Đường một tháng không?

- Sao thế, bọn chúng tới tìm em à? Vậy để em ra hỏi xem có chuyện gì?

- Em đừng ra vội, trước tiên hỏi rõ chuyện gì đã, trường học phải có trách nhiệm với em, cô Lý sẽ ra ngay đây.

Trương Khác ngáp, y căn bản chẳng lo gì, nhưng Đường Thanh nắm góc áo y, nghiêng đầu qua thấy cô có vẻ sợ, nhưng mắt đa phần là hưng phấn, chẳng hiểu trong cái đầu nhỏ bé xinh xắn kia đang nghĩ gì?

- Khác thiếu gia.

Tên thanh niên bị Trương Khác đập gậy mũi cách hàng rào hô:

- Tôn ca bảo bọn em tới xin lỗi, hi vọng Khác thiếu gia đại nhân không thêm chấp tiểu nhân

Hắn vừa hô lên như thế, đám học sinh ánh mắt tức thì thay đổi.

Tôn ca là thằng chó nào mà ngu thế? Trương Khác muốn điên luôn, chỉ muốn xông ra cho thằng ngu ấy một cái bộp tai, liếc thấy Lý Chi Phương và Đỗ Phi đang chạy tới nghe thấy câu này dừng lại, mặt đầy nghi hoặc.

Trần Phi Dung đang dắt xe đạp nấp sau bồn hoa, đại khái là sợ ba tên lưu manh kia tới chặn đường mình, không dám về nhà, khuôn mặt đầy hoảng loạn, làm người ta thấy mà thương.

Tên thanh niên kia không rõ tình thế, lấy một phòng bì ra nhét qua khe cửa:

- Bọn em bị Khác thiếu gia giáo huấn là đáng tội, không dám làm thiếu gia tổn kém tiền thuốc men ...

Trương Khác hồi hận hôm qua không đánh cho bọn chúng liệt giường luôn, hôm nay khỏi tới đây làm trò ngu xuẩn này...

Lý Chi Phương nghe tới đây quay ngoắt lại đi luôn, Đỗ Phi không theo tình nhân trong mộng mà *** ton tới chỗ Trương Khác, háy mắt giở giọng đều giả:

- Lão đại, sau này em gọi anh là lão đại được không ạ? Về sau có chuyện tương tự đừng quên thằng em nhé.

- Đỗ Phi.

Lý Chi Phương ở phía trước dừng lại, mắt hạnh trợn trừng, cứ như sợ Đỗ Phi bị Trương Khác làm hư. Đỗ Phi hí hửng cười rồi chạy lại chỗ cô ta, Lý Chi Phương lại gọi Đường Thanh và hai cô bạn gái:

- Còn phải học nữa, mấy em có đi ăn nhanh lên không?

Coi bộ hoàn toàn vứt bỏ Trương Khác rồi.

Trương Khác đang đau đầu tìm cách thoát khỏi Đường Thanh, liền nhe răng cười, đưa tay làm hiệu sẽ gọi điện thoại cho cô, Đường Thanh miễn cưỡng đi theo Lý Chi Phương, qua cầu rồi vẫn không ngừng nhìn về bên này.

Tào Quang Minh không ngờ chuyện lưu manh chặt cổng trường lại diễn biến thành thế này, nhưng với thái độ của Đường Học Khiêm và Trương Tri Hành hôm qua, không dám lên tiếng giáo huấn Trương Khác. Vì giữ tấm gương của người dạy học, đuổi đám học sinh đi, xong rồi không nói với Trương Khác một lời, về lớp học.

Trương Khác chỉ đành phải rời trường, thấy bên ngoài có một chiếc Toyota, một tên thanh niên chừng 20 tuổi nổi trên mui xe, tay kẹp điều thuốc lập lòe dưới ánh chiều tà u ám.

Hai tên Vạn Thiên Tài và Triệu Ti Minh thấy Trương Khác đi ra, sắc mặt rất thiếu tự nhiên.

Nhìn thấy mặt hai tên này như thế, oán giận trong lòng Trương Khác vơi đi không ít, thanh niên hút thuốc kia thấy Trương Khác đi tới, đập thuốc vươn tay tới:

- Tôi là Ngô Tôn, ba tôi là Ngô Thiên Bảo ...

Ngô Thiên Bảo rất to béo, phải gần gấp đôi tên Ngô Tôn trước mặt này. Trương Khác quan sát kỹ, tuy hình thể khác cha, nhưng mặt lại giống hệt, mũi to bẹt, mắt dài, cằm có vết sẹo, chậm rãi hỏi:

- Có chuyện gì ?
- Hôm nay tôi dẫn mấy thằng không ra gì kia tới xin lỗi cậu, chúng chọc giận cậu, bị giáo huấn là đáng đời .
- Chuyện này đừng nhắc tới nữa, tôi vài ngày là quên rồi, anh có việc khác không?

Trương Khác không hề che giấu vẻ khó chịu:

- Anh dẫn bọn chúng chặn cổng trường là cho rằng làm tôi có thể diện lắm à?

Chu Văn Bản lái chiếc Audi xuống, không quên đi ra mở cửa cho Trương Khác, trước khi lên xe Trương Khác nói với Ngô Tôn:

- Chút tiền đó với tôi không là gì cả.

Rồi chui vào xe bảo Chu Văn Bản:

- Trần Phi Dung còn ở trong trường, trước tiên vào hỏi cô ấy có muốn đi cùng không? Chuyện khác không cần nhiều lời.

Chu Văn Bản bấm còi, bảo vệ chạy ra mở cửa lớn, ba tên lưu mây đứng tro mắt nhìn xe đi vào, không dám nói một câu.

Trần Phi Dung vẫn dắt xe đạp trốn trau bồn hoa, bên cạnh là cô bạn niềng răng, thấy Chu Văn Bản từ trong xe thò đầu ra, vui mừng nói:

- Chú Tiểu Chu, sao chú tới đây?

Cách gương cửa sổ, nhìn nụ cười nhẹ nhõm của Trần Phi Dung, Trương Khác nhìn ngây ra, khuôn mặt như tuyết trắng không chút tạp chất lúc chập choạng tối càng xinh đẹp.

- Qua đón cháu về.

Chu Văn Bản gác tay lên cửa sổ nói, Trương Khác ở đằng sau ngồi im thít.

- Vậy để bọn cháu đưa xe vào chỗ gửi đã.

- Á!!!

Trần Phi Dung và cô bạn dắt xe đạp xong quay lại, mở cửa chui được nửa người vào chiếc Audi mới thấy Trương Khác ngồi bên trong, khuôn mặt hưng phấn cứng lại, ánh mắt nghi hoặc bất an, không tiến vào thêm nữa.

- Sao bạn không vào?

Cô bạn bên ngoài không thấy Trương Khác, đẩy Trần Phi Dung một cái.

Trần Phi Dung người chỉ về phía trước, hai tay hoảng loạn chống lên đùi Trương Khác, đầu húc vào hông y, cuống cuống rút tay về, mặt đỏ bừng bừng lui ra ngoài.

- Mình tới Tiền Môn rồi xuống xe.

Trương Khác tiếc nuối, mắng trắng bóc qua cổ áo khi Trần Phi Dung cúi xuống mới chỉ thấy thoáng qua:

- Nếu bạn ngại, mình xuống đi taxi.

- Sao lại là cậu?

Cô bạn niềng răng khoanh tay nhìn Trương Khác:

- Sao cậu ở trên xe ?

- Phi Dung, sao còn chưa lên xe?

Chu Văn Bản không biết chuyện hiểu lầm giữa Trương Khác và Trần Phi Dung, nói:

- Cháu không phải buổi tối còn đi thăm mẹ sao? Chú đưa cháu tối.

- Dạ ...

Trần Phi Dũng ập ứng nói, mở cửa trước ra ngồi vào, chấp tay với cô bạn.

Trương Khác chỉ cười nhìn cô bạn niềng răng rất miễn cưỡng ngồi cạnh mình, hỏi:

- Hay gặp bạn mà không biết bạn tên gì?

- Biết tên tôi làm cái gì?

Cô gái nhướn mày lên, dáng vẻ khá xinh xắn.

Bị người ta mĩa mai, Trương Khác đành ngậm miệng lại. Xe vừa đi, đám Ngô Tôn, Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh tụ lại một chỗ, không biết nói gì.

Trương Khác bảo xe quay lại, bấm hạ cửa sổ xuống, chỉ Triệu Ti Minh, nói với Ngô Tôn:

- Tôi rất ghét thằng này.

Chiếc Audi phong vút đi để lại cả đám há mồm kinh ngạc.

Tới tòa nhà Tân Hải Thông, Trương Khác vỗ vai Chu Văn Bản:

- Anh Chu, xe đạp của Phi Dũng ở trong trường, mai anh tới đưa bạn ấy đi học, lát nữa không cần tới đón tôi.

- Vâng.

Chu Văn Bản muốn xuống mở cửa cho Trương Khác, nhưng y giữ lại, tự mở cửa xuống xe.

Nhìn Trương Khác đi vào tòa nhà, Trần Phi Dũng mới khôi phục vẻ bình thường, hỏi:

- Chú Tiểu Chu, sao lại tới đón Trương Khác.

- Vừa vặn đi xe qua trường cháu, thấy cậu ta trước.

Chu Văn Bản luôn nhớ kỹ lời dặn của Trương Khác, hỏi:

- Sao trông cháu có vẻ rất sợ cậu ta?

- Nhất Trung không ai không sợ cậu ta, cậu ta đứng đầu Tứ đại ác thiếu gia, chú không thấy lúc cậu ta đánh người thôi, ba tên lưu manh ở trước cổng trường bị cậu ta đánh thành ra thế đấy.

Cứ nghĩ tới cảnh Trương Khác đánh người hôm qua là Trần Phi Dũng rùng mình.

- Thật à?

Nghĩ cũng phải Trương Khác dù luôn đối xử ôn hòa với họ, nói chuyện cũng khách khí, nhưng tí tuổi đầu đã khiến Chu Phục phải nghe lệnh, trừ bối cảnh trong nhà ra thì phải có thủ đoạn nhất định, chẳng qua không cần thiết dùng với người dưới mà thôi.

97. Chương 97

Thiếu ... sẽ update sau.

98. Chương 98

Thiếu ... sẽ update sau.

99. Chương 99: Túng Luận Quan Trường

Trương Khác vào văn phòng, văn phòng lớn đã trống trơn, cả nhân viên tiếp tân cũng đã về, còn nhóm Hứa Tư ai làm việc trong phòng người nấy, nhìn qua cửa kính, thấy bọn họ vẫn đang bận rộn, nghe thấy động tĩnh Chu Phụ, Tương Vi và Hứa Tư đi ra, rất nhiều chuyện cần Trương Khác tới mới quyết định được.

Trương Khác thấy mọi người đều có điều muốn nói, có điều tinh thần bị chuyện phát sinh ở trường học phá hỏng hết cả, nói:

- Hôm nay không có thời gian bàn công việc, tôi có chuyện tới tìm Hứa Tư. Chị Hứa Tư, chúng ta kiểm chỗ ăn cơm đã, lát nữa, chị và em đi gặp thầy Hứa.

- Khu trưởng Tống rất hứng thú cũng rất quan tâm tới chuyện trung tâm ẩm thực.

Chu Phục nói vội, ông ta cảm thấy chuyện này rất gấp không thể trì hoãn.

- Ừm, tôi biết rồi.

Ngữ khí Trương Khác rất lãnh đạm, không nói gì thêm, đi thẳng vào trong văn phòng của mình, lấy một túi hồ sơ đưa cho Tương Vi:

- Giám đốc Chu không có thời gian lo chuyện trung tâm ẩm thực, đây là kế hoạch thư mà tôi viết, chị xem đi, tuần sau tôi muốn thấy phương án thiết kế ...

Chu Phục ngỡ người ra, không ngờ qua một ngày mà Trương Khác đã chuyển việc cho Tương Vi, nói nói công việc chuẩn bị sản xuất rất bận rộn, nhưng không phải không có thời gian kiểm toàn chuyện nhà máy cũ, hơn nữa Tương Vi chẳng lẽ không bận công tác tiền kỳ sản xuất của nhà máy mới.

Trương Khác không giải thích gì thêm cùng Hứa Tư đi về.

Qua giờ tan tầm, trong thang máy chỉ còn lại hai người, Hứa Tư ái ngại nói:

- Giám đốc Chu rất hăng hái với trung tâm ẩm thực, trước khi cậu tới, ông ấy nói với chúng tôi rất nhiều ý tưởng, đều không tệ. Sao cậu hắt nước lạnh vào ông ấy?

- Ông ấy còn chưa rõ lập trường của mình.

Trương Khác bĩu môi:

- Hiện giờ là em, là Cẩm Hồ phát lương cho ông ta, ông ta không cần chuyện gì cũng báo cáo với Tống Bồi Minh, ít nhất trước khi báo với Tống Bồi Minh phải báo cho em chứ?

- Cậu ấy à.

Hứa Tư lườm y một cái, cười duyên:

- Đúng là rất nhiều tính toán.

Đây là đánh giá kiểu gì vậy? Đáng về yêu kiều của Hứa Tư thật làm người ta nảy sinh suy nghĩ vợ, Trương Khác chỉ cười không nói. Khác với Hứa Tư, Tương Vi và Chu Phụ ngả về phía Tống Bồi Minh nhiều hơn. Mặc dù giao phương án này cho Chu Phụ hay Tương Vi kết quả cuối cùng chẳng khác nhau. Nhưng không cấp thêm áp lực cho họ sau này sẽ khó khống chế.

Vừa mới ra ngoài thang máy liền thấy thân hình phì nộn của Ngô Thiên Bả T

V ờơ ôO củ M8 p

Hà trỨ 8

Trương Khác thuận miệng nói bừa, tiếp tục đi vào trong.

- Thế hạng mục này khi nào khởi động?

Ngô Thiên Bảo đi sát sau:

Trương Khác dừng lại trước cửa thang máy:

- Tôi chỉ là thằng nhóc con, ở trường đâm đá tranh giành còn được, giám đốc Ngô tưởng rằng tôi quyết được chuyện này à?

Cửa máy ở ra, không ngờ bên trong là Tống Bồi Minh và Chu Phục, thấy Trương Khác, Tống Bồi Minh nắm ngay lấy tay y:

- Đợi cậu mấy ngày rồi đó, tôi muốn bàn chuyện trung tâm ẩm thực, hôm nay cậu không bỏ rơi tôi được đâu.

- Chú Tống nói thật là, cháu sao dám bỏ chú qua một bên?

Trương Khác cười rất tươi:

- Chú có việc gì sao không hỏi thẳng giám đốc Chu.

Chu Phục xấu hổ cúi đầu xuống, Tống Bồi Minh hiểu ra cười ha hả nói đỡ Chu Phục:

- Lão Chu kín miệng lắm, hôm nay tôi mới biết hạng mục này do Trương Vi phụ trách, tôi chỉ tìm hiểu được đại khái tình huống, tài liệu chi tiết hơn cần cậu cấp quyền.

Thấy thang máy đã đóng lại mà Ngô Thiên Bảo và Thiệu Chí Cương đứng một bên không vào, nghi hoặc hỏi:

- Hai vị này là?

- Chào khu trưởng Tống.

Ngô Thiên Bảo vội lấy danh thiếp ra:

- Ngô Thiên Bảo, giám đốc nhà hàng Thị Kiến, là thảo dân dưới quyền ngài.

Thiệu Chí Cương chần tỉnh hơn, đưa danh thiếp nói:

- Thiệu Chí Cương, thường được nghe khu trưởng Tống phát biểu trên TV.

Tống Bồi Minh đọc danh thiếp của Thiệu Chí Cương:

- Hội viên hiệp hội tác gia Hải Châu, hiệp hội nghiên cứu nghệ thuật Cẩm Tú Hải Châu...

101. Chương 101: Thì Ra Kiểm Tiền Dễ Như Thế

Trương Khác nhướng mày, không ngờ hắn còn có thân phận này, vừa rồi y chú ý Thiệu Chí Cương lấy danh thiếp từ cuối ví ra, có vẻ hắn mang theo nhiều danh thiếp khác nhau, gặp quan viên lấy ra danh thiếp danh nhân văn hóa, gặp người văn hóa lấy ra danh thiếp thương nhân, ít nhất về khí thế không thua kém người ta, chi tiết nhỏ thôi đã nói lên con người của hắn rồi.

Ánh mắt Tống Bồi Minh nhìn hắn quả nhiên chú ý hơn Ngô Thiên Bảo.

Trương Khác không vạch trần ra, vờ như không nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Tống Bồi Minh.

Ngô Thiên Bảo cười toét miệng:

- Chúng tôi đang thảo luận với giám đốc Tiểu Trương về việc trung tâm ẩm thực, không ngờ khu trưởng Tống cũng quan tâm tới chuyện này.

Thiệu Chí Cương mấy ngày qua được nghe Ngô Thiên Bảo nói Trương Khác giỏi ra sao, hắn không tin, hắn chỉ quan tâm tới hạng mục này, thằng nhãi con thì làm nổi việc gì to tát? Song vừa rồi nghe ra lời Tổng Bồi Minh có vẻ lấy lòng Trương Khác, làm hắn không thể không tin.

- Các vị là người chuyên nghiệp, hạng mục này nhất định phải nghe ý kiến các vị rồi.

Tổng Bồi Minh hỏi:

- Trương Khác, cậu thấy có đúng không?

- Chú Tổng nói đúng thì đương nhiên là đúng rồi.

Năm người quay lại tầng 18, Ngô Thiên Bảo và Thiệu Chí Cương cho rằng có thể bàn sâu hơn được với Tổng Bồi Minh, tụt lại sau thì thăm xem buổi tối mời ông ta đi đâu ăn cơm thì thích hợp.

Trong phòng làm việc chung, Chu Văn Bản đang ngồi đọc báo, Trương Khác chào xong hỏi:

- Chị Tương đâu?

Tương Vi đẩy cửa đi ra từ phòng làm việc, oán trách:

- Giám đốc Tiểu Trương chạy đâu mất mấy ngày, trừ Hứa Tư chẳng ai tìm được.

Trương Khác chấp tay xin tha:

- Tôi tin chị và giám đốc Chu làm ổn thỏa mọi việc mà, thiết kế đã xong chưa, tôi muốn xem qua.

Tương Vi về văn phòng lấy kế hoạch thư và thiết kế đưa cho Trương Khác:

- Tìm ba đơn vị thiết kế, mỗi nhà làm một bản, thời gian gấp, nên chi tiết không làm tốt lắm.

Trương Khác hết đưa cho Tổng Bồi Minh:

- Chú Tổng, cháu nghĩ nội dung cụ thể thì chú biết rồi, không cần thảo luận thêm nữa, phương án này không chỉ cải tạo nhà máy giấy, mà bao gồm cả hai nơi giải trí và nhà dân bên cạnh. Cần chính phủ khu đầu tư, chú lấy tài liệu này viết thành văn, đưa lên báo cũng không sao, đây chỉ là bản dự thảo ...

- Cậu biết tôi tìm cậu vì việc này?

Tổng Bồi Minh ngạc nhiên.

- Còn có việc khác sao?

Trương Khác hỏi ngược lại.

- Đúng là không có.

Tổng Bồi Minh cười lớn:

- Thằng nhóc cậu quá ranh mãnh đấy, tôi đã bảo mà, lão Hứa sao vô duyên vô cớ viết bài kia ...

- Chuyện này không thể nói bừa được, chú mà hỏi là cháu chối không biết đấy.

Trương Khác giang tay ra:

- Chú Tổng, nếu không còn việc gì khác cháu không cản trở công việc của chú nữa.

Tổng Bồi Minh nghe Trương Khác ra lệnh đuổi khách cũng chỉ cười:

- Còn tưởng cậu sẽ kiếm của tôi bữa cơm nữa chứ, cậu đuổi thì tôi đi vậy. À bài viết ký tên thế nào?

- Chú muốn tự ký tên mình vào cũng được.

Tổng Bồi Minh không quen tranh luận miệng lưỡi với Trương Khác, thấy y làm động tác không tiến, liền mang tài liệu đi, Chu Phục do dự một chút không đi ra tiến.

Ngô Thiên Bảo, Thiệu Chí Cương hoàn toàn không có lấy cơ hội tiếp xúc với Tổng Bồi Minh, thấy người trong văn phòng ở nguyên chỗ cũ, chẳng ai tiến chân người đứng đầu khu.

Thiệu Chí Cương liếm cánh môi khô cong, cố gắng phân biệt sự thực trước mắt, hỏi:

- Kế hoạch cải tạo nhà máy cũ sẽ cho đăng trên báo trước sao?

- Đúng, mấy ngày qua Nhật báo Hải Châu liên tục cho đăng bài tạo ra thảo luận xôn xao, tôi nghĩ các vị cũng biết. Ở tầm nhỏ, cải tạo nhà máy giấy chỉ là hành vi kinh doanh thương nghiệp, nhưng trong mắt chính phủ khu thì ý nghĩa khác hẳn đấy.

Trương Khác thần nhiên gật đầu:

Thiệu Chí Cương có chút ử rữ, khi Ngô Thiên Bảo tìm hẩn thảo luận hạng mục này, hẩn khá động lòng, liền suy nghĩ cẩn thận, cho rằng có thể đến chỉ điểm cho người ta, giờ hẩn không còn tự tin đó nữa. Thiệu niên này nhìn vấn đề ở góc độ còn cao hơn hẩn, chẳng lẽ có liên quan tới hoán cảnh gia đình của y?

Thiệu Chí Cương nỗ lực tìm đề tài khác:

- Không biết Cẩm Hồ chuẩn bị tìm người hợp tác thế nào?

- Chính phủ khu coi trọng, tôi nghĩ sẽ có một số người hợp tác như giám đốc Thiệu chủ động tìm tới, đương nhiên chúng tôi cũng sẽ tích cực liên hệ nơi thích hợp. Đồng thời tranh thủ một số chính sách ưu đãi cho ai tham gia hạng mục này. Tức là, chúng tôi sẽ đề cao yêu cầu với người hợp tác.

Thiệu Chí Cương biết câu cuối mới là quan trọng, khi tất cả điều kiện có lợi của hạng mục này chưa hiện ra, Cẩm Hồ sẽ không đưa ra lời hứa mang tính thực chất, để vào lúc cuối cùng nâng cao tiêu chuẩn cho thuê.

Qua tấm pha lê mờ, nhìn thấy Hứa Tư ngồi yên không nhúc nhích trong văn phòng, Trương Khác ném hai người đó lại cho Trương Vi:

- Tình hình cụ thể chị giới thiệu với giám đốc Thiệu giám đốc Ngô một chút ...

Rồi đi vào văn phòng Trương Vi.

- Làm sao thế?

Trương Khác thấy vẻ đau buồn trong mắt Hứa Tư, trước mặt cô là một lá thư, nhìn con dấu trên đó Trương Khác hiểu ra ngay chuyện gì. Đó là công hàm do viện kiểm sát khu Tây Hà trên tỉnh phát ra.

Mặc dù tổ chuyên án đã ra quyết định không khởi tố Hứa Tư, nhưng viện kiểm sát vẫn phải theo trình tự xác thực chuyện của Hứa Tư, cô phải lên tỉnh trình bày với viện kiểm sát, viện kiểm sát có quyền phủ định quyết định của tổ chuyên án, quyết định lại có khởi tố hay không?

Trương Khác ngồi xuống trước mặt Hứa Tư, nắm lấy bàn tay lạnh băng mềm yếu của cô, nắm lấy bằng cả hai tay:

- Em cũng đi, thời gian qua vất vả rồi, coi như lên tỉnh thành nghỉ ngơi là được.

Trương Khác bảo Chu Văn Bản đưa Hứa Tư về nhà rồi sang văn phòng Trương Vi.

Thiệu Chí Cương và Ngô Thiên Bảo tỏ ra rất tập trung, hẩn bị chi tiết Trương Vi tiết lộ ra thu hút.

Bọn họ thấy Trương Khác đi vào, cùng khom người chào.

- Mọi người cứ tiếp tục đi.

Trương Khác thấy trong phòng hết ghế, liền lấy ghế từ ngoài vào, khoanh tay nghe bọn họ thảo luận.

Kế hoạch ban đầu của Trương Khác rất đơn giản, còn nội dung Trương Vi lúc này nói cụ thể hơn nhiều, dù sao ở một số vấn đề chuyên môn thì y không hơn được người chuyên nghiệp được.

Thiệu Chí Cương quay sang, hẩn nhìn Trương Khác tới năm giây, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu Trương Khác:

- Giờ tôi đã hiểu vì sao cậu tránh chúng tôi.

Thiệu Chí Cương có sự kiêu ngạo của mình, cho dù phải vì lợi ích mà cúi đầu, hẩn cũng rất ít khi phục người khác:

- Không xem bài báo đăng mấy ngày qua thì không hiểu cậu muốn liên kết cả cầu Tứ Phượng cùng trung tâm ẩm thực thành đặc trưng của khu Nam Thành, đúng là ý tưởng tuyệt vời. Nhưng các vị không quen thuộc ngành ẩm thực, nên chi tiết kế hoạch không hoàn mỹ ...

Trương Khác, Tương Vi và cả mấy công ty thiết kế đều không am hiểu ngành ẩm thực, huống hồ thời gian y cấp cho Tương Vi quá gấp, không đủ trao đổi với người trong ngành trước.

Nhìn dáng vẻ tự tin của Thiệu Chí Cương, đại khái là hắn đang muốn Trương Khác lên tiếng xin mình chỉ bảo.

- Kế hoạch thư đưa lên báo, tôi còn lo không tìm được người giúp tôi hoàn thiện chi tiết hay sao?

Trương Khác cười nhẹ:

- Có điều tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ kiến nghị của ông.

- Bất kể là nhà máy Tân Quang hay Cẩm Hồ đều không xuất thân từ ngành ẩm thực, có thể giao một phần hạng mục cho tôi không, trừ tiền thuê ra, tôi có thể trả ngoài cho Cẩm Hồ 100 vạn?

Thiệu Chí Cương nhìn thẳng vào mắt Trương Khác, hỏi gấp:

- Thế nào?

Tim Tương Vi đập cái thịch một cái, thì ra tiền dễ kiếm như thế.

Đổi lại là người khác nói không chừng đã động lòng rồi. Trương Khác thì không vì mục tiêu của y không phải là trung tâm ẩm thực, miệng cười, lòng nghĩ :” Tên Thiệu Chí Cương này quả đúng như tin đồn, dám dõc cả gia sản đánh cược, khí phách không nhỏ.

- Ông chuẩn bị trả tiền thuê mỗi năm bao nhiêu?

Trương Khác vẫn muốn thăm dò thêm.

- Bên cạnh nhà máy là sân trượt băng Nguyên Tường lớn nhất Hải Châu, tôi có thể trả gấp rưỡi tiêu chuẩn của họ.

102. Chương 102: Tuần Trăng Mật Hợp Tác

Tương Vi lú lười, vậy là cho thuê toàn bộ nhà máy có thể thu hồi mỗi năm 200 vạn tiền thuê, trước khi ký hợp đồng bao thầu, Chu Phục đưa ra kế hoạch nhà máy cũ mỗi năm sản sinh hiệu ích 80 vạn, không hiểu ông ta mà nghe thấy lời này của Thiệu Chí Cương có phản ứng gì.

Tương Vi có khuynh hướng tiếp nhận đề nghị của Thiệu Chí Cương, Cẩm Hồ chỉ là cái xác không, nhà máy thì không ai có năng lực thao tác hạng mục này, Trương Khác phải đi học, không đủ tinh lực để làm.

- Nguyên Tường có phải là sân trượt băng lớn nhất Hải Châu không thì tôi không rõ, nhưng chắc chắn không phải chỗ tốt nhất, nhà máy tỏa ra mùi cay mũi bay vào trong sân băng không dễ chịu gì, trước khi làm hạng mục này, tôi còn định nuốt gọn cả Nguyên Tường:

Trương Khác thấy sắc mặt Thiệu Chí Cương như bình thường, đàm phán thương nghiệp là thế không thể tỏ ra chột dạ trước được. Trương Khác cũng không thêm bót mẽ Thiệu Chí Hưng, y tính toán được gia sản của Triệu Chí Hưng tất nhiên biết cách nắm được thóp của hắn:

- Giám đốc Thiệu ngay ngày mai có thể đem 100 vạn tới chỗ tôi, tôi sẽ suy nghĩ kiến nghị của ông.

Thiệu Chí Cương đảo mắt, tựa hồ né tránh ánh mắt của Trương Khác, Ngô Thiên Bảo thầm kinh hãi, ông ta chưa bao giờ thấy Thiệu Chí Cương giao phong với người khác mà bị động như thế.

Trương Khác không muốn ép quá, loại người này không phải có thể tùy tiện khuất phục được, lấy lợi ích ra buộc lấy hắn trước là được:

- Cẩm Hồ sẽ thành lập một công ty khác nắm quyền kinh doanh hạng mục này, giám đốc Thiệu có thể lấy 40 vạn ra chiếm 40% cổ phần, công ty sẽ ủy thác cho ông quản lý?

Thiệu Chí Cương hỏi:

- Vậy Cẩm Hồ muốn cho thuê nhà máy bao nhiêu là thích hợp?

Hắn không biết hình thức bao thầu của Cẩm Hồ với nhà máy giấy, bao thầu kinh doanh trong nước thường chỉ là nộp chi phí bao thầu cố định hàng năm, cho nên với Cẩm Hồ mà nói tiền thuê càng lớn càng tốt.

Hắn sợ Trương Khác đề xuất cái giá khó chấp nhận, công ty mới chẳng kiếm chác được gì, dùng 40 vạn đổi lấy 40% cổ phần họa có là thần kinh.

Trương Khác thì không hi vọng kiếm được từ kinh doanh ẩm thực bao nhiêu, y chỉ hi vọng thông qua phương thức này lung lạc Thiệu Chí Cương dưới trướng Cẩm Hồ, cho nên phải cho hắn chút mật ngọt.

- Không ngại cho giám đốc Thiệu biết, Cẩm Hồ mỗi năm có thể lấy 60% doanh lợi của nhà máy giấy, ông muốn tôi định giá thuê ở mức nào?

Trương Khác đá lại cho hắn lộ bài:

Thiệu Chí Cương do dự, công ty mới nắm quyền kinh doanh trung tâm ẩm thực, Cẩm Hồ cũng chỉ yêu cầu nắm 60% cổ phần, cũng chính là trả tiền thuê cho nhà máy bao nhiêu, không có ảnh hưởng gì tới Cẩm Hồ.

Trương Khác thấy hắn không nói thì hé bài luôn:

- Mỗi năm 300 vạn tiền thuê là điều mỗi bên có thể chấp nhận, nhà máy sẽ lấy ra một phần cải tạo nhà xưởng, giám đốc Thiệu bỏ ra 40 vạn, Cẩm Hồ cũng không đút vào túi riêng, mà lấy làm phí vận hành tiền kỳ, giám đốc Thiệu thấy sao?

Chính vì điều kiện của Trương Khác khá khảng khái, nên Thiệu Chí Cương mới chần chừ:

- Trước đây chúng ta không quen nhau, cậu khẳng định tôi có thể làm tốt hạng mục này sao?

Trương Khác nhún vai:

- Chú tôi từng nói muốn ông tới Hoàn Viên giúp chú ấy, thế này thành ông giúp tôi làm việc, vậy là tôi hơn chú tôi một chút rồi.

Thiệu Chí Cương và Ngô Thiên Bảo nhìn nhau, cái lý do này quá trẻ con?

Thiệu Chí Cương đề xuất muốn suy nghĩ, Ngô Thiên Bảo không có dũng khí tham gia vào hạng mục này, tất nhiên phải đợi Thiệu Chí Cương quyết định trước, nhưng ông ta biết giá thuê sẽ chẳng rẻ.

Tiền Thiệu Chí Cương và Ngô Thiên Bảo đi rồi, Trương Khác sai Trương Vi đem nội dung cuộc đàm thoại vừa rồi ghi chép lại, giao cho chính phủ Thành Nam xem, bất kể là mua sắm nguyên liệu, ủy thác chuyển nhượng .v.v.v.v.. Đều giao chính phủ xem. Nếu không Cẩm Hồ có thể lấy hết được lợi nhuận của nhà máy giấy đi, không cho chính phủ một xu nào.

Ngày hôm sau kế hoạch trung tâm ẩm thực được cho đăng trên Nhật báo Hải Châu, đủ thấy Tổng Bồi Minh nóng lòng cỡ nào. Bài viết do chính phủ khu và nhà máy giấy liên danh ký tên, Thiệu Chí Cương sau khi thấy người cùng nghề phản ứng sau khi đọc bài này, quyết định chấp nhận kiến nghị của Trương Khác.

Tổng Bồi Minh nhìn thấy bản ghi chép cả Trương Vi đưa tới cũng cả kinh, ông ta không ngờ nhà máy cho thuê được tới 300 vạn, phải biết rằng lợi thuê mỗi năm nhà máy Tân Quang giao nộp chưa tới 100 vạn còn khiến sông Sơ Cánh ô nhiễm nghiêm trọng.

Chỉ bằng điều này đủ chứng minh đóng cửa nhà máy cũ là quyết sách chính xác. Tổng Bồi Minh lập tức mở cuộc họp chính phủ khu, thúc giục Cẩm Hồ sớm ngày làm thành việc này, đây coi là chính tích của Tổng Bồi Minh.

Trương Khác thì hi vọng Tổng Bồi Minh mau chóng thông qua đề nghị cải tạo hoàn cảnh xung quanh cầu Tứ Phụng, để kiến thiết khu nghỉ ngơi cỡ nhỏ, là điều kiện cần có cho hạng mục trung tâm ẩm thực.

~~oOo

~

Mấy hôm sau số nguyên liệu giấy trị giá 1800 vạn tới cảng Hải Châu, trải qua kiểm tra hải quan, chỉ cần giao hoán chứng từ là có thể mang thẳng về kho nhà máy mới.

Trước đó nhà máy mới đã mua một ít vật liệu trong nước tiến hành chạy thử máy.

Chu Phục không quen thuộc mậu dịch nhập khẩu lắm, kiểm tra chứng từ xong mới biết Hải Dụ tiến hành giao dịch tín dụng, chẳng hề có việc lấy tiền mua nguyên liệu như Trương Khác nói, còn 300 vạn phí vận hành hoàn toàn do hơn 200 công nhân viên trong nhà máy nộp tiền đảm bảo.

Chu Phục ngàn vạn lần không ngờ tới một thiếu niên nói dối không chớp mắt trước hơn 20 người trưởng thành, lừa đám người tự cho là tinh anh xã hội quay như chong chóng.

Chu Phục kéo Tống Bồi Minh qua một bên nói phát hiện này cho ông ta.

Tống Bồi Minh cau mày:

- Có vấn đề gì không? Hải Dụ phụ trách nguyên liệu, dùng hình thức nào chi trả chẳng được?
- Tôi nghĩ Hải Dụ có khả năng không chuẩn bị tiền, mà lấy thành phẩm nhà máy sản xuất làm ra bán đi, trả khoản vay nguyên liệu.

Tống Bồi Minh gật gù:

- Ra thế, cũng được đấy chứ?
- Thời hạn tín dụng là ba tháng, trong thời gian đó có thể đảm bảo sản xuất và tiêu thụ được hết không, hơn nữa thu hồi được tiền về không?

Thấy Tống Bồi Minh chưa hiểu ra, Chu Phục sốt ruột:

- Tiền hàng thanh toán sau nửa năm đã là tốt rồi, hơn nữa chỉ còn 2 tháng nữa là hết thời hạn tín dụng, phải làm sao đây?
- Ông quá lo rồi, tín dụng là do Cty Hải Dụ làm, khâu nào có vấn đề thì nguy hiểm lớn nhất do Hải Dụ gánh, ông lo gì nữa?

Chu Phục muốn nói lại thôi, ông ta là người có chút bảo thủ, bao năm qua làm ăn chắc chắn, Trương Khác dùng ông ta làm quản lý sản xuất là chính xác, ông ta thì không thể tán đồng hành vi kinh doanh của Trương Khác, quá nguy hiểm, sai sót một chút là tan tành hết.

Với kinh nghiệm trước kia của Chu Phục, khâu thu hồi tiền hàng là khó khổng chế nhất, đám thương nhân tiêu thụ kia chịu kết toán trong nửa năm đã được coi là người dân lương thiện rồi.

Trong hơn 2 tháng có thể thu tiền lại trả khoản tín dụng với Chu Phục mà nói là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Đặc biệt là Trương Khác bắt công nhân viên nộp tiền đảm bảo ít nhiều có mùi vị lừa đảo, Chu Phục biết 80% công nhân vì việc này mà phải đi vay nợ.

Với tính cách của Chu Phục, ông ta không dám mạo hiểm như thế, một khi Hải Dụ gặp trục trặc, ắt lửa sẽ đốt lên người nhà máy giấy.

Tống Bồi Minh thì khác, ông ta không cho rằng Hải Dụ có thể chỉ vì khoản tín dụng chưa tới 2000 vạn mà lâm vào tuyệt cảnh, đừng nói Từ Học Bình mà ngay ông ta cũng có thể vay được 2000 vạn từ ngân hàng nữa là, vậy thì có gì phải lo?

Trong lòng Tống Bồi Minh chờ mong nhà máy Tân Quang có thể thành công, hi vọng mô hình này có thể được khu Thành Nam phổ biến ra. Đem so với tiền đồ tươi sáng, Tống Bồi Minh không nghĩ tới năng lực chịu đựng của công nhân viên bình thường.

Tống Bồi Minh vỗ vai Chu Phục bảo ông ta chuyên tâm quản lý sản xuất là được:

- Cẩm Hồ đem tiêu thụ ủy thác cho Hải Thái, không yên tâm thì ông cứ tìm Chu Du mà hỏi.

Chu Du ở trong khu hút thuốc ở cảng, vốn nguyên liệu tới cảng chẳng liên quan gì tới hắn, nhưng vì Tổng Bồi Minh tới xem, cho nên hắn mới tới.

Hút xong điếu thuốc Chu Du mới đi tên bến tàu, Trương Vi đang chỉ đạo mọi người chạy đi chạy lại đối chứng hóa đơn, còn cả người khoa chất lượng đang quát tháo om sòm, Chu Du chẳng để ý tới chuyện đó, đi tới nói với Tổng Bồi Minh và Chu Phục:

- Đứng đây uống gió nữa là bị cảm đấy, đi nào, mọi người vào xe tránh một chút.

Chu Du theo Từ Chí Minh nhiều năm, thấy nhiều quan viên cao cấp rồi, trước mặt Tổng Bồi Minh chẳng hề gò bó.

- Anh chảy cả nước mũi ra rồi kìa, phải chú ý hình tượng đấy.

Tổng Bồi Minh trêu, ông ta cũng chịu đủ rồi, quay về xe, Chu Phục dặn dò một tiếng rồi cũng vào xe của Tổng Bồi Minh đỗ bên cạnh.

Tổng Bồi Minh đưa thuốc lá cho Chu Du:

- Tổng bộ Hải Thái sẽ rời về tỉnh thành, sẽ không ảnh hưởng tới tiêu thụ chứ?

- Ảnh hưởng không lớn, việc này không cần phải lo, chỉ cần giám đốc Chu sản xuất ra giấy, chúng tôi phụ trách dùng tiền mặt lãnh hàng ...

- Dùng tiền lãnh hàng?

Chu Phục thấy khó tin.

- Trương Khác nhất quyết yêu cầu như thế, nếu không đổi giám đốc tiêu thụ, công ty vì thế chuẩn bị mấy trăm vạn trung chuyển, sao vậy? Trương Khác không nhắc tới chuyện này với ông à?

Hải Thái và Gia Tín sát nhập, Tạ Văn Sơn đích thân đảm nhiệm tổng giám đốc, Thái Phi Quyên điều về tỉnh thành làm phó tổng giám đốc đại biểu cho Hải Dụ, Chu Du chủ động yêu cầu ở lại Hải Châu phụ trách chi nhánh.

Con gái Chu Nhất Bình còn nhỏ, hắn ở lại làm phó giám đốc chi nhánh trợ thủ cho Chu Du, bạn gái của Lưu Minh Huy còn học ở đại học ở Hải Châu, dùng lời của hắn mà nói thì hắn và bạn gái không ai yên tâm về người kia, nên phải ở trong tầm mắt mới được, hắn không rời khỏi Hải Châu, dẫn một phần nhân viên thị trường của Hải Thái nhảy sang Cẩm Hồ, thành lập phòng ban chính thức đầu tiên của Cẩm Hồ.

Điều chỉnh nhân viên và tài vụ là vấn đề đau đầu nhất khi sát nhập công ty, Cẩm Hồ chấp nhận tuyệt đại đa số nhân viên thôi việc làm công ty mới tiết kiệm mười mấy vạn tiền sa thải nhân viên.

Thái độ của Cẩm Hồ làm Tạ Văn Sơn vô cùng hài lòng, trong mắt hắn, hai bên trong kỳ hợp tác trắng mắt, sau khi khảo sát thị trường giấy cao cấp xong, Tạ Văn Sơn đồng ý yêu cầu lấy tiền lãnh hàng của Cẩm Hồ, tiêu trừ mối lo vấn đề thu hồi tiền hàng của Chu Phục.

103. Chương 103: Ôn Nhu.

Bí thư thành ủy hăm hại phó thị trưởng, tình tiết này mà công bố chắc chắn khiến truyền thông trong ngoài nước cực kỳ hứng thú, bất kể ở phương diện nào cũng không muốn bị giới truyền thông bám lấy chi tiết mất mặt này.

Xuất phát từ lo lắng đó, một số tình tiết trong vụ án Đình Hương Sơn sẽ không công bố ra ngoài.

Viện kiểm sát khu Tây Hà phái kiểm sát viên tới Hải Châu, thông báo tình hình với những người liên quan.

Lo cho Hứa Tư, Trương Khác lấy cớ mình không cần đối đãi đặc thù, xin trường học nghỉ ba ngày, được đích thân phó viện kiểm sát trưởng Kim Quốc Hải đích thân đưa tới viện kiểm sát tiếp thụ soát lại tình tiết vụ án.

Hứa Tư cũng tới viện kiểm sát cùng ngày với Trương Khác, đúng như lời y an ủi, cả quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, vì không một ai hi vọng dây dưa ở tình tiết này.

Tối hôm đó Trương Khác theo thường lệ ở lại nhà Từ Học Bình, Hứa Tư ở lại trong nhà khách suốt đêm, trước khi cô lên tỉnh không nói lý do với người nhà chỉ nói là đi làm. Hứa Tư không để cho Hứa Duy biết mình lên tỉnh, cô không phải là người che giấu được tình cảm.

Ngày hôm sau viện kiểm sát thảo luận xong chính thức đưa ra quyết định không khởi tố với Hứa Tư, sau khi báo lên viện kiểm sát cấp một phê chuẩn, sẽ gửi quyết định tới đương sự.

Đi ra khỏi viện kiểm sát khu Tây Hà, khuôn mặt kiêu diễm của Hứa Tư bị gió thổi cho trắng bệch, trắng như nước chũng màu máu, trắng như tuyết đầu mùa đông, đôi mắt trong mà rạn rỡ. Nhìn thấy Trương Khác đứng ở phía đường đối diện, chạy tới ôm lấy cánh tay y, người không ngừng run lên, nước mắt tuôn rơi.

Nhiệt độ đã xuống dưới 0 độ, phương nam độ ẩm lại cao, trời vừa lạnh vừa ẩm ướt làm người ta rất khó chịu, nên trên đường chẳng có mấy người qua lại.

Trương Khác ôm Hứa Tư vào lòng, đặt cằm lên cái trán trơn láng của cô, để Hứa Tư khóc cho thỏa, người bị Hứa Tư ôm lấy siết rất chặt làm hông Trương Khác hơi đau, trong lòng y càng bị thương hơn.

- Chúng ta ở lại thêm một ngày nữa nhé?

Trương Khác đợi tiếng khóc dần lắng xuống, hỏi:

- Ừ.

Hứa Tư đáp nhỏ, đột nhiên cô cảm thấy mình không thể rời khỏi Trương Khác, không có y, cô nghĩ chắc mình chẳng còn chút sức lực nào để đứng đây.

Trương Khác vốn định hôm nay trở về Hải Châu, lúc rời khỏi nhà Từ Học Bình, còn trịnh trọng tạm biệt. Thấy Hứa Tư tâm tình không ổn định, quyết định ở lại tỉnh thành thêm một ngày, cùng Hứa Tư giải khuây.

Trương Khác gọi điện báo tối nay không về nhà ăn cơm như dự kiến, sau đó gọi điện cho Tạ Văn Tình.

Hai người tìm một quán cà phê ở góc phố ngồi đợi, hơn nửa tháng sau Tạ Văn Tình lái xe tới đón.

- Nhận được điện thoại là chị tới ngay, thuận đường còn đưa Hứa Duy về trường học, hai đứa đợi lâu chưa?

Vào trong xe hai người mới biết vì sao Tạ Văn Tình tốn nhiều thời gian như vậy, Trương Khác thò đầu nhìn, thấy đồng hồ chỉ tốc độ không quá 30km, nhớ kỹ lại thì đúng là trước đó chưa bao giờ thấy Tạ Văn Tình lái xe, thật là khó cô.

Sau khi cuộc sống quay lại bình thường, Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng ở khu nhà các Đại học Đông Hải không xa, chỉ cuối tuần mới đưa Chỉ Đồng về Tân Mai Uyển chơi với ông bà nội.

- Hay là kiếm chỗ nào ăn chút gì nhé?

Tạ Văn Tình lái xe vào hầm gửi xe xong thì đã sắp trưa rồi:

- Trong nhà chỉ có chút mỳ, xủi cảo đông lạnh thôi ...

Trương Khác nhìn Hứa Tư, thấy cô tỏ vẻ do dự, đoán chừng không muốn ra ngoài thấy người lạ nữa, nói:

- Hay là mua chút thức ăn, chúng ta tự làm lấy.

Tạ Văn Tình ngượng ngùng nói:

- Nhưng hôm nay giúp việc không có nhà ...

Tạ Văn Tình là con út, ngay khi nhà họ Tạ chưa phát lên cô cũng chưa từng bị chịu khổ, sau khi kết hôn được Từ Chí Minh chiều hết mức, tới bây giờ mới miễn cưỡng học được cách nấu nộm. Tạ Văn Tình hai tay vụn vào nhau hết sức bối rối, gò má trắng nổi áng mây hồng nhạt, thẹn thò như thiếu nữ.

- Chúng ta mua sách nấu ăn rồi vừa học vừa làm vậy.

Trương Khác chẳng hề có ý khoe khoang, từ khi về đây quen sống há miệng ra là có cơm, đưa tay ra là có áo, món ăn đơn giản còn làm được, món ăn phức tạp phải nhìn sách mới được, đưa tay bẹo má Chỉ Đồng:

- Lát nữa Tiểu Chỉ Đồng phải giúp anh nhé.

Tạ Văn Tình ngay cả chợ cũng chưa bao giờ đi, lần đầu tiên tới chỗ náo nhiệt như thế, Chỉ Đồng cứ nắm chặt tay Trương Khác, bàn tay nhỏ nhắn toàn mồ hôi. Tạ Văn Tình phong vận mê người, Hứa Tư kiều diễm trẻ trung, thêm vào cô bé con xinh đẹp cực điểm, tất nhiên khiến người ta chú ý.

Đi khắp một vòng chợ, tay Trương Khác xách đầy rau thịt, cười an ủi:

- Có thể làm nhiều người như thế nhìn mà thèm, xách thêm một ít nữa cũng cam tâm tình nguyện.

Cổng chợ có sạp báo bán sách nấu ăn, Tạ Văn Tình mua một quyển ném vào lòng Trương Khác:

- Đừng nói lung tung nữa, giờ dựa hết vào trình độ học tập ứng dụng của em đó.

Về tới nhà, Tạ Văn Tình không ôm hi vọng lắm vào Trương Khác, cầm sách nấu ăn lên đọc chăm chú, tay cầm củ cải thảo luận với Hứa Tư phải cắt ra sao cho đẹp.

Hứa Tư không nhịn được, nở nụ cười đầu tiên trong ngày:

- Chị Văn Tình, chị bị Trương Khác trêu rồi, trình độ cậu ấy giỏi lắm đấy.

Trong lúc lơ đãng sòng mắt đung đưa, tỏa ra vẻ lẳng lơ từ trong tận xương tủy.

- Trước tiên để chị Văn Tình thể hiện một chút rồi hẵng nói chứ.

Trương Khác nghênh nghênh cái mặt:

- Hồi mẹ em mới lấy ba em, lần đầu trở tài quên mất cho nước vào nồi cơm, may mà phát hiện kịp thời không thì hỏng cả nồi. Em muốn đợi xem chị Văn Tình có kiệt tác kinh người gì đây.

Hứa Tư không nhịn nổi phì cười ra tiếng, Chỉ Đồng hưng phấn lắc tay áo mẹ, Tạ Văn Tình đột nhiên mặt đỏ bừng, giận dữ ném củ cải vào chậu rửa:

- Để em làm hết đấy.

- Sao đột nhiên lại đỏ mặt, phải chăng là chị cũng có chiến tích vĩ đại nào đó?

Trương Khác nhìn Tạ Văn Tình không chớp, má cô đỏ như máu, ít khi thấy vẻ kiều mị như thế của cô, ép tới:

- Chị kể ra xem nào.

- Cút, còn định đợi chị đây bêu xấu à?

Tạ Văn Tình lườm y một cái, kéo Hứa Tư đi:

- Chúng ta ra phòng khách xem phim, mặc Tiểu Khác đập phá trong bếp.

Trương Khác cười ha hả buộc tạp dề vào, chuẩn bị vào việc, mắt không quên dõi theo hai mỹ nhân, thấy Tạ Văn Tình kéo Hứa Tư ngồi xuống ghế sofa, ghé vào tai thì thầm gì đó, Hứa Tư đột nhiên cười rúc rích, Tạ Văn Tình cũng bật cười, Chỉ Đồng chẳng biết gì cũng cười theo, thế là cả ba cười lẫn lộn trên ghế.

- Buồn cười vậy à?

Trương Khác tò mò thò đầu khỏi bếp:

- Chị Hứa Tư nói cho em nghe với.

- Chuyện phụ nữ, em quan tâm làm cái gì?

Tạ Văn Tình phẩy tay đuổi Trương Khác, quay sang dọa dẫm Hứa Tư:

- Em không được nói cho Tiểu Khác đâu đấy.

- Vâng, em không nói ...

Hứa Tư vuốt ngực điều hòa lại nhịp thở, khuôn mặt hồng hồng, càng thêm phần quyến rũ, bất tri bất giác vẻ đau buồn trên mặt đã không còn nữa.

Hứa Tư đi vào bếp làm trợ thủ cho Trương Khác, Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng cũng theo vào giúp, may mà bếp đủ rộng, bốn người có thể hoạt động được. Hứa Tư tay chân lanh lẹ hỗ trợ không ít, nhưng Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng chen vào chỉ tổ rối thêm, làm Trương Khác cuối cùng phải đuổi cả hai mẹ con rắc rối này ra ngoài.

Chật vật tới gần 2h 30 chiều, Chỉ Đồng tội nghiệp ôm bụng nhìn Trương Khác mãi mới thấy bàn ăn thịnh soạn chuẩn bị xong, mọi người đói meo cả rồi, chẳng ai còn tâm tư thông thả thưởng thức tác phẩm tâm huyết của Trương Khác, vừa khen ngon, vừa ăn như gió cuốn, chén sạch bay sáu món ăn.

Ăn xong, Tạ Văn Tình chẳng chú ý tới hình tượng xoa bụng kêu no, để Trương Khác và Hứa Tư dọn dẹp bàn ăn.

Buổi chiều chẳng ai còn hứng thú ra ngoài, Tạ Văn Tình gọi điện về công ty, Trương Khác gọi điện cho Trương Vi, hỏi qua tình hình, rồi bồi người rúc vào ghế sofa xem phim.

104. Chương 104: Nỗi Đau Vcd

Không phải xem bằng đầu video mà bằng đầu VCD mới có mặt trên thị trường.

Đầu VCD đầu tiên trên thế giới do tập đoàn Vạn Yến ở An Huy nghiên cứu chế tạo ra, đó là cơ hội duy nhất để Trung Quốc đi đầu thế giới trong lĩnh vực điện tử.

Nhưng khi ấy chủ tịch tập đoàn Vạn Yến ra quyết định sai lầm trí mạng khiến ông ta hối hận suốt đời: Ông ta cho rằng có xin bằng sáng chế hay không cũng không sao, khiến cho 1000 đầu VCD đầu tiên gần như bị các công ty điện tử trong ngoài nước mua về làm đối tượng giải phẫu.

Tiếp đó các nhà sản xuất nước ngoài tăng cường nghiên cứu đầu VCD, đưa ra tiêu chuẩn kỹ thuật độc quyền, khiến cho các công ty điện tử trong nước kể cả Vạn Yến phải nộp tiền bản quyền lớn để được sản xuất.

Hiện giờ, cuối năm 94, kỹ thuật sản xuất đĩa cơ đã không còn là sở hữu độc quyền của Vạn Yến nữa, làm người ta rất nuối tiếc.

Bộ phim họ đang xem có tên Vong mệnh thiên nhai, tới đoạn vợ của bác sĩ Kim Bảo bị giết, Kim Bảo bị hiềm nghi mưu sát phán tử hình, trên đường áp giải tới nhà tù, bạn tù có ý đồ cướp xe bỏ chạy, một chiếc tàu hỏa xình xịch chạy tới, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Kim Bảo nhảy khỏi xe bỏ chạy ...

Tạ Văn Tình, Hứa Tư, cả cô bé Chỉ Đồng chẳng biết có hiểu gì không mà xem tới đây thì nín thở, bị kịch tính của bộ phim thu hút không rời mắt ra được...

Trương Khác cầm lấy hộp đĩa bộ phim, hỏi:

- Chị Văn Tình, cái đĩa này đắt lắm à?

- Không đáng, hơn 50 đồng, rẻ hơn tới rạp chiếu phim ...

Tạ Văn Tình thấy lạ là lúc này Trương Khác còn chú ý tới cái đó, liếc y một cái, ánh mắt mau chóng lại chuyển sang màn hình TV.

Trương Khác dặt dầy nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xấu hổ của Hứa Tư.

- Nói nhảm nhí gì đó?

Hứa Tư lườm y một cái, kéo Chỉ Đồng đang ra sức giãy dựa trong lòng y ra:

- Chỉ biết bắt nạt Chỉ Đồng.

- Chỉ Đồng, anh Tiểu Khác có bắt nạt em không?

Trương Khác chớp chớp mắt tỏ vẻ vô tội.

Chỉ Đồng trợn mắt lên, đưa nắm đấm nhỏ trắng trẻo đâm lên đùi Trương Khác, thấy y giả vờ hung dữ, cười nắc nẻ trốn vào lòng Hứa Tư.

Tạ Văn Tình từ trong gian thử y phục ra, y phục thử gấp gọn gàng đặt trên tay, nghe tiếng cười trong như chuông bạc của Chỉ Đồng, lòng cảm thấy ấm áp, bi thương và cô quạnh luôn quần sâu tận dưới đáy lòng vào thời khắc này gần như không cảm thấy nữa.

Cùng Tạ Văn Tình, Hứa Tư đi dạo hết hiệu nữ trang xong mới nhớ tới việc đi mua đầu đĩa.

Lúc đó trên thị trường chỉ có mỗi đầu đĩa của Vạn Yến, giá đúng như Tạ Văn Tình nói, trên 4000 đồng.

Trương Khác mua liền bốn cái, được tặng 20 đĩa, Trương Khác còn cứ lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, nữ giám đốc mảng điện ảnh của Đông Phương Plaza cuối cùng chịu không nổi, tặng thêm 20 đĩa nữa.

Thu hoạch lớn về nhà, giúp việc xin nghỉ phép ban ngày cũng đã tới, liền để giúp việc chuẩn bị cơm tối.

Trương Khác và ba cô gái thì vô tâm rúc lên ghế sofa tiếp tục xem phim.

40 đĩa Trương Khác dày công chọn lựa có quá nửa là phim Hong Kong, toàn là tác phẩm đại biểu thời hoàng kim của điện ảnh Hong Kong, tất nhiên làm Hứa Tư, Tạ Văn Tình mê tít, Trương Khác cũng vui vẻ ôn lại kỷ niệm cũ.

Hôm sau hai người trở về, tâm tình Hứa Tư hoàn toàn khôi phục bình thường, có điều hôm nay triết trời âm u, mây hạ xuống rất thấp, trong xe bật điều hòa, nhưng nghe tiếng gió thổi ù ù bên ngoài, vẫn cảm giác được chút giá rét.

Ở trên xe, Hứa Tư ngẩng đầu nhìn tầng mây phía chân trời, trầm tư nói:

- Chắc sắp có tuyết đấy.

Trương Khác thời sơ trung có học qua nhìn mây đoán thời tiết, nhưng ngón này y không sở trường, nhìn mây đen bay thấp chỉ đoán được là sắp mưa. Gian nhà trọ của y có điều hòa, nhà cơ quan thì đơn giản hơn, có điều mẹ đã phơi chăn bông trước đó rồi, không cần lo lạnh, nói:

- Tuyết rơi cũng tốt, nhiều năm rồi không nhìn thấy tuyết.

- Vớ vẩn, năm nay qua tết còn có hai trận tuyết lớn, chả lẽ lúc đó cậu không ở Hải Châu?

Trương Khác cười khi không trả lời Hứa Tư, vài năm nữa hiệu ứng nóng lên toàn cầu sẽ ảnh hưởng tới chu kỳ biến hóa thời tiết, mùa đông ở Hải Châu rất hiếm khi có tuyết, dù có cũng chỉ lác đác vài hạt, căn bản chẳng thể nói là tuyết rơi.

Xe đi lên đường cao tốc, bầu trời u ám bắt đầu đổ tuyết lớn, chưa tới 5 giờ, nhưng vì mây quá dày, trời đã tối hẳn rồi, may mà đèn đường bật kịp thời. Bên ngoài tuyết rất lớn, như có hồn ma đang nhảy múa.

Mặt Hứa Tư gần như dán sát vào cửa kính, ngẩng nhìn tuyết bên ngoài, Trương Khác thì lại nhìn chỗ khác, đó là khuôn mặt Hứa Tư phản chiếu trên gương, trông tuyết rơi bên ngoài lòng đột nhiên nổi lên khao khát kỳ lạ.

- Đưa chị về nhà trước nhé?

Trương Khác hỏi:

- Ừ.

Hứa Tư gật đầu, mấy ngày qua cô thực sự mệt mỏi rồi, nhưng sự quan tâm chu đáo của Trương Khác làm cô dễ chịu:

- Cậu vẫn tới công ty à?
- Không, tới đó có gì hay?

Trương Khác đan tay để sau đầu, thoải mái dựa vào lưng ghế.

- Nhà máy đã đi vào sản xuất, hạng mục trung tâm ẩm thực hẳn được lập kế hoạch xong, cậu không vội đi xem à?
- Có chuyên gia ở đó, em làm gì có đất dụng võ?

Trương Khác nhún vai:

- Hơn nữa nếu em vừa về Hải Châu đã tới ngay công ty, Tương Vi, Chu Phục sẽ oán trách em kiểm soát bọn họ quá mức. Tối nay bỏ đi, mẹ em đã mấy ngày không thấy em rồi, em phải nể mặt mẹ.
- Xí, sợ mắng chứ gì?

Hứa Tư khịt mũi xem thường, Trương Khác bất kể trước mặt ai cũng to ra vô cùng trầm ổn trưởng thành, nhưng nhắc tới mẹ y lại trở nên rất trẻ con.

" Trước mặt mình cậu ta cũng rất trẻ con

" Nghĩ thế trong lòng mơ hồ có chút vui vẻ.

Xe đi vào thành phố, đúng vào giờ cao điểm, khi qua trường Nhất Trung, học sinh lấp kín nửa con đường, hôm nay là cuối tuần, học sinh ngoại trú không cần ở lại lớp tự học, thêm vào hôm nay là ngày nghỉ ngơi duy nhất của học sinh trong kỳ tức xá, tan học, trừ giáo viên ở lại trực ban thì trong trường không còn ai, cũng có vài học sinh không về nhà, nhưng dứt khoát không nhiều.

Xe nhích từng bước như rùa bò, Trương Khác mở cửa sổ ra, để gió lạnh thổi vào mặt, ngồi xe thời gian dài làm y thấy ngọt ngào. Hứa Tư chỉ dám hé một khe hở, xe đi chậm như thế, mở hết cửa chẳng phải làm người ta ngấm no mắt sao?

Lý Chi Phương mặc áo len màu đỏ ngồi xe máy đi qua, vừa vặn tới chỗ cột đèn làm Trương Khác nhìn thấy. Nhìn Lý Chi Phương rẽ vào trong trường, Trương Khác nghĩ :

" Học sinh về hết rồi, lúc này cô ta quay lại trường làm gì?

" Trong đầu thỉnh thoảng linh lóe sáng :

" Chính là hôm nay rồi.

"

Nếu chẳng phải có tuyết, nếu chẳng phải nhìn thấy Lý Chi Phương, Trương Khác không nhớ ra được, nếu không có gì bất ngờ, qua hôm nay cuộc sống của Lý Chi Phương, Vương Viêm Bản, Tào Quang Minh sẽ hoàn toàn đảo lộn.

Trương Khác vỗ vai lái xe, bảo hần đỡ xe bên đường, dặn :

- Anh đưa Hứa Tư về nhà trước, sau đó đưa đầu đĩa cho Tương Vi.

Hứa Tư thắc mắc:

- Sao cậu xuống xe ở đây, không về nhà nữa à?

Trương Khác vốn chẳng muốn quả tới chuyện thối tha này, nhưng một khi chuyện phát sinh sẽ ảnh hưởng cực lớn tới Đỗ Phi, y không thể khoanh tay ngồi nhìn.

- Em nhớ ra còn có một vài chuyện trong trường, không đưa chị về nhà được.

Trương Khác mở cửa ra, gió cuốn theo bông tuyết đập vào mặt, cảm giác thật là tuyệt, Trương Khác đưa tay ra đón lấy mấy bông tuyết, muốn đặt vào tay Hứa Tư, nhưng rơi vào tay cô nó đã thành vài giọt nước lạnh băng.

Hứa Tư nở nụ cười dịu dàng, Trương Khác cười đáp lại đóng cửa xe vào, nhìn xe đi thật xa mới vào trường.

106. Chương 106: Vụng Trộm

Lúc này trong trường còn khá nhiều học sinh, ngẩng đầu lên thấy phòng học lớp y vẫn còn sáng, chẳng biết ai ở bên trong, nếu Lý Chi Phương thấy phòng học sáng đèn, thế nào cũng tới xem trước.

- Trương Khác.

Đỗ Phi thò đầu ra khỏi ban công, thấy Trương Khác đứng dưới cột đèn, tuyết tuy lớn nhưng chưa đủ chắn tầm nhìn con người:

- Sao hôm nay mày lại tới trường?

Ngày thường đi học Trương Khác còn bốc hơi suốt, cuối cùng nghỉ ngơi lại thò mặt ra, đúng là rất lạ.

Những học sinh khác nghe vậy cũng thò đầu ra, đều là ban cán sự lớp, không thấy Đường Thanh đâu, Trương Khác liền hỏi:

- Đường Thanh đâu?

- Bọn tao đang họp, Đường Thanh xin nghỉ không tới, chẳng biết bạn ấy đi đâu. Mày lên nhanh đi, bên ngoài tuyết lớn lắm.

Trương Khác lên lầu, thấy Lý Chi Phương ở trong phòng học, có vẻ như không giống đi ngoại tình.

Trương Khác cũng chỉ nghe đồn thổi sau khi việc đã xảy ra, lại cách nhiều năm như thế, không còn nhớ chi tiết nữa, chẳng biết cô ta lúc này tới trường là để ân ái với Vương Viêm Bân hay là vì họp lớp.

Trương Khác vào lớp, nghe ban cán sự lớp tiếp tục thảo luận, Lý Chi Phương hỏi Trương Khác có ý kiến gì. Chuyện hơi đột ngột, Trương Khác còn tưởng rằng Lý Chi Phương đã hoàn toàn lờ đi sự tồn tại của mình, đầu óc lại đang nghĩ chuyện Vương Viêm Bân, đầu óc phản ứng chậm chạp, lắc đầu ý nói mình không có ý kiến gì, Lý Chi Phương thất vọng, bảo bọn Đỗ Phi tiếp tục thảo luận.

Lý Chi Phương không tham gia, ôm chồng tài liệu rời khỏi phòng học. Cô ta vừa đi, đám Đỗ Phi không nghiêm túc nữa, bắt đầu cười đùa trêu ghẹo nhau. Trương Khác không hòa nhập với bọn họ được, ngồi một bên có chút cô đơn, lúc sau Lý Chi Phương quay lại, bảo học sinh về.

Những đứa khác đều đi trước cả rồi, Trương Khác và Đỗ Phi còn ở lại.

Đỗ Phi hỏi:

- Đi đâu ăn cơm đi, mấy ngày vừa rồi mày xin nghỉ chuồn đâu vậy, không nghe ngóng được hành tung của mày.

Rồi lấy thuốc lá từ trong cặp ra đưa cho Trương Khác.

Trương Khác quyết định cai thuốc rồi, không ngờ Đỗ Phi lại bắt đầu học hút thuốc. Nhận lấy điều thuốc, nấp vào trong góc khuất, chỉ có hai đốm sáng lấp lờ, nếu không đi tới gần nhìn kỹ tuyệt đối không phát hiện ra.

Văn phòng giáo viên ở tầng hai, đèn ở hành lang rất sáng, Trương Khác và Đỗ Phi ở trong bóng tối, nhìn thấy rất rõ ràng. Trương Khác nâng cổ tay lên, nương ánh huỳnh quang yếu ớt xem giờ, đã 6h30, cho dù còn giáo viên ở trường chắc cũng không nhiều.

Vương Viêm Bân đi ra khỏi phòng hiệu trưởng, do dự ở cửa một lúc, tới gõ cửa văn phòng ban giáo vụ, không đợi người bên trong trả lời đã xoay người xuống lầu, đứng dưới do dự một lúc, thấy Lý Chi Phương từ trong văn phòng đi ra mới ngó quanh quất, đi tới khu lớp học mới xây.

Đỗ Phi dí điều thuốc vào tường, Trương Khác đã quen với bóng tối, nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Đỗ Phi, thầm thở dài: Chẳng lẽ nó biết quan hệ giữa Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân?

Lý Chi Phương cũng đi xuống, lúc trong lớp tiếng giày cao gót của cô ta kêu côm cốp. Trương Khác tuy lúc này ở xa, nhưng trường học rất tĩnh lặng, vậy mà không nghe thấy tiếng giày cao gót.

- ***-

Đỗ Phi nhổ phì một bãi nước bọt, mặt vắn vẹo.

Trương Khác vỗ vai hân, hành vi của Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân trong mắt người trưởng thành là rất bình thường. Những với Đỗ Phi, hân không thể chấp nhận hình tượng thực nữ hoàn mỹ trong lòng bị tan vỡ.

- Mày biết chuyện cô Lý và Vương Viêm Bân hả?

Trương Khác nhìn Đỗ Phi:

- Sao mày biết?

- Tao không mù cũng không ngu, sao không nhìn ra?

Đỗ Phi mắt trợn trừng trừng, mũi tuyết trên người, muốn đi, nhưng Trương Khác giữ lại.

Tào Quang Minh lúc này từ văn phòng đi ra, tới trước cửa phòng Vương Viêm Bân gõ cửa, không thấy bên trong có phản ứng, rón rén tới cửa phòng Lý Chi Phương gõ một lúc, rồi chạy như bay xuống lầu, tới khu lớp học mới.

Đỗ Phi bị hành động lạ thường của Tào Quang Minh làm giật mình:

- Ông ta tới đó làm gì?

Trương Khác giao quyền quyết định cho Đỗ Phi:

- Đại khái ông ta đoán ra Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân làm gì, nếu ông ta bắt tại trận, hai người đó sẽ thân bại danh liệt, ông ta thuận lợi lên làm hiệu trưởng.

Đỗ Phi hít sâu một hơi, không nói gì, nắm đấm siết chặt, đầu vai run run. Trương Khác lấy thuốc lá trong túi hân ra, châm ột điếu, với thiếu niên 16 tuổi chuyện này quá khó khăn, song chỉ cần vượt qua được, sẽ trưởng thành lên nhiều.

Đỗ Phi rít mạnh một hơi, mặt hăm hăm đi tới khu lớp học mới, Trương Khác thông thả châm một điếu thuốc, chậm rãi nhả khói ra, hút được một nửa thì nghe thấy

”hự

” một tiếng, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết, có thứ gì đó lặn từ cầu thang xuống.

Khi Trương Khác hút hết điếu thuốc thì nghe thấy Lý Chi Phương thét chói tai:

- Đỗ Phi, dừng tay, nếu không có án mạng đó.

Giáo viên còn ở lại phòng đều nghe thấy tiếng thét của Lý Chi Phương, nhìn nhau không xác định được âm thanh từ đâu truyền tới. Lúc này Trương Khác mới dập điếu thuốc, co cẳng chạy tới, tên tiểu tử Đỗ Phi này tuy mới 16 nhưng cao lớn vạm vỡ, cứ như chẳng phải giống của Đỗ Tiểu Sơn, hân mà điên lên, không khéo to chuyện.

Đỗ Phi ngồi trên người Tào Quang Minh, từng nắm đấm giáng xuống mặt Tào Quang Minh không chút

Đỗ Phi Sơn tương đương nói.

Trương Khác còn tưởng Đỗ Tiểu Sơn sẽ tát cho Đỗ Phi một cái, ai ngờ Đỗ Tiểu Sơn nghe câu này ngồi thờ người ra, có vẻ không còn giận nữa. Trương Khác cười thầm :” Chẳng lẽ Đỗ Tiểu Sơn di truyền cho Đỗ Phi truyền thống si mê thực nữ?”

Một lúc sau Đỗ Tiểu Sơn gãi đầu, nói với Trương Khác:

- Chuyện này cục giáo dục im lặng mới được, chú và đám người ở đó không quen biết, thị trưởng Đường trước kia chủ quản giáo dục ...

Chuyện này không lớn, chỉ cần làm Tào Quang Minh ngậm miệng là được, ông ta không kiểm chuyện, đám đầu não cục giáo dục ra mặt nhằm vào Đỗ Tiểu Sơn làm gì? Nếu chỉ là đánh tiếng, thể diện của Đỗ Tiểu Sơn là đủ, cần gì Đường Học Khiêm ra mặt?

Nếu muốn bịt miệng Tào Quang Minh cho ông ta một vị trí thích hợp là xong, Đường Học Khiêm không chỉ quen với các đầu não cục giáo dục, còn có thể trực tiếp hỏi tới điều chỉnh nhân sự của cục.

Đương nhiên Đỗ Tiểu Sơn có thể trực tiếp quyết định biên chế giáo dục trong khu, nhưng cục trưởng cục giáo dục khu mới là cấp chính khoa, không thể vì an ủi Tào Quang Minh mà cho làm cục trưởng được, còn hai vị trí phó cục trưởng là phó khoa, chắc sẽ làm Tào Quang Minh hài lòng. Chỉ có điều làm thế quá lộ liễu, để thành phố điều chỉnh ít gây chú ý hơn

Trương Khác lại lấy điện thoại của Đỗ Tiểu Sơn gọi về nhà, kể đúng sự thực cho cha sau đó đưa điện thoại cho Đỗ Tiểu Sơn, chuyện đó phải để ông ta đích thân lên tiếng.

Đỗ Tiểu Sơn đề xuất hi vọng lãnh đạo cục giáo dục có thể ra mặt vỗ về Tào Quang Minh, còn tâm tình cục giáo dục mong Đường Học Khiêm an ủi, Trương Tri Hành chỉ nói một câu:

- Tôi biết rồi ...

Sau đó cúp điện thoại, mười phút sau gọi lại, nói:

- Thị trưởng Đường rất quan tâm tới chuyện này, muốn tôi và cục trưởng Cảnh tới bệnh viện thăm thầy Tào.

- Tôi qua đón anh.

Đỗ Tiểu Sơn thở phào nói:

- Không cần, xe thị trưởng Đường đưa tôi đi, chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.

Chuyện xấu xa này không cần thiết để Đường Thanh biết, nếu chỉ có Đường Thanh qua nhà mình ăn cơm thì giờ này đã phải về rồi, giờ xe số hai vẫn còn ở đó, chứng tỏ Đường Học Khiêm cũng ở nhà mình.

Từ nhà Trương Khác tới tiểu khu của nhà Đường Học Khiêm, vừa khéo đi qua bệnh viện nhân dân.

Từ Nhất Trung tới bệnh viện khá gần, Trương Khác và Đỗ Tiểu Sơn, Đỗ Phi tới trước, tụ họp cùng thư ký. Ngô Bình Sinh và một giáo viên theo xe cấp cứu tới bệnh viện đã trở về nhà.

Mọi người đứng ở bậc thềm bệnh viện đợi một lúc, xe Nissan của Đường Học Khiêm đi vào, Trương Tri Hành ra trước, tiếp đó là Đường Thanh xuất hiện vẫy tay chào với đám Trương Khác, lúc này Đường Học Khiêm không tiện ra mặt.

Trương Tri Hành đi tới đưa cho Trương Khác một cái túi:

- Chưa ăn gì phải không? Làm no bụng cái đã, cục trưởng Cảnh lát nữa mới tới, chúng ta đợi ở đây.

Trương Khác giờ mới thấy đói, mở túi ra xem, toàn là vịt nướng , đùi gà, không biết mẹ nhớ hay là Đường Thanh nghĩ ra. Trương Khác đưa cho Đỗ Tiểu Sơn trước, năm người thoáng cái đã chén bay chỗ thức ăn, vẫn còn thơm thềm, nhưng coi như lột dạ phần nào.

Đợi tới khi cục trưởng cục giáo dục Cảnh Kiến Trung tới, mọi người mới vào phòng bệnh.

Tuy cũng là cấp chính xử, nhưng Trương Tri Hành là người quan trọng trước mặt bí thư thành ủy và thị trưởng, Đỗ Tiểu Sơn là bí thư khu ủy nắm đại quyền, đều to hơn cục trưởng cục giáo dục nhiều, Cảnh Kiến Trung biết thêm một việc chẳng bằng bớt một việc, tuyệt không nhắc tới Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân.

Lúc này Tào Quang Minh còn đang hôn mê sau ca mổ, tất nhiên không thể giao lưu được, Trương Tri Hành và Cảnh Kiến Trung tới chỉ là xác định về thương của Tào Quang Minh có phục hồi được không, có lo ngại về tính mạng hay không thôi.

Nhìn đầu Tào Quang Minh băng kín mít, Trương Khác nhớ lại Đỗ Phi đâm phát nào ra máu phát đó, khẽ rung mình. Kiếp trước y không được thấy cảnh Đỗ Phi chồm bao tải đánh Tào Quang Minh, chỉ nghe đồn đại, sau lần này cả hai mới thân nhau hơn.

Nhưng bất kể thế nào Tào Quang Minh cũng không tránh được trận đòn này, nội tâm Đỗ Phi không tránh được bị sự kiện ấy làm tổn thương, song vận mệnh Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân thì đã nghịch chuyển.

Trương Khác đứng trước giường bệnh cảm khái mãi.

Đỗ Tiểu Sơn, Trương Tri Hành, Cảnh Kiến Trung đứng một bên thì thầm thảo luận cách xử lý việc này.

Cho dù có những người biết nội tình có khẳng định lời nói dối của Trương Khác là sự thực, cho dù có thể che giấu được chân tướng. Đỗ Phi vẫn có hiềm nghi cố ý gây thương tích, làm người nhà Tào Quang Minh ngậm miệng đã là khó rồi, huống chi là chuyện liên quan tới bê bối quan hệ nam nữ.

Đỗ Tiểu Sơn hỏi:

- Cục trưởng Cảnh cũng tới rồi, hay là thông báo cho người nhà Tào Quang Minh một chút.

Đỗ Phi nhìn Tào Quang Minh nằm trên giường, ánh mắt không dụ đi chút nào. Trương Khác nhếch môi cười: Giờ người ta mới nhớ tới thông báo cho người nhà Tào Quang Minh sao?

- Vương Viêm Bân không ra mặt có ổn không?

Cảnh Kiến Trung sợ người nhà Tào Quang Minh tới bệnh viện làm ồn ã, muốn đợi Tào Quang Minh tỉnh rồi mới thông báo cho người nhà, nhưng đợi tan thuốc mê thì quá nửa đêm, như thế không hợp lý.

Trương Tri Hành không phát biểu ý kiến, ông tới đây chỉ là biểu thị thái độ của Đường Học Khiêm, còn xử lý ra sao là do Đỗ Tiểu Sơn và Cảnh Kiến Trung bàn bạc.

- Vương Viêm Bân làm hiệu để xảy ra chuyện này là thất chức ...

Trương Khác ở bên nói một câu, thấy bọn họ nhìn qua liền ngậm miệng quay sang chỗ khác.

Trương Tri Hành nghĩ cũng phải, Vương Viêm Bân vào thời khắc quan trọng chỉ nghĩ tới chuồn đi, chẳng lẽ cho rằng như thế có thể bảo toàn được bản thân? Đáng nhận một bài học.

109. Chương 109: Di Truyền Mà, Biết Làm Sao Được

Đỗ Tiểu Sơn được Trương Khác nhắc cũng nói:

- Vương Viêm Bân không thích hợp làm hiệu trưởng Nhất Trung ...

Lời này đáng lẽ không nên do ông ta nói ra, nhưng không nói không hả giận.

- Vợ Vương Viêm Bân là phó cục trưởng chỗ chúng tôi, e không hay lắm.

Cảnh Kiến Trung hơi do dự.

Đỗ Tiểu Sơn cười:

- Không bằng cục trưởng Cảnh hỏi ý kiến bản thân Vương Viêm Bân, nói thẳng, để an ủi thầy Tào, ông ta có thể nhường vị trí của mình không?

So với đề chuyện rùm beng lên, Vương Viêm Bân chắc muốn nhường chỗ hơn:

- Có điều Tào Quang Minh cũng không thích hợp làm hiệu trưởng Nhất Trung.

Cảnh Kiến Trung nói thuận theo ý đó:

- Hay là để Vương Viêm Bân chủ động thừa nhận thiếu sót trong công tác, điều Cung Tự Cao của Nhị Trung tới Nhất Trung, còn Tào Quang Minh sang Nhị Trung?

Trừ Cảnh Kiến Trung ra thì chẳng ai biết Cung Tự Cao, người Hải Châu ai cũng biết Nhị Trung kém Nhất Trung một chút, ông ta an bài như thế tất phải có lòng riêng, nhưng đây là chuyện nội bộ của cục giáo dục, hai người Đỗ Trương chẳng muốn quan tâm.

Cảnh Kiến Trung nhìn qua Trương Tri Hành, an bài này sẽ có cản trở trong cục, nhưng nếu thị trưởng Đường tán thành thì sẽ không có lực cản nữa.

Trương Tri Hành khẽ gật đầu, biểu thị đã hiểu ý, nhưng không tỏ thái độ.

Trương Khác nhìn Tào Quang Minh nằm trên giường, thầm nghĩ :” Ông ta cũng thật đáng thương, thành vật người ta trao đổi lợi ích.”

Tào Quang Minh tạm thời có thể làm hiệu trưởng Nhị Trung nhưng cũng chẳng được lâu, chỉ cần ông ta ngậm miệng chừng một năm, tới khi đó lòi xuống, ông ta có nói gì cũng vô dụng, lại còn chuốc lấy họa lớn hơn cho bản thân.

Cảnh Kiến Trung thấy mọi người tán đồng phương án của mình, gọi điện cho Vương Viêm Bân, vợ ông ta là Tiêu Na nhận điện, Cảnh Kiến Trung bảo Vương Viêm Bân ra nghe điện, trách ông ta xảy ra chuyện như thế còn ở lý trong nhà.

Vương Viêm Bân nói về nhà tuyết trơn bị trượt chân, ngày mai sẽ tới thăm Tào Quang Minh, Cảnh Kiến Trung hỏi cách liên hệ với gia đình Tào Quang Minh xong cúp điện, cười lạnh nói:

- Xảy ra chuyện chuyện lớn thế này còn nói trượt chân không đến, xem ra đúng là không muốn làm hiệu trưởng Nhất Trung nữa.

Cảnh Kiến Trung gọi điện cho nhà Tào Quang Minh, không nói rõ chi tiết, chỉ bảo bị thương nằm viện. Lấy làm lạ là không có một giáo viên nào chủ động liên hệ với nhà ông ta, có thể thấy thường ngày ở trường ông ta chẳng được lòng ai.

Khi vợ và em vợ Tào Quang Minh tới nơi thì đã sắp 12 giờ đêm, vợ ông ta cao lớn, gầy cao bằng Trương Khác, eo to tay khỏe, mặt nắn nắn thịt, bà ta vừa tới đã vật ra đất khóc lóc om sòm.

Người trong phòng bệnh cau mày lại, Đỗ Tiểu Sơn thầm kêu may mắn không nghe Vương Viêm Bân áp chuyện này xuống, vợ Tào Quang Minh vừa nhìn đã biết chẳng phải vừa, trấn an trước là quyết sách chuẩn xác.

Cảnh Kiến Trung không vui nói:

- Thầy Táo ở trong trường bắt được học sinh hút thuốc, phương pháp giáo dục có hơi quá đáng ...

Nói tới đó kéo Đỗ Phi mặt vẫn rõ dấu tay ra:

- Thầy Tào kích động không đứng vững, bị ngã trên cầu thang xuống , có điều đã được cứu chữa, sẽ mau chóng bình phục

Vợ Tào Quang Minh thấy cả mọi người đứng vòng tròn nhìn mình, hơi run, ngừng khóc, không dám làm âm nữa, chỉ hỏi vì sao Vương Viêm Bân không có mặt.

- Hiệu trưởng Vương bị trượt chân.

Cảnh Kiến Trung cau mày:

- Dù thế cũng phải tới chứ, thật đúng là ...

Vợ Tào Quang Minh chuyển oán khí sang Vương Viêm Bân, xong nhĩ dám không ngừng lăm nhăm, còn đại biểu cho Tào Quang Minh xin lỗi Đỗ Phi, mong Đỗ Tiểu Sơn rộng lượng không giận.

Mọi người đều chịu không thấu vợ Tào Quang Minh, thấy thời gian thuốc mê hết tác dụng sắp tới, cha con Trương Tri Hành, Đỗ Tiểu Sơn ra ngoài trước, có cục trưởng cục giáo dục trong đó đủ chấn áp Tào Quang Minh rồi.

Bác sĩ chủ trì tới kiểm tra tình hình, nói thần kinh má trái Tào Quang Minh bị tổn thương nghiêm trọng, khả năng ảnh hưởng tới cử động má. Trương Khác thì nghĩ :” Tào Quang Minh thường ngày mặt cứ lằm lì, tức là chẳng ảnh hưởng gì.”

Trong phòng có động tĩnh, đại khái Tào Quang Minh tỉnh rồi, đầu tiên Cảnh Kiến trung tình hình cứu chữa, sau đó phê bình phương pháp giáo dục học sinh của ông ta quá kích, khiến lãnh đạo thành phố không hài lòng với phương thức giáo dục của Nhất Trung, tiếp đó đổi giọng đẩy hết trách nhiệm lên đầu Vương Viêm Bân, bí thư Đỗ tán đồng thái độ nghiêm khắc của ông ta với Đỗ Phi, cảm kích dẫn Đỗ Phi tới đang đợi ngoài phòng, ngay cả thư ký trưởng Trương cũng đã bị kinh động ...

Một lúc sau nhóm Trương Tri Hành mới vào thăm hỏi.

Tào Quang Minh mắt rất phức tạp, miệng bị băng kín, chỉ thấy vãi chỗ đó nhúc nhích, phát ra tiếng lí nhí, chẳng ai nghe rõ.

Không nghe rõ càng tốt, như thế đủ thời gian cho Tào Quang Minh suy nghĩ được mất, chắc ông ta cả đời chưa được nhiều quan viên vây quanh như thế, ánh mắt phức tạp để lộ nội tâm đấu tranh kịch liệt của ông ta.

Bị học sinh đánh ột trận, tất nhiên trong lòng ông ta phần nộ hết sức, nhưng nghe Cảnh Kiến Trung nói rõ, Vương Viêm Bân không còn thích hợp ở lại cương vị lãnh đạo nữa, nội tâm không khỏi dao động, vận lộn bao năm chẳng phải vì tiến lên bước này sao?

Trương Khác lén nhìn đồng hồ, không khí trong phòng rơi vào im lặng đúng 15 phút, mới thấy miệng của Tào Quang Minh ở dưới lớp băng nhúc nhích, vợ ông ta ghé tai tới, thuật lại lời hàm hồ của ông ta:

- Tôi xin lỗi vì phương thức đối đãi thiếu thỏa đáng với Đỗ Phi.

Cảnh Kiến Trung thở phào, nói Tào Quang Minh không cần lo tiền chữa trị, không chỉ thuốc men ngay cả bồi bổ cũng do cục giáo dục an bài, cứ yên tâm dưỡng thương, đợi bệnh lành sẽ được an bài tới cương vị quan trọng hơn nữa.

Rời khỏi bệnh viện, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, mặt đất phủ lớp tuyết trắng xóa, lúc ở trong viện chỉ ăn qua loa, giờ đã đói meo rồi, chỉ là lúc này chẳng ai có tâm tình ăn uống. Trương Khác cùng cha lên xe Đỗ Tiểu Sơn về nhà.

Đỗ Tiểu Sơn thở phào, lúc này mới yên tâm, nói:

- May nhờ thằng bé nhà anh ứng biến kịp thời, nếu không chẳng biết còn âm ỉ tới mức nào mới xong được, cái thằng ngốc nhà tôi, thường ngày tôi yên tâm về nó lắm, hôm nay lại lỗ mãng, ài ...

Trương Tri Hành cười:

- Chuyện qua là tốt rồi, thằng bé nhà tôi cũng chẳng yên tâm nổi, Nhất Trung có tứ đại ác thiếu gia nó đứng thứ nhất, anh bảo làm sao yên tâm được cơ chứ?

- Tôi đã nghe nói rồi.

Đỗ Tiểu Sơn cười ha hả:

- Cháu lão Vạn, con trai Triệu Cẩm Vinh, con trai Bàn Tân Nghĩa, ác danh của con anh rất là lợi hại đấy, nhưng nó không làm những chuyện khốn kiếp, không cùng bọn với đám kia, thằng bé nhà tôi sùng bái nó lắm.

Trương Khác đang thoải mái ngó dựa lưng vào ghế, chẳng biết cha nghe đâu tin đồn giang hồ trong trường học đó, thật đau đầu. Nghe bọn họ cười vui vẻ, nói vào:

- Không xong, không xong, ngày mai xếp hạng tứ đại ác thiếu gia sẽ thay đổi rồi, Đỗ Phi không chen vào thứ nhất mới lạ.

- Nói nó thế mà nó còn hào hứng được.

Trương Tri Hành cười ngán ngẩm.

Đỗ Phi Từ đầu tới cuối im lặng, sự kiện này ảnh hưởng tới hắn quá sâu.

Đi xe trên đường tuyết phải lái rất chậm, đường phố đã vắng tanh, đèn đường u ám, thi thoảng một trận gió bay qua, làm tuyết bay mù mịt. Trừ Đỗ Phi, mọi người đều nói chuyện rất vui, chuyện Tào Quang Minh không còn ảnh hưởng tới tâm tình của họ được nữa.

Tới gần khu nhà ở cơ quan tuyết càng dày, xe không thể đi tiếp được nữa, Trương Khác và cha xuống xe đi bộ về nhà.

- Chú Đỗ hôm nay không mắng Đỗ Phi, nếu con mà gây ra cái họa này cha sẽ làm thế nào với con?

Trương Khác hỏi cha.

- Trước tiên cứ đánh ột trận tuốt xác ra rồi tính sau, bao nhiêu người đang nhắm nhe nhòm ngó, chuyện mà rùm beng lên, Đỗ Tiểu Sơn có thể không bảo vệ con mình sao?

Trương Tri Hành cười thích thú:

- Vì sao không mắng Đỗ Phi à? Ba cũng nghe đồn thôi, vợ của Đỗ Tiểu Sơn là giáo viên dạy thay thời ông ta học cao trung, lớn hơn ông ta ba tuổi ...

Trương Khác vô tâm cười phá lên, đúng là di truyền.

110. Chương 110: Cha Con Tâm Sự

Trong tiểu khu vắng lặng, tiếng cười rất vang, Trương Khác vội ngừng lại:

- Con ở Tỉnh nghe bác Từ nói, năm sau thường ủy đảng ủy cấp thành phố có khả năng tăng thêm ba người, vụ án Đinh Hưởng Sơn là lời cảnh tỉnh cho trên tỉnh, Hải Châu gần như chắc chắn sẽ tăng thường ủy, để tăng mức độ dân chủ quyết sách của Hải Châu. Trong các khu huyện của Hải Châu thì Tây Thành quan trọng nhất, Đỗ Tiểu Sơn có khả năng vào thường ủy không?

- Việc này năm sau Đại hội đảng mới biết, vậy con đã biết rồi à? Cho dù Đỗ Tiểu Sơn không vào thường ủy, trong bao nhiêu cấp chính xử, địa vị ông ta vẫn cứ xếp hàng đầu. Con lần nào cũng gặp được chuyện tốt đấy.

Trương Khác cười, qua sự kiện này, Đỗ Tiểu Sơn còn có thể lựa chọn đứng ngoài theo dõi tình hình được sao? Giải quyết được nguy cơ này một cách thuận lợi, Đường Học Khiêm chắc mơ cũng mỉm cười được rồi.

- Nghe nói trung tâm ẩm thực là con làm à?

Trương Tri Hành đi trước dẫm thành những hố tuyết sâu, thuận miệng hỏi con.

- À, chuyện cụ thể có người khác làm.

Trương Khác đáp hàm hồ:

- Chị Văn Tình nói với ba à?

- Hôm qua gặp Tống Bồi Minh tới chính phủ thành phố làm việc, ông ta nói với cha đó là ý tưởng của con.

Trương Tri Hành nhìn con đi sau nghịch ngợm dẫm đúng vào bước chân của mình, cười hiền từ:

- Trung tâm ẩm thực có thể tính là thí điểm cho khu Thành Nam, chứ điều chỉnh lại hoàn toàn quy hoạch trước kia khó lắm. Để mọi người thấy cái lợi của nó rồi học theo, tư duy của mọi người điều chỉnh rồi sẽ không còn lực cản gì nữa. Bác Đường con rất quan tâm tới việc này. Tổng Bồi Minh càng tích cực.

Tổng Bồi Minh được Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm ủng hộ mới đứng vững trở lại được ở Thành Nam, nhưng sự việc trước kia vẫn ảnh hưởng lớn, chỉ có thành công cải tạo nhà máy cũ thành trung tâm ẩm thực mới hóa giải hoàn toàn ảnh hưởng xấu trước đó.

Số lần ông ta tới Tân Hải Thông không ít hơn Trương Khác, thêm vào y cố ý dử mồi, nên thường xuất hiện lệch giờ, làm ông ta khá là buồn bực.

Trương Khác do dự hỏi :

- Bác Đường quan tâm tới trung tâm ẩm thực hay là cải tạo môi trường quanh cầu Tứ Phương vậy ba?

- Nhìn một cách đơn thuần thì cả hai đều ảnh hưởng trực tiếp tới đường lối quy hoạch thành phố. Công xưởng để trong thành phố tạo thành áp lực môi trường rất lớn, từng bước chuyển ra ngoài là chắc chắn, nhưng rất nhiều công xưởng tình hình rất tệ, cải tạo triệt để diện mạo của xí nghiệp mới là trong yếu, bác Đường con tất nhiên chú ý tới phương thức kinh doanh của Hải Dụ với nhà máy giấy rồi, bác ấy gọi Tổng Bồi Minh tới hỏi chi tiết, biết Hải Dụ từ đầu tới cuối không bỏ ra một đồng nào, bác Đường con tỏ ra hết sức hứng thú đấy

Trương Tri Hành đáp đúng sự thật :

Hai cha con đi tới dưới tầng lầu , đèn cầu thang vẫn sáng, Trương Khác nghĩ :” Đường Học Khiêm quả nhiên nhìn sâu hơn người khác.” Nói:

- Bác Đường luôn muốn thay đổi diện mạo xí nghiệp thua lỗ dài ngày, nhưng lại không có tiền , đột nhiên phát hiện ra cách thức này của Hải Dụ, nhìn qua có hi vọng thành công, bác Đường đương nhiên là hứng thú rồi.

- Gần đây con hay tới công ty chơi, có quen thuộc chuyện này không?

Tới cửa nhà tầng ba Trương Tri Hành lục túi lấy chìa khóa, hỏi:

Trương Khác gật đầu :

- Xem như quen thuộc, nguyên lý kinh tế của nó cũng đơn giản, quan trọng là lối suy nghĩ của con người ta không chuyển biến kịp.

- Vậy con nói kỹ hơn ba nghe nghe xem.

Trương Tri Hành không vội đi vào, sợ đánh thức vợ đang ngủ say, ngồi xuống cầu thang, phủi bụi chỗ bên cạnh để Trương Khác ngồi.

Trương Khác ngồi xuống định giải thích chi tiết cho cha thì cửa đằng sau mở ra.

- Em nghe thấy bước chân, sao đột nhiên không vào, hai ba con có việc gì không thể vào nhà nói mà phải ngồi ở cửa.

Lương Cách Trân mặc áo ngủ đi ra, tay vịn cửa nói :

- Anh sợ làm em tỉnh giấc.

Trương Tri Hành mỉm cười đứng dậy.

- Hai ba con chưa về, em làm sao mà ngủ được?

Cười nhau hơn 20 năm, con đã lớn tướng rồi, chồng vẫn chu đáo như thế, Lương Cách Trân lòng ảm áp trách yêu, nhưng vừa thấy Trương Khác y phục mỏng manh, lại mắng:

- Sao mặc ít thế, lớn chừng đấy rồi mà không biết nóng lạnh à? Mau vào đi.

Rồi kéo Trương Khác vào phòng, lấy mấy cái áo choàng ra, không cho con ý kiến khoác lên người.

Áo trên người Trương Khác lớp lông bên trong là thứ hàng cao cấp của Mông Cổ, nhìn có vẻ mỏng, nhưng kháng lạnh rất tốt, nghe nói còn chưa phải hàng chính tông, mua một bộ giá hơn 6000, Tạ Văn Tình mua cho y và Hứa Tư mỗi người một bộ.

Mặc theo cả áo khoác chẳng phải nóng phát sốt à, nhưng lòng Trương Khác ảm áp, vẫn khoác áo trên người.

- Muộn thế rồi chắc hai ba con đói lắm hả? Em hâm nóng thức ăn cho cha con, ăn chút rồi ngủ, có gì để tới ngày mai hẵng nói.

Trương Khác giang tay, nếu nói chuyện thâu đêm ở phòng khách, thế nào cũng bị mẹ cần nhằn chết thôi, chủ đề này đành phải để sau vậy.

oOo

Thứ hai Trương Khác tới trường sớm, chuyện kia mặc dù ở tầng cấp nào đó được coi là giải quyết rồi, nhưng đối với học sinh, giáo viên Nhất Trung nó mới bắt đầu gây ảnh hưởng.

Sáng nay cục giáo dục sẽ mở cuộc họp thảo luận sự kiện đột phát đó.

Vương Viêm Bàn vạn bất đắc dĩ tới thăm Tào Quang Minh, đây là thái độ cần thiết, Lý Chi Phương nhốt mình trong văn phòng, các giáo viên nói cô giáo Lý bị cảnh ngày hôm qua làm sợ hãi, không để ý tới hành động thất thường đó.

Các giáo viên quần long vô thủ, tụ tập ở văn phòng thảo luận cục giáo dục sẽ xử lý học sinh đánh người ra sao? Các giáo viên thanh niên trẻ đều nói đưa tới trường cải tạo thiếu niên còn là nhẹ, các giáo viên lớn tuổi cười khẩy, nói đó là điều không thể.

Cũng có giáo viên nói Tào Quang Minh đánh học sinh là sai trước, mấy giáo viên trong lớp đều ủng hộ Đỗ Phi, không phải chỉ vì Đỗ Tiểu Sơn mà thường ngày trên lớn Đỗ Phi biểu hiện rất xuất sắc không phải là hạng học sinh thích gây chuyện, bọn họ thậm chí càng muốn tin hôm qua là do Trương Khác đánh người, dù sao trong mắt họ xưa nay Trương Khác luôn không có quy củ nề nếp gì.

Các giáo viên không hề biết chuyện ngày hôm qua đã bị bóp nát ngay từ trạng thái manh nha, định sẵn là chẳng gây nên được sóng gió. Giờ cục giáo dục chẳng qua thực hiện điều thảo luận hôm qua.

Giờ tự học buổi sáng chẳng có giáo viên nào lên lớp, học sinh như ngựa hoang thoát cương, ở trong lớp huyền não xôn xao, ăn mừng cứ như thay triều đổi đại. Trương Khác lắc đầu than: Đúng là đám nhóc con đầu óc đơn giản.

Đỗ Phi tạm thời không vội tới trường học, đợi khi cục giáo dục đưa ra biện pháp xử lý, Đỗ Tiểu Sơn sẽ dẫn hần tới trường tỏ thái độ một chút, quan trọng là thành khẩn nhận sai, tiêu trừ ảnh hưởng xấu để Nhất Trung nhanh chóng trở lại quỹ đạo bình thường.

Có mấy nam sinh tự cho rằng có thể nói chuyện với Trương Khác, tới hỏi chuyện hôm qua, Trương Khác còn có thể nói gì được nữa, lời nói dối đã lan đi, chẳng qua lặp lại lần nữa.

Trong sự kiện này Trương Khác nhận ra mình đóng một vai trò đáng buồn, trên lan can tầng ba treo một hàng chữ "Đỗ Phi, Đỗ Phi, mình yêu bạn." Tào Quang Minh bị đánh gần tàn tật, đúng là chuyện lòng người sáng khoái.

Trương Khác nghĩ: "Tên tiểu tử này nổi danh trong một đêm, thành anh hùng của đám học sinh, dù bị xếp vào tứ đại ác công tử, hình tượng cũng đẹp hơn mình nhiều." Thấy đám nữ sinh khi nói tới Đỗ Phi thì ánh mắt đầy ngưỡng mộ và mê đắm, nghĩ: "Thằng tiểu tử sướng quá, bao nhiêu em gái hoài xuân sẵn sàng ngã vào lòng."

Còn đái ngộ của Trương Khác ?

- Đỗ Phi bị bạn làm hư rồi.

Đường Thanh giận dữ nói:

- Bạn nói hôm qua sẽ về nhà ăn cơm, mình phải nói dối với cô giáo Lý để nghỉ phép đợi bạn ở nhà, bạn thì hay lắm, hại mình đợi tới 9 giờ ...

- Mình thì lại nghĩ bạn ở trường, xe đi qua trường học, mình muốn tới tìm bạn trước tiên, ai ngờ gặp phải chuyện không may này ...

Trương Khác đành phải bịa chuyện:

- Mà mình thì lại không thể bỏ mặc Đỗ Phi.

111. Chương 111: Đỗ Phi Đã Nhìn Thấy Gì?

- Thật sao?

Đường Thanh tâm tư đơn thuần, trước giờ luôn tin lời Trương Khác nói là thật, mây đen bao phủ khuôn mặt trong chớp mắt tan mất, đầu hếch lên kiêu ngạo ý bảo bạn tất nhiên phải làm thế, sống mất long lưu chuyển, nếu chẳng phải trong lớp học, Trương Khác sẽ không nhận được muốn ôm cô nàng vào lòng.

Tiết đầu tiên tiết thứ hai buổi sáng là số học, giáo viên giảng bài kém hẳn, liền bảo học sinh theo ông ta tới văn phòng mang đồng đề bài còn thơm mùi mực ít cho học sinh làm, bản thân ông ta thì biến mất tăm tích.

Tiết thứ ba thứ tư là ngữ văn của Lý Chi Phương, không ngoài dự đoán chuông vang lên, xuất hiện trong phòng là giáo viên môn chính trị, là bà giáo ôn hòa trên 50 tuổi.

Lần trước Trương Khác bỏ thi môn này, sau đó được bà ta dẫn vào văn phòng ân cần giáo dục khuyên nhủ mấy lần, cuối cùng Trương Khác chịu không thấu trước sự quan tâm đó, đành làm bài thi trong văn phòng bà ta mới coi như qua ải.

Bà ta vừa vào phòng liền nói Lý Chi Phương không khỏe tiết buổi sáng chuyển sang chính trị, tiếp đó bảo Trương Khác tới gặp Lý Chi Phương.

Trương Khác gãi đầu rời lớp trong ánh mắt chăm chú của đám bạn cùng lớp. Dù là giờ lên lớp, nhưng trong các lớp rất ồn ào, nhiều lớp không có giáo viên, làm sao trấn áp nổi tâm tình hưng phấn như thế?

Tới khu văn phòng, rất nhiều giáo viên tụ tập ở ban công làm việc, nhìn thấy Trương Khác, có người lập tức nói nhỏ lại, có người cố ý nói to lên:

- Thật không chấp nhận được, nếu cục giáo dục không xử đứa học sinh đánh người đó, chúng ta phải tới cục ý kiến, chẳng lẽ có cha làm quan thì có thể không coi ai ra gì sao? ...

Trương Khác bĩu môi, chẳng quan tâm tới giáo viên vờ vịt lấy lòng số đông đó, y muốn xem xem bọn họ ai sẽ ra mặt vì Tào Quang Minh hay chỉ nói mồm. Nếu là giáo viên mới ra trường có suy nghĩ này còn hiểu được chứ còn mấy lão già, hừ!

Trương Khác tới văn phòng giáo vụ gõ cửa, bên trong phòng còn có nữ giáo viên khác, chẳng biết Lý Chi Phương nói gì mà cô ta thấy Trương Khác vào liền đi ra ngoài.

Thường ngày Lý Chi Phương diễm lệ mê người, nhưng lúc này cô ta lại thật thảm hại, đôi mắt hạnh xưng vù, mặt nhợt nhạt, đôi môi nứt nẻ, tư sắc giảm mất ba phần.

Trương Khác thầm nghĩ :” Nếu đổi lại là Hứa Phi, chắc chỉ thấy cô ta đáng thương, càng đẹp.”

Trương Khác đứng quan sát Lý Chi Phương một lúc rồi ngồi xuống ghế, hỏi:

- Cô giáo Lý tìm em có chuyện gì ?

- Chuyện tới qua ... Về sau xử lý ra sao?

Lý Chi Phương ngập ngừng, có thể nhìn ra cô ta đang cẩn thận lựa chọn từ ngữ:

- Cô biết em không phải là đứa bé bình thường, chỉ vì thông minh, lại cá tính cho nên không hợp với số đông ... Chuyện hôm qua cảm ơn em đỡ cho Đỗ Phi ...

- Cô muốn hỏi chuyện Đỗ Phi sao?

Trương Khác cười, hành vi dửng dăng mãnh của Đỗ Phi đúng là để lại cho Lý Chi Phương ấn tượng sâu sắc:

- Đỗ Phi vẫn ổn, buổi chiều chắc chắn bạn ấy sẽ tới trường ...

- Ý cô nói ... Đỗ Phi liệu có bị xử phạt không?

Trương Khác vốn định đưa đẩy nói “xử phạt hay không chẳng phải chuyện của trường sao?” Nhưng thấy ánh mắt Lý Chi Phương đúng là rất quan tâm, liền không nói lảng nhãng nữa:

- Chuyện này ba Đỗ Phi đã an bài rồi, hôm qua mọi người đợi thầy Tào tỉnh lại mới đi, em nghĩ vấn đề không lớn đâu.

- À, ra thế ...

Lý Chi Phương yên tâm thở phào.

Lúc này điện thoại trên bàn vang lên, Lý Chi Phương tới nghe điện thoại, nói vài ba câu đã cúp máy, Trương Khác không nghe ra là điện thoại của ai.

Lý Chi Phương nói cho y biết:

- Điện thoại của cục giáo dục, yêu cầu buổi trưa họp toàn bộ giáo viên, tuyên bố xử lý chuyện hôm qua.

Họp buổi trưa là để không ảnh hưởng tới giờ học chiều.

Vấn đề của Lý Chi Phương thì Trương Khác chẳng quan tâm lắm, nghĩ sau khi Vương Viêm Bân rời khỏi trường, Lý Chi Phương vậy là thoát khỏi cuộc sống trái luân lý, gật đầu nói:

- Nếu không còn gì nữa thì em về lớp đây.

- Ừm ..

Lý Chi Phương ngần ngừ một lúc mới nói:

- Bài thi văn giữa kỳ, cô vô duyên cô có hoài nghi em, cô xin lỗi.

Gần đây Nhật báo Hải Châu cho đăng vô số bài báo nội dung tương quan, Lý Chi Phương xem báo, biết bài văn hôm đó không phải sao chép.

Trương Khác chỉ cười không nói gì thêm, đẩy cửa ra ngoài.

Trương Khác là người đương sự, nên buổi chưa ăn qua loa, bị kéo tới thư viện tầng 2 tham dự cuộc họp toàn trường.

Người của cục giáo dục chưa tới, giáo viên trong phòng tranh cãi âm ỹ, Vương Viêm Bân vẫn chưa xuất hiện, phó hiệu trưởng Mã Dực đang bồi dưỡng bên ngoài chạy về chủ trì cuộc họp, thấy ông ta mặt đầy húng phấn, như nghĩ ra điều gì, Trương Khác tiếc thay :” Ông mừng hệt rồi.”

Một giờ, xe của cục giáo dục và Đỗ Tiểu Sơn nối nhau vào trường, Vương Viêm Bân, Tiêu Na, Đỗ Tiểu Sơn, Đỗ Phi, Cảnh Kiến Trung, vợ Tào Quang Minh ... Tất cả người có liên quan đều tới.

Nhìn người hói đầu đi bên cạnh Cảnh Kiến Trung, có giáo viên thì thào:

- Mã Tử Thiện tới đây làm cái gì?

Trương Khác đoán, chắc ông ta là giáo viên trường Nhị Trung.

Các giáo viên thấy Cảnh Kiến Trung lại nhao nhao lên, đua nhau phát biểu ý kiến của mình, khung cảnh có hơi rối loạn.

Cảnh Kiến Trung đi lên bục, im lặng một lúc mắt nhìn chằm chằm xuống dưới, tức khắc trong phòng không còn tiếng động nào.

Trương Khác thầm nghĩ :” Đúng là người biết làm quan.”

Cảnh Kiến Trung tuyên bố vợ Tào Quang Minh đại biểu cho chồng lên đọc lời xin lỗi vì thái độ thô bạo có khả năng tạo thành ảnh hưởng tâm lý không tốt cho Trương Khác và Đỗ Phi.

Vợ Tào Quang Minh liền đi lên đọc bản kiểm điểm của chồng ...

Nhìn các giáo viên trong phòng mặt biến đổi liên hồi, nhưng không một ai đứng lên dị nghị, Trương Khác đột nhiên thấy thật bi ai, bọn họ không thể không một ai nghĩ ra chuyện đằng sau, nhưng bọn họ chỉ lựa chọn bàn tán sau lưng ... Người hùng hồn tuyên bố thỉnh nguyện cho Tào Quang Minh trước mặt Trương Khác lúc này đâu rồi?

Tiếp đó Đỗ Phi đi lên đọc bản kiểm điểm, khi mọi người cho rằng việc này thế là qua, Cảnh Kiến Trung lên bục nói vào micro:

- Một năm qua, Nhất Trung tồn tại vấn đề nghiêm trọng về tổ chức, khiến lãnh đạo thành phố chú ý, cuộc họp buổi sáng ở cục thấy hiệu trưởng Vương phải gánh một phần trách nhiệm, hiện tôi tuyên bố, hiệu trưởng Mã Tử Thiện sẽ kiêm nhiệm hiệu trưởng Nhất Trung, Vương Viêm Bân sẽ có an bài khác ...

Giáo viên trong phòng có quá nửa sững sờ, nhưng Vương Viêm Bân và vợ không nói một lời, nên bọn họ thức thời ngậm miệng.

Trương Khác nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh Vương Viêm Bân, bà ta rất gầy, làm khuôn mặt vốn khá xinh trở nên khắc bạc, bà ta đang nhìn chăm chăm vào Lý Chi Phương, miệng mím chặt, mắt như tóe lửa.

Trương Khác nghĩ bụng :” Chẳng lẽ bà ta biết gì đó, nhưng vì thể diện nên nín nhịn.”

Trương Khác nhắm mắt tưởng tượng cảnh hai phụ nữ lao vào cấu xé lẫn nhau, nhếch mép cười rất quỷ dị.

- Cười cái gì đấy hả? Hay ho lắm hay sao mà cười?

Bí thư đoàn trường ngồi sau Trương Khác mắng.

Chuyện liên quan tới cú trở mình tuyệt đẹp trên sĩ đồ, ông ta sao lại chẳng nóng lòng?

Tổng Bồi Minh chẳng phải chỉ đơn giản muốn đứng vững chân, mà còn muốn tiến bộ thêm một bước. Vương Kỳ Giang đã tới giới hạn tuổi tác, nhưng năm sau có thể đẩy được Vương Kỳ Giang đi hay không, đẩy đi rồi liệu có bị người khác cướp mất cái ghế trống hay không, trong hai ba tháng ngắn ngủi này rất trọng yếu.

Trương Khác sờ mũi cười:

- Không chỉ chú Tổng, người theo dõi hạng mục này không ít. Chị Hứa Tư, đi xem giám đốc Thiệu đã về chưa?

- Để tôi.

Chu Phục nói rồi đẩy cửa đi tìm Thiệu Chí Cương, hiện giờ thái độ của ông ta chuyển biến rất nhiều, tuy nhiên trong lòng lại đang nghĩ :” Cậu mấy ngày trời không tới công ty, đám Thiệu Chí Cương lại chẳng vội tới báo cáo hay sao? Có khi đám Chu du cũng đang tăng ca ấy chứ.”

Mọi người chuyển sang phòng cà phê, mặc dù vẫn có nhân viên trong công ty, nhưng Trương Khác đích thân pha trà nước ọi người, cùng tán gẫu đợi Thiệu Chí Cương.

Tương Vi hỏi chuyện tối qua, Trương Khác tất nhiên lại thuật lời lờ nói dối một lần nữa, bọn họ nghe thấy Vương Viêm Bân đột nhiên bị cách chức nghĩ mãi không ra.

Thiệu Chí Cương đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Tổng Bồi Minh cũng có mặt, với sự lịch duyệt của hắn, đương nhiên hiểu ông ta gặp chuyện gì, chào một tiếng rồi nói với Trương Khác:

- Khác thiếu gia, trước khi uống trà, tôi có chút chuyện muốn báo cáo riêng.

Công ty mới còn đang trong quá trình trù kiến, tình lực chủ yếu của Thiệu Chí Cương đều đặt trên hạng mục kia, bối cảnh của Cẩm Hồ làm hắn cho rằng đây là bàn đạp quan trọng nhất trong đời.

Thiệu Chí Cương không rõ kết cấu cổ phần của Cẩm Hồ, nhưng biết Trương Khác là người nắm quyền thực tế. Qua mấy phen nói chuyện, dù chưa phục, nhưng thừa nhận Trương Khác có tư cách hợp tác với mình.

Trương Khác đứng dậy cùng Thiệu Chí Cương về văn phòng của mình, cách gian cà phê một lớp kính mà, có thể nhìn thấy bóng dáng của nhau.

- Có gì cần nói riêng?

Trương Khác chủ động trước:

- Công tác tiền kỳ của hạng mục trung tâm ẩm thực đã chuẩn bị khá ổn rồi, tôi đã tiến hành trao đổi với bạn bè trong nghề, tiền thuê 700 vạn trong 2 năm là hoàn toàn không thành vấn đề. Tôi đã xem phương án “marketing trước mời đầu tư sau” của Lưu Minh Huy, cho rằng tiền thuê còn có thể nâng cao thêm, có thể đạt tới 400 vạn trong năm đầu.

Tổng Bồi Minh còn đang đợi ở cách vách, Triệu Chí Cương nói trực tiếp luôn:

- Năm ngoái khu Thành Nam lấy nhà máy ra thế chấp vay 2500 vạn, khi đó có hơi cao, hiện giờ xem ra có thể chấp nhận được ..

Thiệu Chí Cương nói tới đó, Trương Khác hiểu ý hắn ngay:

- Ý giám đốc Thiệu là cho dù chúng tôi bán nhà máy cũ với giá thế chấp cho ngân hàng là hoàn toàn thích hợp.

- Hiện giờ tài chính phủ thiếu tiền, nên có thể ép giá xuống, thao tác không khó lắm, với bối cảnh của Cẩm Hồ, mua lại nhà máy cũ cần bao tiền?

Thiệu Chí Cương cho rằng Trương Khác nhất định sẽ động lòng với đề nghị của hắn.

Trương Khác trầm nghĩ :” Không hồ là cao thủ thao tác tư bản, có lẽ trong mắt hắn, với bối cảnh Cẩm Hồ, tiến hành một loạt thao tác này sẽ dễ như trở bàn tay.”

Trương Khác mỉm cười:

- Cho dù trong tay Cẩm Hồ không có tiền, thậm chí không cần đi vay, cũng có thể tạm thời mượn ở công ty lớn như Hoàn Viễn, đợi quyền sở hữu nhà máy cũ chuyển tới tay Cẩm Hồ, mới đem nó đi vay, trừ trả lại khoản vay nóng, tôi nghĩ còn có thể dư ra một phần tài chính ...

- Thì ra Khác thiếu gia đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Thiệu Chí Cương trầm cả kinh.

- Giám đốc Thiệu nhất định không ngờ tôi đã nghĩ tới vấn đề này.

Trương Khác nhìn xoáy vào mắt Thiệu Chí Cương, nếu như hắn đã đề xuất ra vấn đề này thì phải đánh tan hoàn toàn tự tin của hắn:

- Dù hiện giờ Cẩm Hồ đẩy ông sang một bên, nuốt một mình miếng thịt béo bở này thì ông cũng chẳng hề có chút sức kháng cự nào. Không ngại cho ông biết, trong hợp đồng bao thầu của Cẩm Hồ còn có quyền hạn mua lại tài sản nhà máy trong thời gian bao thầu. Phải chăng lúc này ông đang cànghi hoặc hơn?

Cẩm Hồ đã bỏ miếng thịt mỡ này vào bát từ lâu rồi sao? Câu hỏi dồn ép của Trương Khác gây ra áp lực rất lớn cho Thiệu Chí Cương.

Thiệu Chí Cương hơi đỏ mặt, vẫn cứng đầu nói:

- Nếu Khác thiếu gia sớm đã nghĩ tới tất cả các khả năng, sao còn để người ta nhìn thấy mảnh đất đó có thể tăng giá, vì sao không mua nó với giá thấp rồi mới tung ra phương án trung tâm ẩm thực.

- Cẩm Hồ khác với các công ty khác, Cẩm Hồ đã sở hữu quá nhiều nguồn lực, mặc dù hơi thiếu công bằng, nhưng đều phù hợp với nguyên tắc, ông nghĩ mà xem, Cẩm Hồ đã chiếm lợi thế lớn lại còn làm chuyện trái quy tắc, chẳng phải trò chơi này thành tởn hại sao?

- Trò chơi?

Thiệu Chí Cương nhìn Trương Khác nói ra hai chữ làm người ta chua xót, với vẻ không sao tin nổi, chuyện mà bao người tính toán hết nước hết cái, với y chỉ là trò chơi mà thôi, chuyện người ta ai cũng bất chấp thủ đoạn giành lấy, y lại muốn tuân thủ quy tắc?

- Mấy ngày qua ông cũng nhìn ra rồi đấy, Cẩm Hồ chỉ là một công ty có cái xác không, vừa không có uy tín gì, lại không có tài sản thực tế, nếu không làm chuyện đi ngược quy tắc, làm sao có được số tiền hơn 2500 vạn?

Trương Khác bình tĩnh nhìn Thiệu Chí Cương, nói:

- Nhất định ông đang nghĩ, Cẩm Hồ có bối cảnh sâu như thế, vì sao giới hạn mình trong quy tắc? Chỉ cần một văn kiện thậm chí có thể chiến được cả nhà máy không tốn một xu!

Thiệu Chí Cương né ánh mắt của y, chẳng ai có thể bình tĩnh tự nhiên khi bị người ta nhìn thấu tâm tư.

Trương Khác rất hài lòng với phản ứng của hắn, người hơi ngả về phía trước:

- Tôi có thể nói cho ông hay, nếu như muốn trò chơi kéo dài, hơn nữa chơi lớn, thì không được tùy tiện vượt ra khỏi quy tắc. Bởi vì đợi trò chơi tiến hành tới một mức độ nhất định, ông sẽ phát hiện ra, bất kể bối cảnh ông sâu ra sao, luôn có kẻ địch không sợ ông đang đợi phía trước, cho nên phải cẩn thận tiến từng bước một ..

Nghe tới đây trán Thiệu Chí Cương đã tứa mồ hôi, hắn luôn rất tự kiêu, năm xưa bị người ta đẩy ra khỏi xưởng cơ khí mới đi kinh doanh ẩm thực, nhưng hắn chưa bao giờ giới hạn tâm tư ở mảng nhỏ đó.

Không ngờ bị một thiếu niên đứng ở tầm nhìn cao hơn nói cho cứng họng, hắn phải thừa nhận mỗi câu nói của Trương Khác đều tạo thành cho hắn áp lực cực lớn.

Khi hai người quay lại gian cà phê, Trương Khác điềm đàm bình thản, như và nói một chuyện chẳng đáng gì, Thiệu Chí Cương thì mất tím tái, ánh mắt thất thần, như bị đá kích nặng nề.

Khi Thiệu Chí Cương về công ty, đặc biệt là lúc đề nghị nói chuyện riêng với Trương Khác còn rất đặc chí tự tin, sau trước sau chênh lệch như thế?

Mọi người đều không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, đưa mắt nhìn nhau.

Trương Khác đi tới trước quầy bar, lấy thìa inox xúc cà phê, quay sang hỏi Thiệu Chí Cương:

- Tôi thích cà phê không đường, lão Thiệu, học tôi không?

Thiệu Chí Cương vừa định ngồi xuống, thấy Trương Khác muốn pha cà phê ỉnh, vội vàng đi tới:

- Thử không cho đường cũng hay, không dám làm phiền Khác thiếu gia pha giúp ...

114. Chương 114: Toan Tính Của Mỗi Người

Trương Khác cười, y thích thái độ lúc này của Thiệu Chí Cương, ngồi lại ghế sofa, nói:

- Chú Tổng, chuyện trung tâm ẩm thực sẽ do lão Thiệu phụ trách, công ty chịu trách nhiệm điều hành cũng do anh ta làm đại có đông, có chuyện gì chú cứ tìm anh ta là được.

Tổng Bồi Minh ngần ngừ một lúc mới nói:

- Khu cũng đã tìm vài ông chủ nhà hàng hỏi ý kiến, mọi người đều rất tự tin vào hạng mục này, khu cũng đã mở cuộc họp chuyên môn, nếu các phương diện đều có phản ứng tích cực, hạng mục này không nên chậm trễ ..

Không nên chậm trễ chỉ là đối với Tổng Bồi Minh thôi, nếu để qua năm sau, Vương Kỳ Giang vượt qua được thời kỳ bất ổn này, Tổng Bồi Minh rất có khả năng phải đợi thêm vài năm nữa.

Vương Kỳ Giang không có lý do gì phản đối hạng mục này, nhưng chẳng lẽ ông ta không biết ngậm ngẩn chân?

Nhìn dáng vẻ nôn nóng của Tổng Bồi Minh, Trương Khác nheo mắt lại, không đáp lời ông ta.

Trương Khác không lên tiếng, Chu Phục, Tương Vi, Thiệu Chí Cương không có lập trường nào nói giúp.

Thiệu Chí Cương tiếp xúc với chuyện ở tầng cấp này không nhiều, thấy Trương Khác có thể nói lờ Tổng Bồi Minh, trong lòng cũng bội phục, trước đó có lẽ hẳn chỉ cho rằng Trương Khác dựa vào thế lực đằng sau của Cẩm Hồ để cáo mượn oai hùm, nhưng lúc này đúng là về khí thế y áp đảo Tổng Bồi Minh.

Tổng Bồi Minh thấy Trương Khác không đáp, đành nói tiếp:

- Chính phủ khu cũng đã trí thông qua cải tạo môi trường xung quanh cầu Tứ Phụng, xây khu nghỉ ngơi hai bên. Nhưng gặp chút vấn đề, mỗi khi đến cuối năm, tài chính khu đều thiếu hụt, tạm thời không huy động được vốn ...

Vương Kỳ Giang lấy tài chính ra phá đám, Trương Khác chẳng hề bất ngờ:

- Sang năm tài chính khu Thành Nam sẽ dư dả hơn, xếp vào dự toán năm sau cũng hợp trình tự, cháu thấy được lắm, kế hoạch bên này cháu điều chỉnh một chút là được.

Tổng Bồi Minh và Trương Khác đã giao phong mấy lần, lần nào cũng bị tóm lấy điểm yếu, không chống cự nổi, trong lòng ít nhiều có chút bất lực, nói:

- Tôi sớm đã nói khu không can thiệp vào việc kinh doanh của nhà máy giấy, đây chỉ là trao đổi cá nhân, không biết công ty Cẩm Hồ có thể nghiên cứu một chút không?

Tương Vi nghe mà giật mình, đây là Tổng Bồi Minh hạ mình nhờ vả Trương Khác.

Chu Phục, Thiệu Chí Cương đều không biết có nên tạm thời tránh đi hay không?

Trương Khác đáp:

- Không thể nói là can thiệp vào kinh doanh, chính phủ khu có quyền đề xuất ý kiến, hướng hồ lời của chú Tổng, Cẩm Hồ không coi trọng sao được?

Trương Khác nói thế, trong lòng Tổng Bồi Minh dễ chịu hơn một chút:

- Công ty Vận Doanh mới lập có chắc gom được tiền thuê 600 vạn không?

- Chuyện này lão Thiệu rõ nhất.

Thiệu Chí Cương hơi chần chừ, vừa rồi trong văn phòng Trương Khác đã tỏ thái độ rất rõ ràng rồi, đành bỏ nỗ lực nuốt gọn nhà máy, nói:

- Không vấn đề gì, có chính phủ khu cùng thúc đẩy, tốc độ sẽ càng nhanh.

Rất nhiều chủ nhà hàng hi vọng chen chân vào hạng mục này, Hải Châu có 80 vạn nhân khẩu, chỉ có khu thương mại chưa tới 4 km vuông ở Tiền Môn thương nghiệp thịnh vượng, ngành ẩm thực muốn chen vào Tiền Môn quá tốn kém, hướng hồ ở đó thích hợp với thức ăn nhanh hơn, ẩm thực cao cấp không vào được. Còn đâu thích hợp hơn cầu Tứ Phụng?

Vấn đề nhà máy Tân Quang đã kéo dài cả năm trời, không ai nghĩ tới đó là một báu vật, giờ tất cả đã nhận ra rồi, ai ai cũng muốn có phần.

Tổng Bồi Minh đã biết kết quả này, chỉ là muốn xác định lại, nghe Thiệu Chí Cương nói thế, có thể thấy Cty Cẩm Hồ khá tin tưởng vào hạng mục này:

- Tôi sớm đã nói hạng mục này không nên chậm trễ mà, nhưng tài chính khu cuối năm rất căng, khu có thể lấy trước một phần doanh lợi của nhà máy giấy không?

Nhà máy giấy mới đi vào sản xuất, có doanh lợi cái rắm, Tổng Bồi Minh đương nhiên là nhắm nhe tiền thuê nhà máy cũ.

Tổng Bồi Minh nhìn Trương Khác, ông ta biết yêu cầu của mình kỳ thực là khu chiếm dụng tài chính của nhà máy giấy. Nhưng Cẩm Hồ không phải là công ty mà chính phủ khu nho nhỏ có thể áp chế nổi. Được hay không là trong một ý niệm của Trương Khác.

Trương Khác đặt tay lên trán che mắt đi, nếu ai gạt tay y ra, có thể thấy mắt y đang cười.

Đường Học Khiêm hi vọng thí điểm trung tâm ẩm thực để hình thành kinh nghiệm có thể mở rộng toàn thành phố, thúc đẩy điều chỉnh đường lối quy hoạch, có thể họ mới được ủng hộ nhiều hơn.

Trương Tri Phi đang thúc đẩy lập hạng mục khai thông sông Sơ Cánh, cũng cần phía hạng mục này phối hợp.

Những năm 90, việc cải cách quốc xĩ khiến tài sản quốc hữu thất thoát nghiêm trọng, rất nhiều người dùng giá thấp mua quốc xĩ xong, chuyển nhà máy ra ngoại thành, chiếm lấy mảnh đất có giá trị thương nghiệp cực cao, từ đó thành tỉ phú.

Trương Khác cẩn thận tuân thủ quy tắc để tránh tạo thành ảnh hưởng không tốt cho cha, mà có lẽ là tâm tư của tiểu dân, Trương Khác càng ngứa mắt cảnh người ta ngang nhiên chiếm đoạt tài sản quốc gia.

Qua hạng mục này, giá trị của vùng đất thương nghiệp sẽ thể hiện ra, chỉ cần thành phố kiên trì nguyên tắc, đất đai của bao nhà máy quốc hữu mới không trở thành cái bánh miến phí, cải cách quốc xĩ mới không thành bữa tiệc ê hề của đám gian thương gian quan, đó mới là chuyện Trương Khác muốn làm nhất.

Bất kể ở phương diện nào thì hạng mục này cũng không nên trì hoãn, không ngờ Tổng Bồi Minh đề xuất yêu cầu phối hợp như thế, nên Trương Khác phải lấy tay che mắt tránh người ta thấy sự đắc ý của mình.

Nhưng trong mắt người khác yêu cầu của Tổng Bồi Minh là vô lý.

Nhà máy giấy đã có doanh lợi chưa?

Còn lâu lắm.

Dù nhà máy cũ đem cho thuê có thể được 600 vạn, nhưng so với tiền mua nguyên liệu, tiền đảm bảo công nhân vẫn còn chênh lệch lớn.

Kỳ tín dụng lại còn chưa tới hai tháng nữa thôi mà nhà máy chỉ mới đi vào sản xuất, Chu Phục nghe Thiệu Chí Cương nói, còn cho rằng có thể lấy 600 vạn này đi hoãn giải một chút, không ngờ Tổng Bồi Minh có ý cắt xẻo nó.

Nếu chẳng phải Trương Khác ôm mặt khó xử, Chu Phục đã bắt chấp giao tình hai bên lên tiếng phản đối.

Tương Vi cũng rất ngạc nhiên, cô có suy nghĩ gần giống với Chu Phục, trong quản điểm của cô, nhà máy giấy mới là chủ nghiệp của Cẩm Hồ, còn trung tâm ẩm thực là miếng thịt béo trong miệng, ăn lúc nào chẳng thể? Nhưng không được ảnh hưởng tới chủ nghiệp. Nhưng cô ta hiểu vì sao Tổng Bồi Minh vì sao cấp bách như thế, nên thái độ dao động.

Hứa Tư suy nghĩ đơn thuần hơn một chút, trong những người ở đây cô có kinh nghiệm làm việc ít nhất, cô ủng hộ Trương Khác vô điều kiện, cũng muốn duy trì lợi ích của công nhân thường, đặc biệt mẹ cô vào nhà máy làm công nhân tạm thời, cô mong nhà máy giấy phát triển ổn định.

Thiệu Chí Cương phụ trách hạng mục này, hơn nữa chiếm 40% trong công ty mới, tất nhiên hi vọng càng nhanh càng tốt. Nhưng hắn có thể dùng lý trí xem xét vấn đề, chính phủ khu chiếm dụng tài chính, khê khiến nhà máy giấy cực kỳ bất lợi. Nếu không bị dồn vào đường cùng thì xí nghiệp nào chịu để chính phủ chiếm dụng tài chính, hướng chi nhân vật đứng sau Cẩm Hồ có thể nhẹ nhàng bóp chết Tổng Bồi Minh không kêu được tiếng nào.

Trương Khác bỏ tay xuống, thấy Tổng Bồi Minh thấp thỏm nhìn mình, cười:

- Đề nghị của chú Tổng rất có sáng kiến, có điều cháu phải xét tới chi tiêu của nhà máy ...

Chu Phục yên lòng lại, nghĩ :” Loại yêu cầu vô lý này phải cự tuyệt.”

Tương Vi thấy buồn thay Tổng Bồi Minh.

Thiệu Chí Cương hơi thất vọng, dù sao hạng mục hoãn sang năm, có chút bất lợi cho hắn, nhưng càng nhiều thời gian chuẩn bị, chắc gì không phải chuyện tốt.

Tổng Bồi Minh cảm chén đưa lên miệng, che giấu ủ rũ, ông ta cũng thấy hi vọng không lớn, nhưng dù sao cũng phải thử một lần.

Trương Khác thông thả uống một ngụm cà phê, nói với Hứa Tư:

- Chị gọi điện tìm giám đốc Chu Du ... Xem xem có thể an bài được khoản tài chính này không?

- Khụ.

Tổng Bồi Minh mới uống được ngụm cà phê nửa chừng bị sặc trong cổ, phun ra ngoài, Chu Phục, Thiệu Chí Cương, Tương Vi ở gần đều bị cà phê bắn lên người.

115. Chương 115: Thịnh Thế Niên Hoa

Tổng Bồi Minh ho khù khụ, mặt đỏ bừng, tay chỉ vào Trương Khác, dở khóc dở cười, song chẳng có cách nào nói nổi. Tương Vi theo bản năng đưa tay ra vỗ lưng, nhưng nửa đường thì ngừng lại, quay sang trách Trương Khác:

- Nói chuyện ngắt lâu như vậy, quần áo của mọi người cậu mang về giặt nhé?

Rồi lấy khăn giấy ra lau hết cà phê trên bàn rồi lau trên người.

Trương Khác lau giọt cà phê trên tay áo, nói rất vô tội:

- Tôi là trẻ con, nói chuyện phải suy nghĩ kỹ, thế mà cũng trách tôi à. Đề nghị của chú Tổng không tệ, có điều tôi phải hỏi ý kiến chuyên gia.

Tổng Bồi Minh tay ôm ngực, cười gượng, chỉ có thể trách mình quá nóng lòng, lại bị thằng nhóc này trêu chọc rồi.

Chu Phục nghĩ :” Thế nào cũng phải có người nói ra, nói sau lưng chẳng bằng nói trước mặt.” Thấy Hứa Tư ra ngoài gọi điện, nói:

- Áp lực tài chính của nhà máy giấy rất lớn, trong hai tháng phải trả 2000 vạn, tôi cho rằng tiền thuê có thể hoãn giải một chút ...

Chu Phục có thể nói câu này trước mặt Tổng Bồi Minh thật không phải dễ dàng, Trương Khác đưa tay gõ bàn, nói:

- Không nên lấy danh nghĩa nhận trước doanh lợi, coi như khu lấy doanh lợi của nhà máy thế chấp, vay tiền nhà máy. Lão Chu lo lắng không phải là không có đạo lý, nếu lấy danh nghĩa đi vay, chẳng may khi tài chính của khu trung chuyển không kịp, tài chính khu phải mau chóng trả số tiền này cho chúng tôi.

- Được.

Tổng Bồi Minh đồng ý ngay, vay được tiền Vương Kỳ Giang sẽ không còn lấy cớ tài chính eo hẹp ra làm cớ cản đường nữa, tới khi Cẩm Hồ đòi tiền khu, với bối cảnh đằng sau của Cẩm Hồ, Vương Kỳ Giang càng không dám lên tiếng cản trở, mặc dù trình tự hơi phức tạp, quan trọng hóa giải được sự cản trở của Vương Kỳ Giang:

- Nhà máy có thể đưa ra bao nhiêu tiền.

- Cụ thể bao nhiêu thì phải nghe ý kiến của Chu Du, anh ta nắm rõ chuyện này nhất.

Chu Phục thấy Trương Khác đã quyết liền không cản trở nữa, khu lấy danh nghĩa là cho vay, dù không trả kịp thời được, tới khi đó chỉ cần danh nghĩa chủ nợ của khu đi vay tạm của ngân hàng cũng tiện. Chỉ có điều đầu óc ông ta còn chưa theo kịp.

Chu Du và Chu Nhất Bình cùng tới, Trương Khác đem tình hình giới thiệu sơ qua.

Chu Du gật gù nói:

- Giấy của nhà máy Tân Quang thuộc lại cao cấp được ưa chuộng trên thị trường, chúng tôi mang số sản xuất thử đi tiêu thụ, phản ứng của thị trường rất tốt, quay vòng vốn không tồn tại vấn đề gì.

- Quan hệ nhà máy thương buôn xưa nay luôn do đầu cuối thị trường quyết định, nói vậy thái độ của chúng ta có thể mạnh mẽ một chút.

Trương Khác bảo Chu Du:

- Anh thương lượng với Tạ Văn Sơn, lần này Cẩm Hồ có thể nhượng bộ một chút về giá, nhưng tôi cần mấy trăm vạn tài chính của chi nhánh chuyển tới tài khoản nhà máy giấy vào ngày mai.

- Tối tôi sẽ gọi điện cho Tạ Văn Sơn, tiền đã chuẩn bị rồi, tôi nghĩ vấn đề không lớn.

- Vậy mai chính thức khởi động hạng mục trung tâm ẩm thực đi.

Trương Khác nói quay sang Tổng Bồi Minh:

- Nhà máy giấy cho khu vay 400 - 500 vạn.

Tương Vi biết bất kể là Cẩm Hồ hay nhà máy giấy, trong sổ sách chỉ có mấy chục vạn duy trì nhu cầu thường ngày. Mặc dù Cẩm Hồ khi bán cổ phần ở Hải Thái đi được mấy trăm vạn, nhưng số tiền đó Trương Khác đã chuyển đi mất rồi. Trong tay không có tiền mà quyết định ngày mai khởi động hạng mục hàng nghìn vạn, vậy mà chẳng ai nghi ngờ tính khả thi, Tương Vi thực sự không tưởng tượng được, trước kia cô ta chưa từng tiếp xúc với cách vận hành vốn.

oOo

Trước cửa tòa nhà đèn sáng trưng, bầu trời đêm trong rất nhạt nhòa, Trương Khác tiễn Tổng Bồi Minh đi cùng Hứa Tư quay về thì thấy Đỗ Phi đứng ở trên bậc thềm.

- Sao mày ở đây?

Trương Khác ngạc nhiên:

- Tìm tao à?

- Đường Thanh nói.

Đỗ Phi đi tới nắm lấy cánh tay Trương Khác, chỉ nhìn Hứa Tư đứng một cái:

- Mày đi uống rượu với tao.

Trương Khác không nói địa chỉ cụ thể của công ty cho Đường Thanh, nhưng cô nàng biết cứ tới Tân Hải Thông là tìm được mình.

Trương Khác bảo Hứa Tư nói với mọi người mình không lên nữa.

Đổi lại là bất kỳ thiếu niên 16 tuổi nào cũng không chịu nổi loại chuyện này.

Đỗ Phi không biết sau này làm sao đối diện với Lý Chi Phương, đại khái Lý Chi Phương cũng không thể có tình cảm với học sinh.

Loạn, Trương Khác chẳng muốn nghĩ mấy chuyện kiểu này, nếu nghĩ không ra thì cùng Đỗ Phi đi uống một trận là điều quá tự nhiên.

Hải Châu lúc này chẳng có quán rượu nổi tiếng nào, ít nhất Trương Khác chẳng có ấn tượng gì, sau khi y tốt nghiệp đại học trở về mới có thói quen tới quán rượu tán gái...

Bên cạnh nhà máy cũ có quán rượu kha khá ở tầng hai sân trượt băng, nhưng Trương Khác không thích ồn ào, mà ở đó có cái mùi khó ngửi, liền gọi taxi tới Bắc Sơn. Tới năm 98 ở Bắc Sơn quán rượu chi chít, Trương Khác nghĩ lúc này thế nào cũng có vài quán, hỏi lái xe:

- Gần Bắc Sơn có quán bar nào tử tế chút không?

Lái xe quay đầu lại nhìn hai người, Đỗ Phi cao lớn, nhưng trắng trẻo, lại không có ý ăn mặc già dặn như Trương Khác, nên trông rất non, có điều nhìn tướng mạo là biết con nhà có của:

- Bạn cậu có vẻ tâm tình không tốt.

- Mời thất tình, chẳng phải đang tìm chỗ uống rượu đấy sao?

- Quán bar ở Bắc Sơn đắt lắm, các cậu mang bao tiền?

Lái xe quay lại, nhưng mắt vẫn quan sát hai người qua gương chiếu hậu:

- Tôi giới thiệu một chỗ, tuyệt đối là nơi giải sầu thất tình tốt nhất ..

Trương Khác mỉm cười, tài xế taxi thường phối hợp các quán bar, viện thẩm mỹ, phòng tắm để bắt dê béo, có điều mục tiêu cơ bản là nhắm vào người làm công tới Hải Châu, không ngờ mình và Đỗ Phi bị coi là dê béo. Dù sao cũng là uống rượu, uống đâu chả thế, dù hôm nay có bị cắt xẻo, kiếm cơ hội gỡ lại là được, còn sợ bị thiệt ở vùng này sao?

Trương Khác chính là hạng chuyên sinh sự có ngăn gì, nói:

- Được, anh thấy chỗ nào hay đưa chúng tôi tới, tôi trả thêm 10 đồng.

Xe taxi vào một một con ngõ nhỏ, ánh đèn mập mờ, có mấy quán bar, nhưng biển hiệu không bắt mắt, dưới sắc đêm mờ lung thấy nhiều xe công vụ đỗ phía trước, xe taxi dừng lại trước một quán bar Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn biển, giật mình, Thịnh Thế Niên Hoa sau này danh tiếng lẫy lừng không ngờ lúc này chen lẫn ở chỗ như thế.

Trương Khác thấy lái xe cũng theo xuống, biết ngay hẳn coi mình là dê béo thực sự rồi, ông chủ Thịnh Thế Niên Hoa dùng cách này phát lên, cũng hợp với thân phận của hắn thôi, chỉ là chẳng biết hắn bắt đầu học quy củ từ lúc nào.

- Anh không cần vào.

Trương Khác lấy 50 đồng đưa cho hắn:

- Chỗ này là đủ rồi.

Cho dù hắn lấy tiền chém khách của quán bar cũng chỉ được 20-30 đồng. Trương Khác nghĩ sau này còn thường tới đây, không muốn lần đầu đã có chuyện không vui, chủ nơi này về sau là nhân vật có tiếng ở Hải Châu.

Lái xe nhận lấy tiền, liếc nhìn ví của Trương Khác, không nói gì quay lại xe.

Trương Khác và Đỗ Phi định kiếm chỗ ăn cơm, không còn tâm tư nào đi chỗ khác nữa, liền vào quán bar, lúc này còn sớm, phục vụ ở quầy bar chưa ý thức được có khách tới, bên trong đèn rất sáng, trang trí bình thường.

Sau quầy bar có hai phục vụ một nam một nữ, ngoài ra có bốn cô gái tiếp khách, trang điểm rất đậm nhìn không ra có xinh đẹp hay không.

So ra thì cô phục vụ ở quầy bar trông như sen trong đầm được hơn nhiều, mặc áo len tím, vóc dáng lả lướt, ngực cũng không nhỏ, có vẻ rất trẻ, chỉ hơn mình và Đỗ Phi chừng hai tuổi.

Đỗ Phi đi vào chỉ liếc nhìn mấy cô gái tiếp khách kia một cái, nhưng nhìn cô gái đó thêm vài cái.

Nam phục vụ thấy có khách vào liền điều chỉnh ánh sáng tối đi.

Một lúc nữa người trong đại sảnh sẽ đông lên, rất ồn ào, Trương Khác bảo cô gái đưa vào phòng bao, gọi một ít món nhắm như lưỡi vịt, gan ngỗng, một chai rượu, lại lấy 50 đồng nhờ cô gái ra ngõ mua xôi thịt dê, Trương Khác cứ đến mùa đông lại thêm món này, nhưng cơ hội ăn không nhiều.

Cô phục vụ đi rồi, nam phục vụ lách qua cửa vào hỏi:

- Hai người anh em cần các cô em tiếp rượu không?

Trương Khác định đuổi hắn đi thì đột nhiên Đỗ Phi hỏi:

- Trương Khác, có phải nữ nhân đều có thể mua được bằng tiền không?

116. Chương 116: Sinh Sự.

Đại khái chuyện tồi tệ tồi qua đã phá hỏng mong đợi hoàn mỹ với phụ nữ của Đỗ Phi, nhớ lại lúc mình 16 tuổi chẳng phải như vậy sao, cho rằng phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp là luôn đơn thuần và lương thiện.

Sự thực nam nhân xấu xa cỡ nào thì, phụ nữ xấu xa cỡ đó, nam nhân phức tạp thế nào thì phụ nữ cũng phức tạp cỡ đó thôi.

Trương Khác nói với nam phục vụ:

- Mấy cô ở đại sảnh không cần, đợi lát nữa dẫn mấy cô bé trẻ tuổi vào đây.

Nam phục vụ thấy Trương Khác lão luyện có chút kinh ngạc, song không nói gì thêm, lui ra ngoài.

Trương Khác nhìn Đỗ Phi, hắn đã im lặng rất lâu rồi:

- Có một số cô gái đúng là có thể lấy tiền mua được, hơn nữa còn rất nhiều, nhưng không đáng trân trọng. Một số cô gái thì khác, bao nhiêu tiền cũng không thể có được họ. Còn về quan hệ giữa Lý Chi Phương và Vương Viêm Bân, khả năng không xấu xa như mày nghĩ đâu.

Đỗ Phi thu mình trong ghế sofa, mắt nhìn lơ đãng về phía trước.

- Sự thực là ở đây.

Trương Khác chỉ vào đầu:

- Nam và nữ có suy nghĩ không khác nhau là bao, giống như cô bé vừa nãy, nếu ngồi trong đám gái gọi kia, cho dù chỉ là tiếp rượu, thu nhập dứt khoát sẽ hơn bấy giờ nhiều lần, cô ấy cần tiền lương còm cõi làm công việc vất vả, nhưng đáng tôn kính hơn đám gái gọi ngồi trong góc.

Thức ăn và hồng tửu được đưa lên trước, tiếp đó nam phục vụ dẫn hai cô gái tới, đèn trong phòng rất sáng, có thể nhìn thấy nếp nhăn ở khóe mắt họ, không đợi nam phục vụ nói gì, Trương Khác đã phất tay đuổi ra ngoài.

Trương Khác đã không còn hứng thú với đám son phấn dung tục này lâu rồi, nhưng cho dù bày ở bên cạnh cũng phải trẻ trung xinh đẹp, đỡ chướng mắt, quan trọng là các cô gái trẻ không có kinh nghiệm, mặt mỏng, không ép người tiêu pha, người lơ cô ta đi thì sẽ được yên tĩnh.

Trương Khác thấy Đỗ Phi ngồi ngay ngắn, liếc hai cô gái vào cửa một cái rồi tránh đi, có chút căng thẳng. Chắc là lần đầu tới chỗ thế này, chẳng biết mình dẫn hân tới đây có phải là đúng không.

Đổi lại hai cô gái khác, đúng là rất xinh đẹp, trang điểm không đậm, từ làn da mịn màng mà xét, không thể quá 20 tuổi. Trương Khác thầm nhủ may mắn, nếu không cô gái xinh đẹp thế này sớm bị người ta gọi đi rồi, một tối có thể chạy mấy quán.

Trương Khác thuần túy coi họ là đồ trang trí, Đỗ Phi thì cứ như ngồi bên cạnh bàn chông, cô gái thấy hân như thế, khoác lấy tay hân, làm Đỗ Phi ngồi cứng ra mất nửa ngày.

Trương Khác cười chạm cốc với Đỗ Phi, thế này có thể làm hân thoát khỏi chuyện tối qua.

Một lúc sau nam phục vụ đi vào nói có khách quen gọi hai cô gái này, đây vốn là chuyện không hợp quy củ, nhưng Trương Khác chả buồn so đo, vả lại Đỗ Phi ở nhà, không thể về quá muộn, thấy hân cũng chẳng lưu luyến gì cô gái bên cạnh, liền lấy 200 đồng đưa cho hai cô gái, rồi bảo phục vụ báo cho quầy bar tính tiền.

- Thế nào?

Trương Khác dựa lưng vào ghế, hỏi:

- Bọn họ chính là các cô gái mua được bằng tiền, đẹp cỡ nào cũng có.

- Các cô ấy xinh đẹp như vậy, vì sao đi làm việc này?

Đỗ Phi ngồi thẳng người tới đau lưng rồi.

- Nhiều lý do, vì cuộc sống ép buộc, nhưng đa phần là họ không biết quý trọng bản thân, coi cơ thể là vốn liếng để khai thác, có gì lạ đâu?

Trương Khác không hứng thú làm giáo viên vỡ lòng cho Đỗ Phi.

Nam phục vụ cầm hóa đơn vào, trong chớp mắt hân vào cửa, Trương Khác nhìn thấy hai tên nam nhân vạm vỡ đứng ở cửa, trong đó một tên mặt mày bặm trợn, ánh mắt chiếu vào phòng rất hung dữ.

Trương Khác cau mày, nhận lấy hóa đơn, đáng lý biểu hiện của mình ở các phương diện đều rất lão luyện, không thể bị coi là dè béo được, chẳng lẽ tên lái taxi kia cầm tiền rồi còn quay lại hai mặt?

Trương Khác rất khó chịu, tính toán làm sao cho chúng một bài học, ít nhất phải để chúng phải học má mới cam tâm, đặt hóa đơn xuống dưới cốc, chuẩn bị bỏ tiền ra trả.

- Bao nhiêu tiền?

Đỗ Phi lấy hóa đơn xem, rùng mình:

- Uống có hai chai rượu sao mất 3600, một chai chẳng phải chỉ có 200 đồng thôi sao?

- Người anh em cậu nhìn nhầm rồi.

Nam phục vụ đưa thực đơn kẹp ở trong cánh tay hân ra:

- Cậu nhìn kỹ đi, người làm ăn chú trọng giá cả rõ ràng.

Trương Khác đẩy thực đơn về, nói:

- Quán bar nào chẳng có hai thực đơn, đừng lấy nó ra dọa người khác ..

- Nói gì đấy, ngứa da à ?

Tên đứng ngoài đẩy cửa ra, mắt gườm gườm nhìn Trương Khác và Đỗ Phi.

Trương Khác mắt quắc lên, chỉ vào tên phục vụ :

- Trước khi chuyện còn nói được bằng lời thì đừng bày mấy trò dọa dẫm này ra ...

Tên phục vụ tất nhiên đóng vai người tốt, thế mới móc tiền người khác được, hần chẳng hề tức giận, tươi cười nói:

- Người anh em, cậu hiểu cái lý này thì tốt rồi, mọi người hóa khí phát tài mà, đánh gãy tay gãy chân các cậu thì chúng tôi còn phải tới cục công an lo lót phải không nào? Tới khi đó các cậu vẫn mất tiền. Các cậu tới đây là để tiêu tiền mà, dù Chu Phú Minh tới cũng phải trả tiền. Trên thực đơn ghi giá rõ ràng rồi, đây còn dựa vào quan hệ riêng của tôi, giảm giá cho các cậu ...

- Lẳng nhằng với hai thằng chó đó làm gì, lấy tiền rồi đuổi chúng đi.

Tên hán tử đóng vai ác dọa dẫm:

Đỗ Phi nóng máu xác chai rượu lên:

- Mẹ nó chứ, mày chửi cái gì đấy?

- Thằng chó này, mẹ nó chứ, đúng là ngứa da rồi.

Tên đó xông vào, một tác khác chặn cửa.

- Được rồi.

Trương Khác giữ lấy chai rượu trong tay Đỗ Phi:

- Coi như bỏ tiền mua bài học, bọn họ kiếm được tiền cũng chẳng dễ dàng gì.

Ra ngoài gọi một cú điện thoại là xử được bọn này, chẳng cần phải chịu cái thiệt trước mắt. Trương Khác móc tiền ra trả:

- Trả lại cho chúng tôi 100 đồng đi xe là được.

- Đi xe mà mất một trăm đồng?

Tên hán tử giằng lấy tiền, lấy ra hai đồng lẻ khinh khỉnh ném lên bàn:

- Hai đồng là đủ ngồi xe rồi.

Trương Khác thấy Đỗ Phi trợn mắt lên, có thể phác tác bất kỳ lúc nào, liền kéo hần ra ngoài.

Lúc này đã gần 9 giờ, đối với một số người mà nói, cuộc sống đêm vừa mới bắt đầu, đi tới trước quầy bar, Đỗ Phi đột nhiên nhớ ra điều gì, quay lại nói với tên nam phục vụ:

- Đưa thực đơn đây.

Trương Khác thăm nghĩ Đỗ Phi đúng là đơn thuần, ra ngoài gọi điện cho cục công an, chẳng lẽ còn thiếu chứng cứ hay sao?

Nam phục vụ cười hì hì đưa thực đơn cho hần:

- Giá cả của chúng tôi đã được cục vật giá thẩm hạch qua, cậu muốn lấy hóa đơn cũng có.

Lúc này Trương Khác thấy một nam nhân từ ngoài đẩy cửa vào, tuổi chừng 33 tuổi, chính là Thịnh Thanh, chủ của Thịnh Thế Niên Hoa, mình quen hần đáng lẽ vào 10 năm sau, khi đó Thịnh Thế Niên Hoa đã là chỗ giải trí xa hoa nhất Hải Châu.

Đỗ Phi cầm lấy thực đơn, nghe tên phục vụ nói thế, trong lòng cực kỳ tức giận, chửi một câu:

- Mẹ nó, hôm nay bị chó cắn rồi.

- Thằng chó mày chửi ai?

Tên hán tử mặt mày bặm trợn theo sau nam phục vụ nghe thấy Đỗ Phi chửi, đi tới tóm lấy cổ áo hất tát một cái. Đỗ Phi chẳng phải hạng nhút nhát, cùng lúc đó cũng tung chân đạp lại.

Trương Khác phản ứng cũng không chậm, vớ lấy một chai bia ở quầy bar, ném vào đầu tên hán tử kia. Choang một tiếng, tên hán tử ôm mặt ngồi xuống, chai bia vỡ tan rơi xuống, người ngồi ở đại sảnh đều giật mình. Nhân lúc tên phục vụ còn chưa kịp phản ứng, Trương Khác đá một phát vào hạ bộ của hắn, rồi kéo tay Đỗ Phi chạy ra sau quầy bar, cầm một chai bia ném vào tên hán tử còn lại, tiếng kêu thảm vang lên.

Trương Khác cầm chai bia đập xuống sàn, chỉ chai bia vỡ vào hai tên phục vụ quầy bar còn lại:

- Cút ra ngoài.

Hai tên này là phục vụ thuần túy, khi ra ngoài bị Đỗ Phi đá cho hai phát, thiếu chút nữa cũng ngã lặn ra đất.

Đỗ Phi muốn đuổi đánh, Trương Khác túm lại, tên tiểu tử này đúng là không biết nhìn tình thế.

Cô phục vụ kia cũng muốn đi theo, Trương Khác nắm lấy cổ áo cô ta:

- Cô thì ở lại.

Quầy bar hẹp, đám lưu manh ở bên ngoài, khó đảm bảo bọn chúng không ném ghế vào, giữ lấy con tin tốt hơn, Trương Khác vung chai bia vỡ, ép một tên hán tử muốn xông vào phải lui ra.

Lúc này phòng bao phía đông có bốn tên hán tử đi ra, thấy bên này đánh nhau, xách ghế vây tới.

117. Chương 117: Tai Bay Vạ Gió

Đối phương có bảy tám người, trận này làm sao mà đánh được, Trương Khác gơ cao chai bia, quát:

- Con mẹ nó, hai chai rượu thu 3600 đồng, tới ngay con trai bí thư khu ủy Tây Thành các người cũng dám đánh, các người chán sống rồi.

Trương Khác vừa quát lên, mấy tên lưu manh vác ghế định xông vào chết đứng tại chỗ, Trương Khác không ngừng tay, tay trái cầm chai bia vỡ, tay phải lấy chai ở quầy bar ném ra ngoài, tay y rất khỏe chỉ cần trúng ai là vỡ đầu chảy máu.

Mấy tên lưu manh cũng nổi khùng, bất chấp hậu quả cầm ghế ném vào. Trương Khác nghiêng đầu đi, chiếc ghế trúng vào kệ rượu đằng sau, rượu vỡ tan nát bắn tứ tung.

Mẹ, bọn này dám ném thật, Trương Khác lập tức dừng tay, chỉ vung chai bia lên hư trương thanh thế:

- Có gan đập chết bọn tao đi, xem chúng mày có ăn đạn bào đầu không?

- Dừng tay.

Chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, Thịnh Thanh căn bản không rõ tình hình, đưa tay ra ngăn một tên lưu manh lại, cướp lấy ghế của hắn:

- Tiểu Hạ ở bên trong, chúng mày mù à?

Hắn càng sợ sáu chữ “bí thư khu ủy Tây Thành” mà Trương Khác nói ra, quán bar dù sao cũng ở trên Tây Thành, nha nội của Đỗ Tiểu Sơn mà mất một cọng lông nào ở đây thì hắn không gánh vác nổi.

- Đỗ Phi, chúng ta cũng dừng tay thôi.

Trương Khác thấy Thịnh Thanh đứng ra thu thập cục diện liền yên tâm, tránh Đỗ Phi quá kích động chọc giận người ta thì được không bằng mất. Quay đầu lại giật mình, Đỗ Phi cao lớn như vậy không hiểu từ khi nào bị cô bé kia bẻ quặt tay ra sau, đau gập mình xuống, má bị xước, chắc là mảnh thủy tinh quét qua.

Trương Khác không ngờ cô gái kia tinh thông thuật phòng vệ, thức thời ném chai bia vỡ đi, thông dong từ sau quầy bar đi ra, nói:

- Ông chủ Thịnh, tôi và công tử của bí thư Đỗ tới đây chỉ uống hai chai rượu mà các ông thu tới 3600 đồng, món nợ này tính sao đây?

Thịnh Thanh nhìn không ra tuổi của Trương Khác, cũng không nhận ra y, nghe nói thế hơi run.

Trương Khác đột nhiên nhìn thấy Vạn Thiên Tài và Triệu Ti Minh đứng trong góc, cô gái chúng ôm trong lòng chính là hai cô gái gọi từ phòng họ ra, chửi lớn:

- Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh, hai thằng chó đẻ, nhìn thấy Đỗ Phi bị đánh mà chúng mày trốn vào đó xem à?

Vớ lấy ghế ném tới, thấy cô gái kia buông Đỗ Phi ra liền gọi:

- Đỗ Phi mày đánh thằng chó Vạn Thiên Tài, tao đánh con súc sinh Triệu Ti Minh.

Chiếc ghế ném trúng đèn tường, mảnh thủy tinh bắn tung tóe, Trương Khác để lại cho bọn chúng ấn tượng quá hung ác, hai tên vội xoay người bỏ chạy. Đỗ Phi đang đầy một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, lao tới luôn. Trương Khác đuổi theo Triệu Ti Minh thì không ngờ thấy Ngô Tôn trốn phía sau, quát:

- Ngô Tôn, bắt Triệu Ti Minh cho tao.

Lúc đó Đỗ Phi chạy qua, Trương Khác nói tiếp:

- Đập phá thoải mái, không ai dám ngăn mày đâu.

Người trong đại sảnh ngậy ra, Thịnh Thanh cũng choáng váng, mấy tên lưu manh thủ hạ của hắn nháo nhác:

- Làm sao bây giờ?

Thịnh Thanh tức điên, cả bốn người đó hấn đầu không dám đụng vào, nói nhỏ:

- Tách chúng ra, cẩn thận đừng để bọn chúng bị thương.

Ngô Tôn thấy Trương Khác hung hổ nhào bổ vào Triệu Ti Minh mới ý thức được mình đang chặn đường y.

- Mày dám chặn tao à?

Trương Khác trợn mắt lên, tung chân bắt hấn tránh đi, nể mặt Ngô Thiên Bảo nên mới không đụng vào hắn, thấy Ngô Tôn đi tới muốn khuyên, Trương Khác đẩy hắn ra, tóm lấy Triệu Ti Minh rúc mình trong góc.

Triệu Ti Minh chưa tới 1m60, thấp hơn Trương Khác gần 20cm, lại không có kinh nghiệm đánh nhau, bị Trương Khác tóm lấy cổ, căn bản không có sức đánh trả.

Trương Khác tát hắn một cái, túm cổ áo kéo ra ngoài, thấy Vạn Thiên Tài và Đỗ Phi chạy vù từ phòng bảo này sang phòng bảo khác, tiếng đồ vỡ loảng xảng.

Trương Khác lớn tiếng reo hò, kéo Triệu Ti Minh ra định tát chơi thì cánh tay bị giữ chặt từ đằng sau, không động đậy được, quay lại thấy Thịnh Thanh nói:

- Người anh em đều do chúng tôi sai, nếu cậu muốn phát tiết, cứ đập đồ thoải mái, nhưng đừng đánh nhau nữa.

Thịnh Thanh nói thế làm Trương Khác không mặt dầy phá phách nữa, hôm nay thuận tiện giáo huấn Triệu Ti Minh, y cũng hài lòng rồi, làm hắn và Vạn Thiên Tài mất mặt, đại khái sau này không dám ngang nhiên làm việc xấu nữa.

Bốn tên lưu manh lao vào căn phòng đang vang lên tiếng đồ vỡ rầm rầm, kéo Đỗ Phi và Vạn Thiên Tài ra, Đỗ Phi đang hứng, bị người ta kẹp nách còn đá Vạn Thiên Tài một cái.

- Hôm nay đều là chúng tôi sai, Thịnh Thanh này xin lỗi, mong mọi người dừng tay, các cậu ai bị thương tôi đều không gánh nổi, nếu không tôi thà để quán đóng cửa cũng sẽ phải thông báo gia trưởng các cậu tới.

- Đỗ Phi, đủ rồi.

Trương Khác giật tay, Thịnh Thanh buông y ra, Trương Khác chỉnh lại cổ áo, quay lại nói:

- Chuyện giữa bọn tôi và Vạn Thiên Tài tạm bỏ qua, nhưng chuyện tối nay thì nói sao đây?

Thịnh Thanh cười gượng:

- Trong quán có hơi loạn, các cậu vào phòng ngồi một lúc, tôi ra dọn dẹp một chút rồi tới tạ tội.

Tối lúc này mà Thịnh Thanh còn cười được, đúng là không đơn giản, Trương Khác nhếch môi nói:

- Được, tôi và Đỗ Phi sẽ vào đợi.

Rồi chỉ Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh:

- Hai đứa mày cũng vào đây.

Vạn Thiên Tài được Triệu Ti Minh, Ngô Tôn lôi đi uống rượu, không ngờ gặp phải tai bay vạ gió, bọn chúng không dám theo Trương Khác vào cùng phòng, Thịnh Thanh phải để bốn tên lưu manh theo vào bọn chúng mới yên tâm.

Thịnh Thanh đánh mắt cho Ngô Tôn đi ra đại sảnh, hỏi:

- Anh quen tên kia à?

Ngô Tôn mặt như đưa đám:

- Y tên là Trương Khác, con thư ký trưởng chính phủ Trương Tri Hành. Y, Đỗ Phi, Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh là bốn tên công tử của trường Nhất Trung, y là tên đáng sợ nhất. Mấy ngày trước Bưu Tử chọc vào y, bị y đánh vỡ mũi, chuyện hôm qua ở Nhất Trung anh cũng nghe thấy rồi đấy, y và Đỗ Phi đánh ột giáo viên tàn phế, người đó nằm trên giường bệnh còn phải viết kiểm điểm, hai tên đó căn bản không đụng vào được. Còn nữa, ba tôi và Thiệu gia đang có chuyện cầu tới y, đừng có phá hỏng ...

Thịnh Thanh thấy như có hơi lạnh từ cột sống chảy thẳng lên đầu, lần này phiền lớn rồi.

- Anh, có chuyện gì thế?

Cô phục vụ vừa rồi không chế Đỗ Phi đi tới:

- Khách chạy hết rồi, thành ra thế này về sau quán làm sao mà mở được nữa.

- Tiểu Hạ, em về chiều cổ mẹ, chuyện ở đây cứ để anh lo.

Thịnh Thanh dẫn em xong, rồi gọi điện thoại cho Ngô Thiên Bảo. Lúc này mới gọi hai tên thủ hạ gây chuyện vào, hỏi chúng nguyên cớ? Nghe thấy bọn chúng coi công tử của Đỗ Tiểu Sơn và Trương Tri Hành thành dê béo để thịt, chỉ muốn giết chúng cho hả:

- Bọn mày mù mắt à, hai đứa học sinh cao trung mang mấy nghìn đồng vào quán bar tiêu pha mà chúng mày cũng dám chém à?

Tức giận đá mỗi tên một cái rồi ngồi xuống nghĩ đối sách.

Ngô Thiên Bảo nhận được điện thoại nói Trương Khác đánh nhau ở quán bar, còn tưởng xảy ra chuyện lớn, lập tức gọi điện cho Thiệu Chí Cương. Thiệu Chí Cương dùng tốc độ nhanh nhất lái xe tới Thịnh Thế Niên Hoa, tất cả chỉ mất có 10 phút.

- Khác thiếu gia đâu?

Ngô Thiên Bảo thấy đại sảnh tan hoang, có cả máu, hoảng hồn hỏi Thịnh Thanh:

- Người đâu rồi, chuyện gì xảy ra?

- Người không sao cả, chỉ quán của tôi là thảm.

Thịnh Thanh cười khổ đem nguồn cơn kể ra cho Ngô Thiên Bảo và Thiệu Chí Cương.

Thiệu Chí Cương nghe xong cười lạnh:

- May mà Khác thiếu gia không sao, chứ nếu chỉ mất một cọng lông thôi thì chú mày đừng mong sống yên ở Hải Châu.

Thịnh Thanh nghe thế có chút khó chịu, hắn thấy Thiệu Chí Cương thối phồng quá đáng, Trương Tri Hành chẳng qua là một thư ký trưởng chính phủ, nếu không phải đại họa không vãn hồi được thì thế nào chẳng có cách dùng tiền giải nạn, vẫn gượng cười nói:

- Thiệu ca, anh và Bảo ca quen với Khác thiếu gia, có thể nói giúp cho thằng em được không?

Thiệu Chí Cương thấy Thịnh Thanh có vẻ không xem trọng lời mình, một số việc không tiện nhắc hắn, chỉ vỗ vai nói:

- Nếu không có chuyện gì lớn thì tôi còn nói đỡ được.

Trương Khác thấy Ngô Thiên Bảo, Thiệu Chí Cương theo Thịnh Thanh vào, cười nhạt:

- Lão Thiệu, sao rảnh rỗi quẩn vào chuyện không đâu này thế?

- Tôi ở công ty nghe được điện thoại của lão Ngô, tưởng có chuyện gì lớn, vội vàng bỏ việc đó chạy tới.

Thiệu Chí Cương liếc nhìn đám Đỗ Phi bên cạnh, chỉ có Trương Khác chỉnh tề nhất, không giống tham gia đánh nhau, biết với sự tinh minh của y thì khả năng bị thiệt thòi là nhỏ nhất, lòng nhẹ nhõm không ít.

118. Chương 118: Hoàn Khố.

Trương Khác hỏi Vạn Thiên Tài và Triệu Ti Minh:

- Chuyện hôm nay tới đây cho qua, bọn mày ở lại ăn lót dạ không?

Hai tên đó còn lòng dạ nào ăn với uống, đứng dậy đi luôn, Thịnh Thanh vội sai người gọi xe đưa chúng về.

Bốn tên lưu manh cũng lui ra, Thịnh Thanh, Ngô Thiên Bảo, Thiệu Chí Cương cùng ngồi xuống, Ngô Tôn cũng định ngồi thì Trương Khác nhường mày nói:

- Lần trước tôi đã bảo với Ngô Tôn, tôi không thích Triệu Ti Minh.

Ngô Thiên Bảo lòng run lên, nghe Thịnh Thanh kể, Trương Khác và Đỗ Phi đuổi đánh hai tên Triệu, Vạn là vì bọn chúng trước đó nấp ở bên xem báo nhiệt.

Trừ khi có thù với Thịnh Thanh, nếu không sao Ngô Tôn có thể ngồi yên bỏ mặc được? Hoàn toàn là do lúc đó không kịp phản ứng.

Thực ra Đỗ Phi và người quán rượu đột nhiên động thủ, rồi Trương Khác cầm chai bia ném người, Thịnh Thanh đứng ra ngăn cản, diễn ra rất nhanh, đầu óc Ngô Tôn còn chưa tỉnh lại thì Trương Khác và Đỗ Phi đã nhảy ra đuổi đánh hai tên kia.

Ngô Thiên Bảo chẳng biết nhiều về Trương Khác lắm, nhưng ông ta cũng được ngồi chiếc Audi biển quân đội một lần, đoán thế lực đằng sau nhà họ Trương không giống như mọi người nghĩ, mặc dù ông ta quen thân Trương Tri Phi, nhưng khó đảm bảo được gì.

- Đứng ra đây.

Ngô Thiên Bảo quát con, rồi quay sang cười với Trương Khác:

- Trước kia tôi nói với chú cậu, thằng nhãi nhà tôi bằng nửa cậu là tôi yên tâm, ài, nó còn dám đi chung bọn Triệu Ti Minh, tôi đánh gãy chân nó.

Trương Khác cười, hai tên kia bị đuổi đánh một trận, còn mặt mũi nào tới đây nữa, cũng không bận tâm lắm tới Ngô Tôn, thanh niên mới hai mươi, làm việc đâu biết nghĩ tới hậu quả:

- Không cần phải thế, tôi và Đỗ Phi đợi cơ hội đánh Vạn Thiên Tài một trận lâu rồi, sao bỏ qua được? Nói đứng nhìn gì đó chỉ là cái cớ thôi. Tôi thấy Ngô Tôn khi đó chẳng qua chưa kịp phản ứng, chứ tin rằng cậu ta không đứng nhìn bỏ mặc đâu.

Thịnh Thanh thấy ngữ khí như đang giáo huấn Thiệu Chí Cương và Ngô Thiên Bảo, lại còn tỏ ra lưu manh hơn dần lưu manh bọn chúng, lòng thấp thỏm bất an, sợ chuyện này khó dễ dàng qua nổi, người nhích tới, chỉ dám đặt nửa mông lên ghế:

- Khác thiếu gia nếu đã quen Ngô ca, Thiệu ca vậy chúng ta thành quân ta đánh quân mình mất rồi. Chuyện hôm nay đều do kẻ dưới tôi mù mắt, muốn xử trí ra sao, Khác thiếu gia cứ nói một câu.

- Mày nói xem, làm sao đây?

Trương Khác quay sang hỏi Đỗ Phi:

- Kẻ nào tát vào mặt tao là tao chặt tay nó, nếu không sợ nó không nhớ.

Thịnh Thanh tái mặt, không ngờ Trương Khác ít tuổi mà tàn nhẫn như thế, há miệng ra muốn lấy tay người ta.

Thịnh Thanh nhìn Ngô Thiên Bảo và Thiệu Chí Cương, mong họ nói đỡ.

Cả hai khoanh tay không nói, nếu họ bị người ta tát trước đám đông, chỉ cần có khả năng thế nào cũng khiến đối phương phải tan nhà nát cửa, huống hồ thiếu niên 16 tuổi nóng máu dễ kích động.

Đỗ Phi không nghĩ lại nghiêm trọng đến thế, từ lúc đám Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo đi vào là hấn rồi rồi, Trương Khác làm sao quen những người này?

Thịnh Thanh mặt âm trầm nói:

- Tôi đi gọi Ô Nha tới.

Ô Nha là tên hán tử bặm trợn đánh Đỗ Phi.

- Ha ha ha, mọi người tưởng thật à? Nói đùa đấy, tôi cần tay người ta làm cái gì, Thịnh đại ca, ngồi xuống nói chuyện nào ...

Trương Khác đột nhiên bật cười:

- Chuyện hôm nay nói thế nào nào thì thủ hạ của Thịnh đại ca cũng hơi quá, tên kia là Ô Nha phải không, bảo nó tới xin lỗi Đỗ Phi là xong.

Vừa mới rồi không ai cho rằng Trương Khác nói đùa cả, sống lưng Thịnh Thanh ứa mồ hôi lạnh, nhớ lại lời Thiệu Chí Cương nói lúc vừa tới, lưng càng cảm thấy lạnh hơn.

Thiệu Chí Cương cười nhạt, hôm nay hấn bị Trương Khác giáo huấn, lúc này thấy Thịnh Thanh cũng bị giáo huấn, tâm lý cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Thịnh Thanh đứng dậy gọi Ô Nha, ngoài ra đám lưu manh tham gia đánh nhau cũng tới xin lỗi, Thịnh Thanh tay cầm một cái phong bì đưa cho Trương Khác:

- Chỉ cần Thịnh Thế Niên Hoa còn là của tôi, Khác thiếu gia và Phi thiếu gia tới đây sẽ là khách quý.

Trương Khác nhận lấy phong bì, khá đầy, gật đầu nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, tôi và Đỗ Phi mai còn đi học, không quấy rầy nữa.

Thiệu Chí Cương tiễn Trương Khác và Đỗ Phi đi, Ngô Thiên Bảo và Thịnh Thanh quan hệ tốt nên ở lại, quay về quán bar, lúc này phục vụ đang thu dọn chiến trường.

Ngô Thiên Bảo hỏi:

- Người anh em, lần này tổn thất không nhỏ hả?

- Bỏ tiền giải nạn, qua được việc này là yên tâm rồi.

Thịnh Thanh cười khổ.

- Chú mày đừng coi thường lời lão Thiệu.

Ngô Thiên Bảo nhắc nhở:

- Thằng nhóc đó lợi hại lắm, chú mày thấy rồi đấy, nhà nó quan hệ rất tốt với Đường Học Khiêm, bên trên nữa còn có người, chúng ta không đụng vào nổi đâu. Tôi và chú của nó là bạn học sơ trung, nếu không nó chẳng thèm để ý. Mà tôi bảo đừng qua lại với bọn Vạn Thiên Tài, cậu không chịu nhớ à?

- Ông nội Vạn Thiên Tài là chủ nhiệm hội đồng nhân dân, ba cũng là chủ nhiệm ủy ban mật dịch, sợ gì Trương Chi Hành?

Ngô Tôn lắm bầm.

- Mày mù à con? Trước khi tao tới chỗ này ai đuổi đánh ai?

Ngô Thiên Bảo trợn mắt nhìn con trai:

- Chuyện ở trên thành phố chúng ta không có tư cách xen vào, nhưng không thể lấy lòng cả hai bên, chuyện này khiến người ta ghét ...

Thịnh Thanh biết Ngô Thiên Bảo mượn giáo huấn con để nhắc nhở mình, lãnh đạo thành phố đấu đá nhau, đám tôm tép bọn chúng đúng là không thể xen vào, nếu không chúng một đòn là tan xương nát thịt, song không thể đắc tội ai, đúng là đau đầu.

Trương Khác bảo Thiệu Chí Cương đưa về nhà trọ, Đỗ Phi không bị thương, nhưng mặt bị xước, áo rách mấy chỗ, không thể để hắt về nhà như vậy được.

Trước khi đi Thịnh Thanh có nhét cho Trương Khác một cái phong bì, bên trong là hai gói tiền, liền chia cho Đỗ Phi một nửa.

Muốn làm một tên hoàn khổ cũng cần có thiên phận, ít nhất ở điểm này, Đỗ Phi kém xa Vạn Thiên Tài. Trương Khác không biết chuyện xảy ra hai ngày qua tác động tâm lý lớn thế nào với Đỗ Phi, nghĩ lại chuyện tình cảm của bản thân, những chuyện này đủ khiến một thiếu niên có thay đổi trọng đại quan niệm giữa tình yêu và tình dục.

Cho nên Trương Khác phải nói cho hắn biết kiến thức của một tên hoàn khổ, còn cảnh cáo hắn, bất kể làm gì cũng không được gây rắc rối cho Đỗ Tiểu Sơn. Phải để cho hắn tỉnh táo nhận thức được: Cha hắn ngồi ở vị trí bí thư khu ủy, cho nên đám người trưởng thành Ngô Thiên Bảo, Thịnh Thanh kia mới sợ, mới lấy lòng. Nếu mất đi điều đó, hắn chẳng bằng cục *** chó.

Đỗ Phi thắc mắc Trương Khác trốn học làm cái gì, tại sao đám Ngô Thiên Bảo lại rất nghe lời, Trương Khác cười nói:

- Muốn biết những điều này thì phải đợi khi mày thành một tên hoàn khổ hợp cách đã. Nếu thiếu tiền cứ nói với tao, đừng tùy tiện cầm tiền của người khác, nói không chừng bọn họ có mục đích khác gây rắc rối cho ba mày. Có điều mày luôn ở Tây Thành, cũng chẳng có cơ hội tiêu tiền.

Ngày hôm sau tới trường, bề ngoài Nhất Trung đã khôi phục lại bình thường, Vương Viêm Bân đem công tác chuyển giao cho Mã Tử Thiện, Trương Khác không nhìn thấy lúc ông ta rời đi, nghe đâu rất ủ rũ.

Trong thời gian ngắn như thế đã bàn giao xong, chỉ có thể nói cục giáo dục quá gấp.

Nhưng những chuyện này chẳng mấy liên quan tới Trương Khác, Tào Quang Minh sau khi dưỡng thương xong cũng sẽ không xuất hiện ở Nhất Trung nữa, ông ta tới thẳng Nhị Trung làm hiệu trưởng.

Trương Khác và Đỗ Phi đi vào lớp học, Lý Chi Phương mặt rất mất tự nhiên, Đỗ Phi cố lấy dũng khí đem đơn xin chuyển lớp viết tới qua ở chỗ Trương Khác đưa cho Lý Chi Phương. Giữa hai người bọn họ, bất kể là ai, trong thời gian ngắn khó có thể đối diện với nhau, dù sao không thể làm như không có chuyện gì xảy ra.

Nộp đơn xong, Đỗ Phi rời khỏi lớp học, Lý Chi Phương cứ đứng lạng người tại chỗ, cô ta nhìn thấy hai vết thương dài trên mặt Đỗ Phi, muốn hỏi nhưng không lên tiếng được.

Lý Chi Phương thực sự không biết sau này phải đối diện với Đỗ Phi ra sao, thầm nghĩ mình phải là người rời khỏi trường học mới đúng.

Tình yêu mạnh mẽ của cậu thiên niên với cô giáo xinh đẹp vậy là tan thành mây khói trong câu chuyện bất gian đâm thắt bại ...

119. Chương 119: Nụ Hôn Đầu

Nhìn Đỗ Phi khi rời lớp học cố làm bộ tiêu sái vẫy tay với mình, Trương Khác xúc cảm dâng tràn, ngoẹo đầu đặt lên cánh tay, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Đường Thanh cheo chéo phía trước, cánh môi cô nàng căng mọng lúc nào cũng hơi cong lên một cách kiêu ngạo, làm người ta chỉ muốn cắn một cái.

Đường Thanh linh cảm Trương Khác đang nhìn mình, vành tai đỏ lên, thì thoảng quay đầu lại trừng mắt với y, thực ra đa phần là để xác nhận Trương Khác có phải luôn chú ý nhìn mình không.

Trương Khác nhớ lại kiếp trước, vào cái đêm Đường Thanh bay ra nước ngoài, y ra biển đi bộ 50 kilomet, nhìn theo hướng chiếc máy bay đưa cô đi, rồi ngồi cả đêm ngoài biển, nhìn theo mây trắng lơ lửng phương trời xa tiền biệt, tình cảm thuần khiết của thiếu niên đã tiên tan hết sạch trong đêm đó.

Ngắm gái mãi cũng buồn, Trương Khác nghĩ rồi cuộc Đỗ Phi đã nhìn thấy cái gì đêm đó, nhưng nghĩ vỡ đầu không ra.

Lý Chi Phương có chút mệt mỏi, hôm nay lên lớp chỉ là cố gắng gượng, nhưng phong vận thực phụ không sụt giảm bao nhiêu, đáng tiếc mặc áo bông phồng che mất vóc người hấp dẫn.

Hôm đó tuyết lớn, lớp học mới chưa lắp cửa sổ kín, vùng trộm trong đó rất lạnh, có lẽ chính vì thế mà tư vị khác cũng chưa biết chừng. Nghĩ vậy Trương Khác không nhịn được nụ cười trên môi, phối hợp với khuôn mặt điển trai của y, trông tà mị vô cùng.

Lý Chi Phương thấy khóe miệng Trương Khác mang nụ cười đầy tà khí, lòng hoảng hốt, mặc dù Trương Khác sau đó mới chạy tới, nhưng ai biết Đỗ Phi nói gì với y?

Lý Chi Phương hôm nay dạy học mất hẳn trình độ thường ngày, có điều với thiếu niên mười mấy tuổi, nhìn thấy cô ta đã là lạc thú vô cùng rồi, còn chú ý tới nội dung bài giảng nữa sao?

Trương Khác suy bụng ta ra bụng người.

Hết tiết, Lý Chi Phương gọi Trương Khác tới văn phòng, cô ta muốn biết chuyện của Đỗ Phi:

- Các em hôm qua đánh nhau ở bên ngoài phải không?

Bên mai Trương Khác bị mảnh thủy tinh cửa phải, song không nhìn kỹ không phát hiện ra, y tất nhiên không nói thật:

- Tối cho em và Đỗ Phi đập chai bia chơi, bị thủy tinh bắn vào, mặt Đỗ Phi cũng thế.

- Các em ra ngoài uống rượu à?

Lý Chi Phương nghiêm giọng lại theo bản năng giáo viên, nhưng nhận ra mình chẳng còn tư cách này, tâm tình rất tệ, ảm đạm nói:

- Chẳng may bắn vào mắt thì sao? Về sau các em phải chú ý bản thân.

Trương Khác thấy thế muốn an ủi vài câu, nhưng nghĩ “Nữ nhân trưởng thành 30 tuổi chắc chẳng nghe thiếu niên mười mấy tuổi an ủi đâu nhỉ? Thôi vậy, có an ủi cũng để lại cho tên khốn Đỗ Phi.”

Trương Khác từ trong văn phòng Lý Chi Phương đi ra, gặp đúng Đường Thanh đang ôm đồng bài thi bước ra từ phòng chính trị, học sinh cao trung luôn có bài tập làm mãi không hết, Trương Khác nhún vai, may mà mình bỏ ý định làm học sinh ngoan.

- Bê hộ mình với nào.

Đường Thanh ném cả chồng giấy dầy vào lòng Trương Khác.

- Bê cả bạn luôn mình cũng sẵn lòng.

Trương Khác cười nham nhở.

- Mơ đi.

Đường Thanh chun mũi, phát hiện vết thương bên tóc mai Trương Khác:

- Hôm qua ra ngoài đánh nhau à?

Rồi lấy ngón tay khê vuốt vết thương.

- Sau này không cho bạn ra ngoài đánh nhau.

Đường Thanh căn môi có vẻ rất lo sợ nói:

- Bạn phải nghe đấy.

Đường Thanh nói với ngữ khí nghiêm túc làm Trương Khác cảm động, ngón tay cô nàng khê xoa xoa ở chỗ thái dương, nhìn đáng vẻ đau lòng đó, Trương Khác không nhịn được vươn một tay ra ôm cô vào lòng.

- Bạn làm gì đấy?

Đường Thanh vùng vẫy, nơi này là chỗ rẽ của văn phòng giáo viên, may mà không ai thấy, đưa tay nhéo vào hông y, thoát khỏi cánh tay đó.

- Muốn chết à?

Đường Thanh giọng hời dỗi nũng nịu, gò má hồng gồng, thò đầu ra nhìn quanh, thở phào vỗ ngực:

- Bạn còn như thế mình sẽ không để ý tới bạn nữa.

Thấy Trương Khác cười xấu xa, quay mặt đi:

- Không thèm lý tới bạn nữa.

Chạy rầm rầm xuống thang.

Trương Khác đứng đó hồi tưởng lại vẻ thẹn thùng vừa rồi của Đường Thanh, tí tổn ôm đồng bài thi đuổi theo.

Đường Thanh miệng nói không để ý, tới trưa ăn cơm lại cùng với Trương Khác dính lấy nhau, nghỉ trưa vẫn tới phòng trọ của Trương Khác chơi.

- Đỗ Phi vì sao lại chuyển sang lớp khác?

Đường Thanh hỏi tới chuyện Đỗ Phi.

Trương Khác đâu thể nói, Đỗ Phi thâm yêu Lý Chí Phương, nhưng lại gặp cảnh Lý Chí Phương và Vương Viêm Bản làm chuyện kia, cho nên muốn chuyển lớp.

- Rốt cuộc là chuyện gì, nói với mình đi?

Đường Thanh ôm lấy cánh tay Trương Khác lắc:

- Bạn không nói mình sẽ bám lấy bạn, hôm nay bạn đừng hòng đi đâu được.

- Nói ra sẽ làm hư bạn.

- Chẳng qua chỉ là đánh nhau chứ gì, có gì to tát? Sau này đánh nhau phải mang mình đi.

Trương Khác chỉ cười không đáp, ngã người xuống giường, Đường Thanh đi tới, đặt tay lên ngực y, nhìn chăm chăm hỏi:

- Bạn chưa nói mình biết là chuyện gì đâu đấy.

Nhìn đôi mắt đẹp quyến rũ của Đường Thanh, Trương Khác ngồi dậy hỏi:

- Muốn biết thật chứ?

Đường Thanh gật đầu ngay:

- Muốn, muốn chết đi được.

Trương Khác đưa tay đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn mặt Đường Thanh cứng lại vì hoảng sợ, thoáng chống hông lên say lòng người. Đường Thanh hơi bối rối, nhưng không né tránh ánh mắt y, cứ chăm chú nhìn y ghé sát đầu tới.

Trương Khác khe khẽ chạm vào cánh môi mềm của Đường Thanh, cô nàng khéo mắt lại, tay vẫn chống trên ngực Trương Khác, hàng mi rời run run, hơi thở thơm tho nóng hổi phả lên mặt Trương Khác. Trương Khác đưa lưỡi ra, nhẹ nhàng tách cặp môi mềm, nhưng bị hàm rắn của cô chặn lại.

Tay Trương Khác buông mặt Đường Thanh ra, cô nàng hé hé mắt, mắt ngây ngất mê ly, đầy vẻ then thừng thiếu nữ, phát hiện Trương Khác đang đắm đuối nhìn mình, đưa bàn tay trắng che mắt y lại:

- Không được nhìn.

Giọng êm ái làm tim Trương Khác nhũn ra.

Trương Khác đặt tay lên eo Đường Thanh, từ từ ngả người xuống, để Đường Thanh nằm thoải mái trên ngực mình, quay cổ đi, không cho tay Đường Thanh che mắt mình, bắt gặp ánh mắt của y Đường Thanh bối rối nhìn tránh đi, Trương Khác lại kéo nàng xuống hôn lên môi.

Đường Thanh không biết mở răng ra, Trương Khác không vội, thong thả thưởng thức cánh môi non nớt, rồi nhẹ nhàng đưa lưỡi vào, chiếc lưỡi thơm nhỏ nhắn bên vụng về đưa ra, nhưng dờ ra không nhúc nhích, thật không sao miêu tả được tư vị tiêu hồn đó, Trương Khác muốn cuốn lấy chiếc lưỡi thơm đó tận tình thưởng ngoạn, thì đồng thời tay cũng bắt giắc từ hông Đường Thanh di chuyển lên trên, áp lên bầu ngực cô nàng, cách lớp áo vẫn cảm thấy thật mềm mại, đầy xúc cảm, vừa bóp nhẹ một cái thì lưỡi đau nhói.

Trương Khác chưa kịp kêu thì Đường Thanh đã thét lên, nhảy ra khỏi lòng Trương Khác, hai tay ôm lấy ngực, mặt kinh hoàng, tay run chỉ vào Trương Khác:

- Bạn, bạn .. Sao bạn có thể làm thế?

- Mình làm sao?

Trương Khác kêu thảm, cơn đau cực độ ở lưỡi chưa tan đi, một lúc sau mới dịu lại, cảm thấy trong khoang miệng có vị tanh, thè lưỡi ra cho Đường Thanh xem:

- Lưỡi bị bạn cắn nát rồi này.

- Á.

Đường Thanh thấy lưỡi Trương Khác chảy máu, cuống lên chạy tới, nhưng không biết xử lý ra sao:

- Ai, ai bảo bạn sờ vào chỗ đó, mình sợ chết khiếp, không ngờ cắn phải bạn ...

Nhìn Đường Thanh sắp bật khóc tới nơi, Trương Khác cười, không dám thu lưỡi lại, cứ thè ra ngoài như chó:

- Mình sao biết bạn có phản ứng lớn như thế? Lỡ nặng rồi, biết thế, sớm biết thế không sờ.

Hôn môi còn được, sờ ngực một cái mà bị cắn đau điếng, nhớ tới dáng vẻ hoảng sợ khi đó của Đường Thanh, so với những cô gái mười mấy năm sau bị bóp một cái đầu vú đã cứng lên, thì Đường Thanh càng làm người ra mê luyến hơn ngàn vạn lần, chỉ là lưỡi mình hơi thảm, may mà còn nếm được lưỡi của Đường Thanh, không thì lỗ nặng.

- Bạn nói gì thế?

Đường Thanh chẳng hiểu giọng ú ớ của Trương Khác, đau lòng nhìn đầu lưỡi còn có tia máu chảy ra:

- Hay là mình tìm một cái băng dính thương dán vào?

Chỉ cần không cắn đứt lưỡi thì nước bọt là thuốc sát trùng tốt nhất rồi, Đường Thanh đúng là ngốc tới đáng yêu, còn nghĩ tới bằng dính

120. Chương 120: Hưởng Đi Của Khu Giải Trí.

Trương Khác không nhịn được cười phá lên, không cẩn thận lưỡi chạm vào răng, tiếp đó rú thắm thiết.

- Người ta lo chết đi, bạn còn cười được.

Đường Thanh cẩn thận nhìn kỹ lưỡi Trương Khác, mặt gần sát vào mặt y:

- Có đau không?

- Bạn liếm một cái là không đau nữa.

- Nằm mơ.

Đường Thanh chống ngực Trương Khác ngồi dậy:

- Đáng đời lắm, ai bảo bạn xấu như vậy,

Một lúc sau lại nằm xuống ngây thơ hỏi:

- Liếm một cái là không đau nữa thật à?

Câu này làm Trương Khác cảm giác lừa một cô bé mười sáu tuổi là tội ác cực lớn, nhưng nhìn cánh môi đỏ mọng chúm chím, cảm giác tội ác hóa thành dụ hoặc vô cùng:

- Ừ.

Trương Khác gật đầu khẳng định, lưỡi càng thò ra dài hơn.

- Hi hi, trông như lưỡi chó vậy.

Đường Thanh cười khúc khích, đưa tay che hai mắt Trương Khác.

Trương Khác tìm sắp vạt khỏi lồng ngực, đầu lưỡi cảm giác cái gì mềm mềm chạm vào, lưỡi cố thè ra thêm chút nữa, đến chính y cũng không ngờ lưỡi mình có thể thè dài tới như vậy. Nhưng Đường Thanh không chủ động, chỉ khẽ chạm vào đầu lưỡi rồi dừng lại, Trương Khác không nhịn được cuốn lưỡi một vòng thì cảm thấy bị móng tay quét phải.

Trương Khác cảm giác không đúng, vội mở mắt ra.

Đường Thanh chìa ngón tay chỗ trước mặt Trương Khác:

- Đồ háo sắc, mình biết ngay mà.

Nụ cười xấu xa y chang Trương Khác.

- Bạn học xấu từ khi nào đấy?

Trương Khác không dám hành động bừa, hai tay ôm lấy eo Đường Thanh để cô nằm úp lên ngực mình, cảm thụ thứ mềm mại phồng phồng trên ngực, tiếc là lưỡi không thể dùng, tay cũng không dám làm bậy, chỉ có thể chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt, nhìn như bù đắp lại mười năm xa cách, đến giờ y thực sự hòa nhập lại được tình cảm thiếu niên với Đường Thanh.

Đường Thanh dùng ngón tay chỗ khê đề lên lưỡi Trương Khác, còn không ngừng dụ Trương Khác nói chuyện.

Nói chuyện chừng nửa tiếng, chỗ bị cắn không đau nữa, nhưng cứ cử động lưỡi là lại đau.

Trong lớp học, Đường Thanh tiếp tục dụ Trương Khác nói chuyện, Trương Khác đành bày ra vẻ nghiêm nghị, nói chuyện lúc này hậu quả không phải trò đùa, tối lại còn họp ở công ty, thật đau đầu, không biết giải thích ra sao đây. Nếu nói thật không phải người ta cười cho thối mũi sao?

Hết cách, hạng mục trung tâm ẩm thực đã quyết định chính thức khởi động, có cả đồng việc phải làm, còn chưa biết Tạ Văn Sơn có đồng ý chuyển tiền hay không?

Hôm kia trời đổ tuyết lớn, mặt đất phủ lớp tuyết dày trắng xóa, trời phải tanh vài ngày mới tan hết được, chiều tan học, nhờ có tuyết nên trời vẫn thấy sáng, chỉ là lạnh chết được.

Nhiệt độ giảm xuống dưới 0 độ, Đường Thanh không ở lại trường ôn luyện buổi tối, Trương Khác đưa cô nàng về nhà trước sau đó mới tới công ty, Hải Châu nhỏ, ngồi taxi thì chỉ mất chưa tới nửa tiếng.

Lưỡi vẫn còn đau, Trương Khác đi thẳng vào văn phòng Hứa Tư nói:

- Cuộc họp hôm nay chị chủ trì, em không nói gì hết.

- Cậu nói gì?

Hứa Tư thấy giọng Trương Khác nói không rõ chữ lắm, nghi hoặc hỏi:

- Lưỡi làm sao thế?

- Cuộc họp hôm nay chị chủ trì, em không nói gì hết.

Trương Khác nhắc lại một lượt, thấy Hứa Tư quan tâm tới gần, chợt dạ quay mặt đi.

- Cắn phải lưỡi à?

Hứa Tư tò mò hỏi, nhưng thấy thái độ y không đúng, hỏi tiếp:

- Bị cô bé nào cắn phải lưỡi đúng không?

- Trưa ăn cơm cắn phải lưỡi.

Trực giác phụ nữ thật khủng bố, nhưng Trương Khác dứt khoát không thừa nhận với Hứa Tư.

- Có vài thứ tôi không biết, nhưng tôi không ngốc.

Hứa Tư cười tủm tỉm:

- Hôm nay cậu bắt nạt cô bé nào lại để bị cắn cả lưỡi, thè ra cho tôi xem.

Thấy Hứa Tư chẳng hề ghen, trong lòng Trương Khác có chút thất vọng, thè lưỡi ra cho cô xem. Hứa Tư giống Đường Thanh, đưa ngón tay ra chạm vào lưỡi y, hỏi:

- Có đau không?

- Đau.

Trương Khác gật đầu rất tội nghiệp.

- Đáng đời, xem sau này cậu còn dám lăng nhăng nữa không. Đừng nói nữa, ngày mai sẽ ổn thôi.

- Vậy buổi tối em phải ăn gì?

Trương Khác thè lưỡi ra nói chuyện.

- Khó coi chết đi, mau rút lại.

Hứa Tư nhin cười, dè ngón tay lên lưỡi Trương Khác, không cho y nói nữa:

- Cho đói một bữa.

- Á.

Tương Vi đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh đó, khẽ kêu lên, rồi cười hỏi:

- Không làm phiền hai người chứ?

- Trương Khác ăn cơm cần phải lưỡi.

Hứa Tư đỏ mặt, vội nói dối giúp Trương Khác, còn bổ xung thêm cho thật:

- Lớn chừng đó rồi còn cần phải lưỡi.

Nói ra thực kỳ quái, trong lòng Hứa Tư đột nhiên hi vọng sự thật đúng là như thế.

Tương Vi cười ám muội, hỏi Trương Khác:

- Vậy có hợp không?

Trương Khác vẫn phải lè lưỡi nói:

- Có, nhưng tôi không nói, nghe mọi người thôi.

Nghe giọng Trương Khác hàm hồ, Tương Vi liếc Hứa Tư một cái phì cười, gật đầu đi ra ngoài.

Bên nhà máy tất cả đều đúng trình tự, Chu Phục chỉ báo cáo theo thông lệ, Tương Vi và Lưu Minh Huy chuẩn bị ngày mai rời Hải Châu, điều tra tương lai thị trường và kỹ thuật sản xuất dầu đĩa, những người khác đều không hiểu tại sao, nhưng Trương Khác kiên trì đành làm.

Hạng mục trung tâm ẩm thực toàn quyền giao cho Thiệu Chí Cương phụ trách, công ty mới đã được đặt là công ty trách nhiệm hữu hạn ẩm thực Thế Kỷ, vài ngày nữa chính thức treo biển hoạt động.

Trải qua chuyện hôm qua, ấn tượng của Thiệu Chí Cương với Trương Khác lại một lần nữa phát sinh chuyển biến.

Trương Khác chẳng ngại chuyện đó tạo ảnh hưởng xấu tới mình, đối với thiếu niên mà nói, tiếng xấu càng được người khác chú ý.

Ở trong nước, con cháu bất lương của lãnh đạo luôn là đường tắt để đi cửa sau, đám thương nhân chỉ sợ gia đình lãnh đạo phẩm tính quá tốt, quá giữ mình.

Với tuổi của mình Trương Khác muốn dùng học thức cảm phục người khác quá khó khăn, vậy dựa vào quyền thế của cha, thể hiện tính cách tàn nhẫn nóng nảy, thường dễ khiến người ta khuất phục.

Đương nhiên Thiệu Chí Cương không đơn giản như thế, hần nhìn ra được Trương Khác con người tuyệt đối không thể dùng vài biểu hiện bên ngoài mà đánh giá được.

Trương Khác từng nói, trước khi hạng mục trung tâm ẩm thực chính thức khởi động, muốn thôn tính khu giải trí Nguyên Tường, Thiệu Chí Cương nói đã đàm phán xong, chủ của Nguyên Tường đã đồng ý chuyển nhượng 70% cổ phần.

Khởi phải nói sau khi trung tâm ẩm thực xây nên, chốn giải trí bên cạnh sẽ nước lên theo thuyền, không chế nó trong tay tạo thành bố cục chính thể với trung tâm ẩm thực là chuyện không thể tốt hơn.

Khi nhà máy giấy còn sản xuất bình thường, luôn tỏa ra mùi nhức mũi, mấy trăm mét xung quanh đều ngửi thấy, ảnh hưởng lớn khu giải trí xung quanh, chủ Nguyên Tường là Quách Kiến Thành mấy năm qua chẳng kiếm được từ nó mấy đồng.

Một mặt Thiệu Chí Cương đưa ra cái giá khá hấp dẫn, mặc khác Quách Kiến Thành không có lòng tin lắm vào hạng mục này sau khi làm xong có được hiệu quả lớn không, song nghe nói trong khu rất ủng hộ. Quách Kiến Thành đồng ý chuyển nhượng cổ phần chứ không bán đứt.

Cty Thế Kỷ chỉ phụ trách kinh doanh trung tâm ẩm thực, còn tên thương hiệu của nó “Tứ Phượng kiêu đại thực hồi” được công ty Việt Tú sở hữu, tất cả nhà hàng vào trung tâm ẩm thực kinh doanh đều phải thêm vào ba chữ “đại thực hồi”, vì dụ nhà hàng của Ngô Thiên Bảo sẽ là “đại thực hồi Thị Kiến”

Thời đó tài sản vô hình chưa được coi trọng, nhưng không phải là không có chút ý thức nào.

Cả tòa nhà Tân Hải Thông không tìm đâu ra Cty Việt Tú, Thiệu Chí Cương nghĩ, cái công tay này chắc chỉ nằm trong ngăn kéo của Trương Khác thôi.

Việt Tú chỉ đăng ký nhãn hiệu, sau này phải tiếp tục chuẩn mực cách kinh doanh, thành thương hiệu tốt, mới có thể khiến loại tài sản này có giá trị thực sự. Lúc đó bị Trương Khác vô sỉ cướp đoạt hết, Thiệu Chí Cương trong lòng khó chịu nhưng càng thêm bội phục y.

Tạ Văn Sơn đồng ý yêu cầu của Trương Khác, chuyển trước 300 vạn tiền hàng cho nhà máy giấy Tân Quang. Số tiền này sẽ chuyển cho chính phủ Thành Nam vay để lập hạng mục công trình cầu Tứ Phương.

Mọi người đều biết Trương Khác tự cắn vào lưỡi, báo cáo xong, ai đi đường nấy.

Trương Khác thích ở riêng cùng với Hứa Tư, như thế Hứa Tư cũng không phải có áp lực, không để Chu Văn Bản lái xe đưa về. Ai ngờ rời khỏi công ty, Hứa Tư nói phải về nhà, Trương Khác mặt như đĩa muối:

- Chị bỏ mặc em chết đói à?

- Đói một bữa thì có sao?

Hứa Tư mỉm cười, bên ngoài trời rất lạnh, hơi thở ra liền biến thành sương, Hứa Tư hà hơi vào tay nói:

- Cậu thành ra thế này cũng có ăn được gì đâu.

121. Chương 121: Tiễn Triễn Nhỏ

Hai người mua hai hộp sữa cùng một đồng đồ ăn vặt mang về nhà trọ của Trương Khác. Vừa vào phòng Hứa Tư đã kêu lạnh, Trương Khác nắm lấy tay cô xoa xoa.

- Làm gì thế?

Hứa Tư rút tay lại.

Trương Khác nhe răng cười:

- Điều hòa khởi động chậm quá, em sưởi cho chị trước một chút.

- Vậy cậu quay đầu đi.

Hứa Tư cho tay vào túi áo khoác từ đằng sau, ủ ấm.

Trương Khác quay đầu lại:

- Tay em cũng lạnh.

- Hôm nay cậu cũng lừa con gái nhà người ta như thế phải không?

Hứa Tư lườm y một cái quay đầu đi.

Quen Hứa Tư hơn nửa năm rồi, nhưng dù thể vẽ đẹp của Hứa Tư vẫn làm Trương Khác xao xuyến, nhìn một lúc thôi trống ngực khua rộn ràng, đặc biệt cái lườm của cô càng khiến y chao đảo.

Nam nhân đều là động vật tham lam, Trương Khác chưa từng nghĩ phải lựa chọn giữa Hứa Tư và Đường Thanh, vận mệnh an bài y quay về đây, có lẽ đây chính là an bài của vận mệnh chưa biết chừng, Trương Khác vô sỉ nghĩ.

Trương Khác đói meo rồi, mở hộp sữa tu ừng ực, chẳng kịp nghe Hứa Tư bảo làm hâm nóng sữa trước.

Nói ra thật lạ, buổi trưa điều hòa còn tốt, vậy mà đợi mãi không khởi động được. Hứa Tư sách âm đun nước, quay về ngồi bên cạnh Trương Khác, xé túi đồ ăn vặt ra ăn, coi nó làm bữa tối. Trương Khác lưỡi còn đau, đành trở mặt thêm thuồng nhìn Hứa Tư cho từng miếng khoai tây chiên vào cánh môi đỏ mọng.

Nước sôi, Hứa Tư rót pha nước cho Trương Khác rửa chân, chân vừa cho vào nước nóng, hơi ẩm lan tỏa cả người, rửa Hứa Tư ngâm chân cùng, bị lườm một cái đúng dự kiến, Trương Khác ngâm nhanh chân chui vào chăn, để Hứa Tư ngâm chân.

Ngón tay ngón chân cứng đờ, Hứa Tư cởi áo khoác, thay chậu nước nóng khác ngâm chân một lúc, Trương Khác kéo cô vào trong chăn, hai người ôm chăn trò chuyện.

Chân Hứa Tư thật mềm, cứ như chẳng có chút xương nào, Trương Khác lấy ngón chân cạ cạ vào chân Hứa Tư, bị bô thò tay vào chăn tóm lấy:

- Nói chuyện cũng không chịu ngoan ngoãn.

Đúng là ngấm mỹ nhân dưới đèn, Hứa Tư càng thêm mê người, gò má hồng như như say rượu, bầu ngực nhô cao, eo tha thướt, làm Trương Khác chỉ muốn đè ngay cô xuống.

- Nhìn cái gì đấy?

Hứa Tư đánh y một cái, cười quỵn rũ, kéo chăn che lên tận cổ, quay nghiêng đi ngăn ánh mắt như muốn lột trần người ta của Trương Khác.

Trương Khác đột nhiên cảm thấy với Hứa Tư, mình như chàng trai mười sáu tuổi thực sự, tình cảm tuôn trào, nhưng không biết phải ra tay ra sao, kinh nghiệm tán gái chục năm trời uổng phí... Tay dè dặt vươn ra, lòng thấp thỏm : Không biết Hứa Tư có đồng ý không?

Trong lòng sinh yêu thương vô hạn, Trương Khác ôm lấy eo cô từ đằng sau.

Hứa Tư quay đầu lại, mắt thật trong sáng, chẳng có chút tạp chất nào, nở nụ cười dịu dàng, yên tâm dựa vào ngực y. Trương Khác tim thắt lại, ôm chặt lấy cô, thật chặt cứ như sợ cô biến mất.

Không ai nói một lời, tất cả tìm cảm đều chứa đựng trong sự im lặng kỳ diệu.

Một lúc sau, bụng Trương Khác reo ùng ục, một hộp sữa căn bản không no bụng được, liền mạng nhón một miếng khoai tây cho vào mồm, bị ơ cay làm đau chảy nước mắt.

- Tôi biết có gì cho cậu ăn rồi.

Hứa Tư reo lên, trở mình bò dậy:

- Mau dậy đi, chúng ta tới Sa Điền ăn đậu hoa.

Đậu hoa không cho nước tuyết đối sẽ không kích thích vết thương, Trương Khác vừa nhớ tới cái này, miệng trào nước bọt. Hai người vội vàng đi dậy đi tất, lên đường.

Sa Điền cũ kỹ hỗn loạn, nhưng đồ ăn vặt nhiều, ngõ Đan Tinh ở đó nổi danh với món đậu hoa. Ngồi xe tới nơi, tuy đêm đông lạnh giá, nhưng quán đậu hoa vẫn chưa dọn, đại đa số là căn lều dựng bằng vải dầu đơn giản, bên trong tỏa ra mùi thơm diết mũi.

Vào mùa đông, buổi tối chín mười giờ rất ít người ra đường, nhưng trước quán đậu hoa thực khách vẫn không ít, Trương Khác và Hứa Tư chọn chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Hứa Tư gọi hai bát đậu hoa, Trương Khác bụng đói meo, mặc kệ ba bảy hai một bưng ngay bát lên ginh ăn, Hứa Tư hỏi:

- Cậu không sợ nóng à?

Trương Khác ỉu xiu đặt bát xuống, nhìn Hứa Tư ăn từng thìa một tới nửa bát mới động thủ, không cay, không nóng, trơn mịn thơm ngon, Trương Khác không kìm được nhớ tới chiếc lưỡi Đường Thanh, nghĩ hôm nào mua đậu hoa bảo Đường Thanh ngâm trong miệng, thử xem cái nào trơn mềm hơn.

- Nghĩ cái gì đấy?

Hứa Tư thấy Trương Khác mắt ngơ ra cười ngốc nghếch, xua xua tay trước mặt y.

Trương Khác tỉnh lại, liếc nhìn thấy Ngô Tôn và hai tên thanh niên đi vào, có một tên hôm nọ trên ghẹo Trần Phi Dung. Vừa nhìn thấy Trương Khác, hắn tái mặt, tên thanh niên còn lại chỉ nhìn thấy Hứa Tư, huyết sảo định sấn đến.

Ngô Tôn vội vung tay tát cho tên đó một cái trời giáng, không thèm nhìn bộ dạng ủy khuất của hắn, cung kính đi trước mặt Trương Khác:

- Khác thiếu gia hôm nay rảnh rồi tới đây ăn ạ?

Trương Khác không muốn thè lưỡi ra nói chuyện với người khác, phất tay bảo hần xéo càng xa càng tốt.

Nhìn Ngô Tôn và hai tên lưu manh rúm ró lui ra ngoài, Hứa Tư hỏi:

- Cậu quen bọn chúng khi nào thế?

- À, đó là con trai Ngô Thiên Bảo, còn một tên lần trước bắt nạt Trần Phi Dung.

Trương Khác giọng hàm hồ đem chuyện đại náo Thịnh Thế Niên hoa kể cho Hứa Tư.

Vết thương trên mặt Trương Khác không rõ, Hứa Tư lúc này mới nhìn ra, qua chuyện hồi tối quan hệ giữa hai người âm thầm tiến tới giai đoạn mới, Hứa Tư rất tự nhiên đưa tay ra sờ vết thương của Trương Khác, giọng lo lắng dặn:

- Sau này ít đánh nhau thôi, chẳng may bị thương thì làm sao?

- Ừ.

Trương Khác lòng êm ái, gật đầu ngay. Ăn hết đậu hoa trong bát lại gọi thêm bát nữa, định chuẩn bị cho bữa sáng mai.

- Để đến ngày mai sao còn ăn được nữa? Sáng mai tôi mang tới cho.

Trương Khác lòng lâng lâng tiễn Hứa Tư về nhà, sau đó mới về nhà trọ, lưỡi vẫn còn đau, lại nhớ tới dáng vẻ thẹn thò đáng yêu Đường Thanh.

Chui vào chăn đọc sách tới hai giờ sáng, không kháng cự được cơn buồn ngủ ập tới mới thiếp đi. Sáng hôm sau vừa mở mắt ra đã thấy bóng lưng thon thon mê người của Hứa Tư.

- Mới dậy à?

Hứa Tư quay người lại, trên bàn đằng sau đặt một cái bình giữ ấm.

- Ừ, chị tới lâu chưa?

Trương Khác ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trời tờ mờ, vẫn sớm lắm.

- Được hai mươi phút rồi, cậu ngủ thật say người ta có khiêng đi cũng chẳng biết. Ngủ thêm một lúc đi, đậu hoa trong bình, tôi còn phải tới công ty...

Trương Khác mơ màng bò dậy, lại ngã vào chăn, Hứa Tư cười khúc khích, cầm túi đi ra. Trương Khác đành chui vào chăn ngủ tiếp, chưa được bao lâu lại có người gõ cửa.

- Trương Khác.

Giọng Đường Thanh gọi ngoài cửa.

Như tên ăn trộm bị người ta phát hiện, Trương Khác giật bản mình ngồi bật dậy, Đường Thanh sớm như thế đã đến làm cái gì? Đừng để cô nàng gặp phải Hứa Tư đấy.

Trương Khác mặc kệ trời lạnh, tung chăn chạy chân đất ra mở cho Đường Thanh, thấy ngay khuôn mặt hồng hồng xinh đẹp quần trong chiếc khăn choàng màu phấn hồng.

Nhưng đây không phải lúc quan tâm tới đẹp hay không đẹp vì trong ta cô cầm một cái bình giữ ấm, Trương Khác thăm chửi bản thân, sao trước khi mở cửa không giấu bình của Hứa Tư đi? Hận không thể tắt ỳnh hai cái.

Đường Thanh vừa vào phòng nhìn thấy ngay chiếc bình màu vàng, ngẩn ra hỏi:

- Người vừa mang cái này tới cho bạn là ai?

- À?

Trương Khác đầu vận chuyển nhanh như tia chớp:

- Hôm qua nói chuyện điện thoại với chị Văn Tình, giọng không rõ, chị Văn Tình hỏi làm sao? Mình trả lời thế nào đây? Nói là ăn cơm cần phải, chả lẽ nói là sờ nhầm chỗ bị cắn lưỡi?

- Muốn chết à? Ăn nói lung tung.

Đường Thanh giọng nũng nịu.

Trương Khác tiếp tục bịa chuyện như thật:

- Mình hiện giờ thế này chỉ uống được sữa, ăn đậu hoa, chị Văn Tình bảo người mang đậu hoa tới. Bạn mang gì tới ỉnh?

Đường Thanh ánh mắt nghi hoặc quét qua quét lại trên mặt Trương Khác, nhưng sao nhìn ra được cái gì, Trương Khác tỉnh queo cầm lấy cái bình của Đường Thanh mở ra, bên trong là sữa đậu, thốt lên:

- Sao bạn biết mình muốn uống sữa đậu?

Thực ra y thích ăn đậu hoa hơn.

122. Chương 122: Chuẩn Bị Rút Ra

- Bạn mặc y phục vào vào đã, đừng để lạnh.

Đường Thanh đắc ý đẩy Trương Khác trở lại chần, chạy vào bếp lấy một cái bát sứ múc sữa đậu đưa cho Trương Khác.

Đường Thanh tò mò mở bình giữ ấm của Hứa Tư ra, hương thơm lan tỏa, hít sâu một hơi, nói:

- Thơm quá, mình muốn ăn.

Liền chạy vào bếp lấy bát, đổ đậu hoa ra ăn hết, ăn xong còn xoa bụng nói:

- Mình ăn sáng rồi, no quá. Nhưng mà rất ngon.

Ngon gì mà ngon, rõ ràng không muốn mình ăn đồ của người khác, đồ ích kỷ, đồ xấu bụng, đồ tham ăn. Trương Khác lòng chua xót chỉ muốn khóc, cay đắng uống sữa đậu.

Trương Khác thấy Đường Thanh tin tưởng mình như thế, mình lại nói dối lừa cô, trong lòng có chút áy náy. Nhưng lại thầm tính toán :” Đường Thanh tâm tư đơn thuần dễ lừa, nhưng nếu để Đường Học Khiêm và cha biết sự tồn tại của Hứa Tư thì gay, trừ khi bảo chị Văn Tình tới Hải Châu tọa trấn, Hứa Tư thực sự thành trợ lý của chị Văn Tình mới có thể giải được nghi ngờ trong lòng người khác.”

Đương nhiên có thể đưa Hứa Tư tới tỉnh thành cũng được, nhưng Trương Khác không nỡ xa Hứa Tư.

~oOo

Tổng Bồi Minh nôn nóng thông qua công trình khu nghỉ ngơi cầu Tứ Phượng, hôm nay Nhật báo Hải Châu cho đăng tin, tất nhiên không thể thiếu một phen ca tụng công đức ..

Công trình cầu Tứ Phượng được lập hạng mục, đánh tan hoàn toàn bản khoản của bên ngoài về trung tâm ẩm thực, dưới sự chủ trì của Thiệu Chí Cương, kế hoạch mời gọi đầu tư của Thế Kỷ gần như hoàn thành sau một đêm, trừ sức hấp dẫn của bản thân hạng mục cũng gián tiếp phản ánh sức ảnh hưởng của Thiệu Chí Cương trong ngành ẩm thực ở Hải Châu.

Trung tâm ẩm thực gom được 700 vạn tiền đầu tư, 600 vạn tiền thuê cho nhà máy giấy, toàn bộ sẽ đem ra đầu tư cải tạo nhà máy và khu nghỉ ngơi, trong đó Thế Kỷ dùng 100 vạn mua 70% cổ phần của khu giải trí Nguyên Tường.

Thiệu Chí Cương kiến nghị đem cổ phần của Thế Kỷ với Nguyên Tường trực tiếp chuyển tới Cty Cẩm Hồ với danh nghĩa cá nhân hẳn, Trương Khác hiểu dụng ý của hẳn hẳn chiếm, theo tỉ lệ hẳn sẽ không chế 28%

cổ phần, Cẩm Hồ có 42%, hẳn liên hợp với Quách Kiến Thành có thể lấy được quyền khống chế thực tế với khu giải trí Nguyên Tường.

Trương Khác chẳng hứng thú với khu giải trí, thời đó nó đa phần dính líu tới mại dâm, thậm chí ma túy, vì Nguyên Tường cuối cùng sẽ chuyển cho người khác kinh doanh, cho dù khống chế không nghiêm, phát sinh ra sơ xuất cũng chẳng ảnh hưởng lớn tới Cẩm Hồ. Hơn nữa Thiệu Chí Cương không phải là hạng đầu óc thiếu tinh táo, cho dù có xu thế không tốt, đem cổ phần chuyển giao là được, không lo thiếu người hứng thú với món này.

Tới cuối tháng 12, tất cả hạng mục của Cẩm Hồ đều tiến vào trạng thái vận hành.

Suốt cả tháng 12, Tạ Văn Tình rất ít quan tâm tới phía bên Hải Châu, tới cuối tháng, công ty Hải Dụ hoàn toàn điều chỉnh xong, tài sản chủ yếu là 20% cổ phần ở Hải Thái, một tầng lầu ở tòa nhà Cẩm Hoa, một ít tài chính không nhiều, số nghiệp vụ ít tới đáng thương và chẳng còn mấy nhân viên.

Dùng lời của Tạ Văn Tình là :” Hải Dụ hiện giờ còn giống công ty ma hơn cả Cẩm Hồ.”

Xử lý xong chuyện của Cty Hải Dụ, Tạ Văn Tình mới có tinh lực chú ý tới Hải Châu.

Nhà máy Tân Quang sau khi được bao thầu bùng lên một sức sống hoàn toàn mới, sau khi đợt giấy thứ nhất đưa ra, Chu Phục tìm Trương Khác kiến nghị nâng cao giá tiêu thụ, Trương Khác thông báo cho Hải Thái nâng giá, Hải Thái là nhà tiêu thụ cấp một, nhận tiêu thụ toàn bộ sản phẩm của nhà máy giấy, chỉ cần thương nhân tiêu thụ cấp dưới không có ý kiến, bọn họ cũng không ngại nâng cao giá bán.

Với nhu cầu dùng giấy cao cấp của thị trường quốc nội hiện nay, Tạ Văn Sơn biết Hải Thái không thể lũng đoạn tiêu thụ của nhà máy giấy, ngược lại với tình hình hiện tại nhà máy giấy có thể đá đít Hải Thái tổ chức tự tiêu thụ, hơn nữa hẳn cũng không muốn quan hệ với Tạ Văn Tình quá cương.

Tổng Bồi Minh thì bắt đầu suy tính làm sao để miêu tả thành công lớn của việc cải tạo nhà máy giấy, mặc dù Cẩm Hồ mới là kẻ thu được lợi lớn nhất, nhưng không ai có thể phủ nhận chính tích chói mắt của Tổng Bồi Minh.

Đường Học Khiêm quan tâm tới nhà máy giấy từ khi hạng mục trung tâm ẩm thực xuất hiện, cho ông ta một phương án giải quyết vấn đề thua lỗ kéo dài của quốc xĩ, trước đó ông ta nhờ Trương Tri Hành dụ lời của Trương Khác.

Đêm mưa tuyết Đỗ Phi đánh Tào Quang Minh, Trương Tri Hành đã hỏi Trương Khác chuyện này, nhưng vì thời gian quá muộn , đề tài này trì hoãn mãi chưa có thời gian tiếp tục.

Đương Học Khiêm từ phía Tổng Bồi Minh biết được một số tình huống gần đây của nhà máy giấy, tình thế cổ vũ lòng người, hơi sốt ruột muốn biết thêm chi tiết.

Tạ Văn Tình lần này tới Hải Châu, ông liền thông qua Trương Tri Hành, mời cô tới nhà hàng Tây Thành dùng tiệc, còn gọi Tổng Bồi Minh tiếp.

Trương Khác biết ý đồ mời khách của Đường Học Khiêm, nhưng Trương Khác lo vấn đề khác, lần trước ở nhà trọ, Đường Thanh đã nhìn thấy Hứa Tư, Hứa Tư không lưu ý thấy Đường Thanh, vấn đề này thế nào cũng phải giải quyết.

Tạ Văn Tình vừa tới công ty, Trương Khác liền hỏi:

- Chuyện bên phía Cẩm Hồ, liệu có thể giao cho chị Văn Tình được không?
- Sao thế, em đang làm tốt lắm mà?

Tạ Văn Tình lấy làm lạ:

- Chị mà quản lý chắc chắn sẽ hỗn loạn hơn em.
- Tương Vi, Chu Phục, Thiệu Chí Cương bị em trấn áp không động đậy được, nhìn bề ngoài thì rất yên bình, nhưng trong lòng bọn họ không phục một thằng nhóc, tất cả là nhờ bác Từ chống lưng cho em.

Trương Khác rất rõ, Tổng Bồi Minh, Thiệu Chí Cương, Tương Vi tất cả chỉ mong qua y có liên hệ với Từ Học Bình:

- Cách làm này không lâu dài, tuổi tác của em không thể làm bọn họ tin nhiệm.
- Sao lại không, Trương Vi lần trước tới tỉnh thành có nhắc tới em, tỏ ra rất khâm phục. Dù Chu Du, Thiệu Chi Cương tâm lý có chút không thoải mái, nhưng bọn họ sẽ mau chóng bị thực tế cảm phục thôi.
- Nếu mục tiêu của Cẩm Hồ lớn hơn nữa, nhân viên phức tạp hơn nữa, bọn họ sẽ lại nghi ngờ:

Trương Khác tiếp tục khuyên:

- Nhà máy giấy cải tạo tới mức này coi như đã thành công, tiếp tới là chỉnh đốn vấn đề quản lý còn tồn tại, điều này nhắm vào cao tầng quản lý, chỉ dựa vào chút thủ đoạn cáo mượn oai hùm của em sợ là không ăn thua. Đêm cùng Hứa Tư từ tỉnh thành về, ba em đã hỏi tới chuyện nhà máy giấy, hi vọng Cẩm Hồ tổng kết kinh nghiệm, tới nay khẳng định sẽ bàn tới việc này ..
- Ủ, hiện giờ đang đẩy mạnh cải cách quốc xĩ, ông nội Chỉ Đồng nói kinh nghiệm nhà máy giấy rất có giá trị tham khảo.

Trương Khác thất vọng lắc đầu:

- Kinh nghiệm của Cẩm Hồ không thể tham khảo, mô hình của chúng ta chỉnh thế là phải để quản lý xí nghiệp chuyên nghiệp hóa, nhưng người khác không nhìn thấy cái này, bọn họ chỉ nhìn thấy việc nhà máy bắt công nhân đóng tiền đảm bảo gom tài chính, lại dụng tín dụng thời gian ngắn ...

Điều này hoàn toàn đi ngược dụng ý ban đầu của Trương Khác, lý tưởng thì rất đẹp, nhưng nửa đường y mới nhận ra không xong.

Lúc này chuông điện thoại vang lên, giục họ tới nhà hàng Tây Thành, Trương Khác đành lên xe nói đại khái suy nghĩ của mình.

Tới nhà hàng Tây Thành, được phục vụ dẫn tới phòng bao, Trương Khác đẩy cửa nhìn, Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh đều ngồi trong, hít sâu một hơi, hỏi:

- Tam đường hội thẩm đây mà, ba cháu đâu ạ?
- Ba cháu xuống gọi món rồi.

Đường Học Khiêm đứng dậy mới Tạ Văn Tình vào chỗ, Tống Bồi Minh cũng không dám ngồi yên.

- Dì Cố và Đường Thanh hôm nay bận ả?

Trương Khác ngó quanh:

- Lần này lấy danh nghĩa chính phủ chiêu đãi bà Văn Tình và cháu, chỉ có năm chúng ta thôi.

Đường Học Khiêm cười nói:

Trương Khác kéo ghế ngồi xuống, nói với Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình, tiệc chẳng có gì ngon, bác Đường đuổi hết quần chúng vô tội rồi, chúng ta đi tìm chỗ khác ăn cơm thôi ...

Trong lòng nghĩ :” Đường Thanh không tới cũng tốt, nếu không đột nhiên hỏi tới chuyện Hứa Tư thì nguy to.” Trương Khác đoán nhất thời Đường Thanh không nhớ ra Hứa Tư, nhưng có khi một lúc nào đó sẽ nhớ ra, dù sao vẻ đẹp của Hứa Tư là độc nhất vô nhị, dù nam hay nữ nhìn một lần là rất khó quên.

Trương Khác kéo tay Tạ Văn Tình làm bộ muốn đi, Trương Tri Hành từ ngoài cửa vào, đưa tay bóp cổ Trương Khác:

- Thằng nhóc, bao nhiêu ngày không về nhà rồi, giờ còn định chốn đâu? Có phải hơn mười ngày nữa là thi cuối kỳ, lần này định làm ba mất mặt thế nào nữa đây?

Trương Khác vội xin tha, vài ngày nữa Trương Vi và Lưu Minh Huy, đúng là không còn thời gian lo chuyện thi cử, mặt đây nói:

- Con đang nỗ lực, sau này càng nỗ lực hơn.

Mọi người cười vui vẻ nhập tiệc, nửa buổi tiệc, chủ đề chuyển sang đề tài nhà máy Tân Quang.

123. Chương 123: Chặn Tài Lộ Của Người Khác

Trương Khác trước đó đã trao đổi với Tạ Văn Tình trên xe hết cả rồi, Tạ Văn Tình nói:

- Về quản lý có nhân sĩ chuyên nghiệp, phương án cùng Tiểu Khác tham khảo, bên phía Chính Thái cũng khá quan tâm, hiện giờ xem ra được tính là thành công.

Nói thể giảm công lao Trương Khác đi một nửa, Tạ Văn Tình không hiểu sao Trương Khác kiên trì muốn làm thế, lại nói:

- Tiểu Khác cũng rất quen thuộc việc vận hành cụ thể của Cẩm Hồ.

Trương Khác làm thế một là tránh bản thân quá nổi bật, hai là cho Đường Học Khiêm và Tống Bồi Minh có ấn tượng Tạ Văn Tình luôn khống chế vận hành Cẩm Hồ từ xa, cho dù chuyện Hứa Tư ở Cẩm Hồ bị phát hiện, Đường Học Khiêm cũng sẽ tin Hứa Tư là trợ thủ của Tạ Văn Tình tại Hải Châu.

Đường Khiêm đâu biết mưu mô trong lòng Trương Khác, nói:

- Nếu Tiểu Khác cũng biết thì để nó nói xem nào.

- Ba cháu lần trước cũng nhắc tới chuyện này, cháu liền tìm người để hỏi.

Trương Khác gãi đầu gãi tai, bịa ra một người chỉ điểm ở đằng sau, nói:

- Kinh nghiệm của nhà máy giấy không thể mở rộng ra toàn thành phố, vì nó có đặc thù riêng. Nếu như dùng ở sĩ nghiệp khác sẽ đối diện với hai nguy hiểm, thứ nhất làm sao đảm bảo tiền đảm bảo của công nhân sẽ không bị lỗ sạch? Điều này liên tới vấn đề nội bộ. Tiếp đó làm sao có thể đảm bảo xí nghiệp không lợi dụng tín dụng chứng lừa tiền mặt thì sao?

Đường Học Khiêm cau mày trầm tư, Tống Bồi Minh không học kinh tế, hỏi:

- Tín dụng chứng lừa tiền là thế nào?

Trương Tri Hành giải thích:

- Là lợi dụng tín dụng mua nguyên liệu, nhưng không dùng để sản xuất, mà bán đi với giá thấp, xí nghiệp lừa lấy tiền mặt.

- Hiện giờ rất nhiều xí nghiệp ở Hải Châu không có tư cách mở tín dụng chứng, nhưng một khi đem mô hình nhà máy giấy phổ biến, ngân hàng sẽ bị ép nơi lỏng điều kiện tín dụng, nguy hiểm trong đó rất khó khống chế. Thành phố muốn tham khảo thì được, nhưng không thích hợp mở rộng...

Đường Học Khiêm hỏi:

- Cháu thảo luận với ai vấn đề này?

Thấy Trương Khác lộ vẻ khó xử, ông ta không dây dưa ở vấn đề này nữa, hỏi vào chỗ quan trọng nhất:

- Thành phố tham khảo thế nào?

- Nhà máy giấy Tân Quang đầu tư xây dựng nhà máy mới tốn hơn 3000 vạn, tiếp đó mất gần 2000 vạn nữa mới đi vào sản xuất được, mấy chục nhà máy giấy khác ở Hải Châu liệu mấy cái có thực lực tiến hành cải tạo kỹ thuật như của Tân Quang?

Tống Bồi Minh mặt căng ra, chỉ riêng việc cải tạo nhà máy giấy Tân Quang khiến sinh biết bao chuyện thị phí rắc rối, ai dám mạnh mẽ vùng dao tiến hành cải tạo kỹ thuật quy mô lớn? Nhưng không cải tạo kỹ thuật, công nghệ làm giấy lạc hậu sẽ kìm áp lực môi trường ngày càng lớn.

Tống Bồi Minh không nói, ông ta gần như đoán được tiếp theo Trương Khác muốn nói gì.

- Chỉ cần thí điểm của Cẩm Hồ ở nhà máy giấy Tân Quang thành công, là có thể bao thầu các nhà máy giấy khác ở Hải Châu, hưởng ứng yêu cầu của thành phố. Tận dụng ưu thế mua nguyên liệu chất lượng cao với quy mô lớn, giảm bớt giá sản xuất, tăng cường quản lý, thống nhất con đường tiêu thụ, chỉ cần làm được ba điểm này, thêm vào ưu đãi chính sách, đa phần các nhà máy sẽ sinh lợi. Sau đó tiến hành cải tạo kỹ thuật, cho dù một số nhà máy không cải tạo thành công, Cẩm Hồ cũng có năng lực hóa giải nguy hiểm, dù một số nhà máy đóng cửa phá sản, cũng có thể giải quyết được vấn đề đau đầu nhất là nhân viên mất việc, đó mới là mô hình của Cẩm Hồ ...

Tạ Văn Tình chưa từng nghe Trương Khác nhắc tới kế hoạch này, không ngờ y phóng tầm mắt nhìn khắp ngành làm giấy ở Hải Châu.

Đương nhiên vì hạn chế địa vực, chỉ có thể chọn nhà máy trọng điểm tiến hành chỉnh hợp, do dùng hình thức bao thầu thêm ước định thu mua, Cẩm Hồ ban đầu sẽ không cần bỏ quá nhiều tài nguyên, chỉ cần nắm chặt hai mắt xích nguồn nguyên liệu và con đường tiêu thụ là có thể thúc đẩy toàn bộ nhà máy giấy ở Hải Châu.

- Mục tiêu của Cẩm Hồ lớn thật.

Đường Học Khiêm chỉ coi Trương Khác tham gia lập nên phương án này, nếu có thể thực hiện, sẽ mau chóng giải quyết được vấn đề ô nhiễm, liền tỏ thái độ với Tạ Văn Tình:

- Chỉ cần bên nhà máy giấy Tân Quang thu được thành công, thành phố sẽ tích cực ủng hộ Cẩm Hồ thực thi kế hoạch này..

Tạ Văn Tình chưa có thời gian suy nghĩ vấn đề này, nếu từng bước thực hiện phương án này, có thể trong vài năm ngắn ngủi, tạo thành tập đoàn giấy cỡ lớn, nhưng mức độ phức tạp của toàn bộ phương án, tuyệt đối không nhẹ nhàng như lời Trương Khác nói.

Thấy Đường Học Khiêm cổ vũ kế hoạch này, Tạ Văn Tình mỉm cười:

- Cẩm Hồ đương nhiên nỗ lực.

Tạ Văn Tình thấy Trương Khác ít tuổi thật là đáng tiếc, nếu không đã có thể thoải mái thi thố tài năng.

Phương án Trương Khác nói là chuyện nội bộ của Cẩm Hồ, Đường Học Khiêm không quên mục đích hôm nay:

- Cháu nói thành phố có thể tham khảo mô hình của Cẩm Hồ, tham khảo ra sao?

Trương Khác trình bày ý tưởng của mình:

- Cẩm Hồ cần khống chế nguy hiểm kinh doanh, lại bị hạn chế bởi trình độ quản lý, chỉ có thể giới hạn trong ngành nghiệp cực hơn, cho dù nhìn thấy cơ hội, nếu không phải đặc biệt hấp dẫn, cũng đành phải từ bỏ... Cháu có hỏi người khác tham khảo ra sao, người ta hỏi lại cháu một câu đơn giản, cháu hỏi mọi người nhé.

- Cháu nói đi.

Đường Học Khiêm càng nghe càng hứng thú, tay chống cả lên bàn.

- Hiện giờ cải cách xí nghiệp không tránh khỏi vấn đề thất thoát tài sản quốc hữu. Một xí nghiệp trị giá 2000 vạn, thỏa thuận ngầm với nhau định giá 1000 vạn mua lấy, lại lấy nó đi thế chấp vay ngân hàng 1000 vạn, rồi lấy 1000 vạn đi mua nhà máy thứ hai, cứ thế có thể mua đi bán lại tiếp, trong thời gian ngắn thành cự phú ...

Trương Khác nhìn Đường Học Khiêm hỏi:

- Bác Đường, nếu có người đề nghị hợp tác với bác làm như vậy thì bác có làm không?

- Hỏi vậy hỏi bạ cái gì đấy?

Từ đầu tới giờ Trương Tri Hành ngồi nghe không nói, thấy con nói năng lung tung, nạt một câu.

Trương Khác nhe răng ra:

- Bác Đường đương nhiên không phải là người như thế, nhưng rất có lãnh đạo nào đó của đảng chính phủ không chống đỡ nổi cảm dỗ ...

Đường Học Khiêm thở dài:

- Hiện tượng này cũng có....

Chỉ là ông ta không biết Trương Khác nhắc tới nó là có dụng ý gì.

- Người khác làm, chúng ta không quản được, nhưng từ trong đó nhìn ra được một đường lối cũng tốt ... Nếu như đối tượng thu mua quốc xĩ cũng là quốc xĩ, như xí nghiệp trực thuộc thành phố Hải Châu thu mua xí nghiệp trực thuộc khu Nam Thành, làm thế có vấn đề gì về trình tự pháp luật không?

- Hay.

Đường Học Khiêm hiểu ra ý Trương Khác, không tìm được vỗ bàn đứng dậy:

- Ý cháu muốn thành phố ra mặt lập một công tay rộng ruột như Cẩm Hồ để tiến hành cải tạo quốc xĩ phía dưới?

- Bác Đường bác cứ ngồi xuống nói chuyện thì hơn.

Trương Khác đưa tay ra mời:

- Có người từng khuyên mua nhà máy giấy rồi hăng tung ra phương án trung tâm ẩm thực. Cháu hỏi chú Tổng, mặc dù nhà máy cũ bị lấy ra thế chấp vay 2500 vạn, nhưng trước khi có phương án kia, Cẩm Hồ lấy 1000 vạn ra mua nhà máy cũ, khu Thành Nam có cản trở lớn không? Coi như có vấn đề thủ tục, vậy Cẩm Hồ lấy 2500 vạn ra mua là xong chứ gì? Vậy giờ cháu hỏi chú Tổng, mảnh đất đó hiện nay giá trị bao nhiêu?

Tổng Bồi Minh nghe Trương Khác tính thế, mồ hôi toát ra, mảnh đất đó hiện nay nói 5000 vạn cũng đáng, tóm lại là vượt xa 2500 vạn.

- Chú Tổng nhất định đang nghĩ, Cẩm Hồ đã nghĩ tới điểm này vì sao không làm chứ gì?

Tổng Bồi Minh cười gượng, ông ta đúng là có nghi vấn đó, nhưng không thể để người khác cho rằng ông ta nghĩ như thế.

Trương Khác lại đẩy Tạ Văn Tình lên:

- Chị Văn Tình nói, tiền Cẩm Hồ kiếm được, không thể có một đồng nào khiến người ta nói ra nói vào, một số lĩnh vực Cẩm Hồ không tham gia, vì có nhiều chuyện không thể giải thích rõ ràng được.

Đường Học Khiêm khẽ gật đầu với Tạ Văn Tình, ông ta nghĩ, có lẽ đây là quy củ mà Từ Học Bình đặt ra.

Tạ Văn Tình không bóc trần Trương Khác, y biết giới hạn của Cẩm Hồ ở đâu là cô yên tâm rồi, vì cô không tán thành lắm một số cách làm của Trương Khác.

124. Chương 124: Cty Cổ Phần Hải Châu

Trương Khác tiếp tục tự tin trình bày suy nghĩ của mình:

- Trong cải cách quốc xĩ, đất đai là mảng dễ bị bỏ quên nhất, thành phố không có tiền, vậy hãy lập một công ty tương tự Cẩm Hồ, không bị hạn chế ngành nghề, trước tiên dùng phương thức bao thầu tiếp quản quốc xĩ, sau đó dần mua lại các xí nghiệp vận hành thành công. Chỉ cần có thể gom được một phần tài chính, dần dần chuyển nhà máy ra ngoài, nhưng mảnh đất thương nghiệp chất lượng cao có được đem phát triển địa ốc một cách mù quáng không phải là chuyện tốt, mà học theo mô hình cầu Từ Phụng, khai phá các thị trường chuyên nghiệp, tới lúc đó tài sản công tay sẽ tăng lên nhanh chóng, đó bên trên có một số doanh nghiệp vận hành thất bại, lúc này cũng đã có năng lực quay lại thu dọn tàn cuộc rồi ...

Trương Khác nói xong, mọi người đều rơi vào im lặng. Ở đây chỉ có Tạ Văn Tình biết đó toàn là suy tính của một mình Trương Khác, đây là hoài bão thực sự của y sao?

Lời nói của Trương Khác có tác động quá lớn, tiếp đó mọi người đều tỏ ra trầm tư. Ăn tối xong, Tống Bồi Minh đi trước, Trương Khác tiễn Tạ Văn Tình về khách sạn xong, cùng Đường Học Khiêm và cha ngồi xe chạy dọc đường quốc lộ bên sông Sơ Cảng.

Bất tri bất giác đã tới 10 h đêm, bên ngoài trời rét căm căm, trên đường chẳng còn xe cộ nữa, đi qua nhà máy giấy, tường bao đã phá bỏ, lộ ra khoảng sân rộng và nhà xưởng cao lớn, Trương Khác hỏi:

- Vấn đề khai thông sông Sơ Cảng có ai đề xuất chưa ạ?

- À, vẫn dò cục thủy lợi đề xuất, nếu khả thi sẽ đưa thẳng lên thường ủy thảo luận.

Đường Học Khiêm trả lời:

- Cháu quan tâm tới cái này sao?

- Nhà máy giấy đóng cửa đã gần 1 năm mà khúc sông này vẫn còn có mùi khó ngửi, nên cháu mới hỏi.

Trương Khác nghĩ :” Chú mình làm việc thật là tốc độ.”

Đường Học Khiêm nhìn Trương Khác một lúc rồi thở dài:

- Bác đang tiếc cháu không thể mau chóng tốt nghiệp tới làm trợ thủ cho bác.

Trong vụ án Đình Hướng Sơn, Diệp Tân Minh làm Đường Học Khiêm quá thất vọng, khiến sau khi ông ta lên làm thị trưởng, không yêu cầu an bài thư ký chuyên chức, quay sang bảo Trương Tri Hành:

- Việc trừ kiến công ty rộng anh lập tức soạn phương án cho tôi, định đập cấp hành chính cao quá, có thể để chính phủ trực tiếp thông qua là được, đừng kinh động tới các thường ủy khác, tôi sẽ trao đổi riêng, nếu được sẽ bắt đầu từ Thành Nam, bảo Tống Bồi Minh phối hợp một chút.

Tiếp đó trong vòng một tuần, mỗi ngày Trương Khác đều phải chạy về nhà để thảo luận với cha việc thành lập công ty xác rồng, Trương Khác biết đối với cha mà nói, đây là cơ hội đáng quý.

Bởi thế đành phải ban ngày trốn học tới công ty xử lý một số việc, hoàn toàn vứt thi cuối kỳ sang một bên.

Kế hoạch của Trương Khác làm Tạ Văn Tình động lòng, phối hợp với việc cải tạo môi trường ô nhiễm để chỉnh đốn ngành làm giấy, đây là cơ hội cực tốt để Cẩm Hồ phát triển lớn mạnh nhanh chóng.

Tạ Văn Tình ngay hôm sau trở về tỉnh thành nói chuyện với ông nội Chỉ Đồng, Từ Học Bình hết sức tán thưởng, đây là một kế hoạch to lớn đầy chí tiến thủ.

Đặc biệt mô hình cải cách quốc xĩ mới Trương Khác đề xuất càng đem lại cho ông ta sự gợi mở lớn, chỉ là đây không thuộc chức trách của ông ta nên chỉ có thể nhìn Hải Châu tiến hành thí điểm trước.

Chớp mắt cái đã qua tết Dương Lịch năm 95, Trương Khác chẳng hề có cảm giác gì, một mặt là vì mọi người quen coi Nguyên Đán là bắt đầu ột năm, một mặt Trương Khác chẳng còn thời gian tinh lực thừa quan tâm tới chuyện ngoài hai dự án.

Công ty do Trương Tri Hành phụ trách thành lập tên gọi là công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần Hải Châu, trong thành phố lúc này chưa có ai nhìn ra được ý nghĩa của cái công ty xác rồng này, khi nộp đề án Trương Tri Hành cũng chẳng miêu tả tiền đồ của nó, cho nên không ai tranh giành vị trí này với ông ta.

Đương nhiên thành phố chẳng ném một xu vào công ty này, chỉ lấy danh nghĩa chính phủ yêu cầu công thương cho công ty lập khoản tính dụng 3000 vạn, đồng thời yêu cầu Trương Tri Hành cố gắng không dùng tới khoản tín dụng này.

Trong mắt người khác công ty cổ phần Hải Châu đúng là thảm, trừ hai gian phòng vốn dùng để đựng đồ tạp nham mượn của chính phủ để treo biển ra thì bên trong ngay một cái bàn làm việc ra hồn cũng không có.

Cái ghế thư ký trưởng chính phủ mặc dù so với một số cục trưởng trực thuộc thành phố thì quan trọng hơn một chút, nhưng đều xử lý công tác mang tính sự vụ, tính chất công việc quyết định đây là việc rắc rối mà thiếu tính kiến thiết, thăng tiến gần như dựa vào tích lũy tư lịch.

Có quan hệ với Từ Học Bình, Trương Tri Hành có cơ hội tới khu huyện rèn luyện, sau khi năng lực không chế toàn cục của ông ta được thừa nhận, mới có khả năng quay về thành phố tìm kiếm vị trí ỉnh.

Lấy lời Trương Khác mà nói, theo bố trí này, Trương Tri Hành năm nay đã 42, trước khi nghỉ hưu làm thị trưởng hoặc là bí thư thành ủy sẽ không thành vấn đề.

Cho nên phải thiết kế một con đường tắt.

Bất kể là Chu Phú Minh hay Đường Học Khiêm đều không thể nhìn rõ tiền đồ vài năm sau của Cty cổ phần Hải Châu như Trương Khác, tất nhiên không dự liệu được ý nghĩa chính trị xã hội của nó.

Trương Tri Hành cũng không biết, với ông ta mà nói, ý nghĩa lớn nhất là thoát được công tác mang tính sự vụ rắc rối, làm chút chuyện ý nghĩa kiến thiết, có thể tăng thêm tư lịch.

Mặc dù cái công ty này đúng là thật tệ.

Trương Tri Hành kiêm nhiệm tổng giám đốc công ty, nhưng trừ ông ta ra, thành phố không cho công ty thêm bất kỳ một biên chế nào, một hạn ngạch biên chế sự nghiệp cũng không có, càng đừng nói tới kinh phí làm việc.

Trương Tri Hành không phải là không biết biến báo, ông ta nắm đại quyền chính phủ, lại được Đường Học Khiêm ngầm cho phép, nên điều hai người bên chính phủ tới phụ trách công việc thường ngày của công ty, còn điều một chiếc xe hơi chuyên dụng, văn phòng phẩm, điện thoại, máy in trực tiếp chuyển từ văn phòng chính phủ sang, chẳng sợ người khác nói gì.

Hai người được điều dụng kia biên chế vẫn trong chính phủ, thu nhập, phúc lợi chẳng ảnh hưởng chút nào, còn tăng cường quan hệ với thư ký trưởng sao lại chẳng muốn.

Thành phố tiến hành điều chỉnh chức trách công tác, giảm bớt gánh nặng cho Trương Tri Hành, tăng thêm trọng trách cho hai phó thư ký trưởng, trách nhiệm đi đôi với quyền lực, hai phó thư ký trưởng sao có chuyện chối từ.

Dù thế Trương Tri Hành cũng hao tổn quá nửa tinh lực ở chuyện chính phủ, không thể tự thân làm mọi việc của công ty cổ phần Hải Châu, cần tìm người thích hợp chấp hành thử nghiệm cải cách quốc xĩ.

Trương Tri Hành và Đường Học Khiêm đều xuất thân từ viện sư phạm Hải Châu, trước tiên quay về đó nay là Đại học Hải Châu tìm người.

Giảng viên kinh tế học Lý Minh Học rời trường gia nhập công ty cổ phần Hải Châu.

Trương Khác nghe thế thiếu chút nữa đổ kị với cha, kiếp trước tập đoàn Long Dụ đã nhiều lần dùng lương ời Lý Minh Học tới, nhưng ông ta không thêm bận tâm, vui đầu nghiên cứu học vấn.

Thực ra mô hình cải cách quốc xĩ của Trương Khác chính do Lý Minh Học sau này đưa ra, Trương Khác chỉ cải tiến thêm để hình thành phương án cuối cùng như hiện nay.

Nếu lịch sử không nghịch chuyển, phương án cải tạo của Lý Minh Học không được ứng dụng vào thực tiễn, vì khi ấy Đinh Hướng Sơn chấp chính Hải Châu, rất nhiều người nhìn thấy mối lợi cực lớn trong cải tạo quốc xĩ, ai chịu từ bỏ cơ hội quan thương câu kết thừa dự bữa tiệc tài phú đó?

Trương Khác hi vọng cha và Đường Học Khiêm không tiết lộ phương án này do Cẩm Hồ cung cấp, Đường Học Khiêm hỏi vì sao, Trương Khác nói:

- Phương án này nếu tung ra sẽ chặn đứng đường tài lộ rất nhiều người, nếu để người ta biết Cẩm Hồ quản chuyện không liên quan sẽ khiến người ta căm ghét.

Lý Minh Học dứt khoát bỏ chức vụ ở Đại học Hải Châu cũng là vì bị phương án này làm động lòng, khi ấy ông ta đã có khái niệm sơ bộ về phương thức cải cách quốc xĩ mới rồi.

Còn một nhân tố quan trọng khác là ông ta thừa nhận nhân cách và học thức của Trương Tri Hành.

Nếu là người khác, vừa nhìn thấu vấn đề tồn tại lại có bối cảnh mạnh mẽ đằng sau thì bỏ công chút đi tham dự vào bữa tiệc tài phú này mới là chính xác, chứ không phải đi cải tạo.

125. Chương 125: Tập Đoàn Vạn Yển

Hai ngày trước khi thi cuối kỳ, Trương Khác về nhà gặp được Lý Minh Học tới thăm.

Lý Minh Học mới 44 tuổi, chỉ đeo mỗi kính cận, không hề có hình tượng lôi thôi giống người vùi đầu vào văn phòng nghiên cứu học vấn, ông ta mặc đồ tây mang lại cho người ta cảm giác điềm đạm nho nhã, rất có khí chất nho thương.

Khi Trương Khác vào nhà, Trương Tri Hành đang cùng Lý Minh Học và hai học sinh của ông ta ngồi ở phòng khách nói chuyện, mẹ thì bận rộn trong bếp.

- Đây là Tiểu Khác à, nhiều năm rồi chưa gặp.

Lý Minh Học quay đầu lại, ôn hòa nói:

- Còn nhớ trước kia ở viện sư phạm, Tiểu Khác thường bị cô bé nhà thị trường Đường bắt nạt, có lần còn khóc lóc chạy từ nhà trở về, nói đi tìm ba giúp báo thù, lần đó bác cười đau bụng. Sau đó, cháu quên sạch, cứ quần lấy cô bé, tên là Đường Thanh đúng không nhỉ? Bác còn nhớ Tiểu Khác ôm lấy tiểu cô nương người ta, nói là vợ của mình, hiện giờ có tiến bộ chút nào chưa, nghe nói còn cùng trường với Đường Thanh.

- Không chỉ cùng trường mà còn cùng lớp nữa.

Trương Tri Hành trả lời thay con.

- Chà, cực kỳ quá rồi, Tiểu Khác phải nỗ lực nhé, Đường Thanh mà lớn lên giống mẹ năm xưa thì sẽ là đại mỹ nữ đấy.

Trương Khác thấy Lý Minh Học vừa gặp mặt đã kể chuyện xấu trước kia của mình, tựa hồ còn có chút mơ mộng với Cổ Kiến Bình năm xưa, chả lẽ có gian tình, rộn hết cả người, xem ra ông ta chẳng vì địa vị của cha mà lấy lòng mình, tính cách rất siêu thoát.

Trương Khác rất muốn người ta coi mình là thiếu niên choai choai, cười xấu hổ trốn vào phòng, tới giờ ăn cơm mới ra.

Khi ăn cơm, cô nghiên cứu sinh hỏi tới thành tích học tập của Trương Khác, đây là tâm bệnh của Lương Cách Trân, lại sắp thi rồi, mà Trương Khác hoàn toàn chẳng có ý thức học tập, hiện giờ bà chỉ yêu cầu Trương Khác bỏ thi là được, nhắc tới liền thở ngắn than dài.

- Kiến thức cao trung cháu còn chưa quên, nhân kỳ nghỉ đông cháu dạy kèm cho Trương Khác nhé?

Cô nghiên cứu sinh nói.

Trương Khác liếc nhìn cô ta, lúc mới vào phòng giới thiệu tên là Tiểu Mân, 23 tuổi, trắng trẻo, đeo kính gọng bạc, tóc dợn sóng, rất có nét, còn chưa tốt nghiệp, mặc dù trông cũng được đấy, nhưng so với Hứa Tư còn kém xa lắm, còn chưa ra xã hội đã biết giữ liên hệ mật thiết với lãnh đạo rồi.

Nam nghiên cứu sinh còn lại tên Trần Vệ Đông, tuổi tác tương đương, Lý Minh Học rất coi trọng hai người, đều tiến cử vào công ty.

Trương Khác ngó lơ cô ta, làm bộ thiếu niên xấu hổ, vùi đầu ăn cơm không nói.

Lương Cách Trân thì rất cao hứng, vội gật đầu:

- Sao dám phiền tới cháu được, thường ngày cháu cũng không ít việc ..

Tiểu Mân cười duyên:

- Mỗi ngày thế nào chẳng có chút thời gian ă, hơn nữa chính phủ thành phố cũng gần đây, mỗi ngày đi làm về cháu có thể qua đây, nếu được, cháu còn có thể ăn chút bữa cơm ...

Trương Khác thấy cô ta cứ nói xoén xoét vội nhảy mắt với cha, ngàn vạn lần dừng để cô ta tưởng thật.

Trương Tri Hành cũng đau đầu, nếu từ chối chẳng phải đã kích sự nhiệt tình của người ta?

Nhìn cha thấy chết mà không cứu, Trương Khác bực bội nói:

- Kỳ nghỉ đông con có kế hoạch đi Hồng Kong chơi rồi, không muốn ở nhà học thêm gì hết.

Ngữ khí khô khốc làm Tiểu Mân sượng người.

- Thằng bé này ăn nói kiểu gì thế?

Lương Cách Trân cười ngượng ngùng với Tiểu Mân, bà thấy có lỗi với nhiệt tình của cô ta, song càng quan tâm tới chuyện Trương Khác hơn:

- Sao đột nhiên lại tới Hồng Kong? Trước đó mẹ đã nghe thấy con nói đâu, có phải là đòi Văn Tình đưa con đi chơi? Con đừng cứ gây phiền phức cho người ta.

Trương Khác chỉ âm ừ, chẳng nói có chẳng nói không, Trương Khác muốn nhân lúc Tương Vi ở Hong Kong chưa về đích thân đi một chuyến khảo sát thị trường đầu đã, dù sao đã quyết định giao chuyện Cẩm Hồ cho Tạ Văn Tình, không nhân cơ hội nghỉ đông đi chơi thì quá buồn chán.

Lưu Minh Huy đã từ An Huy trở về, hôm sau tới công ty, Trương Khác nhớ ra hỏi:

- Bạn gái anh có phải là học sinh của Lý Minh Học?

Lúc này mới biết Tiểu Mân đúng là bạn gái của Lưu Minh Hoa, còn cao hơn hẳn một khóa.

Lưu Minh Huy tốt nghiệp đại học xong liền đi làm, Tiểu Mân tiếp tục học nghiên cứu sinh, thời đó nghiên cứu sinh thuộc về quần thể trí thức cao cấp.

Từ biểu hiện hôm qua của Tiểu Mân mà xét, cô ta vừa có tri thức lại có đầu óc, nhưng bị công ty của chính phủ kéo qua mất rồi.

Trương Khác không hỏi sâu thêm, chuyện ở Cẩm Hồ này Lưu Minh Huy chỉ biết do y phụ trách, còn cổ phần chỉ có Hứa Tư và Tương Vi biết.

Trương Khác không biết Tương Vi có tiết lộ cho Tống Bồi Minh không, nhưng theo cách nói chuyện trước kia tựa hồ ông ta không biết. Cho dù Lưu Minh Huy và Tiểu Mân hợp lại phát hiện ra điều gì đó cũng chẳng phải lo.

Lưu Minh Huy chuyến này thu hoạch khá phong phú, cùng hẳn tới Hải Châu còn có Đinh Hòe phó tổng kỹ sư của phòng kỹ thuật công ty hữu hạn hệ thống điện tử Vạn Yến.

Tất cả báo cáo đều không bằng một người am hiểu cả kỹ thuật lẫn thị trường.

Với Trương Khác kỳ thi cuối kỳ chỉ có thể hình dung bằng hai chữ vội vàng, do mỗi ngày thi, mẹ đều dặn dò một phen nên Trương Khác không bỏ thi, nhưng tâm tư không đặt vào đó, cứ thi xong là về công ty thảo luận với Đinh Hòe.

Kỹ thuật sản xuất đầu đĩa đã bán công khai hóa, mất đi khả năng xin bảo hộ độc quyền, dù là Vạn Yến cũng không thể. Hiện giờ có ít nhất 10 công ty đủ chứng cứ chứng minh bọn họ nắm được kỹ thuật này trước Vạn Yến.

Nhưng có điều cho tới nay trên thị trường chỉ có đầu đĩa của Vạn Yến, Trương Khác muốn mau chóng nắm được kỹ thuật sản xuất đầu đĩa thì cách nhanh nhất là đục khoét nhân viên kỹ thuật của Vạn Yến.

Đinh Hòe 35 tuổi, trước đó hẳn làm việc ở viện nghiên cứu khoa học điện tử An Huy, sau khi Vạn Yến chế tạo ra chiếc đầu VCD đầu tiên, Đinh Hòe liền vào phòng kỹ thuật của Cty Vạn Yến, tham dự công tác phát triển phần cứng và phần mềm một loạt đầu VCD sau đó.

Trừ Đình Hòe ra còn có mấy động nghiệp khác ở viện nghiên cứu theo hẳn tới Vạn Yển làm việc, có vài người bị Lưu Minh Huy lấy tiền lương cao làm động lòng, Đình Hòe đại diện bọn họ chính thức tiếp xúc với Cẩm Hồ.

Trương Khác cũng hiểu được vì sao Đình Hòe muốn rời khỏi Vạn Yển.

Giai đoạn đầu Vạn Yển đầu tư hơn 100 triệu tiền nghiên cứu, 2000 vạn tiền quảng cáo, tới nay số đầu đĩa bán ra còn chưa tới 2 vạn, mỗi chiếc đầu đĩa giá tới 4000 ngàn, Vạn Yển thu hồi vốn đã khó, đừng nói gì tới lợi nhuận.

Vạn Yển lỗ rồi.

Vạn Yển đã tiêu hết tiền cho khởi động thị trường đầu đĩa, đang rơi vào nguy cơ sinh tồn.

Từ Đình Hòe được biết Khương Vạn Mãnh người sáng lập ra Vạn Yển đang chạy vạy khắp nơi điều động tài chính, chuẩn bị mở rộng cơ sở sản xuất, giảm giá thành.

Vạn Yển có thành công không? Hiển nhiên là không, nếu không thương hiệu Vạn Yển đã chẳng bị lãng quên.

Dù Trương Khác trong tay có tiền cũng tự làm chứ không đầu tư vào Vạn Yển, mặc dù dùng một cái giá nhỏ mua lại Vạn Yển cũng lãi đấy, nhưng người sáng lập Vạn Yển chắc sẽ không chịu khuất phục vào thời điểm này.

Ngày Trương Khác thi xong, Tương Vi cũng trở về Hải Châu, cô mang theo một tin tức quan trọng, ở Thâm Quyển, Hồng Kong đã xuất hiện đĩa lậu rồi.

Trương Khác không biết lúc này có người khác nhìn thấy tiên cơ của thị trường đầu đĩa chưa, nhưng y biết điều kiện để thị trường đầu đĩa bùng phát đã có, đó là “đĩa lậu”.

Sau khi tổng hợp tin tức ở các phương diện, Trương Khác lập tức lên hạng mục đầu đĩa, không thể kéo dài được nữa, vì không biết phải tốn mất bao lâu mới nghiên cứu chế tạo ra được cái đầu đĩa đầu tiên.

Quyết định đột ngột của Trương Khác làm mọi người ngạc nhiên, còn lời giải thích của Trương Khác là:

- Xem đĩa VCD lậu sướng hơn xem băng nhiều.

Giải thích kiểu quái gì thế không biết?

126. Chương 126: Tạ Văn Tình Quay Về

Cho dù nhìn từ báo cáo thị trường, tiền đồ đầu đĩa không phải bi quan lắm, nhưng các hạng mục cả Cẩm Hồ đều đang trong trạng thái tất bật, lúc này đột nhiên lập hạng mục mới làm người khác không sao hiểu nổi.

Tạ Văn Tình còn đang phấn khích vì phương án lần trước Trương Khác đề xuất ra nhắm chuẩn vào ngành nghề làm giấy ở Hải Châu, dự kiến trong thời gia ba tới năm năm chinh hợp đại bộ phận nhà máy giấy có giá trị ở Hải Châu, lập nên tập đoàn sản xuất giấy cỡ lớn.

Sau đó Tạ Văn Tình cùng Chu Du, Trương Khác thảo luận qua tính khả thi của phương án, kế hoạch là sau khi nhà máy giấy Tân Quang vượt qua được 2 tháng đầu gian nan nhất, Chu Du sẽ rời Hải Thái, tới Cẩm Hồ hiệp trợ Trương Khác thực thi phương án này.

Vậy mà Trương Khác đột nhiên nói hứng thú thay đổi, thực làm người ta phát điên.

May là Tạ Văn Tình tin nhiệm Trương Khác vô điều kiện, dù sao kế hoạch do một tay Trương Khác vạch nên, y đột nhiên ngừng thực hiện cô cũng chỉ cảm thấy đáng tiếc chứ không hề thấy khó chấp nhận.

Khi Trương Khác bước vào văn phòng làm việc hết sức hiện đại kia, Tạ Văn Tình hỏi ngay:

- Mô hình Cẩm Hồ em nói có tiếp tục phát triển thêm không?

Trương Khác trả lời cô:

- Đường nhiên có, trước kia em giường cờ của chị đánh bữa đánh bữa, chị và Chu Du tới, em vừa khéo trút gánh nặng sang, Hứa Tư trả cho chị làm trợ thủ, em sợ sắp lộ tẩy mất rồi.

Tạ Văn Tình không rõ rốt cuộc Trương Khác có tình cảm thế nào với Hứa Tư, giờ vụ án Đinh Hưởng Sơn đã chính thức xét xử, mặc dù tin tức không công bố, nhưng quan trường Hải Châu chắc chắn càng mẫn cảm chú ý tới người liên quan tới vụ án.

Tạ Văn Tình từ lâu đã muốn điều Hứa Tư tới làm trợ thủ mình, vừa ngăn cho Hứa Tư không ít rắc rối không đang có, đồng thời lo quan hệ thân mật giữa Hứa Tư và Trương Khác vô tình bị Trương Tri Hành và Đường Học Khiêm biết, lúc đó không biết sẽ có hậu quả gì?

Tạ Văn Tình nhắc nhở:

- Nếu em không muốn bỏ phương án này thì phải biết rằng trong ba tới năm năm, Hải Dụ cũng chính là Cẩm Hồ sẽ không thể cung cấp nhân lực cho em thực hiện kế hoạch khác đâu.

- Người có thể kiếm, hơn nữa đưa mấy nhân viên kỹ thuật cốt cán của Vạn Yến qua. Tiền, trong tay em còn chừng 200 vạn, có năng lực làm lớn, không thì chơi nhỏ, cho dù có lỗ sạch cũng chẳng có gì phải tiếc.

Trương Khác giang tay ra tỏ thái độ dừng dừng làm Tạ Văn Tình hết cách.

- À phải, chị tới Hải Châu thì Chỉ Động làm sao đây?

- Bà nội Chỉ Động quyết định qua tết sẽ nghỉ hưu, Chỉ Động đã chấp nhận Hứa Duy rồi, Giang Đại Nhi cũng thường xuyên tới giúp, và lại chị cũng đâu hoàn toàn bỏ mặc phía tỉnh thành ...

Trương Khác nhớ ra sang năm Từ Học Bình 61 tuổi rồi, 63 tuổi là giới tuyến phó cấp tỉnh (phó bộ) lui về tuyến hai, nhưng hiện giờ ông ta đang nhắm vào vị trí tỉnh trưởng.

Trương Khác nhe răng cười:

- Đây chị xem, vẫn có thể an bài được mà, lập hạng mục đầu đĩa là không có vấn đề gì.

- Thật hết cách với em, chị phát hiện em như con khỉ ấy, nhặt thứ này ném thứ kia, chị vốn hi vọng em đặt tinh lực vào Cẩm Hồ đó.

Tạ Văn Tình cười bất lực:

- Từ giữ lại cái xác rỗng ở tỉnh thành ra chị sẽ chuyển toàn bộ tài sản vào Cẩm Hồ, cổ phần ở Cẩm Hồ, chúng ta mỗi người một nửa.

Trương Khác lắc đầu:

- Ba em mà biết em chiếm lợi lớn như thế của chị sẽ gõ lưng đầu em. Làm người phải có trước sau, Cẩm Hồ chỉ có mỗi cái vỏ, cổ phần của em đáng được mấy đồng? Cứ lấy doanh lợi năm sau phân phối vào cổ phần đi, chị Văn Tình cũng đâu lấy ưu thế tài chính làm em thua thiệt.

- Hiện giờ tài sản giá trị nhất của Hải Dụ là 20% cổ phần ở Hải Thái và hai tầng lầu ở tòa nhà Cẩm Hoa, cùng 200 vạn tiền mặt, cái đó có thể tính toán ra được. Còn tài sản vô hình không thể tính toán, chị thấy không gì sánh bằng đầu óc của em, Cẩm Hồ chỉ nửa năm có ngày hôm nay, chẳng phải là nhờ chủ ý của em sao?

Tạ Văn Tình nhất quyết nói:

- Nếu đem tài sản Hải Dụ chuyển vào Cẩm Hồ, nó sẽ có tài sản 2000 vạn, em chiếm 30% là lợi lớn rồi, chị đừng khuyên em lấy nhiều hơn, cũng đừng lấy bớt của em. Hiện giờ ba em phụ trách Cty cổ phần Hải Châu, giả sử có qua lại với Cẩm Hồ, hoặc ba em tốt số lên làm thường ủy gì đó, số cổ phần này em càng không thể giữ, nếu không gây rắc rối cho ba em.

Hành vi bị người ta lên án là Trương Khác không thêm làm, nhưng có lỗi tất không đi là có lỗi với bản thân. Cẩm Hồ chinh hợp ngành giấy ở Hải Châu sẽ mất thời gian dài, Trương Khác muốn kiếm một mẻ ở thị

trường đầu đĩa, sau đó quay lại tăng tốc phát triển cho Cẩm Hồ, lúc này có nắm cổ phần hay không Trương Khác không để ý lắm.

Vả lại nếu để người ta biết y là người khống chế thực tế của Cẩm Hồ, sẽ tạo ra ảnh hưởng ác liệt thế nào khi mà Cẩm Hồ chinh hợp ngành giấy Hải Châu ở quy mô lớn?

Trương Khác suy nghĩ nhiều như thế không làm Tạ Văn Tình bất ngờ:

- Vấn đề này thế nào cũng có cách giải quyết, điều lệ con lãnh đạo tránh kinh doanh cũng không phải áp đặt cứng nhắc, quan trọng là Cẩm Hồ trong sạch là không có vấn đề gì ... À mà, Chính Thái có quyền thu mua Cẩm Hồ, lần này hãy đem số cổ phần đó loại đi, tránh ngày sau bọn họ lại tới chiếm thành quả.

- Nếu là em ấy ...

Trương Khác cười gian tà:

- Em sẽ cố gắng mở rộng phân ngạch cổ phần đó của Chính Thái, nhãn hiệu Tân Quang em không đặt ở Cẩm Hồ, Chính Thái không tới chiếm thì thôi, nên chen vào, hắc hắc ...

Tạ Văn Tình không thuyết phục được Trương Khác, sau khi rời văn phòng, Trương Khác tìm Đinh Hòe hi vọng hắn đưa thêm nhiều nhân viên sản xuất và kỹ thuật của Vạn Yến tới Hải Châu.

Tiền lương Trương Khác đưa ra điều kiện lương bổng làm Đinh Hòe không thể kháng cự, Đinh Hòe lương ở Vạn Yến mỗi tháng là 400 đồng chưa tính thưởng, nhưng hiện giờ Vạn Yến kinh doanh không tốt, không trông mong gì vào thưởng nữa. Còn Trương Khác hứa khi hắn tới sẽ chuyển 15 vạn vào ngay tài khoản, đây tuyệt đối là con số khổng lồ.

Trong tay Trương Khác chỉ có hơn 200 vạn, nhưng ở trong ngành chế tạo số tiền này thực không đáng là gì, tuyển nhân viên kỹ thuật, thuê địa điểm, mua máy móc sản xuất, miễn cưỡng cầm cự tới được khi chiếc đầu đĩa đầu tiên sản xuất ra.

Tiếp đó số tài chính cần mở rộng quy mô sản xuất là không thể dự toán, Cẩm Hồ lại không thể hỗ trợ tài chính và nhân lực, thực không nghĩ ra tới lúc đó Trương Khác sẽ làm thế nào?

Trương Khác để Lưu Minh Huy và hai nhân viên phòng kế hoạch chuyên trách hạng mục này, Lưu Minh Huy lúc này mới biết vì sao Trương Khác cho lấp đầu đĩa trong văn phòng phòng kế hoạch.

Trước khi tuyên bố điều chỉnh sắp tới của Cẩm Hồ với những người khác, Trương Khác muốn nói cho Hứa Tư biết đầu tiên.

- Hôm nay bắt đầu nghỉ đông rồi, xem chừng cậu có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ. Hứa Duy hai hôm nữa cũng về, Chỉ Đồng ở bên kia không ai chiều cổ rồi.

Hứa Tư đang vui đầu xử lý văn kiện, thấy Trương Khác đi vào ngồi thẳng dậy, vươn tay ra giãn cơ thể, thoải mái kêu lên một tiếng.

Áo khoác Hứa Tư treo trên ghế, người mặc bộ áo len bó tím, động tác này làm khuôn ngực tròn trịa ngạo nghễ hiện ra một cách hoàn mỹ, khiến bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải nóng người.

Trương Khác đi tới, lấy chiếc kính lớn trên mặt cô xuống, nhìn chăm chú vào đôi mắt hớp mắt hồn phách của y:

- Sau này chị Văn Tình sẽ quản lý công ty, em đúng là sẽ hơi rảnh rỗi, Chỉ Đồng chắc sẽ nghỉ đông ở Hải Châu, đến tết mới về tỉnh thành.

Bị Trương Khác nhìn, Hứa Tư có chút xấu hổ, trên môi Trương Khác đã có lớp lông tơ, sau khi cạo đi để lại chân lông đen đen, trong cang có vị nam nhân, suy nghĩ này đột nhiên len vào đầu làm Hứa Tư chỉ muốn giấu mặt đi.

Nhưng nghe Trương Khác nói tới việc Tạ Văn Tình quản lý trực tiếp công ty, ngạc nhiên thốt lên:

- Vậy Hải Dụ thì sao?

- Cẩm Hồ lần này chuẩn bị làm lớn, Hải Dụ sẽ chuyển hết tài sản sang Cẩm Hồ, đại biểu pháp nhân sẽ chuyển sang chị Văn Tình, chị chuẩn bị làm trợ thủ cho chị ấy đi.

Trương Khác lắc lư cái kính:

- Sau này đứng đeo nó nữa, em thích nhìn dáng vẻ hiện giờ của chị.

Nói rồi mở ngăn kéo ném chiếc kính vào.

127. Chương 127: Lời Mời

- Tôi quen đeo kính rồi, sao đột nhiên bỏ được.

Hứa Tư vờ giận, nhưng trong lòng nhộn nhạo bởi tình cảm mới lạ, cô bất tri bất giác quen với việc Trương Khác thay mình quyết định mọi việc:

- Chị Văn Tình tới Hải Châu không thể ở mãi khách sạn được, có nên an bài chỗ ở cho chị ấy không? Sinh hoạt gì có cần gì, tôi và Hứa Duy tới giúp là được.

Trương Khác nghĩ một lúc, trừ biệt thự ở Tượng Sơn ra thì không có tiểu khu cao cấp nào, nói:

- Mấy ngày này ủy khuất chỉ ấy và Chỉ Đồng ở khách sạn vậy, chỉ cần chị ấy xác định thường trú ở Hải Châu thì người quan tâm chỗ ở của chị ấy nhiều lắm.

Hứa Tư cười, nghĩ cũng phải, nhớ ra Trương Khác vừa thi xong, liền hỏi:

- Lần này thi thế nào, không tệ hơn lần trước chứ?

- Không thể tệ hơn được, nếu như có thằng ngốc nào có thể thi tệ hơn em thì em sẽ có tiến bộ cực lớn.

Hứa Tư phì cười, bao nhiêu chuyện quần lấy người, có thể bỏ thời gian ra thi đã là phải tạ ơn trời đất rồi:

- Hi vọng lần này Phi Dung không lật mặt cậu trước cha mẹ tôi, nếu không cô giáo dạy kèm tôi đây về nhà sẽ bị giáo huấn.

- Chị cũng có làm hết chức trách của mình đâu.

Trương Khác mặt dày nói:

- Hay là kỳ nghỉ đông này giúp em học bù?

- Cậu chắc là cần chứ?

Hứa Tư tò mò nhìn y, không biết y muốn học gì, tóm lại không phải là kiên thức cao trung.

Trương Khác cười gian:

- Sau này chị làm trợ thủ cho chị Văn Tình, em phải kiểm soát chị tới chỗ em chứ.

- Cút đi, lần nào cũng bắt tôi thu dọn phòng cho cậu.

Trương Khác đang định nói vài câu trêu ghẹo Hứa Tư thì điện thoại vang lên, Hứa Tư nhắc máy nghe, một lúc sau đưa cho Trương Khác:

- Điện thoại của giám đốc Thiệu, gọi tới văn phòng của cậu, chị Văn Tình chuyển qua ...

- Bên cầu Tứ Phụng giao cho hần phụ trách rồi, muốn tiền thì tìm Trương Vi, tìm em làm gì?

Trương Khác cằn nhằn nhận lấy điện thoại:

- Lão Triệu, tìm tôi có việc gì, không phải đội công nhân xây dựng của công ty chú tôi muốn về nhà ăn tết đấy chứ?

- Công trình phải làm tới trước tết hai ngày mới dừng.

Thiệu Chí Cương trong điện thoại nói:

- Khác thiếu gia còn ấn tượng về giám đốc của Thịnh Thế Niên Hoa không?

- Thịnh Thanh chứ gì? Sao không có ấn tượng cho được?

Vừa mới đập tanh bành quán của người ta, kém trí nhớ tới đâu cũng không thể quên nhanh như thế được.

Trương Khác ngồi trên bàn của Hứa Tư, điện thoại đặt trên đùi, nói rất vô lại.

Hứa Tư nghe vậy vờ giận dứ dứ nắm đấm trước mặt y.

- Thịnh Thanh rất áy náy về chuyện lần trước, buổi tối nếu rảnh, muốn mời Khác thiếu gia tới chỗ hân, cho hân cơ hội tạ tội.

- Tưởng tôi là trẻ con à, có gì nói qua điện thoại đi.

Thịnh Thanh trong bụng không nguyên rửa y và Đỗ Phi đã phái tạ ơn trời đất rồi, sao áy náy cho được?

- Ha ha, biết ngay không lừa được Khác thiếu gia, Thịnh Thanh có hứng thú với Nguyên Tường...

Thiệu Chí Cương ngập ngừng:

- Chuyện này tôi không quyết được, hay là tiếp xúc thêm một lần?

Trương Khác cầm ống nghe gõ vào trán, chỗ giải trí ít có chỗ nào sạch sẽ, nên chẳng hi vọng người kinh doanh nó thanh bạch, nhưng nếu Nguyên Tường mà làm thối um lên sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của trung tâm ẩm thực.

- Buổi tối gặp một chút cũng được, anh về công ty trước đi, lát nữa có chuyện quan trọng công bố.

Trương Khác đặt điện thoại xuống nói với Hứa Tư:

- Được rồi, thông báo cho Tương Vi, Chu Phục về công ty, để mọi người có chuẩn bị tâm lý.

Mọi người về công ty, nghe Trương Khác nói Tạ Văn Tình chủ trì toàn diện công tác đều không nghi vấn lắm, đám Thiệu Chí Cương, Chu Phục luôn cho rằng Tạ Văn Tình mới là người đứng sau chỉ đạo, hiện giờ vấn đề Hải dụ đã giải quyết xong, quay sáng nắm Cẩm Hồ là hợp tình hợp lý.

Tiếp đó nghe nói Tạ Văn Tình chuyển tải sản của Hải Dụ sang, ai nấy đều hưng phấn, Cẩm Hồ thế là có dáng vẻ của công ty lớn rồi.

Tuyên bố đơn giản xong, Trương Khác đứng dậy ý bảo Tạ Văn Tình ngồi vào chỗ của y, chủ trì cuộc họp nghe người dưới báo cáo.

Sau cuộc họp ngắn, Hứa Tư cùng Tạ Văn Tình tới Sa Điền đón Chỉ Đồng. Trương Khác cùng Thiệu Chí Cương tới Thịnh Thế Niên Hoa gặp Thịnh Thanh. Hiện nay xe của công ty rất dư dả, chiếc Audi mang biển quân đội thành xe chuyên dụng của Trương Khác.

Hai bên đường Bắc Lộ chẳng có quán bar nào ra hồn, nhưng rất nhiều căn nhà đẹp, những chiếc đèn lồng đỏ xoay tròn, chiếu qua ô cửa sổ pha lê, chiếu lên khuôn mặt của các cô gái phong trần.

Thời gian vẫn còn sớm, hai người vào quán, nghe thấy bên trong đang phát bài hát của Tề Tần “tôi thừa ban đầu”, Trương Khác rất thích bài hát này, đại sảnh rất yên tĩnh, Trương Khác để ý thấy không hề có các cô gái tiếp khách, đi vào bên trong qua ánh sáng mờ, không ngờ phát hiện ra Đỗ Phi, tên tiểu tử này đang đứng sau quầy bar, bên cạnh là cô phục vụ khổng chế hân hôm nọ, hình như nghe Thịnh Thanh gọi là “Tiểu Hạ”.

Trương Khác cười hăng hắc đi tới quầy bar:

- Mày bắt đầu tới đây chơi bởi từ bao giờ thế?

- Tối học pha cốc tai.

- Thôi đi, chỗ này chém khách trực tiếp, căn bản không cần pha cốc tai kiếm cơm.

- Khác thiếu gia...

Trương Khác quay lại, thấy Thịnh Thanh từ phòng bao đi ra, liền hỏi:

- Không phải quá sớm nữa, sao vắng vẻ thế này?

- Đặc biệt mời Khác thiếu gia tới chơi, sao để người khác tới làm ồn được.

Thịnh Thanh cười niềm nở nói:

- Mời vào phòng bao ngồi, vừa khéo Đỗ thiếu gia cũng ở đây.

- Nếu như không có ai vậy phòng bao nào rộng bằng đại sảnh được?

Trương Khác quay sang nói với Đỗ Phi:

- Pha cho tao một cốc mỳ sủi trường nhất, không ngon cần thận tao rót vào hòng mỳ.

Đỗ Phi mũi hừ một tiếng tỏ ý khinh bỉ, cần lấy đồ nghệ khoe tài, tính tròn ra tên này cùng lắm đến đây mười ngày, sợ hấn lắc rơi cốc rượu lên đầu, chuyển sang vị trí khác cho an toàn.

Lúc này cô phục vụ kia đang dọn dẹp quầy bar, trước đó đèn tối nhìn không ra, lúc này tới gần, đúng là tươi trẻ, chừng 18 tuổi, bắt chuyện:

- Tiểu thư, xin hỏi phương danh cô là gì?

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn y một cái, vẻ mặt lãnh đạm, không để ý tới y nữa.

- Khụ, khụ ...

Đỗ Phi ho hai tiếng, nháy mắt với Trương Khác, nhích tới.

Từ khi Đỗ Phi chuyển lớp tới nay trừ mấy ngày thi thì không thấy hấn đâu, Trương Khác nghĩ :” Chẳng lẽ mấy ngày vừa rồi hấn trốn ở đây?”

- Tao sợ mỳ khua cái thứ kia đập vào đầu nên tránh đi, mỳ tới làm cái gì?

Trương Khác ngờ vực hỏi:

Thịnh Thanh ngồi xuống, chỉ cô gái phục vụ:

- Em gái tôi, Thịnh Hạ.

Thấy Trương Khác nghi hoặc giải thích thêm:

- Em ruột, tuổi tác chênh nhau hơi nhiều một chút.

Thịnh Hạ lúc này mới mỉm cười, coi như chào hỏi.

Trương Khác nghĩ thầm :” Thịnh Thanh tuổi nhiều như thế, dù có con gái như Thịnh Hạ cũng chẳng lạ.”

Lúc Trương Khác và Đỗ Phi quanh quẩn ở Thịnh Thế Niên Hoa trong kiếp trước, thì nó đã rời khỏi cái ngõ tối này này từ lâu, Thịnh Thanh cũng không cần người nhà phụ giúp ở mấy chỗ hỗn tạp này, cho nên đây là lần đầu Trương Khác nghe nói hấn có cô em gái nhỏ như vậy. Nhớ lại cảnh Đỗ Phi bị cô gái này bẻ quặt tay ra sau, Trương Khác rợn sống lưng, cô em này tranh xe một chút thì hơn.

Đỗ Phi điều chế xong, pha ối người một ly cốc tai.

Trương Khác nhấp một ngụm, phun ngay trở lại, chỉ giá rượu sau Đỗ Phi:

- Đổi bia cho tao ngay.

Mọi người bật cười, đại sảnh rộng lại chỉ có mấy người bọn họ, tiếng cười không náo nhiệt lắm.

- Tự hợp với Thiệu ca vài lần, được nghe ít nhiều sự tích vĩ đại của Khác thiếu gia.

Thịnh Thanh nhắc lại truyện cũ:

- Vậy mà để quân ta đánh quân mình, nói ra thật xấu hổ.

Thiệu Chí Cương không phải hạng người lảm mồm, đại khái chỉ ám chỉ cho hắn biết chuyện cầu Từ Phượng ai là người có thể định đoạt, Trương Khác cười:

- Tôi có sự tích vĩ đại gì, muốn nghe giám đốc Thiệu nói cho biết đây.

128. Chương 128: Giao Dịch Khu Giải Trí

Thiệu Chí Cương giúp Thịnh Thanh nói thẳng luôn:

- Thịnh Thanh hứng thú với khu giải trí ở cầu Từ Phượng, tôi bảo cậu ta chuyện này Khác thiếu gia có tiếng nói ...

Hắn và Ngô Thiên Bảo có giáo huấn rồi, tại vòng vo ở hạng mục trung tâm ẩm thực nên bị Trương Khác cho uống gió gần nửa tháng.

Trương Khác lờ đi, nhận lấy bia Đỗ Phi đưa cho, nói:

- Ba mày mà biết mày ở đây có biết chú ấy sẽ xử lý mày ra sao không? Giám đốc Thịnh, nói thế ông đừng khó chịu, nếu để thư ký Đỗ biết được chuyện xấu trước kia của quán bar, hơn nữa Đỗ Phi lại hay chạy tới đây, ông ít nhất phải vào nhà đá mười năm đấy.

Thịnh Thanh sắc mặt âm trầm, Trương Khác tới đây làm hắn có chút hi vọng, ai ngờ vừa mở miệng đã nghe Trương Khác nói lời này, đổi lại là ai cũng chẳng chịu nổi, nhưng lại không thể phát tác với Trương Khác.

Thiệu Chí Cương cũng xấu hổ, lời Trương Khác tuy hơi nặng, nhưng không phải là không có lý, nếu kẻ khác có mưu đồ với con hắn, hắn cũng sẽ nghĩ mọi cách để kẻ đó cuốn xéo càng xa càng tốt. Đỗ Tiểu Sơn thanh danh ở Tây Thanh không tệ, tất nhiên không chấp nhận Thịnh Thanh kéo con mình xuống bùn.

- Trương Khác, mày nói gì đấy, tao thích nên tự chạy tới đây.

Đỗ Phi không thích Trương Khác quyết định thay mình, lại thêm mấy ngày qua Thịnh Thanh để lại cho hắn ấn tượng rất tốt, hắn cũng cảm thấy lời của Trương Khác quá nặng.

Trương Khác thông thả uống bia, y không định quanh co với Thịnh Thanh, nếu sau này hắn đã có thể đưa Thịnh Thế nên hoa lên quy mô như thế, ắt không phải là nhân vật đơn giản, nói không chừng sau này còn dựa vào người như hắn mới được việc, cũng chẳng hi vọng Thịnh Thanh xông pha xã hội bao năm có thể tâm phục khẩu phục mình, nói thẳng luôn:

- Nếu Thịnh Thế chuyển tới cầu Tứ Phượng vẫn làm ăn theo cái kiểu ở đây tôi thấy không cần nói tiếp nữa. Tiền kiếm cả đời không xong, nhưng tôi phải cẩn thận không bị ghen, cho nên đừng mang ý đồ dùng tiền thuê đánh động tôi, khu đó giá trị thế nào tôi hiểu rõ lắm, giám đốc Thịnh đã hiểu ý tôi chưa?

Thiệu Chí Cương thấy Trương Khác nhìn thấu hết rồi, lại không chặn hết được, nên nói giúp Thịnh Thanh:

- Rúc trong cái xó này Thịnh Thế chẳng làm nên trò trống gì, làm ăn kiểu này nói tới cùng vẫn là cận bã, chẳng ai để ý tới. Thịnh Thanh nếu cam tâm tiếp tục như thế, tôi còn móc nối cho hắn sao, thế chẳng phải tự chuốc khó chịu vào người?

Trương Khác mặt hòa hoãn hơn:

- Vậy giám đốc Thịnh nói xem, ông định làm ăn thế nào? Tôi không muốn tự gây rắc rối ỉn.

- Trương Khác, khu cầu Tứ Phượng là địa bàn của mày à?

Đỗ Phi hỏi chen vào.

- Địa bàn ? Mẹ, mày tưởng tao là xã hội đen chắc?

Trương Khác bật cười, không biết ở quán bar bọn họ nghị luận thế nào về mình:

- Địa bàn cái quái gì? Cho mày biết, làm xã hội đen trong nước là đường cùng, không có tiền đồ đâu, ôm chút tiền nhanh chóng tẩy trắng đi mới là con đường nghiêm chỉnh.

Thịnh Thanh biết Trương Khác nói mình, nhưng không chịu nổi một thằng nhãi dạy bảo bản thân, giọng trầm xuống:

- Nước quá trong không có cá.

- Điều này không cần ông dạy tôi.

Trương Khác nhướn mày lên, giọng cứng rắn:

- Nguyên Tường kinh doanh ra sao do tôi định đoạt, không kiếm được xu nào cũng không sao. Đại đa số chỗ giải trí ở Hải Châu liên quan tới mại dâm, ma túy, nhưng Nguyên Tường không được phép. Nếu giám đốc Thịnh thấy làm như người ta cũng không sao thì chúng ta khỏi cần nói tiếp.

Thịnh Thanh thấy Trương Khác dứt khoát như thế thì có hơi do dự, hẳn cũng không xác định Trương Khác có thể định đoạt được thật hay không?

Thịnh Thanh bắt đầu tẩy trắng từ khi nào thì Trương Khác không rõ, Thịnh Thế Niên Hoa mà y quen thuộc kiếm đủ từ rượu và vé vào cửa, gái gọi không hề có quan hệ về kinh tế với người phụ trách, càng không ra mặt tổ chức. Kiếm tiền ở tầng giữa đen và trắng.

Thấy Thịnh Thanh do dự, Trương Khác nói tiếp:

- Trước kia nhà máy giấy bốc lên mùi khó ngửi, cho nên bên Nguyên Tường chẳng làm ăn gì nổi, nhìn qua bên cung văn hóa, chỗ đó vừa nhỏ vừa sập xệ, vậy mà người chen chặt cửa. Có lẽ người trong giới của ông xem thường lợi nhuận ở đó, nhưng làm thế tuyệt đối hơn bên này nhiều ...

- Để tôi suy nghĩ một chút...

Thịnh Thanh thấp giọng xuống.

Trương Khác phát tay nói ngay:

- Ông nghĩ bao lâu cũng được, nhưng tôi nói điều kiện của tôi, ai kinh doanh Nguyên Tường cũng được, trừ trả trước tiền thuê hai năm ra phải nộp thêm 100 vạn tiền đảm bảo, nếu cơ quan công an nhận định người kinh doanh dính lứu tới vụ án hình sự. Hợp đồng kinh doanh hủy bỏ, tiền thuê và tiền bảo đảm coi như bồi thường tổn thất cho chúng tôi.

Thịnh Thanh nghe điều kiện Trương Khác đưa ra sững người, thấy Thiệu Chí Cương im lặng, nên dù thấy khó chấp nhận, nhưng cũng không vội cự tuyệt ngay.

Đỗ Phi không nói xen vào được rất bực mình, đến khi Trương Khác nói tới tiền đảm bảo, giật mình hỏi:

- Sao nhiều thế?

Trương Khác lắc đầu nói cho hắn biết:

- Thịnh Thế nhìn bên ngoài hơi ọp ẹp, nhưng kiếm kham đấy. Rượu bia đắt hơn ngoài tới mấy lần chưa nói, cốc tai mày vừa pha cho tao, ***, toàn là rượu giả. Gặp loại dê béo như chúng ta thì khỏi cần phải nói. Gái ở đây moi tiền của khách cũng phải bỏ phần trăm ra nộp tiền quản lý cho quán không phải ít, đương nhiên tiền chi ra cũng không ít, trừ thuế đầu người cục công an cứ tính đầu gái mà thu thì khoản phí bất định cũng khá khá, người thì thoảng qua một chuyến như chúng ta, giám đốc Thịnh không phải lúc nào cũng lấy rượu giả ra chiêu đãi... Nhìn chung mà nói, cái quán này trông chẳng ra sao, nhưng tiền kiếm thì lại được lắm đấy .

Quay sang hỏi Thịnh Thanh:

- Quán bar này mở mấy năm rồi, kiếm được đủ rồi chứ hả?

Thịnh Thanh mặt lúc xanh lúc trắng, không ngờ Trương Khác hiểu rõ cái nghề của bọn họ như thế.

Thiệu Chí Cương mỉm cười, thấy Thịnh Thanh có chút đang thương, thấy Trương Khác ít tưởng còn tưởng có thể bắt nạt được, nắm quyền chủ động, giờ thì thất vọng rồi.

Trương Khác không định tốn thời gian với Thịnh Thanh, uống hết cốc bia rồi nói với Đỗ Phi:

- Tao đưa mày về, lên xe có chuyện muốn nói với mày.

Trương Khác đứng dậy, Thiệu Chí Cương vỗ vai Thịnh Thanh:

- Suy nghĩ đi, lời Khác thiếu gia cũng là ý của tôi.

Đi vào xe, Trương Khác nói:

- Lão Thiệu tôi tin anh, nên tin bạn bè anh kết giao cũng không quá kém ...

Mặc dù Trương Khác nói như thế tức là hẳn phải chịu trách nhiệm, nhưng Thiệu Chí Cương vẫn thấy rất dễ chịu:

- Thịnh Thanh sẽ hiểu thôi, hẳn lẫn lộn bên ngoài bao năm rồi, dù hẳn có định rửa sạch thì có những chuyện mà không phải ngay tức thì có thể dứt ra, cứ nói chuyện lần trước Khác thiếu gia bị xẻo ấy, hẳn muốn ngừng rồi, nhưng hẳn đã làm thì không thể kiềm chế người dưới được. Điều kiện cậu đưa ra giúp hẳn thoát thân, nếu hẳn bỏ qua thì cũng không xứng là bạn của tôi.

Thiệu Chí Cương đúng là hiểu rất thấu ý của y, Trương Khác gật gù:

- Chuyện này giao cho anh, tiền thuê bao nhiêu là thích hợp thì anh và Quách Kiến Thành quyết định.

Nếu Thịnh Thanh là kẻ thông minh, giúp hẳn một chút cũng không sao, lại quay đầu sang Đỗ Phi:

- Mày mới vài ngày đã thay lòng đổi dạ rồi à? Đừng tưởng người ta tuổi không chèn chúng ta là bao, nhưng người ta ra ngoài xã hội thấy nhiều biết rộng, hai thằng như mày cũng không đủ cô ta chơi đùa đâu.

Đỗ Phi phản ứng ngay:

- Mày đứng nói vớ vẩn, Thịnh Hạ chỉ giúp anh một chút, cô ấy học ở Nhị Trung, còn là lớp trưởng đấy.

- Ồ, học sinh ưu tú, vậy càng chẳng có tiếng nói chung với chúng ta rồi.

Trương Khác vỗ trán làm vẻ cay đắng.

- Chuyện này tao đếch thèm nói với mày, còn chuyện cầu Tứ Phượng là sao?

Đỗ Phi hưng phấn hỏi.

- Cái này không nói rõ ngay được, hôm khác đưa mày tới chơi. Hơn nữa mày suốt ngày quán lấy cô ả Thịnh Hạ đó, mấy ngày nữa bọn họ cũng nói ày biết thôi.

129. Chương 129: Nhường Ra Món Lợi Nhỏ

Hôm sau Thiệu Chí Cương liền nói với Trương Khác, Thịnh Thanh đồng ý điều kiện y đề xuất, muốn sửa cả Nguyên Tường thành sân nhảy cỡ lớn, hẳn để lại quán bar cho đám thủ hạ, coi như tình nghĩa thế là thỏa đáng.

100 vạn tiền đảm bảo hẳn sẽ nộp trước, nhưng tiền thuê hi vọng cho hoãn một chút, dù sao cải tạo từ một khu giải trí đơn giản ban đầu thành sân nhảy cỡ lớn, đầu tư không phải ít, tài chính của hẳn hơi căng.

Ở Hải Châu thì Trương Khác còn sợ ai dám quịt tiền y, cho dù chính phủ khu Nam Thành cũng chẳng dám, bên kia cải tạo xong theo tháng trả tiền cũng không có vấn đề.

Trương Khác bảo Thiệu Chí Cương cứ theo đó mà làm.

Khi Đinh Hòa từ An Huy quay về Hải Châu, Trương Khác và Lưu Minh Huy và Đinh Hòa trước tết tới Hong Kong một chuyến, xác nhận nhà máy Tương Vi liên hệ trước đó đúng là có khả năng kỹ thuật sản xuất đầu đĩa, trước tết hai ngày trở về Hải Châu.

Đình Hòe về thẳng quê An Huy ăn tết, hết tết hẳn sẽ kéo một đám kỹ thuật viên của Vạn Yển tới Hải Châu. Tiền hồi khoản nhà máy giấy thu được trước tết đạt tới 800 vạn, thêm vào 300 vạn Hải Thái trả trước và 500 vạn tiền chính phủ thuê, khoản tín dụng đảo hạn đã không còn là vấn đề nữa.

Huống chi Cẩm Hồ giờ không phải là công ty rỗng ruột nữa, trong tài khoản có 300 vạn, lại có thể đem tài sản ở tòa nhà Cẩm Hoa tại tỉnh thành đi thế chấp vay tiền.

Trương Khác về công ty, thấy nhân viên đang dọn dẹp vệ sinh chuẩn bị nghỉ tết. Trương Khác thấy Chu Phục đang đưa ra danh sách nhân viên trực ban tết.

- Công nhân viên nhà máy thời gian qua rất khổ cực.

Chu Phục dè dặt nói:

- Hay là nhà máy thưởng thêm ột chút để cổ vũ sĩ khí.

- Chuyện này ông không nói với giám đốc Tạ à?

Trương Khác kỳ quái:

- Giờ đã là ngày bao nhiêu rồi, hai ngày nữa là mừng 1 tết, giờ ông mới nhắc tới chuyện này.

- Giám đốc Tạ đồng ý sau tết điều chỉnh nâng lương cho công nhân, nên tôi ngại không nhắc tới nữa, đợi Khác thiếu gia về mới thương lượng, nếu cậu thấy được tôi đi nói với giám đốc Tạ.

Tuy nói Cẩm Hồ đã giao cho Tạ Văn Tình quản lý, nhưng Cu Phục vẫn thói quen có chuyện gì tìm Trương Khác trước.

Trương Khác cười ha hả:

- Giám đốc Chu giờ cũng biết nói chuyện rồi, lấy kẹo ngọt ra dỗ tôi hả? Được, đi thương lượng với chị Trương một chút, nếu tài vụ cho phép, ông hãy nói phương án này, nhà tư bản cũng phải chú trọng cho công nhân mật ngọt chứ.

Văn phòng góc tây nam vẫn thuộc về Trương Khác, không cần biết sau này Trương Khác có được bao nhiêu thời gian tới công ty.

Tạ Văn Tình và Hứa Tư chung một văn phòng, như thế cũng hợp với thân phận trợ lý của Hứa Tư. Trương Khác thì hi vọng Hứa Tư cùng văn phòng với mình, tới lúc đó chắc y hối hận vì dùng kính pha lê làm tường.

Cách tường pha lê thấy bóng dang nhỏ nhắn xinh xinh của Chỉ Đồng đang nhảy nhót bên trong, Trương Khác đi vào đặt qua cầm ở tay ở bên cửa, lặng lẽ đi tới đằng sau Chỉ Đồng ôm choàng lấy, Chỉ Đồng cười khanh khách, vùng vẫy trong lòng y.

Trương Khác ghì chặt cổ bé bé lên:

- Chị Văn Tình, bao giờ chị về tỉnh thành?

- Ăn cơm tất niên với em đã, mai chỉ đi sớm.

Hứa Tư ở bên nói:

- Còn chẳng phải vì đợi cậu về sau, cậu không muốn về Hải Châu ăn tết nữa à?

- Vì chọn quà ọi người, tốn rất nhiều tâm tư, nếu không em đã về từ lâu rồi.

Trương Khác hất đầu về phía cửa, bé Chỉ Đồng ngồi xuống ghế sofa, Chỉ Đồng hiện giờ không khác gì những đứa bé bình thường, chỉ là vẫn không chịu nói chuyện.

Trương Khác đem chuyện vừa nói với Chu Phục thuật lại cho Tạ Văn Tình:

- Chúng ta phải dựng nhà máy Tân Quang thành điển hình, hơn nữa nửa đầu năm công nhân nhà máy hơi bi thảm, nếu tài vụ cho phép có thể tăng chút phúc lợi, em bảo Chu Phục cùng Trương Vi mang phương án tới.

- Em thấy được là được, chị bắt đầu từ hôm nay đã nghỉ tết rồi, không muốn động não nữa.

Tạ Văn Tình lười nhác nói:

Chỉ Đồng thấy Hứa Tư mở gói quà của Trương Khác, vùng thoát khỏi đầu gối của y, xuống xem quà.

Hai mươi phút sau Chu Phục và Tương Vi đi vào, ông ta sớm soạn sẵn phương án trong tay rồi.

Tạ Văn Tình xem lướt qua rồi đưa cho Trương Khác.

Trương Khác nhận lấy xem, chép miệng nói:

- Nhà máy hiện giờ chưa có lợi nhuận chính thức, không thể gọi là tiền thưởng cuối năm, sửa thành tiền an ủi đi.

Búng tờ giấy đánh tách một cái, nói:

- Phương án này quá keo kiệt, nâng ột chút, cán bộ 1000, công chức chính thức 800, nhân viên tạm thời 600, giám đốc Chu đi sửa phương án, chị Tương liên hệ với ngân hàng. Chị Văn Tình, chị gọi điện cho khu trưởng Tổng xem khu có thể phái người cùng tới nhà máy thăm hỏi với công nhân được không?

Chu Phục do dự nhìn Tạ Văn Tình, Tạ Văn Tình cười:

- Chả lẽ giám đốc Chu sợ khu trưởng Tổng không đồng ý?

- Khu trưởng Tổng không dám không đồng ý.

Chu Phục thấy Tạ Văn Tình đồng ý rồi, hưng phấn cướp lấy tờ giấy trong tay Trương Khác, chạy như bay ra khỏi văn phòng, va đúng vào một nhân viên đang xách xô nước lau tường tới, Chu Phục vội nói không hề gì, rồi chạy về văn phòng sửa phương án.

Tương Vi liên hệ với ngân hàng, bảo hai nhân viên đi lấy tiền.

Trương Khác thấy Chu Phục bị nước bắn dội lên người, cau mày nói:

- Lão Chu chừng ấy tuổi rồi mà làm việc còn vụng về hấp tấp, thật làm người ta không yên tâm.

Hứa Tư phì cười:

- Giám đốc Chu không ngờ cậu khảng khái như thế nên chạy vội đi không cho cậu thời gian đổi ý.

- Nếu kiếm 100 vạn là công bằng, thì chỉ kiếm 90 vạn, chị sẽ có càng nhiều cơ hội kiếm tiền hơn.

Trương Khác nói một câu triết lý, lấy một cái hộp nhỏ trong túi quà, bên trong là dây chuyền thủy tinh đen:

- Dây chuyền này định tặng cho chị Hứa Duy, 800 đô Hong Kong đấy, chẳng biết có mua được một nụ cười của chị ấy không? 800 đồng với chúng ta mà nói là con số không đáng lọt vào mắt, với không nhân bình thường mà nói thì lại khác. Ít nhất họ có thể ăn tết tốt hơn, chúng ta nhường ra chút lợi nhỏ, nhưng năm sau bọn họ sẽ chăm chỉ làm việc.

Hứa Tư trêu:

- Cậu không nói ra câu cuối cùng cũng chẳng ai coi cậu nổi lòng từ thiện đâu.

Tạ Văn Tình thò đầu tới:

- Chị thì đang chờ mong em có thể mua quà gì cho chị và Chỉ Đồng?

- Em dày công lựa chọn tỉ mỉ, cảm thấy chiếc vòng tay mã não này rất hợp với chị.

Hứa Tư vạch trần y một cách vô tình:

- Có phải nửa ngày cuối cùng vội vã chạy tới hàng trang sức, mua luôn một đồng không? Còn không biết xấu hổ nói dày công lựa chọn.

Trương Khác ưỡn mặt thốt ra nói:

- Vậy cũng tốn một phen tâm tư, chị sẽ từ chối nhận chứ hả?

- Không từ chối đâu, vậy chẳng phải tự làm bản thân áy náy sao?

Hứa Tư lấy túi quà đồ lên bàn làm việc của Tạ Văn Tình, kéo Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng tới mở ra xem. Quả nhiên toàn là món trang sức nhỏ như châm cài áo, kẹp tóc, bông tai ... Mua cùng ở một cửa hàng. May Trương Khác mặt dày mặc Hứa Tư và Tạ Văn Tình cười nhạo, nếu là người khác sớm đã xấu hổ chạy mất rồi.

Tạ Văn Tình gọi điện cho Tống Bồi Minh, hỏi ông ta có thời gian tới phát tiền thăm hỏi cho nhân nhân nhà máy giấy không? Chuyện được thể diện thế này Tống Bồi Minh sao có thể không có thời gian? Hẹn nửa tiếng sau sẽ tới tụ họp ở công ty.

Từ sau khi nhà máy chính thức đi vào sản xuất, đây là lần đầu Trương Khác tới, y khôi phục bốn phần thiếu niên theo sau thăm quan nhà máy.

Vì để công nhân có một cái tết hạnh phúc, nhà máy phát trước một tháng lương, thêm vào tiền an ủi lần này, mỗi nhân viên chính thức được 2000 đồng ăn tết.

Mẹ Hứa Tư làm công nhân tạm thời, thu nhập ít hơn công nhân chính thức một chút, nhưng với mặt bằng Hải Châu coi là khoản tiền lương không tệ rồi, đại khái bà không ngờ rằng còn được tiền an ủi, nhưng cũng chỉ giảm bớt một chút áp lực tâm lý mà thôi.

130. Chương 130: Tiền An Ủi

Một gia đình phổ thông thập niên 90 gánh khoản nợ trên 20 vạn, áp lực lớn thế nào người mười mấy năm sau không thể tưởng tượng được, Hứa Tư hận không thể đem mỗi đồng tiết kiệm được đi trả nợ.

Nhưng cô chỉ dám nói với người nhà lương mình 2000 đồng một tháng, mỗi tháng đưa 1500 đồng trả nợ.

Vụ án Đinh Hương Sơn đã có tuyên án sơ thẩm, bên phía Hải Châu không công bố chút tin tức nào, dường như là chuyện chẳng hề quan trọng, nó hoàn toàn biến mất vĩnh viễn trong tầm mắt người dân bình thường.

Khi đi tới kho hàng, gặp được mẹ Hứa Tư, Trương Khác không tiếp tục đi nữa, ở lại khi trò chuyện với bà, nói tới mẹ Trần Phi Dung, trong thời gian Trương Khác đi Hong Kong, Lưu Phân đã có thể xuống giường đi lại, kịp xuất viện trước tết.

Lúc nằm viện hàng xóm thân thích đều đến thăm, rời bệnh viện có nghèo đến mấy cũng phải bày tiệc đáp tạ, nhà Trần Kỳ mở quán rượu, cũng không quá tốn kém, mừng ba sẽ mở tiệc. Nói ra Trương Khác là người bọn họ phải cảm ơn nhất, bọn họ không rõ cha mẹ Trương Khác làm gì, nhờ Hứa Tư mời Trương Khác khi đó tới ăn cơm.

Hứa Tư còn chưa rảnh nói chuyện này, Trương Khác không hiểu mình mừng ba có rảnh không, chỉ đáp cho có lệ tới lúc đó xem tình hình, thấy Hứa Tư từ ngoài đi tới, hỏi:

- Tham quan xong rồi à?

- Khu trưởng Tống và giám đốc Tạ vào phòng nói chuyện không thấy cậu đâu, nên tôi đi tìm.

Hứa Tư nói với mẹ:

- Con và Trương Khác đi trước, công ty tối nay ăn cơm tất niên trước, con không về nhà nữa.

Trương Khác nhớ tới một việc nói:

- Mẹ Trần Phi Dung vẫn là công chức nhà máy, cái khác chưa nói vội lát nữa thím tới phòng tài vụ lấy tiền an ủi giúp nhé, cháu gặp giám đốc Chu sẽ nói giúp.

Mẹ Hứa Tư vui mừng:

- Vậy thì quá tốt rồi, nếu không tôi không biết ăn nói mẹ Phi Dung ra sao đây.

Trương Khác cười, với ý mà nói đây là chuyện không thể đơn giản hơn, nhưng với người khác ý nghĩa khác hẳn. Sau kỳ nghỉ đông chưa được gặp Trần Phi Dung, cho dù lúc đi học cũng rất ít thấy, bình thường cô ít rời lớp học, chẳng phải là cố ý tránh Trương Khác (chắc là cũng có).

Trường điểm mà, giáo viên hận không thể đem từng phút của học sinh đặt vào việc học tập, nam sinh còn hay ra ngoài tụ tập tán phét, nữ sinh thì thoảng mới ra ngoài. Hiện tượng ngày tới năm cuối cấp càng nghiêm trọng, rất nhiều cô gái trông quá không béo, nhưng đùi bụng toàn mỡ thịt vì ngồi quá nhiều.

Trương Khác thường xuyên rời trường không đúng giờ, cho dù thi thoảng gặp Trần Phi Dung thì quá nửa là lúc y ở cạnh Đường Thanh, cho nên chẳng tiếp xúc với Trần Phi Dung mấy.

Trương Khác và Hứa Tư rời khỏi kho hàng, tòa nhà hành chính của nhà máy mới kề sát cửa lớn, theo tiếng vỗ tay tới phòng họp, thấy Tống Bồi Minh đang rất phấn chấn hã hê chấp tay với người xung quanh, chắc là vừa phát biểu xong.

Trương Khác thì thầm với Hứa Tư:

- Đến đúng lúc, đỡ phải nghe ông ta lảm nhảm.

Hứa Tư mỉm môi cười, không để ý tới y.

Tống Bồi Minh còn có việc ở khu, phát tiền mang tính đại biểu rồi rời đi, Tạ Văn Tình được Chu Phục, Tương Vi tháp tùng đem tiền tới các phòng. Trương Khác cùng Hứa Tư dẫn Chỉ Đồng vào trong phòng Chu Phục nói chuyện.

Trương Khác đợi một lúc, nếu phát hết tiền cho hơn 200 công nhân không xong ngay được, hôm nay mới về Hải Châu, tối lại tiếp tục ra ngoài, không biết phải nghe mẹ oán trách mức nào, đợi Tạ Văn Tình về lâu hành chính nghỉ, liền nói với cô:

- Hôm nay em đưa Chỉ Đồng về nhà, tối để em nó ngủ ở chỗ em, sáng mai chị qua đón nhé.

Trương Khác dẫn Chỉ Đồng bảo Chu Văn Bản tới công ty trước, lấy quà cho Đường Thanh, rẽ vào tiểu khu sư phạm, biết lúc này không tiện tới nhà, liền đứng ngoài gọi điện thoại cho Đường Thanh.

Đường Thanh mặc áo lông trắng muốt chạy xuống, chiếc áo trắng càng làm nổi bật cánh môi hồng thắm và đôi mắt đen linh động trông càng thêm mỹ lệ xao xuyến lòng người, Đường Thanh chui vào xe, trước tiên thơm lên má Chỉ Đồng, rồi luôn mồm than vãn với Trương Khác:

- Bạn đi Hong Kong chơi sao không nói với mình? Mình ở nhà buồn phát điên, cô Tiểu Mân kia chủ động yêu cầu dậy kèm cho bạn cơ mà, sao lại đẩy sang nhà mình? Cô ta nhiệt tình tới mức làm mình chịu không nổi. Mà mình có cần học thêm sao? Rồi còn phải luyện bút lông ...

Bạn gái Lưu Minh Huy đúng là người ta không còn gì để nói, Trương Khác vội lấy quà ra an ủi Đường Thanh. Đường Thanh không vội mở gói quà ra, mỗi khi cuối năm người tới nhà thăm nhiều vô kể, làm cô nàng bức mình, nhận được điện thoại của Trương Khác, Đường Thanh vui hết sức, làm gì có chuyện một hai món quà là có thể đuổi đi được, trước khi xuống lầu đã nói với mẹ là tối nhà Trương Khác ăn cơm.

Trương Khác nghĩ trong nhà mình chẳng yên tĩnh hơn nhà Đường Học Khiêm là bao, chỉ là người quà cấp bậc thấp hơn mà thôi, Trương Khác dặn Đường Thanh:

- Tối nhà mình nhìn thấy gì cũng đừng nói nhé.

- Nhà bạn cũng có người tới tặng quà à?

Đường Thanh thắc mắc:

- Gần như thế, chúng ta và Chỉ Đồng ở trong phòng chơi, mặc kệ họ là được.

Lúc này thì không nghĩ gì, nói xong mới nhớ từ ngày bị cắn lưỡi, còn chưa giáo huấn cho cô nàng lần nào, ánh mắt liếc qua Đường Thanh có thêm vài phần khiêu khích, tiếc cô nàng với chuyện tình cảm còn rất ngây ngô, chẳng chú ý quay sang trêu chọc Chỉ Đồng.

Trương Khác ỉu xiu bảo Chu Văn Bản đưa về nhà.

Ban ngày người tới tặng quà còn có chút cổ ky, rất nhiều lãnh đạo cục đều ở khu này, ai tới nhà ai mọi người nhìn cái là rõ.

Dù tết tới tặng quà là một lý do tốt, nhưng sau vụ án Đinh Hương Sơn, thói quen quà cáp có bớt đi, Trương Khác thấy trong sân không có mấy người lạ, nhưng rất nhiều hàng xóm từ cửa thò đầu ra nhìn ngó, chắc vì trời chưa tới, lãnh đạo đều chưa về.

Người tặng quà thấy chiếc Audi đi vào chỉ coi là người tới giống mình, mỗi người trong khu là biết con trai Trương Tri Hành về rồi.

Trương Khác và Đường Thanh mỗi người nắm một bàn tay Chỉ Đồng lên tầng ba, nghe thấy bên trong có tiếng nói cười. Gõ cửa thấy Trương Tri Vi, Trương Tri Phi và Trương Dịch, Trương Mân đều có mặt. Chú mua nhà ở thành phố, Trương Mân nghỉ đông, thím cùng cô bé tới thành phố ở.

Trương Tri Vi thấy Trương Khác vội cười nói:

- Vừa nói Tào Tháo thì Tào Tháo tới.

Trương Khác tưởng trong phòng khách là người lạ, có cố chui vào phòng tình cảm với Đường Thanh, nhìn thấy họ, không khỏi có chút thất vọng.

- Không phải máy bay trưa tới rồi sao?

Trương Tri Phi hỏi:

- Mọi người đợi cả chiều rồi đấy, cứ tưởng cháu về nhà trước, ai ngờ đi tìm Đường Thanh.

Trương Tri Phi vừa nói xong, Trương Khác ăn ngay một cú đá của Đường Thanh, đành cắn răng nhịn đau, ai bảo mình không đi tìm Đường Thanh đầu tiên.

Lương Cách Trân đeo tạp dề đi ra, thấy Chỉ Đồng và Đường Thanh, cười vui sướng:

- Mẹ đang mong Thanh Thanh và Chỉ Đồng tới ăn cơm, mẹ Chỉ Đồng đâu?

- Công ty hôm nay ăn cơm tất niên, chị Văn Tình là tổng giám đốc, làm sao thoát thân được.

Lương Cách Trân thở dài:

- Phải quản lý một công ty lớn như thế, cô ấy thật vất vả. Chỉ Đồng ngày mai phải về tỉnh thành phải không? Mẹ đã chuẩn bị giúp đồ năm mới rồi.

Đường Thanh đương nhiên không muốn nói chuyện với một đám người không thân quen mấy, kéo Chỉ Đồng trốn vào phòng Trương Khác.

Trương Khác hỏi mẹ:

- Ba bao giờ về ạ?

Trương Tri Phi cười nói:

- Thành phố tổ chức đại kiểm tra trước năm mới, ba cháu có thể về trước 12 giờ là giỏi rồi, ăn cơm thì khỏi nghĩ tới nữa.

Chỉ sang Trương Dịch:

- Qua tết nó lên thành phố làm việc, tạm thời làm ở công ty chú.

Với người anh họ này, Trương Khác không có thiện cảm cũng chẳng có ác cảm, nhưng vì có chút oán hận bác cả chuyển sang nên quan hệ rất lạnh nhạt, gần như quên mất hẳn rồi, nói:

- Làm ở Đông Xã tốt xấu gì cũng là cán bộ quốc gia, tới Hoàn Viễn có tiền đồ gì chứ, mời cháu tới cháu cũng chẳng tới.

Trương Tri Phi cười xòa, ông ta biết Trương Khác không muốn Trương Dịch tới thành phố, nhưng Trương Dịch lằng nhằng với ông ta gần nửa năm rồi, bị kẹp vào giữa ông ta rất khó xử, làm ra vẻ không hiểu ý Trương Khác, lấy phong bao đỏ ra đút vào tay Trương Khác:

- Chút tiền mừng tuổi này chú biết cháu chẳng cần, nhưng dù sao vẫn phải có ...

Trương Tri Vi cũng nhân cơ hội lấy phong bao đỏ ra đút vào tay Trương Khác.

Chả lẽ nhận của người này lại không nhận của người kia? Trương Khác đành nhận cả hai.

131. Chương 131: Phố Thị

Có Trương Tri Vi và Trương Dịch ở đây làm Trương Khác hối hận không ở lại công ty ăn tất niên, ăn tối xong, Trương Khác bảo chú đưa Đường Thanh về, y cùng Chỉ Đồng cũng lên xe, hỏi:

- Tối chú có việc gì không?

Thấy chú lắc đầu liền nói:

- Vậy đưa bọn cháu tới phố đêm chơi đi, lúc này còn sớm, Đường Thanh về nhà cũng rất buồn chán.

Đường Thanh liếc y một cái, ý nói : Coi như bạn thức thối, nếu về thế này, chẳng bằng tự nhốt mình trong phòng ngay từ đầu.

Ngày kia mới là đêm giao thừa, người dân bận rộn có nhiều người hôm nay mới chuẩn bị cho năm mới.

Trong thành phố có vài phố đêm, nhưng thực sự náo nhiệt là phố thị gần Sa Điền, nơi đó nhân khẩu đông, lại là khu thành cổ, thậm chí còn giữ truyền thống miếu hội.

Phố thị của Sa Điền rất đông, xe không đi vào được, đành đỗ bên ngoài. Con gái thích món đồ nho nhỏ, Đường Thanh và Trương Mân tới mỗi sạp hàng đều dừng lại không đi, Trương Khác phải nắm chặt lấy tay Chỉ Đồng, tránh cô bé hưng phấn quá chạy mất.

Xem hết sạp này tới sạp khác, Đường Thanh chọn rất nhiều thứ, có vẻ còn thích hơn cả đồ trang sức Trương Khác đem từ Hong Kong về, chắc là vì mẹ quá quá nghiêm cố nằng ít có cơ hội ra ngoài chơi, cho nên phần khích khác thường.

Trương Mân lúc này không còn thấy lạ nữa, cô bé theo sát sau lưng Đường Thanh, được Đường Thanh chọn ấy cái kẹp tóc rất đẹp, vui hết sức.

Nhân lúc dạo phố, Trương Khác giải thích tình hình Cẩm Hồ cho chú, Trương Tri Phi nghe Tạ Văn Tình chuyển hết tài sản sang Cẩm Hồ, rất kinh ngạc, như thế Cẩm Hồ giờ không chừng còn lớn hơn Hoàn Viễn.

- Vậy cháu chiếm bao nhiêu cổ phần?

- 30%

- Hả, sao nhiều vậy?

Trương Tri Phi chép miệng:

- Chú vất vả 20 năm, bị cháu đuổi kịp trong nửa năm rồi.

- Sao thế ạ, chú thấy cay đắng ạ?

Trương Khác hóm hỉnh nói?

- Có một chút.

Trương Tri Phi cười sang sảng:

- Hiện giờ Hải Dụ đem cả gia sản chuyển tới rồi, Cẩm Hồ phải chẳng chuẩn bị làm lớn?

- Chẳng có dã tâm gì đặc biệt đâu ạ, lần này thi cuối kỳ cháu lại đội sổ, chẳng thể cứ tiếp diễn mãi như vậy được, cho nên cháu giao Cẩm Hồ cho chị Văn Tình.

Trương Khác bày ra bộ mặt đau khổ:

- Nhóc con, lừa chú đây à, có ma mới tin cháu. Cái công ty xác rỗng kia của ba cháu là chủ ý của cháu chứ gì, thủ đoạn giống của Cẩm Hồ lắm.

- Sao chú biết, thành phố đâu có động tĩnh gì lớn?

Trương Khác lúc này chỉ là thuận miệng nói bừa thôi chẳng phải cố ý che giấu.

- Ba cháu kể, người khác không nhìn ra ý nghĩa của công ty này, nhưng chú đây có chút nhãn quang đấy, cái công ty này kỳ thực nắm đại quyền cải cách quốc xã lớn nhỏ ở Hải Châu, lũng đoạn nguồn tài nguyên cực lớn. Chú lạ là Cẩm Hồ chuẩn bị làm lớn rồi, sao cháu lại còn đưa ra chủ ý này cho ba cháu.

Trương Khác biết chú cũng nhìn thấy cám dỗ lợi ích cực lớn trong cải tạo quốc xã:

- Chú cũng định chen chân vào?

- Cháu nhìn thấu hết mảnh trong đó rồi, chú còn chen vào được sao?

Trương Tri Phi có chút ủ rũ:

- Chú nghĩ không bao lâu sau người khác sẽ nhìn ra mô thức của Tân Quang, khó tránh khỏi kẻ khác chen vào. Tới khi đó áp lực của ba cháu và thị trường Đường sẽ rất lớn, lợi ích lớn tới một mức độ nhất định, Chu Phú Minh có kéo ông ta xuống bùn hay không khó nói lắm.

- Nếu mọi người ai cũng được cắn một miếng thì chắc không có ai ý kiến đâu.

Trương Khác cười nhạo:

- Cẩm Hồ đúng là có chút hành động, nhưng không chen chân vào mảng này, bất kể làm thế nào cũng chẳng trong sạch nổi, chẳng đụng vào cho xong.

Hiện Đường Học Khiêm và Chu Phú Minh đang củng cố địa vị bản thân, ở trong thời gian trắng mắt, nhưng hai người đứng đầu khó mà chung sống hòa thuận được, huống chi tính cách Đường Học Khiêm khá mạnh mẽ, lúc này chưa thể hiện ra, nhưng chỉ cần ông ta và Chu Phú Minh cùng lật nhào đại địch là Vạn Hưởng Tiên xong, chắc mâu thuẫn giữa hai người sẽ lộ ra ngoài.

Trương Khác và chú đứng bên đường nói chuyện, nắm chặt tay Chỉ Đồng không cho cô bé chạy lung tung, làm Chỉ Đồng phụng phịu giận dỗi, đột nhiên thấy Đường Thanh hồi hã chạy về, chẳng nói chẳng rằng, kéo xềnh xệch Trương Khác chen lấn chạy về phía trước.

Không thấy Trương Mân đâu, Trương Khác còn tưởng xảy ra chuyện gì, chạy tới mới thấy bóng hình quen thuộc của Trần Phi Dung, cô bày sách báo cũ bán, đang đứng trả tiền cho khách.

Mặc dù mặc chiếc áo len cũ, quần jean hơi bạc màu, nhưng Trần Phi Dung vẫn luôn bắt mắt, phía trước sạp có nhiều người đang hoặc ngồi hoặc đứng xem sách, nhưng e rằng đa phần tới đây vì cô chủ hàng xinh đẹp ... Trương Mân cũng đang ngồi xem sách.

- Có gì hay mà xem?

Trương Khác biết Trần Phi Dung tính cách hiếu thắng, lại dễ tổn thương, chưa chắc đã muốn người quen nhìn thấy mình bày hàng bán ở đây, muốn kéo Đường Thanh đi, Chỉ Đồng thấy Trần Phi Dung rất hưng phấn, kêu a a, vùng khỏi tay Trương Khác chạy tới.

Trương Khác vội đuổi theo giữ lấy Chỉ Đồng, thấy Trần Phi Dung vẻ mặt thiếu tự nhiên, cười:

- Bạn ở đây sao ...

Coi như chào hỏi.

Đường Thanh chẳng chịu suy nghĩ gì, kéo tay Trương Khác tới cạnh Trần Phi Dung, cô nàng thuần túy hâm mộ Trần Phi Dung, mắt long lanh nhìn Trần Phi Dung nói:

- Bạn thật lợi hại, mình rất muốn ra đây bày đồ bán, nhưng mẹ mình không cho.

Cố Kiến Bình chịu đồng ý cho Đường Thanh bày hàng bán có mà trời sập. Trương Khác gãi đầu khó xử, sợ Trần Phi Dung mang thâm thù đại hận với con cháu cán bộ làm Đường Thanh buồn.

Trần Phi Dung thì tỏ ra rất bình đạm:

- Nhà mình ở gần đây, mình trông hàng giúp ba.

Thực ra cô chỉ không ưa Trương Khác thôi, còn đối với Đường Thanh, tuy lãnh đạm, nhưng vẫn giữ được lễ độ và nhiệt tình giữa bạn cùng trường.

Từ khi Trương Khác lấy cớ ra ngoài làm việc trốn học, Đường Thanh cực kỳ khao khát được làm việc. Cô nói muốn bày hàng chẳng phải nói cho vui, lập tức xin Trần Phi Dung ột góc tấm vải che mưa, đem cả đồng thứ đồ lặt vặt vừa mới mua từ chỗ khác, kéo cả Trương Mân tới bày hàng dọn quán.

Trương Khác đau đầu hết sức, Trần Phi Dung bán sách cũ là để phụ giúp tiền gia dụng, nói trông hàng cho cha chỉ là nói vậy thôi, tâm thái này cô gái được nuông chiều như Đường Thanh không thể nào hiểu được.

Trần Phi Dung đã đủ thu hút rồi, may mà cô ăn mặc phổ thông bày hàng bán là bình thường, Đường Thanh mặc áo len trắng muốt, cổ khoác khăn choàng cổ bằng lông đắt tiền, thật không phù hợp chút nào.

Thấy Chỉ Đồng cũng tỏ ra hết sức hưng phấn, Trương Khác đành gọi với ra ngoài với chú, bảo chú ra xe đợi trước, giúp gọi điện về nhà, bởi y không biết sự phẫn khích của Đường Thanh tới khi nào mới tan.

Đường Thanh lúc mua mấy thứ đồ lặt vặt kia đã chẳng mặc cả rồi, lúc này còn tăng giá đem bán, bị mấy cô gái mua đồ mĩ mai trêu chọc, cô nàng tức khí đem luôn cả đồ trang sức Trương Khác mua từ Hong Kong ang bày ở trên vải mưa, Trương Khác nhìn mà đau xót, chỉ đành buồn bực cúi đầu lặt xem sách, đề phòng Chỉ Đồng quá khích, liên kẹp thân hình nhỏ bé trong lòng, không cho cô bé chạy lăng quăng.

May mà Đường Thanh không ngốc đem đồ Trương Khác tặng thành hàng lặt vặt bán mất, nhưng giá cô nàng đưa ra cũng kém xa giá trị thực của những món trang sức này, có điều người ta chẳng ai bỏ hơn trăm đồng đi mua đồ trang sức bày ngoài đường, nếu không Trương Khác chỉ còn đường ôm cây mà khóc.

Tới 10 giờ Trương Tri Phi đem điện thoại cầm tay tới cho Đường Thanh, Cố Kiến Bình giục con về, cô nàng đành kết thúc lần đầu tiên trong đời bán hàng, Trương Mân cũng tỏ ra chưa tận hứng.

Đường Thanh thu dọn đồng đồ lặt vặt chưa bán được cái nào, nói với Trần Phi Dung:

- Mình và Trương Khác sáng mai còn tới mượn chỗ của bạn, được không?

Trương Khác khóc thầm trong lòng: “Mình không muốn tới!” Đáng tiếc ở đây làm gì có chỗ cho y phát biểu ý kiến.

- Vậy ngày mai mình sẽ chiếm chỗ bên cạnh cho các bạn.

Trần Phi Dung hơi do dự nói:

- Có điều các bạn bán đắt như thế, không ai mua đâu.

132. Chương 132: Đường Thanh Đi Bán Hàng

Nếu Đường Thanh lấy bán được làm vui, Trương Khác sẵn sàng bỏ giá gấp mười mua lấy, nhưng Trần Phi Dung và Đường Thanh nói nói cười cười, chẳng mấy để ý tới y, nếu ngày mai bị Đường Thanh kéo đi bán hàng, không phải tủi thân chết sao?

Đường Thanh gãi đầu, tự giễu bản thân:

- Bọn mình khi mua đồ chẳng hề mặc cả, ngày mai bán rẻ đi một chút, lỗ cũng không sao, quan trọng là phải có thực tiễn, ba mình hay nói thế đấy.

Lấy từ trong túi ra một cái kẹp tóc khảm những viên kim cương nhỏ thành hình mèo, đưa cho Trần Phi Dung:

- Cám ơn bạn ngày mai chiếm chỗ hộ mình ...
- Chỉ là chiếm chỗ thôi mà, không cần ...

Trần Phi Dung không chịu nhận.

- Trương Khác mua bên đường đấy, đẹp lắm, nhưng mà mình có nhiều kẹp tóc rồi. Tóc bạn suôn thẳng hơn của mình, dùng cái này nhất định đẹp hơn mình.

Tóc Đường Thanh hơi quăn tự nhiên, còn tóc Trần Phi Dung thì thẳng mượt.

Nếu để Trần Phi Dung biết mấy viên kim cương kia đều là kim cương thật, chắc chắn có chết cũng không chịu nhận, Trương Khác chọn lấy mấy quyển sách kẹp vào nách, nói:

- Mấy quyển sách này mình không trả tiền nữa là được.

Trần Phi Dung do dự một chút mới nhận lấy.

Đường Thanh hỏi Trần Phi Dung có cần lái xe đưa về không, Trần Phi Dung nói cha cô sẽ tới đón.

Lúc này dòng người vẫn đông, Trương Khác biết Trần Phi Dung sẽ không dọn hàng sớm như vậy, liền dắt tay Chỉ Đồng chen ra khỏi đám đông.

Hôm sau, một ngày trước giao thừa, ánh mắt trời vừa mới len qua khe cửa sổ chiếu vào văn phòng, Trương Khác đang ngủ ngon thì thấy lỗ tai ngứa ngứa, Trương Khác miêng chớp chớp, không muốn tỉnh lại, lâu lắm rồi không được ngủ ngon như thế. Hôm qua Chỉ Đồng bị Đường Thanh chiếm mất, Trương Khác được một đêm yên tĩnh.

Không lâu sau lỗ tai lại ngứa ngứa, Trương Khác đưa tay ra tóm lấy bàn tay mềm, dùng sức bóp một cái, Đường Thanh la toáng lên đau đớn, hậu quả là Trương Khác ăn cú đá vào mông còn đau gấp đôi.

- Mấy giờ rồi?

Trương Khác rất miễn cưỡng mở đôi mắt nhem nhem ra.

- Không còn sớm nữa, hơn 7 giờ rồi! Hôm qua còn nhờ Trần Phi Dung giúp mình chiếm chỗ đó.

Đường Thanh muốn kéo Trương Khác ra khỏi giường, nhưng bị Trương Khác kéo một cái, cả người đổ ập lên người y, cuống cuống chống tay lên ngực y, thấy Trương Khác nhìn mình cười gian, mặt thẹn thùng nóng như hòn than, cựa mình muốn ngồi dậy.

Khuôn mặt cô nàng mang theo một mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ, thật khiêu gợi khiến Trương Khác rục rịch muốn làm bậy, đột nhiên nghe tiếng a a quen thuộc, thì Đường Thanh sai cả Chỉ Đồng giúp kéo tai Trương Khác, lúc này y mới để ý bà cô nhỏ này cũng ở bên cạnh, cô bé chẳng thèm cởi giày nhảy ngay lên giường y, vội vàng nhảy bật ra khỏi ổ.

Trương Khác vừa rửa mặt xong thì Tạ Văn Tình tới, Trương Khác giúp tài xế đem đồ chuẩn bị năm mới chuyển vào cốp sau, Chỉ Đồng rõ ràng thích chuyện bày hàng ngày hôm qua, không muốn về tỉnh thành, mọi người phải dỗ ngon dỗ ngọt mãi mới chịu buông Đường Thanh và Trương Khác ra.

Tiến Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng, Trương Khác về nhà mới biết Đường Thanh tới qua sau khi về nhà hưng phấn quá nửa đêm không ngủ được, đem hết những món đồ chơi cô thu gom được bao năm tập trung lại, Trương Khác mở cái bao tải Đường Thanh xách qua ra xem, nào là búp bê, kẹp tóc, truyện tranh ... Chả thiếu thứ gì, phàm là đồ con gái thích thu gom đều có ở đây, điều duy nhất làm Trương Khác vui mừng là bên trong không có những món quà mình tặng cô nàng.

Trương Khác rất hoài nghi sao Cố Kiến Bình lại cho Đường Thanh xách một bao lớn ra khỏi nhà, không sợ Đường Thanh bỏ nhà ra đi sao?

Trương Khác gọi điện cho Chu Văn Bản, bào hấn chưa vội nghỉ năm mới, đưa xe tới chỗ bọn họ tới phố thị Sa Điền.

Không lâu sau Trương Mân cũng tới nhà hắn, tiểu nha đầu tay cũng xách một cái túi căng phồng, Trương Khác hỏi cô em họ chỉ tới đây nghỉ đông, hết kỳ nghỉ sẽ về Đông Xã học, đâu ra lắm đồ như thứ?

Thì ra là Trương Tri Phi định hoàn toàn chuyển lên thành phố, giúp Tiểu Mân liên hệ trường sơ trung thuộc đại học Hải Châu chuyển trường, chỉ là thời gian qua Trương Khác không ở Hải Châu nên không biết.

Tới phố thị Sa Điền, cha con Trần Phi Dung đang bày hàng, trên đường chưa có bóng người. Nhìn Trần Phi Dung mang chiếc kẹp tóc hôm qua Đường Thanh tặng, Trương Khác hoài nghi có phải là mình chuyên mua nó cho Trần Phi Dung, chiếc kẹp tóc trên mái tóc suôn dài, làm khuôn mặt trắng nõn của Trần Phi Dung nhìn đặc biệt nhu hòa, bớt đi chút lạnh nhạt xa cách, tăng thêm vài phần tươi tắn dịu dàng, làm Trương Khác thất thần mất mấy giây.

Trần Kỳ tới giúp xách đồ, nói với Trương Khác:

- Hôm qua Tiểu Tư đưa 800 đồng tiền nhà máy phát tới rồi, cảm ơn cậu quá, không có cậu nói giúp mẹ Phi Dung không được phát số tiền này.
- Có gì đâu chú, cháu chỉ thuận miệng nói vài câu thôi mà.

Trương Khác xua tay cười.

Trần Kỳ nhắc tới chuyện mừng ba mở tiệc, mời Trương Khác tới, liếc qua thấy thái độ của Trần Phi Dung rất lạnh nhạt, cắt hứng chỉ nói mừng 3 có thể sẽ về quê.

Giúp Đường Thanh và Trương Mân bày biện xong, Trương Khác và Chu Văn Bản đi tìm chỗ ăn sáng, ngõ Đan Tinh bán đậu hoa ở ngay bên cạnh, cứ ăn món đậu hoa trơn mềm đó là Trương Khác lại nhớ tới chiếc lưỡi ướm mềm của Đường Thanh, tiếc là từ sau lần đó không còn cơ hội thưởng thức nữa.

Ăn xong về phố thị, bên phía Đường Thanh đã bắt đầu khai trương rồi, tuy đồ đắt bán rẻ, nhưng Đường Thanh vẫn vui sướng. Đỗ xe sau lưng họ, không tiện bỏ Đường Thanh ở đó đi tìm Hứa Tư, Trương Khác chui vào ngủ bù, chẳng hề bị ảnh hưởng bởi sự huyên náo bên ngoài.

Không biết ngủ được bao lâu, nghe thấy có người gõ cửa sổ, ngẩng đầu ra thấy Đỗ Phi áp mặt vào cửa kính, ấn nút hạ cửa sổ xuống, hỏi:

- Sao mà cũng chạy tới đây?
- Biết mà và Đường Thanh ở đây nên tao chạy tới chơi.

Trương Khác thò đầu ra ngoài cửa nhìn, quả nhiên Thịnh Hạ cô em ở quán bar đang ở ngoài nói chuyện với Trần Phi Dung, thì ra Đỗ Phi biết tin ở chỗ Đường Thanh. Chiếc xe biển quân đội đã gây chú ý, lại thêm hai mỹ nhân bắt mắt Đường Thanh, Trần Phi Dung, tin tức tất nhiên truyền nhanh.

Chu Văn Bản chẳng biết chạy đi đâu rồi, Đỗ Phi chui vào trong xe, nháy mắt nói:

- Lão đại giỏi thật, chính phục được cả hai từ khi nào thế, nhìn có vẻ chung sống hòa bình không ghen tuông gì cả.

Trương Khác đúng là có mơ tưởng như thế, thực ra Đường Thanh tâm tư đơn thuần, chỉ coi Trần Phi Dung là bạn cùng trường, không tin lời đồn đại của người khác, còn Trần Phi Dung nhận ra tính cách của Đường Thanh nên không vì Trương Khác giận lây cô.

Trương Khác thấy Đỗ Phi ngồi vuốt ve vô lăng, vội thò tay rút chìa khóa khỏi ổ, phố đầy người chẳng may tên tiểu tử này nổi hứng khởi động xe chạy, không chừng mang họa:

- Sắp năm mới rồi, sao mà còn lang thang ngoài đường?
- Thời gian này ở nhà là ngán nhất, phải tiếp cả đồng người không quen, chẳng bằng ra ngoài cho thoáng gió.

Thì ra cũng có phiền não giống nhau, thấy Trần Phi Dung và Thịnh Hạ nói chuyện rất vui vẻ, hỏi:

- Cô em nhà mà quen với Trần Phi Dung à?

Nhìn qua có vẻ Thịnh Hạ chẳng để ý mấy tới Đỗ Phi, Trương Khác cố ý nói vun vào, hi vọng hắn sớm thoát khỏi bóng ma của Lý Chi Phương.

- Trước kia hình như là cùng một trường sơ trung.

Đỗ Phi ngầm thừa nhận cách xưng hô của Trương Khác với Thịnh Hạ.

Trương Khác thầm nghĩ, Thịnh Hạ và Trần Phi Dung cùng sơ trung, chẳng phải nhà cũng ở gần đây?

Đường Thanh hứng trí rất cao, Trương Khác ở bên cô suốt cả ngày, Đỗ Phi thì ăn trưa xong không chịu nổi đi trước. Mai là 30 tết rồi, cho nên buổi tối hôm nay vắng vẻ hơn hôm qua nhiều, nếu không hai nhà đầu Đường Thanh và Trương Mân chưa chịu về nhà.

Đưa Trương Mân về nhà trước, tới trước tầng lầu nhà Đường Thanh, thấy ở sân đỗ mấy chiếc xe, còn có cả không ít người ngồi dưới tầng cây, thấy có người từ cầu thang đi xuống là liền mấy người đổ xô tới, tranh nhau xếp hàng chúc tết Đường Học Khiêm.

Trương Khác giúp Đường Thanh xách đồ lên nhà, trên cầu thang cố ý nói thật lớn tiếng, Đường Học Khiêm mở cửa ra đứng ở cửa, nhìn Trương Khác nói:

- Nhóc con, dụ dỗ Thanh Thanh nhà bác đi đâu suốt cả ngày thế hả?

Trương Khác làm vẻ oan ức:

- Đường Thanh muốn tới Sa Điền mở quán, cháu bị bạn ấy tóm lấy làm cu li cả ngày, vậy mà tiền bán được còn chả đủ ăn hai bữa cơm ..

Còn chưa vào tới nhà Đường Thanh đã tíu tít kể chuyện hôm nay đi bán hàng, khuôn mặt đỏ bừng bừng vì gió lạnh, nhưng chẳng hề tỏ ra mệt mỏi.

Trương Khác vào nhà, những người chen nhau tới quà cáp dưới kia ngại ngần đứng ngoài.

Đường Học Khiêm nói với họ:

- Được rồi, mọi người có thể mang đồ đi, xuống dưới nói với những người còn lại, không phải Đường Học Khiêm tôi không biết cách ăn ở, hôm qua thành ủy hợp muốn trừ đi cái lệ quà cáp này, mọi người đừng để tôi thành kẻ đầu tiên nói lời nuốt lời.

Cho dù những lời vừa rồi của Đường Học Khiêm vừa rồi có là thật lòng đi chăng nữa cũng không ngăn được nhiệt tình của người khác, Trương Khác ngồi một lúc liền chào ra về.

133. Chương 133: Phố Cổ Sa Điền

30 tết, Trương Khác và mẹ cùng cả nhà chú về Đông Xã ăn tết.

Làm thế là do Trương Tri Hành kiên quyết yêu cầu, ông ở lại chính phủ trực ban, hai mẹ con không ở nhà, chẳng phải lo người khác tới nhà tặng quà làm phiền.

Cố Kiến Bình cũng dẫn Đường Thanh về quê, xem ra Đường Học Khiêm lần này hạ quyết tâm có hành động vào năm sau rồi.

Lúc này chính phủ không điều xe tới được, Trương Khác bảo Chu Văn Bân lái xe đưa Cố Kiến Bình và Đường Thanh về quê, khỏi chịu cái khổ chen lấn trên xe khách.

Nhà tổ dưới tên Trương Tri Hành ở Đông Xã từ khi nhập đông đã đường mấy người anh em họ gom tiền tu sửa hộ, thêm trang thiết bị vệ sinh, nội thất không thua kém gì nhà ở thành phố.

Trương Tri Vi thấy hai mẹ con Trương Khác về quê rất bất ngờ, thời buổi này có ai làm quan đi trốn người tới nhà tặng quà.

Trương Khác ở Đông Xã buồn chán, rảnh rỗi là nấu cháo điện thoại với Đường Thanh, y muốn gọi cho Hứa Tư, nhưng liên hệ với cô rắc rối hơn, lại dễ sinh phiền toái không đáng có.

Trương Tri Hành giao thừa trực ở thành phố, mừng một mới tới Đông Xã, mừng hai lại vợ trở về. Đường Học Khiêm và Chu Phú Minh mừng ba cùng nhau tới tỉnh thành, thay mặt quan viên Hải Châu chúc tết lãnh đạo tỉnh, quà cáp đều do ông an bài.

Mùng 2 Trương Khác theo cha về thành phố, mùng 3 muốn lên tỉnh thành chúc tết Từ Học Bình, nhưng xét quan hệ với Chu Phú Minh, không tiện đi nhờ xe.

Trương Tri Hành lái xe thả con đầu đường, nghĩ hôm nay mình chắc bị quần lấy ở chính phủ không thoát thân được, hỏi:

- Trưa con có tới chỗ ba ăn cơm không?
- Không có ba thì con cũng đâu có đói.

Trương Khác phủi áo khoác màu nâu, cười:

- Tối ba về Đông Xã chứ?
- Chắc ba sẽ ở lại trực, buổi tối con cũng ở lại chỗ chiêu đãi đi.
- Xem tình hình đã ọ, ngày mai con với ba có cùng đường để Cty Cẩm Hồ phái xe tới tỉnh thành.

Trương Tri Hành cũng chẳng quản con tối “lang chạ” ở đâu, lái xe đi thẳng luôn.

Xe đi từ Đông Xã tới thành phố chỉ cần một tiếng, dậy sớm, hiện giờ mới là 7 giờ sáng, sương sớm còn chưa tan hết, đang tết mọi người dạy muộn, đường phố vắng tanh, chỉ có xác pháo rải khắp nơi.

Lúc đó việc kiểm soát đốt pháo còn chưa chặt chẽ lắm.

Trương Khác vẫn mang cảm giác xa lạ khó diễn tả với thành phố này, có lẽ y quen với cuộc sống ở đô thị hiện đại. Ngó thấy sạp báo trên phố còn chưa bán, cũng chẳng gọi được điện thoại công cộng, liền cuộc bộ đi về hướng Sa Điền.

Trương Khác không vội đi tìm Hứa Tư ngay mà dạo quanh Sa Điền, vùng này có nhiều kiến trúc xây từ thời Dân Quốc, xen giữa đó là công trình còn lâu đời hơn, đứng xa đôi mắt nhìn chán lại tới gần quan sát, những đình viện, mái nhà, cột đỡ, tường viện mang đủ phong cách khác nhau, mang đủ vẻ đẹp khác biệt, không trùng lặp không hòa theo nhau, làm người ta nhìn mãi không biết chán.

Sương sớm tan dần, bầu trời xanh nhạt nhạt hiện ra, gió xuân se se lạnh, những chiếc lá rụng bay lác đác trong ngõ vắng, một khung cảnh thật trữ tình cổ điển.

Nếu chỗ này chỉnh đốn lại thật tốt thì ở cũng không tệ chút nào.

Mặc dù đường lối quy hoạch thành phố dần phát sinh chuyển biến nhưng với quần thể kiến trúc cũ kỹ của Sa Điền, rốt cuộc tháo dỡ hay tu sửa, vẫn còn tồn tại ý kiến hoàn toàn đối lập.

Quan trọng vẫn là ở một chữ : Tiền.

Trương Khác đã tính toán sơ bộ, nếu muốn tiến hành bảo vệ và tu sửa kiến trúc cổ của Sa Điền sẽ phải dùng hơn 3 tỷ, là thu nhập tài chính 3 năm của Hải Châu, nếu đưa dự toán này ra, chỉ e Đường Học Khiêm sẽ là người đầu tiên từ bỏ nó.

Nếu dỡ bỏ xây dựng lại, khai phát thương nghiệp thì có thể lợi dụng vốn thương nghiệp hoàn thành cải tạo Sa Điền, đây là việc đỡ tốn công lại có chính tích lớn.

Thời đó du lịch còn chưa phát triển cho nên rất nhiều thành phố trong nước khi cải tạo thành phố vứt bỏ việc bảo hộ kiến trúc cổ.

Vị thị trưởng nào chịu được một miếng bánh treo lơ lửng trên miệng như Sa Điền?

Đường Học Khiêm không làm được chuyện thanh cao đó.

Sơ Cảng là bước đầu, Sa Điền là bước thứ hai, nếu thành phố không có tiền, nơi này sẽ giáo cho doanh nghiệp địa ốc khai thác, có thể một số kiến trúc tượng trưng như Thanh Dương đạo quán, biệt viện ngàn năm, đài Đan Tỉnh .. Có điều kiến trúc rời rạc lộn xộn giữa ngôi nhà cao tầng cửa kính khung thép như thế sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Trương Khác đi tới ngõ Đan Tỉnh thì gặp Hứa Hồng Bá, thời tiết lạnh thế mà ông ta chỉ mặc áo phông quần thể thao mỏng manh, Trương Khác nhìn mà rùng mình thay ông ta.

- Thầy Hứa dậy sớm tập thể dục ạ?

Trương Khác lên tiếng chào hỏi:

- Sáng sớm thế này mà cậu đã tới Sa Điền đi dạo sao?

Hứa Hồng Bá đang chạy bộ, người đỏ mồ hôi, ngạc nhiên vì mới sáng mừng 2 đã gặp được Trương Khác ở đây.

- Cháu về Đông Xã ăn tết rồi, sáng sớm theo ba cháu lên thành phố, đang định tới chúc tết thầy đây.

- Trông cậu đâu giống người nghỉ tới tôi vào sáng sớm, vả lại nhà tôi ở títt đằng kia cơ mà, cậu tới hướng này làm gì?

Hứa Hồng Bá vạch trần lời nói dối của Trương Khác.

Chẳng lẽ là nói sáng sớm mình đã nhớ tới con gái nhà người ta, tất nhiên là không. Trương Khác cười:

- Cháu đi qua Sa Điền, thấy những công trình kiến trúc cổ này, nhìn thành mê mẩn, nếu không gặp thầy Hứa, chắc cháu vẫn tiếp tục đi tới.

Hứa Hồng Bá cười ha hả, chấp nhận lời giải thích của Trương Khác, hiện giờ người ta chỉ thấy nơi này hỗn loạn sập xệ, trừ nhà nhiếp ảnh hoặc người say mê kiến trúc cổ mới nhìn ra vẻ đẹp của nó:

- Tôi về thay y phục trước đã, cậu tới viện chờ đợi tôi, tôi mời cậu uống trà.

Thấy Hứa Hồng Bá có lời muốn nói, Trương Khác gật đầu, không nhắc tới chuyện chúc tết nữa, tiếp tục men theo ngõ Đan Tỉnh đi sâu vào bên trong, rồi rẽ sang một con ngõ khác, tới trước cửa nhà Hứa Tư.

Nghe ngóng trong sân không có động tĩnh, chắc chưa có ai dậy, không tiện tới tìm Hứa Tư, Trương Khác đi tới hướng đạo quán. Ngõ này nhiều người nuôi chó, y đi qua, lũ chó đua nhau sủa như điên, làm y bủn rủn chân tay, hối hận không đi đường vòng.

Đi tới cửa ngõ là nhà Trần Phi Dung, đạo quán ở ngay đằng sau nhà cô, thấy Hứa Tư đang thò đầu ngó nghiêng từ cổng nhà Trần Phi Dung.

- Đúng là cậu thật à?

Hứa Tư mừng rỡ:

- Hôm nay mới mừng 2, không phải cậu về Đông Xã ăn tết sao?

- Sao chị đoán ra là em?

Trương Khác lấy làm lạ:

- Em đâu có vừa đi vừa hát?

Hứa Tư cười khinh khích:

- Nghe thấy chó ở ngõ sủa dữ như thế, Hứa Duy nói nhất định là tên nhóc hư hỏng không chịu làm việc tốt tới rồi, ngó ra xem, đúng là cậu thật.

- Thi thoảng em cũng làm chuyện tốt mà, sao mọi người cứ nói xấu em như vậy?

“Hứa Duy cũng giỏi thật, sao biết mình muốn tìm chị cô ta làm chuyện xấu nhỉ?” Trương Khác cười:

- Sáng em theo ba về thành phố, thấy Hứa bảo em tới đây đợi, các chị mới sáng sớm đã tới nhà Trần Phi Dung làm gì?

- Nhà Phi Dung mai mời khách, hôm nay chuẩn bị, cho nên tới giúp.

Trương Khác thò đầu nhìn vào bên trong, Hứa Duy và Trần Phi Dung đang cầm vợt cầu lông nhìn về phía này.

Hứa Duy cười đắc thắng:

- Thấy chưa, em đã bảo mà, chó trong ngõ chỉ dữ với tên nhóc hư hỏng.

Mẹ Hứa Tư và Lưu Phân đang ngồi ở hành lang, đứng dậy nạt con, rồi mời Trương Khác vào.

Trương Khác chấp tay chúc mừng năm mới rồi nói:

- Chú Trần mời cháu mai tới ăn cơm, nhưng mai cháu lên tỉnh thành rồi, cho nên hôm nay tới chúc tết trước. Bác Hứa và chú Trần đâu ạ.

- Tới chợ mua đồ cho ngày mai.

- Hôm nay mới mừng hai mà chợ đã có người bán hàng ạ?

Trương Khác ngạc nhiên:

- Có phải ai cũng như Đại thiếu gia cậu đâu, nhà máy làm việc sớm, ngài mai đã bắt đầu làm việc rồi.

Hứa Duy đứng bên ngọt nhạt châm chọc:

- Nhà máy giấy còn chẳng cho nghỉ tết, mừng một mẹ tôi đã phải đi làm.

Bên phía nhà máy đại tu máy móc hoặc máy móc hỏng hóc mới nghỉ, mẹ Hứa Tư làm việc ở kho có thể luân phiên nghỉ ngơi, xem như còn khá nhẹ nhàng.

134. Chương 134: Kẹp Tóc Gây Phong Ba

Trương Khác gãi đầu, biết đấu khẩu với Hứa Duy không phải là hành vi sáng suốt, cười hì hì hỏi Trần Phi Dung:

- Mọi người đang đánh cầu lông à?

Trần Phi Dung không trả lời, Hứa Duy không biết Đường Thanh, có ý gán ghép hai người nên đưa vợt cho y:

- Tôi mệt toát hết mồ hôi rồi, cậu chơi đi.

Ai ngờ Trần Phi Dung lại nhét vợt cho Hứa Tư:

- Em cũng mệt rồi, chị chơi đi.

Trần Phi Dung còn mặc áo khác, mặt trắng trẻo, trán chẳng thấy mồ hôi, nhìn một cái là biết ngay mới sờ vào vợt. Hứa Tư thì má hồng hào vì vận động, mồ hôi trên trán chưa khô. Thấy Trần Phi Dung không muốn chơi với mình, Trương Khác nhún vai, không muốn Hứa Tư bị mệt, đi tới hành lang đặt vợt lên bàn, nói:

- Em thích đánh mạnh, sợ cầu bay lên mái nhà, thôi em tới viện chờ đợi thầy Hứa.

Trương Khác đi ra cửa, Hứa Tư đuổi theo:

- Còn tưởng quan hệ hai đứa đã tốt hơn rồi.

- Đã bao giờ tốt đâu mà hơn ạ.

Trương Khác nhớ ra quà mình mang từ Hong Kong về, Hứa Tư đã xem hết, chắc nhận ra chiếc kẹp tóc trên đầu Trần Phi Dung:

- Chị nói cái kẹp tóc trên đầu cô ấy à?
- Đúng đấy, cậu tưởng tôi nói cái gì?
- Nếu là quà em tặng, quá nửa là cô ấy ném trả vào mặt em tại chỗ, em dám sao?

Trương Khác làm ra vẻ cười đau khổ:

- Đường Thanh bán hàng ở phố thị chắc chị cũng biết rồi, cái kẹp tóc là Đường Thanh tặng cô ấy, em đau lòng chết đi đây, trong đồng quà mang về thì cái kẹp tóc đó đắt nhất.

Hứa Tư nhovn miệng cười, đôi mắt đẹp nhìn Trương Khác với vẻ trêu chọc:

- Cô bạn gái nhỏ của cậu khảng khái thật, cô ấy chắc không biết cậu động lòng với Phi Dung nhỉ?

Trương Khác quay sang nhìn thẳng vào mắt Hứa Tư, khoe miệng hơi nhếch lên, nộ nộ cười vừa phóng túng lại ảm áp:

- Em chỉ động lòng với chị thôi.

Tuy Trương Khác cười xấu xa, nhưng nhìn đôi mắt đen thâm thúy đó tựa hồ nói với mình, đó không phải lời nói đùa, Hứa Tư hơi ngả người về phía sau, mặc dù Trương Khác không động đây, nhưng cô cảm giác được hơi thở nóng hổi của y phả lên mặt, mặt nóng ran:

- Nói linh tinh.

Ánh mắt hiện vẻ then thùng của thiếu nữ, đẩy y một cái:

- Đi tìm thầy Hứa đi, tôi không theo cậu nữa, tránh nghe lời điên điên khùng khùng của cậu.

Thấy Hứa Tư bối rối trốn vào trong nhà, Trương Khác cười, đi tới đạo quán. Sáng sớm đã tụ tập ít học sinh của viện cờ, do Hải Châu tết không cấm đánh bạc, cho nên có hai bàn đang chơi bài, còn có người đánh cờ.

Trương Khác hay tới đạo quán đánh cờ hoặc tán gẫu với Hứa Hồng bá, cho nên người ở đây đều nhận ra y, thấy Trương Khác tới có vài người đứng dậy nhường chỗ cho y vào chơi bài.

Người chuyên tâm học cờ đều giỏi tính toán, Trương Khác không chắc thắng nổi tiền của họ, nói đợi thầy Hứa tới, đám viện sinh nghe nói lát nữa Hứa Hồng Bá sẽ tới thì có chút sợ hãi, lập tức dọn dẹp bài, hẹn tới nhà người khác tái chiến, thoáng cái đã biến mất sạch.

Hứa Hồng Bá tới nơi, vừa đi vừa nhìn quanh nói:

- Bọn nhóc sáng sớm đã tụ tập ở đây chơi, sao về sớm thế nhỉ?

Trương Khác chỉ cười không đáp, hỏi:

- Thầy Hứa có chuyện gì muốn nói với cháu sao?

Hứa Hồng Bá cầm ấm đi đun nước, miệng lẩm bẩm:

- Hai nhaa đầu nhà Hứa Hải Sơn mà tới pha trà giúp chúng ta được thử tốt.

Hứa Hồng Bá đúng là biết hưởng thụ, bảo Hứa Duy, Hứa Tư tới phục vụ trà, có khác gì cuộc sống vương hầu trước kia, đúng là mơ tưởng. Trương Khác cũng chẳng tin Hứa Hồng Bá có trà ngon ở viện cờ, nếu không đám viện sinh kia đã trộm sạch.

Hứa Hồng Bá bày đủ bộ đồ pha trà, Trương Khác chẳng hứng thú thưởng thức, món này về sau nhan nhản khắp nơi, chắc thời này còn có chút giá trị.

Hứa Hồng Bá không nói, Trương Khác coi như chỉ tới đây uống trà. Mặt trời đã xuất hiện, xua tan đi hơi lạnh trong sân, Trương Khác ngồi nghe Hứa Hồng Bá nói kiến thức uống trà cả buổi sáng, uống no một bụng trà. Gần trưa Trần Kỳ tới mời Hứa Hồng Bá đi uống rượu, ông ta động lòng định nhận lời thì Trương Khác nói tranh:

- Uống trà no rồi, tranh thủ buổi trưa học thầy Hứa vài chiêu cờ, bớt ăn một bữa không sao.

Trần Kỳ nghe nói mai Trương Khác lên tỉnh thành nên nhân lúc hôm nay y ở Sa Điền, bất kể thế nào cũng mời hẳn tới nhà ăn cơm, nhưng Trương Khác từ chối, Trần Phi Dung không ưa mình, tình cờ gặp trên chợ vài câu không sao, nhưng chẳng cần tới nhà làm người ta không thoải mái, làm Trần Kỳ ngại ngùng đứng đó không biết nói gì.

- Chơi cờ no được bụng sao? Thiếu niên đúng là luôn có tâm trạng tốt, tôi cũng không đói, chơi với cậu ván cờ vậy.

Hứa Hồng Bá đứng dậy lấy cờ.

- Vậy đợi mọi người chơi cờ xong mở tiệc cũng không muộn.

Trần Kỳ rời đạo quán mặt chẳng hề tỏ ra mất kiên nhẫn.

- Nhà Trần Kỳ hôm nay mở tiệc hôm nay là vì cậu đấy.

Hứa Hồng Bá mang cờ tới nói.

- Thầy rót cho cháu cả bụng trà rồi còn gì, có chuyện thì lại chẳng nói, cháu không có kế hoạch ở lại ăn cơm, nếu thầy không muốn chơi cờ thì cháu về trước.

Chính sự còn chưa nói Hứa Hồng Bá sao để Trương Khác đi được, hai người vừa đi được vài quân cờ thì Hứa Tư đẩy cửa đi vào, lấy quân cờ trong tay Trương Khác, nói:

- Mọi người đang đợi cơm đó, còn đánh cờ gì nữa, tạm để đó đã, ăn cơm xong hãy nói.

Uống trà dễ đói, uống trà cả buổi sáng, tè một bãi là bụng trống rỗng. Hứa Hồng Bá nói:

- Không đánh được cờ nữa rồi, đi uống rượu thôi...

Lời chưa nói hết người đã ra tới cửa.

Bị Hứa Tư nắm lấy tay, Trương Khác phát hiện ra cô đang sốt ruột, hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Phi Dung bị mẹ làm khóc kia kìa, cậu còn trốn ở đây đánh cờ được à, cậu còn có lương tâm không?

Hứa Tư lấy một thứ trong túi ra, xòe trước mặt Trương Khác, đó là chiếc kẹp tóc kim cương, đã gãy thành hai nửa:

- Chu Phục tới nói là chiếc kẹp tóc này cực đắt, giá trị phải mấy nghìn, Phi Dung nói là bạn học nữ tặng, mọi người không tin, nó nóng lên ném gãy, di Phan bảo nó đi mời cậu tới ăn cơm, nó không chịu, chú Trần tới mời cậu còn làm cao, chú ấy về, di Phan lại mắng Phi Dung vài câu, nó khóc suốt suốt ...

Trương Khác cầm kẹp tóc lên, tắc lưỡi:

- Kỹ thuật khảm tốt thật, gãy làm đôi rồi mà kim cương không rơi ra viên nào ... Mà Chu Phục tới làm gì?

- Còn chẳng phải tới tiếp cậu, giờ cậu là nhân vật lớn rồi.

Thấy Trương Khác nói đầu đầu, Hứa Tư bực mình:

- Cậu thật là, nói thế nào đây, còn cười được à.

Trương Khác trở tay nắm lấy tay Hứa Tư, thật mềm thật ấm, cười hỏi:

- Em đã làm sai gì chứ?

- Tâm tư của con gái, đâu phải cậu không hiểu, còn giả vờ.

Hứa Tư oán giận nói.

Trương Khác lắc đầu thở dài:

- Thiếu nữ mười bảy tuổi quá mẫn cảm, chẳng bằng chị Hứa Tư. Cái kẹp tóc này trả cho em, còn chẳng phải để người ta hiểu lầm em tặng cô ấy thật.

Rồi nhét chiếc kẹp tóc vào tay Hứa Tư.

- Còn nói người khác nhỏ, cậu thì được mấy tuổi?

Nghe y nhắc tới chuyện tuổi tác, Hứa Tư bỗng cảm thấy chút đau lòng:

- Cậu đưa tôi làm gì?

Hứa Tư chẳng thể giải thích giúp Trần Phi Dung kẹp tóc do Đường Thanh tặng, mà có nói cha mẹ Trần Phi Dung cũng không tin. Lưu Phân tựa hồ càng muốn tin rằng của Trương Khác tặng, khi Chu Phục nói đùa, còn rất đắc ý, thấy Trần Phi Dung ném gãy kẹp tóc nổi giận quát mắng.

Trương Khác nghĩ một lúc rồi nói:

- Em kiếm chỗ khác ăn cơm thôi, chuyện này có giải thích cũng khó rõ được, bị mọi người nhìn chăm chăm vào khó chịu lắm.

- Cậu vỗ mông đi mất còn Phi Dung phải làm sao?

Hứa Tư đẩy y một cái:

- Cẩn thận Hứa Duy tìm cậu tính sổ.

Trương Khác cười bất lực, đứng dậy nắm hai vai Hứa Tư đẩy đi:

- Được, được, chẳng qua bữa cơm thôi..

Trương Khác và Hứa Tư vừa vào sân liền thấy Chu Phục đang ngồi ở hành lang hút thuốc, trêu:

- Mới đầu năm giám đốc Chu đã tới ăn tiệc rồi, không đợi nổi tới ngày mai sao?

Chu Phục không thể nói là Trần Kỳ mời mình tới tiếp Trương Khác, cười ngượng nói:

- Ngày mai tôi trực ở nhà máy, không thể để lỡ bữa tiệc này.

Trần Kỳ mời mọi người vào nhà, Trần Phi Dung từ phòng mình đi ra, dầu nước mắt còn chưa khô, nói với Trương Khác:

- Bạn nói cho ba mẹ tôi biết, cái kẹp tóc này là ai tặng đi.

135. Chương 135: Tiền Bảo Đảm

Trương Khác không ngờ Trần Phi Dung tủi thân tới thế, đáng vẻ như bị sỉ nhục, một giọt nước mắt long lanh khỏe mắt như trực trào ra, trong lòng có chút thương cảm, lấy cái kẹp tóc gãy từ tay Hứa Tư:

- Bạn nói cái này à?

Thấy mọi người nhìn mình, làm vẻ thản nhiên nói:

- Em họ mình mua ở hàng ven đường, chẳng biết đáng mấy đồng, em họ mình nổi hứng bày hàng bán, làm phiền bạn chiếm chỗ, nó lấy tăng bạn coi như cảm ơn, gây rắc rối cho bạn như thế mình thật ngại quá, bạn không thích thì thôi vậy.

Nói rồi ném hai mảnh gãy qua tường, chỉ nghe “tôm” một cái đã rơi vào sông Sơ Cảng, Trương Khác phải tay:

- Chẳng đáng mấy đồng, được rồi, ăn cơm thôi mình đói ngấu rồi đây.

Mẹ Hứa Tư chỉ coi là đồ bán ngoài đường thật, song vẫn tiếc nuối nói:

- Cái kẹp tóc đẹp như thế, hôm khác bảo chú Hứa cháu sửa lại vẫn đeo được mà, bọn trẻ các cháu chưa chịu khổ nên chẳng biết quý trọng đồ vật gì cả.

Hứa Tư ngẩn ra nhìn Trương Khác: Thứ tới mấy nghìn đồng mà nói ném là ném, đúng là quá không biết quý trọng, nhà bình thường chừng đó tiền đủ lo nghĩ cả tháng trời.

Trần Phi Dung sững người, tâm tình rối bời, không biết nói gì, cô vốn không cho rằng thứ Đường Thanh tặng đắt tiền, chỉ bởi bị Chu Phục nói làm tự ái, lúc này thấy Trương Khác ném đi, hoài nghi có phải mình hơi thái quá, trong lòng áy náy, song không chịu nhận sai với Trương Khác.

Hứa Duy bê thức ăn từ trong bếp ra, trợn mắt với Trương Khác:

- Thăng nhóc cậu sao lại làm Phi Dung không vui rồi? Còn không mau xin lỗi đi?

Chu Phục có thể nhận ra được kim cương thật hay giả, thấy chuyện thành ra thế này biết vừa rồi nói lộ ra là sai lầm lớn, tất nhiên là đóng kín miệng, tiếp lấy mâm thức ăn từ tay Hứa Duy, trốn vào phòng trước.

Lưu Phân ngồi ở hành lang nhìn thấy hết, tuy cũng không cho rằng cái kẹp tóc đó đáng giá bao nhiêu, nhưng lại nhận định rằng Trương Khác tặng cho Trần Phi Dung, chẳng qua bị Chu Phục nói ra trước mặt mọi người, nên mới hờn dỗi, đi tới mắng con:

- Chừng mấy tuổi đầu rồi còn tính trẻ con.

Lúc này Lưu Phân không còn nhìn ra dáng vẻ bệnh tật nửa năm nằm liệt giường nữa, ăn mặc gọn gàng giữa người, thêm vào lúc ở bệnh viện an tâm tĩnh dưỡng, khí sắc rất tốt, hoàn toàn khôi phục được nét quyến rũ của thực phụ chưa tới 40 mươi, trắng trẻo hấp dẫn, Trần Phi Dung đúng là được hưởng gen trội từ mẹ.

Trình độ làm tiệc của Trần kỳ đúng là số một, chỉ một bàn tiệc nhỏ với đồ ăn không phải đắt tiền vẫn khiến mọi người khen không ngớt.

Trong bữa tiệc tất nhiên nói tới chuyện nhà máy giấy, Lưu Phân rất quan tâm tới chuyện này, hỏi Chu Phục:

- Hôm qua kế toán Trương qua đây chơi, nói bán được đợt giấy này đi, ít nhất kiếm được 600 vạn, ôi chao, nói thế chẳng phải nhà máy hai mươi năm qua kiếm tiền chẳng bằng một năm vừa rồi.

Tình thế nhà máy hiện nay rất tốt đẹp, cho nên nói chuyện này Chu Phục rất hào hứng, vui ra mặt nói:

- Nếu chẳng phải trong khu miễn cho nhiều chi phí thì chẳng lãi lớn đến thế, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dù không có chính sách ưu đãi của khu, tính cả nhà máy củ vào một năm vẫn kiếm được 1000 vạn. Đám Triệu Tam Cường trước kia kiên quyết chống dời nhà máy, lần này phục rồi, đám đó nhất quyết không nộp tiền đảm bảo, chỉ làm công nhân tạm thời, hôm trước tết nhận 600 đồng không dám ngẩng mặt nhìn tôi, hôm 30 tết tới nhà tôi hỏi liệu bây giờ nộp bù tiền đảm bảo có được không, hừ, không nhớ ban đầu tôi khuyên hẳn nộp tiền, hẳn hắt trà lên người tôi.

- Anh ta lúc này sao lại sốt ruột thế, lần trước cùng vợ tới viện thăm tôi, không hề nhắc tới chuyện này.

- Qua năm mới nhà máy sẽ điều chỉnh tăng lương, nhưng tạm thời chưa tăng cho công nhân tạm thời, khỏi phải nói tới việc tiền lãi mà nhà máy trả đã đủ làm hẳn lỗ méo mồm, sao không rút ruột cho được?

Chu Phục cười đắc ý.

Trương Khác chỉ ngồi ăn nghe mà không nói, khoảng năm 95, vật giá tăng vọt, vô số xí nghiệp kinh doanh không tốt, nợ lương công nhân, làm cuộc sống của họ sa sút. Khi ấy công nhân đối với phần thưởng vật chất miễn cảm nhất.

- Chênh lệch lớn thế sao?

Lưu Phân trước đó muốn giữ thân phận nhân viên chính thức, song 1000 tiền đảm bảo với nhà bà ta lúc đó khá khó khăn, rồi viện còn nợ nhà máy mấy nghìn tiền thuốc men.

- Cô nói tiền lương ấy hả, công nhân bình thường tăng hơn ít một chút, ngã về phía nhân viên kỹ thuật và quản lý nhiều hơn. Triệu Tam Cường nếu chẳng phải là công nhân tạm thời, với trình độ kỹ thuật của hẳn, làm kỹ sư trợ lý là không thành vấn đề, tiền lương ít nhất tăng gấp đôi so với hiện nay.

- Nhiều vậy sao?

Lưu Phân mắt tỏa sáng:

- Vậy 1 vạn tiền đảm bảo, hai năm là thu về đủ, như thế lương giám đốc Chu tăng lên gấp mấy lần.

Chu Phục xoa tay:

- Tôi điều sang Cẩm Hồ lâu rồi, giờ là đồng nghiệp với trợ lý Hứa, nhà máy điều chỉnh lương không liên quan gì tới tôi.

Lưu Phân quay sang Hứa Tư:

- Tiểu Tư ở Cẩm Hồ lương bao nhiêu, chắc không ít hơn giám đốc Chu nhỉ? Tên nhóc Chu Văn Bản mấy ngày trước còn khoe khoang muốn mua máy nhắn tin, hẳn tới Cẩm Hồ đâu đã được hai tháng?

- Cháu sao so được với giám đốc Chu?

Hứa Tư lắc đầu:

- Cháu là nhân viên bình thường, giám đốc Chu thuộc tầng quản lý mà.

Chu Phục không biết Hứa Tư lương bao nhiêu, nhưng nhìn vào quan hệ của cô với Trương Khác và Tạ Văn Tình, chắc không thể ít hơn mình và Trương Vi. Trên bàn tiệc chẳng cần mang tiền lương ra khoe khoang, biết Lưu Phân nhắc tới chuyện này là quan tâm tới việc an bài công tác khi quay về nhà máy.

Quả nhiên tiếp đó Lưu Phân đùa:

- Giám đốc Chu không còn thuộc về nhà máy nữa, chẳng phải bữa cơm hôm nay tôi mời phí công sao?

- Không phí đâu, nhà máy do Cẩm Hồ quản mà, cô là kế toán của nhà máy cũ, ai thiệt chứ không để cô thiệt được ...

Trương Khác quay sang nói với Hứa Hồng Bá:

- Nghe khẩu khí này, giám đốc Chu ở Cẩm Hồ nói một là một hai là hai...

Trong công ty tới kỳ loạn thứ bậc, Trương Khác e Tạ Văn Tình mới nắm quyền, tính cách lại hiền lành, không trấn áp được đám công thần kiêu binh này, nên chọn cho Chu Phục một câu.

Chu Phục vừa rồi đắc ý nên có nói không suy nghĩ, vả lại trước mặt mỹ nhân, nam nhân nào chẳng thích ra vẻ một chút, biết mình lỡ lời, vội nói:

- Nhà máy quy củ ra sao vẫn làm thế, nói chung sẽ không bạc đãi nhân viên cũ.

Chu Phục đổi giọng làm không khí bàn tiệc hơi thay đổi.

Lưu Phân dựa vào ưu thế trời sinh của mỹ nữ, có thể nói những lời nửa thật nửa giả mà không làm người ta ghét, hỏi Chu Phục:

- Nếu không gom đủ tiền đảm bảo, tôi về nhà máy chỉ có thể làm công nhân tạm thời, kế toán cũng tuyển nhân viên tạm thời sao?

Chu Phục cười, hiện giờ Tạ Văn Tình là tổng giám đốc Cẩm Hồ, nhưng chuyện tiền ủy lạo trước tết, chẳng phải do Trương Khác quyết sao? Đoán không ra được ý tứ của Trương Khác đành trả lời nước đôi:

- Tôi cũng nộp cả tiền bảo đảm rồi, cô còn sợ nhà máy sập hay sao? Dù nhà máy có sập, tháo máy móc, bán nhà xưởng, cũng phải trả tiền đảm bảo cho công nhân viên đầu tiên. Nói thẳng ra, qua mùa xuân nhà máy có thiếu cũng chẳng thiếu vào chục vạn, nộp tiền đảm bảo là gia tăng phúc lợi cho công nhân, lời hơn ngàn hàng nhiều. Cứ nói Chu Văn Bản đi, hiện giờ cậu ta chẳng còn dính dáng tới nhà máy nữa rồi, cô thử hỏi nhà máy trả lại tiền đảm bảo cậu ta vui hay không?

Lưu Phân thở dài:

- Gia cảnh nhà tôi sao so với mọi người được, hay là giám đốc Chu cho tôi vay một vạn, tiền lãi nhà máy coi như của ông.

- Nếu tôi cho vay số tiền này, Trần Kỳ nhà cô lại chẳng hoài tôi và cô có chuyện kia ...

Chu Phục cười ha hả:

- Tôi phải về hỏi vợ tôi đã.

- Nói vậy bạ.

Lưu Phân đỏ mặt:

- Nếu ông gặt đầu, tôi đi nói với Trương Thúy.

Lưu Phân làm kế toán ở nhà máy từ lâu, ai thanh ai liêm biết rất rõ, nhà máy trung được của vợ Chu Phục sắp sập rồi, phát được lương là may, thâm nghĩ : Ông ta ở Cẩm Hồ chắc kiếm được không ít.

136. Chương 136: Muốn Làm Người Xấu Không?

Lưu Phân đã nghĩ kỹ rồi, bà làm kế toán mười mấy năm, về nhà máy làm chức cũ là không vấn đề, tiền lương chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều, cho nên thế nào cũng phải gom cho đủ tiền đảm bảo, trong những nhà quen biết Chu Phục dư giả một chút, mắt nhìn chăm chú vào ông ta, mong ông ta đồng ý.

Chu Phục đành nói:

- Nếu cho cô vay tiền thật, Trần Kỳ sẽ nghi ngờ lung tung, sau này không mời tôi tới uống rượu nữa, làm ăn lỗ vốn như thế tôi không làm. Hay là thế này, tôi đem tiền cho Trương Khác vay, rồi cô vay cậu ấy.

Trương Khác đang ăn, nghe vậy ngẩng đầu lên:

- Sao lại lôi tôi vào?

Từ mùa hè được nghe Hứa Hải Sơn nói tiền nhà ông thiếu do Trương Khác bù vào, đường đường khu trưởng khu Nam Thành cũng bị y mời tới cái quán rách này ăn cơm, mấy ngày trước còn nghe Chu Văn Bản nói đang là lái xe riêng cho chàng trai này ...

Bao nhiêu việc khiến trong mắt Lưu Phân, Trương Khác mang cảm giác thần bí, thấy Chu Phục trên bàn tiệc cũng phải nhìn mặt y, Lưu Phân ít nhiều có chút dắc ý, gấp một miếng thịt cho vào bát Trương Khác:

- Dì Phân đang trông cậy vào cái gặt đầu của cháu đấy.

- Dì Phân, vậy tiền lãi có tính không?

- Tính chứ, tính chứ, tôi không thể vay tiền còn chiếm luôn cả cái lợi này, nhà máy cho bao nhiêu lợi tức, trả cậu hết.

Trương Khác lại hỏi:

- Giám đốc Chu cho tôi vay tiền không lấy lãi chứ?

Chu Phục trở mặt, kẹp tóc kim cương ném xuống sông không chớp mắt, lúc này lại tính toán chút tiền nhỏ nhặt, nói:

- Tôi mặt mũi nào dám lấy lãi của cậu?

- Vậy được.

Trương Khác thản nhiên ăn cơm tiếp:

- Thế thì tôi làm, chị hứa Tư, mai chị lấy tiền giúp em nhé, giám đốc Chu, cần tôi viết giấy vay nợ ngay bây giờ không?

- Không, không cần ...

Trương Khác giọng rất ôn hòa song Chu Phục cứ thấy rợn rợn người, hồi hận tự nhiên lòng vòng qua Trương Khác, chẳng bằng cho Lưu Phân vay tiền luôn cho xong.

- Cần chứ, nếu không ông lại chẳng biết trả lời với vợ ra sao.

Nói xong Trương Khác nhìn Trần Phi Dung.

Trần Phi Dung không hiểu, thấy Trương Khác nhìn mình, cúi gằm mặt xuống nhìn bát cơm.

Lưu Phân thấy con gái mặt trơ trơ, không để ý tới Trương Khác, giận không biết để đâu cho hết, hơi gắt giọng:

- Đi lấy giấy bút ra đây.

Trần Phi Dung cắn môi, khuôn mặt xinh đẹp do dự, không biết có nên đi lấy giấy bút hay không.

Hứa Hải Sơn cười gạt đi:

- Vội gì, ăn cơm xong không được hay sao?

Trương Khác nói ngay:

- Cũng phải ăn, cơm xong còn đợi giám đốc Chu đi lấy tiền, chúng ta đợi ở đây viết cũng được.

Chu Phục rầu rĩ ruột, thời này có nhà nào đem mấy vạn để trong nhà? Mừng 2 chẳng biết ngân hàng có mở cửa không, bị Trương Khác chơi ép lại chẳng thể nói không đi. Chắc y trả thù vụ buổi sáng mình lầm mồm nói hớ chuyện cái kẹp tóc đây mà, Chu Phục than thở trong lòng, tự nhận xui xẻo.

Ăn trưa xong, Chu Phục vội về gom tiền, may mà Chu Văn Bản chưa mua máy nhắn tin, nửa tiếng sau theo Chu Phục quay lại. Hứa Hải Sơn đang giúp Trần Kỳ tính món ăn cho ngày mai, thấy Chu Phục tay cầm một phong bì, cười nói:

- Giám đốc Chu đúng là về nhà lấy tiền.

- Trương Khác đâu?

- Đánh ở với thầy Hứa ở viện cờ đằng sau.

Trần Kỳ cũng không ngờ Chu Phục vội về nhà lấy tiền thật:

- Để tôi bảo Lưu Phân viết giấy ...

Chu Phục không dám coi lời của Trương Khác là trò đùa, lắc đầu nói:

- Số tiền này phải qua tay Trương Khác.

Rồi cầm tiền tới đạo quán.

Nửa đạo quán bị cây Hạnh cổ ngàn tuổi che phủ, trong sân có hương đàn, hương tháp, còn có đạo sĩ giữ quán ngồi chơi trong sân. Trong đại đường thênh thang, bày hai ba chục bàn cờ, không có phương tiện sưởi ấm, lạnh thấu xương.

Chu Phục vào sương phòng bên cạnh, thấy Trương Khác, Hứa Tư và Hứa Hồng Bá ngồi quây quanh bàn, trên bàn trải một tấm bản đồ, nghe thấy Trương Khác lắc đầu nói:

- Từ ngô Đơn Tinh tới đây chiếm 1/3 Sa Điền rồi, theo suy nghĩ của bác, cũng phải tốn 1 tỷ, thành phố lấy đâu ra nhiều tiền thế? Phương án này khỏi nhắc tới nữa ...

Hứa Hồng Bá thuyết phục:

- Khu vực này bao gồm kiến trúc cổ trọng điểm của khu, mất đi nó là phạm sai lầm lịch sử.

- Thầy nói câu này với cháu tác dụng gì? Dù có nói với thị trưởng Đường, bác ấy nhất định sẽ nói, biết sai cũng không sửa.

Chu Phục ghé đầu vào thấy Trương Khác đang chỉ vào đạo quán Thanh Dương, trầm nghĩ: " Tự đứng xem bản đồ Sa Điền làm gì?"

Trương Khác lấy phong bì trong tay Chu Phục, mở ra xem rồi đưa cho Hứa Tư:

- Chị đưa tới nhà họ đi.

Chu Phục than vãn:

- Phải tới chỗ Chu Văn Bản gom tiền, may mà cậu ta chưa mua máy nhắn tin, nếu không chẳng đủ được tiền.

- Chu Văn Bản cũng tới ăn chực sao?

- Cậu ta ở tiền viện.

- Tốt, mai còn cần anh ấy đưa tôi lên tỉnh thành.

Trương Khác thắc mắc:

- Ericsson sắp ra di động rồi, mua máy nhắn tin làm gì nữa?

Chu Phục cười không nói, nghĩ :” Giá máy di động và máy nhắn tin cách nhau một trời một vực.” Đột nhiên nảy ra suy nghĩ :” Hay công ty cấp cho? Mình và Tương Vi, Hứa Tư còn có khả năng này, Chu Văn Bản chỉ là lái xe .. Nhưng nếu Trương Khác khảng khái một chút cấp cho cũng không phải là không có khả năng.”

Thấy Trương Khác mắt lại theo dõi bản đồ, liền không nói nữa.

Bản đồ này rất chi tiết, đem hết ngõ lớn ngõ nhỏ ở Sa Điền vẽ ra, Chu Phục là người gốc Hải Châu mà giờ mới phát hiện có quá nửa số ngõ ông ta không biết tên.

Trước đó có người suy đoán, Hứa Hồng Bá kỳ thực là túi khôn trong dân gian của Đường Học Khiêm, xem ra đúng là vậy thật.

Chu Phục biết chuyện gì nên nghe chuyện gì không nên nghe, xoay người muốn ra ngoài.

Trương Khác gọi với theo:

- Lão Chu là người Hải Châu, có thể góp ý cho thầy Hứa.

Chu Phục giờ không coi bản thân là người chính phủ, việc gì cũng báo cho Tống Bồi Minh nữa rồi.

- Tôi thì góp ý được gì ...

Chu Phục nói thế những vẫn ghé tới.

Hứa Hồng Bá nói tiếp:

- Sơ Cảng sau khi khai thông xong, người dân sẽ chú ý tới Sa Điền, khu thương mại ở Tiền Môn quá chất chội rồi, mà Sa Điền cũ nát, nên phá bỏ là chuyện đương nhiên trong mắt nhiều người, nhưng khu này phải giữ lại, nếu không Hải Châu không còn chỗ nào có thể gọi là Hải Châu nữa.

- Khó lắm, Sa Điền như miếng thịt mỡ treo bên mép, phải là người năng lực kiềm chế cực ới không cần.

Điều Trương Khác nói, trong lòng Hứa Hồng Bá càng thấu triệt, cho nên ông ta mới tìm y tới để thăm dò.

Trương Khác gõ gõ đầu, lẩm bẩm:

- Nếu có phương án cấp bách, chỉ có thương nghiệp hóa ...

- Vẫn khó lắm..

Hứa Hồng Bá lắc đầu:

- Cả Sa Điền như hình chữ nhật, nam bắc rộng 1000 mét, đông tây dài 2000 mét, khu vực hạch tâm tôi vẽ nằm ở góc phía đông của hình chữ nhật, cách Tiền Môn hơn 1000 mét, ở giữa là khu dân cư còn sập sệ hơn, ai chịu tới đây đầu tư hạng mục thương nghiệp.

Trương Khác hơi bất ngờ:

- Thầy Hứa có vẻ cũng rất thông thuộc thương nghiệp?

- Tôi hơn cậu mấy chục tuổi đầu đầy, không làm thì ít nhiều cũng thấy qua, khái niệm cơ bản tôi vẫn ít ít nhiều. Theo như cậu nói, nếu dời khu phía tây phá bỏ xây lại, dời phát triển nhất định, khu thương nghiệp trọng điểm mới dần chuyển tới đây. Nhưng đến khi đó đám thương nhân địa ốc phát hiện ra phá bỏ nơi này xây dựng lại càng kiếm lợi nhiều hơn, bọn họ đồng ý để lại không?

Trương Khác giang tay ra:

- Đó là vấn đề đau đầu của thầy, thầy lại mang ra hỏi cháu.

Hứa Hồng Bá cười:

- Cậu nói thế tôi thua rồi, bài văn đó từ cậu mà ra, tôi vỗ tay hòa theo, càng không có trách nhiệm.

Trương Khác đột nhiên quay sang Chu Phục:

- Chiều rảnh rồi, kiếm bốn người đánh bài thôi.

- Người rảnh rồi không thiếu, tôi đi xem nhà Trần Kỳ có bài không.

Chu Phục nói xong đi ngay.

Bấy giờ Trương Khác mới hỏi Hứa Hồng Bá:

- Bác có muốn làm người xấu một hồi không?

- Phải xem loại người xấu nào đã.

Trương Khác chỉ giới tuyến giữa khu vực Hứa Hồng Bá muốn bảo tồn và khu phía tây, đó là con đường Đường Thanh tới bày hàng, cười gian xảo:

- Dụ người vào đây, nếu có người ngay từ đầu tới đây đầu tư thương nghiệp địa ốc, là có thể phá được thế bế tắc.

- Người ta đi từ mép vào, ai lại tự nhiên nhảy vào giữa mở ra?

- Chưa chắc, khu gần Tiền Môn giá đất rẻ chưa tính, lại còn đông người, giao thông thuận lợi, nếu như thành phố quy hoạch trong 1,2 năm phá bỏ khu vực này, nói không chừng có người cướp trước rồi.

137. Chương 137: Thỏa Hiệp Bất Ngờ

Hứa Hồng Bá ồ lên:

- Vậy là tôi hiểu điều Lý Minh Học nói rồi.

Gần đây Hứa Hồng Bá và Lý Minh Học tiếp xúc với nhau, điều này không có gì mà lạ, xem ra cha có ý kéo Hứa Hồng Bá vào công ty rộng ruột kia rồi.

Trương Khác không cần giả ngốc với Hứa Hồng Bá:

- Nếu có người ở phố thị đầu tư thương nghiệp cỡ lớn, mà mảng phía tây không kịp nhanh chóng phát triển nổi lên tới, cháu nghĩ tình huống sẽ khá thê thảm, ức chế người khác nhiệt tình đầu tư về phía đông, theo trình tự, lần từ phía Tiền Môn sang, không còn ai quá hứng thú với khu vực phía đông nữa.

- Cậu nói trước khi khu phía tây kịp phát triển, áp chế không cho người khác tới chiếm khu phía đông?

Hứa Hồng Bá suy nghĩ rồi nói:

- Thời gian không đủ...

- Đủ, một người nóng vội đầu tư thương nghiệp cỡ lớn ở phố thị, độc lập phát triển là không đủ, nhưng có thể tăng lưu lượng người nhất định, ngõ Đan Tinh cải tạo qua một chút, tức thì có thể cùng khu thương nghiệp ở phố thị hình thành vùng thương nghiệp, như thế giá đất có nó sẽ tăng vọt, trước khi cả khu vực kịp phát triển, ngõ Đan Tinh giá đất đắt đỏ sẽ là một phòng tuyến ngăn thương nghiệp tiếp tục phát triển về phía đông, lúc đó chúng ta mới tính tới làm sao thao tác thương nghiệp hóa khu phía đông, lúc đó càng không thể phá bỏ xây lại được nữa ...

- Quan trọng phải có người chịu mắc lừa, phát tán tin đồn Sa Điền sẽ mau chóng bị phá bỏ.

Hứa Hồng Bá than:

- Ai làm chuyện này đây?
- Hình như không liên quan gì tới cháu.

Trương Khác nhún vai cười:

- Thầy có nói với người ta những lời này là cháu nói thì cũng chẳng ai tin.

Hứa Hồng Bá cười phá lên:

- Được, được, để tôi làm kẻ ác.

Trương Khác thấy Hứa Hồng Bá cười còn gian hơn mình, lòng kinh hãi, đây là lão hồ ly thành tinh mấy chục năm không phải người thường, xem ra gần đây mọi việc quá thuận lợi làm mình đắc ý mất rồi, nhưng nghĩ Hứa Hồng Bá không thể gài bẫy mình, việc gì phải sợ ông ta?

Hứa Tư chạy tới hỏi:

- Nói là muốn đánh bài, sao mọi người còn ở đây?

Trương Khác rất thích được Hứa Tư quản lý mình, thu bản đồ lại:

- Thầy Hứa đã sao tẩm bản đồ này chưa?
- Có, để tôi lấy cho cậu.
- Cái này rõ hơn.

Trương Khác chẳng khách khí, cẩn thận gấp tẩm bản đồ lại cho vào túi áo khoác.

Tới nhà Trần Phi Dung, Lưu Phân đem giấy nợ đã ký tên cho y, Trương Khác cũng đút cả vào túi, chẳng ai dám nhắc chuyện y phải viết giấy nợ cho Chu Phục.

Trương Khác, Hứa Hồng Bá, Chu Phục, Chu Văn Bản chui vào phòng chính sát phạt nhau, Hứa Tư ngồi bên cạnh Trương Khác cổ vũ, Lưu Phân bảo Trần Phi Dung pha trà ọi người, khi đưa trà cho Trương Khác, cô còn đứng cách Chu Văn Bản nhờ Hứa Tư chuyển dùm, tựa hồ không muốn tới gần Trương Khác, rót trà xong lấy cớ ra ngoài giúp chuẩn bị bữa tiệc ngày mai rồi đi luôn.

Trương Khác ăn tối ở nhà Trần Kỳ, y hi vọng được Hứa Hải Sơn giữ ở lại nhà, Hứa Tư và Hứa Duy ngủ cùng giường, y ngủ ở giường Hứa Duy, tuy chẳng làm được gì, nhưng ngủ cùng phòng ít nhiều cũng có cảm giác.

Song đại khái Hứa Hải Sơn thấy Trương Khác lúc này đủ trưởng thành rồi, ăn tối xong hoàn toàn không giữ lại, Trương Khác đành cực kỳ bất đắc dĩ bảo Chu Văn Bản đưa tới nhà chiêu đãi của chính phủ.

Khách sạn Văn Sơn là nơi chiêu đãi của chính phủ và thành ủy, tuy danh tiếng không so được với khách sạn Tây Thành, nhưng nếu cho chọn, Trương Khác sẽ chọn nơi này, vì khách sạn cư ngụ trong vùng non nước xanh xanh của Tiểu Cẩm Hồ.

Tiếc là khách sạn Văn Sơn lại thuộc quản hạt của thành ủy, nếu chẳng phải có hội nghị thì người chính phủ rất ít qua bên này, cả Đường Học Khiêm cũng thà chọn nhà khách Tây Thành.

Từ chi tiết này có thể nhìn ra, Đường Học Khiêm và Chu Phú Minh vì nhiều nguyên nhân phải kết thành liên minh chặt chẽ nhưng không phải là không có hiềm khích.

Trương Khác bảo Chu Văn Bản lái xe thẳng vào sân bên trong, dừng lại trường khu số sáu, thấy có vài cỗ xe đỗ trong sân, lúc đầu không để ý, xuống xe rồi mới phát hiện ra một chiếc Toyota Crown.

Thời đó loại xe này nhập vào trong nước không nhiều, thuộc loại xe cao cấp, Hải Châu tối đa chỉ có bốn năm người có.

Bất kể họ là ai, lúc này tới đây khả năng lớn nhất là đánh bài.

Đánh bài thắng thua đều không tính là hối lộ, cho nên các lãnh đạo đều thích chơi bài.

Tối mừng hai tết trực ban gọi giám đốc xí nghiệp tư tới chơi bài, là ai? Cha không thể làm chuyện vượt khuôn khổ này, lãnh đạo trực ban còn có phó thị trưởng Phương Hoàn Sanh, Trương Khác không quen người này. Có ba ở đây, Phương Hoàn Sanh ngại chuyện tới tai Đường Học Khiêm, vậy thành ủy hôm nay ai trực?

Lúc này đã sắp 9 giờ, ở quầy phục vụ có một nam một nữ, Trương Khác báo ra tên cha, người nam gọi điện thoại nội bộ, Trương Khác nói với cô phục vụ:

- Giám đốc của Cẩm Thành chăm chỉ nhỉ, mới mừng hai đã chạy tới nộp tiền rồi.

Cô phục vụ mím miệng cười không dám đáp, cô gái này khuôn mặt rất xinh đẹp, phục vụ của khách sạn Văn Sơn có thể nói được dùng lưỡi mắt nhỏ đánh bắt được, đó là truyền thống từ thời Vạn Hưởng Tiền làm bí thư thành ủy. Xem ra mấy tin đồn không sạch sẽ về ông ta chẳng phải vô căn cứ.

Nam phục vụ gọi điện xong nói với Trương Khác:

- Thư ký trưởng Trương chơi bài ở tầng ba, để tôi dẫn cậu lên.

Trương Khác đi theo hắn, vờ lơ đãng hỏi:

- Triệu Cẩm Vinh thường tới đây chơi à?

- Trước kia thì không, trước năm mới có tới vài lần.

Nam phục vụ đi nghiêng người dẫn đường, đó là thói quen tạo nên do lâu ngày dẫn đường cho lãnh đạo, làm việc ở đây phải kín miệng, nên chỉ đáp qua loa với Trương Khác không nói nhiều.

Trương Khác thầm kêu may mắn, nếu không nhờ ưu thế ít tuổi đừng mong moi được câu này từ hắn, mặc dù chỉ được một câu, nhưng thế là đủ rồi.

Triệu Cẩm Vinh là một trong số chủ xí nghiệp tư nhân thành công nhất ở Hải châu, luôn là nhân vật khá quan trọng. Có một điều không cần nghi ngờ, ông ta luôn có quan hệ thân mật với nhà họ Vạn.

Tuy Vạn Hưởng Tiền bị Đinh Hương Sơn đẩy về tuyến hai, nhưng nhà họ Vạn vẫn có thế lực chính trị mạnh ở Hải Châu, Triệu Cẩm Vinh cũng không thay cờ đổi trận, từ đó thấy được quan hệ cộng sinh khá sâu giữa hai bên.

Đáng lẽ người đứng đầu đảng chính phủ đều có mâu thuẫn rất sâu với Vạn Hưởng Tiền, Triệu Cẩm Vinh không có lý nào tới đây mới đúng.

Nhưng chuyện vô lý lại cứ xảy ra, hơn nữa là vài ngày trước tết, nói rõ mấy ngày qua thành phố Hải châu lại có thay đổi mà người dân bình thường không nhận ra được.

Nam phục vụ đứng trước phòng 308 gõ cửa, Trương Khác đẩy cửa đi thẳng vào, thấy Vạn Dũng giật bắn mình, ngồi cạnh ông ta là một trung niên lạ mặt đeo kính gọng vàng, chắc là Triệu Cẩm Vinh.

Đây là cục diện Trương Khác không muốn thấy nhất, Chu Phú Minh đã gạt bỏ Đường Học Khiêm, bắt tay thỏa hiệp với lão hồ ly Vạn Hưởng Tiền rồi.

- Sao chú Vạn hôm nay cũng trực ban cơ à?

Trương Khác rửa thầm trong bụng, vẫn ghé tới thăm dò Vạn Dũng.

- Thăng nhóc thối này miệng ngọt lắm, nhưng có để chú Vạn này trong mắt thật không?

Vạn Dũng đưa tay ra bộp tai Trương Khác:

- Ở trường toàn bắt nạt bạn.

Vạn Dũng bỗng nhiên ra tay đánh người, người bên cạnh thấy ông ta cười toét miệng, chỉ nghĩ ông ta đùa, Trương Khác thì bị đánh cho ù cả tai, y giận sôi máu, nhưng không thể phát tác, biết hai thằng rác rưởi kia mấy lần thua thiệt đều về mách cha rồi, nhưng không ngờ Vạn Dũng lại kém cỏi đến thế, ý người lớn bắt nạt trẻ con.

Đáng tiếc món nợ này chưa tính sổ được, tạm thời tính lên đầu Vạn Thiên Tài đã :” Mẹ mày, ày biết đời cha ăn mặn đời con khát nước!” Trương Khác trong thoáng chốc mặt tối sầm lại, nhưng mau chóng tươi cười giấu đi cơn giận:

- Nếu nhất định muốn xa cách thì sau này tôi xin cung kính gọi một câu chủ nhiệm Vạn vậy ...

Trương Khác thấy sắc mặt Phương Hoàn Thanh rất bất thiện, cha cũng chẳng có vẻ gì là cao hứng, hôm nay bên thành ủy do trưởng phòng tổ chức Dương Húc Thăng trực, dù ông ta có việc bận, cũng không tới lượt Vạn Dững thay chân.

Chẳng trách sắc mặt cha và Phương Hoàn Thanh không vui, không thể không ngồi vào cùng bàn đánh cờ.

Lưu Văn Bình lái xe của Đường Học Khiêm đứng sau Trương Tri Hành xem bài, thấy Trương Khác tới liền về phòng nghỉ, mai hán còn phải lái xe.

Trương Khác đi quanh bàn một vòng, không ngờ Vạn Dững còn thắng nhiều hơn Phương Hoàn Thanh, chẳng trách sắc mặt ông ta khó coi như vậy.

138. Chương 138: Lại Lên Tỉnh Thành

Phương Hoàn Thanh không phải là thường ủy, địa vị không coi là quan trọng, lãnh đạo các ban ngành trực thuộc chính phủ có thực quyền không phải do ông ta quản lý, chẳng cần nề mặt ông ta.

Vạn Hưởng Tiền và Chu Phú Minh nếu đã thỏa hiệp, phải chăng tiếp theo sẽ đưa Vạn Dững vào thường ủy.

Xem ra khả năng này rất cao, cha có làm tốt mấy cũng phải hai ba năm nữa có khởi sắc, có Từ Học Bình chiếu cố, lên phó thị trưởng không thành vấn đề, nhưng nếu để Vạn Dững lúc này kém phó thị trưởng một bước leo lên trước, thì rất khó vượt qua nổi ông ta.

Cứ nghĩ tới sau này bị một kẻ mình căm ghét đè trên đầu, Trương Khác cảm thấy phiền lòng thay cho cha, quan trọng nhất là Đường Học Khiêm còn giữ được quan hệ trắng mặt bên ngoài với Chu Phú Minh nữa không?

Vụ án oan của Đường Học Khiêm, Chu Phú Minh là kẻ lợi dụng hưởng lợi lớn nhất, giờ có hành vi này, có thể nói là kẻ phản bội liên minh của hai người.

Chu Phú Minh là con hồ ly âm hiểm, Đường Học Khiêm tính cách quyết liệt, xem ra quan trường Hải Châu không hi vọng yên bình được nữa, quan trọng nhất phe mình ở thế yếu, làm trong lòng Trương Khác cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Trương Khác đứng giữa Triệu Cẩm Vinh và Vạn Dững xem bài, xem xem dưới vành mắt của mình họ Triệu kia biểu tiên cho họ Vạn thế nào, Triệu Cẩm Bình thả cho Vạn Dững ăn hai ván, Trương Khác giả ngốc nói:

- Giám đốc Triệu đánh bài quá, tôi chẳng nhìn bài chủ nhiệm Vạn cũng biết người ta cần quân nào rồi, lại cứ nộ cho người ta.

Trò này ai cũng biết cả rồi, Phương Hoàn Thanh tức mình thắng ít hơn Vạn Dững, thấy Trương Khác nói một câu vô tâm như thế, liền lợi dụng ngay:

- Chẳng trách hôm nay tôi và Tri Hành toàn thua, giám đốc Triệu, đánh bài không thể chơi vậy được đâu.

Câu cuối còn nhấn mạnh.

Vạn Dững sắc mặt rất khó coi, Triệu Cẩm Vinh không then là gian thương, tươi cười nói:

- Tôi đã bảo mà mình không biết đánh bài, thị trưởng Phương lại không tin.

Trương Khác đứng sau nói:

- Tôi ở trường đánh bài rất được, hay là để tôi làm trợ thủ cho ông?

Vạn Dũng cho rằng biểu hiện của Trương Khác thuần túy là của kẻ ngu ngốc, coi thường y, nói ngọt nói nhạt:

- Giám đốc Triệu kiểm được trợ thủ, có cơ hội gỡ vốn rồi.

Thấy mặt Vạn Dũng tím tái, Trương Khác hả dạ được một chút, y chẳng sợ Vạn Dũng, Triệu Cẩm Minh hận mình.

Tiếp theo Trương Khác đứng sau coi bài, khiến Triệu Cẩm Vinh không thể thả bài cho Vạn Dũng nữa, bọn họ vốn hẹn nhau chơi tới 12 giờ đêm, nhưng tới 11 giờ, Vạn Dũng bực bội ném bài đi không đánh nữa, Phương Hoành Thanh càng thêm khó chịu.

Nhìn Triệu Cẩm Vinh vào phòng của Vạn Dũng, Trương Khác nói nhỏ với cha:

- Vừa rồi nghe phục vụ viên nói, trước tết Triệu Cẩm Vinh thường tới đây, ba có biết cụ thể không?

Trương Tri Hành nghe vậy thì giật mình nhú mày lại, ông có dự cảm không lành.

Trương Tri Hành kéo con vào phòng:

- Chỗ này mặc dù là nơi chiêu đãi chung của chính phủ và thành ủy, nhưng bên chính phủ trước nay ít tới đây. Hôm nay bên thành ủy tới Trương Hiểu Kiện trực ban, dù thế nào cũng không tới lượt Vạn Dũng thay thế ... Con đi đánh răng trước đi, ba đi gọi điện cho bác Đường của con..

Trương Khác không muốn nghe cuộc điện thoại này, tin tức Chu Phú Minh có khả năng thỏa hiệp với Vạn Hường Tiền là một tin dữ với Đường Học Khiêm. Nhưng đây mới là chuyện thường ở quan trường, nói không chừng Đường Học Khiêm sớm đã dự liệu được rồi.

Vạn Hường Tiền nhượng bộ đổi lấy việc tiến bộ của Vạn Dũng, với hai người Chu, Đường mà nói không ảnh hưởng gì tới cái ghế của họ. Nhưng thế cục từ nay sẽ khác, dù Từ Học Bình trên tỉnh có kiên định ủng hộ Đường Học Khiêm cũng chỉ đảm bảo ông ta ngồi vững ở vị trí thị trưởng, nhưng từ nay về sau sẽ bị cô lập, làm việc gì cũng khó.

Trương Khác đánh răng rửa mặt xong, thấy cha vừa cúp điện thoại, sắc mặt nặng trĩu, nói:

- Chu Phú Minh là người giỏi chơi trò cân bằng, đối nhân xử thế không quá đáng, cục diện nói không chừng không xấu lắm, giờ lo lắng cũng vô ích.

Nói thế chẳng qua là an ủi bản thân mà thôi, Chu Phú Minh trước kia luôn bị Đinh Hường Sơn chèn ép, đương nhiên xử sự nhún nhường ôn hòa, nhưng lúc này ông ta chơi trò đâm sau lưng Đường Học Khiêm, là đã muốn gây dựng lên uy thế của người đứng đầu.

Đường Học Khiêm đi đến bước này, đã là đỉnh cao rất nhiều người không thể với tới, trừ khi gặp vấn đề kinh tế nghiêm trọng, nếu không sẽ không có trắc trở lớn, cùng lắm nhường nhịn Chu Phú Minh, tránh đối đầu với ông ta là được.

Nhưng Trương Khác lo một khi Chu Phú Minh trở nên chuyên quyền độc đoán, Cty cổ phần Hải Châu sẽ thành chướng cái gân gà, rất nhiều người không muốn nó thành ngại vật ngăn cản tài lộ của họ.

Ngày mai phải tới tỉnh thành, cha nói phải ngủ sớm, nhưng Trương Khác trong lúc mơ mơ màng màng còn nghe thấy tiếng cha trầm trồ trở mình.

Hôm sau Trương Tri Hành dậy sớm, Trương Khác tham ngủ, khi thấy trong phòng có tiếng người đi lại thì thâm nói chuyện mới mở mắt ra, thấy Đường Học Khiêm đứng trước giường:

- Bác Đường, sao tới sớm thế?

- Sắp tám giờ rồi đấy.

Từ Tân Thái lái xe tới đây phải mất hai tiếng, xem ra Đường Học Khiêm dậy từ 5 giờ, Trương Khác cũng cựa mình bò dậy, điều hòa trong phòng đã tắt, ôm chăn quần lấy người, thấy Đường Học Khiêm sắc mặt vẫn tốt, mắt sáng có thần. Với ông ta mà nói chuyện định sẵn sẽ xảy ra thì chẳng cần phải nghĩ, còn cha thì hết hoảng lo lắng cả đêm, sắc mặt rất tệ, thôi dù sao lên xe cũng có thể ngủ bù.

- Trời lạnh quá.

Trương Khác lười biếng nói:

- Cầm Hồ buổi trưa có xe lên tỉnh thành, lúc này cháu không dậy nổi, để cháu ngủ thêm một chút.

Đương Học Khiêm ấn đầu Trương Khác xuống:

- Hôm nay khả năng có mưa tuyết, thời tiết sẽ còn lạnh hơn hôm qua, cháu muốn ngủ thì cứ ngủ đi.

Hôm qua đã nói với Chu Văn Bản tới đón đi ăn trưa rồi mới lái xe lên tỉnh thành, Trương Khác nằm lỳ trên giường tới mười một giờ mới dậy tắm rửa, trả phòng cho quầy phục vụ, xuống sân, thấy lạnh run, xoa xoa tay chuẩn bị kiểm nơi giải quyết bữa trưa thì nghe thấy tiếng Hứa Tư gọi, quay đầu lại thấy chiếc Ford đỗ ở góc, Hứa Tư thò tay ra ngoài cửa sổ vẫy y, mặt bị chiếc kính râm che quá nửa mặt, nhưng môi càng thêm đỏ mọng, nữ nhân tuyệt mỹ như vậy, cho dù chỉ để lộ ra một góc, cũng có thể lộ hết nét phong tình.

- Sao chị tới đây?

Trương Khác quên luôn cái lạnh, hưng phấn chạy ù tới, mở cửa xe chui vào xe, ngồi cạnh Hứa Tư.

- Con Chu Văn Bản tới qua bị sốt, hai vợ chồng ở bệnh viện trông con, bảo tôi lái xe đưa cậu lên tỉnh thành.

Hôm qua Trương Khác cũng định nhờ Hứa Tư đưa đi, chỉ là nghĩ không ra có, thăm nghĩ con Chu Văn Bản cảm thật đúng lúc, nghĩ thế miệng không kìm được nụ cười.

Hứa Tư thừa biết tâm tư của y, vờ giận:

- Con Chu Văn Bản bị bệnh, cậu đặc ý cái gì?

Chuyện này đúng là không nên tỏ ra vui mừng, Trương Khác lảng đi:

- Bên ngoài lạnh quá, cửa kính cũng đóng băng rồi.

- Hôm nay nhiệt độ thấp nhất xuống - 9 độ, trời rất âm u, chắc lại đổ tuyết ...

Trương Khác gần như quên mất Hải Châu còn có thể lạnh đến thế, trong ấn tượng của y, sông ở Hải Châu rất ít khi đóng băng. Hai người ăn trưa ở thành phố rồi lái xe lên đường cao tốc.

Mới mừng 3 tết, đường rất ít xe, vừa mới lên đường cao tốc thì trời đổ mưa tuyết, đi tới địa phận Tân Thái, mặt đường toàn băng mỏng. May mà đường không có xe, Hứa Tư lại lái xe với tốc độ 30 dặm, vốn chẳng đường chỉ cần đi ba bốn tiếng, với tốc độ này sợ quá nửa đêm mới tới nơi, nhưng không sao được ở riêng với Hứa Tư thì có năm sau lên được tỉnh thành Trương Khác vẫn vui vẻ, bật nghe radio thấy báo đường cao tốc không bị tắc.

Khi tới trạm thu phí Tân Thái, Trương Khác gọi điện cho Tạ Văn Tình báo cho cô biết tình hình, đội xe của thành phố có cảnh sát đi mở đường, lại lên đường trước khi mưa tuyết đổ xuống, nên cho dù có đóng cửa đường cao tốc không bị ảnh hưởng.

Khi xe tới huyện Thái Tây phía tây Tân Thái, cũng là cửa thu phí rồi Tân Thái, được nói phía trước bị tắc đường, lúc này muốn quay về Hải Châu cũng không được, đành rời đường cao tốc, đi quốc lộ, dù sao với loại tốc độ này có đi bằng đường cao tốc hay không cũng giống nhau, đi sáu bảy tiếng nữa là có thể tới tỉnh thành.

139. Chương 139: Tai Nạn.

Trước năm 97, người chưa đủ 18 tuổi vẫn có thể lấy được bằng lái xe, sau này mới quản lý chặt hơn, vì thế Trương Khác trong kỳ nghỉ đông quần lầy chú kì kèo đòi nhờ bạn ở cục giao thông kiếm cho bằng lái, chỉ là không có cơ hội lái, ít nhất trước mặt người nhà và Tạ Văn Tình, y luôn giữ vẻ thiếu niên tuân thủ luật lệ giao thông.

Trời tối, hai người ăn cơm tối ở huyện Thái Tây, Trương Khác lái xe thay cho Hứa Tư, lúc này trời đổ mưa nhỏ, không có cảm giác giá buốt, đường cao tốc nối Huệ Sơn và tỉnh thành không đóng cửa, Trương Khác và Hứa Tư tâm tình cực cực tốt, tính toán có thể tới tỉnh thành ăn khuya vào khoảng 9h tối.

Hứa Tư muốn y giảm tốc độ, nhưng Trương Khác đâu phải là tay mơ, vô lăng vừa vào tay là tốc độ tăng lên một trăm, xe phóng như bay trên đường ướt át.

Trương Khác lần đầu tiên đi trên đường cao tốc Huệ Sơn, không rõ đường cho lắm, ra khỏi thành phố Huệ Sơn, đèn đường phía xa không còn rõ lắm nữa, gặp một đoạn đường dốc, Trương Khác hãm phanh, chớp mắt mũi xem trằm xuống, thấy phía trước có ánh đèn pha loang loáng ..

Trương Khác giật nảy mình, đập phanh gấp, trên dốc có đóng băng, xe theo quán tính trượt xuống, phanh xe không có tác dụng, Trương Khác nắm chặt lấy vô lăng, thấy phía có ánh đèn có mười mấy chiếc xe đâm vào nhau, tạo thành chướng ngại bằng thép.

Vì xe phanh gấp, Hứa Tư đang ngủ gật tỉnh lại.

Xe dừng lại trước một chiếc xe hàng, cách chừng ba bốn mét, thiếu chút nữa là chui vào gầm nó rồi, Trương Khác còn chưa hoàn hồn, quay sang thấy Hứa Tư vẫn hoảng hốt ngồi thờ người ra, y vội tháo đai an toàn cho cô, giục:

- Mau xuống xe, phía sau khả năng còn có xe xô phải.

Kéo Hứa Tư xuống xe, lúc này mới nhìn rõ thảm cảnh phía trước, có mười mấy chiếc xe con đâm vào nhau, con lươn bảo vệ bên đường cao tốc cũng bị xô tung, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Trương Khác quay đầu nhìn lại đằng sau, có xe đi tới, chiếc xe đó khi xuống dốc hiển nhiên không giảm tốc độ, song đường trơn thế này xe không vào cần ga vẫn cứ lao xuống, phanh xe lúc này căn bản không ăn thua nữa.

Chiếc xe này quá nửa sẽ xô vào rồi, Trương Khác kéo tay Hứa Tư chạy sang bên đường, tóm lấy rào chắn muốn nhảy qua thì nghe thấy phía dưới có tiếng nam nhân hò hét, cảm giác hơi xa, lúc này mới phát hiện đây là cây cầu, phía là lòng sông đen xì xì, không biết sâu thế nào, Trương Khác hoảng hồn ôm vội Hứa Tư, một tay bóp đúng ngực Hứa Tư cảm thấy tim cô đập thành thịch, đến khi chân chạm đất cả hơi mới thở phào, Hứa Tư vẫn run rẩy sợ hãi, nói vào tai cô:

- Chúng ta không sao nữa rồi.

Lúc này trên đường có một chiếc xe đâm vào đuôi chiếc xe hàng, bên trong có một cảnh sát chui ra, Trương Khác hét về phía người đó:

- Mau chạy đi.

Người đó quay đầu thấy xe lao xuống dốc, theo bản năng chạy về phía bên Trương Khác, đến bên đường cũng định nhảy qua rào chắn, Trương Khác tóm vội lấy người đó:

- Phía dưới là sông đấy không phải đất đâu, có người đã nhảy xuống rồi.

Lúc này mới nhìn ra là nữ cảnh sát, song trời tối không thấy rõ mặt lắm.

Ánh đèn kia tới gần mới nhận ra là chiếc hàng, xe loạng choạng lao tới, lướt qua chiếc Ford của Trương Khác, đâm sâu vào chiếc xe cảnh sát, tiếng va chạm chấn động màng nhĩ.

Phía sau còn có xe xô vào, Trương Khác chẳng mong có thể giữ được xe nữa, còn chưa trấn tĩnh lại, lại có một chiếc lao tới, khi sắp đâm phải chiếc Ford thì xe đó xoay ngang, dừng lại ở giữa đường, phía sau còn có ba chiếc xe hơi nữa, tốc độ còn nhanh hơn, tiếng phanh xe rít lên chói tai, làm người ra rợn tóc gáy.

Nhìn người từ mấy chiếc xe đó chui ra, Trương Khác đi tới lớn tiếng nói:

- Phía dưới là sông, đừng nhảy xuống..

Lúc này đứng bên đường cũng không an toàn, Trương Khác bảo Hứa Tư theo nữ cảnh sát kia leo về phía trước, nơi này còn trong phạm vi thành phố Huệ Sơn, bảo bọn họ tìm người dùng điện thoại cầm tay mau báo cho cảnh sát. Không đóng cửa đường cao tốc, không biết còn có bao nhiêu chiếc xe xô vào.

Trương Khác đi tới xem chiếc xe con có ai bị thương không, may chiếc xe hàng quay ngang qua, một khi chiếc xe con chui vào gầm xe hàng thì người ngồi trước khó giữ được mạng, Trương Khác giúp người lái xe ra ngoài.

Đèn xe đan xen nhau, chỗ sáng chỗ tối, miễn cưỡng nhìn thấy mặt đường, nữ cảnh sát kia leo tới nóc xe hàng phía trước thì dừng lại, lúc này mới tỉnh táo lại, nói với Trương Khác trong xe cảnh sát còn có người.

Chiếc xe hàng đằng sau xoay ngang đường, tạm thời ngăn được xe đằng sau, nhưng chẳng may lại có xe hàng lớn chạy tới xô nó đi thì người ở lại trong xe cảnh sát rất có thể thành thịt nát.

Trương Khác tới chiếc xe cảnh sát, đuôi xe nát rồi, người ngồi đằng sau gục xuống, máu từ dưới cánh cửa xe chảy ra đã đông lại, Trương Khác mở cửa trước của xe sát ra, kéo cảnh sát ngồi ở ghế phụ xuống, lúc này phía trước có người khác tới giúp, cùng khiêng viên cảnh sát tới phía trước.

Trương Khác lúc này mới phát hiện còn có bảy tám chiếc xe đâm dúi dúi vào nhau, có một cô gái bị kẹt trong một chiếc Nissan bị đâm gần như tan ra, đang khóc lóc kêu gào đau đớn, vươn tay máu me ra ngoài khe hở cầu xin cứu giúp, mấy người vây quanh đang tìm cách cứu cô gái ra, nhưng mấy phút sau, tiếng khóc ngừng bật ...

Đúng lúc này trời lại còn đổ mưa tuyết, ngoài trời lạnh buốt, gió lạnh thổi ù ù làm tai đau nhói như có kim đâm, khắp nơi trong không khí toàn mùi dầu xe.

Trương Khác tìm được Hứa Tư, lúc này lại nghe thấy phía sau có tiếng xe va chạm, mừng 3 tết, lại là ban đêm, đáng lẽ trên đường phải không có nhiều xe mới đúng, hỏi một lái xe mới biết đã gọi cho cảnh sát một tiếng đồng hồ trước, đối phương chỉ nói là biết rồi.

Trương Khác dùng dùng nổi giận, nếu quản lý giao thông phản ứng kịp thời thì y và Hứa Tư đã bị ngăn lại trước trạm thu phí, gặp phải đám nhân viên quốc gia vô trách nhiệm vô lương tâm này, nhưng không có khả năng thay đổi, ngoài phần nộ mọi người chỉ còn biết bị thương, may mà có người nói cục quản lý đường cao tốc Huệ Sơn đã báo cảnh sát.

Mưa tuyết bắt đầu lớn dần, nhiệt độ không chừng đã dưới - 10 độ, người bị thương trong xe nếu không kịp thời cứu ra, có khả năng sẽ chết rét, mọi người bắt đầu tổ chức cấp cứu.

Nửa tiếng đồng hồ sau xe cấp cứu mới tới nơi, cảnh sát giao thông cũng ngày một nhiều, Trương Khác không chịu nổi lạnh nữa, liền cùng quay về xe.

Thật đúng là kỳ tích, hai người không sao, chiếc xe Ford cũng chẳng may may suy chuyển, bọn họ đã gọi điện tới tỉnh thành và Hải châu, không dám nói là mình gặp tai nạn, chỉ nói đường cao tốc có sự cố giao thông lớn, bị chặn lại ở Huệ Sơn.

Nhà Hứa Tư không có điện thoại, hơn nữa bọn họ cũng không biết cô cùng Trương Khác đi đâu, chẳng cần gọi điện thoại báo tin bình an.

Trương Khác định chớp mắt trên xe một lúc thì nghe thấy dưới cầu có tiếng trẻ con khóc, ra ngoài cầm đèn pin chiếu xuống, thấy mặt nước đen kịt, nhưng có cảnh sát giao thông xuống tìm kiếm rồi.

Bên ngoài quá lạnh, Trương Khác chui lại vào xe, cổ áo khoát bị mưa tuyết làm ướt ra, tay chạm vào Hứa Tư mới phát hiện cô đang run rẩy, đưa tay sờ áo ngoài của cô, cũng bị ướt hết rồi.

Trương Khác thấy Hứa Tư vẫn chưa thoát khỏi cơn kinh hoàng, liền giúp cô cởi áo ngoài, kéo vào trong lòng, nói:

- Không sao nữa rồi, đợi trời sáng chúng ta tới Huệ Sơn trước.

Hứa Tư gật đầu, an tâm áp mặt vào ngực Trương Khác, y ôm lấy eo cô, hai người thì thầm nói chuyện, trước khi trời sáng còn ngủ được hai ba tiếng.

Khi tỉnh lại, quản lý giao thông đã cẩu xe phía sau đặt sang hai bên, dọn ra con đường ở giữa. Trương Khác quay đầu xe lại, có cảnh sát tới hỏi y có thể đưa một vài người về Huệ Sơn hay không. Trương Khác gật đầu, cảnh sát giao thông dẫn ba người tới, Trương Khác mở cửa sau cho họ vào.

Một cô cảnh sát từ đằng sau chạy tới nói:

- Không biết phải cảm ơn anh ra sao, anh có thể để lại phương thức liên hệ, sau này tôi liên lạc lại.

Đó là cô cảnh sát thiếu chút nữa nhảy xuống sông Trương Khác giữ lại, cầu cách sông hơn 10 mét, nước sông lại nông, trước Trương Khác có hơn mười người nhảy xuống, bị chết sáu người.

Trương Khác đưa danh thiếp của Hứa Tư cho cô ta, hai cảnh sát đi cùng với cô ta một chết một trọng thương, chẳng biết an ủi ra sao ...

140. Chương 140: Nóng Bỏng

Trên đường quay về Huệ Sơn cũng có băng đóng, Trương Khác lái xe cẩn thận, nên không xảy ra vấn đề gì. Qua trạm thu phí Huệ Sơn, ba người đi nhờ xe đều xuống, mọi người trao đổi danh thiếp cho nhau.

Địa điểm xảy ra tai nạn cách trạm thu phí rất gần, nếu cảnh sát Huệ Sơn nhận được báo kịp thời đóng cửa đường cao tốc, ít nhất 2/3 số xe thoát được tai nạn, nhưng lúc này Trương Khác chẳng còn hơi sức mà tức giận nữa rồi.

Những người gặp tai nạn đêm qua sẽ đem hết phần nộ dồn lên đầu cảnh sát Huệ Sơn, Trương Khác chẳng định làm việc kinh thế hãi tục gì để thay đổi cái quốc gia này, một quốc gia cũng chẳng dễ dàng vì một ai đó có thể phát sinh thay đổi lớn.

Lúc sáng trong xe nghe tiếng gào khóc thảm thiết bên ngoài, hai người chẳng ngủ được ngon, Hứa Tư sắc mặt nhợt nhạt, Trương Khác bảo cô dựa vào vai mình, Hứa Tư mỉm cười, cô không muốn ảnh hưởng tới Trương Khác lái xe.

Radio báo toàn tỉnh đều có mưa tuyết, toàn bộ đường cao tốc đóng cửa, Trương Khác mệt cả đêm, lại bị nhiễm lạnh, có dấu hiệu bị sốt. Quyết định ở lại Huệ Sơn một ngày, đợi thời tiết tốt hơn hẵng tính.

Trong xe tuy có điều hòa ấm áp, nhưng không thể hong khô y phục bị mưa tuyết làm ướt, chuyện cấp bách hiện nay là tìm chỗ sấy khô y phục.

Từ đường cao tốc xuống, gặp được khách sạn Bằng Duyệt, xuống xe, hai người đành khoác áo lên, nhanh chóng làm thủ tục thuê phòng, vừa mới vào phòng, mặc dù điều hòa còn chưa bật lên, Trương Khác đã chạy vội vào phòng khách, cởi y phục ra, dùng khăn bọc lấy mình, tới phòng Hứa Tư, thấy cô đã chui vào chăn, hỏi:

- Chị gọi phục vụ tới đi sấy khô quần áo chưa?

Hứa Tư đã hơi khô lại bình tĩnh một chút:

- Điều hòa đã bật lên, rải quần áo ra, ngủ một giấc tỉnh lại là gần như đã khô rồi.

Trương Khác thấy giọng Hứa Tư hơi khàn khàn, cũng có dấu hiệu bị cảm giống mình rồi, định lấy y phục của Hứa Tư ra phòng khách hong khô, chân dẫm vào mép chăn thiếu chút nữa ngã dập mặt, cả quần áo lẫn chăn đều rơi xuống thảm.

Trương Khác chỉ mặc quần đùi, có chút xấu hổ, quay đầu nhìn Hứa Tư, thấy ánh mắt cô có vẻ né tránh, chứng tỏ vừa rồi có nhìn mình, cười nói:

- Còn nhìn trộm nữa là em thu tiền đấy.

Hứa Tư chui đầu vào trong chăn, Trương Khác càng cười lớn, bê y phục ra phòng khách trước mới quay lại nhặt chăn.

Trương Khác gọi phục vụ tới bảo đem y phục hai người đi giặt, cùng đưa thuốc cảm. Trương Khác lấy áo ngủ trong phòng tắm khoác lên, mang nước và thuốc tới phòng Hứa Tư.

- Chị uống đi, cẩn thận bị cảm.

Hứa Tư dựa vào đầu giường, cô đưa tay ra đón lấy cốc, chặn tụt xuống đầu gối, bên trong mặc áo bó sát người, áo của cô hơi ướt càng ôm sát lấy cơ thể hơn, ngực, eo, mông tất cả đường cong cơ thể trình diện một cách hoàn mỹ nhất, kích thích nam nhân hơn cả khóa thân.

Trương Khác gian nan nuốt nước bọt nói nói:

- Trong phòng tắm có áo tắm để em lấy cho chị.

Trương Khác ra đến cửa còn không nhìn được quay đầu lại nhìn, Hứa Tư kéo chăn lên tận cổ che kín người, mặt đỏ ửng, tròng mắt lên, không cho y nhìn nữa.

Trương Khác mang áo tắm tới cho Hứa Tư, lúc này đèn trong phòng đã bị Hứa Tư tắt hết, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ còn đèn ngủ, ánh sáng mờ mờ làm không khí càng thêm ám muội.

Hứa Tư trốn trong chăn thay y phục, nghe tiếng thay y phục sột soạt, Trương Khác không tìm được tưởng tượng ra thân hình Hứa Tư mê người nhường nào, dục vọng sôi sục trong cơ thể, Trương Khác cảm thấy cổ khô khốc, cầm lấy cốc nước, ực một cái uống cạn.

Hứa Tư thay y phục xong chui ra khỏi chăn, áo tắm cổ rộng, cô phải một tay giữ lấy cổ áo, thấy Trương Khác vẫn đứng trong phòng, vội giục:

- Mau về phòng đi, cẩn thận lại bị lạnh.

Trương Khác chăm chú nhìn sâu vào mắt Hứa Tư bằng ánh mắt chan chứa tình cảm, ôn nhu nói:

- Chị Hứa Tư, hay là em ở lại đây nói chuyện với chị được không?

Một tiếng “chị Hứa Tư” rất quen thuộc vậy mà làm trái tim Hứa Tư chẳng hiểu sao run lên, cô do dự một chút rồi nhích người sang một bên giường.

Trương Khác mừng hóm, vội đặt cốc nước xuống, chui ngay vào trong chăn, chiếc áo ngủ rơi ra, để lộ thân thể có mỗi cái quần đùi, Hứa Tư quay mặt đi.

Đợi Trương Khác ngồi xuống rồi cô quay lại kéo chăn lên cho Trương Khác, cơ thể mềm mại không tránh khỏi áp vào người Trương Khác. Trương Khác nỗ lực nghĩ tới chuyện khác phân tán đi chú ý của mình, nhưng u hương thoang thoảng trên người Hứa Tư lan vào cánh mũi, đánh tan mọi nỗ lực của y, lòng mỗi lúc một rạo rức.

- Sao cậu không sợ?

- Hả?

Trương Khác mất một lúc mới hiểu ra Hứa Tư đang hỏi tới chuyện tai nạn xe, y từng gặp hai lần tai nạn chết người, cho nên lúc đó thì sợ, qua rồi cũng chẳng sợ hãi gì, một thì có một thôi, đáp cho có:

- Hiện giờ nghĩ lại mới sợ, có điều không sao cả.

Hứa Tư nhìn Trương Khác, làm gì thấy có chút sợ hãi nào, ngần ngừ một lúc mới nói lí nhí:

- Có cậu ở bên cạnh thật là tốt.

Nhìn hoa dung nhợt nhạt của cô, Trương Khác thấy yêu thương tha thiết, câu nói đó đặt lên vai y thêm một trọng trách, cũng làm càng quyết tâm bảo vệ cô, chiếm hữu cô:

- Nằm xuống nói chuyện đi.

Hứa Tư nhìn Trương Khác một lúc lâu mới ngồi xuống, Trương Khác tim loạn nhịp, nằm xuống áp sát vào tấm lưng Hứa Tư, tay run run đặt lên lên chiếc eo thon nhỏ của Hứa Tư, cô không phản đối, lúc này mới dám chạm hẳn vào người Hứa Tư cảm nhận sự mềm mại tươi mát của da thịt cô, tim như sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

- Sao cậu không nói gì?

Giọng Hứa Tư nhẹ như tơ.

- Chị quay lại đây mặt đối mặt nói chuyện.

Trương Khác chẳng biết lời này có lừa được ai không?

- Như thế này nói chuyện là được rồi.

Hứa Tư không động dậy, tay khê nắm lấy tay Trương Khác đang đặt trên vòng eo của mình.

- Cứ quay lại nói chuyện thì hơn.

Trương Khác vẫn kiên trì, hơi chống người dậy, dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt Hứa Tư càng quyến rũ bội phần, đưa tay kéo người Hứa Tư quay lại, mắt mơ màng như phủ một tầng sương mù, Trương Khác biết, cô cũng giống mình, đều không thể không chế được dục vọng trong cơ thể.

Khi Hứa Tư quay lại, cổ áo tấm mở ra, lộ ra nửa bầu vú mơn mớn trắng mịn như ngọc cùng nụ hoa hồng thấp thoáng, Trương Khác luôn tay vào áo ngủ của cô, chạm vào chiếc bụng nhỏ, cảm giác cơ thể run lên nhè nhẹ, hơi thở thơm tho nóng hổi phả vào mặt mình.

Tay Trương Khác thuận thế chạy xuống, xoa nhẹ nhẹ giữa hai đùi Hứa Tư, Hứa Tư cong người lên, hai chân khép chặt, Trương Khác định cho tay vào quần lót của cô thì bị Hứa Tư tóm chặt lại.

- Đường Thanh thì phải làm sao đây?

Hứa Tư đột nhiên u oán hỏi, nhìn vào khuôn mặt dần dần trưởng thành của y, đôi mắt dưới mái tóc rối loạn vừa hoang mang lại nóng bỏng, làm Trương Khác say mê.

- Chị không trách em quá tham lam chứ?

Trương Khác chống người ngồi dậy, một tay đặt lên ngực Hứa Tư vuốt ve, nhìn vào mắt cô, mặc dù không còn kiểm soát được dục vọng trong cơ thể, nhưng không muốn lừa dối cô.

Hứa Tư lấy hai tay quần lấy cổ Trương Khác, áp môi tới thay cho câu trả lời, Trương Khác ôm lấy đầu Hứa Tư, say sưa tận hưởng cảm giác choáng váng diệu kỳ mà cặp môi của cô mang lại, hai chiếc lưỡi tham lam trong cuộc đuổi bắt vô tận, bốn cánh tay vội vã trừ bỏ y phục vương vãi còn thừa trên cơ thể đối phương, mê loạn mà cuồng nhiệt, hận không thể đem đối phương hòa tan vào cơ thể mình, tìm kiếm khoái cảm tột cùng nguyên thủy của nhân loại...

Kích tình trôi qua, hai cơ thể trần trụi mềm nhũn không còn chút hơi sức nào nằm đè lên nhau, Trương Khác mới nhớ tới vấn đề tránh thai, thấy Hứa Tư vẫn còn nhắm mắt hưởng thụ dư âm sau cuộc ân ái, gò má tuyệt mỹ ửng hồng, cúi xuống hôn nhẹ lên má cô:

- Chúng ta đi tắm chút đi.

Hứa Tư lưỡi biếng “ưm” khê một tiếng, không chịu động dậy, Trương Khác nhấc mông, rút tiểu huynh khỏi cơ thể Hứa Tư. Hứa Tư cau mày đưa tay ra che, không cho thứ kia chảy xuống giường, khê cần môi trọn mắt nhìn Trương Khác, như oán tránh việc hay ho y làm, hờn giận đẩy Trương Khác ra muốn đi tắm rửa.

Trương Khác lưu luyến từ cơ thể Hứa Tư bò dậy, tay chạm vào đùi cô, mềm mại trơn mịn, không nhịn được thò tay vào khu địa đàng sờ soạng một lúc. Hứa Tư đứng dậy, lấy khăn tắm bọc lấy người, nhưng tay lại che hạ thân, không nhịn được cười, nhìn bàn tay dính dính có vết máu, còn tưởng tới kỳ kinh nguyệt của cô, khi Hứa Tư đi tới cửa phòng mới sực nghĩ ra không phải, vội nhảy xuống giường đuổi theo, ôm chặt Hứa Tư từ đằng sau...

141. Chương 141: Vô Đề.

Đinh Hướng Sơn khi bị bắt không hề khai một lời nào bất lợi cho Hứa Tư, nhận hết trách nhiệm vào mình, dù sự thực Hứa Tư bị ông ta ép buộc thật, nhưng thông thường một người rơi vào hoàn cảnh đó luôn muốn kéo người khác chết chum.

Theo quỹ tích lịch sử thực, sau vụ án Hứa Tư kết hôn với Diệp Tân Minh, nhằm che giấu quan hệ tình nhân với Đinh Hướng Sơn, song có cần làm tới mức đó không? Đinh Hướng Sơn chắc chắn không chỉ có một tình nhân, vì sao ông ta làm thế?

Vì sao thì điều đó không quan trọng nữa.

Hứa Tư người cứng đờ, nhìn bàn tay dính máu của Trương Khác ôm trước bụng, trong tích tắc như mất hết toàn bộ sức lực, người nhũn ra xụi xuống thảm, bật khóc nức nở...

Trương Khác không kịp giữ lấy Hứa Tư, ngồi xuống, kéo cô vào lòng, lúc này mới biết Hứa Tư phải chịu đựng quá nhiều ủy khuất, lòng vừa đau vừa thương, áp mặt vào má Hứa Tư, khẽ hỏi bên tai cô:

- Sao chị phải ủy khuất bản thân như thế?

- Không có gì ủy khuất cả, tôi đi vay tiền là ý của bản thân, tôi chấp nhận số mệnh, 27 vạn, số tiền khủng khiếp đó làm sao trong nhà tôi trả nổi? Tôi chỉ đành đem cơ thể này ra trao đổi, từ khi vay số tiền đó ở tập đoàn Tân Phong, tôi đã xác định rồi ... Không ngờ ông ta yêu cầu tôi làm cái chuyện kia, tôi phải làm sao đây, làm sao đây ...

Từng hàng lệ châu lông lánh không ngừng lăn dài trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, Hứa Tư khóc nức lên, đẩy mạnh Trương Khác ra:

- Tôi là đứa con gái hư hỏng xấu xa ...

Trương Khác bỏ tời trước mặt Hứa Tư, nâng khuôn mặt tội nghiệp của cô lên, nói chần chẫn:

- Em chưa bao giờ có nhận thức kiên định như lúc này, em không thể mất chị, cho dù mất đi tất cả mọi thứ, em không thể để chuyện mất chị xảy ra. Chuyện trước kia qua rồi, cứ để nó qua hết đi, em sẽ không để chị chịu thêm bất kỳ chút tổn thương nào nữa...

Rồi kéo lấy chân, bọc kín cả hai người, để Hứa Tư gục mặt lên vai mình khóc một hồi thật thống khoái.

Sau khi vụ án Đinh Hướng Sơn được tuyên, Hứa Tư vẫn phải âm thầm chịu đựng điều cô không đáng bị.

Trương Khác chưa bao giờ cho rằng trung trinh hoặc thần khiết là chuyện đơn giản có thể nói rõ được, bất kể Hứa Tư đã làm gì, hoặc có lẽ ở giây phút ban đầu, nội tâm bản thân bị dung mạo tuyệt mỹ và vận mệnh thê thảm của Hứa Tư làm y động lòng, nhưng không có gì phải nghi ngờ, lúc này thứ Hứa Tư làm y yêu thương, thuần túy là vì con người cô, nói thế tựa hồ thật khó lý giải, nhưng tình yêu chẳng biết xuất hiện từ bao giờ, bất ngờ mà sâu sắc ...

Tâm tình Hứa Tư dần bình tĩnh lại, những thứ nàng dồn nén trong lòng bao lâu đều tiết ra ngoài, Trương Khác từ đầu tới cuối ôm chặt Hứa Tư trong lòng, đúng là giai nhân làm người ta thương yêu không biết bao nhiêu mới đủ.

Hai người tắm rửa xong, Trương Khác bế Hứa Tư lên giường để cô ngủ trước, vất vả cả đêm, cả y cũng xương cốt rã rời, huống hồ Hứa Tư còn phải chịu đựng tác động tâm lý lớn như vậy.

Khi Hứa Tư từ trong giấc mộng tỉnh lại, thấy Trương Khác không có bên cạnh, gọi liên mấy tiếng không thấy y trở lời, vén chăn ngồi dậy, thấy chiếc tủ đầu giường có để một tờ giấy, y phục đã được giặt sạch đưa tới, Trương Khác vào nội thành mua đồ.

Hứa Tư không hiểu có gì khách sạn không có mà phải vào thành phố mua, cô ngồi chờ người đầu giường, nhớ lại mọi chuyện từ lúc hai người gặp nhau cho tới đêm hôm qua, bị tai nạn đáng sợ kích thích, Hứa Tư mới buông thả mình trôi theo cảm xúc.

Phụ nữ rất kỳ lạ, Hứa Tư cũng thế, sự chững chạc chu đáo của Trương Khác làm Hứa Tư coi y là chỗ dựa quan trọng nhất, nhưng tất cả không xóa mờ được bản năng người mẹ của phụ nữ, sau khi nảy sinh quan hệ kia, Hứa Tư nghiêm túc suy xét tới tuổi tác của Trương Khác, điều này làm cô đầy lo lắng, cảm giác có chút tội ác.

Cho dù không có chuyện mùa hè năm ngoái, xã hội cũng không dễ dàng chấp nhận phụ nữ trưởng thành 24 tuổi và thiếu niên non nớt 17 tuổi phát sinh loại quan hệ đó.

Trong thời gian đợi Trương Khác, Hứa Tư hối hận vì hành vi “quyến rũ ” Trương Khác của mình, cô rời giường, rót cốc nước, cầm cốc nước trong tay, càng nghĩ càng hối hận, không biết phải đối diện với hoàn cảnh này ra sao, có lẽ trốn tránh là lựa chọn duy nhất. Hứa Tư mặc y phục vào, viết cho Trương Khác một tờ giấy, cô thấy hai người tạm thời không gặp nhau thì hơn.

Trương Khác đẩy cửa ra, thấy Hứa Tư ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị ra ngoài, hỏi:

- Chị định đi đâu?

Thấy Hứa Tư mặt lộ vẻ rối rắm, khẽ đẩy cô vào bên trong, đóng cửa lại, nhẹ giọng nói:

- Không phải chị thấy chúng ta đã làm một chuyện quá giới hạn sao?

Đưa đóa hoa hồng giấu sau lưng cho Hứa Tư:

- Em ra ngoài rất lâu mới tìm thấy đây.

Hứa Tư không biết có nên nhận lấy hay không, bình tĩnh nói:

- Chúng ta không nên để xảy ra loại quan hệ đó...

- Vì sao, chị cho rằng em không thể chịu trách nhiệm về hành vi của mình à?

Trương Khác đã đoán được Hứa Tư có lẽ sẽ có suy nghĩ này, đúng là đau đầu, nếu sau này Hứa Tư không ỉn đụng vào nữa, thế thì khác gì vừa mới nghiện bị người ta cắt mất nguồn thuốc? Hứa Tư căn bản không rõ cô mê người nhường nào.

Hứa Tư mím chặt môi, mặt cúi gằm nhìn mũi giày của mình không đáp, Trương Khác đặt bó hoa hồng lên bàn trà, kéo Hứa Tư ngồi xuống ghế sofa. Hứa Tư vùng mình né tránh, Trương Khác siết chặt tay, ôm ghì lấy cô vào lòng, thái độ mạnh mẽ quyết liệt, Hứa Tư biết không thể cưỡng lại y, đành thuận theo.

- Mùa hè năm ngoái em bị cảm, sốt cao hôn mê mấy ngày liền, lúc hôn mê em nằm mơ rất nhiều, khi tỉnh lại, đột nhiên hiểu ra nhiều chuyện ...

Thấy Hứa Tư ngẩng đầu nhìn mình, chiếc cằm xinh xinh chống lên ngực, đưa tay vuốt lông mày thanh mảnh của cô:

- Từ sau đó trở đi, em không coi mình là học sinh mười sáu tuổi, điều em biểu hiện ra, việc em làm, cũng chẳng phải học sinh mười sáu tuổi làm được, chị Hứa Tư chị có hiểu không?

Để Hứa Tư không phải mang bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, Trương Khác liền kể cho cô nghe một câu chuyện từ bộ phim “điều kiện của ma nữ” mà y rất thích, vì bộ phim này tới khoảng năm 98 mới chiếu, cho nên Trương Khác nói mình xem được trong cuốn tiểu thuyết Nhật Bản khi học tiếng Nhật.

Đó là câu chuyện tình cảm giữa một cô giáo và một nam học sinh, cô giáo đó cũng cho rằng quan hệ này không được xã hội chấp nhận, còn nam sinh kia mang dũng khí chấp nhận ta cả vì tình yêu, cuối cùng cả hai gạt bỏ đi tất cả băn khoăn và sợ hãi kết hợp với nhau.

Trương Khác không biết ba bốn năm sau chẳng may Hứa Tư xem được bộ phim này sẽ có liên tưởng gì, nhưng hiện giờ đánh tan băn khoăn trong lòng của cô mới là quan trọng.

Trong lòng Hứa Tư vốn mang hai thái độ hoàn toàn khác nhau, nghe Trương Khác thì thầm bên tai nửa ngày tâm tình tiêu cực đã tiêu tan dần, quan hệ giữa cô và Trương Khác cũng không hề có xiềng xích đạo đức không thể phá bỏ, bỏ đi được hai điều này Hứa Tư mới đối diện thẳng thắn với tình cảm trong lòng, tai nạn xe hôm qua đã kích thích phá vỡ khoảng cách đó, nhưng không thể không suy xét tới thực tế, cô áp mặt lên ngực Trương Khác, buồn buồn nói:

- Nhưng tôi không nên giống Vị Tri mang bao nhiêu rắc rối tới tro Quang.

Vị Tri (Michi) là cô giáo do Thái Thái Tử đóng Quang là nam sinh Hắc Trạch Quang (Hikaru) do Lang Trạch Tú đóng.

Trương Khác vuốt ve mái tóc cả Hứa Tư:

- Sẽ không có rắc rối gì hết, chẳng lẽ em không thể quyết định chuyện của mình hay sao?

Lúc này bụng Hứa Tư sôi lên, Trương Khác cúi đầu xuống âu yếm hỏi:

- Đói rồi à?

Hứa Tư còn chưa quen được quan hệ mới giữa hai người, xấu hổ đẩy cằm Trương Khác lên:

- Không được nhìn.

- Khách sạn lát nữa sẽ đem thức ăn lên, em cũng đói rồi.

- Cậu ra ngoài bao lâu đó vì mua một bó hoa thôi sao?

Hứa Tư ngồi dậy, cầm lấy bó hoa hồng trên bàn đưa lên mũi ngửi, giữa bó hoa kẹp một túi giấy, cô đưa tay sờ, bên trong có vài viên thuốc, Hứa Tư nghi hoặc hỏi:

- Đây là cái gì thế?

Trương Khác xấu hổ lấy ra một hộp bao cao su:

- Thuốc tránh thai, vì hai thứ này mà em lái xe khắp nội thành ...

- Cậu...

Mặt Hứa Tư đỏ như gấc chín, xấu hổ ném cả bó hoa lẫn thuốc đi, chạy vào phòng ngủ, tới cửa đột nhiên xoay người lại hỏi:

- Sao cậu biết mấy chuyện này?

- Phải kiểm rất nhiều chỗ để hỏi đây, chị cũng biết, chuyện này rất khó ...

Không giống mười mấy năm sau thuốc tránh thai và bao cao su có thể mua được khắp nơi như kẹo, thời đó muốn mua thứ này dễ dàng phải có giấy chứng nhận kết hôn.

Trương Khác chu đáo tới những chuyện thế này, làm Hứa Tư cảm động lắm, cô quay lại phòng khách, hít sâu một hơi, lấy dũng khí làm ra vẻ tự nhiên nói:

- Thu dọn đồ đi, lát nữa còn ăn ...

142. Chương 142: Đi Chơi Huệ Sơn Cùng Mỹ Nữ

Rạng sáng kiếm được ít socola mà Chỉ Đồng bỏ sót lại trên xe, ngoài ra Trương Khác và Hứa Tư chưa có gì bỏ bụng, Trương Khác đã bảo khách sạn mang cơm lên, còn gọi một chai rượu vang.

Buổi tối nghe tin tức thời tiết sẽ tốt lên, chỉ cần mưa tuyết ngừng lại, đường cao tốc có thể thông xe, Trương Khác gọi điện cho Tạ Văn Tình nói ngày mai sẽ cùng Hứa Tư tới tỉnh thành, buổi chiều cùng về Hải Châu. Tạ Văn Tình thấy lần này không cần tới tỉnh thành nữa, bảo cả hai về thẳng Hải Châu.

Trương Khác tới tỉnh thành, không đơn thuần là chúc tết Từ Học Khiêm, biến động bất ngờ trong thời gian tết ở Hải Châu, cha và Đường Học Khiêm sẽ không tiện nói với Từ Học Bình, chuyện này phải do Trương Khác nói.

Chuyện này không chỉ giới hạn ở Hải Châu, phải biết rằng Vạn Hưởng Tiền nhường vị trí cho Chu Phú Minh, khả năng lớn nhất là lão ta sẽ điều lên tỉnh, đảm nhận chức nhân khẩu phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân tỉnh gì đó.

Loại an bài này Vạn Hưởng Tiền và Chu Phú Minh không thể tự quyết được.

Vụ án Đinh Hương Sơn làm Hải Châu và tầng cấp tỉnh cắt đứt liên hệ, trong các lãnh đạo tỉnh, mỗi Từ Học Bình vì nguyên nhân đặc thù có liên hệ với Hải Châu. Giờ vụ án Đinh Hương Sơn đã kết, ông ta bị phán tù 20 năm, bản thân ông ta cũng từ bỏ quyền kháng cáo, thêm vào cục diện Hải Châu đã ổn định ở mức độ nào đó, tất nhiên liên hệ kia sẽ nối lại.

Từ hành động kia có thể thấy Chu Phú Minh không hề kiên định đứng về phía Từ Học Bình.

Tạ Văn Tình cho biết buổi trưa Hứa Duy gọi điện với cô, đã biết chuyện y và Hứa Tư kẹt ở Huệ Sơn, Trương Khác liền gọi điện thoại cho cửa hàng tạp hóa ngõ nhà Hứa Tư, nhờ người tìm Hứa Duy.

Hứa Duy và mẹ cùng tới nghe điện thoại, thì ra buổi trưa bọn họ ăn cơm ở nhà Trần Phi Dung, nghe có người nói tới chuyện tai nạn, có chút lo lắng, nên Hứa Duy mới gọi điện hỏi tình hình. Hứa Tư và Trương Khác thống nhất nói chỉ bị kẹt lại Huệ Sơn vì tai nạn, tránh ọi người khỏi lo.

Hứa Duy nghe thế thì nói:

- Giang Đại Nhi ở trong nội thành Huệ Sơn, cô ấy đang chẳng biết làm gì ở nhà, cả hai tiện thể đón cô ấy tới Hải Châu chơi đi.

Mặc dù Giang Đại Nhi cũng là đại mỹ nữ thiên kiều bách mị, song Trương Khác tuyệt không có tâm tư tìm Giang Đại Nhi vào lúc này, vì sẽ phải lỗ mất bao việc ...

Hứa Tư nghe lời Trương Khác, tâm lý dễ chịu hơn nhiều, nhưng quan hệ giữa hai người vẫn làm trong lòng bất an, càng không biết thời gian tiếp theo phải ở cùng với Trương Khác ra sao, Hứa Duy bảo cô đi tìm Giang Đại Nhi, vừa khéo giúp cô giải quyết khó khăn trước mắt.

Hứa Tư bảo Trương Khác ghi lại số điện thoại của Giang Đại Nhi, y mặt mày nhăn nhó rầu rĩ nói:

- Năm mới năm me kéo người ta tới Hải Châu chơi, chẳng thích hợp tí nào.

Hứa Tư cười cô thừa biết cái đầu óc đen tối của y nên lờ đi, đợi bên kia Hứa Duy liên hệ với Giang Đại Nhi trước cô mới gọi điện thoại tới. Không bao lâu sau, điện thoại trong phòng vang lên, Hứa Tư nhắc máy nghe em gái nói:

- Em gọi cho Giang Đại Nhi rồi, nhà cô ấy ở ngay bên cạnh khách sạn chị ở, cô ấy đã ra đón rồi đấy.

- Hả?

Hứa Tư chợt dạ la hoảng, vội cúp điện thoại chạy đi thu dọn phòng, ôm chần Trương Khác trở lại giường y, rồi làm giường bừa bộn, bố trí giống như hai người ai ngủ phòng này.

Trương Khác ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, vắt chân lên nhìn về Hứa Tư hoảng hốt luống cuống, nụ cười càng lúc càng sáng lạn, nhưng lọt vào trong mắt Hứa Tư thì vô cùng ám muội và dâm tà, cô xấu hổ tới mức không trốn đi đâu nữa, hậm hực nắm lấy gối ném Trương Khác.

Trương Khác lấy cái gối ra khỏi mặt, nụ cười vẫn giữ nguyên:

- Hay là em cho chị đắm vào cái cho hả giận? Chị không thiếu tự tin thì ai mà biết chúng ta đã làm gì?

Hứa Tư đứng ở cửa phòng, nhìn dấu máu và vết sót lại sau cuộc ân ái, khê cắn môi, mặt đỏ như sắp chảy ra máu. Nhưng lại chẳng có dũng khí xách tai Trương Khác tới để y xem xem mình làm việc hay ho gì, đành trải lại ga trải giường.

Ít nhất nhìn từ bề ngoài không thấy được nơi này từng xảy ra việc gì, có điều trên thảm cũng còn chút dấu vết, xem ra Giang Đại Nhi tới đành đóng cửa phòng lại. Ngày mai đi rồi, phục vụ khách sạn sẽ thấy, Hứa Tư lo lắng, nghiêng đầu qua thấy Trương Khác cười khoái chí, hận không thể cắn một miếng thịt trên người y xuống cho hả giận.

Thấy Hứa Tư đi tới, mắt xăm xoi tai mình, đợi cô đến trước mặt, Trương Khác ra tay trước, ôm lấy eo cô hôn nhẹ lên cánh môi mềm, y không dám thể hiện quá sành sỏi, tránh Hứa Tư sinh ra liên tưởng khác.

Hứa Tư yếu ớt vùng vẫy, chính bản thân cô cũng không hiểu mình làm thế để chống trả hay để tìm một tư thế thoải mái hơn, toàn thân bủn rủn, bắt gặp đôi mắt đen chứa quá nhiều tình cảm của Trương Khác đang nhìn mình, cô quay đầu đi né tránh. Một nửa ngọt ngào, nửa xấu hổ, đặc biệt trong lòng trào dâng sự hồi hộp hoảng sợ làm tim cô sắp ngừng đập, không dám có chút hành động chủ động biểu thị nào.

Trương Khác đang tính toán tiến hành động tác kế tiếp thế nào thì bên ngoài có người gõ cửa, Hứa Tư từ trong lòng Trương Khác nhảy dựng dậy như có lò xo, mặt đỏ bừng, hai tay ôm ngực điều chỉnh lại nhịp thở, Trương Khác cười:

- Đời này chị không làm ăn trộm được.

Trương Khác ra mở cửa, Giang Đại Nhi mặc chiếc áo lên hồng, tôn lên khuôn mặt diễm lệ như hoa của cô, giọng vừa vui mừng vừa oán trách:

- Hai người tới Huệ Châu từ hôm qua sao giờ mới liên lạc.

Trương Khác nghĩ bụng :” Giờ cũng phải là chúng tôi liên lạc với cô.” Có điều thấy vẻ nhiệt tình của Giang Đại Nhi, trong lòng rất thoải mái. Chừng là Giang Đại Nhi dựa vào ưu thế tâm lý chủ nhà, nên không e thẹn như thường lệ.

Trương Khác giải thích:

- Hôm qua chúng tôi bị kẹt ở cao tốc Huệ Sơn suốt một đêm, sáng nay mới quay về nội thành, chỉ muốn ngủ ...

- Á, sao Hứa Duy nói hai người bị kẹt trong nội thành.

- Tôi và chị Hứa Tư may mắn không bị thương, không có chuyện gì nên không muốn làm Hứa Duy lo lắng nên không nói thật.

Giang Đại Nhi hai tay ôm má, hân hừng nói:

- Buổi sáng nghe nói tan nạn trên đường cao tốc thật đáng sợ, may mà mọi người không sao, buổi tối để tôi mời cơm, coi như xua đi sợ hãi.

Nói rồi nhiệt tình khoác tay Hứa Tư, không hề nhận ra Hứa Tư thiếu tự nhiên. Đúng vậy, vừa mới may mắn thoát chết khỏi tai nạn, tâm tình có bất kỳ chỗ nào thất thường, chắc trong lòng Giang Đại Nhi đều tự giải thích hộ cô rồi.

Huệ Sơn là thành phố tốc độ phát triển nhanh nhất tỉnh Đông Hải, mười mấy năm sau tốc độ phát triển vẫn luôn đứng đầu trong tỉnh, quy mô kinh tế thậm chí vượt quá tỉnh thành. Diện mạo thành phố của Huệ Sơn đúng là thoáng đạt, chỉnh trang hơn Hải Châu nhiều.

Khách sạn Tây Thành 21 tầng hoàn thành năm kia luôn là kiến trúc cao nhất Hải Châu, vừa rồi khi Trương Khác đi mua bao cao su, đã thấy liền mấy tòa nhà cao hơn thế cả trăm mét.

Huệ Sơn có cơ sở kinh tế chắc chắn hơn Hải Châu, song điều kiện địa lý không ưu việt bằng, các lãnh đạo đảng chính phủ Hải Châu cần phải kiểm điểm lại bản thân.

Không còn cơ hội ân ái triền miên với Hứa Tư, vậy lái xe dạo quanh Huệ Sơn là một lựa chọn không tệ, để có thể nhận thức trực quan chênh lệch giữa hai thành phố, cũng để tìm thứ có thể trực tiếp tham khảo của Huệ Sơn áp dụng cho Hải Châu.

Giang Đại Nhi tíu tít nói dẫn hai người tới Thố Phường Kiều thưởng thức món ăn vặt nổi tiếng ở Huệ Sơn.

Hiện giờ Thố Phường Kiều còn chưa nổi danh như sau này, nhưng vẫn là khu thương mại trọng yếu của Huệ Sơn, có tới mấy trăm gian hàng.

Chập tối, mưa tuyết đã dừng, không khí ô nhiễm vô cùng, Trương Khác đưa xe vào bãi đỗ, hào hứng tháp tùng hai đại mỹ nữ đi dạo Thố Phường Kiều.

Đi qua cổng, đập vào mắt Trương Khác là biển quảng cáo khuôn mặt mang nụ cười đặc trưng chưa hề có vẽ tang thương tuổi tác của Lưu Đức Hoa, với dòng chữ : Ngày 14 tháng 2, ai sẽ làm tôi động lòng?

143. Chương 143: Con Nhà Giàu

Mặc dù “Tứ đại thiên vương” cuối cùng cũng không tránh khỏi ngày sa sút. Nhưng lúc này địa vị của bốn người Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Quách Phú Thành, Lê Minh trong giới biểu diễn Hong Kong trông

có vẻ như sẽ không bao giờ thay đổi, cho tới khi bọn họ dần già yếu.

Lưu Đức Hoa là người thành danh sớm nhất trong “tứ đại thiên vương”, trong lòng nhiều người là hình mẫu nghệ nhân thành công hoàn mỹ, anh ta có một tinh thần cuồng lao động như công nhân kiểu mẫu, làm người trong nghề tán thưởng không thôi, lúc này có lượng fan hâm mộ cực kỳ khả quang.

Giang Đại Nhi thấy Trương Khác nhìn tấm biển quảng cáo, dưới ánh đèn nê ông, nụ cười của Lưu Đức Hoa có sức sát thương cực lớn với thiếu nữ, Giang Đại Nhi không kìm được hưng phấn nói:

- Lưu Đức Hoa sẽ biểu diễn ở Huệ Sơn, còn chọn ngày 14 tháng 2...

Trương Khác quay sang nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của Giang Đại Nhi, không ngờ cô cũng là một fan hâm mộ:

- Làm gì có chuyện đó, ở Hải Châu cũng có biển quảng cáo tương tự, chẳng lẽ Lưu Đức Hoa đồng thời biểu diễn ở hai nơi?

Đâu chỉ thế, toàn bộ thành phố chủ yếu của khu Hoa Đông đều có biển quảng cáo tương tự, tới ngày 14 tháng 2 thế nào cũng có bất ngờ chờ đợi mọi người.

- Chắc là lưu diễn?

Giang Đại Nhi không phải người dễ thất vọng.

Trương Khác mỉm cười, được, cứ để cô ấy chờ đợi đi, tới ngày 14 tháng 2, tấm biển quảng cáo kia sẽ quay lại, đưa ra đáp án: Ericsson 398 làm tôi động lòng.

Đó là phương án quảng cáo do Trương Khác bày ra cho Thịnh Hâm.

Thời ấy có rất ít ngôi sao làm đại diện ột sản phẩm, Trương Khác không thể thuyết phục được tổng đại lý chấp nhận phương án của mình, nhưng Diệp Kiến Bản, Diệp Tiểu Đồng ở Thịnh Hâm rất tin vào khả năng lập kế hoạch thị trường của Trương Khác, Thịnh Hâm đưa ra dự toán quảng cáo cho Ericsson 398 tới 800 vạn, trong đó 260 vạn dùng để mời Lưu Đức Hoa làm người đại diện cho thị trường Đông Hải.

Bị Chính Thái chèn ép, Trương Khác rút khỏi Hải Thái, xem như tạm thời không liên quan gì tới Ericsson nữa, nhưng không thể không niệm tình cũ với Thịnh Hâm, nên bỏ thời gian thiết kế phương án quảng cáo này.

Thịnh Hâm mặc dù không có thực lực khổng lồ, tài chính hùng hậu như Chính Thái, không có nghĩa là căn cơ của họ cạn hơn Chính Thái, chủ yếu thời gian thành lập Thịnh Hâm của Diệp Kiến Bản muộn, phương hướng kinh doanh chưa ổn, thời gian đầu dù kiếm được ít tiền, nhưng do tình thế kinh tế chính trị trong nước chuyển biến, định sẽ Thịnh Hâm phải triệt để chuyển hình kinh doanh.

Diệp Kiến Bản và nhà họ Diệp gần như đem hết thành bại cuộc chuyển hình này đặt trên điện thoại di động Ericsson.

Hứa Tư không thể tới nhà Giang Đại Nhi ngủ, càng không thể rủ Giang Đại Nhi về phòng khách sạn tán gẫu, sau khi bụng bị đủ các loại đồ ăn ở Huệ Châu nhét đầy, lái xe dạo quanh Huệ Châu tới 10 giờ, liền đưa Giang Đại Nhi về nhà.

Trương Khác đã sớm nhất ra Giang Đại Nhi chẳng phải là con cái nhà cùng khổ, xe đi vào tiểu khu thương phẩm cao cấp nơi nhà cô ở, không hề bất ngờ.

Khu nhà rất mới, trong tiểu khu nhiều đại thụ xum xuê, công nhân làm vườn tạo cảnh cũng rất tốt, Trương Khác theo chỉ dẫn của Giang Đại Nhi dừng xe lại trước ngôi nhà bốn tầng, trên bãi cỏ đỗ một chiếc BMW 300, Trương Khác giật mình, quay lại nói với Giang Đại Nhi ở ghế sau:

- Đây không phải là xe nhà Đại Nhi chứ? Giấu kín quá đấy.

Thời bấy giờ một chiếc BMW ở trong nước có sức chấn động khá lớn.

Giang Đại Nhi cau mày, nhìn chiếc BMW với vẻ ghét bỏ, tay nắm cửa xe, nhưng lại không hề có ý đi xuống.

Hứa Tư và Trương Khác nhìn nhau, có thể ở khu này là nhà giàu có rồi, nhưng còn chưa xứng với một chiếc BMW 300, song trong thập niên 90, người phát lên quá nhiều, khả năng nhà Giang Đại Nhi chưa kịp đổi chỗ ở mới.

Trương Khác tính toán gia sản của mình cũng có chừng 1000 vạn, nhưng y có dám nói với cha chuyện chuyển nhà không?

Có điều từ nét mặt Giang Đại Nhi có thể nhìn ra nhiều điều, chiếc xe này không phải của nhà cô, còn người lái xe là người cô ghét, lúc này còn ở trong nhà cô.

Từ kính chiếu hậu, Trương Khác thấy rõ khuôn mặt mâu thuẫn bất an của Giang Đại Nhi, cô do dự rất lâu mới mím chặt môi mở cửa xe, vừa ra khỏi xe thì có tiếng bước chân trên cầu thang xuống, Giang Đại Nhi hoảng hốt mở cửa xe chui vào.

Kiểu nhà này tầng trệt là ga ra, trước nhà có cầu thang đi thẳng lên tầng hai, từ cầu thang có một đôi nam nữ trung niên tiễn chân thanh niên ăn mặc bảnh bao đi xuống, bọn họ vừa vặn nhìn thấy Giang Đại Nhi chui vào xe, người phụ nữ gọi:

- Đại Nhi.

Giang Đại Nhi đành xuống xe với vẻ rất bất đắc dĩ, chào nhỏ:

- Ba, mẹ ...

- Con biết hôm nay Diệp Hồng tới, sao còn đi chơi muộn như thế mới về?

Phụ nữ trung niên trách móc, liếc nhìn chiếc xe Ford, tuy không bắt mắt bằng BMW, ít ra cũng là chiếc xe không tệ:

- Bọn họ là ai?

Trương Khác chỉ để hé một khe cửa kính để cho y tiện quan sát bên ngoài, nhưng không quên để người khác quan sát mình. Té ra Giang Đại Nhi nói ngày mai theo bọn họ tới tỉnh thành rồi tới Hải Châu để tránh thanh niên tên Diệp Hồng kia.

Thanh niên này trắng trẻo, mặc đồ tây trắng, giày trắng, đầu vuốt keo dựng ngược, dưới ánh đèn đường trông bóng loáng, hấn dứt tay vào túi quần, khinh khỉnh nhìn chiếc xe Ford.

Hai hôm nay mưa tuyết không ngừng, thêm vào vụ tai nạn hôm qua, chiếc Ford tuy không tổn hại, nhưng dính rất nhiều bùn đất, vẻ ngoài trông rất thảm.

Trương Khác thì chẳng bận tâm, nghe Giang Đại Nhi nói rất thiếu tự tin:

- Là bạn con ...

Cha mẹ Giang Đại Nhi còn chưa nói gì thì tên thanh niên kia đã nhướng mày, nghênh ngang hống hách nói:

- Bạn bè gì, hiện giờ ngoài xã hội nhiều kẻ lòng dạ xấu xa, Đại Nhi, em đừng kết bạn tùy tiện.

Nghe hắn nói thế Trương Khác đoán tên này quá nửa là con nhà giàu xổi, nên rất cuồng, phải biết rằng các cô gái luôn có chút tâm lý nổi loạn.

Giang Đại Nhi khó chịu nói:

- Là bạn đại học của tôi, ai tùy tiện kết bạn?

Giang Đại Nhi nói dối rất kém tất nhiên không qua được mắt cha mẹ, cha cô rất có hàm dưỡng, khoanh tay không nói, mẹ cô thì hỏi:

- Sao con không mời bạn vào nhà chơi?

Trương Khác ấn cửa kính xuống, nói với cha mẹ Giang Đại Nhi:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng cháu không muốn phiền hai bác trà nước.

Y không xuống xe, chỉ liếc nhìn thanh niên kia, nghĩ : Còn có loại người toàn thân từ trên xuống dưới khiến người ta cảm ghét thế này sao?

Hành động vô lễ của Trương Khác làm cha mẹ Giang Đại Nhi không vui, thế nào cũng phải xuống chào hỏi chứ. Bọn họ không biết rằng Trương Khác và Hứa Tư đang trong giai đoạn tình nồng ý đậm, y chẳng muốn tự nhiên vô duyên vô cớ rước lấy một tên tình địch.

Nhưng Trương Khác thất sách ở chỗ khi khuôn mặt y lộ ra ngoài, khiến cho Diệp Hồng cực kỳ bức bối, hắn cau mày nói với Giang Đại Nhi:

- Sao em chơi với thằng nhãi mặt trắng như vậy?

*** Nguyên văn tiểu bạch kiểm: Thường ám chỉ nam nhân dựa vào mẽ đẹp trai sống ăn bám bằng tiền nữ nhân.

Trương Khác nghe ra giọng nói của hắn có chút nóng nảy lo lắng, tên này trông cũng tuấn tú lịch sự, nhưng không chịu được có người đẹp trai hơn hắn.

Trương Khác quay đầu lại hỏi Hứa Tư:

- Em giống tên mặt trắng lắm à?

Hứa Tư phì cười, đưa tay nhéo hông y, không cho nói bừa bãi. Từ lúc phát sinh quan hệ kia với Trương Khác, làm cô hơi sợ gặp người ngoài, nhưng không chào hỏi cha mẹ Giang Đại Nhi thì quá thất lễ, đành xuống xe:

- Chào bác trai, bác gái, em gái cháu là bạn học của Đại Nhi, chúng cháu đi lên tỉnh thành, bị kẹt lại do đường cao tốc đóng cửa, chúng cháu đành tạm ở lại Huệ Sơn, không tới chúc tết hai bác, thật thất lễ quá.

Trương Khác thấy Hứa Tư xuống xe giải thích như cô vợ nhỏ, cười gượng, cũng xuống xe theo, nhưng đứng một bên không nói.

- A, cháu là chị của Hứa Duy, cháu và em cháu giống nhau lắm.

Mẹ Giang Đại Nhi thường tới trường thăm con, nên biết Hứa Duy.

Trương Khác thì thấy Hứa Duy và Hứa Tư khác nhau rất lớn, Hứa Tư hiền dịu đầy phong tình, Hứa Tư kiên cường thoắt đạt, song thiếu chút nữ tính. Từ lúc Hứa Tư xuống xe, Diệp Hồng cứ ngáy ra nhìn, dù Giang Đại Nhi cũng đáng gọi là tuyệt sắc, nhưng vẫn thiếu phong tình ướt át mẽ hoặc như Hứa Tư.

Hứa Tư kéo Trương Khác tới bên cạnh:

- Đây là em cháu ... Vừa khéo đi qua Huệ Sơn, đang chuẩn bị mời Đại Nhi tới Hải Châu chơi.

Giang Đại Nhi ríu rít nhảy mắt ra hiệu, hiển nhiên cô còn chưa cho người nhà biết chuyện định tới Hải Châu.

Mẹ Giang Đại Nhi dù biết con gái định giấu mình tới Hải Châu chơi, nhưng không giận, chỉ hơi do dự :” Gặp Hứa Duy ở trường, trông qua có vẻ gia cảnh không được tốt.”

Diệp Hồng thấy uy hiếp của Trương Khác không lớn như hắn nghĩ, cũng có lẽ là thấy vẻ đẹp kiêu mị của Hứa Tư, muốn bù đắp lại hình tượng, đưa tay ra tự giới thiệu:

- Tôi là Diệp Hồng, cha tôi là chủ tịch tập đoàn Giang Thiên, tôi và Đại Nhi là thế giao hai đời..

Trương Khác chưa từng nghe thấy cái tên tập đoàn Giang Thiên, nhưng ở Huệ Châu xã nghiệp dân doanh không ít, có lẽ Giang Thiên là một trong số đó, té là là con nhà giàu.

Có điều du dương hơi kém, nói chưa được hai câu đã vội vàng mang cha mình ra khoe, làm cha Giang Đại Nhi cau mày lại.

144. Chương 144: Lần Thứ Hai Âu Yếm

Rời nhà Giang Đại Nhi về khách sạn, trên xe Trương Khác không tìm được mơ tưởng lung tung, Hứa Tư lại có ra bứt rứt bất an, càng tới gần cửa phòng, cảm giác này càng mạnh, khuôn mặt phủ đầy rắng hồng.

- Chị muốn uống gì không?

Trương Khác cẩn thận xoay tay khóa trái cửa phòng lại, cạnh cửa có tủ rượu, nhưng chỉ bày ít đồ uống giải khát. Hứa Tư lắc đầu, định trống vào phòng, nhưng bị Trương Khác tóm lấy tay, chai rượu vang hôm qua vẫn còn, Trương Khác rót rượu vào cốc pha lê để cao, nhấp một ngụm:

- Vị vẫn còn nguyên, chị uống thử xem.

Hứa Tư nhận lấy ly rượu, xoay một ít, cố ý tránh chỗ miệng Trương Khác chạm vào uống một ngụm, Trương Khác giành lấy ly rượu, liếm quanh mép ly một vòng mới trả lại cho Hứa Tư.

- Tắm.

Hứa Tư cười khúc khích đặt ly rượu xuống, đưa tay ra định nhéo tai Trương Khác, nhưng bị y tóm lấy tay, ánh mắt long lanh xao động như mặt nước hồ thu e thẹn khép lại, hàng mi con rung rinh, tựa sợ hãi, tựa chờ đợi mong mỏi, Trương Khác thấy tim như muốn nảy khỏi lồng ngực, chỉ hôn phớt qua cánh môi đỏ mọng ướt mềm đó, đêm còn dài ...

Hai người ôm nhau ngồi xuống ghế sofa, mỗi người một ngụm rượu trong y, Trương Khác muốn chơi trò uống rượu qua miệng nhau, nhưng Hứa Tư sống chết không chịu.

Rượu rồi cũng hết, Trương Khác bế Hứa Tư vào phòng, muốn cởi y phục của cô, nhưng Hứa Tư giữ lấy, không cho y cởi. Trương Khác buồn tay, ôm khuôn mặt xinh đẹp của cô hỏi:

- Hay là chúng ta đi tắm trước.

- Không cần, cứ thế này ngủ, y phục cũng không cần cởi.

Thấy Trương Khác kéo áo ngoài của mình lên, vội nói:

- Áo ngoài cũng không cần cởi.

Rất cuộc không kiên trì nổi, bị Trương Khác cởi áo ngoài, cô chui ngay vào trong chăn, không cho y kịp có hành động tiếp theo.

Không ngờ lần thứ hai còn rắc rối hơn cả lần đầu, Trương Khác cũng chui vào theo, cảm giác được chắn che đây, Hứa Tư thả lỏng hơn đôi chút, mặc Trương Khác ôm vào lòng, mặc bàn tay lạnh giá của y chui vào trong y phục, vuốt ve khắp cơ thể.

Trương Khác chưa được hưởng thụ cảm giác thành tựu lớn như cởi y phục của Hứa Tư, trước kia những cô gái y từng có quan hệ, luôn cảm thấy đối phương cởi y phục còn nhanh hơn mình.

Đặt hôn lên môi Hứa Tư một nụ hôn nồng nàn, cô hơi hé miệng hưởng ứng, tay Trương Khác lần xuống từ từ vén áo len bó sát người Hứa Tư kéo lên, chiếc áo kéo qua cái rốn nhỏ nằm ngay chính giữa cái bụng phẳng lì quyến rũ, tiếp đó là chiếc áo ngực đen thêu hoa, dừng lại ở cổ, da thịt Hứa Tư như nhuộm bởi máu phần hồng, làm Trương Khác như mê như say.

Không kịp cởi hết áo cho Hứa Tư, một bàn tay luồn vào áo ngực của cô, miệng đồng thời lướt xuống với ham mê không cưỡng lại nổi, ngậm lấy điểm nhỏ nhỏ gồ lên dưới lớp áo ngực mỏng.

Hứa Tư tựa mình muốn cởi chiếc áo len vướng ở đầu, nhưng lúc này Trương Khác úp mặt vào áo ngực của cô ra, áp môi vào vú cô bú như đứa trẻ khát sữa, không chịu nổi kích thích như vậy, người cong lên vặn vẹo như rắn, càng không thể cởi nổi áo nữa, miệng thở nặng nhọc:

- Giúp tôi.

Hai tay Trương Khác lướt xuống tắm thân mịn màng mát rượi, nắm lấy hai bên chiếc quần lót trắng của cô, Hứa Tư gắt lên:

- Không phải chỗ đó.

Trương Khác mặc kệ lần theo cặp đùi bóng mượt tiến tới, xoa nhẹ chỗ mềm mại nhất trên cơ thể cô, thi thoảng cách một lớp vải mỏng đặt môi mát lạnh chôn riêng tư kín đáo đó. Hứa Tư đã cởi được chiếc áo len ra, mặt như hoa đào, dù cực lực áp chế bản thân, nhưng mỗi lần Trương Khác ma sát sinh ra khoái cảm cực độ làm cô vẫn phát ra tiếng rên khe khẽ.

Tay Trương Khác dính đầy dịch thể dính dính, tình dục một khi bùng phát, như nước lũ phá vỡ đê, không sao ngăn cản được.

Lần đầu tiên Hứa Tư gần như không cảm thấy đau, lần này cũng chẳng hề có chút nào thiếu thích ứng, Trương Khác vội vàng cởi hết áo lót, quần lót trên người Hứa Tư, tay quay lại dạo chơi khắp cơ thể non mịn như ngọc, miệng hướng tới hôn như mưa lên má lên cổ lên mặt cô, hay tay không quên tận tình nắn bóp tạo vật hoàn mỹ của ông trời.

- Cậu ...

Hứa Tư cố kìm xấu hổ thốt ra một câu, Trương Khác hiểu ý quỳ dậy cởi hết thứ vướng víu trên người, Hứa Tư liếc nhìn hạ thể của Trương Khác, lại mất hết dũng khí nhắm mắt lại, nhưng hơi thở càng thêm gấp gáp, người mềm nhũn ra trên giường không nhúc nhích, toàn thân là vết hồng nhạt do môi Trương Khác để lại.

Không nóng vội như lần đầu, Trương Khác cũng là kẻ tinh thông rồi, nhưng đối diện với với cơ thể như mộng ảo này, vẫn cảm thấy trái tim gánh áp lực rất lớn.

Nhẹ nhàng nâng cặp chân thon dài của Hứa Tư lên, cô then thùng đưa tay che lấy mặt, Trương Khác tiến vào cơ thể cô, khoái cảm ào ạt đổ tới tới, làm Trương Khác kích động như chàng trai trải đời lần đầu, như muốn bắn hết ra ngoài, đành dừng động tác, để mình thích ứng với với chốn ướt dính bó chặt đó, rồi từ từ hoạt động, đưa Hứa Tư vào tiên cảnh tiêu tan hồn phách.

Hứa Tư vươn tay mềm bấu chặt lấy đôi vai rộng của y, mười ngón tay bấu chặt vào da thịt, cửa ngửa lên phát ra tiếng rên dài sung sướng.

Trương Khác như con thú say mê đang không ngừng chiếm hữu thành quả, Hứa Tư cũng buông trôi bản thân, mặc cơ thể như con thuyền nhỏ bập bềnh giữa những đợt sóng khoái cảm.

Cuộc chiến ngừng rồi lại tiếp tục, tiếp tục lại ngừng, như đứa trẻ con với món đồ chơi mới, say sưa chơi mãi không biết chán, tới khi tạm dừng Trương Khác cảm thấy khát nước, lấy bình rót nước cho hai người thì đã là 3 giờ sáng rồi, Trương Khác lẫn lộn tình trường bao nhiêu năm, chưa bao giờ thỏa mãn đến thế.

Hứa Tư ngồi dựa vào đầu giường, không quên kéo chăn che ngực, hưởng thụ hạnh phúc yên tĩnh sau khi ân ái điên cuồng, lúc này mới cảm thấy người có hơi chút không thoải mái, hai chân kẹp lại.

Trương Khác đưa cốc nước cho cô:

- Chị làm sao thế?

- Chẳng phải vì cậu sao, thật là điên.

Hứa Tư giọng nũng nịu như mưa xuân miên man:

- Mau vào đi, đừng để bị lạnh.

Trương Khác uống hết cốc nước, nhưng không lên giường, ngược lại còn đi ra cửa sổ, kéo rèm, mở cửa ra, để không khí lạnh cắt da lừa vào.

- Cậu điên thật rồi đấy!

Hứa Tư vội vàng ôm chăn tới, bọc cả bản thân và Trương Khác lại:

- Bị lạnh thì sao?

Trương Khác đắm đuối nhìn Hứa Tư:

- Có được chị, em không biết đây phải chăng chỉ là giấc mơ, muốn gió lạnh thổi, không chừng sẽ tỉnh lại.

Hứa Tư si mê đưa tay sờ cảm Trương Khác, thân hình nóng bỏng áp sát vào lồng ngực rắn chắc của y:

- Sao có thể là mơ được? Tôi muốn làm nữ nhân của cậu mà, đó không phải giấc mơ.

Gió lạnh cảm cảm quất vào mặt, giữa hai chân lại ran rát, nhu tình trong lòng càng nồng, thầm nghĩ lúc ông trời tạo ra con người, tàn nhẫn tách nam nhân và nữ nhân ra, làm mình không thể hòa vào trong cơ thể cậu ấy ...

Nếu chẳng phải sáng mai còn phải lên đường, Trương Khác còn định triền miên tới sáng, hai người ôm nhau ngủ thiếp đi, tới khi bị tiếng gõ cửa đánh thức, rồi nghe thấy giọng của Giang Đại Nhi.

Còn tưởng Giang Đại Nhi không thể tới Hải Châu cơ, Trương Khác nhanh nhẹn bò dậy, thấy Hứa Tư hoảng hốt, nghĩ :” Nếu để Giang Đại Nhi nhìn thấy dáng vẻ Hứa Tư lúc này, cô ấy có đơn thuần đến đâu cũng sinh ra lên tưởng.” Nói nhỏ:

- Chị đừng ra khỏi phòng vội.

Ôm lấy y phục chạy sang gian phòng kia, làm giường lộn xộn lên, mới khoác áo tắm ra mở cửa cho Giang Đại Nhi:

- Máy giờ mà chị đến rồi? Phá mất giấc ngủ của tôi.

Rồi đi tới phòng Hứa Tư vờ vệt gõ cửa:

- Chị Hứa Tư, Đại Nhi đến này.

Hứa Tư bên trong đáp lại, nói còn thay y phục.

Giang Đại Nhi cười ngược:

- Sợ muộn hai người đi mất.

Nếu là Hứa Tư mặc áo ngủ ra mở cửa, vết hôn trải khắp chiếc cổ ngà của cô chắc chắn không che giấu hết, đương nhiên Giang Đại Nhi không nhìn ra được gì từ biểu hiện của Trương Khác.

- Sao, chị vẫn theo chúng tôi tới Hải Châu à?

- Sao không đi chứ?

Giang Đại Nhi cười duyên, dưới đáy mắt che giấu chút giảo hoạt:

- Tôi dứt khoát muốn đi, cha mẹ tôi làm gì được? Cha tôi còn lén đồng ý, tài trợ cho tôi ít chi phí nữa kìa.

145. Chương 145: Biến Cố Sinh Ra Từ Tai Nạn..

Hứa Tư lè mề ở trong phòng rất lâu mới thu dọn xong, Trương Khác sợ hai người nhìn nhau sẽ lộ sơ hở, vội về phòng mặc y phục, Hứa Tư từ đầu tới cuối không dám nhìn y, cô có tật giật mình mà.

Hôm qua hai người ngủ ngày, nên đêm ngủ bốn tiếng cũng đủ rồi.

Trương Khác bảo Hứa Tư và Giang Đại Nhi tới phòng ăn khách sạn ăn sáng trước, y lại đại khái sắp xếp phòng một chút, đem vật tùy thân theo, ăn sáng xong liền trả phòng luôn.

Từ hôm qua nhiệt độ tăng dần, bầu trời trong hơn, đường cao tốc đã có thể thông hành, đi qua đoạn đường xảy ra tai nạn, ngoại trừ rào chắn bị xe đâm làm méo mó chưa kịp thay thì đã không còn thấy dấu vết nào để người khác tưởng tượng ra vụ tai nạn giai thống làm 8 người chết 7 trọng thương nữa.

Trên đường đi, Giang Đại Nhi nhắc tới tên con nhàu giàu Diệp Hồng, tập đoàn Giang Thiên là xí nghiệp dân doanh khá có thực lực ở Huệ Sơn, dựa vào cha Giang Đại Nhi có chút nghiệp vụ qua lại với tập đoàn Giang Thiên, Diệp Hồng quần lấy Giang Đại Nhi.

Thì ra nhà Giang Đại Nhi cũng mở một xưởng đúc linh kiện cỡ nhỏ, nhìn cha cô cũng không giống loại người bán con gái kiếm mỗi làm ăn, Trương Khác nhếch mép nói:

- Hôm nào Đại Nhi tát cho con ruồi đó một phát, họ Diệp này không biết điều, tát chết hẳn. Không biết nhìn xem bản thân hẳn là là cái hạng gì ...

Huệ Sơn cách tỉnh thành chỉ 100 km, Trương Khác kiểm chế tốc độ, tới 10 giờ mới đến được Tân Mai Uyển, Giang Đại Nhi cùng Hứa Tư qua đây vài lần, không xa lạ gì nhà Từ Học Bình.

Tạ Văn Tình nhìn thấy trên nóc xe, trên cửa kính cũng có bùn đất, mới biết kỳ thực Trương Khác từ hiện trường tai nạn quay về Huệ Sơn. Cô là người trải qua tai nạn, mặc dù thấy Trương Khác và Hứa Tư vẫn lạnh lặn đứng trước mặt mình, vẫn nghĩ mà thấy sợ.

Quá nửa đại lão của tỉnh sống ở Tân Mai Uyển, hiện giờ cấp dưới biểu xén cấp trên đã thành thông lệ, Trương Khác vốn tưởng xe công vụ ra vào Tân Mai Uyển không ngớt, nhưng hiện giờ lại hết sức vắng vẻ.

Từ Học Bình không ra ngoài, thư ký Lý Nghi Giang cũng có mặt, Trương Khác vào nhà chúc tết, rồi ôm Chỉ Đồng trong lòng.

Trương Khác cứ thắc mắc, dù Từ Học Bình có thanh liêm đến đâu cũng không thể không biết đối nhân xử thế, không cho người đến thăm vào nhà. Quan trọng là cả cả Tân Mai Uyển đều không thấy người chúc tết, chẳng lẽ quạ đen trong thiên hạ đổi tính hết cả rồi?

Hàn huyền ở phòng khách chốc lát, Trương Khác cùng Từ Học Bình vào thư phòng đánh cờ, những người khác đi giúp chuẩn bị cơm trưa, Lý Nghi Giang dọn bàn cờ xong cũng ra ngoài.

Trương Khác đem thắc của mình ra hỏi, Từ Học Bình thở dài:

- Phó bí thư chính pháp ủy Huệ Sơn chết trong vụ tai nạn xe ngày 4 tháng 2 ...

Trương Khác toát mồ hôi, nhớ tới người cảnh sát trung niên gần như bị ép nát trong xe, chắc là ông ta rồi. Trương Khác không hiểu tình hình Huệ Sơn, nhưng chắc vị phó bí thư chính pháp ủy kia kiêm nhiệm cục trưởng cục công an mới mặc cảnh phục.

Đồng thời cũng hiểu ra Tân Mai Uyển vì sao vắng vẻ như thế, phó bí thư chính pháp ủy vì chạy xe đêm lên tỉnh thành chúc tết mà chết, người khác đại gì tới chúc họa vào thân lúc này.

Trương Khác đọc ác nghị, chết cũng là đáng đời, nếu như cảnh sát giao thông Huệ Sơn không thất chức, kịp thời đóng cửa đường cao tốc sau khi nghe tin báo, thì bọn họ đã bị chặn ngoài đường cao tốc.

Trương Khác càng lo chuyện này liệu có ảnh hưởng xấu tới Từ Học Bình hay không, bình thường thì không đáng gì, nhưng thời khắc mẫn cảm này hệ thống chính pháp ủy có vấn đề như thế, thành hết sức nghiêm trọng.

Trương Khác đem chuyện y và Hứa Tư trải qua vụ tai nạn từ đầu tới cuối kể ra một lượt, lại nói cả biến cố phát sinh ở Hải Châu trong thời gian qua.

Từ Học Bình hơi nhíu mày lại, theo thói quen đưa tay chống cái trán đầy nếp nhăn, nói:

- Khi Vạn Hướng Tiền từ vị trí bí thư thành ủy Hải Châu lui về tuyến hai, tỉnh cũng hi vọng ông ta tới hội đồng nhân dân tỉnh làm phó chủ nhiệm dưỡng già, tỉnh trưởng Văn đưa ra ý kiến bất đồng, thêm vào bản thân ông ta cũng muốn ở lại Hải Châu, tỉnh tôn trọng ý kiến của ông ta, để ông ta ở lại. Tình hình ở Hải Châu hiện nay trên tỉnh cũng chưa rõ, không thể vì chơi trò bình hành mà làm lỡ dở kiến thiết kinh tế. Tỉnh trưởng Văn lần này lui về, để Vạn Hướng Tiền lên tỉnh cũng là hợp lý, còn chuyện Vạn Dững chưa từng nghe ai nói tới

Năm xưa khi Đinh Hướng Sơn đuổi Vạn Hướng Tiền tới hội đồng nhân dân, Vạn Dững leo lên ghế chủ nhiệm ủy ban mật dịch từ lúc đó, nói về tư lịch đủ leo lên một cấp rồi. Với quỹ tích sĩ đồ của Vạn Dững mà nói, khả năng cao nhất là tới khu huyện phía dưới làm người đứng đầu chính phủ, làm bí thư khu huyện gì thì hơi phá cách.

Nhưng từ thái độ khinh thường rõ ràng của Vạn Dững với phó thị trưởng Phương Hoành Thanh nói rõ trong này có vấn đề, Trương Khác ngả về hướng Vạn Dững một bước lên trời, tới thẳng phó thị trưởng thường vụ

đề trống mà Đường Học Khiêm bỏ lại, Chu Phú Minh muốn kiểm chế Đường Học Khiêm thì đây là chiêu tốt nhất.

Nhưng Chu Phú Minh và Vạn Hường Tiền có liên thủ cũng tuyệt đối không có năng lực làm được.

Điều này nói lên trên tỉnh có người không hi vọng cả hai người đứng đầu Hải Châu đều là môn hạ của Từ Học Bình.

Từ Học Bình cau mày, cái tên người kia lớn vồn trong đầu.

Trương Khác dè dặt hỏi:

- Có phải trên tỉnh cũng muốn Hải Châu bình hình một chút không ạ?

Đây là kết quả tốt nhất mà Trương Khác muốn thấy trong tình thế này, y không hi vọng Chu Phú Minh và cha con họ Vạn thực sự tìm được chỗ dựa lớn trên tỉnh.

Từ Học Bình trầm ngâm, ông cũng có khuynh hướng ngả về ý kiến mình, có vết xe đổ của Đinh Hường Sơn, quan hệ giữa tỉnh và phía dưới định sẵn sẽ xa cách một chút, đại khái không hi vọng hai người đứng đầu Hải Châu quá gần gũi với mình.

Với cục diện bình hành này, Từ Học Bình cũng đành chịu:

- Bí thư Đào Tấn gần đây thường nói phải phá cách đề bạt cán bộ, đại khái có ý hướng này ...

Thấy Từ Học Bình cũng phải chấp nhận, Trương Khác chỉ biết cười bất lực, đầu thế đem hết ân oán trong thành ủy Hải Châu đem ra nói như kể khổ, thành phố đầu đá, tỉnh cũng chẳng hài hòa, chỉ cần ngày nào Từ Học Bình còn tại vị, chẳng lo đám Chu, Vạn đám trở mặt.

Từ Học Bình thấy Trương Khác mặt mày ủ dột, cười nói:

- Cháu mới 17 tuổi, đừng học đám già bọn ta nhăn mày, con người dễ già, phải biết quý tuổi trẻ. Kim Quốc Hải hay nhắc tới cháu đây, nhưng lần này không được rồi, lần sau cháu tới chỗ cậu ta chơi.

Kim Quốc Hải là phó viện trưởng viện kiểm sát tỉnh, là người chịu trách nhiệm điều tra chính trong vụ án Đinh Hường Sơn. Từ Học Bình đột nhiên nhắc tới hắn, đương nhiên không đơn giản là nhắc y tới bái phỏng, Trương Khác nghi hoặc hỏi:

- Hôm nay là mừng 5, lần sau cháu lên tỉnh chẳng biết là lúc nào, đầu lấy có chúc tết được nữa ạ.

Từ Học Bình mỉm cười:

- Khi điều chỉnh một loạt cán bộ lãnh đạo mới, phòng tổ chức sẽ an bài nhiều cán bộ giữ chức vị tới cương vị mới rèn luyện, đó là truyền thống từ trước tới giờ ...

Trương Khác vỗ đầu, lúc này mới hiểu hoàn toàn, tỉnh đang chơi trò bình hành, nên có khe cho Vạn Dững chui vào, liền hỏi:

- Có phải phó kiểm sát trưởng tự đề xuất tới Hải Châu rèn luyện không ạ?

Từ Học Bình lắc đầu:

- Kim Quốc Hải có tên trong danh sách này, nhưng chuyện chưa chính thức đưa ra thảo luận.

Kim Quốc Hải hiện cấp phó sở, tới địa phương chí ít cũng phải là trưởng ủy thành phố, nói không chừng sẽ là phó bí thư thành ủy, mặc dù cán bộ giữ nguyên chức xuống địa phương tuy không có tác dụng lớn, song ít nhất có thể lên tiếng ở thường ủy.

Trương Khác đương nhiên mong Kim Quốc Hải có thể tới Hải Châu, song lo lắng hỏi:

- Cán bộ rèn luyện thế này có phải do phòng tổ chức thống nhất bố trí?

146. Chương 146: Nhà Ở Tạm Thời

- Đúng vậy, nhưng cũng xét tới ý nguyện bản thân, Kim Quốc Hải năm ngoài tổi hơn nửa năm ở Hải Châu, tới đó không cần làm quen từ đầu

Có một số lời Từ Học Bình không tiện nói ra, Đào Tấn đã đề xuất đề nghị phá cách nhân tài, như vậy làm sao phát huy hữu hiệu sở trường của cán bộ cũng là vấn đề phòng tổ chức cần suy xét.

Nếu chẳng phải có vụ tai nạn Huệ Sơn, Từ Học Bình không chắc, giờ có thể tin tưởng Kim Quốc Hải nhất định gặt đầu tới Hải Châu.

Tai nạn tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế, hành vi thất trách của 110 là không thể dung thứ, lãnh đạo chủ quản, phó bí thư chính pháp ủy đã mất mạng trong tai nạn, không có nghĩa là bí thư chính pháp ủy không phải chịu trách nhiệm. Thành phố Huệ Sơn lần này sẽ có vị trí trống, an bài tốt có thể đưa Kim Quốc Hải tới Hải Châu làm bí thư chính pháp ủy, đây là cục diện khá lý tưởng.

An bài như thế với cá nhân Từ Học Bình không có lợi lắm, chẳng bằng trực tiếp an bài Kim Quốc Hải tới Huệ Sơn, địa vị của Huệ Sơn quan trọng hơn Hải Châu nhiều, nhưng ông không muốn Đường Học Khiêm vừa mới sáng tạo ra được cục diện mới ở Hải Châu, không tới mức vì đấu tranh nội bộ mà chết yếu.

Trương Khác cũng mừng, vì qua vụ án Đình Hưởng Sơn, quan hệ mọi người rất hài hòa, thêm vào Kim Quốc Hải do một tay Từ Học Bình đề bạt lên, như thế ít nhất không lo tên tiểu nhân đắc chí Vạn Dững vào thường ủy rồi sẽ quá vênh vào.

Đúng lúc này Tạ Văn Tình dắt tay Chỉ Đồng đi vào gọi bọn họ ra ăn cơm, thấy bàn cờ trống không, mời đặt hai ba quân cờ, nói:

- Hôm nay ba và Tiểu Khác đánh cờ nhanh sao?

- Đâu ạ, đây mới là ván thứ nhất.

Trương Khác nhặt cờ cho vào hộp:

- Mới đó đã tới giờ cơm trưa, lần này không có thời gian đánh cờ với bác Từ nữa rồi.

Tạ Văn Tình nhận lấy hộp cờ đặt lên tủ:

- Vừa rồi ba và Tiểu Khác toàn nói chuyện sao?

Từ Học Bình xoa trán, cười:

- Tiểu Khác giỏi nói khoác, làm ba quên cả đánh cờ.

Tạ Văn Tình nhìn Trương Khác, nếu theo thói quen tính tuổi mụ của Đông Hải, Trương Khác năm nay đã 18, cảm, môi đều có râu, cạo đi nhìn thâm thâm, khiến y trông người lớn hẳn, mặt mày có chút trầm ổn.

Ngay cả người trưởng thành như Kim Quốc Hải, Lý Giang Nghĩa ở trước mặt ông nội Chỉ Đồng quá nửa chỉ có phận ngồi nghe, vậy mà với Trương Khác lại có chủ đề nói lâu như vậy.

Ăn cơm trưa ở nhà Từ Học Bình xong, tranh thủ thời tiết tốt, mọi người không nấn ná ở lại nữa, hội họp với Chu Du xong, liền quay về Hải Châu.

Chu Thúc Huệ sau khi nghỉ hưu xong sẽ ở nhà, muốn giữ Chỉ Đồng bên cạnh, nhưng nghĩ lần này tới Hải Châu có cả Hứa Duy và Giang Đại Nhi chơi cùng, nên cũng cho Chỉ Đồng đi.

Từ khi phát sinh quan hệ ở Huệ Sơn, trong thời gian ngắn Hứa Tư không thể nào tự nhiên đối diện với Trương Khác được, cố gắng tránh y, khi về Hải Châu cũng chia ra ngồi xe khác. Trương Khác đành chịu, hôm qua nghỉ ngơi ít, nên vào xe xong ngủ suốt, tai nạn xe ở Huệ Sơn làm mọi người vẫn còn sợ, giảm tốc độ, tới Hải Châu thì trời đã tối hẳn.

Trương Khác trước tiên đưa Hứa Tư và Giang Đại Nhi tới Sa Điền, sau đó gọi điện hỏi cha chỗ nào có thể ăn cơm chực.

Trương Tri Hành và Đường Học Khiêm hôm nay đều đi xã giao, Lương Cách Trân và Cố Kiến Bình bày tiệc gia đình ở khách sạn Tây Thành, mời Tạ Văn Tình, coi như bù lại bữa tiệc tất niên.

Trong bữa tiệc nhắc tới Trương Khác bị kẹt ở Huệ Sơn, Đường Thanh quần lấy y hỏi Huệ Sơn có gì hay. Trương Khác bị kẹt ở đường cao tốc một đêm, ở trong khách sạn một ngày một đêm, còn được Giang Đại Nhi kéo đi chơi thành phố khắp lượt, nói ra chuyện xảy ra ở Huệ Sơn vô cùng có ý nghĩa với Trương Khác.

Nhưng y có gan nói ra với Đường Thanh sao? Liền đem các loại món ăn vặt ở Huệ Sơn miêu tả thật chi tiết, làm Đường Thanh chảy nước miếng, đòi Trương Khác phải nhận lời nhất định hôm nào đó phải đưa mình tới Huệ Sơn để thưởng thức những món ăn nó.

Sau này Tạ Văn Tình sẽ ở lại Hải Châu dài ngày để quản lý Cẩm Hồ, khách sạn có tốt đến mấy cũng không có cảm giác gia đình, ở nhiều sẽ làm người ta chán ngán.

Sau khi đoán ra Chu Phú Minh và Vạn Hướng Tiền thỏa hiệp, hi vọng duy nhất của Đường Học Khiêm gửi gắm vào sự ủng hộ của Từ Học Bình. Nên từ hôm mừng ba lên tỉnh, ông đã gọi điện dặn vợ đích thân lo chỗ ở tạm thời cho Tạ Văn Tình ở Hải Châu.

Trước đó trong điện thoại không nhắc tới là muốn đem lại niềm vui bất ngờ cho Tạ Văn Tình.

Ăn cơm xong, mọi người lái xe tới chỗ ở mà Cố Kiến Bình chuẩn bị, xe vòng qua khách sạn Văn Sơn, đi vào đường Tỉnh Hải, tới chỗ cách công viên Cẩm Hồ chưa tới 1 km, lái xe vào một khu biệt thự.

Trương Khác chớp mắt mất một lúc, không ngờ Đường Học Khiêm an bài Tạ Văn Tình ở chỗ này.

Đây là khu biệt thự cao cấp của lãnh đạo thành phố, phía bắc là công viên Cẩm Hồ, phía đông bắc là tòa nhà Tân Hải Thông. Trong khu rừng rộng hơn 2000 mẫu này, phân tán hơn mười biệt thự, tạo thành khu nhà ở thường ủy Hải Châu, mỗi biệt thự đều có lối ra vào cách biệt hoàn toàn với nhau, đây là khu nhà cao cấp nhất của Hải Châu, đoán chừng 20 - 30 năm sau địa vị của nó cũng không thay đổi, chỉ là không có tên gọi chính thức, mọi người thường gọi khu tập thể thành ủy.

Đường Học Khiêm đương nhiên có một biệt thự riêng ở đây, chỉ là ông quen ở khu nhà mà viện sư phạm Hải Châu cấp cho rồi, chỗ này luôn để trống. Lần này Tạ Văn Tình tới Hải Châu thường trú, liền bảo vợ bố trí cho cô ở đây.

Mới đầu Cố Kiến Bình không muốn lắm, dù sao bà cũng hao tổn không biết bao tâm huyết vào nó, chỉ riêng trang chí nội thất đã tốn ba tháng, dày công chỉnh trang bố trí lại vườn hoa, đang tính sau tết chọn ngày vào ở, sao đành nhường cho người khác?

Cho nên lúc nghe điện thoại của chồng còn hờn dỗi, đợi Đường Học Khiêm về phân tích tỉ mỉ rồi rầm bên trong, bà mới không làm mình làm mấy nữa, dù có là người phụ nữ chỉ lo việc nhà, chuyện lợi hại cơ bản vẫn hiểu được.

Tạ Văn Tình cũng rất ngạc nhiên, nơi này là chỗ ở của lãnh đạo thành ủy, cô lo mình ở lại sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Nhưng đối diện với sự nhiệt tình niềm nở của Cố Kiến Bình, cô không biết chối từ ra sao, chỉ hi vọng Trương Khác nói giúp vài câu.

Tuy đã là tối khuya, nhưng trên thảm có có đặt đèn, còn có cả đèn đường trên cao chiếu xuống, làm ánh lên sắc hồ nước, cùng hoa cỏ tươi màu của mùa xuân, chỗ này đúng là đáng tới một chuyến.

Trương Khác thấy Tạ Văn Tình có vẻ khó xử, cười nói:

- Kiểm chỗ ở khác ít ra cũng phải tốn nửa năm mới có thể bố trí thỏa đáng, không bằng tạm thời ở đây, em thấy rất ổn...

Tạ Văn Tình khá ỷ lại vào ý kiến của Trương Khác, thấy y đã nói như vậy, đành miễn cưỡng đồng ý:

- Nơi ở mới của thị trưởng Đường, mọi người còn chưa kịp ở ngày nào, sao tôi mặt dày ở lý? Khi nào tìm được chỗ khác, tôi lập tức chuyển đi.

Cố Kiến Bình cười tươi:

- Ở bao lâu cũng được, bài bố bên trong đều là do tôi và mẹ Tiểu Khác cùng làm đấy, cô xem có vừa lòng không?

Nếu là người khác trong hai ngày bố trí lại nhà ở cho hoàn mỹ là cực kỳ khó khăn, nhưng với phu nhân thị trưởng là chuyện khác hoàn toàn, Chu Du ăn tối xong cũng tới cùng tham quan nơi ở mới của Tạ Văn Tình, cùng Trương Khác đi tụt lại sau, hỏi:

- Cậu kiểm đâu ra được chỗ tốt hơn ở đây để giám đốc Tạ chuyển ra ở chứ?

- Nếu vợ con anh tính tới chuyện tới Hải Châu ở, tôi sẽ an bài giúp, đảm bảo khiến anh hài lòng.

Kế hoạch của Chu Du là sau tháng giêng sẽ chuyển từ Hải Thái sang Cẩm Hồ, mục tiêu sau này của Cẩm Hồ là chinh phục toàn bộ ngành giấy ở Hải Châu, nếu không có 3 - 5 năm không có được thành công sơ bộ, Chu Du đương nhiên tính tới chuyện đưa vợ con tới sống.

Mặc dù từ tỉnh thành tới Hải Châu chỉ tốn 3 - 4 tiếng đi xe, nhưng vợ chồng sống hai nơi có điều không tiện, Chu Du tuy chẳng bận lòng, nhưng vợ hần hiên thì muốn ở bên cạnh trông coi.

147. Chương 147: Mua Điện Tử Thanh Đạt

Chu Du nghe Trương Khác mạnh miệng bao lấy việc này, liền nói:

- Vậy tôi kiểm chỗ ở tạm, tôi đợi bất ngờ của cậu.

Trương Khác không phải là thuận miệng mà nói, trong lòng y sớm đã có tính toán rồi, nói:

- Anh đã xem kỹ bên Sa Điền chưa, ở đó có nhà ở tốt lắm.

Chu Du tất nhiên biết quần thể kiến trúc thời Thanh, nơi đó chắc chắn có chỗ ở không tệ, nhưng hoàn cảnh chính thể của Sa Điền thì lại quá tệ, thêm vào chủ nhân của nó cũng không biết quý trọng, tùy tiện ngăn chia ra phân chia ở, rất là loạn, không phải chỗ ở tốt.

Với hiểu biết của Chu Du với Trương Khác, tất nhiên biết y còn điều giấu chưa nói, chỉ lắc đầu cười, đợi xem xem y còn trò gì nữa.

Thập niên 90, cư dân thành thị vẫn thói quen ở nhà phúc lợi do đơn vị cấp, chỉ có rất ít người giàu lên trước mới bố trí thêm nhà, thêm vào khi đó mua nhà ở nội thành là có thể chuyển hộ khẩu lên thành phố, mới hình thành thị trường nhà thương phẩm hẹp nhỏ tí ti.

Hôm mừng 2 tết thảo luận với Hứa Hồng Bá việc lừa người đầu tư vào khu vực trung tâm Sa Điền, ngoại trừ phát tán tin tức còn phải có một số hành động thực tế khiến người khác hiểu lầm mới được.

Phương pháp hữu hiệu nhất là lấy danh nghĩa của Cẩm Hồ bố trí vài chỗ ở trong ngõ Đơn Tinh và phố thị, người có chút đầu não sẽ liên tưởng nhà ở nơi này sẽ mau chóng tăng giá, tới thời điểm thích hợp tung ra tin đồn, cho dù là Chu Phú Minh nghe thấy cũng hiểu lầm Đường Học Khiêm có hành động gì đó.

Một mũi tên trúng nhiều cái đích tội gì không làm? Huống chi trong tay Cẩm Hồ có hơn 200 vạn, không cần gửi ngân hàng ăn tiền lãi.

Biệt thự bên Tiểu Cẩm Hồ này chắc chắn là chỗ ở thích hợp nhất ở Hải Châu rồi, đây vốn là nơi chuẩn bị cho các lãnh đạo thành ủy, trị an không thành vấn đề, nhưng mỗi một mình Tạ Văn Tình ở, không khỏi quá trống trải, phải thuê thêm giúp việc, đầu bếp, còn lái xe vẫn là người luôn lái cho cô.

Trương Khác nói với Tạ Văn Tình chuyện muốn lấy danh nghĩa Cẩm Hồ chọn vài đại trạch viện có giá trị đầu tư ở ngõ Đơn Tinh để mua, đợi thành cải tạo khu Sa Điền, hoàn cảnh bên ngoài triệt để cải thiện, sẽ mời chuyên gia thiết kế về tiến hành cải tạo, giữ lại bề ngoài là kiến trúc cổ, bên trong đương nhiên phải càng mang vẻ hiện đại, thích hợp người ở mới được.

Cho dù Trương Khác không đem hết tính toán trong lòng giải thích ra thì Tạ Văn Tình cũng không chất vấn gì, Cẩm Hồ chinh phục toàn bộ ngành giấy ở Hải Châu, dù tiền thiếu thật thì 200 vạn cũng chẳng giải quyết được vấn đề, chỉ cần giữ tài chính lưu động nhất định là được, huống hồ còn có 20% cổ phần ở Hải

Thái, có thể rút được khoản tiền nhất định, còn lợi nhuận của nhà máy giấy thì đầu tư vào việc không ngừng mở rộng sản xuất.

Chỉ là hiện giờ bộ khung của Cẩm Hồ chưa hoàn toàn được dựng lên, trong thời gian ngắn không tìm được chuyên gia phụ trách việc này.

Trương Khác không lo việc ấy, Hứa Hồng Bá thời gian này tập trung toàn bộ tinh thần vào nghiên cứu bảo hộ khu thành cổ Sa Điền, đại trạch nào đáng chú ý một chút là ông sẽ biết.

Còn về giá cả, Trương Khác không muốn so đo chi li, thời này giá đất vốn ở mức thấp nhất, thêm vào Trương Khác vốn muốn nâng giá đất ở Sa Điền, Cẩm Hồ lại không dựa vào đầu tư địa ốc, giá cao thấp một chút không ảnh hưởng gì.

Cho nên chuyện này không cần người có chuyên môn phụ trách, quan trọng là phải làm thật rùm beng, làm một số người biết hành động của Cẩm Hồ, cho họ suy đoán.

Đương nhiên, tâm tư xấu xa này chỉ Trương khác và Hứa Hồng Bá hiểu, những người khác dù Tạ Văn Tình hay Trương Tri Phi đều không rõ.

Những chuyện này đã định xong, không cần làm cấp tốc nữa. Nhân viên kỹ thuật của Vạn Yển từ ngày 6 tết lục tục tới Hải Châu, trong nhóm người đầu tiên tới Hải Châu còn có một nhân vật khá trọng yếu, Tô Tân Đông phó trưởng phòng sản xuất của Vạn Yển.

Trừ hứa hẹn lương cao cùng trả tiền đổi công ty ra, công việc của vợ và con của Tô Tân Đông cũng nhờ quan hệ điều vào trường trung học Văn Hội khu Thành Nam. Những nhân viên kỹ thuật, quản lý khác đều được Trương Khác sai Lưu Minh Huy giải quyết vấn đề công việc của người thân bọn họ.

Trương Khác dự tưởng giữa năm sẽ sản xuất ra máy mẫu, trước khi nhập đông sẽ sản xuất ra nhóm sản phẩm đầu tiên, như thế việc chọn đất xây dựng cơ sở sản xuất là không hiện thực, phương pháp đơn giản nhất là mua một xưởng điện tử.

Trương Khác có tâm tình nghỉ tết, còn chính thức phát triển quan hệ nam nữ với Hứa Tư, Lưu Minh Huy thì thâm hơn nhiều, trước năm mới từ Hồng Kong trở về, Trương Khác liền điều cho hắn hai nhân viên phòng kế hoạch, một kế toán, lệnh hắn trừ bị công tác tiền kỳ.

Hiện giờ đã khóa chặt mục tiêu một công ty điện tử tên Thanh Đạt ở Thành Nam, công ty này năm ngoái làm một việc không vẻ vang lắm, làm giả máy cat sét của Yển Vũ, bị Yển Vũ đánh tới tận nhà.

Điện tử Thanh Đạt thuộc về xí nghiệp tập thể trấn Ích Long khu Nam Thành, hiệu ích vốn không được tốt, không cần Yển Vũ lôi ra tòa kiện cáo, bản thân đã rơi vào vòng nợ ác tính, cuối năm tiền lương công nhân chưa có.

Quản đốc Trần Cường vốn tưởng rằng tháng Giêng được dễ thở hơn một chút, nào ngờ Lưu Minh Huy liên lạc mấy chỗ Thanh Đạt thiếu nợ, bọn họ ngày ngày tới nhà hắn đòi tiền, còn Lưu Minh Huy chính thức thảo luận với lãnh đạo trấn Ích Long việc thu mua điện tử Thanh Đạt.

Khi Trương Khác ở tỉnh thành, Lưu Minh Huy đã đàm phán đại khái chuyện này, xưởng điện tử Thanh Đạt quy mô ước chừng 30 mẫu, thời đó giá đất công nghiệp rất thấp, có một số nơi vì thu hút thương nhân đầu tư, thậm chí miễn phí sử dụng đất, trấn Ích Long đồng ý do chính phủ trấn tiếp nhận nợ của Thanh Đạt, còn toàn bộ nhà xưởng chuyển nhượng với giá 150 vạn.

Đồng thời nhóm bốn người Tô Tân Đông ngồi tàu hỏa tới Hải Châu. Trương Khác cùng Tương Vi, Lưu Minh Huy mở tiệc tẩy trần cho họ ở nhà hàng Tây Thành, định an bài cho bọn họ tới chỗ ở nghỉ ngơi, Tô Tân Đông nói:

- Chúng tôi ở trên tàu ngủ một ngày một đêm rồi, cả chẳng đường dài rảnh rồi phát nản, đâu còn tâm tư nào nghỉ ngơi nữa.

Tô Tân Đông lần đầu tiên được gặp Trương Khác, trước đó chỉ được nghe nói, một ông chủ chỉ nghe người ta giới thiệu mà đưa ra tiền lương cao hiếm thấy nếu không phải là loại người đầu óc dễ kích động thì là loại người cực kỳ có khí phách.

Nhưng hai loại người này khó phân biệt rõ ràng được, nếu chẳng phải Trương Khác đã gửi 15 vạn vào tài khoản của hắn, chỉ e Tô Tân Đông chẳng tới đây góp vui làm gì.

Lương của Tô Tân Đông ở Vạn Yên cả năm chỉ có 4 vạn, đó là khoản lương không tệ, cho dù tới Hải Châu lãng phí một năm cũng có sao? Khi rời nhà Tô Tân Đông nghĩ như thế, thậm chí ông ta không muốn vội điều công tác của vợ tới Hải Châu, nhưng bên Hải Châu nhiệt tình như thế, ông ta không tiện từ chối.

Sau khi tới Hải Châu, lần đầu tiên gặp mặt, Trương Khác để lại cho Tô Tân Đông ấn tượng không tệ.

Trương Khác thấy hai người Đinh Hòa, Tô Tân Đông không muốn lãng phí thời gian, bảo Lưu Minh Huy an bài xe tới thẳng xưởng điện tử Thanh Đạt, muốn nghe ý kiến của hai người bọn họ.

Cá nhân Trương Khác rất hải lòng việc chọn lựa xưởng ở trấn Ích Long, nơi này gần khu bảo hộ rừng Tượng Sơn, tất nhiên diện mạo rất tốt, trong lòng Trương Khác trấn Ích Long thích hợp xây thành mới để sinh sống, trên thực tế mấy năm sau, Hải Châu vì theo đuổi hiệu quả kinh tế, không ngờ quy hoạch vùng đất tốt này vào khu công nghiệp ô nhiễm.

Đó là một trong số việc ngu độn nhất chính phủ Hải Châu làm, ngang hàng với việc dỡ bỏ toàn bộ Sa Điền xây dựng lại.

Nếu có thể Trương Khác đương nhiên sẽ cực lực ngăn cản chuyện này xảy ra.

Khi xe đi qua Tượng Sơn, Đinh Hòa không kìm được nói:

- Nhà máy chọn ở gần đây làm tôi thấy đau lòng.

Trương Khác cười:

- Người làm kỹ thuật cũng không phải là người toàn lý trí.

Bên nhà máy Thanh Đạt, sau khi tiếp nhận được điện thoại, trừ Trần Cường ra còn có một phó trấn trưởng tới đón nhóm người Trương Khác tới.

Thanh Đạt thành lập năm 87, hai ba năm đầu còn thịnh vượng, nhưng đi xuống rất nhanh, do không có nhân tài kỹ thuật chính quy, ngay cả một người tốt nghiệp đại học cũng không có, chỉ dựa vào mấy người tốt nghiệp trung học điện tử duy trì được nhà máy, Trần Cường làm được thế là rất khá rồi.

Đinh Hòa và Tô Tân Đông đi quanh nhà máy Thanh Đạt mấy vòng, trừ hỏi Trần Cường một số vấn đề chi tiết thì không có thái độ, Trương Khác càng không tùy tiện nói lung tung.

Vị phó trấn trưởng kia mang có tính lãnh đạo, thiếu kiên nhẫn, thân thể bị tửu sắc khoét rỗng rõ ràng không có thể lực bằng đám Trương Khác, đi quanh nhà máy hai ba vòng, tốn mấy tiếng liền mà không thấy đám Trương Khác có lấy một lời mang tính định hướng, liền bực bội về văn phòng nghỉ ngơi.

Tối tận khi trời tối, hai người Đinh Hòa mới bày tỏ cái nhìn của mình với Trương Khác:

- Tạm được, có thể chấp nhận, đặc biệt là mấy kỹ thuật viên của nhà máy có thể giúp được việc.

Trương Khác có ý kiến của Tô Tân Đông và Đinh Hòa mới hạ quyết tâm mua nhà máy Thanh Đạt, nói thực cái giá chính phủ trấn Ích Long ra giá không cao, đại khái nguyên nhân là bọn họ nóng lòng thoát khỏi rắc rối của năm ngoái.

Trương Khác thảo luận với Lưu Minh Huy và Tương Vi, liền quay về văn phòng nhà máy, chấp nhận điều kiện của trấn Ích Long với vị phó trấn trưởng kia. Trương Khác không hề ép giá, làm vị phó trấn trưởng kia rất bất ngờ, mặt tỏ vẻ bực bội trông rất khó coi.

Trương Khác bảo Lưu Minh Huy ở lại đại biểu công ty mời lãnh đạo trấn Ích Long ăn cơm, rồi cùng Tương Vi và hai người Đinh Hòa về thành phố trước.

Thuê phòng cho hai người Đinh Hòa trong khách sạn Thành Kiến ở đông cầu Tứ Phụng, trước bữa tối cùng hai bọn họ tới phòng xem qua, Trương Khác nói với Tô Tân Đông:

- Điều kiện thời gian đầu có khó khăn một chút, tạm thời chỉ có thể ở khách sạn, đợi người nhà các vị tới, công ty sẽ giúp thuê phòng. Ngoài ra hiện nay công ty chỉ có một cỗ xe đưa đón các vị đi làm.

Tô Tân Đông chưa quen với Trương Khác, nhưng cảm thụ rõ ràng được nhiệt tình chân thành của y, nói:

- Nếu tiện, có thể giúp chúng tôi thuê phòng ở trấn Ích Long được không, cách nhà máy càng gần càng tốt, Lão Đinh là người cứ có việc là quên mất nhà, ở gần nhà máy một chút anh ấy còn có thể về nhà ngủ, không làm văn phòng rồi bung bét cả lên ...

Trương Khác cười lớn, Tô Tân Đông đưa ra yêu cầu này không nằm ngoài dự liệu của y, bọn họ đều là loại người đặt sự nghiệp lên hàng đầu, liền đồng ý:

- Tôi sẽ bảo Lưu Minh Huy an bài cho hai vị, anh ấy phụ trách đảm bảo hậu cần cho hai vị, đảm bảo các vị cùng người nhà ở Hải Châu không cần lo lắng gì về cuộc sống. Giờ không cần vội công tác, tôi bảo Trương Vi đưa các vị đi chơi Hải Châu vài ngày

Đinh Hòe lắc đầu:

- Chỉ cần chuẩn bị mấy bộ máy tính ở khách sạn là chúng tôi có thể làm việc được rồi, phải xứng đáng với tiền lương công y trả cho chúng tôi. Muốn thăm thú Hải Châu, ít nhất đợi chiếc máy đầu tiên sản xuất ra rồi hẵng hay.

Lời này của Đinh Hòe làm Trương Khác nghe mà nở từng khúc ruột, người làm kỹ thuật thành thực, dễ quan hệ. Nói không chừng phải mời Tống Bồi Minh ăn cơm với đám quan liêu trấn Ích Long

Hai người họ làm kỹ thuật, không giỏi uống rượu, Trương Khác cùng họ ăn cơm ở khách sạn xong tới trung tâm ẩm thực.

Cải tạo trung tâm ẩm thực đã được hai tháng, mới có quy mô sơ bộ, ngược lại tiến độ khu nghỉ ngơi của người dân giữa cầu Tứ Phụng và trung tâm ẩm thực, tiến độ nhanh hơn một chút. Nhưng trời còn chưa chuyển ấm, cây cỏ mới chuyển tới trông còn tiêu điều chưa thành cảnh tượng gì, đoạn sông này đang nạo vét, trong không khí tanh mùi bùn, khung không còn mùi thối của nhà máy giấy như trước kia.

Lần này Trương Khác lấy tiền bán cổ phần ở Hải Thái ra mua nhà máy điện tử với danh nghĩa cá nhân Trương Khác tại Cty Việt Tú. Dẫn hai người Đinh Hòe tới đây là để họ có thêm lòng tin, Việt Tú nắm 30% cổ phần của Cẩm Hồ không phải là công ty ma.

Hôm nay mới là mừng 6 tết, công trường vào đêm vẫn không nghỉ, Thiệu Chí Cương còn đỡ chứ Ngô Thiên Bảo, Thịnh Thanh những người trực tiếp kinh doanh, nóng ruột chỉ mong trung tâm ẩm thực sớm ngày hoàn thành, liên tục tới đây giám sát công việc.

Trương Khác dẫn hai người Đinh Hòe đi dạo quanh công trường, gặp được Ngô Thiên Bảo mặc áo khoác xanh thẫm, trông hết sức ục ịch, Trương Khác cười nói:

- Áo đẹp thế này mà đề ông chà đạp uống phí.

Ngô Thiên Bảo cười xòa, chỉ công trường bên ngoài nói:

- Khác thiếu gia, phía ngoài kia cậu có thể giục lão Triệu tranh thủ thời gian chút không, nếu không bên trong này chúng tôi làm xong hết cả lại còn đợi hần.

- Ông và lão Thiệu còn thân quen hơn cả tôi, ông cứ gọi điện thẳng cho anh ta, à hỏi xem anh ta có thời gian không, tôi giới thiệu vài người bạn cho anh ta làm quen.

- Khác thiếu gia đã gọi, hần có bạn cũng phải tới.

Ngô Thiên Bảo lập tức gọi điện cho Thiệu Chí Cương, thấy Ngô Tôn không cần đợi sai bảo đã gọi người mang bàn ghế tới cười mắng:

- Ngồi xuống đây nói chuyện chẳng phải là mời hai hàm răng đánh nhau hay sao?

Bất kể thế nào Ngô Thiên Bảo thấy con trai gần đây bắt đầu khá lên rồi, không còn đứng đưng chơi bởi nữa, biết tới công trường học hỏi vài thứ, mới đầu tay chân còn lóng ngóng, nhưng Ngô Thiên Bảo cảm thấy rất mừng, thế nào cũng tốt hơn ngày ngày đưa tay ra vôi tiền.

Lưu Minh Huy lại tới trước cả Thiệu Chí Cương, hần vừa ăn cơm cùng lãnh đạo trấn Ích Long về, nói với Trương Khác:

- Tên phó trấn trưởng kia tỏ ra không hài lòng vì chúng ta không ép giá, gặp riêng tôi ám thị hắn có thể giúp ép giá xuống 20 vạn nữa .

Trương Khác lòng nổi lên sự căm ghét, thiên hạ chẳng có bữa ăn nào miễn phí, tên phó trấn trưởng đó tất nhiên hi vọng được bên bọn họ báo đáp, có lẽ hắn hi vọng có 10 vạn chui vào túi riêng? Có điều bề ngoài không hề biểu hiện gì, hỏi:

- Liệu có phải hắn nói thay một người khác?

Trương Khác tất nhiên không vì 20 vạn mà phá hỏng nguyên tắc của mình, nhưng cũng phải đề phòng tiểu nhân khó chơi, dù sao sau này phải làm việc trên địa bàn trấn Ích Long.

- Không rõ nữa.

Lưu Minh Huy lắc đầu:

- Tôi cũng lo lắng điều này.

- Được, tôi biết rồi, chuyện này anh coi như chưa từng xảy ra, tôi sẽ mời Tống Bồi Minh ra mặt.

Trương Khác chỉ biết lắc đầu:

- Cứ làm theo giá trấn Ích Long đưa ra, hạng mục này có thành công hay không không ở 20 vạn đó, không cần vì chút lợi nhỏ mà vỡ bèo đám sâu mọt này, càng không thể phá hỏng nguyên tắc của bản thân. Ngoài ra lấy ra một lúc 150 vạn, tài chính sẽ hơi căng, yêu cầu trấn Ích Long cho chúng ta thanh toán làm bốn lần.

Tống Bồi Minh ra mặt, cho dù tên phó trấn trưởng này có chuyển lời thay kẻ khác thì cũng không cần lo. Đám người này cho dù có tham lam tới cực điểm cũng không dám há miệng đớp càn, bọn chúng có lẽ sẽ nghĩ bên này đã đã thông quan hệ với Tống Bồi Minh, bọn chúng có mấy lá gan tranh ăn với Tống Bồi Minh?

Đương nhiên nhất định phải biểu thị một chút, sau này cần trấn Ích Long phối hợp tốt mới được.

- Nếu như mời được khu trưởng Tống ra mặt thì hắn không có vấn đề gì nữa.

Lưu Minh Huy gật đầu, lần này làm việc với danh nghĩa Cty Việt Tú, nhìn bề ngoài không có danh tiếng vang vọng như Cẩm Hồ, nhưng thực tế hai công ty là một thể, hắn không phải lo.

Trương Khác nói lời này nói những lời này là biểu thị lập trường sau này của Cẩm Hồ và Việt Tú, Lưu Minh Huy mặc dù không tán đồng lắm, nhưng nghĩ lại với bối cảnh của Cẩm Hồ đúng là không cần lãng phí với đám hề lộ lăng này.

Trương Khác không để chuyện vặt xen ngang này làm phiền lòng, sau khi Thiệu Chí Cương tới, giới thiệu Tô Tân Đông cho hắn, Đinh Hòe trước kia ở Hải Châu một thời gian, tuy không quen Thiệu Chí Cương, nhưng cũng tính là biết nhau.

148. Chương 148: Đổi Tên Ái Đạt

Ngày hôm sau vừa khéo Tống Bồi Minh tháp tùng Phương Hoành Thanh tới cầu Tứ Phượng thị sát công tác, Trương Khác nhận được điện thoại liền chạy tới, khi có cơ hội tiếp xúc riêng với Tống Bồi Minh, nhắc tới chuyện Thanh Đạt.

Trương Khác không nhắc tới chuyện vôi tiền hối lộ, Tống Bồi Minh chỉ nghĩ trấn Ích Long không chấp nhận yêu cầu chia đợt trả tiền của Trương Khác:

- Điện tử Thanh Đạt là đồng hồ độn, cậu giúp giải quyết là quá tốt rồi, được, tôi sẽ gọi điện hỏi chuyện này là sao.

Vì Trương Khác cho chính phủ vay 500 vạn khởi động hạng mục, việc nhỏ này, Tống Bồi Minh đương nhiên không từ chối giúp đỡ.

Hôm nay Phương Hoành Thanh cũng có mặt, Trương Khác không muốn ông ta nhìn ra điều gì, cảm ơn xong liền rời đi, tới khách sạn Thành Kiến, tụ họp với nhóm Đinh Hòe.

Tổng Bồi Minh gọi cú điện thoại này xuống, việc thu mua Thanh Đạt sẽ không còn vất vả gì nữa.

Buổi chiều Lưu Minh Huy nhận được điện thoại của trấn trưởng trấn Ích Long là Lưu Hoa, đồng ý điều kiện trả tiền theo đợt của họ, tên phó trấn trưởng kia không phụ trách việc này nữa.

Trương Khác mới biết được là tên phó trấn trưởng muốn ăn mảnh, chẳng trách được, vốn đàm phán rất tốt, mọi người không hề tăng thêm điều kiện ngoài, đột nhiên nhận được điện thoại của Tổng Bồi Minh, trấn trưởng, bí thư trấn Ích Long không có mưu đồ gì, tất nhiên đoán ra được tên phó trấn trưởng kia ngầm giở trò, mới làm người ta rút thanh bảo kiếm Tổng Bồi Minh ra.

Hứa Tư là đại biểu pháp nhân của Cty Việt Tú viết giấy ủy quyền cho Lưu Minh Huy, để hắn ký hợp đồng mua Thanh Đạt với chính phủ trấn Ích Long.

Khi Trương Khác tới khách sạn Thành Kiến thì bốn bộ máy tính đã được mang tới lắp đặt, giao diện là windows 95 mà Trương Khác không quen lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng dùng được, đương nhiên làm y khó chịu nhất là kết nối inte bằng đường giây điện thoại, người quen inte tốc độ ười mấy năm sau không chịu nổi cái tốc độ rùa bò đó.

Tô Tân Đông không phụ sự kỳ vọng của Trương Khác, bắt đầu từ lúc Trương Khác gửi 15 vạn đồng vào tài khoản, hắn ta bắt đầu tiến hành đi sâu phân tích đường lối kinh doanh khả thi của hạng mục đầu đĩa, hôm qua tới Hải Châu cùng Đinh Hòe, hắn ta tiến hành tìm hiểu sơ bộ xong, liền đưa ra phương án hiện giờ có thể sử dụng.

Bất kể mức độ khả thi của phương án này ra sao, Tô Tân Đông đúng là làm Trương Khác cảm giác bất được bấu vặc.

Trương Khác nói với cả hai người họ:

- Tôi hi vọng các vị chia ra làm ba bước để đi, thứ nhất mau chóng đưa ra được máy mẫu, thứ hai là hoàn thiện chất lượng công năng máy mẫu để đưa vào sản xuất đại trà, bước thứ ba mới thực thi phương án của các vị.

Đinh Hòe nói chắc chắn:

- Nếu chỉ cần đưa ra máy nguyên mẫu không chú ý kiểu dáng, mấy người trúng tôi có thể lắp xong trong mười ngày, miễn cưỡng xem được đĩa. Còn cần chất lượng đáng tin cậy, công năng toàn diện ngang với máy hiện tại của Vạn Yến cần ba bốn tháng ...

Nói chung cuối cùng việc kỹ thuật chuyên môn do Đinh Hòe phụ trách, Tô Tân Đông Pha phụ trách điều độ chỉnh thể hạng mục, Trương Khác tin rằng hắn ta có năng lực này, chẳng qua trước kia thiếu không gian phát huy; Lưu Minh Huy phụ trách đảm bảo hậu cần ...

Lần trả tiền đầu tiên chỉ cần 20 vạn, Trương Khác muốn giữ lại giám đốc Thanh Đạt, nhưng trước khi vấn đề nợ của Thanh Đạt được giải quyết triệt để ông ta sẽ không có tinh lực tham dự công việc nhà máy.

Thị trường đầu đĩa năm sau sẽ nhảy vọt, chỉ cần có thể chen chân vào là kiếm được tiền, nhưng nếu muốn tồn tại được trong cuộc cạnh tranh tàn khốc về sau, phải tiến hành đầu tư kỹ thuật, bồi dưỡng năng lực kỹ thuật của bản thân. Cái đó hình như hơi xa, hiện giờ Trương Khác chỉ nhìn thấy thị trường bùng nổ vào năm 96, 97.

Kỳ nghỉ đông kết thúc ngày 16 tháng giêng, đó là ngày 16 tháng 2 năm 95, Đinh Hòe cùng năm kỹ sư ông ta đưa tới mua linh kiện từ các nhà cung cấp khác nhau lắp đặt chiếc máy nguyên mẫu đầu tiên.

Sáng hôm đó Trương Khác thò mặt tới lớp học, tỏ thái độ y chưa quên mình là học sinh của Nhất Trung, tiếp đó ngồi xe tới thẳng trấn Ích Long.

Chưa định hình được vỏ máy, tất cả linh kiện cố định trên bản, nếu đổi lại là mùa hè năm ngoái, Trương Khác nhất định cho rằng đây là cái máy rơi vỡ dưới đất, nhặt linh kiện đặt lên bàn.

Cầm lấy một cái đĩa VCD, Trương Khác dè dặt hỏi Đinh Hòe:

- Thứ xấu ỉn này có thể chạy được không?

- Chắc là được, sau khi cho đĩa vài phút mất mấy giây mới chiếu hình ra được, cũng may đây chỉ là chương ngại phần mềm ..

Nhìn Đinh Hòe đưa tay bật máy, tim Trương Khác thất lại, dù sao kỹ thuật không phải là sở trường của y, khó tranh khỏi khản trương, nhìn màn hình TV lóe lên một cái, tiếp đó là đen xì trong 5 giây.

5 giây thật là dài, khi Trương Khác cho rằng thế là hỏng thì màn hình đổi thành màu lam, giữa có bốn chữ Điện Tử Thanh Đạt màu trắng, tiếp là hình ảnh động.

- Đây là phim gì thế?

Trương Khác thở phào hỏi.

Đinh Hòe nhìn Tô Tân Đông, Tô Tân Đông nhún vai, mấy kỹ sư cũng mù tịt, bọn họ chẳng biết cái đĩa này tên là gì, mặc dù lấy nó thí nghiệm rất nhiều lần.

- Điện tử Thanh Đạt trước kia nợ nần nghiêm trọng, chúng tôi liên lạc với rất nhiều nhà cung cấp có quan hệ trước kia, đều từ chối cung cấp linh kiện, nếu không dù là máy lắp tạm thời cũng tốt hơn nhiều.

Tô Tân Đông giải thích:

Trương Khác gật đầu:

- Không thể để chuyện này làm lỡ tiến độ, chúng ta lấy tiền mặt đặt hàng, bọn họ hẳn sẽ không ý kiến gì nữa, hiện giờ ông là giám đốc nhà máy, tôi không thể không cấp cho ông quyền chi tiêu, khoản tiền dưới 20 vạn có thể lấy trực tiếp từ chỗ Tương Vi, sau đó báo lại với tôi là được.

Trương Khác nói thế làm Lưu Minh Huy vô cùng hâm mộ, Tô Tân Đông mới tới Hải Châu chưa tròn 10 ngày đã giành được tín nhiệm của Trương Khác. Ít nhiều cũng có chút mất mát, dù là hẳn muốn chi dùng cũng phải thương lượng với Tương Vi trước.

- Cái tên Thanh Đạt uy tín không được tốt, chúng ta nên thay đổi một chút.

Trương Khác trầm ngâm nói tiếp.

Lưu Minh Huy phát biểu ý kiến ngay:

- Sản phẩm tốt nhất là cùng tên với nhà máy, như thế đầu tư quảng cáo sẽ hiệu quả hơn.

- Ảnh đạt được không?

Đinh Hòe nói:

- Thanh đạt là chỉ âm thanh, ảnh đạt là chỉ đĩa phim, tôi thấy cái tên Ảnh Đạt rất hay.

Trương Khác lắc đầu:

- Thương hiệu phải có tính dung nạp lớn hơn, không thể để sau này chúng ta làm sản phẩm khác lại đổi tên, tôi quyết định dùng cái tên Ái Đạt .

- Ái Đạt à?

Tô Tân Đông lẩm nhẩm, rồi luôn miệng khen:

- Đúng, nên gọi là Ái Đạt, đợi khi sản phẩm định hình, có thể gọi là series Ảnh Đạt.

Chuyển đổi tên thành Ái Đạt tất nhiên do Lưu Minh Huy phụ trách. Xác định tên gọi mới là bước đầu tiên của hệ thống thương hiệu tiêu chuẩn, mà có tiêu chí hệ thống mới là bước đầu tiên cả kế hoạch marketing, Đinh Hòe, Tô Tân Đông, Lưu Minh Huy ai vào việc nấy, bản thân Trương Khác cũng chẳng nhệ nhàng.

Trương Khác phải định ra phương án chiến lược thị trường, một số công tác ví dụ nghiên cứu thị trường có thể giao nhân viên phòng kế hoạch đi làm, nhưng phân tích tiền đồ cả ngành nghề, phân tích chiến lược xí nghiệp cùng xây dựng thương hiệu, Trương Khác không hi vọng người khác có thể san sẻ được mấy gánh nặng ình.

Trương Khác mỗi buổi tối mời kỹ sư tới xóa mù kỹ thuật ình, đến cuối tháng hai mới gần như hiểu được kỹ thuật cơ sở. Ai bảo y xuất thân khoa văn, hiểu được kỹ thuật cơ sở chẳng phải là dễ dàng rồi, ít nhất đọc tài liệu tiếng Anh không trở ngại gì.

Thời gian rất eo hẹp, Trương Khác mang luôn tài liệu tiếng Anh tới lớp đọc.

Suốt cả kỳ nghỉ đông Trương Khác không chơi với mình làm Đường Thanh mới đầu rất không vừa lòng, nhưng thấy Trương Khác một lòng nghiên cứu kỹ thuật vượt ngoài phạm vi nhận thức của mình, Đường Thanh rất hiểu kỳ, lấy tài liệu tiếng Anh của Trương Khác ra đọc hai tiếng đồng hồ thì chán nản từ bỏ, song cực kỳ hứng thú với máy tính trong phòng Trương Khác.

Bởi thế tuy bận tới mắt, công việc của Trương Khác lại có thêm một hạng mục nữa, đó là dạy Đường Thanh sử dụng máy tính.

149. Chương 149: Email.

Trương Khác không hề dự liệu trước được thời gian này lại bận rộn đến thế, mặc dù chưa tiếp xúc lâu, nhưng biết Đinh Hòe và Tô Tân Đông là người cực kỳ chuyên nghiệp, có thể ứng phó với cục diện.

Song hai người họ cả ngày cả đêm ở nhà máy thử nghiệm kỹ thuật, chỉnh đốn sản xuất, Trương Khác không thể thoải mái ngủ vùi ở nhà, cho cấp dưới không gian phát huy là đúng, nhưng quan trọng bản thân phải nắm được cục diện, cho dù giành thời gian cho Đường Thanh tới 10 giờ tối thì y vẫn tới nhà máy xem qua.

Tới cuối tháng 2, Tô Tân Đông xem được một tin tức trên tạp chí chuyên ngành tiếng anh, công ty TI bỏ công tác nghiên cứu chip VCD.

Trương Khác xem tạp chí mà cả kinh, y không ngờ ngoài công ty C-Cube lại còn có công ty khác nghiên cứu phương diện này, càng không ngờ Cty TI lại bỏ giữa chừng. TI là công ty thiết bị kỹ thuật lừng danh ở Mỹ, dẫn đầu thế giới việc cung ứng bán dẫn kỹ thuật analog và kỹ thuật xử lý tín hiệu số, được gọi là động cơ thúc đẩy thời đại inte phát triển.

Cho dù Trương Khác trước kia chưa bao giờ tiếp xúc với ngành nghề này thì danh tiếng của TI cũng như sấm bên tai, TI bỏ nghiên cứu chip VCD tuyệt đối không thể vì vấn đề trình độ kỹ thuật mà bỏ, khả năng duy nhất là bọn họ phán đoán sai lầm về thị trường.

Vì sao mỗi chip giải mã giá thành phẩm 30 đô la Hong Kong của C-Cube lại có thể bán được 100 đô la Hong Kong, vì bọn họ lũng đoạn cung ứng chip giải mã, khiến mỗi năm bọn họ cướp đoạt được lợi nhuận kếp sù hơn 1 tỷ USD từ thị trường đầu đĩa trong nước.

Nếu như có thể thay đổi cục diện làm người ta thương tiếc này, Trương Khác dứt khoát sẽ không bỏ qua, y bảo Đinh Hòe rút ra hai kỹ sư thu thập tài liệu liên quan tới việc nghiên cứu phát triển chip giải mã của Cty TI, cùng danh sách liên hệ với người có thể ảnh hưởng quyết sách nghiên cứu của TI.

Nếu bọn họ có khả năng vì phán đoán nhầm về thị trường mà bỏ việc nghiên cứu, Trương Khác thấy phải thuyết phục bọn họ quay lại việc nghiên cứu, có lẽ sẽ thay đổi triệt để thị trường đầu đĩa.

Trong nước trước năm 95, số đầu đĩa ước chừng 200 vạn chiếc, đem so với dân số 1,2 tỷ thì chẳng khác gì không có thị trường.

So với năm trước chỉ nghĩ tiến vào thị trường đầu đĩa kiếm một mẻ, Trương Khác nhìn thấy cơ hội lớn hơn nữa, máy mẫu có ra chậm hơn một vài tháng so với cơ hội bày ra trước mặt không đáng là gì, y bảo Đinh Hòe bỏ việc khai phát phần mềm cho cấp dưới làm.

Đinh Hòe phụ trách giải mã kỹ thuật, Trương Khác phụ trách phân tích tiền đồ thị trường, hi vọng dựa vào hai thứ này có thể làm động lòng công ty TI, trừ ủy thác Đinh Hòe liên lạc với bạn học ở Mỹ liên hệ với tổng bộ công ty TI ở Mỹ, Lưu Minh Huy tới Bắc Kinh liên hệ với người phụ trách Cty TI trong nước.

Trương Khác dùng E-mail phương thức liên lạc rất mới mẻ trong nước thời bấy giờ, mong trực tiếp liên hệ với chủ tịch Tom Engibous.

Lưu Minh Huy thất bại trở về, Ái Đạt đại khái là công ty điện tử ít tiếng tăm nhất trong nước rồi, tổng giám đốc TI Trung Quốc là Trần Tín Sinh chỉ cho Lưu Minh Huy mười lăm phút, mới nghe hần nhắc tới TI Trung Quốc không triển khai nghiệp vụ chip giải mã thì Trần Tín Sinh đã mất kiên nhẫn.

Khi Lưu Minh Huy nhắc tới Ái Đạt có thể giúp TI nghiên cứu phát triển chip giải mã, Trần Tín Sinh lóe lên một suy nghĩ : Ái Đạt là công ty lừa đảo.

Lưu Minh Huy đương nhiên không thể nói thực chất phương án giải quyết kỹ thuật chip giải mã tới từ tập đoàn Vạn Yến.

Trần Tín Sinh sau 15 phút, rời khỏi phòng tiếp đãi, sau đó từ chối lần tái phỏng vấn tiếp của Lưu Minh Huy.

Lưu Minh Huy ở lại Bắc Kinh một tuần rồi ủ rũ quay về Hải Châu, Trương Khác nói với hắn:

- Anh ở lại Bắc Kinh tới tuần sau, nói không chừng công ty TI mở rộng cửa ra đón ...

Lưu Minh Huy cứ thế gấp gấp tới Bắc Kinh, công việc của hắn do Tô Tân Đông thay thế.

Bạn học của Đinh Hòa ở Mỹ cũng không thuận lợi, công ty TI đúng là do phán đoán thị trường mà ngừng nghiên cứu, muốn thay đổi quyết định của họ là rất khó, sức ảnh hưởng của Ái Đạt hiện nay là con số 0, thậm chí ngay cả thuyết phục bọn họ xem xét lại là không thể.

Đột phá ban đầu lại ở phía Trương Khác.

Thời đó kết nối internet chỉ thí điểm ở một số thành phố phát triển duyên hải đông nam, một bức thư tới từ Trung Quốc ít nhiều thu hút sự chú ý của Tom Engibous.

Email hỏi thăm đầu tiên của Trương Khác được ông ta trả lời, cứ thế chủ đề tiền đề đầu đĩa VCD cùng chip giải mã ở thị trường trong nước dần dần triển khai, Trương Khác tự tin đem phán đoán của mình về thị trường giao lưu với Tom Engibous qua E-mail.

Khi TI đánh giá lại lần nữa tiềm lực của quốc gia đang phát triển, bọn họ mới phát hiện trước kia căn cứ vào thị trường quốc gia Âu Mỹ để phân tích thật thất sách

Lúc này bọn họ đã ngừng nghiên cứu được ba tháng, trong thời gian quý báu đó, Cty Samsung đưa ra chip giải mã đầu tiên (chất lượng giống với của Vạn Yến, rất không ổn định); cơ sở sản xuất chip giải mã của Phillip tại Trung Quốc đã đi vào giai đoạn thi công cuối, sắp đi vào sản xuất

Tom Engibous phát hiện, hoặc hoàn toàn phải bỏ thị trường chip giải mã, hoặc là phải tăng tốc ...

Tom Engibous khi xác định điện tử Ái Đạt hoàn toàn vô danh lại sở hữu phương án hoàn chỉnh giải quyết kỹ thuật chip giải mã, ông ta biết có phương án này có thể rút ngắn thời gian nghiên cứu phát triển xuống thấp nhất.

Khi Tom Engibous yêu cầu Trần Tín Sinh liên hệ với Ái Đạt thì Lưu Minh Huy đã ở Bắc Kinh một tháng, cứ như đưa trẻ bị bỏ rơi, Hải Châu không về được, cánh cửa Cty TI đóng im ỉm với hắn. Nên lúc Trần Tín Sinh gõ cửa phòng hắn trong nhà khách, hắn thiếu chút nữa bật khóc, tủi thân mà, quá tủi thân.

Trần Tín Sinh ngựa không ngừng vó theo Lưu Minh Huy tới Hải Châu, lúc đó đã là 31 tháng 3, hôm đó Hải Châu mở Đại hội đảng.

Trước đó trong tháng 2, đại hội đại biểu nhân dân tỉnh đã diễn ra thuận lợi, Vạn Hướng Tiền trúng tuyển làm phó chủ nhiệm hội đồng nhất dân tỉnh, làm rất nhiều người trở mắt.

Điều duy nhất làm cảm ơn vận may là, đại hội đảng Hải Châu diễn ra trước đại hội đại biểu nhân dân Hải Châu, theo thường lệ phán đoán, Vạn Dũng không có khả năng tiến vào thường ủy trước khi lên làm phó thị trưởng, tức là không lo năm nay ông ta quá hổng hách, còn năm sau có biến số gì chưa nói trước được.

Năm 1995, bất kể với Cty cổ phần Hải Châu hay với Ái Đạt mà nói đều là năm cực kỳ quan trọng, ít nhất trong năm nay Vạn Dũng không thể thành trở ngại.

Trên máy bay Lưu Minh Huy hào hứng miêu tả thực lực của Cty Cẩm Hồ cùng tiền đề của Ái Đạt, với Trần Tín Sinh và trợ lý.

Xuống máy bay, thấy Trương Khác cùng Đinh Hòe, Tô Tân Đông đích thân ra sân bay nghênh tiếp, tất nhiên là vì nể mặt TI Trung Quốc, nhưng Lưu Minh Huy có chút khoái cảm nở mày nở mặt, hân đi nhanh tới giới thiệu cho Trần Tín Sinh:

- Vị này là ngài Trương Khác nhà đầu tư tư nhân của điện tử Ái Đạt.

Trương Khác cười cắt ngang:

- Chào ông Trần, tối qua tôi mới nhận được E-mail của ngài Tom Engibous nói ông muốn tới Hải Châu, không ngờ ông Trần lại nóng lòng như thế, hại chúng tôi không có nhiều thời chuẩn bị, vị này là ông Tô Tân Đông tổng giám đốc Ái Đạt, vị này là ông Đinh Hòe, tổng giám sát kỹ thuật, hiện giờ Ái Đạt nếu có thành tích gì đáng ngài Tom Engibous khen ngợi thì đều là công lao của họ..

Lưu Minh Huy ngó người, lập tức hiểu ra, chúc danh mới của hai người chỉ là để Ái Đạt nghe có vẻ chính quy hơn một chút.

Rời sân bay, Lưu Minh Huy thấy Trương Khác dẫn Trần Tín Sinh tới chiếc Nissan mới tám phần, bên cạnh là chiếc Hạ Lợi do Thiên Tân mới sản xuất, lòng ngạc nhiên : Audi đâu, Ford đâu, đây là lúc thể hiện thực lực của công ty, không hiểu Trương Khác có toan tính gì, đành im lặng theo sau.

150. Chương 150: Đàm Phán Bị Lộ Bài Tử

Tom Engibous gần đây giao lưu với Trương Khác có tổng giám sát phòng nghiên cứu TI tham dự, còn bên Hải Châu từ đầu tới cuối Đinh Hòe đứng sau tham mưu cho Trương Khác. Ti xác thực được Ái Đạt có phương án kỹ thuật họ cần, cấp quyền cho Trần Tín Sinh đi mua lại kỹ thuật này, thậm chí bảo ông ta có thể ra giá 1000 vạn.

Cầm quan Lưu Minh Huy cấp cho Trần Tín Sinh là Ái Đạt chỉ là một công ty có tính cục hạn, mặc dù trong điện thoại Tom Engibous có nói Trương Khác vô cùng mẫn cảm với thị trường, nhưng Trần Tín Sinh không đánh giá Trương Khác mấy, có lẽ không cần tới 1000 vạn. Khi ngồi vào chiếc Nissan tới máy điều hòa cũng không có, ông ta càng tin phán đoán của mình.

Bên tổng bộ TI thúc giục rất gấp, Trần Tín Sinh vào xe trực tiếp yêu cầu tới nhà máy thăm quan.

Thấy Trần Tín Sinh gấp gấp như thế, Trương Khác và Tô Tân Đông nhìn nhau cười.

Lúc này Ái Đạt đã khác hoàn toàn so với hai tháng trước, nếu Trần Cường trở lại chưa chắc đã nhận ra, bãi cỏ trước nhà máy được cắt bằng phẳng, con đường bùn lầy lộ nổi với quốc lộ đã được rải nhựa, tường bao được sơn sả vôi ve lại, thêm một số biển cảnh báo ..v..v..v..

Tô Tân Đông dựa tiêu chuẩn quản lý ISO 9001 cải thiện hoàn cảnh làm việc của nhà máy, mặc dù vẫn là cái nhà máy nhỏ chưa tới 30 mẫu đó, nhưng mang tới cảm giác mới mẻ, không đầu tư cải tiến giấy chuyển sản xuất, chỉ dựa vào quản lý chất lượng, đã làm cát sét sản xuất ra giữ được chất lượng ổn định.

Trước khi Trần Tín Sinh tới, Trương Khác đã đi một vòng quanh nhà máy, trong thời gian ngắn thấy Ái Đạt tuy nhỏ, nhưng quản lý sản xuất không tệ, nhìn khắp toàn quốc được xem là tốt rồi.

Theo cùng Đinh Hòe từ Vạn Yên nhảy sang Ái Đạt có sáu kỹ sư, thêm vào 5 kỹ thuật viên do Ái Đạt bồi dưỡng trước đó, phòng kỹ thuật Ái Đạt có 20 nhân viên, điều này không đáng là gì, nhưng với nhà máy nhỏ có 60 công nhân, tỉ lệ đầu tư kỹ thuật của Ái Đạt là hết sức kinh người rồi.

Trương Khác bảo các kỹ sư dùng đầu đĩa biểu diễn toàn bộ công năng xong, nói:

- Khi tôi mạo muội gửi thư cho ngài Tom Engibous không ngờ Trần tiên sinh lại tới Hải Châu sớm như thế, phương án kỹ thuật chúng tôi đề xuất còn có rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, nếu cho chúng tôi thêm nửa năm, chúng tôi có thể đưa ra phương án hoàn thiện hơn.

Thân là tổng giám đốc của TI ở Trung Quốc, Trần Tín Sinh tới cái nhà máy nhỏ thấy ít nhiều mất thể diện, thái độ của Trương Khác làm hắn ta hơi dễ chịu một chút, không ngờ Trương Khác đổi giọng :

- Chúng tôi nghe nói có người Đài Loan lập Cty ESS cũng có ý tiến vào thị trường chip giải mã, thảo luận với bọn họ, có lẽ lợi cho việc hoàn thiện phương án.

Trần Tín Sinh nhìn chăm chăm Trương Khác, tựa hồ không xác định lời này của Trương Khác có ý uy hiếp hay không:

- Khi C-cube đem kỹ thuật giải mã chip đời đầu bán cho TI, đã ước hẹn không được bán kỹ thuật này cho bên thứ ba..

Trương Khác cười:

- Ô, ESS vốn làm từ đầu, vậy công tác nghiên cứu phát triển hiện tại của họ không có ích gì cho chúng tôi, nhưng nói không chừng chúng tôi lại có thể giúp được cho bọn họ ...

Nói tới đó Trương Khác đứng dậy:

- Ông Trần vừa tới Hải Châu đã đến nhà máy, vậy buổi tối để tôi làm chọn tình chủ nhà, chiều đãi ông Trần một bữa, không say không về.

Trong quá trình tiếp xúc, Trần Tín Sinh không phán đoán được ý đồ của Trương Khác, thấy y sốt sắng muốn đi dự tiệc cuồng hoan, hơi nhú mày lại, bên tổng bộ đang nóng lòng đợi câu trả lời, hắn ta bình tĩnh nói:

- Nghiệp vụ trong nước khá bận rộn, tôi chỉ bỏ ra hai ngày rảnh rỗi, nên hi vọng đàm phán có chút thành quả, uống rượu đành để lần sau tới Hải Châu vậy, kỳ thực tôi càng muốn ông Trương tới Bắc Kinh để tôi làm trọn tình chủ nhà thì hơn.

- Ông trần quả nhiên là người bận rộn, thế này đi...

Trương Khác vỗ trán:

- Tôi bảo nhà ăn chuẩn bị bữa cơm đơn giản, mong ông Trần không chê, tôi cũng quen vừa ăn vừa bàn việc.

Trương Khác không nhiệt tình mời mọc, thái độ chuyển biến nhỏ làm Trần Tín Sinh có dự cảm không lành: Ái Đạt đã biết rõ còn bài tẩy của TI.

Có thể tranh thủ được điều kiện có lợi từ TI, thì thái độ của Trần Tín Sinh rất trọng yếu, nếu Trần Tín Sinh nói Ái Đạt không đáng hợp tác, phương án kỹ thuật không có giá trị thực tế thì cuộc mua bán này khả năng sẽ chết yểu.

Tại nhà ăn, Trương Khác không tiếp tục giấu diếm nữa, bắt đầu nói về mộng tưởng làm một thương hiệu đầu đĩa Trung Quốc của y, tiếp đó phân tích và phán đoán của y về thị trường, bữa ăn tới 1 giờ đêm vẫn chưa xong.

Cuối cùng Trần Tín Sinh tin vào phán đoán của Tom Engibous về y: Có cảm giác vô cùng nhạy bén về thị trường, mà trình độ quản lý Ái Đạt thể hiện ra cũng hiếm thấy trong nước.

Mặc dù quy mô của Ái Đạt rất nhỏ, thực lực rất yếu, nhưng không thể phủ nhận bọn họ có tiền đồ phát triển đáng kỳ vọng.

Trần Tín Sinh thay đổi cái nhìn về Ái Đạt lúc vừa mới xuống sân bay, đi thẳng vào vấn đề:

- Cty TI có ý mua phương án kỹ thuật trong tay các vị, các vị thấy cái giá nào là thích hợp, lịch trình của tôi đúng là rất chặt chẽ, chiều mai có chuyến bay về Bắc Kinh, tôi hi vọng trước đó có được câu trả lời ...

- Ngay bây giờ tôi có thể cho ông câu trả lời.

Trương khác mỉm cười nói:

- Cty TI lớn mạnh việc nhiều, tôi có thể hiểu được sự bận rộn của ông, khi tôi thảo luận vấn đề chip giải mã với ngài Tom, thì đều là rạng sáng ở bên Mỹ.

Trần Tín Sinh mặt hơi đỏ lên, sau khi bị nhìn thấu bài tẩy thì bất kỳ kỹ thuật đàm phán nào cũng trở thành vô dụng, dù là thế Trần Tín Sinh cũng không muốn chủ động báo giá.

- Tôi không biết ông Trần có cái nhìn thế nào về thị trường đầu đĩa, điều duy nhất tôi có thể tin chắc, Cty TI có phương án kỹ thuật của chúng tôi, muộn nhất cuối năm nay có thể hoàn thành khai phá kỹ thuật chip giải mã mới. Nếu chúng tôi toàn lực hợp tác với ESS, sẽ tăng tốc mau chóng cho ESS, vậy phải xem TI muốn cùng C-Cube phân hưởng thị trường, hay muốn ESS cùng tham gia, ba nhà tranh đoạt ...

Trần Tín Sinh khẽ gật đầu, kỹ thuật trong tay Ái Đạt thật khó phán đoán giá trị, tất cả phải xem dung lượng thị trường. Nhưng bất kể thế nào, nếu có thể cung C-Cube phân chia thị trường tất nhiên là điều TI muốn thấy, ESS muốn dựa vào kỹ thuật bản thân tự nghiên cứu phát triển chip giải mã ít nhất tốn 2 -3 năm, TI và C-Cube có thể lợi dụng ưu thế kỹ thuật, dựng lên rào chắn kỹ thuật với ESS kéo dài thời gian phe thứ ba tham gia thị trường kéo dài tới sau năm 98.

Dung lượng thị trường trước đó khó nói, mặc dù tổng bộ đưa ra giá 1000 vạn, nhưng từ phân tích tiền đồ thị trường, ông ta không dám xem nhẹ giá trị phương án này, đột nhiên Trần Tín Sinh hơi chột dạ, cảm thấy 1000 vạn chưa chắc đáp ứng được lòng tham của người trẻ tuổi trước mắt.

Trừ Trương Khác ra những người còn lại không ai phán đoán được thị trường rốt cuộc lớn thế nào, thế cục năm 95 khẳng định xa hơn xa năm 94 nhưng rốt cuộc tốt tới đâu thì hiện giờ phán đoán còn quá sớm.

Trương Khác bình tĩnh nói:

- Trước khi xác định được dung lượng thị trường, bất kể giá nào cũng là không thích hợp, chúng tôi có thể cung cấp miễn phí phương án này cho TI, sau khi TI thành công khai phá thể hệ chip tiếp theo, ít nhất trước năm 98 dùng một mức giá hữu nghị cố định cung cấp chip theo nhu cầu sản xuất cả chúng tôi, chúng tôi có thể không phân chia độc quyền chip giải mã, nhưng vì rút ngắn thời gian đưa ra sản phẩm, chúng tôi hi vọng có thể tham gia phát triển cùng TI ở mức độ nhất định...

Tầm nhìn một người cao bao nhiêu có thể phán đoán từ mưu cầu lợi ích của người đó. Nghe yêu cầu của Trương Khác, Trần Tín Sinh biết cuộc đàm phán thế này không thể dùng kỹ thuật đàm phán giành thắng lợi được, cười nói:

- Tới giờ tôi mới biết khí lượng của Ái Đạt, nói thực khi mới xuống sân bay, nhìn chiếc xe Nissan không có điều hòa của ông Trương, khi đó tôi nghĩ : Phải chăng ông Trương có ý muốn mình phán đoán nhầm tiềm lực phát triển của Ái Đạt?

151. Chương 151: Thiếu Ngủ

Trương Khác thấy Trần Tín Sinh nhìn thấu cái mảnh nhỏ của mình, cười xấu hổ:

- Cũng sợ ông Trần đánh giá quá cao tiềm lực phát triển của Ái Đạt.

Trần Tín Sinh thẳng thắn nói:

- Lần này gặp mặt là tôi được tổng bộ ủy quyền, nhưng điều kiện ông Trương đưa ra lại khác với quyền tôi được trao, cho nên tôi phải trao đổi với tổng bộ, quyết định cuối cùng là ở bên đó. Song không thể thừa nhận đó là con đường phù hợp với Ái Đạt, đặc biệt được hợp tác với người có nhân quang như ông Trương là điều TI mong muốn.

Mặc dù chưa biết quyết định cuối cùng, nhưng Trần Tín Sinh vẫn biểu đạt tôn kính với Trương Khác và Ái Đạt.

Trương Khác nhìn đồng hồ, đã là 2 giờ đêm, lúc này chính là thời gian làm việc của tổng bộ TI, Trần Tín Sinh tỏ ý muốn về khách sạn, Trương Khác cùng hai người Đinh Hòa đưa ông ta về khách sạn Tây Thành.

Từ khách sạn Tây Thành đi ra, họ không vội vào xe mà ngồi trước bồn hoa hút thuốc, người thức đêm đều nghiện thuốc, gần đây Trương Khác cũng phải hút thuốc lấy tinh thần.

- Ti lần này chắc là mang tiền mặt tới mua phương án của chúng ta rồi, không biết mức tối cao bọn họ có thể đưa ra là bao nhiêu?

Đinh Hòe hỏi:

Trương Khác nhìn hai người bọn họ, họ chưa biết Vạn Yến mất đi cơ hội này, trong hai ba năm sau phải đau đớn nuôi tiếc tới mức nào:

- Lão Đinh chắc cả tháng chưa ngủ có tử tế hả, ông đoán xem nếu TI trực tiếp lấy tiền mua có thể sẽ là bao nhiêu.

Đinh Hòe lắc đầu không nói.

Trương Khác tự tin nói:

- Hợp tác với TI không phải lấy tiền mặt ra là có thể thành, lão Đinh, cho ông một lựa chọn tiền lương tăng lên 30 vạn hoặc bỏ 15 vạn tiền lương cho ông nhập cổ phần 3%, ông chọn cái nào?

- 30 vạn.

Đinh Hòe nhìn Tô Tân Đông, nghĩ một lúc lại nói:

- Có điều tôi cũng muốn đồng cam cộng khổ với nhà máy, không phải cậu muốn tôi nhả cả 15 vạn tiền lương năm nay ra đấy chứ?

Trương Khác lắc đầu cười, quay sang hỏi Tô Tân Đông:

- Tiếp theo tới lượt lão Tô lựa chọn.

Tô Tân Đông cười ha hả:

- Một chút nhân quang cũng không có sao theo Khác thiếu gia kiếm ăn được.

- Ti có khả năng sẽ hạn chế lượng hàng cung cấp, nhưng sẽ không từ chối phương án của chúng ta, với Ti Mà nói, đây chỉ là một nghiệp vụ mà thôi.

Trương Khác vỗ vai bọn họ:

- Viễn tiền cảnh thì trường có thể thấy được hiện nay, phương án này ít nhất trị giá 500 vạn, nhưng tôi tin chắc, giá trị của nó rồi sẽ vượt xa 500 vạn, các vị sẽ không phải hối hận với quyết định ngày hôm nay, hiện giờ tính các vị lấy kỹ thuật nhập 3% cổ phần, nhưng tới khi nhóm sản phẩm đầu tiên đưa ra tôi sẽ nâng lên 5%.

Tô Tân Đông bình tĩnh nói:

- Khác thiếu gia giúp TI vẫn hỏi một quyết sách sai lầm nghiêm trọng, chỉ bằng công hiến này, TI cũng đáng cung cấp vô điều kiện.

Trương Khác nhìn ánh đèn từ lầu chính khách sạn Tây Thành chiếu xuống, nói:

- Không nên hi vọng xa vời như thế, người làm ăn ai chẳng tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Thầm nghĩ, chắc hôm nay sẽ là đêm mất ngủ với Trần Tín Sinh đây.

Trương Khác đứng dậy vặn lưng, mấy ngày qua thật quá mệt mỏi, những ngày tiếp theo càng chẳng nhẹ nhàng hơn, nhưng tiền cảnh lớn lao làm lòng y sinh ra rất nhiều hào tình tráng chí.

Đại hội đảng Hải Châu đã vào ngày thứ hai, Trương Khác căn bản không chú ý theo dõi, mặc dù vận mệnh của nhiều người sẽ phát sinh biến hóa ở đại hội này, nhưng so với sự nghiệp hùng vĩ, nó trở nên nhỏ bé.

Chỉ cần qua được năm nay, cho dù Vạn Dũng có lên được thường vụ phó thị trưởng, Trương Khác cũng hoàn toàn không phải sợ ông ta, nhưng năm nay thực chẳng dễ dàng gì.

Chu Văn Bản đưa Trương Khác về nhà trọ, rồi lại đưa hai người Đinh Hòe về trấn Ích Long, xuống xe rồi hai người bọn họ hoàn toàn không buồn ngủ, tiếp tục ngồi trước cửa nhà máy hút thuốc, so với việc trở về đánh thức người nhà, chẳng bằng đợi ở đây vài tiếng tới lúc trời sáng.

Tô Tân Đông nói:

- Nếu TI tiếp nhận điều kiện của chúng ta, tiền đồ của Ái Đạt thật đáng kỳ vọng, tôi thấy tái chính trong ta Khác thiếu gia cũng có hạn, tiền trong tay tôi tạm thời chẳng dùng ...

Đinh Hòe cười:

- Nhả 15 vạn cho cậu ta là được, nhiều hơn tôi cũng chẳng có.

Dưới tình hình Ái Đạt có thể kiếm được người mua khác (Cty ESS), điều kiện hợp tác giữa TI và Ái Đạt mau chóng đàm phán ổn thỏa, TI sẽ cung cấp giá không quá giá cung cấp cho C-Cube, nhưng khi có nơi thứ ba chen vào thị trường chip giải mã, phân ngạch thị trường ít đi thì giá cả sẽ khôi phục lại mức giá thị trường.

Nhưng số lượng cung ứng không vượt quá 1/3 tổng sản lượng của TI.

Từ điểm này có thể nhìn ra TI có nghiệp vụ lớn, không định dây dưa.

Cty TI mỗi năm mời 2 -3 kỹ sư của Ái Đạt tham gia nghiên cứu phương án mà Ái Đạt đã bỏ, Trương Khác biết do hiện giờ Ái Đạt còn xa mới có tư cách yêu cầu cùng hưởng quyền lợi sáng chế với TI, cho nên đồng ý, hi vọng có thể dựa vào TI bồi dưỡng lên nhân tài chuyên nghiệp ưu tú.

Nội dung hợp đồng không thể nói là ai có lợi hơn ai, nhưng xét thực lực cách biệt như trên trời dưới đất của hai bên có thể ký hợp đồng bình đẳng, làm Ái Đạt hưng phấn không thôi.

Lưu Minh Huy ít nhiều có chút thất vọng, hắn tự nhận mình là nguyên lão của Ái Đạt, Đinh Hòe và Tô Tân Đông được hắn kéo từ Vạn Yển qua, nhưng hiện giờ lại leo lên đầu hắn.

Sau khi ký hợp đồng xong, Tô Tân Đông và Đinh Hòe muốn lấy 15 vạn Trương Khác gửi vào tài khoản của họ ra làm kinh phí nghiên cứu cho Ái Đạt. Trương Khác cười nói:

- Hai vị làm thế là ép tôi khao thưởng hả?

Vốn định sau khi đợt sản phẩm đầu tiên đưa ra, sẽ dùng cổ phần thưởng cho các công thần. Ai bài như thế, có thể yên tâm giao chuyện nghiên cứu sáng xuất cho bọn họ phụ trách.

Chỉ cần Tô Tân Đông và Đinh Hòe nhìn thấy mục tiêu xa rộng, lại xác định bọn họ là người đặt sự nghiệp lên hàng đầu, vậy không cần để Lưu Minh Huy lại Ái Đạt giám sát bọn họ nữa, Trương Khác tiếp đó điều Lưu Minh Huy về Cẩm Hồ, mặc dù biết trong lòng hắn có ý kiến, nhưng chắc chắn hắn không cam tâm làm trợ thủ cho Tô Tân Đông.

Trương Khác điều chiếc Audi tới cho Ái Đạt sử dụng, hiện giờ tài chính khẩn trương không cần thêm xe nữa.

Chiều ngày 01 tháng 04, Trương Khác tiễn Trần Tín Sinh lên máy bay, y vừa về phòng là cảm đầu ngủ vùi, cho tới tận sáng ngày 03 tháng 04 mới ra khỏi phòng, trong thời gian đó tỉnh lại thấy thấy Đường Thanh đứng ở đầu giường, chỉ nói khát, Đường Thanh lấy cho y một hộp sữa, uống xong lại ngủ tiếp, khi tỉnh lại thấy Đường Thanh, Cố Kiến Bình và mẹ đứng ở đầu giường, mẹ mặt đầy lo lắng hỏi:

- Con làm sao, có cần tới bệnh viện không?

Trương Khác chỉ nói là thiếu ngủ.

Từ qua tết tới giờ là hai tháng, Trương Khác không còn nhớ mình thức thâu đêm bao nhiêu buổi nữa, chẳng nhớ mình có tới lớp học hay không luôn, nếu chẳng phải Đường Thanh mỗi ngày đều qua thấy Trương Khác xong mới yên tâm thì sợ trường Nhất Trung đã tới đồn công an báo mất tích rồi.

Lần Hứa Tư mang đậu hoa tới nhà trọ cho Trương Khác, bị Đường Thanh bắt gặp ở cửa tiểu khu, khi ấy Hứa Tư không biết cô gái xinh đẹp mặt ửng hồng đó lại là Đường Thanh, về sau nghe Trương Khác kể, cô không dám tới nhà trọ của Trương Khác nữa.

May là Trương Khác không có thời gian về nhà ngủ, may là hiện giờ Lý Chi Phương hoàn toàn bỏ mặc Trương Khác rồi, nếu không Lương Cách Trân mà biết cậu ấm của mình bỏ học một tháng trời, thế nào

cũng giáo huấn cho y một bài nhớ đời, tiếp đó nhất định sẽ xin nghỉ việc dài ngày theo dõi Trương Khác đi học.

Lương Cách Trân nhặt tài liệu lộn xộn trên mặt đất lên, lật ra xem toàn là tiếng Anh, không chỉ mặt đất mà đầu giường, bàn học, khắp nơi đều có, thở dài:

- Thật không biết chăm sóc bản thân...

Vừa định khom người xuống dọn phòng thì Trương Khác nhảy dựng dậy ngăn cản:

- Mẹ ở đừng, tuy bữa bộn, nhưng con biết cái nào đặt ở đâu, nếu mẹ thu dọn con tìm nửa ngày mới ra được.

Lương Cách Trân ném quyển sách lên bàn, cười khổ với Cố Kiến Bình:

- Tiểu Khác gần đây thật hết nói, tôi cũng chẳng biết làm sao nuôi được thằng bé thế này, chỉ có Thanh Thanh nhà chị không chê nó.

Đường Thanh mặt ửng đỏ, nhưng cô cũng quen với bị người ta lấy ra gán ghép với Trương Khác rồi, cúi đầu xuống nhìn trộm Trương khác, thấy y chẳng biết xấu hổ nháy mắt với mình, càng thêm thẹn thùng.

- Sao mọi người tới đây? Rảnh rỗi chẳng bằng tới quảng trường Quốc Tế dạo chơi.

Trương Khác chớp chớp miệng hỏi mẹ.

- Thanh Thanh thấy con ban ngày còn nằm bẹp trên giường, tưởng con bị bệnh, nên mới gọi mẹ tới xem.

- Mẹ đừng nghe Đường Thanh nói, còn chỉ buồn ngủ thôi, thời gian qua ngủ quá ít.

Trương Khác nhảy xuống giường, đẩy mẹ và Cố Kiến Bình ra khỏi phòng:

- Giờ mẹ và dì thấy rồi đấy, đừng làm lỡ giấc ngủ của con.

152. Chương 152: Hai Đứa Trẻ Ngây Thơ

Lương Cách Trân cười bắt lự với Cố Kiến Bình, kéo bà đi dạo phố, Đường Thanh không chịu đi, Trương Khác ôm cô vào lòng, đẩy ngã xuống giường, Đường Thanh sợ y làm chuyện xấu, vùng vẫy một lúc thì nghe thấy Trương Khác ngáy khò khò, liền yên tâm ngủ trong lòng y, còn cẩn thận kéo tay y dưới người mình ra đặt lên eo.

Ngủ được một lúc cảm thấy mặc áo khoác không thoải mái, liền cởi ra rồi yên tĩnh nằm đọc sách, khiến cho Trương Khác tỉnh dậy nhìn khắp người một lượt, thốt lên:

- Bạn không làm gì mình đấy chứ?

Đường Thanh mặt đỏ như máu, gơ sách lên định đập y:

- Nói bậy gì đấy.

Nhìn đôi môi nàng đỏ mọng, trơn bóng như trái đào chín giận dữ chu lên, Trương Khác chịu không thấu xoay người đè Đường Thanh xuống.

Người Đường Thanh thoáng run lên, một cái nhưng không đẩy Trương Khác ra, làn da cắn mịn cô trắng như đồ sứ, đôi mắt trong vắt, hàng mi run run bại lộ nội tâm khẩn trương, thấy Trương Khác áp môi tới, hơi co người lại, nhả ra nói:

- Không chịu, miệng bạn thối lắm.

Trương Khác thua toàn tập, đành chấp nhận để Đường Thanh cưỡng ép đi rửa mặt đánh răng, lúc này trời đã tối, hình như ngủ lâu lắm rồi, nâng cổ tay lên xem, mới 8 giờ tối ngày mùng 2 tháng 4.

- Gần đây bạn bạn cái gì thế, Đồ Phi sót hết cả ruột mà bạn không để ý tới bạn ấy.

- Cha mình muốn gặp mình còn phải hẹn trước, còn lúc nào để ý tới Đỗ Phi.

Đường Thanh phì cười, tâm tư cô còn đơn thuần, thấy Trương Khác coi trọng mình hơn cả Đỗ Phi, hơn nữa cô tận mắt thấy Trương Khác ngày đêm xem tài liệu, viết lách, nên chút hờn dỗi ít ỏi cũng tan biến hết.

Trương Khác thấy trên bàn có túi KFC, cầm lấy mang lên giường, khoanh chân ngồi đối diện với Đường Thanh, chuẩn bị cúng tế miếu ngũ tạng, tránh cho bọn chúng làm cách mạng.

Bỏ rơi Đỗ Phi là bất đắc dĩ, Đường Thanh còn không tránh khỏi bị lạnh nhạt nữa là, thấy Đường Thanh cong môi phụng phịu như cô vợ nhỏ hờn dỗi, Trương Khác chỉ vào đồng tài liệu bữa bọn họ khắp nơi:

- Thời gian vừa qua mình hiến thân cho chúng, hại mình thiếu chút nữa sao lãng cả bạn.

Trương Khác bận rộn không thấy điểm kết, nếu tiếp tục thiếu quan tâm tới Đường Thanh là không nên, Trương Khác há miệng cắn miếng khoai tây Đường Thanh đứt cho, còn thuận tiện mút cả ngón tay cô, làm Đường Thanh la hoảng cầm cả cái đùi gà nhét vào miệng Trương Khác.

“Ừm, ừm...” Trương Khác ngả người ra sau vùng vẫy, Đường Thanh cứ ẩn tới, thực ra chỉ giả vờ thể thôi, được cơ thể mềm mại của Đường Thanh đè lên lại còn uốn éo trong lòng làm y hết sức dễ chịu, Đường Thanh hết sức trước, mặt đỏ hồng dừng tay, Trương Khác kéo cô hẳn vào trong lòng cũng chẳng còn sức phản kháng nữa, quay mặt đi không cho y có cơ hội làm bậy.

Trương Khác nói nhỏ:

- Nếu bạn tới giúp mình thì mình sẽ không còn quá bận rộn nữa ...

- Thật chứ?

Đường Thanh vui mừng quay đầu lại, tay ôm lấy mặt Trương Khác, đôi mắt dài mà quyến rũ nhìn thật sâu vào mắt Trương Khác, sợ y nói dối lừa mình.

Đường Thanh rất lo Trương Khác sẽ càng ngày càng sa cách mình, thứ mà y tiếp xúc, cô cố gắng học tập, nhưng phát hiện ra mình không sao hiểu được, thế giới của y cô không tiến được vào, không hiểu y đang làm gì, khiến cô cảm thấy ngăn cách và lo lắng, dù Trương Khác lăn lộn tình trường nhiều năm, cũng chưa chắc cảm nhận được lo lắng của cô nàng.

Lúc này nghe Trương Khác muốn mình giúp, với Đường Thanh sớm buộc trái tim lên người Trương Khác mà nói, tất nhiên là vô cùng mừng rỡ, ngay thơ cho rằng như vậy khẳng định có thể đi vào thế giới của Trương Khác, giục:

- Nói mau, muốn mình làm gì?

Nhìn ánh mắt cấp bách của Đường Thanh, Trương Khác mới nhận ra thời gian vừa rồi đúng là quá thiếu quan tâm với cô, lòng vừa thương vừa áy náy.

Chuyện nghiên cứu và sản xuất của Ái Đạt, bản thân Trương Khác không xen vào được, y chủ yếu phụ trách kiến lập thị trường, Đường Thanh ở văn học có nền tảng rất tốt, ít nhiều có thể giúp được, háy mắt nói:

- Mình không trả được lương cao lắm đâu nhé, bạn đừng yêu cầu quá cao.

Đường Thanh nghe nói còn có thể kiếm được tiền cao hứng muốn hét lên, đề ngược Trương Khác xuống giường, uy hiếp:

- Việc có thể giúp, nhưng tiền cũng không thể thiếu một xu.

~~oOo

~

Đưa Đường Thanh về nhà xong Trương Khác không về nhà trọ mà về nhà ở khu tập thể cơ quan chính phủ, dù sao cũng chỉ là để ngủ, ngủ ở nhà cho cha mẹ yên tâm.

Trương Khác về đến nhà là lại lăn quay ra ngủ, nhưng bị cha về nhà kéo dậy kể chuyện trong đảng.

Đại hội đảng đã kết thúc, Đỗ Tiểu Sơn vào thường ủy, Tổng Bồi Minh thay Vương Kỳ Giang làm bí thư khu ủy Nam Thành, Vương Kỳ Giang chạm giới hạn tuổi, lui về đảm nhận chức vụ ở chính hiệp.

Bên chính phủ không một phó thị trưởng nào vào được thường ủy, năm ngoái khi Đường Học Khiêm bị cách ly thẩm tra, mấy vị phó thị trưởng không tỏ thái độ đúng mừng, mặc dù trách nhiệm đều ở Đinh Hương Sơn, nhưng bọn họ không tranh khỏi liên lụy.

Việc Vạn Dụng lên phó thị trưởng rồi mới vào thường ủy đã thành cách cục, nhưng ông ta cũng không thể thoả mãn là làm được.

Bí thư chính pháp ủy Hải Châu tới Huệ Sơn nhậm chức, với ông ta mà nói đó là thăng chức rồi, địa vị Huệ Sơn quan trọng hơn Hải Châu nhiều, bí thư thành ủy Huệ Sơn còn kiêm thường ủy tỉnh ủy.

Kim Quốc Hải tới Hải Châu làm thường ủy thành ủy, phó bí thư thành ủy, bí thư chính pháp ủy. Với Kim Quốc Hải đây là bước trọng yếu trên sĩ đồ, đường thăng tiến ở viện kiểm sát quá hẹp.

Trương Tri Hành còn muốn kể chuyện Cty cổ phần Hải Châu, Trương Khác lấy chần chừ đầu, luôn mồm xin tha:

- Vài ngày nữa cha hãy nói, mấy ngày qua con suy nghĩ đủ mệt óc rồi.

Cổ phần Hải Châu dùng Lý Minh Học tuyệt đối chính xác, quan trọng là mức độ ủng hộ của thành phố nữa thôi.

Ngày 03 tháng 04, mới sáng sớm Trương Khác dậy rất sớm, chẳng trách được, nằm lì trên giường suốt hai ngày rồi, còn ngủ nữa người rữa nát ra mất, thấy thời gian còn sớm ăn sáng xong liền tới đón Đường Thanh đi học, không ngồi xe hơi mà cả hai đi xe buýt. Qua rất nhiều nỗ lực, giao thông công cộng ở Hải Châu cải thiện rất nhiều, dù là buổi sáng đúng giờ đi làm đi học, cũng không quá chen lấn nữa.

Trương Khác hiếm khi có hành động quan tâm săn sóc như thế, khuôn mặt phấn mìn màng của Đường Thanh đỏ ửng phát tán khí tức thanh xuân tươi tắn, dọc đường hưng phấn kể cho Trương Khác nghe chuyện xảy ra trong trường. Trương Khác lúc này mới nhận ra mình cách cuộc sống của học sinh quá xa.

Nếu không phải học tập nặng nề, Trương Khác rất khao khát cuộc đời học sinh trở lại lần nữa, mình bận rộn như thế đúng là hỏng hết quãng thời gian tươi đẹp.

Những chuyện học sinh chẳng qua là cô bạn nào thầm yêu anh bạn nào đó, cái miệng nhỏ của Đường Thanh riu rít không ngừng, nội dung Đường Thanh kể chẳng làm Trương Khác hứng thú, học sinh cao trung yêu đương là quá sức bình thường, cánh môi hồng nhuận ướt át của Đường Thanh càng thu hút sự chú ý của y hơn, càng nhìn càng muốn cắn một cái.

Khi đi qua Vệ Giáo, có một đôi nam nữ mặc đồng phục Nhất Trung nắm tay nhau lên xe, Trương Khác có chút ấn tượng, hình như là cùng lớp, chỉ là không nhớ rõ tên, thật xấu hổ! Nhìn thấy bọn họ không buông tay ra, còn rất thản nhiên lên tiếng chào Đường Thanh và Trương Khác.

Trương Khác thầm than thở, cuộc đời cao trung của mình trước kia đúng là uống phí rồi, lần này nhất định phải bù đắp lại. Không nhớ được tên bạn cùng lớp, y chỉ biết ngồi nghe Đường Thanh nói chuyện với họ, thi thoảng ở bên chen vào một hai câu, làm người ta cảm thấy có chút lạnh nhạt.

Đường Thanh chẳng ngại tỏ ra thân thiết với Trương Khác trước bạn học, người dựa vào lòng Trương Khác, tháng tư xuân ấm, cách lớp áo không dày, cơ thể mềm mại của Đường Thanh cùng mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ làm Trương Khác rất hưởng thụ.

Thi thoảng lại cùng liếc mắt đưa tình cùng cô nàng, sóng mắt long lanh chan chứa của Đường Thanh làm Trương Khác xao động xốn xang.

So với hè năm ngoái, Đường Thanh đã thay đổi khá nhiều, khuôn mặt thanh lệ thêm phong vị quyền rũ, người cao hơn một chút, chừng 1m 67, từ cổ áo nhìn xuống, bầu ngực tròn trịa đã đội lớp áo nhô lên thành gò núi xinh xinh rõ rệt.

153. Chương 153: Làm Học Sinh Ngoan Được Nửa Ngày

Trương Khác nhớ lại cái lần chạm vào nơi đó còn chưa có quy mô cụ thể, vậy mà đã bị cắn nát lưỡi, xem ra việc này còn khá khó khăn, thuận theo chiếc eo nhỏ của Đường Thanh nhìn xuống, mông vĩnh chân dài, Đường Thanh thực sự thành thành sớm, thành đại mỹ nhân rồi.

Trong ký ức Đường Thanh luôn gầy gò, phát triển không tốt, khuôn mặt luôn đượm buồn u uẩn, đó là do bị kịch lớn gia đình áp ức. Còn hiện giờ Đường Thanh không phải trải qua trắc trở, vẫn giữ được tâm tình thiếu nữ đơn thuần, cơ thể phát triển vượt bậc.

Trương Khác phát hiện ra ngồi xe buýt thật tuyệt, định mỗi tuần bỏ vài ngày ra đi cùng Đường Thanh. Tối khi Trần Phi Dung từ Sa Điền chen lên thì Trương Khác không còn suy nghĩ như thế nữa, y cứ tưởng Trần Phi Dung vẫn giữ thói quen đạp xe tới trường.

Chuyện này nói ra đúng là công lao của Trương Khác, từ lần Trương Khác cho ba tên lưu manh quần lấy Trần Phi Dung bài học bằng máu, trong chu vi từ Tiền Môn tới Nhất Trung, không một tên lưu manh nào dám đeo bám Trần Phi Dung nữa.

Đường Thanh nhìn thấy Trần Phi Dung, mừng rỡ vẫy tay gọi, ở trạm trước, Trương Khác và Đường Thanh đợi được một chỗ trống, Đường Thanh xấu hổ không ngồi lên đùi Trương Khác, nhưng nhích ra một góc cho y đặt nửa cái mông, lúc này vừa thấy Trần Phi Dung liền đẩy Trương Khác ra giành chỗ cho Trần Phi Dung rồi.

Từ hôm mừng 2 ăn cơm ở nhà Trần Phi Dung tới giờ, 2 tháng rồi Trương Khác không gặp tiểu giai nhân này, không ngờ Đường Thanh lại trở nên thân thiết với cô như vậy.

Trần Phi Dung vừa lên xe nhìn thấy Trương Khác ánh mắt tỏ ra do dự, làm Trương Khác lo Trần Phi Dung sẽ không lên chuyến xe này. Lên xe rồi vẫn như thường lệ lờ Trương Khác đi, nhưng Trương Khác nắm tay vịn nhìn hai mỹ nhân, thế đủ thỏa mãn rồi.

Đường Thanh mắt đơn thuần trong sáng tỏa ra trẻ trung dự hoặc, với đơn thuần e lệ của cô gái nhỏ, còn Trần Phi Dung đã có khí chất mỹ nhân lạnh lùng, khí chất cá nhân phát triển liên quan tới hoàn cảnh sinh hoạt.

Đường Thanh sống trong gia đình ưu việt, Đường Học Khiêm tuy luôn ở trong phong ba hiểm ác, nhưng tuyệt đối không để Đường Thanh tiếp xúc với chuyện xấu xa phức tạp. Về đẹp tô điểm cuộc sống như công chúa của Đường Thanh.

Trần Phi Dung lại có cuộc sống hoàn toàn trái ngược, cha mất việc, mẹ tai nạn không tiền chữa trị, thậm chí ngay học phí cũng không có đủ, xinh đẹp trở thành gánh nặng lớn, đại khái chỉ còn bản tính kiêu ngạo bẩm sinh mới khiến cô giữ được tấm thân trong sáng.

Trương Khác năm xưa trong gà gặp biến cố chẳng phải sa ngã thời gian dài? Nam nhân sa ngã chẳng qua làm lưu manh, buông thả trong tình trường, còn có ngày lãng tử hồi đầu, khi đó trải nghiệm là vốn sống quý giá, nữ nhân rất khó có hội quay đầu, sa đoạ một lần có khi là ám ảnh đeo bám cả đời.

Với một cô gái như thế trong lòng Trương Khác ít nhiều có chút kính sợ, hiện giờ không dám trêu ghẹo Trần Phi Dung nữa, thấy cô coi mình như không khí cũng chẳng hề giận.

Nghe Đường Thanh và Trần Phi Dung nói chuyện, đại khái hai cô thân quen từ hồi bày hàng bán trước tết, thời gian sau đó Trương Khác gần như trốn học liên miên cho nên không rõ.

Lèo đèo theo sau hai mỹ nhân tới phòng học, đến chỗ rẽ tầng ba thì bị Đỗ Phi chặn lại.

- Mày biến mất quá lâu đấy, mỗi lần gặp lại là khiến người ta ngạc nhiên, truyền thụ bí quyết cho anh em chút đi, mày làm thế nào để Đường Thanh và Trần Phi Dung quan hệ với nhau tốt như thế?

Đỗ Phi vội tìm y là vì Thịnh Thế Niên Hoa hai ngày nữa sẽ chính thức kinh doanh, Thịnh Thanh nhờ Thiệu Chí Cương mời Trương Khác một lần, lúc đó Trương Khác vương chuyện bên TI, ngay cả thời gian ngủ cũng chẳng có, nên tìm Đỗ Phi đi đường vòng.

Trương Khác hỏi ngược lại:

- Nghe nói mày thăng lên làm nha nội rồi, đừng làm mất mặt ông già nhà mày đấy, chinh phục cô em Thịnh Hạ tới đâu rồi?

Đỗ Tiểu Sơn vào thường ủy, sau này là lãnh đạo thành phố rồi, không biết có chuyển vào biệt thự bên Tiểu Cẩm Hồ không, nhưng ông ta vào thường ủy cũng xếp cuối, đoán chừng chẳng vào đó ắt tự nhiên, chẳng lẽ khu Tây Thành không có nhà tốt an bài cho lãnh đạo?

Trương Khác không chịu nổi Đỗ Phi này nữa, đồng ý ngày Thịnh Thế Niên Hoa khai trương sẽ dẫn Đường Thanh tới chơi.

Trương Khác đột nhiên ngồi ngay ngắn trong lớp, không chỉ Lý Chi Phương mà tất cả giáo viên lên lớp đều giật mình, không một ai có thể bỏ qua sự tồn tại của y, nhưng cũng không thực sự coi y tồn tại.

Làm học sinh ngoan được nửa ngày, Trương Khác thấy buồn chán, cuộc sống đại học không ràng buộc mới thật thư thái, thi thoảng tới lớp bởi tiếp Đường Thanh là được rồi, thế là quyết định buổi chiều tiếp tục trốn học.

Trương Khác ngồi xe tới Tân Hải Thông mới nhớ ra lâu lắm rồi không tới Cẩm Hồ, nửa tháng trước Chu Du tới Cẩm Hồ làm phó tổng giám đốc, khi ấy Trương Khác cũng bị kéo tới nhà hàng Tây Thành uống rượu.

Đẩy cửa đi vào văn phòng, tất cả mọi người đồng loạt quay sang, bỏ đồ trong tay xuống, Diệp Kiến Bản như ăn trộm từ phòng Tạ Văn Tình chui ra:

- Người anh em, tìm trên trời không thấy, xuống dưới đất không có, tưởng cậu mất tích rồi, thời gian qua cậu biến đâu thế?

Cô em họ xinh đẹp Diệp Tiểu Đồng của hần đứng đằng sau, vịn cửa mỉm cười.

- Mọi người nóng ruột tìm tôi như thế có việc gì?

Ngày 14 tháng 2 tại quảng trường Đông Lăng lớn nhất tỉnh thành, Thịnh Hâm tổ chức lễ giới thiệu hoành tráng diện thoại di động Ericsson GH 398, hôm đó Trương Khác tiếp Đình Hòe, Tô Tân Đông tới Hải Châu, tất bật mông không chạm đất, chỉ xem qua TV : Người dẫn chương trình nổi tiếng, đoàn nhào lộn, diễn hề, ca sĩ, cung cấp thức ăn miễn phí, cứ như buổi lễ liên hoan cuối năm.

Riêng sau lễ hội thu đoạn hiện trường, sửa sang đồ hỏng hóc hao tốn 10 vạn, nhưng chi phí này là tất yếu, lễ hội đã khơi lên phong trào mua sắm, ngay cả Thịnh Hâm cũng không biết người không phân biệt nổi di động kỹ thuật số và điện thoại cầm tay chiếm tỉ lệ bao nhiêu.

Buổi lễ hoa lệ hoành tráng của Thịnh Hâm thậm chí kinh động cả tổng bộ Cty Ericsson, khi Diệp Kiến Bản nhận được fax do đích thân chủ tịch Ericsson gửi tới thì Trương Khác đang bù đầu với chuyện của Ái Đạt.

Tạ Văn Tình, Chu Du cũng vì kế hoạch khổng lồ chinh hợp ngành giấy Hải Châu bận đầu tắt mắt tối, căn bản còn không rảnh chú ý tới tình hình của Ái Đạt, họ chỉ ăn cơm với hai người Đình Hòe một lần, coi như nhận biết nhau.

Trương Khác tiễn Trần Tín Sinh đi thì về nhà trò rút điện thoại vui đầu ngủ, tới ngày Hứa Tư còn không biết hành tung của y, những người khác càng không thể tìm được.

Diệp Kiến Bản đợi không được, đợi chuyện bên Thịnh Hâm ổn định một chút, cùng em họ kiêm trợ lý tới Hải Châu tìm Trương Khác.

Nghe nói vị trong nhà Diệp Kiến Bản rất ghê, không cho dùng thư ký nữ, nên hần đành kéo cô em gái theo làm trợ lý.

Nghe Trương Khác hỏi hần cấp bách tới Hải Châu tìm mình có chuyện gì, Diệp Kiến Bản ngây ra, phải rồi, việc gì nhỉ? Hần chỉ muốn tìm người hiểu mình, chia sẻ cảm giác lâng lâng trên trời thời gian qua, chứ làm gì có việc gì?

Trương Khác hết nhìn Diệp Kiến Bản đang gãi đầu gãi tai lại nhìn Diệp Đồng che miệng cười, chả hiểu ra sao, hỏi lại:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Tạ Văn Tình từ trong văn phòng đi ra:

- Lưu Minh Huy nói chuyện bên phía em tạm thời hòm hòm rồi, nhưng họ không liên hệ được, nên giám đốc Diệp tới Hải Châu.

Diệp Tiểu Đồng cười:

- Tôi bị giám đốc Diệp kéo tới Hải châu cũng chẳng hiểu ra làm sao.

- Được rồi, là tại tôi ăn no rửng mỡ.

Diệp Kiến Bàn xoa gáy nói:

- Tình hình tiêu thụ Ericsson, bên Hải Thái có cho cậu biết không?

Trương Khác nhún vai:

- Lễ giới thiệu tôi xem tên TV rồi, còn tốt hơn dự kiến của tôi, năng lực chấp hành của phòng thị trường Thịnh Hâm, đúng là công ty nhỏ chúng tôi không bì được. Những chuyện khác thì tôi không rõ.

Trương Khác rút khỏi Hải Thái từ mùa đông năm ngoái, chuyện này Diệp Kiến Bàn có biết, khi ấy hắn còn lo không cách nào mượn được năng lực thị trường tuyệt vời của Trương Khác.

Lần này tới đây mới biết Tạ Văn Tình đem tài sản chủ yếu chuyển vào Cẩm Hồ, người thông minh đều nhìn ra, Trương Khác tuyệt đối không tách rời Cẩm Hồ nữa, từng là có quan hệ gián tiếp với Hải Thái rồi.

Tâm tình bay bổng của Diệp Kiến Bàn nghẹn lại trong ngực, không tìm được chỗ phát tiết, làm hắn suýt nổi điên, hướng hồ bộ khung buổi lễ giới thiệu đó do một tay Trương Khác lập nên.

154. Chương 154: Thành Công Vang Dội

- Cậu thực sự không quan tâm chút nào sao?

Diệp Kiến Bàn không từ bỏ, hắn không tin Trương Khác trấn tĩnh như thế.

- Đúng là không thật.

Trương Khác cười ngượng:

- Gần đây tôi bận việc khác, chuyện bên Cẩm Hồ cũng chẳng chú ý.

- Chuyện gì khiến cậu giám sát chặt chẽ thế?

Diệp Kiến Bàn thấy Trương Khác không giống nói dối, hứng thú hỏi.

Trương Khác bĩu môi:

- Tôi hỏi anh trước cơ mà.

Diệp Kiến Bàn chỉ Trương Khác cười:

- Cậu đúng là chẳng nề mặt gì.

Tạ Văn Tình mời mọi người vào văn phòng ngồi, Thiệu Tâm Văn giám sát thị trường Thịnh Hâm cùng Chu Du, Hứa Tư cũng ở bên trong.

Diệp Kiến Bàn ngồi xuống ghế sofa, nói với Diệp Tiểu Đồng:

- Cái cậu Trương Khác này thật mất hứng, chuyện hay như thế, gặp phải cậu ta cũng giống như khí cầu bị kim châm, em nói với cậu ta đi.

Trương Khác cười khì:

- Giám đốc Diệp phát tài rồi, nếu tôi để anh thoải mái khoa khoang, đám người khốn khổ chắc bóp từng xu chúng tôi há chẳng càn ảm ức?

Diệp Kiến Bản cười ha hả:

- Thì ra cậu cũng biết.

Trương Khác dựa vào ghế sofa duỗi thẳng người, ngủ quá lâu, người như mọc rễ vậy, cần phải vận động một chút. Hứa Tư yên tĩnh ngồi trước bàn làm việc của y, chỉ khẽ gật đầu không được nhiệt tình cho lắm. Có khách tới chơi, hôm nay có khách tới, không kiếm được cơ hội ở riêng với Hứa Tư rồi, làm Trương Khác ngứa ngáy bứt rứt khó chịu, đương nhiên không để Diệp Tiểu Bản đắc ý:

- Hải Thái năm ngoái đã nhìn thấy tiền đồ của Ericsson rồi, lúc này có gì đâu mà bất ngờ, chỉ là không biết con số cụ thể thôi.

Diệp Tiểu Đồng nói giúp anh họ:

- Sau ngày 14 - 2 ba ngày, tiêu thụ được 2 vạn chiếc.

Trương Khác gục gặc đầu:

- Không tệ, không tệ.

Nhưng trong mắt chẳng hề có vẻ gì vui mừng như Diệp Kiến Bản mong đợi, thấy hai anh em họ Diệp nhìn mình rất bất mãn, ngạc nhiên:

- Sao thế, hai người kiếm được tiền, còn bắt tôi vui hộ, đừng làm khó tôi như vậy chứ.

Diệp Tiểu Đồng hoàn toàn bỏ ý định dụ Trương Khác hồi hộp, nói tiếp:

- Lễ giới thiệu vô cùng thành công, cụ thể thành công thế nào không tìm được từ hình dung nữa, chỉ nửa tháng sau ngày 14 tháng 2, tổng lượng tiêu thụ vượt quá toàn bộ năm ngoái, lượng tiêu thụ ở địa khu Hoa Đông chúng ta bằng 80% cả nước, cả tháng ba làn sóng cuồng nhiệt chưa tan đi, Khu Hoa Đông vẫn chiếm 60% tổng lượng tiêu thụ cả nước. Thịnh Hâm trong nửa tháng đã hoàn thành kế hoạch cả năm ...

Nhưng con số đó chỉ cần lướt qua trong đầu Diệp Kiến Bản là hẳn không tìm được cười, tất nhiên trong chuyện này Trương Khác có công lớn, Diệp Kiến Bản nóng lòng tìm Trương Khác ăn mừng, nhưng liên tục bị Trương Khác đả kích, phấn khích giảm đi rất nhiều.

Trương Khác cười rất nguy hiểm:

- Nói như thế hiện giờ Thịnh Hâm kiếm được không ít tiền hả?

Diệp Kiến Bản không nghe ra ý trong lời nói của y, thấy Trương Khác rốt cuộc tỏ ra ngạc nhiên, đương nhiên đắc ý nói:

- Đó chỉ là thứ yếu, lượng tiêu thụ tháng ba chưa thống kê ra, danh tiếng của Thịnh Hâm vang tới tận Thụy Điển, chủ tịch Ericsson gửi thiệp chúc mừng, đang đặt trên bàn làm việc của tôi đây, cậu nói đi, tôi tìm nếm suốt cả năm, khó khăn lắm mới tìm được người chia sẻ, cậu không chịu phối hợp chút nào.

Mọi người cười rộ lên.

Trương Khác cũng cười vui vẻ:

- Chỉ e Motorola vừa dè chừng vừa hận anh, làm thế là ép Motorola phải đưa ra điện thoại di động giao diện tiếng Trung trước dự định rồi.

Diệp Kiến Bản vẫn hả hê nói:

- Đừng nói Motorola đứng ngồi không yên, mày Hoa Nam, Hoa Bắc, Hoa Trung, mấy địa khu hưởng lợi từ chúng tôi lại lo chúng tôi cướp chén cơm của họ, ép bên Bắc Kinh thưởng cho chúng tôi. Phía Bắc Kinh dựa theo chi phí lễ hội lần này để thưởng, gần 600 vạn, yêu cầu duy nhất là muốn Thịnh Hâm giao ra phương án marketing hoàn chỉnh ...

Nói tới đây Diệp Kiến Bản dừng lại, nhìn Trương Khác trêu tức.

Diệp Kiến Bàn nói như thế, chẳng phải mình cũng có thể chia một chén canh trong đó.

Trương Khác trở nên sốt ruột, chấp tay xin tha:

- Giám đốc Diệp lần này tóm đúng chỗ ngứa của tôi rồi, hiện giờ tôi đang làm một nhà máy điện tử, chính thiếu kinh phí nghiên cứu, hôm qua phải lừa gạt cả người dưới kiếm 30 vạn, tôi có thể được chia bao nhiêu, anh sáng khoái nói ra đi.

Diệp Kiến Bàn khoái chí lắm, lấy một tờ chi phiếu trong túi áo ra, nói:

- Cậu không phải là nhân viên Thịnh Hâm, không có thưởng thêm, nhưng phương án do cậu chấp bút, giao cho Bắc Kinh để các nơi khác tham khảo, phải tính cho cậu chi phí, Thịnh Hâm không ăn tiền của cậu đâu...

- Đây đúng là tiền cấp cứu, cảm ơn nhiều ...

Trương Khác nhanh tay cướp lấy tờ chi phiếu, nhìn một cái trống mắt ra, con số để trống, thấy Diệp Kiến Bàn cười rất hề hả, lần này tới lượt y bực bội.

Nhìn Diệp Kiến Bàn và Trương Khác trêu đùa lẫn nhau, mọi người đều cười thích thú.

Ái Đạt muốn có năng lực khai phát hệ thống phần mềm, đầu tư kỹ thuật phải tăng mạnh, phải chiêu một thêm người, mua sắm thêm thiết bị.

Ái Đạt không có danh tiếng khả năng thu hút các kỹ sư chuyên nghiệp rất thấp, phương pháp hữu hiệu là thủ đoạn lấy tiền đề người như dùng với Đinh Hòa, Tô Tân Đông.

Trương Khác rất cất tiền.

Trong tài khoản Cẩm Hồ có hơn 200 vạn, nhưng số tiền đó chuẩn bị mua nhà ở Sa Điền, việc bảo hộ khu thành cổ Sa Điền có thành công hay không, quan trọng ở bước đầu này, không tới mức vạn bất đắc dĩ, Trương Khác sẽ không thay đổi kế hoạch.

Y định vay tiền từ chú, nhưng nghĩ công trình khai thông sông Sơ Cảng sắp khởi động, Cty Hoàn Viên rất có thể cũng đang vì tài chính mà rầu rĩ.

Không ngờ Diệp Kiến Bàn lại đưa tiền tới tận cửa, Trương Khác nóng hết cả ruột, bị Diệp Kiến Bàn gài trúng chỗ ngứa, đành phải nhận lời rất nhiều điều kiện “bán thân vì tiền”, ví dụ làm cố vấn thị trường cho Thịnh Hâm, Diệp Kiến Bàn mới viết con số 100 vạn lên chi phiếu.

Để hoàn thành thủ tục, Trương Khác còn phải ký hợp đồng chuyển nhượng phương án mở rộng thị trường, có trời chứng giám, trước kia Trương Khác vì trả ân tình họ giúp kiếm cho chiếc Audi biển quân đội mới lập nên phương án này, ai ngờ còn kiếm thêm được khoản lớn.

Diệp Kiến Bàn cũng chẳng ngờ, năng lực lập kế hoạch thị trường của Trương Khác đã được chứng minh, nếu chẳng phải Trương Khác ở Hải Châu có sự nghiệp riêng của mình, hẳn sẽ không tiếc mọi giá kéo về Thịnh Hâm, hiện giờ đành lùi một bước, giữ quan hệ hợp tác tốt đẹp với Trương Khác.

Khi hẳn biết Chính Thái lợi dụng ưu thế tài chính chèn ép cổ phần của Trương Khác ở Hải Thái, thậm chí cuối cùng đuổi Trương Khác khỏi Hải Thái, Diệp Kiến Bàn khẳng định đây là sai lầm lớn nhất của Hải Thái, mặc dù cuối cùng vì có Tạ Văn Tình, khiến Trương Khác và Hải Thái có liên quan tới nhau. Nhưng nhìn thái độ của Trương Khác thì y đang từng bước thoát khỏi liên quan tới Hải Thái.

Trước tết, toàn bộ sản phẩm của nhà máy giấy do Hải Thái phụ trách kinh doanh, sau tết Cẩm Hồ phát triển đại lý tiêu thụ cấp hai ngoài Hải Thái, nửa tháng trước Chu Du dời Hải Thái tới Cẩm Hồ, Cẩm Hồ liền bắt đầu lập mạng lưới tiêu thụ độc lập. Hải Thái mặc dù vẫn giữ tư cách đại lý tiêu thụ cấp một, nhưng sản phẩm tiêu thụ chiếm chưa tới 1/3.

Diệp Kiến Bàn sau khi tới Hải Châu, tìm không ra Trương Khác, tới gặp Tạ Văn Tình, Chu Chu, trò chuyện rất lâu, mặc dù chưa hiểu hết kế hoạch khổng lồ của Cẩm Hồ, nhưng từ mạng lưới tiêu thụ hoàn thiện và hệ thống mua nguyên liệu, là có thể nhìn ra mục tiêu của Cẩm Hồ rất lớn.

Diệp Kiến Bản rất sẵn lòng hợp tác với Cẩm Hồ, nhưng chỉ được chia thị trường nhỏ làm hấn chẳng mấy hứng thú, nhưng mô hình của Cẩm Hồ làm hấn rất hứng thú, hiện giờ điều chủ yếu Thịnh Hâm phải làm là làm sao giảm chi phí, tăng quản lý đường tiêu thụ, nếu không sản phẩm làm ra thành công đến đâu, lợi nhuận cũng bị tiêu hao hết, rác rưởi lại vẫn là rác rưởi mà thôi.

Hiện giờ Cẩm Hồ tuy còn nhỏ nhưng chỗ đáng học tập rất nhiều, chỉ cần có thêm thời gian, Cẩm Hồ nhất định sẽ bay cao bay xa.

Diệp Kiến Bản đưa chi phiếu cho Trương Khác, nói:

- Tới Hải Châu sao nghe mọi người đều quen gọi cậu là Khác thiếu gia?

155. Chương 155: Nhân Vật Huyền Thoại

- Có phải là anh cảm giác gọi thế rất hoàn hảo?

Trương Khác búng chi phiếu cái tách, nghe tiếng động đặc trưng của giấy, quả nhiên làm người ta rất thư thái, chuyển cho Hứa Tư, để cô giao Trương Vi chuyển vào tài khoản của Ái Đạt.

Diệp Kiến Bản không hiểu bối cảnh của Trương Khác, nghe y nói thế, thầm nghĩ :” Quả nhiên đều là con cháu cán bộ.” Cười nói:

- Được, vậy tôi cũng theo số đông, có cơ hội tới tỉnh thành ... Ài, tôi cũng biết cậu thường tới tỉnh thành, chỉ là không lý tới chúng tôi. Ông nội tôi sau khi nghỉ hưu không tiếp xúc với bên ngoài, có điều suốt ngày nghe Tiểu Đông khoe cậu thế này thế kia, nên rất hứng thú với cậu...

Trương Khác nghe Từ Học Bình nói Diệp Tổ Phạm ông nội Diệp Kiến Bản làm ở bộ tổ chức TW, đời cha Diệp Kiếp Bản có bảy anh chị em phân tán khắp nơi ra cả nước, toàn là những nơi năm xưa Diệp Tổ Phạm công tác có sức ảnh hưởng.

Trương Khác không biết Diệp Kiến Bản nghĩ mình mấy tuổi, hiện giờ lấy thân phận học sinh cao trung đi phỏng ông nội hấn chẳng phải trò đùa sao?

Trương Khác cười ha hả:

- Tôi cũng muốn tới tỉnh thành tìm giám đốc Diệp chơi, nhưng cũng phải đợi lúc trường nghỉ học mới được....

Diệp Kiến Bản đang nói tới chỗ hưng phấn hoa chân múa tay, tay khựng lại, mắt chớp chớp, cổ cứng đờ, chỉ coi Trương Khác nói đùa, quay sang hỏi Tạ Văn Tình:

- Khác thiếu gia còn đang đi học sao?

Trương Khác thẳng thắn thừa nhận thân phận, là vì thấy ảnh hưởng lớn của thế lực sau Thịnh Hâm, thời cơ lựa chọn cũng vừa théo, Diệp Kiến Bản sẽ không vì y còn là học sinh mà coi thường thiên phú thương nghiệp của y.

Tạ Văn Tình mỉm môi cười:

- Ba Trương Khác là thư ký trưởng chính phủ Hải Châu, ông nội Chỉ Đồng rất thích cậu ấy, hay dung túng cậu ấy làm bậy, cậu ấy giao phương án cho các vị tham khảo, ai ngờ các vị làm theo, tôi cũng toát mồ hôi ...

Hứa Tư lúc này cầm chi phiếu chưa ra khỏi cửa, nghĩ :” Rõ ràng là chị dung túng cho cậu ta làm bậy ...”

Diệp Kiến Bản còn đang choáng váng thì Diệp Tiểu Đồng nhảy xổ tới trước mặt Trương Khác, nhìn y chăm chăm:

- Vậy hiện giờ anh bao tuổi?

- 18.

Để trong lòng bọn họ dễ chịu hơn đôi chút, Trương Khác nói tuổi mụ.

Diệp Tiểu Đồng quay ngoắt đầu lại:

- Tâm Văn, chuyện này mất mặt lớn rồi, anh có báỉ anh ấy làm thầy không? Không báỉ sư thành công, anh định về phòng thị trường bỏ ba vòng thật à?

Thiệu Tâm Văn xấu hổ nói:

- Em chẳng phải cũng nói dứt khoát theo Khác thiếu gia học lập kế hoạch thị trường sao?

Diệp Tiểu Đồng ngênh mắt đắc ý hệt ông anh:

- Nhưng em không nói báỉ sư không thành bỏ ba vòng quanh văn phòng.

Tạ Văn Tình ngạc nhiên hỏi:

- Báỉ sư báỉ xiếc gì thế?

Diệp Kiến Bân cười khổ:

- Khi Khác thiếu gia giao phương án cho chúng tôi, Tâm Văn giải thích cho đám tiểu tử trong phòng, trừ chi tiết hoàn thiện thì bộ khung không được đổi, đám tiểu tử đó được tôi bỏ lương lớn kéo về, toàn là tinh anh marketing, vốn rất bất mãn, nhưng phương án thành công hoàn mỹ, chuyện này trừ bội phục còn nói được gì nữa? Trước kia tôi luôn muốn mời Khác thiếu gia tới giảng bài, nhưng cậu ấy việc nhiều bận rộn, không có cơ hội, chúng tôi cũng không kiên trì, Tâm Văn và Tiểu Đồng đảm bảo với đám tiểu tử kia, nói không ngại đập đầu báỉ sư cũng phải kéo Khác thiếu gia tới dạy cho bọn họ vài bài, ài ...

Diệp Kiến Bân chép miệng, chẳng biết phải nói tiếp thế nào.

Tạ Văn Tình dở khóc dở cười không biết an ủi bọn họ ra sao.

Trương Khác áy náy nhìn nhìn Diệp Tiểu Đồng và Thiệu Tâm Văn:

- Nếu không tôi tiếp tục giả làm lão hổ, tới công ty giảng một hai buổi, mọi người không vạch trần ra chẳng phải là xong rồi sao?

- Anh trốn học cũng không sao à?

Diệp Tiểu Đồng hỏi, định hỏi y học năm thứ mấy, sợ quá tổn thương tự tôn, đành thôi

Tạ Văn Tình giải vây cho Trương Khác:

- Tôi thấy không cần giảng bài gì cả, mọi người rảnh rồi ngồi xuống giao lưu với nhau là được.

Diệp Kiến Bân vỗ mạnh vai Trương Khác:

- Sớm biết cậu giả hổ giả, ai dám dứt khoát thi hành phương án của cậu chứ? Giờ nghĩ lại đúng là toát mồ hôi.

Rồi khoác vai y hỏi:

- Tên tiểu tử cậu học đâu ra thế, làm đám tiểu tử trán cao hơn trời của Tâm Văn phục hết.

Sở học của Trương Khác là đúc kết thành bại được mất của thị trường trong nước toàn bộ thập niên 90, biết phải trả lời Diệp Kiến Bân ra sao?

Diệp Kiến Bân cũng không hi vọng Trương Khác sẽ trả lời, hấn luôn cho rằng riêng chăm chỉ cần mẫn là chưa đủ, con người muốn thành đạt, phải có thiên phú và nghị lực, quay sang nói với Tạ Văn Tình:

- Nhà học Tạ các cô cũng có một Tạ Kiếm Nam từ thời đi học đã lập công ty, năm 92 Đan Tân vang danh thiên hạ, che lấp cả hào quang của Chính Thái, đáng tiếc sau khi Đan Tân quay về Chính Thái, cậu ta liền đi Mỹ học, nếu không sớm thành nhân vật lẫy lừng, cậu ta sắp về rồi chứ?

Diệp Kiến Bân nhắc tới Tạ Kiếm Nam cùng với Cty Đan Tân, không thể không nhắc tới ngành chăm sóc sức khỏe đang phát triển từng bừng thịnh vượng.

Suốt thập niên 90, thị trường đồ chăm sóc sức khỏe quật khởi, bắt đầu từ Thái Dương Thần của Quảng Đông, Phi Long của Liêu Ninh, tiếp đó là Tam Chu, Hồng Đào, Cự Nhân ...mô hình bọn họ không sửa nhà

xưởng, không lập sản nghiệp, mà kiên trì chiến lược maketing tuần hoàn “quảng cáo, thị trường, hiệu ích”, lợi dụng quảng cáo thổi phồng, kiếm lớn.

Tạ Kiếm Nam tận dụng quỹ sáng nghiệp của gia tộc, lập nên công ty Đan Tân chỉ là một phần trong làn sóng đó.

Năm 95, 96 làn sóng này đạt tới đỉnh cao.

Nhưng lợi nhuận cực lớn của mô hình này bị mạng lưới tiêu thụ không lồ nuốt chửng, tập đoàn Tam Chu vào thời phình to nhất có tới 35 vạn nhân viên tiêu thụ trực thuộc, lượng tiêu thụ của Tam Chu năm 96 là 8 tỷ, muốn duy trì mạng lưới này tiêu hao mất 4 tỷ.

Trung Quốc bấy giờ chưa có một công ty dân doanh nào có thể quản lý hiệu quả mạng lưới tiêu thụ đó.

Năm 96 Tam Chu vì một sự kiện thời sự ngẫu nhiên mà sa sút, Phi Long vì thiếu nợ 2 khoản quảng có 8000 vạn mà thất bại, Cự Nhân vì khoản nợ nhỏ 4000 vạn mà rơi vào nguy cơ tài chính ...

Trương Khác vào tập đoàn Long Dụ được học MBA, tiến hành phân tích các công ty thất bại, trọng thương, rơi vào khốn cảnh của ngành chăm sóc sức khỏe là bài học tất yếu, Đan Tân của Tạ Kiếm Nam cũng là một trong số ví dụ kinh điển.

Tạ Kiếm Nam từ nhỏ được hun đúc bởi truyền thống thương nghiệp của nhà họ Tạ, tổ dưỡng thương nghiệp so với những người xuất thân dân gian thì hơn một chút, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể thành công hơn.

Giống như những công ty nói trên, Tạ Kiếm Nam thời gian đầu vô cùng nhạy bén với thị trường, nhưng không chú trọng quản lý, Đan Tân mặc dù giành được thị trường, nhưng lợi nhuận không lạc quan, đây đại khái là một trong số nguyên nhân Tạ Kiếm Nam ném Đan Tân lại cho Chính Thái, chạy ra nước ngoài học sâu hơn.

Tạ Kiếm Nam thoát thai hoá cốt trở về nước mới thực sự thành một trong số nhân vật trọng yếu của giới thương nghiệp Đông Hải.

Diệp Kiến Bân vốn hứng thú với ngành chăm sóc sức khỏe này, sau khi thành công với Ericsson, Thịnh Hâm tất nhiên không thỏa mãn với hiện trạng, dậm chân tại chỗ. Trừ ổn định thị trường Hoa Đông ra, hẳn bắt đầu suy nghĩ dấn thân vào lĩnh vực khác, nhưng Trương Khác phân tích hiện không phải thời cơ tốt tiến vào ngành chăm sóc sức khỏe.

Nếu khi thị trường mới khởi động năm 92, hoàn toàn có thể tiến vào kiếm một mẻ, Trương Khác cũng không đủ tự tin duy trì được mạng lưới tiêu thụ phức tạp, nhưng chỉ cần khống chế lợi nhuận nghiêm ngặt một chút, kiếm đủ tiền để cả mạng lưới sập cũng chẳng sao.

Nhưng hiện thị trường đã tới đỉnh cao, sau này nhà nước sẽ tiến hành chỉnh đốn, thị trường sẽ thu hẹp, lúc này muốn chen chân vào cần có vốn liếng, kỹ thuật hùng hậu cùng quản lý tốt mới có thể thành công, mà Thịnh Hâm vừa khéo thiếu hết những thứ đó.

Nhưng đương nhiên Diệp Kiến Bân vĩnh viễn không từ bỏ theo đuổi cơ hội mới, nghe nói Trương Khác không chú ý tới chuyện Ericsson 398, cũng không chú ý tới Cẩm Hồ đang trong giai đoạn trọng đại điều chỉnh, “chuyện khác” mà y nói tới đại khái cũng chẳng phải là chuyện học hành, cho nên Diệp Kiến Bân rất hứng thú.

Dù tốn rất nhiều thời gian trong văn phòng của Tạ Văn Tình, nhưng cách giờ cơm tối còn xa, Trương Khác quyết định kéo đám Diệp Kiến Bân đi tham quan Ái Đạt.

156. Chương 156: Chuẩn Bị Đào Hồ Lớn

Chu Du đưa nhóm Diệp Kiến Bân xuống trước, Trương Khác đi tìm Hứa Tư.

Thời gian qua số lần Trương Khác tới Tân Hải Thông có thể đếm trên đầu ngón tay, càng không có cơ hội ở riêng với Hứa Tư, Trương Khác chặn Hứa Tư lại ở trước cửa văn phòng Tương Vi:

- Em tới điện tử Ái Đạt, chị cũng đi xem nhé?

Hứa Tư sợ Tương Vi ở bên cạnh nhìn ra điều gì, chột dạ nói:

- Tôi còn cả đồng việc đây, nếu người Thịnh Hâm không tới, chị Văn Tình, giám đốc Chu cũng chẳng ngừng lại được.

Tương Vi oán trách:

- Tài vụ của ba công ty đều dồn lên đầu tôi, ngay cả nhà tư bản cũng không bóc lột người ta như thế.

Tài vụ của Việt Tú còn đơn giản, nhưng tài vụ của Cẩm Hồ và Ái Đạt làm Tương Vi rất đau đầu.

Thấy Hứa Tư không muốn đi, Trương Khác cười xin lỗi, chấp tay lui khỏi văn phòng Tương Vi.

Nhìn Trương Khác rời đi, Tương Vi thở phào:

- Cậu ấy đúng là rất quan tâm cô.

Tương Vi nói thế có lẽ là vô ý, Hứa Tư có tật giật mình, khuôn mặt kiểm điểm đỏ bừng.

Bọn họ vừa đi thì Tống Bồi Minh tới, trung tâm ẩm thực quyết định chính thức kinh doanh trong mấy ngày sắp tới, bằng quảng cáo dựng khắp đường lớn ngõ nhỏ rồi, nên chỉ cần có thời gian là Tống Bồi Minh đều đích thân chạy tới Cẩm Hồ một chuyến, nghe Tạ Văn Tình nói Trương Khác vừa đi, vội vàng xuống lầu đuổi theo.

Trần Tín Sinh tới Hải Châu chuyến này cũng thật ủy khuất, nghĩ xem TI Trung Quốc phân ngạch thị trường hàng tỉ, tới âm thầm đi lặng lẽ, đừng nói không có quan viên địa phương đón tiếp, ngay cả báo đài chẳng có chút tin tức gì.

Trương Khác tất nhiên biết thị trường đầu đĩa sau khi bùng phát sẽ trở nên tàn khốc thế nào, chỉ cần không có sự cản trở khác, sau này Tân Khoa, Kim Chính, Ái Da cũng sẽ quật khởi.

Cho nên bài tẩy giấu được tới lúc nào thì giấu tới lúc đó vẫn tốt hơn, cho dù Lưu Minh Huy cũng không biết nội dung cụ thể hợp đồng với TI, chỉ có ba người Trương Khác, Tô Tân Đông, Đinh Hòe biết.

Mấy năm đầu chip giải mã phải nhập khẩu vào từ Hong Kong, Trương Khác định đăng ký một công ti ở đây, để giá cả chênh lệch của chip giải mã Ái Đạt được mua sẽ bị chặn lại ở công ty này, người khác đừng mong nhìn ra chút sơ hở nào từ thuế vụ, tài vụ của Ái Đạt.

Tới nhà máy Ái Đạt, ấn tượng đầu tiên của Diệp Kiến Bân là quá nhỏ, đi nhất một vòng nhà máy chưa tới 15 phút.

Tô Tân Đông, Đinh Hòe chào hỏi Diệp Kiến Bân rồi cáo từ, với bọn họ mà nói, cần tranh thủ từng giây từng phút.

- Cậu muốn làm đầu đĩa à?

Diệp Kiến Bân hỏi:

Thị trường Đông Hải, không nhờ tới Hải Thái tất nhiên cần Thịnh Hâm, Trương Khác không giấu hân:

- Nhà máy nhỏ thôi, sau này còn mong được giám đốc Diệp chiếu cố.

Mạng lưới tiêu thụ của Thịnh Hâm bao trùm Hoa Đông, nên Diệp Kiến Bân cũng biết thị trường đầu đĩa bắt đầu manh nha:

- Bên phía Quảng Châu, Thâm Quyết rất náo nhiệt, nghe nói lượng tiêu thụ được 100 vạn đầu video, nghe nói đầu đĩa có thể thay thế nó, tôi nghĩ đầu đĩa rất có tiền đồ. Thịnh Hâm có đại lý đầu video, bao giờ cậu làm ra sản phẩm, Thịnh Hâm sẽ giúp làm thị trường ...

- Tôi thấy Thịnh Hâm bỏ nghiệp vụ đầu video đi thì hơn ...

Trương Khác không giải thích thêm, vài ba tháng nữa Diệp Kiến Bản sẽ nhìn ra biến hóa trong đó.

Trương Khác không muốn kéo Thịnh Hâm đầu tư vào Ái Đạt, miêu tả tiền đồ thị trường tất nhiên không hứng thu bằng khi tiếp Trần Tín Sinh, tới giờ cơm kéo Diệp Kiến Bản đi tới nhà hàng Tiểu Giang Ngư nổi tiếng của trấn Ích Long, ăn thủy sản đặc sắc.

Chưa nói tới bản báo cáo phân tích thị trường của Thịnh Hâm, chỉ riêng hành vi của Trương Khác đủ khiến Diệp Kiến Bản trở nên miễn cưỡng, Trương Khác có thể ném hết mọi chuyện ra đằng sau, Ái Đạt nhìn qua chẳng có gì đáng kể, nhưng hắn không coi thường.

Trên bàn cơm, Diệp Kiến Bản đề xuất hi vọng Thịnh Hâm phụ trách thị trường của Ái Đạt:

- Chỉ cần Ái Đạt giao thị trường cho Thịnh Hâm chúng tôi, ngay lúc này tôi có thể trả trước 500 vạn làm tiền đảm bảo.

Trương Khác đang cầm cùi gặm Đao Ngư, loại Đao Ngư tự nhiên này mấy năm nữa sẽ tuyệt tích rồi, nên y rất quý trọng cơ hội mỗi lần được ăn nó, thịt thơm mềm, không nói tới xương của nó, cảm giác tan ra trong miệng rất đã.

- Cái gì?

Trương Khác nghe điều kiện Diệp Kiến Bản đưa ra, ngẩng đầu thốt lên:

- Thịnh Hâm bây giờ đúng là lắm tiền nhiều của nhỉ.

Diệp Kiến Bản cười ha hả, Thịnh Hâm thành công ở Hoa Đông, cái lợi có được hơn xa 600 vạn quân cáo mà Ericsson Bắc Kinh cấp họ, doanh lợi hồi khoản của nửa tháng qua, làm trong tay Thịnh Hâm tức thì có thêm 4000 vạn, nếu Trương Khác là nữ, Diệp Kiến Bản đảm bảo ôm lấy hôn mấy cái thể hiện hưng phấn.

Đương nhiên hiện giờ Diệp Kiến Bản còn chưa nhìn thấy sản phẩm của Ái Đạt đã lấy ra 500 vạn, tuyệt đối không phải vì lắm tiền dư của, hay tính hoàn khổ trời dấy, mà là vì hắn coi trọng Trương Khác.

Trương Khác lắc đầu:

- Phán đoán thị trường của Thịnh Hâm về đầu đĩa là dựa vào phân tích từ đầu video, báo cáo này ai đưa ra, là cô sao trợ lý Diệp?

Thấy cô ta lắc đầu, nhìn sang Thiệu Tâm Văn:

- Là anh à?

- Thời gian qua chúng tôi đâu có tinh lực làm cái đó.

Trương Khác quay lại nói với Diệp Kiến Bản:

- Thấy chưa, hai vị đại tướng của anh còn chưa phân tích cẩn thận, anh không sợ tôi lừa anh một vỏ à?

Xem ra dự đoán của Trương Khác với thị trường đầu đĩa không nhỏ, bọn họ chưa điều tra tỉ mỉ hoàn thiện, lúc này dám phán hợp tác là quá sớm.

Tổng Bồi Minh đuổi theo tới trấn Ích Long, cùng tham quan Ái Đạt rồi ăn cơm tôi, lãnh đạo trấn hay tin đều kéo tới. Bối cảnh Cẩm Hồ không phải nói, Tổng Bồi Minh cũng biết chút về bối cảnh Thịnh Hâm, ông ta không muốn trước mặt Diệp Kiến Bản nhận đám tiểu quan viên xun xoe nịnh bợ, khác nào Dạ Lang tự đại, thành trò cười cho người ta.

Tổng Bồi Minh nghiêm mặt đuổi hết lãnh đạo trấn đi, chuyên tâm tiếp đãi Trương Khác.

*** Dạ Lang là một tiểu quốc ở phía Tây Nam nước Hán. Vua nước Dạ Lang hỏi sứ thần nước Hán: ‘nước Hán của các người lớn hay nước Dạ Lang của ta lớn?’. Thế nên có câu Dạ Lang tự đại, nói kẻ không biết mình, tự cao tự đại một cách ngu xuẩn.

Trương Khác trước kia mua nhà máy Thanh Đạt, vì kéo dài thời gian trả tiền mà nhờ ông ta ra mặt. Trong mắt Tổng Bồi Minh, cái nhà máy này không lớn, nghe Diệp Kiến Bản đề xuất muốn gửi trước 500 vạn đảm bảo hợp tác mà Trương Khác không thêm ngó ngang, cũng cảm thấy rất hứng thú.

Nhà máy giấy Tân Quang vào tay Cẩm Hồ, chớp mắt tỏa sáng chói mắt, theo kiểm toán tháng tư của khu, thì Tân Quang thực sự hồi sinh rồi, đúng là thành tích lớn. Đó còn chưa nói tới thành tích cải tạo nhà máy cũ,

Ở Hải Châu công ty có tài sản hơn 100 triệu chỉ đếm trên đầu ngón tay, khu Thành Nam càng ít xí nghiệp quy mô, Cẩm Hồ làm sống lại nhà máy Tân Quang, gần như cứu vãn luân sinh mạng chính trị của Tổng Bồi Minh. Sau này cứ chỉnh hợp thêm được một nhà máy giấy, là giống như thêm một ngôi sao đỏ trên bảng chính tích của ông ta.

Tổng Bồi Minh được Chu Phú Minh và Đường Học Khiêm ủng hộ, đưa lên ghế bí thư khu ủy, ông ta hiện giờ mới trên 40, ánh mắt không thể không nhìn cao hơn một chút.

Quan viên trung niên có tiền đồ chính trị, có thể tương đối khắc chế tư dục, giữ thanh liêm.

Kế hoạch của Tổng Bồi Minh là chuyên môn thành lập khu công nghiệp giấy bên cạnh khuôn viên của nhà máy Tân Quang, để Cẩm Hồ từng bước di dời sản nghiệp chế tạo giấy tới đó, cũng là phối hợp với yêu cầu cải tạo ngành giấy của tỉnh.

Theo an bài của thành ủy, Tổng Bồi Minh còn kiêm chức khu trưởng để hoàn thành quá độ, năm nay nếu có thể khởi động hạng mục này, đồng thời hình thành quy mô, ông ta không sợ khu trưởng mới lên ảnh hưởng địa vị của mình nữa.

Nhưng bất kể ông ta nỗ lực ra sao, vẫn là Cẩm Hồ chiếm cứ chủ động, nên ông ta theo sát Cẩm Hồ.

157. Chương 157: Khai Trương Trung Tâm Ấm Thực

Lúc này nghe Trương Khác nói tới điện tử Ái Đạt, Tổng Bồi Minh cũng khơi lên hứng thú, tới 500 vạn của Diệp Kiến Bản còn không động lòng, Ái Đạt chẳng lẽ là hạng mục lớn.

Trong nhiệm kỳ làm bí thư khu ủy kiêm khu trưởng, khu Thành Nam liên tục xuất hiện hai hạng mục lớn hơn 100 triệu, ông ta có nằm mơ cũng cười được. Nhưng Trương Khác không muốn nói nhiều trên bàn ăn, làm lòng ông ta ngứa ngáy.

Diệp Kiến Bản nảy ra kế hoạch mới, không còn tâm tư ở lại, ngày hôm sau dậy sớm rời khỏi Hải Châu.

Tổng Bồi Minh ý vào thiên thời địa lợi, cứ rảnh rỗi là nghe ngóng chuyện của điện tử Ái Đạt.

Trương Khác bị ông ta quần lấy không chịu nổi, đành tiết lộ chút nội dung, chủ yếu muốn nhớ sức Tổng Bồi Minh, ngăn thành phố đem trấn Ích Long liệt vào khu khai phát.

Tổng Bồi Minh nghe nói quy mô của điện tử Ái Đạt đặt tại Ích Long sẽ vượt quá 100 triệu, cho dù Đường Học Khiêm ra mặt, ông ta cũng không đồng ý liệt trấn Ích Long thành khu khai phát, ông ta có thể lấy nơi khác ra đổi.

Ngày 8 tháng 4, quảng trường ấm thực đi vào kinh doanh.

Thế Kỷ đương nhiên không có bá lực như Cty Thịnh Hâm ném cả 1000 vạn vào hoạt động quảng cáo giới thiệu, bỏ ra 100 vạn cũng đã sót của rồi, nhưng hạng mục cầu Tứ Phượng ngoài trung tâm ấm thực còn khu giải trí Thịnh Thế Niên Hoa, khu nghỉ ngơi, tư nguyên Thế Kỷ có thể lợi dụng rất nhiều.

Hôm đó là thứ bảy, Đường Thanh không cần tự học buổi tối, tương đương Trương Khác đã đồng ý với Đỗ Phi đưa Đường Thanh tới lấy thêm khí thế cho Thịnh Thế Niên Hoa, Đường Thanh chưa từng được tới khu giải trí kiểu như thế này, ít nhiều có chút chờ đợi.

Trương Khác ở trường cho tới lúc tan học, Đỗ Phi đề nghị tới cậu Tứ Phượng ăn cơm, Trương Khác không lo mình không có vị trí, nhưng vô số người xếp hàng đợi, người chen vào trước mặt người ta, không phải để ăn chứ à?

Trương Khác quyết không làm chuyện ngu xuẩn đó, y thà kiếm quán nhỏ bên trường ăn còn hơn. Ăn tối xong tới cầu Tứ Phương, cảm thấy khung cảnh náo nhiệt quá mức rồi, giao thông hoàn toàn tắc nghẽn, đứng bên này cầu chỉ thấy đầu người chen lấn bên kia.

Cảm giác đầu tiên của Trương Khác là: Sinh hoạt về đêm của người dân Hải Châu quá thiếu thốn rồi.

Thiệu Chí Cương xem lễ giới thiệu của Thịnh Hâm ở tỉnh thành, thấy hình thức không tệ, cũng vì đón ý Tổng Bồi Minh, có ý làm thật lớn một lần.

Mặc dù không có nhiều kinh phí, nhưng vài đoàn văn nghệ thêm vào mấy minh tinh quá thời, thêm vào bàn tay ma thuật của quảng cáo, đối với Hải Châu mà nói, vẫn khá có sức hấp dẫn.

Náo nhiệt thì náo nhiệt thật, nhưng cần thiết không? Làm thế chỉ sâu thêm ấn tượng của người dân vào hoạt động này, giảm đi nhận thức về trung tâm ẩm thực, thôi vậy, cũng chẳng tới mức xuất hiện kết quả xấu nhất.

Thiệu Chí Cương và Tổng Bồi Minh đã lường trước sẽ xuất hiện quang cảnh này, từ chiều hạn chế lưu lượng xe động cơ tiến vào đoạn đường này.

Đường Thanh hưng phấn như tết đến vậy, hai má đỏ bừng, cô chưa bao giờ thấy ngày lễ náo nhiệt như vậy ở Hải Châu, một tay cầm bóng bay, một tay để Trương Khác nắm, vui sướng đi trong dòng người tấp nập.

Tới cửa sà n nhảy, Trương Khác hoài nghi tấm thân gầy yếu của mình có thể chen vào, bảo Đỗ Phi đi trước mở đường, y kéo Đường Thanh chen vào sau, giày bóng bay nửa đường bị đứt, vào được bên trong thì toàn thân đầm mồ hôi.

Sà n nhảy lúc này không cho người vào nữa, Thịnh Hạ đứng ở cửa đợi bọn họ, Trương Khác hỏi cô ta bán được bao nhiêu vé vào cửa, Thịnh Hạ nói bán 2000 vé, không dám bán thêm nữa, anh cô ta liền gọi người tới chặn cửa.

Trương Khác thầm nghĩ may Thịnh Thanh không bị tiền làm lóa mắt, Thịnh Thế Niên Hoa tuy là sà n nhảy lớn nhất Hải Châu, nhưng thiết kế chỉ cho 2000 người.

Thịnh Hạ dẫn đám Trương Khác vào, đám đông bị chặn bên ngoài có người bắt đầu chửi bới, Trương Khác sớm biết có kết quả này, đành rụt đầu kéo Đường Thanh chạy vội vào trong.

Qua cửa vào còn có một cánh cửa khác, ngăn tiếng nhạc huyền náo bên trong, nhưng đứng ở cửa Trương Khác vẫn cảm thấy tiết tấu như núi rung đất lở từ bốn phía truyền lại, trên cửa thò ra hai con thú bằng đồng đen, hình như là hải trãi.

Đỗ Phi nôn nóng mở cửa cách âm, sóng âm nhạc ập tới, làm Trương Khác chấn động.

*** Hải Trãi: con vật trong truyền thuyết cổ, biết phân biệt phải trái, thấy người đánh nhau, nó dùng sừng húc kẻ gian, kiểu con kỳ lân một sừng ở giữa, giống con sư tử ở Việt Nam hay múa tết Trung Thu.

- Thấy thế nào?

Trương Khác chỉ có thể từ hình miệng và thần sắc đặc ý của Đỗ Phi để nhận ra lời của hân. Tay bị Đường Thanh siết chặt, có thể thấy cô vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

Bên trong mặc dù chật chội, nhưng so với bên ngoài tốt hơn một chút, sà n nhảy có thể đồng thời dung nạp bốn năm trăm người, lúc này chỉ sơ có hơn nghìn cười. Phía trong cùng sà n nhảy có cùng có một cái đài cao, có ống tuýp quen thuộc, đáng tiếc không thấy vũ nữ múa cột.

Xung quanh có 400 chỗ ngồi, còn có rất nhiều người cầm bia, nước ngọt đứng đó, mé phía bắc có quầy bar cỡ lớn, Trương Khác theo Thịnh Hạ, Đỗ Phi tới tầng hai phòng bao mới thở phào.

Hiệu quả cách âm của phòng bao khá tốt, cách tường pha lê có thể nhìn thấy đài cao và một phần sà n nhảy, cùng cả DJ.

Thịnh Thanh đúng là có nghề, vừa mới vào sà n nhảy là cảm thấy huyết quản nhảy theo âm nhạc, nhìn sang bên cạnh thấy trán Đường Thanh lấm tấm mồ hôi vì phấn khích.

Thịnh Hạ xuống tìm Thịnh Thanh, Đỗ Phi theo đuôi, Trương Khác kéo Đường Thanh vào lòng, gối đầu lên vai cô, cùng nhau nhìn khung cảnh náo động xung thiên bên ngoài:

- Hay là chúng ta ra nhảy một lúc?

- Nhiều người quá ...

Đường Thanh có hơi xấu hổ, người khẽ nhún nhảy theo âm nhạc truyền vào.

Trương Khác đưa tay mở hé cửa phòng phòng bao, âm nhạc khiến máu người ta sôi trào lập tức bao phủ hai người, Đường Thanh xấu hổ không dám lắc lư cơ thể trước mặt Trương Khác, y nhẹ nhẹ ôm lấy cô từ phía sau, hay tay đặt lên eo cô chậm rãi đưa đưa.

Đường Thanh không thả lỏng được, chỉ là Trương Khác đưa cơ thể múa theo, người dán sát vào lòng Trương Khác, vịn vịn như rắn nước, thi thoảng ngửa đầu lên nhìn y, bốn mắt chạm nhau, mắt đầy ềm thẹn và hạnh phúc, dựa đầu vào mặt Trương Khác, hưởng thụ thời khắc âu yếm tình tứ.

Trương Khác liếc nhìn thấy Thịnh Thanh và Đỗ Phi từ cầu thang đi lên, quyến luyến buông cơ thể mềm mại như không xương của Đường Thanh ra.

Đường Thanh nghi hoặc nhìn Trương Khác, thuận theo khe cửa thấy đám Thịnh Hạ quay về mới cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng nhảy tới bên sofa ngồi xuống, cô nàng hay xấu hổ không dám để người khác biết mình vừa đóng đưa cơ thể theo tiếng nhạc.

- Bạn quá, không thấy Khác thiếu gia tới ...

Thịnh Thanh vừa mới vào đã xin lỗi ngay.

Trương Khác cười thoải mái, xua tay:

- Anh đâu thể đứng canh ở cửa, cứ làm việc của mình đi, chúng tôi ngồi đây một chút rồi đi.

Đỗ Phi theo Thịnh Hạ vào khuỷu tay ôm một đồng đồ ăn vặt đặt đầy bàn.

Thịnh Thanh không dám bỏ đi ngay, ngồi tiếp chuyện tới khi có người gọi mới cáo lỗi rồi đi, còn nói:

- Buổi tối để tôi mời Khác thiếu gia ăn bữa khuya, Khác thiếu gia nhất định phải nể mặt nhé.

Thịnh Thanh rời đi, với Đường Thanh mà nói thì nhẹ nhõm hơn nhiều, Đỗ Phi hô hào ra ngoài nhảy disco, Đường Thanh sống chết không chịu, Thịnh Hạ mở cửa phòng bao ra, tắt đèn trong phòng đi, dọn bàn pha lê sang một bên.

Khi ở quán bar không nhìn ra Thịnh Hạ lại là cô gái sôi động mạnh bạo như vậy, cơ thể yếu điệu nhiệt tình như lửa, theo nhịp điệu âm nhạc mạnh mẽ lắc mình điên dại, Đường Thanh chỉ lắc lư vài cái rồi dừng lại, ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, nhìn Đỗ Phi và Thịnh Hạ uốn éo trong phòng bao mờ ảo, cô không nhảy, nhưng lại xúi Trương Khác nhảy ...

Qua 9 giờ, Trương Khác đưa Đường Thanh về nhà, người vây quanh sàn nhảy không giảm đi chút nào, đối với thanh niên mà nói, lúc này mới là bắt đầu thời khắc thuộc về họ.

Ở cầu Tứ Phụng không thể bắt được taxi, Trương Khác và Đường Thanh dọc theo sông Sơ Cảng, mùa xuân tháng tư, không cảm thấy ban đêm lạnh mấy, lúc này có taxi chạy qua nhưng không ai gọi, Trương Khác thích cảm giác dạo bước bên Đường Thanh, nắm bàn tay mịn màng của cô, lòng tính toán cố nên kiếm một cái góc tối nào đó dựa vào cô bé này một phen.

Nhớ lại cảm giác tiêu hồn khi ở thể mềm mại kia ẻo ẻo trong lòng mình, Trương Khác thực sự chỉ muốn làm vậy, kéo Đường Thanh tới bãi cỏ bên sông, hái một bông hoa dại cài lên tóc mai của cô, dịu dàng ôm lấy khuôn mặt tuyệt mỹ, dịu dàng gọi:

- Thanh Thanh.

Thân thể Đường Thanh run “ùng” một tiếng rất nhỏ, ánh mắt lo lanh mơ màng, vừa thẹn thùng, vừa tình ý miên man, hàng mi dài rung rung khép lại, cô linh cảm được điều sắp diễn ra.

Trương Khác vốn chuẩn bị một đồng lời tính tởm, lúc này quả chịu không nổi dáng vẻ ngây thơ đáng yêu đó, khẽ hôn lên đỏ mọng mềm mại, cảm giác âm áp mềm mềm đó làm người ta choáng ngợp.

Đường Thanh vẫn vụng về như vậy, Trương Khác đưa lưỡi vào không cần chặt răng như lần trước nữa ...

Hai chiếc lưỡi vừa tiếp xúc, Đường Thanh như bị điện giật, mắt choàng mở ra, thiếu chút nữa lại hoảng sợ cần răng lại, còn may tích tắc mở mắt ra đó, nhìn thấy khuôn mặt Trương Khác, lòng dịu xuống, lại từ từ khép mắt, rụt rè e sợ vừa khao khát đưa lưỡi ra thử lại cảm giác mới mẻ kia..

Hai chiếc lưỡi quện vào nhau...thời gian như ngừng trôi

Trương Khác đưa Đường Thanh về nhà, ngồi taxi quay lại sân nhảy, trong phòng bao không tìm thấy Đỗ Phi và Thịnh Hạ, vịn lan can nhìn xuống đám đông cũng không thấy đôi tiểu tình nhân, lại thấy Thịnh Thanh đang đứng ở quầy bar nhìn quanh, nghĩ có lẽ hẳn có việc gì muốn bàn.

Trương Khác đi tới quầy bar ngồi xuống, không vội nói chuyện với Thịnh Thanh, nơi này cách tiếng nhạc xập xình đình tai phát ra từ sân nhảy một quãng, nên còn chịu được.

Gọi một chai rượu vang, thong thả nhâm nhi, Trương Khác rất thích không khí này, không hề kém mười mấy năm sau bao nhiêu, vậy là là có thêm chỗ tiêu khiển rồi, Thịnh Thanh bố trí chỗ này, hao tổn công sức không ít.

Nhìn đôi trai gái qua lại trước mắt, thì ra Hải Châu còn có nhiều con gái như vậy, bóng tối cho thể che đi rất nhiều sự e thẹn, thêm vào không khí kích động xung quanh, các cô gái bỏ đi sự e dè, cởi áo ngoài, chỉ còn áo bó sát người, lộ ra đường cong cơ thể đủ đáng vẻ, phong tình, Trương Khác tựa như quay về thời gian la cà ở quán bar tán gái.

Đỗ Phi chẳng biết ở chỗ nào chui ra, gào lớn:

- Thế nào, tao đã nói chỗ này rất tuyệt mà, chuyên gia thiết kế đều mời từ Hong Kong tới đây ..

Tên tiểu tử này giọng khàn hết cả rồi, không biết gào thét ở đây bao lâu, Trương Khác cố lắm mới hiểu được lời của hắn.

Trương Khác không đáp, y chẳng muốn hồng cổ họng.

- Lần trước mày đi Hong Kong phải không, Hong Kong thế nào?

Đỗ Phi tiếp tục hét lớn:

- Tao nghe hai chuyên gia thiết kế miêu tả, cảm giác Hải Châu cứ như vùng nông thôn vậy.

Lại chẳng, không nói tới Hong Kong, chỉ nhìn Huệ Châu cũng biết Hải Châu hiện tại kém thế nào, Trương Khác chấm nước viết:

- Nghỉ hè có cơ hội đưa mày đi Hong Kong.

- Hai người kia còn nói Hong Kong có một thứ đầu đĩa, xem phim còn rõ hơn trong rạp.

Đỗ Phi khinh không thèm dùng chữ giao lưu:

- Chỉ cần một cái đĩa mỏng dính là có thể xem hết được một bộ phim, tiện hơn đầu video nhiều, nhà tao mấy ngày trước vừa mua một cái, chỉ là kiếm đĩa khó quá.

Trương Khác vừa bực vừa buồn cười bợp gáy Đỗ Phi một cái:

- Thịnh Thanh bán em gái ày, mày lại bán thân cho hắn, hắn ày cái gì để mày tới nói giúp hắn?

Đỗ Phi cười hề hề:

- Hai người Hong Kong nói như thật ấy, chỉ hai đồng là có thể làm ra một cái đĩa, mang ra thị trường bán 40 -50 đồng, tao thấy được đấy, suốt ngày phí thời gian trong trường thật ngán, mày có muốn làm không?

Stịnh Thanh đại khái là từ chỗ Thiệu Chí Cương biết được chuyện của Ái Đạt, nên nhờ Đỗ Phi tới làm thuyết khách.

Mặc dù thời này làm đĩa lậu chẳng có nguy hiểm gì, nhưng Trương Khác không tham gia, đĩa lậu công nghệ sản xuất đơn giản, chỉ cần mua đĩa gốc về, đem đi in là được, khi quy mô thị trường đã hình thành, sẽ có vô khối người chen vào, tham gia sớm, lợi nhuận rất khả quan, nhưng không tích lũy được kinh nghiệm kỹ thuật, đám làm ăn kiểu Thịnh Thanh tham gia còn được, Trương Khác chẳng nhúng tay vào làm gì.

Không có đĩa lậu, thị trường đầu đĩa không bùng nổ được, nên đương nhiên Trương Khác không ghét người khác làm việc này.

Thịnh Thanh chắc bị hai người Hong Kong kia làm động lòng, lại không muốn lỗ mãng mua máy từ Hong Kong, nên tìm Ái Đạt dò đường.

Trương Khác gật đầu:

- Được, chuyện này tao biết rồi, tao nghĩ hôm nay Thịnh Thanh chẳng rảnh nổi, hôm khác hẵng nói ...

Đi ra ngoài sàn nhảy, vẫn thấy có người chờ đợi, còn bên trung tâm ẩm thực đã thừa thớt rồi.

Trương Khác lắc đầu nhìn đồng hồ dưới đất, dứt tay vào túi đi về phía trung tâm ẩm thực.

Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh, Ngô Thiên bảo ngồi hút thuốc ở cửa vào, thấy Trương Khác đỉnh đỉnh đi tới đều đứng cả dậy.

- Kéo Đỗ Phi tới làm thuyết khách, anh thì rảnh rồi nhỉ?

Trương Khác ngồi xuống, bọn họ đều biết y là học sinh, không mời thuốc.

Thịnh Thanh ngồi xuống theo, cười ngượng nói:

- Sợ nói ngay với Khác thiếu gia thì thành quá đường đột.

Trương Khác nói với Thiệu Chí Cương:

- Mau sai người thu dọn đi, ngày mai định kinh doanh nữa hay không?

- Chúng tôi đang nói chuyện này đây, bên kia còn có bấy dè đang đợi.

Ngô Thiên Bảo đánh miếng về phía sàn nhảy:

- Lần đầu tiên tôi thực lòng hi vọng người khác làm ăn thịnh vượng hơn mình.

Ngô Thiên Bảo hi vọng đám nam nữ đi nhảy về sẽ ăn khuya.

Trương Khác cười:

- Từ nay vùng xung quanh đây sẽ bắt đầu trở nên náo nhiệt rồi, lão Thiệu chắc sẽ không nhàn rồi hử?

- Tôi chuẩn bị kéo lão Thiệu nhập bọn làm đĩa.

Thấy phản ứng của Trương Khác rất bình đạm, Thịnh Thanh nói tiếp:

- Có điều thứ này chỉ nghe hai người Hong Kong nói như hát hay, còn cụ thể ra sao không rõ, nghe nói Khác thiếu gia rất am hiểu thứ này.

Nếu Thiệu Chí Cương thực sự nhìn ra được tiền cảnh của thị trường đĩa lậu, nói không chừng hẳn sẽ động lòng, lúc này chưa chắc hẳn muốn chen vào vũng nước đục.

Ngô Thiên Bảo thấy Trương Khác không đáp lời Thịnh Thanh, nói xen vào đỡ cho Thịnh Thanh khỏi ngượng:

- Khác thiếu gia chắc đói rồi, tới cửa hàng của tôi ném thử đồ lót dạ, rồi góp ý giúp tôi được không ạ?

Trương Khác chống đầu gối đứng dậy, đi về phía cửa hàng của Ngô Thiên Bảo.

Thịnh Thanh và Ngô Thiên Bảo đoán không ra tâm tư của Trương Khác, đều quay sang nhìn Thiệu Chí Cương.

Thiệu Chí Cương chỉ cười, lời của Thịnh Thanh làm người ta nghe chẳng thoải mái tí nào, Trương Khác rõ ràng có thể chiếm lấy mảnh đất dưới chân này, nhưng y lại bỏ qua, nào thềm để ý tới cái trò đĩa lậu? Liền phải mông đống dậy theo Trương Khác.

Ba người vào cửa hàng, thấy Trương Khác đang ngồi ở bàn chính giữa, cầm thực đơn đọc món bảo Ngô Tôn viết lại.

Trương Khác gọi món xong, đưa thực đơn cho đám Thiệu Chí Cương, hai tay bàn tay đan vào nhau chống lên mặt bàn nói:

- Chuyện này có thể làm, nhưng làm thế nào đừng hỏi tôi.

Thịnh Thanh ngại ngần giải thích:

- Mấy ngày trước nghe lão Thiệu nói Ái Đạt sẽ sản xuất dầu đĩa, chúng tôi không dám cướp thịt của Khác thiếu gia, chỉ kiếm chút canh ...

- Anh cứ tới mà cướp thử xem.

Trương Khác cười:

- Muốn cướp thì phải cướp sớm còn có canh mà húp, muộn một hai năm, cẩn thận tới xương cũng bị người ta nuốt mất.

Thịnh Thanh không biết đây là lời cảnh cáo thiện chí cả Trương Khác nói đùa, nếu Trương Khác không thích nói chuyện này, mọi người tất nhiên không nhắc tới nữa.

Đang nói chuyện phiếm thì có bóng người xuất hiện ở cửa, Trương Khác ngẩng đầu lên thấy cha, Đường Học Khiêm và Lưu Văn Bản đi vào, vội thu lại dáng vẻ “đại ca”, đi tới hỏi:

- Sao lúc này mọi người tới làm gì?

Đường Học Khiêm chỉ y cười:

- Chẳng lẽ chỉ có cháu mới được tới đây chắc?

Đám Thiệu Chí Cương cũng đứng lên chào, Trương Khác liền giới thiệu ba người bọn họ.

158. Chương 158: Thương Nghiệp Địa Ốc

Trương Tri Hành liếc qua ba người Ngô Thiên Bảo, Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương, chỉ mỗi Ngô Thiên Bảo là có chút ấn tượng, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu. Trương Khác ở cùng với đám người này, ông cũng không bận tâm mấy:

- Hôm nay chỗ này thật náo nhiệt, ngay cầu Tứ Phụng cũng tắc rồi, dù thế nào cũng phải ăn khuya, cho nên đi qua xem còn có cái ăn không.

- Mọi người cùng ngồi ăn nhé?

Trương Khác hỏi:

Đường Học Khiêm không hề câu nệ, ngồi xuống cạnh Trương Khác:

- Thanh Thanh về rồi à? Bác tưởng nó ở cùng cháu.

- Chín giờ là cháu đã đưa cô ấy về rồi ạ.

Lúc này Đỗ Phi ở cửa thò đầu vào, hắn thấy Đường Học Khiêm và Trương Tri Hành bên trong thì giật mình, kéo tay Thịnh Hạ định bỏ đi.

- Kia chẳng phải là thằng nhóc nhà Đỗ Tiểu Sơn sao?

Đường Học Khiêm tinh mắt nhanh miệng gọi hấn lại.

Đỗ Phi đành phải đi vào, Thịnh Hạ tất nhiên theo sau.

Đỗ Tiểu Sơn lần này thuận lợi tiến vào thường ủy, chắc Chu Phú Minh không ngờ Đỗ Tiểu Sơn và Đường Học Khiêm đã ngầm phối hợp với nhau rồi.

Đường Học Khiêm và Trương Tri Hành tới đây không phải là thuận đường, mà nghe báo cáo nơi này rất náo nhiệt, dù sao đang muốn kiếm chỗ ăn khuya cho nên qua xem.

Trương Khác vốn định nói chuyện với Thiệu Chí Cương, nhưng lúc này đành cùng cha ăn xong rồi về nhà ngủ.

Vài hôm sau mới từ chỗ Thiệu Chí Cương biết được Thịnh Thanh, Ngô Thiên Bảo đều muốn làm đĩa giả, còn Thiệu Chí Cương không định tham gia vào.

Trung tâm ẩm thực khai trương thành công, đem sự phồn vinh của khu thương mại Tiền Môn kéo dài tới cầu Tứ Phượng. Thiệu Chí Cương lúc trước không thuyết phục được Trương Khác nuốt lấy mảnh đất của nhà máy cũ, nhưng hấn không bỏ hứng thú với địa ốc, có điều lúc này hấn thiếu vốn thúc đẩy địa ốc phát triển.

Thiệu Chí Cương tìm Trương Khác bàn việc này, nhưng Trương Khác cảm thấy thời cơ chưa chín muồi.

Trung tâm ẩm thực đã đi vào hoạt động, việc duy trì kinh doanh bình thường thì mỗi người làm chức trách của mình là được, không còn hạng mục tương tự khởi động, Thiệu Chí Cương thực sự trở nên nhàn rỗi.

Song dù hạng mục cầu Tứ Phượng thu được thành công thì hiện giờ còn chưa tới thời cơ tiến vào ngành địa ốc, cơn bão tài chính Đông Nam Á vào năm 97, gây ảnh hưởng lớn nhất với kinh tế trong nước chính là ngành địa ốc, nhưng do ngành chế tạo các nước Đông Nam Á bị đả kích thảm liệt, lại đem tới thời cơ phát triển cho ngành chế tạo trong nước.

Nhắc tới thương nghiệp địa ốc, Trương Khác luôn muốn lấy danh nghĩa Cẩm Hồ mua mấy tòa trạch viện ở Sa Điền, thấy Thiệu Chí Cương rảnh rỗi không có việc để làm, lại hứng thú với địa ốc, liền ủy thác hấn cùng Hứa Hồng Bá xử lý việc này.

Ngõ Đan Tỉnh, phố thị nằm giữa lòng Sa Điền, cũng là khu vực trung tâm của Hải Châu thời xưa, khi đó có nhiều quan lại nhà giàu cư ngụ, ngõ Đan Tỉnh gọn gàng bằng phẳng, hai bên rất nhiều đại trạch viện, những cây cổ thụ che kín cả ngõ.

Mỗi một trạch viện hiện nay phân chi ba bốn hộ ở, nếu an phận cư ngụ còn đỡ, nhưng người trong nước tư tưởng phân tường tách ngõ rất nặng, thường tự dựng tường ngăn, phá tường trạch viện làm cửa, làm học hết bố cục của trạch viện.

Thiệu Chí Cương ở Hải Châu giao du rất rộng, Hứa Hồng bá là danh nhân dân gian, bọn họ đại biểu Cẩm Hồ tới ngõ Đan Tỉnh tìm mua đại trạch viện, tức thì tin tức truyền khắp Hải Châu, tới ngay Trương Tri Phi cũng chạy tới hỏi cháu xem chuyện đó là thế nào.

Lúc này tin tức chính phủ muốn khởi động kế hoạch cải tạo khu thành cổ Sa Điền cũng truyền đi, hơn nữa có nhiều phiên bản khác nhau, người nói sẽ phá bỏ toàn bộ Sa Điền, người nói giữ lại vùng phía Đông, phá phía tây; người lại bảo phá dần từ phía tây sang phía đông.

Đường Học Khiêm cũng chẳng hay biết gì, tin tức với ông ta cũng rất đột ngột, ảnh hưởng lại lớn, song không tiện hỏi thẳng Tạ Văn Tình, liền bảo Trương Tri Hành thăm dò Trương Khác, làm rõ mục đích của Cẩm Hồ. Nếu không đi ngược nguyên tắc, thành phố sẽ phối hợp, nhưng không thể để thành phố bị động như vậy.

Bản phương án trước đó Hứa Hồng Bá đưa lên thành phố không được thông qua, dự toán khổng lồ như vậy, ngay cơ hội đưa lên cuộc họp chính phủ thảo luận cũng không có.

Trương Khác tất nhiên không làm bại lộ ý đồ giữ lại khu đông Sa Điền của y, hướng hồ hành động lần này của y không vẻ vang lắm, khả năng sẽ phải hi sinh người khác, thậm chí làm thương nghiệp địa ốc rơi vào

cảnh hỗn loạn, nhưng Trương Khác thấy vì quần thể kiến trúc có ý nghĩa như thế, hi sinh là cần thiết ... Huống hồ có phải hi sinh lợi ích của y đâu.

Trương Tri Hành không có được bất kỳ tin tức nào hữu dụng ở chỗ con trai.

Cuối tháng tư, khi cùng nhau ăn cơm, Đường Học Khiêm hỏi thẳng Trương Khác việc này.

Trương Khác chỉ nói:

- Vùng phía tây Sa Điền phá bỏ, giữ lại khu phía đông, đây là phương án kiên cố cả sự phát triển của Tiền Môn lẫn giữ lại sự đặc sắc của Hải Châu.

Đường Học Khiêm khẽ thở dài:

- Đâu dễ như thế được? Hứa Hồng Bá đề xuất phải giữ lại khu vực từ ngõ Đan Tinh về phía đông, dự toán là 1 tỷ, đây không phải là chuyện bác nói mà định đoạt được, thành phố lấy đâu ra tiền, nên vấn đề này trì hoãn không thảo luận. Thành phố chỉ có thể trọng điểm bảo hộ một số kiến trúc văn vật.

- Nói vậy là phải rõ bỏ hết à? Trong tay Cẩm Hồ có hai tòa trạch viện, cho dù có phá bỏ cũng có bồi thường, không tiếc.

- Gần như thế, sắp đưa ra thảo luận công khai rồi.

- Vậy phá hết cho xong, Hải Châu có bao nhiêu kiến trúc đặc sắc như thế, không nhất định phải giữ lại khu Sa Điền ...

Trương Khác nói thản nhiên như không:

- Muốn phá thì phá thật nhanh, khu đó rách nát quá rồi, nhanh nhất là phá từ giữa Sa Điền phá ra, đem toàn bộ mảng phía tây Sa Điền liệt vào kế hoạch phá bỏ, phá sạch hai mảng đông tây.

Đường Học Khiêm đương nhiên cũng hi vọng như thế, nhưng lúc đầu nói:

- Làm thế rất khó, phía tây Sa Điền đã có bảy tám nghìn hộ.

- Bác, giá đất cầu Tứ Phụng trong bốn năm tháng đã tăng lên mấy lần? Thương nhân là những người mẫn cảm nhất, phía tây Sa Điền kề sát Tiền Môn, chỉ cần thành phố hạ quyết tâm, ai dự đoán được nơi đó sẽ thu hút được bao nhiêu đầu tư? Không được thì chọn một miếng đất bên phố thị thử xem phản ứng của bên ngoài ra sao? Nơi đó là chỗ tệ nhất của mảng tây Sa Điền, xem xem thương nghiệp địa ốc rốt cuộc có ma lực lớn thế nào.

Đường Học Khiêm đâu ngờ đây là cái bẫy của Trương Khác, y sẵn sàng để thương nghiệp địa ốc rơi vào định trệ để giữ lấy khu vực đông Sa Điền.

Việc cải tạo nhà xuống cấp vốn là chuyện tốt, suốt thập niên 80, tư tưởng chủ đạo của cải tạo thành cổ là "phá ở đâu xây ở đó", làm điều kiện nhà ở được cải thiện đáng kể.

Tới thập niên 90, Thượng Hải cải tạo khu thành cổ Phố Tây, phá bỏ toàn bộ nhà cũ ở trung tâm, rồi bố trí khu định cư bên ngoài thành, bố trí người dân.

Mô hình Thượng Hải được quốc gia đề xướng các nơi đua nhau học theo, nhưng thập niên 90 không có tòa thành thị nào có thực lực tài chính sau khi phá bỏ thành cũ xây thành mới như Thượng Hải, cho nên thường thường là "phá mà không xây", chuyển thành trả tiền mặt bồi thường, hoặc là chọn khu vực xa thành phố xây khu nhà tái định cư kém chất lượng đuổi người dân không mua nổi nhà trong thành phố ra đó ở.

Thế là người dân thành phố cực sợ giải tỏa, vì chút tiền bồi thường đó chênh lệch nhà nhà đất rất xa. Đặc biệt một số lãnh đạo thành phố muốn "mời gọi đầu tư" tới phát triển, đám thương nhân và nhà tư bản trong mắt bọn họ là tài thần và cứu tinh, để bản thân vừa thu được lợi ích lại vừa có chính tích.

Có lãnh đạo uy hiếp cả phía dưới "Ai làm nhà đầu tư bỏ chạy tôi hỏi tội người đó", "Ai làm khó chính phủ, chính phủ chơi khó lại người đó" v.v.v.v...

Bởi thế chỉ cần đám thương nhân nhìn trúng miếng đất nào, là lãnh đạo sốt sắng làm tiểu tốt cho chúng, vận dụng quyền lực trong tay, cưỡng ép người dân nơi đó giải tỏa.

Thương nhân địa ốc thì cười toét miệng, người bị giải tỏa khóc không ra nước mắt, còn lãnh đạo thì coi đó là chính tích, đem ra khoe khoang.

Đường Học Khiêm kháng cự không nổi sự dụ hoặc của kiến thiết thành phố mới, chính tích của quan viên địa phương ít khi tính sao cho ngang bằng lợi ích của người dân, cho dù là Đường Học Khiêm cũng không phải ngoại lệ.

Trương Khác luôn ghét cái lối suy nghĩ vì kiến thiết thành thì mà “hi sinh lợi ích một bộ phận là có thể chấp nhận được”, vì hi sinh cũng chẳng tới đâu nhân viên công vụ quốc gia, cho nên suy nghĩ “vì đại cục hi sinh lợi ích số ít” chiếm thượng phong tranh thành phố, bởi bọn họ không cảm nhận được nỗi đau cắt thịt đó.

Ngồi đối diện với Đường Học Khiêm, Trương Khác nghĩ chắc ông ta cũng không cảm thụ được thống khổ bị xua đuổi.

Trương Khác thì biết, cha sau khi từ chức ở thành phố về viện sư phạm, viện sư phạm không an bài chỗ ở, khi đó trong nhà còn có chút tích góp, liền mua một căn nhà ở Sa Điền, tới năm 97 cải tạo thành cũ, may mà được chú tiếp tế, nếu không khi ấy cha bị đuổi khỏi viện sư phạm, chẳng biết gia đình sẽ rơi vào thảm cảnh thế nào.

Tuy chỉ sống ở Sa Điền hai năm ngắn ngủi, nhưng tình cảnh người bị giải tỏa xung quanh khi ấy Trương Khác đều hiểu rất rõ, lại thêm vào quốc xĩ làm ăn sa sút vô số công nhân mất việc, một số gia đình rơi vào cảnh thê thảm vô cùng.

Đây không chỉ là vấn đề bảo hộ thành cổ nữa, dù Hải Châu có kiến thiết thành phố đẹp đến đâu cũng không thể lấy nỗi đau giải tỏa cả vạn hộ dân làm cái giá.

Nếu Đường Học Khiêm muốn thử giải tỏa, Trương Khác sẽ kéo chân ông ta, bất kể đó là cha của Đường Thanh.

Đường Học Khiêm không rõ toan tính của Trương Khác, lời của y làm ông ta khá động lòng.

Sự thành công của trung tâm ẩm thực khiến sự phồn vinh của Tiền Môn lan tới cầu Tứ Phương, đặc biệt giá cho thuê đất đỏ của trung tâm ẩm thực khiến thành phố chú ý cao độ, đất đai có giá trị đầu chi giới hạn ở Tiền Môn.

Điều này làm Đường Học Khiêm nhìn thấy hi vọng mau chóng cải tạo thành cổ Sa Điền.

Dù trí tuệ như Đường Học Khiêm cũng không thể tưởng tượng hết được tính phức tạp của tình hình.

Thập niên 90, những công ty giải tỏa đều thuộc về quốc hữu, Trương Khác còn nhớ có một công ty giải tỏa có đơn vị chủ quản là cục văn hóa, thế là công ty đó không chút thương xót đem rất nhiều kiến trúc vốn được cục văn hóa bảo hộ phá bỏ.

Chi phí giải tỏa thành phố trả vốn đã không đủ, lại bị các công ty giải tỏa quốc hữu đó ăn chặn, khi đó lợi nhuận của các công ty giải tỏa quốc hữu khiến công ty giải tỏa tư nhân hít bụi.

Lợi nhuận cực lớn bị chặn lại ở công ty giải tỏa, tiếp đó thông qua thủ đoạn đầu tư danh mục rối rắm, di chuyển tới nơi khác.

Đường Học Khiêm có khả năng phá vỡ hệ thống quan liêu Hải Châu không?

Trương Khác nghĩ : Còn lâu!

Về điểm này, Hứa Hồng Bá ở trong dân gian có nhận thức khá sâu sắc, đương nhiên, chỉ dựa vào điều đó mà muốn ngăn cản Đường Học Khiêm tạm thời giảm bớt tốc độ cải tạo Sa Điền là không thể, dù sao không chỉ Đường Học Khiêm, những người khác trên thành phố cũng chỉ nhìn thấy cái lợi của cải tạo thành cổ, mà không nhìn thấy tệ nạn, càng không thừa nhận thành phố không có khả năng ngăn cũng không thêm chặn tệ nạn phát sinh.

Trương Khác đem hướng suy nghĩ của Đường Học Khiêm về tư bản thương nghiệp có thể nói là dụng tâm nham hiểm, chỉ cần sau này Hứa Hồng Bá không để lộ ra, Đường Học Khiêm sẽ không thể nhìn ra được điều gì.

Vả lại Trương Khác làm như thế cũng là để Đường Học Khiêm sau này có cơ hội bù đắp, không tới mức hối hận suốt đời.

Bất kể xuất phát từ suy tính gì, thành công của cầu Tứ Phương rất dễ dẫn dắt suy nghĩ của thành phố lọt vào bẫy của Trương Khác. Thành phố thiếu tiền, giá trị đất đai khu vực trung tâm làm mất người ta tỏa sáng, tin đồn cải tạo Sa Điền lan đi, chính hợp tâm tư những người này, đem toàn bộ Sa Điền ra cải tạo, sẽ kiếm chắc được bao tiền?

Dưới bối cảnh này, đề nghị của Trương Khác trong mắt Trương Khác là phương pháp ổn thỏa, mặc dù ông ta càng hi vọng bắt đầu từ khu vực gần Tiền Môn mở rộng dần sang phía đông, nhưng đôi khi ý kiến của thị trường cũng ở thế yếu.

Chỉ là đưa ra phương thức này, thành phố sẽ có rất nhiều ý kiến.

Sự cuồng nhiệt của cầu Tứ Phương làm rất nhiều người không ý thức được nguy hiểm ở Sa Điền, cũng không một ai nghiêm túc suy nghĩ quy mô thương nghiệp của Hải Châu có năng lực một lần tiêu hóa hoàn chỉnh được giải thương nghiệp 1000 kilomet vuông phía tây Sa Điền hay không.

Cả Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cường đều hăm hở, bọn họ tìm Trương Khác thảo luận chuyện này, Trương Khác không tỏ thái độ, bằng vào thực lực của bọn họ, không thể để thành phố yên tâm giao mảnh đất đó cho bọn họ thí điểm, bao cồm khai phát hậu kỳ, thành phố càng hi vọng dẫn tiền được tài chính bên ngoài hơn.

Tóm lại bọn họ muốn nỗ lực thì tùy bọn họ, thêm khát cũng đâu phải chỉ có hai bọn họ, có điều hành động thần tốc nhất là tập đoàn Cẩm Thành.

Cẩm Thành dùng sách lược mà khi đó được coi là ổn thỏa nhất, bọn họ tìm tập đoàn địa ốc Tân Thành ở Tân Gia Pha xưa nay luôn có quan hệ hợp tác với Cẩm Thành, hai công ty liên hợp lại với nhau mua đất, điều này phù hợp với đường lối mời gọi đầu tư của thành phố, yêu cầu thành phố cấp ưu đãi trong phí chuyển nhượng đất đai.

Hành động tốc độ của Cẩm Thành làm Trương Khác hoài nghi bọn họ phải chăng nhắm vào Sa Điền từ rất lâu, trong lòng không khỏi suy nghĩ : Nhà họ Vạn và Chu Phú Minh thỏa hiệp, chẳng lẽ là do Triệu Cẩm Vinh ở giữa làm trung gian?

Khi Trương Khác thấy Cẩm Thành và Tân Thành liên hợp thành lập công ty địa ốc Cẩm Thành, gần như có thể khẳng định địa ốc Cẩm Thành chỉ có cái danh hợp doanh thôi, thực tế là hoàn toàn là của Triệu Cẩm Vinh.

~oOo

Trương Khác từ trên chiếc Audi bước xuống, giao chìa khóa xe cho Chu Văn Bản:

- Tôi ngứa tay muốn lái xe thì anh phải kiên quyết ngăn cản, nếu không tôi sẽ đuổi anh khỏi Cẩm Hồ.

Chu Văn Bản mặt mày đau khổ nói:

- Nếu cậu ngứa tay mà tôi kiên quyết ngăn cản, cậu tức mình đuổi việc tôi ngay tại chỗ thì sao?

- Điều này cũng đúng.

Trương Khác ủ rũ nói:

- Xem ra muốn bỏ thói quen xấu không thể dựa vào người khác được.

Trên đại hội đại biểu nhân dân, Vạn Dũng trúng tuyển làm phó thị trưởng, lúc đó Trương Khác đang trên đường tới Ái Đạt thì nhận được điện thoại của cha, Chu Phú Minh vừa mới mở cuộc họp thường ủy xác định công tác phân quản của Vạn Dung, đây là cục diện Trương Khác không muốn thấy nhất, không còn tâm tư tới Ái Đạt nữa, bảo Chu Văn Bản lái xe về nội thành, tới gần Tượng Sơn mới nghĩ giờ về thành phố thì làm được cái gì, nên xuống xe hít thở không khí.

Hứa Tư từ ghế sau đi xuống, thấy Trương Khác ôm đầu nhăn nhó, chẳng biết y đang đau đầu việc gì. Nhưng nhìn Trương Khác nhăn mặt làm cô thích khó diễn tả thành lời, nhoen miệng cười.

- Tô Tân Đông muốn tới Huệ Sơn đàm phán công việc, tôi thấy anh đưa anh ta tới đó tốt hơn.

Trương Khác thấy thời tiết hôm nay tốt như vậy, không thể để tin tức xấu làm ảnh hưởng tới tâm tình, hiếm khi Hứa Tư cũng ở bên cạnh, liền kiếm cơ đuổi Chu Văn Bản đi.

Chu Văn Bản thấy phụ cận không có taxi đi qua, hỏi:

- Vậy cả hai trở về thế nào?

- Chuyện của Tô Tân Đông quan trọng hơn, anh đưa chúng tôi tới trạm xe buýt là được.

Đợi khi Chu Văn Bản đưa Trương Khác và Hứa Tư tới trạm xe buýt gần nhất lái xe rời đi, Trương Khác hậm hực oán trách:

- Tên tiểu tử này thật đáng ghét, ngày mai phải đuổi việc hắn, thế này hại chúng ta đi biết bao nhiêu đường đất? Thôi không về nữa, chúng ta đi leo núi.

Buổi chiều tiết trời ấm áp, ánh nắng chan hòa, đi leo núi đúng là hoạt động không tệ, nhưng Chu Văn Bản nhất định đưa bọn họ tới trạm xe buýt cách đó 1 km mới yên tâm rời đi.

- Cậu thật giống một bạo chúa.

Hứa Tư nhìn núi xanh rừng ngát đằng xa, không từ chối lời rủ rê của Trương Khác.

- Chẳng phải vì quan tâm tới chị sao? Chị đi giày cao gót, đi đường không thuận tiện.

Chỗ này đất lạ người thưa, Trương Khác thoải mái ngắm nhìn đôi mắt Hứa Tư, mỗi lần nhìn sâu vào đó luôn đem lại cho Trương Khác trong đó chan chứa tình cảm.

- Tôi nói chuyện cậu lái xe kia, cậu đang lo lắng điều gì?

159. Chương 159: Sắp Rồi.

Trương Khác vắt tay sau đầu, y rất thích tư thế này, cơ thể dần ra, rất thoải mái:

- Vạn Dũng lên làm phó thị trưởng rồi, còn phân quản giao thông, đám hoàn khổ thích nhất là làm việc không phải kiêng dè gì, lái xe hay không chẳng sao cả, giống như chúng ta đứng ở đây có đi tới đường đối diện hay không cũng thế, nhưng nếu có một hàng rào ngăn giữa đường, cấm chỉ đi sang phía đối diện, cảm giác đó vô cùng khó chịu.

Hứa Tư nghĩ một lúc rồi nói:

- Chẳng hiểu cậu nói gì, không có chúng ta tới thì chúng ta đi đường khác.

Trong mắt cô, Trương Khác mặc dù không thể tính là điển hình tuân thủ pháp luật, nhưng cũng không phải hạng hoàn khổ ngạo ngược, thường ngày y ít khi chạm vào vô lăng.

- Mong muốn của chị thật đơn giản.

Trương Khác nhún vai, tiếp tục nói:

- Đâu có đơn giản là không thể lái xe? Vạn Dũng phân quản xây dựng thành phố, giao thông, nhà ở rõ ràng là hắn và đám Triệu Cẩm Vinh, Chu Phú Minh xoắn chặt vào nhau, đây là cục diện tệ nhất mà em nghĩ tới, chị nói xem không đau đầu mà được sao?

- Tôi làm sao biết cậu lôi chuyện đi xa như vậy?

Hứa Tư lườm Trương Khác một cái, cô chẳng quan tâm mấy chuyện chính trị.

- Thành phố sẽ lấy một mảnh đất ở Sa Điền để thí điểm, tiếp đó sẽ tổ chức giải tỏa quy mô lớn.

Trương Khác giải thích:

- Đó chính là mảnh đất mà Triệu Cẩm Vinh nhìn trúng, hôm nay thường ủy họp, Chu Phú Minh xen vào công việc nội bộ chính phủ, giao cho Vạn Dũng phân quan công tác xây dựng thành phố, quản lý phòng ốc, tài nguyên quốc thổ, ý đồ của bọn chúng còn chưa rõ sao?

- Vậy các thường ủy khác cũng đồng ý sao?

- Chị nói tới Đường Học Khiêm hả? Ông ta đương nhiên không phản đối, Vạn Dũng leo lên, ghế để trống lại rõ ràng là để lại cho ông ta. Các phó thị trưởng chửi mắng om sòm là cái chắc, Phương Hoàn Thanh thế nào cũng nhảy ra chửi, xây dựng thành phố vốn là canh trong bát của ông ta, hiện giờ sắp cải tạo Sa Điền, nhìn Vạn Dũng cướp mất một miếng thịt ngon lành, ông ta không nổi trận lôi đình hay sao? Thả dịch một bước, nhưng khiến chính phủ càng đoàn kết kháng địch, Đường Học Khiêm tất nhiên đã có suy tính cả đấy.

Hứa Tư khẽ buông một tiếng thở dài, cô chẳng muốn nói chuyện đấu tranh gian trá ở thành phố, nghỉ hoặc hỏi:

- Thành phố đã phái người tới phố tị đo đạc rồi, mọi người nghe nói giải tỏa đều rất hưng phấn, sao cậu lo lắng như thế?

- Làm chủ ai cũng lương thiện như em thì thiên hạ đã thái bình rồi.

Trương Khác nói không biết ngưng mồm:

- Giờ thì hưng phấn, nhưng đợi phương án giải tỏa đi ra bọn họ chỉ có khóc.

Hứa Tư nhìn Trương Khác lúc nói lời này không có nụ cười bất cần đời thường trực trên môi, mà thay vào đó là ưu tư tang thương thì thoáng mới xuất hiện, những lúc như thế Trương Khác làm càng nội tâm cô xao động.

Trương Khác và Hứa Tư sóng vai đi trên con đường rợp bóng cây, hôm nay không phải cuối tuần, thỉnh thoảng mới có xe chạy qua, Trương Khác thông thả đem tệ nạn việc giải tỏa ở nơi khác cho Hứa Tư nghe. Hứa Tư càng nghe càng sợ, kéo tay Trương Khác hỏi:

- Những người như ba cậu không định ra được chính sách giải tỏa cho tốt sao?

Trương Khác đưa tay ôm eo Hứa Tư, cười chua chát:

- Chính sách tốt cần tài chính hùng hậu chống đỡ, khi giải tỏa, khó lo chu toàn được. Huống hồ Đường Học Khiêm đấu nổi tam giác sắt Chu Phú Minh, Vạn Dũng, Triệu Cẩm Vinh không? Bọn họ giường cao ngọn cờ mời gọi đầu tư đấy.

- Vậy phải làm sao đây?

Hứa Tư lo lắng:

- Nhà tôi và nhà Phi Dung đều ở bên đó.

- Nói nhà chị là nhà nhà chị, chị kéo cả Trần Phi Dung vào làm gì? Nhà chị thuộc đợt quy hoạch thứ hai, giờ nói còn sớm, vả lại chị lo lắng cái gì?

Vào công viên Tượng Sơn, tìm bãi cỏ hướng về ánh mặt trời ngời xuống, hưởng thụ ánh mặt trời buổi chiều, từ triền dốc có thể nhìn thấy Tiểu Giang sóng nước lặn óng ánh, còn cả điện tử Ái Đạt cách đó không xa. Trần Ích Long chẳng có quần thể kiến trúc liên mạch, Ái Đạt dù quy mô nhỏ, nhưng nhìn một cái vẫn thấy được.

Trương Khác nghiêng đầu qua, thấy Hứa Tư đang trầm ngâm, ghé tới hôn lên cánh môi mọng ướm của cô, nói:

- Đừng lo, chuyện rất phức tạp, bọn chúng không dễ thành công đâu.

- Tôi không lo cho nhà mình, nhưng Sa Điền có rất nhiều công nhân mất việc nếu giải tỏa xong không an bài thỏa đáng thì sao?

- Điều em không muốn chị lo là cái đó.

Trương Khác nâng khuôn mặt ưu sầu của Hứa Tư, cười tự tin:

- Không phải còn có em sao, em sẽ không cho bọn chúng đắc ý đâu.

Mặc dù bãi có không có ai, nhưng không chừng có du khách đi qua, hơn nữa Hứa Tư không quen giữa ban ngày ban mặt cùng Trương Khác thân mật như thế, nhưng Trương Khác cố chấp ôm mặt cô, Hứa Tư ngây ngất trong sự báo đạo vô lý của y, đành nhắm mắt lại, mặc ho Trương Khác muốn làm gì thì làm.

Tới lúc phải về rồi, Trương Khác và Hứa Tư ra cửa công viên bắt taxi về thành phố, tới Tân Hải Thông, thấy chiếc Audi đỗ dưới sân, Hứa Tư thắc mắc:

- Không phải Chu Văn Bản chở giám đốc Tô đi Huệ Sơn làm việc sao?

Trương Khác cười khi:

- Không đuổi anh ta đi, chẳng lẽ dẫn anh ta đi leo núi cùng chúng ta?

Hứa Tư vung nắm đấm nhỏ thui cho y một cái, đi vào thang máy, thấy xung quanh không có ai, Trương Khác không kìm được, kéo Hứa Tư vào lòng khinh bạc, ai biết được tới tầng kế cánh cửa có đột nhiên hay không, tìm Hứa Tư cứ đập thình thịch, tới tầng 18 mới thở phào, hậm hực đá cho y một cái.

Vào văn phòng, thấy Chu Văn Bản ngạc nhiên nhìn, Trương Khác ra tay trước:

- Anh không đưa giám đốc Tô tới Huệ Sơn à?

Chu Văn Bản liếc nhìn Hứa Tư đằng sau, giả hồ hồ nói thuận theo ý Trương Khác:

- Giám đốc Tô đột nhiên không cần đi nữa, máy mẫu của Ái Đạt ra rồi, ông ấy hỏi Khác thiếu gia lúc này rảnh tới xem qua.

- Tô Tân Đông thật đúng là, trong điện thoại không nói, chẳng lẽ muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ?

Nghe tin này bao nhiêu bực dọc trước đó vì Vạn Dung lập tức quét sạch, Trương Khác mừng rỡ nói:

- Giám đốc Tạ đâu, anh đi gọi giám đốc Tạ đi, chúng ta cùng tới trấn Ích Long.

Hơn ba tháng trời chỉ đợi ngày hôm nay, điện tự Ái Đạt cuối cùng đã tới lúc dương danh thiên hạ rồi.

Tạ Văn Tình trước giờ chẳng có thời gian quan tâm tới chuyện Ái Đạt, nhìn Trương Khác hỏi:

- Em và Hứa Tư buổi chiều chẳng tới trấn Ích Long rồi còn gì, sao giờ lại tới nữa.

Trương Khác vỗ gáy, con người ta hưng phấn lên dễ quên, ngớ ra một chút rồi bịa bừa:

- Em có chuyện đột suất nên chuyển đi không thành, hiện giờ chạy tới còn kịp ăn tối.

Hứa Tư không trấn tĩnh được như Trương Khác, quay đầu nhìn ra ngoài.

- Chị Hứa Tư, chị gọi cả chị Tương theo nhé.

Trương Khác nói xong nhắc điện thoại lên bấm số:

- Chú Tổng, cháu Trương Khác đây, Ái Đạt hôm nay ra máy mẫu, chú có rảnh tới chỉ đạo một chút được không?

Từ lúc Diệp Kiến Bản rời khỏi Hải Châu, Tống Bồi Minh bấm ngón tay tính đã hơn một tháng rồi, Trương Khác không chịu tiết tình hình cụ thể của Ái Đạt, rồi sau đó Diệp Kiến Bản có tiếp xúc với Ái Đạt hay không cũng không rõ, nhưng ông ta vẫn sai thư ký đi thu thập tin tức.

Tống Bồi Minh nói:

- Ở quảng trường Quốc Tế đã có ba bốn loại đầu đĩa rồi, động tác của Ái Đạt hình như không nhanh lắm.

- Đúng đấy ạ, hiện giờ mới có ba bốn loại, mấy tháng nữa chú sẽ thấy ba bốn chục loại, xưởng sơn trại, xưởng làng bản ở Quảng Đông hai tháng đã có thể đưa ra sản phẩm rồi, cháu mất ba tháng mới có cái máy mẫu, đúng là quá chậm, làm chú Tống mất mặt rồi, hay chú tới giáo huấn cháu một trận.

- Cái đạo lý mài dao không lở việc chẻ củi, cậu tưởng tôi không hiểu sao?

Tống Bồi Minh cười ha hả:

- Máy cái xưởng ở Quảng Đông chỉ vội tiến vào kiếm tiền, cho nên tốc độ ra hàng nhanh, chất lượng làm sao ra hồn được.

- Thị trường đầu đĩa đem lại lãi lớn, một bộ máy bán được hơn 4000, hiện giờ chỉ cần 2000 là miễn cưỡng có thể lấp được một cái, ai mà chẳng thêm chứ ạ.

Trương Khác không rườm lời với Tống Bồi Minh, thấy Hứa Tư và Tương Vi đi vào, liền đặt máy xuống, phóng xe tới thẳng trấn Ích Long.

160. Chương 160: Đi Vay

Buổi chiều, Tô Tân Đông và Đinh Hòe vốn định làm Trương Khác bất ngờ, dè dặt y dừng xe giữa đường, chỉ bảo Chu Văn Bản tới. Không biết Trương Khác có việc gì, đành kiềm chế hưng phấn, còn định ăn mừng trong nội bộ trước, không ngờ sắp hết giờ thì nhận được điện thoại Trương Khác sắp tới.

Trương Khác và Tống Bồi Minh chân trước chân sau tới nhà máy, lên thẳng phòng kỹ thuật.

Máy mẫu trông vẫn rất xấu.

Đinh Hòe đích thân biểu diễn công năng của máy cho nhóm Trương Khác xem, tiếp đó đem so với máy đã có trên thị trường, kiểm tra công năng và chất lượng. Máy mẫu so với hai sản phẩm của Tam Tinh và Vạn Yến còn tốt hơn.

Tam Tinh của Hàn Quốc cũng đã đi trước đưa ra đầu đĩa, để kịp thời cơ, Tam Tinh mô phỏng kỹ thuật cả Vạn Yến, chất lượng vẫn không ổn định. Mặc dù Tam Tinh không đưa máy ra thị trường sớm nhất, nhưng bọn họ lợi dụng ưu thế thương hiệu, lập tức chiếm lĩnh thị trường, lượng tiêu thụ hơn Vạn Yến mấy lần.

*** Tam Tinh: Samsung.

Tống Bồi Minh không hiểu mấy thứ kỹ thuật lắm, nhưng ông ta biết Trương Khác kéo mình tới đây không phải để giảng giải kỹ thuật. Trên đường đi ăn tối, ông ta kéo Trương Khác vào xe của mình, hỏi:

- Thấy các cậu có vẻ tự tin lắm, nói đi, khu có thể giúp được gì?

- Thiếu tiền ạ.

Trương Khác giang tay ra:

- Máy mẫu đưa ra, dây chuyền sản xuất ban đầu phải thay đổi một ít, quan trọng là mua sắm thiết bị, ít nhất cần 500 vạn nữa mới nhìn thấy sản phẩm thực sự.

- Không phải Thịnh Hâm đưa ra 500 vạn sao, vì sao cậu không hợp tác với họ?

- Về sau Thịnh Hâm nâng lên 1000 vạn rồi.

Trương Khác khẽ lắc đầu:

- Bằng vào 1000 vạn mà muốn lũng đoạn thị trường Hoa Đông, không có cửa đâu, cháu đương nhiên không đồng ý.

Tống Bồi Minh giật mình:

- Cậu lộ bài cho tôi đi, Ái Đạt rốt cuộc có thể làm lớn tới đâu mà 1000 vạn không làm cậu thỏa mãn?

- Cháu nói rồi hiện giờ thị trường chỉ có ba bốn loại máy, vài tháng nữa là ba bốn chục loại, tới năm sau còn khó tưởng tượng hơn, Ái Đạt chỉ riêng kỹ thuật đã đầu tư 400 vạn rồi, chú Tống cho rằng cháu muốn làm lớn chừng nào?

Tống Bồi Minh cẩn thận hỏi:

- Khu sai người chuyên môn phân tích thị trường, cho rằng 2-3 năm nữa đầu đĩa sẽ vượt qua đầu video, cậu cho rằng khả năng này lớn chừng nào.

Trương Khác nói chắc nịch:

- Không cần hai ba năm, tới năm sau không vượt qua, cháu bưng trà nhận sai với chú Tổng.
- Quy mô thị trường đầu video hiện giờ có chừng 4 tỷ?
- Chú Tổng tìm hiểu thật kỹ, cháu biết mấy con số này, không cần chú nhắc đâu.
- Vậy 500 vạn với Ái Đạt tựa hồ còn xa mới đủ?

Ái Đạt muốn năm sau có thị trường đạt tới 4 tỷ, thì 5000 vạn cũng chỉ thử chút ít đừng nói là 500 vạn, Tổng Bồi Minh tuy không nói là tình thông kinh tế, nhưng kiến thức thông thường vẫn rõ.

- 500 vạn chỉ là ứng phó nhu cầu bức thiết, có số tiền này mới có thể thực sự làm ra sản phẩm, có sản phẩm rồi có thể xoay xở tiền từ thị trường.
- Thịnh Hâm lần trước không phải là vở kịch cậu diễn cho tôi xem chứ hả?

Trương Khác muốn ngửa mặt lên trời cười thật lớn, đại khái Tổng Bồi Minh cũng cảm thấy nghi ngờ như vậy là quá cẩn thận:

- Điều kiện vay ngân hàng rất nghiêm ngặt, thủ tục phức tạp, 500 vạn tôi có thể bảo cục tài chính giúp cậu, nhưng có một điều kiện ...

Trương Khác biết hiện giờ xí nghiệp tư doanh vay ngân hàng khó mức nào, muốn có tiền ngay phải đi đường tắt mới được. Tổng Bồi Minh trực tiếp lấy danh nghĩa khu cấp tiền là con đường ngắn nhất, nhưng ông ta phải gánh nguy hiểm kha khá, Ái Đạt thành công, ông ta có sản nghiệp có thể nâng đỡ cả khu, nếu thất bại, Tổng Bồi Minh phải gánh vác một phần trách nhiệm.

- Cháu có thể làm gì?

Trương Khác bình tĩnh nhìn Tổng Bồi Minh.

- Tôi hi vọng Ái Đạt nâng đỡ xí nghiệp linh kiện trong khu Thành Nam.

Tổng Bồi Minh đưa ra quyết định lòng nhẹ nhõm hơn nhiều:

- Nếu miếng bánh đã lớn như thế, khu Thành Nam đương nhiên hi vọng được cắn miếng to hơn.

Nếu các xí nghiệp đó làm đĩa lậu khu Thành Nam còn có miếng bánh to hơn nữa, nhưng thứ này không thể đem ra ngoài nói được, Trương Khác hàm hồ đáp:

- Những phụ tùng không quan trọng, mua ở phụ cận cũng có thể giảm giá thành

Ăn tối ở trấn Ích Long xong, Tổng Bồi Minh rời đi, lúc này đám Tạ Văn Tình mới biết trên đường tới nhà hàng, Trương Khác đã giải quyết xong chuyện vay tiền với Tổng Bồi Minh.

Tạ Văn Tình nói:

- Nếu điện tử Ái Đạt thiếu tiền, Cẩm Hồ có thể điều lâm thời cho em mấy trăm vạn.
- Cẩm Hồ phải đồng thời bao thầu bốn nhà máy, tài chính đã giật gấu vá vai rồi, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ, em nghĩ mình vẫn còn vài biện pháp.

Trương Khác từ chối:

- Khi Cẩm Hồ sáng lập dùng quỹ gia tộc họ Tạ, Cẩm Hồ có nghĩa vụ công khai tài chính với Chính Thái, em tạm thời chưa muốn Chính Thái chú ý tới Ái Đạt.

Tạ Văn Tình cười áy náy, có thể thấy Trương Khác mang thành kiến rất sâu với nhà họ Tạ:

- Vậy vì sao em lại từ chối tài chính bên phía Thịnh Hâm?

- Lợi nhuận tiền kỳ của đầu đĩa rất lớn, do trở ngại tiến vào không cao, sẽ có rất nhiều xí nghiệp chen tới, từ đó khiến lợi nhuận sụt giảm mau chóng, không có nhiều lợi nhuận tiêu hao cho hệ thống truyền tiêu đa cấp. Hơn nữa Ái Đạt muốn mở rộng sản xuất, làm thị trường lớn, không phải 1000 vạn có thể giải quyết được, Thịnh Hâm muốn hợp tác với chúng ta cũng được, nhưng không thể lũng đoạn thị trường Hoa Đông, chuyện cụ thể em sẽ còn gặp Diệp Kiến Bán trao đổi.

Tạ Văn Tình mỉm cười:

- Em luôn làm những chuyện nằm ngoài dự liệu của người ta, Cẩm Hồ có thể làm được gì không?
- Thứ nhất mong chị Trương giúp theo dõi chuyện vay tiền, tài chính của Ái Đạt cạn sạch rồi, đang đợi gạo vào nổi đây.

Trương Vi mắt tròn xoe:

- 400 vạn mà chỉ làm ra được cái máy mẫu?

Trương Vi nói như thế, Đinh Hòe và Tô Tân Đông xầu hổ hết sức.

Trương Khác cười xòa, an ủi:

- Nhưng công năng tốt nhất, chất lượng ổn định nhất, tôi rất hài lòng.

Tạ Văn Tình biết Trương Khác luôn chùng mực, hỏi:

- Còn gì nữa?
- Cho em mượn Hứa Tư, đợi khi khởi động thị trường cho em mượn Chu Du, Lưu Minh Huy luôn.

Lời Trương Khác làm mặt Hứa Tư nóng ran. Trương Khác muốn Hứa Tư giúp y, Tạ Văn Tình không bắt ngờ, cô mặt dù không biết ở Huệ Sơn giữa Hứa Tư và Trương Khác đã xảy ra chuyện gì, quan hệ giữa hai người đã vượt qua bình thường, Tạ Văn Tình nhìn khuôn mặt Hứa Tư ửng hồng diễm lệ, thâm thở dài, chuyện không thể tránh được, trước đó cô chỉ tự lừa mình thôi.

Tạ Văn Tình và Trương Vi bỏ lại nhà máy thêm một lúc rồi đi, để lại một chiếc xe, Trương Khác và Hứa Tư còn thảo luận chuyện sản xuất cụ thể với Tô Tân Đông.

Tô Tân Đông giới thiệu:

- Bên phía TI nghiên cứu phát triển chip giải mã rất thuận lợi, nhưng nhanh nhất cũng phải tới cuối năm mới cung cấp được, hiện giờ đành dùng chip giải mã của C-Cube. Chúng ta còn phải viết lại phần mềm cho đồng bộ với bên phía TI. Còn linh kiện quan trọng phải mua trực tiếp từ Phillips thì giá rất cao, còn phải nộp thêm 5000 USD ngoại ngạch, còn dùng của Hằng Viễn, giá thành chẳng hạ bao nhiêu, chất lượng lại giảm xuống
- Đây là điều chắc chắn rồi, chúng ta nếu đã đầu tư nhiều vào kỹ thuật như thế, phải kéo dài khoảng cách với công ty khác.

Đinh Hòe hỏi:

- Đây là chiếc máy đầu tiên của chúng ta, số hiệu nên xác định thế nào?

Trương Khác không cần suy nghĩ đáp ngay:

- Sd 920 ...

Thấy hai người bọn họ nhìn mình nghi hoặc, y cười bổ xung:

- Sinh nhật của tôi.

Hứa Tư mặt đỏ hồng, sinh nhật Trương Khác vào tháng Giêng, đó là sinh nhật của cô, nhưng cô không có dũng khí vạch trần.

Lại thảo luận một chút chuyện chặn bị sản xuất, Trương Khác và Hứa Tư lái xe về thành phố.

Xe dọc theo sông Sơ Căng, Hứa Tư bắt giác tìm tốc độ lại, trong lòng cô cũng muốn thêm thời gian ở lại bên Trương Khác.

- Hay là dừng lại nghỉ một chút?

Trương Khác quay sang nhìn Hứa Tư:

- Chị căng thẳng à?

- Làm gì có.

Hứa Tư dừng xe lại bên đường, thấy ánh mắt nóng bỏng Trương Khác, đưa tay捏 tai y, có chút thẹn thùng.

161. Chương 161: Nhu Tình Và Nóng Bỏng

Trương Khác ôm lấy Hứa Tư, cảm thụ sự mềm mại làm người ta điên cuồng đó, bỏ kẹp tóc của cô xuống, mái tóc dày bóng mượt xỏa tung xuống như thác đổ, khuôn mặt đỏ như say rượu càng thêm phần dịu dàng.

Hứa Tư nũng nịu nói:

- Lát nữa lại phải chải tóc.

Trương Khác dụi đầu vào cổ Hứa Tư, hít một hơi:

- Mùi trên người chị thật thơm ...

Đối diện với đôi mắt đen hấp dẫn của Trương Khác, Hứa Tư người mềm ra như muốn hòa tan vào lòng y, từ từ khép mắt lại, hàng mi dài run run, lộ ra nội tâm vừa khao khát lại khẩn trương của cô:

- Cậu thật là trẻ con.

Nhìn cánh môi hồng nhuận như cánh hoa hồng trong sương sớm, với đường cong dụ hoặc cực độ, Trương Khác cầm lấy bàn tay thon thon của Hứa Tư, lấy ngón tay nhẹ nhàng chơn tách môi cô ra, Hứa Tư ngạc nhiên mở mắt. Trương Khác bế sốc người cô lên, Hứa Tư khẽ kêu một tiếng, chủ động nghênh đón nụ hôn của Trương Khác, Trương Khác nhắm nháp chiếc lưỡi thơm tho, Hứa Tư hưởng ứng vụng về mà nhiệt liệt ...

- Thi thoảng tặng ca một đêm ở văn phòng, lý do này chắc chắn nhận được chứ?

Trương Khác thì thầm bên tai cô.

Hứa Tư ngồi trên đùi Trương Khác, cảm nhận rõ ràng phản ứng mạnh mẽ trong cơ thể của nhau, má nóng như phát sốt, đôi mắt đẹp mơ màng đang tranh đấu giữa lý trí và dụ hoặc, đúng là làm người ta do dự không thôi.

- Em không muốn đường đột giai nhân đâu đấy.

Trương Khác ngậm lấy vành tai cô, đưa lưỡi ra liếm một cái.

Hứa Tư rợn người, hiểu ra y ám thị muốn làm việc đó trong xe, má càng nóng hơn, người run lên như trong đêm mê hồn ở Tượng Sơn:

- Đi đâu đây?

Trương Khác biết Hứa Tư sợ gặp phải Đường Thanh, tuyệt đối không đồng ý tới nhà trọ của mình, dù có can đảm tới đâu cũng không dám theo mình vào khách sạn, lấy trong túi ra một xâu chìa khóa, nói:

- Em có cả chìa khóa của hai trạch viện ở ngõ Đan Tĩnh.

Hứa Tư cầm lấy di động, ngồi lại chỗ lái xe, trước khi bấm số hít sâu một hơi, thấy Trương Khác nhìn mình, lòng lại luống cuống, gắt khê:

- Quay đầu đi.

- Có cần thế không?

Trương Khác nhe răng cười, Hứa Tư trừng mắt, véo tai y ép quay đầu đi.

Hứa Tư nói dối với cha mẹ, sau đó lái xe tới ngõ Đan Tĩnh, dọc đường tìm cứ đập loạn xạ.

Cầm Hồ mua hai đại trạch viện, mặc dù chưa có ý định đại tu, nhưng chuẩn bị làm chỗ ở tạm thời, nên đã thuê người dọn dẹp qua.

Trương Khác dừng xe cách trạch viện rất xa, rón rén đi tới, Hứa Tư không cho Trương Khác bật đèn, hai người dựa vào ánh sáng yếu ớt mở cửa tiến vào nhà.

Không đợi mắt quen với bóng tối, trở chốt cửa lại xong, Trương Khác quay lại ôm lấy Hứa Tư, hai cánh môi hấp tấp tìm đến với nhau, truy đuổi, mút chặt, tất cả diễn ra trong bóng tối tội lỗi, chỉ có tiếng thở gấp gấp phát ra từ mũi ...

Tay Trương Khác như con rắn tiến luôn vào y phục của Hứa Tư, tìm lên đôi ngực mềm mại, chỉ có điều không thô lỗ vội vàng nữa, mà xoa nắn một cách nhẹ nhàng, vân vê hai núm vú nhỏ nhẵn dần tấy lên theo khát vọng của cơ thể, người Hứa Tư cong lên kèm theo tiếng rên khẽ trong miệng.

Một tay Trương Khác vuốt dọc theo tấm lưng hạ xuống, cởi thắt lưng của cô, thắt lưng quá chặt, mãi không cởi được, Hứa Tư cười khúc khích trêu ghẹo, Trương Khác đành phải hạ cả tay kia xuống mới cởi được, tay nôn nóng vượt qua cặp hông đầy đặn của cô, tiến vào giữa hai chân Hứa Tư, chỗ đó đã ướt đầm ...

Chiếc giường phát ra tiếng kêu kệt theo cùng động tác kích liệt, Hứa Tư không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ kéo dài liên miên, thân thể đầy đặn của nàng, nhấp nhô liên tục như đợt sóng cuộn, tới lúc hai cơ thể kết hợp hoàn mỹ với nhau....

Trương Khác ôm lấy Hứa Tư ngủ thiếp đi, nửa đêm bị tiếng ồn ào huyền não đánh thức, mở mắt ra, thấy đôi mắt đen láy tối phát sáng của Hứa Tư, cô cũng bị tiếng động bên ngoài đánh thức.

- Chuyện gì thế nhỉ ?

Tiếng động đó cách nơi này một khoảng khá xa, có tiếng người hò hét, nhưng không nghe rõ lắm, Trương Khác mở cửa sổ ra, thấy ánh lửa đỏ rực đằng tây, nói với Hứa Tư:

- Bên phía phố thị bị hỏa hoạn.

Nói xong cảm thấy không ổn, nơi đó hình như là chỗ thành phố chuẩn bị quy hoạch thí điểm.

Trương Khác rùng mình, vội vàng cùng Hứa Tư mặc y phục chạy ra, ngõ Đan Tinh cũng có rất nhiều người bị đánh thức, một số đang chạy về phía phố thị, ai mà biết liệu có gặp phải người quen của Hứa Tư hay không, Trương Khác kéo Hứa Tư lên xe, đi vòng qua đường cái, tới hiện trường vụ cháy.

Ngõ đầu tiên của phố thị là khu vực thành phố định lấy ra thi điểm, ngọn lửa dữ dội đã thiêu rụi bốn năm tòa trạch viện, hai chiếc xe cứu hỏa tới kịp thời không chế được thể lửa, hỏa hoạn được phát hiện khá sớm, không có ai bị thương.

Trương Khác đứng trong đám đông vây quanh nghe mọi người nghị luận, có vẻ không giống có người cố ý phóng hỏa, hiện trường hỗn loạn, không có dấu vết gì để lại, song Trương Khác cứ cảm thấy có vấn đề.

Cẩm Thành từng có hành vi như thế, chỉ là hiện giờ còn chưa xảy ra mà thôi, đó là năm 97, khi thành phố bắt đầu giải tỏa quy mô lớn, khu vực Cẩm Thành phụ trách khai phát có mấy hộ dân dầm phán mãi không xong, đột nhiên bị hỏa hoạn biến thành đồng đổ nát.

Khi ấy tra được ra một giám đốc của Cẩm Thành cố ý sai cấp dưới phóng hỏa, nhưng cuối cùng Cẩm Thành thoát liên quan, còn tên giám đốc kia chỉ bị phán ba năm án treo, làm người ta phẫn hận tột độ.

Mảnh đất này thuộc về ai còn chưa xác định, không thể đem chuyện đẩy hết lên đầu Cẩm Thành, nhưng nếu Cẩm Thành nhận định mảnh đất này đã là đồ trong túi của chúng, loại chuyện bọn chúng rất dám làm.

Xe cứu hỏa phun nước dập tắt lửa, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét lẹt, nước tràn ra đường, người xung quanh xì xầm bàn tán, có người phụ nữ ngồi sụp bên vệ đường khóc lóc vật vã, hẳn là một trong số chủ nhà.

Không muốn ảnh hưởng tới tâm tình của Hứa Tư, Trương Khác không đem suy đoán trong lòng nói ra, chỉ coi như một sự kiện hỏa hoạn bình thường.

Trở về tới trạch viện, trời đã tờ mờ sáng, Trương Khác nằm vật xuống giường ngủ bù, Hứa Tư không có tâm tư nào để ngủ, nhớ lại đêm mê loạn hôm qua, từ cầu thang lên tầng hai, khắp giường, ghế, bàn đều có dấu tích cuộc chiến, những thứ này phải thu dọn cẩn thận, tránh để người khác nhìn ra điều gì.

Trương Khác mở đôi mắt ngái ngủ, thấy Hứa Tư đang chăm chú nhìn mình:

- Sao thế?

- Nhìn cậu không được à?

Hứa Tư nũng nịu quay mặt đi, bị Trương Khác kéo lên giường, cuống cuồng kêu:

- Không được, vắt vả lắm mới dọn dẹp xong ...

Vùng mình thoát khỏi lòng Trương Khác kéo y khỏi giường:

- Một lát nữa là giờ đi làm đông người rồi, cậu đi rửa mặt đi.

Trương Khác gỡ kẹp tóc của Hứa Tư, để mái tóc dài của cô chảy xuống vai, như dòng thác đen nhánh, Trương Khác ôm lấy mặt cô:

- Như vậy mới đẹp, em thích nhìn dáng vẻ dịu dàng của chị.

Hứa Tư trừng mắt lên, nhưng sóng mắt đọng đưa, chẳng có chút khí thế tức giận nào.

Hứa Tư đi trước, bảo Trương Khác rửa ráy xong thì ra xe đợi mình, cô ra ngõ Đan Tỉnh mua bữa sáng. Trương Khác biết Hứa Tư tuyệt không có dũng khí cùng mình bước ra khỏi trạch viện, mỉm cười để cô đi trước.

Lúc này Trương Khác mới xem xét thật kỹ ngôi nhà này, đây là trạch viện phản ánh rõ trạng thái sinh tồn kiểu cũ, tường vây rất cao, cửa sổ nhỏ, thể hiện hết trạng thái tâm lý bất an thời đại động loạn.

Tiểu lâu hai tầng bố trí không gian kém, thiếu công trình vệ sinh, không gian thiếu ánh mặt trời, không thoáng khí. Không phù hợp với cuộc sống rộng rãi thoáng đảng hiện đại, muốn cải tạo thành ổ ái tình, phải tốn một phen tâm tư.

Trương Khác tắm rửa xong, ra xe nghe nhạc trữ tình du dương từ radio, đợi Hứa Tư mua bữa sáng về.

Thình lình nghe thấy tiếng phanh xe nhúc tại truyền tới, Trương Khác ngạc nhiên quay đầu lại, thấy một chiếc xe hơi gần như phóng tới với tốc độ cực hạn. Tiếng phanh xe rít lên phá tan không khí yên bình buổi sáng, mũi xe đánh vòng sượt qua thân thể của Hứa Tư, đuôi xe dừng lại trước mặt cô.

Nhìn thấy tám thân yếu đuối của Hứa Tư ngã về phía sau, tim Trương Khác như vỡ nát, đập tung cửa xe chạy như phát điên về phía Hứa Tư, thấy đuôi xe cách người Hứa Tư chỉ vài centimet, nước mắt rơi ra, ôm chặt lấy cô, rồi rít hỏi:

- Có sao không, có sao không?

162. Chương 162: Vẫy Ngược

Hứa Tư sợ tới cứng người, mặt nhợt nhạt như tờ giấy, nhưng nhìn nước mắt tuôn chảy trên mặt Trương Khác, trong vô thức đưa tay ra lau.

- Tay lái của tôi thế nào? Mặc dù hơi đường đột giai nhân, đây cũng là sự trừng phạt cho việc em không để ý tới sự ân cần của tôi.

Trong chiếc BMW biển vùng ngoài, một khuôn mặt đẹp trai với cái vẻ khinh đời bốn cột thò ra, tựa hồ vẽ kinh hoàng của Hứa Tư làm cho hắn cực kỳ thỏa mãn.

- Hắn cố ý, hắn leo theo sau bắt chuyện, tôi không để ý tới hắn, còn tưởng hắn lái xe bỏ đi.

Hứa Tư không ngừng run rẩy trong lòng Trương Khác.

Trương Khác chưa phát hiện ra mình đã lên cơn cuồng nộ, Hứa Tư là báu vật của y, dù xước da một chút cũng khiến y đau lòng, vậy mà thành vật thí nghiệm biểu diễn kỹ thuật lái xe của người khác, nếu cô có chút tổn hại nào, Trương Khác không ngại gì giết hắn tại chỗ.

Thấy tên thanh niên kia thò mặt ra ngoài cửa kính, còn mang nụ cười hắc hắc tưởng rằng rất phong độ, Trương Khác đi ngay tới, thỉnh linh tóm lấy tóc hắn, giọng tàn bạo:

- Loại chào hỏi này không chỉ làm giai nhân ấn tượng sâu sắc mà mày cũng suốt đời không quên.

Tên thanh niên vạn lần không ngờ cảnh xuất hiện hoành tráng của hắn, không ngờ được đáp lại bằng cơn điên của Trương Khác, may là kịp rút đầu lại, định mở cửa xuống xe lý luận với Trương Khác thì thấy y nhặt một viên gạch bên đường lên, khuôn mặt bánh trai kinh hoàng:

- Cậu muốn làm cái gì, có biết tôi là ai không hả?

- Chơi mẹ mày đấy.

Trương Khác nghiêng răng hung tợn đập viên gạch xuống cửa kính của chiếc BMW, chớp mắt cửa kính rạn ra thành hình mạng nhện.

Người đi làm buổi sáng đều bị động tĩnh bên này thu hút quay tới, tên thanh niên thấy Trương Khác chỉ cầm gạch đập xe thì bình tĩnh lại, khoanh tay cười nhạt:

- Có biết chiếc xe này bao nhiêu tiền không, đập đi, đập rồi có bán nhà đi cũng không bồi thường được đâu ...

Trương Khác quay ngoắt lại, tung chân đá hắn, không làm tên này tàn phế, cơn giận trong lòng y không nguôi được. Tên thanh niên lách người tránh được cú đá của Trương Khác, nhưng mặt trúng ngay một cú đấm trời giáng, máu mũi học ra.

Tên thanh niên cũng nổi khùng, hắn không hề thấp hơn Trương Khác, thậm chí còn vạm vỡ hơn, vừa thủ thế định đánh trả thì bị người ta tóm chặt từ đằng sau, vùng vẫy không thoát, trở mắt nhìn nắm đấm của Trương Khác bay tới, say xắm mặt mày.

Trương Khác không nhận ra người giúp đỡ, lúc này lại có một thanh niên tới giúp giữ chặt tên thanh niên, Trương Khác nghĩ người ở Sa Điền nhận ra mình không ít, không suy nghĩ nhiều, liên tiếp mấy cú đấm giáng xuống, mỗi cú đấm làm tên thanh niên kia rú lên thảm thiết, mới thấy lòng đỡ hơn một chút.

Trương Khác còn định đánh tiếp thì hán tử khổng chế tên thanh niên ở đằng sau ngăn lại:

- Khác thiếu gia, một số chuyện cứ giao cho chúng tôi là được.

Trương Khác thu nắm đấm lại, nhìn hán tử kia, hắn chừng 30 tuổi, trông rất quen mắt nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu:

- Anh là người của ai ?

- Người của Thanh ca cầu Tứ Phượng, lần trước ở quán bar Thịnh Thế từng bị Khác thiếu gia cầm chai bia ném.

Thịnh Thanh quyết ý tẩy trắng, chỉ chọn người vừa ý theo hắn tới sàn nhảy cầu Tứ Phượng, bên ngoài cắt đứt quan hệ với đám người không chịu an phận dễ gây họa như Ô Nha, để vờ về những người đó, còn đem quán bar cũ tặng miễn phí cho chúng. Những người này nếu theo Thịnh Thanh tới cầu Tứ Phượng, thì tất nhiên là trong sạch.

Lúc này Trương Khác hơi bình tĩnh lại, hỏi:

- Lần trước không ném trúng anh chứ?

- Trúng cũng không sao.

Hán Tử đó nhìn tên thanh niên trong tay, hắn cũng rất cứng cỏi, không chịu cầu xin:

- Một số chuyện không cần làm bẩn tay Khác thiếu gia.

Trương Khác thấy Hứa Tư đứng dậy nhìn mình đầy lo lắng, biết cô sợ mình gây chuyện, không muốn cô phải lo, nói với hán tử kia:

- Hắn phải hối hận vì tới Hải Châu, anh tìm hai người, đập nát cái xe này cho tôi.

Hán Tử kia chấp tay với người vây quanh:

- Tên thanh niên vùng ngoài này ỷ vào có tiền, coi thường mạng sống người khác, hôm nay tôi thay trời hành đạo, đập cái xe đắt tiền của hắn, có điều tôi cũng không quá đáng, sẽ để hắn còn lái được xe rời Hải Châu, rồi đưa hắn vào đồng cho công an nhân dân giáo dục ...

Người vây quanh reo hò hưởng ứng, dân phong Sa Điền xưa nay mạnh mẽ, sao chịu được người bản địa bị người ngoài bắt nạt, huống chi khuôn mặt kiêu diễm chưa tan hết kinh hoàng, càng làm mọi người có chung lòng phẫn nộ.

- Có biết tôi là ai không?

Tên thanh niên vừa mới buông một câu hăm dọa liền nhận ngay một cái tát nổ đom đóm, biết giờ không phải lúc háo thắng, im thin thít nhìn hán tử đó sai hai người đập tan bành chiếc BMW xa hoa.

Hứa Tư kéo tay Trương Khác nói nhỏ:

- Chiếc BMW này hình như là cái chúng ta thấy ở nhà Giang Đại Nhi.

Đúng là biển số Huệ Châu, nhưng Trương Khác không muốn nhớ biển số xe, nếu là tên Diệp Hồng kia cho tên thanh niên này mượn xe, Trương Khác càng muốn xông vào đập xe, thấy y phục của Hứa Tư dính đầy đậu hoa, nói:

- Em đưa chị về nhà thay y phục.

Rồi quay sang gần giọng nói với tên thanh niên:

- Đừng để tao thấy mày ở Hải Châu nữa, nếu không mày sẽ biết thế nào là hối hận.

Hùng hổ ném lại vài câu dọa dẫm rồi bỏ đi.

Gót giày của Hứa Tư đã gãy, lúc ngã xuống tay bị cọ xước da, Trương Khác nhìn thấy lại nổi giận sôi gan muốn quay lại đánh nước, đỡ Hứa Tư đi vào xe.

- Tiểu Tư, Tiểu Tư.

- Cậu, sao cậu lại ở đây?

Trương Khác quay đầu lại, thấy Thi Vệ Trung, cậu của Hứa Tư từ phía sau đuổi tới, y thân quen với nhà họ Hứa, nên học Hứa Tư, Hứa Duy gọi Thi Vệ Trung là cậu.

Thi Vệ Trung chỉ chiếc xe buýt vừa chạy qua trước mặt:

- Cậu nhìn thấy ở trên xe, Tiểu Tư, cháu không sao chứ?

- Chị Hứa Tư chị hoảng sợ té ngã thôi, không sao cả.

Trương Khác nói qua loa:

- Cháu đưa chị ấy về thay y phục.

Y sợ Thi Vệ Trung hỏi vì sao sáng sớm hai người đã ở cùng nhau, Hứa Tư cũng luống cuống không nói được gì.

Thi Vệ Trung nhìn bên kia vẫn đang đập xe, không hỏi thêm, chỉ nói:

- Không sao là tốt, vậy cậu đi làm đây.

Hứa Tư theo Trương Khác lên xe mới ôm lấy ngực thở dốc:

- Thiếu chút nữa tim nhảy ra ngoài.

- Để em sờ xem.

Hứa Tư lườm y một cái:

- Cậu đúng là đồ bạo chúa.

Nhưng không cự Trương Khác đặt tay lên ngực mình.

- Chị là vậy ngực của em mà, nhìn chị ngã, em không biết hình dung cảm thụ của mình trong tíc tắc đó ra sao.

Trương Khác vùi đầu vào giữa hai đồi ngực cao vút của Hứa Tư, cô cảm động siết chặt lấy đầu y.

- Cậu tôi nói chuyện này cho ba tôi thì sao?

Hứa Tư đột nhiên nhớ ra chuyện này, người nhẩy dựng lên như lò so, làm Trương Khác đang vùi đầu giữa bầu ngực mềm xốp của cô bị bị đập vào vô lăng.

- Á.

Trương Khác ôm lấy đầu nói:

- Nếu cậu đem chuyện hôm nay nói cho ba chị thì cứ nói là tăng ca xong tới ăn sáng, có gì phải sợ, chỉ sợ cậu không nói cho ba chị mới đau đầu.

- Làm sao cậu tôi nhìn ra được?

Hứa Tư mặt đầy lo lắng, cô không tượng tượng được nếu chuyện hai người bại lộ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng gì.

- Trong nhà chị thì cậu là người tinh nhất, vừa rồi nếu cậu quan tâm hỏi thêm vài câu còn đỡ, rõ ràng là rất lo lắng chen xuống xe, lại vờ như không có chuyện gì tiếp tục đi làm, ôi đau đầu.

- Cậu còn cười được.

Thấy y miệng kêu đau đầu, lại cười gian tà, Hứa Tư đưa cả hai tay béo má y kéo sang hai bên.

Trương Khác vội vàng xin tha mạng, bọn họ lái xe một vòng mới quay về Sa Điền, đảm bảo cha mẹ Hứa Tư đều đã đi làm.

Hứa Tư bảo Trương Khác ngồi đợi trong xe, Trương Khác đâu có gốc như thế, nói:

- Em khát, phải vào uống nước.

Hứa Tư không chịu nổi y kì kèo, đành để y vào nhà uống nước, Trương Khác bám dính lấy theo vào phòng, Hứa Tư cầm y phục chạy loạn khắp ba gian phòng, Trương Khác cầm cốc nước lẻo đẻo theo đằng sau.

163. Chương 163: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Hứa Tư hết cách, chỉ là giữa ban ngày ban mặt khóa thân trước mặt Trương Khác, nghĩ thôi đã thẹn không chịu nổi, cô đứng quay lưng lại với y, quay đầu lại thấy Trương Khác tay cầm cốc nước tay cầm ghế, đứng lên còn nhón cả hai chân, hậm hực cầm chân chùm lên đầu y.

Trương Khác cuống cuống kéo cái chân ra, Hứa Tư đang xoay lưng lại cởi quần, dưới mép quần lót là bờ mông tròn trịa trắng như bông hơi vểnh lên, cặp đùi thon dài săn chắc, khếp chặt không để lộ khe hở nào.

Hứa Tư tiếp tục cởi áo trên, chỉ để lại mỗi áo lót, cô khom người, hai bầu vú trĩu xuống, giây áo lót không chịu sức nặng hằn lên hai vệt mờ trên vai... Lí trí của Trương Khác bị thử thách cao độ.

Hứa Tư quay đầu nhìn thấy Trương Khác đang nhìn mình không chớp mắt, lấy áo ngoài che mông, mặt nhuộm một sắc hồng quẩn rũ, Trương Khác rướn người đến vén áo lên, Hứa Tư kéo áo xuống che lại, y nhe răng ra cười:

- Chị không muốn tới công ty nữa à?

- Tiểu sắc lang.

Hứa Tư lườm y:

- Cậu bớt nhìn một cái không được à?

- Cơ thể chị mỗi chỗ đều mê người như vậy, nhìn thiếu một cái thôi cũng hết sức đáng tiếc.

Trương Khác mặt dày đáp :

Hứa Tư không theo dây dưa với y nữa, chỉ muốn thay y phục thật nhanh, tránh khỏi cảnh xấu hổ này, Trương Khác thấy Hứa Tư chuẩn bị thay quần, hỏi:

- Hôm qua chị chảy bao nhiêu như thế mà không thay quần lót à?

- Ai chảy bao nhiêu nước chứ?

Hứa Tư bị lời của Trương Khác làm thua hoàn toàn rồi, bất lực ngồi xuống giường thở phì phì, mắt liếc qua thấy phản ứng hạ thân của Trương Khác, cảm giác dưới thân có một dòng nước ấm chảy ra, lại ướt rồi. Thấy ánh mắt Trương Khác ánh lên vẻ mê loạn nóng bỏng, cô cắn môi nói:

- Không được ở đây.

Nhưng giọng chẳng có chút kiên quyết nào, chưa đợi Trương Khác đi tới hơi thở đã loạn trước, yếu ớt chiều theo ý y, hông hơi nâng lên, để Trương Khác kéo quần lót của mình ra, nhìn Trương Khác vội vàng cởi y phục, xấu hổ khép bờ mi lại, cảm thụ sự xâm nhập mạnh mẽ vào cơ thể, ép dòng suối tràn ra, chảy theo khe hông chảy xuống, kéo vạt áo ngoài lót dưới hông.

Trương Khác cũng cảm nhận được sự khao khát của của Hứa Tư, có lẽ do sự hoảng sợ và cảm động hồi sáng, nói không chừng kích thích đặc thù khi ở nhà, Trương Khác đứng trước giường, Hứa Tư chân kẹp hông y, mặt phủ rắng hồng đỏ rực báo trước cô sắp đạt cao trào.

Trương Khác chỉ hận hai tay không đủ, cơ thể Hứa Tư mỗi tắc da thịt đều sung mãn dụ hoặc trí mạng, từ đôi vú nảy nở, chiếc eo thon thả, cặp hông tròn lẳn, chiếc miệng hé hé phả ra hơi thở âm ỉ, tiếng rên nhỏ kéo dài áp ức khoái cảm, đôi mắt lim dim mê ly, tay tham lam không biết buông chỗ nào âu yếm chỗ nào, động tĩnh mỗi chỗ đều làm Trương Khác hưởng thụ tiêu hồn cực đỉnh của nhân gian ...

Hứa Tư tới cuối cùng cũng không kiềm chế được bản thân, hai tay ôm lấy cổ Trương Khác, từng đợt sóng cao trào đưa cô tới thẳng chín tầng mây, cảm giác trống rỗng khi Trương Khác rút khỏi cơ thể làm cô không kìm được nảy hông lên, rên rỉ bên tai Trương Khác:

- Chết mất thôi, tôi muốn, tôi muốn cậu ...

Nằm trên giường một lúc lâu Hứa Tư mới có sức ngồi dậy, nhìn chiếc áo khoác lót dưới hông bị dịch thể chảy ra thấm ướt một mảng lớn, cắn tai Trương Khác:

- Tiểu sắc lang, cậu chỉ giỏi hành hạ người ta.

Trương Khác nhìn vào mắt Hứa Tư:

- Chị Hứa Tư sẽ luôn cho em hành hạ chứ?

Hứa Tư cười không đáp, đứng dậy thu dọn trường bừa bộn, mặc y phục vào, đem y phục thay ra ngâm vào bồn nước, dọn dẹp xong, trước khi đi còn xem xét lại cẩn thận một lượt mới theo Trương Khác lái xe tới công ty.

Tới công ty thì đã là 10 giờ rồi, Hứa Tư ngồi trong lăm bầm oán trách, không cho Trương Khác theo mình vào công ty, Trương Khác cười đắc ý nói:

- Em không tới cùng chị, chị giải thích hôm nay đi muộn thế nào.

Trong cầu thang máy có người, Hứa Tư làm ra vẻ lãnh đạm, không để ý tới Trương Khác.

Mấy người trong thang máy thảo luận về chiếc BMW bị đập nát ở bãi đỗ xe, một cô gái cười rinh rích nói:

- Cái xe bị người ta đập thành như thế mà còn dám lái đi, chề chưa đủ mất mặt hay sao?

Cô gái khác chấp hai tay mơ mộng nói:

- Dẫu sao cũng là BMW, làm người ta khao khát.

Nhìn theo Trương Khác và Hứa Tư ra khỏi thang máy ở tầng mười tám, cô gái đó tiếp tục cái giọng mê mẩn:

- Anh chàng đó thật đẹp trai, sao trước kia mình không thấy nhỉ? Đúng cùng Hứa đại mỹ nhân của Cẩm Hồ thật xứng đôi, vậy mà Hứa mỹ nhân chẳng để ý tới anh ấy, ôi, giá mà là mình ...

Trương Khác tất nhiên không nghe thấy được lời nghị luận của mấy cô gái trong thang máy, giờ y đã rất ít tới đây rồi, người cùng tầng còn có cơ hội thấy mặt y, các cô gái này chưa gặp cũng là bình thường.

Trương Khác bảo người đưa tên thanh niên kia tới cục cảnh sát, không ngờ hắn ra nhanh như vậy, không biết hắn có quan hệ với công ty nào trong tòa nhà này, hỏi Hứa Tư:

- Chị nhớ chắc đó là chiếc xe đỗ trước nhà Giang Đại Nhi chứ?

- Ủ, sao hắn lại tới đây nhỉ?

Trương Khác nhớ lại hồi tết Giang Đại Nhi tới Hải Châu, trên đường còn nhận lời đưa cô đi chơi Hải Châu thật thỏa, về sau vì Đinh Hòe, Tô Tân Đông tới mà lỡ hẹn, không biết trong lòng mỹ nhân có oán giận không? Giang Đại Nhi bất chấp dịp tết bỏ nhà mà đi chỉ vì tên công tử nhà giàu kia, chắc là bị hắn đeo bám đau đầu lắm rồi.

Trương Khác cười cười:

- Nói không chừng sẽ còn gặp lại đấy.

Thấy Trương Khác có vẻ thản nhiên, Hứa Tư lo lắng nói:

- Nếu gặp phải hắn đừng gây chuyện nữa, tôi không muốn cậu phiền toái vì tôi.

- Vì chị, phiền toái cỡ nào em cũng không sợ.

Hứa Tư lòng ngọt lịm như uống mật, sóng mắt miên man tình ý liếc Trương Khác, vừa cùng y đi vào văn phòng thì nghe thấy giọng nói quen quen từ phòng Tạ Văn Tình truyền ra:

- ... Chị nhìn mặt em đi, rồi xuống nhìn cỡ xe kia, em tới Hải Châu bị lưu manh đầu đường xó chợ ức hiếp như thế, chẳng lẽ nói một câu “đừng gây chuyện thị phi” là bỏ qua được sao? Chị Hai, hôm qua em xuống máy bay, sáng sớm đã từ Huệ Sơn lái xe tới thăm chị, chị không thể để người ta ức hiếp em như thế ...

- Chuyện này nói chung là tại cậu sai trước, cậu lại xe quá mức coi thường tính mạng người khác.

Giọng Tạ Văn Tình có chút bất lực:

- Cục công an đã bắt những người đập xe rồi, còn chuyện chiếc xe sẽ có câu trả lời thỏa đáng.

- Em chỉ muốn biết thằng kia là ai, nếu không em không nuốt trôi cục tức này, đám lâu la kia chẳng qua chỉ ma thể mạng, cục công an Hải Châu vì sao tránh nặng tìm nhẹ, chẳng lẽ có nội tình? Dù là có em cũng chẳng sợ, chị Hai, nếu chị không giúp em, em sẽ gọi điện ẹ em, em không tin chính phủ Hải Châu cho phép côn đồ ngang nhiên hành hung người khác.

- Cục công an thành phố không nói cho anh biết tôi là ai vì chiều cổ tới thể diện công tử nhà họ Tạ, anh cho rằng công an Hải Châu không dám bắt anh lại cho ăn cơm tù vài bữa hay sao?

Trương Khác đẩy cửa ra, khinh bỉ nhìn Tạ Kiếm Nam, nhân vật truyền kỳ nhà họ Tạ mới từ nước ngoài trở về.

Hứa Tư đứng ngoài ban công, miệng há ra với vẻ không sao tin nổi, cái mồm quạ đen của Trương Khác ai ngờ nói đúng thật.

Tạ Kiếm Nam mặt sưng vù tím tái, nhìn không ra chút vẻ tiêu sái nào hồi sáng, nhìn cái mặt của hắn Trương Khác mới cảm thấy tay hơi đau, lúc đó dùng sức hơi quá mức.

Tạ Kiếm Nam kinh ngạc nhìn tên côn đồ buổi sáng lấy mình ra làm bao cát mím cười khinh miệt xuất hiện trong công ty chị Hai, lửa giận trong lòng tức thì thối bùng lên, không nghe ra lời cảnh cáo vừa rồi của Trương Khác:

- Chị Hai, sao thằng đó lại ở đây, nó là nhân viên của Cẩm Hồ sao...

Hắn định nói nữa, nhưng nhìn thấy Hứa Tư đứng sau Trương Khác, ánh mắt thoáng hiện vẻ thống khổ, hắn không muốn cô gái sáng nay làm tim hắn chao đảo nhìn thấy hình dạng tả tơi của mình, hận thù với Trương Khác càng sâu đậm.

+++

Kẻ thù truyền kiếp của chú Trương đã xuất hiện

164. Chương 164: Cường Địch

Nếu Tạ Kiếm Nam nổi khùng phát tác, Trương Khác không ngại tiếp tục xỉ nhục hắn, chẳng cần sợ hắn, song thấy hắn chớp mắt khổng chế bản thân, y cũng phải nể mặt Tạ Văn Tình, nhưng biết rõ kẻ thù này chần chẫn đã kết thành rồi, phải dè chừng hắn.

Tạ Văn Tình do dự muốn nói lại thôi, hắn cô đã hiểu ra ai dạy cho vị công tử khinh đời của nhà họ Tạ một bài học rồi.

Trương Khác mỉm cười lùi khỏi văn phòng Tạ Văn Tình đóng cửa lại, nhân viên trong văn phòng đều tò mò nhìn qua, y bình thần bảo Hứa Tư tới văn phòng của mình.

Cách lớp thủy tinh mờ, có thể nhìn thấy Tạ Kiếm Nam ngồi xuống trước bàn Tạ Văn Tình, Trương Khác khẽ thở dài.

Hứa Tư lo lắng Trương Khác vì bảo vệ mình mà sinh ra khoảng cách với Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình sẽ không trách chúng ta chứ?

- Đừng lo.

Trương Khác thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế sofa, gác chân lên bàn:

- Chị Văn Tình mà biết chuyện, có khi cho hắn một cái tát ngay tại chỗ. Những người truyền thống không quen nhìn tác phong hippie của đám du học từ nước ngoài về.

Chuyện này nếu với người khác, có lẽ không đáng chuyện bé xé ra to, nhưng trong lòng con người luôn có chỗ dễ bị kích động, kiểu lái xe gây nguy hiểm của Tạ Kiếm Nam, nhất định sẽ làm Tạ Văn Tình căm ghét.

Trương Khác nghe Tạ Văn Tình và Tạ Kiếm Nam nói mấy huynh đệ giúp đập xe bị giam trong cục, liền ôm điện thoại vào lòng gọi cho Kim Quốc Hải, hỏi hắn có cần mình tới cục công an thành phố khai báo hay không?

Kim Quốc Hải còn chưa tham gia vào công việc cụ thể của cục công an Hải Châu, nhưng Tạ Kiếm Nam bị lưu manh đường phố Hải Châu đánh đập, Chu Cẩm Du thị trường Huệ Châu gọi điện thẳng tới văn phòng Đường Học Khiêm ý kiến, còn Trương Trì Hành biểu thị chính phủ quan tâm tới chuyện này, nên nhận được điện thoại của Trương Khác, hắn muốn ôm bụng cười thật lớn:

- Mấy kẻ kia chưa khai cậu ra, chính phủ yêu cầu cục công an xử lý nghiêm túc, cậu mau gọi điện cho ba mình đi.

Trương Khác không ngờ Tạ Kiếm Nam lôi bà mẹ thị trường của mình ra rồi, vậy tại sao vừa rồi hắn lại nói với Tạ Văn Tình nếu không giúp sẽ nhờ tới mẹ? Sáng hôm nay hắn vội vàng tới Hải Châu là muốn gặp Tạ Văn Tình? Tên này nói dối !

Trương Khác nhất thời nghĩ không ra, có lẽ là Tạ Kiếm Nam tức giận nói không suy nghĩ cũng chưa biết chừng, nhưng hiện giờ không thể để Đường Học Khiêm biết mới sáng sớm mình đã lêu lổng bên Hứa Tư, rụt chân lại, ngồi ngay ngắn, nhỏ giọng thương lượng:

- Chú Kim, nếu ba cháu mà biết cháu sinh sự bên ngoài, chẳng may nóng lên đánh gãy chân cháu thì chú có chịu trách nhiệm không?

Kim Quốc Hải cười rộ lên:

- Tôi tạm thời chưa nhắc tới cậu, tạm thời đem sự việc kể với thị trưởng Đường đi, xem bọn họ nói sao, nếu bên Huệ Sơn không chịu buông tha thì cậu chỉ có thể mời tỉnh trưởng Từ ra mặt thôi.

Trong cuộc điều chỉnh cán bộ đảng chính phủ vào tháng Tư, Từ Học Bình trúng tuyển làm ủy viên TW, tỉnh trưởng Đông Hải.

Trương Khác mặc dù ra tay hơi nặng, nhưng một khi Từ Học Bình nghe được loại chuyện này, nếu không bao che Trương Khác mới là lạ.

Kim Quốc Hải hiện giờ chưa có ý định cắm rễ ở Hải Châu, so với việc quan hệ tốt với Chu Phú Minh và Đường Học Khiêm, chẳng bằng thân thiết với Trương Khác. Hắn thấy ở chuyện này Trương Khác xử lý như thế đã là có chừng mực rồi, chẳng lẽ Chu Cẩm Du còn dám kiện lên Từ Học Bình.

- Hiện giờ có thả người được không?

- Chuyện này không vội, dù sao phải để bên kia xuống nước trước, còn cả chiếc BMW bị đập kia, cậu muốn cục ra mặt hòa giải hay thế nào?

- Hòa giải?

Trương Khác kinh bỉ nói:

- Cục cứ chọn bữa một cái xưởng đại tu rách nát nào đó, cho cái xe ấy bảo sửa chữa nửa năm một năm, rồi hãy nói tới bồi thường.

- Được, vậy tôi sẽ xử lý công chính.

Trương Khác cúp điện thoại, vừa định gọi điện cho Thịnh Thanh thì nhìn thấy cách vách Tạ Kiếm Nam cũng đang gọi điện thoại, vừa rồi hắn đột nhiên chuyển sang bình tĩnh, làm Trương Khác hơi bối phục, nghĩ không ra hắn đang gọi điện cho ai.

Một lát sau, Tạ Văn Tình đi vào văn phòng Trương Khác nói:

- Chuyện sáng sớm hôm nay Kiếm Nam đã nhận sai rồi, cậu ấy nhờ chị xin lỗi Hứa Tư, cậu ấy không có ác ý.

Trương Khác bĩu môi chỉ Hứa Tư:

- Chị Hứa Tư đúng lúc ấy sợ lắm đấy.

Hứa Tư không dám nhìn Tạ Văn Tình, cúi đầu nói:

- Bây giờ không sao rồi.

Lúc này tiếng điện thoại di động vang lên, Hứa Tư như bị điện giật, Trương Khác lúc ra cửa để điện thoại trong túi sách của Hứa Tư, hành động có tật giật mình này làm bại lộ đêm qua cô ở cùng với Trương Khác.

Tạ Văn Tình nhìn khuôn mặt kiêu diễm đẹp như hoa đào của Hứa Tư, lòng đột nhiên thấy một nỗi chua xót không tên, nhưng bảo với bản thân không được như thế. Mặc dù sớm đoán ra được quan hệ không tầm thường của cả hai, nhưng khi thực sự xác nhận, trong lòng vẫn không tiếp nhận được, chẳng lẽ chỉ vì Hứa Tư hơn Trương Khác tới 6 tuổi sao? Lòng Tạ Văn Tình hơi bồn loạn, cổ trắn tĩnh nói:

- Nếu không có chuyện gì thì chị về văn phòng nhé.

Trương Khác không rõ ý đồ của Tạ Kiếm Nam, nói thêm một câu:

- Buổi sáng em cũng hơi quá tay, ít ra không nên đập xe như thế, buổi trưa nếu anh ta còn ở Hải Châu, xem sẽ mời cơm xin lỗi ...

- Như vậy là tốt rồi.

Tạ Văn Tình mang theo tâm sự kỳ lạ rời khỏi văn phòng của Trương Khác.

Trương Khác lấy di động trong túi sách tay của Hứa Tư ra, là Kim Quốc Hải gọi tới, hắn không biết điện thoại bàn của văn phòng.

Kim Quốc Hải kể Tạ Kiếm Nam vừa gọi điện thoại tới cục công an, hi vọng hòa giải, Trương Khác nhìn Tạ Văn Tình tiễn Tạ Kiếm Nam ra khỏi văn phòng, hiển nhiên hắn không hề có ý xin lỗi thực chẳng qua nhận thức được tiếp tục gây chuyện ở Hải Châu chỉ có chuốc nhục vào thân.

Trương Khác chẳng bận tâm tâm tư Tạ Kiếm Nam ra sao, lúc này hắn chưa làm Trương Khác nhìn thấy uy hiếp.

Hứa Tư còn tưởng chuyện đêm qua đã bị Tạ Văn Tình nhìn ra, nhưng Tạ Văn Tình lại bình tĩnh đi ra ngoài như không có chuyện gì, bèn chồn hỏi Trương Khác:

- Có phải chị Văn Tình biết rồi không?

Tối hôm qua hai người ở cùng nhau, sáng sớm lại xuất hiện bên nhau, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ có liên tưởng, quan trọng là thần sắc của Hứa Tư làm hai người bọn họ muốn phủ nhận cũng khó.

- Lo lắng cũng vô ích.

Trương Khác an ủi Hứa Tư, chuyện tạm thời giải quyết như thế, phải thông báo cho Thịnh Thanh tới cục công an thành phố nhận người.

Trước đó Trương Khác chỉ tán thưởng Thịnh Thanh gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, cuối cùng thành nhân vật số một của Hải Châu, không muốn quá thân thiết với hắn, có Thiệu Chí Cương làm trung gian liên hệ là được.

Nhưng vụ hỏa hoạn có mùi ở Sa Điền sáng nay làm Trương Khác thấy cần phải giữ quan hệ mật thiết với Thịnh Thanh, sự tồn tại tầng lớp màu xám xưa nay đều không thể bỏ qua, không chỉ thế mà còn phải coi trọng.

Gọi điện thoại báo cho Thịnh Thanh biết chuyện đã xử lý xong, mau đi nhận người ra, Trương Khác còn hẹn tối ăn cơm ở nhà hàng của Ngô Thiên Bảo.

Tạ Văn Tình xuống lầu một lúc rồi quay lại văn phòng, Trương Khác hỏi:

- Thiếu gia nhà họ Tạ lái chiếc BMW đi rồi sao?

Tạ Văn Tình lúc này đã biết chi tiết sự việc, Tạ Kiếm Nam muốn khoe tài lái gây chú ý với Hứa Tư, không ngờ làm Hứa Tư sợ hãi, nên chọc giận Trương Khác, may Trương Khác còn có chừng mực.

Tạ Văn Tình đẩy cửa văn phòng Trương Khác đi vào, thấy Hứa Tư vẫn cúi gằm mặt không dám nhìn mình, cô khẽ thở dài, ngồi xuống trước mặt Trương Khác nói:

- Kiếm Nam đứng thứ sáu trong bối phận của chị, cuộc sống từ nhỏ đã luôn thuận lợi, tính cách khá cô độc, nhưng nó cực kỳ thông minh, tư tưởng cởi mở. Ôi ! Chị vốn tưởng hai đứa sẽ hợp nhau, có thể thành bạn ... Thôi vậy, sau này còn có cơ hội.

Trương Khác thăm dò:

- Trước khi em tới công ty, điện thoại ở bên Huệ Sơn đã gọi tới chỗ thị trưởng Đường.

165. Chương 165: Lung Lạc Nhân Tâm

Lời của Trương Khác làm Tạ Văn Tình cau mày mất một lúc:

- Kiếm Nam từ nhỏ đã là đứa trong lòng rất nhiều toan tính, chị rất ít khi hiểu được cậu ta nghĩ gì, em chẳng phải cũng thế sao?

Lời này ít nhiều có chút vị hờn mát, Tạ Văn Tình quay sang nhìn Hứa Tư:

- Hôm qua em đã mượn Hứa Tư rồi, sau này cứ để Hứa Tư ở lại văn phòng của em là được.

Hứa Tư không có dũng khí nhìn thẳng vào Tạ Văn Tình, vờ lật xem tài liệu.

Tạ Văn Tình lại nói:

- Xe vẫn còn để trong bãi đỗ, chị bảo Chu Văn Bản xử lý rồi.
- Đừng, bất kể Tạ Kiếm Nam tới Tân Hải Thông với mục đích gì, em cũng không muốn gặp lại người này nữa. Cái xe đó cứ để trong bãi đỗ, chắc hẳn không còn mặt mũi nào tới mang đi đâu.
- Em đó, thật là ..

Tạ Văn Tình đột nhiên thấy Trương Khác ương lên thật giống trẻ con, rồi bật cười vì suy nghĩ kỳ lạ của mình, Trương Khác chẳng phải là trẻ con hay sao?

Hứa Tư tạm thời chưa dám đối diện với Tạ Văn Tình, nhưng dấu sao của ả này xem như đã vượt qua được rồi, cô càng lo lắng lời nói dối hôm qua bị trong nhà nhìn ra.

Trương Khác buổi chiều tới trường học.

Hứa Tư ăn trưa xong, bên một đồng tài liệu vào văn phòng Trương Khác, sau này cô làm trợ lý cho Trương Khác, xử lý chuyện của điện tử Ái Đạt, thấy Tạ Văn Tình đi ăn trưa về, hốt hoảng ôm tài liệu trốn sau bàn làm việc của Trương Khác, không ngờ Tạ Văn Tình lại đi vào.

- Tiểu Khác không hiểu chuyện, sau này em phải khoan dung với cậu ấy nhiều hơn đây.

Buổi trưa nhân viên thích chạy sang phòng kế hoạch xem phim, lúc này ngoài phòng làm việc lớn không còn ai.

- Em, em ..

Mặt Hứa Tư đỏ như máu, ấp a ấp úng không nói lên lời.

Tạ Văn Tình đi tới, nâng khuôn mặt thẹn thùng của Hứa Tư lên, nói:

- Em xinh đẹp như thế chị đã biết Tiểu Khác không thể kháng cự nổi, em lại chiều ý cậu ta, không sợ sau này bản thân thiệt thòi sao?
- Em không muốn gì cả, cũng không định gây bất kỳ phiền phức gì cho Trương Khác, nhưng ... nhưng lúc này em không thể rời khỏi cậu ấy.

Hứa Tư cố lấy dũng khí đem tâm sự nói ra.

- Tiểu Khác rất dễ làm các cô gái mê mẩn.

Tạ Văn Tình cảm thấy mình nói thế không thích hợp, may mà Hứa Tư không nghĩ tới điều khác, cô biết Hứa Tư đã trải qua nhiều việc, biết rõ bất công của cuộc đời, sẽ không có ý chiếm hữu gì, đó là lời tận đáy lòng của Hứa Tư, mỉm cười nói:

- Lợi cho thằng nhóc đó rồi. Chị một mình ở Tiểu Cẩm Hồ rất buồn, Chỉ Đồng một tháng chẳng tới được mấy ngày, sau này em rảnh tới chơi với chị, hai chị em mình ban đêm có thể tâm sự với nhau.
- Dạ.

Hứa Tư lí nhí đáp, cảm thấy Tạ Văn Tình đang sáng tạo cơ hội ỉnh Trương Khác hẹn hò với nhau, nhưng không dám chắc.

Hứa Tư tối về tới nhà, thấy cha vẫn chưa hay biết gì chuyện ban sáng, cho thấy cậu cô đúng là đã nhận ra quan hệ giữa cô và Trương Khác rồi, liền trốn vào phòng gọi điện cho Trương Khác xem phải làm sao.

Trương Khác đang uống rượu với Thịnh Thanh trong phòng bao, chẳng ngờ cậu Hứa Tư nhìn ra điều gì, hỏi:

- Chị Văn Tình buổi chiều có nói gì với chị không?
- Chị ấy nói sau này buổi tối tới Tiểu Cẩm Hồ tâm sự với chị ấy.

Trương Khác mừng thầm, Văn Tình đã thừa nhận quan hệ giữa mình và Hứa Tư rồi, hi hửng hỏi:

- Vậy tối nay có tới chỗ chị Văn Tình tâm sự không?
- Chết đi, người ta lo thối ruột, cậu còn ở đó là đùa được.

Đám Thịnh Thanh ở bên cạnh, không tiện tán tỉnh Hứa Tư, Trương Khác hỏi vài chuyện công việc rồi tắt máy.

Mấy người giúp Trương Khác vừa ở cục công an ra, phải đi tắm rửa bỏ xui xẻo trước, trong phòng chỉ có Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương, Trương Khác, Ngô Thiên Bảo.

Trương Khác hỏi Thịnh Thanh:

- Tôi còn chưa biết tên của mấy người huynh đệ.
- Phó Tuấn, sau này Khác thiếu gia có chuyện cứ gọi hần, gọi là Tuấn Ngốc cũng được, hần ăn cơm tù sáu năm ...

Trương Khác nghĩ Thịnh Thanh không thể dẫn người quá xấu qua bên cầu Từ Phụng, hỏi:

- Vì sao?
- Vợ hần bị người ta ức hiếp, khi đó còn là bạn gái của hần, hần đâm kẻ đó, bị phán 10 năm, vợ hần một lòng chờ đợi, nhà hần không có tiền lo lót, hần phải lao động khổ cực được giảm xuống 6 năm, năm nay mới 29, trông có vẻ trên 30. Thời buổi này người đàn ông còn mất việc, hần tìm đâu ra việc làm? Mấy ngón nghề của Tiểu Hạ là học từ đó đây.

Nhớ cảnh Đỗ Phi bị Thịnh Hạ bẻ chéo tay ra sau, Trương Khác cười:

- Vậy sao lại gọi là Tuấn Ngốc?
- Cũng chẳng phải ngốc mà là đại.

Thịnh Thanh chỉ Thiệu Chí Cương:

- Thiệu ca biết đấy.
- Nếu nói đại phải là vợ hần đại, lúc đó có ai chịu để con gái mình đợi một thằng tù 10 năm? Vợ hần cương quyết rạch mặt chứ không chịu trong nhà giả cho người khác, Phó Tuấn ra tù, chỗ Thịnh Thanh có không ít cô em tươi trẻ, nhưng hần chỉ yêu bạn gái. Vợ hần tuy mặt hử rồi, nhưng sinh được hai đứa con gái song sinh ai thấy cũng phải yêu.

Trương Khác gật gù:

- Lão Thịnh, nhờ anh một việc.
- Khác thiếu gia cứ sai bảo.
- Tôi muốn Phó Tuấn tới công ty tôi, khuyên anh ta giúp tôi.

Thịnh Thanh sáng khoái đồng ý:

- Phó Tuấn không hợp với cuộc sống nguy hiểm của chúng tôi, được theo Khác thiếu gia là phúc của cậu ấy.

Có qua phải có lại, Trương Khác nói:

- Chuyện đĩa lậu của anh tôi có thể tiến cử một người, phó giám đốc cũ của nhà máy Ái Đạt rất am hiểu chuyện làm hàng giả, tôi sẽ nghĩ cách làm cho hần thất nghiệp, anh đứng nói tôi gỡ trò xấu sau lưng đây.

Thịnh Thanh gật đầu :

- Trong tay Khác thiếu gia cất giấu thật nhiều người.
- Nói thật nhé, muốn dựa vào đó kiếm cơm lại không tìm được người thích hợp, anh đi đâu mua máy?

Trương Khác lấy ra một tờ danh thiếp, viết số điện thoại liên lạc trên đó:

- Nhà máy này năm nay đào thải một giầy chuyền in đĩa CD, anh tới Hong Kong xử lý đi. Hiện giờ đầu đĩa công năng chưa tốt lắm, anh làm cái ngành này chỉ có thể dựa vào cái tiếng kiếm lỗi.

Thịnh Thanh cầm lấy tờ danh thiếp như châu báu, hẳn không ngờ Phó Tuấn thuận đường đi qua giúp Trương Khác một việc nhỏ làm thái độ của y thay đổi hoàn toàn.

Thịnh Thanh không biết chuyện phát sinh đằng sau, nghe nói đám Phó Tuấn bị bắt vào cục công an, còn định nhờ quan hệ đưa người ra, không ngờ bạn trong cục nói vấn đề rất nghiêm trọng, bọn họ đụng phải người không thể chọc vào.

Khi ấy Phó Tuấn cũng không nói là giúp Trương Khác, chỉ đến khi Trương Khác gọi điện báo mới biết Phó Tuấn lần này gánh việc thay cho Trương Khác. Người này thật không đơn giản, chẳng giống như con trai Đỗ Tiểu Sơn, suốt ngày bám đuôi em gái mình, tâm tư nhìn một cái là thấu ngay.

Trương Khác lại nói:

- Tôi muốn nói một câu, anh đừng cho là khó nghe.
- Sao có thể chứ ạ, tôi luôn mong được Khác thiếu gia chỉ bảo mà.
- Anh cần tìm một cố vấn pháp luật, công ty anh cần nó hơn công ty bình thường đấy.

Trương Khác thấy Thịnh Thanh nghe vào, quay sang :

- Lão Thiệu, công ty anh cũng thế, tâm tư của anh tôi rất hiểu, trận hỏa hoạn ở Sa Điền sáng nay, mọi người có cảm giác gì?

Trương Khác vừa nhắc tới chuyện Sa Điền thì Trương Tri Phi đẩy cửa đi vào, bực tức nói:

- ***, Sa Điền vừa gặp hỏa hoạn, Chu Phú Minh liên yêu cầu ban ngành có liên quan xử lý thỏa đáng, phải thể hiện sự quan tâm của chính phủ với người dân, ***, chúng đúng là theo sát từng bước, không chịu buông lỏng chút nào.

Trương Khác nhích người, để chú ngồi xuống bên cạnh xong mới nói:

- Điều này cũng chẳng nói lên điều gì.
- Chú chỉ ngứa mắt cái thói thừa lúc cháy nhà hôi của của bọn chúng thôi.

Trương Tri Phi bắt kể cốc trước mặt là bia hay rượu, tu một hơi hết sạch:

- Vốn không mấy hi vọng, giờ thì hay rồi, Chu Phú Minh có thể quang minh chính đại xử lý mảnh đất đó, e hai ba ngày là quyết định được chủ của nó.

Mảnh đất đó nếu lấy ra khai phát đương nhiên không thể làm chủ cũ của nó xây lại nhà, phương án xử lý ổn thỏa nhất Chu Phú Minh ra lệnh tất nhiên là mau chóng giải tỏa.

166. Chương 166

167. Chương 167: Hiềm Khi Về Nhà

Trương Khác cười tít mắt:

- Hai cô bé đúng là ...

Cảm giác sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại thấy hai tiểu nha đầu đang đổi chỗ cho nhau, đại khái đây là trò chơi ưa thích của các cặp song sinh. Trương Khác bẹo má cô em Tích Dung tính cách hoạt bát hơn, nói:

- Em là Tích Dung chứ gì, khi em cười khóe mắt sẽ cong lên trên, chị em thì không.

Tiểu nha đầu Tích Dung nhìn Trương Khác chăm chăm, hỏi rồi rít:

- Thật sao? Thật sao?

Rồi không đợi trả lời vội vàng bò lên bàn soi gương.

Trương Khác nói với Phó Tuấn:

- Giám đốc Cẩm Hồ có cô con gái, tuổi chừng hai cô bé này, lần sau tới Hải Châu, không lo không tìm được bạn để chơi rồi ...

Mới nói được một nửa thì bị tiểu nha đầu Tích Dung giật tóc hỏi:

- Bây giờ em cười mắt còn cong lên không?

Trương Khác bị giật tóc phát đau, không hiểu để Chỉ Đồng ở cùng hai tiểu yêu tinh lừa người làm vui này có phải là chủ ý hay không?

Lý Minh Du mỉm cười:

- Bình thường tôi dựa vào khác biệt của hai đứa nó khi cười mà nhận ra được, bị cậu nói ra, lại hỗn loạn một thời gian nữa rồi.

Phó Tuấn nhà nghèo, nhưng Tích Dung Tích Vũ ăn mặc gọn gàng chỉnh tề, quá nửa là công lao của Lý Minh Du.

Trương Khác vốn định tới nhà Phó Tuấn chơi một lúc thôi rồi đi, y còn có việc phải nói với chú. Không ngờ hai tiểu nha đầu lại đáng yêu như thế, ở lại nhà Phó Tuấn chơi rất lâu, cũng nói chuyện rất nhiều.

Phó Tuấn và Lý Minh Du yêu nhau từ thời cao trung, Phó Tuấn vì nhà nghèo, tốt nghiệp xong tham gia quân ngũ, cha của Lý Minh Du, chú ruột Lý Minh Học là phó viện trưởng học viện Hải Châu.

Lý Minh Du bị người ta làm nhục, cha cô vì thanh danh của con gái và tiền đồ không làm to chuyện lên, lúc đó Phó Tuấn vào bộ đội làm lính đặc chủng được ba năm, hẩn xin phép về nhà, ột dao phé luôn tên khôn nạn kia.

Phó Tuấn vì thế ngồi tù sáu năm, Lý Minh Du cũng vì lời đồn thổi bóng gió không tiếp tục học được nữa, cha cô cho rằng nhịn nhục chịu đựng có lẽ làm việc kia trôi đi, nên nhận định Phó Tuấn đã hủy cả đời con gái mình, không ngờ con gái lại cam tâm chờ đợi Phó Tuấn, khi bị ép uống còn không ngại hủy dung mại của mình, thế là khoảng cách giữa hai thế hệ dường như không thể khép lại được nữa.

Phó Tuấn, Lý Minh Du đặt tên con là Tích Dung, Tích Vũ là có ý ám chỉ. Lý Minh Du làm việc ở nhà máy được phẩm, thu nhập của hai vợ chồng tạm được, chỉ là cha Phó Tuấn quanh năm ho suyễn, cha mẹ đều không có việc, còn cả bà nội già yếu, cuộc sống rất vất vả.

***Tích là tiết, Dung là dung mạo, Vũ là chim anh vũ, thường dùng ví von với nam nhân trẻ tài ba.

Hiềm khích giữa hai vợ chồng với cha Lý Minh Du rất sâu, lại sống dưới đáy xã hội, thân thích trong nhà đều ở giới giáo dục nên không có qua lại.

Trương Khác trước khi đi có nói với Phó Tuấn:

- Lý Minh Học là người không tệ, có cơ hội anh nên làm quen.

Trương Khác định về nhà ngủ, không ngờ tốn tới tận đêm khuya, nói với chú:

- Hay tới chỗ cháu làm cốc cà phê cho tỉnh táo?

Trương Tri Phi luôn cho rằng Trương Khác không nói thật với mình chuyện cải tạo Sa Điền là do có đám Thiệu Chí Cương, nên dù Trương Khác không mời tới nhà trọ thì ông ta cũng bám theo.

- Cẩm Hồ vì sao không hứng thú với Sa Điền? Cháu giao Cẩm Hồ cho Tạ Văn Tình rồi, ba cháu lại không quản mắng này, cháu còn lo gì nữa?

Trương Tri Phi nói thẳng suy nghĩ của mình :

- Ngân hàng khổng chế tiền vay rất nghiêm, Cẩm Hồ vay mấy ngàn vạn là nhờ thượng tầng, phân ngạch chia tới nhà mấy giấy ở dưới rồi, dựa vào vốn tự có, chẳng mua nổi một mảnh đất ra hồn, nói gì tới phá đi xây lại?

Trương Tri Phi chưa chịu tin :

- Cẩm Thành có thể kiểm tài chính từ tập đoàn Tân Thành ở Tân Gia Pha, Hải Dụ chẳng lẽ không có năng lực này?

Thu hút đầu bên ngoài vào địa ốc là con đường không tệ, trước năm 97, rất nhiều nơi học cách này, không ngờ cơn bão tài chính Đông Nam Á ập tới, những quỹ tài chính kia chạy hết, vì địa ốc trong nước trọng thương ...

Trương Khác thấy thái độ của chú rất kiên trì, hỏi:

- Là do chú muốn tiến quân vào ngành địa ốc, hay đây là quyết định nhất trí của cổ đông Hoàn Vinh?

- Chú mặc dù là tổng giám đốc của Hoàn Vinh, nhưng cổ phần chưa tới 30%, khuynh hướng cá nhân của chú theo sát bước tiến của Cẩm Hồ, ít nhất cũng phải đợi khơi thông đoạn sông từ cầu Thanh Long tới cầu Tứ Phương xong mới là thời cơ quyết định ổn thỏa.

Trương Khác thở dài, không ngờ toàn thể cổ đông Hoàn Vinh quyết định:

- Cháu có thể khẳng định chắc chắn với chú, trong vòng hai năm Cẩm Hồ không tiến vào ngành địa ốc, Hoàn Vinh có gấp cũng vô ích, chính phủ lúc này chỉ là thí điểm, có giải tỏa toàn bộ khu phía tây hay không hiện giờ chưa ai có thể xác định.

- Cháu tưởng mọi người đợi nổi sao? Bên phía cầu Tứ Phương cháu cải tạo một chút, giờ một mẫu không có 100 vạn đừng mơ tới, hiện giờ ba cháu thi điểm chợ bán buôn gì đó, đợi cải tạo xong, đợi nó làm xong, lúc đó giá đất trong Tứ Thành sẽ tăng vọt, hiện giờ mọi người đều đang tranh thủ thời gian trước khi chợ bán buôn xong.

Tất cả đều do giá đất gây họa, ai cũng thêm đất của Sa Điền, không chỉ Hoàn Vinh, chỉ e Thiệu Chí Cương cũng chỉ đồng ý mặt ngoài, không nghe lời khuyên cáo của y. Đơn thuần từ góc độ giá đất mà nói, chỉ cần nội bộ xí nghiệp có đủ tài tài chính thì gom đất không có lúc nào là quá sớm cả, một số chuyện đã không phát theo tiến trình dự tưởng của Trương Khác.

oOo

~~Trương Khác đứng ở trước cửa sổ, nhìn xe của chú rời khỏi tiểu khu, đêm đã khuya, xa xa đèn đường tỏ sáng diu diu, Trương Khác không buồn ngủ, kéo ghế ra cửa sổ, ngồi ngắm bóng đêm quẩn rữ.

Hoàn Vinh dù sao không phải do một mình chú có thể định đoạt, trước kia vì để công ty có cơ sở tốt, nên kéo một số ban ngành và cá nhân có liên hệ chặt chẽ với thành phố vào tham dự cổ phần, nghiệp vụ mau chóng được triển khai, còn được nhận khai thông sông Sơ Cảng ở đoạn trọng yếu, song cái giá phải trả không phải là không có.

Tạm thời chỉ đành như thế, hi vọng thành phố có thể khống chế được tiết tấu, cho dù Hoàn Vinh có lún vào, một thời gian nữa Cẩm Hồ sẽ cứu bọn họ ra, lúc đó cảm giác cũng không phải tệ.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, mặc dù không buồn ngủ, nhưng ngày mai còn cả đồng chuyện đau đầu, Trương Khác ép mình tắt đèn lên giường ngủ.

Hành động của thành phố làm người ta không theo kịp, ngày Tống Bồi Minh kiếm được 500 vạn cho Ái Đạt vay, phương án cải tạo thành cổ Sa Điền của thành phố cũng được tỉnh phê duyệt, thành phố quyết định phân vùng cải tạo đầu tiên cho công ty địa ốc Cẩm Thành.

Vì muốn biết thêm chi tiết, Trương Khác hiếm có được một buổi về nhà ăn tối, làm mẹ y ngạc nhiên không thôi:

- Ô, cậu chắc là mình không nhầm nhà chứ ạ?

Trương Khác xấu hổ lắm, bị mẹ châm chọc, chỉ còn nước yếu đuối cầu xin, chạy xuống bếp giúp mẹ rửa rau làm cơm lấy lòng.

Trương Tri Hành về nhà trước giờ cơm càng làm Lương Cách Trân ngạc nhiên không thôi:

- Hôm nay là ngày đặc biệt gì mà cả hai ba con về nhà ăn cơm thế.

Lương Cách Trân chống cằm suy nghĩ một lúc mới vỗ đùi reo lên:

- Hai cha con mà không về thì em quên mất hôm nay là sinh nhật của mình...

Trương Khác ngớ người, giấu tay sau lưng tính lịch âm, đúng là sinh nhật của mẹ rồi. Ngẩng đầu lên thấy cha mặt tỏ ra hổ thẹn, hiển nhiên là không ý thức được, thật nguy hiểm, quên mất sinh nhật một phụ nữ là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Về mặt giặt mình chỉ thoáng qua trên mặt Trương Khác, chớp mắt cái đã làm bộ ủ rũ vì bị lật tẩy:

- Định ăn tối xong ẹ một bất ngờ, quà con và ba chuẩn bị còn ở trong phòng.

- Còn có quà cơ à?

Lương Cách Trân thực sự bất ngờ:

- Hai ba con còn nghĩ tới mua quà ẹ sao?

Trương Tri Hành theo Trương Khác vào phòng y, chợt dạ hỏi:

- Con chuẩn bị quà thật à?

168. Chương 168: Chưa Chịu Từ Bỏ

- Làm gì có ạ, may mà hai ngày nữa là sinh nhật của Thanh Thanh, con chuẩn bị trước vài thứ giấu trong nhà, sợ để ở nhà trọ bị bạn ấy phát hiện, ba chọn một món phù hợp với phụ nữ tuổi mãn kinh đi

- Cút, có đứa con nào nói mẹ như thế không?

Trương Tri Hành cười đưa tay gõ đầu con, bảo y mau chọn quà.

Bất kể là món quà gì đều quá trẻ trung, Trương Khác và cha đành chọn một bộ váy dạ hội màu xanh ngọc ra làm quà. Lương Cách Trân vui mừng ướm váy lên người, ngượng ngừng nói:

- Mẹ mà mặc được bộ này sao? Mặc thế này còn dám ra đường nữa à, quá trẻ.

Trương Khác nghĩ bụng :” Có thách mẹ cũng không dám mặc váy trẻ cỡ thế này ra ngoài.” Cười nịnh nịnh bộ:

- Mẹ không già chút nào, khi chọn quà con còn nói phải chọn thêm một bộ trang điểm, ba còn nói với làn da của mẹ tuyệt đối không cần, nên mới chọn bộ váy này ...

Nhìn dáng vẻ sượng ngất ngây của mẹ, Trương Khác thầm nghĩ, nữ nhân bất kể là mười mấy tuổi hay bốn mấy tuổi, được người khác khen xinh đẹp, đầu óc liền trở nên chậm chạp.

Miễn cưỡng qua ải, Trương Khác thấy cha nháy mắt, đem chuyện rửa thức ăn đầy ẹ đang lảng lảng đi làm, y tới phòng khách, ngồi xuống ghế sofa hỏi cha chi tiết chuyện địa ốc Cẩm Thành.

- Cuộc họp thường ủy về nguyên tắc thông qua phương án tập đoàn Cẩm Thành đề xuất, mảnh đất 40 mẫu đó giá chuyển nhượng là 560 vạn, thành phố sẽ an bài phí giải tỏa theo nguyên tắc, nghe nói Cẩm Thành sẽ giao cho công ty giải tỏa cấp dưới ủy ban mật dịch với giá 800 vạn.

- Mỗi mẫu đất chưa tới 30 vạn mà thành phố không có ý kiến bất đồng sao? Triệu Cẩm Vinh chuyện này hẳn đã đưa ra phương án khai phát rồi?

- Ừ, là một kiến trúc hơn 30 tầng, thiết kế chi tiết không đưa ra, bảy tám năm rồi không có công trình nào cao hơn khách sạn Tây Thành, cho nên phương án của Cẩm Thành làm thành phố rất thỏa thuê, vì thế không ai phản đối.

- 30 tầng?

Trương Khác thốt lên:

- Ít ra cũng phải đầu tư hơn 200 triệu, Cẩm Thành kiếm đâu ra tiền.
- Một phần do Cẩm Thành bỏ, tập đoàn Tân Thành bỏ một phần, còn thành phố ra mặt giải quyết vốn vay ngân hàng.

- Chủ yếu là thành phố ra mặt vay giúp đúng không ạ?

Trương Khác nghĩ tiền trong tay Cẩm Thành không thể qua nhiều, Tân Thành cũng không thể mạo hiểm đem quá nhiều tiền đầu tư ở Hải Châu, cho nên Triệu Cẩm Vinh dám mạnh tay là vì dựa vào cây đại thụ Chu Phú Minh.

- Phương án cụ thể chưa đưa ra, nhưng chắc là thế.

Thấy cha không có ý kiến gì, Trương Khác nghĩ : Chắc là cha cũng hi vọng thấy Hải Châu có kiến trúc cao hơn trăm mét rồi.

Từ việc Vạn Dũng phân quản cục cải tạo, xây dựng thành phố có thể thấy Đường Học Khiêm đã lựa chọn thỏa hiệp với Chu Phú Minh ở mức độ nào đó rồi.

Đường Học Khiêm không can thiệp vào chuyện cải tạo Sa Điền, Chu Phú Minh im lặng về chuyện Cty cổ phần Hải Châu, chính trị là thế cần bình hành, Đường Học Khiêm phải tính toán cho lợi ích chính trị của ông ta, nhưng quyền chủ động cải tạo Sa Điền nằm trong tay đám người Chu, Vạn, Triệu làm Trương Khác đau đầu.

Quan viên trung niên thì nghĩ tới tiến bộ trên sĩ đồ, còn quan viên sắp nghỉ hưu thì tình cho cuộc sống về sau.

Chu Phú Minh đã 55, chắc là có loại tâm thái này?

Lương Cách Trân đã cơm nước sẵn sàng, gọi hai cha con vào ăn, thấy Trương Khác ngồi trên ghế chau mày, nạt:

- Mấy cái tuổi đầu đã cau mày nhăn chán, rõ ràng là thằng nhóc học cao trung mà đi đâu cũng làm người ta tưởng hai mươi mấy.

Trương Khác sờ tay lên trán, cười khì:

- Đâu già đến thế ạ?

- Con lấy kính ra mà soi xem, chẳng hiểu gần đây con bận cái gì, điện thoại nhà trọ gọi không được, tay suốt ngày cầm di động, không sợ quá phờ phạc à?

Lương Cách Trân mắng con trai:

- Con ở trường không chịu yên phận, cô giáo Lý cũng lạ, sao không gọi điện về nhà?

Trương Tri Hành mơ hồ biết chiếc Audi biển quân đội là chuyên dụng của Trương Khác, từ tháng ba con trai lại dùng di động, nghĩ Tạ Văn Tình có dung túng Trương Khác đến đâu cũng phải có giới hạn, trong lòng ít nhiều cũng hoài nghi, lúc này vợ nhắc tới, liền hỏi:

- Phía bên Cẩm Hồ rốt cuộc con tham gia bao nhiêu?

Trương Khác thấy nên cho cha mẹ biết phần nào, tránh cha khỏi bị động, nhưng không trả lại trực tiếp mà hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, nếu con có nhiều tiền, mẹ có ngạc nhiên lắm không?

Lương Cách Trân cười:

- Nếu con kiếm được nhiều tiền, mẹ nghỉ hưu sớm về nhà chăm sóc hai ba con.

Lúc này Trương Khác mới trả lời cha:

- Thực ra trước gia con luôn tham gia chuyện kinh doanh ở Cẩm Hồ, ba đừng lo nếu hai năm tới cha lên phó sở sẽ nhậm chức ở nơi khác.

Trương Tri Hành không ngạc nhiên mấy:

- Con chiếm bao nhiêu phần trăm?

Trương Khác nói xong, bị mẹ sờ tay lên trán, nghi hoặc nói:

- Có sốt đâu nhỉ? Con chừng này tuổi thì làm được cái gì, không phải con nói làm công cho Cẩm Hồ sao?

Trương Khác thành công khiến người khác nhận định y có tư cách tham dự cuộc chơi của người lớn, nhưng trong mắt mẹ y, vĩnh viễn là thằng nhóc, né đi không ẹ sợ trán, cười có chút cuồng ngạo:

- Người vị thành niên trong nước mở công ty nhiều lắm, quản lý công ty cũng không khác chuyện quan trường là bao, mẹ nói xem ba suốt ngày làm gì, chẳng phải chỉ tay sai phái chuyên gia bán mạng cho ba sao?

Trương Tri Hành cười xấu hổ, chuyện thường nhật của Cty cổ phần Hải Châu ông giao cho Lý Minh Học phụ trách, ông chỉ phụ trách gây dựng bộ khung công ty, còn là kết quả sau khi thảo luận với con.

- Nhưng con còn nhỏ quá.

Lương Cách Trân vẫn không tin.

- Chị Văn Tình có người em họ năm 18 tuổi sáng lập một công ty lớn nổi tiếng toàn quốc, trước khi đi du học năm 20 tuổi, tài sản công ty đã lên tới 6000 vạn, con trai mẹ sao không thể bằng người ta?

Vì lời nói có sức thuyết phục hơn, Trương Khác đành đem tên tiểu tử mà y căm ghét ra làm ví dụ.

Trương Tri Hành và Lương Cách Trân không moi được con số cụ thể từ miệng Trương Khác, nhưng thấy con lấy Tạ Kiếm Nam ra so, Trương Tri Hành cười không tán đồng lắm.

Kiên ngạo cũng phải có lý để kiên ngạo, Tạ Kiếm Nam trước khi du học, bán công ty cho Chính Thái, đổi lấy 8% cổ phần của Chính Thái, thành người sở hữu cổ phần Chính Thái nhiều thứ hai trong nội bộ nhà họ Tạ, đám người cùng bối phận không thể so được.

Nhà họ Tạ gây dựng ở Tân Thái, phát lên ở Huệ Sơn, mặc dù bối cảnh chính thương rất sâu, nhưng trong chính giới, trợ lực trực tiếp là mẹ của Tạ Kiếm Nam, Chu Cẩm Du được điều tới Huệ Sơn từ chủ nhiệm ủy ban mật dịch tới thị trưởng mất 8 năm, 8 năm đó cũng là 8 năm căn cơ Chính Thái đứng chân ở Huệ Sơn.

Sau khi Chu Cẩm Du tới Huệ Sơn, chồng bà ta Tạ Hán Minh rút đầu tư khỏi Chính Thái, nhưng thực tế vẫn là một trong số những người có sức ảnh hưởng nhất ở Chính Thái.

Nhà họ Tạ tuy không có ai trực tiếp lăn lộn trong quan trường, nhưng thông qua quan hệ thông gia, cũng lập nên mạng lưới dày đặc ở quan trường, ví dụ kiểu Tạ Hán Minh lấy Chu Cẩm Du, Tạ Văn Tình gả cho Từ Chí Minh kể mãi không hết ...

Nói ra Tạ Văn Tình và Từ Chí Minh kết duyên còn là do Chu Thúc Huệ mai mối, bà ta là chị họ xa của Chu Cẩm Du.

Từ Học Bình là chỗ dựa lớn nhất của Trương Tri Hành và Đường Học Khiêm, cho nên họ sớm nghiên cứu thấu đáo quan hệ trong đó, song lần này Tạ Kiếm Nam gặp họa ở Hải Châu, Chu Cẩm Du gọi điện làm hai người như gặp đại địch, không ngờ Tạ Kiếm Nam cuối cùng tự rút lui, bọn họ không hề hay biết Trương Khác giở trò bên trong.

Chuyện Trương Khác tham dự kinh doanh Cẩm Hồ đã là sự thực, Trương Tri Hành đành an ủi bản thân: “Thăng quan còn là chuyện xa vời, tới lúc đó giải quyết chuyện này cũng không muộn...”

Lúc ấy chỉ có hai khả năng, hoặc Trương Khác rút đầu tư ở Cẩm Hồ, hoặc Trương Tri Hành tới nơi khác nhậm chức.

Dù sao ông ta có cơ sở ở Hải Châu chưa tới lúc vạn bất đắc thì không muốn ra ngoài nhậm chức.

169. Chương 169: Mẹ Con Xung Đột

Lưu Phân và mẹ Hứa Tư lên xe, Thi Vệ Trung nhìn chiếc xe đi vào nhà bực bội dậm chân, phải đợi mãi mới có được một người thân tới, liền kéo cùng vào nhà.

Lưu Phân nhìn về mặt Thi Vệ Trung là biết ngay ông ta đợi Trương Khác, có ý trêu tức, lên xe rồi cũng không nói đỡ cho ông ta.

Mượn danh Trương Khác vay tiền đảm bảo nên Lưu Phân quay về nhà máy làm việc rất thuận lợi, đúng lúc nhà máy điều chỉnh cương vị và lương bổng, đề bạt nhiều vị trí kỹ thuật quản lý, Lưu Phân điều tới cấp trợ lý quản lý, lương từ 300 đồng một tháng trước tai nạn, tăng vọt lên 1200, vào thời đó lương 2000 một tháng là đủ khoe khắp nơi rồi.

Lưu Phân và Trần Kỳ kết hôn sống với nhau bao năm, đây là lần đầu tiên thở phào về vấn đề tiền bạc, càng cảm thấy quý trọng đồng tiền, quyết không thể để con gái giống mình khi còn trẻ, ương bướng cho rằng chỉ cần tình yêu là đủ.

Bữa cơm hôm mừng hai tết, Chu Phục nói chiếc kẹp tóc Trần Phi Dung dùng gắn kim cương thật làm cô hờn giận làm hỏng chiếc kẹp tóc, từ đó Lưu Phân liền chú tâm tới Trương Khác.

Quay về nhà máy làm việc, Lưu Phân hỏi Chu Phục chiếc kẹp tóc kia rốt cuộc là thật hay là giả, Chu Phục tuy sửa lời, nhưng miệng lại gán ghép Trương Khác với Trần Phi Dung.

Lưu Phân khỏe lại rồi, hay đi dạo phố, để ý xem xét, nhận ra khác biệt giữa kim cương giả và thật, càng nghĩ càng khẳng định kim cương đính trên chiếc là thật.

Tuy chiếc kẹp tóc đó đính toàn kim cương nhỏ, có lẽ không quá đắt, nhưng vẫn khiến người ta khao khát.

Trương Khác sau tết bận chuyện của Ái Đạt không có cơ hội tới viện cờ chơi, nhà Hứa Tư cũng không đến, càng không xuất hiện trước cửa nhà Trần Phi Dung.

Trong mắt Lưu Phân do lần đó xảy ra chuyện không vui, Trương Khác đã bỏ ý định với con gái mình, lòng tiếc nuối vô cùng, giận luôn cả con gái.

Nhưng Lưu Phân chưa từ bỏ hi vọng, dù sao Trương Khác và con gái bà ta cùng trường, nên thi thoảng hỏi con gái chuyện Trương Khác ở trường. Trần Phi Dung tất nhiên không muốn nhắc tới Trương Khác, hướng hồ sau tết tới gian Trương Khác trốn học nhiều hơn thời gian y ở trên lớp, cô cũng chẳng biết chuyện gì về y.

Lưu Phân thường giục con gái hẹn Trương Khác tới nhà ăn cơm, nói thế nào số tiền kia cũng vay dưới danh nghĩa Trương Khác, song Trần Phi Dung cao ngạo nhạy cảm, sao chịu làm chuyện lấy lòng Trương Khác?

Vì thế hai mẹ con rất hay cãi nhau.

Bỏ đi gia cảnh, Lưu Phân thấy cậu chàng Trương Khác này rất đẹp trai, dáng cao lưng thẳng, mắt sáng mày kiếm, khí chất lại hết sức văn nhã, thái độ với mọi người lại luôn lịch thiệp ôn hòa.

Lưu Phân nghĩ mãi không ra có điểm nào khiến con gái không vừa lòng, có lần mẹ con cãi nhau gay gắt, Trần Kỳ khuyên:

- Có người mẹ nào lại khuyến khích con gái yêu sớm không?

Lưu Phân lườm chồng:

- Anh lừa được em lúc mấy tuổi hả?

Trần Kỳ tắc tị.

Lần này gặp lại Trương Khác, Lưu Phân hoàn toàn lấy con mắt mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy thích:

- Trương Khác sao gần đây không thấy cậu tới tìm Dung Dung nhà tôi chơi?

Trương Khác trầm nghĩ :” Cháu lâu đâu ra lá gan đó? Chẳng hiểu sao quan hệ giữ Phi Dung và Đường Thanh lại tốt như thế?” Thi thoảng y cũng gặp Trần Phi Dung ở trường đấy, nhưng ngay cả trên cô một câu cũng chẳng dám, nói gì tới nhà chơi.

Trương Khác đáp qua loa:

- Gần đây cháu hơi bận ạ.
- Ủ, bài tập cao trung rất căng.

Lưu Phân tự tưởng tượng theo ý mình, nói:

- Thành tích Dung Dung rất tốt, lại hơn cậu một lớn, để nó phụ đạo cho cậu nhé.

Lưu Phân nói như thế làm mẹ Hứa Tư hơi xấu hổ, cười ngượng nói:

- Con bé Tiểu Tư này, gần đây bận công việc, chẳng biết có dạy Tiểu Khác tử tế không?

Trương Khác rất thích nghe câu này, hận không thể kéo Hứa Tư tới để mẹ cô giáo huấn một hội, sau đó bài ba ngày lại bắt tới phụ đạo buổi tối ỉn.

Chuyện giữ y và Hứa Tư bị Tạ Văn Tình biết rồi, Tạ Văn Tình cũng sẵn lòng yểm hộ cho họ, ai dè hai người đã “vợ chồng ân ái” mấy lần rồi, Hứa Tư vẫn xấu hổ không chịu kiểm có tới chỗ Tạ Văn Tình ở qua đêm, làm Trương Khác chỉ nhìn không ăn được, tức phát điên.

Lưu Phân tỏ ra rất thân thiết với Trương Khác, vì thân thích Thi Vệ Trung chưa tới đủ, nên mời Trương Khác và nhà trong chơi, Hứa Tư đang tiếp chuyện thân thích, thấy Trương Khác tới, hỏi:

- Cậu tới ra ngõ đợi cậu mà, cậu không thấy à?

Lưu Phân cười khúc khích:

- Vệ Trung thích sĩ diện hão, cho chạy gậy chân.

Trương Khác giờ mới hiểu Tri Vệ Trung ở trước mặt Lưu Phân ngại không dám nói là đón mình.

Lưu Phân không vội vào trong, để mẹ Hứa Tư vào giúp chuẩn bị.

Hứa Tư đưa cho Trương Khác hai phong bao đỏ:

- Cậu tôi rất chú ý tới thể diện.

Vì có mặt Lưu Phân ở đó, cô nói thêm:

- Cậu tôi sẽ không nhận đâu, ăn xong nhớ trả lại tôi.

Hai phong bao đỏ, một tất nhiên là chuẩn bị cho Phó Tuấn, Phó Tuấn cười nói:

- Tôi tới ăn trực, sao để chị trả tiền được? Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi.

Lưu Phân ban đầu chỉ nghĩ Phó Tuấn lái xe đưa Trương Khác tới, lúc này mới hỏi thân phận của hắn:

- Vị này là ai vậy?

Hứa Tư giới thiệu:

- Phó Tuấn, lái xe mới tới công ty, dì Phân chưa được gặp..

Hiện giờ giữ quan hệ mật thiết với nhà máy giấy Tân Quang, đặt cơ sở bồi dưỡng nhân viên ở đó, Lưu Phân cũng rất quen thuộc nhân sự của Cẩm Hồ, nếu chẳng phải thời gian qua Trương Khác bận việc ở Ái Đạt, nói không chừng Lưu Phân thi thoảng tới Cẩm Hồ làm việc còn gặp y.

Lưu Phân nghe giới thiệu xong đưa tay ra:

- Vậy sau này là người quen rồi, tôi là Lưu Phân kế toán của nhà máy Tân Quang.

Trương Khác lần trước gặp hai chị em Tích Vũ Tích Dung, trong lòng hết sức yêu thích, nên bảo Phó Tuấn đánh xe về đón người nhà tới.

Chưa tới giờ mở tiệc người cũng chưa đủ, trong quán toàn là người thân của cậu Hứa Tư, Trương Khác ngồi đó không tự nhiên, Lưu Phân nhiệt tình mời y vào nhà mình trước, Trương Khác theo vào.

Trần Phi Dung lúc này đang làm bài ở nhà chính, ngẩng đầu lên thấy Trương Khác, mặt chẳng có biểu cảm già, thấy mẹ mình mới Trương Khác ngồi xuống chơi, liền dọn dẹp sách vở nói:

- Con ra ngoài giúp ba...

Lưu Phân theo con gái ra ngoài, một lúc sau Trần Phi Dung cầm bình nước đi vào, Lưu Phân không thấy đâu, Trương Khác chủ động nói:

- Bên ngoài toàn người tôi không quen, cô cứ kệ tôi ngồi đây là được.

Trần Phi Dung lãnh đạm nói:

- Tôi ngồi đây làm bài, cậu đừng nói với mẹ tôi là tôi không để ý tới cậu đấy.

Té ra Trần Phi Dung cãi không lại mẹ nên đành quay lại tiếp Trương Khác.

Trần Phi Dung chỉ thấy được mặt ngoài hoàn hảo ngang ngược của Trương Khác, nên tất nhiên có thành kiến rất sâu với y, chỉ là sau khi làm bạn với Đường Thanh, thêm vào cả học kỳ này Trương Khác không trêu ghẹo mình, nên cũng không ghét y như lúc ban đầu nữa.

Cô chỉ hết sức phản cảm vì mẹ thực dụng háms lợi, cho nên mới không có thái độ vui vẻ gì với Trương Khác, đặt bình nước lên bàn sao cho che đi tầm nhìn của y rồi lấy sách vở ra học.

Hứa Tư bị thân thích quần lấy nói chuyện, Phó Tuấn đi đón vợ và con, Trương Khác hết sức buồn tẻ ngồi rót nước uống một mình, cố y đặt bình nước che tầm nhìn của mình ra chỗ khác, Trần Phi Dung thấy vậy chỉ liếc mắt nhìn y một cái, không nói gì.

Trương Khác cầm cốc nước lên, lợi dụng thổi nước cho nguội, ngắm nhìn Trần Phi Dung qua làn hơi nước, thấy Trần Phi Dung đang cắn bút nghĩ bài nghị, hàng mi cong thi thoảng rung lên một cái, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn hết sức sinh động, làn da trắng phơn phớt sắc hồng khỏe khoắn, ngắm nhìn mỹ nhân đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Lúc này ánh tà dương bên ngoài đã chiếu tới chân tường viện tử, trong nhà chính chưa bật đèn, nên trông u ám hơn rất nhiều.

Trong bóng tối Trần Phi Dung mang tới cho người ta một vẻ đẹp trầm lặng sâu sắc.

Cho dù không được mỹ nhân ưa thích, nhưng ngồi đây ngắm cô cũng đủ rồi, Trương Khác đứng đỉnh hộp từng ngụm nước nhỏ, dù bữa tiệc này có ăn muộn một vài tiếng thì Trương Khác cũng chẳng có ý kiến.

Trần Phi Dung luôn dùng khóe mắt nhìn Trương Khác, thấy y chăm chú nhìn mình, cô làm sao mà tập trung làm bài được? Cảm giác như có gai sau lưng, khiến cô thấy rất bức bối khó chịu, chỉ mong bữa tiệc ăn cho sớm. Nhưng lãnh đạo nhà máy của Thi Vệ Trung làm cao, tới 18 giờ 45 còn chưa thấy đâu, tiệc chưa thể bắt đầu.

Trần Phi Dung không chịu nổi trước, gấp sách lại bức tức hỏi:

- Nhìn đủ chưa?

170. Chương 170: Tiệc Lưu Thủy

Trương Khác giang tay ra:

- Hay bạn ình quyển sách nào xem vậy?

Trần Phi Dung mím chặt môi, đôi mắt sáng nhìn Trương Khác một lúc, đem cuốn Độc Giả dưới chồng sách cho Trương Khác.

Trương Khác cầm lấy lật vài trang nói:

- Quyển này lần trước làm bài với Đường Thanh xem rồi.

Trần Phi Dung không thể nói “tôi đâu cần bạn làm bài cùng”, sao cậu không ra đằng sau tìm thầy Hứa chơi cờ”, đành hỏi:

- Xem sách số học không?

Trương Khác lúc lòng phiền loạn thích đem số học ra giải, đó là phương pháp để y tập trung tinh thần, thoát khỏi tâm lý không tốt. Dù tiếc lắm nhưng nếu cứ nhìn Trần Phi Dung chăm chăm, chẳng may cô ta mách với Đường Thanh thì chẳng phải trò đùa.

Trương Khác cầm lấy sách bài tập số học cao trung năm thứ hai, uể oải đọc bài, mới phát hiện ra rất nhiều bài phức tạp, y không giải nổi.

Trần Phi Dung chỉ cần Trương Khác không làm phiền mình, thấy y cầm bút chì vẽ vẽ gạch gạch trên sách miễn cưỡng chịu đựng, không ngờ Trương Khác đang giải toán thật.

Một lúc sau Hứa Tư dẫn hai cô nhóc tinh ranh nhà Phó Tuấn tới, vợ Phó Tuấn làm ca hai, không tới được, Thi Vệ Trung nhờ Phó Tuấn lái xe đi đón người, Tích Dung Tích Vũ chạy vào nhà chính, vừa thấy Trương Khác đã hỏi ngay:

- Đoán xem em là Tích Dung hay Tích Vũ.

Trương Khác bẹo má Tích Vũ:

- Em mà không lú lo suốt ngày thì anh không biết em là Tích Vũ.

Tích Vũ phụng phịu nói với Tích Dung:

- Đã bảo chị nói trước mà, lại không lừa được anh ấy.

Trần Phi Dung vừa thấy hai cô bé trắng trẻo đáng yêu chạy vào thì rất thích, song thấy hai cô bé thân thiết với Trương Khác, đành tiếp tục vùi đầu làm bài.

Trương Khác bế cả hai cô bé lên, hai chị em ôm lấy cổ y, Tích Vũ không chịu ngồi yên, nhào người ra nhìn Trần Phi Dung làm bài, ngấm ngấm chán chê, đột nhiên nói với Tích Dung:

- Chị nhìn xem, bạn gái Trương Khác xinh chưa kìa.

Giọng trẻ con nhưng dùng lời người lớn, làm người ta dở khóc dở cười, Tích Dung cũng thò đầu nhìn Trần Phi Dung.

Trần Phi Dung nghe hai cô bé gọi mình là bạn gái của Trương Khác thì không chịu nổi, lại chẳng thể nổi giận được với hai cô bé khả ái như thế, ngay cả làm mặt lạnh cũng không xong, khuôn mặt xinh đẹp hồng rục, làm Trương Khác nhìn tới ngơ ngẩn.

Ánh mắt tham lam của Trương Khác làm Trần Phi Dung bực mình, nhưng bản tính e thẹn của thiếu nữ khiến cô chỉ có thể quay mặt đi không thèm lý tới y.

Trương Khác được thấy dáng vẻ thẹn thùng của cô, cười đắc thắng, bế hai cô bé ra sân, y đói bụng rồi, thấy Trần Kỳ và một đầu bếp mới tới giúp đỡ đang ngồi nhàn rỗi, biết tiệc đã chuẩn bị xong chỉ đợi Thi Vệ Trung báo mở tiệc.

Trần Kỳ nói hai lãnh đạo nhà máy cơ khí nông nghiệp chưa tới, Thi Vệ Trung và Hứa Hải Sơn ra ngõ đợi, gọi điện hai lần đều nói sắp tới rồi, đành nhà Phó Tuấn mang xe đi đón.

Thế là lại phải đợi, điểm yếu bị cậu Hứa Tư nắm trong tay, Trương Khác đành nín nhịn.

Lưu Phân nhìn thấy hai cô bé ngồi trên tay Trương Khác như hai con búp bê xinh xắn, hỏi:

- Con cái nhà ai mà xinh đẹp thế?

- Hai tiểu nha đầu nhà Phó Tuấn.

Sức Trương Khác không so được với Phó Tuấn, Phó Tuấn bế hai cô con gái cả tiếng đồng hồ chẳng cảm thấy mệt, Trương Khác chỉ bế được năm phút đã muốn bỏ hai tiểu nha đầu xuống.

Mỗi cô bé 15 kg, bé 30 kg trên tay chẳng dễ chịu gì, nhất là tiểu nha đầu Tích Vũ lại ưa hoạt động, Trương Khác cố được một lúc đành phải thả hai cô bé xuống đất, Tích Dung Tích Vũ chạy ù vào nhà chính tìm Trần Phi Dung.

Hứa Tư vẫn phải tiếp thân thích, Trương Khác đành đứng ở sân nói chuyện với vợ chồng Trần Kỳ, y từng ăn cơm cho Trần Kỳ nấu, ấn tượng rất sâu, đành rảnh rỗi, liền hỏi:

- Chú Trần, chú nấu ăn ngon như thế sao không thấy nhà hàng nào mời chú đi làm đầu bếp?

Lưu Phân cười đáp:

- Chú Trần cậu không chịu nổi người khác sai phách, thích mở tự quán, chỗ này nhỏ nên cũng chẳng làm được gì ra hồn.

Rồi gật ngón tay kể ra cả đồng khuyết điểm của quán nhỏ.

Trong quán bày năm bàn cũng đã chật rồi, Thi Vệ Trung đặt sáu bàn, một bàn phải đặt dưới rêu rạp trong sân. Quán nhỏ không nhiều khách, nên rượu thịt cũng chẳng thể đầy đủ, thức ăn giới hạn vài món, thêm vào nơi này không gần đường cái, song nhờ Lưu Phân bình phục lại đi làm, Trần Kỳ dồn tinh lực kinh doanh, nên tuy không thể gọi là đắt khách cũng tốt hơn trước kia nhiều.

Cuối cùng Lưu Phân nói:

- Chẳng bằng đón cái quán này, hiện giờ người ta làm cơm mời đầu bếp, mỗi ngày trả những 30 đồng.

Trương Khác lắc đầu mỉm cười:

- Quán nhỏ cũng không phải không có cách, chú Trần làm tiệc Lưu Thủy không tệ, vì sao không chuyên môn làm tiệc Lưu Thủy?

Trần Kỳ chỉ cười không nói gì.

Lưu Phân mặc dù không coi trọng lời của Trương Khác, nhưng không xem thường y, giải thích:

- Thường dưới mười mâm người người ta tổ chức tiệc ở nhà hoặc là tới nhà hàng, nếu chẳng phải có cha Hứa Tư thôi

Trương Khác nói:

- Cũng không nhất định phải tổ chức tiệc mới làm tiệc cơ động ă, mỗi ngày chú Trần chuẩn bị mấy món ăn chính, tập trung đủ mười người là đem thức ăn lên, dựa vào đầu người thu tiền ...

Lúc này Trần Phi Dung dắt Tích Dung Tích Vũ ra, cô tưởng hai cô bé chán chơi với Trương Khác rồi, chuẩn bị giao cho Hứa Tư, đúng lúc nghe được Trương Khác tự tin nói:

- Hiện giờ một hai người vào quán tiêu 20 -30 đồng thì sao ăn được món ngon? Mười người mặc dù không quen nhau, nhưng mỗi người chỉ cần bỏ 10- 20 đồng là có được một bữa tiệc thịnh soạn. Chú làm tiệc Lưu Thủy, mỗi ngày chỉ cần chuẩn bị 8 -10 món ăn chính, cách ngày lại đổi, mỗi ngày dán thực đơn trước cửa, người tới ăn sẽ tự động tập trung thành một bàn, chẳng cần dùng người chào khách, chú Trần chỉ cần tìm phục vụ bưng bê là đủ rồi ...

*** Nguồn gốc có từ chùa Thái Ninh, sư trong chùa từ bi, hay làm cơm chay cho dân bất kể già trẻ, nhưng người tới đông nên hỗn loạn mất vệ sinh, liền nghĩ một cách là xây một cái mương nước sau đó dẫn nước suối vào, ở trên làm cơm đặt lên mâm cho chạy xuống, từ đó gọi là Tiệc Lưu Thủy, tức là tiệc cơ động, tiệc dây chuyền.

Trần Kỳ nghe tới đó thì mắt sáng lên, hiện giờ quán ông ta nhỏ, bên trong chẳng trang trí gì, ngay cả thực đơn chẳng buồn chuẩn bị, cách làm của Trương Khác có thành công hay không thì ông không chắc, quan trọng làm thế vô cùng đơn giản, chẳng phải đầu tư thêm cái gì, cũng làm được, mà mời thêm người cũng không sao, Trần Phi Dung sắp lên năm thứ ba rồi, không thể bảo con gái mỗi ngày về nhà giúp việc được.

Trương Khác thấy Trần Kỳ hơi động lòng rồi, nói thêm:

- Nếu chú Trần nghe cháu, cháu sẽ bỏ 5000 đồng để chú tới nhật báo Hải Châu đăng tin quảng cáo, nếu tiệc Lưu Thủy không thành công, 5000 này coi như thôi, nếu thành công, chú trả cháu gấp đôi.

- Đầu óc cậu sao toàn nghĩ tới tiền thế?

Hứa Tư từ trong quán đẩy cửa đi vào, nghe thấy Trương Khác mở miệng đóng miệng là nói tới tiền, bảo y:

- Người tới rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi, cậu tới phía trước ngồi nhé?

Trần Kỳ vội đi chuẩn bị, Trần Phi Dung còn trẻ, chẳng cảm giác gì với đề xuất của Trương Khác, chỉ coi đây là bệch khoác lác của bọn con trai. Tích Dung Tích Vũ thấy cha tới, giẫy khởi tay Trần Phi Dung chạy đi.

Trương Khác đợi tới dúi meo bụng, tức tối nói:

- Đại nhân vật gì mà khiến mọi người đợi tới lúc này thế? Em không đi, ngồi đây thôi.

Ý của Thi Vệ Trung là để Trương Khác ngồi cùng bàn với lãnh đạo nhà máy, Hứa Tư không muốn Trương Khác tới đó ngồi chịu bực tức, cô chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, cô không muốn ngồi ở phía trước.

Phó Tuấn bế hai tiểu nha đầu tới nói:

- Là giám đốc và phó giám đốc nhà máy, khi tôi tới đón thì họ đang đánh bạc trong khách sạn Long Hoa.

- Nhà máy sắp cạo thùng nổi mới có cơm ăn rồi, bọn họ còn tới khách sạn bài bạc.

Trương Khác mĩa mai, tới bàn dưới lán trong sân ngồi xuống. Trần Phi Dung đành theo mẹ ngồi cùng bàn với Trương Khác, Hứa Tư và Phó Tuấn cũng ngồi xuống.

171. Chương 171: Lại Làm Kẻ Ác

Thi Vệ Trung đi vào muốn mời Trương Khác lên bàn chính ở phía trước.

Trương Khác cũng biết Thi Vệ Trung tôn trọng mình, nếu không ai để thẳng loai choai mười bảy mười tám ngồi ở bàn chính? Nhưng y không chịu nổi hai “đại nhân vật kia”, nên ngồi yên không nhúc nhích.

Còn nhớ trước kia Thiệu Chí Cương là giám đốc nhà máy cơ khí, liền thì thăm hỏi Hứa Tư, có phải Thiệu Chí Cương bị tên giám đốc này kéo xuống không? Cha Hứa Tư cũng làm việc trong nhà máy cơ khí, nên biết một chút chuyện.

Thấy Hứa Tư gật đầu, Trương Khác hỏi Phó Tuấn ngồi bên trái Hứa Tư, đang bị hai tiểu nha đầu bám lấy hai bên:

- Anh có thấy họ chơi bạc với ai không?

- Cục trưởng cục cơ khí nông nghiệp và bí thư đảng ủy nhà máy, tôi không vào nhưng hai người bọn họ khoe ở trên xe.

Trương Khác “ồ” một tiếng, biết rằng hai kẻ này quá nửa nhân cơ hội hối lộ lãnh đạo chủ quản, lại còn khoe khoang trắng trợn, hiện giờ nhà máy cơ khí do Cty cổ phần Hải Châu tiếp quản, an bài nhân sự nghe ý kiến đơn vị chủ quản, lần này nhà máy cơ khí muốn phá bỏ thói quen cũ, tổ chức cạnh tranh, hai người họ hiển nhiên không muốn nhả miếng thịt mỡ ngậm trong miệng bao lâu.

Trương Khác chẳng muốn để ý hai con sâu mọt này, lúc này hai người làm thuê tạm thời được Trần Kỳ mời tới đang mang thức ăn lên, Thi Vệ Trung đi một lúc, dẫn hai người tới, Hứa Hải Sơn cũng theo sau.

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn, người trung niên đi trước dáng không cao, mặt đầy xeo, Hứa Tư cúi đầu nói nhỏ với Trương Khác:

- Người đi trước là giám đốc ...

Hứa Tư chưa gặp ông ta, nhưng đã nghe cha và cậu kể về khuôn mặt xấu xí này.

- Cậu là chủ của Phó huynh đệ à?

Mặt Xẹo mắt lếc qua bàn một vòng, ở trên xe ông ta được nghe Phó Tuấn nói tới Trương Khác, liền đi tới phía y:

- Nào nào, chúng ta ngồi cùng bàn uống cho thích.

Ông ta còn chưa tới gần, Trương Khác đã ngửi thấy hơi rượu nồng nặc :” Thằng chó, trước khi tới đã uống rượu rồi, nếu không phải Phó Tuấn lái xe tới đón, chắc bên này vẫn còn phải ngồi đợi.”

Trương Khác chẳng buồn đáp lời, Mặt Xẹo đưa tay ra đặt lên vai Trương Khác, muốn kéo y dậy.

Cả bàn đổ dồn ánh mắt vào Trương Khác, Trần Phi Dung hai mắt tròn xoe, còn chưa hiểu sao lại có người cổ ép Trương Khác ngồi bàn chính.

- Uống xong, tối lão ca mời cậu đi gọi đầu, mấy cô em ở đó sẵn sàng chiều từ a tới z, thích gái trinh cũng có luôn ...

Mặt Xẹo bất chấp có phụ nữ ở đó, tuôn ra toàn lời thô tục, Trương Khác cay mảy, nhà máy lương tháng chưa phát đủ, ông ta còn ngang nhiên rủ người ta đi chơi gái, đủ thấy thường ngày hoành hành ở nhà máy ra sao.

Trương Khác không muốn làm cha và cậu Hứa Tư khó xử, lạnh nhạt nói:

- Tôi ngồi đây rất tốt.

Mặt Xẹo không ngờ Trương Khác không nể mặt, cười gằn:

- Thi Vệ Trung không đủ thể diện mời cậu, nhưng cậu thể nào cũng phải nể mặt lão ca này chứ.

Hứa Tư không muốn hai bên quá căng thẳng, nói xen vào:

- Trương Khác không uống được rượu, để cậu ấy ngồi đây là được.

- Đm, ông mày đang nói làm gì có chỗ cho bọn đàn bà chỗ mồm vào?

Mặt Xẹo nổi giận chửi, Hứa Tư vô cớ bị chửi rất tức, Trương Khác mặt càng sa xầm xuống, tên phó giám đốc cũng định tới kéo tay Trương Khác, nói:

- Giám đốc Chu của chúng tôi cấp chính khoa đấy, chú em nhất định phải nể mặt.

Lúc này Phó Tuấn đứng sau lưng lưng Mặt Xẹo, đặt tay lên vai ông ta ấn một phát, Mặt Xẹo khụy xuống, đồng thời Phó Tuấn trừng mắt lên không cho tên phó giám đốc tới gần.

Trương Khác hỏi Thi Vệ Trung:

- Cậu, bọn họ là lãnh đạo của cậu hay là bạn.

Thi Vệ Trung không hiểu ý Trương Khác, thấy cục diện chẳng thắng, vội cười bời:

- Tiểu Khác, bọn họ chỉ muốn mời cháu ...

Trương Khác nhướng mày lên, quay sang Mặt Xẹo, nói tỉnh queo:

- Các người đừng mơ được tôi nể mặt.

Rồi nói với Phó Tuấn:

- Ném thứ cặn bã này xuống sông cho tỉnh rượu.

Gì y có thể nhin, chứ chửi Hứa Tư thì không thêm nể nang ai nữa.

Phó Tuấn tóm lấy cổ Mặt Xẹo, ông ta ngay cả sức chống cự cũng chẳng có, bị Phó Tuấn lôi đi xềnh xệch, tên phó giám đốc bị ánh mắt hung hãn của Phó Tuấn dọa cho sợ tái mào, đứng đần ra không nói nổi một câu.

Thi Vệ Trung không ngờ thoảng cái cục diện thành ra thế này, vội giữ lấy tay Phó Tuấn:

- Ông ấy là giám đốc của chúng tôi ...

Phó Tuấn không buông tay, nhìn sang Trương Khác hỏi ý kiến, y nhếch mép khinh bỉ nói:

- Loại cặn bã này so với *** chó còn không đáng, cậu sợ gì chứ.

Bảo với Mặt Xẹo:

- Nghe rõ đây, người làm bẽ mặt ông hôm nay là Trương Khác.

Thi Vệ Trung không sợ sao được, ông ta và Hứa Hải Sơn sống nhờ cả vào nhà máy, hôm sau bị Mặt Xẹo đuổi việc thì sao?

Phó Tuấn gạt tay Thi Vệ Trung ra, xách mặt xẹo ra ngoài, Thi Vệ Trung mời không kít đồng nghiệp, bọn họ thấy bộ mặt đáng ghét bị Phó Tuấn sách như sách cỏ đi ra ngoài cửa, đều đứng dậy đợi kịch hay, chẳng một ai khuyển can.

Hứa Hải Sơn sợ Trương Khác không hiểu chuyện gây họa, biết lái xe là của y, vội gọi:

- Tiểu Khác ...

Trương Khác ngồi yên như không, trước mặt Vạn Dung thì y phải nín nhịn phần nào, chứ hai tên giám đốc rác rưởi cần gì phải ủy khuất bản thân.

Hứa Hải Sơn thấy Trương Khác không nghe mình, vội nháy mắt với con gái:

- Tiểu Tư, con khuyên cậu ấy.

Hứa Tư tự dung bị chửi, trong lòng đang tức giận, nhưng lời cha nói vẫn phải nghe, đang định khuyên Trương Khác thì nghe thấy bên ngoài có người hô:

- Ném rồi, ném rồi ...

Tiếp đó là “bôm” một tiếng, Hứa Tư la hoảng:

- Rơi xuống sông thật rồi à?

- Hóa ra chị nghĩ em nói đùa à?

Trương Khác nhếch mép cười.

Thi Vệ Trung và Hứa Hải Sơn dậm chân, vừa giận vừa sợ, vội chạy ra ngoài, người cùng bàn nhìn ánh mắt của Trương Khác đều tái mặt đi, Trần Phi Dung tận mắt thấy Trương Khác đánh người giữa đường nên chẳng kinh ngạc mấy, chỉ giận y không biết chừng mực, chuyện này tất nhiên y không sao cả, nhưng cái đại họa này cha và cậu Hứa Tư phải gánh thế nào?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trần Phi Dung không thể không thừa nhận, ném hai kẻ làm người ta bực mình đó xuống sông, đúng là hả lòng hả dạ.

Đột nhiên nhớ ra sau khi Trương Khác xuất hiện, cuộc sống của mình dần trở nên hết sức yên bình, không ai dám quấy rầy nữa, trong nhà nhờ vào Trương Khác quay trở lại quỹ đạo bình thường.

Nghĩ vậy Trần Phi Dung cảm thấy mình ghét Trương Khác thật là vô lý, dù sao Trương Khác cũng không quấy lầy mình như Triệu Ti Minh.

Lưu Phân chỉ biết nhà Trương Khác quan hệ mật thiết với Cty Cẩm Hồ, căn bản chẳng sợ đắc tội hai tên giám đốc vợ vắn của nhà máy, có điều trước kia y luôn lễ phép nhã nhặn, nên Lưu Phân chỉ coi y như thiếu niên cùng tuổi với con gái, không ngờ y có lúc nổi giận lôi đình khí thế khiếp người đến vậy.

Lái xe công ty chỉ vì một câu thản nhiên của Trương Khác mà ném giám đốc nhà máy xuống sông mà không cần bắn khoăn gì?

Sông Sơ Cánh ở đoạn này còn chưa được nạo vét, nước không sâu lắm, nhưng lòng sông ứ một lớp bùn đen dày, chẳng lo bị chết đuối, nhưng rơi xuống đồng bùn đó còn thê thảm hơn vạn lần chết đuối.

Lưu Phân dù sao cũng tinh tế hơn con gái, thấy Hứa Tư ngạc nhiên chứ chẳng sợ, nghĩ :” Hứa Tư không sợ ba và cậu nó bị nhà máy đuối việc sao?”

Trừ mấy người bọn họ những người khác đã chạy hết ra ngoài xem, Hứa Tư trừng mắt lên với Trương Khác:

- Chỉ biết sinh sự.

Nhưng giọng nói không hề có ý trách móc.

Trương Khác cười thản nhiên, nói nhỏ với cô:

- Chỉ khuyên cậu và ba chị về đi, đừng lo, hai tên này mấy hôm nữa là mất chức thôi, đợi chúng thất thế rồi, chị nghĩ Thiệu Chí Cương sẽ tha cho chúng sao?

Hứa Tư thò tay dưới bàn, nhéo y một cái:

- Đâu cần phải như thế, mặc xác họ là xong.

Trương Khác nhin đầu nói:

- Cậu muốn cạnh tranh chức phó giám đốc còn gì, chuyện cạnh tranh này, ngoại trừ trình độ quản lý ra thì cần đủ danh vọng mới được. Có lẽ hôm nay cậu lo lắng không ngủ nổi, nhưng vài hôm nữa lại cười không ngủ nổi ấy chứ.

Lưu Phân thấy Hứa Tư và Trương Khác thì thầm với nhau, miệng còn cười, thấy lạ sao họ lúc này rồi còn cười nổi, hỏi:

- Hai đứa nói gì mà cười vui thế?

Hứa Tư đỏ mặt, vội nói:

- Không có gì, chỉ là cháu thấy kẻ kia bị ném xuống sông đúng là đáng đời.

Lưu Phân biết Hứa Tư là trợ lý tổng giám đốc Cẩm Hồ, chức này khác thư ký, là chức vị có thực quyền, mấy lần Lưu Phân cầm phiếu xuất nhập tới để Tạ Văn Tình ký, khi Tạ Văn Tình không ở Hải Châu, thì Hứa Tư ký thay.

Trương Khác nhún vai:

- Kẻ ác cần có kẻ ác trị, loại người này không trừng trị, chúng không biết thế giới này thú vị thế nào.

Lưu Phân thấy Hứa Tư không lo, mình càng chẳng có lý do để lo, cười nói:

- Chỉ có điều làm lỡ bữa ăn.

Thi Vệ Trung và Hứa Hải Sơn quay lại, người dính đầy bùn đất, mặt lo lắng không thôi.

Phó Tuấn thì ngay cả áo cũng chẳng có một vết nhăn, nói hai tên giám đốc khốn kiếp từ dưới sông bò lên, thối mù trời, không còn mặt mũi ở lại ăn cơm, tức giận bỏ đi rồi, trước khi đi còn không quên ném lại vài câu dọa dẫm, mọi người đều nghĩ với bộ dạng bọn chúng ra đường cũng không bắt nổi xe mà về.

Lưu Phân cười vô tâm nói:

- Loại người như thế đáng bị trừng trị.

Trần Kỳ đánh mắt với vợ:

- Em nói lung tung gì đấy.

Nhìn dáng vẻ lo lắng trùng trùng của Hứa Hải Sơn và Thi Vệ Trung, nói thế chẳng phải làm người ta thêm ám ức sao?

Lưu Phân vẫn cười:

- Chuyện có gì to tát đâu, nhà máy trả lương không đủ, giám đốc như thế đuổi cho rồi.

Hứa Hải Sơn thở dài:

- Đuổi hay không dám công nhân thấp cổ bé họng chúng ta đâu quyết được ...

Ông không trách Trương Khác mà quay sang con gái, dùng mắt trách Hứa Tư không ngăn Trương Khác gây chuyện.

- Thôi, chuyện đã thấy này rồi, ăn cơm trước đi, hai tên Vương Bát Đản làm mọi người đói tới lúc này.

Thi Vệ Trung buồn bã nói:

Nhìn hai người họ đi ra quán, Trương Khác nói với Hứa Tư:

- Nghe khẩu khí của ba chị hình như cũng muốn ném hai lão kia xuống sông.

Hứa Tư lườm y:

- Cậu tưởng rằng người dân thường chúng tôi ai cũng làm càn làm bậy như cậu à?

Rồi bế lấy một cô bé ngồi trong lòng Trương Khác để y thoải mái ăn cơm, nhưng không nhận ra được là Tích Dung hay Tích Vũ.

Trừ Thi Vệ Trung và Hứa Hải Sơn ra, những người khác đều thấy hả hê khoái chí, bữa tiệc mặc dù không có nhiều món ngon, nhưng không khí tương bừng, có điều mọi người kiềm chế, đến chín giờ đã tan tiệc.

Hai tiểu nha đầu Tích Dung, Tích Vũ sớm đã ngủ gật rồi, vợ chồng Phó Tuấn không có thời gian trông con, giao cho cha mẹ trông, hiện giờ bọn họ đã đổi chỗ ở, muộn thế này rồi không tiện đưa hai cô bé tới nhà cha mẹ, Lưu Phân liền bế hai cô bé lên giường Trần Phi Dung ngủ.

Trương Khác không vội về mà ngồi ở nhà Trần Phi Dung uống trà, lúc này Trần Kỳ và đầu bếp, giúp việc mới rảnh ăn cơm, Trần Phi Dung giúp Hứa Tư và mẹ cô dọn dẹp, gói gém thức ăn thừa để đầu bếp và giúp việc kia mang về.

Thời đó nhà có tủ lạnh còn ít, trời đang nóng lên, tiệc còn thừa nhiều thức ăn không chia ra mang về sẽ hỏng hết.

Chuyện đã xảy ra được thời gian rồi, lòng Thi Vệ Trung cũng ổn định lại, nghĩ lại lời Trương Khác nói, nếu thực sự đuổi tên Mặt Xẹo kia khỏi ghế giám đốc thì không phải cố kỵ gì nữa.

Ông ta cũng biết Trương Khác được một năm rồi, từ cái ngày nhà Hứa Tư đang náo loạn kiếm hai mấy vạn trả cho tổ điều tra, Thi Vệ Trung cũng chạy vạy khắp nơi, cầu người nọ nhờ người kia mà còn thiếu 12 vạn, lúc đó Trương Khác xuất hiện, vung tay một cái bù hết số tiền còn thiếu, để lại ấn tượng khó phai mờ.

Nhưng một năm rồi mà chẳng biết gì về thân phận của Trương Khác, chỉ gián tiếp nhìn chuyện y giúp nhà Hứa Tư biết nhà y không có quyền cũng có tiền, hơn nữa còn là loại cực nhiều tiền cực nhiều quyền. Nếu tạo được quan hệ với gia đình như thế, tất nhiên không lo gì cả.

Mỗi tội Trương Khác mới mười bảy mười tám, trong nhà chắc gì đã có tiếng nói, nhưng ngay cả Tống Bồi Minh còn nghe y sai bảo giải quyết chuyện phẫu thuật cho Lưu Phân, nói không chừng y có thể giúp được thật.

Hai người bọn họ tiễn khách về hết vào trong nhà Trần Kỳ thấy Trương Khác đang cùng mọi người uống trà, Trương Khác đang nói chi tiết hơn việc tiệc Lưu Thủy :

- Mỗi ngày chú làm tám món thôi, treo biên ngoài cửa viết là “tám bát lớn”

Trương Khác thấy hai người kia đi vào, liền nhích sang cho Thi Vệ Trung ngồi bên cạnh, còn Hứa Hải Sơn ngồi cạnh còn gái. Trương Khác hỏi:

- Cậu không trách cháu sinh sự chứ?

- Sao trách cháu được?

Thi Vệ Trung tuy lo lắng, nhưng vẫn sĩ diện mạnh mẽ:

- Cái nhà máy đó chẳng hay ho gì mà tiếc, lương thì không đủ, bên ngoài có công ti mời tôi đi làm lương tháng 1000 tôi chưa chịu, chẳng qua ở nhà máy yên ổn hơn, tốt xấu gì cũng là cán bộ quốc gia ...

Lưu Phân cười giễu cợt:

- Cán bộ quốc gia? Tháng anh được bao tiền mà dám nói cán bộ quốc gia ...

Thi Vệ Trung cười ngượng ngập:

- Không làm nữa thì thôi, không phá bỏ cái cũ không có cái mới, lo gì chứ, nói không chừng đây là một cơ hội.

- Nhà máy chẳng phải đang cạnh tranh giám đốc sao?

Trương Khác nói:

- Bên phía Cty cổ phần Hải Châu cháu có thể đánh tiếng được, cháu nghe chị Hứa Tư nói chuyện cậu muốn làm phó giám đốc rồi, cháu tin năng lực của cậu, không hỏi nhiều nữa. Cậu cũng yên tâm, hai tên Vương Bát Đản kia không xuất hiện trong danh sách cạnh tranh đâu ...

Thi Vệ Trung vẫn có chút nghi ngại:

- Bọn chúng giỏi luân cúi lằm, lại có quan hệ rất tốt với mấy cục trưởng thành phố, Cty cổ phần Hải Châu an bài nhân sự có phải nghe cục cơ khí nông nghiệp không?

Lưu Phân cười khúc khích:

- Thì ra là anh muốn làm giám đốc thật, ủng hộ cho tôi và chị anh quan hệ tốt như thế mà anh giấu không nói, tới lúc đó phải tới nhà tôi mời khách ăn cơm nhé ...

Thi Vệ Trung cười khổ:

- Chuyện còn chưa đâu vào với đâu, tôi mới chỉ nghĩ trong lòng thôi.

- Dám nghĩ thì mới dám làm, chẳng phải anh vừa nói bên ngoài có người mời anh làm việc lương tháng 1000 sao, không làm được giám đốc thì ra ngoài.

- Cho dù làm phó giám đốc cũng phải nộp hơn ba vạn tiền đảm bảo, tôi lấy đâu ra nhiều tiền như thế.

Nơi này không có người ngoài, Thi Vệ Trung chẳng cần giấu diếm, vợ ông ta công việc không tệ, ông ta thì ít nhiều cũng là chủ nhiệm nhà máy, nên trong nhà có chút tích góp, chỉ có điều vì chuyện Hứa Tư năm ngoái lấy hết tiền tích góp ra rồi, còn vay hộ rất nhiều tiền.

Lưu Phân cũng biết chuyện đó, bĩu môi nói:

- Đợi anh lên làm giám đốc rồi còn lo không vay nổi số tiền đó à?

Người dân vay tiền luôn khó, còn cán bộ vay tiền rất dễ.

Trương Khác vốn ở lại là để an ủi Thi Vệ Trung, thấy ông ta lúc này còn có tâm tư đi nghĩ chuyện cạnh tranh tức là không để chuyện hôm nay ở trong lòng, nói với Phó Tuấn:

- Chúng ta đi thôi ...

Trương Khác vào phòng Trần Phi Dung, hai tiểu nha đầu nằm ngủ trên giường, Tích Dung nắm chặt tay đặt hai bên gò má phúng phích, Tích Vũ ngủ thích cau mày, cái môi nhỏ hơi giấu lên.

Trần Phi Dung đang ngồi học bài trước bàn, ánh đèn vàng chiếu lên nửa thân trên của cô, vừa cảm thấy có người vào phòng liền quay lại, thấy Trương Khác lại cúi đầu đọc sách, không nói không rằng.

Trương Khác đặt hai tay lên má Tích Dung ép vào giữa, làm cô bé con thức giấc, Tích Dung vẫn còn ngái ngủ, đưa tay gạt Trương Khác ra, vùng vẫy một hồi rồi ôm lấy cổ Trương Khác làm nũng:

- Sao anh không đánh thức Tích Dung?

Lúc này Tích Vũ vẫn ngủ ngon, tư thế cũng không đổi.

Trương Khác bẹo má Tích Dung:

- Em là Tích Dung, có nhũ mày cũng vô ích thôi.

Quay sang bắt gặp khuôn mặt thanh lệ Trần Phi Dung, cô cố che dấu nụ cười, nhưng khóe miệng cong cong kia đã bán đứng cô, Trương Khác hỏi:

- Hai hôm nữa là sinh nhật Đường Thanh, bạn có đi không?

Trần Phi Dung quay đi tiếp tục xem sách, không lý tới ý.

Tích Dung kéo tai Trương Khác nói:

- Trương Khác kém quá, ngay cả anh Tiểu Huy còn có bạn gái chơi cùng.

Tiểu Huy là con trai anh cả Phó Tuấn, mới 5 tuổi.

172. Chương 172: Cha Con Bàn Mưu

Trương Khác xấu hổ bế Tích Dung ra ngoài, Phó Tuấn bế Tích Vũ.

Cả nhà Hứa Tư đều ở đây, Trương Khác không dám quá thân mật với cô, Hứa Tư càng có tật giật mình, chỉ chào qua loa rồi lên xe.

Xe đi về phía tây, còn chưa tới phố thị đã nghe thấy tiếng loa oang oang, đêm hôm khuya khoắt còn tuyên truyền chính sách giải tỏa, Phó Tuấn nói:

- Bắc loa được hai ngày rồi, phát suốt, ngay cả ở lầu chuông cũng nghe thấy, nhà quanh đây căn bản đêm không ngủ yên.

Trương Khác cười khẩy:

- Ép người ta chuyển đi đây, anh cứ đợi mà xem, sau này thủ đoạn của bọn chúng còn nhiều lắm.

Trận hỏa hoạn lần trước mặc dù thành phố và những người như Thiệu Chí Cương đều nghi ngờ địa ốc Cẩm Thành, nhưng tất cả im lặng một cách ảm đạm, vì đây chỉ là khởi đầu, vì bọn họ đoán chừng chính sách giải tỏa vùng phía tây sẽ mau chóng khởi động, lúc này gây khó cho Cẩm Thành, khó khăn sẽ mau chóng rơi lại trên đầu bọn họ.

Trong mắt người dân thường, thành phố giao khu bị cháy cho Cẩm Thành là sau vụ hỏa hoạn, không có người chỉ điểm, người dân sẽ không hoài nghi Cẩm Thành.

Qua phố chợ thấy ở giữa chỗ bị cháy dựng một giàn đèn cao xạ chiếu sáng xung quanh như ban ngày, tiếng loa đinh tai nhức óc, xem ra trước khi những hộ kia chịu di dời, loại chuyện này sẽ còn tiếp tục.

~~oOo

Vài thập niên 90, vì để sản xuất nông nghiệp đi theo hướng quy mô hóa phù hợp với thời đại, trong nước bắt đầu tăng cường khuyến khích người dân mua máy nông nghiệp và ứng dụng kỹ thuật vào sản xuất.

Dưới hoàn cảnh đó, nhà máy cơ khí nông nghiệp được chiếu cố lớn, nhưng chỉ vài năm đã rơi vào khốn cảnh thu không bù nổi chi, vì quản lý có vấn đề nghiêm trọng.

Nên Lý Minh Học kiên quyết yêu cầu thay đổi toàn bộ ban lãnh đạo nhà máy, nhưng cục cơ khí nông nghiệp không chịu, đành đàm phán dùng phương pháp trung gian, nhân tuyển cạnh tranh chỉ giới hạn trong tầng lãnh đạo, cùng điều kiện hạn chế cho công nhân viên tham gia, đủ các loại hạn chế khiến thực chất chức vị giám đốc thực chất chỉ có thể chọn trong mấy phó giám đốc, xưởng đốc, chủ nhiệm.

Phó Tuấn đưa Trương Khác về nhà trước, lúc xuống xe nhìn hai cô nằm ghế sau ngủ say tít, Trương Khác cười nói:

- Cuối tuần này Chỉ Đồng sẽ tới Hải Châu, hai cô bé nhà anh nhất định sẽ thích mê.

Về tới nhà, cha cũng vừa mới về, mẹ đang xem phim truyền hình dài tập, nhìn đồng hồ sắp 10 giờ:

- Sao mẹ thức đem xem cái này?

Trương Khác và cha đều có thói quen ngủ muộn dậy sớm, mẹ thì không, Lương Cách Trân thuộc loại ham ngủ, nên năm nay đã 42 mà trẻ hơn khối phụ nữ 35, vẫn rất xinh đẹp, Trương Khác di truyền từ mẹ, nên được cái tướng mạo khiến các cô gái yêu thích.

Lương Cách Trân mắt nhìn TV nói:

- Vì cha con toàn về vào giờ này, mà hiện giờ TV vào giờ này chiếu nhiều phim hay lắm, sắp tới chiếu lại cả Xạ Điều Anh Hùng Truyện ...

Trương Tri Hành cũng hứng trí ngồi xuống xem với vợ, thực ra ông chẳng mấy hứng thú thể loại phim ảnh, với lại xem ngang có thú vị gì, chẳng qua là suốt ngày đi sớm về muộn, nên muốn đền bù cho vợ phần nào, Trương Khác mở tủ lạnh lấy bình nước giải khát, y không nhắc tới chuyện Thi Vệ Trung mời khách, chỉ nói:

- Hôm nay ở khách sạn Long Hoa con thấy lãnh đạo cục cơ khí nông nghiệp đánh bạc, còn có giám đốc nhà máy cơ khí, cái người mặt đầy xẹo ấy ba ..

- À, là Chu Kiện, Chu Mặt Rỗ ...

Trương Tri Hành than:

- Cái cục cơ khí nông nghiệp ấy không chịu buông quyền nhân sự ra.

- Nhân sự không đổi thì cải cách còn được mấy giá trị?

Trương Khác cũng biết đó là kết quả bình hành giữa các phe thế lực hiện giờ, vẫn nói:

- Đã là cải cách, không thể chỉ nghĩ tới cân bằng lợi ích các phương diện, đặc tội với một số người là khó tránh khỏi, con thấy Cty cổ phần Hải Châu phải có thái độ cứng rắn hơn, giương ngọn cờ thành phố mà lại để cục cơ khí nông nghiệp chặn đường? Lấy cục đó ra khai đao, Lý Minh Học chẳng muốn thay hết lãnh đạo trong cục là gì, cứ để ông ta thoải mái làm đi cha ...

- Hôm nay sao con lại chủ động hỏi tới mấy việc này?

Trương Tri Hành ngờ vực:

- Không phải lại vừa gây sự bên ngoài đấy chứ?

Đúng là hiểu con không ai bằng cha, Trương Khác cười khi:

- Cty cổ phần Hải Châu là thí điểm của thành phố, phải tranh thủ nắm lấy quyền nhân sự và tài chính, thế mới thực sự nói tới được vấn đề kinh doanh, con ủng hộ mọi người...

- Lần này đã nói chuyện xong phương án thay đổi nhân sự với cục cơ khí nông nghiệp rồi, tầng quản lý sẽ dùng cách cạnh tranh, thay đổi quá đột nhiên e không tốt lắm ...

Trương Tri Hành hơi do dự:

- Ba nhớ hôm ăn tối ở cầu Tứ Phương không, ngồi bên cạnh con là Thiệu Chí Cương, trước kia anh ta là giám đốc nhà máy cơ khí, bị Chu Mặt Rỗ kéo xuống. Con nghĩ trong tay anh ta thế nào cũng có một số tài liệu, bắt kẻ giao cho cục khiếu nại hay viện kiểm sát, chỉ cần trước khi chuyển xuống cục nông nghiệp xử lý thật nghiêm túc là đủ ...

Thập niên 90 con đường tố cáo thông thường là qua các nơi nhận đơn thư khiếu nại chuyển tới đơn vị liên quan, cái gọi là đơn vị liên quan đa phần là đơn vị chủ quản người bị tố cáo, tài liệu tố cáo nói không chừng ngày hôm sau rơi vào tay người bị tố cáo, tiếp đó người tố cáo bị đả kích báo thù.

Dưới tình cảnh đó rất ít người dám tố cáo bằng tên thật, còn tố cáo nặc danh quá nửa không được quan tâm đúng mức.

Trương Tri Hành đặt tay lên trán suy nghĩ:

- Như thế cũng được, ít nhất trong thời gian điều tra phải bỏ ra khỏi danh sách cạnh tranh.

Lương Cách Trân quay đầu sang nói một câu:

- Cục nông nghiệp trì hoãn cạnh tranh thì sao?

Trương Khác lắc đầu:

- Con thấy chú Kim chẳng có mấy việc để làm, để chú ấy quản việc này đi, đám lãnh đạo cục cơ khí nông nghiệp sợ liên lụy, còn ai dám nhảy ra yêu cầu trì hoãn? Cho dù có người dám yêu cầu chẳng lẽ bên phía cổ phần Hải Châu không có lập trường của mình.

Lương Cách Trân đẩy vai chồng con:

- Đi đi, vào bàn ăn mà thảo luận âm mưu quỷ kế, làm em xem phim không xong.

Trương Khác đành theo cha đứng dậy vào bàn ăn.

Trương Tri Hành tiếp tục câu chuyện:

- Đây chỉ là kế quyền biến thôi, xí nghiệp khác mà cũng làm thế thì thế nào cũng loạn.

- Con thấy hiện giờ chuyển hệ thống quốc xĩ quan trọng nhất là rút bỏ cấp bậc hành chính, những giám đốc kia rốt cuộc là người kinh doanh xí nghiệp hay quan viên chính phủ đặc phái? Cái này không chặt đứt làm sao chuyển biến được? Chính phủ một giám sát xí nghiệp được thôi, nhưng tập trung ở Cty cổ phần Hải Châu thôi, đừng có vươn xuống dưới xí nghiệp, quá nhiều chuyện kinh doanh, quyền kinh doanh và quyền giám sát phải tách bạch ...

- Chuyển biến này liệu có quá cấp tiến không?

Trương Tri Hành tỏ ra lo lắng.

Trương Khác biết chừng qua một thời gian nữa TW mới đề xuất rõ ràng việc tách bạch quyền kinh doanh và giám sát quốc xĩ, còn quyền sở hữu tài sản tới năm 97, 98 mới phá vỡ được tư duy truyền thống.

Hiện giờ nhiều địa phương chỉ làm không nói, nhưng vấn đề sở hữu quốc sĩ là một quả bom, cổ phần Hải Châu mặc dù chưa can thiệp vào vấn đề cực kỳ mẫn cảm này, nhưng làm theo cách Trương Khác, sẽ hạn chế cực lớn quyền khống chế quốc xĩ của chính phủ.

Trương Khác dụ dỗ:

- Nếu là thí điểm thì phải chấp nhận nguy hiểm chứ ạ, Lý Minh Học có nghiên cứu về vấn đề này rồi, ba cứ ủng hộ ông ta hết mình là được, nếu bom có nổ, cũng để ông ta chắn trước cho ba chốc lát, ba còn lo cho sĩ đồ trở ngại hay sao?

Trương Tri Hành vòng tay ôm lấy đầu con trai, vò mạnh:

- Nếu chỉ vì đầu đá ba nghỉ hưu sớm cho xong, đâu thể lấy Lý Minh Học ra làm lá chắn.

- Có khi ông ta thích thì sao?

Da đầu bị cha vò phát đau, Trương Khác vùng vẫy né tránh:

- Chuyện nhà máy cơ khí nông nghiệp cứ quyết định thế né, để con gọi điện cho người ta...

173. Chương 173: Ly Gián

Trương Khác về phòng gọi điện cho Thiệu Chí Cương, nghe thấy tiếng nhạc sầm sầm, đoán chừng hắn còn đang ở ngoài tiêu khiển với Vạn Dũng, Thiệu Chí Cương tâm cơ thâm trầm, bề ngoài nịnh bợ Vạn Dũng thì được, chứ tuyệt đối không dễ dàng ngã về phía Vạn Dũng.

Thiệu Chí Cương bị đuổi khỏi nhà máy, đương nhiên là cầm hận Chu Kiện, tuy hắn không có tài liệu lập tức lật đổ Chu Kiện, nhưng Trương Khác chỉ cần chút tài liệu có tính chân thực là được, trước tiên gạt Chu Kiện và mấy tên phó giám đốc ra khỏi danh sách cạnh tranh, sau này thông thả điều tra vấn đề của bọn chúng.

Dù sao Kim Quốc Hải tới Hải Châu chẳng có mấy việc mà làm, cho hắn một hai vụ án để hắn đốt thời gian cũng tốt.

Nghe Trương Khác kể chuyện Chu Kiện đắc tội với mình, Thiệu Chí Cương gật đầu liên hồi, hắn có sẵn tài liệu trong tay, chỉ là nghĩ không đủ lật nhào Chu Kiện này, nếu đưa lên thành phố, nói không chừng cuối cùng chuyển cho cục cơ khí rồi để Chu Kiện tự xử lý.

Còn Trương Khác xen vào chuyện này thì khác hẳn rồi, Thiệu Chí Cương hỏi thêm:

- Chu Mặt Rỗ sao lại đắc tội với Khác thiếu gia vậy?

Trương Khác kể qua loa chuyện hôm nay uống rượu bảo Phó Tuần ném Chu Kiện xuống sông, không nói gì tới chuyện cạnh tranh chức phó giám đốc:

- Nghe nói ông ta chơi anh một vố, nên thuận tiện xử lý hộ anh thôi.

Thiệu Chí Cương không biết chuyện Thi Vệ Trung, cho nên chỉ nghĩ Trương Khác nhớ tới mối thù cũ của hắn, trong lòng tất nhiên ghi nhớ ân tình của y.

Thiệu Chí Cương mặc dù tới ngày hôm mới nỗ lực tiếp xúc với Vạn Dũng, nhưng biết rõ quan hệ phức tạp ở thành phố, hơn nữa hắn cũng không phải là không biết năm ngoái giáo huấn Vạn Thiên Tài ở quán bar của Thịnh Thanh.

Hiệu quả phòng cách âm không tốt lắm, tiếng nhạc chát chúa như nện vào tim người ta, Thiệu Chí Cương lo Trương Khác biết chuyện hắn tiếp xúc với Vạn Dũng, chỉ sợ Trương Khác hỏi mình đang làm gì.

Nói ra thì Thiệu Chí Cương tiếp xúc được với Vạn Dũng là nhờ Cty ẩm thực Thế Kỷ giương chiêu bài của Cẩm Hồ, không có điều này, hắn chưa tiếp xúc được với người có tầng cấp như Vạn Dũng.

Vạn Dũng có cuồng đến đâu cũng không dám không coi Từ Học Bình ra gì, ông ta thậm chí còn hi vọng Tạ Văn Tình cũng tham dự hạng mục cải tạo Sa Điền, như thế ông ta có được nhiều lợi ích hơn nữa từ trên tỉnh, tiếc rằng Thiệu Chí Cương chỉ đại biểu cho bản thân, được cái hầu hạ chu đáo.

Ở Hải Châu bất kỳ ai biết quan hệ giữa Trương Tri Hành và Từ Học Bình đều không muốn có quan hệ quá căng với ông, hơn nữa Vạn Dũng cũng chỉ coi Trương Khác bắt nạt Vạn Thiên Tài chỉ là tranh chấp giữa đám thiếu niên, không coi nó quá nghiêm trọng.

Vạn Dũng cũng không coi quan hệ giữa Đường Học Khiêm và nhà họ Vạn nhất định là không đội trời chung, ít nhất quan hệ giữa Chu Phú Minh và nhà họ Vạn chẳng hề bị ảnh hưởng bởi quan hệ căng thẳng của hai bên trước đó.

Nói trắng trong từ điển của Vạn Dũng, không hề có cái gọi là nguyên tắc hay lập trường, tất cả mối quan hệ phức tạp là do tranh chấp lợi ích hết.

Thiệu Chí Cương người thay Cẩm Hồ phụ trách Cty Thế Kỷ, trước đó vì trung tâm ẩm thực mà nổi danh khắp Hải Châu cũng phải cầu tới mình còn gì.

Ai biết Thiệu Chí Cương có phải là hòn đá hời đường của Cẩm Hồ hay không?

Ngay cả Trương Tri Hành trước kia còn chẳng hay biết gì, Vạn Dũng càng chẳng thể biết tầm quan trọng của Trương Khác ở Cẩm Hồ, đương nhiên không có chút ý đề phòng nào, nhìn Thiệu Chí Cương cầm điện thoại đi vào, hỏi:

- Ai vậy?

Thiệu Chí Cương cười xòa:

- Bên cầu Tứ Phương, có chút chuyện nhỏ, không hề gì, đừng để chuyện này làm hỏng hứng trí của thị trưởng Vạn.

- Nếu bên anh có chuyện thì hôm nay đừng ở đây thôi.

Vạn Dũng không muốn lần đầu gặp mặt đã để lại ấn tượng không hiểu tình lý với Thiệu Chí Cương, dù sao sau lưng hắn là Cẩm Hồ.

Thiệu Chí Cương đương nhiên nóng lòng thoát thân, cơ hội lật đổ Chu Kiện đang đợi, dù hắn chẳng quan tâm tới cái chức giám đốc nhà máy khí gió kia, nhưng mỗi hạn trong lòng không thể không trả, nín thở:

- Thị trưởng Vạn thật thông cảm cho đám người số khổ chúng tôi.

Rồi gọi ba cô gái tới bồi tiếp Vạn Dũng và thư ký của ông tiếp tục ở lại ăn chơi.

Thiệu Chí Cương rời hộp đêm về thẳng nhà, để cho Trương Khác thuận lợi chặn chỗ tài liệu này điều tra trước khi nó được chuyển xuống cho cục cơ khí nông nghiệp, Thiệu Chí Cương ký tên mình vào sổ tài liệu chuẩn bị từ lâu, sáng hôm sau đưa tới cục khiếu nại, cục khiếu nại vốn thuộc phân quản của Trương Tri Hành, về sau ông bận chuyện ở Cty cổ phần Hải Châu nên giao phó thư ký trưởng quản lý.

Ngày hôm qua Kim Quốc Hải nhận được điện thoại của Trương Khác, nên mới sáng sớm đã tới thị sát công tác, thấy được sổ tài liệu này liền gọi điện cho Trương Khác nói đã chỉ thị viện kiểm sát chuyên môn lập án điều tra.

Trương Khác liền gọi điện cho cha, nói bản tài liệu ở cục khiếu nại cứ để theo quy trình thủ tục bình thường đưa tới cục cơ khí nông nghiệp là được, tung tích sổ tài liệu gửi cho kỷ ủy thành phố cũng không cần quan tâm.

Tài liệu Thiệu Chí Cương chuẩn bị liên quan tới việc Chu Kiện hành vi phạm tội thất trách, thuộc phạm vi viện kiểm sát trực tiếp điều tra, Chu Kiện trước khi bị viện kiểm sát gọi tới điều tra không lâu mới biết mình bị Thiệu Chí Cương tố cáo, đó là ngày thứ ba sau khi ông ta bị ném xuống sông Sơ Cánh, đang đầy bụng tức vất óc nghĩ cách vớt vát lại thể diện.

Thiệu Chí Cương tố cáo ngoại trừ Chu Kiện còn có ba tên phó giám đốc khác, Lý Minh Học đề xuất chọn bốn người khác từ nhà máy tham dự cạnh tranh, cục cơ khí nông nghiệp không có ai nhảy ra phản đối, đám đầu não cục chỉ hi vọng viện kiểm sát điều tra tới chừng mực là dừng.

Trương Khác không quan tâm tới những chi tiết đó, lần cuối tuần này Tạ Văn Tình không về tỉnh thành, mà Chu Thúc Huệ đưa Chỉ Đồng tới Hải Châu. Từ khi con trai chết, bà chưa từng bước chân vào Hải Châu, đầu năm nay Chu Thúc Huệ vừa tròn 55 tuổi, không tới ban ngành nhàn tản nhậm chức mà nghỉ hưu luôn về chăm sóc Chỉ Đồng.

Trương Khác ném hai nha đầu Tích Dung Tích Vũ ở biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, ăn cơm trưa xong ở đó vội chạy tới trấn Ích Long, điện tự Ái Đạt đang trù bị sản xuất, bận tới mất. Tuy có Đình Hòe, Tô Tân Đông ngày đêm làm việc, nhưng Trương Khác cũng không thể chỉ cổ vũ mồm, cũng ngày đêm không nghỉ, rảnh rỗi là chạy tới đó.

Trương Khác ở nhà máy cả buổi chiều, tối lại chạy về biệt thự Tiểu Cẩm Hồ ăn cơm, thấy Tích Vũ Tích Dung đang chơi trò lừa người hai cô bé quen dùng với Chỉ Đồng, hai chị em cứ nấp đi một lúc rồi nhảy ra hỏi Chỉ Đồng:

- Ai là Tích Dung?

Chẳng hiểu Chỉ Đồng nhận ra từ đâu, chỉ cần căn môi im lặng một lúc là chỉ ngay ra được, hai chị em bị phát hiện vội nấp đi thay y phục, lại nhảy ra hỏi Chỉ Đồng:

- Ai là Tích Vũ?

Chỉ Đồng mút tay suy nghĩ một lúc chỉ đúng Tích Vũ.

Chu Thích Huệ cười vui vẻ:

- Bọn chúng chơi trò này cả chiều rồi đấy, vậy mà vẫn chơi say sưa như vậy, hai tiểu nha đầu này bác chẳng nhận ra ai là chị ai là em, vậy mà Chỉ Đồng nhìn cái nhận ngay ra được.

Trương Khác xem một lúc mới nhìn ra sơ hở, Tích Dung chỉ biết hỏi :” Ai là Tích Vũ?” Tích Vũ luôn hỏi :” Ai là Tích Dung?”, Chỉ Đồng nghe hỏi cũng biết ngay là ai với ai rồi, nhưng cứ vờ suy nghĩ.

Thấy Chỉ Đồng không chịu mở miệng nói, Trương Khác bóc mẽ mảnh của hai tỷ muội, Tích Dung mặt đỏ ra không sao tin nổi:

- Thật à, bạn nhận ra bọn mình bằng cách đó à?

Chỉ Đồng xấu hổ trốn vào lòng Trương Khác, Tích Dung kéo Tích Vũ sang bên cạnh tiếp tục nghĩ cách lừa người, Phó Tuấn cười khổ:

- Cứ tiếp tục thế này thì ngay mẹ chúng cũng không nhận ra nổi nữa.

174. Chương 174: Chỉ Đồng Nói Rồi

Từ Học Bình tới Bắc Kinh họp, Chu Thúc Huệ và Chỉ Đồng sẽ ở Hải Châu thêm vài ngày, bà mong Phó Tuấn để Tích Vũ Tích Dung ở lại chơi với Chỉ Đồng vài ngày, cho dù người lớn có chăm sóc Chỉ Đồng tốt đến đâu, nếu không có bạn cùng tuổi để chơi, Chỉ Đồng không khỏi cảm thấy cô đơn.

Chu Thúc Huệ thích hai tiểu nha đầu này vô cùng, bảo Phó Tuấn đón cả vợ tới ăn tối cùng, Trương Khác bảo Phó Tuấn thuận đường đi qua trường học đón cả Đường Thanh tới.

Cái xã hội này không ai có thể thoát tục được, Phó Tuấn và vợ muốn được nhà vợ tha thứ, hàn gắn lại quan hệ cha con rạn nứt bao năm, con đường ngắn nhất là tạo dựng được quan hệ với nhà tỉnh trưởng.

Nhân lúc Phó Tuấn đi đón Lý Minh Du, Trương Khác tranh thủ kể chuyện đôi uyên ương si tình cho Chu Thúc Huệ nghe, đến khi hai vợ chồng Phó Tuấn tới thì mắt Chu Thúc Huệ đã đỏ hoe vì xúc động, nhìn thấy mấy vết sẹo trên khuôn mặt xinh đẹp của Lý Minh Dung cảm thấy hết sức thương xót.

Trương Tri Hành tan giờ làm là đưa vợ tới ăn tối, trên đường đi đón cả Cố Kiến Bình, Đường Học Kiêm tham gia bữa tiệc do hiệp hội các xí nghiệp tư nhân tổ chức, nói là nếu bên đó kết thúc sớm sẽ qua.

Đường Thanh thấy hai chị em Tích Vũ Tích Dung, không ngờ trên đời có đôi song sinh giống nhau từ khuôn mặt tới giọng nói, lại còn đều xinh xắn khả ái như vậy, cứ như hai con búp bê, cô nàng còn tính trẻ con thích mê luôn, hào hứng tham gia trò chơi đoán người của hai cô bé.

Lúc này kỹ xảo lừa người của hai tiểu nha đầu lại cao thêm một bậc, Chỉ Đồng trong thời gian ngắn không nhận ra được, Đường Thanh nhìn mãi đoán mò được hai ba lần, người khác trò chuyện trong phòng khác, cô nàng cùng Chỉ Đồng mê mẩn cái trò chơi đoán người.

Trương Khác nói cho cha Lý Minh Du và Lý Minh Học là anh em họ, cũng kể lướt qua chuyện cũ đau buồn kia.

Nghe thấy Phó Tuấn từng ngồi tù, Lương Cách Trân không thích cho lắm, Trương Tri Hành tính tình khoáng đạt, mặc dù Trương Khác không nói kỹ nguyên nhân, nhưng có thể làm một cô gái xinh đẹp không ngần ngại hủy dung mạo chờ đợi, ắt phải có câu truyện bi tráng đằng sau, nói sẽ bảo Lý Minh Học khuyên giải cha mẹ vợ của Phó Tuấn.

Sống trên đời nếu con cái coi cha mẹ là kẻ thù thì đúng là một bi kịch.

Mọi người ngồi nói chuyện ở phòng khách, đợi Tạ Văn Tình ở công ty về, đột nhiên Đường Thanh chạy từ cầu thang xuống, vừa chạy vừa reo:

- Chỉ Đồng nói rồi, Chỉ đồng nói rồi ...

Mọi người ngẩn ra, nhất thời không phản ứng kịp, Trương Khác chớp mắt mấy cái rồi đứng bật dậy, hưng phấn kéo Đường Thanh chạy ngược lại lên tầng, y cũng không dám tin lời Đường Thanh nói là sự thực.

Trương Khác chạy như bay lên tầng hai, nhìn thấy Chỉ Đồng mở đôi mắt trong veo đen láy nhìn mình, bàn tay trắng nõn mồm mỉm cười chỉ hai tiểu nha đầu:

- Đây là Tích Dung, đây là Tích Vũ.

Gần một năm trời mới mở miệng ra nói chuyện, giọng cô bé có hơi trúc trắc, Trương Khác dám nói chắc đây là âm thanh dễ nghe nhất mà y nghe được trong năm nay, mừng tới phát khóc.

Chu Thúc Huệ chạy quá vội, đầu gối đập vào cầu thang, nhưng chẳng hề cảm thấy đau, nghe thấy cháu gái nói chuyện thật rồi, nước mắt lăn dài, ôm chầm lấy Chỉ Đồng, vai run run, tay lau hai dòng nước mắt chảy mãi không hết, nhưng miệng cười suốt, chẳng biết phải nói gì.

Mọi người thấy thế cảm động không thôi, Từ Học Bình và Chu Thúc Huệ tuy thân ở chức cao, nhưng tuổi già mất con, lòng đau như xé không khác gì gia đình bình thường, lại thêm chứng mất nói của Chỉ Đồng càng là tảng đá lớn đè lên lòng đôi vợ chồng già.

Trương Tri Hành giục con:

- Tiểu Khác, mau gọi điện thoại nói với tỉnh trưởng Từ tin vui này.

Trương Khác thì ôm Chỉ Đồng xuống phòng khách nói:

- Phải để chị Văn Tình về nhà một cái là nghe được giọng nói của Chỉ Đồng.

Có lẽ trong số tất cả mọi người, Trương Khác là người cảm thụ rõ nhất cô đơn và nỗi buồn của góa phụ trẻ đó, Tạ Văn Tình từ nhỏ được giáo dục theo kiểu quý tộc nhà họ Tạ, lúc nào cũng phải tỏ ra đoan trang điềm đạm, tình cảm không thể bộc lộ thái quá, nhưng càng kìm nén càng đau khổ, đôi mắt lúc nào cũng mang nỗi buồn mang mác u uẩn của cô không giấu được Trương Khác.

Chỉ Đồng là nguồn an ủi duy nhất của Tạ Văn Tình lúc này...

Nghe Đường Thanh kể, từ khi Trương Khác vạch trần cách phân biệt hai chị em, Tích Vũ Tích Dung liền thay đổi cách nói chuyện, Chỉ Đồng không thích ứng kịp, nhưng dù sao giọng nói hai tiểu nha đầu có chút khác biệt nhỏ, Trương Khác nghe không ra, Đường Thanh cũng nghe không ra, nhưng Chỉ Đồng lại nhận ra được, sau vài lần đoán sai, rốt cuộc cũng nhận ra được.

Tiếp đó Tích Vũ Tích Dung liền không nói nữa để Chỉ Đồng đoán, Chỉ Đồng còn chưa học viết, cũng chưa học cách nói bằng tay, chỉ bằng tay không sao biểu đạt được điều mình muốn thể hiện, cô bé tức quá không ngờ chỉ Tích Dung nói:

- Bạn là Tích Dung.

Chỉ Đồng trước đó đã trải qua rất nhiều lần trị liệu tâm lý, chuyên gia tính, chuyên gia Bắc Kinh cũng không biết mời tới bao nhiêu người mà không có hiệu quả, vợ chồng Từ Học Bình sốt hết cả ruột, không ngờ làm Chỉ Đồng mở miệng lại từ chuyện đơn giản như thế?

Chu Thúc Huệ càng thêm yêu thích hai tiểu nha đầu này, chỉ là lúc này mọi tâm tư của bà đều đặt lên Chỉ Đồng, mong được nghe cháu gái nói thật nhiều, dù chỉ là một từ đơn giản cũng đem lại cho bà niềm vui vô hạn.

Chu Thúc Huệ gọi điện cho Lý Giang Nghĩa, được biết chồng đang họp, bà bất chấp, bảo hần gọi chồng ra nghe điện thoại. Từ Học Bình từ phòng họp đi ra, vừa nhận lấy điện thoại liền nghe thấy giọng nói ngượng nghịu của Chỉ Đồng hai mắt liền cay xè, nhưng cuộc họp vẫn đang tiến hành, ông không thể bỏ đi quá lâu, kích động nghe tiếng nói không lưu loát lắm của cháu gái mà như nghe tiếng nhạc trời, lưu luyến mãi mới cúp điện thoại xuống được.

Tạ Văn Tình từ công ty về biệt thự, vào nhà thấy mọi người đều quỳ ở phòng khách vây quanh Chỉ Đồng, đang lấy làm lạ thì Chỉ Đồng quay cái đầu nhỏ đáng yêu sang, do dự một lúc rồi gọi:

- Mẹ ...

Giây phút đó vẻ ngoài kiên cường điềm tĩnh thường ngày của cô bị nước mắt đánh tan, chẳng còn sức bước tới dù chỉ một bước, cô dựa vào khung cửa kính từ từ khuỵu xuống, người gục trên bậc thềm.

Trương Khác vội bế Chỉ Đồng tới bên cạnh, Tạ Văn Tình khóc nức lên, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, chẳng còn chú ý tới hình tượng nữa, ôm lấy con gái khóc nức nở, tiếng khóc hòa trộn cả vui sướng đau khổ, kìm nén làm người xung quanh nghe mà xót xa.

Chỉ Đồng thấy mẹ khóc thương tâm như thế, sợ hãi khóc toáng lên.

Chu Thúc Huệ khó khăn lắm mới tìm được nước mắt, bị cảnh này làm bật khóc tiếp.

Lương Cách Trân đi tới đỡ hai mẹ con dậy, khóe mắt còn ướt vẫn cười nói:

- Chuyện vui thế này còn khóc gì nữa ..

Rất lâu sau tâm tình mọi người mới dần dần bình ổn lại, Trương Khác ôm Chỉ Đồng trong lòng, Đường Thanh bên cạnh hai mắt đỏ hoe, hai tiểu nha đầu Tích Vũ Tích Dung chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Chỉ Đồng khóc thật tội nghiệp, cũng ở bên cạnh Trương Khác vừa nắm vạt áo ý vừa nắm bàn tay nhỏ của Chỉ Đồng, mắt ngây ngô nghi hoặc.

Tâm tình kích động, mọi người chẳng còn nghĩ tới cơm nước nữa, quây quần ở phòng khách, nghĩ đủ mọi cách để Chỉ Đồng nói nhiều hơn, chỉ sợ thời khắc này biến mất, sáng hôm sau thức dậy chỉ như một giấc mộng đêm hè.

Trương Khác kể lại nguyên do Chỉ Đồng đột nhiên nói chuyện được, Chu Thúc Huệ kéo Tích Vũ Tích Dung vào lòng, nói với vợ chồng Phó Tuấn:

- May nhờ hai cô bé này, dĩ muốn chúng sau này cùng Chỉ Đồng cùng làm cháu gái gì, cũng để Chỉ Đồng có thêm bạn ...

Lý Minh Du mặc dù chưa bao giờ hối hận vì theo Phó Tuấn, nhưng sao chẳng lo cho cuộc sống của con mai sau? Cô khéo ứng xử hơn Phó Tuấn, nên nghe Chu Thúc Huệ xong, thuận theo ý bà vui vẻ nói:

- Tích Vũ Tích Dung có người bà như dì là phúc phận của chúng ...

Chương 174: Chỉ Đồng nói rồi (2)

Chu Thúc Huệ muốn chia sẻ niềm vui trong lòng với mọi người, quay sang bảo với Trương Tri Hành:

- Minh Du hiện giờ còn phải làm cả ca đêm, không tiện chiếu cố cho con, tôi xưa nay không hỏi tới những việc này, hôm nay là lần đầu phá lệ, anh đừng để hai đứa cháu nuôi của tôi không có người chăm sóc, anh mà không nhận lời, tôi đi nhờ thị trường Đường ...

Việc điều động công tác của Lý Minh Dung cần nhớ tới Đường Học Khiêm ra tay, ai biết gây ra động tĩnh lớn thế nào? Có khi còn có lời đồn đoán không hay, đâm ảnh hưởng tới Lý Minh Du.

Trương Tri Hành vội gạt đầu, nói nhất định giải quyết ngay, liền hỏi Lý Minh Du mong có được công việc gì. Vợ chồng Phó Tuấn ngại không dám nói, Trương Khác liền giới thiệu cô tốt nghiệp học viện kinh tế tỉnh, vào thời đó được coi là nửa phần tử tri thức rồi.

Trương Tri Hành đang lo Lý Minh Du là công nhân phổ thông, không tiện an bài công việc tốt, lúc đó khó ăn nói với Chu Thúc Huệ, nghe con trai nói thế, sáng khoái nói:

- Được, ngày mai tôi sẽ đi hỏi thăm, chọn mấy công việc để cô lựa chọn, thế nào cũng để cô vừa lòng .

Đổi sang một công việc dễ chịu với người thường mà nói là chuyện nằm mơ cả đời cũng không thành sự thực, nhưng trong mắt những người như Chu Thúc Huệ, Trương Tri Hành chẳng qua chỉ là một câu nói.

Lý Minh Du luôn cố gắng nhưng không che dấu được niềm vui, nói:

- Không dám làm phiên thư ký trưởng như thế, tôi chỉ cần được đổi sang làm ca sáng để tối về chăm sóc cho Tích Vũ Tích Dung là được rồi.

Trương Khác cười trấn an cô:

- Chỉ đổi được sang ca sáng, chẳng phải cha tôi không có năng lực sao? Chị cứ yên tâm đi.

Phó Tuấn ít nói, lòng cảm ích mà không biểu đạt ra được, Lý Minh Du sợ hãi từ chối không dám nhận giúp đỡ của Trương Tri Hành.

- Cô đừng chối từ nữa, Chỉ Đồng hôm nay mở miệng nói nói, làm mọi người vui mừng hết sức, đổi công tác là chuyện nhỏ thôi, chẳng phiền phức gì.

Cố Kiến Bình nói vào:

- Hiện giờ Tiểu Khác còn có xe đưa đón, oai phong hơn cả ba nó rồi, nếu không để Tiểu Khác an bài công tác cho cô cũng được.

Trương Khác sao chẳng nghe ra ý tứ trong đó, vội nói:

- Giờ trời nóng lên rồi, dì Cố ra đường không tiện, bác Đường đang cải cách xe công, dì phải ủng hộ công tác của bác ấy, dùng xe không tiện. Hiện Cẩm Hồ đang có xe dự, nếu dì cần dùng có báo một tiếng lúc nào cũng được...

Cố Kiến Bình trêu:

- Cháu nói thế chẳng qua vì thương Thanh Thanh thôi chứ gì, dì và mẹ cháu chỉ dạo phố cần gì xe.

- Mẹ ...

Đường Thanh xấu hổ đỏ mặt, nhưng bị mọi người gán ghép với Trương Khác quen rồi, không tới mức chạy trốn nữa, liếc nhìn sang Trương Khác, hờn dỗi nói:

- Mẹ lại nói lung tung rồi.

Đường Học Khiêm đang cắt giảm chi tiêu hành chính, siết chặt vấn đề dùng xe công vào việc tư, sau tết Đường Thanh cũng phải ngồi xe buýt đi học.

Trời lạnh còn đỡ, giờ trời nóng dần, mặc y phục mỏng, trên xe đông người khó tránh khỏi kẻ xấu lợi dụng đụng chạm, Trương Khác sợ Đường Thanh chịu thiệt, rất muốn điều xe đưa đón cô, thấy Cố Kiến Bình nói thế rồi, y mặt dày chẳng sợ người khác cười, nói thuận theo:

- Vậy cháu bảo lái xe bên Cẩm Hồ mỗi ngày đưa đón Thanh Thanh đi học, còn dì Cố dùng xe tự giải quyết nhé.

Cố Kiến Bình thấy “con rể” hiểu ý như thế rất hài lòng, chỉ mặt y nói:

- Đấy đấy, mọi người xem, tôi nói mà Tiểu Khác nó chẳng lấy lòng đám phụ nữ trung niên chúng tôi đâu.

Mọi người cười rộ lên.

Đường Thanh then thùng không biết để đâu cho hết, mặt đỏ hồng rực rỡ, càng muôn phần diễm lệ, lúc này tâm tư của Tạ Văn Tình từ trên người Chỉ Đồng thu lại một chút, nhìn Đường Thanh và Trương Khác, bất cứ ai cũng phải thừa nhận đây là một đôi trời sinh, nghĩ tới Hứa Tư, Tạ Văn Tình không khỏi thâm thương cho cô, ngay cả một cơ hội để cạnh tranh cũng chẳng có.

Tối rất khuya, đến khi Đường Học Khiêm vội vàng xã giao với bên kia xong tới đây, mọi người mới nhớ ra còn chưa ăn cơm, bụng sôi ùng ục, vội bảo đầu bếp chuẩn bị ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm thì cuộc họp ở Bắc Kinh cũng kết thúc, Từ Học Bình lại gọi điện thoại tới muốn nghe giọng của cháu gái.

Ngày hôm sau ông sẽ về tỉnh thành, chỉ mong được gặp Chỉ Đồng ngay, nhưng một tỉnh trưởng không thể tùy tiện tới Hải Châu được, liền bảo vợ đưa Chỉ Đồng về, còn bảo muốn gặp cả Tích Vũ Tích Dung, trong điện thoại, ông đã nhận hai đứa cháu nuôi này rồi.

Chu Thúc Huệ bảo Lý Minh Dung cũng xin nghỉ vài ngày, đưa con tới tỉnh thành chơi.

Chu Thúc Huệ giữ hai chị em Tích Vũ Tích Dung ở lại biệt thự, Lưu Văn Bình đưa cả nhà Đường Học Khiêm về, Phó Tuấn chở nhà họ Trương về khu tập thể chính phủ, Trương Khác bảo cha mẹ xuống xe trước.

Trương Tri Hành ngạc nhiên hỏi:

- Hôm nay còn làm gì mà không ngủ ở nhà?

- Con cũng định đưa Chỉ Đồng lên tỉnh thành, vừa khéo con có chuyện trên đó, mai phải đi sớm rồi, con còn phải đi lấy tài liệu.

Lương Cách Trân xem đồng hồ, quá nửa đêm rồi, không muốn con trai giờ này còn lang thang ngoài đường, nói:

- Ngày mai lấy không được à?

- Ngày mai vội vội vàng vàng, nói không chừng quên mất chuyện gì.

Trương Khác nói tới đó nhớ ra một việc:

- Chuyện cạnh tranh giám đốc nhà máy cơ khí có kết quả chưa ba?

- Bên này đã có kết quả sơ bộ rồi, danh sách chỉ cần cục nông nghiệp xác nhận là chính thức công bố.

Trương Tri Hành hơi thắc mắc sao Trương Khác lại quan tâm tới chuyện này, nhưng con lớn rồi có mối quan hệ riêng, ông không muốn hỏi nhiều, vả lại ông rất yên tâm về đứa con này.

Sợ ch ngại, Trương Khác không hỏi Thi Vệ Trung có trong danh sách hay không, với chức vụ chủ nhiệm phân xưởng của Thi Vệ Trung vốn chỉ đủ cạnh tranh chức phó giám đốc, song sau khi Chu Kiện và ba phó giám đốc vì bị viện kiểm sát điều tra nên loại bỏ khỏi danh sách cạnh tranh, bên Cty cổ phần Hải Châu nói lỏng điều kiện hơn, Thi Vệ Trung được cạnh tranh giám đốc.

Nghe Hứa Tư kể thì ở nhà máy Thi Vệ Trung có uy vọng khá cao trong công chức phổ thông, chuyện Chu Kiện bị ném xuống sông càng làm uy vọng lên tới đỉnh điểm, nhìn từ việc tiến cử của công nhân thì tình thế của Thi Vệ Trung rất lạc quan, nhưng phía Cty cổ phần Hải Châu phải có suy tính toàn diện hơn.

Chu Kiện và ba tên phó giám đốc thất trách gây tổn thất nghiêm trọng cho nhà máy đã được xác thực, lúc này cục cơ khí nông nghiệp sẽ không dám ra mặt phản đối danh sách tăng quản lý do Cty cổ phần Hải Châu đưa ra, giờ chỉ còn đợi danh sách chính thức công bố.

Viện kiểm sát còn chưa có quyết định hành động với đám Chu Kiện thì cục cơ khí nông nghiệp đã tuyên bố khai trừ công chức của chúng, chờ viện kiểm sát xử trí.

Thiệu Chí Cương vì việc này còn mời Trương Khác ăn cơm để cảm ơn, nói:

- Chuyện tiếp theo Khác thiếu gia cứ để tôi.

Mặc dù chuyện đám Chu Kiện không chỉ đơn giản là thất chức, nhưng Kim Quốc Hải chẳng qua tới Hải Châu đeo chức danh kiểm kinh nghiệm mà thôi, chưa có năng lực thúc đẩy điều tra sâu hơn, tội thất trách cuối cùng sẽ chỉ bị xử trí nhẹ. Thậm chí cục cơ khí nông nghiệp còn không khai trừ chúng ra khỏi đảng, nên chuyện tiếp theo tất nhiên nên giao cho Thiệu Chí Cương xử lý.

Thiệu Chí Cương cũng chủ động đề cập tới việc tiếp xúc với Vạn Dũng, Trương Khác ý thức được trong việc này Vạn Dũng có dụng ý lấy lòng Cẩm Hồ, thăm tính : " Nếu để Chu Phú Minh biết chuyện này ông ta sẽ nghĩ sao đây?" Tất nhiên ông ta sẽ phải lo lắng Vạn Dũng liệu có bị Đường Học Khiêm lôi kéo hay không, lo lắng mọi toan tính sẽ hồng bát hay không?

Chỉ cần có cơ hội làm cho giữa Chu Phú Minh và Vạn Dũng sinh ra một vết nứt thôi Trương Khác cũng sẽ không bỏ qua, đặc biệt quyết tâm tiến vào ngành địa ốc của Thiệu Chí Cương rất kiên định, Trương Khác chẳng có lý do nào không lợi dụng, liền nói:

- Mới đầu thành lập Cẩm Hồ, tôi đã hứa với tỉnh trưởng Từ và thị trưởng Đường sẽ không tùy tiện bước vào lĩnh vực nhạy cảm để gây nghị luận xấu. Anh muốn tham gia vào thương nghiệp địa ốc, Cẩm Hồ mặc dù không tham dự, cũng không có qua lại về tài vụ, nhưng sẽ cố gắng giúp đỡ hết mức có thể.

175. Chương 175: Điện Tử Ái Đạt Sắp Bay Cao

Mặc dù không thể cùng Cẩm Hồ xen vào hạng mục cải tạo Sa Điền làm Thiệu Chí Cương tiếc nuối, nhưng thái độ của Trương Khác so với việc dứt khoát từ chối trước đó đã tốt hơn nhiều.

Trương Khác còn nói:

- Cẩm Hồ muốn tăng tài sản chuyển thành công ty hữu hạn, người góp vốn sẽ tăng lên trên 5 người, anh có hứng thú tham gia không?

Thiệu Chí Cương muốn vào ngành địa ốc, số tiền có thể bỏ ra góp vốn sẽ rất hữu hạn, cổ phần ở Cẩm Hồ sẽ không có bao nhiêu, quan trọng là sẽ đóng dấu Cẩm Hồ lên người hắn, sau này hắn càng thân mật với Vạn Dũng, càng khiến Chu Phú Minh nghi ngờ.

Thiệu Chí Cương làm gì có chuyện từ chối đề nghị của Trương Khác? Sau khi Cẩm Hồ thành công ty cổ phần hữu hạn, hắn được thành thành viên ban quản trị cùng Tạ Văn Tình, đó là điều trước kia có mơ cũng không dám.

Từ Học Bình sẽ ngồi máy bay về tỉnh thành, nếu muốn kịp đón ông từ máy bay xuống, phải xuất phát sớm từ Hải Châu.

Trương Khác còn phải tới điện tử Ái Đạt, nhưng không thể để vợ Phó Tuấn một mình ở nhà trước, nên đi cùng tới trấn Ích Long luôn.

Thị trường đầu đĩa bùng nổ đã có dấu hiệu đầu tiên, Vạn Yến thiếu tài chính sản xuất, lượng cung cấp hàng cho thị trường thiếu hụt, ít hơn cả năm ngoái. Chiếc đầu đĩa do Samsung đưa ra đầu năm vươn lên mạnh mẽ, nửa năm lượng tiêu thụ đã hơn 10 vạn chiếc.

Nhiều công ty thấy thế đua nhau bắt tay vào sản xuất đầu đĩa, bọn họ thậm chí dùng hai tháng đã tự đưa ra được sản phẩm của riêng mình.

Với kiến thức tìm hiểu được trong thời gian qua, Diệp Kiến Bản biết chip giải mã đời một và chip giải mã đời hai khác nhau lớn ra sao.

Bất kể là sản phẩm của Vạn Yến hay Samsung, cùng mấy chục loại đầu đĩa đang sản xuất kia, đều dùng chip giải mã đời một.

Điện tử Ái Đạt thời gian đầu đầu tư kỹ thuật nhiều như thế, lại tốn sáu bảy tháng trời chuẩn bị, lúc này mới chuẩn bị thí điểm sản xuất là vì trực tiếp sử dụng chip giải mã đời hai làm linh kiện hạch tâm.

Trương Khác muốn ngay lập tức bắt đầu trong thời gian đầu thị trường bùng nổ.

Diệp Kiến Bản ý thức được điều này, nhưng Trương Khác nhùng nhằng không chịu đi sâu thảo luận hợp tác giữa hai bên, làm lòng hắn như lửa đốt.

Hiện giờ thị trường đã có thêm bảy tám loại đầu đĩa, nhiều nơi chủ động tới tận nơi hi vọng Thịnh Hàm thành đại lý tiêu thụ của bọn họ, nhưng Diệp Kiến Bản vẫn không có động tĩnh gì, đợi câu trả lời của Trương Khác.

Điều kiện sản xuất thử đã sẵn sàng, nhanh nhất tháng sau sẽ có nhóm sản phẩm đầu tiên ra đời, lúc đó sẽ là thời điểm thao tác thị trường.

Trương Khác tới cửa nhà máy mới gọi điện thoại cho Tô Tân Đông:

- Ngủ rồi hả, tôi vào nhà máy rồi ... Muốn để anh ngủ thêm một chút nên giờ mới gọi điện thoại, tôi tới tỉnh thành trước dự kiến nên đến lấy tài liệu.

Đi vào văn phòng thấy Đinh Hòe đang dọn dẹp đệm dưới đất, Trương Khác nói:

- Cứ để đó, tôi đi rồi mọi người còn ngủ tiếp ...

Tô Tân lấy tài liệu trong ngăn kéo, quay đầu hỏi Trương Khác:

- Tôi có cần tới tỉnh thành trước không?

- Không cần, mai tôi đi có việc riêng, khả năng sẽ hội diện với Diệp Kiến Bân.

Trương Khác lấy tài liệu xong rồi về thành phố luôn.

Phó Tuấn tới bên cạnh Trương Khác làm việc chưa lâu, nhận thức của Lý Minh Du với Trương Khác chỉ qua vài lần tiếp xúc hữu hạn, cô còn tưởng Ái Đạt là nhà máy cấp dưới của Cẩm Hồ.

Ngồi trên xe nhìn về phía chân trời, thấy vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lửng, chỉ loáng thoáng có vài ngôi sao ẩn hiện, Trương Khác lo sáng sớm mai sẽ có mưa.

Về tới nhà trọ đã là 1 giờ sáng, Trương Khác bảo Phó Tuấn về nghỉ ngơi, 6 giờ 30 hai vợ chồng lại tới đón Trương Khác, rồi hội họp với nhóm Tạ Văn Tình, hai chiếc xe lên đường cao tốc chạy tới sân bay quốc tế ngoại thành tỉnh thành vào lúc 11 giờ.

Tới đón Từ Học Bình không chỉ có bọn họ mà còn cả người của chính phủ tỉnh, Lục Văn Phu phó thư ký trưởng chính phủ tỉnh ngồi trong xe đợi, Chu Thúc Huệ nhận ra nên tới chào hỏi.

11 giờ 30 máy bay đáp xuống đúng giờ, Từ Học Bình rảo bước đi tới đoàn người đón tiếp, ôm chầm lấy Chỉ Đồng.

Từ Học Bình làm tỉnh trưởng chưa tròn 2 tháng, thời gian đó Trương Khác lên tỉnh thành ba lần đều không gặp ông. Lúc làm bí thư chính pháp ủy ông mang lại cho người ta cảm giác lạnh lùng nghiêm khắc, lúc này trông ôn hòa hơn, tinh thần phấn chấn, không có chút biểu hiện nào của tuổi già.

Từ Học Bình đuổi hết người chính phủ tỉnh tới đón mình về, Lục Văn Phu hiểu tâm tình của Từ Học Bình, nói:

- Tỉnh trưởng mấy tháng qua bận rộn, nên nghỉ ngơi cho tốt.

Rồi dẫn đội xe chính phủ rời đi, Lý Giang Nghĩa có việc về chính phủ tỉnh trước rồi.

Vợ chồng Phó Tuấn lúc này mới nhìn thấy thực lực chống lưng cho nhà họ Trương, một vị tỉnh trưởng, nhưng không khiến người ta cảm giác thở không ra hơi, đại khái cảnh ông cháu thân thiết giữa Từ Học Bình và Chỉ Đồng đã làm mờ đi uy nghiêm trên người ông.

Trương Khác cùng Từ Học Bình ngồi cùng xe, Tạ Văn Tình cùng hai tiểu nha đầu ngồi ở xe Phó Tuấn.

Từ Học Bình đặt Chỉ Đồng lên đùi quan sát Trương Khác, từ sau tết tới giờ rất ít gặp nhau, so với mùa hè năm ngoái gặp nhau y đã trở nên đĩnh đạc trưởng thành hơn, giờ nhìn Trương Khác đã không còn chút dấu vết trẻ con của thiếu niên rồi:

- Nghe nói cháu và thằng nhóc họ Tạ vừa gặp nhau đã có chuyện không vui hả?

Luận quan hệ thân thích, Tạ Kiếm Nam là cháu bên ngoại của Từ Học Bình.

Trương Khác cúi đầu xuống cười ngượng:

- Lúc đấy hơi quá khích, giờ cháu vẫn còn hối hận.

Từ Học Bình cười ha hả, không có ý trách móc gì, còn tỏ vẻ thích thú:

- Tuổi trẻ mà, phải có chút máu nóng chứ, nếu như đám già bác đây thì còn thú vị gì nữa? Nghe bà nội Chỉ Đồng nói, cháu đập cho chiếc BMW kia tanh bành, tới giờ vẫn để ở bãi đỗ xe của Cẩm Hồ hả?

Trương Khác gãi đầu:

- Đây là cháu quên dọn dẹp ạ.

- Được rồi, cháu không cần đối phó với bác, nhà họ Tạ thế lớn nghiệp lớn, khó tránh khỏi có hành vi và tâm thái của giai tầng đặc quyền, hạ chút uy phong của họ cũng tốt.

Chu Thúc Huệ ngồi ghế trước quay lại nói:

- Ông nói thì nhẹ nhàng lắm ... Thằng bé nhà Cẩm Du thiếu niên đắc chí, tuổi trẻ đã kiếm được cả chục triệu đồng, tính khí chắc chắn là hồng rồi, nói không chừng hận cả Văn Tình ấy chứ.

Từ khi Tạ Chiêm đục khoét Cty Hải Dụ, Chu Thúc Huệ đã không có thiện cảm với nhà họ Tạ, còn bảo Tạ Văn Tình bớt qua lại với nhà mẹ đẻ, nên tất nhiên ghét lây cả Tạ Kiếm Nam.

Từ Học Bình hôm nay tâm tình rất tốt, cười nói:

- Tiểu Khác cũng đâu phải vừa, còn sợ thằng nhóc nhà Chu Cẩn Du à? Chúng ta là trưởng bối, cứ công bằng làm trọng tài là được, để bọn nhóc đánh nhau .. Ha ha ha, à Tiểu Khác, nghe nói Diệp Tổ Phạm muốn gặp cháu hả?

Từ Học Bình tuy nói công bằng, nhưng Trương Khác vẫn nghe ra ông thiên vị mình, nếu người đằng sau Tạ Kiếm Nam công bằng đứng nhìn, thì Trương Khác không sợ tên tiểu tử đó có thủ đoạn gì:

- Đây là chuyện tháng 4, Thịnh Hâm tổ chức lễ hội giới thiệu rất thành công, trong đó cháu có giúp chút xú, Diệp Kiến Bản khen người khác đúng là không biết tiết kiệm ngôn từ, nên Diệp lão mới có ý muốn gặp, chỉ là sau khi bọn họ biết cháu mới học cao trung thì không nói tới việc này nữa.

Từ Học Bình cười lớn:

- Diệp Tổ Phạm ít giao tiếp với bên ngoài, đám người như bác đây muốn gặp ông ta còn khó, ông ta lại trịnh trọng muốn gặp một học sinh cao trung, đại khái là không bỏ thể diện xuống được.

Chu Thúc Huệ vội đi đón Từ Học Bình quên thông báo cho đầu bếp, về tới Tân Mai Uyển mới phát hiện cơm nước chưa có, Tạ Văn Tình thông báo cho sở chiêu đãi của chính phủ tỉnh đưa cơm tới.

Chuyện Chỉ Đồng chịu nói chuyện làm đôi vợ chồng già ý thức được, có quan tâm chăm sóc chu đáo tới mấy cũng không có lợi cho Chỉ Đồng bằng việc được tiếp xúc với bạn bè cùng trang lứa, nên suy tính tới để Chỉ Đồng đi nhà trẻ.

176. Chương 176: Kỳ Nghỉ Hè Của Mỹ Nữ

Còn về phần nhà trẻ Hải Châu hay nhà trẻ tỉnh thành lại thành một vấn đề, cuối cùng Từ Học Bình thấy Chỉ Đồng và Tích Vũ Tích Dung nô đùa với nhau không mệt mỏi, liền quyết định:

- Qua mùa hè để Chỉ Đồng tới bên mẹ nó đi, có Tích Vũ Tích Dung chơi cùng tốt hơn ở với hai ông bà già chúng ta.

Thấy vợ không muốn xa cháu, khuyên giải:

- Bà đây, không thể đặt hết tâm tư lên người Chỉ Đồng được, phải kiếm niềm vui khác, mà bà rảnh rỗi hơn tôi mà, còn có thời gian tới thăm Chỉ Đồng.

Chu Thúc Huệ dù không muốn, nhưng cũng thấy như thế tốt hơn cho Chỉ Đồng nên miễn cưỡng đồng ý.

Ăn trưa xong, Từ Học Bình không tới chính phủ tỉnh mà hỏi Trương Khác chuyện Cty cổ phần Hải Châu, rất tán đồng cách làm “chỉ làm không nói” của Trương Khác, đã là cái cách thế nào cũng đụng chạm tới những vấn đề mẫn cảm, chỉ cần vấn đề không bị phóng đại lên mức vô hạn, thì Từ Học Bình có thể bảo vệ được.

Trương Khác bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu kinh tế vĩ mô, nên đề tài để nói Từ Học Bình cũng nhiều lên, năm 94 trong nước tiến hành ổn định vĩ mô, khi ấy giới kinh tế học đa phần phản đối, nhiều nhà kinh tế học có tiếng lúc ấy đều cho rằng kinh tế trong nước còn chưa quá nóng, không cần phải ổn định vĩ mô, tranh cãi tới tận năm 97 mới dần lắng xuống.

Từ Học Bình muốn Trương Khác sau này vào đại học học kinh tế chính trị, chỉ là khóa trình giai đoạn cơ sở với Trương Khác đã không còn ý nghĩa mấy nữa.

Ba cô bé đang nô đùa ở phòng ngoài, buổi chiều trời nóng bức, Trương Khác và Từ Học Bình ở trong phòng mát mẻ ngăn cách tới bên ngoài, nhìn ba cô bé mồ hôi mồ kê nhễ nhại mới nhớ ra mùa hè đã tới rồi.

Trương Khác vốn tính buổi chiều tới chỗ Diệp Kiến Bản, nhưng Từ Học Bình hiềm khi ở nhà, liền hoãn tới ngày mai, buổi chiều chơi đùa cùng ba cô bé, tới mọi người cùng ở lại Tân Mai Uyển.

Hôm sau Tạ Văn Tình phải về Hải Châu trước xử lý công việc ở Cẩm Hồ, Chu Thúc Huệ và Lý Minh Du đưa ba cô bé đi chơi tỉnh thành, Phó Tuấn đưa Trương Khác đi gặp Diệp Kiến Bản.

Tới công ty Thịnh Hâm, Phó Tuấn phát hiện một tầng ở đây thoi cũng rộng hơn cả nhà máy điện tử Ái Đạt, khuôn viên nhà máy Ái Đạt rộng 30 mẫu, nhưng kiến trúc thì chưa tới một phần tư.

Ngay cả Cẩm Hồ ở Hải Châu được xem là một công ty lớn, nhưng so với Thịnh Hâm trước mắt thì thua kém còn quá xa, Trương Khác lần đầu tiên tới đây.

Diệp Kiến Bản biết Trương Khác lần này tới bàn việc hợp tác cụ thể, hẳn đợi ngày này đã gần hai tháng rồi, mới sáng sớm đã tới công ty chờ đợi, xe Trương Khác vừa tới tòa nhà công ty đã kéo Diệp Tiểu Đồng đi đón.

Nhân viên Thịnh Hâm chưa bao giờ thấy tổng giám đốc đích thân xuống lầu đón khách, tin tức lan khắp công ty, mọi người còn tưởng có quan lớn chính phủ tới tham quan, đều đứng ở cửa kính nhìn ra.

Chỉ thấy một thanh niên còn trẻ hơn cả Diệp Kiến Bản từ xe đi ra, tất nhiên không phải quan lớn chính phủ gì rồi, nhưng tổng giám đốc lại rất hưng phấn bắt tay người ta, còn khoác vai y cùng đi vào, thế là lại suy đoán là thái tử gia nhà nào, nên mới làm tổng giám đốc thường ngày nghiêm túc lạnh lùng phải dùng khuôn mặt ôn hòa giả dối.

Thiệu Tâm Văn hơi cận, hẳn đứng ở lầu hai nhìn xuống không nhận ra Trương Khác, vì trong ấn tượng của hắn Trương Khác lúc nào cũng có đại mỹ nữ làm bạn bên cạnh.

Đang thăm suy đoán xem người kia là ai thì nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Đồng bảo hắn tới văn phòng của Diệp Kiến Bản gặp Trương Khác, Thiệu Tâm Văn reo mừng:

- Trương Khác đích thân tới? Nói vậy là bên điện tử Ái Đạt đã sẵn sàng rồi à?

Một nhân viên phòng thị trường đang báo cáo công tác với Thiệu Tâm Văn nghe vậy thốt lên:

- Là Trương Khác, người lập phương án lễ hội cuồng hoan lần trước à?

Vì kinh ngạc, giọng không khỏi hơi lớn, nhân viên phòng thị trường ở gian ngoài cùng đứng dậy, vào văn phòng Thiệu Tâm Văn hỏi:

- Giám đốc Thiệu, anh mời được giám đốc Trương tới giảng dạy cho chúng tôi rồi hả?

Còn chưa đợi hắn trả lời đã hè nhau:

- Chúng ta tới phòng bồi huấn chuẩn bị thôi ...

Thiệu Tâm Văn đỏ khốc đỏ cười, không biết phải nói làm sao với Trương Khác đây, còn cả thân phận của y nữa, thật là ...

Công ty Thịnh Hâm chiếm cứ trọn ba tầng của tòa nhà, đi vào văn phòng của Diệp Kiến Bản, không đợi hắn mời, Trương Khác đã ngồi xuống ghế sofa, đưa tay sờ lớp da mềm, quan sát trang trí nội thất xa hoa trong phòng, tặc lưỡi:

- Giám đốc Diệp đúng là người biết hưởng thụ cuộc sống.

- Cậu cũng kém gì đâu!

Diệp Kiến Bản cũng đã tới văn phòng của Trương Khác, tiếc là không gian bên đó không lớn bằng, nếu không cứ nhìn cách bố trí của Trương Khác thì thấy bên mình khó so được.

Trương Khác lắc đầu:

- Chẳng qua là tôi bỏ tiền trang trí cho người khác nhìn thôi.

Thiệu Tâm Văn đẩy cửa vào cười nói:

- Khác thiếu gia lần này tới gây oanh động lớn đấy.

Trương Khác mỉm cười, dựa lưng vào ghế, rất thoải mái vắn chân lên, bảo Diệp Kiến Bản:

- Anh Thiệu muốn dọa tôi chạy đây mà.

Đang nói chuyện thì một cô gái bưng trà nước vào, Trương Khác nhìn một cái sáng mắt, thầm nghĩ Diệp Kiến Bản đúng là biết sưu tập mỹ nữ tới công ty, cô gái này từ trên xuống dưới mông eo ngực đều phát tán sự dụ hoặc khiến nam nhân nhìn thôi đã muốn phạm tội.

Trương Khác liếc thấy Thiệu Tâm Văn trước mặt cô gái này ngồi thẳng dậy, dùng hai tay đón lấy chén trà trong tay cô, mắt nhìn thẳng không hề lơ đãng lúc cô cúi xuống đưa trà cổ áo mà nhìn trộm ngực người ta, nên cũng không dám có chút hành động xuồng xả nào.

Cô gái đưa nước ọi người cầm khay đứng đó, mắt hơi nheo lại nhìn Trương Khác, Trương Khác giang tay ra:

- Giám đốc Diệp, sao không giới thiệu chị dâu đi?

Nghe y nói thế, cô gái bật cười:

- Đúng là không giấu nổi cặp mắt của Khác thiếu gia, tôi là Đinh Văn Di ...

Ngồi xuống bên cạnh Trương Khác xong mới đưa bầy tay thon nhỏ ra bắt tay Trương khác.

- Rất hân hạnh được gặp chị.

Trương Khác đã nghe chuyện Diệp Kiến Bản bị vợ quản giáo rất nghiêm, cười nói:

- Giám đốc Diệp mỗi lần nhắc tới chị đều khen không biết chán, tôi nghe mà đau hết tai, hôm nay gặp chị với biết giám đốc Diệp không quá lời chút nào.

Đinh Văn Di che miệng cười:

- Tôi cũng được nghe Kiến Bản nói tới Khác thiếu gia, tôi vốn không tin mấy, nghe Khác thiếu gia khéo lấy lòng phụ nữ thế này, chẳng trách tôi được lão gia tử phái đến đây mời cậu tới nhà chơi.

Diệp Tiểu Đồng nói:

- Hôm qua biết Khác thiếu gia tới, ông nội phái chị Văn Di tới làm đại biểu mời Khác thiếu gia.

Trương Khác còn tưởng sẽ bàn việc với Diệp Kiến Bản ở công ty, không ngờ còn có cơ hội gặp Diệp Tổ Phạm, vậy là không cần đi giảng bài cho phòng thị trường nữa, Thiệu Tâm Văn lần này không còn gì để nói, đành mong lần sau có cơ hội.

Ngồi ở văn phòng Tạ Kiến Bản một lúc, mọi người liền lên đường tới nhà riêng của nhà họ Diệp ở ngoại thành, tỉnh thành là cái lò lửa nổi tiếng, hiện giờ dù mới là 9 giờ sáng, ra đại sảnh không có điều hòa đã thấy ngột ngạt khó chịu.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản đang sóng vai vừa đi vừa nói chuyện thì thấy Giang Đại Nhi xuất hiện ở bậc thềm, đang chuẩn bị đẩy cửa vào, đi cùng còn có cô gái khác ở chung phòng ký túc xá là Lệnh Tiểu Yến.

Giang Đại Nhi nhìn thấy Trương Khác kêu lên ngạc nhiên:

- Sao cậu lại ở đây?

Lần trước hứa dẫn Giang đại mỹ nữ đi chơi Hải Châu nhưng vì bận công việc không thoát thân được, làm Trương Khác có chút áy náy và tiếc nói, thực ra tiếc nuôi nhiều hơn.

Giang Đại Nhi ở trước mắt nụ cười rạng rỡ, đội mũ che nắng, do từ ngoài sáng đi vào, mắt chưa thích ứng, hơi nheo lại, cong cong như vầng trăng non.

Trương khác không dự liệu tỉnh thành nóng như vậy, y mặc áo sơ mi dài tay, còn Giang Đại Nhi mặc áo phông ngắn tay có cổ, mặc quần jean, giày thể thao, trang phục như một nữ sinh, trẻ trung tươi tắn khiến trái tim các chàng trai đập rộn ràng, nhưng bầu ngực phập phồng sau lớp áo mềm, cho người ta biết đây không còn là một cô bé nữa ...

Trương Khác vừa rồi cảm thấy Đinh Văn Di lộng lẫy, thấy Giang Đại Nhi mới biết mỹ nhân phải đứng cùng nhau mới phân cao thấp được.

- Tôi ...

Trương Khác bất ngờ gặp Giang Đại Nhi, không tìm được cái có nào thích hợp:

- Tôi tới đây chơi.

Nói ra mới thấy lý do này quá ngớ ngẩn, vội chuyển đề tài:

- Còn chị, chị tới đây làm gì?

- Haiz, mình đứng đây nửa ngày trời rồi mà ai đó chẳng nhìn lấy một cái.

Lệnh Tiểu Yến ở bên cạnh trêu ghẹo:

- Biết sao được, với người ta thì chị Đại Nhi hấp dẫn hơn mà.

Những người còn lại đều không ai biết hai cô gái này có quan hệ gì với Trương Khác, Đinh Văn Di chưa được gặp Hứa Tư, nhìn thấy Giang Đại Nhi, trong lòng bất giác thoáng qua chút ghen tị.

Giang Đại Nhi bị mọi người nhìn chằm chằm, Lệnh Tiểu Yến lại trêu ghẹo như thế, má phấn đỏ hồng, cúi gằm mặt xuống không dám nhìn Trương Khác, giọng lí nhí:

- Công ty Thịnh Hâm tuyển sinh viên làm việc mùa hè, chúng tôi tới dự tuyển ...

Giọng êm ái như tình nhân thổ lộ tâm sự, nói Trương Khác không động lòng là nói dối không biết ngược mồm.

Đinh Văn Di quyết không thể để một cô gái đầy sức hấp dẫn như thế vào Thịnh Hâm, dù làm công tạm thời trong hè cũng không được, liếc nhìn chồng đang tỏ ra đứng đắn không hề nhìn Giang Đại Nhi, song mèo ăn vụng lúc nào ai canh nổi, mỉm cười nói:

- Khác thiếu gia có công ty riêng mà, sao còn để bạn bè tới Thịnh Hâm làm việc?

Trương Khác không ngờ bị Đinh Văn Di làm lộ, nghĩ cái đoán được cô ta sẽ không muốn Giang Đại Nhi vào Thịnh Hâm.

Đầu năm Trương Khác tới nhà Giang Đại Nhi, biết trong bốn cô gái chung phòng, nhà Giang Đại Nhi có hoàn cảnh tốt nhất, không tới mức phải ra ngoài làm việc kiếm học phí. Mà công ty lớn như Thịnh Hâm, quá nửa tuyển sinh viên làm việc hè là để phát tờ rơi quảng cáo, việc vất vả, lương thì thấp, trừ rên được tinh thần chịu khổ chịu khó thì chẳng được ích gì.

Nhìn cánh tay thanh mảnh trắng nõn nã của Giang Đại Nhi, mặt trời chói chang thế kia, Trương Khác không đành lòng để mỹ nhân chịu khổ.

Lệnh Tiểu Yến chỉ gặp Trương Khác một lần, đoán ra được y không phải con quan to thì cũng là hào phú, có ý tìm hiểu nhưng ngay cả Hứa Duy còn chẳng biết gì, cô đành chịu chết.

- Nhà Trương Khác cũng có công ty ở tỉnh thành sao? Có tuyển người làm hè không?

Lệnh Tiểu Yến trêu già:

- Tôi thì thôi cũng được, ít nhất cậu cũng phải tuyển chị Đại Nhi vào chứ, như thế không sợ chị Đại Nhi bị người ta lừa mất nữa, cậu không biết Đại Nhi có sức mê hoặc thể nào đâu, chúng tôi tới hai công ty rồi, giám đốc của người ta còn chủ động đề nghị tăng lương, chỉ là quá nóng vội, làm chị Đại Nhi của cậu sợ chạy mất.

Trong bốn cô gái cùng phòng, Lệnh Tiểu Yến năm nay 21 tuổi là từng trải nhất nể nỡ nhất, cũng được tính là một mỹ nữ so với đại chúng rồi, nếu chỉ xin việc hè, tuyệt đối không thể thất tuyển ở hai nơi.

Té ra Lệnh Tiểu Yến đổi công ty vì Giang Đại Nhi.

Giang Đại Nhi kén chọn công ty làm việc hè như thế, nói vậy cô ở lại tỉnh thành trong kỳ nghỉ hè, quá nửa là muốn trốn tên Diệp Hồng bám dai như đĩa đói kia rồi.

Trương Khác cười nói:

- Chị Đại Nhi kén chọn như thế, chỉ e khó mà tìm được nơi làm việc việc hè, có phải chị không muốn về Huệ Sơn?

Trương Khác nghĩ mình kết oán với Tạ Kiếm Nam, lại đập xe của Diệp Hồng cho Tạ Kiếm Nam mượn, chắc Tạ Kiếm Nam về tới Huệ Sơn, hai tên tiểu tử chung lòng thù địch, xúm lại một chỗ chửi mình rồi.

Giang Đại Nhi khẽ “ừ” một tiếng, đưa mắt lên nhìn Trương Khác, ánh mắt thật khiến con tim người ta xao động.

Trương Khác quay sang bảo Diệp Kiến Bàn:

- Bạn tôi tới đây ứng tuyển, mong giám đốc Diệp chiêu cố ...

Diệp Kiến Bàn vừa định nói thì bị Đinh Văn Di đá ột cái, vội lấy một danh thiếp ra đưa cho Lệnh Tiểu Yến:

- Cô gái, cô cầm danh thiếp này tới tìm giám đốc phòng nhân sự, bảo anh ta an bài công việc cho.

Rồi nháy mắt với Trương Khác:

- Còn vị mỹ nhân này thì Khác thiếu gia tự giải quyết đi, sư tử Hà Đông nhà tôi dữ lắm, tôi muốn giữ lại đường mắt cũng chẳng xong ... Á ..á ...

Chưa nói hết bị Đinh Văn Di nhéo hông, luôn miệng xin vợ đại nhân tha thứ.

Giang Đại Nhi rõ ràng chưa bao giờ gặp phải tình cảnh này, bối rối hết sức, hai bàn tay nắm lấy nhau, mặt càng lúc càng đỏ.

Lệnh Tiểu Yến xem danh thiếp, ngần vịn lần không ngờ người đứng cạnh Trương Khác chính là tổng giám đốc của Thịnh Hâm. Sinh viên làm thêm mùa hè chỉ được an bài công tác đơn giản, phổ biến nhất là phát tờ rơi, nhưng được tổng giám đốc chiêu cố, tình hình tuyệt đối khác hẳn, với cô mà nói đây là cơ hội cực tốt.

Lệnh Tiểu Yến cười trêu Giang Đại Nhi thôi:

- Công việc hè mình chọn Thịnh Hâm chắc rồi, có Trương Khác quan tâm, bạn không cần tìm công ty khác nữa ...

Nói rồi vẫy tay với Trương Khác:

- Thế nhé, 9 giờ 30 tôi phải tham gia ứng tuyển rồi, Đại Nhi giao cho cậu đấy, tôi đi đấy.

Lệnh Tiểu Yến nói xong vứt bỏ Giang Đại Nhi ở đó, đi thẳng vào cầu thang máy.

Giang Đại Nhi bị mọi người trêu cho bối rối không biết phải làm sao, đáng vẽ sợ sệt thẹn thùng làm người ta muốn ôm vào lòng vỗ về an ủi, Đinh Văn Di cười nói với Diệp Tiểu Đồng:

- May mà chị chặn cô ấy ở đây nhé, nếu không chị dám đảm bảo Tiểu Thiện của em sẽ thay lòng đổi dạ đấy.

Diệp Tiểu Đồng chưa kịp cãi thì Đinh Văn Di nói tiếp:

- Vậy mời tiểu thư đây cùng chúng tôi đi ăn cơm trưa nhé.

Bị bọn họ thay nhau trêu ghẹo, Trương Khác đành mời Giang Đại Nhi đi cùng gặp Diệp lão, y không tiện giới thiệu cô, như thế không nói tới Hứa Tư và Hứa Duy là không được. Giang Đại Nhi bị Lệnh Tiểu Yến bỏ rơi, mặc dù rất thẹn thùng, tạm thời chỉ đành theo Trương Khác.

Giang Đại Nhi đỏ mặt đi lên xe của Trương Khác, y giới thiệu cho Phó Tuấn, Phó Tuấn mỉm cười gật đầu chào, lòng nghĩ :” Sao các cô gái có liên quan tới Khác thiếu gia, cô nào cô nấy cũng đẹp tới quá thể đáng thể này?”

Giang Đại Nhi và Trương Khác không xa lạ gì nữa, đợi Phó Tuấn quay đi chuyên tâm lái xe, cô dần khôi phục tự nhiên, hỏi:

- Sắp thi cuối kỳ tới rồi phải không? Sao cậu còn thời gian lên tỉnh thành chơi?

Trương Khác còn chẳng biết mình có thời gian về Hải Châu thi cuối kỳ nữa không.

Trương Khác không trả lời câu hỏi của cô, quay đầu sang ngắm nhìn đôi mắt to đáng yêu của cô, hỏi lại:

- Đại Nhi, các chị nghĩ hè rồi à?

- Chưa, vẫn còn một môn nữa chưa thi, cho nên có thời gian ra ngoài tìm việc, mấy người bọn họ đều là người của Thịnh Hâm à? Cậu có vẻ rất thân với bọn họ.

Lúc Diệp Kiến Bân đưa danh thiếp cho Lệnh Tiểu Yến, cô đang xấu hổ nên không nhìn.

- Người hơi nhiều tuổi một chút là Diệp Kiến Bân, tổng giám đốc cả Thịnh Hâm ...

Trương Khác lần lượt giới thiệu từng người cho Giang Đại Nhi:

- Công ty của nhà tôi có chút nghiệp vụ qua lại với họ nên hai bên quen nhau.

Trương Khác cố ý nhấn mạnh “công ty của nhà”.

- Thật à?

Đôi mắt đen láy của Giang Đại Nhi nhìn Trương Khác chăm chú, giọng cầu khẩn:

- Vậy cậu nói với giám đốc Diệp cho tôi làm việc ở Thịnh Hâm đi, không lương cũng được.

- Ra là chị kiếm cớ ở lại tình thành thôi, tên Diệp đại thiếu gia kia phiền phức vậy sao?

- Còn gì nữa.

Giang Đại Nhi u oán nói:

- Nhà máy của ba tôi sản xuất hàng cho nhà hân, nên không dám đắc tội với hân, mà mẹ tôi thì suốt ngày thúc giục, như chỉ hận không thể băm nhỏ con gái đem ra bán mới vui lòng, nên tôi phải trốn ở trường không dám về.

Trương Khác tìm nhũn ra:

- Hay là tôi mời Đại Nhi làm việc?

Giang Đại Nhi ủ rũ nói:

- Mẹ tôi rất ghê, sẽ tới chỗ tôi làm việc kiểm tra, tùy tiện lừa gạt không qua được đâu.

- Tôi nói thật mà, nhà tôi chẳng trông mong gì vào việc học hành của tôi, nên tôi đang tập quản lý công ty của nhà ...

- Thật chứ?

Giang Đại Nhi nghe thấy có thể lừa được mẹ, đôi mắt tỏa ra ánh sáng chói lọi:

- Công ty nhà cậu ở đâu? Phải để mẹ tôi tới xem, mẹ tôi mới không nói được gì.

Hải Dụ tuy chỉ còn cái vỏ rỗng, nhưng dù sao cái vỏ này đủ dọa khối người, Trương Khác cười nói:

- Không vấn đề gì, nếu nghĩ hè Đại Nhi ở trường học không tiện, tôi mượn chỗ cho Đại Nhi ở.

Mỗi ngày đi sớm về muộn, nên ở nhà Từ Học Bình không tiện, Trương Khác lên tỉnh thành ở nhà của Tạ Văn Tình, nơi đó Giang Đại Nhi cũng theo Hứa Duy tới vài lần rồi.

Nghe Trương Khác nói ra địa chỉ, Giang Đại Nhi reo lên:

- Tuyệt quá, trong ký túc xá ngay cả quạt điện cũng chẳng có, nơi đó mùa hè vừa nóng vừa ngột, chúng tôi đang chẳng biết làm sao đây. Lâm Băng hè thì về quê, Tiểu Yến và Hứa Duy ở lại trường, hai bạn ấy mà biết tối nay thế nào cũng vội vàng chuyển tới ở.

Trương Khác thầm than, chẳng lẽ Giang Đại Nhi không biết thứ hay phải giấu đi hưởng một mình mới thú sao? Y không muốn kéo cả Hứa Duy và Lệnh Tiểu Yến vào, nhưng dù sao cũng không giấu nổi Lệnh Tiểu Yến rồi, muốn lừa Giang Đại Nhi tới đó một mình là không thể, đành chấp nhận vậy.

177. Chương 177: Diệp Lão

Xe rời thành phố đi về phía tây chừng nửa tiếng mới tới trạch viện riêng của nhà họ Diệp, địa hình tính thành là giải giao cắt giữa bình nguyên Giang Hoài và đồi núi Giang Nam, trạch viện nhà họ Diệp tọa lạc dưới ngọn núi nhỏ cao hơn mực nước biển chừng 40 -50 mét.

Chính sách trong nước không cho phép xây nhà riêng với quy mô lớn, nên các phú hào thập niên 90 dù có trang viên tư cũng phải đăng ký dưới danh sách công ty, lấy danh nghĩa hạng mục khai phát mua đất.

Nhìn từ xa đó là một trạch viện thuần kiểu Trung Quốc, ngay cả tường bao dùng gạch xanh ngói cong, nhưng xe tới gần cánh cổng cảm ứng lực tự động mở ra, Trương Khác cảm khái: Nhà ở thực sự thoải mái đúng là không thể thiếu khoa học kỹ thuật cao.

Xe dừng lại, thấy một ông già râu tóc bạc trắng, tay chống gậy đứng ở dưới mái hiên nhà chính, đôi mắt rất sáng có thần, đó là Diệp Tổ Phạm nhân vật linh hồn chống đàng sau nhà họ Diệp, Trương Khác và nhóm Diệp Kiến Bản vội xuống xe.

- Cậu là anh bạn nhỏ mà Kiến Bản, Tiểu Đồng khen suốt ngày đó hả?

Diệp Tổ Phạm chỉ tay vào Trương Khác hỏi, giọng khỏe vang khác thường.

- Cháu chào Diệp lão ạ.

Trước mặt cụ già như vậy, Trương Khác chỉ có phận làm ra vẻ ngoan ngoãn:

- Cháu là Trương Khác, cháu muốn tới bái phỏng Diệp lão từ lâu.

Y có dự cảm với chuyến đi này nên chuẩn bị sẵn quà trong xe, nhận lấy từ tay Phó Tuấn đưa cho Diệp Tổ Phạm:

- Chúc Diệp lão sống lâu mạnh khỏe.

- À, anh bạn nhỏ tới chơi còn mang quà cho ông già này nữa.

Diệp Tổ Phạm không đưa đẩy, nhận lấy quà giao cho cảnh vệ đằng sau:

- Bên ngoài nóng lắm, mau vào nhà đi.

Nhà chính mở toang cửa cả trước lẫn sau, không hề có điều hòa, quạt máy, nhưng gió mát lùa qua cửa thổi vào người, hết sức thoải mái, mồ hôi trên người thoáng cái đã khô hết.

Diệp Tổ Phạm là đại lão của trung tổ bộ, hai năm trước mới về hưu hẳn từ chức phó chủ tịch chính hiệp, tuy nói đã về hưu, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, dù sao mấy năm qua nhà họ Diệp con cháu tham gia chính trường, kinh doanh đều có thành tích không tệ, hình thành mạng lưới quan hệ phức tạp.

Diệp Kiến Bản đang có ý chỉnh hợp nguồn lực của nhà họ Diệp ở trong giới thương nghiệp.

Diệp Tổ Phạm nhìn ra quốc gia đang có thay đổi kinh thiên động địa, trước thập niên 90, sức mạnh hành chính là vô địch, nhưng sau thập niên 90 lực lượng tư bản bắt đầu âm thầm quật khởi, đôi khi sức mạnh tư bản có thể dễ dàng khiến quốc gia phải cúi cái đầu cao quý xuống.

Bởi thế Diệp Tổ Phạm mới ủng hộ Diệp Kiến Bản sáng lập Thịnh Hâm, từng bước đem nguồn lực thương nghiệp phân tán của nhà họ Diệp từng bước gom vào một tập đoàn.

Sau bữa cơm chưa, mọi người trèo lên khu rừng ngọn núi đằng sau tản bộ, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản và Thiệu Tâm Văn bồi tiếp Diệp Tổ Phạm thảo luận một số vấn đề kinh tế.

Trương Khác thấy Diệp Kiến Bản giống quan viên cao cấp từ ủy ban kế hoạch phát triển quốc gia lui về hơn chứ không phải là bậc lão thành cách mạng cả đời làm quan hệ tổ chức.

Diệp Kiến Bản có người có kinh nghiệm, có thủ đoạn, có tầm nhìn như thế đứng sau ủng hộ, đúng là may mắn lớn của hắn.

Trương Khác trước đó còn đầu đầu không biết đàm luận đề tài gì thích hợp với ông cụ này, giờ thì thoải mái rồi.

Sau núi có một hồ nước nhỏ, mọc đầy cây ấu đại, mặt hồ nổi bập bềnh lá ấu xanh, bên hồ có một con thuyền nhỏ neo đậu, Trương Khác mà sớm biết có chỗ hay thế này đã đưa Chỉ Đồng và hai chị em Tích Vũ Tích Dung tới chơi rồi.

Giang Đại Nhi và Đinh Văn Di, Diệp Tiểu Đồng ngồi ở bãi đá bên hồ, cởi giày cho bàn chân trắng mịn xuống nước, khẽ lúc lắc, nhìn thấy có con cá nhỏ tới mổ chân, cô bị ngứa bật cười.

Hàng cây bên hồ có mấy mấy tảng đá thiên nhiên xếp thành bàn ghế, Diệp Tổ Phạm ngồi xuống, nói với Trương Khác:

- Nghe Kiến Bân nói anh bạn nhỏ có công ty sản xuất đầu đĩa.

Trương Khác không ngờ đề tài này lại do Diệp Tổ Phạm khơi lên trước tiên, y và Diệp Kiến Bân ngồi bên ông cụ, Thiệu Tâm Văn nói chuyện với Phó Tuấn, tuy hẫng và Diệp Tiểu Đồng quan hệ thân mật, nhưng xem ra chưa vào được giai tầng hạch tâm của nhà họ Diệp.

Trương Khác tuy bất ngờ song vẫn bình tĩnh đáp:

- Nhà máy chuẩn bị sản xuất rồi ạ, trước đó cháu có hẹn với Cty quảng cáo Phi Hồng thảo luận chuyện quảng cáo, lần này sẽ ở tỉnh thành vài ngày.

Diệp Kiến Bân cười:

- Khác thiếu gia đích thân giám sát, quảng cáo nhất định vô cùng đặc sắc.

Trương Khác lắc đầu:

- Giai đoạn đầu vào thị trường, mục đích quảng cáo chỉ là thông báo cho thị trường biết, quảng cáo hữu hiệu chưa chắc đã đặc sắc, huống hồ hiện giờ Ái Đạt cũng không có nhiều tiền làm quảng cáo.

Trương Khác không ngại nói tới hiện trạng khó khăn tài chính của mình:

- Cho nên Ái Đạt muốn được nhà phân phối giúp đỡ tài chính.

- Toàn quốc có hơn 100 thành phố vừa và lớn, lượng công tác tiền kỳ của Ái Đạt không phải đơn giản.

Trương Khác gật đầu:

- Đúng là không đơn giản, hơn nữa tôi chỉ cho Ái Đạt ba tháng.

Nếu không hợp tác với Thịnh Hâm, điện tử Ái Đạt chỉ có thể rút người từ Cẩm Hồ, chắc chắn tăng thêm nhiều áp lực cho Cẩm Hồ.

Diệp Tổ Phạm chỉ phụ trách khơi lên chủ đề, ông ngồi đó khép mắt nhường lại đất diễn cho hai người trẻ tuổi.

Diệp Kiến Bân kinh ngạc thốt lên:

- Ba tháng? Hơn một trăm thành phố, dù chia binh ba ngả cũng phải ba ngày công chiếm một thành thị.

- Chúng tôi mài kiếm nửa năm, là chỉ mong kiếm thần rồi vỗ oai chấn tứ phương, ba tháng miễn cưỡng đủ rồi, chủ yếu là tìm nhà phân phối lớn ở lĩnh vực sản phẩm điện tử như Thịnh Hâm hợp tác.

- Thịnh Hâm tất nhiên sẽ dốc sức ủng hộ Ái Đạt, nhưng các nhà phân phối khác chỉ e không dễ dàng móc hầu bao đâu.

Ý tứ Diệp Kiến Bân là Ái Đạt gần như không có tiếng tăm gì trong ngành, nhà phân phối thực lực càng mạnh càng thích chiếm dụng tiền của bên cung cấp hàng, muốn đám đại tài chủ bọn họ móc túi ra trả tiền hàng trước là không thể.

Trương Khác biết y hẫng:

- Rất khó, có điều chất lượng mạng lưới tiêu thụ trực tiếp quyết định khai phát thị trường, mà con đường Ái Đạt gom tài chính rất có hạn ...

Ái Đạt gần như chẳng có tài sản gì đem thế chấp, Tổng Bồi Minh vay hộ 500 vạn là cực hạn rồi, dù dùng tạm tiền của Cẩm Hồ cũng chỉ như muối bỏ bể.

Thấy Trương Khác thẳng thắn nói ra vấn đề Ái Đạt gặp phải, Diệp Kiến Bản hỏi luôn:

- Nếu đủ tài chính, Ái Đạt làm sao mau chóng mở rộng sản xuất?

- Quan trọng là ở tích lũy kỹ thuật tiền kỳ, mấy cái xưởng hai tháng sản xuất ra sản phẩm thì chu kỳ được bao lâu? Huống chi thị trường cũng không phải là có thể lập tức khai phát được, hiện giờ trong khuôn viên nhà máy còn đất trống, chỉ cần có tài chính, có thể mở rộng mỗi tháng sản xuất 4 - 5000 sản phẩm.

- Hiện Ái Đạt có thể sản xuất bao nhiêu?

- Chừng 2000 đầu đĩa mỗi tháng, bị tài chính giới hạn, tháng này nếu sản xuất thí điểm thuận lợi, tháng sau có thể đưa ra 1000 cái.

Diệp Kiến Bản biểu lộ hứng thú lớn với thị trường đầu đĩa, nên Trương Khác không che dấu gì:

- Hiện giờ Ái Đạt chỉ có thể kiên trì yêu cầu nhà phân phối trả tiền hàng trước, dù mỗi nhà trả 3000 vạn, chỉ cần thao tác tốt, có đủ tài chính sản xuất một tháng. Đương nhiên một phần còn dùng để mở rộng thị trường ...

- Cậu tính toán tỉ mỉ như thế, thực sự được nhờ không ít từ Tô Tân Đông ..

Trương Khác cười:

- Chuyện sản xuất đúng là may mà có Tô Tân Đông.

Tô Tân Đông luôn có kế hoạch chính xác chi li, nhờ cào đó Trương Khác mới có tính toán tỉ mỉ hành động trên thị trường.

Trương Khác có được trợ thủ đắc lực như thế làm Diệp Kiến Bản rất hâm mộ, nhưng giờ không phải là lúc hâm mộ người khác:

- Lần này mới Khác thiếu gia tới đây chủ yếu là muốn thảo luận, Thịnh Hâm và Ái Đạt có những cơ hội hợp tác nào?

Hợp tác với Thịnh Hâm có cái lợi rõ ràng, mọi người hiểu rõ nhau, khỏi phải lãng phí nước bọt, trước kia Thịnh Hâm đã đề xuất trả trước 1000 vạn rồi, hiện giờ sẽ chỉ tăng thêm, Ái Đạt có thể lập tức có tiền để sản xuất, với lại ở Hoa Đông chỉ cần treo biển Thịnh Hâm, việc phát triển nhà phân phối cấp hai sẽ rất dễ dàng.

178. Chương 178: Mỹ Nhân Ngư

Bất lợi là sau này toàn bộ thị trường Hoa Đông sẽ bị Thịnh Hâm khống chế, mất đi một khoản lợi nhuận lớn, nhưng Trương Khác không đem lo lắng này nói ra, y còn có tính toán khác, nói:

- Điều kiện tiền vào thị trường đầu đĩa thấp, Ái Đạt từ không tới có cũng chỉ mất sáu tháng đã coi là chuẩn bị đầy đủ rồi, hiện giờ thị trường rất hấp dẫn, nhưng sẽ mau chóng bão hòa, tôi tính thời điểm đỏ là khoảng đầu năm 98, lúc đó thủ đoạn cạnh tranh trực tiếp nhất giữa các nhà sản xuất là giảm giá giành thị trường, những doanh nghiệp không có tích lũy kỹ thuật, không có sức cạnh tranh sẽ bị đá khỏi thị trường, những nhà máy chế tạo sinh tồn được cũng chỉ có không gian lợi nhuận cực thấp, đến lúc đó lợi nhuận không đủ chia cho hệ thống tiêu thụ cấp ba, Thịnh Hâm sẽ có lựa chọn thế nào?

Diệp Kiến Bản không biết Trương Khác phán đoán như thế dựa trên cơ sở nào, nhưng trong lòng không hề hoài nghi, sự bùng nổ của Ericsson 398 là minh chứng tốt nhất, trước đó không một ai có niềm tin mãnh liệt như y, Trương Khác càng tự tin, Diệp Kiến Bản càng hưng phấn:

- Nói như thế, thời hoàng kim thị trường có hai năm, tôi tin phán đoán Khác thiếu gia, nếu cậu lo lắng hệ thống tiêu thụ cấp ba sau năm chín tám trở nên dư thừa, vậy sau năm 98 Thịnh Hâm sẽ giao mạng lưới tiêu thụ cho Ái Đạt ...

- Không chỉ mỗi đầu đĩa, mà điện thoại di động, đồ điện gia dụng sẽ đều phải đối diện với cục diện sản xuất tăng mạnh, không gian lợi nhuận không ngừng thu hẹp, giám đốc Diệp đã nghĩ tới ứng phó thế nào chưa?

Diệp Tổ Phạm khẽ ho một tiếng, tới lúc này ông ta mới xen vào câu đầu tiên:

- Anh bạn nhỏ nói không gian sinh tồn kênh marketing sẽ càng hẹp sao?

- Vâng ạ, nhìn từ mô hình phát triển của các quốc gia phát triển thì trong nước cũng có xu thế này, xu thế này thay đổi rất nhanh, khả năng chỉ trong ba bốn năm thôi. Giống như Ái Đạt, ban đầu mở rộng thị trường, phải dựa nhiều vào các kênh marketing này, nhưng đợi tới khi Ái Đạt phát triển lên lên, phải suy nghĩ thoát khỏi nó để trực tiếp không thể thị trường. Có thể dự kiến các sản phẩm điện gia dụng sẽ có một bộ phận phân ngạch lớn tập trung ở siêu thị trung tâm thương mại cỡ lớn, cùng với thương nghiệp tư bản phát triển cùng thôn tính, tiếng nói của các siêu thị lớn trong lĩnh vực thông thị trường ngày càng lớn, hoàn toàn có thể tách khỏi các kênh marketing đối thoại trực tiếp với nhà sản xuất ...

Trương Khác tự tin trình bày:

Diệp Tổ Phạm và Diệp Kiến Bản chìm vào trầm tư, điều này không còn chỉ là vấn đề hợp tác với Ái Đạt nữa, mà đã đụng chạm tới hạch tâm đường phát triển của Thịnh Hâm sau này.

Diệp Kiến Bản lẩm bẩm:

- Tức là cùng lúc Thịnh Hâm phát triển mạng lưới tiêu thụ, phải suy tính tới vấn đề chuyển hình ... Nhưng trong nước dù sao cũng khác biệt lớn so với quốc gia phát triển, trước đó chúng tôi tính phải mười năm xu thế mới có biến hóa lớn ...

- Lần trước tôi tới Bắc Kinh nhìn thấy một cửa hàng bán lẻ đồ điện, đó là Công ty đồ điện Quốc Mỹ, bọn họ từ năm 90 đưa ra mô hình mua bán mới, những cửa hàng bán lẻ dưới quyền bọn họ thoát khỏi nhà phân phối trung gian, trực tiếp ký hợp đồng với nhà sản xuất, thoát khỏi mô hình kinh doanh truyền thống, không biết giám đốc Diệp có chú ý tới công ty quy mô chưa nổi bật này lắm không?

Diệp Kiến Bản nghĩ một lúc mới nói:

- Chuyện của điện khí Quốc Mỹ thì tôi cũng biết một chút, chỉ là là Thịnh Hâm đột nhiên chen vào thị trường điện gia dụng truyền thống, khó tìm được đường ...

- Ở chỗ khác tôi không biết chứ xí nghiệp Hải Châu thì thị trường điện gia dụng đang chuyển biến từ “kinh tế thiếu hụt” sang “kinh tế dư thừa”, Cty điện gia dụng Giao Gia thuộc xí nghiệp quốc hữu Hải Châu, bọn họ không thích ứng được với loại biến hóa này, năm ngoái đã thua lỗ, nửa đầu năm nay đoán chừng sẽ lại tiếp tục thua lỗ.

Diệp Kiến Bản mắt tỏa sáng, tiếp nhận công ty điện gia dụng Hải Châu chắc chắn là con đường tắt tiến vào lĩnh vực điện gia dụng truyền thống, chỉ cần tiêu hóa được kênh tiêu thụ của Giao Gia, có thể mau chóng phục chế ở thành phố khác.

Một lời của Trương Khác gợi mở cho Thịnh Hâm con đường phát triển mới, đó mới là con đường dài Thịnh Hâm có thể kiên định đi trên đó mười thậm chí hai mươi năm.

Diệp Tổ Phạm không ngờ người đứng ngoài lại nhìn ra phương hướng phát triển Thịnh Hâm nên chọn hơn bọn họ, chưa nói tới cơ hội hợp tác tốt đẹp với Ái Đạt, một người trẻ tuổi như y là bạn thương nghiệp nhà họ Diệp cần giao hảo, chỉ tiếc y đã có cơ nghiệp riêng không thể chiêu lãm dưới lá cờ họ Diệp.

Diệp Kiến Bản thắc mắc :

- Khác thiếu gia đã có con đường tốt như thế, vì sao không tự làm?

Trương Khác lắc đầu cười:

- Nhân lực có hạn, giờ nhìn khắp cả nước đâu đâu cũng chứa vàng, chẳng lẽ tôi có thể đào hết mang về nhà mình sao?

Muốn được người khác tôn trọng, phải có thực lực mạnh mới được, hiện giờ Việt Tú chỉ là con phượng hoàng còn ấp trong vỏ mà thôi, nhưng rồi có ngày nó cất một tiếng kêu kinh động trời đất.

Trương Khác cất giấu suy nghĩ kín trong lòng, mặt tươi cười, không để lộ ra chút nào. Tạm chưa nói tính toán sau này, hiện giờ chỉ rõ con đường cho Thịnh Hâm rồi, trong quá trình hợp tác tiếp theo, Diệp Kiến Bản còn trợ trên tính toán chi li với y được sao?

Nhà họ Diệp cũng đã suy tính tới vấn đề chuyển hình kinh doanh sau này, nhưng bọn họ vốn cho rằng thị trường chuyển biến không gấp như Trương khác nói, song thực tế đã cho thấy đó là điều đang diễn ra rồi.

Diệp Kiến Bản và Diệp lão chuyển hướng suy tính sang quy hoạch đường lối phát triển sau này của Thịnh Hâm.

Trương khác thấy hai người bọn họ đáng về tâm sự trùng trùng, biết trong thời gian ngắn bọn họ khó có tâm tư thảo luận chi tiết việc hợp tác với Ái Đạt, liền đứng dậy đi tới bên hồ, nhìn mặt nước trong xanh, hưởng thụ cơn gió mát mơn man phủ khắp người.

Diệp Kiến Bản gọi Thiệu Tâm Văn, Diệp Tiểu Đồng và Đinh Văn Di tới.

Thấy bên cạnh Giang Đại Nhi không còn kỳ đà cản mũi, Trương Khác thoải mái đi tới, ngồi trên bờ đê đá, học theo cô, cởi giày cho chân vào nước hồ mát lạnh.

Phó Tuấn thức thời không gọi Trương Khác, vừa rồi hắn và Thiệu Tâm Văn ngồi câu cá, đó là điểm yếu của Trương Khác, chẳng cần bêu xấu y trước mặt Giang Đại Nhi.

Giang Đại Nhi quay đầu lại nhìn người nhà họ Diệp ngồi dưới tán cây, hỏi:

- Vừa rồi mọi người thảo luận gì mà hào hứng thế?

- Tôi chẳng phải đã nói đang học quản lý công ty sao? Tôi vừa học tập bọn họ.

Trương Khác thấy Diệp Kiến Bản đang gọi điện thoại, không hiểu hắn đang nói chuyện với ai.

Giang Đại Nhi chẳng có cơ gì không tin lời Trương khác, vả lại sự thành thực chừng mực cùng chu đáo của Trương Khác đều làm Giang Đại Nhi cảm thấy hết sức ấm áp, quan trọng nhất là Trương Khác ít tuổi hơn làm cô có chút ưu thế tâm lý với y.

Từ nhỏ tới lớn cô đều được bạn bè chiều cổ như em út, chiều cổ tới mức làm cô phát ngán rồi, nên càng thấy thoải mái thân thiết với Trương Khác.

Thấy Trương khác cũng học mình cho chân xuống hồ, Giang Đại Nhi thích thú nói:

- Để xem cậu có dụ được cá tới không?

Trương Khác da rất trắng, nhưng sao so được bàn chân ngọc thon thon của Giang Đại Nhi, y híp mắt lại nói:

- Đám cá ở đây đều háo sắc, tôi độ sao được với Đại Nhi.

- Nói lảng nhăng.

Không có người khác bên cạnh, Giang Đại Nhi dừng cảm nhận lời trêu ghẹo của Trương Khác, mặt hồng lên khẽ mắng y.

Giang Đại Nhi khẽ lắc chân, nói ra cũng lạ đám cá nhỏ vậy bực xung quanh đợi chân cô cử động là bầu lấy rĩa chân cô.

Trương Khác nhìn thấy cảnh đó, nhớ tới một bài báo, kể cho Giang Đại Nhi nghe:

- Ở Nhật Bản có một loại cá suối nước nóng, thích rửa da người, người Nhật Bản ngâm mình trong suối nước nóng, thả loại cá này vào, để chúng ăn da chết trên người, hiệu quả làm đẹp rất tốt, Đại Nhi có thể xuống hồ thử xem, nói không chừng cá trong hồ sẽ làm Đại Nhi càng xinh đẹp hơn nữa ...

- Lại nói lằng nhằng rồi.

Giang Đại Nhi lờm y một cái:

- Thế chẳng phải cần cởi hết y phục ...

Nói tới đó nhận ra quá ám muội vội ngưng bật, thấy Trương Khác ngậy ngốc nhìn mình, má cô nóng ran, đẩy y một cái:

- Cậu đang nghĩ bậy gì đấy.

Trương Khác đương nhiên đang tưởng tượng ra cảnh Giang Đại Nhi cởi hết y phục tắm mình trong nước hồ, đàn có nhỏ vây quay rửa người cô, thiếu chút nữa chảy cả nước gãi ra ngoài.

Lại chột nhớ lần Giang Đại Nhi ngủ khỏa thân ở ký túc xá, bầu vú của cô không quá to nhưng hình dáng ưu mỹ, vừa căng vừa tròn, mịn màng mà trơn láng như gốm sứ, điểm xuyết hai núm anh đào đang chực nở, nhớ chiếc chân dài miên man mịn màng như ngọc, chiếc quần lót in hình chuột Mickey, mái tóc đen nhánh xoả tán loạn trên cổ thiên nga mịn màng và bờ vai trơn truột, cặp môi mọng ướm mê đắm ...

Chỉ tưởng tượng thôi đã máu Trương Khác chảy giàn giụa có nguy cơ tuôn ra mũi rồi, bị Giang Đại Nhi đẩy khề một cái, thiếu chút nữa rơi tòm xuống hồ.

Đáng lý có được chân tình của cô gái tuyệt sắc như Hứa Tư, bất kể là ai cũng phải thấy thỏa mãn rồi, chưa kể Đường Thanh một lòng trao gửi trái tim, Trương Khác còn chưa thấy thỏa mãn đúng là cầm thú, nhưng y không thể phủ nhận vừa rồi Giang Đại Nhi làm dục vọng dâng trào, có lẽ kiếp trước tình cảm bị tổn thương quá sâu, sau đó lại buông thả tình dục, cho nên hiện giờ y không có mấy sức kháng cự với mỹ nữ.

Nhớ tới chuyện thương tâm có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra nữa, Trương Khác bỗng nhiên có chút buồn bã, chẳng biết mình có nên theo quỹ tích nhân sinh kiếp trước, vào đại học Đông Hải, gặp cô gái làm trái tim y tan nát kiếp trước hay không?

- Lại đang nghĩ gì đấy?

Giang Đại Nhi thấy chớp mắt biểu cảm Trương Khác biến đổi từ đáng vẻ háo sắc sang ưu thương vô tận, ánh mắt nhìn xa xăm tựa chứa tang thương, làm tim cô nhói đau một cách vô cớ? Thầm nghĩ :” Rốt cuộc cậu là người như thế nào đây, trong mắt mọi người cậu như đứa con cưng được trời ưu ái, sao lại có ánh mắt ưu thương như thế?”

Ánh mắt hau hấu của đám con trai nhìn cô luôn làm Giang Đại Nhi thấy căm ghét, nhưng thi thoảng Trương Khác để lộ ra vẻ tham lam lại khiến cô ngưng ngừng, có lẽ Giang Đại Nhi luôn coi Trương Khác nhỏ hơn mình, ánh mắt thẳng thắn không hề có tâm cơ của thiếu niên chẳng bao giờ làm người ta ghét.

179. Chương 179: Bệnh Tình Của Hứa Duy.

Vì còn phải đưa Giang Đại Nhi về ký túc xá, nên ăn tối xong nghỉ ngơi một chút đám Trương Khác lái xe về thành phố, Diệp Tổ Phạm nhận quà gặp mặt của y, cũng tặng lại nhiều thứ đồ quý giá nhà họ Diệp, hẹn hôm sau nói tỉ mỉ chuyện cụ thể.

Cùng xâu cá của Phó Tuấn, nhóm Trương Khác đúng là chở khẳm về nhà, trước tiên đưa Giang Đại Nhi tới ký túc xá nữ, lúc này chưa tới 10 giờ. Trương Khác vốn định len lén bỏ Giang Đại Nhi lại rồi chuẩn, y hơi sợ gặp Hứa Duy.

Không ngờ Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng đợi ở cổng ký túc xá, tóm gọn hai người.

- Mười giờ rồi đây, còn tượng bạn kém tới mức bị Trương Khác lừa đi qua đêm cơ.

Lệnh Tiểu Yến vừa lên tiếng đã trêu chọc, mắt nhìn Giang Đại Nhi từ trên xuống, làm cô gái hay then hoảng loạn:

- Hôm nay ra ngoài không bị thua thiệt gì chứ?

- Nói lung tung gì đấy?

Giang Đại Nhi lấy tay che mặt:

- Bạn quảng mình lại, mình chỉ đành theo họ tới nông thôn, chuyện việc làm của bạn sao rồi?

Nhắc tới công việc Lệnh Tiểu Yến quay sang nhìn Trương Khác:

- Rốt cuộc cậu có quan hệ thế nào với tổng giám đốc của Thịnh Hâm? Tôi tới phòng nhân sự ứng tuyển lấy danh thiếp của tổng giám đốc Diệp ra, người ta hỏi tôi có quan hệ gì, tôi nói được cậu giới thiệu, phòng nhân sự lập tức an bài tôi làm trợ lý kế hoạch phòng thị trường, đây không phải việc người làm công mùa hè có thể nhận được, sao bọn họ nể mặt cậu như thế?

- Thế không tốt sao? Nếu chị không thích vậy tôi gọi điện để bảo họ cho chị ra đường phát tờ rơi nhé.

Trương Khác nói lảng đi:

- À chị Hứa Duy đâu rồi?

- Cô ấy làm việc theo giờ ở một KFC , cũng sắp về đây thôi.

Lệnh Tiểu Yến đâu phải Giang Tiểu Nhi để Trương Khác dễ đánh trống lảng:

- Không phải là không tốt, nhưng tôi làm không tốt không sao chứ? Nếu làm sai chuyện gì cậu có gánh cho tôi không?

Thấy Lệnh Tiểu Yến còn chưa chính thức làm việc đã dự phòng trước, Trương Khác cười:

- Một công ty quản lý chu đáo sẽ không để người mới có cơ hội phạm sai lầm, thời gian đầu sẽ có người chỉ dẫn cho chị. Mà chị làm sai ở Thịnh Hâm liên quan gì tới tôi?

Từ gương chiếu hậu nhìn thấy Hứa Duy dắt xe đạp đi tới, ở đó có đoạn đường lên dốc, Trương Khác thò đầu ra ngoài cửa sổ vẫy tay với cô, Hứa Duy mặt nhợt nhạt, mỗi một nói:

- Bắt cóc Đại Nhi đi đâu cả ngày thế, không biết tới đây xe giúp tôi à?

Sau tết Chu Thúc Huệ từ chức ở nhà chăm sóc Chỉ Đồng, Hứa Duy phải tìm việc khác để kiếm tiền học phí, chỉ thi thoảng tới Tân Mai Uyển thăm Chỉ Đồng, cô cũng không cho Chu Thúc Huệ giúp mình tìm việc tạm thời.

Mặc món nợ của nhà họ, Trương Khác chỉ nhắc tay một cái là giải quyết hết được, nhưng người nhà họ Hứa tính cách kiên cường, nếu không có cơ thích hợp, chỉ làm hỏng việc.

Trương Khác vội đẩy cửa xuống xe, chạy tới ân cần muốn đỡ lấy xe đạp trong tay Hứa Duy, bị cô lườm ột cái, không đưa xe cho y dắt:

- Thôi khỏi, sao đột nhiên lại chạy tới đây chơi, sắp thi cuối kỳ rồi, cậu thi không tốt liên lụy chị tôi bị mắng.

- Bịt miệng Trần Phi Dừng lại chẳng phải là xong hết sao?

Chẳng biết có phải do ánh đèn huỳnh quang hay không, Trương Khác thấy sắc mặt Hứa Duy trắng bệch, trán đầy mồ hôi, lòng không khỏi khâm phục cô gái mạnh mẽ này, nói:

- Em lên tỉnh thành có chuyện, còn muốn nói với chị một tin tốt ...

Trương Khác biết Hứa Duy chăm sóc Chỉ Đồng mấy tháng, rất có cảm tình với cô bé, xụ mặt ra nói:

- Chỉ Đồng bắt đầu chán em rồi, sáng nay em đánh thức nó dậy, bị nó nói “đáng ghét!”

- Cái gì, Chỉ Đồng nói rồi à?

Hứa Duy kêu lên, quay ngoắt đầu sang phía Trương Khác, đột nhiên thấy văng vắt, vội nắm chặt lấy ghi đông, nhưng không đỡ nổi cơ thể.

Trương Khác thấy Hứa Duy đột nhiên quỵ ngã thì giật mình, theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy người cô, hoảng sợ nhìn Hứa Duy, thấy trên mặt cô cắt không ra máu, trên trán rịn ra từng hạt mồ hôi lớn, mắt khép hờ, hơi thở hơi gấp.

Hứa Duy bị bệnh tim, mặc dù đã phẫu thuật, nhưng không biết khi nào tái phát, Trương Khác cuống lên, bế sóc Hứa Duy lên, mới phát hiện ra người cô nhẹ bồng.

Đám Lệnh Tiểu Yến thấy Hứa Duy đột nhiên té xỉu, chạy ùa tới, hỏi rối lên:

- Làm sao vậy? Làm say vậy?

Trương Khác không đáp, chạy tới bên xe, Phó Tuấn mở cửa sau cho Trương Khác bế Hứa Duy lên, Trương Khác nói vội:

- Quay xe lại, tới bệnh viện.

Hứa Duy nằm trong lòng một lúc hơi thở đều đặn trở lại, giấy dựa muốn xuống:

- Hôm nay trời hơi nóng, nghỉ một lúc là khỏe thôi, không cần tới bệnh viện ...

Trương Khác không chịu, đặt tấm thân mảnh khảnh của cô vào ghế sau, gọi Giang Đại Nhi:

- Chị ngồi đằng sau giúp tôi đỡ chị Hứa Duy.

Hứa Duy hơi cuống, dứt khoát muốn ngồi dậy:

- Chỉ thiếu máu một chút thôi, không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, đưa tôi tới phòng y tế của trường là được ..

Trương Khác biết Hứa Duy lo lắng điều gì, nếu không qua thủ tục của phòng y tế trường, tình huống khẩn cấp còn được, nếu là bệnh bình thường sẽ không được trả phí chữa bệnh. Trương Khác mặc kệ, đẩy Giang Đại Nhi lên xe, bảo Phó Tuấn:

- Khóa cửa xe lại.

Trương Khác đi vòng qua ghế phụ, mới nhớ ra còn Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng.

Lệnh Tiểu Yến nói trước:

- Cậu tới bệnh viện nào? Chúng tôi đi tới.

- Bệnh viện Đại học Y.

Trương Khác nói bệnh viện gần nhất rồi chui vào xe, nhìn Hứa Duy yếu ớt dựa vào vai Giang Đại Nhi trừng mắt nhìn mình, y cũng trừng mắt nhìn lại:

- Hôm nay chị chấp nhận số mệnh đi, không cần lo chuyện thuốc men, em có cách giúp chị chuyển phí chữa trị từ trường sang.

Rồi quay đi không lý tới cổ nữa, nếu Hứa Duy có chuyện gì, chẳng biết chị Hứa Tư của y sẽ thương tâm tới độ nào.

Lấy điện thoại di động ra, sợ quấy nhiễu Từ Học Bình, Trương Khác gọi điện cho Lý Nghĩa Giang :

- Anh Lý, anh có quen ai ở bệnh viện Đại học Y không, bạn em không khỏe, cần chữa trị ngay ...

Lý Nghĩa Giang không đáp, bên kia lại truyền tới giọng Từ Học Bình:

- Bạn nào của cháu, có nặng không?

Trương Khác không ngờ Từ Học Bình ở bên cạnh Lý Nghĩa Giang, nên nói thật:

- Là chị Hứa Duy, cháu vừa kể chuyện Chỉ Đồng với chị ấy thì chị ấy ngắt xủ, chẳng là thiếu máu, cơ thể suy yếu sau khi trúng nắng, không nghiêm trọng lắm, nhưng cháu muốn đưa chị ấy vào bệnh viện kiểm tra cho cẩn thận ..

Điện thoại lại chuyển qua Chu Thúc Huệ:

- Thím tới ngay đây ...

Hứa Duy chiếu cố Chỉ Đồng rất tận tâm, ai đối tốt với Chỉ Đồng thì bà đối tốt với người đó, đặc biệt sau khi Chỉ Đồng nói được, làm tâm tình bà luôn có chút kích động, nói xong cúp điện thoại ngay.

- Có gì đâu cứ làm ầm ĩ lên

Hứa Duy cố nường mày lên trừng mắt nhìn Trương Khác qua kính chiếu hậu:

- Tôi chỉ choáng một chút ...

Trương Khác cũng không ngờ Chu Thúc Huệ lại nói đích thân tới, đúng là hơi ầm ĩ, quay đầu lại nói với Hứa Duy:

- Thím Chu lấy việc quan tâm tới chị làm niềm vui mà, với lại nhìn chị thế này, chưa nói tới bệnh, mọi người đã đủ lo rồi.

Hứa Duy chẳng còn sức cãi nhau với Trương Khác, nhắm mắt lại ngã vào lòng Giang Đại Nhi.

Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe chậm lại, tránh xe sóc ảnh hưởng tới Hứa Duy, bọn họ tới được bệnh viện gần như cùng lúc với xe của Lệnh Tiểu Yến.

Chu Thúc Huệ chưa tới, nhưng bà đã gọi điện tới bệnh viện, khi nhóm Trương Khác tới nơi, bệnh viện đã “dàn trận đón địch”, có mấy bác sĩ mặc áo trắng đứng đợi ở cổng, dẫn đầu là phó chủ nhiệm phòng cấp cứu.

Tân Mai Uyển cách đây khá xa, trước khi Chu Thúc Huệ tới, viện trưởng bệnh viện đã tới, ông ta họ Cảnh, tới nay liền thay vị phó chủ nhiệm kia, đích thân chẩn bệnh cho Hứa Duy.

Hứa Duy và Giang Đại Nhi không tiết lộ thân phận của Chỉ Đồng cho Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng, làm hai cô gái thấy thế trận này giật mình, càng sợ hãi không biết Trương Khác là người thế nào.

Một lúc sau Chu Thúc Huệ và Lý Minh Du cùng tới nơi, viện trưởng Cảnh đích thân báo cáo bệnh tình của Hứa Duy cho Chu Thúc Huệ, nói cô bị thiếu máu, cơ thể suy nhược, mệt mỏi quá độ, trúng nắng nên ngắt xủ, tạm thời ở lại bệnh viện quan sát, ngày mai bệnh viện sẽ kiểm tra toàn diện.

180. Chương 180: Lợi Dụng

Hứa Duy liền được đưa vào phòng bệnh cao cấp, Chu Thúc Huệ đến thăm, Hứa Duy ngồi dậy thì bị bà ấn vai nằm xuống:

- Chỉ Đồng trước khi đi ngủ còn nói ngày mai muốn tới tìm chị Hứa Duy chơi, cháu thế này làm chúng ta nói sao với Chỉ Đồng?

- Không sao đâu ạ, chỉ tại Trương Khác cứ làm quá lên.

Hứa Duy day dứt nói:

- Mặc kệ có sao hay không, ngày mai vẫn phải kiểm tra cho kỹ, dù không sao, cháu cũng phải nằm đây tĩnh dưỡng khỏe hẳn rồi hẵng hay.

Chu Thúc Huệ dặn dò Hứa Duy nghỉ ngơi rồi rời khỏi phòng.

Việc điều động công tác của Lý Minh Du đã được quyết định, buổi chiều Trương Tri Hành gọi điện tới nói tới cục thuế vụ trước, rồi giải quyết vấn đề biên chế sau, bảo cô yên tâm cùng con ở tỉnh thành chơi vài ngày.

Trương khác tiễn Chu Thúc Huệ, Lý Minh Du đi, lúc này đã muộn, định tìm gian phòng trong bệnh viện nghỉ ngơi tạm, mai còn đi bàn chuyện hợp tác cụ thể với Diệp Kiến Bàn.

Trương Khác và Phó Tuấn tới phòng bệnh của Hứa Duy, ba cô gái còn lại cũng đang ngồi quây quanh giường Hứa Duy, Trương Khác nói:

- Giờ này ký túc xá nữ cũng đóng cửa rồi, các chị ở lại đây luôn đi.

Tình hình Hứa Duy tạm thời đã ổn định, nhưng cô từng qua phẫu thuật tim, cơ thể lại qua thời gian dài mệt mỏi quá độ và dinh dưỡng không tốt, làm sức khỏe suy yếu, nói cho cùng vẫn là tại áp lực cực lớn của món nợ hơn 20 vạn kia.

Phòng bệnh đặc biệt bệnh viện an bài cho Hứa Duy còn có cả gian cho người nhà chăm sóc, chẳng kém gì khách sạn cao cấp, đủ nhóm Lệnh Tiểu Yến ở lại.

Trương Khác thấy Hứa Duy ngoảnh mặt đi không thèm để ý tới mình, gãi đầu cùng Phó Tuấn đi nghỉ trước. Sáng hôm sau tới thăm Hứa Duy, thấy cô dựa vào thành giường, ngồi đọc sách, Trương Khác cúi xuống xem bìa sách, tên là (thực hành mật dịch quốc tế), hỏi:

- Chị lấy đâu ra quyển sách này đây?

- Chỉ còn lại môn này chưa thi.

Hứa Duy giơ sách trong tay lên:

- Tôi mang theo bên người, rảnh rồi mở ra xem ...

Trương Khác thò đầu nhìn cửa phòng sát vách, thầm nghĩ chẳng biết Giang Đại Nhi có ngủ khóa thân như ở ký túc xá không?

Thấy mắt láo liên của y, Hứa Duy cầm gối ném:

- Đầu óc cậu đang nghĩ cái gì đấy hả?

Trương Khác giật mình thiếu chút nữa không đỡ được gối, cười nhe răng trả gối lại cho Hứa Duy:

- Có nghĩ gì đâu ... À tối qua chị Đại Nhi có nói với các chị nói kỳ nghỉ hè này có thể tới khu nhà Thanh Sơn không?

- Cậu không định đi học nữa à?

Chuyện hôm qua bị đám Lệnh Tiểu Yến “tra tấn” Giang Đại Nhi đã ” thành khẩn khai báo” hết, Hứa Duy lấy làm lạ:

- Sao trong nhà cậu lại đồng ý cho cậu không học nữa?

- Học thì vẫn phải học, nhưng không cần quá chuyên chú.

Trương Khác định ngồi xuống bên giường nhưng bị Hứa Tư đuổi sang ghế sofa bên cạnh, bày ra bộ mặt tội nghiệp, nói:

- Có thời gian chẳng bằng học xử lý chuyện công ty..

Chỉ vào sách của Hứa Duy:

- Quyển sách này em cũng học qua rồi.

- Thế mà ba mẹ tôi cứ tưởng chị tôi dạy kèm cho cậu.

Hứa Duy nhìn Trương Khác cảnh giác:

- Mà có phải cậu kiểm soát dụ dỗ Đại Nhi không đấy hả?

Trương Khác bật cười:

- Chị coi em là người thế nào đấy hả?

Trương Khác không cười còn đỡ, khước miệng y nhếch lên, nụ cười mang sức hút cực tà đạo, Hứa Duy vỗ trán thở dài:

- Ngụy rồi, Đại Nhi sao hôm qua còn khen cậu không ngớt cơ chứ? Rồi có ngày bị cậu lừa bán còn đếm tiền giúp, đúng là nha đầu ngốc.

- Không nói chị ấy nữa, nói chuyện của chị đi, chị định làm gì ?

- Còn làm gì? Kiểm tra xong rồi về trường, cậu tưởng tôi như cậu sao? Tôi làm gì có tâm tư ở lại chỗ này.

Trương Khác cười đắc ý:

- Em chỉ muốn nói cho chị một sự thực, chị có về trường học cũng chẳng yên thân đâu, giờ e cả hiệu trưởng trường Đông Hải cũng biết chị là thân thích của tỉnh trưởng rồi, em thấy tốt nhất kiểm tra xong ngoan ngoãn ở lại nơi này vài ngày, chắc chị cũng không muốn lãnh đạo trường tươi cười xun xoe bên cạnh chị chứ hả?

- Còn không phải tại cậu hay sao?

Hứa Duy tức tối nói:

- Tôi chỉ giúp chăm sóc Chỉ Đồng ba tháng thôi, nói rõ ra là xong.

Trương Khác đã thấy quá nhiều cô gái ham hư vinh rồi, tính cách của Hứa Duy mặc dù hơi gai góc, nhưng càng đáng quý, giang tay nói:

- Tùy chị vậy, hôm qua em bế chị, chị quá gầy đấy, trên người chẳng có mấy thịt, phải nghỉ ngơi cho khỏe ...

- Cậu nói gì?

Hứa Duy đỏ mặt, hung dữ gơ sách lên:

- Cậu dám lợi dụng người ta ...

Thấy Hứa Duy như muốn ném thật, Trương Khác vội che mặt lách sang gian phòng bên, định gõ cửa được hai cái lại thôi, lòng ngứa ngáy, nhớ tới cơ thể yếu cầu của Giang Đại Nhi, không đợi bên trong trả lời đã vịn nắm đấm cửa đẩy vào.

Giang Đại Nhi, Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng đều mặc y phục chỉnh tề ngồi bên giường, sáu con mắt nhìn chăm chăm vào y, Trương Khác ngẩn ra:

- Sao vậy, mọi người nhìn gì lạ thế?

Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng đột nhiên ôm lấy Giang Đại Nhi ở giữa cười phá lên, Lệnh Tiểu Yến ghé vào tai Giang Đại Nhi, nhưng lại nói rất lớn:

- Thế nào hả, thế nào hả? Mình đã nói cậu ta cực kỳ xấu xa mà, còn muốn nhìn thấy bạn ngủ không mặc quần áo lần nữa đấy ...

Trương Khác rợn người, té ra họ đào hố đợi mình nhảy vào, may mà da mặt y đủ dày, nghe ở phía sau Hứa Duy cũng cười không ra hơi, vẫn dày mặt ung dung đi vào.

Giang Đại Nhi bụm mặt cười, không dám nhìn Trương Khác, cũng không để y nhìn thấy mặt mình, nhưng che không hết được ráng đỏ bao phủ tới tận tai, đến cổ cũng đỏ.

Lệnh Tiểu Yến cười chảy nước mắt nói:

- Đã bảo bạn bị thằng nhóc này lừa mà, bạn còn ra sức khen cậu ta tốt, nào, nào, giờ sao không nhìn cậu ta đi?

Lệnh Tiểu Yến muốn tách tay Giang Đại Nhi ra, Giang Đại Nhi không chịu, xoay người vùi mặt vào chăn, Lâm Băng đưa tay cù nách, cô vịn vịn trên giường, mông chống chống lên, chiếc quần ôm sát hai cặp mông tròn lẳn, đã vậy lên lắc qua lắc lại, cực độ thử thách tâm trí của nam nhân.

Trương Khác vẫn phải làm bộ đứng đắn:

- Các chị đang bắt nạt chị Đại Nhi đấy.

- Chúng tôi trở ngại hai người chứ gì, trẻ con mà tâm tư không đơn thuần.

Lệnh Tiểu Yến nói móc:

- Có cần chúng tôi nhường phòng cho cậu và chị Đại Nhi trao đổi với nhau về lý tưởng hay cuộc sống gì gì đó không ?

Trương Khác vuốt mũi, cười ngượng:

- Chị Hứa Duy chắc làm mấy việc liên phải không, tôi muốn nhờ các chị giúp chị ấy bỏ hết mấy công việc này ...

Y ngại không muốn ở lại làm Giang Đại Nhi xấu hổ, ra khỏi phòng mặc kệ Hứa Duy ở phía sau hò hét:

- Cậu dựa vào cái gì mà tùy tiện quyết định thay người khác hả?

Trong xe còn những thứ lấy từ trạch viện nhà họ Diệp về, chưa đưa tới cho Từ Học Bình, lái xe tới Tân Mai Uyển còn có thể giải quyết được bữa sáng.

Từ Học Bình từ sáng sớm đã tới thư phòng đọc báo, Trương Khác tới kể cho ông ta chuyện hôm qua, Từ Học Bình nói:

- Diệp Trấn Dân rất ít khi tố tụng thành, nghe nói lần này ông ta sẽ tới ủy ban thương mại nhậm chức, là nhân vật trọng yếu các nơi lấy lòng.

Ủy ban thương mại trên các bộ và ủy ban trung ương, địa vị siêu việt, thậm chí còn nắm cả mảng vốn thuộc về ủy ban cải cách đầu tư trong tay, mấy năm sau trong cải cách của quốc vụ viện, quyền lực của ủy ban thương mại tăng thêm một bậc, sát nhập mười bộ ủy ban chuyên biệt vào.

Cao tầng điều chỉnh quá phức tạp, Trương Khác cũng chẳng hiểu mấy, nhưng bất kể nói từ phương diện nào, Diệp Trấn Dân đều là một nhân vật trọng yếu.

Có điều trước khi ông ta điều khỏi bộ ngoại thương, Trương Khác hi vọng Ái Đạt sẽ có được quyền nhập khẩu trực tiếp linh kiện điện tử.

Trương Khác ở trong thư phòng Từ Học Bình, nghe ông kể ít chuyện bí mật cao tầng, Chỉ Đồng mang bộ mặt ngái ngủ chạy vào, xem tình hình này hôm qua lại ngủ muộn rồi, cô bé bò lên đùi Trương Khác, áp mặt vào cánh tay y tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Chu Thúc Huệ đi vào, nói buổi sáng muốn đưa Chỉ Đồng và Tích Vũ Tích Dung đi thăm Hứa Duy, Từ Học Bình đứng giờ tới chính phủ tỉnh, Trương Khác ăn sáng với ba tiểu nha đầu, ăn xong thì sắp tới giờ hẹn với Diệp Kiến Bàn, cho ba tiểu nha đầu ăn cơm đứng là quá mệt người.

181. Chương 181: Thế Giới Xoay Quay Ai?

Tới Cty Thịnh Hâm thì thấy Diệp Kiến Bàn có vẻ hôm qua không ngủ ngon, Diệp Chỉ Đồng còn ngáp trộm, thầm nghĩ xem ra cả nhà họ Diệp hôm qua đều mất ngủ.

Nhà họ Diệp nhìn thấy tiền đồ xa rộng, liền quyết định nói lỏng điều kiện hợp tác với điện tử Ái Đạt, một đối tác như Trương Khác, người thông minh đều sẽ chọn phương thức đôi bên cùng có lợi, mưu cầu lợi ích thương nghiệp lâu dài, hoặc vĩnh viễn không trở thành đối thủ cạnh tranh.

Trải qua trao đổi đầy đủ trước đó, nên hai bên mau chóng bàn bạc ổn thỏa điều kiện hợp tác, Thịnh Hâm tiêu thụ sản phẩm của Ái Đạt tại địa khu Hoa Đông, chỉ 1500 vạn tiền đảm bảo, đồng thừa hứa không ăn chặn tiền đại lý cấp hai.

Trương Khác đương nhiên cho Thịnh Hâm ưu đãi về mặt giá cả.

Diệp Kiến Bàn làm việc luôn có khí phách cực lớn, hai người vừa bàn xong điều kiện hợp tác, hắn gửi ngay 1500 vạn vào tài khoản của Ái Đạt:

- Hợp đồng có thể ký sau, tiền Ái Đạt cứ dùng trước.

Trương Khác đề cập tới vấn đề cho phép nhập khẩu trực tiếp linh kiện điện tử, nhưng nói rất uyển chuyển:

- Thời kỳ đầu không gian lợi nhuận của đầu đĩa cực lớn, nhưng thị trường chuyển biến từ thiếu hụt sang dư thừa cực nhanh, chi phí mua linh kiện nhập khẩu ảnh hưởng tới chính tới giá thành đồng địa, nếu có giấy phép nhập khẩu trực tiếp có thể tiết kiệm chi phí qua trung gian.

Diệp Kiến Bân cười:

- Ái Đạt còn chưa ra sản phẩm đã bố cục tầng tầng, nếu sau này thực sự xuất hiện cạnh tranh tàn khốc như cậu nói thì ai có thể là đối thủ của Ái Đạt?

Trương Khác lắc đầu:

- Theo tôi biết thì hiện giờ tập đoàn Tân Khoa đã có kế hoạch tiến vào thị trường đầu đĩa, hơn nữa bước tiến rất vững chắc, trừ linh kiện hạch tâm không có năng lực khai phát, những thứ còn lại đều tự nghiên cứu phát triển, nhìn có vẻ không linh hoạt bằng chúng tôi, nhưng tiềm lực vô hạn, dù sao Ái Đạt bắt tay vào từ con số 0 mới được nửa năm, cơ sở các phương diện đều rất yếu.

oOo

Buổi trưa dùng bữa qua loa ở nhà ăn của Cty Thịnh Hâm, cũng vì yêu cầu của Thiệu Tâm Văn tiến hành giao lưu với công nhân viên, tuy gọi là bữa ăn đơn giản cũng tới 2 giờ chiều mới xong, Thiệu Tâm Văn phải đứng lên nói đỡ mấy lần Trương Khác mới thoát thân được.

Chu Thúc Huệ buổi sáng đưa ba tiểu nha đầu tới bệnh viện thăm Hứa Duy, còn ở bên Hứa Duy hoàn thành kiểm tra sức khỏe buổi sáng, khi Trương Khác về tới bệnh viện thì họ đã đi.

Lâm Băng có việc về trường trước, Chu Tiểu Quân bạn trai của Lệnh Tiểu Yến tới, mặc dù chỉ gặp nhau một lần, nhưng Trương Khác nhớ rõ hần học khoa chính pháp của Đại học Đông Hải, mùa hè năm nay sẽ tốt nghiệp, hỏi:

- Công tác ở tỉnh thành chứ?

Chu Tiểu Quân đứng dậy, nói với vẻ lầy lòng:

- Ủy ban thương mại tỉnh, tháng tám tôi mới tới báo danh.

Trương Khác nhìn thái độ là biết hần tới đây quá nửa là nhắm vào bà nội Chỉ Đồng, buổi sáng Chu Thúc Huệ tới đây, không biết hần có nóng lòng biểu hiện gì không, chỉ âm ừ vài tiếng, không hỏi thêm về công tác của hần.

Cơ quan trực thuộc tỉnh mỗi năm đều tới học viện đại học có tiếng tuyển mộ nhân viên công vụ quốc gia, với sinh viên mà nói đây là cơ hội cực kỳ hiếm có, Chu Tiểu Quân vào được ủy ban thương mại tỉnh, hoặc năng lực vô cùng xuất sắc, hoặc quan hệ lớn.

Trương Khác và Chu Tiểu Quân chỉ tiếp xúc rất ít, thấy hần đối nhân xử thế không tệ, bối cảnh gia đình không phải kém, nhưng không nói chuyện kỹ hơn, trong mắt đám Hứa Duy, y chỉ là một học sinh cao trung, chẳng có lập trường thảo luận vấn đề nghiêm túc tiền đồ nhân sinh.

- Những công việc lật vạt của chị Hứa Duy đều bỏ hết rồi chứ?

Trương Khác đứng ở cửa, tay khoanh trước ngực, vẻ điềm tĩnh của y lúc này làm người ta không nhìn ra khí chất bất cần đời của hoàn khổ, ngược lại còn có cảm giác phong độ nhã nhặn, chỉ nam nhân trưởng thành thành đạt mới có.

Khi Trương Khác không có mặt, Giang Đại Nhi hay nói về y, tới khi Trương Khác đứng trước mặt, cô lại không dám nhìn y.

Hứa Duy nằm trên giường, trông không có vẻ đã khỏi bệnh, cứ trừng trừng nhìn Trương Khác, cô vẫn giằng chuyện Trương Khác buổi sáng tự ý quyết định thay mình.

Trương Khác cười ngồi xuống đối diện với Hứa Duy, hỏi:

- Buổi sáng kiểm tra đã có kết quả chưa?
- Sao nhanh như thế được? Tôi có kết quả đã là nhanh rồi.

Hứa Duy giọng ngọt ngào, dù ngữ khí có chanh chua một chút cũng không làm người ta ghét.

Lệnh Tiểu Yến đang cùng Giang Đại Nhi ôn thi ở phòng khách nói vào:

- Nơi này điều kiện rất tốt, còn hơn ở khách sạn, trước khi thi được ở đây suốt thì tốt quá, không cần phải về trường chịu nóng bức dày vò nữa, chúng tôi mang cả sách vở và y phục để thay tới đây rồi.

Thấy Lệnh Tiểu Yến nháy mắt với mình, Trương Khác khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

Trương Khác cũng chính hi vọng như thế, Lệnh Tiểu Yến và Giang Đại Nhi đều ở đây, Hứa Duy không có cơ về trường học nữa, nếu không với tính quật cường của cô, không ai có thể giữ lại ở đây dưỡng bệnh được.

Nói chuyện mới biết buổi sáng Lệnh Tiểu Yến và bạn trai đi xin nghỉ hết công việc của Hứa Duy rồi, còn mang tiền công của Hứa Duy về, Trương Khác chân thành cảm ơn:

- Cảm ơn nhé, làm phiền hai người quá.
- Có gì mà phải cảm ơn, toàn những kẻ tự ý quyết định thay người khác.

Hứa Duy còn chưa nguôi giận, cô không ngờ Lệnh Tiểu Yến lại nghe lời Trương Khác, xin nghỉ việc hộ cô, còn đem quần áo tới, chuẩn bị ở bệnh viện tới kỳ thi kết thúc.

Chuyện một người có thể làm, tuyệt đối không thể lấy tuổi tác người đó ra để tính toán.

Lệnh Tiểu Yến trước ngày hôm chỉ gặp Trương Khác một lần, đó là lần y cùng Hứa Tư tới thăm Hứa Duy, ấn tượng của cô về y là anh chàng đẹp trai ăn chơi, hơi háo sắc nhưng không làm người ta ghét.

Giang Đại Nhi tiếp xúc với Trương Khác hơn hai lần, một lần ở Huệ Sơn, một lần theo Hứa Duy tới Hải Châu, trong ký ức của Lệnh Tiểu Yến khó tránh khỏi suy đoán bối cảnh gia đình chàng trai để lại cho cô ấn tượng sâu sắc.

Lúc đó Hứa Duy, Giang Đại Nhi có biết một số chuyện rồi, nhưng liên quan lãnh đạo tỉnh, không tùy tiện lộ ra được.

Tới hôm qua Lệnh Tiểu Yến cùng Giang Đại Nhi tới Thịnh Hâm ứng tuyển mới nhận ra ấn tượng trước kia về Trương Khác không chuẩn xác lắm, ít nhất trong thời gian không dài ở Thịnh Hâm, cảm giác những nhân viên Thịnh Hâm mà cô tiếp xúc đều coi Trương Khác là nhân vật trọng yếu.

Sáng nay lãnh đạo khoa đích thân tới thăm, còn mang theo cả lời thăm hỏi của hiệu trưởng, Lệnh Tiểu Yến mới biết cô bé trước kia Trương Khác nhờ Hứa Duy chăm sóc lại là cháu gái của tỉnh trưởng.

Chu Thúc Huệ đưa Chỉ Đồng tới thăm Hứa Duy, lại hết sức trùng hợp đúng lúc sở trưởng sở vệ sinh tới thị sát công tác, Lệnh Tiểu Yến thực sự cảm thụ được, thế giới này xoay quanh một nhóm người.

Cha Chu Tiểu Quân là phó xử trưởng ban kiến thiết kinh tế sở tài chính tỉnh, mẹ hắn là cán bộ phổ thông của sở tài chính, chỉ mỗi vậy đã làm Lệnh Tiểu Yến ở trước mặt cha mẹ Chu Tiểu Quân có tâm lý thua kém lớn, một phần do bản thân cô, một phần là do thái độ ăn trên ngồi chốc của cha mẹ Chu Tiểu Quân tạo thành.

Nhìn thấy sở trưởng sở vệ sinh khúm núm trước mặt Chu Thúc Huệ, Lệnh Tiểu Yến nghĩ không ra cha mẹ Chu Tiểu Quân tới đây có biểu hiện thế nào.

Cô chẳng giận Chu Tiểu Quân, nên mới gọi hắn tới bệnh viện chạy đi chạy lại, chỉ cần lọt vào mắt tỉnh trưởng phu nhân, tiền đồ của Chu Tiểu Quân sẽ không thể ước lượng.

Lúc này cô càng thêm tò mò về thân phận của Trương Khác, một thiếu niên hoàn hảo trông có vẻ háo sắc ỷ gia đình có quyền có thể tiêu pha hoang phí, nhưng nếu thế vì sao những nhân vật cao không với tới kia đều coi trọng y như thế?

Trương Khác không hiểu suy tính của Lệnh Tiểu Yến, nhưng rất hài lòng về việc cô làm, y còn lo họ không để lời mình nói vào đầu, làm Hứa Duy không thể trút giận lên một mình y.

Chương 182: Mục tiêu cao xa.

Chuyện hợp tác với Thịnh Hâm đã được quyết định, tiếp theo phải điều chỉnh một số công tác, Trương Khác ngồi trong phòng Hứa Duy một chút rồi về gian phòng chăm sóc đặc biệt mà y thuê thêm, tiếc là bên trong không có y ta trẻ trung xinh đẹp phục vụ.

Khi gọi điện cho Hứa Tư, y không dám nhắc tới chuyện Hứa Duy ngã bệnh, sợ cô thêm lo, thôi cứ để Hứa Duy khỏe rồi tự nói cho chị vậy.

- Bao giờ thì cậu về Hải Châu?

Hứa Tư hỏi qua điện thoại:

Giọng Hứa Tư êm ái, nghe rất dễ chịu, làm y sinh nhớ nhung mỹ nhân bên kia điện thoại:

- Nhớ em à?

- Không.

Hứa Tư cười khê, giọng có chút nũng nịu, trong phòng không có ai khác có thể thoải mái hưởng thụ tình cảm tinh tế của Hứa Tư với mình:

- Cậu hi vọng tôi nhớ cậu nhớ cậu hay không?

Trương Khác thích Hứa Tư tình nghịch như thế, chuyện của Hứa Duy và gia đình cô, y phải tìm cách an bài tốt, Trương Khác không chịu được ánh mắt buồn bã của Hứa Tư, cảm giác như trái tim bị ai đó bóp vỡ vậy.

- Trừ hi vọng chị nhớ em, còn hi vọng có chị ở ngay bên cạnh lúc này, được ngửi mùi thơm trên người chị, nhất định có thể quên hết ưu sầu ngủ một giấc trưa an tĩnh ...

Hứa Tư cười khúc khích:

- Chỉ biết dụ ngọt người ta, đã đi thăm Tiểu Duy chưa? Hôm qua gọi điện cho nó mà không được, sáng nay tôi dậy sớm gọi điện, ký túc xá vẫn không ai bắt máy ...

- Vừa rồi em còn ở cạnh chị ấy, em bảo cả mấy chị cùng phòng hè tới khu nhà chị Văn Tình ở, Lâm Băng về nhà, chị Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, Giang Đại Nhi thì đều ở lại làm thêm mùa hè.

- Ủ thế cũng được, cậu bảo Tiểu Duy gọi điện cho tôi nhé, nó lâu rồi không gọi điện về nhà.

Hứa Tư quay sang chuyện công việc:

- Tiền đảm bảo của Thịnh Hâm tới rồi, có số tiền này Ái Đạt có thể mở rộng sản xuất, cậu không về ngay sao?

- Chuyện sản xuất để Tô Tân Đông phụ trách là đủ, lát nữa em sẽ gọi điện thông báo cho ông ta. Em thì đợi chế bản quảng cáo nơi này làm xong sẽ tới thẳng Bắc Kinh.

Trước kia tài vụ của Ái Đạt nhờ Cẩm Hồ phụ trách giờ cần tách bạch, Trương Khác giao cho Hứa Tư giám quản, việc nghiên cứu thì đã có Đinh Hòe, Trương Khác yên tâm ở ngoài tiến hành thao tác thị trường.

- Thi cuối kỳ thì sao?

Hứa Tư lo lắng hỏi:

- Cậu không định thi nữa à?

- Xem thời gian rồi tính vậy, kịp thì về thi, dù có về em cũng phải bỏ thời gian ra thảo luận xây dựng cơ sở sản xuất mới ở thị trấn Ích Long nữa ...

Thời gian quá eo hẹp, Trương Khác chẳng còn cách nào khác.

Tiếp theo đó Trương Khác lần lượt gọi điện cho Tô Tân Đông, Đinh Hòe rồi Tống Bồi Minh, nghe Hứa Tư kể năm nay Hải Châu đón một mùa hè nóng chưa từng có, nhưng giọng Tống Bồi Minh vẫn khỏe khoắn mạnh mẽ, chẳng hề bị ảnh hưởng bởi cái nóng ngoài trời.

Thập niên 90, nhất là sau năm 92 Đặng công nam tuần, trong nước hăm hở cải cách kinh tế, thế lực bảo thủ mặc dù vẫn hoài niệm về thời đại kinh tế trước đó, nhưng các nguyên lão đều mang tính đảng rất cao, tự hạn chế dục vọng riêng để duy trì ổn định đoàn kết nội bộ, rất nhiều thanh niên tinh anh mang tinh thần mạo hiểm cải cách được thuận lợi để bật vào cương vị trọng yếu, Đường Học Khiêm và Chu Phú Minh chính là lớp người đó.

Nhưng không có nghĩa là sĩ đồ của bọn họ từ đó sẽ bằng phẳng, mà bọn họ phải đụng chạm vào những vấn đề mẫn cảm, ở quan trường trong nước với mối quan hệ rối rắm phức tạp làm họ dễ dàng gặp phải trở ngại, họ sẽ phải học thỏa hiệp, nhưng tinh thần cải cách mạnh mẽ lại không thể thỏa hiệp.

Có người có lẽ cho rằng Trương Khác không cần thiết phải giấu diếm, bất kể là Cẩm Hồ hay Ái Đạt, đều không có sai phạm nào về tài vụ, nhưng ở trong nước, một người hào quang sáng chói, được người khác ngưỡng mộ đồng thời định sẵn trong đó xen vào rất nhiều đồ kỵ thù ghét.

Miệng nhiều người xói chảy vàng, Trương Khác không thể không suy tính tới ảnh hưởng xấu với cha, với Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh.

Tống Bồi Minh hiện giờ cực kỳ quan tâm tới điện tử Ái Đạt, vì cả khu Thành Nam thậm chí cả thành phố Hải Châu không có sản nghiệp mũi nhọn để kiêu ngạo, hiện Cẩm Hồ chinh hợp ngành giấy ở Hải Châu làm ông ta thấy được hi vọng.

Ông ta thậm chí còn chuyên môn thành lập văn phòng theo dõi xu thế thị trường đầu đĩa, mặc dù không thể so được với chuyên gia như Tô Tân Đông, nhưng cũng đủ làm ông ta hiểu động thái mới nhất của thị trường.

Cho dù Tống Bồi Minh mang nhiệt tình cao vút như thế, song khi nghe Trương Khác đề xuất kế hoạch xây dựng cơ sở sản xuất quy mô lớn, ông ta vẫn rất kinh ngạc:

- Liệu có quá gấp không? Mặc dù thị trường thì tương đương bùng nổ mạnh, nửa năm lượng tiêu thụ tăng gấp mười, nhưng ai có thể dự đoán chính xác được dung lượng thị trường cuối cùng thế nào?
- Từ xu thế phát triển kinh tế cùng tiềm lực thị trường trong nước là có thể đại khái tính ra được dung lượng thị trường trong mười năm sau rồi. Cuối năm nay lượng tiêu thụ có khả năng đột phá 10.000 chiếc một tháng.

Trương Khác ung dung tự tin phân tích tình hình thị trường:

- Mấy ngày trước cháu nhờ người đưa cho chú Tống mấy đĩa, hiệu quả ra sao? Nếu không nộp tiền bản quyền, một chiếc đĩa sao chép lậu như thế tốn không tới 2 đồng, một khi loại đĩa này lan khắp thị trường trong nước, chú Tống nghĩ thị trường đầu đĩa sẽ phát triển khủng khiếp thế nào?

Nghe giọng nói bình đạm nhưng ẩn chứa tự tin to lớn của Trương Khác, Tống Bồi Minh hỏi:

- Cậu dự định xây dựng cơ sở sản xuất lớn cỡ nào?
- Quyền hạn phê duyệt của ủy ban kế hoạch tình lớn chừng nào thì tôi xây dựng lớn chừng đó.

Hiện giờ trong nước đang thắt chặt chi tiêu, khống chế quy mô đầu tư công nghiệp, hạng mục công nghiệp hơn 600 mẫu phải được TW phê duyệt, với tình huống hiện giờ cũng khó thông qua được trong thời gian ngắn.

Tống Bồi Minh hít một hơi khí lạnh, ông ta không ngờ dã tâm của Trương Khác lớn như thế, ở Hải Châu trừ khu công nghiệp dệt bông mà Cty cổ phần Hải Châu còn đang trù bị thì chưa có một hạng mục đơn lẻ nào dung tới 600 mẫu đất, tới ngay cả cải cách kỹ thuật nhà máy Tân Quang do đích thân ông ta thúc đẩy cũng chỉ có quy mô 150 mẫu, :

- Vậy vấn đề tài chính giải quyết ra sao?

TW khống chế khoảng vay ngân hàng cực nghiêm, tiền đầu tư trên trăm triệu là nằm ngoài phạm vi năng lực của Tống Bồi Minh, dù đưa lên thành phố cũng rất khó, quan trọng là Đường Học Khiêm liệu có thể dứt khoát ủng hộ con trai Trương Tri Hành không, Chu Phú Minh và các lãnh đạo thành ủy khác liệu có dị nghị gì không?

- Tài chính tiền kỳ trước xét tới xây dựng nhà xưởng, chừng 2000 vạn là có thể khởi động đầu tư rồi, tới lúc đó sản phẩm Ái Đạt đã bán ra, lúc đó vạy ngân hàng sẽ dễ dàng hơn, tài chính hậu kỳ không cần quá lo, kế hoạch chi tiết cháu sẽ gửi cho chú Tổng.

Nếu Trương Khác đã có suy tính chu đáo rồi, Tổng Bồi Minh tất nhiên sẽ toàn lực ủng hộ.

Trương Khác nói thêm:

- Còn vấn đề chuyện nhượng đất...

Tổng Bồi Minh sáng khoái nói ngay:

- Chỉ cần trong địa phận Thành Nam thì tôi có thể quyết được, khu sẽ dùng quỹ tài chính hỗ trợ sản nghiệp và chuyện nhượng để cấp đất cho Ái Đạt ...

600 mẫu đất công nghiệp, phí chuyện nhượng không phải là con số nhỏ, không có lời hứa này, áp lực sẽ tăng vọt lên rất nhiều.

Đối với Tổng Bồi Minh mà nói, độc đoán chuyên quyền hỗ trợ Ái Đạt với mức độ lớn như thế là mạo hiểm chính trị cực lớn, gần như đã đem toàn bộ tiền đồ chính trị của ông ta trói buộc vào điện tử Ái Đạt rồi. Nếu Ái Đạt không có cống hiến trác việt về thuế thu, công ăn việc làm, tài sản tư hữu cho khu Thành Nam, Tổng Bồi Minh sẽ có những ngày tháng khốn đốn.

182. Chương 182: Nữ Hoàng Quảng Cáo Tương Lai

Có được sự ủng hộ của Tổng Bồi Minh, một số công tác có thể chuẩn bị trước rồi, mặc dù quy mô khổng lồ chế trong phạm vi ủy ban kế hoạch tỉnh có thể phê duyệt, song dù sao nó cũng là hạng mục lớn ít có của Hải Châu, khi phê duyệt, chắc chắn sẽ thu hút nhiều ánh mắt, nên công tác tiền kỳ phải thật toàn diện cẩn thận.

Trương Khác lại gọi điện thoại cho Tô Tân Đông và Đinh Hòa trao đổi, Ái Đạt phải chiêu mộ một lượng binh mã lớn mới có thể ứng phó được chuyện mở rộng tiếp theo, 1500 vạn của Thịnh Hâm đúng là món tiền cấp cứu đúng lúc.

Trương Khác còn định gọi điện cho cha về việc cạnh tranh giám đốc nhà máy cơ khí nông nghiệp, nếu Thi Vệ Trung có thể lên cái ghế giám đốc nhà máy, sẽ san xẻ được phần nào áp lực cho nhà Hứa Tư.

Ngồi quá lâu vai tê lưng mỏi, Trương Khác đứng dậy tập thể dục, chưa kịp gọi điện cho cha thì Phó Tuấn đã đem băng phim gốc do công ty quảng cáo chế bản về.

Trong phòng bệnh đặc biệt của Hứa Duy có đầu video, Trương Khác cầm băng qua, thấy các cô gái đều đang chăm chỉ ôn bài, trong lòng có chút áy náy. Chu Tiểu Quân cũng không tới mức rảnh rang ở lại mãi chỗ này, đã đi có việc rồi, có điều hẳn nói tới sẽ quay lại, nhìn giờ thì chắc hẳn cũng sắp quay lại.

Lệnh Tiểu Yến học không được chuyên tâm lắm, thấy Trương Khác và Phó Tuấn đi vào, liền thò đầu ra nhìn băng trong tay y, bĩu môi nói:

- Còn tâm tư xem loại băng này à?

- Loại băng này là loại gì?

Giang Đại Nhi duỗi mình ngồi trên ghế sofa, chiếc chân dài thoải mái gác lên đùi Hứa Duy, đưa mắt nhìn Lệnh Tiểu Yến, tỏ vẻ không hiểu lắm, nhìn theo ánh mắt của Lệnh Tiểu Yến, vừa chạm vào mắt Trương Khác tức thì tránh đi, thần thái e thẹn hoảng hốt của thiếu nữ thực vô cùng quyến rũ.

Đây là băng do công ty quảng cáo chế tác nên không có tên tiêu đề, Trương Khác biết ngay cô hiểu lắm cái gì, rất nhiều phim khiêu dâm lưu truyền trong dân gian đều không nhãn mác.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Chu Tiểu Quân thường rủ chị đi tiếp thụ loại giáo dục giới tính kiểu này sao?

Lệnh Tiểu Yến mặt đỏ dừ, gắt gỏng:

- Nói bậy bạ, bọn tôi thuần khiết hơn thằng nhóc nhà cậu nhiều.

Trương Khác cho băng vào đầu video, ngồi xuống giữa Giang Đại Nhi và Hứa Duy, lười nhác đuổi mình ra. Hứa Duy quay đầu lại, trợn mắt lên:

- Chỗ này có tí xú như vậy mà cậu ngồi thoải mái quá nhỉ?

Trương Khác thản nhiên, Giang Đại Nhi chợt dạ co chân lại đặt dưới mông, ngồi thẳng dậy.

- Cậu dám xem ở đây thật à?

Lệnh Tiểu Yến cầm sách đứng dậy, la lên:

- Đây là bệnh viện đấy.

- Cái gì mà không xem được?

Hứa Duy nghi hoặc nhìn Lệnh Tiểu Yến.

- Xem là biết, mình về phòng đây.

- Á, không phải tên nhóc xem thứ không sạch sẽ đấy chứ?

Hứa Duy nhớ ra loại phim mà Lệnh Tiểu Yến từng kể, hoảng hốt cầm lấy điều khiển từ xa định tắt đầu video đi, trên màn hình đã hiện ra đoạn mở đầu quảng cáo.

Phim quảng cáo rất ngắn, chỉ có 15 giây hình ảnh, ban đầu đập vào mắt là cánh môi đỏ kiêu diễm đang khẽ hát đi hát lại hai từ "Ái Đạt, Ái Đạt .." Ống kính kéo xa dần hiện ra toàn bộ dung mạo xinh đẹp của cô gái, tiếp đó màn hình biến hóa chiếc đầu đĩa, cô gái nâng hồ chiếc đầu đĩa trong tay, chăm chú nhìn nó, chậm rãi nói:

- Sự lựa chọn mới của phim ảnh.

Rồi giọng cao lên:

- Điện khí Ái Đạt.

Trên màn hình hiện ra lô gô của Ái Đạt, bông tuyết rơi xuống, kết thúc.

Đây là phim quảng cáo tiêu chuẩn lấy quảng bá thương hiệu làm mục đích, tất cả sáng tạo và thiết kế đều do Trương Khác làm, công ty quảng cáo làm ra theo ý tưởng của y.

Đoạn phim quảng cáo ngắn kết thúc, Lệnh Tiểu Yến ngẩn ra tại chỗ:

- Cái gì đấy?

Trương Khác huýt sáo trên tít:

- Ôi thời nay thanh niên nam nữ đơn thuần thật là hiếm.

Lâm Băng, Hứa Duy, Giang Đại Nhi hiểu ra, cười rũ rượi, Lệnh Tiểu Yến xấu hổ vô cùng, định bỏ trốn về phòng bên thì bị Lâm Băng tóm lấy:

- Bạn hay xem loại băng gì hả, nói ra nghe xem nào?

Thì ra trong lúc Lệnh Tiểu Yến luống cuống, Trương Khác đã lấy điều khiển từ xa trong tay tua đi tua lại đoạn phim quảng cáo mấy lần.

Xem thật kỹ rồi, Trương Khác đứng dậy lấy băng, kệ mấy cô gái quần lấy nhau chọc ghẹo cười đùa trên ghế sofa, đưa băng cho Phó Tuấn:

- Dem trả đi, cô gái qua bắt mắt, nhưng ánh mắt không có thần, mặt thì dờ dẩn, không có hình tượng trẻ trung tươi mát, giọng nói đơn điệu vô cảm, anh bảo bọn họ tìm cô gái giọng kiêu âm mũi để lồng tiếng, cô gái trên hình chỉ cần biết đá lông nheo là được ...

Nói tới đó thì ngưng bật, vì ánh mắt vô tình dừng trên người Giang Đại Nhi đang cười không ra hơi, mặc dù cô đã áp giọng xuống, nhưng tiếng cười như dòng suối mát chảy róc rách lên lỗi từng góc ngách trái tim. Mắt Trương Khác tức thì sáng lên, ngay trước mắt chẳng phải là nhân tuyển tốt nhất hay sao?

Trương Khác tặc lưỡi đi tới bên cạnh Giang Đại Nhi, chăm chú nhìn khuôn mặt thanh lệ, đôi cánh môi đầy cong lên khiêu khích lại mang cảm giác tình nghịch, cặp môi này mà xuất hiện trên màn hình dứt khoát thu hút ánh mắt của cả người khất khe nhất ...

- Cậu nhìn cái gì đấy?

Giang Đại Nhi then thùng tránh ánh mắt cháy bỏng của Trương Khác.

- Không phải chị Đại Nhi đồng ý làm việc hè cho tôi sao?

Trương Khác chuyển sang nói với Phó Tuấn:

- Tôi thấy Đại Nhi được đấy, anh đưa cô ấy đi thử ..

Hứa Duy hiểu ra:

- Thử không thử cái gì, cậu định để Đại Nhi giúp cậu làm quảng cáo đấy à?

- Không được sao?

Trương Khác quay đầu lại, tiếp tục chăm chú nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Giang Đại Nhi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc bồng bềnh của cô:

- Không chỉ phim quảng cáo, tất cả hình ảnh tuyên truyền đều sẽ đổi sang thành chị Đại Nhi.

Giọng nói kiên định của Trương khác làm Giang Đại Nhi không muốn từ chối, ánh mắt của y làm tim cô đập loạn, lòng có chút mong đợi chưa từng có, quên cả gạt bàn tay đang vuốt ve mái tóc của mình, trong , nhưng từ nhỏ tới lớn cô chưa thử làm việc gì, không khỏi hơi thiếu tự tin nói:

- Tôi sao làm được chứ ...

- Được đấy, Đại Nhi từ nhỏ đã học thanh nhạc, tạo dáng, cô gái xinh đẹp như thế không làm mình tinh thật là lãng phí.

Lệnh Tiểu Yến hào hứng nói:

- Trước kia ở trên đường có gặp một người muốn Đại Nhi thử chụp quảng cáo, còn ra sức lôi kéo rất lâu, nhưng chúng tôi sợ người đó có ý đồ khác, nên không khuyến khích Đại Nhi đi thử, lần này thì không sao rồi, trong lòng Đại Nhi không chừng đang mong mỗi anh chàng nào đó lừa mất ...

- Nói bậy

Giang Đại Nhi gắt gọng cắt ngang lời trêu ghẹo của Lệnh Tiểu Yến, giọng nhu mì êm ái, làm Trương Khác càng khẳng định phán đoán của mình, nhưng e then và tự ti là bản tính của Giang Đại Nhi:

- Tôi không làm được đâu.

Cái thế giới này đối với nữ nhân xinh đẹp, ngoại trừ hi vọng các cô càng xinh đẹp hơn thì tựa hồ không còn kỳ vọng nào nữa, cho dù cha mẹ Giang Đại Nhi cũng không có mấy kỳ vọng vào cô, ưu thế gia đình càng làm cô không tự lập như Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, khi ấy vẻ đẹp biến thành gánh nặng, làm Giang Đại Nhi cảm thấy mình vô dụng thiếu tự tin, cho dù đi xin việc cũng bản khoăn đối phương phải chăng chỉ để ý tới dung mạo của mình, nên hoảng sợ né tránh .

- Đại Nhi có thể thử xem.

Hứa Duy cung khuyên:

- Mùa hè bạn ở lại thế nào cũng phải kiếm việc để làm ...

Giang Đại Nhi còn có một lo lắng là khiến Trương Khác thất vọng, nhưng mọi người ra sức khuyên nhủ, nhất là Lệnh Tiểu Yến cổ động hết lời, cuối cùng Giang Đại Nhi do dự đồng ý.

Thời gian của Trương Khác rất eo hẹp, hận không thể lôi Giang Đại Nhi đi thử ngay lập tức, tranh thủ quyết định luôn. Nhưng Chu Tiểu Quân đến không đúng lúc chút nào, tay còn mang theo mấy món ăn vặt các cô gái rất thích, lập tức đánh tan ý muốn đi thử của Giang Đại Nhi, đành trì hoãn lại.

183. Chương 183: Bán Nhà Trả Nợ

Trương Khác không ở lại tranh ăn mới mấy cô gái, y lo lắng cho sức khỏe của Hứa Duy lấy cớ đi an bài bữa tối, thoát thân đi tìm bác sĩ được bệnh viện chỉ định chăm sóc cho Hứa Duy.

Buổi kiểm tra sáng nay cho kết quả không lạc quan, vì thời gian dài dinh dưỡng không tốt cùng làm việc quá sức, áp lực tâm lý ảnh hưởng lên tim, làm cuộc phẫu thuật lần trước dần mất đi hiệu quả, mặt dù không tới mức lập tức tái phát bệnh cũ, nhưng cứ tiếp tục phát triển như thế sẽ rất tệ.

Bản thân Hứa Duy cũng đã cảm thấy cơ thể có một số triệu chứng giống như trước khi xảy ra phẫu thuật, nhưng giấu không nói ra.

Bệnh viện hiện giờ tìm bác sĩ chủ trì cuộc phẫu thuật lần trước của Hứa Duy cùng nghiên cứu bệnh trạng của cô mới có thể đưa ra ý kiến cuối cùng.

Bất kể thế nào cũng không thể để Hứa Duy làm việc theo cảm tính nữa, Trương Khác không muốn nhìn thấy đáng về thương tâm đau đớn của Hứa Tư, Hứa Tư đã phải chịu đựng quá nhiều rồi.

Trương Khác về phòng bệnh của Hứa Duy, tâm tình nặng nề, Hứa Duy khả năng cũng có lo lắng, chỉ là không biểu hiện ra mặt mà thôi.

Vừa thấy y, Hứa Duy trách:

- Cậu đi đâu đấy? Tìm mãi không thấy đâu, chúng tôi đói meo chỉ vì đợi cậu đấy.

Phòng bệnh đặc biệt có gian tiếp khách có thể dùng làm nhà ăn, thức ăn bệnh viện cung cấp cho phòng bệnh đặc biệt rất được, chỉ hơi ít chất béo một chút, mọi người đã ngồi quây quanh bàn đợi sốt ruột, chỉ cần y tới là động đũa, làm Trương Khác rất thoải mái.

- Mau đóng cửa lại đi.

Lệnh Tiểu Yến thần bí nói, lấy từ đằng sau ghế sofa một cái túi ni lông căng phồng, Trương Khác hít hít, có mùi ngũ vị hương thơm phức, Lệnh Tiểu Yến lấy chân giò ướp húng lủi, thịt heo cay đặt lên bàn, Chu Tiểu Quân làm ảo thuật biến ra hai chai rượu vang, toàn là thứ bệnh viện nghiêm cấm, không biết đôi “gian phu dâm phụ” này làm sao mang trộm vào được, vừa rồi lúc Chu Tiểu Quân tới rõ ràng có mỗi một cái túi.

Trương Khác chỉ còn biết lắc đầu, con sâu trong bụng bắt đầu ngo ngoe, Lâm Băng chia bát đũa ọi người, Chu Tiểu Quân quên mất đồ mở nút chai, Phó Tuấn cầm lấy một cái đũa chọc vào nút gỗ mềm rút ra, thế là bữa tối náo nhiệt diễn ra.

Thật không ngờ Giang Đại Nhi, Lệnh Tiểu Yến, Hứa Duy đều thuộc loại hình “động vật ăn thịt”, chỉ có Lâm Băng còn không chế được cơn thèm thịt, năm cái chân giò bị mấy cô gái nhỏ nhẩn đánh bay, ba nam nhân đành chia xẻ món thịt lợn cay, thức ăn bệnh viện cung cấp tuy đẹp mắt đầy đủ dinh dưỡng, nhưng nhạt nhẽo vô vị, chẳng ai thích cả.

Ăn no uống say, giấu bình rượu đi rồi mới để hộ sĩ vào dọn dẹp.

Chuyện mời Giang Đại Nhi chụp ảnh quảng cáo làm mọi người rất hứng thú, vào năm 95, chuyện đại sứ hình ảnh không còn quá mới mẻ nữa, Lệnh Tiểu Yến hỏi Trương Khác:

- Đại Nhi có được coi là đại sứ hình tượng của công ty cậu không?

- Cũng gần như thế.

- Ôi, tôi đợi ngày Đại Nhi trở thành minh tinh.

Lệnh Tiểu Yến chấp tay chìm vào trong ảo tưởng:

- Bạn ấy vừa đồng ý để tôi làm người quản lý, đợi bạn ấy thành danh, sẽ thành cây mọc ra tiền trong tay tôi ..

Lâm Băng phì cười:

- Đại Nhi có đồng ý đâu, toàn là bạn tự phong ...

Chuyển giọng ngọt sớt:

- Đại Nhi, để mình làm người quản lý cho, thường ngày ở ký túc xá, hai bọn họ toàn bắt nạt bạn, bạn nghĩ xem ai hay giúp bạn?

Hứa Duy đề nghị học theo phim quảng cáo luyện tập vài lượt, tránh ngày mai đi thử bị loại, làm mọi người mừng hụt, Giang Đại Nhi còn đang do dự, đầu chịu tập luyện làm trò vui cho bọn họ.

Trương Khác chỉ cười, mặc cho các cô gái tán chuyện trêu ghẹo nhau, ngắm bốn mỹ nhân no mắt mới lấy cơ mệt về phòng nghỉ ngơi trước, Hứa Duy hỏi:

- Bao giờ cậu mới cho tôi về trường?

Giờ cô đã hiểu ra rồi, Trương Khác ngang ngược bắt chấp lý lẽ thì cô cũng phải đành chịu.

Sức khỏe của Hứa Duy quan trọng nhất là cần tĩnh dưỡng, ở lại đây mặc dù không cần cô tốn kém gì, nhưng với tính cách quật cường của Hứa Duy, chắc chắn trong lòng chẳng hề dễ chịu, Trương Khác nói:

- Ngày mai có kết quả là cho chị ra viện, nhà của chị Văn Tình lâu lắm không có người ở nữa. Các chị tới dọn dẹp một chút, rồi tính toán dọn qua ở đi. Trời nóng thế này mà ở ký túc xá chịu không nổi đâu.

Không đợi Hứa Duy từ chối, Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng đã hân hoan reo hò đồng ý ngay, nói sáng mai sẽ tới dọn dẹp.

Trương Khác đưa chìa khóa cho các cô, dặn:

- Vậy nhờ các chị đấy, phòng ngủ chính đừng động vào, còn các gian phòng khác thoải mái sửa lại theo ý thích của các chị.

Về bệnh tình của Hứa Duy chỉ có thể thương lượng với Thi Vệ Trung, Trương Khác về phòng, trước tiên gọi điện cho cha hỏi chuyện cạnh tranh chức giám đốc.

Trương Tri Hành hiếm khi về nhà ăn cơm, nhận được điện của con, nói:

- Giống như con dự liệu, cục cơ khí nông nghiệp không ai phản đối ...

Ba ngày trước ở Hải Châu, Trương Khác cũng hỏi tới chuyện này làm Trương Tri Hành thấy lạ:

- Có phải con có người quen trong đó?

- Trước kia người kinh doanh quốc sĩ đều do chính phủ bổ nhiệm, ủy phái, chuyện kết hợp cạnh tranh năng lực và tuyển cử công nhân rất mới mẻ, cho nên con muốn biết có trở ngại gì ..

Trương Khác lấy đại lý luận ra nói ba hoa.

- Trở ngại gì có, nhưng bị âm mưu quỷ kế của con san bằng rồi ...

Trương Tri Hành cười ha hả:

- Giám đốc cạnh tranh trúng tuyển họ Thi, ông ta phụ trách quản lý công xưởng, kinh nghiệm phong phú, tri thức toàn diện, uy vọng trong nhà máy chung cao. Phó giám đốc trình độ cũng được, hai người này đều từ công nhân phổ thông đi lên ... Ngày mai ba và Lý Minh Học chia nhau nói chuyện với bọn họ, tăng quản lý nhà máy qua lần thay máu này, tiếp theo là chỉnh đốn tài vụ ...

Trương Tri Hành không biết con trai chỉ muốn xác nhận chuyện Thi Vệ Trung, hào hứng trình bày kế hoạch của mình, đến lúc bị vợ cướp mất điện thoại đành ủ rũ ngậm miệng.

Trương Khác gọi điện cho nhà Thi Vệ Trung, nhưng ông ta không có nhà, vợ ông ta lưu lại số điện thoại của Trương Khác, Sau tết nhờ chính sách “hộ hộ thông điện thoại” của thành phố mà nhà Hứa Tư và Thi Vệ Trung mới có thể lắp điện thoại.

Trương Khác còn đang suy tính xem phải nói chuyện này với Thi Vệ Trung ra sao thì ông ta đã gọi điện tới.

Hai hôm sau tiệc sinh nhật, Chu Kiện bị viện kiểm sát lập án điều tra, cùng ba phó giám đốc nữa gạt khỏi danh sách cạnh tranh, Thi Vệ Trung tuy ngạc nhiên về năng lực của Trương Khác, nhưng không hoài nghi y chơi sau lưng Chu Kiện.

Đây là lần đầu tiên Trương Khác chủ động gọi điện tìm ông ta, Thi Vệ Trung ăn tối xong ra ngoài sân hóng mát, vợ ông ta nhận được điện thoại của Trương Khác, vội vàng gọi ông ta về.

- Trương Khác hả, nghe nói cậu ở tỉnh thành, sao đột nhiên lại nhớ tới tôi?

- Hôm qua cháu đi thăm chị Hứa Duy ...

Trương Khác đem chuyện Hứa Duy ngắt xỉu và chẩn đoán của bác sĩ nói ra:

- Chị Hứa Duy phải tĩnh dưỡng, không được liều mạng làm việc như trước thì sức khỏe mới dần dần hồi phục được, nhưng mà lời người khác chị ấy không nghe vào tai, cháu không dám nói với chị Hứa Tư, nên tìm cậu thương lượng...

- Ài.

Thi Vệ Trung thở dài:

- Cả hai con bé này tính khí đều quật cường ...

Ông ta chỉ có thể than vầy thôi, nhà ông ta cũng chẳng dư dả gì, lúc Hứa Tư xảy ra chuyện ông ta cũng đã vét hết tiền bạc trong nhà còn chạy vạy khắp nơi, không còn năng lực giúp nhà chị mình nữa, Hứa Duy đại khái đem hết nguyên nhân quy kết lên mình, cho nên mới làm việc không biết quan tâm tới sức khỏe như thế.

Trương Khác do dự rồi nói:

- Cháu sẽ nhờ người mua nhà của nhà chị Hứa Tư, trước tiên trả hết nợ, như thế trong nhà mới nhẹ nhõm hơn một chút, mong cậu làm người trung gian, cùng cháu diễn một vở kịch, tránh ba mẹ chị ấy suy nghĩ lung tung ...

Thi Vệ Trung ái ngại:

- Lần trước cháu đã bỏ ra bao nhiêu tiền, liệu người trong nhà có ý kiến không...

- Cậu, tình huống trong nhà cháu rất đặc thù, tiền của cháu không liên quan gì tới trong nhà, chỉ tiêu thể nào ba mẹ cháu không hỏi tới, chuyện này liên quan tới quan hệ đứng sau Cty Cẩm Hồ. Ngày mai ba cháu sẽ đại biểu Cty cổ phần Hải Châu tìm cậu nói chuyện

Có một số chuyện khó giải thích hết một lúc, Trương Khác dừng lại để Thi Vệ Trung tiêu hóa hết lời mình vừa nói.

Trương Tri Hành tuy là tổng giám đốc, nhưng sự vụ cụ thể đều do phó tổng giám đốc Lý Minh Học phụ trách, Thi Vệ Trung còn chưa có cơ hội được gặp Trương Tri Hành.

Ở trong nước, mọi người đã quen với việc dựa vào các mối quan hệ làm việc, Thi Vệ Trung không có quan hệ gì, nên không mang hi vọng lớn lắm.

Thi Vệ Trung không ngờ thân phận của Trương Khác lại là con trai Trương Tri Hành, càng không ngờ mình đã cạnh tranh thành công. Ở thượng tầng thành phố, mọi người đều biết đứng đằng sau Cẩm Hồ là ai, nhưng với cán bộ phổ thông như Thi Vệ Trung mà nói, chỉ biết Cẩm Hồ là một công ty bên ngoài có thực lực rất mạnh.

Với những chuyện Thi Vệ Trung nhìn thấy, ông ta sẽ hoài nghi đằng sau Cẩm Hồ dính dáng tới nhiều giao dịch quyền và tiền, cho nên Trương Khác mới khó mở miệng.

Nhưng dù sao ông ta khác với cha mẹ của Hứa Tư, ông ta thực tế hơn, Trương Khác không lo không có cơ hội giải thích:

- Chuyện cụ thể cháu sẽ bảo chị Hứa Tư kể cho cậu biết, tóm lại là hiện giờ không thể để bệnh chị Hứa Duy tiếp tục xấu đi ... Chuyện của chị ấy, tạm thời cậu đừng kể với chị Hứa Tư.

Thi Vệ Trung mặc dù vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý, nếu Trương Khác đã bảo tình hình cụ thể có thể hỏi Hứa Tư, thì nên hỏi Hứa Tư sẽ tốt hơn.

Thi Vệ Trung đặt điện thoại xuống, lo lắng cho bệnh tình của Hứa Duy, lo lắng quan hệ phức tạp sau lưng Trương Khác liệu có lần nữa khiến Hứa Tư bị cuốn vào không, lo quan hệ không có lối thoát của Hứa Tư và Trương Khác, đã thoát được ra rồi, sao còn lại để lún vào.

Đương nhiên ngoài lo lắng cũng hưng phấn vì thành công, tin tức này do Trương Khác nói thì không thể sai được.

Nhưng ông có cảm giác Trương Khác không đơn giản chỉ là công tử của thư ký trưởng thành phố, hơn nữa Trương Khác có thể giấu gia đình sử dụng mấy chục vạn, bản thân điều này không đơn giản rồi.

Mang theo tâm tình phức tạp, Thi Vệ Trung đi đi lại lại trong phòng, lúc thì nghĩ làm sao giải quyết chuyện nhà chị mình, lúc lại nghĩ phải chỉnh đốn nhà máy ra sao, đủ mọi suy nghĩ rối trong đầu, làm không nghĩ ra được cái gì.

Vợ Thi Vệ Trung thấy chồng vừa gọi điện thoại xong là đi loạn trong nhà như ruồi không đầu, hỏi:

- Sao vậy, Trương Khác nói gì?
- Không có gì, chỉ nói tổng giám đốc Cty cổ phần Hải Châu khả năng ngày mai sẽ tìm anh nói chuyện.
- Hả, nói vậy là anh được chọn rồi? Anh được chọn rồi ...

Vợ Thi Vệ Trung hưng phấn nói đi nói lại:

- Thăng bé Trương Khác đó kéo Chu Mặt Rỗ xuống thật à, không phải bên ngoài đồn tài liệu do Thiệu Chí Cường ..
- Em bé cái mồm thôi, danh sách còn chưa công bố, để người ta nghe được không hay.

Thi Vệ Trung hạ thấp giọng xuống:

- Trong này quan hệ phức tạp, em biết là được, đừng nói với ai.
- Em có phải trẻ lên ba đâu.

Vợ Thi Vệ Trung đổi:

- À phải, làm giám đốc rồi thì mấy vạn tiền đảm bảo làm sao?

Cty cổ phần Hải Châu chỉ thu tiền đảm bảo của nhân viên quản lý, đối với loại thủ đoạn gom tài chính, ước thúc nhân viên quản lý này, các phương diện đều ngầm chấp nhận.

- Lên làm giám đốc rồi, thế nào chẳng có cách vay được.

Thi Vệ Trung không lo chuyện tiền nong:

- Anh phải gọi vài cuộc điện thoại ...

Chỉ ra ngoài cửa, bảo vợ tránh đi trước.

- Có chuyện gì mà em không nghe được?

Vợ ông ta tuy oán giận nhưng vẫn hờn hờ ra ngoài.

Thi Vệ Trung gọi điện tới nhà Hứa Tư, vừa vặn Hứa Tư nhận điện thoại:

- Cậu, có chuyện gì vậy ạ?
- Cậu vừa nhận được điện thoại của Trương Khác, danh sách cạnh tranh có rồi ..

Thị Vệ Trung cẩn thận lựa chọn ngôn từ, vẫn thấy khó mở miệng về chủ đề này.

Hứa Tư không ngờ Trương Khác chủ động đem thân phận nói ra:

- Vậy cậu biết Trương Khác là ai rồi?

- Ủ, có hơi bất ngờ, cậu ta nhờ người mua nhà của nhà cháu, giúp nhà cháu trả nợ, bảo cậu làm người trung gian...

- Sao tự nhiên cậu ta nhớ tới chuyện này?

Hứa Tư không quen quan hệ giữa mình và Trương Khác để người khác biết, hơi chột dạ, giọng hạ thật thấp, sợ cha mẹ đột nhiên đi vào.

Thị Vệ Trung hỏi thẳng:

- Trương Khác nói chuyện Cẩm Hồ có thể hỏi cháu, tiền mua nhà các cháu kiếm đâu ra? Những chuyện này cậu phải biết mới giúp được.

Hứa Tư biết cậu mình lo mình đi vào vết xe đổ lần trước, giải thích:

- Cty Cẩm Hồ không liên quan gì tới nhà Trương Khác, mới đầu do cậu ấy sáng lập nên Cẩm Hồ, hiện giờ vẫn chiếm cổ phần trong đó, sợ người ngoài nói ra nói vào nên không công khai, nên đứng tên cháu ...

- Hả ...

Có cho Thị Vệ Trung hai bộ óc nữa ông ta chẳng nghĩ tới điều này:

- Trương Khác mới 17 tuổi thôi mà.

Tay cầm điện thoại của Hứa Tư run lên, cô tưởng cậu ám chỉ quan hệ bất thường giữa mình và Trương Khác, trống ngực đập thình thịch.

Thực ra Thị Vệ Trung chỉ ngạc nhiên, chẳng nghĩ nhiều, hỏi:

- Cẩm Hồ không liên quan tới nhà cậu ta thì làm sao cậu ta lập nên được? Tạ Văn Tình là ai? Cô ta là thân thích của Trương Khác à?

- Đại cổ đông của Cẩm Hồ hiện nay là Cty Hải Dụ, công ty này do con trai tỉnh trưởng Từ Học Bình thành lập, năm ngoái anh ta bị tai nạn xe ở Hải Châu, hiện giờ chị Văn Tình quản lý Hải Dụ, Trương Khác trước kia lấy danh nghĩa Cty Hải Dụ sáng lập Cẩm Hồ ...

Hứa Tư kể vắn tắt:

- Tạ Văn Tình là con dâu Từ Học Bình? Tức là con bé chỉ Đồng là cháu gái tỉnh trưởng ! Mẹ tôi ơi...

Thị Vệ Trung không biết miêu tả chấn động trong lòng ra sao nữa, ông ta vụn vụn lần không ngờ đứng sau lưng Trương Khác không phải Trương Tri Hành, không phải là thị trưởng Đường Học Khiêm mà là một tỉnh trưởng.

Ông ta lo nhất Hứa Tư lại có dính líu tới Đường Học Khiêm, như thế lời đồn đại bịa đặt sẽ lần nữa đẩy cháu gái mình xuống vực sâu.

Trương Khác rốt cuộc là người thế nào, sao lại có quan hệ với Từ Học Bình? Thị Vệ Trung đầu đầy nghi vấn, chưa nói Hứa Tư biết được bao nhiêu nội tình, bản thân ông ta cũng biết không nên hỏi quá sâu.

Nếu Trương Khác có năng lực giúp Hứa Tư giải quyết vấn đề thì ông ta yên tâm rồi:

- Thế cũng tốt, nhà cháu bán nhà đi có thể thở phào phần nào ...

Giá nhà bao nhiêu không cần an tâm nữa, cứ đợi Trương Khác an bài vậy.

Cúp điện thoại rồi Hứa Tư ôm ngực thở mất một lúc, đợi tim về lồng ngực rồi mới gọi điện thoại cho Trương Khác:

- Sao cậu lại kể với cậu tôi chuyện của cậu.

- Ba em ngày mai tìm cậu nói chuyện, cậu lại chẳng đoán ra hay sao?

Trương Khác thích nghe giọng của Hứa Tư, sợ cô nghĩ nhiều, nói qua loa:

- Em báo tin trước còn lấy được lòng cậu.

Hứa Tư tạm chấp nhận lời giải thích này:

- Vậy chuyện bán nhà là sao?

- Có cậu chịu giúp, ba mẹ chị sẽ không suy nghĩ lung tung, chị cứ lấy danh nghĩa Cty Việt Tú làm, nhìn cha mẹ chị vất vả, chị ngày đêm lo lắng, làm sao em yên tâm được?

Chỉ nghe Hứa Tư khẽ “ừ” một tiếng rồi không nói nữa, Trương Khác khẽ hỏi:

- Chị sao vậy?

Nghe tiếng nắc khẽ của Hứa Tư, lòng Trương Khác như bị sát muối:

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi mà, chị đừng lo.

Trương Khác hận không thể ngay lập tức bay về Hải Châu ôm Hứa Tư vào lòng, một cô gái như thế, vĩnh viễn không biết phải yêu thương bao nhiêu cho đủ.

Nghe thấy tiếng mẹ Hứa Tư bên kia, Trương Khác vội đặt điện thoại xuống.

- Con làm sao thế?

Mẹ Hứa Tư đi vào, tay còn cầm một miếng dưa hấu, Lưu Phân vừa đưa tới, bà mang cho Hứa Tư ăn, thấy trên má con gái còn vương nước mắt, kinh hãi hỏi:

- Công việc có vấn đề gì à?

- Không sao đâu ạ.

Hứa Tư cúp điện thoại, lau nước mắt, nước mắt vẫn chảy, nhưng mặt không có vẻ đau khổ:

- Chỉ là đột nhiên muốn khóc.

184. Chương 184: Bán Nhà Trả Nợ (1)

Trương Khác không ở lại tranh ăn mới mấy cô gái, y lo lắng cho sức khỏe của Hứa Duy lấy cớ đi an bài bữa tối, thoát thân đi tìm bác sĩ được bệnh viện chỉ định chăm sóc cho Hứa Duy.

Buổi kiểm tra sáng nay cho kết quả không lạc quan, vì thời gian dài dinh dưỡng không tốt cùng làm việc quá sức, áp lực tâm lý ảnh hưởng lên tim, làm cuộc phẫu thuật lần trước dần mất đi hiệu quả, mặt dù không tới mức lập tức tái phát bệnh cũ, nhưng cứ tiếp tục phát triển như thế sẽ rất tệ.

Bản thân Hứa Duy cũng đã cảm thấy cơ thể có một số triệu chứng giống như trước khi xảy ra phẫu thuật, nhưng giấu không nói ra.

Bệnh viện hiện giờ tìm bác sĩ chủ trì cuộc phẫu thuật lần trước của Hứa Duy cùng nghiên cứu bệnh trạng của cô mới có thể đưa ra ý kiến cuối cùng.

Bất kể thế nào cũng không thể để Hứa Duy làm việc theo cảm tính nữa, Trương Khác không muốn nhìn thấy đáng về thương tâm đau đớn của Hứa Tư, Hứa Tư đã phải chịu đựng quá nhiều rồi.

Trương Khác về phòng bệnh của Hứa Duy, tâm tình nặng nề, Hứa Duy khả năng cũng có lo lắng, chỉ là không biểu hiện ra mặt mà thôi.

Vừa thấy y, Hứa Duy trách:

- Cậu đi đâu đấy? Tìm mãi không thấy đâu, chúng tôi đói meo chỉ vì đợi cậu đấy.

Phòng bệnh đặc biệt có gian tiếp khách có thể dùng làm nhà ăn, thức ăn bệnh viện cung cấp cho phòng bệnh đặc biệt rất được, chỉ hơi ít chất béo một chút, mọi người đã ngồi quây quanh bàn đợi sốt ruột, chỉ cần y tới là động đũa, làm Trương Khác rất thoải mái.

- Mau đóng cửa lại đi.

Lệnh Tiểu Yến thần bí nói, lấy từ đằng sau ghế sofa một cái túi ni lông căng phồng, Trương Khác hít hít, có mùi ngũ vị hương thơm phức, Lệnh Tiểu Yến lấy chân giò ướp húng lủi, thịt heo cay đặt lên bàn, Chu Tiểu Quân làm ảo thuật biến ra hai chai rượu vang, toàn là thứ bệnh viện nghiêm cấm, không biết đôi “gian phu thâm phụ” này làm sao mang trộm vào được, vừa rồi lúc Chu Tiểu Quân tới rõ ràng có mỗi một cái túi.

Trương Khác chỉ còn biết lắc đầu, con sâu trong bụng bắt đầu ngo ngoe, Lâm Băng chia bát đũa ọi người, Chu Tiểu Quân quên mất đồ mở nút chai, Phó Tuấn cầm lấy một cái đũa chọc vào nút gỗ mềm rút ra, thế là bữa tối náo nhiệt diễn ra.

Thật không ngờ Giang Đại Nhi, Lệnh Tiểu Yến, Hứa Duy đều thuộc loại hình “động vật ăn thịt”, chỉ có Lâm Băng còn không chế được cơn thèm thịt, năm cái chân giò bị mấy cô gái nhỏ nhẩn đánh bay, ba nam nhân đành chia xẻ món thịt lợn cay, thức ăn bệnh viện cung cấp tuy đẹp mắt đầy đủ dinh dưỡng, nhưng nhạt nhẽo vô vị, chẳng ai thích cả.

Ăn no uống say, giấu bình rượu đi rồi mới để hộ sĩ vào dọn dẹp.

Chuyện mời Giang Đại Nhi chụp ảnh quảng cáo làm mọi người rất hứng thú, vào năm 95, chuyện đại sứ hình ảnh không còn quá mới mẻ nữa, Lệnh Tiểu Yến hỏi Trương Khác:

- Đại Nhi có được coi là đại sứ hình tượng của công ty cậu không?

- Cũng gần như thế.

- Ôi, tôi đợi ngày Đại Nhi trở thành minh tinh.

Lệnh Tiểu Yến chấp tay chìm vào trong ảo tưởng:

- Bạn ấy vừa đồng ý để tôi làm người quản lý, đợi bạn ấy thành danh, sẽ thành cây mọc ra tiền trong tay tôi ..

Lâm Băng phì cười:

- Đại Nhi có đồng ý đâu, toàn là bạn tự phong ...

Chuyển giọng ngọt ngào:

- Đại Nhi, để mình làm người quản lý cho, thường ngày ở ký túc xá, hai bọn họ toàn bắt nạt bạn, bạn nghĩ xem ai hay giúp bạn?

Hứa Duy đề nghị học theo phim quảng cáo luyện tập vài lượt, tránh ngày mai đi thử bị loại, làm mọi người mừng hệt, Giang Đại Nhi còn đang do dự, đầu chịu tập luyện làm trò vui cho bọn họ.

Trương Khác chỉ cười, mặc cho các cô gái tán chuyện treu ghẹo nhau, ngắm bốn mỹ nhân no mắt mới lấy cơ mặt về phòng nghỉ ngơi trước, Hứa Duy hỏi:

- Bao giờ cậu mới cho tôi về trường?

Giờ cô đã hiểu ra rồi, Trương Khác ngang ngược bắt chấp lý lẽ thì cô cũng phải đành chịu.

Sức khỏe của Hứa Duy quan trọng nhất là cần tĩnh dưỡng, ở lại đây mặc dù không cần cô tốn kém gì, nhưng với tính cách quật cường của Hứa Duy, chắc chắn trong lòng chẳng hề dễ chịu, Trương Khác nói:

- Ngày mai có kết quả là cho chị ra viện, nhà của chị Văn Tình lâu lắm không có người ở nữa. Các chị tới dọn dẹp một chút, rồi tính toán dọn qua ở đi. Trời nóng thế này mà ở ký túc xá chịu không nổi đâu.

Không đợi Hứa Duy từ chối, Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng đã hân hoan reo hò đồng ý ngay, nói sáng mai sẽ tới dọn dẹp.

Trương Khác đưa chìa khóa cho các cô, dặn:

- Vậy nhờ các chị đẩy, phòng ngủ chính đừng động vào, còn các gian phòng khác thoải mái sửa lại theo ý thích của các chị.

Về bệnh tình của Hứa Duy chỉ có thể thương lượng với Thi Vệ Trung, Trương Khác về phòng, trước tiên gọi điện cho cha hỏi chuyện cạnh tranh chức giám đốc.

Trương Tri Hành hiếm khi về nhà ăn cơm, nhận được điện của con, nói:

- Giống như con dự liệu, cục cơ khí nông nghiệp không ai phản đối ...

Ba ngày trước ở Hải Châu, Trương Khác cũng hỏi tới chuyện này làm Trương Tri Hành thấy lạ:

- Có phải con có người quen trong đó?

- Trước kia người kinh doanh quốc sĩ đều do chính phủ bổ nhiệm, ủy phái, chuyện kết hợp cạnh tranh năng lực và tuyển cử công nhân rất mới mẻ, cho nên con muốn biết có trở ngại gì ..

Trương Khác lấy đại lý luận ra nói ba hoa.

- Trở ngại gì có, nhưng bị âm mưu quỷ kế của con san bằng rồi ...

Trương Tri Hành cười ha hả:

- Giám đốc cạnh tranh trúng tuyển họ Thi, ông ta phụ trách quản lý công xưởng, kinh nghiệm phong phú, tri thức toàn diện, uy vọng trong nhà máy chung cao. Phó giám đốc trình độ cũng được, hai người này đều từ công nhân phổ thông đi lên ... Ngày mai ba và Lý Minh Học chia nhau nói chuyện với bọn họ, tăng quản lý nhà máy qua lần thay máu này, tiếp theo là chỉnh đốn tài vụ ...

Trương Tri Hành không biết con trai chỉ muốn xác nhận chuyện Thi Vệ Trung, hào hứng trình bày kế hoạch của mình, đến lúc bị vợ cướp mất điện thoại đành ủ rũ ngậm miệng.

Trương Khác gọi điện cho nhà Thi Vệ Trung, nhưng ông ta không có nhà, vợ ông ta lưu lại số điện thoại của Trương Khác, Sau tết nhờ chính sách “hộ hộ thông điện thoại” của thành phố mà nhà Hứa Tư và Thi Vệ Trung mới có thể lắp điện thoại.

Trương Khác còn đang suy tính xem phải nói chuyện này với Thi Vệ Trung ra sao thì ông ta đã gọi điện tới.

Hai hôm sau tiệc sinh nhật, Chu Kiện bị viện kiểm sát lập án điều tra, cùng ba phó giám đốc nữa gạt khỏi danh sách cạnh tranh, Thi Vệ Trung tuy ngạc nhiên về năng lực của Trương Khác, nhưng không hoài nghi y chơi sau lưng Chu Kiện.

Đây là lần đầu tiên Trương Khác chủ động gọi điện tìm ông ta, Thi Vệ Trung ăn tối xong ra ngoài sân hóng mát, vợ ông ta nhận được điện thoại của Trương Khác, vội vàng gọi ông ta về.

- Trương Khác hả, nghe nói cậu ở tỉnh thành, sao đột nhiên lại nhớ tới tôi?

- Hôm qua cháu đi thăm chị Hứa Duy ...

Trương Khác đem chuyện Hứa Duy ngắt xỉu và chẩn đoán của bác sĩ nói ra:

- Chị Hứa Duy phải tĩnh dưỡng, không được liều mạng làm việc như trước thì sức khỏe mới dần dần hồi phục được, nhưng mà lời người khác chị ấy không nghe vào tai, cháu không dám nói với chị Hứa Tư, nên tìm cậu thương lượng...

- Ài.

Thi Vệ Trung thở dài:

- Cả hai con bé này tính khí đều quật cường ...

Ông ta chỉ có thể than vãn thôi, nhà ông ta cũng chẳng dư dả gì, lúc Hứa Tư xảy ra chuyện ông ta cũng đã vét hết tiền bạc trong nhà còn chạy vạy khắp nơi, không còn năng lực giúp nhà chị mình nữa, Hứa Duy đại khái đem hết nguyên nhân quy kết lên mình, cho nên mới làm việc không biết quan tâm tới sức khỏe như thế.

Trương Khác do dự rồi nói:

- Cháu sẽ nhờ người mua nhà của nhà chị Hứa Tư, trước tiên trả hết nợ, như thế trong nhà mới nhẹ nhõm hơn một chút, mong cậu làm người trung gian, cùng cháu diễn một vở kịch, tránh ba mẹ chị ấy suy nghĩ lung tung ...

Thị Vệ Trung ái ngại:

- Lần trước cháu đã bỏ ra bao nhiêu tiền, liệu người trong nhà có ý kiến không...

- Cậu, tình huống trong nhà cháu rất đặc thù, tiền của cháu không liên quan gì tới trong nhà, chi tiêu thế nào ba mẹ cháu không hỏi tới, chuyện này liên quan tới quan hệ đứng sau Cty Cẩm Hồ. Ngày mai ba cháu sẽ đại biểu Cty cổ phần Hải Châu tìm cậu nói chuyện

Có một số chuyện khó giải thích hết một lúc, Trương Khác dừng lại để Thị Vệ Trung tiêu hóa hết lời mình vừa nói.

Trương Tri Hành tuy là tổng giám đốc, nhưng sự vụ cụ thể đều do phó tổng giám đốc Lý Minh Học phụ trách, Thị Vệ Trung còn chưa có cơ hội được gặp Trương Tri Hành.

Ở trong nước, mọi người đã quen với việc dựa vào các mối quan hệ làm việc, Thị Vệ Trung không có quan hệ gì, nên không mang hi vọng lớn lắm.

Thị Vệ Trung không ngờ thân phận của Trương Khác lại là con trai Trương Tri Hành, càng không ngờ mình đã cạnh tranh thành công. Ở thượng tầng thành phố, mọi người đều biết đứng đằng sau Cẩm Hồ là ai, nhưng với cán bộ phổ thông như Thị Vệ Trung mà nói, chỉ biết Cẩm Hồ là một công ty bên ngoài có thực lực rất mạnh.

Với những chuyện Thị Vệ Trung nhìn thấy, ông ta sẽ hoài nghi đằng sau Cẩm Hồ dính dáng tới nhiều giao dịch quyền và tiền, cho nên Trương Khác mới khó mở miệng.

Nhưng dù sao ông ta khác với cha mẹ của Hứa Tư, ông ta thực tế hơn, Trương Khác không lo không có cơ hội giải thích:

- Chuyện cụ thể cháu sẽ bảo chị Hứa Tư kể cho cậu biết, tóm lại là hiện giờ không thể để bệnh chị Hứa Duy tiếp tục xấu đi ... Chuyện của chị ấy, tạm thời cậu đừng kể với chị Hứa Tư.

Thị Vệ Trung mặc dù vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý, nếu Trương Khác đã bảo tình hình cụ thể có thể hỏi Hứa Tư, thì nên hỏi Hứa Tư sẽ tốt hơn.

Thị Vệ Trung đặt điện thoại xuống, lo lắng cho bệnh tình của Hứa Duy, lo lắng quan hệ phức tạp sau lưng Trương Khác liệu có lần nữa khiến Hứa Tư bị cuốn vào không, lo quan hệ không có lối thoát của Hứa Tư và Trương Khác, đã thoát được ra rồi, sao còn lại để lún vào.

Đương nhiên ngoài lo lắng cũng hưng phấn vì thành công, tin tức này do Trương Khác nói thì không thể sai được.

Nhưng ông có cảm giác Trương Khác không đơn giản chỉ là công tử của thư ký trưởng thành phố, hơn nữa Trương Khác có thể giấu gia đình sử dụng mấy chục vạn, bản thân điều này không đơn giản rồi.

Mang theo tâm tình phức tạp, Thị Vệ Trung đi đi lại lại trong phòng, lúc thì nghĩ làm sao giải quyết chuyện nhà chị mình, lúc lại nghĩ phải chỉnh đốn nhà máy ra sao, đủ mọi suy nghĩ rối trong đầu, làm không nghĩ ra được cái gì.

Vợ Thị Vệ Trung thấy chồng vừa gọi điện thoại xong là đi loạn trong nhà như ruồi không đầu, hỏi:

- Sao vậy, Trương Khác nói gì?

- Không có gì, chỉ nói tổng giám đốc Cty cổ phần Hải Châu khả năng ngày mai sẽ tìm anh nói chuyện.

- Hả, nói vậy là anh được chọn rồi? Anh được chọn rồi ...

Vợ Thị Vệ Trung hưng phấn nói đi nói lại:

- Thăng bé Trương Khác đó kéo Chu Mặt Rỗ xuống thật à, không phải bên ngoài đồn tài liệu do Thiệu Chí Cường ..

- Em be bé cái mồm thôi, danh sách còn chưa công bố, để người ta nghe được không hay.

Thi Vệ Trung hạ thấp giọng xuống:

- Trong này quan hệ phức tạp, em biết là được, đừng nói với ai.

- Em có phải trẻ lên ba đâu.

Vợ Thi Vệ Trung dỗi:

- À phải, làm giám đốc rồi thì mấy vạn tiền đảm bảo làm sao?

Cty cổ phần Hải Châu chỉ thu tiền đảm bảo của nhân viên quản lý, đối với loại thủ đoạn gom tài chính, ước thúc nhân viên quản lý này, các phương diện đều ngầm chấp nhận.

- Lên làm giám đốc rồi, thế nào chẳng có cách vay được.

Thi Vệ Trung không lo chuyện tiền nong:

- Anh phải gọi vài cuộc điện thoại ...

Chỉ ra ngoài cửa, bảo vợ tránh đi trước.

- Có chuyện gì mà em không nghe được?

Vợ ông ta tuy oán giận nhưng vẫn hờn hờ ra ngoài.

Thi Vệ Trung gọi điện tới nhà Hứa Tư, vừa vặn Hứa Tư nhận điện thoại:

- Cậu, có chuyện gì vậy ạ?

- Cậu vừa nhận được điện thoại của Trương Khác, danh sách cạnh tranh có rồi ..

Thi Vệ Trung cẩn thận lựa chọn ngôn từ, vẫn thấy khó mở miệng về chủ đề này.

Hứa Tư không ngờ Trương Khác chủ động đem thân phận nói ra:

- Vậy cậu biết Trương Khác là ai rồi?

- Ừ, có hơi bất ngờ, cậu ta nhờ người mua nhà của nhà cháu, giúp nhà cháu trả nợ, bảo cậu làm người trung gian...

- Sao tự nhiên cậu ta nhớ tới chuyện này?

Hứa Tư không quen quan hệ giữa mình và Trương Khác để người khác biết, hơi chột dạ, giọng hạ thật thấp, sợ cha mẹ đột nhiên đi vào.

Thi Vệ Trung hỏi thẳng:

- Trương Khác nói chuyện Cẩm Hồ có thể hỏi cháu, tiền mua nhà các cháu kiếm đâu ra? Những chuyện này cậu phải biết mới giúp được.

Hứa Tư biết cậu mình lo mình đi vào vết xe đổ lần trước, giải thích:

- Cty Cẩm Hồ không liên quan gì tới nhà Trương Khác, mới đầu do cậu ấy sáng lập nên Cẩm Hồ, hiện giờ vẫn chiếm cổ phần trong đó, sợ người ngoài nói ra nói vào nên không công khai, nên đứng tên cháu ...

- Hả ...

Có cho Thi Vệ Trung hai bộ óc nữa ông ta chẳng nghĩ tới điều này:

- Trương Khác mới 17 tuổi thôi mà.

Tay cầm điện thoại của Hứa Tư run lên, cô tưởng cậu ám chỉ quan hệ bất thường giữa mình và Trương Khác, trống ngực đập thình thịch.

Thực ra Thi Vệ Trung chỉ ngạc nhiên, chẳng nghĩ nhiều, hỏi:

- Cẩm Hồ không liên quan tới nhà cậu ta thì làm sao cậu ta lập nên được? Tạ Văn Tình là ai? Cô ta là thân thích của Trương Khác à?

- Đại cổ đông của Cẩm Hồ hiện nay là Cty Hải Dụ, công ty này do con trai tỉnh trưởng Từ Học Bình thành lập, năm ngoái anh ta bị tai nạn xe ở Hải Châu, hiện giờ chị Văn Tình quản lý Hải Dụ, Trương Khác trước kia lấy danh nghĩa Cty Hải Dụ sáng lập Cẩm Hồ ...

Hứa Tư kể vắn tắt:

- Tạ Văn Tình là con dâu Từ Học Bình? Tức là con bé chỉ Đồng là cháu gái tỉnh trưởng ! Mẹ tôi ơi...

Thị Vệ Trung không biết miêu tả chấn động trong lòng ra sao nữa, ông ta vụn vụn lần không ngờ đứng sau lưng Trương Khác không phải Trương Tri Hành, không phải là thị trưởng Đường Học Khiêm mà là một tỉnh trưởng.

Ông ta lo nhất Hứa Tư lại có dính líu tới Đường Học Khiêm, như thế lời đồn đại bịa đặt sẽ lần nữa đẩy cháu gái mình xuống vực sâu.

Trương Khác rốt cuộc là người thế nào, sao lại có quan hệ với Từ Học Bình? Thị Vệ Trung đầu đầy nghi vấn, chưa nói Hứa Tư biết được bao nhiêu nội tình, bản thân ông ta cũng biết không nên hỏi quá sâu.

Nếu Trương Khác có năng lực giúp Hứa Tư giải quyết vấn đề thì ông ta yên tâm rồi:

- Thế cũng tốt, nhà cháu bán nhà đi có thể thở phào phần nào ...

Giá nhà bao nhiêu không cần an tâm nữa, cứ đợi Trương Khác an bài vậy.

Cúp điện thoại rồi Hứa Tư ôm ngực thở mất một lúc, đợi tim về lồng ngực rồi mới gọi điện thoại cho Trương Khác:

- Sao cậu lại kể với cậu tôi chuyện của cậu.

- Ba em ngày mai tìm cậu nói chuyện, cậu lại chẳng đoán ra hay sao?

Trương Khác thích nghe giọng của Hứa Tư, sợ cô nghĩ nhiều, nói qua loa:

- Em báo tin trước còn lấy được lòng cậu.

Hứa Tư tạm chấp nhận lời giải thích này:

- Vậy chuyện bán nhà là sao?

- Có cậu chịu giúp, ba mẹ chị sẽ không suy nghĩ lung tung, chị cứ lấy danh nghĩa Cty Việt Tú làm, nhìn cha mẹ chị vất vả, chị ngày đêm lo lắng, làm sao em yên tâm được?

Chỉ nghe Hứa Tư khẽ “ừ” một tiếng rồi không nói nữa, Trương Khác khẽ hỏi:

- Chị sao vậy?

Nghe tiếng nắc khẽ của Hứa Tư, lòng Trương Khác như bị sát muối:

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi mà, chị đừng lo.

Trương Khác hận không thể ngay lập tức bay về Hải Châu ôm Hứa Tư vào lòng, một cô gái như thế, vĩnh viễn không biết phải yêu thương bao nhiêu cho đủ.

Nghe thấy tiếng mẹ Hứa Tư bên kia, Trương Khác vội đặt điện thoại xuống.

- Con làm sao thế?

Mẹ Hứa Tư đi vào, tay còn cầm một miếng dưa hấu, Lưu Phân vừa đưa tới, bà mang cho Hứa Tư ăn, thấy trên má con gái còn vương nước mắt, kinh hãi hỏi:

- Công việc có vấn đề gì à?

- Không sao đâu ạ.

Hứa Tư cúp điện thoại, lau nước mắt, nước mắt vẫn chảy, nhưng mặt không có vẻ đau khổ:

- Chỉ là đột nhiên muốn khóc.

- Cậu, tình huống trong nhà cháu rất đặc thù, tiền của cháu không liên quan gì tới trong nhà, chi tiêu thế nào ba mẹ cháu không hỏi tới, chuyện này liên quan tới quan hệ đứng sau Cty Cẩm Hồ. Ngày mai ba cháu sẽ đại biểu Cty cổ phần Hải Châu tìm cậu nói chuyện

Có một số chuyện khó giải thích hết một lúc, Trương Khác dừng lại để Thị Vệ Trung tiêu hóa hết lời mình vừa nói.

Trương Tri Hành tuy là tổng giám đốc, nhưng sự vụ cụ thể đều do phó tổng giám đốc Lý Minh Học phụ trách, Thị Vệ Trung còn chưa có cơ hội được gặp Trương Tri Hành.

Ở trong nước, mọi người đã quen với việc dựa vào các mối quan hệ làm việc, Thị Vệ Trung không có quan hệ gì, nên không mang hi vọng lớn lắm.

Thị Vệ Trung không ngờ thân phận của Trương Khác lại là con trai Trương Tri Hành, càng không ngờ mình đã cạnh tranh thành công. Ở thượng tầng thành phố, mọi người đều biết đứng đằng sau Cẩm Hồ là ai, nhưng với cán bộ phổ thông như Thị Vệ Trung mà nói, chỉ biết Cẩm Hồ là một công ty bên ngoài có thực lực rất mạnh.

Với những chuyện Thị Vệ Trung nhìn thấy, ông ta sẽ hoài nghi đằng sau Cẩm Hồ dính dáng tới nhiều giao dịch quyền và tiền, cho nên Trương Khác mới khó mở miệng.

Nhưng dù sao ông ta khác với cha mẹ của Hứa Tư, ông ta thực tế hơn, Trương Khác không lo không có cơ hội giải thích:

- Chuyện cụ thể cháu sẽ bảo chị Hứa Tư kể cho cậu biết, tóm lại là hiện giờ không thể để bệnh chị Hứa Duy tiếp tục xấu đi ... Chuyện của chị ấy, tạm thời cậu đừng kể với chị Hứa Tư.

Thị Vệ Trung mặc dù vẫn còn nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý, nếu Trương Khác đã bảo tình hình cụ thể có thể hỏi Hứa Tư, thì nên hỏi Hứa Tư sẽ tốt hơn.

Thị Vệ Trung đặt điện thoại xuống, lo lắng cho bệnh tình của Hứa Duy, lo lắng quan hệ phức tạp sau lưng Trương Khác liệu có lần nữa khiến Hứa Tư bị cuốn vào không, lo quan hệ không có lối thoát của Hứa Tư và Trương Khác, đã thoát được ra rồi, sao còn lại để lún vào.

Đương nhiên ngoài lo lắng cũng hưng phấn vì thành công, tin tức này do Trương Khác nói thì không thể sai được.

Nhưng ông có cảm giác Trương Khác không đơn giản chỉ là công tử của thư ký trưởng thành phố, hơn nữa Trương Khác có thể giấu gia đình sử dụng mấy chục vạn, bản thân điều này không đơn giản rồi.

Mang theo tâm tình phức tạp, Thị Vệ Trung đi đi lại lại trong phòng, lúc thì nghĩ làm sao giải quyết chuyện nhà chị mình, lúc lại nghĩ phải chỉnh đốn nhà máy ra sao, đủ mọi suy nghĩ rối trong đầu, làm không nghĩ ra được cái gì.

Vợ Thị Vệ Trung thấy chồng vừa gọi điện thoại xong là đi loạn trong nhà như ruồi không đầu, hỏi:

- Sao vậy, Trương Khác nói gì?

- Không có gì, chỉ nói tổng giám đốc Cty cổ phần Hải Châu khả năng ngày mai sẽ tìm anh nói chuyện.

- Hả, nói vậy là anh được chọn rồi? Anh được chọn rồi ...

Vợ Thị Vệ Trung hưng phấn nói đi nói lại:

- Thằng bé Trương Khác đó kéo Chu Mặt Rỗ xuống thật à, không phải bên ngoài đồn tài liệu do Thiệu Chí Cường ..

- Em bé cái mầm thôi, danh sách còn chưa công bố, để người ta nghe được không hay.

Thị Vệ Trung hạ thấp giọng xuống:

- Trong này quan hệ phức tạp, em biết là được, đừng nói với ai.

- Em có phải trẻ lên ba đâu.

Vợ Thi Vệ Trung dỗi:

- À phải, làm giám đốc rồi thì mấy vạn tiền đảm bảo làm sao?

Cty cổ phần Hải Châu chỉ thu tiền đảm bảo của nhân viên quản lý, đối với loại thủ đoạn gom tài chính, ước thúc nhân viên quản lý này, các phương diện đều ngầm chấp nhận.

- Lên làm giám đốc rồi, thế nào chẳng có cách vay được.

Thi Vệ Trung không lo chuyện tiền nong:

- Anh phải gọi vài cuộc điện thoại ...

Chỉ ra ngoài cửa, bảo vợ tránh đi trước.

- Có chuyện gì mà em không nghe được?

Vợ ông ta tuy oán giận nhưng vẫn hờn hờ ra ngoài.

Thi Vệ Trung gọi điện tới nhà Hứa Tư, vừa vặn Hứa Tư nhận điện thoại:

- Cậu, có chuyện gì vậy ạ?

- Cậu vừa nhận được điện thoại của Trương Khác, danh sách cạnh tranh có rồi ..

Thi Vệ Trung cẩn thận lựa chọn ngôn từ, vẫn thấy khó mở miệng về chủ đề này.

Hứa Tư không ngờ Trương Khác chủ động đem thân phận nói ra:

- Vậy cậu biết Trương Khác là ai rồi?

- Ủ, có hơi bất ngờ, cậu ta nhờ người mua nhà của nhà cháu, giúp nhà cháu trả nợ, bảo cậu làm người trung gian...

- Sao tự nhiên cậu ta nhớ tới chuyện này?

Hứa Tư không quen quan hệ giữa mình và Trương Khác để người khác biết, hơi chột dạ, giọng hạ thật thấp, sợ cha mẹ đột nhiên đi vào.

Thi Vệ Trung hỏi thẳng:

- Trương Khác nói chuyện Cẩm Hồ có thể hỏi cháu, tiền mua nhà các cháu kiếm đâu ra? Những chuyện này cậu phải biết mới giúp được.

Hứa Tư biết cậu mình lo mình đi vào vết xe đổ lần trước, giải thích:

- Cty Cẩm Hồ không liên quan gì tới nhà Trương Khác, mới đầu do cậu ấy sáng lập nên Cẩm Hồ, hiện giờ vẫn chiếm cổ phần trong đó, sợ người ngoài nói ra nói vào nên không công khai, nên đứng tên cháu ...

- Hả ...

Có cho Thi Vệ Trung hai bộ óc nữa ông ta chẳng nghĩ tới điều này:

- Trương Khác mới 17 tuổi thôi mà.

Tay cầm điện thoại của Hứa Tư run lên, cô tưởng cậu ám chỉ quan hệ bất thường giữa mình và Trương Khác, trống ngực đập thình thịch.

Thực ra Thi Vệ Trung chỉ ngạc nhiên, chẳng nghĩ nhiều, hỏi:

- Cẩm Hồ không liên quan tới nhà cậu ta thì làm sao cậu ta lập nên được? Tạ Văn Tình là ai? Cô ta là thân thích của Trương Khác à?

- Đại cổ đông của Cẩm Hồ hiện nay là Cty Hải Dụ, công ty này do con trai tỉnh trưởng Từ Học Bình thành lập, năm ngoái anh ta bị tai nạn xe ở Hải Châu, hiện giờ chị Văn Tình quản lý Hải Dụ, Trương Khác trước kia lấy danh nghĩa Cty Hải Dụ sáng lập Cẩm Hồ ...

Hứa Tư kể vắn tắt:

- Tạ Văn Tình là con dâu Từ Học Bình? Tức là con bé chỉ Đồng là cháu gái tỉnh trưởng ! Mẹ tôi ơi...

Thị Vệ Trung không biết miêu tả chấn động trong lòng ra sao nữa, ông ta vụn vụn lần không ngờ đứng sau lưng Trương Khác không phải Trương Tri Hành, không phải là thị trưởng Đường Học Khiêm mà là một tỉnh trưởng.

Ông ta lo nhất Hứa Tư lại có dính líu tới Đường Học Khiêm, như thế lời đồn đại bịa đặt sẽ lần nữa đẩy cháu gái mình xuống vực sâu.

Trương Khác rốt cuộc là người thế nào, sao lại có quan hệ với Từ Học Bình? Thị Vệ Trung đầu đầy nghi vấn, chưa nói Hứa Tư biết được bao nhiêu nội tình, bản thân ông ta cũng biết không nên hỏi quá sâu.

Nếu Trương Khác có năng lực giúp Hứa Tư giải quyết vấn đề thì ông ta yên tâm rồi:

- Thế cũng tốt, nhà cháu bán nhà đi có thể thở phào phần nào ...

Giá nhà bao nhiêu không cần an tâm nữa, cứ đợi Trương Khác an bài vậy.

Cúp điện thoại rồi Hứa Tư ôm ngực thở mất một lúc, đợi tim về lồng ngực rồi mới gọi điện thoại cho Trương Khác:

- Sao cậu lại kể với cậu tôi chuyện của cậu.

- Ba em ngày mai tìm cậu nói chuyện, cậu lại chẳng đoán ra hay sao?

Trương Khác thích nghe giọng của Hứa Tư, sợ cô nghĩ nhiều, nói qua loa:

- Em báo tin trước còn lấy được lòng cậu.

Hứa Tư tạm chấp nhận lời giải thích này:

- Vậy chuyện bán nhà là sao?

- Có cậu chịu giúp, ba mẹ chị sẽ không suy nghĩ lung tung, chị cứ lấy danh nghĩa Cty Việt Tú làm, nhìn cha mẹ chị vất vả, chị ngày đêm lo lắng, làm sao em yên tâm được?

Chỉ nghe Hứa Tư khẽ “ừ” một tiếng rồi không nói nữa, Trương Khác khẽ hỏi:

- Chị sao vậy?

Nghe tiếng nắc khẽ của Hứa Tư, lòng Trương Khác như bị sát muối:

- Mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi mà, chị đừng lo.

Trương Khác hận không thể ngay lập tức bay về Hải Châu ôm Hứa Tư vào lòng, một cô gái như thế, vĩnh viễn không biết phải yêu thương bao nhiêu cho đủ.

Nghe thấy tiếng mẹ Hứa Tư bên kia, Trương Khác vội đặt điện thoại xuống.

- Con làm sao thế?

Mẹ Hứa Tư đi vào, tay còn cầm một miếng dưa hấu, Lưu Phân vừa đưa tới, bà mang cho Hứa Tư ăn, thấy trên má con gái còn vương nước mắt, kinh hãi hỏi:

- Công việc có vấn đề gì à?

- Không sao đâu ạ.

Hứa Tư cúp điện thoại, lau nước mắt, nước mắt vẫn chảy, nhưng mặt không có vẻ đau khổ:

- Chỉ là đột nhiên muốn khóc.

185. Chương 185: Quả Nhiên Hoàn Mỹ

Mẹ Hứa Tư nhìn con gái, không thấy giống con mình gặp chuyện gì khó khăn, miệng còn mỉm cười, bà biết con gái tâm tư đơn thuần đa cảm, nói không chừng bị chuyện gì đó làm xúc động, lấy khăn lông đưa cho con:

- Không sao thì tốt.

- Mẹ à, vừa rồi cậu gọi điện thoại, nói có người muốn mua nhà của chúng ta, cậu hỏi nhà chúng ta có bán không?

- Thật sao?

Mẹ Hứa Tư không tin lắm:

- Vệ Trung sao không nói với mẹ trước nhỉ Hải Sơn, Hải Sơn, anh vào đây mau ..

Hứa Hải Sơn đang ở sân giúp người ta sửa xe máy, người nhể hại mồ hôi, tay đầy dầu mỡ đi vào:

- Chuyện gì thế?

- Vệ Trung nói có người muốn mua nhà của chúng ta, anh quyết đi.

- Có nói mua làm gì không? Mà cái viện tử rách này mà cũng có người mua à? Đương nhiên bán được thì tốt, mặc dù chẳng được mấy đồng, trả được phần nào nợ cũng tốt, nhưng ai chịu mua?

Hứa Hải Sơn mừng cuống lên, nhưng vẫn tỏ ra ngờ vực.

Hứa Tư trả lời cha:

- Cậu không nói ạ, đại khái có người thấy nơi này sắp giải tỏa, mới định tới mua nhà, người thường giải tỏa chẳng được bao tiền, nhưng có người nhờ vả quan hệ, bán được gấp mấy lần ...

Chuyện Hứa Tư nói thì Hứa Hải Sơn cũng biết, trước khi có phương án giải tỏa, rất nhiều người mua nhà ở vùng tây Sa Điền, thành phố mặc dù đưa ra tiêu chuẩn giải tỏa, nhưng những người đó chính nhắm vào phí giải tỏa, họ có quan hệ trên thành phố, ai biết kiểm soát được bao nhiêu?

Ở vùng phía đông này người mua nhà ít hơn, nhà ở mặt phố còn có nhiều người nhòm ngó, nhưng những chủ nhà đó không dễ bán nhà đi, không ngờ họ vào tận đây mua nhà, nhà ở Hứa Tư sâu trong ngõ tới 100 mét.

Hứa Hải Sơn gật đầu:

- Bán đi, chỉ cần đúng theo tiêu chuẩn thành phố là được, đợi giải tỏa tới chỗ này còn mất hai ba năm nữa ...

Mẹ Hứa Tư lo lắng :

- Bán nhà rồi chúng ta ở vào đâu ?

- Lúc đó hẵng hay, thuê phòng có trăm đồng thôi, điều kiện hơi khó khăn một chút, nhưng cứ nghĩ cách trả tiền cho người ta hẵng nói.

Hứa Hải Sơn suy nghĩ rất thoáng đạt:

- Vệ Trung làm giám đốc rồi cũng phải tiêu nhiều tiền.

Mẹ Hứa Tư sợ chồng hiểu lầm:

- Vệ Trung không ép chúng ta bán nhà đâu

- Điều này anh biết, ý anh là chúng ta không thể kéo chân cậu ấy ...

Hứa Hải Sơn làm kỹ thuật lâu năm ở nhà máy, thức khuya dậy sớm giúp người ta làm chút việc riêng, mỗi tháng cũng có thu nhập gần 1000, mẹ Hứa Tư làm công tạm thời nhưng cũng được 500 đồng một tháng,

Hứa Tư chỉ dám nói thu nhập có 2000, nói nhiều sợ cha mẹ bận lòng, hàng xóm không chừng cũng có lời ra tiếng vào khó nghe.

Nếu không có món nợ hơn 20 vạn kia, thu nhập nhà Hứa Tư tính trên mặt bằng Hải Châu cũng là kha khá rồi.

~oOo

~Trương Khác không có thời gian quan tâm tới chuyện quá cụ thể, nếu đã nhờ Thi Vệ Trung giúp, tin rằng mọi chuyện sẽ được xử lý thỏa đáng, đẩy cửa ra ban công.

Đây là tòa nhà độc lập của bệnh viện, công trình thiết bị còn đầy đủ hơn cả khách sạn cao cấp, mỗi một gian phòng độc lập đều có ban công, mặc dù Hứa Duy đã nói rõ quan hệ giữa cô và Từ Học Bình, nhưng Chu Thúc Huệ đích thân tới thăm hai lần, bệnh viện sao dám qua loa.

Trương Khác nhìn thấy Hứa Duy ngồi bóng tối ban công đối diện, cảm giác cô rất cô đơn buồn bã, khe buồng một tiếng thở dài.

Hứa Duy lúc này mới phát hiện ra Trương Khác, vội thu lại tâm sự:

- Cậu nói về phòng nghỉ ngơi cơ mà.

- Vừa gọi điện cho chị Hứa Tư ...

Thấy Hứa Duy lui lại dựa vào tường, giấu toàn thân trong bóng tối, hẳn Hứa Duy luôn tự trách bản thân về chuyện của chị mình, điều cô thể hiện ra ngoài mấy ngày qua đều là lớp vỏ nguy trang:

- Em không nói chuyện của chị, hẳn chị biết tình trạng của bản thân, chị hi vọng ngày mai bệnh viện có chẩn đoán thế nào?

Thấy Hứa Duy không nói gì, Trương Khác đành cố khuyên cô:

- Chị phải làm sao để những ủy khuất hai năm qua chị Hứa Tư có ý nghĩa ...

Mơ hồ thấy thân thể Hứa Duy trong bóng tối run run, nghe tiếng khóc cổ kìm nén của cô, lòng y chẳng dễ chịu hơn chút nào:

- Một số chuyện chỉ là cái nhấc tay mà thôi, thế giới này không phải chỉ toàn bao phủ trong bóng đen tối tăm, chị đừng từ chối ý tốt của người khác nữa ...

Thấy có người mở cửa ban công, Trương Khác không nói gì thêm, quay trở lại phòng.

Ngày hôm sau Phó Tuấn đưa Giang Đại Nhi đi thử, khách hàng yêu cầu đổi người, phía công ty quảng cáo không có lý do gì để từ chối, nói không chừng chỉ hoài nghi Giang Đại Nhi có quan hệ đặc thù gì đó.

Vì tránh Giang Đại Nhi khỏi xấu hổ không thể hiện được bản thân, Trương Khác không cho nhóm Lệnh Tiểu Yến đi cùng.

Trương Khác cùng Tô Tân Đông vừa lên tỉnh thành tới Thịnh Hâm ký hợp đồng, có cơ sở 1500 vạn Thịnh Hâm cung cấp, Tô Tân Đông tự tin hơn nhiều, ký hợp đồng xong nói rất nhiều ý tưởng về sản xuất với Trương Khác.

Hiện giờ cung ứng một số linh kiện hạch tâm chất lượng cao chỉ có Phillips, nếu bản thân có thể tự sản xuất ra linh kiện đó, là có thể phá vỡ sự lũng đoạn của Phillips.

Giá cả lũng đoạn và giả cả cạnh tranh thị trường là sự chênh lệch trên trời với dưới đất, bước này sớm muộn cũng phải bước đi, mặc dù rất khó, nhưng muốn làm lớn phải phát triển theo hướng này.

Đương nhiên hiện giờ Ái Đạt không thể thiếu linh kiện cao cấp do Phillips cung ứng, Trương Khác đồng ý cho Tô Tân Đông dùng một phần kinh phí nghiên cứu, nhưng tin tức không được tiết lộ ra ngoài.

Ái Đạt hiện giờ còn chưa khiến cho Phillips chú ý, nhưng sau khi Ái Đạt quật khởi, Phillips nhất định sẽ không muốn thấy có người phá vỡ địa vị lũng đoạn của mình, chẳng may lúc đó bản thân chưa tự cung ứng được linh kiện, Phillips lại cắt nguồn hàng thì đúng là dở khóc dở cười.

Chu Du không rút mình ra được, Trương Khác mượn Lưu Minh Huy từ Cẩm Hồ, bảo hắt lên Bắc Kinh bàn chuyện quảng cáo với ĐTH TW, tranh thủ phát trong bộ phim truyền hình mới của ĐTH TW vào tháng bảy, mỗi tháng tốn 60 vạn.

Thời gian cách bộ phim quảng cáo mới được chiếu chỉ còn 10 ngày nữa.

Chu Nhất Bình một trong bốn người đầu tiên người được Trương Khác tuyển vào Hải Thái cũng theo Chu Du rời bỏ Hải Thái, hắt trực tiếp gia nhập Ái Đạt, hiện giờ tạm thời phụ trách công tác quản lý nhân lực.

Ái Đạt sắp mở rộng mạnh, nhân tài là một chướng ngại, thập niên 90, công ty sẵn đồng người rất hiếm, huống hồ hiện giờ Ái Đạt chẳng có danh tiếng gì, muốn moi được người có kinh nghiệm ở công ty điện tử có tiếng khác là rất khó khăn.

Hiện giờ bọn họ nhắm vào một phó giám đốc vô tuyến điện Nguyên Khí của thành phố Huệ Sơn, thích hợp vị trí giám đốc kinh doanh. Buổi chiều Tô Tân Đông sẽ tới Huệ Sơn hội họp với Chu Nhất Bình tiến hành tiếp xúc với người này.

Cùng Tô Tân Đông ăn cơm xong, Trương Khác quay về bệnh viện, tới nơi được cho biết Hứa Duy sau khi nghe kết quả hội chẩn đã kiên trì làm thủ tục xuất viện.

Trương Khác cứ đứng ngây ra tại chỗ mất một lúc mới nhớ gọi điện qua nhà Tạ Văn Tình, Hứa Duy quả nhiên ở đó, còn nghe thấy giọng Giang Đại Nhi. Hứa Duy không biết số điện thoại di động của Trương Khác nên khi làm thủ tục xuất viện không báo được cho y, nhưng đã liên lạc với Chu Thúc Huệ trước rồi.

Toàn bộ chi phí nằm viện cùng thuốc men của Hứa Duy do Đại học Đông Hải chi trả, đương nhiên đó là tác dụng của ánh hào quang tỉnh trưởng, nếu không số thuốc men đắt tiền chữa trị cho Hứa Duy không thuộc phạm vi chi trả.

Làm như thế có lẽ trong lòng Hứa Duy không dễ chịu lắm, song Trương Khác dứt khoát không cho cô tự gánh chi phí chữa trị.

Cuối cùng Hứa Duy cũng chịu nhượng bộ, Trương Khác thở phào, ở lại bệnh viện hỏi thăm chi tiết bệnh tình của Hứa Duy, đồng thời đợi Phó Tuấn đến đón.

- Kết quả thế nào?

Trương Khác vừa ngồi vào xe đã hỏi ngay.

- Qua rồi, buổi sáng đã quay phim xong, phối âm đã được ghi, đợi buổi chiều làm thành phim, giám đốc của Phi Hồng vỗ ngực nói lần này đảm bảo làm Khác thiếu gia hài lòng

Phó Tuấn nói chuyện với Trương Khác qua gương chiếu hậu.

186. Chương 186: Thế Giới Nội Tâm Của Mỹ Nữ

- Thật đấy à?

Trương Khác không nghĩ có thể thuận lợi như thế, còn tưởng Giang Đại Nhi phải mất một thời gian mới có thể tự nhiên đứng trước ống kính, đặc biệt là phần phối âm, sao có thể thử một lần là làm người ta thỏa mãn được:

- Anh không gạt tôi đấy chứ?

- Có gạt cũng là giám đốc của Phi Hồng, tôi chỉ thuật lại lời của ông ta thôi.

- Nếu thuận lợi như thế còn còn có thể kịp về Hải Châu thi cuối kỳ.

Trương Khác giục Phó Tuấn tăng tốc tới khu đô thị Thanh Sơn.

Khu đô thị Thanh Sơn khi đó có rất ít nhà cao tầng, nằm phía nam hồ Tây Hà, mở cửa sổ ra là công viên lớn nhất tỉnh thành, Tạ Văn Tình mua năm 92, với giá tận 3.000 một mét vuông, trong trí nhớ của Trương Khác tựa hồ phải bốn năm năm sau giá nhà ở của tỉnh thành mới đạt mức này.

Cho nên sống trong khu đô thị Thanh Sơn toàn những người phú quý, chiếc Passat của Trương Khác đỗ ở bãi đỗ xe chẳng có chút nổi bật nào.

Cả bốn cô gái đều có mặt, nhà mỗi tuần có giúp việc tới dọn dẹp, bốn cô gái chỉ cần đem quần áo, sách vở, đồ dùng cá nhân tới, không phải chuẩn bị thêm quá nhiều, ngoài ra còn có hai culi miễn phí là Chu Tiểu Quân và Phó Tuấn nên không vất vả gì.

Khi Trương Khác tới nơi thì Đám Hứa Duy đang quây quanh Giang Đại Nhi, ép cô biểu diễn lại nội dung quảng cáo, thấy Trương Khác vào, Lệnh Tiểu Yến cười xấu xa:

- Bọn mình không cần cũng được, nhưng Trương Khác thể nào cũng phải xem chứ? Bạn hợp lấy hồn của caaịj ta, nói không chừng sau này cậu ta mời bạn làm đại sứ hình tượng cho công ty nhà cậu ấy đấy ... À, giám đốc của công ty quảng cáo chính là lão lùn xùn xấu xí lần trước bám lấy Giang Đại Nhi ở trên đường mời bạn ấy quay quảng cáo đấy, lần trước còn tưởng lão ta có mưu đồ xấu với Đại Nhi, đúng là oan cho lão ta ...

Thì ra ba cô gái làm xong thủ tục xuất viện là chạy thẳng tới công ty quảng cáo xem tình hình của Giang Đại Nhi, không ngờ tới nơi thì xong hết cả rồi, nhân viên chế tác khen cảm thụ âm nhạc, giọng nói và độ ăn hình của Giang Đại Nhi hết lời.

Đám Hứa Duy không được nhìn thấy, nên lúc này mới đòi cô biểu diễn lại, dù chỉ nói lại câu quảng cáo cũng được, nhưng Giang Đại Nhi sống chết đều không chịu.

Trương Khác không tưởng tượng ra được hình ảnh Giang Đại Nhi trước ống kính máy quay, trong ấn tượng của y, cô thuộc loại thiếu nữ không biết thể hiện bản thân, có lẽ chính vì bề ngoài hoàn mỹ của cô khiến người ta không để ý tới phẩm chất khác, kìm nén khả năng khác của cô phát triển.

Thấy Giang Đại Nhi nhắm tịt mắt mặt đỏ bừng dứt khoát nói không, Trương Khác không muốn làm khó cô, bên công ty quảng cáo đã nói OK rồi, vậy đợi phim mẫu làm ra cũng không muộn.

Trương Khác cũng biết một số người trước ống kính tự nhiên trấn tĩnh, còn trong cuộc sống hàng ngày lại rất khép mình nhút nhát.

Nhà của Tạ Văn Tình có hai tầng, tầng dưới là phòng khách, phòng ăn, cùng phòng ngủ dành cho khách và giúp việc. Tầng trên có ba phòng, phòng ngủ chính, phòng trẻ con và thư phòng.

Phòng ngủ chính của Tạ Văn Tình đó là chốn riêng tư chứa kỷ niệm của cô và chồng, nên mọi người không thể dùng. Bốn cô gái ngủ ở phòng trẻ con và thư phòng ở tầng trên, Trương Khác và Phó Tuấn ở hai phòng ngủ tầng dưới.

Trên tầng hai ngoài ba gian phòng ra còn có một sảnh nhỏ, chuyển bàn trong thư phòng ra, thành giống một quầy bar nhỏ, không gian trống ở thư phòng đủ trải mấy tấm đệm.

Kiếp trước Trương Khác sống ở khách sạn nhiều phát ngát rồi, nhìn nhóm Hứa Duy chỉ huy Chu Tiểu Quân, Phó Tuấn bố trí phòng ốc, vui vẻ đứng bên xem. Sắp xếp phòng xong bốn cô gái nhao nhao muốn ra chợ mua thức ăn về tự làm, Phó Tuấn liền lái xe chở các cô đi.

Xe Passat không được rộng như chiếc Audi, lại không có biển quân đội để thoải mái chỗ vượt trọng tải, Trương Khác và Chu Tiểu Quân ở lại, ngồi trong phòng khách xem đĩa giết thời gian, lúc này mới nhớ ra dù bên công ty quảng cáo mang băng tới cũng chẳng có đầu video để xem.

Trương Khác gọi điện hỏi Tạ Văn Tình, biết nhà Từ Học Bình có đầu video không dùng, lại gọi cho Chu Thúc Huệ, nghe nói bên Trương Khác tối nay liên hoan, bà nói sẽ dẫn ba tiểu nha đầu tới ăn cơm, còn nói:

- Lâu lắm không náo nhiệt như thế rồi.

Từ chỗ Tạ Văn Tình được biết Từ Chí Minh là người rất hiếu khách, thường rủ bạn tới rủ bạn tới chơi uống say túy lúy, khi ấy Từ Học Bình và Chu Thúc Huệ rất phiền lòng, hiện giờ đột nhiên trở vắng vẻ, Chu Thúc Huệ nói thế ít nhiều có chút thương cảm.

Chu Thúc Huệ nghỉ hưu rồi mong mỗi trong nhà trở nên náo nhiệt, hết hè Chỉ Đồng sẽ trở lại bên mẹ, tới Hải Châu đi nhà trẻ. Tối lúc đó chẳng biết trong lòng bà còn cô đơn lạc lõng thế nào, thêm vào địa vị của

Từ Học Bình, làm bà rất đề phòng người bên cạnh.

Thế nên thấy bên này náo nhiệt Chu Thúc Huệ rất vui, dù sao Hứa Duy và Giang Đại Nhi tâm cơ đều đơn thuần, Lệnh Tiểu Yến mặc dù hơi khôn khéo thực dụng, nhưng là cô gái tốt nhiệt tình, không khiến người ta ghét.

Chẳng biết nhóm Hứa Duy đi mua thức ăn tới lúc nào mới về, Trương Khác bảo Chu Tiểu Quân cùng mình thuê taxi tới Tân Mai Uyển lấy đầu video, thuận tiện đón người.

Chu Tiểu Quân tất nhiên là sẵn lòng, hấn sinh ra trong gia cán bộ, nhưng chưa từng tiếp xúc với cán bộ cao cấp, càng miễn cảm với chênh lệch giai tầng hơn người khác, không tránh khỏi có chút thực dụng, luôn dè dặt lấy lòng Trương Khác và Chu Thúc Huệ.

Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ đang nô đùa trên bãi cỏ, ba khuôn mặt đáng yêu bị nắng chiếu đó rất đậm mồ hôi, thấy Trương Khác xuống xe, hò reo quần lấy y. Trương Khác nghĩ ba tiểu nha đầu này thế nào mai da cũng đen đi, kéo chúng vào phòng át, giúp Lý Minh Du rửa mặt ba tiểu nha đầu, đợi Chu Tiểu Quân đem đầu video ra, mọi người cùng tới khu Thanh Sơn.

Đột nhiên kéo cả đồng người vào nhà Tạ Văn Tình, Trương Khác hơi ngại, gãi đầu nói:

- Cháu làm phiền thím Chu rồi.

- Cháu nói gì thế? Thực ra các bác cũng sợ vắng vẻ, lúc nào cũng chỉ mong trong nhà náo nhiệt, bác Từ cháu ngồi vào cái vị trí hôm nay, bác muốn tìm người thân cận chẳng dễ, giờ trong nhà có Tích Vũ Tích Dung, bác Từ cháu tuy không nói ra, nhưng cười nhiều hơn trước đây. Mà bệnh Hứa Duy có nặng không, giờ bác không thể tùy tiện đi đâu được nữa, tới đâu cũng kinh động cả đồng người, bọn họ tìm đủ mọi người tiếp cận, ôi, làm bác thậm chí không dám gọi điện hỏi thăm chuyện Hứa Duy ...

Chẳng thể nói Chu Thúc Huệ làm cao, nhưng không có những phiền não này, bà sẽ còn cô đơn hơn nhiều.

Nhà Tạ Văn Tình vốn được tính là rộng, nhưng bảy tám người vào, lại còn có ba tiểu nha đầu suốt ngày chạy loạn lên, tức thì trở nên hơi chật chội.

Đám Hứa Duy mua thức ăn về, trừ Giang Đại Nhi ra thì mọi người đều có thể giúp nấu nướng, bao nhiêu người nóng lòng trở tài như thế, Trương Khác vui vẻ khoanh tay nhìn, hỏi Giang Đại Nhi chuyện buổi sáng.

- Lúc đó chẳng hề thấy sự tồn tại của người khác, cảm giác hết sức nhẹ nhàng tự do, nên thuận lợi quay xong rồi tôi còn chẳng biết ...

Giang Đại Nhi kể lại, vẻ thẹn thùng của cô quặn rũ vô cùng.

Cty Phi Hồng là do Diệp Kiến Bản tiến cử, đại đa số quảng cáo của Thịnh Hâm do Phi Hồng làm, giám đốc Kính Phi Hồng trước kia làm việc ở ĐTH tỉnh, sau từ chức lập công ty riêng, có chút tài năng, mối quan hệ hệ không kém, nếu không đã chẳng vừa lập công ty đã nhận được hợp đồng của Thịnh Hâm.

Trong lúc mọi người chuẩn bị cơm tối thì Kính Phi Hồng mang băng quảng cáo tới, có Chu Thúc Huệ ở đây, mọi người đều kiềm chế, Trương Khác và Giang Đại Nhi lên lầu bàn công việc, mấy cô bạn không dám quần lấy.

Kính Phi Hồng vừa vào phòng đã oán trách:

- Khác thiếu gia có nhân tuyển tốt như thế mà lúc đầu còn cứ giấu làm gì? Hại chúng tôi tìm ba bốn người đều không làm cậu hài lòng, chi phí phụ trội này có tính vào không?

Trương Khác cười mặc cho ông ta than phiền, giục ông ta bật băng. Thiết kế quảng cáo không thay đổi chút nào, bắt đầu với cặp môi mọng ướt kiều diễm đầy phong tình lại có chút tình nghịch đang khẽ ngâm nga, trong tích tắc đó, trái tim Trương Khác hoàn toàn bị chinh phục, Giang Đại Nhi đứng là cô gái khi chỉ có một mình hoàn toàn giải phóng bản thân mới phát tán vẻ đẹp và khí chất thực sự.

Ấn tượng về cô gái lúc nào cũng xấu hổ bên lề hòa toàn bị ma lực của Giang Đại Nhi trước ống kính xóa nhà, khi cô độc lập đối diện với nội tâm của mình, cho bản thân cơ hội thể hiện, mỗi một thần thái biến hóa nhỏ đều như lời thổ lộ hoàn chỉnh gửi gắm hết được điều cô muốn diễn đạt với mọi người ...

Cả giọng nói của cô, mặc dù êm ái dễ nghe, nhưng quá nhu mì, Trương Khác hoàn toàn không ngờ giọng Giang Đại Nhi trong phim giàu sức biểu cảm như thế, chỉ khẽ hát một khúc ngân ban đầu như ma ám hút hồn y.

- Đúng thứ tôi muốn rồi ...

15 giây chớp mắt đã qua, Trương Khác không cần xem lại, Giang Đại Nhi đã thể hiện khá hoàn mỹ ý tưởng của y:

- Cho các vị thêm một ngày, tôi muốn thập toàn thập mỹ.

Kính Phi Hồng chưa hết xúc động:

- Tôi làm quảng cáo bao năm, đây là phim quảng cáo tôi hài lòng nhất, tôi mong phim quảng cáo này có thể giúp công ty chúng tôi chiếm giải thưởng quảng cáo tổ chức ở Thanh Đảo năm nay ...

Trương Khác nhếch mép nói:

- Chi phí chế tác giảm một nửa thì tôi sẽ suy nghĩ ...

Kính Phi Hồng cười nịnh nọt:

- Người lắm tiền nhiều của như Khác thiếu gia sao cần so đo mấy vạn đồng nhỏ nhoi với công ty tí xú chúng tôi chứ ạ ...

Trương Khác mặc xác ông ta lải nhải, cầm điều khiển tua lại phim quảng cáo.

Kính Phi Hồng cuối cùng phải chịu thua:

- Được, giảm một nửa thì giảm một nửa, ai bảo ý tưởng quảng cáo là của cậu. Vậy đem đi tranh thưởng hoàn toàn lấy danh nghĩa của Cty Phi Hồng chúng tôi nhé?

- Tôi so đo mấy đồng nhỏ đấy, phim quảng cáo này sẽ phát trên ĐTH TW, nếu có thể được phần thưởng năm về quảng cáo của ĐTH TW thì ông chẳng cười toét miệng, nếu ông sảng khoái một chút thì phải miễn toàn bộ chi phí cho tôi mới đúng.

Kính Phi Hồng tuy cười nhưng tuyệt không chịu miễn phí, hai người khách sáo giả dối một hồi, Kính Phi Hồng lại hỏi:

- Tất cả quảng cáo của điện tử Ái Đạt sẽ dùng tiểu thư Đại Nhi chứ?

Trương Khác quay sang nhìn Giang Đại Nhi từ đầu đến giờ luôn yên tĩnh ngồi bên cạnh y, thấy cô không có ý từ chối, liền gật đầu:

- Đúng, mong các vị làm cho tinh mỹ một chút ...

- Đương nhiên, đương nhiên, tôi chưa bao giờ thấy người có tiềm chất biểu diễn như tiểu thư Đại Nhi, không chỉ ngoại hình mê hoặc, giọng nói càng mang âm điệu đặc biệt, chỉ là phim quảng cáo không thể làm tiểu thư Đại Nhi thể hiện hết tài năng, nếu cô ấy vào giới biểu diễn, chắc chắn tiền đồ vô lượng. Nếu Khác thiếu gia đồng ý, Cty Phi Hồng chúng tôi sẽ bao toàn bộ tiểu thư Đại Nhi ...

Kính Phi Hồng nói với bộ mặt mong mỏi khao khát không thể che giấu.

Trương Khác chẳng ưa gì mình tinh điện ảnh, nói là có chút thành kiến cũng không quá, giờ giới diễn viên còn đỡ một chút, chứ vài năm nữa, ngày nào cũng có vô số chuyện tởm lợm phơi bày ra.

Bảo Giang Đại Nhi phát triển trong giới điện ảnh thì Trương Khác không có tâm tư nào ủng hộ, nhưng bỏ đi sự e lệ giọng ca của cô rất mê hoặc, có khi có tiền đồ phát triển thành ca sĩ.

Trương Khác được Thiệu Tâm Văn trình trọng giới thiệu cho Cty Phi Hồng, Kính Phi Hồng không biết rõ lắm về y và Cty Ái Đạt, nhưng bạn học cũ giới thiệu, ông không dám có chút qua loa.

Trừ hơi khắt khe về việc trình độ chế tác của Cty Phi Hồng ra thì Trương Khác là người rất dễ tiếp xúc, nhưng Kính Phi Hồng thấy Trương Khác có tư cách chê bai, vì chê bai của y giúp Cty Phi Hồng thu được không ít lợi ích, vì y luôn chỉ ra thiếu sót trong chế tác quảng cáo, đồng thời tuyệt đối không bỏ qua chi

tiết nào khiến y không vừa lòng, trình đồ chế tác quảng cáo của Phi Hồng thời gian qua bị y ép mà tăng lên một bậc.

Có một người như vậy quất roi vào đám chế tác, Kính Phi Hồng ngủ cũng cười được, chỉ là mỗi lúc phim quảng cáo bị trả về tâm tình không dễ chịu lắm, may mà qua được cửa ải này.

Tổng giám chế quảng cáo của Phi Hồng không ưa Trương Khác, hôm nay làm xong phim mẫu, hắn kiểm có đẹp luôn cho êm chuyện:

- Ai mà muốn tác phẩm của mình bị người ta chê bai tới mặt chứ? Sau này chúng ta không nhận chế tác quảng cáo cho Ái Đạt nữa được không? Lãng phí thời gian, tốn kém, riêng người mẫu đã đổi bốn cô, căn bản chẳng kiếm được xu nào.

Kính Phi Hồng thì quyết định dù có lỗi cũng phải nhận chế tác quảng cáo cho Ái Đạt, Thiệu Tâm Văn có nói với hắn:

- Trình độ chế tác của các anh mà làm cho Ái Đạt vừa lòng là có tiềm chất của công ty quảng cáo hạng nhất rồi.

Hắn không biết lời này của Thiệu Tâm Văn là tôn sùng cá nhân Trương Khác, mà cho rằng ám thị Ái Đạt có khí phách của công ty lớn. Nếu Sony, Phillips mà tới tìm Phi Hồng nhờ làm quảng cáo, dù có trả thêm tiền Kính Phi Hồng cũng làm.

May mà bọn họ không đề xuất tới Ái Đạt chụp ảnh thực tế, nếu không thế nào cũng tìm Thiệu Tâm Văn oán trách:

- Cái nhà máy rách nát, lại trả tí xíu tiền còn dám kén chọn như vậy.

Kính Phi Hồng nghĩ Ái Đạt là công ty lớn, quay phim xong có thể đem thẳng lên ĐTH TW phát, nên tất nhiên ra sức lấy lòng Trương Khác.

Phó Tuấn đưa Giang Đại Nhi đến thử, hắn nhận ngay ra là giai nhân từng từ chối hắn một cách vô tình, trong lòng hơi bất mãn, cô gái quảng cáo trước đó hắn nhận lời lăng xê lên, chưa chấm dứt được gì thì Trương Khác đã nhét người của mình vào, hắn vui thế quái nào nổi.

Kính Phi Hồng cho rằng Giang Đại Nhi dựa vào quan hệ đặc thù với Trương Khác cướp lấy vị trí, dù sao cũng không thể trái ý khách hàng, nên đành đồng ý đổi người.

Ai ngờ Giang Đại Nhi vừa đứng trước ống kính liền tỏa ánh hào quang chói lọi, giọng ca càng hấp hồn hắn, mỹ nhân thế này không vào giới biểu diễn thì uống phí của trời.

Trong lúc quay phim, Kính Phi Hồng đã dụ Giang Đại Nhi vào giới biểu diễn, công ty sẽ bao cô toàn bộ, Giang Đại Nhi chỉ cần quay phim quảng cáo, không cần nhận lời bất kỳ chuyện gì khác, lúc này thấy Trương Khác lại không nhận được khuyến khích.

Bất kể Kính Phi Hồng tăng bốc và cổ động có sức hấp dẫn thế nào, Giang Đại Nhi chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Trương Khác, giữ nụ cười điềm đạm.

Trương Khác cũng không tỏ thái độ gì, dù sao đó là chuyện riêng của Giang Đại Nhi, lấy bằng ra, nói với ý tiễn khách:

- Chuyện tiếp theo nhờ vào giám đốc Kính.

- Đương nhiên rồi, chuyện Khác thiếu gia sao tôi không tận tâm cho được.

Kính Phi Hồng trước khi xuống lầu còn lưu luyến quay lại nhìn Giang Đại Nhi:

- Khác thiếu gia suy nghĩ lại chuyện tiểu thư Đại Nhi lần nữa đi.

Trương Khác cười đưa tay mời Kính Phi Hồng xuống lầu, đang định đi theo thì Giang Đại Nhi ở sau nói nhỏ:

- Trương Khác, cậu thấy sao?

Trương Khác biết cô đang đấu tranh tư tưởng, vậy mà cứ ngồi im không nói, đúng làm khó cô rồi. Nhưng không ngờ Giang Đại Nhi lại hỏi ý kiến mình, quay đầu lại thấy vẻ mong đợi và tín nhiệm trong ánh mắt của cô, Trương Khác động lòng, đợi Kính Phi Hồng xuống thang hẳn rồi mới hỏi:

- Còn Đại Nhi nghĩ thế nào?

- Đôi khi tự đem so với đám Hứa Duy, tôi phát hiện mình thật là vô dụng ...

Giang Đại Nhi khẽ cắn môi, nhưng không tránh ánh mắt của Trương Khác:

- Tôi lại không tìm được người tâm sự.

Trương Khác đoán trước được tâm lý của cô, cười ôn hòa, khoanh tay đợi Giang Đại Nhi nói trước .

- Tôi ...

Giang Đại Nhi mở miệng mấy lần mà không phải nói ra thế nào, nhất là phía dưới tiếng cười nói rầm rĩ không phải hoàn cảnh tốt bày tỏ tâm sự, bất ngờ nắm lấy tay Trương Khác kéo vào phòng, chốt cửa lại.

Nhìn Giang Đại Nhi thở gấp gấp, ánh mắt long lanh ầng nước, bầu ngực đầy đặn không ngừng phập phồng, làm toàn thân Trương Khác nóng râm ran, phải lấy hết nghị lực kiềm chế không ôm lấy cô, in dấu lên cặp môi cong gợi cảm kia.

- Tôi hát cho cậu nghe nhé...

Giang Đại Nhi lấy hết dũng khí nói ra một câu, rồi thở hắt ra một hơi, cứ như lấy quyết tâm lên pháp trước.

...

Không biết vì sao

Ưu sầu luôn quấn quanh tôi

Mỗi ngày tôi đều mong mỏi

Xua đi tịch mịch của ái tình

Từ hôm ấy

Anh ấy nói nói với em.

Vĩnh viễn yêu em

Trăm vạn lời nói theo áng mây trôi đi

++++

Mai tiếp nhớ

187. Chương 187: Để Tôi Làm Quản Lý

Giọng ca ản chưa cô đơn tịch mịch vô hạn của Giang Đại Nhi như bọt nước li ti không ngừng nổi lên từ dòng suối trong vắt, bùng nổ mỹ lệ, song chớp mắt chớp mắt tan biến, bài Thiên ngôn vạn ngữ của Đặng Lệ Quân cứ thế được Giang Đại Nhi diễn lại một cách hoàn mỹ.

Hai tay Giang Đại Nhi chấp trước ngực, chiếc cổ thiên nga trắng rướn lên, mắt nhìn về phía trước, từ góc độ của Trương Khác nhìn thấy một giọt nước mắt long lanh đọng trên khóe mắt cô ...

Trương Khác thừa nhận Giang Đại Nhi lúc đó làm lòng y xao động, ấn tượng trong tích tắc e mãi mãi ghi sâu trong lòng y không phai mờ, thậm chí Trương Khác không còn dũng khí nhìn vào đôi mắt sáng chứa đầy nước mắt đó.

Đặng Lệ Quân đã mất ngày 8 tháng 5 năm nay ở Thái Lan sau một cơn hen suyễn, làm người hâm mộ khắp thế giới thương tiếc không thôi.

Giọt nước mắt của Giang Đại Nhi có lẽ vì một ngôi sao lớn đã tắt có lẽ là hồng nhan tự thương ban thân, Trương Khác biết dưới vẻ bề ngoài mê người của cô còn chứa một trái tim cũng khiến trái tim người khác rung động không hề thua kém.

Trương Khác khẽ thở ra một hơi, định mở cửa ra ngoài bình phục lại tâm tình, tránh đưa ra quyết định trong lúc thiếu sáng suốt, nhưng thấy Hứa Duy đang đi xuống lầu, chắc cô đi lên nghe thấy giọng ca Giang Đại Nhi lại quay xuống.

Trương Khác quay đầu lại nhìn Giang Đại Nhi, cô ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt long lanh ngấn lệ, nhưng càng trong hơn, kiên định hơn, Trương Khác gật đầu nói:

- Tôi muốn nhìn thấy Đại Nhi mãi mãi thế này.
- Thực sự có thể được chứ?

Mắt Giang Đại Nhi đôi mắt mê ly, Trương Khác khẽ gọi một tiếng “Đại Nhi” mà làm trái tim ngây thơ của cô đập rộn lên.

- Được mà.

Trương Khác cười, đôi mắt Đại Nhi đẹp tới mức làm người ta không dám nhìn thẳng vào:

- Đại Nhi sẽ làm được.

Trương Khác không dám ở lại, vội đi xuống lầu, Giang Đại Nhi khó khăn lắm lấy được dũng khí biểu lộ bản thân, vừa ra khỏi phòng dũng khí đó tan biến hết, lại thành cô gái hay thẹn thùng, Hứa Duy vờ như không thấy gì tự nhiên đi xuống.

Kính Phi Hồng vừa đi, Lệnh Tiểu Yến rít rít hỏi hiệu quả phim quảng cáo thế nào, Trương Khác bảo Phó Tuấn lấy đầu video xuống phòng khách chiếu ọi người xem, có Chu Thu Huệ ở đây, Lệnh Tiểu Yến cố kiềm chế kích động nói:

- Thế nào, tôi đã bảo Đại Nhi nhất định sẽ làm được mà, quảng cáo này đem chiếu trên ĐTH TW cũng đủ tự cách...
- Thì quảng cáo này vốn mang tới ĐTH TW phát mà.

Trương Khác tâm tình rất tốt:

- Đth TW chỉ phát 5 giây cuối, còn các ĐTH khác sẽ chiếu trọn vẹn 15 giây.
- Vậy Đại Nhi chẳng phải sẽ thành danh rồi?

Lệnh Tiểu Yến rất hưng phấn:

- Công ty nhà cậu xác định muốn mời Đại Nhi làm đại sứ hình tượng chứ?

Trương Khác nhìn sang Giang Đại Nhi, trong mắt cô ẩn chứa ngưỡng ngùng và mong đợi, liền mỉm cười nói:

- Người mẫu quảng cáo có tiếng trong nước mỗi năm làm đại sứ chừng 8 vạn, tôi không thể trả giá cao hơn được, công tác sẽ rất vất vả, chị có thể trực tiếp ký hợp đồng với công ty tôi, cũng có thể tìm người quản lý...
- 8 vạn á?

Trương Khác chưa nói hết, Lệnh Tiểu Yến đã ré lên:

- Chu Tiểu Quân làm việc ở ủy ban thương mại, lương cơ bản có 400, chẳng phải làm 20 năm mới bằng một năm lương của Đại Nhi?

Lương cơ bản của nhân viên công vụ phổ thông không cao, mỗi năm thêm vào các loại thưởng chừng một vạn, có điều nói tới địa phương điều tra nghiên cứu, họp hành thì có chi phí khá khả quan.

Tiếng thét Lệnh Tiểu Yến làm Chu Thúc Huệ chú ý, bà hỏi:

- Tiểu Chu làm việc ở ủy ban thương mại à?

- Vâng ạ, năm nay cháu vừa tốt nghiệp tháng 8 mới đi báo danh.

- Ừm, công việc tốt đấy ...

Chu Thúc Huệ chỉ thuận miệng nói thế là hết, Chu Tiểu Quân và Lệnh Tiểu Yến đều tỏ ra khá thất vọng.

Trương Khác cười thầm, Chu Thúc Huệ là cán bộ thâm niên, bà hỏi tới là nói rõ để ghi nhớ trong lòng rồi, chẳng lẽ còn mong bà hứa hẹn gì đó sao? Vội gạt bọn họ qua, tránh họ quá nóng vội mà tự hủy tiền đồ của mình.

Giang Đại Nhi không ngờ có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, há miệng đứng ngây ra không biết phải nói gì, lúc này Trương Khác không nói kỹ hơn được.

Ăn tối xong, Trương Khác sai Phó Tuấn đưa Chu Thúc Huệ và Chỉ Đồng về Tân Mai Uyển, Lý Minh Du và hai tiểu nha đầu đêm nay ở lại đây.

Chuyện quảng cáo giải quyết thuận lợi, Trương Khác quyết định ngày mai về Hải Châu, cố gắng không bỏ kỳ thi cuối kỳ, phải giữ thể diện cho các phía.

Đợi Chu Thúc Huệ đi rồi, Trương Khác nhắc nhở Chu Tiểu Quân:

- Anh Chu có hơi quá nóng vội đấy.

Trương Khác nói thế làm Chu Tiểu Quân ít nhiều không cam tâm, mặt đỏ bừng, Trương Khác lắc đầu, hẳn còn chẳng bằng mình lúc tốt nghiệp, đại khái là nguyên nhân từ phía gia đình, mặc dù Chu Tiểu Quân lúc nào cũng tỏ ra ôn hòa, nhưng không che giấu được sự kiêu ngạo.

Nhưng là sự kiêu ngạo khó chấp nhận, nếu vừa tốt nghiệp xong đã để hẳn quá thuận lợi, ngược lại sẽ gây bất lợi cho sự nghiệp của hẳn sau này.

Song Trương Khác cũng chỉ nói đến thế.

Chuyện nho nhỏ này, người bên cạnh tất nhiên không chú ý tới.

Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng kéo Giang Đại Nhi tới hỏi Trương Khác chuyện đại sứ hình ảnh, lương tới 8 vạn một năm, đương nhiên không chỉ đơn giản là quay phim quảng cáo, còn phải tham dự hoạt động tuyên truyền của công ty tổ chức ở các nơi.

Các cô đều học mậu dịch quốc tế, nên hiểu kiến thức cơ bản, Lâm Băng lo lắng hỏi:

- Công ty nhà cậu sẽ không bắt Đại Nhi làm việc không hay chứ?

Ghế sofa ở phòng khách bị hai tiểu nha đầu chiếm cứ, đám Trương Khác ngồi quanh bàn ăn nói chuyện, nghe Lâm Băng hỏi thế, Trương Khác hiểu ý, song nhếch mép hỏi lại với vẻ bồn chồn:

- Chuyện không hay gì?

Lâm Băng chưa học được quan sát sắc mặt của Lệnh Tiểu Yến, áp úng nói:

- Như tiếp khách hàng ăn cơm uống rượu, hoặc khách hàng ... Đề xuất ... Một số yêu cầu đặc thù.

- Xã giao thông thượng tất nhiên phải có, còn về yêu cầu đặc thù mà chị nói, nếu Đại Nhi đồng ý, công ti sẽ trả thêm tiền ...

“Bốp” còn chưa nói hết đã ăn một đòn vào gáy, Trương Khác quay đầu lại thấy Hứa Tư hai tay chống nạnh đang nhìn y trừng trừng:

- Tí cái tuổi đầu nói toàn chuyện bậy bạ, yêu cầu đặc thù là cái gì hả? Thật không hiểu đầu óc bọn nhóc bây giờ chứa cái gì? Còn nữa, cậu gọi Đại Nhi trông không như thế à?

Thấy Hứa Tư sức khỏe hồi phục một chút, quay lại thái độ “chị cả” trước kia với y, Trương Khác lưng ớn lạnh, cười gượng:

- Tại Lâm Băng hỏi lung tung trước.

Lệnh Tiểu Yến cười khinh khích:

- Cái khác mình chẳng lo, chỉ lo Trương Khác thừa cơ đề xuất yêu cầu đặc thù, Đại Nhi ngốc nhếch rất dễ thiệt thòi lớn, chúng ta phải giúp bạn ấy một người quản lý có thể trấn áp được Trương Khác, tránh cậu ta sinh mưu đồ xấu với Đại Nhi.

Giang Đại Nhi không chịu được mọi người chọc ghẹo, mặt đỏ như gấc chín, cô ngồi bên trái Trương Khác, y ngồi thẳng người lợi dụng ưu thế chiều cao nhìn qua khe hở cổ áo, có thể thấy riềm áo lót tơ màu đen, cùng một khoảng trắng lóa mắt, nuốt nước bọt đánh ực, trong lòng lúc này thực sự muốn đề xuất yêu cầu đặc thù.

Giang Đại Nhi phát hiện ra ánh mắt lén lút của y, hơi chột dạ nói:

- Hứa Duy giúp mình được không?

- Chỉ cần chị muốn, chó mèo gì cũng được, cò điều công việc của người quản lý rất phức tạp, sợ chị Hứa Duy không chịu có được đâu.

Trương Khác lắc đầu ra chiều không tin tưởng.

- Đến năm đứa bé tôi còn chịu cổ được, một mình Đại Nhi có gì mà khó?

Thấy Hứa Duy dễ dàng sụp bẫy, Trương Khác chẳng cảm thấy có chút thành tựu nào:

- Người quản lý không phải giúp việc đâu, trong nước rất nhiều giúp việc, nhưng người quản lý thực sự rất hiếm có, đừng tưởng cho rằng chỉ chịu cổ cuộc sống hàng ngày của Đại Nhi là được, đó là giúp việc không phải quản lý.

Hứa Duy không còn mạnh miệng nữa, hỏi:

- Vậy thế nào mới là một quản lý thực sự?

- Làm quản lý phải phục trách lập kế hoạch phương hướng phát triển cho chị Đại Nhi, phải giúp chị ấy tìm người huấn luyện chuyên nghiệp, quyết định tham gia vào những loại hoạt động nào để tạo dựng hình tượng công chúng. Khi chị Đại Nhi thực sự vào nghề, người quản lý phải giúp chị ấy xử lý tất cả lời mời, công việc ngoài luồng, để chị Đại Nhi chuyên tâm nâng cao trình độ biểu diễn ... Ví như chị Đại Nhi hiện giờ còn kém xa một đại sứ hình tượng hợp cách, phải mời nhà thiết kế tới chuyên môn thiết kế trang phục thích hợp, chị ấy phải chủ trì hoạt động thương nghiệp của công ty, cũng cần chuyên gia hướng dẫn. Nếu xác định đi theo hướng ca sĩ, phải liên hệ với người sáng tác, đơn vị phát hành băng đĩa, rồi liên hệ với ĐTH, đài phát thanh để được lên sóng, tham gia hoạt động âm nhạc xúc tiến hình tượng công chúng, tổ chức huấn luyện mang tính chuyên môn ... Những điều này cần năng lực lập kế hoạch và tầm nhìn bao quát, khi chị Đại Nhi thành danh rồi, quây quanh chị ấy sẽ là cả một đoàn thể, người quản lý chính là lãnh đạo đoàn thể bao gồm thiết kế trang phục, giúp việc, trợ thủ tuyên truyền, vệ sĩ ...

Trương Khác nói thao thao bất tuyệt làm mọi người u tai chóng mặt, mặc dù bọn họ hiểu những lời Trương Khác nói đúng là định nghĩa về một người quản lý, nhưng trong nước kiếm đâu ra người quản lý xuất sắc như vậy. Đa phần nghệ sĩ nổi tiếng đều dùng người nhà, vai trò giống vai trò giúp việc hay trợ lý tư nhân hơn, không phải là quản lý đúng nghĩa ...

- Theo yêu cầu của cậu, Đại Nhi muốn tìm một người quản lý không phải là dễ ...

Hứa Duy suy tư nói:

- Em chứ ai, chị không thấy em nói đâu ra đó à? Trừ em ra còn ai có tư cách làm quản lý của chị Đại Nhi? Chị Hứa Duy nhiều lắm chỉ có thể làm trợ lý tư nhân phụ trách chuyện ăn ở ...

Trương Khác vỗ ngực nói:

- Sao tôi cảm thấy không ổn nhỉ?

Hứa Duy nhìn Trương Khác soi mói:

- Sao cậu lại quen thuộc chuyện này như thế? Không phải cậu có mưu đồ khác, nên đào sẵn hố đợi Đại Nhi nhảy vào đấy chứ?

Lệnh Tiểu Yếu và Lâm Băng đưa mắt nhìn nhau, Lâm Băng nghiêm túc gập ngón tay nói:

- Trương Khác chủ động tìm Đại Nhi làm quảng cáo này, lại mời Đại Nhi làm đại sứ hình ảnh này, tự xưng phong làm người quản lý này, vòng đi vòng lại đều xoay quanh cậu ta, không phải cái bấy cậu ta dày công thiết kế thì là cái gì?

Cuối cùng cảm thán một câu:

- Tí tuổi đầu nhưng cậu phụ theo đuổi con gái đúng là hạng nhất đấy.

Quay sang nháy mắt với Lệnh Tiểu Yến:

- Mình còn cho rằng Tiểu Quân nhà bạn lắm trò, chẳng phải mình hạ thấp Tiểu Quân, chứ so với Trương Khác chỉ có nước xách dép thôi.

Lệnh Tiểu Yến buông một tiếng thở dài, làm bộ đau xót:

- Đáng hận là Đại Nhi cam tâm tình nguyện nhắm mắt nhảy vào.

Té ra lại hề nhau trên ghẹo Đại Nhi, Giang Đại Nhi mặt đỏ bừng bừng, chỉ biết nghe bọn họ cười vang thích thú, hoàn toàn không phản kích được.

Trương Khác thì nghiêm túc, y biết rõ Giang Đại Nhi muốn đi lên con đường ca sĩ nổi tiếng chẳng phải là chuyện đơn giản, giọng ca tự nhiên chưa qua mài giũa của Giang Đại Nhi không thích hợp với trào lưu âm nhạc đang lưu hành trong nước, chỉ có ở Hong Kong mới có môi trường âm nhạc và nhà sáng tác thích hợp cho Giang Đại Nhi, nhưng trước năm 97 Hong Kong quay về, giao lưu ở hai bên không tự do lắm.

Đương nhiên không phải là không có con đường tắt để đi, chỉ là hiện giờ Trương Khác không thể phân thân ra làm các chuyện khác.

Bất kể bị Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng trên ghẹo như thế nào, Giang Đại Nhi vẫn chấp nhận an bài của Trương Khác, trước tiên an tâm quay quảng cáo cho Ái Đạt ở Phi Hồng, tiếp đó phối hợp hoạt động tuyên truyền của Ái Đạt, đồng thời tham gia bồi huấn âm nhạc và hình thể, Hứa Duy cuối cùng chỉ có thể tiếp nhận vai trò trợ lý tư nhân cho Giang Đại Nhi.

Tóm lại, chi phí của đại sứ mặc dù 8 vạn đồng, nhưng Trương Khác nói "nhà quản lý phải trừ tính chung khoản chi tiêu", tức giảm phí sinh hoạt của Giang Đại Nhi, Hứa Duy xuống còn 600 mỗi tháng.

Lại nói "chị Đại Nhi còn chưa thành danh, không thể hưởng thụ đãi ngộ nghệ sĩ có tiếng" lại tước giảm chút nữa, bảo Giang Đại Nhi báo danh tham gia bồi dưỡng quần chúng hóa, phí bồi huấn lại giảm một phần nữa ... Làm người ta hoài nghi một năm còn được 1/3 số tiền 8 vạn đồng kia không.

Hai hôm sau Trương Khác mới cùng Phó Tuấn về Hải Châu, để có cái ăn nói với cha mẹ, liền về nhà trọ ôn thi, mặc dù nội dung ôn tập đều học qua, nhưng chỉ hai ba ngày thì sao mà đủ, ngày 30 tháng 6 thi xong, Đường Thanh hỏi y thế nào, Trương Khác trả lời:

- Tạm được, cảm giác không khó bằng thi giữa kỳ.

Đường Thanh thấy y trả lời lững lờ như vậy thì đau đầu, nhưng không quên an ủi:

- Dù sao mọi người chẳng hi vọng gì vào thành tích của bạn, bạn đừng quá lo ...

Cô nàng này chẳng biết là an ủi hay nói móc mình đây, Trương Khác cười méo miệng:

- Kỳ nghỉ hè này bạn an bài thế nào?

Trường cao trung trọng điểm học tập rất nặng, gần như toàn bộ thời gian của học sinh đều bị bài tập chiếm dụng, đặc biệt học sinh ngoan được mọi người kỳ vọng, tính cách lại háo thắng, còn là lớp trưởng như Đường Thanh, gần như chẳng có thời gian để quán quít bên Trương Khác.

Nhưng suốt kỳ nghỉ hè dài, dầu thế nào cũng không thể bỏ mặc Đường Thanh được.

- Ôi, trừ học thêm hè ra, mẹ mình còn báo danh họ mình rất nhiều lớp bồi dưỡng, chẳng chịu nghĩ xem con gái mình có chịu nổi hay không.

Đường Thanh than vãn:

Mùa hè này định sẵn Trương Khác phải bôn ba không ngừng giữa Hoa Đông, Hoa Nam, không phải là không thể mang theo Đường Thanh, chỉ sợ cô không chịu nổi khổ cực. Cố Kiến Bình an bài nhiều lớp bồi dưỡng làm Đường Thanh không thoát thân được cũng tốt, nhưng không dám nói ra, hỏi:

- Lần trước nhờ bạn giúp lập kế hoạch công bố sản phẩm mới, bạn đã làm xong chưa?

Đường Thanh mở cặp ra, lấy một tờ giấy đưa cho Trương Khác:

- Nếu vì cái này mà thành tích thi tụt xuống thì mình thảm mất.

Chiếc đầu đĩa đầu tiên của Ái Đạt đưa ra thị trường giao cho Thịnh Hâm tổ chức lễ giới thiệu, dù sao bọn họ có kinh nghiệm thành công giới thiệu Ericsson 398 rồi, giới truyền thông ở tỉnh thành đều vui vẻ hợp tác với họ.

Trương Khác bảo Đường Thanh lập kế hoạch tương tự chỉ là muốn cô có cơ hội rèn luyện thêm, với lại vô duyên cô cứ ném cô nàng qua một ai, ai biết trong lòng cô nàng oán trách thế nào, lỡ không thêm để ý tới mình nữa thì sao?

Trương Khác nhận lấy tờ giấy xem hết một lượt, Đường Thanh đúng là rất chú tâm vào việc này, khiến y lo cô sao lãng học tập:

- Ủm, so với người chuyên môn làm việc này còn chu toàn hơn, để mình bảo bọn họ lấy nó tham khảo.

- Vậy mình tham gia lễ giới thiệu được không?

Bị đôi mắt trong vắt nhưng mang vẻ mị hoặc trời sinh của Đường Thanh nhìn chăm chăm, Trương Khác nào nhẫn tâm từ chối cho được:

- Lễ giới thiệu sẽ tổ chức ở tỉnh thành, cũng không xa lắm, tới khi đó mình sẽ sai người đưa xe tới đón bạn.

Đường Thanh đưa ngón út xinh xắn ra đòi ngoắc tay:

- Quyết định thế rồi nhé, không được thất hứa đâu đấy.

Trương Khác móc tay với cô, y nào dám thất hứa với Đường Thanh, có điều nghĩ tới nay còn đi gặp Hứa Tư, nên nói chuyện với Đường Thanh không ưỡn ngực lên được.

Hôm nay Hứa Tư chuyển nhà, Hứa Duy còn đặc biệt từ tỉnh thành về.

Chuyện bán nhà do Thi Vệ Trung ở giữ trừ tính, chỉ tốn ba bốn ngày là xong, Trương Khác nhờ Thiệu Chí Cương ra mặt mua viện tử nhà Hứa Tư.

Khi đi dựa theo tiêu chuẩn giải tỏa của thành phố, mỗi mét vuông kiến trúc bồi thường 800, viện tử của nhà Hứa Tư có ba gian nhà chính, một gian bếp, một gian nhĩ phòng, gần 100 mét vuông.

Nhưng để giúp nhà cô, nên hồ đồ tính cả sân vườn vào đó, thành 160 mét vuông, Thiệu Chí Chương còn làm bộ nóng ruột muốn nhà Hứa Tư chuyển đi ngay, nâng giá lên 1000 một mét vuông, cuối cùng trả cho Hứa Hải Sơn 186000 đồng.

Ít nhất sau này có bị vạch không bị vạch trần hay không, Trương Khác bận tâm lắm, nếu chuyện phát triển theo dự tưởng của Trương Khác, chỉ cần thao tác thương nghiệp hóa và tu sửa vùng đông sa điền thỏa đáng, trong vòng hai ba năm giá nhà nơi này sẽ tăng lên một nấc khá cao, tác là chỉ cần giấu nhà Hứa Tư hai ba năm là được, quan trọng nhất là lúc này phải giảm bớt áp lực tâm lý cho Hứa Duy.

Có số tiền này nhà Hứa Tư gần như có thể trả hết khoản nợ bên ngoài, mặc dù vẫn thiếu vài vạn, nhưng với thu nhập của nhà cô, không cần quá cấp bách nữa.

188. Chương 188: Quán Ăn Nhỏ Làm Ăn Lớn

Bất kể là Hứa Tư hay cha mẹ cô đều muốn chuyển ra khỏi Sa Điền, mặc dù cả nhà họ sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng có quá nhiều câu chuyện nặng nề và cảm xúc khiến người ta không muốn nhớ lại ở nơi này.

Nhà Hứa Tư thuê một căn nhà ở gần trường trung học Khải Tú, chủ nhà là một quan quân già về hưu, ông ta nghỉ hưu xong theo con trai tới Bắc Kinh ở, gian nhà để trống.

Tuy ông ta khoe khoang nghỉ hưu với hàm đại tá, nhưng tiền thuê nhà tính chi li, mỗi tháng 320 đồng không bớt một xu. Dù sao là nhà an bài cho cán bộ nghỉ hưu nên chất lượng nhà và hoàn cảnh xung quanh đều khá tốt.

Cha mẹ Hứa Tư thấy hơi đắt, nhưng Hứa Tư kiên trì muốn thuê, cân nhắc kỹ so với thu nhập gia đình, cảm thấy cũng được, nên đồng ý với cô.

Ngày chuyển nhà Thi Vệ Trung mới lên làm giám đốc không rảnh tới giúp, Hứa Hải Sơn mời thêm hai người bạn nhà máy giúp đỡ, tự dùng xe ba bánh chuyển đồ đạc tới nhà mới.

Trương Khác đưa Đường Thanh về nhà xong cũng cũng chạy tới, đứng lúc nhìn thấy Trần Phi Dung đạp xe đến, chắc cha mẹ cô cũng tới giúp chuyển nhà, ghé xa song song với Trần Phi Dung, Trương Khác hạ cửa kính xuống chào:

- Bạn cũng tới nhà mới của chị Hứa Tư à?

- Á.

Trần Phi Dung thấy Trương Khác thét lên một tiếng, nhưng bất ngờ khẽ gật đầu đáp:

- Ủ.

Không nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Trần Phi Dung, Trương Khác xoa mặt, tự sướng :” Chẳng lẽ gật đầu sức hấp dẫn lại tăng lên à?”

Xe chóp mắt là tới nơi, không đợi Trần Phi Dung, y cùng Phó Tuấn vào nhà trước.

Tuy nói là nhà kiểu Trung Quốc, nhưng gian phòng đều rất nhỏ, vào nhà thấy mọi người đang ngồi nghỉ quanh chiếc bàn bát tiên kê góc tường, Lưu Phân vừa thấy Trương Khác niềm nở chào đón:

- Trương Khác đầu óc quả nhiên linh hoạt, tiệc Lưu Thủy mới làm mấy ngày, mỗi ngày đều có tám chín bàn ...

Trần Kỳ buổi chiều tới giúp một lúc, giờ lại chạy về quán rồi. Dựa theo kiến nghị của Trương Khác lần trước, Trần Kỳ hạ quyết tâm , hôm sau lấy 5000 đồng tới Nhật báo Hải Châu đăng quảng cáo hai ngày, mỗi ngày làm tám chín bàn, dựa theo đầu người thu mỗi người 15 đồng, thêm vào rượu và nước giải khát, mỗi ngày doanh thu 1600 đồng, đó là điều một quán nhỏ vốn chỉ bầy được bốn bàn không sao tưởng tượng được.

Nghe Lưu Phân kể, quán rượu khi quyết định làm tiệc Lưu Thủy mời thêm một giúp việc, qua vài ngày thấy được hưởng ứng nhiệt liệt, lại phải tăng thêm một giúp việc khác.

Lưu Phân cười tít mắt mắt lại, miệng nói liên tục:

- Hôm nay thi phải không, Dung Dung nói thi xong sẽ tới chơi, cậu tới đây không nhìn thấy Dung Dung à?

Định hỏi Trương Khác thi cử thế nào nhưng cuối cùng nhịn được, nhưng nhớ nghe đâu anh chàng này không tập trung học hành lắm, chẳng may hỏi tới thẹn quá hóa giận, chẳng phải khéo quá hóa vụng sao?

Trương Khác không nhắc tới chuyện gặp Trần Phi Dung trên đường, nhìn quanh không thấy đôi hoa tỷ muội đâu, chỉ có cha mẹ Hứa Tư đang dọn dẹp ở gian trong chưa biết y tới, liền hỏi Lưu Phân:

- Chị Hứa Tư và chị Hứa Duy đâu rồi ạ?

- Hai đứa nó về quán rồi, nghe nói cậu sẽ tới, tôi bảo chú Trần cậu làm mấy món sở trường.

Hứa Tư, Hứa Duy mang mấy món ăn về, đợi Thi Vệ Trung tới mới mở tiệc. Gần tám giờ Trần Kỳ cũng tới, thấy ánh mắt nghi hoặc của Trương Khác, liền giải thích:

- Buổi tối chỉ làm sáu bàn, nơi này dùng một bàn, còn đưa một nhà tổ chức sinh nhật một bàn, trong quán chỉ có bốn bàn, chỉ nhóm đầu tới đã ăn hết rồi, hiện giờ mỗi ngày tăng lên 14 bàn, chỗ nhỏ quá không tăng lên được nữa ...

Trương Khác cười nói:

- Chú Trần trì hoãn công vào tám chín món ăn này, lại kiên trì mỗi tháng quảng cáo ở Nhật báo Hải Châu, nói không chừng một hai năm có thể làm ăn lớn

Trần Kỳ không phải là người không biết suy tính, chỉ là cuộc sống gặp quá nhiều vấp vấp, nên không dám mạnh tay, đợi khi vợ ổn định công tác mới hạ quyết tâm nghe theo chủ ý của Trương Khác.

Chỉ mười ngày mà thu nhập ngang với non nửa năm trước kia, đó là điều ông ta không dám tưởng tượng, ông ta cũng nghiến ngấm lại vì sao thành công như thế, cuối cùng kết luận chủ yếu là do tám món ăn đều ngon lành thiết thực, hai là hình thức tiệc Lưu Thủy mới mẻ thu hút. Làm ông ta toàn thay đổi ấn tượng về Trương Khác.

Trần Kỳ nếu muốn làm lớn, Trương Khác không ngại giới thiệu Ngô Thiên Bảo và Thiệu Chí Cương cho ông ta.

Trương Khác ăn uống cũng rất kén chọn, nếu không cũng chẳng luyện lên được tài nấu nướng, nhưng không hề có ý mở cửa hàng.

Điều Trương Khác nhắc nhở Trần Kỳ không đơn giản chỉ dùng đi dùng lại một mẫu, mà mỗi tháng nghiên cứu ra một hai loại món ăn lớn, dùng hình thức giới thiệu để quảng cáo. Trương Khác cũng nhắc Trần Kỳ chuyện đăng ký thương hiệu.

Trương Khác chỉ nhắc một hai câu, ông ta nghe thì tốt, không nghe có lẽ quán rượu dừng lại ở đó, không tiến bộ lên nữa.

Trương Khác không phải là người dục vọng khổng chế quá mạnh, y giúp người khác quá nửa đều mang thái độ như vậy.

Trần Kỳ là người có đầu óc, nếu không đã chẳng khiến một mỹ nhân như Lưu Phân một lòng đi theo cả đời, con người không thành đạt, đa phần là do vận mệnh gây ra.

Trương Khác chỉ nói qua là Trần Kỳ hiểu thấu ngay, thấy mỗi một câu y nói đều tuyệt, bữa cơm tân gia nhà Hứa Tư, hào hứng uống tới say ngất.

Ngay cả ấn tượng của Trần Phi Dung về Trương Khác cũng có chuyện biến, thừa nhận y không phải là hạng hoàn khổ ăn chơi vô tích sự, chỉ được mỗi cái mặt bảnh trai, nhất là một học kỳ qua, Trần Phi Dung càng không còn lý do hiểu lầm Trương Khác đang đeo bám mình nữa.

Năm ngoài mặc dù phát sinh một số chuyện không vui, nhưng không thể không phủ nhận, những chuyện đó giúp cô thoát khỏi phiền não vô tận, làm cô có thể an tâm học tập không lo ai quấy rầy, tuy cũng có tin đồn cô là nữ nhân của Trương Khác, nhưng điều này cũng không tạo thêm cho cô chút phiền toái nào.

Cả nhà Trần Kỳ đều đi xe đạp trời, Trương Khác đưa Thi Vệ về nhà, lên xe liền cười hỏi:

- Cậu lên giám đốc được một tuần rồi, gần đây có cảm xúc gì không?

Thi Vệ Trung thở dài:

- Năm ngoái vì duy trì sinh tồn của nhà máy nên cục nông khí trợ cấp cho 300 vạn, làm giá xuất xưởng của máy nông nghiệp rẻ hơn các nhà máy khác một bậc, nhưng lượng tiêu thụ vẫn thua kém các nhãn hiệu khác, chất lượng sản phẩm rất tồi. Năm nay cục nông khí đổi phương thức trợ cấp, trợ cấp tiền cho nông hộ mua máy móc canh tác, nhưng mà nhà máy căn bản không được lòng người dân, chỉ sợ năm nay còn gian nan hơn

Cục nông khí thay cách hỗ trợ từ nhà máy cho nông hộ, nói cách khác nhà máy một năm thiếu đi mấy trăm vạn, người thông minh đều nhìn ra đó là vì Chu Kiện bị kéo xuống, có kẻ ở cục nông khí ghi hận trong lòng, ngầm hạ đòn sát thủ với nhà máy nông khí không còn trực thuộc bọn họ nữa.

- Bỗng nhiên thiếu đi 300 vạn, đúng là khó cho nhà máy.

Trương Khác gạt đầu cười:

- Tỉnh thi hành trợ cấp máy nông nghiệp là để mở rộng ứng dụng máy móc trong sản xuất, bồi dưỡng thị trường máy nông nghiệp, chứ không phải mà nâng đỡ cho nhà máy nào đó, chỉ là chính sách tới địa phương thành đương nhiên phân chia cho nhà máy quốc hữu, còn thị trường máy nông nghiệp thực chất tập nập nhất nhờ xí nghiệp dân doanh, họ gần như chẳng được hưởng chút lợi lộc nào từ chính sách, mà tựa hồ đầu tới mức không duy trì nổi ...

Thi Vệ Trung đỏ mặt, may mà trong xe rất tối, ông ta than vãn là mong thành phố gây áp lực với cục nông khí để kiếm lại 300 vạn này.

- Cậu, một số lời vốn cháu không nên nói, mục đích thành lập công ty cổ phần Hải Châu không phải để cứu sống tất cả nhà máy thua lỗ, nếu cải cách nhà máy nông khí thất bại, công ty cũng chỉ coi là một kinh nghiệm mà thôi.

- Hả?

Thi Vệ Trung lần đầu tiên nghe thấy lời như vậy:

- Thế mục đích của Cty Cổ phần Hải Châu là gì?

- Làm sống lại tài sản xí nghiệp thuộc về Hải Châu, cứu được thì cứu, không cứu được thì gây dựng lại, giống như mấy nhà máy dệt, thông qua gộp tải sản, chỉnh hợp thành nhà máy lớn. Cho nên cháu có thể nói một cách rõ ràng cho cậu, Cty Hải Châu sẽ không đi tranh thủ 300 vạn tiền trợ cấp cho nhà máy đâu, nếu nhà máy thiếu 300 vạn này là không sống nổi, Cty Hải Châu sẽ không nường tay cho nhà máy phá sản ngay. Còn nhà máy có tồn tại được hay không không phải điều Cty Hải Châu suy tính đầu tiên, mà suy tính làm sao sử dụng tài sản của nhà máy ...

- Thì ra là thế à?

Thi Vệ Trung chưa từng nghĩ xa như vậy:

189. Chương 189: Giải Tỏa Bạo Lực

- Đúng vậy ạ, hoàn cảnh sinh tồn của quốc xĩ vừa và nhỏ ngày càng khó khăn, chẳng phải là kỳ thị gì, mà chỉ nói chính sách ưu đãi với quốc xĩ vừa nhỏ sẽ ngày càng ít, vì hiệu suất của nó thực thất vọng cực độ rồi, gần đây chuyện chuyển nhượng tài sản đặc biệt nổi lên, đồng thời khuyến khích tư nhân mua quốc xĩ vừa và nhỏ, truy cầu lợi ích cao hơn ... Cho dù Cty Cổ phần Hải Châu không tiếp nhận nhà máy nông khí, để nhà máy tiếp tục thế này, không tránh khỏi số phận bán cho tư doanh với giá thấp, mà bọn họ sẽ chẳng hứng thú an bài cho công nhân viên nhà máy, lúc đó nghỉ việc là lối thoát duy nhất. Để Cty Cổ phần Hải Châu tiếp nhận, ít nhất cũng hứa hẹn xử lý tốt vấn đề bố trí công nhân viên, ít nhất đại bộ phận không phải lo thất nghiệp.

Thấy Thi Vệ Trung cau mày, Trương Khác nói thêm:

- Tuy nói Cty Hải Châu sẽ không nường tay, nhưng sẽ nhà máy quyền tự chủ kinh doanh lớn hơn, trước kia sự khống chế cục nông khí, mô thức sản xuất cố định, quản lý cứng nhắc, hiện giờ nhà máy có thể lựa chọn mô thức quản lý hữu hiệu hơn, cháu thấy nhà máy không phải không có khả năng tìm được đường sống ...

Đây không chỉ vấn đề một mình nhà máy nông khí, mà gần như tất cả quốc xĩ vừa nhà nhỏ rơi vào khốn cảnh đều có vấn đề mô hình kinh doanh sản xuất bị xơ cứng.

Xe đi qua phố thị chỗ đất được cấp cho Cẩm Thành đã giải tỏa ngõ ngang bờ bãi, không nhìn thấy được một căn nhà nào hoàn chỉnh, còn có cả xe ủi cỡ lớn đang làm việc, tiếng máy chạy rầm rầm nhất định làm cư dân xung quanh không dễ chịu chút nào.

Lần trước qua đây mới mười một hai ngày, tốc độ của công ty giải tỏa này nhanh thật đấy. Trong đồng đồ nát của hiện trường giải tỏa còn thấy cả đồ nội thất, dân cư ở nơi này khẳng khái tới mức bỏ luôn cả đồ nội thất lại sao?

Thấy Trương Khác chăm chú quan sát hiện trường giải tỏa bên ngoài, Thi Vệ Trung cảm phần nói:

- Đây đã là ngày cưỡng chế giải tỏa thứ ba rồi, 79 hộ dân, nghe nói chưa tới 30 hộ ký hợp đồng giải tỏa. Vạn Dũng đích thân dẫn đội tập hợp cục thị chính, cục quốc thổ, đại đội chấp pháp, cảnh sát vũ trang và người công ty giải tỏa, tổng cộng hơn 1000 người, bao vây khu đất này, sau đó đuổi gần 40 hộ chưa chấp nhận đền bù ra khỏi nhà, ném hết đồ gia dụng của họ ra ngoài, rất nhiều thứ chưa được vận chuyển ra đã bị xe ủi, xe nâng vào cưỡng chế giải tỏa ...

Mấy ngày qua Trương Khác tới trường tập trung cho kỳ thi, tới ngay cả Cẩm Hồ cũng không tới, không ngờ rằng nơi này xảy ra chuyện ầm ĩ lớn như thế.

Trương Khác không hay biết gì, gián tiếp nói rõ thái độ của thành phố về chuyện này, đại khái rất nhiều người cho rằng, vì tăng tốc kiến thiết thành phố, quyền hợp pháp của gần 40 hộ dân bị cưỡng chế kia có thể bỏ qua, có thể hi sinh.

Đó chính là thái độ, hi sinh cái nhỏ vì cái lớn của đám ăn trên ngồi chốc. Có điều “cái lớn” đây là lợi ích đút vào túi các ngài mà thôi.

Thi Vệ Trung tiếp tục bực tức nói:

- Mấy ngày trước trên cái gọi là hội nghị động viên giải tỏa, phó thị trưởng Vạn tuyên bố ” kẻ nào ngăn cản việc giải tỏa đánh gãy chân kẻ đó, kẻ nào làm ảnh hưởng phát triển của sa điền một phút, tôi ảnh hưởng tới kẻ đó cả đời ”

Trương Khác hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cái bản mặt ngang ngược của Vạn Dũng, nghe bên ngoài trừ tiếng máy rầm rầm, tựa hồ còn có động tĩnh khác, liền vỗ vai Phó Tuấn, bảo hắn dừng xe lại.

Hiện trường giải tỏa chẳng giây ngăn cách, đứng bên ngoài nhìn vào, có dấu vết của vôi rồng. Vậy là lịch sử không hề thay đổi, chỉ là đem cảnh giải tỏa bạo lực năm 97 dời tới năm 95 mà thôi, Trương Khác thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh những hộ dân nhọc tiều định đoàn kết với nhau chống lại đám lưu manh của công ty giải tỏa xông vào nhà cửa của bọn họ, nhưng bị vôi rồng của cảnh sát vũ trang đánh tan. Khi chính quyền kết hợp cả lưu manh, người dân làm gì còn cơ hội.

Có vài tòa tiểu lâu chưa bị đập, nhưng tường bao đã bị san bằng, lẻ loi đứng trong đồng đồ nát, như âm thầm tố cáo tội ác của người người luôn miệng nói một lòng vì người dân. Tiếng động lạ chính truyền ra từ trong một tiểu lâu như thế, bên trong có ánh đèn và bóng người.

Hai thanh niên từ bên trong đi ra, thấy có xe đỗ cạnh tuyến cảnh giới, liền chạy tới, vung tay quát thét:

- Nhìn cái gì? Có cái *** gì mà nhìn?

Áo ba lỗ màu đen, vai u thịt bắp, mặt mày bặm trợn, tóc húi cua, bả vai sẫm loang lổ, cứ như sợ người ta không nhận ra bọn chúng là lưu manh vậy.

Trương Khác chống tay lên cửa sổ xe, nhìn thấy một người loạng choạng từ trong nhà lao ra, phía sau có hai tên lưu manh đuổi theo đá vào lưng, người đó ngã dúi dụi vào đồng gạch ngói vỡ.

Hai tên lưu manh kia thấy có xe bên ngoài mới không đánh nữa, tóm lấy người kia từ đằng sau, người đó muốn phản kháng nhưng bị chúng bẻ quặt tay không vùng vẫy nổi, tiếp theo đó trong nhà lại có hai tên nữa đi ra.

Hiện trường giải tỏa được đèn cao áp công suất lớn chiếu sáng như ban ngày, Trương Khác nhận ra một trong hai người vừa đi ra là Triệu Cẩm Vinh, người bên cạnh ăn mặc ăn mặc gần tương tự, nhưng không nhận ra là ai.

Triệu Cẩm Vinh không hề ngại ngần đi thẳng về phía này, cau mày quát hai tên lưu manh bên tuyến cảnh giới:

- Ai ở ngoài đó đấy, sao còn không đuổi đi.

Xem ra trong mắt ông ta, ở Hải Châu không còn ai ngăn được ông ta hoành hành ngang ngược rồi.

Hai tên lưu manh khác áp giải người bị đánh đi theo, người đó mặt mày bặm dập, máu me be bét, tay lưng lằng, có vẻ bị gãy xương rồi. Tóc hắn bị một tên lưu manh giật ngược ra đằng sau, khuôn mặt đầy máu

trông dữ tợn, mắt nhắm nghiền, thi thoảng bị tên lưu manh đằng sau đẩy đi, đôi mắt đỏ mở ra, ánh mắt hung hãn kiên cường, không hề khuất phục.

- Hải Long ...

Phó Tuấn khẽ thốt lên, hắn nhận ra người bị đánh, tay nắm chặt nắm đấm cửa, gân xanh mu bàn tay nổi hết lên, nhưng nhịn không mở cửa xe không ra ngoài.

Trương Khác hỏi:

- Anh nhận ra người đó à?

- Chiến hữu trước kia.

- Ồ, vậy không thể khoanh tay ngồi nhìn được.

Chỉ đợi câu này của Trương Khác, Phó Tuấn đẩy cửa xe, lao ra như một con báo săn, thừa lúc hai tên dừng ngoài cửa xe trở tay không kịp, đẩy ngã văng một tên, gần như không dừng lại một giây, Phó Tuấn vươn tay về phía Triệu Cẩm Vinh, mấy tên lưu manh khác còn chưa kịp phản ứng thì tay trái Phó Tuấn đã bóp lấy yếu hèn ông ta.

Quá tuyệt, Phó Tuấn cũng biết phải trấn áp nhân vật quan trọng trước tiên, Trương Khác kêu khoái trong lòng, đẩy cửa xuống xe, vờ trầm giọng quát:

- Buông tay ra, sao vô lễ với giám đốc Triệu như thế?

Phó Tuấn buông lỏng tay đẩy Triệu Cẩm Vinh về phía đám lưu manh đằng sau.

Triệu Cẩm Vinh bị Phó Tuấn tập kích bất ngờ, trong lúc kinh hoàng quên cả chống đỡ, đợi Phó Tuấn buông tay mới hoàn hồn nhìn thấy Trương Khác cười tủm tỉm đứng sau, lòng nổi giận, nhưng đứng sau nhà họ Trương là Từ Học Bình, không thể không kiêng dè, ánh mắt âm lãnh nhìn Trương Khác:

- Ra là bạn học của Ti Minh, cậu làm gì ở đây ?

- Đêm dài buồn chán, không muốn đi ngủ, nghe thấy có động tĩnh, muốn dừng xe lại xem náo nhiệt giải khuây, ai ngờ giám đốc Triệu hạ mình xuống đây làm việc. Tôi đang lấy làm lạ đây, vị chiến hữu của lái xe của tôi rất cuộc năng lực cỡ nào khiến giám đốc Triệu phải đích thân ra tay xử lý?

Trương Khác đánh miệng về phía Hải Long bị đánh không còn ra hình người, không hiểu sao Phó Tuấn nhận ra khuôn mặt biến dạng này là chiến hữu của mình.

- Muốn xin một ân tình của giám đốc Triệu đây, người này tôi mang đi.

Trương Khác nói là “xin” nhưng giọng điệu rõ ràng là ra lệnh.

Triệu Cẩm Vinh tức tím mặt, ở Hải Châu ai cũng phải nhường nhà họ Trương ba phần, nhưng Triệu Cẩm Vinh sao chịu nổi một thằng choai choai mười mấy tuổi chỉ tay ra lệnh ỳnh.

- Nếu giám đốc Triệu thấy ủy khuất không giao người cũng được, chúng tôi cũng chẳng tới mức sợ ông có bản lĩnh “hồ biển” người này. Chỉ là để tới ngày mai giám đốc Triệu còn phải giải thích vết thương trên người anh ta, chắc chắn, đúng là vất vả ...

Trương Khác ung dung mĩa mai:

190. Chương 190: Phát Huy Tinh Thần Tự Nguyện Hi Sinh

Triệu Cẩm Vinh bốn mươi sáu tuổi đầu, có thể xưng kiêu hùng ở Hải Châu, trong tay tập đoàn dân doanh lớn nhất thành phố, nhưng tác phong kiếm lợi không từ thủ đoạn của ông ta khiến người ta cảm hận, khinh bỉ.

Triệu Cẩm Vinh mặt mày vạm vỡ, nhưng Trương Khác quyết xen vào vụ này thì ông ta chỉ có thể nhịn, nếu không chẳng còn có thể “hồ biển” như lời y nói sao? Tức tối đi tới trước mặt Mã Hải Long túm cổ áo hắn hăm hừ:

- Hôm nay xem như may gặp may, may nhờ kỹ cho tao, người nhà họ Triệu không phải dễ uy hiếp đâu.

Rồi đẩy mạnh Mã Hải Long đi, phải tay nói với Trương Khác:

- Chuyện hôm nay cậu không hiểu nên tôi không trách, người cậu có thể mang đi, lần sau không để cậu bắt gặp chuyện tương tự nữa đâu.

Trương Khác cười ha hả, mặt tỏ vẻ quan tâm cực kỳ giả dối:

- Tên này dám uy hiếp người của giám đốc Triệu à? Đúng là hạng bạo dân không nói lý được, phá mấy ngôi nhà thôi mà, có đáng phải mạo hiểm thế không? Có điều nói đi cũng phải nói lại, dân bất úy tử, nại hà dĩ tử cụ chi? Cẩm Hồ không có tâm tư với hạng mục cải tạo thành cổ là sợ gặp phải vài người không sợ chết liều mạng đó ...

***Khi dân không sợ chết, làm sao lấy cái chết làm cho họ sợ được.

Triệu Cẩm Vinh hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, lúc này Trương Khác lại thấy trong nhà có bốn kẻ nữa đi ra, nhìn cách ăn mặc thì đều cùng một bọn với Triệu Cẩm Vinh, đều bị thương đang diu nhau, xem ra Mã Hải Long chẳng phải thiệt thòi lắm.

Trương Khác không chậm chọc nữa, phải khẩn trương đưa Mã Hải Long tới bệnh viện, vừa lên xe thấy hần nằm trên đầu gối Thi Vệ Trung, không có động tĩnh gì, xem tình hình thì ngất rồi.

- Làm Khác thiếu gia bị liên lụy rồi ...

Phó Tuấn vừa khởi động xe vừa xin lỗi, ánh mắt hần lúc nhìn Triệu Cẩm Vinh rời đi rất bất thiện.

- Triệu Cẩm Vinh hoành hành ở Hải Châu quen rồi, thế nào cũng cần người xử lý bọn chúng.

Trương Khác cười khẩy, chẳng coi vào đâu:

- Mau tới bệnh viện, rồi xem có liên hệ được với người nhà không? Cậu giúp cháu cởi cổ áo anh ta ra, rồi nghiêng đầu đi, trong miệng anh ta có máu, đừng để máu làm bị sặc ...

Đây là tri thức cấp cứu đơn giản, mọi người có lẽ từng thấy trên báo, đài hoặc TV, nhưng không phải ai có thể bình tĩnh xử trí như thế.

Thi Vệ Trung lúc nhìn thấy Triệu Cẩm Vinh còn hơi run, không ngờ Trương Khác dám chỉ mặt đòi người, dù bối cảnh gia đình y có sâu thế nào, nhưng cách xử xử trấn tĩnh như thế không phải ai cũng làm được.

Thi Vệ Trung làm theo lời Trương Khác, không ngại bẩn dùng ngón tay cạy miệng hần ra lấy máu đọng, tới bệnh viện lập tức đưa vào phòng cấp cứu.

Phó Tuấn mượn di động của Trương Khác, tranh thủ lúc điện thoại chưa thông giải thích:

- Lúc tôi nhập ngũ thì anh ấy là đội trưởng đội trinh sát, vì là người cùng quê nên bình thường rất hay chiều cổ cho nhau, hai năm qua anh ấy và vợ đều nghỉ việc, có hai đứa con học tiểu học. Thịnh ca cũng quen anh ấy thời ở bộ đội, mời anh ấy trông coi quán bar, anh ấy nói mình là đảng viên không làm những việc đó, bày hàng sửa xe ở trước cửa nhà ..

Phó Tuấn gọi hai ba cú điện thoại mới liên hệ được với người nhà của Mã Hải Long, hai em vợ của hần chạy tới, trong lúc hần nằm trong phòng cấp cứu, nghe vợ hần khóc lóc, Trương Khác mới hiểu nguồn cơn sự việc.

Mã Hải Long ở rể, sống trong nhà cha vợ, cùng người nhà hai đứa em vợ, cha mẹ vợ sống trong tiểu lâu hai tầng ở chỗ giao cắt giữa phố thị và Tiên Nhai.

Cái gọi là lễ động viên giải tỏa của thành phố chẳng có công tác động viên gì hết, công ty giải tỏa chỉ phát một tờ thông báo cho các hộ trước ngày 1 tháng 7 sẽ phá bỏ toàn bộ, yêu cầu các hộ phải ký hợp đồng giải tỏa trước ngày đó, đánh giá phí giải tỏa căn bản không hề qua thương lượng hai bên, chỉ do công ty giải tỏa tự ý quyết định, còn không có hộ bị giải tỏa ý kiến.

Vì Mã Hải Long làm lính mấy năm, các hộ giải tỏa liền đề cử hần và mấy người khác giao thiệp với đại biểu công ty giải tỏa, giám đốc công ty giải tỏa là kẻ ngang ngược, nói với bọn họ:

- Súng bắn chim đầu đàn, hôm nay tao cho chúng mày biết ý nghĩa của câu đó ...

Thế là phí đền bù của nhà bọn họ bị công ty tước giảm 2 vạn mà không hề có lý do, còn tuyên bố:

- Tên nào dám đến cửa ý kiến thì giảm của đứa đó hai vạn, giảm đến khi bọn mày không còn xu nào thì thôi, bọn mày ngoan ngoãn cho tao...

Mã Hải Long không chấp nhận, lại lần nữa tới công ty giải tòa nói lý lẽ, vừa khéo gặp Triệu Cẩm Vinh, Mã Hải Long và công ty giải tòa tranh cãi rồi xảy ra xung đột, Mã Hải Long không đầu nể số đông, bị giam ở công ty giải tòa, Triệu Cẩm Vinh sai người ép Mã Hải Long ấn dấu tay lên hợp đồng giải tòa, rồi thông báo cho cảnh sát bắt hẩn đi.

Thường thì công ty giải tòa là tay sai của thương nhân, nhưng công ty này lại là công ty gia đình của Vạn Dũng, nên có chuyện gì Triệu Cẩm Vinh phải đích thân giải quyết.

Mã Hải Long lúc bị cảnh sát bắt đi có dọa dẫm Triệu Cẩm Vinh cẩn thận người trong nhà, trong thời gian hẩn bị bắt giam, khu vực nhà hẩn bị cưỡng chế giải tòa, người trong khu phản đối, bị Vạn Dũng lệnh mang vôi rỗng tới, cha vợ hẩn và mấy người già trẻ nhỏ bị đội cảnh sát vũ trang dùng vôi rỗng bắn cho hôn mê.

Mã Hải Long được thả thì tiểu lâu nhà hẩn chưa bị phá, lúc bị cưỡng chế giải tòa nhà hẩn chưa kịp chuyển đồ ra, hẩn muốn lên vào lấy đồ, cụ thể gặp phải Triệu Cẩm Vinh và mấy tên lưu manh ra sao thì phải đợi hẩn tỉnh lại mới biết.

Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa Thi Vệ Trung về nhà, y và Phó Tuấn đợi ở bệnh viện tới hai giờ sáng cấp cứu mới xong. Mã Hải Long bị gãy tay trái, hai cái xương sườn, mặt bị xưng nhưng không trọng thương.

Chẳng phải là Triệu Cẩm Vinh không đủ tàn nhẫn mà lúc đó Trương Khác đỗ xe bên ngoài, hai tên lưu manh định ra đuổi y đi bị Mã Hải Long thừa cơ chạy khỏi phòng, nếu không đã chẳng đơn giản như thế.

Theo Mã Hải Long kể lại, nhà Mã Hải Long và hai căn nhà phụ cận không tạm thời giữ lại, quá nửa là cái bấy Triệu Cẩm Vinh sắp đặt, chuyện Mã Hải Long đắc tội với ông ta chỉ là thứ yếu, quan trọng là hẩn có uy vọng rất cao ở khu vực xung quanh, mặc dù nơi đó đã bị giải tòa, nhưng Triệu Cẩm Vinh lo lắng các hộ dân sẽ tiếp tục gây chuyện, có lẽ Chu Phú Minh và Vạn Dũng yêu cầu ông ta giết gà dọa khỉ, cho nên mới nghĩ lấy Mã Hải Long ra giết gà dọa khỉ.

Mã Hải Long về nhà lấy đồ, bị chặn ở trong nhà vu cho ăn trộm, hẩn võ giỏi đánh với bốn tên lưu manh không hề thua thiệt, tới khi Triệu Cẩm Vinh dẫn bốn tên lưu manh khác, đặc biệt là tên vĩ sĩ của ông ta tới, Mã Hải Long mới bị thua.

Trương Khác nghe xong nói:

- Tạm thời anh đừng nghĩ tới đòi lại lẽ công bằng gì cả, chi phí thuốc men chữa trị cũng không cần lo, tôi sẽ bảo Phó Tuấn đưa tới.

Khu vực này bị cưỡng chế giải tòa quá nửa là được Chu Phú Minh ngầm cho phép, nếu không Vạn Dũng đã chẳng dám không kiêng nể gì như thế, khi bị cưỡng chế cũng không có tư liệu ảnh chụp gì, nếu theo trình tự đi khiếu nại, khó mà tra ra.

Cho dù Từ Học Bình muốn điều tra sự kiện này cũng gặp phải cản trở lớn, không chỉ ở phương diện Hải Châu, mà rất nhiều kẻ sẽ lo lắng lợi ích của nhà đầu tư bị tổn thất.

Nhìn ánh mắt không chịu khuất phục của Mã Hải Long, Trương Khác cũng chẳng biết khuyên giải ra sao, y chẳng tin vào thủ tục luật pháp bình thường, nếu muốn chính nghĩa được giương cao, cũng phải đợi tới lúc đập tắt khí thế của kẻ ác mới có khả năng.

Tới khi trời tờ mờ sáng Trương Khác và Phó Tuấn mới rời bệnh viện, tới nhà trọ nghỉ ngơi, buổi tối về nhà nói với cha chuyện này.

Nghe xong câu chuyện Trương Tri Hành cũng chỉ thở dài, đầu đuôi sự kiện này ông ta cũng biết:

- Nghị quyết đẩy mạnh cải tạo thành cổ Sa Điền là do thường ủy quyết định, Chu Phú Minh còn nói: Vì đại cục kiến thiết thành thị, phải đề xướng phát huy tinh thần tự nguyện hi sinh của bộ phận nhỏ ..

191. Chương 191: Âm Mưu Trên Tiệc Rượu

Trương Khác không biết thái độ của Đường Học Khiêm ra sao, cho dù ông ta có phần hận vì việc này cũng chắc gì sẽ giúp Mã Hải Long và những hộ dân kia đòi lại lẽ công bằng, vì như thế sẽ làm mâu thuẫn ở thành phố trở nên gay gắt.

Lúc này chiếc đầu đĩa của Ái Đạt sắp ra đời, Trương Khác cũng không muốn gây thêm rắc rối, hiện giờ y chẳng rảnh quẩn quá nhiều chuyện.

Trương Khác không phải là người lòng chính nghĩa dư thừa, y có lợi ích mà y truy cầu, nếu Mã Hải Long chẳng phải chiến hữu của Phó Tuấn, quá nửa y sẽ đứng bàng quan xem một lúc rồi đi như không hề có việc gì.

Khu vực Cẩm Thành khai phát mới có 70 hộ gia đình, cả vùng tây Sa Điền có tới hơn 4000 hộ, nếu để bọn chúng tiếp tục mặc sức làm sằng làm bậy có trời mới biết sẽ xảy ra bao nhiêu bi kịch gia đình.

Trương Khác nhìn cha hỏi:

- Chuyện cải tạo thành cổ Sa Điền có phải cũng là bất đắc dĩ.
- Ý kiến ủng hộ áp đảo, dù có một số cá biệt dị nghị cũng không tiện đề xuất ra.
- Nếu xảy ra chuyện lớn, phải chăng cả chính phủ lẫn thành ủy đều phải chịu tội thay người khác?

Trương Khác tin Đường Học Khiêm dù có thỏa hiệp với Chu Phú Minh cũng tuyệt đối không chịu gánh tiếng oan cùng ông ta ở sự kiện quần chúng. Nhưng là thị trưởng đều để xảy ra sự kiện quần chúng, Đường Học Khiêm cũng không tránh khỏi trách nhiệm.

- Ủ, hiện giờ khí thế của bọn chúng rất rất mạnh, chuyện cải tạo Sa Điền, phía chúng ta không thể xen vào. Cho dù có người đi khiếu nại cũng sẽ bị bọn chúng khống chế thôi ...

Trương Tri Hành không thể không không nghĩ tới nhân tố hiện thực.

- Thành phố đều ham cải tạo thành cổ, thế thì đành chịu, song nếu muốn bọn chúng kiềm chế bớt, ít nhất muốn trấn áp khí thế của Vạn Dũng ...

Trương Khác dừng lại một chút, cười gằn:

- Cũng chẳng phải là chuyện khó.

Chu Phú Minh lôi kéo Vạn Dũng, Vạn Hướng tiền là kẻ quyền nghi đối phó với Đường Học Khiêm. Vạn Dũng y vào đó mà hoành hành, chuyện cải tạo thành cổ phía có lợi nhất là Cẩm Thành. Mọi quan hệ không phải là không thể phá vỡ ...

Trương Tri Hành ngắc ra:

- Sao lại không khó?
- Ba nói xem, Vạn Dũng nếu có lựa chọn thì ông ta chọn Chu Phú Minh hay bác Đường?

Chu Phú Minh năm nay 57 tuổi, Đường Học Khiêm ít hơn hẳn ông ta mười hai tuổi, tiền đồ chính trị hai người chênh lệch cực lớn, nếu Vạn Dũng được lựa chọn, đường nhiên sẽ chọn Đường Học Khiêm.

Trương Tri Hành không cho rằng như vậy:

- Vạn Dũng không có sự lựa chọn.
- Con và ba biết bác Đường là người sống rất có nguyên tắc, nhưng người khác không nghĩ như thế đâu, trong mắt bọn chúng vĩnh viễn chỉ có lợi ích ...

Trương Khác nỗ lực để nụ cười của mình trông không quá âm hiểm:

- Tất cả đều quy kết từ lợi ích, trong mắt bọn chúng không có nguyên tắc không có tính đảng. Hiện giờ chuyện cải tạo Sa Điền nằm hết trong tay Vạn Dũng, dù Cẩm Hồ muốn tham gia cũng không thể vòng qua

ông ta, nếu bác Đường hòa hoãn quan hệ với Vạn Dũng, có lẽ một số kẻ sẽ cho rằng là ý của bác Từ ... Liệu Chu Phú Minh có chấp nhận Vạn Dũng ngã sang phe khác không?

- Ha ha ha, chú con nói không sai chút nào...

Trương Khác chẳng nhớ chú mình nói gì, nếu công ty Hoàn Viễn cũng muốn tham gia cải tạo Sa Điền, không bằng để chú tích cực hơn một chút.

Đường Học Khiêm đưa ra thiện ý chiêu dụ, dù Vạn Dũng có bản khoản cũng không kiên quyết cự tuyệt. Có lẽ ông ta sẽ muốn lấy lòng cả hai bên, nhưng Chu Phú Minh tuyệt đối không cho phép.

Ngày 3 tháng 7 Cty cổ phần Cẩm Hồ tổ chức tiệc, thay đổi thái độ kín tiếng trước kia, mời các lãnh đạo chính phủ như Đường Học Khiêm, Vạn Dũng tham gia, nhưng lại quên lãnh đạo thành ủy.

Vạn Dũng mặc dù thường ngày không hòa hợp với quan viên chính phủ thuộc phe Đường Học Khiêm, nhưng lời mới của Cẩm Hồ thì ông ta không thể từ chối, ở Đông Hải số người dám không nể mặt Từ Học Bình không nhiều, trong số đó không có Vạn Dũng.

Tạ Văn Tình chính thức mời Thiệu Chí Cương, Chu Du cùng tham gia đầu tư vào Cẩm Hồ, từ đó Cẩm Hồ chuyển thành công ty cổ phần hữu hạn, tài sản đăng ký lên tới 2000 vạn, Tạ Văn Tình, Trương Khác, Thiệu Chí Cương, Chu Du, Chu Phục được đăng ký là cổ đông, lập nên hội đồng quản trị do Tạ Văn Tình đứng đầu.

Thiệu Chí Cương mặc dù không tham gia chuyện kinh doanh thường nhật của Cẩm Hồ, cổ phần cũng chưa tới 1%, nhưng được làm thành viên hội đồng quản trị, làm hân hưng phần không ngửi ra mùi âm mưu. Trương Khác lấy cớ mình và Tạ Văn Tình không thích ứng với nơi náo nhiệt, liền ủy thác hân chủ trì bữa tiệc lần này.

Với Thiệu Chí Cương mà nói đây là cơ hội tuyệt hảo để giao du với giới quyền quý Hải Châu, tất nhiên sẽ sử dụng toàn bộ bản lĩnh ứng phó. Mặc dù thời gian Tạ Văn Tình quyết định mở tiệc hơi gấp gáp, tới giữa trưa mới thông báo, nhưng Thiệu Chí Cương tin mình sẽ không làm các phương diện phải thất vọng.

Trương Khác và Đường Thanh nấp ở một góc thưởng thức những món ăn ngon tuyệt, thấy mắt Đường Thanh loạn lên, liền hỏi:

- Nhìn cái gì mà lăm la lăm lét thế?

Đường Thanh không thu ánh mắt lại, giọng rất nguy hiểm:

- Sao cô ta không ở đây ?

Trương Khác giật mình, y đã biết sớm muộn gì Đường Thanh thế nào cũng nhớ ra cô gái vô tình gặp được ở nhà trọ lần đó là Hứa Tư một, vẫn tỉnh queo giả ngốc:

- Ai không ở đây?

- Bạn biết mình nói ai mà.

Đường Thanh liếc xéo y.

Trương Khác xoa mũi, đang tính cách đối phó thì Đường Thanh cười tủm tỉm:

- Lại nghĩ cách lừa mình chứ gì? Khi bạn đó bạn sẽ xoa mũi, mắt nhìn xuống ngón tay, tưởng mình không biết sao?

Cô giảo môi lên:

- Bạn không muốn nói thì thôi, mình không muốn bạn phải nói dối mình, chẳng qua mình muốn gặp cô ta.

Trương Khác thấy sống lưng lạnh toát, cô nàng này ánh mắt ngày càng trở nên sắc bén rồi, không ngờ nắm rõ từng thói quen nhỏ của mình nếu đưa tới tỉnh thành tham gia lễ giới thiệu sản phẩm của Ái Đạt, gặp phải Giang Đại Nhi, chỉ e giới thiệu “đây là đại sứ hình tượng của công ty” sẽ không qua nổi mắt cô nàng.

Bữa tiệc hôm nay mời hết lãnh đạo chính phủ, Trương Khác tất nhiên không thể để Hứa Tư xuất hiện, đã phái cô tới tỉnh thành xử lý tuyên truyền quảng cáo cho lễ giới thiệu sản phẩm rồi.

Trương Khác nghĩ không ra Đường Thanh làm sao lại muốn gặp Hứa Tư, cười gượng gạo:

- Có gì hay mà gặp? Cũng chỉ là người một mắt một miệng thôi mà.
- Cô ta xinh đẹp như thế, bạn không thích sao?

Đường Thanh bước tới gần Trương Khác thêm một bước, nụ cười càng lúc càng khó lường.

Trương Khác đưa tay lên sờ mũi, nửa chừng nhớ ra lời vừa rồi của cô liền dừng lại, nhìn đôi mắt trong veo nụ cười hiền lành của Đường Thanh, chẳng hiểu sao máu chảy giần giật, mới nhớ Đường Thanh từ đầu tới cuối chỉ nói “cô ta”, đủ hiểu cô nàng oán hận Hứa Tư thế nào, tuyệt không giống vẻ bề ngoài vô hại kia, y cố cười nhưng chính bản thân cũng nhận đó đó là biểu cảm ít giống nụ cười nhất:

- Bạn nghĩ nghĩ lung tung rồi.

Đường Thanh mím chặt môi không nói gì thêm, chỉ đưa đưa bàn tay mềm mại ra nắm lấy tay y. Trương Khác phát hiện mình đứng chết lặng tới gần nửa phút : Trục giác của nữ nhân thực quá khủng bố.

Suốt cả bữa tiệc, Trương Khác thấy chân tay giá lạnh, chẳng còn tâm tư đi chú ý tới chuyện của Thiệu Chí Cương và Vạn Dũng, tới tận khi Trương Tri Phi tới trước mặt mới sực nhớ ra bữa tiệc hôm nay còn mang ý đồ khác.

- Tiểu Khác.

Người lên tiếng gọi là Trương Dịch, con trai Trương Tri Vi, quan hệ giữa hai nhà chẳng hề hòa quân hơn, Trương Dịch tuy tới công ty Hoàn Hỷ làm việc, nhưng rất ít có cơ hội xuất hiện trước mặt Trương Khác.

- Ủ.

Trương Khác quay sang đáp rất lãnh đạm.

Trương Tri Phi thấy Đường Thanh ngượng ngùng buông tay Trương Khác ra, mắt nhìn sang chỗ khác, cười nói:

- Có phải chú phá đám đôi vợ chồng nhỏ tình tứ không?
- Chú toàn nói lung tung.

Đường Thanh ngúng ngẩy nói, nhưng đó chỉ là bản tính e thẹn của thiếu nữ thôi, từ lâu rồi cô không còn phải nhận quan hệ với Trương Khác khi bị mọi người trên nữa.

Là bề trên Trương Tri Phi biết dừng đúng lúc, nói qua chuyện khác:

- Gần đây Thiệu Chí Cương lập nên một công ty địa ốc, Cẩm Hồ có tham gia không? Ở ngoài hấn hay lấy danh nghĩa Cẩm Hồ.
- Cẩm Hồ không tham dự, lão Thiệu là cổ đông của Cẩm Hồ, nếu có thể để anh ta làm việc thuận tiện hơn, công ty không so đo nhiều ...

Trương Khác tạm thời dứt mình ra khỏi chuyện tình cảm với Đường Thanh và Hứa Tư, khôi phục thần thái tự nhiên vốn có, để kéo Vạn Dũng xuống ngựa, phía chú mình cũng phải giấu:

- Phía công ty chú tiến triển thế nào rồi ạ?

192. Chương 192: Thay Đổi Đường Lối

- Hiện giờ tiến triển gì được? Chuyện duy nhất có thể làm là đi lấy lòng vị thổ địa của Hải Châu kia ...

Trương Tri Phi lúc nói câu này ánh mắt liếc sang phía Vạn Dũng đang đứng cạnh Thiệu Chí Cương, hiện giờ Vạn Dũng nắm đại quyền kiến thiết thành thị, thẩm duyệt hạng mục nhà cửa, mua bán đất đai, chẳng là thổ địa của Hải Châu hay sao.

Trương Khác thấy chú quyết tham gia vào ngành địa ốc, y không thể khoanh tay ngồi nhìn được, không nói tới thân sơ khác nhau, thì chú là người thực sự đáng được mình tín nhiệm.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Chú nóng lòng quá nhỉ.

Trương Tri Phi cười khở:

- Viện thiết kế và công ty kiến thiết Hải Châu sốt ruột lắm rồi, nếu bên chú mà chậm chân, có khi bị họ đá ra khỏi ghế mất.

- Trước kia Hoành Viễn vì nhanh chóng khai phá cục diện nên mời họ tham gia cổ phần, lại còn đóng cổ phần lớn, giờ lộ ra vấn đề rồi, công ty cứ nắm trong tay mình thì tốt hơn.

- Chuyện gì chẳng có hai mặt.

Trương Tri Phi nhún vai:

- Ít nhất bọn họ không dám quá trắng trợn.

Trương Tri Phi là người có tiếng nói trước mặt Đường Học Khiêm, ông ta chẳng lo người khác có gian kéo đổ mình.

Trương Khác uống cạn ly rượu vang, đưa ly cho Trương Dịch nói:

- Rượu được lắm, anh rót cho em và chú một ly nữa đi ...

Đợi đuối Trương Dịch đi rồi mới nói:

- Chú không chế Hoành Viễn yếu quá, có thể đưa vào hai cổ đông khác, làm giảm cổ phần của những cổ đông kia.

- Chỉ là dẫn hổ đuổi sói thôi, đưa họ vào, cổ phần của chú cũng bị giảm ...

Trương Khác cắt ngang:

- Nghe nói Hoành Viễn đang phân chia hoa hồng?

- Chừng 300 vạn.

Trương Tri Phi không giấu diếm.

Trương Khác tắc lưỡi, làm xây dựng đúng là kiếm tiền nhanh, tính sơ qua cổ phần của Hoành Viễn, chẳng phải một năm đã có hơn 1000 vạn hoa hồng? Đây là còn chưa kể khoản giữ lại làm quỹ phát triển.

- Vậy theo tỉ lệ 300 vạn này mà tăng tỉ lệ tài sản, chú phải kiên quyết không giảm cổ phần, còn phải đưa vào hai cổ đông nữa, nếu hai nơi kia mà có dị nghị, cùng lắm thì đường ai nấy đi, lập ra tân Hoành Viễn, chút việc này bác Đường sẽ ủng hộ chú thôi.

Trương Khác kiên định nói, hiện giờ quan trọng là phải giúp chú chiếm quyền khống chế thực sự ở Hoành Viễn.

Tuy Trương Tri Phi là tổng giám đốc, nhưng cổ phần so với cổ đông thứ hai, thứ ba không chênh nhau mấy. Ông ta tuy đánh giá cao ngành địa ốc của Hải Châu, nhưng sau vài lần giao lưu ông ta cũng muốn trì hoãn lại, hiện giờ chỉ có cổ đông khác là cấp thiết muốn vào Sa Điền phân chia một chén canh.

Trương Khác tính, chỉ cần chú khống chế được Hoành Viễn, cả Hoành Viễn và Cẩm Hồ đã có quy mô, đợi Ái Đạt bay vọt lên, tới khi đó có thể đường đường chính chính chọi cứng với Cẩm Thành cũng không cần sợ gì hết.

Trương Tri Phi hớn hở nói:

- Nếu cháu mà sớm nói với chú những lời đẹp lòng đẹp dạ như thế chú đã chẳng cần làm khó cháu, sao thế, Cẩm Hồ muốn tham gia vào hả?

Cẩm Hồ mà tham gia vào, Trương Tri Phi có gan ép cổ đông thứ hai thứ ba chủ động rút vốn đầu tư.

Đường Thanh nghe hai người họ thảo luận chuyện mình nghe không hiểu, che miệng ngáp một cái:

- Thật nhàm chán, mọi người nói chuyện nhé, cháu đi tìm chị Văn Tình.

Trương Khác chỉ mong có thể, tối nay y không biết phải đối diện với Đường Thanh ra sao, vừa áy náy, lại vừa sợ cô hỏi tới chuyện Hứa Tư, không khéo trái tim “mềm yếu” của mình chịu không nổi.

Đường Thanh đi rồi, liền kéo chú vào chỗ khuất:

- Cẩm Thành tạm thời không thể tham gia, chú tìm hai cổ đông ở Thành Nam, Tây Thành, đảm bảo họ đứng cùng phe với chú, lại còn làm mê hoặc kẻ khác .

Trương Tri Phi sao chẳng biết quan hệ khăng khít giữa Tống Bồi Minh và Cẩm Hồ, nhưng ở Tây Thành là ai?

Trương Khác chủ động tiết lộ:

- Bí thư Đỗ có thể giúp chú tìm một công ty đáng tin cậy ...

Y và Đỗ Phi là bạn bè thân thiết, nhưng không ai ngờ Đỗ Tiểu Sơn nhờ tầng quan hệ này hoàn toàn ngã theo Đường Học Khiêm.

Trương Tri Phi cũng không ngờ điều này, Đỗ Tiểu Sơn còn là thường ủy thành phố, hiện địa vị còn quan trọng hơn Vạn Dung một chút.

Trương Tri Phi phấn khích xoa tay, bất kể hai người kia tiến cử người vì công vì tư, có được họ ủng hộ, ông có thể tự tin không chế chắc chắn Hoàn Viên, hùng cứ một phương ở Hải Châu, liền vội hỏi cháu:

- Bao giờ có thể nói với bí thư Đỗ, khu trưởng Tống chuyện này?

- Phải làm nhanh, nhưng cháu thấy đường lối tiến vào hạng mục cải tạo Sa Điền của chú phải thay đổi một chút.

- Thay đổi thế n...

Thấy Trương Dịch cầm hai ly rượu vang tới, Trương Tri Phi phẩy tay, bảo hẳn tạm thời không nên lại đây. Đứa cháu này không nhạy bén chút nào, còn chưa hiểu vừa rồi Trương Khác chỉ kiếm cớ bảo hẳn tránh mặt đi.

Trương Khác cười thần bí:

- Cháu còn nhớ chuyện người Mỹ phát minh ra quần jean mà chú kể, chú còn nhớ không?

Trương Tri Phi ngẩn người, chưa hiểu Trương Khác quay ngoắt sang chủ đề này làm gì.

Trước kia thời kỳ nước Mỹ phát hiện hàng loạt mỏ vàng, thu hút nhiều người đào vàng tới, Levi Strauss một người Do Thái cũng tham gia, nhưng vàng không phải rơi đầy đất cứ nhất là được, Levi mở cửa hàng tạp hóa ở khu mỏ vàng, phát hiện công nhân mỏ y phục rách rất nhanh, liền dùng vải thô dùng lều khi ấy làm thành quần, vừa bền vừa chắc, rất được công nhân mỏ hoan nghênh, cuối cùng trở thành loại trang phục lưu hành toàn cầu .

- Levi phát hiện ra cơ hội kinh doanh nhờ người đào vàng là ví dụ kinh điển, hiện giờ mọi người đều muốn chen chân vào Sa Điền khai phát địa ốc, nhưng không nghĩ tới vì thế khiến cho phải giải tỏa quy mô lớn, nhu cầu mua nhà giá rẻ của họ bị giải tỏa tăng mạnh. Tại sao Hoàn Viên không tranh thủ làm hạng mục xây nhà này, chưa nói tới thành phố ủng hộ cũng đã có thể kiếm lợi rồi ...

Trương Khác đưa ra ý kiến này không phải vì mục đích, cung cách làm việc bạo lực tàn khốc của Cẩm Hồ khiến Trương Khác không nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng hiện giờ tiến trình giải tỏa không thể cản được nữa, rất nhiều nhà cầm mấy vạn đồng tiền đền bù, căn bản không thể kiếm được chỗ ở trong thành phố, sinh hoạt lâm vào cảnh khốn cùng.

Xây dựng nhà diện tích nhỏ, giá thấp, chất lượng tốt ở gần thành phố mới có thể hóa giải bớt mâu thuẫn xã hội này.

So với việc tiến vào Sa Điền kiếm cơm thì hạng mục này nhìn qua lợi nhuận ít hơn, nhưng ai cũng chen nhau vào Sa Điền, Hoàn Viễn liệu có thể kiếm được miếng bánh lớn sao? Xây nhà định cư mặc dù lợi nhuận thấp, nhưng nhu cầu lớn, tổng lợi nhuận rất khả quan.

Đặc biệt là Hoàn Viễn đứng ra giảm bớt mâu thuẫn xã hội, ai dám đứng ra phản đối, ngáng chân? Đường Học Khiêm công khai ủng hộ, ai có thể dị nghị được?

Vạn Dũng hiện là thổ địa của Hải Châu thật đấy, nhưng Đường Học Khiêm mới là người chủ trì chính phủ, đây cũng là cái cơ chính đáng để ông xen vào việc cải tạo Sa Điền.

- Những cổ đông khác phản đối thì sao? Chỉ cần lấy được đất ở Sa Điền, cho dù không khai thác phát triển, đem sang tay thôi cũng kiếm được khoản lớn rồi, các cổ đông khác không dễ chịu từ bỏ miếng thịt béo bở này đâu ...

Trương Tri Phi vẫn còn do dự.

- Quan trọng là ý chú thế nào?

Trương Khác hỏi lại:

- Tranh đất bán kiếm lời, truyền ra thanh danh sẽ không tốt, Hoàn Viễn muốn làm ăn lớn, thì phải bước đi chắc chắn, không phải là không mở ra được lối đi riêng.

Trương Tri Phi biết phải chọn phe cánh thế nào, tham lợi trước mắt là hành vi ngu xuẩn.

Trương Khác giang tay cười thoải mái:

- Vậy là được rồi, rất nhiều người đang hi vọng chú thực sự khống chế được Hoàn Viễn đấy.

Chuyện này Trương Khác đã trao đổi với cha và Đường Học Khiêm rất lâu, không thể để Vạn Dũng mặc sức làm xằng được, song giờ không thể xung đột trực tiếp với Chu Phú Minh, cách thích hợp nhất là lý gián quan hệ giữa Chu Vạn, chỉ cần Vạn Dũng mất đi sự tín nhiệm của Chu Phú Minh, ông ta sẽ là người đầu tiên đứng ra trấn áp Vạn Dũng.

193. Chương 193: Cuối Cùng Cũng Tới Lúc Tỏa Sáng

Trương Khác liếc nhìn thấy Đường Học Khiêm tươi cười cùng cha cầm ly rượu đi về phía Vạn Dũng, thậm chí Vạn Dũng hơi há mồm không giấu nổi kinh ngạc trên mặt. Trương Khác đánh miếng về phía đó:

- Thị trưởng Đường vì Hoàn Viễn mà chủ động tỏ thiện chí với Vạn Dũng đấy.

Trương Tri Phi gật đầu, nếu thế ông ta còn ngại ngần gì nữa.

Đường Học Khiêm tay cầm ly pha lê cao trong suốt, khe khẽ lắc rượu văng sáng sánh bên trong, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Tháng 4 khi tuyển phó thị trưởng, Chu Phú Minh chen vào việc nội bộ của chính phủ, phân cho Vạn Dũng đại quyền đất đai và kiến thiết, khiến mảng này thực chất thoát ly khỏi sự quản hạt của chính phủ, chuyện nhỏ do Vạn Dũng tự quyết, chuyện lớn đưa lên thường ủy thảo luận.

Từ lúc lên làm phó thị trưởng tới giờ, Vạn Dũng chẳng nhớ mình đã từng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Đường Học Khiêm và các phó thị trưởng khác chưa, hình như là có, nhưng không nhớ ra.

Nên nụ cười của Đường Học Khiêm lúc này ít nhiều làm Vạn Dũng cảm thấy hơi rùng rợn.

Trương Tri Hành giữ đúng bốn phận, theo sau Đường Học Khiêm, càng làm ông có thể ung dung quan sát biến hóa trên mặt Vạn Dũng: Trương Khác nói không sai, Vạn Dũng kiềng Đường Học Khiêm, trong lòng có hi vọng hòa hoãn quan hệ.

- Lâu lắm không uống rượu với phó thị trưởng Vạn rồi ...

Đường Học Khiêm nâng ly lên, ở Hải Châu đã không còn mấy người thêm chữ “phó” khi gọi chức danh của Vạn Dũng nữa rồi, Đường Học Khiêm nhắc nhở ông nhớ thân phận của mình, vừa đề cao ý nghĩa hành động của bản thân.

Thiệu Chí Cương thấy Đường Học Khiêm nâng ly lên, vội hơi hạ mình xuống, nâng ly đáp ý, uống một ngụm, hẳn được gặp Đường Học Khiêm một lần, không biết ông còn ấn tượng hay không?

Đường Học Khiêm làm ra vẻ rất quen thuộc, giới thiệu thay Vạn Dũng:

- Phó thị trưởng Vạn cũng biết giám đốc Thiệu chứ nhỉ, quảng trường ẩm thực là thành công lớn của giám đốc Thiệu, rất đáng để bên Sa Điền học tập đấy ...

Thiệu Chí Cương không biết vì sao Đường Học Khiêm nói giúp mình, nhưng cảm động rơi lệ, Sa Điền học tập kính nghiệm của trung tâm ẩm thực, chẳng phải cái có tốt nhất để tham gia vào hạng mục cải tạo Sa Điền sao? Hơn nữa còn đích thân do thị trưởng lên tiếng chiếu cố.

Liếc nhìn Trương Khác đang nháy mắt với mình đằng xa, Thiệu Chí Cương kích động run tay, thiếu chút nữa làm số rượu còn lại ra ngoài.

Trương Khác cười rạng rỡ thuần khiết như thánh đồ, nhìn Đường Học Khiêm và Vạn Dũng thân thiết trò chuyện, thầm nghĩ : Chắc không bao lâu nữa chuyện này tới tai Chu Phú Minh.

- Chì xem Trương Khác cười gian chưa kìa .

Giọng Đường Thanh đột ngột vang lên làm Trương Khác giật nảy mình, không biết Đường Thanh và Tạ Văn Tình tới bên cạnh lúc nào, đang thảo luận nụ cười của y.

- Thế sao?

Trương Khác đưa tay sờ lên mặt:

- Có phải là quá đặc ý?

- Bạn tự biết mình đấy nhỉ?

Đường Thanh nguyền y một cái.

Tạ Văn Tình nhoẻn miệng cười:

- Nghĩ tới chuyện gì mà cười đặc ý thế.

- Không có gì ạ, em đang nghĩ tới chuyện lễ giới thiệu sản phẩm thôi.

Trương Khác chối phắt:

Tạ Văn Tình không truy hỏi:

- Vậy phía tỉnh thành chuẩn bị ra sao rồi?

- Thể diện của Thịnh Hâm rất lớn, tổng giám đốc Trương Á Bình của Phillips ở Tung Quốc, đại biểu C-CUBE cũng nhiệt tình nhận lời tham dự ...

Mục tiêu của Trương Khác là trong vòng hai năm phải thoát khỏi sự khống chế lũng đoạn linh kiện hạch tâm của Phillips và C-CUBE, nhưng hiện giờ phải lấy lòng hai người khổng lồ quốc tế này.

Bỏ việc Hải Châu đó, ngày hôm sau Trương Khác lên tỉnh thành, Đường Thanh rất muốn đi theo, nhưng mấy ngày này trường học có tổ chức mấy hoạt động, là lớp trưởng cô không thể thoát thân, đành đợi tới thứ bảy đi cùng Tạ Văn Tình.

Địa điểm diễn ra lễ giới thiệu là tầng tám tòa nhà Thị Bách, bên ngoài cửa kính ở phía đối diện là một tấm biển quảng cáo cỡ lớn cao bằng trọn tầng tám, được dùng vải che mưa bọc kín mít.

Đến tối, vải che được kéo ra, nhưng đèn chiếu sáng cho biển quảng cáo còn chưa được bật lên, người qua đường ngẩng đầu lên chỉ thấy thấp thoáng hình một cô gái duyên dáng động lòng người và hai chữ lớn không rõ lắm.

Đa phần không chú ý tới thay đổi này, nhưng cũng có số ít để ý, đây là con đường tấp nập nhất thành phố, người xe qua lại như nước, nên có không ít người rảnh rỗi đứng lại thảo luận đoán xem công ty nào chịu chơi làm tấm quảng cáo lớn ở nơi đắt đỏ như thế.

Trong tầng tám tòa nhà Thị Bách đã được bố trí thành nơi tổ chức giới thiệu sản phẩm, điều chỉnh ánh sáng thích hợp, điều chỉnh góc độ thích hợp bật đèn hai bên bức ảnh quảng cáo lên, hình ảnh Giang Đại Nhi hiện lên một cách lộng lẫy.

Lệnh Tiểu Yến nhìn mà hâm mộ không thôi, con đường làm ca sĩ của Giang Đại Nhi xem ra còn rất xa xăm, nhưng ngày thành minh tinh quảng cáo thì có thể thấy được rồi.

Lệnh Tiểu Yến đang làm việc ở phòng thị trường của Thịnh Hâm, cô được Thiệu Tâm Vân điều tới chuẩn bị cho buổi lễ này, phụ trách liên hệ giữa Cty Phi Hồng và Thịnh Hâm, cho nên có rất nhiều thời gian ở cùng Giang Đại Nhi và Hứa Duy.

Lệnh Tiểu Yến xem giờ, còn một lúc nữa buổi lễ mới bắt đầu, cô rời khỏi hội trường, vào phòng thay y phục, nhìn thấy Giang Đại Nhi đã thay bộ váy trắng, bên trên đính hàng ngàn vảy bạc lóng lánh, mái tóc bồng bênh xõa xuống đôi vai lộ trần trắng trẻo, yếu điệu đứng đó như công chúa người cá, giống hệt tấm hình trên biển quảng cáo, chỉ e đến sự nhìn thấy cũng động lòng trần. Làm Lệnh Tiểu Yến thốt lên:

- Bộ váy này đúng là may dành riêng cho Đại Nhi.

Giang Đại Nhi hết sức căng thẳng, cô chưa từng có kinh nghiệm đứng trước đám đông, tim đập loạn xạ, hai bàn tay nhỏ siết lấy nhau tới trắng bệnh, nhìn thấy Lệnh Tiểu Yến đi vào, nói rất tội nghiệp:

- Hay mình nói là đau bụng nhé?

- Trông đáng vẻ bạn kìa.

Lệnh Tiểu Yến nhìn quanh:

- Hứa Duy đâu rồi?

Đúng lúc Trương Khác cùng Hứa Duy đi vào, thấy Lệnh Tiểu Yến liền nói:

- Chị tới đúng lúc lắm, tối nay chị và chị Hứa Duy làm bạn với chị Đại Nhi nhé ...

- Cậu thì sao?

Lệnh Tiểu Yến lấy làm lạ:

- Chẳng phải hôm nay Đại Nhi sẽ ở bên cậu cùng giới thiệu sản phẩm à?

Hứa Duy ngọt nhạt nói:

- Đại thiếu gia người ta phong lưu lắm, đưa cả bạn gái từ Hải Châu tới rồi.

Trương Khác cười xòa, đánh võ miệng y không đấu lại đám Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, nhìn ngấm Giang Đại Nhi khen:

- Chị Đại Nhi hôm nay đúng là làm người ta mê mết.

Làm Giang Đại Nhi mặt càng đỏ.

Thời gian không còn nhiều, Trương Khác không thể ở lại, nói vài câu rồi đi ra, khách khứa đã đợi ở ngoài hội trường.

Thịnh Hâm thông qua các mối quan hệ mới tổng giám đốc Hoa Kiến Long của Thị Bách cùng hơn 200 giám đốc, trưởng phòng các công ty điện tử gia dụng, làm giới truyền thông trong tình hay tin kéo nhau tới.

Trương Á Bình giờ mới là lần đầu tiên nghe thấy cái tên Á Đạt, dù Á Đạt trước kia từng mua linh kiện của Phillips, nhưng chưa đủ để lại ấn tượng với hắn ta.

Trương Á Bình được đích thân Tô Tân Đông đưa vào hội trường, lúc này tầng tám khách khứa đông nghịt, người qua lại nhộn nhịp, hắn ta mới thấy được Á Đạt không tầm thường.

Hắn ta chỉ vào người đứng bên cạnh chỗ chủ trì, hỏi Tô Tân Đông:

- Người trẻ tuổi kia chính là ông Trương Khác, nhà đầu tư tư nhân của Ái Đạt?

Tuy nhiệt độ ngoài trời nóng phát điên, trong hội trường có gần 300 người, nhưng máy lạnh bật hết công suất, nên không hề thấy nóng bức, Trương Khác mặc lễ màu xanh thẫm, người cao thẳng, mày kiếm mắt sáng, tinh thần sáng lang, thần thái ung dung, nhìn thấy Tô Tân Đông và Trương Á Bình vào hội trường, khẽ gật đầu chào. Phong phạm đó làm người ta không hề hoài nghi tuổi tác lẫn địa vị chủ nhân chân chính của Ái Đạt.

Đường Thanh mặc dạ phục sa tanh màu xanh biếc ôm vừa lấy thân hình tha thướt, cô trang chỉ điểm nhạt, bình dị nhưng thánh khiết, khuôn mặt vẫn chưa bỏ hết sự non nớt của thiếu nữ, nhưng đã hết sức rực rỡ quyến rũ, làm không ít nam nhân trong phòng đưa mắt nhìn, rồi lại tự ti quay đi.

Diệp Tiểu Đồng tuyên bố buổi lễ bắt đầu, Trương Khác bước lên tấm thảm đỏ đi tới vị trí chủ trì, nhìn đám đông phía dưới, lòng không kìm được phấn khích: Cuối cùng cũng tới lượt mình bước lên sân khấu.

Khẽ hít một hơi, Trương Khác dùng ánh mắt ung dung bình tĩnh nhìn một lượt hội trường:

- Xin chào các vị khách quý, những bạn bè truyền thông, tôi là Trương Khác của điện tử Ái Đạt, hôm nay được mời các vị tới tham gia lễ giới thiệu sản phẩm của Ái Đạt tôi vô cùng vinh hạnh, trước khi buổi lễ bắt đầu, tôi xin giới thiệu nhân vật chính của ngày hôm nay ... Mời mọi người nhìn ra ngoài.

194. Chương 194: Khí Phách

Đèn trong phòng hội nghị tối dần, bên ngoài bóng đêm bao phủ bầu trời, thành phố lên đèn với muôn vàn ánh sáng rực rỡ, nhưng không xuyên phá được bóng đêm dày đặc, mọi người chỉ thấy một tấm biển quảng cáo cực lớn lơ lửng trong bóng tối, đột nhiên từ mọi hướng, mấy chục ánh đèn đồng loạt phát sáng, chiếu thẳng vào tấm biển quảng cáo bên ngoài.

Dòng người qua lại dưới tòa nhà Thị Bách, đột nhiên thấy bầu trời đêm bừng sáng, mọi người bị ánh đèn thu hút, đồng loạt ngước nhìn lên.

Bên phải tấm hình quảng cáo Giang Đại Nhi hiện ra khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, ánh mắt đen láy tỏ sáng như vì sao xa, suối tóc đen tuyền như màn đêm huyền bí buông xuống bờ vai thon thanh mảnh, mai thứ màu tương phản đỏ kết hợp lại tôn lên tất cả những đường gợi cảm nhất của nữ nhân.

Giang Đại Nhi đang nở nụ cười như hoa xuân, đôi mắt đẹp đang nhìn vào chiếc đầu đĩa phía trái biển quảng cáo, tạo ra ấn tượng thị lực mạnh mẽ.

Ở trên tầng tám tòa nhà Thị Bách, những phóng viên đua nhau nâng ống kính lên, ánh đèn flash chớp lên liên hồi, tấm biển quảng cáo này định sẵn sẽ khơi lên rất nhiều chủ đề.

Trương Á Bình lúc này thực sự cảm nhận được khí phách của Ái Đạt, chưa một công ty nào dám mạnh tay như vậy trong bước quảng cáo thị trường đầu tiên.

- Thưa các vị ...

Sau hai phút trầm tịch, giọng nói đầy sức hút của Trương Khác vang lên qua loa, kéo sự chú ý mọi người trở lại:

- Từ năm 93 trong nước đưa ra chiếc đầu đĩa đầu tiên cho tới nay, thị trường đầu đĩa đã phát triển cao tốc liên tục, điện tử Ái Đạt và mậu dịch Thịnh Hâm trên cơ sở hợp tác tin tưởng lẫn nhau, cùng liên hợp đưa ra sản phẩm đầu đĩa đầu tiên của Ái Đạt ...

Trương Khác nói phần chẵn chừng năm phút, rồi đi xuống trong tiếng vỗ tay như sấm động.

Phía đông bắc hội trường bày mấy chiếc bàn nhỏ, bên trên đặt ba chiếc đầu đĩa SD - 920 với các màu màu trắng châu, màu xám bạc, màu đen tuyền.

Bên cạnh bàn là khu chiếu phim, Giang Đại Nhi được Lệnh Tiểu Yến tháp tùng đứng hai bên, trải qua ấn tượng mạnh mẽ từ tấm biển quảng cáo, các phóng viên càng thêm hứng thú với đại sứ hình tượng của Ái Đạt.

Giang Đại Nhi còn chưa bước lên con đường một tinh minh, đã phải tiếp thụ khảo nghiệm của gần trăm ống kính máy ảnh liên tục hướng về phía mình.

Sau lễ giới thiệu ngắn gọn là tiệc đứng do Ái Đạt phụ trách, khu giới thiệu sản phẩm và nơi tổ chức bữa tiệc được ngăn cách tấm rèm, lúc này Diệp Tiểu Đồng tuyên bố bữa tiệc bắt đầu, tấm rèm được kéo lên, lộ ra không gian rộng lớn.

Diệp Kiến Bản chỉ mặc áo sơ mi, đứng cạnh Trương Khác, làm y trông có vẻ quá mức nghiêm túc.

- Chúc Ái Đạt sẽ quật khởi từ ngày hôm nay.

Diệp Kiến Bản cười chân thành.

Trương Khác nói lỏng cổ áo ngọt ngào, vừa gạt đầu mỉm cười với khác khứa và phóng viên chào hỏi, vừa nói với Diệp Kiến Bản:

- Đợi rảnh rồi rồi chúng ta sẽ tăng bốc nhau, Trương Á Bình ở bên kia, anh muốn tới cùng không?

Tuy Trương Á Bình do Thịnh Hâm mời tới, nhưng nghiệp vụ hai bên chẳng có liên quan mấy, Diệp Kiến Bản còn nhiều nhân vật quan trọng cần tiếp đã hơn, nên để Trương Khác một mình tới trước.

- Ái Đạt thật không tầm thường, tôi rất ít thấy doanh nghiệp nào trong nước mạnh tay như thế.

Trương Khác Á Bình thấy Trương Khác đi tới chủ động lên tiếng trước.

- Ái Đạt muốn được không tầm thường, còn nhờ sự giúp đỡ của ông Trương đây.

Câu này của Trương Khác chẳng phải lấy lòng, đó là thực tế.

Sản lượng tiêu thụ mất đọc đầu đĩa VCD trong tháng sáu đạt tới 60.000 chiếc, Ái Đạt mới chỉ mua hơn 1.000 thực không thể tính là một khách hàng lớn,

Trương Á Bình cười hòa nhã:

- Philips luôn tìm kiếm nhà hợp tác có tiềm lực trong nước, chuyển đi hôm nay làm tôi thấy được hi vọng từ Ái Đạt.

Phillips là nhà cung cấp linh kiện gốc, đương nhiên muốn nâng đỡ nhà sản xuất có tiềm lực, nếu để họ biết Ái Đạt đang nghiên cứu linh kiện đó, sẽ có thái độ khác hẳn.

Trương Khác biết, với tư thái của “ông lớn” Trương Á Bình không cần phải khách sáo giả dối với mình, cười đáp:

- Con đường Ái Đạt phải đi còn rất dài, hôm nay chỉ là bước đầu tiên, bước tiếp theo là Thượng Hải, Quảng Châu, Bắc Kinh, cho tới khi cắm cờ thắng lợi khắp toàn quốc...

Trương Á Bình đã nghe phần tích và phán đoán về thị trường của Tô Tân Đông, rồi từ bước đi này của Ái Đạt, biết Trương Khác là thiên tài làm thị trường.

Khí phách thị trường của Ái Đạt làm Trương Á Bình không thể không kính phục, ngay cả SamSung cũng không tư cường độ quảng cáo lớn như vậy.

Tới nay nhà sản xuất sử dụng chip giải mã đời hai rất ít, dù sao việc đầu tư tiền kỳ khá lớn và tốn thời gian, nếu không đủ tầm nhìn tự tin và tiềm năng thị trường, cũng như bản lĩnh bản thân sẽ không dám bỏ ra số tiền lớn như vậy, thế nên tuy đã có đầu đĩa trên thị trường, nhưng đa phần mang tư tưởng ăn xổi ở thì.

Trương Á Bình mặc dù còn chưa quen thuộc lắm với Ái Đạt, nhưng ngay từ lần đầu tiếp xúc đã thấy được triết lý luôn đi đầu của Ái Đạt, tin khả năng thành công của Ái Đạt tương đối lớn, hẳn ta cũng kỳ vọng Ái Đạt thành công để xúc tiến việc sử dụng chip giải mã đời hai, như thế thị trường của Phillips cũng càng mở rộng, nhìn Trương Khác khích lệ:

- Ái Đạt có tự tin làm thương hiệu đầu đĩa số một của Tung Quốc không?

Trương Khác cười chừng mực nói:

- Tới cuối năm nay, chúng tôi sẽ mua của Phillip mười vạn bộ linh kiện, tới năm sau, sẽ là mười vạn bộ linh kiện mỗi tháng ...

Lời của Trương Khác thực sự làm Trương Á Bình kinh ngạc, Ái Đạt không ngờ còn muốn vượt mặt cả SamSung, hiện giờ Phillips không thể tiến hành mở rộng sản xuất, năm sau tăng tốc hết mức cũng chỉ cung cấp được gần 20 vạn linh kiện, Ái Đạt tuyên bố muốn quá nửa phân ngạch. Nếu chẳng phải thấy khí phách hôm nay của Ái Đạt, chỉ e hẳn ta nghĩ Trương Khác là kẻ thích khoác lác.

Trương Á Bình là người rất có hàm dưỡng, mỉm cười nói:

- Nếu Ái Đạt có năng lực tiêu thụ, chúng tôi tất nhiên cung cấp đủ lượng các vị muốn năm nay, còn chuyện kế hoạch năm sau, hiện giờ thảo luận vẫn hơi sớm.

Trương Khác khẽ gật đầu, hôm nay chỉ là buổi lễ công bố sản phẩm, tất cả mới chỉ kéo màn, hai bên chưa thể tiến hành thảo luận sâu hơn.

Trước đó cũng có vài nhà sản xuất đầu đĩa VCD, đặt hàng lên quầy tiêu thụ của Thịnh Hâm, nhưng lượng tiêu thụ rất ảm đạm, nếu để giám đốc thị trường các công ty đó nghe được những lời này của Trương Khác chắc sẽ cười rụng rốn.

Những vị giám đốc của công ty điện tử được Thịnh Hâm mời đã có người của phòng thị trường chiêu đãi, chỉ những nhân vật thực sự quan trọng, Diệp Kiến Bàn mới giới thiệu cho Trương Khác.

Thị Nghi là một trong số đó, là giám đốc công ty cổ phần hữu hạn điện gia dụng Vĩnh Thành Thượng Hải, bốn mươi tuổi, dáng không cao, mắt tam giác, nhưng ánh mắt tinh minh sắc bén, cho nên trông không xấu xí lắm.

Nghe Diệp Kiến Bàn giới thiệu, Trương Khác cười phong độ, ung dung nói:

- Thượng Hải là thị trường quan trọng nhất của khu Hoa Đông, được hợp tác với một nhà phân phối lớn như Vĩnh Thành là vinh hạnh của Ái Đạt.

Thực ra Ái Đạt chẳng có chút tên tuổi gì làm Thị Nghi chẳng có hứng thú lắm, đã vậy Ái Đạt lại còn đề xuất yêu cầu Vĩnh Thành phải trả trước tiền đặt hàng.

Thị Nghi vì nể mặt Diệp Kiến Bàn nên cũng qua loa đặt 50 chiếc đầu máy, trả cho Ái Đạt mười mấy vạn tiền hàng, coi như có để ăn nói với Diệp Kiến Bàn.

Song nhìn thấy buổi lễ giới thiệu sản phẩm hôm nay Thị Nghi đã hơi dao động, song giữ thân phận của nhà cung cấp cỡ lớn, trong bữa tiệc vẫn tỏ vẻ điềm nhiên trò chuyện với người cùng nghề. Đến khi nghe Hoa Kiến Long tổng giám đốc Thị Bách sau khi nhận một cú điện thoại, xin Diệp Kiến Bàn điều thêm 30 chiếc máy nữa tới chi viện bắt đầu hơi chút đứng ngồi không yên rồi.

Cửa hàng của Thị Bách chiếm cứ 6 tầng của tòa nhà này, khu bán đồ điện tử gia dụng đặt ở tầng 3, Thị Nghi và các nhà phân phối khác đều hơi nóng ruột chạy tới khu bán hàng của Ái Đạt của tầng ba.

195. Chương 195: Ưu Tư Sau Ánh Hào Quang

Sau khi tấm biển quảng cáo kia được chiếu sáng, 30 chiếc đầu đĩa được Thị Bách chuẩn bị cho hoạt động hôm nay đã bị bán hết sạch trong vòng nửa giờ.

Trừ các hình thức quảng cáo truyền bá có thể thấy được, các nhà phân phối mang tác dụng quảng cáo ẩn hình không thể bỏ qua được nhất.

Nhà phân phối có nhiệt tình hay không, quyết định cường độ điểm cuối thị trường.

Một khi đầu đĩa của Ái Đạt trải khắp các quầy điện tử của trung tâm mua sắm chủ yếu, hơn nữa chiếm cứ vị trí bắt mắt nhất, lại được nhân viên bán hàng trọng điểm tiến cử, hiệu quả tuyệt đối còn hơn quảng cáo trên ĐTH TW nhiều lần.

Nhà phân phối các nơi tích cực phối hợp có thể giảm bớt chi phí thúc đẩy mở rộng thị trường ở mức thấp nhất, đề cao hiệu quả quảng cáo lên mức cao nhất, mới mô hình trả tiền đặt hàng trước, nhà phân phối càng chủ động, Ái Đạt càng nhiều tiền mở rộng sản xuất.

Chẳng biết có phải nhờ tác dụng tấm biển quảng cáo khổng lồ kia hay là sức hút của Giang Đại Nhi, từ cầu thang tới khu bán hàng điện tử ở tầng ba đều chật kín người.

Giang Đại Nhi đang dùng chiếc đầu đĩa cuối cùng giới thiệu công năng của nó cho khách hàng vây quanh, Hứa Duy và Lệnh Tiểu Yến thì cùng nhân viên bán hàng của Thị Bách đang phát tờ rơi, bảo an vất vả giữ trật tự.

Chiếc đầu đĩa của Ái Đạt được bán với giá 3688 đồng, tặng món quà trị giá 200 đồng. Đầu đĩa hạ xuống mức giá 3500 đồng đối với người thường mà nói vẫn là thứ đồ xa xỉ. Nhưng trong đám đông vây quanh không ít người giờ tao tiền vậy mạnh nói:

- Bán cho tôi, không cần quà tặng cũng được.

Thi Nghi đứng ở lan can tầng bốn khu bán nữ trang nhìn xuống tình hình tầng ba, cảm thấy trước đó mình mua 50 đầu đĩa của Ái Đạt đúng là trò hề, nếu hôm nay Thị Bách chuẩn bị hàng đầy đủ, chỉ riêng tôi nay đủ bán được trên 50 chiếc.

Cùng chung hối hận luyến tiếc với Thi Nghi còn có cả giám đốc khu điện máy của trung tâm mua sắm Đông Phương.

Đông Phương plaza là ông trùm ngành thương nghiệp của thành phố này, chuyên kinh doanh thương phẩm trung cao cấp, ban đầu Thịnh Hâm có ý lựa chọn hợp tác với bọn họ tổ chức buổi lễ này, nhưng vì thấy Ái Đạt không có danh tiếng, bọn họ đã từ chối, chỉ đặt một quầy trưng bày hàng ở góc ít chú ý nhất để khỏi làm mất lòng Thịnh Hâm.

Giám đốc khu điện máy vừa mới nhận được điện thoại của trợ lý, 5 chiếc máy bày ở Đông Phương plaza đã bị phía Thị Bách giành trước mang đi rồi, làm ông ta tức ngựa ngày răng lợi.

Nếu ngày mai khách hàng phát hiện ra trung tâm mua sắm lớn nhất tỉnh thành đứt nguồn hàng, ông ta lại chẳng bị tổng giám đốc chửi cho tối tăm mặt mũi, vội kéo Thiệu Tâm Văn qua một bên, muốn lấy 20 -30 đầu máy ứng phó khẩn cấp.

Rắc rối của ông ta chỉ cần tìm Thiệu Tâm Văn là có thể giải quyết, nhưng vấn đề làm Thi Nghi đau đầu, Diệp Kiến Bản cũng chưa chẳng giải quyết được, liền kéo Diệp Kiến Bản quay lại tầng tám tìm Trương Khác.

- Lời phát biểu trên lễ giới thiệu làm tôi thấy được phần nào phong thái của ông Trương.

Ấn tượng của Thi Nghi với Trương Khác chỉ dừng lại ở buổi lễ giới thiệu, Trương Khác tốc độ đọc ngắt nhịp, nhấn mạnh đều không chế cực kỳ khắt khe, làm người nghe lĩnh hội đường ý tứ biểu đạt ngoài ngôn ngữ, biểu hiện kỹ xảo diễn giảng cao siêu của Trương Khác.

- Cám ơn đã khen, giám đốc Diệp cũng biết con người tôi thực ra rất ít nói, vì lời phát biểu hôm nay mà tôi mất ngủ tới mấy ngày liền.

Thi Nghi rất thích người trẻ tuổi khiêm nhường cẩn thận, nói:

- Ái Đạt định khi nào khai phát thị trường Thượng Hải, Vĩnh Thành sẽ toàn lực phối hợp.

Trương Khác khẽ gật đầu, trả lời rất khéo léo:

- Công tác phát triển thị trường ở Đông Hải sẽ mất gần nửa tháng mới hoàn thành, bên phía Thượng Hải nhanh nhất cũng phải hạ tuần tháng bảy mới tiến hành, còn thời gian cụ thể do Thịnh Hâm an bài, đương nhiên cũng phải xem bên phía Vĩnh Thành.

- Bên phía chúng tôi không có vấn đề, ngay ngày mai sẽ gửi 500 vạn tiền đặt hàng vào tài khoản của Ái Đạt, mong Ái Đạt và Thịnh Hâm tranh thủ lập thời gian biểu, Vĩnh Thành còn chuẩn bị sớm ...

Trương Khác và Diệp Kiến Bản nhìn nhau cười khở.

Chuyến này Ái Đạt chỉ sản xuất ra 1000 đầu máy, lượng hàng ở Hoa Đông không chế chừng 500 chiếc, chỉ còn lại 500 chiếc, dưới thế công quảng cáo mãnh liệt, một khi thị trường mở ra, với xu thế này khó đáp ứng nổi nhu cầu trong tỉnh.

Ái Đạt mỗi tháng chỉ có thể sản xuất 2000 chiếc máy, Trương Khác dự tính chỉ đủ cung cấp cho thị trường không tỉnh, chẳng biết nửa tháng sau còn đủ máy tới Thượng Hải phát triển thị trường không.

Sau khi Thịnh Hâm gửi 1500 vạn, Ái Đạt không chậm trễ một khắc đem đi mở rộng nhà xưởng, tuyển nhân viên, nhà máy ban đầu thực hiện luân phân thay ca, đã vận hành 24/24 không ngơi nghỉ.

Trong khi đó một khi máy đưa ra thị trường còn phải cung cấp chế độ bảo hành, đồng thời kiểm soát chất lượng sản phẩm ở mức độ nhất định, nếu tham lợi nhất thời đẩy mạnh sản lượng quá mức, trực tiếp ảnh tới danh tiếng, tới khi đó máy càng làm nhiều càng lỗ thắm chứ đừng nói tới lãi.

Thế nên áp lực hiện nay của Tô Tân Đông đã rất lớn rồi.

Thị Nghị mặc dù khẳng khái hứa ngày mai gửi 500 vạn vào tài khoản, song Trương Khác không trả lời rõ ràng, đại khái đây là đãi ngộ nhiều năm qua Thị Nghị rất hiếm gặp, thấy người người tới hân liên nhún vai rồi đi.

Người đi tới là Chu Nhất Bình, đi cùng hắn còn có Lỗ Khánh Sinh phó giám đốc nhà máy số hai vô tuyến điện Nguyên Khí - Huệ Sơn.

Đêm trước buổi lễ giới thiệu, hắn đã quyết định tới Ái Đạt làm phó giám đốc kinh doanh, đi cùng hắn còn có 5 kỹ sư của Nguyên Kiến, tạm thời giảm bớt thiếu thốn nhân viên quản lý vận hành sản xuất của Ái Đạt.

Chu Nhất Bình giới thiệu cho Lỗ Khánh Sinh ông chủ đích thực của Ái Đạt, chỉ đủ thời gian dừng lại trò chuyện qua loa vài câu, liền dẫn hắn đi gặp mặt những người thuộc tầng quản lý khác của Ái Đạt.

Diệp Kiến Bản cảm khái:

- Gần như nhìn đâu cũng thấy được Ái Đạt đang phát triển nhanh chóng, nói không khoa trương cả người mù cũng thấy được tương lai của Ái Đạt rồi ...

- Thế nào cũng phải xứng đáng với sự tín nhiệm của giám đốc Diệp chứ.

Trương Khác giả dối nịnh một câu, rồi không nhịn được phì cười trước.

Diệp Kiến Bản cũng cười rộ:

- Thêm vào số tiền của Vĩnh Thành, tổng lượng đặt hàng hôm nay của Ái Đạt đã tới 2000 vạn, xem như Thịnh Hâm cũng xứng đáng với sự tin tưởng của Ái Đạt rồi nhé.

Thêm vào 1500 vạn ban đầu của Thịnh Hâm, Ái Đạt sẽ mau chóng gom góp được 4000 vạn, xây dựng cơ sở cỡ lớn ở trấn Ích Long không còn là mơ mộng xa vời nữa.

Đường Thanh cẩn thận nhắc mép váy dạ hội, mặc dù suốt cả buổi tối luôn hoa lệ, cao quý như công chúa, nhưng dù thế nào cũng chẳng so được với cảm giác ngọt ngào như ở bên Trương Khác.

Từ lúc bắt đầu bữa tiệc, Trương Khác cứ phải tiếp đãi khách khứa suốt, chẳng có thời gian bồi tiếp Đường Thanh. Tạ Văn Tình lại nhàn nhã, thoải mái nhìn không khí buổi lễ, thâm tự hào vì Trương Khác: Không khéo Cẩm Hồ sẽ bị Ái Đạt vượt mặt mất.

- Cảm giác không sao theo kịp được bạn ấy ...

Đường Thanh đắm chiêu nhìn bọt bong bóng nổi lên trong cốc rượu, tạo thành chuỗi bọt dài trong sắc rượu hổ phách, không ngừng nổi lên lại không ngừng tan vỡ, tổn công vô ích, giống cảm giác của cô lúc này.

Tạ Văn Tình ngạc nhiên, không hiểu tại sao Đường Thanh lại có suy nghĩ này, trong ấn tượng của cô, Đường Thanh là thiếu nữ 17 tuổi vô ưu vô lo.

- Chị bảo xem em cứ quần lấy Trương Khác, bạn ấy có cảm thấy phiền phức không?

Trong đôi mắt đẹp của Đường Thanh thoáng hiện vẻ u sầu:

- Nhưng không nhìn thấy bạn ấy, em lại cảm thấy bạn ấy rất xa xôi. Chị Văn Tình, khi chị yêu thời đi học có cảm giác đó không?

196. Chương 196: Lại Mưu Mô

- Chị à? Khi bằng tuổi em được gia đình đưa tới trường nữ ở Anh, suốt mấy năm học trừ ông lao công quét sân, chẳng có bạn khác giới mà tương tự, so với em còn được u sầu nhưng nhớ, thì thời thiếu nữ của chị thật thê thảm đáng thương ...

Tạ Văn Tình mỉm cười nửa đùa nửa thật:

Đường Thanh phì cười:

- Thì ra chị Văn Tình không phải là đối tượng tối để tâm sự, hại em do dự nửa ngày trời mới dám nói với chị chuyện này.

- Em nói với chị cũng hay mà, bữa tiệc thật buồn tẻ, chẳng bằng tìm chỗ nói chuyện.

Tạ Văn Tình tính khá trầm, cô không thích chỗ đông người cho lắm.

Đường Thanh nhìn đám đông đang vây quanh Trương Khác ở đằng xa, khe thở dài:

- Trương Khác tối nay không thoát thân được rồi, chị em mình đi tìm Chỉ Đồng đi.

Tạ Văn Tình và Đường Thanh rời bữa tiệc, nhà ở tiểu khu Thanh Sơn bị đám Hứa Duy chiếm mất rồi, nên hai cô về Tân Mai Uyển.

Đường Thanh theo Tạ Văn Tình rời đi, Trương Khác áy náy lắm, xong chẳng thể làm gì, ngày kia còn phải theo nhân viên thị trường của Thịnh Hâm tới Huệ Sơn, ngày mai phải chuẩn bị, chẳng có thời gian chơi với Đường Thanh nữa.

Diệp Kiến Bân neho mắt nhìn theo Đường Thanh, nháy mắt nói:

- Khác thiếu gia đừng giống tôi sớm để một phụ nữ trói buộc, con gái của thị trưởng Đường, áp lực cũng rất lớn đấy...

Trương Khác cười thông cảm, bối cảnh nhà mẹ đẻ của Đinh Văn Di cực mạnh, cho nên Diệp Kiến Bân bị vợ áp chế tới độ ngay cả thư ký riêng cũng chẳng thể tự quyết, càng khỏi nói tới trêu hoa nguyệt nguyệt.

Nhưng Trương Khác biết kiếp này mình không thể nào bỏ được Đường Thanh, chuyện này chẳng liên quan mấy tới Đường Học Khiêm, song Đường Thanh mới hơn 16 tuổi, suy nghĩ những chuyện nghiêm túc này này còn quá sớm.

- Giám đốc Diệp, việc Thịnh Hâm thu mua Cty Giao Gia tiến hành tới bước nào rồi.

Với uy thế của nhà họ Diệp, chỉ cần Thịnh Hâm đưa ra một cái giá hợp lý, không lo phía Hải Châu từ chối, nhưng tiến độ thu mua ra sao, phải xem mức độ nỗ lực của Thịnh Hâm.

- Sao đột nhiên lại quan tâm chuyện đó vào lúc này?

Diệp Kiến Bân sau khi đích thân tới Bắc Kinh tiến hành khảo sát sơ bộ mô hình kinh doanh của điện khí Quốc Mỹ, liền quyết định tiến hành chuyển biến đường lối phát triển của Thịnh Hâm. Thu mua Cty Giao Gia rơi vào thua lỗ mấy năm qua chỉ là bước đầu tiên.

Trương Khác là người đề xuất ra chuyện này đầu tiên, nên chẳng cần kiêng kỵ:

- Sau khi thu mua Gia Giao thì phải chuẩn bị trung tâm chuyên doanh đồ gia dụng, cái tôi quan tâm là cửa hàng lớn đầu tiên của Thịnh Hâm sẽ đặt ở thành phố nào?

- Tôi sẽ không chọn ở Hải Châu, nơi đó để phòng doanh nghiệp của Giao Gia lo là đủ rồi, tôi đang cân nhắc giữa Huệ Sơn và tỉnh thành.

- Tôi cũng cho rằng trong hai năm tới Thịnh Hâm sẽ không lựa chọn Hải Châu, nhưng tôi hi vọng được giám đốc Diệp giúp đỡ một việc.

- Việc gì?

Diệp Kiến Bản thích thái độ thẳng thắn của Trương Khác, giống một người bạn hơn là đối tác kinh doanh.

- Thịnh Hâm liệu có thể vờ tích cực chuẩn bị xây dựng trung tâm chuyên doanh kia ở Hải Châu không?

- Vì sao?

Diệp Kiến Bản nhìn ra ánh mắt khác thường của Trương Khác.

Trương Khác đem chuyện cường chế giải tỏa ở Sa Điền kể ra:

- ... Giám đốc Diệp có ý kiến gì về chuyện này.

Diệp Kiến Bản nhếch mép:

- Chẳng phải tôi đứng nói chuyện không biết đau lưng, chứ tập đoàn Cẩm Thanh hành động quá quắt như thế nếu khiến Hải Châu loạn cả lên thì có lợi cho ai?

*** Diễn cổ đứng nói chuyện không biết đau lưng ít ai dung giải thích câu này nữa vì nay ý nghĩa câu này đã thay đổi so với nguyên bản, lời giải thích hay gặp là một người khom lưng làm việc, người khác chỉ biết đứng chỉ chỗ không biết vất vả, ý nói chỉ biết nói xuông, không hiểu thực tế.

- Trừ chính bọn họ thì chẳng ai lợi hết, mâu thuẫn xã hội gay gắt không có lợi ọi người kiếm tiền làm giàu, dù là đám hoàn khổ bọn tôi, làm việc cũng có nguyên tắc riêng.

Diệp Kiến Bản cười phá lên, nói nói tới hoàn khổ, trước kia hẳn mới là hoàn khổ chính tông, làm việc nông cuồng không kiêng kỵ gì, gây vô số rắc rối cho trong nhà, sau khi kết hôn rồi mới biết kiềm chế, mà trước kia cũng chỉ là sống buông thả, chứ không đi làm xằng làm bậy ức hiếp người khác.

- Đúng là cần có người đứng ra trấn áp chúng một chút, Khác thiếu gia muốn tôi giúp sao đây?

Diệp Kiến Bản nổi tính trẻ con, thích thú hỏi:

- Mảnh đất kia của Cẩm Thành trước khi tình thế thương nghiệp địa ốc rõ ràng, khả năng bọn chúng sẽ chọn thái độ quan sát chờ thời, không vội khai thác. Như thế chẳng ai làm gì được bọn chúng, ngược lại khiến bọn chúng sau này có cơ hội kiếm lợi lớn từ mảnh đất đó, những người có lòng chính nghĩa như chúng ta làm sao cam tâm được.

Nói tới đó lại cùng Diệp Kiến Bản cười lớn:

- Tôi hi vọng Thịnh Hâm tỏ vẻ tích cực xây dựng trung tâm điện gia dụng, khu Tiền Môn trong thời gian ngắn không thể kiếm được chỗ thích hợp, làm thế sẽ dụ bọn chúng khai phát mảnh đất đó, nói không chừng sẽ chủ động tìm Thịnh Hâm hợp tác.

- Được, tôi hiểu rồi, đợi bọn chúng tới tìm, tôi nói đợi chúng xây dựng lên rồi hẵng tính ...

Diệp Kiến Bản cười ha hả:

- Trình độ gài bẫy người khác của cậu là hạng nhất đấy.

- Khiến tài chính bọn chúng mắc kẹt trong hạng mục đó ít nhất có thể hạn chế bọn chúng tạo nghiệt ở nơi khác.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Tôi cũng biết một chút chuyện cải tạo thành cổ ở Hải Châu, chỗ đó không có hai ba năm không khai phát được ..

Diệp Kiến lại nói:

- À phải, dù anh em ruột cũng phải tiền bạc phân minh, nếu tôi làm ra vẻ tích cực ở Hải Châu, thế nào cũng phải có vài việc làm mang tính thực chất, vấn đề tốn kém nhất lực phải tính lên đầu cậu đấy nhé.

Trương Khác bĩu môi:

- Anh nuôi vài kẻ ăn không ở Hải Châu, tiện cho anh đem kẻ ngựa mắt không nghe lời ở Thịnh Hâm qua, lợi thế rồi lại còn tính toán mấy đồng lẻ đó với tôi à?

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc, gia tộc càng lớn càng phức tạp, Thịnh Hâm có vài điều không được như ý, mở một cái lãnh cung ở Hải Châu cũng cần thiết, tránh một số kẻ suốt ngày lượn lờ trước mắt gây khó chịu.

Nhưng mà rõ ràng y cầu mình, nhờ mình đi hại người mà vòng vèo thế nào lại thành y giúp mình, Diệp Kiến Bân vỗ đầu:

- Kẻ nào chơi âm mưu với cậu đúng là xui xẻo mười tám đời.

Chỉ cần việc khai phát Sa Điền chậm chạp, thì Cẩm Thành nếu khai phát sớm vùng đất đó càng sớm sẽ càng phải chịu áp lực tài chính.

Sợ là bọn chúng kiếm được tài chính chiếm lấy giải đất hoàng kim nếu khai phát thành, rồi đợi về sau mới thực hiện thao tác thương nghiệp thì bọn chúng kiếm lớn, nên nhất định phải để bọn chúng phải khai phát khu đất đó trước, ngoài việc nhờ Diệp Kiến Bân giúp, còn cần Đường Học Khiêm gây áp lực, như thế đến 8 phần Cẩm Thành không thoát khỏi được cái bẫy của Trương Khác.

Tô Tân Đông đại biểu cho Ái Đạt lên phát biểu đáp tạ khách khứa, bữa tiệc xem như kết thúc, Trương Khác và Diệp Kiến Bân đứng ở cửa tiễn khách.

Thấy khách về gần hết rồi nhóm Giang Đại Nhi mới tới.

Giang Đại Nhi có vẻ mệt mỏi nói:

- Nếu không có chuyện ngoài kế hoạch thì chúng tôi về trước đây.

Diệp Kiến Bân ở bên cười trêu:

- Nếu Khác thiếu gia có chuyện ngoài kế hoạch thì sẵn lòng ở lại sao?

Không ngờ Diệp Kiến Bân lại đùa kiểu này, thấy Giang Đại Nhi mặt đỏ dừ, Trương Khác khẽ ho một tiếng.

Hứa Duy nhướn mắt nhìn Trương Khác:

- Cô tình nhân nhỏ của cậu hình như bỏ về trước rồi.

- Ủm, cô ấy theo chị Văn Tình về trước rồi, với cô ấy thì bữa tiệc kiểu này khá buồn chán.

Thấy Trương Khác không phủ nhận, Lệnh Tiểu Yến tiếc nuối quay sang chép miệng với Giang Đại Nhi, làm cô càng thêm quẫn bách, đứng đó rất thiếu tự nhiên, mặt cúi gằm mang tư vị làm người ta trông mà thương.

Ba cô gái về trước, Diệp Kiến Bân nhìn theo bóng lưng họ lắc đầu:

- Nhiều nữ nhân cũng đau đầu lắm, vì chuyện này Văn Di và tôi cãi nhau vài lần.

- Ý giám đốc Diệp là ..

- Đừng gọi giám đốc này giám đốc nọ, tôi hơn cậu mấy tuổi, cậu gọi tôi là anh cũng chẳng thua thiệt, ban đêm rảnh rồi, chúng ta tới chỗ khác uống chập nữa ...

197. Chương 197: 1978

Thành phố này so hai năm sau gần như không có gì thay đổi, hai bên đường đều là những cây ngô đồng cao lớn xum xuê đa phần được trồng từ thời Dân Quốc, sau hơn 70 năm đã trải khắp mỗi góc ngách của thành phố.

Bữa tiệc kết thúc, Diệp Kiến Bân kéo Trương Khác đi chơi, vứt công việc còn lại cho người khác, Trương Khác thoải mái dựa vào lưng ghế da, nhìn bầu trời đêm mê ly, ánh sao thưa thớt chớp sáng chớp tắt ..

Diệp Kiến Bản liếc nhìn Trương Khác nói:

- Có vẻ cậu rất có tình cảm với thành phố này...

Trương Khác trải qua bốn năm cả đau buồn hạnh phúc sa đọa ở thành phố này, sau này cũng không tránh khỏi có dính líu tới nó, sao lại chẳng có cảm tình? Nhưng trong ánh mắt của người đó, Trương Khác chẳng qua chỉ là người khách qua đường vội vã mà thôi.

Trương Khác cười, thu lại chút ưu thương không nên, hỏi:

- Anh Diệp kéo tôi đi đây đây, lại còn bỏ xe đắt tiền, chui vào cái xe rách này của tôi là sao?

- Hồi tôi mười bảy mười tám tuổi, có một cái xe Giải Phóng đi cho đỡ thêm là tốt lắm rồi, còn nhớ lúc đó tôi xô tường khu tập thể quân khu đổ một mảng lớn, về sau tới tận khi tốt nghiệp đại học mới được phép đựng vào xe...

Diệp Kiến Bản cười vui vẻ kể lại chuyện ngày xưa:

- Đâu so được với cậu hiện giờ, ngồi xe nhập khẩu lại không cần tự mình cầm vô lăng.

Diệp Kiến Bản chỉ dẫn cho Phó Tuấn rẽ vào một cái ngõ phía tây là Đại học Đông Hải, phía bắc là học viện âm nhạc, phía đông là Đại học sư phạm, ngõ này không rộng, lại còn cũ kỹ sập xệ, nhưng nằm giữa ba trường học nơi sản sinh mỹ nữ, nên nó là một trong số khu vực náo nhiệt nhất thành phố, tên gốc của nó là gì không ai còn nhớ, Trương Khác và rất nhiều người gọi nó là ngõ Học Phủ.

- Anh thường tới nơi này kiểm em gái học sinh hả?

Diệp Kiến Bản cười hăng hắc:

- Cậu nói có vẻ lão luyện nhỉ, tôi muốn xem cậu kiểm em gái học sinh thế nào đây? Các em ở đây ai cũng nhiều tuổi hơn cậu đấy.

Trong xe không bật đèn, Diệp Kiến Bản không nhìn thấy vẻ quẫn bách của Trương Khác.

Trương Khác không ngờ nhờ Diệp Kiến Bản giúp đặt bẫy Cẩm Thành lại kéo gần quan hệ hai người, chắc là tác dụng thu hút lẫn nhau của đám hoàn khổ.

Hiện đã qua giờ đóng cửa ký túc xá, ngõ Học Phủ yên tĩnh hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn có người vui quên lối về. Xe chậm chậm đi trong ngõ, nhìn thi thoảng có thân hình yếu điệu của các thiếu nữ đi qua, Trương Khác lại chìm vào hồi ức, có lẽ cả thành phố này không đâu có thể khơi lên hồi ức về chuyện chưa từng xảy ra cho y như vậy.

Trước khi gặp được Trần Ninh, Trương Khác từng khiến rất nhiều thiếu nữ thanh xuân rơi lệ, nhưng hiện giờ y không còn nhớ ra được những khuôn mặt mơ hồ đó nữa.

Diệp Kiến Bản vỗ vai Phó Tuấn, xe dừng lại trước cửa một quán bar, Trương Khác như bị điện giật, tay chân tê dại, vận mệnh thật kỳ diệu, Diệp Kiến Bản lại đưa mình tới quán bar 1788.

Trương Khác nhớ tới Tôn Tĩnh Hương cô gái khuôn mặt xinh đẹp luôn mang về cô đơn buồn bã, chẳng hiểu có quan hệ gì với Diệp Kiến Bản hay không.

Tôn Tĩnh Hương là chủ nhân của quán bar 1788 này, cũng là bà chủ của Trương Khác khi y tới đây làm việc vào năm đầu đại học. Không ngờ lại được tới nơi này trước hai năm, nhưng cảm giác không khác gì hai năm sau, hay rất nhiều năm trước nhỉ? Trương Khác có hơi mơ hồ lẫn lộn ...

Thời gian nơi đây tựa như ngừng trôi, tựa như đang chơi một trò đùa oái ăm với y.

Dưới ánh đèn u ám, trong quán dài hẹp có vài người đang uống bia, ngồi trước quầy bar màu nâu sậm là cô gái trang điểm rất đậm, nhưng với ánh mắt “nhà nghề” Trương Khác dám đảm bảo cô gái này chưa quá 20, Tôn Tĩnh Hương đứng sau quầy bar nghe cô ta nói gì đó cười suốt. Diệp Kiến Bản và Trương Khác tới làm như không hề nhìn thấy.

Diệp Kiến Bản đi tới, chỉ Trương Khác:

- Trương Khác, không phải bạn xấu.

Rồi lại giới thiệu cho Trương Khác cô gái mà y rất quen thuộc.

Tôn Tĩnh Hương không phải là cô gái quá đẹp, nhưng là cô gái rất có khí chất có phong vận, cô có làn da trắng, mềm mại như cánh hoa mai trong tuyết lạnh, Trương Khác không ngờ cô lại là người tình bên ngoài của Diệp Kiến Bản.

Tôn Tĩnh Hương chỉ liếc Trương Khác một cái, cầm ba ly rượu đặt trước mặt bọn họ, chẳng hỏi xem uống gì, lấy một chai Chivas 12 năm rót cho bọn họ, trong trí nhớ của Trương Khác, nơi này không bán loại rượu cao cấp như thế, hiển nhiên là chuẩn bị riêng cho Diệp Kiến Bản.

Cô gái ngồi bên cạnh Diệp Kiến Bản nghiêng đầu sang nhìn ngó Trương Khác chẳng tỏ ra chút e thẹn nào, tặc lưỡi nói:

- Diệp đại thiếu gia cuối cùng cũng già rồi ..

Chiếc lưỡi nhỏ của cô ta phát ra tiếng tặc lưỡi rất vang, làm Trương Khác sờn gai ốc, cô gái này sao ánh mắt trông tà đạo như thế?

Chẳng đợi Diệp Kiến Bản có phản ứng, cô gái đó huých Diệp Kiến Bản sang một bên, ngồi xuống cạnh Trương Khác:

- Tôi tên là Tôn Tĩnh Mông, anh tên là gì?

Té ra vừa rồi cô ta chẳng hề nghe Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương nói chuyện, cô gái này có khuôn mặt rất giống Tôn Tĩnh Hương.

Trương Khác biết Tôn Tĩnh Hương có cô em gái du học ở nước ngoài nhưng chưa bao giờ được gặp, không ngờ lại là thế này. Sơn phần đã che hết dung mạo thật cô ta, mùi nước hoa nồng nặc, chiếc áo trễ cổ lộ ra nửa bầu vú trắng muốt, gần như áp lên cánh tay Trương Khác, chiếc váy mini juyp vốn đã giấu lại còn như cố ý kéo lên, lộ ra đôi chân thon dài, hai chân vắt lên nhau ngồi với tư thế cực đồ khêu gợi, Trương Khác do dự không biết có nên đổi chỗ với Phó Tuấn hay không.

Thời đó lêu lổng ở ngô Học Phủ, có người tán gái, cũng có không ít cô gái đi tìm đàn ông, nếu đổi lại là thời mới vào đại học Trương Khác rất thích các cô gái thế này, nhưng hiện giờ có hơi phản cảm, nghi hoặc hỏi Diệp Kiến Bản:

- Đây là tình một đêm hay nghe nói tới phải không?

Lời của Trương Khác vừa ra khỏi miệng, Tôn Tĩnh Mông há mồm mỉm cười ngậy tại chỗ.

Diệp Kiến Bản cười như sấm, hẳn đương nhiên là không tin Trương Khác thuần khiết đến độ đó, khỏi nói đây là câu phản kích cực hiểm, cười gập cả bụng:

- Tĩnh Mông, người ta còn là trẻ vị thành niên, em cũng quá háo sắc đấy.

Tôn Tĩnh Hương che miệng cười nhỏ, cô lúc nào cũng không quên giữ hình tượng, nói:

- Em cũng nhìn nhầm rồi, trẻ vị thành niên không nên uống rượu mạnh.

Nhưng không thay ly rượu của Trương Khác.

- Anh lừa em.

Tôn Tĩnh Mông nhìn Trương Khác khắp một lượt mới nói với Diệp Kiến Bản:

- Làm gì có người vị thành niên nào mặc GIVENCHY có phong thái thế này.

Trương Khác bật cười, vì hôm nay tham gia lễ giới thiệu sản phẩm nên đặc biệt chỉnh trang, trông chính thống hơn cả Diệp Kiến Bản.

Tôn Tĩnh Hương cũng nheo mắt ngắm nghía Trương Khác, khề lắc đầu, cô cũng không tin người vị thành niên mặc givenchy phát ra phong thái vừa cương vừa nhu, nho nhã và hào sảng như vậy.

Dựa theo tiêu chuẩn của Tôn Tĩnh Mông, đây là nam nhân hạng một, đúng khẩu vị của cô, ai dè đâu lại là thiếu niên, đúng là làm người ta mở rộng tầm mắt.

- Không tin à?

Diệp Kiến Bản cố nhin cười đưa tay ra:

- Trương Khác, ược chứng minh thư.

Trương Khác vui vẻ để Diệp Kiến Bản đuổ cô gái này đi, lấy ví da, ném chứng minh thư lên quầy bar, nói gọn lỏn:

- Sinh năm 87.

Tôn Tĩnh Mông bày ra một vẻ mặt hết sức khoa trương hết nhìn Trương Khác lại so với ảnh trên chứng minh thư, tấm ảnh chụp hơn một năm trước kia nhìn thế nào cũng thấy vẻ non nớt của trẻ con, nhưng câu tiếp theo cô ta nói làm Trương Khác thiếu chút nữa ngã lộn cổ:

- Đáng yêu chưa này, chị ơi, chị xem đi, thật đáng yêu ...

Trương Khác vừa xấu hổ vừa giận, giựt chứng minh thư lại, y được hưởng gen của cha mẹ, lại thêm nhân tố gia đình, tuổi thiếu niên vẻ ngoài của Trương Khác rất “xinh trai”, y nhớ mình thay đổi lớn nhất là ba năm cao trung, ai ngờ quên mất.

- Thì ra cậu sinh năm 1978, rất hợp với quán bar này đây.

Tôn Tĩnh Mông tựa hồ không định buông tha cho Trương Khác.

Khi mới vào đại học, Trương Khác nhìn thấy quán bar này trùng năm sinh với mình cho nên mới xin vào làm việc, chỉ là không biết nguyên do Tôn Tĩnh Hương lấy tên như thế?

Trương Khác hơi ngả người ra sau, nhìn qua bờ vai trần gợi cảm của Tôn Tĩnh Mông, hỏi Diệp Kiến Bản:

- Anh Diệp, vì sao quán bar này lấy tên là 1978?

198. Chương 198: Sắp Bay Cao

Diệp Kiến Bản cười không đáp, Tôn Tĩnh Mông ngả người chắn trước mặt Trương Khác:

- Sao cậu biết quán bar này liên quan tới anh ấy mà hỏi?

Trương Khác trong thời gian làm việc ở đây mặc dù không gặp Diệp Kiến Bản, nhưng cũng nhìn ra Tôn Tĩnh Hương luôn chờ đợi ai đó trong cô đơn, lúc đó y là người đồng cảm nên nhận ra.

Tôn Tĩnh Hương đưa Trương Khác một chai evian:

- Uống cái này cho dễ chịu ..

Cô vén lọn tóc rũ xuống trán, nhẹ nhàng nói:

- Năm 1978 tôi chuyển trường, học cùng lớp với anh ấy ...

Rồi, rồi, lại là một câu chuyện tình yêu xưa cũ, Trương Khác uống Chivas pha nước khoáng, cảm thấy lưỡi êm hơn nhiều, trước khi vào quán bar, y có thể đoán ra Tôn Tĩnh Hương là tình nhân bên ngoài của Diệp Kiến Bản rồi, nhưng không ngờ rằng họ còn là đôi thanh mai trúc mã, năm 1978 họ vẫn còn là học sinh tiểu học, xem ra tình yêu mù quáng của nhân loại không dễ dàng bị tuổi tác hạn chế.

Trương Khác không cần đi nghe chuyện lằng nhằng vì sao sau này Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương không tới được với nhau, cùng với chuyện sao lại kết hôn với Đinh Văn Di, hiện giờ y cũng đang đối diện với khốn cảnh tương tự.

Trương Khác xưa nay không tin câu chuyện của người khác có thể giúp được cho bản thân, nhưng Diệp Kiến Bản dốc lòng kết bạn mới dẫn y tới không gian riêng tư tuyệt đối này của bọn họ, Trương Khác không thể không nhận ân tình này.

Diệp Kiến Bản tựa hồ không nói chuyện công ty và nhà họ Diệp với Tôn Tĩnh Hương, khi giới thiệu Trương Khác cũng chỉ giới thiệu tên y, và thêm một câu giải thích “không phải bạn xấu”.

Trương Khác trước đó sau này ngoài uống rượu còn lý do nào khác vào đây, Trần Ninh liệu có theo quỹ tích cuộc đời đi vào 1978 trong một buổi chiều ngái ngủ hay không, sau đó mở đôi mắt sáng sinh động hỏi một câu : ” Xin hỏi .. A ... Sao lại là anh?”

Con người thế nào cũng ướt chân vài lần ở cùng một dòng sông .. À, hình như câu đó không phải như thế.

Trương Khác cảm thấy tâm tư mình bắt đầu hỗn loạn, từ lúc bước vào ngõ này, trái tim vốn tưởng được tời rên trở nên rất cứng cỏi sau nhiều va vấp cuộc đời không ngờ lại thành yếu đuối dễ xúc động như thừa thiếu niên, Trương Khác uống cạn:

- Anh Diệp, tối nay định uống rượu tới sáng với tôi phải không?

- Hả?

Diệp Kiến Bàn bị câu nói không đầu không cuối của y làm ù ù cạc cạc.

- Vậy tôi đi trước đây.

Hắn chưa phản ứng Trương Khác lại đổi giọng:

Nhìn Trương Khác xoay người rời khỏi quán bar, Diệp Kiến Bàn mới hiểu câu nói đó của Trương Khác là giúp hắn che đậy, chỉ biết lắc đầu.

- Làm gì giống trẻ con 17 tuổi chứ.

Tôn Tĩnh Mông cầm lấy túi sách trên quầy bar:

- Em đi thôi, ký túc xá sắp đóng rồi.

- Qua giờ đóng cửa lâu rồi còn gì ...

Tôn Tĩnh Hương thấy em gái căn bản không nghe thấy lời mình, cũng chỉ biết gượng cười.

Diệp Kiến Bàn tặc lưỡi nói với Tôn Tĩnh Hương:

- Em gái em lần này phải chịu khổ rồi.

Trương Khác vừa mở cửa xe định chui vào thì thấy Tôn Tĩnh Mông đuổi theo sau gọi:

- Thuận đường cho tôi đi nhờ một đoạn.

- Sao cô biết tôi thuận đường với cô?

- Chẳng lẽ không thuận đường à?

Tôn Tĩnh Mông mở to mắt “ngây thơ vô số tội” nhìn Trương Khác.

- Tôi mới 17 tuổi.

Hỏi một đấng Trương Khác trả lời một nẻo.

- Tôi cứ nghĩ anh 27 tuổi là được.

Trong lòng Trương Khác dâng lên cảm giác bất lực ít có, đành mở cửa để cô vào xe trước, ngồi ghé trên hỏi:

- Cô ở đâu? Để tôi vừa khéo thuận đường đưa cô một đoạn.

Tôn Tĩnh Mông nháy mắt cười duyên:

- Quả nhiên anh không phải người để một cô gái đi đường một mình trong đêm vắng.

Trương Khác hỏi lại:

- Cô ở đâu?

- Ký túc xá nữ học viện âm nhạc, anh biết không?

Đại học năm thứ nhất y đã qua đêm ở ký túc xá nữ học viện âm nhạc, còn nhớ cô gái đó có mái tóc dài rất đẹp, còn cùng cô gái đó tán gẫu âm nhạc hai tối ở 1978, song cũng chỉ còn lại ký ức mơ hồ ấy thôi, Trương Khác lắc đầu:

- Không biết, chỉ sợ ban đêm xe không qua được cổng.

- Không biết không sao, sau này thế nào anh cũng sẽ tới học viện âm nhạc qua đêm thôi, tôi đưa anh tới quen đường trước.

Qua đêm? Cô ta chẳng lo dạy hư các trẻ con à? Trương Khác chịu thua, vỗ vai Phó Tuấn, bảo hắn đi về phía bắc, cuối ngõ Học Phủ là cửa chính học viện âm nhạc.

So với Đại học Đông Hải, rất ít nhìn thấy sinh viên chính thống ở học viện âm nhạc, trường học cũng chẳng thể quản lý nghiêm khắc được.

Xe dừng lại ở cổng, Phó Tuấn còn định tới phòng bảo vệ trình chứng minh thư thì Tôn Tĩnh Mông đã nhòai người ra ấn còi inh ỏi, liền thấy có hai người chạy ra khỏi phòng dọn rào chắn đi.

Tôn Tĩnh Hương mặc váy cực ngắn, khi cô ta nhòai người mép váy đằng sau co lên, làm Trương Khác hoài nghi mình chỉ cần ngả người về phía sau một chút là có thể thấy được quần lót của cô ta.

Ký túc xá nữ của học viện âm nhạc hiện đại sang trọng hơn của Đại học Đông Hải nhiều, nhưng cửa kính đóng chặt, Trương Khác nhìn thấy rõ ràng xích sắt, thậm chí chắc Tôn Tĩnh Mông phải có quan hệ không tệ với quản lý ký túc xá.

- Số điện thoại di động của anh bao nhiêu?

Tôn Tĩnh Mông hỏi:

Trương Khác nhớ mình chưa từng dùng điện thoại trước mặt cô ta, lắc đầu:

- Không có.

Thấy Tôn Tĩnh Mông lấy thỏi son trong túi sách ra, y sợ hãi bảo Phó Tuấn lấy giấy bút ra:

- Hân hạnh được biết số di động của cô ...

Y thừa biết lấy son môi viết số di động lên áo là trò yêu thích của các cô gái thế này, thứ đó không dễ giặt chút nào.

Nhìn Tôn Tĩnh Mông xuống xe, cúi người nhặt thứ gì đó ở vệ đường, Trương Khác thở phào bảo Phó Tuấn:

- Đau đầu, chuẩn thôi.

Chưa kịp chuẩn thì đã nghe “choang” một tiếng, Tôn Tĩnh Mông đã dùng thứ kia ném vỡ cửa kính, Trương Khác và Phó Tuấn đang trở mắt nhìn nhau không hiểu cô ta làm trò gì, chỉ thấy quản lý ký túc xá cầm dùi cui chạy ra, Tôn Tĩnh Mông đang chỉ chỉ chỗ chỗ về phía bọn họ.

Trương Khác chửi thầm trong bụng, con bé này đúng là ác độc, vì để vào được ký túc xá, nên vu oan bọn họ phá cửa, thấy quản lý đang kéo xích sắt chuẩn bị ra la lối, Trương Khác giục Phó Tuấn:

- Chạy mau.

Vứt viên quản lý với tiếng chửi bới khó nghe lại trong bóng đêm đằng sau, rời khỏi cổng học viện, Trương Khác nói với Phó Tuấn:

- Trong cái trường này, anh chớ hòng tìm được cô gái tử tế.

Lúc này đêm đã khuya, trừ cửa chính thì các cửa phụ của ĐH Đông Hải đều cấm chỉ xe qua lại, đi dưới con đường rợp bóng cây, cảm thấy hết sức thanh vắng.

Trương Khác vốn bị quán bar 1978 khơi lên cảm xúc, muốn đi dạo một vòng trong ĐH Đông Hải, nhưng Tôn Tĩnh Mông phá hỏng hết hứng trí.

Khác với học viện âm nhạc, ĐH Đông Hải cho nghỉ toàn trường hai ngày trước, nhưng sinh viên ở lại trong trường vẫn còn rất nhiều, có sinh viên nên những nơi như nhà ăn, thư viện vẫn mở cửa. Trước sân cầu lông có một bãi cỏ, có khá nhiều sinh viên túm tụm ngồi ở đó, không ít đôi tình nhân đang âu yếm nhau.

- Có thuốc lá không?

Trương Khác nhận lấy thuốc lá trong tay Phó Tuấn rồi xuống xe.

Vừa xuống xe thì thấy trên bãi cỏ có ba cô gái đứng dậy chạy qua bên này, không ngờ là Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, Giang Đại Nhi.

- Sao các chị lại ở đây?

- Sao cậu lại tới đây?

Hứa Duy ngạc nhiên hỏi lại.

- Vừa mới uống ít rượu với giám đốc Diệp ở ngô Học Phủ, qua đây cho tỉnh ...

Chẳng nhẽ lại nói là hoài niệm quá khứ chưa từng xảy ra sao? Trương Khác kiểm bừa một cái cớ.

Hứa Duy nghiêm mặt lại:

- Trong nhà bảo cậu học xử lý chuyện công ty chứ không bảo cậu ăn chơi rượu chè đâu đấy.

Trương Khác bật cười, Hứa Duy lại còn cảm thấy có trách nhiệm quản thúc mình, tưởng mình là học sinh của Hứa Tư thật sao? Chỉ là ba cô gái sống ở tiểu khu Thanh Sơn, nửa đêm lang thang trong trường làm gì?

- Sợ cậu và tình nhân nhỏ của cậu tình cảm trong phòng, khiến Đại Nhi của chúng tôi đau lòng, nên chúng tôi về ký túc xá nghỉ tạm ...

Lệnh Tiểu Yến trêu chọc:

- Về ký túc xá không buồn ngủ nên ra đây tán gẫu.

Trương Khác lúc đó không nói rõ Đường Thanh theo Tạ Văn Tĩnh về Tân Mai Uyển, không tới tiểu khu Thanh Sơn, làm các cô hiểu lầm, nhưng thực sự vì không ngủ được mới ra tán gẫu?

Trên bãi cỏ trải một tấm vải hoa, chất cả một đồng túi đồ ăn vặt, còn có mấy vỏ chai rỗng, Trương Khác nhìn ba cô gái mặt đều đỏ hồng, lúc nói chuyện còn có hơi rượu, cười nói:

- Các chị không phải cũng ăn chơi rượu chè ở đây sao, vậy mà chị Hứa Duy còn nghiêm mặt mắng em cơ đấy.

- Thôi, bị cậu nhìn thấu rồi.

Lệnh Tiểu Yến cười khanh khách, nắm lấy vai Giang Tiểu Yến đẩy về phía trước, hưng phấn nói:

- Vì chúc mừng chị Đại Nhi của cậu sắp thành nữ hoàng quảng cáo, chúng tôi quyết định uống rượu ngắm trăng suốt đêm ...

Mặc dù nói các cô gái cũng có hành vi hào sảng, nhưng Trương Khác tin Giang Đại Nhi quá nửa bị hai cô bạn ép mời khách. Mức độ được hoan nghênh của Giang Đại Nhi, Trương Khác đã thấy rồi, lời của Lệnh Tiểu Yến có khả năng lớn thành hiện thực.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn trời, đầu thấy trăng mà ngắm, nhưng mưa thì có vài giọt, chớp mắt một cái rào rào đổ xuống, đôi tình nhân ôm ấp nhau trên bãi cỏ bỏ chạy tán loạn, tìm chỗ khác hẹn hò.

Trương Khác giúp ba cô gái bọc chỗ thức ăn còn lại mang lên xe, nói:

- Chị Văn Tĩnh đêm nay ở Tân Mai Uyển, chúng ta về tiểu khu Thanh Sơn tiếp tục uống đi.

Mặc dù bị Tôn Tĩnh Mông phá hỏng tâm tình, nhưng lễ giới thiệu thành công ngoài dự kiến, đúng là đáng ăn mừng một phen.

Trương Khác và ba cô gái nhón nháo tới tận ba giờ sáng mới chợp mắt chốc lát.

Tạ Văn Tình hôm qua về tỉnh thành cũng là để đón Chỉ Đồng tới Hải Châu sống, sáng sớm nay sẽ lên đường. Trương Khác gắng gượng bò dậy chuẩn bị đi tiễn Đường Thanh, nhìn bản thân trong gương thấy đầy tơ máu, ra phòng ăn thì Phó Tuấn đang ngồi đọc báo, tinh thần sung túc, ngái ngủ hỏi:

- Hôm qua anh còn ngủ ít hơn tôi, sao trông tinh thần hơn tôi thế.
- Tôi không cần nghĩ tới những việc hại não, chỉ cần không lái xe có thể nhắm mắt dưỡng thần bất kỳ lúc nào.

Phó Tuấn gấp báo lại:

- Đi luôn hả?
- Ừ.

Trương Khác gật đầu, lười không báo cho đám Hứa Duy, mà cũng chẳng biết ba cô còn ngủ đến mấy giờ mới dậy, không muốn làm phiền họ.

Đi ra khỏi nhà mới nhớ ra một chuyện :

- Tình hình trong nhà Mã Hải Long thế nào, anh có chú ý không?
- Nghe nói bốn tên của Cẩm Thành cũng bị thương không nhẹ, coi như an ủi tâm lý phần nào, chuyện cỡ lẽ còn kéo dài, Mã Hải Long phải dưỡng thương một hai tháng mới rời giường được.
- Vậy bảo anh ta an tâm dưỡng thương, anh hỏi họ tôi xem khỏi rồi anh ta có thể làm việc cho tôi được không?

Có thể phản kích đánh bị thương bốn tên lưu manh trong tình huống bị tập kích, bày hàng sửa xe đúng là lãng phí tài năng, Trương Khác nói:

- Anh ta không đồng ý cũng được, nhưng nói với anh ta, công bằng tuy tới muộn, nhưng thế nào cũng sẽ tới.
- Hải Long từ chối theo Thịnh ca vì không muốn có dính líu nào với dân giang hồ, còn tôi là bất đắc dĩ thôi. Hải Long ở trong quân hơn 10 năm, tính nguyên tắc hơn tôi nhiều. Còn có rất nhiều bộ đội phục viên về địa phương, không được vào hệ thống công an, nhà máy thì hiệu ích không tốt nên làm không ít người mất việc, sinh hoạt khốn khó, tuy học được một thân bản lĩnh trong quân đội, nhưng ra xã hội chẳng có đất dụng võ. Nếu công tay chúng ta thành lập đội ngũ bảo an chính quy, tôi sẽ tiến cử Hải Long ...

Phó Tuấn hiếm khi nào nói nhiều đến thế.

- Công ty quy mô lớn rồi, thế nào cũng phải có nhân viên bảo an chuyên môn, bảo vệ cửa có thể thuê người ngoài, nhưng quản lý bên trong vẫn phải dùng người mình tốt hơn. Mã Hải Long ở bộ đội lâu hơn anh, bảo anh ta giúp tiến cử vài người đi.

Trương Khác đùa:

- Hôm nào đó tôi thấy bức mình với anh cũng sẽ đuổi anh xuống nhà máy làm đội trưởng bảo vệ ...

Phó Tuấn cười:

- Khác thiếu gia vất vả như thế, kiếm được người lái xe như tôi cũng không dễ đâu.

Lời của Phó Tuấn chẳng sai, Trương Khác vừa chui vào xe đã ngủ gà ngủ gật, mơ mơ hồ hồ ngủ lúc nào không hay, đến khi mở mắt ra đã tới đường Trung Sơn.

Xe đi qua một sạp báo, Trương Khác xuống xe mua một tờ báo sáng, trang đầu là chính là tấm biển quảng cáo cỡ lớn kia, còn dùng tiêu đề đỏ ” Tập đoàn Ái Đạt cự đầu ngành chế tạo điện gia dụng tấn công thị trường tỉnh thành”, chẳng biết đám truyền thông từ điểm nào mà lại nói Ái Đạt là cự đầu ngành chế tạo điện gia dụng? Nhưng giới truyền thông thích thổi phồng, chả lẽ Ái Đạt đứng ra dính chính?

Tới Tân Mai Uyển, Từ Học Bình đang đọc báo trong thư phòng.

Từ Học Bình nhìn Trương Khác đi vào, chỉ lên ảnh chụp trên báo:

- Không giống bản thân cháu.

Hôm qua y mặc lê, khi chụp ảnh còn xoa chút phấn, Trương Khác gãi đầu:

- Đúng là không giống ả.

- Tiểu Lý từ nhà qua đây, thấy dọc đường Trung Sơn toàn biển quảng cáo của Ái Đạt, cháu đẩy mạnh thị trường như vậy, sản xuất có theo kịp không?

Từ Học Bình rất ít khi quan tâm trực tiếp tới chuyện nhà máy, dù với Hải Dụ trước kia, hay Cẩm Hồ hiện nay cũng không mấy khi phát biểu ý kiến.

Thấy ông chủ động hỏi tới chuyện này, Trương Khác ngồi xuống, đem tính toán nói ra:

- Hiện giờ Ái Đạt có thể thỏa mãn được nhu cầu trong tỉnh, nên ngay từ bây giờ đã xây dựng nhà máy mới, hoặc mua nhà máy thích hợp, tranh thủ sang năm đột phá ...

Sản xuất cần tiền, nhà máy mới cần tiền, quảng cáo cần tiền, đều là khoản không nhỏ, quan trọng là ca ba chuyện này cần phải tiến hành cùng lúc, nghe Trương Khác trình bày kế hoạch xong, Lý Nghĩa Giang không khỏi lo lắng hỏi:

- Cậu giải quyết vấn đề tài chính ra sao?

Từ Học Bình cười xua tay:

- Tiểu Khác không lên tiếng cầu cứu là cậu ấy tự có cách rồi ...

Trước kia Cẩm Hồ tay không cùng lúc khởi động hai hạng mục lớn là nhà máy Tân Quang và quảng trường ẩm thực, từ đó đủ thấy năng lực điều tiết khổng lồ của Trương Khác rồi.

Hiện giờ quan trọng là thanh thế phải làm cho lớn, nếu tài chính có vấn đề, các phương diện cũng có cái có ủng hộ, Ái Đạt không có chút tên tuổi gia, Từ Học Bình chỉ công khai nói một câu quan tâm cũng sẽ gây ra nghi kỵ.

Trương Khác bồi tiếp Đường Thanh ăn sáng ở nhà Từ Học Bình, tiệc nuôi tiễn cô theo Văn Tình, Chỉ Đồng quay về Hải Châu, chẳng biết đêm qua Văn Tình nói gì với cô, tâm tình của Đường Thanh có vẻ khá tốt.

Nhưng Trương khác chẳng có thời gian quan tâm tới chi tiết đó, y phải chuẩn bị cùng nhân viên của Thịnh Hâm tới Huệ Sơn làm thị trường.

Hôm qua mới là bước đầu tiên trên con đường vạn dặm.

Lái xe tới khách sạn đám Tô Tân Đông nghỉ chân, chen chúc vào gian phòng đôi chật hẹp, Trương Khác thông báo cho Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Lỗ Khánh Sinh, Chu Nhất Bình, Lưu Minh Huy tình hình đặt hàng từ bữa tiệc hôm qua cho tới sáng nay.

Lễ giới thiệu thành công rực rỡ, các nhà phân phối đua nhau đặt hàng, chỉ trong một đêm tăng thêm 2500 vạn, đặc biệt ở trong tỉnh đã tăng lên thêm một vạn, thêm vào 500 vạn của Vĩnh Thành, tổng cộng đã có 5000 vạn tiền đặt hàng.

Mọi người đều không nhìn được từ trên giường đứng dậy vỗ tay âm ỉ, biểu đạt hưng phấn trong lòng.

Trước đó tuy nhờ Thịnh Hâm kiến lập mạng lưới tiêu thụ ở Hoa Đông, nhưng từ 1500 vạn của Thịnh Hâm ra, toàn bộ khu Hoa Đông tổng cộng nhận được đơn đặt hàng chưa tới 500 vạn.

Đây chính là ma lực của quảng cáo, nhà tiêu thụ không bị lời hứa làm mê hoặc, bọn họ chỉ nhìn vào thực tế.

Hưng phấn qua đi, bày ra trước mắt mọi người là trọng trách còn khó khăn hơn.

199. Chương 199: Marketing

Tiếp theo Trương Khác cùng nhân viên của Thịnh Hâm lần lượt đi khắp các thành phố của Hoa Đông, dùng thể công quảng cáo mãnh liệt, phá vỡ cảnh cửa tiến vào thị trường các thành phố đó, đồng thời thúc giục nhà tiêu thụ cấp hai kiến lập con đường thông suốt với điểm cuối thị trường.

Lưu Minh Huy thì suất lĩnh nhân viên phòng thị trường của Ái Đạt tới khu vực ngoài Hoa Đông trừ kiến mạng lưới tiêu thụ. Mặc dù hiện giờ yêu cầu dùng tiền mặt đặt hàng của Ái Đạt rất hà khắc, song phối hợp với quảng cáo ở ĐTH TW, cùng tác dụng làm mẫu của thị trường Hoa Đông, nhiệm vụ này không phải là không thể hoàn thành.

Đinh Hòe phụ trách nghiên cứu phát triển sản phẩm, ông ta sẽ dẫn những kỹ sư liên quan tới tổng bộ TI ở Mỹ, tiến hành hợp tác nghiên cứu trong một tháng.

Lỗ Khánh Sinh sau khi gia nhập sẽ hiệp trợ Tô Tân Đông vận hành dây chuyền sản xuất hiện có, còn Tô Tân Đông sẽ đem tinh lực chủ yếu mở rộng sản xuất, Chu Nhất Bình tiếp tục phụ trách tìm kiếm nhân tài ở các lĩnh vực.

Hiện giờ Ái Đạt lập kế hoạch xây dựng cơ sở sản xuất cỡ lớn ở trấn Ích Long, nhưng hạng mục quy mô 600 mẫu phải được tỉnh phê duyệt, tuy chẳng lo tỉnh ngáng chân, nhưng đi hết trình tự, đến lúc phê duyệt xong phải mất ba bốn tháng.

Trương Khác hiện giờ cần tranh thủ từng giây từng phút, vì tiết kiệm một ngày cũng phải nỗ lực mười phần tranh thủ, sao chịu được trì hoãn lâu như thế, liền quyết định xé nhỏ hạng mục ra.

Từ khi TW thực thi ổn định vĩ mô cho tới nay, cơ cấu khu huyện chỉ có quyền phê duyệt hạng mục đầu tư công nghiệp không quá 100 mẫu, biện pháp hiện thực nhất chia ra tiến hành đầu tư xây dựng nhà máy lắp ráp trong quy mô 100 mẫu, còn về số tiền đầu tư có vượt hạn ngạch không thì chính phủ địa phương sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thập niên 90, người dân thường còn chưa miễn nhiễm với quảng cáo, khi đó có câu “quảng cáo lớn thế nào, thị trường lớn thế đó”, nhưng không chế tỉ lệ lợi nhuận và chi phí vận hành thị trường là vấn đề nan giải với xí nghiệp khi đó, rất nhiều xí nghiệp lượng tiêu thụ lên tới cả tỷ đồng, song lợi nhuận bị vận hành thị trường rối loạn nuốt chửng.

Trương Khác không phải vô duyên vô cớ lo lắng tới vấn đề này, y bảo Phó Tuấn lái xe đưa tới Cty Thịnh Hâm, đến nơi thấy hơi khát, liền mua một *** trà lạnh Húc Nhật Thăng ...

Trương Khác mở nắp *** vừa đi vừa uống, đi thẳng vào văn phòng Thịnh Hâm chuyên môn chuẩn bị cho đội ngũ phát triển thị trường cho Ái Đạt, đặt *** nước giải khát lên bàn, nhận lấy báo cáo từ Diệp Tiểu Đồng, đó là số tiêu thụ các địa khu ngày hôm qua.

Diệp Kiến Bàn học theo cách làm của Trương Khác ở Cẩm Hồ, chuẩn bị đồ uống như cà phê cho công nhân viên, thấy Trương Khác đặt *** Húc Nhật Thăng trên bàn, Diệp Tiểu Đồng hỏi:

- Sao lại uống cái này?

- Thì sao?

Trương Khác cầm *** nước lên nói:

- hương vị pha trộn trà xanh truyền thống và nước ô mai, thứ trà đá này có lẽ sẽ được ưa chuộng lớn đấy.

Chu Du lấy *** nước từ tay Trương Khác, rót ra một ít nhấp thử, gật gù khen:

- Ủm, có vẻ được đấy.

Cẩm Hồ trong vòng bốn năm tháng bao thầu 5 nhà máy giấy, bất kể từ tài chính, kỹ thuật hay quản lý đều đã tới tới chướng ngại, cần phải có một thời gian từ từ tiêu hóa mới có thể tiếp tục mở rộng.

Chu Du sau khi lập nên mạng lưới tiêu thụ cho Cẩm Hồ, tiêu thụ đi vào quỹ đạo, áp lực giảm đi nhiều, Trương Khác liền mượn tạm hẩn để khởi động thao tác thị trường. Tạ Văn Tình vui vẻ điều Chu Du tới tỉnh thành hiệp trợ Trương Khác, chỉ là như thế cô phải vất vả hơn rất nhiều.

- Hôm nay chúng ta không phải tới đây thảo luận chuyện trà nước, cậu đã đồng ý tháng 7 tới Thượng Hải, vì sao qua một tuần rồi vẫn ở tỉnh thành? Không tới các thành phố khác trong tỉnh nữa à?

Diệp Tiểu Đồng hỏi:

Diệp Tiểu Đồng phụ trách đội ngũ phát triển thị trường đầu đĩa, lần này do cô chủ động xung phong, không làm trợ lý cho Diệp Kiến Bân nữa. Diệp Kiến Bân đau khổ nhưng đành tự giác tìm hiểu một nam thư ký chân tay thô kệch.

Diệp Tiểu Đồng đang nóng lòng muốn xem thiên tài thương nghiệp và người bình thường rốt cuộc khác nhau ở chỗ nào, ai ngờ Trương Khác ở lại tỉnh thành một lèo cả tuần, trừ duy trì lực độ quảng cáo chỉ yêu cầu cô báo cáo số tiêu thụ các nơi.

- Tới, tất nhiên là phải tới.

Trương Khác ngồi xuống xem xét số liệu:

- Nhưng trước đó phải xác định là sẽ làm ra sao, nếu đơn giản bê nguyên cách làm ở tỉnh thành xuống thì tôi đi theo các cô vất vả làm gì?

Diệp Tiểu Đồng thắc mắc:

- Mới được một tuần, xem số liệu tiêu thụ thì thấy được cái gì?

- Hiện giờ chúng ta đầu tư quảng cáo vừa giới hạn chủng loại, lại giới hạn địa vực, như thế mới có thể phán đoán chính xác được hiệu quả của quảng cáo cùng với phạm vi bao phủ.

Nói tới các con số, Diệp Tiểu Đồng không khỏi tự hào:

- Đầu đĩa của Ái Đạt chỉ trong bảy ngày đã tiêu thụ được 300 cái, thậm chí vượt qua cả SamSung, thành thương hiệu đầu đĩa số một tỉnh thành, nếu duy trì lực độ quảng cáo này, toàn bộ khu Hoa Đông mỗi tháng có thể tiêu thụ được 10000 chiếc, đủ để xếp ngang với SamSung ...

- Ái Đạt đầu tư ở Hoa Đông gấp ba lần SamSung, chẳng có chỗ nào đáng kiêu ngạo ...

Trương Khác không bị thành quả nhất thời làm mê muội, tỉnh táo nói:

- Cái đó đánh chấp nhận thôi, thương hiệu SamSung trong nước nổi danh hơn Ái Đạt nhiều, mà bọn họ cũng bỏ không ít tinh lực tuyên truyền ...

- Quảng cáo không giúp tăng lợi nhuận không thần kỳ như mọi người nghĩ đâu, kế hoạch của chúng ta đầu tư quảng cáo ở thành phố này một năm 400 vạn, với không gian lợi nhuận như hiện nay, chúng ta phải tiêu thụ được 5000 đầu đĩa mới bù đắp được chi phí quảng cáo, khi mở rộng ra toàn quốc, vấn đề càng rắc rối hơn, không gian lợi nhuận bị thu hẹp lớn. Nếu như chúng ta không có tính toán chính xác mức độ đầu tư quảng cáo và hiệu quả và dung lượng thị trường, dù quảng cáo tốt đến đâu, một quả thừa thành tai họa, cho nên chúng ta phải tiết kiệm từng đồng dành cho quảng cáo, nhưng lại phải tận dụng từng đồng để quảng cáo, đây đúng là vấn đề đau đầu.

Trương Khác cười khổ.

Diệp Tiểu Đồng tuy luôn cho rằng mình là phần tử tinh anh marketing, nhưng phải thừa nhận Trương Khác hơn mình quá nhiều, khổ não ôm đầu nói:

- Nếu phải suy nghĩ lắm nhân tố như vậy, tôi thà tin vào trực giác còn hơn.

Trương Khác mỉm cười, đó là vì sao y muốn Chu Du tới giúp mình, vì y không thể lúc nào có thời gian tiến thành thao tác tinh tế hóa với thị trường, cần có người thực sự giúp đỡ được ở phương diện này.

Chu Du đáng tin cậy hơn Lưu Minh Huy nhiều, cho nên Trương Khác giữ Chu Du giúp đỡ bên cạnh, đưa Lưu Minh Huy đi trừ kiến mạng lưới tiêu thụ. Lưu Minh Huy nhìn có vẻ có thể tự đảm đương, nhưng thành tích rất có hạn, cuối cùng cần phải có Trương Khác hoặc Lưu Minh Huy đào sâu khai thác, mới thực sự dựng lên được thị trường.

Trương Khác ngã người ra sau, đề lưng ghé thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất, hỏi ba cô gái nhóm Hứa Duy đang ngồi trước bàn họp:

- Các chị có tới Huệ Sơn không? Mai tôi sẽ tới Huệ Sơn đấy.

Trương Khác mỗi ngày đều tới Thịnh Hâm, thảo luận theo thông lệ với Diệp Tiểu Đồng và Chu Du, tiếp đó giao lưu với những người khác trong đội, Lệnh Tiểu Yến là trợ thủ của Diệp Tiểu Đồng cũng chính thức gia nhập đội ngũ.

Giang Tiểu Yến phải phối hợp với hoạt động tuyên truyền thị trường, nên cô và Hứa Duy cũng tạm gia nhập vào đội.

Thế là chỉ một đội ngũ nhỏ có tới bốn mỹ nhân, làm Diệp Kiến Bân mỗi lần qua đây, đem so sánh với nam thư ký của mình, ghen tị với Trương Khác không thôi.

Trương Khác ở lại tỉnh thành một tuần, vất vả tính toán phải khống chế tiết tấu và cường độ quảng cáo từng vùng thế nào, nhưng với ba cô gái thì lại nhàn nhã hơn rất nhiều.

Cường độ đầu tư quảng cáo ở Huệ Sơn sẽ ít hơn ở tỉnh thành nhiều, trước khi Trương Khác tới Huệ Sơn, nhà tiêu thụ ở Huệ Sơn đã mở cuộc họp báo giới thiệu với giới truyền thông, mời 15 đơn vị báo chí tới đưa tin, gần như bao phủ hết mặt bằng truyền thông Huệ Sơn.

Ngày 13 tháng 7, Trương Khác cùng nhóm Diệp Tiểu Đồng tới Huệ Sơn, tham gia lễ giới thiệu sản phẩm chính thức vào buổi tối.

200. Chương 200: Lại Tới Huệ Sơn

Qua một khoảng thời gian hợp tác, Trương Khác chính thức chọn Cty quảng cáo Phi Hồng làm đại diện quảng cáo cho Ái Đạt.

Buổi lễ ở tỉnh thành do đoàn đội của Thịnh Hâm làm chủ thể, nhưng hoạt động quảng cáo ở các thành phố khác, sẽ do đoàn đội của Cty Phi Hồng làm chủ thể, Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng, Chu Du phụ trách chung quyết sách chiến lược, Cty Phi Hồng liên hợp nhà phân phối chấp hành.

Xe đi vào Thố Phường kiều, trung tâm của Huệ Sơn, dừng trước Diệu Huyền Quan, nhớ lại đầu năm cùng Hứa Tư qua đêm ở đây, Trương Khác khẽ mỉm cười.

Nhóm Hứa Duy từ trong xe ủa ra, lập tức ngược nhìn biển quảng cáo cao nhất, bắt mắt nhất của Diệu Huyền Quan, vẫn là ảnh Lưu Đức Hoa tay cầm Ericsson 398.

Lệnh Tiểu Yến đi tới chỉ biển quảng cáo, gõ gõ cửa kính, hỏi Trương Khác:

- Sao không lấy ảnh Đại Nhi, thay Lưu thiên vương?
- Quán đơn giản không thể hiện được trình độ.

Trương Khác ấn cửa kính xuống, thò đầu ra nhìn Giang Đại Nhi ở phía sau:

- Về Huệ Sơn có cảm thấy áp lực không?

Giang Đại Nhi vỗ ngực:

- May quá, ở trên xe cứ lo cái này ...

Đôi mắt đẹp liếc nhìn biển quảng cáo, cô cứ lo phong cách của Trương Khác quá phô trương hoa lệ, sẽ đưa tầm hình cỡ lớn của mình lên đây.

Chuyện cô làm đại sứ hình tượng cho Ái Đạt còn chưa nói với gia đình, quảng cáo trên ĐTH TW cho dù để cha mẹ nhìn thấy nói không chừng nghĩ là ai đó giống con gái mình.

Nhưng nếu làm ra động tĩnh quá lớn ngay trước cửa nhà, chẳng biết sẽ có phản ứng gì.

Đương nhiên khi nhìn thấy biển quảng cáo có giá trị nhất ở Huệ Sơn chưa thay bằng hình ảnh của mình, không khỏi có chút thất vọng.

- Á.

Hứa Duy đột nhiên thét lên một tiếng, hai tay che miệng, dường như nhìn thấy chuyện gì khủng khiếp lắm.

Giang Đại Nhi, Lệnh Tiểu Yến đồng loạt quay đầu lại, tức thì giật mình đứng ngậy ra như phỗng.

Trương Khác xuống xe, tay vịn cửa xe nhìn một chiếc xe buýt hai tầng từ phía Thố Phường kiêu đi qua, tấm ảnh cỡ lớn của Giang Đại Nhi được sơn lên trên chiếc xe buýt hai tầng, Giang Đại Nhi trong tranh sống động như thật, cô mặc chiếc váy vàng tha thướt lộng lẫy, đang hơi cúi người tạo thành đường cong hoàn mỹ, ánh mắt nhìn chiếc đầu đĩa, cánh môi hồng mọng ửng làm cho người ta có cảm giác cô đang khẽ thổi lên chiếc đầu đĩa, đồng thời cũng như thổi ra làn gió mát xua đi cái nóng mùa hè, chắc chắn bất kỳ nam nhân nào cũng mơ ước được đổi chỗ cho chiếc đầu đĩa kia.

Bức tranh cao tới bốn mét, cho dù cách 60 mét cũng nhìn thấy rõ ràng.

- Cảm giác thế nào?

Trương Khác nhìn ba cái miệng nhỏ nhắn vẫn chưa khép lại được, huýt sáo cười:

- Tuyến đường xe buýt qua Thố Phường kiêu vừa đưa ra loại xe buýt hai tầng hoàn toàn mới, tôi liền mua quyền quảng cáo trên mười chiếc xe buýt, vì chế tác quảng cáo trên thân xe buýt hơi rắc rối, cho nên trì hoãn tới tận hôm nay mới chính thức làm lễ ra mắt

Lúc này mọi người đều xuống xe đợi chiếc xe buýt hai tầng thứ hai đi qua, đây là lần đầu tiên hệ thống giao thông công cộng Huệ Sơn đưa vào sử dụng loại xe buýt hai tầng này, tổng cộng chỉ có mười cái, lại cộng thêm hình quảng cáo tinh mỹ rực rỡ, tức thì thu hút ánh mắt toàn bộ du khách và người dân đi qua quảng trường.

Rất nhiều người còn nghị luận:

- Đám thương gia bây giờ ghê thật, quảng cáo tới tận xe buýt rồi.

Kính Phi Hồng mau chóng lái xe tới hội họp, trên đường đi hẳn ta cũng thấy được cảnh quần chúng chú ý tới chiếc xe buýt, vừa xuống xe đã nói với Trương Khác:

- Vừa chế tác xong hình quảng cáo, công ty xe buýt hối hận vô cùng, kêu ra giá thấp quá.

Tiền quảng cáo trên 10 chiếc xe buýt một năm tốn có 20 vạn, mỗi tội giá thành chế tác hơi ột chút tốn 10 vạn, dù là thế so với tấm biển quảng cáo khổng lồ ở tỉnh thành một năm tốn 100 vạn đã lời hơn nhiều rồi.

Trương Khác gật đầu:

- Cũng nhờ chiếc xe buýt này mới xuất hiện cho nên hơi bắt mắt một chút, nhưng có thu được hiệu quả quảng cáo như mong muốn hay không thì phải đợi một thời gian nữa mới biết, mọi người phải làm tốt điều tra phản hồi thị trường, việc chế tác quảng cáo bên phía Thượng Hải cũng tranh thủ làm nhanh lên một chút.

Kính Phi Hồng dè dặt hỏi:

- Nếu lấy được quyền quảng cáo trên xe buýt ở tỉnh thành, liệu có trợ giúp được gì cho Cty Phi Hồng không?

Trương Khác cười:

- Trung tâm tỉnh thành gần 300 vạn nhân khẩu, hơn 4000 chiếc xe buýt, lấy mỗi chiếc phí quảng cáo 2 vạn, là thị trường rất là có tiềm lực đấy, nhưng phải xem quan hệ giữa Cty Phi Hồng với hệ thống giao thông công cộng ra sao đã.

Điều này đương nhiên y đã có điều tra trước.

Không có quan hệ đủ vững, nếu muốn lấy được quyền quảng cáo trên xe buýt toàn tỉnh thành là tuyệt đối không thể, Kính Phi Hồng cười nhỉnh:

- Chỉ cần Khác thiếu gia giúp đỡ, tất nhiên có hi vọng ..

Trương Khác lắc đầu, y không muốn vươn tay quá xa, hình vi tham lam muốn chiếm lấy hết mọi thứ sẽ bị người ta căm ghét:

- Ông đi hỏi anh Diệp xem có hứng thú không, chứ tôi chẳng còn sức nữa.

Kính Phi Hồng đi trước dẫn đường, tới nơi tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm.

Buổi lễ lần này chủ yếu là mời giới truyền thông, một số doanh nghiệp tiêu thụ điện gia dụng trong thành phố, quy mô không thể so với buổi lễ ở tỉnh thành.

Đương nhiên Trương Khác chỉ cần quy mô này, nếu không túi tiền của y sẽ rất gay go.

Nhưng ở hội trường buổi lễ thấy được hai vị khách không mong muốn: Diệp Hồng và Tạ Kiếm Nam.

Trương Khác có chút kinh ngạc, hỏi nhỏ Chu Du:

- Tôi nhớ đâu có mời hai vị Đại thiếu gia của Huệ Sơn?

Chu Du không biết chuyện Diệp Hồng đeo bám Giang Đại Nhi, chỉ Diệp Hồng hỏi lại:

- Kể đó là ai, trông cứ như muốn nuốt chửng Giang Đại Nhi vậy.

- Hắn muốn thế thật đấy.

Trương Khác cười khinh miệt:

- Thiếu gia của tập đoàn Giang Thiên, cái xe bị tôi đập tanh bành kia có khả năng là do hắn cho Tạ Kiếm Nam mượn.

Trương Khác thầm nghĩ chắc bọn chúng nhìn thấy hình quảng cáo trên chiếc xe buýt nên tới đây, nhưng không ngờ Diệp Hồng kích động đứng ở cửa hội trường nhìn trừng trừng Giang Đại Nhi một chút, chỉ tay vào mặt cô, môi run rẩy nói:

- Không ngờ cô lại phơi mặt ra chụp quảng cáo, cô nhìn cái đám mình tình quảng cáo trên TV đi, có kẻ nào không dựa vào bán mông bán ngực kiếm cơm? Cô không thấy đám nữ mình tình trên quảng cáo phải ôm ấp hôn hít nam nhân, cô không thấy tởm à, có phải cô cũng muốn mình sau này sẽ giống thế không, cô làm thế sao xứng với tôi, sao xứng với nhà họ Diệp của tôi?

Lúc này còn cách lễ giới thiệu chừng 10 phút, khách khứa đã phần tới đủ, Diệp Hồng đột nhiên xuất hiện chỉ mặt Giang Đại Nhi chỉ trích làm mọi người kinh ngạc hết sức, ghé tai thì thầm với nhau, bàn tán cô và Diệp Hồng có quan hệ như thế nào.

Giang Đại Nhi hoàn toàn không ngờ có một kẻ vô lý đến thế, ngay người tại chỗ, khiến tất cả ánh mắt nhìn cô càng trở nên hồ nghi, làm Giang Đại Nhi má phẩn đỏ hồng, mắt rưng rưng lệ chực khóc, lòng đầy oan ức mà không biết phải biện bạch cho bản thân thế nào.

Trương Khác nhướng mày lên, rất nhiều phóng viên đã giơ ống kính lên chụp ảnh, liền ho một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người, ánh mắt tỏ ra rất bức tức nhìn cô gái tiếp khách ở cửa hội trường, hỏi:

- Đây không phải là chỗ ai cũng vào được, bọn họ là ai?

- Mày ...

Diệp Hồng thấy Trương Khác đi ra thì giật mình, Tạ Kiếm Nam cũng ngạc nhiên. Bọn chúng nhìn thấy biển quảng cáo trên xe buýt, Diệp Hồng nhận ra Giang Đại Nhi vội gọi điện theo số trên xe hỏi, mới biết hôm nay Giang Đại Nhi đích thân tới lễ giới thiệu sản phẩm, không suy nghĩ nhiều kéo ngay Tạ Kiếm Nam tới khách sạn Huệ Sơn.

Bọn chúng thậm chí còn chẳng rõ Ái Đạt là cái công ty gì, nên căn bản không hề biết sự tồn tại của Trương Khác, thậm chí Diệp Hồng còn chưa liên hệ với người đưa Giang Đại Nhi về nhà hồi tết.

+++

Nếu mình không quá nhầm thì Huệ Sơn là Tô Châu, tỉnh thành là Nam Kinh, tỉnh Đông Hải là tỉnh Giang Tô, còn Hải Châu không đủ dữ kiện để đoán ...

201. Chương 201: Lại Đạp Xe

Tạ Kiếm Nam thì chớp mắt đoán ra Trương Khác chính là nam nhân làm Diệp Hồng vừa kiêng kỵ và thù hận, Diệp Hồng thì không nghĩ tới đây là kẻ đạp chiếc xe của mình, thấy Tạ Kiếm Nam cũng thốt lên thì hỏi:

- Anh cũng biết thằng ma cà bông này à?

Mặc dù Tạ Kiếm Nam hận Trương Khác hơn cả Diệp Hồng, nhưng biết đứng sau lưng y là Từ Học Bình, mặc dù đây là Huệ Sơn, song hắn không nghĩ làm um lên ở đây thì mình có thể chiếm được ưu thế.

Tạ Kiếm Nam nghiêng răng nói với Diệp Hồng:

- Nó là Trương Khác, đứa đạp xe của anh đấy.

- Ma cà bông, nói tôi sao?

Trương Khác nhếch mép cười:

- Cảm ơn cho tôi lý do mời hai anh ra khỏi đây, nhưng trước khi mời hai anh ra, tôi phải cảnh cáo anh một tiếng, mặc dù Giang Đại Nhi từ chối làm bạn gái anh, nhưng đó không phải cái cớ để cho anh tiếp tục quấy rối cô ấy ..

Đột nhiên quay người lại lớn tiếng nói với các phong viên trong hội trường:

- Thưa các bạn bè truyền thông, cho phép tôi giới thiệu với mọi người , vị này là Tạ Kiếm Nam công tử của thị trưởng Chu Cẩm Du, ủy viên hội đồng quản trị trẻ nhất của tập đoàn Chính Thái, bên cạnh anh ta là Diệp Hồng công tử của chủ tịch tập đoàn Giang Thiên. Bọn họ tựa hồ cho rằng giới nghệ sĩ biểu diễn trong nước đều bẩn thỉu đáng ghê tởm, mọi người có thể nghe bọn họ phát biểu cái nhìn cụ thể hơn ...

Rõ ràng là Diệp Hồng kích động lỡ lời, Trương Khác thoắt phồng lên chuyển hết sự chú ý lên người cả hai tên, thấy đám phóng viên giơ ống kính đổ tới, Tạ Kiếm Nam vội che mặt, hắn là kẻ biết chừng mực, tuy hận Trương Khác nhưng trước tiên phải thoát khỏi khốn cảnh trước mắt đã. Cho hắn mấy cái gan hắn cũng không dám công khai thừa nhận phát biểu của Diệp Hồng.

- Chúng ta đi thôi ...

Tạ Kiếm Nam quay người đi ngay, Diệp Hồng phản ứng hơi chậm một chút, còn không quên ném cho Giang Đại Nhi một cái nhìn oán hận mới bỏ đi, trông có vẻ rất không cam tâm.

Trương Khác nhếch mép cười, cho dù vào thời báo chí suốt ngày phơi bày chuyện quy tắc ngầm trong giới biểu diễn, cũng không có một nhân vật có vai vế nào dám đứng ra công khai chỉ trích, y rất hi vọng Tạ Kiếm Nam kích động nói ra, để xem xem mẹ hắn có năng lực cỡ nào để trấn áp chuyện này, không ngờ tên Tạ Kiếm Nam này tỉnh táo đến vậy, từ đầu tới cuối đều do tên họ Diệp kia ngu xuẩn kia không biết tốt xấu.

Trương Khác gọi Kính Phi Hồng lại dặn:

- Kín đáo chuyển lời cho giới truyền thông, bảo họ đây chỉ là chuyện hiểu lầm nho nhỏ ...

Giữa thập niên 90, tuyệt đại đa số giới truyền thông vẫn rất giữ quy củ, đặc biệt đây toàn là người thuộc giới truyền thông Huệ Sơn, chỉ cần kéo Tạ Kiếm Nam vào thì không bọn họ có gan đăng tin xấu liên quan tới người thân thị trưởng.

Đuổi hai tên phá bình đi, các phóng viên tự động quên đi chuyện này, lễ giới thiệu tiến hành đúng kế hoạch, kết thúc buổi lễ đám Trương Khác rời khỏi khách sạn Huệ Sơn, y đang hận không thể tiết kiệm từng xu để quảng cáo, đương nhiên sẽ không nghĩ lại khách sạn xa xỉ này.

Ra khỏi khách sạn, Trương Khác do dự một chút, rồi ngồi vào chiếc Volvo của Diệp Tiểu Đồng:

- Tôi mới nhớ ra có chuyện cần nói với cô.

Chỗ này cách nhà khách họ ở trọ vài phút đi xe, Diệp Tiểu Đồng ngạc nhiên:

- Đợi về nhà khách nói không được sao?

Nhưng tới nhà khách rồi vẫn không thấy Trương Khác nói gì, Diệp Tiểu Đồng thắc mắc:

- Có chuyện gì làm anh do dự lâu thế?

- À!

Trương Khác vỗ vỗ đầu:

- Định nói mà lại quên mất rồi, hôm nào nhớ ra tôi nói với cô.

Diệp Tiểu Đồng mắt tròn xoe nhìn Trương Khác, không hiểu ý bày cái trò gì.

Trương Khác vẫy tay chào cô, đuổi theo Giang Đại Nhi phía trước:

- Đại Nhi, có cần tôi đưa về nhà không?

Khi chỉ có hai người, Trương Khác không gọi cô là “chị Đại Nhi”.

Giang Đại Nhi do dự lắc đầu:

- Đợi cha mẹ tôi tới tìm rồi tính vậy.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Cứ như Đại Nhi bị tôi lừa mất rồi vậy ...

Thấy Giang Đại Nhi thẹn thùng nhưng không che giấu được vẻ lo lắng, liền không nói nữa, ai về phòng nghỉ ngơi.

Tới nửa đêm có người gõ cửa rầm rầm, Trương Khác ngáp dài bật đèn lên, nghe thấy tiếng Diệp Tiểu Đồng quát thét bên ngoài:

- Trương Khác, anh dậy cho tôi, tôi biết ngay là anh không tử tế gì mà, anh mau mau ra xem cái xe của tôi đi.

Trương Khác dụi mắt, mở cửa nhìn thấy một đám đông chặn ngoài cửa, ngạc nhiên nói:

- Xe bị đập à? Có nghe thấy động tĩnh gì đâu? Bị đập mấy cái?

- Anh còn muốn bị đập mấy cái?

Diệp Tiểu Đồng thấy ý chẳng thêm vờ vịt, chỉ muốn lao vào cắn y một cái cho hả:

- Chính là cái xe anh ngồi khi về nhà khách đó, chiếc Volvo của tôi, anh mau mau ra xem đi.

- Ủ thì đi xem.

Trương Khác giang tay ra, mặt tỉnh queo.

Lệnh Tiểu Yến đi sau chọc vào eo Giang Đại Nhi, cười rinh rích:

- Tên công tử bột ấy ghen tuông ghê thật, giận lên là đập tan một cái xe đắt tiền.

Cô hơi nghi hoặc hỏi:

- Vì sao cậu biết biết Diệp Hồng sẽ nhân lúc ban đêm tới đập xe để chui vào xe của tiểu thư Diệp về nhà khách?

Diệp Tiểu Đồng dở khóc dở cười, nếu biết Trương Khác âm mưu giá họa ình, đánh chết cũng không cho y leo lên xe của mình, hai tay chống hông tức tối nói:

- Ghen tuông cũng có giới hạn thôi chứ, quan trọng là Trương Khác đập nát vụn chiếc BMW của người ta ở Hải Châu trước, hiện giờ tới địa bạn của người ta, lại chẳng vớt lại thể diện. Trời ơi là rồi, sao tôi quên mất điều này.

Nhóm Hứa Duy đương nhiên không biết sự kiện thành chuyện cười cho Cẩm Hồ và Thịnh Hâm này, Trương Khác không dám kể, sợ Hứa Duy biết chuyện có liên quan tới Hứa Tư, nói không chừng liên tưởng gì đó.

- Bmw, chính là cái BMW cực kỳ phô trương hào nhoáng của tên công tử bột ấy à?

Lệnh Tiểu Yến thốt lên.

Thì ra Diệp Hồng từng lái chiếc BMW tới trường ĐH Đông Hải khoe khoang, nghe giọng điệu mỉa mai của Lệnh Tiểu Yến và nhìn Hứa Duy cau mày, có thể thấy Diệp Hồng chẳng để lại ấn tượng gì tốt đẹp cho các cô.

Nhưng các cô không hiểu vì sao Trương Khác thù oán Diệp Hồng tới mức đập xe của người ta.

Giang Đại Nhi chỉ nghĩ là tại mình, mặt đầy day dứt.

Chiếc Volvo của Diệp Tiểu Đồng đỗ ở lối ra vào bãi gửi xe, nếu chiếc BMW sau khi bị đập có thể sửa được thì chiếc Volvo này chỉ có thể đem bán sắt vụn, quan trọng là với chế độ bảo hỏng xe đem thanh lý trong nước, thậm chí còn không thể đem nó đi bán sắt vụn.

Giang Đại Nhi áy náy nói:

- Tôi xin lỗi.

Diệp Tiểu Đồng nhìn đôi mắt chớp chớp bất rút của Giang Đại Nhi, dù là nữ nhân cũng sinh cảm giác muốn ôm lấy vỗ về, cho dù đúng là tại cô, cũng làm người ta không nỡ lòng nào trách móc. Huống hồ đều do Trương Khác giờ trò, đang định an ủi Giang Đại Nhi vài câu thì nghe thấy Trương Khác nói nhỏ với Chu Du:

- Đợi tới khuya mà không nghe thấy động tĩnh gì, chẳng lẽ bọn chúng kéo xe ra ngoài đập rồi đưa về thị ụy?

Diệp Tiểu Đồng càng nghe càng tức:

- Sao anh không thề thốt phủ nhận lấy một câu.

Trương Khác xoa xoa tay, nói:

- Nếu là cái xe của tôi bị đập, chưa nói mất hết thể diện, tôi chẳng có chỗ kêu oan, người khác cũng chỉ nói một câu: Bỏ đi, đừng tranh chấp nữa, có 8 cái xe của anh cũng chẳng bằng một cái BMW của người ta. Giờ thì phải xem tiểu thư Diệp có nhẫn nhịn được không..

Diệp Tiểu Đồng tức tới thở hắt:

- Toàn là chuyện thói của anh, vì sao tôi phải ra mặt chứ.

- Thì thôi vậy, chuyện này cứ tính lên đầu tôi, hôm khác tôi đền cho cô một cái xe mới.

Trương Khác thản nhiên nói:

- Tới địa bản của người ta, thế nào cũng phải nể mặt người ta chứ. Không còn việc gì nữa thì về ngủ đi, mai còn bận rộn đấy.

- Chuyện này bỏ qua như thế à?

Diệp Tiểu Đồng nghi ngờ nhìn Trương Khác, nhưng không phát hiện ra được điều gì khác lạ, cứ như y về tới phòng là lại có thể cầm đầu ngủ tít ngay vậy.

Lệnh Tiểu Yến nhún vai nói với Giang Đại Nhi:

- Nhìn đi, đó là tác phong của đám hoàn khố, người thường ghen tuông thì hện nhau ra ngoài đánh một trận, bọn họ thì đập xe nhau chơi, câu hồng nhan họa thủy đúng là không sai chút nào. Để xem vì cái mầm họa nhà bạn sẽ còn bao nhiêu xe bị đập nữa.

++++

Hôm nay hết rồi đấy

202. Chương 202: Trương Khác Rất Vô Lại

- Đừng nói lung tung.

Mặc dù Trương Khác không bận tâm, nhưng Giang Đại Nhi luôn cho rằng nguồn cơn chuyện này là tại mình, day dứt vô cùng, song không biết phải làm thế nào, Lệnh Tiểu Yến lại còn mang ra làm trò đùa, càng làm cô khổ sở hơn là vô duyên vô cớ bị Diệp Hồng chỉ trích, sau này phải giải thích với trong nhà ra sao, tủi thân vô cùng, chỉ muốn khóc thật to.

Trương Khác thấy Giang Đại Nhi mắt ầng nước, an ủi:

- Chị Đại Nhi, đây là ân oán riêng của tôi với người ta thôi, không phải lỗi của chị đâu.

Quay sang nhìn giám đốc nhà khách vừa chạy tới:

- Công tác bảo an của nhà khách các vị chu đáo quá nhỉ, đã báo cảnh sát chưa?

Viên giám đốc bị y nhìn chằm chằm tưởng chừng như có muôn vàn mũi gai chọc đâm vào người, giọng không còn lưu loát nữa:

- Dân ... Dân cảnh sắp tới rồi.

Trương Khác thu ánh mắt dồn ép lại, nói:

- Dân cảnh tới rồi, bọn họ xử lý thế nào thì xử lý, đừng làm phiền chúng tôi nghỉ ngơi là được ...

Chưa dứt lời đã vào nhà khách.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Chu Du hỏi Diệp Tiểu Đồng:

- Cứ thế bỏ qua sao?

Làm sao bỏ qua cho được, đừng quên đây là cô tiểu thư kiêu ngạo của nhà họ Diệp, không phải ai muốn bắt nạt cũng được.

- Trương Khác.

Diệp Tiểu Đồng hét lên, cô thực sự không thể coi chuyện này như chưa xảy ra được, biết rõ là cái bẫy Trương Khác bày ra nhưng vẫn phải cắn răng nhảy vào:

- Anh là đồ khốn kiếp, anh nhớ đấy, anh nợ tôi lần này.

Trương Khác chẳng hề quay đầu lại, vẫy tay:

- Không nợ, xe có phải do tôi đập đâu.

Diệp Tiểu Đồng không làm gì nổi y, đứng đó dậm chân tức tối, hỏi Chu Du:

- Trương Khác trở nên vô lại như thế từ bao giờ thế?

- Làm sao tôi biết được.

Chu Du giang tay ra:

- Nếu không còn chuyện gì nữa tôi cũng về ngủ đây.

Diệp Tiểu Đồng quay sang trừng mắt với giám đốc nhà khách:

- Các người không dám đắc tội với con trai Chu Cẩm Du, nhưng đừng tưởng tôi dễ bắt nạt? Dân cảnh à? Dân cảnh nào dám quản chuyện con trai Chu Cẩm Du?

Hầm hầm đi vào đại sảnh, thấy Trương Khác đi vào cầu thang máy, chớp mắt cánh cửa thang máy khép lại còn nháy mắt cười với mình, Diệp Tiểu Đồng đứng là dở khóc dở cười.

Nghĩ mà thấy Diệp Kiếm Nam thật đáng thương, khó khăn lắm mới vẫn hồi được thể diện, vậy mà lại đập nhảm xe.

Diệp Tiểu Đồng cầm điện thoại ở quầy tiếp tân lên, quát viên giám đốc:

- Cái điện thoại này có gọi đường dài được không?

Quay thử một số điện thoại, chỉ thấy kêu tu tu không có phản ứng gì.

Viên giám đốc mặt đầy lo lắng, Diệp Tiểu Đồng một mực nói con trai Chu Cẩm Du đập xe, lúc này còn gọi điện thoại ra ngoài, bất kể là mời ai ra mặt, thì cái nhà khách nho nhỏ này cũng không thể gánh vác nổi.

Bị đôi mắt hạnh của Diệp Tiểu Đồng nhìn cho rợn người, viên giám đốc thở dài bất lực đưa di động cho cô, đại lão đánh nhau, đám tiểu lâu la bọn họ định sẵn thành vật tế thần, đành đi bước nào hay bước đấy.

- A lô...

Diệp Kiến Bân bị tiếng điện thoại đánh thức, cầm lấy ống nghe vừa mới thoáng nghe thấy giọng nữ, chân tay bủn rủn, giọng lạc cả đi:

- C... c cô là ai?

Diệp Tiểu Đồng nghe ra, tức giận hỏi:

- Giám đốc Diệp, anh đang nằm trong chăn của ả nào đấy hả?

- Phù, là em à, làm anh chết khiếp, đừng nói lung tung ... Tiểu Đồng hỏi thăm em đấy.

Diệp Kiến Bân nghe ra giọng cô em họ thì thở phào, câu sau là nói với Đinh Văn Di nằm bên cạnh:

- Chuyện gì mà nửa đêm còn gọi cho anh?

- Xe của bọn em ở Huệ Sơn bị người ta đập, đang ở bãi đỗ xe nhà khách, anh nói xem là chuyện gì?

- Hả?

Diệp Kiến Bân thộn mặt mắt một lúc mới nói:

- Anh tưởng chuyện gì to tát, cái xe rách của Trương Khác, tám cái cũng chẳng bằng một cái BMW của người ta, có chuyện gì mai hãy nói, anh phải ngủ

Nghe hắn nói thế, Diệp Tiểu Đồng hơi ngẩn người, Diệp Kiến Bân cúp điện thoại mà cô cũng không nhận ra, thì ra nếu đúng là xe của Trương Khác bị đập chẳng ai thèm để ý thật, nhưng mà hiện giờ

Diệp Tiểu Đồng ức chế không nói ra lời, tiếp tục gọi lại cho Diệp Kiến Bân.

- Lại chuyện gì nữa đây? Thế nào cũng phải để người ta vót vát chút thể diện chứ, nếu Trương Khác nghĩ không thông em gọi cậu ta ra nghe điện.

- Tên khốn Trương Khác đó lúc về nhà khách leo lên xe của em, chiếc Volvo của em bị đập đấy .

Diệp Tiểu Đồng gần như rống lên trong điện thoại ...

Phía bên kia điện thoại im ắng, không biết Diệp Kiến Bân còn nghe không, bỗng phía bên kia vang lên tiếng cười nắc nẻ:

- Trương Khác đúng là đồ khốn kiếp, cậu ta đâu rồi?

- Về phòng ngủ rồi.

- Về phòng ngủ?

Diệp Kiến Bân nghe thôi mà đã thấy ngứa lợi:

- Cậu ta đi ngủ thật à?

- Tên chết tiệt đó đi ngủ thật rồi, em không làm gì nổi y.

Diệp Tiểu Đồng yếu ớt hỏi:

- Em phải làm sao đây?

- Cái tên này... Ài ...

Diệp Kiến Bân cũng chỉ biết thở dài:

- Mặc dù ông nội bảo chúng ta không được sinh sự ở bên ngoài, nhưng cũng không thể để người ta leo lên đầu mình được, chuyện cũng chẳng phải to tát gì, giờ đêm khuya rồi, em đừng kinh động tới ai vội, cho bọn họ xử lý trước.

Diệp Tiểu Đồng trả điện thoại cho viên giám đốc:

- Vậy thì đợi phía cảnh sát tới giải quyết trước đi.

Viên giám đốc đứng đằng xa, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Diệp Tiểu Đồng, còn tưởng người cô nhờ vả nghe thấy tên Chu Cẩm Du không muốn ra mặt, lúc nhận lấy điện thoại, thái độ không khỏi có chút xem thường.

Ngày mai còn rất nhiều việc phải làm, Diệp Tiểu Đồng giữ lại trợ thủ của mình, bảo những người khác đi ngủ trước.

Chỉ 20 phút sau, đồn trưởng đồn cảnh sát mới cùng hai dân cảnh lẻ mề đi tới, làm một vòng quanh bãi đỗ xe rồi nói với Diệp Tiểu Đồng:

- Cô mời xe cẩu kéo tới chỗ tôi, đồn sẽ lập hồ sơ giúp cô.

- Đó là trình tự công tác của anh đấy hả?

Diệp Tiểu Đồng chất vấn:

- Không quan sát hiện trường, cũng không hỏi những người khác quá trình xảy ra vụ án à?

Tên đồn trưởng nhướng mày lên:

- Chúng tôi phá án ra sao không cần cô chỉ bảo, nửa đêm canh ba, ai còn có tâm tình lập án cho cô, mau gọi xe kéo đi.

- Nếu tôi không gọi được xe kéo thì đồn không giải quyết sao?

Ánh mắt Diệp Tiểu Đồng lạnh xuống.

- Cô nói xem?

Tên đồn trưởng gập sổ lại, bực mình nói:

- Xe không đưa tới đồn thì không đủ điều kiện để lập hồ sơ.

Hắn đã ở đồn rất lâu mà không có một cú điện thoại nào gọi tới hỏi thăm chuyện này, cho nên nghĩ Diệp Tiểu Đồng chẳng có chỗ dựa nào, bắt nạt người ngoài là bệnh chung của địa phương.

- Vậy thì các anh tự xem lấy mà làm.

Diệp Tiểu Đồng ném lại một câu, hờn dỗi về phòng, lúc này tranh cãi với bọn chúng chẳng bằng một cú điện thoại ngày mai còn được việc hơn.

Điện tử Ái Đạt trong ngành chỉ là bậc tiểu bối vô danh, quảng cáo mới được phát trên ĐTH TW, đám Diệp Hồng Tạ Kiếm Bản chẳng có thói quen xem TV, nên chẳng thèm cố kỵ gì.

Thực ra cũng chẳng thể trách Tạ Kiếm Nam nhằm đối tượng, trong tài liệu buổi lễ chỉ nói tới điện tử Ái Đạt và nhà tổ chức Phi Hồng, khi nhìn thấy Trương Khác chui vào chiếc Volvo, mà đó lại là chiếc xe cao cấp nhất trong đoàn của Trương Khác, hắn tất nhiên cho rằng đó là xe của Trương Khác.

Giống như hắn phải ngậm bồ hòn làm ngọt ở Hải Châu, Tạ Kiếm Nam cũng quyết phải khiến Trương Khác ngậm đắng nuốt cay ở Huệ Sơn, hắn chẳng sợ Từ Học Bình ra mặt bảo vệ Trương Khác vì chuyện con con này ... Dè dặt đó không phải là xe của Trương Khác.

Theo kế hoạch Trương Khác tiếp tục ở lại tiến hành hoạt động mở rộng thị trường, Diệp Tiểu Đồng dẫn đội đánh chiếm các thành phố khác, tranh thủ trong 10 ngày đi hết một lượt các thành phố trong tỉnh.

Nhưng xảy ra chuyện này, Diệp Tiểu Đồng đành ở lại, để Chu Du đi thay mình.

Trương Khác sau khi ngủ dậy không vội ra khỏi phòng, nằm trên giường xem tin tức buổi sáng của ĐTH TW, tới khi Hứa Duy tới gọi mới rời giường.

203. Chương 203: Cha Mẹ Giang Đại Nhi

Hứa Duy sắc mặt rất không tốt, lo lắng nói:

- Cha Đại Nhi tới tìm, chuyện Đại Nhi làm đại sứ hình tượng không hề nói với người nhà.

Trương Khác nhớ tới người trung niên nho nhã gặp lần trước, không quá lo, thấy Diệp Tiểu Đồng thò đầu ra ngó nghiêng, hỏi:

- Chuyện chiếc xe tôi qua xử lý ra sao?

- Anh lo xong cái chuyện của mình đi, trường bồi người ta tìm tới tận cửa rồi đấy.

Diệp Tiểu Đồng cúi kính nói, rút đầu về.

Trương Khác cười, nghe cô ta nói cứ như mình lừa gạt con cái nhà người ta vậy, nghe Hứa Duy kể hôm qua cảnh sát tới nơi nhưng không chịu lập hồ sơ, cười nhạt:

- Cảnh sát Huệ Sơn nếu như bề ngoài làm đúng trách nhiệm, thì loại chuyện không có nhân chứng vật chứng này nói không chừng phải bỏ qua, nhưng giờ bọn họ rõ ràng coi chúng ta là dân vùng ngoài dễ bắt nạt, thì bọn họ sẽ ăn đủ.

Hành vi trắng trợn này của cảnh sát Huệ Sơn đã giao điểm yếu vào tay nhà họ Diệp rồi, chuyện này cần bản không cần y lo nữa.

Trương Khác theo Hứa Duy tới cửa phòng của các cô, nghe một lúc không thấy bên trong có tiếng nói chuyện, tức là không có tranh luận lớn tiếng, y yên tâm được một nửa.

Lệnh Tiểu Yến khẽ gõ cửa, cha Giang Đại Nhi mở cửa, Trương Khác liếc nhìn qua vai ông ta, thấy Giang Đại Nhi thần sắc bình thường ngồi đầu giường, nói không chừng được cha cô thông cảm rồi, thu ánh mắt lại.

- Chào chú Giang, tôi là ...

Trương Khác không biết giới thiệu thân phận bản thân ra sao, cha Giang Đại Nhi là người kinh doanh, không thể nói mình là “học sinh giúp xử lý công ty trong nhà” ra đối phó với ông ta được.

- Tôi nhận ra cậu, cậu là Trương Khác, cậu từng theo chị của Hứa Duy tới Huệ Sơn.

Cha Giang Đại Nhi cười thân thiện:

- Đại Nhi từ nhỏ không có chủ kiến, lại nhút nhát, mấy hôm trước xem quảng cáo trên TV, vợ tôi còn nói cô gái này giống Đại Nhi quá, đến hôm qua ra phố thấy quảng cáo trên xe buýt mới giật mình ..

Trương Khác ngượng ngập nói:

- Lúc chế tác quảng cáo, chúng tôi tìm mãi không có nhân tuyển thích hợp, chị Đại Nhi chỉ thử thôi mà đã xử lý xong hết, chị ấy biểu diễn tốt, giọng tốt, đều là tài hoa đáng khai thác. Nên tôi cố động chỉ ấy tới công ty làm đại sứ hình tượng, vì là ý tưởng đột xuất cho nên không báo trước cho chú Giang, cũng chưa ký hợp đồng chính thức, nếu tiện, hôm nay chúng ta có thể thảo luận chuyện này ...

Cha Giang Đại Nhi quay đầu nhìn con gái, hiền từ nói:

- Hiếm khi Đại Nhi tự quyết được một việc, chuyện này tôi không xen vào nữa.

- Mọi người đừng đứng ở cửa nói chuyện chứ.

Giang Đại Nhi ở trong phòng nói nhỏ.

Cha Giang Đại Nhi tránh người, mời đám Trương Khác, Hứa Duy vào.

Cha Giang Đại Nhi khá là thoáng, cho rằng không chuyện gì quan trọng hơn một người có thể độc lập tự quyết con đường của mình, tài năng một người cần phải được người khác thừa nhận mới có giá trị xã hội, nam nhân cũng thế, phụ nữ cũng thế, muốn có thành tựu phải thể hiện tài hoa của mình.

Nghe kể lại lời trì triết gay gắt của Diệp Hồng hôm qua, ông bật cười:

- Thằng súc sinh đó có mặt mũi nói những lời ấy à? Những cô gái có chút nhan sắc trong tập đoàn Giang Thiên đều bị nó ve vãn, chẳng lẽ nói phụ nữ ở đó đều không đứng đắn? Nghề nào cũng có chuyện xấu xa, tuy nói giới biểu diễn có cảm dổ lớn hơn, nhưng không có nghĩa vào đó là thành người xấu. Các cô gái xinh đẹp ở đâu chẳng bị cảm dổ lớn, chẳng lẽ như thế có thể nói các cô gái xinh đẹp đều không đứng đắn. Những lời ngu xuẩn này mà nó cũng nói ra khỏi miệng được à?

Trương Khác tán đồng, Đại Nhi may mắn có người cha thú vị như vậy, nhưng Giang Đại Nhi vẫn lo lắng:

- Phía mẹ thì sao ạ?

- Mẹ con chưa nghĩ thông, để ba khuyên bảo. Bạn bè con chả mấy khi tới Huệ Sơn, sao không mời về nhà làm khách?

Ăn sáng xong, Chu Du dẫn người đi tới thành phố bên cạnh, Phó Tuấn, Diệp Tiểu Đồng và trợ lý ở lại xử lý chuyện tié đó. So với giam mình ở nhà khách, chẳng bằng nhận lời mời của cha Giang Đại Nhi.

Cha Giang Đại Nhi lái một chiếc xe của Xéc, đám Trương Khác để xe lại nhà khách, trước khi đi để cách thức liên hệ với nhà khách.

Vào bãi đỗ xe, thấy chiếc Volvo bị đập thê thảm vẫn còn ở cửa, cha Giang Đại Nhi không hỏi gì, ông có nghiệp vụ qua lại với tập đoàn Giang Thiên, chuyện Tạ Kiếm Nam tới Hải Châu bị đập xe cũng truyền bá sống động ở Huệ Sơn, người Huệ Sơn tới Hải Châu công tác đều không nhận được tới bãi đỗ xe của Tân Hải Thông chiêm ngưỡng, dần dần tin đồn càng lúc càng xa dờn sự thực.

Đầu tiên là đồn nhà họ Tạ nội bộ lục đục, lại nói đó là chuyện ghen tuông vì nữ nhân, có người nói đối phương dấn mặt nhà họ Tạ, thôi thì đủ kiểu ...

Một nhân vật chính trị cứng rắn như Chu Cẩn Du mà cũng không thể giúp con trai văn hồi thể diện, có thể thấy bối cảnh của đối phương cũng rất mạnh.

Thế nên nhìn thấy chiếc Volvo bị đập để ở cửa bãi đỗ xe, nhân viên nhà khách đều hiểu Tạ Kiếm Nam muốn gỡ lại thể diện, nên đều thêm mắm thêm muối vào, cứ như làm Huệ Sơn thêm vinh dự vậy.

Cha Giang Đại Nhi vào nhà khách đã nghe nhân viên ở đây nói chuyện rồi, chỉ nghĩ nội bộ nhà họ Tạ xảy ra mâu thuẫn, nhưng mà cứ đánh qua đập lại thế này thì quá trẻ con.

Tới nhà Giang Đại Nhi, có thể nhìn ngay ra được mẹ cô không vui vẻ gì, nhưng khác với phụ nữ chỉ biết lo nội trợ, bà ta vẫn khách khí chiêu đãi đám Trương Khác, đó cũng thể hiện bà ta khéo giao tiếp.

Mọi người giúp Giang Đại Nhi làm công tác tư tưởng ẹ cô, bà ta mới miễn cưỡng đồng ý:

- Tay kiến sao vật nổi chân voi.

Ý trách Ái Đạt dụ dỗ con bà ta thành sự thực rồi, đành chấp nhận.

Trương Khác nghe vậy đột nhiên nhớ ra một câu chuyện cười, liền kể:

- Câu chuyện xảy ra trong rừng, một hôm thỏ thấy kiến nấp sau cây, thì chân ra ngoài, thỏ hỏi kiến muốn làm gì, kiến xùy một tiếng, bảo thỏ trật tự: Đừng làm ồn, voi nó sắp đi qua, tao muốn ngáng cho nó ngã đập mặt.

Mọi người ôm bụng cười ngặt ngẽo, mẹ Giang Đại Nhi có chút xấu hổ, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Giới biểu diễn làm người ta không yên tâm được, Đại Nhi lại không có tâm cơ gì, ai nhìn cũng đoán thấu được tâm tư của nó. Để nó một mình ở bên ngoài tôi không yên tâm, ngày mai tôi xing nghỉ việc, trông nom nó không để người ta ức hiếp ...

Giang Đại Nhi giãy nảy lên:

- Mẹ, con biết chăm sóc bản thân, hơn nữa con còn phải đi học.

- Con về trường học, mẹ cũng học cùng không được à?

Về điểm này mẹ Giang Đại Nhi rất kiên quyết.

Giới biểu diễn trong nước dùng người nhà làm quản lý rất nhiều, Trương Khác nói sẽ làm quản lý cho Giang Đại Nhi, nhưng y chẳng có thời gian mà làm, Hứa Duy lại thiếu kinh nghiệm xã hội, mẹ cô tuy hơi thể lợi, nhưng gác bên cạnh cô đúng là không thể thích hợp hơn.

Trương Khác đùa:

- Vậy lúc đấy thành chị Đại Nhi trả lương cho dì Giang rồi.

- Đúng rồi.

Trương Khác không nói, mẹ Đại Nhi không nhớ ra:

- Chuyện hợp tác với Ái Đạt không thể ước hẹn mồm được, phải có hợp đồng chính thức, chuyện gì Đại Nhi phải làm, chuyện gì không được ép Đại Nhi làm phải có quy định rõ ràng, tôi nghe nói người mẫu quảng cáo hiệu giờ thường xuyên bị kéo đi tiếp khách hàng. Loại chuyện này Đại Nhi tuyệt đối không làm, còn nữa sự nghiệp biểu diễn của Đại Nhi phát triển đi lên, phí đại sứ cũng sẽ phải thay đổi, hiện giờ Đại Nhi tuy chưa có danh tiếng, nhưng sau này không thể chỉ có chút xíu điều kiện đó ..

Trương Khác nghe mà rợn người, tính cách của Đại Nhi sở dĩ mềm yếu như vậy toàn là bởi vì có một bà mẹ tính cách quá mạnh áp chế, y hoàn toàn không có ý định lợi dụng Đại Nhi, thấy mẹ cô nói như thế, vội đầu hàng nhận thua, tránh bà ta tiếp tục nói :

- Thế này đi, hợp đồng cụ thể do dì Giang phụ trách soạn, soạn xong tôi sẽ bảo người bên Ái Đạt tới ký.

- Cậu không ký luôn ở đây được à?

Mẹ Đại Nhi nghi ngờ:

204. Chương 204: Nhầm Xe Rồi

- Mẹ, Trương Khác cũng giống bọn con, đều đang đi học, cậu ấy chỉ tận dụng kỳ nghỉ giúp gia đình ...

Giang Đại Nhi giải thích hộ Trương Khác.

- Vậy mấy chuyện kia cậu có quyết được không?

Mẹ Đại Nhi nhìn y khắp lượt, thấy y có vẻ thành thực chừng chạc hơn Diệp Hồng không ngờ còn đang đi học:

- Cậu là bạn học của đám Đại Nhi à?

Trương Khác ậm ừ đáp cho qua, mấy cô gái cũng giữ im lặng, không muốn chuyện rắc rối thêm:

- Chuyện không tốn quá nhiều tiền tôi có thể quyết được.

Quyết định như thế, mẹ Đại Nhi liền kéo chồng vào phòng thương lượng, Giang Đại Nhi ái ngại nói:

- Mẹ tôi là người như vậy đấy.

Trương Khác không để bụng:

- Như vậy càng tốt, tôi cũng lo chị Đại Nhi bị người ta dụ dỗ mất.

Y vừa nói như thế, mấy cô gái, bao gồm cả Diệp Tiểu Đồng đều nhìn y với ánh mắt cực kỳ khinh miệt, ý tứ đại loại là “cậu là kẻ không có tư cách nói câu đó nhất”

Giang Đại Nhi đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, Trương Khác ho vài tiếng, che dấu xấu hổ.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, một lúc sau cha Giang Đại Nhi nói vọng ra:

- Điện thoại bên nhà khách gọi tới, nói cảnh sát Huệ Sơn tới điều tra vụ án đập xe hôm qua, hỏi các cháu có về tham gia điều tra không?

Trương Khác quay đầu sang hỏi Diệp Tiểu Đồng:

- Cảnh sát Huệ Sơn từ chối lập án cơ mà, cô nhờ được đại giá của ai thế.

- Tôi nửa đêm còn phải gọi điện cho ba giải thích không phải tôi sinh sự bên ngoài, anh tưởng dễ dàng lắm à?

Diệp Tiểu Đồng phần hận trợn mắt nhìn y, rồi bảo cha Đại Nhi:

- Chú cứ cúp điện thoại đi, mặc kệ họ muốn làm gì thì làm.

Tối tận buổi sát cảnh sát trực mới nhận được điện thoại của Kỳ Vĩnh Khuê phó cục trưởng cục đốc sát bộ công an, lúc này cục công an Huệ Sơn mới biết chuyện xảy ra ở nhà khách Chung Lộc hôm qua.

Đồn công an phố Chung Lộc làm trái trình tự công tác, từ chối lập án điều tra, được cha Diệp Tiểu Đồng là Diệp Trần Dân gọi điện cho chiến hữu cũ trực tiếp hỏi tới chuyện này.

Từ sau khi hệ thống công an Huệ Sơn phát sinh sự kiện thiếu trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng, khiến vụ tai nạn đầu năm không kịp thời khống chế, cục trưởng cục công an tiền nhiệm bị chết trong vụ tai nạn, tỉnh tiến hành đại điều chỉnh hệ thống chính pháp cả Huệ Sơn, khiến bí thư chính pháp ủy bị lui về tuyến hai, tiếp đó Diêm Chân Khoa bí thư chính pháp ủy Hải Châu thay chức, nhiều phó cục trưởng tư cách lão thành bị cho ngồi chơi nước, Tổng Hiểu phó cục trưởng xếp bết bắt ngờ lên làm cục trưởng cục công an.

Tư vị bị bộ công an trực tiếp chất vấn không dễ chịu chút nào, đặc biệt sau vụ tai nạn đầu năm, các phương diện đều rất nhạy cảm với hệ thống công an Huệ Sơn.

Bất kể chuyện có liên quan tới Chu Cẩm Du hay không, Tổng Hiểu đều không muốn hệ thống công an Huệ Sơn phải gánh trách nhiệm, tên đồn trưởng hôm qua bị cách chức điều tra, sau đó chia binh hai ngả, hẳn ta đích thân báo cáo cho Chu Cẩm Du, còn phó cục trưởng Điền Hải Hà dẫn đội tới nhà khách Chung Lộc điều tra.

Điều tra vụ án ra sao, kết án ra sao thì để bên trên chơi Thái Cực quyền với nhau, công an Huệ Sơn làm đầy đủ thủ tục là được.

Tạ Kiếm Nam bị mẹ gọi tới chính phủ thành phố mới biết đêm qua đập nhầm xe, mặt đầy kinh ngạc, chẳng ngại Tổng Hiểu ở bên, hỏi:

- Sao mà nhầm được ạ?

Tổng Hiểu đưa tài liệu cho hắn:

- Biển số xe A -B 8097 màu xám bạc, chủ xe Diệp Tiểu Đồng trợ lý tổng giám đốc Cty trách nhiệm hữu hạn Thịnh Hâm ...

Hắn không cần giới thiệu thêm, bất kể là với thân phận cháu gái Diệp Tổ Phạm nguyên phó chủ tịch chính hiệp, phó bộ trưởng bộ tổ chức TW, hay là con gái Diệp Trần Dân phó tổng giám đốc tổng công ty công nghiệp quốc phòng, đều không chịu nổi vô duyên vô cớ bị đập xe.

Hướng hồ Diệp Tiểu Đồng đến Huệ Sơn để tiến hành hoạt động thương mại, nếu để truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng rất không tốt tới Huệ Sơn ...

Nếu thổi phồng vô hạn lên thành phá hoại môi trường kinh doanh đầu tư thành phố, thì Chu Cẩm Du cũng bị ảnh hưởng ... Đừng tưởng không thể, rất nhiều quan chức lớn nuốt hận vì xử lý không thỏa đáng một việc tưởng chừng rất nhỏ thế này.

Khuôn mặt đẹp trai của Tạ Kiếm Nam vặn vẹo biến dạng, hắn không ngu xuẩn tới mức không dám đối diện với sự thực, chỉ nghĩ không ra vì sao Trương Khác có quan hệ với nhà họ Diệp:

- Người nhà họ Diệp vì sao tới tham gia lễ giới thiệu sản phẩm của Ái Đạt?

Hiệu suất công tác của cảnh sát Huệ Sơn rất đáng biểu dương, chỉ trong thời gian ngắn Tống Hiểu đã làm rõ tình hình cơ bản, liếc nhìn Chu Cẩn Du xem thái độ của bà ta rồi mới nói:

- Cty Thịnh Hâm là tổng đại lý phân phối của Ái Đạt ở Hoa Đông, lễ giới thiệu hôm qua do Ái Đạt và Thịnh Hâm liên hiệp tổ chức, phía Ái Đạt do Chu Du giám đốc phòng thị trường phụ trách ...

Tạ Kiếm Nam cố kiềm chế không xé toang tài liệu trong tay, hôm qua nhìn thấy Trương Khác hẳn đã kinh ngạc rồi, không chú ý tới Chu Du. Chu Du vừa mới từ Hải Thái sang Cẩm Hồ, sao chớp mắt một cái đã tới Ái Đạt?

Tạ Kiếm Nam mặt âm trầm, thời gian qua vì tìm cách trả đũa Trương Khác, hẳn đã rất chú ý tới Cẩm Hồ, không ngờ ngày nọ đầu ra cái điện tử Ái Đạt.

Nếu Chu Du có thể thoả mái điều động qua lại giữa Cẩm Hồ và Ái Đạt, nói lên hai công ty này có quan hệ mật thiết, Tạ Kiếm Nam nhắc điện thoại lên, nhớ tới thái độ lần trước của Tạ Văn Tình liền bỏ xuống.

Tống Hiểu khê ho một tiếng, cứ im lặng thế này mãi không được, phải có câu trả lời cho nhà họ Diệp:

- Thị trưởng, hay là tôi tới nhà khách Chung Lộc một chuyến?

Chu Cẩn Du ở vị trí cao lâu năm, khi nói chuyện có thói quen làm bộ làm tịch:

- Kiếm Nam, mẹ tưởng con từ nước ngoài về phải trưởng thành một chút, vậy mà vẫn gây sự khắp nơi, gây ra rắc rối lớn như thế cho chú Tống, con xem giải quyết ra sao đây? Chú Tống hòa giải một chút, rồi con ra mặt xin lỗi, bồi thường cho người ta một cái xe mới đi.

Chuyện này dính líu tới nhà họ Diệp, không xuống nước cũng không được, nhưng vừa tưởng tượng ra khuôn mặt đắc ý của Trương Khác, Tạ Kiếm Nam không sao nói câu xin lỗi được, cổ cứng đầu nói:

- Giải quyết thế nào cũng được, ra mặt xin lỗi thì khỏi nói ...

Chu Cẩn Du thở dài, bảo Tống Hiểu:

- Chuyện này làm phiền lão Tống, toàn trẻ con gây chuyện, đau cả đầu.

Tống Hiểu đi rồi, Tạ Kiếm Nam cũng muốn đi, Chu Cẩn Du ngữ khí nặng hơn:

- Con tốt nhất an phận một chút, Trương Khác rốt cuộc là ai mà ba bốn phen khiến con mất kiểm soát? Lần sau trước khi gây chuyện tốt nhất làm rõ lai lịch đối phương rồi hẵng tính.

- Con biết rồi.

Tạ Kiếm Nam chậm chậm thở ra:

- Lần này con nhịn, tuyệt đối không có lần sau.

Phó cục trưởng Điền Hải Hà tới nhà khách Chung Lộc nhưng không gặp được người đương sự, thế thì làm sao biểu đạt được sự hối lỗi đây? Theo địa chỉ Diệp Tiểu Đồng lưu lại tìm tới nhà Giang Đại Nhi.

Lúc này Trương Khác đang giúp mẹ Giang Đại Nhi bổ xung chi tiết hợp đồng, còn nói:

- Dì Lý có quen bạn làm luật sư không, mời luật sư xem qua càng tốt hơn.

Hành động ăn trong lo ngoài của Trương Khác lập tức được thiện cảm của Lý Nguyệt Như, bà ta quay sang gọi chồng:

- Lão Giang, ông mau gọi điện cho lão Chu hỏi xem hợp đồng này có sơ sót gì không?

Giang Đại Nhi từ đầu tới giờ chưa chính thức giới thiệu cha mẹ, mà hỏi tên trưởng bối là hành vi rất thất lễ, nếu chẳng nhờ hợp đồng này, Trương Khác chưa biết tên cha mẹ Giang Đại Nhi.

Giang Đào ngán ngẩm, nhưng vẫn làm theo lời vợ, gọi điện cho luật sư quen biết, đứng bên điện thoại, ông ta nhìn thấy cảnh sát từ xe đi ra, liền chỉ cho đám Trương Khác:

- Người của cục công an tới tìm kìa.

Lúc này Lý Nguyệt Như chưa biết chuyện đập xe, không hiểu xảy ra chuyện gì mà công an tìm tới tận cửa, hoảng hết cả lên, các cô gái đứng cả dậy, mỗi Trương Khác ngồi y nguyên, đợi tới khi có người ấn chuông cửa mới đứng dậy, nhìn Giang Đào mở cửa.

Điền Hải Hà đi vào, trước tiên phải tìm Diệp Tiểu Đồng xem chuyện này có thể giải quyết kín đáo hay không, ánh mắt lướt qua mặt mọi người trong phòng, dừng lại ở Trương Khác:

- A, là anh à?

205. Chương 205: Đắc Tội Hết Cả

Trương Khác không ngờ người dẫn đội cảnh sát Huệ Sơn tới điều tra là cô cảnh sát quen trong vụ tai nạn đầu năm, lúc đó Điền Hải Hà không nó thân phận, chỉ nói tên.

Trương Khác cười lớn:

- Đúng là khéo thật, thị trưởng Chu bảo cô ra mặt điều giải vụ chiếc xe phải không?

- Lúc đó bối rối lộn xộn, tờ danh thiếp anh để lại chẳng biết vứt đi đâu mất, tôi có tới Hải Châu nghe ngóng cũng chẳng ai biết công ty Việt Tú, hại tôi bị cục trưởng Tống mắng cho, khi đó nếu chẳng phải anh kịp thời kéo Tống cục trưởng của chúng tôi ra khỏi xe, hậu quả không dám tưởng tượng.

Điền Hải Hà mừng tíu tít, chẳng còn nhớ gì tới vụ xe cộ nữa:

- Bạn gái của anh đâu, Hứa Tư ấy, cô ấy không tới Huệ Sơn à? Để tôi và cục trưởng Tống làm tròn tình chủ nhà.

- À ..

Trương Khác không ngờ Điền Hải Hà nhanh mồm như thế, tim thiếu chút nữa vọt ra ngoài, thấy mọi người nghi hoặc nhìn mình, vội nói:

- Cô nói chị Hứa Tư à, chị ấy khi đó sợ quá, về nhà không dám nói cho người nhà .

Rồi chỉ đám đám Hứa Duy:

- Bọn họ đều không biết chuyện chúng tôi gặp tai nạn, bị cô tiết lộ rồi đây. Cảnh sát Điền, tôi giới thiệu nhé, đây là chị Hứa Duy em gái chị Hứa Tư, lần này tới Huệ Sơn chơi, không ngờ gặp phải chuyện này.

Trước kia Trương Khác và Hứa Tư thống nhất nói bị tai nạn làm tắc đường, không nói tới vụ tai nạn, thế là sự chú ý của mọi người đều quay sang vụ tai nạn, không còn ai nhớ tới vụ đập xe nữa, bắt Trương Khác kể đầu đuôi sự việc.

Điền Hải Hà ấn tượng rất sâu chuyện Trương Khác trấn tĩnh cứu người khi đó, Trương Khác chẳng nói mấy, còn cô ta thì hào hứng đem thăm cảnh hiện trường khi đó kể lại một lượt.

Mọi người nghe mà xuýt xoa không thôi, Giang Đại Nhi đa cảm tay ôm ngực, tim thất lại, nghĩ mà sợ thay cho bọn họ:

- Ôi, tối hôm đó tôi còn kéo bọn họ đi dạo Thố Phường Kiều, nếu mà tôi gặp phải chuyện như thế, chỉ sợ nửa năm không dám ra khỏi nhà, sai hai người cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy?

Hai bên có mối quan hệ này, Điền Hải Hà tất nhiên sẽ không thiên vị Tạ Kiếm Nam, bảo hai cảnh sát đi theo ra ngoài xe đợi, gọi thẳng điện thoại cho Tống Hiểu:

- Cục trưởng Tống, anh tuyệt đối không ngờ tôi gặp được ai đâu, thế này nhé, anh bày một bàn tiệc ở Túy Phong Cư, tôi sẽ dẫn người tới.

Điền Hải Hà lần này vốn tới điều đình cho hai bên, tránh trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, nên chẳng ngại gì có thể dẫn thẳng Trương Khác tới nhà hàng.

Phó Tuấn cùng Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng đi dự tiệc, Hứa Duy và Lệnh Tiểu Yến ở lại nhà Giang Đại Nhi làm khách, Lý Nguyệt Như lúc này mới nhớ chưa hỏi thân phận Trương Khác:

- Trương Khác rốt cuộc là con cái nhà ai, còn cả cô Diệp đi theo cậu ta nữa, đập xe mới không đập xe cái gì, có chuyện gì vậy?

Nhóm Hứa Duy chỉ biết vài điều bên ngoài, thậm chí còn chẳng biết Cty Ái Đạt ở chỗ nào, Trương Khác cố ý không nói thật thân phận với các cô, biết rất ít việc như nhà Trương Khác có quan hệ không tầm thường với tỉnh trưởng Từ Học Bình, biết Tạ Văn Tình là con dâu Từ Học Bình.

Bối cảnh của Thịnh Hâm thì Giang Đại Nhi có biết một chút, cô từng theo Trương Khác tới nhà họ Diệp, cùng ăn cơm với Diệp Tổ Phạm, Diệp Trần Dân. Nhưng không có ai chuyên môn giải thích mối quan hệ phức tạp của các gia đình chính trị trong nước, nên chỉ biết Diệp Trần Dân là lãnh đạo của bộ ủy ban TW, chức vụ thế là gì thì không biết.

Giang Đào cười nói với Hứa Duy:

- Tối hôm đó thấy Trương Khác và chị cháu đi cùng nhau, đúng là không giống gặp phải tai nạn, chàng trai đó không đơn giản đâu, giờ nền cả cục trưởng cục công an thành phố cũng nợ ơn cứu mạng của cậu ta rồi.

Hứa Tư dăm chiêu chỉ âm ừ, do dự không biết có nên gọi điện về hỏi chị hay không, trong lòng cô có một nghi vấn giống Lý Nguyệt: Trương Khác rốt cuộc là ai?

Mặc dù cô quen Trương Khác hơn nửa năm, nhưng từ đầu tới cuối không hề hay biết gì về chuyện của Trương Khác, chị cô làm sao quen Trương Khác, Tạ Văn Tình cũng chưa bao giờ nghe ba người đó nhắc tới, không khỏi thấy quá kỳ lạ.

Còn chuyện đập xe, Diệp Tiểu Đồng đã giải thích không liên quan tới Giang Đại Nhi, nhưng Diệp Tiểu Đồng còn nói chuyện liên quan tới ghen tuông nam nữ. Loại chuyện này đám Hứa Duy không biết, nên chẳng biết giải thích ra sao.

Giang Đào được nghe nhiều chuyện các gia tộc chia rẽ, lại liên quan tới quan hệ nam nữ, biết loại chuyện này không nên lún vào, càng không nên thiếu trách nhiệm đi truyền bá lung tung.

Lý Nguyệt Như thì hồi hận vì thái độ không thân thiện với Trương Khác vừa mới rồi.

Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng tới nhà hàng thì Tống Hiểu đã đợi sẵn ở đó.

Nghe Điền Hải Hà kể Trương Khác chính là người cứu mình ra khỏi xe, Tống Hiểu mừng lắm, hai tay cứ nắm chặt tay y mãi không chịu buông:

- Cứ sợ cục trưởng Điền nghe nhầm tên của các cậu, tới Hải Châu nghe ngóng mấy lần mà không khớp người. Lần này may nhờ công tử của thị trưởng Chu, nếu không chúng tôi không biết có còn cơ hội nói lời cảm ơn hay không.

Trương Khác khiêm tốn nói:

- Ai ở vào cảnh ngộ của chúng tôi khi đó đều sẽ tận lực làm việc trong khả năng thôi, không đáng nói.

- Đối với cậu chỉ là chuyện nhỏ, với tôi và cục trưởng Điền lại là ơn cứu mạng.

Tống Hiểu niềm nở mời hai người họ vào chỗ:

- Phải rồi, Trương huynh đệ, sao lại kết oán với công tử của thị trưởng Chu?

Trương Khác luôn có thói quen nắm quyền chủ động trong cuộc nói chuyện, hỏi lại:

- Cục trưởng Tống nghe được những gì?

- Chúng tôi đâu biết gì? Toàn nghe đồn thổi lung tung, ngay cả tình hình về cậu, chúng tôi cũng chẳng hay biết gì.

Tống Hiểu khê thở dài:

- Tạ Kiếm Nam lập nên sự nghiệp khi còn rất trẻ, cho nên không để người khác vào mắt, đại khái chưa bao giờ chịu thua thiệt như thế, có điều lần đó thể diện của thị trưởng Chu cũng không đủ dùng, đúng là làm người ta bất ngờ.

Tin đồn lan truyền trong nội bộ hệ thống công an là bản gần sự thực nhất, cũng là được cục công an Hải Châu truyền ra, nói Tạ Kiếm Nam sáng sớm khinh bạc một cô gái trẻ tuổi, bị người ta dạy bảo một trận nhõ đời, chiếc BMW bị đập chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là Tạ Kiếm Nam cũng bị một trận đòn đau.

Còn về phần Tạ Văn Tình khoanh tay ngoài cuộc, làm cảnh sát Huệ Châu hiểu lầm rằng người dạy bảo Tạ Kiếm Nam lai lịch quá lớn, tới ngay cô cũng không thể ra mặt. Tạ Kiếm Nam đuối lý, yếu thế, cho nên mới phải nhịn.

Nếu không nhờ Tạ Kiếm Nam đập nhầm xe, chẳng tới lượt Tống Hiểu, Điền Hải Hà gặp được Trương Khác, đồng thời biết y là oan gia đối đầu với Tạ Kiếm Nam.

Còn về phần ân oán giữa Trương Khác và Tạ Kiếm Nam, trừ người đương sự, chỉ lưu truyền trong nội bộ Cẩm Hồ, cùng lắm là tới Thịnh Hâm, đó là do Diệp Kiến Bàn ra sức nghe ngóng.

Trương Khác không biết Tống Hiểu, Điền Hải Hà liệu có làm trái ý Chu Cẩm Du bao che bên họ không, nhưng tin rằng bọn họ không hoàn toàn thuận theo Chu Cẩm Du làm việc, quan trọng không phải là mình từng cứu mạng họ, mà là vì thế lực nhà họ Diệp và Từ Học Bình ở đằng sau.

Trương Khác không che giấu, đem nguyên bản chuyện va chạm với Tạ Kiếm Nam kể cho họ nghe, với cả thái độ của Từ Học Bình, ngay cả Diệp Tiểu Đồng cũng là lần đầu tiên biết hoàn chỉnh sự việc.

Mặc dù hành vi của Tạ Kiếm Nam không nói là tội đại ác, nhưng với người trải qua tai nạn xe sinh tử, tuyệt đối không thể tán đồng hành vi của hắn.

Tống Hiểu phần nộ nói:

- Tạ Kiếm Nam ra nước ngoài hai năm, vậy toàn học như cái xấu xa, nếu hắn dám làm thế ở Huệ Sơn, tôi mặc kệ hắn có là con trai của Chu Cẩm Du hay không, cứ thu bằng lái của hắn đã ...

Từ cách nói “con trai Chu Cẩm Du” chứ không phải “công tử thị trưởng Du” là đủ biết ông ta thực sự tức giận, đã tỏ rõ thái độ của ông ta.

Nhà họ Tạ là địa đầu xà ở Huệ Sơn, nhà họ Trương là địa đầu xà ở Hải Châu, thế lực hai bên cân bằng, nhưng liên quan tới Từ Học Bình, lại cuốn nhà họ Diệp vào, Tống Hiểu và Điền Hải Hà cũng chẳng còn lựa chọn khác, một khi tin tức Trương Khác cứu bọn họ trên đường cao tốc truyền đi, bọn họ cũng chẳng được Chu Cẩm Du tín nhiệm, chẳng bằng nhân duyên cùng trải qua sinh tử làm sâu sắc thêm quan hệ với phía bên này.

206. Chương 206: Bồi Thường

Điền Hải Hà cũng tỏ ra khó chịu với Tạ Kiếm Nam:

- Tiểu thư Diệp, chuyện này Tạ Kiếm Nam cũng không phủ nhận, tiểu thư định xử lý ra sao?

Diệp Tiểu Đồng phải giữ phong thái tiểu thư đại gia không tiện lên tiếng yêu cầu, chỉ nhìn Trương Khác, y đành lên tiếng:

- Ủy khuất hai vị chuyển lời, chúng tôi hi vọng Tạ Kiếm Nam công khai xin lỗi, đồng thời bồi thường theo đúng giá ...

Thấy Tống Hiểu hơi nhướng mày lên, hỏi:

- Có phải Tạ Kiếm Nam nhất định không chịu công khai xin lỗi?

Diệp Tiểu Đồng thấy Trương Khác nheo mắt lại rất gian xảo, lòng kêu oan thay Tạ Kiếm Nam.

Trương Khác nói như thế chứng tỏ không phải thực sự muốn Tạ Kiếm Nam xin lỗi thực, mà chỉ lấy chuyện này dòn ép hắn, Tống Hiểu cười ha hả:

- Điều này là thỏa đáng mà, dù sao cũng tôi cũng là người chuyển lời thôi.

Rồi xin lỗi mọi người, gọi điện thẳng cho Chu Cẩm Du:

- Thị trưởng Chu, tôi và Điền cục đã ra sức vỗ về tiểu thư nhà họ Diệp, nhưng người ta dứt khoát muốn Kiếm Nam phải công khai xin lỗi, phải làm sao đây ...

Tổng Hiểu không ra khỏi phòng gọi điện thoại, chính là hoàn toàn ngả về phía Trương Khác, từ nay về sau thành phái thiểu số ở Huệ Sơn.

Diệp Tiểu Đồng tức giận trừng mắt với Trương Khác, y mỉm cười, hạ thấp giọng xuống:

- Phải dọa Tạ Kiếm Nam kiểm chác thêm một chút, xem như là tôi xin lỗi cô.

Diệp Tiểu Đồng đứng ngoài cuộc, mặc Trương Khác làm trò gì thì làm, bị Trương Khác lấy ra làm lá chắn, nếu không kiếm được chút lợi ích nào, oán khí trong lòng cô cũng khó tan.

Phía Tạ Kiếm Nam nhất định không chịu công khai xin lỗi, điều kiện bồi thường có thể thương lượng.

Hai bên mặc cả với nhau, Trương Khác nhất quyết yêu cầu phải xin lỗi, đưa đẩy một hồi, cuối cùng Trương Khác thuận thể yêu cầu bên kia bồi thường một chiếc BMW.

Đám Tổng Hiểu nghe xong thiếu chút nữa phun hết rượu trọng miệng ra.

Tạ Kiếm Nam bị đập một cái BMW, lần này lại phải bồi thường một cái BMW.

Thù oán hai bên đã kết, Trương Khác không tin cái chuyện một nụ cười xóa bỏ hết ân thù, đã đắc tội là đắc tội triệt để, hơn nữa cũng là để nhà họ Diệp cùng chia sẻ oán hận này.

Diệp Tiểu Đồng hận Trương Khác lấy danh nghĩa của mình chơi xỏ Tạ Kiếm Nam, nhưng rốt cuộc không kháng cự nổi sự dụ hoặc của chiếc BMW:

- Cục trưởng Tổng cứ nói giúp chúng tôi như thế, tuyệt không thể nhún nhường hơn, thực lòng tôi chỉ mong Tạ Kiếm Nam xin lỗi là bỏ qua hết mọi chuyện ...

Song lại lo Tạ Kiếm Nam xin lỗi thật.

Chuyện nhỏ nhỏ chen ngang ở Huệ Sơn, Trương Khác không thừa nhận mình ngầm giở trò, Tạ Kiếm Nam cũng không chạy khắp nơi kêu oan, trong mắt người ngoài, hoàn toàn là do Huệ Sơn không may đắc tội với nhà họ Diệp nên phải bỏ tiền giải nạn.

Ở lại Huệ Sơn thêm 4 ngày, tới khi Tạ Kiếm Nam gửi hơn 100 vạn vào tài khoản riêng của Diệp Tiểu Đồng, đoàn người của Trương Khác mới lên đường tới Thượng Hải.

Thượng Hải là trạm trọng yếu nhất ở khu Hoa Đông, Trương Khác khởi động phương án quảng cáo “bách xa du thành”, trong một đêm, 100 chiếc xe buýt sơn ảnh quảng cáo của Ái Đạt đi khắp 20 tuyến xe, tới khắp đường lớn ngõ nhỏ.

Quyền quảng cáo 2 tháng trên 100 chiếc xe buýt này chỉ 80 vạn, nhưng chi phí chế tác quảng cáo lên tới con số kinh người 100 vạn, sau hai tháng vẫn phải duy trì một lượng quảng cáo trên xe nhất định, để duy trì độ quen thuộc của thương hiệu.

Thêm vào quảng cáo tên báo chí, truyền hình, chỉ 10 ngày đã mở được cánh cửa vào thị trường Thượng Hải, mỗi ngày tiêu thụ được 100 chiếc đầu đĩa, chiếm 40% lượng đầu đĩa tiêu thụ đương địa.

Ái Đạt vừa mới đưa ra đầu đĩa vào tháng bảy, đã tiêu thụ hơn 300 chiếc, tỉnh Đông Hải do chuẩn bị đầy đủ nhất tiêu thụ được trên 2000 chiếc.

Kết thúc chuyến đi Thượng Hải, hoạt động phát triển thị trường tiền kỳ chấp dứt, Chu Du tiếp tục dẫn đội đi tới các thành phố khác ở Hoa Đông.

Diệp Tiểu Đồng lúc này mới có thời gian mua một chiếc BMW 600 ngay ở Thượng Hải, Trương Khác tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt thê thảm của Tạ Kiếm Nam trên thân xe bóng loáng, cười nói:

- Cô đừng lái chiếc xe này tới Hải Châu nhé, nếu không chị Văn Tình nhìn thấy nhất định trách tôi không biết cách lượng thứ ...

Diệp Tiểu Đồng khinh miệt nói:

- Anh phải sạch can hệ rồi cơ mà, còn sợ người ta nói anh à? Hay là lo giám đốc Tạ hiểu rõ bản chất của anh rồi, không thêm tin mấy lời ma quỷ anh nói nữa?

Trương Khác đương nhiên không hi vọng chuyện này có thể giấu được Tạ Văn Tình, dù sao Tạ Kiếm Nam cũng là em họ cô, mình gài bẫy chơi hăm một vỏ đầu, đúng là hơi sợ phải đối diện với Tạ Văn Tình.

Trương Khác nhe răng cười nịnh:

- Tha được thì nên tha, cô cũng đâu cần lái chiếc xe này lang thang khắp nơi.

- Tôi đâu rảnh như thế.

Diệp Tiểu Đồng nheo nheo mắt nhìn y:

- Anh tôi và Tâm Văn ở Hải Châu, tôi tới tụ họp với họ, lang thang bao giờ?

Trương Khác chỉ biết nhún vai trở lại xe, chiếc Passat của y qua hơn một tháng dầm mưa dãi nắng không có thời gian đi bảo dưỡng, tình trạng xe thảm hại vô cùng, đỗ cạnh chiếc BMW mới toanh, cứ như tên ăn mày nhếch nhác với vị hoàng tử bảnh bao.

Trước khi xe vào nội thành Hải Châu, Trương Khác còn bảo Phó Tuấn giảm tốc độ, đừng đi quá gần chiếc BMW.

Hành trình Thượng Hải tiến hành một nửa, các hoạt động có liên quan tới Giang Đại Nhi liền kết thúc, cô cùng Hứa Duy và mẹ về tỉnh thành, Lệnh Tiểu Yến là nhân viên thị trường của Thịnh Hâm nên tiếp tục đi theo Chu Du.

Vào thành phố không lâu, vừa bật điện thoại thì Diệp Kiến Bản đã gọi tới:

- Sao giờ mới bật điện thoại? Tôi ước chừng thời gian gọi liền 20 cú rồi đấy.

- Chuyện gì gấp thế, chúng tôi vừa rời đường cao tốc, lâu lắm rồi không dùng di động, nhớ ra nó là may rồi.

Vì thời đó chưa gọi di động liên thành phố được, cho nên về Hải Châu, Trương Khác mới bật điện thoại.

- Tôi vừa tuyển được một nhóm em gái trẻ trung xinh đẹp ở Hải Châu, có rảnh không? Đến đây kiểm tra hàng giúp tôi.

- Anh Diệp đổi nghề rồi hả?

Trương Khác cười ha ha:

- Kiểm tra hàng, cái từ này rất cảm dỗ nam nhân đấy, nhưng mẹ tôi bảo, không được tùy tiện chơi với các cô gái, nếu không sẽ bị hù.

- Tên tiểu tử cậu đừng vờ ngốc với tôi, chuyện ở Huệ Sơn còn chưa tính sổ với cậu đấy, cho cậu 20 phút đến đây thì tôi tha.

Diệp Kiến Bản cúp điện thoại, Trương Khác bảo Phó Tuấn tiếp tục đi theo chiếc BMW của Diệp Tiểu Đồng.

Thịnh Hâm đã dùng giá 2000 vạn mua lấy công ty Giao Gia, Cty Giao Gia ngoại trừ xác công ty ra, còn có một siêu thị rộng 2000 mét vuông ở khu Tây Thành.

*** Thực chất nên dịch là khu mua sắm mới đúng, giống kiểu cửa hàng bách hóa tổng hợp cũ, chưa giống với hình thức siêu thị như hiện nay, nhưng mình dịch thế này cho tiện.

Cty Giao Gia nay đổi tên thành công ty trách nhiệm hữu hạn điện khí Thịnh Hâm, Diệp Kiến Bản tiếp thu ý kiến của Trương Khác, thu hẹp nghiệp vụ bán buôn, trực tiếp lấy hàng từ nhà máy chế tạo, đẩy mạnh nghiệp vụ bán lẻ.

Trải qua hơn một tháng dày công chuẩn bị, Thịnh Hâm không chỉ tiến hành tu sửa lại siêu thị, còn trực tiếp mua đủ nguồn hàng từ các nhà máy, Diệp Kiến Bản và Thiệu Tâm Văn còn tọa trấn ở Hải Châu hơn một tháng.

Một đội thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp mặc đồng phục màu xanh nhạt, đội mũ che nắng, đạp xe đạp đi qua xe của Trương Khác, ghế sau xe đạp các cô treo cờ tam giác, bay phướn phật, bên trên viết "Điện khí Thịnh Hâm điểm đến của mọi người" cùng địa chỉ siêu thị điện khí.

Chiếc xe BMW phía trước luôn đi rất chậm, song Trương Khác không nhìn ngắm được hết dung mạo của các cô gái, chỉ thấy cô đi đầu đúng là rất xinh đẹp, không hiểu Thịnh Hâm tuyển đâu ra các cô em tiếp thị ngon lành như thế, té ra vừa rồi hẳn gọi điện thoại là để khoe khoang đây.

Lúc này điện thoại vang lên, thì ra Diệp Tiểu Đồng ở phía trước gọi, Trương Khác oán trách:

- Anh cô với nam nhân của cô cũng ác quá đấy, một ngày trả được mấy chục đồng mà bắt các cô em mềm mại như đóa hoa đó phải đạp xe dưới nắng hè, cô là phụ nữ mà không biết thương thay cho họ à?

207. Chương 207: Váy Ngắn Tất Lưới

- Chủ ý xấu xa này ai đưa ra nhỉ? Giờ lại phủ sạch bách, tôi vừa nghe dự báo thời tiết, ngày mai nhiệt độ ở Hải Châu là 38 độ, anh còn cố động anh tôi tổ chức 100 chiếc xe đi khắp toàn thành.

Diệp Tiểu Đồng vừa tức vừa buồn cười:

- Lại còn may váy ngắn như thế nữa cơ chứ, mà các cô gái ấy chân thật là đẹp nha.

P phía trước là đèn đỏ, các cô gái cũng dừng lại, bên dưới chiếc váy xanh siêu ngắn là mười cặp đùi ngọc ẩn hiện dưới lớp tất lưới đen, trần ngập về hấp dẫn thần bí.

Trương Khác dám thề với lương tâm, đây là chủ ý xấu xa của Diệp Kiến Bản và Thiệu Tâm Văn, y vốn chưa chú ý tới những cặp đùi thon dài này, nhưng được Diệp Tiểu Đồng nhắc nhở, nhin không được hạ cửa kính xuống thò đầu ra, nhìn chăm chăm từ gót dọc đôi chân dài miên man lên tận eo, rồi lướt từ hông xuống đùi.

- Trương Khác, mắt hau háu nhìn cái gì đấy?

Cô gái trên cùng đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Trương Khác mắt đang đảo loạn trên cặp đùi cô gái gần cửa xe.

Thình lình nghe thấy giọng của Đường Thanh, Trương Khác rùng mình, các cô gái đồng loạt quay đầu sang, hàng trên không ngờ còn có cả Trần Phi Dung, tuy mặc bộ đồng phục tiếp thị rất tặc, nhưng không hề ảnh hưởng vẻ đẹp kiều diễm như hoa của cô.

Đường Thanh mắt hạnh tròn tròn, vừa rồi Trương Khác hí mắt ngắm đùi các cô gái đã lọt hết vào mắt cô.

Diệp Tiểu Đồng ở xe trước lúc này thò đầu ra, nói với Đường Thanh:

- Đường Thanh, cô phải quản lý chặt Trương Khác vào, cái tuổi này của anh ta là dễ hư nhất đấy.

Trương Khác giờ mới hiểu vì sao Diệp Tiểu Đồng cứ giảm tốc độ, không cho xe của y vọt lại, còn đặc biệt nhắc nhở mình mấy cặp đùi kia, thì ra là muốn báo thù, hại mình một vố. Thấy Diệp Tiểu Đồng cười đắc ý, nhưng Trương Khác tạm thời không thể tính sổ với cô ta.

Có điều cặp đùi mặc tất lưới của Đường Thanh cũng làm người ta mê mẩn, Trương Khác liếc qua liếc lại mấy lượt, không nhin được định đưa mắt sang cặp đùi của Trần Phi Dung.

- Bạn còn dám nhìn bậy à?

Đường Thanh đỗ xe lại, tuy quát y, nhưng nũng nịu có dư, hung hãn không đủ, quay lại nói với các cô gái khác:

- Hôm nay tới đây thôi, mai chúng ta tập hợp từ sớm ở Tiền Môn.

Rồi kéo Trần Phi Dung đi tới.

Trương Khác mở cửa xe ra cho hai cô vào:

- Mới mấy giờ mà bạn đã lười rồi, không sợ Thịnh Hâm trừ lương à?

- Không cần bạn lo.

Đường Thanh kiêu ngạo nhìn y, chỉ vào chiếc xe đạp gác bên đường:

- Xe đạp của bọn mình phải làm sao đây?

Đường Thanh kéo Trần Phi Dung vào ngồi hưởng thụ máy lạnh, bắt Trương Khác và Phó Tuấn xuống xe cho xe đạp các cô vào cốp sau.

Trương Khác ngồi vào ghế phụ lái, quay đầu lại hỏi Đường Thanh:

- Không phải bạn còn học phụ đạo à? Sao lại chạy đi làm tiếp thị cho Thịnh Hâm.

- Khóa phụ đạo kết thúc lâu rồi, bạn lại không ở Hải Châu, mình theo Phi Dung đi làm việc, vừa khéo Thịnh Hâm chiêu mộ các cô gái đi tiếp thị, bọn mình đều báo danh, đội mỹ nữ kia đều thuộc trường học bọn mình đấy, thế nào các mỹ nữ mặc váy ngắn đi tất lưới đủ bắt mắt chứ hả? Mình còn nhớ bạn giảng qua kinh tế học, những cô gái tiếp thị khác một ngày 20 đồng, đội bọn mình 10 người được 500 đồng một ngày, còn có thể tùy thời bãi công

~Trương Khác rợn người, thì ra mặc váy ngắn tất lưới là chủ ý xấu của cô nàng này à? Đường Thanh có đầu óc kinh tế như vậy từ bao giờ? Mà Nhất Trung từ khi nào lại có nhiều mỹ nữ như vậy, xem ra phải chăm chỉ học hành hơn rồi.

Trương Khác không ngờ Đường Thanh tổ chức được mười thiếu nữ lập đội tham gia tiếp thị cho Thịnh Hâm, thật không thể xem thường cô nàng này.

Đường Thanh mặc váy ngắn trông hết sức kiều mỹ khả ái, Trần Phi Dung vẫn lạnh lẽo băng giá, hai cô gái ngồi sóng vai cùng nhau, bốn cặp chân dài tụ vào một chỗ, không ngờ giống nhau như đúc, Trương Khác nhìn tới ngây dại, cứ như nhìn thiếu một khắc nào là thiệt thòi khắc đó.

- Mắt bạn đang nhìn chỗ nào đấy?

Đường Thanh giơ nắm đấm ra dọa:

Trương Khác cười khì thu ánh mắt lại, chăm chú nhìn vào khuôn mặt kiều diễm của Đường Thanh:

- Có cần mình dạy cho bạn kỹ thuật phòng chống lộ xuân quang khi mặc váy ngắn không?

Đường Thanh còn chưa có phản ứng gì thì Trần Phi Dung đã kẹp đuôi lại, hai tay giữ chặt lấy mép váy, hoảng loạn nhìn chiếc váy siêu ngắn của mình xem để hở chỗ nào không, đột nhiên bắt gặp ánh mắt rất gian của Trương Khác, càng bối rối, mặt thẹn thù, không biết phải làm sao?

- Bạn xấu lắm.

Đường Thanh hờn mắt đưa tay ra đánh Trương Khác, y vốn định trêu Đường Thanh cơ, ai dè Trần Phi Dung cảnh giác hơn nên sập bẫy, ở trước mặt Đường Thanh, y không thể trêu ghẹo Trần Phi Dung được, cười ha hả quay đầu lại ngồi ngay ngắn.

Tới siêu thị điện máy, xe dừng ở bãi đỗ xe sau siêu thị, đi lên thang tầng ba, tầng ba là nơi đặt văn phòng công ty, còn chưa bố trí xong, vẫn nguyên vẻ đơn sơ như ban đầu, từ cầu thang nhìn vào, mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho hai ngày nữa chính thức kinh doanh, bên trong còn có rất nhiều cô gái ăn mặc giống Đường Thanh, đều là cô gái tiếp thị chiêu mộ tạm thời.

Từ tầng ba nhìn thấy Thiệu Tâm Văn và Diệp Kiến Bản ở tầng dưới, mọi người lại đi xuống, lúc này siêu thị đang diễn luyện cách hướng dẫn khách mua hàng, Diệp Kiến Bản khoanh tay đứng giữa tầng, vẻ mặt như đang nhìn quốc gia của mình từng bước được xây dựng lên, chỉ gật đầu với đám Trương Khác, nói:

- Xem quanh một chút đi.

Trương Khác đứng cạnh Diệp Kiến Bản, đánh giá thật kỹ từng chi tiết bên trong siêu thị.

Mặc dù mới chuẩn bị được hơn một tháng, nhưng hàng hóa của siêu thị rất đầy đủ, công tác tuyên truyền tới nơi tới chốn. Hiện giờ có thể thành công hay không quan trọng ở chỗ giá cả siêu thị có đủ hấp dẫn khách mua hay không nữa thôi.

Chỉ là siêu thị hơi hẹp, các loại sản phẩm khó bày thật thoải mái được, nhưng không phải là vấn đề quá lớn, Trương Khác chỉ yêu cầu để lại một chỗ bày đầu đĩa của Ái Đạt là được.

Trương Khác nhìn một hồi rồi gật gù:

- Hai ngày nữa, điện khi Thịnh Hâm sẽ khiến tất cả cửa hàng ở Hải Châu thành đám hồ lang tham lam.

Diệp Kiến Bản cố làm ra vẻ thoải mái:

- Mong là như thế.

Rồi nhìn sang Đường Thanh:

- Cậu về đây làm đội tuyển truyền mỹ nữ của chúng tôi không thể an tâm công tác, phải bồi thường tổn thất cho tôi đây.

Diệp Kiến Bản được gặp con gái cưng của Đường Học Khiêm lần đầu ở lễ giới thiệu sản phẩm tại tỉnh thành, không ngờ cô kéo bạn học tới ứng tuyển làm tiếp thị, Thiệu Tâm Văn nào dám nhận? Cuối cùng phải để Đường Học Khiêm đích thân gọi điện tới, bọn họ mới dám để Đường Thanh tự chịu tội.

Bị phơi dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, da dẻ Đường Thanh và Trần Phi Dung hơi hồng lên, không còn vẻ trắng mịn lúc đầu hè, nhưng trông càng khỏe khoắn, Đường Thanh cũng thể hiện một tính cách kiên cường không ngờ, tựa hồ mấy ngày qua chẳng hề vất vả mấy.

Trương Khác, Diệp Kiến Bản đứng một lúc rồi quay về văn phòng công ty, vừa ra sân sau thì thấy chiếc Audi mang biển quân đội tiến vào.

- Trương Khác, biết ngay em về là bị giám đốc Diệp kéo ngay tới đây mà.

Tạ Văn Tình xuống xe cười với Trương Khác, vừa thấy Đường Thanh ở bên cạnh nụ cười cứng lại trên môi, theo tiềm thức quay đầu lại nhìn Hứa Tư ngồi ở ghế lái.

Trương Khác chết đứng tại chỗ, đầu kêu ong ong rối loạn, như có giây thần kinh nào bị chập mạch.

Trương Khác và Tạ Kiếm Nam vì Hứa Tư làm xảy ra chuyện âm ỉ như vậy, lần này còn kéo cả nhà họ Diệp vào, nếu nói giữa Hứa Tư và Trương Khác trong sáng, đánh chết Diệp Kiến Bản và Diệp Tiểu Đồng cũng không tin.

- Phi Dung, sao em lại ở đây?

Hứa Tư là người đầu tiên phá vỡ im lặng rùng rợn.

- Hả, em á?

Trần Phi Dung kỳ quái sao ánh mắt mọi người tức thì chuyển hết sang người mình, cô chỉ đi làm thôi mà, có gì mà lạ đâu:

- Em làm thêm ở đây.

- Vậy em có về nhà không, chị đưa em về nhà.

Hứa Tư bình tĩnh nói.

Bốn xung quanh cả đồng người mà không ai lên tiếng, cứ như ở đây chỉ có hai bọn họ, Trần Phi Dung chẳng hiểu ra sao, về phòng thay y phục rồi lên xe của Hứa Tư rời đi.

208. Chương 208: Tạ Kiếm Nam Phản Kích

Trương Khác cố gắng lắm mới không đưa tay lên xoa mũi, từ lúc Hứa Tư tới rồi đi, Đường Thanh chẳng nói chẳng rằng, Trương Khác tìm cứ đập thon thót, hết sức bất an, bảo Phó Tuấn về nhà đoàn tụ trước, y ngồi xe của Tạ Văn Tình đưa Đường Thanh về.

Rời khỏi khu tập thể học viện sư phạm, Đường Thanh chỉ chào Tạ Văn Tình, Trương Khác khẽ thở dài, nhìn mặt trắng tròn ở chân trời, chẳng biết phải nói gì.

Tạ Văn Tình quay đầu sang nhìn Trương Khác, dưới ánh trăng trong mắt, khuôn mặt đường nét rõ ràng của y đầy bất an, mày nhíu lại, mắt nhìn không mục đích về phía trước, cười khê:

- Đau đầu rồi hả?

- Dạ, mà cũng không phải, đau đầu không phải hôm nay mới bắt đầu.

- Điều tại em quá tham lam, bất kể là Đường Thanh hay Hứa Tư, nam nhân nào có được một thôi cũng là phúc phận hiếm có rồi, vậy mà trái tim hai đứa nó lại đặt cả lên người em, em bớt tạo nghiệt đi ...

Tạ Văn Tình giọng êm êm giáo huấn Trương Khác, vẻ mặt có chút uể oải, thành ra có vài phần hờn dỗi.

- Đường Thanh đã nói gì với chị thế?

Trương Khác quay sang, thấy cô đang chăm chú nhìn mình, bốn mắt chạm nhau, bỗng đều thấy thiếu tự nhiên, Trương Khác khê hắng giọng, cười gượng:

- Đường Thanh cáo trạng em với chị rồi à?

Tuy nói Tạ Văn Tình đã trên 30, nhưng năm tháng không để được chút dấu vết nào trên mặt cô, do sống trong nhung lụa an nhàn từ nhỏ, da dẻ cô vẫn non mềm như thời thiếu nữ, mặt mịn màng, lại có cơ thể đầy đặn quyến rũ thiếu nữ không thể sánh bằng, cô mặc váy công sở ôm khéo léo cơ thể, ánh mắt Trương Khác bất giác lướt qua bầu ngực ngạo nghễ như muốn thoát trói buộc bật tung ra ngoài, góa phụ này vẫn là mỹ nhân kiều diễm ướt át như trái quả chín mọng, khiến nam nhân khao khát.

Tạ Văn Tình không dám đối diện với ánh mắt của Trương Khác, quay đi nhìn mặt nước hồ lăn tăn, giọng nói mang vẻ trách móc:

- Em thử nói xem? Em không nhận ra Đường Thanh kiên cường hơn trước kia nhiều à? Đó là một cô bé thông minh lại nhạy cảm, còn gặp Hứa Tư ở biệt thự của chị một lần rồi, về sau mỗi lần muốn đến biệt thự của chị chơi, đều gọi điện thoại nói trước. Hãy trân trọng Đường Thanh, đó là cô bé tốt hơn em tưởng tượng nhiều đấy

Trương Khác không ngờ, y cứ tưởng hôm nay hai cô gái mới gặp nhau lần đầu, khê thở dài:

- Chị Văn Tình, chị nói em phải làm sao bây giờ?

Tạ Văn Tình nhíu mày nghĩ một lúc, ôm đầu lắc nhẹ:

- Chị cũng đau đầu đây này, đổi lại chị làm nam nhân cũng chẳng muốn bỏ một ai, ôi nam nhân, toàn là động vật tham tham thôi, em hại chị thành kẻ ác cùng em rồi, giờ gặp Đường Thanh chị cũng cảm thấy có lỗi.

Trương Khê cười khê, ít khi thấy được dáng vẻ hoạt bát dí dỏm này của Văn Tình, chuyện này đúng là hết cách, đành sang chuyện khác:

- Chị đã quyết định trường học của Chỉ Đồng chưa?

- Trường của cơ quan, hai tiểu nha đầu nhà Phó Tuấn cũng chuyển vào, đợi mười ngày nữa chính thức nhập học, giờ nó ở với bà nội.

Văn Tình đột nhiên than:

- Đợi Chỉ Đồng tới, buổi tối sẽ được náo nhiệt hơn một chút rồi.

Về mặt có chút tịch mịch, dưới ánh trăng mờ nhìn không rõ, nhưng thực sự tồn tại.

Trương Khác nhớ tới cảnh gia đình ba người hạnh phúc mà mình gặp trong cửa hàng tạp hóa năm ngoái, vậy mà thành linh tan thành được một năm rồi, một năm qua, chị Văn Tình sống thật không dễ dàng gì.

Một con chim đêm đột nhiên phành phạch vỗ cánh bay lên, làm Trương Khác và Tạ Văn Tình giật mình thu lại tâm tư.

Tạ Văn Tình nhớ ra một chuyện:

- Chuyện xảy ra ở Huệ Sơn là sao?

Trương Khác đem hết đầu đuôi câu chuyện giải thích thật tỉ mỉ, liên quan tới Giang Đại Nhi, còn lằng nhằng thêm một chút.

- Hả, sao lại cuốn cả Giang Đại Nhi vào chuyện này?

Tạ Văn Tình lại thấy đau đầu:

- Bên Chính Thái đang yêu cầu tiến hành kiểm toán tài vụ của Cẩm Hồ, thậm chí đề xuất muốn mua lại cổ phần của Cẩm Hồ ở Hải Thái.

- Chính Thái muốn sử dụng quyền mua lại của họ?

Trương Khác bĩu môi khinh miệt:

- Bọn họ không muốn chúng ta xen vào chuyện của Hải Thái, nhưng lại muốn xen vào chuyện của Cẩm Hồ, Tạ Kiếm Nam phản kích là đây sao?

- Chị nói nghiêm túc đấy, ý kiến của em thế nào?

- Thích thì chiều.

Trương Khác cười thản nhiên:

- Muốn chúng ta rút khỏi Hải Thái cũng được thôi, nhưng không phải ba bốn trăm vạn là có thể đuổi chúng ta đi, đem dự toán doanh lợi của Ericsson cho bọn họ xem, bọn họ phải bỏn thườn lợi nhuận 7,8 năm co chúng ta mới có thể đàm phán tiếp.

Thời kỳ bùng nổ lợi nhuận của di động chỉ duy trì tới cuối năm 97, sau đó di động trong nước tham gia cạnh tranh, làm giá di động giảm mạnh, không gian lợi nhuận của thương nhân trung gian bị giảm mạnh, nhà sản xuất vì không chế thị trường tốt hơn, không dựa vào hệ thống đại lý tiêu thụ nữa.

Tạ Văn Tình chỉ coi Trương Khác có ý nhún nhường, cô cũng mong như vậy, dù sao đó là người trong nhà, nói:

- Nếu em không có ý kiến thì chị đàm phán với Chính Thái nhé.

- Vâng, chị cứ đàm phán đi, tốt nhất có thể kiếm thêm chút tiền, hiện giờ Cẩm Hồ cũng đang thiếu tiền mà.

Trương Khác chẳng hề bận lòng nói:

Tạ Văn Tình đưa Trương Khác về nhà, thời gian còn sớm, liền mời cô lên nhà uống nước, cha mẹ y đều có nhà, trách y đã về Hải Châu còn ăn cơm bên ngoài.

Trương Khác rất áy náy, hôm nay y bị Diệp Kiến Bân ép đi, chẳng phải hẳn làm khó Trương Khác, mà vì siêu thị điện khí đầu tiên của Thịnh Hâm sắp khai trương, Thịnh Hâm từ trên xuống dưới đều hơi căng thẳng bất an.

Tạ Văn Tình chỉ ngồi một lúc rồi cáo từ, Trương Khác nói trong thời gian sắp tới sẽ mời đám Diệp Kiến Bân tới nhà làm khách, bảo cha mẹ chuẩn bị.

Lương Cách Trân hơi lo:

- Nhà mình nhỏ thế này, không sợ thất lễ với họ à?

Trương Khác nhe răng cười, dụ dỗ:

- Mẹ, hay là chúng ta chuyển nhà?

Lương Cách Trân không rõ con có bao nhiêu tiền, nhưng kể từ khi chồng thăng chức, bà có ý chuyển nhà, nghe con trai nói thế, hăng hái ngay.

Trương Tri Hành gạt đi:

- Khách kiên trì tới nhà bái phỏng là quan hệ không tầm thường rồi, đâu để ý tới cái đó. Nhưng cũng không thể quá xuê xòa, đám Diệp Kiến Bân từ nhỏ đã có thói quen sinh hoạt khác chúng ta.

- Vừa nói không để ý, vừa nói không thể quá xuê xòa, anh cho em một cái tiêu chuẩn xem nào.

Lương Cách Trân trách móc:

- Em không phải là người biết chừng mực sao, họ coi trọng con trai chúng ta như thế, em làm mẹ không thể mất mặt nó được. Ba mẹ người ta không tỉnh trưởng cũng bộ trưởng, ít ra còn là bí thư thành ủy, còn khi nào anh lên làm phó thị trưởng ẹ con em nở mày nở mặt? Tới lúc đó mẹ con em sẽ theo phó thị trưởng vào biệt thự ở.

Trương Tri Hành cười yếu ớt:

- Em có trách móc anh cũng vô ích thôi, bí thư, thị trưởng chẳng phải anh muốn là được, biệt thự Ngũ Lý Khê em cũng đừng mơ mộng vội.

Ngũ Lý Khê sông giáp ranh giữa tây Sa Điền và Tiền Môn, bờ sông là khu lán trại nổi tiếng Hải Châu từ thời dân quốc, phía tây Ngũ Lý Khê là bệnh viện trung y, nhà hát nhân dân, bờ tây là khu dân cư, sau giải phóng cải cách mở cửa, điều kiện sinh sống ở nơi này được cải thiện, nhưng nơi đó hỗn loạn, nhiều người tự ý xây dựng, không có quy hoạch hợp lý, xâm chiếm lòng sông, làm lòng sông vốn rộng 20 mét đoạn ở bệnh viện Trung y còn chưa tới 10 mét. Tới mùa mưa bờ đông thường xuyên bị nhấn chìm.

Nếu nói việc cải tạo thành cổ Sa Điền có chỗ nào đặc biệt thì chính là bãi bờ đông đó.

- Biệt thự Ngũ Lý Khê cái gì ạ, nơi đó sắp xây biệt thự ?

Trương Khác lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, chắc là đề tài gần đây.

- Ủ, cải tạo Sa Điền liên quan tới vạn hộ, ba chưa bao giờ thấy giải tỏa quy mô lớn như thế, làm giá nhà trong thành phố tăng vọt, mà tiền bồi thường lại thấp, bác Đường con yêu cầu thương nhân khai phát nâng tiền bồi thường tương ứng, Cẩm Thành không trả lời chính diện, mà đề xuất giải tỏa Ngũ Lý Khê, xây biệt thự, bán cho lãnh đạo thành phố với giá gốc, tức là giá bồi thường đất cộng với chi phí xây dựng, như thế là không ai ở thành phố ủng hộ đề án bắt thương nhân khai phát nâng tiền bồi thường nữa ...

209. Chương 209: Siêu Thị Điện Khí Thịnh Hâm Khai Trương

Lương Cách Trân không quan tâm lắm tới cuộc sống khốn khổ của người dân phổ thông:

- Nhà cửa bãi bờ đông dày đặc, gần như chẳng có chỗ nhét một cái kim vào, dù có bồi thường theo tiêu chuẩn hiện tại thì cũng chẳng phải thấp, kể toàn trong cục của bọn em tính rồi, cho dù Cẩm Thành không kiếm một đồng lãi nào, biệt thự ở đó xây lên cũng 2000 một mét vuông.

Cẩm Thành nhắm vào việc đa số quan viên chính phủ chỉ nhìn thấy lợi ích cá nhân, không hiểu được nỗi khổ của hộ bị giải tỏa, từ đó có thể thấy thế lực tư bản khổng lồ giai tầng được lợi ích, tiến hành ảnh hưởng chính sách.

Đường Học Khiêm cho dù có kéo ngã được Chu Phú Minh cũng không phải có thể nhất ngôn cửu đỉnh tại Hải Châu, còn phải có đủ thủ đoạn để đối phó với giai tầng lợi ích to lớn này, cùng với thế lực tư bản đứng đằng sau.

Trương Khác cười, chẳng để ý tới tính toán hạn hẹp của mẹ, hỏi cha:

- Còn hạng mục nhà định cư không bị cản trở chứ ạ?

- Chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích các bên là được, hướng hồ còn hóa giải mâu thuẫn từ việc giải tỏa, ở thành phố không có cản trở gì, địa phương đã hỏa tốc quyết định xong, quyết định ở thôn Hải Hồng, chỉ là về tài chính có vấn đề, đầu tiên là khu định cư cho 2000 người, các hạng mục công trình tốn 2000 vạn, bác Đường con muốn thất lưng buộc bụng chặt bóp ra số tiền này, nhưng công ty chú con có gom được đủ tài chính không?

Không đợi Trương Khác trả lời, ông nói tiếp:

- Bác Đường con tính dùng danh nghĩa chính phủ giữ phí bồi thường giải tỏa lại, do chính phủ ra mặt định hướng hạng mục khu định cư.

- Chỉ sợ công ty giải tỏa không đồng ý.

Tuyệt đại đa số công ty giải tỏa thời bây giờ là xí nghiệp quốc hữu, đều có ban ngành chủ quan tương quan, đại biểu ột giai tầng lợi ích lớn.

Trương Tri Hành cười khổ:

- Đó chỉ là một phương diện, thời gian trước đó việc cưỡng ép giải tỏa phố chợ tạo thành ảnh hưởng xã hội cực xấu, các hộ giải tỏa không tín nhiệm thành phố nữa, khi bác Đường con đưa ra đề nghị này, liền thăm dò dân ý được kết quả là phản kháng dữ dội, hộ giải tỏa thà để bị công ty giải tỏa lột da còn hơn để thành phố đem phí giải tỏa dùng ở chỗ khác.

Trương Khác chỉ còn biết lắc đầu, đó gọi là tự làm tự chịu, mất lòng dân rồi thì làm gì cũng khó:

- Phía Cty Hoàn Viên hiện có thể huy động được bao nhiêu tiền?

- Nói tới Hoàn Viên thì chú con cũng đang đau đầu, tỉnh hạ văn kiện, yêu cầu chỉnh đốn xí nghiệp công tư liên doanh, mặc dù tỉnh chưa có yêu cầu cụ thể, nhưng viện quy hoạch thiết kế đã đề xuất rút vốn khỏi Hoàn Viên, chỉ e có kẻ giở trò đằng sau.

Trương Khác lại có suy nghĩ khác:

- Thế cũng tốt thôi, ít nhất chú có thể lấy lại quyền khống chế Hoàn Viên, không cần nghe người khác sai phái, chỉ là số tiền trong tay chú may ra thì đủ ứng phó với vấn đề rút vốn, không tham gia được hạng mục nhà định cư nữa.

- Cẩm Hồ có rút tài chính ra được không?

- Cẩm Hồ tài chính eo hẹp lắm ...

Nói tới đó nghĩ tới Chính Thái đang muốn mua lại cổ phần của Cẩm Hồ ở Hải Thái, chắc là bán được giá cao, Trương Khác nghĩ kiếm được của Chính Thái từ 1400 - 1500 vạn là không thành vấn đề.

Hai lần phân tranh, Tạ Kiếm Nam đều phải nuốt trái đắng, nhưng cái đó không nói lên điều gì, vì cả hai lần đều là sai lầm vô tâm của hắn, một khi Tạ Kiếm Nam cảnh giác, phải nghiêm túc đối phó với hắn mới được.

Tạ Kiếm Nam năm nay chưa tới 24, đang tuổi trẻ khí thịnh, chắc chắn là một nhân vật trọng yếu nhất của tập đoàn Chính Thái, chức vụ thậm chí có thể hơn Tạ Văn Sơn công tác ở Chính Thái mười năm.

Tạ Văn Sơn còn chưa vào được ban quản trị tập đoàn Chính Thái, mà Tạ Kiếm Nam vừa về nước đã được chức vị quan trọng này, đương nhiên không bài trừ nhân tố cha mẹ hắn, nhưng gián tiếp nói rõ Chính Thái không phải là một xí nghiệp gia tộc bảo thủ trì trệ, nói không chừng muốn mượn nhuệ khí và tài hoa thương nghiệp của Tạ Kiếm Nam tiến hành phát triển cấp tiến hơn nữa.

Nói không chừng tập đoàn Chính Thái sớm đã chủ ý tới mô hình chỉnh hợp sản nghiệp giấy của Cẩm Hồ, nhưng bọn họ tiến hành kiểm toán tài vụ của Cẩm Hồ, lại muốn mua lại cổ phần của Cẩm Hồ vào thời điểm này, có thể nói là sự phản kích của Tạ Kiếm Nam.

Thái độ của Trương Khác là " Thích thì chiều!"

Chỉnh hợp ngành giấy Hải Châu tiến đến chuyển hóa thành tập đoàn giấy cỡ lớn, đây là quá trình không phải một vài năm có thể hoàn thành, yêu cầu tài chính không phải một vài trăm triệu. Chỉ cần nắm quyền khống chế cổ phần trong tay, cho dù để tài chính của Chính Thái tạm thời xâm nhập vào cũng chẳng là gì.

Trương Khác xưa nay chưa bao giờ sợ có kẻ địch ẩn nấp bên cạnh mình.

Bọn họ muốn chiến, cứ để bọn họ tới chiến, sớm muộn cũng tới lúc cho các người đau đớn tột cùng.

Ngày hôm sau là giai đoạn chạy nước rút cuối cùng của siêu thị điện khí Thịnh Hâm.

Thịnh Hâm trong vòng một tuần qua liên tục cho đăng tin giảm giá đặc biệt bằng hình thức tặng phụ trang trên Nhật báo Hải Châu, chuyên trang quảng cáo này mấy năm sau thường thấy, nhưng giữa thập niên 90 vẫn là cách thức quảng cáo khá mới mẻ.

Tối ngày cả nhân viên Cẩm Hồ trong giờ đi làm cũng lén lút xem tin tức giảm giá đặc biệt của Thịnh Hâm, Nhật báo Hải Châu cũng phải tăng ấn bản, đây là điều hiếm có.

Thứ sáu, Thịnh Hâm tổ chức đội xe đạp 100 thiếu nữ, còn cả đội biểu diễn xiếc trên xe đạp đi khắp đường phố chính quanh thành phố, dù nhiệt độ ngoài trời lên tới 38 độ C vẫn thu hút lượng lớn người dân đổ ra đường xem.

Trương Khác chỉ lo chẳng may xảy ra sự cố xen lẫn xô đẩy dẫn tới tai nạn thì không hay, loại chuyện như thế trong hoạt động giảm giá của các đại siêu thị trong nước sau này xảy ra liên tục.

Thế nên Trương Khác không chỉ yêu cầu siêu thị tự tăng cường an ninh, còn bảo Diệp Kiến Bân liên hệ cục công an thành phố, nhờ ngày mai phái cảnh sát tới duy trì trật tự.

Ngày 18 - 8, siêu thị điện máy Thịnh Hâm cuối cùng mở cửa khai trương, bãi đỗ xe không lớn lắm bên ngoài chen chúc đám đông tới mua sắm hoặc đơn thuần xem náo nhiệt, đám đông lan ra cả ngoài đường quốc lộ bên ngoài, làm con đường sáu làn xe mới xây dựng chưa lâu của Hải Châu hoàn toàn tắc nghẽn.

Trương Khác tới từ sáng sớm, lướt qua khu trưng bày của Ái Đạt, rồi trốn vào văn phòng tầng ba.

- Con mẹ nó, có phải là giảm nửa giá trứng gà đâu mà đông người thế?

Diệp Kiến Bân vừa hưng phấn lại vừa lo:

- May mà nghe ý kiến của cậu, nếu không có cục công an, cục giao thông chuẩn bị trước, riêng tắc đường đủ gây hỗn loạn.

Trương Khác thoải mái cởi giày ra, vác cả hai chân lên bàn làm việc của Diệp Kiến Bân, văn phòng bận máy lạnh vù vù, nhưng Diệp Kiến Bân vừa lên nghỉ nên trán không ngừng có mồ hôi chảy xuống, thậm chí trời nóng thế này Đường Thanh, Trần Phi Dung khốn khổ lắm đây.

Đường Thanh chơi với Trần Phi Dung, tính cách cũng trở nên cứng rắn háo thắng, sáng sớm trời còn chưa nóng lắm, Trương Khác tới đã thấy Đường Thanh và các cô gái tiếp thị khác đã bận rộn từ rất lâu rồi, tới quạt cũng không có, mồ hôi làm ướt đầm y phục làm bằng chất liệu ni lông không thoáng khí, làm Trương Khác lo Đường Thanh từ nhỏ được cưng chiều quen chịu không nổi.

Chẳng những Trương Khác lo, Cố Kiến Bình và Lương Cách Trân cũng tới, thấy Đường Thanh vất vả như thế, chẳng khác nào bị người ta cắt thịt trên người.

Đường Thanh không chịu nghe khuyên nhủ, Cố Kiến Bình gọi điện cho chồng:

- Làm gì có chuyện con gái thị trường đi làm tiếp thị, lại còn giữa lúc trời nóng thế này, anh không đau lòng à?

Đường Học Khiêm lại rất ủng hộ hành vi của con gái:

- Con nhà người khác chịu khổ được, Thanh Thanh nó cũng chịu được.

210. Chương 210: Ý Nguyện Của Thịnh Hâm

Cố Kiến Bình tức điên, chửi mắng Đường Học Khiêm vô lương tâm, không hiểu vất vả mang nặng đẻ đau của phụ nữ, cho nên mới tàn nhẫn để con gái ra ngoài làm việc, nhưng mắng chồng cũng vô ích, lại không thể kéo con gái vào xe nghỉ ngơi, đành cùng Lương Cách Trân tháp tùng bên cạnh con gái cưng.

Rốt cuộc Đường Thanh chưa sao, nhưng Cố Kiến Bình sống an nhàn quen, lại có tuổi không chịu nổi, tim đập mạnh mắt hoa, có dấu hiệu trúng nắng.

Đường Thanh hết cách, đành cùng mẹ và Lương Cách Trân lên văn phòng của Diệp Kiến Bân nghỉ ngơi.

Tối ba giờ chiều, gần một nghìn thứ đồ điện gia dụng giảm giá đặc biệt siêu thị chuẩn bị trước bị tranh cướp mua sạch, lượng người dần dần giảm xuống, nhưng vẫn vượt quá lưu lượng thiết kế cho siêu thị, ước tính lượng tiêu thụ hôm nay đột phá ngưỡng 700 vạn.

Diệp Kiến Bàn không ngờ một siêu thị chưa tới 200 mét vuông có thể vượt qua ngưỡng tiêu thụ 500 vạn, không kìm nổi niềm vui thành công trong lòng, nhưng hàng hóa bọn họ chuẩn bị hơn tháng qua đã bị bán sạch, làm bọn họ trở tay không kịp, vội vàng gọi điện nhà sản xuất đặt hàng.

Liên tục ba ngày khai trương, tổng doanh thu trên 1700 vạn, mà tiền thân của siêu thị Thịnh Hâm là công ty Giao Gia cả năm mới có doanh thu chưa tới 1000 vạn.

Mô hình mới luôn sáng tạo kỳ tích làm người ta bất ngờ, nhưng với sự vất vả chuẩn bị của Thịnh Hâm, thành công này chẳng phải là đột nhiên.

Tất nhiên là người chỉ đạo nhà họ Diệp đi lên con đường chuyển hình này, Trương Khác được nhà họ Diệp hết sức cảm kích.

Cho dù tập đoàn Chính Thái có phát sinh xung đột với Trương Khác và lúc này, Diệp Kiến Bàn cũng sẽ đại biểu cho Thịnh Hâm, đại biểu nhà họ Diệp, không hề do dự đứng về phía Trương Khác.

Còn về phần thỉnh cầu trước đó của Trương Khác, Diệp Kiến Bàn càng tận tâm, tối ngày 21 tổ chức tiệc đáp tạ, trừ Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm ra Diệp Kiến Bàn còn đích thân mời Vạn Dũng, ở trước mặt các lãnh đạo thành phố Hải Châu, không hề che giấu hùng tâm của hắn:

- Sự thành công của siêu thị mang ý nghĩa tiếp theo Thịnh Hâm sẽ càng tiến bước mạnh mẽ hơn nữa ...

Hắn thân thiết nắm tay Vạn Dũng, chỉ siêu thị than phiền về thiếu sót của nó:

- Không gian quá hẹp, hàng hóa nhiều, mấy cửa hàng bách hóa của Hải Châu có diện tích 2000 - 3000 mét vuông, là siêu thị chuyên kinh doanh đồ điện, nếu không có diện tích 8000 mét vuông, không thể thể hiện được ưu thế tập trung tài nguyên. Siêu thị lại cách khu thương mại Tiền Môn khá xa, dựa vào mỗi quảng cáo, tiếp thị khó duy trì được ...

- Muốn kiếm được chỗ ở Tiền Môn không dễ đâu, mô hình này của Thịnh Hâm đại khái đại khái rất coi trọng giá thuê mặt bằng, nếu cố chen vào Tiền Môn, chỉ lợi bất cập hại.

Đường Học Khiêm cười nói:

- Giám đốc Diệp tối nay bám lấy thổ địa của Hải Châu, phải chăng chú ý tới Sa Điền rồi.

Diệp Kiến Bàn cười ha hả:

- Thương nghiệp địa ốc mặc dù làm người ta động lòng, nhưng lượng tài chính lắng đọng quá lớn, chu kỳ hồi vốn dài, không thích hợp với chiến lược tài chính cơ động của Thịnh Hâm.

Siêu thị điện khí Thịnh Hâm trong thời gian ngắn bùng lên sáng rực rỡ, trong ba ngày đạt doanh thu 1700 vạn làm tất cả bách hóa tổng hợp ghen tỵ căm hận.

Bọn họ do trời cuộc hệ thống tiêu thụ truyền thống sơ cứng, nếu giảm giá như Thịnh Hâm thì không còn chút lợi nhuận nào nữa.

Nhưng bọn họ muốn phá vỡ truyền thống thì phải trải qua cơn đau dài, hiện chỉ có thể dựa vào địa vị truyền thống lâu năm và quy mô lớn để kháng cự lại Thịnh Hâm, Thịnh Hâm muốn có địa vị thương nghiệp lớn hơn nữa ở Hải Châu không thể thiếu một đại siêu thị.

Vạn Dũng dĩ nhiên nhìn thấu điểm này:

- Tôi thấy Cty Thịnh Hâm đang muốn tìm một người hợp tác ở Hải Châu.

Diệp Kiến Bàn sốt sắng hỏi:

- Hải Châu có ai cung cấp được chỗ thích hợp cho Thịnh Hâm sao?

Đường Học Khiêm cười, tin rằng ý nguyện của Thịnh Hâm sẽ mau chóng truyền tới tai Triệu Cẩm Vinh, khoe mắt liếc nhìn Chu Phú Minh đứng ở đằng xa, nghĩ : Ông thấy bên cạnh Vạn Dũng náo nhiệt như thế, trong lòng có thấy chút lạc lõng nào không?"

Bất kể nói thế nào, Chu Phú Minh mới là người có quyền quyết định lớn nhất ở Hải Châu, nhưng lúc này Vạn Dũng bao phủ quá nhiều hào quang, Cẩm Hồ cũng lộ ý tứ muốn tiến vào ngành địa ốc, Thiệu Chí

Cương hoạt động rất tích cực, Hoành Viên lại càng trực tiếp lập hạng mục nhà định cư cho hộ giải tỏa ở Sa Điền, những quyết sách này đáng lẽ đều do Chu Phú Minh vỗ bàn định đoạt, nhưng giờ ngay cả nhà họ Diệp cũng đi lấy lòng Vạn Dũng, làm trong lòng ông ta dâng lên cảm giác khó tả.

Từ sau khi quyết định ly gián quan hệ giữa Vạn Dũng và Chu Phú Minh, thái độ của Đường Học Khiêm với Vạn Dũng có chuyển biến vi diệu, trước tiên thay đổi thái độ tiêu cực không nghe không hỏi tới chuyện của Vạn Dũng trước kia, nay tích cực phê duyệt hạng mục do Vạn Dũng trình lên, khiến nhiều hạng mục không cần đưa lên thường ủy thảo luận, biến tướng cấp cho Vạn Dũng nhiều quyền quyết sách hơn nữa.

Tương ứng với nó là gây cho Chu Phú Minh ý nghĩ Vạn Dũng càng ngày càng không coi trọng mình.

Quan hệ giữa Vạn Dũng và Đường Học Khiêm biến chuyển, như cái tấm vướng ngang cổ học, làm Chu Phú Minh cực kỳ khó chịu.

Chu Phú Minh năm nay đã 56, làm hết khóa này nếu không được ủng hộ mạnh mẽ của tỉnh sẽ phải lui về tuyến hai. Cho dù không có nhân tố Từ Học Bình, ông ta cũng chẳng muốn xung đột với Đường Học Khiêm mới 44, dù ông ta có làm thêm được một khóa nữa, áp chế Đường Học Khiêm 9 năm, thì 9 năm sau Đường Học Khiêm mới 53, chính độ tuổi sung mãn nhất của chính trị gia, ông ta phải suy tính để sau này còn nhìn mặt nhau.

Tiền đồ chính trị của mình càng đi càng hẹp, mà con đường của Đường Học Khiêm càng ngày càng sáng sủa, hiện giờ lại còn thân thiết với nhà họ Diệp và Vạn Dũng, làm Chu Phú Minh nghĩ tới một khả năng đáng sợ.

Quan hệ hình thành từ lợi ích rất dễ vì lợi ích mà đứt gãy, tiền đồ của Đường Học Khiêm tươi sáng như thế, dù Vạn Dũng có ý đổi phe cánh, cũng chẳng có gì là lạ.

Nhìn Diệp Kiến Bàn, Đường Học Khiêm, Vạn Dũng đứng trò chuyện sôi nổi, Chu Phú Minh càng lúc càng thấy chua chát. Thêm vào Diệp Kiến Bàn cố ý lạnh nhạt, làm sắc mặt Chu Phú Minh luôn âm trầm.

Ở loại trường hợp này, chỉ cần Diệp Kiến Bàn không hưng phấn quá, Trương Khác sẽ không bị người khác chú ý, y lặng lẽ quan sát mỗi một chi tiết bữa tiệc.

Thịnh Hâm lần này mới rất nhiều người có vai vế trong hai giới chính thương, chính là muốn cho kẻ nào đó một ấn tượng sai lầm: Thịnh Hâm muốn có hành động lớn kế tiếp ở Hải Châu, nên mới kết giao với danh nhân Hải Châu.

Siêu thị điện khí thành công đương nhiên sẽ thúc đẩy Thịnh Hâm có hành động lớn tiếp theo, nhưng bước tiến của Thịnh Hâm còn lớn hơn dự tưởng của người khác nhiều.

Lòng tin của Diệp Kiến Bàn được cổ vũ lớn, hẩn lập kế hoạch trong ba tới bốn tháng, trực tiếp mở siêu thị chính của Thịnh Hâm tại tỉnh thành, chiếm cứ ưu thế thương nghiệp trong tỉnh, sau đó mở rộng ra toàn bộ khu Hoa Đông.

Trương Khác muốn Diệp Kiến Bàn phối hợp với y đào hồ bẫy Triệu Cẩm Vinh và Vạn Dũng, tất nhiên tích cực bày mưu tính kế cho Thịnh Hâm, lúc này đây y trốn trong một góc kín đáo, nụ cười không tránh khỏi sắc mùi âm mưu.

- Trương Khác cười luôn làm cho người ta có cảm giác bất an ...

Đường Thanh, Tạ Văn Tình, Diệp Tiểu Đồng thì thầm bình luận nụ cười của Trương Khác.

Thần tượng sụp đổ làm Diệp Tiểu Đồng thất vọng một thời gian dài:

- Ủm, cái hôm ở Huệ Sơn, anh ta cũng cười y hệt, không biết lần này kẻ nào gặp họa.

Diệp Tiểu Đồng quyết định tránh Trương Khác càng xa càng tốt, song không ngờ ông anh cô lại cam tâm tình nguyện để Trương Khác lợi dụng.

Tạ Văn Tình lại biết kế hoạch tử tế của Trương Khác, liếc nhìn hai nhóm người đằng xa, Vạn Dũng, Diệp Kiến Bàn, Đường Học Khiêm chuyện trò vui vẻ, Chu Phú Minh tuy cũng được người khác vây quanh nhưng mắt âm u, thì thoảng liếc nhìn Đường Học Khiêm. Còn Trương Khác như con rắn ẩn trong bãi cỏ theo dõi sát sao cả hai con mồi, đại khái không có bức tranh sinh thái chính trị nào sinh động hơn nữa.

211. Chương 211: Kẻ Địch Của Thịnh Hâm

Nhớ tới Trương Khác mới 18 tuổi, Tạ Văn Tình cảm giác muốn phì cười, cô gọi khê thu hút sự chú ý của Trương Khác:

- Đây.

- Hả!!

Trương Khác lúc này mới chú ý có ba cô gái đang nhìn ngó về phía mình bàn tán, liền đi tới:

- Có chuyện gì mà mọi người cứ cười rúc rích không ngừng thế?

- Tiểu Lục sẽ lấy tiền của mình mua lại cổ phần của Cẩm Hồ, Gia Tín tại Hải Thái. Phía bên Gia Tín đã đàm phán xong, giá cả cụ thể không rõ, e là không cao lắm, nếu em không muốn bán thì thôi vậy.

Tạ Kiếm Nam trong bối phận của mình ở nhà họ Tạ xếp thứ sáu, nên Tạ Văn Tình gọi là Tiểu Lục.

Tạ Kiếm Nam lúc này lấy tiền của bản thân thu mua cổ phần Hải Thái ở quy mô lớn, chẳng lẽ cũng đã nhìn ra thời cơ thương nghiệp chuyển biến, hay là chỉ đơn thuần là nhắm vào lợi nhuận lớn của di động Ericsson trong tương lai?

Mặc dù ai cũng có thể có lúc mất lý trí, nhưng Trương Khác tin hành vi của Tạ Kiếm Nam không phải đơn thuần là muốn phản kích mình, muốn biết ý đồ chân chính của hắn thì chỉ có cách cho hắn thỏa sức hành động. Trương Khác cười:

- Sao lại thôi ă? Hại anh ta tổn thất hai chiếc BMW, lòng em cũng day dứt lắm, nếu anh ta đưa ra được cái giá hợp lý, Cẩm Hồ cũng chẳng cần ôm khư khư lấy làm gì.

Diệp Tiểu Đồng chớp chớp mắt, cô chẳng tin Trương Khác biết day dứt, thực ra lúc này y có nói gì cô cũng cảnh giác, nhưng cũng lạ cho hành động của Tạ Kiếm Nam:

- Hắn lấy tiền của bản thân mua cổ phần của Hải Thái làm gì? Chẳng phải hắn là cổ đông số hai của Chính Thái sao?

- Ai mà biết, ở nước ngoài chuỗi cửa hàng điện gia dụng chẳng phải chuyện lạ, nhưng quan trọng phải phối hợp với thay đổi quan hệ cung cầu trong nước thì mới có thể làm một cái thành công ngay được, một khi cung cấp dư thừa, người nắm thế lực mạng lưới thương nghiệp điểm cuối, sẽ có địa vị thương nghiệp hùng mạnh, nói không chừng Tạ Kiếm Nam cũng nhìn thấy điểm này.

Diệp Tiểu Đồng nghi ngờ nhìn chằm chằm Trương Khác, y nói rất thoải mái, nhưng cô chẳng cảm thấy thoải mái, nếu đúng như y nói, vậy Thịnh Hâm còn chưa mở rộng đã xuất hiện một cường địch trong tỉnh rồi.

Thái độ của Trương Khác còn có chút vẻ vui mừng trên đau khổ của người khác, Diệp Tiểu Đồng một lần bị rần rần, ba năm sợ giây thờng, nghi Trương Khác lần này phải chăng cố ý làm mình hiểu sai:

- Thực sự là thế sao?

Trương Khác nhún vai:

- Ai mà biết, chỉ là suy đoán thôi, nhưng nếu hắn không có một kế hoạch lớn, sẽ không dễ dàng bỏ tiền túi ra đâu. Hiển nhiên với % cổ phần của hắn ở Chính Thái, cho dù kế hoạch này thành công thì lợi nhuận được chia không làm hắn thỏa mãn.

Câu này Diệp Tiểu Đồng tin, nhất định Tạ Kiếm Nam phải có hành động thương nghiệp lớn tận dụng nguồn lực của Hải Thái.

Mà nguồn lực có giá trị nhất hiện nay của Hải Thái chính là quyền đại lý Ericsson và mạng lưới tiêu thụ ở Đông Hải.

Hải Thái là đại lý cấp một, mạng lưới tiêu thụ ở Đông Hải càng dày hơn Thịnh Hâm, chỉ cách thị trường đầu cuối một bước, mà không chỉ là đại lý của Ericsson, còn là tổng đại lý của rất nhiều đồ điện tử gia dụng tại Đông Hải, như tủ lạnh Hương Tuyết Hải, máy giặt Tiểu Thiên Nga ...

- Cầm Hồ liệu có ngăn cản Hải Thái cạnh tranh mù quáng với Thịnh Hâm không?

Diệp Tiểu Đồng đúng là hơi tin vào phán đoán của Trương Khác rồi.

- Cầm Hồ chỉ là một cổ đông nhỏ, không ảnh hưởng được tới quyết sách kinh doanh của Hải Thái, so với việc về sau phải khó xử giữa Thịnh Hâm và Hải Thái, không bằng hiện giờ rút ra, để sau này có thể kiên định đứng bên Thịnh Hâm reo hò cổ vũ.

Rõ ràng muốn rút khỏi Hải Thái là ý của bản thân y, nhưng lại còn cứ kéo Thịnh Hâm vào.

Diệp Tiểu Đồng lườm y một cái:

- Liệu có thể chuyển cổ phần của Cầm Hồ tại Hải Thái cho Thịnh Hâm không?

Lời vừa ra khỏi miệng cô đã cảm thấy hi vọng xa vời, chưa nói Chính Thái có quyền ưu tiên mua lại Hải Thái, dù sao Tạ Văn Tình là người của nhà họ Tạ, sao có thể phản bội lại cả gia tộc.

Trương Khác càng muốn tập đoàn Chính Thái có thể thực sự trở thành cường địch thương nghiệp của Thịnh Hâm, như thế tiện cho y và Thịnh Hâm có chung kẻ thù, còn về ý đồ của Tạ Kiếm Nam là gì, y cũng không chắc lắm.

Sau buổi tiệc đáp tạ, những lời hào hùng của Diệp Kiến Bản sẽ theo danh nhân Hải Châu lan khắp nơi. Đường Thanh theo cha đi trước, Trương Khác ở lại uống rượu với Diệp Kiến Bản, tiếc rằng ở Hải Châu chẳng có quán bar làm người ta hứng trí buông thả tình cảm chết chìm trong đó như bar 1978.

Trương Khác và Diệp Kiên Bản uống rượu trong quán bar trực thuộc khách sạn Tây Thành, nơi này không mở cửa cho khách ngoài, nên không có cô gái phong trần diễm lệ qua lại, rất là thanh tĩnh.

Trương Khác chẳng có tâm tình nhàn nhã uống rượu, đem động thái mới của nhà họ Tạ nói cho Diệp Kiến Bản xong liền muốn thoát thân, Diệp Kiến Bản cũng thi thoảng lại xem đồng hồ, uống cạn chén rượu, nói:

- Chỗ này uống rượu chẳng có hứng, chúng ta ra ngoài uống.

Trương Khác cũng thấy thế, hai gã đàn ông chẳng có chuyện thương tâm gì cần thổ lộ, chui vào một góc uống rượu với nhau, chẳng hay ho gì.

Đàn ông uống rượu là phải kiếm chỗ náo nhiệt.

Vừa ngồi lên xe của Diệp Kiến Bản ra khỏi cổng lớn của khách sạn Tây Thành, Diệp Kiến Bản đã mở cửa xe thay cho Trương Khác:

- Chị Tôn của cậu vừa khéo tới Hải Châu du lịch.

- Đuổi tôi chứ gì?

Trương Khác chỉ mặt mình:

- Anh qua cầu rút ván nhé, hừ, tôi chưa uống đủ, quay lại uống tiếp đây. Nói không chừng gặp được Lão Thiệu và Tiểu Đồng đang âu yếm trong đó.

Diệp Kiến Bản nháy mắt cười hăng hắc:

- Cậu không có chuyện gì cần trách tai mắt của người khác sao?

- Không có.

Trương Khác mang về mặt bất đắc dĩ xuống xe, nhìn chiếc xe của Diệp Kiến Bản phóng vút đi biến mất trong bóng đêm, thở dài, rồi chui vào một góc tối đèn đường không chiếu tới gọi điện tới nhà Hứa Tư.

- A lô.

Mẹ Hứa Tư nhận điện thoại.

- A, ông chủ hả, ban đêm một mình có buồn không, ra uống một chập đi.

Trương Khác học giọng Huệ Giang nói một thôi một hồi, nghe bên kia mẹ Hứa Tư lâu lâu:

- Chẳng biết ai gọi nhầm số, nghe chẳng hiểu gì cả.

Một lúc sau điện thoại từ nhà Hứa Tư gọi tới, lần này là giọng thì thảo của Hứa Tư:

- Đây vừa rồi là điện thoại của cậu đấy hả?

- Hì hì, chị thật thông minh, đoán một cái là trúng ngay.

- Mấy ngày qua điện thoại trong nhà nhầm máy liên tục, mẹ tôi đang định tìm cục điện tín sửa đấy.

Hứa Tư bên kia cười khê:

- Lần sau thì đổi cách khác đi nhé.

Trương Khác hí hửng lên trở về bãi đỗ xe khách sạn Tây Thành, vừa tới khu cán bộ hưu trí thì thấy Hứa Tư xuống nhà, cô mặc áo phong cộc tay, một chiếc váy mềm đơn giản, mái tóc dài buộc sau đầu, trông dịu dàng vô cùng.

Ban đêm hơi nóng tan đi, gió mát lồng lộng, Trương Khác mở hết cửa sổ xe nằm trên đùi Hứa Tư, thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ bàn tay mềm mại của lùa vào tóc mình vuốt nhẹ nhẹ.

Công ty TI nghiên cứu chip giải mã rất thuận lợi, nhưng chip giải mã muốn đưa vào trong nước phải nhập khẩu qua đường Hong Kong mới tiện, nên thành lập công ty ở Hong Kong có rất nhiều cái lợi. Hong Kong là một trong số khu mậu dịch tự do có ưu đãi thuế nhất quốc tế, trên toàn thế giới có vô số công ty đăng ký ở Hong Kong. Về sau dùng tiền của công ty đăng ký ở Hong Kong đem về nước đầu tư được ưu đãi với vốn đầu tư nước ngoài.

Quan trọng nhất chặn lợi nhuận lũng đoạn của chip giải mã tại Hong Kong.

Có nhà họ Diệp giúp đỡ thủ tục không thành vấn đề.

Trương Khác muốn Hứa Tư tới Hong Kong lập công ty, ngầm trên đùi cô nói chuyện này.

- Ừ.

Hứa Tư khê giọng đáp.

Trương Khác nghe giọng Hứa Tư tựa hồ không tình nguyện lắm, ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt long lanh như sao trời của cô:

- Sao vậy, chị không vui à?

- Không có gì, còn hơn ở lại Hải Châu lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Hứa Tư buồn buồn nói:

212. Chương 212: Một Thoáng Siêu Hồn

- Chị nghĩ đi đâu rồi, sao em lại có thể không muốn giữ chị lại bên cạnh chứ?

Trương Khác quay người sang, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hứa Tư, áp mặt vào bụng ấm áp của cô, nhẹ nhàng nói:

- Thị trường đầu đĩa rất cuộc lớn thế nào không ai có thể tính toán hết, hiện nay ngay cả công ty TI cũng không đủ coi trọng nó, số lợi nhuận chặn lại ở công ty Hong Kong sẽ tới con số khủng khiếp, trừ chị ra, em còn có thể tin ai được nữa?

- Xin lỗi.

Hứa Tư thực sự không muốn tranh giành bất kỳ cái gì với Đường Thanh, cô cũng lo sự tồn tại của cô làm ảnh hưởng quan hệ giữa Trương Khác và Đường Học Khiêm, cho nên y vừa nhắc tới chuyện đi Hong Kong, cô liền nghĩ ngay tới chuyện này, trong lòng có chút áy náy, khê ôm lấy đầu Trương Khác:

- Nhưng chuyện tôi biết làm quá ít, chỉ sợ làm cậu thất vọng.

- Việc hợp tác kỹ thuật vẫn do phòng kỹ thuật chấp hành, vả lại cái gì chị cũng tinh thông thì em lấy cớ gì tới Hong Kong tìm chị?

- Ai cần cậu tìm tôi? Tôi một mình tự lo liệu được.

Hứa Tư hé miệng cười, thấy đôi tay Trương Khác từ eo mình trượt xuống, nhẹ nhàng luồn qua váy, liền giãy dụa:

- Đừng, đừng làm ở đây.

Ở Hải Châu đi đâu cũng không thích hợp, Trương Khác hiện giờ đêm phải về nhà ngủ, không thể nửa đêm bỏ lại Hứa Tư một mình trong nhà khách, y không thể nhẫn tâm làm thế với cô.

Trương Khác đứng dậy, ôm Hứa Tư vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi hồng kiêu diễm, nhắm nháp một lúc, tay chui vào trong váy, khẽ bóp bầu vú mềm của cô, thì thầm:

- Lát nữa em đưa chị tới nhà chị Văn Tình.

- Ừ.

Hứa Tư ngồi dậy, kéo tay Trương Khác ra:

- Chị Văn Tình biết đấy.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, gò má Hứa Tư đỏ như hoa đào, đó là đặc trưng thể hiện nữ nhân động tình, làm Hứa Tư càng thêm quyến rũ, Trương Khác khẽ cắn núm vú tấy lên của cô:

- Chị ấy còn gì không biết nữa.

Hứa Tư rên lên một tiếng, nhưng không chịu cho Trương Khác khinh bạc, mặc dù Tạ Văn Tình đã quan hệ hai người, nhưng cô không muốn dấn vẻ sau khi ân ái rơi vào mắt người khác:

- Đừng mà, thực đó.

- Vậy em phải làm sao bây giờ?

Trương Khác nắm tay Hứa Tư, đặt lên tiêu huỳnh đệ hừng hực tình dục của mình.

Hứa Tư vừa chạm vào liền rút tay lại, khẽ cắn môi cười:

- Cậu không biết tự giải quyết sao, tôi mặc kệ.

Trương Khác tóm lấy tay cô, khẽ cắn lên cánh môi đỏ, lật người Hứa Tư lại không cho nhúc nhích, tay luồn vào váy lần theo bờ mông trượt sâu vào, nơi đó dinh dính, ẩm ẩm.

Hứa Tư á một tiếng nhỏ, lắc mông muốn thoát khỏi bàn tay của Trương Khác, nhưng một tay Trương Khác ấn lên mông cô, tay còn lại không ngừng thám hiểm, nghịch ngợm, dòng nước ẩm rỉ ra, Hứa Tư xấu hổ vô cùng, nhưng không vùng vẫy nữa, quay người lại ôm lấy cổ Trương Khác, mặc cho y khinh bạc.

Trương Khác muốn tiến thêm một bước, chẳng xe đột nhiên có xe đi tới, ánh đèn làm Hứa Tư kinh hoảng đẩy ngay Trương Khác ra, chỉnh đốn lại y phục, giục Trương Khác mau lái xe tới biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, gọi điện trước thông báo với Tạ Văn Tình.

Lúc này còn chưa muộn lắm, Trương Khác đỗ xe trong sân, cùng Hứa Tư tới gõ cửa, Tạ Văn Tình đang ngồi ở phòng khách xem TV, thò đầu ra thấy Trương Khác và Hứa Tư, lấy làm lạ:

- Sao vừa gọi điện đã tới ngay rồi? Chị bị điện thoại đánh thức, chuẩn bị xem hết bộ phim này đợi hai đứa tới.

Trương Khác vờ ngạc nhiên:

- Không tới đây thì đâu đâu được ạ?

Liền bị Hứa Tư ở đằng sau nhéo ột cái đau điếng, cười ngượng, để Hứa Tư đẩy vào phòng.

Tạ Văn Tình mặc áo ngủ lụa, cổ áo thùng thình, cô dùng một tay che cổ áo, ngồi xuống, tóc buông xõa tự nhiên, lười biếng cuộn mình ngồi trong ghế sofa, bên cạnh là con chuột bông to, Trương Khác đưa tay cầm lấy con chuột, cười:

- Chị Văn Tình không phải ôm con chuột lớn của Chỉ Đồng xem TV đấy chứ? Chị bao tuổi rồi mà còn giống hệt cô bé vậy.

Tạ Văn Tình đỏ mặt, đưa tay giằng lấy con chuột bông, quên mất giữ cổ áo, Trương Khác nhìn thấy nhìn thấy hai bầu vú trắng muốt như nặn bằng tuyết lác lác trong áo ngủ, Văn Tình không hề mặc áo lót, vội vàng chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

Tạ Văn Tình chớp mắt đó cũng ý thức được bị Trương Khác nhìn thấy rồi, tóm lấy con chuột ôm trước ngực, quay người đi, mắt nhìn chăm chú vào màn hình, cố làm ra vẻ như không có gì:

- Ai bảo đây là đồ của Chỉ Đồng? Lần trước chị đi dạo với Hứa Tư mua đấy, còn chưa đưa cho Chỉ Đồng.

Trương Khác ngồi một lúc rồi đi, Hứa Tư tắm rửa xong đi ra, ngồi xuống ghế sofa, kể với Tạ Văn Tình chuyện sắp đi Hong Kong lập công ty, Tạ Văn Tình mới đầu cũng cho rằng Trương Khác an bài như thế là vì xét tới thân phận khó xử của Hứa Tư, cười bảo:

- Cái thằng nhóc này mấy tuổi đầu đã học được trò kim ốc tàng kiều, đợi lớn lên rồi chẳng biết còn bao nhiêu cô gái phải chịu thiệt thòi.

- Không phải thế!

Hứa Tư phân bua thay Trương Khác:

- Con đường nhập khẩu trong nước chưa thông thuận, lập công ty ở Hong Kong thuận tiện hơn, vả lại tránh được chỗ thị phi này, em cũng nguyện ý.

- Em lại còn cam tâm tình nguyện nghĩ cho cậu ta nữa.

Tạ Văn Tình trêu:

- Em theo cậu ta không biết phúc cậu ta tu được mấy kiếp. À, chị vừa từ bữa tiệc về chưa được một tiếng, lúc chị đi còn thấy Trương Khác bị Diệp Kiến Bân kéo đi nói chuyện, vậy là hai đứa ở bên nhau chưa được bao lâu, sao đã vội tới chỗ chị rồi?

- Đến sớm thì sao?

Hứa Tư giọng nhỏ lí nhí:

- Cậu ấy kéo em ra vì nói chuyện này, nói xong thì về chứ sao ạ.

Nhìn vẻ thẹn thùng kiều diễm của Hứa Tư, Tạ Văn Tình kéo cô xuống ngồi bên cạnh, vươn tay lấy một cái gương nhỏ trên bàn, quơ quơ trước mặt Hứa Tư:

- Chị là người từng trải rồi đấy nhé, chuyện ấy chị sao chẳng hiểu, em thử soi gương nhìn dáng vẻ của mình xem, chị không tin Trương Khác có thể nhìn nổi.

- Thực sự không phải đâu.

Hứa Tư cười khúc khích:

- Chỉ ngồi trong xe nói chuyện một chút rồi tới đây, không xấu xa như chị nghĩ.

- Chị xấu xa chỗ nào, vừa rồi em trốn vào bên trong giặt quần lót chứ gì?

Tạ Văn Tình lật người Hứa Tư lại:

- Mạnh miệng thế thì trả quần lót lại cho chị đây.

Tay chạm vào ngực Hứa Tư, lại nói:

- Tối rồi còn mặc cái này làm gì? Ở đây không có ai đâu.

- Em tưởng ngực mình to lắm rồi, không ngờ còn nhỏ hơn chị một cỡ.

Hứa Tư vòng tay ra sau lưng, cởi áo lót ra, thò đầu nhìn qua cổ áo ngủ thùng thình của Tạ Văn Tình:

- Đúng là to hơn em ... Vừa rồi Trương Khác ở đây, chị không sợ để cậu ta hưởng lợi?

Tạ Văn Tình má phẩn đỏ hồng, nhớ lại vừa rồi khả năng bị Trương Khác nhìn thấy hết, lòng có cảm thụ dị dạng không diễn tả ra được, cố tỏ ra bình tĩnh nói:

- Cậu ta mà dám nhìn, chị chọc mù mắt, hơn nữa em đẹp như thế, cậu ta nhìn em còn chưa đủ sao?

- Chị Văn Tình cũng rất đẹp mà.

Hứa Tư quỳ trên ghế ngẩng nhìn Tạ Văn Tình, bỏ qua thân phận của cô, Tạ Văn Tình tuyệt đối là một nữ nhân mỹ lệ:

- Ba Chỉ Đồng đã đi lâu như vậy rồi, chị Văn Tình không nghĩ tới tìm một người khác à?

Tạ Văn Tình cười gượng:

- Chị giờ thế này, ai biết đối phương tới là vì chị, hay là nhắm vào những thứ khác của chị? Rất nhiều chuyện trên đời sẽ chẳng tuân theo ý muốn của chúng ta đâu.

Hứa Tư thở dài, Tạ Văn Tình ánh mắt buồn mang mác nói:

- Chị nhìn mình trong gương tự thương bản thân mình đã bi ai rồi, không cần em thương hại chị, chị có nhiều thứ như thế, nếu còn muốn cả một người đàn ông tốt nữa là quá nhiều, ông trời sẽ không cho đâu.

213. Chương 213: Cấp Tiến Và Mạo Hiểm

Vốn Trương Khác còn có chuyện muốn nói với Tạ Văn Tình, nhưng từ lúc nhìn thấy bầu ngực trần của cô, cả hai người đều thiếu tự nhiên.

Trương Khác rời khỏi biệt thự, mắt vẫn hiện lên vùng da thịt trắng muốt đó, Tạ Văn Tình là nữ nhân xinh đẹp vừa qua tuổi 30, tính tình lại hiền dịu nhu mì như thế, nếu không tiếp tục theo đuổi hạnh phúc cá nhân thì thật là đáng tiếc.

Trương Khác cứ suy nghĩ lung tung suốt chặng đường về, Lương Cách Trân thấy y tự lái xe, liền trách:

- Con còn chưa đủ 18, sao cục công an đã phát bằng lái cho con.

- Bằng lái có phải cục công an phát đâu ạ.

Trương Khác đáp qua loa, thấy cha mặc quần đùi, mình trần từ nhà vệ sinh đi ra, nói:

- Ba, Cẩm Hồ thời gian tới khả năng sẽ chuyển nhượng cổ phần của Hải Thái đi, chắc có được ít tiền, ba hỏi chú xem, có muốn tiếp nhận Cẩm Hồ đầu tư không?

- Liệu được bao nhiêu?

- Hơn một ngàn vạn, miễn cưỡng có thể để hạng mục nhà định cư có thể khởi động, 2000 căn nhà quy mô lớn quá, trước tiên làm 500 thôi, cho các hộ giải tỏa nếm mật ngọt trước, có khởi đầu tốt đẹp rồi, để các hộ giải tỏa trả tiền trước sẽ thuận lợi hơn.

- Nhiều thế? Năm ngoái Cty Hải Dụ chẳng phải thiếu chút nữa phá sản sao, biến thành Hải Thái lại có nhiều tiền vậy à?

Trương Tri Hành cũng biết một chút chuyện của Hải Dụ, Hải Thái.

- Chuyện này khó mà giải thích rõ ngay được, tóm lại là không ít hơn 1000 vạn.

Trương Tri Hành không hỏi thêm, đưa con này từ bé đã làm ông yên tâm rồi, chưa nói biểu hiện xuất sắc hơn một năm qua:

- Có số tiền này tất nhiên là tốt, nhưng Cẩm Hồ hiện giờ không thiếu tiền sao?

- Cẩm Hồ tạm thời không tiếp tục mở rộng nữa, chỉ cần tài chính duy trì là được. Nếu được con sẽ khuyên chị Văn Tình lấy danh nghĩa công ty Hải Dụ đầu tư, hôm nay con định nói chuyện này với chị ấy, nhưng bị chuyện khác chen ngang, làm quên bống mất.

Sáng hôm sau, Trương Khác tới Cẩm Hồ nói với Tạ Văn Tình chuyện này, dù sao Cẩm Hồ hiện giờ hiện giờ đã gặp phải giới hạn trong việc chỉnh hợp ngành giấy Hải Châu, không chỉ hạn chế về tài chính, mà còn cả nhân lực, kỹ thuật tài nguyên, phải hoãn lại tiêu hóa hết tài nguyên hiện có mới tiếp tục mở rộng được.

Một thoáng nhìn hôm qua đã để lại dấu vết không dễ phai trong lòng hai người, ánh mắt Trương Khác nhìn Tạ Văn Tình đã thay đổi, chú ý tới cô hơn, hôm nay mái tóc dày của cô một nửa vấn lên, một nửa quấn thành hình búi tóc tròn, từ búi tóc tẽ ra từng lọn tóc như bím tóc nhỏ thả xuống gáy, riềm tóc phía trước chải chuốt cực kỳ tỉ mỉ.

Tạ Văn Tình là chủ nhân của công ty này, tất nhiên không cần mặc đồng phục công sở bình thường, cô mặc một bộ váy đầm màu da cam, cổ áo đính ren đơn giản, cổ đeo vòng có viên ngọc xanh hình giọt nước, bầu ngực tròn căng nhô cao, khiến y hồi tưởng lại hai ngọn đồi tuyết không hề được che chắn tối qua.

Tạ Văn Tình nhất thời chưa tiếp nhận Trương Khác dùng ánh mắt của nam nhân trưởng thành nhìn ngắm mình, hoảng loạn quay đầu đi, nói với Trương Khác hai ngày nữa Chỉ Đồng sẽ tới Hải Châu, rồi lại hỏi khi nào để Hứa Tư tới Hong Kong lập công ty mới.

- Ồ, chị Hứa Tư nói với chị rồi à?

Trương Khác nói ra dự tính của mình:

- Đợi mua xong nhà máy vô tuyến điện Nguyên Khí sẽ để chị ấy đi, nếu được em muốn chị ấy nhập tịch Hong Kong.

Tạ Văn Tình cười:

- Lần sau Hứa Tư về sẽ là thân phận thương nhân nước ngoài rồi, em nghĩ cho cô ấy thật chu đáo.

- Hong Kong năm 97 sẽ quay về với tổ quốc, nhập tịch Hong Kong cũng không tính bỏ tổ quốc tông, chính sách kinh tế trong nước có đủ loại hạn chế, thành công dân Hong Kong sẽ có nhiều cái lợi, thực ra em càng muốn nhập tịch Á Rập hơn.

- Hả?

Tạ Văn Tình ngó người, đột nhiên nhớ ra quốc gia Á Rập có tập tục hôn nhân khác trong nước, mặt vô có nóng lên, phì một cái:

- Để Hứa Tư biết em tơ tưởng lung tung, cẩn thận cô ấy xé miệng em đấy.

Lại nghĩ lấy chuyện riêng tư bí ẩn của hai người họ ra nói, không khỏi quá ám muội, liền ngồi ngay ngắn lại, nghiêm chỉnh nói:

- Ái Dật nhiều việc như vậy, Hứa Tư có thoát mình được không?

- Cẩm Hồ rút cổ phần khỏi Hải Thái, nhân viên vốn của Hải Dụ đều có thể điều về, chị Thái có thể làm trợ thủ cho chị, Tương Vi thay thế vị trí của chị Hứa Tư, miễn cưỡng có thể an bài được.

Trương Khác gập ngón tay tính.

- Như vậy cũng được.

Tạ Văn Tình khẽ thở ra:

- Quay lại nửa năm trước, à mà chẳng nói nửa năm, chỉ hai tháng trước thôi, chị còn có chút hoài nghi với kế hoạch của em, ai có thể ngờ Ái Dật lại tiến bước dữ dội như thế?

Trương Khác cười:

- Vậy giờ thì sao ạ?

- Chị vẫn chưa yên tâm, luôn cảm thấy quá vội, tiền sản xuất và mở rộng của Ái Đạt hình thành từ chuỗi tài chính không chắc chắn, do nhà tiêu thụ đặt hàng trước. Hiện giờ nhờ đầu tư quảng cáo liên tục, mạng lưới tiêu thụ của Ái Đạt không ngừng bành trướng, nhưng một khi quá trình bành trướng này ngừng lại, Ái Đạt lại không tìm nguồn bổ xung tài chính khác, chuỗi tài chính này có nguy cơ đứt bất kỳ lúc nào, em nói xem chị sao chẳng lo lắng?

Nếu nói hung hiểm, những việc Trương Khác trải qua, có lần nào không hung hiểm? Lúc trong tay thậm chí chỉ có vài trăm đồng, một cái văn phòng trống, đã lừa được quyền đại lý Ericsson từ trong tay Thịnh Hâm.

Mỗi lần nhắc tới chuyện này Diệp Tiểu Đồng hồi hận vô cùng, khi đó cô ta đại biểu Thịnh Hâm tới Hải Châu khảo sát, đem quyền đại lý cấp ột văn phòng không có tiền không có mạng lưới tiêu thụ, mượn lời của cô ta là : Ái mà ngờ anh ta là thằng nhóc con chứ, bị lý luận thị trường lừa gạt của anh ta lừa mất.

Khi Cẩm Hồ tham lam muốn ôm hết ngành giấy Hải Châu vào lòng thì tài chính có thể dùng chỉ là 100 vạn! Nhờ đủ mảnh khoe lừa đảo làm sống lại nhà máy giấy Tân Quang, làm Cẩm Hồ có cơ sở nhất định.

Tạ Văn Tình tay chống cằm, mặc dù chuỗi tài chính của Ái Đạt yếu ớt tới mức độ làm người ta lo sợ, nhưng càng làm cô kỳ vọng hơn nữa vào biểu hiện của Trương Khác.

- Chị đang nghĩ gì đấy?

Trương Khác ngồi xuống đối diện với Tạ Văn Tình, nhìn cô hé môi cười, rõ ràng vừa rồi còn nói rất lo lắng, giờ lại ngồi cười băng quơ.

- Không có gì.

Tạ Văn Tình ngồi thẳng dậy, vươn tay lên định làm động tác đuổi mình, lại ngại Trương Khác không dám buông thả. Ngực cô đầy đặn, làm động tác này sẽ càng bắt mắt, nếu đổi lại là trước kia, cô rất tùy ý làm thế, nhưng sau chuyện kia để lại dấu vết trong lòng, e một động tác rất tự nhiên, trong mắt người khác nói không chừng sẽ mang một ý vị khác.

Tạ Văn Tình hi vọng trương khác không để chuyện hôm qua trong lòng, nếu không cả hai sẽ rất thiếu tự nhiên. Nhìn kỹ y, lúc này chẳng còn chút gì của thiếu niên nữa, ánh mắt hơi chút tang thương, mũi cao thẳng, mày dày, mang cho người ta một cảm giác cứng rắn quả quyết, nhưng khuôn mặt nhu hòa, bất kể nói thế nào Trương Khác đều hết sức đẹp trai, rất mê người, ý nghĩ này vừa vừa hiện lên trong đầu, làm Tạ Văn Tình cảm thấy lúng túng.

Tạ Văn Tình có chút thiếu tự nhiên khép chặt đôi môi lại:

- Em còn chuyện gì muốn nói không?

- Không, em tưởng chị Văn Tình có chuyện gì muốn nói cơ.

- À, chị cũng không còn chuyện gì đặc biệt, em bận việc thì cứ đi làm đi.

Đuổi Trương Khác ra khỏi phòng, Tạ Văn Tình cầm cốc trà lạnh lên uống một ngụm lớn, tiếng uống nước lớn tới mức chính bản thân cô cũng giật mình, sâu trong đáy lòng cảm thấy có chút khô nóng, không khỏi thâm suy xét lại :” Mình làm sao thế này?”

Chỗ mở rộng đầu tiên của Ái Đạt chọn bên sông Tiểu Giang, vì tránh trở ngại chính sách, quy mô nhà máy mới không chế trong phạm vi 80 mẫu.

Một chiếc Passat từ phía rừng Đông Lộc phóng về phía bên sông Tiểu Giang, có hai chiếc xe hơi khác tới hội họp , đều đỗ ở trên đê.

Nhìn Tống Bồi Minh, Tô Tân Đông lần lượt rời xe, Trương mới lễ mễ bước ra, hai bên đường trên đê trồng cây xanh um, gió sông thổi qua, mát lạnh.

Ái Đạt xây dựng nhà máy hiện đại hóa mới tinh ở đây mới được coi là bước khởi đầu thực sự, nói tới quy hoạch tương lai của Ái Đạt, Tống Bồi Minh đầy phấn khích:

- Chỉ nửa năm thôi mọi người sẽ thấy nơi này hoàn toàn khác biệt.

214. Chương 214: Bồ Cục

- Chú Tổng hình như còn dám tưởng tượng tương lai hơn cả cháu.

Ở đây chẳng có người ngoài, Trương Khác không cần chú ý hình tượng, ngồi bệt xuống, nhìn mặt hồ ánh sóng lóng lánh, bên bờ sông dựng mấy chiếc xe đạp, có người bơi ở đó.

Trong tỉnh đã chẳng còn được mấy con sông không bị ô nhiễm nữa, ở thượng du Tiểu Giang, đặc biệt trong địa phận tỉnh An Huy, mấy năm gần đây tỉ lệ thảm thực vật bao phủ giảm sút nghiêm trọng, nước sông đục hơn những năm trước nhiều. Nhưng so với đoạn sông khác, ở nơi này khá hơn nhiều.

- Chú Tổng, có muốn xuống giải nóng chút rồi mới nói chính sự không?

Nhìn thấy có người bơi dưới sông, Trương Khác hơi thèm, hết sức nghiêm túc kiến nghị với Tổng Bồi Minh.

Tổng Bồi Minh kém tài xin miễn, nói trong thời gian làm việc không có điều bồi tiếp người khác đi bơi.

Trương Khác cười ha hả:

- Hải Châu ít người không biết bơi lắm, không phải chú Tổng sợ chết đuối đấy chứ?

- Tôi từ nhỏ lớn lên ở phương bắc, không biết bơi có gì mà lạ.

Tổng Bồi Minh cười:

- Khu đang trù bị khu công nghiệp điện tử, cần có quy hoạch hoàn chỉnh, Ái Đạt có quy hoạch cụ thể cho sau này không?

- Văn bản còn chưa có, không rành, không có người để làm cái này, nhưng ở đây có một chút ...

Trương Khác chỉ vào đầu mình:

- Chú Tổng không sợ lập kế hoạch quá chi tiết bị thành phố cướp mất hạng mục à? Đến ba cháu cũng không được cháu nói quá kỹ.

- Ai cướp tôi trở mặt với người đó.

Tổng Bồi Minh quàng lấy vai Trương Khác:

- Tên tiểu tử cậu nhớ ai trước kia lấy mũ ô sa ra thế chấp giúp cậu vay tiền nhé, không qua cầu rút ván nhanh như vậy chứ?

Trương Khác nhún vai:

- Có phải cháu muốn qua cầu rút ván đâu, nhiều khi mọi người chẳng tự định đoạt được. Hay là thế này, sau khi cháu mua Nguyên Kiện xong, đem một phần tài sản thế chấp ngân hàng được không?

Tổng Bồi Minh lộ bộ mặt hung ác:

- Cậu đang uy hiếp tôi hả?

- Không phải, cháu cũng có lý do từ chối cảm dỗ của người khác mới được chứ.

Trương Khác cười đùa chọc, nghĩ :” Đi vay ngân hàng ổn định hơn là rút tài chính từ chỗ nhà tiêu thụ nhiều, nếu có khả năng, vẫn phải tiến thành củng cố chuỗi tài chính”

- Xí nghiệp tư doanh vay tiền khó mà được phê duyệt, nhưng các cấp chính phủ đều có chỉ tiêu nhất định mà.

Trương Khác tiếp tục khai quật tiềm năng của Tổng Bồi Minh.

Tổng Bồi Minh cười khổ:

- Khu không phải hỗ trợ các xí nghiệp khác hay sao? Lần này giá thu mua trực tiếp của cậu quá lớn, quy mô của Nguyên Kiện không cần 1000 vạn, cậu lại bỏ ngay ra hơn 2000 vạn, cho dù đem tới ngân hàng thế chấp, chẳng lẽ vay được hơn 2000 vạn sao?

Trực tiếp thu mua xí nghiệp là phương pháp mở mở rộng nhanh gọn nhất, ngoài có thể tính toán được tài sản hữu hình, có thể xác định được tài nguyên nghiệp vụ, phân ngạch thị trường, nhưng kỹ thuật dự bị cùng với lượng lớn công nhân lành nghề là điều Ái Đạt đang thiếu.

Tới tháng sau, sản lượng của Ái Đạt không còn đáp ứng đủ nhu cầu nữa, nhưng một khi nắm được Nguyên Kiện trong tay, sẽ có nhà máy chuyên môn sản xuất, còn nhà máy ở trấn Ích Long toàn bộ sửa thành dây chuyền lắp ráp, không cần lo vấn đề sản lượng nữa.

- Tốc độ của Ái Đạt làm người ta phải há mồm kinh ngạc.

Tổng Bồi Minh không khỏi cảm khái:

- Một nhà máy chẳng bằng cục phân chó hai tháng trước, vậy mà giờ đây đã tranh đoạt thị trường Hoa Đông với Samsung, làm người ta cười rụng răng.

- Răng chú Tổng đã rụng chưa?

Trương Khác hỏi đùa.

Tổng Bồi Minh lắc đầu thở dài, phương án mở rộng thị trường của Trương Khác trong mắt nhiều người là vô cùng mạo hiểm, cấp tiến, trong vòng hai tháng, lượng tiêu thụ tháng đột phá mức 6000 chiếc, là chuyện không thể. Samsung, thương hiệu đầu đĩa số một Hoa Đông còn chưa tiêu thụ được 5000 chiếc.

Vậy mà tới cuối tháng tám phương án mở rộng thị trường của Trương Khác còn chưa hoàn thành thành được một nửa mà mục tiêu này đã đạt được rồi.

Tháng bảy lượng tiêu thụ đột phá 3000 chiếc, tỉnh Đông Hải nơi thị trường được khai thác khá tốn công, lượng tiêu thụ trong tỉnh được 2000 chiếc, sang tháng tám trọng điểm là thị trường Thượng Hải, chưa hết tháng tám, ở Thượng Hải đã tiêu thụ được 1500 chiếc, còn lượng tiêu thụ ở Đông Hải cũng ổn định ở mức trên 2000 chiếc.

Còn một tuần nữa là hết tháng tám, lượng tiêu thụ các nơi đã được gửi về, đầu đĩa Ái Đạt trong tháng tám nhất định đột phá 6000 chiếc, ở khu Hoa Đông chỉ xếp sau SamSung.

Nhưng mô hình Trương Khác lập ra quá cấp tiến, khiến chi phí các mục quản lý khá cao, riêng việc quảng cáo ở Thượng Hải, Đông Hải đã đầu tư trên 2000 vạn, còn chưa tính 60 vạn quảng cáo mỗi tháng trên ĐTH TW.

Ưu thế kỹ thuật chip giải mã thế hệ hai của đầu đĩa Ái Đạt tới cuối tháng tám được thể hiện hoàn toàn, các tạp chí điện tử chuyên nghiệp đánh giá cao chip giải mã đời hai, đem Ái Đạt, Vạn Yến, SamSung ra so sánh, hơn kém chỉ ra rõ ràng.

Loại tạp chí chuyên nghiệp này người dân thường ít khi tiếp xúc tới, nhưng có ảnh hưởng mạnh trong ngành điện tử, điện khí, khiến cho nhà tiêu thụ sản phẩm trong khu Hoa Đông ùn ùn kéo tới tận cửa, yêu cầu làm đại lý sản phẩm của Ái Đạt, giúp trương khác duy trì chuỗi tài chính yếu ớt đó.

Trong tháng tám, Lưu Minh Huy suất lĩnh phòng thị trường đã đi hết các thành phố vừa và lớn ở các tỉnh Hoa Nam, cơ bản lập nên mạng lưới tiêu thụ, đem về cho Ái Đạt 2000 vạn tiền sản xuất.

Cuối tháng 8, Trương Khác điều Lưu Minh Huy về Hải Châu tọa trấn, mười nhân viên phòng thị trường chia làm năm tổ phái tới các Hoa Trung trừ kiến mạng lưới tiêu thụ.

Sau khi hội diện với Chu Du, Tô Tân Đông thảo luận quy hoạch cụ thể khu công nghiệp điện tử, Trương Khác thông báo chuyện Hứa Tư tới Hong Kong chuẩn bị mở công ty.

Chu Du, Tô Tân Đông đương nhiên không dị nghị gì an bài của Trương Khác.

Tạ Kiếm Nam đưa thỉnh cầu mua cổ phần của Cẩm Hồ tại Hải Thái, Chính Thái là đại cổ đông thậm chí đề xuất tang vốn đầu tư. Một khi Cẩm Hồ từ chối thỉnh cầu của Tạ Kiếm Nam, bọn chúng không ngại sử dụng ưu thế tài chính, tang vốn đầu tư để giảm cổ phần của Cẩm Hồ, cho tới khi đẩy Cẩm Hồ ra khỏi tầng quyết sách.

Trương Khác càng có lý do tin tưởng kế hoạch của Tạ Kiếm Nam tương tự con đường của Thịnh Hâm, sự thành công của siêu thị điện khí Thịnh Hâm khiến Tạ Kiếm Nam và Chính Thái đẩy nhanh bước tiến.

Điều này phù hợp với phong cách làm việc nhất quán của nhà họ Tạ, một khi nhắm vào con mồi sẽ ra tay dứt khoát, làm đối thủ trở tay không kịp.

Trương Khác căn bản không cần phải phản ứng, bọn chúng muốn tới thì cứ tới, người cảm thấy áp lực đầu tiên phải là Diệp Kiến Bản mới đúng.

Ngày 28 tháng 8, Trương Khác thông báo cho Diệp Kiến Bản biết Cẩm Hồ quyết định chấp nhận cái giá Tạ Kiếm Nam đưa ra.

Trong siêu thị điện khí, Diệp Kiến Bản quan sát vương quốc của mình, kinh doanh đã được 10 ngày rồi, mặc dù không giữ được tiếp thị sôi động như ban đầu, song lưu lượng khách lẫn doanh thu luôn giữ ở mức độ tương đối, thành công hay không còn cần thời gian nghiệm chứng, nhưng Diệp Kiến Bản tràn trề tin tưởng vào mô hình kinh doanh này.

- Không cần suy đoán ý đồ của họ nữa, Tạ Văn Sơn bận rộn như vậy mà tới chiếu cố cái cửa hàng nho nhỏ của tôi hai lần rồi.

Diệp Kiến Bản khinh miệt nói:

- Tạ Kiếm Nam không còn thể diện tới Hải Châu, có điều hắn cũng rất kháng khái, ra giá 1500 vạn, Cẩm Hồ có số tiền này chuẩn bị dùng ra sao? Tiếp tục cầm rế ở Hải Châu à?

Trương Khác cười ngượng:

- Công ty của chú tôi đang đợi gạo vào nôi.
- Cậu hình như xuống ngày bê nôi đi xin gạo thì phải.

Diệp Kiến Bản hỏi:

- Công ty của chú cậu thiếu tiền có thể đi vay, Cẩm Hồ có hứng thú đầu tư vào Thịnh Hâm không?

Trương Khác bĩu môi:

- Thịnh Hâm và Chính Thái đánh nhau, chẳng lẽ tôi có thể khoanh tay ngoài cuộc được sao? Anh cũng biết tôi lúc nào cũng đợi gạo vào nôi, giờ đâu giúp được gì?
- Cậu rất mong Chính Thái và Thịnh Hâm đánh nhau thì phải?

Trương Khác từ chối thiện ý không làm Diệp Kiến Bản bận lòng, Cẩm Hồ hiện giờ thực lực chưa mạnh quyết cầm rế ở Hải Châu là hợp lý.

215. Chương 215: Bí Mật Không Thể Nói

Tự tin của Thịnh Hâm tới từ gia tộc họ Diệp đứng đằng sau, nhưng so với nguồn lực thương nghiệp của tập đoàn Chính Thái còn có nhiều điều thua kém, Chính Thái đã có hơn mười năm phát triển thống nhất, hình thành quy mô và thực lực hùng hậu.

Thịnh Hâm thì chỉ mới đem nguồn lực thương nghiệp phân tán của nhà họ Diệp tập trung lại, hình thành quy mô mới được hai ba năm, so với con voi lớn Chính Thái, Thịnh Hâm là con ngựa nhỏ gầy gò.

Trương Khác khoanh tay nói:

- Nếu được thì Thịnh Hâm có thể tới Thượng Hải phát triển trước đã.

Giống như Trương Khác cầm rế ở Hải Châu, Diệp Kiến Bản cũng có suy nghĩ như thế, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn cũng muốn bước đi quan trọng nhất, huy hoàng nhất trong đời là từ đại bản doanh của mình đi ra.

Diệp Kiến Bản gật gù:

- Tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ kiến nghị của cậu, mà xem ra lá gan toàn bộ nam nhân của nhà họ Tạ cộng lại không bằng cậu, Ái Đạt chạy băng băng từ lúc khởi đầu tới giờ không ngừng nghỉ. Chính Thái thực lực rất mạnh, nhưng bọn họ sẽ không đánh một lèo chiếm hết thị trường trong tỉnh.

Trương Khác nhún vai:

- Mặc kệ Chính Hải, vở kịch ở Hải Châu, anh phải giúp tôi diễn cho trọn đấy.

- Ủ, cái lão Triệu Cẩm Vinh đã thông qua Vạn Dũng biểu đạt ý nguyện hợp tác với chúng tôi. Thịnh Hâm thậm chí bất chấp tín dự thương nghiệp ký một hiệp nghị khung với bọn chúng.

Trương Khác xì một tiếng:

- Cái gì mà bất chấp tín dự thương nghiệp, nếu như hiệp nghị khung này không thể thực hiện thì ảnh hưởng gì tới Thịnh Hâm?

Diệp Kiến Bân cười gian trá:

- Triệu Cẩm Vinh nhất định đắc tội với cậu không ít, mới làm cậu tốn công đào bẫy chôn lão ta như thế. Cậu không lo lão ta tìm Tạ Kiếm Nam hợp tác à? Dù sao Hải Thái cũng muốn bán lẻ đồ điện gia dụng, nói không chừng tới lúc đó Tạ Kiếm Nam sẽ tiến vào thị trường Hải Châu.

- Đâu phải là dựng lều, xây một tòa nhà cao tầng, thế nào cũng phải mất một năm, Tạ Kiếm Nam có gan vào, chẳng phải vừa khéo giảm gánh nặng cho anh sao?

Ý của Trương Khác là chỉ cần Hải Thái dám tiến quân vào Hải Châu là y sẽ ra tay, Diệp Kiến Bân cười hăng hắc:

- Vậy tôi phải phái người đi kích động họ Tạ một chút, để hấn không thể quên xỉ nhục bị đập xe, nếu hấn thiếu kiềm chế tiến quân vào Hải Châu, áp lực của Thịnh Hâm sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngoại ô phía đông Huệ Sơn có một rừng mai, chu vi mười dặm, là một thắng cảnh nổi danh của Huệ Sơn.

Có câu “Thập lý mai hoa hương tuyết hải”, thương hiệu tử lạnh “hương tuyết hải” vang danh toàn quốc thập niên 80 từ đó mà ra.

Nhà họ Tạ có một đại trạch viên kiểu nhà vườn cạnh rừng mai, sát bên đường quốc lộ tới Tân Thái, hiện giờ là nơi ở của vợ chồng Chu Cẩm Du và Tạ Hán Minh.

Chu Cẩm Du tám năm trước làm phó thị trưởng phân quản công nghiệp Huệ Sơn, tập đoàn Chính Thái liền thực thi chiến lược di chuyển sản nghiệp từ Tân Thái tới Huệ Sơn, Tạ Hán Minh vì thế rời khỏi tập đoàn Chính Thái, nắm giữ cái được gọi là quỹ gia tộc họ Tạ.

Tạ Hán Minh trên 50 tuổi, trông mặt già hơn Chu Cẩm Du một chút, hôm nay là thời hạn giao báo cáo kiểm toán với tài vụ của Cẩm Hồ, ông ta sẽ căn cứ báo cáo kiểm toán đưa ra đánh giá cuối cùng về mô hình của Cẩm Hồ.

Cẩm Hồ thành lập vào tháng 10 năm ngoái, trong tài sản đăng ký có một phần tới từ quỹ gia tộc nhà họ Tạ, mặc dù là phân ngạch của Tạ Văn Tình trong quỹ, nhưng vì tăng cường ngưng tụ sức mạnh gia tộc, họ Tạ hạn chế nghiêm ngặt với việc sử dụng quỹ tài chính, trong đó quan trọng nhất là Chính Thái có quyền mua lại công ty xí nghiệp dùng quỹ gia tộc sáng lập hoặc đầu tư.

Ánh ban mai xuyên qua cửa sổ pha lê trong suốt, chiếu lên bản báo cáo kiểm toán nằm lặng lẽ một góc chiếc bàn dài bằng gỗ lim.

Tạ Hán Minh khoan tay trước ngực, đi lại trong đại sảnh, Tạ Kiếm Nam ngồi ngay ngấm trầm tư nhìn bản báo cáo.

- Trong đám anh chị em các con, năng lực của Văn Tình cũng rất xuất chúng, nhưng từ nhỏ ra nước ngoài học, gả tới nhà họ Từ cũng không tham gia công tác, tuy có quản lý học từ nước ngoài, song thiếu nhận thức với tình hình phức tạp trong nước, không có kinh nghiệm làm việc, cho nên ba bước nhảy vọt từ Hải Dụ tới Hải Thái sang Cẩm Hồ, không phải là chuyện nó có thể làm được.

Tạ Hán Minh đánh giá:

- Anh và con thực sự cho rằng thằng nhóc mới học cao trung kia làm được việc này sao?

Chu Cẩm Du ngồi sau bàn ăn xem báo, tỏ vẻ không tin:

- Chuyện này nói không chừng là thế đấy. Nha đầu Tử Gia của nhà Hán Tĩnh chẳng phải mới học năm thứ hai cao trung? Hán Tĩnh vì bồi dưỡng nó đã tốn bao nhiêu tâm huyết?

Tạ Hán Tĩnh là chủ tịch hội đồng quản trị Chính Thái, Tạ Hán Minh nói tiếp:

- Anh ấy tuy hiện cầu ổn định, nhưng bản chất thích những thứ bàng môn tà đạo, nha đầu Tử Gia tí tuổi đã thích chơi tem, đồ gốm, quá nửa là do anh ấy dung túng. Mấy ngày trước Tử Gia còn đòi tới Thượng Hải mua mấy con tem lạ, Hán Tĩnh phải luôn hai người đi cùng ...

Phản nản một hồi chuyện ngoài lề, Tạ Hán Minh quay lại chủ đề:

- Hiện giờ thiếu niên thành đạt nhiều lắm, Kiếm Nam nhà mình cũng có kém ai đâu. Trương Tri Hành là người rất có học vấn, chỉ là thời cơ vào sĩ đồ chập mất một nhịp, song đào tạo ra đứa con xuất sắc không phải là khó tưởng tượng, nghe đầu Tử Học Bình và ông già kia của nhà họ Diệp đều rất coi trọng thiếu niên này. Song thiếu niên thích phổ trương, mà y lúc nào kín đáo, làm người ta nhìn không thấu.

- Đập xe người khác giữa bao người, vậy mà còn nói là kín đáo à?

Chu Cẩm Du có vẻ rất thành kiến với Trương Khác, có lẽ tâm lý người mẹ, không muốn thấy người khác xuất sắc hơn con mình.

- Chúng ta đều đoán Trương Tri Hành tham dự vào việc kinh doanh của Cẩm Hồ, mà thời đầu thành lập Hải Thái, thiếu niên này hoạt động rất tích cực. Nhưng trong báo cáo này có được gì? Trừ một công ty Việt Tú đăng ký tài chính mấy chục vạn, và tên đại biểu pháp nhân tên Hứa Tư, thì thành phần đầu tư, cổ phần đều không có dấu vết gì. Còn nữa ngay cả điện tử Ái Đạt đang gây chú ý lớn kia đại biểu pháp nhân là Tô Tân Đông, một người ngoại tỉnh, vậy mà lại được chính phủ khu toàn lực ủng hộ. Chu Du tới Cẩm Hồ chưa được hai tháng đã nhảy sang Ái Đạt. Quan hệ giữa Cẩm Hồ và Ái Đạt là gì? Đứng sau Ái Đạt là ai? Thiếu niên đó liên quan gì tới Cty Việt Tú? Chúng ta không biết gì cả, thế chưa đủ kín đáo sao?

Thấy con trai mặt âm u hần học, Tạ Hán Minh biết chạm vào mối hận trong lòng con, nhưng không an ủi:

- Con đáng phải nhận chuyện đó cho tỉnh ra, người như chúng ta đi tới đâu cũng có vô số con mắt theo dõi đấy.

"Hứa Tư" Tạ Kiếm Nam lắm bẫy, nhớ lại dung mạo hộp hồn hấn, nếu không tận mắt nhìn thấy cô, khó mà liên hệ được với Hứa Tư trong vụ án Đình Hương Sơn.

Nhưng chẳng biết hấn có tính toán gì mà không nhắc cha mình chú ý tới điều cực kỳ quan trọng này, chỉ bực bội nói:

- Người thông minh đều có thể đoán ra Việt Tú là cái xác rỗng bị kẻ nào đó khống chế, để che giấu những giao dịch bí mật không thể tiết lộ ra ngoài.

- Nói giao dịch bí mật thì cũng không phải, tài vụ của Cẩm Hồ không giấu được chúng ta, từ trong báo cáo này con thấy được cái gì? Ba thì thấy có khả năng là một cái bẫy nhắm vào chúng ta, tài nguyên quan trọng nhất của Cẩm Hồ là quyền kinh doanh sáu nhà máy giấy ở Hải Châu. Nhưng khi ký hợp đồng bao thầu với chính phủ đương địa, quyền mua lại thuộc về Cty Việt Tú rất mơ hồ kia. Chúng ta mua lại cổ phần của Cẩm Hồ, một khi Việt Tú mua lại sáu công ty kia, thì chúng ta chỉ còn cái vỏ không mà thôi ...

Tạ Hán Minh không bị xen vào quá nhiều tình cảm, ông ta chỉ phân tích đánh giá dựa theo tư liệu có được.

- Chúng ta mua lại cổ phần của Cẩm Hồ, quyền kinh doanh sáu nhà máy kia là tài sản quan trọng nhất đánh giá cổ phần, chưa nói cái công ty rỗng ruột kia có thực lực mua lại sáu nhà máy giấy không, cho dù có thì khi chúng bỏ dở quyền kinh doanh với Cẩm Hồ, là xâm phạm lợi ích của chúng ta, chúng ta sợ gì mà không kiện?

Tạ Kiếm Nam nghiêng răng nói:

- Nhà nước đang tăng cường lực độ bảo vệ môi trường, hạn chế nhiều nhà máy giấy gây ô nhiễm môi trường, nguồn nguyên liệu cung cấp giấy đang ngày càng khó khăn, hơn nữa với uy hiếp có khả năng là lớn nhất với Chính Thái sau này, giờ có cơ hội xen vào, sao phải do dự?

216. Chương 216: Dự Cảm Không Lành

Chu Cần Du nghe thấy bên ngoài có tiếng còi xe, xem đồng hồ rồi đặt báo xuống:

- Em đi đây, hai ba con anh ở nhà bàn tính cho kỹ đi.

Nhìn vợ đẩy cửa rời đi, Tạ Hán Minh thở dài:

- Mua cổ phần của Cẩm Hồ ở Hải Thái thì ba ủng hộ con, vì chúng ta có mục tiêu rõ ràng. Nhưng mua lại Cẩm Hồ vào lúc này thì ít nhiều giống hành động theo cảm tính, làm ăn kỳ nhất là hành động theo cảm tính. Biết rõ sau này sẽ xảy ra tranh chấp còn cứ muốn đâm đầu vào, con để bụng chuyện xảy ra ở Hải Châu đến thế sao?

- Nếu ba sợ Chính Thái bị cuốn vào thì trong tay con còn hơn 2000 vạn, con sẽ tự bỏ ra.

Tạ Kiếm Nam hậm hực nói:

- Đôi lúc không phải chúng ta muốn bỏ qua cho êm chuyện là được, chiếc BMW kia vẫn để dưới bãi đỗ xe của Cẩm Hồ, đó thành ý bỏ qua của bọn chúng sao? Chị Hai rõ ràng biết sáu nhà máy giấy kia là tối quan trọng với quyền mua lại của Chính Thái, nhưng chị ấy dễ dàng nhường cho cái công ty rộng ruột kia, đoán chừng từ đầu tới cuối chị ấy tránh Chính Thái mua lại Cẩm Hồ, chị ấy còn nghĩ tới lợi ích nhà họ Tạ nữa đâu.

Tạ Hán Minh cảm khái nói:

- Bác con mất sớm, Văn Tình ra nước ngoài từ nhỏ, quan hệ với Văn Sơn lại rất tệ, thêm vào chuyện không vui với Hải Dự, nên quan hệ với bên này lạnh nhạt cũng phải thôi. Còn về phần có mua lại cổ phần Cẩm Hồ hay không, ba còn thương lượng với chú hai con, con cứ chuyên tâm lo chuyện Hải Thái là được.

Thêm vào cổ phần của Cẩm Hồ, cổ phần cá nhân của Tạ Kiếm Nam ở Hải Thái chiếm 33%, hẳn sẽ một tay nắm quyền Hải Thái.

Không thuyết phục được cha, Tạ Kiếm Nam có chút bực dọc, hất ra khỏi nhà, ngồi vào chiếc Porsche, suy nghĩ một lúc rồi gọi điện cho Tạ Văn Tình, mặc dù sau khi chịu nhục ở Hải Châu, cảm tình của hắn với Tạ Văn Tình đã nhạt tới cực điểm, nhưng muốn hiểu chuyện giữa Trương Khắc và Hứa Tư, vẫn phải thông qua cô.

- Chị Hai, em là Tiểu Lục đây.

Tạ Kiếm Nam hít một hơi thu lại tâm tình, giọng nói tự nhiên:

- Em vừa xem báo cáo tài vụ của Cẩm Hồ, có mấy vấn đề, không biết có thể hỏi chị được không?

- Có chuyện gì mà trang trọng thế?

- Cty Việt Tú là cổ đông thứ hai của Cẩm Hồ, nhưng tư liệu quá khiếm khuyết, còn nữa lần trước chị bảo với em Hứa Tư là nhân viên của Cẩm Hồ, song trong danh sách nhân viên của Cẩm Hồ lại không có tên cô ấy, mà cô ấy lại là đại biểu pháp nhân của Việt Tú, chẳng lẽ đằng sau Việt Tú có bí mật không thể cho ai biết?

Mặc dù đã nhắc bản thân phải bình tĩnh, nhưng nói tới cái tên Hứa Tư, Tạ Kiếm Nam khó kiềm chế được lời nói của mình.

- Bí mật không thể cho ai biết gì chứ?

Giọng Tạ Văn Tình ở phía bên kia điện thoại có hơi tức giận.

- Nhân vật quan trọng giúp Trương Tri Hành lập đổ Đinh Hương Sơn là đại biểu pháp nhân của công ty Việt Tú thần bí, khó tránh khỏi làm người ta liên tưởng tới gì đó phải không?

Giọng Tạ Kiếm Nam mang chút ý dọa dẫm.

Tạ Văn Tình buông điện thoại xuống, tay chân lạnh băng, quay sang nhìn bóng Trương Khác qua tường ngăn pha lê, đi tới khẽ gõ lên tường.

- Có chuyện gì thế ạ?

Trương Khác đứng dậy đi vào văn phòng Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình đem nói dung cuộc nói chuyện vừa rồi với Tạ Kiếm Nam nói cho y.

- Ồ...

Ngữ khí của Trương Khác rất bình đạm, tựa hồ chẳng hề vì thế mà lo lắng, y biết sớm muộn gì cũng có người nhắc tới chuyện này, nhưng nếu Tạ Kiếm Nam tưởng có thể lợi dụng đề uy hiếp gì đó thì hẳn sai lầm lớn rồi.

Tạ Văn Tình nghĩ Trương Khác để Hứa Tư tới Hong Kong, thậm chí thay một thân phận mới, chắc hẳn là đã nghĩ tới tình huống này:

- Dù nói thế nào, Tiểu Lục muốn lợi dụng chuyện này, thủ đoạn không khỏi quá dễ tiện. Chuyện mua toàn bộ cổ phần của Hải Thái còn chưa được như ý đâu.

Tạ Văn Tình giọng vẫn nhỏ nhẹ như thường ngày, nhưng đôi mắt thấp thoáng lửa giận:

- Đừng mơ đụng tới Cẩm Hồ.

- Cho bọn chúng, bọn chúng cần thì cứ cho.

- Em nói nhẹ nhàng thật đấy.

Trương Khác thấy Tạ Văn Tình không cam lòng chỉ nhún vai cười, cảm thấy cổ khát, đưa tay cầm lấy cốc nước trên bàn, Tạ Văn Tình nói vội:

- Đó là cốc của chị.

“Ồ” Trương Khác ngó cái cốc một cái:

- Em không để ý đâu.

Rồi uống một hơi hết sạch.

Tạ Văn Tình chịu thua.

- Chuyện dự liệu được từ trước rồi, có gì mà chịu phải tức giận.

- Nhưng chị không ngờ bọn họ ra tay nhanh như thế.

Tạ Văn Tình chẳng hiểu nổi Trương Khác nghĩ gì trong đầu:

- Chỉ cần ba bốn năm, Cẩm Hồ có thể hoàn thành bố cục ở ngành giấy, cho dù bọn họ tham dự vào cũng chẳng lo bọn họ giữ trò gì, nhưng giờ bọn họ tham dự vào, chỉ e không hài lòng với địa vị chiếm cổ phần.

- Chị Văn Tình tự hồ không có lòng tin vào người nhà mình?

- Chị quá tin là khác ấy chứ?

Tạ Văn Tình cười chua chát:

- Nếu Cẩm Hồ không có tiền đồ gì thì đã đành, nhưng cùng với chính sách bảo vệ môi trường trong nước tiếp tục đi sâu, xí nghiệp giấy, đặc biệt xí nghiệp lớn, tiền đồ càng sáng sủa. Chị lường trước được thủ đoạn của họ rồi, bọn họ không ngại dùng thủ đoạn hành chính can dự, thu mua tài sản nhà máy phía dưới khi thời cơ chưa chín muồi, sau đó liên tục đề xuất tăng vốn đầu tư, làm giảm bớt phần trăm cổ phần của chúng ta, giống như đã làm với Hải Thái vậy ... May là quyền mua tài sản nhà máy đều trong Việt Tú, có thể thiết kế cho bọn họ chút trưởng ngại.

Trương Khác cố kiềm chế kích động muốn ngửa mặt cười dài:

- Nếu để Diệp Kiến Bàn biết chuyện này, anh ta sẽ mang rượu Chivas cất kỹ ra uống một chén lớn.
- Vì sao?
- Tác chiến hai mặt, bọn họ đúng là tự tin vào bản thân quá đấy.

Trương Khác cười khinh miệt.

- Bọn họ thêm cái quyền mua lại chứ gì? Được chúng ta đem quyền đó chuyển vào Cẩm Hồ, đây là con dao hai lưỡi, khi bọn họ đang đấu sống chết với Thịnh Hâm thì Cẩm Hồ khởi động quyền mua lại. Lúc đó nó sẽ là thông lọng trên cổ họ.

Trương Khác ung dung trở về văn phòng, mặc dù y đã định để Hứa Tư đi Hong Kong, nhưng nhà họ Tạ lại muốn lợi dụng việc này giở trò, làm y hết sức khó chịu. Trước đó y chỉ đặt chướng ngại là để đề phòng chứ không có ý hại người, nhưng họ Tạ làm thế chớ trách ta hạ thủ với các người.

Kỳ nghỉ hè có vui thế nào cũng có đến ngày kết thúc, Đường Thanh ngày 23 đã trở về trường, Trương Khác vẫn như không hay biết, nhưng thế nào cũng không thể bỏ ngày khai giảng.

Chính Thái còn chưa chính thức yêu cầu mua lại cổ phần của Cẩm Hồ, còn Cẩm Hồ bán cổ phần Hải Thái có cái lợi là Thái Phi Quyên và rất nhiều nhân viên quản lý của Hải Dụ rời khỏi Hải Thái gia nhập Cẩm Hồ.

Dương Văn quay về Hải Châu, nói với Trương Khác:

- Nghe Chu Nhất Bình, Lưu Minh Huy nói Ái Đạt đang làm ăn tưng bừng, lần này chưa nói trước đã đến nường nhờ, Khác thiếu gia không để cho tôi thất nghiệp chứ?

Tương Vi hoàn thành giao tiếp tài vụ với Hứa Tư, vậy là bốn người một năm trước bị Trương Khác lừa tới văn phòng Cty Hải Dụ tại Hải Châu lại tụ cùng một chỗ.

Ngày khai giảng, Trương Khác nghĩ buổi sáng sẽ không có nhiều việc lắm, liền đích thân đưa Dương Văn tới trấn Ích Long giới thiệu cho đám Tô Tân Đông.

Trương Khác vốn tính ở lại ăn trưa cùng bọn họ rồi mới về trường báo danh, nhưng chừng 10 giờ nhận được điện thoại của cha:

- Hôm nay khai giảng, sáng sớm con nói đi học cơ mà, sao giờ lại không có mặt ở trường.
- Con ở trấn Ích Long, định chiều về trường, sao ba đột nhiên hỏi tới chuyện này?

Trương Khác lấy làm lạ, lâu lắm rồi còn ai ngó ngang tới chuyện học hành của y đâu? Đến Đường Thanh và mẹ y hai người không hài lòng chuyện y trốn học nhất giờ phải chấp nhận nữa là.

- Trường học gọi điện tới tận văn phòng chính phủ đấy, ba đang tới trường giải thích tại sao con không đi học hè, khai giảng lại vô cớ vắng mặt. Con mau tới đi.

“Sao Lý Chi Phương lại đột nhiên quan tâm tới mình nhỉ? Không thể !” Nhưng nói thế nào ngày đầu khai giảng đã trốn mất đúng là hơi quá, nguyên nhân chỉ thế thôi sao, Trương Khác có một dự cảm không lành, thấy nhà máy cũng không có việc gì quan trọng cần mình ở lại, liền vội vàng quay về nội thành.

++++

Hết rồi

217. Chương 217: Giáo Viên Chủ Nhiệm Mới

Tối trường thì đã là lúc nghỉ trưa, học sinh đang từ lớp học tràn ra, đổ về hướng nhà ăn, đường bị tắc, Đỗ Phi nhận ra xe của Trương Khác, mở cửa chui vào:

- Fuc*, tao tưởng mày không đi học nữa chứ? Ba mày tới báo danh ày rồi đấy.
- Buổi sáng có cái lễ khai giảng chứ có chó gì đâu, tao định chiều tới báo danh, sao Lý Chi Phương lại nhiệt tình thế?

Trương Khác cầu nhậu:

Đỗ Phi mặt mày rầu rĩ:

- Cô ấy bị điều tới sơ trung Tượng Sơn rồi, rất đột ngột, không báo gì trước. Lớp chúng ta có giáo viên chủ nhiệm mới.

Trương Khác ngậy ra mắt một lúc, không nói tới cuộc sống riêng tư, Lý Chi Phương tận tâm hơn tuyệt đại đa số giáo viên, đột nhiên bị điều đi, chẳng lẽ mẹ vợ của Vương Viêm Bản phát hiện ra điều gì:

- À, mày nói cái gì? Lớp chúng ta, mày quay lại lớp tao rồi à?

- Ngày 23 tháng 8 về học hè, cô giáo Lý đã bị điều đi, lớp số 10 dù sao tốt hơn lớp 12, cha tao muốn tao quay lại, tao thì thế nào cũng được.

Đỗ Phi cố làm ra vẻ thoải mái, nhưng không che giấu được tiếc nuối.

Trương Khác nghĩ mặc dù làm như vậy có điều không công bằng với Lý Chi Phương, song kết quả này với cô ta mà nói không phải là quá tệ, có điều nếu thực sự là mẹ vợ Vương Viêm Bản phát hiện ra, chỉ e cô ta có điều tới đâu cũng không dễ sống.

Còn nữa chủ nhiệm mới làm cái quái gì thế? Dù đi học muộn nửa ngày nhưng có tới mức gọi điện tới tận văn phòng chính phủ không? Đang định hỏi Đỗ Phi thì đột nhiên có tiếng còi xe inh ỏi vang lên, học sinh hoảng hốt né tránh.

- Ơm, Triệu Ti Minh sinh nhật 18 tuổi, thằng cha nó tặng ột chiếc Mitsubishi, nên ngồng hết sức ...

Đỗ Phi tức tối chửi.

Chiếc Mitsubitshi màu đỏ rực cứ đi bừa trong đám đông, học sinh la hét nhảy sang hai bên tức giận không dám nói gì, một số giáo viên trong đó cũng chỉ biết thở dài, không ai dám ngăn cản.

Trương Khác thầm nghĩ :” Rác rưởi thì có đắp lên vẻ ngoài rực rỡ thế nào cũng chẳng che đi được.”

Vạn Thiên Tài thò đầu từ trong xe ra huýt sáo cười khoái trá, Triệu Ti Minh ngồi ở ghế phụ lái, hai tên này lúc nào cũng bám dính lấy nhau.

- Anh Phó, xô chết hai thằng chó đẻ ấy đi.

Đỗ Phi giận sôi gan nói:

Trương Khác chỉ cười, y không hiểu loại xe của Nhật nhưng chiếc Passat ghẻ này của mình không chịu nổi va chạm, xô hai thằng chó đẻ thì cũng sướng đấy, nhưng không nên để xe của mình cũng các luôn vào đó.

- Bọn cặn bã này làm sao nhịn được không đem xe ra khoe khoang, cứ để cho bọn chúng đắc ý một hồi đi.

Hai tên tiểu tử này theo chức vụ gia trưởng trong nhà tăng lên, lại ôm chân Chu Phú Minh nên ngày càng không coi ai ra gì, nhưng chúng chẳng đắc ý được bao lâu nữa.

Chiếc Mitsubitshi chớp mắt đã tới nơi, Trương Khác tính toán có nên chào Vạn Thiên Tài một tiếng, để mọi người biết nhà y và Vạn Dũng đã cải thiện quan hệ hay không ?

Đúng lúc này một bóng người nhỏ nhắn giang tay ra chắn trước chiếc Mitsubitshi, tay còn cầm một cái hộp thức ăn, bày ra cái thế xe còn đi tới là ném hộp cơm.

Trong dòng người tới tấp né tránh, thân hình đó trở nên vô cùng nổi bật.

Chiếc Mitsubitshi điên cuồng rú còi, nhưng bốn người nhỏ nhắn kia không lùi lấy nửa bước, giữa ban ngày ban mặt Triệu Ti Minh, Vạn Thiên Tài rút cuộc không dám lái xe đâm thẳng tới.

Chiếc Mitsubitshi vừa tắt máy, cô gái kia liền trước xe, đưa tay vào rút chìa khóa, nghiêm giọng quát:

- Trong trường học có được lái xe không, các cậu là học sinh lớp nào?

Trương Khác nhìn thấy Vạn Thiên Tài miệng mấp máy nhưng không nghe rõ hắn nói gì, cô gái kia như mèo bị dẫm phải đuôi, túm lấy cổ áo hắn kéo ra ngoài, cửa xe chưa mở, Vạn Thiên Tài không kịp phòng bị, cổ kẹt ở cửa sổ xe, trông hết sức buồn cười.

- A, Thôi Úc Mạn.

Nhìn rõ mặt cô gái kia, Đỗ Phi thốt lên:

- Ai vậy?

Trương Khác hỏi, trong khi cả đám đàn ông cao to đều rụt đầu trốn một bên, biểu hiện của cô gái này đúng là rất mạnh mẽ.

- Chủ nhiệm mới, ai mà ngờ cô ta cô ấy ghê đến thế, thôi thế thì chúng ta cũng toi rồi.

Nhìn thảm cảnh của Vạn Thiên Tài, Đỗ Phi đột nhiên nổi cảm xúc một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Trương Khác ngạc nhiên:

- Cô ta tới nhà ăn lấy cơm, vậy ba tao đâu nhỉ?

Lúc này mới có hai nam giáo viên đi tới giúp Thôi Úc Mạn trách mắng đám Vạn Thiên Tài:

- Vạn Thiên Tài, cậu chưa tròn 18 tuổi, bằng lái chưa có, sao dám lái xe trong trường? Còn lái nhanh như thế, xô phải người khác thì làm sao?

Rồi kể tai Thôi Úc Mạn thì thầm vài câu, chắc là nói cho cô ta biết thân phận gia trưởng của bọn chúng.

Thôi Úc Mạn buông cổ áo Vạn Thiên Tài ra, nói:

- Không hiểu cha mẹ các cậu dạy các cậu thế nào? Học sinh dám phóng xe trong trường, buổi chiều bảo người lớn trong nhà kéo xe về.

Nói xong quay người ném chìa khóa xe vào con sông nhỏ bên đường.

“Tôm” một cái, lớp bèo phủ đầy mặt nước tản ra rồi khép lại, chiếc chìa khóa biến mất tăm tích.

Trương Khác trông cảnh đó mà hãi hùng, lấy di động gọi cho cha:

- Có phải ba bị bỏ lại một mình trong văn phòng không?

Nghe đầu bên kia có tiếng thở dài, vội cúp điện thoại đưa cho Phó Tuấn:

- Có ai tìm tôi, anh bảo tôi không tiện nghe điện thoại.

Trương Khác định kéo Đỗ Phi lên lút xuống xe thì Thôi Úc Mạn quay đầu lại:

- Đỗ Phi, lại đây.

Trương Khác đang muốn trốn vào trong xe thì ánh mắt sắc bén của Thôi Úc Mạn quét qua:

- Cậu là Trương Khác phải không?

Phó Tuấn cười khùng khục, Trương Khác đau khổ bảo hắn lái xe đi trước, rồi đành theo Đỗ Phi đi tới.

- Trước khi tôi tới trường đã được nghe danh bốn vị Đại công tử rồi, hai tên rác rưởi này tôi không quản nổi.

Thôi Úc Mạn khinh miệt phát ra hai chữ “rác rưởi” nói học sinh, không có chút phong phạm giáo viên nào, làm hai nam giáo viên bên cạnh, hơi biến sắc:

- Hai cậu là học sinh lớp tôi, sau này phải ra dáng học sinh, Trương Khác, vì sao cậu không tới lớp học hè? Sáng nay lại không đi khai giảng? Thư ký trưởng Trường không biết dạy dỗ con cái à ?

Danh xưng thư ký trưởng trong miệng cô ta phát ra không có chút tôn trọng nào, nếu chẳng phải sức chịu đựng của Trương Khác rất mạnh thì đã xấu hổ mà chết rồi.

- Hai cậu theo tôi.

Thôi Úc Mạn nói xong quay sang phía Vạn Ti Minh:

- Các cậu đẩy xe sang bên đường, buổi chiều gọi gia trưởng kéo xe đi.

Rồi lắc vòng eo nhỏ đi về phía văn phòng.

Thôi Úc Mạn vóc người nhỏ nhắn, không thể tính là cô gái quá xinh đẹp, nhưng nếu tính cách cô ta mà nhu mì một chút, cũng có thể trở thành tình nhân trong mộng của rất nhiều thiếu niên.

Lịch sử của Nhất Trung chưa bao giờ xuất hiện giáo viên thế này, nhưng từ khi Mã Tử Thiện lên làm hiệu trưởng, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Trương Khác chẳng còn cách nào khác, không thể để cha một mình ở trong văn phòng chịu sự hành hạ của nữ ma đầu này, võ vai Triệu Ti Minh có chút đồng bệnh tương lân:

- Mất mặt lớn rồi.

Triệu Ti Minh luôn sợ Trương Khác, bị y võ vai một cái giật nảy mình, Trương Khác cười, kéo Đỗ Phi theo Thôi Úc Mạn.

Vào văn phòng của Thôi Úc Mạn, Trương Khác thấy người cha tội nghiệp đang ngồi trên ghế, thấy cô ta vào còn hơi nhồm người dậy chào lấy lòng.

- Ông cứ ngồi đi.

Thôi Úc Mạn nhướng mày lên, quay về chỗ mở hộp cơm ra, trải báo lên bàn thông thả bày cơm trưa của cô ta, tới khi cho thìa cơm vào mồm tựa hồ mới nhớ trong văn phòng còn có ba người nữa, dừng lại nói:

- Hiện giờ đã giải thích được vì sao không đi học hè, lại vắng mặt lễ khai giảng rồi chứ?

- Hết việc của em rồi phải không ạ?

Đỗ Phi dè dặt hỏi:

- Bấy ngày học hè cậu đi được mấy ngày?

Thôi Úc Mạn trừng mắt lên:

- Còn không biết xấu hổ nói là hết việc của mình hả?

- Hay là gọi luôn cả bí thư Đỗ tới giáo huấn?

Trương Khác hỏi:

- Hôm nay chủ yếu nói chuyện của cậu, chuyện của Đỗ Phi sau này tôi tìm phụ huynh cậu ta nói chuyện ...

Trương Tri Hành nháy mắt với con, bảo y qua được cửa ải này rồi tính, Trương Khác liền ngậm miệng lại không nói nữa.

218. Chương 218: Chủ Nhiệm Mới Rất Hung

Đội Thôi Úc Mạn dùng cơm trưa xong, Trương Tri Hành luôn mồm đảm bảo nhất định sẽ chịu trách nhiệm của phụ huynh học sinh mới thoát thân được, ra khỏi văn phòng tổ ngũ văn, Trương Khác cũng phải lau mồ hôi lạnh.

Hiệu trưởng Mã Tử Thiện rón rén đuổi theo, gọi khẽ:

- Thư ký trưởng Trương, thư ký trưởng Trương, thật xin lỗi quá, cô giáo Lý vừa mới điều đi, không có giáo viên thay thế, mới để nha đầu mới tốt nghiệp này thử ... Thư ký trưởng Trương yên tâm, tôi lập tức an bài giáo viên chủ nhiệm khác ...

Ông ta vừa rồi ghé tai vào cửa nghe, thấy Thôi Úc Mạn nói không nể nang gì, không dám vào khuyên, sợ chọc giận nha đầu điên này, khiến Trương Tri Hành càng mất mặt.

Ông ta đang kêu trời kêu đất sao lại gặp phải hạng chuyện gây thị phi này, phía thị trưởng Vạn còn chưa biết phải ăn nói ra sao đây.

- Không có giáo viên thay cô Lý, hay là không có giáo viên này muốn thay?

Trương Khác nhướn mày lên hỏi, với tính cách danh đá, chua ngoa của Thôi Úc Mạn, nếu không có ai che chở, trong cái xã hội này, chỉ e ngay cả mẫu xương cũng chẳng còn:

- Cô giáo Thôi không tệ, chỉ cần đừng tùy tiện gọi ba tôi từ chính phủ tới mắng mỏ là được.

Mã Tử Thiện cười ngượng ngập, làm chủ nhiệm lớp có hai trong bốn Đại công tử chẳng phải dễ, phải ngó lơ sự tồn tại của những học sinh đặc biệt này, lại không được để đám học sinh đặc biệt này ảnh hưởng tới học sinh khác, cái chuyện vừa tốn công lại mất lòng này, ai dại gì mà nhận.

Trương Tri Hành đương nhiên chẳng chấp một cô nhóc, từ góc độ giáo viên mà nói, hành vi của Thôi Úc Mạn rất đáng khen, quan hệ giữa học sinh và giáo viên, không thể để thói xấu ngoài xã hội làm ô nhiễm, hỏi:

- Cô Lý đang làm rất tốt, vì sao đột nhiên chuyển sang trường khác?

Mã Tử Thiện ấp úng:

- Do cục giáo dục quyết định, tôi cũng thấy đột ngột.

- Haiz.

Trương Tri Hành cũng chỉ hỏi thế thôi, dù sao chuyện trong nội bộ cục giáo dục, ông ta không tiện xen vào, chỉ nói thêm một câu:

- Cô giáo Lý và cô giáo Thôi đều là giáo viên rất có trách nhiệm.

Trương Tri Hành nói thế cũng chẳng giúp được Thôi Úc Mạn là bao, ai biết Vạn Dũng, Triệu Cẩm Vinh có nổi cơn lôi đình vì con trai bị gọi là cặn bã trước mặt bao người hay không?

Mã Tử Thiện muốn mới Trương Tri Hành tới phòng ăn nhỏ ở trường ăn cơm, nhưng vừa bị người ta giáo huấn một chặp, còn tâm tư nào ở lại đây thêm một phút nào nữa, nên không nhận lời.

Nhìn Mã Tử Thiện ử rữ rời đi, Trương Khác cười, thầm nghĩ trong lòng ông ta cũng chẳng dễ chịu gì.

Đứng trên hành lang tầng ba, nhìn chiếc Mitsubitshi đỏ đỏ giữa đường, đám Vạn Thiên Tài tất nhiên sẽ không đẩy xe sang bên đường rồi mới đi.

Trương Khác thấy thế cũng tốt, cần phải có người trấn áp bọn chúng, bên y đang diễn kịch trước mặt Chu Phú Minh, nên Trương Khác không tiện xung đột trực tiếp với đám Vạn Thiên Tài.

Nhưng chúng ngang ngược quen rồi, ít bị nhục nhã như thế, chắc chắn rất uất ức.

Cô ả vừa tốt nghiệp ngày, đúng là rất cá tính.

Trương Khác tới lớp học tìm Đường Thanh, vừa vặn Đường Thanh đi ăn cơm về lớp nghỉ ngơi, thấy Trương Khác trong lớp, cô nàng cười khúc khích:

- Bị mắng rồi chứ gì?

- Không phải bạn nói cho cô ta số điện thoại của ba mình chứ?

Trương Khác làm bộ hung dữ.

- Cô ấy không biết hỏi người khác à?

Đường Thanh cười duyên dáng:

- Cô giáo hỏi mình, mình còn cách nào chứ?

Thấy Đường Thanh cười trên nỗi đau của mình, nhưng Trương Khác chẳng làm gì nổi cô nàng, kéo cô đi ăn tiếp.

Buổi chiều ở trường chẳng có việc gì, lớp tổ chức tổng vệ sinh, Đường Thanh là lớp trưởng không trốn được, cùng đám Trương Khác ăn trưa bên ngoài xong, rồi cưỡng ép Trương Khác và Đỗ Phi về lớp học.

Trên đường về lớp, chiếc Mitsubitshi đã bị chuyển sang bên đường, chẳng biết là ai xả hận, đá một cái làm cửa xe hõm sâu vào, còn có người dùng thứ gì như chìa khóa rạch ột vết xước dài.

Đỗ Phi cực kỳ hả dạ, nếu chẳng phải Trương Khác ngăn cản hẳn cũng xông vào cho cái xe kia thêm vài cú đá.

Buổi trưa nhiệt độ rất cao, trong lớp đông người ngột ngạt, Trương Khác ở lỳ trong xe bật điều hòa không chịu đi, Đỗ Phi cũng không chịu nhúc nhích, Đường Thanh chịu thua, đành một mình về lớp.

- Làm sao bây giờ, gặp phải giáo viên chủ nhiệm thế này, về sau sống thế nào đây?

Đỗ Phi rất lo lắng cho cuộc sống trong trường sau này:

- Mã Tử Thiện đã đồng ý điều cô ta đi rồi, sao mà không phụ họa một tiếng.

Trương Khác điều chỉnh ghế ngồi, gối đầu lên tay, dáng vẻ thoải mái:

- Mà sợ cô ta lôi cả ba mà tới trường chứ gì?

- Ba tao rất tôn sư trọng đạo, lại sĩ diện, nếu bị cô ta kéo tới trường, chắc chắn sẽ trút giận lên tao.

- Ba mà không phải là tôn sư trọng đạo.

Trương Khác cười hô hố:

- Đó hội là di chứng sợ vợ.

Vợ Đỗ Tiểu Sơn mặc dù không làm giáo viên từ lâu rồi, nhưng hệ thống giáo dục khu Tây Thành muốn làm việc gì, tìm bà ta còn hiệu quả hơn tìm Đỗ Tiểu Sơn. Đỗ Phi gây ra chuyện gì ở trong trường, cha hẳn không qua tâm lắm, nhưng phải qua ả mẹ hẳn trước.

- Ba mà mới sợ vợ.

Đỗ Phi hận người khác lấy việc này ra đùa, thẹn quá hóa giận:

- Mà không lo à?

- Sợ vợ đâu phải chuyện xấu, ba tao cũng sợ mẹ tao, mà tao cũng chẳng có gì phải lo, ba tao đã bị cô ta gọi tới rồi, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì nên vội tới. Ba tao trước kia làm giáo viên, tất nhiên chẳng thêm chấp Tiểu Thôi, sau này kệ cô ta là được, còn sợ cô ta tới chính phủ làm um lên hay sao?

Trương Khác đột nhiên ngồi bật dậy:

- Ài, buổi chiều phải quét dọn, hiện giờ tao chỉ sợ Đường Thanh cần nhần.

Trương Khác bảo Phó Tuấn đỗ xe dưới tán cây đại, cực kỳ đau khổ lê bước vào trong phòng học nóng bức, đoán chừng nhiệt độ trong phòng phải lên tới 40 độ, cứ nghĩ năm sáu chục người chen chúc nhau, Trương Khác chỉ muốn quay về xe.

Đường Thanh ở trong lớp tay cầm vở bài tập quạt phành phạch, trán đầm mồ hôi, khuôn mặt xinh xắn đỏ hồng hồng, thấy Trương Khác và Đỗ Phi đi vào, đặc ý hừm một tiếng:

- Còn tưởng hai bạn dám trốn chứ.

Tổng vệ sinh do ban cán sự lớp tổ chức, giáo viên toàn trường chiều mở đại hội công đoàn gì gì đó, Thôi Úc Man chỉ ngó qua lớp một chút. Trương Khác, Đỗ Phi và mấy đứa bạn khác được Đường Thanh sai đi lau cửa kính hành lang, Trương Khác và Đường Thanh một nhóm, cách cửa kính đầu mà cuối mắt với nhau, cảm giác không tệ.

Một sô gái khác lau cửa sổ với Đỗ Phi, thấy Đỗ Phi hời hợt lau qua lau lại cùng một chỗ, bực mình nói:

- Bạn lau phía dưới mình được không? Đừng lau mãi một chỗ, phải lau chỗ khác nữa chứ

Trương Khác đang một tay lau cửa sổ, một tay cầm Coca ướp lạnh nhàn nhả uống, nghe cô bạn kia nói thế, phì một cái phun sạch Coca lên kính, làm Đường Thanh ở phía đối diện giật mình.

Lúc này mọi người mới cảm nhận được chỗ ám muội của câu nói kia, cười rộ cả lên, cô bạn kia dung mạo cũng thường thường, nhưng bộ dạng má phấn thẹn thùng cũng rất dễ coi, chỉ có điều mọi người cười dữ quá, không còn mặt mũi nào ở lại, ném khăn vào thùng chạy xuống lầu, cả lớp càng cười tợn.

- Hạ lưu.

Đường Thanh thấy Trương Khác cười xấu xa, nhớ lại vừa rồi mình cũng đứng trên bệ cửa sổ lau kính phía trên, xấu hổ mắng y một tiếng.

Trương Khác háy mắt lấy khăn lau lau mặt kính trước ngực cô, Đường Thanh tưởng tượng ý vị mờ ám trong động , tức giận cầm khăn ném tới:

- Lưu manh.

Đường Thanh không chịu đứng ở phía đối diện cho Trương Khác trêu ghẹo nữa, cầm giẻ lau đứng cùng một phía với y, thúc giục:

- Lau xong cửa kính còn có lan can nữa đấy.

Trương Khác huých huých vai Đường Thanh, bảo cô nhìn cô gái đứng bên cửa sổ, Đường Thanh thò đầu ra nhìn thấy cô gái đó mặc váy bằng sợi tổng hợp, ánh sáng xuyên qua, có thể nhìn rõ ràng quần lót bên trong và cặp đùi trắng trẻo, đưa tay ra che mắt Trương Khác:

- Bạn thật lưu manh, không cho nhìn người khác.

Giọng cô nàng nũng nịu, chẳng giận thật, thấy Trương Khác giãy dụa vẫn muốn nhìn, vội nhắc cô gái kia:

- Tiểu Man, bạn lộ hết rồi kìa.

219. Chương 219: Táng Tận Lương Tâm

Anh chàng đứng trước mặt Tiểu Man mặt đỏ như ớt, bại lộ vừa rồi nhìn trộm.

Tiểu Man thét lên, che váy ngồi xuống, cầm giẻ lau ném anh chàng kia:

- Chu Kính Quang, bạn còn dám nhìn nữa à?

Trương Khác không nhịn nổi cười, xem ra Tiểu Man sớm biết mình bị “lộ hàng”, đôi gian phu dâm phụ này đã “chìm chuột” một lúc rồi, chẳng qua bị Đường Thanh hô lên, đành phải làm gì đó biểu thị mình là thiếu nữ ngây thơ.

Trương Khác ghé vào tai Đường Thanh nói nhỏ:

- Người ta chàng muốn nhìn nàng tình nguyện để lộ, bạn phá đám làm gì?

Đường Thanh lườm y một cái, nhỏ giọng rít lên:

- Vậy bạn nhìn trộm làm gì? Đám con trai toàn đồ háo sắc.

- Không phải.

Trương Khác cố giải thích:

- Chẳng qua mình không tiện nhắc, Tiểu Man cho Chu Kính Quang nhìn cũng chẳng sao, nhưng chiều dài cả đám con trai đang quét dọn trong lớp thì thiệt quá.

Đường Thanh cố nhịn cười đưa tay nhéo Trương Khác, song ngại không dám tỏ ra quá thân thiết với Trương Khác trước mặt bạn học, trừng mắt uy hiếp:

- Không được né.

Rồi mới đưa tay ra nhéo y.

Bỏ qua nghiệt duyên của kiếp trước, sự hồn nhiên của Đường Thanh lúc này làm trái tim y xao động nhất, Trương Khác đứng yên cho cô nàng hành hạ.

Ở vị trí lớp học của Trương Khác có thể nhìn thấy chiếc Mitsubitshi màu đỏ kia, lúc này Đám Vạn Thiên Tài mới quay về trường, chắc là đi lấy chìa khóa dự phòng, đang vây quanh chiếc xe nhìn ngó.

Đúng như Trương khác suy nghĩ, cửa xe hõm sâu và vết rạch dài làm Triệu Ti Minh khóc không ra nước mắt, vừa xót của vừa giận, Vạn Thiên Tài đứng bên cạnh mặt tím tái.

Lúc nãy mấy nam giáo viên đẩy xe sang bên đường, dùng lực quá mạnh, còn làm mũi phải xe móp đi, nhưng không ai nói ra.

- Vừa mới nhận xe hai ngày đã biến dạng rồi, tao phải ăn nói với ba tao ra sao đây?

Triệu Ti Minh oán giận nói:

- Sao mà để cô ta cướp lấy chìa khóa, lại bị cô ta túm cổ mà không kháng cự gì?

Vạn Thiên Tài cũng chẳng dễ chịu hơn hẳn chúng nào, bị người ta túm cổ áo kéo đập mặt vào cửa xe trước mặt bao người, đối với loại hoàn khổ ở độ tuổi này mà nói là đại sỉ nhục.

Lúc bị Thôi Úc Mạn cướp chìa khóa là do hắn không ngờ, chứ không phải sợ cô giáo mới tốt nghiệp này, lúc hắn đang tức giận muốn cho cô ta một trận thì nhìn thấy Trương Khác ngồi trong xe đối diện, nụ cười lạnh băng làm rùng mình, tới khi bị Thôi Úc Mạn ném chìa khóa xuống sông, hắn cũng không dám đánh người trước mặt Trương khác.

Nhưng chuyện qua rồi làm hắn càng nghĩ càng hận.

Triệu Ti Minh không hề biết hắn đang nghĩ gì, thất vọng tột cùng với biểu hiện của Vạn Thiên Tài, không nhận được nói:

- Đỗ Phi đánh cho Tào Quang Minh phải nằm viện, Tào Quang Minh còn phải viết kiểm điểm, mà sẽ không kém cả Đỗ Phi đấy chứ?

Nam nhân cho dù có 80 tuổi vẫn hứng thú với thiếu nữ tuổi hoa mơn mớn, Trương Khác cũng không phải ngoại lệ.

Y và Đỗ Phi làm sao chịu nghiêm túc tổng vệ sinh hết buổi được, lén trốn việc chui vào trong xe bật máy lạnh, xe dừng dưới bóng cây gần cầu thang, rất tiện lợi cho hai tên ngắm nghía các thiếu nữ thanh xuân đi qua.

Thịnh Thanh lập một xưởng in đĩa ở Đông Xã, bốn chiếc máy hoạt động ngày đêm không nghỉ, Trương Khác thời gian qua bận tới mắt, mấy chuyện này do vừa rồi ngồi ngắm gái Đỗ Phi kể cho.

- Mà không tham gia vào đấy chứ?

Trương Khác hỏi Đỗ Phi, sau khi trải qua chuyện Lý Chi Phương, hắn trở nên chừng chặc hơn nhiều, câu “làm nam nhân mau chóng trưởng thành chỉ có nữ nhân” quả không sai chút nào.

Đỗ Phi không trả lời chính diện, cười hăng hắc nói:

- Hay lắm mà.

Trương Khác không nói gì, y cũng từng vì lợi ích cá nhân làm một số chuyện quá đáng, đó luôn là hối tiếc trong đời y. Giờ được làm lại lần nữa, một số việc y quyết không làm, xã hội cuộc sống này này đây cơ hội, không cần phải làm chuyện táng tận lương tâm.

Còn với Đỗ Phi, con đường đời của hắn phải do hắn tự mày mò mới được, lúc này có dính dáng tới đĩa lậu cũng chẳng có gì to tát, mà đám Thịnh Thanh cũng chẳng muốn quay lại vũng bùn trước kia, y chẳng có gì phải lo.

- Khác thiếu gia, Hải Long xuất viện rồi, muốn tới cảm ơn thiếu gia ...

Phó Tuấn nhân lúc hai người dừng câu chuyện, quay lại nói.

Trương Khác đương nhiên vẫn nhớ người quân nhân giải ngũ bị đám thuộc hạ của Triệu Cẩm Vinh đánh cho nằm viện này:

- Chuyện tôi nói với anh, anh ta có đồng ý không?

Chuyện Mã Hải Long, Trương Khác vốn chỉ định ngăn Triệu Cẩm Vinh giết người xóa dấu vết là đủ, không định để ý nhiều. Nhưng về sau biết là chiến hữu của Phó Tuấn mới đưa tới bệnh viện chăm sóc.

- Tôi nói với anh ấy rồi, nhưng anh ấy là người cẩn thận chắc chắn, không tùy tiện hứa hẹn, để tôi khuyên thêm.

- Anh ta cũng không từ chối hả?

Trương Khác dặn:

- Cẩn thận chắc chắn là tốt, rảnh thì bảo anh ấy tới công ty chơi.

Phó Tuấn “vâng” một tiếng, không nói xen vào nữa.

Buổi chiều học sinh mới tới báo danh, các cô gái năm thứ nhất bị mười ngày quân huấn nắng gió hành hạ, tuyệt đại đa số đen nhẻm, chẳng có gì đáng nhìn, thậm chí còn mặc quân phục, Trương Khác ngán ngẩm nhắm mắt lại dưỡng thần.

- Nghe nói học sinh mới có đại mỹ nữ, lúc học thêm hè tao chỉ tới một lần, không có cơ hội nhìn thấy, nhưng nghe bọn trong lớp kể lại còn chảy nước giải, chắc là không tệ.

Đỗ Phi hí hửng kể, mắt láo liên ngoáy bên ngoài:

- Tao đang thắc mắc sao mày ở đây tốn thời gian với tao mà, mày không phải bồi tiếp Tiểu Hạ nhà mày à?

- Cô ấy lên năm thứ ba rồi, lại học khoa học tự nhiên, học tập rất căng, không giống bọn mình, có cả đồng thời lượn lơ...

Còn nhớ Thịnh Hạ và Trần Phi Dung cùng trường sơ trung, thì ra còn cùng cả khóa.

Chính đang tán gẫu thì có mấy cô gái đi qua trước xe.

Trương Khác vô tình nghiêng đầu sang nhìn, tức thì như trúng điểm huyết, ánh mắt bị một cô gái trong đó thu hút.

- Thế nào, thế nào?

Đỗ Phi nói lớn:

- Tao đã bảo trong học sinh mới có đại mỹ nữ mà.

Hắn đang dương dương đắc ý muốn tâng công thì thấy ánh mắt Trương Khác không ổn, hơi nghiêm trọng:

- Sao vậy, thấy mỹ nữ choáng luôn rồi à?

Đó là một vụ án đủ Nhất Trung hồ thẹn trăm năm, Trương Khác gần như là người thuộc nhóm đầu tiên tới hiện trường ở rừng cây sau rừng, tận mắt nhìn thấy ánh mắt thất thần thê lương cùng cơ thể trần truồng bị lẳng nhục của cô gái đó.

Bấy giờ Trương Khác vì cảnh ngộ của gia đình, tính cách trở nên lãnh đạm vẫn bị đôi mắt cô gái đó làm nhói đau, nhưng cũng chỉ nhói đau mà thôi, Đỗ Phi còn tìm cớ đập cho đám Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh một trận. Về sau Trương Khác luôn canh cánh trong lòng vì sự lạnh lùng của mình khi đó.

Cuối cùng cũng chẳng làm được gì, lời đồn có rất nhiều bản, nhưng đáng tin nhất là Vạn Dũng, Triệu Cẩm Vinh thông qua đủ mối quan hệ, cùng đe dọa khiến cha mẹ cô gái bị làm nhục phải đổi khẩu cung, cục công an thành phố kết luận cuối cùng cô gái tự nguyện quan hệ với Vạn Thiên Tài và Triệu Ti Minh.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp không chút tỳ vết vẫn còn hồn nhiên của cô gái ấy, Trương Khác cảm thấy trong người hết sức bứt rứt, đau đớn như như kinh mạch bị đảo lộn. Người cứng tại chỗ, rồi thình lình đứng dậy, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Vì sao mình phải vờ vịt đóng kịch với thứ cận bã này?

Đám người này ngang ngược vô lối từ nhỏ được nuôi thành tính rồi, không dễ dàng thay đổi được, mình tuy không thể thay đổi được tuyệt đại đa số góc khuất bản tính ở xã hội này, nhưng nếu còn để cô gái ấy một lần nữa bị hủy trong tay Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh thì Trương Khác vĩnh viễn không tha thứ cho bản thân.

- Khác thiếu gia, làm sao vậy?

Phó Tuấn cũng nhận ra phản ứng khác thường của Trương Khác.

Vạn Thiên Tài sau khi tỏ tình bị từ chối mới làm ra chuyện làm người ta hận không thể băm vằm hắn, nên chuyện này chưa cấp bách lắm, Trương Khác lau mồ hôi, nhớ lại biểu hiện của Vạn Thiên Tài lúc bị Thôi Úc Mạn giáo huấn.

Đáng lý ra với hạng hoàn khố ngang ngược thành thói như hắn, dám làm nhục bạn học trong trường, sao có thể chịu ột cô giáo trẻ mới ra trường túm cổ áo trước mặt bao người mà không làm gì?

220. Chương 220: Dự Phòng Phạm Tội

Trương Khác xuống xe chạy vội ra, thấy chiếc Mitsubitshi vẫn đỗ ở đó, nhưng Vạn Thiên Tài và Triệu Ti Minh không thấy đâu nữa.

- Làm sao thế?

Đỗ Phi và Phó Tuấn cũng xuống xe theo.

- Hai thằng kia biểu hiện không bình thường.

Trương Khác chỉ chiếc xe nói ra lo lắng của mình:

- Bọn chúng không thể chịu bị bẽ mặt trước bao người, huống hồ không biết ai làm xe thành ra thế này.

- Bọn chúng dám làm gì?

Đỗ Phi chưa ý thức được vấn đề.

- Dám làm gì à? Mày khi ấy dám đánh chết Tào Quang Minh, trước đó mày có nghĩ mày dám làm gì không?

- Vậy làm sao bây giờ?

Đỗ Phi ngửa mắt với Thôi Úc Mạn, nhưng không có có nghĩa hắn dung túng cho người khác hại cô ta, loại chuyện ấy thiếu niên mười sáu tuổi bình thường chưa làm được.

Trương Khác nói với Phó Tuấn:

- Mã Hải Long sau khi xuất viện ở nhà không có việc làm phải không? Anh tìm anh ấy lại đây, tôi có việc muốn nhờ.

Rồi lấy điện thoại gọi cho Thịnh Thanh:

- Anh Thịnh, nếu rảnh tới Nhất Trung tìm tôi ...

Chỗ ở tạm thời của Mã Hải Long sau khi nhà bị giải tỏa không có điện thoại, Phó Tuấn lái xe đi đón hắn, Trương Khác và Đỗ Phi về trường đợi Thịnh Thanh.

Thôi Úc Mạn họp xong về lớp xem tình hình vệ sinh, thấy Trương Khác đang cầm di động gọi điện, liền kéo y ra ngoài vắng ột trận. Gọi di động trong trường là đi ngược lại hình tượng học sinh trong trường, phải mười mấy năm sau, giáo viên mới lịch sự mời học sinh chuyển di động sang chế độ rung.

Trong mắt Trương Khác, Thôi Úc Mạn là cô gái trẻ vừa rời cánh cửa trường học, 1

221. Chương 221: Ép Vào Khuôn Khổ

Những suy đoán này tạm thời không thể nói cho Đường Thanh biết, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe đưa mình và Đường Thanh cùng về khu tập thể học viện sư phạm, cùng ở lại nhà Đường Thanh ăn cơm.

Vừa ăn cơm xong thì nhận được điện thoại của Thịnh Thanh, tìm được một tên gần đây hay chơi với đám Vạn Thiên Tài, đó là con trai phó chủ nhiệm ủy ban kiến thiết thành phố Hoàng Trụ Toàn, chiều nay hắn cũng biết mất, tới tối mới đột nhiên lái xe về nhà, đám thủ hạ của Thịnh Thanh không tiện đưa hắn ra.

Trương Khác do dự, dù sao chuyện này chỉ là suy đoán mà thôi, Đường Học Khiêm nhận ra dáng vẻ bất thường của y, hỏi:

- Có chuyện gì mà cứ ấp a ấp úng thế?

Trương Khác thà rằng để Đường Thanh mãi không biết thế giới này còn có chuyện xấu xa như thế tồn tại, tới thư phòng nói suy đoán của mình với Đường Học Khiêm.

Nếu Vạn Thiên Tài thực sự làm ra chuyện gì không thể văn hồi, là cơ hội cực tốt xử lý Vạn Dung. Trương Khác im lặng cúi đầu, dùng khước mắt kín đáo quan sát Đường Học Khiêm, xem ông có phản ứng gì.

- Bác thấy thế này, hôm nay vừa khéo bác rảnh rỗi để quan tâm tới chuyện học tập của Thanh Thanh, bác sai người tới mời cô giáo Tiểu Thôi tới nhà bác làm khách, sau đó đưa cô ấy về.

Đường Học Khiêm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Quan trọng là phải biết mấy thằng tiểu tử hư hỏng đó muốn làm gì, không thể để người khác vô duyên vô cớ bị tổn thương, cũng không thể cứ thế oan uổng cho bọn chúng.

- Cháu sẽ tới nhà Hoàng Trụ Toàn, trẻ con với trẻ con dễ nói với nhau hơn, chỉ cần sơ bộ chứng thực được suy đoán của cháu, cháu sẽ báo cảnh sát ngay.

Đường Học Khiêm rút cuộc không làm y thất vọng, Trương Khác cười nhẹ nhõm.

- Vậy cũng được.

Đường Học Khiêm gọi Đường Thanh vào, bảo cô gọi điện mời Thôi Úc Mạn tới nhà làm khách.

Đường Thanh tưởng mình làm sai chuyện gì, bị Trương Khác lén lút cáo trạng, hai mắt hung dữ nhìn y, nhưng không dám không đi gọi điện thoại, song thừa lúc Đường Học Khiêm không để ý, đưa tay ra nhéo hông Trương Khác, uy hiếp:

- Vừa rồi hót lẻo cái gì với ba mình đấy hả?

oOo

Điện thoại gọi tới trường học, bảo vệ nói Thôi Úc Mạn tan học liền rời trường, không ai biết số điện thoại của cô ta.

Thịnh Thanh điều động hết đám huynh đệ ở Tây Thành, tới 8 giờ vẫn không phát hiện hành tung của đám Vạn Thiên Tài, điện thoại của bọn chúng đều tắt máy.

Bên phía Thôi Úc Mạn có Mã Hải Long đi theo không cần quá lo, Trương Khác quyết định tới nhà của Hoàng Trụ Toàn trước.

Tới khu tập thể của ủy ban kiến thiết, Thịnh Thanh đợi ở ngoài cổng, Thiệu Chí Cương cũng có mặt, hắn được tin Thịnh Thanh huy động huynh đệ tìm kiếm đám Vạn Thiên Tài, trực tiếp tới hỏi xem có chuyện gì, vừa kịp tới góp vui.

Thiệu Chí Cương thấy xe Trương Khác tới, cùng Thịnh Thanh vào xe, hỏi:

- Khác thiếu gia, cơ hội tốt thế này vì sao không lợi dụng? Bên kia phải thêm người theo dõi, sợ gì bọn chúng làm chuyện táng tận lương tâm?

Trương Khác lắc đầu:

- Chẳng phải tôi nổi lòng hiệp nghĩa, mà làm như thế mùi âm mưu quá nặng ...

Mấy tháng qua cẩn thận bố trí, hẳn Chu Phú Minh đã sinh nghi kỵ với Vạn Dũng, nếu để ông ta nghĩ ra mùi âm mưu, nói không chừng sinh cảnh giác.

Trương Khác tìm tới nhà Hoàng Trụ Toàn, gõ cửa hỏi:

- Xin hỏi, Hoàng Tiểu Minh có nhà không?

- Ai đấy?

Giọng một người trung niên hỏi, sau cửa có động tĩnh, mắt mèo mở ra, ánh sáng hắt ra ngoài rồi tối đi, có người đang ở sau quan sát.

- Ba tôi là Trương Tri Hành của chính phủ thành phố.

Cửa vừa mở ra, Phó Tuấn, Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh nấp ở góc cầu thang tràn ngay vào.

Trung niên béo ú mở cửa là Hoàng Trụ Toàn, mặt đầy nốt đậu, thấy cảnh đó hoảng sợ hỏi:

- Các người muốn làm gì?

- Chủ nhiệm Hoàng quên tôi rồi sao?

Thiệu Chí Cương cười hăng hắc, xoa xoa tay:

- Thiệu Chí Cương của địa ốc Thế Kỷ, mấy ngày trước vừa tới báo phỏng.

Nhìn thấy một thanh niên chừng 20 tuổi ngồi ở ghế sofa, hỏi:

- Đây là Hoàng Tiểu Minh, công tử của chủ nhiệm Hoàng phải không?

Trương Khác thấy tên thanh niên ánh mắt hoảng loạn, cười nói:

- Chắc anh đã nghe thấy tên tôi từ chỗ hai tên vương bát đản Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh rồi phải không?

- Sao các người lại tới đây?

Hoàng Tiểu Minh cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

- Anh hi vọng ai tới?

Trương Khác quan sát hẳn, tên này hai năm trước tốt nghiệp Nhất Trung, hiện đang học ở học viện y học Hải Châu, vậy mà cứ đi theo đám Vạn Thiên Tài, đúng là vô dụng, song hẳn biết thoát khỏi liên quan tới chuyện hôm nay, không phải hạng không có đầu óc:

- Tưởng cục công an tới tìm sẽ dễ ăn nói thế này à? Đám Vạn Thiên Tài tới nay định làm gì?

- Bọn họ làm gì không liên quan tới tôi.

Hoàng Tiểu Minh cố mạnh miệng nói:

Các cục ủy ban phía dưới có chuyện gì thì thư ký trưởng chính phủ là cửa ải đầu tiên bọn họ phải qua, Hoàng Trụ Toàn tất nhiên biết rõ Trương Tri Hành, cũng chẳng xa lạ gì Trương khác.

Ngay Thịnh Thanh ở bên cạnh ông ta cũng biết.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Trụ Toàn quay đầu lại hỏi con trai, Trương Khác và Thiệu Chí Cương tuyệt không phải là người tới tặng quà nhờ vả.

- Chẳng có chuyện gì.

Hoàng Tiểu Minh cũng không nhất tới mức vừa hỏi một cái đã mở miệng nói thật.

Trương Khác chẳng vội, nếu biết mình đã đoán trúng rồi, chẳng sợ không cậy nổi miệng hẳn, đi tới ghế sofa ngồi xuống, liếc một vòng phòng khách, cái ghế chủ nhiệm ủy ban kiến thiết này đúng là béo bở, đồ đạc bày trong phòng xa hoa hơn nhà y gấp bội, nhìn thẳng vào Hoàng Tiểu Minh:

- Chuyện mà um xùm lên anh đừng mong có thể trông cậy vào ba anh gánh vác hộ, chúng tôi tới đây là để ngăn chặn chứ không muốn làm lớn chuyện.

Hoàng Trụ Toàn lẫn lộn quan trường bao năm không phải là vô ích, mặc dù con trai ông ta cắn chặt răng không chịu nói, nhưng ông ta chỉ quan sát sắc mặt là hiệu ra một chút, nghiêm khắc nhìn con, quát:

- Nói đi, có chuyện gì?

Hoàng Tiểu Minh không phải là thiếu niên chưa hiểu chuyện, thấy dáng vẻ đám Trương Khác tựa hồ đã biết gì đó, song chưa ngu tới mức nói ra trước mặt mọi người, nháy mắt bảo cha hắt vào thư phòng nói chuyện.

Trương Khác thần nhiên ngồi ở ghế sofa, vợ Hoàng Trụ Toàn và một cô giúp việc ngồi im thít bên cạnh bàn ăn, từ lúc đám Trương Khác đột nhiên xông vào, cả hai sợ không dám nói gì.

Trương Khác cười ôn hòa:

- Dì Hoàng vẫn đang ăn cơm à, mọi người bữa tối ăn gì thế?

Trông có vẻ như muốn tán gẫu chuyện thường ngày.

Vợ Hoàng Trụ Toàn mặt tái mét ấp úng đáp lời, Thịnh Thanh thiếu chút nữa cười ra tiếng, hồi xưa khi hấn còn là đại ca đường phố tới nhà người ta đòi nợ cũng từng có cảnh giả dối thế này.

Hoàng Trụ Toàn cùng con trai ra khỏi thư phòng, tay ông ta còn cầm khăn tay lau mồ hôi, hình như điều hòa trong phòng hỏng rồi.

- Chủ nhiệm Hoàng.

Trương Khác không quan tâm tới Hoàng Tiểu Minh nữa:

- Ông hỏi ra chuyện gì rồi chứ?

- Vạn Thiên Tài tập trung mấy người muốn dạy cho cô giáo ở trường Nhất Trung một bài học .

Hoàng Trụ Toàn cười thâm:

- Tiểu Minh không dám gây chuyện, kiếm cớ đi về.

Trương Khác hời hợt ồ một tiếng:

- Giống suy đoán của chúng tôi, chẳng có gì to tát, thôi về đợi xem báo sáng mai vậy ... Chủ nhiệm Hoàng cứ coi như hôm nay chúng tôi không tới, tôi cũng không thừa nhận việc này, tôi đích xác là không có lý do gì biết chuyện này cả.

Nếu chẳng phải đám Thiệu Chí Cương ngoan ngoãn đứng sau Trương Khác, nếu y chẳng phải con Trương Tri Hành, Hoàng Trụ Toàn tất nhiên không coi y ra gì, do dự hỏi:

- Thư ký trưởng Trương có biết việc này không?

- Ba tôi biết chuyện này làm gì, chẳng lẽ sẽ có lòng tốt nhắc phó thị trưởng Vạn cẩn thận đừng để con ông ta tới nay gây chuyện? Chủ nhiệm Hoàng tưởng chính phủ mọi người hòa hợp cả sao? Chẳng qua bắt đắ dĩ làm cho người ta xem thôi.

Trương Khác cười khinh miệt, thần nhiên như không vở vai Hoàng Trụ Toàn:

- Chủ nhiệm Hoàng lúc này gọi điện cho phó thị trưởng Vạn nói không chừng còn kịp, cũng có thể là không kịp, nhưng kịp thì sao? Chủ nhiệm Hoàng có tới kịp được không?

222. Chương 222: Hiềm Khích

Trương Khác thần nhiên thừa nhận cha y và Vạn Thiên Tài mâu thuẫn lớn, cũng tỏ rõ sự hài hòa giữa Đường Học Khiêm và Vạn Dũng là làm cho người khác xem, Hoàng Trụ Toàn kinh hải nghi hoặc không thôi.

Chính trị mặc dù không tàn khốc tới mức người sống ta chết nhưng cũng chẳng khá hơn là bao, nói thế chẳng phải đại biểu Đường Học Khiêm cũng biết việc này? Trương Khác và đàm Thiệu Chí Cương tới đây chỉ là để xác thực từ miệng con trai ông ta, tất cả xem ra giống một âm mưu nhắm vào Vạn Dững.

Hoàng Trụ Toàn nghiền ngẫm lời của Trương Khác: Còn kịp không? Vạn Dững được thông báo có lẽ kịp ngăn con trai gây họa, nhưng mình thì không kịp. Chưa nói Vạn Dững kiêu ngạo hống hách có nhớ cái công lao này hay không, ít nhất bên kia Đường Học Khiêm đã đắc tội sạch rồi.

Vạn Dững phân quản ủy ban kiến thiết, Hoàng Trụ Toàn tất nhiên phải lấy lòng Vạn Dững, nhưng không đại biểu ông ta sẽ theo Vạn Dững đi vào đường cùng, nếu Đường Học Khiêm muốn lợi dụng việc này thì không còn đường cho ông ta lựa chọn.

Thấy khóe miệng Trương Khác mang nụ cười quỷ dị xoay người định đi, Hoàng Trụ Toàn vội hỏi:

- Ý thị trưởng Đường ra sao?

- Thị trưởng Đường biết chuyện này đương nhiên rất tức giận, nhưng suy đoán vô cớ, không thể ngăn cản.

Trương Khác liếc nhìn Hoàng Tiểu Minh:

- Tối nay nếu xảy ra việc ác liệt gì, con trai ông rõ ràng có tham gia, mặc dù đã thoát thân, nhưng không ngăn cản, cho dù miễn cưỡng đối phó được với pháp ti, chỉ e không thoát khỏi oán hận của phó thị trưởng Vạn và Triệu Cẩm Vinh đâu.

- Có nên thông báo cho thị trưởng Vạn một tiếng không?

Hoàng Trụ Toàn thăm dò một câu, tránh khéo quá hóa vụng.

- Chúng tôi cũng không mong xảy ra chuyện gì ác liệt, song tới giờ vẫn không liên lạc được với mấy tên khôn kiếp kia.

Thiệu Chí Cương nói vào:

- Bọn chúng đã quyết định làm việc đó, nên đã tắt hết điện thoại, lúc này dù có liên lạc được với phó thị trưởng Vạn cũng không ngăn cản được gì.

Hoàng Trụ Toàn cuống lên:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Trương Khác hỏi Hoàng Tiểu Minh:

- Đám Vạn Thiên Tài có nói chuẩn bị giáo huấn cô giáo kia thế nào không?

Hoàng Tiểu Minh hơi do dự, giờ hắn cũng biết tầm nghiêm trọng của sự việc, dù sao ở Hải Châu, Vạn Dững còn xa mới tới mức một tay che trời:

- Bọn chúng kiếm ít thuốc kích dục, chuẩn bị bắt cóc tới một chỗ hẻo lánh, bọn đều nói xảy ra chuyện này, nữ nhân đều tự nhận xui xẻo, sau sự việc không ai dám báo án ..

Hoàng Trụ Toàn vừa rồi trong thư phòng chưa kịp hỏi tỉ mỉ, giờ nghe thế, mồ hôi lại vã ra, mấy thằng súc sinh ỷ vào trong nhà có chút quyền thế, đúng là không biết kiêng nể gì nữa:

- Chỗ hẻo lánh nào? Mà còn giấu diếm gì nữa?

- Con không muốn tham dự chuyện của bọn chúng, kiếm cớ chuồn về, chuyện sau đó không biết.

Hoàng Tiểu Minh oan ức nói:

Trương Khác cười lạnh :” Mẹ chúng nó, mới tí tuổi đầu đã nghĩ ra loại chuyện này, giờ không xử chúng nhất định chuyện kia sẽ xảy ra” liền bảo :

- Chủ nhiệm Hoàng biết làm gì rồi chứ? Lúc này ông thông báo cho Vạn Dững, ông ta nhất định không cho ông báo cảnh sát, ông cam tâm đem tiền đồ găm vốc của cả gia đình trối lên người ông ta sao?

- Tôi lập tức báo cảnh sát.

Hoàng Trụ Toàn lau mồ hôi, mặc dù làm thế sẽ đắc tội với Vạn Dũng, nhưng cân nhắc thiệt hơn, càng không dám đắc tội với Đường Học Khiêm, quan trọng là ông ta không dám đem vận mệnh con trai ra đánh cược.

Trương Khác gật đầu hài lòng:

- Chủ nhiệm Hoàng nếu như đã biết phải làm gì cứ coi như chúng tôi không tới đây.

Trương Khác ra khỏi cửa, nói nhỏ với Thiệu Chí Cương:

- Lão Thiệu, sau này thân thiết với chủ nhiệm Hoàng nhiều vào ...

Thiệu Chí Cương mỉm cười hiểu ý.

Vào xe, Trương Khác lại nói:

- Cục công an nhận được tin, liệu có báo ngay cho phó thị trưởng Vạn của chúng ta không nhỉ?

- đương nhiên.

Thiệu Chí Cương cười gian trá:

- Nhưng cục công an không ngốc tới mức chỉ thông báo ột mình Vạn Dũng.

Thiệu Chí Cương bước vào ngành địa ốc nên phải vờ vịt lấy lòng Vạn Dũng, nhưng hẳn chắc chắn đứng bên Đường Học Khiêm, nói thẳng hơn, hẳn chọn đứng bên Cẩm Hồ.

Ngồi trong xe một lúc điện thoại của Trương Khác vang lên, do Kim Quốc Hải gọi tới:

- Thăng con khôn kiếp của Vạn Dũng gây chuyện rồi ...

Cục công an đem vụ án đẩy lên cho Kim Quốc Hải, không ai muốn tự gánh trách nhiệm, Kim Quốc Hải cho rằng đây là cơ hội tốt để kích Vạn Dũng, chuẩn bị báo cáo cho Đường Học Khiêm.

Trương Khác cười :

- Chuyện này cháu cũng biết phong phanh, có lẽ cần báo cho thư ký Chu biết, dù sao Vạn Dũng cũng là đệ nhất ái tướng của ông ấy.

~~~oOo

Cảng Tân Thành của khu Bắc Quan có khu vườn trồng trọt của tập đoàn Cẩm Thành, kỳ thực là vườn tư nhân do Triệu Cẩm Vinh xây, diện tích chừng ba bốn trăm mẫu, trồng hoa cỏ, từ đường cái tới cửa chính có một con đường xi măng kéo dài vào sâu trong vườn, dẫn tới bảy tòa biệt tự quây vào một chỗ.

Đầu thập niên 90 Triệu Cẩm Vinh đã xây khu vườn này, nghe đâu tốn hơn 3000 vạn, thời Đinh Hưởng Sơn nắm quyền, nhà họ Vạn bị ép cho không ngẩng đầu lên được, Triệu Cẩm Vinh không dám chuyển nhà vào đây, nơi này thành câu lạc bộ tư của bọn chúng, trang thiết bị không thua kém khách sạn Tây Thành chút nào, được hưởng thụ đặc thù còn tránh tai mắt của người khác.

Sau khi Đinh Hưởng Sơn rút đài, chỗ này liền tồn tại bán công khai, Chu Phú Minh năm nay có tới hai lần, rất thích nơi này, ông ta biết thân phận, không dám làm chuyện quá hoang dâm, càng không muốn bị Triệu Cẩm Vinh không chế, nếu ham hưởng thụ, ông ta sẽ để người thân cận an bài.

Nhưng trong thói đời huyền ảo, thi thoảng tới đây tĩnh tâm, hết sức thư thái, không khỏi cảm khái: Làm quan có lớn đến đâu cũng không sướng bằng có tiền, có cán bộ đảng chính phủ nào dám xây ình một nơi như thế?

Chu Phú Minh nhận được điện thoại của Kim Quốc Hải thì đang chơi bài ở nơi đó, trừ Triệu Cẩm Vinh còn có thư ký trưởng thành ủy Chu Hiểu Kiện, phó tổng giám đốc tập đoàn Tân Thành là La Văn Quân.

Triệu Cẩm Vinh móc nối được quan hệ với Chu Phú Minh vì Chu Hồng Mai con gái Chu Phú Minh thành lập một công ty thoại thương ở Tân Gia Pha, Triệu Cẩm Vinh thông qua Tân Thành để có quan hệ nghiệp vụ với công ty Chu Hồng Mai, từ đó mới có chuyện thỏa hiệp giữa nhà họ Vạn và Chu Phú Minh hồi đầu năm.

Chu Phú Minh và nhà họ Vạn có mâu thuẫn từ lâu, nhưng vì đủ loại lợi ích cho nên mới bắt tay nhau, khi nhận được điện thoại, ông ta không hiểu Kim Quốc Hải có ý gì mà chỉ nhắc tới Vạn Thiên Tài mà không nói tới Triệu Ti Minh, nhớ lại vẻ thân thiết của Vạn Dũng và Đường Học Khiêm, cố áp chế bức dọc nói:

- Tôi biết rồi, đã thông báo cho phó thị trưởng Vạn chưa?

Kim Quốc Hải chỉ thị cán bộ cảnh sát đặc lực truy án, đồng thời báo cho Chu Phú Minh trước tiên, chỗ Vạn Dũng nếu có thể trì hoãn phút nào, hẳn tất nhiên trì hoãn cho hết phút này, làm thế này còn cấp đủ thể diện cho Chu Phú Minh, làm ông ta không ngờ tới hẳn có dụng tâm khác.

Chu Phú Minh muốn cho Vạn Dũng một bài học, bình đạm nói:

- Đồng chí cứ làm theo trình tự bình thường, tốt nhất tránh để sự việc phát sinh, tìm cơ hội thích hợp thông báo cho phó thị trưởng Vạn một tiếng ...

Ông ta nói một câu nước đôi rồi cúp điện thoại, liếc Triệu Cẩm Vinh một cái, quyết định không nói ra, vì quan hệ giữ nhà họ Triệu và nhà họ Vạn thân thiết hơn quan hệ với ông ta nhiều, thậm chí ông ta muốn chuyện lớn thêm một chút, để Vạn Dũng phải tới cầu xin, cho Vạn Dũng biết ai mới là người che trời thực sự ở Hải Châu.

Ba người còn lại chỉ nghĩ thành ủy có chuyện báo cáo, trong lòng tuy tò mò nhưng không tiện hỏi.

Chu Phú Minh không còn tâm tư ở lại tiếp tục chơi bài nữa, ném bài vào giữa bàn nói:

- Hôm nay tới đây thôi.

Đứng dậy muốn đi.

223. Chương 223: Một Ngày Thú Vị

Lúc này mới 8 giờ, Triệu Cẩm Vinh thấy hơi lạ, đi tới lấy tiền trong ngăn kéo ra, nói:

- Bí thư Chu lúc nào cũng quên mang tiền thắng bài về, tôi không có trách nhiệm bảo quản thay cho bí thư đâu.

Đếm qua loa, chừng ba bốn vạn, còn cẩn thận đặt tiền lẻ lên trên, đưa cho Chu Phú Minh.

Chu Phú Minh ném tiền lẻ lại bàn:

- Tiền lẻ khó kiếm, tránh lần sau chơi lại không có tiền lẻ.

Chu Hiểu Kiện cũng vội lấy một xấp tiền đi theo Chu Phú Minh.

- Mỗi tuần phải đánh một hai ván bài như thế, ông Triệu thật vất vả, chẳng bằng nhét luôn một lần cho ông ta.

La Văn Quân cười:

- Quan viên trong nước trở nên nhát gan từ khi nào thế nhỉ.

Nửa năm qua mỗi lần thắng ít một hai vạn, nhiều ba bốn vạn, nhét vào trong túi Chu Phú Minh không dưới 50 vạn, không gây sốc bằng một lần nhét cho 50 vạn, thái độ gần đây của Chu Phú Minh tựa hồ có chút lãnh đạm, không nhiệt tình với chuyện của chúng như trước nữa.

Triệu Cẩm Vinh đang nghĩ tới thần tình Chu Phú Minh lúc rời đi, mặc dù trông có vẻ bình thường, song Triệu Cẩm Vinh giỏi quan sát đón ý vẫn nhìn ra đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Triệu Cẩm Vinh đi tới góc phòng, cầm điện thoại gọi cho Vạn Dũng, di động bận, gọi điện thoại cho nhà Vạn Dũng cũng máy bận, gọi cho thư ký của Vạn Dũng cũng thế. Vạn Thiên Tài thì nhân cơ hội khảo sát du lịch nước ngoài rồi, dạo vòng quanh 10 nước Châu Âu, phải năm sáu hôm nữa mới về.

Triệu Cẩm Vinh có cảm giác không lành, nhớ lại khuôn mặt âm u của Chu Phú Minh lúc quay đi, tay run lên, không ngừng quay số, mãi mới gọi được cho thư ký của Vạn Dũng:

- Thị trưởng Vạn đâu?

- Vừa rồi gọi điện thoại cho ông mãi mà không được ... Giám đốc Triệu, xảy ra chuyện rồi, cục công an nói Thiên Tài và Ti Minh tối nay tìm vài người, định giáo huấn một nữ giáo viên trường Nhất Trung, chủ nhiệm Hoàng Trụ Toàn báo án, ban đầu đám Thiên Tài kéo con ông ta vào cuộc, con ông ta không dám, lén về báo án. Khả năng đám Thiên Tài có một số ý định kịch liệt, cục công an nghiên cứu báo cho bí thư Kim Quốc Hải, bí thư Kim tính toán thế nào không rõ, nhưng cục công an đã phái cảnh sát đi, may thị trưởng Vạn có quan hệ mật thiết với người của cục công an nên mới biết trước tin ....

Triệu Cẩm Vinh thiếu chút nữa đập tan điện thoại, vừa rồi Chu Phú Minh nhận được điện thoại chắc là của Kim Quốc Hải rồi, vậy mà ông ta thản nhiên như không kết thúc ván bài, rốt cuộc ông ta muốn làm gì đây? Mấy chục vạn đút cho ông ta nửa năm qua đều đem nuôi sói rồi.

Triệu Cẩm Vinh rung mình, ông ta tự nhận mình là hạng lòng dạ tàn độc, giờ mới biết Chu Phú Minh mới là hạng ăn thịt người không nhả xương.

- Thị trưởng Vạn đâu?

Triệu Cẩm Vinh mặt âm trầm hỏi:

- Hiện giờ không liên hệ được với đám Thiên Tài, điện thoại của giám đốc Triệu cũng không gọi được, thị trưởng Vạn đã phái tất cả mọi người đi tìm chúng, đích thân thị trưởng Vạn cũng lái xe đi rồi, bảo tôi ở lại liên hệ với tôi.

Triệu Cẩm Vinh chưa bị hoảng loạn, hỏi:

- Cô giáo trường Nhất Trung là ai, ở đâu, số điện là gì, mau phái người đi theo dõi.

- Chuyện cụ thể còn chưa rõ ...

- Thị trưởng Vạn chẳng phải có bạn ở cục công an sao? Ba câu hỏi này, mỗi câu mười vạn, tiền tôi bỏ.

Triệu Cẩm Vinh nhận định, Chu Phú Minh đã thay đổi tâm tư, chuyện bé sẽ xé ra to, nhất định bất chấp mọi giá ngăn chuyện xảy ra.

- Tảo Hoàn Bảo, Triệu Thế Quý.

Triệu Cẩm Vinh không kịp nói với La Văn Quân, gọi hai tên vệ sĩ, vừa thử gọi điện thoại cho con trai, tắt máy.

- Ti Minh hôm nay có tìm thuộc hạ của các anh không?

Triệu Cẩm Vinh hỏi vệ sĩ, cả hai đều lắc đầu.

Vì chiếc xe mới tinh bị hư hại, Triệu Ti Minh sợ bị cha mắng, loại chuyện này tất nhiên không dám tìm đám lưu manh tập đoàn Cẩm Thành nuôi.

Triệu Cẩm Vinh phái hết thuộc hạ đi, bảo bọn chúng chia ra tìm chỗ con trai hẳn có thể tới.

Tốt nhất tất nhiên là ngăn được đám Vạn Thiên Tài lại, nhưng cục công an cũng phái người đi rồi, ai đảm bảo tìm được mấy thằng khốn kiếp kia trước cảnh sát?

Triệu Cẩm Vinh hận điên cuồng, hận con trai ngu xuẩn ăn hại, hận đám người xung quanh tới coi náo nhiệt, hận Chu Phú Minh phản bội, song ông ta cần bình tĩnh nghĩ cách vẹn toàn, thậm chí làm rõ tại sao Chu Phú Minh thay đổi.

Triệu Cẩm Vinh gọi điện được cho Vạn Dũng, hỏi ở đâu, không kịp nói nhiều, vội lái xe tới Nhất Trung hội họp.

Vạn Dũng lúc này còn chưa có được thông báo chính thức, từ miệng Triệu Cẩm Vinh được hay Chu Phú Minh có khả năng biết tin từ trước, lồng lộn đá lõm cửa chiếc xe Nissan:

- Đcm, nuôi con chó nó còn biết gâu gâu, lão chó đẻ này là con sói dữ, lão ta quên nhờ ai lão ta ngồi vững vàng ở cái ghế đó rồi à?

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Triệu Cẩm Vinh kéo Vạn Dũng vào xe mình, chuyện có thể làm ông ta phái người đi làm rồi, nhưng không biết chuyện gì, thậm chí không biết cô giáo kia là ai vì sao chọc giận mấy thằng nhãi mất dạy đó, canh trước trường học chỉ phí công:

- Quan trọng là thái độ của Chu Phú Minh làm người ta nghĩ không ra, chẳng nhẽ ông ta còn hận chuyện trước kia?

~~o0o

~Trời đã vào thu, mặc dù ban ngày vẫn rất nóng bức, nhưng buổi tối trời mát đi rất nhanh, dường như chỉ một cơn gió thổi qua, cái nóng thành phố liền tiêu tan hết.

Nhìn hai chiếc xe cảnh sát đi vào khu tập thể ủy ban kiến thiết, Trương Khác nói:

- Chúng ta đi được rồi.

Thịnh Thanh ngồi trong xe Trương Khác, xe của hắn để thuộc hạ lái theo đằng sau:

- Như vậy chẳng phải quá dễ dàng ấy thằng khốn nạn đó sao?

Trương Khác cười:

- Tôi bảo anh tìm mấy cố vấn pháp luật mà, rảnh rồi anh học thêm một ít kiến thức pháp luật đi, nếu cảnh sát đa tham gia, anh nghĩ bọn họ sẽ tìm được mấy thằng khốn nạn ấy sau Vạn Dũng sao? Cho dù Vạn Dũng có tìm được trước, kịp thời ngăn chặn bọn chúng thì sự thực bọn chúng chuẩn bị đầy đủ để phạm tội là không thể thay đổi, ít nhiều có thể cho chúng một bài học.

Thôi Úc Mạn thuê một căn nhà ở thôn Các Tân cách Nhất Trung không xa, sau khi rời trường học, Thôi Úc Mạn về thẳng trường học, Mã Hải Long nấp ở chỗ kín đối diện với cầu thang, đám Vạn Thiên Tài chưa xuất hiện.

Trương Khác tới thôn Các Tân, nửa đường nhận được điện thoại của Kim Quốc Hải, mặc dù hắn chỉ là hộ ngoại lai, nhưng trong nửa năm không phải là không tìm được một vài người để sử dụng trong cục công an, có mấy cảnh sát thường phục tới thôn Các Tân ôm cây đợi thỏ rồi, Mã Hải Long không cần canh gác nữa.

Khi đi qua Nhất Trung, liền thấy một chiếc Nissan, một chiếc Toyota Crown đỗ ở cổng.

Trương Khác nhìn một cái là nhận ra chiếc Toyota Crown là của Triệu Cẩm Vinh, loại xe này ở Hải Châu không có mấy chiếc.

Kim Quốc Hải vừa gọi điện nói chưa thông báo cho Vạn Dũng, nhưng Vạn Dũng biết chuyện này không có gì lạ, nói không chừng trong cục công an có kẻ muốn đầu cơ lấy lòng Vạn Dũng.

Phú quý cầu trong nguy hiểm, kỷ luật có là cái quái gì đâu.

Trương Khác có thể khẳng định duy nhất một điều, tin tức không phải do Chu Phú Minh báo cho bọn chúng, nếu không có thể trực tiếp can thiệp vào hành động của cục công an, thậm chí phái mấy chiếc xe cảnh sát tới thôn Các Tân dọa đám Vạn Thiên Tài sợ chạy mất.

Xem ra khi Kim Quốc Hải báo cáo cho Chu Phú Minh đã cố ý sót tên tên Triệu Ti Minh, cố ý miêu tả hơi hợm tính chất ác liệt của đám Vạn Thiên Tài, đúng là kẻ hay.

Trương Khác gọi điện cho Đường Học Khiêm, báo qua loa sự việc:

- Bác Đường, đêm khuya rồi, cháu phải về nhà ngủ đây.

Đón Mã Hải Long đi, đám Trương Khác dường như từ đầu tới cuối chưa từng xuất hiện trong việc này, bọn họ tìm một phòng bao ở Thịnh Thế Niên Hoa, sau đó đợi tin tức từ Kim Quốc Hải, rồi Trương Khác báo cho Đường Học Khiêm.

Đám Vạn Thiên Tài tổng cộng có sáu tên, chừng 9 giờ tối xuất hiện ở thôn Các Tân, sau khi bọn chúng lừa Thôi Úc Mạn mở cửa, cảnh sát thường phục và dân phòng đường phố chặn bọn chúng trong phòng, tóm

gọn sáu tên nhanh chóng đưa về cục công an thành phố, mấy thằng ăn hại trên đường về cục công an đã khai sạch sẽ.

224. Chương 224: Gia Tộc

Triệu Cẩm Vinh cuối cùng cũng nghe ngóng được mục tiêu là ai, đáng tiếc không ngăn kịp nữa, đành chạy tới cục công an, hi vọng có thể tác động vào khâu thẩm vấn.

Kim Quốc Hải chỉ nói ý kiến của Chu Phú Minh là làm theo trình tự, hướng hồ đám Vạn Thiên Tài đã khai báo sự thực có ý độ phạm tội, chỉ thiếu khâu cung chính thức. Bọn chúng thậm chí gây thơ cho rằng vì chưa kịp làm gì Thôi Úc Mạn đã bị bắt nên cùng lắm bị bắt lên cục công an giáo dục một hồi là có thể về nhà.

Vạn Dũng hận không thể đánh cho thằng con trai ngu xuẩn học máu, Kim Quốc Hải là hộ ngoại lai, chính vì thế không có dính líu lợi ích ở Hải Châu, đâm ra khó thương lượng. Cục công an ngay từ đầu vì trốn tránh trách nhiệm đã đẩy cho Kim Quốc Hải, tới nước này, bất kỳ ai muốn can thiệp vào vụ án đều không thể vòng qua hắn ta.

Vạn Dũng cực hận, Chu Phú Minh chỉ báo trước một tiếng thôi, để hắn dẫn đám khốn kiếp đi tự thú, kết quả tốt hơn so phạm tội bất thành nhiều.

Trương Khác trong phòng bao Thịnh Thế Niên Hoa thì lại ngửa mặt cười lớn, xem sau này bọn chúng còn đoàn kết nhất trí được nữa không.

Chu Phú Minh về nhà, đem tiền thắng bài giao cho vợ, xem hết tin tức ĐTH TW rồi mới nghỉ tới gọi điện hỏi tiến triển vụ án.

Không chỉ Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh, còn có con trai thư ký trưởng hội đồng nhân dân, chủ nhiệm phòng nghiên cứu chính sách thành ủy, phó chủ nhiệm ban quản lý khu khai phát, tổng giám đốc công ty cảng Hải Châu.

Trừ Vạn Thiên Tài, năm tên kia đều đã tròn 18.

Chu Phú Minh đâu ngờ con trai Vạn Dũng và Triệu Cẩm Minh suốt ngày kè kè với nhau? Cũng đâu ngờ bọn chúng lão tới mức âm mưu bắc cóc nữ giáo viên để cưỡng bức.

Nhớ lại mình nghe điện của Kim Quốc Hải trước mặt Triệu Cẩm Vinh mà không nhắc một câu, chắc chắn hận mình bầm gan tím ruột rồi, chuyện này không văn hồi được nữa, Chu Phú Minh chỉ biết than: Kim Quốc Hải hại ta rồi.

Kim Quốc Hải gọi điện xin chỉ thị, ông ta đành nói:

- Đồng chí là bí thư chính pháp ủy, vụ án này xử ra sao, do đồng chí tự quyết.

Câu này là muốn thoát ly hoàn toàn can hệ, nhưng Chu Phú Minh không ngờ đám Vạn Thiên Tài đã khai sạch rồi, nếu không ông ta đã ám thị cục công an khéo léo xử án một chút, nhưng ông ta tuyệt đối không lấy tiền đồ chính trị của mình ra đùa yêu cầu cục công an thay đổi khẩu cung.

Kim Quốc Hải từ sau khi tới Hải Châu, giữ vững thân phận tới quá độ, chuyện gì có thể không can thiệp là tránh, nhưng nay giáo điểm yếu vào tay hắn rồi, chỉ e hắn lộ ra bản tính.

Chu Phú Minh hỏi hận cúp điện thoại, chuyện tới mức này Vạn Dũng, Triệu Ti Minh chỉ có thể trách mình sinh ra mấy đứa con vô dụng mà thôi.

Không được tận mắt nhìn thấy phản ứng của Vạn Dũng, Triệu Cẩm Minh, dù thế nào không khoái cho lắm, phòng cách âm ở Thịnh Thế Niên Hoa không tốt lắm, Trương Khác chỉ nói:

- Ngày đầu khai giảng đúng là để lại ấn tượng sâu sắc.

Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh tới giờ mới được tận mắt chứng kiến chia rẽ phân hóa của Trương Khác, không ngờ một thiếu niên 18 tuổi có năng lực khuấy lộn quan trường Hải Châu.

Chu Phú Minh không phải hạng đắc tội với người lại để người ta có cơ hội cắn trả, Vạn Dũng cũng không phải hạng dễ dàng chịu bỏ qua, thêm vào Triệu Cẩm Vinh, vở kịch tiếp theo sẽ rất đặc sắc.

Chuyện xảy ra trong đêm nay làm Đỗ Phi hoa cả mắt, rất nhiều chuyện vi diệu hẳn không linh hội được, nhưng không được nhìn thấy phản ứng của Thôi Úc Mạn làm hẳn đặc biệt tiếc nuối.

Theo mơ tưởng của hẳn, khi đám Vạn Thiên Tài đang thực thi hành vi của bọn chúng, hẳn sẽ xuất hiện chói lọi, nói không chừng đoạt được trái tim của cô giáo Tiểu Thôi cũng chưa biết chừng.

Qua đêm nay, cách cục quan trường Hải Châu sẽ thay đổi, Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa Mã Hải Long về, trên xe một lần nữa tỏ hi vọng Mã Hải Long có thể tới công ty làm việc.

Mã Hải Long không nhận thức được sự hung hiểm của đấu tranh thượng tầng, trong mắt hẳn, Trương Khác không những không giống đám Vạn Thiên Tài, lại còn kiên quyết ngăn cản hành vi tội ác, đây là phẩm chất đáng quý, lại thấy đám Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương toàn là nhân vật có máu mặt ở Hải Châu còn nghe y điều kiện, không cho rằng Trương Khác mở công ty để chơi.

Mã Hải Long suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Năng lực của tôi có hạn, chỉ e sau này tới công ty làm Khác thiếu gia thất vọng.

- Phó Tuấn nói, anh Mã giải ngũ xong làm công tác bảo an mấy năm, nhất định anh nhận thức được tầm quan trọng của nó.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Tôi không phải là người đầy lòng chính nghĩa, gặp chuyện như hôm nay là sẽ ra tay, cũng chẳng thể mãi nấp sau thao túng, nói không chừng tới một ngày xung đột trực tiếp với đám Triệu Cẩm Vinh, anh Mã hi vọng tới khi đó tôi bo bo giữ mình hay đứng ra?

Mã Hải Long sắc mặt trịnh trọng nói:

- Nếu không có Khác thiếu gia đứng ra giúp, không chừng tôi bị cục công an xử lý như vụ án mất tích, Khác thiếu gia không chê tôi tài hèn, Hải Long sẽ tận tâm công tác.

Trương Khác mỉm cười:

- Tốt lắm, ngày mai Phó Tuấn sẽ đón anh tới công ty làm việc.

Trương Khác về tới nhà chưa phải là muộn lắm, song suốt ngày trong trạng thái thần kinh căng thẳng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vào phòng khách thấy có một quan quân trung niên, một phụ nữ và một cô gái xinh xắn mặc váy hoa, Trương Khác chẳng nhìn kỹ, trong nhà thường có khách đến thăm, nhưng quan quân kia thấy Trương Khác đẩy cửa vào, nhìn một lúc giọng vang vang nói:

- Tiểu Khác phải không? Cháu khác hẳn lần trước rồi, hồi 13 - 14 tuổi cháu xinh như con gái vậy, Tiểu Quân khi nhỏ còn thường lấy váy cho cháu mặc ...

Nói tới đó cười phá lên.

- Cậu cả.

Trương Khác reo lên:

- Thím và Tiểu Quân sao sớm thế đã tới rồi, chẳng phải Tiểu Quân mừng 10 mới tới ĐH Hải Châu báo danh à? Đại Quân đâu sao không về?

Ông bà ngoại mất sớm, mẹ là con út, Trương Khác còn có hai người cậu nữa, đều không công tác ở tỉnh, cậu cả Lương Quốc Hưng 46 tuổi, kết hôn sinh con ở Hải Châu, nhưng sau khi lên làm phó tiểu đoàn trưởng, liền đón vợ con đi theo.

Trương Khác mấy ngày qua sớm đi tối về có khi tối chửa về, Lương Quốc Hưng ba ngày trước gọi điện báo với em gái, cả nhà tranh thủ Quân Như tới ĐH Hải Châu báo danh sẽ về Hải Châu ở vài ngày, Lương Cách Trân còn chưa có cơ hội nói với con, Trương Khác hò reo như thế làm cả nhà Lương Quốc Hưng bất ngờ.

Lương Quốc Hưng lúc này *** trung tá, làm việc ở quân khu Thành Đô, 46 tuổi không tính là tiền đồ rực rỡ, bất kể là quân hàm hay quân chức, đến trung tá tiểu đoàn trưởng gặp một tường chắn lớn, nếu không có người nâng đỡ trong quân, thế nào cũng nghỉ hưu với đãi ngộ phó sư đoàn.

Lương Quốc Hưng hỏi:

- Hôm nay mới là ngày khai giảng, sao cháu ở ngoài chơi muộn thế mới về?

Lương Quốc Hưng đi xe khách đường xa tới Hải Châu đã là tám giờ, đúng lúc Trương Khác đang chạy khắp nơi vì cô giáo Tiểu Thôi, nên Trương Tri Hành không gọi con về nhà.

Trương Khác gãi đầu, một ngày đặc sắc như thế nhưng không thể nào kể được, ngồi xuống thân thiết hỏi chuyện gia đình, mới biết cậu có ý phục viên về Hải Châu, lần này về xem tình hình.

Hiện giờ biên chế hành chính ở địa phương bị thắt chặt, quan quân trung tầng phục viên về địa phương chưa chắc tìm được đường ra tốt.

Lương Quốc Hưng biết hiện giờ Trương Tri Hành đang được thế ở Hải Châu có thể giúp một tay, dù không về được địa phương cũng hi vọng con gái Lương Quân Như có thể an cư lạc nghiệp ở Hải Châu, nên mới để con gái báo danh ở ĐH Hải Châu, nghỉ hưu rồi còn có chỗ đặt chân.

Trương Khác có ba người anh họ ngoại, song vì hai người cậu đều không công tác ở Hải Châu, cho nên đều không thân thiết.

Trương Khác không tha thứ cho Trương Tri Vi, chỉ thân thiết với chú, ở Hải Châu lại chẳng có thân thích đặc biệt thân cận nào, cha y là con một, y cũng là con một, nhà họ Trương ở Hải Châu đúng là ít người, xảy ra chuyện gì không có ai chiều cổ cho nhau.

225. Chương 225: Nghỉ Học Muôn Năm!!!!

Cho nên nghe cậu cả có ý phục viên về Hải Châu, Trương Khác hưng phấn nói:

- Vậy nhanh lên cậu, điều cả công tác của Đại Quân về Hải Châu, hiện giờ chẳng cần phải mong mỗi tiến vào cơ quan nhà nước, đơn vị sự nghiệp, công việc dễ kiếm thôi ...

- Đại Quân nó có bạn gái ở đằng kia rồi ...

Trương Khác cười:

- Đại Quân tâm cao khí ngạo, hai năm trước tới Hải Châu còn khoe khoang tốt nghiệp xong nhất định đi phương nam xông pha, anh ấy công tác ở đó, chị dâu nhất định đẹp như tiên.

- Con gái quá xinh đẹp chưa chắc đã tốt ...

Mợ có vẻ không hài lòng lắm với bạn gái của con, chẳng trách được, các cô gái đẹp hay bị ve vãn. Mợ theo cậu tới huyện thành nhỏ phía tây, trong lòng không vui, chắc chắn không muốn con cái ở lại nơi đó. Lương Quân tốt nghiệp đại học xong, bà bảo chồng đừng quan hệ đưa con tới Thâm Quyết công tác, tệ lắm thì tới Hải Châu, thế nào cũng tốt hơn ở cái xó kia.

Trương Khác vui vẻ nói:

- Chị dâu mà cũng tới Hải Châu, mẹ cháu nhất định sẽ rất vui.

Lương Cách Trân tất nhiên rất vui, cha mẹ mất sớm, hai người anh trưởng thành đều không ở Hải Châu, năm ngoái gặp phải khó khăn bị người nhà họ Trương xem thường xa lánh, lại không có người thân giải bày, lòng hết sức tủi thân.

Anh cả có ý phục viên về địa phương, vừa lộ chút ý định, Lương Cách Trân liền ra sức giục già, hận không thể nhân cơ hội anh cả về quê lần này định đoạt hết mọi việc, còn mạnh miệng nói:

- Anh ở bộ đội cấp bậc cũng không thấp, về địa phương tuy cục trưởng huyện trưởng thì chưa chắc, nhưng phó huyện trưởng, phó cục trưởng thì không đáng lo.

Thường thì quan quân cấp tiểu đoàn tương đương với cấp huyện, nhưng bộ đội phục viên về địa phương, đâu thể không hạ cấp bổ nhiệm.

Cấp bậc hành chính có lẽ không tụt nhiều, chênh nhau không thể quá một cấp, trung tá về địa phương có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp chính xứ, phó xứ, nhưng chức vụ cụ thể thì cách nhau một trời một vực, nếu Lương Quốc Hưng về địa phương làm cấp phó cục, chính cục là kết quả không tệ, nếu thích ứng tốt, lại có quan hệ, trước khi nghỉ hưu có thể lên chính chức.

Chuyện này không thành vấn đề, nhưng Trương Tri Hành tính tình cẩn thận, chuyện không chắc mười phần không tùy tiện hứa hẹn, cho dù trước mặt người nhà cũng tuyệt đối không ba hoa.

Lương Cách Trân thấy chồng không hưởng ứng lời mình, lòng có chút bực dọc, Trương Khác vừa mới về liền ủng hộ mình, cao hứng nói:

- Việc điều động của anh trong thời gian ngắn lo chưa xong được, vậy chị dâu và Đại Quân về trước đi, bạn gái của Đại Quân yêu cầu có cao tới đâu cũng có thể tìm được công tác thích hợp ở Hải Châu, em thấy quan trọng Đại Quân thành đạt là được, nó muốn tìm cơ quan thể nào, mai bảo chồng em đi hỏi thăm..

Vợ nói đến thế rồi Trương Tri Hành chỉ đành nói:

- Bộ đội và địa phương có điểm không giống nhau, nếu anh hạ quyết tâm em có thể giúp một chút.

Lương Quốc Hưng không ngờ chuyện thuận lợi như vậy, hiện quân đội và địa phương khác nhau không nhiều, quân nhân xương sắt lòng son ít rồi, quân nhân đầu cơ nhiều lên, hưởng hồ trú quân ở địa phương, bộ đội cũng thường tiếp xúc với chính phủ, ông chẳng xa lạ gì chuyện quanh co ngoằn ngoèo trong quan trường.

Lương Quân Như tới Hải Châu học đại học, vợ ông dù có nghỉ hưu sớm chiếu cố gia đình cũng chẳng có gì đáng tiếc, Lương Quân vừa mới tốt nghiệp đại học, tham gia công tác chưa được một tháng, tuy là cơ quan cấp huyện, nhưng ở huyện nhỏ phía tây, cho dù cương vị công tác tốt đến đâu vớt cũng được.

Chỉ lo Lương Quân không bỏ được bạn gái, nếu đồng thời giải quyết được công tác cho cả hai thì quá tốt rồi.

Trương Khác về nhà đã có chút mệt mỏi, trước mặt cậu không tiện nói với cha chuyện đêm qua, thấy mẹ và cậu nói chuyện say sưa, liền đi ngủ trước, tới nửa đêm bị mẹ kéo dậy bảo nhường phòng ợ vợ và chị họ, cậu mắc vông ngủ ở thư phòng, y đành tới ghé sofa phòng khách ngủ.

Ngày hôm sau Lương Cách Trân đặc biệt xin nghỉ cùng cả nhà Lương Quốc Hưng đi dạo quanh Hải Châu, nhà cũ của họ Lương đã bán hết rồi, nhưng nhà của vợ Lương Quốc Hưng vẫn còn, nơi đó có một số người thân qua lại không mật thiết lắm, Lương Quốc Hưng hiếm khi về Hải Châu được một lần, lại có ý dọn về hẳn, Lương Cách Trân tất nhiên đi cùng.

Xe của công ty rất eo hẹp, Trương Khác mượn chú một cỗ xe ọi người dùng, cũng là để lấy thể diện ẹ.

Chuyện phát sinh ngày hôm qua được một anh cảnh sát nào đó trong cục, được cô giáo viên nào đó ở Nhất Trung thấy báo chí làm ăn chậm chậm đã nhiệt tình truyền khắp Hải Châu.

So với chuyện Đỗ Phi đánh bị thương Tào Quang Minh, tính chất vụ án này càng ác liệt, một số học sinh dựa vào quyền thế trong nhà uy hiếp an toàn nhân thân của giáo viên, sao có thể chịu được.

Trương Khác tới đón Đường Thanh đi học, chưa tới nhà Đường Thanh đã nhận được điện thoại của cha, nói:

- Giáo viên Nhất Trung bãi khóa tới cục giáo dục thành phố đưa yêu sách ...

Điện thoại chưa cúp bao lâu thì Đỗ Phi gọi tới, hưng phấn nói:

- Hôm nay trường nghỉ học.

Trương Khác ngồi trong xe một lúc, quyết định đi tìm Đường Thanh trước, Đường Học Khiêm từ sớm đã tới chính phủ, Trương Khác nói với Đường Thanh hôm nay nghỉ học, cô nàng không tin, gọi điện tới trường hỏi giáo viên trực ban mới biết Trương Khác nói thật.

- Xảy ra chuyện gì lớn mà toàn thể giáo viên bãi khóa?

Cố Kiến Bình chuẩn bị nhờ Phó Tuấn lái xe đưa tới đơn vị, nghe vậy hỏi:

Trương Khác tất nhiên không kể cho hai mẹ con Đường Thanh nghe chuyện lộn xộn đó, giang tay nói:

- Cháu cũng không biết hỏi ai, bác Đường lúc này chắc là biết rồi.

Cố Kiến Bình chưa có lòng hiếu kỳ lớn tới mức gọi điện hỏi chồng, nhưng chuyện liên quan tới trường học của Đường Thanh, quyết định tới đơn vị tìm người nghe ngóng, bảo Phó Tuấn chờ mình đi.

Đầu tháng chín thời tiết còn nóng, mới bảy tám giờ mặt trời đỏ rực đã treo trên không trung, sáng chói mắt.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Trương Khác thấy giúp việc nhà Đường Thanh đang dọn dẹp, nghĩ không ra lý do chính đáng để đuổi giúp việc đi để “khám phá nhân sinh” với Đường Thanh:

- Hay là chúng ta tới trường học góp vui.

- Giáo viên đến cục giáo dục cơ mà?

Đường Thanh lắc đầu:

- Chúng ta tới trấn Tượng Sơn thăm cô giáo Lý đi.

Tuy giáo viên tới cục giáo dục, nhưng nơi náo nhiệt nhất là trường học, nghe Đỗ Phi kể, tin tức vừa truyền đi trong đám học sinh đã khiến đám thiếu niên nam nữ sục sôi, hưởng ứng nhiệt liệt, nghe tin nghỉ học không rời trường có vẻ đang mưu tính gì đó.

Lý Chi Phương bị điều đi quá đột ngột, Trương Khác nghĩ khả năng chuyện giữa cô ta và Vương Viêm Bân đã truyền tới tai vợ Vương Viêm Bân rồi, Trương Khác vốn không muốn xe vào chuyện này, xét một cách công bằng vợ Vương Viêm Bân có quyền làm thế, nhưng Đường Thanh nói muốn đi thăm Lý Chi Phương, y chẳng thể phản đối.

Quan trọng là hai người có thể tới công viên Tượng Sơn gần đó chơi một ngày, chỉ còn hai người ... hờ hờ ...điểm này rất đáng trông đợi.

Phó Tuấn một lát nữa còn đón Mã Hải Long tới công ty, không đợi Phó Tuấn, Trương Khác cùng Đường Thanh lên đường.

Vừa ra khỏi khu tập thể thì nhận được điện thoại của Đỗ Phi, Đỗ Phi vốn định ở trường đổ dầu vào lửa cho chuyện thêm náo nhiệt. Dè dặt thanh danh của hần cũng chẳng tốt hơn Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh, có người lúc này lật lại chuyện năm trước hần đánh Tào Quang Minh, hần tất nhiên không dám ở lại trường, chẳng may bị đám đông kích động ột trận thì nguy.

Nghe nói Trương Khác và Đường Thanh nói muốn đi thăm Lý Chi Phương, hần do dự một lúc mới nói đi cùng.

Lái xe tới trường sơ trung trấn Tượng Sơn, trường có khu lớp học ba tầng, khu văn phòng hai tầng, ở giữa là sân dài hai trăm mét, còn có mấy ngôi nhà mái bằng cũ ở một góc, giống kiểu phòng y tế, đồ dùng thể dục gì đó, so với trường sơ trung trong thành phố thì kém hơn rất nhiều.

Trước khi tới đây chỉ biết Lý Chi Phương dạy học trong trường, còn không hề hay biết gì thêm, thấy ở đây nhà mái bằng có hai nữ giáo viên trung niên đang nói chuyện, Trương Khác kéo Đường Thanh chạy tới, định hỏi chuyện Lý Chi Phương thì từ xa đã bị đoạn hội thoại của họ cắt ngang.

226. Chương 226: Vận Mệnh Không Lối Rẽ

- Cô giáo Lý khi ở Nhất Trung ôm chân to vị đó mới được làm chủ nhiệm giáo vụ, nữ nhân cứ ý mình có cơ thể đẹp, tụt vấy ra leo lên giường nằm, trừ thư thái ra còn được bao nhiêu lợi ích. Nhưng mà sự tình bại lộ, bị vợ người ta đuổi tới đây. Cũng chẳng trách cô ta được, cô ta đẹp như thế, tôi mà là nam nhân cũng tìm đủ mọi cách kéo cô ta lên giường.

- Chứ còn gì nữa, cô ta mới tới vài ngày, cục trưởng cục giáo dục đã tới trường chúng ta chỉ đạo công tác ba lần, trước tiên có bao giờ thấy lão ta tới đâu.

Trương Khác quay lại nhìn Đỗ Phi, chỉ sợ tên tiểu tử này khùng lên xông tới tát cho hai bà cô ác mồm mấy cái.

- Chúng ta đi thôi.

Đường Thanh không ngờ giáo viên lại thiếu tố chất như thế, đi nói xấu người khác sau lưng, vừa xấu hổ vừa tức giận, kéo Trương Khác đi, cô thà tìm từng phòng một chứ không thèm hỏi hai người đáng ghét đó.

Trương Khác khẽ đá Đỗ Phi một cái, ý bảo hắn đừng làm chuyện ngốc nghếch, nếu hắn còn ra tay, chỉ e Lý Chi Phương sau này không còn chỗ an thân ở hệ thống giáo dục nữa.

Chỉ lạ là ai đem chuyện này lộ ra, vợ Vương Viêm Bân hận thì hận, còn chưa ngốc tới đem chuyện truyền đi cho ai ai cũng biết.

Tào Quang Minh sao?

Đỗ Phi siết chặt nắm đấm tới trắng bệch, mắt đỏ như dã thú, cổ dề nén lửa giận, giờ hắn trưởng thành hơn nhiều, biết mình kích động không giải quyết được vấn đề gì, định bỏ đi theo Trương Khác, thì nghe tiếng thét sau lưng.

- Chu Hiểu Lộ, em làm cái gì đấy? Đang giờ học sao em không ở trong lớp?

Một nữ giáo viên hét lên như điên.

Trương Khác quay lại, thấy một cô bé mười hai mười ba tuổi đờ đẫn sát khi bẻ chậu nước đứng ở cửa phòng, nhìn hai giáo viên kia, một người đã bị nước dội ướt hết, y phục dán vào da thịt, không khác nào nửa khỏa thân, tiếc là phụ nữ trung niên, nhan sắc bình bình, chẳng có gì hay để xem.

Ngược lại cô bé kia môi hồng răng trắng, mắt phượng long lanh, hết sức xinh đẹp, chỉ có điều tuổi quá nhỏ, cơ thể gầy gò chưa phát triển.

Trương Khác nghe nữ giáo viên kia gọi tên cô bé thì cả kinh: Chu Hiểu Lộ? Chẳng lẽ là trùng tên?

Bà giáo bị ướt định đi tới giáo huấn cô bé, nhưng thấy đám Trương Khác đang nhìn, bà giáo còn lại chột dạ nói:

- Thôi, không thèm chấp trẻ con, sắp tan học rồi, mau kiếm chỗ thay y phục đi.

Hai bà giáo lùi vào gang phòng cuối cùng phía đông, Đường Thanh nhìn cô bé kia, thân thiết hỏi:

- Em nhỏ, có biết cô giáo Lý Chi Phương mới điều tới ở lớp nào không?

- Các anh chị tìm mẹ tôi có việc gì?

Cô bé cảnh giác nhìn ba người bọn họ.

Trương Khác thiếu chút nữa muốn quay đầu bỏ chạy, lịch sử không thay đổi, ngoài sự kiện bắt gian kia, Trương Khác không có mấy ấn tượng về Lý Chi Phương, cũng không nhìn ra sau khi trưởng thành Chu Hiểu Lộ và Lý Chi Phương giống nhau.

Giờ y hiểu vì sao Đỗ Phi và Chu Hiểu Lộ xảy ra chuyện tình một đêm rồi, vì sao đã biết Chu Hiểu Lộ là tình nhân của chủ tịch tập đoàn Dự Phong, nhưng Đỗ Phi vẫn động lòng với Chu Hiểu Lộ, đại khái là vì Chu Hiểu Lộ và Lý Chi Phương giống nhau.

Trương Khác đầu óc mơ hồ trò đùa quái ác của thời gian làm y lẫn lộn, Chu Hiểu Lộ chưa thành niên đứng ngay trước mắt mình, vậy Chu Hiểu Lộ trước tai nạn kia gọi điện thoại ỉnh sẽ ở đâu?

Tiểu mỹ nữ này sau khi trưởng thành giống Đường Thanh như tạc, đôi mắt vừa dài vừa mị hoặc ...

- Cô giáo Lý là mẹ của em à?

Đường Thanh mừng rỡ:

- Bọn chị là học sinh của cô giáo Lý, tranh thủ hôm nay được nghỉ học tới thăm cô giáo.
- Mẹ em đang trên lớp, sắp tan học rồi.

Chu Hiểu Lộ thu địch ý trong mắt lại, xấu hổ giấu chậu nước ra sau, đại khái cũng cảm thấy lấy nước lạnh hắt người khác quá đành dằn.

Chu Hiểu Lộ theo mẹ chuyển tới đây học năm thứ nhất, cô bé buổi sáng bị cảm, nên ở trong phòng Lý Chi Phương nghỉ, không ngờ nghe thấy hai cô giáo kia nói xấu trước cửa, nhất thời kích động, mang nước ra hắt.

Chu Hiểu Lộ rất lễ phép mời đám Trương Khác vào nhà, túc xá đơn của giáo viên không rộng, Trương Khác ban đầu cho rằng là chỗ ở tạm thời của Lý Chi Phương thôi, vào rồi mới vỡ lẽ Lý Chi Phương đã chuyển nhà tới.

Mặc dù không biết tình hình công tác của chồng cô ta, Lý Chi Phương dạy học ở Nhất Trung hai ba năm rồi, năm ngoái vừa mới phân nhà cho giáo viên, giáo viên phổ thông có thể không được phân nhà, tuyệt đối không thể bỏ quên Lý Chi Phương, chẳng lẽ nhà cô ta bị thu lại rồi?

Lý Chi Phương đi dạy học về, thấy đám Đường Thanh, mừng rỡ vô cùng, tất nhiên không ai kể ra hành động vừa rồi của Chu Hiểu Lộ.

Lý Chi Phương hỏi đám Trương Khác:

- Hôm nay sao các em lại rảnh rồi tới đây?

Trương Khác kể đơn giản chuyện đêm qua ra.

- Á, sao lại xảy ra chuyện này?

Đường Thanh trừng mắt nhìn Trương Khác:

- Sáng sớm ở nhà mình sao bạn nói là không biết?

- Hắc hắc, chuyện này do Trương Khác phát hiện ra mà, nếu không có nó, không chừng sáng sớm nay cô giáo Tiểu Thôi ở nơi hoang vu vắng vẻ nào đó bị người ta ....

Làm chuyện lớn như thế, nhưng lại không thể kể cho ai nghe, giống như mặc áo đẹp nhưng chỉ có thể quanh quẩn trong phòng một mình vậy, cực kỳ bứt rứt khó chịu, nên Đỗ Phi nói toạc ra.

Đường Thanh hờn dỗi nhìn Trương Khác, hiển nhiên cô nghĩ ra hôm qua ăn tối xong Trương Khác theo cha cô trốn vào thư phòng khả năng là nói chuyện này.

Trương Khác cười khì, y chẳng sợ Lý Chi Phương đem chuyện này truyền đi:

- Em và Đỗ Phi là học sinh hư nổi tiếng, lúc này không dám tới trường, tránh bị vạ lây.

Lý Chi Phương lắc đầu:

- Trước kia cô hiểu nhầm em, mặc dù em khác học sinh bình thường, khác cả Đỗ Phi, Đường Thanh, nhưng em không phải là học sinh hư.

Lý Chi Phương nói thế làm Trương Khác có chút xấu hổ, liếc nhìn Chu Hiểu Lộ đang ngay ngắn ngồi học bài, cô bé mới học sơ trung, còn chưa ý thức được vận mệnh tương lai, nếu cứ mặc chuyện phát triển như thế, vận mệnh mẹ con Lý Chi Phương sẽ quay lại quỹ tích trước kia.

Chẳng phải vận mệnh không thể thay đổi mà nhân tính tham lam phức tạp và sức mạnh của dòng sông dài thời gian sẽ trôi buột người đó trôi đi theo dòng cố định.

Mặc dù mình đã ngăn cản được sự kiện bất gian kia xảy ra, nhưng đối với Lý Chi Phương mà nói, cảnh ngộ gia đình cô ta, sự mềm yếu của bản thân cô ta, cùng sự tham lam với sắc đẹp của cô ta của giới quyền thế không thay đổi, cho nên vận mệnh không đi vào ngã rẽ, mà theo một phương thức khác quay trở lại quỹ tích ban đầu.

Qua mùa hè Lý Chi Phương gầy đi rất nhiều, xem ra mùa hè này với cô ta là một mùa hè khốn khổ.

Trương Khác đi tới đằng sau lưng Chu Hiểu Lộ, cô bạn khác phở mà mười năm sau y mới quen này giờ là một loli yêu kiều, danh giá.

Nếu Đường Thanh, Trần Phi Dung gặp tình cảnh tương tự, đều sẽ không lấy nước hắt người ta, im lặng nhìn bóng hình nhỏ nhỏ chốc lát, Trương Khác đưa ra một quyết định, quay lại hỏi Lý Chi Phương:

- Cô Lý có bận tâm tới lời đồn thổi bên ngoài không?

Lý Chi Phương ngẩn người, biết chuyện giữa mình và Vương Viêm Bân bị Trương Khác và Đỗ Phi biết cả, dù chuyện qua lâu rồi, nhưng Trương Khác đột nhiên nhắc tới, cô vẫn xấu hổ, mặt đỏ lên.

Chu Hiểu Lộ ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Trương Khác, lời nói có ý ám chỉ của y làm nội tâm non nớt của cô bé nổi giận.

- Lúc em và Đường Thanh, Đỗ Phi tới đây, nghe hai cô giáo ở ngoài hành lang nói chuyện của cô, Hiểu Lộ hắt nước vào người ta..

Lý Chi Phương quay sang nhìn con gái, mặt đỏ hoe, có thể thấy cô ta cũng biết người ta nói ra nói vào sau lưng mình.

- Bạn nói gì đấy?

Đường Thanh bực tức giặt áo Trương Khác.

- Chỉ sợ cô đi tới đâu cũng không trốn được những lời đồn đại này, cô định làm thế nào?

Trương Khác không để ý tới Đường Thanh, tiếp tục nhìn thẳng vào Lý Chi Phương.

227. Chương 227: Muốn Cường Gian Vận Mệnh

- Cô ...

Lý Chi Phương nói không ra lời, cảm giác nhìn thêm vào ánh mắt đó mình sẽ không tìm được nước mắt.

- Hiểu Lộ sau này sẽ ra sao, em ấy có thể yên tâm ngồi làm bàn học bài thế này sao?

Trương Khác cúi đầu xuống nhìn Chu Hiểu Lộ, ánh mắt trở nên hết sức dịu dàng:

- Ở Nhất Trung đại khái không có giáo viên nào lại không nghĩ em và Đỗ Phi là học sinh xấu, cho nên em rất hi vọng cô quay trở lại Nhất Trung, khả năng cô vẫn nghe thấy lời bàn tán như ở đây, song cô sẽ mỉm cười đối diện chứ?

- Cô..

Lý Chi Phương nghẹn lời, chỉ nhìn Trương Khác, không hiểu y muốn nói gì.

Đường Thanh hiểu ý Trương Khác, hưng phấn nắm tay y:

- Bạn nói cô giáo Lý có thể quay lại trường chúng ta?

Trương Khác cười:

- Cô giáo Lý bị điều tới đây chẳng qua chỉ là một trò hề, trước kia giáo viên trong trường điều động cần bản không cần giải thích gì với học sinh, nhưng giờ tình hình đã khác rồi. Hôm nay toàn bộ giáo viên trong trường tới cục giáo dục yêu sách, vậy vì sao toàn thể học sinh lớp ta không nhân cơ hội đề xuất yêu cầu của mình? Mình mặc dù hay trốn học, nhưng cũng biết cô giáo Lý là giáo viên tận chức, cục giáo dục vô có điều đi, hôm nay nhất định phải bắt bọn họ có câu trả lời rõ ràng.

Nheo mắt lại cười gian nhìn Đường Thanh:

- Những cái khác không cần mình dạy bạn chứ?

- Mình biết bạn có cách mà.

Đường Thanh hứng phấn nhảy lên, thiếu chút nữa ôm lấy cổ Trương Khác hôn một cái, may mà chưa quên mình đang ở đâu:

- Cô giáo Tiểu Thôi tuy rất nhiệt tình, nhưng mình vẫn thích cô giáo Lý dạy.

Trương Khác cũng cho rằng như vậy, Thôi Úc Mạn mặc dù là người rất nhiệt tình, song không có lợi bằng Lý Chi Phương, vì tương lai trốn học quang vinh, y phải đưa Lý Chi Phương trở về.

Lý Chi Phương vỗ lế, vội ngăn cản:

- Các em là học sinh, làm như vậy không tốt.

Trương Khác ưỡn ngực nói đường đường chính khí:

- Ai nói học sinh không được có chủ trương của mình, không được có tiếng nói của mình?

Rồi lấy điện thoại ra gọi cho Phó Tuấn, vừa khéo Phó Tuấn đón Mã Hải Long đi qua Tượng Sơn, bảo họ quay đầu xe tới trường sơ trung Tượng Sơn.

Trương Khác cúp điện thoại bảo Đường Thanh:

- Mình sai người đưa bạn về trường, còn điều một chiếc xe cho bạn dùng, bạn tập trung hết học sinh trong lớp lại, cố gắng kéo cả học sinh lớp khác vào, làm thanh thế to vào, ba bạn là thị trưởng, không ai dám làm gì bạn đâu.

Trương Khác trấn lột chiếc di động Đỗ Phi mới kiếm được vài ngày đưa cho Đường Thanh:

- Có chuyện liên lạc với bọn mình.

- Các bạn không về trường à?

- Bọn mình và đám Vạn Thiên Tai là tứ đại ác công tử mà, lúc này về trường bị đánh thành đầu heo thì làm sao?

Trương Khác làm bộ mặt đau khổ.

Đường Thanh phì cười, ồm ồm nói:

- Giờ mình muốn đánh bạn thành đầu heo đấy.

Trương Khác dí ngay mặt tới:

- Sẵn sàng chờ đợi.

- Ai thêm?

Đường Thanh xấu hổ đẩy mặt y đi, trước mặt mọi người, cô không dám quá thân mật với Trương Khác.

oOo

Vạn Dũng chưa xuất hiện ở chính phủ thành phố, chuyện đêm hôm qua làm ông ta nhận ra không thể vẫn hời được nữa, Triệu Cẩm Vinh trấn tĩnh hơn, bảo ông ta mau liên hệ với Vạn Hưởng Tiền.

Vạn Hưởng Tiền đang du lịch ở Áo, phí công một phen mới liên hệ được, gừng càng già càng cay, Vạn Hưởng Tiền kinh nghiệm chính trị phong phú, lão ta là người đầu tiên ý thức được giáo viên Nhất Trung sẽ gây chuyện, áp lực với cục công an chỉ là thứ yếu, quan trọng là tạo thành ảnh hưởng xã hội không tốt.

Chỉ cần gây ảnh hưởng xã hội không tốt sẽ có cơ cho người ta trực tiếp can thiệp vào vụ án, thậm chí chia thẳng mũi giáo vào Vạn Dũng.

Vạn Dũng, Triệu Cẩm Vinh ngay trong đêm liên lạc với phó cục trưởng cục giáo dục Tiêu Na phân quản giáo dục cơ sở và Mã Tử Thiện, yêu cầu bọn họ đại biểu trường học phối hợp cục xử lý vụ án, đồng thời trấn an Thôi Úc Mạn, lời khai của cô ta là tối quan trọng để phán quyết vụ án này.

Bọn chúng vừa bố trí xong, còn chưa kịp thở phào, tin tức đã từ cục công an truyền ra ngoài, ngọn lửa âm ỉ từ lâu lập tức bùng lên, trời chưa sáng, tất cả giáo viên Nhất Trung đã liên hệ với nhau, chỉ có lãnh đạo trường chẳng biết tí gì.

Năm học mới này định sẵn sẽ có phong ba bão bùng, trừ giáo viên trực ban, tổng cộng hơn 100 giáo viên viên chức Nhất Trung trước giờ đi làm chặn cửa chính cục giáo dục, yêu cầu cục giáo dục nghiêm khắc trừng trị học sinh ác bá, chỉnh đốn lễ lối Nhất Trung, đối đãi công bằng công chính với giáo viên viên chức trong trường.

Về pháp luật, đối đãi với tội phạm nhất thời kích động và có mưu đồ trước, có kết quả thẩm phán hoàn toàn khác nhau, hành vi mà Vạn Thiên Tai, Triệu Ti Minh biểu hiện lâu nay tuyệt không có lý nào có thể tránh khỏi hình phạt của tư pháp.

Những giáo viên Nhất Trung cũng liệu một phen, không nghĩ tới hậu quả đặc tội với một nhóm người thượng tầng Hải Châu.

May là tam giác Chu Phú Minh, Triệu Cẩm Vinh, Vạn Dũng vì chuyện này mà tan rã.

Chu Phú Minh mừng thầm, nếu hôm qua mà can thiệp vào vụ án này, thì hiện giờ sẽ rất bị động.

Đầu não của chính phủ thành phố tất nhiên sẽ không ra mặt, song vì liên quan tới trường học của Trương Khác và Đường Thanh, nên Trương Tri Hành và Đường Học Khiêm trao đổi xong vẫn để các đồng chí phòng giám sát tới cục giáo dục quan sát tình thế.

Đường Thanh đi không lâu, Trương Khác nhận được điện thoại của cha, nói giáo viên Nhất Trung giảng biểu ngữ “trừng trị học sinh ác bá”, Trương Khác sống lưng lạnh toát, học sinh ác bá tất nhiên chỉ Tứ đại công tử rồi, y và Đỗ Phi cũng là đối tượng thanh toán đả kích lần này?

Nói không chừng sẽ có người sẽ đem chuyện Đỗ Phi đánh Tào Quang Minh năm ngoái ra, còn cái gọi là đối đãi công bằng công chính với giáo viên viên chức, là có ý kêu oan cho Lý Chi Phương, xem ra dù sinh hoạt tư của Lý Chi Phương có tì vết, vẫn có người bất bình vì cảnh ngộ của cô.

Chỉ là Lý Chí Phương giờ là nhân vật thị phi, không ai chịu công khai lên tiếng cho cô, chỉ có học sinh đứng ra mới không có cơ cho kẻ nào đó nói ra nói vào.

Đỗ Phi hỏi Trương Khác phải làm gì, Trương Khác nhớ mẹ buổi sáng nói đưa nhà cậu đi leo núi, nói:

- Tao tới công viên Tượng Sơn chơi, mày muốn đi không?

Đỗ Phi kỳ thực muốn ở lại đây, nhưng không có dũng khí đơn độc đối diện với Lý Chi Phương, hấn cũng sợ về trường ăn đòn.

Mã Hải Long tạm thời chưa thể tới Ái Đạt làm thủ tục, buổi sáng Phó Tuấn đã kể cho hấn biết chuyện bí mật của công ty, Trương Khác không chỉ là cổ đông Cẩm Hồ, còn là nhà đầu tư của Ái Đạt, theo bên cạnh Trương Khác là một trong số chức trách của hấn.

Trương Khác gọi điện cho Trương Tri Phi, hỏi về lái xe của Hoàn Viễn đưa mẹ y và nhà cậu y tới Tượng Sơn chơi.

Trương Tri Phi hôm nay vừa khéo rảnh rỗi, nghe nói Lương Quốc Hưng có ý chuyển nghiệp tới địa phương, liền đích thân tới tiếp đãi, nhận được điện thoại của Trương Khác thì họ vừa vào công viên Tượng Sơn, vội lái xe tới đón đám Trương Khác.

- Sao các cháu lại ở đây?

Trương Tri Phi lái xe tới cổng trường sơ trung Tượng Sơn, lấy làm lạ sao bọn họ không có xe.

Trương Khác đáp:

- Chuyện này trong thời gian ngắn khó giải thích rõ được..

Trương Tri Phi cười, nghe giọng Trương Khác có chút thần bí, không hỏi nữa.

Trương Khác liền giới thiệu Mã Hải Long cho chú làm quen.

Trương Tri Phi đã được nghe qua chuyện về Mã Hải Long ở chỗ Thịnh Thanh, nhìn kỹ một lượt, Mã Hải Long gầy gò, dáng cũng không cao, nghĩ không ra sao hấn có thể đánh bốn kẻ tàn tật trong tình huống bị tập kích, một người như thế mà bày quán sửa xe, không đi làm bảo kê cho Thịnh Thanh.

Trương Tri Phi hâm mộ võ vai cháu, Mã Hải Long định lái xe, ông cười nói:

- Hôm nay cậu vẫn là khách.

228. Chương 228: Tự Có Người Nhảy Ra

Tượng Sơn cao chót vót đến 200 mét so với mực nước biển, là ngọn núi cao nhất vùng châu thổ Tiểu Giang, từ trấn Tượng Sơn theo đường dốc đi chưa tới 10 phút là đến cửa vào phía bắc công viên, Lương Cách Trân và cả nhà Lương Quốc Hưng đã đợi ở cổng.

Lương Cách Trân còn chưa biết chuyện nghỉ học, có điều giờ bà cũng chẳng quan chuyện Trương Khác nghỉ học nữa, chỉ tò mò hỏi:

- Sao hôm nay lại tới đây lâu lóng ?

- À, con đi qua đây, đúng lúc rảnh nên qua chơi với mọi người.

Trương Khác giới thiệu Đỗ Phi Xong mới nhớ ra hỏi chú sao hôm nay rảnh rồi tới làm lái xe.

- Hai năm trước chú từng tiếp rượu Quốc Hưng, giờ anh ấy về, không thể không chiêu đãi.

Trương Tri Phi cười:

- Ở công ty cũng chẳng có việc gì nên tới chơi.

Hoành Viễn đang bận rộn ba khắp nơi vì hạng mục nhà định cư, làm gì có chuyện không có việc gì? Quá nửa là tối qua nghe được tin con trai Vạn Dũng bị bắt, con trai chủ nhiệm ủy ban kiến thiết là người báo án, hệ thống xây dựng thành phố hỗn loạn là điều có thể dự kiến, Trương Khác không tiện nói kỹ hơn cho chú, theo mọi người leo lên Tượng Sơn.

Tuy đầu tháng chín khí trời vẫn nóng nực, song Tượng Sơn cây cối bạt ngàn che phủ, tới lưng chừng núi đã có gió mát lồng lộng cuốn tới, hết sức mát mẻ.

Trương Tri Phi biết Trương Khác không ưa cả nhà anh mình, Trương Tri Vi có thể yên ổn làm phó cục trưởng cục ngoại thương Đồng Xã là tốt rồi.

Lương Quốc Hưng chuyển này quay về địa phương, chắc chắn tăng cường thế lực của nhà họ Trương ở Hải Châu, bằng vào quan hệ Trương Tri Hành kiếm một phó chức có thực quyền là không vấn đề gì, đợi Đường Học Khiêm đẩy Chu Phú Minh đi, lo gì không lên được chính chức?

Còn về công tác Lương Quân, Trương Tri Phi nhiệt tình nói:

- Chỗ khác không tiện an bài thì tới công ty của em đi, con cháu trong nhà cả, chẳng lẽ em bạc đãi nó.

Lương Cách Trân nói:

- Đợi Đại Quân tới trước đã, công việc không vừa ý thì cho nó chọn..

~~0o0

Cảnh Kiến Trung ngồi trong văn phòng hạm hực chữ bới, xảy ra chuyện lớn như thế, Vạn Dũng chỉ gọi Tiêu Na, Mã Tử Thiện đi thương lượng, còn ông ta là cục trưởng lại đợi sáng sớm tới cục làm việc bị chặn cổng mới biết chuyện, Cảnh Kiến Trung gọi điện phó thị trưởng Phương Hoành Thanh xem đối phó với cục diện này ra sao?

Phương Hoành Thanh trong điện thoại cũng chữ um lên, thiếu chút nữa đập cả điện thoại bảo Cảnh Kiến Trung tự xem lấy mà làm, ông ta là phó thị trưởng phân quản giáo dục, không thể khoanh tay ngồi nhìn, bình tĩnh lại một lúc, cảm thấy chuyện này quá quỷ dị.

Đáng lý ủy ban kiến thiết thuộc phân quản của Vạn Dũng, con trai Hoàng Trụ Toàn sao không báo cho Vạn Dũng đã trực tiếp báo cảnh sát?

Chu Phú Minh xưa nay là hậu thuẫn kiên cường của Vạn Dũng, lúc này lại trốn trong phòng không hé một lời là sao?

Phương Hoành Thanh chỉ sợ Chu Phú Minh kiên trì ủng hộ Vạn Dũng, còn nếu rời khỏi Chu Phú Minh, Vạn Dũng chẳng là cái chó gì, ông ta nhỏ phì tằm trong miệng đi, quyết định báo cáo cho Đường Học Khiêm biết, tranh bước nhằm huyệt chân.

Gặp được Trương Tri Hành ở văn phòng Đường Học Khiêm, Phương Hoành Thanh chẳng hề bất ngờ, nếu chẳng phải Trương Tri Hành tư lịch hơi cạn thì giờ đã là ngôi sao chính trị mới tiền đồ vô hạn rồi, người khác có hâm mộ cũng chẳng được, chỉ mong giao hảo với ông ta, không để thành xa lạ mới là chuẩn xác.

- Tri Hành cũng ở đây hả?

Khuôn mặt căng thẳng trước khi bước vào văn phòng Đường Học Khiêm tức thì giãn ra.

- Thị trưởng Phương tìm thị trưởng Đường có việc, vậy tôi xin về trước.

Trương Tri Hành đứng dậy:

- Tri Hành, con anh cũng học Nhất Trung phải không?

Phương Hoành Thanh giữ Trương Tri Hành lại, hiện ở thành phố không ai dám làm khó Trương Tri Hành, dù là Vạn Dũng cũng phải khách khí. Phương Hoành Thanh không hi vọng Đường Học Khiêm có chỉ thị rõ ràng gì, chỉ mong Trương Tri Hành ở lại nói vào một câu, giúp ông ta chia sẻ trách nhiệm.

- Đúng thế.

Trương Tri Hành không vội đi, lúc này Phương Hoành Thanh tới tìm Đường Học Khiêm nhất định là vì chuyện ở Nhất Trung.

Đường Học Khiêm nghe Phương Hoành Thanh kể khổ xong, bình tĩnh nói:

- Con gái tôi và con trai Tri Hành đều học ở Nhất Trung, từ góc độ của cha mẹ, tôi hi vọng Nhất Trung mau chóng dẹp yên chuyện này, khôi phục trật tự trường học, cục giáo dục phải trao đổi với các giáo viên, xóa bỏ ảnh hưởng xã hội xấu ... Trước khi các đồng chí quyết định phương án, hãy báo cáo với bí thư Chu trước.

Nhắc tới ảnh hưởng xã hội xấu, Phương Hoành Thanh toát mồ hôi.

Trong ba nghìn học sinh Nhất Trung, có rất nhiều phụ huynh là nhân vật có máu mặt ở Hải Châu, mới ngày thứ hai nhập học đã phải nghỉ học cả trường, thường ngày bọn họ có lẽ vì sợ Vạn Dũng nên con cái bị bắt nạt cũng không lên tiếng, nhưng dưới trạng thái đám đông kích động này, khó tránh khỏi bọn họ xoay mũi giáo vào trường học, vào cục giáo dục, vào ông ta.

Chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn nữa, phải dập tắt trước khi ảnh hưởng mở rộng, Phương Hoành Thanh không hi vọng gì vào Đường Học Khiêm chỉ là báo cho ông ta biết.

Phương Hoành Thanh về văn phòng gọi điện cho Chu Phú Minh, được chỉ thị không khác là bao, nhưng lọt vào tai ông ta thì ý nghĩa khác hẳn, vì Đường Học Khiêm và Vạn Dũng xưa nay chẳng thân thiết, chỉ thị hơi hợt qua loa là bình thường.

Còn ai cũng biết Vạn Dũng lên được phó thị trưởng toàn là nhờ Chu Phú Minh, lúc này chỉ chờ hợt vài câu, chứng tỏ quan hệ hai bên đã thay đổi, thậm chí ông ta suy nghĩ ác ý, phải chăng Hoàng Trụ Toàn trực tiếp báo án có phải là được ai đó chỉ thị?

Chỗ dựa Vạn Dũng đã mất, Vạn Hướng Tiền chưa vươn được tay tới Hải Châu, Phương Hoành Thanh không phải cố kỵ nhiều nữa, thù mới hận cũ trào lên trong lòng, gọi điện cho Cảnh Kiến Trung, bảo ông ta cùng tới cục giáo dục, phải để Vạn Dũng biết chưa tới lượt Vạn Dũng hoành hành ở đất Hải Châu này.

Cảnh Kiến Trung nghe thấy Phương Hoành Thanh đích thân tới hiện trường thăm thử phào, dù ông ta cũng đang nổi điên, nhưng không dám tùy tiện quyết định, thành phố thế cục hiểm ác, ông ta còn chưa lĩnh ngộ hết, sai một bước có thể ôm hận cả đời.

Trước đó Đường Học Khiêm gọi điện tới hỏi tình hình, tuy không chỉ thị gì, nhưng ít nhất nói rõ Đường Học Khiêm đang quan tâm tới chuyện này, Cảnh Kiến Trung hơi yên tâm được một chút.

Phương Hoành Thanh chạy tới cục giáo dục, nói với giáo viên viên chức Nhất Trung chặn ở cổng:

- Hôm nay tôi đại biểu thành phố tới giao lưu với các thầy cô, mọi người đừng chặn ở đây nữa, trời nóng thế này, ai nấy đều ướt mồ hôi cả rồi, tôi và cục trưởng Cảnh sẽ cùng mọi người về trường thảo luận, không thảo luận ra kết quả, mọi người không thả tôi và cục trưởng Cảnh, thế đã được chưa?

Phó thị trưởng đã đồng ý làm con tin rồi, lửa giận trong lòng giáo viên Nhất Trung giảm đi một nửa, Cảnh Kiến Trung an bài hai chiếc xe khách lớn, đưa các giáo viên và hai người bọn họ cùng về trường.

Cảnh Kiến Trung ngồi trong xe con của Phương Hoàn Thanh, vừa tới cổng trường Nhất Trung thì tức thì mặt biến thành rất khó coi, đám Đường Thanh vừa kịp treo biểu ngữ cỡ lớn chất vấn cục giáo dục vô lý điều động Lý Chi Phương, đám học sinh không vì nghỉ học mà về nhà, tụ tập từng nhóm trong trường, dán đầy tờ rơi khắp nơi yêu cầu trường trị học sinh ác bá, còn rất nhiều người dân quây quanh xem náo nhiệt.

- Chuyện điều động Lý Chí Phương chủ nhiệm lớp số 10 năm 2 là sao?

Phương Hoàn Thanh quay sang nhìn Cảnh Kiến Trung:

- Tôi nhớ đó là lớp của con gái thị trưởng Đường ...

Cảnh Kiến Trung chỉ nắm quyền điều động nhân sự cấp phó khoa trở lên thôi, còn điều động giáo viên cấp bậc thấp như Lý Chi Phương thì phó cục trưởng phân quản quyết định là được, cũng không cần đưa lên họp ở cục.

Cảnh Kiến Trung sắc mặt rất khó coi, ông ta biết chuyện của Lý Chi Phương, điều động cô ta là quyết định của Tiểu Na, ông ta không can thiệp, tuy toàn là chuyện đồn đại, nhưng ông ta không muốn đụng vào cho rắc rối.

Không ngờ có người thừa cơ mang chuyện này ra, không biết ai lên tiếng bất bình cho Lý Chi Phương.

229. Chương 229: Vấn Đề Rất Nghiêm Trọng

Cảnh Kiến Trung biết không chỉ có con gái Đường Học Khiêm, con trai Trương Tri Hành cũng ở trong lớp Lý Chi Phương, trường học tới đầu năm an bài lại giáo viên là rất bình thường, hẳn Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành không tỉ mỉ tới mức truy hỏi chuyện quanh co đằng sau.

Nếu nói Lý Chi Phương mượn thân phận giáo viên chủ nhiệm lập được quan hệ với Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành thì khi mới điều động cô ta, đã có người đứng ra rồi, chuyện bị trì hoãn tới tận bây giờ nói lên hai người họ không hề biết chuyện này, hoặc biết nhưng không lên tiếng.

Cảnh Kiến Trung bị Phương Hoàn Thanh hỏi tới chuyện này, không dám nói biết, cũng không dám nói không biết, ngơ ngơ chẳng biết phải trả lời ra sao.

Phương Hoàn Thanh hừ lạnh một tiếng, giáo huấn:

- Tôi thấy cục giáo dục các đồng chí tồn tại vấn đề nghiêm trọng.

Cảnh Kiến Trung thầm oán hận, một số chuyện do Tiểu Na làm ra, song vì Mã Tử Thiện do ông ta nâng lên, trong lòng hận luôn Mã Tử Thiện.

Lúc này Mã Tử Thiện ở trong cục công an, trong thời gian ngắn khó thoát thân, trường học do phó hiệu trưởng Mã Dục tọa trấn. Vương Viêm Bân bị điều đi, Mã Tử Thiện nhảy vào làm hiệu trưởng, Mã Dục đầy bụng uất ức, hận không thể làm chuyện xé to ra, ông ta đã nghe phong phanh chuyện này nhưng không nghĩ cách ngăn cản giáo viên đi tới cục giáo dục, tìm các lãnh đạo trường học khác nghĩ cách dàn xếp trật tự trong trường.

Mã Dục và bí thư đoàn ủy đứng trong phòng truyền tin, ngăn cản học sinh kết đội tới gây chuyện, nhìn thấy xe của chính phủ, vội sai người mở cổng trường, chạy ra đón.

- Chuyện này là thế nào?

Cảnh Kiến Trung cuối cùng cũng tìm được một người để trút giận, chỉ biểu ngữ giăng trên cổng trường, lạnh lùng nhìn Mã Dục.

Mã Được chẳng sợ, thấy Phương Hoàn Thanh trong xe chui ra, đáp:

- Đó là do học sinh lớp số 10 năm 2 treo lên, các em ấy chất vấn vì sao điều động giáo viên chủ nhiệm lớp không hỏi ý kiến học sinh, tôi còn chưa kịp sai người tháo xuống.

Cảnh Kiến Trung tức tím mặt, điều động giáo viên cần phải xin ý kiến học sinh từ khi nào? Song chưa kích động tới mức vọt miệng nói ra. Đó không phải lớp bình thường mà có Đường Thanh, Trương Khác, Đỗ Phi ở trong đó.

Nếu như ý kiến học sinh là chỉ ba người này thì đúng là cục giáo dục không thể tùy tiện bỏ qua.

Phương Hoàn Thanh trầm nghĩ rất đúng lúc, nghiêm khắc nói:

- Cục giáo dục không nghe ý kiến giáo viên công chức, trường học không nghe ý kiến học sinh, nên chuyện mới trở nên tồi tệ thế này, học sinh có ý kiến cũng tốt, tôi đã tới đây thì cùng nghe xem.

Sắc mặt Cảnh Kiến Trung một ngày hôm nay thôi không biết thay đổi bao lần, chuyện Lý Chi Phương làm sao mà nói ra được? Nếu nói ra phải truy cứu trách nhiệm cục giáo dục lạm dụng quyền lực vào việc tư, ông ta không ngờ học sinh lại ra mặt cho Lý Chi Phương, lần này có trò hay để xem rồi.

Ông ta cũng chẳng muốn gánh trách nhiệm gì thay Tiêu Na, ông ta ngứa mắt với bà ta đó lâu rồi, quay đầu lại nhìn Tiêu Na và mấy phó cục trưởng khác, hừ phân của ai người đó tự chùi dít.

Đường Thanh đứng ở hành lang lớp học theo dõi tình hình ở cổng trường, kéo thành viên hội học sinh cô tụ tập được cùng bạn học trong lớp cùng xuống lầu chặn đường Phương Hoàn Thanh, Cảnh Kiến Trung.

o0o0

Ăn cơm trưa xong, Trương Khác và mọi người nghỉ ngơi trên đỉnh Tượng Sơn, trời cao gió mát, có thể nhìn thấy nhà xưởng của Ái Đạt xa xa, xa thêm nữa ở phía đông nam trấn Ích Long là nơi đặt nhà máy lắp ráp của Ái Đạt, đã dùng ngói đỏ xây thành tường bao.

Điện thoại đúng là thứ tiện lợi, y tiêu dao tự tại ở Tượng Sơn vẫn nắm tình hình trong thành phố trong lòng bàn tay.

Trương Khác không ngờ quan hệ giữa Chu Phú Minh và Vạn Dũng, Triệu Cẩm Vinh đã tan vỡ đến mức ngay cả biểu hiện bên ngoài cũng không cần nữa, cho nên không nghĩ tới Phương Hoàn Thanh lại nhảy ra.

Phương Hoàn Thanh và Vạn Dũng thù oán chồng chất, quan trọng nhất là Vạn Dũng ngăn cản đường tiến của ông ta. Khi Đường Học Khiêm lên làm thị trưởng, người có khả năng thay thế vị trí phó thị trưởng thường vụ nhất chính là ông ta.

Đường Học Khiêm khi ấy cũng chủ trương đem sự vụ trọng yếu giao cho Phương Hoàn Thanh, bao gồm cả chuyện Vạn Dung đang phân quản.

Thù hận trên quan trường không gì lớn bằng ngăn cản đường tiến bộ của người khác, Vạn Dung nhờ sự thỏa hiệp giữa Chu Phú Minh và nhà họ Vạn tiến lên, gần như chặn đứng khả năng tiến vào thường ủy của ông ta trong thời gian vài năm sắp tới, huống chi còn cướp lấy quyền lớn trong tay ông ta, làm sao ông ta không hận cho được.

Nghe Đường Thanh nói Phương Hoàn Thanh hiện đang ở hội trường yêu cầu trường học nghiêm túc chỉnh đốn kỷ cương trường học, thậm chí học sinh phạm tội không thể chỉ nghĩ dùng giáo dục cứu vãn, phải bảo vệ lợi ích tuyệt đại bộ phận học sinh, giáo viên.

Ngay Phương Hoàn Thanh còn dám vươn móng vuốt ra, Trương khác hiểu Vạn Dũng không đủ gây họa nữa.

Mã Tử Thiện gần như bị Phương Hoàn Thanh, Cảnh Kiến Trung ép khai từ Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh khỏi trường, còn về vấn đề của Lý Chi Phương, Phương Hoàn Thanh ra lệnh ngay tại chỗ, cục giáo dục phải sửa chữa quyết định sai lầm, ông ta không có quyền miễn trừ chức vụ của Tiêu Na, nhưng yêu cầu cục giáo dục phải xử phạt hành chính.

Đỗ Phi lại hối hận không được tận mắt nhìn thấy Mã Tử Thiện đuổi học đám Vạn Thiên Tài, Trương Khác nói với hắn:

- Mày mà ở đây làm người ta nhớ lại chuyện năm ngoái, không chừng mày cũng bị đuổi học luôn.

Đỗ Phi nghĩ đúng là có khả năng này, lại hỏi xem có nên nói cho Lý Chi Phương biết trước không? Trương Khác lắc đầu, Lý Chi Phương ngã rồi đứng dậy, nói không chừng đã có người đem tin tức báo cho cô ta trước rồi, mặc dù không tránh khỏi lại có thêm lời đồn thổi, song chỉ cần Lý Chi Phương có thể chịu được, sẽ không ai dám tự chuốc lấy họa nói này nói nọ trước mặt cô ta.

Có lẽ cuộc sống gia đình Lý Chi Phương sẽ bị ảnh hưởng, nhưng rốt cuộc gia đình cô ta ra sao thì Trương Khác không rõ, y càng chẳng có thời gian rảnh rỗi tới những chuyện này.

Biết được tin tức chính xác, Đỗ Phi không còn tâm tư du sơn ngoạn thủy với Trương Khác nữa, hắn không tin mình xui xẻo bị tai bay vạ gió, cảnh náo nhiệt như thế mà nghe qua điện thoại giống như sờ ngực Thịnh Hạ cách lớp áo vậy, không xem trực tiếp không đã.

Nếu hắn mà biết chuyện này về trường được thưởng xử phạt cảnh cáo, sẽ nghĩ dù sờ ngực Thịnh Hạ cách lớp áo cũng hơn là lén lút thò tay vào trong ăn một cái tát.

Nhất Trung lần này hạ quyết tâm chinh đốn trường học, không chị đuổi học Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh còn cả đám học sinh bị cảnh cáo, Đỗ Phi vì trốn học quá nhiều mà bị cảnh cáo, hắn uất ức nghĩ: Trương Khác trốn học còn nhiều hơn mình cơ mà.

Đáng tiếc vì Trương Khác nhện không tới trường, cho nên chẳng ai nhớ ra Nhất Trung còn có học sinh như thế.

Nhận được cú điện thoại cay cú của Đỗ Phi, Trương Khác ôm bụng cười, chỉ cần Đỗ Phi không làm việc ngang ngược, trốn học, chẳng qua là cảnh cáo, có sao đâu.

Tiếp theo Nhất Trung là cục công an phải đưa ra quyết định, đám Vạn Thiên Tài nếu như bị Nhất Trung đuổi học vì hành vi ác liệt, vậy không có cái cớ để nói nhất thời hồ đồ để xử lý nhẹ.

Kim Quốc Hải giữ thái độ công bằng, có đem đám Vạn Thiên Tài cho cơ quan kiểm sát hay không do nội bộ cục công an quyết định. Giao cơ quan kiểm sát rồi có khởi tố hay không, khởi tố rồi, tòa án có phán đám Vạn Thiên Tài trách nhiệm hình sự hay không đều chưa biết, đều còn nhiều mắt xích để tác động vào.

Nhưng Phương Hoàn Thanh nhảy ra thì đã đại biểu phần nào thái độ của thành phố, những người khác sao không hiểu cho được?

Trương Khác đứng nhìn ráng chiều rải trên mặt nước, khẽ nhếch mép cười, Lương Cách Trân đã xuống núi gọi con mau về, hôm nay chú y muốn bày tiệc tẩy trần cho cả nhà Lương Quốc Hưng.

Trương Tri Phi vừa gọi điện thoại cho Trương Tri Hành, được biết nhà Đường Học Khiêm cũng tới góp vui.

230. Chương 230: Sầu Biệt Ly

Chính phủ nhiều việc bận rộn, Đường Học Khiêm và Trương Tri Hành đến tối hẳn mới tới được nhà hàng Tây Thành.

Đường Học Khiêm nói với Trương Tri Hành:

- Năm ngoái tôi còn nói thẳng bé nhà anh tương lai tiền đồ không thể đo lường được, xem ra không cần phải đợi tới tương lai nữa.

- Mọi người cứ dung túng cho nó.

Trương Tri Hành cười:

- Con trai bí thư Đỗ tới trường học bị xử phạt cảnh cáo, vậy mà nó không sao, không thể khen nó nữa, còn khen nó đặc ý quên hết mọi thứ mất.

Đường Học Khiêm cười ha hả, ông ta luôn quan sát chuyện này, gần như mỗi một chi tiết đều có người báo cáo, trận này phải nói cực kỳ đặc sắc, quan trọng là Chu Phú Minh, Vạn Dững không biết thua ở đâu, nhìn qua chỉ có Hoàng Trụ Toàn là không theo lẽ thường thông báo cho Vạn Dững mà trực tiếp báo án.

Trương Khác và mọi người đợi trong phòng bao đổi meo rồi mới thấy hai người bọn họ tới, Đường Thanh vừa oán trách vừa hưng phấn kể chuyện đổi chất Phương Hoàn Thanh:

- Khi đó nói chuyện với phó thị trưởng trước mặt mọi người, bàn tay con ướt đầm mồ hôi.
- Kém quá, chút chuyện nhỏ tẹo đó mà kể mấy lần.

Trương Khác cười nói:

- Hôm nào đem cả thị trưởng lên bục mắng một trận, đảm bảo lòng bàn tay bạn không có chút mồ hôi nào nữa.

Mọi người cười rộ cả lên.

- Hôm nay lại là cháu giở trò sau lưng đấy hả?

Đường Học Khiêm ấn vai Trương Khác:

- Nghe nói sáng sớm cháu tới tìm Thanh Thanh, chớp mắt cái không thấy hai đứa đâu, rồi Đỗ Phi bị phạt, cháu đúng là ma lanh ...

Trương Khác cười khi:

- Hôm nay cháu đi dạo với cậu cháu, làm gì có thời gian tới góp vui.

Đường Học Khiêm bắt tay Lương Quốc Hưng:

- Nghe Tri Hành kể anh muốn chuyển nghiệp chi viện kiến thiết địa phương, tôi đại biểu cho bản thân hoan nghênh anh ....

Mọi người lại cười.

Lương Quốc Hưng lúc này mới nhìn ra em rể căn cơ ở Hải Châu tuyệt đối khác với cán bộ cấp xử thông thường, trên bàn cơm không nói tới chuyện chuyển nghiệp nữa, chuyện này không vội, mà quyết bảo con trai bỏ công việc đó, đưa bạn gái tới Hải Châu trước.

~oOo

Ăn cơm xong, nhà Đường Học Khiêm về trước, cậu, mợ, chị họ vẫn ở nhà y, Trương Khác không muốn ngủ ghế sofa nữa, chui vào xe của chú.

Trước bữa cơm, Phó Tuấn đã tới đón Mã Hải Long đi, trước mặt người nhà và nhà Đường Học Khiêm, Trương Khác không muốn quá phô trương.

- Muốn nói chuyện nhà định cư à?

Trương Tri Phi thấy cháu chui vào xe, nghi hoặc hỏi:

- Là Hải Dụ định đầu tư vào hạng mục nhà định cư.

Trương Khác ôm đầu gối cuộn mình trên ghế, nói như không liên quan đến mình.

Hai ngày trước 18% cổ phần của Cẩm Hồ ở Hải Thái đã chuyển giao xong xuôi, nếu nhà họ Tạ đã nổi lòng thêm muốn Cẩm Hồ, Trương Khác và Tạ Văn Tình liền quyết định đầu tư vào Hoàn Viên không lấy danh nghĩa Cẩm Hồ nữa, tránh sau này phức tạp thêm, thay vào đó lấy danh nghĩa Hải Dụ trực tiếp đầu tư 1000 vạn vào hạng mục nhà định cư.

Viện thiết kế quy hoạch thành phố và Cty Hải Kiến rút khỏi Hoàn Viên, khiến Hoàn Viên thành công ty tư nhân chân chính, qua một năm Hoàn Viên đã dựng lên căn cơ ở Hải Châu, một số nhân viên quản lý và nhân viên kỹ thuật của hai đơn vị kia vì Hoàn Viên trả lương hậu hĩnh nên cũng ở lại.

Do Trương Tri Phi một lòng hiệp trợ Đường Học Khiêm làm hạng mục nhà định cư, hai đơn vị kia lúc rút lui không làm khó ông ta, Trương Tri Phi vay 100 vạn mua lại cổ phần của hai đơn vị đó, nên tức thì nắm trong tay 80% cổ phần Hoành Viễn, thành ông chủ thực sự của Hoành Viễn.

Nhớ lại một năm trước Trương Tri Phi còn rúc ở huyện Đông Xã, tuy trong tay cũng có một cái công ty, nhưng lúc đó gọi quần đốc thì thích hợp hơn, tới Hải Châu một năm ngắn ngủi đã nắm trong tay công ty tài sản hơn ngàn vạn, cú chuyển mình đẹp mắt này nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Trong đó có rất nhiều công lao của Trương Khác, Trương Tri Phi rất hi vọng cháu tham gia vào chuyện kinh doanh của Hoành Viễn:

- Cẩm Hồ rút cổ phần khỏi Hải Thái, cháu có được chia 30% không? Cháu giữ tiền trong tay làm gì, đầu tư vào Hoành Viễn đi, chú bán rẻ cổ phần cho.

Trương Khác lắc đầu, chẳng hề động lòng:

- Cha cháu ngày nào còn ở Hải Châu, cháu sẽ không đụng vào chuyện đất đai, công trình, hưởng hồ cháu còn dùng tiền vào việc khác.

- Dùng vào việc gì?

Trương Tri Hành quay người sang hỏi:

- Ái Đạt thiếu tiền nhưng chút đó của cháu chẳng đủ nhét kê răng.

- Tài chính của Ái Đạt tạm thời chỉ có thể lấy từ hệ thống phân phối, chút tiền vặt này cháu dùng vào việc khác, không phải cho Ái Đạt.

Trương Khác nhắm mắt dưỡng thần, không nói kỹ dùng tiền vào việc gì.

Hứa Tư sắp tới Hong Kong lập công ty, nếu không có tiền sẽ rất vất vả, chuyển giao cổ phần của Hải Thái kết thúc, trong tay Trương Khác thêm 500 vạn, y định đưa hết cho Hứa Tư mang tới Hong Kong lập công ty và mua bất động sản.

Người am hiểu kinh tế đều biết từ năm 1985 tới năm 1997 là kỳ phòng vinh cuối cùng của ngành địa ốc Hong Kong, nhưng quá trình này cũng trải qua những thời kỳ lên xuống.

Năm 1994 là đỉnh cao của ngành địa ốc Hong Kong, tiếp đó vòng đàm phán thứ 17 Trung - Anh tan vỡ, thành phong ba chính trị lớn nhất trên đường quay về tổ quốc của Hong Kong khiến người dân và nhà đầu tư sợ hãi, khiến giá nhà bình quân ở Hong Kong giảm 30%.

Nhưng tới mùa đông năm nay chính trị Hong Kong trở nên rõ ràng hơn, người dân và nhà đầu tư chuyển từ sợ hãi sang hi vọng vào sự trở về, lượng lớn tài chính đổ vào thúc đẩy kỳ tăng trưởng tốc độ cao cuối cùng của địa ốc Hong Kong, tới năm 97 cơn bão tài chính Châu Á bùng phát mới làm thị trường địa ốc Hong Kong bước vào mùa đông dài 10 năm.

Hứa Tư sẽ lấy danh nghĩa đầu tư xin quyền định cư ở Hong Kong, có thể nhập tịch cùng lập công ty trong vòng hai ba tháng là không tệ rồi, có thể tranh thủ kỳ hoàng kim 2 năm cuối cùng của ngành địa ốc Hong Kong hay không còn đợi xét.

Trương Khác chui vào xe của chú chỉ là đợi cha mẹ và nhà cậu lái xe đi, ngồi thần thờ trong xe một lúc mở mắt ra:

- À, cháu nhớ ra có chuyện khác phải làm ...

Rồi đẩy cửa xuống xe, vẫy tay tạm biệt.

Trương Tri Phi chỉ còn biết cười lắc đầu, ông ta mặc mặc dù tự hào về công ty Hoành Viễn, nhưng so với việc Trương Khác làm được một năm qua, tự thẹn không bằng, thâm nghĩ bằng vào Hoành Viễn là không thể làm đứa cháu nhìn không thấu này động lòng được.

Nhìn chú lái xe đi rồi Trương Khác gọi điện cho Hứa Tư, mặc dù cùng ở Hải Châu, nhưng thân phận Trương Khác nay đã khác rồi, không còn là thiếu niên không ai để ý như năm ngoái để có thể suốt ngày kè kè bên Hứa Tư được nữa, địch thủ chưa lộ diện không tính, trước mắt đã có Tạ Kiếm Nam ở bên theo dõi, Triệu

Cẩm Vinh, Vạn Dững cũng không ngu, đợi chuyện này qua đi, bọn chúng bình tĩnh lại, biết đâu sẽ chú ý tới y.

Thêm vào mỗi người có việc riêng của mình, nên không thể ở riêng với nhau nhiều.

Nhưng để Hứa Tư đi Hong Kong, mỗi người một nơi, sầu biệt ly là không tránh khỏi, Trương Khác muốn tranh phủ mọi thời gian có thể để được ở bên Hứa Tư thêm lúc nào hay lúc đấy.

Hứa Tư chỉ nói với trong nhà là đi Hong Kong làm việc, trước năm 97, tới Hong Kong cũng không khác gì ra nước ngoài, Hứa Tư lần này lại đi khá lâu, trong nhà cô rất coi trọng chuyện này, Hứa Duy cũng tranh thủ trước khi khai giảng về Hải Châu.

Giọng Hứa Tư cố ý bình đạm, Trương Khác biết cô đang ở cùng phòng với Hứa Duy, lần trước ở Huệ Sơn quan hệ giữa y và Hứa Tư thiếu chút nữa bị Điền Hải Hà làm bại lộ, sợ Hứa Duy nghi ngờ không dám nói nhiều.

Hứa Tư nói ngày mai nhà cô tổ chức tiệc tiễn chân, bảo y cũng tới ăn cơm, Trương Khác gật đầu nhận lời.

Không thể đưa được Hứa Tư ra ngoài, Trương Khác đành về nhà trọ ngủ, suốt mùa hè này bận rộn bên ngoài, lâu lắm không tới đây ngủ rồi, nhưng trong phòng dọn dẹp chỉnh tề sạch sẽ, chẳng biết là mẹ hay Đường Thanh làm, cả hai người họ đều có chìa khóa.

Trương Khác bật điều hòa chườm chăn ngủ, nhưng lòng trống trải, cô đơn đến khó chịu, hình cảnh Hứa Tư cứ hiện lên trong đầu, ngủ không ngon, Trương Khác nghĩ thử khôn đào ba hang, hay là mình chuẩn bị thêm hai chỗ đặt chân nữa ở Hải Châu? Điều kiện nơi này quá tệ, quan trọng là bị mẹ và Đường Thanh biết mất rồi.

231. Chương 231: Sượt Qua Vai Đợi Tương Phùng.

Thôi Úc Mạn cứ nhớ lại tích tắc đám Vạn Thiên Tài xông vào cửa, là cảm thấy chân tay giá băng, tiếp đó cảnh sát và dân phòng ở trên người chúng lục được túi nilong, túi ni lông đựng những viên thuốc nhỏ, còn tìm được ở trong xe rất nhiều công cụ gây án thậm chí bao gồm một bộ máy ảnh, theo lời khai của đám Vạn Thiên Tài, chỉ cần chụp lấy ảnh, không sợ sau này nạn nhân tố cáo.

Dự mưu chi tiết như thế, khó làm người ta tin bọn chúng phạm tội lần đầu, thẩm vấn ngay trong đêm, nghi vấn đều hướng về Bành Chí Minh con trai của Bành Tân Nghĩa phó chủ nhiệm ban quản lý khu khai phát thành phố Hải Châu, là tên hoàn khổ tiêu chuẩn.

Chuyện tới nước này cục công an không sợ không moi ra được vụ án lớn khác trên người bọn chúng.

Tất cả những điều đó Trương Khác cố ý đặt mình ngoài cuộc còn chưa rõ lắm.

Thôi Úc Mạn bấy giờ mới biết Nhất Trung tứ đại công tử đời trước chính là đám Bành Chí Minh này, ở Nhất Trung tội ác chồng chất.

Thôi Úc Mạn ngày hôm sau cho lời khai xong ở cục cảnh sát không dám về nhà trọ nữa, cô mặc dù là người Hải Châu, nhưng cha mẹ và anh đều không công tác ở Hải Châu, liền thuê khách sạn ở, không dám nói cho cha mẹ và gọi điện cho anh trai khóc một trận.

Thôi Úc Hằng sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh khoa chính trị quốc tế ĐH Bắc Kinh liền vào Tân Hoa xã làm một phóng viên, khi nhận được điện thoại của em gái, hần vừa từ Afghanistan trở về, đi máy bay tới tỉnh Đông Hải vào ban đêm.

Là một phóng viên ảnh quanh năm bốn ba trèo đèo lội suối, vừa về nước chưa kịp chỉnh trang, râu quai nón, tóc tết dài tận vai, mùa hè chưa qua, hần lại mặc quần bò, đi giày ống.

Mặc dù cổ hần đeo máy ảnh, nhưng trông giống thổ phỉ hơn thổ phỉ, trả bao tiền cũng không có taxi nào chịu chở hần, có tài xế còn dọa:

- Mấy hôm trước tôi còn gặp cháu phó chủ tịch quân ủy đấy.

Hần đành đợi tới buổi sáng đi xe khách về Hải Châu.

Thôi Úc Mạn tìm được chỗ dựa mới có giấc ngủ ngon.

Thôi Úc Hằng theo em gái tới Nhất Trung, bộ dạng hung hãn của hắn làm Mã Tử Thiện, Mã Được sợ tái mào, còn tưởng lưu manh Thôi Úc Mạn thuê tới truy cứu trách nhiệm trường học.

Cho dù biết Thôi Úc Hằng là anh trai cô ta, Mã Tử Thiện vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng đem so ngoại hình hung hãn và tính cách đánh đá của cô em thì đúng là rất giống.

Mã Tử Thiện bị Phương Hoàn Thanh ép đuổi học đám Vạn Thiên Tài, Thôi Úc Hằng chẳng thể chỉ trích trường học thêm được điều gì, trường học chẳng thể đảm bảo mỗi học sinh đều có phẩm tính tốt đẹp, sau khi chuyện xảy ra có thể xử lý không sợ quyền quý là hiếm có lắm rồi.

Mã Tử Thiện đem chuyện điều Lý Chi Phương về trường tiếp tục làm chủ nhiệm lớp số 10 năm 2 nói cho Thôi Úc Mạn biết, nhưng cô ta hiện thời chẳng lòng dạ nào quan tâm với chuyện này, trước đó không biết tiền nhiệm của mình là ai.

Tiếp đó Thôi Úc Hằng đưa em gái tới cục công an tìm hiểu tiến triển của vụ án, được biết đám Bành Tân Minh khả năng còn liên can tới vụ án khác, vụ án này phải đi sâu thêm rồi mới giao cho cơ cấu kiểm sát.

Điều này Thôi Úc Hằng tất nhiên cũng chẳng thể nói gì, hỏi địa chỉ nhà Hoàng Trụ Toàn, nếu không có vị chủ nhiệm này không sợ quyền thế đi báo cáo, thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thôi Úc Hằng trong lòng hơi lấy làm lạ về phản ứng của các phương diện, xử trí rất công chính vô tư, không giống có con trai vị phó thị trường nắm thực quyền liên can vào vụ án.

Trước khi tới đây hắn quyết định phải chọc thủng tấm màn tối của quan trường Hải Châu, lấy lại công bằng cho em gái, lúc này dường như hoàn toàn không cần nữa. Quan trường Hải Châu mặc dù xuất hiện vài con sâu làm rầu nồi canh, nhưng chính thể xem ra vẫn công bằng liêm minh, đây không phải hiện thực mà hắn biết.

Hoàng Trụ Toàn ban đầu cũng chịu chút ít áp lực, nhưng khi Phương Hoàn Thanh tới Nhất Trung, tiếp đó Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh bị đuổi học, rất nhiều cái mũi thính ở thành phố đã ngửi ra được thay đổi vi diệu, Hoàng Trụ Toàn báo án chính là một trong số thay đổi đó.

Hiện giờ chỉ cần khỏi phải mặt đối mặt với Vạn Dũng thì ông ta chẳng thấy có áp lực gì.

Hoàng Trụ Toàn mừng thầm mình đi đúng nước cờ, nếu không lúc này con trai ông ta có khả năng bị đưa lên cục công an thẩm vấn rồi, lại dắc tội với Đường Học Khiêm, mà Vạn Dũng cũng chưa chắc đã cảm kích mình, ông ta chỉ không hiểu tại sao Chu Phú Minh đặt mình ngoài cuộc.

Đường Học Khiêm không tiện ra mặt trấn an, tiếp nhận kiến nghị của Trương Khác, cho Thiệu Chí Cương tới.

Dù sao vì hạng mục địa ốc, Thiệu Chí Cương đã tiếp xúc với Hoàng Trụ Toàn một vài lần, cũng là cơ hội để hắn chính thức chen chân vào thượng tầng của Hải Châu.

Thôi Úc Hằng và em gái tới thăm và cảm ơn, Thiệu Chí Cương cũng đang ở nhà Hoàng Trụ Toàn, nghe xong ý tới của hai anh em họ Thôi, Hoàng Trụ Toàn không dám đọc chiếm công lao, chuyện liên quan tới đấu tranh tầng trên, cũng không tiện nói cho họ biết, nhìn Thiệu Chí Cương bảo hắn quyết định.

Thiệu Chí Cương nghiêm túc nói:

- Tội ác cần phải bị trấn áp, chính nghĩa cần phải được gương cao, chúng tôi chẳng qua là công dân tuân thủ luật pháp, đâu cần cảm ơn.

Nói những lời này hắn chẳng ngượng chút nào.

Thôi Úc Hằng tới lúc này mới xác nhận được dưới cái vẻ công bằng liêm chính của các phương diện ở Hải Châu còn có ẩn tình khác, nhưng không hỏi thêm, cảm ơn để quà lại rồi đưa em gái về.

Đi suốt nửa ngày không có thu hoạch gì, hai anh em vào quán ăn nhỏ, Thôi Úc Hằng hỏi em gái:

- Theo anh về Bắc Kinh nhé?

Thôi Úc Mạn vẫn ương ngạnh nói:

- Vì sao? Quê chúng ta ở Hải Châu cơ mà, hướng hồ em làm giáo viên, đâu phải thành phố càng lớn thì tiền đồ càng lớn.
- Em quá lý tưởng hóa, anh sợ em ở Hải Châu sẽ bị thua thiệt.
- Anh chẳng phải thế sao, tốt nghiệp thạc sĩ ĐH Bắc Kinh, lại muốn làm phóng viên chiến trường .

Thôi Úc Mạn mím môi nói:

- Em sẽ tự chiều cổ cho bản thân, nếu vẫn sợ em sẽ tìm bạn trai.
- Có anh chàng nào chịu nổi em?

Thôi Úc Hằng cười:

- Lớp của em đã bị người ta thay rồi, em ở lại làm gì?
- Em nghe nói trong lớp ban đầu cả em còn có hai tên học sinh cứng đầu, cũng là hạng hoàn khổ tiêu chuẩn, so với hai tên kia còn tồi tệ hơn, trường học sợ gì đó mới để giáo viên cũ thay em, chỉ nghĩ đã thấy không cam tâm...

Thôi Úc Hằng nghiêm nghị nói:

- Không cam tâm thì em làm gì, em cho rằng dựa vào lòng nhiệt tình của em có thể giáo dục đám khốn nạn đó à? Anh thấy em nên đặt nhiệt tình trên các học sinh đáng giúp đỡ ấy, nếu không anh không yên tâm để em ở lại Hải Châu ...

~~o0o

~Trương Khác nhận được điện thoại của Thiệu Chí Cương nói Thôi Úc Mạn và anh trai tới nhà Hoàng Trụ Toàn cảm ơn, chỉ cười không để vào trong lòng.

Nhất Trung kịp thời đưa ra quyết định công bằng, lửa giận của giáo viên tạm thời được dập tắt, trường học khôi phục lại trật tự bình thường, chỉ có lớp Trương Khác trước khi Lý Chi Phương về còn có chút hỗn loạn.

Đỗ Phi lần này học khôn rồi, không trốn học khả năng bị phạt vì trốn học, còn thường xuyên trốn học thì không sao, tâm tính của hắn cực kỳ âm ức, buổi sáng không tới lớp, buổi trưa nghe tin Lý Chi Phương nhanh nhất buổi trưa có thể về trường mới đến lớp, nhưng sợ bị bạn học cho ăn đòn.

Hắn tới trường thì Lý Chi Phương còn chưa tới, rất nhiều bạn bè cô lập hắn, đành trốn vào một góc gọi điện kể khổ với Trương Khác:

- Trước kia chúng ta oai phong nhường nào, sao hiện giờ ái cũng xua đuổi như chuột.

Trương Khác cười lớn, rồi an ủi hắn:

- Chuyện này chỉ là tạm thời thôi, đợi mọi người quên đi, mày lại có thể hoành hành trường học như cũ.
- Tao là hạng người vô vị như đám Vạn Thiên Tài sao?

Đỗ Phi cúi kính:

- Hoành hành trường học có ý nghĩ gì?
- Vậy mày muốn hoành hành ở đâu?

Trương Khác còn cả đồng việc, tối lại còn tới nhà Hứa Tư ăn cơm, không rảnh rồi đi võ về tâm linh bị tổn thương của Đỗ Phi, nhưng mong hắn có thể thoát khỏi ám ảnh Lý Chi Phương.

Trước đó Trương Khác nhận được điện thoại của Kim Quốc Hải, biết vụ án đám Vạn Thiên Cái có liên can còn nhiều, nếu lần này không bắt bọn chúng, không hiểu về sau chúng còn gây họa cho bao nhiêu thiếu nữ. Mặc dù lần này gây án không thành, nhưng tính chất ác liệt, lại liên quan con cái cán bộ đảng chính phủ Hải Châu, Kim Quốc Hải không biết có nên báo lên trên không?

++++++

Hôm nay đã hết

232. Chương 232: Ác Danh

Tối nhà Hứa Tư ăn cơm, trừ ba người nhà Thi Vệ Trung, chỉ thêm Trần Phi Dung, nhà Hứa Hải Sơn thuê rất chật, phòng khách nhỏ, bày bàn tiệc mười người, quay mình cũng chạm vào người khác.

Thi Vệ Trung mặc dù giấu quan hệ giữa Hứa Tư và Trương Khác không nói ra, nhưng cho rằng quan hệ này không được xã hội chấp nhận, đặc biệt nhà Trương Khác tuyệt đối không tiếp nhận Hứa Tư, tình cảm này với Hứa Tư mà nói là không công bằng, nghe Hứa Tư đi Hong Kong, ông ta là người tán thành đầu tiên, hi vọng cả hai bọn họ sẽ bình tĩnh lại, tự tìm lấy cuộc sống cho riêng mình.

Cha mẹ Hứa Tư rất áy náy vì con gái đi công tác lâu ngày, không phụ đạo được cho Trương Khác, cứ xin lỗi mãi, làm Hứa Duy ngồi bên người thăm: Thằng nhóc này bé mà ranh ma, ai có tư cách dạy thêm cho nó.

Lưu Phân nhiệt tình nói:

- Trương Khác thông minh như thế, chẳng qua hơi ham chơi một chút, chỉ cần có người nhắc nhở chỉ bảo một chút là được, Dung Dung thành tích cũng được, lại hơn Trương Khác một khóa, giúp cậu ấy học thêm là không thành vấn đề.

Trần Phi Dung nghiêng mặt không nói gì, bị mẹ ở dưới bàn dẫm ột cái, mới chịu nói:

- Cậu ta đâu cần người khác dạy thêm.

Khi ăn cơm, mọi người tự nhiên nói tới chuyện xảy ra ở Hải Châu thời gian qua, Lưu Phân tặc lưỡi:

- Sao loại có học sinh như thế, mà trường học lại dung túng cho bọn chúng?

Hứa Hải Sơn lắc đầu:

- Trên làm dưới học, Vạn Hướng Tiền, Vạn Dũng có phải hạng tử tế gì, làm sao sinh ra được đứa con tử tế.

Trần Kỳ tò mò hỏi con gái:

- Nghe nói trường con có tứ công tử gì đó, sao không đuổi học luôn?

Rồi cảm phần kể ọi người tin tức ông ta nghe được:

- Trong đó có một đứa tên Đỗ Phi, dám đánh thầy giáo nằm viện hơn một tháng, chỉ bị cảnh cáo. Còn một đứa nữa, thậm chí tên tuổi cũng không công bố, tức chết đi, lần sau họp phủ huynh, tôi phải tới hỏi hiệu trưởng cho ra nhẽ ...

- Khụ ...

Trương Khác bị sặc Coca trong cổ hong, thở không nổi, phun cả Coca lên bàn, Trần Phi Dung ngồi bên cạnh y nhảy bật dậy, mọi người cũng sùng sốt.

Trương Khác ho lấy ho để, mãi mới thông được cổ họng, nhưng mặt mũi đỏ dừ, thiếu chút nữa chảy nước mắt.

Hứa Duy liếc y ngò vực:

- Sao cậu có phản ứng lớn thế, chột dạ à? Chẳng lẽ cậu là con cá lọt lưới kia?

- Nói bậy.

Mẹ Hứa Tư giật áo Hứa Duy:

- Trương Khác ngoan như thế, sao lại cùng một bọn với đám trẻ hư đó được.

Hứa Tư cúi đầu xuống cắn chặt răng, chỉ sợ vẻ mặt làm Trương Khác bị lộ tẩy, nhin cười đến khổ, tới tai cũng đỏ bừng.

Trương Khác chột dạ nhìn Trần Phi Dung, chỉ sợ cô vạch trần, nhưng chỉ thấy cô nhìn mình cười mỉa mai.

Hôm qua với học sinh Nhất Trung mà nói cũng là một ngày kích động sục sôi, vì viện trợ cho giáo viên đi đưa yêu sách, đám học sinh chủ động nêu ra việc làm cả đám học sinh ác bá.

Tội ác của Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh có thể hình dung chặt hết tre làm sách cũng không viết hết, số học sinh bọn chúng bắt nạt vô số, nhiều chuyện tính chất ác liệt, nhưng chỉ chưa làm ra hậu quả không thể vãn hồi.

Ác danh của Trương Khác và Đỗ Phi còn lớn hơn, nhưng khi thu thập việc xấu của bọn họ thì đám học sinh chẳng tìm ra được việc xấu gì, hơn nữa Đỗ Phi đánh Tào Quang Minh còn được đa số học sinh vỗ tay khen ngợi, còn Trương Khác thì trốn học quá nhiều, làm đa phần chỉ nghe tên chưa thấy mặt y.

Trương Khác có thanh danh lớn như thế là vì khi mới vào trường đã giáo huấn ột trận, lại có tin đồn y đồng thời theo dõi hai hoa khôi trường học là Đường Thanh và Trần Phi Dung, cả chuyện y mời thuốc Tào Quang Minh cũng được truyền bá như thật, lại còn xe đưa xe đón, làm người ta dễ liên tưởng tới hạn người như Vạn Thiên Tài.

Trừ tất cả những điều đó ra thì y chỉ là học sinh ít đi học, khá đẹp trai, ánh mắt buồn buồn, trừ thi thoảng cười với số ít người như Đường Thanh, Đỗ Phi, Trần Phi Dung thì tuyệt đại đa số thời gian y không để ý tới người khác, hơi chút lãnh đạm.

Khi tìm kiếm tội danh của y, mấy cô gái còn ảo tưởng:

- Ánh mắt tang thương thần bí, khuôn mặt điển trai, thái độ lãnh đạm, nếu bạn ấy tán tỉnh mình thì tuyệt biết bao, mình tuyệt đối không từ chối.

Nhớ lại bộ dạng của mấy cô bạn hám trai đó, Trần Phi Dung không nhịn được cười, phải quay đầu đi, cô không muốn có thái độ nào tốt với Trương Khác, tuy y không có việc làm gì xấu, nhưng háo sắc là chính xác.

Ăn cơm xong mẹ Hứa Tư luôn hỏi Hứa Tư còn thứ gì quên không, thiếu không, bà vẫn không nỡ để con gái đi xa.

Hứa Tư nói:

- Ở Hong Kong có thứ gì không mua được đâu ạ.

Mẹ Hứa Tư mất ước ước, kiên trì mở hành lý Hứa Tư kiểm tra lại từng thứ mới yên tâm.

Ngày mai công ty chọn hai trợ thủ theo Hứa Tư tới tỉnh thành, rồi từ đó đáp máy bay tới Thâm Quyển, Hứa Duy cũng sẽ theo xe về trường, Trương Khác không tiện kiểm có lên tỉnh thành tiễn Hứa Tư.

Trương Khác cũng rất buồn bã, lại không tìm được cơ hội riêng tạm biệt Hứa Tư, tối cũng không có cơ hội gọi điện tâm sự, lòng bao phủ một nỗi sầu biệt ly không tiêu hóa nổi.

~~~00o

Ba ngày sau Hứa Tư thuận lợi tới được Hồng Kong.

Lý Chi Phương quay lại Nhất Trung, không tránh nổi vài nghị luận nhỏ sau lưng.

Dù sao toàn là tin đồn vô căn cứ, vả lại Vương Viêm Bân đã bị điều đi nửa năm trước, cho nên tin đồn lúc này tung ra độ đáng tin giảm đi rất nhiều.

Vụ án Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh âm mưu bắt cóc cưỡng bức giáo viên làm giáo viên Nhất Trung đoàn kết chưa từng có, đặc biệt căm hận tác phong quan liêu của cục giáo dục, tao ngộ của Lý Chi Phương làm rất nhiều giáo viên chĩa thẳng mũi giáo vào Tiêu Na.

Lý Chi Phương vì thế dễ dàng vượt qua được cửa ải gian khó nhất cuộc đời.

Thôi Úc Mạn không rời khỏi Hải Châu, chuyển sang dạy lớp sơ trung.

Trương Khác kiểm có tránh phong ba không tới trường, cậu y đã quyết định chuyển nghiệp tới Hải Châu, ngày Lương Quân Như đi khai giảng, Lương Quân và bạn gái tới Hải Châu, tạm thời vào làm ở Cty Hoàn Viên.

Nhìn thấy chị dâu tương lai đẹp như hoa như ngọc, Trương Khác hiểu vì sao anh họ từ bỏ hùng tâm xông pha thế giới, chỉ có mỹ nhân mới mãi được chí anh hùng.

Ở kiếp trước Trương Khác không nghe nói mình có cô chị dâu xinh đẹp như vậy, anh họ sau khi tốt nghiệp chỉ công tác ở huyện thành kia nửa năm liền tới Quảng Châu xông pha thế giới, có thể thấy nếu phát triển theo quỹ tích trước kia anh họ và cô chị dâu xinh đẹp này không có kết quả.

Nguyên nhân làm tình cảm tan vỡ có rất nhiều, cảm dỗ cuộc sống quá lớn, tình cảm lại là thứ xa vời, các cô gái xinh đẹp lại càng gặp nhiều cảm dỗ.

Cục công an tuổi cùng đem vụ án bắt cóc cưỡng bức giáo viên giao cho cơ quan kiểm sát, ngoài ra cục công an còn sư bộ điều tra được vụ án đám Bành Chí Minh từng cưỡng bức rất nhiều cô gái, sau đó dùng thủ đoạn như dọa dẫm, tiền bạc hoặc giới thiệu công việc để người bị hại không dám báo án.

Lần gây đây nhất là khi Bành Chí Minh còn học năm thứ hai ở Nhất Trung, cha hắn dùng chức quyền che đậy hành vi phạm tội của con, thành ủy nghiên cứu quyết định, cơ quan tư pháp tiến hành điều tra Bành Tân Minh, đồng thời báo lên tỉnh ủy.

Đó là quan viên chính phủ đầu tiên bị ngã ngựa vì vụ án này, đám Vạn Thiên Tài cũng tiến thêm một bước vào nhà đá, đám Vạn Dũng bó tay, làm bọn chúng cảm thấy thiếu tự tin nhất, lại cảm hận nhất là thái độ của Chu Phú Minh, ông ta kiên định yêu cầu cơ quan tư pháp tra vụ án này đến cùng, tuyệt đối không nhân nhượng.

Chu Vạn Dũng muốn làm tới cùng vì quan hệ đã tan vỡ, ông ta không muốn cho Vạn Dũng cơ hội cản trở, thành ủy đang dự định phân bổ lại quyền lực, đây là điều trí mạng với Vạn Dũng.

233. Chương 233: Ý Chí Của Tạ Hán Tĩnh

Hứa Tư rời Hải Châu được nửa tháng, tập đoàn Chính Thái chính thức đề xuất sử dụng quyền mua lại, yêu cầu mua lại cổ phần của Tạ Văn Tĩnh ở Cẩm Hồ, số cổ phần này chiếm 30%, dưới tình huống không có công ty nào khác ra giá so sánh, tập đoàn Chính Thái có quyền định giá tuyệt đối, còn đem quyền mua lại sáu nhà máy phía dưới từ Việt Tú vào Cẩm Hồ là điều kiện đàm phán có lợi của Tạ Văn Tĩnh và Trương Khác

Khác với oán hận của Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Tĩnh hi vọng trước khi tiến vào Cẩm Hồ, có thể thông qua đàm phán giải quyết tranh chấp quyền mua lại nhà máy của công ty Việt Tú, trừ bỏ ẩn họa sau này.

Từ bước rút khỏi Cty Hải Thái, Trương Khác có toan tính khác, mặc dù mạng lưới tiêu thụ ở thập niên 90 cực kỳ quan trọng, nhưng cùng sự xuất hiện của các chuỗi siêu thị lớn, quy mô của nó sẽ ngày càng nhỏ, kịp thời rút ra khỏi ngành nghề có không gian ngày càng nhỏ, thu lấy lợi ích lớn nhất, đó là ý muốn ban đầu của Trương Khác.

Nhưng với ngành giấy, Trương Khác không dễ dàng rút lui.

Chuyện bị mua một phần cổ phần là không tránh nổi, quan trọng là mua với giá bao nhiêu.

Đứng ở trong thủy tạ trong sân sau của biệt thự, gần hồ có một thủy tạ bằng gỗ, Trương Khác hỏi Tạ Văn Tĩnh:

- Lần này tập đoàn Chính Thái phái ai tới vậy chị?

Tạ Văn Tĩnh thông qua Cty Hải Dụ, nắm 70% cổ phần của Cẩm Hồ, Chính Thái lần này mua 30% cổ phần của Tạ Văn Tĩnh, nhưng khi thu mua lại liên quan tới quyền mua lại sáu nhà máy của Việt Tú, Trương Khác quyết định đích thân tham gia đàm phán, đây được coi là lần giao phong chính thức của y với Chính Thái.

Tạ Văn Tĩnh cười dịu dàng:

- Bọn họ coi chị hoàn toàn là người ngoài rồi, lần này ai tới chị cũng không biết.

Trương Khác không định ngồi đàm phán nghiêm túc với Chính Thái ở văn phòng công ty, mà lựa chọn tới biệt thự bên Tiểu Cẩm Hồ chờ đại biểu của tập đoàn Chính Thái.

Chỉ Đồng và Tích Dung, Tích Vũ đang đuổi nhau trong phòng khách phía trước, thì thoảng lại có tiếng cười trong như chuông bạc truyền ra, Thái Phi Quyên và trợ thủ cũng ở phòng khách chuẩn bị tài liệu, Phó Tuấn theo dõi sát ba tiểu nha đầu, tránh bọn chúng chạy tới đó phá. Mã Hải Long theo Trương Khác mới hơn một tháng, có điều đã thích ứng được, nhưng do Trương Khác cũng chưa có nhiều yêu cầu lắm.

Nghe tiếng còi ô tô ở tiền viện, Trương Khác hỏi:

- Tới rồi hả?

Mã Hải Long mở cửa hậu viện ra, Trương Khác biết người đã tới, xoa tay gọi Tạ Văn Tình cùng về nhà.

Đứng ở trong phòng khách thấy có một chiếc chiếc Santana khá mới đỗ ở sân, Tạ Văn Tình tỏ ra ngạc nhiên:

- Chú hai ư?

Tạ Hán Tĩnh, chủ tịch tập đoàn Chính Thái? Không ngờ chương môn nhân của tập đoàn lại đi một chiếc xe Santana hết ỨC BÌNH THƯỜNG, Trương Khác nhìn thấy người trung niên chừng 45 - 46 từ trong xe đi ra, mặc dù chưa bao giờ gặp ông ta, nhưng đã xem hình ông ta trên báo.

Theo sau ông ta còn có Tạ Kiếm Nam và một người trung niên lạ mặt khác, nhưng mặt mũi đầu rất giống hai người kia, tuổi tương đương với Tạ Hán Tĩnh.

Nhà họ Tạ bối phận trên Tạ Văn Tình một bậc rất đông anh em, nghe nói ban đầu dựa vào ưu thế đông người này mà bao thầu một bãi khai thác cát ở thị trấn, kiếm được khoản tiền quật khởi đầu tiên.

- Đó là chú ba của chị.

Tạ Văn Tình giới thiệu Tạ Hán Minh cho Trương Khác.

Chính Thái tiền nhiều thế lớn, tài sản lên tới chục tỷ, hai trong số ba người nắm cổ phần trọng yếu nhất của Hải Thái tới mua 30% cổ phần của Cẩm Hồ, nhưng Trương Khác chẳng hề sợ, nhếch mép đứng ở phòng khách, chẳng có ý ra đón.

Đối diện với trường bối trong nhà, cho dù chẳng hề có tình cảm, Tạ Văn Tình cũng không thể quá lạnh nhạt, liền ra ngoài đón bọn họ.

Trương Khác tựa như vô ý quét qua mặt Tạ Kiếm Nam, còn cười nhạt, làm hấn thiếu chút nữa không có dũng khí vào nhà.

- Vị này là?

Tạ Hán Tĩnh nhìn Trương Khác hỏi:

- Tôi là Trương Khác, ông Tạ trước khi tới đây nhất định rất muốn biết đại biểu của Việt Tú sẽ là ai.

Trương Khác cười bình thản:

- Nhìn thấy tôi, liệu ông có cảm thấy lạ không?

Tạ Hán Tĩnh rất phóng khoáng đưa tay ra bắt tay Trương Khác, chẳng ngại y ít tuổi.

Lần này ông ta đích thân tới đây, dụng ý lớn nhất là suy xét tới diện tử Ái Đạt đang nổi danh trong tỉnh khả năng chính là Việt Tú, cổ đông lớn thứ hai của Cẩm Hồ.

Trước kia cổ phần của Trương Khác ở Hải Thái lấy tên Hứa Tư, đại biểu pháp nhân của Việt Tú cũng là Hứa Tư, Tạ Kiếm Nam có mục đích nên tra xét tài liệu của Hứa Tư, còn Tạ Hán Tĩnh hoặc Tạ Hán Minh, bọn họ thậm chí còn chẳng biết Hứa Tư là nam hay nữ.

Nhưng bất kể là Hải Thái, Cẩm Hồ hay Ái Đạt, trình độ vận hành thị trường, chỉnh hợp tài sản, đều là điều Tạ Hán Tĩnh hiếm thấy, ông ta muốn nhân cơ hội đàm phán này để gặp người đứng đằng sau tất cả những điều đó.

Còn mục đích nữa, cha mẹ Tạ Văn Tình mất sớm, cô lại quan hệ rất căng thẳng với người anh cùng cha khác mẹ Tạ Văn Sơn, từ nhỏ học ở nước ngoài, quan hệ với người khác trong nhà rất nhạt.

Vì Chu Cẩn Du là người giới thiệu cô với Từ Chí Minh, nên trước đó Tạ Văn Tình khá thân thiết với Tạ Hán Minh, Tạ Kiếm Nam.

Về sau khi Từ Học Bình điều tới Đông Hải làm bí thư chính pháp ủy, Từ Chí Minh rút khỏi việc kinh doanh của Hải Dụ, Tạ Chiêm điều hành công ty giúp là do Tạ Hán Minh tiến cử, kết quả Tạ Chiêm làm công ty nát bét, phải rời công ty, hai bên không vui vẻ gì. Dù là thế khi Tạ Văn Tình gặp khó khăn vẫn nghĩ tới nhờ Chính Thái cứu viện trước tiên.

Song trong quá trình phát triển Hải Thái, Tạ Văn Tình có dấu hiệu dần dần rời khỏi gia tộc, tới khi Tạ Kiếm Nam bị đập xe ở Hải Châu, cô đã tỏ thái độ rất rõ ràng.

Tạ Hán Tình hiểu rõ tâm tư chuyển biến của Tạ Văn Tình, ông ta muốn thử xem có thể vẫn hồi được phần nào không?

Mặc dù từ Hải Thái tới Cẩm Hồ, người đứng sau kia có tác dụng trọng yếu, nhưng biểu hiện của Tạ Văn Tình trong việc quản lý công ty thì ai ai cũng thấy, đặc biệt Tạ Văn Tình chẳng vì chồng chết mà quan hệ với nhà họ Từ nhạt đi chút nào, cho thấy cô là người nặng tình cảm, bất kể từ phương diện nào, kéo cô trở lại nhà họ Tạ là điều không thể tốt hơn.

Tạ Hán Tình vừa vào cửa đã bày ra cái vẻ thân tình hiền hòa, Trương Khác chỉ cười lạnh, Chính Thái đề xuất lấy tiền mặt mua cổ phần của Tạ Văn Tình mà không phải là lấy cổ phần của Chính Thái ra đổi như đã từng làm với Tạ Kiếm Nam trước kia, có thể thấy cả tầng quản lý của Chính Thái đều không chấp nhận cô trong gia tộc, thái độ lạnh nhạt của Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Minh đều cho thấy rõ điều đó.

Kiếp trước Trương Khác đã đọc qua một số bài báo kể chuyện về Tạ Hán Tình, ông ta không chỉ một lần thần thần nói:

- Tập đoàn muốn phát triển, gia tộc muốn lớn mạnh cần vứt bỏ tình cảm cá nhân, lấy ý chí kiên định ôm hết lấy tài phú thiên hạ.

Ông ta mới là nhân vật linh hồn của gia tộc họ Tạ, Tạ Kiếm Nam còn chưa tới lúc có khả năng thay thế ông ta.

Nếu không có gút mắc về lợi ích, Trương Khác rất muốn thảo luận vấn đề kinh tế với vị tiền nhân tư bản dân doanh này, nhưng một khi có tranh chấp lợi ích rồi, chỉ có thể toan tính lừa gạt nhau.

Huống hồ Tạ Hán Tình cho người ta ấn tượng chẳng hề khoan dung rộng lượng gì, cái loại chiến lược cướp cơm này của Chính Thái, cũng đa phần thể hiện ý chí cá nhân của ông ta.

Trương Khác tỏ rõ thân phận đại biểu đám phán của Việt Tú, làm ba người nhà họ Tạ hết sức ngạc nhiên. Tạ Hán Tình, Tạ Hán Minh càng là lần đầu tiên gặp Trương Khác, nghe y báo tên tuổi, liền bắt y chính là kẻ có thù oán với Tạ Kiếm Nam, cả ba đồng thời nảy ra suy nghĩ: “Chẳng lẽ y là người đứng đằng sau kia?”

Tạ Kiếm Nam và Tạ Hán Minh sớm đã có suy đoán này, dù sao thời đầu thành lập Hải Thái, Trương Khác hoạt động rất tích cực, nhưng tiến thêm một bước gần tới sự thức, lại không dám tin nữa.

234. Chương 234: Đàm Phán

Chỉ Đồng và hai chị em Tích Dung Tích Vũ chạy đuổi nhau từ trên gác xuống, nhào thẳng vào lòng Trương Khác, lúc này cô bé mới nhìn thấy trong phòng khách có một đám người lạ, ngạc nhiên cho ngón tay vào miệng, mắt to ngây thơ nhìn đám chăm chú, hỏi:

- Trương Khác, bọn họ là ai?

- Bọn họ là chó sói đấy.

Trương Khác bẹo má Chỉ Đồng, thần nhiên cười đùa bảo Chỉ Đồng lên gác chơi.

- Anh nói dối, em không phải trẻ lên ba.

Chỉ Đồng phùng má lên.

- Đúng rồi, ai chả biết em bốn tuổi rồi.

Trương Khác bế Chỉ Đồng lên dọa:

- Nhưng chó sói cũng ăn thịt cô bé bốn tuổi.

Tạ Hán Tĩnh, Tạ Hán Minh đưa mắt nhìn nhau, Trương Khác nói mấy câu trẻ con này đương nhiên là chọc cười Chỉ Đồng, nhưng nghe ra cứ quai quái.

Giúp việc đi tới bế Chỉ Đồng đi, Trương Khác phủi vết bùn dính trên áo trên giày của Chỉ Đồng, cười nói:

- Không ngờ tập đoàn Chính Thái lại coi trọng lần đàm phán này như thế, tới một lúc bao người, chỗ này lại nhỏ, hay là mọi người đàm phán trước đi, tôi đi xem TV chốc lát.

Phòng khách ở biệt thự không phải dùng cho họp hành đàm phán, hai chiếc ghế sofa, mấy cái ghế nhỏ, bốn năm người ngồi nói chuyện còn được, tập đoàn Chính Thái ngoại trừ ba người họ Tạ còn có sáu trợ thủ chuyên nghiệp về tài vụ, pháp luật ... Đúng là chẳng còn chỗ mà ngồi.

Trừ đàm phán giá mua cổ phần với Tạ Văn Tĩnh ra, thì quyền sở hữu sáu nhà máy giấy cũng là trọng điểm đàm phán, nghe thấy Trương Khác nói muốn ra ngoài xem TV, Tạ Hán Tĩnh hỏi:

- Ông Trương không có trở thủ sao?

Trương Khác đứng đĩnh nói:

- Tôi không giống các ông, bắt đầu đàm phán là tung ra điều kiện hà khắc, sau đó trong quá trình đàm phán từng bước nhượng bộ, mỗi một bước lùi tính toán rất nhiều. Tôi khác, tôi trước tiên sẽ tung giới hạn mà tôi có thể chấp nhận ra, sau đó dần dần gia tăng lợi thế, về phần lợi thế kiếm được bao nhiêu lợi ích, sau này tôi thông thả tính toán, chỉ cần không thấp hơn giới hạn của tôi là được ...

Khuôn mặt luôn bình tĩnh của Tạ Hán Tĩnh nghe câu này thì hơi biến đổi, thái độ của Trương Khác lộ ra ngoài khẩu khí này là, đàm phán không được thì tan vỡ, không có chuyện nhượng bộ, thậm chí còn từng bước lấn tới.

Tạ Kiếm Nam tức giận nói:

- Cậu tưởng rằng sở hữu quyền mua lại sáu nhà máy là có thể uy hiếp chúng tôi sao?

Hắn tính dù Cẩm Hồ còn lại cái xác không cũng phải tiến vào, nên đã dự định trước Việt Tú có thái độ này.

- Không nên nói như thế.

Trương Khác cười khinh bỉ:

- Việt Tú chỉ hi vọng đem quyền mua lại và thương hiệu trói vào cùng Cẩm Hồ để bàn giá, đây là giới hạn của Việt Tú, tức là giá mà Hải Dụ có thể chấp nhận, bao gồm tất cả mọi chi phí Chính Thái cần phải trả, các vị còn có gì chưa hài lòng chứ?

Tạ Kiếm Nam ngắc ra, không nói thêm gì cả.

Chuyến này bọn họ tới là chuẩn bị chia ra làm hai cuộc đàm phán, dù sao quyền mua lại của Việt Tú là điểm mấu chốt của việc đàm phán có tiến hành tiếp được hay không, điều này cần Chính Thái vì mua cổ phần của Cẩm Hồ phải chi trả hai lần, đây là quá trình đàm phán khá là phức tạp.

Nhưng không ngờ Trương Khác lại đem lợi ích của Việt Tú trói buộc vào Hải Dụ, tức là chỉ cần đem chỉ cần hai bên xác nhận giá trị toàn quyền của Cẩm Hồ tới một mức nhất định là thành công, còn phân chia lợi ích giữa Hải Dụ và Việt Tú ra sao hoàn toàn không cần họ phải lo.

Bọn họ không biết Việt Tú là một cái công ty rỗng ruột do một tay Trương Khác lập nên, chẳng hề có quan hệ lợi ích phức tạp, đem hết quyền thương hiệu và mua lại vào Việt Tú chỉ là để ngăn cản quyền mua lại

của Chính Thái, nâng giá mua lại của Chính Thái, còn Trương Khác tất nhiên không dỗi hờn thêm lợi ích gì từ Hải Dụ.

Có điều giải quyết vấn đề rốt ráo một lần cũng là điều đám Tạ Hán Tĩnh mong muốn, còn về phần Trương Khác nói tăng lợi thế, tức là đàm phán mà có chia rẽ qua lớn, y có thể chia ra đàm phán.

Bọn họ chuẩn bị chia làm hai cuộc đàm phán, lúc này có hơi lúng túng.

Trương Khác ngay từ đầu đưa ra giá giới hạn không có ý y hiếp, nhưng ngữ khí của y lại có ý uy hiếp, Tạ Hán Tĩnh, Tạ Hán Minh không so đo ngữ khí với y, ngồi xuống nói chuyện với Tạ Văn Tĩnh. Còn Trương Khác ra phòng ngoài bật TV lên xem thật.

Tv đang phát đoạn quảng cáo của Ái Đạt, trên màn hình là Giang Đại Nhi trẻ trung động lòng người nói một câu tới nay đã lan truyền khắp Hải Châu :” Điện khí Ái Đạt sự lựa chọn mới của phim ảnh .”

Trương Khác đã bỏ ý định đầu cơ thị trường đầu VCD kiếm một mẻ rồi chạy, muốn Ái Đạt trở nên hùng mạnh độ khó tăng lên gấp mười lần, thời hoàng kim của đầu VCD sẽ xuống dốc nhanh chóng, vậy lối thoát của Ái Đạt là ở đâu?

Trương Khác ngồi đó suy nghĩ vấn đề của y, Tạ Hán Tĩnh ngồi bên trong phòng tiếp khách có thể nhìn thấy lưng Trương Khác, ông ta cũng nghe thấy câu quảng cáo kia.

Nếu chỉ là đàm phán thôi thì không cần ông ta ra mặt, ông ta hứng thú với con người Trương Khác, mô hình của Cẩm Hồ rốt cuộc có phải do y sáng tạo ra hay không?

Quyền mua lại sáu nhà máy nếu ở trong tay người khác chẳng hề có sức uy hiếp, vì cùng với thời gian trôi đi, sáu nhà máy sẽ ngày càng phụ thuộc vào hệ thống quản lý, kinh doanh của Cẩm Hồ, không chế sử dụng thương hiệu cũng ngày càng nghiêm khắc.

Nhưng quyền mua lại này nằm trong tay Việt Tú hoàn toàn khác biệt, Việt Tú có thể mau chóng khôi phục lại hệ thống quản lý và kinh doanh của Cẩm Hồ, một khi mua lại sáu công ty kia, thì Cẩm Hồ thực sự trở thành cái xác rỗng không đáng một xu.

Trước khi xác định được giá trị Cẩm Hồ, hai bên đưa ra điều kiện hạn chế đối phương của mình.

Tạ Văn Tĩnh không trở mặt được, cô giao Thái Phi Quyên làm chủ, Chính Thái đề xuất Hải Dụ và Việt Tú không được bước chân vào ngành nghiệp liên quan tới ngành giấy nữa, tránh bọn họ dùng thủ đoạn cũ lập nên một tập đoàn giấy thứ hai, rút sạch Cẩm Hồ đi.

Hải Dụ đề xuất Chính Thái lần này mua cổ phần giới hạn trong ba năm, trong vòng ba năm Chính Thái không được phép chuyển cổ phần cho bên thứ ba, ba năm sau, Hải Dụ và Việt Tú có quyền ưu tiên mua lại.

Quan trọng nhất là thời gian biểu mua lại sáu nhà máy phía dưới, quyền bao thầu kinh doanh với các nhà máy từ 8 - 10 năm khác nhau, quyền mua lại chỉ có thể tiến hành trong thời gian bao thầu.

Chính Thái tất nhiên phải đề phòng Việt Tú và Hải Dụ có hiệp nghị ngầm ký với các ban ngành có liên quan ở Hải Châu, một khi quá thời hạn bao thầu, Cẩm Hồ giải tán, Hải Dụ và Việt Tú tổ chức công ty thứ ba mua lại nhà máy giấy, lúc này bọn họ lấy giá ua cổ phần của Cẩm Hồ không phải ngu sao?

Thời gian biểu mua lại lại đẩy về phía trước, càng phát huy được ưu thế tài chính của Chính Thái, nếu không Chính Thái lấy đâu ra có dùng hình thức tăng vốn đầu tư tranh đoạt cổ phần.

Chính Thái đề xuất tiện độ mua lại và sát nhập trong 2 năm là 40%, trong ba năm là 80%.

Cứ dựa theo mô hình hiện nay của Cẩm Hồ tiếp tục phát triển, trong vòng ba năm sẽ lấy được quyền kinh doanh tuyệt đại đa số nhà máy giấy quy mô trên ngàn vạn, cho dù tiền mua lại tài sản nhà máy có thấp, nhưng tiền hành sát nhập lên 80% thì số tiền phải dùng cũng kinh người.

Vì đề phong Chính Thái thừa cơ tăng tiền đầu tư gia tăng cổ phần, chỉ có cách ngầm hợp tác với chính phủ đương địa, cố ý hạ giá thật thấp nhà máy giấy, rồi mua lại, nhưng lại khiến Chính Thái ngồi không hưởng lợi.

Trương Khác nghe được nội dung đàm phán, cười nhạt: Chính Thái toan tính hay thật.

Có điều Trương Khác chỉ quan tâm lần này kiếm được bao nhiêu tiền từ Chính Thái.

Đối với Tạ Văn Tình, Thái Phi Quyên mà nói, bọn họ lo Cẩm Hồ sẽ giống Hải Thái, bị Chính Thái từng bước nuốt gọn, nên tỏ ra có chút do dự, vừa muốn tăng giá mua, vừa muốn tăng điều kiện tăng vốn đầu tư, mua lại, lập chương ngại ngần giữa Chính Thái xâm chiếm.

235. Chương 235: Ngắm Chân Mỹ Nhân

Nói chung suốt cả buổi chiều vẫn không đàm phán ổn thỏa được, Tạ Văn Tình giữ nhóm Tạ Hán Tĩnh lại ăn cơm, Tạ Kiếm Nam lại nói:

- Trước khi tới đây em đã nhận lời mời của giám đốc Triệu tập đoàn Cẩm Thành rồi.

Trương Khác nghe thấy thế thâm thở dài, nói:

- Triệu Cẩm Vinh thời gian này còn có tâm tình quan tâm tới chuyện làm ăn sao?

Chuyện tốt chưa ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, trước khi tới đây đám Tạ Hán Tĩnh đã nghe được chuyện xảy ra ở Hải Châu thời gian qua, Tạ Hán Tĩnh cười nói:

- Tôi và giám đốc Triệu quen biết từ lâu, một số chuyện dù không ai muốn xảy ra, nhưng dù sao cũng phải đối diện với hiện thực, nếu không đã ở lại đây nói chuyện với người trẻ tuổi tài cao như cậu rồi.

- Ông ta định giúp Triệu Cẩm Vinh đối diện với hiện thực sao?

Cẩm Thành và Chính Thái thuộc hàng ngũ mười tập đoàn dân doanh lớn nhất tỉnh, có qua lại cũng là không phải điều bất ngờ, nhưng hiển nhiên Tạ Hán Tĩnh không chỉ muốn làm người hòa giải, ít nhất muốn cũng phải để Vạn Dũng nuốt trôi cục tức này đã.

Tạ Hán Tĩnh khẽ gật đầu:

- Người làm kinh doanh phải khéo léo thông đạt, trước mặt thương nhân không có trở ngại nào không thể vượt qua, không có nút thắt nào không thể cởi bỏ, nếu không một khi vì tranh chấp mà bỏ ra cái giá lớn hơn cái tranh chấp, thì tranh chấp thành vô nghĩa, có một số người nhận thức được điều này, một số người cần người khác giúp mới nhận ra được.

Trương Khác chỉ cười không nói, Tạ Hán Tĩnh tự tin như thế thì tùy ông ta.

Nhìn người của Chính Thái rời đi, Trương Khác nói với Tạ Văn Tình:

- Chú hai chị là người thật thú vị, Tạ Kiếm Nam chắc không quen ngồi chiếc Santana kia đâu.

- Chú hai thường hay kể về khó khăn thời mới sáng nghiệp.

Ngày mai sẽ còn tiếp tục đàm phán, chồng con Thái Phi Quyên tới Hải Châu chơi cuối tuần nên không ở lại ăn cơm, ba nhà đầu tiên chơi suốt một ngày, tới giờ ăn cơm bắt đầu ngủ gà ngủ gật, ăn cơm xong Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa con gái về, Mã Hải Long ở lại lái xe cho y là được.

Tạ Văn Tình cùng giúp việc tắm rửa cho Chỉ Đồng xong, đưa cô bé lên giường ngủ rồi mới được rảnh rỗi, nhìn khuôn mặt ngây thơ thuần khiết chìm vào giấc ngủ, thì thoảng mới còn cong lên, Trương Khác cười:

- Chỉ Đồng đang mơ gì thế nhỉ, chẳng lẽ bàn ngày chơi chưa đủ.

- Trẻ con luôn biết cười mà.

Tạ Văn Tình bật đèn ngủ lên, nhẹ nhàng cùng Trương Khác rời khỏi phòng Chỉ Đồng.

Giúp việc và Mã Hải Long đều ở tầng dưới, Trương Khác đi chân đất trên sàn gỗ, đồ người xuống ghế sofa, dưới người kêu “toe” một tiếng, Trương Khác tìm kiếm dưới gối đệm ra một con vịt, khi bóp kêu toe toe, hỏi:

- Chị Văn Tình, cái này của chị hay là của Chỉ Đồng đấy?

- Em tưởng chị là trẻ con à?

Tạ Văn Tâm lườm y một cái, trong đôi mắt đẹp có chút ý tứ nũng nịu:

- Em uống gì?

Phòng khách nhỏ tầng trên có quầy bar, Tạ Văn Tâm để rượu và đồ uống ở đó.

Do ở trong nhà, Tạ Văn Tâm không ăn mặc quá chính thức, áo dệt kim ngắn tay màu tím nhạt, quần bò cộc, lộ ra đôi chân dài trắng muốt, Tạ Văn Tâm cơ thể đầy đặn, vừa rồi khi tắm cho Chỉ Đồng cô vén áo buộc quanh hông, khi cúi mình xuống lấy đồ uống, quần càng ôm chặt lấy hông lớn tròn căng, tư thế cực kỳ dụ hoặc thêm vào vận vị nữ nhân thành thực thực sự khiến người ta khó cưỡng nổi.

- Em uống gì?

Tạ Văn Tâm cầm hai chiếc ly, quay lại hỏi Trương Khác.

- Thanh đạm vô vị có thể thông thả thưởng thức lâu nhất, rót cho nước lọc là được.

- Uống nước mà cũng cầu kỳ thế à?

Tạ Văn Tâm rót nước quả vào ly, bỏ thêm mấy cục đá, quay lại thấy ánh mắt Trương Khác lướt qua lướt lại eo hông mình, là người phụ nữ thành thực có gia đình, cô đương nhiên biết trên cơ thể mình chỗ nào thu hút nam nhân nhất, liền thả áo xuống, che đi cặp hông lớn hơi quá mức của mình, gò má ửng hồng.

Trương Khác chuyển tầm mắt đi, nhìn thấy Tạ Văn Tâm cúi xuống đưa chiếc ly ình còn không quên một tay giữ cổ áo, khoe miệng hiện lên nụ cười khê, ánh mắt nhu hòa, làm Tạ Văn Tâm càng thêm quần bách.

- Mau rút cái chân thối lại.

Tạ Văn Tâm vỗ lên chân Trương Khác bắt y rút chân lại cho cô ngồi:

- Con trai gì mà chân cứ như con gái vậy.

Chân Trương Khác chẳng tương xứng với vóc dáng cao của y, nhỏ nhắn, trắng trẻo, Trương Khác xấu hổ rút chân lại, nhìn ngắm bàn chân xinh xinh, sáng bóng như ngọc, thanh tú ấy mỹ lệ vô ngần, đường cong bàn chân mềm mại đẹp đẽ, gầy mà không để lộ xương:

- Chân chị Văn Tâm mới là chân con gái ...

Tạ Văn Tâm co chân lại phía sau tránh ánh mắt của Trương Khác, vờ giận:

- Em nhìn chân Hứa Tư chưa đủ sao?

- Ôi, đúng là chưa đủ.

Trương Khác thở dài, khi Hứa Tư rời Hải Châu, hai người chẳng có cơ hội ở bên nhau:

- Em đang kiếm cơ đi Hong Kong đây, chị Văn Tâm có kế hoạch đi Hong Kong mua sắm không?

- Em đi Hồng Kong tìm Hứa Tư, cần gì lấy chị ra làm lá chắn.

Tạ Văn Tâm chẳng biết quen lấy ngữ khí hai người trưởng thành nói chuyện với Trương Khác, Tạ Văn Tâm lấy làm lạ, đáng lẽ thiếu niên được ném trái cấm phải cực kỳ mê đắm chuyện đó mới đúng, Trương Khác lại nở để Hứa Tư đi Hong Kong:

- Công ty nhiều việc như thế, em có đi nổi không?

- Chuyện gì cũng cần ông chủ ra mặt thì cần gì cái nghề giám đốc nữa?

Trương Khác vươn vai:

- Làm xí nghiệp thực ra cũng đơn giản, lập ra phương hướng, ban bộ, thi thoảng rảnh rỗi quất vài roi là xong.

- Em nói nhẹ nhàng quá nhỉ, hay là trả hết đám Hứa Tư cho chị đi.

Tạ Văn Tâm hé môi cười:

- Kéo hết người sang Ái Đạt rồi còn ngồi đó nói lời mát mẻ, cuộc hội đàm hôm nay em trốn đi xem TV, chị thì phải vất óc đối phó với bọn họ, giờ vẫn còn đau đầu đây ...

Tạ Văn Tình ngồi thẳng dậy, đưa tay lên day huyệt thái dương, mắt lim dim, rên khe khẽ.

Trương Khác nuốt nước bọt đánh ực:

- Hay là em xoa cho chị nhé.

Tạ Văn Tình tâm hồn xao động, thiếu chút nữa không kìm được đồng ý, nhìn Trương Khác nằm dựa vào ghế sofa, một chân cong, một chân duỗi, tư thế thoải mái, nụ cười lùn nào cũng trấn tĩnh ung dung, khuôn mặt điển trai bất phàm, rất dễ thu hút các cô gái.

Tạ Văn Tình uống một ngụm nước mát, trấn áp trái tim hỗn loạn, nói sang chuyện khác:

- Ngày mai phải làm sao đây? Bọn họ hình như không hề có ý nhún nhường.

- Là bọn họ thèm muốn Cẩm Hồ, đâu phải chúng ta muốn bán, sao phải lo.

Trương Khác đột nhiên im lặng uống nước, một lúc mới nói:

- Bọn họ nếu như đã muốn cướp hết Cẩm Hồ trong vòng hai tới ba năm, tất nhiên phải chuẩn bị ngay từ đầu phải tốn khoản tiền lớn, điều kiện tăng vốn đầu tư, sát nhập ngày mai chúng ta sẽ lùi từng bước một, như giá mua phải tăng lên từng bước, qua một thời gian, bọn họ sẽ hiểu ra bọn họ sẽ không tiêu hỏa nổ Cẩm Hồ ...

- Em lúc nào cũng tự tin.

Tạ Văn Tình bị sự tự tin của Trương Khác cảm nhiễm, học theo y thoải mái tựa vào gối, cùng chân Trương Khác đặt kề bên nhau, Tạ Văn Tình phát hiện ra chân mình rất đẹp, chân nam nhân đẹp tới đâu cũng không sánh được.

- Thế nào? Em đã bảo chân chị Văn Tình mới là chân con gái mà.

Trương Khác thấy Tạ Văn Tình nhìn chân mình liền duỗi chân ra để chân mình kề sát bên chân cô:

- Không biết chân chị với chân chị Hứa Tư thì chân ai đẹp hơn, đợi hôm nào đặt cạnh nhau so mới được.

- Cút đi, thế chẳng phải để cho em sướng chết đi sao?

Tạ Văn Tình cong môi lên, dáng vẻ tựa giận tựa hờn, quẹo rũ đến thấu xương. làm trái tim Trương Khác chao đảo. Tạ Văn Tình cảm thấy lời này hơi ám muội, co chân lại ngồi khoanh chân, lúc rút chân chạm vào chân Trương Khác làm tim cô giật thót, thiếu chút nữa không muốn rút chân về.

Trương Khác ngồi thẳng dậy, nói việc chính:

- Chuyến này không kiếm được của Chính Thái 2000 - 3000 vạn tuyệt đối không thôi, chị Văn Tình, có tiền rồi chúng ta đi Hong Kong mua sắm, em lấy cổ phần Ái Đạt đổi cho chị.

- Ừ.

Tạ Văn Tình đồng ý không chút do dự.

236. Chương 236: Đa Tình

- Sao chị chẳng nghĩ gì đã đồng ý rồi?

- Nghĩ làm cái gì?

Tạ Văn Tình đưa tay vén sợi tóc che mắt ra sau tai, ánh mắt nghi hoặc, một lúc mới khẽ vỗ đầu, thốt lên:

- À , lâu lắm rồi không nghe em nói tới chuyện Ái Đạt.

Đúng thế thật, Trương Khác đem chuyện của Cẩm Hồ đẩy hết cho Tạ Văn Tình, từ tháng bảy kéo Chu Du, Lưu Minh Huy, Hứa Tư khỏi Cẩm Hồ, làm Tạ Văn Tình sớm hôm bận rộn chuyện công ty, chẳng còn thời gian chú ý tới chuyện Ái Đạt:

- Vậy em kể cho chị nghe đi.

Trương Khác thông thả kể về thay đổi thị trường đầu đĩa trong thời gian qua cùng phân tích tiền cảnh mấy năm sau cho Tạ Văn Tình nghe.

Tạ Văn Tình nghe nhập thần, bất tri bất giác đổi tư thế, hai tay ôm chân, cầm đặt lên đầu gối, mắt đen láy chăm chú nhìn Trương Khác.

Tạ Văn Tình ngồi ôm chân, bầu ngực tròn đầy kẹp giữa, cô mặc áo rộng, cho nên bình thường không nhìn được quy mô của bầu ngực đó, lúc này đổi tư thế ngồi, hai đường vòng cung hoàn mỹ lộ ra, ánh mắt Trương Khác tham lam lưu luyến mãi ở bầu ngực hấp dẫn chết người ấy.

Tạ Văn Tình đang nghe Trương Khác nói chuyện, đột nhiên thấy y không nói nữa, nhìn theo ánh mắt của y mới hiểu vì sao, nữ nhân thường ngày chên ngực lớn là gánh nặng, nhưng thu hút được ánh mắt của nam nhân lại thấy hết sức tự hào, bị Tạ Văn Tình phát hiện cũng hết sức tự nhiên thu ánh mắt lại, chẳng hề tỏ ra hốt hoảng.

Tạ Văn Tình cười thầm: “Trương Khác mặt nào cũng rất lão luyện, nhìn trộm phụ nữ cũng đầy vị nam nhân thành thực” lòng đột nhiên có cảm giác là lạ, trấn tĩnh hỏi:

- Sao không nói tiếp đi.

- Hết rồi, chỉ có thế thôi.

Trương Khác không muốn nói quá nhiều:

- Bên phía chị Hứa Tư mới là nước cờ quan trọng nhất.

- Mỗi con chip giải mã có thể chặn lại lợi nhuận lớn mức nào? Còn cao hơn lợi nhuận cả chiếc máy à?

- Tầm tầm nhau thôi ạ, chỉ cần kỹ thuật chip giải mã không bị công ty thứ ba phá vỡ thì còn duy trì được lợi nhuận lưng đoan cực cao, không ai ngờ được trong vòng hai ba năm chúng ta có nhiều tiền như thế.

- Chị không thể chiếm lợi của em được.

Nghe Trương Khác nói hai chữ “chúng ta”, Tạ Văn Tình hơi chút cảm động, cô đổi lại tư thế ngồi, đưa tay che ngực, nhưng càng làm Trương Khác nhớ lại cảnh lần trước hai bầu ngực trắng muốt thoát khỏi trói buộc của chiếc áo ngực đáng ghét, rung rinh mời gọi dưới lớp áo ngủ:

- Chị chỉ nhập cổ phần vào Ái Đạt, chuỗi tài chính của Ái Đạt làm chị không yên tâm, có hai ba ngàn vạn này sẽ đỡ hơn rất nhiều, còn chuyện của công ty Hong Kong chị không tham dự.

- Không có chị em sao đi tới ngày hôm nay.

- Đừng nói nữa.

Tạ Văn Tình cắt ngang:

- Hải Dụ có thể có ngày hôm nay đã làm chị thỏa mãn rồi, chị không thể chiếm lợi của em thêm nữa.

- Người khác thì khỏi mơ, nhưng cho chị chiếm lợi thì em vui lòng.

Trương Khác cười:

- Vui cái gì, ai thích chiếm lợi của em?

Tạ Văn Tình lườm y một cái, đôi mắt đôi mắt lúng liếng đầy dục vọng.

Trương Khác vội quay đầu đi, đứng dậy, nếu còn ở lại đây chỉ sợ không còn kiểm soát được bản thân, nhìn ra bóng đêm đen kịt ngoài cửa, nói khẽ:

- Ngày mai hãy nói vậy, ai biết được ngày mai sẽ ra sao ...

Nhìn theo bóng lưng cao thẳng của Trương Khác, đó là một bóng lưng thu hút ánh mắt của nữ nhân thành thực, có thể để nữ nhân thành thực yên tâm dựa vào, đôi mắt Tạ Văn Tình trở nên mông lung, tảng đá trong nước dần tan ra, đêm khuya lặng ngắt, bi ai lớn nhất trên đời này còn gì hơn mỹ nhân ôm gối trông phòng trống, chịu đựng bóng đêm vô tận và cô đơn lẻ loi đầy vò.

Tạ Văn Tình cảm thấy mắt mình ướt ướt, cô rất muốn khóc, quệt mắt vào đầu gối, hít sâu một hơi, tự nhủ bản thân phải trở nên kiên cường, lạnh giá. Nhưng Trương Khác đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đỏ tức thì làm băng giá tan ra, một dòng suối mát nhẹ nhàng lan tỏa khắp nơi.

- Muộn lắm rồi, chị cũng đi ngủ đi, chúng ta cứ nói chuyện mãi, làm giúp việc và Hải Long chẳng được nghỉ ngơi theo.

Tạ Văn Tình đứng dậy, bắt chiếc Trương Khác đi chân đất:

- Để chị tiễn em xuống.

- Nền nhà đá lạnh đấy.

Trương Khác cúi người xuống cầm lấy dép của Tạ Văn Tình, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại nhắc chân trái lên, Trương Khác mỉm cười:

- Chị làm thế là em được chiếm lợi rồi.

Tay nhẹ nhàng nắm bàn chân Tạ Văn Tình, giúp cô đi dép, bàn chân đó trơn mềm như không có xương, tay lướt đến đầu khoá cảm tê tê lan đến đó đến đó như dòng điện chảy qua.

Tạ Văn Tình đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng ngồi xuống ghế, kinh hoàng hỏi:

- Em làm cái gì thế.

Gò má nhuộm màu hồng đào, không dám nhìn Trương Khác, giọng ử rừ:

- Chị không tiễn em nữa, em tự xuống đi.

Trương Khác mỉm cười xuống lầu, nhớ buổi chiều lần đầu tiên gặp Tạ Văn Tình, cô vẫn là nữ nhân xinh đẹp dễ làm người ta mất hồn đó.

Trong tim y đã có Hứa Tư, cũng quyết không buông Đường Thanh, nhưng ai biết trong lòng cô nàng nghĩ gì, chẳng may cho rằng mình lừa dối tình cảm của cô thì sao?

Trương Khác thậm chí không biết phải đối diện với sự tồn tại của Trần Ninh ra sao, chẳng lẽ coi cô ấy như không tồn tại? Đầu rối như mớ bòng bong, nào còn dám đụng chạm vào chuyện tình cảm khác.

Quay trở lại chỉ có điểm này là không tốt, trong kiếp sống đầu tiên, có lẽ y có thể kiên định chỉ yêu một cô gái, nhưng hiện giờ thì khác hẳn rồi, y không thể thần nhiên bỏ một người hoặc làm tổn hại một người nào cả, nhưng kẻ đa tình có lẽ chính là kẻ bạc tình, vô tình ... Ai biết được chứ.

Trương Khác không quay đầu lại, không nhìn thấy dáng vẻ mê người khi Tạ Văn Tình yếu ớt ngồi trên ghế, đôi mắt ướt ướt....

~~oOo

~Vào giữa thập niên 90, xí nghiệp dân doanh mỗi năm có thể nộp thuế cho quốc gia trên trăm triệu chỉ đếm trên đầu ngón tay, Chính Thái là một trong số xí nghiệp như thế, so với Cẩm Thành, hình tượng công chúng của Chính Thái tốt hơn nhiều, Tạ Hán Tinh thường xuyên xuất hiện trên truyền thông.

Triệu Cẩm Vinh thì không thích xuất hiện trên truyền thông, vì cho dù báo đăng tin tức về Cẩm Thành cũng đa phần là tin xấu.

Chẳng cần Tạ Hán Tinh cảnh báo gì, Triệu Cẩm Vinh cũng hiểu phải ngăn chặn sự việc tiếp tục diễn biến xấu, như cúi đầu trước Chu Phú Minh, dù sao dưới thế cục hiện nay, chỉ có Chu Phú Minh có đủ ảnh hưởng tới cơ quan tư pháp, quan trọng nhất căn cơ gây dựng ở Hải Châu, không thể để tùy tiện bị hủy được.

Nhưng vấn đề của thành phố rất phức tạp, hôm nay Vạn Hướng Tiền quay về tỉnh thành, không liên hệ với người khác, ông ta nói với Triệu Cẩm Vinh lối thoát của Vạn Dũng:

- Điều đi, chỉ có điều đi mới có thể sống lại, hai thằng nhãi khốn kiếp cho bọn chúng chịu chút giáo huấn cũng tốt, nếu không cơ nghiệp bao năm suy hủy hết trong tay chúng.

Cho dù cúi đầu khuất phục Chu Phú Minh, Vạn Dũng đã không thể tiến vào thường ủy theo quỹ đạo định sẵn, Chu Phú Minh về nghỉ, Đường Học Khiêm lên thay, Vạn Dũng sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội thăng tiến nữa, điều này Vạn Hướng Tiền nhìn rất thấu:

- Đường Học Khiêm là hạng khẩu phật tâm xà, hần không cùng đường với chúng ta.

Tạ Hán Tĩnh không gặp được Vạn Hướng Tiền có chút tiếc nuối, hai nhà Vạn Triệu tựa hồ nắm được yếu quyết để xử trí vấn đề, ông ta không lắm một nữa.

Chuyến đi này là giúp Tạ Kiếm Nam nghe ngóng động tĩnh của Thịnh hân, Thịnh Hân và Cẩm Thành ký hợp tác, thậm chí còn để lại một nhóm nhỏ chuẩn bị lập siêu thị ở Sa Điền, có thể biết nội dung cụ thể của hợp đồng khung này, có ích lớn tìm hiểu hướng đi của Thịnh Hân.

Tòa nhà thương nghiệp mà địa ốc Cẩm Thành xây tại Sa Điền là tòa nhà cao nhất ở Hải Hâu, có ba khu, diện tích tổng thể hơn một vạn mét vuông, khi hoàn toàn xây dựng xong thì nhanh nhất cũng phải một năm, có thể thấy kế hoạch của Thịnh Hân chẳng phải nhỏ.

237. Chương 237: Khai Nhận

Tạ Hán Tĩnh nói với Tạ Kiếm Nam:

- Xem ra tự tin vào ngành nghiệp này ở Hoa Đông cũng không phải chỉ có một mình cháu.

Diệp Kiến Bân không ngờ vở kịch hần phối hợp với Trương Khác lừa Triệu Cẩm Vinh, lại lừa thêm được cả người khác, có điều nó khiến nhà họ Tạ ngay từ đầu đã coi Thịnh Hân là kẻ địch thương nghiệp.

Tạ Kiếm Nam chẳng ngại:

- Xem ai nhanh tay hơn thôi, nói không chừng hai năm sau lại là chúng ta hợp tác với Cẩm Thành ấy chứ.

Lời của Tạ Kiếm Nam cấp thêm cho Triệu Cẩm Vinh tự tin mạnh mẽ:

- Không cần hai năm, Chu Phú Minh luôn muốn mau chóng cải tạo Sa Điền, ông ta đại khái mong làm ra thành tích trong nhiệm kỳ này, để kiểm soát thêm khóa nữa. Cho dù Lão Vạn có điều đi, tôi thấy Chu Phú Minh quá nửa vẫn quan tâm tới vùng này ...

Triệu Cẩm Vinh lúc này chẳng hi vọng lắm việc Chu Phú Minh có làm thêm được khóa nữa hay không, song đã cúi đầu phải có biểu thị mang tính thực chất, lúc này dứt tiền ông ta sẽ không nhận, vậy thì phải vì ông ta làm chút chuyện khác vậy.

Kế thức thời là trang tuần kiệt, đó cũng là “căng tay vật sao nổi bắp đùi”, Triệu Cẩm Vinh cúi đầu với Chu Phú Minh chỉ là sớm muộn, nhưng vết nứt giữa ba người không cách nào hàn gắn được.

Trước khi tin tức tỉnh suy tính tới việc điều Vạn Dũng tới Tân Thái làm phó thị trưởng truyền ra, Chu Phú Minh còn phê bình Vạn Dũng trên cuộc họp thành ủy, về một số cách làm trong việc cải tạo thành cổ Sa Điền trước đó, trong cuộc họp trọng điểm nhấn mạnh phải tăng cường ủng hộ hạng mục nhà định cư có lợi cho việc hòa giải mâu thuẫn xã hội của Hoàn Viên, từ chối đề nghị hấp dẫn giải tỏa bãi bờ đông Ngũ Lý Khê xây biệt thự cho thành viên thường ủy.

Nhưng ông ta cũng không dám đắc tội với Triệu Cẩm Vinh, ủng hộ ý tưởng đem bờ đông Ngũ Lý Khê xây thành quảng trường thành phố, bù đắp tổn thất cho Cẩm Thành.

Chu Phú Minh nhìn thấy được mức độ dả kích của sự kiện xã hội tới sinh mệnh chính trị yếu ớt của một người như thế nào, nhớ tới mình không có quan hệ đủ vững trên tỉnh, có chút gió lay cỏ động nào là có khả năng bị kéo ra làm dê thế tội, không khỏi trở nên càng cẩn thận dè dặt, bắt đầu tìm sự công bằng giữa người dân thường và thương nhân đầu tư.

Ít nhất thì đây là một thay đổi tốt.

Được Trương Khác bày cách, Tạ Văn Tình liên tục nhượng nhịn điều kiện sát nhập, tăng vốn đầu tư, nhưng ở giá mua cổ phần lại từng bước ép tới, khiến cuối cùng Chính Thái chấp nhận cái 3000 vạn.

Chu dù cho là thái độ bề ngoài, nhưng hiệp nghị hợp tác đạt thành, thế nào cũng phải chúc mừng một phen, để sau này còn hợp tác lâu dài, tiệc chúc mừng tổ chức ngay trong biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, không mời nhiều người lắm.

Tháng chín hoa rụng hương tàn, trong sân hoa cỏ tàn phai nhưng đèn lại sáng choang rực rỡ.

Mặc dù mỗi tòa biệt thự đều tách biệt nhau, nhưng sự náo nhiệt của bữa tiệc vẫn truyền tới tai hàng xóm.

Là bữa tiệc tư nhân không chính thức, Chu Phú Minh nhận được lời mời, buổi tối liền thay thường phục, cùng vợ đi theo con đường rợp bóng cây, tới biệt thự tạm thời của Tạ Văn Tình, nghe tiếng nhạc du dương tiếng người huyên náo, lòng nghĩ :” Thứ gì mà chuyển giao một cái có ngay 3000 vạn?”

Hiện giờ ông ta đang nghiền đánh bài, nhưng sau khi vụ án kia xảy ra, ông ta cẩn thận hơn, mỗi lần chỉ thắng thua vài nghìn, nếu muốn kiếm 3000 vạn, chắc chết gục trên xới bạc mất.

Hoạt động tư bản vẫn kiếm tiền nhất, Chu Phú Minh coi như hiểu chút việc về kinh tế, nhưng Chính Thái đánh giá Cẩm Hồ gần 100 triệu làm ông ta giật mình, bất giác bắt đầu nghĩ tới kiến nghị của Tạ Văn Tình: Cho con gái Chu Hồng Mai của ông ta về nước kinh doanh, ở Hải Châu không tiện thì có thể tới Huệ Sơn hoặc Tân Thái, chẳng qua là chiếu cố lẫn nhau.

Tạ Văn Tình ở lại Hải Châu một tối, ông ta về Huệ Châu, việc đàm phán do Tạ Văn Minh và Tạ Kiếm Nam chủ trì, ông ta chỉ điều khiển từ xa.

Tạ Kiếm Nam ở Hải Châu một tuần, ném công việc của Hải Thái cho Tạ Văn Sơn, hẳn còn chưa thấy người hẳn muốn thấy.

Trong bữa tiệc nhân lúc Trương Khác đi vào phòng khách không có mặt, Tạ Kiếm Nam đi tới phía Tạ Văn Tình gọi:

- Chị hai.

- Ủ.

Tạ Văn Tình nghi hoặc nhìn dáng vẻ do dự của Tạ Kiếm Nam.

- Công ty Hải Dụ lần này có nhiều tiền mặt như vậy, chị có tính toán cụ thể gì chưa?

Tạ Kiếm Nam không mở miệng hỏi ngay tung tích của Hứa Tư.

- Tính toán gì? Ồ, em nói chuyện đó à ...

Tạ Văn Tình cho rằng Tạ Kiếm Nam định thăm dò, cô chẳng có gì cần che giấu, bất kể là suy tính từ góc độ nào, tiền cổ phần đều phải tái đầu tư mới có thể tránh thuế một cách hợp pháp:

- Số tiền này sẽ rót vào điện tử Ái Đạt.

- ...

Tạ Kiếm Nam quay đầu đi chỗ khác, áp chế bức dọc trong lòng, mặc dù nội bộ tập đoàn Chính Thái khá hài lòng với chuyện mua lại cổ phần lần này, vì đây là bước quan trọng bước sang ngành khác.

Nhưng sau khi hợp đồng ký xong, bộ mặt đang chờ đợi như thế của Trương Khác, làm hẳn rất khó chịu, quyết định của Tạ Văn Tình càng chứng thực Việt Tú chính là nhà đầu tư của Ái Đạt.

Đằng sau Việt Tú rốt cuộc ẩn chứa quan hệ phức tạp gì, hẳn chẳng hi vọng có thể hỏi được từ miệng Tạ Văn Tình, nhưng hẳn không hề biết, nếu mình hỏi thẳng, Tạ Văn Tình cũng trả lời ngay, đằng sau công ty Việt Tú ít nhất cũng sạch sẽ hơn hẳn tưởng tượng nhiều.

Tạ Kiếm Nam không kiếm được cơ vòng câu chuyện sang chủ đề Hứa Tư, qua loa vài câu rồi đi, Tạ Văn Tình nhắc mép váy đầm đi vào phòng khách, thấy Trương Khác đang nói chuyện với cha và Đường Học Khiêm, y mặc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt màu hạt dẻ, cô chỉ cà vạt của y nói:

- Sao dùng cái cà vạt già chất này?

- Ồ, chị thấy già lắm à? Thói quen thôi.

Trương Khác cúi đầu xuống nhìn, y có thói quen dùng cà vạt màu thẫm:

- Vừa rồi Tiểu Lục nói gì với chị thế?

- Hỏi Hải Dụ xử lý số tiền kia ra sao?

- Chị nói cho hắn rồi à?

- Ừ, nói rồi.

Tạ Văn Tình bình đạm nói:

- Rót cả vào Ái Đạt, có phải chuyện gì mờ ám đâu.

- Ái Đạt hiện giờ thay đổi từng ngày, chỉ không chú ý một thời gian thôi là giật mình không nhận ra nữa, có thêm khoản tiền này là như hổ thêm cánh rồi.

Đường Học Khiêm đùa:

- Tổng Bồi Minh cũng giấu chuyện này với thành phố, chẳng lẽ sợ thành phố cướp mất công?

Trương Tri Hành do dự không biết có nên đem chuyện Trương Khác nắm cổ phần ở Cẩm Hồ nói ra cho Đường Học Khiêm biết không, mới đầu ông ta không chú ý lắm tới chuyện này, nhưng Hải Dụ lần này chuyển nhượng 30% cổ phần kiếm được 3000 vạn làm ông ta cả kinh.

Sau Tết, Trương Khác đã thẳng thắn khai nhận với ông chuyện nắm cổ phần Cẩm Hồ, có được thông qua hình thức nào không rõ, song cũng biết cổ phần trong tay Trương Khác ít nhất phải đạt con số đó, 3000 vạn, nghe con số thôi đã thiếp khiếp người, còn chuyện Ái Đạt nữa, ông chưa kịp hỏi, nhưng xem tình hình này thì thẳng quý tử của ông nhất định có tham dự.

Trương Tri Hành cắt ngang cuộc hội thoại ở phòng khách nói:

- Thị trưởng Đường, Văn Tình chúng ta vào bên trong ngồi nói chuyện.

Quay đầu lại ra hiệu cho Trương Khác:

- Con cũng vào đây.

Trương Khác gãi gãi đầu, đi vào.

Trương Tri Hành ngồi bên Đường Học Khiêm, nghiêm túc nói:

- Chuyện của con thì con tự nói với bác Đường đi.

Trương Khác cười, xoay tay đứng đó nói:

- Chuyện con tham gia kinh doanh Cẩm Hồ, bác Đường là người sáng suốt nhìn một cái là ra, ba còn cứ bắt con nói ra ..

Trước tiên giúp cha vạch rõ can hệ, rồi mới nói với Đường Học Khiêm:

- Lần này Chính Thái trả giá hơi bất ngờ, cháu vừa nói có cổ phần ở Cẩm Hồ, ba cháu liền không ngồi yên được. Ái Đạt, Cẩm Hồ đâu có chiếm lợi gì của chính phủ, mà giờ ba cháu còn chẳng phải là lãnh đạo đảng chính phủ, cháu chẳng cần phải báo cáo tài sản với ban ngành liên quan ...

- Trong nước có hơn tỷ người, chẳng lẽ không cho xuất hiện vài thiên tài thương nghiệp?

Đường Học Khiêm cười, chứng tỏ biết Trương Khác tham gia kinh doanh ở Cẩm Hồ:

- Ha ha, cháu nói đi có bao nhiêu % ở Cẩm Hồ.

- 30% ... Ở Ái Đạt còn nhiều hơn ...

Trương Khác cẩn thận đáp.

238. Chương 238: Thế Lực

Đường Học Khiêm há mồm, sững ra mắt một lúc mới phát hiện mình vừa thất thần:

- Tỉnh trưởng Từ có biết không?

Phản ứng đầu tiên giống hệt của Trương Tri Hành.

- Ông nội Chỉ Đồng rất ủng hộ Trương Khác tham dự vận hành công ty.

Tạ Văn Tình ở bên cạnh nói giúp.

Sắc mặt Đường Hoạc Khiêm chớp mắt khôi phục lại bình thường, chuyện này được Từ Học Bình cho phép vậy là chuyện nội bộ của Cẩm Hồ, tuy chức vụ của Trương Tri Hành hơi miễn cưỡng, nhưng giải thích rõ ra cũng chẳng có gì to tát, nói đùa:

- Vậy mà không nhìn thấy cháu chi tiêu phung phí gì, bác thấy thế cũng tốt, sau này phàm là ăn uống có mặt cháu, đều cho cháu thanh toán là được, bớt chút kinh phí cho chính phủ.

- Chẳng lẽ chính phủ mời cháu làm việc, còn bắt cháu trả tiền cơm?

Trương Khác tròn mắt hỏi :

- Lại còn tỏ ra khó chịu à?

Trương Khác khẽ bợp tai con:

- Đây gọi là ăn của nhà giàu, ở đây chỉ có con và Văn Tình có tiền.

- Vậy để tôi mời khách là được rồi.

Thấy Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành chấp nhận chuyện Trương Khác tham gia kinh doanh, Tạ Văn Tình thở thảo, cười nói:

- Đừng, cô cứ để Tiểu Khác nó trả tiền, người ta không thể nói con hối lộ cha được ...

Trương Tri Hành xua tay nói:

Đường Học Khiêm lắc đầu nói:

- Nhưng có một chuyện đáng tiếc, Vạn Dũng điều khỏi Hải Châu, thành phố có ghế trống, lần này vốn có thể đưa Tri Hành lên, nhưng hiện giờ chỉ e có chút khó khăn. Tôi thấy tiền đồ của Cẩm Hồ và Ái Đạt đều rất khả quan, Tri Hành, anh phải chuẩn bị sẵn sàng điều đi nơi khác

Trương Tri Hành còn nói gì được:

- Biết thế nào cũng phải nhường được cho nó, nhưng không ngờ lại sớm như thế.

Mặc dù chỉ cần Trương Khác báo cáo tài sản, ban ngành liên quan kiểm tra rõ ràng, Trương Tri Hành vẫn có thể tiến bộ ở Hải Châu, nhưng bị phía trên phía dưới nhìn vào chằm chằm, sẽ khiến sĩ đồ của ông dừng lại tại đó, cách duy nhất để Trương Tri Hành lên phó sở rồi điều ra ngoài.

Tiến bộ trong một hệ thống không thành vấn đề, nhưng nếu sang hệ thống khác, phải ngoan ngoãn đợi ba năm.

Chu Phú Minh không ở lại bữa tiệc lâu, Đường Thanh cũng bị Cố Kiến Bình kéo về, ngày mai cô còn phải đi học, không thể thoải mái như Trương Khác, cô nàng hung dữ từng mất với Trương Khác một cái rồi mới không cam lòng đi về.

Đám người Tạ Kiếm Nam thì càng chẳng có tâm tư ở lại lâu, qua 9 giờ, trong biệt thự không còn mấy người nữa, Trương Khác thích ngồi bên hồ ngắm ánh sáng, kéo mọi người ra sân sau, thấy cha đứng hút thuốc mà thèm, nhưng mẹ y ở đằng sau, Trương Khác không dám hút thuốc trước mặt mẹ.

- Vấn đề bác Đường nói đúng đó ba.

Trương Khác lên tiếng trước:

- Nếu tình hình phát triển của Cẩm Hồ và Ái Đạt mà tốt, thì ba phải tới chỗ khác thôi ..
- Ra ngoài cũng tốt, có điều không nhanh như thế, phải đợi con tốt nghiệp cao trung đã, con cũng không cần phải lo chuyện này.
- Con đang nghĩ tới vấn đề Cty Cổ phần Hải Châu, nó có thể lập nên cơ sở vững chắc trong hai năm không, bác Đường có thể tin nhiệm Lý Minh Học như ba không?
- Ra là con quan tâm tới điều này.

Trương Tri Hành ngồi xuống ngắm nhìn mặt hồ long lanh, thầm nghĩ :” Đây đúng là chỗ ở tốt, thảo nào người ta tranh nhau làm quan” Với tình thế phát triển của Cẩm Hồ và Ái Đạt hiện nay, ông chỉ còn cách điều ra ngoài, ông cũng muốn tiến lên chứ không muốn dậm chân mãi ở cái vị trí chính xứ này, cho dù chỉ còn ở lại Hải Châu hai năm cũng phải làm được một số chuyện.

Thấy cha im lặng không đáp, chẳng biết ông có lo lắng này hay không, Trương Khác quay đầu lại, thấy mẹ nói chuyện cùng Lương Quân, Lương Quân Như cùng Tôn Lệ bạn gái của Lương Quân.

Đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ, thậm chí Trương Tri Phi cũng không mời, nhưng Lương Cách Trân vẫn kéo cháu trai, cháu gái tới để tăng thêm kiến thức, trừ Trương Khác ra, bà mang kỳ vọng lớn nhất vào hai đứa cháu này.

Lương Quân và Tôn Lệ đều học đại học ở Thành Đô, Thành Đô to hơn Hải Châu rất nhiều, cũng ít tấp nập hơn nhiều, có điều sinh viên giữ thập niên 90 có cuộc sống khá đơn điệu, chẳng tiếp xúc mấy cuộc sống phồn hoa của thành thị.

Tôn Lệ học sư phạm, tốt nghiệp xong muốn về nguyên quán, Lương Quân bỏ cơ hội tới phương nam công tác, theo bạn gái tới huyện thành nhỏ.

Học ở thành phố, lại về huyện thành làm việc, trong lòng không cam tâm, trước khi tốt nghiệp không nghĩ nhiều, nhưng tốt nghiệp rồi mới cảm thấy tâm lý mất cân bằng, đối lại là bất kỳ ai cũng chẳng ai chấp nhận rời thành phố về một huyện thành tới một con đường trải nhựa cũng chẳng có.

Có được cơ hội này, còn do Tôn Lệ cổ động Lương Quân nắm lấy, thậm chí ngay cả hồ sơ ở trường học cũ cũng còn chưa kịp lấy đã tới Hải Châu.

Người trong nước đều có quan niệm tông tộc mộc mạc, Trương Khác không tính tương lai Cẩm Hồ hoặc Hải Châu sẽ thành xí nghiệp gia tộc, nhưng cũng mong gia tộc cắm rễ sâu ở Hải Châu, như thế không tới mức vì nhất thời thất thế mà bơ vơ không có ai giúp.

Hải Châu có Đường Học Khiêm chống lưng, trong tỉnh có Từ Học Bình, Ái Đạt Cẩm Hồ cứ tuân theo đúng quy củ làm việc, cho dù cha điều ra ngoài nhậm chức thì chuyện lớn tới mấy cũng có thể gánh vác được, nhưng sau khi Từ Học Bình nghỉ hưu, Đường Học Khiêm cũng rời khỏi Hải Châu thì sao?

Thế lực cường đại tuyệt không chỉ dựa vào một người nào đó, mà là cả một mạng lưới quan hệ, Tống Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn, Kim Quốc Hải chính là một phần tử trong mạng lưới Trương Khác đang dệt lên, nhưng cái lưới này hiện giờ chưa đủ chặt chẽ, thậm chí mọi người đều có theo đuổi lợi ích riêng, lực hướng tâm chưa đủ mình, cho nên phải thêm vào mạng lưới này chút chất kết dính nào đó.

Đó là nguyên nhân Trương Khác rất hi vọng nhà cậu về Hải Châu.

Trương Khác đứng dậy đó, bỏ cha lại tự suy nghĩ vấn đề đau đầu của mình, y đi tới chỗ mẹ mình.

- Ba con đang nghĩ cái gì đấy?

Lương Cách Chân thấy chồng ngồi thờ người ra, hỏi con:

- Con quên hỏi rồi, hay mẹ tự đi hỏi xem.

Trương Khác nhe răng ra.

- Cút.

Lương Cách Trân phì một cái:

- Dám mồm mép bịp mẹ hử. Mẹ vào nhà đây, lát nữa mẹ với ba con về trước, thời gian còn sớm, buổi tối con đưa đám Đại Quân chơi thành phố.

Thấy tiểu cô vào nhà, Lương Quân Như ngạc nhiên:

- Trương Khác, sao tiểu cô để em thoải mái thế?

- Dê thả rông thì thịt sẽ càng tươi ngon, mẹ em có tầm nhìn hơn chị đấy.

Trương Khác trêu chị họ:

- Chị đang quân huấn cơ mà, sao mẹ em kéo chị ra?

Lương Quân Như xuất thân gia đình quân nhân, nhưng tính cách quá hiền lành ít nói:

- Quân huấn cũng có nghỉ ngơi mà.

Trương Khác nhớ thời đại học mình tham gia quân huấn, chỉ được chính thức nghỉ một ngày hôm Trung Thu, còn lại không giả bệnh đừng mong thoát thân, quay sang hỏi Lương Quân:

- Anh thấy Hải Châu thế nào?

- Tạm được, nhưng có một số kẻ rất đáng ghét.

Lương Quân còn cao hơn Trương Khác, vai rộng, mắt sáng mày kiếm, trông rất có khí khái anh hùng, khi nói tới cảm quan với Hải Châu, mày cau lại có vẻ không thoải mái.

- Ai thế, ai làm anh ngứa mắt, để em xử hử cho anh.

Trương Khác hỏi, Lương Quân và Tôn Lệ làm việc trong công ty của chú, kẻ nào mù mắt khiến họ ghét như thế.

- Bỏ qua đi, sau này em ngó lơ hử là được ...

Tôn Lệ khẽ giật góc áo Lương Quân, khuôn mặt xinh đẹp có chút ngượng ngùng.

- Thôi vậy, không nói nữa.

Lương Quân tức giận vung tay.

- Trương Dịch phải không?

Ánh mắt sắc bén của Trương Khác lướt qua Tôn Lệ, Tôn Lệ mặt mày thanh tú, mang vẻ đẹp đơn sơ tươi mát như bông hoa núi, ở thành phố rất hiếm thấy được một cô gái xinh đẹp như thế.

Thấy Trương Khác đoán ra phần nào, Lương Quân không giấu nữa, hừ một tiếng tức giận:

- Trương Khác, em nói với tên anh họ đó của em, hử mà còn quần lấy Tôn Lệ nữa thì đừng trách anh không khách khí.

Mấy ngày trước Trương Khác được nghe chú nói đang theo đuổi một nữ nhân viên nhà máy Quốc Quang, đó đã là bạn gái thứ tư của hử ở thành phố rồi, nhưng không ngờ hử dám giở trò này với cả người trong nhà, hử muốn làm phản hay ức hiếp Lương Quân là người vùng ngoài tới?

239. Chương 239: Vấn Đề Cục Cứt Chuột

Trương Khác chỉ gật đầu không nói gì thêm, mẹ bảo y đưa anh chị họ đi chơi nhưng 9 giờ tối rồi, chỉ có thể tới Thịnh Thế Niên Hoa, gặp đúng Đỗ Phi cũng dẫn bạn cùng lớp lên tới đây chơi.

Phó Tuấn rời Thịnh Thế Niên Hoa mới theo Trương Khác, rất nhiều người ở sàn nhảy gật đầu chào hỏi bọn họ. Mặc dù Thịnh Thế Niên Hoa có thể nói là chỗ giải trí sạch sẽ ở trong nước rồi, nhưng với anh em Lương Quân từ nhỏ gia giáo cực nghiêm, Tôn Lệ xuất thân từ huyện thành nhỏ mà nói, vẫn làm họ hết sức chân kinh, Lương Quân Như há hốc mồm nói:

- Tiểu cô thả lỏng cho em thế này khác gì một tên hoàn khổ tiêu chuẩn, chị và anh Đại Quân mà dám tới chỗ thế này, bị đánh gãy chân ngay.

Lời này nói không sai, trú quân có ảnh hưởng khá lớn tới địa phương, con cái một quan quân trung tầng mà bị thả lỏng, có thể làm náo loạn địa phương.

Trương Khác lưu tâm tới chuyện của Trương Dịch, y không muốn một cục cứt chuột làm hỏng chuyện của mình, nếu hắn không chịu yên phận, để hắn dựa vào bản lĩnh của mình kiếm cơm ở thành phố.

Nhưng mãi không tìm được cơ hội nói với chú chuyện này.

Hạng mục nhà định cư đã được lập thành văn bản giấy, trước khi đưa cho Tạ Văn Tình, Trương Tri Phi nhất định đưa Trương Khác xem qua, liền gọi điện cho Trương Khác nói chuyện này.

Trương Khác trả lời trong điện thoại:

- Là Hải Dụ bỏ tiền ra, cháu xen vào làm gì, chú thấy cháu chưa đủ việc sao còn mang thêm rắc rối cho cháu?

Trước khi Ái Đạt đưa ra chiếc đầu đĩa đầu tiên, Trương Tri Phi chẳng tin tưởng mấy vào Ái Đạt, luôn cảm thấy phươg án của Trương Khác quá mạo hiểm, giờ Ái Đạt tiến bộ vùn vụt, còn kiếm từ thị trường mấy ngàn vạn tiền mở rộng, Trương Tri Phi quyết định không mở miệng đánh giá bất kỳ việc làm nào của cháu nữa.

- Cháu xem trước đi, nếu chẳng may bị Tạ Văn Tình gửi ngược trở về, thì chú để mặt vào đâu?

Trương Tri Phi năn nỉ:

- Chú tưởng cháu dễ lừa à?

Trương Khác bật cười:

- Kệ chú, cháu không rút tiền vào hạng mục này đâu.

- Chú chỉ hi vọng cháu khó tính một chút, thà người nhà đóng cửa lại bởi móc nhau chứ không thể để người ngoài chê cười.

Trương Phi Phí nói chuyện điện thoại với Trương Khác rất tùy tiện:

- Gần đây sao cháu đột nhiên bận rộn thế, có phải lại có kế hoạch gì?

- Có kế hoạch gì đâu ạ, vẫn là đồng chuyện cũ.

Trương Tri Phi kiên trì nói:

- Cháu ở đâu, chú mang phươg án tới cho cháu xem.

- ...

Trương Khác cũng muốn xem qua chuyện Trương Dịch, nói:

- Cháu đang rảnh, để cháu tới công ty chú vậy.

Đổi sang Lý Chi Phương làm chủ nhiệm, Trương Khác không cần phải bỏ thời gian ra tới trường học ứng phó nữa, mặc dù chuyện của Ái Đạt vẫn rất bận rộn, sóng vẫn còn có thời gian.

Cúp điện thoại rồi, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe tới Hoàn Viễn, đi được nửa đường phát hiện đường không đúng, hỏi:

- Anh chắc đi đúng đường chứ?

- Đúng mà, làm sao vậy.

- Đi tới đường Ngọc Phong chẳng phải rẽ lối kia sao?

Lời vừa ra khỏi miệng Trương Khác mới sực nhớ ra Hoàn Viễn tháng tám đã chuyển tới văn phòng mới, khi đó y không ở Hải Châu nên chưa tới:

- Văn phòng mới của Hoàn Viễn không ở đường Ngọc Phong à?

Phó Tuấn cười to:

- Không.

Trương Khác xoa đầu thân làm cháu mà lại không biết bằng người ngoài., chú ý sau khi bỏ suy nghĩ tham gia vào việc cải tạo thành cổ Sa Điền, liền định chuyển công ty sang phía đông nam, các công trình kiến thiết quan trọng của Hải Châu hiện nay đều tập trung ở khu Tân Đông và khu khai phát, hạng mục nhà định cư cũng tập trung ở đó.

Xe rẽ vào đường Công Nông, đường có tám làn xe, từ đây rẽ về phía đông ngoại trừ đường Tân Đông ra thì không còn con đường nào ra hồn nữa, chỗ chọn đặt hạng mục nhà định cư còn phải đi về phía đông nam hai ba dặm.

Trung kỳ thập niên 90, người ta khó tưởng tượng ra được tốc độ phát triển phi tốc của thành phố mười mấy năm sau, lúc này phạm vi nội thành đã lan tới gần đường Công Nông, nhưng còn chưa hình thành các quần thể kiến trúc có quy mô, tâm lý người dân vẫn quan niệm, khu vực ôm trong lòng sông Sơ Cánh mới là nội thành thực sự của Hải Châu.

Thậm chí người Hải Châu còn có câu :” Thà có một mảnh ngói ở Sa Điền, còn hơn một gian nhà ở Tân Đông”, mười năm sau khu Tân Đông lại phát triển nhanh chóng nhất, dù không cố ý thúc đẩy bánh xe lịch sử thì nơi đặt hạng mục nhà Định Cư hiện nay vẫn sẽ trở thành trung tâm thành phố mai sau.

Công ty Hoàn Viễn chuyển tới một tòa nhà tâm trung ở trên đường Công Nông, nhà hình chữ cao bốn tầng. Rất lạ là phía tây nơi này còn có vài nhà cao tầng ra dáng, còn phía đông thì thậm chí không có lấy một tòa nhà cao hơn mười tầng, tòa nhà 10 tầng duy nhất là văn phòng của tập đoàn Tam Hữu.

Hải Châu còn lạc hậu so với Huệ Sơn xa lắm.

Xe trực tiếp đi vào sân giữa, hành lang bốn xung quanh đều dùng kính ngăn cách, Trương Khác không gọi điện cho tiểu thư ra đón, y không thích phô trương lắm.

Nhìn về cảnh cửa phía nam có logo của Cty Hoàn Viễn, có điều quầy tiếp tân lại không có người, đi vào trong thấy bên trái là phòng tài vụ, Trương Khác nghe mẹ nói con gái làm kế toán là tốt nhất, nên an bài Tôn Lệ tới phòng tài vụ.

Cách cửa kính, thấy Trương Dịch chống cằm lên, người gần như nằm lên bàn nói chuyện với Tôn Lệ, Tôn Lệ thì cố tránh người ra đằng sau, tên tiểu tử kia vô liêm sỉ như sán tới, chẳng biết đang nói gì mà hai cô gái còn lại trong phòng cười rũ rượi.

Một cô gái trẻ thấy Trương Khác đẩy cửa đi vào, rất khó chịu đứng lên quát:

- Này này này, anh là ai, sao tùy tiện vào đây?

“Á” Tôn Lệ nhìn thấy Trương Khác đứng ở công, la hoảng một tiếng, mặt ửng đỏ.

- Trương Khác, sao em lại tới đây?

Trương Dịch còn chưa hiểu chuyện gì, định đi tới khoác vai Trương Khác.

Trương Khác lùi lại một bước, đứng ở ngoài cửa, hỏi Trương Dịch:

- Anh làm gì ở đây thế?

Phòng tài vụ chỉ có hai bàn làm việc, Trương Khác đẩy cửa ra mới phát hiện góc phòng còn một thanh niên, tuổi chừng bằng Trương Dịch, 21 -22 tuổi, để ria mép, Trương Khác cau mày hỏi:

- Hắn cũng là nhân viên công ty à?

- À không, đây là bạn anh, tới tìm anh rủ đi chơi, nhưng chưa hết giờ làm, mà anh thì ít nhiều gì cũng là trợ lý tổng giám đốc, không thể tùy tiện bỏ việc.

Trương Dịch cười hì hì:

- Để lát nữa anh sẽ đưa em tới mấy chỗ rất hay.

Lại quay đầu nói với Tôn Lệ:

- Tôn Lệ, chắc Lương Quân hôm nay không về đâu, em theo bọn anh đi chơi đi.

Trương Khác nhìn không nói gì, công ty không phải của y, y không có tư cách nói gì ở đây, lúc này di động vang lên, thì ra Trương Tri Phi ước chừng thời gian đoán y đã tới nên gọi điện hỏi xem đang ở đâu.

- Cháu đang ở phòng tài vụ công ty chú, chú xuống đây đi.

Trương Khác chỉ nói đúng một câu như vậy.

Trương Dịch lúc này mới chú ý tới sắc mặt Trương Khác bất thường:

- Sao thế, đứa nào chọc giận em, anh cho người đi cạo đầu nó.

Trương Dịch tốt nghiệp cao trung xong không thi đỗ vào đại học, dựa vào quan hệ của cha kiếm được chỗ trong cục dân chính Đông Xã, mới làm một năm đã học thối xấu, chẳng có chút bộ dạng nào của nhân viên quản lý công ty.

Trương Khác chẳng buồn nói với hắn, nhìn chú từ cầu thang xuống rồi lại nhìn Trương Dịch.

- Tới rồi sao không gọi điện thoại cho chú?

Trương Tri Phi không hiểu chuyện gì, hỏi Trương Khác:

- Sao lại đứng đây nói chuyện với Tôn Lệ.

Tò đầu vào thấy Trương Dịch ở trong phòng, mặt tái đi, quát:

- Ở đây làm gì, về văn phòng ngay.

Trương Dịch không sợ Trương Tri Phi, mặt cười cợt nói:

- Mười lăm phút nữa là hết giờ làm rồi, làm gì được bằng chút thời gian đó.

Khoác vai Trương Khác:

- Trương Khác hôm nay trông không ổn, chắc là vô dụng bị bạn gái đá đít rồi ...

Nói xong cười phá lên, khiến người ở văn phòng khác cũng thò mặt ra nhìn.

- Chú, thứ đó hôm khác rảnh cháu sẽ xem.

Trương Khác không còn hứng thú ở lại nữa, quay đầu ra ngoài, trước khi đi còn ném lại một câu:

- Đừng để một cục phân chuột làm hỏng nồi cháo.

*** Giống câu “con sâu làm rầu nồi canh” thôi, nhưng mình thích để nguyên bản hơn, mình không Việt Hóa truyện, cố gắng giữ bối cảnh TQ nhiều nhất có thể.

240. Chương 240: Tiêu Tiền Như Nước

- Nó nói thế là có ý gì?

Trương Dịch ngó ra hỏi Trương Tri Phi, thấy chú mặt tím tái không trả lời mình, gượng cười quay lại hỏi người khác:

- Nó nói thế là có ý gì thế nhỉ?

- Hắn là ai?

Trương Tri Phi cau mày nhìn tên rìa mép đứng sau Trương Dịch:

- Cả hai làm gì trong phòng tài vụ?

- Tiểu Dao, bạn của cháu, cháu nói với anh ta, sau khi Tôn Lệ tới, đăng cấp chính thể các cô nương ở Hoàn Viễn cao lên một bậc, anh ta không tin, cháu bảo anh ta đích thân tới xem, chuẩn bị mời Tôn Lệ tới nay cùng đi khiêu vũ.

Trương Dịch mặt nhơn nhơn đắc ý:

Trương Tri Phi giận dữ cháu không nên người, đưa tay về phía hắn:

- Chìa khóa xe, di động, thẻ nhân viên, đưa hết đây.

- Vì sao?

Trương Dịch do dự, nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của chú, hắn chưa bao giờ thấy chú như vậy, lấy chìa khóa, di động, thẻ nhân viên, thẻ ngân hàng đặt vào tay Trương Tri Phi:

- Vì sao, chỉ bằng vào một câu vớ vẩn của Trương Khác à? Nó là cái thá gì mà nói cháu như thế?

Trương Tri Phi dứt đồ vào túi, nói:

- Mày xéo ngay về Đông Xã cho tao, khi nào sửa được hết tật xấu lên người thì hãy gọi điện cho tao ..

Lạnh lùng liếc nhìn tên rìa mép:

- Còn cả đám bạn xấu ở Hải Châu, cắt đứt liên hệ đi ...

Trương Tri Phi thò đầu ra ngoài, thấy xe Trương Khác khởi động sắp ra khỏi sân, vội vàng đuổi theo, làm người còn lại trong phòng tài vụ há hốc mồm kinh ngạc, ngay Tôn Lệ cũng không hiểu vì sao chuyện nghiêm trọng tới mức đuổi cả Trương Dịch ra khỏi không ty, chẳng lẽ vì một câu nói kia của Trương Khác?

Thấy chú đuổi theo, Trương Khác bảo Phó Tuấn chưa đi vội, mở cửa xe ra.

- Chú bảo Trương Dịch về ngay Đông Xã rồi, ài, còn tưởng dẫn nó ra ngoài, nó có thể tiến bộ một chút.

Trương Tri Phi cười:

- Vì chuyện này mà giận tới mức bỏ cả chú lại sao?

- Đâu có, cháu làm thế để cho Trương Dịch xem thôi.

Khuôn mặt Trương Khác không còn nghiêm túc như ở trong phòng nữa, vắt tay sau đầu dựa vào ghế:

- Vụ án bắt cóc cưỡng bức giáo viên kia cháu chưa nói kỹ với chú, kỳ thực trước khi xảy ra vụ án cháu đã biết rồi, vị chủ nhiệm Hoàng kia là do cháu ép đi báo cảnh sát, chú tưởng đằng sau chuyện này đơn giản sao?

- Hả?

Trương Tri Phi sững sốt, rồi cười lớn:

- Chú biết ngay đằng sau chuyện này không hề đơn giản, nhất định có người giở trò, nhiều người trong thành phố đều đang đoán xem là ai? Ngờ đâu lại là thằng tiểu tử nhà cháu, nói mau cho chú nghe, rốt cuộc chuyện là sao?

- Vạn Dũng đã điều tới Tân Thái rồi, chuyện đã xong rồi, còn có gì đâu để nói?

Trương Khác lắc đầu, y không muốn nói lại cái chuyện đó:

- Chúng ta theo dõi người khác, người khác cũng theo dõi chúng ta, đặc biệt chúng ta muốn không giống với bọn chúng thì càng cần cẩn thận, nếu không cẩn lại chúng ta không chỉ có một hai người đâu.

- Cháu nghĩ thế là đúng.

Trương Tri Phi thở dài đánh sượt:

- Trương Dịch không có thiên phận như cháu, còn lông bông mấy năm nữa mới biết làm người. Cứ để nó về Đông Xã vậy, nói không chừng vài năm nữa nó sẽ thành đạt.

Trương Khác biết chú vẫn còn muốn cho Trương Dịch cơ hội, dù sao cũng là người trong nhà, để xem biểu hiện của hắn sau này vậy, cười nói:

- Bác cả ở Đông Xã còn có thể che chắn cho anh ta, tốt hơn là để ở Hải Châu xảy ra chuyện gì chúng ta phải đại nghĩa diệt thân.

- Không nói chuyện này nữa.

Trương Tri Phi đổi chủ đề:

- Vạn Dũng chuyện này đã điều đi rồi, nếu nhà họ Vạn không đắc tội với ai thì thôi, nếu đã làm gì quá đáng, trước kia người không dám nói giờ sẽ ít phải cố kỵ hơn rồi, cháu nói xem sau này hắn ta có sống thoải mái được không?

Trương Khác lắc đầu, nói rất thiếu chính nghĩa:

- Chỉ cần ông ta không làm cháu ngứa mắt là được, còn chuyện khác cháu mặc xác.

Trải qua chuyện lần này, nói không chừng những người trước kia Vạn Dũng đã đắc tội sẽ nhảy ra, con đường thăng tiến của Vạn Dũng gần như bị gãy rồi.

Nhưng vẫn khó nói lắm, Vạn Hướng Tiền còn trên tỉnh, họ Vạn rễ sâu, có thể lấy tiền ra dọn đường, lại còn quan hệ với Cẩm Thành mà người ngoài còn không rõ.

Đặc biệt lần này nhà họ Tạ tự xưng phong hòa giải quan hệ giữa Triệu Cẩm Vinh, Vạn Dũng và Chu Phú Minh, Tân Thái lại là cơ sở cũ của tập đoàn Chính Thái, mối quan hệ sau lưng khả năng sẽ càng trở nên phức tạp.

Nhưng ít nhất có thể khẳng định, trong vài năm tới không cần lo có cường địch xuất hiện ở Hải Châu.

Còn về phần Cẩm Thành, phải xem mình có hứng thú chọc vào chúng không đã.

Nghĩ như thế tâm tình thoải mái hơn nhiều, nhớ tới phải xem phương án nhà định cư, Trương Khác nói:

- Phương án gì gì đó cháu không xem nữa, cứ lái xe tới tận nơi, chú nói qua loa với cháu, cháu nghe mà hiểu được là xong ...

- Thế cũng được.

Cơ hội chân chính của ngành địa ốc phải đợi tới bốn năm năm nữa, hiện giờ xây nhà định cư, tuy lợi nhuận không cao, nhưng có đảm bảo. Ném một ngàn vạn vào đây, lợi nhuận thu được chẳng bằng đem gửi ngân hàng, nhưng có một số việc cần phải làm, không thể chỉ đem tiền ra làm chuẩn mực.

Văn bản kế hoạch là thứ vô dụng, Trương Khác chẳng có tâm tư mà xem, nhưng cũng không muốn làm mất mặt chú, chỉ cần không giở trò bớt xén nguyên liệu làm ảnh hưởng tới công trình là được.

Trương Khác và chú tới nơi đặt hạng mục nhà định cư đi một vòng, chẳng tốn nhiều thời gian lắm, Trương Tri Phi hỏi y tiếp tục muốn đi đâu, Trương Khác nói tới công trường.

Công trường ở đây tất nhiên là công trường của Ái Đạt.

Việc xây dựng nhà xưởng của Ái Đạt đương nhiên giao cho Hoàn Viễn xây dựng, tháng tám lấy đất, tháng chín khởi công, do kỳ đầu tiên của công trình là xây dựng nhà máy lắp ráp, gần như không có độ khó kỹ thuật nào, chỉ cần cung cấp đủ tài chính xây dựng kịp thời là được rồi.

Hiện giờ đang chuẩn bị khởi công xây dựng tới đường xá cho nhà máy, Trương Khác yêu cầu trước Tết công trình phải được đưa vào sử dụng.

Bản lĩnh kiếm tiền của Trương Khác làm người ta phải trợn mắt há mồm, nhưng cách tiêu tiền của y cũng làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Không chỉ xây dựng nhà máy lắp ráp mới, mà nhà máy ban đầu, còn cả nhà máy vô tuyến điện Nguyên Kiện mới mua được cũng tiến hành cải tạo mới.

Nhà máy vô tuyến điện Nguyên Khí đổi tên thành công ty hữu hạn Nguyên Khí, thành công ty con 100% vốn của Ái Đạt, chỉ riêng tiền thu mua đã tốn 2000 vạn, Trương Khác muốn sau khi cơ sở sản xuất của Ái Đạt hình thành quy mô xong, nơi này thành trung tâm nghiên cứu phát triển của Ái Đạt, nên lần cải tạo này ném vào 1000 vạn, riêng làm cổng chính của công ty đã tốn 6 vạn, thêm vào làm đường đã tốn mất gần 200 vạn.

Phong cách tiêu tiền của Trương Khác làm cho Trương Tri Phi không sao hiểu nổi.

Chuỗi tài chính của Ái Đạt yếu ớt như thế, có cần tiêu ngần ấy tiền vào cổng công ty và đường đi như thế không, còn muốn tiến hành trang hoàng lại tòa nhà văn phòng nữa chứ?

- Quá xa xỉ, nếu không có Hải Dụ bỏ vào đây 3000 vạn, Ái Đạt cầm cự nổi với mức độ tiêu tiền này không?

Trương Tri Phi không khỏi lo lắng nói:

Trương Khác thừa nhận:

- Cho dù miễn cưỡng cầm cự nổi cũng rất vất vả, bên tài vụ kế toán thiếu chút nữa lột da cháu, may có 3000 vạn này của Hải Dụ mới mới thở phào được một chút.

Trương Tri Phi luôn nghi hoặc về phương thức vận hành tài chính của Ái Đạt, nghĩ không ra Trương Khác lấy đâu ra tự tin để đốt tiền như thế:

- Đáng lý ra số tiền đặt hàng cháu có được từ các nhà phải dùng phải dùng không ngừng mở rộng sản xuất và tuyên truyền mới đúng, Ái Đạt lại đi tiêu tiền vào tài sản cố định, cho dù cháu rất tự tin tựa hồ cũng phải tiết kiệm chi tiêu một chút chứ?

- Tiết kiệm chi tiêu?

Trương Khác không hiểu chú đang nói cái gì.

- Thì là cái này đây ...

Trương Tri Phi đánh miệng sang con đường và cánh cổng đang thi công.

- Ha ha ha, chú nói cái đấy hả, cháu hỏi quản đốc nhà máy Nguyên Kiện, cổng cũ đã xây được hai ba chục năm rồi, con đường thì mới sửa năm ngoái, nhưng đoạn nối giữa nhà máy và đường cái, cái gập ghềnh lồi lõm không ra sao cả, vài tháng nữa thôi truyền thông toàn quốc sẽ ùn ùn kéo tới đây, Ái Đạt phải có cái mặt tiền tương xứng một chút cho bọn họ chụp ảnh chứ.

241. Chương 241: Trù Tính Trước

- Cái gì?

Trương Tri Phi không tin nổi:

- Vài tháng nữa truyền thông toàn quốc kéo tới đây là sao? Ái Đạt năm nay miễn cưỡng chen chân vào top 100 công ty điện khí là khá lắm rồi, sao có thể làm truyền thông cả nước kéo tới?

- Ai biết được ạ, có lẽ bọn họ nổi điên tập thể chẳng ...

Trương Khác nói bậy bạ.

- Không lộ cho chú biết sớm một chút được à?

Trương Tri Phi cảm thấy ngứa ngáy, đợi thêm vài tháng nữa, không biết còn khốn khổ thành thế nào.

- Để lại chút hồi hộp hay hơn.

Trương Khác cười khoái chí:

- Mấy ngày nữa cháu tới Thượng Hải rồi qua Hong Kong, chú có rảnh đi chơi với cháu không?

- Tới lúc đó hãy nói, mấy ngày nữa là bao nhiêu? Hộ chiếu có làm kịp không?

Trương Tri Phi bĩu môi:

- Sao lâu lắm rồi không thấy Hứa Tư, cháu giấu cô ấy đi đâu rồi?

Tung tích của Hứa Tư chỉ có một nhóm nhỏ người ở Ái Đạt, Cẩm Hồ mới biết được, Trương Khác cười hỏi ngược lại:

- Chú đoán xem.

- Hong Kong chứ gì?

Trương Tri Phi chẳng cần suy nghĩ.

- Sao chú đoán ra được?

Chuyện của Hứa Tư thì chú y biết từ đầu tới cuối, Trương Khác không định giấu diếm, chỉ lạ làm sao chú đoán ra được.

- Cẩm Hồ ngày càng lớn mạnh gây chú ý, cô ấy không thích hợp ở lại Hải Châu nữa, cháu mời chú đi Hong Kong chơi còn gì, lời mời đối trá ...

Trương Khác cười hì hì:

- Hứa Tư đúng là đi Hong Kong mở công ty rồi, cách hai tháng mới về một lần, giờ chưa tròn hai tháng.

Trương Tri Phi biết chuyện của Trương Khác còn toàn diện hơn cả Trương Tri Hành, cũng biết Từ Học Bình không phải ủng hộ Trương Tri Phi, mà là Trương Khác, y mới là mấu chốt liên kết giữa tình thành và thành phố.

Ban đầu cũng là do Trương Tri Phi cho Trương Khác 12 vạn trả nợ giúp Hứa Tư, Tạ Văn Tình còn chưa tới Hải Châu, chính là do Hứa Tư điều hành công ty thay Trương Khác, chẳng cần y nói ra, Trương Tri Phi cũng biết quan hệ giữa cháu mình và Hứa Tư không tầm thường.

Trương Tri Phi thấy cháu mình xử lý chuyện này rất lão luyện, cho nên không nói thêm gì cả.

Trước đó rất nhiều chuyện Trương Khác làm Trương Tri Phi đều thấy hết, vì như chuyện thành lập Cẩm Hồ, nhưng sau khi Chính Thái mua lại cổ phần của Cẩm Hồ mới biết giá trị của nó, Trương Tri Phi âm mưu nói:

- 30% cổ phần của cháu ở Cẩm Hồ bằng cả chục năm vất vả cầu chú rồi, chú có bán cả Hoàn Viên đi cũng không được 3000 vạn.

Trương Khác cười:

- Tài sản của Hoàn Viên cũng tới ngàn vạn rồi còn gì ạ, chú đem cả quan hệ giữa chú và bác Đường và đầu não trong thành phố ra buộc vào đó, rao bán với giá 3000 vạn nhất định sẽ có người mua, năm ngoái Hoàn Viên kiếm được bao tiền?

Trương Tri Phi cười không đáp, Hoàn Viên kiếm được bao nhiêu tiền, Trương Khác lại chẳng rõ sao?

Trong quá trình xây dựng phát triển Hoàn Viên, Trương Khác mấy lần góp ý quan trọng, cho nên khi mấy đơn vị nhà nước rút khỏi Hoàn Viên, Trương Tri Phi rất hi vọng Trương Tri Phi rất mong Trương Khác tham dự vào, cho dù có nhường cho y một phần cổ phần của Hoàn Viên, ông cũng cam tâm tình nguyện.

Cũng chẳng phải là Trương Khác xem thường Hoàn Viên, nhưng nghiệp vụ của Hoàn Viên tiếp nhận rất nhiều công trình thị chính, chẳng phải nói một câu “cây ngay không sợ chết đứng” là xong được.

Tình hình Cẩm Hồ đã tốt lên một chút, nhưng Ái Đạt cực khát tài chính, dưới tình huống đó Cẩm Hồ ném 1000 vạn vào hạng mục nhà định cư không lời lãi mấy của Hoàn Viên, tất nhiên là do Trương Khác ảnh hưởng tới Tạ Văn Tình, cho nên Trương Tri Phi mới kiên trì muốn Trương Khác xem phương án xây dựng.

Người ngoài khó tưởng tượng ra được quan hệ tín cậy giữa Trương Khác và cả nhà Từ Học Bình, Trương Tri Phi hỏi:

- Hải Dụ lần này đầu tư vào Ái Đạt 3000 vạn, được phân bao nhiêu cổ phần?

- Sao thế ạ? Chú muốn dò xét cháu à?

Trương Khác chỉ đùa thế thôi, vẫn đáp:

- 30% thôi ạ.

- Ái Đạt giá trị ngàn ấy cơ à?

Trương Tri Phi kinh ngạc:

- Còn lại là của cháu hết à?

- Cũng không phải ạ, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Chu Du đều có phần, trong tay cháu chẳng có mấy, 60% thôi ...

oOo

~Hoa Đông có sáu tỉnh một thành phố, tháng chín Ái Đạt vừa làm xong việc khai phát thị trường tỉnh Chiết Giang, lượng tiêu thụ đầu đĩa của Ái Đạt đã đột phá mức một vạn chiếc.

Trương Khác chuẩn bị để Dương Vân phụ trách công tác mở rộng thị trường các vùng khác trong địa khu Hoa Đông, để Chu Du đã bốn ba bên ngoài hơn hai tháng tạm thời về Hải Châu nghỉ ngơi, chuẩn bị cho việc khai thác thị trường Hoa Nam trong giai đoạn tiếp theo.

Trương Khác trước khi tới Hong Kong cùng Tô Tân Đông, Chu Du đặc biệt tới Thượng Hải gặp Trương Á Bình tổng giám đốc Phillips tại Trung Quốc.

Trước đó Trương Khác mới gặp nhân vật nắm vận mệnh của sản nghiệp đầu đĩa trong nước này một lần, Phillips từng có thời khống chế 80% lượng cung ứng linh kiện trong nước, năm sau chip giải mã đời một cơ bản bị đào thải, kỹ thuật chip giải mã đời hai của Phillips sẽ biến nó thành nhà cung cấp linh kiện hạch tâm đầu đĩa chủ yếu nhất.

Sau Tết, lượng tiêu thụ đầu đĩa vẫn tăng đột biến, khiến cho cơ sở sản xuất linh kiện của Phillips ở trong nước không cung cấp đủ hàng, trong thời gian đặc thù đó, có thể nói Trương Á Bình quyết định nâng đỡ xí nghiệp nào, thì xí nghiệp đó có thể nhân cơ hội ba bốn tháng thiếu thốn đó kiếm một mẻ lớn.

Trước đó vào lễ giới thiệu sản phẩm vào tháng 7, Trương Khác đã đề xuất hiểu cầu Ái Đạt mua 10 vạn bộ linh kiện của Phillips trước tết, sau tết mỗi tháng mua 10 vạn bộ.

Khi ấy lượng tiêu thụ của SamSung lão đại thị trường đầu đĩa chưa tới 2 vạn chiếc, Ái Đạt mới có sản phẩm đưa ra thị trường, nói thế chẳng phải muốn đuổi kịp SamSung ngay lập tức?

Trương Á Bình chỉ coi Trương Khác nói đùa, không thực sự để ý.

Trước tháng 7 năm 95, Phillips còn chưa có khách hàng nào lượng tiêu thụ tháng đột phá 1 vạn chiếc, khách hàng của họ đa phần là nhà máy nhỏ ở Hoa Đô, Thâm Quyển, Quảng Châu, cơ sở sản xuất của Phillip ở Trung Quốc thậm chí chia chạy hết 1/5 công suất.

Vậy mà chỉ qua ba tháng, dung lượng thị trường đầu đĩa tăng lên từng tháng, hơn nữa lượng tiêu thụ tăng trưởng của thị trường còn bị sản năng không đủ mà bị hạn chế nghiêm trọng.

Ngoại lệ duy nhất là SamSung do dùng kỹ thuật chip giải mã đời đầu đã bộc lộ vấn đề chất lượng, thậm chí đầu máy còn không so được với sản phẩm của nhà máy nhỏ ở Hoa Đô, tình thế tốt đẹp như thế mà phân ngạch thị trường liên tục thu hẹp, công ty Tiên Phong của Nhật Bản (Pioneer) bắt đầu thay thế vị trí của SamSung.

Lúc này, Trương Á Bình không quên ở một thách thức cách Thượng Hải không xa, có một ngôi sao mới đang quật khởi, chỉ trong ba tháng lượng tiêu thụ đột phá 1 vạn chiếc, trở thành quán quân ở Hoa Đông, từ đó thành khách hàng lớn nhất của Phillips.

Trương Khác ước chừng, tổng lượng tiêu thụ đầu đĩa trong nước vào tháng 9 có thể đột phá mức 10 vạn chiếc.

Tới lúc này, đầu đĩa VCD trong nước vẫn còn là một sản nghiệp chưa được coi trọng, nhưng với Trương Á Bình mà nói, ông ta trở về nước xây dựng cơ sở sản xuất linh kiện đầu đĩa chính là nhắm vào cơ hội này, trình độ nghiên cứu và quan tâm tới sản nghiệp đầu đĩa, những người khác không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng bất kể Trương Á Bình coi trọng sản nghiệp đầu đĩa tới đâu, Trương Khác tin ông ta không lường được trước tết năm 96, thị trường đột nhiên tăng vọt khiến Phillips không đủ hàng cung cấp.

Trương Khác cũng tin ông ta không dự liệu được kỹ thuật chip giải mã đời đầu của SamSung bị đá khỏi thị trường mau chóng như vậy, khiến mắt độc SamSung cung ứng ra ngoài cũng mau chóng bị thị trường đào thải.

Trương Khác không hi vọng xa vời chiếm được nhiều lợi ích từ Phillips, chỉ hi vọng Trương Á Bình nghiêm túc suy nghĩ đề nghị y đưa ra từ tháng 7, ưu tiên cung ứng đủ linh kiện cho Ái Đạt.

Hiện giờ cơ sở sản xuất của Phillips còn chưa phát huy hết 1/3, để hợp tác đôi bên được vui vẻ hơn, lượng hàng Ái Đạt đặt của Phillips đề cao tới 2 vạn bộ mỗi tháng trong hai tháng sau, tới tháng thứ ba sẽ lại tăng thêm một vạn nữa, để Trương Á Bình yên tâm phát huy hoàn toàn công suất cơ sở sản xuất.

242. Chương 242: Tiếng Lòng Của Trương Á Bình

Trương Khác muốn có thêm thời gian ở bên Hứa Tư, nên kế hoạch chỉ ở lại Thượng Hải một ngày.

Trương Khác được Trương Á Bình tiếp đãi với quy cách cao nhất, trừ Ái Đạt hiện tại là khách hàng lớn nhất của hắn ta ra, còn vì kỳ tích thị trường Ái Đạt sáng tạo ra gây ấn tượng mạnh với ông ta.

Mặc dù kiến nghị sang năm sau hai bên đi sâu hợp tác của Trương Khác thì Trương Á Bình vẫn phải suy nghĩ kỹ mới có thể trả lời, nhưng không trở ngại hắn ta biểu lộ sự kính phục của mình.

Trương Khác kiên trì muốn ăn cơm ở nhà ăn nhân viên của Phillips, như vậy thuận tiện cho công việc, ăn cơm xong, đám Tô Tân Đông, Chu Du tiếp tục ở lại đàm phán với Phillips.

Hai giờ rưỡi, Trương Khác sẽ lên máy bay tới Thẩm Quyến, thời đó thủ tục đăng ký vé máy bay rất rắc rối, ăn cơm xong Trương Khác chỉ nghỉ ngơi chốc lát, rồi muốn lên đường ra sân bay, y nóng lòng gặp Hứa Tư, có ở lại chẳng còn mấy tâm trạng làm việc, đi cùng Trương Khác tới Hong Kong chỉ có Phó Tuấn.

Lúc này Trương Á Bình không nhận được hỏi:

- Tôi thừa nhận, trong ba tháng qua Ái Đạt đã sáng tạo nên một kỳ tích thị trường ở Hoa Đông, lúc gặp ông Trương vào tháng bảy tôi không tin Ái Đạt có thể làm nên thành tích như thế này, nhưng tôi vẫn không hiểu, điều gì làm ông Trương có tự tin mạnh mẽ rằng trong ba bốn tháng tiếp theo, lượng tiêu thụ của Ái Đạt có thể tăng gấp mười lần?

Trương Khác đưa tay xem đồng hồ:

- Rất xin lỗi, nếu ngày mai không phải vội quá cảnh tới Hong Kong, tôi sẽ ở lại thảo luận thật thoải mái với giám đốc Trương.

- Để tôi tiễn ông Trương ra sân bay.

Trương Á Bình bất ngờ nói, hiển nhiên chuyến này vượt hẳn quy cách đãi ngộ mà Trương Khác đáng được nhận.

Bất kể là Trần Tín Sinh tổng giám đốc TI Trung Quốc, hay là vị Trương Á Bình này đều còn rất trẻ, trước kia đều từng du học nước ngoài. Trần Tín Sinh nhiều tuổi hơn một chút, nhưng cũng chỉ chừng 34 -35, Trương Á Bình thậm chí còn chưa tới 30.

Thấy hắn đề xuất đưa mình tới sân bay, Trương Khác nói:

- Sao dám làm phiền giám đốc Trương như thế?

- Nên mà, nên mà..

Trương Á Bình kiên trì muốn tiến chân, Tô Tân Đông, Chu Du cũng muốn tiến Trương Khác tới sân bay, liền thay một chiếc xe thương vụ, mọi người ngồi cùng.

Xe vừa khởi động rời khỏi cổng công ty, Trương Á Bình lại hỏi lại câu vừa rồi.

Trương Khác hỏi lại:

- Giám đốc Trương chẳng phải nhìn thấy cơ hội cực lớn của đầu đĩa trong nước cho nên mới về nước xây dựng nhà máy này đây sao?

Đúng là như thế, nhưng trước khi thị trường đầu đĩa trở nên cuồng nhiệt, chưa có tạp chí nào phỏng vấn Trương Á Bình, để hắn thổ lộ tiếng lòng.

Hiện giờ nghe Trương Khác dùng ngữ khí mạnh mẽ như vậy hỏi ra, làm Trương Á Bình có cảm giác như được gặp tri âm.

- Nếu như giám đốc Trương một năm rưỡi trước còn có tự tin lớn như thế vào thị trường đầu đĩa, vì sao khi thị trường sắp thực sự tăng trưởng với tốc độ cao lại trở nên do dự?

Trương Khác tiếp tục hỏi, thu được lợi nhuận kékê xừ từ thị trường đầu đĩa không phải là nhà máy chế tạo, mà là nhà cung cấp linh kiện như C-Cube, Phillips.

Nói tới đầu đĩa, người dân bình thường nghĩ tới Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa v.v..v.. Nhưng người thực sự quan tâm tới sáng nghiệp đầu đĩa sẽ nghĩ tới C-Cube, Phillips, Sanyo.

Là nhân vật linh hồn của Phillips tại Trung Quốc, các tạp chí chuyên ngành cũng liên tục đăng bài về Trương Á Bình.

Trước khi chính thức gặp Trương Á Bình, Trương Khác đã có ấn tượng cụ thể về hắn, Trương Á Bình không phải loại người kiểu cách ra vẻ, tiếng lòng hắn thổ lộ với truyền thông, cũng là vấn đề hắn đang suy ngẫm, nói vài câu làm hắn động lòng không phải khó.

Trương Á Bình không ngờ mới lần thứ hai gặp nhau mà Trương Khác đã có nhận thức sâu như thế về mình, xúc động nói:

- Trừ các con số ra thì tôi thiếu nhận thức trực quan về thị trường, cho nên mới có chút do dự.

- Còn tôi nhận thức về thị trường này là, kiềm chế sự phát triển của nó không phải do nhu cầu không đủ thịnh vượng, mà do cung ứng thiếu hụt nghiêm trọng, cho dù ở ngoài địa khu Hoa Đông, lượng tiêu thụ của Ái Đạt cũng tăng lên từng ngày, cho dù hiện giờ Ái Đạt có kìm hãm lại bước tiến mở rộng thị trường, bằng mỗi đầu tư quảng cáo trên ĐTH TW thì lượng tiêu thụ vẫn tăng vọt. Giám đốc Trương không phải khi sản năng nơi này còn chưa đạt hết công suất đã muốn tiếp tục mở rộng, không phải muốn tiến hành hợp tác kỹ thuật mật thiết hơn với C-Cube, thậm chí hình thành liên minh chiến lược, không phải định cùng C-Cube nâng đỡ nhà máy, cùng khai phát thị trường đầu đĩa sao?

Đó chính là cái mà sau này gọi là “ba hành động của Trương Á Bình với thị trường đầu đĩa”, lúc này vẫn ở giai đoạn ấp ủ, nhưng bị Trương Khác nói thẳng ra, trong mắt Trương Á Bình thoát hiện về chấn động, nhưng nội tâm không dễ bình phục lại như thế.

Chẳng mấy chốc đã tới được sân bay, Trương Á Bình, Tô Tân Đông đợi tới tận khi xếp hàng làm thủ tục lên máy bay mới cáo từ rời đi.

Trương Khác xuống máy bay ở Thâm Quyển, có người của chi nhánh công ty Thịnh Hâm tại đây đón, ngày mai chuẩn bị quá cảnh từ cửa khẩu La Hồ, hiện giờ không phải thời du lịch thịnh vượng, cũng không phải kỳ nghỉ, nên không lo ngày mai qua La Hồ sẽ tốn nhiều thời gian.

Buổi tối gọi điện thoại cho Tô Tân Đông, được biết những lời y nói trước khi ra sân bay gân xúc động lớn cho Trương Á Bình, buổi chiều đàm phán, Trương Á Bình đã nói lòng điều kiện.

Trong ba hành động của Trương Á Bình bao gồm nâng đỡ nhà máy sản xuất đầu đĩa, Ái Đạt đương nhiên có thể lấy được sự ủng hộ của Trương Á Bình. Trương Khác còn biết thực ra lúc này Trương Á Bình muốn hợp tác với Tân Khoa có thực lực tài chính và kỹ thuật hơn hẳn Ái Đạt.

Nhưng Ái Đạt và Tân Khoa giống nhau, ngay từ đầu đã muốn thoát khỏi sự lũng đoạn kỹ thuật của những cự đầu hải ngoại như C-Cube, Phillips, thà để thời cơ đưa ra sản bị chậm một chút, còn hơn phụ thuộc vào nhà cung cấp linh kiện.

Chỉ khác một điều là Tân Khoa không dùng trăm phương ngàn kế che dấu như Ái Đạt, cho nên với Trương Á Bình mà nói Tân Khoa không phải là đối tượng hợp tác lý tưởng.

Trong điện thoại Tô Tân Đông còn nói, Trương Á Bình hi vọng được tới Hải Châu thăm quan nhà máy của Ái Đạt, đây là một bước tất yếu, Trương Khác nhớ mang máng trong mùa đông năm đó Trương Á Bình đi khảo sát tất cả xí nghiệp chế tạo đầu đĩa có quy mô khi đó, Ái Đạt nếu đã là trạm đầu tiên của hắn, tức là chiếm được tiên cơ rồi.

Trương Khác bảo Tô Tân Đông an bài cẩn thận, phải để Trương Á Bình thấy được năng lực và trình độ sản xuất của Ái Đạt, nhưng không được để hắn thấy thứ không nên thấy.

Gọi điện thoại cho Tô Tân Đông xong, Trương Khác liền gọi điện cho Hứa Tư, mặc dù ngày nào cũng gọi điện cho cô, nhưng xa nhau hơn một tháng rồi, lòng nhớ nhung vô cùng, y đã rất lâu rồi không nhớ một người tới như vậy.

Trương Khác cảm thấy mình thật giả dối, trong lòng rõ ràng khao khát được gặp Hứa Tư, nhưng lại cứ giấu giấu diếm diếm, ở Hải Châu đã giấu diếm, tới Thâm Quyển vẫn giấu diếm.

Người của Thịnh Hâm an bài Trương Khác ở khách sạn gần La Hồ, đi bộ tới bên La Hồ chỉ mất mười lăm phút.

Trung tuần tháng mười, làn gió mùa thu mỗi ngày một lạnh, nhưng ở thành phố phương nam, nhiệt độ vẫn còn rất cao, chỉ cần mặc áo sơ mi là đủ.

Trương Khác đang đứng bên cửa sổ nhìn bầu trời âm u, giọt mưa rơi tí tách thì có tiếng gõ cửa vang lên, khoác áo ngủ ra mở cửa, ngạc nhiên thấy Hứa Tư đứng ngay bên ngoài.

Trương Khác dáo dác nhìn bên ngoài không thấy có ai khác, ôm chầm lấy Hứa Tư, hỏi:

- Sao chị lại tới đây?

- ...

Hứa Tư không đáp, dùng hết sức siết chặt Trương Khác một lúc mới buông tay ra:

- Phó Tuấn bảo tôi nói với cậu xuống nhà dùng bữa sáng.

Cho dù cố ức chế tình cảm buông tay ra, nhưng trong đôi mắt như biết nói lộ ra tình cảm nóng bỏng, dưới chiếc mũi dọc dừa xinh xắn, cánh môi hồng ướm át phả ra hơi thở đầy mời gọi.

243. Chương 243: Nóng Bỏng

Biết Trương Khác tới qua tới Thâm Quyển, người của Thịnh Hâm còn tẩy trần đón tiếp, Hứa Tư cố áp chế tương tư trong lòng, cả đêm trần trọc không ngủ được, nên trời vừa sáng cô đã gọi thợ lái xe tới đón Trương Khác.

- Phó Tuấn dậy sớm thật, đem qua em còn chưa ngủ đủ ...

Trương Khác ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hứa Tư, chăm chú nhìn cô gái y yêu thương, Hứa Tư mặc âu phục màu nâu nhạt, bên trong là áo cổ tròn màu ngà, váy màu lam dài tới đầu gối, giày cao gót, vai khoác túi sách màu xanh nước biển, trạng phục của thành phần trí thức đoàn trang lạnh lùng.

Nhưng vẻ lạnh lùng của cô trong giây phút Trương Khác ôm vào lòng hoàn toàn tan chảy, thân run rẩy mềm oặt, phía dưới bụng âm ỉ truyền lại cơn kích thích nóng bỏng. ánh mắt áp chế xuân ý lập lờ, làm cô quyến rũ vô hạn, cực kỳ mê đắm lòng người.

Trương Khác bế Hứa Tư vào phòng, khẽ nói bên tai cô:

- Phó Tuấn biết quá trình rời giường của em rất thống khổ...

- Dừng ...

Hứa Tư miệng phản đối, nhưng cơ thể lại phản ứng trái ngược, chiếc lưỡi nhỏ vô thức đưa ra khẽ liếm cánh môi hồng, động tác cực nhỏ này nhưng làm Trương Khác mất lý trí, hai tay trượt xuống bóp chặt lấy cặp mông đầy đặn, miệng áp tới cánh môi Hứa Tư hôn như điên dại.

Hứa Tư như lịm đi trong nụ hôn vồ vập của y, trong mùi nam nhân nồng nồng, ý thức tỉnh táo duy nhất chỉ đủ để phối hợp với động tác của y cởi y phục không để nó bị nhăn, nhưng tới khi y phục bị Trương Khác lột bỏ hoàn toàn, cô cũng hoàn toàn buông thả bản thân, dùng lưỡi dùng bầu vú của mình nhiệt tình hưởng ứng, kích thích dục vọng của Trương Khác bùng phát ...

Hai cơ thể trần truồng ôm chặt lấy nhau trên giường, nhiệt độ trong phòng ngày một dâng cao, Trương Khác tiến vào cơ thể Hứa Tư với chút thô bạo, Hứa Tư trong lúc phấn kích chẳng hề kiêng dè ngứa cổ phát ra tiếng rên rỉ kéo dài ...

Tình dục của hai người áp chế quá lâu, khi bùng phát liền hết sức mãnh liệt, trận chiến không kéo dài được lâu, sau ân ái, Hứa Tư cuộn mình như con mèo nhỏ nép vào lòng Trương Khác, bầu vú thiếu nữ chuyển biến thành thiếu phụ, trải qua lễ gột rửa của nam nhân càng trở nên căng tràn áp sát vào ngực y, hưởng thụ giây phút êm đềm hiếm có, thời gian giao hoan tuy ngắn nhưng cô dường như hao hết sức lực toàn thân, trên lưng lấm tấm mồ hôi thơm, tấm thân trắng nõn nà ánh sắc hồng đào dụ hoặc.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi rả rích, nghe tiếng mưa rơi một lúc lâu, Hứa Tư mới thở ra một hơi nói:

- Tưởng chết mất rồi ...

Trương Khác cúi đầu xuống nhìn đôi mắt long lanh nước của cô, hàng mi cong cong vẫn còn khẽ run rinh, không kìm được hôn chụt một cái lên cánh môi đỏ, hít hà mùi thơm trên cổ Hứa Tư, bàn tay chưa biết đủ vậy vò bầu vú no căng thành đủ mọi hình dạng.

Hứa Tư thì đã khôi phục lại lý trí, vòng tay ôm lấy hông Trương Khác, há miệng cắn vào vai y một cái, rồi cựa mình ngồi dậy nói:

- Mọi người đang đợi trong phòng khách đấy, cậu nhanh rời giường đi...

Rồi kéo chăn bọc lấy người, ôm y phục vào phòng vệ sinh.

Trương Khác rửa mặt xong thì Hứa Tư đã ngồi trước bàn trang điểm chỉnh trang lại, hỏi cô:

- Đã ổn chưa?

- Đã bảo đừng rồi, cậu bảo tôi làm sao ra ngoài gặp người khác đây?

Hứa Tư hờn dỗi từng mắt nhìn Trương Khác, gò má hây hây đỏ, đôi mắt long lanh chưa tan hết kích thích sau một hồi cảm xúc mãnh liệt, nhìn cô như vậy, ai cũng có thể đoán ra vừa xảy ra chuyện gì.

Trương Khác cười hề hề:

- Hay là chị ở lại trong phòng nghỉ thêm một lúc nữa, em xuống lầu ăn sáng, người khác hỏi tới, em sẽ nói là chị bỗng nhiên bị cảm lạnh, đang nằm nghỉ trên giường ...

Hứa Tư khẽ phì một cái, cô đành chịu thua y, Trương Khác nhẹ nhàng đi tới sau lưng cô, ôm lấy vòng eo nhỏ, đặt cằm lên đầu cô, thì thầm:

- Em nhớ chị, nhớ chị, mỗi đêm trong mơ gặp chỉ mãi mãi không đủ với đi một phần nhớ nhưng ...

Hứa Tư cảm giác cơ thể mình như sắp tan chảy.

~~oOo

--Giám đốc chi nhánh của Thịnh Hâm tới tháp tùng nhóm Trương Khác quá cảnh, Diệp Kiến Bân nhiệt tình phục vụ, bị Trương Khác xấu bụng đoán không biết có phải hấn ác độc phái người phá đám mình vừa Hứa Tư hay không?

Nghiệp vụ của Thịnh Hâm chủ yếu là ở địa khu Hoa Đông, nhưng thiết lập chi nhánh ở Thâm Quyển với một công ty lấy mẫu dịch làm chủ thể có rất nhiều ích lợi, hướng chí Diệp Trấn Dân từng công tác ở Hong Kong một thời gian, có liên hệ mật thiết với phía Thâm Quyển, có mạng giao thiệp không tẻ ở đây.

Dù không phải cuối tuần hay kỳ nghỉ, nhưng người tới bên bờ La Hồ du ngoạn vẫn rất nhiều, thêm vào việc kiểm tra nghiêm ngặt, mỗi chiếc xe quá cảnh đều kiểm tra, cho nên tốc độ không thể nhanh được, cho tới gần giữa trưa mới qua được cửa khẩu La Hồ, tiến vào Hong Kong.

Hứa Tư sau khi tới Hong Kong thuê một chiếc xe ở đương địa, nhưng lái xe lại là người Thâm Quyển, thuê qua Thịnh Hâm, hợp đồng cũng là do Thịnh Hâm làm.

Giữa thập niên 90, hơn trăm vạn người làm công đổ vào Thâm Quyển, hình thành làn sóng ra vùng ngoài làm việc cao nhất bấy giờ, trong đó quy tụ vô số nhân tài ưu tú. Trước khi Hong Kong trở về, những người muốn tới Hong Kong làm việc không phải dễ.

Trương Khác thành lập công ty ở Hong Kong không phải chỉ là để thuận tiện giao dịch giữa TI và Ái Đạt, mà còn để chiêu mộ nhân thủ ưu tú ở Thâm Quyển.

Trước tiên khi ấy Thâm Quyển gần như tụ hội nhân tài tới từ khắp các nơi trong cả nước, so với ở Hong Kong dễ dàng chiêu mộ được người có cùng năng lực, lại chi phí ít hơn nhiều, song đó chỉ là điều thứ yếu, Trương Khác cần là nhân viên cao cấp có lòng trung thành, điểm này rất người Hong Kong rất khó bởi đường.

Đương nhiên muốn tuyển mộ được người từ Thâm Quyển đưa sang Hong Kong làm việc phải dùng tới mối quan hệ của nhà họ Diệp.

Hôm qua bên Hong Kong mưa rơi liên miên suốt cả ngày, thời tiết mát mẻ, cây cối được gột rửa sạch sẽ, bừng lên vẻ đẹp tự nhiên, Trương Khác mấy lần tới Hong Kong, nhưng chẳng có thời gian rảnh rỗi để dạo chơi, lần này tới đây chỉ có một việc, vì có thêm thời gian ở bên Hứa Tư, Trương Khác từ đồng tới cuối không nhắc tới việc mở tài khoản ở ngân hàng đương địa.

Hong Kong khắp nơi đều là núi, hết ngọn này nối ngọn khác, trên con đường lên xuống, ngồi xe ở ngọn núi này đã nhìn thấy ngọn núi khác, Hong Kong chật hẹp, dù trên vách núi cũng mọc chi chít các tòa nhà cao tầng.

Thời hoàng kim cuối cùng của ngành địa ốc Hong Kong sắp tới, sau đó cơn bão tài chính Châu Á ập tới, khiến nó trọng thương tới mười năm không phục hồi được, chi tiết hơn Trương Khác không biết, nhưng có nhận thức đại khái về thời gian và quy mô ảnh hưởng của nó, hẳn những người có chút kiến thức kinh tế trong nước đều có kiến thức này.

Muốn biết nhà ở Hong Kong nơi nào có giá trị thì phải đi tìm chuyên gia địa ốc ở Hong Kong để hỏi.

Ngành địa ốc ở Hong Kong thịnh vượng tất nhiên những tập đoàn địa ốc bản địa được lợi nhất, tiếp đó ảnh hưởng tới biểu hiện của những công ty này trên thị trường tài chính Hong Kong, địa ốc Hằng Sơn, địa ốc Tân Hồng, thực nghiệp Trường Giang, đó là những tập đoàn địa ốc vang danh toàn quốc, nhắc tới Hong Kong là không thể nhắc tới họ, có bọn họ chẳng cần bỏ thêm tiền đi tìm chuyên gia tài chính để hỏi.

Trương Khác lần này rút ra 400 vạn để Hứa Tư tới Hong Kong thành lập công ty, cùng mua một chút bất động sản, để công ty có một cơ sở tốt, số tiền này không thể đầu tư vào thị trường tài chính.

Tiền trong nước muốn đưa vào thị trường tài chính Hong Kong đầu tư là rất khó, hướng chỉ trong tay Trương Khác không có tiền, mặc dù chẳng phải là không có cách, nhưng có tiền lúc này đầu tư thực nghiệp trong nước, thu lợi chẳng kém đầu tư cổ phiếu, nhưng năm sau có lợi nhuận từ chip giải mã của Ti, đương nhiên chẳng thể để trong ngân hàng hưởng chút lợi tức ít đến đáng thương.

244. Chương 244: Luyện Tình Ở Hong Kong

Hứa Tư mang từ Hải Châu tới hai trợ thủ, La Kinh Văn trên 40, sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành tài chính, tính cách trầm ổn, nhưng hơi chất phác, mặc dù có học vấn, song không thích ứng được với môi trường đấu đá liên miên trong đơn vị sự nghiệp, tới trung niên vẫn chưa làm nên sự nghiệp gì, khi ở quốc xĩ chỉ là một kẻ toán bình thường. Đầu năm hạ quyết tâm bỏ đơn vị nhảy sang Cẩm Hồ, trình độ nghiệp vụ xuất sắc của hắn mau chóng được thừa nhận.

Người còn lại là cô gái đánh đá tên Chu Dật, hết sức xinh đẹp, 26 tuổi, nhưng chưa có người yêu, một điều cực kỳ hiếm thấy, theo lời cô ta, khi học đại học cô có bạn trai, song nhà bạn trai cô ta không đồng ý cho qua lại, còn nói con gái xuất thân từ nhà nghèo khó tính cách có thiếu sót, ít tu dưỡng, nhỏ nhen, hám lợi nhỏ v.v.v.. Cô ta cảm hận quyết phải làm nên sự nghiệp rồi mới tìm bạn trai, không cho cha mẹ nhà chồng dè dặt cười cợt mình.

Có sự phối hợp của Thịnh Hâm, tài liệu đăng ký công ty, mở tài khoản ngân hàng, sau khi nộp lên, ước chừng một tuần có thể đăng ký chính thức.

Trước khi Hứa Tư tới Hong Kong, Trương Khác đã nhờ Thịnh Hâm Thâm Quyền chọn một mảnh đất gần ĐH Hong Kong, mặc dù địa ốc Hong Kong trải qua cuộc đả kích nghiêm trọng nhất từ năm 90 tới nay còn chưa khôi phục, nhưng với 400 vạn của Trương Khác, cũng chẳng mua được một văn phòng cho ra hồn.

Văn phòng công ty ở Hong Kong đặt tầng 16 của tòa nhà 30 tầng được xây vào cuối thập niên 80, chỉ có cửa sổ ở hướng bắc và hướng đông, từ cửa sổ phía bắc có thể nhìn thấy trường ĐH Hong Kong, phía dưới có quán cà phê, dưới cơn mưa rả rích đầu thu, những đôi tình nhân đang ngồi bên nhau thưởng thức đồ uống ngắm khung cảnh lãng mạn.

Khi Thịnh Hâm Thâm Quyền chụp ảnh khu vực phụ cận gửi tới, Trương Khác quyết định chọn nơi này.

Hứa Tư ở trong khu nhà cao cấp gần đó, La Kinh Văn, Chu Dật và những nhân viên công tác sau này được phái tới Hong Kong mỗi tháng được chu cấp thêm 2000 đô la Hong Kong để thuê nhà.

Hứa Tư vốn định ở cùng với Chu Dật, nhưng Trương Khác dứt khoát muốn cô ở trong khu nhà cao cấp, một là để đảm bảo an toàn, hai là Hứa Tư còn trẻ lại xinh đẹp quá mức, khó tạo nên uy quyền, nên cần phải giữ khoảng cách với nhân viên. Hòa đồng với nhân viên không phải cách thích hợp với mỗi một người chủ.

Ăn cơm trưa xong, Phó Tuần cùng La Kinh Văn, Chu Dật ở lại công ty, Trương Khác và Hứa Tư ngồi tàu điện ngầm tới trung tâm thành phố.

Suốt cả buổi chiều, Trương Khác chỉ cùng Hứa Tư dạo phố, chẳng cần phải kiêng dè gì, hoàn toàn giống như một đôi tình nhân. Mặc dù trời mưa nhỏ, đôi tình nhân che ô đi bên nhau, lúc thì Hứa Tư khoác cánh tay Trương Khác, lúc nắm lấy ngón tay y dung dằng dặc, lúc Trương Khác vòng tay ôm vòng eo thanh mảnh của cô, đi hết đường Tinh Quang, đi tới tận đường Di Đôn.

Đường Di Đôn rất nhiều hàng lâu, đến mười mấy năm sau chẳng sửa được thanh danh, Trương Khác mua cho Hứa Tư một lọ nước hoa Lancôme, một thỏi son và một hộp kem chống nắng nhãn hiệu của Pháp.

Mỗi chân, hai người vào quán cà phê nghỉ ngơi, trao đổi bữa tối, nghỉ đủ rồi, lại nắm tay nhau lần lượt thưởng thức những món ăn vặt nổi danh của Hong Kong.

Đi dạo cho tới tận 11 giờ đêm, Hứa Tư mới hạ quyết tâm nói:

- Thế là thỏa mãn rồi, ngày mai cậu về đi.

Câu này làm Trương Khác chưa xót, mặc kệ ở giữa phố đông người ôm chặt lấy Hứa Tư.

Cả hai gọi taxi về nơi Hứa Tư ở, Trương Khác xuống xe trước, Hứa Tư chân vừa chạm đất khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, Trương Khác ôm lấy eo cô đỡ cho khỏi ngã, lo lắng hỏi:

- Chị làm sao vậy?

- Chân hơi đau...

Trương Khác ngồi xuống, cởi giày của Hứa Tư, lòng bàn chân có vết máu khô, bàn chân nhỏ hơi sưng, Trương Khác chỉ nhìn đã lo thất tim, đau lòng hỏi:

- Vậy mà em chẳng để ý, em là đồ ngốc, nhưng chị phải nói sớm với em chứ.

Hứa Tư cắn môi nói:

- Ngày mai cậu đã đi rồi ... Với lại cũng chẳng đau lắm.

Trương Khác ruột gan rồi bời:

- Chân còn lại thì sao?

- Hình như cũng hơi đau.

Hứa Tư lấy dũng khí nói:

- Đỡ tôi vào.

Trương Khác cúi người xuống bế yêu thương bế bổng Hứa Tư lên.

- Buông tôi ra.

Hứa Tư hốt hoảng giãy dụa:

- Người ta nhìn thấy đấy, mau buông tôi ra.

Trương Khác say đắm nhìn Hứa Tư:

- Chị đoán xem em có buông chị ra không?

Nhìn đôi mắt đen thâm thúy, nụ cười đầy tà khí của Trương Khác, gò má Hứa Tư nóng lên, không vùng vẫy nữa, vùi đầu vào lòng trương khác, không dám nhìn ánh mắt của những người qua đường, há miệng ra cách lớp áo cản ngực Trương Khác, còn nói nhỏ:

- Không được kêu đau.

Trương Khác không kêu đau, y không thấy đau, vì trong lồng ngực y có chỗ đau hơn bội phần.

Phòng của Hứa Tư rộng gần 40 mét vuông, dù mới dọn tới không lâu, nhưng gọn gàng ngăn nắp, bài bố rất có phong cách cá nhân của Hứa Tư.

Trương Khác đặt Hứa Tư lên giường, lấy bông tiết trùng và cồn i ốt, vệ phòng lòng chân Hứa Tư bị vỡ chảy máu xong đã đóng vảy, Trương Khác mới khe khẽ đụng vào, Hứa Tư đã cau mày muốn kêu đau.

Trương Khác lòng xót xa:

- Đau lắm phải không?

- Bình thường tôi chịu đau giỏi lắm ...

Hứa Tư xấu hổ cúi đầu xuống, trong lòng cảm thấy kỳ quái, tựa hồ ở cùng Trương Khác, cô trở nên hết sức yếu đuối, chút đau đớn cũng không chịu nổi.

Trương Khác quay người lấy kéo trong va li.

- Làm gì đấy?

- Cắt tất.

Trương Khác cầm kéo minh họa, đột nhiên cắt tất có một loại tình thú tà ác, đặc biệt hôm nay Hứa Tư mặc quần tất, nhìn bàn chân nhỏ của cô dưới mép váy, tình tế thẳng tắp, đường vòng vung nhô lên ở bắp chân, bất giác dẫn dụ ánh mắt y hướng dần lên trên ...

- Cậu nhìn đi đâu đấy hả?

Hứa Tư khép chặt hai chân lại, tay chống lên giường, bầu ngực phập phồng lên xuống, thần thái, tư thế đều cực kỳ mê người.

- Chị mặc quần tã rất khêu gợi đấy ...

Trương Khác làm điệu bộ hết chịu nổi nhào người tới, Hứa Tư cười khúc khích muốn rứt người lại đằng sau, nhưng chạm vào vết thương, không nhịn được “á” một tiếng.

- Đêm nay chị không trốn thoát được tay em nữa rồi.

Trương Khác ngồi lại bên giường, thận trọng dùng kéo cắt chiếc tã mỏng của Hứa Tư, sợ Hứa Tư bị đau sợ cô ngứa đột nhiên vùng vẫy Trương Khác cẩn thận từng ly từng tí dùng kim khâu vết phỏng, rửa sạch bằng cồn i ốt, lấy bông thấm nhẹ nhẹ.

Hôm nay đi bộ quá nhiều, bắp chân Hứa Tư hơi xưng lên, Trương Khác đặt chân cô lên đùi mình, vừa giúp cô xoa bóp thông máu, vừa thích thú thưởng thức đôi chân ngọc tinh xảo trắng mịn.

Hưởng thụ bàn tay râm ran dễ chịu từ bàn tay Trương Khác, Hứa Tư vẫn không quên đưa tay giữ mép váy không cho Trương Khác thừa cơ nhìn trộm bên trong.

Vừa rồi chỉ cắt đi chỗ tã ở bàn chân, vẫn còn bộ phận từ bắp chân trở lên, Trương Khác nuốt nước bọt nói:

- Chị cởi ra đi, để em xoa bóp cho.

- Ừ ...

Hứa Tư kéo chăn che người định cởi tã.

- Cởi như thế chạm vào chân chị sẽ lại đau đấy...

Trương Khác dụ dỗ từng bước một.

- Vậy thì phải làm sao?

Hứa Tư hơi nghi hoặc.

Trương Khác cầm chiếc kéo vừa nảy lên, khua lách cách:

- Cắt đi.

Hứa Tư cắn môi, ngây ngốc nhìn Trương Khác, hơi thở hơi loạn, mắt khép hờ, nhưng ánh sáng trong mắt sáng khác thường.

Chắc không có điều gì làm trái tim người ta đập cuồng loạn so với được cắt tã trên đôi chân thon dài trắng không tì vết, chỉ tưởng tượng thôi đã khiến Trương Khác sôi máu rồi, hồn vía bay mất một nửa, nhẹ nhàng nâng chân Hứa Tư lên, chiếc kéo mát lạnh vừa chạm vào da, Hứa Tư phát ra một tiếng rên khe khẽ, như con thỏ hoảng loạn rứt chân lại:

- Ngứa.

Váy bị vén lên tận eo, khi Trương Khác cắt tới chiếc đùi trắng trẻo, người Hứa Tư đã mềm nhũn không còn chút sức lực nào rồi, đôi chân hoàn mỹ khép thật chặt, vẫn còn tã trên chiếc chân còn lại.

Hứa Tư cảm giác tình dục trong người dào dạt, tim như muốn tan chảy, hạ thân có dòng rỉ ra, đáy quần lót ướt cả một mảng rồi, nhìn Trương Khác cười xấu xa, không có dũng khí chủ động yêu cầu, chỉ biết cắn chặt môi, gò má nhuộm một màu đỏ khao khát, bầu ngực đập dồn như sóng biển, hơi thở gấp gấp mà rối loạn.

Cuối cùng Trương Khác cắt luôn cả chiếc quần lót màu đỏ của Hứa Tư, chất lỏng trong người Hứa Tư lúc này chảy qua khe mỏng làm ướt cả giường, Trương Khác cuồng quít cởi bỏ y phục trên người, áp lên người cô, Hứa Tư chỉ còn sức rên rỉ:

- Cậu xấu lắm, xấu lắm...

245. Chương 245: Chuyến Đi Tới Quảng Châu

Hoan ái cả đêm, Hứa Tư chẳng cảm thấy ban ngày đi nhiều mệt mỏi, tới sáng hôm sau tỉnh giấc mới cảm thấy bắp chân nhức mỏi, Trương Khác xoa bóp chân cho cô, ân cần chuẩn bị bữa sáng, bên ngoài mưa vẫn

chưa dùng, hai người mang bữa sáng lên giường ăn, nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ cảm thấy hết sức hạnh phúc yên ả.

Có nữ nhân nào không muốn nằm trong lòng tình nhân ăn sáng, Hứa Tư bọc mình trong chăn, uống một ngụm sữa tươi, thi thoảng tình nghịch cong môi lên để Trương Khác hút sữa trong miệng mình.

Ăn xong bữa sáng, trên giường dính đầy vụn bánh mỳ.

Hứa Tư dựa vào lòng Trương Khác duỗi mình ra, uể oải nói:

- Thực sự thỏa mãn rồi ... Dù hiện giờ cậu có chạy tới bên cô gái khác cũng chẳng sao cả.

“Khụ” Trương Khác thiếu chút nữa sặc sữa, ôm lấy cổ Hứa Tư, đem thân thể mềm mại của cô bọc vào trong lòng:

- Chị nói ngốc nghếch cái gì đấy? Chị không cần em nữa, em chạy tới chỗ cô gái khác thật đấy.

Hứa Tư nhoẻn miệng cười, chống tay lên đùi Trương Khác định ngồi thẳng dậy, nhưng chạm phải thứ cứng ngắc hự hồng kia, khẽ thốt lên:

- Sao cậu vẫn còn hự thế này?

Trương Khác kéo Hứa Tư trở lại, tay nâng bờ mông mơn mẩn của cô, cười nói:

- Trương kia xem (truyện Lữ Bất Vi), nói Lữ Bất Vi có được Triệu Cơ, bảy ngày không ra khỏi cửa, em luôn thấy thối phối hơi quá. Hay là chúng ta cũng làm một chuyến tám ngày không ra khỏi cửa, phá kỷ lục của bọn họ?

- Sao cậu lại xem thứ sách bậy bạ, lại còn nhớ nội dung bậy bạ đó? Ai muốn ở trong phòng cùng cậu bảy ngày, người chẳng phải thối hoắc lên à, vả lại cuối cùng Lữ Bất Vi vẫn đem Triệu Cơ tặng cho người khác còn gì.

Hứa Tư nũng nịu nói:

- Đó là vì Lữ Bất Vi ngốc, giang sơn có tuyệt tới đâu, nếu không có giai nhân làm bạn, há chẳng quá cô quạnh? Giang Sơn ư, chẳng qua chỉ làm nền cho giai nhân thôi.

Hứa Tư phì cười:

- Nếu cậu mà là quân vương cổ xưa, đoán chừng sẽ là hạng hoang dâm vô độ...

- Cần gì phải đoán chừng, hiện giờ em hoang dâm luôn này ...

Trương Khác cười xấu xa, điều chỉnh tư thế để khe suối ấm áp giữa hai bờ mông của cô chậm chậm nuốt lấy y.

Buổi sáng còn phải qua công ty, cả hai không dám ham chơi quá lâu.

Lòng bàn chân Hứa Tư toét hết rồi, cô phải đi dày đế mềm, lại lột thêm mấy lớp băng gạc, không gây trở ngại cho việc đi lại lắm, trước khi vào tòa nhà công ty, Hứa Tư buông tay ra, không khoắc lấy cánh tay Trương Khác nữa.

Thủ tục bên phía ngân hàng rất thuận tiện, chỉ cần đem hồ sơ của công ty chuẩn bị đầy đủ, giao nộp lên, trong vòng một tuần là xong hết các trình tự.

Từ lái xe, công ty còn mời một hậu cần, là một phụ nữ chừng 30, người lao động nhập cư lậu từ Thâm Quyển, làm việc ở Hong Kong được mấy năm rồi, biết nói tiếng Quang Đông, giao tiếp được bằng tiếng anh, chỉ là tiếng phổ thông rất kém.

Ở Hong Kong nói tiếng phổ thông rất ít người hiểu, nhưng trình độ giáo dục tiếng anh rất cao, ngay cả tài xế taxi cũng nói tiếng Anh lưu loát, Phó Tuấn không có La Kinh Văn đi cùng thì đi lại trong công ty cũng khó khăn.

Trương Khác, Hứa Tư triệu tập Phó Tuấn, La Kinh Văn, Chu Dật tổ chức nghi thức kéo biển công ty nhỏ, tám chữ đen viết theo thể Tống ” Công ty hữu hạn Viết Tú Hong Kong” được khắc rõ nét trên tấm biển inox sáng loáng.

Năm ngoài vùng trung tâm Hong Kong giá bình quân mỗi một mét vuông văn phong cao tới 20 vạn, cho dù qua điều chỉnh, giá vẫn còn ở mức 13 - 14 vạn. 400 vạn ở Hải Châu có thể mua cả một tầng lầu ở Tiền Môn, ở Hong Kong chỉ có thể mua được một gian phòng.

Đh Hong Kong có hơi hẻo lánh một chút, nhưng 400 vạn cũng chỉ miễn cưỡng mua được một văn phòng rộng rãi.

Công ty đã có tài sản số định, đại biểu pháp nhân lại nhập tịch Hong Kong, rất nhiều thủ tục, đặc biệt là giao tiếp với phía ngân hàng thuận tiện hơn nhiều.

Viết Tú Hong Kong thời gian đầu chủ yếu phục vụ cho Ái Đạt, áp lực công tác không lớn lắm, ngoài ra còn công việc tìm kiếm thu hút nhân tài ưu tú cho việc đầu tư sau này.

Trương Khác ở lại Hong Kong hai ngày ba đêm, cùng Hứa Tư du ngoạn hết một lượt Hong Kong, mỗi tối đều trốn vào khuê phòng của Hứa Tư tiêu hồn, cho tới khi đám Chu Du, Lưu Minh Huy gọi điện báo đã tới Quảng Châu, Trương Khác mới ép bản thân lên đường.

Thị trường trọng điểm của Ái Đạt năm nay là ở địa khu Hoa Đông, nhưng nghĩ tới một trong cự đầu của ngành chế tạo đầu đĩa sau này là Trung Sơn Ái Đa tiến vào thị trường vào cuối năm nay, đoạt tiên cơ ở thị trường Hoa Nam, Trương Khác không nhớ rõ thời gian, quyết định bố trí trước tháng 11.

Hai năm sau, 80% nhà máy sản xuất đầu đĩa tập trung ở hai tỉnh Quảng Đông và Hoa Nam, chiếm được thị trường Hoa Nam sẽ có ý nghĩ vô cùng quan trọng.

Trương Khác quyết định khai phát thị trường Quảng Châu trước tháng 11, vừa có thể làm tiền đồn sau này tiến vào thị trường Hoa Nam, vừa áp chế được nhiệt tình của Trung Sơn Ái Đa.

Trương Khác có thể tưởng tượng ra cảnh khi người dân Quảng Châu mỗi ngày theo thói quen mở báo tới ra, đập vào mắt bọn họ là hai chữ Ái Đa đỏ rực choán hết trang báo. Chỉ có thể không gì hơn, cuối cùng trong một tháng sau mới đưa ra đáp án: Ái Đa VCD.

Đó chính là kỳ chiêu Trung Sơn Ái Đa tiến thẳng vào vào thị trường Hoa Nam.

Một Trung Sơn Ái Đa như vậy đáng được kính phục, thế nhưng một năm sau, bọn họ lại tự giơ đao tương tàn, vì đuổi hơn trăm xưởng lắp ráp đầu đĩa khỏi thị trường, vì tranh đoạt được nhiều phân ngạch thị trường hơn, bọn họ giảm giá sản phẩm tới bằng giá sản xuất.

Bọn họ dùng khi thế thà lỗ vốn cũng phải đánh cho nhà sản xuất khác tan tành, hoàn toàn không nghĩ tới những đối thủ chân chính như Tân Khoa, Bộ Bộ Cao có ưu thế kỹ thuật mạnh hơn, càng có khả năng sản xuất với chi phí thấp hơn đang nấp đằng sau.

Trong mắt Trương Khác, Ái Đa chỉ là mèo mù vớ cá rán, hoàn toàn không có tầm nhìn chiến lược thị trường, căn bản không thấy tuổi thọ ngắn ngủi của đầu đĩa VCD, mau chóng bị DVD đào thải, có chiếm được nhiều thị trường đến đâu mà không chiếm đủ lợi nhuận từ thị trường đó thì tất cả chỉ là vô nghĩa.

Trương Khác muốn lập nên hình tượng cường giả không thể kháng cự với những cự đầu kia, cấp thêm cho Chu Du ba trăm vạn, để bọn họ chiếm thị trường Quảng Châu trước Ái Đa.

Mặc dù làm thế có hơi âm hiểm, nhưng vì kéo dài cuộc sống tươi đẹp thêm một chút, một số thủ đoạn là cần thiết.

Trương Khác tới Quảng Châu, hội họp với đám Chu Du, Lưu Minh Huy cùng các nhà tiêu thụ của Ái Đạt tại Quảng Châu, thảo luận làm sao tung một cú đấm mạnh mở toang cánh cửa vào thị trường Quảng Châu.

Lưu Minh Huy gặp riêng Trương Khác nói chuyện, hi vọng được một mình phụ trách thị trường Hoa Nam, nhà phân phối ở Quảng Châu cũng biểu thị sẽ hợp tác vui vẻ với hắn.

Thời đầu thành lập Ái Đạt, Trương Khác dùng Trương Vi và Lưu Minh Huy làm trợ thủ, hoàn thành công tác chuẩn bị và điều tra nghiên cứu thị trường xong, Lưu Minh Huy đưa Đinh Hòe, Tô Tân Đông từ Vạn Yên sang.

Về sau hai người kia lần lượt làm tổng giám đốc và tổng giám sát nghiên cứu, Lưu Minh Huy không tìm được vị trí thích hợp ở Ái Đạt, quay về Cẩm Hồ, tới hè năm nay mới chính thức điều tái Ái Đạt, nhưng lại ở dưới Chu Du, trong lòng có chút bất mãn.

Trương Khác tự có đánh giá về năng lực của người dưới, Lưu Minh Huy tuy có tài năng, có chủ kiến, nhưng không có năng lực toàn diện để tự đảm đương một phương diện.

Đương nhiên, ai chẳng có điểm khởi đầu, nên Trương Khác quyết định cho Lưu Minh Huy một cơ hội, xem hẳn có năng lực này không, cũng là xét tới mạng lưới tiêu thụ ở Hoa Nam do một tay hắn kiến lập, không thể để trước khi tiến quân vào thị trường Quảng Châu, đại tướng dưới tay sinh bất mãn được.

Hành động ở Quảng Châu là ý nghĩ đột xuất khi Trương Khác rời khỏi Hải Châu, phương án phòng thị trường vội vã thảo ra có rất nhiều sơ hở, Trương Khác ở lại Quảng Châu ba ngày điều chỉnh lại phương án rồi rời đi, chỉ nói có chuyện quan trọng hơn, đem Chu Du về Hải Châu, để Lưu Minh Huy một mình phụ trách hành động lần này.

Trương Khác về Hải Châu hai ngày liền cùng Chu Du tới tỉnh thành, lần này tới tỉnh thành là đi đường vòng đón Giang Đại Nhi tới Bắc Kinh.

246. Chương 246: Sinh Nhật Của Giang Đại Nhi

Đầu tháng 11, Hong Kong thậm chí Thâm Quyển đều không cảm nhận được mấy không khí mùa thu, nhưng vừa về tới trong tỉnh, gió thổi vù vù, dù mặc áo véc vẫn phải mặc thêm áo khoác mới cảm thấy ấm áp.

Tỉnh thành núi có núi những kéo dài ở phía nam, nên gió tây bắc mặc sức tàn phá trong thành phố, tỉnh thành bốn mùa không rõ ràng, gần như chẳng hề cảm thấy được sự tồn tại của hai mùa xuân thu, hình như mùa hè vừa qua đi, gió tây bắc kéo tới là thấy ngay cái lạnh mùa đông rồi.

Chuyến này đi Bắc Kinh, Trương Khác quyết định để Chu Du đứng ở phía trước sân khấu. Chu Du ngoài âu phục còn mặc áo khoác ngắn, Trương Khác mặc áo jacket màu xám, quần jean, giày thể thao, rất học sinh, cứ như tới Bắc Kinh để du lịch vậy.

Sau siêu thị điện máy Hải Châu thành công, trong vòng hai tháng, Thịnh Hâm đồng thời chuẩn bị hai siêu thị điện máy có quy mô còn lớn hơn ở tỉnh thành và Thượng Hải, hợp doanh với Vĩnh Thành, nhưng Thịnh Hâm không chế cổ phần tuyệt đối.

Trương Khác tới tỉnh thành, không tránh được bị Diệp Kiến Bân quấy rầy, nên đẩy Chu Du ra để Phó Tuấn lái xe chở hắn đi ứng phó với Diệp Kiến Bân, nhờ hắn chuyển lời, buổi tối có thể cùng Diệp Kiến Bân tới ngõ học phủ uống rượu.

Trương Khác thì đi tìm nhóm Hứa Duy.

Khi ở Hải Châu đã liên hệ trước với Hứa Duy, hôm nay vừa khéo là sinh nhật Giang Đại Nhi, khi ấy Lệnh Tiểu Yến ở bên cạnh điện thoại, nói y là ông chủ phải thể hiện một chút, bọn họ tạm thời chưa để Giang Đại Nhi biết Trương Khác tới tỉnh thành.

Trương Khác tới ĐH Đông Hải, Hứa Duy, Lâm Bằng, Lệnh Tiểu Yến đều đang đợi y trong ký túc xá, vừa thấy y một cái liền hỏi ngay:

- Cậu định tổ chức sinh nhật cho Đại Nhi như thế nào?
- Cùng lắm mời các chị một bữa cơm.

Trương Khác hơi hột nói:

- Nhà hàng toàn thành phố cho các chị chọn cái nào cũng được, cam đoan tôi không chớp mắt lấy một cái.
- Xí, thất vọng toàn tập.

Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng tỏ ra cực kỳ thất vọng:

- Hoàn toàn không thể hiện được trình độ của một công tử phong lưu, cậu phải biết sinh nhật này đối với Đại Nhi rất quan trọng.

Trương Khác nhún vai, tỏ vẻ chịu thua, phương nam chú trọng sinh nhật số 9, không chú trọng sinh nhật số tròn, tính cả tuổi mẹ năm nay Giang Đại Nhi tròn 20, là một sinh nhật quan trọng.

Có điều trong nhà y xưa nay không coi trọng sinh nhật, đặc biệt là khi cha vào thành phố làm việc, càng chưa bao giờ chúc mừng sinh nhật, vì thế mẹ đầy một bụng bất mãn. Còn Trương Khác thiếu hẳn cảm và nhiệt tình với ngày kiểu sinh nhật.

Giang Đại Nhi không biết hôm nay Trương Khác sẽ tới, mặc dù là cuối tuần, nhưng cô vẫn học vũ đạo ở học viện âm nhạc. Trương Khác cùng ba cô gái tới học viện âm nhạc tìm Giang Đại Nhi.

Khi đám Trương Khác tới phòng học vũ đạo, Giang Đại Nhi đang ngồi trên ngựa gỗ, người gập xuống, cô mặc áo T-shirt bó sát người, quần thể thao, dưới cổ áo trong lộ ra một phần bầu vú trắng như tuyết, chân dài thon thả, chiếc quần ôm sát lấy hai cặp mông tròn lẳn, toàn thân tỏa ra sức sống thanh xuân rạng ngời.

- A, sao mọi người lại tới đây?

Giang Đại Nhi uốn người một vòng, cơ thể nhẹ nhàng chạm đất, mang nhịp điệu đầy mỹ cảm, Trương Khác còn nhớ trước mùa hè Giang Đại Nhi còn chưa có cơ sở vũ đạo, thầm nghĩ :” Mấy tháng qua cô ấy hẳn rất vất vả.”

Lệnh Tiểu Yến chơi ác Trương Khác:

- Hôm nay là sinh nhật bạn, Trương Khác đặc biệt từ Hải Châu tới đây mang cho bạn một niềm vui bất ngờ.

Giang Đại Nhi thực sự bất ngờ, khuôn mặt ửng hồng rạng rỡ hẳn lên, đưa tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nhìn Trương Khác với vẻ không tin nổi:

- Thật sao?

Trương Khác vừa định nói đùa, thấy Lý Nguyệt Như ôm một bộ áo khoác từ góc phòng đi tới, liền chẳng còn tâm tư nào nữa, giải thích rõ luôn với Giang Đại Nhi dụng ý của chuyến đi này:

- Lần này công ty tới Bắc Kinh, tiếp xúc với ĐTH TW, hi vọng chị Đại Nhi có thể xin nghỉ học vài ngày, phối hợp với hoạt động tuyên truyền của công ty. Hôm nay vừa đúng là sinh nhật của chị Đại Nhi, tôi đại biểu công ty mời mọi người một bữa cơm.

Lời này nói rất khách khí chính thống, không bắt bẻ vào đâu được.

Thời đó ĐTH TW còn bao phủ bởi tấm màn thần bí, Lý Nguyệt Như nghe thấy con gái lần này có thể tới ĐTH TW tất nhiên là rất vui mừng. Ngược lại Giang Đại Nhi nghe thấy Trương Khác không phải chuyên môn tới chúc mừng sinh nhật mình, trong lòng có chút thất vọng.

Đám Lệnh Tiểu Yến gán gáp Trương Khác và Giang Đại Nhi đa phần có ý đùa vui, ai bảo Trương Khác nhìn thấy Giang Đại Nhi ngủ khỏa thân, chỉ cần Trương Khác chấp nhận mời cơm, các cô không quấy rầy y nữa.

- Hôm nay còn mấy động tác nữa chưa luyện tập xong ...

Giang Đại Nhi nói lí nhí, cảm thấy hơi ngại ngùng vì để đám Trương Khác phải đợi.

Một thân thể hoàn mỹ như thế, một khuôn mặt xinh đẹp như vậy khiêu vũ ở trước mặt, cho dù chỉ bày ra vài động tác, Trương Khác cũng làm gì có chút sốt ruột nào?

Đám Trương Khác ngồi sang một bên, tay chống cằm xem Giang Đại Nhi luyện tập vũ đạo, mỗi tội có Lý Nguyệt Như ở bên cạnh theo dõi, Trương Khác không dám nhìn quá chăm chú.

Ở cửa có mấy cô gái mặc áo thể thao cười đùa đi vào, bọn họ thấy đám Trương Khác ngồi bên hàng ghế dài bên này, liền qua phía đối diện cởi áo thể thao, lộ ra đồ múa bó sát người.

Trong đó có một cô gái đặc biệt xinh đẹp, thuần khiết như dòng nước suối tươi mát trên núi cao chảy xuống, nếu chẳng phải cô ta có tiếng cười rúc rích đặc trưng, Trương Khác hoàn toàn không nhận ra được cô gái trang điểm cực đậm hôm đó ...

Trương Khác nhớ bộ dạng khủng bố của Tôn Tĩnh Mông vào cái đêm đưa cô ta về ký túc xá, vội dựng cổ áo lên che mặt, chỉ sợ cô ta nhận ra mình. Cô gái này không trêu vào được, trêu vào không được, chẳng lẽ không trốn được hay sao?

Bên bọn họ có ba cô gái, một phụ nữ trung niên, một mình Trương Khác kẹt ở giữa hết sức bất mắt, mấy cô gái đám Tôn Tĩnh Mông sớm đã chú ý tới y rồi, còn không ngừng đánh mắt sang, thi thoảng lén lút chỉ chỗ sang phía này cười rủ rượi, chẳng biết bọn họ bàn luận cái gì, song tiếng cười nghe rất ám muội.

Lệnh Tiểu Yến tắc lưỡi, ghé vào tai y nói nhỏ:

- Đẹp trai đúng là luôn được ưa thích, nếu cậu bảo lái xe nhà cậu chở tới đây, đảm bảo chinh phục được một nửa số cô gái ở nơi này ...

Các cô gái trường Học viện âm nhạc có rất nhiều tai tiếng, vì cứ mỗi cuối tuần lại có vô số xe hơi đắt tiền vào trường đón các cô gái nơi này, nhưng không phải cô gái nào cũng như thế.

Có điều nhìn dáng vẻ của Tôn Tĩnh Mông thì cô ta không nhận ra mình, Trương Khác thở phào, đại khái vì cách ăn mặc hôm nay khác hẳn với lần trước, nhưng Trương Khác vẫn không dám thả cổ áo che mặt xuống, đợi Giang Đại Nhi luyện tập xong vội vã rời khỏi hiện trường.

Trương Khác ra khỏi phòng vũ đạo, thấy Tôn Tĩnh Mông gọi Giang Đại Nhi lại nói mấy câu, đợi Giang Đại Nhi ra ngoài, liền hỏi:

- Chị quen cô gái đó à?

- Đó là Tôn Tĩnh Mông, chị khóa 94 khoa biên đạo múa, chị ấy mùa dân tộc cực đẹp, chỉ cần là cô gái vào gian phòng đó gần như đều biết chị ấy, có điều chị ấy rất ít để ý tới người khác.

Trương Khác không ngờ Tôn Tĩnh Mông học biên đạo múa, nhớ tới khuôn mặt trang điểm kinh khủng của cô ta, chẳng giống chút nào.

Nơi ăn cơm chọn ở ngõ Học Phủ, kề sát quán bar 1978, khi Chu Tiểu Quân tới nơi còn mang theo một chiếc bánh ga tô lớn, thì ra ba cô gái kia đã đặt trước bánh sinh nhật cho Giang Đại Nhi rồi. Chu Tiểu Quân từ cơ quan tới thẳng đây, từ cặp da còn có cả túi hồ sơ.

Lệnh Tiểu Yến thắc mắc:

- Từ khi nào mà công việc ủy ban thương mại lại bận rộn như vậy, phải đem cả việc về nhà làm cơ à?

Cơ quan của Chu Tiểu Quân là chỗ nhàn hạ lại béo bở, hẳn nghe Lệnh Tiểu Yến trêu chọc, cười giải thích:

- Một xí nghiệp của Huệ Sơn, quyết định liên doanh với SamSung, thành phố Huệ Sơn đã bàn bạc xong điều kiện hợp tác với SamSung rồi, hợp đồng khung đã ký, chỉ đợi tỉnh phê duyệt. Hôm nay xử trưởng của anh đi làm về, bị một phó giám đốc của nhà máy kia chặn lại, cố nhét cho bản tài liệu này. Nội bộ bọn họ có ý kiến thì lên ủy ban ngoại thương mà ý kiến, liên quan gì tới cơ quan anh? Nên xử trưởng thấy anh ở bên cạnh, đẩy luôn cho anh ...

Lệnh Tiểu Yến hỏi tiếp:

- Xí nghiệp nào muốn liên doanh với SamSung thế?

+++

Hết rồi

247. Chương 247: Món Quà Sinh Nhật

Chu Tiểu Quân không trả lời, Lý Nguyệt Như nói vào:

- Đó là Hương Tuyết Hải, chuyện này lan truyền khắp Huệ Sơn rồi, hình như SamSung đầu tư mấy trăm triệu cùng Hương Tuyết Hải xây cơ sở sản xuất tủ lạnh ...

Nghe tới đây Trương Khác nhớ ra cảnh ngộ thê thảm sau khi liên doanh của thương hiệu tủ lạnh thập niên 90 còn vang danh trong nước, liền hỏi Chu Tiểu Quân:

- Vị giám đốc kia phản đối liên doanh à?

- Ủ, nói cái gì mà khi liên doanh không tính toán giá trị thương hiệu Hương Tuyết Hải, còn yêu cầu sau khi liên doanh trong vòng ba năm không được dùng thương hiệu Hương Tuyết Hải ... Samsung chỉ yêu cầu ba năm không sử dụng thương hiệu, lại không phải đưa thương hiệu này vào xí nghiệp liên doanh, làm sao tính toán giá trị được? Mà không nói sau ba năm không được sử dụng thương hiệu này nữa, tóm lại hẳn ta chỉ toàn nhìn thấy cái xấu, còn cái lợi không nhìn thấy như đưa kỹ thuật sản xuất tiến tiến, trình độ quản lý của Hàn Quốc vào trong nước. Xử trường của chúng tôi nói, chuyện gì cũng gặp phải hạng cứng đầu như thế ...

Chu Tiểu Quân mới bước vào xã hội, đối với những chuyện phức tạp thiếu phán đoán độc lập, nên Trương Khác chẳng bận tâm đến lời của hắn. Nghĩ :” Một thương hiệu không dùng ba năm đủ để nó bị xóa sổ khỏi thị trường, SamSung mượn cơ liên doanh để trừ đi một thương hiệu mạnh trong nước, để giảm bớt trở ngại bọn họ tiến vào thị trường trong nước, đồng thời biết Hương Tuyết Hải thành phân xưởng sản xuất của họ, nhưng đám quan viên trong nước đều thèm khát đưa vốn nước ngoài vào đầu tư lấy thành tích, nên mở mắt hết cả.”

Trương Khác hỏi Chu Tiểu Quân:

- Tài liệu Hương Tuyết Hải đưa lên anh còn chưa kịp xem cẩn thận phải không?

Chu Tiểu Quân chỉ coi đây như một đề tài tán dóc:

- Xử trường của chúng tôi đẩy cho tôi, còn nhân vật nhỏ như tôi xem hay không như nhau cả, cuối cùng vẫn là vút vào đồng rác, hiện giờ khảo hạch địa phương quan trọng nhất là đưa được bao nhiêu vốn đầu tư, các lý do khác có quan trọng đến đâu cũng không bằng lý do này...

- Thật sự như thế sao?

Trương Khác không muốn thảo luận vấn đề trên bàn ăn, nghĩ vị phó giám đốc kia đã chạy lên tỉnh cáo trạng, vậy sẽ không dễ dàng bỏ đi, cười nói:

- Nên xem qua thì hơn, vị phó giám đốc kia cũng thú vị lắm, trong tài liệu của ông ta để lại chắc có phương thức liên hệ ...

- Thú vị chỗ nào? Chẳng qua ném cho chúng tôi một chuyện đau đầu, chuyện thành phố Huệ Sơn đã quyết định rồi, chẳng lẽ đưa lên ủy ban chúng tôi có tác dụng gì?

Thấy dáng vẻ hoàn toàn đứng đưng của Chu Tiểu Quân, Trương Khác cầm lấy túi hồ sơ mở ra xem tài liệu bên trong, y cũng chẳng thấy làm thế là trái với kỷ luật.

Vị phó giám đốc đó tên Đào Hành Kiện, quả nhiên ông ta để lại phương thức liên hệ, Trương Khác lấy giấy bút ghi lại.

Những người khác không hiểu của Trương Khác, Lệnh Tiểu Yến nói:

- Cậu nhắm vào SamSung rồi hả, đầu đĩa nhà cậu năm nay có vượt được SamSung không?

Trương Khác cười:

- Vậy thì phải xem chị Đại Nhi thu hút tới mức nào đã.

Chẳng phải y nhắm vào SamSung mà Hương Tuyết Hải năm 95 cũng giống như Thanh Đảo Hải Nhĩ mười năm sau, là thương hiệu ưu tú trong nước, nếu để sập bấy liên doanh mà đi xuống thì ít nhiều có chút đáng tiếc. Chuyện cụ thể thì phải tìm Đào Hành Kiện mới nói tiếp được.

Đám Lệnh Tiểu Yến chỉ coi Ái Đạt là xí nghiệp gia tộc nhà Trương Khác, còn việc đầu đĩa của Ái Đạt vượt qua SamSung thì Trương Khác không hề hoài nghi, chất lượng đầu đĩa của SamSung không ổn định, phần

hồi từ thị trường rất kém, vì bảo vệ danh tiếng cho cả thương hiệu, SamSung sẽ chủ động chặt bỏ hạng mục đầu đĩa này.

Ăn tối xong mẹ Giang Đại Nhi thức thoir về nhà trọ trước, Trương Khác, Chu Tiểu Quân tháp tùng bốn cô gái đi dạo phố đêm, nói là tới Đông Phương plaza cho Giang Đại Nhi tự chọn một món quà, coi như mọi người tặng chung cho cô.

Ban đêm gió bắc lại bốc lên, đem khuya cuối thu, gió se se lạnh, đi tới con đường đối diện với Đông Phương plaza, có mấy cô gái nhỏ ôm bó Nguyệt Quý giả làm hoa hồng quần lấy những đôi tình lữ qua đường bán hoa.

*** Nguyệt Quý, gọi là hoàng hậu các loại hoa, hay “nguyệt nguyệt hồng”, hoa nở quanh năm, mùa chính từ tháng 5 tới tháng 11. Thường gọi là Hoa Hồng Tàu.

Nhóm Trương Khác vừa mới đi qua, liền có hai cô bé bám lấy:

- Anh ơi, mua hoa cho các chị xinh đẹp đi.

Hai cô bé này tuổi chừng 11-12, có khả năng nhiều hơn một chút, chỉ là người gầy gò nhỏ bé, nên trông nhỏ hơn tuổi, chắc không ngờ cuối thu tỉnh thành lạnh như thế, cho nên y phục rất mỏng manh, đứng ở chỗ trống trước tòa nhà, gió lạnh bốn phía quét qua, làm cơ thể gầy yếu run lên bần bật.

Thấy mấy cô bé đáng thương, cũng là do không chịu nổi bọn chúng quấy rầy, Chu Tiểu Quân bảo bốn cô gái mỗi người chọn một cành hoa, móc túi chuẩn bị trả tiền.

Một cô bé chạy tới bên Trương Khác, nói:

- Anh ơi, anh còn đẹp trai hơn anh kia, cũng mua hoa cho bốn chị xinh đẹp đi, nếu không anh có đẹp trai hơn nữa cũng không tranh được với anh kia đâu..

- Qua cầu rút ván nhanh thế, vậy anh không trả tiền nữa ...

Chu Tiểu Quân chưa nói dứt lời tiền trong tay đã bị một cô bé khác cướp mất.

Cô bé lấy được tiền đi luôn, cô bé còn lại nhìn Trương Khác van vỉ, hi vọng y mua thêm vài cành hoa nữa.

- Được rồi, em đi đi, bọn chị mua cả rồi ...

Lệnh Tiểu Yến đuổi cô bé đó đi, bảo với Trương Khác:

- Bọn nhóc này ở sau lưng đều có người không chế, chúng tôi mỗi lần ra phố đều bị chúng bám lấy không dứt ra được, có lúc tôi còn không dám cùng Tiểu Quân đi vào mấy khu mua sắm.

- Quy định mỗi một cành hoa bán thấp nhất với giá bao nhiêu?

Trương Khác cúi đầu hỏi cô bé tướng mạo khá thanh tú.

Cô bé hơi ngần ra, chưa bao giờ gặp kiểu mặc cả như Trương Khác đáp:

- Ba đồng một cành hoa, anh mua cho các chị xinh đẹp đi.

Trương Khác chỉ vào Giang Đại Nhi, cười với cô bé:

- Trong tay em có bao nhiêu cành, còn cả những cô bé khác nữa, có bao nhiêu đều mang tới hết tới đây, hôm nay là sinh nhật của chị xinh đẹp này, anh sẽ mua hết tất cả để tặng chị ấy.

- Ờm.

Giang Đại Nhi la hoảng, mặt đầy thẹn thùng.

- Diên à, cậu biết có bao nhiêu đứa bé bán hoa quanh đây không?

Lệnh Tiểu Yến kêu lên:

- Kệ cậu ta, dù sao nhà cậu ta có tiền mà.

Hứa Duy lườm y một cái, không hề ngăn cản:

- Những đứa bé này rất đáng thương, coi như cậu ta làm việc thiện đi.
- Đằng sau chúng nó đều có người không chế đấy, tiền bán hoa bọn chúng không được một xu ...

Lâm Bằng tỏ ý không tán đồng.

Trương Khác nhẹ giọng nói:

- Nhưng đêm nay bọn chúng sẽ không cần mặc quần áo mỏng manh như vậy đứng trong gió lạnh cầu khẩn những đôi tình nhân đi qua mua hoa nữa, có thể vui vẻ về nhà ngủ sớm một giấc, hoặc được chơi đùa thêm một lúc.

Rồi lấy trong ví ra một tờ 100 đồng đưa cho cô bé:

- Em mau đi thông báo ọi người giúp anh.

Cô bé nhét bó hoa vào lòng Giang Đại Nhi, không đợi cô phản ứng đã mau chóng chạy đi, vừa chạy vừa hét:

- Ở đây có anh mua tất cả hoa cho chị xinh đẹp nhất đêm nay.

Trương Khác mỉm cười với Giang Đại Nhi:

- Một nghìn bông hoa hồng cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng để cho các cô bé này tối nay có thể trở về nghỉ một giấc say, bớt phải chịu gió lạnh, mong Đại Nhi hãy nhận lấy món quà sinh nhật này của tôi.

Giang Đại Nhi đứng ngây người tại chỗ, có chút lúng túng, đưa tay lau đi giọt nước mắt long lanh tràn ra khóe mi.

Ba cô gái còn lại đều bị những lời này của Trương Khác làm ngây dại, Lệnh Tiểu Yến tỉnh lại đầu tiên, xúc động nói:

- Tên nhóc này quá giỏi lừa gạt trái tim các cô gái rồi, cậu ấy mà đem tất cả hoa hồng đêm nay tặng ỉnh, mình nhất định đá bay Tiểu Quân theo cậu ấy.

Giang Đại Nhi mặt đỏ rực, lấy dũng khí ôm chặt bó hoa trong lòng, thẹn thùng cúi đầu không nói.

248. Chương 248: Tình Nhân Hoàn Mỹ

Trương Khác ném tay Giang Đại Nhi đi vào trong sân, nói:

- Đại Nhi đứng đây nhận hoa nhé.

Lấy cái ví dày cộp ra chia từng xấp tiền cho bốn người còn lại:

- Mọi người giúp tôi trả tiền.

Hồi đó thể tin dụng dùng rất bất tiện, Trương Khác thích lúc nào cũng đem bên mình mấy nghìn, không cần bảo Phó Tuấn mang tiền đến.

Trương Khác lo Giang Đại Nhi bị người ta nhận ra, thấy cô mặc đồng phục thể thao của trường, thanh thuần mà kiều diễm, vài sợi tóc tóc phát phơ trong gió, làm tâm hồn người ta xao xuyến, hoàn toàn khác với hình tượng trong quảng cáo, Trương Khác thấy vậy thì hơi yên tâm.

Không bao lâu sau, những đứa bé bán hoa xung quanh đều chạy tới, mặc dù toàn là Nguyệt Quý giả làm hoa hồng, nhưng cả ngàn đóa tụ lại một chỗ, vẫn mỹ lệ vô song.

Người đi qua sân trước Đông Phương plaza đều bị động tĩnh nơi này thu hút, vây lấy xem, có người nhận ra Giang Đại Nhi thốt lên:

- Á, đó là người mẫu quảng cáo.
- Người mẫu quảng cáo nào?
- Cô không xem à? Cô gái quảng cáo đầu đĩa Ái Đạt ấy, thảo nào tôi trông quen quen.

Trước quảng trường có treo biển quảng cáo lớn, trên đó là hình Giang Đại Nhi, mặc dù hiện giờ cô ăn mặc rất đơn giản, nhưng vẫn bị người ta nhận ra, tức thì càng thu hút nhiều người vây lấy xem.

Tiêu hết tới hơn 4000 đồng, đổi lấy một đồng lớn hoa hồng, còn đám đông vây kín xung quanh xem, nào còn tâm tư dạo Đông Phương plaza nữa, Trương Khác chọn bốn bông hoa đẹp nhất tặng cho bốn cô gái, sáu người xuyên qua đường hầm cho người đi bộ, mau chóng thoát khỏi hiện trường.

Mọi người đều hưng phấn, Lâm Bằng mơ mộng nói:

- Sau này bạn trai của mình chỉ cần lãng mạn bằng một nửa Trương Khác thôi, mình có chết cũng theo anh ấy ..

Trương Khác cười:

- Lãng mạn phải tốn tiền, chị xem cái ví của tôi hi sinh oanh liệt rồi, chị mà đề xuất yêu cầu này với bạn trai mình, anh ta thà chết cũng bỏ chị trước tiên.

- Đừng nói những lời trần tục đó, sao cậu biết Lâm muội muội của chúng tôi không tìm được bạn trai lắm tiền? Hơn nữa, ngàn vàng đổi lấy một nụ cười mỹ nhân, cậu xem Đại Nhi hiện giờ vẫn còn ngây ngất ...

Lệnh Tiểu Yến theo thói quen trêu ghẹo Giang Đại Nhi.

- Ngàn vàng một nụ cười, hôm nay tôi tiêu hơn bốn nghìn.

Trương Khác quanh sang nhìn Giang Đại Nhi:

- Đại Nhi, còn nợ tôi ba nụ cười.

- Biến đi.

Giang Đại Nhi then thùng khê gắt một tiếng, ráng hồng trên mặt vẫn chưa phai hết, trong mắt trong veo như trăng sáng ẩn chứa nụ cười ngượng ngùng, làm vẻ thanh thuần tăng thêm quyến rũ vô hạn, đoạt lấy hồn phách của người ta.

Giang Đại Nhi trái tim xao động không thôi, chẳng phải vì nghìn bông hoa hồng, cho dù đem tất cả hoa hồng trên thế gian trải trước mắt, cô cũng chẳng động lòng.

Nhưng Trương Khác không nỡ để những cô bé kia chịu khổ chịu lạnh trong đêm, làm Giang Đại Nhi cảm nhận được trái tim tinh tế dịu dàng của y.

Cho dù những cô bé bán hoa kia đều bị người ta khống chế, tiền kiếm được chui hết hết vào tay kẻ đảng sau, chỉ hi vọng bọn chúng có thể vui vẻ về sớm một chút có được giấc ngủ ngon, hay dù là có thêm thời gian chơi đùa.

Một chàng trai như thế, có lẽ là người yêu hoàn mỹ của các cô gái.

Mang theo tình ý lưu luyến vô hạn, Giang Đại Nhi kiêu diễm dịu dàng tạm biệt Trương Khác trở về, cô và mẹ thuê một gian phòng sau ngõ Học Phủ, bị yêu cầu phải trở về nhà trước mười giờ, ba cô gái còn lại cũng về ký túc xá.

Trước khi đi, Trương Khác còn dặn Chu Tiểu Quân đọc qua tài liệu kia của Hương Tuyết Hải, nếu hắn có ngộ tính, thì đây có lẽ là một cơ hội đối với hắn.

Trương Khác còn nhớ tới nay phải tới quán bar 1978 uống rượu với Diệp Kiến Bản,

Quan hệ giữa Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương không thể tiết lộ, nên không hợp mời Giang Đại Nhi tới 1978. Vì chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và SamSung, cần phải tìm vị phó giám đốc kia nghe ngóng tình hình, sau đó mới đi Bắc Kinh, Trương Khác quyết định ở lại tỉnh thành thêm một ngày, hẹn Giang Đại Nhi tối ngày mai gặp lại.

Đi dọc theo con ngõ Học Phủ cũ kỹ cổ xưa, thì thoảng nhìn các cô gái ăn mặc muôn vẻ đi sát qua bên cạnh, cảm giác như cuộc sống ngày xưa lại trở về, Trương Khác giảm nhịp bước, thong thả hồi tưởng ngày tháng không bao giờ xuất hiện nữa.

Đi vào quán bar 1978, thấy Diệp Kiến Bản ngồi trước quầy bar, Tôn Tĩnh Hương tỉnh lặng đứng đằng sau, hai người dịu dàng dùng ánh mắt giao tiếp với nhau.

- Chị Tôn lần trước tới Hải Châu du lịch, tôi không tiếp đãi được, thật là thất lễ ..

Trương Khác ngồi xuống, cười hì hì nói:

Tôn Tĩnh Hương mặt ửng hồng, lần trước cô tới Hải Châu là để vụng trộm với Diệp Kiến Bản, du lịch chỉ là cái cớ, Trương Khác lại lấy ra trêu chọc.

Cô cầm ly rót Chivas cho Trương Khác, rót một phần ba rồi pha thêm nước khoáng Y Vân, đây chiếc ly long lanh trong suốt tới trước mặt Trương Khác:

- Các anh chàng học mồm mép nhanh thật.

Diệp Kiến Bản nâng ly lên nói với Trương Khác:

- Chu Du không uống được rượu, tôi hoài nghi anh ta có phải xuất thân làm tiêu thụ không, tôi bảo Phó Tuấn đưa anh ta về nhà khách nghỉ trước rồi.

Cho dù Chu Du có giỏi uống rượu thì Diệp Kiến Bản cũng tuyệt đối chẳng dẫn hắn tới đây, Trương Khác chỉ cười, chỗ này có một cái hay là Diệp Kiến Bản không nói tới chuyện làm ăn, hắn coi đây thành chỗ riêng tư nhất.

Tôn Tĩnh Mông đi vào, mặt trang điểm lòe loẹt diêm dúa, gần như chẳng nhìn ra được chút nào đáng vẻ thanh khiết khi ở phòng vũ đạo, Trương Khác quay người đi, hi vọng cô ta có thể bỏ qua mình.

- Kỳ quái quá, hôm nay có người rớt đầu vào cổ ... Đừng tưởng dùng một chiếc lá có thể ẩn thân.

Tôn Tĩnh Hương mỉm mai.

Té ra lúc ở phòng vũ đạo bị Tôn Tĩnh Mông nhận ra rồi, Trương Khác cười xấu hổ.

- Vị tiểu huynh đệ này của anh lai lịch ra sao, ở bên toàn là đại mỹ nữ vạn người không chọn được một?

Tôn Tĩnh Mông đảo mắt nhìn Diệp Kiến Bản:

Diệp Kiến Bản lắc đầu:

- Cái tên này làm người ta hận hết sức, tuổi tuy nhỏ, nhưng nam nhân khác đứng cạnh cậu ta đều thấy thua sút. Nữ nhân cũng hận, cậu ta quá đào hoa, các cô gái đều bức bối nghĩ: Một tình nhân hoàn mỹ thế này, không biết bao giờ mới tới lượt mình. Anh nói này Tĩnh Mông, em từ bỏ đi.

Tôn Tĩnh Hương khúc khích cười khê, mắng không cho Diệp Kiến Bản nói năng lung tung, Trương Khác ung dung nhấp từng ngụm rượu, mặc cho Diệp Kiến Bản ngồi chằm chọc, lấy tư thái lơn chét không sợ nước sôi đối phó với sự khiêu khích đanh đá của Tôn Tĩnh Mông.

o0o

~~Diệp Kiến Bản lái xe đưa Trương Khác về nhà khách, vừa đúng lúc Chu Du tỉnh rượu, Trương Khác kể qua cho hắn chuyện tử lạnh Hương Tuyết Hải, hôm sau phó phó Tuấn theo địa chỉ y chép lại đi tìm Đào Hành Kiện.

Đào Hành Kiện ở trong một nhà trọ nhỏ gần ủy ban thương mại tỉnh, thấy Phó Tuấn đột ngột đưa danh thiếp của Chu Du ra, làm hắn ta chẳng hiểu ra làm sao, vì chuyện này đâu có dính dáng gì với điện tử Ái Đạt, nhưng Ái Đạt mấy tháng qua quật khởi dữ dội, mang đây sắc thái thần bí, Đào Hành Kiện vẫn theo Phó Tuấn đi gặp Chu Du Trương Khác.

Khi Đào Hành Kiện tới thì Trương Khác đang ngồi trong phòng khách đọc báo cho đăng chuyện tối hôm qua, chẳng biết người nào nói cho tòa báo, tức thì thành bài báo oanh động khi đó : “Người mẫu quảng cáo thương cô bé bán hoa đêm lạnh, bạn trai lẩn khuất trong gió mưa hoa tổ ái tình ” bức ảnh bài báo dùng là ảnh quảng cáo của Ái Đạt, bài báo cũng không keo kiệt mấy lần nhắc tới tên điện tử Ái Đạt.

Trương Khác cười lớn nói với Chu Du:

- Hôm qua tôi tiêu sạch ví, ngay tiền đi taxi về cũng chẳng còn, nhưng xem ra rất đáng giá, đây đúng là vô tâm trông liễu liễu xanh um.

Bài báo xã hội mang tính chính diện này giúp gia tăng tiếng tăm cho Ái Đạt không ít, giá trị tuyên truyền vượt xa số tiền bán hoa.

249. Chương 249: Muốn Làm Chương Ngại Vật

Thấy Phó Tuấn dẫn người vào, Trương Khác và Chu Dung đứng dậy, Đào Hành Kiện tuổi trên ba mươi, người gầy gò, mấy kiểng mắt sao, khác hẳn so với tướng tượng của Trương Khác, trước đó y cứ tưởng Đào Hành Kiện là một cán bộ xí nghiệp lâu năm từ trung niên trở lên.

- Tối qua tôi ăn cơm cùng bạn ở ủy ban thương mại, có thấy hồ sơ giám đốc Đào, tò mò hỏi qua tình hình, tôi thấy rất lạ, chuyện liên doanh do chính phủ thành ủy Huệ Sơn quyết định, còn tài liệu của giám đốc Đào là hành động cá nhân hay quyết sách tập thể của Hương Tuyết Hải?

Trương Khác thấy Đào Hành Kiện nghi hoặc nên nói thẳng luôn:

- Tôi cũng là người quan tâm tới thương hiệu dân tộc, cho nên quan điểm trùng hợp với giám đốc Đào.

Trương Khác không có thời gian đọc kỹ tài liệu trước mặt Chu Tiểu Quân, nhưng cảnh ngộ của Hương Tuyết Hải là chuyện làm người ta không khỏi nuối tiếc, người trong nước mỗi lần nhắc tới chủ đề thương hiệu dân tộc, gần như đều nói đến bài học của Hương Tuyết Hải, nhưng đó là sự hối hận muộn màng.

Không ngờ trong nội bộ Hương Tuyết Hải cũng có người nhìn ra âm mưu đằng sau chuyện liên doanh của SamSung, mà cũng chẳng thể nói là âm mưu, vì trong nước bấy giờ không hề đề phòng nhà đầu tư nước ngoài, đơn thuần tin bọn họ giúp đỡ Trung Quốc phát triển mà thôi.

Trương Khác đi thẳng vào vấn đề làm Đào Hành Kiện không biết trả lời ra sao.

Trương Khác cười nói tiếp:

- Nếu là hành động cá nhân của giám đốc Đào, thì ông nên biết rằng nộp tài liệu sau lưng chính phủ Huệ Sơn sẽ có ảnh hưởng xấu gì chứ? Tôi không chỉ quan tâm tới tương lai của Hương Tuyết Hải, còn khâm phục dũng khí một đi không trở lại của ông.

Đưa tài liệu này lên là Đào Hành Kiện quyết liều mình rồi, hẳn không cố kỵ gì nhiều, cho dù với hần Chu Du, Trương Khác hoàn toàn là người xa lạ.

Đào Hành Kiện đem hết chuyện đàm phán với SamSung kể ra.

Căn cứ vào điều khoản đàm phán bí mật, sau khi liên doanh, SamSung khống chế cổ phần công ty liên doanh, giá trị thương hiệu của Hương Tuyết Hải không tính toán dưới bất kỳ hình thức nào, trong ba năm liên doanh, không chỉ xí nghiệp liên doanh không dùng thương hiệu Hương Tuyết Hải, mà còn yêu cầu nhà máy Hương Tuyết Hải cũng không sản xuất máy lạnh mang thương hiệu này, đồng thời yêu cầu nhà máy đem một thứ tài sản ưu tú nhất tích lũy nhiều năm — Đưa hết nhân viên kỹ thuật vào công ty liên doanh.

Đào Hành Kiện tức tối nói:

- Chính phủ Huệ Sơn chỉ nghĩ tới việc đưa vốn đầu tư vào, hoàn toàn bỏ qua hiệu quả thương hiệu nhà máy chúng tôi sáng tạo bao năm, ba năm không sản xuất sản phẩm của mình, bằng với bóp chết thương hiệu Hương Tuyết Hải. Đem toàn bộ nhân viên kỹ thuật vào công ty liên doanh, vậy nhà máy còn muốn phát triển nữa không? Chẳng bằng bán hết một lần cho SamSung.

Chu Cẩn Du đứng đầu chủ trương liên doanh, thành phố cũng có ý kiến tương đối thống nhất, cho dù có tiếng nói phản đối cũng không truyền tới tai Điện Hành Kiện.

Trương Khác đau cả đầu, y dám đảm bảo không phải mình cố ý bới móc Chu Cẩn Du, nhưng xét xung đột trước đó giữa y và Tạ Kiểng Nam, nói ra chắc chẳng ai tin...

Trong quá trình trò chuyện Đào Hành Kiện thể hiện trình độ quản lý khá cao, đối với việc gây dựng thương hiệu có kiến giải hệ thống mà độc đáo, hẳn là người Huệ Sơn, nhưng tốt nghiệp đại học xong hẳn

tới Thâm Quyển làm việc có xí nghiệp nước ngoài bốn năm, vì sức khỏe của cha mẹ, nên năm ngoái cùng vợ về Huệ Sơn vào Hương Tuyết Hải.

Do có trình độ ngoại ngữ cao và kinh nghiệm công tác với người nước ngoài, nên được tham gia đàm phán, hẳn được thăng chức phó giám đốc chỉ là để nâng cao cấp bậc đàm phán.

Đào Hành Kiện rất rõ hậu quả việc làm này của mình, cho dù may mắn tốt tài liệu được đưa lên, thì cần lãnh đạo có nhận thức tỉnh táo với việc liên doanh này, mà cho dù lãnh đạo có đồng ý với với quan điểm của hắn thì cũng phải suy xét tới thánh độ của phía Huệ Sơn.

Vụ án liên doanh Hương Tuyết Hải chỉ là do xí nghiệp và chính phủ địa phương mù quáng theo đuổi vốn nước ngoài, thiếu nhận thức tỉnh táo, hoặc có lẽ căn bản không thêm suy nghĩ tới nguyên nhân sâu xa hơn.

Nhưng tất cả đều đi theo trình tự hợp pháp, chỉ có thể dựa vào tỉnh phủ quyết phương án này, nhưng nếu dựa theo trình tự thông thường, đừng nên trông cậy trên tỉnh có ai chịu ra mặt.

Đào Hành Kiện không chỉ chuẩn bị một bản tài liệu, Trương Khác lấy một bản tài liệu nữa của hắn, gọi điện cho Từ Học Bình, hiện giờ chỉ có Từ Học Bình có năng lực giải quyết việc này.

Đương nhiên cho dù Từ Học Bình có tán đồng quan điểm của Đào Hành Kiện cũng không thể hoàn toàn phủ định nỗ lực của của chính phủ Huệ Sơn một cách đơn giản.

Trương Khác không tiện tới chính phủ tỉnh tìm Từ Học Bình, nhận được điện của y, nghe nói có chuyện khá hệ trọng muốn báo cáo, ông bảo Trương Khác tới Tân Mai Uyển cùng ăn cơm trưa.

Chỉ Đồng theo mẹ tới Hải Châu, Chu Thúc Huệ phải tìm thú vui khác, khi Trương Khác tới Tân Mai Uyển bà cũng vừa nhận được điện thoại của chồng, vội về chuẩn bị cơm trưa, thấy Trương Khác từ trong xe đi ra cười trách:

- Chê hai ông bà già này lắm điều nên tới tỉnh thành còn ở nhà khác hả? Nếu chẳng phải có chuyện cháu chẳng thèm tới tìm chúng ta đâu nhỉ?

Trương Khác cười xòa ửng phó.

Từ Học Bình và thư ký mau chóng trở về, tới thư phòng, Trương Khác giao tài liệu cho ông, rồi kể vắn tắt nguồn cơn sự việc một lần.

Đây không phải chỉ là vấn đề riêng rẽ của của một xí nghiệp, mà nó phản ánh theo đuổi mù quáng, thiếu tính cảnh giác với nhà đầu tư nước ngoài của chính phủ đương địa (theo cách nói của chính quyền), không chỉ làm nhiều thương hiệu dân tộc bị thủ đoạn liên doanh bóp chết, còn khiến rất nhiều nhà máy trở thành phân xưởng sản xuất cho các cự đầu nước ngoài.

Từ Học Bình nghe Trương Khác nói xong một lượt, lại xem lướt qua tài liệu, mau chóng nắm được điểm mấu chốt, theo thói quen nhíp tay lên bàn:

- Ba năm không được sản xuất tủ lạnh mang thương hiệu của mình, nhân viên kỹ thuật chuyển hết sang xí nghiệp liên doanh, vậy Hương Tuyết Hải có cần tồn tại nữa không? Điều kiện này quá hà khắc, chẳng bằng đem cả nhà máy nhập vào xí nghiệp liên doanh cho xong, để SamSung trực tiếp đầu tư xây dựng nhà máy ở Huệ Sơn..

Trương Khác lắc đầu:

- Samsung liên doanh với Hương Tuyết Hải là chủ yếu nhìn trúng tích lũy kỹ thuật gần 30 năm của bọn họ, dựa vào mạng lưới tiêu thụ của Hương Tuyết Hải đem sản phẩm của SamSung tiến vào thị trường trong nước với quy mô lớn. Bọn họ đề xuất điều kiện cấm dùng thương hiệu trong vòng ba năm, một là không muốn tinh lực của xí nghiệp liên doanh bị phân tán, lại thừa cơ tiêu diệt được thương hiệu tủ lạnh có tính cạnh tranh nhất trong nước ... Liên doanh phù hợp với lợi ích của SamSung hơn, vừa giảm được chi phí lại vẫn đạt được âm mưu quỷ kế của mình.

Từ Học Bình dựa lưng vào ghế nhắm mắt suy nghĩ, phương án liên doanh rõ ràng bất lợi cho nhà máy địa phương, vậy mà chính phủ Huệ Sơn vẫn ủng hộ, chẳng qua nhìn trúng khoản tiền đầu tư trăm triệu, tăng thêm chính tích lớn cho chính phủ địa phương.

Còn nhân viên kỹ thuật của Hương Tuyết Hải đại khái mong mỗi lương ở công ty liên doanh cao hơn, cho nên tiếng nói phản đối rất ít.

Trương Khác đầu tiên muốn xác nhận thái độ của Từ Học Bình với chuyện này, ông ta do dự cũng là hợp lý, xen vào việc của ban ngành phía dưới, sẽ bị cả hệ thống quan liêu ngăn cản.

Trương Khác hỏi nhỏ:

- Hay là cháu tìm một người vai trò không quan trọng bóc trần chuyện này ra?
- Cháu có người thích hợp à?
- Vâng.

Trương Khác thăm nghĩ dù Chu Tiểu Quân có không khôn ra thì mình tìm một người như vậy cũng chẳng khó khăn gì.

Chu Tiểu Quân không có di động, sau khi đi làm mới mua máy nhắn tin, Trương Khác chẳng ghi lại phương thức liên lạc với hắn, phải gọi điện thoại tới ký túc xá, nhờ Lệnh Tiểu Yến liên hệ hộ.

Trương Khác ăn trưa xong về nhà khách, bảo Phó Tuấn đi đón Chu Tiểu Quân.

Đây là sự kiện có thật, cái tên cũng thật luôn, nếu nói Trùng Sinh Chi Nha Nội là cuốn sử quan trường sau cách mạng văn hóa, thì truyện này có thể nói là lịch sử thương trường TQ sau khi TQ bắt đầu đẩy mạnh phát triển kinh tế, sau sự kiện 1992 Đặng Tiểu Bình nam tuần, trong TSCNN gọi là Nam tuần thủ trưởng.

250. Chương 250: Tiêu Vương

Trương Khác đương nhiên không để cho người khác biết Từ Học Bình sẽ trực tiếp can dự vào việc này, phải để bên ngoài trông qua có vẻ giống người dưới lớn gan bóc trần ra, vừa vặn đề Từ Học Bình biết.

Trương Khác thà tự nhảy ra làm kẻ ác chứ không để Từ Học Bình phải chịu nghi vấn không cần thiết, phải đem đầu tranh hạn chế ở mức độ nhất định mà Từ Học Bình có thể chống đỡ được, đó mới là tình thế có lợi nhất.

Trương Khác nhiều lần nhắc nhở, hôm qua sau khi trở về, Chu Tiểu Quân nghiêm túc xem qua tài liệu của Đào Hành Kiện, cha mẹ hắn đều là người quan liêu trong cơ quan nhà nước, nên hắn khôn khéo hơn sinh viên mới tốt nghiệp khác, càng dễ khuất phục hiện thực hơn, nhưng dù sao bản chất còn sục sôi nhiệt huyết của thanh niên.

Tài liệu của Đào Hành Kiện phản ánh vấn đề rất rõ ràng, đó là liên doanh gây tổn hại lớn cho Hương Tuyết Hải.

Chu Tiểu Quân dấu sao kinh nghiệm xã hội còn chưa nhiều, lấy làm lạ:

- Nếu liên doanh gây bất lợi cho Hương Tuyết Hải như thế, vì sao đàm phán bao lâu không có ai đề xuất ra? Theo tôi biết chính phủ Huệ Sơn rất ủng hộ chuyện liên doanh.

Trương Khác khoanh tay không dám, Chu Du mỉm cười nói:

- Đây là vấn đề trồng cỏ và trồng cây, phủ xanh thành phố, trồng cái nào tốt?
- Đương nhiên là trồng cây.

Chu Tiểu Quân đáp ngay.

- Vậy tại sao rất nhiều thành phố lại thích trồng cỏ? Trăm năm trồng người, mười năm trồng cây, còn trồng cỏ vài tháng đã rất đẹp rồi.

Chu Du thở dài:

- Xí nghiệp và chính phủ có lập trường rất khác nhau, một nhà quản lý xí nghiệp thành công, ông ta chỉ nhìn việc mà không nhìn người, còn một quan viên thành công, ông ta chỉ nhìn người mà không nhìn việc ..

Chu Du nói như thế không khỏi quá bi quan, trong nước dù sao vẫn còn người kiên trì nguyên tắc.

Muốn Chu Tiểu Quân làm kẻ to gan vạch trần chuyện này ra không phải nói với hắn vài câu là đủ, Trương Khác thậm chí thừa nhận với hắn trong chuyện này có tranh chấp lợi ích với Ái Đạt.

Hiện giờ Chu Tiểu Quân biết Cty Ái Đạt là công ty gia tộc của nhà Trương Khác, chuyện cụ thể của gia tộc họ Trương thì hắn không biết, nhưng hắn biết rõ đứng đằng sau nhà họ Trương là Từ Học Bình, hắn chỉ mong có cơ hội kéo gần quan hệ với Trương Khác.

Hắn cũng biết hiện giờ ủy ban thương mại tỉnh rất đau đầu về vụ đầu tư này, đều muốn mắt nhắm mắt mở cho qua, hắn vạch trần chuyện này ra, bằng với chọc vào tổ ong, nhưng nói đi cũng phải nói lại Cty Ái Đạt có Từ Học Bình đứng sau sai hắn học vào tổ ong này, hắn còn cần do dự sao?

Chu Tiểu Quân làm việc không có khí phách, lúc nào cũng lo trước sợ sau, nhưng đảm bảo cho sĩ đồ của hắn thuận lợi thì không thành vấn đề, cho dù qua chuyện này hắn không ở lại được ủy ban thương mại, thì điều hắn tới hệ thống khác hoặc địa phương đều rất dễ dàng.

Nhân viên cơ quan vừa tốt nghiệp đại học cấp phó khoa, có vứt đi đâu cũng chẳng ai bận tâm.

Chuyện này thế là bàn xong, Trương Khác lại một lần nữa làm kẻ bày mưu, mà rất có khả năng lần này chơi Chu Cẩn Du một ván, ai biết giữa tập đoàn Chính Thái và SamSung có hiệp nghị bí mật gì hay không?

Ái Đạt có thể không ra mặt thì cố tránh là hơn, Trương Khác bảo Chu Tiểu Quân không được nói với ai, y thích đứng sau đám người ta hơn là nhảy ra chơi cồng.

Đào Hành Kiện không ngờ Trương Khác lại giúp mình ngăn chặn chuyện này thực, Ái Đạt quật khởi đầy sắc thái thần bí, nên nếu y sẵn lòng giúp, ắt phải có chút năng lực đặc thù, mà bất kể Ái Đạt có mưu tính riêng gì không cũng phải ngăn phương án này được tỉnh thông qua.

Ngày 15 tháng 11, Trương Khác, Chu Du, Phó Tuấn và mẹ con Giang Đại Nhi ngồi tàu hỏa lên Bắc Kinh, trên xe Trương Khác hỏi Chu Du:

- Nếu chúng ta có cơ hội mua Hương Tuyết Hải, để thương hiệu này tiếp tục phát triển, thì chắc được bao phần?

~oOo

Trung tâm Mai Địa Á

Ở tầng ba trung tâm Mai Địa Á, hơn trăm xí nghiệp tham gia đại hội đấu thầu quảng cáo lần thứ hai của ĐTH TW, mấy trăm đại biểu lục tục tới hội trường.

Một tiếng trước khi lên đường Giang Đại Nhi thấy mẹ ở trong phòng khách thấp hương, cô mím môi cười, mẹ cô không biết cô sắp đi làm gì, chỉ biết là một chuyện lớn, thấp hương cầu thần phật phù hộ tất cả mọi chuyện thuận lợi.

Lý Nguyệt Như không quen với khí hậu khô của Bắc Kinh, người không khỏe, liền ở lại nhà khách.

Đám Trương Khác tới cửa hội trường tiến hành đăng ký thân phận, nhận thẻ, phong thư tiêu chuẩn dùng đấu giá, đây là lần thứ hai ĐTH TW tiến hành đấu thầu quảng cáo công khai, hình thức khá là chính quy.

Là tổng giám đốc marketing của Ái Đạt, Chu Du là đại biểu chính thức, bọn họ vừa mới vào hội trường, liền gây nên sự chú ý, người trong hội trường thì thăm bàn tán thân phận của bọn họ, vì bất kỳ một xí nghiệp nào cũng có thể

Ái Đạt chưa có nhiều thanh danh lắm, nhưng vẫn có người nhận ra, rất nhanh thân phận của họ đã truyền khắp hội trường: Thì ra là đại biểu của Ái Đạt.

Trong hội trường bất kỳ một xí nghiệp nào cũng có thể quật khởi, nhưng thu hút sự chú ý nhất là Khổng Siêu giám đốc nhà máy rượu Khổng Phủ Yến, vua thầu năm ngoái.

- Đó chính là Khổng Siêu.

Chu Du chỉ Khổng Siêu cho Trương Khác, Giang Đại Nhi:

- Một nhà máy rượu nhiều năm tiêu thụ không quá 10 triệu, vậy mà năm nay đột phá 800 triệu, chính là vì năm ngoái đoạt được Tiêu Vương quảng cáo của ĐTH TW.

Tháng 11 đối với giới quảng cáo trong nước mà nói, tiêu điểm chính là đại hội đấu thầu quảng cáo ĐTH TW.

Đó là Tiêu Vương có giá trị nhất, cao quý nhất ở trong nước.

Trương Khác mặc áo jacket màu hạt dẻ, trông giống một sinh viên, miệng mang nụ cười ung dung điểm đám nhìn mọi người trong hội trường.

- ... Năm ngoài nhà máy rượu Khổng Phủ Yến dùng 3079 vạn thành Tiêu Vương, gây oanh động, nhưng sau đó sáng tạo nên thần thoại thị trường càng khiến cuộc cạnh tranh “Tiêu Vương” trở nên nóng bỏng hơn.

Chu Du tiếp tục giới thiệu:

- Không biết năm nay hoa sẽ rơi vào tay ai?

Trương Khác lắc đầu cười:

- Giữa tin tức thời sự và dự báo thời tiết có 15 mẫu quảng cáo, mặc dù có giá trị nhất là quảng cáo sau tin thời sự, nhưng không phải xí nghiệp nào cũng nhắm vào quảng cáo đó.

- Cũng phải, năm ngoái giá vua thầu lên tới hơn 3000 vạn, năm nay dứt khoát hơn xa con số này, không phải xí nghiệp nào cũng liều như thế.

Chu Du tán đồng:

- Tôi chắc phải gấp đôi năm ngoái.

Trương Khác còn nhớ Tiêu Vương năm nay là nhà máy rượu Tần Trì, chẳng phải do trí nhớ của y tốt, mà vì cái giá Tần Trì đưa ra quá dễ nhớ : 6666 vạn.

Đương nhiên Trương Khác không thể nói chuyện này với Chu Du được.

Đám Trương Khác ngồi trong một góc, không muốn gây sự chú ý của mọi người, lúc nói chuyện cũng áp giọng xuống, Chu Du phân tích:

- Năm nay khả năng vẫn là nhà máy rượu ra giá hăng nhất, đoạt được Tiêu Vương thị trường sẽ mở toang, mà xí nghiệp rượu lại dễ mở rộng sản lượng, kỳ tích thị trường năm ngoái của Khổng Phủ Yến là hình mẫu tốt nhất.

Trương Khác gật gù, Chu Du quả nhiên có tài, gần như đã dự đoán được tình huống sẽ xuất hiện.

Bọn họ tới Bắc Kinh từ ba ngày trước, cũng đã làm một chút công tác, ít nhất cũng phải kiếm được một chỗ quảng cáo trong 6 mẫu tin quảng cáo đầu tiên sau tin tức thời sự.

Mặc dù ngồi trong góc, nhưng vẫn có người tới bắt chuyện thăm dò, nhưng ai ngu gì đem bài tẩy nói với người khác, chỉ có thể từ vẻ mặt thần thái để đoán ý đồ của đối phương.

Tin quảng cáo giữa (tin tức thời sự) và (dự báo thời tiết) quy định chỉ cho phép cùng một ngành nghề tối đa chỉ cho phép 2 tin quảng cáo.

Cho nên với tuyệt đại đa số nhà doanh nghiệp ở đây, đối thủ cạnh tranh của bọn họ không phải là người muốn đoạt được vua thầu, mà là xí nghiệp cùng ngành nghề.

Tới lúc trả giá thì hội trường bắt đầu hỗn loạn, lần này dùng hình thức trả giá kín, mỗi người chỉ có một cơ hội, vừa sợ trả giá thấp hơn đối thủ cạnh tranh, lại sợ trả giá cao hơn đối thủ cạnh tranh quá nhiều, phí tiền vô ích.

Tiêu Vương: vua thâu, vua quảng cáo đều được, để HV cho sang.

251. Chương 251: Giá Trị Của Tiêu Vương

Nhìn cảnh mọi người khẩn trương, hưng phấn, kích động tới ngay Chu Du cũng trở nên nóng ruột.

Rất nhiều người tay cầm chặt phong bì báo giá, tay thì cầm di động sẵn sàng nghe chỉ thị của ông chủ điều khiển từ xa, rồi đến khi thả phong thư vào hòm, ai nấy bắt giắc hít sâu một hơi, sau đó mang theo vài phần bì trắng, rảo bước rời đi.

Trương Khác cầm bút viết một con số, cho vào phong thư, tích tắc thả phong bì vào hộp, cũng cảm giắc áp lực căng thẳng: Chẳng may tình thế đã thay đổi rồi thì sao? Lịch sử liệu có trêu đùa mình không?

Trương Khác đi trở lại chỗ ngồi, Chu Du hỏi nhỏ:

- Bao nhiêu?

- Cho anh bị dày vò thêm một chút.

Trương Khác trêu tức.

Chu Du tức điên, nhưng nhìn Trương Khác khoanh tay nhắm mắt dưỡng thần, hần chẳng còn cách nào.

Trong hội trường ai nấy nín thở tập trung tin thần, cho tới khi báo giá, mới lại trở nên huyền não, mỗi khi một giá cao vang lên, đều có tiếng vỗ tay phụ họa.

Một cái giá lên tới 6600 vạn được báo lên, tức thì hội trường tiếng vỗ tay như sấm động át hết tất cả mọi tiếng động khác, cái giá này hơn giá cao nhất trước đó 600 vạn, Trương Khác thấy người trung niên ngồi bên trái mình nhếch mép cười đắc ý.

Tiếp ngay đó là cái giá 6666 của nhà máy rượu Tần Trì, nụ cười trên mặt người trung niên kia cứng lại, mọi người trong hội trường cũng há hốc mồm, Trương Khác trầm nghĩ: Lịch sử vẫn tiến lên theo quỹ tích trước kia, tới giờ chỉ có Ái Đạt là biến số duy nhất.

Báo giá vẫn tiếp tục được tiến hành, nhưng không có ai ra giá hơn 6000 vạn, xem ra vua thâu thuộc về Tần Trì rồi, mọi người bắt đầu chuyển sang chú ý tới những đối thủ cạnh tranh cùng ngành nghề, dù sao ngoài vua thâu ra, còn có 12 mẫu quảng cáo đáng tranh đoạt.

- Rất cuộc là bao nhiêu?

Chu Du thiếu điều túm cổ áo Trương Khác, tới tận bây giờ còn chưa báo giá của Ái Đạt, làm hắn đứng ngồi không yên.

-

Người báo giá mở một phong bì, tiếp đó ngậy ra, nhìn lại con số viết trên đó một lượt rồi mới đọc:

- 79081200, là bảy nghìn chín trăm linh tám vạn một nghìn hai trăm đồng, công ty điện tử Ái Đạt ...

Chu Du đứng ngậy ra như phỗng, toàn hội trường đảo dác quay đầu tìm người của Ái Đạt, thoát cái tất cả mọi ánh mắt đổ dồn vào chỗ này, tới giờ vẫn chưa có cái giá nào lên tới 7000 vạn, vậy mà Ái Đạt vọt lên tận 8000 vạn, vượt quá mong đợi, mọi người quên cả vỗ tay.

Đàm Hi Tùng, chủ nhiệm phòng tin tức ĐTH TW ngồi trên khán đài dẫn đầu vỗ tay, chớp mắt tiếng vỗ tay đình tại như ốc lấp kín hội trường

Báo giá vẫn chưa kết thúc, ai mà biết có người nào đó đột nhiên chen ngang hay không, tìm Chu Du vọt lên tới tận cổ, tay nắm chặt quần, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Trương Khác cười nói nhỏ:

- Thấy chưa, dù có nói sớm với anh thì anh vẫn cứ đứng ngồi không yên cơ mà? Phải có tự tin vào phán đoán của mình chứ.

Chu Du trước đó phán đoán muốn tranh đoạt vua thầu, thì phải gấp đôi năm ngoài mới có hi vọng, Trương Khác cũng chẳng muốn chiếm lợi từ lịch sử, nếu không y chỉ viết con số 6666666 là đủ cho giám đốc nhà máy rượu Tần Trì tức hộc máu tại chỗ rồi, loại chuyện thất đức đó Trương Khác không làm.

Cho tới khi báo giá kết thúc, cái giá 79081200 vẫn cô độc một mình trên tấm bảng đen.

Khi Đàm Hi Tùng lần nữa đứng dậy, tất cả mọi người trong hội trường im lặng.

Đàm Hi Tùng rời khán đài lên sân khấu, xác nhận con số trên bảng đen:

- Tiêu Vương lần này là điện tử Ái Đạt.

Chớp mắt im lặng phá tan, tiếng vỗ tay vang dội át tiếng Đàm Hi Tùng giới thiệu những doanh nghiệp trúng thầu khác.

Trương Khác chọc tay vào lưng Chu Du, nhắc hẩn đây không phải lúc ngồi đàn thôi mặt như thế, mà nên đứng dậy đón nhận tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người.

Tiếp đó Chu Du trừ bắt tay nhận lời chúc mừng của người khác, trao đổi danh thiếp, bị đám đông vây quanh thì không còn rảnh làm gì nữa.

Trà đại biểu các doanh nghiệp trúng thầu, những người khác lục tục rời hội trường, Đàm Hi Tùng đi tới bắt tay Chu Du:

- Chúc mừng ông, Mai Địa Á đêm nay thuộc về điện tử Ái Đạt.

- Cảm ơn.

Chu Du vẫn còn choáng váng, cho tới giờ chưa khôi phục lại bình tĩnh.

Đàm Hi Tùng tiếp đó bắt tay Trương Khác, y cười tủm tỉm nói:

- Cũng chúc mừng cô, đêm nay Mai Địa Á thuộc về Ái Đạt và ĐTH TW.

- Hả?

Đàm Hi Tùng tức thì bị câu nói của Trương Khác thu hút:

- Sao lại nói thế?

- Khái niệm Tiêu Vương, chẳng phải là thủ đoạt quảng cáo thành công của ĐTH TW hay sao?

Chính như xí nghiệp cần thành Tiêu Vương, không tiếc ném tiền vào đó, ĐTH TW cũng cần khái niệm vua thầu để tăng giá trị quảng cáo trong mắt doanh nghiệp.

Lời của Trương Khác làm Đàm Hi Tùng khá bất ngờ, cô ta ý thức được Ái Đạt không phải là doanh nghiệp bị khái niệm vua thầu làm mê hoặc, bọn họ ra giá 7900 vạn kia không phải là vì kích động.

Đàm Hi Tùng đẩy gọng kính cận trên mũi nhìn kỹ lại Trương Khác, nhưng cô ta còn phải tiếp đãi đại biểu khác, nên sai nhân viên công tác tháp tùng đám Trương Khác tham quan trung tâm Mai Địa Á.

6 giờ chiều ĐTH TW mở họp báo công bố kết quả đại hội đấu thầu quảng cáo này, đồng thời chế tác thành tin tức kinh tế quan trọng phát trên tin tức thời sự lúc 7 giờ 30.

Giang Đại Nhi trước đó còn chưa rõ mục đích chuyển đi này của bọn họ, tiến vào hội trường mới biết là tham gia đấu giá, nhưng đại hội đấu giá là gì thì cô không chú ý, cô chưa hiểu ý nghĩa trọng đại của nó, tới khi người báo giá báo ra con số khủng khiếp kia có mới hết hồn.

7900 vạn là khái niệm gì? Chỉ vì 5 giây quảng cáo mà một năm bỏ ra chừng đó tiền hay sao?

Chu Du tất nhiên biết giá trị của Tiêu Vương, trước đó Trương Khác chỉ trao đổi với hẩn, Tạ Văn Tình, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, đúng chừng đó người biết.

Giá trị của Tiêu Vương tuyệt đối không chỉ là 5 giây quảng cáo tốt nhất của ĐTH TW, mà đồng thời có nghĩa là nắm được tiếng nói của cả ngành nghề trong một năm, vì trong cùng thời gian hoàng kim quảng cáo đó, cùng một ngành nghề chỉ có 2 bản quảng cáo.

Quan trọng hơn nữa, ĐTH TW vì lợi ích của bản thân, sẽ đầu tư ra sức tuyên truyền cho khái niệm “Tiêu Vương”, đúng như lời Trương Khác nói với Đàm Hi Tùng trước đó :“Khái niệm Tiêu Vương, chẳng phải là thủ đoạn quảng cáo thành công của ĐTH TW hay sao?” Mà nguồn tin tức công cộng mà ĐTH TW sở hữu là điều các truyền thông khác không sao tưởng tượng được.

Từ giây phút đó, chủ đề Tiêu Vương của ĐTH TW đã gắn chặt với điện tử Ái Đạt.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, ĐTH TW còn hi vọng xí nghiệp đoạt được Tiêu Vương có thể có được kỳ tích thị trường hơn bất kỳ ai, để xí nghiệp trong toàn quốc thấy được ma lực của vua thầu.

Đth TW tuyệt đối không làm chuyện hỏng chiêu bài của họ, đó là giới hạn của họ, chỉ cần biết giới hạn này rồi, hợp tác với ĐTH TW sẽ như cá gặp nước.

79081200 chỉ là con số tuyên truyền với bên ngoài, còn kinh ngạch hợp đồng, cùng sự vụ hợp tác cụ thể có thể mặc cả được ĐTH TW, bí mật này tới năm 97 được chủ tịch của Trung Sơn Ái Đa – Tiêu Vương thứ tư nói ra.

Từ lúc bắt tay nghe Trương Khác nói câu kia, Đàm Hi Tùng liền biết lần này gặp phải một đối thủ xảo trá rồi, nhìn trong mắt bọn họ không hề thấy sự kính sợ ĐTH TW như đại đa số mọi người.

Trong lúc xã giao với các đại biểu doanh nghiệp khác, cô ta liền sai nhân viên công tác mang tài liệu về Ái Đạt tới, tư liệu về Ái Đạt còn rất ít, từ tháng 7 hợp tác với ĐTH TW tới nay Ái Đạt trả tiền sòng phẳng, không có lần nào khát nợ lẻ mề.

Trong cuộc đàm phán tiếp theo đó, Chu Du đề xuất lấy giá 6666 của Tần Trì làm kim ngạch hợp đồng, từ năm 96, mỗi tháng trả tiền một lần, chứ không phải thanh toán luôn một lần.

Đàm Hi Tùng căn bản không có hi vọng xa vời Ái Đạt trả một lần 7900 vạn tiền quảng cáo, thời ấy trong nước rất ít xí nghiệp nào có thể bỏ ra gần 8000 vạn ngay một lúc.

252. Chương 252: Ma Lực Của Tiêu Vương

Trước khi đấu thầu, cũng không hạn chế phương thức thanh toán, ĐTH TW cần một con số cổ vũ, kích động lòng người, chứ không phải mong doanh nghiệp tham gia đấu giá lo trước tính sau, không dám hồ giá cao.

Ái Đạt đề xuất lấy giá Tần Trì đứng thứ hai báo ra làm kim ngạch hợp đồng, tức là giảm đi chừng 1400 vạn, Đàm Hi Tùng cả kinh, chuyện như thế cô ta không dám làm chủ, nhưng trước cuộc họp báo phải đảm bảo giải quyết xong chuyện này, cô ta đành khẩn cấp xin chỉ thị phó giám đốc phân quán.

Phó giám đốc cau mày nói:

- Ít nhất thì lúc này bọn họ không định quịt nợ.

Đth TW kiên quyết không giảm kim ngạch hợp đồng, nhưng có thể bồi thường bằng quảng cáo ở thời gian khác.

Hai bên cuối cùng kịp ký hợp đồng trước cuộc họp báo, sau khi Đàm Hi Tùng công bố kết quả đại hội đấu thầu, Chu Du đại biểu cho Ái Đạt tiếp nhận quảng cáo, câu hỏi đầu tiên của phóng viên là:

- Tôi là phóng viên của báo sáng Kinh Hoa, xin hỏi ông Chu, các doanh nghiệp khác hoặc là trả số tròn, hoặc là số có ý nghĩa như 6666, còn con số của Ái Đạt phải trắng cũng mang ý nghĩa đặt biệt nào đó?

Chu Du ngẩn ra, hôm nay hấn quá hưng phấn, nên giờ mới là lần đầu tiên nghĩ tới vấn đề này, nhưng không thể gọi Trương Khác ra hỏi được, còn may phóng viên kia chưa dừng lại:

- Phải chăng đó là sinh nhật của một người rất quan trọng với ông Chu.

Chu Du phản ứng cũng nhanh, tiếp lời ngay:

- Vâng hiển nhiên, mọi người đều nhìn ra, đó là sinh nhật của một người rất quan trọng với điện tử Ái Đạt chúng tôi.

- Có phải là của cô gái bên cạnh ông Chu không?

Một phóng viên khác tung ra câu hỏi này, sự chú ý của mọi người tức thì di chuyển sang người Giang Đại Nhi.

- Giang tiểu thư là đại sứ hình tượng của công ty chúng tôi, cô ấy là sinh viên năm thứ ba của đại học Đông Hải.

Chu Du giới thiệu:

Tuổi Giang Đại Nhi không trùng khớp, giới truyền thông khi ấy còn chưa quá đáng, mau chóng chuyển sang chủ đề chính.

Kết thúc buổi họp báo, sống lưng Chu Du ướt đầm mồ hôi, nhưng tinh thần phấn chấn, không ngờ Giang Đại Nhi biểu hiện quá tốt, mặc dù cô phát biểu rất ít, nhưng trước bao nhiêu ống kính như vậy, không một người nào có thể trấn tĩnh tự nhiên như vậy, Trương Khác phải thừa nhận, Giang Đại Nhi sinh ra là để xuất hiện trước ống kính.

Chu Du ra hậu trường, thấy Trương Khác là hỏi ngay ý nghĩa của con số đó, Trương Khác giang tay ra, chỉ nó là ý tưởng đột xuất.

Tạm thời thoát khỏi giới Truyền Thông, đám Trương Khác trở về nhà khách, buổi trưa họ chỉ ăn qua loa bánh mì, kế hoạch là tối sẽ đánh chén một bữa linh đình, vừa vào đại sảnh nhà khách, thấy trợ lý của Trần Tín Sinh tổng giám đốc TI Trung Quốc ngồi ở ghế sofa.

Hắn vừa thấy nhóm Trương Khác vào, vội đi ngay tới nói:

- Giám đốc Trần mời ông Trương, giám đốc Chu ăn tối, tôi tới Mai Á Địa thì nghe nói ông Trương đã đi, cho nên tới đây.

Trương Khác thấy viên trợ lý này có vẻ đợi được một lúc rồi, hỏi Chu Du:

- Chúng ta đi đường có trì hoãn gì đâu, chẳng lẽ bị tên tài xế kia xẻo rồi?

Rồi hỏi viên trợ lý:

- Các vị biết tin nhanh như vậy sao?

Không ngờ tai mắt của Trần Tín Sinh ở Bắc Kinh nhanh nhạy như thế, tin tức chính thức còn chưa công bố trên truyền thông mà hắn đã biết rồi.

Biết tin trước chẳng phải chỉ có một mình Trần Tín Sinh, đúng lúc ấy có hai nam nhân đi vào đại đường, trong đó người chừng 30 tuổi tiếp tân:

- Xin hỏi vị khách phòng 202 - 206 đã về chưa? Chúng tôi là nhân viên công tác của văn phòng Hải Châu, trước đó đã gọi điện thoại tới, có cách nào liên lạc khẩn cấp với khách ở hai gian phòng đó không?

Trương Khác nhìn Chu Du nói:

- Người có năng lực vĩnh viễn không cần dựa vào truyền thông lấy tin tức, nhưng sao bên Hải Châu cũng biết tin nhanh như thế?

Chu Du đi tới phía hai nhân viên công tác kia:

- Không biết ai muốn tìm chúng tôi đây?

Nam nhân chừng 30 tuổi kia mừng rỡ reo lên:

- A, ông là giám đốc Chu của điện tử Ái Đạt, bí thư Chu, thị trưởng Đường bảo chúng tôi liên lạc với ông, vị này là chủ nhiệm La.

Hắn giới thiệu người trung niên bụng phệ bên cạnh.

La Kinh chủ nhiệm văn phòng Hải Châu trú ở Bắc Kinh đưa tay ra bắt tay Chu Du:

- Mấy năm qua tôi không hay về Hải Châu, không ngờ chúng ta có một xí nghiệp lớn danh tiếng hiển hách như Ái Đạt.

Chu Du hỏi:

- Bí thư Chu, thị trưởng Đường có chuyện gì gấp tìm chúng tôi?

La Kinh cười nói:

- Ái Đạt tuy là xí nghiệp dân doanh, nhưng dù sao cũng ở Hải Châu, các vị không thể để thiên hạ biết cả rồi, mới nói với hai vị lãnh đạo chứ hả?

Cô nhân viên đứng ở quầy lễ tân thò đầu ra hỏi:

- Xin lỗi, có phải ngài là giám đốc Chu của Ái Đạt? Nửa tiếng qua có rất nhiều cuộc điện thoại hỏi ông ...

Cô ta đưa tới một tờ giấy ghi chỉ chỉ số điện thoại và phương thức liên hệ, sau cuộc họp báo đám Trương Khác ngồi xe taxi về nhà khác, chắc là tên tài xế taxi cố ý đi đường vòng, cho nên mới về muộn mất một lúc, không ngờ có nhiều cuộc điện thoại gọi tới như thế, đa phần là các tờ báo trú ở Bắc Kinh.

Chu Du nhìn Trương Khác, cứ tính ra ngoài ăn hay nhận lời mời của Trần Tín Sinh, nhưng lúc này xem ra khó đi được rồi.

Giang Đại Nhi về phòng trước tìm mẹ, Lý Nguyệt Như nghỉ nửa ngày đã khỏe lại, hỏi:

- Hôm nay xảy ra chuyện gì mà điện thoại trong phòng giám đốc Chu reo không ngừng?

Lúc này một chiếc xe mang biểu tượng ĐTH Bắc Kinh dừng trước cửa nhà khách, có mấy người xuống xe, có người vác camera, đi đầu là cô gái thanh tú mặc áo khác tím nhạt, thấy Chu Du đứng ở đại sảnh, liền rào bước đi tới:

- Ông Chu, ông Chu, tôi là phóng viên ĐTH Bắc Kinh, xin hỏi hiện ông có rảnh tiếp nhận phỏng vấn chuyên đề của chúng tôi không?

Trương Khác giang tay biểu thị không giúp được gì.

Bên nhà khách không biết đã xảy ra chuyện gì, giám đốc nhà khách mau chóng ra tìm hiểu tình hình.

La Kinh giới thiệu:

- Ái Đạt đoạt được vua thầu của ĐTH TW, thành tiêu điểm theo đuổi của giới truyền thông, văn phòng chúng tôi có nhà khách, hay là tới đó, tiện tiếp nhận phỏng vấn của giới truyền thông hơn?

- Ông Chu, xin cho tôi thay mặt nhà khách bày tỏ xin lỗi với sự thiếu sót trước đó, nhà khách chúng tôi sẵn sàng cung cấp miễn phí phòng hội nghị tốt nhất cho Ái Đạt sử dụng.

Giám đốc nhà khách vừa ngay thấy đây là đại biểu của Tiêu Vương năm nay, mắt sáng lên, nếu để những người khách này chuyển đi, ông ta khỏi làm giám đốc nữa, sốt sắng nói:

- Từ giờ trở đi, Ái Đạt là khách hàng Vip của chúng tôi, các vị có yêu cầu khác gì cứ nói với nhà khách, chúng tôi tận lực đảm bảo các vị hài lòng. Từ phòng hội nghị chuyên môn, chúng tôi sẽ chuẩn bị cho Ái Đạt một đường giây điện thoại riêng, nếu ông Chu đồng ý, chúng tôi lập tức an bài chỗ tiếp nhận phỏng vấn ...

Đây chính là ma lực của Tiêu Vương,

Bên phía nhà khách quyết định chớp nhoáng đưa ra nhiều ưu đãi như thế, Chu Du gật đầu đồng ý, nói:

- Làm phiền các vị quá.

- Không phiền, không phiền.

Giám đốc nhà máy lập tức sai người phối hợp với người ĐTH Bắc Kinh bố trí chỗ phỏng vấn, đương nhiên không quên sai người treo một biểu ngữ lớn ở cổng : Hoan nghênh điện tử Ái Đạt Tiêu Vương ĐTH TW tới nhà khách.

Công tác tuyên truyền của ĐTH TW rất tốt, trước buổi đấu giá, đã mời Khổng Siêu Tiêu Vương lần trước tuyên dương âm ỉ thành tích thị trường của nhà máy Khổng Phủ Yên, cho nên chủ đề Tiêu Vương năm nay đã được làm nóng từ trước đó, khiến báo chí truyền hình liên tục dự đoán xem ai là Tiêu Vương năm nay, dự đoán đa phần là ngành rượu sẽ đoạt được vòng nguyệt quế lần nữa.

Ái Đạt đột nhiên nổi lên, lại còn trả cái giá vượt xa năm ngoái, cũng vượt ngoài dự đoán của giới truyền thông, cho dù ĐTH TW không chính thức công bố thì các truyền thông khác cũng truyền đi, mau chóng tới được thành phố Hải Châu.

253. Chương 253: Toan Tính Của Ti

Một tin tức kinh tế quan trọng trong nước tới địa phương sẽ thành tin tức kinh tế đặc biệt quan trọng rồi, Chu Phú Minh hay tin nào có thể ngồi yên được, lúc đó cuộc họp thường ủy thường lệ đang diễn ra, tất cả các thường ủy khác cũng ngồi không yên.

Lực độ mở rộng thị trường của Ái Đạt ở ngoài Hải Châu mạnh hơn trong Hải Châu nhiều, Trương Khác cố ý bỏ sót Hải Châu, vì y biết chỉ cần tin tức Tiêu Vương lan đi, thị trường Hải Châu gần như không cần phải đầu tư gì cũng sẽ nóng lên.

Nhưng dù nóng lên thì dung lượng thị trường vẫn kém xa các thành phố khác như Huệ Sơn.

Ái Đạt ở Hải Châu chỉ có chút danh tiếng, nhưng Cẩm Hồ bán cổ phần cho Chính Thái đầu tư vào Ái Đạt thì Chu Phú Minh biết, các vị thường ủy người biết người không, nhưng không ai ngờ Ái Đạt làm ra được chuyện oanh động như thế.

Thành phố khẩn cấp liên lạc với Tô Tân Đông, Tô Tân Đông là đại biểu pháp nhân là tổng giám đốc của Ái Đạt, nhưng vẫn chưa biết tình hình cụ thể, lúc ấy di động chưa liên lạc được giữa các thành phố, nên tạm thời chưa biết tin từ đám Trương Khác.

Tiêu Vương là một bước quan trọng trong việc thao tác thị trường quảng cáo của ĐTH TW, bọn họ tuyệt đối không thể tự hủy bằng hiệu của mình, Trương Khác nắm trúng điểm này, cùng Chu Du lợi dụng trước cuộc họp báo quyết định chi tiết hợp tác cụ thể.

Đth TW đương nhiên không hi vọng dựa vào một khoảng thời gian quảng cáo 5s để kiếm tiền, mà lợi dụng hiệu ứng Tiêu Vương, nâng cao giá quảng cáo tất cả quảng thời gian.

Cuối cùng tiền đấu thầu không đổi, nhưng ĐTH TW chấp nhận đền bù bằng quảng cáo ở khoảng thời gian khác.

Trong lúc Trương Khác và Chu Du đang cò kè mặc cả với ĐTH TW thì tin tức các lúc truyền càng xa, các ban ngành kinh tế có liên quan trong tỉnh cũng hay tin, gọi điện tới Hải Châu hỏi tình hình, Nhật báo Hải Châu cũng xin chỉ thị có nên phát thông cáo không, nếu để truyền thông nơi khác phát tin trước, thì truyền thông Hải Châu mất mặt lớn.

Nhưng muốn phát thông cáo cần rất nhiều tin tức, nhưng phát hiện ra bọn họ hiểu biết rất ít về Ái Đạt, muốn viết ra một bài báo với lời lẽ hùng hồn khí thế trước khi báo tới xuất bản là khó khăn lớn.

Thành phố có được phương thức liên hệ với nhà khách Trương Khác và Chu Du ở từ chỗ Tô Tân Đông, trực tiếp lệnh nhân viên văn phòng trú ở Bắc Kinh liên lạc, gọi điện mãi không được nên quyết định tới nhà khách ôm cây đợi thỏ, tiếp đó phát sinh chuyện đã kể trên.

La Kinh trước đây thực sự chưa từng nghe tới Ái Đạt gì gì đó, nhưng ông ta quanh năm ở kinh thành, tất nhiên biết Tiêu Vương là cái gì, ông ta biết tin hơi muộn một chút, nhận được điện thoại của Chu Phú Minh mới biết Tiêu Vương năm nay là xí nghiệp của Hải Châu.

Ông ta hỏi hận không thôi, mình chậm chạp như thế, chẳng biết có khiến Chu Phú Minh bất mãn hay không? Ông ta người thời đại Đinh Hướng Sơn, không hi vọng thăng quan, chỉ hi vọng dưỡng lão ở ghế chủ nhiệm văn phòng béo bở này.

La Kinh biết lúc này không thể làm Chu Du đổi nhà khách, nhưng phải làm gì đó, thấy nhóm Chu Du có sáu người (ông ta coi cả trợ lý của Trần Tín Sinh thành người của Ái Đạt), nói với Chu Du:

- Giám đốc Chu hay là đem tình hình ở Bắc Kinh báo cho lãnh đạo thành phố trước? Tôi thấy nhân thủ các vị không nhiều, tôi và Tiểu Tổng ở kinh thành đã lâu, tự xưng phong ở lại giúp đỡ, bí thư Chu bảo tôi liên hệ với các vị, để tôi làm người liên lạc cũng được.

Nội dung hợp tác cụ thể với ĐTH TW tất nhiên không thể tiết lộ, nhưng phía Hải Châu cũng không thể không ứng phó, Chu Phú Minh chẳng mấy khi quan tâm như thế.

Lời của La Kinh nhắc nhở giám đốc nhà khách, ông ta nói:

- Cần một phòng tiếp đãi, không thể để bạn bè truyền thông đợi không ở đại sảnh, nhà khách chúng tôi cung cấp hai nhân viên công tác, giúp đỡ công tác tiếp đãi của quý vị ...

Viên trợ lý có hơi sốt ruột, chớp mắt thôi dám Trương Khác đã bị bao nhiêu người vây lấy, chẳng biết có thể phân thân đi gặp Trần Tín Sinh hay không nữa.

Nhân lúc ĐTH chuẩn bị phỏng vấn, Trương Khác và Chu Du về phòng thương lượng, quyết định bên này để Chu Du giới thiệu đơn giản tình hình đấu thầu, còn bên Hải Châu để Tạ Văn Tình và Tô Tân Đông ra mặt báo cáo tình huống.

Sau khi Hứa Tư đi Hong Kong, đại biểu pháp nhân của Việt Tú (Hải Châu) cần phải thay đổi, nếu không chuyện như ký giấy rất không tiện, lần này đẩy Tạ Văn Tình ra, còn để Cty Hải Dụ chiếm lượng nhỏ cổ phần.

Còn Cty ở Hong Kong đăng ký xong Trương Khác lập tức đem cổ phần của y tại Việt Tú - Hải Châu biến thành dưới danh sách ở Cty Việt Tú - Hong Kong, cho dù có người lợi dụng quyền tra nội tình của Việt Tú, cũng phát hiện ra đây là một xí nghiệp cơ bản do thương nhân Hong Kong nắm giữ cổ phần, cho dù có kẻ còn chưa từ bỏ tiếp tục tra tới cái tên Hứa Tư cũng sẽ không liên hệ tới vụ án Đinh Hương Sơn được, vì Hứa Tư hiện là người Hong Kong rồi.

Còn nếu như có kẻ tiếp tục bới móc, tra ra tới tận Hứa Tư mới nhập tịch Hong Kong, tra ra đại biểu pháp nhân cũ của Việt Tú Hải Châu là Hứa Tư, thì đó là tử địch rồi, nếu Trương Khác không biết tới có một kẻ thù như vậy thì chết là đáng.

Trương Khác nói với Chu Du:

- Bên này anh không thể thoát thân được, người tôi để lại hết cho anh, tôi đi gặp Trần Tín Sinh.

Đầu năm khi TI ký hợp đồng với Ái Đạt, lúc đó lượng tiêu thụ đầu đĩa còn chưa tới 4000 chiếc một tháng, chỉ nửa năm ngắn ngủi qua đi, đầu đĩa VCD ngày càng được người trong nước tiếp thụ, hơn nữa từ các thành phố duyên hải đông nam cung cấp đĩa lậu giá rẻ chất lượng cao, làm lượng tiêu thụ trong tháng 9 đột phá 100.000 chiếc, trong nửa năm tăng gấp hơn 20 lần.

Là nhà cung cấp chip giải duy nhất, C-Cube thu được lợi nhuận gần 50 triệu USD mỗi tháng, con số này chẳng lẽ không đủ để Cty TI lần nữa phán đoán lại thị trường.

Cty TI tăng cường đầu tư nghiên cứu chip giải mã, đang tiến hành thí điểm sản phẩm, giai đoạn này Ái Đạt đã phái kỹ sư tham gia, là linh kiện hạch tâm ảnh hưởng tới công năng và sự ổn định của đầu đĩa, với Ái Đạt mà nói, không cần đợi tới khi TI thực sự thành công mới tiến hành nghiên cứu phát triển, chỉ cần TI đưa ra chip giải mã hợp cách là Ái Đạt lập tức đem đi.

Trần Tín Sinh nhận ủy thác của tổng bộ TI, nghiêm túc nghiên cứu tiền cảnh cầu thị trường đầu VCD trong nước cùng các quốc gia mới nổi, nhận thức được sự tồn tại của đầu đĩa VCD không lâu, nhưng dung lượng thị trường lớn kinh người.

Trần Tín Sinh hay tin Ái Đạt bắt ngờ đoạt được Tiêu Vương, liền ý thức được đầu đĩa vì hành động này của Ái Đạt thêm một lần nữa bùng phát mạnh mẽ.

Bắc Kinh vào tháng 11, gió cát còn chưa lớn lắm, trời đêm Bắc Kinh khá đẹp, Trương Khác và trợ lý của Trần Tín Sinh tới Tam Lý Truân, Trần Tín Sinh đã đợi ở ngoài phòng ăn, gặp nhau câu đầu tiên là :

- Ngài Engibous bảo tôi đại diện chúc mừng ông Trương và điện tử Ái Đạt, ông Trương luôn có biểu hiện làm người ta chấn động.

Trương Khác không ngờ Trần Tín Sinh trao đổi với tổng bộ nhanh như thế, hai người vào phòng ăn phong cách Gothic, nhưng cả hai đều không phải người sành ăn, lúc này cũng chẳng phải thời điểm uống rượu, nhanh chóng quanh sang trao đổi quan điểm thị trường đầu đĩa.

Cơ sở hợp tác vui vẻ là hai bên phải có cùng nhất trí về tương lai tốt đẹp.

Tiêu Vương và hiệu ứng quảng cáo làm người dân hoàn toàn tiếp thụ khái niệm đầu đĩa VCD, tiếp tục làm lớn mạnh thị trường đầu đĩa, mà Tiêu Vương sẽ là chúa tể của thị trường này?

- Ái Đạt đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trần Tín Sinh nói:

- Căn cứ vào kinh nghiệm của nhà máy rượu Khổng Phủ Yến, không cần đợi năm sau khi quảng cáo chính thức được phát, các nhà tiêu thụ sẽ tranh nhau chen sập cửa của Ái Đạt, Khổng Phủ Yến thôn tính các nhà máy rượu nhỏ khác để mở rộng còn Ái Đạt chuẩn bị mở rộng sản năng thế nào?

254. Chương 254: Cơ Sở Của Sự Hợp Tác

Trương Khác bình tĩnh đáp:

- Kinh nghiệm của Khổng Phủ Yến không đáng học tập, lòng ông Trần còn rõ hơn tôi, thôn tính lượng lớn nhà máy rượu nhỏ ắt tạo thành hỗn loạn về quản lý, nếu năm nay họ tiếp tục đoạt được Tiêu Vương, phần vinh của thị trường sẽ che lấp mâu thuẫn, cho bọn họ thời gian chỉnh đốn. Đương nhiên nội bộ bọn họ có thể ý thức được điểm này, đáng tiếc Tiêu Vương bị chúng tôi đoạt rồi, thị trường sẽ không cho bọn họ thời gian nữa ...

Trần Tín Sinh nghe câu này sắc mặt hơi biến đổi, hần vốn định dùng lời này đánh động Trương Khác, không ngờ Trương Khác còn thấu triệt hơn hẳn, xem ra lần này Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương không phải kết quả của kích động nhất thời.

- Ti cảm thấy kiêu ngạo vì có một đối tác như Ái Đạt.

Trần Tín Sinh nâng ly rượu lên:

- Nếu đã thế, mọi người không cần lãng phí thời gian thăm do nhau nữa, tôi nghĩ, Ái Đạt cũng cảm thấy thời gian eo hẹp lắm rồi. Trước khi ông Trương tới đây, tôi đã thảo luận với ngài Engibous, TI Trung Quốc được cấp quyền hợp tác mật thiết hơn với Ái Đạt.

Năm sau lượng tiêu thụ đầu đĩa hàng tháng ổn định ở mức 30.000 chiếc, C-Cube mỗi tháng có thể thu được hơn 10 triệu USD, dù TI có thể lớn tiền nhiều đến đâu cũng không thể không động lòng với con số này.

Cty TI sẽ mau chóng đưa ra chip giải mã phân chia món lợi kén sù này với C-Cube.

Cty TI không hi vọng giữa hai công ty cạnh tranh không lành mạnh với nhau phá vỡ cách cục, nhưng C-Cube đã đi trước một năm, có ưu thế kỹ thuật tương đối, tất nhiên không dễ từ bỏ địa vị lũng đoạn của mình.

Nếu chỉ là nhà máy lắp ráp thông thường, chuyện giữ TI và C-Cube chẳng liên quan gì tới Ái Đạt, thế nhưng từ tháng 9, Ái Đạt đã thành khách hàng lớn nhất của chip giải mã đời hai, tới tháng mười chiếm 20% lượng cung ứng chip giải mã, tháng 11 Ái Đạt thành Tiêu Vương, tỉ lệ này còn tiếp tục tăng lên.

Như vậy để Ái Đạt có tiếng nói giữa cuộc cạnh tranh của TI và C-Cube, trước tiên phải không cho C-Cube biết hiệp nghị bí mật của Ái Đạt và TI.

Theo hiệp nghị bí mật, Ái Đạt chỉ được giá hữu nghị 1/10 tổng sản lượng chip giải mã, nếu Ái Đạt chiếm lĩnh thị trường tỉ lệ cao, số lượng chip giải mã với giá hữu nghị không đủ thỏa mãn nhu cầu, lúc đó Ái Đạt phải mua thêm với giá thị trường, Ái Đạt chọn TI hay C-Cube sẽ thay đổi cán cân lực lượng của thị trường giữa TI và C-Cube.

Một khi Ái Đạt quật khởi hình thành thần thoại trong lĩnh vực đầu đĩa, những nhà máy muốn học theo trước tiên sẽ mô phỏng kỹ thuật của Ái Đạt.

Bất kể C-Cube, TI, hay Phillips, bọn họ đều muốn nhà máy sản xuất đầu đĩa nỗ lực khai thác mở rộng thị trường.

Trương Á Bình vì ở Thượng Hải cho nên biết tin Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương, hắn siết chặt tay, không hề che dấu vẻ mặt hưng phấn của mình.

Mấy ngày trước Trương Á Bình hay tin điện tử Tân Khoa quyết định hợp tác với Sony, mặc dù hiện giờ chất lượng mắt đọc của Sony còn chưa ổn định, nhưng Sony đã tăng cường đầu tư kỹ thuật.

Với Trương Á Bình mà nói đây là một tin tức rất xấu.

Tiền thân của Tân Khoa là một nhà máy vô tuyến điện có lịch sử gần 30 năm, tới năm 95 trở thành một tập đoàn điện tử tương đối lớn, kỹ thuật rất mạnh.

Trong tất cả doanh nghiệp tiến vào thị trường đầu đĩa, Trương Á Bình nhận thấy Tân Khoa có tiềm lực lớn nhất, dù kỹ thuật, đường tiêu thụ, thương hiệu đều vượt trội so với các doanh nghiệp khác.

Tân Khoa chưa đưa sản phẩm đầu đĩa của bọn họ ra thị trường không có nghĩa là bọn họ chậm chân hơn người khác, mà vì bọn họ muốn chuẩn bị thật chu đáo, bọn họ có tự tin xuất hiện một cái là khiến người ta kinh ngạc.

Cho dù Ái Đạt vào tháng mười có xu thế vượt qua SamSung, nhưng giữa Ái Đạt và Tân Khoa, Trương Á Bình coi trọng Tân Khoa hơn.

Song Tân Khoa đã chọn Sony làm nhà cung ứng mắt đọc cho bọn họ, Trương Á Bình đang thất vọng lúc này kịch tính như một bộ phim, Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương.

Trương Á Bình nhớ lại vào tháng bảy Trương Khác tiết lộ mục tiêu kinh người, thì ra sớm đã có ý đoạt Tiêu Vương.

Vào tháng 10, trước khi tới Hong Kong, Trương Khác có hội diện Trương Á Bình, hai bên thảo luận vấn đề cung ứng mắt đọc, song cuối cùng không hình thành được hiệp nghị.

Gọi điện cho Tô Tân Đông không được, các phương thức khác liên hệ với Ái Đạt đều để hết ở văn phòng công ty, Trương Á Bình lập tức lái xe tới công ty, không ngại phí điện thoại đường dài, gọi điện báo tổng bộ Phillips chuyện xảy ra trong nước, yêu cầu bọn họ đồng ý cho hắn lập tức xây dựng công trình kỳ hai, rồi quyết định một khi liên hệ được với Tô Tân Đông, sẽ tới Hải Châu một chuyến.

So với C-Cube, Phillips thì TI có quan hệ mật thiết với Ái Đạt hơn, Trần Tín Sinh hiện giờ lo sản lượng của Ái Đạt không theo kịp bước tiến của thị trường, hắn sẵn sàng nguyện ý hỗ trợ cho Ái Đạt ở phương diện này.

Lập vài cái nhà xưởng thì dễ lắm, toàn bộ dùng kết cấu không gian bằng thép, một tháng là có thể lập nên một xưởng lắp ráp cỡ lớn, nhưng công nhân lành nghề thì không phải một hai ngày có thể bồi dưỡng lên, may mà mấy năm qua công nhân xí nghiệp điện tử, vô tuyến điện ở Hải Châu phải nghỉ việc tương đối nhiều.

Nhưng TI đã tỏ ý sẵn sàng giúp đỡ Ái Đạt, Trương Khác làm gì có chuyện không nhận. Về mặt tích lũy kỹ thuật thì trên toàn cầu chỉ có vài công ty có thực lực kỹ thuật sánh ngang TI, cái Trương Khác thêm nhất chính là thực lực kỹ thuật của TI, TI viện trợ kỹ thuật cho Ái Đạt là tốt nhất rồi ...

Trần Tín Sinh đích thân lái xe đưa Trương Khác về nhà khách, đêm đã khuya, nhưng đại sảnh và phòng tiếp đãi nhà khách vẫn sáng choang, còn có cả một số người đeo máy ảnh đứng ngoài ngó nghiêng, bọn họ đều kỳ vọng có được một thông cáo có sức nặng về sự kiện này.

Lúc này Phó Tuấn và Lý Nguyệt Như đang ở phòng tiếp đãi, còn có một thanh niên mặc tây phục giúp đỡ họ tiếp đãi giới truyền thông, hắn không mặc đồng phục của nhà khách, chẳng biết Chu Du lại kiếm đâu ra người giúp.

Trương Khác bảo Phó Tuấn đi xem Chu Du có rảnh rồi chưa, còn y về phòng trước.

Chu Du trông mặt mày phơi phới, chẳng có chút mệt mỏi nào:

- Chuyện bên phía TI sao rồi?

- Ti bắt đầu phân ngạch thị trường với C-Cube vì gây thêm áp lực với C-Cube, bọn họ muốn hợp tác chặt chẽ với chúng ta hơn, ai bảo chúng ta là nhà máy lắp ráp hoàn chỉnh nhất định phải tranh thủ chứ?

Trương Khác phần chần nói:

- Không biết C-Cube có tới lôi kéo chúng ta không nhỉ?

Chu Chu là một trong số ít người biết hiệp nghị bí mật giữa Ái Đạt và TI:

- Nhà phân phối ở Bắc Kinh tới cầu viện chúng ta rồi, chỗ bọn họ chỉ có một trăm máy; giám đốc vật tư của điện khí Quốc Mỹ hi vọng kiếp lập quan hệ cung cấp hàng trực tiếp với chúng ta, giám đốc của Hưng Đại Nguyên đích thân tới hi vọng được quyền đại lý của chúng ta vào năm sau ...

Trương Khác day huyệt thái dương:

- Động tác của bọn họ nhanh thật, có điều đó là chuyện của anh, không cần tôi phải đau đầu, không hiểu bên phía Hải Châu ra sao?

- Bên phía Hải Châu điện thoại không ngừng, giám đốc Diệp cũng gọi điện tới, biết cậu không có thời gian, nói cậu không để ý tới anh ta cũng không sao. Còn cả con gái thị trường Đường nói sẽ đợi điện thoại của cậu, cả giám đốc Tạ hỏi bao giờ chúng ta về ...

- Anh ở lại đây vài ngày đi, còn có nhiều chi tiết định đoạt với ĐTH TW, điều thêm vài người ở phòng thị trường tới ...

Trương Khác đầu ong ong:

- Công tác hôm nay phải chẳng nên dừng ở đây thôi, mọi người trông đều rất tinh thần, nhưng đó là do phần khích, tôi thấy mệt rồi đây này.

Chu Du ra khỏi phòng, Trương Khác xem đồng hồ, nghĩ lúc này gọi điện cho Đường Thanh không biết có hợp không, còn phía Diệp Kiến Bán có thể tạm thời không để ý tới hẳn.

Trương Khác ngồi dựa lưng vào ghế sofa, hai chân thoải mái gác lên bàn, kéo điện thoại tới đặt lên đầu gối.

Gọi điện tới nhà Đường Học Khiêm, Đường Học Khiêm bắt máy, nhà công chỉ có một đường giây điện thoại, trong phòng Đường Thanh cũng nhắc máy phụ:

- Tiểu Khác à? Mấy giờ rồi ... Thanh Thanh chắc vẫn đang đợi điện thoại của cháu ...

Đường Học Khiêm giọng ngái ngủ chưa dứt lời Đường Thanh đã nói:

- Ba, con bảo tối nay không cho ba nhận điện thoại cơ mà.

255. Chương 255: Chuyện Liên Doanh Của Hương Tuyết Hải

- Reo tới bốn tiếng rồi, ba tướng con đã ngủ chứ ...

Đường Học Khiêm cười khẽ rồi cúp điện thoại, không hỏi thêm chuyện Tiêu Vương, nhường đường giây điện thoại cho đôi tình nhân trẻ.

- Sao muộn thế này mới gọi điện, mình sắp ngủ gật bên bàn điện thoại rồi đây này.

Đường Thanh giọng nhõng nhẽo, êm tới bủn rủn cả người:

- Mình vừa về nhà khách, bạn có thể ngủ trước mà.

- Bạn thừa biết mình ngủ rất say, lưng chạm xuống giường là không tỉnh lại được, nếu không nghe thấy điện thoại của bạn thì sao?

Đường Thanh hờn dỗi:

- Sao bạn đem sinh nhật của mình ra cho tất cả mọi người cùng biết thế hả?
- Không thích à?

Trương Khác nhẹ giọng hỏi.

- Thích thì thích, có điều mình vẫn muốn có thêm một nghìn đóa hoa hồng ...

Trương Khác tay run lên, điện thoại thiếu chút nữa rơi xuống thảm.

Thực giác của các cô gái luôn làm nam nhân phải kinh hồn khiếp vía, còn may Đường Thanh không kịp chất vấn thêm trong điện thoại, cô nàng vừa nói vừa ngáp ngắn ngáp dài, nói chuyện gần nửa tiếng thì không chịu nổi phải đi ngủ.

Đường Thanh là cô gái ham ngủ và ngủ rất đúng giờ, đêm hôm khuya khoắt chớ mong cô có thể đuổi được cơn buồn ngủ để tập trung vào làm một việc gì đó.

Tiếc là buồn ngủ không phải bệnh truyền nhiễm, Trương Khác tắm rửa xong vẫn không buồn ngủ, rót một cốc nước đi ra ban công, không bật đèn, lặng lẽ đứng trong bóng đêm ngắm nhìn bầu trời đêm, năm 95 bầu trời Bắc Kinh chưa bị bão cát ô nhiễm làm cho quá khó coi.

Giang Đại Nhi từ phòng bên mở nửa cánh cửa sổ ra, phòng cô không có ban công, ánh đèn trong phòng chiếu lên người cô, Giang Đại Nhi không ý thức được Trương Khác ngồi ở ban công bên cạnh, thoải mái duỗi người, đèn chiếu qua áo ngủ mong manh, thấp thoáng hiện đường lưng linh lá lướt, hai bầu ngực căng tròn vươn lên như trêu ghẹo lý trí của Trương Khác, mỹ nhân này lại không mặc áo lót rồi.

- Á ...

Giang Đại Nhi một lúc mới thấy được bóng người mơ hồ, may là cô nhanh chóng ý thức được đó là Trương Khác, nhưng tiếng thét của cô vẫn khiến Lý Nguyệt Như chú ý:

- Làm sao mà hét lên thế?
- Không có gì ạ, có con côn trùng nhỏ bay qua.

Giang Đại Nhi kín đáo dứ dứ nắm đấm với Trương Khác.

- Côn trùng thì có gì mà sợ, vậy con đóng cửa lại đi.
- Chỉ cần tắt đèn đi là không thu hút côn trùng nữa.

Giang Đại Nhi cũng ý thức được vừa rồi lại làm Trương Khác nhìn no mắt, cô quay lại tắt đèn trong phòng đi, lúc quay ra ngoài cửa sổ đã quen với bóng tối, nhìn thấy Trương Khác cầm ly ngồi ở ban công, cô đặt ngón tay khe khẽ xuyt một tiếng, bảo Trương Khác đừng lên tiếng.

Trương Khác thấy Giang Đại Nhi chăm chú nhìn bầu trời đêm phương xa, cũng nhìn lên trời, hai người cứ thế im lặng ngắm nhìn cùng một mảnh trời, thi thoảng đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, hưởng thụ cảm giác êm đềm kỳ diệu.

Tối tận khi Lý Nguyệt Như than vãn gió thổi vào phòng hơi lạnh, Giang Đại Nhi mới bắt đầu dử rứt người vào.

~~oOo

~~Bắc Kinh rất nhiều việc, nhưng cũng chỉ có Chu Du bận rộn mà thôi, đợi tới khi nhân viên phòng thị trường tới Bắc Kinh, Trương Khác liền cùng nhóm Giang Đại Nhi trở về, hai ngày qua Đường Học Khiêm và cha không gọi điện hỏi chuyện Tiêu Vương, chắc Tạ Văn Tình đã nói rõ cho họ rồi.

Tối ngày mùng 9 ngồi tàu hỏa rời Bắc Kinh, sáng ngày mùng 10 tới tỉnh thành, tạm thời bỏ mặc lời trách móc của Diệp Kiến Bán, mọi người xuống tàu ăn sáng qua loa, Trương Khác đưa hai mẹ con Giang Đại Nhi về chỗ ở, chẳng còn thời gian chào đón Hứa Duy, liền cùng Phó Tuấn đến bãi đỗ xe của Cty Hải Dụ lấy xe, tranh thủ tới Tân Mai Uyển trước khi Từ Học Bình tới chinh phủ làm việc.

Khi đám Trương Khác đi Bắc Kinh, Chu Tiểu Quân đem tài liệu của Hương Tuyết Hải đưa ột phó chủ nhiệm của ủy ban thương mại, vị phó chủ nhiệm này bị những người khác chèn ép, cuộc sống rất khó khăn.

Phía dưới có người đem chuyện tố cáo lên ông ta, ông ta tất nhiên tóm chặt lấy, yêu cầu trong cuộc họp đảng phải điều tra chuyện này, ông ta không có ý phủ địch chính phủ Huệ Sơn, chỉ là muốn những thành viên khác trong ủy ban phải cấp cho ông ta sự tôn trọng đáng có.

Chuyện vốn có thể không chế trong nội bộ ủy ban thương mại, nhưng Chu Tiểu Quân có người bạn tốt nghiệp xong làm việc ở chi nhánh của Tân Hoa Xã, liền liên hệ với hắn đem tài liệu của Đào Hành Kiện viết thành bài văn đề phòng cạm bẫy đầu tư nước ngoài, bảo vệ thương hiệu dân tộc đưa lên.

Bài văn này hơi hướng đi ngược lại xu thế trong nước bấy giờ, khi đó bất kể là TW hay địa phương đều không có ý giảm nhiệt mời gọi đầu tư nước ngoài, bài văn này không thích hợp dẫn lên, nhưng chi nhánh Tân Hoa Xã chuyển cho tính phủ tỉnh tham khảo.

Từ Học Bình có được cơ quang minh chính đại yêu cầu ủy ban thương mại đưa tài liệu của Hương Tuyết Hải lên, với dư luận kinh tế trong nước như thế, ông cũng chỉ có thể yêu cầu ban ngành liên quan nghiêm túc cân nhắc được mất, mặc dù không phủ quyết, nhưng đã đủ để cuộc đàm phán giữa Hương Tuyết Hải và SamSung phải dừng lại.

Trương Khác tới Tân Mai Uyển cùng lúc với Lý Nghĩa Giang, mặc dù Lý Nghĩa Giang sáng sớm có thể tới thẳng chính phủ tỉnh, nhưng nhiều năm qua hắn quen sáng tới nhà Từ Học Bình trước, an bài chu đáo chuyện trong ngày, được sự tín nhiệm của Từ Học Bình.

Từ Học Bình chủ động hỏi tới chuyện Tiêu Vương, ông rất ít khi chủ động hỏi tới chuyện kinh doanh cụ thể, nhưng lần này Ái Đạt đoạt Tiêu Vương là tin tức kinh tế trọng đại trong tỉnh, ông ta không thể không nghe không hỏi.

Ái Đạt cố làm cho tròn thì chỉ mới gầy dựng được một năm, ông lo đoạt Tiêu Vương lần này liệu có nóng vội đốt cháy giai đoạn quá không?

Trương Khác đem tình hình Ái Đạt báo cáo qua, mặc dù sẽ có chút bộn bề song không tới mức không ứng phó được.

Trương Khác còn quan tâm vấn đề của Hương Tuyết Hải hơn, mặc dù hiện giờ y không có năng lực mua nó, nhưng không có nghĩa là vĩnh viễn không có, y không cam tâm để người Hàn hủy mất thương hiệu này.

Có lời phê của Từ Học Bình, chuyện liên doanh sẽ phải đàm phán lại, chỉ cần trì hoãn nửa năm, chuyện sẽ dễ dàng hơn

Trương Khác và Từ Học Bình rời Tân Mai Uyển thì tòa thành thị này mới bắt đầu một ngày bận rộn, trên đường là dòng xe cộ đi làm nườm nượp.

Trương Khác quyết định đi tìm Đào Hành Kiện, chính phủ Huệ Sơn không làm được gì tỉnh, không có nghĩa là không có thủ đoạn với kẻ đâm sau lưng.

Ở nhà khách Đào Hành Kiện ở, gặp được Chu Tiểu Quân, mặt mày rầu rĩ, hẳn những ngày qua ở ủy ban thương mại hắn không dễ sống, nhìn thấy Trương Khác tới, mắt lộ vẻ vui mừng:

- Còn tưởng cậu quên chúng tôi rồi chứ?
- Không đi làm sao?

Trương Khác hỏi:

Chu Tiểu Quân cười méo mặt:

- Phải viết một bản kiểm điểm sâu sắc, ở đơn vị thì lãnh đạo mặt hầm hầm, về nhà bị ba tôi giáo huấn, có điều tốt hơn giám đốc Đào một chút ..
- Còn giám đốc Đào gì nữa, đưa tài liệu lên tỉnh là tôi hiểu không có kết quả gì tốt đẹp rồi, không ngờ chính phủ Huệ Sơn chưa đợi tôi về đã cách chức, vợ tôi cũng bị đơn vị điều chức, chẳng khác gì bị cho thôi việc.

Đào Hành Kiện nói thế, song chẳng tỏ ra quá lo lắng:

Kết quả này không hề bất ngờ, Trương Khác hỏi Chu Tiểu Quân:

- Ủy ban thương mại giờ hạn không thể đá bay anh đi, nhưng trên tỉnh làm việc không tùy tiện bằng phía dưới, có điều anh ở lại cũng khó sống yên, anh tính thế nào?

Mặc dù một số vấn đề còn chưa nhìn thấu triệt, nhưng khi biết lời phê của Từ Học Bình với chuyện liên doanh, Chu Tiểu Quân biết mình làm tốt thì không uổng phí, nhưng trong cơ quan ở tỉnh muốn tìm chỗ nhàn hạ béo bở hơn ủy ban thương mại không nhiều, nên hắn có chút do dự.

Thấy vậy Trương Khác quay sang Đào Hành Kiện:

- Ông Đào có tính toán gì?

- Chuyện liên doanh còn chưa có kết luận, tôi khó yên tâm rời Huệ Sơn ...

Đào Hành Kiện trầm ngâm:

256. Chương 256: Âm Mưu Phá Đám

Đào Hành Kiện từ Thâm Quyển về Huệ Sơn, vợ cũng không phải người Huệ Sơn, lần nữa rời đi không tạo thành nhiều rắc rối lắm cho hắn, người có năng lực không phải lo cho tiền đồ của mình. Chỉ là hắn lo kết quả liên doanh kia, Trương Khác hỏi:

- Ông Đào không ngại tới Hong Kong làm việc chứ?

Mấy ngày qua ở cạnh Chu Tiểu Quân, nên được hắn kể cho nhiều điều về Trương Khác, Đào Hành Kiện cho rằng Trương Khác chỉ là người kế thừa tương lai của xí nghiệp gia tộc.

Bất kể địa vị Trương Khác trong gia tộc quan trọng ra sao, Đào Hành Kiện không cho rằng một học sinh cao trung có thể quyết định sự vụ của xí nghiệp.

Hắn cũng nghĩ tới đến Ái Đạt làm việc, nhưng vấn đề này không phải bàn với Trương Khác là được, hơn nữa Ái Đạt có chi nhánh ở Hong Kong?

Trương Khác sẽ không để Đào Hành Kiện tới Ái Đạt công tác, thế có khác già khiêu khích chính phủ Huệ Sơn, cũng khiến người ta liên tưởng lung tung liệu có phải lời phê của Từ Học Bình có liên quan tới Ái Đạt, còn Hong Kong cách xa nội địa, có thể che trời vượt biển.

Đào Hành Kiện tinh thông tài vụ, có kinh nghiệm quản lý trung tầng xí nghiệp đầu tư nước ngoài, để hắn tới Việt Tú - Hong Kong là vô cùng thích hợp.

Trương Khác thấy hắn có vẻ ngần ngại, hỏi:

- Ông Đào tới Hong Kong làm việc, vợ ông cũng có thể an bài công tác ở Thâm Quyển, ông không cần vội trả lời tôi, lần này tôi tới để mời ông Đào tới Hải Châu làm khách.

Ngữ khí chắc chắn của Trương Khác làm Đào Hành Kiện rất bất ngờ:

- Vợ tôi luôn muốn tới ĐH trung văn Hong Kong học, cô ấy theo tôi về Huệ Sơn đã rất thiết thòi rồi, nhưng cậu có thể quyết định công việc trong xí nghiệp gia tộc sao?

- đương nhiên là có.

Buổi trưa, Trương Khác mời Lý Giang Nghĩa ăn cơm, giới thiệu Chu Tiểu Quân, địa điểm là quán ăn gần chính phủ tỉnh.

Trên tỉnh, quan viên cấp chính xử rất tầm thường, cha của Chu Tiểu Quân giỏi lắm leo lên được chính xử rồi về hưu, nhưng cấp chính xử này của Lý Giang Nghĩa thì ngay thị trưởng cũng phải lấy lòng.

Mời Lý Giang Nghĩa ra ăn cơm chỉ là để cho Chu Tiểu Quân an tâm, quan trường chìm nổi, trừ người có ngộ tính đặc biệt ra ai chẳng phải qua vài lần lên xuống, Chu Tiểu Quân nếu có đủ kiên nhẫn, ở lại ủy ban thương mại cũng không phải không có ngày vén mây thấy trời.

Chuyện trong cơ quan xưa nay rất phức tạp, dù Chu Tiểu Quân rời ủy ban thương mại, cũng không có nghĩa một hai ngày là giải quyết được vấn đề.

Ăn cơm xong Lý Giang Nghĩa vội vàng rời đi, hẳn ăn cơm cũng vội vàng vì tranh thủ thời gian.

Chu Tiểu Quân cũng đi luôn, hẳn sợ mình không ở cơ quan sẽ có kẻ chơi xấu.

Chỉ còn lại bốn người Trương Khác, Phó Tuấn, Đào Hành Kiện và Diệp Kiến Bân.

- Ăn cơm ở chỗ này không làm cậu xót của được, các đảng viên đi hết rồi, chúng ta đi chỗ khác ăn cơm.

Diệp Kiến Bân không hề hay biết gì về chuyện Tiêu Vương, tốt xấu gì thì Thịnh Hâm cũng là tổng đại lý của Ái Đạt tại Hoa Đông, oán khí hẳn tích lũy không phải dùng một bữa cơm là xua tan được.

Nơi này cũng không phải chỗ thích hợp đàm thoại, theo Diệp Kiến Bân lái xe tới con đường hẹp, vào quán cơm kiểu Nhật tên là quán bar Anh Đào, tường bên trong rải đầy nhung tơ màu đỏ, cỏi giấy đi trên thảm, qua con đường hẹp, gian bên cạnh toàn tiếng người Nhật mời rượu nhau, vào gian phòng rèm che một nửa, bên trong toàn là nữ nhân mặc váy đen xinh đẹp, ánh sáng mờ ảo.

Diệp Kiến Bân dùng tiếng Nhật nói với một nữ nhân xinh đẹp chừng 28 tuổi, quán ăn hoặc quán bar kiểu Nhật đều có cô gái tinh thông tiếng Nhật, nhưng những cô gái có sự nhu thuận quyến rũ tận xương tủy này chỉ có văn hóa đặc thù của Nhật Bản mới có thể sinh ra được.

Nghe nội dung trao đổi của Diệp Kiến Bân với cô ta thì té ra cô gái xinh đẹp này là bà chủ, Diệp Kiến Bân còn bảo cô ta chọn mấy cô gái Nhật Bản chính tông tới tiếp rượu, Trương Khác chép miệng, bữa cơm này tốn không ít tiền rồi.

Đi vào phòng, Diệp Kiến Bân mới cười nói nhỏ:

- Cô gái tiếp rượu gần như đều từ Nhật qua, chỗ này thường chỉ tiếp đãi người Nhật Bản, cậu nói tiếng phổ thông đừng mong qua được cửa.

Nhân lúc các cô gái còn chưa vào phòng, liền nói tới chuyện Hương Tuyết Hải, Diệp Kiến Bân vỗ đùi khoái chí:

- Bọn Hàn làm gì có lòng tốt được, chỉ là trong nước hiện giờ sinh ngoại, theo đuổi đầu tư nước ngoài, kỳ thị đầu tư trong nước.

Ngã người tới nói với Đào Hành Kiện:

- Huệ Sơn không có chỗ cho anh dung thân thì tới Thịnh Hâm chúng tôi, người Trương Khác nhìn trúng thì không thể tệ được.

Rồi bảo Trương Khác:

- Cậu phá sau lưng như thế là vô dụng, chính phủ địa phương một lòng mời gọi đầu tư nước ngoài, giám đốc nhà máy Hương Tuyết Hải cấp bậc gì, cùng lắm là ủy viên thành ủy, có làm Hương Tuyết Hải lớn mạnh đến đâu lương tháng cũng chỉ một hai nghìn, chẳng bằng liên doanh, kiếm chính tích lại có tiền đút túi. Lòng người hướng ngoại, miệng thịt béo bở này sớm muộn gì cũng vào miệng người Hàn thôi, trừ khi có bên thứ ba phá đám.

Trương Khác lắc đầu:

- Nếu cùng điều kiện, thì giữa nhà đầu tư nước ngoài và nhà đầu tư trong nước, chính phủ Huệ Sơn sẽ chọn nhà đầu tư nước ngoài, dù phía nước ngoài có điều kiện hà khắc hơn thì bọn họ vẫn cứ hòa theo. Nên bên phá đám thứ ba ngày ắt phải ở nước ngoài, mà nhà đầu tư nước ngoài thực sự chỉ nhìn trúng tích lũy kỹ thuật, công nhân lành nghề v.v.v.. Chứ không quan tâm tới thương hiệu Hương Tuyết Hải.

Diệp Kiến Bân tắc lưỡi:

- Đúng là khó thật, cái thương hiệu Hương Tuyết Hải này bị phế thật đáng tiếc.

Trương Khác tủm tỉm cười:

- Trong các nhà đầu tư nước ngoài thì Hong Kong và Thái Lan được ưa chuộng không kém gì Nhật và Hàn, nếu mượn được một xí nghiệp điện gia dụng có tên trên thị trường chứng khoán Hong Kong, có lẽ có thể phá đám được.

Diệp Kiến Bản chỉ mặt Trương Khác cười phá lên, có vẻ như sớm đoán được tâm tư Trương Khác không từ tế gì.

Hong Kong là một trong số vùng thương mại tự do nhất thế giới, thị trường chứng khoán Hong Kong có rất nhiều công ty vì kinh doanh không tốt rơi vào khốn cảnh, cổ phiếu giá khá thấp, không chế một công ty như vậy không khó.

Có thể qua một công ty như thế mua Hương Tuyết Hải, Diệp Kiến Bản hỏi:

- Cậu có thời gian đi gom khoản tài chính khổng lồ đó không? Có điều cậu có suy nghĩ này có thể trao đổi với em gái của Tiểu Tĩnh, có lẽ có ích đấy.

Trương Khác không hiểu trao đổi với Tôn Tĩnh Mông có ích lợi gì, kỳ thực y không biết xuất thân gia đình hai chị em đó, trước kia chưa từng nghĩ tới tìm hiểu chuyện này.

Bà chủ xinh đẹp kia đẩy cửa đi vào, sau lưng cô ta là các cô gái tiếp rượu, không mặc kimono mà mặc váy dài màu đen, dung mạo xinh đẹp không nhiều, thậm chí không thể so sánh được với bà chủ, nhưng hơn ở cái da dẻ trắng mịn, thái độ nhu thuận, không phóng đảng như các cô gái tam bồi thông thường, có vài phần hương vị văn hóa kỹ nghệ Nhật Bản ...

*** Tam bồi hiện nay thường được hiểu: Ăn , múa, ngủ ...

Rời quán bar Anh Đào, Trương Khác về thẳng Hải Châu, Đào Hành Kiện nhận lời mời cũng đi theo.

Trong quán bar Anh Đào, Trương Khác và Diệp Kiến bản thảo luận ý đồ thông qua công ty Hong Kong phá đám, Diệp Kiến Bản và Thịnh Hâm đều danh tiếng lẫy lừng, nhưng Trương Khác có cư cách gì thảo luận vấn đề này?

Đào Hành Kiện nghĩ không ra, thậm chí nghi ngờ Chu Tiểu Quân nói Trương Khác là học sinh là nói dối, Trương Khác đâu có giống học sinh, nhưng Chu Tiểu Quân cũng đâu cần nói dối.

Trương Khác muốn mời Đào Hành Kiện tới Việt Tú Hong Kong nên ở trên xe liền giới thiệu một số tình hình:

- Ba tôi là thư ký trưởng chính phủ Hong Kong, Ái Đại hiện nay bề ngoài bị một công ty ở Hong Kong gián tiếp khống chế cổ phần, nếu ông Đào đồng ý, tôi có thể quyết định đưa ông tới công ty Hong Kong đó nhậm chức ...

Đào Hành Kiện không nói, trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn, song không biết có tiện hỏi ra không, từ khi Trương Khác chủ động tìm hắn, chủ động giúp ngăn chặn chuyện liên doanh. Mà phương án này ngừng lại do tỉnh trưởng trực tiếp can thiệp, nói thế tức là Từ Học Bình có quan hệ lợi ích mật thiết với bọn họ?

Hắn không dám hỏi nhiều, sợ biết nhiều cơ hội thoát thân cũng không có.

257. Chương 257: Một Vạn Đóa Hồng

Trương Khác quan sát hết vẻ mặt Đào Hành Kiện, môi khẽ mỉm cười: Ái Đại trông có vẻ giống loại công ty bí mật trùng trùng sao? Có lẽ giống, ai bảo mình làm quan hệ cổ phần của nó rắc rối như thế?

Vào địa phận Hải Châu, Trương Khác mở di động, không ai biết thời gian cụ thể y về Hải Châu, nên không mở điện thoại ra là chuông reo không ngừng, Trương Khác gọi vài cuộc điện thoại máy đều bận, hắn bọn họ đang tối mày tối mặt vì chuyện Tiêu Vương.

Tô Tân Đông, Đinh Hòe mấy ngày tới không bỏ thời gian ra tiếp Đào Hành Kiện được, Trương Khác đành gọi cho chú.

- Tiểu Khác, cháu về Hải Châu rồi hả?

Giọng Trương Tri Phi rất kích động:

- Không ở Hải Châu sao gọi di động cho chú được?
- Cháu ở đâu, chú tới tìm ngay.

Trương Tri Phi có vẻ sốt ruột không chờ thêm được.

- Cháu vừa rời đường cao tốc, để cháu tìm chú.
- Cháu không về nhà giải thích cho ba cháu trước đi à? Ba cháu trấn tĩnh không gọi điện cho cháu, chứ cháu không nhìn thấy mẹ cháu lo sốt vó, 8000 vạn, cháu to gan thật, khác gì mỗi ngày tặng cho ĐTH TW hai cái xe hơi chứ?

Trương Khác vỗ đầu, xem ra phải về nhà một chuyến rồi tính sau, liền bảo Phó Tuấn:

- Anh đưa tôi về khu tập thể cơ quan trước, anh phụ trách đưa ông Đào tới nhà khách, chiều đãi họ tôi.

Rồi xin lỗi Đào Hành Kiện:

- Thất lễ quá, hôm nay chỉ đành để Phó Tuấn an bài hành trình của ông vậy.

Đào Hành Kiện rất hiểu, Trương Khác nếu là nhân vật quan trọng, vậy Ái Đạt vừa đoạt Tiêu Vương, y có thể rảnh rỗi mới là lạ.

Trương Khác vừa xuống xe đi vào khu tập thể vài bước, xe của chú, Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh nói nhau tới nơi.

Trương Khác đứng ở giữa đường, nhìn chú, cha, Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh đồng loạt thò đầu ra, nhe răng cười:

- Không cần vội tam đường hội thẩm như vậy chứ ạ?

*** Tam đường hiểu theo nghĩa ngày nay công an (hình bộ), viện kiểm sát (đô sát viện), tòa án (đại lý tự), thẩm vấn vụ án cấp cao nhất, miễn cảm nhất. Còn có ngũ đường hội thẩm, chỉ xử vụ án hoàng gia, có thêm 2 bộ phận hoàng cung giống Đông xưởng, một đại diện của hoàng thất.

Tống Bồi Minh cười ha hả:

- Hôm nay là cuối tuần, không có chỗ tiêu tốn thời gian, tôi tới chỉ để góp vui, ăn trực.

Đi lên nhà, Lương Cách Trân đang tán gẫu với chị dâu, hai tháng trôi đi, chuyện Lương Quốc Hưng chuyển nghiệp về địa phương đã được định đoạt, cục lao động có ghé điều chỉnh, ông ta để vợ nghỉ ở đơn vị tới Hải Châu bố trí trước.

Thời cơ không may, cục lao động vừa chia xong nhà, mặc dù không có nhà mới ở, cục lao động có khu túc xá cũ, xong vừa vội về lại, vẫn còn mùi, tạm ở nhà khách của cục.

Lương Cách Trân vừa thấy Trương Khác vào phòng, định hỏi chuyện Tiêu Vương, nhưng tiếp ngay đó thấy nhóm Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh vào sau, liền nhin không nói gì.

Bọn họ đi vào thư phòng, năm nam nhân ở trong thư phòng nhỏ, ngay xoay người cũng vướng víu, Trương Khác giải thích tỉ mỉ chuyến đi Bắc Kinh, biết được đây là kế hoạch dự tính từ lâu, không phải là kích động nhất thời, chi phí quảng cáo chỉ chiếm từ 10 - 20% tổng lượng doanh thu, nhanh chóng được bù đắp lại, đã đánh tan lo lắng và nghi ngờ trong lòng họ.

Đám Đường Học Khiêm đều không ngờ Ái Đạt đã có quy mô tới mức này, lòng đầy cảm xúc khó diễn tả.

~~oOo

~Thoát được tam đường hội thẩm, Trương Khác lái xe tới đỗ trước cổng Nhất Trung, lặng lẽ tựa cánh tay vào cửa sổ, mắt nhắm nhắm, điều thuốc đặt trên môi, ánh mặt trời đầu đông chiếu lên khuôn mặt y, có chút buồn xa xăm, càng tăng thêm vẻ ưu nhã.

Bữa tối quyết định ở nhà hàng Tây Thành, Trương Khác lái xe của chú đi đón Đường Thanh, đúng vào lúc tan học, Trương Khác không định vào trường bêu mặt làm gì.

Cổng trường có học sinh lục tục đi ra, tan học sớm nhất là học sinh mới năm thứ nhất, có một chiếc xe ở cổng đương nhiên gây chú ý, rất nhiều ánh mắt chiếu vào nửa khuôn mặt lộ ra ngoài cửa sổ của Trương Khác.

Về mặt đượm buồn của y cực kỳ có sức hấp dẫn với thiếu nữ mới chớm biết yêu, đặc biệt là ánh mắt xa vắng càng khiến lòng các cô gái thổn thức, nhưng mau chóng có người nhận ra y.

Là kẻ cầm đầu Tứ đại công tử, kẻ duy nhất qua vụ án kia không bị thanh trừ trấn áp, Trương Khác muốn khôi phục thanh danh không dễ, lời đồn càng lúc càng xa, hướng hồ thiếu niên thích khoa trương kể cho học sinh mới câu chuyện truyền kỳ trong trường, trừ người có quan hệ mật thiết với y, có ai muốn coi y là người tốt.

Ánh mắt hâm mộ say đắm của các thiếu nữ bắt đầu trở thành né tránh, bước chân trở nên vội vã, sợ lọt vào mắt mắt tên hoàn khổ, nhưng lòng hiếu kỳ đâu dễ xua đi như vậy, đi tới chỗ Trương Khác không nhìn thấy lại không tìm được đứng lại nhìn ngó, rồi túm năm tụm ba giao lưu tin tức, chẳng qua mấy chuyện kiểu, kẻ này thời sơ trung tụt vấy bạn nữ ngay trong lớp, thích đi sau lưng bạn nữ sờ mông người ta v.v.v..

Nếu Trương Khác mà nghe được nhất định thắc mắc sao chuyện khốn nạn đám Vạn Thiên Tài làm lại đổ hết lên đầu mình rồi?

Vụ án dự mưu bắt cóc cưỡng bức cô giáo làm ác danh Tứ đại công tử lên tới đỉnh điểm, Vạn Thiên Tài cuối cùng cho vào trường quân giáo thiếu niên, Triệu Ti Minh bị phán một năm đi cải tạo lao động.

Lý Chi Phương quay về Nhất Trung, Đỗ Phi cực ít trốn học, chỉ có Trương Khác vẫn cứ việc ta ta làm, trong trường rất ít khi thấy bóng y, nên càng trở nên thần bí, có người nói y cũng bị cho vào trường quân giáo thiếu niên giống Vạn Thiên Tài rồi.

Tiếc là Trương Khác không nghe thấy lời bàn tán của người khác, quay đầu lại nhìn lướt qua, các cô gái thét chói tai bỏ chạy, cứ như bị y nhìn vào là sẽ biến thành không thuần khiết.

Trương Khác còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngó người ngồi đó nghĩ: Mị lực của mình sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?

Đường Thanh và Trần Phi Dung khoác tay nhau đi ra khỏi cổng trường, tức thì xung quanh trở nên yên tĩnh, rất nhiều thiếu nữ bịt mồm nín thở nhìn Trương Khác mở cửa bước ra, dáng người cao thẳng, phong thái bất phàm, nụ cười nhàn nhạt trên môi càng tăng thêm phần tà mị, các cô gái nhỏ tim đập loạn xạ, chuyện hai hoa khôi Nhất Trung và Trương Khác không ai không biết, bọn họ không hiểu sao hai cô gái xinh đẹp nhất trường lại cam tâm tình nguyện làm bạn gái của y, nhưng nghĩ nếu là mình, chắc cũng không từ chối.

Đường Thanh nhìn một cái là nhận ra y ngay, tức thì khuôn mặt tràn ngập nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt trắng bệch say đắm, làm không gian xung quanh như rực sáng.

Trương Khác mỉm cười với Đường Thanh, thấy cô quay sang Trần Phi Dung nói gì đó, hình như bảo Trần Phi Dung đồng ý để Trương Khác đưa về, Trần Phi Dung lắc đầu, Đường Thanh mới đi tới phía Trương Khác.

- Nhớ mình không?

Trương Khác giúp Đường Thanh đóng cửa xe, lúc thu tay về không nhận được khe lướt qua gò má non mịn hồng hào của cô.

- Không nhớ.

Đường Thanh mạnh miệng nói, nhưng thân thể ngoan ngoãn nép sát tới, đôi mắt sáng từ đầu tới cuối không rời khỏi mặt Trương Khác, đưa bàn tay nhỏ bé sờ râu dưới cằm y:

- Nhớ hoa hồng của bạn.

- Bạn chọn chỗ đi, ngày mai mình đem toàn bộ hoa hồng trong thành phố tới.

Trương Khác cười, cô nàng này còn biết ghen cơ đấy, một tay đặt trên vô lăng, một tay nắm bàn tay trắng như tuyết hơi giá lạnh của Đường Thanh.

- Chẳng có gì mới mẻ, không thêm.

Đường Thanh nghiêng người qua ôm lấy cánh tay Trương Khác, cô không biết hai chiếc bánh bao của mình có quy mô kha khá rồi, còn ngậy thơ ép nó vào cánh tay y, rõ là khiêu khích mình đây mà, Trương Khác suýt nhịn không được khuyên cô cởi bớt áo khoác ra.

- Hay là mình trồng cho bạn một vườn hoa hồng, trồng cả vạn cây? Chỉ là phải đợi tới mùa xuân năm sau mới có thể thái hoa hồng tặng bạn, bạn có đợi nổi không?

- Thật sao?

Đường Thanh mừng rỡ:

- Bạn không phải thuận miệng lừa mình chứ?

Trương Khác đúng là chỉ thuận miệng mà nói thôi, không ngờ nha đầu này tưởng thật, xe lúc này đã đi vào bãi đỗ nhà hàng Tây Thành, nhìn đôi mắt long lanh mong đợi đó, Trương Khác sao nuốt lợi lại được, đưa tay ôm lấy khuôn mặt Đường Thanh, hôn nhẹ lên cánh môn đỏ mọng kiêu diễm:

- Mình có mấy lá gan mà dám lừa bạn.

258. Chương 258: Đột Phá Quan Trọng

- Đúng đấy, bạn có được mấy lá gan chứ?

Đường Thanh kiêu ngạo ngẩng đầu lên, gò ngực xinh xắn khe khẽ nhô lên hụp xuống, cặp môi hồng nhẹ phả hương thơm, cơ thể mềm mại còn quần lấy cánh tay y.

Trương Khác không kìm được hôn một cái nữa, nhìn cặp mắt nhu mì đắm đuối, xuân tình lãng đãng, hàng mi rere quạt đang khẽ run run, Trương Khác như chưa đã thêm, chồm tới hôn thêm một cái thật dài, đưa lưỡi ra nhẹ nhàng tách cánh môi mềm, tìm kiếm chiếc lưỡi thơm tho.

Người Đường Thanh càng siết chặt lấy Trương Khác, Trương Khác ôm ngang người cô nàng, đặt lên người mình, tay rất tự nhiên đặt lên đôi ngực vun tròn, Đường Thanh run bắn người, mở đôi mắt khuyh đảo nhân thế, nhìn chằm chằm Trương Khác một lúc.

Trương Khác do dự không biết có nên rút lưỡi về không, lần trước bị cô nàng cắn lưỡi chảy máu, làm y sợ không dám sờ ngực Đường Thanh nữa, nhưng không thường xuyên xoa bóp, làm sao ngực to lên được.

Đường Thanh chậm chậm khép mắt lại, để bàn thân chìm đắm trong hơi thở của Trương Khác, Trương Khác mừng thầm, đây là đột phá trọng đại, nhưng sờ cách một lớp áo, cảm giác sút giảm đi rất nhiều, đưa tay luồn qua áo ngoài, cách lớp áo nhung mỏng nắm lấy bầu ngực như chim câu của Đường Thanh, cảm thụ được nhịp tim đập rộn ràng của cô nàng, vừa định bóp một cái thì Đường Thanh mở mắt ra:

- Bạn xấu lắm.

Giọng nung nấu, êm ru ngọt kim, nắm chặt tay Trương Khác không cho y làm bừa, cũng không cho y rút ra, ánh mắt đong đưa xao động, đôi môi mọng đỏ bị y hôn đến ướt mềm, đáng vẻ trông mỹ miều khôn tả, càng ngày càng có hương vị nữ nhân.

Ánh đèn chiều tối, lại một cỗ xe đi vào, Đường Thanh khinh hãi vội rời bờ mông tròn lẳn khỏi đùi Trương Khác, lúc hoảng hốt, tay ấn vào giữa hai chân Trương Khác, ngạc nhiên hỏi:

- Bạn giấu cái gì trong quần thể?

- Không có gì.

Đúng là một cô công chúa ngậy thơ nuôi trong lồng kính mà, cái đó còn phải hỏi sao? Trương Khác xấu hổ kẹp chân lại, càng khiến Đường Thanh trở nên tò mò.

Cô nàng ương bướng thò tay vào trong túi quần Trương Khác nắn nắn:

- Sao trong túi bạn có cái gậy to thế, còn nóng nóng ...

Trương Khác “ừm” một tiếng, cực kỳ khoan khoái, lúc này y mong Đường Thanh càng ngây thơ càng tốt.

Tạ Văn Tình từ trên xe xuống, cô vừa thấy Trương Khác và Đường Thanh âu yếm trong xe, thấy cả hai tách nhau ra rồi mới dẫn Chỉ Đồng đi tới, mở cửa trước xe, cười mắng:

- Hai đứa đừng làm hư trẻ con.

Cúi đầu xuống thấy Đường Thanh cho tay vào trong quần Trương Khác, nắm lấy chỗ nhô lên giữa hai chân, má phần đỏ au, vội đưa tay che mắt Chỉ Đồng:

- Hai đứa đúng là không biết học cái hay ...

“Á” Đường Thanh lúc này mới biết mình vừa ngây ngây ngô ngô nắm vào cái gì, vội vàng hất tay ra, không dám nhìn Tạ Văn Tình nữa.

Giáo dục giới tính các thiếu nữ thập niên 90 đúng là một con đường xa xôi vất vả, ý thức giới tính mới bắt đầu thức tỉnh, nhận thức về tình dục đa phần thụ động mơ hồ, chưa hề tiếp xúc với kiến thức tránh thai, thiếu nam thiếu nữ thi thoảng lên nệm trái cấm, song chẳng được hưởng thụ sung sướng thực sự, tiếp theo đó là sợ hãi mang thai dày vò.

Chẳng may có thái thật cũng rất ít người có thể bình tĩnh xử lý, khiến cho rất nhiều cô gái học tập xa nhà thường sinh con trong nhà vệ sinh.

Đường Thanh cơ thể dần dần phát triển, yếu điệu hết sức mê người, cho dù đôi khi Đường Thanh động tình sẵn sàng đợi ngắt hải, Trương Khác cũng không thể không kiềm chế khát vọng với cơ thể của cô: Đường Thanh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Trương Khác không ngờ cảnh xấu hổ đó để Tạ Văn Tình nhìn thấy, cười lúng túng, thằng tiểu đệ hư hỏng còn không an phận nhô lên, y không tiện đứng dậy.

Tạ Văn Tình cười ám muội, dắt tay Chỉ Đồng đi về phía nhà hàng.

- Chúng ta xuống xe thôi.

Trương Khác đợi cơ thể khôi phục lại bình thường, nhẹ nhàng gạt bàn tay che mặt của Đường Thanh ra:

- Chị Văn Tình vào lâu rồi.

- Mình không xuống.

Đường Thanh dứt khoát không chịu, ánh hồng trên mặt không thể tan đi:

- Lát nữa thế nào cũng bị chị Văn Tình trêu.

- Vậy cứ để chị ấy trêu đi, ai bảo bạn xàm sở mình như thế.

- Bạn còn nói được.

Trong mắt Đường Thanh như phủ một tầng sương mù, vươn bàn tay trắng trẻo khẽ véo Trương Khác:

- Bạn là đồ lưu manh.

- Mình là lưu manh.

Trương Khác vòng tay qua eo Đường Thanh ôm ngang cơ thể uyển chuyển của cô.

- Bể mình vào...

Đường Thanh quần tay qua cổ Trương Khác, không chịu xuống.

Bãi đỗ xe đèn rất tối, gò má kiều mỹ của Đường Thanh còn đỏ hơn cả chiếc áo khoác đỏ chót, làm cô nàng càng thêm muôn phần quyến rũ, nhất là đôi mắt ngây thơ lại như lỏng lẻo mời mọc, khiến khó có nam nhân nào từ chối được cô.

Chỉ cần Đường Thanh có gan, Trương Khác đương nhiên sẵn lòng bế cô vào thẳng phòng bao.

Vừa rời khỏi bãi đỗ xe, tới chỗ sáng đèn, quả nhiên Đường Thanh giẫy dụa đòi xuống, nhưng tay vẫn ôm chặt cánh tay Trương Khác, cảm giác ấm áp ngọt ngào làm Đường Thanh như đi trong mộng.

- Trương Khác và Đường Thanh đúng là xứng đôi, nhưng chỉ e thị trưởng Đường không nỡ đem con gái cho tên tiểu tử này hưởng lợi ...

Tổng Bồi Minh thấy Đường Thanh nép người bên Trương Khác đi vào, cười nói:

- Không muốn thì làm được gì, Tiểu Khác nó chiều Thanh Thanh hư rồi, hiện giờ về nhà cãi lại, toàn Trương Khác thế này Trương Khác thế kia, nó không nghĩ lại xem, ít nhiều gì thì người làm ba này khó khăn lắm mới nuôi được nó tới mười sáu tuổi, còn phải tiếp tục nuôi nó đi học đại học đến khi tốt nghiệp ...

Đường Học Khiêm nói rất đau khổ, làm mọi người cười rộ lên, Đường Thanh càng cúi gằm mặt không dám nhìn ai nữa.

Chỉ Đồng hưng phấn vẫy tay gọi Đường Thanh, cô đành ngượng ngùng ngồi xuống bên cạnh Tạ Văn Tình, thấy nụ cười như có như không của Tạ Văn Tình, mặt nóng tới mức rán trứng được.

Cố Kiến Bình cũng góp vui:

- Tiểu Khác cũng lắm trò, lại đem sinh nhật Thanh Thanh ra báo giá, chúng tôi đều không xem thời sự, anh Đường về nhà còn nói sao cảm giác cái số này rất kỳ quái, nha đầu điên này nghe con số đó lúc khóc lúc cười, như ma nhập vậy, vui sướng hơn cả so với chúng tôi tặng nó một vạn món quà, chỉ là báo giá cao hơn người thứ hai nhiều như vậy có thiệt quá không? Văn Tình sao cũng để Tiểu Khác làm bừa như vậy ?

Đường Học Khiêm, Cố Kiến Bình mới ban đầu chỉ biết Trương Khác có tham dự vào chuyện của Ái Đạt, tới khi Trương Khác đem sinh nhật Đường Thanh làm tiền bỏ thầu chiếm được Tiêu Vương, mới ý thức được tầm quan trọng của Trương Khác ở Ái Đạt.

Trong phòng bao không có người ngoài, nhà họ Đường, nhà họ Trương, lúc này Tổng Bồi Minh cũng không tính là người ngoài nữa.

Tạ Văn Tình cười:

- Đó đều là chuyện Tiểu Khác có thể tự quyết định, hơn nữa con số chỉ là để ĐTH TW tuyên truyền ra bên ngoài thôi, sẽ có bồi thường ở phần khác ...

Báo cao hơn người đứng thứ hai gần 1400 vạn, chỉ nghĩ thôi đã thấy xót của, Cố Kiến Bình nghe Tạ Văn Tình giải thích xong mới thoải mái lại:

- Ra là như thế, hại tôi lo lắng uống công một hồi, tôi cứ thấy lạ, Tiểu Khác sao đột nhiên lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

- Cũng không phải là đột nhiên, khai phát sản phẩm tốn mất nửa năm rồi, hiện giờ chỉ là cần quảng cáo cho sản phẩm có tiếng, nhờ bí thư Tổng giúp đỡ rất nhiều, còn tôi chỉ tới cuối mới đến chia nỗi canh này.

Tạ Văn Tình nói thêm:

- Chuyện làm ăn, có người sinh ra đã biết, như Tiểu Khác vậy, tôi thì hoàn toàn mù tịt, cứ nghĩ có 8000 vạn rồi rồi thì còn đi làm ăn gì nữa.

Cố Kiến Bình tính toán:

- Một năm 8000 vạn, không phải mỗi ngày tặng cho ĐTH TW một chiếc Santana à?

- Một chiếc Santana cũng không tới 20 vạn.

Tổng Bồi Minh nói tiếp.

- Nhưng mà đất sắt ra miếng.

Trương Khác đuổi người nói:

- Hiện giờ mỗi ngày cháu đưa vào ĐTH TW một cái Santana, nhưng lái ra một cái Audi đấy.

- Cách Trân suốt ngày lo Tiểu Khác học tập như vậy không đỡ được đại học thì sao?

Cố Kiến Bình quay đầu sang nhìn Lương Cách Trân:

- Giờ chị yên tâm rồi nhé.

259. Chương 259: Phải Trồng Thêm Hoa Hồng Rồi

Mọi người đều cười, Lương Cách Trân hơi ngượng, trong mắt bà con vĩnh viễn là đứa bé, người khác lần lượt thừa nhận năng lực của Trương Khác, nhưng bà vĩnh viễn đều lo cái này lo cái kia.

Nhưng nhờ Trương Khác, Lương Cách Trân lúc này mới cảm giác địa vị ngang bằng với Cố Kiến Bình, trong mắt người ngoài bà chỉ là vợ của một cấp dưới, nhưng bà có một đứa con con nhỏ đã giỏi giang như vậy, lại khiến Cố Kiến Bình hết sức hâm mộ.

Ăn tối xong Trương Khác muốn tới biệt thự Tạ Văn Tình nói chuyện, Đường Thanh muốn đi theo chơi, Cố Kiến Bình không nói muợn rồi bắt con về, chỉ nói nếu chơi khuya, không nhất định phải về nữa. Đường Thanh hưng phấn reo to, bình thường chỉ khi nào hôm sau không đi học cô mới có cơ hội tới ở chỗ Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình hôm nay uống chút rượu vang, hơi say, Trương Khác nhận lấy chìa khóa của cô, Chỉ Đồng không nhẽo muốn ngồi trước, bị y bế lên đặt giữa Tạ Văn Tình và Đường Thanh, bị cô bé vung nắm đấm thụi vào lưng mấy cái mới giải hận.

Lương Cách Trân không yên tâm để Trương Khác lái xe, chạy tới bảo:

- Con có lái xe được không đấy, hay là để nhà hàng phái một tài xế tới.

- Tuyệt đối không đi quá 30 dặm đâu mẹ.

Trương Khác đảm bảo:

- Mẹ, bao giờ mẹ mới học lái xe, con tặng mẹ một cái xe làm quà sinh nhật.

- Cần gì xe của con? Mua xe rồi để vào đâu?

Lương Cách Trân trừng mắt nhìn con, dặn dò mấy câu nữa mới đi.

Tạ Văn Tình nghe hai mẹ con nói chuyện, bảo:

- Nhà em nên đổi chỗ đi, ví như hôm nay, nên ăn ở nhà thì hay hơn.

Trương Khác quay đầu lại, cười:

- Ba em còn muốn tiếp tục tiến lên, một hai năm nữa sẽ điều ra ngoài, đổi chỗ ở, mẹ em vất vả chinh trang, sợ mẹ em không nở rời Hải Châu nữa.

Tới biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, mọi người vẫn còn hưng phấn, liền tới thụy tạ bên hồ ngồi chơi, Tạ Văn Tình và Đường Thanh kẹp Chỉ Đồng ở giữa ngồi trên xích đu, Trương Khác số khổ đứng sau đấy.

Đêm đầu đông, mặc hồ lập lờ một lớp sương mỏng, thấp thoáng thấy được ngọn đèn phía bờ đối diện, trong thành phố chắc không tìm được chỗ nào tĩnh mịch như thế.

Đường Thanh đột nhiên quay lại nói với Trương Khác:

- Bên vườn hoa hồng phải có một cái hồ nhỏ.

Trương Khác gật đầu ngay:

- Được.

- Vườn hoa hồng gì thế?

Tạ Văn Tình thắc mắc.

- Trương Khác nói sẽ trồng một vạt cây hoa hồng tặng cho em..

Đường Thanh ngẩng đầu lên, vừa ngượng ngùng vừa kiêu ngạo nói.

- Ồ ...

Tạ Văn Tình khẽ thốt lên một tiếng, vẻ mặt có chút ảm đạm, đôi ánh mắt ưu thương nhìn ra mặt hồ xa xa.

- Sao thế chị Văn Tình?

Đường Thanh không hiểu chạm vào nỗi buồn nào của Tạ Văn Tình, lo lắng hỏi:

- Không có gì.

Tạ Văn Tình cười gượng:

- Ba Chỉ Đồng từng nói đợi công ty kiếm được tiền rồi sẽ làm một vườn hoa hồng ...

Trước khi Từ Chí Minh mất trong vụ tai nạn xe, tình hình công ty Hải Dụ không tốt, chắc lời hứa kia còn chưa được thực hiện, Đường Thanh xúc động đưa tay ra nắm lấy cánh tay Tạ Văn Tình, ôm Chỉ Đồng vào giữa, tâm tư mẫn cảm của thiếu nữ cũng cảm thấy buồn thay cho Tạ Văn Tình, đột nhiên nói:

- Để Trương Khác trồng hai vườn hoa hồng, tặng cho chị Văn Tình một cái nhé?

Tạ Văn Tình cười:

- Nha đầu ngốc ạ, đó là chỗ ngọt ngào của đôi tiểu tình nhân bọn em, chị xen vào làm gì.

- Được mà, Trương Khác là cái đồ đại lảng nhảng, tặng cho Giang Đại Nhi bao nhiêu hoa hồng như vậy, vì sao không được tặng cho chị Văn Tình?

Đường Thanh cười khanh khách, quay lại trợn mắt lên với Trương Khác:

- Nhớ đấy, hiện giờ bạn phải trồng hai vạn cây hoa hồng, một vạn tặng cho chị Văn Tình.

- Giải thích với bạn bao nhiêu lần rồi, đó là do yêu cầu tuyên truyền của công ty.

Trương Khác cười khổ nói:

- Ai mà biết bạn có mượn chuyện công làm việc tư hay không?

Đường Thanh làm bộ đánh đá:

- Chẳng lẽ bạn không muốn tặng cho chị Văn Tình?

Lại ôm lấy tay Tạ Văn Tình:

- Quyết định thế, ai bảo bạn có nhiều tiền như thế, bạn không tặng thì ai tặng.

Chỉ Đồng hưng phấn đứng dậy, reo lên:

- Em cũng muốn, em cũng muốn ...

Tạ Văn Tình hốt hoảng đỡ lấy Chỉ Đồng, sợ con không may ngã xuống, nhưng mặc cho Đường Thanh ương ngạnh, sâu trong nội tâm cô có chút vui sướng, gò má ửng hồng, nhưng bị bóng đêm mê lỵ che đi.

Chơi đùa ở vườn sau một hồi, tới khi Chỉ Đồng ngủ gật, Trương Khác liền bế cô bé lên, chưa kịp lên tới tầng hai thì Chỉ Đồng ôm lấy cổ y ngủ tít rồi, Tạ Văn Tình cẩn thận đi sau đỡ đầu con, sợ Chỉ Đồng ngoẹo đầu xuống.

Lên lầu rồi Chỉ Đồng đột nhiên uốn éo tỉnh lại, giọng nhõng nhẽo:

- Con phải đánh răng, con không muốn bị sâu răng...

Trương Khác thơm lên má nói:

- Mai đánh răng hai lần.

Cô bé lại ú ớ chìm vào giấc ngủ.

Tạ Văn Tình đưa Đường Thanh tới phòng của cô tắm rửa, Trương Khác đi gọi điện cho Phó Tuấn, hỏi thăm chuyện an bài cho Đào Hành Kiện, lại gọi điện cho Tô Tân Đông, Chu Du tìm hiểu qua tình hình.

- Những ngày qua mệt lắm rồi hả?

Tạ Văn Tình đưa cho Trương Khác một cốc nước, phong tình ưu nhã ngồi xuống bên cạnh

Gần như suốt cả một tháng không nghỉ chân, có điều mấy ngày ở Hong Kong tuyệt đối không thể nói là mệt, Trương Khác thoải mái ngã người ra ghế sofa, hai chân gác lên bàn, thả lỏng người, lười nhác nói:

- Có thu hoạch là đáng rồi, TI lần này đã thực sự động lòng, trong toàn bộ thị trường đầu đĩa chỉ có Tiên Phong và Ái Đạt có tiếng nói, SamSung định sẵn là sẽ đi xuống, dù không có hợp đồng đầu năm bọn họ cũng sẽ lôi kéo Ái Đạt. Tiên Phong (pioneer) còn chưa có kế hoạch lập nhà máy trong nước, cho dù bọn họ muốn lập nhà máy cũng còn tốn nửa năm làm thủ tục, đầu đĩa của bọn họ giờ qua hai cửa khẩu mới tới được trong nước, tức là lợi nhuận giảm đi rất nhiều, nên Tiên Phong không thể đầu tư nhiều vào quảng cáo. Trước khi các doanh nghiệp khác đuổi kịp, Ái Đạt lợi dụng ảnh hưởng của Tiêu Vương kéo dẫn khoảng cách. Chết cứ đợi đi, thời gian này Chu Du nhất định bị nhà tiêu thụ quần lấy, đúng là vừa thống khổ vừa khoái lạc...

Tạ Văn Tình rất thích dáng vẻ tự tin của Trương Khác, làm người ta cảm giác có thể dựa vào, nhìn y hào hứng miêu tả tương lai huy hoàng của Ái Đạt, mỉm cười dịu dàng.

- Chị làm sao thế?

- Á.

Tạ Văn Tình khẽ kêu lên, lúc này mới phát hiện vừa rồi mình nhìn Trương Khác quá chăm chú, né tránh ánh mắt của y.

Tạ Văn Tình vào nhà rồi liền cởi bỏ áo ngoài, chỉ còn chiếc áo nhung xanh da trời bó sát lấy cơ thể, bầu ngực đầy đặn vươn cao, chiếc eo nhỏ đầy nhục cảm, hông nở mông to, không chỗ nào không làm tỏa sức hút đáng sợ của phụ nữ thành thực, Tạ Văn Tình nói lảng đi:

- Nghe em nói như thế, nhớ tới ngày tháng tiếp theo sợ không có giây phút nghỉ ngơi nào, thật là kinh khủng ...

- Ái Đạt dựa vào dư uy của Tiêu Vương, chiêu mộ nhân tài dễ hơn trước nhiều, em thấy văn phòng bên nhân sự sắp chất đống thư tự tiến cử rồi. Nhưng làm chủ chỉ cần định phương hướng, đặt nhân sự là xong, nếu không thể sống tiêu điều khoái hoạt thì làm chủ làm cái gì?

- Vậy để chị xem khi nào em có thể tiêu điều khoái hoạt được...

Tạ Văn Tình nhướn miệng cười, cô biết Trương Khác nói thế thôi, thức sự y vất vả hơn bất kỳ ai, dưới vẻ mặt hời hợt thản nhiên, có sự tang thương trầm ổn mà một thiếu niên không nên có, đó là thứ làm động lòng nữ nhân nhất.

Tạ Văn Tình không dám đối diện với tình cảm của mình, đó là tình cảm sai trái không thể chấp nhận, e chỉ lộ ra một chút thôi cũng bị người đời phỉ nhổ, thi thoảng đêm dài đằng đẵng, xung quanh chỉ có bóng tối bao phủ, nằm lê lết trên giường, trong đầu Tạ Văn Tình hiện lên tình cảm đó, cô cũng không dám thừa nhận.

Nhớ lại cảnh trong bãi đỗ xe nhà hàng Tây Thành, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, Tạ Văn Tình vội đứng dậy, muốn tránh xa Trương Khác một chút, liền kiếm cớ đi xuống lầu.

Đường Thanh tắm bên trong phòng ngủ chính, cô kéo cánh cửa kính ra, nói vọng ra ngoài:

- Chị Văn Tình, khăn tắm ướt rồi, có khăn khô không chị?

260. Chương 260: Mắt Ai Băng Khuâng

Trương Khác đi tới ban công, lục trong giỏ thu y phục, lấy một cái khăn tắm lớn, đi vào phòng ngủ, cách một lớp cửa kính mờ, bên trong hơi nước không nhiều lắm, cơ thể yếu đuối của Đường Thanh mơ hồ hiện lên ...

Vì phép lịch sự, Trương Khác chưa bao giờ vào phòng ngủ của Tạ Văn Tình, không ngờ có phòng tắm hay ho như vậy, đó đều do Cố Kiến Bình làm, để hưởng thụ cùng Đường Học Khiêm, Trương Khác mỉm cười cầm khăn tắm đi tới.

- Á, sao bạn lại vào đây?

Cách lớp kính mờ, Đường Thanh nhận ra bóng dáng Trương Khác, hai tay che lấy ngực hét âm lên.

Cửa kính đã mờ lại còn phủ một lớp hơi nước, chỉ thấy mờ hồ thấp thoáng cơ thể thiếu nữ, chẳng có chỗ nào được rõ ràng, chỉ là hiệu ứng tâm lý càng mạnh, Trương Khác nói:

- Hét cái gì, cẩn thận không người ta coi mình là sắc lang đánh ột trận bây giờ, có cần khăn tắm nữa không?

- Bạn chính là tên sắc lang! Mau nhắm mắt lại, đưa khăn tắm đây.

Đường Thanh hung dữ dọa:

- Bạn dám nhìn trộm, mình móc mắt ra.

- Bạn có nữ không?

- Sao không nữ, còn đỡ để con mắt bạn nhìn cô gái khác.

Đường Thanh cười rúc rích, cô đã biết Trương Khác nhìn không rõ, kéo cửa ra một khe nhỏ, thấy Trương Khác căn bản không hề nhắm mắt, lại thét lên:

- Sao bạn không nhắm mắt?

Rồi đóng sập cửa lại.

- Mình muốn xem bạn có nữ móc mắt mình không.

Trương Khác kéo cửa ra, đưa khăn tắm vào, Đường Thanh tim giật thon thót, ép người vào sát cửa, sợ Trương Khác thò đầu vào, nhưng quên mất làm thế khiến Trương Khác càng nhìn rõ hơn, lộ ra hai bầu vú trắng hai con thỏ con, cùng núm vú hồng, làm Trương Khác thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Đường Thanh nhận lấy khăn tắm, xoay người lại, đem hai cái bông nhỏ dán sát vào cửa kính, Trương Khác phải dùng lý trí cực mạnh mới kiềm chế được không mở toang cánh cửa kia ra, ôm tấm thân trần truồng của Đường Thanh vào lòng dày vò một phen, hít sâu một hơi, ngồi xuống bên giường Tạ Văn Tình, thưởng thức cảnh tượng bên trong, đúng là dục hỏa thiêu đốt thực sự.

Đường Thanh bọc mình trong chiếc khăn tắm lớn đi ra, mái tóc vẫn lên đầu, mấy sợi tóc dượt dính vào trán, khuôn mặt xinh xắn thuần khiết vẫn còn phơn phớt hồng sau khi tắm, như thiên sứ mới bước từ dưới hồ lên, đôi mắt trong veo không chút tì vết nào, cô nàng thấy dáng vẻ háo sắc của Trương Khác, cười trêu:

- Cánh cửa có hơi nước, bạn ở trong phòng thì nhìn thấy được cái gì?

- Bạn nói xem mình có thể nhìn thấy cái gì?

Trương Khác đánh miệng về phía cửa kính phòng tắm.

Ở cánh cửa kính phủ hơi nước, bên trên là hai vòng tròn, phía dưới cũng có hai vòng tròn lớn hơn, Đường Thanh có thể tưởng tượng ra cảnh hông và ngực mình áp sát vào đó:

- Á, cái đồ háo sắc này.

Cô nàng giận dữ nhào vào người Trương Khác, mặt bao phủ ráng đỏ ửng, Trương Khác giang tay ra ôm lấy Đường Thanh, mặc cho hai nắm đấm yếu ớt đâm lên ngực mình, đôi mắt đó có vài phần hung ác lại thêm vài phần thẹn thùng, cực kỳ khiêu khích, Trương Khác vươn đầu lên muốn hôn cánh môi đỏ mọng của cô, Đường Thanh chống tay lên ngực y né tránh:

- Không được ...

Trong vẻ non nớt lộ phong tình vô biên.

Đường Thanh yên tĩnh nằm trên ngực Trương Khác một lúc mới nhớ ra hỏi:

- Chị Văn Tình đâu rồi, mình không gọi con sắc lang lấy khăn tắm ...

- Chị ấy vừa mới xuống lầu lấy vải..

Tạ Văn Tình đứng ở cửa, giơ chùm vải trong tay lên:

- Hai đứa muốn ăn trong phòng hay ra phòng khách ăn.

- Á ...

Đường Thanh giật bắt mình chống ngực Trương Khác ngồi dậy, xoay người chỉnh lại chiếc khăn tắm xộc xệch, mặt đỏ tới tận mang tai đi ra phòng khách, không có dũng khí ngẩng đầu nhìn Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình lại rất hâm mộ sự ngọt ngào ngây thơ không vướng bận gì giữa Trương Khác và Đường Thanh, non nớt nhưng sâu đậm.

Đương nhiên non nớt chỉ là nói Đường Thanh thôi, nhớ tới Trương Khác sớm đã ngắt đại mỹ nữ Hứa Tư, còn đưa tới Hong Kong kim ốc tàng kiều, Tạ Văn Tình thầm mắng đúng là đồ tiểu lưu manh tham lam, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, y với Hứa Tư, với Đường Thanh đều chu đáo chân thành, không hề có chút giả dối treu đùa tình cảm của họ.

Nếu bảo Trương Khác còn chưa biết giả dối thì đánh chết Tạ Văn Tình cũng không tin, chẳng qua giả dối chỉ nhằm vào đối thủ.

Đường Thanh vẫy tay gọi Trương Khác tới bóc vải, Trương Khác vui vẻ nghe cô nàng sai bảo, ngoan ngoãn ngồi uống cái don bên cạnh bóc vải cho cô, da thịt Đường Thanh lộ ra ngoài khăn tắm non mềm chẳng kém thịt vải, Trương Khác lại nghĩ mùa này vải ở chợ không nhiều.

Trương Khác bóc một quả vải đưa cho Đường Thanh, Đường Thanh lại đưa cho Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình, chị thử trình độ bóc vải của Trương Khác đi, nếu bóc tốt, chùm vải này cho bạn ấy bóc hết.

Trương Khác vất vả bóc cả đồng vải, về nhà đã muộn rồi ngủ chưa đầy giấc nhưng đã thế nhận lời Đường Thanh tới ngõ Đan Tinh mua đồ ăn sáng, nên trời còn tờ mờ đã phải ra ngoài.

- Hôm qua con về muộn như thế, sao không ngủ thêm một chút?

Lương Cách Trân đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, Trương Tri Hành ngồi bên bàn ăn xem tài liệu, nghe thấy tiếng mở cửa Lương Cách Trân thò đầu ra hỏi:

- Con không ở nhà ăn sáng à?

Trương Khác vừa ngáp vừa nói:

- Con đi đến chỗ chị Văn Tình đón Đường Thanh đi học, bữa sáng cũng tới đó ăn.

Tối qua Trương Khác lái xe của Tạ Văn Tình về, lát nữa sẽ gọi Mã Hải Long tới đón y và Đường Thanh.

Lái xe tới ngõ Đan Tinh, qua phố thị, tòa nhà trung tâm thương mại quốc tế của Cẩm Thành đã xây tới tầng thứ tư, tường bao vẽ đầy quảng cáo rượu.

Tốc độ nhanh như thế, tòa nhà 30 tầng này tới trước tết có thể làm tới đỉnh rồi.

Khu vực thành phố khác nhau, trạng thái sinh hoạt của người dân có khác biệt lớn, xe đi ra khỏi khu tập thể cơ quan, trừ nhân cán bộ già nghỉ hưu tập thể dục cùng học sinh đi học thì trước 7 giờ không có mấy người rời giường.

Nhưng tới Sa Điền thì đường phố đông đúc người qua lại, đều xách giỏ ra chợ, sáng sớm không chỉ mua được thức ăn tươi rẻ, nhiều gia đình hai vợ chồng đều là công chức, tan ca rất muộn, lúc đó chợ đã dọn hàng rồi.

Trương Khác mua đậu hoa, quẩy, dùng túi nilong buộc chặt, thời đó túi nilong còn rất dày, không sợ đột nhiên bị rơi.

Trần Phi Dung đi qua, tay cầm cuốn sách nhỏ, vừa đi vừa đọc, bàn tay thò ra ngoài bị gió lạnh thổi cho đỏ hồng, tay phải cầm một cái nồi nhôm nổ.

Cô đi tới rất gần mới nhìn thấy Trương Khác, giật mình, khẽ mỉm cười, cánh môi đường nét cực đẹp cười lên chớp mắt cảm giác như băng tan xuân về, làm người ta sững sờ.

Chắc ngay Trần Phi Dung cũng không hiểu sao mình đột nhiên lại cười với Trương Khác, trong chớp mắt, nụ cười bị gió lạnh buổi sớm thổi đi hết, khuôn mặt thanh lệ khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường nhật.

Trương Khác gạt đầu với cô, Trần Phi Dung cuối cùng không nghiêm mặt với y nữa, nhưng nụ cười rất khẽ, chẳng có mấy vẻ thân thiết. Cô đặt cái nồi nhôm lên quán bán đậu phụ đậu hoa, lại cầm sách lên đọc, học sinh cao trung năm thứ ba, đa phần đều vất vả như cô.

Trương Khác đặt túi nilong lên ghế sau, chui vào xe, xoay vô lăng chậm chậm đi ra khỏi ngõ Đan Tỉnh đông đúc, do người đi đường rất nhiều, nên chẳng thể phân tâm nhìn thêm Trần Phi Dung cái nào.

Trần Phi Dung lần đầu tiên thấy Trương Khác sáng sớm lái xe tới đây mua đậu phụ, đợi y vào xe rồi mới ngẩng đầu lên nhìn.

- Vẫn thế hả?

Chủ quán hỏi Trần Phi Dung:

- Sao hôm nay không phải mẹ cháu tới?

- Nhà máy mấy ngày qua bận kiểm kê, mẹ cháu hôm qua nửa đêm mới về, sáng không dậy nổi.

Trần Phi Dung nhìn thấy chiếc xe lưu động của chủ quán khác trước, hỏi:

- Sao xe lại in “bữa sáng Lợi Dân”? Bên trên túi ni long cũng có?

- Mấy ngày nữa cháu không phải đi xa mua đồ ăn sáng như thế nữa rồi, trước cửa ngõ nhà cháu sẽ có một xe “bữa sáng Lợi Dân”

Chủ quán cười ha ha:

- Đó là chú ý của chàng trai trẻ vừa rồi đấy, ban đầu chú còn lo đám dân phòng thu phí nọ phí kia, chàng trai đó nhiệt tình đi hỏi họ, nói chỉ cần “ăn sáng Lợi Dân” dùng công nhân thôi việc sẽ miễn toàn bộ lệ phí ... Cháu nói xem ngoại trừ công nhân mất việc có ai muốn nửa đêm dậy làm đồ ăn sáng .. Ài, đúng là chàng trai rất khá, hiếm khi cậu ta mới qua đây một lần mua đồ ăn sáng, chú không muốn lấy tiền. Cậu ta nói : Các bác thức khuya dậy sớm vất vả, sao dám lấy không. Cô gái xinh đẹp như cháu sau này phải tìm chàng trai nhiệt tình tốt bụng như vậy mới được.

Trần Phi Dung mặt hơi nóng, không đáp lời, cất cuốn sách nhỏ tiếng Anh vào túi, cầm chiếc nồi nhôm lên, quay lại thấy xe của Trương Khác vừa mới rời khỏi ngõ, ánh mắt có chút băng khuâng ...

261. Chương 261: Bình Minh Cùng Mỹ Nhân

Toàn bộ khu biệt thự Tiểu Cẩm Hồ vẫn chìm trong yên tĩnh, ánh sáng xuyên qua khe lá vẫn còn mờ mờ, không khí ban mai hết sức rõ rệt, không thẹn là khu nhà ở tốt nhất Hải Châu.

Trương Khác lái xe vào biệt thự, biệt thự không rộng lắm dùng hai giúp việc một đầu bếp là đủ, đình viện cần cất tia dọn dẹp sẽ thuê nhân công tạm thời.

Tiếng nhạc du dương từ tầng trên truyền xuống, Trương Khác không ngờ các cô gái dậy sớm như thế, đưa bữa sáng cho giúp việc, y lên tầng hai, trong phòng khách không có người, tiếng nhạc truyền ra từ phòng thể dục, đẩy cửa ra, thấy Tạ Văn Tinh đi chân đất, một chân dẫm trên thảm, một chân giơ cao, hai tay ôm lấy bắp đùi, mái tóc vẫn tự nhiên trên đầu, một phần do vận động xõa xuống che đi gò má nhu mỹ.

Cô mặc bộ đồ thể thao lụa màu trắng, do cơ thể duỗi căng, y phục ở nơi như ngực, đùi ôm sát lấy cơ thể, mặc dù không nhìn xuyên qua được, nhưng đường cong nơi đó lộ ra một cách hoàn mỹ, đặc biệt chón giữa hai chân còn thấp thoáng lộ ra khe mờ mờ, cô không mặc áo lót, một bên ngực nhìn rõ đường vòng cung tròn trịa vô cùng căng chặt, núm vú nho nhỏ gồ lên, làm ánh mắt Trương Khác không sao rời đi được.

Trương Khác nghĩ mình đứng tư thế này tới mười giây cũng đủ khốn đốn, dựa vào cửa tính giờ cho Tạ Văn Tình, thuận tiện tham lam ngắm cơ thể thành thực tuyệt đẹp của Tạ Văn Tình.

Thấy Tạ Văn Tình xoay người lại làm tư thế khác, Trương Khác khẽ ho một tiếng:

- Làm một mỹ nữ quả nhiên không đơn giản, chị đứng ở tư thế đó lâu như vậy không mệt à?
- Em tới sớm vậy ?

Tạ Văn Tình buông hai tay ôm đùi ra, cầm lấy khăn lông lau mồ hôi:

- Già rồi nên mới phải giữ gìn hình thể, chứ như Tiểu Thanh, chỉ cần ăn no ngủ kỹ là đủ ...

Nghĩ vừa rồi Trương Khác đứng đó một lúc, nhất định nhìn cơ thể mình, tim khẽ rung lên, vận động làm da cô phơn phớt hồng, mềm mại như thiếu nữ, nhưng thiếu nữ nào có được cơ thể đầy đặn mượt mà như thế?

- Chị Văn Tình già ư? Vậy thì em mù mắt rồi.

Trương Khác cười:

- Đường Thanh dậy chưa chị?
- Nó ngủ lỳ trên giường không chịu dậy.

Tạ Văn Tình nhướn miệng cười:

- Vậy em đi gọi cô ấy.

Trương Khác đi vào phòng ngủ.

Chỉ Đồng đã quen ngủ một mình, Đường Thanh ở lại, liền ngủ cùng Tạ Văn Tình, cô nàng lúc này vẫn nằm trong chăn, mái tóc dài rối bời che đi khuôn mặt, Trương Khác gọi khẽ:

- Thanh Thanh, Thanh Thanh..

Đường Thanh vẫn nằm im không nhúc nhích, nhịp thở rất khẽ, Trương Khác ngồi xuống bên giường thấy Đường Thanh mắt nhắm chặt nhưng lông mi hơi rung rung, Trương Khác mừng thầm, tín hiệu rõ ràng như thể y còn không hiểu họa chẳng có là thắng ngược.

Trương Khác đưa tay vào trong chăn, cách lớp áo ngủ lụa sờ lên bầu vú hình nón thiếu nữ, bầu vú chưa qua nam nhân xoa bóp, chưa đủ to căng, nhưng cực kỳ non mềm.

Đường Thanh vẫn cố nhịn nhắm mắt, mím chặt miệng kìm chế khoái cảm mới lạ, bầu ngực theo nhịp thở dập dờn lên xuống càng ngày càng có nhị điệu gấp gấp hơn, Trương Khác chịu hết nổi gạt phăng cái chăn vướng víu, tay khẽ vân vê hai nú hoa nhô lên thì Đường Thanh cuộn người lại, tránh bàn tay ma quỷ của Trương Khác, mắng:

- Đồ xấu xa sờ trộm con gái.
- Dậy đi thôi đại tiểu thư, không muốn học rồi.

Trương Khác nhe răng cười đáp lại, nói:

Đường Thanh quay đầu thấy cửa phòng khép hờ, ngậy thơ nũng nịu nói:

- Bé mình dậy.

Hai tay vươn ra ôm lấy cổ Trương Khác, để y kéo ra khỏi cái chăn ấm áp. Cơ thể thiếu nữ đang phát triển, Đường Thanh đương nhiên không mặc gì thêm trong áo ngủ, áo ngủ của Tạ Văn Tình với cô nàng mà nói là hơi rộng, Trương Khác nhìn qua cổ áo thấy đôi ngọc nhũ trắng như tuyết vươn cao, cặp đùi ngọc cực kỳ hấp dẫn lộ ra dưới mép váy, ánh mắt của Trương Khác đóng đinh vào đó mất mấy giây

.

Trương Khác đỡ lấy hai bên nách cô, đỡ Đường Thanh đứng trên thảm, một người con gái xinh đẹp mỹ miều phơi bày ngay trước mắt như vậy, sao y có thể chỉ hài lòng với việc nhìn không ăn, ghé mặt tới muốn hôn, Đường Thanh cười khúc khích tránh đi:

- Còn chưa đánh răng.

Đường Thanh ăn mặc như thế, Trương Khác nở lòng nào mà không khinh bạc? Chưa đánh răng à? Liền ôm mặt cô nàng hôn cuồng nhiệt, đưa lưỡi vào đánh răng giúp, Đường Thanh mới đầu còn vùng vấy, dần dần động tình, đưa chiếc lưỡi thơm ra cho để cho Trương Khác thưởng thức.

Trương Khác miệng say sưa mút lấy mật ngọt, tay không chịu ngoan ngoãn thò xuống dưới váy, xoa bờ bờ mông săn chắc rồi bóp mạnh, Đường Thanh nhắm mắt lại, cánh mũi khẽ phập phồng, tay Trương Khác vừa chạm tới mép quần lót định luồn vào, Đường Thanh đưa tay giữ chặt lại, Trương Khác đổi hướng tấn công lướt theo tấm thân láng mịn vượt lên trên, Đường Thanh liền buông tay ra.

Trương Khác đắc ý, cô nàng cuối cùng cũng mở cửa nửa thân trên ỳnh khai phá rồi.

Đường Thanh để cho Trương Khác mặc sức xoa nắn bầu ngực xinh xắn của cô, dưới sự vâng vâng của y, nụ hoa nhỏ tấy lên, Đường Thanh thở hổn hển, người run lên từng chập, một cảm giác trước nay chưa từng đó lan tỏa khắp người Đường Thanh, vừa khiến nàng hoang mang, lại vừa đem đến khoái cảm khó diễn tả, đồng thời người mất hết sức lực, ngã vào lòng Trương Khác, lo lắng hỏi:

- Liệu có nhỏ quá không?

- Hả?

Trương Khác không hiểu sao Đường Thanh lại có lo lắng này, mặc dù chưa được nhìn trực quan, nhưng y tin cảm giác ở tay mình cực kỳ chuẩn xác, bầu vú của Đường Thanh hình nón đứng thẳng, phía gốc mặc dù chưa no đủ, nhưng thiếu nữ phát triển bình thường cơ bản đều như thế, so với bầu ngực tròn căng của phụ nữ trưởng thành có chỗ kinh động tâm phách riêng:

- Phải xem so với ai chứ, mình thấy rất được, rất hài lòng.

- Của chị Văn Tình rất to.

Đường Thanh dùng ngữ điệu khoa trương nói, lại thấy nói chuyện riêng tư của người khác sau lưng là không tốt, thẹn thùng hỏi:

- Thường xuyên sờ liệu có to lên chút nào không?

Ngọc nữ của Tạ Văn Tình thì Trương Khác chỉ liếc nhìn thoáng qua, chưa kịp thưởng thức kỹ càng, nhưng cơ hội được nhìn Tạ Văn Tình mặc y phục bó sát người khá nhiều, có thể tưởng tượng ra được quy mô của nó, nuốt nước bọt nói như thật:

- Đương nhiên rồi, xoa bóp sẽ xúc tiến tuần hoàn máu, làm nó dễ trở nên đầy đặn, khi rảnh rỗi, bạn có thể tự xoa ..

- Mình chẳng thêm làm cái loại chuyện đó ...

Đường Thanh cảm thấy má nóng như phát sốt.

- Hả, vậy là mình được lợi rồi sao?

Trương Khác nhìn Đường Thanh gò má đỏ như máu, cười tít mắt, không nhin được hỏi:

- Đêm qua nói chuyện gì với chị Văn Tình thế?

Trương Khác không tưởng tượng ra nữ nhân ở cạnh nhau sẽ nói tới chủ đề gì, khả năng cũng giống chủ đề giữa nam nhân với nhau. Chỉ là lo lắng của Đường Thanh thực quá có lợi ỳnh rồi.

- Không nói ...

Đường Thanh giẫy khỏi bàn tay xấu xa của Trương Khác:

- Mình phải thay y phục, bạn mau ra ngoài.

Nói rồi đẩy Trương Khác ra khỏi phòng.

Có một số chuyện, đáng lẽ phải do mẹ truyền cho con, chỉ là người trong nước ở phương diện này thực quá mức ngại ngùng, khiến có nhiều cô gái tới khi tốt nghiệp cao trung còn cho rằng mình sinh ra từ nách thật.

Tạ Văn Tình tới qua nhìn thấy cảnh kia ở bãi đỗ xe nhà hàng Tây Thành, còn tưởng rằng Trương Khác và Đường Thanh đã phát triển tới mức nguy ngập rồi, chỉ sợ hai đứa nhóc làm ra chuyện khiến người lớn không kịp trở tay, cho nên ban đêm đem một số thường thức về tình dục nói cho Đường Thanh, đầu gối Đường Thanh còn mới mở cửa iêng và tay Trương Khác, lòng cứ lầy lã lã sao Trương Khác có thể kiềm chế được.

Trương Khác bị Đường Thanh đuổi ra khỏi phòng, đúng lúc Tạ Văn Tình từ phòng tập ra, đang lau mồ hôi sau cổ, tay giơ lên cao, làm bầu ngực vươn lên ngạo nghễ, trên đỉnh hai hạt trần châu còn nhô lên như khoe khoang, nhớ tới lời Đường Thanh nói, Trương Khác không kìm được chiếu ánh mắt vào đó.

Tạ Văn Tình đỏ mặt, vội rút tay lại, lấy khăn che trước ngực, lườm Trương Khác một cái, đẩy cửa vào phòng.

+++

Mấy chương cuối hôm nay đủ nóng chưa

Mai tiếp nhớ!!!

262. Chương 262: Hỗn Loạn Và Sục Sôi

Ăn sáng xong, tới giờ hẹn, Mã Hải Long lái xe tới đưa Đường Thanh và Trương Khác tới trường, đến cổng trường bắt gặp Lý Chi Phương đạp xe đạp đi vào, tiểu loli Chu Tiểu Lộ ngồi đằng sau, nhìn thấy Đường Thanh từ xe ra, hưng phấn vỗ tay gọi.

Lý Chi Phương điều về Nhất Trung, Chu Tiểu Lộ tất nhiên theo mẹ điều tới sơ trung của Nhất Trung học.

Trương Khác thầm nghĩ : Quý tích nhân sinh tiền triển thế này, chắc Đỗ Phi không còn cơ hội cùng Chu Tiểu Lộ , mình còn cơ hội để được biết cô gái chỉ quen một đêm đó không?

Mặc dù Lý Chi Phương đã ngầm chấp nhận hành vi trốn học của mình, nhưng không để cô ta thấy thì vẫn tốt hơn, Trương Khác cuộn mình lại trong xe, cũng không vỗ tay tạm biệt Đường Thanh.

Sau khi đưa Đường Thanh tới trường là đúng vào giờ cao điểm buổi sáng, xe bắt đầu nhích lên như ốc sên, Trương Khác ngồi trong xe lấy di động ra an bài lịch trình trong ngày của mình.

Giống dự đoán trước đó, danh hiệu Tiêu Vương giống như phủ lên trên đầu điện tử Ái Đạt vầng hào quang thần thánh.

Khi giới truyền thông ùn ùn kéo tới, Trương Tri Phi mới hiểu ra vì sao Trương Khác không tiếc tiền trang hoàng lại công ty. Công chính cao lớn, đường rải nhựa phẳng lỳ, nhà xưởng vôi vè sáng rực, thêm vào tòa nhà nghiên cứu khoa học kỹ thuật ới hoàn thành trước tháng mười một, khu nhà xưởng mở rộng phía nam, nhà ăn mới xây chưa đi vào sử dụng và khu lầu tổng hợp, khiến đây trở thành xí nghiệp lớn có quy mô hoành tráng.

Mặc dù nhà xưởng lớn mới xây bên trong còn chưa kịp lắp dây chuyền sản xuất, nhà nghiên cứu còn chưa có thiết bị máy móc gì, ngay cả đường dây điện thoại riêng cũng chưa có, nhưng không trở ngại nó cấp cho các phòng viên một ấn tượng hào nhoáng.

Vì để ứng phó với giới truyền thông tốt hơn, Trương Khác thành lập phòng quan hệ cộng đồng, lúc này đám Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Chu Du đều có quá nhiều việc quán lý, Trương Vi là nhân tuyển thích hợp duy nhất.

Mặc dù giới truyền thông thập niên 90 đa phần thích đưa tin tốt không đưa tin xấu, nhưng Ái Đạt là xí nghiệp dân doanh, không được hưởng thủ đặc quyền bảo hộ báo chí chỉ đơn vị nhà nước mới có, không bài trừ có tờ báo tới Hải Châu để bôi mớ tin không hay.

Thái độ của thành phố rất rõ ràng, đối với xí nghiệp minh tinh được giới truyền thông toàn quốc chú ý, phải hỗ trợ với khả năng lớn nhất.

Ái Đạt là xí nghiệp khu Thành Nam, nên rất nhiều công tác đổ lên đầu Tổng Bồi Minh, đặc biệt là mảng tuyên truyền, cũng do chính phủ thành nam dẫn đầu.

Kế hoạch xây dựng khu công nghiệp điện tử lấy Ái Đạt làm trung tâm mà Tổng Bồi Minh luôn ra sức thúc đẩy nhưng không có tiến triển mấy, hiện giờ mau chóng được cuộc họp thường ủy thành phố thông qua, rồi tức tốc chuyển thành văn bản báo lên cho tỉnh.

600 mẫu đất nông nghiệp chuyển thành đất công nghiệp, trừ điện tử Ái Đạt ra, tất cả các xí nghiệp sản xuất linh kiện đồng bộ khác đều được hưởng chính sách ưu đãi về phía chuyển nhượng đất đai, vay ngân hàng, thuế phí v.v.v..

Đối với Chu Phú Minh mà nói, Ái Đạt không chỉ là một xí nghiệp có Hải Dụ tham gia cổ phần, có quan hệ mật thiết với Từ Học Bình. Một xí nghiệp thu hút giới truyền thông cả nước, với Hải Châu mà nói ý nghĩa không phải tầm thường.

Căn cứ vào báo cáo của Tạ Văn Tình gửi lên thành phố vào tối Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương, tổng giá trị sản lượng của Ái Đạt năm nay dự kiến đạt tới 200 triệu, cứ chiếu theo kinh nghiệm của Khổng Phủ Yên mà xét, nhu nhập doanh nghiệp của điện tử Ái Đạt năm sau rất có khả năng đột phá mức 1 tỷ.

Tập đoàn Cẩm Thành ở Hải Châu phát triển hai mươi năm mà thu nhập doanh nghiệp còn cách mức 1 tỷ xa lắm.

Đã qua ba năm Đặng công (Đặng Tiểu Bình) nam tuần, chính tính một quan viên tốt xấu xác định rõ ràng, chủ yếu dựa vào phát triển kinh tế địa phương.

Quan viên đảng chính phủ cùng cấp cũng đa phần lấy con số kinh tế địa phương ra khoe với nhau.

Khi Chu Phú Minh làm thị trưởng, trong một cuộc họp, khi mời rượu một giám đốc tập đoàn trứ danh trong tỉnh, ai ngờ người ta chẳng thêm đứng dậy, Chu Phú Minh tức tím mặt, để lại cho ông ta ấn tượng không thể phai mờ.

Cho dù Chu Phú Minh không có lòng tiến thủ cũng không dám qua loa với Ái Đạt, giới truyền thông toàn quốc đang nhìn chăm chăm vào đó.

Không chỉ điện tử Ái Đạt, khu Nam Thành cả thành phố Hải Châu cũng cần bài báo chính diện về mặt kiến thiết kinh tế.

Trước đó, trong nước Hải Châu chỉ là thành phố tầm trung rất bình thường, nhưng có thể nhân cơ hội này quảng bá một phen, thu hút thêm nhiều nhà đầu tư.

Chu Phú Minh biết, cho dù ông ta không có hành động gì thì Đường Học Khiêm cũng sẽ làm không chút ngại ngần, vì đây là chính tích của thị trưởng. Nhưng ông ta đâu biết vì Trương Khắc nắm cổ phần ở Ái Đạt, làm Đường Học Khiêm không tiện tỏ thái độ, quan hệ cổ phần bí mật đằng sau này thế nào cũng sẽ có một ngày phơi bày trước thiên hạ.

Chu Phú Minh nóng ruột nhiều lần gọi điện cho Tổng Bồi Minh, Tạ Văn Tình ám thị nếu tài chính Ái Đạt có vấn đề gì, thành phố có thể suy xét hỗ trợ chính sách. Còn tình huống thực tế của Ái Đạt là, mỗi ngày ít nhất mười nhà phân phối mang chi phiếu tới yêu cầu được làm đại lý của Ái Đạt năm sau, điện thoại, fax càng không kể hết.

Uy lực của Tiêu Vương trước tiên lan tới các nhà phân phối, trong cùng loại sản phẩm, tất nhiên bọn họ càng chú ý hơn tới Ái Đạt với hào quang Tiêu Vương, Ái Đạt có thể dùng 8000 vạn để quảng cáo, trong mắt bọn họ nhất định là công ty lớn thực lực hùng mạnh, hơn nữa bọn họ cũng biết trong sản phẩm cùng loại, đầu đĩa Ái Đạt được ưa chuộng nhất, sẽ đem lại cho bọn họ lợi nhuận nhất.

Tiếp đến các nhân viên bán hàng càng muốn giới thiệu với khách hàng sản phẩm của Ái Đạt, vì có thêm hào quang Tiêu Vương, giới thiệu càng có sức thuyết phục hơn, càng dễ thành công hơn, bọn họ càng có thành tích công tác tốt hơn.

Với khách hàng thậm chí còn chưa có khái niệm về đầu đĩa, nghe nhân viên bán hàng tuyên truyền, vì tin tưởng vào quyền uy ĐTH TW, thử mua một cái đầu đĩa đang hợp mốt về nhà thử xem.

Cho dù khái niệm Tiêu Vương còn chưa trở nên quen thuộc với người dân bình thường, cho dù quảng cáo Tiêu Vương của Ái Đạt, còn chưa chính thức phát sóng, lượng tiêu thụ của đầu đĩa Ái Đạt các nơi đã tăng lên vùn vụt.

Thành tích thị trường của Ái Đạt nhanh chóng có phản hồi.

Hết hàng, hết hàng, hết hàng ...

Đối với các nhà phân phối mà nói, còn chuyện gì thống khổ hơn thế được nữa.

Điện tử Ái Đạt để cho các nhà phân phối không gian lợi nhuận từ 200 - 400 đồng mỗi một chiếc đầu đĩa.

Trương Khác và Chu Du trước khi tới Bắc Kinh không hề liên hệ trước với các nhà phân phối, nhưng khẩn cấp chuẩn bị cho Bắc Kinh 1000 máy, sau khi đoạt được Tiêu Vương, 1000 máy bán hết bay trong 5 ngày.

Lưu Minh Huy đang khai thác thị trường Quảng Châu, phối hợp với bài báo kiểu máy bay oanh tạc về Tiêu Vương, làm lượng tiêu thụ ở Quảng Châu đuổi kịp Bắc Kinh, hàng chuẩn bị trước được tiêu thụ hết, Lưu Minh Huy đành ngừng tuyên truyền về Hải Châu trước dự kiến, kế hoạch 300 vạn, chỉ dùng hết một phần ba.

Lịch sử đã phát sinh thay đổi, Trung Sơn Ái Đa tới hạ tuần tháng 11 còn chưa có hành động gì, hẳn bọn họ cũng biết, trước cơn bão Tiêu Vương cần quét, thế công thị trường sắc bén đến đâu cũng không thu được hiệu quả, chẳng bằng đợi Ái Đạt nghỉ lấy hơi hãy xuất kích.

Ở Hải Châu, Ái Đạt gần như không có sự đầu tư quảng cáo nào, nhưng sau khi tin tức Tiêu Vương phát ra, lượng tiêu thụ mỗi ngày đạt tới 50 chiếc, đó còn do Trương Khác giới hạn lượng cung cấp, kết quả càng giới hạn, nhu cầu thị trường càng cấp bách, có người tới thẳng nhà máy đòi mua máy.

Do Trương Khác yêu cầu phòng thị trường chọn nhà phân phối lấy tiền mặt đặt hàng, nên rất nhiều nhà phân phối dù muốn thử bán sản phẩm của Ái Đạt cũng không mạo hiểm mua quá nhiều, đa số lấy chừng 20 -30 chiếc, lượng hàng thấp như thế, thậm chí không chịu nổi đợt tấn công đầu tiên của cơn bão truyền thông.

Đối diện nhu cầu thị trường mạnh mẽ nhưng không có hàng cung cấp, trở mắt nhìn lợi nhuận có thể lấy được dễ như trở bàn tay quanh quẩn bên ngoài ví, các nhà phân phối sao chẳng thống khổ.

Thực ra đây chỉ là đoạn bố cục chuẩn bị cho trận đánh lớn về sau.

263. Chương 263: Đại Hội Nhà Phân Phối

Nhà phân phối ở Hoa Đông là đỡ hơn một chút, Ái Đạt khai phá thị trường Hoa Đông triệt để nhất, từ tháng 9, tỉ suất thị trường đã vượt qua SamSung, nên nhà phân phối Hoa Đông chuẩn bị hàng đầy đủ nhất, nhưng tuyệt đối không cầm cự được tới cuối tháng.

Hạ tuần tháng 11, cơ sở phân phối được ưu tiên xây dựng trước trong khu công nghiệp điện tử Hải Châu đã bị các xe lấy hàng các nơi phải tới lấp đầy, rất nhiều nhà phân phối thậm chí chưa đánh tiếng trước đã gửi tiền vào tài khoản của Ái Đạt.

Trương Khác yêu cầu phòng thị trường đảm bảo cung cấp hàng cho thành phố cấp một trước, khi đầu đĩa vẫn còn là đồ xa xỉ, thành phố cấp một vĩnh viễn là chiến trường chính, kể đó là đảm bảo thành phố tầm trung cấp hai, còn các huyện thành chỉ dành để cho các nhà máy làm hàng giả thừa cơ chen vào.

Vấn đề hàng giả quá nhiều trong nước tới mười mấy năm sau cũng không giải quyết được, nhưng cũng chính vì như thế khiến tài nguyên thương nghiệp đều tập trung vào siêu thị cỡ lớn, trung tâm thương mại, vì mua phải hàng giả mà mọi người càng ngày càng tin tưởng vào siêu thị cỡ lớn và trung tâm thương mại.

Nhà phân phối các nơi cùng lúc không ngừng yêu cầu Ái Đạt tăng hàng, đồng thời cũng ý thức được, qua một tháng nữa bọn họ không còn quyền đại lý của Ái Đạt nữa. Trừ số ít công ty sớm chấp nhận sản phẩm

của Ái Đạt đồng thời nộp số tiền đảm bảo cực lớn như Vĩnh Thành Thượng Hải ra thì các nhà phân phối khác đều không có quyền đại lý năm 96.

Cuối tháng mười một, trong hỗn loạn và sục sôi, điện tử Ái Đạt mở đại hội nhà phân phối lần thứ nhất.

Mục đích của đại hội ngoài trừ đảo thải nhà phân phối thực lực và trình độ kém, nâng cao chất lượng chính thể của mạng lưới tiêu thụ, Trương Khác còn thân nhiên thừa nhận :” vợ tiền”

Nửa tháng hỗn loạn và sục sôi làm tăng quản lý của Ái Đạt đều có chút mệt mỏi, nhưng lại hết sức phấn chấn, Diệp Kiến Bản là tổng đại lý của địa khu Hoa Đông cũng nhận lời mời tham gia cuộc họp nổi bộ của Ái Đạt, nghe Trương Khác mặt tởm trán bóng nói thẳng ra dụng tâm hiểm ác của y, Diệp Kiến Bản đang uống nước khoảng thiếu chút nữa phun ra, chỉ mặt Trương Khác nói :

- Cậu nói uyển chuyển một chút được không, ít ra phải để tôi nghe xong thoải mái một chút chứ.
- Nói uyển chuyển một chút cũng là vợ tiền.

Trương Khác giang tay ra, hoàn toàn chẳng để ý cái nhìn của người khác về mình:

- Ái Đạt vẫn chỉ là xí nghiệp kiểu lắp ráp máy, tài sản cố định không cao, tài chính lưu động cần cực nhiều, trước kia tôi đề xuất mô hình lấy tiền mặt đặt hàng, từ chuyển khoản tới cung cấp hàng, gần 15 ngày, nếu một tháng doanh thu là 100 triệu, thì chúng ta có thể lấy ra từ trong đó từ 30 - 50 triệu tài chính lưu động. Nhưng tình hình hiện nay là ngày càng có nhiều nhà phân phối đưa thẳng xe tới gửi tiền lấy hàng, nói cách khác không có thời gian chênh lệch nữa, chúng ta không có tài chính lưu động, việc mở rộng sau này sẽ bị thu hẹp, mang tới áp lực lớn cho chuỗi tài chính.

Diệp Kiến Bản cười hì hì:

- Sản phẩm tiêu thụ mạnh cũng mang lại rắc rối, đúng là làm người ta đau khổ mà sung sướng.

Những người có mặt đều bật cười,

Trương Khác liếm môi, nói chẳng có chút xấu hổ nào:

- Đại hội nhà phân phối , tuyển ra nhà phân phối có thực lực, tài nguyên thị trường sung túc, lợi ích với Ái Đạt không cần nói cũng biết. Nhưng làm sao nhận ra được, chúng ta không có đủ thời gian đi khảo sát từng doanh nghiệp một, vậy nên tiêu chuẩn duy nhất là thực lực kinh tế, chúng ta phải dựng lên một ngưỡng tiền đảm bảo cho các nhà phân phối . Tôi sẽ nói ngay tiêu chuẩn, phân làm ba loại, tiền đảm bảo đại lý thành phố cấp 1 một là 500 vạn, tiền đảm bảo đại lý thành phố cấp 2 một là 200 vạn tiền đảm bảo đại lý thành phố cấp 3 một là 100 vạn, còn về thành phố nào nên liệt vào thành phố loại nào, thì do phòng thị trường phụ trách.

Diệp Kiến Bản ngạc nhiên:

- Lần này cậu định vợ bao nhiêu tiền?

Trương Khác cười:

- Năm sau sản lượng hàng tháng phải lên tới 10 vạn chiếc, nếu không có khoảng 200 triệu tài chính lưu động, sao đủ dùng?

Diệp Kiến Bản bĩu môi, không nói là không thể, các nhà khách chủ yếu của Hải Châu đều chen đầy nhà phân phối các nơi, cả một đồng là mê tín vào uy quyền ĐTH TW mà mắc câu, không thể nói những nhà phân phối đó là ngốc được, Thịnh Hâm chẳng cung cấp cho Ái Đạt 1500 vạn khi Ái Đạt còn chưa có một cái gì đó sao?

Còn bao do Tiêu Vương khơi lên, Ái Đạt là người thu lợi lớn nhất, nhưng không phải duy nhất, đặt biệt là Ái Đạt thiếu hàng, người dân tất nhiên suy nghĩ lựa chọn các thương hiệu đầu đĩa khác, làm lượng tiêu thụ tổng thể của thị trường đầu đĩa tăng đột biến.

Lượng tiêu thụ của Ái Đạt chưa thể phản ánh chân thực sự tăng trưởng điên cuồng của thị trường trong tháng đó, nhà máy Phillips tại Trung Quốc càng cảm thụ được tình trạng chân thật của thị trường.

Trương Á Bình đã quyết định từng bước tăng sản năng nhà máy lên mức cao nhất, nhưng muốn phát huy được toàn bộ công suất cần hai tháng, đồng thời công trình kỳ hai quy mô lớn hơn cũng được khởi động.

Nhưng xây dựng công trình, thêm vào lắp đặt dây chuyền sản xuất, tuyển và huấn luyện công nhân, nhanh nhất cũng phải cần nửa năm.

Ở Quảng Châu đã xuất hiện nhà máy chuyên môn làm mắt đọc, những nhà máy này bắt chước kỹ thuật của Sony, giá bán rẻ hơn của Phillips nhiều, Trương Á Bình đã xem qua sản phẩm của những nhà máy này, chỉ doanh nghiệp tầm nhìn ngắn hạn thuần túy muốn kiếm một mẻ ở thị trường đầu đĩa mới dùng sản phẩm của họ.

Đối thủ tiềm tàng của Phillips chỉ có Sony xây dựng nhà máy ở trong nước, mà Sony đưa ra được mắt đọc hợp cách, chỉ e chẳng sớm hơn công trình kỳ hai của Phillips, hơn nữa bước tiến của Sony có hơi bảo thủ, kỳ một công trình mới có quy mô mười vạn bộ.

Nói cách khác, trong nửa năm Phillips sẽ là nhà cung ứng mắt đọc chủ yếu, nhưng trước khi công trình kỳ hai hoàn thành sản lượng cao nhất chỉ có 25 vạn.

Trương Á Bình e tới tháng sau cung ứng sẽ tới kỳ hao hụt.

Ở tình huống này, rất nhiều người sẽ nghĩ tới tăng giá trước tiên, người bên cạnh hẳn cũng thế, Trương Á Bình trụ vững trước áp lực, thoát khỏi cám dỗ tăng giá.

Lúc này tăng giá tuy được lợi nhất thời, nhưng chắc chắn đẩy một số khách hàng về phía Sony, hơn nữa mắt đọc tăng giá cuối cùng ảnh hưởng tới giá máy, ảnh hưởng tới thị trường phát triển, không ai biết ảnh hưởng sẽ lớn cỡ nào, bỏ cái lợi lớn lấy cái lợi nhỏ không phải hành vi của trí giả.

Về điểm này Trương Á Bình bội phục sự trấn tĩnh của Ái Đạt, khi thị trường bị cơn bão Tiêu Vương quét quá làm khan hiếm hàng, Ái Đạt đã kiên quyết ngăn chặn hành vi tự tăng giá của các nhà phân phối.

Đại biểu Công ty C-Cube ở Trung Quốc ngài Ái Mặc có cái tên Trung Quốc rất dễ nghe là Ngả Mặc, nhưng người này thường cho người ta cảm giác muốn giúp mà chẳng được.

Lần này Ngả Mặc tới thăm cũng chỉ có thể biểu thị lực bất tòng tâm, Ngả Mặc trên đường tới Hải Châu dừng lại ở Thượng Hải, không phải đơn thuần mời Trương Á Bình có thể cùng C-Cube gây áp lực, ngăn cản Ái Đạt ngã vào lòng TI.

Mục đích của C-Cube là ngăn TI tiến vào thị trường chip giải mã, Ái Đạt ngã vào lòng TI, sẽ bị TI lập tức cướp đi 20 - 30 % thị trường, hơn nữa những doanh nghiệp khác muốn tiến vào thị trường đầu đĩa cũng sẽ học theo Ái Đạt.

C-Cube không muốn mất đi Ái Đạt, Phillips cũng không muốn mất đi Ái Đạt, cho nên khả năng bọn họ liên hợp gây áp lực với Ái Đạt gần như không tồn tại.

Trương Á Bình và Ngả Mặc tới được Hải Châu đêm trước đại hội nhà phân phối, may Trương Khác sớm đã sai đặt phòng cho họ ở khách sạn Tây Thành, nếu không bọn họ chỉ có thể ra ngoại ô tìm nhà trọ.

Mười mấy ngày trước Trương Á Bình đã cùng Ái Đạt ký hợp đồng hợp tác kỹ thuật và ưu tiên cung cấp hàng, nhưng chuyến đi lần này liên quan tới lũng đoạn thị trường linh kiện, Trương Á Bình tuyệt đối không thể vắng mặt.

264. Chương 264: Bi Ai Của Ngả Mặc

Tô Tân Đông đại biểu Ái Đạt đón tiếp bọn họ, đưa tới khách sạn Tây Thành nghỉ ngơi, áy náy nói:

- Hết sức xin lỗi, ông Trương Khác đang tiếp ông Trần Tín Sinh của TI, ông Trần Tín Sinh tới Hải Châu hôm qua tỏ ra rất hứng thú với mẫu của chip giải mã mới do họ sản xuất ra.

- Mẫu mẫu?

Ngã Mặc há hốc mồm, tiếng phổ thông của ông ta rất khó nghe, ông ta tỏ ra không tin, theo ông ta biết giấy chuyển chip giải mã của TI chính thức hoạt động mấy ngày, trước đó hai bên đâu có hợp tác kỹ thuật, ông ta đoán Ái Đạt nhanh nhất cũng cần 4 - 5 tháng nữa mới đưa ra được máy mẫu.

Trương Á Bình cũng không tin.

Phillips và C-Cube bắt đầu hợp tác từ giữa năm, vì cùng lưng đoạn thị trường, nên cung cấp một số liên kết kỹ thuật cơ sở cho nhà máy lắp ráp, chỉ cần các nhà máy đó không muốn phải đầu tư vào kỹ thuật, thì ắt phải mua mắt đọc của C-Cube và Phillips.

Tin tức này với Ngã Mặc mà nói tuyệt đối không phải tin tức tốt, có nghĩa là khả năng duy nhất uy hiếp Ái Đạt đã bị TI bóp nát.

Đối với Trương Á Bình mà nói lại là tin tức tốt, liên kết kỹ thuật giữa mắt đọc của Phillips và chip giải mã của TI đã khiến Ái Đạt đột phá, có nghĩa là Phillips đã có cơ sở kỹ thuật kết thành đồng minh với TI, làm hẳn có chút bực dọc là cái kỹ thuật này nằm trong tay Ái Đạt.

Ái Đạt sẽ không ngốc như Vạn Yến, đem những kỹ thuật này mở cửa miễn phí cho TI và Phillips, trong quá trình tiếp xúc với Trương Khác, Trương Á Bình biết y tuyệt đối không ngốc như thế.

Mặc dù Trương Á Bình tự tin trong vòng ba tháng giải quyết được vấn đề liên kết với chip giải mã của TI, nhưng Sony cũng làm được, ba tháng này cực kỳ quý giá, chỉ cần Phillips đi trước một bước kết thành đồng minh chiến lược đồng minh với TI, sau này chỉ có tập đoàn có thực lực kỹ thuật lớn mới vượt qua được rào cản kỹ thuật do bọn họ cùng lập nên.

Nhân lúc Tô Tân Đông đi tiếp điện thoại, Trương Á Bình vỗ vai an ủi Ngã Mặc:

- Chỉ e Ái Đạt trước khi đưa ra sản phẩm đầu tiên đã móc ngoặc với TI rồi, ông chưa tiếp xúc với Trương Khác đấy thôi, y làm việc rất kín kẽ.

Ngã Mặc có chút thương tâm:

- Người Trung Quốc thích binh bất yếm trá, phải tận mắt nhìn thấy máy mẫu mới tin được.

Trương Á Bình nghĩ Ái Đạt sẽ không lấy thủ đoạn hạng bét ra dọa người, đương nhiên cũng tin mắt thấy mới là thật.

Mặc dù ngồi xe máy tiếng có hơi mệt mỏi, nhưng lúc này còn đâu tâm tình mà nghỉ ngơi? Đợi Tô Tân Đông về phòng trực tiếp đề xuất muốn đi gặp Trương Khác và Trần Tín Sinh, đồng thời thuận tiện tham quan máy mẫu Ái Đạt vừa đưa ra.

Đây là chuyện trong dự liệu, Tô Tân Đông liên lạc với Trương Khác trước mặt bọn họ, rồi an bài xe đưa bọn họ tới công ty linh kiện.

Trước khi Trần Tín Sinh tới Hải Châu, Trương Khác nói cho hẳn một bất ngờ.

Trần Tín Sinh đúng là bất ngờ lớn.

Sau khi hẳn nghiên cứu tính năng của máy mẫu xong, lập tức quyết định nâng ục tiêu của chuyến đi này, nhất định phải chia đôi thị trường với C-Cube mới gọi là thành công.

- Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí.

Trần Tín Sinh cười nói:

- Tôi không hi vọng Ái Đạt đem kỹ thuật máy mẫu mở cửa miễn phí cho TI, tôi cũng không thể không thừa nhận, Ái Đạt có thể giúp TI tiết kiệm được chút thời gian.

- Chúng tôi muốn làm mắt đọc của riêng mình ...

Trương Khác kéo dần khoảng cách với người đằng sau, đem ý đồ y nung nấu từ lâu nói ra với Trần Tín Sinh:

- Ti có hứng thú thì tham dự.

Trần Tín Sinh ngạc nhiên nhìn Trương Khác, thầm nghĩ :” Đúng là kẻ đầy dã tâm.”

Do không coi trọng thị trường đầu đĩa VCD nên TI thiếu chút nữa để lỡ thời cơ tốt.

Đối với cự đầu công nghiệp điện tử thế giới mà nói, trễ vài thắc chẳng khác nào bỏ lỡ.

Dưới sự nỗ lực của Ái Đạt, TI nắm lại cơ hội đó, bọn họ có thực lực nắm cơ hội này càng chắc hơn.

Trương Khác vốn muốn lấy kỹ thuật máy mẫu ra đổi quyền đại lý chip giải mã, sau nghĩ tới thời gian quyền đại lý thực ra rất ngắn, một khi các doanh nghiệp đầu đĩa phát triển lên, chắc chắn vòng qua đại lý Hong Kong, trực tiếp mua của nhà chế tạo.

Sau VCD, Ái Đạt phải phát triển ra sao?

Sau VCD, năm 97 sản nghiệp đầu đĩa trong nước đặc ý làm ra tiêu chuẩn “siêu cấp VCD”, nhưng chuẩn nén MPEG - 2 là của người ta, đĩa quang là của người ta, trong nước chỉ đem những thứ của người ta gom góp lại mà thôi, vẫn mau chóng bị DVD đào thải.

Tới thời đại DVD, các doanh nghiệp trong nước càng chẳng có tri thức bản quyền gì, khiến cho tới lúc ít lâu, các cự đầu chế tạo hải ngoại chỉ cần dựa vào bản quyền đã đập chết xí nghiệp trong nước.

Vcd vừa lưu hành trong nước, hải ngoại đã tiến hành triển khai nghiên cứu DVD rồi.

Trương Khác nheo mắt nhìn Trần Tín Sinh, tuy hắn là người Hoa sống ở Mỹ, nhưng hắn sẽ trung thành với ông chủ trước tiên, đó là tổ dưỡng căn cơ của một giám đốc chuyên nghiệp, không cần nói tiền cảnh phát triển kỹ thuật đầu đĩa nữa, Trần Tín Sinh rõ hơn bất kỳ ai.

Trần Tín Sinh quay đầu lại nhìn hai trợ lý của mình đi cùng nhà đầu tư khác của Ái Đạt, một người phụ nữ thành thực vô cùng xinh đẹp tên Tạ Văn Tình, lòng thầm nghĩ :” Chắc chỉ cần quay lại là y sẽ không thừa nhận đề tài vừa nói đâu, có điều đề nghị của y đúng là vô cùng hấp dẫn”

Trần Tín Sinh bình tĩnh nói:

- Không biết phải hợp tác thể nào mới thích hợp?

Trương Khác để ý nét mặt của hắn, đáp:

- Một năm trước TI ngừng khai phát kỹ thuật đọc ghi đĩa quang do phát đoán sai lầm thị trường, chắc hiện giờ TI đã khởi động lại công tác mà không tiết lộ ra bên ngoài.

Khai phát kỹ thuật đọc ghi đĩa quang tiến tới sản xuất mắt đọc, không cần phải che giấu khách hàng lớn nhất làm gì, Trần Tín Sinh cười thản nhiên:

- Đúng thế tổng bộ có kế hoạch nghiên cứu trở lại.

Trương Khác nói tiếp:

- Không tiến hành khai phát kỹ thuật, tích lũy kỹ thuật của TI sẽ nhanh chóng thành giấy lộn, TI đem tích lũy gần như vứt bỏ đó ra, Ái Đạt cũng sẽ đem kỹ thuật mắt đọc cùng kỹ thuật ứng dụng của máy mẫu ra, cùng lập công ty liên doanh, mỗi bên chiếm một nửa cổ phần, điều kiện ràng buộc duy nhất cả hai không được phát triển kỹ thuật tương quan ngoài công ty liên doanh ...

Tức là TI càng coi trọng thị trường tươi đẹp tương lai, càng đầu tư vào công ty liên doanh, còn Ái Đạt có thể cung cấp thêm nhiều nguồn lực thị trường, còn quyền khống chế cổ phần thì không ai tranh đoạt, Trương Khác đề xuất mỗi bên một nửa cổ phần biểu hiện tin tưởng mãnh liệt vào tương lai.

- Xem ra ông Trương đã suy kỹ kỹ càng về việc này, tôi sẽ mau chóng báo lên tổng bộ.

Trương Á Bình khẽ than:

- Phải nói ông là người đầy dã tâm, điều này rất giống ngài Engibous.

Dù thế nào thì đầu đĩa không phải nghiệp vụ chính của TI, cho nên TI sẽ không quá tham lam.

- Ngài Engibous là người như thế sao?

Trương Khác cười:

- Vậy tôi nhìn thấy hi vọng hợp tác rồi. Cho dù hợp tác không phải ngày một ngày hai là thành, để xem kết quả đàm phán giữa TI và C-Cube ra sao.

Máy mẫu dùng chip giải mã TI bất ngờ xuất hiện trước thời hạn làm C-Cube rất bị động, bọn họ gần như không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Trương Á Bình sẽ không thiên vị C-Cube, hắn chỉ muốn xác lập quan hệ hợp tác chiến lược với TI, dựng lên rào chắn kỹ thuật cho người đi sau, đó mới là mục đích chuyển đi này của hắn.

Thái độ của Trương Khác rõ ràng ngả về TI, nhưng biểu thị chấp nhận hiệp nghị đàm phán cuối cùng giữ TI và C-Cube, chiếu theo phân ngạch thị trường của hai bên để mua tỉ lệ chip giải mã tương ứng, nhưng yêu cầu hai bên cung cấp giá ưu đãi.

Từ chỗ Trương Á Bình, Ngã Mặc biết năm sau Ái Đạt rất có khả năng chiếm 40% thị trường đầu đĩa, có nghĩa là mất đi Ái Đạt, C-Cube mất đi 40% phân ngạch, trừ khi bỏ giá lỗ đoạn, tiến hành cạnh tranh với TI.

Khi thị trường chỉ có 2 nhà cung cấp lại còn chém giết nhau, đại khái tất cả sẽ không sao hiểu nổi hành vi ngu xuẩn đó, C-Cube không thể bỏ lợi nhuận lỗ đoạn, vậy chỉ đành chấp nhận điều kiện chia thị trường với TI.

265. Chương 265: Bàn Tay Kỳ Tích

Chip giải mã mà Ái Đạt cần sẽ mua một nửa của TI, một nửa của C-Cube, vì dùng kỹ thuật của hai nhà sẽ phải đầu tư thêm kỹ thuật, cả hai công ty đều sẵn lòng mở cửa một số kỹ thuật ngoại vi giúp đỡ Ái Đạt. Còn Ái Đạt mua chip giải mã của C-Cube sẽ gạt đật lý của C-Cube ở Hong Kong qua một bên.

Còn về cơ sở hợp tác giữa TI và Phillips không trách rời kỹ thuật của Ái Đạt, nhưng Trương Á Bình ngàn vạn lần không ngờ, Ái Đạt và TI lúc này đã mật mưu thay thế Phillips.

Lập công ty liên doanh với TI mà nói chỉ là đem kỹ thuật đọc ghi đĩa quang sắp đào thải ra cho công ty liên doanh khai thác phát triển, hơn nữa phương hướng nghiên cứu khác của công ty liên doanh là khai thác ứng dụng của chip giải mã TI trong máy hoàn chỉnh, mau chóng ứng dụng trên thị trường.

Tổng bộ TI nhanh chóng trả lời, cấp quyền Trần Tín Sinh hợp tác với Ái Đạt, tuyên bố với bên ngoài mỗi bên đầu tư một triệu USD tiến hành lập công ty nghiên cứu kỹ thuật đầu đĩa, mỗi bên chiếm 50% cổ phần.

Trương Á Bình cũng rất muốn Phillips được tham gia vào công ty liên doanh, hắn đầu ngón tay động tâm độc ác treo đầu dê bán thịt chó của công ty liên doanh, Trương Khác sao có thể cho Phillips tham dự vào.

Thời đầu đĩa VCD không còn lâu nữa, cho dù trong thời gian này có đưa ra được mắt đọc hợp cách cũng không thể cạnh tranh được với Phillips, quan trọng nhất là để giảm giá thành đầu đĩa sau này, để Ái Đạt có thể trụ lâu hơn trong thị trường đầu đĩa.

Thứ đến là Trương Khác muốn lợi dụng công ty liên doanh này theo sát thời đại DVD của TI, chiếm lấy một chỗ, để Ái Đạt có động lực mạnh mẽ liên tục phát triển.

Trương Khác không hề có ý cạnh tranh với mắt đọc của Phillips, rất hiểu tâm thái của Trương Á Bình, cuối cùng hình thành hiệp nghị trung hòa, Phillips mở cửa kỹ thuật ngoại tạng mắt đọc cho công ty liên doanh, song công ty liên doanh chỉ có thể nghiên cứu phát triển bán máy ra ngoài dựa vào chip giải mã của TI và mắt đọc của Phillips.

Đêm trước đại hội nhà phân phối kết thúc, trong phòng ăn nhỏ của khách sạn Tây Thanh chỉ có sáu người ngồi với nhau. Sáu người này thoải mái thưởng thức món ăn của khách sạn, cũng thoải mái phân chia bàn tiệc thị trường đầu đĩa.

Người trong nghề mẫn cảm ý thức được ý nghĩa trọng đại của bữa ăn với sự tham dự bốn cự đầu sản nghiệp đầu đĩa, trong đó Ái Đạt là doanh nghiệp lắp ráp máy duy nhất, lại nắm vai trò chủ đạo của bữa tiệc này ở mức nào đó.

Ngã Mặc có chút bi thương, nhưng nghĩ tới thời đại đầu đĩa sắp tới, bi thương này nhanh chóng bị quét sạch.

Trương Á Bình rất bình tĩnh, chỉ cần hình thành rào chắn kỹ thuật sẽ rất khó bị phá vỡ, mặc dù Tân Khoa đã ngã theo Sony, nhưng Tân Khoa chỉ là một công ty, đại đa số cá vẫn nằm trong lưới của hắn.

Trương Tín Sinh ung dung trấn định, chiếm được nửa giang sơn của C-Cube, tất nhiên có thể an tâm hưởng thụ bữa ăn này.

Tô Tân Đông hưởng thụ vui mừng thành công, có điều trong lúc thưởng thức món ăn, không thể không nghĩ tới lời phát biểu kết thúc đại hội ngày mai, Ái Đạt đề xuất tiền đảm bảo mới đầu khiến nhiều nhà phân phối tranh cãi, nhưng mấy ngày qua Ái Đạt liên tục ký hiệp nghị hợp tác với TI, Phillips, C-Cube, lại tuyên bố lập công ty liên doanh với TI, khiến tiếng tranh cãi lắng xuống.

Những nhà phân phối không có thực lực hoặc từ bỏ hoặc tìm nhà sản xuất đầu đĩa khác hợp tác, cuối cùng chỉ còn lại một phần mười đại biểu xí nghiệp ở lại tham gia ngày cuối cùng của đại hội.

Đại hội lần này cho giới truyền thông cái cơ tiếp tục nói về Tiêu Vương, chắc chắn là có ĐTH TW giật dây đằng sau, Tô Tân Đông tin đại hội đầu thầu quảng cáo lần sau, ĐTH TW sẽ quan tâm đặc biệt tới Ái Đạt.

Tô Tân Đông đang lơ đãng, Trương Khác khẽ gõ mép bàn nhắc hắn chú ý.

Tô Tân Đông ngạc nhiên nhìn Trương Khác, những ngày qua Trương Khác dù ra mặt cũng rất ít khi phát biểu, tựa hồ thích nhường không gian biểu hiện cho người khác.

- Buổi trưa ngày mai thành phố mở tiệc mời các vị ở đây, anh hãy an bài cẩn thận.

Tô Tân Đông gật đầu, nếu công bố nhà đầu tư của Ái Đạt còn đang học cao trung thì quá kinh động, nên trừ bữa tiệc hệ trọng như hôm nay thì Trương Khác thường không tham gia.

Trương Khác áy náy nói:

- Mấy ngày qua không có cơ hội mời ba vị du ngoạn Hải Châu, tôi nghĩ mọi người có cảm giác thời gian trôi vùn vụt, hận không thể ăn xong bữa này về nhà ngay, tôi không giả dối giữ ba vị ở lại thêm nữa, ngày sau còn dài, tương lai tươi sáng vẫn ở phía trước, ai rảnh rồi tới Hải Châu, đều là quý khách của Ái Đạt. Đương nhiên nếu tôi có cơ hội tới địa bàn của các vị cũng mong được tiếp đãi như quý khách.

Ngã Mặc có sự hào sảng của người phương tây, cười ha hả nói:

- Nhất định sẽ trải thảm đỏ tiếp đãi, mặc dù lần này bị Ái Đạt chiếm lợi lớn, nhưng tôi phải thừa nhận ông Trương rất biết làm ăn ...

Ông ta không cần nói tiếng phổ thông ngọng ngịu nữa, vì tiếng Anh đối với những người ở đây không có vấn đề gì, Trương Khác còn chưa có cơ hội thể hiện trình độ tiếng Anh trước mặt Tạ Văn Tình và Tô Tân Đông, lúc mở miệng còn làm họ giật mình.

Ngã Mặc lại nói:

- Ông Trương nhớ cùng ông Tô tới làm khách, tôi và ông Tô là bạn cũ, tôi cứ tưởng ông ấy còn làm việc ở công ty Vạn Yến.

Kỹ thuật chip giải mã đời đầu thực tế là Cty Vạn Yến ủy thác C-Cube phát triển, Tô Tân Đông tham gia vào công tác tương quân, nên quen Ngã Mặc.

Tan tiệc Trương Khác lái xe đưa Tạ Văn Tình về biệt thự Tiểu Cẩm Hồ.

Tạ Văn Tình uống vài ly rượu vang, gò má trắng trở nên hồng hào, kiều diễm vô song, Trương Khác giúp cô mở cửa sau, nhìn đôi mắt hơi mơ màng của cô, lo cô va đầu vào cửa, nhẹ nhàng đỡ cô vào chỗ ngồi mới ngồi vào chỗ lái xe.

Trương Khác đặt tay lên ghế phụ, quay đầu lại nhìn đằng sau, lùi xe khỏi bãi đỗ.

Tạ Văn Tình hơi say, cơ thể nóng nực, chăm chú nhìn vào đôi mắt Trương Khác, cảm thấy hấp dẫn ngoài sức tưởng tượng:

- Trương Khác, em như có đôi tay kỳ tích vậy, bao nhiêu chuyện khó tin như vậy em chạm vào đều trở nên dễ dàng, chị thấy có rất nhiều người cũng có cảm giác giống chị.

- Thế sao?

Trương Khác nhìn Tạ Văn Tình cười:

- Kỳ thực mọi người đều nỗ lực mà.

Tạ Văn Tình nói xong lời kia có chút hối hận, mặc dù trong lòng cô đúng là nghĩ như thế, nhưng bình thường tuyệt đối không khen ngợi Trương Khác thẳng thắn như vậy, nói lời đó, khác gì coi y thành nam nhân cô sùng bái.

Đúng thế, không chỉ ý lại vào y, mà là rất sùng bái, ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu, Tạ Văn Tình cảm thấy sợ hãi, cố ép mình không nhìn vào mắt Trương Khác, chỉ sợ nhìn thêm một cái không nỡ rời ánh mắt đi.

Cho dù không nhìn, nhưng đôi mắt thắm thụy đó vẫn lớn vẫn trong ý thức, xua thế nào cũng không đi, Tạ Văn Tình không hiểu hôm nay mình bị làm sao, người nóng vô cùng, bất giác khép chân lại...

Mỗi lúc đêm khuya thanh vắng, Tạ Văn Tình đều cảm thấy cô đơn vắng lặng tràn ngập cõi lòng, là nữ nhân thành thực cô rất hiểu sức hấp dẫn của bản thân, nhưng dung mạo cô có xinh đẹp hơn chẳng nữa, vóc dáng có gợi cảm hơn trong nữa, nhưng thiếu đi nam nhân cũng chỉ là đóa hoa chờ vận mệnh khô héo kéo tới.

Tạ Văn Tình mới qua tuổi ba mươi, chính độ hoàng kim rực rỡ nhất của nữ nhân, cũng là thời khao khát tình cảm tình dục, nhưng hoa nở rộ thì còn tươi được bao lâu, hoa nở rồi hoa tàn, làm cô không khỏi thương tâm.

Thế nhưng với thân phận địa vị của mình bây giờ, Tạ Văn Tình những người đến với cô không đủ chân thành, sợ họ nhắm vào thứ khác của cô chứ không phải bản thân cô. Sinh ra trong gia tộc phức tạp, lại gả vào gia đình quan lớn, làm cô luôn cảnh giác không dễ dàng tin vào người khác.

Vả lại cô không phải chỉ có một mình, cô còn Chỉ Đồng.

Chỉ có y

Tạ Văn Tình vô thức đưa tay vuốt lên ngực, cảm giác mê mẩn từ đầu vú lan đi, cảm giác sáng khoái khiến người ta không cưỡng lại được lan tỏa khắp toàn thân, mau chóng cảm thấy giữa hai chân có chút ướt át, đó là cảm giác lâu lắm rồi mới trào dâng trong lòng.

Khao khát nguyên thủy đó khiến người ta không thể kìm nén...

266. Chương 266: Không Cho Bọn Chúng Làm Phiền

Tạ Văn Tình cảm thấy hổ thẹn nhục nhã vô cùng, không ngờ mình lại động tình với Trương Khác, cưỡng ép bản thân tách hai chân ra, nỗ lực để bản thân lắng dịu xuống, thở nhẹ nhẹ, bình bình nhìn vào lưng Trương Khác.

- Ngày mai chị định làm gì, còn lại đều là chuyện của bọn họ rồi, làm chủ thế nào cũng phải nghỉ ngơi một chút chứ ...

Trương Khác nhìn Tạ Văn Tình qua gương chiếu hậu,

- Hả?

Tạ Văn Tình giật mình:

- À, ngày mai là cuối tuần, chị đã hứa đưa Chỉ Đồng đi xem phim.

- Phim gì vậy chị?

Trương Khác nghe nói Tạ Văn Tình định ngày mai đưa Chỉ Đồng đi xem phim thì nổi hứng, không biết năm 95 có phim gì hợp với cô bé bốn tuổi, nhìn đôi mắt Tạ Văn Tình qua gương, cảm thấy tối nay mắt cô đặc biệt sáng, đặc biệt hấp dẫn.

- Chị cũng không rõ lắm, biết tên là Vua sư tử.

Cuối cùng cũng kiếm được đề tài phân tán ý nghĩ không nên trong đầu, Tạ Văn Tình mau chóng khôi phục lại đoạn trang điểm đậm, duyên dáng vén tóc mai ra đằng sau:

- Có bạn của Chỉ Đồng ở nhà trẻ xem qua, Chỉ Đồng đòi đi xem, vốn định nhờ Lý Minh Du đưa ba tiểu nha đầu đi xem, nhưng nếu mai có thể nghỉ, chị cũng đi.

Trương Khác nhớ ra rồi, đó là bộ phim hoạt hình lấy cảm hứng từ The Tragedy of Hamlet của Shakespeare, dùng kỹ thuật hoạt họa 2D tiên tiến nhất thời bấy giờ, phối hợp với bản giao hưởng hành tráng, bối cảnh thảo nguyên Châu Phi nguyên thủy, được gọi là bộ phim hoạt hình thành công nhất trong lịch sử điện ảnh.

Vào năm 95 có vài tác phẩm điện ảnh lớn hợp với nhi đồng bốn năm tuổi xem, từ Vua sư tử hình như còn có Toy Story, công viên kỷ jura, mặc dù không công khai nhập vào trong nước, nhưng chắc Thịnh Thanh có đĩa lậu.

- Chắc là rất hấp dẫn, ba cô nhóc phá phách, hai người các chị có ứng phó nổi không?

Trong ba cô bé, Chỉ Đồng còn đỡ một chút, Tích Dung Tích Vũ rất nghịch ngợm, nhìn thấy đám đông là hưng phấn, nhất định chạy loạn, Tạ Văn Tình và Lý Minh Du chắc chắn ứng phó không xuể:

- Ngày mai em cho Phó Tuấn nghỉ phép, để anh ta đi cùng hai chị đưa ba cô nhóc đi xem phim, tránh người ta cho rằng em là ông chủ hà khắc.

- Chị cũng lo...

Tạ Văn Tình nhướn miệng cười, nhìn Trương Khác qua gương chiếu hậu, đợi y nhìn sang gương, mắt Tạ Văn Tình nhẹ nhàng tránh đi, hưng phấn nghĩ tới buổi xem phim ngày mai.

Tối biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, theo thường lệ Tạ Văn Tình thường mời Trương Khác vào nhà chơi, đêm nay cô có tâm sự khác thường, không dám ở riêng với Trương Khác. Xuống xe nói:

- Nhà cậu của em hôm nay không phải mời khách ở cầu Tứ Phượng sao? Thời gian còn sớm, em tối còn kịp đấy, đừng uống rượu nữa, lái xe cẩn thận một chút.

- Tối chỉ còn cơm thừa canh cặn thôi chị ơi.

Trương Khác cười vẫy tay tạm biệt.

Nhìn xe rẽ vào đường chính dần biến mất, Tạ Văn Tình chợt dạ thổ phào, trong lòng lại vô cùng buồn bã, cô sao chẳng khát vọng được ở cùng y, nhưng vừa rồi tàn nhẫn bắt y đi.

Tạ Văn Tình đứng tại lan can gỗ đình viện, xem xét lại tâm tình của mình, hơi sợ mình không ức chế được tình cảm, trước kia biết chuyện Trương Khác và Hứa Tư, còn cảm thấy cảnh ngộ của Hứa Tư thật bi ai, lúc này lại hâm mộ Hứa Tư, cho dù được vỗ về một lúc cũng có thể làm người ta thường thức dư vị thật lâu.

oOo

Hôm nay cậu làm tiệc chuyển chức, khách sạn Tây Thành cấp bậc quá cao, không cần xa xỉ phô trương như thế, Lương Quân tới Hải Châu đã gần ba tháng coi như đã quen đám người Thịnh Thanh, nên tiệc mừng tổ chức trong nhà hàng của Ngô Thiên Bảo.

Xe tới cầu Tứ Phượng, tín hiệu di động nhấp nháy, Trương Khác không đợi chuông reo đã cầm lấy, một tay điều khiển vô lăng chậm chậm thả dốc, rẽ vào bãi đậu xe, một tay bấm nút nghe, tức thì có giọng líu lo của Chỉ Đồng:

- Có phải Trương Khác đang nghe điện thoại không?

- Đúng là Trương Khác đang nghe điện thoại của em đấy.

Trương Khác mỉm cười, Chỉ Đồng chưa bao giờ gọi tên y kèm tiền tố anh, chú ...v.v.. gì gì đó, làm Tích Dung Tích Vũ học theo đều gọi thẳng tên y.

- Trương Khác, ngày mai đi xem phim với em và mẹ được không?

- Ủ, được!

Trương Khác nghĩ ngày mai cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, phim Vua sư tử tuy rất nổi tiếng, nhưng Trương Khác thời ấy quá tuổi rồi nên chưa xem qua, huống hồ yêu cầu của Chỉ Đồng đâu có dễ dàng từ chối được.

Trương Khác kẹp di động vào đầu và cổ, đóng cửa xe lại, vừa nói chuyện với Chỉ Đồng vừa tới nhà hàng của Ngô Thiên Bảo.

Lúc này ăn cơm cùng nhóm Trần Tín Sinh, đều không phải người uống rượu, mà có phải cũng không dễ thể hiện ra ở loại trường hợp đó, cho nên rất mau chóng kết thúc.

Tiệc Lương Quốc Hưng bày thì khác, ông ta vừa tới cục lao động chưa tới nửa tháng, đang trong giải đoạn thăm dò các đầu não trong cục, thêm vào thói ăn nhậu ở cơ quan, bữa rượu này không kết thúc sớm được.

Trương Khác tạm biệt Chỉ Đồng, cất điện thoại vào túi, nhìn thấy cậu cả đang chém giết từng bình, quân nhân tử lượng thường kính người, cậu cả cũng không ngoại lệ, mặt đỏ bừng bừng, hơi rượu nồng nặc, nhưng không có vẻ say chút nào, len lén đi tới bàn của mẹ.

- Bảo con tới sớm cơ mà, sao giờ mới tới?

Lương Cách Trần trách con.

Trương Khác cười khì, chào mẹ, chị họ, và Tôn Lệ, cùng bàn còn có vài họ hàng xa khác, Trương Khác không nhận ra, chỉ gật đầu. Lại tới bên bàn Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo, Thịnh Thanh, Lương Quân, còn chú, cậu và cha cùng chính phó cục trưởng cục lao động ngồi ở bàn chính.

- Tiểu Khác, lại đây ngồi.

Lương Quốc Hưng lúc này mới nhìn thấy Trương Khác, chỉ bình rượu:

- Giúp cậu uống chén rượu này.

Trương Khác không muốn uống thêm nữa, nhưng biết sao được, cậu cả đã rót rượu Khổng Phủ Yến vào chén, Trương Khác muốn nói rượu Khổng Phủ Yến còn khó uống hơn rượu Ngân Đình của Hải Châu, chẳng qua nhờ cái hào quang Tiêu Vương thôi, có điều giờ nói thế chẳng phải tự vả miệng mình?

Cho dù không biết nhiều chuyện thì đầu não các cục trực thuộc thành phố ít người không biết con trai Trương Tri Hành, không chỉ vì các chuyện trước kia, vụ án trường Nhất Trung năm nay khiến phó thị trường uy thế như Vạn Dững phải ủ rũ rời Hải Châu, các cục tất nhiên quan tâm, trong đó Đỗ Phi, Trương Khác cũng được chú ý.

Bọn họ hoài nghi lần này Tổng Bồi Minh kiêm trợ lý thị trường, còn Trương Tri Hành vẫn giữ nguyên vị, không khỏi có quan hệ với việc này.

Tổng Bồi Minh đã là bí thư khu ủy, trừ thường ủy thành phố ra thì chức vụ gì cũng không hấp dẫn mấy nữa, nhưng tư lịch ông ta hơi ít, trợ lý thị trường mặc dù nhìn qua là phó sở ít trọng lượng nhất, nhưng giúp ông ta dễ dàng vượt qua một rào chắn trên sĩ đồ, như thế Tổng Bồi Minh có thể tiếp tục làm bí thư khu ủy tích lũy thêm chính tích tiền vào thường ủy.

Rất nhiều người cho rằng Tổng Bồi Minh chuyển này đập phải cứt chó, Ái Đạt xuất hiện đúng ở khu Thành Nam, làm Đường Học Khiêm đề nghị ông ta kiêm trợ lý thị trường, thường ủy thông qua báo lên tỉnh, lệnh bổ nhiệm sẽ mau chóng tới.

Những những người này cảm khái vận may của Tổng Bồi Minh, mà không biết ông ta phải lấy tiền đồ chính trị của mình ra mạo hiểm, kiên định ủng hộ Ái Đạt mới có được ngày hôm nay.

Đương nhiên mọi người cho rằng Trương Tri Hành không vui vì Tổng Bồi Minh lên làm trợ lý phó thị trường, nên không nói ra. Nhưng Trương Tri Hành có Từ Học Bình đứng sau lưng, còn cần lo lắng cho tiền đồ sao?

Huống chi nằm trong tay Cty cổ phần Hải Châu, người tầm thường cả đời lên được bước này đã không phải nuối tiếc gì nữa rồi.

Đầu não cục lao động đều muốn kiếm có khen Trương Khác, lấy lòng Trương Tri Hành, nhưng phát hiện tìm không ra cái gì khen y, chẳng ai ngốc tới mức đi hỏi thành tích học tập người đứng đầu Tứ đại công tử.

Trương Khác thì phải cấp thể diện cho cậu cả, nên kính rượu lãnh đạo cục lao động, làm không khí bàn tiệc không tới mức lạnh xuống.

Thịnh Thanh ở bên thấy thế nói:

- Khác thiếu gia phải ứng phó với đám cục lao động này thật quá ủy khuất ...

Võ vai Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo:

- Đi, chúng ta sang hạ gục bọn chúng, tránh chúng hững hờ ép Khác thiếu gia uống qua nhiều.

Lương Quân tướng Thịnh Thanh nói đùa, không ngờ Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo đứng dậy thật cầm chén rượu đi sang.

267. Chương 267: Quê Hương Đĩa Lậu

Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh đều là nhân vật có máu mặt ở Hải Châu, thành viên hội đồng quản trị Cẩm Hồ, có lãnh đạo cục nào không nể mặt, Thịnh Thanh là ông chủ chốn giải trí lớn nhất Hải Châu, thế là đủ sức nặng rồi.

Lãnh đạo cục lao động không hiểu Lương Quốc Hưng vừa tới Hải Châu, sao đã được những nhân vật này tới trợ trận, đều đoán là nể mặt Trương Tri Hành.

Thấy bọn họ cầm chén rượu đi tới, lãnh đạo cục lao động đều đứng dậy, Thiệu Chí Cương cười nói:

- Mọi người đều đứng dậy, nói thế tức là cho phép tôi cùng chúc rượu rồi.

Thiệu Chí Cương mời mỗi người ba chén, tới khi Trương Tri Hành muốn đứng lên, Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh đều ẩn ngồi xuống, nói không dám nhận, Trương Tri Hành nói làm một chén, bọn họ lần lượt chúc rượu những người còn lại, Trương Khác ngồi im không nhúc nhích, không đụng tới một giọt rượu.

Mọi người vốn đã uống kha khá rồi, bị đám Thiệu Chí Cương tập kích, gần như tới giới hạn, về sau không ai dám mời rượu nữa.

Thân thích cầu Thành Cảng rời đi trước tiên, lãnh đạo cục lao động ở lại một chút mới đi, Trương Khác bảo Thịnh Thanh kiếm người chở cha mẹ về.

Trương Tri Hành ngại phiền toái cùng vợ ngồi taxi đi về, Lương Quốc Hưng hơi say, vợ con dìu lên xe đi trước.

Lương Quân và Tôn Lệ ở lại, canh lạnh rượu mọi người không còn hứng ở lại nữa, cùng tới phòng VIP của Thịnh Thế Niên Hoa. Lúc này là 10 giờ là thời khắc bắt đầu cuộc sống đêm, thêm vào hôm nay là cuối tuần sân nhảy chật kín, tiếng nhạc chất chứa làm người ta máu sôi trào, tim đập mạnh, dù ở trong phòng VIP, cũng mơ hồ thấy bốn vách tường rung rinh.

- Anh chị thấy Hải Châu ra sao?

Lương Quân ngăn người, thấy Trương Khác đang nhìn mình, hẳn tới Hải Châu ba tháng gặp Trương Khác không nhiều, ấn tượng sâu nhất là Tôn Lệ kể Trương Khác tới Hoàn Viễn gặp Trương Dịch nổi giận một hồi, Trương Tri Phi liền đuổi Trương Dịch về quê.

Đồng thời cảm thụ được sức ảnh hưởng vô hình của Trương Tri Hành vượt phạm trù cán bộ cấp chính xử thông thường, sau mới dần dần tìm hiểu được biến cố trọng đại của quan trường Hải Châu năm ngoài.

Trương Tri Phi từng tìm hắn nói thẳng thừng : Chỉ cần có chí tiến thủ, sau này tiền đồ lớn thế nào cũng có, không phải lo có người kéo chân, nếu không ra gì, sẽ bị đá qua một bên như Trương Dịch.

Nghe Trương Khác hỏi câu này, đám Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương nhìn cả sang, làm Lương Quân thấy chút áp lực:

- Cũng được, nhịp cuộc sống nhanh hơn phía tây, nhưng vẫn quen được.
- Quen là tốt.

Trương Khác quay sang hỏi chú:

- Hoành Viễn còn xe con dư không chú?
- Còn một chiếc Santana chưa phân có định cho ai.

Trương Tri Phi nghĩ một lúc rồi đáp:

- Vậy để Đại Quân lái đi, anh ấy và Tôn Lệ có xe cũng tiện đi chơi, và lại ba cháu sĩ diện, dùng xe ngai bảo công ty phải tới, Đại Quân có xe, ba mẹ cháu sẽ không khách khí với anh ấy.
- Đại Quân không chê xe tệ chứ?

Trương Tri Phi cười:

- Có điều cấp cháu xe, trọng trách trên vai sẽ nặng hơn rất nhiều, đừng có một gục xuống đó.
- Sao cháu dám chê ạ.

Lương Quân không hiểu vì sao Trương Khác chỉ nói một câu mà Trương Tri Phi đồng ý luôn.

- Được, vậy mai tìm ban tài xế mà lấy chìa khóa.

Trương Tri Phi vỗ vai hấn:

- Cháu và Tôn Lệ ra ngoài nhảy múa đi, đừng ở cùng đám già bọn ta.

Lương Quân và Tôn Lệ đứng lên, không hiểu sao Trương Khác lại được tính trong nhóm “bọn già”.

Thấy anh họ và cô bạn gái xinh đẹp đi rồi, Trương Khác thả lỏng người, nói:

- Công ty liên doanh có phân ngạch xe nhập khẩu, chú có hứng thú đổi sang xe tốt hơn không?

Trương Tri Phi lắc đầu:

- Chú ra vào công trường thường xuyên, xe tốt đến mấy cũng phí hoài, hai tháng nữa là sinh nhật 18 của cháu rồi, cháu giữ lại tự làm quà. Thế này chú bảo bên quản lý xe Hải Châu giữ lại biển số oách nhất cho cháu, coi như quà sinh nhật của chú.
- Được mấy số 8 ạ?
- Năm số tám.

Biển số này rất bắt mắt, Trương Khác hài lòng, cho dù không lái xe đó, coi như vật sưu tầm cũng hay, gật đầu nói:

- Được, thế cháu lấy cái đó, không bắt bí chú thêm nữa.
- Biển số đó hai mươi vạn còn có người tranh cướp, cháu chưa hài lòng à?
- Vậy danh sách đăng ký đáng giá bao tiền?

Trương Khác cười, quay đầu sang hỏi Thiệu Chí Cương:

- Sao các anh lôi cả chú tôi xuống nước thế?

Danh sách đăng ký chính là danh sách nhà tiêu thụ tới tham gia đại hội của Ái Đạt.

Thiệu Chí Cương cười:

- Không liên quan gì tới chúng tôi, tự giám đốc Trương động lòng mang tiền ra ném, chúng tôi chẳng lẽ lại từ chối?

Trương Khác cười khỏ, Thịnh Thanh cầm đầu làm đĩa lậu, người dính líu vào càng lúc càng nhiều, Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo, Đỗ Phi, ngay cả chú cũng bị lợi nhuận lớn dụ hoặc tham gia, y muốn khoan tay ngồi nhìn cũng không được nữa.

Trương Khác đành nói:

- Nói ra xem, trò quỷ của mọi người mấy ngày qua có thành tích gì rồi?

Thiệu Chí Cương thấy Trương Khác cuối cùng cũng chịu mở miệng hỏi tới chuyện này, nói:

- Triệu phú nhờ chăm chỉ, tỷ phú dựa thiên phú, chúng tôi không so được với Khác thiếu gia, chỉ theo sau kiếm chút cháo, thị trường đầu đĩa tiền cảnh tốt như thế, bán đĩa tất nhiên không tệ được ...

Đám Thịnh Thanh đầu tư nhà máy in đĩa ở huyện Đông Xã 700 vạn, máy in đĩa đã lên tới 24 cái.

Ái Đạt mở đại hội nhà tiêu thụ với bọn họ mà nói là cơ hội lập mạng lưới tiêu thụ toàn quốc tốt nhất, nếu không bọn họ lấy đâu ra cơ hội liên hệ doanh nghiệp ngoại tỉnh?

Doanh nghiệp lớn không hứng thú với thứ bâng môn tà đạo này, nhưng những doanh nghiệp nhỏ không nộp tiền đảm bảo đa phần không muốn tay trắng trở về, mà lợi nhuận của đĩa lậu tựa hồ còn khả quan hơn cả đầu đĩa.

Đĩa chính VCD mỗi đĩa bán với giá 50 - 80 đồng, mà chi phí làm đĩa không tính bản quyền tốn 1 đồng, thời đầu thị trường đĩa lậu có giá 12 - 15 đồng, trong đó chứa lợi lớn cỡ nào?

Đám Thịnh Thanh nhân đại hội đại hội nhà tiêu thụ của Ái Đạt, lôi kéo được số lượng lớn doanh nghiệp vào hệ thống tiêu thụ của họ, dễ dàng hình thành đường tiêu thụ phủ khắp nửa quốc gia.

Bọn họ học trò vợ tiền của Ái Đạt, dù không có hào quang Tiêu Vương, nhưng thời đó rất nhiều người vì lợi nhuận dám mạo hiểm, cũng phải nói rằng Ái Đạt khơi lên làn sóng cuồng nhiệt về đầu đĩa đã giúp bọn họ rất nhiều, đám Thịnh Thanh không ngờ kiếm được gần 1000 vạn tiền đặt hàng.

Đương nhiên công tác bọn họ thuận lợi như thế là nhờ Trương Tri Phi lấy danh sách nhà phân phối từ chỗ Trương Khác, danh sách này ghi chép tỉ mỉ bối cảnh thực lực của các doanh nghiệp, thuận tiện bọn họ chọn đối tượng đàm phán bí mật.

Đương nhiên tất cả tiến hành dưới sự cho phép ngầm của Trương Khác.

Nói trắng ra đĩa lậu cũng xúc tiến thị trường đầu đĩa, không có đĩa lậu thị trường đầu đĩa không phát triển nhanh được như thế.

Trương Khác nghe nửa tiếng đồng hồ, chống tay lên cằm trầm tư, những người còn lại im lặng, bọn họ rất coi trọng ý kiến của y.

Đỗ Phi đẩy cửa đi vào, còn nắm tay Thịnh Hạ, thấy mọi người kinh ngạc nhìn hẩn, Đỗ Phi cười hăng hắc buông tay Thịnh Hạ ra:

- Nghe nói mọi người đang ở đây..

Trương Khác nhìn đồng hồ:

- Sắp 12 giờ rồi, mà còn đến làm gì?

Đỗ Phi nhăn nhó nói:

- Tiểu Hạ có mấy bài số học chưa làm xong, tao phải đợi tới tận bây giờ, mà tưởng tao thích lắm à?

Trương Khác nhìn Thịnh Hạ, cô gái này thật không đơn giản, có tên tiểu tử Đỗ Phi ở bên quấy phá mà còn tâm tư làm bài. Thịnh Thanh bảo em gái ra ngoài trước, gọi Đỗ Phi vào.

Đỗ Phi xoa tay hỏi:

- Thảo luận cái gì mà thần bí thế?

- Nhà máy Đông Xã mà có bao nhiêu %?

- Tao thì có mấy, theo chơi vui thôi.

Miệng nói vậy nhưng về mặt Đỗ Phi không có chút đùa cợt nào, ngồi xuống bên Thịnh Thanh hỏi:

- Sao đột nhiên lại thảo luận chuyện này?

Trương Khác không trả lời hẳn, chuyện này nhóm Thịnh Thanh mới là chủ thể, nói với họ:

- Suy nghĩ của mọi người không tệ, dễ lập nên được mạng lưới tiêu thụ. Những một năm phải sản xuất bao nhiêu đĩa mới duy trì được mạng lưới này?

268. Chương 268: Chuỗi Sản Nghiệp

Thịnh Thanh là kẻ đầu têu, đáp:

- Chúng tôi cũng biết dựa vào số máy hiện nay là không đủ, ước chừng tăng lên 50 máy mới miễn cưỡng giải quyết được vấn đề.

Trương Khác lắc đầu:

- Thị trường này còn lớn mọi người tưởng tượng, chuẩn xác mà nói, mười mấy năm sau, quy mô thị trường đĩa lậu phải có gần 30 tỷ, không chỉ đầu đĩa mà phổ cập máy vi tính cũng mở rộng cực lớn thị trường đĩa lậu ..

Trương Khác không giải thích lấy đâu ra con số đó, nhưng bọn họ không nghi ngờ y nói lung tung, chỉ giật mình vì con số khủng khiếp y nói.

- Trong thị trường này, mọi người định chiếm phần bao nhiêu, rồi phân chia thế nào? Chuyện đĩa lậu, các cơ quan liên quan sẽ mất nhấm mắt mở, nhưng không khoanh tay ngồi nhìn mãi, đặc biệt khi xí nghiệp đĩa lậu quy mô lớn quá mức, khả năng sẽ khiến thế giới trực tiếp chú ý, lúc đó thành đối tượng đả kích hàng đầu ... Một mạng lưới mang tính toàn quốc không thể do một xí nghiệp khống chế được.

Đám Thịnh Thanh nín thở, hiếm khi Trương Khác nói tới chuyện này, đều không muốn ngắt lời y.

- Tất cả sản nghiệp đều có chuỗi sản nghiệp, kể cả đĩa lậu cũng thế, chẳng qua là mới khởi đầu chưa nhìn thấy rõ thôi, ví như vỏ đĩa, bản mẫu, thiết kế bao bì, kiểm tra chất lượng v.v..v.. Chúng ta gọi chung là chế tác bản mẫu, tiếp theo đó là sao chép mới đĩa lậu thực sự, rồi phát hành tiêu thụ. Quá trình phức tạp, cho nên có thể chia ra nhiều công đoạn cho các công ty khác nhau hoàn thành.

Thiệu Chí Cương nói:

- Vậy chúng tôi nên chuyển hướng chế tác bản mẫu.

Trương Khác thích sự nhạy bén của Thiệu Chí Cương, nói thẳng:

- Tôi nghĩ mấy ngày qua mọi người gặp không tin người muốn mua máy in đĩa, đổi lại là tôi, thà bán cho bọn họ kiếm một mớ, bọn họ mua máy xong còn cần nguồn đĩa, cần bản mẫu mới có thể sản xuất. Nếu muốn duy trì một mạng lưới toàn quốc phải có quần thể sản nghiệp, nếu có thể sao không lùi vào một góc nguy hiểm ít nhất kiếm thứ tiền yên ổn nhất.

Trương Khác nói ngắn gọn rõ ràng thế rồi, Thiệu Chí Cương hỏi thẳng:

- Vậy 1000 vạn có thể làm gì?

- Chế tác bản mẫu.

Thịnh Thanh hỏi:

- Chúng tôi đều lấy bản mẫu ở Thâm Quyển, nghe nói bản mẫu đều ở Hong Kong chuyển sang, còn chế tác thế nào chúng tôi không biết.

- Kỹ thuật thì không khó, nhưng điện tử Ái Đạt chỉ bán kỹ thuật cho công ty chế tác chính quy ... Còn điều nữa phải nói với mọi người, lần sau không được moi của công ty tôi quá nhiều người.

Trương Khác nghĩ nguy cơ mình đã nhấc, lối thoát đã vạch ra, trách nhiệm thế là làm tròn, linh ngộ được không là chuyện của bọn họ, xem đồng hồ:

- Thời gian muộn rồi, mai tôi phải dậy sớm, không ở lại với mọi người nữa.

Trương Khác đứng dậy, không để cho chú đi tiễn.

Trương Khác đi rồi, Ngô Thiên Bảo cười khổ:

- Chúng ta có thể thành công ty chế tác chính quy được không?

- Ít nhất tất cả thủ tục phải hợp pháp.

Thiệu Chí Cương đề nghị:

- Nếu mọi người đã ở đây cả vậy cùng nói xem bước tiếp theo nên làm thế nào?

- Thị trường thực sự lớn thế sao?

Thịnh Thanh vẫn không thấy khó vào phán đoán của Trương Khác.

- Tất cả người hoài nghi Khác thiếu gia cuối cùng đều há hốc mồm, lần này tôi quyết định tin.

Thiệu Chí Cương dứt khoát nói:

Trương Tri Phi trầm ngâm:

- Thị trường hơn chục tỷ, đúng là rất khủng bố. Mạng lưới toàn quốc không dễ duy trì, xem ra đường lối của chúng ta hơi sai lầm, mở rộng quy mô sản xuất không phải ý hay, quan trọng là kéo đám nhà tiêu thụ tham lợi không dễ thỏa mãn kia vào, chỉ cần hình thành một quần thể sản nghiệp lớn mới duy trì được mạng lưới vận hành ..

Ngô Thiên Bảo cười:

- Vậy Đông Xã chẳng phải thành xào huyết của đĩa lậu sao?

Thiệu Chí Cương gật đầu:

- Phải biến Đông Xã thành xào huyết của đĩa lậu chúng ta mới thực sự khống chế được cả chuỗi sản nghiệp này.

~oOo

~~Trương Khác chẳng biết biến Đông Xã thành quê hương của đĩa lậu rốt cuộc là có lợi hay hại, xuống xe taxi, y quyết không nghĩ tới chuyện này nữa.

Trương Khác lấy chìa khóa mở cửa, rất nhẹ nhàng, trong phòng cha mẹ đèn sáng lên, Lương Cách Trân cảnh giác hỏi:

- Trương Khác hả?

- Dạ.

- Ngủ sớm đi nhé.

Đèn trong phòng cha mẹ lại tắt đi.

Trương Khác định tắm nước nóng, lại sợ có tiếng động làm cha mẹ không ngủ được, đánh răng qua loa, lấy nước lạnh lau mặt liền về phòng, nghĩ nếu hôm nay đáng lẽ tới nhà trọ khỏi đánh thức cha mẹ giữa đêm, hoặc nếu đổi nhà được thì tốt hơn.

Phòng của y rất nhỏ, đặt một cái máy vi tính cũng thấy chiếm diện tích, nếu muốn đặt máy vi tính phải đem một cái bàn sách ra ngoài, vậy Trương Khác có rất nhiều tư liệu không có chỗ để.

Hứa Tư mua cho chỗ ở của mình tại Hong Kong một chiếc máy vi tính, Trương Khác rất muốn một ngày bận rộn, về tới nhà có thể dùng máy tính tán gẫu với Hứa Tư.

Cha một hai năm nữa là điều đi nơi khác nhậm chức rồi, mẹ cũng dần nhận thức được điều này, Trương Khác nếu thường xuyên không ở nhà, đặc biệt ở Hải Châu mà không về nhà, mẹ sẽ cần nhằn, lo nhà ba người sắp mỗi người một phương vậy, với đa phần phụ nữ gia đình luôn là quan trọng nhất.

Trương Khác suy nghĩ rồi quyết định chuyển nhà, nếu không sang năm mua xe chẳng có chỗ mà để.

Hôm sau Trương Khác trốn trong phòng tắm sự buổi sáng với Hứa Tư qua điện thoại xong mới ra nói chuyện đổi nhà với mẹ.

Lương Cách Trân đương nhiên đồng ý, Trương Tri Hành cau mày:

- Đổi sang nhà quá lớn ăn nói với bên ngoài ra sao?

Trương Khác cười:

- Chú cũng muốn chuyển nhà, vậy để chú kiểm hai tòa biệt thự gần nhau, nói với bên ngoài là chú cho chúng ta ở nhờ, nếu bên ngoài vẫn còn lời đồn đại này nọ, thì ba à, ba cứ im lặng chịu đựng đi.

Phó thị trưởng đại biểu thành phố mời gần 100 nhà tiêu thụ nhận được quyền đại lý của Ái Đạt, bày 30 mâm ở lầu 2 nhà hàng Văn Sơn, lãnh đạo nhà máy điện khí, máy giặt của Hải Châu cũng tới hưởng sái, Phương Hoàn Thanh trà trộn vào trong, thậm chí an bài bọn họ phát biểu trước buổi tiệc, hành vi lấy chuyện công làm việc tư này của thành phố Chu Du cũng ngán ngẩm, thôi thì coi như cống hiến cho phát triển kinh tế của Hải Châu vậy.

Tại lầu 8 nhà hàng Văn Sơn, Chu Phú Minh, Trương Hiểu Kiện tiếp riêng Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngã Mặc cùng Tô Tân Đông, ngoài ra còn có lãnh đạo cục đầu tư. Những chuyện này đáng lẽ do thị trưởng ra mặt mới thỏa đáng, Chu Phú Minh tích cực như thế làm đám Trần Tín Sinh nhằm ông ta là vị bí thư thành phố có hoài bão chính trị.

Đám Thiệu Chí Cương tiếp nhận ý kiến của Trương Khác, dùng chiếc xe khách lớn đưa những nhà tiêu thụ hứng thú với sản xuất đĩa lậu, tới nhà máy ở Đông Xã thăm quan, biểu thị sẵn sàng cung cấp kỹ thuật, máy móc cần thiết để in đĩa.

Tiếp theo đó đám Thịnh Thanh bức thiết phải giải quyết vấn đề kỹ thuật chế tác bản mẫu và nguồn tài liệu, việc thành lập một công ty chế tác thì dễ hơn nhiều.

Kỹ thuật chế tác bản mẫu có thể lấy từ Ái Đạt, nhưng nguồn tài liệu chắc chắn Hong Kong và Thâm Quyển là nơi kịp thời có được tin tức phim ảnh toàn cầu nhất.

Thiệu Chí Cương nói:

- Khác thiếu gia hay đi Hong Kong, có thể nhờ cậu ấy bảo mối quan hệ chiếu cố cho chúng ta một chút.

Trương Tri Phi cười nói:

- Chuyện này để tôi nói với nó ...

Trương Tri Phi biết Hứa Tư ở Hong Kong, chỉ không biết là làm gì, chuyện này tất nhiên không tiện nói với đám Thịnh Thanh:

- Cho dù lập công ty ở Hong Kong hoặc Thâm Quyển thì chúng ta sẽ phái ai đi phụ trách?

Bọn họ mỗi người có sự nghiệp riêng, hơn nữa là nghiệp vụ chính, không thể tùy tiện bỏ lại.

Thiệu Chí Cương gãi cằm nói:

- Lương Quân mặc dù mới ra ngoài làm việc, nhưng rất nhanh nhẹn, để cậu ta thử chút xem.

Thịnh Thanh cười hăng hắc, Trương Khác mà biết ba bọn họ định kéo Lương Quân vào cuộc có đánh chết cũng không góp ý.

269. Chương 269: Trong Rạp Chiếu Phim.

Bên ngoài vẫn đang bận rộn quanh đại hội nhà tiêu thụ, còn với Trương Khác mà nói, chuyện của y đã kết thúc. Buổi sáng tới văn phòng Cẩm Hồ, trưa ăn cơm xong liền tới cùng Chỉ Đồng đi xem phim, hôm qua y đã nhận lời với cô bé rồi.

Do kế hoạch là Lý Minh Du cùng một giúp việc dẫn ba cô bé đi xem phim nên chỉ mua trước năm vé, không ngờ Tạ Văn Tình cũng rảnh rỗi, rồi Trương Khác kéo cả chồng cô tới, đành mua thêm ba vé nữa.

Chỉ Đồng do dự rất lâu, cô bé muốn ngồi cùng Tích Dung Tích Vũ, lại muốn ngồi cùng mẹ và Trương Khác, nhưng Trương Khác thì không dám để ba tiểu nha đầu tụ vào cùng một chỗ, như vậy khỏi xem xét gì luôn, còn làm người ta ghét.

Vì thế Trương Khác và Chỉ Đồng, Tạ Văn Tình ngồi ở ghế sau, nhà Phó Tuấn và giúp việc ngồi ở ghế trước, như thế ít nhất có thể yên tĩnh xem hết bộ phim, còn muốn phá phách đợi xem phim xong đi ăn KFC hăng hay.

Trương Khác vốn muốn đưa cả Đường Thanh đi xem, nhưng Nhất Trung từ khi chinh đồn nề nếp tới nay quản lý học sinh càng thêm nghiêm khắc.

Năm thứ nhất, năm thứ hai chỉ có chiều chủ nhật mới được nghỉ nửa ngày, mỗi tháng chỉ có hai ngày nghỉ trọn vẹn cho học sinh nội trú về nhà.

Trương Khác muốn xúi Đường Thanh trốn học, nhưng Đường Thanh là lớp trưởng, lại rất có ý thức tự giác của lớp trưởng, nên đành đợi khi chiếu Titanic hăng hay.

Mặc dù mỗi lần Trương Khác đi xem Titanic đều phải ngủ trước, nhưng không thể phủ nhận Titanic là bộ phim xúc tác tình cảm thành công nhất lịch sử, tác dụng không kém gì Valentine, rất nhiều thiếu nữ thành phụ nữ sau khi xem xong bộ phim.

Titanic chiếu vào mùa xuân năm 1998, khi ấy mình và Đường Thanh đều học đại học năm thứ nhất, đúng là thời cơ tốt để xem bộ phim này.

Trước kia y từng cùng ba cô gái đi xem Titanic, đáng tiếc tình cảm thực sự lại chẳng có với một người nào, lại còn toàn cô am hiểu chuyện tình dục làm Trương Khác không khỏi hoài nghi có phải mình bị ba cô gái kia lợi dụng không?

Lần này sẽ đi xem cùng mấy cô đây? Trương Khác ngồi mơ mộng, chỉ là tới mùa xuân năm 98 còn khá xa.

... Khi mặt trời mọc lên, đại thảo nguyên Châu Phi thức giấc, muôn vàn sinh vật hoan hô, chúc mừng vua sư tử và vương hậu sinh tiểu vương tử Simba...

Chỉ Đồng lần đầu tiên được xem phim hoạt hình trên màn ảnh rộng, mắt hút chết vào màn hình, một tay nắm chặt Trương Khác, một tay nắm lấy mẹ, nắm rất chặt cứ như sợ hai người bọn họ thừa lúc cô bé tập trung lén trốn mất vậy, đôi mắt tròn xoe nhìn màn hình không chớp, thi thoảng còn hỏi những câu rất cổ quái " sao linh cầu lại xấu như thế?" " Simba và Nala về sau có kết hôn không?" " Nala là sư tử cái vì sao lại có đôi mắt lam đẹp như thế?" "Tại sao trưởng lão Rafiki lại biết công phu Trung Quốc?"

Chẳng hiểu nói tí tuổi đầu mà sao cô bé nghĩ ra được nhiều vấn đề như vậy, may là Chỉ Đồng tập trung hết sự chú ý lên màn hình, Trương Khác và Tạ Văn Tình mới không cần ứng phó với những câu hỏi cổ quái đó.

Phim chiếu được một nửa, Trương Khác tưởng rằng mình đã chuẩn bị đủ đồ ăn vặt và nước uống đều hết sạch, Chỉ Đồng nhìn Trương Khác rất tội nghiệp, Trương Khác đành đứng lên, chuẩn bị tới hàng ghế trước xem thử, hi vọng Tích Dung, Tích Vũ không tham ăn như Chỉ Đồng.

Tạ Văn Tình ấn vai y xuống, chỉ vào phòng vệ sinh ở góc phòng chiếu, cô muốn đi rửa tay, thuận tiện lấy đồ ăn cho Chỉ Đồng.

Rạp chiếu phim Hải Châu xây vào thập niên 70, không gian giữa hai hàng ghế rất hẹp, Tạ Văn Tình cởi áo khoác ngoài ra, Trương Khác đưa tay dẫn hướng cho cô đi ra lối đi nhỏ, đây vốn là động tác rất tự nhiên, nhưng làm trong lòng Tạ Văn Tình có chút êm dịu, bốn ngón tay đặt nhẹ lên tay y, cẩn thận lách qua trước người y.

Thấy mẹ đi Chỉ Đồng muốn theo, Trương Khác nắm lấy tay cô bé ôm vào lòng không cho đi, sợ cô bé tới chỗ Tích Dung Tích Vũ là không chịu tách ra. Chỉ Đồng trợn mắt vung nắm đấm đánh Trương Khác, y ngồi im không nhúc nhích, Chỉ Đồng phụng phịu ngồi trong lòng Trương Khác tiếp tục xem điện ảnh.

Tạ Văn Tình mau chóng trở về, tới lối đi nhỏ đưa đồ ăn vặt cho Chỉ Đồng, Trương Khác đặt Chỉ Đồng về chỗ, không nghĩ ra đối chỗ với Tạ Văn Tình ngồi vào bên trong, vẫn nắm bàn tay mềm mại như không xương của Tạ Văn Tình, đưa cô đi vào trong.

Tạ Văn Tình không cẩn thận dẫm vào một vật cứng, giật mình, vốn cô khom người, chân trượt đi, cả người liền ngã vào lòng Trương Khác ngồi lên đùi y.

Tạ Văn Tình khí chất cao nhã, ung dung cao quý, mang vẻ đẹp rất cổ điển, thân thể nảy nở nhưng tha thướt, nếu không phải cô ngồi lên đùi, không thể nào cảm thụ được cặp mông đầy đặn căng tròn, đầy tính đàn hồi dụ hoặc kinh người, nếu chẳng phải cặp mông đó còn cách chỗ yếu hại một khoảng nhỏ thì Trương Khác đã bêu mặt rồi.

Trương Khác có một tích tắc tay đặt lên đùi Tạ Văn Tình, cô mặc quần jean, cảm giác ấm áp của cơ thể truyền vào lòng bàn tay, thấy Tạ Văn Tình mất đi phản ứng ngồi ngậy trên đùi mình, Trương Khác đỡ lấy eo cô, hỏi cô có bị trượt chân hay không?

- À hình như hơi đau.

Tạ Văn Tình tỉnh lại, khom lưng xuống sờ mắt cá chân, chiếc mông lớn đẩy về phía sau, càng áp sát vào đùi và bụng Trương Khác, cô cần một lời nói dối để che dấu nội tâm run rẩy, giây phút đó cô mới phát hiện mình khao khát được nam nhân này ôm vào lòng thế nào.

Trương Khác bắt đầu cảm thấy mất kiểm soát, cũng khom người xuống sờ chân Tạ Văn Tình, tay vẫn day lên eo cô, lồng ngực áp sát vào lưng cô, ngửi mùi hương cơ thể mê người, ôm giai nhân yêu kiều, cảm giác đó thế nào, chỉ mình Trương Khác mới biết.

.. Một phụ nữ sở hữu đường cong hoàn mỹ, cặp mông nở nang mềm mại tận cùng, eo thon nhỏ cùng bầu ngực cao vút ...

Ôn nhu chỉ thoáng chốc, chừng 5 hoặc 6 giây, Tạ Văn Tình mới đứng dậy, quay trở về chỗ ngồi của mình, chỉ cảm thấy cơ thể nóng dữ dội.

- Chị có đau không?

Trương Khác cách Chỉ Đồng hỏi Tạ Văn Tình.

- Hơi chút, không đau lắm.

- Có bị xưng không?

- Hình như không.

- Mẹ làm sao thế?

Chỉ Đồng quan tâm hỏi:

- Không có gì, thiếu chút nữa bị ngã ...

Tạ Văn Tình nói thật nhưng lại giống như đang an ủi chỉ Đồng.

Phim đã chiếu hết, Trương Khác nắm tay Chỉ Đồng cùng Tạ Văn Tình ngồi yên ở chỗ, đợi Phó Tuấn ở phía trước hay tay bế hai cô con gái, cùng Lý Minh Du và giúp việc theo dòng người đi ra.

Lý Minh Du thấy bọn họ vẫn ngồi không nhúc nhích, hỏi:

- Mọi người sao thế?

- Chắc bị trượt chân rồi.

Tạ Văn Tình đáp, người ngồi bên trong đều đã đi ra theo lối còn lại.

- Chị có đau không, hay tới bệnh viện xem qua xem.

- Không có gì, về chườm đá một chút là ổn rồi.

Tạ Văn Tình đâm lao phải theo lao, tiếp tục nói dối.

Nếu không cô không còn mặt mũi nào đối diện với Trương Khác.

- Mọi người dẫn Chỉ Đồng cùng đi ăn KFC, tôi đưa chị Văn Tình về, ăn xong nhớ mang phần về cho chúng tôi đây.

Trương Khác giao Chỉ Đồng cho Lý Minh Du.

Lý Minh Du bế lấy Chỉ Đồng lo lắng hỏi:

- Thực sự không nghiêm trọng chứ?

- Không sao, mọi người đi trước đi.

Tạ Văn Tình chỉ mong bọn họ đi thật nhanh, cô xấu hổ với lời nói dối của mình, không sao từ chối được Trương Khác muốn đưa mình về, dưới loại tâm tình này, sự quan tâm của Lý Minh Du khiến cô có chút bực mình, may mà dòng người phía sau đang đẩy bọn họ, Phó Tuấn, Lý Minh Du cuối cùng cũng rời đi.

Trong phòng chiếu ánh đèn nhu hòa, Trương Khác khom người xoa mắt cá chân Tạ Văn Tình:

- Bên này à?

- Ừ.

Trương Khác gấp ghế ở giữa lên, nâng chân phải Tạ Văn Tình đặt lên đùi mình, cách lớp tất nhẹ nhàng xoa bóp:

- Chị có đi được không?

Tạ Văn Tình đột nhiên cảm thấy nói dối không phải là tệ, nhưng không dám quá buông thả để Trương Khác bóp chân mình ở đây, thẹn thùng rút chân lại:

- Chúng ta đi thôi, phim tiếp theo sắp bắt đầu rồi.

270. Chương 270: Cảnh Giới Nam Nữ

Phó Tuấn, Lý Minh Du vẫn chưa yên tâm, ở lại bãi đỗ xe đợi bọn họ, thấy Tạ Văn Tình vịn vai Trương Khác tập tễnh đi ra, lại hỏi han một lúc nữa mới đi. Tạ Văn Tình để Trương Khác đỡ vào trong xe, trán sắp toát mồ hôi ra rồi, nội tâm hổ thẹn vì lời nói dối của mình, nhưng vẫn phải tiếp tục.

Trở về biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, đầu bếp và một người giúp việc khác đang xem TV ở phòng khách, giúp Trương Khác dìu Tạ Văn Tình lên lầu, để cô nằm xuống giường rồi đi xuống nhà.

Trương Khác chuẩn bị túi chườm đá, giúp Tạ Văn Tình cởi một cái tất ra, lộ ra chân ngọc trắng mảnh khảnh, mắt cả mướt mà, gần như không nhìn thấy xương, cười hỏi:

- Liệu có thối không nhỉ, hay là chị đi rửa chân trước.

- Nói lung tung, chân chị làm sao mà thối được.

Tạ Văn Tình trừng mắt nhìn y, nhưng chỉ được tích tắc lại quay đầu né tránh, có chút ngượng ngùng, thời khắc đó cô vừa có vẻ kiều diễm thành thực, lại có nét e thẹn của thiếu nữ, làm Trương Khác si mê, nhớ lại mùa hè năm ngoái lần đầu gặp cô, lúc ấy cô mặc chiếc váy trắng tinh khôi, nụ cười thiên thần hạnh phúc.

Tạ Văn Tình thấy Trương Khác thoáng ngáy ra, cười khúc khích:

- Hay là em ngủ xem?

Nhưng bị Trương Khác tóm lấy chân, làm người cô khẽ run lên, yên tĩnh lại, nhìn túi chườm đá trong tay Trương Khác, hỏi:

- Liệu có lạnh quá không?

Trương Khác đặt túi đá xuống, đưa bàn tay bị nước đá làm lạnh chạm vào lòng bàn chân Tạ Văn Tĩnh, Tạ Văn Tĩnh bị lạnh rút chân lại, cười khê:

- Lạnh lắm, lạnh lắm, thôi đi, cứ nghỉ ngơi một chút, để nó khỏi tự nhiên, ngày mai không cần đi đâu, cùng lắm ngày kia nghỉ thêm một ngày nữa ...

- Hay là em xoa bóp giúp chị?

Trương Khác lại nắm lấy chân Tạ Văn Tĩnh:

- Chị nằm xuống đi.

Tạ Văn Tĩnh thuận thể nằm xuống, hai tay chống người, cô chỉ mặc chiếc áo thun trắng ôm sát người, đem đường cong mạn diệu lá lướt hoàn toàn lộ ra, bầu ngực nóng bỏng rung rinh theo nhịp thở hơi gấp gáp của cô, Trương Khác như bị hút mất hồn, y chưa bao giờ được nhìn ngắm cơ thể Tạ Văn Tĩnh ở khoảng cách gần như vậy.

Ánh mắt của Trương Khác làm Tạ Văn Tĩnh có chút xấu hổ xoay người nằm úp xuống giường, còn cẩn thận lấy áo khoác ngoài che đi cặp mông vênh cao, nghe thấy Trương Khác chép miệng tiếc nuối, nhưng không có dũng khí quay lại trách y.

Cảm giác Trương Khác rất cẩn thận chạm vào chân mình, nhẹ nhàng ma sát, vừa tê vừa ngứa, chưa bao giờ được cảm thụ điều gì giống như thế, thật khó dùng ngôn ngữ diễn tả, lúc này Tạ Văn Tĩnh tự lừa mình lừa người: Không sao đâu mà, mình bị trọ chân, phải để cậu ấy xoa một chút.

Nhưng dục vọng là thứ cạm bẫy càng giây dụa càng siết chặt, Tạ Văn Tĩnh cảm thấy có chút mê man, bất giác cô mong mỗi lần chạm tay kia của Trương Khác tiếp tục sờ lên trên, giữa hai chân lại bắt đầu ướt ươn ướt, chỉ là dục vọng cuối cùng chưa đủ để dập tắt lòng hổ thẹn, hơi co chân lại, không để bản thân tiếp tục sa đà nữa.

- Sao thế, chị không đau nữa à?

- Không phải, chị sợ ngứa.

Tạ Văn Tĩnh quay người lại cô quyết định mình phải thật dứt khoát.

- Thế còn đau không?

Trương Khác không chịu buông chân cô ra.

- Có hơi đau, có điều tốt hơn nhiều rồi.

Tạ Văn Tĩnh vừa chạm ánh mắt nóng bỏng đầy tính xâm lược của Trương Khác, chút quyết tâm vừa tích góp được tan biến không chút vết tích, cô rất muốn mặc cho Trương Khác tiếp tục xoa bóp, nhưng làm thế đâu xoa dịu được cái gì, nó chỉ khiến cô không khống chế được càng mong muốn thêm nhiều hơn.

Phải làm sao bây giờ? Tạ Văn Tĩnh giằng xé giữa lý trí và dục vọng.

Trương Khác nhìn Tạ Văn Tĩnh, gò má ửng hồng, cánh môi gợi cảm như khép như mở, cô giống như một quả nho chín mọng, tưởng chừng chỉ cần nhẹ một cái miệng đầy thứ nước ngọt lịm, song quả nho chín sắc màu mê người này, có phải là đã sớm quên đi cảm giác người ta hút mất cắn lấy? Nhưng y chưa quên cảm giác được thưởng thức trái quả chín mọng, huyết mạch y đang bành trướng dữ dội, tung ra đòn sát thủ:

- Có cần xoa bóp cả chân phải không? Ở rạp chiếu phim, hình như chị bị trọ chân phải.

- Á.

Tạ Văn Tĩnh lặng người, chẳng lẽ ở rạp mình để Trương Khác xoa chân phải? Đúng rồi, lúc đó cậu ấy ngồi bên phải mình, Tạ Văn Tĩnh đưa tay che mặt, không còn dũng khí nhìn Trương Khác nữa.

- Chị Văn Tĩnh.

Trương Khác buông chân ngọc của Tạ Văn Tĩnh xuống, ngồi nhích lên phía trước.

Tạ Văn Tình quay đầu đi, tay vẫn che mặt, nước mắt tràn qua khe tay, cũng không phải cô cảm thấy xấu hổ nhục nhã vì bị Trương Khác trêu đùa, mà một cảm giác bi ai tự thương cảm làm cô không tìm được nước mắt.

- Em từng xem qua một tác phẩm, nói giữa nam nhân và nữ nhân có ba cảnh giới ...

Trương Khác kéo Tạ Văn Tình dựa vào lòng mình, cảm giác cơ thể cô run rẩy dữ dội nghe tới đó thì dừng lại, biết cô đã chú ý tới lời mình nhẹ nhàng nói tiếp:

- “kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương” (*) Câu này nói lên cảnh giới đầu tiên, “hòa tu tẩu, ý môn hồi thủy, khước bả thanh mai khứ” (**) câu Tống từ này nói lên cảnh giới thứ hai; “chiêu chi tức lai, huy chi tức khứ ” nói tới cảnh giới thứ ba. Theo em thấy đó chỉ là cách nói về cảnh giới tán gái của công tử phong lưu, bất kể là nam nhân đối với nữ nhân gọi cái là tới, hay là nữ nhân với nam nhân phẩy tay là đi, dây dưa ân oán, đều không có tôn trọng và tín nhiệm nhau. Dù hoặc của “ý môn hồi thủy” cũng không động lòng bằng thi thoảng bắt gặp một ánh mắt. “Sở vị y nhân” là một linh hồn khác của nam nhân, nằng lức gần ngay gang tấc, khi xa tận chân trời nhưng đích xác tồn tại trong sinh mệnh của hắn.

Tạ Văn Tình ngơ ngẩn nhìn Trương Khác, đôi mắt đen thâm thúy của y lúc này phát ánh sáng mê hoặc, lúc này cô thoát khỏi thân phận thế tục khiến người ta hổ thẹn, an tĩnh dựa vào lòng ngực Trương Khác, nhưng không hiểu lắm về lời của y.

- Ba cảnh giới đó là thê tử, tình nhân và tri kỷ ...

Trương Khác nắn nhẹ bờ vai nhỏ nhắn của Tạ Văn Tình, khẽ hít mùi hương nhẹ nhẹ trên tóc cô, tổng kết lại.

“Triệu chi tức lai, huy chi tức khứ ” hiển nhiên là chỉ quan hệ phu thê; dù hoặc của ” Hòa tu tẩu, ý môn hồi đạo, khước bả thanh mai khứ ” tất nhiên chỉ tồn tại giữa quan hệ tình nhân; chỉ có tri kỷ khác giới chân chính mới tồn tại sự bình đẳng ” Sở vị y nhân. Tại thủy nhất phương ”

- Á...

Tạ Văn Tình khẽ kêu lên, Trương Khác phối hợp với mình diễn kịch không phải để trêu ghẹo, cũng không phải cố ý khiêu khích mình, mà muốn bóc trần dục vọng dù hoặc tồn tại giữa hai người.

Nếu đã bóc trần ra rồi, quan hệ giữa hai người sau này phải ra sao? Chẳng lẽ chỉ còn con đường tình nhân để đi sao? Tình dục nóng cháy trong lòng Tạ Văn Tình lặng lẽ nguội tắt, gương cặp mắt ngời sáng như ánh sao nhìn nhìn Trương Khác, tiểu nam nhân này vĩnh viễn không để người ta nhìn thấu, ngồi dậy, mặc dù xấu hổ, nhưng tâm trí thành thực khiến cô nói ra suy nghĩ chân thực của mình:

- Chị luôn theo dõi em, luôn nhìn em, nhưng làm tri kỷ liệu chị có quá già không?

- Không đâu.

Trương Khác nắm lấy bàn tay mịn màng của Tạ Văn Tình, khẽ vuốt tóc xoa trên trán cô, dịu giọng:

- Vừa là hồng nhan lại là tri kỷ, chị Văn Tình là một giai nhất tuyệt thế ...

- Làm sao em nhìn thấu triệt được như thế?

Tạ Văn Tình không né tránh, cứ để y vuốt tóc mình ra sau, lòng dần lắng dịu xuống:

- Em nghĩ kiếp trước em nhất định là một công tử phong lưu trêu hoa ghẹo cỏ khắp nơi, cho nên có chút ngộ tính.

Trương Khác nói đùa đối phó, ngửi mùi hương dịu nhẹ ngất ngây phả ra từ người cô, siết chặt tấm thân đầy đặn trong lòng , đầu lại cúi xuống tìm đến môi cô, Tạ Văn Tình nghiêng đầu tránh, thành ra bị y hôn lên cổ, da thịt thơm tho của cô làm Trương Khác hơi mê loạn tiếp tục hôn lên cổ lần tới dải tai của Tạ Văn Tình.

- Liệu làm thế có được không?

Tạ Văn Tình đưa tay ra chặn môi Trương Khác lại:

[illegible]

Ngược dòng nước biếc tìm đàn ta theo.

$$(**)$$
$$(\ast\ast\ast)$$

271. Chương 271: Hồng Nhan Tri Kỷ

Nhưng đó là cô, Trương Khác chỉ cảm thấy thân thể phía dưới cũng đã nóng bỏng, liền càng trở nên hưng phấn, nhè nhè đẩy cô nằm xuống, hai tay giữ chặt khuôn mặt kiều diễm, say mê cuốn chặt chiếc lưới nhỏ, mút lấy mật ngọt thơm mát như con ong khát mật, tay dần dần thả xuống dưới ...

- Đứng.

Tạ Văn Tình giữ lấy bàn tay muốn chui vào áo cô, lắc đầu:

- Ngộ tính của chị không tốt như em, hiện giờ nếu làm chuyện đó, sợ không rõ quan hệ của chúng ta nữa ... Em không được khiêu khích chị.

Tạ Văn Tình thản nhiên nói ra cảm thụ trong lòng:

- Vì đó là giới hạn giữa tri kỷ và tình nhân, chưa chịu đựng tới bước cuối cùng, không được vượt qua.

Tạ Văn Tình trước đó khổ sở áp ức tình cảm với Trương Khác, vì không thể đối diện với hiện thực xã hội vô tình, cũng không thể vượt qua xiềng xích đạo đức trói buộc thâm tâm, lúc này cô cảm thấy hết sức thoải mái, chẳng phải vì suy tính làm chuyện kia với Trương Khác quá xấu hổ, mà trong lòng không nắm chắc mình thực sự muốn làm chuyện đó với Trương Khác hay không? Hay chỉ là tìm chỗ dựa khóa lấp tâm linh trống vắng.

Trương Khác tất nhiên không lý nào cưỡng ép cô, đành đau khổ nói:

- Chắc phải vì "tình hữu nghị cách mạng" mới làm chuyện kia?

Tạ Văn Tình không nhịn được phì cười, lúc này cô có thể thản nhiên chăm chú nhìn Trương Khác:

- Có lúc muốn, nhưng hiện giờ không muốn, hoặc có lẽ em làm tiểu tình nhân của chị cũng là lựa chọn không tệ ... Nhưng chị không muốn tranh với hai nha đầu Hứa Tư và Đường Thanh đâu, cảm giác như thế thật vô liêm xỉ, có lẽ kiếp trước em đúng là một chàng công tử phong lưu chưa biết chừng.

Lòng người kỳ diệu như thế đó, có lẽ chỉ cần một lời ba hoa có thể cởi bỏ khúc mắc.

Thấy Tạ Văn Tình vui vẻ nói giỡn, Trương Khác chỉ biết thở dài:

- Em đúng là mua dây buộc mình mà ...

Kéo cơ thể thành thực mê người của Tạ Văn Tình vào lòng, gác cằm lên mái tóc ái óng mượt của cô, ngửi mùi thơm trên tóc.

- Cái này làm sao đây?

Tạ Văn Tình dùng mũi bàn chân chỉ túi đá, hai người nói chuyện lâu như vậy, đá trong túi đã tan khá nhiều.

- Oa, chân chị khỏi rồi à?

Trương Khác làm bộ mặt rất khoa trương:

- Đi nhiều như vậy bấp chân nhất định mỗi lần rồi, em xoa cho chị nhé?

- Cút đi.

Tạ Văn Tình lườm Trương Khác, đưa chân ra muốn đá y, tích tắc đó phong tình tuyệt diễm thiên hạ.

Trương Khác trầm nghĩ, có được tri kỷ như thế là một vận may lớn nhường nào, một số lời không thể nói với Đường Thanh, Hứa Tư, có thể giao lưu với Tạ Văn Tình không chút chướng ngại nào, kéo Tạ Văn Tình rời giường, đứng trên thảm trước cửa sổ.

Ban công hình ê líp nối trực tiếp với phòng ngủ chính do góc độ thiết kế hình thành một phòng tối hút ánh sáng, cho dù dùng kính bình thường, cũng không cần lo bên ngoài có người nhìn thấy, trừ phi bên trong phòng có nguồn sáng thật mạnh.

Trương Khác và Tạ Văn Tình đứng ở ban công, khề tựa vào nhau, ngắm nhìn tịch dương mùa đông, ánh kim hồng làm áng mây ở bầu trời phía tây nhuộm một màu sắc tuyệt đẹp, thi thoảng trao nhau nụ hôn, nhưng không nóng bỏng như những đôi tình nhân, mà hết sức ôn nhu dễ chịu.

Phó Tuấn, Lý Minh Du không bao lâu dẫn ba nha đầu về, thì ra bọn họ đều lo cho cái chân của Tạ Văn Tình, nên mua thức ăn về biệt thự cùng ăn.

- Mẹ à, chân mẹ còn đau không?

Chỉ Đồng cũng biết quan tâm tới mọi người rồi.

- Mẹ khỏe rồi.

Tạ Văn Tình giẫm giẫm chân, không còn tâm sự khó xử nữa, tất cả trở nên tự nhiên, chỉ có điều Trương Khác lúc hôn cô bị dính son, mặc dù đã lau đi, nhưng vẫn đỏ hơn bình thường rất nhiều.

Tạ Văn Tình nhìn đồng hồ, cũng đã tới giờ cơm tối của gia đình bình thường, hỏi:

- Đại hội hẳn là đã kết thúc, không biết đám Chu Du sẽ trốn vào đâu ăn mừng đây?

Đám Chu Du tất nhiên là phải ăn mừng một phen, không chỉ lập lại được mạng lưới tiêu thụ vững mạnh, kéo thêm nhiều nhà tiêu thụ có thực lực vào, quan trọng hơn có được 180 triệu tiền đảm bảo.

Trương Khác vắng mặt, mọi người đều hiểu được, nhưng không có ý, không thể đem hết phần khích kích động trong lòng thể hiện ra, nên mọi người đều cảm thấy khó chịu, quyết lời Trương Khác ra ăn mừng riêng, để phát tiết cho thỏa.

Đám Trương Khác ăn tối xong liền rời đi, Tạ Văn Tình ngồi ở ban công ôm Chỉ Đồng trong lòng, cẩn thận suy ngẫm lại chuyện xảy ra trước hoàng hôn.

Phó Tuấn lái xe đưa vợ con về nhà, thời gian mặc dù còn sớm nhưng Trương Khác không ở lại, y phải đi tìm Hứa Hồng Bá.

Việc cải tạo Sa Điền tiến triển nhanh hơn tưởng tượng, đất đai phía tây Sa Điền được phân chia gần xong, đang giải tỏa quy mô lớn, mặc dù cách thời gian xây dựng thực sự còn rất lâu, nhưng đã có người bắt đầu có ý với đông Sa Điền rồi.

Một tháng trước tập đoàn Cẩm Thành dùng hình thức bán trước đem tòa nhà 30 tầng ở phố thị bán với giá 2000 vạn, thêm vào địa ốc Cẩm Thành được chín phủ cho vay ở Tân Gia pha, làm tài chính bọn chúng càng thêm sung túc.

Đáng lẽ số tiền này chỉ có thể được dùng xây dựng tòa nhà ở phố thị, nhưng Cẩm Thành đánh giá cao thương nghiệp địa ốc hai ba năm trời, lợi dụng số tiền này ra sức vơ vét đất, bọn chúng gần như chiếm 30% đất đai tây Sa Điền.

20 vạn mét vuông đất thương mại, đối với công ty địa ốc mười mấy năm sau thì căn bản không là cái gì, nhưng vào năm 95 chỉ với một công ty khai phát địa ốc mang tính địa phương, thì đã là con số kinh người rồi.

Giai đoạn sau Cẩm Thanh mua đất không phải quá rẻ, có nhiều người nhắm vào vùng này, bọn chúng không dám hạ giá quá trắng trợn, cho dù còn một phần đất đai chưa trả tiền, nhưng địa ốc Cẩm Thành đã phải bỏ ra gần 100 triệu tiền mặt.

Thu nhập doanh nghiệp một năm của toàn bộ tập đoàn Cẩm Thành chưa tới 1 tỷ, chỉ riêng địa ốc Cẩm Thanh chi ra 100 triệu là khá cố gắng.

Tiến độ tỏa nhà Phủ Thiên cũng không chậm, giữa năm sau có thể đi vào sử dụng, nếu tiêu thụ thuận lợi có thể bù đắp vào lỗ hồng tài chính, nói không chừng có thể giúp chúng vượt qua khó khăn.

Rất nhiều kẻ quá vội vàng, nếu tập trung vào đó, toàn nhà Phủ Thiên nếu hoàn thành kịp thời, tiêu thụ hẳn rất nhẹ nhàng, nhưng không chỉ Cẩm Thành còn các doanh nghiệp địa ốc khác đều lấy kiến trúc còn chưa hoàn thành ra bán trước, làm thế phân tán độ chú ý của thị trường, Hải Châu không thể ngay một lúc dung nạp được nhiều thương nghiệp địa ốc như vậy.

Có lẽ nhiều người nhìn thấy nguy cơ, nhưng bọn họ xưa nay cho rằng đầu tư là phải có nguy hiểm, ngay cả công ty địa ốc của Thiệu Chí Cương cũng mua lấy một mảnh đất giữa bãi đông Ngũ Lý Kê và lầu chuông, chẳng biết vì có 1500 vạn để lấy mảnh đất đó hẳn làm sa đọa bao nhiêu nhân viên ngân hàng.

Do kế hoạch xây dựng biệt thự ở bãi đông Ngũ Lý Khê đã triệt tiêu, định xây dựng một quảng trường nghỉ ngơi lớn cho người dân, tin tức truyền ra, giá đất xung quanh bãi đông Ngũ Lý Khê tăng mạnh, có người trả Thiệu Chí Cương thêm 500 vạn lấy mảnh đất đó mà hắn chưa đồng ý.

+++

Tối tận đây mà còn ... thua chú Trương

272. Chương 272: Bảo Vệ Thành Cổ Sa Điền

Chỉ riêng việc chuyển nhượng đất đã làm thành phố có được 200 triệu, tức thì hóa giải tình trạng tài chính giắt gấu vá vai.

Nếu chẳng phải giải tỏa quy mô lớn gây mâu thuẫn xã hội gay gắt chỉ e mùa xuân năm sau, thành phố sẽ sốt ruột khởi động kế hoạch cải tạo đông Sa Điền.

Trương Khác lái xe qua công trường tòa nhà Phủ Thiên, thấy công trình đã được một nửa.

Con đường đi qua nó từ hai lần đường đã mở rộng lên thành sáu làn, cho nên mới làm tòa nhà cao tầng này hẳn được với giá tốt như thế, nhưng ngõ vẫn chật hẹp như cũ, Trương Khác lái xe vào chỉ sợ đằng trước có xe đi ngược chiều, không cẩn thận một chút là hai xe có xát vào nhau.

Trương Khác đỗ xe bên ngoài viện cờ, thấy viện tử nhà Trần Kỳ đã được chỉnh trang lại, xem ra quán rượu có khởi sắc lớn. Đi vào đạo quán, phảng phất tức thì huyền não bên ngoài như bị hai cây hạnh cổ thụ trong sân hút hết sạch, không gian trở nên tĩnh lặng, lọt vào tai chỉ còn tiếng quân cơ đặt lên mặt bàn.

Phong trào cờ vây trong nước chưa tan đi, bình thường đạo quán phải tới 10 giờ mới có phòng cờ trống.

Hứa Hồng Bá coi viện cờ thành nửa ngôi nhà, 9 giờ tối tới viện cờ tìm ông ta, 10 lần gặp 9, không cần gọi điện thoại báo trước, có điều lần này đã hẹn trước rồi.

Trương Khác đi vào tây sương phòng, thấy Trần Phi Dung đang làm bài ở nhĩ phòng, nơi này đúng là yên tĩnh hơn nhà cô nhiều, Trần Phi Dung mặc chiếc áo len lam bảo thạch, đầu nghiêng sang một bên, răng cắn bút, cau mày nghĩ gì đó, Trương Khác không khuấy rầy cô, đi thẳng tới tìm Hứa Hồng Bá.

Hứa Hồng Bá đang đánh cờ với người ta, tay cầm quân cờ, nhìn thấy Trương Khác, nói:

- Lâu lắm rồi không thấy cậu tới .

Nói với ông già gầy gò chừng 60 ở phía đối diện:

- Ván này ông thua rồi.

Rồi bỏ quân cờ vào hộp.

Người kia nói:

- Một bữa cơm mới đổi được một ván cờ, ván này mới tới trung bàn, mặc dù không có hi vọng thắng, nhưng hay dở gì phải để bữa cơm của tôi đáng giá mới được..

Trương Khác thấy Hứa Hồng Bá lại đánh cờ lừa cơm người ta, cười nói:

- Cháu cũng không có chuyện gì gấp, xem mọi người đánh cờ trước.

Người xem cờ bên cạnh từng thấy Trương Khác đấu với Hứa Hồng Bá, mang ghế tới cho y ngồi, những người xem cờ khác đều đứng.

- Tiểu lão đệ cũng thích chơi cờ hả?

Ông già kia quay đầu sang hỏi Trương Khác:

- Lát nữa chơi với tôi một ván nhé.

- Sức cờ thói của ông, người ta có nhường năm quân cũng chưa chắc thắng được.

Hứa Hồng Bá giễu cợt người kia, giới thiệu cho Trương Khác:

- Tiết Quốc Hoa, trưởng phòng nghiên cứu bảo vệ kiến trúc cổ, giờ phòng đó chỉ có bốn năm người, cả ngày chẳng có việc gì chuyên tâm nghiên cứu kỳ phổ, trình độ còn thế này ...

Trương Khác không biết Hải Châu còn có cái đơn vị gọi là nghiên cứu bảo vệ kiến trúc cổ, xem ra hôm nay Hứa Hồng Bá tìm mình là để nói chuyện này.

Tiết Quốc Hoa cười xòa, trong lòng ông ta thắc mắc vì sao Hứa Hồng Bá lại đem thân phận của mình giới thiệu cho chàng trai trẻ này, lấy thuốc lá ra đưa cho Trương Khác:

- Váy lát nữa đánh với lão ca một ván cờ chỉ dẫn, mai mời tiểu lão đệ uống rượu.
- Chuyện nào ra chuyện nấy, một bữa cơm đổi hai ván cờ, đâu có chuyện lợi thế?
- Lão Hứa, Hải Châu có cái đơn vị nào nước trong hơn chỗ chúng tôi, có gì để mò thì ngày nào mời ông uống rượu cũng được.

Hứa Hồng Bá phát tay bảo người xung quanh:

- Cờ của Tiết Quốc Hoa có gì hay mà xem? Hơn nữa lát nữa uống rượu ông ta cũng chẳng mang mọi người đi theo đâu, tự đánh cờ đi.

Uy vọng của Hứa Hồng Bá rất cao, lời vừa dứt người xem cờ liền tản hết đi, để lại không gian cho ba bọn họ nói chuyện.

Hứa Hồng Bá hừ một tiếng:

- Ông cho rằng người ta không biết phòng các ông lên nhận việc ngoài thành phố làm sao? Còn cái đội xây dựng chuyên sửa công trình văn vật con rể ông tổ chức, thợ bên trong đó chẳng phải ông nhét vào à? Phòng kiến cổ biên chế 12 người, vì sao suốt ngày chỉ thấy bốn năm người dưỡng lão bên trong đó.

Rồi cướp lấy thuốc lá trong tay Cố Kiến Hoa:

- Lương tháng 200 đồng đủ cho ông hút mấy bao Kim Phù Dung này?
- Kinh phí thành phố cấp quá ít, không đủ nuôi sống gia đình, không cho phép chúng tôi kiếm kế mưu sinh sao?

Tiết Quốc Hoa phản bác:

- Ông bảo tôi làm những việc kia, người trong phòng ý kiến rất nhiều, vậy mà tìm ông đánh ván cờ còn chèn ép người ta bữa cơm, chưa thấy loại người nào như ông.

Hứa Hồng Bá cười nhạt:

- Cả Sa Điền sắp bị giải tỏa rồi, cái phòng của ông còn ý nghĩa gì để tồn tại nữa.

Quay sang bảo Trương Khác:

- Kiến trúc Minh Thanh đông Sa Điền tới cả ngàn, lượng công tác quá nhiều, mới hoàn thành một phần ba, công việc đều do đám lão Tiết làm giúp, có giá trị tu sửa ước chừng một phần ba, còn lại có thể phá đi xây lại với phong cách cũ.

Tiết Quốc Hoa ngạc nhiên nhìn Trương Khác:

- Đây là vị tài chủ trước giờ không chịu lộ diện đấy à?
- Cậu ấy có phải là tài chủ hay không tôi không biết.

Hứa Hồng Bá cười:

- Công việc đúng là do cậu ta ủy thác, ông luôn than vãn kinh phí tôi cấp cho ông quá ít, đòi bồi thường cũng được, đòi tăng thêm cũng được, ông có thể trực tiếp đòi cậu ta.

Trương Khác gật đầu với Tiết Quốc Hoa:

- Thời gian qua làm Tiết lão vất vả rồi, trước đó tài chính công ty rất khẩn trương nên kinh phí hữu hạn, sau này sẽ dư dả hơn.

Than vãn kinh phí ít chỉ là lời nói đùa với Hứa Hồng Bá thôi, tổng điều tra quần thể kiến trúc Sa Điền vốn phải do chính phủ chi trả, Tiết Quốc Hoa mấy năm qua luôn tranh thủ kinh phí, thành phố chỗ nào cũng thiếu tiền, hạn không thể rõ hết Sa Điền đi bán đất, nào chịu cấp kinh phí cho chuyện này.

Trương Khác thông qua Hứa Hồng Bá tổng cộng cấp 30 vạn kinh phí, tuy hơi ít một chút, nhưng có thể khởi động công tác rồi.

Tiết Quốc Hoa nhìn kỹ Trương Khác khắp một lượt:

- Không vất vả, phòng cổ kiến chẳng bao giờ làm việc đảng hoàng, công việc thời gian qua làm mọi người thấy phòng cổ kiến còn chút ý nghĩa tồn tại, chỉ luôn thắc mắc lúc này còn ai có tâm tư đi tổng điều tra nữa?

Đông Sa Điền tổng cộng có chừng 1200 - 1300 kiến trúc, hơn 3000 hộ dân chung sống, rất nhiều trạch viện chia ra làm 3,4 hộ sống cùng. Tổng điều tra mà Tiết Quốc Hoa nói là xem xét hiện trạng công trình, vẽ ra chi tiết kết cấu, một năm có thể hoàn thành được một phần ba đã là giỏi lắm rồi.

Công việc nhiều như thế chỉ dựa vào vài người phòng cổ kiến là không đủ, Trương Khác còn cung cấp kinh phí Tiết Quốc Hoa mới sinh viên, giáo sư học viện kiến trúc Hải Châu tham dự.

Trương Khác nói dối:

- Chúng tôi là công ty Hong Kong, thấy kiến trúc Sa Điền nếu được bảo lưu chỉnh thể là rất tốt, nên mới ủy thác các vị ...

Tiết Quốc Hoa nghe vậy thì đứng dậy ngay hỏi:

- Lão Hứa, tấm bản đồ của ông vẫn để ở chỗ cũ chứ?

Thấy Hứa Hồng Bá gật đầu, không nói một lời chạy đi luôn.

Hứa Hồng Bá nói:

- Tiết lão vì bảo vệ quần thể kiến trúc cổ Sa Điền mà bỏ không biết bao tâm huyết, hiện mấy kiến trúc được bảo hộ cái nào cũng được Tiết lão phái người theo dõi sát sao. Phòng cổ kiến thuộc cục văn vật, cục văn vật cũng tổ chức công ty giải tỏa, vậy mà ra tay với kiến trúc cổ không thương tiếc. Vì chuyện này chỉ mặt lãnh đạo cục văn vật mà chửi, may nhờ Tiết lão có uy vọng rất cao trong nghề, đám khốn kiếp ở cục văn vật luôn muốn đá ông ấy đi mà không thực hiện được.

Trương Khác thở dài chán ngán:

- Đám quan lão gia cục văn vật nếu còn chút lương tâm nghề nghiệp, thấy người ta giải tỏa Sa Điền, phải ngăn cản mới đúng. Muốn bảo tồn được Đông Sa Điền, trước tiên phải điều chỉnh đám quan lão gia đó mới được, bọn họ là cơ cấu duy nhất có thể quang minh chính đại ủng hộ việc bảo hộ.

- Đã trao đổi với thị trưởng Đường rồi chứ?

Trương Khác lắc đầu:

- Cháu bạn chuyện khác suốt, nghe nói có người muốn dựng vào Đông Sa Điền mới nhớ bên này phải có chút công tác mang tính thực chất mới được.

273. Chương 273: Tranh Thủ Thời Gian

Hứa Hồng Bá là người nhìn thấu thế sự, nhiều việc không cần người khác phải nói chỉ qua chút chi tiết nhỏ là có thể nhận thức được chỉnh thể:

- Đúng là phải làm chút công tác thực chất rồi.

Trần Phi Dung theo sau Tiết Quốc Hoa, giúp ôm một đồng bản đồ tới, cô thấy Trương Khác ngồi trước bàn cờ có hơi bất ngờ, nhớ y lâu lắm rồi không tới chơi cờ với Hứa Hồng Bá.

Hứa Hồng Bá nói:

- Lấy hết ra làm gì, có xem hết được đâu.
- Chỉ chọn xem vài cái thôi.

Tiết Quốc Hoa kệ cờ còn chưa cất vào bàn, trải một tấm bản đồ ra cho Trương Khác xem, kích động nói:

- Cậu xem đi, công trình đẹp như thế, nếu giải tỏa hết thì đáng tiếc quá.

Hứa Hồng Bá giới thiệu chi tiết hơn:

- Đó đều là nguyên mao kiến trúc sau khi phục nguyên tưởng tượng, nếu muốn đem kết cầu bị học ở hiện thực phục hồi thế này tốn rất nhiều công, mỗi một kiến trúc rất tốn kém, huống hồ nhiều thế này.

Tiết Quốc Hoa trợn mắt lên:

- Rốt cuộc ông nói với lập trường nào thế hả?

Hứa Hồng Bá cười ha hả:

- Tôi chỉ nó cực thực sự cầu thị thôi.

Trên bàn để đầy bản vẽ rồi, bản vẽ Trần Phi Dung ôm trong lòng không biết để đâu, Hứa Hồng Bá sai người mang mấy bàn cờ tới xếp cạnh nhau, Trần Phi Dung liền để xuống đó.

Trần Phi Dung vốn tưởng Trương Khác tới chơi cờ, không ngờ Tiết Quốc Hoa lại trải bản vẽ ra cho y xem, trong lòng hết sức kinh ngạc, tròn mắt ra nhìn y.

Trương Khác khẽ gật đầu mỉm cười với cô, Trần Phi Dung không biết phải đáp lại ra sao, cô không quen giao tiếp với Trương Khác làm khuôn mặt trông càng lạnh nhạt, Trương Khác tưởng cô vẫn hiểu lầm mình, nhận lấy bản vẽ trong tay Tiết Quốc Hoa xem chuyên chú.

Trần Phi Dung thấy những người khác trong viện cờ đều tránh xa chỗ ngày, nên về chỗ ôn bài, chỉ là trong lòng cứ thắc mắc Hứa Hồng Bá vất vả thu thập được số bản vẽ đó, vì sao lại cho Trương Khác xem?

Trương Khác vừa xem bản vẽ vừa hỏi:

- Những chuyện này cháu và ba cháu đều là người ngoài nghề, thầy Hứa và Tiết lão có thể đi gặp bác Đường báo cáo công tác được không?

Tiết Quốc Hoa không hiểu “bác Đường” mà Trương Khác nói là ai, nhìn Hứa Hồng Bá dò hỏi.

Hứa Hồng Bá giải thích:

- Đường Học Khiêm, ba cậu ta là Trương Tri Hành.

Kệ Tiết Quốc Hoa chán kinh, nói tiếp:

- Báo cáo công tác cũng được, nhưng Đường Học Khiêm hỏi bước tiếp theo bọn ta chuẩn bị làm gì thì phải trả lời ra sao?
- Đó là vấn đề của mọi người, sao muốn cháu trả lời?

Hứa Hồng Bá cười hăng hắc:

- Chuyện này cậu đầu tiên, đừng mong lúc này chơi trò khôn lỏi, thành phố sớm thống nhất ý kiến giải tỏa toàn bộ Sa Điền rồi, Đường Học Khiêm muốn ngăn cơn sóng dữ cần chúng ta cho ông ấy cái cớ.
- Tâm tư bác Đường hiện giờ vẫn con dao động, thầy phải kéo bác ấy vào trận tuyến của chúng ta trước đã.

Trương Khác suy nghĩ rồi hỏi:

- Tiết lão, trong ngõ Đan Tinh có kiến trúc đáng tu bổ bảo hộ không?

- Có, sao lại không có? Cả ngõ Đan Tỉnh đầu đáng tu sửa nguyên mạo .

Tiết Quốc Hoa sốt sắng bới bản vẽ:

- Cậu xem đi, lầu chính, lầu gia quyền, hành lang bốn phía, kiến trúc Diệp Hội Lão Đường điển hình nhà Thanh ... Còn có cái quán cờ này nữa, kiến trúc hội quán sớm nhất cuối thời nhà Thanh...

Trương Khác cầm bản vẽ nguyên mạo quán cờ:

- Tòa viện tử này muốn khôi phục nguyên mạo tốn bao nhiêu?

- Thế nào cũng phải tốn chừng 170 vạn ...

Tiết Quốc Hoa đáp có chút không chắc chắn, không phải là không chắc về giá tu sửa, mà là không chắc dụng ý của Trương Khác.

Trương Khác nhìn sang Hứa Hồng Bá, không nói gì.

Hứa Hồng Bá cũng hiểu tiền mới là điểm mấu chốt nhất để giải quyết vấn đề bảo hộ thành cổ Sa Điền:

- Công tác điều tra mới làm được 1/3, riêng khu vực này thôi đã cần gần 300 triệu tiền tu bổ.

Nói thế tức là giữ lại cả Đông Sa Điền tốn một tỷ, mặc dù rất gian nan, nhưng phải làm, đợi giải tỏa hết rồi, có lấy trăm tỷ ra cũng không vãn hồi lại được.

Trương Khác trải bản vẽ quán cờ trước mặt Hứa Hồng Bá:

- Thầy Hứa không thể cứ mượn tạm đạo quán mãi được, chỗ này không tệ, tu sửa xong để cho viện cờ dùng, mong phiền thầy Hứa tốn công thêm.

- Phải tranh thủ thời gian.

Hứa Hồng Bá gật gù.

Tiền Nhai vừa mới mở rộng, giữa ngõ Đan Tỉnh và Tiền Nhai là khu phân cách đông tây Sa Điền, tòa nhà cao nhất Hải Châu đặt nơi giao cắt giữ phố thị và Tiền Nhai, có người động lòng với Đông Sa Điền sẽ nhìn trúng vào ngõ Đan Tỉnh.

Trương Khác phải đặt ở đó một trường ngại đầu tiên cho đám doanh nghiệp địa ốc đang hoa mắt vì tiền.

Thành phố đã thống nhất giải tỏa cả Sa Điền, cục nhà đất cấm chỉ người dân tự xây dựng lại trên đất giải tỏa, nhưng lại không cấm tu sửa cải tạo nhà cũ, không được sang tên tải sản.

Người khác đầu cải tạo nhà cũ sẽ gặp phải đối xử dã man của đám công ty giải tỏa và doanh nghiệp địa ốc khiến mất trắng cả vốn. Nhưng Trương Khác căn bản không lo điều này, cho dù thành phố cuối cùng quyết định giải tỏa vùng đất đó thì đám doanh nghiệp địa ốc cũng phải phải suy nghĩ tới chi phí giải tỏa một quán cờ thôi có còn lãi nữa không?

Cho nên tranh thủ thời gian, trước khi thành phố quyết định giải tỏa vùng đất đó, phải ném tiền vào.

Trương Khác tán đồng:

- Tiền cháu có thể bỏ ra bất kỳ lúc nào, bên thầy phải đảm bảo tốc độ đủ nhanh mới được.

Trương Khác định mua một chiếc Porsche, thế này xem ra phải mua tạm cỗ xe tầm tầm thôi, ngoài xe còn phải đổi nhà, cùng với mua 200 mẫu đất trồng hoa hồng bên Tiểu Giang và Tượng Sơn Nam Lộc, đều không phải dùng quá nhiều tiền, song phải làm trong thời gian gần.

Trương Khác nói tiếp:

- Cẩm Hồ có hai khu bất động sản ở ngõ Đan Tỉnh, diện tích không lớn lắm, kết cấu cũng không phức tạp, thầy xem thử xem có thể cùng tu sửa không?

Hai nơi này lúc đó Cẩm Hồ mua khi tài chính có hạn, cộng lại chỉ chừng 50 - 60 mét vuông, kết cấu không phức tạp bằng nửa viện cờ, nhưng thích hợp cải tạo thành chỗ ở.

Trước kia dụng ý là thu hút doanh nghiệp địa ốc như Cẩm Thành nhảy vào đây mua đất, đẩy giá Sa Điền lên, khi đó y rất mong Cẩm Thành sa lầy vào đây. Không ngờ Chu Phú Minh cầu kết với Triệu Cẩm Vinh, trực tiếp tiến hành công trình mở rộng Tiền Nhai, khiến hạng mục của Cẩm Thành ở đây thành công trình phối hợp với nó trở nên vô cùng được giá.

Đương nhiên đó chỉ là tình hình trước mắt thôi, thị trường sẽ cho chúng một đòn tàn nhẫn.

Lúc này ngành doanh nghiệp địa ốc vươn tay vào Đông Sa Điền cũng là phòng ngừa cơn bão tài chính Châu Á 97 không tạo thành đả kích quá lớn cho địa ốc Hải Châu.

Diện tích quá dần trải làm tiến độ càng chậm, chỉ riêng vùng Tây Sa Điền đã dọn ra được 1000 mẫu đất công nghiệp, muốn trong 2- 3 năm hoàn thành khai thác phát triển toàn bộ nó là không có khả năng lắm.

Tiết Quốc Hoa là ông già thú vị, mỗi một kiến trúc hơi lớn một chút ở Sa Điền đều rất quen thuộc, hỏi tới đâu chỉ rõ tới đó, nếu chẳng phải từng sống ở Sa Điền vài năm y đã chẳng tiếp chuyện được.

Chuyện cụ thể do Hứa Hồng Bá an bài là được, Trương Khác chỉ cần bỏ kinh phí ra.

Ngồi ở viện cờ một lúc, Trương Khác cáo từ ra về, khi ra khỏi đạo quán thấy Trần Phi Dung ôm đồng sách đi phía trước, xem đồng hồ, đã hơn 11 giờ rồi, người chơi cờ đi gần hết, chỉ còn lại vài người mê cờ đối chiến trong phòng, học sinh năm thứ ba thật là khổ cực.

Trần Phi Dung nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, quay đầu nhìn lại, đôi mắt như ánh sao lấp lánh trong bóng đêm.

Trương Khác chẳng muốn tự chuốc lấy bẽ mặt, chỉ khẽ gật đầu cười với cô rồi vào xe, xe đi rất xa rồi mới từ kính chiếu hậu nhìn Trần Phi Dung vẫn đứng dưới ánh đèn, dáng cô tha thướt, giống như hoa sen vươn lên khỏi mặt nước, thanh lệ thoát tục, như tiên nữ hạ phàm, khiến lòng người vương vấn.

274. Chương 274: Phá Và Giữ

Thành phố tạm hoãn giải tỏa Đông Sa Điền, do giải tỏa Tây Sa Điền quy mô lớn gây ra một số mâu thuẫn xã hội, thiếu tính toán bảo hộ kiến trúc cổ, Đường Học Khiêm thúc giục Hoàn Viễn đẩy nhanh tiến độ xây dựng nhà định cư.

Vì tốc độ giải tỏa quá nhanh, gần nửa năm có hơn 1500 hộ bị giải tỏa, an bài nhà định cư cho họ với tiến độ theo kế hoạch ban đầu của Hoàn Viễn, phải ba năm mới xong.

Vụ án ân mưu bắt cóc cưỡng bức giáo viên ảnh hưởng rất sâu, nhất là ảnh hưởng tâm lý với Chu Phú Minh, sau khi Vạn Dững rời khỏi Hải Châu, mau chóng bị tố cáo bằng tên thật, Chu Phú Minh không thể ngăn cơ quan kiểm tra kỷ luật đi điều tra, nhưng kiến nghị không có chứng cứ quan trọng không cho điều tra.

Chẳng phải ông ta áy náy gì với Vạn Dững, mà lo khi mình đi rồi liệu có người nhảy ra bới móc không.

Ngoài ra phương thức kiếm tiền của Cẩm Hồ làm Chu Phú Minh bị chút kích thích, thấy ăn hối lộ trực tiếp nguy hiểm quá cao, tiếp thụ kiến nghị của Tạ Hán Tĩnh, để con gái tới Huệ Sơn đầu tư công ty mậu dịch, đương nhiên ông ta sẽ lợi dụng ảnh hưởng của mình kiếm ưu đãi cho con.

Từ nhập thu tới nay thái độ của Chu Phú Minh nảy sinh chuyển biến, nhất là cải tại thành cổ và an bài hộ giải tỏa, trước tiên giảm can thiệp trực tiếp vào sự vụ, thứ hai chuyển sang ủng hộ các biện pháp hòa hoãn của Đường Học Khiêm, trợ cấp cho Hoàn Viễn, giúp vay vốn ngân hàng.

Hoàn Viễn ban đầu chỉ có 2000 vạn, được Đường Học Khiêm can thiệp, cục tài chính trích ra được 2000 vạn, ngân hàng kiến thiết cũng cung cấp 3000 vạn vay ưu đãi, tiến độ Hoàn Viễn tăng lên không ít.

Cho dù là như thế, nếu muốn bố trí xong 3000 hộ giải tỏa cũng không phải thời gian ngắn có thể hoàn thành.

Trương Khác không qua cha báo đơn giản với Đường Học Khiêm công tác thanh tra của Hứa Hồng Bá với Sa Điền trong một năm qua, nếu thành phố giải tỏa Đông Sa Điền, mặc dù thu được số tiền không nhỏ, nhưng sẽ mất đi di sản lịch sử cực kỳ quan trọng.

Khi giải tỏa Tây Sa Điền, Đường Học Khiêm cũng có hành động bảo vệ một số công trình trọng điểm, nhưng cực ít những công trình kiến trúc lịch sử hoàn chỉnh mà thôi, khiến chúng trở nên cô đơn, lẻ loi.

Đường Học Khiêm quyết định nghe báo cáo của đám Hứa Hồng Bá xong mới quyết định.

Không tiếp kiến ở chính phủ mà chọn nửa tháng sau ở quán cờ đã chuyển sang sở hữu của công ty Việt Tú.

Hứa Hồng Bá có uy vọng cực cao ở Sa Điền, ông ta vừa ra mặt làm công tác với sáu hộ gia đình ở trong quán cờ, đã mau chóng biến nó thành tài sản của Việt Tú, đồng thời an bài cho bọn họ vào khu định cư của Hoành Viễn, dời sáu hộ chuyển đi, đơn giản xử lý qua, khôi phục vài phần nguyên mạo của quán cờ.

Hơn một năm qua Trương Khác thường xuyên nói này nói nọ ở bên tai Đường Học Khiêm gây ảnh hưởng nầy nọ, Đường Học Khiêm từ lúc bước vào quán cờ liền nói rất ít, tâm tư ông ta vẫn đã lay động giữa “phá” và “giữ”, là thị trường, khi các thành viên thành ủy đều khuynh hướng “phá”, ông ta tất nhiên chỉ có thể công khai ủng hộ “phá”.

Nghe Tiết Quốc Hoa và hai giáo sư học viện kiến trúc báo cáo, trong lòng ông ta hiểu được, giữ lại khu vực này là giữ lại di sản quý giá cho hậu nhân, chỉ riêng suy nghĩ từ góc độ kinh tế, nó cũng là nguồn tài nguyên du lịch tốt.

Đường Học Khiêm chăm chú xem trạch viện bị tàn phá, lại đối chiếu với bản vẽ phục nguyên của Tiết Quốc Hoa, hai bên chênh lệch quá lớn, không biết khôi phục nguyên mạo phải ném vào bao nhiêu tiền, đó chỉ là một công trình, hơn nghìn trạch viện Đông Sa Điền sẽ phải ném vào đó bao nhiêu tiền đầu tư mới được.

Đường Học Khiêm nói nhỏ với người đi cùng:

- Tài chính thành phố hai ba năm nữa không có khả năng dư dả ...

Trương Khác không tùy tiện phát biểu ý kiến trước mặt người khác, nghĩ thầm cho dù chỉ có hai ba năm là quá đủ rồi, dù khi ấy tài chính thành phố vẫn không dư dả, cơn bão tài chính Châu Á ập tới, khai phát thương nghiệp địa ốc sẽ chậm lại.

Đường Học Khiêm từ đầu tới cuối không phát biểu ý kiến rõ ràng, đám Tiết Quốc Hoa không khỏi ủ rũ thất vọng, Hứa Hồng Bá vẫn trấn tĩnh, việc “phá” hay “giữ” liên quan tới nhiều phương diện, Đường Học Khiêm sao có thể tùy tiện tỏ thái độ trước mặt người ngoài.

Đường Học Khiêm đi rồi, Trương Khác an bài xe đưa Tiết Quốc Hoa và hai vị giáo sư đi, không lâu sau nhận được điện thoại của cha, nói bảo y buổi tối mời cơm ở khách sạn Tây Thành.

Trương Khác kéo Hứa Hồng Bá đi luôn, Hứa Hồng Bá cười:

- Có mời tôi đâu nhỉ?

- Họ bắt cháu mời cơm không cho cháu mang người theo à?

Trương Khác bĩu môi, rồi bảo Phó Tuấn:

- Buổi tối anh về trước đi ...

Có một số trường hợp Phó Tuấn cũng không tiện có mặt.

Trương Khác tự lái xe tới nhà khách Tây Thành, trước đường đi nói:

- Thay đổi chính sách định trước phải mạo hiểm chính trị nhất định, chẳng may đề xuất ra bị phản đối mạnh phải bỏ nửa chừng sẽ có một số ảnh hưởng không tốt.

Quan hệ giữa Chu Phú Minh và Đường Học Khiêm rất vi diệu, Chu Phú Minh quan hệ trên tỉnh không chắc, trước đó ủng hộ Văn Dũng cường chế giải tỏa gây ra mâu thuẫn xã hội, trên tỉnh khẳng định là chú ý.

May mắn là Đường Học Khiêm thông qua Hoành Viễn kịp thời khởi động hạng mục nhà định cư, mới dẹp yên được sóng gió, nhưng cũng làm Đường Học Khiêm dần giành được chủ động ở thành phố, Chu Phú Minh không trực tiếp chỉ chỗ chuyển của chính phủ nữa.

Lúc này nếu Đường Học Khiêm có bước đi thiếu sáng suốt nào, rất dễ bị Chu Phú Minh đoạt lại quyền chủ động.

Hứa Hồng Bá tỉnh táo nói:

- Chưa nói tới tài chính thành phố eo hẹp, doanh nghiệp địa ốc tới mất vì tiền, lãnh đạo thành phố chỉ biết tới chính tính, mà hiện giờ ngay người dân Đông Sa Điền cũng hi vọng giải tỏa cải thiện điều kiện ăn ở ... Lúc này Đường Học Khiêm đề xuất thay đổi phương án trước đó sẽ thất bại, thất bại rất thảm ...

Tới khách sạn Tây Thành, quả nhiên chỉ có cha và Đường Học Khiêm, Trương Khác hỏi:

- Bác Đường, hay là mời cả bí thư Tống tới?

Đường Học Khiêm gật đầu:

- Tri Hành, gọi điện hỏi Tống Bồi Minh có rảnh không?

Sa Điền thuộc về khu Thành Nam, thực thi cải tạo thành cổ, sát nhập vào khu thương mại Tiền Môn, như vậy thành địa bàn người khác rồi.

Chính vì thế Tống Bồi Minh thuộc phái thiểu số phản đối cải tạo Sa Điền thành khu thương nghiệp, chỉ là ông ta không phải thường ủy nên không có tiếng nói, cho dù có tiếng nói người ta cũng cho rằng ông ta vì lòng riêng : Ngay cả chỗ rách nát như Sa Điền cũng không nhường cho khu Tây Thành.

Mặc dù Đỗ Tiểu Sơn không phải người ngoài, nhưng cái tranh được vẫn phải tranh.

Đường Học Khiêm đồng ý để Tống Bồi Minh tham dự tức là tâm lý muốn giữ lại Đông Sa Điền, quan trọng là dùng phương thức nào cho thích hợp.

Thị trưởng có lời mời thì chuyện quan trọng tới đâu cũng phải bỏ đó, Tống Bồi Minh tới nơi rất nhanh, không có người ngoài, Đường Học Khiêm giới thiệu qua tình hình cho Tống Bồi Minh, nói:

- Chính sách không thể sán làm chiều sửa, cho dù lúc này đề xuất sửa đổi phương án, khả năng thông qua cũng rất khó. Trước đó giải tỏa đã xảy ra một số vấn đề, hiện giờ chỉ có thể lấy việc an bài hộ giải tỏa ra để kéo dài một hai năm, liệu thời gian này tình thế có thay đổi được không?

- Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, sạn đạo do bác Đường sửa, Trần Thương để cháu đánh Trần Thương, chỉ cần kéo dài được hai năm, vấn đề sẽ được giải quyết.

Trương Khác tự tin nói:

- Cháu nói bác nghe xem.

Đường Học Khiêm hứng thú nhìn Trương Khác:

- Thành phố không giải quyết được vấn đề này thì gác lại, để khu hành động ... Trước tiên tăng cường nghiên cứu quần thể kiến trúc Sa Điền, đào bới giá trị lịch sử của nó, tranh thủ hình thành ảnh hưởng về học thuật. Bảo hộ một số trạch viện nhỏ, sẽ không khiến người ta chú ý, không cần phải nâng tới trình độ văn vật, chỉ cần đưa tiền vào tiến hành tu sửa bảo hộ. Đông Sa Điền tạm không cải tạo, nhưng lấy cơ phối hợp giữ hình tượng thành phố tiến hành tu sửa kiến trúc ở Tiền Nhai ...

275. Chương 275: Di Dích Lịch Sử Bị Phá Hủy

Tống Bồi Minh khẽ lắc đầu:

- Ai cũng cho rằng kiến trúc này chẳng bao lâu nữa sẽ bị phá hết, khu ném tiền vào sẽ bị chửi là bại gia tử.

Đường Học Khiêm cười:

- Vậy đồng chí có làm cái tên bại gia tử này không?

Tống Bồi Minh cười ha hả:

- Thị trưởng bảo tôi làm là tôi sẽ làm.

Tống Bồi Minh dựng lên uy tín không ai sánh được ở Thành Nam, có thể nói ông ta muốn làm bại gia tử, tiếng phản đối sẽ rất ít.

Cục bộ tu sửa kiến trúc Tiền Nhai, ít nhất nhìn bề ngoài là phối hợp với công trình khơi thông Sơ Cảng, mở rộng Tiền Nhai, giữ hình tượng cho thành phố, tuy hiềm nghi lãng phí, nhưng dùng tài chính khu, thành phố không nói gì nhiều.

Hứa Hồng Bá góp ý:

- Nếu tài chính khu Thành Nam dư dả một chút, không bằng lấy hết kiến trúc bắc Tiền Nhai, hiện giờ người dân chỉ nghĩ tới sẽ giải tỏa trong thời gian ngắn, không ai muốn đầu tư làm ăn, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng giá trị khai phát thương nghiệp, tài chính khu đầu tư sửa chữa tiến hành mời đầu tư, độ khó sẽ giảm đi rất nhiều ..

Tổng Bồi Minh vuốt trán:

- Thế là người ta sẽ triệt để coi tôi là bại gia tử rồi.

Trương Khác cổ động Tổng Bồi Minh:

- Không đâu, dù mọi người cho rằng Đông Sa Điền sẽ giải tỏa cũng không phản đối lắm, khu vực đó nhìn từ góc độ thương nghiệp nó là chỗ có giá trị nhất. Hướng hồ kiến trúc nơi đó hiện có tính chất nhà ở, cháu không tin khu Thành Nam lấy được khu vực đó với giá nhà ở lại không cải tạo thành khu dùng cho doanh nghiệp. Chú Tổng cứ lấy cái cớ này đi thuyết phục người khác, như thế đầu tư tu bổ, người ta sẽ cho rằng là khu Thành Nam vô sỉ dựa vào cải tạo thành cổ kiếm một mẻ, chứ không cho rằng chú Tổng là bại gia tử.

Tổng Bồi Minh dở khóc dở cười:

- Vô sỉ nghe hay hơn bại gia tử chỗ nào?

- Hướng gió sẽ dần dần thay đổi, đợi làm xong chuyện này, đám doanh nghiệp địa ốc phát hiện ra Đông Sa Điền không thể găm được nữa, bất kể là giá thành giải tỏa hay dư luận xã hội sẽ không cho bọn chúng đầu tư địa ốc vào đó.

Đương nhiên, muốn làm thành những việc đó không phải là đơn giản, Tổng Bồi Minh trầm tư:

- An bài như thế rất được, tiếc là tài chính khu không dư dả như mọi người nghĩ đâu, Cẩm Hồ có dự định mua lại nhà máy Tân Quang trong thời gian gần không?

Nhà máy Tân Quang trông thì rất to, nhưng một bộ phận kha khá đã đem đi vay ngân hàng, gần 3000 vạn là có thể mua lại được, hơn nữa không làm chính phủ khu thua thiệt.

Trương Khác lắc đầu:

- Cẩm Hồ hiện không nhiều tiền dư như thế, phải tới cuối mùa xuân năm sau mới có thể suy nghĩ tới mua lại.

Hiệp nghị giữa Cẩm Hồ và Chính Thái yêu cầu trong vòng một năm hoàn thành mua lại 40%, hai năm là 80 %, kỳ hạn gần nhất là trung thu năm sau, tới khi đó không lo tiền nữa.

Hứa Hồng Bá lúc này nói ra điều bàn bạc với Trương Khác lúc trước:

- Kiến trúc Đông Sa Điền có giữ được hay không có một ban ngành rất quan trọng, nhiều công việc được bọn họ ủng hộ sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Đường Học Khiêm đoán ra rất nhanh:

- Ý ông nói cục văn vật?

Tổng Bồi Minh cười khẩy:

- Đám con rùa cục văn vật không cầm đầu san bằng nơi đó là tốt rồi, còn mong đợi gì vào bọn chúng? Nếu muốn trông cậy vào đó thì phải thay hết đám con rùa đó .

- Thay hết thì hơi khó.

Chuyện này Trương Khác đầu tiên nên Trương Tri Hành rất ít khi phát biểu, giờ mới nói một câu.

Trương Khác chỉ ra:

- Công ty giải tỏa dưới quyền cục văn vật có vấn đề, trước tiên là giải tỏa trái quy định, hai là vấn đề tài vụ, bọn họ có thể thông qua hình thức chuyển đầu tư, đem lợi nhuận cực lớn thu được giải tỏa chuyển sang cổ phần công ty bên ngoài.

Đường Học Khiêm gật gù:

- Theo thông lệ cục tài chính cuối năm tiến hành kiểm toán đột xuất, năm nay trọng điểm kiểm tra cục văn vật, nếu đúng là tồn tại vấn đề, có thể hạ một hai cấp phó ...

Đường Học Khiêm khẽ gõ tay lên đầu, suy nghĩ xem nên để ai thay thế thì thích hợp, trong thời gian ngắn không nghĩ ra ai thích hợp, có điều nghĩ ra cách khác nói:

- Chức trợ lý thị trưởng của Bồi Minh cũng không thể chỉ treo đầu dê bán thịt cho được, cục văn vật nhìn qua không béo bỏ mấy, để tôi thương lượng với Phương Hoành Thanh, xem ông ta có thể để anh chia sẻ bớt gánh nặng với ông ta không.

Đột kích cục văn vật nếu tra ra vấn đề gì, Phương Hoành Thanh đùn đẩy trách nhiệm còn không kịp, đâu có chuyện ôm củ khoai nóng vào lòng?

Nhưng còn chưa kịp kiểm toán thì cục văn vật đã xảy ra vấn đề rồi.

Ngày 24 tháng 12, giáng sinh của người phương tây, lúc ấy người trong nước còn chưa để ý mấy tới ngày này, buổi sáng hôm đó Trương Khác nhận được điện thoại của Hứa Hồng Bá.

Ngày 22 công ty giải tỏa thuộc cục văn vật tiến hành giải tỏa khu dân cư đã phát hiện bốn tấm bia đá lớn khắc họa phù điêu, Tiết Quốc Hoa tới hiện trường xem xét, nơi này rất có khả năng là một di chỉ kiến trúc trọng yếu.

Do nhà cửa nơi này xây dựng trước giải phóng, sau giải phóng bị cục nhà đất thu vào quốc hữu, phân cho hộ đang cư trú tại đây, mà bia đá lại nằm giữa tường của hai căn nhà, nếu không giải tỏa, chẳng ai biết nơi này là một di chỉ lịch sử.

Buổi chiều hôm phát hiện ra bia đá, công ty giải tỏa vẫn muốn tiếp tục, bị cư dân xung quanh ngăn cản, yêu cầu cục văn vật tiến hành thẩm tra, nên công ty giải tỏa đành ngừng lại.

Ngày 23 cục văn vật phái người tới hiện trường khảo sát, bia đá bảo tồn hết sức hoàn hảo, nhưng mặt bia đá bị che kín bởi tường, không nhìn được chữ khắc trên đó, nhưng có phù điêu thực vật tinh xảo.

Cục văn vật kiểm tra rất đơn giản, tuyên bố không có giá trị bảo hộ, lúc đó Tiết Quốc Hoa, Hứa Hồng Bá đều nghe tin chạy tới hiện trường, đối chiếu tư liệu lịch sử, phát hiện rất có khả năng là sở giám sát muối Hải Châu, di tích thời Tống, sao không có giá trị bảo hộ, lập tức chất vấn nhân viên cục văn vật, yêu cầu tiến hành giám định thêm.

Đêm ngày 23, cư dân phụ cận bị tiếng máy móc đánh thức, khi bọn họ chạy tới hiện trường phát hiện bốn tấm bia đá đã bị xe ủi húc đổ hai tấm, vỡ thành nhiều mảnh, lộ ra chữ khắc trên mặt bia, chính là sở giám sát muối thời Tống.

Công ty giải tỏa bất chấp yêu cầu ngừng lại của người dân, định húc đổ tiếp hai tấm bia còn lại, người dân xung quanh lấy gạch tấn công mới phải đành bỏ chạy.

Người dân lo công ty giải tỏa quay trở lại, tổ chức người bảo vệ hiện trường, tới rạng sáng ngày 24 bị chừng 20 tên đi xe máy cầm gậy gộc, dao phay tới đánh, khiến nhiều người bị thương, tiếp đó bọn chúng định xô đổ bia đá, nhưng bia đá quá cao nặng, bọn chúng không thành công, may mắn người dân kịp thời báo cảnh sát, bọn chúng không cam tâm bỏ đi.

Trương Khác nghe xong, cổ trắn áp lửa giận, dùng giọng bình tĩnh hỏi:

- Mảnh đất đó của công ty nào?

- Cẩm Thành.

Trương Khác tức giận chửi bới trong bụng, một khi bốn tấm bia đá đó được xác định là di tích lịch sử quý giá, khu vực xung quanh sẽ được liệt vào phạm vi bảo vệ, bọn chúng phải phá vỡ nó trước khi đơn vị văn hóa đưa ra giám định.

Trương Khác gọi điện cho cha mới biết cha đã đại biểu cho chính phủ xuống điều tra việc này, liền sai Phó Tuấn đưa tới đó, nhìn thấy hai tấm bia đá đứng sừng sững giữa đồng cỏ nát, thân bia, đế bia vẫn còn nguyên vẹn, nhưng hai tấm bia đá còn lại chỉ còn một đoạn cao chưa tới 30 cm lộ ra bên ngoài, thân bia vỡ tan nát xung quanh.

Trương Khác nhìn thấy Hứa Hồng Bá đứng bên tấm bia đỏ, cha y đứng ở chỗ đất trống, đằng sau là đám đông có hai người cảnh sát, vài tên chắc là đám quan lão gia của cục văn vật, rửa thăm một tiếng rồi đi về phía Hứa Hồng Bá.

- Tên mặc áo khác màu xanh thẫm, bụng bệ chính là Tô Tĩnh Long cục trưởng cục văn vật.

Người luôn điềm tĩnh như Hứa Hồng Bá cũng không che dấu được lửa giận trong mắt.

276. Chương 276: Thăm Vườn Hoa Hồng

- Lần này lão ta dừng hồng yên thân, muốn làm chó săn cho Triệu Cẩm Vinh à, phải có người đánh gãy chân chó của lão.

Trương Khác lạnh lùng nói:

- Có chứng cứ để chứng minh đám người xô đổ bia đá là người của công ty giải tỏa không?

- Dân cư xung quanh chỉ ra được.

- Vậy là tốt rồi, cục công an thành phố không phải hạng vô dụng.

Trương Khác không ở lại hiện trường, cùng Hứa Hồng Bá chui vào xe trước.

Trương Tri Hành đã nhìn thấy con từ trước, dọn dẹp công việc xong cũng vào xe, nói:

- Tô Tĩnh Long dứt khoát phủ nhận bia đá do công ty giải tỏa phía dưới phá, xin cục công an nhất định phải bắt được nhóm người đó.

Trương Khác hỏi cha:

- Cẩm Thành lấy được mảnh đất đó tổng cộng tốn bao nhiêu tiền.

- Chừng 3000 vạn, còn nợ thành phố một phần.

Theo quy định, thành phố sẽ thu hồi lại mảnh đất đó, bồi thường công ty địa ốc số tiền tương đương.

Trương Khác nhếch mép nói:

- Loại chuyện này bắt được người cùng lắm chỉ là giam giữ, kẻ gánh tội thay cho Triệu Cẩm Vinh rất nhiều, không làm gì nổi ông ta, cách duy nhất cho ông ta một bài học là lấy trình tự công tác ra thì hoàn trả 3000 vạn này.

Trình tự công tác bình thường là tiến hành giám định và đánh giá giá trị lịch sử bia đá, xem khu vực này cần tiến hành khai quật không.

Những công tác này có thể hoàn thành trong vòng 8 - 10 ngày, có thể mất vài ba tháng, mà cũng có thể tốn tới dăm ba năm.

Trương Tri Hành gật đầu, đối phó với loại người này, một số thủ đoạn là cần thiết, liền gọi điện báo cho Đường Học Khiêm.

Ở lại đây chỉ tổ tức giận vô ích, Trương Khác còn nhận lợi đưa Đường Thanh đi Tượng Sơn Nam Lộ xem vùng đất dùng trồng hoa hồng của cô, tâm tình vốn rất tốt bị phá tan hết.

Được quay về năm 94, Trương Khắc hi vọng có thể cố gắng hết sức để Hải Châu cuối cùng phát triển thành một thành phố mỹ lệ như hoa, đáng tiếc kẻ tham lam phá hoại quá nhiều.

Theo manh mối người dân cung cấp, trưa ngày 24, cục công an đã bắt được hai nhóm người về quy án. Chắc bọn chúng không nghĩ thành phố coi trọng vụ án này nên có mấy tên còn về nhà ngủ, bị cục công an bắt được, chúng mau chóng khai kể trực tiếp sai phái: Tô Kiến Đông giám đốc công ty giải tỏa thuộc cục văn vật.

Tô Kiến Đông là họ hàng xa của Tô Tĩnh Long, vốn là lái xe của lão ta, năm ngoái cục văn vật lập công ty giải tỏa, Tô Tĩnh Long đưa Tô Kiến Đông tốt nghiệp sơ trung lên làm phó giám đốc, chưa tới ba tháng lại đưa lên làm giám đốc.

Sau khi hai nhóm phá bia bị bắt, Tô Kiến Đông tự thú, định nhận hết trách nhiệm. Đại khái hắn cho rằng, bất kể là luật bảo vệ di sản hay quản lý trị an, cùng lắm chỉ cách chức, giam giữ vài ngày.

Chiều ngày 24, Đường Học Khiêm yêu cầu cục giám sát và cục tái chính phong tỏa tất cả sổ sách cục văn vật, tiến hành liên hợp thẩm tra, yêu cầu Tô Tĩnh Long tới chính phủ giải trị chuyện ngày 23 nhân viên cục văn vật nói bia đá không có giá trị bảo hộ.

Tới lúc này Tô Tĩnh Long, Tô Kiến Đông mới cuống lên.

Vấn đề kinh tế của công ty giải tỏa rất đơn giản, sau khi thành lập, đầu tư vào công ty hữu hạn Tô Kiến ở tỉnh thành 500 vạn, mà công ty Tô Kiến từ khi thành lập không có hoạt động kinh doanh thực chất nào, song trong nửa năm đã thua lỗ 400 vạn, cổ đông của Cty Tô Kiến toàn người trong gia đình lãnh đạo cục văn vật, có cả vợ Tô Tĩnh Long, bọn họ mỗi năm lĩnh lương cao tới hơn 367 vạn.

Đường Học Khiêm cũng không ngờ tra ra vấn đề lớn như thế.

Vụ án này đã vượt tầm cục giám sát, Đường Học Khiêm liền trao đổi với Chu Phú Minh.

Chu Phú Minh cũng kinh hãi, hiện giờ bề ngoài ông ta và Triệu Cẩm Vinh khôi phục lại bình thường, sau khi chuyện phá bia đánh người xảy ra, Triệu Cẩm Vinh nhờ ông ta đối phó qua loa, đừng truy cứu tới cùng, ai ngờ cục văn vật to gan như thế, tưởng tiền quốc gia đem dứt túi riêng để vậy sao?

Không tra thì thôi, tra tới mức này rồi thì không thể nhân nhượng được nữa.

Chu Phú Minh cũng hận Tô Tĩnh Long quá láo xược, đúng là ăn tim gấu gan báo rồi, cái này có khác gì trực tiếp tham ô? Còn kéo hết cục văn vật vào.

Ông ta không rõ vì sao Đường Học Khiêm trực tiếp tham dự vụ án này, nhưng hành vi của công ty giải tỏa vào đêm ngày 23 quá trắng trợn, tưởng rằng có vài đồng tiền là không còn sợ ai nữa sao?

Chu Phú Minh hiểu rõ chuyện này có Triệu Cẩm Vinh giật dây đằng sau, mặc dù chuyện không liên lụy trực tiếp được tới Triệu Cẩm Vinh, nhưng cứ để Triệu Cẩm Vinh làm càn như vậy, sớm muộn cũng có ngày kéo cả mình vào, cần phải giữ khoảng cách.

Vụ án đã sáng tỏ, Chu Phú Minh thông báo cho , Kim Quốc Hải, Lục Dật Quang, ba người họp bàn đơn giản, liền quyết định kỷ ủy và viện kiểm sát liên hiệp lập án điều tra.

Lúc này Tô Tĩnh Long còn đang cố trấn tĩnh trình bày với Đường Học Khiêm, nhưng khi thấy nhân viên kỷ ủy và viện kiểm sát mặc đồng phục đi vào phòng, lập tức xui lơ ra ghế, Vạn Dũng đã rời Hải Châu, lần này Triệu Cẩm Vinh chẳng thể bảo vệ được lão.

~oOo

Tết Dương Lịch năm 1996, Nhất Trung được kỳ nghỉ ba ngày hiếm có.

Bên ngoài mưa phùn lất phất, hình thành lên một lớp sương mờ mong manh, làm khí trời càng thêm lạnh giá, nhưng Trương Khắc và Đường Thanh ngồi trong xe, chẳng hề bị ảnh hưởng.

- Chị Văn Tình chẳng quan tâm chút nào, Chỉ Đồng muốn đi theo lại bị chị ấy kéo về tỉnh thành.

Đường Thanh than phiền:

- Dì Chu cũng nhớ Chỉ Đồng mà, hiếm khi được nghỉ, không về tỉnh thành chẳng lẽ ở đây lãng phí thời gian với chúng ta?

Trương Khác vừa lái xe, vừa trả lời Đường Thanh.

Trước đó y nhận được điện thoại của cha, biết ý kiến sơ bộ của thành phố về vụ án cục văn vật, thành phố không muốn tạo thành vụ án oanh động toàn quốc, cho phép thành viên gia đình lãnh đạo cục văn vật trả tiền hoa hồng của Cty Tô Kiến, không lập án nữa.

Nhưng Tô Tĩnh Long không dễ dàng thoát như vậy, lão ta phải gánh trách nhiệm chủ yếu, mấy chục năm còn lại của cuộc đời sẽ phải dành ra quá nửa nghỉ mát trong ngục.

Mặc dù không liên quan trực tiếp tới Triệu Cẩm Vinh, nhưng ông ta chẳng được thoải mái, không chỉ vùng đất phát hiện bia đá phong tỏa, nhân viên tương quan của địa ốc Cẩm Thành bị điều tra, như thế chắc chắn khiến tất cả các hạng mục của Cẩm Thành bị trì hoãn lại, đây là điều Trương Khác muốn thấy.

Hôm nay Trương Khác có tâm trạng rất vui vẻ đưa Đường Thanh đi xem vườn hoa hồng.

Hoa hồng thích nắng, muốn trồng được hoa hồng đẹp, phải được mặt trời chiếu không thấp hơn 6 giờ. Vườn hoa hồng được chọn ở Tượng Sơn Nam Lộc, có một con đường rải đá thông tới, chỉ là lâu năm không tu sửa, mưa đổ xuống một cái là lầy lội vô cùng.

Phía trước đỗ hai chiếc xe, đường rất hẹp, xe của bọn họ không qua được, Trương Khác xuống xe trước mở ô che cho Đường Thanh, Đường Thanh cẩn thận tránh vũng nước đi xuống, phía trước chỉ là một vùng đất trống, cách dè sông chừng trăm mét.

Trong mưa nước Tiểu Giang hơi đục, nhưng không khí rất trong mát, Đường Thanh giang tay hít không khí đầy lồng ngực, hỏi Trương Khác:

- Tất cả chỗ này sao?

- Ủ, vùng đất Tượng Sơn và Tiểu Giang, chừng 200 mẫu .

- Sao lớn thế?

Đường Thanh kinh ngạc:

- Chỉ trồng hai vạn cây hoa hồng thôi mà.

Trồng hai vạn cây hoa hồng không tốn nhiều diện tích lắm, Trương Khác muốn xây bên bờ Tiểu Giang một vườn hoa hồng.

Trương Khác không hiểu nổi cục quý hoạch làm ăn kiểu gì, đem vùng đất giữa Tượng Sơn và Tiểu Giang và liệt vào khu công nghiệp, hơn nữa kiến thiết xí nghiệp công nghiệp nặng và xí nghiệp hóa chất gây ô nhiễm cực lớn.

Đương nhiên, Trương Khác và Tống Bồi Minh đã trao đổi rồi, khu Thành Nam sẽ chống lại việc này, hơn nữa có Ái Đạt dẫn đầu khu làm khu công nghiệp điện tử, ngăn chặn được khu ô nhiễm kia lấn sang, không lo chuyện ô nhiễm diện rộng xuất hiện ở nơi này.

277. Chương 277: Vườn Bách Thảo

Vùng đất đẹp như thế, Trương Khác sao nỡ bỏ qua? Nên mua luôn 200 mẫu trồng vườn, đây gần như là chỗ đẹp nhất Tượng Sơn Nam Lộc, kề núi giáp sông, cảnh sắc tươi đẹp, rất thích hợp xây viên lâm tư nhân. Vài năm nữa đợi địa ốc nóng lên, xem Tống Bồi Minh có xót của không.

Mặc dù Tống Bồi Minh mấy năm nữa sẽ không ở lý tại Thành Nam, nhưng ông ta sẽ còn phát triển ở Hải Châu, nhìn vùng đất đẹp như thế, sao không tiếc cho được?

Tuy rằng có thể mời công nhân trồng vườn, nhưng một số việc phải đích thân làm mới có ý nghĩa, Trương Khác chuyên môn mua sách trồng hoa hồng, xem rất nghiêm túc.

Đường rất khó đi, nhưng tiện cho Đường Thanh bám vào Trương Khác, hai người đi lên đê, chưa tới nơi đã thấy trên đó có hai người mặc áo mưa.

- Sao lại tới đây?

Chu Du đứng trên đê đặt tay lên miệng làm loa, nói to:

- Nhờ mọi người tới giúp chia đất reo mằm cơ mà, sao lại chạy lên đê chơi.

Tương Vi cùng mới từ bờ sông leo lên đê, nói:

- Chúng tôi đều nghĩ cậu không áp bức cấp dưới như thế, quá nửa là lấy danh nghĩa lao động mời chúng tôi tới nắm cảnh sông nước, nên chúng tôi rất tự giác lên đê đợi cậu tới. Xem đi, chúng tôi đưa cả hai nha đầu nhà Phó Tuần tới đó.

Trương Khác cười ha hả, nhìn Tô Tân Đông dùng cả chân lẫn tay bò lên đê.

- Đây đúng là chỗ rất đẹp, làm người ta nhìn thấy không nhịn được muốn chiếm lấy toàn bộ.

Tô Tân Đông thở phì phò nói:

- Mọi người phải rèn luyện sức khỏe đi, coi như lấy lao động làm rèn luyện, sau này chuyện reo hạt giống, chia ọi người làm hết.

Trương Khác nhìn cơn mưa phùn rơi xuống mặt nước, làm hình thành lớp sương khói mờ mờ, vừa mang nỗi buồn mang mát, lại đầy tình thơ ý họa:

- Lão Tô nói xem, Ái Đạt mấy năm thì có thể chiếm hết mảnh đất này?

Đám Tô Tân Đông, Chu Du, Đinh Hòe nhờ Nguyên Đán được mấy ngày rảnh rỗi, thời gian qua bọn họ mệt tới xương khớp rã rời rồi, y còn rảnh rỗi đi xem sách trồng hoa hồng, hôm nay tuy nói ọi người một ngày nghỉ phép, nhưng lại kéo bọn họ tới giúp chia ruộng.

Trồng hoa hồng trước tết thì phải chọn loại cây giống to khỏe thì mới đảm bảo sống được, tranh thủ ngày tết Dương lịch trời mưa lất phất, thời tiết lại không quá lạnh, mọi người ra ngoại thành chơi.

Tương Vi là người Hải Châu, còn đám Đinh Hòe, Tô Tân Đông, Lỗ Khánh Sinh thuộc thành phần bị lừa tới Hải Châu, cho nên tới đây bao lâu, chưa có thời gian rảnh leo Tượng Sơn, tĩnh tâm ngắm nhìn nước Tiểu Giang.

Mưa khói mông lung, trời nước một màu, tới đây mới biết nơi mình hàng ngày làm việc lại đẹp như thế.

Tô Tân Đông nói rất văn vẻ :

- Ở đây trồng chút hoa cỏ, cái thú trong đời người cũng chỉ đến thế là cùng, Khác thiếu gia định trồng hoa hồng ở đây?

- Hoa hồng sẽ phải trồng, nhưng không nhất định là trồng toàn hoa hồng.

Trương Khác hào hứng nói:

- Mọi người thích cái gì, ồi người kiếm một chỗ, nếu ý kiến mọi người phong phú, đem nó thành vườn bách thảo cũng được.

- Tôi thích trúc.

Đinh Hòe xen vào một câu:

- Trồng trúc cũng được chứ?

- Cũng được, có điều anh phải bỏ thời gian ra mà chăm sóc, tôi mới mời hai công nhân, có bóc lột người ta đến đâu cũng không chiếu cố xuể.

Tô Tân Đông giới thiệu:

- Lão Đinh ở nhà cũ cũng trồng trúc, tôi thấy trong rừng trúc chim chóc đặt biệt nhiều.

- Vậy tôi có thể đón cha mẹ tôi tới, để họ giúp tôi chăm trúc.

- Được đấy, các cụ quen bạn rôn rồi.

Tô Tân Đông kể chuyện gia đình Đình Hòe:

Đình Hòe quê An Huy cha mẹ có bệnh phong thấp nên không làm ruộng được nữa, Đình Hòe làm việc ở Cty Vạn Yên đón cha mẹ tới Hợp Phì, nhà có mấy mẫu đất đem trồng trúc hết, cứ vài ba hôm lại về một chuyến.

Đình Hòe và vợ con tới Hải Châu, cha mẹ hẳn nhất quyết không chịu theo, thà về quê sống. Người già sống ở nông thôn cả đời quen rồi, vào thành phố đã rất không thích, tới nơi xa lạ càng quá bằng chịu tội.

Trương Khác nghe xong nói:

- Vậy cũng được, cho anh một chỗ trồng trúc.

Tượng Sơn tọa lạc phía đông Tiểu Giang, sườn bắc Tượng Sơn thoải thoải, sườn nam lại như bị Thiên Lôì dùng búa bổ một phát vậy, dựng ngược, từ đỉnh núi tới chân núi gần như là một vách đá lớn vuông 90 độ.

Công viên Tượng Sơn chỉ là vùng rừng nổi đỉnh núi với sườn dốc phía bắc, rộng mấy nghìn mẫu, đứng trên đỉnh núi nhìn Tiểu Giang, khí thế hùng tráng mỹ lệ, nhưng ít người tới vùng đất bằng phẳng phía nam núi.

Nếu như phía nam không phải là vách đá lớn mà cũng là sườn dốc thoải như phía bắc, chân dốc hẳn sẽ liếm tới mép nước Tiểu Giang. Giữa vách núi phía nam và Tiểu Giang là một mảnh đất hình phễu, kéo dài tới tận nhà máy cũ của Ái Đạt, địa hình mới mở rộng ra.

Từ nhà máy cũ của Ái Đạt hướng về phía bắc, tới tận chân Tượng Sơn, diện tích chừng hai cái thôn nhỏ, mảnh đất này dùng vào việc gì cũng không thích hợp, xây nhà máy quá uổng phí của trời, khai phát địa ốc cũng thích hợp, chỉ là lọt vào tay tư nhân, cũng uổng. Thích hợp nhất là biến thành vườn bách thảo cỡ lớn.

Trương Khác lúc này còn chưa rảnh chiếm hết vùng đất này, nhưng trong lòng có tham vọng đó, hiện giờ chỉ có thể mua tạm 200 mẫu trồng cây cỏ để an ủi.

Nói tới chủ đề này ai nấy đều hứng trí, bởi vì mọi người dù ở trong thành phố, nhưng đều thích đặt ở ban công góc nhà chút cây cối, tựa hồ muốn kéo gần khoảng cách với tự nhiên. Trương Khác đồng ý phân chia đất, mọi người tranh nhau làm 200 mẫu không đủ chia cho tất cả.

Đương nhiên trước khi thực sự bắt tay vào công việc, còn cần sửa con đường này, mọi người mỗi người một câu, đề xuất rất nhiều ý kiến, Trương Khác ghi hết lại. Dù sao trong những người ở đây, trừ Tích Dung Tích Vũ ra thì y rảnh rỗi nhất.

Tương Vi hỏi Trương Khác:

- Triệu Cẩm Vinh ở Bắc Quan xây viên lâm, sao Khác thiếu gia không xây viên lâm tư nhân lại đành lòng chia ọi người dùng.

- Nơi này cảnh trí tự nhiên , cho dù không đầu tư gì phong cảnh cũng cực đẹp, chỉ là ít người phát hiện ra mà thôi. Nếu như tôi độc chiếm một mình, sẽ bị người ta nói quá tham lam. Hơn nữa tôi lấy được mảnh đất này chẳng tốn kém mấy, nếu làm thành viên lâm tư nhân, chẳng phải bị người ta rửa rới sau lưng sao?

Trương Khác cười ha hả:

- Nếu có vùng sơn cùng thủy tận nào đó, tôi mua lấy cải tạo dần, người ta sẽ không nói được gì.

Tương Vi cười duyên:

- Ra là Khác thiếu gia có suy nghĩ đó, tôi lại rất kỳ vọng Khác thiếu gia có hành động kinh người gì cơ.

Trương Khác chỉ cười, y rất hâm mộ khu viên lâm của Triệu Cẩm Vinh ở Bắc Quan, chỉ là lúc này chưa có tinh lực để làm, cho dù là khu vườn bách thảo này cũng cần mọi người phân chia nhau góp sức.

Chu Du nói:

- Không nói tới quy hoạch tương lai của Ái Đạt, lại đi nói chuyện cây cỏ, mọi người đều không đủ chuyên tâm với công việc.

Trương Khác chỉ Tô Tân Đông:

- Tôi vừa tới đã hỏi anh ấy vấn đề này rồi, đến giờ anh ấy còn chưa trả lời.

Bắt đầu từ năm 96, Ái Đạt mỗi tháng ít nhất sản xuất 10 vạn chiếc đầu đĩa, cũng chính thức đưa ra đầu đĩa dùng chip giải mã mới.

Hiện giờ rất nhiều nhà máy linh kiện đều lựa chọn trực tiếp xây dựng nhà máy trong khu công nghiệp, chuyên môn cung cấp linh kiện theo nhu cầu của Ái Đạt, chiếm gần như cả vùng đông nam trấn Ích Long.

Tối nay ĐTH TW sẽ chiếu quảng cáo Tiêu Vương của Ái Đạt, chưa cần đợi tới bản quảng cáo này, truyền thông trong nước đã đem khái niệm Tiêu Vương thổi phồng lên, làm Ái Đạt được nhà nhà hộ hộ biết tới.

Thống kê sơ bộ tài vụ, trong năm 95, Ái Đạt đầu tư nhà xưởng, tuyên truyền thị trường lớn như thế, vậy mà còn lãi gần 1000 vạn, Trương Khác tâm tình rất tốt, cho nên phê chuẩn mọi người được nghỉ hôm nay.

Vấn đề Trương Khác đưa ra, làm đám Tô Tân Đông đều đang suy nghĩ rất lung.

Mưa tới hoàng hôn thì dần tạnh, không khí ẩm ướt, mặt sông tràn ngập sương mù, mọi người đều đệ nghị tới quán Tiểu Giang Ngư của trấn Ích Long ăn tối.

278. Chương 278: Tương Vi Xấu Hổ

Đường quá lầy lội, mấy cỗ xe ra tới đường cái thì đã không còn nhìn ra được diện mạo ban đầu nữa.

Khu công nghiệp điện tử làm cả trấn Ích Long trở nên thịnh vượng, mọi người vào phòng bao, bảo ông chủ mang TV tới, nói muốn vừa ăn vừa xem tin thời sự.

Quán Tiểu Giang Ngư làm cá Đao ngon nhất trấn, đám Đinh Hòe rảnh rỗi là tới đây, ngay cả Trương Khác và Tống Bồi Minh cũng rất thân quen với ông chủ.

Ông chủ gọi phục vụ mang TV vào, hỏi :

- Nhà máy của mọi người mời cô đại sứ rất xinh đẹp, sao không dẫn cô ấy tới ăn một bữa? Mọi người người dẫn tới lần nào, tôi miễn phí lần đó.

Tương Vi nháy mắt với Trương Khác:

- Người đó à, đừng nói là ông, tới chúng tôi cũng chưa được gặp ...

Thấy Trương Khác nhú mày cắn răng méo miệng, thì ra bị Đường Thanh nhéo thịt, liền phì cười.

Thực ra Tương Vi gặp Giang Đại Nhi rồi, Hứa Duy từng đưa Giang Đại Nhi tới tòa nhà Tân Hải Thông, nhưng không chính thức gặp mặt nên Tương Vi không có ấn tượng, Trương Khác tất nhiên không vẽ rắn thêm chân giải thích gì cả.

Ý tưởng vườn bách thảo chẳng phải khởi nguồn từ việc tặng hơn nghìn đóa hoa hồng cho Giang Đại Nhi ở Đồng Phương plaza sao?

Chuyện này đăng lên báo, mặc dù báo không có tên Trương Khác, nhưng ai để ý đều nghĩ tới y, chẳng biết vì sao Đường Thanh lại xem bài báo đó? Trương Khác rất tò mò, nhưng không dám hỏi.

Lúc vào chỗ ngồi, Trương Khác rất tự giác ngồi quay lưng về phía TV, Đường Thanh nhướn mày:

- BẠN che như thế còn ai xem được?

Rồi ghé vào tai y nói nhỏ:

- Sao mình cảm thấy bạn có tật giật mình nhỉ?

Nói xong cô nàng tự bật cười trước, đôi mắt đẹp cong vút như vàng trắng, đôi mắt trong sáng rõ ràng, cô gái mười bảy tuổi, tâm tư đơn thuần như lớp băng phủ mặt nước mùa đông, chưa biết đồ kỵ là gì.

Trương Khác cười nhích người ra ọi người xem, quảng cáo chỉ 5 giây, Trương Khác nhìn không xem, thoáng cái là qua.

Chuyện quảng cáo hiện do phòng thị trường phụ trách, còn chế tác vẫn ủy thác cho Cty Phi Hồng, từ lúc đoạt Tiêu Vương ở Bắc Kinh, Trương Khác chưa liên hệ với Giang Đại Nhi.

So với Giang Đại Nhi, lòng Trương Khác càng nhớ Hứa Tư, vốn định để Đào Hành Kiện tới Hong Kong giúp Hứa Tư, nhưng sự hỗn loạn do Tiêu Vương gây ra nằm ngoài tưởng tượng, Đào Hành Kiện có tri thức tài vụ kinh doanh, đúng lúc đem ra dùng, định qua bận rộn, liền để hắn đi Hong Kong, ai ngờ Chu Du dùng quen tay rồi, không muốn thả người nữa.

Đào Hành Kiện đi không xong, Hứa Tư bị công việc trói chân ở Hong Kong, lại còn đám Thịnh Thanh phái Lương Quân tới Hong Kong lập công ty, cần Hứa Tư giúp đỡ, vì cô có liên hệ với Thịnh Hâm ở Thâm Quyển.

Ăn tối xong, Tống Bồi Minh gọi điện thoại tới, nói mời mọi người đi uống trà.

Trương Khác nhớ buổi tối phải đi xem nhà, vì cha y bận rộn nên chỉ có thể đi xem được vào buổi tối, hơn nữa Đường Thanh cũng chẳng có tâm tư uống trà, Trương Khác nói với Tống Bồi Minh là sẽ phái đại biểu tới, còn bản thân y sẽ không đến.

Người trên bàn đều nghe thấy y nói chuyện điện thoại, khi Trương Khác nói tới phái đại biểu đi, ánh mắt rất tự nhiên nhìn Tương Vi, có người hiểu, có người không.

Nhưng đầu bên kia Tống Bồi Minh hiểu, Trương Khác chưa nói là ai, ông ta đã vội nói:

- Chủ nhiệm Trịnh của phòng tuyên truyền thành ủy cũng có mặt, muốn nhân cơ hội giới thiệu Khác đại thiếu gia ...

Không ngờ Tống Bồi Minh ở cùng chỗ với chồng Tương Vi, nếu để Tương Vi tới, ba người dễ có khả năng trở mặt trong phòng trà lắm.

Trương Khác cười:

- Vậy để Chu Du tới, phải không phụ lòng chủ nhiệm Trịnh, phải không?

Chu Du nghe Trương Khác đổi giọng, liền cười ám muội, đám Đinh Hòe không biết chuyện Tương Vi và Tống Bồi Minh, vì Tương Vi hay nói trước mặt bọn họ Tống Bồi Minh thích công to, sĩ diện, lắm lời v..v..v... Trong thoáng chốc đó sắc mặt Tương Vi rất không tốt.

- Giang Đại Nhi đúng là rất xinh đẹp.

Chui vào xe, Đường Thanh đột nhiên nói một câu:

Trương Khác quay vô lăng, thản nhiên nói:

- Thế hả, sao mình không cảm thấy thế?

- Thực sự là không cảm thấy cô ấy xinh đẹp sao?

Trong xe không bật đèn, nhưng mắt Đường Thanh sáng như hai vì sao:

- Bây giờ bạn giỏi lắm, nói dối không chớp mắt lấy một cái.

Nếu nói Giang Đại Nhi không đẹp thì đúng là trợn mắt nói dối, Trương Khác đưa tay ra bẹo má non mịn của Đường Thanh, dịu dàng nói:

- Trong mắt mình, bạn mới là người đẹp nhất.

Câu này quả nhiên Đường Thanh thích nghe, nghiêng đầu kẹp ngón tay Trương Khác giữa vai và má, cảm thụ hơi ấm trên ngón tay y, chỉ là Tương Vi tới mở cửa xe rất không đúng lúc, nhìn dáng vẻ tình nhân ngọt ngào của hai người, nói:

- Tôi nên lên xe Phó Tuấn vậy.

Phó Tuấn và Tương Vi nhà rất gần nhau, buổi sáng Phó Tuấn đón Tương Vi tới đây.

Trương Khác lưu luyến thu tay lại, nói:

- Sao lại ngồi xe tôi, tôi lại phải đi đường vòng đưa chị về.

Tương Vi sau khi vào xe, ôm lấy Đường Thanh:

- Tôi phát hiện ở cùng Đường Thanh, được hưởng lây chút khí tức thanh xuân, nếu không thực sự thành bà già rồi.

Trương Khác biết cô ta có điều muốn nói, liền hỏi:

- Chủ nhiệm Trịnh hôm nay sao lại đi uống trà với lão Tống thế?

Còn nhớ chồng Tương Vi là Trịnh Á Quốc, vì tin đồn đại quan hệ giữa cô ta và Tống Bồi Minh, mới bắt cô ta rời khỏi cục tài chính khu Thành Nam. Mặc dù Trịnh Á Quốc và Tống Bồi Minh cùng lớn lên ở một khoảnh sân, nhưng đáng lẽ không hay qua lại mới đúng.

- Tâm tư của đàn ông các anh làm sao tôi biết được, hừ, làm quan hay vậy sao?

Tương Vi oán trách.

- Tôi vẫn còn là con trai, đừng tùy tiện lôi tôi vào chứ.

Trương Khác nháy mắt với Đường Thanh:

- Bạn nói xem có đúng thế không?

Đường Thanh nguyền y một cái:

- Từ lúc nào lại cựa sừng làm nghé rồi? À phải, bạn rốt cuộc có tham gia thi cuối kỳ không?

Nhắc tới thi cả là Trương Khác mệt mỏi:

- Để xem tâm tình mình thế nào đã, mình cũng chẳng mong dựa vào thành tích cao vào đại học.

Trương Khác không rõ hiện giờ giữa Tương Vi và Tống Bồi Minh còn qua lại không, có lẽ là có, nhưng dù sao là chuyện riêng tư của cô ta, không tiện hỏi.

Từ trấn Ích Long về nội thành tuy không xa lắm, nhưng đủ tán gẫu làm rõ mọi chuyện.

Trịnh Á Quốc ít hơn Tống Bồi Minh ba tuổi, cũng lên chính khoa muộn hơn ông ta ba năm, từ khi cha mẹ Trịnh Á Quốc nghỉ hưu từ cục lao động, Trịnh Á Quốc không tiến bộ được nữa, còn Tống Bồi Minh nay đã thành bí thư khu ủy, tuy còn cách thường ủy thành phố một bước, nhưng là nhân vật quan trọng trong thành phố, rất nhiều người ra sức muốn thấy người sang bắt quàng làm họ.

Tống Bồi Minh mời uống trà, cho dù là Trịnh Á Quốc chủ động tới tìm ông ta, thì đại khái ông ta giúp Trịnh Á Quốc một tay.

Chồng đi lấy lòng người tình, đối với Tương Vi mà nói đúng là chuyện làm người ta thất vọng, Trương Khác thoáng nhìn ra giận dữ và đau khổ trong mắt cô ta. Trịnh Á Quốc đúng là thảm hại, nhưng không đáng tội nghiệp. Dạng nam nhân như thế, làm sao giữ nổi trái tim phụ nữ?

Trương Khác ít nhiều hiểu được tâm tư của Tương Vi, ở cái xã hội này, phụ nữ vẫn cứ thế yếu, bởi vì thế khiến cho nữ nhân ít nhiều tỏ ra thực dụng hơn nam nhân.

Thông thường mà nói, một nam nhân có thể bao dung một phụ nữ vô dụng, thậm chí còn hi vọng nữ nhân cả mình kém cỏi một chút, nhưng nữ nhân ưu tú không chấp nhận nam nhân của mình vô dụng.

Tương Vi cho dù không có tình cảm với chồng tới đâu cũng tuyệt đối không mong chồng mình đi lấy lòng người tình của mình, thế mà chuyện ấy lại cứ xảy ra.

Trương Khác không vì sinh hoạt riêng của á nhân mà ảnh hưởng tới đánh giá năng lực công tác một người, đưa Tương Vi về tới tận cửa nhà, nói:

- Lão Trịnh nhà chị mê làm quan, chị cũng có thể giúp được mà.

Tương Vi ngó người, câu nói này của Tương Vi thực ra là khẳng định năng lực cá nhân của cô, cũng cho phép cô sử dụng ảnh hưởng của mình ở Cẩm Hồ và Ái Đạt dùng ở chuyện ngoài công ty, cũng là cổ vũ cô phóng tầm nhìn xa hơn trên sự nghiệp của mình.

Tương Vi cười buồn:

- Thôi mặc kệ, anh ta chưa bao giờ có ý cúi đầu trước mặt tôi.

Đường Thanh vẫy tay tạm biệt Tương Vi, đợi bóng dáng Tương Vi khuất khỏi tầm nhìn mới không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc hai người nói cái gì đấy, sao nghe chẳng giống tán gẫu?

Trương Khác cười:

- Nói chuyện phụ nữ muốn thành công trọng sự nghiệp, khó khăn hơn đàn ông nhiều.

- Chẳng hiểu nổi.

Đường Thanh lắc đầu, tỏ ra rất nghi hoặc:

- Chị Văn Tình chẳng phải làm rất tốt sao?

Tạ Văn Tình đương nhiên là khác, cô xuất thân và hôn nhân dễ được người ta thừa nhận, nhưng nếu chẳng phải Từ Chí Minh gặp tai nạn qua đời, Tạ Văn Tình cũng khó có cơ hội lên sân khấu thể hiện được năng lực mình.

279. Chương 279: Rắc Rối Gia Tộc

Đưa Tương Vi về nhà xong, Trương Khác lái xe đưa Đường Thanh đi xem nhà mới.

Không chỉ nhà Trương Khác, nhà Trương Tri Phi muốn chuyển nhà mà Tạ Văn Tình cũng muốn trả biệt thự Tiểu Cẩm Hồ cho Đường Học Khiêm, dù sao đó là nơi ở chuẩn bị cho lãnh đạo thành ủy, không thể chiếm mãi được.

Thời đó nhà ở thượng phẩm rất ít, biệt thự cao cấp càng hiếm, dù thi thoảng có thì cũng phải đợi cơ hội mới được. Rất nhiều nhà cao cấp do xí nghiệp tự xây, chỉ phân phối trong nội bộ, không bán ra ngoài.

Muốn ở nhà tốt, căn bản không có lựa chọn, chỉ có cách đợi cơ hội, thì đương nhiên, có tiền mua đất xây vài ba cái biệt thự thì khỏi nói.

Lần này cục bưu điện xây khu nhà ở cho công nhân ở phía nam Tiểu Cẩm Hồ, đứng trên đường cái nhìn vào, đều là nhà tập thể sáu tầng, nhưng từ cộng lớn của tiểu khu đi vào, còn có một cổng lớn nữa, bên trong là mười mấy căn nhà hiện đại hai tầng, Hoàn Viễn là đơn vị xây dựng, Trương Khác đề xuất muốn chuyển nhà, Trương Tri Phi trao đổi riêng với cục bưu điện.

Nghe nói bên trong còn có trạm gác, trị an của khu nhà hai tầng vô cùng tốt.

Trương Khác nghĩ rồi thở dài, những mảnh đất đẹp bên Tiểu Cẩm Hồ bị ban ngành có thực quyền trong thành phố chiếm hết rồi.

Tạ Văn Tình đã chọn một căn nhà, Trương Khác bảo mẹ tới xem nhà, chọn một trong hai căn còn lại, đương nhiên nếu thích những căn nhà khác có thể điều đình riêng với cục xây dựng, có điều không cần làm chuyện khiến người ta ghét ấy.

Cục bưu điện biết Trương Tri Hành, Tạ Văn Tình muốn chuyển tới đã nhường ra ba căn nhà đẹp nhất bên hồ rồi, không thể có gì khiến người ta không hài lòng nữa.

Trương Khác lái xe tới tiểu khu, thấy hai căn nhà kề nhau góc phía đông đều sáng đèn, chú ở căn nhà bên trái thò đầu ra, chắc là thấy xe của bọn họ.

Vì quy cách và cấp bậc, nhà của cục bưu điện nhỏ hơn biệt thự thành ủy một cỡ, nhưng đẹp hơn một chút, đất rải đá xanh, Đường Thanh nhảy xuống xe, hưng phấn nói:

- A sau này đi bộ là có thể qua thăm bạn rồi.

Nơi này cách tập thể học viện sư phạm chỉ mười mấy phút đi bộ, đúng là rất gần.

Trương Khác đưa tay vỗ nhẹ má Đường Thanh:

- Hay mình giữ một căn phòng cho bạn? Bạn tới ở luôn càng tốt.

Đường Thanh xấu hổ nói:

- Bạn cứ mơ đi.

Trương Khác và Đường Thanh đi vào, ngoài cha mẹ và chú, thím và Trương Mân cũng ở bên trong.

- Sao muộn thế mới tới?

Lương Cách Trân nói với giọng trách móc:

- Mọi người đều đợi một lúc rồi đấy.

Có điều nhìn thấy Đường Thanh then thừng như cô vợ nhỏ đứng bên con mình, chút oán giận tiêu tan sạch, kéo tay Đường Thanh nói:

- Con mắt đám trẻ các con hợp thời đại hơn, cháu xem giúp dì căn nhà này bố trí thế nào cho thích hợp, nói không chừng sau này cháu và Tiểu Khác sẽ ở đây đấy.

“Khụ khụ.” Trương Khác ho hai tiếng:

- Mẹ, Thanh Thanh mới học năm thứ hai cao trung, mẹ nói chuyện này có sớm quá không?

Lương Cách Trân nhìn con trai trấn áp:

- Sớm cái gì? Thanh Thanh xinh đẹp như thế, thông minh như thế, mẹ không xác định sớm, nói không chừng bị thằng nào đó cướp mất ...

Theo ý kiến của Trương Khác, để nhà thiết kế làm là được, mẹ nhất định muốn tự tay làm, có lẽ phụ nữ bố trí chỗ ăn ở của gia đình là có cảm giác thành tựu nhất.

Thấy liền kéo Đường Thanh, thím tới thảo luận sôi nổi, ngay cả nha đầu Trương Mân cũng sán vào, Trương Khác chịu thua cùng cha, chú ra sau nhà nói chuyện.

Giống biệt thự Tiểu Cẩm Hồ, đằng sau nhà cũng có đình viện sát hồ, tuy nhỏ hơn một chút, nhưng lại rất xinh xắn, ngoài lan can sắt còn có bậc thang gỗ đi xuống tận mép nước, có thể dùng làm bến thuyền nhỏ, Trương Khác tính mua một con thuyền buộc ở đây.

- Bác cả con lần này có chút phiền phức.

Trương Tri Hành nhận thuốc lá từ tay Trương Tri Phi, không để ý tới Trương Khác, dù có coi con như người trưởng thành, cũng không chủ động cho con hút thuốc.

Trương Khác ngẩn người, mặc dù y luôn có thành kiến với bác cả, nhưng dù sao trong mắt người ngoài, bọn họ cùng một gia tộc:

- Rắc rối gì ạ?

- Trương Dịch sau khi về Đông Xã cùng người ta góp cổ phần mở công ty, tiền đầu tư bị tên tiểu tử làm ăn cùng ôm hết bỏ chạy rồi ..

Trương Tri Phi vừa châm thuốc cho anh, vừa nói:

- Tiền không nhiều hơn 60 vạn, quan trọng số tiền đó của cục thương mại, chú đuổi thằng nhãi hỗn xược Trương Dịch về Đông Xã, trong lòng bọn họ cũng hận, chuyện gì cũng che giấu, không nói với bên này, giờ không bùng bít được nữa mới gọi điện thoại tới.

Hơn 60 vạn đâu phải con số nhỏ, Trương Khác nhìn chú:

- Bị điều tra rồi ạ?

Trương Tri Phi gật đầu:

- Nếu không điều tra thì đã kịp bù tiền vào, chẳng có chuyện gì rắc rối, có điều hiện giờ vẫn kiểm soát trong nội bộ ... Đại khái là nể mặt anh hai.

Trương Khác bực bội, nhặt nắm đá ném xuống nước, y chẳng muốn quan tâm tới chuyện khốn kiếp này, nhưng nếu bác cả bị đổ, người ngoài nhìn nhà họ Trương ra sao?

Mọi người giờ đều bắt giặc coi Trương Khác là trọng tâm của gia tộc rồi, hơn một năm tài sản của Trương Khác cả trong túi lẫn ngoài sáng để lên tới trăm triệu, kỳ tích này phát sinh với bất kỳ ai đều sẽ được người xung quanh coi trọng.

Chuyện này vốn Trương Tri Phi có thể trao đổi với Trương Tri Hành rồi quyết, song thấy vẫn cần hỏi ý kiến Trương Khác.

Trương Khác bực tức ném hết đá xong mới nói:

- Chuyện này hoãn một chút, không dạy ột bài học không được, đặc biệt là Trương Dịch, con đường sau này còn dài, chú không thể đi sau chùi dít cho anh ta mãi được.

Trương Tri Hành gật đầu:

- Hoãn một chút cũng được, bọn họ đang hận chứ gì, vậy cứ để bọn họ hận đi ... Anh thấy lần này để anh cả lui về cũng được, tránh sau này làm mọi người ứng phó không kịp.

- Mãi rửa tính tình họ chút cũng tốt.

Trương Tri Phi cũng tức lắm, nếu khi người ta ôm tiền chạy báo ngay thì trong lòng ông ta còn dễ chịu một chút, đằng này Trương Tri Vi tới lúc cùng đường mới nhớ tới bên này, nhất định luôn để bụng chuyện Trương Dịch bị đuổi về Đông Xã:

- Anh ấy kéo dài mười mấy ngày rồi, dù sao để chuyện đưa lên thành phố thì anh hai cũng mất mặt.

Trương Khác cười nhạt:

- Cho bọn họ đau khổ mười mấy ngày cũng tốt ...

Chẳng biết sau khi trong nhà không còn quyền thế, tính tình Trương Dịch có thay đổi hay không.

Trương Tri Phi khoát tay:

- Không nói chuyện bực mình này nữa, thu hoạch bên Ái Đạt sao rồi?

Trương Khác nhún vai:

- Vốn có thể dành cho bản thân 7 - 800 vạn tiền sinh nhật, nhưng hết chuyện này tới chuyện kia, cuối cùng vẫn là con ma nghèo.

Đầu tiên là hơn 200 vạn cho Hứa Hồng Bá cải tạo tu sửa quán cờ, rồi mua 200 mẫu đất trồng hoa ở Tượng Sơn, Trương Khác đúng là nghèo rồi.

Trương Tri Phi ngạc nhiên:

- Ái Đạt năm nay chi tiêu lớn như thế còn lãi à?

- Đầu đĩa kiếm nhiều tiền như vậy sao?

Trương Tri Hành cũng ngạc nhiên, thành công của Cẩm Hồ còn có thể nói liên quan rất lớn tới chính sách thành phố, còn thành công của Ái Đạt có thể thần nhiên đối diện với nghi vấn của các phương diện.

Trương Khác giải thích:

- Hiện giờ còn được, vừa mới lưu hành, gần như không có đối thủ cạnh tranh nên lợi nhuận ột chút, giống như các ngành nghề khác thôi, một hai năm nữa là không còn lợi nhuận cao như vậy nữa.

- Có đối thủ cạnh tranh cũng là đương nhiên thôi, lợi nhuận kém ỏi mà, người Trung Quốc chẳng đề tâm tới cái gì, mỗi tiền là rất chú tâm, chú nghe nói riêng Thành Nam đã có bốn năm xí nghiệp chuẩn bị lập hạng mục đầu đĩa.

Trương Tri Phi nói.

- Vâng, đợi bọn họ làm ra máy, ngày tháng thoải mái sẽ kết thúc.

Trương Khác giọng vờ như bất lực, nhưng sắc mặt hết sức bình thản. Ngành nghề có lợi nhuận cao sẽ có nhiều người theo gót, đó là hiện tượng tất nhiên trong nước.

- Chắc chắn, chuyện này có nửa năm lợi nhuận cao đã sừng chết rồi, cháu còn mong hưởng cả đời à? Một năm qua Ái Đạt tổng cộng đầu tư cũng cả trăm triệu, đó toàn là tài sản từ tay trắng làm nên mà.

Việc xây dựng cơ sở của Ái Đạt gần như do Hoàn Viễn bao hết, dù Trương Khác không nói, Trương Tri Phi cũng tính toán ra được.

280. Chương 280: Đối Thủ Tiềm Tàng

Tối đêm, mưa tạnh hẳn, mặt hồ phủ sương mỏng lung, cảnh sắc rất đẹp, vì chuyện chuyện của Trương Tri Vi mà tâm tình tốt đẹp giảm sút quá nửa.

Trương Khác và cha, chú ở hậu viện nói chuyện, còn mẹ, thím cùng Đường Thanh, Trương Mân đang hào hứng bàn chuyện trang trí nhà cửa, bỏ mặc ba nam nhân ở ngoài hít gió lạnh.

- Cảm giác hưởng thụ lẫn lớn cũng không tệ.

Trương Tri Phi cảm khái nói:

- Còn hơn một tháng nữa là năm mới rồi, cháu có an bài gì không?

- Sản lượng tháng này sẽ phải tăng lên một nấc thang lớn, Ái Đạt đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhưng còn chưa yên tâm về doanh nghiệp cung ứng phía dưới, cháu sẽ bỏ thời gian cùng Tô Tân Đông đi một chuyến.

Cơ sở công nghiệp điện tử ở Hải Châu không thể coi là sâu dày, mặc dù Ái Đạt khiến rất nhiều doanh nghiệp cung ứng vào khu công nghiệp xây dựng nhà máy, nhưng hiện giờ cung ứng linh kiện vẫn dựa vào nhà máy trước kia.

Ngày hôm sau Trương Khác và Tô Tân Đông đi khảo sát nhà máy cung ứng linh kiện phía dưới. Đi Cùng còn có phó trưởng phòng vật tư tên Tiêu Kim Nghĩa, là kỹ sư theo Đinh Hòe tới Hải Châu sớm nhất.

Những người bỏ Vạn Yến theo Đinh Hòe và Tô Tân Đông đều có năng lực không tệ, tất nhiên thôi người không có tài, không có dũng khí sao dám bỏ công việc thoải mái vốn có ra ngoài xông pha.

Phó Tuấn phải lái xe lên tỉnh thành đón Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng, nên Mã Hải Long lái xe cho bọn họ, không gọi thêm nhân viên công tác, chỉ có bốn bọn họ mặc thường phục đi khảo sát.

Trương Khác ở trên xe nói với Tiêu Kim Nghĩa:

- Hôm nay anh là nhân vật chính, tôi và lão Tô chỉ đi theo xem thôi..

Tiêu Kim Nghĩa toát mồ hôi lạnh, Trương Khác tuy ít tuổi, nhưng dù sao cũng là ông chủ, hôm nay đi kiểm tra không cho hắn đánh tiếng trước, chẳng may có gì sơ xuất vấn đề đều đổ lên đầu hắn.

Buổi sáng đi xem ba nhà máy, tình hình cơ bản là không tệ, buổi trưa nhận chiêu đãi của một nhà máy kim khí huyện Tân Nguyên, ăn trưa xong tới nhà máy đúc ngoại ô Tân Nguyên, ở cửa nhà máy nhìn thấy một chiếc Mitsubitshi đỏ chót đi vào trước bọn họ.

Trương Khác nhớ ở Hải Châu có Triệu Ti Minh có xe giống thế này, hiện hắn phải đang ở trại lao động giáo dục, chẳng lẽ Triệu Cẩm Vinh đưa con ra nhanh như thế? Có tiền có quyền cũng là lợi thật, chẳng trách cái xã hội này ai cũng vắt óc nghĩ cách làm quan phát tài.

Đám Trương Khác đỗ xe ở cổng, qua bảo vệ liên hệ với người phụ trách nhà máy, không lâu sau một người trung niên người béo tốt mặt đỏ bừng bừng chạy ra.

- Đinh Văn Tường, ông chủ nhà máy đúc ...

Tiêu Kim Nghĩa giới thiệu xong đẩy xe đi ra:

- Sao giám đốc Đinh lại chạy ra đây?

- Nên mà, nên mà, trưởng phòng Tiêu mà báo trước nửa tiếng, tôi trải thảm đỏ tới tận cổng chính.

Trương Khác và Tô Tân Đông cười, đúng là người làm ăn khéo đưa đẩy, Đinh Văn Tường vào xe, thấy bên trong đã có hai người ngồi, cười niềm nở:

- Thôi tôi chạy ở ngoài giảm béo vậy, không chen vào chèn ép khách quý nữa.

- Được rồi, lên xe đi, đây là tổng giám đốc Tô của chúng tôi.

Tiêu Kim Nghĩa đưa tay đẩy Đinh Văn Tường vào xe.

Điện tử Ái Đạt chỉ có một tổng giám đốc Tô, về mặt Đinh Văn Tường tức thì trở nên phong phú, không biết biểu thị nhiệt tình thế nào mới đủ, ngồi khép mình một góc, sợ ép Tô Tân Đông ngồi giữa.

Xe đi thẳng tới trước tòa nhà văn phòng của nhà máy, trừ chiếc xe màu đỏ còn có một chiếc Santana đỗ ở trước tòa nhà văn phòng.

Trương Khác và Tô Tân Đông liếc nhìn hai cỗ xe kia, Đinh Văn Tường trán rịn mồ hôi, hai người bọn họ nhìn thấy nhưng không nói gì.

Vào phòng khách xoa hoa, Đinh Văn Tường gọi một cô gái xinh đẹp tóc ngắn mang tài liệu nhà máy tới, cô gái đó là trợ thủ của Đinh Văn Tường, nhưng làm việc rất lóng ngóng, đưa tài liệu tới tây Trương Khác, bị ánh mắt Trương Khác nhìn một lúc hoảng lên đánh đổ cả chén nước trước mặt y.

May Trương Khác né kịp thời nước không bắn lên quần, cô gái đó mặt đỏ dừ, vội đi lấy khăn lau khô nước trên bàn.

Trương Khác và Tô Tân Đông nhìn nhau đầy thâm ý, cô gái này làm gì có năng lực làm trợ lý, Đinh Văn Tường rất tinh, nhìn ra bọn họ hiểu sai, vội giải thích:

- Đây là con anh tôi, vừa tốt nghiệp trung cấp chuyên nghiệp, sống ở quê, chưa thấy anh chàng đẹp trai bao giờ nên ngại. Không sợ nói chuyện xấu trong nhà chứ, vợ tôi bảo trợ lý giám đốc đại biểu cho hình tượng công ty, không được dùng các cô gái xấu.

Đinh Văn Tường nói rất kín đáo, mọi người hiểu ý bật cười, nhà nào chẳng có cái khó riêng.

Cô gái kia không ngốc, chỉ là chưa biết cách xử sự trầm ổn bình tĩnh, nhìn năm nam nhân trong phòng cười quái dị, xấu hổ đứng một bên, không biết phải hóa giải ra sao.

- Trưởng phòng Tiêu có danh thiếp của tôi rồi ...

Đinh Văn Tường lấy danh thiếp phát cho từng người, tới Trương Khác thì hỏi:

- Vị này là?

- Tôi là trợ lý tổng giám đốc Tô.

Trương Khác đáp.

Trợ lý tổng giám đốc và thư ký là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, trợ lý của Tô Tân Đông thì địa vị không kém Tiêu Kim Nghĩa, còn thư ký thuần túy chỉ là nhân viên văn thư trong phòng giám đốc, đương nhiên nếu nói tới thư ký thực sự.

Đám Trương Khác qua đây không phải là để xem tư liệu, đề xuất muốn xuống nhà xưởng, Đinh Văn Tường cố tìm cách lảng đi, Trương Khác cười:

- Hôm nay nhà máy còn tiếp đãi khách khác phải không, trong đó rất có thể là bạn cũ của tôi, tôi phân xưởng tiện chào hỏi luôn.

Đinh Văn Tường biết không giấu được, cười gượng:

- Người của tập đoàn Cẩm Thành.

Dù Triệu Cẩm Vinh cũng còn chưa biết ai giở trò sau lưng mình, người ngoài càng không nhìn ra, Đinh Văn Tường nếu không có gì giấu diếm, đã chẳng né tránh như vậy, dù sao cùng là xí nghiệp lớn ở Hải Châu, gặp nhau suốt ngày.

Sắc mặt Tô Tân Đông trở nên nghiêm túc, xem ra Cẩm Thành cũng muốn vào thị trường đầu đĩa.

Khu Thành Nam đã có năm xí nghiệp chuẩn bị làm đầu đĩa, nhưng thực lực không mạnh, thủ đoạn vợ tiền của nhà tiêu thụ không phải ai cũng mô phỏng Ái Đạt được. Hiện giờ Cẩm Thành đại khái là kẻ cạnh tranh tiềm tàng có thực lực nhất.

Trương Khác thần nhiên vỗ vai Tô Tân Đông, ý bảo hắn đừng nhìn vấn đề quá nghiêm trọng, nói:

- Xuống phân xưởng xem một chút đi.

Sắc mặt Đinh Văn Tường rất tệ, ông ta biết Ái Đạt có ba bốn nhà máy cung ứng linh kiện, mặc dù nhà máy bọn họ là chủ yếu, nhưng có thể bị gạt bỏ bất kỳ lúc nào.

Khi hai nhóm người gặp nhau ở phân xưởng, Triệu Ti Minh thấy Trương Khác, theo bản năng lùi lại, những nghĩ không cần phải lùi bước, liền lấy can đảm đi tới một bước.

Trương Khác nhếch mép hỏi:

- Sao được ra khỏi trại giáo dưỡng sớm thế? Tưởng nửa năm nữa mới gặp mày cơ đấy.

Cách xe như thế vẫn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ đám Triệu Ti Minh, chắc nhà máy Tân Nguyên chiêu đãi rất tốt:

- Nghe nói nhà mày định lập hạng mục đầu đĩa? Thứ này phát tài nhanh hơn đi rở nhà của người ta đấy.

Bị vào trại giáo dưỡng chắc là cú ngã đầu tiên trong đời Triệu Ti Minh, không ai dám nhắc tới trước mặt hắn, nhưng Trương Khác ngang nhiên chọc vào nỗi đau của hắn, Triệu Ti Minh tuy hận tím ruột, nhưng không dám đập chất lại.

Dưới tập đoàn Cẩm Thành cũng có nhà máy điện tử, lần này tới đây do giám đốc nhà máy đó là chủ đạo, đưa Triệu Ti Minh theo cùng là do Triệu Cẩm Vinh muốn hắn mở mang kiến thức.

Viên giám đốc nhận ra Tô Tân Đông, biết với nhà máy đúc này thì Ái Đạt quan trọng hơn xa bọn chúng, lúc này nếu bắt Đinh Văn Tường lựa chọn, có khả năng bị Đinh Văn Tường đuổi khỏi nhà máy. Thấy Triệu Ti Minh và người trẻ tuổi cạnh Tô Tân Đông tựa hồ có xung đột, vội giật áo y, nhắc nhở đừng làm hỏng chuyện.

Triệu Ti Minh đương nhiên không có gan đối đầu với Trương Khác, cố làm ra vẻ để không quá khó coi thôi, bị viên giám đốc kia giật áo, chút khí thế liền mất hết, chẳng nói chẳng rằng, cầm mặt ra ngoài, lúc này mới thấy mất mặt, bất chấp cả trút giận người của nhà máy đúc thép tùng, quát vị giám đốc kia:

- Giật giật cái gì, Cẩm Thành chúng ta định làm đầu đĩa đấy, chẳng lẽ phải tránh bọn chúng sao?

281. Chương 281: Làm Càng To Chết Càng Thảm.

Vị phó giám đốc nhà máy đúc không còn tâm tư mời bọn họ vào văn phòng nữa, đưa bọn họ ra ngoài xe, rồi chạy trở lại phân xưởng, dáng vẻ như trời sắp sập tới nơi.

Sản phẩm bọn họ cung cấp cho Ái Đạt vốn được Ái Đạt giúp đỡ khai phát, hiện giờ bọn họ lại còn định đem bán cho đối thủ cạnh tranh của Ái Đạt, chuyện này bị phát giác rồi, ai biết Ái Đạt có nổi trận lôi đình bỏ đơn đặt hàng không, nếu thế hắn phải treo cổ mất.

Sắc mặt Đinh Văn Tường cũng rất khó coi, quán đốc phân xưởng không hiểu xảy ra chuyện gì, tỏ mạnh cũng không dám, Tô Tân Đông sắc mặt nghiêm túc, bọn họ còn cảm thấy bình thường, Trương Khác cười ôn hòa, bọn họ lại nhìn thấy rờn rợn.

Đám Trương Khác đi quanh nhà máy một vòng, hỏi một số vấn đề, nhà máy Tân Nguyên về quản lý sản xuất không có vấn đề gì, một nhà máy huyện làm tốt như thế, xem ra phòng vật tư lúc chọn nhà cung ứng làm việc rất tốt.

Rời phân xưởng, Trương Khác bảo Tô Tân Đông:

- Chúng ta tới nhà máy tiếp theo chứ?

Đinh Văn Tường sao yên tâm để bọn họ đi như thế, vội nói:

- Phân xưởng mùi vị không tốt, mời mọi người vào văn phòng nghỉ ngơi một chút, thời gian không còn sớm nữa, tôi thấy nên chuẩn bị bữa tối rồi.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời vẫn còn treo cao, xem xong nhà máy tiếp theo về thành phố ăn tối vẫn kịp.

Đinh Văn Tường hết sức nhiệt tình cùng phó giám đốc chia ra giữ lấy Tô Tân Đông và Tiêu Kim Nghĩa:

- Nhất định phải ăn tối xong mới được đi, Tân Nguyên rất hiếu khách, khách quý tới nhà không chiêu đãi bị người ta chê cười, tổng giám đốc Tô và trưởng phòng Tiêu cho chúng tôi cơ hội bày tỏ chứ.

Mã Hải Long là lái xe không cần quan tâm, Trương Khác không có ai níu kéo, Đinh Văn Tường vội đánh mắt cho cô cháu gái xinh đẹp, tiếc là cháu gái ông ta chưa học thấu thể thể nhân tình, sao dám đi lôi kéo một nam nhân không quen biết, luống cuống đứng đó, miệng chỉ biết ấp úng nói:

- Phải để chúng tôi .. chiêu đãi....

Trương Khác thích nhìn vẻ thẹn thùng của mỹ nữ ngây thơ, gò má hây hây phủ rắng hồng, khuôn mặt e lệ, chẳng phải y có ý đồ gì, chỉ là những thứ đẹp để ai chả thích nhìn.

Tiêu Kim Nghĩa rất khốn đốn, nhà cung ứng phía dưới lên cung cấp hàng cho đối thủ cạnh tranh, truy cứu trách nhiệm ra hẳn có tội giám sát không đến nơi đến chốn.

Tô Tân Đông vốn không thấy sự việc nghiêm trọng lắm, đối thủ bọn họ phải xây dựng được thương hiệu mới có thể cạnh tranh thực sự với Ái Đạt, nhưng Cẩm Thành có sẵn thực lực thương hiệu rồi, nên mới trở nên nghiêm túc.

Tô Tân Đông vốn định nói với Trương Khác chuyện này từ trước, nếu gặp phải, đây là thời cơ tốt để thảo luận, cho nên không định ở lại nhà máy Tân Nguyên tốn thời gian.

Hắn nhìn ra được tâm tình chân thực của Trương Khác không quá xem trọng chuyện này nên cũng yên tâm, dù sao Cẩm Thành muốn cạnh tranh với Ái Đạt trong vòng 2 năm tới tuyệt đối không có cơ hội, mà thời gian kiếm tiền hạnh phúc nhất của đầu đĩa cũng chỉ có hai năm này thôi.

Rốt cuộc ở lại hay không phải xem ý Trương Khác, Tô Tân Đông và Tiêu Kim Nghĩa quay sang nhìn y, Trương Khác nói:

- Giám đốc Đinh nhiệt tình như thế, không ở lại thành ra chúng ta không biết cách ăn ở rồi.

Đinh Văn Tường không ngờ người có thể quyết định cuối cùng là viên trợ lý trẻ này, đúng là nhìn nhầm người rồi.

Đoàn người quay trở lại phòng khách, cô gái tóc ngắn mang trà nước tới, Trương Khác vội đứng dậy nhận lấy trà của mình:

- Tôi sợ lần này cô đổ nước lên người mất .

Cô gái tránh ánh mắt của y, tay run run thiếu chút nữa làm trà trong khay sánh ra ngoài.

Đinh Văn Tường vỗ như không thấy Trương Khác trêu ghẹo cháu gái mình, nói:

- Hôm nay Cẩm Thành chỉ tới tiếp xúc với chúng tôi thôi, bọn họ là tập đoàn có tiếng ở Hải Châu, từ chối thẳng không tiện, nên phải ứng phó một chút. Bọn họ cũng muốn làm đầu đĩa, nhưng chúng tôi tuyệt đối không bán sản phẩm cho họ.

- Có mỗi làm ăn sao không làm, chẳng lẽ Ái Đạt ký hợp đồng có điều khoản hạn chế các vị cung cấp linh kiện cho nhà máy khác sao?

Trương Khác ngạc nhiên hỏi.

Đinh Văn Tường ngậy ra tại trận, không rõ ý tứ của Trương Khác, lời của y thì rất rành mạch, nhưng không phù hợp với lý lẽ thông thường, ai chẳng muốn tìm mọi cách hạn chế đối thủ cạnh tranh của mình?

Đinh Văn Tường không hiểu, Tô Tân Đông cũng không hiểu.

Tô Tân Đông không sợ gì những doanh nghiệp xung quanh làm đầu đĩa, nhưng nếu có thủ đoạn hạn chế bọn họ tất nhiên không từ chối, ít nhất cũng tăng cường khống chế chuỗi cung ứng linh kiện phía dưới.

Đinh Văn Tường dù có mù mắt lúc này không dám cho rằng Trương Khác chỉ là trợ lý của Tô Tân Đông nữa, ban đầu ông ta có chút xem nhẹ không hỏi tên Trương Khác, lúc này càng không tiện hỏi.

Chỉ nhận tiệc chiêu đãi của nhà máy Tân Nguyên, từ chối tiết mục giải trí tiếp theo, Trương Khác và Tô Tân Đông quay lại thành phố, trên xe y nói tính toán của mình:

- Cơ sở điện tử ở Hải Châu rất mỏng, lạc hậu hơn xa tỉnh thành và các thành phố khác, nếu có cơ hội cải biến hiện trạng này, sao chúng ta lại hạn chế? Cơ sở điện tử cả Hải Châu phát triển, sẽ có lợi ích lâu dài cho Ái Đạt, người ta nói phạm vi thế lực của mình, lợi ích của mình thì không cho phép người khác xâm chiếm, nhưng tôi thấy giết sạch kẻ địch chưa chắc đã tốt ... Chúng ta có thể hạn chế doanh nghiệp xung quanh, nhưng hạn chế được nơi khác đổ xô làm đầu đĩa sao? Tôi thấy không những hạn chế, mà còn phải thúc đẩy ...

- Suy nghĩ của Khác thiếu gia đúng là luôn khác biệt.

Tô Tân Đông thừa nhận lòng mình không rộng rãi bằng Trương Khác, suy nghĩ bị hạn chế, mặc dù không cho rằng suy nghĩ của y là chính xác, nhưng ít nhất không nguy hại lắm cho Ái Đạt:

- Dù sao Cẩm Thành có thực lực cạnh tranh trực tiếp với chúng ta.

- Hiện giờ còn chưa rõ quyết tâm của Triệu Cẩm Vinh lớn thế nào, chắc bước đầu bọn họ cũng không làm lớn.

Trương Khác hận không thể kéo Cẩm Thành tiến mạnh vào thị trường đầu đĩa, Cẩm Thành làm địa ốc, y chỉ có thể mượn sức người khác hạn chế bọn chúng, ít nhiều có cảm giác lực bất tòng tâm.

Nếu Cẩm Thành có gan bước vào ngành đầu đĩa, trong sản nghiệp Ái Đạt làm vua này, Triệu Cẩm Vinh làm ăn nhỏ chút thì thôi, nếu không tốt nhất đừng làm chuyện táng tận lương tâm gì, nếu không làm càng lớn Trương Khác sẽ cho bọn chúng chết càng thảm.

Trương Khác dựa vào lưng ghế, suy nghĩ một lúc, mắt nheo lại nụ cười lơ mờ hiện trên môi:

- Chip giải mã của TI ra rồi, dẫn dắt bọn chúng dùng chip giải mã TI làm máy đi.

Đám Tô Tỉnh Long được giao cho Viện kiểm sát lập án thẩm tra, Chu Phú Minh thời gian qua rất khách khí với Đường Học Khiêm, nhưng chuyện liên quan tới nhân sự tuyệt đối không nhường, vị trí trống ra của cục văn vật có một cấp chính xử, chẳng thể giữ cân bằng được, Chu Phú Minh tính chức phó cục trưởng thì để Đường Học Khiêm tiến cử.

Vấn đề này Chu Phú Minh không trao đổi trước với Đường Học Khiêm, khi mở cuộc họp thường ủy mới trực tiếp đề xuất nhân tuyển cục trưởng cục văn vật.

Bất ngờ Đường Học Khiêm không tiến cử cục trưởng, mà đề xuất đem cục văn vật và phòng quản lý viên làm hợp thành cục viên lâm văn vật, ý của ông là có tác dụng tốt trong việc bảo vệ di sản ở Đông Sa Điền, lại có thể tinh giản biên chế.

Tw đã bốn lần đề xuất tinh giản biên chế rồi nhưng giảm đi giảm lại, nhân viên càng phình to, cơ cấu càng công kênh, nguyên nhân là biên chế cán bộ không giảm nổi, hai đơn vị có gộp lại, nhưng các vị đầu não không giảm nổi, thường thường treo chung tám biển nhưng hình thành hai hệ thống khác nhau, thậm chí văn phòng làm việc cũng ở địa điểm khác nhau nốt.

Cục văn vật gây ra chuyện lớn như vậy, ba lãnh đạo đảng tổ trong cục mặc dù được miễn truy cứu trách nhiệm hình sự nhưng không thể tránh khỏi kỷ luật trong đảng, đồng thời phải nhanh chóng cho bọn họ lùi xuống hoặc điều khỏi cục văn vật, nên về biên chế khi sát nhập không lo ai đứng ra tranh quyền chủ đạo.

282. Chương 282: Món Quà Sinh Nhật

Chu Phú Minh phải thừa nhận kiến nghị của Đường Học Khiêm không tệ, ông ta chưa liên hệ với việc bảo vệ thành cổ Sa Điền vì Đường Học Khiêm chưa bao giờ nhắc tới chuyện này trên cuộc họp thường ủy.

Vấn đề này Đường Học Khiêm cũng không trao đổi trước với Chu Phú Minh, trông qua có vẻ giống ý tưởng đột xuất, Chu Phú Minh lại hoài nghi Đường Học Khiêm cố ý, dù ý tưởng tốt nhưng ông ta thấy khó chịu.

Gộp hai cơ cấu so với bổ nhiệm một cục trưởng phức tạp hơn nhiều, cuộc họp không tiện đi sâu thảo luận, nếu không chuyện tiếp theo không còn thời gian nữa.

Cục văn vật ít thứ béo bở, điều này ai cũng biết, hơn nữa lần này thành phố yêu cầu rõ ràng mấy công ty do cục văn vật lập nên phải cắt bỏ, lợi nhuận có được phải nộp lên cục tài chính thành phố, cục văn vật thành canh rau, không còn mỡ màng gì nữa.

Nhưng sát nhập hai cơ cấu làm một thì khác hẳn rồi.

Chuyện sát nhập hai cơ cấu được xác định, vị trí trong cục viên lâm văn vật trở nên vi diệu, song Trương Khác chẳng có tinh lực đi quan sát chi tiết trong đó, thế nào cũng có người đứng ra phát biểu ý kiến thay cho Đường Học Khiêm, rồi cuối cùng là hình thành kết quả để cân bằng các bên.

Nguyên trưởng ban ban quản lý viên lâm Chu Kiện tiến cử làm cục trưởng, Hoàng Trụ Toàn điều tới cục viên lâm văn vật làm phó cục trưởng, chủ quản tất cả nghiệp vụ cục văn vật.

Hoàng Trụ Toàn đi tố cáo làm Vạn Dững bị điều đi, bất kể nói thế nào, Hoàng Trụ Toàn phá hỏng cân bằng lợi ích của hệ thống kiến thiết thành phố, vì quy tắc ngầm trong quan trường này, ông ta bị bài xích trong hệ thống đó.

Thường mà nói, ủy ban lớn hơn cục, từ vị trí phó chủ nhiệm ủy ban chuyển sang phó cục trưởng có mùi vị bị giáng chức, huống chi Hoàng Trụ Toàn vốn phân quản một mảng béo bở, tới cục viên lâm văn vật nơi ít béo bở nhất, đương nhiên không ai phản đối mà người ta cũng không liên tưởng quá nhiều.

Ban quản lý viên lâm và cục văn vật vốn thuộc hai phó thị trưởng phân quản khác nhau, sau khi sát nhập, Đường Học Khiêm trực tiếp đề nghị do Tổng Bồi Minh phân quản, không để trợ lý thị trưởng thành chức danh rỗng.

Tổng Bồi Minh sau khi lên làm bí thư khu ủy, kinh tế khu Thành Nam phát triển cực nhanh, năm 94 tổng giá trị công nghiệp trong khu mới đạt 1,2 tỷ, tới năm 95 đã tăng lên 3,3 . Từ khu xếp bét, đã vượt qua khu Tân Đông, khu Bắc Quan chỉ kém hơn khu Tây Thành , chính vì biểu hiện của khu Thành Nam kéo kinh tế Hải Châu lên ngang bằng mức độ bình quân toàn tỉnh.

Vào thời đại chính trị kiến thiết kinh tế làm trung tâm, dù Chu Phú Minh cảm thấy không vừa lòng vì Tổng Bồi Minh là người của mình cũng không thể từ chối cấp thêm quyền cho ông ta.

Tổng Bồi Minh phân quản cục viên lâm văn vật, công tác bảo hộ di sản văn hóa do Hoàng Trụ Toàn chủ quản, Đông Sa Điền thuộc khu Thành Nam, chắn đứng vấn đề có cá nhân hoặc đơn vị nào đột nhiên ra tay với quần thể kiến trúc Đông Sa Điền.

Đôi khi chuyện ở công ty kết thúc sớm, thường Trương Khác không về thẳng nhà, tới nhà mới xem qua, gần đây mẹ y bảy tám phần là ở đó, dù nhà mới không có ai cũng có thể sang nhà Tạ Văn Tình sát ngay đó chơi.

Tạ Văn Tình sau tết dương lịch chuyển sang nhà mới, Lương Cách Trân định chuyển tới trước Tết, Trương Tri Phi thì không vội, nhà ông khá rộng rồi lại gần trường học của Trương Mân.

Tối ngày 7 tháng 2, trời đổ tuyết lất phất, vài ngày nữa Hứa Tư sẽ về rồi, nên y luôn kiên trì tự lái xe, tránh sau khi Hứa Tư về đuổi đám Phó Tuần đi sẽ có hiềm nghi bịt tai trộm chuông.

Băng đĩa quay nhẹ, tiếng ca mang theo thương cảm của Tề Tần truyền ra, có vẻ đẹp thê lương của người cô độc đi trên thảo nguyên hoang vắng, làm người ta buồn vô cớ, nhưng lại trầm tĩnh chân thực, thích hợp một mình nghe trong đêm tuyết.

Trương Khác từ năm 93 đã thích nghe giọng ca của Tề Tần, âm thanh cô độc tịch mình đó đã làm bạn với y mười lăm năm, Trương Khác sở dĩ muốn giúp Giang Đại Nhi làm tròn mộng ước cũng là vì nghe ra cảm giác cô độc tịch mịch trong giọng ca của cô, không ngờ dưới dung nhan tuyệt thế và cơ thể hoàn mỹ ấy lại trói buộc một linh hồn cô tịch thanh vắng như vậy.

Năm 95, Tề Tần và Vương Tổ Hiền là hình mẫu cho tình nhân trên thế gian, mùa đông 97 với Trương Khác mà nói là mùa đông tuyệt vọng, khi đó Đường Thanh ra nước ngoài được nửa năm, Trần Ninh còn chưa xuất hiện, chinh phục vài cô gái đều không có cảm giác gì, ngược lại tâm tư càng thêm bồn loạn.

Trương Khác kéo Đỗ Phi đi nghe Tề Tần Hát, y ngồi hàng trên, người bên cạnh ra sức huơ pháo hoa, khi tắt cả cùng hô vang :” Vương Tổ Hiền”, Trương Khác nhìn thấy giọt nước mắt rõ ràng trong mắt của Tề Tần.

Còn nhớ tới năm 2004, cũng là phải tám năm sau, được xem TV cuộc phỏng vấn riêng với Tề Tần, lúc đó cô đã cởi mở nói về chuyện chia tay với Vương Tổ Hiền, Trương Khác còn nhớ xem cuộc phỏng vấn đó, không ngờ chấn động không nói lên lời, cảm giác thời gian thoi đưa, chớp mắt đã già.

Lái xe xuyên qua khu tập thể cục bưu điện, rẽ qua trạm gác, đây mới thực sự tiến vào khu nhà mới, nhìn nhà có ánh đèn, Trương Khác lặng lẽ dừng xe lại, yên tĩnh ngồi trong xe nghe nhạc chốc lát.

Mang thân thể thiếu niên, nhưng chẳng có trái tim thiếu niên, Trương Khác thường hoài niệm chuyện chưa bao giờ xảy ra, mà chắc sẽ không bao giờ xảy ra, y có cuộc sống mới, mặc dù nhiều gập ghềnh, nhưng không phải không có điều đáng hoài niệm.

Rất lâu sau Trương Khác mới chú ý thấy trước nhà Tạ Văn Tình đỗ một chiếc xe mới tinh, thân xe màu xám bạc, phong cách thể thao, đường nét hai bên cực kỳ góc cạnh, Trương Khác tức thì nhất ra đó là Volvo trong nước mới sản xuất.

Thời gian qua Trương Khác rất quan tâm tới xe hơi cũng không biết Volvo đã cho ra chiếc S40, một chiếc xe như thế đỗ trước nhà Tạ Văn Tình, điều đầu tiên Trương Khác nghĩ tới là tên khốn Tạ Kiếm Nam lại tới rồi.

Có điều nhìn qua cửa sổ nhà mình, thấy Tạ Văn Tình và mẹ đang ngồi nói chuyện, họ chưa chú ý xe của Trương Khác đã đỗ trước nhà, y nghĩ :” Chị Văn Tình nhất định bị mẹ kéo sang thảo luận trang trí nhà đây mà.”

Mấy ngày qua nhiệt độ đột nhiên giảm xuống, nhà trẻ cho nghỉ sớm, Chỉ Đồng đã quay về tỉnh thành với ông bà nội rồi.

Chỗ ở của Tạ Văn Tình trừ giúp việc không giống có khách, Trương Khác không khỏi lấy làm lạ, tắt đĩa đi, đẩy cửa xuống xe, nhiệt độ bên ngoài rất thấp, đột nhiên đi ra ngoài, đầu Trương Khác thiếu chút nữa rụt vào cổ.

Trương Khác đi tới trước cửa ầm chuông, Lương Cách Trân thò đầu ra nhìn, thấy Trương Khác, vừa đi ra mở cửa, vừa hỏi:

- Con không có chìa khóa à?

- Còn chưa chính thức vào ở, lúc nào cũng mang chìa khóa trên người làm gì ạ?

Nhà y trang bị nội thất chưa đầy đủ, nhưng máy điều hòa đã lắp trước, trong phòng rất ấm, Tạ Văn Tình cởi áo khoác, chỉ mặc áo nhung xanh ngọc, trông trẻ trung hơn nhiều, Trương Khác cười với cô, hỏi:

- Chiếc Volvo đỗ trước nhà chị là của ai thế?

- Tặng em đây.

Tạ Văn Tình cười duyên chỉ Trương Khác.

- Tặng em?

Trương Khác chỉ vào mũi mình, hơi nghi hoặc:

- Hôm nay chẳng phải em đã có thể sở hữu xe của riêng mình sao?

Tạ Văn Tình cười, khuôn mặt rạng ngời êm dịu như vầng trăng.

Trương Khác quay sang hỏi mẹ:

- Hôm nay ngày bao nhiêu ạ?

- Chiếc xe ngoài kia là tặng Tiểu Khác sao, như vậy có chiều nó quá không?

Lương Cách Trân hơi ngạc nhiên:

- May nhờ Văn Tình còn nhớ sinh nhật của Tiểu Khác, chúng tôi đều quen làm mỳ trường thọ cho nó vào tháng giêng rồi.

Tết năm 96 tới rất muộn, sinh nhật Trương Khác lịch dương là 7-2 mà chưa tới Tết, Trương Khác quen sinh sinh tổ chức vào ngày âm, căn bản không ý thức được từ hôm nay mình thực sự có thể sở hữu một cỗ xe.

Trương Khác mồm há hốc ra, y định sắp tới tự mua xe ình, không ngờ Tạ Văn Tình chuẩn bị ình rồi, không ngờ Tạ Văn Tình sớm chuẩn bị ình rồi, ngạc nhiên hỏi:

- Sao chị biết em thích xe này?

283. Chương 283: Bóng Đêm Mê Người

- Mấy hôm trước chẳng phải em xem tạp trí của Volvo sao? Vừa vặn Volvo đưa ra xe thể thao bốn cánh đầu tiên, chị liền nhờ bạn học ở Châu Âu đặt một chiếc.

Trương Khác vỗ đầu, cười:

- Cám ơn chị Văn Tình, có điều nếu biết chị sẽ tặng xe cho em thì em đã xem tạp chí của Lamborghini rồi.

- Lamborghini.

Lương Cách Trân nhắm lại một lần:

- Đó là xe gì?

Tạ Văn Tình cười nhìn Trương Khác, trong ánh mắt thoáng qua một thứ tình cảm không thể thể hiện trước mặt Lương Cách Trân, giọng nhỏ nhẹ:

- Em sẽ không thích loại xe đó.

Với tính cách của Trương Khác đúng là không thể lái chiếc Lamborghini tạo hình cực phong cách ra ngoài, cũng không thể thể hiện tốc độ lên tới 300 km trên giờ của nó trên đường cao tốc.

Gặp hai tai nạn xe cộ rồi, với Trương Khác mà nói, tính năng an toàn là quan trọng nhất, chỉ có điều Volvo trước chiếc S40 có rất ít xe bắt mắt, Trương Khác ném chìa khóa xe y lái tới ẹ, nói:

- Mẹ vừa lấy bằng lái phải không? Lát nữa mẹ tự lái xe về, con và chị Văn Tình đi thử xe mới, nói không chừng sẽ cùng chị Văn Tình uống rượu mừng sinh nhật bên ngoài.

- Muộn thế này rồi còn thử xe uống rượu cái g..

Lương Cách Trân chưa nói xong Trương Khác đã kéo tay Tạ Văn Tình ra ngoài, chỉ biết lắc đầu, lại không dám một mình lái xe về, gọi điện cho chồng tới đón. Kỳ thực nhà mới đã bố trí tạm tạm rồi, buổi tối có thể ở lại, nhưng phải chọn ngày mới có thể chính thức vào ở.

Tạ Văn Tình giúp Trương Khác cắm chìa khóa vào ổ, Trương Khác vặn chìa, nghe tiếng xe khởi động khe khẽ, ngửi mùi da thuộc mới, xoay vô lăng lái xe khỏi Tân Cẩm Viên.

Đêm đông giá rét, dù còn chưa khuya lắm nhưng trên đường đã không còn người đi, chỉ có tiếng động cơ xe êm êm, Trương Khác chấy xe lên đường Thành Sơn tăng tốc lên, S40 không nổi bật ở tốc độ, nhưng cũng lên tới được 200 km/h, rất hợp ý Trương Khác.

- Cám ơn chị Văn Tình.

Trương Khác dừng xe bên lề đường, đỗ dưới một cột đèn đường đã hỏng, ánh đèn từ xa chiếu tới rất mờ, Trương Khác hỏi:

- Có cần em cho chị mượn vai một lúc không?

Tạ Văn Tình hé môi cười ôn nhu không nói, nhích người về phía Trương Khác, dựa lên vai y.

Trương Khác mở cửa trên nóc xe ra, điều chỉnh chỗ ngồi thấp xuống, hai người ngả người nằm song song, có thể ngắm ánh trăng trong mát bên người, hai cơ thể dựa vào nhau, không cảm thấy lạnh.

Đã quen với ánh sáng yếu, Trương Khác quay sang nhìn nhìn khuôn mặt kiều diễm của Tạ Văn Tình, cô mặc chiếc áo xanh ngọc trẻ trung hơn rất nhiều, trong tươi trẻ chứa quyền rũ thành thực, như quả đào chín mọng, chỉ nhìn đủ giải cơn khát.

Cảm giác được Trương Khác nhìn mình, Tạ Văn Tình cũng quay đầu sang, đôi mắt sáng chứa tình cảm êm dịu, không hề có tình dục bùng bùng thiêu đốt, trong đáy lòng chứa đầy cảm giác ôn nhu khó nói thành lời, giống như chút sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ phẳng lặng.

Tạ Văn Tình rất thích cảm giác này, cô không phải lo ngọn lửa tình dục bùng cháy không áp chế nổi sẽ thiêu đốt tất cả những gì cô đang có.

Trương Khác đưa tay ra, lót dưới cổ Tạ Văn Tình, để cô gối đầu lên tay, ngửi hương thơm dễ chịu tỏa ra từ trên tóc cô, không hỏi ý loạn tình mê, quay mặt cô sang, hôn nhẹ lên cánh môi đỏ mọng.

- Ba mẹ em chẳng quan tâm tới sinh nhật em, em chưa bao giờ nhận được một món quà sinh nhật đúng nghĩa.

- Vậy mỗi năm chị sẽ tặng cho em một món quà sinh nhật.

Tạ Văn Tình ngửi mùi nam nhân nồng nồng của Trương Khác, hơi thở hơi loạn, đặt tay lên ngực y, cảm thụ tim y đang đập mạnh mẽ, nói:

- Người khác đều nhớ sinh nhật lịch âm của em, vậy chị chuyên môn nhớ lịch dương nhé.

Thời tiết thật kỳ quái, chập tối trời lất phất tuyết, sau 10 giờ tối, tuyết ngừng lại, ánh trăng trong mát chiếu xuống như đêm rằm.

Trương Khác nhìn ngắm Tạ Văn Tình, nhìn cánh mỏng kiều diễm ướm át, càng nhìn càng mỹ lệ, không khỏi trong lòng ngứa ngáy, muốn làm chuyện gì đó với cô, luồn tay vào trong áo khoác Tạ Văn Tình, ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, cơ thể thành thực của Tạ Văn Tình nhờ chăm tập luyện vẫn giữ trạng thái cực kỳ hoàn mỹ, đầy đặn đầy nhục cảm, da non mịn, nhưng thiếu nữ chẳng thể vì được.

Trương Khác khê khê cù cô, Tạ Văn Tình chẳng cảm thấy ngứa, mà là cảm giác khác lạ lẽ bùng lên, cô chưa bao giờ thấy cơ thể mình lại mẫn cảm như thế, không kìm được quay sang vùi mặt vào dưới cổ y, cảm thụ bàn tay y vuốt ve cơ thể mình, cảm thụ ngực mình vẫn thật tròn căng, cảm thụ eo mình vẫn thật thon gọn, da mình vẫn còn mịn màng, đặt tay y cách y phụng đặt lên ngực mình ... Đã nói làm hồng nhan tri kỷ, không cho bàn tay y mò xuống dưới.

Di động chớp sáng, Trương Khác nhìn màn hình, là số Hong Kong, thè lưỡi nói với Tạ Văn Tình:

- Điện thoại của Hứa Tư.

Rút cánh tay bị Tạ Văn Tình nằm tới phát tê, ấn nút nghe:

- ... Ủ, Hải Châu có tuyết, nhưng ngừng rồi, trắng đẹp lấp ...Chị đã chuẩn bị xong chưa ... Máy bay ngày mai mấy giờ ... Được em sẽ tới tỉnh thành đón chị, chị Văn Tình mua cho em một chiếc xe mới ... A, chị cũng đặc biệt lên phố chọn quà cho em, tốt quá, em vừa khóc lóc kể lể với chị Văn Tình chẳng ai quan tâm tới sinh nhật .. Chị cũng quên môn nhớ sinh nhật dương lịch của em à ...

Trương Khác vỗ trán, một chữ “cũng” làm lộ Tạ Văn Tình, quay sang nhìn Tạ Văn Tình, cô giống đứa bé, người cuộn lại, chấp hai tay đặt dưới má làm gối, Trương Khác đưa điện thoại cho cô.

Tạ Văn Tình lắc đầu, cô không có dũng khí nói chuyện với Hứa Tư vào lúc này, cho dù ở bên cạnh Tạ Văn Tình, y vẫn nhớ Hứa Tư da diết, hỏi hết chuyện này tới chuyện khác, tới khi tay cứng đờ vì lạnh mới chịu cúp điện thoại.

- Hứa Tư cũng nhớ sinh nhật dương lịch của em à?

Tạ Văn Tình nhỏ giọng nói:

- Vậy chị không tranh với cô ấy nữa, sau này em mừng sinh nhật với Hứa Tư ấy.

- Đúng thế, có điều chị ấy nói về rồi sẽ cùng chị tổ chức sinh nhật bù cho em.

Trương Khác nắm tay Tạ Văn Tình:

- Thường ngày chẳng ai chú ý, đột nhiên thành nhất vật trung tâm làm em không quen.

- Đồ ranh ma, chẳng biết sau này còn bao nhiêu thiếu nữ giúp em tổ chức sinh nhật.

Tạ Văn Tình nghĩ, có lẽ Hứa Tư đoán ra được quan hệ giữa cô và Trương Khác, như cô nhìn ra quan hệ giữa Hứa Tư và Trương Khác vậy, đó là điều khó tránh khỏi, hơn một năm qua, cô rất thân với Hứa Tư, chắc tâm tư của mình cũng lọt vào mắt Hứa Tư rồi, chẳng biết Hứa Tư nghĩ gì, Tạ Văn Tình thấy má hồng, bùi ngùi nói:

- Nếu quá nhiều người chị không tham gia đâu.

Trương Khác gật đầu, nhớ sinh nhật đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, lúc đó còn ở tỉnh thành chưa về Hải Châu làm việc, Đỗ Phi kiến nghị y mời hết bạn gái từ khi lên đại học tới, Trương Khác tưởng tượng khung cảnh quá tráng liệt nên thôi. Quay về năm 94, định một lòng sống thành thực, ai ngờ vẫn gây ra lùm xùm nợ tình như thế.

Tạ Văn Tình cho tay vào áo khoác Trương Khác sưởi ấm, thì thầm nói:

- Em đó, quá hấp dẫn, chỉ cần các cô gái lớn gan một chút sẽ không kìm được muốn quyến rũ em.

Nghe Tạ Văn Tình nói thế, Trương Khác nhớ tới Tôn Tĩnh Mông, cô gái đáo để đó y không dám chủ động trêu ghẹo vào, phong lưu cũng đành, nợ phong lưu thì rất đau đầu.

Trước đó Trương Khác nói muốn tìm nhà đầu tư Hong Kong phá liên doanh của Samsung và Hương Tuyết Hải, Diệp Kiến Bản bảo y có thể tìm Tôn Tĩnh Mông trao đổi. Trương Khác tất nhiên không tìm Tôn Tĩnh Mông, nhưng chú ý nghe ngóng bối cảnh của cô ta.

Nhà họ Tôn và tập đoàn Gia Tín Hong Kong có quan hệ rất mật thiết, Tôn Thượng Nghĩa cha của chị em Tôn Tĩnh Mông là phó tổng giám đốc của tập đoàn Gia Tín, nhưng thực sự có quan hệ là mẹ của Tôn Tĩnh Mông là con gái Cát Cảnh Thành chủ tịch tập đoàn Gia Tín.

Tập đoàn Gia Tín khống chế Cty thực nghiệp Gia Tín là xí nghiệp chế tạo điện tử gia dụng lớn nhất Hong Kong, nhưng mấy năm qua, xí nghiệp điện tử trong nước quật khởi, điện tử Nhật Hàn cực kỳ hưng thịnh, thị trường Hong Kong quá chật hẹp, thực nghiệp Gia Tín so với công ty mẹ tập đoàn Gia Tín đúng là khác nhau như trời với đất.

Thật không ngờ Tôn Tĩnh Hương có xuất thân tốt như vậy lại cam tâm âm thầm đứng sau lưng Diệp Kiến Bản, hành vi của nữ nhân không thể dùng lý trí mà phân tích được.

284. Chương 284: Vẫn Chưa Được

- Nghĩ gì thế?

Tạ Văn Tình chống người lên, mái tóc đen nhánh mượt mà trút xuống như thác, che đi gò má, chỉ lộ ra đôi mắt, càng tăng thêm phần dịu dàng.

Trương Khác đưa tay ra ôm lấy eo cô, để Tạ Văn Tình nằm áp lên ngực mình, cảm khái nói:

- Em nghĩ, chỉ có thể cố gắng kháng cự lại dụ hoặc thôi, có lẽ nam nhân là thứ giả dối, nhưng khi ở bên cạnh Hứa Tư, em chưa từng thấy tình cảm của mình với chị ấy có chút giả dối nào, cho dù vừa rồi nói chuyện điện thoại cũng vậy, nhưng hiện giờ em cũng thấy chị Văn Tình thật mê người ... thời gian trôi đi thật nhanh, sắp một năm rưỡi rồi.

Từ mùa hè năm 94 tới giờ, chẳng phải một năm rưỡi sao, Tạ Văn Tình còn nhớ chàng thiếu niên gầy còm trong cửa hàng tạp hóa, vậy mà giờ thành nam nhân khiến người ta mê đắm rồi. Trương Khác còn nhớ Tạ Văn Tình đi vào cửa hàng ngược ánh sáng, xuyên qua lớp váy mỏng gần như nhìn thấy được cặp đùi thon dài của cô.

Con người là thế, dù chuyện cũ có bi thương thế nào, cùng tháng năm trôi đi cũng có thể đối diện được.

Tạ Văn Tình khác với Đường Thanh, cô cũng chẳng phải cô bé 17 tuổi mới rơi vào lưới tình, cô chưa bao giờ hi vọng độc chiếm tình cảm của Trương Khác, hiện giờ nằm trong lòng Trương Khác, cô cảm thấy mình ăn cướp của Đường Thanh.

Những lời vừa rồi của Trương Khác, nếu là cô gái khác nghe được, nói không chừng tát cho y một cái, nhưng Tạ Văn Tình nghe cảm thấy hết sức xúc động, mắt ánh lên niềm vui, cảm giác được tay Trương Khác đặt lên hông của mình bốp nhẹ.

Bất kể trời lạnh thế nào, nữ nhân đều không muốn mặc quá nhiều, Trương Khác xoa hông cô, cảm giác được nếp quần lót phía dưới:

- Chị mặc thế này không thấy lạnh à?

Tạ Văn Tình có chút xấu hổ nói:

- Mặc quá nhiều chân trông rất thô.

Trước kia cô không để ý mấy tới chi tiết như vậy, hiện giờ dù mặc quần jean cũng không mặc thứ quá kín cổng cao tường, cô luôn nhắc mình phải ăn mặc đoan trang chừng mực, song lại cố gắng trang điểm inh nhìn gợi cảm một chút.

Tay Trương Khác tay đặt lên eo mềm của Tạ Văn Tình, cô mặc áo thun, mép áo không cho vào trong quần, áp sát tay vào eo trượt xuống, dễ dàng chui qua quần jean trễ dưới hông, hai tay trực tiếp bóp cặp hông đầy đàn hèn của cô.

- Không được ức hiếp chị ở đây ...

Tạ Văn Tình vòng tay ra sau lưng, cách quần giữa tay Trương Khác, không nó tiếp tục trượt xuống, nhưng không ngờ cô cong người lên, làm hai bờ hông kẹp kẹp lấy ngón tay y, nhất là phần dưới bụng hai người dán sát vào nhau, chỗ mẫn cảm cọ sát, ngứa ngáy vô cùng, tay Trương Khác chẳng chịu ngoan ngoãn, Tạ Văn Tình đành bỏ mặc.

Cảm giác Trương Khác tay Trương Khác trong quần rất tức bụng, cô cởi cúc quần ra, cho tay y thuận tiện tiến vào, đầu dựa vào vai Trương Khác, mắt nhắm lại nằm im không nhúc nhích.

Người Tạ Văn Tình hơi trượt xuống dưới, Trương Khác nâng hông cô nâng lên, Tạ Văn Tình tự giác trườn mình lên, tay ôm lấy đầu Trương Khác, ngón tay Trương Khác rất linh hoạt luồn sâu vào giữa đùi cô xoa nắn, nhưng cách chỗ mẫn cảm nhất một chút xíu.

Cảm giác như có dòng điện truyền khắp toàn thân, khoái cảm đánh mạnh vào cảm quan, chân tay Tạ Văn Tình mềm nhũn, đầu óc mơ màng, nhưng tay Trương Khác vẫn cứ cách chỗ đó một tẹo, còn chỗ dục vọng bành trướng của nam nhân đang chọc vào vùng bụng bằng phẳng của mình, Tạ Văn Tình vừa hoảng hốt

vừa khao khát, bất giác vặn vẹo cơ thể, lắc lư cặp mông, muốn được ngón tay kia chạm vào chỗ chỗ mẫn cảm có thể khiến người ta ngây ngất tới choáng váng đó.

Thế nhưng ngón tay kia vẫn cứ mơn chớn ngoài rìa, Tạ Văn Tình mờ đôi mắt mê ly như sắp ra nước, nhìn ánh mắt hàm chứa nụ cười của Trương Khác, bỗng dừng thẹn thùng vô hạn, hai tay ôm chặt lấy cổ Trương Khác, không cho ý nhìn mình trêu ghẹo, tình dục như ngọn lửa bùng bùng cháy, người khô nóng bứt rứt vô cùng, cô há miệng ra cắn lấy tai Trương Khác, lưỡi liếm tai y, ngón tay Trương Khác vẫn cứ ở ngoài vùng mẫn cảm kia khiêu khích mình, từng trận cảm giác ngứa ngáy khó chịu khiến ngứa ngáy làm cho cô không thể chịu đựng được, dục hỏa thiêu thân làm một chút rụt rè còn sót lại của cô bị đốt cháy sạch sẽ, tình dục nguyên thủy bị đè nén bao lâu hoàn toàn bị khơi bùng lên, miệng thở hổn hển liên tục, cắn mạnh tai Trương Khác:

- Chị chết mất....

Trương Khác bị đau không dám trêu ghẹo Tạ Văn Tình nữa, ngón tay chọc vào chỗ ướt át đó, cảm thấy cơ thể mềm mại trong người cứng đờ, hai tay siết chặt lấy đầu y, bầu ngực đầy đặn áp vào mặt làm y ngạt thở, Tạ Văn Tình rướn người, để ngón tay kia chọc sâu hơn vào hố sâu khao khát, dục hỏa trong cơ thể chèn ép bấy lâu cuối cùng đã bùng phát, cùng với tiếng rên siết liên tục, từng dòng nước siết từ trong hang động tràn ra dữ dội, sau một hồi run rẩy kịch liệt, cơ thể nóng bỏng gần như mềm nhũn xuống, da thịt ửng hồng đã lấm tấm mồ hôi trong suốt, nhưng ngón tay Trương Khác vẫn nghịch ngợm nơi đó, cơ thể Tạ Văn Tình chịu không nổi run lên, vội lấy cả hai tay giữ chặt tay Trương Khác, không dám để ý tiếp tục khiêu khích chỗ mẫn cảm nhất đó nữa.

- Dừng, đủ rồi ...

Cơ thể Tạ Văn Tình dần dần trượt xuống, dựa đầu vào lồng ngực Trương Khác, mình thật vô dụng, chỉ có thể thôi đã đạt tới cao trào rồi, cứ như một đám phụ khát tình vậy, cô không dám nhìn Trương Khác thêm lần nào nữa.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn không biết từ lúc nào bị mây đen che phủ, bóng đêm phủ xuống cách đỉnh đầu không xa nữa, ánh đèn xa xa trông cô tịch vô cùng.

Trương Khác dựa vào cánh cửa xe, để Tạ Văn Tình dựa vào lòng mình, như thế thuận tiện cả hai nhìn cùng về một hướng.

Tai trái có hơi đau, Trương Khác xoa xoa nói:

- Tai sắp bị chị cắn nát rồi.

Tạ Văn Tình quay đầu qua, trên tai Trương Khác lưu lại dấu răng, ghé môi tới khe khẽ thổi vào đó, lấy ngón tay vuốt nhẹ, giúp Trương Khác dịu cổ áo lên:

- Ngày mai sẽ mất thôi, cẩn thận tối nay bị người khác nhìn thấy.

Mặc dù xe bật điều hòa, nhưng nghe tiếng gió rít gào ngoài cửa sổ, làm người ta không khỏi rung mình nghĩ: Hôm nay lạnh thật.

Hai người nép mình bên nhau hưởng thụ chốc lát rồi lái xe về, vừa vào Tân Cẩm Viên, cùng xe của cha mẹ lướt qua, Trương Khác cười:

- Mẹ em nhất chưa kìa, không dám tự lái xe, gọi ba em đến đón.

Trương Khác đưa Tạ Văn Tình tới tận trước cửa nhà, lúc cô xuống xe còn nắm lấy tay cô bóp nhẹ nhìn cô tươi cười dịu dàng, trong lòng cảm thấy hết sức an tâm.

Trương Khác đuổi theo xe cha mẹ, đã qua mười giờ, trời lại lạnh như thế, trên đường gần như không còn bóng người nữa, hướng hồ tuyến đường bọn họ chọn vốn có hơi hẻo lánh, nhưng chỗ đèn đỏ hai bên đường lại rất tập nập.

Xe đi rất chậm, Trương Khác mở cửa xe ra nói với cha:

- Ngày mai con phải đi tỉnh thành một chuyến ...

Không may Lương Cách Trân còn nhớ chuyện thi cuối kỳ:

- Ngày kìa thi rồi, con không ở nhà xem sách vở một chút à?

Trương Khác chớp mắt:

- Tính sau ạ.

Ngày hôm sau Trương Khác ở nhà tới mười giờ mới ra ngoài, trước khi đi còn ăn qua loa mấy thứ, như thế ở trên đường không cần phiền phức dừng lại ăn cơm trưa nữa.

Đẩy cửa ra mới thấy trời âm u vô cùng, còn có tuyết rơi, xem tình hình trận tuyết này không nhỏ, Trương Khác chỉ hi vọng y tới tỉnh thành rồi trận tuyết lớn này hãy đổ xuống, như thế y có thể ở lại tỉnh thành với Hứa Tư một ngày.

Trương Khác gọi điện thoại báo cho Tạ Văn Tình, rồi lái chiếc Volvo S40 mới tinh lên đường, y không dám đi quá nhanh, giữ ở tốc độ 90km/h, một chiếc BMW đỏ rực phóng sượt qua bên cạnh, mang theo tiếng gió vù một cái, vượt qua rồi còn bấm còi thị ụy.

Trương Khác chỉ cười chẳng để tâm, chiếc VS 40 mặc dù còn xa mới tính là xe thể thao đỉnh cấp, nhưng chạy trên đường cao tốc với tốc độ con rùa vẫn khiến người ta chú ý, nhất là khi đó xe tốt trong nước còn chưa nhiều, chắc trách chiếc BMW đỏ kia bấm còi gây sự.

Chiếc BMW màu đỏ sống động kia bất ngờ giảm tốc độ lại, đi song song với xe của Trương Khác.

285. Chương 285: Gặp Tạ Tử Gia

Trương Khác quay đầu sang, thấy lái xe là cô gái đeo kính râm, dù chiếc kính lớn che đi nửa khuôn mặt, nhưng từ chiếc mũi thẳng, cánh môi cong cong, làn da trắng trẻo, hẳn là cô gái dung mạo không tệ, bên cạnh cô ta còn có một cô gái khác, nửa mặt bị cô gái kính râm kia che khuất.

Bên ngoài trời âm u như thế có cần đeo kính râm lái xe không? Trương Khác khẽ nhếch môi.

Hai cô gái cũng nhìn sang, không ngờ là một thanh niên điển trai, trên người còn có chút phong thái nho nhã con cháu thế gia, lại lái xe kiểu rùa bò, cô gái bĩu môi:

- Xí, em còn cho rằng là một ông bác trung niên cơ, lái xe như rùa bò, chẳng lẽ y không biết đường cao tốc có giới hạn tốc độ sao? Ấy ...

Cô gái nhìn đồng hồ tốc độ của mình:

- Y có bệnh rồi, lái xe thể thao còn giữ tốc độ ở mức 90km/h này.

Quay đầu nhìn, gặp đúng lúc Trương Khác mỉm cười kiểu chào hỏi người qua đường, cô gái đó không thể không thừa nhận nụ cười của y khá là làm hấp dẫn, đủ cho tim các cô gái loạn nhịp, nhưng khinh bỉ y trả đáp chiếc VS 40:

- Mua xe Volvo đi trên đường cao tốc còn đi như rùa bò, người này quá nửa là đồ nhát chết.

Cô gái kính râm cười nói :

- Tử Gia, đừng vì em không đặt được nhóm VS 40 đầu tiên mà đi nói xấu những người lái nó, còn sáu tháng nữa em mới được chính thức có xe của mình, em vội lấy xe nhóm đầu tiên làm gì?

- Em còn muốn chiếc xe thể thao Maserati cơ, nhưng ba em không chịu tài trợ, chỉ đủ mua Volvo, vậy mà không mua được đợt xe VS40 đầu tiên, chị nói có tức không? Nhìn thấy cái tên này trả đáp nó như vậy, chị nói có tức không?

Cô gái hậm hực nói.

Cô gái kính râm khẽ bật cười.

Mặc dù chỉ nhìn từ bên cạnh, nụ cười của cô gái kính râm rất quyến rũ, cô gái ngồi bên hết sức thanh tú, mặc dù không tính là cực đẹp, nhưng cũng có thể xếp vào hàng mỹ nhân, có điều Trương Khác lòng nhớ tới Hứa Tư, chỉ liếc qua cô gái kính râm một cái, không đặc biệt chú ý nụ cười mê hoặc của cô.

- Trần Tĩnh, y lại dám ngó lơ nụ cười của chị, y có phải là nam nhân không? Chắc là kính râm ảnh hưởng tới việc phát huy sức hút của chị.

Cô gái đưa tay lấy kính trên mặt cô gái kính râm xuống, lộ ra dung mạo tuyệt thế thanh lệ vô ngần:

- Trần Tĩnh, đánh mắt với y một cái ... Đúng, dùng chiêu chị lợi hại nhất đi, một tay chống cằm, hất tóc ra đằng sau, xem y có tan xe nát người không?

Cô gái kính râm cười khúc khích:

- Tử Gia, sao em không sửa được cái tính ác độc đó, người ta chẳng qua chỉ đi chiếc VS 40 trước em mà thôi, em muốn người người ta chết, sau này còn chàng trai nào dám theo đuổi em nữa?

- Xì, em cần nam nhân làm gì?

Cô gái khinh khỉnh nói:

- Em chỉ cần Trần Tĩnh là được.

Đưa tay ra bóp ngực cô gái kính râm:

- Oa, Trần Tĩnh, ngực chị to hơn mùa hè rất nhiều, có phải ngày nào cũng ăn đủ hàm sữa không?

- Đừng có thừa cơ bóp chị, chị đang lái xe đấy.

Cô gái kính râm thét lên.

Trương Khác nhìn thấy đúng cảnh cô gái kia sờ ngực cô gái kính râm, còn bóp mấy cái, rung mình, chân khê đạp ga vượt qua, lúc này mới nhìn thấy biển chiếc BMW đỏ là biển Tân Thái.

Tân Thái có cơ sở kinh tế tư doanh tốt hơn Hải Châu, thậm chí là không kém Huệ Sơn, tập đoàn Chính Thái ban đầu phát lên tại Tân Thái, về sau đại bộ phận sản nghiệp chuyển sang Huệ Sơn, nhưng tổng bộ tập đoàn vẫn ở Tân Thái, Tân Thái rất nhiều người lắm tiền.

Cô gái kính râm trông tuyệt mỹ bất phàm, hoặc bà hai của đại gia nào đó, hoặc trong nhà là hào môn mới có thể trẻ như thế có BMW để đi.

Trương Khác thấy chiếc BMW đỏ từ sau tăng tốc đuổi theo, không muốn đua xe với con gái trên đường cao tốc, nhưng bị bọn họ đi song song, cảm giác như bị trêu ghẹo. Thấy phía trước có trạm phục vụ, rẽ vào định nghỉ ngơi một chút, không ngờ chiếc BMW đỏ cũng theo vào.

Trương Khác ngồi trong xe, nhìn chiếc BMW đi vào mà gần như không giảm tốc độ, gương xe gần như sát vào nhau, gác cánh tay lên cửa sổ, nhìn hai cô gái, nhún vai, ánh mắt ý hỏi các cô có chuyện gì.

Cô gái kính râm có vẻ rất bất đắc dĩ bày ra tư thế gợi cảm, tay chống cằm, vuốt mái tóc ra sau, nhìn Trương Khác:

- Anh lái xe tốt lắm.

Kiểu bắt chuyện gì thế? Trương Khác chẳng phải không có kinh nghiệm được cô gái xinh đẹp bắt chuyện, chỉ là ánh mắt của cô gái kính râm có vẻ rất miên cưỡng, nhìn sang cô gái bên cạnh, hẳn cô ta muốn đuổi theo, nhìn cô ta với ý dò hỏi.

- Anh tới tỉnh thành phải không? Có thể đổi chỗ với anh không, anh sang đây ngồi, tôi lái chiếc VS 40.

Cô gái nói với giọng bức dọc.

Cô gái kính râm tươi đẹp lộng lẫy như thế, nam nhân bình thường đều không cự tuyệt được, huống hồ chiếc BMW họ lái còn đắt hơn chiếc VS 40 của y, chỉ có điều cô gái kia nhìn thế nào cũng không giống đã 18 tuổi, cầm bằng lái xe của mình ra hươ hươ.

- Anh không biết nói à?

Cô gái trở mắt nhìn Trương Khác, mặc dù cô ta chẳng hứng thú với anh chàng đẹp mã, nhưng đẹp trai như thế mà lại bị câm, ít nhiều làm người ta cảm thấy thương.

Trương Khác gạt đầu, lại huơ bằng lái lên.

- Anh muốn xem bằng lái của tôi?

Tử Gia không ngốc:

- Anh sợ tôi lái xe của anh chạy mất à? Chạy mất thì sao, có đại mỹ nữ đền cho anh, anh đâu có lỗ.

Tử Gia ném bằng lái của cô ta sang, Trương Khác cố ý ngăn ra không bắt, Tử Gia thấy tiếc thay cho y, đẹp trai như vậy, chẳng những câm, còn ngờ nghệch chậm chạp.

Trương Khác khom lưng nhặt bằng lái của cô ta lên, lật xem, y cứ thấy cô gái quen mắt, thì ra là Tạ Tử Gia con gái của Tạ Hán Tĩnh, mặc dù trông rất thanh tú, nhưng có thần thái cứng rắn của Tạ Hán Tĩnh. Nói thể tuổi trên bằng lái này là giả, nhân vật nữ cực kỳ quan trọng sau này của tập đoàn Chính Thái hiện giờ hẳn cùng tuổi với mình, đang học cao trung năm thứ hai.

Nhà họ Tạ thật lắm nhân tài, Tạ Kiếm Nam, Tạ Tử Gia, nếu không có xung đột, thêm vào tài quản lý của Tạ Văn Tình, đủ hùng bá một phương.

Trương Khác cúi đầu giấu nụ cười, y giả câm chẳng qua chỉ là không muốn để ý tới họ, không ngờ cuộc đời kỳ diệu như thế, y giữ bằng lái của Tạ Tử Gia trong xe, đẩy cửa xuống xe.

Tạ Tử Gia không ngờ sáng khoái như vậy, sững sốt một lúc mới chạy tới, lúc lướt qua bên người Trương Khác, không nhận được nhắc:

- Này, tuy anh là người tàn tật nhưng nhắc trước anh một câu, chị ấy...

Quay lại chỉ cô gái kính râm:

- Đại đen Tiệt Quyền Đạo.

Trương Khác cười khổ, chẳng lẽ mình giả câm trông cũng giống hạng động tay động chân với cô gái xa lạ? Ngồi bên cạnh cô gái kính râm, cô ta cười rất thân thiện:

- Tôi tên Trần Tĩnh, Tử Gia tính cách hơi khùng khùng, cô ấy vốn đặt xe VS 40, không ngờ hết hàng, phải đợi ba tháng sau mới có, muốn lái xe của anh cho đỡ thèm ...

Trương Khác khua tay một hồi, đoán cô gái lộng lẫy này không hiểu ý mình, lục túi áo, định xuống xe.

Trần Tĩnh tâm tư rất tinh tế:

- Anh cần giấy bút à? Trên xe cũng có ...

Nhào người tới tìm kiếm, mái tóc bông bênh tỏa hương thơm dịu dịu, người thiếu chút nữa chạm vào đầu gối Trương Khác, đưa giấy bút cho y.

Trương Khác viết:

- Cô ấy định dạy tôi lái chiếc VS 40 ra sao chứ gì?

Trần Tĩnh cười ngượng, thấy Trương Khác bị câm, rất tự nhiên lộ ra ánh mắt dịu dàng.

Trương Khác cười đáp lại, không biết cô gái này quan hệ ra sao với nhà họ Tạ, thò đầu ra nhìn Tạ Tử Gia, cô ta đã khởi động chiếc VS40 đi trước.

Trương Khác hơi xót, mặc dù chiếc VS 40 có thể dễ dàng chạy hơn 200 km/h, nhưng xe mới tinh phóng như thế, làm người ta rất xót, cả cô Trần Tĩnh bên cạnh y cũng chẳng coi chút tốc độ đó ra gì, hình như cô ta đi giày da không cảm giác được lực phản hồi của chân ga, đạp một phát tới đấy luôn.

Trương Khác nhìn nhìn rào phân cách bên đường lùi về sau vùn vụt như tia chớp, tim hơi thất lại, ***, ai nói nữ nhân không có người điên cuồng, sớm biết thế này đã chẳng giả câm đổi xe.

286. Chương 286: Nóng Bỏng Ở Sân Bay

Cứ như thế, hai giờ đi xe còn lại trong kế hoạch chưa tới một tiếng đã xong, qua cổng đường cao tốc, Trương Khác mặt trắng bệnh, hai cô ả này sao không sao không đi đua F1?

Chẳng phải Trương Khác chưa từng phóng xe với tốc độ cao, chỉ là y không quen Trần Tĩnh, không yên tâm về tay lái của cô ta, chẳng may sơ xuất gì, dù ngồi trong BMW, có giữ được mạng hay không chỉ 50/50.

Dừng lại ngoài trạm thu phí được cao tốc đổi xe, Tạ Tử Gia thấy Trương Khác mặt tái nhợt, từ khi biết y bị câm, không nở trêu y nữa, chỉ nói:

- Lái VS 40 là phải như vậy.

Trương Khác khua tay loạn xạ, còn định vờ vịt lấy giấy bút ra giao lưu thì di động của Tạ Tử Gia vang lên, cô ta nhận máy nói:

- Lực ca, anh lái xe tới cổng đường cao tốc đón bọn em ... Bọn em qua trạm thu phí rồi ... sao nhanh thế á? Quan trọng là bọn em chậm bao giờ chưa ? ... Anh yên tâm, em giúp anh trông coi Trần Tĩnh tốt lắm, nếu có người muốn làm quen phải xem thực lực mới được Anh có muốn nói chuyện điện thoại Trần Tĩnh không, ừ, bọn em thuận đường tới đường Thanh Sơn gặp anh ...

Tạ Kiêm Nam đứng thứ sáu trong bối phận của bọn họ, nghe giọng điệu của Tạ Tử Gia thì cô gái kính râm và Tạ Kiêm Nam có mắc mứu với nhau, Trương Khác không kìm được quay lại nhìn cô gái xinh đẹp lộng lẫy tên Trần Tĩnh, cô ta cũng cười dịu dàng với y.

Trương Khác ngồi vào xe, tuyết bắt đầu đổ xuống như lông ngỗng, y muốn tới sân bay phải theo đường Thanh Sơn, theo sau chiếc BMW đỏ, thấy chiếc Cherokee từ đối diện đi tới, Tạ Kiêm Nam đưa tay ra vẫy, hắn không nhìn chiếc Volvo đằng sau.

Trương Khác dậm ga, đi song song với chiếc BMW, từ gương chiếu hậu thấy Tạ Kiêm Nam vòng qua dải phân , không để ý tới hắn, vẫy tay tạm biệt Tạ Tử Gia và Trần Tĩnh, tăng tốc vọt đi, y không muốn chạm mặt Tạ Kiêm Nam.

Tạ Kiêm Nam thấy hai chiếc xe đi song song một đoạn, lái xe đuổi theo, cách cửa sổ hỏi Trần Tĩnh:

- Vừa rồi là ai?

- Một tên câm, lại nhát gan, bọn em gặp giữa đường.

Tạ Tử Gia thò đầu ra nói:

- Lái VS 40 mà đi như rùa, em nhìn mà ngứa mắt, qua trạm phục vụ Hoàng Cương đổi xe với y, y ngồi với Trần Tĩnh, đồ nhát chết xuống đường cao tốc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa nôn cả ra.

Trần Tĩnh đẩy Tạ Tử Gia một cái, cười:

- Rõ ràng là em bắt nạt người ta, còn nói xấu người ta.

Xe Trương Khác còn chưa có biển số, năm 95 chỉ cần mang hóa đơn mua xe bên người, xe mới không biển cũng không phải là vấn đề lớn, Tạ Kiêm Nam không hỏi thêm chỉ là một tên câm lái xe thể thao đi tốc độ rùa bò trên đường cao tốc, chuyện này bản thân nó đã kỳ quái rồi.

o0o

~Do qua trạm phục vụ Hoàng Cương tốc độ xe cực nhanh, Trương Khác đến sân bay sớm hơn dự kiến một tiếng, đỗ xe bên đường ngăn ngoài đường băng, nơi này cỏ cây rậm rạp, nghe tiếng tuyết rơi rào rào bên ngoài, Trương Khác chọn mấy đĩa CD của Tề Tần, thử gọi điện cho Diệp Kiến Bân, vừa khéo hắn ở tỉnh thành, hỏi hắn Hải Thái có phải gần đây có động tĩnh gì lớn trên tỉnh.

- Đây là số tỉnh thành của cậu, cậu ở tỉnh thành à?

Diệp Kiến Bân mừng rỡ:

- Tên tiểu tử cậu tới mà không nói trước một tiếng, nếu không phải hôm nay có tuyết thì tôi đã đi Thượng Hải rồi.

- Chẳng phải muốn cho anh một niềm vui bất ngờ sao?

- Thôi đi, vui bất ngờ quái gì, nếu không phải đột nhiên cậu nhớ tới chuyện Hải Thái nói không chừng đã chẳng nhớ tới tôi, sao lại rảnh hỏi tới Hải Thái?

Trương Khác đem chuyện giả câm kể lại, Diệp Kiến Bản cười như điên:

- Tên tiểu tử cậu thất đức quá đấy, không sợ con nhóc họ Tạ biết được lộ da cậu à? Mấy ngày qua không xem báo tối Đông Hải à, Hải Thái chuẩn bị bách hóa chuyên bán đồ điện tử thứ hai ở tỉnh thành, chuẩn bị lâu rồi, định thử kinh doanh trước tết, Tạ Kiếm Nam gần đây luôn ở tỉnh thành, Hải Thái tựa hồ có ý chuyển tổng bộ tới đây.

- Tốc độ của Hải Thái nhanh quá nhỉ, đây đã là cửa hàng thứ năm trong năm qua của bọn họ rồi.

Chỉ nửa năm hai cái ở Huệ Sơn, một cái ở Tân Thái, hai cái ở tỉnh thành, Thịnh Hâm hành động sớm hơn chúng mà mới chỉ có sáu cửa hàng. Chuỗi cửa hàng điện gia dụng trước khi hình thành quy mô chiếm dụng tài chính cực lớn, không chỉ tiền thuê điểm điểm, tiền mua hàng cũng tốn tiền.

Diệp Kiến Bản nghe ý kiến của Trương Khác, đặt chuỗi cửa hàng trọng điểm tại Thượng Hải, Chiết Giang, tránh thời kỳ đầu xung đột trực tiếp với Hải Thái.

Tán gẫu với Diệp Kiến Bản một lúc, hẳn bảo Trương Khác tới tìm mình, Trương Khác nói hôm nay không được, Diệp Kiến Bản đoán ra hôm nay Trương Khác tới đón Hứa Tư, cười nói:

- Được, không tới gặp tôi thì thôi, nếu cần tôi cấp chỗ cho hai người dâm loạn, tuyết lớn thế này hai người không về được Hải Châu đâu.

Không biết Hứa Tư có liên lạc với em gái không, nếu Hứa Duy biết Hứa Tư đem ở tỉnh thành, vậy cơ hội hai người ở riêng với nhau coi như xong.

Ba giờ chiều, trời u ám như hoàn hôn, ánh đèn đường băng lập lờ, máy bay lên xuống đều mơ hồ, chẳng phân biệt nổi đâu là máy bay từ Thẩm Quyến tới.

Thấy thời gian sắp tới, Trương Khác tới sảnh tiếp đón chờ, trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa, cách tường kính nhìn rõ ràng lễ khách, nhìn thấy Hứa Tư đang đợi ở băng truyền lấy hành lý.

Trái tim Trương Khác như nhảy khỏi lồng ngực, càng tới gần hình bóng người con gái y yêu thương sâu sắc ấy, tim càng đập thành thịch, không kìm được nhưng nhớ, từ đằng sau ôm chặt lấy Hứa Tư, cảm đặt lên vai cô, thì thầm:

- Có nhớ em không?

Hứa Tư quay người lại, ánh mắt mê ly mà quyến rũ, bốn mắt chạm nhau, không gian thời gian như tạm thời dừng lại.

Hứa Tư mặc áo khoác lông màu trắng sang trọng, mặc váy màu vân da báo táo bạo, giày boots cao gót tôn lên chân ngọc thon thả quyến rũ, mái tóc đen mượt mà xõa xuống hai vai, làm nổi bật cần cổ ngọc ngà, người cao ráo cân xứng, toàn thân từ trên xuống dưới tỏa ra một sức quyến rũ đầy dụ hoặc lại không hề khiến người ta cảm giác có chút lợ phóng đãng nào.

Cô vừa bước ra chỗ lấy hành lý đã có rất nhiều anh chàng chỉnh trang lại định tới lấy cớ giúp đỡ người đẹp để tiếp cận, nhưng Trương Khác vừa xuất hiện, rất nhiều người từ bỏ ý định của mình, tiếc nuối nhìn mỹ nhân một cái rồi quay đi, khỏi làm trái tim thêm tổn thương.

Đôi mắt Hứa Tư mắt tràn ngập niềm vui lẫn hạnh phúc, thỏ thẻ hỏi :

- Đợi lâu rồi phải không?

- Không lâu, mười giờ mới xuất phát từ nhà, trước đó nhớ chị, chẳng làm nổi việc gì.

Trương Khác nhìn không chớp mắt diễm tuyệt thiên hạ ấy, chỉ sợ nhìn thiếu một cái nào uốn phía cái đó, tình cảm kích động mãnh liệt này, người khác không thể làm y cảm thụ được, từ đôi mắt của Hứa Tư, cũng nhìn ra được nhưng nhớ đề nén của cô.

Trương Khác và Hứa Tư nắm lấy tay nhau mười ngón tay đan chặt một chỗ.

- Buổi tối tôi phải ăn cơm với Tiểu Duy...

Hứa Tư áy náy nói nhỏ.

- Cùng ăn cũng được mà, dù sao chúng ta cũng cần chỗ ăn cơm.

Trương Khác lấy hành lý giúp Hứa Tư từ băng truyền.

- Lại còn được gặp minh tinh quảng cáo Giang Đại Nhi nữa chứ.

Hứa Tư cười tủm tỉm hỏi:

- Vườn hoa hồng ở Tượng Sơn bao giờ thì nở hoa?

Thì ra Tạ Văn Tình chuyện gì cũng kể hết cho Hứa Tư rồi, Trương Khác cười khổ:

- Thực ra em muốn làm vườn bách thảo ở đó, hiện giờ không có nhiều thời gian, chỉ trồng ít hoa cỏ, đại hai ba năm nữa chị có thể tới đó xem rồi.

Trong cặp mắt đỏ kị chiếu theo đường sau, Trương Khác và Hứa Tư thân mật nắm tay nhau ra ngoài, cho hành lý vào cốp xe.

Vừa lên xe, Hứa Tư vươn người tới, hôn nhẹ Trương Khác một cái, tạm xoa dịu chút khao khát dồn nén từ lâu.

Trương Khác đâu chịu chỉ có thể, tham lam ngắm nhìn khuôn mặt đẹp của cô, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng, tay run run sờ lên bờ môi mềm mại và mọng nước, gọi khẽ:

- Chị Hứa Tư, em nhớ chị nhiều lắm ..

- Tôi cũng thế ...

Hứa Tư đắm đuối nhìn y, nhu tình tràn ngập trong mắt, lời thề thốt chưa dứt, Trương Khác đã đặt lên môi cô một nụ hôn thật nồng nàn, hai chiếc lưỡi cuốn lấy nhau trong men say bất tận, đem hết tương tư, quyến luyến gửi gắm vào nụ hôn dài triền miên.

287. Chương 287: Trò Đùa Quái Ác

Tuyết rơi mãi chẳng thấy dừng, Trương Khác lái xe tới con đường thưa thớt bóng người vừa rồi, dừng dưới bóng một cây ngô đồng cành lá rậm rạp, nghe tiếng tuyết rơi, dù sao không phải đêm khuya, thỉnh thoảng có xe chạy qua, Trương Khác nắm bàn tay trơn mịn của Hứa Tư lên đùi, mềm mại ấm áp, như một khối ngọc.

- Có cần tới nhà khách nghỉ ngơi một chút không?

Trương Khác ghé vào tai Hứa Tư hỏi.

- Ừ.

Hứa Tư lí nhí đáp, mắt lập lòe xuân tình, gò má hồng hồng kiều diễm.

Trương Khác và Hứa Tư thuê một gian phòng nhà khách bên cạnh sân bay, cửa phòng vừa đóng lại, hai cánh môi khát khao vội vã tìm đến với nhau, không tách rời lấy một giây, bốn bàn tay run rẩy cởi bỏ y phục cho đối phương, Trương Khác như điên đại hôn lên môi, lên cổ Hứa Tư, hai nay nhào nặn hai bầu vú trắng nõn, Hứa Tư cổ rướn cao, phát ra tiếng rên rĩ say lòng người.

Trương Khác quỳ trên giường, Hứa Tư chống hông lên nghênh đón, mảy nhíu lại, ánh mắt mê ly, cánh môi quyến rũ của nàng theo từng nhịp ra vào của Trương Khác mà phát ra tiếng rên xiết như nước nổ, cuối cùng

biến thành tiếng rên kéo dài càng làm Trương Khác thêm cuồng say, lưng uốn cong thành vòng cong mê người, hai bầu vú nảy lên theo nhịp hoan ca, hai cơ thể nóng rang soán xuýt lấy nhau, mọi tình cảm với đối phương thể hiện qua ngôn ngữ cơ thể, bằng môi, tay, bằng vũ điệu nguyên thủy của loài người...

Tình dục cả hai đều áp chế quá lâu, mau chóng cùng đạt tới đỉnh điểm, cao trào đã qua, nhưng Trương khác không dừng lại, dục vọng lại lần nữa bùng lên, đặt Hứa Tư nằm lên người mình, Hứa Tư xấu hổ không chịu ân ái tư thế này, nằm gục trên người Trương Khác không nhúc nhích, nhưng giữa hai chân nóng ướt dữ dội, cơ thể như hoạt động theo bản năng, nuốt lên thứ hư hỏng bảnh trướng, cứng ngắc kia.

Trương Khác trở mình áp tẩm thân hoàn mỹ đó xuống phía dưới, tiếng phát ra tiếng thở ngắn gấp, nặng nề của đôi nam nữ trần ngáp khắp phòng, hai cơ thể trần truồng nhấp nhô mạnh mẽ, hai tay Trương Khác hết lên lại xuống hận không thể chạm tới mỗi tác da thịt trên người Hứa Tư ...

Tới lần thứ ba, Hứa Tư mới chịu nổi nữa, nói:

- Chậm lại một chút, nếu không không còn sức ra ngoài nữa...

Nhớ nhưng là liều thuốc kích thích, trong tình dục điên cuồng, Trương Khác không biết lúc vuốt ve cơ thể Hứa Tư dùng sức nhiều thế nào, để lại rất nhiều vết hồng trên cơ thể cô, cũng có thể do làn da Hứa Tư quá non mềm. Trên người Trương Khác cũng đầy vết cào của Hứa Tư, ngực còn để lại mấy dấu răng.

- Á ...

Hứa Tư còn chưa thở đều lại, đau lòng vuốt vuốt chỗ ngực Trương Khác bị cô cắn, xấu hổ gục mặt vào vai y, hỏi nhỏ:

- Có đau không?

- Chỉ cắn một cái nữa thử xem.

Hứa Tư nổi tính nghịch ngợm cắn bập răng vào vai y, Trương Khác rụt vai lại, la hoảng:

- Đau rồi.

Hứa Tư cười khúc khích, người ngã xuống giường, chẳng còn chút sức lực nào, nhưng vẫn nhớ phải gọi điện thoại báo tin cho Hứa Duy, không để em gái ở trường đợi quá lâu sốt ruột, kéo chăn bọc lấy người, cúi người nhặt điện thoại di động rơi trên mặt đất, gọi cho Hứa Duy.

- Tiểu Duy à ... Ừ, chị có việc tới công ty một chuyến .. Sẽ tới kịp tới trường học cùng bọn em ăn tối mà ...

Cảm giác có đôi tay từ mắt cá chân mình đang nhẹ nhàng tiến lên trên lên trên, Trương Khác sau lần trước cắt tất cô ở Hong Kong, tựa hồ sinh tình thú quái dị này, không cho cô cởi tất ra, tuy còn cách lớp tất nhưng vừa qua phút nóng bỏng, cơ thể Hứa Tư vẫn rất mẫn cảm, cô sợ nhớ lại kêu lên, đành phải lấy tay che lấy miệng, đồng thời trừng mắt nhìn Trương Khác, nhưng không có hiệu quả bị y kéo vào trong lòng, may Trương Khác còn sợ Hứa Duy, không dám làm gì để bị phát hiện, Hứa Tư đành chấp nhận nằm trong lòng Trương Khác gọi điện:

- Vừa khéo Trương Khác cũng lên tỉnh thành, cậu ấy nói muốn mời mọi người ăn cơm, em giúp chị đặt hai phòng ở nhà khách trường nhé, hôm nay tuyết lớn quá, không về Hải Châu được, Trương Khác chắc cũng sẽ ở lại.

Từ gian phòng này có thể nhìn thấy đường băng sân bay đằng sa, Hứa Tư ngồi trong lòng Trương Khác, cả hai đều mệt lả, nhưng vẫn ôm nhau, trao nhau những nụ hôn nồng cháy, nhìn những chuyến bay hạ cánh cất cánh trong tuyết, không biết trên những chuyến bay đó mang đang theo bao trái tim mong nhớ đến với nhau như hai người ...

Rời nhà khách, Hứa Tư nhất định muốn đi trước mới để cho Trương Khác ra quầy trả phòng, Trương Khác chẳng còn cách nào, đành đồng ý với cô.

Ngồi lên xe, Hứa Tư chẳng còn sức nói chuyện nữa, nhưng đôi mắt sáng long lanh mê hồn, đợi Trương Khác lên xe, âu yếm đưa tay chỉnh lại cổ áo cho y, dịu dàng như cô vợ nhỏ, đột nhiên thấy ở ghế sau có thứ gì đó phát sáng, nói:

- Gì thế nhỉ?

Thò tay ra lấy , không ngờ là cái hoa tai khảm kim cương.

Trương Khác đứng người tại chỗ, mới đầu còn tưởng rằng Tạ Văn Tình để rơi hôm qua, thường mà nói Tạ Văn Tình ngồi ở ghế phụ, hoa tai rơi ghế sau, đủ để cho người ta liên tưởng rất nhiều việc.

Nhưng nhớ lại thì hôm qua Tạ Văn Tình không đeo hoa tai này, mà cô lại không thể cô tình để Hứa Tư phát hiện quan hệ hai người, nếu phát hiện mình mất hoa tai, nhất định sẽ gọi điện báo, Trương Khác chớp mắt một cái nghĩ tới một loại khả năng: Cô nhóc con Tạ Tử Gia.

Một tiếng rười rượi.

- Sao hôm nay em chỉ đeo một bên hoa tai?

Tạ Kiếm Nam mở cửa xe hộ Trần Tĩnh, chú ý thấy cô thiếu một chiếc hoa tai.

- Á.

Trần Tĩnh sờ tai, không thấy một bên hoa tai đâu nữa, quay lại nói với Tạ Tử Gia:

- Chị mất một cái hoa tai rồi, em tìm giúp chị xem, chị nhớ là có đeo cả hai mà.

Tạ Tử Gia vờ vịt cùng Trần Tĩnh trở lại trong xe, rồi cười quỷ dị nói:

- Lúc em sờ tai chị tiện tay lấy xuống, ném vào ghế sau của tên cầm rồi.

Trần Tĩnh cuống lên:

- Lúc nào?

- Ngay lúc đổi xe ở đường cao tốc ấy.

- Đó là của Kiếm Nam tặng chị đấy.

Tạ Tử Gia bĩu môi:

- Thứ Lục ca tặng có gì đáng quý chứ? Hôm khác em cùng chị đi mua cái khác. Trên xe của tên cầm có mùi nước hoa BOURJOIS, không ngờ tên cầm đó có nữ nhân có gu giống chị, em muốn xem xem cô ta phát hiện ra chiếc hoa tai của chị sẽ có phản ứng gì, tên cầm kia phải múa tay bao nhiêu lâu mới có thể giải thích rõ ràng, hi hi hi...

Tạ Tử Gia cười đắc ý.

- Ài, sao em lại như thế, suốt ngày nghĩ cách hại người khác ...

Trần Tĩnh chỉ biết cười khổ, chẳng làm gì nổi Tạ Tử Gia.

Trương Khác đoán ra chỉ có Tạ Tử Gia ném chiếc hoa tai này lên xe mình, đem chuyện đổi xe trên đường kể cho Hứa Tư nghe, Hứa Tư cười gập bụng:

- Cậu xấu quá đấy, không nói cho người ta biết tên tuổi đã đành, còn già cầm nữa ...

Cô xem kỹ bông hoa tai kia, lật mặt sau thấy có khắc chữ C, đó là chiếc hoa tai tạo hình rất phong cách, giống con bướm bướm, nếu là thương hiệu thường cũng phải tốn 3000, nhưng thêm chữ C này vào, giá không phải nói, tâm tư con gái nhà có tiền thật khó đoán:

- Cậu chắc là người ta cố ý ném lên xe.

- Tạ Tử Gia không bấm lỗ tai, hơn nữa nếu vô ý rơi, cũng không thể rơi ở ghế sau ...

Chiếc hoa tai này nhất định là của Trần Tĩnh, không biết là Tạ Tử gia ném lên xe lúc nào, sau khi biết được thân phận cô ta, Trương Khác liền chú ý quan sát cô bé tai quái này, ngược lại Trần Tĩnh tướng mạo, vóc dáng, khí chất các phương diện đều xuất chúng lại chẳng để ý.

Trương Khác nhận lấy chiếc hoa tai từ tay Hứa Tư:

- Rất là đẹp.

Một tay nâng cằm Hứa Tư, nghiêng đầu cô qua, đeo lên tai Hứa Tư, làm nổi bật vành tai ngọc ngà lấp lánh, hôn phớt lên tai cô:

- Đẹp lắm...

Thấy Hứa Tư muốn gỡ ra, liền giữ lại:

- Rất đẹp đấy, chị cứ đeo đi.

- Của người ta, phải trả lại.

- Vì sao phải trả, cô ả đó vốn không có ý định tử tế gì mà.

Trương Khác cười thản nhiên.

- Nói khó nghe.

Hứa Tư rướn người ra trước kính chiếu hậu soi, đúng là không tệ.

288. Chương 288: Con Gái Nhà Hào Phú

Từ sân bay trở về thành phố, Trương Khác lái xe rất chậm, một tay cầm vô lăng, một tay nắm tay Hứa Tư, hưởng thụ hạnh phúc tĩnh mịch.

Chiếc VS 40 thời đó là chiếc xe thể thao rất phong cách, Trương Khác lại lái chậm như thế, nên càng bắt mắt. Xe mới chưa có biển, người đi đường hiển nhiên coi người lái xe thành mới tập lái, bụng không tránh khỏi rửa thắm: Mới tập lái còn đi xe ngon như thế.

Trương Khác chẳng qua chỉ muốn thời gian ở bên Hứa Tư được nhiều hơn một chút, mãi tới 5 giờ mới đến được Đại học Đông Hải, lúc này tuyết vẫn chưa dừng, xuống xe, Trương Khác cởi áo ngoài khoác lên người Hứa Tư:

- Chị ở Hong Kong lâu rồi, chắc là quên cái lạnh ở nội địa phải không?

Cái áo lông màu trắng của Hứa Tư đẹp thì đẹp đấy, nhưng căn bản không đủ ấm.

Hứa Tư thấy Trương Khác chỉ mặc một chiếc áo gió, bên trong chỉ có áo len mỏng, y phục ít hơn cả cô, lòng cảm thấy ngọt lịm, khoác một lúc rồi trả lại áo khác cho y:

- Tôi tới túc xá của Hứa Duy mượn áo mặc là được.

Hôm nay là cuối tuần, lại gần kỳ nghỉ, đám ong bướm hoạt động càng tích cực, ba quản lý túc xá họ Trương mang cái ghế đặt trên đường qua phòng quản lý, mắt gườm gườm nhìn người qua lại, trừ khi Trương Khác biến thành ruồi nếu không dừng hồng bay vào được, đành để một mình Hứa Tư vào tìm đám Hứa Duy.

Khi Hứa Tư cùng nhóm Hứa Duy đi ra, cô mặc đã khoác thêm một chiếc áo choàng dài màu tím, Giang Đại Nhi cũng ở túc xá, theo ra cùng.

Lúc này đã tới giờ cơm tối của ĐH Đông Hải, rất nhiều chàng trai đứng đợi ngoài ký túc xá nữ đưa bạn gái đi ăn cơm, thấy Hứa Tư và Giang Đại Nhi đi sóng vai bên nhau, tức thì nhìn như ngây dại, không ít anh chàng tội nghiệp bị bạn gái thưởng cho cái véo tai đau điếng, sau đó chạy *** ton đàng sau xin lỗi trông tới tội nghiệp, nhưng còn thi thoảng quay đầu lại nhìn trộm hai đại mỹ nhân, đúng là đánh chết cái nét không chừa ...

Giang Đại Nhi lúc này sớm đã nổi danh khắp ĐH Đông Hải, nếu làm điều tra trong hai mấy cơ sở đào tạo đại học ở tỉnh thành, độ nổi tiếng không hề kém các minh tinh đang nổi.

Trương Khác vội dựng cổ áo lên, rồi chui vào trong xe, đứng cùng năm mỹ nhân, trong đó có ba cái mầm họa siêu cấp, không làm người ta hận chết mới lạ.

Không giống như mùa hè, thời tiết này mọi người mặc y phục dày cộp, may mà bốn cô gái ngồi sau luôn giữ được hình thể không tệ, cho nên không chật lắm, Trương Khác lái xe tới nhà khách trường trước, đặt hành lý vào phòng, còn gọi Chu Tiểu Quân, hẳn tới rất nhanh.

Lâm Bằng cũng có bạn trai, là anh chàng học cùng khoa với bọn họ, còn là đồng hương với cô, Trương Khác bảo Lâm Bằng gọi cả hân tới, thế là xe không còn đủ chỗ nữa, mọi người gửi xe trong bãi, đội tuyết đi bộ tới ngõ Học Phủ ăn cơm.

Đại học đã gần như lục tục cho nghỉ rồi, đáng lẽ rất nhiều sinh viên lúc này túi đã trống không, nhưng người còn dư tiền thì quá nửa sẽ tiêu trong khoảng thời gian cuối cùng này, vì thế ngõ Học Phủ nằm giữa ba trường đại học rất là náo nhiệt, trong học viện âm nhạc có rất nhiều cô gái con nhà giàu, chỗ ăn tiêu đắt đỏ ở ngõ Học Phủ đã bị bao hết rồi.

Ngõ Học Phủ là con ngõ lâu đời, hai bên đường là tòa nhà Châu Âu hai ba tầng kiểu cổ, mang phong cách Bavaria, song viện tử đằng sau lại có phong cách tứ hợp viện, đúng là điển hình của kiến trúc đông tây kết hợp mỗi tội là hơi cũ kỹ.

Đám Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến đề nghị ăn lẩu, Trương Khác không thích, vì ăn xong trên người sẽ toàn mùi thức ăn, nhưng thấy Hứa Tư có vẻ thích ăn lẩu nóng hầm hập, tất nhiên là thuận theo ý cô, bọn họ lên chọn một phòng bao lớn, không lâu sau bạn trai Lâm Bằng tới, là anh chàng trắng gầy, ngoài áo khoác còn quần khăn quàng cổ, rất có khí chất văn nghệ, tỏ ra rất thân quen với đám Hứa Duy.

Hứa Tư xa nhà lâu ngày nói chuyện với em gái không dứt, ăn bữa lẩu mà tốn gần hai canh giờ, Trương Khác và hai chàng trai còn lại uống rất nhiều bia, nhân lúc y đi nhà vệ sinh thì Chu Tiểu Quân tranh trả tiền trước.

Gia cảnh Chu Tiểu Quân vốn khá, hiện lại điều tới chính phủ tỉnh làm việc, thu nhập hơn đám sinh viên Hứa Tư nhiều, ở chính phủ tỉnh hân mới chỉ là mượn dùng, mục tiêu của hân là muốn nghĩ cách chuyển hân sang, cho nên cần Trương Khác nói giúp, sao chẳng ân cần lấy lòng?

Ăn tối xong Chu Tiểu Quân đề nghị tới quán bar một lúc, gần kỳ nghỉ đông, tức xá không quản lý quá nghiêm, không nhất thiết phải về đúng giờ đóng cửa tức xá, đám Hứa Duy đều đã thi xong rồi, cũng muốn thả lỏng một chút.

Rời khỏi quán lẩu, mọi người thương lượng xem đi đâu, ngõ Học Phủ có rất nhiều quán bar, Lệnh Tiểu Yến hân hỏ đề nghị:

- Tối 1978, ở đó rất có cảm giác ...

Trương Khác không thể nói là không đi được, đành dựng cổ áo cao lên theo sau bọn họ vào 1978, thấy Tôn Tĩnh Hương điềm đăm đứng sau quầy bar, liền vẫy tay rồi mau chóng rút về, Lệnh Tiểu Yến rất tinh mắt, đội ngồi xuống bàn hỏi Trương Khác:

- Cậu quen bà chủ quán bar à?

Trương Khác không muốn phá hỏng chỗ riêng tư của Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương, tỉnh queo nói:

- Nhìn thấy mỹ nữ tôi đều chào hết, xem tôi khá có sức hấp dẫn, lát tới bắt chuyện xem sao.

Khiến năm cô gái đồng loạt ném cho năm cái lườm sắc lẹm.

“Cộp!” Một chai bia Budweiser nện xuống bàn, cầm chai bia là một bàn tay thon nhỏ trắng trẻo, Trương Khác ngạc nhiên ngẩng đầu lên thấy Tôn Tĩnh Mông đang cúi xuống nhìn mình:

- Có phải là lần này cũng vờ như không quen biết không?

Tôn Tĩnh Mông mặc trang phục của phục vụ tạp dề màu cà phê nhạt còn có riềm hoa màu tím, vẫn phong cách trang điểm theo phong cách dữ dằn, chẳng lẽ cô gái này không biết vẻ đẹp tự nhiên của mình mê người ra sao? Nhưng nếu gặp trước cô ta đứng ở cửa, Trương Khác nhất định kéo mọi người sang quán khác.

Hứa Tư và đám Hứa Duy ngạc nhiên đồng loạt nhìn Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông.

- Tĩnh Mông, chị quen Trương Khác à? Sao chị quen cậu ấy?

Giang Đại Nhi hỏi, thời gian qua cô luyện tập ở học viện âm nhạc, thường xuyên gặp Tôn Tĩnh Mông ở phòng vũ đạo, còn là Tôn Tĩnh Mông chủ động bắt chuyện với cô, không ngờ lại quen Trương Khác.

Tôn Tĩnh Mông đáp rất ám muội:

- Coi như là quen, nhưng thì thoảng lại vờ không quen ...

Trương Khác vuốt mũi, thật không biết phải giới thiệu Tôn Tình Mông ra sao, nhưng y cũng kinh nghiệm rồi, dễ dàng hóa giải trò ác của Tôn Tình Mông, mỉm cười nói:

- Con gái nhà hào phú, lưu lạc tới quán bar làm phục vụ, tôi cứ vờ như không quen thì tốt hơn.

Đám Hứa Duy nghe thế liền vỡ lẽ, trong mắt các cô, Trương Khác là con cháu nhà phú quý, nên quen biết Tôn Tình Mông là quá bình thường.

Trương Khác khẽ chọc tay Hứa Tư, bảo cô theo mình tới quầy bar:

- Chúng ta qua chào hỏi một chút.

Đám Hứa Duy chỉ coi như chuyện giao tế công việc nên không nghĩ nhiều.

- Chị Tôn ...

Trương Khác vẫy tay, còn chột dạ quay đầu nhìn đám Hứa Duy, mới nói với Tôn Tình Hương:

- Chị gọi điện bảo anh Diệp đừng tới, ở đây có người nhận ra anh ấy.

- Kiến Bàn tối nay ăn cơm ở trạch viện cũ, có tới cũng phải sau mười một giờ.

Tôn Tình Hương là cô gái rất thông minh sắc sảo, liếc một cái là đoán ra thân phận đặc biệt của Hứa Tư, đặt hai chiếc ly trước mặt họ, mỉm cười với Hứa Tư:

- Nghe Kiến Bàn kể về cô rồi, hôm nay được gặp, quả nhiên rất xinh đẹp.

Trương Khác chưa kể cho Hứa Tư nghe chuyện giữa Tôn Tình Hương và Diệp Kiến Bàn, nhưng mẩu đối thoại ngắn vừa rồi, cô cũng hiểu ra phần nào, nghe Tôn Tình Hương khen mình, hơi xấu hổ gật đầu chào hỏi.

- Cô uống giống Trương Khác chứ?

Tôn Tình Hương hỏi, rồi rót chivas pha nước khoáng và đá cho Hứa Tư.

Tôn Tình Mông lúc này cũng tới, nhìn Trương Khác hỏi:

- Anh nghe ngóng tin tức về nhà chúng tôi đấy à?

- Cần phải nghe ngóng sao? Hỏi anh Diệp là biết thôi.

Trương Khác nhún vai thản nhiên nói.

- Anh Kiến Bàn sẽ chẳng lảm nhảm nói những chuyện như thế với anh.

Tôn Tình Mông đành đá nói :

289. Chương 289: Giọng Ca Giang Đại Nhi

Trương Khác hơi ngán Tôn Tình Mông, nhưng không có nghĩa là y không có cách ứng phó:

- Sao hôm nay cô rảnh rồi tới đây làm phục vụ, nơi này hôm nay rõ ràng đông khách hơn nhiều.

- Có một sinh viên phục vụ trong nhà có việc về sớm, còn lại vài ngày nữa là nghỉ rồi, không cần tìm người nữa, nên tôi tới giúp chị tôi.

Trương Khác khen khéo léo làm Tôn Tình Mông rất thích, nhìn Hứa Tư với chút địch ý hỏi:

- Cô ấy là ...?

Trương Khác chủ động giới thiệu cho Hứa Tư:

- Cô ấy là em gái chị Tôn, chị có mang danh thiếp không?

Hứa Tư không biết vì sao phải đưa danh thiếp cho cô phục vụ xinh đẹp có thái độ hung dữ này, thấy Trương Khác nháy mắt người gian, liền lấy danh thiếp trong túi sách ra đưa cho Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông nghi hoặc nhận lấy xem, giám đốc Cty Hữu hạn Việt Tú - Hong Kong, một công ty chưa hề nghe qua, cô ta có quan hệ gì với Trương Khác?

Nhìn kỹ lại Hứa Tư, thấy da cô trắng như tuyết, vóc dáng thanh thoát ưu nhã, dung mạo kiêu diễm hiền dịu nhu mì, đầy phong tình quyến rũ khôn tả, làm Tôn Tĩnh Mông không thấy chút ưu thế tâm lý nào.

Hiển nhiên Tôn Tĩnh Hương từ chỗ Diệp Kiến Bản biết rất nhiều chuyện của hai người họ, song cô chỉ cười lau quầy bar, không kể cho em gái.

Tôn Tĩnh Mông thấy Hứa Tư, tự tin chắc chắn bị đả kích, không bám lấy mình nữa, Trương Khác nói với Hứa Tư:

- Ông ngoại chị Tôn là ngài Cát Cảnh Thành, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Gia Tín - Hong Kong.
- Tĩnh Mông nói đúng rồi, cậu đã bỏ công nghe ngóng nhà chúng tôi, Kiến Bản không bao giờ nhiều chuyện như thế.

Tôn Tĩnh Hương nói, không mang ý trách móc nào.

Tôn Tĩnh Hương lúc nào cũng hiền dịu làm người ta cảm giác êm đềm như về nhà, chính thế nên trước kia Trương Khác dù nghỉ làm ở đây nhưng vẫn thường xuyên qua nơi này, nghĩ vậy Trương Khác lại nhớ tới Tạ Văn Tình ...

Trương Khác nâng cốc rượu lên mời:

- Không có cơ hội thì phải tạo ra cơ hội chứ, tôi sẽ gặp mặt bác Tôn, Ái Đạt muốn rút ngắn thời gian lên thị trường chứng khoán Hong Kong, chắc chắn phải tìm một Cty Hong Kong hợp tác.
- Trong nhà họ Cát thì công ty là thế giới của nam nhân, cả mẹ tôi cũng không vào Gia Tín, tôi và Tĩnh Mông càng không bao giờ hỏi tới, nhưng sắp sinh nhật Tĩnh Mông rồi, nếu cậu tham gia, sẽ có cơ hội nói chuyện với ba tôi.
- Chị Tôn mời tôi ...

Tôn Tĩnh Hương lắc đầu cười nhẹ:

- Tôi sao có tư cách mời thay Tĩnh Mông.

Trương Khác chỉ cười không nói, lúc này đám Lệnh Tiểu Yến ở đằng sau gọi, liền bảo Tôn Tĩnh Hương:

- Tôi và chị Hứa Tư qua bên kia trước.

Trương Khác và Hứa Tư cầm ly rượu trở về, thấy trên bàn đã mở một chai Dục Can Hồng năm 82, một bát pha lê lớn đựng đá ở giữa, Trương Khác gấp thêm đá cho vào ly rượu.

- Mọi người uống rượu gì đây?

Lệnh Tiểu Yến tò mò nhìn sắc rượu hổ phách sóng sánh trong ly của Trương Khác và Hứa Tư, có vẻ là thứ đắt tiền, nghi ngờ hỏi:

- Nơi này không bán rượu giả đấy chứ?
- Rượu bạn tôi gửi ở đây, anh ta không tới cho nên tôi uống trộm một chút, mọi người đang chuẩn bị chơi trò gì đây?

Trong quán bar luôn phải chơi trò gì đó lấy hứng, Lệnh Tiểu Yến nói bọn họ chơi trò nói thật, đang Trương Khác và Hứa Tư tới, đám Lệnh Tiểu Yến đã lên năm thứ ba, nữ sinh tuổi này rất đáng sợ, cái gì cũng dám nói ra khỏi miệng, nếu bị bọn họ dồn vào cảnh xấu hổ thì mất mặt, Trương Khác vội nói:

- Mọi người không nghĩ tới việc để chị Đại Nhi lên sân khấu hát à? Còn nữa, trò hấp tấp đại pháp mọi người đã chơi chưa?
- Hấp tấp đại pháp là sao?

Lệnh Tiểu Yến là cô gái lớn gan và hoạt bát nhất trong đây, luôn cầm đầu thử trò mới lạ:

Trương Khác cầm một tờ giấy lên, ngằm vào miệng nói:

- Tờ giấy này người tiếp theo có thể kéo, có thể rút, nhưng chỉ được dùng miệng để lấy, cuối cùng người nào không lấy được giấy trong miệng người kia sẽ bị phạt rượu.

Trương Khác ngậm giấy dí tới trước mặt Lệnh Tiểu Yến:

- Chị là người tiếp theo đây, chơi không hả.

Lệnh Tiểu Yến lớn gan bằng trời cũng chẳng dám đưa môi nhận lấy, ré lên ngã người ra sau:

- Cút đi, trẻ con sao chơi trò dâm dục vậy hả?

Tờ giấy càng truyền càng ngắn, dùng môi nhận lấy chắc chắn không tránh được môi chạm vào nhau, hiển nhiên đám Lệnh Tiểu Yến không tiếp nhận nổi trò chơi cởi mở như vậy, hùa nhau mắng y.

- Tí tuổi đầu mà háo sắc như thế, Tiểu Yến mà dám chơi, dám lát nữa về Tiểu Quân chia tay luôn mất, chị Hứa Tư và Hứa Duy thì cậu ta không dám rồi, mình không chơi với cậu ta ... Hi hi..

Lâm Băng cười ngặt ngẽo, đẩy Giang Đại Nhi.

- Nhất định muốn để Đại Nhi muội muội ngồi sau cậu ta gỡ trò đòi bại.

Hứa Duy trừng mắt lên.

- Lần sau chơi trò gì chúng ta không rủ cậu ta nữa, nhìn cái biết ngay tay chơi hay lân la ở quán bar rồi, chơi với cậu ta chỉ có thiệt.

Giang Đại Nhi thì đỏ mặt mắng qua loa vài câu, chẳng biết thẹn hay giận, Hứa Tư chỉ cười.

Cuối cùng mọi người chơi trò đơn giản nhất là 1,2,3 ai thua uống rượu, dù sao quán bar bên trường học thời đó chưa tới mức thác loạn.

Góc trong cùng của quán bar có một sân khấu nhỏ hình tròn, quán bar tỉnh thành đã xuất hiện ca sĩ hát bar, 1978 thì thoảng cũng mời ban nhạc tới biểu diễn. Lệnh Tiểu Yến cổ vũ Giang Đại Nhi lên hát, Giang Đại Nhi không còn là cô gái ngại thể hiện bản thân như trước kia nữa, hỏi ý Hứa Tư:

- Chị Hứa Tư có thích bài nào không?

- Bài của Trần Tuệ Nhân được không?

Hứa Tư hỏi lại.

Lệnh Tiểu Yến cười nói:

- Đại Nhi giờ thày máy hát của bọn em rồi, không cần phải đi mua đĩa nữa, Hứa Duy cũng thích Trần Tuệ Nhân lắm, nên ép Giang Đại Nhi học rồi.

Hứa Tư nghĩ một lúc rồi nói:

- Hôm nay trời có tuyết rơi, vậy hát bài Mưa Tuyết đi.

Bài hát của Trần Tuệ Nhân đa phần chậm, không có âm điệu cao khó hát, không thể hiện được kỹ xảo cao siêu, nhưng giọng ca của Trần Tuệ Nhân rất trong, người học theo rất khó, có điều không làm khó Giang Đại Nhi.

Hiện quảng cáo Tiêu Vương của Ái Đạt phát trên ĐTH TW được hơn một tháng, Giang Đại Nhi đã thành một trong người mẫu quảng cáo nổi tiếng nhất trong nước, lúc cô đi vào đội chiếc mũ đồ nhỏ tới giờ chưa bỏ xuống, lại ngồi yên tĩnh một chỗ, nên không ai nhận ra, nhưng vừa lên sân khấu cầm lấy mic, tức thì có người vỗ tay thét lên chói tai.

... Lại thấy tuyết rơi

Trong ký ức thương tâm mưa tuyết

Em lại nhớ tới anh

Trái tim em nhói đau

Sớm đã chia tay rồi

Vì sao tình yêu vẫn còn nồng cháy ...

Giọng Giang Đại Nhi trong vắt, từng chữ rành rọt, kỹ xảo hát hơn xa yêu cầu bài hát, thậm chí thoát hẳn khỏi ý nghĩa ban đầu ca khúc, phát triển thêm một số âm điệu, ít nhất cho thấy cô có cảm thụ riêng về bài hát này chứ không phải học theo người khác, làm người nghe mê mẩn.

Trương Khác và Hứa Tư nhìn nhau cười, tỏ ra bất ngờ về biểu hiện của Giang Đại Nhi, Hứa Tư nhìn quanh thấy không ít chàng trai ngây ngất ngắm nhìn Giang Đại Nhi, thắc mắc:

- Sao không có ai lên tặng hoa cho Đại Nhi nhỉ?
- Hiện phải ai dám tặng liền hơn một nghìn đóa hoa hồng mới dám mang tới trước mặt Đại Nhi.

Chu Tiểu Quân cười nói:

Sự kiện nghìn đóa hồng ở Đông Phương plaza được đưa lên báo, giúp Giang Đại Nhi tránh được không ít phiền não của đám ong bướm vờn quanh.

Mọi người vỗ tay đón Giang Đại Nhi về chỗ ngồi, Lệnh Tiểu Yến còn phấn khích nói với Trương Khác:

- Cậu quen bà chủ, có thể nói để cho Đại Nhi làm ca sĩ ở quầy bar không?

Trương Khác không biết Tôn Tĩnh Hương mở quán bar này có phải thuần túy muốn làm vườn địa đàng bí mật của cô với Diệp Kiến Bân hay không, nếu thế, cô nhất định không hi vọng quán bar quá đắt khách.

Có điều nếu có một nơi biểu diễn đáng tin cậy để gửi nhờ Giang Đại Nhi rất có lợi, ít nhất ở trên báo chí cũng không coi cô đơn thuần là người mẫu quảng cáo sống nhờ khuôn mặt, liền gật đầu:

- Được, tôi sẽ hỏi giúp Đại Nhi.

Trương Khác nhìn về phía quầy bar, Tôn Tĩnh Hương tựa hồ hiểu ý của y, cầm một cái rượu vang tới, giọng nói thanh nhã hỏi:

- Giọng ca của Giang tiểu thư rất hay, đáng tiếc là quán bar của chúng tôi nhỏ, không mời nổi tiểu thư tới chỗ chúng tôi biểu diễn.

Trương Khác đưa ngón tay ra lắc lắc, nói thay Giang Đại Nhi:

- Chúng tôi qua đây uống rượu miễn phí là được rồi.

Tôn Tĩnh Hương hơi ngạc nhiên vì Trương Khác có thể đại diện cho Giang Đại Nhi, vẫn hỏi:

- Giang tiểu thư, thấy được không?

Giang Đại Nhi ríu rít gật đầu, cô đã có chút tiếng tăm ở trong thành phố, nếu hát ở một quán bar lạ, rất có thể gây ra rắc rối không hay, thấy Trương Khác và Tôn Tĩnh Hương có vẻ giao tình không tệ, nên tất nhiên đồng ý.

Trương Khác nhìn cái rượu vang trong tay Tôn Tĩnh Hương, nhận ra là rượu lfblass của Úc, một thương hiệu còn trẻ, nhưng rất được:

- Chai rượu này tặng chúng tôi phải không?

Tôn Tĩnh Hương ưu nhã đặt chai rượu xuống bàn:

- Đúng vậy, trong quán không có hoa, tặng Giang tiểu thư chai rượu tỏ tâm ý.

Trương Khác xoa tay:

- Cảm ơn chị Tôn.

Tôn Tĩnh Hương cười duyên dáng, cô biết Trương Khác không cảm ơn về chai rượu, chuyện Giang Đại Nhi muốn làm ca sĩ cô cũng được Diệp Kiến Bân kể qua rồi.

Tôn Tĩnh Hương tha thướt đi về quầy bar, đám Lệnh Tiểu Yến kích động chúc mừng Giang Đại Nhi, Hứa Duy đưa mắt nhìn Trương Khác cười:

- Cậu cũng có thể diện đấy.
- Thật hiếm khi được chị Hứa Duy khen một câu.

Trương Khác khoa trương chấp tay vái tạ.

Bạn trai Lâm Băng thắc mắc:

- Đại Nhi tới hát nơi này lại chẳng làm ăn phát lên như điều gặp gió, sao tôi cảm tưởng mọi người lại thấy bên mình chiếm lợi lớn thế nhỉ?

Nhìn từ góc độ của một người bình thường đúng là như thế, Trương Khác chỉ nói:

- Không phải là ai mở quán bar cũng mong làm ăn tốt ...

Trương Khác chưa nói hết, bạn trai Lâm Băng đã nói:

- Sở thích lập dị của đám lăm tiền hả?

Trương Khác cau mày, xem ra anh chàng này ý thức giai cấp rất mạnh, quay đầu đi không thèn để ý tới lời của hắn, xem xem sau này ra xã hội rồi hắn còn giữa được sự kiêu ngạo này không?

Trương Khác nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân, nói hắn đang từ nhà tới đây, để Lệnh Tiểu Yến nhìn thấy hắn tới chỗ này không hay lắm, đưa tay ra xem đồng hồ, nói với Hứa Tư:

- Thời gian không còn sớm nữa, chị đi đường mệt rồi, có về nhà khách nghỉ trước không?

Rồi lại bảo nhóm Hứa Duy:

- Mọi người không về túc xá cũng được, thuê thêm hai phòng ở nhà khách đi.

Qua một thời gian dài, đám Lệnh Tiểu Yến quen tiếp nhận thân phận thần bí của Trương Khác, tất nhiên không nhiều lời hỏi y ở lại làm cái gì.

Lệnh Tiểu Yến hưng phấn đề nghị mấy cô bạn:

- Chúng ta ra siêu thị mua rượu về nhà khách uống tiếp đi ... Đại Nhi, tới nhà khách uống rượu với bọn mình không?

Hiếm có dịp vui như thế, Giang Đại Nhi cao hứng nói:

- Để mình gọi điện báo ẹ một tiếng ...

Không ngờ Trương Khác lại nói:

- Đại Nhi ở lại đi, lát nữa về cùng tôi..

Lệnh Tiểu Yến che miệng cười ám muội:

- Không phải là thừa cơ mưu đồ bất chính với Đại Nhi muội muội của chúng tôi chứ hả?

Trương Khác đâu quan tâm tới lời trêu ghẹo của họ, chỉ nhìn sang Hứa Tư, thấy trong mắt cô giấu một nụ cười.

Tiến nhóm Hứa Duy đi, Trương Khác đưa Giang Đại Nhi tới ngồi bên quầy bar, nói:

- Phải làm phiền chị Tôn một thời gian rồi, cần khoảng nửa năm thay đổi ấn tượng của giới truyền thông với Đại Nhi, cũng để Đại Nhi rèn luyện thêm giọng ca, sau này không gian phát triển của cô ấy sẽ rất lớn ..
- Phiền gì chứ, tôi vốn thích nghe hát mà, nếu chẳng phải giọng Đại Nhi trong, hợp ý tôi thì tôi cũng chẳng nhận lời .

Tôn Tĩnh Hương rót cho Trương Khác và Giang Đại Nhi hai ly rượu khác:

- Tạm thời uống rượu vang nhé, Kiến Bàn sắp tới rồi, tôi không muốn anh ấy biết tôi lén lấy rượu của anh ấy cho người khác uống.

Diệp Kiến Bàn tới rất nhanh, thấy Giang Đại Nhi cũng ở đây, hỏi:

- Sao Đại Nhi cũng ở chỗ này?

Giang Đại Nhi thấy Diệp Kiến Bàn ngạc nhiên lắm, đứng dậy chào:

- Giám đốc Diệp ...

Diệp Kiến Bàn hào sảng vung tay lên:

- Nơi này không có giám đốc Diệp, giám đốc Trương, gọi tôi là anh Diệp đi.

- Anh Diệp gì chứ hả? Thấy gái đẹp là tíu mắt.

Tôn Tĩnh Mông nguyền Diệp Kiến Bàn một cái, cởi tạp dề ném vào người Diệp Kiến Bàn:

- Tới việc của anh đây.

Giang Đại Nhi trở mắt nhìn, cô biết rõ thân phận của Diệp Kiến Bàn, vậy mà Tôn Tĩnh Mông tự nhiên sai bảo, Diệp Kiến Bàn còn ngoan ngoãn buộc tạp dề lên người, trông rất thú vị, liền phì cười. Cảm thấy cười như thế không phải phép, liền cầm ly rượu lên uống để che giấu.

Trương Khác cười ha hả nói:

- Kệ bọn họ đi, bọn họ đều là những người thích bị ngược đãi ...

Giang Đại Nhi lần này kìm không nổi cười phun hết rượu lên ngực Trương Khác, làm y trở mắt, Tôn Tĩnh Mông cười nhạo:

- Rao gió gặt bão chưa?

Giang Đại Nhi cuống lên lấy khăn giấy từ Tôn Tĩnh Hương lau rượu cho Trương Khác.

Trương Khác giơ hai tay đầu hàng, cười méo xẹo:

- Xem ra nói xấu trước mặt cũng bị báo ứng, anh Diệp, vừa rồi chị Tôn đã đồng ý để Đại Nhi hát ở quán ba, xem tình hình, 1978 sẽ có nửa năm không yên tĩnh rồi.

Diệp Kiến Bàn nhìn Tôn Tĩnh Hương thấy cô khẽ gật đầu, nói:

- Tôi rất kỳ vọng thấy Đại Nhi thành ca hậu đấy, ngoài ra không có kế hoạch xa hơn à?

Trương Khác lắc đầu:

- Tôi đâu phải là nhà quản lý chuyên nghiệp, trong tay cũng không có đội ngũ chuyên môn, làm sao vạch kế hoạch xa hơn cho cô ấy.

- Quang cáo Phi Hồng cũng không được, tên béo Phi Hồng xuất thân nửa vôi, nhiều thứ làm nửa ông nửa thằng chả ra sao cả.

Diệp Kiến Bàn hỏi Tôn Tĩnh Hương:

- Tiểu Tĩnh, em chẳng học chế tác âm nhạc còn gì, nếu giao Đại Nhi cho em đào tạo, cần bao lâu để cô ấy nổi bật lên được?

Trương Khác ngạc nhiên thốt lên:

- Thì ra chị Tôn là dân chuyên nghiệp .. Tôi bảo mà, sao âm hưởng trong quán bar lại lại thiết kế tốt như thế.

Tôn Tĩnh Hương cười hiền dịu:

- Không phải đâu, trước kia tôi từng làm việc về phương diện này, còn xa lắm mới nói được được gọi là chuyên nghiệp...

Diệp Kiến Bân nhìn Tôn Tĩnh Hương đầy tình cảm:

- Nếu chẳng phải nhà họ Cát có quá nhiều quy củ thì hiện giờ chị Tôn cậu đã là một một đại minh tinh rồi, Tiểu Tĩnh em thể hiện một chút cho Trương Khác mở rộng tầm mắt đi.

- Đại Nhi ở đây, em không bêu xấu đâu.

Tôn Tĩnh Hương lắc đầu, giọng mang nỗi buồn mang mác:

- Trong nhà họ Cát, phụ nữ xuất đầu lộ diện trước đám đông là tội cực lớn.

- Đã là xã hội nào rồi mà còn cái quy củ phong kiến như thế.

Tôn Tĩnh Mông phần nộ nói:

- Cái xã hội này chỗ để nữ nhân có thể cạnh tranh với nam nhân vốn đã ít rồi, giới biểu diễn chẳng lẽ dơ bẩn? Tôi thấy cái dơ bẩn là tâm tư đám đàn ông các anh ấy.

Trương Khác lè lưỡi, Tôn Tĩnh Mông vợ dũa cả nắm làm y không dám tiếp lời, tránh rước họa vào thân. Còn nhớ Đại Nhi nói Tôn Tĩnh Mông múa dân tộc cực đẹp, có tài năng ấy lại phải học biên đạo múa, chắc áp lực gia tộc khiến cô nhượng bộ.

Bị áp bức ắt có phản kháng, chẳng trách Tôn Tĩnh Mông sở hữu vẻ đẹp tự nhiên như vậy lại cố tình trang điểm thật dữ dằn, nói không chừng là cố ý làm thế cho người nhà xem.

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc, cũng không tiếp lời Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông không biết thân phận Trương Khác, nhưng qua tiếp xúc trước kia, biết y là hạng rất sỗ đời, nói thẳng luôn:

- Giọng Đại Nhi rất hay, nhưng muốn thành ca hội không dễ đâu, trong quá trình đó sẽ có không ít nam nhân có mưu đồ xấu với cô ấy.

Trương Khác chợt dạ quay đầu đi, mặc dù y chẳng có tâm tư méo mó gì với Giang Đại Nhi, nhưng ánh mắt của Tôn Tĩnh Mông cứ như y không có ý đồ xấu với Giang Đại Nhi là điều không bình thường.

Như chạm phải tâm sự, Tôn Tĩnh Mông càng nói càng kích động:

- Chị, vì sao nữ nhân nhất định phải cần tới nam nhân, chẳng lẽ không cần đám nam nhân thối đó thì Đại Nhi không thể thành ca hậu? Sao chị không thử xem sao, sao chị cứ suốt ngày rúc trong cái xó này, chị không điên nhưng em thì sắp điên rồi.

290. Chương 290: Về Trường Đi Thi

Tôn Tĩnh Hương chỉ mỉm cười không trả lời em gái.

Tôn Tĩnh Mông càng nói càng kích động, khách có người gọi thêm rượu, cô ta chỉ ném cho cái nhìn hung tợn, tiếp tục nói:

- Trong tay em còn có ít tiền, sinh nhật em không mua xe nữa, em sẽ cống hiến ra.

Trương Khác quan sát vẻ mặt của Diệp Kiến Bân, thấy hắn có vẻ rất cổ vũ Tôn Tĩnh Hương, nếu để Tôn Tĩnh Hương vì hắn suốt ngày đợi ở cái quán nhỏ này thì quá ích kỷ, Trương Khác cũng không muốn, trước kia y đã luôn coi Tôn Tĩnh Hương như người chị vậy, nói:

- Tôi muốn làm một ca khúc quảng cáo, ở phương diện này Phi Hồng không đủ chuyên nghiệp, có thể nhờ chị Tôn được không?

Tôn Tĩnh Hương do dự không đáp, cô là mẫu phụ nữ của gia đình, cô hợp với việc làm vợ làm mẹ, ngày ngày chăm lo việc nhà, chiều chiều bế con đứng cửa chờ chồng đi làm về, chỉ thế thôi, sống một cuộc sống

bình lặng, nhưng mong ước nhỏ nhoi đó không bao giờ trọn vẹn được, Diệp Kiến Bản dù sao cũng không phải chồng cô, cô cần làm gì đó khỏa lấp khoảng trống

Tôn Tĩnh Mông tranh lời chị:

- Anh định đầu tư bao nhiêu tiền?
- Không quá 200 vạn dự toán thì vẫn có thể.

Trương Khác tính toán sơ qua khả năng tài chính hiện tại của bản thân:

- Nhưng công ty muốn nhìn thấy nó phải sinh ra hiệu ích tương ứng trên thị trường ... Cho dù chuyện này nhờ chị Tôn thì cũng phải hợp tác với Phi Hồng.
- Đám nam nhân các anh đầu óc vòng vèo thế nào không tách rời được chuyện làm ăn.

Tôn Tĩnh Mông khinh bỉ nhìn Trương Khác, song 200 vạn để sáng tác một bài hát, tuyệt đối là khoản đầu tư lớn, bản thân nói là mảnh khỏe quảng cáo thu hút giới truyền thông trong nước rồi:

- Cứ yên tâm giao cho chúng tôi, dù sao chúng tôi có chút quan hệ với nhà họ Cát, nhìn nhiều thấy nhiều, có chút đầu óc kinh tế.

Tôn Tĩnh Hương có bao lấy chuyện này cũng vô dụng, Trương Khác và Diệp Kiến Bản nhìn Tôn Tĩnh Hương, cô nghĩ một lúc mới nói:

- Chỉ là sáng tác ca khúc thì tôi có thể miễn cưỡng thử xem, chuyện thao tác thị trường giao cho lão Kính làm ...

Diệp Kiến Bản và Trương Khác cùng vỗ tay, chỉ cần kéo Tôn Tĩnh Hương xuống nước, có khởi đầu rồi còn sợ cô rút lui sao?

Chuyện này mau chóng được quyết định, Diệp Kiến Bản còn sợ Trương Khác đổi ý, lập tức gọi điện cho Kinh Phi Hồng để ông ta mau đưa ra phương án ...

Bất kể việc hát ở quán bar, hay bỏ khoản tiền lớn viết ca khúc cho Giang Đại Nhi, đều hỗ trợ cô chuyển biến hình tượng thành ca sĩ, đây là chuyện duy nhất Trương Khác có thể trực tiếp giúp Giang Đại Nhi, may là Tôn Tĩnh Hương cũng có tâm tư này, các chuyện khác đợi việc sáng tác ca khúc xong rồi thảo luận cũng không muộn...

- Trương Khác rốt cuộc là ai thế?

Tôn Tĩnh Mông lấy hai ngón tay kẹp danh thiếp của Hứa Tư lắc lắc trước mặt Diệp Kiến Bản:

- Cô gái tên Hứa Tư này là ai?
- Em gặp Hứa Tư rồi à?

Diệp Kiến Bản hỏi Tôn Tĩnh Hương.

- Ừm.

Tôn Tĩnh Hương gật đầu:

- Theo đám bạn của Đại Nhi đi rồi.
- Mọi người biết hết cả mà không chịu cho em biết.

Tôn Tĩnh Mông cảm thấy sắp điên rồi:

Diệp Kiến Bản cười hăng hắc:

- Nói cho em biết là hại em đấy, Trương Khác không thích, anh chị không tuyên truyền thay y làm gì.

Tôn Tĩnh Mông cực kỳ tối tối nhìn Diệp Kiến Bản chăm chăm, Diệp Kiến Bản lảng sang chuyện khác, căn bản không để ý đến cô ta.

~o0o

~~Bên ngoài tuyết vẫn rơi, những bông tuyết trắng muốt bao phủ khắp nơi, làm ngõ Học Phủ bình thường có chút u ám trở nên rực sáng. Có lẽ vì đêm tuyết đẹp, cũng có lẽ vì sắp nghỉ lễ, cho nên dù là đêm đã khuya, trong ngõ vẫn có đôi tình lữ quên lối về.

Giang Đại Nhi nhỏ nhẹ nói:

- Cảm ơn cậu.

Trương Khác cười :

- Có gì mà phải cảm ơn, ai chẳng có mộng tưởng, vả lại chuyện mọi người cùng có lợi này, không làm là đồ Vương Bát Đản.

Giang Đại Nhi bật cười, đúng là một nam nhân khiến các cô gái xiêu lòng, nhưng luôn cảm giác y thật xa xôi, ai mới có thể thực sự hiểu được trái tim y? Cô rất muốn hiểu, nhưng phát hiện như có một tấm màn vô hình ngăn cách, nghĩ tới đó Giang Đại Nhi có chút buồn bã.

Trở về nhà khách, bạn trai của Chu Tiểu Quân và Lâm Băng đều đã về, chỉ còn bốn cô gái ngà ngà say má đỏ phừng phừng, nằm ngồi nghiêng ngả, thấy Trương Khác và Giang Đại Nhi, Lệnh Tiểu Yến cười khanh khách:

- Còn tưởng cậu lừa mất Đại Nhi đi rồi chứ?

Kéo Giang Đại Nhi vào phòng.

Trương Khác định vào theo nhưng bị Lệnh Tiểu Yến chặn ngoài cửa:

- Quý bà cuồng hoan, quý ông miễn vào, con trai cũng không được.

Trương Khác cười, quay về phòng, ở một mình trong phòng với năm mỹ nhân say rượu, nếu y không làm gì cả sáng mai lên chùa cạo đầu đi tu luôn cho xong. Còn nếu xảy ra chuyện gì ... Hậu quả không dám tưởng tượng.

Sáng hôm sau tỉnh lại, thấy cửa sổ phủ một lớp tuyết dày, chẳng biết tuyết trên đường cao tốc đã kịp dọn dẹp chưa, Trương Khác tới gõ cửa phòng Hứa Tư, thì đầu vào trong, thấy bốn cô gái nằm ngổn ngang trên một cái giường, không còn chút hình tượng thực nữa nào nữa.

Trương Khác bật cười:

- Hôm qua mọi người thác loạn tới mấy giờ?

- Chẳng nhớ nữa, đầu tới giờ vẫn còn đau đây, ít khi uống nhiều rượu như thế này lắm.

Hứa Tư ra hành lang nhẹ nhàng khép cửa lại:

- Bây giờ về Hải Châu à?

Trương Khác đưa tay ra day huyệt thái dương cho cô, hôn nhẹ lên môi:

- Vẫn còn hơi rượu này.

Hứa Tư cười xấu hổ:

- Đợi một chút nhé, tôi vào rửa mặt ...

Rồi đẩy cửa đi vào, đám Hứa Duy bị tiếng gõ cửa của Trương Khác đánh thức, giọng còn ngái ngủ hỏi:

- Mọi người đi sớm thế:

- Các em cứ ngủ tiếp đi.

Hứa Tư xin lỗi:

- Tiểu Duy em định bao giờ về nhà?

- Chuyện Đại Nhi đi hát sao rồi?

Hứa Duy nhìn qua khe cửa thấy Trương Khác đứng ở hành lang, hỏi:

- Thế nào cũng phải đợi năm sau quay về trường mới được, Đại Nhi khả năng còn có chuyện khác, hay chị theo em và chị Hứa Tư về cũng được.

Chỉ cần thi hết xong thì có về trước trường học cũng không hối tới, cho nên các trường đại học thường kéo dài thời gian thi ôn cuối cùng vào ngày cuối cùng, để sinh viên không thể bỏ trốn sớm được. Có điều cũng có ngoại lệ, giống như giảng viên khoa ngoại thương không theo an bài của ban giáo vụ, đám Hứa Duy đã thi xong ba bốn ngày rồi.

Hứa Duy đưa tay lay tỉnh Giang Đại Nhi:

- Còn việc gì cần mình ở lại không?

Giang Đại Nhi mắt còn lim dim, tóc bù xù, nhưng lại rất kiều mị, cô ngó ra một lúc chẳng hiểu Hứa Duy đang hỏi cái gì, hỏi Trương Khác:

- Chuyện ca khúc quảng cáo thì sao?

- Thời gian đầu không liên quan tới chị nhiều lắm, bên Phi Hồng có an bài lịch trình không?

Giang Đại Nhi vỗ đầu, cô trở về một cái liền bị đám Lệnh Tiểu Yến chúc cho rất nhiều rượu, nên trừu quan hệ giữa Diệp Kiến Bân ra thì khai hết rồi, lúc này đầu óc chưa tỉnh hẳn, điệu bộ ngốc nghếch trông cực kỳ đáng yêu, cô ngheo đầu nghĩ một hồi nói có vẻ không chắc chắn lắm:

- Hình như không ... Tôi hỏi mẹ tôi xem ...

Rồi chui tử trong chăn ra, không ngờ chỉ mặc mỗi áo chui bó sát người, phía dưới mỗi chiếc quần lót, mặc dù không khỏa thân như lần trước, nhưng trông càng kích thích, làm Trương Khác nhìn ngây người nuốt nước bọt :” Thế này mai sau làm ca sĩ đi theo con đường gợi cảm luôn cho xong.”

Hứa Tư che mắt Trương Khác, không cho y nhìn.

Trương Khác kéo chặt cánh cửa, không cho người bên trong có cơ hội đi ra, ấn Hứa Tư lên cửa hôn cuồng nhiệt, đáng vẻ kinh hoàng của Hứa Tư làm người ta đau lòng, càng làm nam nhân kích thích.

Hứa Tư vùng vẫy không có tác dụng, lại không dám phát ra tiếng động để bên trong phát hiện, đành khê cần lấy cái lưỡi ma quái đang tiến vào, ép y phải rút lui.

Nhìn đôi mắt Trương Khác lộ vẻ cầu khẩn, Hứa Tư mỉm cười liếm lưỡi một cái rồi đẩy ra:

- Muốn chết à, Tiểu Duy nhìn thấy thì sao?

Trương Khác đương nhiên hi vọng Giang Đại Nhi còn có chuyện giữ Hứa Duy ở lại tỉnh thành, y có thể cùng Hứa Tư ở riêng với nhau trên đường về Hải Châu.

Thế nhưng trước tết vốn là mùa ảm đạm của thị trường điện gia dụng, dù có hoạt động quảng cáo gì cũng phải đợi sau tết mới bố trí lại.

Giang Đại Nhi gọi điện thoại xong nói Hứa Duy có thể theo bọn họ về.

Hứa Duy mặc dù vừa buồn ngủ vừa đau đầu nhưng vẫn thu dọn hành lý, đành cưỡng ép bản thân rời giường. Trương Khác gọi điện cho kênh giao thông, biết tuyết trên đường cao tốc phải đợi tới 9 giờ mới dọn hết, thời gian không gấp lắm.

Buổi trưa ăn qua loa ở khu phục vụ, buổi chiều 1 giờ mới về tới Hải Châu, rời đường cao tốc Trương Khác thả Hứa Tư, Hứa Duy xuống xe nói:

- Em phải về trường học thi cuối kỳ đây...

- Hả?

Hứa Tư, Hứa Duy trở mắt kinh ngạc.

15 phát, đáng nhẽ hết rồi, nhưng thể theo yêu cầu của bác hungsaco sẽ thêm 5 chương nữa.

291. Chương 291: Ta Đây Không Chấp Tiểu Cô Nương

Trương Khác lái xe tới trường học, 1 giờ 30 mới chính thức thi, cho dù đến muộn một chút cũng không sao, hôm nay thi hai môn, mai thi ba môn, ngày kia chính thức nghỉ học, với Trương Khác mà nói, chẳng có gì đáng để hưng phấn cả.

Tiếng chuông chuẩn bị thi vang lên, Thôi Úc Mạn ôm đồng đề thi theo các giáo viên khác rời văn phòng giáo viên, mặc dù cô ta điều tới bộ phận sơ trung, nhưng hôm nay tới bên cao trung làm giám thị, vừa mới đi xuống sân thì thấy chiếc VS 40 xám bạc đi vào trường học.

Đầu học kỳ này chiếc Mitsubitshi đỏ để lại cho các giáo viên Nhất Trung ấn tượng cực kỳ sâu sắc, sau lần đó trở đi, Nhất Trung trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, vấn đề học sinh tựa hồ được giải quyết triệt để.

Lúc này, tất cả giáo viên đều dừng bước.

- A, còn chưa bắt đầu thi à, cứ tưởng muộn rồi chứ...

Trương Khác hết sức vô tư thò đầu ra cửa xe, chào hỏi các giáo viên.

Thôi Úc Mạn quay ngắt đầu sang một bên, tuyệt đại đa số các giáo viên mặt tối sầm như trời sắp mưa, có hai giáo viên mới giống Thôi Úc Mạn vừa mới vào Nhất Trung, không nhận ra Trương Khác, nói:

- Ai thế, lưu manh ngồi xã hội dám lái xe vào trường à?

Vừa định đi tới đuổi Trương Khác ra khỏi trường, thì bị hai giáo viên trung niên giữ lại, bọn họ không biết phải giải thích cho hai giáo viên trẻ này thế nào, cực chẳng đã lắc đầu nói:

- Kệ nó đi, chỉ cần nó không sinh sự ở trường là được.

Lý Chi Phương lúc này ôm chồng đề thi đi xuống, thấy các giáo viên đứng tùm một chỗ, tò mò thò đầu ra, thấy Trương Khác lái xe đi vào, vẫy tay ngăn lại, vừa đi vừa nói:

- Trương Khác, trường thay đổi nội quy rồi, học sinh không được lái xe có động cơ vào trường học, làm phiền em đỗ xe ở cổng trường.

Trương Khác gãi đầu:

- Cô giáo Lý, em ra ngoài đỗ xe, nhưng mà cô không được cấm thi em vì em đến muộn đâu nhé?

Lý Chi Phương cười, phất tay bảo y đi đỗ xe.

Nhìn Trương Khác ngoan ngoãn lái xe quay đầu đi ra khỏi cổng trường, một giáo viên thở phào:

- Đúng là chỉ mỗi cô giáo Lý mới đối phó được với đám hoàn khổ này, may mà Trương Khác và Đỗ Phi ở trong lớp cô, nếu đổi lại là lớp khác, nếu không Nhất Trung bị bọn chúng làm náo loạn tung trời rồi.

Có giáo viên khác nói:

- Nghe nói mấy ngày trước Đỗ Phi còn lên tỉnh thi diễn giảng, còn giành được giải thưởng, cô giáo Lý mà cũng có thể khiến cả Trương Khác cũng quay về đường chính như thế thì tôi thực sự phục cô, trường học tổ chức tuyển hiệu trưởng một cách dân chủ, tôi bỏ phiếu cho cô đầu tiên.

Lý Chi Phương chỉ cười bảo các giáo viên khác về lớp trước, cô đứng lại đợi Trương Khác, những người khác không hiểu thiếu niên này, cô biết y chưa bao giờ có tâm tư làm chuyện xấu, chẳng qua y quá xuất sắc khác biệt, nên làm người thường không thể hiểu nổi.

Cả học kỳ một Trương Khác rất ít xuất hiện ở trường học, nhưng đề thi môn sử không làm khó được Trương Khác, đáp án có thể rời khỏi đáp án tiêu chuẩn một chút, thế nhưng viết ba hoa chích chòe cho kín giấy thi thì không thành vấn đề gì.

Nền tảng môn Văn của y cực chắc, trả lời câu hỏi xong, Trương Khác còn viết chưa tận hứng, nếu bài thi này còn chưa đủ hợp cách thì giáo viên chấm bài y nhất định phải có thành kiến rất sâu.

Tiếp theo là thi chính trị, Trương Khác cầm lấy đề thi mới biết học kỳ vừa rồi học triết học cơ sở. Triết học chủ nghĩa Mác không chỉ sơ trung học một chút, lên cao trung học tiếp mà tới đại học cũng phải học lại một lượt, thi nghiên cứu sinh càng là trọng điểm.

Trương Khác cuối cùng bỏ nghiên cứu sinh, nhưng năm thứ tư ôn thi nghiên cứu sinh rất nghiêm túc, cho nên cái môn học này làm người ta rất căm ghét, nhưng nhồi nhét vào đầu bao năm như thế đủ để lại ấn tượng sâu sắc, huống hồ một đạo thất tình Trương Khác sinh ra hứng thú nghiên cứu triết học, thế nên làm bài không thành vấn đề, chỉ là chẳng hiểu có đi quá xa đáp án của trình độ trung học không, nhưng Trương Khác vẫn phát huy trình độ ba hoa, viết kín giấy thi.

Cả buổi chiều đều do Lý Chi Phương làm giám thị, cô rất tự nhiên cầm bài thi của Trương Khác lên xem, mặc dù đem so với đáp án gần như chuẩn mực của Đường Thanh thì bài thi của Trương Khác xa rời trọng tâm câu hỏi, nhưng Lý Chi Phương nghĩ nếu mình làm bài thi này cũng không thể viết hay hơn Trương Khác được.

Ngày mai thi ba môn, Văn và tiếng Anh là sở trường của Trương Khác, số học có hơi kém, nhưng không tới mức quá kém ... Lý Chi Phương trước khi cầm bài thi môn chính trị ra khỏi lớp, nói với Trương Khác:

- Tối nay về bảo Đường Thanh giúp em bổ túc thêm môn số học, nói không chừng lần thi này sẽ không đội sổ.

- Không đội sổ ... Đó là yêu cầu của một giáo viên với học sinh sao?

Trương Khác ngạc nhiên nhìn Lý Chi Phương:

- À ...

Lý Chi Phương thấy nói như thế không nên, má hơi hồng, nhưng cũng không lấy ra tôn nghiêm của giáo viên trước mặt Trương Khác.

- Bạn cho rằng mục tiêu của bạn có thể đặt cao hơn à?

Đường Thanh đứng bên cạnh, cuộn bài nháp lại, đánh vào đầu Trương Khác:

- Hôm qua định dạy cho bạn một buổi, bạn lại trốn lên tỉnh thành, hại ình cứ lo bạn có kịp về thi hay không, tối nay có chuẩn bị làm việc xấu gì không đấy?

Trương Khác hôm qua đi đón Hứa Tư, nên đối diện với Đường Thanh ít nhiều có chút chột dạ, nên không dám cãi lại câu nào, vội nói:

- Tối nay mình không có việc gì, đang chuẩn bị nhờ bạn dạy kèm môn số học thôi.

Lý Chi Phương phì cười, ôm bài thi rời khỏi lớp học, nói tới thực sự trấn áp được Trương Khác thì phải là Đường Thanh chứ không ai khác.

Đỗ Phi lúc này mới lăm lét thò đầu qua:

- Nghe nói mày lại đổi xe à?

Mặc dù Đỗ Phi chưa tròn 18 tuổi, nhưng giống như Trương Khác nhờ vào quan hệ nên có bằng lái rồi, Trương Khác ném chìa khóa cho hắn:

- Chiếc Volvo xám bác đỗ ở cổng trường ấy, ngày mai nếu xe tao chỉ có một vết xước nhỏ thì mày đặt chỗ ở bệnh viện trước đi.

Đỗ Phi tất nhiên không coi lời cảnh cáo của Trương Khác vào đâu, lấy được chìa khóa một cái là muốn chuồn luôn, Trương Khác vội chặn hắn lại:

- Mày phải đưa tao và Đường Thanh về trước chứ?

Đỗ Phi đành làm phu xe cho Trương Khác, khi xuống lầu thấy Trần Phi Dung đang cùng bạn học đứng ở hành lang đối chiều đáp án, Đường Thanh chạy tới chào hỏi, Trương Khác quay mặt đi, tránh khỏi bị người ta lạnh nhạt.

Không ngờ Trần Phi Dung nói chuyện với Đường Thanh một lúc rồi nắm hai tay, đi tới rất thiếu tự nhiên, Trương Khác ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên từ khi hai người quen nhau Trần Phi Dung chủ động tìm y nói chuyện, làm y lúng túng cứ ngây ra nhìn, Trần Phi Dung cũng mấp máy môi một lúc chẳng thấy phát ra tiếng.

-....

- Cái gì?

Trương Khác không nghe được lời như muỗi kêu của Trần Phi Dung, ghé ta kề gần tai cô mới nghe rõ:

- Nhà bạn muốn mời tôi ăn cơm? Vì sao muốn mời tôi ăn cơm.

Trần Phi Dung mặt đỏ dừ, ngay cả tai cũng đỏ như máu, cô đã quen lãnh đạm với Trương Khác, nên khó mở miệng mời y.

Trần Kỳ đầu năm nghe ý kiến của Trương Khác, không ngờ thành công ngoài dự liệu, chỉ trong một năm trong nhà đã có chút tích góp, quán cũ quá nhỏ, định chuyển sang nơi rộng hơn, suy nghĩ rất lâu, nhưng khi thực sự bắt tay vào việc thì hai vợ chồng lại trở nên do dự.

Dù sao với nhà bình thường mà nói, muốn làm chút sự nghiệp chẳng khác gì đi trên băng mỏng, vì gia sản không nhiều, thất bại là không thể làm lại được. Trần Kỳ và Lưu Phân tính mời Trương Khác ăn cơm, vừa để cảm ơn đồng thời nhờ y góp ý.

Vợ chồng Trần Kỳ không có cách nào liên hệ với Trương Khác, Hứa Tư lại không ở Hải Châu, nên bảo con gái nếu gặp Trương Khác ở trường thì mời y.

Suốt thời gian dài Trần Phi Dung không gặp được Trương Khác, đột nhiên y xuất hiện trước mặt, đối lại là người khác cũng không sao thần nhiên được.

Giải thích mỗi chuyện mới cơm thôi mà Trần Phi Dung tốn không ít công sức, nói xong cảm thấy muốn bật khóc, trong lòng đột nhiên không hiểu sao cảm thấy rất khó chịu.

- Được rồi, ngày mai bạn cứ bảo mình thời gian là được, mai mình cũng tới trường để thi ...

Trương Khác không nhẫn tâm làm khó Trần Phi Dung, quan trọng là Đường Thanh đang ở bên nhìn gườm gườm kia kìa, cô nàng hiện rất thân thiết với Trần Phi Dung, cảm giác mình mà có xung đột với Trần Phi Dung, đảm bảo cô nàng không giúp mình, hừ, ta đây không thêm chấp tiểu cô nương.

292. Chương 292: Lolita Chu Hiểu Lộ

Trương Khác và Đỗ Phi phải đứng bên cạnh mòn mỏi chờ Đường Thanh và Trần Phi Dung ghé tai thì thầm với nhau một lúc lâu, lúc ra khỏi trường học thấy Lý Chi Phương đi xe đạp chở Chu Hiểu Lộ về.

Chu Hiểu Lộ từ rất xa đã vẫy tay với bọn họ, Chu Hiểu Lộ hết năm nay mới tròn 13 tuổi, vậy mà nhìn cái biến ngay thuộc hàng mầm họa rồi, khuôn mặt trái xoan thanh tú, chiếc mũi xinh xắn thẳng tắp, cặp môi đầy đặn, đôi mắt đen lay láy, trắng trẻo non nớt, cực kỳ đáng yêu, chỉ là còn chưa có vẻ diễm lệ sau khi trưởng thành.

Lý Chi Phương thấy Đỗ Phi sắp ngồi vào ghế lái, không nhịn được, dặn một tiếng:

- Đường đông người, em lái xe cẩn thận đấy ...

Đỗ Phi vội ném ngay chìa khóa cho Trương Khác, cười ngượng:

- Em chỉ sờ vô lăng thôi, Trương Khác nó mới lái xe.

Mẹ, thằng này vẫn còn đóng giả học sinh ngoan trước mặt Lý Chi Phương, mỗi tội thằng học sinh ngoan toàn mơ đưa cô giáo lên giường, Trương Khác tức tối vô cùng cầm lấy chìa khóa.

- Hiểu Lộ, để bọn chị đưa em về.

Đường Thanh rủ Chu Hiểu Lộ lên xe.

Chu Hiểu Lộ lắc đầu:

- Em còn phải đi chợ mua rau với mẹ nữa.

Đỗ Phi cũng nói:

- Cô giáo Lý, còn có một ngày cuối nữa thôi, trừ Trương Khác ra thì chẳng ai phải học thêm cả, để Hiểu Lộ đi chơi với bọn em đi, trước tám giờ bọn em sẽ đưa Hiểu Lộ về.

Trương Khác không ngờ Đỗ Phi giả học sinh ngoan nửa năm quan hệ với Lý Chi Phương đã bình thường lại, còn danh chính ngôn thuận rủ rê con gái nhà người ta đi chơi, nhìn đôi mắt tiểu nha đầu có vẻ rất mong mỏi, xem ra khá thân thiết với Đỗ Phi và Đường Thanh.

Đỗ Phi là đứa bé ngoan, bất kể là các giáo viên và học sinh khác trong trường có nghĩ thế nào về hắn thì Lý Chi Phương không bị ảnh hưởng, chút xấu hổ giữa hai bên bị thời gian xóa nhòa, khôi phục lại quan hệ bình thường giữa giáo viên và học sinh, hắn là còn thân thiết hơn giáo viên và học sinh bình thường một chút.

Lý Chi Phương đồng ý, việc học tập của Chu Hiểu Lộ hoàn toàn không cần cô lo, vỗ má con gái dặn:

- Đừng nghịch quá đấy.

Chu Hiểu Lộ vừa thấy mẹ đồng ý, chạy tót lên xe, vào xe rồi rất lễ phép chào:

- Chào anh Trương Khác, chào anh Đỗ Phi.

Trương Khác quay đầu lại, nói với Chu Hiểu Lộ rất nghiêm trang:

- Hiểu Lộ, em nhớ ký nhé, anh Đỗ Phi là con chó sói đội lốt người ...

Nói xong đắc ý cười phá lên, có lẽ lúc này Đỗ Phi còn chưa có cảm giác, nói không chừng thời gian trôi đi theo sự trưởng thành của Chu Hiểu Lộ, hắn dần chuyển tình cảm với Lý Chi Phương lên người cô bé.

Đỗ Phi cười mắng Trương Khác nói lung tung bồi nhọ hắn, hắn giống tất cả thiếu niên, thế giới tình cảm rất thuần khiết, hiện Đỗ Phi đang cặp đôi với Thịnh Hạ, tình cảm kia với Lý Chi Phương cũng nhạt đi, với Chu Hiểu Lộ chỉ có sự thân thiết khó nói lên lời.

Tình cảm của thiếu niên thực sự đâu có phức tạp như kẻ trải qua hai kiếp người như Trương Khác.

Đợi xe đi một quãng, không còn nhìn thấy Lý Chi Phương nữa, vỗ vai Trương Khác giục:

- Cho lái cái nào nào.

Trương Khác lừ mắt nhìn hắn một cái:

- Vừa rồi ai bảo mày vờ vịt, vờ mày nghĩ có khả năng được sờ vào tay lái nữa không?

Thấy hắn trông rất tội nghiệp, Trương Khác lái xe tới chỗ đường vắng liền đổi cho Đỗ Phi lái xe.

Trương Khác gọi điện về nhà, không có ai nghe máy, gọi tới nhà mới, quả nhiên mẹ ở đó, nói tới Tạ Văn Tình tới ăn cơm, Trương Khác không chần chừ lệnh Đỗ Phi lái ngay tới Tân Cẩm Viên, rồi bảo Đường Thanh gọi cả mẹ sang ăn cơm cho thêm phần náo nhiệt.

Gần tết, Đường Học Khiêm và cha y thì gần như không có khả năng ăn tối ở nhà.

Đột nhiên tăng lên nhiều người như vậy làm ở nhà trở tay không kịp, Lương Cách Trân vội vàng đi mua thêm thức ăn, Tạ Văn Tình làm việc ở công ty, đợi một lát nữa mới về.

Trương Khác và Đường Thanh, Đỗ Phi, Chu Hiểu Lộ học số học trong nhà mới.

Môn số học này phải làm rất nhiều bài tập thì mới nâng cao trình độ được, buổi tối chỉ có thể học thuộc các công thức, định lý một lượt là giải lăm rồi, nhưng nền tảng số học của Trương Khác không tệ, đừng quên nhờ môn này mà y được đề bạt ở tập đoàn Long Dụ, nghe Đường Thanh giảng đơn giản là giải được dễ dàng đề luyện tập, không cần tốn công.

Nhưng đối phó với kỳ thi ngày mai vẫn còn lỗ hổng kiến thức rất lớn, chỉ hi vọng không quá tệ, lấy lời Lý Chi Phương mà nói thì tranh thủ đừng để bị đội sổ.

Tạ Văn Tình đi làm về, sang nhà Trương Khác, bị y lấy sách số học ra hỏi:

- Chị Văn Tình biết bài này giải ra sao không?

Tạ Văn Tình cầm lấy sách, căn môi nghĩ một hồi hoàn toàn không có đầu mối, vài công thức toán học xoay chuyển trong đầu nhưng không xác định lắm, cuối cùng từ bỏ, tức giận nói:

- Ngày mai em thi mà, liên quan gì tới chị?

Trương Khác cầm lấy sách loáng cái đã giải xong, cười rất đắc ý, bị Đường Thanh cầm sách đập vào đầu:

- Mới học chưa được một phần tư, đắc ý cái gì?

Chu Hiểu Lộ ở bên cạnh lắc đầu, cũng cảm thấy Trương Khác chẳng có gì đáng đắc ý cả.

Ăn cơm xong, Đỗ Phi lái xe bảo đi đón Thịnh Hạ, thực ra là hẳn muốn lái xe cho đã thèm, Thịnh Hạ và Trần Phi Dung học năm cuối rồi, áp lực học tập hơn bọn họ nhiều, tối nay chưa chắc thèm để ý tới hẳn.

Nhưng Trương Khác mặc xác, chỉ dặn nhớ phải quay lại đưa Chu Hiểu Lộ về trước tám giờ. Trương Khác và Đường Thanh, Chu Hiểu Lộ vào thư phòng học bài, Đường Thanh giảng bài, Chu Hiểu Lộ chống má ngồi bên nghe, cô bé có vẻ cũng hiểu được lời Đường Thanh giảng, điều này làm Trương Khác xấu hổ hết sức, thi thoảng có chỗ nghe không hiểu, cũng ngượng không bảo Đường Thanh giảng lại.

Gần tới tám giờ, cơ bản đã ôn tập được một nửa công thức, Đỗ Phi cũng về đúng giờ, cùng đưa Chu Hiểu Lộ về nhà.

Xuống tầng dưới, ba phụ nữ đang ngồi quanh ghế sofa trò chuyện, thấy con, Lương Cách Trân dặn thêm một câu:

- Tối nay đừng có ra ngoài chơi đấy nhé.

Cứ như tối nào Trương Khác cũng ra ngoài chơi vậy.

Lý Chi Phương đã chuyển về khu tập thể giáo viên Nhất Trung, trước đó cô điều tới sơ trung Tượng Sơn, từng bị đuổi khỏi nơi này.

Đêm đông gió thổi ù ù, vừa đi lên cầu thang đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nam nhân quát chửi, Trương Khác lúc đầu không để ý lắm, tới khi thấy Chu Hiểu Lộ đứng lại không chịu đi lên mới ý thức được là tiếng động phát ra từ nhà Lý Chi Phương.

Nhìn khuôn mặt non nớt nhưng kiên cường của Chu Hiểu Lộ, hẳn cô bé không muốn để chuyện trong nhà lộ ra ngoài.

Đám Trương Khác quay xuống, nhưng giống tai lên nghe, nhận ra tiếng quát tháo lẽ nhè của người say, tựa hồ hàng xóm xung quanh đã quen với chuyện này rồi, nên không có phản ứng gì.

Chu Hiểu Lộ tỏ ra bình tĩnh hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều, dùng giọng nói mà ai nghe cũng phải xót xa trong lòng:

- Ba em bị thôi việc lâu rồi, suốt ngày chỉ biết uống rượu, mẹ em tìm việc giúp ba em lại bị ba em đánh cho, nói là làm mất mặt ông ấy ... Em lớn lên rồi nhất định đưa mẹ rời khỏi cái nhà này.

Đỗ Phi cũng đã trưởng thành hơn, ít nhất không nổi khùng xông vào làm cho Lý Chi Phương thêm khó xử.

Trương Khác lái xe vào chỗ tối, nhặt một viên gạch vỡ bên bồn hoa, đưa cho Chu Hiểu Lộ:

- Ném vỡ cửa kính nhà em đi, thích lắm ...

Đường Thanh lên tiếng trách:

- Sao bạn dạy Hiểu Lộ làm chuyện này?

Chu Hiểu Lộ lại tỏ ra rất kiên quyết, cầm viên gạch ném thẳng vào cửa sổ nhà mình, “choang” kính vỡ tan tành, kèm theo đó là tiếng nam nhân la hoảng. Trương Khác kéo vội Chu Hiểu Lộ đang định nhặt gạch ném thêm vào trong xe.

Một nam nhân tóc tai bù xù từ cái cửa sổ vỡ kích thò đầu ra, nhìn biết ngay là hạng ná rượu, đang lơ đãng say làm người ta cho rằng hắn ta sắp ngã ngay khỏi cửa sổ.

Trương Khác còn tưởng hắn ta sẽ chửi bới vài tiếng, ai ngờ hắn ngó nghiêng một hồi rồi rút đầu về, trong nhà im ắng hẳn.

Trương Khác nhếch mép cười, hóa ra là thằng hèn chỉ biết bắt nạt vợ, liền vỗ vai Chu Hiểu Lộ:

- Nếu lần sau còn ầm ĩ như thế, em cứ lên ném vỡ cửa kính nhà em, nếu em không tiện làm thì gọi Đỗ Phi tới, nhớ đừng để ba mẹ em biết, đập vài lần là nhà em được yên tĩnh.

293. Chương 293: Tiểu Yêu Tinh

- Có ai dạy trẻ con như bạn không hả?

Đường Thanh lườm y một cái.

Trương Khác cười khì, chồng Lý Chi Phương là loại không dám có chút phản kháng nào với uy hiếp bên ngoài, nên mới dọa hắn như thế, ít nhất có thể giúp cuộc giống gia đình này có thể tiếp tục được.

Lý Chi Phương có lẽ có chỗ không phải với hắn, trong cảnh này rồi mà vẫn không bỏ hắn đi, có lẽ vì muốn Chu Hiểu Lộ có một gia đình hoàn chỉnh, có lẽ vì nguyên nhân khác, đều đáng được thông cảm.

Lý Chi Phương xuất hiện ở cửa sổ, nhặt kính vỡ trong ngoài nhà, cho vào thùng rác.

Đợi thêm một lúc lâu trong nhà không có tiếng cãi nhau nữa, ngược lại truyền ra tiếng TV, Trương Khác mới để cho Chu Hiểu Lộ về.

Còn phải học tập, không thể ở ngoài quá lâu, Trương Khác và Đường Thanh về thẳng Tân Cẩm Viên, xe thì để Đỗ Phi lái đi.

Ba người phụ nữ vẫn đang tán gẫu trong phòng khách, Trương Khác và Đường Thanh lên lầu trên, lúc này Đường Thanh mới hỏi:

- Sao bạn biết chiều đó có tác dụng?

- Hả?

Câu hỏi không đầu không cuối của cô nàng làm Trương Khác không hiểu:

- Thì đập cửa kính ấy...

- À, nam nhân chia ra làm rất nhiều loại, nếu bạn đập cửa nhà Phó Tuấn, nói không chừng anh ta đuổi theo tấn ột trận ... Đối phó với nam nhân khác nhau thì phải dùng thủ đoạn khác nhau.

Trương Khác tất nhiên muốn khoe khoang thủ đoạn đối phó với nữ nhân của mình còn nhiều hơn, nhưng mà trước mặt Đường Thanh, đành thôi vậy.

- Ồ...

Đường Thanh tự hiểu tự không, gật gù:

- Mình thấy thủ đoạn đối phó các cô gái của bạn càng nhiều hơn phải không?

Trương Khác choáng váng, đưa tay nâng chiếc nhũ của cô lên, chăm chú nhìn đôi mắt dài vừa quyến rũ, cặp lông mày cong vút như lưỡi liềm sẵn cửa nát bất kể trái tim cứng rắn độ nào, thật không hiểu cô nàng làm sao lại luôn đoán được ý nghĩ của mình.

- Mẹ mình ở phía dưới đây ...

Thế nhưng đôi mắt lại khép hờ, răng cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng ra vẻ hết sức kiều mỹ, cảm dỗ tốt độ, rõ ràng hành động và lời nói của Đường Thanh không ăn khớp nhau.

Trương Khác vỗ đầu:

- Hôm nay phải tỉnh táo học bài, không để tiểu yêu tinh dụ dỗ làm chuyện khác.

Đường Thanh cười nhéo tai y:

- Ai muốn dụ dỗ bạn, là do bạn tự không chuyên tâm biết không hả?

Cổ Kiến Bình đi lên, mùa đông qua 9 giờ cảm giác muộn lắm rồi, dặn sẽ cùng Lương Cách Trân về trước, Đường Thanh có thể ở lại nhà Tạ Văn Tình.

Trước kia mọi người còn lo Trương Khác và Đường Thanh ở bên nhau làm ra chuyện khiến mọi người trở tay không kịp, nhưng lâu dần cũng hiểu ăn trộm cả ngày thì được chứ phòng trộm cả ngày là không nổi, nên chẳng buồn nhắc nhở hai đứa trẻ nữa.

Một lúc sau Tạ Văn Tình lên nói với Đường Thanh:

- Khi nào em muốn ngủ thì cứ qua nhé.

Đường Thanh then thùng nói:

- Bọn em có thể sẽ học rất khuya ...

Mặt cô nàng hơi hồng, rõ ràng không muốn tới chỗ Tạ Văn Tình ngủ.

Trương Khác mừng thầm, nhưng y mừng quá sớm rồi, Đường Thanh đúng là muốn ngủ với y, nhưng thuần túy chỉ là muốn ngủ chung mà thôi, Trương Khác đột nhiên cảm thấy quay về thập niên 90 có một điều cực kỳ kỳ không hay, các thiếu nữ như Đường Thanh quan niệm tình dục còn quá bảo thủ ... Trương Khác trải qua một đêm mà y không muốn nhớ lại.

Mặt trời then thò chui lên sau rặng núi xa xa, ánh nắng ban mai dịu nhẹ nhưng mạnh mẽ đầy lùi màn đêm từng chút một, nắng ấm chưa chiếu vào tới cửa sổ nhưng bên ngoài đã có mấy con chim chầm chĩ đã ra ngoài kiếm ăn, kêu lách rích đánh thức Trương Khác, nhìn Đường Thanh mái tóc cô được ánh ban mai chiếu sáng ánh lên sắc hung lộng lẫy, khuôn mặt diễm tĩnh như đứa trẻ con, cuộn mình trong lòng y, nhưng có đứa trẻ con có nào có khuôn ngực tròn đầy đặn, cái mông vểnh cao chét người như thế, Trương Khác chẳng thấy mình diễm tĩnh chút nào, hôn lên cánh môi hồng mọng nước của Đường Thanh.

Đêm qua cả hai thức quá khuya, Trương Khác khôngỡ đánh thức cô, đành chấp nhận số phận, nhẹ nhàng gỡ bàn tay trắng ngần của Đường Thanh đang ôm lấy cổ xuống, tiếp đó gỡ cái chân gác lên người y ...

Bên ngoài trời vẫn còn tờ mờ tối, chỉ thấy thấy vầng sáng bạc sữa ở phương đông, Trương Khác ngồi vào bàn giải mấy bài tập, cảm thấy rất thuận tay, phù vậy là không để phụ lòng Đường Thanh, ngẩng đầu lên thấy Tạ Văn Tình đứng ở cửa, cô có chìa khóa nơi này, tự mở cửa vào:

- Sao em dậy sớm thế?

Trương Khác vẫy tay bảo Tạ Văn Tình ghé đầu tới, nói nhỏ:

- Nhịn không nổi phải dậy, làm toán có thể giữ đầu óc tỉnh táo.

Tạ Văn Tình phì cười ra tiếng, lườm Trương Khác một cái, quynn rũ vô hạn.

Trương Khác bắt giắc tim đập nhanh hơn, rất muốn ôm lấy cô vào lòng âu yếm một chút giải tỏa cả đêm nhần nhịn, tất nhiên chỉ dám nghĩ thôi, thách y chẳng dám làm, kêu trời :” Ông trời ơi tôi làm gì nên tội mà mà ông dày vò tôi như thế?” Kiểm chuyện hỏi phân tán sự chú ý:

- Sao chị dậy sớm vậy?

- Thấy bên em đèn sáng, cũng không ngủ được nữa.

Tạ Văn Tình cười:

- Có uống cà phê không chị mang sang cho?

Nhà mới còn chưa có đồ pha cà phê, Trương Khác gật đầu, Tạ Văn Tình về nhà pha cà phê mang sang, ngồi xuống bàn uống cùng Trương Khác.

- Á .. Chị Văn Tình dậy sớm thế?

Đường Thanh nghe thấy bên dưới có tiếng nói chuyện, khoác áo ngủ xuống lầu, thấy trước mặt Trương Khác là bài luyện thi, tự hào nói:

- Hiếm khi thấy Trương Khác chịu bỏ công như vậy..

Đưa tay lấy cốc cà phê của Trương Khác uống.

Trương Khác cau mày:

- Đây, còn chưa đánh răng.

- Vậy ai lên hôn người ta hả?

Đường Thanh chun mũi, làm ra vẻ hung dữ nhìn Trương Khác, Trương Khác không những chỉ hôn cô còn dùng thứ xấu xa kia chọc vào mũi cô, làm cô sợ không dám tỉnh lại, lúc này có thêm Tạ Văn Tình, cô nàng lấy được dũng khí.

Đường Thanh chạy đi rửa mặt, Tạ Văn Tình hỏi:

- Lần này em lên tình thành lại có chuyện hả?

- Dạ...

Chắc Hứa Tư đem chuyện xảy ra trên đường cao tốc kể cho Tạ Văn Tình rồi, Trương Khác ra chiều đau khổ:

- Xem mới vừa ra đường, bị cô ta phóng với tốc độ hơn 200 km/h, tìm em làm bằng thịt mà, đau lắm.

- Tử Gia là đứa không chịu thua ai đâu, em cẩn thận đừng để nó phát hiện ra, nếu không em khổ đấy.

Tạ Văn Tình nghiêm túc cảnh báo:

- Chưa bị phát hiện đã linh giáo rồi ...

Trương Khác vuốt tai, ý chỉ chuyện kia:

- Chị đã thấy chiếc hoa tai kim cương đó chưa, vì chơi xấu một người tàn tật mà tiểu thư nhà họ Tạ xa xỉ tới vậy sao?

Tạ Văn Tình chỉ biết lắc đầu:

- Tử Gia là đứa khó nhìn thấu hơn cả Tiểu Lục, nói làm chuyện gì cũng theo ý thích, chị khổ không ít lần vì nó, mấy năm qua xa lánh một chút, không ngờ tính nó không thay đổi gì, xem ra chị phải cách nó xa một chút.

- Mọi người đang nói chuyện gì đấy?

Đường Thanh vừa đánh răng vừa hỏi, một tay đỡ dưới cằm, để phòng kem đánh răng rơi xuống đất:

- Đánh răng một mình thật là buồn.

Trương Khác không còn gì để nói, cũng không dám trêu Đường Thanh, nếu không sẽ bị cô nàng lấy kem đánh răng bôi lên mặt ngay, nói:

- Đang nói chuyện về cô em họ của chị Văn Tình, tính cách cực kỳ nóng nảy, trông thì xấu xí ...

Tạ Tử Gia tuy không thể nói là cực đẹp, nhưng tuyệt đối không thể dùng xấu xí hình dung, nhưng nói tới cô gái khác với Đường Thanh, tốt nhất cứ chê bai một chút.

- Xì, mình không tin.

Đường Thanh tuy biết là Trương Khác đang nói lung tung, nhưng vẫn cười tin mắt, chạy vào phòng vệ sinh nhổ bọt kem đánh răng đi.

Đồ dùng tắm rửa đều từ chỗ Tạ Văn Tình đưa sang từ đêm qua, Đường Thanh không muốn để người khác biết đêm qua cô ngủ cùng Trương Khác, tắm rửa xong vội đem mọi thứ trở về chỗ cũ, dọn dẹp phòng rất cẩn thận, trông qua giống như Trương Khác ở đây một mình vậy.

7 giờ 30, Đỗ Phi lái chiếc VS 40 tới đón Trương Khác và Đường Thanh đi học, Thịnh Hạ cũng ngồi trong đó, Trương Khác đi vòng quanh xe, thấy đuôi xe có thêm vài vết xước, chưa kịp lên tiếng Đỗ Phi đã cướp lời:

- Tao đi đón Tiểu Hạ, ở Tiền Nhia gặp một mỹ nữ chặn xe, đợi khi tao đỗ lại cô ta bảo nhận nhầm người, mày nói có bực không, đúng là cô gái rất được ...

294. Chương 294: Rắc Rối Của Trương Khác

Trương Khác lên đưa chân đá Đỗ Phi một cái, không cho hắn nói tiếp nữa, hôm kia y mới lấy chìa khóa từ chỗ Tạ Văn Tình, hôm qua đi lên tỉnh thành đón Hứa Tư, chiếc xe này chỉ có chị em Hứa Tư biết, Hứa Tư là cô gái nhìn một lần khó quên được, Đỗ Phi đã gặp rồi, vậy chắc chắn là gặp phải Hứa Duy.

Đỗ Phi lúc này ngậm miệng không còn kịp nữa, Đường Thanh đã liếc xéo qua, dí sát mặt vào mặt Trương Khác, đôi mắt quỳnh rũ kia lúc này rất đáng sợ nhìn y chăm chăm:

- Tồn bao nhiêu công sức như vậy dạy học cho bạn, bạn mà thi không hợp cách, thì đợi đấy mà xem ...

Hình như chỉ nói tới chuyện thu cử, chứ không quan tâm chuyện Trương Khác lấy xe chỗ mỹ nữ khác, Trương Khác thấy sống lưng rợn rợn, im thít gật đầu.

Buổi sáng thi Văn, tiếng Anh, buổi chiều mới thi số học, hai môn đầu hoàn toàn không phải nói, thậm chí Đường Thanh còn có hai câu không chắc chắn phải tìm Trương Khác đối chiếu đáp án.

Buổi trưa sai Đỗ Phi đi mua cơm hộp, không thèm chấp hắn chuyện làm xước xe, Trương Khác tranh thủ hai tiếng nghỉ trưa đem bài kiểm tra hàng tháng ra xem một lượt.

Tới khi thi xong môn số học, Trương Khác đối chiếu đáp án với Đường Thanh, cảm thấy làm không khác gì học sinh cao trung bình thường, Đường Thanh xem hết giấy nháp của Trương Khác hưng phấn reo lên:

- Ủ, gần hợp cách rồi.

Cứ như y làm được chuyện ghê gớm lắm vậy, bấy giờ mới hỏi:

- Cô gái kia thực sự đẹp lắm sao, so với Hứa Tư thì ai đẹp hơn?

Trương Khác sao có thể nói cô gái buổi sáng Đỗ Phi gặp được có thể là em gái Hứa Tư? Hứa Tư tính cách quá cương nghị, nên nét mặt thể hiện ra hơi cứng, người lại gầy, tuy có dung mạo hiếm có, nhưng không rực rỡ như Hứa Tư.

Nhưng đánh giá này sao nói được đây? Đường Thanh không định bỏ qua việc này, ngay cả chuyện Hứa Tư cũng nhớ, đúng là đau đầu, Trương Khác cố đánh trống lảng, chuyện này tránh đi là hơn, nam nhân có thông minh khéo léo thế nào cũng không thể bao biện được chuyện này.

Thấy Trương Khác quay đầu đi, Đường Thanh đưa một ngón tay ra, chọc vào má y, bắt y quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt mình.

Trương Khác cười khổ:

- Thanh Thanh, dáng vẻ này của bạn rất lưu manh đấy.

- Thế hả? Xem lần này nếu bạn thi không làm mình thất vọng thì mình bỏ qua cho bạn.

Đường Thanh cười giảo hoạt, rồi giọng buồn buồn:

- Nếu bạn nói dối lừa mình, mình nhất định sẽ tin, sao bạn không nói dối mình?

- Thanh Thanh ...

Trương Khác cảm thấy có lỗi vô cùng, như thế y càng không đành lòng nói dối cô, mà nói thật càng không thể ...

- Khụ...

Ở cửa có tiếng ho khẽ, ban vẫn thoáng hơn, chuyện Đường Thanh ngồi trên bàn, giữ cầm Trương Khác nhìn y tuyệt đối không thể xảy ra ở ban toán, Trần Phi Dung hôm qua mời Trương Khác ăn cơm, nên thi xong đứng đợi ở cổng cầu thang đợi y, nhưng đợi mãi không thấy, sợ lại lỡ chuyện, nên trực tiếp tới lớp của y tìm, nên thấy được cảnh vừa rồi.

Thấy Trần Phi Dung, Trương Khác như thấy cứu tinh vậy.

Đường Thanh đành tạm bỏ qua cho y, nhovn miệng cười:

- Phi Dung, bạn mời Trương Khác ăn cơm lúc nào?

- Tối ngày kia nhé?

Câu này rõ ràng là hỏi Trương Khác, nhưng mắt Trần Phi Dung chỉ nhìn Đường Thanh:

- Bạn cũng qua nhé, ba mẹ mình bảo mời bạn.

- Mình cũng được mời à?

Đường Thanh rất vui.

Trương Khác tức thì ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, quan hệ giữa Hứa Hải Sơn và Trần Kỳ luôn thân thiết, đặt biệt Hứa Tư lần này này Hong Kong trở về, nhà Trần Kỳ lần này mở tiệc, chẳng nhẽ lại không mời Hứa Tư? Chắc chắn nhất định mời rồi.

Trương Khác rùng mình, tựa như nhìn thấy cảnh bát đĩa bay vù vù, cho dù Hứa Tư kiếm có tránh đi, nhưng Hứa Duy thì sao? Chỉ cần trên bàn cơm nói vài câu, bí mật gì cũng bị bật mí hết.

Trần Phi Dung chỉ nói vài câu rồi đi, các giáo viên lần lượt vào lớp cho bài tập nghỉ đông, giáo viên tiếng Anh còn đặt biệt nhìn vị trí Trương Khác ngay sau Đường Thanh, cái chỗ này dù quanh năm đa phần bỏ trống cũng không ai dám chiếm lấy, cười nói:

- Hiếm khi nào thấy cả lớp đông đủ thế này nhỉ?

Mọi người cười ồ cả lên:

- Bài thi tiếng Anh của em, tôi muốn trừ vài điểm, cũng thấy Đường Thanh phải thi tốt hơn em, thật đáng tiếc, tôi hi vọng các giáo viên khác nặng tay hơn. Bài số học của em không ngờ cũng hợp cách rồi, cho dù môn số học do tôi làm giám khảo, nhưng tôi hoài nghi chẳng biết có phải tôi lỡ đếnh lúc nào không ...

Đám bạn học càng cười dữ hơn, Trương Khác mặt dầy, nhưng với lời nói đùa thiện ý như thế, khó lòng mà nghiêm mặt được. Xem ra tất cả giáo viên đều trọng điểm chú ý tới y, bài thi số học của y đã được chấm xong rồi.

Đường Thanh quay lại nhìn y thị uy, dương dương đắc ý, như hoàn toàn là công lao của mình vậy.

Lý Chi Phương đi vào cuối cùng, theo thông lệ dặn dò một số việc cần chú ý trong kỳ nghỉ, cùng ngày có kết quả thi, cô ta vừa tuyên bố giải tán, đám học sinh đã có đứa vội chạy ra khỏi lớp.

Đường Thanh là lớp trưởng, Lý Chi Phương còn có chuyện trong lớp cần trao đổi với cô, Trương Khác ngồi lại đợi, đám bạn học xa lạ đi cả rồi, nhưng y lo chuyện tới nhà Trần Phi Dung ăn cơm, không làm sao thoải mái được.

Đỗ Phi là lớp phó, cho nên hẳn cũng ở lại.

- Trương Khác, trong kỳ nghỉ lớp mình sẽ tổ chức vài hoạt động, nhưng mà quỹ lớp không đủ.

Đường Thanh và các cán bộ lớp đang trao đổi gì đó bên bục giảng, đột nhiên nói với Trương Khác.

- Không vấn đề ...

Trương Khác tiêu sái lắc lắc ngón chỏ, hận Đường Thanh lúc này không thể đề xuất thật nhiều yêu cầu, để y xóa bớt áy náy bất an trong lòng.

Trương Khác là học sinh đặc thù, khả năng cũng không thiếu gì tiền, nhưng hoạt động lớp sao để một học sinh bỏ tiền túi tài trợ? Lý Chi Phương từ chối ngay:

- Làm thế không hay, chuyện kinh phí hoạt động cô sẽ nghĩ cách, các em lập kế hoạch thật tốt là được.

Trương Khác hỏi:

- Các bạn tổ chức hoạt động gì đây ?

- Cắm trại ngoài trời, từ giờ đến Tết còn mỗi năm ngày mà hoạt động củ thể bọn mình chưa nghĩ kỹ...

Đường Thanh đáp:

Trương Khác nhún vai:

- Thì bán quảng cáo, rồi tìm thêm vài phóng viên cho đăng bài, thế là có tiền hoạt động rồi.

- Quảng cáo?

- Thì là công ty XX tài trợ cho cắm trại XX, có thể bán lấy tiền, quan trọng là có hoạt động gì khiến truyền thông chú ý mới được, như thế với công ty XX cũng là một lần quảng cáo.

- Đúng rồi, chúng ta có thể làm thế.

Đường Thanh hưng phấn nói:

- Cô Lý, cô thấy có được không?

Lý Chi Phương hơi do dự, Trương Khác không cần nói, Đỗ Phi, Đường Thanh đều có năng lực tổ chức hoạt động xã hội rất tốt, coi như chuyện rèn luyện cũng được, dù sao phải thử mới biết.

Trương Khác chỉ tiếc cắm trại không thể tổ chức ngay ngày mai, như thế Đường Thanh không có thời gian tới nhà Trần Phi Dung ăn cơm nữa, có điều kế hoạch có tốt đến đâu cũng phải đợi sau khi có kết quả thi mới thực hiện, không thể giúp y giải quyết vấn đề đau đầu.

Thi xong rồi, Đường Thanh không còn áp lực học tập nữa, buổi tối Trương Khác đương nhiên phải bồi tiếp cô nàng, có xe hay không cũng không sao, mà xe thì bị Đỗ Phi lái đi mất rồi.

Trương Khác và Đường Thanh rời trường học thì cũng là lúc thành phố mới lên đèn.

So với thời gian trước mùa hè năm 94 thì thành phố Hải Châu đang có thay đổi âm thầm mà mạnh mẽ, người dân sống ở đây có thể không nhận ra thay đổi đó, nhưng những người đi làm công vùng ngoài cuối năm về quê đều kinh ngạc vì thay đổi lớn của quê nhà trong hơn một năm.

Hai người vừa ra khỏi cổng trường thì thấy một đội nữ cảnh sát cơ động mới thành lập cuối năm đi qua, mặc dù so với xe mô tô, thì Trương Khác thích các cô cảnh sát này cưỡi ngựa hơn, đó nhất định là cảnh đẹp đặc sắc của Hải Châu, đáng tiếc tài chính không cho phép.

295. Chương 295: Trách Nhiệm Nặng Nề Mà Hạnh Phúc

Giống như cặp đôi học sinh khác, Trương Khác và Đường Thanh tay trong tay đi dạo phố, ăn KFC, dạo qua cửa hàng trang sức, mua mấy tạp chí thiếu nữ và chuyện tranh ở sạp hàng bên đường, còn vào bách hóa Hải Châu chụp ảnh tự động, đó là món mới xuất hiện ở nơi này.

Đôi tình nhân trẻ chơi mãi tới tận chín giờ mới về nhà.

Đường Thanh đột nhiên đứng lại gọi:

- Trương Khác.

- Chuyện gì thế?

Trương Khác quay đầu sang hỏi Đường Thanh.

- Mình muốn bạn luôn đối tốt với mình thế này.
- Đương nhiên rồi, sao mình có thể không đối xử tốt với bạn chứ?

Trương Khác nói chân thành, lời trẻ con của Đường Thanh, làm y cảm động.

- Mình muốn bạn luôn đối tốt với mình thế này.

Đường Thanh lại nhấn mạnh một lần nữa, đi tới ôm lấy lưng Trương Khác:

- Luôn đối tốt với mình thế này là đủ rồi.

Trương Khác run lên, cảm nhận được điều gì đó, quay lại nhìn Đường Thanh.

- Ngày kia mình cùng mẹ đi về Tân Thái, không thể tới nhà Phi Dung ăn cơm được, cảm ơn Phi Dung hộ mình nhé.

Đường Thanh đưa tay vuốt má Trương Khác, ánh mắt dịu dàng nói:

Trương Khác luôn vẫn vít chuyện nếu Đường Thanh tới nhà Trần Kỳ ăn cơm, gặp Hứa Tư thì sao, Đường Thanh không phải hoài nghi, mà đã biết sự tồn tại của Hứa Tư lâu rồi.

Trương Khác cảm thấy rất khổ sở, y không hề muốn làm tổn hại tới tình cảm của Đường Thanh, nhưng tình cảm của y với Hứa Tư rất sâu đậm, cũng không thể bỏ Hứa Tư.

Nghe những lời đó của Đường Thanh, Trương Khác chết đứng tại chỗ, nước mắt không kìm được chảy ra.

- Ngốc ạ.

Đường Thanh đưa tay lau nước mắt cho Trương Khác:

- Nhớ nhé, phải luôn đối tốt với em đấy.
- Ừ.

Trương Khác cười trong nước mắt, không cần thề thốt, đời này y cảm thấy mình chưa bao giờ nói một lời nào chắc chắn hơn thế.

- Ngốc ơi, công em qua chiếc cầu này được không?
- Anh sẽ công em về nhà, công em tới bất kỳ nơi nào em muốn.

Trương Khác ngồi xuống, Đường Thanh ôm lấy cổ y, Trương Khác hai tay nâng cặp mông tròn của cô, cảm thụ bầu ngực thiếu nữ ấm áp dựa lên lưng, Trương Khác chỉ cảm thấy lòng dào dạt yêu thương, hạnh phúc.

Đường Thanh khá cao, thêm cả y phục dày mùa đông, nhưng chưa tới 50 kg, công qua cầu rất nhẹ nhàng, nhưng tới biệt thự thì gần hai dặm, Trương Khác thở hồng hộc như chó thở, không còn lòng dạ nào nghĩ tới chuyện không chính đáng nữa.

Đường Thanh đau lòng đòi xuống tự đi, nhưng Trương Khác dứt khoát muốn công cô tới biệt thự thành ủy, thiếu chút nữa một ngã gục xuống không đứng dậy nổi.

Cố Kiến Bình ra mở cửa, thấy thế thì mắng con gái:

- Lớn thế này rồi, còn ngang ngạnh.

Miệng tuy trách con nhưng Cố Kiến Bình rất vui, Trương Khác ngày càng tỏ ra xuất sắc, bà chỉ sợ Đường Thanh ngây thơ không giữ nổi trái tim của y, nhưng nhìn cảnh hôm nay bà yên tâm phần nào, con gái mình xem ra rất có thủ đoạn.

Đường Thanh đương nhiên thương Trương Khác hết sức, nhưng càng đắc ý hơn, nghênh mặt lên nói:

- Trương Khác muốn công mà, tại hôm nay đi dạo phố con đau chân.

Đường Học Kiêm rót một cốc nước, đưa cho Trương Khác, vỗ vai y:

- Công một cô gái là chuyện hạnh phúc nặng nề phải không?

Trương Khác uống một hơi hết sạch cốc nước, cười đáp:

- Con người phải biết tìm hạnh phúc trong đau khổ chứ ạ.

Đường Học Khiêm cười ha hả, Trương Khác nghỉ ngơi một lúc định đi thì Đường Học Khiêm nói:

- Cháu cũng chẳng ngủ sớm, đánh với bác ván cờ đi, không phải nghe tiếng gõ cửa không ngủ nổi nữa.

Cứ đến cuối năm là thành phố ra lệnh cấm chửi thề dịp Tết quà cáp dứt lút, nhưng mà quy củ trên giấy tờ mà có tác dụng thì thiên hạ đã chẳng nhiều chuyện thị phi như thế. Đường Học Khiêm chẳng thể quát tháo đuổi hết khách khứa tươi cười tới nhà, chỉ có thể cố gắng tránh ở nhà vào thời gian này.

Nhà Trương Khác cũng thế, Trương Tri Hành buổi tối trước 10 giờ là không dám về nhà, Lương Cách Trân cũng toàn tới nhà mới. Nhưng dù sau 10 giờ vẫn có người đứng đợi ngoài cửa, thông lệ quan trường trong nước nó thế rồi, không nhận không được, chỉ những người mang phong bì đầy cộm với ý đồ rõ ràng mới phải nghiêm mặt đuổi đi.

Trương Khác và Đường Học Khiêm đánh một ván cờ, lúc ra về đã hơn 11 giờ, nhưng dưới các tán cây còn có rất nhiều người tay xách nách mang, thập thì nhìn ngó. Đây không phải là khu thành phố sầm uất, không bắt được taxi, Trương Khác đành đi bộ về Tân Cẩm Viên ngủ.

- Trương Khác ...

Nghe thấy có tiếng người gọi, Trương Khác quay đầu lại, thấy Hoàng Trụ Toàn từ sau một cây bạch dương lớn đi ra.

Tới gần vài bước còn thấy Hoàng Tiểu Minh đứng sau, tay xách đồ, dùng vải hồng nhạt phủ lên, không biết là cái gì.

- Hai người tới tặng quà sao?

Hoàng Trụ Toàn gật đầu:

- Chúng tôi tới chúc tết thị trưởng Đường, vừa rồi chỉ có cậu ở trong nhà thị trưởng Đường à?

Vừa rồi Trương Khác và Đường Học Khiêm cố tình ra phòng khách đánh cờ, còn bật đèn sáng, cách cửa kính, bên ngoài có thể thấy được rõ ràng.

Trương Khác không đáp mà hỏi lại:

- Ông có đi xe tới không?

- Có, đỗ ở bên ngoài.

- Bên ngoài lạnh lắm, vào xe của ông nói chuyện.

Thực ra Hoàng Trụ Toàn đã lạnh tới lạc giọng rồi, y và Đường Học Khiêm ngồi trong nhà đánh cờ có điều hòa sưởi ấm, chắc chắn bị người uống gió bên ngoài hận tới bầm gan tím ruột.

Trương Khác đi ra ngoài, thấy hai bên đường Cẩm Hồ đỗ hàng xe hơi dài dằng dặc, lúc y công Đường Thanh về còn mới chỉ có vài cái xe.

Vào trong xe Hoàng Trụ Toàn, Trương Khác nói:

- Bác Đường nhất định giữ tôi lại chơi cờ ...

Hoàng Trụ Toàn biết Trương Khác ý nói: Đường Học Khiêm không thích người khác tới tặng quà. Nhưng mà ông ta cũng lo không biết mình không tới nhà liệu có bị Đường Học Khiêm cho rằng thiếu tôn trọng hay không?

Trương Khác đoán được tâm tư của ông ta:

- Bao nhiêu người xếp hàng như thế, ông phải đợi rất lâu mới tới lượt, trời lạnh thế này không cần chịu tội nữa, để tôi gọi điện giúp ông, có ý tứ là được ...

Việc tặng quà cũng phải xếp hàng theo thứ bậc, nếu hai người cùng tới, tất nhiên là phải để “xếp” vào trước.

Hoàng Trụ Toàn cũng chỉ mới tiếp xúc với Trương Khác qua vụ án lần trước, đương nhiên không biết trong lòng Đường Học Khiêm, y có tầm quan trọng thế nào, nhưng Trương Khác chủ động gọi điện thoại giúp, ông ta sao có thể cản lại.

Cũng qua vụ án đó, ông ta được mọi người liệt vào phe Đường Học Khiêm, nhưng bề ngoài ông ta bị cô lập, Trương Tri Hành chỉ đại biểu cho Đường Học Khiêm tiếp xúc với ông ta vài lần.

- Bác Đường, cháu đi về gặp cục trưởng Hoàng của cục viên lâm tới chúc tết bác ...

Trương Khác nói vài câu với Đường Học Khiêm rồi chuyển di động cho Hoàng Trụ Toàn.

- Chào thị trưởng ạ, vâng , là tôi ... Dạ, tôi muốn tới chúc tết thị trưởng, đồng thời báo cáo công tác trong cục ... Vâng vâng... Vâng ạ ...

Hoàng Trụ Toàn tuy cách điện thoại vẫn khom lưng vâng dạ cứ như Đường Học Khiêm ngồi ngay trước mặt, dù ông ta còn nhiều tuổi hơn Đường Học Khiêm, nhưng biết sao được, quan chức người ta lớn hơn mà, đành uốn mình thôi:

- Muộn thế này còn làm phiền thị trưởng nghỉ ngơi thật không phải ... Được được, mai tôi tới chính phủ thành phố trực tiếp báo cáo ... Vâng, không quấy nhiễu thị trưởng nữa ...

Trương Khác nhận lại điện thoại, hỏi:

- Bác Đường bảo ông mai tới chính phủ thành phố hả?

Biểu đạt được tâm ý, lại có cơ hội trời chính phủ tỉnh nói chuyện, tuy tặng quà không thành, nhưng với Hoàng Trụ Toàn mà nói, mục đích hoàn toàn đạt được rồi.

Hoàng Trụ Toàn trước kia có ấn tượng sâu về Trương Khác, có điều đến giờ mới nhận thức được y là người có thể thương lượng chuyện nghiêm túc.

- Đúng thế.

Hoàng Trụ Toàn gật đầu.

- Tối nay còn phải tới mấy nhà nữa?

- Hôm nay thì hết rồi.

Hoàng Trụ Toàn không biết y có ý gì, song vẫn trả lời thật.

- Vậy được, hôm nay tôi đưa ông tới gặp một người.

Trương Khác chuyển mắt tới bọc quà đặt trên đùi Hoàng Tiểu Minh:

- Bên trong có hai bình rượu phải không, thầy Hứa thích uống rượu, ông tặng cho thầy ấy hai bình rượu này, thầy ấy sẽ dạy ông mai báo cáo công tác ra sao?

Hoàng Tiểu Minh mặc dù từng suốt ngày lêu lổng với đám Vạn Thiên Tài, nhưng thời khắc quan trọng biệt khôn ngoan thoát thân, biết nặng biết nhẹ, biết thu mình lại, về bản chất có thể đào tạo được.

Trương Khác bắt kể hiện giờ đã hơn 11 giờ, bảo Hoàng Tiểu Minh lái thẳng xe tới nhà Hứa Hồng Bá.

++++

Đường Thanh chắc chắn là cô gái ấn tượng nhất truyện cho tới lúc này rồi ...

Chúc các bác cuối tuần vui vẻ nhé. G9

296. Chương 296: Khó

Qua phố thị Sa Điền, tòa nhà Phủ Thiên của Cẩm Thành đã xây dựng được bốn năm tháng, không bao lâu nữa là chính thức hoàn thành.

Trương Khác quen nhìn tòa nhà chọc trời rồi, nhưng tòa nhà Phủ Thiên dù sao là kiến trúc cao tầng thực sự hơn 100 mét của Hải Châu, vẫn rất thu hút ánh mắt mọi người.

Hiện ra toàn bộ đất đai tây sa điền đã phân chia hoàn tất, việc giải tỏa đang đi tới hồi kết, một số nơi đã lục tục khởi công xây dựng. Do Cẩm Thành chiếm 1/3 đất đai nơi này, cho nên làn sóng xây dựng phải đợi Cẩm Thành kiếm được tiền khi tiêu thụ tòa nhà Phủ Thiên mới được.

Chuyện hủy bia lịch sử thời Tống khiến cho quyền khai thác khu đất đỏ của Cẩm Thành đã bị đóng băng.

Cẩm Thành đầu tư vào mảnh đất đỏ tổng cộng 3000 vạn, so với tài sản của Cẩm Thành thì số tiền đó có vẻ chẳng đáng là cái gì, nhưng quy mô to lớn của địa ốc Cẩm Thành là dựa vào mô hình “lấy đất thế chấp vay tiền”, còn bản thân tài chính tự có không sung túc lắm.

Vụ án cục văn vật ít nhiều gây tổn thất cho Cẩm Thành, bọn họ hiện giờ phải dựa vào việc bán trước không gian ở tòa nhà Phủ Thiên, hoặc tìm nguồn vốn khác mới có thể khởi động xây dựng quy mô lớn.

Triệu Cẩm Vinh phải đối diện với một hiện thực, sau khi Vạn Dững rời khỏi Hải Châu, sự ủng hộ của thành phố dành cho Cẩm Thành ngày một ít, cho dù có nhà họ Tạ điều hòa, nhưng ông ta nhận ra được Chu Phú Minh ngày càng xa lánh, trò chơi bài tặng tiền rất ít khi tham gia nữa.

Cẩm Thành phải chậm bước lại là do bất đắc dĩ, các doanh nghiệp địa ốc khác không biết chuyện quanh co trong đó, còn tưởng Triệu Cẩm Vinh trở nên thận trọng với việc khai phát địa ốc thương nghiệp. Sức ảnh hưởng của địa ốc Cẩm Thành ở Hải Châu thì khỏi phải nói, làm các doanh nghiệp khác cũng đồng loạt giảm nhịp độ.

Nhà Hứa Hồng Bá nằm ở góc phía bắc Sa Điền, ông có hai con trai một con gái, con gái gả vùng ngoài, hai người con trai thành gia lập nghiệp cả, nhà ông có trạch viện riêng, là kiến trúc cuối thời Thanh, nhường hậu viện cho con trai ở, còn nhà chính, sương phòng, tổng cộng hơn 10 gian phòng lớn nhỏ, cả nhà ở vẫn thừa thãi, còn cho thuê ba gian phòng khách.

Hứa Hồng Bá là người khoáng đạt, cởi mở, am hiểu thế sự, nhưng không thích chuyện tranh đấu, với trí tuệ của ông, không cầu đại phú đại quý, bố trí ổn thỏa cuộc sống gia đình là không thành vấn đề.

Xe lái tới ngoài trạch viện của Hứa Hồng Bá, Trương Khác gọi điện cho ông trước, tránh gõ cửa đánh thức những người khác trong nhà.

Hứa Hồng Bá khoác áo đi ra mở cửa, oán trách luôn miệng, người gia vốn đã ngủ ít ngủ khó, chịu không nổi dậy vò như người trẻ tuổi, nhà ông mà có ai tới làm phiền sau 10 giờ tối là ông chửi cho vuốt không kịp nước bọt.

Cảnh cáo Trương Khác nếu không phải là có chuyện thực sự quan trọng, về sau gõ cửa vào thời gian này ông tuyệt đối không tiếp.

Trương Khác chỉ cười mặc kệ Hứa Hồng Bá cản nài, cùng Hoàng Trụ Toàn theo ông vào nhà chính nói chuyện.

Ngõ vốn yên tĩnh, giờ này có xe đi vào, tức thì làm đám chó sủa ngấu xị cả lên, làm những người khác trong nhà cũng bị đánh thức, con trai thứ hai của Hứa Hồng Bá mang máy sưởi điện tới nhà chính.

Trương Khác tới nhà Hứa Hồng Bá làm khách nhiều lần rồi, đều quen biết con trai của ông ta, con cả của Hứa Hồng Bá cách cư xử hơi kém hơn, lúc này tuyệt đối sẽ không chịu dậy tiếp khách.

Con thứ giúp pha trà xong, Hứa Hồng Bá phát tay bảo con:

- Con đi ngủ đi, Trương Khác chẳng phải là khách khứa gì đáng kể.

Hoàng Trụ Toàn lấy ra hai bình Mao Đài, Hứa Hồng Bá nói luôn:

- Uống trà đi, giờ này hiếm có khách tới chơi nhà, đừng để phí công pha trà.

Hoàng Trụ Toàn đỡ khúc đỡ cười, Trương Khác thản nhiên như không, Hứa Hồng Bá đại khái đoán được ý đồ y dẫn Hoàng Trụ Toàn tới đây làm gì, ông ta cố ý làm thế là muốn xem Hoàng Trụ Toàn có đáng để ông phải phí lời không?

Hoàng Trụ Toàn điều tới cục viên lâm văn vật chủ quản công tác bảo hộ di sản văn hóa, nhưng ở phương diện này ông ta chỉ là người ngoài nghề, việc bảo hộ văn hóa ra sao để khớp với đường lối kiến thiết thành phố thì ông ta chưa có ý tưởng cụ thể, ở phương diện này Trương Khác còn kém Hứa Hồng Bá rất xa.

Không thân quen không thể nói quá nhiều vấn đề chuyên sâu, ngồi tới một giờ sáng Hứa Hồng Bá ngáp luôn mồm, Trương Khác liền kéo cha con Hoàng Trụ Toàn về.

Một số chuyện có thể nhắc nhở, một số chuyện phải trông cậy vào ngộ tính của anh, không phải cứ chọn đúng phe, biết nịnh bợ một chút là có thể thăng tiến trên quan trường.

Cho dù chỉ là cuộc nói chuyện rất xã giao, nhưng với Hoàng Trụ Toàn mà nói rất hữu dụng, nếu không ngay đường lối cơ bản ông ta cũng không nắm bắt được, ngày mai báo cáo công tác với Đường Học Khiêm nhất định sẽ rất vất vả.

Trương Khác bảo Hoàng Tiểu Minh đưa mình về Tân Cẩm Viên, nhà bên này cơ bản đã bố trí thỏa đáng, Trương Khác mặc kệ tập tục phải chọn ngày mới vào ở, nhà mới thoải mái hơn, cũng yên tĩnh hơn.

Đỗ Phi đã đỗ xe trước cổng, cửa xe kẹp giấy, chìa khóa đem tới chỗ Tạ Văn Tình.

Sáng sớm thức dậy, Tạ Văn Tình pha cà phê sáng mang sang cùng thưởng thức với Trương Khác, cảm giác này với cô thật mỹ hảo, không nhất thiết phải chung chăn chung gối với nhau.

Đối với học sinh cao trung bình thường mà nói hôm nay là ngày nghỉ đông chính thức đầu tiên, Đường Thanh và các cán bộ lớp phải thảo luận chuyện đi cắm trại.

Trương Khác và Tạ Văn Tình dùng bữa sáng xong, gọi vài cuộc điện thoại, xác định Tô Tân Đông, Chu Du, Đào Hành Kiện tới công ty liên doanh tụ hội với đại diện cao cấp phía TI, Hứa Tư cũng tới đó.

Hứa Tư về Hải Châu nghỉ một tuần, nhưng không có nghĩa là cô có thể ở nhà đốt thời gian cả tuần, cô cũng có việc phải làm.

Việt Tú - Hong Kong từ tháng trước chính thức chặn lợi nhuận, mỗi tháng có gần 5 vạn chip giải mã với giá ưu đãi của TI chuyển tới Ái Đạt qua đường Hong Kong. Ái Đạt kết toán với Việt Tú - Hong Kong theo giá thị trường, chặn lại đó lợi nhuận tới 2000 vạn.

Có tài chính có thể làm rất nhiều việc, có thể đưa về trong nước đầu tư, hưởng thụ ưu đãi thuế quan. Chuyện tìm công ty ở Hong Kong mượn xác để lên thị trường chứng khoán đã được lập kế hoạch, về chuyện này Đào Hành Kiện là chuyên gia, bất kể hẳn bạn ở Ái Đạt tới đâu, lần này cũng phải tới Hong Kong hiệp trợ Hứa Tư

- Chúng ta đi đón Hứa Tư thôi.

Ăn sáng xong, Tạ Văn Tình kiến nghị.

- Vâng.

Tạ Văn Tình không kiến nghị như thế, Trương Khác sẽ lái xe đưa cô tới thẳng công ty liên doanh tụ họp, nghe Tạ Văn Tình nói hôm qua Hứa Tư đã tới Cẩm Hồ.

Xe vòng qua khu cán bộ nghỉ hưu đón Hứa Tư lên xe, cô lo lắng nói ngay:

- Nghe nói Phi Dung mời cả Đường Thanh tới nhà ăn cơm rồi, hiện giờ nó và Đường Thanh rất thân thiết

- Chuyện giữa các cô gái với nhau, làm sao mà em biết được?

Trương Khác ngoài cười khó còn biết nói gì.

Chuyện hôm qua Trương Khác đã tâm sự với Tạ Văn Tình, cô và Hứa Tư cùng ngồi ghế sau, nói chuyện Đường Thanh ngày mai sẽ về Tân Thái:

- Chuyện giữa em và Trương Khác, chắc Trần Phi Dung vô tâm kể hết cho Đường Thanh rồi, cô bé đó khá là thông minh đấy ...

Hứa Tư cũng rất đau khổ, cảm giác như mình đã cướp đi hạnh phúc vốn chỉ của riêng Đường Thanh.

Tạ Văn Tình cũng chẳng thoải mái gì, nhưng cuộc đời cô trải qua nhiều gặp gỡ, một số chuyện nhìn rất thoáng, cảm thấy có thể chia sẻ một phần Trương Khác đã là phải cảm ơn cuộc đời rồi, cần bản không có ý độc chiếm.

Dù sao cô còn có rất nhiều chuyện quan tâm, cho dù không có một nam nhân, nhìn Chỉ Đồng trưởng thành cũng có thể sống hạnh phúc, nhưng với Đường Thanh mà nói, con đường đời mới chỉ trải ra trước mắt.

297. Chương 297: Tiền Đồ To Lớn

Trương Khác qua gương chiếu hậu nhìn thấy Hứa Tư và Tạ Văn Tình mặt mày nặng nề, cố làm vẻ thoải mái nói:

- Mọi người thế này làm em cảm thấy mình mang tội nghiệt rất nặng đấy, ài, ai bảo em tham như thế làm gì.

Tạ Văn Tình mặt hơi hồng lên, dù sao cô biết chuyện giữa Hứa Tư và Trương Khác, còn Hứa Tư chưa biết chuyện ám muội giữa cô và Trương Khác.

Hứa Tư chẳng cần che giấu quan hệ lẫn tình cảm với Trương Khác trước mặt Tạ Văn Tình nữa, nói:

- Lần này cậu không cần cùng tôi tới Hong Kong nữa, công tác tiền kỳ tôi sẽ cố gắng làm tốt.

Công tác tiền kỳ là tiếp xúc với thực nghiệp Gia Tín, trong đó bao gồm tiếp xúc nhà họ Cát, nhà mẹ đẻ của chị em Tôn Tĩnh Hương.

Trương Khác gạt bỏ phiền nhiễu trong lòng:

- Nói sau vậy, chuyện xa xôi như thế làm sao quyết định bây giờ được.

Hứa Tư cười gượng, cô chỉ ở lại Hải Châu chừng một tuần rồi về Hong Kong, đâu phải chuyện xa xôi gì?

Công ty liên doanh có tên đầy đủ là công ty hữu hạn nghiên cứu khoa học quang điện Thái Khắc, tên đăng ký tiếng anh của Ái Đạt là IDER, Thái Khắc là dịch âm kết hợp của IT và Ái Đạt, có điều trong nội bộ Ái Đạt quen gọi là công ty liên doanh hoặc phòng nghiên cứu.

Hiện giờ cách thời gian làm việc chính thức còn một tiếng nữa, Trương Khác vừa mới đỗ xe vào bãi thì Tô Tân Đông cũng lái xe vào.

- Tôi đã biết Khác thiếu gia không đợi tới giờ làm mới tới đâu mà.

Tô Tân Đông xuống xe, vẫy tay chào bọn họ.

- Hứa Tư lâu lắm không chưa về rồi, cuộc họp hôm nay có khả năng sẽ tốn rất nhiều thời gian, dẫn chị ấy đi một vòng, cảm thụ thay đổi gần đây của Ái Đạt.

Đinh Hòa, Chu Du, Tương Vi cũng nói nhau tới nơi, chẳng có gì lạ, sáng sớm Trương Khác đã thông báo bọn họ tới hội họp, bọn họ sao dám trễ nải.

Trương Khác bảo mọi người:

- Đi họp thôi nào, sẽ tốn thời gian đấy, mọi người bỏ hết việc phải làm hôm nay đi, không bỏ được thì bảo người khác làm thay.

Lúc này trong tay ai chẳng có cả một đống chuyện cần xử lý, Trương Khác và Hứa Tư, Tạ Văn Tình tới phòng họp trước đợi, những người khác mau chóng bố trí ổn thỏa công việc tới nơi.

Trương Khác nói thẳng luôn mục đích cuộc họp hôm nay:

- Rất nhiều vấn đề tôi đã đề xuất từ trước đó rồi, nhưng thường ngày mọi người quá bận, không có thời gian ngồi xuống giao lưu đầy đủ với nhau. Những vấn đề đó tổng kết lại, là sau này Ái Đạt sẽ bước đi thế nào, mục tiêu của Ái Đạt là gì? Tôi muốn ngay từ bây giờ Ái Đạt phải có quy hoạch tổng thể hai năm hoặc lâu hơn ...

Trương Khác nói với Tương Vi:

- Để mọi người nắm rõ hơn về tình hình chung của công ty, chị thông báo qua với mọi người tình hình tài chính và quan hệ với công ty và Việt Tú đi ...

Kết cấu cổ phần của Việt Tú dù là Tô Tân Đông cũng không nắm được hết, nhưng muốn định ra kế hoạch phát triển toàn diện, những chuyện này cần phải để mọi người ngồi đây nắm được. Cũng chính vì thế cấp bậc cuộc họp này rất cao, toàn là nhân viên quản lý cao cấp, tới ngay cả ghi chép cuộc họp do Đào Hành Kiện đảm nhận.

Hiện giờ không chế thực tế Ái Đạt là Việt Tú - Hong Kong, sở hữu Việt Tú - Hk có ba người Trương Khác, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Việt Tú - Hk không chế 99% cổ phần của Việt Tú HC, thông qua Việt Tú HC gian tiếp không chế 68% cổ phần của Ái Đạt, Hải Dự chiếm 27%, 5% còn lại do cá nhân trực tiếp nắm giữ.

Đào Hành Kiện mới tới Ái Đạt từ tháng 11, còn chưa được hưởng thụ cổ phần, hẳn biết dù 1% cổ phần của Ái Đạt cũng là con số kinh người, đồng thời giờ mới chính thức biết Trương Khác là người thực sự không chế Ái Đạt, không sao tin nổi.

Trương Vi tiếp tục giới thiệu:

- Công ty Việt Tú Hong Kong trừ là người không chế thực tế của Ái Đạt, cũng là đối tác trọng yếu của TI, hiện công ty Việt Tú HK chỉ có một nghiệp vụ là nhập hàng từ TI, tài khóa năm 96 dư 1867 ngàn vạn đô la Hong Kong. Tháng một, Ái Đạt tiêu thụ được 8 vạn đầu đĩa, tổng doanh thu 250 triệu, trừ chi phí sản xuất, vận hành, lợi nhuận 100 vạn, theo dự đoán phòng thị trường, nửa đầu năm nay, mức độ lợi nhuận hàng tháng của Ái Đạt sẽ không thấp hơn con số này ...

Những con số ấy mọi người ở đây đã biết trước, nhưng nghe Trương Vi chính thức báo ra vẫn hít một hơi khí lạnh, thực sự làm người ta quá phấn khích, đó không hoàn toàn là chuyện tiền, còn là lời thừa nhận cho vất vả của bọn họ trong thời gian qua.

Trương Khác vui vẻ nói:

- Thông báo tình hình tài vụ không phải là để mọi người thoải mái đi mua xe tốt, nhà đẹp, mà là để mọi người biết tài vụ của Ái Đạt cho phép chúng ta lập một kế hoạch lớn. Dự đoán phòng thị trường đưa ra là căn cứ vào sản năng của nhà máy Phillips trong nước, sau khi công trình kỳ hai của bọn họ đi vào sản xuất, do lượng cung ứng linh kiện sung túc, cạnh tranh sẽ trở nên kịch liệt ...

Cùng với việc ngày càng có nhiều doanh nghiệp tiến vào, mà thị trường đầu đĩa không thể mở rộng tới mức vô hạn, thủ đoạn cạnh tranh trực tiếp nhất khi đó là giảm giá sản phẩm, kết quả làm không gian lợi nhuận giảm xuống ...

- Phải giảm bớt chi phí vận hành, chi phí sản xuất, đồng thời mở rộng dây chuyền sản xuất, như thế chúng ta sẽ có không gian lợi nhuận và không gian sinh tồn lớn hơn ...

Đào Hành Kiện hưởng ứng.

Đinh Hòe lắc đầu:

- Việc giảm chi phí sản xuất rất có hạn, dù sao linh kiện hạch tâm vẫn bị lũng đoạn. Mà nước ngoài đã nghiên cứu chế tạo đầu đĩa DVD rồi, VCD sẽ bị đào thải rất nhanh, dù mau chóng đưa ra loại đầu đĩa thế hệ hai, nhưng lợi nhuận lớn lớn vĩnh viễn nắm trong tay doanh nghiệp không chế kỹ thuật hạch tâm độc quyền ...

- Đúng vậy, VCD chỉ có thể có thị trường ở các quốc gia đang phát triển, không có thị trường ở các quốc gia phát triển nữa, hiện giờ nước ngoài đang nghiên cứu sản phẩm thay thế VCD rồi, lúc đó chúng ta phải đối đầu với những gã khổng lồ quốc tế, , không phải chỉ dựa vào tối ưu hóa vận hành, giảm chi phí sản xuất là được, không có kỹ thuật hạch tâm thì không thể kháng cự lại bọn họ. Phát triển kỹ thuật hạch tâm độc quyền là con đường tất yếu của chúng ta, trừ khi chúng ta chỉ muốn kiếm một mẻ rồi chạy, bỏ mặc Ái Đạt mấy năm sau sống chết thế nào không quan tâm ...

Trương Khác tán đồng:

- Phát triển kỹ thuật không phải dựa vào nhân viên kỹ thuật của chúng ta và công ty liên doanh kỹ thuật là đủ, vì cơ sở kỹ thuật của chúng ta quá mỏng, không thể đem so với tích lũy kỹ thuật mấy chục năm của

nước ngoài, bọn họ là cơ cấu kinh doanh, không phải là cơ cấu từ thiện, không đảm bảo lợi nhuận, bọn họ không liên kết với chúng ta nghiên cứu phát triển kỹ thuật ... Mở rộng quy mô sản xuất chiếm lĩnh phần trăm thị trường, tất nhiên là phải làm, nhưng ngoại trừ thành thực chăm chỉ làm tốt từng bước một, con đường tắt là mua lại, điều này cũng có thể dùng trong việc nâng cao kỹ thuật, chúng ta có thể trực tiếp mua công ty có thực lực nghiên cứu khoa học ...

Giữa thập niên 90 việc mua lại xí nghiệp trong nước không nhiều, thực chất là vì mục đích đó bị giấu khéo léo đi dưới danh nghĩa liên doanh.

Lấy ví dụ hợp tác giữa Hương Tuyết Hải và Sam Sung mà nói, phần quan trọng nhất trong việc hợp tác này chính là chuyển toàn bộ công nhân lành nghề và lực lượng kỹ thuật cốt cán của Hương Tuyết Hải về công ty liên doanh, lấy danh nghĩa liên doanh nuốt chửng hơn 20 năm tích lũy kỹ thuật của Hương Tuyết Hải.

Cái giá Tam Tinh bỏ ra chỉ là nâng cao tiền lương của nhân viên kỹ thuật cốt cán mà thôi.

Thực tế sau khi liên doanh, nhà máy Hương Tuyết Hải nhập dây chuyền sản xuất tủ lạnh mới từ nước ngoài, nhưng do thiếu lực lượng kỹ thuật, những giấy chuyển sản xuất này vài năm liền không vận hành thành công.

Thảo luận rất lâu, Trương Khác lệnh Đinh Hòe:

- Lão Đinh, kế hoạch chi tiết ở phương diện này đương nhiên giao cho anh phụ trách, bước tiến phải nhanh lên đây, thông thường xí nghiệp nước ngoài đầu tư vào nghiên cứu lấy tiêu chuẩn là phải bằng 10% doanh thu của thị trường ...

Đinh Hòe mặt tỏ vẻ khó khăn, bảo hấn chủ trì nghiên cứu thì được bảo hấn nghĩ cách tiêu tiền không phải sở trường, doanh thu mỗi tháng là 250 triệu, bảo hấn một tháng tiền 25 triệu đúng là làm khó hấn .

Nhưng dò khó đến đâu cũng không thể chối bỏ trách nhiệm này được, Đinh Hòe đành gật đầu trước.

Trương Khác lại nói tiếp:

- Nếu muốn ngoan cường sinh tồn được trong cuộc chiến thị trường sắp tới còn một con đường nữa để đi, tôi thấy giám đốc Chu nhấp nhóm muốn phát biểu, thôi tôi nói luôn hộ anh cho anh khỏi sốt ruột, đó là phát triển theo hướng đa nguyên hóa ...

Chu Du bực bõ môi, mọi người đều khẽ bật cười.

- Năm nay ngoại trừ đầu tư 8 ngàn vạn quảng cáo ở ĐTH TW, thì dự toán tuyên truyền ở các nơi khác cũng gần 100 triệu, đầu tư quảng cáo với lượng cực lớn như thế, sẽ làm độ thông thuộc của thương hiệu Ái Đạt nâng tầm à xí nghiệp điện tử khác không với được. Nếu chỉ làm mỗi đầu đĩa lãng phí quá, không phát huy hết được đầy đủ ưu thế thị trường.

Trương Khác hôm nay tự hồ đặc biệt có hứng thú phát biểu:

- Chúng ta cũng không thể bỏ hết trứng gà vào một cái giỏ được, phải nâng cao khả năng kháng cự lại nguy hiểm... Mọi người ngồi đây tựa hồ đều tán đồng điều này, với lợi nhuận hiện nay của Ái Đạt, về tài vụ không có nguy hiểm lớn nữa, nhưng phát triển đa nguyên hóa sẽ làm chất lượng quản lý giảm xuống, mọi người đâu phải làm bằng sắt. Hơn nữa khi anh hoạch định kế hoạch này phải suy nghĩ tới tích lũy kỹ thuật của Ái Đạt hiện còn hữu hạn, phát triển đa nguyên hóa sẽ làm phân tán thực lực kỹ thuật, còn điều gì cần chú ý nữa mọi người thảo luận đi, giám đốc Chu chú ý nghe là được ...

Cái gì cần nói bị Trương Khác nói hết rồi không còn cơ hội thể hiện nữa, Chu Du đành tức tối ghi chép.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn công ty, buổi chiều thảo luận việc vận hành vốn.

Đây là chuyện Chu Du đau đầu nhất, Trương Khác muốn rút Đào Hành Kiện đi.

Trương Khác làm việc có một nguyên tắc là mưu cầu tích lũy nguồn lực, không tùy tiện phân tán ra, cái gọi là vận hành vốn chỉ dùng tới nguồn lực của Việt Tú HK.

Tôn Tĩnh Mông đã phi chính thức mời Trương Khác và Hứa Tư tham dự tiệc sinh nhật của cô ta, Trương Khác cũng sẵn sàng hi sinh tấm thân.

Cuộc họp gần kết thúc, Trương Khác bảo Đào Hành Kiện:

- Mấy ngày tới anh xử lý các công việc đang làm đi, chuẩn bị sẵn sàng tới Hong Kong.

Vợ của Đào Hành Kiện đã tới Hong Kong, từ góc độ cá nhân, hẳn cũng hi vọng tới Hong Kong xum họp với vợ, nên không cách nào từ chối yêu cầu “hà khắc” này của Trương Khác.

Qua một ngày họp, con đường tương lai của Ái Đạt dần mở ra trước mắt, nâng cao kỹ thuật, chiến lược đa nguyên hóa, vận hành vốn tư bản, đồng loạt thực thi nhiều kế hoạch, tranh thủ đà phát triển mạnh mẽ của Ái Đạt trong một năm tới này để lập nên cơ sở chắc chắn, khi đó Ái Đạt có tiềm lực thành cự đầu ngành công nghiệp điện tử, sau đó có thể nghĩ tới tiến trình quốc tế hóa.

Đối với tinh anh xã hội, kiếm tiền chỉ là một phương diện, cảm giác thành tựu càng kích thích đấu chí của bọn họ xem. Như TI, như Phillips, một giám đốc chi nhánh tới Hải Châu cũng khiến Chu Phú Minh đích thân đón tiếp, sự tôn trọng này, ảnh hưởng này mới là thứ đáng được theo đuổi.

Cuối cùng Trương Khác kích động mọi người:

- Khi nào Ái Đạt thành TI, Phillips của Trung Quốc, tới khi đó mọi người tới đâu, quan viên địa phương sẽ phải tới tận nơi chúc rượu, ân cần hỏi thăm mọi người đấy.

Cuộc họp kết thúc thì trời cũng đã tối, mọi người ở lại ăn cơm ở nhà ăn công ty luôn.

Ngoại trừ phục vụ cơm văn phòng ra, nhà ăn cũng có thể tổ chức yến tiệc nhỏ, chỉ cần thông báo trước một tiếng, thức ăn có thể đưa tới từ nhà hàng Thị Kiến.

Có điều chỉ các nhân viên cao cấp tụ họp mới làm thế, nếu có khách quan trọng, buổi trưa có thể ăn tạm ở nhà ăn, buổi tối phải đưa tới nhà hàng có cấp bậc một chút để chiêu đãi.

Hứa Tư hôm nay được coi là khách rồi, có điều cô thấy cơm ở nhà ăn cũng ngon lắm, buổi tối ăn cơm ở đây cũng không sao.

Tô Tân Đông cười khổ nói:

- Hiện giờ Khác thiếu trực tiếp chỉ đạo nhà ăn của công ty mà, nếu làm không tốt chẳng phải khiến Khác thiếu gia mất mặt.

Ái Đạt khi xây dựng cang công trình, xét tới phục vụ cho cả khu công nghiệp xung quanh, chứ không phải ồi nhà máy ái đạt, chỉ riêng phí xây dựng nhà ăn công nhân đã tốn tới 2000 vạn, đủ phục vụ cho 4000 người, nếu không giao cho nhà hàng chuyên nghiệp bao thầu, đủ kéo sập bất kỳ phòng quản lý hành chính công ty nào thời đó.

Hiện giờ Ái Đạt trực tiếp trợ cấp cho công nhân mỗi người 6 đồng tiền ăn mỗi ngày, nếu công nhân ăn ở nhà ăn công ty, thì trợ cấp thêm cho 2 đồng nữa, tiêu chuẩn mỗi suất cơm 8 đồng. Còn cao hơn cả tiêu chuẩn trên giấy tờ của Chu Phú Minh, coi như cao nhất Hải Châu bấy giờ rồi.

Trương Khác nói, xem mức độ hiện đại hóa của một công ty được bên ngoài chú ý trực tiếp vào nhà ăn của công nhân, ngay cả nhà ăn làm không tốt thì những cái khác chỉ là nói xuông.

Cho dù là nhà hàng bên ngoài bao thầu cung cấp thức ăn cho công nhân cũng phải cạnh tranh, lợi nhuận của cơm văn phòng tất nhiên không thể nhiều, nhưng nó lại ổn định nhất.

Quan trọng nhất là công nhân khu công nghiệp mỗi ngày ăn cơm ở nhà ăn ổn định ở lượng 4000 người, còn chưa xét đến tiền đồ phát triển tương lai, đó là một miếng thịt béo bở hấp dẫn, tới ngay cả nhà hàng Tây Thành cũng muốn tham gia.

Ngô Thiên Bảo không cho rằng nhờ vào giao tình cá nhân với Trương Khác mà có thể vớ ngoạm chắc được miếng thịt này, cho nên khi bao thầu nhà ăn tỏ ra hết sức nỗ lực, còn đưa cả đứa con trai chơi bởi lêu lổng ngoài đường hơn hai năm tới Úc để học tập quản lý nhà hàng.

Ngô Tôn từ khi đi theo qua học quản lý chuyện của nhà hàng tới nay, cảm thấy chút kiến thức ít ỏi học qua loa cho xong cao trung không đủ đáp ứng với nhu cầu quản lý nhà hàng lớn, việc ra nước ngoài là do hắn chủ động đề nghị.

Người trong nước luôn gửi gắm kỳ vọng lớn vào đời sau, Ngô Thiên Bảo cũng không ngoại lệ, ông ta không hi vọng gia sản vất vả tích góp bị con trai đốt sạch, Ngô Tôn chủ động xin đi học, làm ông ta xúc động chảy nước mắt.

Dùng cơm tối xong, Trương Khác được đám Tô Tân Đông tháp tùng lên phòng giải trí ở tầng hai, tham quan qua nơi nghỉ ngơi thư giãn của công nhân, làm Trương Khác nhớ lại thời mới tốt nghiệp đại học xong cũng ở trong túc xá công nhân.

Đi vào phòng máy vi tính mới thành lập, người trong phòng không nhiều, có bảy tám người còn vây quanh chiếc máy vi tính trong góc, Trương Khác liếc mắt nhìn, không ngờ người ngồi trước máy vi tính đang chơi Ma Thú Tranh Bá (Warcraft)

Trương Khác không biết công ty Bạo Tuyết (Blizzard) đã phát hành Ma Thú Tranh Bá II, càng không ngờ bản lậu trong nước theo kịp nhanh như thế, mặc dù mức độ Hán hóa chưa cao, nhưng miễn cưỡng đủ dùng, với thanh niên thời bấy giờ, trò chơi này có sức hấp dẫn vô song.

Trương Khác nhớ sau khi vào đại học mới bắt đầu kiếp sống game thủ với trò Đế Chế I, còn nhớ Hồng Cảnh (Red Alert) cũng phát hành thời đó, không biết Hắc Ám Phá Hoại (Diablo) đã ra chưa nhỉ ? Tình Thế Tranh Bá (Starcraft) hình như ra muộn một chút. Trương Khác chơi Ma Thú Tranh Bá từ bản 3, không chơi bản hai.

Trương Khác đi ra đằng sau nhân viên kia, muốn xem trò chơi này bản 2 khác bản ba đi thể nào.

Y đi tới, đám Tô Tân Đông tất nhiên cũng phải theo, người xem xung quanh đứng thẳng dậy chào, người thanh niên kia đang chơi tới mê mẩn, tới khi Trương Khác đứng đằng sau mới nhận ra, thấy đội ngũ giám đốc, quản lý công ty đứng sau lưng mình thì cứ ngây ra chẳng biết phản ứng làm sao mới thích hợp. Đại khái hẳn cảm thấy chơi game trước mặt các xếp là không thích hợp, gần như theo bản năng định tắt trò chơi đi.

- Cho tôi mượn chơi một lúc nhé?

Trương Khác nói với hắn.

Thanh niên kia luống cuống, đổi lại là người khác cũng chẳng thể bình tĩnh được.

298. Chương 298: Ma Thú Tranh Bá

Trương Khác bật trò chơi lên, không ngờ bản hai có bốn tài nguyên, trừ gỗ, vàng ra còn có dầu mỏ và khoáng thạch, ở bản ba đã bỏ khoáng thạch và dầu mỏ rồi, bản hai còn xuất hiện khái niệm bóng mờ chiến tranh, dù có rất nhiều khác biệt, nhìn chung cách chơi giống nhau, Trương Khác làm quen không khó, chọn một bản đồ nhỏ, đánh một trận cho đã mới ngẩng đầu lên hỏi thanh niên kia:

- Đĩa này anh mua ở đâu thế, cho tôi mượn về cài được không?

Vốn phòng máy vi tính có quy định cấm chỉ nhân viên tự ý cài đặt phần mềm, Tô Tân Đông biết, nhưng hắn không nghiêm mặt giáo huấn một công nhân bình thường, không ngờ Trương Khác còn chủ động mượn người ta đĩa trò chơi.

Đình Hòe quay mặt sang một bên, thanh niên này mới tốt nghiệp, được tuyển dụng vào phòng nghiên cứu năm nay, đang ở giai đoạn bồi huấn, hắn nhận ra, nhưng lúc này giả vờ không nhận ra thì hơn.

Trương Khác rất ít khi xuất hiện ở nhà máy, nhân viên bình thường không nhận ra y, nhưng Tô Tân Đông, Đình Hòe thì không ai không biết, thấy những người này đi sau Trương Khác, vậy mà Trương Khác mượn đĩa trò chơi của mình, thanh niên kia toát mồ hôi.

Trương Khác quay đầu lại nói với Tạ Văn Tĩnh, Hứa Tư:

- Trò này hay lắm, các chị muốn học, lát nữa em dạy cho ...

Trương Khác có mấy vi tính rồi, nhưng mạng thời đó đang thử vận hành, ngoại trừ trò dò mìn là y chơi không biết chán ra chẳng có mấy thứ trong máy tính dùng hết thời gian được, không ngờ Blizzard phát hành Warcraft 2 rồi, sao y có thể dễ dàng bỏ qua được.

Trương Khác nhìn người thanh niên kia, đợi mãi hần vẫn chẳng có phản ứng gì, liền hỏi:

- Sao thế, không tiện à, hay là đĩa trò chơi của người khác.

Đinh Hòe thực sự không muốn làm cái việc này, nhưng thấy Trương Khác kiên trì mượn đĩa trò chơi của nhân viên dưới, đành nói:

- Tiểu Thi, cho Khác thiếu gia mượn đĩa trò chơi đi.

Nói xong Đinh Hòe cảm thấy rất mất mặt.

- Lão Đinh, anh bạn này tên là gì thế?

- Thi Xuân Phong, nhân viên mới chiêu mộ năm nay, tốt nghiệp ĐH Thanh Hoa ...

Người trong nước quen lấy Tết là bắt đầu một năm, năm nay mà Đinh Hòe nói là năm 95.

Boss của trung tâm nghiên đã lên tiếng, Thi Xuân Phong do dự một hồi rồi lấy đĩa trò chơi ra đưa cho Trương Khác.

Trương Khác cười, biết vì sao hần không chịu mượn đĩa rồi, cái đĩa này nhìn một cái biết ngay là hần dùng máy của công ty làm ra, khi đó máy vi tính gia dụng làm gì có công năng in đĩa? Mà cũng không có thiết bị lưu trữ lớn như thế, nhớ tới thiết bị lưu trữ, Trương Khác nhớ tới USB, chắc hiện giờ còn chưa có kỹ thuật độc quyền ở phương diện này, trung tâm nghiên cứu có thể làm nó.

Nhân viên phía dưới trong thời gian công tác, lợi dụng đồ của công ty làm chuyện riêng, chỉ cần không ảnh hưởng tới công việc thì Đinh Hòe không hỏi tới, trước kia hần ở Vạn Yển cũng làm thế, cảm thấy không ảnh hưởng tới công việc, chỉ là không biết Trương Khác đánh giá việc này ra sao.

Trương Khác không nhận lấy cái đĩa mà cười nói:

- Tôi thấy trò chơi chưa Hán hóa tốt, hay quá, anh tiếp tục hoàn thiện đi, mấy ngày nữa cho tôi mượn.

- Hả?

Mọi người trở mắt, té ra Trương Khác còn muốn lợi dụng người ta hoàn thành Hán hóa trò chơi.

Trương Khác cười đứng dậy, trả chỗ ngồi cho Thi Xuân Phong, dẫn đám Tô Tân Đông rời đi, để lại đám nhân viên bên trong hết sức bất an.

Trương Khác hỏi Đinh Hòe:

- Khả năng phát triển của Thi Xuân Phong ở phương diện khác thế nào?

- Là nhân tài, có điều mê cái trò này, chỉ làm việc trong bốn phận, tính chủ động không cao ...

Đinh Hòe chép miệng tỏ vẻ tiếc tài:

Trương Khác cười gục gặc đầu:

- Có nơi thích hợp cho anh ta hơn, nhưng tránh để cho anh ta cho rằng bị công ty vứt bỏ, để bên kia sang dụ dỗ, cho anh ta tự lựa chọn.

Đinh Hòe đương nhiên biết Trương Khác nói tới công ty chế tác đĩa lậu do đám Thịnh Thanh lập nên, hiện giờ bọn họ không còn mở rộng dây chuyền in đĩa nữa, mà chuyển sang cung cấp nguồn và chế tác đĩa gốc.

Tạm biệt đám Tô Tân Đông, Trương Khác lái xe chở hai cô gái về, tới khu hưu trí thả Hứa Tư xuống, nói:

- Ngày mai em chưa chắc đã tới công ty, em sẽ bảo Mã Hải Long tới đón chị.

Hứa Tư cười lắc đầu:

- Tôi tự bắt xe tới cũng được mà.

Trương Khác dứt khoát nói:

- Không được, chị bây giờ là lãnh đạo cao tầng của công ty đấy.

Biết Trương Khác bày tỏ quan tâm tới mình, Hứa Tư nhoen miệng cười duyên chấp nhận, đưa mắt tiễn Trương Khác chở Tạ Văn Tình đi.

Về tới Tân Cẩm Viên, Đường Thanh đã ở đó đợi y rồi, còn cả mẹ cô, chắc là Đường Học Khiêm bảo vợ con đi tị nạn, Trương Mân cô em họ năm nay lên năm thứ ba sơ trung cũng đang chơi trong phòng khách.

Trương Khác nói với Tạ Văn Tình:

- Chị cùng vào chơi nhé?

Lương Cách Trân thấy con về:

- 8 giờ 30 rồi, Thanh Thanh nó đợi con từ 7 giờ đấy.

- Cả ngày mình bị nhốt trong phòng họp, tối ăn cơm tại công ty, ăn xong lại không thể vứt ngay các đại lão gia kia lại ...

Trương Khác chấp tay vái Đường Thanh xin lỗi:

- Chuyện cấm trại thảo luận thế nào rồi?

- Phương án là do Đỗ Phi nghĩ ra, không được trách bọn mình quá xa xỉ đâu nhé ...

Đường Thanh thề lưỡi, câu đầu tiên đã đề phòng trước.

- Nói đi, mình chịu đựng được mà.

Trương Khác cởi áo khoác ra, ngồi xuống ghế, chuẩn bị tinh thần bị “cắt xẻo”.

- Đi dọc theo thượng du Tiểu Giang, chừng bảy ngày, tối đi tàu thủy, ngày cập bờ hoạt động, chủ đề là khám phá tự nhiên, diện mạo lịch sử của Tiểu Giang ... Ý mọi người là nếu như chỉ mỗi lớp chúng ta thì không thể tạo ra oanh động lớn, phạm vi tốt nhất mở rộng ra toàn trường.

Đường Thanh dè dặt vừa nhìn Trương Khác vừa nói, cô đoán Trương Khác nói chuyện nhờ công ty XX gì đó tài trợ chỉ là cái cớ, nếu không phải Cẩm Hồ, Ái Đạt thì có khi Trương Khác trực tiếp bỏ tiền túi ra.

- Cô giáo Lý không ngăn các bạn à?

Trương Khác tức tới bật cười, tên Đỗ Phi đúng là không biết xót tiền của người khác, thuê một cái tàu thủy thôi đã tốn không ít, còn mở rộng tới toàn trường nữa, song không tỏ ý phản đối:

- Có kịp chuẩn bị không?

- Đỗ Phi vỗ ngực nói bạn nhất định sẽ khảng khái móc hầu bao ... Còn nói, cho dù bạn bỏ tiền cũng không bao giờ làm ăn lỗ vốn.

- Câu này là Đỗ Phi nói hay là bạn nói thế hả?

Trương Khác mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Đường Thanh, cô nàng này càng lúc càng thú vị rồi, không phải là cô công chúa trong tủ kính như một năm trước nữa, nếu Đường Thanh có năng lực tổ chức hoạt động lớn như thế thật, Trương Khác có lý nào không ủng hộ?

- Mai mình và mẹ về qua Tân Thái rồi, tranh thủ tối mai về, cho nên không phải là mình phỉ báng bạn đâu nhé, phương án hoạt động này Đỗ Phi đang viết đấy.

Đường Thanh cười giảo hoạt.

Trương Khác gọi điện cho Đỗ Phi, tên tiểu tử này có di động, có điều không mang tới trường, đặc biệt là không bao giờ để lộ ra trước mặt Lý Chi Phương.

- Mà có biết số di động của Chu Du không?

Trương Khác hỏi Đỗ Phi.

- Biết, nhưng chuyện này, hay là mày cũng phải nói trước một tiếng chứ?
- Mai tao sẽ nhắc anh ta, không ngờ bọn mày biết tiêu tiền thật đấy, mày liên hệ với anh ấy, bảo anh ấy điều người phòng thị trường phối hợp. Trừ Lý Chi Phương ra thì đám Mã Tử Thiện có ủng hộ không?
- Tất nhiên rồi, nhưng phải đợi câu trả lời của mày đã.

Đỗ Phi hỏi:

- Bên mày tài trợ được không?

Trương Khác cười lớn:

- Chỉ xem bọn mày có năng lực tiêu hết được hay không thôi.

Hôm nay đã là 21 tháng chạp, còn tám ngày nữa là tết rồi, chuyện cắm trại phải đợi tới sang năm, Trương Khác đặt điện thoại xuống nói với Đường Thanh:

- Mình nói trước luôn nhé, Ái Đạt điều người tới phối hợp với các bạn, chỉ phụ trách việc tuyên truyền thôi, còn các việc khác thì không làm chạy vặt cho các bạn đâu...

Đường Thanh ngọe đầu hỏi:

- Còn bạn thì sao?

299. Chương 299: Trốn Quà Như Trốn Nợ

- Chỉ cần bạn tóm được mình, mình có gan không nghe bạn chỉ huy sao? Hơn nữa nghe phương án của các bạn cũng hấp dẫn lắm, cho dù thường ngày không có thời gian, tới khi cắm trại mình cũng phải tham gia chứ.

Trương Khác cười khì:

- Mình bảo Phó Tuấn ngày mai đưa bạn về Tân Thái ... Mình dặn anh ta rồi, bạn và đi khi nào đi thì gọi điện cho anh ấy.

Cổ Kiến Bình quay sang hỏi:

- Hai đứa nói cắm trại gì thế?
- Hoạt động nghỉ đông trường học tổ chức ạ ...

Đường Thanh đem đầu đuôi câu chuyện kể một lượt.

Cổ Kiến Bình cười mắng:

- Làm vậy tốn kém bao nhiêu mới đủ, con làm loạn quá rồi đấy.
- Không sao ạ, số tiền này công ty tiêu cũng đáng ạ.

Trương Khác cười giải thích giúp Đường Thanh.

Lập nên một thương hiệu, ngoại trừ làm nó được biết tới rộng rãi, còn có vấn đề mỹ danh nữa, tạo nên một thương hiệu có tiếng tốt rất phức tạp, kỹ thuật tiên tiến, chất lượng phải đảm bảo, xí nghiệp có trách nhiệm xã hội cao độ trong mắt công chúng cũng là hạng mục quan trọng.

Nghe giải thích xong, Cổ Kiến Bình tặc lưỡi nói với Lương Cách Trân:

- Tiêu tiền mà cũng phức tạp thật đấy, nhưng nếu đổi lại là tôi nói thế nào cũng không nỡ bỏ số tiền này ra.

Lương Cách Trân cười, bà cũng xót tiền lắm, hỏi:

- Nếu cả trường tham gia thì phải tiêu tốn mất bao nhiêu tiền?
- Không phải là tất cả tham gia đâu ạ, Nhất Trung gần 3000 học sinh cơ mà, thời gian gấp gáp như thế, con nghĩ chẳng ai tổ chức nổi, nên chừng tổ chức ba bốn trăm người thôi, tốn khoảng năm sáu chục vạn ...

Trương Khác nhắm tính sơ qua:

Lương Cách Trân chẳng biết gì chuyện cổ phần của Trương Khác ở Cẩm Hồ và Ái Đạt, chỉ biết con mình có tiền, nhưng nghe tới con số Trương Khác nói thì sợ lú lủi lại, cái căn nhà này cũng chỉ tốn kém nắm sáu chục vạn, bà đã thấy xa hoa lắm rồi, ai ngờ tài trợ ột hoạt động của trường học mà mất đứt cả căn nhà, không tiện hỏi Trương Khác xem kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ sợ con trai không chặt tay, làm tiền chảy đi hết.

Cổ Kiến Bình cũng thăm tặc lười, ít nhất đoán sơ được Ái Đạt kiếm được bao tiền.

Trốn tặng quà như trốn nợ, Đường Thanh và mẹ tạm thời chưa về nhà được, chỉ nói chuyện xuông thôi thì mất hứng, thêm vào Tạ Văn Tình, thế là đủ một xới bạc rồi. Trương Mân ở bên cạnh phụng phịu nói nhỏ:

- Cháu cũng biết đánh bài ...

Đáng tiếc là không ai để ý, lại còn bị Trương Khác gõ đầu một cái, không bao lâu sau thì bị mẹ lái xe tới đón về.

Trương Khác lên gác gọi điện cho chú, hỏi tình hình Thịnh Thanh và Lương Quân lập công ty ở Hong Kong ra sao, đồng thời nói với chú dịp Tết sẽ tới Hong Kong một chuyến, có khả năng sẽ gặp Thịnh Thanh tại Thâm Quyển.

Trương Khác cúp điện thoại, xuống lầu xem Đường Thanh đánh bài.

Một lát sau Thịnh Thanh gọi điện tới, thì ra hẳn định về Hải Châu trong hai ngày tới, nghe nói Trương Khác định đi Hong Kong, liền gọi điện thoại tới hỏi. Trương Khác không nói nhiều, chỉ bảo cụ thể phải tới Thâm Quyển mới nói được, liền kết thúc cuộc trò chuyện.

- Sao thế, vài ngày nữa thôi là Tết rồi, con còn chạy tới Hong Kong làm cái gì?

Lương Cách Trân nghe được nội dung cú điện thoại, hỏi:

- Dạ, có vài chuyện cần xử lý.

Nói lời này Trương Khác liếc mắt nhìn Đường Thanh, chắc cô biết chuyện Hứa Tư đi Hong Kong qua Trần Phi Dung, Đường Thanh cũng nhìn lại y, vẻ mặt không có gì đặc biệt, Trương Khác giả dối nói:

- Nếu chẳng phải Thanh Thanh tổ chức cắm trại, con còn định đưa bạn ấy đi chơi cùng ...

Đường Thanh lườm y một cái, ngọt nhạt nói:

- Sau này thế nào chẳng có thời gian

Trương Khác ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Tới mười giờ ba mươi, Chu Văn Bản chở Đường Học Khiêm và Trương Tri Hành tới, Đường Học Khiêm vào nhà cười khỏ nói:

- Chúng tôi cũng tới tị nạn đây ...

Trương Khác nhìn ra ngoài, thấy không phải là xe số hai của thành ủy, trốn tặng quà mà không khác gì trốn đặc vụ theo dõi.

Lương Cách Trân đứng dậy định đi pha trà, Đường Học Khiêm ngăn lại:

- Mọi người cứ chơi bài đi, trà nước chúng tôi tự phục vụ được.

Nói thế chứ cuối cùng đương nhiên Trương Khác đi pha cà phê.

Uống cà phê xong, cả nhà Đường Học Khiêm trở về, Trương Tri Hành hỏi con:

- Con ngủ ở đâu?

- Con ngủ đâu chả được.

Trương Khác cười hỏi lại:

- Ba có đảm bảo cửa nhà mình có người đang đợi không mới là vấn đề.

Cuối năm nay Trương Tri Hành cũng chẳng thoải mái hơn Đường Học Khiêm, mô hình của Cty cổ phần Hải Châu rất thành công, đặc biệt thành lập khu công nghiệp dệt Bắc Quan chuyển ba nhà máy dệt vào đó, chẳng những không tiêu tốn của thành phố lấy một xu, còn thông qua hành thương nghiệp hóa đất đai ba nhà máy kia, kiếm được 300 triệu, đó là một thành tích cực kỳ dễ ợt.

Đem nhà máy chuyển khỏi thành phố, vay tiền xây nhà máy mới, không tính giá trị đất đai của nhà máy cũ, giá trị tài sản nhà máy mới thường không cao, đặc biệt là sản nghiệp của các xí nghiệp cỡ nhỏ thuộc thành phố, hoàn toàn có thể thông qua phương thức tăng quản lý nắm cổ phần để bán cho họ, còn Cty cổ phần Hải Châu rút ra, tập trung nguồn lực phát triển xí nghiệp tầm trung có tiềm lực, cứ thế cải thiện được chất lượng của tài sản quốc hữu.

Đương nhiên xí nghiệp trung và lớn cũng thi hành cách tăng quản lý nắm cổ phần, nhưng do tài sản các xí nghiệp này đều khá lớn, mà số tiền tăng quản lý rất hữu hạn, cho nên tuyệt đại bộ phận cổ phần vẫn nắm trong tay Cty cổ phần Hải Châu, không chỉ để phòng tài sản quốc hữu thất thoát, còn có thể hữu hiệu tập trung nguồn lực nâng đỡ các xí nghiệp trọng điểm, đợi xí nghiệp trọng điểm đi vào quỹ đạo chính quy có thể suy tính tới từng bước đưa các xí nghiệp đó lên thị trường chứng khoán.

Thời đó xí nghiệp dân doanh mà muốn lên thị trường chứng khoán thì khó hơn lên trời, nhưng với xí nghiệp quốc hữu thì dễ dàng hơn.

Đương nhiên thôi bất kể là nhu cầu chính trị hay thực lòng muốn phát triển kinh tế, mỗi địa phương đều trọng điểm nâng đỡ vài xí nghiệp, chỉ khi nào quốc xĩ quá nát thì chính phủ mới nghĩ tới xí nghiệp dân doanh.

Ái Đạt và Cẩm Hồ muốn lên thị trường chứng khoán trong nước không khó, xong Trương Khác chẳng thèm kiếm tiền từ thị trường chứng khoán trong nước, hoạn ngạch hữu hạn của địa phương để dành cho xí nghiệp khác ở Hải Châu cạnh tranh với nhau.

Hiện giờ Ái Đạt có tiếng tăm lớn nhất Hải Châu, nhưng thực lực tài sản hùng hậu nhất là Cty cổ phần Hải Châu, trong mắt những giám đốc quản đốc xí nghiệp dưới, thì Trương Tri Hành là ông trời của bọn họ, năm hết tết đến thế nào cũng tìm mọi cách đưa chút, tới lúc này đám đầu não ở thành phố mới thỉnh thoảng hiện ra, chủ tịch hội đồng quản trị, tổng giám đốc Cty cổ phần Hải Châu mới là vị trí béo bở thực sự ở Hải Châu.

Đáng tiếc lúc này Cty cổ phần Hải Châu hoàn toàn nằm trong tay Trương Tri Hành rồi, muốn thành tích có thành tích, muốn năng lực có năng lực, muốn chỗ dựa có chỗ dựa, trừ khi ông muốn nhường ra thì kể khác đừng mơ tưởng tới nó, xong cái ghế tổng giám đốc của Lý Minh Học có kẻ thèm thường nhắm vào.

Lý Minh học xuất thân trí thức, nhưng ông ta chẳng phải là đảng viên, chẳng phải xử trưởng khoa trưởng gì cả, thế là thành cái gai trong mắt nhiều kẻ, ngay cả Chu Phú Minh cũng hỏi tới chuyện này, chẳng phải là Chu Phú Minh muốn cài người mình vào, mà chỉ muốn đưa Lý Minh Học vào biên chế cán bộ.

Với sức ảnh hưởng về học thuật, cùng với năng lực quản lý mà Lý Minh Học thể hiện trong một năm qua, phá cách thăng lên phó xĩ, thậm chí là chính xĩ cũng không có tranh luận lắm, dù sao trong đội ngũ cán bộ cần tỉ lệ nhân sĩ vô đảng phái nhất định, còn được cái danh tôn trọng nhân tài, tôn trọng trí thức.

Theo Trương Khác, với cách cải cách hệ thống quốc xĩ này, phải để chính phủ không đảm nhận vai trò quản lý trực tiếp nữa, mà giữ đúng bốn phận cổ đông.

Cho Lý Minh Học cái hàm chính phó xĩ chỉ kéo lùi cách tân mà Cty cổ phần Hải Châu đang nỗ lực, may là Lý Minh Học không ham mê quan chức, có cơ cho Đường Học Khiêm từ chối thiện chí hiếm có của Chu Phú Minh.

300. Chương 300: Usb

Trương Tri Hành xem đồng hồ, đã hơn mười một giờ, tuy về nhà lúc này vẫn chưa được yên thân, nhưng vẫn phải về, dù không thèm của chút, nhưng trốn tránh không gặp là không đúng, còn Trương Khác thì mặc

kệ muốn đi đâu thì đi, đứa con này ông không quản nổi nữa rồi.

Trương Khác buổi tối nhìn thấy đĩa trò chơi của Thi Xuân Phong nhớ tới vấn đề lưu trữ di động của máy tính, thập niên 90 mọi người đều quen dùng đĩa mềm lưu trữ, nhưng chỉ hơn mười năm sau thôi, người mới tiếp xúc với máy vi tính có khi chẳng còn biết cái đĩa mềm trông ra nữa rồi, mọi người lúc ấy đều quen dùng USB.

Trương Khác cả đêm ngủ không yên, cố sức nhớ lại kỹ thuật USB, vì là dân ngoài nghề, y chỉ biết bên ngoài có đầu cắm, bên trong có chip lưu trữ kiểu flash memory, còn cái khác thì y mù tịt.

Hôm sau Trương Khác dậy từ rất sớm, tới công ty tóm lấy Đinh Hòe, hỏi ra mới biết flash memory được công ty Toshiba (Đông Chi) phát minh ra từ năm 84 rồi, do công ước quốc tế chống lũng đoạn nên kỹ thuật này được chia sẻ dùng chung với Samsung, còn cổng USB thì tới năm 95 mới có tiêu chuẩn 1.0, vì thiếu phần mềm hỗ trợ, cho nên chưa ứng dụng phổ biến.

Trương Khác sốt ruột hỏi:

- Vậy hiện giờ có sản phẩm flash memory sẵn có chưa?

Cơ bản flash memory thì kiểu như ram máy tính thôi, flash memory đôi khi cũng gọi là flash ram.

- Có chứ, máy tính của trung tâm nghiên cứu đang dùng mà.

Trương Khác theo Đinh Hòe vào phòng thí nghiệm, nhìn thấy Thi Xuân Phong cũng ở đó.

Thi Xuân Phong thấy Trương Khác đi vào thì hoảng lên:

- Tôi chưa có thời gian tiếp tục Hán hóa trò chơi, chắc phải mất một tuần nữa...

- Trông tôi giống kẻ chỉ biết chơi lắm à?

Trương Khác hỏi Đinh Hòe.

Đinh Hòe cười, Trương Khác quan tâm việc Hán hóa trò chơi thực ra là muốn đẩy Thi Xuân Phong sang phía Thịnh Thanh, hẳn bảo Thi Xuân Phong mở thùng máy ra, để Trương Khác xem flash memory trông thế nào.

Trương Khác thấy flash memory gắn liền với main board, liền hỏi:

- Có gỡ ra được không?

- Được ...

Trương Khác ngớ ngẩn thò tay ra tháo, Đinh Hòe vội vàng ngăn lại:

- Cẩn thận điện giật, phải tắt máy đã chứ.

Thi Xuân Phong thiếu chút nữa cười ra tiếng, hôm qua thấy Trương Khác chơi warcraft 2 nuốt như thế, còn tưởng y tinh thông máy vi tính, té ra là dân ngoài nghề, vội tắt máy lấy ra hộ Trương Khác.

Trương Khác cầm flash memory trong tay xem kỹ, so với USB sau này lớn hơn khá nhiều.

Trương Khác nhớ khi dùng USB thì cắm vào là chạy xong là rút ra, không cần phải đóng điện mở điện rắc rối, y có theo Đinh Hòe học nguyên lý làm việc của đầu đĩa, cho nên cũng hiểu vài thứ cơ bản, chớp mắt hiểu ra USB và Flash memory khác biệt ở đâu. “Cắm vào dùng ngay” (plug and play) là đặc tính của cổng USB chứ không phải của flash memory, chỉ cần trên thẻ nhớ thêm một bộ phận hỗ trợ kết nối cổng USB là nó thành thẻ nhớ USB thực rồi.

Trương Khác trao đổi suy nghĩ của mình với Đinh Hòe, Đinh Hòe gãi cằm nói:

- Cái này thực hiện không khó, chỉ có tiêu chuẩn USB chưa được phổ biến rộng rãi.

Tiêu chuẩn USB mới xuất hiện chưa tới một năm, ứng dụng còn rất hạn chế, hơn nữa tốc độ truy cập của USB 1.0 rất chậm.

Nhưng trong ba đại chiến lược của Ái Đạt, nâng cao kỹ thuật đứng đầu, Ái Đạt cần có tích lũy kỹ thuật hùng hậu mới có thể chống lại những cự đầu công nghiệp điện tử kia, nên lấy nó làm đề tài nghiên cứu rất thích hợp.

Đinh Hòe lấy sổ công tác ra ghi chép lại, chuẩn bị lập hạng mục này.

Thi Xuân Phong ở bên cạnh nói:

- Tôi có bạn dưới khóa, luận văn nghiên cứu chính là kỹ thuật IDE chuyển USB, gần tới mức có thể mang ra phát biểu rồi.

Trương Khác tức thì ra lệnh:

- Tìm người đó, mua nghiên cứu của anh ta, mua luôn cả người cày tốt, trước tiên đăng ký bản quyền, sau đó ... làm cái đồ chơi đó cho tôi dùng trước ...

Thi Xuân Phong mau chóng liên hệ được với bạn học của mình, chuyển nhượng kỹ thuật thì được, có điều người đó đã ký hợp đồng với TI Trung Quốc, sau tên sẽ đi làm.

Trương Khác ở trong văn phòng của Đinh Hòe, nghe Thi Xuân Phong báo cáo xong thì nói:

- Công tác nghiên cứu tiếp theo, tốt nhất để anh ta tiến hành, lão Đinh phái người theo Thi Xuân Phong tới Bắc Kinh nói chuyện với anh ta, trình bày chính sách nghiên cứu của Ái Đạt .. Còn về phần hợp đồng làm việc với TI thì dễ giải quyết thôi.

Cướp một người từ Trần Tín Sinh, đánh tiếng một cái là được, quan trọng là bản thân người đó phải đồng ý.

Chẳng còn mấy ngày nữa là tết rồi, nếu như chuyện đã quyết thì không trì hoãn nữa, có thể xác định được trước Tết là tốt nhất. Đinh Hòe lập tức an bài chủ nhiệm tổ của Thi Xuân Phong cùng hân lập tức tới tỉnh thành, đáp chuyến bay tới Bắc Kinh.

Trương Khác ở lại văn phòng Đinh Hòe cả ngày, thảo luận rất nhiều sản phẩm kỹ thuật số sau này như ổ cứng di động, máy MP3, DVD v.v.v.. Đương nhiên khái niệm mà Trương Khác nói chẳng làm Đinh Hòe kinh ngạc, những sản phẩm này còn chưa ra đời, song người tinh thông kỹ thuật số biết những ý tưởng này đã có, chỉ đợi công nghiệp điện tử phát triển từng bước biến nó thành hiện thực.

Trương Khác không cam tâm làm lắp ráp sản phẩm, cho dù những xí nghiệp điện tử nổi tiếng như TCL, Ba Đao, Hạ Tân đều có biểu hiện xuất sắc trên thị trường, nhưng cuối cùng vẫn suy thoái, nguyên nhân là bọn họ không nắm được kỹ thuật hạch tâm.

Nâng tầm kỹ thuật là con đường mà Ái Đạt phải đi, Ái Đạt tuy mang hái danh Tiêu Vương, nhưng cái thời đại nhân tài điện tử chuyên môn thiếu thốn này, không có nhiều sinh viên ưu tú tốt nghiệp ngành điện tử muốn tới Hải Châu làm việc, với bọn họ phải tới thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Thâm Quyển mới tình được công việc tốt.

Ở Hải Châu, Trương Khác nhìn trúng phòng nghiên cứu điện tử thuộc cục khoa kỹ, nơi này có một nửa số nhân tài kỹ thuật điện tử của Hải Châu.

Ngoài ra còn có cơ cấu nghiên cứu của học viện quang điện Hải Châu, nhưng Trương Khác chưa bao giờ hi vọng những giảng viên, giáo sư ở đó có mấy học vấn, đặc biệt là các giảng viên trẻ, ngay cả tự soạn tài liệu dạy học cũng chẳng có nổi mấy người, nếu không cơ sở công nghiệp điện tử ở Hải Châu đã chẳng tệ đến thế, nhưng dù sao có cơ cấu giúp đỡ kỹ thuật miễn cưỡng có thể dùng được.

Việc mở rộng kỹ thuật ngoài Hải Châu thì tạm thời chưa nói tới, trước tiên Trương Khác hi vọng có thể mua được phòng nghiên cứu điện tử ở Hải Châu, tuy có phức tạp vì đó là cấu thuộc biên chế sự nghiệp, nhưng không phải là không thể.

Còn với học viện quang điện, cung cấp cho bọn họ chút kinh phí nghiên cứu, giúp bọn họ nâng cao trình độ học thuật trước đã.

Qua năm giờ, Trương Khác mới tới văn phòng tạm thời của Hứa Tư, nhưng cô đã rời khỏi văn phòng rồi, Trương Khác gọi điện cho Hứa Tư thì biết cô đợi xe ngoài nhà máy.

Trương Khác tới bãi đỗ lấy xe, lái ra ngoài nhà máy, thấy Hứa Tư đứng ở bên đường, cô mặc chiếc áo khoác màu trắng, bên trong là áo len đỏ, trông quyến rũ hết mức.

Trương Khác mở cửa xe ra, nói với Hứa Tư:

- Không phải cùng tới nhà Trần Phi Dung ăn cơm à? Sao chị không đợi xe của em?

Hứa Tư khẽ miệng cười, không giải thích, chỉ dịu dàng nói:

- Để tôi lái xe cho, thấy cậu nhốt mình trong văn phòng thảo luận cả ngày trời, mệt lắm phải không?

Trương Khác bóp trán, thảo luận toàn thứ kỹ thuật, mấy món đó y chỉ hiểu qua loa, phải cố gắng mới hiểu được:

- Chị vừa nói tới là làm em đau đầu rồi đây này ...

Trương Khác đổi chỗ với Hứa Tư, hiện giờ thời gian còn sớm, tới viện chờ tìm Hứa Hồng Bá đột thời gian cũng được.

Ngoài Trương Khác ra, Trần Kỳ còn mời thêm Chu Phục, Chu Văn Bản, Hứa Hồng Bá cùng cả nhà Hứa Tư, đều là những người cùng nhau ăn cơm ở nhà Trần Kỳ tết năm 95, thêm Hứa Duy và Thi Vệ Trung.

Trương Khác và Hứa Tư vào viện tử chào Trần Kỳ một tiếng trước, phát hiện ra quán rượu đã kéo dài theo hai gian, nối liền với nhà bếp, lần cái sân trước kia vốn còn khá rộng rãi, giờ chỉ còn lối đi hẹp.

301. Chương 301: Giá Trị Thương Nghiệp Của Ngõ Đan Tỉnh

Lúc này chưa tới 5 giờ 30, trong quán đã có người ngồi rồi, nghe Trần Phi Dung trả lời điện thoại ở quầy thì có vẻ hôm nay chỗ ngồi đã được đặt hết.

Quán rượu không còn là cái quán vô danh nữa, mà treo một tấm biển nằng nề : Bát Cẩm Trân. Do Hứa Hồng Bá viết, chữ trông rất có tinh thần, chỉ là Trương Khác không biết thưởng thức, chẳng biết Hứa Hồng Bá lừa được mấy bữa rượu.

Hứa Duy ở nhà buồn chán nên đã tới giúp từ sớm, Chu Phục, Lưu Phân và mẹ Hứa Tư được Chu Văn Bản lái xe chở tới, Thi Vệ Trung đi cùng Hứa Hải Sơn, tuy hẹn 6 giờ 30 chính thức mở tiệc, nhưng chưa tới sáu giờ mọi người đã tới đủ.

So với một năm trước, Hứa Hồng Bá vẫn ung dung tự tại không thay đổi gì. Nhà máy nông khí cải cách thành công ty hữu hạn cơ điện, dần bước vào quỹ đạo chính quy, cuối năm đã thoát khỏi khổ cảnh thua lỗ, bước tiếp theo là rời khỏi thành phố, Thi Vệ Trung là giám đốc được cấp xe riêng, mặc dù chỉ là chiếc Jetta, nhưng thuộc số ít có xe hơi ở Sa Điền rồi.

Chu Phục không còn phụ trách sự vụ cụ thể của nhà máy Tân Quang nữa, ông ta đảm nhận chức phó tổng giám đốc của Cẩm Hồ, phụ trách vận hành sản xuất tất cả nhà máy giấy dưới quyền Cẩm Hồ ...

Những người khác đều đang tiến lên trong quỹ tích nhân sinh của mình, thay đổi rất nhiều, chỉ có điều là người trong cuộc, họ chưa ý thức được rõ ràng.

Một năm trước từ ý kiến của Trương Khác, Trần Kỳ chỉ mang ý thử xem sao, ai ngờ thành ngoài dự liệu, một năm qua, gần như không có thời gian rảnh, ban đầu chỉ thuê một người chạy bàn, sau tăng thêm một đầu bếp, giờ thành ba đầu bếp, hai phục vụ, một thu ngân, tổng cộng sáu người rồi.

Bàn không đủ chỗ, Trần Phi Dung, Lưu Phân và Hứa Duy không có chỗ ngồi, ban đầu Lưu Phân ở bên rót rượu tiếp khách, về sau kê một cái ghế ngồi xuống.

Trần Phi Dung và Hứa Duy vào phòng cô nói chuyện, Hứa Duy thấy nhà Trần Kỳ mời Trương Khác thì lạ lắm, cảm giác y chỗ nào cũng “chỗ mũi” vào, hỏi:

- Nhà em mời khách sao lại mời Trương Khác?

Đường Thanh không tới được làm Trần Phi Dung rất tiếc, cô đem đầu đuôi chuyện Trương Khác kiến nghị nhà cô làm Lưu Thủy Tịch kể cho Hứa Tư nghe.

Hứa Duy vỗ lē:

- Nói như vậy là nhà em đang chuẩn bị chuyển sang chỗ rộng hơn à?

- Ba mẹ em đang do dự, kiếm được chỗ thích hợp cũng khó lắm, mời họ tới ăn cơm cũng là để trao đổi việc này ...

Trương Khác thì sớm kiếm được chỗ thích hợp, một năm trước y đã nói chuyện với Hứa Hồng Bá, đợi tòa nhà Phủ Thiên xây xong, có thể khai phát giá trị thương nghiệp của ngõ Đan Tình, hình thành tường lũy, ngăn cản dã tâm tiếp tục xâm lấn phía đông của doanh nghiệp địa ốc.

Trương Khác bỏ tài chính cho Hứa Hồng Bá tu sửa quán cờ trong ngõ Đan Tình là vì thế, Trần Kỳ cũng có thể chọn trạch viện trong ngõ Đan Tình mở quán ăn.

Tòa nhà Phủ Thiên đang bắt đầu trang trí tường ngoài, hai ba tháng nữa là có thể chính thức sử dụng, ngõ Đan Tình đã có hoàn cảnh giá trị khai phát thương nghiệp, đây chính là lúc thích thích hợp để mở một quán ăn đặc sắc ở đó.

Phương án bảo hộ quần thể kiến trúc Đông Sa Điền là hướng tới du lịch, khai thác thương nghiệp, việc tu sửa nhà dân bắc Tiễn Nhai thành khu thương nghiệp, do Tống Minh phụ trách, vận thành giao cho công ty trực thuộc khu Thành Nam, khu Thành Nam chỉ còn đợi Cẩm Hồ mua nhà máy Tân Quang, có được tài chính tất yếu là bắt đầu thực thi.

Tiền Nhai và ngõ Đan Tình khai phát thương nghiệp thành công sẽ mang lại tác dụng làm mẫu lớn cho các nơi khác ở Đông Sa Điền.

Nhưng điều quan trọng nhất là thành phố không thay đổi quy hoạch sử dụng Đông Sa Điền, khu vực này đều sẽ giải tỏa, chỉ bằng điều này đã chặn đứng ý nghĩ đầu tư vào nơi này của người dân, tùy tiện đầu tư mang nguy hiểm cực lớn, nguy hiểm này không phải người thường có thể gánh vác được.

Trương Khác nếu kiến nghị Trần Kỳ chọn một trạch viện cổ trong ngõ Đan Tình làm quán ăn, dứt khoát Trần Kỳ sẽ không chịu, chẳng may hai ba năm nữa giải tỏa, chi phí đầu tư vào đó chưa chắc thu lại được, nếu giải tỏa trong một hai năm, sẽ đẩy cả nhà ông ta vào cảnh bần cùng. Trương Khác chẳng thể nói rõ kế hoạch của mình.

Trước bữa cơm, Trương Khác tới đạo quán nói với Hứa Hồng Bá chuyện này, mua nhà, cải tạo, tu bổ, tất cả tài chính đều có thể do y bỏ ra, đợi sửa sang xong mới cho Trần Kỳ thuê làm quán ăn.

Hiện giờ mỗi tháng y có thể rút ra 200 vạn tiêu mà không ảnh hưởng tới vận hành của Ái Đạt, hơn nữa những cổ đông khác như Đinh Hòe, Tô Tân Đông cũng muốn lấy hoa hồng ra cải thiện cuộc sống.

Trương Khác làm thế không phải vì quan hệ thân thiết với nhà Trần Phi Dung, mà muốn thu hút nguồn vốn dân gian đầu tư vào các trạch viện cổ, đợi khi hình thành cả khu vực rồi, thành phố sẽ thay đổi quy hoạch.

Hơn nữa quán ăn "Bát Cẩm Trân" của Trần Kỳ cũng khá đặc sắc, Trương Khác không muốn nhà Trần Kỳ cảm thấy nợ ơn mình quá lớn, nên y quyết định không ra mặt, Hứa Hồng Bá nói thay cho y.

Trên bàn tiệc nhắc tới đề tài này, Hứa Hồng Bá liền nói:

- Tòa nhà Phủ Thiên sắp hoàn thành rồi, làm quán ăn ở đó sẽ đông khách đấy ...

Trần Kỳ nghi hoặc hỏi:

- Chẳng phải ngõ Đan Tình sắp giải tỏa rồi sao?

- Chưa chắc.

Lúc này Hứa Hồng Bá cũng chỉ có thể nói như thế, dù có đổi là Đường Học Khiêm cũng chẳng dám công khai tổ thái độ nhà cửa ở nơi đó không giải tỏa nữa:

- Tôi biết có người mua mấy ngôi nhà cũ ở đó, tu sửa, trang hoàng xong sẽ cho thuê. Trạch viện cổ vô cùng đặc sắc, rất thích hợp làm quán ăn ...

Hứa Tư mặt đỏ lên, một trong số trạch viện đó là nơi cô và Trương Khác đã ân ái với nhau, người khác không liên tưởng gì, nhưng cậu cô nhất định đoán ra, vì Trương Khác còn thông qua Thiệu Chí Cương mua nhà của cô để giúp nhà cô trả nợ.

Trần Kỳ còn do dự thì Lưu Phân sảng khoái nói:

- Ngõ Đan Tỉnh là cửa ngõ vào thành phố, thuê trạch viện trang hoàng sẵn nơi đó làm ăn rất tốt, cho dù một hai năm nữa có giải tỏa cùng lắm là đổi chỗ ...
- Trang hoàng có tốt cũng chưa chắc hợp làm quán ăn, thuê xong còn bỏ tiền vào cải tạo, hơn nữa làm một quán ăn phải bỏ tinh lực lớn, một hai năm sau lại đổi chỗ, khác gì hành xác ...

Trần Kỳ không hiểu nội tình, những bản khoản này của ông là hợp lý.

- Nếu định làm quán ăn thì sớm liên hệ với người ta, bảo bọn họ trang trí theo yêu cầu quán ăn là được, còn về phần khi nào giải tỏa ...

Hứa Hồng Bá quay sang hỏi Trương Khác:

- Cậu có biết tin tức gì không?

Chu Phục, Thi Vệ Trung đều biết thân phận của Trương Khác, nếu có tin tức nội bộ gì mà Trương Khác biết, y nói ra nhất định là đúng, nên đều quay đầu nhìn y.

Trương Khác vốn cúi đầu uống rượu, không để ý vấn đề Hứa Hồng Bá ném qua, nhưng mọi người nhìn chăm chăm vào, đành cười hắc một tiếng, nói:

- Mèo mù đi đến đâu cũng không thể hai lần liên tục vớ được cá rán, chẳng may nói sai, sau này không dám tới cửa nhà chú Trần mất ...
- Kiến nghị của người khác là thiện ý, còn chủ ý do bản thân quyết, sao trách người khác được?

Lưu Phân thẳng thắn khuyến khích:

- Vậy cháu nói nhé ...

Trương Khác liếc thấy Trần Phi Dung và Hứa Duy từ trong phòng đi ra, nên không nói dông dài:

- Thầy Hứa nói với cháu một chuyện, có người mua trạch viện cổ ở ngõ Đan Tỉnh tu sửa lại nguyên dáng vẻ cũ, tốn tới hai ba trăm vạn, tiền sửa chữa còn quá tiền đập đi xây mới, cho nên cháu nghĩ người này không hi vọng một hai năm nữa bị giải tỏa, điều này chắc phải có nguyên do.

Chu Phục đã nghe ra Trương Khác đang cổ vũ Trần Kỳ tới đó mở quán ăn, chỉ là thân phận của ông ta miễn cảm, không tiện nói quá rõ, nhưng cũng giúp lời:

- Đúng thế, nói không chừng người ta có tin tức nội bộ gì đó rồi, nếu không một hai năm nữa giải tỏa, bọn họ tổn thất hơn anh chỉ làm quán cơm nhiều lắm ... Tôi thấy muốn làm thì cứ làm lớn một chút ...

302. Chương 302: Ngôi Nhà Hoàn Mỹ

- Tôi làm gì có tiền lớn như thế mà ném vào, nếu có đã tới thẳng cầu Tứ Phượng rồi.

Trần Kỳ lắc đầu:

- Cho dù có làm quán ăn ở đó, người ta lái xe tới ăn cơm cũng chẳng có chỗ đỗ xe ...
- Cầu Tứ Phượng không còn chỗ nữa đâu, đất đai xung quanh trung tâm ẩm thực không nhiều, bị người ta đặt hết rồi, giờ anh có tiền cũng chẳng tới lượt...

Chu Phục từng là giám đốc nhà máy Tân Quang, cho nên tất nhiên là hiểu tình hình cầu Tứ Phượng nhất nói:

- Tiền Môn phát triển hướng về phía đông về phía nam là thu thế lớn, tôi thấy làm quán ăn ở ngõ Đan Tỉnh rất có tiền đồ ..

Trần Kỳ hơi động lòng rồi, nói:

- Ngõ Đan Tinh toàn là các đại trạch viện, cho dù không cần lo tiền trang hoàng cũng không đủ tài chính đầu tư ột quán ăn lớn như thế.

Lưu Phân cười duyên dáng dụ dỗ:

- Giám đốc Chu cổ động lão Trần nhà tôi làm quán ăn lớn, hay là anh giúp chúng tôi suy tính vấn đề tài chính đi ... Tôi thấy anh rất tham ăn, hay là anh tham gia cổ phần nhé? Văn Bản cũng góp phần đi ...

Chu Phục sớm nghe ra ý của Trương Khác, ngõ Đan Tinh quá nửa là không giải tỏa nữa, Tiền Nhai được mở rộng, tòa nhà Phủ Thiên lại sắp hoàn thành, ngõ Đan Tinh nói không chừng lại thành một cầu Tứ Phương thứ hai.

Đại phú nhờ thiên bẩm, tiểu phú dựa cần cù, làm ăn lớn như Trương Khác thì Chu Phục theo không nổi, nhưng ông ta có chút tiềm lực đầu tư nhỏ.

Có điều hiện ông ta lo là, trước mặt ông chủ lộ ra tâm tư đầu tư vào nghề phụ có thích hợp không, huống hồ công ty đang tính mua nhà máy Tân Quang, ông ta cũng có thể nắm cổ phần.

Nếu Lưu Phân không nhắc tới chuyện này thì Chu Phục tuyệt đối không chủ động nói ra, ông ta đưa mắt nhìn Trương Khác, thấy y chỉ bình đạm, không có thái độ gì lớn.

Bất kể là ai, đều muốn yêu cầu cấp dưới toàn tâm toàn ý vào sự nghiệp của công ty, nhưng vấn đề tài sản cá nhân sử dụng ra sao Trương Khác không hỏi tới.

Chu Phục do dự nói:

- Có thể suy tính ...

- Còn suy tính cái gì nữa.

Lưu Phân nói luôn:

- Người có đầu óc kinh tế như giám đốc Chu, chẳng lẽ lại lấy tiền lương gửi vào ngân hàng hưởng lợi tức sao?

Phải nói Lưu Phân rất khéo mồm còn biết tận dụng ưu thế của bản thân, có nam nhân nào chịu nổi lời nửa khen ngợi nửa khích bác như thế từ một người phụ nữ xinh đẹp?

Cẩm Hổ năm vừa qua đạt lợi nhuận 2500 vạn, gần một nửa là do nhà máy Tân Quang công hiến, phương án thưởng đã được xác định, công nhân phổ thông cuối năm thống nhất được thưởng thêm hai tháng lương, nhân viên quản lý trung tầng trở lên cũng ngã về cho nhà máy Tân Quang, Chu Phục được thưởng gần 4 vạn đồng.

Một số việc cần phải tranh thủ ngay, Lưu Phân tính cách khá trực tiếp, trên bữa tiệc cứ bám lấy Chu Phục đòi quyết việc này, Chu Phục thấy Trương Khác không có phản ứng đặc biệt, ngập ngừng đồng ý.

Ăn tối xong, nhân lúc mọi người đầy đủ, quyết định tới ngõ Đan Tinh xem vị trí.

Hứa Hồng Bá kéo Chu Phục vào xe Trương Khác, còn chỗ trống ở ghế phụ, Trương Khác thò đầu ra hỏi Trần Phi Dung:

- Ngồi xe mình nhé?

Trần Phi Dung do dự một chút, rồi vào xe Thi Vệ Trung.

Trương Khác búng tay cái tách, y biết Trần Phi Dung sẽ chẳng ngồi xe mình, nếu là trước kia cô sẽ quay ngoắt đi ngay, do dự là tiến bộ lớn lắm rồi. Hứa Duy cũng theo Trần Phi Dung ngồi xe của cậu cô, Trương Khác có cơ kéo Hứa Tư lên xe mình.

- Nếu chẳng phải trời lạnh, ăn cơm xong, đi tới đó rất được ...

Hứa Hồng Bá uống không ít rượu, lơ lơ cầu nhậu.

Chu Phục hơi lo lắng không biết thái độ Trương Khác ra sao, cũng không chắc ngõ Đan Tĩnh có giải tỏa hay không, vừa rồi không tiện hỏi, vừa vào xe, cẩn thận hỏi nhỏ:

- Khác thiếu gia, ngõ Đan Tĩnh có giải tỏa không?

- Ai mà đảm bảo được?

Trương Khác thần nhiên nhún vai:

- Tôi chỉ thấy nếu giải tỏa thì tiếc quá, mấy trạch viện đó toàn là do tôi mua hết.

- Hả?

Chu Phục trở mặt, ông ta không ngờ người nào đó mà Hứa Hồng Bá nói là Trương Khác:

- Vậy tôi xen vào không thích hợp lắm.

- Có gì không thích hợp, tôi không mua mấy trạch viện đó ọi người mở quán ăn, đó là chuyện hoàn toàn khác, thuần túy thấy giải tỏa ngõ Đan Tĩnh thì quá phí, nên muốn làm gì đó. Vì không muốn mọi người nghĩ nhiều nên không nói ra thôi.

Chu Phục tin lời Trương Khác thực sự không muốn nơi này bị giải tỏa, vì với thiên phú thương nghiệp của Trương Khác, đầu tư tiền vào nơi khác tuyệt đối lãi nhiều hơn đầu tư vào trạch viện cổ nhiều.

Còn nếu như Trương Khác chỉ mua một trạch viện trang hoàng cho nhà Trần Kỳ mở quán ăn, Chu Phục đương nhiên sẽ cho rằng y có ý với cô con gái đẹp như hoa của Trần Kỳ, có điều hôm nay thấy quen hệ giữa Trương Khác và Trần Phi Dung rất lạnh nhạt.

Chu Phục nhớ lại một năm trước, Trần Phi Dung nổi giận ném gậy kẹp tóc, liền bật cười : Xem ra đúng là chuyện hiểu lầm đẹp.

Trương Khác lái xe theo sau xe của Chu Văn Bản, Thi Vệ Trung chớp mắt cái đã tới cửa ngõ Đan Tĩnh.

Từ cửa ngõ đi vào, nhà thứ hai là quán cờ Trương Khác mua, tốc độ tu sửa khá nhanh, một tháng đã nhìn thấy được thành quả, gạch xanh ngói uốn, rường cột trạm trổ, thấp thoáng không khí lịch sử lắng đọng. Chỉ mỗi tội riêng phí nhân công thôi đã cao hơn so với việc tu sửa nhà thường mấy lần, nếu không bỏ vào đây chừng nửa năm công sức khó mà làm hoàn mỹ được.

Ngoài quán cờ ra, Trương Khác còn mua hai trạch viện khác được xây từ thời đầu dân quốc.

Ban đầu hai trạch viện này mua với danh nghĩa của Cẩm Hồ, về sau Trương Khác không muốn xảy ra tranh chấp lẫn lộn với tập đoàn Chính Thái, đã trực tiếp chuyển sang công ty Việt Tú, đã nhờ Thiệu Chí Cương tìm người thiết kế cải tạo rất lâu rồi, hiện sắp hoàn thành. Tối nay tới xem chính là hai trạch viện này.

Hứa Hồng Bá dẫn mọi người vào một trạch viện, Trương Khác nói:

- Thầy Hứa bảo còn có một tòa trạch viện đằng sau cũng sửa xong phải không? Mọi người cứ xem ở đây đi, cháu và chị Hứa Tư xem trạch viện kia ...

Hứa Hồng Bá thoáng ngạc nhiên, rồi mỉm cười đưa chìa khóa cho Trương Khác:

- Đợi lát nữa gặp nhau ở đầu ngõ nhé

Trương Khác bình thường cũng chỉ cho phép thăm quan trạch viện này, còn trạch viện đằng sau, từ khi sửa xong không có người ngoài được vào xem.

Hứa Duy kéo tay Trần Phi Dung nói:

- Có gì cổ quái rồi, chúng ta cũng đi xem ...

Trạch viện đằng sau là nơi hẹn hò của Trương Khác và Hứa Tư, chỗ riêng tư như vậy, Trương Khác tất nhiên không muốn thành nơi cho người ngoài vào tham quan, có điều Hứa Duy muốn đi theo, không thể nói không được.

Hứa Hồng Bá dẫn nhóm Trần Kỳ tham quan trạch viện phía trước, Trước Khác và ba cô gái tiếp tục đi vào trong ngõ. Hứa Tư đi sau Trương Khác, mặt nóng bừng, may dưới đêm trăng, không sợ bị Hứa Duy và Trần Phi Dung nhìn ra điều gì khác thường.

Bởi vì muốn cải tạo thành nhà thoải mái cho sinh hoạt, cho nên không tuân theo nguyên tắc cũ, từ ngoài nhìn vào, viện tử không khác gì trước kia.

Cổng cao hẹp làm bằng đá xanh, đi vào mới phát hiện ra khác biệt lớn, đáng lẽ vào cửa là một cái sân, thì lúc này đã dùng kính chắn để lại con đường đá hoa cương dẫn tới nơi ở, chính giữa giếng trời là một ao nước xanh trong vắt, khi ánh trăng chiếu vào đó, tỏa ánh sáng trong mắt, bốn xung quanh giếng trời trồng trúc xanh biêng biếc, trông hết sức thích mắt.

Chỗ ở theo kiến trúc ban đầu trong phòng thiếu ánh mặt trời, lúc này tường đã cải tạo hết thành tường kính, nhưng mỗi tấm kính đều giữ nguyên kích thước bằng các ô cửa sổ nhỏ, mà ngăn cách nó vẫn là song cửa sổ trạm hoa theo kiểu Trung Hoa cổ điển, nên giữ được phong cách thời dân quốc, ánh trăng chiếu qua cửa kính rải xuống nền nhà lát đá hoa, trông rất trang nhã.

Hứa Tư không ngờ tòa trạch viện xập xệ cũ nát sau khi cải tạo tràn ngập linh khí như thế, thấy Trương Khác quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt ẩn chứa nụ cười, rõ ràng đang hỏi: Chị có hài lòng không?

Hậu viện cũng được sửa thành ao nước nhỏ có thác nước đổ vào, dây leo phủ kín tường, còn có một khu nghỉ chân riêng, vô cùng yên tĩnh, riêng tư.

Tầng hai vốn có hai gian phòng ngủ, một sân phơi, một gian vẫn làm phòng ngủ, chỉ là tường hoàn toàn sửa thành ô cửa kính, bên ngoài là cây đại thụ chọc trời, lúc này bóng cây lay động trông đầy ý thơ, ba mặt sân phơi tăng thêm tường gỗ cao chừng nửa người, vừa không phá hỏng không khí hài hòa với thiên nhiên, lại giữ được sự kín đáo của phòng ngủ, còn gian kia đã sửa thành phòng tắm, vừa đi vào gây ấn tượng mạnh bởi thiết kế cong tinh tế hiện đại, dùng đá granit làm sàn cực kỳ sang trọng.

303. Chương 303: Đêm Nay Ở Lại Đây

Không ngờ một ngôi nhà bề ngoài cổ xưa bên trong bố trí cầu kỳ như thế, Hứa Duy tấm tắc khen:

- Người sống trong căn nhà này, phải rất biết hưởng thụ cuộc sống. Chị, chị đoán xem chủ nhân ngôi nhà này là người thế nào, nhất định rất nho nhã phải không?

Hứa Tư chỉ cười, đây là niềm vui bất ngờ Trương Khác tặng cho cô.

Vừa rồi khi mới lên lầu Trương Khác len lén nhét chìa khóa vào trong tay Hứa Tư, cô vốn không muốn nhận, chẳng may để Hứa Duy và Trần Phi Dung nhìn thấy thì quá lộ liễu, nhưng không kìm nổi yêu thích với căn nhà này, nên vẫn nắm lấy trong tay.

Tuy căn nhà này đa phần thiết kế do nhà thiết kế làm, nhưng có thể nhìn ra Trương Khác bỏ ra bao nhiêu tâm tư, có điều trong lòng Hứa Tư có chút tiếc nuối, nơi này đẹp thì đẹp thật, chỉ là không vào ở được.

Trương Khác rủ mọi người:

- Trong này có gì đẹp đâu, chúng ta ra sân ngồi đi ..

Bên ngoài sân phơi còn có một cái ghế gỗ dài được khảm vào tường, ngẩng đầu lên qua tán lá có thể thấy trăng sáng trên trời.

Hứa Duy và Trần Phi Dung hoàn toàn bị căn nhà đông tây kết hợp này thu hút, chỉ muốn xem thật kỹ, tận tay sờ từng chỗ một, đầu rảnh cùng Trương Khác và Hứa Tư ra ngoài sân đón gió hóng trăng, tiếp tục xuống lầu thăm quan.

- Chị có hài lòng không?

Trương Khác khẽ nắm bàn tay Hứa Tư hỏi:

Hứa Tư gật đầu:

- Kinh ngạc, nhìn bên ngoài thì không thay đổi gì, bên trong hoàn toàn không nhận ra nữa ...

- Em thì có nhắm mắt cũng nhớ như in đêm hôm đó.

Hứa Tư lườm Trương Khác một cái:

- Ai nói với cậu chuyện đó? ... Sao bỏ thời gian làm việc này, tốn nhiều công sức lắm phải không?

- Cũng chẳng đặc biệt bỏ thêm thời gian, chỉ cần nhắm mắt lại, mơ ước xem có thể cùng chị nắm tay tâm tình ở chỗ thế nào, xem căn nhà chúng ta sống phải ra sao, mọi thứ cứ tự nhiên hiện ra trong đầu ... Chỉ tiết đã có nhà thiết kế chuyên nghiệp giúp xử lý rồi.

Hứa Tư chăm chú nhìn đôi mắt không chút che giấu thâm tình của Trương Khác, nam nhân thế này dù chỉ chia sẻ một phần, cô cũng không cảm thấy nuôi tiếc gì nữa.

- Thật mong được ngủ một đêm ở đây.

Hứa Duy đẩy cửa ra sân, cảm khái nói:

- Chưa bao giờ thấy một ngôi nhà đẹp như vậy.

- Có thể mà.

Trương Khác kịp thời buông tay Hứa Tư ra, nói rất tự nhiên:

- Kỳ thực đây là nhà của công ty, vốn chuẩn bị cho chị Văn Tình và Chỉ Đồng, chị Văn Tình hiện giờ ở Tân Cẩm Viên rồi, nơi này không có người ở nữa. Chị muốn ở cũng được, có điều ở xong phải khôi phục nguyên dạng, sau này còn đem đi bán.

Hứa Tư mỉm cười, nhìn mặt Trương Khác tuyệt đối không thể nhìn ra y đang nói dối, nếu không có cái có che dấu, cô thì thoáng muốn vào đây ở một lần cũng không thể.

- Hả, đây là nhà của công ty cậu?

Hứa Duy theo bản năng quay đầu lại, không thấy Trần Phi Dung theo, nói:

- Lúc ăn cơm cậu làm ra vẻ không liên quan gì, tên tiểu tử cậu phong lưu quá đấy, không phải là cũng có ý đồ với cả Phi Dung đấy chứ?

- Sao lại bảo là “cũng”?

Trương Khác làm bộ mặt đau khổ:

- Chẳng qua không muốn mọi người nghĩ nhiều nên mới không nói ra, lại còn rất nhiều việc liên quan tới chính sách, nói ra chị cũng không hiểu.

- Có gì mà không hiểu? Thành phố luôn muốn giải tỏa nơi này, công ty cậu lại lén lút mua nhà ở đây, đương nhiên không thể để người khác biết. Tôi chỉ thấy lạ, sao cậu lại ngăm đối đầu với chính phủ thành phố.

Trương Khác búng tay, chỉ Hứa Duy:

- Quả nhiên thông minh, còn vì sao, sau khi xem xong căn nhà này chị có nghĩ ra không?

- Nơi này nếu giải tỏa thì thật đáng tiếc, những tòa nhà cao tầng kia rồi sẽ tới một ngày nhìn chán, hơn nữa sống trong đó vĩnh viễn không cảm thụ được sinh thú của đình viện, chẳng lẽ vì thế mà công ty cậu làm trái chính sách thành phố?

Hứa Duy lắc đầu, tỏ ý không tin.

Trương Khác không giải thích, y được sống lại một lần, chuyện lợi ích không còn quá bận tâm nữa, đôi khi có thể giữ lại một số thứ tươi đẹp không thể phục chế càng quan trọng hơn. Tâm cảnh này chẳng thể giải thích với người khác.

Trương Khác nói lảng đi:

- Chị có muốn ở lại vài đêm cảm thụ thử không? Nếu muốn em bảo với thầy Hứa đề chìa khóa của thầy ấy cho chị.

- Đương nhiên muốn rồi.

Hứa Tư hào hứng đáp, song lại tỏ ra lo lắng:

- Nhưng có rắc rối gì không? Nếu rắc rối thì thôi vậy.

- Chị Hứa Tư là nhân viên cao cấp của công ty mà, chị ấy có quyền lợi ở đây.

Trương Khác giang tay nói:

- Chị Văn Tình không ở nữa, đương nhiên phải để nhân viên công ty hưởng thụ.

Hứa Duy không nghĩ nhiều, Tạ Văn Tình quanh năm công tác ở Hải Châu, người ta là nhà quyền quý, chuẩn bị thêm một nơi ở cũng chẳng có gì là lạ, trong mắt cô chỉ có Tạ Văn Tình mới đòi hỏi cao như thế.

Hứa Duy cao hứng chạy xuống lầu, hô to:

- Phi Dung, Phi Dung, đêm nay chúng ta có thể ở đây.

Nhìn em gái phấn khởi chạy đi, Hứa Tư nói:

- Cám ơn cậu, nếu không được ở lại đây một lần đã về Hong Kong, tôi sẽ rất nuối tiếc.

- Có trời làm chứng, em muốn cùng chị ở đây tới nhường nào.

Trương Khác nói đầy cam chịu, nhân lúc Hứa Duy không có mặt, khẽ hôn lên môi Hứa Tư.

Đêm có thể ở lại đây, bây giờ không cần tham quan thêm nữa.

Trương Khác cùng ba cô gái quay về tụ họp với mọi người, trạch viện phía trước cải tạo cũng khá đặc sắc, nhưng lại làm Trần Kỳ do dự, nếu ông ta chọn trạch viện làm quán ăn cũng sẽ cải tạo như thế, chỉ lo là ở trong một quán ăn quy cách cao như thế, mình không phát huy được trình độ cho xứng tầm.

Trương Khác biết lo lắng của ông ta:

- Khi cháu tới Bắc Kinh, thấy người ta muốn được ở cho thoải mái, muốn ăn cho thoải mái, không phải ở trong tòa nhà cao chọc trời, mà tìm đến những tứ hợp viện trong các con ngõ hẹp, người tây rất thích tới những nơi đó. Thức ăn chẳng phải cao cấp, nhưng mỗi quán ăn lại có món đặc biệt, tới đó ăn đều phải đặt chỗ trước cả ngày, ở Hải Châu còn chưa có quán ăn đặc sắc như thế, cháu thấy có thể làm một cái.

Đây là lần đầu tiên trong tối nay Trương Khác có một lời khẳng định chắc chắn.

Chu Phục cũng tán đồng:

- Nếu muốn mở tiệc, bày vẽ một chút người ta mới chọn nhà hàng Tây Thành, còn hai ba người bạn tụ tập liên hoan nhỏ với nhau, tới đó làm gì? Tôi thấy ở đây được đấy.

Trần Kỳ nhìn trạch viện, trong lòng cũng rất muốn mở quán ăn nơi đây, nghĩ nơi này nếu giải tỏa đúng là phí của trời.

Lưu Phân có lo lắng khác:

- Trạch viện cải tạo thế này hẳn phải đầu tư vào không ít, tiền thuê chắc không thể ít được.

- Chắc là sẽ không cao lắm đâu hử thầy?

Trương Khác dùng câu nghi vấn ám thị cho Hứa Hồng Bá.

- Cao sao được, cao thì ai thêm thuê?

Hứa Hồng Bá tiếp lời:

- Cái tên đầu tư vào nơi này nói thời gian đầu muốn bồi dưỡng thị trường, nói hay ho thế thôi, chứ tôi nói là đặt bẫy, đợi quán ăn thịnh vượng, thì tiền thuê không còn rẻ như vậy nữa đâu ...

Mọi người nghe thấy thế đều nghĩ nơi này không giải tỏa nữa, nếu người ta không nắm chắc đã chẳng bỏ công sức cải tạo nơi này, thành phố đúng là không thay đổi kế hoạch, nhưng chỉ mất thấy mới tin, nhìn tòa trạch viện hao tiền tốn của này, mọi người tăng thêm lòng tin không ít.

Trần Kỳ không còn do dự nữa, nói:

- Được, cứ chọn nơi này đi, khi nào thầy Hứa giúp chúng tôi hẹn người kia được?
- Đối với những người nghèo như chúng ta mà nói, đây là chuyện lớn bằng trời, chứ với người ta thì chẳng thêm ra mất vì chuyện vặt vãnh này. Tôi giúp anh hỏi thử, nói không chừng người ta bảo anh liên hệ thẳng với công ty xây dựng ...

Hứa Hồng Bá trình độ nói dối cũng chẳng kém cạnh ai:

- Cái công ty đó chính là của đứa con thứ hai nhà Tiết Quốc Hoa hay tới chỗ tôi đánh cờ ấy.

304. Chương 304: Kế Hoạch Cắm Trại

Tiết Quốc Hoa hay mời Hứa Hồng Bá tới quán của Trần Kỳ uống rượu, cho nên Trần Kỳ cũng quen, nếu nói tới việc tu sửa kiến trúc cổ, Tiết Quốc Hoa là người có tiếng nói nhất ở Hải Châu, nhưng sở trường của ông ta là sửa cổ y như cổ, còn kết hợp cổ kim thì phải nói tới con trai thứ hai của ông ta.

Công ty xây dựng của con trai thứ hai Tiết Quốc Hoa vốn chỉ làm thị trường ở ngoài, hiện trong nước đầu tư nhà cổ không nhiều, nhưng lợi nhuận rất cao, năm 95 tiền công thợ xây bình thường chỉ chừng 20 đồng, còn thợ của hắn lương từ 60 đồng trở lên.

Trương Khác có muốn lập tức cải tạo Đông Sa Điền trên quy mô lớn cũng không thể, vì kiếm không ra đủ thợ lành nghề, mà cải tạo nhà cổ giao cho dân ngoài nghề, chẳng khác nào phá hoại.

Đi vào trong ngõ, Hứa Hồng Bá chỉ mấy trạch viện Trương Khác có ý mua cho Trần Kỳ xem, những căn nhà này đều đã đàm phán ổn thỏa với chủ hộ, Trần Kỳ nhìn trúng cái nào thì cải tạo cái đó trước.

Thành phố không cho tiến hành cải tạo ngõ Sa Điền, nên đường đi lồi lõm, nhưng ở phía tây, vốn là khu mà thành phố chuyên môn dành cho tòa nhà Phủ Thiên làm bãi đỗ xe, đang khẩn trương thi công, chỉ vài tháng nữa thôi sẽ có con đường từ phía bắc chạy vào, làm thay đổi hoàn toàn hoàn cảnh của phía tây ngõ Đan Tinh.

Lúc này tuyển chọn cải tạo, vừa khéo có thể góp vui với ngày khánh thành của tòa nhà Phủ Thiên.

Cho dù làm quán ăn riêng tư, không cần thiết phải chọn chỗ náo nhiệt ở cửa ngõ, nhưng cụ thể chọn ở đâu thì vẫn cần Trần Kỳ cân nhắc thật kỹ.

Hứa Duy nói ba cô gái bọn họ sẽ ở lại trong trạch viện đằng sau, dù chưa được thấy qua nơi đó, Lưu Phân vẫn rất hâm mộ nói:

- Trạch viện tốt như thế, cả phòng trong khách sạn Tây Thành cũng không theo kịp, nổi sửa thành khách sạn, đợi khi nào có tiền thím cũng vào ở một đêm...

Hôm sau là ngày tới trường học lấy thành tích, Trương Khác vốn định tới Cẩm Hồ thảo luận kế hoạch mua nhà máy Tân Quang, tập đoàn Chính Thái cũng phải người tham gia.

Lần này mua chỉ có nhà máy mới, không bao gồm trung tâm ẩm thực cải tạo từ nhà máy cũ, từ tháng trước Cẩm Hồ đã chính thức thông báo cho Chính Thái thuê tài vụ ngoài, tiến hành kiểm toán tài sản.

Trương Khác buổi tối về Tân Cẩm Viên, được cha nói cho biết lần này thành tích thi cuối kỳ không tệ, còn xếp được thứ 20 trong lớp. Thì ra Mã Tử Thiện từ trưa đã gọi điện thoại tới chính phủ tỉnh báo cáo thành tích của y rồi.

Trương Khác do dự, ngày kia đi Hong Kong, có thể về trước giao thừa đã là khá lắm rồi, nhưng chuyện cắm trại phải quan tâm một chút, mà chuyện mua nhà máy Tân Quang cũng không thể không hỏi tới được.

Đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, Tạ Văn Tình tựa hồ đang cầm cốc đứng ngoài ban công, giữa hai căn nhà vốn phải trồng hàng cây cao để đảm bảo tính riêng tư giữa các nhà, lúc này Trương Khác thấy thiếu mấy cái cây đó cũng không có gì không hay, vẫy tay với Tạ Văn Tình, nhưng quá xa không thấy vẻ mặt của cô, chỉ thấy cô ra dấu gọi điện thoại, Trương Khác lấy di động ra vẫy, Tạ Văn Tình đặt cốc ở ban công, đi vào phòng.

- Em có biết mai Chính Thái phái ai tới không?

Tạ Văn Tình hỏi qua điện thoại.

- Ai tới chẳng như nhau ă? Chính Thái có bao giờ nghĩ tới việc thông báo trước cho chúng ta đâu.

- Đan Mai sẽ tới, Chính Thái quyết định đột xuất, buổi tối cô ta mới gọi điện cho chị.

-Ồ.

Trương Khác ngạc nhiên, y quen Đan Mai lâu rồi, thời ban đầu mới thành lập Hải Thái, Đan Mai đại biểu cho Chính Thái làm tổng giám tài vụ của Hải Thái. Thế nhưng khi Chính Thái chính thức mua cổ phần của Cẩm Hồ thì Đan Mai từ đầu tới cuối không xuất hiện. Đại khái là bên Chính Thái lo Đan Mai quá thân thiết với bên này:

- Chuyển này phái Đan Mai tới, ra là bọn họ muốn hòa hoãn quan hệ với chúng ta à .

- Chị cũng nghĩ thế, tóm lại Đan Mai tới tốt hơn bất kỳ ai khác.

Tạ Văn Tình không hề che giấu ghét bỏ những người khác trong nhà họ Tạ.

- Nếu Đan Mai tới thì cuộc họp ngày mai em không tham gia nữa, chẳng có kích thích gì cả, em hi vọng Tạ Kiếm Nam tới cơ.

Trương Khác nuối tiếc nói:

- Chắc là bọn họ thất vọng lắm, ban đầu muốn lấy tiến độ thu mua để bóp cổ chúng ta mà.

- Hi hi ...

Tạ Văn Tình cười dịu dàng, Ái Đạt hiện như mặt trời giữa trưa, Chính Thái tất nhiên thu lại thái độ hùng hổ của mình.

- Về giá mua, em muốn nâng cao lên một chút, cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu của khu Thành Nam, chắc sẽ làm nhà họ Tạ trở mắt. Có điều phải để cho bọn họ biết, chúng ta và bọn họ sẽ không đứng cùng một chiến tuyến.

- Cũng được.

Tạ Văn Tình đồng ý:

- Chỉ sợ Chính Thái không bằng lòng.

- Kệ họ.

Trương Khác dừng dừng:

- Nhưng mà em thấy họ sẽ không giơ cái bản mặt hầm hầm dọa người khác mãi ra đâu.

Tạ Văn Tình cười khúc khích:

- Về giá thu mua, chú hai chị có trao đổi điện thoại với chị vài lần, mập mờ tỏ ý hi vọng thông qua ảnh hưởng của ông nội Chỉ Đồng hạ thấp giá mua, trong mắt ông ta, đó là chuyện ba bên đều có lợi. Đừng nói là nâng cao giá mua, mà đúng giá, bọn họ cũng thất vọng lắm...

- Thất vọng ư? Vậy cứ để bọn họ thất vọng đi, nếu chẳng phải đối phương là chính phủ Thành Nam, em còn lo Chính Thái đợi có giá đưa ra rồi sẽ tố cáo chúng ta thông đồng để mưu lợi ...

Đối với Chính Thái, Trương Khác luôn đề phòng khả năng xấu nhất có thể.

Hải Dụ, Việt Tú, Chính Thái là đại cổ đông của Cẩm Hồ, nâng giá mua lên, nhìn có vẻ cả ba phía đều tổn thất, nhưng với quan hệ mật giữa Hải Dụ, Việt Tú và khu Thành Nam, bên này bỏ ra thêm bao nhiêu, bên kia có thể bồi thường lại, cuối cùng chỉ có tập đoàn Chính Thái tổn hại.

Chắc là nhà họ Tạ cũng nghĩ như thế.

Bọn họ cũng nghĩ như thế cũng tốt, trước kia dùng tiền ép người ta, thì phải lường trước sẽ gặp phải cảnh này chứ. Không hiểu có nổi điên lên không?

- Tối mai em sẽ mời Đan Mai ăn cơm nhé.

Trương Khác khoe khoang:

- Buổi sáng em tới trường lấy thành tích, chị biết em thi được bao nhiêu điểm không?

- Hi hi, biết rồi, vừa về đã được nghe nói rồi.

oOo

~~Trương Khác đang ngủ say thì bị điện thoại đánh thức, làm y hồi hận không tắt máy, bật đèn lên thì thấy mới năm giờ, bên ngoài trời còn tối đen.

- Nếu không có chuyện gì quan trọng thì mày biết tay tao.

Trương Khác hăm dọa Đỗ Phi.

- Biết hôm qua mày bận việc nên tao làm phiền, chuyện cắm trại tao đã lập xong phương án, muốn mày xem trước để quyết định ..

- Ai thích xem đi mà xem.

Trương Khác dở khóc dở cười, Đỗ Phi nếu biết quan tâm tới y thật thì đã đợi một tiếng nữa mới gọi điện thoại, đoán chừng tên tiểu tử này vừa viết xong phương án, hưng phấn quá không ngủ được nên mới gọi điện quấy nhiễu y.

Đỗ Phi cười hì hì:

- Mày bỏ tiền mà, phải đợi mày quyết định chứ?

- Trừ mày và Đường Thanh thì ai biết tao bỏ tiền? Mày đừng có làm phiền tao, tao phải ngủ hai tiếng nữa mới dậy, cảnh cáo mày cũng đừng có làm phiền Đường Thanh, cô ấy không được ngủ đủ giấc, sẽ nổi điên cực kỳ đáng sợ đấy. Mày đi mà tâm sự với cô giáo Lý của mày ấy.

Trương Khác tức tối phát tiết một hồi rồi mặc xác Đỗ Phi, tắt máy, ôm gối ngủ tiếp.

Phương án cắm trại đại khái đã có, toàn trường có 3000 học sinh trong trường nếu đều tham gia thì quy mô quá lớn, sẽ tạo thành ẩn họa về an toàn, biện pháp trung hòa là chỉ có một phần học sinh miễn toàn bộ chi phí, học sinh tự nguyện tham gia sẽ phải bỏ một phần chi phí, Ái Đạt tài trợ một phần chi phí, không chế chừng 300 người.

Do cần chủ nhiệm các lớp công bố chuyện này trên lớp, nên cần phải xác định phương án trước.

Trương Khác lái xe đưa Đường Thanh tới trường thì Đỗ Phi và Lý Chi Phương đã tới được hai tiếng rồi.

Trương Khác tới ngoài văn phòng Lý Chi Phương, thò đầu vào thấy bên trong còn có hai giáo viên đoàn trường, mấy cán bộ học sinh trong hội học sinh, Trần Phi Dung cũng trong số đó, liền rút đầu lại, để Đường Thanh vào một mình.

305. Chương 305: Cuộc Chạm Trán Bất Ngờ

- Trương Khác, em vào đây góp ý đi ...

Lý Chi Phương gọi Trương Khác lại, chuyện tài trợ do Trương Khác gợi ý đầu tiên, tiếp đó Đỗ Phi và Đường Thanh liên lạc, nên trường học cho rằng Ái Đạt tài trợ là thông qua ảnh hưởng của Đường Học Khiêm và Đỗ Tiểu Sơn, Lý Chi Phương đương nhiên cũng chỉ suy nghĩ như thế.

Trương Khác đành đi vào, đứng ở bên nghe bọn họ thảo luận, không phát biểu ý kiến, không thể thừa nhận học sinh cao trung rất có trí tưởng tượng, nhưng khi trưởng thành rồi, trí tưởng tượng dần cạn kiệt, cán bộ hội học sinh trước đó còn chưa biết gì về việc cắm trại, lúc này đưa ra rất nhiều ý kiến.

Hiện cần xác định cụ thể thời gian, và chi phí học sinh phải chịu, các lớp chọn mười học sinh học giỏi đạo đức tốt (chủ yếu là học giỏi), miễn phí hoàn toàn chi phí, hơn nữa còn liên hệ trại trẻ mồ côi, mời tất cả các em nhi đồng tham gia (nhân số chừng 50 em), để hoạt động càng tăng thêm sắc thái công ích.

Trần Phi Dung và Chu Hiểu Lộ là học sinh giỏi đạo đức tốt nên đều có thể tham gia miễn phí, có điều với nhà Trần Phi Dung hiện nay cũng chẳng thiếu chút tiền đó, nhưng ai bảo cô có thành tích tốt.

Cắm trại được xác định vào ngày mùng 6 tết, việc cụ thể bao gồm liên hệ công ty du lịch, bến cảng đều phải an bài trước. Trần Phi Dung là thành viên hội học sinh, lại ở trong thành phố, được tuyển cử phụ trách chuẩn bị hoạt động cắm trại.

Lý Chi Phương còn nhiệt tình tiến cử thêm Trương Khác, làm y không nỡ nhân tâm cự tuyệt kỳ vọng của cô, nhưng y phải đi Hong Kong, đành nói thẳng:

- Trước tết em phải đi Hong Kong rồi, chắc không có thời gian ..

Tức thì nghe thấy mấy tiếng huyết sáo từ đám học sinh, làm như y nói thế là để khoe khoang vậy.

Trần Phi Dung sững sốt, tối qua ăn cơm Trương Khác không để lộ ra chút nào, trong lòng nghi hoặc, ngày mai Hứa Tư đi Hong Kong rồi, Trương Khác nếu cũng đi, không thể không nói trước với Hứa Tư.

Cô đâu biết, Trương Khác và Hứa Tư căn bản đi cùng chuyến bay.

Trương Khác để chiếc Volvo lại cho Đỗ Phi, hẳn không có xe thì không tiện, công ty phái người đưa y, Hứa Tư, Đào Hành Kiện, Phó Tuấn tới tỉnh thành, ngồi máy bay tới thẳng Thâm Quyển, dừng lại ở Thâm Quyển, xem công ty do Thịnh Thanh và Lương Quân thành lập, ngày 14 tháng 2 mới tới Hong Kong.

Sinh nhật Tôn Tĩnh Mông vào ngày 16 tháng 2, là ngày 28 tháng chạp, vào ngày này người trong nước thường không đi xa, Diệp Kiến Bản ngoan ngoãn ở lại tỉnh thành, Trương Khác còn tưởng y là người duy nhất từ nội địa chuyên môn tới tham gia tiệc sinh nhật của Tôn Tĩnh Mông.

Đám Trương Khác lái xe qua cửa khẩu, Chung Lệ vợ Đào Hành Kiện đợi bọn họ trong một nhà hàng phong cách Anh, đó là mỹ nhân đoan trang, thanh thoát tuổi chừng 29, vì chồng mà cô bị ép phải từ chức ở Huệ Sơn, không muốn kiếm việc ngay, muốn tới Hong Kong học.

- Ngài Trương có phải không?

Chung Lệ đứng ở bậc thềm đi xuống chào hỏi, rất lịch sự:

- Hành Kiện đã kể với tôi rất nhiều chuyện nhưng tôi không tin, hôm nay được gặp ngài Trương, tôi gần như đã tin rồi ...

Trương Khác liếc nhìn Đào Hành Kiện, không hiểu hắn miêu tả mình với vợ ra sao, mỉm cười đáp lễ.

Chung Lệ đã an bài chỗ ở tại Hong Kong, Đào Hành Kiện tất nhiên đi theo vợ, chỗ ở của Phó Tuấn thì giao cho nhân viên công ty an bài thay, nhưng chị em họ Tôn rất nhiệt tình an bài khách sạn cho họ, Trương Khác không tiện từ chối.

Mỗi năm hết tết đến, cửa khẩu vô cùng đông đúc, chẳng biết được lúc nào mới tới nơi được, cho nên không bảo chị em Tôn Tĩnh Hương chờ ở khách sạn, chỉ nó khi nào đến nơi sẽ gọi điện cho họ.

Đó là một kiến trúc cận đại không cao lắm, nhưng trang hoàng sang trọng lộng lẫy, trong đại sảnh treo vô vàn đèn pha lê tỏa ánh sáng lung linh.

Trương Khác ngẩng đầu lên ngắm nhìn những chiếc đèn pha lê đủ kiểu dáng, đột nhiên thấy Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh đứng trên cầu thang tầng hai.

Trong đầu Trương Khác lóe lên một ý nghĩ : Tạ Kiếm Nam cũng được mời tham dự sinh nhật Tôn Tĩnh Mông?

Nghĩ như thế rất bình thường, khách sạn này vốn do Tôn Tĩnh Hương an bài.

Tạ Kiếm Nam đang xuống lầu, nhìn thấy đám Trương Khác đi lên, tức thì kinh ngạc đứng sững tại chỗ, ánh mắt nhìn qua Hứa Tư đi sau Trương Khác, một năm rồi không gặp, so buổi sáng hôm đó, Hứa Tư vẫn

thể, khuôn mặt vẫn kiêu diễm động lòng người, chỉ có điều làn da thêm sáng bóng, bầu ngực càng thêm đầy đặn đầy quyến rũ, phong tình càng mê người, hiển nhiên được nam nhân chăm sóc tươm tẩm, Tạ Kiếm Nam thâm nghĩ rằng cảm hận.

Nhưng dù trong lòng cảm hận đến đâu, bề ngoài hắn vẫn tỏ ra ôn hòa, nụ cười cũng không thiếu.

Trương Khác đưa tay ra vuốt tai Hứa Tư, gỡ chiếc hoa tai kia xuống.

- Cô gái gặp trên đường cao tốc đó sao?

Hứa Tư hiểu ran gay, hỏi nhỏ:

Trương Khác gật đầu, liếc nhìn Trần Tĩnh đang theo Tạ Kiếm Nam đi xuống, cô có vóc dáng cao, đôi mắt sâu hun hút như hồ nước mang nghi hoặc lớn, nhưng rất sáng.

Tạ Tử Gia tính cách quái đản, còn Trần Tĩnh trừu tượng hình nóng bỏng, thì tính cách ôn hòa, Trương Khác đoán chiếc hoa tai Tạ Tử Gia ném trên xe y là của Trần Tĩnh, chi tiết cụ thể không rõ, nhưng nếu Trần Tĩnh không kể chuyện này cho Tạ Kiếm Nam, mà hắn lại nhìn thấy chiếc hoa tai trên tai Hứa Tư, thì với người có tính cách âm hiểm như hắn, chắc sẽ gây nên hiểu lầm không cần thiết.

- Thật bất ngờ, Khác thiếu gia cũng tới dự sinh nhật của tiểu thư Tôn gia sao?

Tạ Kiếm Nam khi đưa tay ra mắt vẫn còn liếc nhìn Hứa Tư.

- Đúng thế.

Trương Khác vừa lên tiếng làm Trần Tĩnh ngạc nhiên há miệng ra, vừa rồi cô đem hết sự chú ý đặt lên vẻ đẹp long lanh ngọt ngào, như làn hương thơm mềm mại của Hứa Tư, đang thâm nghĩ :” Nữ nhân của anh chàng cầm đó thật đẹp” thì anh chàng cầm lên tiếng.

Trương Khác nhìn ra sự ngạc nhiên của Trần Tĩnh, chủ động đưa tay ra hỏi:

- Xin hỏi tiểu thư là?

- Trần Tĩnh, thường được nghe Kiếm Nam nói tới Khác thiếu gia ...

Trần Tĩnh ma xui quỷ khiến thế nào lại không muốn để Tạ Kiếm Nam biết Trương Khác là tên cầm cô và Tạ Tử Gia gặp trên đường cao tốc, vờ như lần đầu tiên gặp mặt.

Trương Khác chưa bao giờ nghe Tôn Tĩnh Hương kể chị em cô quen Tạ Kiếm Nam, nếu quen, đã được nghe Diệp Kiến Bân kể chuyện ân oán giữa y và Tạ Kiếm Nam rồi.

Nhưng mà những nhà phú quý thường lấy sinh nhật của tiểu bối tổ chức thành hoạt động xã giao lớn, chẳng trách Tôn Tĩnh Hương khi nói tới chuyện này về mặt có vẻ khó chịu.

Nhà họ Cát ở Hong Kong gia nghiệp lớn, ban đầu cùng Hải Thái chia sẻ quyền đại lý của Ericsson trong tỉnh Đông Hải, còn cho Chính Thái và cá nhân Tạ Kiếm Nam mua lại Gia Tín.

Có lẽ chỉ là một hòn đá dò đường của tập đoàn Gia Tín, dù sao Cát Minh Nghĩa chủ nhân của công ty Gia Tín chỉ là một nhân vật không quan trọng lắm trong nhà họ Cát.

Chắc nhà họ Tạ thông qua đó mà quen với nhà họ Cát, cũng có lẽ là sớm quen biết trước đó rồi, một số chuyện Tạ Văn Tĩnh chưa chắc đã rõ, dù sao cô không gần gũi lắm với gia tộc.

Cát Minh Nghĩa xem ra không phải là người có tầm nhìn xa, chỉ vì chút lợi nhỏ mà đem cả mạng lưới tiêu thụ khó khăn lắm mới tạo dựng lên được bán hết cho nhà họ Tạ, không để lại chút nào.

Hai bên không hề có ý nói chuyện sâu hơn ở nơi này, chẳng qua gặp nhau mà không chào một tiếng tỏ ra quá thiếu phong độ, chào hỏi xong tìm không ra, hoặc căn bản cả hai bên đều không muốn kiếm đề tài nói chuyện, đứng đờ ra đó không khí bắt đầu trở nên có phần gượng gạo, Trương Khác thực sự chẳng muốn nói thêm một câu với loại người như Tạ Kiếm Nam, may là phục vụ khách sạn sách đồ đi trước quay đầu lại, đợi nhóm Trương Khác, y liền vẫy tay tạm biệt lên lầu.

- Cô ta sao giả vờ không biết cậu nhỉ?

Hứa Tư kéo rèm ngoài cửa kính lên, nhìn tán cây xào xạc không ngừng dưới cơn gió mùa đông rét buốt thổi ù ù, tâm tình cô rất tốt, nói chuyện vừa rồi.

- Em chẳng biết, có lẽ thấy nói ra trước mặt mọi người thì xấu hổ, hì hì, bị người ta lừa có phải là chuyện gì vinh dự đâu ...

Trương Khác gạt nhả, giang tay ra ôm Hứa Tư ngồi vào lòng, rồi gọi điện cho Tôn Tĩnh Hương nói bọn họ đã tới khách sạn rồi.

306. Chương 306: Trò Chuyện Đêm Mưa

Tôn Tĩnh Hương áy náy nói:

- Xin lỗi nhé, để tôi đổi khách sạn ọ người, Tạ Kiếm Nam là bên kia mời, chị em chúng tôi không biết trước ... Diệp Tiểu Đồng còn đi cùng chuyến bay với họ ..

Trương Khác cười lớn:

- Tiểu Đồng không đánh nhau với hắn trên máy bay chứ?

Hiện chiếc BMW của Diệp Tiểu Đồng chính là do Tạ Kiếm Nam đền cho.

- Chẳng những không đánh nhau mà còn nói chuyện vui vẻ mấy tiếng đồng hồ ..

Diệp Tiểu Đồng cướp lấy điện thoại, nói tới hai chữ “vui vẻ” gần như rít lên:

- Ai mà ngờ lại còn ngồi kề nhau chứ, mẹ nó ...

Trương Khác cười phá lên, nhớ lại vừa rồi chỉ hàn huyên một hai câu với Tạ Kiếm Nam cảm thấy tổn sức, không ngờ Diệp Tiểu Đồng ngồi cạnh Tạ Kiếm Nam suốt cả chuyến bay, chẳng trách Diệp tiểu thư phải chửi bậy.

Ở cùng một khách sạn lại còn cùng luôn một tầng, đúng là rất khó xử, có điều cũng chẳng nhất thiết phải đổi khách sạn làm gì, Trương Khác chống cằm lên vai Hứa Tư, hai người kề sát mặt nhau cùng nghe điện thoại bên kia. Điện thoại lại chuyển qua tay Tôn Tĩnh Hương, Trương Khác hỏi:

- Không sao, khách sạn này đẹp lắm, tôi rất thích, không cần đổi nữa. Tôi cũng có chỗ ở tại Hong Kong, ngứa mắt lắm thì không ở khách sạn nữa là được. Tiểu Đồng sao lại tới Hong Kong, anh Diệp không phải là không có thời gian tới sao?

Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương là đôi tình nhân thanh mai trúc mã, hai nhà một đạo còn là hàng xóm, chẳng biết Diệp Tiểu Đồng có biết quan hệ giữa Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương không, có điều trong ấn tượng của Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng chưa bao giờ tới 1978.

- Chỉ Tiểu Đồng và Tâm Văn tới, Kiến Bân không đi được.

Giọng Tôn Tĩnh Hương đượm buồn, sinh nhật em gái là trường hợp hiếm hoi cô có thể và Diệp Kiến Bân có thể bán công khai ở bên nhau.

Tôn Tĩnh Hương mời Trương Khác ăn cơm, Tôn Tĩnh Mông phải chiêu đãi bạn học, cô ta còn đón cả mấy bạn học thân thiết tới Hong Kong ăn tết.

Ở Hong Kong Trương Khác không cần che giấu quan hệ thân mật với Hứa Tư, khi ăn cơm Diệp Tiểu Đồng lại đem ân oán giữa bọn họ với Tạ Kiếm Nam ra kể một lần, lúc này mọi người mới biết chuyện ban đầu do Hứa Tư quá đẹp gây ra, phân tích kỹ càng ra thì do Trương Khác quá hẹp hòi, nhìn thấy mỹ nữ, nam nhân bình thường đều theo đuổi, khoe khoang một chút cũng chẳng phải tội ác lớn.

Tôn Tĩnh Hương cười nói:

- Hôm qua khi cùng nhau ăn cơm, nghe họ kể, Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh yêu nhau khi du học bên nước ngoài ...

Thế là không còn ai đồng tình với Tạ Kiếm Nam nữa.

Hỏi ra mới biết Tạ Kiếm Nam tham gia tiệc sinh nhật này là do Cát Ấm Quân cháu trai Cát Cảnh Thành mời, Tạ Kiếm Nam và Cát Ấm Quân cùng học ở Cambridge, có điều Cát Ấm Quân về Hong Kong từ hai năm trước, Tạ Kiếm Nam thuận lợi mua được Hải Thái là do Cát Ấm Quân giúp.

Rõ ràng là sinh nhật của Tôn Tĩnh Mông, vậy mà khách mời cô cũng chẳng được toàn quyền lựa chọn, có thể thấy lời Tôn Tĩnh Hương trước kia nói không sai, địa vị của phụ nữ trong gia tộc họ Cát rất thấp.

Cát Ấm Quân là người thừa kế chính trong thế hệ của Tôn Tĩnh Hương, khách mà hắn mời còn nhiều hơn cả khách của Tôn Tĩnh Mông, làm người ta có cảm giác khách mạnh lấn chủ, nghe Tôn Tĩnh Hương nói, em gái cô rất không bằng lòng.

Hỏi quầy phục vụ, được biết Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh ở trong hai gian phòng sát bên phòng họ, Trương Khác để Phó Tuấn ở lại khách sạn, y và Hứa Tư tới căn nhà bên cạnh ĐH Hong Kong.

Đh Hong Kong cách khách sạn khá xa, lái xe đi dưới ánh trăng, ánh sáng bạc chiếu qua cửa sổ rọi lên người, như hơi thở nhẹ nhàng của Hằng Nga, Hứa Tư thấy Trương Khác yên tĩnh ngắm nhìn ánh trăng chiếu vào, hỏi:

- Đang nghĩ gì đấy ?

Ban đêm, sự huyền ảo tới ngọt ngào ban ngày đã biết mất không còn chút tung tích nào, trên con đường rộng tĩnh lặng, chỉ có ánh trăng tan nát xuyên qua tán lá rung rinh.

- Còn ba ngày nữa là Tết rồi, nếu không phải đặc biệt tới Hong Kong ăn tết thì Tạ Kiếm Nam tới dự tiệc sinh nhật của Tôn Tĩnh Mông đại khái giống chúng ta, Hạng Trang múa kiếm ý ở Bái Công ...

Hứa Tư đưa tay tới, ngón tay luồn vào mái tóc của Trương Khác xoa nhẹ, để y thả lỏng, cảm thấy Trương Khác thật khổ cực, nói:

- Có lẽ thế, hắn không quen Tôn Tĩnh Mông, chẳng thể vì sinh nhật một cô gái không quen biết mà bay từ nội địa sang.

Đột nhiên mây đen ở đâu kéo tới, gió nổi lên, rồi một tia chớp chói lòa xé toạc bầu trời đêm, như có một quả lựu đạn nổ ngay trên nóc xe, tiếng sấm lớn Hứa Tư giật mình, thiếu chút nữa làm xe đâm vào cột đèn bên đường.

- Mùa đông ở Hong Kong cũng có sấm sao?

Trương Khác ôm lấy eo Hứa Tư, để cô yên tâm trở lại.

- Nghe nói là rất ít, xem chừng sắp có mưa to rồi.

Hứa Tư đưa một tay lên vỗ vỗ ngực, vừa rồi cô sợ thực sự, những giọt mưa to như hạt đậu rơi lộp độp lên cửa kính, ban đầu chỉ bắn lên một hai đóa hoa nước, nhưng chỉ chớp mắt sau mưa trút xuống như thác đổ, gió cũng mạnh hơn rất nhiều, mấy tấm biển hiệu ngoài cửa bị bị gió thổi tung.

May mà nhà ở ngay trước mặt rồi, Hứa Tư đưa xe vào bãi đỗ, thở phào một hơi dài, bên ngoài ngoài trừ tiếng cuồng phong gào thét thì không còn nghe thấy âm thanh nào khác, thế giới hoàn toàn bị ngăn cách chỉ còn lại hai người, cảm giác thật mỹ diệu.

Ngồi trên xe một lúc, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào, tới khi bên ngoài có xe đi vào, hai người mới nắm tay nhau lên phòng.

- Uống cà phê hay gì đấy?

Hứa Tư hỏi:

- Chị có rượu không?

Hứa Tư lấy ra một chai Hennessy trong tủ rượu, bên trong còn có một chai rượu nữa, đều chuyên môn chuẩn bị cho Trương Khác:

- Tôi luôn muốn thử tư vị uống say ra sao, say rồi, cậu không được bắt nạt tôi đâu đấy.

Hứa Tư nói thế làm Trương Khác còn chưa uống rượu đã ngây ngất, y cũng hi vọng Hứa Tư buông thả một chút trước mặt mình, nam nhân thiên hạ đều như thế, muốn có được trọn vẹn cơ thể lẫn trái tim nữ nhân, nữ nhân đại khái cũng thế, bất kể thế nào trong lòng Hứa Tư chắc chắn có ít nhiều kiềm nén.

Trương Khác nói:

- Uống thật thống khoái một lần cũng tốt.

Trương Khác vào bếp rửa sạch hai chiếc ly để cao, rót đầy rượu ỳnh và Hứa Tư, ôm nhau trên giường, vừa nghe tiếng gió mưa bên ngoài vừa uống rượu tán gẫu.

Nữ nhân uống rượu càng có thêm phong tình, Trương Khác không ngờ Hứa Tư muốn uống say thật, cả một chai rượu mà cô uống tới một nửa, khuôn mặt kiều diễm hồng rực lên như lửa đầy dụ hoặc, Hứa Tư nói hơi đau đầu, đứng dậy đi rửa mặt, chân nhũn ra, may mà Trương Khác ôm lấy cô.

- Tim đập dữ quá ...

Hứa Tư mắt mơ màng nhìn Trương Khác:

- Ngủ đi, ngủ một giấc là ổn ...

Trương Khác thương xót giúp Hứa Tư cởi y phục, chỉ để lại quần áo lót, trong phòng không có bật điều hòa, Trương Khác sợ cô bị lạnh, vội vàng đắp chăn lên cho cô, nắm bàn tay mềm mại, nói nhỏ:

- Chị ngốc à, muốn say thật sao?

Hứa Tư đột nhiên ôm chặt lấy người Trương Khác, nước mắt trào ra như đê vỡ, làm Trương Khác hoảng hốt, trái tim như bị ai cầm dao cứa không thương xót, đau đơn vô cùng.

Hứa Tư lẩm bẩm:

- Trương Khác, ôm chặt tôi, tôi lạnh ...

Trương Khác cởi hết y phục, chui vào trong chăn, ôm chặt Hứa Tư vào lòng, cảm thấy cơ thể cô đang run rẩy từng chập, không biết là do uống rượu hay do nguyên nhân khác, có lẽ lần này về Hải Châu đã xảy ra chuyện gì đó, Hứa Tư trông thật yếu đuối tội nghiệp.

Trương Khác siết thật chặt cơ thể Hứa Tư, nhưng Hứa Tư vẫn cảm thấy lạnh, Trương Khác thì cảm thấy người nóng hầm hập hơi thở cũng trở nên gấp gáp, tay vuốt dọc tấm lưng nõn nà rồi luồn vào trong quần lót của Hứa Tư, vuốt cặp mông tròn, ngón tay ấn nhẹ nhẹ chỗ thịt non mềm giữa hai chân Hứa Tư, mút cánh môi đỏ ửng át, tham lam như muốn nuốt chửng lưỡi cô, Hứa Tư cũng dần động tình, móng tay mỗi lúc bấm vào lưng Trương Khác càng chặt hơn, nhắm mắt lại, bắt đầu rên rỉ khe khẽ:

- Muốn, tôi muốn ...

Hứa Tư say rượu tỏ ra mạnh mẽ dũng cảm hơn thường ngày rất nhiều, đẩy Trương Khác nằm xuống giường, cưỡi lên người y, khoái cảm mới mẻ làm Hứa Tư kêu lên một tiếng dài sung sướng, mái tóc xõa tung, khuôn mặt thanh tú ửng hồng, môi cắn chặt, hai mắt nhắm nghiền, làn da trắng nõn lấm tấm mồ hôi, hai bầu vú nảy lên từng từng, hai cơ thể trần truồng va đập vào nhau dữ dội trong bản giao hưởng cuồng si...

Qua một phen mây mưa, Hứa Tư đã tỉnh rượu, quay trở lại bản tính, xấu hổ vì chuyện cuồng dại vừa rồi, bắt Trương Khác quay người đi, ôm lấy y từ đằng sau, cọ sát bầu vú nóng hừng hực vào lưng y, mái tóc dày gần như che phủ hết đầu Trương Khác ...

- Lần này về nhà, người nhà bắt tôi đi xem mắt, đối phương là bạn học cao trung của tôi, vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, vào Đông Lệ làm kỹ sư ...

Hứa Tư ghé sát miệng vào tai Trương Khác, nói ra nguyên nhân cô đột nhiên bật khóc, cô biết mình không muốn nói, Trương Khác sẽ không hỏi, nhưng cả hai chung quy không thể coi như chuyện này chưa xảy ra.

- Điều kiện đối phương rất tốt đấy.

Trương Khác cố giữ phong độ nói:

Hứa Tư chống người ngồi dậy, lần nữa đề lên người Trương Khác, nhìn sâu vào đôi mắt đen thâm thúy của y:

- Lời này là thật hay giả?

Trương Khác ngồi dựa vào thành giường, để Hứa Tư nằm trong lòng mình, cười nói:

- Em thế nào cũng không thể để mình trông quá ích kỷ, để chị ghét bỏ chứ ... Vậy chị có đi xem mắt không, à không nên gọi là đi xem mắt, có đi gặp bạn cũ không?

- Có đi, hôm kia ở Tị Phong Đường của Tiền Môn, anh ta vừa gặp tôi, nói từ cao trung tới giờ vẫn luôn thâm yêu tôi, mấy năm qua vẫn chưa bao giờ quên, anh ấy mong được tiếp xúc sâu hơn ...

Hứa Tư tiếp tục thủ thủ.

- Ồ, vậy chỉ trả lời ra sao?

Trương Khác cố gắng để giọng nói của mình nghe thật bình thường, nhưng đôi tay ôm chặt lấy người Hứa Tư đã tố cáo suy nghĩ thật của y.

- Cái hoa tai kia đâu?

Hứa Tư đột nhiên đổi chủ đề:

- Chị tìm nó làm gì, chắc là trong túi ...

Hứa Tư ngồi dậy, lục tìm túi của Trương Khác lấy chiếc hoa tai kia, rồi tiếp tục nằm lên ngực Trương Khác, đưa chiếc nhẫn ra trước mắt y nói:

- Khi ấy tôi tháo chiếc hoa tai này xuống, đưa cho anh ta xem, nói một chiếc hoa tai thế này chỉ cần hai ba nghìn là mua được, nhưng có thêm ký hiệu CK này, thì phải cần cái giá gấp mười lần mới thể hiện được giá trị của nó ... Anh ta, anh ta chửi tôi là hạng tham hư vinh, nói anh ta không hỏi tới chuyện trước kia của tôi, vậy mà không ngờ còn bị tôi xỉ nhục ... Sau đó anh ta bỏ đi .

Trương Khác đưa tay lau đi giọt nước mắt long lánh tràn ra ngoài khóe mi Hứa Tư, lòng trào dâng yêu thương vô hạn:

- Tình yêu đâu phải là chuyện đơn giản, anh ta ngay cả chút lòng tham hư vinh của nữ nhân chẳng bao dung nổi, sao xứng nói gì tới tình yêu.

Hứa Tư cười buồn :

- Rất nhiều người muốn làm người bình thường, nếu anh ta làm người bình thường, sẽ nhận ra làm người bình thường không tốt chút nào Đôi khi tôi cũng nghĩ, nếu không xảy ra bao chuyện như thế, làm một người bình thường thực sự liệu có sống tốt thật không? Hiện tôi dần dần hiểu ra rồi, không tốt chút nào cả ... Tôi muốn có cuộc sống thật yên bình, mà cuộc sống yên bình đó chỉ có cậu mới có thể đem lại cho tôi ...

Cái xã hội này tàn khốc như vậy đây, gần như tất cả nam nhân đều cho rằng nữ nhân xinh đẹp không biết thỏa mãn, cho nên ra sức dụ dỗ, đối với một phụ nữ xinh đẹp mà nói, một cuộc sống yên bình, chắc là điều khó khăn nhất.

Hai người tắm rửa xong rồi đi ngủ, bên ngoài mưa gió vẫn chưa dừng ...

Hứa Tư trút được tâm sự ngủ rất say, Trương Khác thì ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, trong người tình dục vẫn cuộn trào, nhưng chỉ lặng lẽ ngắm nhìn Hứa Tư, lòng tràn ngập yêu thương và cảm động, cơ thể trần truồng trước mắt y là một tuyệt tác của tạo hóa , làn da hồng hào trắng mịn, suối tóc đen huyền xoã tán loạn trên chiếc cổ thiên nga mịn màng và bờ vai tròn mịn. Vòng eo nhỏ nhắn tôn lên bờ mông nở nang của phụ nữ lên đỉnh cao của cái đẹp, khe sâu giữa hai chân giết chết bất kỳ nam nhân nào rơi vào đó ... Trương Khác hôn nhẹ lên môi cô, yêu thương triu mến thì thầm lời hứa của đời người.

Ánh ban mai chiếu vào phòng, Trương Khác rất miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Hứa Tư đã tỉnh rồi, đôi mắt đẹp đang chăm chú nhìn mình, sợ làm y tỉnh giấc vẫn giữ nguyên tư thế lúc tỉnh dậy.

Chân chỉ đắp lên thân dưới của hai người, đôi nhũ phong trắng như tuyết tròn căng, vừa đầy đặn vừa cao ngất như hai đỉnh núi, trên đỉnh nhũ phong là một vòng nhũ vầng nhàn nhạt, núm vú màu hồng xinh xắn đáng yêu giống như hai củ lạc bóc vỏ, đang khe khẽ run rẩy thẹn thùng.

Trương Khác cảm thấy hạ thể cứng như sắt, chọc ngay giữa hai chân Hứa Tư, lửa dục trong y bùng cháy phừng phừng, Trương Khác chẳng nghĩ tới một tích tắc ưỡn lưng ẩn vào, đào nguyên trơn tuột tiến vào hết sức thuận lợi.

Trương Khác kêu một tiếng mãn nguyện:

- Không phải chị thừa lúc em chưa tỉnh lên lút khiêu khích em đấy chứ?
- Muốn chết à, thấy cậu ngủ say như thế tôi không muốn đánh thức, cậu, cậu tưởng bị cậu chọc vào như thế dễ chịu lắm à?

Hứa Tư thở hổn hết trách móc, chỉ trách hai người khi ngủ còn quấn chặt lấy nhau như thế.

Trương Khác để Hứa Tư ngồi trên người mình, hạ thân hai người vẫn không tách rời nhau, tư thế này thuận tiện cho Trương Khác nắm nhìn đôi mắt Hứa Tư, mỗi khi nhìn vào đó y cảm giác như ở trong mộng, khẽ liếm vành tai Hứa Tư nói nhỏ:

- Hôm qua chỉ hại em cả đêm rồi, giờ phải bù lại.

Hứa Tư mặt đỏ dừ, cô gái hoang dại đêm qua đã tỉnh rượu rồi, tư thế quá phóng dăng này làm cô xấu hổ không thôi, nhưng cơ thể cũng bừng lên khao khát, thân dưới rạo rức như hòn than, đành nhắm mắt giấu mặt vào vai y để mặc cho đôi tay ma quái tìm tới bầu ngực dày vò, mộng nhịp nhàng lên xuống hưởng ứng.

Dưới ánh ban mai, hai cơ thể lại hòa nhịp hoan ca, Trương Khác muốn để Hứa Tư cảm thụ cảm giác làm nữ nhân, chú ý hạ thấp tiết tấu, đưa Hứa Tư lên đỉnh khoái cảm hết đợt này tới đợt khác.

Buổi trưa còn phải ăn cơm mới cha Tôn Tĩnh Hương, Tôn Thượng Nghi phó tổ giáp đốc tập đoàn Gia Tín, Trương Khác và Hứa Tư nằm lỳ trên giường tới chín giờ rồi dậy.

Năm 86 cả nhà Tôn Thượng Nghi di cư sang Hong Kong, khi đó Tôn Tĩnh Hương vừa tròn 20, học hệ âm nhạc ĐH Hong Kong, còn mang mộng tưởng làm ca sĩ, khi đi học còn tích cực tìm công ty đào tạo thi làm ca sĩ, thậm chí có cơ hội biểu diễn.

Lúc đó nhà họ Cát dùng hành động thực tế nói cho cô biết, không có nhà họ Tôn gì hết, nhà bọn họ chỉ là một nhánh của nhà họ Cát, nhà họ Cát không cho nữ nhân xuất đầu lộ diện ở ngoài, càng đừng nói tới vào giới biểu diễn.

Hong Kong quá nhỏ, ảnh hưởng của nhà họ Cát quá lớn, dù Tôn Tĩnh Hương muốn rời bỏ gia tộc thực hiện mơ ước cũng không thể.

Tôn Tĩnh Hương tốt nghiệp xong tới công ty chế tác âm nhạc làm việc hai năm, cảm thấy nhạt nhẽo, sang Mỹ học chế tác âm nhạc hai năm, nhưng không tiếp tục làm việc trong nghề này, quay trở lại nội địa, bí mật qua lại với Diệp Kiến Bản người yêu thời thiếu nữ, vậy mà thoáng cái đã mười năm.

Mặc dù Tôn Tĩnh Hương trông vẫn còn hết sức trẻ trung, mang vẻ đẹp thành thực dịu dàng mang rất nữ nhân thấm sâu vào lòng người, nhưng nhắc tới tuổi tác, không kìm được than:

- Ô, ba mươi tuổi rồi.

Tôn Tĩnh Hương phát ra lời cảm khái này khi cô lái xe đón Trương Khác và Hứa Tư tới vịnh nước nông, Chung Lệ lái xe của Hứa Tư, chở Đào Hành Kiện và Phó Tuấn theo đằng sau.

Vịnh nước nông là một trong số khu dinh thự của Hong Kong, Cát Cảnh Thành cùng hai con trai một con gái của ông ta đều an bài nhà ở nơi đó.

Tôn Tĩnh Hương sở dĩ chấp nhận giữ quan hệ tình nhân với Diệp Kiến Bản có một nguyên nhân quan trọng là cô không có ý nghĩ kết hôn, cô luôn cho rằng như thế sẽ thành phụ thuộc vào nam nhân, nhìn tính cách dịu dàng của cô khó mà tưởng tượng ra cô có một mặt mạnh mẽ tự chủ như thế, dù giữ quan hệ bí mật với Diệp Kiến Bản cũng là tùy hứng thú, tự do.

307. Chương 307: Hào Trạch Vịnh Nước Nông

Dinh thự vịnh nước nông đa phần xây dựa vào núi, nơi này phong cảnh vô cùng u tĩnh, nhiều kiến trúc mô phỏng phong cách Châu Âu thấp thoáng giữa lưng chừng núi, thi thoảng qua cửa sổ nhìn xuống cảnh biển phía dưới, Trương Khác cảm xúc nói:

- Đứng trên ban công của những ngôi nhà kia nhìn xuống vịnh nước nông, chắc là có cảm giác thân thể ở giữa không vậy.

- Thấy thích thì có thể mua một cái, sau này tới Hong Kong có chỗ nghỉ chân, cậu sẽ thường tới Hong Kong chứ?

Tôn Tĩnh Hương mỉm cười hỏi:

- Nhà nơi này đắt hơn ở Hải Châu cả trăm lần, thôi vậy, tôi tới Hong Kong vẫn còn chỗ để ở.

Tôn Tĩnh Hương được nghe Diệp Kiến Bản kể rất nhiều chuyện của Trương Khác, biết y mà muốn mua một biệt thự ở đây thì dễ như trở bàn tay, nhưng y không phải là người chỉ biết hưởng thụ xa hoa.

Thực ra Trương Khác yêu cầu sinh hoạt cực cao, không thiết lập chỗ trú chân lâu dài ở đây là vì địa ốc Hong Kong quá nguy hiểm.

Nói đắt dai ở Hong Kong đắt hơn ở Hải Châu một trăm lần chẳng phải là khoa trương, giá nhà bình quân mỗi mét vuông mười mấy hai mươi vạn đô la Hong Kong rất nhiều, ở đây mua một chỗ đặt cái bồn cầu có thể mua được căn nhà kha khá ở Hải Châu rồi.

Năm 94, địa ốc Hong Kong có chút điều chỉnh, lúc này bắt đầu tăng trở lại, đạt đỉnh điểm trước cơn bão tài chính Châu Á, năm 2000 lại bị trọng thương vì vỡ bong bóng internet, địa ốc Hong Kong rơi xuống đáy vực tới năm 2006 chưa khôi phục nguyên khí. Nếu thấy ai không vừa mắt, cứ xúi hấn đầu tư địa ốc Hong Kong vào năm 97.

Nhà của Tôn Tĩnh Hương là căn hộ độc lập có vườn hoa, do công ty dưới tập đoàn Gia Tĩnh xây dựng, cô chuyển tới đây ở đã được năm sáu năm rồi. Nếu tính giá thì ngôi nhà này ít ra cũng tới 2000 vạn đô la Hong Kong, vào năm 96, trong nội địa có số tiền này là được xếp hàng cực phú rồi.

Tôn Thượng Nghĩa năm nay 54 tuổi, trông có vẻ trẻ hơn tuổi thực rất nhiều, mặt mày rất nghiêm túc, dù Trương Khác mang quà tới thăm, cũng chẳng hề mỉm cười lấy một cái.

Bữa tiệc buổi tối tổ chức ở nhà chính của nhà họ Cát, đó là một biệt thự rộng gần 1000 mét vuông, lấy tiêu chuẩn của nội địa mà nói, đó xứng đáng được gọi là đại trạch viện thực sự, bữa cơm trưa là tiệc gia đình rất đơn giản.

Nhà họ Diệp và nhà họ Tôn từng là hàng xóm thân thiết, cho dù nhà họ Tôn chuyển đến Hong Kong cũng giữ liên hệ mật thiết. Tôn Thượng Nghĩa rất rõ ảnh hưởng lớn của nhà họ Diệp trong nước, Diệp Tiểu Đồng và Thiệu Tâm Văn đến Hong Kong ở luôn trong nhà họ Tôn.

Tôn Tĩnh Mông vẫn đang chiêu đãi bạn học, tới giờ còn chưa xuất hiện.

Cty Việt Tú HK không có tiếng tăm gì, lại đặt văn phòng xa khu trung tâm, Tôn Thượng Nghĩa nghe con gái nói công ty này có quan hệ rất sâu với điện tử Ái Đạt, lại có Diệp Tiểu Đồng ở bên cổ đồng mới đồng ý ăn trưa cùng.

Dù ở Hong Kong thì cái danh Tiêu Vương của Ái Đạt cũng làm người ta nghe sấm nổ bên tai, ngoài ra Thịnh Hâm là đại lý của Ái Đạt tại Hoa Đông, vì thế mà thường ngày Tôn Thượng Nghĩa cũng chú ý tới Ái Đạt.

Đào Hành Kiện tới Hong Kong vẫn giữ hai thân phận, trưởng phòng đầu tư của Cty Việt Tú HK, và trở lý tổng giám đốc điện tử Ái Đạt.

Trương Khác không chuẩn bị danh thiếp, trình bày thẳng mục đích với Tôn Thượng Nghĩa, hi vọng thực nghiệp Gia Tín làm đại lý tiêu thụ đầu đĩa của Ái Đạt tại Hong Kong - Ma Cao. Mục đích cuối cùng của

Trương Khác là mua thực nghiệp Gia Tín, nếu mà đưa ra ngay yêu cầu như vậy chỉ e bị người ta đập bay khỏi cửa.

Tập đoàn Gia Tín có thể đem công ty nhỏ không quan trọng bán lấy tiền mặt, nhưng thực nghiệp Gia Tín có mặt trên thị trường chứng khoán Hong Kong, nếu tùy tiện bán đi sẽ gây ảnh hưởng lớn tới cả tập đoàn.

Lấy được quyền đại lý của Ái Đạt tại Hong Kong - Mao Cao với cả tập đoàn Gia Tín khổng lồ mà nói không có gì to tát, nhưng với thực nghiệp Gia Tín nghiệp vụ triển khai ngày càng hạn hẹp là một lựa chọn không tệ.

Trước khi nói ra mục tiêu cuối cùng, không ngại kiến lập quan hệ hợp tác với Gia Tín ở mức độ nào đó, đó là nghệ thuật nhử mồi, mục tiêu phải phân chia ra, thực hiện từng bước một.

- Ái Đạt muốn khai phát thị trường hải ngoại sớm thế sao?

Tôn Thượng Nghĩa là người thông minh:

- Còn ở các nơi khác, Ái Đạt đã có người hợp tác chưa?

Lấy được quyền đại lý ở Hong Kong - Ma Cao với thực nghiệp Gia Tín đang gặp vô vàn khó khăn mà nói không giúp ích được nhiều, nhưng nếu có quyền đại lý hải ngoại của Ái Đạt, thì ý nghĩa hoàn toàn khác biệt, rất có khả năng thành điểm sáng nghiệp vụ mới cho thực nghiệp Gia Tín.

Đặc biệt nhu cầu các quốc gia đang phát triển với đầu đĩa cực lớn, hiện giờ trừ Cty Tiên Phong của Nhật Bản ra còn chưa có công ty nào chú ý tới thị trường đang phát triển ngoài Trung Quốc, mà thị trường của quốc gia đang phát triển cần thời gian gây dựng nhất định, trình tự tiến ra thị trường hải ngoại lại rắc rối, nên xí nghiệp trong nước không hiểu mấy, không tìm được nhà hợp tác có thể tin nhiệm, ít nhất doanh nghiệp trong nước hiện nay còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Ái Đạt muốn một mình tiến vào thị trường các quốc gia đang phát triển trong hai năm tới là không thể.

Như thế tất nhiên là phải tìm nhà hợp tác.

Thực nghiệp Gia Tín hiện nay thực sự không thể coi là nhà hợp tác thích hợp, nhưng nó vẫn có chút ưu thế, đặc biệt là nghiệp vụ của thực nghiệp Gia Tín xưa nay vốn liên quan tới thị trường các nước Đông Nam Á. Ngoài ra Trương Khác không hi vọng trước năm 97 có thể thực sự tiến quân vào thị trường các quốc gia phát triển.

Nhưng đây là một quân bài quan trọng, không thể sáng khoái đồng ý được, chỉ cần làm Tôn Thượng Nghĩa và cao tầng tập đoàn Gia Tín cảm thấy hứng thú là được.

Đương nhiên sự vụ cụ thể của thực nghiệp Gia Tín không thuộc trách nhiệm của Tôn Thượng Nghĩa, ông ta muốn làm thành chuyện này để củng cố địa vị trong nội bộ tập đoàn.

Trương Khác bình tĩnh nói:

- Giám đốc Tôn, nghe nói giám đốc Cát của mậu dịch Gia Tín là dượng của Tôn tiểu thư, nói thế thì Việt Tú và Gia Tín cũng có chút quan hệ, trước kia Việt Tú chúng tôi cũng tham dự thành lập Hải Thái, cùng mậu dịch Gia Tín tiêu thụ di động Ericsson ở thị trường Đông Hải.

Mậu dịch Gia Tín hoàn toàn là công ty đầu tư tư nhân của Cát Minh Nghĩa, chỉ lấy danh nghĩa của tập đoàn Gia Tín, mới đây thành lập còn dựa vào mối quan hệ của nhà họ Tôn trong tỉnh Đông Hải, nếu không khó lấy được quyền đại lý cấp tỉnh từ Thịnh Hâm, Cát Minh Nghĩa sau khi từng bước bán đi cổ phần của mậu dịch Gia Tín, hiện hối hận vô cùng.

Việc này Tôn Thượng Nghĩa chẳng bận tâm, bình đạm nói:

- Cậu nói tới Minh Nghĩa à, năm nay nó ăn tết ở nội địa, còn vị giám đốc trẻ của Hải Thái kia lại chạy qua tham gia sinh nhật của Tỉnh Mông...

Xem ra mối quan hệ này không làm Tôn Thượng Nghĩa thoải mái, Trương Khác không nhắc tới đề tài này nữa, trong lòng luôn nghĩ về mục đích tới Hong Kong lần này của Tạ Kiếm Nam.

Tạ Kiếm Nam có quan hệ mật thiết với người kế thừa của nhà họ Cát, hơn nữa với tình thế chính trị trong nước hiện nay, có lẽ có doanh nghiệp Hong Kong đầu tư vào trong nước, e là Tạ Kiếm đang muốn lập quan hệ với tập đoàn Gia Tín.

Ái Đạt, Cẩm Hồ có bước tiến lớn mạnh, Chính Thái cũng chẳng dậm chân tại chỗ.

Buổi chiều mọi người ở lại biệt thự Tôn gia uống trà tán gẫu, Tôn Thượng Nghĩa là cha Tôn Tĩnh Hương, Trương Khác luôn giữ tôn kính dành cho trưởng bối với ông ta.

Tôn Thượng Nghĩa đã đi qua quá nửa đời người, gặp rất chuyện, thấy rất nhiều người, trong đó không ít người trẻ tuổi ngông cuồng. Trương Khác bất kể thế nào cũng có tư cách ngông cuồng này, nhưng tính cách chừng mực khiêm nhường của y mau chóng có được thiện cảm của Tôn Thượng Nghĩa:

- Nếu chẳng phải Tiểu Đồng cũng kể với tôi như thế thì tôi còn nghĩa Tĩnh Hương lừa tôi, Trương Khác, trông cậu chẳng giống đang học cao trung chút nào.

Trương Khác cười:

- Hiện giờ tôi cũng không học hành nghiêm túc .

++++

Hào trạch vịnh nước nông: Liễu Thanh trong TSCNN cũng có một cái nhà ở đây, tiện thể nói tới TSCNN thì tỉnh Đông Hải ở đây cũng chính là tỉnh Đông Hải trong TSCNN.

308. Chương 308: Bổng Dưng Nhảy Ra Một Tình Địch

- Anh hùng xuất thiếu niên, ông ngoại của Tĩnh Hương cũng sáng nghiệp thừa thiếu niên, làm việc trong hiệu buôn Tây, tuổi cũng chừng như cậu bây giờ, sau đó tự lập công ty nhỏ riêng, sau năm sau mua lại hiệu buôn tây kia ... Ông ngoại Tĩnh Hương nếu biết cậu còn trẻ đã sáng lập được sự nghiệp lớn như thế, sẽ rất tán thưởng thiên tài thiếu niên như vậy.

Trương Khác trong thời gian ngắn như thế sáng lập được Ái Đạt dựa vào ưu thế người khác không có, thực sự không dám nhận hai chữ thiên tài, cũng không muốn người khác coi mình là thiên tài thương nghiệp, nên mong càng ít người biết mình sáng lập Ái Đạt càng tốt. Cảm giác giống đi thi quay cốp còn được người ta khen ngợi vậy.

Cho nên Trương Khác bình tĩnh nói:

- Có lẽ tôi cũng có chút gì đó đặc biệt, có điều nghe nói truyền thông và công chúng Hong Kong rất thích chú ý tới nhiều đặc biệt, một khi bị đóng cái dấu đặc biệt, người ta hận không thể đem từng sợi tóc của anh ra kính hiển vi sẫm soi, ở Hong Kong này, tôi thực sự không muốn đặc biệt chút nào ...

Trương Khác không có hứng thú với Cát Cảnh Thành, chỉ muốn thông qua Tôn Thượng Nghĩa, chính thức đẩy Đào Hành Kien đại biểu cho Ái Đạt và Việt Tứ lên sân khấu.

Cát gia tuy không cho phụ nữ ra ngoài thể hiện, Cát Cảnh Thành lại là thương nhân thích nổi bật, hơn 70 tuổi rồi còn gây ra tai tiếng tình ái với một nữ minh tinh, tối nay mà Trương Khác cùng căn cơ với ông ta, nhất định bị giới truyền thông Hong Kong truy ra tổ tông mười tám đời.

Trương Khác thì chẳng sao, chỉ là Hong Kong sắp trở về, loại chủ đề chính trị thương nghiệp rất miễn cảm, nếu bị truyền thông Hong Kong tung hô lên, sẽ khiến rất nhiều người bị động.

Trương Khác là chủ thực tế của Ái Đạt, nhưng xuất hiện lại không đại biểu cho Ái Đạt, có vẻ hơi thất lễ, có điều Tôn Thượng Nghĩa lại thích người trẻ tuổi khiêm tốn, vui vẻ nói:

- Vậy hôm nay cậu là bạn của Tĩnh Mông, ông Đào đại biểu cho Ái Đạt nhận lời mời của tôi vậy. Tốt, như thế rất tốt, tôi năm nay mặc dù hơn 50 rồi, nhưng không thể không thừa nhận, ngồi ăn cùng bàn với ông ngoại của Tĩnh Hương rất là nặng nề.

Mọi người đều cười ồ lên.

Bỏ đi cảnh giác với nhau, tiếp đó mọi người trò chuyện càng thêm thoải mái, Tôn Thượng Nghĩa tỏ rất hứng thú với quá trình thành lập Ái Đạt của Trương Khác, Trương Khác cũng từ trong lời nói của Tôn Thượng Nghĩa nghe ra được trong đại gia tộc Cát gia này tồn tại đủ các loại mâu thuẫn.

Tới ba giờ chiều, Tôn Tĩnh Mông và bạn bè mới xuất hiện, đều là bạn ở học viện âm nhạc, một nhóm các cô gái xinh đẹp, các cô gái học múa thường đều không xấu, điều này một lần nữa được chứng minh trên người bạn học của Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Thượng Nghĩa có chuyện tới đại trạch, Hứa Tư và Tôn Tĩnh Hương trò chuyện rất hợp ý, Trương Khác rảnh rồi đi ra ngoài ngắm cảnh biển, hưởng thụ gió biển mang mùi tanh của muối.

Đột nhiên có giọng hẳn học nói:

- Mày chính là thằng mặt trắng được Tĩnh Mông mời tới đó hả ?

Trương Khác ngạc nhiên quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc tây phục xanh thẫm đứng đó không xa nhìn mình đầy khinh bỉ.

- Nói tôi à?

Trương Khác chỉ vào mình rồi nghi hoặc nhìn quanh, không có ai khác, chắc là nói mình rồi, nhếch mép nói:

- Lời chào hỏi của anh rất thiếu lịch sự đấy! Chẳng lẽ Tôn tiểu thư chỉ mời một chàng trai, mà chàng trai đó nhất định là tôi?

Thanh niên kia đi tới hăm dọa:

- Mày đừng có giả ngốc, là chủ nhân tương lai của trạch viện này, tao ày biết, mày không được hoan nghênh ở đây ...

Chủ nhân tương lai? Cát Ấm Quân? Trương Khác nghi hoặc nhìn hắn, một khuôn mặt dài hẹp đặc trưng của nhà họ Cát, không hiểu hắn từ lập trường gì đứng ra nói câu này, đột nhiên nhớ Hong Kong không cấm anh em họ ngoại kết hôn.

Nếu ở nội địa, đại khái thấy quan hệ này hơi loạn, có điều anh em họ ngoại không tính là họ hàng gần, chỉ là trong văn bản cấm chỉ mà thôi.

Bất quá Tôn Tĩnh Mông tới nội địa học đại học, có khi không phải chỉ vì muốn ở cạnh chị, mà nói không chừng là vì muốn tránh vị Đại thiếu gia này đây, Trương Khác chỉ vào biệt thự nói:

- Nếu anh muốn tìm Tôn tiểu thư thì cô ấy ở bên trong ... Hoan nghênh hay không hoan nghênh thì đợi anh trở thành chủ nhân thực sự của nơi này hẵng nói, hiện giờ anh chưa đủ tư cách đâu.

- Mày

Cát Ấm Quân đại khái không quen người khác dùng ngữ khí khinh miệt như thế nói chuyện với mình, sấn sỏ đi tới:

- Mày đúng là không biết điều, mày biết tùy tiện mỗi một căn nhà ở nơi này bao nhiêu tiền không, mày tưởng bằng vào cái cái bộ mặt của mình là có thể chen chân vào sinh hoạt nơi này à?

Trương Khác xác định Tạ Kiếm Nam không đem ân oán giữa hai người kể cho Cát Ấm Quân, bị đập một cái BMW, lại bị lừa một cái BMW, dù là ai cũng không muốn nhắc tới. Chỉ là không biết hắn có kể cho Trần Tĩnh không, chắc cũng không, nam nhân trước mặt nữ nhân càng sĩ diện hơn.

Trương Khác phát tay, bảo Phó Tuấn không cần đến gần, nhìn cái tâm thần còm cõi bị tửu sắc khoét rỗng của Cát đại thiếu gia, hắn mà bất chấp thân phận ra tay, Trương Khác cũng tiếp luôn, y đột nhiên cảm thấy chân tay mình cũng ngứa ngáy rồi.

Cát Ấm Quân nhìn thấy Phó Tuấn, cố gắng kiềm chế, đại khái cho rằng mất bình tĩnh trước mặt tên mặt trắng quá mất phong độ, hừ lạnh một tiếng đi vào biệt thự Tôn gia.

Trương Khác cười khổ lắc đầu:

- Đúng là tự dưng nhảy ra một tình địch.

Nghĩ tới tính cách của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác rất muốn xem cái bộ mặt phải nể trái đáng của tên tiểu tử này, liền đi theo vào, vừa khéo nghe được tên tiểu tử đó kích động nói:

- Anh mời hết bạn bè của em tới, em suốt ngày lại ở chung với đám người đại lục, em làm thế thì anh còn mặt mũi nào nữa.

Thì ra Cát Ấm Quân tới hỏi tội, Trương Khác cố gắng không ôm bụng cười, làm khó hắn rồi, chắc hắn phải kiềm chế lắm mới không nói ra ba chữ “bọn nhà quê”.

Tôn Tĩnh Mông chỉ liếc nhìn hắn một cái, tiếp theo coi hắn như không khí vậy.

Phương pháp nữ nhân chọc giận nam nhân không có gì hơn sự rẻ rúng, tuyệt đối làm lòng tự tôn của nam nhân bị đá kích cực lớn.

Trương Khác ngồi xuống bên Tôn Tĩnh Hương, hỏi nhỏ:

- Có phải Cát đại thiếu gia đấy không?

Tôn Tĩnh Hương gật đầu:

- Vừa rồi ở ngoài hắn nói gì với cậu đấy?

Thì ra bọn họ nhìn thấy cảnh vừa rồi, Trương Khác xoa mặt:

- Hắn khen em đấy, nói em dựa vào khuôn mặt này không lo thiếu cơm ăn.

Hứa Tư ở bên nghe thấy vậy cùng Tôn Tĩnh Hương bật cười khúc khích.

Tiếng cười này như gai đâm vào tai Cát Ấm Quân, mặt hắn đỏ dừ, tóm lấy tay Tôn Tĩnh Mông:

- Vì sinh nhật của em mà anh bỏ bao nhiêu tâm tư, nếu không em nghĩ ông nội có tổ chức sinh nhật cho em lớn như thế không hả?

- Anh làm đau tôi đấy ...

Tôn Tĩnh Mông giãy dụa:

- Tâm ý của anh tôi đã nhận, anh đi được rồi đấy, anh không cần thể diện nhưng tôi phải giữ hình tượng hình tượng trước mặt bạn mình.

Đưa mắt nhìn mũi giày cao gót nhọn hoắt, uy hiếp Cát Ấm Quân.

Cát Ấm Quân oán độc nhìn Trương Khác một cái rồi quay người bỏ đi, Trương Khác nhún vai tỏ ra hết sức vô tội.

Tôn Tĩnh Mông đi tới, nói:

- Nam nhân thiên hạ đều là rác rưởi, rác rưởi nhất là nam nhân Cát gia..

Từ sau khi Hứa Tư xuất hiện, thái độ của Tôn Tĩnh Mông với Trương Khác trở nên lạnh nhạt.

Trương Khác luôn lo Tạ Kiếm Nam thông qua quan hệ bạn học thời ở nước ngoài, tăng cường quan hệ với Gia Tín, nhưng giờ nhìn thấy bộ dạng của Cát Ấm Quân thế này, đành chấp nhận, y không hạ mình đi tiếp xúc thân mật với loại người này, chẳng thềm giải thích quan hệ với Tôn Tĩnh Mông, hắn hiểu lắm thì cứ cho hắn hiểu lắm đi.

Với cục diện hiện nay, chỉ cần thông qua Tôn Thượng Nghi hợp tác với tập đoàn Gia Tín là được, nghe khẩu khí của Tôn Thượng Nghĩa, tựa hồ ông ta rất không hài lòng với đứa cháu này.

++++

Cắt ở chỗ này thật không phải, nhưng mà hết hạn gạch hôm nay mất rồi.

309. Chương 309: Danh Gia Vọng Tộc

Trong phòng còn rất nhiều người không rõ thân phận của Cát Ấm Quân, đều ngần ngại nhìn Tôn Tĩnh Mông, tự nhiên có người xông vào lại nói những lời chẳng đâu vào đâu, thực sự quá vô lễ.

Một cô gái hỏi:

- Tĩnh Mông, hắn là ai thế?

- Chính là Cát đại thiếu gia Cát Ấm Quân mà bạn luôn mong mỏi được quen biết đấy, giờ thì gặp được rồi ...

Tôn Tĩnh Mông khinh bỉ nói:

- Thế nào, có muốn mình giới thiệu cho không?

- Loại người đó sao?

Cô gái kia bĩu môi:

- Xem phim Hong Kong, những thanh niên xuất thân danh gia vọng tộc, đều được giáo dục ưu tú, đều rất nho nhã lịch thiệp cơ mà ...

- Tĩnh lại đi cô nương, đó là thứ trong phim ảnh. Nho nhã lịch thiệp ư? Đám con cháu danh môn không kẻ nào không coi mình cao hơn người khác một bậc, trong mắt chúng cho rằng, mở miệng nói chuyện với chúng ta là rất lịch sự rồi ... Thứ lịch sự của bọn chúng là sự ban ơn, bạn chấp nhận còn đỡ, không chấp nhận là không biết điều, chúng còn tươi cười với bạn nữa sao?

Tôn Tĩnh Mông châm chọc.

- Em gái chị mềm mép ghê thật.

Trương Khác nói với Tôn Tĩnh Hương:

- Có điều cô ấy nói trúng phóc.

Lịch sự chỉ là thứ trò chơi thể hiện đặc tính của giai cấp.

Tôn Tĩnh Hương theo gia đình tới Hong Kong gần mười năm, đã nhìn thấu loại lễ tiết giả dối của đám danh gia vọng tộc rồi.

Cát Ấm Quân tự ý thay Tôn Tĩnh Mông mời một đồng bạn mà hắn cho rằng là có lợi cho cô, không ngờ mấy ngày qua, Tôn Tĩnh Mông không thèm để ý gì tới những người đó, kiên nhẫn dần mất sạch, đặc biệt nghe nói Tôn Tĩnh Mông còn mời một chàng trai từ nội địa qua tham dự yến hội, hắn không ngồi yên được nữa.

Tự tôn của hắn chưa bao giờ bị dả kích như thế, Cát Ấm Quân mang bộ mặt tối sầm trở về đại trạch.

Tạ Kiếm Nam vừa nhìn một cái là biết ngay Cát Ấm Quân đụng đầu vào tường, ôm lấy vai hắn, an ủi:

- Sao thế, không mời tới được à? Ha ha ha, các cô bé đều sĩ diện lắm, anh muốn cô ấy bỏ lại đám bạn qua đây một mình là khó đấy. Trần Tĩnh cũng thường vì bạn bè mà làm tôi khó xử ...

Tạ Kiếm Nam nói như thế, Cát Ấm Quân cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cả đám cười đùa, nói Cát Ấm Quân không biết dạy vợ.

Cát Ấm Quân chỉ các cô gái bên cạnh đám bạn nói:

- Các cô ấy mà giỏi trò nhõng nhẽo, thì các anh chịu thua hết à? Nếu không cứng rắn một chút thì làm sao mà dạy bảo được?

Trần Tĩnh nghe thế trong lòng rất không thoải mái: “Hắn coi phụ nữ thành cái gì thế? ” Nhưng mặt vẫn giữ nụ cười diêm dăm.

Cát Ấm Quân miễn cưỡng hóa giải xấu hổ của mình, có điều ánh mắt của tên mặt trắng kia làm người ta có cảm giác gai đâm vào thịt, bị loại miệt thị thật vô cùng khó chịu.

Tạ Kiếm Nam giỏi nhìn mặt đoán ý, không xác định được Cát Ấm Quân có gặp phải Trương Khác hay không, thử thăm dò hỏi một câu:

- Nghe nói Tĩnh Mông tiểu thư ở học biên đạo múa, những người bạn cô ấy mời tới chắc đều là những cô gái xinh đẹp.
- Có xinh đẹp đến đâu cũng không bằng Trần Tĩnh nhà anh, anh không cần nảy ra ý nghĩ không đúng đắn.

Cát Ấm Quân nói thế, mắt liếc nhìn Trần Tĩnh, mau chóng chuyển đi:

- Học vũ đạo vóc người khẳng định không tệ, bày ra được rất nhiều tư thế ...

Có các cô gái ở đây, lời tiếp sau không tiện nói ra, nhưng nam nhân không ai không hiểu. Cát Ấm Quân không không chịu thừa nhận Tôn Tĩnh Mông không muốn tới là vì trong số bạn bè cô mới có nam nhân.

Chính như Trương Khác tò mò về mục đích của Tạ Kiếm Nam, hắn cũng đầy nghi ngờ về sự xuất hiện của Trương Khác, liền hỏi tiếp:

- Diệp Tiểu Đồng và Tôn gia quan hệ ra sao, trước kia không nghe thấy anh nói tới.
- Tôi cũng không rõ lắm, nghe nói đương tôi trước kia và Diệp gia là hàng xóm, nhiều năm qua vẫn liên hệ.
- Đơn giản thế thôi à? Không có qua lại làm ăn sao?

Tạ Kiếm Nam làm như lơ đãng hỏi:

- Ha ha, đương nhiên không có, Kiếm Nam, bệnh đa nghi của anh nặng quá đấy.

Cát Ấm Quân cười lớn:

- Không thể vì Diệp gia và công ty của anh là đối thủ cạnh tranh mà nhìn thấy người Diệp gia là miễn cảm như thế chứ? Tập đoàn Gia Tín có ý định tới nội địa đầu tư cũng nghĩ tới hợp tác với Tạ gia các anh đầu tiên.

Tạ Kiếm Nam cười, lời này hắn chỉ nghe mà thôi, cũng như lời Trương Khác đã nói, hắn cho rằng Cát Ấm Quân còn chưa đủ tư cách. Trên đời này chỉ lợi ích là thứ bền chặt nhất, nếu Diệp gia có thể cho Gia Tín nhiều lợi ích hơn, bọn họ chẳng quan tâm tới Tạ gia hay Chính Thái gì hết.

oOo

Tiệc sinh nhật tổ chức theo hình thức tiệc cốc-tai, trời chập tối, đám Trương Khác theo chị em Tôn Tĩnh Hương tới nơi tổ chức tiệc.

Chị em Tôn Tĩnh Hương phải đi chào hỏi khách, vợ chồng Đào Hành Kiện theo vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa đi giao tiếp với nhân viên tầng quản lý của tập đoàn Gia Tín.

Trương Khác, Hứa Tư cùng với Diệp Tiểu Đồng, Thiệu Tâm Văn và những cô bạn của Tôn Tĩnh Mông tụ lại một chỗ, bọn họ đều từ nội địa tới, tuổi sần sần nhau có rất nhiều chủ đề để tán gẫu.

Dâm môn thực nữ tham dự yến hội đều trang điểm mình thật lộng lẫy nổi bật, nhưng kém xa vẻ đẹp trẻ trung năng động của những cô gái học vũ đạo, nên không ngừng được mời đi nhảy.

Dung nhan của Hứa Tư càng thêm bắt mắt, nhưng cô điềm tĩnh đứng bên cạnh Trương Khác, khí độ nhàn nhả tự tin, làm rất nhiều đám con cháu danh môn chùn bước, thi thoảng cũng có kẻ lấy dũng khí tới mời Hứa Tư khiêu vũ, cô đều ôn nhu nhìn Trương Khác một cái rồi mới từ chối người ta, vài ba lần như thế, chẳng còn ai đủ dũng cảm tới mời nữa.

Nhìn thấy Trương Khác và Hứa Tư thân mật như thế, Cát Ấm Quân mới ý thức được mình có khả năng là hiểu lầm rồi, nhưng những lời nói không nể nang gì của Trương Khác làm hắn không quen được, thấy Trương Khác và Diệp Tiểu Đồng trò chuyện rất vui vẻ, liền chỉ Trương Khác hỏi:

- Người kia anh có biết không, hình như rất thân với cô gái Diệp gia.

- Bọn họ là bạn Tôn Tĩnh Mông mời tới sao? Tôi không biết y quen Tôn Tĩnh Mông đấy, có điều y và Diệp gia quan hệ rất tốt, con ông cháu cha ấy mà ...

Tạ Kiếm Nam đương nhiên không cho rằng Trương Khác chỉ là hạng con ông cháu cha, hẳn chỉ không muốn Cát Ấm Quân quá coi trọng Trương Khác, chính hẳn cũng không nắm rõ về Trương Khác, chỉ biết sáng lập Ái Đạt, Cẩm Hồ, Hải Thái có liên quan lớn tới y.

- Con ông cháu cha?

Cát Ấm Quân ngó người, hẳn không phải là không có chút đầu óc nào, Hong Kong chỉ một năm nữa thôi là trở về rồi, lúc này người Hong Kong ít nhiều có chút bất an, đặc tội với thái tử đảng trong nước không phải chuyện hay:

- Nhà y làm gì?

- Ừm..

Tạ Kiếm Nam không phải phải giới thiệu thế nào, nếu chỉ đề cập tới Trương Tri Hành tự hồ chưa đủ tư cách:

- Chuyện này à, cha hẳn là quan viên ở thành phố nhỏ, Cát thiếu chưa nghe nói tới đâu, có lẽ trong mắt anh chưa đáng nói tới, có điều tình hình trong nước anh cũng biết đấy, mạng lưới quan hệ trong nước rối rắm lắm ...

Tạ Kiếm Nam thấy Trương Khác chỉ tiếp xúc với đám bạn tầm thường của Tôn Tĩnh Mông, cho rằng Trương Khác lần này tham gia bữa tiệc với tư cách bạn của Tôn Tĩnh Mông, có điều hai ngày nữa là tết, lúc này y từ nội địa chạy qua, chỉ e không phải là bạn bè bình thường. Lại ngồi suy ngẫm quan hệ giữa Trương gia, Từ gia, cùng nhà Tôn Thượng Nghĩa, xem ra cũng không phải là đơn giản.

Cát Ấm Quân mặt âm trầm, xem ra hôm nay tự chuốc lấy nhục rồi, không còn cơ hội gỡ lại nữa, lại liếc nhìn Trần Tĩnh đứng bên trái Tạ Kiếm Nam, thấy cô có vẻ hứng thú với đề tài này, liền đề nghị:

- Kiếm Nam, giới thiệu giùm tôi một chút được không?

310. Chương 310: Anh Rất Giỏi Lừa Người Đấy!

Nhìn thấy Cát Ấm Quân cùng Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh đi tới, Trương Khác nói nhỏ với Hứa Tư:

- Người bình thường là không có vinh dự nhìn thấy mặt lịch thiệp của họ đâu.

- Hôm nay có chút hiểu lầm, hi vọng Trương thiếu gia thông cảm ...

Chỉ nhìn thái độ lịch sự phép tắc của Cát Ấm Quân lúc này, thật khó mà liên hệ với dáng vẻ hùng hổ lúc chiều, nếu hẳn không nói, Trương Khác còn tưởng hẳn mắc bệnh hay quên, không còn nhớ gì chuyện lúc chiều.

Có điều Trương Khác chẳng thèm tin Cát Ấm Quân có khí độ biến chiến tranh thành tơ lụa, bắt tay cho có với hẳn, khi bắt tay Trần Tĩnh, ánh mắt còn giấu nụ cười ý nói: Vẫn vờ như không quen biết sao?

Trần Tĩnh hơi lúng túng tránh ánh mắt của Trương Khác, trong lòng cảm thấy lạ, vì sao mình không giận, nói thế nào hành vi giả người câm rất là quá đáng, không biết chiếc hoa tai kia có bị cô gái bên cạnh này nhìn thấy không, hay là y giấu đi trước rồi.

Dù sao cũng là chiếc hoa tai CK đính kim cương, sao y có thể coi chuyện này như không xảy ra vậy?

Chẳng có gì để nói, hàn huyên vài câu, nhóm Cát Ấm Quân rời đi, Trương Khác thở dài nói:

- Vị Cát đại thiếu gia này rất có thể là chướng ngại lớn nhất cho việc hợp tác giữa chúng ta và Cát gia ...

Tôn Thượng Nghĩa giới thiệu tầng quản lý của Gia Tín thân phận và mục đích chuyến đi này của vợ chồng Đào Hành Kiện, bọn họ đều tỏ ra khá hứng thú, nhất là cao tầng thực nghiệp Gia Tín, trong đó có chủ tịch hội đồng quản trị Cát Minh Đức, tổng giám đốc Phó Gia Tuấn.

Cát Minh Đức là cháu Cát Cảnh Thành, hắc đại khái là người bất đắc ý nhất trong Cát gia, mấy năm qua thực nghiệp Gia Tín khó trong vương ngoài, hắc lại bị ném qua quản lý.

Trong, thị trường Hong Kong chật hẹp, không có nhiều không gian sinh tồn; ngoài, đối diện với sức ép của các cự đầu điện tử Nhật Hàn, thực nghiệp Gia Tín hiện giờ chức là công ty kém nhất trong sản nghiệp gia tộc.

Để thay đổi hiện trạng này, Cát Minh Đức dùng mức lương cao thuê Phó Gia Tuấn chuyên gia trong ngành điện gia dụng làm Tổng giám đốc.

Nghành chế tạo điện tử Hong Kong suy thoái thành xu thế lớn rồi, không phải chỉ một vài nhân viên quản lý có tài là thay đổi được cục diện, công ty không vực được dậy, mức lương Cát Minh Đức hứa với Phó Gia Tuấn thành tiêu điểm trong gia tộc công kích.

Mặc dù Cát Minh Đức chống lại số đông giữ Phó Gia Tuấn lại, nhưng chính hắc cũng chẳng biết tiếp theo mình có bị Cát gia tổng cổ khỏi cửa hay không?

Muốn sinh tồn phải thay đổi, phải đi khỏi Hong Kong chật hẹp, Cát Minh Đức và Phó Gia Tuấn đã lập kế hoạch tấn công đại lục, không ngờ đúng lúc này điện tử Ái Đạt chủ động tới tận cửa.

Cát Minh Đức, Phó Gia Tuấn hận không thể lập tức kéo vợ chồng Đào Hành Kiện rời khỏi bữa tiệc, rồi ngồi vào bàn đàm phán, thảo vấn đề hợp tác đôi bên.

o0o

~~Nói thực bữa tiệc sinh nhật này làm Trương Khác cảm thấy không thích lắm, khi Tôn Tĩnh Mông tới mời y khiêu vũ, Trương Khác có thể cảm thấy ánh mắt Cát Ấm Quân lại muốn giết người, biết sao được, ai bảo y là nam nhân đầu tiên được Tôn Tĩnh Mông mời khiêu vũ.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào, Trương Khác không chối từ được, cùng Tôn Tĩnh Mông nhảy một lúc, luống cuống dẫm chân cô mấy lần, lùi xuống trong tiếng cười của người xung quanh.

- Thực sự không biết nhảy sao?

Tôn Tĩnh Mông hồ nghi nhìn Trương Khác chằm chằm.

- Trông tôi giống giả vờ lắm à?

Trương Khác xòe tay ra:

- Cô nhìn bàn tay tôi dẫm mồ hôi rồi này, đừng làm khó tôi nữa.

Tôn Tĩnh Mông quay sang Diệp Tiểu Đồng:

- Cho tôi mượn cu li của cô.

Diệp Tiểu Đồng cười âm hiểm:

- Cô muốn tìm tốt thì chọn trong đám bạn của Cát đại thiếu gia ấy.

Nữ nhân quả nhiên ác độc, Trương Khác không nhân tâm nhìn kết cục thê lương của Cát Ấm Quân, trong đại sảnh âm nhạc ồn ào, lại chẳng có mấy người y ưa, Trương Khác đưa Hứa Tư ra hoa viên đối diện với bể bơi tản bộ.

- Cậu không biết khiêu vũ thật sao?

Đối mặt sáng lấp lánh của Hứa Tư nhìn thẳng vào Trương Khác.

- Vậy chị dạy em đi ..

Trương Khác nắm lấy bàn tay mềm của cô, tay phải đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn.

Hứa Tư vừa mới lên tiếng:

- Tôi cũng không biết nhảy ...

Thì bị bàn tay Trương Khác đặt bên hông đưa đi, tay trái nhẹ nhàng dẫn hướng, cô bắt giác chuyển động nhẹ nhàng theo tiếng nhạc du dương.

- Đơn giản lắm, tay trái em dẫn, chị bước chân trái, tay phải em dùng sức chân phải chị bước theo phương hướng đó là ok rồi.

- Á ..

Hứa Tư mắt cười cong vút như vầng trăng non:

- Vừa rồi cậu giỏi biểu diễn thật, tôi cũng bị lừa.

- Ha ha ha, đó là tại Tôn Tĩnh Mông kéo em ra làm bia đỡ đạn, cái chuyện ngu ngốc đó em chẳng làm ...

Trương Khác nói rất âm hiểm, làm Hứa Tư cười ngặt ngoẽo, vội kéo tấm thân mềm mại của ô vào lòng:

- Chị đang dạy em khiêu vũ đấy nhé, để Tôn nhị tiểu thư nhìn ra, có khi bị cô ấy đuổi cổ mất.

- Đó là do cậu tự làm tự chịu, ai bảo cậu giỏi lừa người như thế?

- Anh đúng là rất biết lừa người đấy ...

Trần Tĩnh chẳng biết lặng lẽ tới bên cạnh lúc nào, thần thái nhàn nhã, ánh mắt biếng nhác, thân hình nóng bỏng, đúng là sự kết hợp lạc điệu nhưng tạo thành sức hút man dại khó cưỡng, trông có vẻ chán sự ồn ào của vũ hội ra ngoài trời không khí.

Trương Khác quay đầu nhìn vào bên trong đại sảnh, giữa sàn mùa, Tạ Kiếm Nam và Tôn Tĩnh Mông đang nhảy với nhau, không nhìn rõ sắc mặt của Cát Ấm Quân lắm, chắc là đen như đất nồi rồi, chiều này của Tôn Tĩnh Mông đúng là quá ác.

Trương Khác buông tay đặt trên eo Hứa Tư ra, nắm lấy tay cô.

- Nếu chẳng phải lần trước bị anh lừa thì vừa rồi tôi đã tin là thật rồi.

Trần Tĩnh phóng khoáng tự nhiên đưa tay ra với Hứa Tư:

- Không biết anh Trương có nhắc tới màn biểu diễn đặc sắc của anh ấy lần trước cho cô nghe không?

Hứa Tư bắt tay Trần Tĩnh, mỉm cười:

- Trương Khác rất thích đùa ác ...

Lấy chiếc hoa tai trong túi sách ra đưa cho Trần Tĩnh:

- Luôn muốn trả cô mà không có cơ hội.

Trương Khác nhún vai:

- Con người tôi không được người ta ưa mấy ...

Dẫn ánh mắt Trần Tĩnh về phía Tạ Kiếm Nam:

- Nhất là bạn trai cô.

- Ồ, vậy à ..

Trần Tĩnh không hiểu Trương Khác vì sao lại nói như thế, có điều cô cũng nghe ra ý thù địch với Trương Khác trong lời nói của Tạ Kiếm Nam, còn về nguyên nhân tại sao, cô không rõ.

Trương Khác lịch sự đưa tay ra mời:

- Chúng tôi muốn ra ngoài đi dạo, Trần tiểu thư có đi cùng không?

- Không cần, tôi ra ngoài hít thở không khí chút thôi ...

Trần Tĩnh nắm hoa tai trong lòng bàn tay, nhìn Trương Khác và Hứa Tư tay trong tay đi vào vườn hoa, lại thấy Phó Tuấn theo sau một quãng như hình với bóng. Vệ sĩ sao? Thật không biết y là người thế nào nhỉ?

Đám con cháu danh gia vọng tộc cũng thích thuê vệ sĩ để khoe khoang, làm ra vẻ ta đây là VIP, có điều Trương Khác không giống như thế.

- Em nói chuyện với bọn họ thế ?

Trần Tình quay lại thấy Tạ Kiếm Nam đi tới:

- Tán gẫu vài câu thôi, hình như bọn anh có ân oán hả? Anh ấy không thích anh, anh cũng chẳng thích anh ...

- Chẳng thể nói là ân oán.

Tạ Kiếm Nam khi nói câu này cố gắng để vẻ mặt mình tự nhiên một chút, mắt nhìn chăm chăm vào bóng Hứa Tư tay trong tay nép sát vào người Trương Khác:

- Nói chung y là kẻ không làm người ta ưa được mà thôi ...

Trần Tình bật cười, câu này sao mà giống lời Trương Khác nói lúc nãy như thế.

Hong Kong bé tí tẹo mà sáu bảy triệu người chen lấn vào đó, có thể nói là tất đất tắc vàng không ngoa chút nào, có thể sở hữu một đại trạch rộng tới bốn mẫu trong khu hào trạch ở vịnh nước nông, đủ nói lên thân phận hiển hách của chủ nhân.

Trạch viện của Cát gia rất rộng, Trương Khác và Hứa Tư đi hết hoa viên phát hiện ra bên ngoài là vách núi dựng đứng, vòng qua hoa viên đi về cửa chính, thấy vợ chồng Đào Hành Kiện, Tôn Thượng Nghĩa và hai người trung niên đứng trong góc yên tĩnh nói chuyện.

311. Chương 311: Mục Đích Chân Thực!

- Bác Tôn ...

Trương Khác gật đầu chào:

- Hai vị này là chủ tịch Cát và giám đốc Phó phải không?

Trương Khác đã xem tư liệu về thực nghiệp Gia Tín nên nhận ra họ.

Tôn Thượng Nghĩa giới thiệu:

- Trương Khác là bạn của Tĩnh Mông từ nội địa tới, Hứa tiểu thư đây là bạn của cậu ấy.

Hứa Tư lấy danh thiếp ra đưa cho Cát Minh Đức và Phó Tuấn.

Đào Hành Kiện được giới thiệu một thân phận khác là trưởng phòng đầu tư Cty Việt Tú - Hk, không phán đoán được thân phận này quan trọng hơn thân phận ở Ái Đạt không, cũng không rõ quan hệ giữa Việt Tú HK và Ái Đạt là gì, nhưng danh thiếp của Hứa Tư in tổng giám đốc của Việt Tú HK, hiển nhiên là quan trọng hơn Đào Hành Kiện nhiều.

Rõ ràng là có một nhân vật quan trọng hơn xuất hiện, lại để một nhân vật thứ yếu ra tiếp xúc, điều này thực sự có chút thất lễ, thiếu tôn trọng Cát gia.

Trương Khác biết làm thế khiến Tôn Thượng Nghĩa khó xử, nhưng nếu như gặp phải, mà sau này Hứa Tư chủ trì công việc tại Hong Kong, không thể không chạm mặt Cát Minh Đức, Phó Gia Tuấn, vậy đành xem lòng trung thành của bọn họ với Cát gia cao thế nào, Trương Khác để Hứa Tư lộ ra thân phận:

- Không biết mọi người đang nói chuyện gì thế?

Đào Hành Kiện bình tĩnh đáp:

- Giám đốc Phó rất có kiến giải về thị trường điện gia dụng hải ngoại, tôi đang chân thành xin chỉ giáo.

- Xem ra mọi người đang trò chuyện hứng khởi, chúng tôi đi qua đây không quấy rầy đấy chứ?

- Hứa tiểu thư ..

Cát Minh Đức chần chừ nhìn Hứa Tư, nhìn có vẻ Trương Khác và Hứa Tư mới là người có quyền định đoạt, vậy mà chỉ để Đào Hành Kiện ở lại còn bản thân rời đi, phải chăng bọn họ không có thành ý hợp tác mấy:

- Tôi đoán Việt Tú và Ái Đạt chắc phải có quan hệ gì đó phải không? Hứa tiểu thư thấy chuyện hợp tác giữa Ái Đạt và chúng tôi ra sao?

Hứa Tư mỉm cười:

- Phân công nội bộ của Ái Đạt rất rõ ràng, công ty Hong Kong chỉ phụ trách mảng đầu tư cổ phần, chẳng lẽ chủ tịch Cát muốn nói tới phương diện hợp tác đầu tư cổ phần?

Đầu tư cổ phần?

Ái Đạt muốn khai thác thị trường hải ngoại thì thực nghiệp Gia Tín không phải là đối tác thích hợp lắm, điều này trong lòng Cát Minh Đức hiểu rất rõ, Cát gia tiền nhiều thế mạnh, nhưng ở phần chế tạo và tiêu thụ đồ điện tử không phải mạnh lắm.

Hứa Tư và nói thế, Cát Minh Đức có ngốc cũng biết Ái Đạt tìm họ hợp tác có mưu đồ xa hơn.

Cát Minh Đức nhìn Tôn Thượng Nghĩa, khách là do ông ta mời tới.

Tôn Thượng Nghĩa trước đó không biết mục đích cuối cùng của Trương Khác, chuyện nói tới mức này đương nhiên không thể để dang dở được:

- Các vị định tiến hành đầu tư cổ phần ra sao, thị trường chứng khoán Hong Kong và nội địa có sự khác biệt về bản chất, tôi nghe nói trong nội địa thông qua tin tức nội bộ phát tài rất nhiều, hơn nữa sau đó dù có phát hiện cũng chỉ phạt tám mươi vạn. Nhưng ở Hong Kong thì khác hẳn, không lộ thì thôi, một khi lộ ra sẽ làm người làm chuyện đó tuyệt đối phải hối hận

Tôn Thượng Nghĩa nói vậy là nhắc Trương Khác chú ý, thị trường chứng khoán Hong Kong và nội địa có rất nhiều điểm khác biệt, hơn nữa hiện giờ điện tử Ái Đạt giống như ô một chậu châu báu, hoàn toàn không cần liếm máu dính trên lưỡi đao.

Nội tâm mà nói, Trương Khác rất ghét hành vi trong ngoài câu kết thao túng giá cổ phiếu, nhưng thị trường chứng khoán trong nước hiện tại không phải là chỗ để đầu tư, nếu không dựa vào các thao tác ngầm thì khó sinh tồn được:

- Đem quyền đại lý Đông Nam Á cùng một lượng tài chính nhất định vào một công ty, do thực nghiệp Gia Tín định hướng tăng cổ phiếu phát hành cho Việt Tú mua lấy công ty này, liệu có được không?

Thị trường tư bản Hong Kong tương đối tự do, chỉ cần nhất thiết hợp hợp với trình tự, hơn nữa được các nhà đầu tư khác thừa nhận, định hướng tăng cổ phiếu là chuyện rất đơn giản, thuận tiện hơn trực tiếp mua cổ phần, hơn nữa trong toàn bộ quá trình, ngoài minh bạch hợp pháp, cổ phiếu tăng phát có thời gian chuyển nhượng tự do nhất định, để phòng có kẻ lợi dụng thủ đoạn tăng phát kiếm lợi lớn.

Cát Minh Đức và Phó Gia Tuấn đưa mắt nhìn nhau, có chút thắc mắc, Trương Khác không giới thiệu thân phận nhưng lại lên tiếng thay cả Hứa Tư và Đào Hành Kiện.

- Các vị nhìn trúng công ty này sao?

Cát Minh Đức suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cát gia sẽ không bỏ công ty này đâu.

Hai năm qua công ty nội địa tới Hong Kong mượn xác lên thị trường chứng khoán không ít, không chế một xí nghiệp kinh doanh kém, cổ phiếu thấp không cần mất nhiều chi phí. Sau đó lợi dụng các loại thủ đoạn tài chính đưa xí nghiệp nội địa vào công ty Hong Kong, vậy là hoàn thành quá trình mượn xác, so với việc trực tiếp phát hành cổ phiếu ở Hong Kong thì thuận tiện hơn nhiều, chi phí cũng thấp.

- Hiện giờ thực nghiệp Gia Tín còn giữ được phần nào giá cổ phiếu, chẳng phải vì kinh doanh còn có thể duy trì được, mà nhà đầu tư phổ thông còn hi vọng vào Cát gia đứng đằng sau ...

Trương Khác thần nhiên nói:

- Có điều từ khi ngành chế tạo điện tử Hong Kong liên tục đi xuống tới nay, Cát gia vẫn chưa đưa ra phương giải quyết mang tính thực tế. Nếu nói Cát gia không bỏ thực nghiệp Gia Tín, thì tôi thấy ngày càng có ít người tin đấy.

- Xem ra các vị đã chuẩn bị rất kỹ ..

Cát Minh Đức sắc mặt không tốt chút nào, tựa hồ bị đụng chạm vào chỗ đau.

Trương Khác lấy làm lạ vì phản ứng của hắn, cứ như thực nghiệp Gia Tín là của hắn chứ không phải của Cát gia. Có điều y không bận tâm tới cảm thụ của Cát Minh Đức, nếu cả lời thật lòng mà nghe không lọt tai thì khỏi hợp tác cũng được.

- Cát gia rất có mặt mũi tại Hong Kong, cho dù thực nghiệp Gia Tín trở thành công ty rỗng ruột hoàn toàn, Cát gia khó mà bán nó đi được, huống hồ xem ra thực nghiệp Gia Tín còn cầm cự được hai ba năm nữa ...

Trương Khác chân thành nói:

- Nếu hai bên hợp tác vui vẻ, đừng nói tới quyền đại lý, thậm chí sử dụng nhãn hiệu sản phẩm ở hải ngoại cũng chuyển nhượng kỹ thuật tương quan của Ái Đạt cho thực nghiệp Gia Tín.

Cát Minh Đức và Phó Gia Tuấn nghe mà sáng mắt, đề nghị này cực kỳ hấp dẫn, nếu chỉ là đại lý tiêu thụ, quy mô tiêu thụ quyết định ở đầu tư quảng cáo ở hải ngoại.

Chuyện này họ đã thảo luận với Đào Hành Kiện rồi, hiện Ái Đạt đang tập trung tinh lực ở trong nước, có thể cung cấp giá ưu đãi cho đại lý, nhưng phương diện tuyên truyền thị trường do thực nghiệp Gia Tín tự phụ trách.

Ái Đạt vì sao rục rờ chối lợi như thế, còn chẳng phải vì ném 8000 vạn ra mua lấy cái danh hiệu Tiêu Vương của ĐTH TW?

Thực nghiệp Gia Tín hiện không thể bỏ ra nhiều tiền như thế, dù có tiền, cũng không thể bỏ, nhãn hiệu dù sao cũng thuộc về Ái Đạt, thị trường tiêu thụ có thành công thì họ chỉ được hưởng lợi nhuận, còn không thành công là quảng cáo miễn phí cho Ái Đạt ở nước ngoài.

Thực nghiệp Gia Tín có nhà máy ở Việt Nam và Philippines, nếu như có thể để nhà máy nơi đó dán lên nhãn hiệu Ái Đạt, tự tổ chức tiêu thụ thì nắm được chủ động cao hơn, lợi nhuận lớn hơn.

Trương Khác nói tới quyền sử dụng nhãn hiệu của Ái Đạt ở hải ngoại chỉ là nói về đầu đĩa VCD mà thôi, y dự kiến sau năm 98, VCD sẽ bị DVD thay thế, khi đó quyền sử dụng nhãn hiệu thực tế đã quay về với Ái Đạt, cho dù thực nghiệp Gia Tín có tiếp tục sản xuất VCD cũng chẳng có thị trường.

Dù sao hai năm này Ái Đạt chẳng thể chú ý tới thị trường hải ngoại, không bằng đem nó ra đổi lấy lợi ích thực tế, hơn nữa thực nghiệp Gia Tín kinh doanh ở hải ngoại, sẽ không ngừng làm gia tăng giá trị thị trường của thương hiệu Ái Đạt ở hải ngoại.

Đương nhiên, mục đích cuối cùng của Trương Khác biến Ái Đạt và Gia Tín thành một.

Chủ đề này không thể nói nhiều hơn, Trương Khác cùng Hứa Tư rời đi. Cát Minh Đức trong Cát gia thuộc thành phần bị đẩy sang bên lề, với hắn mà nói thực nghiệp Gia Tín có phải lá xí nghiệp của Cát gia hay không không quan trọng, quan trọng là phải làm có cái tử hoàn sinh.

312. Chương 312: Hợp Tác!

Sau tiệc sinh nhật, Trương Khác còn ở lại Hong Kong thêm một ngày, thảo luận với Tôn Tĩnh Hương chuyện ca khúc quảng cáo, Tôn Tĩnh Hương do dự rất lâu, xác định muốn thành lập một công ty chế tác, Diệp Kiến Bàn đầu tư vào đó, Trương Khác không tham dự, sợ chẳng may gian tình giữa Diệp Kiến Bàn và Tôn Tĩnh Hương bị Đinh Văn Di biết được sẽ bị vạ lây.

Kiến nghị của Trương Khác có sức hấp dẫn lớn với thực nghiệp Gia Tín đang lâm vào khốn cảnh.

Hình thức khống chế cổ phần của công ty thuộc Cát gia khá đặc biệt, đại bộ phận cổ phần nắm trong tay Cát Cảnh Thành, nhưng ông ta đã trên 70, ngày càng ít can dự vào chuyện của tập đoàn, dần dần đem cổ phần chuyển cho con cái và người thân, chuẩn bị hoàn thành chuyển giao tài sản gia tộc.

Tuy cổ phần dần chuyển qua tay người của Cát gia, nhưng họ không có quyền tùy ý bán cổ phần, đó là vì tránh làm phân tán sức mạnh gia tộc.

Có điều trong quá trình đó có khác biệt thân sơ, hai người con trai của Cát Cảnh Thành có được cổ phần của công ty chất lượng, còn những người khác cổ phần của công ty kém hơn.

Cát gia nắm 32% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, Cát Minh Đức chiếm 1/3 còn lại đều nắm trong tay Cát Cảnh Thành.

Những chuyện này đều do Tôn Thượng Nghĩa kể cho Trương Khác, ông ta còn nói:

- Tập đoàn phát triển tới ngày hôm nay, Minh Đức cống hiến rất lớn, ông ngoại Tình Mông đại khái muốn đem thực nghiệp Gia Tín cho hắn, nhưng chưa tới thời khắc cuối cùng, ông cụ không chịu buông tay đâu.

Trương Khác nghĩ: Phân chia chênh lệch như thế Cát Cảnh Thành còn sống thì ai nấy hòa thuận vui vẻ, nhưng ông ta mà đi, Cát gia chẳng nào loạn tung trời sao? Chẳng trách thực nghiệp Gia Tín mấy năm qua sống dở chết dở ..

Mặc dù dưới danh nghĩa tập đoàn Gia Tín có rất nhiều xí nghiệp, nhưng vì phân chia không đồng đều này, nên thực chất đã bằng mặt không bằng lòng với nhau rồi.

Cát Cảnh Thành phân phối tài sản như thế, đợi thời khắc ông ta vào quan tài, là lúc cả gia tộc tan rã, có lẽ ông ta sớm có giác ngộ này cũng chưa biết chừng nên đem tài sản hạch tâm để lại hết cho con mình.

Một số chuyện ngay chị em Tôn Tình Hương cũng không biết, vì các cô xưa nay rất lạnh nhạt với chuyện của Cát gia.

Tôn Thượng Nghĩa nói cho biết nhiều nội tình như vậy, đương nhiên không phải vì đơn thuần là tán thưởng mình, cũng không phải vì mình là khách được Tôn Tình Mông mời mà sinh ra hiểu lầm gì.

Ông ta đã thổ lộ nhiều như thế, Trương Khác cũng phải có đi có lại, nói tới một số tháo tác vốn của điện tử Ái Đạt.

Tôn Thượng Nghĩa nghe rất chăm chú, thậm chí còn lấy giấy bút ghi lại, nghiền ngẫm.

oOo

~~Diệp Tiểu Đồng và Thiệu Tâm Văn ở lại Hong Kong ăn tết, nên Hứa Tư cũng không quá cô đơn.

Ngày 30 tết, Trương Khác và Phó Tuấn ngồi má bay về nội địa, trên máy bay trống hoắc, nếu mà biết trước số người mua vé, có khi công ty hàng không thủ tiêu chuyến bay này cũng nên. không gặp phải Tạ Kiếm Nam, tạ ơn trời đất, chắc là hắn và Trần Tĩnh về trước một ngày rồi.

Từ Hong Kong tới sân bay Thanh Sơn của tỉnh thành chỉ mất có hai tiếng, nhưng thủ tục nhập cảnh còn tốn thời gian hơn.

30 tết, giúp việc lái xe trong nhà đều đã nghỉ hết rồi, cho nên Tạ Văn Tình tự mình lái xe tới đón, cô mặc áo măng tô màu trắng, không cài cúc, bên trong là áo len vàng bó chặt lấy bầu vú tròn trịa tạo nên đường cong quyến rũ, phía dưới là chiếc váy dài quá gối, trông thật duyên dáng trẻ trung, Chỉ Đồng mặc váy hồng, như tiểu công chúa cao quý, đang vẫy tay rồi rút gọi:

- Trương Khác! Trương Khác!

Trông thấy hai mẹ con Tạ Văn Tình, cô đơn của lễ khách xa nhà ngày tết bị quét sạch, Trương Khác cảm giác hạnh phúc ấm áp như trở về nhà, Trương Khác ôm chăm lấy Chỉ Đồng, thơm liên tục lên hai gò má phúng phính của cô bé, nhìn Tạ Văn Tình đứng phía sau cười tủm tỉm hiền dịu, hẳn lúc này cô cũng có chung cảm giác giống mình. Nếu chẳng phải còn có Phó Tuấn, Trương Khác sẽ ôm cả hai mẹ con vào lòng.

- Đợi em tới ăn trưa đây, ăn xong hãy về Hải Châu.

Tạ Văn Tình đưa chìa khóa cho Phó Tuấn, đưa tay ra muốn đón lấy Chỉ Đồng từ trong lòng Trương Khác:

- Được rồi, mùa hè là vào tiểu học rồi, còn muốn được bế sao?

Chỉ Đồng ngưng nguẩy không chịu xuống, Tạ Văn Tình đành chịu.

Hơn hai mươi phút sau tới được Tân Mai Uyển, Lý Nghĩa Giang không đưa vợ về quê ăn tết, buổi trưa tới ăn cơm cùng, Tân Mai Uyển lâu lắm rồi không náo nhiệt như vậy, lúc này đã một giờ hơn, Trương Khác không Từ Học Bình đợi y tới lúc này chưa ăn cơm, lòng rất áy náy.

Từ Học Bình hỏi lần này đi Hong Kong có thu hoạch gì hay không, Trương Khác cười đáp:

- Có thu hoạch gì hay không phải xem hôm nay ạ, Cát Cảnh Thành thích chia cổ phần cho người nhà trong đêm giao thừa để mừng tuổi.

- Hả ?

Từ Học Bình không hiểu lắm.

Trương Khác giải thích cho ông, Tôn Thượng Nghĩa rất hứng thú với lần hợp tác này, vợ ông ta là con gái Cát Cảnh Thành, khi kế thừa gia sản, sẽ không thua kém hai con trai của Cát Cảnh Thành là bao.

Cát Cảnh Thành đã có dấu hiệu không ổn, hai năm qua tốc độ chuyển giao gia sản đã tăng lên, đêm nay với con cháu Cát gia mà nói là ngày đáng mong đợi nhất. Nhà Tôn Thượng Nghĩa chủ động bỏ cổ phần của công ty tốt, yêu cầu cổ phần của gia Tán, chắc là không khó lắm, đương nhiên trước tiên phải trao đổi với Cát Minh Đức trước.

Ăn trưa xong, Trương Khác và Phó Tuấn lái xe về Hải Châu.

Xe vừa mới tới địa phận của Hải Châu thì nhận được điện thoại của Hứa Tư từ Hong Kong gọi tới:

- Bác Tôn bảo tôi gọi điện cho cậu, hiện bác ấy và Cát Minh Đức đã có thể quyết định tương lai của thực nghiệp Gia Tán.

Trương Khác không nhận được thăm kêu hay, mặc dù bọn họ có điều kiện đàm phán cực kỳ có lợi cũng không ngờ chuyện lại thuận lợi như thế, có thực nghiệp Gia Tán, rất nhiều chuyện trước kia phải bó tay giờ đã có thể nhúng tay vào rồi.

Trương Khác bảo Hứa Tư bàn chuyện hợp tác cụ thể với Cát Minh Đức, sau tết y sẽ bỏ thời gian ra tới Hong Kong chuyển nữa.

Quay về Hải Châu, nhà y đã chuyển sang nhà mới, tiệc tân gia chỉ mời người thân thiết, nghe nói bác cả Trương Tri Vi hôm đó khá là khổ sở, tiếc là Trương Khác không được chứng kiến, tết năm nay cũng không thể về Đông Xã rồi, chú Trương Tri Phi cũng đã chuyển vào Tân Cẩm Viên, hai nhà kẻ sát bên nhau.

Mùng ba tết Trương Khác cùng cha lên tỉnh thành chúc tết, y chỉ đi ba nhà Từ Học Bình, Diệp Tổ Phạm, Kim Quốc Hải, sau đó ngủ lại qua đêm ở nhà Từ Học Bình, hôm sau hội họp cùng đám Tô Tân Đông, Chu Du bay sang Hong Kong đàm phán chuyện hợp tác.

Mùa thu năm vừa rồi Cát Cảnh Thành trúng gió, mặc dù cứu kịp thời, không để lại di chứng gì, nhưng ông ta phải thừa nhận, không còn mấy tinh lực quản lý vương quốc khổng lồ do ông ta lập nên nữa, liền tăng tốc đem tài sản chia cho con cháu, đồng thời phân rõ quyền lợi và trách nhiệm mỗi người, tránh để bản nhấm mắt xuôi tay, sản nghiệp gia tộc rơi vào hỗn loạn.

Cát Cảnh Thành quá hiểu tâm tư của đám con cháu rồi, muốn xí nghiệp gia tộc không tan rã vì cái chết của mình, chỉ đành thiên vị đem sản nghiệp hạch tâm tập trung vào trong tay một hai người, đương nhiên cách làm này với người khác hết sức không công bằng.

Nhà Tôn Thượng Nghĩa lần này từ bỏ 1.2 % cổ phần giá trị ở địa ốc Hàng Đại chuyển thành 17% cổ phần của thực nghiệp Gia Tán kém gia hơn hẳn, Cát Minh Đức không ý kiến gì, những người khác tất nhiên không có ý kiến.

Cổ phần trong tay Cát Minh Đức cũng tăng tới 15%, như thế Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức có quyền quyết định tương lai của thực nghiệp Gia Tán: Hợp tác với điện tử Ái Đạt.

Trương Khác định đem 3000 vạn đô la Hong Kong của Việt Tú HK, cùng quyền sử dụng thương hiệu đầu đĩa Ái Đạt tại thị trường Đông Nam Á cùng kỹ thuật chế tạo đầu đĩa có liên quan đầu tư vào thực nghiệp Gia Tín.

Tôn Thượng Nghĩa cũng biết tính cực hạn của thời đại đầu đĩa VCD, quyền sử dụng thương hiệu nếu chỉ có đầu đĩa VCD thôi thì giá trị rất hữu hạn.

+++++

Đây vẫn chỉ là bố cục thôi, rồi sẽ tới trận chiến lớn ...

313. Chương 313: Nữ Nhân Là Mầm Họa

Có điều Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Đức lại dự đoán đầu đĩa VCD còn tuổi thọ chừng 10 năm nữa, vô hình trung làm tăng giá trị thương hiệu trong quá trình đàm phán, đặc biệt bọn họ không biết được cơn bão tài chính Châu Á phá hoại kinh tế các nước Đông Nam Á dữ dội tới mức làm thị trường Đông Nam Á trước năm 2000 vô cùng ảm đạm.

Cuối cùng Việt Tú HK lấy được 25% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, Cát gia không muốn từ bỏ địa vị đệ nhất cổ đông, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức phải bỏ thêm 1000 vạn tiền mặt cá nhân của bọn họ, giữ cổ phần ở mức 32%.

Thực nghiệp Gia Tín tức thì có 5000 vạn tiền mặt, nhưng về con đường phát triển tương lai, hai bên có chỗ bất đồng.

Hai người Tôn Cát cho rằng mô hình của Ái Đạt ở trong nước vô cùng thành công, có thể phục chế ở Đông Nam Á, mau chóng chiếm lĩnh thị trường.

Nhưng Trương Khác biết cơn bão tài chính Châu Á sắp tới, tăng cường đầu tư vào ĐNÁ bây giờ tới lúc đó chẳng phải khóc không ra nước mắt, nên yêu cầu giảm đầu tư nhà máy, chỉ cần dùng hai nhà máy sẵn có ở Philipin và Việt Nam sản xuất đầu đĩa, việc khai phát thị trường giao cho đại lý đương địa làm.

Ngoài ra Trương Khác còn hi vọng lợi dụng thực nghiệp Gia Tín phá hỏng liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và SamSung, dù thực lực của thực nghiệp Gia Tín kém hơn SamSung rất nhiều, nhưng có bối cảnh tập đoàn Gia Tín đằng sau, có thể ngăn cản chuyện liên doanh là tốt nhất, không thì ít nhất cũng phải khiến SamSung đưa ra điều kiện có lợi hơn cho Hương Tuyết Hải.

Lúc này là thời kỳ mất cảm Hong Kong sắp trở về, xí nghiệp Hong Kong về nước đầu tư có rất nhiều chính sách ưu đãi, ưu tiên cao hơn hẳn Nhật Hàn, hơn nữa hai người Tôn Cát cũng nhận thức được hiện giờ trong nước là thị trường mới quan trọng nhất thế giới, chiến lược trọng tâm đặt ở trong nước là không sai.

Chỉ đáng tiếc không thể phục chế mô hình làm người ta nhiệt huyết sôi trào của Ái Đạt ở Đông Nam Á.

Cuối cùng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức chấp nhận phương án trung gian của Trương Khác, đem chiến lược trọng điểm đặt ở trong nước.

Hứa Tư, Tô Tân Đông đại biểu Việt Tú HK và Ái Đạt ký hiệp nghị khung, chuyện cụ thể do Đào Hành Kiện phụ trách liên lạc, khi thực sự hợp tác, Đào Hành Kiện sẽ đại biểu Cty Việt Tú HK vào thực nghiệp Gia Tín.

Chiều ngày mùng 8 tết Trương Khác ngồi máy bay về nội địa, tàu thủy của đội cắm trại trường Nhất Trung đã ngược dòng tới tỉnh thành, Trương Khác lên tàu thủy trước khi nó nhổ neo rời tỉnh thành.

Chu Du cũng theo Trương Khác quay về nội địa, thấy hiện tại cũng không có chuyện gì cấp bách cần giải quyết, Trương Khác bảo hẩn thả lỏng một chút, hẩn không từ chối, cùng Phó Tuần theo Trương Khác lên thuyền.

Hoạt động cắm trại do Ái Đạt tài trợ, Chu Du lên thuyền được hoan nghênh nhiệt liệt.

Ngược lại Trương Khác lên thuyền giữa đường làm người khác thắc mắc, may là Trương Khác xưa nay luôn xuất quỷ nhập thần, hưởng thụ ưu đãi người thường không có, nên mọi người mau chóng không chú ý tới y nữa.

Cắm trại cuối cùng tổ chức được 320 học sinh, do 26 giáo viên dẫn dắt, ĐTH Hải Châu phái hẳn một tổ chuyên đề đi theo phỏng vấn toàn bộ hành trình.

Trương Khác chưa bao giờ đi đường thủy từ tỉnh thành lên thượng du, y chẳng cái hứng thú tao nhã đó, cho nên chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến khung cảnh hoang hoang sơ hai bên đường, nhưng ngày thứ hai sau khi rời khỏi tỉnh thành, tiến vào thượng du của lưu vực Tiểu Giang, gần như không nhìn thấy được một khu rừng hoàn chỉnh.

Ngày 11 tháng Giêng, ngày cuối cùng tháng hai âm lịch, tàu thủy dừng ở lâm trường Hồng Trí, lâm trường quốc hữu lớn nhất ở thượng du Tiểu Giang.

Sườn dốc trong lâm trường dùng từng cây gỗ đường kính 20 - 30 cm, trải thành con đường dài tới mấy km, tiện cho việc vận chuyển gỗ, trong lâm trường đang diễn biến chặt phá cây cối, hai bên bờ sông đều đã bị chặt trụi không còn lại chút gì.

Năm 1998, trung hạ du Trường Giang mưa to liên tiếp, nước dâng cao, diễn biến thành trận hồng thủy 50 năm có một, lan tới lưu vực Tiểu Giang.

Tổn thất kinh tế, nhân số thương vong ra sao Trương Khác không nhớ, ký ức sâu nhất là dê Tiểu Giang ở địa phận Tân Vu bị vỡ, cuốn hết hơn 100 bộ đội, hơn 300 người dân, vậy mà báo chí trong nước khi đó nói là không có thương vong, sau này chuyện mới bị truyền thông Hong Kong vạch trần.

Trận đại hồng thủy năm 98 có thiên tai cũng có nhân họa, mấy chỗ dê vỡ trong lưu vực Tiểu Giang sau này điều tra gần như đều là công trình rồng ruột, mực lũ trong lưu vực Tiểu Giang chỉ đạt mức lũ lịch sử 20 năm, vậy mà mức độ phá hoại của nó đạt tới mức lũ lịch sử 100 năm, nguyên nhân liên quan mật thiết với việc diện tích rừng ở thượng du Tiểu Giang thu hẹp nghiêm trọng, khiến cho năng lực tích trữ nước lũ giảm mạnh, gây ra thảm họa.

Tham quan lâm trường, nhìn lãnh đạo lâm trường hào hứng giới thiệu thành tích chặt cây mấy năm qua của lâm trường, Trương Khác thấy ớn lạnh, vì mục tiêu “làm giàu” chính phủ địa phương thường bỏ mặc, thậm chí khuyến khích người dân khai thác tự nhiên theo kiểu tàn phá, các khu rừng thành vật hi sinh cho hành vi “kinh tế ngắn hạn” này.

Sau trận đại hồng thủy năm 98, nhà nước phải công nhận việc chặt phá rừng bừa bãi góp phần gây nên tai họa này.

Khi những người khác đang từng bừng hưởng thụ không khí cắm trại thì Trương Khác nằm trong khoang thuyền xa hoa chuẩn bị riêng cho y, lòng rầu rĩ bực bội, nhưng y có thể làm gì được đây?

Trước khi đại hồng thủy bùng phát, thủ tướng quốc vụ viện còn tin tưởng phán đoán của chuyên gia, cho rằng “trong vòng ba năm” lưu vực Trường Giang tuyệt đối không có khả năng xảy ra lũ lớn.

- Trốn vào đây làm gì thế?

Đường Thanh đẩy cửa đi vào:

- Đỗ Phi và mấy bạn nam muốn xuống nước bơi, đi tìm bạn khắp nơi đây, bạn có dám xuống không?

Mấy ngày qua nhiệt độ luôn ở mức dưới 0 độ C, với người sống thoải mái trong phòng điều hòa quen như Trương Khác, trời rét căm căm như thế làm sao xuống sông bơi được? Tránh bị đám Đỗ Phi cười nhạo, Trương Khác lười nhác lắc đầu.

- Mấy ngày qua bạn bị làm sao thế, cả ngày ủ rũ?

Đường Thanh đi tới, quỳ trên giường, nhìn Trương Khác đầy quan tâm.

- Rõ ràng như vậy sao?

Trương Khác ngẩng đầu soi mình trong gương, có thấy sắc mặt kém chút nào đâu?

- Đường nhiên, trông tâm sự trùng trùng, chuyến đi Hong Kong vừa rồi không vui à?

- Ủ, ở Hong Kong nhớ bạn vô cùng.

Trương Khác kéo Đường Thanh vào trong lòng.

- Muốn chết à?

Đường Thanh vùng vẫy đứng dậy, rón rén đi ra khóa cửa phòng lại mới chạy tới nằm vào lòng Trương Khác:

- Bạn tưởng rằng mình là trẻ lên ba à? Sao gặp mình rồi sao lông mày vẫn nặng trĩu như thế?

Trương Khác nhìn ra lâm trường ngoài cửa sổ, ngọn đồi ở xung quanh đều chỉ còn những gốc cây trơ trụi, chỉ có gần bên tàu là có mảnh rừng nhỏ mới trồng, đưa tay vuốt khuôn mặt xinh đẹp của Đường Thanh, hỏi:

- Bạn thấy chặt rừng thành ra thế này là tốt hay xấu?

- Kiểm tra mình sao? Tài nguyên rừng rất quan trọng, bảo hộ thiên nhiên, phòng ngừa lũ lụt, trong sách địa lý đều nói cả rồi.

- Đúng là học sinh gương mẫu.

Trương Khác mỉm cười vuốt chóp mũi Đường Thanh:

- Tài nguyên rừng là tài nguyên vật chất, cũng là tài nguyên sinh thái, cái bạn vừa nói là nhu cầu với tài nguyên sinh thái ..

- Đúng thế, mình cảm thấy lâm trường chặt phá như thế không tốt, nhưng lâm trường phải nuôi dưỡng bao nhiêu công nhân như vậy, thôn dân xung quanh cũng chỉ dựa vào nó, có điều mình thấy chính phủ đương địa cần dẫn dắt tốt, chặt gỗ là tất yếu, nhưng cũng phải kịp thời trồng lại cây non, bồi dưỡng rừng .

Đạo lý nông cạn này đừng nói Đường Thanh mà kiểm bất kỳ một học sinh cao trung nào đều có thể hiểu được, vậy mà đám quan viên chính phủ luôn tự tình là tinh anh xã hội lại vẫn làm ra hành thiển cận cực độ này, chẳng qua là rơi vào cạm bẫy lợi ích.

- Sao thế, hai ngày qua bạn luôn suy nghĩ chuyện này sao?

Đường Thanh chớp mắt hỏi:

- Đúng vậy, mấy năm qua Tiểu Giang gần như mỗi năm đều có lũ không lớn thì nhỏ, mà trước kia phải hai ba năm mới có một trận lũ, mình đang nghĩ, điều này liên quan với chuyện chặt phá rừng quá độ ở thượng du tới mức nào?

Về mặt Đường Thanh trở nên nghiêm túc, đại khái cao trung là giai đoạn đầu tiên con người sinh ra cảm giác trách nhiệm xã hội, tới đại học, cảm giác này trở nên hết sức mạnh mẽ, nhưng sau khi vào xã hội, bị hiện thực xã hội hành cho khốn đốn, trách nhiệm xã hội dần dần trở nên trơ lì.

“Cốc cốc” Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn thấy Đỗ Phi mình trần đứng ngoài gõ cửa sổ, hét lớn:

- Đường Thanh, bảo bạn gọi Trương Khác đi bơi chứ không bảo bạn đi âu yếm với nó, mình biết ngay bảo bạn tới đây chẳng khác gì đưa dê vào miệng sói mà ...

Đường Thanh cuống cuống đẩy Trương Khác ngồi bật dậy, mặt đỏ như máu, bị Trương Khác hỏi lung tung quên luôn cả mình tới đây làm gì.

Trương Khác mặt dày hơn thốt, chẳng bận tâm Đỗ Phi nhạo báng, rời khoang thuyền, theo Đỗ Phi lên boong thuyền, tên bên tàu có rất nhiều người đang đứng, đều mặc quần bơi đang khởi động chuẩn bị xuống nước, Phó Tuấn cũng trong số đó.

Nghe Đường Thanh nói sẽ bơi sang bờ đối diện rồi bơi lại, đoạn sông này mặt nước hẹp, nhưng bơi đi bơi lại cũng tới 1 km, trên đường có thuyền cứu sinh đi theo.

- Thế nào?

Đỗ Phi huých vai Trương Khác, giọng khích bác:

- Cùng xuống bơi chứ?

Trương Khác khi đi ra ngoài đã mặc thêm một cái áo khoác, nhìn bãi cỏ bên bờ sông còn có vết tàn tuyết, rừng mình lác đác.

- Đi đi.

Đường Thanh ôm vai Trương Khác, ghé miệng gần tai y thổi khê một hơi:

- Quay về mình về mình cho hôn một cái.

Cứ như không xuống nước là không được hôn nữa vậy, Trương Khác quay đầu lại hỏi Đường Thanh:

- Có được làm thêm chút chuyện khác nữa không?

Đường Thanh ưỡn bộ ngực căng tròn lên, đôi mắt dài lẳng lơ quyến rũ ném cho y một cái nhìn đầy ẩn ý, Trương Khác cảm thấy máu trong người sôi sùng sục không còn cảm thấy lạnh chút nào nữa.

- Được, bơi thì bơi.

Trương Khác bị gái đẹp làm mờ mắt, hùng hồn tuyên bố.

Đỗ Phi sớm đã chuẩn bị quần bơi cho Trương Khác, vừa thay quần bơi bước ra khỏi khoang bị gió lùa qua lạnh tới run rẩy, thấy Đường Thanh đứng bên Trần Phi Dung đứng phất reo hò cổ vũ, y không còn đường lùi nữa, lấm bầm:

- Nữ nhân không phải là tai họa mà là mẹ của tai họa!

Mới mấy phút trước chỉ có hơn mười người chuẩn bị, lúc này đã có hơn 20 rồi, nhất định là do đám nữ sinh kia kích động.

Đường Thanh thấy bộ mặt sầm trầm Trương Khác đoán chừng y hối hận rồi, cười ngặt ngoẻo đầy Trương Khác tới bên tàu tụ tập với mọi người.

Lúc thân thể vừa lộ ra ngoài không khí lạnh là khó nổi nhất, nhưng khi lấy nước lạnh giá kích thích cơ thể, mau chóng thích ứng được, vận động một chút rồi xuống nước, còn cảm thấy ấm áp hơn cả trên bờ.

Trương Khác bơi khá tốt, thể lực cũng ổn, chỉ là trước kia tập trong hồ bơi, lúc xuống sông xuống liền vài ngụm nước mới quen được, có điều Phó Tuấn theo sát bên cạnh, không cần lo chết đuối.

Trên đường bơi về, giáo viên, học sinh trên tàu thủy đều hưng phấn reo hò cổ vũ, cứ như người xuống nước là làm một hành động vĩ đại ghê gớm lắm vậy.

Trương Khác rất hưởng thụ được Đường Thanh cầm khăn lông lau khô nước trên người, lại được cô khoác áo choàng lên, nếu chẳng phải lần này xuống nước, không biết đến bao giờ mới có được đãi ngộ này.

Mọi người cùng ăn tối ở nhà ăn của lâm trường, hơn ba trăm học sinh, nhiều hơn cả công nhân trồng rừng, náo nhiệt vô cùng, Chu Du, Mã Tử Thiện, Lý Chi Phương ngồi cùng bàn với lãnh đạo lâm trường.

Dùng cơm tối xong, mọi người lại lên tàu thủy xuôi dòng đi xuống.

Trước khi lên tàu thủy, Trương Khác tìm Chu Du tới, hỏi:

- Cẩm Hồ hiện đang làm rừng giấy nhất thể hóa, liệu có thể đẩy nhanh lên được không?

Chu Du ngậy ra, không ngờ Trương Khác tới lâm trường một chuyến lại đưa ra vấn đề như thế.

Quá trình sản xuất giấy gây ô nhiễm môi trường cực lớn, hơn nữa bột giấy nhiều tạp chất, không thể dùng sản xuất giấy cao cấp, từ năm 93, nhà nước dần đóng cửa các dây chuyền sản xuất bột giấy, từ đó chủ yếu phải dựa vào nhập khẩu nước ngoài.

Xí nghiệp giấy do Cẩm Hồ phủ trách đều nguyên liệu sản xuất giấy cao cấp từ Indonesia.

Cái gọi là giấy rừng nhất thể hóa là trồng rừng, tạo nguyên liệu, làm giấy, hợp thể ba công đoạn, đó là con đường phải đi của tập đoàn giấy cỡ lớn.

Cẩm Hồ hiện giờ đang từng bước thu mua chính hợp mảy xí nghiệp giấy, xây dựng cơ sở sản xuất lớn ở khu Thành Nam, tạm thời còn chưa có kế hoạch lập nhà máy làm bột giấy, chưa thể nói tới rừng giấy nhất thể hóa.

Nếu không muốn phá hỏng rừng hiện có, rừng giấy nhất thể hóa trước tiên là phải trồng rừng, phải đầu tư lượng tài chính lớn.

Rừng cây nguyên liệu lấy gỗ nhanh chu kỳ thông thường từ 5 - 6 năm, nói cách khác thời gian đầu đầu tư trồng rừng phải 5- 6 năm sau mới dần thu được lợi ích, đây tuyệt đối là hạng mục đầu tư cao, thu hồi vốn chậm trừ xí nghiệp giấy có nguồn vốn cực kỳ hùng hậu chẳng ai làm, đặc biệt khi mà hiện lượng cung cấp bột giấy quốc tế khá sung túc, càng không ai đi làm chuyện tốn công này.

Mặc dù rừng lấy gỗ nhanh không có lợi ích rõ ràng cho sinh thái, ít nhất nó có tác dụng rõ ràng trong việc trữ nước lũ, rừng lấy gỗ nhanh chu kỳ ngắn, nếu thực thi một hai hai năm là thành rừng, năm sáu năm là có thể chặt lấy gỗ, có thể giảm bớt phần nào thiệt hại của trận đại hồng thủy với lưu vực Tiểu Giang.

Nói thực dù trồng được mấy chục vạn mẫu rừng thì giảm bớt thiệt hại do trận hồng thủy gây ra cũng rất hữu hạn, nhưng với con lạc đà chở mấy trăm cân, thêm một cọng cỏ có thể đè sập nó, giảm đi một cọng cỏ, có lẽ khiến nó gắng gượng vượt qua được.

Ngoài ra, chuyện đáng làm nhất chính là thuyết phục Từ Học Bình lệnh sở thủy lợi kiểm tra ẩn họa của công trình thủy lợi trung hạ du Tiểu Giang, tăng cường đầu tư kiến thiết đê điều.

Trương Khác kể cho Chu Du kinh ngạc, nói:

- Chúng ta ở lại đi, không theo họ về Hải Châu nữa.

- Hả!

Chu Du lại ngớ ra lần nữa, hẳn muốn nói hiện giờ hẳn là người của Ái Đạt, có muốn làm rừng vườn nhất thể hóa thật cùng phải phải người của Cẩm Hồ đến, chẳng biết Trương Khác có ý nghĩ kỳ khôi gì mà lại sốt ruột ở lại như thế.

Trương Khác lên tàu thủy tìm Đường Thanh, Lý Chi Phương nói y sẽ ở lại.

Đường Thanh không vui hỏi:

- Vì sao muốn ở lại?

Người khác có mặt, tạm thời không giải thích rõ được, Trương Khác đành nói:

- Hay là bạn cũng ở lại?

Đường Thanh muốn ở cùng với Trương Khác lắm, nhưng cô là thành viên hội học sinh, lại là một trong số người tổ chức cắm trại, không thể bỏ ngang được. Mấy ngày nữa là đi học rồi, Đường Thanh biết Trương Khác ở lại quá nửa là chuyện công ty, lắc đầu cản dận:

- Mình về Hải Châu trước vậy, bạn cẩn thận, trời lạnh đừng ăn mặc phong phanh, kéo bị cảm.

Trương Khác cảm động muốn ôm Đường Thanh một cái, có điều cô xấu hổ tránh mặt.

Đối với đứa học sinh luôn thích gì làm nấy này, trường học khó nói được gì, hướng hồ y vốn lên tàu thủy nửa đường, Lý Chi Phương chỉ dặn dò thêm một tiếng, gọi điện thông báo cho Trương Tri Hành, làm hết trách nhiệm của trường học rồi để Trương Khác ở lại.

Phía lâm trường cũng tỏ ra khá bất ngờ.

Khi dùng cơm tối, mấy lãnh đạo lâm trường đều tham gia, cuối cùng tiền đoàn cắm trại rời đi là một phó giám đốc tên Đồ Tiến Doanh.

Dù Ái Đạt chỉ là một xí nghiệp dân doanh, nhưng nổi tiếng trong nước, Đồ Tiến Doanh cảm thấy rắc rối, nhưng khó từ chối được, liền gọi điện cho giám đốc Thái Cao Trung xem phải chiêu đãi thế nào mới thích hợp.

Thái Cao Trung đang hưởng thụ thương nhân gỗ chiêu đãi, không rảnh để ý tới bên này, bảo Đồ Tiến Doanh tự quyết.

Là lâm trường quốc hữu lớn nhất thượng du Tiểu Giang, có hơn 50 vạn mẫu rừng, gần như chiếm nửa diện tích huyện, mấy năm qua nhu cầu gỗ tăng mạnh, vô số thương nhân gỗ tràn vào lâm trường, khiến nơi này hưng thịnh chẳng kém gì xã thị trấn, có cả nhà trọ.

Trương Khác và Chu Du nhìn ra phía lâm trường không thoải mái, kiên trì muốn tự an bài nơi ở, còn về mục đích ở lại thì vì Hải Châu không có không khí trong lành như thế, cũng không có thịt rừng ngon như vậy.

Thấy bọn họ kiên trì ý mình, Đồ Tiến Doanh mặc kệ bỏ đi, có vẻ vội vàng.

Đột nhiên ở lại, không có phía lâm trường phối hợp, muốn tìm hiểu tình hình cũng không biết bắt đầu từ đâu, đứng trên bến tàu, nhìn ánh đèn chiếu xuống mặt nước tạo ra ánh sáng lấp lánh, Chu Du hỏi:

- Sao đột nhiên lại nghĩ tới việc nhất thể hóa?

314. Chương 314: Nhất Thể Hóa

Không thể nói trận đại hồng thủy hai năm sau, Trương Khác đáp:

- Nhớ tới Tạ Kiếm Nam là thấy ghét, nếu chúng ta nhất định làm nhất thể hóa, chưa biết chừng bọn chúng sẽ lui khỏi Cẩm Hồ .

Chu Du bật cười vì lý do của Trương Khác:

- Nhất thể hóa tuy có tiền đồ, nhưng chu kỳ hạn mục quá dài, tôi nghĩ tài chính trong tay Chính Thái không đủ chơi cùng chúng ta. Trồng rừng, xây dựng cơ sở sản xuất bột giấy cỡ lớn, e nếu không có khoảng 2 tỷ khó làm được ...

Chu Du nhất thời không tính ra được lượng tài chính cần dùng, nhưng con số đại khái hẳn ước chừng được, tỏ ra hoài nghi có nhất thiết phải lập hàng mục này không.

Trương Khác cân nhắc:

- Tiền kỳ chỉ trồng rừng, hơn nữa hợp tác với lâm trường, nông hộ thì không cần phải đầu tư quá lớn. Còn cơ sở sản xuất bột giấy phải đợi sau khi thành rừng rồi đầu tư cũng kịp, ban đầu làm một nhà máy nhỏ, tích lũy kinh nghiệm là được.

Chu Du chỉ con đường phía trước, nơi đó có một vùng sàng đèn, đó là nơi nghỉ chân:

- Vừa đi vừa nói vậy.

Trương Khác hỏi:

- Anh nói xem hai người Dương Vân, Lưu Minh Huy ai có thể chia sẻ bớt áp lực cho anh.

Chu Du vỗ trán:

- Cậu không bắt tôi quay về Cẩm Hồ phụ trách việc này chứ?

- Không, để anh ở Cẩm Hồ kiêm phó tổng phụ trách việc này ...

Chu Du thấy mình đúng là số khổ, Ái Đạt vừa đi vào quỹ đạo, tưởng được hưởng phúc vài ngày, lại bị Trương Khác kéo đi làm cái chuyện khổ sai này, cười méo xeo nói:

- Dương Vân, tầm đại cục của anh ta lớn hơn, quản lý đám tinh anh marketing mới chiêu mộ thời gian qua rất tốt ...

- Được, vậy để Dương Vân phụ trách phòng thị trường san sẻ áp lực cho anh ...

Trương Khác quyết định rất nhanh gọn.

Chu Du chỉ còn biết cười khổ không thôi, bất kể thế nào, Chu Du cảm thấy hai ba năm nữa suy nghĩ tới hạn mục nhất thể hóa cũng không muộn, có lẽ là Trương Khác muốn đuổi Chính Thái ra khỏi Cẩm Hồ thật...

Hai bên con đường nhỏ nối với bến tàu đều là nhà ở công nhân tự xây dựng, còn có rất nhiều cửa hàng, quán ăn, hiệu cắt tóc, gội đầu, mát xa, có cả chỗ đèn đỏ mập mờ. Thương nhân gỗ đổ về đây rất nhiều, sinh ra những chỗ thế này chẳng có gì là lạ.

Đi tới phía trước một đoạn, chẳng thấy nhà trọ mà Đồ Tiến Doanh nói đâu, lại thấy một quán cờ, bên trong có vài người đang chơi, cờ tướng cờ vây đủ cả, còn có hai cô bé xinh xắn chừng hơn mười tuổi đang chơi cờ năm quân, chắc là ai đó đi chơi cờ mang con gái theo.

Trương Khác đi tới định hỏi nhà trọ ở đâu, nghe thấy người đánh cờ bên trong đang oang oang nói đủ chuyện xấu của lâm trường, bọn họ đều là công nhân sinh ra lớn lên ở nơi này, tính cách thô kệch, bình thường chẳng làm gì nổi lãnh đạo lâm trường, nhưng cũng chẳng sợ lắm, chủmắc sau lưng là chuyện thường xuyên.

Trương Khác không vội hỏi đường mà gọi một ấm trà, một ấm năm đồng, một cô bé đánh cờ pha trà cho bọn họ, trông lá trà không đẹp mắt, nhưng hương vừa thơm vừa thuần. Cô bé còn lại hỏi bọn họ muốn đánh cờ tướng hay cờ vây? Nam nhân có dáng vẻ chủ quán nằm trên cái ghế mây dài, đang đọc sách.

Chu Du nói:

- Cờ vây đi.

Trình độ cờ vây của Chu Du không đáng để Trương Khác coi vào đâu, đổi sang chơi cờ tướng cũng chẳng ra sao, Trương Khác hỏi :

- Hay là chơi cờ năm quân vậy?

Chu Du mặt dày đáp:

- Ủ thì cờ năm quân, chơi hết !

Trong quán chỉ có bọn họ là người ngoài, chủ quán cờ tất nhiên chú ý tới họ, thấy Trương Khác đánh cờ cũng được, ngứa nghề đặt sách xuống, đi tới:

- Đánh với tôi một ván cờ, trà nước coi như tôi mời.

Đang buồn không biết bắt chuyện với những người này ra sao, Chu Du đứng dậy ngay nhường chỗ cho chủ quán, rủ Phó Tuấn đánh cờ năm quân.

Phó Tuấn xắn tay áo lên:

- Định bắt nạt tôi à, chơi cờ tướng ...

Trương Khác cười ha hả, Phó Tuấn đánh cờ tướng cực hay, chuyện này Chu Du hồ lớn rồi.

Trương Khác hỏi chủ quán:

- Nhà trọ của lâm trường ở đâu, chúng tôi đi từ bến tàu tới đây mà không thấy?

- Các anh đi thêm vài bước là thấy rồi, không cần vội đâu, dù nó có đóng cửa cũng cứ gõ cửa là được. Lần đầu tới đây hả, mười đồng một giường đấy, đừng để bị họ chém.

- Chọc đít thẳng Vương Bát Dẫn, anh không nói thì nhà trọ chúng tôi lừa bọn họ à?

Một phụ nữ trung niên đứng xem đánh bài gần đó quay sang chủmắc quán.

- Tai bà lúc nào cũng dựng lên như tai chó ấy.

Chủ quán cười lớn, hỏi đám Trương Khác:

- Đầu năm mới, các anh tới lâm trường làm cái gì?

- Nghe nói cho nhận thầu đất rừng, chúng tôi tới xem sao.

Chu Du bịa bừa một lý do.

- Chỉ cần tìm đúng cửa thì đây là cách phát tài hay đấy .

Chủ quán gật gù:

Chu Du thừa cơ hỏi ngay:

- Thế là sao?

- Các anh tới thầu, tất nhiên phải hỏi kỹ rồi, hỏi tôi “thế là sao” tức là sao?

Chủ quán lấy làm lạ:

Chu Du nói bao thầu đất rừng, có thể hiểu là bao thầu đất trồng rừng, cũng có thể là thầu đất chặt cây, chủ quán hiểu bọn họ nói cái sau rồi. Trương Khác không nói, bắt đầu đánh cờ.

Tới trung bàn, ưu thế của Trương Khác rất rõ, chủ quán muốn vãn hồi thế hiếu, chủ động phát tấn công, nhiều người không chơi nữa, đứng bên cạnh xem.

Có người hay chuyện hỏi:

- Sao các anh tới lâm trường thầu đất rừng? Lâm trường thuộc cục lâm nghiệp, chuyện lằng nhằng đằng sau rất nhiều, không bằng tới thẳng cục lâm nghiệp huyện mà thương lượng, năm ngàn là có thể lấy được ba bốn trăm mẫu, chỉ cần đút chục vạn là được, nếu có quan hệ thì năm sáu vạn là xong..

Trương Khác đang cầm quân cờ, nghe người đó vậy thì giật mình, quân cờ rơi cạnh xuống, bắn cả quân cờ xung quanh đi, Phó Tuấn vội giúp y nhặt cờ lên.

Chu Du hỏi:

- Một mét khối gỗ đường kính 20cm kéo tới bên bờ sông thì bao nhiêu tiền?

Một nam nhân khác lắc đầu chép miệng nói:

- Chưa hỏi rõ ràng mà đã muốn tới muốn tới thầu rồi à? Ha ha, có điều chẳng sao cả, chỉ cần gõ đúng cửa, đút lót đủ số, không thể lỗ được ... Ừm, một mét khối gỗ à ..

Người đó nhắm tính trong đầu:

- Phải mất 80 đồng.

- Đúng là lãi thật, ở bên ngoài ít nhất cũng phải 200 ..

Chu Du sợ Trương Khác không rõ phương diện này, nên báo con số hần biết ra.

Trương Khác không còn tâm tình đánh cờ nữa, bao thầu ba bốn trăm mẫu đất rừng mà chỉ có 5000 đồng vào sổ, tính ra mỗi mẫu chưa tới 20 đồng, mang đi mua mấy cây giống còn chưa đủ, chẳng trách hai bên bờ toàn đất trống đồi trọc.

Một mẫu rừng ở đây ít nhất phải có 20 mét khối gỗ thô, bỏ đi giá nhân công, một mẫu rừng đáng giá 2000, ba bốn trăm mẫu, giá trị kinh tế gần 100 vạn, vậy mà chỉ cần đút năm sáu chục vạn, thêm vào 5000 cho vào sổ là có thể kiếm được rồi. Cái thế giới này thật quái lạ, chẳng trách trời rét mướt mà mấy phòng tắm, hiệu mát xa trong lâm trường lại náo nhiệt như vậy.

Nếu nói mình tới đây thầu trồng rừng, chắc đám người này cười thối mũi, Trương Khác đặt quân cờ xuống, ăn thêm của chủ quán hai quân, chủ quán không còn đường vãn hồi nữa, muốn đánh thêm một ván thì thấy muộn lăm rồi, sợ ảnh hưởng tới đám Trương Khác nghỉ ngơi thì quá thất lễ.

Trương Khác lúc này mới nói:

- Thực ra chúng tôi muốn thầu đồi trọc để trồng rừng.

Người xung quanh nghe thế trở mặt ra nhìn y, bọn họ chỉ nghe thấy có người tới chặt gỗ chứ chưa bao giờ nghe nói tới có người tới trồng rừng.

Chủ quán là người phản ứng lại trước tiên:

- Các anh mà tới bao thầu đòi thợ trồng rừng thì tốt quá, sau này cứ tới cái quán rách này uống trà đánh cờ thoải mái ... Mấy năm qua cây bị chặt như điên, đất rừng hoang hết cả, bọn chúng chỉ biết ăn cho đầy, không nghĩ thử xem, cứ chặt phá thế này, một vài năm nữa thôi là hết sạch rừng.

Trương Khác rất ít nói chuyện chính trị với Từ Học Bình, y nghe được chuyện gì, chỉ cần không quá liên quan tới mình, có thể không nói thì tránh nói, tình hình trong nước như thế, Từ Học Bình trong lòng không thể không biết, chỉ có điều ai cũng có cái khó riêng đành nhắm mắt cho qua.

315. Chương 315: Sơn Trà

Nhưng hiện trạng hệ thống lâm nghiệp tỉnh tới mức này rồi, phải chính đốn lại, có lẽ vẫn hỏi được gì đó trong trận hồng thủy năm 98.

Từ Học Bình vốn xuất thân từ hệ thống chính pháp, lệnh người tra vụ này đơn giản, Trương Khác đang thẩm tính phải nói với Từ Học Bình ra sao?

Ngoài ra còn cả vấn đề chất lượng hệ thống đề phòng hộ lưu vực Tiểu Giang nữa, Trương Khác tin nhất định có chuyên gia thủy lợi trong tỉnh hoài nghi tính ổn định của nó, chỉ là do hệ thống quan liêu, những tiếng nói đó khó truyền lên trên được, mà dù truyền lên được tới tai lãnh đạo thì càng có nhiều tiếng nói khác át đi, ảnh hưởng tới phán đoán của lãnh đạo.

Còn phải đau đầu nhiều đây ...

Điều kiện của quán trọ rất kém, trong lâm trường còn có nhà khách, có điều sau Tết rất đông người, đã không còn chỗ trống nữa. Nhà tắm phía trước cũng có thể trọ được, điều kiện cũng tốt hơn nhiều, nhưng cả đêm bị đám gái gọi quấy nhiễu, chẳng bằng ở nhà khách cho xong.

Phòng trọ giống ký túc xá vậy, dài hẹp, tổng cộng có sáu cái giường, cũng có chỗ rộng hơn, cùng kích cỡ phòng như vậy nhưng kê tới 12 cái giường, gian phòng như vậy Trương Khác không ở nổi.

Từ quán cờ đi ra thì đã là 12 giờ rồi, vào nhà trọ còn chưa buồn ngủ, liền ngồi tán gẫu, chuyện rừng giấy nhất thể hóa dù sao là con đường sau này Cẩm Hồ cần phải đi, nên bọn họ hiểu đại khái. Hiện trong nước còn chưa có nhiều kinh nghiệm tham khảo, song vì bảo vệ sinh thái rừng nguyên liệu công nghiệp, trong nước luôn nghiên cứu rừng lấy gỗ nhanh, chỉ là đầu tư hữu hạn, không thể làm chỗ dựa cho ngành giấy hiện đại.

Nói chuyện tới tờ mờ sáng mới ngủ, hôm sau tất nhiên không dậy sớm được, Trương Khác còn muốn ngủ nướng thì Phó Tuấn vào phòng gọi:

- Khác thiếu gia, cô bé trong quán cờ hôm tới tìm cậu và giám đốc Chu.

Hôm qua Phó Tuấn vào nhà trọ là ngủ say, sáng dậy cũng sớm, Trương Khác đấu tranh vất vả để bỏ dậy.

Chủ quán cờ họ Thẩm tên Ước, là giáo viên trường học của lâm trường, nhà cạnh đường nhưng không cho thuê, mà mở quán trà kiêm quán cờ, có điều thường ngày người đánh bài còn nhiều hơn.

Hai cô bé ở trong quán cờ hôm qua một là con gái chủ quán Thẩm Hà, một là học sinh của chủ quán, cũng ở trong lâm trường, tới tới quán chơi.

Chắc là con gái của Thẩm Ước tới tìm họ, Trương Khác vừa mặc y phục vừa nói với Chu Du:

- Chắc chủ quán ngựa tay muốn kéo tôi đi đánh cờ, hôm nay anh và Phó Tuấn đi hỏi thăm, tôi ở quán cờ đợi.

Chu Du đang gấp chăn đệm, nghe Trương Khác nói thế thì cú lăm, chính y kéo mình tới đây có phải mình muốn đâu, giờ ung dung ngồi chơi xơi nước, bắt người khác làm việc, nhưng không biết phải kháng nghị thế nào.

Đánh răng rửa mặt xong thì đã hơn mười giờ rồi, trong bụng trống rỗng, Trương Khác hỏi Thẩm Hà gần đây có chỗ nào bán đồ ăn không, lúc này ăn trưa còn sớm, ăn sáng chắc không còn nữa.

Thẩm Hà nói:

- Ba em mời các anh ăn cơm trưa, có dê mới bắt được trong núi ..

Trương Khác nuốt nước bọt theo Thẩm Hà tới quán cờ, đến từ chối khách sáo cũng chẳng nói.

Thẩm Ước đang đánh cờ với ông già chừng 60 tuổi, thấy con gái dẫn đám Thẩm Mặc tới thì đứng dậy chào:

- Bảo Tiểu Hà tới xem hai lần mà mọi người vẫn còn ngủ, đây là giáo sư Chu Phúc Thụy của đại học lâm nghiệp, giáo sư Chu giúp lâm trường gây trồng cây lấy gỗ nhanh, nghe nói các anh có ý tới đây trồng rừng cho nên từ sáng sớm đã đợi ở đây.

Chu Phúc Thụy chừng 60, tóc mai muối tiêu, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn hay thấy vào thập niên 90, trong túi cầm hai cái bút máy, thời cách mạng văn hóa, ông ta từng cải tạo ở lâm trường, ngay thời đó đã gây trồng cây lấy gỗ nhanh, đã được 30 năm rồi.

Chu Phúc Thụy thấy ba người Trương Khác ăm ăm sang trọng, nói năng có văn hóa, đặc biệt nghe Thẩm Ước nói Trương Khác đánh cờ rất tốt, làm ông ta coi là đồng loại cũng thuộc phần trí thức, thiện cảm tăng lên nhiều, nói:

- Trường học mấy ngày nữa là mở lại rồi, tôi vốn định chiều nay về tỉnh thành, cho nên bảo thầy giáo Thẩm mời mọi người tới.

Thẩm Ước thở dài:

- Mười năm qua chặt mười mẫu chưa trồng bù lại nổi một mẫu, hai năm qua càng chặt phá dữ hơn, một phần ba lâm trường thành đất trống đồi trọc rồi. Mọi người chỉ biết chặt cây, chẳng ai nghĩ tới trồng cây, tới lâm trường cũng chẳng chịu trồng, nguyên nhân cụ thể chắc các anh biết rồi, nói cho thêm bức ... Chuyện các anh muốn trồng rừng, tôi thấy lâm trường giờ hai tay hoan nghênh hết, mỗi năm lâm trường đều có chỉ tiêu trồng rừng, dù bọn họ đều giỏi làm con số giả, nhưng dù sao đồi núi trơ trụi cả trông cũng chẳng đẹp tí nào.

Trương Khác chỉ cười không nói, y không những chỉ muốn trồng rừng, còn muốn lâm trường ngừng chặt phá bừa bãi, nếu nói ra ở đây, đám lãnh đạo lâm trường biết được lại chẳng lấy mạng họ? Đừng nói lâm trường, toàn bộ quan viên hệ thống lâm nghiệp đều chỉ muốn chặt hết rừng đem đổi lấy tiền ăn chơi xa xỉ.

Thẩm Hà đi phá trà, đem bụng trống mà uống trà tha hồ mà sướng, khi trà mang lên thì ra không phải sơn trà hôm qua mà là Bích Loa xuân, Trương Khác tắc lưỡi:

- Thầy giáo Thẩm cất giấu toàn trà ngon, sơn trà hôm qua cũng thơm chẳng kém thứ hương thơm giết người này ...

Bích Loa xuân còn được gọi hương trà sát nhân, chủ yếu là do hương thơm đặc biệt ngào ngạt của nó, nhưng người biết không nhiều.

Thẩm Ước gật đầu:

- Trà trong núi uống không hề kém thứ Bích Loa xuân này, chỉ là trông không đẹp, đãi khách hơi thất lễ.

Trương Khác hỏi:

- Gần đây có mưa được sơn trà không? Tôi muốn mua một ít đem về làm quà.

Trương Khác không có sở thích đặc biệt về trà lắm, một số người đem tặng sơn trà thể hiện được tình cảm hơn Bích Loa xuân nhiều.

- Thứ trà này tiêu thụ không tốt nên chẳng có mấy chỗ bán, có điều trong quán của tôi có nhiều lắm, khi nào cậu đi cứ cầm vài túi.

Nói tới chuyện trồng rừng, Chu Phúc Thụy hỏi ý đồ sử dụng trong tương lai của Trương Khác. Hiện giờ trong nước rừng lấy gỗ nhanh trừ bảo hộ sinh thái ra, thì chủ yếu dùng làm vật liệu xây dựng.

Trương Khác chẳng cần che giấu làm gì:

- Chúng tôi dùng để sản xuất bột giấy.

- Bột giấy à? Quy mô thế nào?

Chu Phúc Thụy hỏi tới.

Hiện giờ nhà máy giấy Cẩm Hồ phụ trách tăng lên tới con số 20, toàn bộ việc cải tạo công nghệ đã hoàn thành, sản lượng chiếm hơn 2/3 toàn bộ ngành giấy Hải Châu. Mỗi năm tiêu hao gần 10 vạn tấn bột giấy, một mẫu rừng mỗi năm cho năm mét khối gỗ thô, bằng một tấn gỗ, vậy ít nhất cần 10 vạn mẫu đất mới đảm bảo được nhu cầu.

Con số này nói ra người ta sợ chết khiếp, Trương Khác cười đáp hàm hồ:

- Quy mô cũng được ...

Bên ngoài có ba người đi vào, có cả Đồ Tiến Doanh bỏ rơi bọn họ tới qua, vừa thấy Chu Du, hân niềm nở chào:

- Giám đốc Chu ở đây à, chúng tôi tìm ông nửa ngày rồi ...

Thấy cả Chu Phúc Thụy thì tỏ ra ngạc nhiên:

- Giáo sư Chu cũng ở đây sao?

Chu Phúc Thụy chỉ ừm một tiếng coi như chào hỏi, cho thấy ông chẳng có thiện cảm gì với Đồ Tiến Doanh.

Chu Du hỏi:

- Giám đốc Đồ tìm chúng tôi có chuyện gì?

- Nghe nói các vị định trồng rừng, tôi báo chuyện này với giám đốc Thái rồi, nhưng không biết công ty các vị trồng rừng làm gì ạ?

Chu Phúc Thụy xun xoe thấy rõ, khác hẳn thái độ khó chịu hôm qua.

Lâm trường không lớn, tin tức chắc chắn lan rất nhanh, Trương Khác chỉ không ngờ là Đồ Tiến Doanh phản ứng nhanh như thế.

Chu Du bình thản trả lời:

- Làm bột giấy sản xuất giấy, chúng tôi có xí nghiệp làm giấy.

- Làm bột giấy cần tự trồng rừng sao?

Đồ Tiến Doanh nghi ngờ:

- Lâm trường có rất nhiều rừng thiên nhiên, tuyệt đối hợp lý hơn tự trồng rừng nhiều, sắp trưa rồi, mời các vị tới nhà khách ăn cơm, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Chu Phúc Thụy nổi giận quát:

- Chặt, chặt, chặt! Các người chỉ biết có chặt với phá, chặt sạch rừng rồi thì các người dựa vào cái gì để sống? Chỉ biết chặt rừng không chịu trồng rừng, mỗi năm sói mòn bao nhiêu đất màu, các người có biết không hả?

Đồ Tiến Doanh bị mắng trước mặt người ngoài, thấy bẽ mặt lắm, nổi xung lên:

- Giáo sư Chu, đừng có nói bừa trước mặt khách, ông đâu có hiểu tình hình lâm trường, không chặt cây thì bao nhiêu công nhân sống bằng gì, còn trồng rừng thì lấy đâu ra tiền?

316. Chương 316: Sáu Tỷ

Lời của Đồ Tiến Doanh làm Trương Khác nghe mà thấy lộn ruột, lâm trường quốc hữu chặt phá bừa bãi, nhưng xí nghiệp của lâm trường vẫn cứ khó khăn, chỉ có đám người như hắn ở sau béo mập.

Đồ Tiến Doanh muốn kéo bọn họ tới nhà khách của lâm trường ăn cơm, Trương Khác ngồi không im nhúc nhích, Chu Du tất nhiên không đi được, nhưng mà Đồ Tiến Doanh mời quá nhiệt tình, đành nói:

- Đợi xong bàn cờ này hãy tính.

Trương Khác và Chu Phúc Thụy đi liền tam liên tỉnh, đây là bố cục Trung Quốc lưu ...

*** Mấy thuật ngữ cò vậy, giải thích chắc hết ngày.

Đồ Tiến Doanh sốt ruột, nhưng nhà máy giấy có liên quan tới Ái Đạt thì quy mô nhất định không nhỏ, hơn nữa xí nghiệp lớn như thế, quan hệ đằng sau khá sâu, lâm trường không thể không nể mặt, Đồ Tiến Doanh bảo người đi theo về báo cho Thái Cao Trung, hẩn ở lại đợi.

Thẩm Ước đích thân xuống bếp làm thịt dê, đánh được nửa ván cò thì ngửi thấy mùi thơm phưng phức trong bếp bay ra, ứa nước miếng nói:

- Tôi đói lắm rồi, chẳng còn sức cầm cò nữa, không bằng chúng ta đi ăn trước ...

Rồi bỏ quân cò vào hộp, đứng dậy tới nhà sau.

Chu Du thấy Trương Khác không thèm ngó ngang tới đám người lâm trường, đành lên tiếng:

- Giám đốc Đồ, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ phái người liên hệ với lâm trường, quyết thể đi, hôm nay không quấy rầy nữa giám đốc Đồ nữa.

Đồ Tiến Doanh chết đứng tại chỗ, hẩn đứng đây gần một tiếng đồng hồ rồi, vậy mà Chu Du tùy tiện nói một câu bỏ mặc đấy.

Đồ Tiến Doanh mất mặt nhưng chẳng thể làm được gì, quay người đi, vẻ mặt không còn tươi cười như vừa rồi, mà có chút tức giận, nhưng mà chẳng qua làm cho người ta xem thôi, nếu không hẩn không xuống thang được.

- Các vị là công ty gì thế? Đồ Tiến Doanh đợi gần một tiếng mà không dám oán trách câu nào.

Thẩm Ước rất tò mò về thân phận đám Trương Khác.

Trương Khác nhún vai:

- Có gì đâu, xí nghiệp dân doanh thôi, hôm qua giám đốc Đồ còn chẳng ưa gì chúng tôi, chẳng qua nghe nói chúng tôi muốn trồng rừng mới có chút thành ý.

- Các vị định bao thầu bao nhiêu đất, mấy năm qua đám lãnh đạo lâm trường cũng làm kiêu ghê lắm, vài trăm mẫu mời bọn họ ăn cơm cũng khó đừng nói ngược lại. Công ty các vị quy mô nhất định lớn lắm phải không?

- Cũng được.

Trương Khác thuận miệng đáp:

Chu Phúc Thụy mặt mày trở nên nghiêm túc:

- Làm bột làm giấy, giống Đồ Tiến Doanh nói đấy, trực tiếp chặt rừng thiên nhiên có lợi hơn nhiều, công ty các cậu suy tính thế nào vậy?

- Cái thượng dụ này còn bao nhiêu rừng để chặt nữa?

Trương Khác cũng nghiêm túc đáp:

- Công ty nào không có chút ý thức trách nhiệm xã hội, vĩnh viễn không làm lớn được.

Trương Khác tỏ thái độ làm sắc mặt Chu Phúc Thụy giãn ra, ông ta cũng thấy vừa rồi quá nghiêm túc, thở dài:

- Tỷ lệ che phủ rừng thượng du gần 20 năm qua đã giảm xuống một nửa, nhưng hệ thống lâm nghiệp đưa ra con số 29%, đúng là nói không ngượng mồm. Nếu được 20% thôi thì tôi cũng xin chặt cái đầu này, nếu còn tiếp tục chặt nữa là hại con cháu chúng ta...

Trương Khác hỏi ngay:

- Giáo sư Chu có con số điều tra cụ thể không?

- Toàn diện thì không có, nhưng con số vài huyện phụ cận thì có, mấy giáo sư trong trường hai năm trước liên hợp viết báo cáo điều tra bảo vệ lâm nghiệp, đưa lên cả bộ lâm nghiệp quốc gia rồi, bộ trả lời yêu cầu điều tra toàn diện, sở lâm nghiệp tỉnh không cấp kinh phí, chúng tôi phải tự trích tiền từ đề án khác ra điều tra, sở lâm nghiệp không thừa nhận ...

Đằng sau chuyện này là tranh chấp lợi ích, người làm học vẫn không hiểu được.

Có điều tra, có con số cụ thể là tốt rồi, không cần biết sở lâm nghiệp có thừa nhận hay không, Trương Khác muốn mời Từ Học Bình tới đây một chuyến, tận mắt nhìn mới có thể biết tính bức thiết của nó.

Ăn cơm trưa xong, Trương Khác định trả tiền, Thẩm Ước kiên quyết không nhận:

- Ai muốn tới đây trồng rừng, tôi đều không thu tiền, hơn nữa tôi cũng chẳng hi vọng dựa vào mở quán kiếm cơm...

Buổi chiều theo Chu Phúc Thụy đi vào lâm trường xem xét, đều là những chỗ hôm qua không nhìn thấy, có những nơi cả ngọn đồi trụi lủi chỉ trơ lại vài bụi cây nhỏ, xa xa trông loang lổ như cái đầu chốc ghẻ thật khủng khiếp.

Đồng thời cũng thỉnh giáo Chu Phúc Thụy chuyện trồng rừng lấy gỗ nhanh, đồng thời loại cây nào thích hợp làm bột giấy.

Đến 6 giờ chiều có tàu thủy đi tỉnh thành, Trương Khác vốn định ở lâm trường hai ngày điều tra, có điều không chuẩn bị gì cả, chuyện điều tra được sẽ rất hữu hạn, may mà gặp được giáo sư của ĐH lâm nghiệp.

Trên thuyền Trương Khác gọi điện cho Từ Học Bình, kể đơn giản điều mắt thấy tai nghe hai ngày qua, còn con số cụ thể, đợi lấy được báo cáo điều tra của Chu Phúc Thụy rồi tính.

Chu Phúc Thụy lấy làm lạ, đảm Trương Khác rõ ràng có hứng thú với chuyện trồng rừng, vậy mà cuối cùng lại nhắm vào bản báo cáo kia.

Buổi sáng tàu thủy cập bờ, đảm Trương Khác tới nhà của Chu Phúc Thụy lấy báo cáo điều tra, Chu Phúc Thụy gọi hai người khác cùng tham gia hoàn thành báo cáo tới, một là giảng viên thanh niên làm nghiên cứu bảo vệ rừng thiên nhiên, một là tiến sĩ cùng Chu Phúc Thụy nghiên cứu cải tiến di truyền rừng lấy gỗ nhanh.

Nhưng không thể không hỏi ý kiến của Từ Học Bình đã dẫn họ tới gặp ông được.

Hôm nay là Nguyên Tiêu, Tạ Văn Tình cũng về tỉnh thành, chuẩn bị đón Chỉ Đồng tới Hải Châu đi nhà trẻ.

Tàu thủy đoàn cắm trại tối qua đã về tới Hải Châu, kết thúc hoạt động, một số báo chí và ĐTH tỉnh cho đăng tin với thời lượng nhất định, ĐTH Hải Châu làm hẳn một chuyên mục riêng.

Trương Khác tới Tân Mai Uyển, đem tình hình nghiêm trọng rừng thiên nhiên trong tỉnh đối diện báo cáo cho Từ Học Bình.

Từ Học Bình lật xem báo cáo điều tra, viết ra mấy con số lên giấy trắng đưa cho Trương Khác xem:

- Đây là con số báo cáo lên chính phủ mùa xuân, bác không thể nói báo cáo của sở lâm nghiệp là sai ngay được, phải xuống xem mới biết .. Mà sao cháu lại lại quan tâm tới chuyện này?

- Cháu theo đoàn cắm trại lên thượng du Tiểu Giang, thấy hai bên bờ sông toàn là đồi trọc, vì Cẩm Hồ muốn làm rừng giấy nhất thể hóa, mới có ý tìm hiểu, không ngờ gặp được giáo sư của ĐH lâm nghiệp được biết tình hình rất đáng lo ngại, hôm nay cháu lên tỉnh thành thỉnh giáo mấy giáo sư ĐH lâm nghiệp về vấn đề này, biết chuyện kiến thiết đề phòng lũ lụt vực Tiểu Giang cũng không được như ý . Những chuyện này đáng lẽ cháu không nên hỏi tới, nhưng những tiếng nói phía dưới không truyền lên được, nếu thực sự xảy ra vấn đề gì, lương tâm khó yên được ...

Trương Khác trả lời nửa thật nửa giả:

- Cháu làm thế là đúng, ở vị trí của bác đây, bị người dưới bao vây kín mít, dù có giao lưu với người dân thì toàn do cấp dưới an bài, chẳng biết được mấy điều chân thực nữa.

Từ Học Bình vẻ mặt nặng trĩu, Trương Khác không thối phòng sự việc, cũng không xen vào nhận định cá nhân, chỉ đơn thuần kể lại điều nghe thấy cho ông, vì thế ông thích nói chuyện với y để có được vài tin tức thực sự cuộc sống, tránh bị cấp dưới bưng bít quá đáng.

Từ Học Bình mang theo tâm tình nặng nề tới chính phủ tỉnh, Trương Khác bảo Chu Du về tỉnh thành, nhanh chóng tìm người soạn thảo phương án nhất thể hóa.

Chu Du hỏi có cần thương lượng với tập đoàn Chính Thái hay không, Trương Khác hi vọng Chính Thái cuốn xéo, làm gì có chuyện thương lượng với chúng? Y và Tạ Văn Tình nắm 70% cổ phần của Cẩm Hồ, Trương Khác có thể lấy quyền khống chế cổ phần ức hiếp Chính Thái.

Chu Du hỏi vấn đề quan trọng nhất:

- Phương án nhất thể hóa quy mô bao nhiêu, một tỷ à?

Nhất thể hóa liên quan tới trồng rừng, làm bột giấy và quy mô sản xuất hiện tại của Cẩm Hồ, hạng mục tổng thể ít ra phải đầu tư một tỷ mới thỏa mãn được nhu cầu phát triển vài năm tới.

- Không đủ.

Trương Khác lắc đầu:

- Hạng mục 1 tỷ, sở lâm nghiệp tỉnh và chính phủ địa phương không động lòng, ít cũng phải 5 tỷ, anh lập dự án 6 tỷ thử xem ..

Chu Du há hốc miệng không khép lại nổi.

317. Chương 317: Âm Mưu Sáu Tỷ

Với quy mô hiện giờ của Cẩm Hồ đưa ra dự án đầu tư 6 tỷ, đừng nói là Chu Du, ngay cả Tạ Văn Tình luôn tin tưởng Trương Khác cũng thấy khó tin.

- Em làm thế có hơi quá à?

Trương Khác mở to mắt nhìn Tạ Văn Tình tỏ vẻ rất vô tội.

Chu Du nói thẳng:

- Tôi hoài nghi tính khả thi của dự án quy mô lớn này ...

Thiếu điều nói trắng ra y làm càn nữa thôi.

Trương Khác dứt khoát nói:

- Tôi sẽ lấy cổ phần ở Ái Đạt đổi cổ phần của Cẩm Hồ, coi như đây là quyết định ngang ngạnh của tôi là được.

Tạ Văn Tình cười dịu dàng:

- Nếu em kiên trì làm như thế thì chị chỉ đành đợi bất ngờ thôi.

Trương Khác lắc đầu:

- Chị Văn Tình, chuyển toàn bộ cổ phần của Hải Dụ tại Cẩm Hồ cho em đi, tạm thời cũng được,. Một hạng mục lớn như thế này, nhất định làm toàn quốc xôn xao, rất nhiều chuyện sẽ cần bác Từ đích thân ra mặt.

Sau khi Từ Chí Minh chết, về mặt pháp luật, Tạ Văn Tình và Từ gia không còn bất kỳ quan hệ gì, nhưng người trong nước thân tình mới là quan trọng, Cẩm Hồ ở Hải châu không làm người ta chú ý thì thôi, một khi tung ra hạng mục này, cần Từ Học Bình ra mặt ủng hộ, thì Tạ Văn Tình không hợp có liên quan gì tới Cẩm Hồ nữa.

Nói tới chuyện này, Chu Du biết không thích hợp ở lại nữa, đứng dậy tế nhị nói:

- Tôi phải về Hải Châu chuẩn bị đây.

Trương Khác nói với Phó Tuấn:

- Trên tỉnh sẽ xuống dưới điều tra trong vài ngày tới, tôi sẽ đi theo, anh cùng Chu Du về Hải Châu đi.

Theo Từ Học Bình lại còn dẫn cả vệ sĩ bên người thành không ra thể loại gì rồi.

Chu Du trước khi về Hải Châu phải đi tìm Chu Phúc Thụy trước, dù làm bản thảo cũng không thể thiếu chuyên gia trong ngành được. Nhưng Chu Du cũng hoài nghi trong nước có ai đủ tự tin lập dự án 6 tỷ không, nếu không chỉ có thể thông qua công ty sẵn đầu người dùng lương ời chuyên gia nước ngoài.

Chu Du, Phó Tuấn đi rồi, Trương Khác hỏi :

- Buổi chiều công ty chị có an bài việc gì không?

Công ty ở đây chính là Hải Dụ, chỉ để lại chức năng hành chính ở tỉnh thành.

- Bên cạnh chị thiếu trợ lý, tìm mãi không có người thích hợp, buổi chiều phỏng vấn ba cô gái, em muốn cùng đi xem không?

- Cũng được ...

Một số chuyện không thể nói với Chu Du, nhưng có thể trao đổi với Tạ Văn Tình. Trương Khác gật đầu, theo Tạ Văn Tình tới công ty.

Buổi chiều Chu Thúc Huệ muốn đưa Chỉ Đồng đi chơi, xe và tài xế để lại cho hai bà cháu.

Tạ Văn Tình và Trương Khác rời Tân Mai Uyển định bắt taxi để đi, nhưng đợi mãi không bắt được xe, thấy có chiếc xe buýt đúng tuyến cần đi qua, liền lên luôn.

Trên xe chỉ còn một chỗ ngồi, tất nhiên để lại cho Tạ Văn Tình, xe đi được một đoạn, Tạ Văn Tình nhích hông qua, nhường ra một góc ghế, nói:

- Em ngồi xuống đi, tới công ty còn xa lắm.

Ghế đằng sau Tạ Văn Tình có hai mẹ con, cô bèn liền ngồi vào lòng mẹ, rất lễ phép nói với Trương Khác:

- Chú ơi, chú ngồi vào ghế của cháu này.

Trương Khác nói một tiếng cảm ơn, ghé vào tai Tạ Văn Tình nói nhỏ:

- Bọn trẻ con đáng ghét thật.

Tạ Văn Tình trừng mắt nhìn y, gò má ửng hồng, trong lòng cô thực sự có ý lấy cái cố đường xa ngồi cùng với Trương Khác, do dự mãi rất lâu mới lên tiếng được, không ngờ lại có cô bé ngoan phía sau phá hỏng hết, đúng là đáng ghét mà, nghĩ như thế, Tạ Văn Tình thấy xấu hổ vô cùng.

- Chị Văn Tình, chị nghĩ một người cần bao nhiêu tiền là đủ?

- Sao đột nhiên lại hỏi thế?

Tạ Văn Tình nghi hoặc nhìn Trương Khác, do ở trên xe buýt không muốn bị người khác nghe thấy cuộc đàm thoại, nên Trương Khác nhoài người tới, mặt ghé sát mặt Tạ Văn Tình, mặc dù quan hệ giữa hai người sau đêm tuyết thử xe đó trở nên rất gần gũi, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, gần như hơi thở của Trương Khác như phả vào mặt, Tạ Văn Tình vẫn cảm thấy thẹn thùng:

- Chị cũng chẳng phải thanh cao gì, chỉ cần đủ cho chị và Chỉ Đồng đảm bảo cuộc sống sung túc không phải lo lắng gì là được. Tiền quá nhiều không còn ý nghĩa nữa.

- Đúng vậy, tiền quá nhiều đúng không có ý nghĩa gì.

Trương Khác nhìn vành tai ngọc sáng bóng của Tạ Văn Tình, nếu như không có người khác ở bên, sẽ không kìm được thêm lưỡi ra liếm một một cái, Tạ Văn Tình vừa qua tuổi ba mươi, chính vào lúc đóa hoa nở đẹp nhất.

- Ý em định nói gì?

Tạ Văn Tình nhìn qua, thấy Trương Khác say mê nhìn tai mình, khẽ gất giọng:

- Có gì đẹp mà nhìn?

Trương Khác thu ánh mắt lại, mặt đầy cười nói:

- Nếu lúc này cổ gương ép lập hạng mục lớn như vậy, nề dựng tư duy kinh doanh truyền thống là không thích hợp, còn về phần nguy hiểm thì không có, chỉ là bỏ qua một số cơ hội thôi. Ví như Diệp Kiến Bản gần đây cổ động em đầu tư vào chỗ anh ta, lập hạng mục này thì không còn để ý tới bên đó được nữa. Nhất định bị anh ta chửi ột trận rất tai, đó chính là nguy hiểm đấy.

Tạ Văn Tình phì cười, mắt lúng liếc liếc y, diễm lệ như hoa:

- Vậy thì vì sao?

- Bác Từ lần này nếu xuống điều tra, chị cũng kiếm có đi cùng mà xem, nếu như không quá để tâm tới tiền, thì hạng mục này dứt khoát là cần thiết.

Trương Khác thở dài buồn bã:

- Sinh thái lưu vực Tiểu Giang đã yếu ớt tới mức năm nào cũng có lũ lớn rồi ... Nếu chỉ dựa vào thủ đoạn hành chính thay đổi hoàn cảnh sinh thái ở đó căn bản là không thể, hiệu suất quá chậm, vậy thì phải dùng thủ đoạn đặc thù.

- Em nói tới hạng mục đầu tư 6 tỷ à?

Trương Khác mặt đầy quyết tâm, nói:

- Vâng, hạng mục này chia làm hai phần, một tỷ trực tiếp dùng gây trồng rừng, 5 tỷ dùng để làm bột giấy, 9 huyện thượng du Tiểu Giang thuộc về ba thành phố hai tỉnh, trồng rừng phân chia ra chín huyện, nhưng làm bột giấy thì bọn họ phải tranh nhau ...

Ba thành phố thượng du Tiểu Giang thuộc vùng kinh tế kém phát triển của địa khu Hoa Đông, quy mô kinh tế còn thu Hải Châu rất nhiều, mà tổng giá trị đầu tư công nghiệp của Hải Châu năm 95 chỉ 3 tỷ.

5 tỷ đồng với địa khu này là một khái niệm thế nào? Có thể trực tiếp thanh đổi diện mạo kinh tế một vùng, Trương Khác muốn lấy 5 tỷ này ra làm mồi nhử, ép cho ba thành phố kia phải lấy thái độ nhiệt tình chưa từng có ủng hộ hạng mục trồng rừng của chín huyện, dùng thời gian ngắn nhất cải tạo hoàn cảnh sinh thái trung thượng du Tiểu Giang.

Ở trong nước, các xí nghiệp tư doanh muốn lập hạng mục cần tới quan viên chính phủ, không thể tránh khỏi giao dịch ngầm, nếu quan viên chính phủ không có được lợi ích, thì sẽ bày đủ mọi cách gây khó dễ, tạo trở ngại.

Nhưng cũng có ngoại lệ, như xí nghiệp nước ngoài vào trong nước đầu tư, ví dụ hạng mục oanh động 6 tỷ, đó là hạng mục trực tiếp mang lại chính tích cho quan viên đương địa, chẳng những không cần giao dịch ngầm, càng không bị gây khó dễ, một số trở ngại chính sách cũng sẽ bị san bằng. Chính tích đôi khi tốt hơn bất kỳ thứ gì khác.

Đương nhiên, dự án 6 tỷ nói trắng ra chỉ là một lớp nguy trang để chính phủ địa phương tích cực hiệp trợ Cẩm Hồ trồng rừng mà thôi.

Trương Khác đem suy tính của mình giải thích tỉ mỉ cho Tạ Văn Tình nghe, Tạ Văn Tình vỗ vỗ ngực nói:

- Lý do này đúng là không thể nói cho những người khác trong công ty được, bọn họ nhất định sẽ nói không cần hi sinh lợi ích của công ty vì trách nhiệm xã hội như thế...

Được Tạ Văn Tình hiểu cho, Trương Khác thở phào:

- Phải xem cái tâm của một người lớn thế nào, thế nhưng nhu cầu gỗ trong nước đang tăng nhanh, mâu thuẫn này chỉ có thể lấy phát triển rừng nguyên liệu công nghiệp để giải quyết, đây là đại thế, chỉ từ góc độ đầu tư mà nói, chúng ta đi trước một bước mà thôi, tuy có tệ nạn nhất định, nhưng không phải không có cái lợi thêm.

Tạ Văn Tình ôn nhu nói:

- Chị luôn ủng hộ em mà.

Lời Trương Khác nói thể hiện tinh thần trách nhiệm xã hội, có phụ nữ nào không muốn nam nhân của mình mang khí khái anh hùng, đây đúng là một nam nhân trưởng thành chững chạc mang chút ưu tư cuộc đời, không thẹn là người khiến cô si mê.

318. Chương 318: Trợ Lý Tư Nhân

Xe càng đi vào nội thành, người trên xe càng đông, Tạ Văn Tình lặng lẽ đưa tay ra nắm lấy tay Trương Khác, da cô được bảo dưỡng rất tốt, vẫn non mịn như làn da thiếu nữ, trông như mới chừng hai tư hai lăm.

Trương Khác thì già già quen rồi, chẳng ai có thể liên hệ y với một học sinh cao trung, bọn họ nắm tay nhau, người ngoài cũng chỉ nghĩ là một đôi tình lữ.

Xe buýt đỗ tận trước cửa tòa nhà công ty, hai người xuống xe mới buông tay ra, Trương Khác đưa tay lên mũi ngửi, hương thơm chưa tan hết, cảm giác trơn mềm vẫn bồi hồi trên từng đầu ngón tay, làm y say mê. Tạ Văn Tình cười dịu dàng, khao khát lạ từ từ lan tỏa trong lòng.

Tạ Văn Tình vẫn tình xem đồng hồ, đã quá thời gian hẹn rồi, liền cùng Trương khác đi nhanh lên lầu, có một cô gái từ trên xe buýt chạy vội xuống, chạm phải Tạ Văn Tình, hoảng hốt xin lỗi.

Trương Khác đánh giá nhanh, vóc người tầm trung, mặc váy tây màu cà phê, đi giày thể thao trắng, khuôn mặt thanh thoát trắng trẻo, không trang điểm, từ kinh nghiệm của y, có thể đoán chính xác tuổi chừng 24 - 25, mặc dù xin lỗi vội vàng, nhưng thể hiện được sự chân thành. Nhìn cô ta vừa xoay đi vừa nhìn đồng hồ, Trương Khác hỏi nhỏ:

- Chẳng lẽ là cô gái tới phỏng vấn.

- Chị không rõ, chị chưa xem qua tài liệu của người tới phỏng vấn.

Đi vào tòa nhà, thấy cô gái kia đứng nhìn biển các công ty trước cầu thang máy, ánh mắt dừng ở Cty Hải Dụ tầng 20, Trương Khác chỉ cho Tạ Văn Tình xem, cười khê:

- Em biết ngay mà.

Cô gái kia tai thính, nghe được lời Trương Khác, mặt đỏ lên, đi vào thang máy, cô ta lấy từ túi sách tay ra một đôi giày da, nhìn vẻ mặt chừng như xấu hổ vì thay giày trước mặt người lạ, có điều vẫn trấn tĩnh, còn mỉm cười với hai bọn họ.

Ra cầu thang cùng tầng 20, cô gái đó mới ý thức được hai người họ cũng tới công ty Hải Dụ, liền hỏi:

- Hai người cũng tới phỏng vấn sao?

Tạ Văn Tình lắc đầu, cô gái kia có chút lo lắng nói:

- Hôm qua mới thông báo cho tôi tham gia phỏng vấn, hôm nay làm hết việc thì quá giờ phỏng vấn rồi, chị biết phòng nhân lực ở đâu không?

Tạ Văn Tình chỉ cho cô gái phòng nhân sự, cô gái cảm ơn rồi vội vã đi tới đó, có thể nhìn ra cô ta rất coi trọng cơ hội này.

Trương Khác nghi hoặc nhìn Tạ Văn Tình ý hỏi: Chẳng lẽ chuyện phỏng vấn hôm qua mới xác định?

Tạ Văn Tình nhìn ra nghi vấn của y, hơi nhíu mày nói:

- Không biết khâu nào xảy ra vấn đề, đáng lẽ người tham gia phỏng vấn phải được chọn từ sớm rồi.

Hỏi người phụ trách mới biết cô gái vừa gặp được vừa rồi trước đó mãi không liên lạc được, tới ngày hôm qua mới báo được tin, nhưng dù sao ngày phỏng vấn mà lại đến muộn, tạo ra ấn tượng không tốt.

Khi phỏng vấn, Trương Khác mặc dù cũng tham gia, nhưng không đưa ra câu hỏi, cũng không bình luận, giống như tới chơi, y không muốn làm người Hải Dụ cảm giác khách lần ất chủ. Có điều khi tiến hành phỏng vấn áp lực tiếng Anh, thấy người của Hải Dụ không đủ trình độ, Trương Khác mới tham gia.

Cái gọi là người chuyên môn trong nước chẳng làm Trương Khác hài lòng, ba người tham gia phỏng vấn trước đó mà Hải Dụ gọi ra nói là kinh nghiệm phong phú, chẳng qua chỉ là hạng giáo hoạt từng làm qua vài năm ở công ty đầu tư nước ngoài, bọn họ rất biết cách lấy mặt nạ che đầy bản thân.

Có một cô gái nhìn thấy boss sau này mình phục vụ là phụ nữ, còn tỏ vẻ rất do dự, Trương Khác nhớ ra một câu “ranh ngôn”, nổi hứng lấy giấy viết chuyển cho Tạ Văn Tình :” Tìm nhân viên thường tìm người có kinh nghiệm, tìm nữ thư ký thì thường tìm người không có kinh nghiệm.”

Tạ Văn Tình mặt tỉnh queo cất tờ giấy của Trương Khác đưa cho vào túi, đang trước mặt người khác, hết cách với y.

Cô gái đến trẻ tên Trương Đình gây cho người ta cảm giác chân phác, biểu hiện cũng khá, không thể nói là không chê bai được gì, nhưng cũng chấp nhận được.

Trong quá trình phỏng vấn Trương Khác nhận được điện thoại của Lý Nghĩa Giang, y đi ra nghe, chuyện xuống địa phương đã được an bài, ngày mai đi bằng trực thăng, lãnh đạo lâm trường muốn giở trò che giấu cũng không được.

Tạ Văn Tình đi ra, hỏi ấn tượng của y về bốn người tham gia phỏng vấn, Trương Khác đáp:

- Cô gái tên Trương Đình đó chị không hài lòng thì nhường cho em.

Tạ Văn Tình lườm y một cái:

- Chị nói là không hài lòng chưa ...

Rồi lấy tờ giấy vừa rồi nhét vào túi Trương Khác, mặt làm vẻ giận dữ, ánh mắt lại chứa nụ cười:

- Học cái thứ ba lằng nhằng này đâu ra đấy? Trương Đình xem có vẻ không có kinh nghiệm làm thư ký, dám để lại cho tiểu sắc lang em dùng sao?

Trương Khác giang tay cười, xem ra Tạ Văn Tình rất vừa ý với cô gái đến muộn đó.

Tạ Văn Tình và Trương Khác quay lại phòng hội nghị, cô nói với Trương Đình:

- Tôi có văn phòng ở đây, nhưng địa điểm công tác đã phân lại ở Hải Châu, lương tháng 3000, cô có thể làm việc từ khi nào?

3000 ột trợ lý, đại khái mức lương công khai cao nhất ở tỉnh thành rồi, Tạ Văn Tình không để Trương Đình có cơ hội mặc cả, cũng không bảo cô ta về đợi kết quả, mà xòe bài thẳng luôn, sai khi Hứa Tư bị Trương Khác cướp mất, vì chuyện trợ lý, Tạ Văn Tình đau đầu rất lâu.

Trương Đình mừng rỡ đáp:

- Bất kể khi nào cũng được ạ.

Sau này mới biết hộ chiếu đi Anh học của Trương Đình bị từ chối, công việc cũng nghỉ từ lâu, chỉ đi làm phiên dịch thuê kiếm tiền sinh hoạt, đôi khi còn làm cả gia sư.

Chuyện giải quyết thuận lợi Tạ Văn Tình cũng rất vui:

- Vậy bắt đầu ngay từ bây giờ đi, cách giờ tan ca còn ba tiếng nữa, cô giúp tôi thu thập tư liệu rừng giấy nhất thể hóa ở nước ngoài ...

Thấy Trương Đình không có khái niệm gì về việc ngày, giải thích sơ qua rồi nhấn mạnh:

- Tư liệu này cần dùng gấp.

Trương Khác cười, có người chị tình nhân thích như vậy đấy, luôn biết chăm sóc ình, không như các cô gái trẻ đa phần biết không nhéo đòi hỏi, Tạ Văn Tình rất cần trợ lý vấn đề Trương Đình giúp Trương Khác trước.

Vì hạng mục nhất thể hóa, hai năm tới không thể lấy tiền đầu tư cho phía Diệp Kiến Bản, Trương Khác thấy thế nào cũng phải giải thích trước mặt hắn, liền gọi cho Diệp Kiến Bản, hắn đang ở trạch viện Diệp gia ở ngoại thành, bảo Trương Khác qua đó, Diệp lão gia tử cũng nhớ y.

Trương Khác mượn một cái xe của Hải Dụ, Tạ Văn Tình hỏi y buổi tối có cần để phòng ở Tân Mai Uyển không, Trương Khác gãi đầu, ai mà biết tốn thời gian ở chỗ Diệp Kiên Bân đến mấy giờ, liền nói không cần.

Hôm nay là Nguyên Tiêu, nếu không phải ngày mai đi cùng Từ Học Bình, Trương Khác nhất định sẽ về nhà đoàn tụ với cha mẹ, hiện chỉ có thể gọi điện hỏi thăm, đặc biệt là phía Đường Thanh không thể thiếu quan tâm được.

Người Diệp gia phân tán khắp nơi trong nước, có thể về nhà ăn tết Nguyên Tiêu không nhiều, Diệp Tiểu Đồng bị Diệp Kiến Bân đuổi tới Hàng Châu tọa trấn, sau Tết là mùa tiêu thụ truyền thống của điện gia dụng, không chỉ Thịnh Hâm, nhân viên thị trường của Ái Đạt cũng bị phái tới khắp các nơi tuyên truyền.

Không ngờ gặp được cha Diệp Tiểu Đồng, Diệp Trấn Dân phó tổng giám đốc công ty binh khí quốc phòng, chuyện Tạ Kiếm Nam đập xe lần trước ở Huệ Sơn, là do Diệp Trấn Dân thông qua chiến hữu ở bộ công an gây sức ép cho phía Huệ Sơn.

Diệp Tổ Phạm mỗi lần thấy Trương Khác lại tới Giang Đại Nhi, mùa hè năm ngoái Trương Khác dẫn cô tới bãi phóng, Giang Đại Nhi kiêu diễm ngoan ngoãn, để lại cho ông ấn tượng rất sâu.

Ngồi uống trà trước khi ăn tối, Trương Khác đem chuyện Cẩm Hồ muốn lập hạng mục rừng giấy nhất thể hóa nói ra, Diệp Kiến Bân ban đầu không hiểu, còn cười nhạo y, đợi Trương Khác đem nguyên nhân nói rõ, y liền trầm mặc suy tư, nếu đổi lại là hắn sẽ không lựa chọn làm như thế, song có thể hiểu được.

Diệp Tổ Phạm gật gù:

- Một công ty có thể đi xa cỡ nào, nhiều khi phải xem xem khí độ của công ty đó tới đâu.

Ông có ý phê bình cháu trai không nhìn thấy lợi ích của đầu tư lâu dài.

Ăn tối xong trở về thành phố thì không còn sớm nữa, lúc này không tiện tới Tân Mai Uyển quấy nhiễu, cũng không muốn tới khách sạn ngủ, kiếp trước y sống quá đủ ở khách sạn rồi, nhớ ra còn cầm chìa khóa của căn hộ Tạ Văn Tình ở tiểu khu Thanh Sơn, liền quyết định lái xe tới đó.

319. Chương 319: Đêm Nguyên Tiêu

Vào cầu thang máy, đột nhiên Trương Khác nghĩ, liệu Tạ Văn Tình có ở đây không, theo lẽ thường mà nói thì không thể, mai cô đưa Chỉ Đồng về Hải Châu rồi, tối nay Chỉ Đồng ngủ cùng với vợ chồng Từ Học Bình, Tạ Văn Tình chắc cũng ở đó.

Trương Khác vừa lấy chìa khóa ra cắm vào cửa thì nghe thấy giọng của Tạ Văn Tình:

- Ai đấy? Trương Khác à?

Trương Khác không mở cửa nữa, đứng gõ cửa, Tạ Văn Tình đi ra mở cửa, Trương Khác nhìn cô một lượt, cô chỉ mặc áo thun mỏng màu đen, ngực nhô cao, dưới là chiếc quần ngắn lộ ra hai cặp mông tròn lẳn gợi cảm, đôi chân dài hấp dẫn, nhưng không so bì được với ánh mắt quyến rũ mê người.

Trương Khác nuốt nước bọt nói:

- Sao chị biết tối nay em tới đây ngủ?

- Cái gì chứ, em coi chị thành người thế nào đấy hả?

Tạ Văn Tình hờn mát:

- Ăn cơm xong chị nhận được điện thoại của bạn học cũ rủ đi uống cà phê, chẳng biết mấy giờ mới về được, nên không dặn bà nội Chỉ Đồng để cửa.

Ánh mắt Trương Khác khó lắm rồi được khỏi người Tạ Văn Tình, thấy người nóng lên, hỏi:

- Trong tủ lạnh có gì uống không chị?

- Em tự xem đi ...

Tạ Văn Tình cười khúc khích, ánh mắt của Trương Khác làm cô rất đắc ý.

Trương Khác mở tủ lạnh, lấy ra hai chai bia, đưa cho Tạ Văn Tình một chai, căn nhà này rất ít khi có người ở, Tạ Văn Tình không uống bia, làm có chuyện sẵn bia ở đây, tín hiệu này Trương Khác không hiểu thì có là đồ ngốc.

Tạ Văn Tình mở chai bia, uống được một ngụm thấy lạnh không uống nữa, Trương Khác đặt chai bia xuống, hỏi:

- Chị uống trà nhé?

Thực ra lúc này uống gì không còn quan trọng nữa, cả hai đều hiểu chuyện gì sắp xảy ra, chỉ là chưa biết phải bắt đầu thế nào, Tạ Văn Tình còn e thẹn, Trương Khác không muốn quá lỗ mãng.

- Cảm ơn em.

Tạ Văn Tình nói thật nhỏ.

Tạ Văn Tình cũng tới chưa lâu, chưa đun nước nóng, Trương Khác xuống bếp đun nước, nhớ lại Đường Học Khiêm nói :” Công một cô gái là trách nhiệm hạnh phúc nặng nề.”, vậy ngủ với một cô gái càng cần chịu trách nhiệm to lớn hơn, Trương Khác không còn là lãng tử sống buông thả như kiếp trước, Tạ Văn Tình cũng không giống như những cô gái trước kia từng qua tay y, mà là một cô gái đáng yêu thương trân trọng.

Nước đã sôi, Trương Khác pha hai cốc trà mang lên, lúc này y đã sẵn sàng nhận thêm một trọng trách trên người.

Lúc này đêm đã khuya, tòa nhà đối diện cũng chỉ còn lại một vài bóng đèn, sao thưa thớt, trăng sáng treo cao chiếu ánh sáng dịu dịu mông lung, tạo ra không khí êm đềm trữ tình.

Tạ Văn Tình ngồi tựa vào thành giường, tóc vấn cao kiểu quý phụ đẹp dịu dàng trang nhã, đôi mắt long lanh chứa đựng vẻ ngượng ngùng không thể che giấu, cánh môi mím chặt, khóe miệng cắn chứa nụ cười mời gọi làm trái tim Trương Khác nhộn nhạo.

Trương Khác kéo người người Tạ Văn Tình vào lòng, đỡ cô từ từ nằm xuống, gối đầu lên đùi y, tay vuốt ve gò má cô cảm thụ da thịt trơn mịn, hết sức tự nhiên cúi xuống hôn cánh môi mềm, Tạ Văn Tình đáp trả một cách nồng nhiệt không hề do dự, hai chiếc lưỡi truy đuổi nhau không biết mệt mỏi, hơi thở hai người mỗi lúc một gấp gáp, đột nhiên Tạ Văn Tình đẩy Trương Khác ra, chụt một cái bốn cánh môi tách nhau, một sợi nước rãi nhỏ vẫn kết nối hai chiếc miệng, tựa như luyến tiếc chưa muốn rời nhau, dưới ánh trăng đôi mắt Tạ Văn Tình ánh ngọn lửa:

- Trương Khác, chị muốn làm chuyện kia rồi.

Nhiệt độ trong phòng cao dần, Trương Khác cởi áo Tạ Văn Tình thật chậm, đâu có gì phải vội vàng, Trương Khác muốn giây phút này phải thật đáng nhớ, chiếc áo thun được kéo qua đầu Tạ Văn Tình

Tạ Văn Tình mặc chiếc áo lót đen riềm ren hoa, nhưng lúc này nó chẳng làm được nhiệm vụ nâng niu che đậy bầu vú cao ngất kia chỉ càng dụ dỗ người ta phạm tội muốn lột phẳng nó tìm hiểu bí ẩn giấu đằng sau, cô thở hổn hển, những cơn sóng dục vọng mãnh liệt cuộn trào qua hai bàn tay ma quái của Trương Khác truyền tới bầu vú cô luôn lấy làm kiêu ngạo, cô nhìn thấy đầu vú đã sưng tấy lên rồi, người cô dần mê đi trong khoái cảm, ý thức như rời xa cơ thể, nhưng khi Trương Khác định cởi nốt chiếc quần lót của cô, Tạ Văn Tình đưa tay chặn lại:

- Chị chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày lại để một chàng trai kém hơn mình mười ba tuổi cởi nó ...

Ánh mắt Trương Khác bắn ra lửa tình ngàn ngút, giọng y khàn đặc:

- Vậy chị tự cởi nhé?

- Sợ em thất vọng, không được thất vọng đâu đấy nhé ...

Tạ Văn Tình đột nhiên cảm thấy xấu hổ không sao kể xiết, nhưng cô vẫn khom người kéo quần lót khỏi đôi chân dài miên man.

Dưới ánh trăng trong cơ thể thành thực trắng trẻo hoàn toàn trình diện, Trương Khác tưởng chừng tìm mình ngừng đập tới vài giây, hít sâu một hơi nhẹ nhàng trải cơ thể Tạ Văn Tình nằm dài xuống giường, cúi

người xuống hôn nhẹ khắp toàn thân cô, bắt đầu từ đầu từ trán cao, trượt xuống chiếc miệng nhỏ đầy tính khiêu khích, không quên chiếc cổ thiên nga dài, rồi ngậm lấy nụ hoa anh đào đã sẵn cứng, tai trái đi xuống khu vườn hoa đã lầy lội, song Tạ Văn Tình kẹp chặt đùi làm ngón tay y không tiến vào được.

- Làm sao thế?

- Chị hơi sợ, lâu lắm rồi không làm chuyện đó, lại đột nhiên nhớ tới tuổi của mình ...

Tạ Văn Tình bối rối quay đầu đi, buổi chiều khi phổng vắn, đọc tờ giấy kia cuộc Trương Khác, cô đã kỳ vọng giây phút này, nhưng lúc nó tới, lại do dự.

- Em lại cảm thấy chị như cô bé mười bảy tuổi lần đầu làm chuyện đó vậy.

- Nhưng mà ...

- Hôm nay là tiết Nguyên Tiêu cơ mà ...

Trương Khác cảm thấy cái cơ của mình thật là là vớ vẩn hết sức, hai chân Tạ Văn Tình không còn khép chặt nữa, để ngón tay Trương Khác tiến vào khe ẩm áp, chậm chậm ra vào, Tạ Văn Tình rên rĩ, mười ngón tay bầu chặt vào ga trải giường, cặp đùi dài trơn bóng trắng tấp của cô được Trương Khác nâng lên cao, gác lên vai, cảm nhận được cơ thể Tạ Văn Tình đột nhiên căng thẳng, Trương Khác ôn nhu nói:

- Em sắp vào đây...

- Ủ, chị sẵn sàng rồi.

Chẳng hiểu sao nghe Trương Khác nói thế, Tạ Văn Tình cảm thấy rất cảm động, vì cảm thụ được tình cảm nồng ấm qua lời nói đó, trước đây người được chạm vào cơ thể cô chỉ có Từ Chí Minh, nhưng Tạ Văn Tình biết sức hấp dẫn của cơ thể mình, tuyệt đối không nam nhân nào tới giờ phút này còn quan tâm dụi dằm với phụ nữ như thế.

Trương Khác chậm chậm tiến vào, tấm thân hoàn mỹ phía dưới run lên kịch liệt, Tạ Văn Tình cảm thấy có chút đau đớn nhưng tan đi rất nhanh, thay vào đó là khoái cảm quen thuộc mãnh liệt, hai tay hai chân Tạ Văn Tình cuốn chặt lấy nam nhân phía trước, cô muốn được tiến vào sâu hơn, mạnh hơn ... Trong phòng chỉ còn tiếng rên rĩ du dương.

- Hứa Tư nói không sai, quả nhiên tuyệt diệu không tả siết ..

Tạ Văn Tình mặt đỏ hồng, mái tóc đen xõa tung, cơ thể trắng nõn nà như thông non bóc vỏ, lúc này hai người đã vào phòng ngủ, Tạ Văn Tình cuộn mình trong lòng Trương Khác, chần chập hờ lên lưng, lộ ra một cánh tay và nửa bầu ngực.

- Hả?

Trương Khác kêu lên kinh ngạc, nhưng vẫn đắm đuối ngắm nhìn vẻ mỗi một yêu kiều của Tạ Văn Tình sau khi ân ái:

- Hứa Tư nói cả chuyện này với chị à?

- Giữa nữ nhân với nhau có một số đề tài mà nam nhân không bao giờ tưởng tượng ra được đâu.

Tạ Văn Tình cười khúc khích, giọng giảo hoạt:

- Hứa Tư ban đầu chỉ nói qua loa vài câu, nhưng lần vừa rồi về Hải Châu, chị muốn nghe, cô ấy mới nói tỉ mỉ, hi hi, không ngờ bị chị trộm mất hoan lạc ... quả nhiên tuyệt diệu không tả siết ..

Tạ Văn Tình cuốn chăn bò dậy bật máy hát trong phòng, khúc Ánh Trăng của Claude Debussy êm đềm vang lên, Tạ Văn Tình đưa hai tay giơ, cổ tay trắng ngần đưa lên không trung, chiếc eo thon đung đưa uyển chuyển, mỏng lác nhẹ trần ngập sự khiêu khích, đôi mắt mang mị lực hoang dại, khác hoàn toàn với cô mà ngày thường Trương Khác được thấy.

Hạ thân Trương Khác lại cứng như thép rồi, đi tới tắt máy hát, Tạ Văn Tình thổi phù một hơi vào tai Trương Khác, giọng quyến rũ mê hồn:

- Nghe không hay sao?

- Có thứ em còn thích nghe hơn

Trương Khác lần này không ôn nhu nhẹ nhàng như lần trước, kéo mạnh chiếc chăn vứt xuống đất, đẩy Tạ Văn Tình ngã xuống dưới, nắm lấy hai chân cô, cặp đùi của Tạ Văn Tình bị uốn cong hết mức, hai đầu gối đề lên bầu vú cao, Trương Khác đứng dưới giường cuộc chiến bắt đầu tiếp diễn với cường độ cuồng liệt hơn lần trước gấp bội, Tạ Văn Tình mồ hôi đầm đìa, mới đầu còn cắn môi khê rên siết, sau đó nhin không được há miệng la hét sung sướng, cuối cùng lại nằm im không như chết, mặc cơ thể đón nhận đòn tấn công mạnh mẽ dồn dập của Trương Khác ...

++++

Chuyện phải tới rồi cũng tới.

320. Chương 320: Thị Sát Bằng Trực Thăng

Ôm nhau ngủ tới ba giờ sáng, Trương Khác thức dậy, nói muốn ra ngoài tìm khách sạn ngủ, Tạ Văn Tình dấu môi nguyệt yêu:

- Chưa bao giờ thấy em có tật giật mình như thế.

Trương Khác cười ngượng:

- Sáng dậy đi thẳng từ chỗ này tới gặp bác Từ trong lòng thế nào có chút thiếu tự nhiên, ngủ khách sạn còn có thể tự lừa mình lừa người.

- Nếu chị có tình nhân bên ngoài, ông bà nội của chỉ Đồng cũng không hỏi tới đâu.

Tạ Văn Tình ôm lấy tấm lưng rộng của Trương Khác, áp má lên tai y:

- Chị chỉ muốn trộm lấy chút hoan lạc từ chỗ em thôi.

Trương Khác cảm thụ được hai bầu ngực lớn mềm mại cọ sát vào lưng, mang tới sự dụ hoặc khó kháng cự, đưa tay ra nắm lấy đôi tay mềm của cô, kéo tới để bầu ngực kia chặt hơn, trong lòng nghĩ Từ Học Bình Chu Thúc Huệ ngầm cho phép, nhưng bọn họ chưa chắc mong người đó là mình, quay lại ôm lấy Tạ Văn Tình, cắn nhẹ lên tai cô:

- Hay là chúng ta cùng tới nhà khách ngủ.

Tạ Văn Tình cười khích khích:

- Vậy còn tựa lừa mình nói hồng nhan tri kỷ gì chứ, ngay cửa ải bản thân đã không vượt qua được, coi như bị tên tiểu tử nhà em lừa mất rồi.

Rồi giúp Trương Khác mặc y phục, dọn dẹp lại căn phòng, xóa hết mọi vết tích rồi mới cùng Trương Khác lái xe tìm khách sạn. Trương Khác muốn lấy chứng minh thư của mình đăng ký, Tạ Văn Tình trừng mắt lên nhìn y, trong chứng minh thư ghi rõ tuổi tác, cô không chịu nổi mắt mặt như thế.

Ôm nhau ngủ tới tận tám giờ, Trương Khác thức dậy thay quần áo, đến khi quay đầu lại thấy, Tạ Văn Tình uể oải dựa vào thành giường, tay nắm chăn che ngực, chùng như muốn ngủ tiếp, đáng vẻ cực kỳ quyến rũ, Trương Khác cách chăn xoa ngực cô, ghé sát vào tai Tạ Văn Tình thì thầm:

- Chị còn không dậy là em lại lên giường đó.

Tạ Văn Tình bị tập kích bất ngờ, giận dỗi tiện tay cầm thứ bên cạnh ném y, Trương Khác cười ha hả chẳng né tránh, vì đó là chiếc quần lót của cô, còn cầm lấy hít một hơi.

Tạ Văn Tình mặt đỏ dừ, gắt:

- Trả chị, quay người đi.

Trương Khác thực sự muốn tài chiến lần nữa, có điều đã hẹn Lý Nghĩa Giang chín giờ gặp nhau ở chính phủ tỉnh, Tạ Văn Tình trước 9 giờ cô phải tới công Ty, liền không trêu ghẹo cô nữa, ngời ngẩn nhìn Tạ Văn Tình mặc y phục chỉnh lại dung nhan, cảm thấy đây đúng là chuyện khoan khoái lớn trong đời.

Xong xuôi cùng đánh răng rửa mặt, trao cho nhau nụ hôn nồng cháy, Trương Khác tới chính phủ tỉnh, Tạ Văn Tình chưa yên tâm, muốn về nhà thu dọn lại.

Trực thăng bay thẳng tới thượng du Tiểu Giang, Tạ Văn Tình muốn đi thì phải biết phân thân.

Trương Khác tới nơi thì Từ Học Bình còn xử lý một vài việc trong phòng, nên cùng những người tham gia chuyển đi đợi ở văn phòng chính phủ, trong cả đồng người, Trương Khác chỉ biết Lý Nghĩa Giang và thư ký trưởng chính phủ tỉnh Lục Văn Phu.

Lần trước gặp Lục Văn Phu hẳn mới chỉ là phó thư ký trưởng, ấn tượng của Lục Văn Phu với Trương Khác rất bất thường, vì không có tiếp xúc sâu, nhưng nhìn thấy y xuất hiện ở đây có chút giật mình, kín đáo hỏi Lý Nghĩa Giang mới biết là ý của Từ Học Bình, nghĩ không ra ý đồ của tỉnh trưởng.

Những người khác là nhân vật đầu não trong chính phủ tỉnh, Trương Khác chẳng quen biết một ai, y có ý đóng giả làm nhân viên công tác bình thường của chính phủ, nên không tự giới thiệu.

Nghe bọn họ nói chuyện với nhau mới biết người đàn ông trung niên hói đầu trên năm mươi tuổi gầy gò mặc đồ Tôn Trung Sơn là Lưu Hoa Sơn, sở trưởng sở lâm nghiệp, ông ta trông khác hẳn đám quan viên phì nộn khác của sở lâm nghiệp, những người đó đều mặc áo vét, sơ mi trắng, thắt ca vát, bụng phệ mặt húp, không nhận ra được ai vào ai.

Bọn họ còn tháo cả ký hiệu đính trên ngực áo đi, không nhìn ra là thời trang của hãng nào, chắc ngại thân là quan viên mặc áo đính ký hiệu kiểu con cá sấu trên đó thì trông quá chướng mắt.

- Người đã đến đủ chưa?

Trương Khác hỏi nhỏ Lý Nghĩa Giang.

- Còn thiếu hai người nữa, là giáo sư của ĐH lâm nghiệp, tỉnh trưởng phái người đi đón rồi, một là giáo sư Chu Phúc Thụy cậu biết rồi, người còn lại là người chủ yếu viết cả bản báo cáo điều tra kia, giáo sư Lý Duyên Tân, đủ người là chúng ta đi.

Trương Khác trầm nghĩ: “Xem ra Từ Học Bình chuyển này không tính để nể nang sở lâm nghiệp.”

Nhìn dàn vệ tháp ta thấp thỏm của bọn họ, chắc hẳn người của sở lâm nghiệp đều biết lần này đi xem cái gì.

Chu Phúc Thụy, Lý Duyên Tân sắp tới rồi, Trương Khác liền ra ngoài chặn họ lại, tránh bọn họ nói ra vấn đề là do y tổ giác, nếu không sau khi đám người sở lâm nghiệp ngày hôm nay bị nghe chửi mắng sẽ chơi xấu sau lưng y.

Đủ người, máy bay liền xuất phát, không bao lâu liền tới nơi, nhìn từ trên không trung, vấn đề càng tỏ ra nghiêm trọng, những ngọn đồi bị chặt sạch cây nối liền nhau thành dải dài, trong mà xót lòng, chỉ có mỗi hai bên đường quốc lộ là trồng cây giống để che mắt người khác.

Từ Học Bình không tìm được nổi giận ngay trên máy bay, mặt đỏ bừng bừng, tay run run, cầm báo cáo năm nay sở lâm nghiệp nộp lên chính phủ ném xuống chân Lưu Hoa Sơn:

- Sở lâm nghiệp các người làm ăn kiểu gì thế? Con số ở trên này từ đâu ra?

Lưu Hoa Sơn mặt trắng bệch, tình hình trước mắt căn bản không cho phép ông ta giải thích gì, ông ta có lẽ có thể nói là tệ nạn cũ của người tiền nhiệm, nói chung thế nào cũng có trách nhiệm của ông ta rồi.

Tới trưa trực thăng bay tới lâm trường Hồng Trí, Lưu Hoa Sơn mới dám dè dặt hỏi:

- Tỉnh trưởng, hay là tới lâm trường xem một chút.

- Không xem.

Từ Học Bình mặt hầm hầm:

- Xuống nghe bọn chúng ba hoa à?

Liên tục bay trên không trung năm tiếng, hai giờ chiều quay về chính phủ tỉnh, chín huyện trung thượng du Tiểu Giang có bảy thuộc về tỉnh Đông Hải, lại đúng là nơi phá hoại tài nguyên rừng đặc biệt nghiêm trọng.

Xuống máy bay, Từ Học Bình nói với Lục Văn Phu:

- Liên hệ với bí thư Đào Tấn cho tôi.

Rồi về thẳng văn phòng của mình.

Đám người sở lâm nghiệp hốt hoảng, Từ Học Bình nghiêm khắc trách mắng, bọn họ còn gánh chịu được, chuyện một khi đưa lên chỗ bí thư tỉnh ủy, rất có thể là thượng lượng điều chỉnh nhân sự, muốn tước quyền của bọn họ, sao bọn họ lại chẳng hoảng?

Lưu Hoa Sơn đưa mắt ra hiệu cho Lục Văn Phu nói hộ, Lục Văn Phu giả vờ không nhìn thấy, Từ Học Bình quyết tâm muốn lấy cái mũ ô sa của ông ta, nếu nói giúp, chỉ chuốc họa vào thân.

- Đây không phải là chuyện ngày một ngày hai gây ra được, tôi mới cái chức sở trưởng quái quỷ này hơn một năm, tình huống chẳng lẽ do tôi làm thành tội tệt như vậy sao?

Lưu Hoa Sơn than vãn, hi vọng khiến Lý Nghĩa Giang, Lục Văn Phu đồng tình.

- Đồng chí tới sở lâm nghiệp hơn một năm, vậy có phát hiện ra vấn đề không? Phát hiện ra có nghĩ cách giải quyết không? Đồng chí làm chức sở trưởng quỷ quái hơn một năm, rốt cuộc làm những chuyện quỷ quái gì?

Từ Học Bình đẩy văng cửa, nhìn thẳng vào Lưu Hoa Sơn.

Lưu Hoa Sơn mặt tái me tái mét, quan viên còn lại của sở lâm nghiệp cảm như hén.

Từ Học Bình gạt đặt với Trương Khác, bảo Lý Nghĩa Giang:

- Cậu mời hai vị giáo sư Đh lâm nghiệp tới văn phòng tôi.

Trương Khác theo Từ Học Bình vào văn phòng, nghe thấy ông không ngừng thở dài, trên bàn đặt báo cáo do mấy giáo sư ĐH lâm nghiệp viết ra, còn báo cáo cả sở lâm nghiệp đã vứt đi trên trục thẳng rồi.

Chu Phúc Thụy, Lý Duyên Tân đi vào, Từ Học Bình sắc mặt nặng nề nói:

- Tình hình rất nghiêm trọng, trong báo cáo các đồng chí nói có thể có trận lũ mười năm mới gặp một lần, rốt cuộc có căn cứ lớn chừng nào.

Chu Phúc Thụy không vòng vo như đám quan viên, đáp luôn:

- Vì hệ sinh thái thượng du đã bị hủy hoại nghiêm trọng, nên phải nói là đại học thủy 50 năm mới có một lần, còn về phần sinh ra sức phá hoại lớn thế nào, còn phải xem tình hình kiến thiết đề điều. Do thiếu nghiên cứu tất yếu, cho nên đây chỉ là một số phán đoán trên lý luận.

- Hiện giờ xem ra đề phòng hộ Tiểu Giang cũng là điều khiến người ta quan tâm.

Nghe tới đó Trương Khác thở phào, chỉ cần Từ Học Bình ý thức được vấn đề là tốt rồi, còn hai năm để bù đắp lại, chỉ nghe Từ Học Bình tiếp tục nói:

- Đh lâm nghiệp có thể tăng thêm người để hoàn thành báo cáo này không? Về kinh phí sẽ do chính phủ cấp, có yêu cầu gì, các đồng trí cứ đề xuất trực tiếp với chính phủ.

321. Chương 321: Giải Quyết Chính Thái Trước

Khi Trương Khác rời chính phủ tỉnh, Từ Học Bình đang mở cuộc họp khẩn cấp về công tác lâm nghiệp, không biết hôm nay ông có bỏ thời gian ra được không, Trương Khác còn muốn nói với ông chuyện trồng rừng.

Trương Khác lái xe tới công ty Hải Dụ, tới thẳng văn phòng Tạ Văn Tình, trợ lý Trương Đình ở vị trí thư ký đang dùng máy vi tính kiểm tra dữ liệu, bên trong không thấy bóng dáng Tạ Văn Tình đâu, nhưng nhìn thấy một hộp bánh trứng, đột nhiên nhớ ra từ trưa tới giờ còn chưa ăn uống gì.

- Á.

Tạ Văn Tình đi vào, thấy Trương Khác đang ăn ngấu nghiến, định cướp lại hộp bánh:

- Chị vừa mua cho Chỉ Đồng đây.

Trương Khác vội dứt ngay một cái vào mồm, nói lúng búng:

- Buổi trưa em không ăn cơm, chị thương em với.

Tạ Văn Tình phì cười, trong hộp còn lại đúng một cái bánh, cô vừa từ phòng vệ sinh ra thì thấy Trương Khác vào văn phòng của mình, không ngờ chỉ chớp mắt đã bị y xử mất bảy cái bánh, chỉ biết lắc đầu đi rót nước:

- Em không sợ ghen à?

- Không sợ, không sợ, chỉ sợ chị mua về bày chuột thôi.

Trương Khác nhận lấy cốc nước ấm Tạ Văn Tình rót cho, y đúng là ghen thật, uống luôn hai ngụm lớn mới cảm thấy dễ chịu hơn.

- Tình hình hôm nay nhìn thấy như thế nào?

Tạ Văn Tình kéo ghế ngồi đối diện với Trương Khác.

- Còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, đám khốn nạn đó chỉ trồng chút cây giống ở hai bên đường, còn những chỗ không nhìn thấy bọn chúng bỏ mặc để trống trơn, rừng thiên nhiên chẳng còn được một phần ba nữa.

Cứ nghĩ lại cảnh nhìn thấy hôm nay Trương Khác lại tức giận:

Tạ Văn Tình nhú mày lo lắng hỏi:

- Nghiêm trọng thế à, tỉnh có biện pháp gì chưa?

- Đang mở cuộc họp khẩn cấp, có biện pháp gì thì em chưa biết.

Trương Đình qua một ngày đã kiếm được chút tài liệu rừng giấy nhất thể hóa, Trương Khác ở lại văn phòng Tạ Văn Tình xem tài liệu rồi cùng cô đi mua bánh trứng trở Tân Mai Uyển.

Từ Học Bình tới tận mười một giờ đêm mới về nhà, vừa về tới nơi là gọi Trương Khác vào thư phòng.

Cuộc họp buổi chiều quyết định đình chức Lưu Hoa Sơn, do một thư ký trưởng chính phủ từng công tác trong hệ thống lâm nghiệp tạm thay thế. Mặc dù hạ quyết định lập tức dừng chặt phá rừng thiên nhiên, nhưng công ty lâm sản toàn tỉnh có tới gần một vạn công nhân sắp đối diện với vấn đề không có việc làm, đây là đau đầu.

Đối với Trương Khác thì không thành vấn đề, việc trồng rừng vốn cần rất nhiều công nhân, nhưng y không trực tiếp thu nhận số công nhân này, gánh nặng quá lớn, y gánh không nổi, có thể hợp tác với các lâm trường trồng rừng để bọn họ tự bố trí.

Trương Khác đem dự tính của mình nói ra:

- Cẩm Hồ định thực hiện rừng giấy nhất thể hóa trước dự kiến, lập tức làm ngay, năm nay có thể đầu tư 200 triệu dùng hình thức hỗn sinh trồng rừng trong chín huyện ven sông Tiểu Giang, năm sau tăng lên tới 600 triệu, thêm vào hạng mục làm bột giấy, toàn bộ hạng mục khả năng chừng 6 tỷ.

- Hả?

Từ Học Bình nhìn Trương Khác chăm chăm, Cẩm Hồ lập hạng mục 6 tỷ đúng là rắn nuốt voi, hỏi:

- Mẹ Chỉ Đồng đã ngủ chưa?

Từ Học Bình hỏi thế vì Hải Dụ là cổ đông lớn nhất của Cẩm Hồ.

Trương Khác lắc đầu:

- Trước khi chính thức khởi động hạng mục này, cháu sẽ lấy cổ phần của Ái Đạt đổi với Hải Dụ...

Từ Học Bình thấy Trương Khác đã suy xét tới cả vấn đề này, nhưng chưa yên tâm:

- Liệu quy mô có lớn quá không?

Trồng rừng trên chín huyện, quá phân tán, khó khăn theo đó tăng lên, mang tới nguy hiểm đầu tư cực lớn, tiếp đó Trương Khác giải thích việc đầu tư lớn làm bột giấy ở hậu kỳ là mỗi nhữ, dự chính phủ địa phương coi trọng công tác trồng rừng, tích cực phối hợp với Ái Đạt.

Từ Học Bình “ừm” một tiếng, cảm thấy làm thế rất có tính khả thi, Hải Dụ lui khỏi Cẩm Hồ khiến ông có thể công khai ủng hộ hạng mục này.

Chiều tối đọc tài liệu làm trong đầu Trương Khác có nhận thức rõ ràng về việc nhất thể hóa, ngồi trong thư phòng nói chuyện với Từ Học Bình rất lâu, ăn xong bánh trôi nước do Tạ Văn Tình nấu rồi mới đi ngủ.

Trước khi khởi động, vấn đề cần giải quyết đầu tiên là tập đoàn chính thái.

oOo

~Buổi chiều ngày 8 tháng 3, Tạ Kiếm Nam đứng trước cửa sổ nhìn nắng chiều, tâm tình có chút phiền muộn, Trần Tĩnh gọi điện tỏ ý cô không muốn tới Hải Thái làm việc, cho dù cha cô là Trần Gia Thiện đầu tư vào Hải Thái cô cũng không tới.

Tạ Kiếm Nam cũng không muốn hai người làm việc cùng nhau, như thế này sau này hẳn không có cơ đi xã giao công tác để trốn đi chơi bời, nhưng thái độ Trần Tĩnh thay đổi làm hắn không hài lòng, song không hiểu biến cố sinh ra từ đâu.

Trước đó Trần Gia Thiện quyết định tham gia cổ phần Hải Thái, nhưng lấy điều kiện để Trần Tĩnh đến Hải Thái làm việc.

Tạ Kiếm Nam đứng nhìn hoàng hôn đến xuất thần, lúc này cả vùng trời trước mặt hắn biến một màu đỏ như lửa, đột nhiên chiếc điện thoại kiểu cổ dát vàng trên bàn reo lên, làm hắn giật mình.

Có thể gọi điện thoại trực tiếp tới văn phòng của hắn chỉ có vài người, những người khác đều phải thông qua thư ký, hắn còn tưởng Trần Tĩnh gọi điện thoại tới, nhấc máy lên thì là giọng của Tạ Hán Tĩnh.

- Đan Mai chuyển phương án mua nhà máy Tân Quang về rồi đấy, cháu tới xem đi.

Giọng của Tạ Hán Tĩnh có hơi trầm, chỉ thông báo ngắn gọn rồi cúp điện thoại.

Tạ Kiếm Nam vẫn còn cầm ống nghe, cái điện thoại cổ này trông như khúc xương vàng, không biết xảy ra chuyện gì, sao mình phải tham dự mua nhà máy Tân Quang?

Trước kia hắn lợi dụng điều kiện mua lại của quý gia tộc, mua lấy 30% cổ phần của Tạ Văn Tình, nhưng sau đó hắn tập trung tinh lực lên chuỗi siêu thị điện máy của Hải Thái, hơn nữa Cẩm Hồ vận hành kinh doanh rất xuất sắc, không thấy có vấn đề gì.

Tạ gia nhìn thừa nhận nỗ lực của Tạ Văn Tình, tài năng quản lý kinh doanh của Tạ Văn Tình bộc lộ hoàn toàn tại đây, nhớ lại trước kia ủng hộ Tạ Chiêm, Tạ Văn Sơn mà tìm cách đẩy Tạ Văn Tình ra khỏi vòng hạch tâm của gia tộc, đúng là một tổn thất lớn.

Tạ Kiếm Nam không hiểu đã xảy ra chuyện gì, dặn dò qua loa thư ký vài câu, xuống lầu, đi bộ qua một con đường, liền tới tòa nhà Thái Dụ nơi đặt tổng bộ tập đoàn Chính Thái.

Tòa nhà Thái Dụ còn dư văn phòng, nhưng Tạ Kiếm Nam lại chọn địa chỉ văn phòng Hải Thái trong tòa nhà cách đó một con đường, hắn không muốn mãi bị cái bóng của xí nghiệp gia tộc phủ trên người, mặc dù tại Hải Thái, Chính Thái cũng chiếm 67% cổ phần.

Tạ Kiếm Nam đứng trước văn phòng Tạ Hán Tĩnh khẽ thở ra một hơi.

- Sao anh lại đứng ngoài cửa.

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên phía sau:

Tạ Kiếm Nam quay đầu lại thấy thư ký của Tạ Hán Tĩnh đang ôm một đống tài liệu.

- Để tôi giúp cô nào.

Tạ Kiếm Nam đưa tay ra, vờ vô ý xuyên tay vào trước ngực cô cầm lấy một xấp tài liệu, mu bàn tay lướt qua bầu ngực cô thư ký xinh đẹp, liếc nhìn gò má ửng hồng có cô, làm như không hay biết đẩy cửa vào văn

phòng của Tạ Hán Tĩnh, cha hân Tạ Hán Minh cũng có trong đó, ngoài ra còn có phó tổng giám đốc phụ trách đầu tư của tập đoàn.

- Phương án mua lại có vấn đề gì ạ?

Tạ Kiếm Nam vào phòng hỏi ngay:

Tạ Hán Tĩnh bảo thư ký đặt văn kiện xuống, lấy một bản văn kiện trên bàn đưa cho Tạ Kiếm Nam:

- Châu cứ xem đi đã.

Tạ Kiếm Nam lật xem tới phần tóm tắt thu mua, bị con số trên đó làm cho hoảng sợ:

- Chú con số không sai chứ ạ.

- Chú vừa gọi điện xác nhận rồi.

Tạ Hán Tĩnh không phủ nhận, lúc đầu ông cũng hoài nghi liệu có nhầm lẫn trong quá trình đánh máy hay không?

- Tài sản của Tân Quang tuyệt đối không quá 1500 vạn, giá mua đưa ra lại lên tới 3000 là sao?

Tạ Kiếm Nam thực sự cho rằng mình nhìn nhầm rồi, lật xem ước định tài sản nhà máy, đúng là chỉ có hơn 1400 vạn:

- Phương án này do khu Thành Nam đề xuất ra ạ.

- Không, phương án cuối cùng này được Việt Tú, Hải Dụ xác nhận.

Tạ Hán Tĩnh khẽ lắc đầu:

322. Chương 322: Tạ Kiếm Nam Đánh Úp

- Tức là chúng ta chỉ còn quyền lợi chấp nhận hay không nữa thôi sao?

Tạ Kiếm Nam ấp úng hỏi, sắc mặt mọi người đều không dễ coi chút nào, đây là chuyện từ khi Chính Thái lớn mạnh đến nay chưa từng gặp.

Chế độ chuyển quyền sở hữu quốc xí dần kéo màn, quốc gia yêu cầu giá chuyển nhượng không được thấp hơn tài sản cố định của xí nghiệp, nhưng nhà đầu tư thường tìm mọi cách đánh giá thấp tài sản quốc hữu, sau đó mới mua.

Tạ Kiếm Nam hoàn toàn tin tưởng Cẩm Hồ có năng lực mua lấy Tân Quang bằng giá thấp nhất, cho dù có áp giá tới dưới 1000 vạn cũng không có gì là lạ.

Cái giá 3000 vạn làm hân choáng váng, nó vượt ngoài mọi dự tính.

Tạ Hán Tĩnh mặt âm trầm nói:

- Thái độ của Văn Tĩnh làm người ta nhìn không thấu, chúng ta mất đi chủ động rồi, hai người thấy chuyện này xử lý ra sao đây? Bỏ à?

Tạ Kiếm Nam siết chặt nắm đấm, hân biết Cẩm Hồ và Ái Đạt liên quan tới nhau rất sâu, Ái Đạt có thể thành con bò sữa siêu cấp cho Cẩm Hồ, Chính Thái hiện không còn ưu thế về tài chính nữa, chẳng lẽ từ bỏ? Tạ Kiếm Nam không cam lòng, mím môi tới trắng bệch không nói một lời.

Tạ Hán Minh trầm ngâm hỏi:

- Anh nói bỏ là bỏ lần thu mua này, hay là hoàn toàn rút khỏi Cẩm Hồ?

Tạ Hán Minh hừ một tiếng:

- Rõ ràng người khổng lồ thực tế đằng sau Ái Đạt và Cẩm Hồ đều cái công ty do con trai Từ Học Bình sáng lập trước kia cùng Cty Việt Tú thần bí, Cẩm Hồ ra giá càng lớn, Ái Đạt sẽ có được càng nhiều chính sách ưu đãi từ từ chính phủ, đó là biến tướng của chuyển dời lợi ích. Văn Tĩnh nó đã không coi mình là

người nhà họ Tạ nữa rồi, chúng ta nếu còn dây dưa với bọn chúng, ở việc này, cuối cùng thua thiệt chỉ có chúng ta...

Ông ta nói ba chữ “ở việc này” rất nặng, hiển nhiên cũng không cam lòng.

- Doanh lợi của Cẩm Hồ nửa cuối năm ngoái là bao nhiêu?

Tạ Kiếm Nam chưa chịu từ bỏ.

- Trên phương án thu mua có số liệu tài vụ năm ngoái đi kèm, năm ngoái Cẩm Hồ tăng thêm 3000 vạn đầu tư thiết bị xử lý nước, cho nên trên sổ sách, không lãi được một xu nào.

Tạ Hán Tinh càng nói mặt càng tối lại.

Năm ngoái chính Thái lấy 3000 vạn mua lấy 30% cổ phần của Cẩm Hồ, lúc này chủ động rút cổ phần, kết quả tốt nhất là lấy lại được 3000 vạn, như thế khác gì cho Cẩm Hồ vay không lãi 3000 vạn hơn nửa năm.

Nếu đánh giá một cách nghiêm túc, tài sản cố định của Cẩm Hồ còn chưa tới 100 triệu, năm ngoái bọn họ đưa ra giá mua cao như vậy là muốn lợi dụng ưu thế tài chính, cùng điều kiện mua lại nhà máy giấy, từng bước chiếm đoạt cổ phần của Cẩm Hồ, không ngờ hiện mất đi ưu thế tài chính, còn việc mua lại nhà máy giấy là sợi giây thường trói buộc bọn họ.

Tạ Kiếm Nam biết chú hai ý đã quyết, trong nước có nhiều cơ hội như vậy, sống chết bám lấy không phải là phong khách của ông ta. Lần này Tạ Hán Tinh gọi hai cha con hắn tới vì năm ngoái cha con hắn kiên trì mua lại cổ phần của Tạ Văn Tinh, nói cách khác đây là một lời cảnh cáo.

Tạ Kiếm Nam không phục, song đành phải giữ im lặng, buổi sáng hắn nhận được điện thoại của Cát Ấm Quân, công ty thực nghiệp Gia Tín thuộc sở hữu của Cát gia ngày mai sẽ triệu tập đại hội cổ đông thảo luận một phương án mua cổ phần, đối tượng không ngờ là Cty hữu hạn Việt Tú HK, mà đại biểu pháp nhân của công ty này là Hứa Tư.

Tạ Kiếm Nam bảo Cát Ấm Quân đem tư liệu công khai chuyển cho hắn, sau khi cổ phần, Việt Tú HK sẽ có 25% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín. Nhớ lại năm ngoái gặp Trương Khắc và Hứa Tư ở Hong Kong, còn tưởng bọn họ thuần túy tới dự sinh nhật Tôn Tinh Mông, không ngờ có giao dịch như thế này.

Người làm ăn biết thời thế, dù không cam lòng tới đâu Tạ Kiếm Nam cũng không mất đi lý trí:

- Cho dù muốn rút toàn bộ cũng còn có nhiều chỗ phải đàm phán, cháu sẽ tới Hải Châu phụ trách việc này.

Ngày 9 tháng 3, Tạ Kiếm Nam tới Hải Châu đàm phán chuyện rút cổ phần khỏi Cẩm Hồ, đây là lần đầu tiên từ khi hắn lên đại học tham gia kinh doanh bị đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan, Chính Thái lần này mất hết thể diện.

Tất cả đều về thế của Ái Đạt quá mạnh, mùa hè năm ngoái chỉ còn là công ty không tên tuổi, nay đã nhảy vọt lên thành doanh nghiệp điện tử nổi tiếng nhất trong nước, chiếm 40% thị phần đầu đĩa, có thành tích đáng kiêu ngạo như vậy, Chính Thái không thể không né tránh.

Rời khỏi đường cao tốc, Tạ Kiếm Nam một tay giữ vô lăng, tay trái chống lên cửa sổ, nghĩ lại lời phân tích của cha mình:

- Trên tỉnh có Từ Học Bình bảo hộ, bọn họ kinh doanh ở Hải Châu vững như bàn thạch, có xen vào là thất sách. Triệu Cẩm Vinh của tập đoàn Cẩm Thành thuộc hệ phó thị trưởng Vạn Dũng, hình như có chút va chạm với bọn chúng, có thể tận dụng được. Ngoài ra tòa nhà kia của Cẩm Thành chắc sắp xây xong rồi.

Vì thế Tạ Kiếm Nam quyết định đi tìm Triệu Cẩm Vinh trước, quay sang liếc nhìn thư ký ngồi ở ghế phụ nhắm mắt tựa hồ ngủ rồi, mặc dù dung mạo kém hơn so với Trần Tinh, nhưng hơn ở chỗ ngoan ngoãn nghe lời, da dẻ trắng hơn tuyết, ngực nở eo thon, cực gợi cảm.

Tạ Kiếm Nam chuyển tay lái, đưa tay luồn dưới lớp váy bó của cô thư ký, khẽ bóp một cái, đánh thức cô ta dậy:

- Uyển Tú, em liên hệ với giám đốc Triệu của Cẩm Thành cho anh, anh tới bãi phỏng ông ta trước, để ông ta bày tiệc chiêu đãi hai ta ...

Vừa sờ đùi thư ký, Tạ Kiếm Nam vừa nghĩ :” Trần Tĩnh không tới Hải Thái cũng tốt, có cả hai cô gái bên cạnh, thành chẳng ăn được cô nào.”

Triệu Ti Minh nghe cha hần nói Tạ Kiếm Nam thời thiếu niên đặc chí, tuổi còn trẻ đã hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình kiếm được gia tài trăm triệu. Hần cũng được kế thừa gia sản trăm triệu của cha, nên chẳng hâm mộ Tạ Kiếm Nam mấy, nhưng cực kỳ hâm mộ cô thư ký xinh đẹp như mì bên cạnh Tạ Kiếm Nam

Trong tất cả cô gái mà hần biết, chỉ có Đường Thanh và Trần Phi Dung là xinh đẹp hơn cô gái này, nhưng cứ nghĩ tới ánh mắt độc ác như sói của Trương Khắc là hần lại không rét mà run.

Triệu Ti Minh chuyện gì không giải chứ suy đoán lòng phụ nữ lại có chút năng khiếu, chỉ ngồi bàn tiệc một chút là nhìn ra Tạ Kiếm Nam và thư ký có quan hệ mập mờ, thậm kê đáng tiếc, cha hần không cho hần tìm một cô thư ký xinh đẹp.

Tạ Kiếm Nam tới Hải Châu tìm mình đầu tiên, Triệu Cẩm Vinh lòng rất mừng, chẳng phải là ông ta thích sĩ diện hảo, mà là vừa khéo có chuyện.

Trước kia ký hợp nghiệp hợp tác với Thịnh Hâm là bị áp lực từ phía chính phủ, thành ủy, địa ốc Cẩm Thành tăng tiến độ xây dựng tòa nhà Phủ Thiên, hiện công trình sắp hoàn thành, nhưng lại được cho biết trọng điểm chiến lược kinh doanh của Thịnh Hâm không còn ở trong tỉnh, hiệp nghị trước kia biến thành đồng giấy lộn.

Ông ta cần tìm người khác bán tòa nhà Phủ Thiên, Hải Thái của Tạ gia đang phát triển chuỗi siêu thị điện máy trong tỉnh, thành mục tiêu lớn nhất.

Đương nhiên, trước khi bỏ hợp tác với Diệp gia, Triệu Cẩm Vinh từng nói chuyện hợp tác tương tự với Tạ Hán Minh, chỉ là chưa đi sâu thêm. Hiện còn hai ba tháng nữa toàn nhà phủ thiên sẽ hoàn thành, Triệu Cẩm Vinh hi vọng Tạ gia mau chóng hoàn thành chuyện này, mua hay thuê cũng được, ông ta mau chóng rút tiền ra còn làm hạng mục khác.

Mảnh đất có tám bia thời Tống chẳng biết bao giờ mới giải quyết được, Cẩm Thành bị vướng 3000 vạn vào trong đó, chuyện này cũng làm Triệu Cẩm Vinh tức tối.

Ăn cơm trưa xong, Tạ Kiếm Nam cùng thư ký nghỉ ngơi trong khách sạn, sau đó theo Triệu Cẩm Vinh tới công trường tòa nhà Phủ Thiên.

Tòa nhà Phủ Thiên lúc này đã ốp xong đá cẩm thạch bên ngoài, đúng là kiến trúc sang trọng nhất Hải Châu, con đường Tiền Nhai được mở rộng, làm vị trí của nó càng trở nên ưu việt, chỉ là kiến trúc xung quanh chưa được xây dựng, trông hơi trơ trọi.

Đứng ở bãi đỗ xe sau tòa nhà Phủ Thiên, Tạ Kiếm Nam thấy khu phố cổ phía đông có vài trạch viện đang tu sửa, cửa ngõ có một tòa kiến trúc được dùng bạt bao quanh, tựa hồ có hành động không phải nhỏ, hần hỏi:

- Phía đông có giải tỏa không ?
- Thành phố không nói là không, có điều trong thời gian ngắn chưa giải tỏa được ...

Triệu Cẩm Vinh không rõ chi tiết, nhưng đoán ra phần nào:

- Phía tây giải tỏa sinh ra vô số hộ gia đình chưa được bố trí ổn thỏa, cảm tưởng phía đông không giải tỏa nổi nữa rồi ...

Triệu Ti Minh khinh khỉnh nói:

- Sao không giải tỏa chứ ạ, lụp xụp xập xệ, trông chẳng hay ho gì, hơn nữa thành phố ra quy hoạch rồi, không thể nói sửa là sửa được.
- Tôi thấy không phải là xập xệ đâu.

Kiến thức của Tạ Kiếm Nam đương nhiên hơn hẳn Triệu Ti Minh:

- Có kẻ đang muốn mượn gió đông của Phủ Thiên đấy.

Triệu Cẩm Vinh gật đầu, có điều nhà cũ xung quanh cải tạo tu sửa, đâu phải không có lợi cho Phủ Thiên:

- Thành phố chính vì không thể tùy tiện sửa quy hoạch, cho nên không sửa ngay mà thôi.

Tạ Kiếm Nam chỉ tay vào ngõ Đan Tinh trước mặt, hỏi:

- Giám đốc Triệu, mấy cái trạch viện cũ xung quanh này là của ai đấy, bọn họ chắc là biết nội tình hơn ông.

- Tra rồi, nhưng không ra ai ở đằng sau, trước đó Cẩm Hồ có mua hai trạch viện trong ngõ Đan Tinh, trước cả khi tòa nhà Phủ Thiên, khi ấy xô xao cả lên, đều nói Sa Điền sắp giải tỏa hết rồi, quả nhiên về sau Tây Sa Điền liền giải tỏa, Chính Thái là đại cổ đông của Cẩm Hồ mà không biết sao?

Hai tòa trạch viện trong ngõ Đan Tinh sớm đã chuyển sở hữu trước khi Chính Thái vào Cẩm Hồ, Tạ Kiếm Nam đương nhiên là không biết, nhưng lúc này thì hẳn lưu tâm rồi:

- Hải Châu thì còn có ai biết tin sớm hơn giám đốc Triệu? Tôi thấy đó là người của Cẩm Hồ ...

Có điều tu sửa không nhanh bằng đập đi xây lại, điều này thật khó hiểu, giống việc mua Tân Quang với giá cao vậy, tâm tư của người đứng sau Việt Tú, Tạ Kiếm Nam nghĩ mãi không thấu, đó cũng là nguyên nhân mà tuy hẳn không cam lòng vẫn đồng ý rút khỏi Cẩm Hồ.

Triệu Cẩm Vinh gật đầu, ông ta cũng nghi thế, có điều Cẩm Hồ trước giờ không tham gia việc khai thác địa ốc Hải Châu, nên ông ta không để ý mấy.

Tạ Kiếm Nam đi một vòng quanh tòa nhà Phủ Thiên, trong lòng cơ bản đã có quyết định:

- Hải Thái có thể thuê ba tầng đầu 8000 mét vuông, tòa nhà sắp xây xong rồi, nên bàn kỹ hơn ..

Triệu Cẩm Vinh hơi thất vọng, ông ta mong Hải Thái mua đứt luôn, hiện việc xoay vòng vốn của Cẩm Thành hơi khó.

Tạ Kiếm Nam nhìn ra, hỏi:

- Sao vậy, giám đốc Triệu có gì khó xử à?

Triệu Cẩm Vinh cười:

- Tôi và chú hai cậu quen biết nhau mười năm rồi, chẳng cần giấu nữa, nơi này mặc dù tiềm lực tăng giá rất cao, nhưng trong tay Cẩm Thành còn mảnh đất khác không thể để hoang phí được, mà ngân hàng thì không chế khoản vay rất nghiêm.

Triệu Cẩm Vinh nói thế là thừa nhận tài chính eo hẹp cả Cẩm Thành rồi, nhưng Hải Thái làm chuỗi siêu thị điện máy, chiếm dụng tài chính rất lớn, có thể thuê được thì thuê, không tùy tiện mua bất động sản, nếu không kinh doanh không tốt, tới rút lui cũng trở nên khó khăn.

Tạ Kiếm Nam gật đầu nói:

- Giám đốc Triệu có nghe tới quyền tải sản kiểu cửa hàng chưa?

- Giám đốc Tạ du học trở về, kiến thức nhiều hơn tôi, nguyên nghe kỹ hơn.

Muốn kiếm chế Cẩm Hồ, Việt Tú thì Cẩm Thành là đối tác không tệ, Tạ Kiếm Nam cũng sẵn lòng giúp bọn họ giải quyết quần bách tài vụ, giải thích:

- Ba tầng đầu của Phủ Thiên là kiểu cửa hàng chỉnh thể, muốn bán hết là rất khó, cho dù Cẩm Thành muốn bán cho Hải Thái, chúng tôi cũng không thể trả được giá cao ... Ở nước ngoài có kiểu tiêu thụ cửa hàng chỉnh thể mới, là ủy thác cho doanh nghiệp tiến hành kinh doanh thống nhất, ví dụ như cho Hải Thái chúng tôi thuê mở siêu thị điện máy, nhưng quyền sở hữu lại chia thành mấy trăm phần độc lập bán đi, người đầu tư không trực tiếp kinh doanh, chỉ lấy quyền sở hữu của mình ra lấy tiền thuê và tải sản tăng giá .. Tôi thấy các ông muốn bán, có thể ước định với người đầu tư tỉ lệ tiền thuê hấp dẫn từ 10 - 12 %, đối với nhà đầu tư bảo thủ, nếu nhìn thấy giá trị tăng hơn lợi tức ngân hàng, lại còn có hoa hồng, chắc chắn tham gia. Chỉ cần tuyên truyền thích hợp, sẽ rất có sức hấp dẫn.

Triệu Cẩm Vinh gật gù, ý này rất hay nhưng đây là chuyện lớn cần phải suy xét kỹ hơn.

Tạ Kiếm Nam, Triệu Cẩm Vinh lên xe chuẩn bị rời đi, thấy một chiếc xe thể thao xám bạc từ con đường sườn phía đông tòa nhà Phủ Thiên rẽ vào, chiếc xe này không quá đắt giá, nhưng vừa mới xuất hiện, trong nước hắt chưa có mấy người có.

Tạ Kiếm Nam nhìn chiếc VS 40 đi tới bên cạnh, không biết có phải là chiếc xe Tạ Tử Gia và Trần Tĩnh gặp trên đường cao tốc hay không, tên cầm lái thật đáng thương, không ngờ gặp phải tiểu ma đầu Tạ Tử Gia, khi hắn thấy Trương Khác xuất hiện từ cửa sổ xe vẫy tay, lòng bất giác trầm xuống.

- Tạ lão lục, sao lại rảnh rỗi tới đây dạo thế?

Trương Khác liếc nhìn chiếc xe của Triệu Cẩm Vinh bên cạnh, nghĩ :” Tạ gia muốn hợp tác với Cẩm Thanh rồi”, nói:

- Tòa nhà này không tệ, Tạ lão lục muốn tới Hải Châu mở cửa hàng à? Hoan nghênh, nhớ để một quầy cho Ái Đạt nhé ...

Nếu được, Tạ Kiếm Nam hận không thể ném tất cả đầu đĩa Ái Đạt đi thì có, nhưng hắn là người có lý trí, kinh doanh là kinh doanh, ân oán tư là ân oán tư, thậm chí hắn không can thiệp chuyện giám đốc cửa hàng tuyên truyền cho Ái Đạt, điều này làm hắn rất uất, nhưng ai bảo Hải Thái lúc này chưa làm nên trò trống gì?

Nhưng cho hắn thấy một khả năng, hắn không ngại đập Ái Đạt xuống bùn.

- Anh lần này vẫn là đại biểu của Việt Tú sao?

- Ồ, anh nói chuyện đó hả?

Trương Khác ngoẹo đầu nói:

- Chính Thái đã quyết định chưa, chuyện nhỏ này chẳng cần nghiêm túc mở cuộc họp cổ đông thảo luận, nếu mở thì nói không chừng tôi sẽ đại biểu cho Việt Tú tham gia.

- Chúng tôi từ bỏ.

Tạ Kiếm Nam cố bình tĩnh nói:

- Bỏ tặng vốn đầu tư mua lại sao?

Trương Khác vờ hồ đồ:

- Vậy Chính Thái đồng ý cho Việt Tú điều chỉnh cổ phần?

- Chỉ một mình Việt Tú thôi sao?

Tạ Kiếm Nam mặt âm trầm, Việt Tú liền một lúc tăng 3300 vạn, sau khi điều chỉnh cổ phần, Việt Tú sẽ nắm quyền khống chế cổ phần.

Trương Khác cười, Chính Thái quen dùng ưu thế tái chính chèn ép người khác, hiện giờ bản thân gặp cảnh này chắc cay cú lắm:

- Tôi ngay tại đây đại biểu cho Việt Tú đề xuất mua lại 30% cổ phần Cẩm Hồ trong tay Chính Thái với giá 3000 vạn tiền mặt.

Tạ Kiếm Nam sắc mặt rất khó coi, xem ra bọn chúng chỉ muốn Chính Thái rút lui, hơn nữa còn không thêm một xu, 3000 vạn coi như bỏ đấy hơn nửa năm không dùng rồi, số tiền này lấy đi mở hai cửa hàng, nửa năm có thể kiếm được doanh lợi 1000 vạn.

Nhưng Chính Thái có thể không rút lui sao?

Triệu Cẩm Vinh ngồi trên xe, thấy Tạ Kiếm Nam dừng lại nói chuyện với Trương Khác, không nghe thấy bọn họ nói gì, hai người này quen nhau cũng là bình thường, song nói chuyện cách cửa sổ xe, xem ra hết sức lạnh nhạt.

Triệu Cẩm Vinh cũng chỉ gặp qua Trương Khác vài lần, ấn tượng sâu nhất là lần bị Phó Tuấn bóp cổ, Trương Khác đưa Mã Hải Long đi. Mặc dù chuyện đó không để lại hậu quả gì, song là lần đầu tiên Triệu Cẩm Vinh bị làm bề mặt từ sau khi phát lên ở Hải Châu.

Trương Khác tuy chỉ là thiếu niên nhưng sau lưng có Đường Học Khiêm, Từ Học Bình, đúng là chuyện làm người ta nản chí.

Triệu Cẩm Vinh bảo lái xe đi tới, làm ra vẻ phóng khoáng nói:

- Giám đốc Tạ cũng quen Khác thiếu gia vang danh Hải Châu sao?

Trương Khác nghe thế nghĩ, chắc là không bao lâu nữa mình thành đệ nhất ác bá Hải Châu rồi, đúng là nản, đáp cho có lệ:

- Tất nhiên quen rồi, hơn nữa còn rất quen là khác.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà Phủ Thiên nói:

- Nơi này sắp xây xong, Cẩm Thành hẳn là kiếm lớn rồi. Đi qua nhìn thấy đại sảnh rất khí phái! Tiếc là cả đại sảnh liền một thể, không dễ bán.

Triệu Cẩm Vinh đắc ý nói:

- May nhờ có giám đốc Tạ tặng lời, nơi đó định phân quyền sở hữu ra bán ..

Trương Khác liếc nhìn Tạ Kiếm Nam, xem ra hẳn đúng là có vài phần kiến thức, chuyện này không tiếp tục kiếm chân Cẩm Thành được nữa, làm Trương Khác khó chịu.

323. Chương 323: Không Cần Phải Hoảng

Triệu Cẩm Vinh có lẽ có bộ mặt hung ác, nhưng đó là với người không có quyền thế thôi, nếu lúc này Chu Phú Minh gọi ông ta tới tát ngay một cái trước mặt mọi người, Triệu Cẩm Vinh lại dám trở mặt sao?

Cái xã hội này bản chất là cá lớn nuốt cá bé, Tạ Kiếm Nam chỉ cần để cái xương này mãi vương trong cổ họng Triệu Cẩm Vinh là được rồi, ít nhất khi ở dưới tình huống lợi ích hai bên nhất trí, ông ta sẽ vui vẻ kiềm chế Cẩm Hồ, Ái Đạt.

Tạ Kiếm Nam cười tươi tỉnh:

- Không biết Cẩm Thành cũng làm đầu đĩa, có kiếm được không?

- Kiếm được chứ, một tháng lợi nhuận gần 60 vạn.

Triệu Ti Minh nhin tới tận bây giờ mới có cơ hội khoe khoang, căn bản không nhìn mặt cha, nói tranh:

- Giờ mới biết Ái Đạt kiếm tiền chẳng khác gì ăn cướp được, chúng tôi một tháng sản xuất 1000 máy, Ái Đạt một tháng sản xuất 10 vạn máy, mẹ ơi, không biết một tháng vớ được bao nhiêu tiền.

Nếu Ái Đạt không kiếm được nhiều tiền như thế từ thị trường đầu đĩa, Chính Thái sao phải nhượng bộ?

- Sao Cẩm Thành không tăng quy mô lên, mỗi tháng có một nghìn thôi à? Hải Thái có thể bán hộ cho các vị.

Tạ Kiếm Nam tỏ ra hào phóng.

Triệu Cẩm Vinh tức thì hăng hái, bị Tạ gia khích bác đi làm tốt thí đấu với Cẩm Hồ, Ái Đạt thì tất nhiên ông ta không làm, nhưng liên hợp với Tạ gia đối phó thì có thể suy tính.

Bạn đầu Triệu Cẩm Vinh bảo con trai làm đầu đĩa cũng không nghĩ có lợi nhuận cao như thế, nếu có khả năng ông ta cũng muốn làm lớn, thấy Ái Đạt kiếm tiền như vậy, sao chẳng thêm? Nhưng cả về cung ứng linh kiện lẫn kỹ thuật, thị trường đều có thiếu sót, không làm lớn được.

Hiện giờ hạn chế chủ yếu là cung cấp linh kiện, nguồn mắt đọc đáng tin cậy nhất là của Phillips đã hết hạn, đương nhiên giải quyết được nguồn cung linh kiện thì hạn chế lớn nhất là thị trường, bọn họ hiện giờ lên lút dán mác Ái Đạt, chẳng lẽ Tạ Kiếm Nam cho siêu thị của mình bán hàng giả?

Triệu Cẩm Vinh thăm dò:

- Ái Đạt chắc chắn tội với giám đốc Tạ không ít, tôi thấy thế cũng tốt, chúng tôi lấy đầu đĩa dán mác Ái Đạt đưa tới cửa hàng của Hải Thái bán nhé?

- Chiều này hay lắm, chơi chết nó đi, chúng ta không cần lên lút nữa, có giám đốc Tạ giúp, Ái Đạt làm sao tra ra được?

Triệu Ti Minh hưng phấn reo lên.

Triệu Cẩm Vinh hận không thể đá thẳng con ngu này văng xuống xe.

Tạ Kiếm Nam cười lạnh: “Tra không tới các người, nhưng Hải Thái thì đóng cửa rồi.” Nếu Hải Thái bán hàng giả của Ái Đạt, chỉ e Trương Khác có nằm mơ cũng cười được, làm sao để người ta nắm thóp thế được? Tạ Kiếm Nam biết Triệu Cẩm Vinh chỉ thăm dò mình thôi, cười nói:

- Chẳng cần phải nhất định đối đầu với Ái Đạt, dù sao phát tài mới là quan trọng, mô hình của Ái Đạt chẳng phức tạp, chẳng qua chúng làm công tác thị trường thành công thôi, tôi thấy giám đốc Triệu có ý làm, Hải Châu sẽ xuất hiện Ái Đạt thứ hai. Nếu Cẩm Thành muốn làm lớn, Chính Thái có thể có thể cung cấp hỗ trợ kỹ thuật, về mặt phát triển thị trường, Hải Thái cũng có chút ảnh hưởng.

Triệu Cẩm Vinh động lòng rồi, song vẫn hỏi:

- Giám đốc Tạ có tham gia chứ?

Tạ Kiếm Nam biết hiện làm đầu đĩa rất có lãi, nhưng hắn chọn con đường làm chuỗi siêu thị điện máy, không phân tâm chuyện ngoài nữa, dù sao đầu thế kiếm hết tiền trên đời này.

Song nhìn bộ dạng cẩn thận như sợ người ta lấy ông ta ra làm tốt thí, nếu hắn không tham gia, với cái khí phách của Triệu Cẩm Vinh chẳng dám làm lớn:

- Giám đốc Triệu sẵn lòng chia canh cho tôi sao?

Triệu Cẩm Vinh cười ha hả:

- Thời buổi này ăn một mình không phát tài được.

- Giám đốc Triệu khẳng khái như thế tôi sẽ ở lại Hải Châu hai ngày, nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Mọi nói vậy nhưng lúc này trong đầu hắn lơ mơ hiện ra một kế hoạch có thể đánh úp ...

Tạ Kiếm Nam nói như thế, Triệu Cẩm Vinh không cho rằng hắn lừa mình nữa, hiện giờ ông ta cũng rất hi vọng hợp tác với Chính Thái tránh bị cô lập ở Hải Châu.

Tạ Kiếm Nam quyết định ở lại, nên không vội nhượng bộ Cẩm Hồ nữa, buổi chiều rất muộn mới tới Cẩm Hồ, hội diện với Đan Mai, không thảo luận mấy vấn đề thực tế đã quay về nhà khách Triệu Cẩm Vinh chuẩn bị cho hắn.

~~0o0

~~Trương Khác bình tĩnh đối diện với chuyện Cẩm Thành hợp tác với Hải Thái, vì trừ khi có được thế mạnh tuyệt đối, nếu không khó mà lấp hết được đường lui của đối phương, có điều lấy mạnh hiếp yếu cũng không phải là phong cách của Trương Khác, chỉ mong cha con Triệu Cẩm Vinh sau này an phận biết quy củ một chút, có điều khả năng này không cao.

Trương Khác biết chuyện Tạ Kiếm Nam tới Cẩm Hồ không nói mấy tới chuyện đầu tư đã về nhà khách, không khỏi nghĩ: ” Tạ Kiếm Nam và cha con họ Triệu ở với nhau lâu như vậy, bọn chúng mưu tính gì?”

Chiều ngày hôm sau, Trương Khác trên đường từ khu công nghiệp điện tử về, vốn định cùng Tạ Văn Tình tới vườn bách thảo, không ngờ lại gặp xe của Triệu Cẩm Vinh, khi hai xe giao nhau, thấy Tạ Kiếm Nam ở trong đó.

Xe Triệu Cẩm Vinh đi tới trước trừ khu công nghiệp điện tử thì là ruộng lúa, rồi đê sông Tiểu Giang, tin rằng Tạ Kiếm Nam không phải tới đây ngắm phong cảnh sông nước đầu xuân.

- Bọn chúng tới đây làm gì?

Chu Du ngồi ở ghế phụ nhìn thấy Tạ Kiếm Nam đầu tiên, dù sao ở Hải Châu chỉ có nhà máy điện tử phía dưới Cẩm Thành là có thể uy hiếp tới Ái Đạt, mà Hải Thái lại có mạng lưới tiêu thụ hùng hậu trong tỉnh, thấy Tạ Kiếm Nam đi cùng Triệu Cẩm Vinh trong lòng không tránh khỏi có dự cảm không lành.

Tạ Văn Tình không thể vờ như không thấy Tạ Kiếm Nam, cách cửa sẽ khẽ mỉm cười, nhưng không có ý xuống chào hỏi, cuối cùng cô đã đi trên con đường hoàn toàn khác gia tộc rồi.

- Tạ lão lục hình như đã nhìn thấy chỗ yếu của em mất rồi ...

Khuôn mặt đường nét sáng sủa điển trai của Trương Khác thoáng hiện nụ cười, mắt chăm chú nhìn bầu trời trong vắt bên ngoài, một tờ tạp chí tài chính đặt trên đùi y, lật ở trang đăng bài tập đoàn Khang Giai trong ngày quốc tế phụ nữ giảm giá toàn bộ mặt hàng điện tử.

Đây là cuộc chiến giá cả toàn diện của ngành điện tử trong nước, khởi nguồn là vì hai tháng trước, tập đoàn Trường Hồng - Tứ Xuyên giảm giá sản phẩm điện tử quy mô lớn.

Cuộc chiến này phá vỡ hiện trạng lợi nhuận cao của ngành nghiệp, tăng tốc chỉnh hợp lại ngành nghiệp, nhưng vẫn giữ được lợi nhuận nhất định, tới 2 năm sau mới nổ ra cuộc chiến giá cả tàn khốc hơn nữa.

Trương Khác dừng dừng nói:

- Chẳng qua có thêm đối thủ trong cuộc đại chiến mà thôi, không cần quá coi trọng, cái gì phải tới tới sẽ tới, không không phải Cẩm Thành và Hải Thái thì cũng sẽ là người khác thôi.

Chu Du chưa dễ bỏ đi lo lắng như vậy:

- Nhà máy của Cẩm Thành kia được lão Tô sai người xem qua rồi, tuy nhỏ nhưng giám đốc rất có tài.

- Triệu Cẩm Vinh tuy ngang ngược vô lối, còn xuất thân lưu manh, có điều đúng là chó chó hơn người.

Trương Khác gật gù:

- Chưa nói giới nịnh nọt, thời Đinh Hưởng Sơn làm bí thư thành ủy, Triệu Cẩm Vinh không có ảnh hưởng nào trên thành phố vẫn làm công ty phía dưới có hiệu ích không tệ.

Chưa có manh mối gì nghĩ chỉ tổ đau đầu đầu Chu Du hỏi sang chuyện khác:

- Cậu và giám đốc Tạ có tới vườn bách thảo nữa không?

- Đã nói trước rồi, sao lại không đi?

Trương Khác nhếch môi cười:

- Người ta vừa có hành động, chúng ta đã hoảng lên, thế sống sao nổi nữa. Làm ông chủ như thế cũng vô vị.

- Được, được, hai vị là ông chủ, tôi bảo Phó Tuấn đưa tôi về trước vậy ...

Chu Du chỉ biết cười khổ:

- Hai du học sinh Mỹ từng làm việc ở tập đoàn giấy đã đàm phán xong điều kiện. Trước khi quyết định cuối cùng, có cần an bài họ

- Bọn họ nếu đã ngồi vào được vị trí quản lý trung tầng thì đều có bản lĩnh, anh tới Thượng Hải gặp họ trước đi, nói ẩn tượng về họ cho tôi, tôi sẽ quyết định có gặp hay không?

Chu Du cười hăng hắc:

- Lương hàng năm 60 vạn, chắc đủ đem lên truyền thông xào nấu một phen rồi.

- Đợi hoàn thành công tác tiền kỳ hãy nói tới chuyện đó, anh lúc nào cũng không quên nghề cũ. À, lần này bảo Dương Văn giúp anh chuyện Ái Đạt, Lưu Minh Huy có ý kiến gì không?

Chu Du thở dài:

- Trong lòng ít nhiều cũng có chút bất mãn, cho hẳn một thời gian điều chỉnh lại tâm thái, vị trí chỉ có một, đành đưa người thích hợp hơn lên thôi.

324. Chương 324: Ưu Tư Trong Vườn Bách Thảo

Trương Khác mua 200 mẫu đất ở sườn nam Tượng Sơn, chia ra ọi người cùng hợp lực trồng một vườn bách thảo, còn đăng ý một công ty quản lý, mời một người ở cục viên lâm học quản lý viên lâm tới phụ trách nơi này, chi phí vận hành công ty mọi người chia nhau, đương nhiên Trương Khác đóng phần lớn.

Đầu tiên mọi người góp tiền làm một con đường xi măng dưới Tượng Sơn, tránh cứ mưa xuống là xe đi vào lại dính đầy bùn đất.

Sau Tết nhiệt độ Hải Châu tăng trở lại rất nhanh, nguyên nhân cũng là do Tết năm nay tới muộn, ngồi trên xe nhìn thấy cây trà sau hàng rào gỗ bên đường mọc chồi non, Trương Khác nói:

- Mùa hè chúng ta tới đây nơi này đã mọc thành cây rồi.

Trương Khác và Tạ Văn Tình xuống xe trước vườn bách thảo, bảo Phó Tuấn đưa Chu Du về thành phố, trước khi công ty tan ca đến đón họ là được.

Giám đốc nơi này đã dẫn người tới công ty cây giống xem giống hoa, trong vườn chỉ có công nhân đang làm đất, trước Tết, Đinh Hòe đã đón cha mẹ tới Hải Châu trồng trúc, Trương Khác và Tạ Văn Tình tới chào hai ông bà trước, y không hiểu mấy về trúc, nghe cha mẹ Đinh Hòe nói sau một trận mưa xuân là có thể thấy măng mọc lên rồi, nhưng hiện giờ chưa thấy gì cả, còn tưởng là đất hoang.

Mục đích ban đầu nơi này là trồng hoa hồng cho Đường Thanh và Tạ Văn Tình, nên hoa hồng được trồng trước tiên, ước chừng 20 - 30 mẫu, giờ chỉ còn đợi mùa ra hoa nữa thôi.

- Hai ngày qua Tiểu Lục không nghiêm túc bàn chuyện rút vốn ...

Tạ Văn Tình khoan thai đi giữa những khoảnh đất xanh mướt chồi non, gió mát xung quanh mang theo hương thơm đất mùa xuân vô cùng dễ chịu, khung cảnh tĩnh lặng, chỉ loáng thoáng có tiếng song từ phía bờ sông vọng lại, nhưng trong lòng vẫn chưa hết ưu lo.

- Chị lo có biến cố à?

- Tiểu Lục rất thông minh, nó ở cạnh Triệu Cẩm Vinh thời gian dài như thế, chỉ e rất nhiều chuyện được nó nghĩ thấu rồi.

Tạ Văn Tình gật đầu.

- Ha ha, mặc dù trốn sau lưng đám người khác rất thích, nhưng không thể trốn mãi cả đời được.

Trương Khác chẳng lo:

Trương Khác chăm chú nhìn Tạ Văn Tình, mấy ngày qua nhiệt độ tăng mạnh, buổi trưa mặc đồ mùa xuân cảm thấy nóng nực rồi, Tạ Văn Tình cởi áo khoác mỏng vắt ở cánh tay, hai tay khoanh trước ngực, mái tóc dài vấn cao, trông đoan trang điển nhã còn vương chút khả ái của thiếu nữ, bầu ngực vուն tròn khiến người ta mê đắm, vòng eo đầy đặn hơn của các thiếu nữ một chút, trông càng có nhục cảm, dễ khiến nam nhân sinh ra tưởng tượng vô hạn, đôi chân thẳng tắp, đùi căng, hoàn toàn không có vẻ gì của một nữ nhân đã qua ba mươi.

Trương Khác hít một hơi trấn định lại:

- Chị, chúng ta lên dê dạo đi.

Từ đây vòng qua cửa thì khá xa, Trương Khác vịn hàng rào nhảy qua, Tạ Văn Tình nổi tính trẻ con, đặt áo lên hàng rào, rồi học Trương Khác trèo qua, Trương Khác đưa tay đỡ lấy eo cô, để Tạ Văn Tình vịn vai nhảy xuống, không ngờ Tạ Văn Tình nháy mắt, đặt mông ngồi lên vai y, sau đó từ lòng y trượt xuống.

Ôm cơ thể thành thực đầy phong tình trong lòng, Trương Khác thấy tim đập rộn lên, kéo người Tạ Văn Tình vào lòng, để vùng bụng cô áp sát vào mình, đưa tay xoa nắn cặp mông cô, trong lòng cảm khái: Nữ nhân thật y như thuốc phiện, dính vào một cái là nghiện.

Từ khi phát sinh quan hệ nam nữ với Tạ Văn Tình, khao khát của y với cơ thể mỹ diệu này không dễ dàng áp chết như trước được nữa, không may về Hải Châu khó tìm được cơ hội ăn vụng, nữ nhân ba mươi như sài lang, không biết Tạ Văn Tình có cảm giác gì?

Nghĩ thế, tay xoa may hơn bờ mông của Tạ Văn Tình, đầy đàn hồi, ấn vào một cái cảm giác nảy ra mạnh mẽ, thường nói nữ nhân sau tuổi 25 sẽ xuất hiện nếp nhăn, nhưng Trương Khác tỉ mỉ tìm khắp cơ thể Tạ Văn Tình, không thấy chỗ nào có dấu hiệu xuất hiện nếp nhăn, không biết làn da như thiếu nữ này của cô bảo dưỡng như thế nào.

- Ngửa ...

Tạ Văn Tình đẩy bàn tay nghịch ngợm của Trương Khác ra, sợ công nhân trong vườn nhìn thấy, hơn nữa tay Trương Khác vừa chạm vào mông cảm thấy có chút phản ứng, không thể tập trung nghĩ chuyện khác được nữa:

- Em thực sự không sợ bọn họ giở trò sau lưng à?

Trên đê cùng với mép trong đều đã trồng bạch dương và liễu, đứng trên đê không lo bị công nhân nhìn thấy nữa, Trương Khác ôm lấy eo cô, cúi đầu áp tới đôi môi hồng nhuận. Tạ Văn Tình ngoẹo đầu đi chánh, yếu ớt chống vào ngực y nói:

- Đừng, nhớ có người nhìn thấy..

Trương Khác đưa tay phải giữ chiếc cằm cô, nhìn gò má hây hây đỏ, định cố hôn lần nữa, Tạ Văn Tình hôn nhanh lên môi y một cái, rồi gỡ tay ra:

- Thế được chưa, giờ nói chuyện đi đã, chị lo lắng thật đấy.

Trương Khác thấy vẻ lo lắng hiện rõ trên mắt cô, không làm bậy nữa, cùng cô ngồi xuống một chỗ cỏ khô, nhìn ra dòng nước sông đục ngầu:

- Chị hỏi em có lo không à? Cái thế giới này, chỉ cần người nào có thực lực, sẽ bị người ta ghét, người ta oán hận, người ta nguyện rửa, bọn họ thích giở trò thì cứ để bọn họ làm đi, với thế lực của Cẩm Hồ hiện nay, chắc Tạ Kiếm Nam, Triệu Cẩm Vinh không dám tùy tiện phá hỏng quy củ đâu.

Tạ Văn Tình chăm chú nhìn tiểu nam nhân của mình, mặt mũi cương nghị, ánh mắt sâu sắc, hoàn toàn không còn tìm ra được chút vẻ non nớt nào nữa.

- Em tính triệt tiêu công ty Việt Tú bên phía Hải Châu, sau khi mua nhà máy giấy Tân Quang xong, thành lập tập đoàn giấy Tân Quang, hạng mục nhất thể hóa do Tân Quang độc lập gánh vác ... Chị Văn Tình chị thấy sao?

Tạ Văn Tình cười ôn nhu:

- Được, nhân tuyển em cũng quyết rồi chứ?

- Chị làm tổng giám đốc Cẩm Hồ, chị Thái làm trợ thủ cho chị, Tân Quang giao cho Chu Du phụ trách, chị thấy thế có được không?

- Trương Khác.

Tạ Văn Tình trầm ngâm một chút, đột nhiên chuyển đề tài:

- Chỉ Đồng hè năm nay đi học rồi, cùng lắm là kéo dài tới mùa hè năm sau, nhưng chị không tìm được trường thích hợp ở trong nước..

- Chị muốn đưa Chỉ Đồng ra nước ngoài học à, ông bà nội của Chị Đồng có liệu đồng ý không?

Trương Khác cứng người, lắp bắp:

- Em phải xa chị sao?

- Em nghĩ đi đâu đấy? Chị vẫn hi vọng Chỉ Đồng trưởng thành ở môi trường trong nước, chỉ là tình trạng giáo dục trong nước không làm người ta hài lòng, cơ bản không coi học sinh như người lớn để dạy dỗ, năm trước chị còn phiền lòng vì việc học hành của Chỉ Đồng, gần đây nghĩ thông rồi, nếu không có một trường học như thế? Vì sao không lập nên một cái cho những đứa bé như Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ? Chị đã liên hệ với bạn làm giáo dục ở Mỹ rồi, mời cô ấy về giúp chị lập trường học, cổ phần của Cẩm Hồ chị nhường lại cho em, chị cũng không cần cổ phần của em ở Ái Đạt, chị luôn thấy mình đã chiếm lợi của em quá nhiều rồi.

Tạ Văn Tình đứng dậy, chỉ vào vùng đất trống trước vườn bách thảo:

- Ngay ở đây, chị muốn lập một trường học tư tốt nhất toàn quốc cho Chỉ Đồng .. Nếu có thể là trường học tốt nhất thế giới ... Có điều trước đó, em phải làm cho nước Tiểu Giang chạy qua đây phải trở nên trong xanh.

Trương Khác thở phà ra một tiếng:

- Nghĩ mà ghen với Chỉ Đồng, chị đặt hết tâm tư lên nó mất rồi

- Em có gì mà ghen tỵ, nữ nhân đặt tâm tư lên người em còn ít à?

Tạ Văn Tình dí tay vào trán Trương Khác:

Trương Khác cười khi thuận thể nắm lấy tay cô, hôn lên mu bàn tay:

- Vậy phía Cẩm Hồ ai sẽ giúp em?

- Để Phi Quyên làm tổng giám đốc đi.

Trương Khác muốn thành lập tập đoàn giấy Tân Quang, đem nghiệp vụ liên quan tới ngành giấy để vào đó, Cẩm Hồ sẽ chỉ còn lại bộ phận, chức chủ tịch hội đồng quản trị Cẩm Hồ bề ngoài địa vị rất cao, nhưng thực tế không bằng tổng giám đốc của Ái Đạt, Tân Quang, để Thái Phi Quyên làm rất thích hợp.

Trương Khác gật đầu:

- Nhưng mà cho dù hiện giờ bắt tay vào xây trường học thì cũng không thành được trước mùa hè.

- Vậy để năm sau Chỉ Đồng mới nhập học cũng không muộn...

Hơn một năm qua ít có thời gian chăm sóc Chỉ Đồng, trong lòng Tạ Văn Tình rất áy náy, thoát khỏi sự vụ phức tạp bận rộn của công ty, chắc chắn là chuyện Tạ Văn Tình vui vẻ mà làm nhất, dù sao cô cũng không hứng thú lắm với việc kiếm tiền.

325. Chương 325: Khoản Lương 60 Vạn

Tạ Văn Tình kéo Trương Khác đứng dậy, cùng Trương Khác xem vùng đất trong đề:

- Em định làm vườn bách thảo lớn cỡ nào? Chị xây trường học kề sát vườn bách thảo và đê sông, như vậy phải quy hoạch thật tốt, vườn bách thảo cũng phải tăng tốc, chị sẽ đầu tư một khoản tiền vào vườn bách thảo .

Trương Khác dùng hai ngón tay mặt mìn mang sàng bóng của Tạ Văn Tình, để cô nhìn thẳng vào mình, từ trong đôi mắt muôn vàn phong tình đó, nhìn ra được cô đã quyết tâm rồi, liền bỏ ý khuyên can:

- Như vậy cũng được, chỉ có điều tài chính sẽ hơi eo hẹp.

- Trừ khoản tiền phải trả cho 30% phải trả cho Chính Thái, số tiền khác không cần gấp, em không phải hẹn với Tống Bồi Minh, tiền mua nhà máy Tân Quang sẽ trả hết trong một năm sao? Chị làm trường học cũng không phải cần tới ngay tức thì.

Tạ Văn Tình nghiêng má, cọ nhẹ nhẹ vào lòng tay rộng Trương Khác, nếu chẳng phải trên bờ đê thi thoảng cũng có người đi qua, cô thực sự muốn dựa vào lòng Trương Khác nghỉ ngơi một chút.

- Nói chung là kế hoạch tài vụ phải sửa đổi rất nhiều, may mà lợi nhuận của Ái Đạt khá khả quan, nếu không chẳng thể làm nhiều việc cùng lúc như thế ...

Thấy ánh mắt Tạ Văn Tình lộ vẻ mơ màng, Trương Khác vòng tay qua eo cô kéo lại gần, cúi đầu xuống hôn lên cánh môi thơm, đến khi mặt cô đỏ lựng như hoa đào, hơi thở gấp gấp mới thôi.

Qua hàng bạch dương nhìn thấy giám đốc vườn bách thảo đi tới, chắc ông ta công nhân nói bọn họ tới, nên đến đây, Trương Khác buông Tạ Văn Tình ra:

- Nếu chị đã quyết rồi thì chuyện nơi này giao hết cho chị phụ trách đây ...

oOo

Tạ Kiếm Nam trước đó có nghiên cứu về sản nghiệp đầu đĩa, gần như hẳn có đi sâu nghiên cứu tương đối về điện tử gia dụng, đó là môn học mà bắt buộc hẳn mình phải học, theo hẳn thấy một doanh nghiệp có chuỗi siêu thị điện máy hoàn thiện phải chi phối được nhà máy chế tạo, nếu có khả năng thì tham gia vào đó mới mức độ thích hợp cũng được.

Hải Thái hiện không có thừa tình lực để tham gia vào chuyện này, nhưng công ty mẹ Chính Thái thì có thể, Tạ Kiếm Nam ở lại Hải Châu ba ngày, tìm hiểu rõ tình hình cung ứng linh kiện, còn bỏ nửa ngày ở khu công nghiệp điện tử ở trấn Ích Long, khá hài lòng với tình hình sản xuất của nhà máy điện tử của Cẩm Thành.

Hiện nhà máy này đã có ba cái thiếu:

Một là cung ứng linh kiện bị hạn chế, đó là vấn đề cả ngành nghiệp đang đối diện, chỉ có thể đợi công trình kỳ hai của Phillips đi vào hoạt động.

Hai là kỹ thuật yếu kém, tuy giai đoạn này yêu cầu lắp ráp đầu đĩa yêu cầu không cao, nhưng muốn giảm giá thành, chất lượng sản xuất ổn định hơn, tính năng hoàn thiện hơn, thì phải nâng cao kỹ thuật, điểm này bất kể là Chính Thái trợ giúp, hoặc Cẩm Thành tự khắc phục đều không có mấy.

Thị trường hẹp, không có nhiều kinh nghiệm phát triển thị trường, quan trọng thiếu ngộ tính và khí phách, nhiều người nghĩ Ái Đạt thành công chẳng qua là nhờ cái danh Tiêu Vương.

Tạ Kiếm Nam vốn hứng thú tiến vào ngành điện thoại di động, chỉ là hiện giờ tiến vào ngành nghiệp này hạn chế quá lớn, điều kiện chưa chín muồi, làm từ đầu đĩa cũng tạm.

Trước khi rời khỏi Hải Châu, Tạ Kiếm Nam chính thức thông báo cho Đan Mai đại biểu cho Chính Thái chính thức yêu cầu rút vốn.

Vì hóa giải áp lực tài chính hiện tại cũng như làm thông thuận quan hệ giữa các công ty, Trương Khác và Tạ Văn Tình quyết định bỏ 3000 vạn ra mua lại và gạch bỏ cổ phần của Chính Thái.

Tiếp đó cổ phần của Chu Du, Thái Phi Quyên, Thiệu Chí Cương đều chuyển sang tên của Trương Khác, tiền chuyển nhượng cổ phần sẽ trả trong một năm.

Cẩm Hồ mua nhà máy Tân Quang với 3300 vạn, giao hẹn thanh toán với chính phủ Thành Nam trong vòng một năm, thành lập tập đoàn Tân Quang, đem toàn bộ nghiệp vụ liên quan tới ngành giấy của Cẩm Hồ đưa vào Tân Quang, do Chu Du làm tổng giám đốc.

Trương Khác chuyển cổ phần Cẩm Hồ dưới danh nghĩa Việt Tú vào mình, Cẩm Hồ chính thức đổi tên thành công ty hữu hạn Cẩm Hồ, quản lý tập đoàn Tân Quang và điện tử Ái Đạt, Việt Tú HC bị gạch tên thành di tích lịch sử, Việt Tú HK không còn liên quan gì tới doanh nghiệp trong nước nữa.

Một Cẩm Hồ hùng mạnh hoàn toàn mới xuất hiện, Trương Khác chính thức từ sau rèm đi lên sân khấu, đảm nhận đại biểu pháp nhân của Cẩm Hồ, đây là công ty 100% cổ phần thuộc về y, với tính cách hướng nội của Trương Khác tất nhiên không khoe khoang tùm lum, nhưng ít nhất phải chính thức thông báo với Đường Học Khiêm.

Trước đó Đường Học Khiêm chỉ biết Trương Khác tham dự vận hành Ái Đạt, Cẩm Hồ còn can dự sâu thế nào không rõ, nhưng chắc chắn đảm bảo phú quý cả đời, đến khi biết một mình y nắm 67% cổ phần của Ái Đạt, cùng toàn bộ Cẩm Hồ thì giật nảy mình, lúc này Trương Khác mới giải thích kỹ quá trình, Đường Học Khiêm nghe xong cười khở với Trương Tri Hành:

- Xem ra Tiểu Khắc vượt xa tôi với anh rồi

~~oOo

~~Trước cánh cửa nhỏ thắm màu là tấm biển nhỏ bằng gỗ lim, khắc ” số ba ngõ Đan Tỉnh“, tấm biển này rất phong cách cổ điển, đẩy cửa đi vào nhìn thấy bình phong khắc năm chữ triện ”Bát Cẩm Trân Hào Cư“, sát bờ tường ngói xanh là ao hoa xen, sóng nước lặn tằm, sen tươi mới nhú chồi, vài cây cỏ nước lay động theo gió, vòng qua bình phong là hành lang kiểu cổ, đầy phong tình họa cổ của Hải châu.

Nơi này vốn là hậu viện của quán cờ, còn có một cửa nhỏ thông với quán cờ.

Trải qua nửa năm tu sửa chỉnh trang, quán cờ đã vén màn khai trương, thu hút người qua đường tới xem, khiến cả con phố bị tắc mắt nửa ngày trời, cổ lâu lộng lẫy trang nghiêm đứng trước mặt, khiến mọi người suy nghĩ tới giá trị quần thể kiến trúc cổ Sa Điền.

Chuẩn bị chính thức kinh doanh vào ngày 8 tháng 4, mấy ngày qua Trần Kỳ bận tới mắt, Lưu Phân là kế toán của Tân Quang, hoàn toàn không giúp gì được, đợi bên Cẩm Hồ trừ tính xong xuôi, nhà máy Tân Quang cũng qua khoảng thời gian bận rộn nhất, Chu Phục mới rảnh rỗi tới xem qua.

Thấy Chu Phục đi vào, Hứa Thụy Bình con trai thứ hai của Hứa Hồng Bá tươi cười nói:

- A, ông chủ lớn tới rồi, chia thuốc ọi người hút nào.

Chu Phục lấy thuốc lá ra mời, Hứa Thụy Bình trêu:

- Ông chủ lớn lương mỗi năm 60 vạn mà cũng hút thuốc Cẩm Hồ như chúng tôi sao?

Chu Phục cười khở, nhà máy Tân Quang bỏ 60 vạn tiền lương một năm thuê phó tổng giám đốc Tổng Chỉ Hữu đã thành tin tức lớn ở Hải Châu, báo chí trên tỉnh cũng cho đăng tải, lần này Cẩm Hồ thay đổi tác phong kín đáo trước kia, gây xôn xao lớn.

Chu Phục tuy cũng là phó tổng giám đốc của Tân Quang, nhưng lương còn kém xa, vừa rồi Tân Quang thuê mấy nhân viên cao cấp, lương hàng năm từ 10 vạn tới 50 vạn, ngay cả lương của tổng giám đốc như Chu Du chỉ có 30 vạn, nhưng Chu Du có hoa hồng từ cổ phần nên là chuyện khác.

Người ngoài không biết nội tình, chỉ nghĩ Tân Quang trả lương cho người quản lý cùng cấp là giống nhau, nên cho rằng lương Chu Phục là 60 vạn, mức lương này đủ làm người Hải Châu nghe rất ham.

Phải biết rằng lương bình quân ở Hải Châu tăng mạnh sau năm 95 mới chỉ dừng ở 300 - 400 một tháng, nhà máy một năm lợi nhuận 60 vạn ở Hải Châu được coi là vai vế ở Hải Châu rồi.

Chu Phục giải thích mấy lần mà chẳng ai tin, mệt, không giải thích nữa, thầm nghĩ Tổng Chỉ Hữu cầm 60 vạn này cũng chẳng dễ sống, báo chí đưa tin một cái, hẳn coi như bị Trương Khắc đẩy lên giàn thiêu, những người khác trong công ty đều nhìn hẩn chằm chằm.

Mức lương đó đúng là hấp dẫn, Tổng Chỉ Hữu lại là người vùng ngoài, vừa mới tới có ngay mức lương cao hơn cả tổng giám đốc, bất kể là ai cũng không phục, muốn xem xem hẳn hoàn thành mục tiêu công ty giao cho ra sao?

Trong hai năm trọng 600 mẫu rừng, trừ bị được 5 tỷ hạng mục làm bột giấy, làm được hai chuyện này, lương như thế cũng đáng.

Chu Phục đưa tay ra muốn giật lại điều thuốc trong tay Hứa Thụy Bình:

- Không hút thì thôi .. Cậu tự trả lương inh bao nhiêu?

326. Chương 326: Chẳng Ai Làm Như Thế

- Cái xưởng rách nát của chúng tôi, một năm cũng chẳng kiếm nổi 60 vạn.

Hứa Thụy Bình cười, hẳn tốt nghiệp đại học xong vào xưởng gốm công tác được 12 năm, năm ngoái lấy gan cùng ba đồng sự bao thầu cả xưởng, Trần Kỳ chuyển này đặt xưởng bọn họ một lô đồ gốm cao cấp, hẳn mang hàng tới.

Chu Phục cười:

- Các cậu mà phục chế được gổm Hải Châu trong lịch sử thì phát tài có khó gì! Thầy Hứa chẳng phải hứng thú nghiên cứu cái đó à?

- Ông cụ nhà tôi chỉ làm vì hứng thú, viết vài bài báo thôi, còn chẳng giúp ích gì cho cải tiến công nghệ, tôi nhà ông tới xem giúp còn bị quát cho. Nếu ba tôi muốn phát đạt, năm xưa đã chẳng rút khỏi thành ủy, anh em chúng tôi cũng không cần vất vả thế này.

Hứa Thụy Bình than vãn:

- Đi đi, đừng có đứng chắn cửa ...

Hứa Hồng Bá quát con, sau khi quán cờ tu sửa hoàn tất, ông đã chính thức chuyển quán cờ sang đây, quay sang nói Chu Phục:

- Lần này rùm beng nhỉ, sợ người khác không biết công ty các vị lắm tiền à? Chuẩn bị làm gì mà tạo thanh thế ghê thế?

- Khác thiếu gia chưa tìm thầy Hứa à? Lần trước họp còn nghe nói muốn mời thầy làm cố vấn cho công ty chúng tôi cơ mà, vậy chắc cậu ta cũng sắp tìm thầy rồi.

Hứa Hồng Bá ngạc nhiên:

- Tôi chẳng biết gì về làm giấy, chỉ biết khảo cứu văn chương, chẳng lẽ công nghệ làm giấy hiện đại còn phải tham khảo thời xưa à?

- Vào trong nói chuyện.

Chu Phục kéo Hứa Hồng Bá vào trong.

Hứa Thụy Bình thức thời không theo, chào một tiếng rồi cùng người xướng gổm lên xe trở về.

- Có phải liên quan tới bài “bảo hộ tài nguyên rừng thiên nhiên trung thượng du Tiểu Giang” mà chính phủ tỉnh phát ra mấy ngày trước không?

Hứa Hồng Bá quen thân với Trần Kỳ nên tự pha trà uống, hỏi Chu Phục.

Trà này là sơn trà Trương Khác mang về từ lâm trường Hồng Trí, trừ trà nát lấm vụn ra thì hương vị rất ngon, Trương Khác tặng cho Hứa Hồng Bá một ít, Trần Kỳ cũng uống vài lần, dự định dùng thứ trà này ở Bát Cẩm Trân, chỉ cần lọc vụn trà đi là được.

- Đúng, bài văn đó của tỉnh ngang với lệnh cấm chặt phá rừng. Nhưng chỉ riêng bảo hộ là chưa đủ, tôi đi xem rồi, đa phần rừng đã bị chặt sạch, đám lãnh đạo sở lâm nghiệp bị lôi xuống cả đám, tiếc là làm thế cũng vô dụng, tỉnh chỉ có sức khôi phục lại được một phần.

Chu Phục vừa uống trà vừa nói:

- Mặc dù năm 87 quốc vụ viện đưa ra “thông báo liên quan tới việc khiết thiết rừng nguyên liệu làm giấy”, nhưng cũng gần 10 năm rồi mà có tiến triển mấy đâu. Hiện giờ đầu tư làm bột giấy phải chú ý tới môi trường, đầu tư quá cao, mà ở nước ngoài tình hình cung ứng bột giấy rất tốt, trong nước rất ít nhà máy lập hạng mục như chúng tôi .

- Nghe ra ông có ý kiến với hạng mục này?

Hứa Hồng Bá hỏi:

- Có mua hết cả nhà máy trong khu công nghiệp giấy của Thành Nam thì tổng tài sản của Tân Quang không quá 400 triệu, làm việc phải từng bước một, tôi ý kiến trước mặt Khác thiếu gia rồi, cậu ấy không nghe, tôi đành chăm chỉ làm việc phận sự của mình.

Hứa Hồng Bá biết Trương Khác vì sao muốn tìm ông làm cố vấn rồi, trồng rừng phân tán trên 9 huyện, ắt dựa vào chính phủ đương địa phát triển xí nghiệp lâm sản cùng nông hộ cùng trồng rừng, phức tạp hơn do Tân Quang trực tiếp trồng rừng nhiều, cái lợi duy nhất là tốc độ trồng rừng nhanh.

- Công ty ông bỏ lương lớn thế là vì cái này à?

Hứa Hồng Bá suy nghĩ rồi hỏi:

- Ông tính mấy năm thì thành được?

- Năm nay phải ném 200 triệu vào, kế hoạch là năm sau gặt trồng được 100 vạn mẫu.

Hứa Hồng Bá gật gù:

- Gặt thì hơi gấp, có thể nhìn ra cái hàng mục này là bổ sung cho bài văn tỉnh phát ra, tình trạng trung thượng du Tiểu Giang ra sao tôi chưa tận mắt nhìn thấy, khả năng thực sự tới lúc khẩn cấp rồi, Trương Khác không nhìn vấn đề từ góc độ lợi ích xí nghiệp ... Ba cậu ta và Đường Học Khiêm có nói tới chuyện này chưa?

Chu Phục cười méo xẹo:

- Chắc là chưa, trồng rừng tiền kỳ là thứ yếu, hạng mục làm bột giấy sau đó mới là trọng điểm, khoản đầu tư tới 4-5 tỷ, nếu có khả năng, thị trường Đường sao đồng ý khoản đầu tư này rơi vào tay người khác? Tôi nghĩ Khác thiếu gia còn chưa nói với thị trường Đường, nếu không đã chẳng im ắng như thế.

- Vậy cái người nhận lương 60 vạn kia nói gì về hạng mục này?

- Người đó tên là Tống Chí Hữu, trình độ rất cao, thuộc nhóm người nghiên cứu trồng rừng lấy gỗ nhanh đầu tiên trong nước, năm 86 đi du học nước ngoài, về sau nhậm chức ở công ty giấy Kim Lợi Indonesia, có điều không làm nghiên cứu nữa, mà chuyển sang làm quản lý, hẩn ủng hộ kế hoạch này. Có điều rừng lấy gỗ nhanh từ lúc gây trồng cho tới khi chặt lấy gỗ, ít cũng phải năm sáu năm, một khoản đầu tư lớn như thế đợi tới năm sáu năm mới sinh hiệu ích, trong nước trừ Cẩm Hồ thì chẳng ai làm thế

Có thể thấy Chu Phục vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

Hứa Hồng Bá gật đầu nói:

- Hiện giờ có một số người hận không thể ba bốn năm đã thu hồi được vốn, còn năm sáu năm mới xuất hiện hiệu ích, thì tuyệt đại đa số không đợi được. Người đầu tư hạng mục này, thực sự phải có khí phách rất lớn..

~~~o0o

Khi Chu Phục ở Bát Cẩm Trần đàm luận hạng mục nhất thể hóa với Hứa Hồng Bá thì ở trong phòng hội nghị tầng hai tòa nhà thứ tám khu chiếu đài Văn Sơn một cuộc họp cũng đã tiến hành được vài giờ.

Trong cuộc họp này có sự tham gia đầy đủ của chín thường ủy, Tống Bồi Minh, Trương Tri Hành, Thái Phi Quyên, Chu Du, Tống Chí Hữu cũng được mời tham gia.

Trước mặt mỗi người đều có ba bản văn kiện, một là giới thiệu kết cấu cổ phần và tình hình tài vụ của nhà máy giấy Tân Quang, điện tử Ái Đạt sau khi điều chỉnh lại, cái thứ hai là phương án giải quyết tổng quát do Trương Khác thông qua nhà máy giấy Tân Quang đưa lên, cuối cùng là văn bản hạng mục rừng giấy nhất thể do Chu Du tổ chức nhân thủ soạn thảo, do Tống Chí Hữu tu sửa.

Làm mọi người cảm thấy khó tiếp nhận là một thiếu niên 18 tuổi, lại sở hữu số tài phú khó tưởng tượng, mà số tài phú này tích lũy chỉ trong hai năm gần đây.

Mỗi lần nhìn thấy văn kiện này, Chu Phú Minh nói hai câu:

- Biết ngay thằng nhóc nhà thư ký trưởng Trương không đơn giản mà, đúng là không đơn giản ...

Tiếp theo đó ông ta nói rất ít, liên quan tới chuyện Trương Khác khả năng là một trong số nhân vật hạch tâm nhất thuộc Từ hệ đã được Tạ Kiếm Nam nhắc tới trong lần bài phỏng trước...

Đầu tháng 11 năm ngoái, trong đêm tin tức Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương truyền về Hải Châu, Tạ Văn Tình đại biểu Ái Đạt báo cáo một số tình hình với thành phố, trong lòng Chu Phú Minh đã đoán ra phần nào, nhưng không ngờ Trương Khác là người sáng lập Ái Đạt, lúc này lại thành cổ đông duy nhất của Cẩm Hồ.

Đỗ Tiểu Sơn, Kim Quốc Hải biết nhiều hơn một chút, tới lúc này mới biết cụ thể.

Không khí trong phòng hội nghị có chút ngột ngạt, Thái Phi Quyên, Chu Du, Tổng Chí Hữu không thoải mái chút nào. Chu Du bất giác nghĩ không biết lúc này Trương Khác đang làm cái gì? Có biết bao nhiêu người đang đau đầu vì y không?

Ngẩng đầu lên nhìn Chu Phú Minh, vẻ mặt còn tỉnh là bình tĩnh, không nhìn ra trong đầu nghĩ gì, hẳn với quy mô Cẩm Hồ hiện nay, Chu Phú Minh có muốn ngằm ngang chân cũng phải thận trọng nghĩ tới phản kháng của Cẩm Hồ.

Chu Phú Minh không nói, những người khác đều trầm mặc. Văn kiện đều không đầy, Chu Du, Tổng Chí Hữu chỉ giải trình chưa tới một tiếng, thời gian còn lại mọi người cúi đầu lật xem văn kiện, không ai muốn chủ động phát ngôn.

Chu Phú Minh trong lòng nổi sóng không thôi, nhớ tới rất nhiều chi tiết mà lâu này không chú ý, phải nói ông ta cũng ít nhiều có thiện cảm với Trương Khác, tuyệt đối không ngờ ông có thủ đoạn lợi hại như vậy, lại còn có thành tựu làm người ta chú ý như thế.

Con người luôn có chênh lệch, không có chênh lệch, địa vị xã hội của con người ta đã không chênh lệch như thế, nhưng Trương Khác thực làm người ta cảm thấy chênh lệch quá lớn.

327. Chương 327: Phương Án Giải Quyết Trộn Gói

- Được rồi, mọi người đã xem văn kiện lâu như thế, bất kể có nghiên cứu thấu đáo chưa thì cũng phát biểu quan điểm đi ...

Chu Phú Minh liếc nhìn một lượt, thấy không ai có ý phát biểu, quay đầu sang bên trái nói:

- Học Khiêm, anh là thị trưởng, anh phát biểu trước.

Trong ba văn kiện, thành phố chỉ có thể nghiêm túc thảo luận văn kiện thứ hai, là phương án giải quyết vấn đề trộn gói của Trương Khác.

Sau khi thành lập tập đoàn Tân Quang, Trương Khác gạt bỏ tiến độ thu mua thỏa thuận cùng Chính Thái trước kia, định một lần mua hết tất cả các nhà máy giấy.

Giá mua các nhà máy giấy này bao gồm hai bộ phận, một là tài sản cố định, do nhà máy mới đa phần là đi vay xây dựng, nên đất đai nhà xưởng của nhà máy cũ không thuộc phạm vi mua lại, tài sản cố định của 20 nhà máy giấy gần 6000 vạn.

Hai là Cẩm Hồ trả bộ phận tài sản vô hình giá có bù (premium price), bao gồm tích trữ kỹ thuật nhà máy, hỗ trợ chính sách, ưu đãi thuế quan, theo tính toán tiêu chuẩn của Tân Quang, giá có bù tổng cộng 140 vạn.

Phương án giải quyết vấn đề trộn gói là Cẩm Hồ hướng tài chính địa phương bao gồm chính phủ Thành Nam, trong vòng một năm trả hết tiền mua tài sản giá 6000 vạn, giá có bù một phần chuyển thành trái phiếu công ty kỳ hạn 10 năm, giải quyết triệt để một lần vấn đề quyền sở hữu.

Hai mươi nhà máy này là xí nghiệp thuộc nhiều khu, quyền thẩm phê cuối cùng ở trong tay thành phố, mua từng nhà máy một không làm ai chú ý, giống như mua nhà máy Tân Quang vậy.

Nhưng tập đoàn Tân Quang thời gian qua xô xao vì khoản lương 60 vạn, khiến rất nhiều báo chí trong tỉnh theo dõi, phương án trộn gói này, Đường Học Khiêm đành đưa lên cuộc họp thường ủy thảo luận.

Đường Học Khiêm ngồi thẳng, ngồi lâu như thế không nói gì, làm người ta cảm thấy uể oải, hắng giọng một tiếng nói:

- Mấy năm qua ngày càng nhiều người ý thức được chính phủ khó đảm nhiệm vai trò quản lý xí nghiệp, cải cách quốc xĩ đã thành đại thế không tránh được, hiện các nơi đang mày mò những con đường khác nhau, Cty cổ phần Hải Châu là một cách, nhà máy Tân Quang là một cách, chỉ cần có thể giải quyết một cách căn bản vấn đề quốc xĩ đã bộc lộ ra thì đều đáng thử...

Cắm Hồ bao thầu nhà máy giấy, tiến hành cải tạo kỹ thuật, xây nhà máy mới, đầu tư xử lý nước thải, đã hóa giải áp lực môi trường mà Hải Châu đối diện, phương án tổng quát này sẽ giải quyết gọn gàng vấn đề quyền sở hữu còn sót lại.

Phó bí thư thành ủy Lục Dật Quang thấy Đường Học Khiêm dừng lại thì tiếp lời:

- Một phương án như thế khó làm người ta từ chối được, nhưng thực thi phương án này, tập đoàn giấy Tân Quang sẽ phải vay tiền với lãi suất cao, trong văn kiện này có giới thiệu phương thức vận hành trước kia của Ái Đạt, cho dù Cắm Hồ có đưa vào Tân Quang khoản tiền thu mua đầu tiên là 6000 vạn, thì tài sản cố định của Tân Quang chỉ khoảng 120 triệu, nhưng phụ trách mua lại có già tới 450 triệu, trong đó chính phủ địa phương nắm trong tay trái phiếu công ty 140 triệu, khoản vay quốc gia nâng đỡ cải tạo kỹ thuật tới 310 triệu, tập đoàn Tân Quang nghĩ có thể may mắn như Ái Đạt, gặp đúng thời cơ tốt của ngành nghiệp hay sao?

Thực thi phương án này, Tân Quang phải gánh nguy hiểm tài vụ lớn, đồng thời đem tới nguy hiểm nhất định cho

Ý của Lục Dật Quang mọi người đều hiểu, nhưng không ai tiếp lời ông ta.

Năm 96 quốc vụ viện có một quy định cứng về phương diện chuyển nhượng xí nghiệp vừa và nhỏ, giá mua không thấp hơn tài sản cố định, Cắm Hồ mua những xí nghiệp giấy này, trừ tiền kỳ trả 6000 vạn tiền mặt vạn bằng với tài sản cố định, còn trả giá có bù 140 triệu, không để lại họa ngầm nào cho chính phủ trong việc bố trí công nhân viên, dù là nợ công ty có nguy hiểm nhất định, nhưng trông qua có vẻ là cuộc mua bán vừa ý nhất thành phố Hải Châu gặp được.

Đỗ Tiểu Sơn trầm ngâm nói:

- Tôi thấy chỉ cần cầm được 6000 vạn đầu tiên thì không thể tính là lỗ, hơn nữa khoản trái phiếu công ty 140 triệu, Tân Quang cũng phải trả lãi hàng năm, mỗi năm hơn 1000 vạn rất khả quan, cho dù việc kinh doanh của Tân Quang có gì bất chắc, nợ công ty phải ưu tiên đảm bảo trả lãi ...

Ánh mắt Lục Tân Quang dừng ở văn kiện thứ ba, tập đoàn Tân Quang không ngờ tung ra kế hoạch đầu tư tới 6 tỷ, nói:

- Hình thức trái phiếu công ty cũng chỉ là một thử nghiệm mới, chúng ta không nên bảo thủ, nếu như khoản tiền 6000 vạn đầu tiên này có thể trả hết trước khi thực hiện nhất thể hóa thì phương án trọn gói này chắc không có vấn đề gì nữa.

Hiện giờ Ái Đạt là con bò sữa siêu cấp, nhưng sữa vắt ra được cũng cần thời gian, phát triển của bản thân Ái Đạt đã dùng tới quá nửa số tài chính rồi, tập đoàn Tân Quang cũng cần gia tăng một phần tài chính lưu động, một khi khởi động nhất thể hóa, sẽ không ngừng rút tiền ra, nhưng chuyện này gộp lại gây ra áp lực cực lớn với Ái Đạt.

Mọi người nhìn Thái Phi Quyên và Trương Tri Hành, Trương Khác trốn mắt biệt, Thái Phi Quyên tổng giám đốc Cắm Hồ là đại biểu chính thức của Trương Khác, có điều mọi người nghĩ Trương Tri Hành có thể lên tiếng đại biểu cho con mình hơn.

Trương Tri Hành lờ đi ánh mắt cả mọi người, hạ mí mắt bình tĩnh xin văn kiện trên bàn, tài sản của Trương Khác lộ ra làm ông giật nảy mình, trong lòng có rất nhiều lo lắng, nhưng ông lý trí kiềm chế không hỏi tới chuyện công ty.

Hai vợ chồng đã ước hẹn với nhau, không xen vào chuyện công ty, tất cả để một mình Trương Khác xử lý, tốt cũng được, xấu cũng được, kết quả việc nhúng tay vào thông thường càng tệ hơn.

Trương Khác hôm nay không tham gia là muốn người trên thành phố tiêu hóa được những con số quá kích thích kia, nếu y thực sự ở đây, phải đối diện với ánh mắt cực kỳ không thoải mái của Chu Phú Minh, Lục Dật Quang những người phải vật lộn quá nửa đời người mới leo lên vị trí này.

Cha y thì chưa có tiếng nói ở đây, cũng không tùy tiện lên tiếng, với Trương Khác mà nói, nếu y đã đứng ra thì đừng hòng có chuyện nhún nhận trước Chu Phú Minh, Lục Dật Quang, cho nên mặc cả cũng được, thương lượng cũng được, để người khác làm trung gian chuyển lời thì hơn.

Một phần giá có bù của việc mua lại chuyển thành nợ công ty trong vòng mười năm, thành phố không có ý kiến, nhưng Lục Dật Quang nghi ngờ về hạng mục nhất thể hóa của Tân Quang, nên muốn Tân Quang trả hết tiền mua tài sản cố định trước khi khởi động hạng mục chứ không phải cho hoãn trong một năm.

Những người khác cũng có suy nghĩ giống như Lục Dật Quang, cho nên cũng hưởng ứng theo.

Thái Phi Quyên nói:

- Ái Đạt đang đàm phán một khoản vay với ngân hàng phát triển tỉnh, sắp có kết quả rồi.

Chu Phú Minh lật xem tài liệu tài vụ của Cẩm Hồ:

- Ái Đạt còn cần vay tiền sao?

- Ái Đạt tuy có lợi nhuận tương đối cao, nhưng cũng phải cần một thời gian mới thực sự chuyển lợi nhuận thành tiền mặt được.

Thái Phi Quyên đáp, Chu Phú Minh tuy làm một kỳ thị trưởng, nhưng chẳng tinh thông mấy chuyện tài vụ:

- Thành phố muốn trả ngay 6000 vạn này, Cẩm Hồ đành rút ra từ Ái Đạt ...

So với một năm trước, hiện Ái Đạt đã khác biệt hoàn toàn, năm ngoài vì vay 500 vạn, còn cần Tổng Bồi Minh cấp chính sách đặc thù. Lần này trực tiếp xin vay 200 triệu từ ngân hàng tỉnh để bổ xung tài chính lưu động.

Lục Dật Quang không nói thêm nữa, Chu Phú Minh thấy Thái Phi Quyên đã hứa rồi liền nhìn quanh:

- Mọi người có ý kiến phản đối không? .... Vậy thì phương án giải quyết trọn gói của Tân Quang về cơ bản được thông qua. Học Khiêm, chuyện cụ thể hay là giao cho phó thị trưởng Phương Hoàn Thanh phụ trách phối hợp?

Còn lại 11 nhà máy giấy thuộc các khu huyện khác nhau, để Phương Hoàn Thanh phụ trách phối hợp giữa các bên, thực ra do thành phố thống nhất xử trí, tiện cho việc mau chóng giải quyết vấn đề, Chu Phú Minh kiến nghị như thế, không phải là muốn nín chân.

Đường Học Khiêm gật đầu đồng ý:

- Chính phủ sẽ lập tức ăn bài, tranh thủ trong năm nay giải quyết hết vấn đề của ngành giấy.

328. Chương 328: Tạ Chiêm Lại Xuất Hiện

Chu Phú Minh thực sự là rất muốn nín chân, cái hạng mục nhất thể hóa làm người ta có cảm giác quá tầm, song ông ta không cần nhắc nó từ góc độ tài chính, mà từ góc độ chính trị.

Ái Đạt thông qua ngân hàng vay khoản tiền kia, trên tỉnh có lẽ sẽ trực tiếp can dự, cuối cùng thông qua Cẩm Hồ chảy vào Tân Quang, nhìn từ sổ sách Ái Đạt không thiếu tiền, bên thiếu là Tân Quang mà thôi.

Chu Phú Minh cảm vấn kiện hạng mục nhất thể hóa lên nói với Chu du:

- Hạng mục này của Tân Quang là chuyện tốt, là bí thư thành ủy, tôi ủng hộ mạnh, có điều, hạng mục này liệu có thể suy nghĩ ngả về phía Hải Châu một chút.

Điều Chu Phú Minh nhắc tới cũng là điều các thường ủy khác quan tâm nhất, một hạng mục lớn tới 6 tỷ mà Hải Châu không được hưởng lợi chút nào, cảm giác đem tiền đi nuôi người khác, dù Đường Học Khiêm cũng cảm thấy thế, dù sao những người khác chưa cảm thụ được tính bức thiết của việc trồng rừng tại thượng du.

Có điều Đường Học Khiêm ít nhất biết giữ đại cục, không thể gây rắc rối cho Từ Học Bình vào lúc này.

Chu Du trình bày:

- Nhất thể hóa từ trồng rừng, làm bột giấy ra còn có làm giấy. Về khâu làm giấy, không thể hiện trên kế hoạch thư này, vì phải đợi phương án giải quyết trọn gói được thông qua, chỉnh hợp sản xuất xong mới có

thể định ra phương án chi tiết, ít nhất trong vòng ba bốn năm, Tân Quang không tính tới việc xây nhà máy giấy ở khu khác.

- Trong ba bốn năm tới Tân Quang sẽ không ngừng tăng thêm đầu tư chứ?

Chu Phú Minh hỏi.

- Đây là điều chắc chắn, chúng tôi cũng hi vọng nguyên liệu làm giấy đều được tiêu thụ trong nội bộ tập đoàn, có như thế mới phù hợp với lợi ích lớn nhất của Tân Quang.

Chu Du biết mình đang nói bừa, trong kế hoạch thư này chỉ có việc trồng rừng là còn có chút tính khả thi, còn số tiền cho hạng mục sản xuất bột giấy kia ở đâu ra không nói rõ, nó chỉ giống như một cái bánh vẽ ọi người tranh nhau.

Rừng giấy nhất thể hóa là vòng tuần hoàn lớn, điều kiện cơ sở trong nước còn chưa đủ, trong nước đưa ra khái niệm này mới chỉ gần mười năm, căn bản chưa có thành tựu gì, Tân Quang muốn vượt khó tiến lên không phải là dễ.

Chu Phú Minh không muốn gặp mặt trực diện với Trương Khắc, cảm giác rất thiếu thoải mái, nhưng không chủ động một chút, toàn bộ chính tích sẽ bị Đường Học Khiêm chiếm hết, liếc qua bên cạnh, Đường Học Khiêm có vẻ buồn ngủ, tựa hồ chẳng để tâm tới vấn đề ông ta nói, cứ như đang nói: Dù có chủ động cũng không có mấy tác dụng đâu. Làm nút thắt trong lòng ông ta không sao cởi bỏ được.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Chu Phú Minh không lập tức rời đi, khu chiều dài Văn Sơn có một gian phòng chuyên môn giành cho ông ta nghỉ ngơi bất kỳ lúc nào, còn có một phục vụ riêng để ông ta sai bảo là Tiểu Úc.

Tiểu Úc vào phòng, thư ký Trương Hiểu Kiện liếc trộm một cái, mặc dù không tính là mỹ nhân hiếm có, nhưng vóc dáng đều đặn tiêu chuẩn, dung mạo cuốn hút, một mỹ nhân hai tư hai lăm tuyệt không cam tâm làm một phục vụ bình thường, đại khái là nhắm vào Chu Phú Minh.

- Úc Bình này.

Chu Phú Minh không che giấu quen hệ thân mật giữa hai người:

- Em an bài bữa tối đi, anh và Hiểu Kiện ở lại đây ăn cơm.

Úc Bình pha trà rồi đi an bài bữa tối, Chu Phú Minh thở dài:

- Trong thành phố còn mấy người nghe lời tôi nữa đây?

Trương Hiểu Kiện cẩn thận nói:

- Bí thư, chuyện Cẩm Hồ phải trả dứt điểm tiền mua nhà máy trong một lần là do bí thư Lục đề xuất mà.

- Lục Dật Quang à? Ha ha ha ...

Chu Phú Minh cười lạnh:

- Ông ta chẳng qua là khuông thích Đường Học Khiêm làm thị trường thôi, Cẩm Hồ mà kiên quyết một chút, ông ta sẽ mềm xuống ngay, giống người khác cả thôi, toàn là hạng theo gió trở cờ, chúng ta cô độc rồi ...

Lời nói làm người ta cảm thấy rất thê lương.

Trương Hiểu Kiện do dự một chút mới nói:

- Bí thư, giám đốc Triệu của Cẩm Thành hai ngày trước mời tôi đi ăn cơm, tôi thoái thác bận việc không đi ...

Chu Phú Minh lắc đầu:

- Triệu Cẩm Vinh nếu mời cậu thì cậu cứ đi đi, chẳng lẽ tôi ngăn cản sao?

Đường Học Khiêm không thể chấp nhận cho ông ta làm bí thư thành ủy thêm một nhiệm kỳ nữa, cho nên giữa hai người không thể chung sống hòa bình được.

Chu Hồng Mai lập công ty ở Tân Thái, rất được Tà gia chiều chuộng, nay Tà gia muốn triển khai mở rộng hợp tác với Triệu Cẩm Vinh, về riêng về tư, ông ta đều phải bỏ đi ân oán nhỏ trước kia.

Triệu Cẩm Vinh làm việc tuy không tuân thủ pháp luật lắm, nhưng chỉ cần không có quan hệ tiền bạc trực tiếp, chẳng cần sợ ông ta sau này lật thuyền kéo mình theo, quan trọng cái đám chân trong chân ngoài kia đều được Vạn Hưởng Tiền đề bạt lên, ít nhất có chút tình nghĩa với Triệu Cẩm Vinh, càng nên gạt đi chuyện không vui trước đó.

Chu Phú Minh trầm ngâm tính toán, nếu muốn áp chế Đường Học Khiêm thì không thể thiếu Triệu Cẩm Vinh được, điện thoại của Trương Hiểu Kiện vang lên, hắn nhận điện thoại, lúc sau che ống nói, báo cho Chu Phú Minh:

- Bí thư, điện thoại của giám đốc Triệu, nói là Tà gia có người tới, muốn mời tôi đi ăn cơm.

- Người Tà gia à?

Chu Phú Minh nghĩ một lúc rồi nói:

- Vợ chồng Hồng Mai ở Tân Thái may nhờ Tà gia quan tâm, người Tà gia tới, phải do tôi mời cơm mới đúng ...

Khi tin tức Triệu Cẩm Vinh dẫn Tà Chiêm tới gặp mặt Chu Phú Minh truyền đến tai thì Trương Tri Hành đang mời nhà Đường Học Khiêm tới nhà mới ăn cơm, chẳng phải bọn họ tai mắt rộng, mà là chiếc Toyota Crown có biển số xe quá đặc thù, khi xe ông ta vào khu chiêu đãi Văn Sơn, người nhìn thấy nếu không phải ngốc đều đoán ra được ông ta đi gặp Chu Phú Minh.

- Hai người này đã lâu không gặp mặt rồi, vừa gặp nhau một cái là toàn thành phố biết hết ...

Trương Tri Hành kể chuyện này với giọng trào phúng:

Tà Văn Tình trước mặt người khác giữ được vẻ đoan trang hiền thực, chứ ngày hôm qua cô nghe tin là Tà Chiêm được Chính Thái phái tới Hải Châu phụ trách hợp tác với Cẩm Thành, thiếu chút nữa tháo dây cao gót ném vỡ cửa kính, may là Trương Khác giữ lại, tránh cô khỏi hủy mất hình tượng thùy mị dịu dàng.

Tà Chiêm chỉ dùng ba năm đã đục khoét gần hết Hải Dự, Từ Chí Minh gặp tai nạn ở Hải Châu cũng có chút dính líu đến hắn, khi đó Hải Dự sắp sụp đổ, Từ Chí Minh mới phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi như thế, còn hắn thân là tổng giám đốc lại đi mua biệt thự xa hoa, Tà Văn Tình xa rời Tà gia, cùng là vì Tà gia dung túng cho Tà Chiêm.

Tà Văn Tình phái Tà Chiêm tới là không để lại đường hòa giải nào giữa hai bên nữa, trong đó tất nhiên có một phần công sức của Tà Kiếm Nam.

Đường Học Khiêm đặt đĩa xuống, tin tức này chẳng làm ông luống cuối, bình thản nói:

- Tà gia tới Hải Châu mở siêu thị điện máy, lại hợp tác với Cẩm Thành lập hạng mục đầu đĩa, nói chung là cống hiến cho phát triển kinh tế Hải Châu, thành phố phải hoan nghênh, tôi không ra mặt thì Chu Phú Minh cũng ra mặt, nếu không so biểu thị được thành ý của Hải Châu?

Rồi quay sang nhìn Trương Khác:

- Hạng mục đầu đĩa hai bên đó hợp tác hơn 100 triệu, phía cháu thấy sao?

Trương Khác đang chuyên tâm xử lý món chim cút trên bàn, cái đùi béo ngậy bị Đường Thanh và Trương Mân cướp mất rồi, chỉ để lại cho y cái phần mình xương xẩu, chẳng có mấy thịt, nghe Đường Học Khiêm hỏi, Trương Khác ừ ừ từ bỏ việc tiếp tục gặm chỗ thịt ít tới đáng thương, đáp:

- Chẳng có ý kiến gì ạ, cũng giống bác nói đấy, dù sao cũng là cống hiến cho Hải Châu mà...

Liếc sang Đường Thanh, cô nàng đang nói chuyện với Tà Văn Tình, trong bát còn nửa cái đùi chim chưa ăn hết, vừa len lút thò đũa ra thì Đường Thanh lừ mắt ột cái, Trương Khác cười ngượng, nói tiếp:

- Nhưng bọn họ phái Tà Chiêm tới phụ trách hạng mục này là muốn, lại là muốn làm đặt một gai trước mắt cháu, vừa bắt đầu đã tỏ thái độ muốn lấn át người ta rồi. Nghe nói hai năm qua Tà Chiêm làm mấy chơi

game ở Tân Thái, ít nhiều tương thông với đầu đĩa. Cứ để bọn họ làm đã rồi tính sau, lúc này bắt nạt họ, người ta bảo bọn cháu ý mạnh hiếp yếu.

329. Chương 329: Phải Nhường Đường Rồi

Tân Khoa đã bắt đầu đưa đầu đĩa vào thị trường rồi, Tân Khoa là một trong mười thương hiệu điện gia dụng lớn nhất, có ưu thế sản xuất, thương hiệu và mạng lưới tiêu thụ mà nhà máy khác không thể sánh được, lại thêm bọn họ không hợp tác với Phillips mà là với Sanyo ngay từ đầu nên càng có ưu thế trội hơn hẳn.

So với việc lo lắng chuyện hợp tác của Cẩm Thành và Chính Thái, chẳng bằng theo dõi hành động của Tân Khoa còn hơn.

Cổ Kiến Bình nghe được thì bật cười:

- Chính Thái và Cẩm Thành liên hợp với quy mô lớn như thế còn sợ cháu ức hiếp họ à?

Đường Học Khiêm lắc đầu giải thích hộ vợ:

- Trước đó hai bên làm lĩnh vực không liên quan tới nhau, nước sông không phạm nước giếng, không ai ức hiếp được ai, có điều hiện họ muốn tiến vào sản nghiệp đầu đĩa, Ái Đạt muốn lấy mạnh hiếp yếu thì đơn giản lắm.

Trương Khác nói rất tự nhiên:

- Nếu bắt nạt họ lúc này, tự nhiên làm ngành điện tử Hải Châu mất đi một cơ hội phát triển, tội gì làm thế ạ? Mặc kệ họ là được ... Có điều Chu Phú Minh và Triệu Cẩm Vinh đã gặp nhau, mảnh đất kia chỉ e không thể kim chân Cẩm Thành nữa rồi ...

Y chép miệng, cảm thấy hơi đáng tiếc, năm ngoái sự kiện bia lịch sử thời Tống bị hủy khiến mảnh đất đó bị đình chỉ khai phát vô thời hạn, 3000 vạn của Triệu Cẩm Vinh mắc kẹt ở đó, giờ bọn họ hòa giải thì không tiếp tục giữ số tiền kia nữa rồi.

o0o

Triệu Cẩm Vinh hiện giờ vô cùng thư thái, vụ án bắt cóc giáo viên đã qua lâu rồi, ông ta cũng đưa được con trai ra khỏi trại cải tạo lao động, thời gian ở trong đó cũng chẳng phải chịu khổ gì, nay Tà gia có ý giúp điều đình, Tiểu Cẩm Vinh tất nhiên nổi lại duyên xưa với Chu Phú Minh.

Dùng kiến nghị của Tà Kiêm Nam, Triệu Cẩm Vinh đem ba tầng đầu của tòa nhà Phủ Thiên bán đi với hình thức quyền sở hữu cửa hàng, thông qua quảng cáo tần suất lớn, lời hứa lại quả tiền thuê cao, đặt biệt là hồng đồng ký với Hải Thái, không chỉ tiêu thụ thuận lợi, mà giá cả còn cao hơn dự tính ban đầu rất nhiều rồi.

Triệu Cẩm Vinh không quên lấy đó để dạy bảo con trai:

- Mà mà thông minh bằng nửa người ta thì tao yên tâm giao Cẩm Thành ày rồi, người ta 19 tuổi đã sáng lập công ty đấy ...

Bán được ba tầng lầu, tức thì hóa giải áp lực tài chính thời gian qua của Cẩm Thành, cũng làm cho tập đoàn Tân Thành ở Tân Gia Pha tăng thêm lòng tin, sẵn lòng giúp đỡ Cẩm Thành tranh thủ thêm nhiều khoản vay chính phủ ở Tân Gia Pha, Triệu Cẩm Vinh lại chẳng sướng.

Tà Chiêm mặt dài gầy gò, nhưng được cái trắng, thuộc tuýp người vẽ không ngoan lộ ra ra mặt, đôi mắt trông có chút âm hiểm, năm nay 37 tuổi, là người nhiều tuổi nhất trong bối phận của hắn.

Hắn sớm nhìn thấu quan hệ giữa Tà gia và Từ Học Bình không hài hòa, Từ Học Bình quá thanh cao, không chịu dọn đường cho Tà gia phát triển, nhưng vì ông ta nắm giữ vị trí cao, Tà gia mới giữ khách khí bề ngoài, đó cũng là nguyên nhân mà hắn dám khoét rỗng ải Dụ.

Sau khi hắn bị đuổi khỏi Hải Dụ, Tạ gia vẫn giữ quan hệ bề ngoài với Từ Học Bình, nên hắn không thể quay về Chính Thái làm việc, thế nên hắn mua một nhà máy điện tử, định làm máy chơi game đang rất được ưa chuộng bấy giờ.

Số tiền mà hắn kiếm được ở Hải Dụ đều hoang phí ở nhà lầu xe hơi rồi, hơn nữa hắn làm trong tỉnh, tiêu thụ bị áp chế lớn, nhà mình làm ăn chậm chạp, miễn cưỡng đủ duy trì.

Về sau quan hệ giữa Tạ Văn Tình và Tạ gia dần rời xa, hắn giỏi kinh doanh, lắm thủ đoạn, nên được Tạ gia đồng ý uxor một số kênh tiêu thụ, nên mới dễ sống hơn, rồi đến tận khi Tạ gia quyết định hợp tác hạng mục đầu đĩa với Cẩm Thành mới cho hắn về.

Tạ Chiêm có kinh nghiệm làm máy chơi game, biết ngành này thực sự kiếm tiền là các thương hiệu lớn như Bộ Bộ Cao, Tiểu Bá Vương, bất kể ngành gì thì làm thị trường cũng là bước đầu.

Gia tộc nếu muốn làm đầu đĩa, Tạ Chiêm tất nhiên là hết sức tha thiết, hướng chi ngay cả Bộ Bộ Cao sau khi tích lũy được lượng lớn vốn từ máy chơi game cũng đã bắt đầu lập hạng mục đầu đĩa, có thể thấy tiền cảnh dấp dẫn của nó thế nào.

Tạ Chiêm trước khi đến Hải Châu đã gặp mặt Chu Hồng Mai, Chu Hồng Mai lập công ty sống dựa vào nghiệp vụ của Chính Thái, chắc chắn Tạ gia có hoạt động ở Hải Châu sẽ được Chu Phú Minh chiếu cố đặc thù.

Tạ Chiêm chính là bước đầu tiên trong kế hoạch lật đổ Ái Đạt của Tạ Kiếm Nam, vì hắn là kẻ rất giỏi tìm sơ hở của người khác, giỏi thủ đoạn, không ngại chơi bẩn.

Triệu Cẩm Vinh gọi điện mời Trương Hiểu Kiện ăn cơm, nhưng lại được Chu Phú Minh bắt ngờ mời ông ta và Tạ Chiêm tới Văn Sơn ăn cơm.

Tạ Chiêm rất đắc ý, dựa vào gia tộc làm việc, không cần phải đi tới đâu cũng khép nép khúm núm.

Chu Phú Minh, Trương Hiểu Kiện, Triệu Cẩm Vinh, Triệu Ti Minh, Tạ Chiêm ngồi quây quanh bàn, Úc Bình giúp các phục vụ sửa soạn bát đĩa.

Triệu Cẩm Vinh rất tinh, Úc Bình tuy chỉ là phục vụ, nhưng lại được Triệu Hiểu Kiện chính thức giới thiệu tên, nên trong lòng đoán được phần nào, thấy thằng con ăn hại hau háu nhìn cô ta, đá ột cái, tươi cười nói:

- Chuyện nhỏ nhất này sao dám làm phiền Úc tiểu thư chứ, để Ti Minh làm được rồi, tôi thấy Úc tiểu thư ăn nói bất phàm, so với đám giám đốc, trưởng phòng vô tích sự ở Cẩm Thành thì hơn nhiều lắm.

Úc Bình cười khúc khích:

- Những giám đốc, trưởng phòng của Cẩm Thành mà ăn hại thì tôi chẳng khá hơn họ được ..

- Giám đốc Triệu nói không sai đâu.

Tạ Chiêm cũng là kẻ lơi đời, liền hưởng ứng ngay:

- Úc tiểu thư đúng là nhân tài, nói một câu làm giám đốc Triệu cứng họng rồi, cô ở đây thật là phí, bí thư Chu mà biết trân trọng nhân tài phải đề bạt Úc tiểu thư làm giám đốc nơi này mới đúng. Hai nhà chúng tôi đang định lập một công ty lớn, nếu Úc tiểu thư chịu hạ mình tới công ty làm giám đốc ... Giám đốc Triệu có ý này phải không?

Triệu Cẩm Vinh gật đầu lia lịa, vờ không nhìn Chu Phú Minh, chỉ nhìn Úc Bình:

- Chỉ xem Úc tiểu thư có chịu ủy khuất hay không thôi.

Úc Bình cực kỳ động lòng nhìn Chu Phú Minh, sắc mặt Chu Phú Minh biến đổi liên tục, lòng rất do dự, nhưng không kháng cự nổi ánh mắt hờn dỗi tủi thân của Úc Bình, đành khẽ gật đầu:

- Tôi thì chỉ e giám đốc Triệu cũng có lúc nhìn nhầm.

o0o

~~Ăn tối xong, Trương Mân về luyện piano, nhà Trương Tri Phi ở ngay sát bên nhà Trương Khác, nhưng chỉ thi thoảng mới tới ở, còn thường ở căn nhà gần ĐH Hải Châu.

Trương Mân chẳng phải từ nhỏ đã học piano, lại không có mấy thiên phú âm nhạc, thuần túy là do mẹ cô bé hâm mộ đứa trẻ khác lúc đánh đàn rất cao nhã, nên mới ép Trương Mân học.

Trương Khác nghe cô em họ đánh đàn một lần rồi, cảm thấy chú mình phải trả thêm tiền công cho cô gái thanh tú dạy Trương Mân đánh đàn, nghe cô em này đánh đàn chẳng khác nào bị hành hạ.

Trương Tri Phi ở lại cùng mọi người ra vườn sau nhà nói chuyện, tháng tư trời trở ấm, gió đêm từ Tiểu Cẩm Hồ thổi vào vẫn mang theo cái lạnh se se của mùa xuân, con người ta rất lạ, mùa đông than lạnh, sắp vào hè lại nhớ cái lạnh mùa đông.

Đối diện với Tiểu Cẩm Hồ là khu thương mại Tiền Môn, nơi đó ánh sáng rực rỡ bao phủ, hình thành một dải sáng uốn lượn quá nửa hồ, ánh sáng lấp lánh mang đủ mọi màu sắc.

Trương Tri Hành nhìn ra mặt sông nói đầy xúc cảm:

- Hai năm trước đứng ở đây không thấy được ánh sáng lấp lánh chói mắt này.
- Vài năm nữa thôi sẽ còn đẹp hơn nữa.

Đường Học Khiêm gật đầu:

- Chuyển đi học trường đảng của cán bộ cấp xử huyện lần này anh tham gia đi.

Danh sách tu nghiệp mùa xuân của trường đảng tỉnh đã báo lên một thời gian rồi, có điều Trương Tri Hành tình huống khá đặc thù, được tiến cử đặc biệt. Đường Học Khiêm có hơi lưu luyến, ông quen có Trương Tri Hành ở bên cạnh rồi, hai năm qua cả thư ký riêng cũng không dùng.

Trương Tri Hành cười:

- Thành phố đề cử thì tôi đi.

Đối người khác mà nói thì đây là cơ hội hiếm có, Trương Tri Hành lại hơi ngần ngại, biết sau ba tháng học tập là sẽ phải rời khỏi Hải Châu rồi, ông định đợi năm sau khi Trương Khác tốt nghiệp cao trung mới đi, nhưng e hiện giờ không đợi được nữa, đưa tay vỗ vỗ gáy, cảm khái nói:

- Phải nhường đường cho thằng bé rồi.

330. Chương 330: Tiền Đồ Của Trương Tri Hành

Trương Tri Phi cũng thấy tiếc:

- Anh nỗ lực thêm một chút là lên được phó sở rồi, lúc này đi đâu cũng không thích hợp. Đều tại thằng nhóc đó quá hoành hành ngang ngược, nếu không anh xuống cái huyện làm bí thư cũng rất tiêu dao tự tại.

Trương Tri Hành qua một năm nữa là đủ tư cách trực tiếp đề bạt lên phó sở rồi, nếu ở lại Hải Châu thì với thành tích của Cty cổ phần Hải Châu, hiện cũng đủ phá cách đề bạt.

- Ba tới Tân Vu đi, con nhường nơi đó cho ba, Cẩm Hồ sẽ vĩnh viễn không tới Tân Vu đâu tư.

Trương Khác cười khì, mặt dày nói:

- Con nói đi đâu thì tới đó được hay sao?

Trương Tri Hành lắc đầu.

Kết thúc khóa học đi đâu có Từ Học Bình ở bên trên chiếu cố, không cần lo, chỉ phải nghĩ tới phải nghĩ tới nhường đường cho Trương Khác, lựa chọn không nhiều, không thể tới cơ quan trực thuộc tỉnh, vốn điều khoản Hải Châu đã bắt lợi rồi, nếu phải ra khỏi tỉnh càng gian nan.

Trương Tri Phi cười ha hả:

- Chẳng biết anh tới Tân Vu thì đó là cái may của họ hay là tổn thất lớn.

Trương Tri Hành chỉ biết cười khổ.

Đường Học Khiêm cũng cười:

- Có điều không chuyện gì là tuyệt đối cả, đợi mấy năm nữa ảnh hưởng của Cẩm Hồ lớn lên rồi, một số chuyện có thể có đặc cách.

Trương Khác nghĩ cha tới Tân Vu nhậm chức, nói không chừng nhâu nhiên một lần đi đường gặp phải Trần Ninh, hai người xa lại gặp nhau trên đường gặp nhau tỉ lệ thấp thế nào, chắc thấp tới mức khiến người ta không nghĩ có khả năng gặp lại.

Nói chuyện chưa được bao lâu thì Trương Khác nhận được điện thoại của Chu Du, sau khi cuộc họp thường ủy lâm thời kết thúc, Chu Du mời Tống Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn đi ăn cơm, gọi điện hỏi Chu Phục xem đi đâu thì thích hợp, Chu Phục tất nhiên là giới thiệu Bát Cẩm Trần lúc này còn chưa chính thức kinh doanh, Hứa Hồng Bá cũng ở đó, Chu Du hỏi Trương Khác có thể bỏ thời gian tới một chút không?

Để triển khai nhanh chóng kế hoạch trồng rừng trên chín huyện, cần phải tiếp xúc với chính phủ địa phương khác nhau, ở chuyện này, Hứa Hồng Bá phát huy tác dụng tuyệt đối hơn hẳn Tống Chí Hư.

Việc mời Hứa Hồng Bá làm cố vấn thì Trương Khác sớm đã quyết định, vốn tính chuyên môn chọn thời gian nói chuyện với ông để bày tỏ tôn trọng, nhưng bọn họ uống rượu với nhau chắc nói tới chuyện này rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày vậy, xem đồng hồ còn chưa tới 9 giờ, nói sẽ tới ngay.

- Muộn thế này rồi còn đi đâu?

Trương Tri Hành quan tâm hỏi:

Trương Khác liền kể qua việc định mời Hứa Hồng bá xuất sơn làm cố vấn.

- Thầy Hứa tiêu dao quen rồi, liệu chịu làm việc này không?

Trương Tri Phi không tin lắm.

Trương Khác ưỡn ngực nói đường hoàng:

- Đây gọi là vì nghĩa không cho phép chối từ, vả lại cháu không thể vì chuyện này lỡ dở việc học hành, thế nào cũng phải có cố vấn chứ.

Mọi người không thèm nghe y nói nhần nói cuỗi, liền đuổi Trương Khác đi cho sớm.

Qua phòng khách thấy mẹ và Cố Kiến Bình đang xem Anh Hùng Xạ Điêu bản năm 83, Đường Thanh và Chỉ Đồng không thấy đâu, chắc là sang biệt thự phía tây chơi rồi.

Trương Khác ra ngoài, Đường Thanh đứng trước nhà Tạ Văn Tình gọi:

- Đây, đi đâu thế?

Chỉ Đồng có lẽ ngủ rồi, không phải lo có cái đuôi bám theo, Trương Khác vẫy tay:

- Nhà Phi Dung mở nhà hàng, tới chơi đi.

Đường Thanh có nghe Trần Phi Dung kể nhà cô mở nhà hàng ở ngõ Đan Tĩnh, Đường Thanh cũng muốn tới xem, chỉ là chưa tới ngày chính thức kinh doanh, lanh chanh muốn tới chơi không được hay cho lắm, nghe Trương Khác nói thế thì cao hứng tung tăng chạy tới.

Cố Kiến Bình trong nhà nghe thấy, nhìn ra cửa nhưng không nói gì, dù sao cũng là cuối tuần, về muộn có thể ngủ ở nhà Tạ Văn Tình, còn quan hệ giữa Trương Khác và Đường Thanh đã tới mức này, nếu xảy ra chuyện kia thì cũng xảy ra lâu rồi, có lo cũng chẳng được.

Đi tới ngõ Đan Tĩnh, dừng xe ở bãi đỗ đằng sau tòa nhà Phủ Thiên, cả tòa nhà rực sáng đèn, Hải Thái đang tranh thủ bố trí siêu thị điện máy ở đây, tối cuối tuần cũng không được nghỉ.

Vừa mới xuống xe thì Trần Phi Dung cũng đạp xe tới, cô vốn đang học bài ở nhà, Đường Thanh gọi điện thoại muốn tới chơi, liền đạp xe ra đón.

Đường Thanh cùng Trần Phi Dung nắm tay nhau đi tới ngoài trạch viện, thấy trên tường chỉ treo số nhà bằng gỗ “số 3 ngõ Đan Tĩnh”, hỏi:

- Ngay cả biển hiệu cũng chưa có sao?

- Nhà mình không treo bên ngoài, nhà hàng phục vụ riêng chỉ dựa vào truyền miệng, vả lại bên trong cũng không có nhiều chỗ lắm.

Trương Khác lúc này mới chú ý Đường Thanh và Phi Dung mặc áo khoác giống hệt nhau, chỉ khác màu sắc, Đường Thanh mặc áo hồng phấn, Trần Phi Dung mặc áo xanh da trời, còn nhớ hai ngày trước Đường Thanh mặc cái áo này nhưng màu xanh da trời:

- Hai bạn mua cùng loại y phục rồi thay nhau mặc đấy à?

- Đúng thế?

Giọng Đường Thanh rõ êm:

- Bọn mình vóc dáng giống nhau, mặc gì cũng có thể đổi cho nhau được, bạn cứ nhìn sau lưng bọn mình mà xem.

Đường Thanh kéo Trần Phi Dung quay lưng lại, tóc cô hơi uốn cong tự nhiên, tóc Trần Phi Dung thì tóc suôn thẳng mượt, chỉ nhìn vào bóng lưng đúng là khó phân biệt, hai bóng dáng mềm mại phơi phới sức sống trước mắt, Trương Khác nhìn tới ngây ngất, tới khi có cơn gió lạnh thổi qua mới tỉnh lại.

- Thế nào, giống lắm phải không?

Đường Thanh quay đầu lại cười duyên:

- Dù nhìn mặt cũng có người nói bọn mình là chị em nhé.

Hai cô gái đều có mặt trái xoan, có điều đường nét của Đường Thanh nhu mị thuần mỹ hơn, Trần Phi Dung thì thanh tú tươi đẹp, hơn nữa quen lẫm lẫm đậm với Trương Khác, y lại quá quen với cả hai rồi, chẳng thấy có gì giống nhau cả, nhưng không muốn phá hỏng hứng chí của Đường Thanh nên không nói, đẩy cửa đi vào.

Đường Thanh “oa” một tiếng:

- Ra bằng hiểu ở đây, đi vào mới biết không nhầm chỗ..

Vừa đi vừa nhìn sân trước dưới ánh đèn nhu hòa, Đường Thanh thốt lên:

- Đẹp thật, mình không ngờ quán ăn nhà bạn đẹp như thế đấy.

Trương Khác không cùng Đường Thanh đi tham quan, vào chào Trần Kỳ một tiếng, rồi đi tìm đám Chu Du, vừa tới nơi thì nghe thấy Tổng Chí Hữu đang giải thích mô hình trên kế hoạch thư:

- Hiện dựa vào nông hộ trồng rừng có ba cách, một là công ty bao thầu đất, thuê nông hộ trồng cây, đầu tư cho nông hộ một khoản tiền nhất định, sau khi chặt gỗ, lượng dư ra công ty mua lại theo giá thị trường. Phương án hai là nông hộ bao thầu đất, công ty cung cấp cây giống, kỹ thuật, khi thu hoạch gỗ được do công ty thống nhất thu mua. Phương án thứ ba là công ty bao thầu đất, cung cấp cả giống, kỹ thuật, mời nông hộ trồng, khi chặt gỗ phân chia theo tỉ lệ nhất định. Ngoài ra công ty có thể hợp tác với xí nghiệp lâm nghiệp địa phương trồng rừng, bọn họ cung cấp đất, chúng tôi góp vốn, hoặc thành lập công ty liên doanh ...

Hứa Hồng Bá chỉ nghe Chu Du, Tổng Chí Hữu vào, không phát biểu ý kiến, nhìn Trương Khác đi vào mới vỗ trán than:

- Làm phức tạp thế này tôi không tiêu hóa hết ngay được.

- Bàn binh trên giấy tất nhiên là đầu đầu rồi, ngày mai họ sẽ tới tỉnh cùng người sở lâm nghiệp phái xuống khảo sát, đồng thời bàn việc hợp tác, thầy đi theo nhìn một lượt là hiểu ngay ...

Trương Khác chào hỏi mọi người rồi kéo ghế ngồi xuống.

Hứa Hồng Bá cũng không chối từ:

- Vậy đi xem sao đã, hiểu rõ rồi mới ba hoa được.

Nói bả bọt mép Hứa Hồng Bá mới chịu đồng ý, Trương Khác hết sức cao hứng.

Về quản lý trừ có Tổng Chí Hữu, Chu Du thông qua công ty sản dầu người lôi kéo được người từ công ty giấy Kim Quang - Indonesina ở trong nước, phối hợp với Tổng Chí Hữu lập nên một đội ngũ.

Công ty Kim Quang từ từ năm 92 đã tiến vào trong nước, xây dựng nhà máy, trồng rừng lấy gỗ nhanh ở các tỉnh phương nam, tuy quy mô không lớn nhưng tích lũy được một số nhân tài quản lý.

Nay lại có Hứa Hồng Bá giúp đỡ, từ việc bố trí nhân viên thì cái đoàn đội này gần đủ, chuyện rất cấp thiết, Trương Khác đành để họ tới cọ sát, dung hợp với nhau trong công việc.

331. Chương 331: Món Đồ Chơi

Khoảng thời gian qua Chu Du cố gắng đưa Tổng Chí Hữu đi làm quen với nguồn lực Cẩm Hồ có thể tận dụng, Chu Du tới Hải Châu đã lâu, rất quen thuộc với nhân sự ở Hải Châu, tuy không có cơ hội tiếp xúc nhiều với Hứa Hồng Bá, nhưng biết ông ta là một nhân vật có tiếng, chuyện ông ta muốn nhúng tay vào không nhiều, bốn ba vì quần thể kiến trúc Sa Điền là một việc, tham gia kế hoạch trồng rừng của Tân Quang là việc thứ hai.

Tổng Chí Hữu đã chân thực cảm nhận được ngôi ở cái vị trí đáng giá 60 vạn này, đúng là bị sai bảo như gia súc giá trị 60 vạn, chứ không phải giống một vài xí nghiệp trong nước, muốn cái hư danh chiêu hiền đãi sĩ, bỏ lương cao chiêu nạp nhân viên quản lý, song lại không cho người ta cơ hội thể hiện tài hoa, không được tiếp xúc với hạch tâm của xí nghiệp.

Đó là giới hạn của xí nghiệp dân doanh trong nước thời đầu, thiếu khí phách dùng người, quan trọng là thiếu lòng tin vào người làm nghề giám đốc, qua xem trọng mức độ trung thành.

Kim Quốc Hải hôm nay có hẹn trước với người ta nên không tới uống rượu cùng được, Tổng Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn có thể coi là nhân vật trung kiên của thế lực chính trị ủng hộ Cẩm Hồ.

Đỗ Tiểu Sơn đã biết Trương Khác từ lâu rồi, ngay trong đêm Đỗ Phi đánh Tào Quang Minh, may nhờ Trương Khác bình tĩnh xử lý mới làm chuyện không lớn lên.

Trương Khác rất thân với Đỗ Phi, nhiều chuyện dù không nói ra, nhưng ông cũng biết Đỗ Phi suốt ngày đi theo đám Thịnh Thanh, Đỗ Phi về nhà thì thoảng cũng vô tình lộ ra chút tin tức, có điều hiện toàn bộ diện mạo của Cẩm Hồ lộ ra trước mắt người của thành ủy, Đỗ Tiểu Sơn vẫn kinh hãi.

Tới nay Cẩm Hồ có thể kiêu ngạo mà nói đã vượt qua Cẩm Thành, cướp lấy vị trí xí nghiệp tư doanh số một Hải Châu.

Khi Trương Khác tới nơi thì bọn họ đã uống kha khá rồi, Trương Khác không phải người hay rượu, lúc này nhiều việc, giữ đầu óc tỉnh táo là quan trọng nhất, Trương Khác không muốn bọn họ say mềm ra đó, bảo Chu Phục sai người dọn dẹp cơm canh tiếp tục chuyện trò.

Mọi người sang phòng bao khác nói chuyện để phục vụ dọn dẹp, Trần Kỳ tới mời thuốc lá, Lưu Phân đơn đã chào hỏi:

- Thức ăn có hợp ý mọi người không?

Tổng Bồi Minh chỉ Đỗ Tiểu Sơn:

- Chỗ này có lão Đỗ tham ăn nhất, để anh ấy bình phẩm.

- Anh đi đến đâu cũng không quên làm mất giá của tôi nhỉ.

Đỗ Tiểu Sơn vỗ bụng Tổng Bồi Minh:

- Xem ai mới là đồ tham ăn.

Tổng Bồi Minh hơi phát phì, mặc nhiều y phục nhìn không ra, bị Đỗ Tiểu Sơn vỗ mấy cái là lộ hết, mọi người cười ồ cả lên.

Tổng Bồi Minh cười ha hả:

- Tôi là người uống nước lọc cũng mọc thịt, vắt vả thế nào cũng không gầy đi được, thời còn công xã ấy, cán bộ xuống thôn không cho tôi đi cùng, nói tôi ảnh hưởng tới hình tượng khắc khổ liêm khiết của đảng viên. Bây giờ người dân khoan dung hơn nhiều rồi, tựa hồ phải như tôi đây mới phù hợp với nhận thức với nhận thức của họ, người làm quan là phải tham ăn lười làm. Tôi chẳng dám ăn nhiều, sợ người dưới liệt tôi chung hàng ngũ với đám cán bộ biến chất ...

Trần Kỳ đã được gặp Tổng Bồi Minh mấy lần, lần đầu còn do bị Trương Khác ép tới cái quán rách nát của ông chặt chém, còn Đỗ Tiểu Sơn mới gặp lần đầu.

Bát Cẩm Trân kinh doanh ăn uống gia đình, không hi vọng dựa vào cán bộ chi tiêu tiền nhà nước kiếm sống, nhưng có hai bí thư khu ủy tới đây dùng cơm, rất quan trọng cho việc gây dựng danh tiếng.

Trần Kỳ phát thuốc lá tới Tổng Chí Hữu, khách sáo nói:

- Giám đốc Tổng tiếng tăm lớn ở Hải Châu, sau này nhất định phải ghé thăm cửa hiệu nhỏ của tôi nhé.

Tổng Chí Hữu nhận lấy thuốc lá:

- Cái quán này của ông sau này có khi đặt chỗ trước cả ngày cũng không được ấy chứ, tôi tới Hải Châu, hi vọng lần nào cũng tới ăn, hôm nay ăn một bữa cảm giác chưa thỏa.

- Giám đốc Tổng không ở lại Tân Quang à?

Trần Kỳ ngạc nhiên.

Chu Du nói:

- Tân Quang lập một công ty con ở tỉnh thành, giám đốc Tổng qua đó chủ trì, chị Lưu nhà anh phải biết chứ.

Lưu Phân cười duyên dáng:

- Về nhà còn nói chuyện công ty sao? Thật nhàm chán.

Lưu Phân rất khéo nói chuyện, nói kiểu gì cũng không khiến người ta ghét, chỉ làm kế toán thôi đúng là phí tài năng.

Công ty con ở tỉnh thành được ủy thác cho Hải Dụ trừ bị thành lập được nửa tháng, ngay dưới tầng lầu của Hải Dụ, tầng đó cũng thuộc về Hải Dụ, những vị trí khá đã lục tục tới nơi, cụ thể phụ trách hạng mục nhất thể hóa, dù sao cần tiếp xúc mật thiết với sở lâm nghiệp tỉnh, hơn nữa cũng cần phải cố gắng ở gần nơi trồng rừng.

Trần Kỳ nói đầy cảm khái:

- Nhớ lại nhà máy Tân Quang hai năm trước, thật sự không nghĩ tới được ngày hôm nay.

- Này này, anh nói thế là vạch cái xấu cũ của tôi đấy à?

Chu Phụ cố ý nghiêm mặt lại, nhưng chỉ một lúc cười phá lên:

- Thay đổi nghiên trời lệnh đất không thừa nhận không được.

- Mọi người đang ở đây nhớ khổ tìm vui đấy à?

Đường Thanh theo Trần Phi Dung tham quan hết quán ăn, còn tới quán cờ ở tiền viện làm một vòng, tay trong tay đi vào, giống như đôi hoa tỹ muội xinh đẹp rực rỡ, làm cả gian phòng như bừng sáng.

Trương Khác không thể hiểu nổi sao Đường Thanh và Trần Phi Dung thân thiết với nhau như thế, theo nhận thức của y thì các cô gái dung mạo bình thường thân với nhau hơn, còn các cô gái dung mạo xuất chúng nếu quan hệ mật thiết là khả năng cực nhỏ.

Biết Đường Thanh không thích những chỗ xã giao thế này, Trương Khác đứng dậy nói:

- Tôi không ở lại chuyện phiếm nữa, mọi người thích làm gì cứ làm nấy đi.

Chu Du xem đồng hồ, không còn sớm nữa, liền muốn tính tiền, Trần Kỳ sao chịu, chỉ nói là mời bọn họ tới nếm thử thức ăn, cảm ơn còn không kịp, đưa đẩy một hồi, Chu Du không kiên trì nữa, hẹn mai đưa Hứa Hồng tới tỉnh thành, rồi mọi người rời đi cả.

Lưu Phân niềm nở mời:

- Để chú Trần chuẩn bị đồ lót dạ nhé, Trương Khác, cháu nếm thử xem tay nghề của chú Trần có tiến bộ không?

Lưu Phân vốn rất mong mỗi con gái và Trương Khác thành một cặp, ban đầu nghe Hứa Tư nói thì Trương Khác có chút ý tứ với Phi Dung, về sau Đường Thanh và Phi Dung qua lại thân thiết cũng không ngại, Đường Thanh kiều diễm ngọt ngào, nhưng Phi Dung cũng thanh lệ thoát tục không hề kém cạnh.

Nhưng không ngờ Đường Thanh là thiên kim của thị trưởng, Lưu Phân nản chí, bà không rõ chuyện làng nhàng bên trong, trong lòng trách con gái khi xưa quá lạnh nhạt với Trương Khác, giờ muốn cũng vô ích.

Hiện những chuyện Trương Khác và Đỗ Phi làm ở trường đã được Đường Thanh nói cho Trần Phi Dung nghe, kể cả chuyện vừa vào trường Trương Khác đã gây chuyện với Triệu Ti Minh, rồi xung đột với đám lưu manh trên đường, đều là để bảo vệ Trần Phi Dung không bị bắt nạt.

Trần Phi Dung vì trong nhà có khó khăn, chỉ có kiên cường mới có thể ứng phó được, lâu dần tạo thành cái mặt nạ lãnh đạm, thêm vào không tán đồng với hành động của Trương Khác, nên không sao thay đổi được thái độ với y.

Sau khi biết nhờ Trương Khác mình mới có thể an tâm học tập, gia cảnh mới chuyển biến, trước kia hoàn toàn hiểu lầm y, đâm sợ đối diện với Trương Khác, vì vậy bề ngoài thái độ của cô không thay đổi gì, nhưng thực ra bên trong thực ra đã có biến đổi rất lớn.

- Nhìn mình làm gì thế?

Trương Khác thấy Trần Phi Dung tự nhiên nhìn mình thất thần, đưa tay sờ mặt, ngạc nhiên hỏi.

- Làm gì có.

Trần Phi Dung đỏ mặt quay đầu đi, không chịu nhận.

- Nhìn bạn thì sao nào?

Đường Thanh đưa ngón tay nâng cằm Trương Khác lên, để mặt y đối diện với mình, không cho động đậy:

- Phi Dung bọn mình cứ nhìn đi, nhìn thật kỹ vào, xem này mũi thì hơi vẹo, mắt trái nhỏ hơn mắt phải, vậy mà suốt ngày còn tưởng mình đẹp trai lắm ấy.

Rồi đưa tay kéo mũi Trương Khác, banh mắt trái y ra, quay sang hỏi Trần Phi Dung:

- Thế này có phải dễ coi hơn một chút không?

- Mình có phải là đồ chơi của bạn đâu?

Trương Khác đau khổ nói.

- Bạn chính là đồ chơi của mình, nếu không bạn còn có giá trị gì nữa.

Đường Thanh bóp mũi Trương Khác, đôi mắt đẹp trừng lên, giọng thì êm tới rợn người:

- Không được phép động đậy.

332. Chương 332: Hai Cô Gái

Trần Phi Dung ngồi ở bên cười tủm tỉm, mặt Trương Khác bị Đường Thanh nặn thành đủ hình dạng méo mó, nhưng làm cô cảm giác thân thiết hơn, làm y không có vẻ tùy tiện bất cần đời thường ngày, đó cũng là một nguyên nhân khiến Trần Phi Dung luôn có thành kiến với y.

- Được rồi, đừng khoe đồ chơi của bạn trước mặt Phi Dung nữa.

Trương Khác cầu xin.

- Bạn thừa nhận là đồ chơi của mình rồi nhé.

Đường Thanh cười đắc ý:

- Phi Dung, có muốn chơi không, cái món đồ chơi này hay lắm.

Trần Phi Dung cười lắc đầu, chỉ có Đường Thanh mới khiến Trương Khác nghe lời như thế.

Đường Thanh đưa tay ra khe khẽ vỗ má Trương Khác:

- Được, cho bạn tự do, sau này mình bảo làm đồ chơi, phải ngoan ngoãn nghe lời đấy.

Nếu không phải Trần Phi Dung ở đây tiếp theo tới lượt Trương Khác biến Đường Thanh thành đồ chơi rồi, mà y tuyệt đối không chỉ chơi với cái mặt thôi đâu.

Đường Thanh ngồi xuống rầu rĩ nói với Trần Phi Dung:

- Bạn thật là sướng, ba tháng nữa thôi là được giải phóng rồi, mình còn phải chịu đựng thêm một năm nữa. Phải rồi Phi Dung, bạn định thi trường nào.

- Còn chưa chắc, hiện giờ cảm giác đọc sách không vào nữa, thi trường nào cũng không tự tin.

Trần Phi Dung thở dài.

- Bạn mà còn không tự tin cả năm thứ ba trường mình ai tự tin được nữa, Nhất Trung có kém thì năm nào ít nhất cũng có bốn năm người vào được Thanh Hoa, Bắc Đại, bạn có định thi vào đó không?

- Không ...

Trần Phi Dung lắc đầu.

Trương Khác khoé môi nhếch lên, chắc chắn là Trần Phi Dung không muốn nói trước mặt mình rồi.

- Thanh Hoa, Bắc Đại hay đấy.

Đường Thanh hào hứng nói:

- Đám sinh viên nơi đó kiêu chết đi, bạn tới đó, bạn tới đó thế nào cũng có cả đám mê mọt, lúc ấy chia ình vài anh chàng đẹp trai chơi đùa...

- Cô bé con bàn chuyện thế này đừng có tỏ ra háo sắc vậy có được không hả?

Trương Khác phì cười bẹo má Đường Thanh:

- Bạn quần được á?

Đường Thanh phồng má lên:

- Đều tại bạn hại Phi Dung làm trong trường không ai dám theo đuổi, tới đại học rồi phải bù lại chứ.

Cô nàng há miệng ra cắn tay Trương Khác, nhưng làm sao cắn được.

- Mình chẳng cần ...

Trần Phi Dung cười ngượng ngùng:

- Con trai thật đáng ghét, cả đời không có con trai tới làm phiền mình càng tốt.

- Vậy thì thích mình đi.

Đường Thanh khúc khích ôm Trần Phi Dung vào lòng:

- Bạn xinh đẹp thế này, nếu thích mình, thì mình lắm lớn, ngực còn lớn nữa ...

Nói rồi đưa tay ra bóp ngực Trần Phi Dung.

Trương Khác mắt trợn trừng to hơn mắt trâu, người nóng bừng, nhưng trán toát mồ hôi lạnh...

Với xuất thân của Đường Thanh, có người bạn chơi thân thực quá ít, kết bạn được với Trần Phi Dung, như được giải tỏa, tính cách trở nên hoang dã, hướng hồ trước mặt Trương Khác, chẳng cần phải giả vờ thực nữ làm gì.

Trần Phi Dung da mặt mỏng, sao dám để Đường Thanh làm trò điên khùng đó, mặt đỏ như tôm luộc, vội giữ lấy tay Đường Thanh.

Trương Khác không thể không nghĩ, nếu không có mình ở đây hai cô nàng này không biết dám làm trò gì, nghĩ thôi thú huyết đã sôi trào.

Một lúc sau Lưu Phân mang đồ lót dạ vào, là thịt dê hầm mật nướng, làm người ta khen không ngớt miệng, không phải chị người Tân Cương mới giỏi món này, thực ra thịt dê Đông Nguyên Hải Châu cũng vang danh khắp xa gần.

Lửa được bữa ăn ngon, Trương Khác và Đường Thanh tạm biệt ra về.

Vào trong xe, Đường Thanh nói:

- Quán ăn nhà Phi Dung thật là đẹp, cả quán cờ phía trước mình cũng xem cả rồi.

- Vậy thì bạn cứ thường xuyên tới đây mà ăn.

Trương Khác cười:

- Có điều Phi Dung bảo trong ngõ còn có hai trạch viện đẹp hơn nữa, tiếc là không có cơ hội xem.

Giọng Đường Thanh đột ngột trở nên nguy hiểm:

Tim Trương Khác giật đánh thót, chắc Trần Phi Dung vô tâm kể chuyện hôm cùng Hứa Duy, Hứa Tư tới xem nhà hôm đó rồi, hôm nay đúng là mình tự chuốc họa vào thân, chẳng trách hôm nay tự nhiên lại muốn biến mình thành đồ chơi trước mặt Trần Phi Dung, lại còn nói muốn tìm vài anh chàng đẹp trai chơi đùa nữa chứ, xem ra muốn phát tiết âm ức trong lòng.

- Trông cái vẻ mặt bị nói trúng tim đen của bạn kìa.

Đường Thanh quay đầu sang nhìn Trương Khác chằm chằm:

- Mình vốn muốn qua xem, nhưng nghe Phi Dung nói chìa khóa ngôi nhà đẹp nhất ở trong tay người đó, nên thôi, nơi đó đẹp thật sao?

Cô nàng không muốn nói tới cái tên “Hứa Tư”.

- Cũng bình thường thôi ...

Trương Khác cười lớn đánh trống lảng, sống lưng thì ướt đầm rồi. Xe rẽ vào Tân Cẩm Viên, đèn hai nhà đều đã tắt, chắc cha mẹ, Tạ Văn Tình đều đã ngủ rồi, liền lái xe dừng dưới một bóng cây cách xa nhà, đưa tay kéo Đường Thanh nằm vào trong lòng mình, vuốt ve lưng cô:

- Đó là vì Phi Dung ít thấy nên mới bảo đẹp.

- Xì, lừa ai đấy hả?

Đường Thanh lườm Trương Khác một cái, đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy lưng y, áp mặt vào ngực y, siết thật chặt, cố gắng để vướng vít trong lòng nhặt đi, có thể cô mới cảm thấy Trương Khác hoàn toàn thuộc về mình.

Trương Khác yên lặng nhìn nhìn Đường Thanh hồi lâu, nhưng chẳng biết phải nói thế nào:

- Hôm nay định ngủ đâu?

- Cứ thế này, mình ngủ trong lòng bạn.

Đường Thanh giọng có chút tủi hờn, ghen tuông:

- Ôm bạn ngủ một đêm, hôm sau sẽ không nghĩ tới chuyện ngôi nhà đó nữa.

- Vậy bạn ngủ đi.

Trương Khác lòng đau xót không thôi, cũng thích được dung túng chiều chuộng cô, điều chỉnh ghế thấp xuống, để cả người Đường Thanh cuộn trong lòng mình, dù trong xe không thể thoải mái duỗi mình ra, nhưng ôm cơ thể mềm mại của Đường Thanh trong lòng, rất là thoải mái, thấy mi mắt cô kéo xuống, lên nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dỗ như dỗ trẻ con ngủ.

Khi Đường Thanh mơ màng thì y cũng buồn ngủ rồi, nhưng đột nhiên nghe có tiếng gõ cửa kính, ngẩng đầu lên thấy Tạ Văn Tình đang dán sát vào cửa kính nhìn vào trong.

- Á.

Đường Thanh hốt hoảng đẩy Trương Khác ra ngồi bật dậy, trong xe chật hẹp, cô nàng ngồi dậy quá nhanh bị cụng đầu vào trần xe, ngồi vào chỗ đưa tay xoa đầu, nhìn rõ là Tạ Văn Tình mới đỏ mặt nói:

- Chị Văn Tình còn chưa ngủ à? Bọn em sợ đánh thức chị nên định ngủ trong xe.

- Chị đứng ở ban công thấy xe hai đứa đi vào, đợi một lúc không thấy hai đứa ra mới tới xem, còn tưởng hai đứa làm gì hay ho cơ, không ngờ hai đứa muốn ngủ trong xe, vậy ngủ đi, chị cũng về ngủ đây ...

Tạ Văn Tình cười khúc khích nói:

- Ngủ ngon nhé!

- Tại cái tên xấu xa này muốn bắt nạt em.

Đường Thanh đỏ vấy trách nhiệm lên người Trương Khác, thấy Tạ Văn Tình xoay người muốn đi, vội vàng mở xe ra giữ tay cô:

- Chị, em ngủ, em ngủ với chị, người Trương Khác thối kinh.

- Đi đi, đi đi, tê hết cả tay người ta rồi còn nói người ta thối.

Trương Khác đúng là quá oan, biết Đường Thanh quen ngủ sớm, nên rất quy củ không quấy rầy cô, bị cô đề lên người, không dám nhúc nhích chút nào.

Đường Thanh trông mảnh mai, nhưng cô cao, chỉ thấp hơn Hứa Tư một chút, chừng 1m67, phải có tới 50 cân thịt, bị cô đề lên gần nửa tiếng trời, nửa người tê liệt hết cả, nhúc nhích một chút thôi là co giật.

Đường Thanh lại chui người vào trong xe, ghé sát tai Trương Khác thì thầm:

- Lần này thì tha cho bạn đó, nhưng lần sau nhất định nằm trên người bạn cả đêm.

Nếu là nằm lên giường, tốt nhất là không mặc gì thì Trương Khác tuyệt đối không từ chối, thấy cô nàng còn ngây thơ đáng yêu như thế, Trương Khác không kìm được, hôn chụt một cái lên cánh môi mềm gợi cảm của Đường Thanh.

- Muốn chết à?

Đường Thanh thét lại, nhưng giọng vô cùng êm ái, chống tay lên ngực Trương Khác muốn lui ra.

- Á á ..

Trương Khác vừa cử động nửa người tê dại lại co giật, mặt nhăn nhúm khó chịu không diễn tả được, nắm lấy tay Đường Thanh:

- Bị bạn đề tê hết cả cánh tay rồi, bạn xoa bóp hộ mình rồi hẵng nói.

Đường Thanh cười quyến rũ, rất nghe lời kéo Trương Khác dậy, giúp y bóp cánh tay trái.

Tạ Văn Tình quay lại, thấy Trương Khác mặt mày nhăn nhó, cười nói:

- Vào nhà trước rồi hãy bóp, ở đây gió lạnh cảm đấy.

333. Chương 333: Tân Cục Trưởng

Đi vào biệt thự, giúp việc nghe thấy tiếng động bật đèn đi ra, Tạ Văn Tình liền nói:

- Là Trương Khác và Đường Thanh, để tự chúng tôi ...

Giúp việc lại tắt đèn đi ngủ.

Từ trên xe đi tới biệt thự, máu thông rồi, Trương Khác bắt đầu hưởng thụ bàn tay nhỏ nhắn của Đường Thanh xoa bóp cơ thể mình, cơ thể thiếu nghỉ ngơi cảm thấy rất dễ chịu, mảy mảy trĩu xuống, vừa lên lầu là nằm bẹp xuống ghế sofa chuyên tâm hưởng thụ.

Đường Thanh là cô gái tới mười giờ là ngáp lên ngáp xuống, ngay ở trên xe đã ngủ say tít, tỉnh lại một lúc, ngoài trời gió lạnh còn đỡ, vừa vào nhà ấm áp dễ chịu, là buồn ngủ rồi, thấy Trương Khác mắt khép hờ có vẻ rất dễ chịu, tức tối nhéo y một cái rõ đau rồi đi đánh răng, đợi Tạ Văn Tình pha cà phê xong thì cô nàng đã chui lên cái giường lớn của Tạ Văn Tình ngủ mất rồi.

Đối với người bình thường mà nói, sau 11 giờ đêm là rất muộn rồi, nhưng với Trương Khác thì y rất ít khi ngủ trước rạng sáng, ngồi cùng Tạ Văn Tình uống cà phê, hỏi:

- Muộn thế này rồi chị còn uống cà phê, lát nữa không ngủ được có ảnh hưởng tới da không?

- Ở cạnh em sẽ không ảnh hưởng.

Tạ Văn Tình nhoẻn miệng cười, mắt long lánh như có nước, lúc này cô mặc chỉ áo ngủ, lộ ra vùng ngực trắng ngần cùng khe vú sâu như muốn chết người, chỉ cần ngẩng cổ lên nhìn từ trên xuống còn thấp thoáng nhìn thấy núm vú hồng hồng, thấy ánh mắt hau háu của Trương Khác, Tạ Văn Tình cô vội đưa tay che cổ áo lại, như sợ y có thể lao vào lột sạch y phục của mình bất kỳ lúc nào, kỳ thực lúc này cả hai đều không chịu nổi sự khiêu khích.

Tạ Văn Tình không quản tới việc của Cẩm Hồ, chỉ thảo luận riêng giúp y đưa chủ ý, lúc này cô đã chuẩn bị thủ tục lập trường học, lại tiếp nhận công việc của vườn bách thảo thời gian chuẩn bị ban đầu cũng bận rộn không kém.

Bạn học của Tạ Văn Tình thời du học ở Mỹ đã về nước từ tháng trước, đang chạy lên tỉnh giúp chuyện phê duyệt hạng mục vườn bách thảo và trường học, Trương Khác chưa được gặp, nghe Tạ Văn Tình miêu tả là cô gái theo chủ nghĩa nữ quyền, y liền mất hứng hăng.

Uống cà phê xong Trương Khác muốn về phòng ngủ, y uống thứ này quen rồi, nên lý, chẳng ảnh hưởng tới giấc ngủ nữa, đi qua phòng Tạ Văn Tình, thấy Đường Thanh đang ngủ ngon, tư thế không đẹp chút nào, tính nghịch ngợm nổi lên, liền vào hét bẹo má, đưa tay vén mi mắt đều không làm cô nàng thức dậy, liền thò tay vào chần, nghịch ngợm bầu ngực thiếu nữ, vừa mới về núm vú nhỏ được một cái, thì thiếu chút nữa bị Đường Thanh bật dậy nổi khùng cắn ột phát, liền bỏ chạy không dám chọc phá giấc ngủ của cô nàng nữa.

Tạ Văn Tình tiến y xuống lầu, tầng dưới đèn chưa bật, hai người đi trong bóng tối, rời cửa, có một con đường rải đá, Trương Khác quay đầu lại, nhẹ nhàng đặt tay lên gò má mỹ lệ của cô, nhìn sâu vào mắt cô bằng ánh mắt ôn nhu đầy tình cảm cũng không hề thiếu dục vọng, tay trái vòng qua eo cô, khẽ kéo cơ thể ấm mềm đầy cảm dỗ tội phạm đó vào lòng, thật êm ái, như chẳng cảm thấy chút xương nào.

Tạ Văn Tình không hề né tránh, tay ôm lấy đầu Trương Khác, chủ động hé đôi môi hồng kiêu diễm nóng bỏng áp tới, chiếc lưỡi nhỏ vươn ra đưa vào miệng sói, hôn nồng nhiệt, bại lộ nội tâm khao khát cháy bỏng của cô:

- Vừa rồi chị tưởng em và Đường Thanh ở trong xe làm chuyện đó cơ.

- Đâu có, cô bé con tự nhiên muốn bắt nạt em, may có chị đấy, nếu bị cô ấy dùng làm giường ngủ một đêm chưa chắc ngày mai em đã đứng dậy được..

Trương Khác làm bộ mặt tội nghiệp:

Trương Khác một bên say sưa ngấu nghiến đôi môi hồng mềm mại, quấn chặt chiếc lưỡi thơm, mút nước miếng của cô không biết chán, tay đưa chui vào áo ngủ của cô, vẩy vò bầu ngực của cô, đầy đặn mà săn

chắc, mềm mại trơn mịn, hết nắn lại bóp, không quên trêu ghẹo hai núm vú đã tấy lên như mồi chào, làm Tạ Văn Tình trong nụ hôn nồng cháy thì thoáng phải phát ra tiếng rên khe khẽ.

Cái quần ngủ hoàn toàn không có tác dụng phòng phạm nào, Trương Khác dễ dàng cho tay vào trong, ngón tay lạng lùa theo giữa hai khe hông tìm tới chỗ mẫn cảm nhất của phụ nữ.

Tạ Văn Tình người run rẩy, cắn lấy răng để không phát ra tiếng rên, tóm lấy tay Trương Khác, đấu tranh nội tâm một hồi, bảo Trương Khác rút tay ra:

- Em về ngủ đi.

Sợ không cầm lòng được trước dụ hoặc, Tạ Văn Tình lui về trước mái hiên, bật đèn trên tường lên, lúc này cô kiêu diễm tới mê người, gò má đỏ như máu, đôi mắt hàm chứa xuân tình, cánh môi bị hôn tới bóng lên, bầu ngực không ngực pháp phòng bởi nhịp thở ngắn gấp gáp, nam nhân nào thiếu định lực chút thôi là nhất định đầu óc mê muội, lao vào chiếm hữu bất kể hậu quả.

Trương Khác thiếu chút nữa không kiểm soát được bản thân, dùng hai tay tát mạnh vào má để tỉnh táo lại, Tạ Văn Tình nhu mì nhưng rất kiên quyết, hôm nay chuyện không thành được rồi, lửa dục của y thì bị cô khơi lên bốc cháy ngùn ngụt, cười đau khổ:

- Chết mất! Lần này chị cùng em tới tỉnh thành nhé.

Tạ Văn Tình mím môi cười, nhìn đũng quần Trương Khác nhô lên, sóng mắt đong đưa, nói nhỏ:

- Hứa Tư hai ngày nữa về rồi, em tới tỉnh thành đợi cô ấy chẳng phải xong rồi sao?

Trương Khác đành chấp nhận:

- Được, vậy chị về phòng đi, bên ngoài lạnh lắm.

Trương Khác về nhà, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, không bật đèn, bóng tối giúp người ta dễ tĩnh tâm suy nghĩ hơn.

“Ba sắp lên trường đảng tỉnh học tập rồi, bây giờ chỉ cần cố động mẹ đi theo, Hải Châu chỉ còn lại một mình mình, làm chuyện xấu gì cũng tiện hơn, có điều phải ngăn cản chú chuyển nhà tới Tân Cẩm Viên.”

“Còn ba học xong sẽ điều đi đâu phải sớm thương lượng với Từ Học Bình, không biết là ba ngày mai có bỏ thời gian ra đi lên tỉnh thành với mình được không?”

Trương Khác ngồi trong phòng khách suy nghĩ một lúc rồi lên phòng tầng trên nghỉ ngủ.

Sáng hôm sau, Nhật báo Hải Châu cho đăng tin tập đoàn Tân Quang lập công ty con ở tỉnh thành, chừng 10 giờ, sau khi mọi người tập hợp đầy đủ, Trương Khác bảo Phó Tuấn tới chính phủ thành phố đón cha, cùng đi lên tỉnh thành, trưa dừng ở trạm phục vụ Hoàng Cương ăn qua loa, hai giờ chiều tới được công ty con còn chưa được trụ bị hỏa đáng.

Công ty này có tên đầy đủ là công ty hữu hạn cổ phần lâm nghiệp Tân Quang, Trương Khác rút tiền từ Ái Đạt, đăng ký tài chính cho Cty lâm nghiệp Tân Quang lên tới 1000 triệu, phải bày ra khí thế cho hệ thống lâm nghiệp tỉnh thấy.

Lần này hệ thống lâm nghiệp tỉnh để xảy ra sơ hở lớn như thế, gần như làm diện tích núi hoang trong tỉnh tăng lên tới ba bốn lần, ngay bí thư tỉnh ủy Đào Tấn cũng chấn động, chỉnh đốn hệ thống lâm nghiệp bắt đầu gần như không chút chần chừ nào, do nguyên phó thư ký trưởng tỉnh ủy Giang Đào đảm nhận sở trưởng lâm nghiệp, cùng với việc chỉnh đốn, quan trọng nhất là làm sao bù đắp lại thiệt hại.

Trong vòng chưa tới một tháng, tỉnh liên tục phát ra mấy bản văn kiện, nghiêm cấm chặt phá rừng thiên nhiên, đối với công nhân lâm nghiệp cũng nghiêm khắc chấp hành hạn ngạch chặt đốn, thúc đẩy cải cách xí nghiệp lâm nghiệp, tăng cường đầu tư trồng rừng, miễn giảm thuế phí cho cá nhân xí nghiệp trồng rừng ...

Đám Trương Khác tới công ty con, Giang Đào và hai quan viên của cục quản lý lâm trường quốc hữu tỉnh nhận được điện thoại liền mau chóng tới nơi, với hệ thống lâm nghiệp tỉnh mà nói, kế hoạch Tân Quang tung ra quá quan trọng, hai năm trồng 100 vạn mẫu rừng, gần như giúp bọn họ vớ được nửa lỗ hồng.

Đứng trước nguy cơ, quan viên chính phủ bỏ cái thái độ kên kiệu vốn có, chủ động chạy đi lấy lòng doanh nghiệp tư nhân.

Chuyện cụ thể có Chu Du, Tổng Chí Hữu, Hứa Hồng Bá phụ trách giao thiệp, Trương Khác và cha chỉ tiếp quan viên sở lâm nghiệp tham quan công ty con, buổi chiều còn tới gặp Từ Học Bình.

334. Chương 334: Thay Đổi Thái Độ

Cùng Giang Đào và quan viên sở lâm nghiệp tham quan công ty xong, Trương Khác xin lỗi:

- Tranh thủ tỉnh trưởng Từ rảnh rỗi, tôi phải tới trình bày kế hoạch, bên này do giám đốc Chu sẽ giới thiệu cụ thể với sở trưởng Giang.

Giang Đào “ồ” một tiếng:

- Vừa khéo tôi cũng có chuyện tới chính phủ tỉnh, chuyện cụ thể để người dưới bàn bạc là được rồi.

Liên cùng cha con họ Trương rời công ty, sở lâm nghiệp chỉ đi một chiếc xe công vụ tới, Giang Đào nói để lại cho cấp dưới, cùng thư ký lên xe của tập đoàn Tân Quang.

Giang Đào năm nay mới 47, trong lớp cán bộ chính sở, cũng được coi là lớp trẻ. Trước đó Giang Đào và Trương Khác gặp nhau một lần, do Lý Nghĩa Giang giới thiệu, ông ta không coi trọng lắm.

Văn phòng chính phủ và văn phòng tỉnh/thành ủy đại khái là hai nha nha môn tập trung nguồn tin tức lớn nhất, Giang Đào biết Cẩm Hồ liên quan tới góa phụ Tạ Văn Tình, Trương Khác ra mặt mời ông ta ăn cơm, ban đầu ông ta còn cho rằng Tạ Văn Tình lợi dụng quan hệ với Từ Học Bình để lách khe hở chính sách.

Một chuyện trong mắt người này trông có vẻ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, nhưng trong mắt người khác lại là cơ hội cực lớn.

Bất kể là tỉnh hỗ trợ trồng rừng cũng được hạn chế chặt cây cũng được ... Nói chung muốn trong thời gian ngắn muốn giải quyết được vấn đề, mở ra cục diện mới, sẽ có chỗ chiều cổ không chu toàn để người có mối quan hệ lợi dụng.

Những doanh nhân có họ hàng rây mớ rế má với quan viên cao cấp là giới tìm loại cơ hội này nhất, thông thường chỉ đánh tiếng một câu hay một tờ giấy, có nghĩa là hàng trăm vạn, ngàn vạn chui vào hầu bao tư nhân.

Giang Đào không ưa gì loại hành vi này, nhưng cũng đành phải chấp nhận, ông ta do bí thư Đào Tấn tiến cử lên chức này, những chuyện thế này theo ông ta thấy, báo cáo tỉ mỉ với Đào Tấn chưa chắc lấy được lòng lãnh đạo, lại khiến Từ Học Bình ghét cho, nên tránh đi thì hơn.

Trước khi Hải Dụ hoàn toàn rút cổ phần khỏi Cẩm Hồ, Trương Khác không thể ném ra kế hoạch hoàn chỉnh với sở lâm nghiệp đợi mọi việc dần được an bài thỏa đáng lại không có cơ hội tiếp xúc với Giang Đào nữa.

Giang Đào lấy cơ bản chỉnh đốn hệ thống lâm nghiệp tỉnh, từ chối lời mời của Lý Nghĩa Giang, không tiếp xúc với Trương Khác nữa, mặc dù ông ta không thích mấy loại chuyện này, nhưng không phải là người thiếu thông minh làm việc không để lại đường lùi, sai người trong sở giữ liên hệ với Cẩm Hồ, bên Cẩm Hồ cần gì cố gắng thỏa mãn, tránh điện thoại Từ Học Bình gọi thẳng tới văn phòng thì lúc ấy rất bị động.

Trong thời gian Tân Quang tổ kiến lại, Chu Du tổ chức nhân thủ soạn xong kế hoạch thư, Tổng Chí Hữu hoàn thiện thêm, công ty con trên tỉnh thành cũng bắt đầu được trừ kiến, đám Chu Du mới chính thức tiếp xúc với quan viên sở lâm nghiệp.

Vào thời đó, một công ty lâm nghiệp có đăng ký tài chính lên tới 100 triệu là điều sở lâm nghiệp không thể xem nhẹ được.

Muốn mau chóng vá lại lỗ hổng lớn do sở lâm nghiệp gây ra, Từ Học Bình cần rằng nặn được 200 vạn dùng để cải cách xí nghiệp lâm nghiệp và an bài công nhân mất việc.

Nhưng dựa vào mỗi tài chính tỉnh là không đủ, phải thu hút được doanh nghiệp cá nhân tới bao thầu đất hoang, trồng rừng mới là đạo giải quyết tận gốc vấn đề.

Đạo lý này cho dù Lưu Hoa Sơn sở trường lâm nghiệp tiền nhiệm cũng hiểu nhưng chưa chắc đã làm được, muốn làm một việc còn cần thời cơ, nhà nước tuy đề xuất khái niệm rừng giấy nhất thể hóa gần 10 năm nhưng chẳng có mấy ai hưởng ứng.

Các nhà máy giấy trong nước đa phần có thực lực yếu, không thể phát động vòng tuần hoàn rừng giấy nhất thể hóa được, hạng mục này đụng vào một cái là phải cả tỷ, mà thời gian thu hiệu ích lại quá dài, không phù hợp với đặc tính theo đuổi lợi nhuận cao ngắn hạn ở trong nước.

Đầu tư khoản vốn vào trồng rừng vào năm 96, xem ra có vẻ là nhiệm vụ không thể thực hiện.

Vì thế tập đoàn Tân Quang tức thì thành hi vọng lớn nhất giải quyết nguy cơ của hệ thống lâm nghiệp.

Tạ Văn Tình lui khỏi Hải Dụ, lúc này Từ Học Bình mới đứng ra lên tiếng ủng hộ tập đoàn Tân Quang, còn chuyên môn tìm Giang Đào nói chuyện, nghe tới quy mô kế hoạch tới 6 tỷ, thái độ Giang Đào chuyển biến hoàn toàn.

Thời gian vừa rồi Trương Khác kẹt ở Hải Châu bận rộn chuyện tập đoàn Tân Quang, không rảnh tới tỉnh thành, Giang Đào đành hạ mình bàn bạc với Chu Du, Tổng Chí Hữu, tới hôm nay mới là lần thứ hai tiếp xúc với Trương Khác.

Do ban đầu không được coi trọng, Lý Giang Nghĩa chẳng đi khoe khoang thân phận học sinh cao trung của Trương Khác làm gì, nên Giang Đào biết rất ít về Trương Khác, ngược lại chuyện Trương Tri Hành thì ông ta có biết một chút, lúc tham quan công ty, thấy hai người này rất giống nhau, lên xe liền nói:

- Không biết giám đốc Trương và thư ký trưởng Trương có quan hệ gì? Tôi thấy hai người trông rất giống nhau.

- Chúng tôi à?

Trương Khác giờ mới nhớ trước mặt quan viên sở lâm nghiệp, cha y gần như không lên tiếng nói chuyện, bật cười:

- Chưa trình trọng giới thiệu với sở trưởng Giang, vị thư ký trưởng này chính là ... ba tôi.

- ...

Giang Đào cảm thấy khó tin, nhưng không phải là vì thân phận một quan một thương của cha con họ:

- Thư ký trưởng Trương trông còn trẻ hơn tôi, tôi năm nay 48 tuổi, thư ký trưởng sinh năm nào?

- Tôi 44.

Trương Tri Hành mỉm cười, đổi lại là ai cũng cảm thấy khó tin sự thực trước mắt:

- Trương Khác năm nay mới 18 tuổi, chỉ trông trưởng thành một chút thôi, tôi tưởng tỉnh trưởng sớm đã nói với sở trưởng Giang rồi.

Giang Đào ghen hòng, rất nhiều lời không biết phải nói ra thế nào, nhất thời cũng không biết phải nói gì cho thích hợp, ông ta biết chuyện con trai Trương Tri Hành cứu sống Chỉ Đồng, nhưng chưa bao giờ liên hệ thiếu niên đó với vị “giám đốc Trương” sở hữu tài sản trăm triệu này.

Trương Khác quen với chuyện người ta mắt tròn mắt dẹt nhìn mình rồi:

- Năm ngoái tôi vô tình thành lập một công ty đầu đĩa, gặp đúng lúc ngành đầu đĩa kiếm được tiền, không ngờ thành phú ông ...

Trương Khác cố gắng miêu tả tình hình thật hời hợt, lần này cùng cha lên tỉnh cũng là để giải thích rõ ràng cho ban ngành kiểm tra kỷ luật tỉnh.

- Giám đốc Trương nói tới điện tử Ái Đạt à?

Giang Đào cảm thấy vẫn còn hồ đồ.

Trương Khác gật đầu:

- Đúng thế, vì tôi chưa tròn 18 tuổi, cho nên đại biểu pháp nhân cùng quản lý công ty đều mới người khác đại diện. Ồ, dù hiện giờ tôi vẫn lấy học tập là chính, chuyện công ty tôi cũng không hiểu lắm.

Trương Khác nói rất khiêm nhường, nhưng Giang Đào lại không nghĩ như thế nữa, thiếu niên thành đạt không phải là Giang Đào chưa nghe nói, chẳng qua là chưa đích thân nhìn thấy mà thôi :” Không biết tỉnh trưởng Từ đã kể với bí thư Đào Tấn chưa? Chắc bí thư cũng sẽ ngạc nhiên lắm.

- Khụ khụ ..

Giang Đào ho khan hai tiếng, che giấu sự thất lễ vừa rồi:

- Giám đốc ... Trương, tôi và giám đốc Chu của quý công ty nói chuyện vài lần, giám đốc Chu còn nói anh nhất định sẽ làm tôi kinh ngạc, tôi đúng là kinh ngạc rồi đây.

Trương Khác chỉ cười đáp lại, y không thích cái trò tăng bốc thối phồng lẫn nhau này, Đào Tấn đưa Giang Đào lên vị trí sở trưởng lâm nghiệp vào lúc này, hoặc là Giang Đào có năng lực xuất chúng, hoặc là muốn đẩy ông ta vào lò lửa, Trương Khác tin đáp án là cái trước:

- Việc trồng rừng diện tích lớn ở trung thượng du Tiểu Giang là chuyện có lợi cho các phương diện, tỉnh trưởng Từ không tiện đứng ra ủng hộ trực tiếp, cho nên công ty Hải Dụ lần này mới hoàn toàn rút khỏi Tân Quang ...

Trương Khác đem quan hệ giữa Cẩm Hồ, Ái Đạt, Tân Quang kể qua cho Giang Đào nghe, tránh sau này hợp tác ông ta có cớ kị gì, phá hỏng các bước bố trí của mình.

Những chuyện này thế nào cũng phải nói rõ với ban ngành kiểm tra kỷ luật tỉnh, nên chẳng cần giấu Giang Đào.

Từ công ty con tới chính phủ tỉnh chỉ có 20 phút, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, Giang Đào không biết phải há hốc mồm mấy lần.

335. Chương 335: Cha Phúc Nhờ Con

Tòa nhà làm việc của chính phủ tỉnh là kiến trúc được xây dựng vào thập niên 50, ánh sáng kém, có mùi mục nát của năm tháng, Trương Khác đi qua rất nhiều phòng ban của chính phủ, tựa hồ đều có cái cảm giác này, cho dù là ở tòa nhà mới cũng không thoát được cảm giác đó, chắc là điều đặc biệt của quan trường trong nước.

Lục Văn Phu cũng không ưa mùi này, cảm thấy ở trong cái mùi này lâu người sẽ bị mốc, ông ta thích để lại một khe hở ở cửa văn phòng, như thế có thể nhìn thấy có ai ra vào văn phòng Từ Học Bình hay không?

Giống như các lãnh đạo khác, Từ Học Bình tín nhiệm Lý Nghĩa Giang được ông mang từ hệ thống chính pháp qua, còn với Lục Văn Phu luôn có một khoảng cách.

Đây là điểm chí mạng với Lục Văn Phu, ông ta luôn công tác ở trong cơ quan tỉnh, dần dần leo lên được vị trí thư ký trưởng chính phủ tỉnh này, chỉ trước khi thăng lên làm phó thư ký trưởng có tới Tân Vu hai năm, đường thăng tiến của ông ta ở cơ quan trực thuộc tỉnh đã hết rồi, lên không thể lên, xuống không thể xuống, hiện lối thoát lý tưởng nhất là có thể làm bí thư thành ủy một nhiệm kỳ.

Nhưng ông ta không thân với Đào Tấn, Từ Học Bình không nói giúp, đợi tới đời tỉnh trưởng kế tiếp thì ông ta lỡ thời cơ rồi, vài năm nữa không chừng bị đá tới chính hiệp, hội đồng nhân dân tỉnh dưỡng già.

Lục Văn Phu thấy Lý Nghĩa Giang vào văn phòng Từ Học Bình, qua khe cửa nhìn không rõ nữa, ông ta đẩy cửa đi ra, thấy Chu Tiểu Quân đang ngó nghiêng ở lối đi.

Chuyện hợp tác giữa SamSung và Hương Tuyết Hải là do tên Chu Tiểu Quân này cáo giác ra, sau đó Từ Học Bình phê đàm phán lại, đàm phán kéo dài bốn tháng còn chưa có kết quả.

Chu Tiểu Quân được Lý Nghĩa Giang đưa vào văn phòng chính phủ tỉnh, ban đầu Lục Văn Phu còn tưởng hấn và Từ Học Bình có quan hệ gì, sau mới phát hiện ra Từ Học Bình không biết hấn, chỉ Lý Nghĩa Giang chiếu cố một chút, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lần trước Trương Khác tới chính phủ tỉnh thì vừa khéo Chu Tiểu Quân ra ngoài làm việc không gặp được, vừa rồi hắn nhìn thấy Lý Nghĩa Giang dẫn vài người vào văn phòng của Từ Học Bình, trong đó có Trương Khác còn cả một người trung niên rất giống y, chẳng lẽ là trưởng bối của Trương Khác.

Chu Tiểu Quân và Lệnh Tiểu Yến đều suy đoán bối cảnh thần bí của Trương Khác, chỉ là tầng cấp bọn họ quá thấp, làm sao đoán ra được.

Chu Tiểu Quân liền tính thì thoảng đi qua đi lại ở đây, đến khi Trương Khác ra, vờ như tình cờ gặp phải, không ngờ bị Lục Văn Phu nhìn thấy, chột dạ, cúi đầu định trốn về văn phòng.

Lục Văn Phu gọi hắn lại:

- Tiểu Chu, tôi có vài văn kiện, cậu giúp tôi chuyển cho bên pháp chế ..

Thấy không bị mắng còn được cấp trên giao việc, Chu Tiểu Quân tinh thần phấn chấn, theo Lục Văn Phu vào văn phòng.

- Nhìn thấy xử trưởng Lý dẫn ai vào văn phòng tỉnh trưởng hả?

Lục Văn Phu vừa đưa văn kiện cho hắn, vừa vô tình hỏi một câu.

Chu Tiểu Quân thầm cả kinh, bất kể là cơ quan nào, lãnh đạo đều ghét nhất người dưới rình rập, suy đoán chuyện của mình, Chu Tiểu Quân sợ tới toán mồ hôi lạnh, vội giải thích:

- Thừa thư ký trưởng, trong số những người xử trưởng Lý dẫn vào văn phòng tỉnh trưởng, có một người tôi quen, tưởng nhìn nhầm nên chạy ra ngoài xem ...

-Ồ, là cán bộ của sở lâm nghiệp à?

- Dạ không, là một người bạn, cậu ấy còn trẻ lắm, vẫn đang đi học.

Chu Tiểu Quân đành khai thật:

Lục Văn Phu gật gù:

- Trương Khác hả? Cậu quen Trương Khác sao?

Lần trước Trương Khác cùng Từ Học Bình ngồi trực thăng khảo sát, tới giờ Lục Văn Phu vẫn còn thắc mắc nguyên do, chỉ có điều chuyện sau đó Từ Học Bình đều giao Lý Nghĩa Giang làm, mà tập đoàn Tân Quang còn chưa xuất hiện trên văn kiện chính thức, cho nên Lục Văn Phu không rõ tình hình cụ thể lắm.

- Quen ă, quen từ hai năm trước, cũng nhờ cậu ấy giới thiệu nên tôi mới biết xử trưởng Lý.

Lục Văn Phu không nói gì thêm, bảo Chu Tiểu Quân mang văn kiện đi.

Ngồi lại ghế sofa suy nghĩ, xem ra chuyện Hương Tuyết Hải liên doanh bị Từ Học Bình bác bỏ không phải đơn giản, nhưng ông ta giấu suy nghĩ này trong lòng.

Điện thoại trên bàn vang lên, Từ Học Bình gọi hắn qua.

Lục Văn Phu chỉnh lại vạt áo, để mình trông có tinh thần hơn một chút, vào văn phòng Từ Học Bình, hắn lần đầu tiên gặp Trương Trì Hành nhưng đoán được ra ngay, Trương Khác ở bên cạnh, nên chẳng phải là khó.

- Tỉnh trưởng tìm tôi có chuyện gì ă?

Lục Văn Phu hỏi xong, gật đầu chào những người còn lại.

- Tôi vừa gọi điện cho bí thư Trần Ích Tân, thư ký trưởng Trương và giám đốc Trương có tài liệu cần báo cáo trước mặt, làm phiền cậu dẫn họ đi một chuyến.

Trần Ích Tân là bí thư kỷ ủy tỉnh, Lục Văn Phu còn tưởng Hải Châu lại xảy ra vụ án lớn gì, khiến cha con họ Trương lần nữa trực tiếp lên tỉnh tố cáo.

Từ Học Bình nhìn ra nghi hoặc trong mắt Lục Văn Phu, cười nói:

- Còn một bản tài liệu nữa, phiền cậu sai người đưa cho trưởng phòng Cung của phòng tổ chức.

Đó là tư liệu tỉ mỉ liên quan tới công ty dưới quyền sở hữu của Trương Khắc, Trương Tri Hành muốn thăng cấp, thậm chí điều ngang, đều phải qua bước thẩm tra, báo cáo này.

Đưa tài liệu tới phòng tổ chức còn hiểu được, sáng nay thành ủy Hải Châu vừa tiến cử Trương Tri Hành tới trường đảng học tập, an bài cán bộ cấp huyện xử cuối cùng vẫn do thành phố tự an bài, chỉ là với người của văn phòng chính phủ mà nói, thân phận của Trương Tri Hành hơi miễn cưỡng, tài liệu đưa tới phòng tổ chức tỉnh, nói không chừng là nhảy lên trên một cấp. Nhưng vì sao tài liệu này đồng thời còn đưa cho cả Trần Ích Tân.

Vào năm 1995, cán bộ lãnh đạo cơ quan đảng chính phủ huyện (xử), chỉ nhấn mạnh phải báo cáo công khai thu nhập tài sản cá nhân, chưa tính thu nhập gia đình vào đó, tới năm 96 vẫn chưa có quy định cưỡng chế báo cáo, nhưng Trương Tri Hành muốn tiến bộ trên sĩ đồ thì đây là việc cần thiết.

Lục Văn Phu nghĩ nát óc không ra, trong lòng bức rứt khó chịu, xem ra mình mặc dù suốt ngày quanh quẩn trước mặt tỉnh trưởng Từ, kỳ thực chưa được dung nạp vào vòng hạch tâm của ông ấy, đúng là thất bại.

Đội Lục Văn Phu dẫn cha con họ Trương đi rồi, Từ Học Bình bảo:

- Nghĩa Giang, cậu hỏi xem bí thư Đào có nhà không? Sở trưởng Giang, tình hình của Tân Quang thì đồng chí rõ hơn tôi, đồng chí theo tôi báo cáo với bí thư Đào.

Tư liệu cụ thể Giang Đào mới chỉ xem ở nơi này, ông ta không thể nói trước kia mình xem thường Tân Quang Được, Từ Học Bình vội báo cáo với Đào Tấn như thế một phương diện là vì chuyện này có chút dây dưa tới Cty Hải Dụ, không phải cứ cây ngay là không sợ chết đứng được, người trong nước có thói quen luôn nghĩ chuyện theo chiều hướng xấu, nên cần phải giải thích.

Quan trọng nhất chắc là nói đỡ cho Trương Tri Hành, dưới tình huống này, tốt nhất là Trương Tri Hành lập tức rời Hải Châu tới trường đảng học tập, sau đó an bài chức vụ khác, nhưng an bài một quan viên cấp xử cần hai người đứng đầu tỉnh thảo luận nghiêm túc không?

“Chẳng lẽ Trương Tri Hành lại một lần nữa được đề bạt phá cách?” Giang Đào trầm nghĩ.

Trương Tri Hành học xong ở trường đảng coi như tròn hai năm ở cấp chính xử, cách hạn đề bạt chính thức còn một năm, nhưng phá cách đề bạt không phải là chuyện lớn. Hiện quan viên cấp tỉnh bộ quá nửa là phá cách đề bạt, người hưởng thủ đãi ngộ này vài ba lần cũng có.

Cty cổ phần Hải Châu làm việc rất thành công, báo đảng tỉnh ủy cũng chính thức cho đăng chuyên đề thảo luận mô hình này, từ vụ án Đường Học Khiêm tới nay, tỉ lệ xuất hiện của Trương Tri Hành trên tình cao hơn các cán bộ cấp huyện xử bình thường nhiều, ít nhất Đào Tấn biết có người này.

Mà nếu mong Tân Quang vá lỗ hổng của hệ thống lâm nghiệp tỉnh, sao có thể thiếu chút mật ngọt được? Không ột cái vị trí phó sở, thì tỉnh keo kiệt quá. Giang Đào hâm mộ vận may của Trương Tri Hành, có đứa con như vậy đúng là phúc lớn.

336. Chương 336: Sự Tồn Tại Của Hứa Tư

Bí thư kỷ ủy Trần Ích Tân đầu năm ngoái từ ngoại tỉnh điều tới, không có nhiều quan hệ dây dưa trong tỉnh.

Ông ta cũng xem qua một ít tài liệu nặc danh tố cáo Hải Dụ, vì chuyện liên quan tới Từ Học Bình, nên tài liệu nặc danh không được lập án điều tra, có điều ở vị trí của ông ta, luôn biết được nội tình hơn bất kỳ ai.

Ở vấn đề Cty Hải Dụ, ông ta biết Từ Học Bình rất hạn chế can dự, điểm thời này Từ Học Bình đã hơn rất nhiều cán bộ đảng chính phủ khác rồi, Từ Chí Minh sáng lập Hải Dụ trước khi Từ Học Bình tới Đồng Hải nhậm chức, nên không cần để ý chuyện này.

Nhưng kỳ tích thương nghiệp Cẩm Hồ sáng tạo ra trong chưa tới hai năm qua làm ông ta rất hứng thú.

Còn có một nhân vật miễn cưỡng, Trần Ích Tân cũng rất hứng thú, sự tồn tại của Hứa Tư vốn dễ làm người ta sinh liên tưởng rồi, nhân vật quan trọng của vụ án Đình Hương Sơn, Đường Học Khiêm này cuối cùng

được miễn khỏi tố hình sự, lại lần lượt làm đại biểu pháp nhân cho Cẩm Hồ, Việt Tú, sau đó di cư sang Hong Kong, càng khó khiến người ta không hoài nghi.

Trần Ích Tân là người thuộc chủ nghĩa hoài nghi, phát hiện ra nghi vấn này, nhưng vì liên quan tới cán bộ cấp tỉnh như Từ Học Bình, ông ta không có quyền ngầm điều tra, nên tài liệu Trương Tri Hành, Trương Khác báo lên, thỏa mãn lòng hiếu kỳ điều tra.

Tài liệu báo lên, vậy là ông ta có quyền điều tra với nghi vấn ở trong đó rồi.

Trần Ích Tân rất có kinh nghiệm xử lý các vụ án kinh tế, ông ta mau chóng lật xem hết tài liệu một lượt, trừ Hứa Tư ra, ông ta thực sự không tìm ra chỗ nào đáng nghi ngờ.

Liên quan lớn nhất của Cẩm Hồ với chính phủ Hải Châu là bao thầu kinh doanh 12 nhà máy giấy, tất cả giao dịch đều phù hợp với chính sách quốc gia. Còn về sự thành công của Ái Đạt hoàn toàn là kỳ tích thương nghiệp.

Trần Ích Tân cũng chú ý tới một điều, Hứa Tư sở dĩ có thể nhập tịch vào Hong Kong là nhờ Diệp gia, liền quyết định không dây dưa ở vấn đề này nữa, ông ta được nghe nói cô gái này là một giai nhân tuyệt sắc diên đảo chúng sinh, nhưng chỉ cần không làm loạn kỷ cương phép nước, chút mờ ám quỷ dị có là gì đâu?

Trần Ích Tân lật xem tài liệu nói:

- Tài liệu chuẩn bị rất đầy đủ, xem ra không có chuyện gì cần kỹ ủy làm nữa.

Trương Khác thâm thở phào:

- Bản tài liệu này chúng tôi chưa báo lên Hải Châu, mà trực tiếp báo lên tỉnh, vì không muốn tình hình tài vụ khiến quá nhiều người biết. Cho nên mong khi kỹ ủy kiểm tra xác thực, có thể vòng qua Hải Châu.

Không phải là lập án điều tra không cần làm lớn chuyện, chỉ cần xác nhận tính chân thực một số tài liệu là được rồi, yêu cầu của Trương Khác tất nhiên Trần Ích Tân không từ chối, đồng ý coi đây liệt vào tài liệu mật.

Trần Ích Tân là người không dễ nhận lời mời dự tiệc của người khác, Trương Tri Hành khách khí mời vài câu, ông ta khéo léo từ chối, liền rời văn phòng Trần Ích Tân.

Lục Văn Phu vẫn đợi họ ở bên ngoài, nói:

- Tỉnh trưởng và xử trưởng Lý bảo tôi mời cha con thư ký trưởng Trương đi ăn cơm .. À, Trương Khác, cậu có quen với Chu Tiểu Quân của văn phòng chính phủ không?

Trương Khác thừa nhận:

- Tôi có quen.

- Tôi bảo Tiểu Chu đi đặt tiệc rồi, chắc là cậu ta biết khẩu vị của hai người ...

Khi cha con Trương Tri Hành ở trong văn phòng Trần Ích Tân, Lục Văn Phu được biết nội dung tài liệu từ chỗ Cung Trí Vinh trưởng phòng tổ chức tỉnh, ông ta đứng ngây ra trước văn phòng Trần Ích Tân.

Đối với một cán bộ cấp tỉnh mà nói, liên tục điều nhiệm khác vùng, làm bọn họ khó bồi dưỡng quan hệ xã hội, cán bộ cấp tỉnh như Từ Học Bình sẽ không ra sức đề bạt thân tín, mà chỉ trọng điểm bồi dưỡng một số đối tượng, đợi khi ông ta rời chức, sẽ đem mối quan hệ đó chuyển cho người kế nhiệm.

Chắc cha con họ Trương là một nhân tuyển kiểu như thế? Lục Văn Phu nghĩ, Trương Khác còn trẻ có thành tựu như vậy rồi, địa vị trong lòng Từ Học Bình hẳn không kém Lý Nghĩa Giang.

Trương Khác cũng nhận ra Lục Văn Phu đã biết nội dung tài liệu, mặc dù được coi là tài liệu bí mật, nhưng với những nhân vật thủ đoạn thông thiên này, bọn họ luôn có cách biết được điều mình muốn biết, điều này chỉ biết chấp nhận thôi chứ sao nữa?

Ăn tối với Lục Văn Phu xong, Trương Khác và cha tới thẳng nhà khách, trên xe, y nói:

- Ba, lần này ba chen ngang lớp học trường đảng, chỉ e túc xá trường đã đầy rồi, ở nhà khách cũng không tiện, con thấy nên mua một căn nhà phù hợp ở gần trường đảng, như vậy sinh hoạt cũng tiện hơn.

- Ở đâu chẳng thể.

Trương Tri Hành lắc đầu, nghiêm túc nhìn con trai:

- Hai năm qua, con vẫn luôn ở cùng cô gái đó à?

Trong tài liệu, Hứa Tư là sự tồn tại không thể xóa bỏ, Trương Khác không biết Đường Học Khiêm nhìn thấy tên Hứa Tư có phản ích gì, nên ở thành phố chỉ giới thiệu tình hình tài vụ bình thường, tư liệu tỉ mỉ hơn báo thẳng lên tỉnh.

- Vâng.

Trương Khác ít nhiều có chút chột dạ:

- Chị Văn Tình thấy cô ấy có tài quản lý.

Trước tiên đẩy chuyện lên người Tạ Văn Tình đã, chuyện này y đã bàn trước với Tạ Văn Tình rồi, trước đám người Tống Bồi Minh, Chu Phục cũng cố gắng tạo thành cho họ nhận định như thế, để đề phòng sau này chuyện vỡ lở còn có đường vãn hồi.

- Con tưởng ba dễ lừa thế à? Văn Tình có dư thời gian đi tìm hiểu một cô gái sao?

Trương Tri Hành đưa tay ra vò đầu con:

- Không biết trong đầu con chứa cái gì nữa, chuyện này con tính xử lý ra sao đây?

Trương Khác nghiêng đầu tránh tay cha, nhìn dòng xe ngoài cửa sổ, nói:

- Vụ án đó sớm thành quá khứ rồi, trừ mấy kẻ ngồi trong tù ra, chắc không có ai nhớ tới cô ấy nữa đâu.

Trương Khác đang cố tự lừa mình lừa người.

Cho dù Hứa Tư ba đầu có vu cáo Đường Học Khiêm cũng là vì Đinh Hướng Sơn trong nước, người trong nước xưa nay luôn dễ đồng tình với kẻ yếu, huống hồ Đường Học Khiêm có thể lật lại phán quyết có tác động quan trọng từ Hứa Tư.

Trương Khác có ý muốn giải tội cho Hứa Tư, nhưng vướng mắc trong lòng người trong cuộc khó mà tiêu trừ được, quan trọng nhất là Trương Khác lại bí mật tiếp xúc mật thiết với Hứa Tư, là chuyện khiến người ta ghét nhất.

Trương Tri Hành buông một tiếng thở dài ảo não, chuyện này ông cũng thấy khó giải quyết, là một người cha, ông không mong Trương Khác tiếp xúc với cô gái có sức hấp dẫn lớn như vậy, chuyện này con mình che giấu hai năm rồi, quan hệ với Hứa Tư tới mức nào, ông rất bất an.

- Đường Thanh mà biết cô gái ấy thì sao?

Đụng chạm tới chuyện tình cảm, Trương Khác thâm kêu khổ, chắc cha mẹ tuyệt đối không chấp nhận chuyện mình ở ngoài trái ôm phải ấp, vờ như không hiểu:

- Đường Thanh gặp Hứa Tư rồi ă, người tên Tiểu Chu hôm nay đi cùng Lục Văn Phu là bạn trai của một cô gái cùng tước xá với Hứa Duy em gái Hứa Tư ...

- Cái quan hệ bung bét gì thế hả?

Trương Tri Hành chưa nghe ra được Hứa Tư và Chu Tiểu Quân có liên quan gì:

- Hai năm qua con gặp gỡ tiếp xúc với những ai, ba và mẹ con chưa bao giờ hỏi tới ...

- Không phải là con cố ý giấu ba mẹ, con có quen ông nội của Diệp Kiến Bản tổng giám đốc công ty điện máy toàn cầu Thịnh Hâm là phó bộ trưởng bộ tổ chức TW này, chú hai của anh ta là quan viên cao cấp của ủy ban thương mại quốc vụ viện, con còn quen giám đốc TI Trung Quốc, con thậm chí có thể mời chủ tịch TI tới Hải Châu ...

Trương Khác bắt đầu phát huy bản lĩnh ba hoa chích chòe, đem mối quan hệ nổi bật của y nói ra, hi vọng đánh lạc hướng sự chú ý của cha.

Trương Tri Hành không hề lừa gạt như vậy, con trai càng lảng tránh, ông càng nhận ra quan hệ con mình với Hứa Tư không đơn giản, nhưng chuyện đã tới nước này rồi, không cần thiết đào bới sâu thêm, Trương Khác sớm đã có suy nghĩ độc lập, cũng phải tự chịu trách nhiệm về việc làm của mình, ông chỉ khẽ thở dài, dặn con:

- Con phải biết chừng mực, có những thứ khi vỡ rồi con đừng nghĩ có thể khôi phục lại nguyên dạng, hãy biết trân trọng nó.

Lời của cha làm Trương Khác đầy cảm xúc, y im lặng gật đầu, nhưng bảo y bỏ Hứa Tư là chuyện tuyệt đối không thể được.

337. Chương 337: Đi Sinh Sự

Trương Tri Hành, Trương Khác về nhà khách không lâu Từ Học Bình cũng kết thúc bữa tiệc do Tam Tỉnh (Mitsui) mời nhà nhà, nhà khách ở gần Tân Mai Uyển, để tiễn gặp Từ Học Bình, Trương Khác liền bảo Phó Tuấn chuẩn bị xe đưa cho con mình tới nhà Từ Học Bình.

Thấy vẻ mặt của Từ Học Bình hơi nghiêm lại, Trương Khác ngồi xuống cạnh Lý Giang Nghĩa, hỏi nhỏ xem đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu quỷ tử rất hống hách, trước mặt tỉnh trưởng đòi đi uống rượu chơi gái, hôm nay quan viên có mặt không ai thấy thoải mái hết ...

Lý Nghĩa Giang cảm tức nói:

Trương Khác mày dựng ngược lên:

- Bữa tiệc hôm nay là vì chuyện hợp tác giữ tập sắt đoàn thép liên hiệp Đông Hải và Mitsui?

- Ừ.

Lý Nghĩa Giang chưa trả lời, Từ Học Bình đã gật đầu nói:

- Đối phương là tổng giám đốc của xí nghiệp Đông Nhật Thiết thuộc tập đoàn Mitsui, tập đoàn này cũng có bối cảnh đầu tư Hàn Quốc, nhân viên của chúng không hề che dấu bản tính kiêu căng ngạo mạn của hai dân tộc này ...

Những lời phẫn nộ này Từ Học Bình chỉ có thể nói trước mặt người thân cận, ở trường hợp công chúng lúc nào cũng phải giữ hình tượng thân thiết hữu hảo với Nhật Hàn.

Nói tới chuyện nhân viên xí nghiệp nước ngoài ngang ngược trong nước thuần túy là do quan viên trong nước nuông chiều mà ra, thập niên 90, những nhân viên quản lý trung cao tầng của xí nghiệp nước ngoài tới trong nước được hưởng đãi ngộ đặc biệt hơn hẳn người dân trong nước, nên nói cho cùng chỉ có thể trách bản thân mà thôi.

Đương nhiên những lời này không thể nói ra được, Trương Khác chỉ khẽ mỉm cười nói:

- Tiểu quỷ tử hống hách là vì xí nghiệp trong nước không thiếu được kỹ thuật của bọn chúng, nhưng với bọn chúng, thông qua lũng đoạn kỹ thuật khống chế thị trường sắt thép trong nước, bọn chúng không chấp nhận nhà máy trong nước dùng kỹ thuật của nước khác. Bọn chúng muốn chơi gái chứ gì? Gọi cục công an bắt chúng lại nhốt một đêm, xem bọn chúng có ngoan ngoãn hơn không?

- Thông qua lũng đoạn kỹ thuật khống chế thị trường sắt thép trong nước?

Từ Học Bình không tin mấy:

- Sao cháu nói như thế?

Ma trận kinh tế mà Mitsui bày ra, thập niên 90 ở trong nước còn chưa hiểu được. Trên thực tế từ thập niên 90, Mitsui đã khống chế xí nghiệp sắt thép Nhật Bản đưa kỹ thuật vào trong nước.

Trương Khác trình bày:

- Tuyệt đại đa số xí nghiệp sắt thép trong nước đều sử dụng kỹ thuật luyện thép của Nhật Bản, giấy chuyển sản xuất này tiêu hao khoáng thạch hàm lượng sắt cao, đó chính là tài nguyên mà trong nước thiếu, chỉ có thể dựa vào nhập khẩu, mà Mitsui từ thập niên 70 đã ra sức đầu tư hạng mục mỏ quặng sắt. Hiện sản lượng thép trong nước chúng ta đứng thứ hai thế giới, với tình hình đầu tư mạnh này, không mấy năm nữa sẽ đứng đầu thế giới, sẽ phải nhập thêm nhiều khoáng thạch sắt, nhưng xí nghiệp trong nước có thể nói gần như không khống chế được tài nguyên khoáng thạch sắt, cho nên thoát không nổi vận mệnh lệ thuộc vào người ta.

Các tập đoàn Nhật trù tăng cường đầu tư vào mỏ quặng quốc tế, còn khống chế vận chuyển khoáng thạch sắt cỡ lớn. Vào thời gian đầu thập niên 90 còn chưa phải là vấn đề nổi cộm lắm, nhưng cùng với sản lượng thép trong nước liên tục tăng lên, nhu cầu nhập khẩu khoáng thạch sắt tăng vọt, mới hiểu thế nào là nổi đầu như đuôi xuyên tim.

Từ Học Bình ôm trán suy nghĩ, Trương Khác miêu tả một tiền cảnh rất không lạc quan, khả năng trong nước rất ít người nghĩ tới vấn đề này.

Trương Khác chẳng phải muốn thảo luận khốn cực của xí nghiệp sắt thép trong nước với Từ Học Bình, đây không phải vấn đề dựa vào suy nghĩ mà có thể hóa giải được, xí nghiệp của Nhật đã bóc lột hơn 20 năm, có liều mạng đuổi theo cũng còn kém xa lắm.

Điều y thực sự chỉ muốn cổ động Lý Nghĩa Giang cùng tìm cục công an cho đám tiểu quỷ tử kia một đòn dằn mặt.

Quy về vấn đề chính ngày hôm nay, Từ Học Bình nói:

- Tri Hành, chuyện cậu học tập ở trường đảng ngày mai sẽ có thông báo chính thức, sẽ cho cậu vài ba ngày về Hải Châu chuẩn bị, còn về an bài sau khi học xong thì đừng gấp, còn hai ba tháng nữa mà ... Cậu muốn tới tỉnh hay tiếp tục ở lại địa phương?

Từ Học Bình nói thế là Trương Khác hiểu ngay, trong hai ba tháng này, hạng mục trồng rừng của Tân Quang sẽ khởi động toàn diện, khi đó thảo luận hướng đi của cha sẽ chủ động hơn nhiều.

Lúc này vào chính phủ tỉnh hay tỉnh ủy đều không hiện thực, chẳng bằng tiếp tục ở lại địa phương, Trương Tri Hành đáp:

- Thừa tỉnh trưởng, tôi thấy công việc ở địa phương thích hợp với mình hơn.

Từ Học Bình gật đầu, ông cũng cảm thấy như thế, chỉ là hôm nay thảo luận với Đào Tấn chuyện này, Đào Tấn không có ý kiến rõ ràng, đoán chừng là muốn xem động tĩnh của Tân Quang thế nào đã.

Lý Nghĩa Giang ngồi cùng xe với cha con họ Trương rời Tân Mai Uyển, trên xe Trương Khác hỏi:

- Anh Lý, anh biết bọn tiểu quỷ tử uống rượu ở đâu không?

- Sao, cậu muốn chơi bọn chúng thật à?

Lý Nghĩa Giang còn tưởng Trương Khác nói đùa:

- Có điều thái độ của bọn chúng hôm nay thật đáng giận, không có chút tôn kính nào với tỉnh trưởng cả.

- Đám tiểu quỷ tử ở Nhật phóng túng chơi gái thành quen rồi, nhưng đó lại là điều phạm pháp, chơi bọn chúng một vỏ, sợ gì chứ? Khi em nói như thế, mắt bác Từ sáng lên, bác ấy không thể nói: Được, mấy đứa đi chơi bọn chúng một vỏ đi.

Lý Nghĩa Giang bật cười, Trương Khác đúng là hạng thích sinh sự, vốn hôm nay tâm tình bị tiểu quỷ tử làm cho rất tệ, nhưng nghe Trương Khác nói thế, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, đám tiểu quỷ tử này không chính đồn một trận, ngày mai bọn chúng có khi trèo lên đầu mình mà ỉa.

Thấy Lý Nghĩa Giang động lòng rồi, Trương Khác tiếp tục xúi bẩy:

- Để em gọi điện cho Diệp Kiến Bản xem anh ta có ở tỉnh thành không, anh ta là khoái mấy vụ này lắm.

Di động của địa khu Hoa Đông đầu năm đã khai thông công năng gọi điện liên thành phố, chỉ cần di động của Diệp Kiến Bản ở bên cạnh, là có thể tìm được hán bất kỳ lúc nào.

Diệp Kiến Bản ở tỉnh thành, chính đang ăn cơm với Thiệu Tâm Văn, nghe nói có chuyện hay như thế liền đồng ý ngay, lập tức lái xe tới trung tâm thương mại quốc tế ITC tập trung, hiện thời gian còn sớm, đám tiểu quỷ tử uống rượu chưa kết thúc sớm như thế, đợi tập trung xong bàn kế cũng được.

Trương Tri Hành thấy con trai và Lý Nghĩa Giang hợp mưu đặt bẫy người Nhật Bản, đành thở dài, về nhà khách trước, về việc này ông từ chối cho ý kiến.

Yến tiệc kết thúc, Lý Nghĩa Giang gọi điện hỏi người phụ trách chiêu đãi của tập đoàn sắt thép Đông Hải, biết người của Đông Nhật Thiết được đưa tới khách sạn Phú Xuân các.

Phú Xuân các không phải là khách sạn có quan hệ với nước ngoài, như vậy càng dễ rồi, lái xe tới ITC từ xa thấy chiếc BMW 600 của Diệp Tiểu Đồng, nhưng không thấy cô ta đâu, chắc là bị Diệp Kiến Bản và Thiệu Tâm Văn bỏ lại rồi.

Trương Khác và Lý Nghĩa Giang chui vào chiếc BMW, Diệp Kiến Bản thích thú hỏi:

- Sao hôm nay lại muốn làm chuyện hay ho này?

Lý Nghĩa Giang tuyệt đối không phải người thích gây chuyện, Trương Khác thường ngày cũng tận lực giữ mình, trừ lần nổi giận vì hồng nhan kết thù với Tạ Kiếm Nam ra, Trương Khác chưa thấy y chủ động trêu chọc ai ... Đương nhiên mấy chuyện Trương Khác làm ở trường học không ai nói cho Diệp Kiến Bản biết nên mới nghĩ thế.

Trương Khác đem chuyện tiểu quỷ tử ngang ngược trước mặt Từ Học Bình kể ra, Diệp Kiến Bản xoa tay nói:

- Bọn tiểu quỷ tử à, năm xưa Mỹ ném cho hai quả bom nguyên tử bọn chúng tới giờ vẫn khúm núm cung kính với Mỹ, bọn chúng chỉ thừa nhận chiến tranh thế giới thứ 2 thua trong tay Mỹ, chuyện này đáng làm ... Mà Trương Khác, tôi hoài nghi cậu có mưu đồ khác.

- Tôi có ý đồ gì đâu?

Trương Khác giang tay ra, vội phủi hết liên quan.

Diệp Kiến Bản tiếp xúc với Trương Khác nhiều, nghĩ không ra y có mưu gì, nhưng trực giác cho biết là có:

- Chuyện này anh Lý ra mặt tìm cục công an là không thích hợp, chỉ cần biết tiểu quỷ tử uống rượu ở đâu, rồi tìm đồn công an khu vực đó mới không ai phát giác được. Phú Xuân Các thuộc đồn cảnh sát nào quản, ai quen với đồn trưởng không? Trước tiên phải nhốt đám tiểu quỷ tử lại rồi hẵng tin.

- Tôi thấy nhốt một đêm không đủ cho chúng bài học đâu, tìm vài tờ báo phơi bày chuyện này ra...

Trương Khác góp ý:

338. Chương 338: Sự Kiện Mại Dâm Ở Phú Xuân Các

Đền đường cách một trăm mét mới có một cái, làm cả con đường trở nên yên tĩnh vắng lặng dưới hàng cây ngô đồng cao lớn, thảng thốt, ngô đồng đã mọc lá non, Trương Khác rất mẫn cảm với ngô đồng, mùa xuân hè nếu ở tỉnh thành lâu sẽ viêm họng, trước kia vì không thích ứng được mùa này ở tỉnh thành, cho nên y mới về Hải Châu công tác.

Trương Khác ngồi trong xe gác tay cửa sổ, nhìn bầu trời, không khí tĩnh lặng ở tỉnh thành, dễ khơi lại trong y nhiều kỷ niệm xưa.

Phó Tuấn lái chiếc Volvo đỗ ở dưới một cây ngô đồng khác.

Diệp Kiến Bản thấy một chiếc xe cảnh sát rẽ vào, hỏi Thiệu Tâm Văn:

- Bạn làm cảnh sát hình sự của cậu tới rồi kìa, tên là gì thế?

- Hà Kỳ Văn, là bạn cùng lớp thời đại học của Tiểu Đồng, chỉ cùng khoa với tôi thôi, hiện là phó đội trưởng đại đội trị an chi cục công an khu..

Thiệu Tâm Văn đưa tay bóp còi, nhắc xe cảnh sát chú ý tới bên này.

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc:

- Sắp tới giờ trình diễn rồi.

Chiếc xe cảnh sát tới gần, Hà Kỳ Vân nhảy xuống xe, thấy Thiệu Tâm Văn liền nói:

- Chà tên tiểu tử mấy năm nay phát tài rồi, đi BMW tới gặp bạn cũ cơ đấy, có chuyện gì mà gọi gặp tôi tới đây thế?

- Nhận được báo cảnh sát chưa?

Thiệu Tâm Văn đẩy cửa xe đi ra.

Hà Kỳ Vân ngờ người:

- Báo cảnh sát cái gì?

- Trong Phú Xuân Các có người mại dâm, chúng tôi vừa mới báo cảnh sát, anh không phải quản chuyện này à?

- Mẹ, anh thấy người ta sướng thì không chịu nổi à? Tôi vừa mới leo lên được cái vị trí phó khoa này, muốn hãm hại tôi phải không? Đừng nói là mại dâm, ở đó có bán thuốc phiện tôi cũng phải báo lãnh đạo cục rồi mới dám hành động.

- Thôi đi, nếu bán thuốc phiện thì đến lượt anh à?

Thiệu Tâm Văn vỗ vai hấn:

- Không phải nói đùa đâu.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Hà Kỳ Vân nhìn vào xe, bên trong không bật đèn, chỉ thấy bóng người không nhìn rõ mặt:

- Tranh gái thua người ta nên tính trả thù à, anh không sợ Tiểu Đồng biết được xẻo hai quả trứng của anh sao?

Hấn lắc đầu:

- Ông chủ Phú Xuân Các rất thân với phó cục trưởng Điền của chúng tôi, tôi dẫn người tới đó, phó cục trưởng Điền gọi một cú điện thoại tới là hết trò. Hơn nữa kẻ nào dám giành gái với anh thế, sao không mang tên anh vợ ra mà dọa chúng?

Thiệu Tâm Văn đăm Hà Kỳ Vân một cái, không cho hấn nói bừa, hạ thấp giọng xuống:

- Có hơn 20 tên tiểu quỷ tử tìm gái ở Phú Xuân Các, đi cùng còn có năm sáu tên người Hàn, bọn này kén chọn lắm, vừa được tin Phú Xuân Các đang điều gái ở nơi khác tới...

- Mẹ cái lũ chó đẻ này.

Hà Kỳ Vân nhổ phì một bãi nước bọt, vừa nhắc tới tiểu quỷ tử là hấn nổi điên:

- Hồi tháng trước có một cái xe của bọn tiểu quỷ tử đâm vào một phụ nữ có thai ở đường Kiến Khang, ném danh thiếp lại rồi nghênh ngang bỏ đi, đám anh em ở chi cục Kiến Khang máu nóng bốc lên, điều ba xe cảnh sát tới chặn lại, đưa tên tiểu quỷ tử tới cục, bên trên gọi điện thoại xuống, lãnh đạo phân cục đều phải ra mặt xin lỗi, đám anh em đó còn đang phải ở nhà viết bản kiểm điểm nữa. Mẹ nó, nếu không hiểu lịch sử chắc còn tưởng chúng ta thua trong cuộc kháng chiến chống Nhật.

- Chuyện này anh dám chơi không?

Thiệu Tâm Văn hất hàm hỏi:

- Chơi chết mẹ chúng nó đi, cùng lắm thì mất cái áo này.

Hà Kỳ Vân hung hăng nói:

- Người phụ nữ kia bị xảy thai rồi, tên tiểu quỷ tử không thềm ra mặt, bảo thằng thư ký Hán gian ra đàm phán chuyện bồi thường, cảnh sát phía dưới đều uất hận, đang buồn không tìm được cơ hội đây ...

Bất chấp người ngồi trong xe BMW là ai, lấy bộ đàm ra liên hệ với đội viên trong xe:

- Trương Kiến Lâm, cậu liên hệ với bọn lão Quý, Đại Hoàng dẫn người đến đây ... Không cần biết vì sao, bảo tới thì cứ tới đi, hỏi lắm thế?

Đợi một lúc sau hai chiếc xe cảnh sát nữa tới, Hà Kỳ Vân liền đi nhanh tới.

Thiệu Tâm Văn chui vào trong xe nói:

- Tên tiểu tử này thường ngày giảo hoạt lắm, không dễ nhờ hấn việc gì đâu, hấn chỉ hận mỗi đám tiểu quỷ tử điều vô giương oai trong nước, chuyện này tìm hấn là OK rồi, có điều sau chuyện thì hấn khó sống đấy.

Trương Khác gọi điện cho Chu Tiểu Quân, bảo hấn liên hệ với phóng viên tòa báo, chuyện này y, Diệp Kiến Bản, Lý Nghĩa Giang đều không tiện ra mặt. Vừa đặt điện thoại xuống, nghe Thiệu Tâm Văn nói vậy liền cười:

- Vậy sau này anh Thiệu bảo vệ anh ta là được.

Diệp Kiến Bản hào hứng nói:

- Chúng ta tới trước đi, đừng để lỡ chuyện vui.

Đám Trương Khác tới khách sạn Phú Xuân Cát, làm thủ tục nhập phòng ở quầy phục vụ, trong đại sảnh không có ai, một nam phục vụ dùng tiếng Nhật chào bọn họ.

- Mù mắt à, bọn tôi có chỗ nào giống lũ chó Nhật hả?

Diệp Kiến Bản thiếu chút nữa chọc ngón tay vào mặt nam phục vụ kia.

Người đó bị chửi đứng im không dám cãi lại một câu.

Một cô gái trẻ chừng 26 - 27 từ phòng giám đốc đi ra, dung mạo tú lệ, nhìn trang phục của cô ta, hấn là giám đốc trực ban, cô ta đi tới xin lỗi:

- Thật xin lỗi, vừa rồi có mấy nhóm khách Nhật Bản vào ở, nên ...

- Vậy hôm nay chỉ tiếp đãi người Nhật Bản thôi hả?

Diệp Kiến Bản nhú mày lại:

Diệp Kiến Bản người cao lớn vạm vỡ, đầu húi cua, nếu không phải trang phục sang trọng, thì chẳng khác nào lái xe kiêm bảo kê, chỉ có ở trước mặt Tôn Tĩnh Hương hấn mới đeo kính làm vẻ nho nhã, trông cũng có vài phần khí chất nho tướng.

Nếu cô giám đốc này dám nói một câu không tiếp, hấn dám lập tức sai người đóng cửa chỗ này, đừng quên giám đốc Diệp còn từng là tay hoàn hảo khét tiếng, hấn khùng lên có đốt nhà cũng dám, tính cách của một tên hoàn hảo, đừng lấy lý thường ra suy đoán.

Cô giám đốc tái mặt, rồi rít xin lỗi, bảo một cô phục vụ khác giúp bọn họ làm thủ tục.

Một lúc sau, có hai chiếc xe du lịch đỗ ngoài cửa, mấy chục cô gái trang điểm diêm dúa lòe loẹt tràn ra, tức thì chen kín đại sảnh khách sạn, có mấy nam nhân trẻ đi cùng đều nói tiếng Nhật, ôm ôm ấp ả kéo đám gái gọi này vào thang máy, Trương Khác liếc nhìn cửa thang máy còn chưa đóng, mấy tên Nhật Bản đã thò tay vào vấy bẩn cô gái sờ sờ mò loạn lên rồi.

Trương Khác nghi hoặc nhìn Lý Nghĩa Giang, đám người của Đông Nhật Thiết thêm cả phiên dịch đi cùng mới 25 - 26 người, sao gọi nhiều gái thế?

Cửa thang máy đóng lại nhưng chưa đi lên, một lúc sau mở ra, mấy người Nhật và gái gọi đi ra, một tên người Nhật hô lớn cái gì đó, đám người Nhật còn lại cười hô hố.

Trương Khác vừa nhận chìa khóa phòng, nghe được mặt rất khó coi, ném luôn chìa khóa lên quầy phục vụ.

- Bọn chúng nói gì thế?

Lý Nghĩa Giang hỏi:

Trương Khác vốn còn định xem trò vui, lúc này không còn chút tâm tình nào nữa, quay người đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Bọn tiểu quỷ tử nói gái quá nhiều, ở đại sảnh rộng rãi, bảo đám gái gọi đứng ở đại sảnh, bọn chúng xuống mỗi người chọn hai cô gái, còn có tên nói, tới đây chỉ là để được chơi gái nơi này, bảo phải treo cờ Nhật Bản ở đại sảnh.

Diệp Kiến Bân cảm thấy khuất nhục vô cùng tung chân đá cửa xoay, choang một cái, cửa kính vỡ tan, người trong đại sảnh đều giật mình.

Bảo vệ ở ngoài cửa không biết không hiểu xảy ra chuyện gì, nghĩ đám Trương Khác gây sự, liền ủa tới chặn lại, bị Phó Tuấn và vệ sĩ của Diệp Kiến Bân đẩy ra ngoài, bốn tên bảo vệ ngã chống vó.

Bọn họ đi tới bãi đỗ xe, không ai dám cản cả, đến khi bọn họ sắp lái xe ra ngoài, có tên bảo vệ nhảy ra chặn xe, quát tháo nói đã gọi cảnh sát rồi.

- Xô nó, xô chết nó đi, người thì không làm, đi làm chó cho bọn Nhật ...

Diệp Kiến Bân gầm gừ:

Nhưng tên bảo vệ đó rất cuộc không dám chặn trước mũi xe.

- Bảo cảnh sát? Bọn này ngông thật đấy.

Trương Khác quay đầu lại nhìn, thấy trong đại sảnh hình như không bị chuyện bất ngờ vừa rồi phá ngang, rất nhiều người Nhật Bản mặc áo truyền thống đã tới đại sảnh.

339. Chương 339: Không Được Phá Hồng Mời Gọi Đầu Tư

Hai chiếc xe đi ra đường, Diệp Kiến Bân mặt lầm lì xuống xe, đi tới chiếc xe cảnh sát đầu tiên, vẫy tay gọi Hà Kỳ Vân xuống, nói:

- Tôi là Diệp Kiến Bân, anh họ của Tiểu Đồng, không biết anh nghe Tiểu Đồng nói tới tôi chưa, hôm nay các anh cứ vào cho đám chó để đó một bài học, có chuyện gì tôi gánh thay.

Trương Khác thò đầu ra ngoài cửa xe nói:

- Cứ làm theo trình tự pháp luật trong nước là đủ rồi, không phải lo gì hết ...

Chắc chắn biển số xe bị ghi lại rồi, nhưng Trương Khác chẳng sợ bị người ta nhận ra, quay lại nói:

- Anh Lý chuyện rùm beng lên, trước tiên nghĩ cách đóng cửa khách sạn này đã, còn cả chủ của nó bối cảnh thế nào, loại người này có chết cũng là quá hời cho hắn rồi.

- Chuyện này dễ thôi, thế nào chẳng phải tìm dê thế tội.

Lý Nghĩa Giang gật đầu.

Diệp Kiến Bân phát tay:

- Đợi xong chuyện tôi mời mọi người đi ăn khuya.

- Hôm nay thôi vậy, sợ không có thời gian.

Hà Kỳ Vân quay về xe cảnh sát, ba chiếc xe cảnh sát không bật đèn cũng không hú còi, lén lút lái vào trong Phú Xuân Các.

Một giờ 45 phút sáng, đám Trương Khác yên tĩnh ngồi trên xe, nhìn xe cảnh sát nối nhau đi qua đầu đường, hiển nhiên ba chiếc xe cảnh sát Hà Kỳ Vân đưa tới là chưa đủ.

- Hay, theo vào xem đi.

Diệp Kiến Bân bảo lái xe, sợ Hà Kỳ Vân không trấn áp được cục diện, khiến chuyện rùm beng lên, đám quan viên mang bản tính nô tài sẽ nhảy ra la lối đòi bảo vệ hòa bình bang giao giữa hai nước, Hà Kỳ Vân chỉ là một phó đội trưởng trị an chi cục, người ta lấy quan chức ra đe hấn rất dễ.

Hai chiếc xe hơi đỗ ở đối diện Phú Xuân các, đám người Nhật và gái gọi bị đuổi ra giữa bãi đỗ xe, gần 70 người, người vây quanh xem đều bị mấy chục cảnh sát chặn ở ngoài.

Đứng xa xem hiển nhiên là không đã, năm người lặng lẽ trà trộn vào đám đông, đám người Nhật mặt nhơn nhơn, dùng tiếng Nhật hung hăng quát tháo, có cả tiếng Hàn xen lẫn vào đó, mấy người dáng vẻ kiểu phiên dịch đang giao thiệp với đám Hà Kỳ Vân.

- Bọn chúng đang la hét cái gì thế?

Lý Nghĩa Giang hỏi:

- Không nghe thì tốt hơn.

Trương Khác cười khẩy:

- Bọn chúng còn tưởng cho rằng tới đây là để ban ơn cho chúng ta.

- Đám Hà Kỳ Vân còn đợi gì nữa, lôi bọn chúng vào cục đi chứ!

Diệp Kiến Bân bảo Thiệu Tâm Văn:

- Hay cậu đi nhắc một chút.

- Chuyện âm ỉ thế này chắc phải đợi ban ngoại vụ phái người tới xử lý.

Chuyện kiểu này thì Lý Nghĩa Giang hiểu hơn.

Trương Khác thấy Hà Kỳ Vân trông rất trấn tĩnh, mà chuyện tới mức này, sợ cũng vô ích, ngược lại đám cảnh sát còn lại trong có vẻ lo lắng:

Một trung niên mặc đồ tây đang quát lớn với Hà Kỳ Vân:

- Anh phải biết tính chất vụ việc này thế nào, cục trường Điền của các anh sắp tới đây rồi, anh sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm ...

Trương Khác nghe người xung quanh nói, ông ta là phó tổng giám đốc thường vụ của Phú Xuân Cát, họ Lý, tên gì thì không ai rõ.

Khi dẫn cảnh sát xông vào khách sạn, Hà Kỳ Vân còn hơi chần, nhưng khi đuổi đám tiểu quỷ tử và Cao Ly bổng tử tới bãi đỗ xe thì không còn sợ gì nữa.

*** Cao Ly bổng tử: Cách gọi miệt thị người Hàn, gần đây Singapo, Đài Loan, Hong Kong, TQ những nơi có phong trào chống Hàn cao hay dùng từ này, khẩu cứu lịch sử thì phức tạp, có nguồn gốc từ thời nhà Thanh, chẳng cần biết sâu hơn làm gì.

Một chiếc xe hú còi cảnh sát phóng vào, chưa đợi xe dừng hẳn, hai trung niên đã nhảy xuống, một người má trái có vết sẹo, mặt mày bặm trợn, người xung quanh nói đó là chủ của Phú Xuân Các, chỉ thấy lão ta đẩy cảnh sát ngăn cách bên ngoài, đi tới tóm lấy cổ áo Hà Kỳ Vân:

- Mày có biết đang gây sự trên địa bàn của ai không?

Hà Kỳ Vân nắm lấy tay lão, bẻ ngoặt ra đằng sau:

- Ông chủ Đào, hành động vừa rồi của ông, tôi có thể lập tức bắt vào đồn đấy.

- Hà Kỳ Vân, cậu làm gì thế hả?

Người trung niên còn lại quát:

- Mau thả người ngay.

- Phó cục trưởng Điền, trung tâm nhận được tin báo nói ở Phú Xuân Các tổ chức bán dâm tập thể, tôi theo trình tự bình thường tới kiểm tra, phát hiện ra vụ án bán dâm tính chất cực kỳ ác liệt, đang định dẫn người về thẩm tra, do số người quá nhiều, nên xin chỉ cục chỉ viện.

Hà Kỳ Vân bình tĩnh đáp:

Họ Điền hùng hổ sẵn tới:

- Cậu có biết bọn họ là ai không, có biết làm thế này tạo thành ảnh hưởng ác liệt thế nào không?

- Ngăn chặn mua bán dâm là phạm vi công tác của cảnh sát trị an, tôi không hiểu sao lại có ảnh hưởng ác liệt gì, cũng không cần biết bọn họ là ai, không thể trở mắt nhìn có kẻ phạm tội mà coi như không thấy được.

Hà Kỳ Vân không hề sợ hãi.

- Cậu ... Cậu đang phá hỏng chuyện mời gọi đầu tư, Hà Kỳ Vân, tôi lệnh cho cậu lập tức rút đội về.

Họ Điền tức tới tím mặt:

- Xin lỗi phó cục trưởng Điền, đại đội trị an không thuộc phân quản của ông, nếu muốn tôi rút về, thì phải do đội trưởng Triệu, phó cục trưởng Cảnh, cục trưởng Triệu hạ lệnh ...

Hà Kỳ Vân thái độ cứng rắn, đội viên thì do dự đang tính tới hậu quả đối kháng với họ Điền.

- Ai cho ông quyền dung túng người Nhật người Hàn công khai mại dâm?

Trương Khác thấy đám cảnh sát bình thường lập trường không kiên định, lão họ Điền này nếu bảo bọn họ rút lui, e Hà Kỳ Vân không cần được, lúc này này phải kích động người vây quanh, y liền lớn tiếng chất vấn, đứng ra nhìn thẳng vào họ Điền:

- Đừng nói ông là một phó cục trưởng nhỏ tẹo, dù là tỉnh trưởng, bí thư tỉnh ủy đứng ở đây cũng không có quyền cấp cho bọn họ đặc quyền, mời gọi đầu tư chứ không phải là mời gọi bọn họ vào đây chà đạp luật pháp quốc gia.

Người xung quanh vốn rất căm phẫn, chỉ là chưa có ai đi đầu mà thôi, Trương Khác vừa đứng ra, mọi người đều hò hét ủng hộ, vài nhân viên khách sạn còn lòng tự hào dân tộc cũng lặng lẽ cởi đồng phục ra.

- Anh là ai?

Họ Điền mắt long lên sòng sọc, chưa ai dám nói lão là một cục trưởng nhỏ tẹo.

- Tôi chỉ là người qua đường ngứa mắt với bản mặt nô tài của các ông mà thôi, tôi muốn xem ông thả những kẻ mại dâm tập thể này thế nào.

Trương Khác và lên tiếng kích động, cảnh sát bình thường liền ổn định lại, không nhìn sắc mặt họ Điền nữa, Hà Kỳ Vân thấy đám Trương Khác đứng ra, bình tĩnh hỏi họ Điền:

- Phó cục trưởng điền, hiện tôi đưa những người hiềm nghi mua bán dâm tập thể này về chi cục điều tra, ngoài ra mời ông chủ và phó tổng giám đốc của Phú Xuân Các về chi cục hiệp trợ điều tra, ông có ý kiến gì không?

Họ Điền hừ một tiếng:

- Người của Phú Xuân Các tôi sẽ dẫn về, cậu cứ suy nghĩ kỹ xử lý hậu quả đi, đừng để biết chữ “chết” viết thế nào.

Hà Kỳ Vân chẳng tỏ ra sợ hãi, cười với đám Trương Khác, điều hai chiếc xe lớn tới nhét hết đám người mua bán dâm vào.

Trương Khác lúc này nhìn thấy Chu Tiểu Quân đứng trong đám người vây quanh, đợi Hà Kỳ Vân dẫn người đi, Chu Tiểu Quân mới dẫn hai người trẻ tuổi tới:

- Bạn học của tôi Giản Chí Khang, trước kia làm phóng viên của chi nhánh Tân Hoa Xã, hiện tới tòa báo Kiến Thần, đây là phóng viên nhiếp ảnh.

Trương Khác biết Giản Chí Khang, tài liệu liên doanh giữa SamSung và Hương Tuyết Hải thiếu chút nữa thông qua hắn đưa lên Tân Hoa Xã, vì sau bị rút về, Giản Chí Khang vì chuyện này mà bị điều khỏi Tân Hoa Xã.

Xem ra chuyện đó không làm sồn lòng người thanh niên nhiệt huyết này.

Giản Chí Khang và phóng viên ảnh ở ngoài chụp ảnh, bị bảo vệ khách sạn cướp mất máy ảnh, hiện xung quanh bị Trương Khác kích động, bảo vệ lên lút đem trả lại, phim chưa bị hủy, cảnh người Nhật chọn gái trong đại sảnh cũng bị chụp vào trong.

Trương Khác bắt tay Giản Chí Khang:

- Việc này ngày mai có thể lên báo được không?

- Đây là đề tài không tệ, chỉ cần không viết tên xí nghiệp là không có vấn đề gì, tổng biên tập của tòa báo chúng tôi dám cho đăng những loại chuyện này, tôi sẽ mời đồng nghiệp đi phỏng vấn thêm những cảnh sát vừa rồi.

Giản Chí Khang rất có tinh thần nghề nghiệp:

+++

Vụ kiểu này mình gặp rồi, bọn Hàn ở cực kỳ kênh kiệu ...

340. Chương 340: Phải Suy Nghĩ Lại

Chuyện lớn thế này không phải một hai bài báo là giải quyết được vấn đề, mà tòa báo còn phải chịu áp lực cực lớn, không nêu tên xí nghiệp cụ thể cũng được, Trương Khác cười nói:

- Bên trong có cả người Hàn, cứ trực tiếp đăng tin khách Nhật Bản và khách Hàn Quốc mua dâm tập thể ở khách sạn Phú Xuân Các, cái khách sạn này không cần cố kỵ gì hết, cứ nêu tên ra.

Giản Chí Khang vội trở về viết bài, báo sáng ngày mai đã lên khung, lúc này thêm vào một bài viết, sợ không kịp giờ phát hành, có điều một tin tức trọng yếu như thế, muộn một chút cũng là cần thiết.

Chu Tiểu Quân thấy Lý Nghĩa, Giang Trương Khác với cả Diệp Kiến Bản đều có mặt, biết chuyện này là do bọn họ cùng nhau bày ra, xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đỡ được.

Người vây quanh dần giải tán, âm ỉ lâu như thế, mọi người đều đói meo, liền tìm một cái quán bên đường ăn khuya.

Diệp Kiến Bản đột nhiên nhớ ra một chuyện, chỉ Trương Khác nói:

- Tôi hiểu tên tiểu tử cậu có mưu đồ gì rồi, cả tôi luôn miệng người Hàn, người Hàn, cậu muốn cuốn cả SamSung vào chứ gì?

Trương Khác không phủ nhận:

- Mời gọi đầu tư là đúng, nhưng quan viên trong nước lóa mắt vì nó, vứt bỏ lập trường, dung túng xí nghiệp nước ngoài làm xằng làm bậy, dẫm đạp pháp luật trong nước, khác gì bọn họ hi sinh lợi ích của xí nghiệp trong nước, thỏa mãn lòng tham của người nước ngoài ... Samsung và Hương Tuyết Hải liên doanh rõ ràng là cuộc giao dịch bất công với Hương Tuyết Hải, vậy mà đàm phán lâu như thế, vì sao Samsung không hạ thấp điều kiện, đó là vì đám quan viên trong nước quá mê thu hút đầu tư nước ngoài .. Nói cách khác, mời gọi đầu tư là xu thế phát triển, nhưng cần phải suy nghĩ lại ...

Ăn khuya xong, Diệp Kiến Bản chống tay lên đùi, hỏi:

- Tiếp theo làm gì đây?

Trương Khác xem đồng hồ, đã 3 giờ sáng rồi:

- Còn làm gì được nữa, ngủ thôi.

- Không biết bao nhiêu người hành ất ngủ, cậu thì giỏi rồi, trốn về ngủ.

Diệp Kiến Bân cười ha hả:

Lúc này di động của Lý Nghĩa Giang vang lên, hắn rút ra xem, cau mày nói:

- Bọn chúng nhanh thật, của một phó giám đốc tập đoàn sắt thép Đông Hải tham gia đàm phán hợp tác ..

Ấn nút nghe, càng nghe mặt càng khó coi, cắt ngang lời đối phương, quát:

- Ông gọi tôi làm cái gì, ông bị bại não à? Muốn tỉnh trưởng Từ ra mặt à? Có gan tự đi mà gọi tỉnh trưởng.

Tức tối cúp điện thoại, thở mạnh hai hơi, điều hòa lại nhịp thở mới nói:

- Đám súc sinh đó tự mình làm nô tài đã đành, còn muốn tỉnh trưởng gọi điện cứu người.

Trương Khác nhếch mép cười:

- Một sự kiện trị an bình thường, đám người này chỉ sợ dính tới sự kiện ngoại giao, xem ra đúng là có khối kẻ mất ngủ đây.

Trương Khác về tới nhà khách thì đã là 4 giờ sáng, thấy cha mặc áo ngủ ngồi ở phòng khách xem tài liệu, hỏi:

- Sao giờ này ba còn chưa ngủ?

- Ngủ một giấc rồi vừa dậy, ba định đi chuyển xe đầu tiên về Hải Châu vào lúc 5 giờ 30, chín giờ là tới được thành phố. Con chắc không về hả?

Còn hai ba ngày nữa ông phải vào trường đảng học rồi, thời gian qua eo hẹp, đợi ba tháng sau Cty cổ phần Hải Châu, chính phủ thành phố Hải Châu hoàn toàn không còn liên quan tới ông nữa, nhưng chuyện nào cũng làm Trương Tri Hành không quan tâm.

- Vâng, lát nữa con bảo Phó Tuấn đưa ba ra bến xe.

- Các con cứ nghỉ đi, ba tự gọi xe là được.

Trương Tri Hành khoát tay, hỏi:

- Đêm làm chuyện gì mà giờ mới về.

- Đám tiểu quỷ tử mua dâm tập thể, bị cảnh sát bắt hết cả rồi, tiếp theo mới là thú vị, đối với đám quan viên hầu hạ người đầu tư nước ngoài như tổ tiên chỉ e đêm nay khó ngủ .. Oa, con phải đi ngủ đây.

Trương Khác ngáp dài:

Trương Tri Hành không nói gì thêm, bảo Trương Khác mau đi ngủ, hơn bốn giờ sáng rồi, cũng chẳng ngủ được mấy tiếng nữa, tuy chuyện này không tính, người ngoài chỉ nhìn thấy Trương Khác còn trẻ có bao tiền, còn ông thì biết đứa con này của mình phải vất vả thế nào.

Trương Khác ngủ một lèo tới mười giờ rưỡi mới bị điện thoại của Diệp Kiến Bân đánh thức.

- Xem báo chưa? Báo Kiến Thần cháy báo rồi, cần tôi cho người đưa tới một tờ không?

Diệp Kiến Bân hưng phấn nói nhanh:

Trương Khác khoác áo ngủ rời giường, Phó Tuấn đã đặt tờ báo Kiến Thần mới nhất trên bàn thủy tinh ở phòng khách, Trương Khác kẹp di động vào cổ, cầm báo lên đọc, hàng chữ đầu “cao tầng nhân viên xí nghiệp Nhật Hàn mua dâm tập thể tại Phú Xuân Các” đập vào mắt, một phần tư tờ báo bị các bức ảnh chiếm cứ, bức ảnh đầu tiên là đám Nhật Hàn chọn gái ở đại sảnh, bức thứ hai là cả gái lẫn khách đều y phục xộc xệch đứng ngoài bãi đỗ xe.

Trương Khác rất hài lòng:

- Tôi đang đọc, không tệ đâu, không biết phản ứng thế nào, anh gọi điện cho Lý Nghĩa Giang chưa?

- Chuyện do cậu bày ra, giờ nghe cậu nó cứ như không liên quan vậy? Tôi không nhịn nổi, gọi điện cho Lý Nghĩa Giang rồi, có thể nói là “đám đông kích động, đại thần im re, tiểu quỷ chạy loạn”, chỉ có vài tên quan liêu nhút nhát là hùng hổ quát tháo, đám Nhật Hàn vẫn bị giam, hai cấp tỉnh thành đều chưa có thái độ rõ ràng,

loại chuyện này phải len lén xử lý, một khi bị công chúng chú ý, chẳng ai dám tùy tiện nhảy ra tỏ thái độ, nếu không bị nước bọt nhả chín, trong nước không phải không có người theo chủ nghĩa dân tộc, như tôi vậy. Bất ngờ là bọn họ không cấm báo chí cho đăng việc này, hiện giờ có người lôi chuyện tiểu quỷ tử đâm xe sản phụ ra nói, xem chừng báo chiều báo tối còn náo nhiệt lắm ...

Diệp Kiến Bân giọng hả hê thấy rõ:

Trương Khác bật cười:

- Đám quan viên mang tâm thái nô tài không ít, nhưng không phải ai cũng muốn đi lấy lòng tiểu quỷ tử, trưa nay cùng ăn cơm đi, xem tình hình anh Lý không thoát thân được rồi.
- Hôm nay vốn định đi Thượng Hải, nhưng náo nhiệt thế này mà không xem thì tiếc quá, tôi đã Tâm Văn đi rồi.

Diệp Kiến Bân cười ha hả:

- Âm ỉ thế này đủ khiến đám quan viên nghĩ lại rồi, cậu có an bài cho đăng chuyện liên doanh Samsung và Hương Tuyết Hải không? Tên tiểu tử cậu một lòng muốn phá đám vụ này mà.
- Không hẳn là phá đám, chỉ không muốn hơn hai mươi năm tích lũy kỹ thuật của Hương Tuyết Hải gần như bị người ta chiếm không bởi đám quan viên mang tâm thái nô tài thôi, thế mà có kẻ ở Huệ Sơn còn cứ sợ người Hàn không chịu chấp nhận vụ mua bán này ...

Trương Khác cười khẩy:

- Lần này tạo ra thêm áp lực dư luận, Huệ Sơn có muốn tặng không Hương Tuyết Hải cũng không dễ, nhưng không có người cạnh tranh, Samsung sẽ không nhượng bộ đâu.
- Ai bảo là không có người cạnh tranh? Chẳng qua chỉ bằng vào mỗi thực nghiệp Gia Tín thì chưa đủ sức nặng, Thịnh Hâm có hứng thú tham gia vào không?

Trương Khác rủ rê:

Đầu tháng ba sau khi việc tăng cổ phiếu được thông qua, Việt Tú HK đã trở thành cổ đông số một của thực nghiệp Gia Tín.

Diệp Kiến Bân ngạc nhiên:

- Thực nghiệp Gia Tín không phải đang triển khai nghiệp vụ đầu đĩa ở ĐNA sao? Cậu muốn dương đông kích tây tham dự vụ liên doanh đó à?
- Trong điện thoại khó nói rõ được, an tới mời tôi ăn cơm trưa, tôi sẽ nói kỹ hơn.

Diệp Kiến Bân luôn muốn mời Trương Khác tham gia vào chuỗi siêu thị điện máy của Thịnh Hâm, đầu năm còn nói với Trương Khác về chuyện này, ai ngờ y tung ra hạng mục siêu cấp nhất thể hóa.

Ái Đạt tuy là con bò sữa siêu cấp, nhưng trừ tài chính phát triển bản thân ra, số tiền dư đều bị hạng mục này hút sạch, ngoài ra chỉ còn Việt Tú HK là còn tài chính, Việt Tú HK nhập cổ phần vào thực nghiệp Gia Tín khai thác thị trường ĐNÁ, như thế trong vòng hai năm Việt Tú HK không còn để ý được tới thị trường trong nước nữa, không ngờ là một đòn nghi binh của Trương Khác.

Diệp Kiến Bân lúc này không muốn phân tâm làm chuyện khác, nhưng chuyện Trương Khác tham gia, sao hẳn không hứng thú cho được? Vội nói sẽ lái xe tới đón Trương Khác đi ăn cơm.

+++

Hết rồi đây

341. Chương 341: Dương Đông Kích Tây

Thực nghiệp Gia Tín và Thịnh Hâm dù sao cũng không so được với Samsung, phương án hợp tác kia không phù hợp với bọn họ, Trương Khác có ý để thực nghiệp Gia Tín, Thịnh Hâm trực tiếp nhập cổ phần vào

Hương Tuyết Hải, đưa kỹ thuật và quan niệm quản lý của Âu Mỹ vào, từng bước cải tạo Hương Tuyết Hải, biến nó thành một thương hiệu quốc tế thuộc về dân tộc.

Bọn họ còn kém xa Samsung nên dù có đưa ra điều kiện ưu đãi hơn Samsung đi chăng nữa thì chính phủ Huệ Sơn cũng đủ lý do để từ chối phương án của bọn họ, nên chỉ hi vọng dựa vào sự kiện này rùm beng lên, khiến người trong nước ghét xí nghiệp Nhật Hàn, gây áp lực chính phủ Huệ Sơn phải bỏ hợp tác với Samsung.

Diệp Kiến Bân nghe Trương Khác nói ra tính toán của mình, cảm khái than:

- Tên tiểu tử cậu dụng tâm hiểm ác, Samsung khó thoát được.
- Tôi chỉ thuận thế mà làm thôi, sao bảo là dụng tâm hiểm ác? Nhưng mà chuyện tôi không chế Gia Tín chắc chắn không qua mắt được Tạ Kiếm Nam, chỉ sợ hấn phá đám, mẹ hấn là thị trưởng Huệ Sơn mà.

Đây là lo lắng lớn nhất của Trương Khác.

- Phải xem thái độ của tỉnh với chuyện này ra sao đã, hiện tỉnh vẫn im lặng, chuyện này còn trò hay.
- Đương nhiên, nếu không có hi vọng tôi đã chẳng tốn công làm lớn chuyện này.
- Thế cơ à, sao tôi không nhìn ra cậu bỏ chút công sức nào nhỉ?

Diệp Kiến Bân cười nhạo:

- Cậu chỉ nói mồm, vất vả chạy nước xuôi là người khác.

Ăn trưa xong nhận được điện thoại của Lý Nghĩa Giang, tỉnh đã có thái độ rõ ràng, phòng tuyên truyền tỉnh ủy mới đầu định cấm báo chí đăng tin, đồng thời gây áp lực báo Kiến Thần, bắt tờ báo này nghĩ cách giảm bớt ảnh hưởng, nhưng Đào Tấn lên tiếng nói, chỉ cho phép phòng tuyên truyền dẫn dắt báo chí, không để mâu thuẫn bị đẩy lên cao.

Trong cuộc họp buổi chiều, Đào Tấn còn nói rõ ràng, mời gọi đầu tư không thể hi sinh bằng tôn nghiêm dân tộc, không thể để vì đầu tư mà dung túng cho nhân viên xí nghiệp nước ngoài trà đạp luận pháp trong nước, lệnh sở công an tỉnh xử trí đúng pháp luật, dù Đông Nhật Thiết có ngừng đàm phán với tập đoàn sắt thép Đông Hải cũng được, việc Phú Xuân Các liên quan nghiêm nghị tổ chức bán dâm do công an chỉ cục đi sâu điều tra.

Từ chiều ngày 6 tháng 4, rất nhiều tờ báo trong tỉnh đua nhau đăng tin viên chức xí nghiệp Nhật Hàn mua dâm tập thể, chính phủ thành phố lệnh Phú Xuân Các đóng cửa chính đồn, ngày 7 tháng 4, báo Kiến Thần cho đăng tên doanh nghiệp Nhật Hàn tham gia sự kiện này, tổng cộng có 26 người, đều là nhân viên công ty hữu hạn Đông Nhật Thiết.

Do báo Kiến Thần cho đăng chi tiết sự kiện này, hành vi làm nhục tự tôn dân tộc của Đông Nhật Thiết khiến người trong nước phản cảm cực độ.

Ngày 8 tháng 4, nhân viên các công ty phụ cận đường Tụ Hiền Nhai thành phố Huệ Sơn nơi tập trung đông đảo xí nghiệp Nhật Hàn nhất lập kế hoạch tuần hành kháng nghị, bị cục công an Huệ Sơn kịp thời chặn đứng, mấy nhân viên đứng đầu bị đưa tới cục công an tiến hành “giáo dục”.

Cùng ngày hôm đó sinh viên ĐH Đông Hải tổ chức tuần hành, được trường học khuyến can, nên chỉ tuần hành trong khuôn viên trường.

Do dư luận phản nộ, chiều ngày 8 tháng 4 cục công an thành phố bắt những người của liên quan của Phú Xuân Các, chính phủ tỉnh phát công hàm yêu cầu Đông Nhật Thiết triệu hội nhân viên Nhật tham dự sự kiện mua dâm tập thể.

Tối ngày 8 tháng 4, Đông Nhật Thiết tổ chức họp báo bày tỏ lấy làm tiếc vì sự kiện này, quyết định hủy hợp đồng với tất cả người tham dự sự kiện này, đồng thời bày tỏ hi vọng không vì thế làm ảnh hưởng tới hợp tác với tập đoàn sắt thép Đông Hải.

Cùng ngày hôm đó, lãnh sự quán Nhật Hàn điện hàm cho xí nghiệp Nhật Hàn ở Hoa Đông, yêu cầu quản thúc nhân viên, tuân thủ pháp luật đương địa.

Sự kiện này dưới sự khống chế nghiêm ngặt, không gây ra ảnh hưởng sâu xa, nhưng ảnh hưởng Trương khác dự kiến thì vẫn có.

Dù sự kiện này Đông Nhật Thiết là công ty Nhật có chút bối cảnh Hàn Quốc, nhưng trong bài báo của báo Kiến Thần, cố ý cường điệu bối cảnh Hàn Quốc lên, khiến trong tỉnh sinh phản cảm với cả xí nghiệp Nhật Hàn.

oOo

Rừng mai ngoại thành phía đông Huệ Sơn ra hoa khá chậm, tháng tư mà hoa mai vẫn phủ kín cây, hơi thối mùa xuân như còn lẫn khuất đầu đây, tạo nên thắng cảnh thập lý hương tuyết hải vang danh Huệ Sơn.

Trạch viện của Tạ gia nằm sát thắng cảnh này, vợ chồng Tạ Hán Minh, Chu Cẩm Du thường trú ở đây.

Chu Cẩm Du tuy là phụ nữ, nhưng trên sĩ đồ khá thuận lợi, do được hưởng lợi từ ảnh hưởng chính trị của Chu gia. Từ TW trực tiếp điều tới địa phương, mau chóng leo lên chức thị trưởng, gần như không gặp phải chuyện gì trái ý.

Bà ta trên 50, nhưng tóc không tìm được lấy một sợi bạc, nếp nhăn trên mặt cũng rất ít, đôi mắt dư sự cứng cỏi nhưng thiếu nhu hòa, tóc vấn cao gọn gàng, trông không khác gì phụ nữ trên dưới 40.

Chu Cẩm Du ngồi trên ghế sofa trong thư phòng, tay cầm tờ báo nội bộ, thư ký của bà ta Trương Thiết Lâm – trừ cái tên giống diễn viên Trương Thiết Lâm ra tướng mạo cũng rất giống — Đứng trước mặt bà ta, tay cầm tóm tắt đàm phán mới nhất giữa Samsung và Hương Tuyết Hải.

- Có tiến triển gì không?

Chu Cẩm Du ngẩng đầu lên hỏi:

- Đây là vòng đàm phán thứ mười hai rồi, rốt cuộc các cậu còn muốn kéo dài bao lâu nữa?

- Tôi thấy điều kiện Samsung đưa ra rất thích hợp, dù sao Samsung tới trong nước đầu tư không phải là hỗ trợ miễn phí cho chúng ta kiến thiết kinh tế.

Chu Cẩm Du đặt báo lên bàn:

- Phương án này Từ Học Bình bác bỏ, ông ta hỏi tới rồi, thì phương án cuối cùng phải được ông ta xem qua mới có hiệu lực được. Tôi vốn còn định trao đổi trực tiếp với tỉnh, Huệ Sơn có tính toán riêng, tỉnh chuyện gì cũng can dự còn làm việc sao được nữa, mặc dù chuyện này Hương Tuyết Hải có chút thua thiệt, nhưng nó xúc tiến kinh tế địa phương, có lợi cho nhân viên xí nghiệp liên doanh. Nhưng cậu xem đi, hiện trên báo toàn là chuyện bất lợi cho xí nghiệp Nhật Hàn, nghe nói bí thư Đào Tấn cũng rất tức giận vì việc này, Triệu Dương được ai đề bạt tới Huệ Sơn làm bí thư thành ủy? Cậu tưởng ông ta sẽ ủng hộ phương án liên doanh này sao? Đừng có chỉ biết nghĩ tới lợi ích kiếm được khi đàm phán thành, trước tiên các cậu thống nhất ý kiến đi đã, đừng để xảy ra sai sót nữa.

- Vâng, tôi hiểu.

Trương Thiết Lâm rầu rĩ đáp lời:

- Tôi sẽ thống nhất lại phía đàm phán của chúng ta, dù sao đều là cán bộ quốc gia, có một câu của thị trưởng, bọn họ sẽ không dị nghị nữa. Bên phía Samsung, tôi tranh thủ chút điều kiện, có điều tôi thấy bọn họ nhượng bộ cũng chỉ có hạn thôi.

Chu Cẩm Du phát tay:

- Hiện giờ thế cục vi diệu, dù bên Samsung có không nhượng bộ cũng phải đợi qua ảnh hưởng của sự kiện này mới có thể đưa phương án lên tỉnh, nếu không thành quả trường mất.

Chuông điện thoại trên bàn vang lên, Chu Du nghe điện xong nói:

- Kiểm Nam lát nữa về nhà ăn cơm, cậu về trước đi.

Tạ Kiểm Nam đã đỗ xe ở tiền viện, hắn thấy xe của Trương Thiết Lâm nên mới gọi điện báo trước một tiếng, nhìn Trương Thiết Lâm đi ra, 35 - 36 tuổi đầu rồi còn đầu dầu má phấn, trông mà ngứa mắt.

- Kiếm Nam nhanh thật đấy, vừa nghe điện thoại của cậu, tưởng cậu đang trên đường đi cơ.

Trương Thiết Lâm hoàn toàn không biết Tạ Kiếm Nam căm ghét mình, đi tới vịn cửa xe tươi cười nói:

- Hôm qua anh mời cậu uống rượu, sao cậu không trả lời điện thoại, không phải đang cùng Trần Tĩnh làm chuyện đó chứ hả?

- À, tối qua có chút việc, giờ mới nhớ ra chưa gọi điện lại cho anh, chuyện gì mà uống rượu, rồi làm tổng giám đốc nhà máy liên doanh rồi à?

Tạ Kiếm Nam giọng lãnh đạm, đối đáp cho có lệ:

- Được hay không chẳng phải một câu của mẹ cậu sao, hôm qua gặp được tổng giám đốc của Giang Thiên tiêu khiển ở Phong Nhạc Cư, nên mới gọi điện cho cậu, anh biết cậu bận bên thường ngày không dám liên lạc, hôm nào rảnh báo trước cho anh biết nhé, để anh mời cậu một bữa.

Tạ Kiếm Nam nhếch môi:

- Đợi anh làm tổng giám đốc nhà máy liên doanh hãy nói.

342. Chương 342: Chuyến Đi Thăm Dò

Trương Thiết Lâm lái xe vào đường quốc lộ từ Huệ Sơn tới Tân Thái.

Bên đường có hai chiếc xe, nam nhân 20 dễ bị mỹ nữ mê hoặc, nam nhân 30 thì thích xe đắt tiền. Chiếc VS 40 không phải là xe cao cấp, nhưng đường nét góc cạnh, còn bắt mắt hơn cả chiếc Audi A8 đỗ ở bên.

Nhìn xa xa, thấy một xe mang biển Hải Châu, một xe biển quân khu, không biết ai nhàn nhã đỗ xe bên đường thường mai nhỉ? Trương Thiết Lâm nghĩ.

Có hai cô gái đứng bên đường, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng rất đã mắt, Trương Thiết Lâm nhả chân ga ra, đi chậm lại, mong hai cô gái đó quay đầu lại cho hắn nhìn.

Trương Thiết Lâm vẫn biết nặng nhẹ, Audi A8 còn đeo biển quân đội thì đâu phải đơn giản, hắn chỉ muốn nhìn cô gái có bóng lưng tuyệt sắc kia có làm người ta thất vọng hay không thôi, chứ không dám lỗ mãng, hắn đang lái xe công vụ của chính phủ, người ta tra một cái là ra ngay.

- Thập lý mai lâm hương tuyết hải, hàm ý của nó chính là thế ...

Đào Hành Kiện lúc này quay đầu lại, vừa khéo thấy Trương Thiết Lâm thò mặt ra.

Đào Hành Kiện không biết trạch viện Tạ gia ở cạnh rừng mai, nhìn thấy Trương Thiết Lâm thì sửng sốt, hai người nhìn nhau mấy giây liền, cho tới khi Trương Thiết Lâm thiếu chút nữa cọ vào chiếc xe hàng lớn từ phía đối diện đi tới.

- Con mẹ mày, ngắm gái không thiết mạng sống nữa à?

Tài xế xe hàng thò đầu ra chửi Trương Thiết Lâm.

Trương Thiết Lâm bị chửi mà không chửi lại được, oán hận thầm nhớ biển số xe hàng kia.

Trương Khác không thấy cảnh Đào Hành Kiện và Trương Thiết Lâm nhìn nhau, trêu Hứa Tư:

- Người ta nói nữ nhân là mầm họa, thật chẳng sai tí nào..

- Cậu mắng cả chị Tôn rồi đấy.

Hứa Tư cười duyên dáng, hót sợi tóc bị gió thổi tung ra sau đầu, phong tình vô hạn.

Tôn Tĩnh Hương cũng cười trêu, đẩy vai Hứa Tư:

- Tôi sao bằng mầm họa như cô được, mau mau nấp vào xe đi.

Đào Hành Kiện mặt nghiêm trọng nói:

- Kẻ vừa đi qua là Trương Thiết Lâm thư ký của Chu Cẩm Du, là tổ trưởng tổ đám phán phía Trung Quốc.

Trương Khác nhìn theo chiếc xe Hồng Kỳ đi xa, tiếc là không nhìn thấy mặt Trương Thiết Lâm, chỉ nghe Đào Hành Kiện nói, hẳn là kẻ luôn áp chế ý kiến các thành viên khác trong tổ, dốc lòng ủng hộ phương án hiện thời Samsung đề xuất, hận không thể dâng Hương Tuyết Hải lên, mà Chu Cẩn Du kiên định ủng hộ Trương Thiết Lâm.

- Chúng ta muốn tham gia vào vụ liên doanh này, thì Trương Thiết Lâm là một trưởng ngại.

Đào Hành Kiện nói:

Trương Khác hiểu ý:

- Hẳn tiếp xúc với Samsung đã lâu, chỉ e công tác cần làm, Samsung đã làm hết rồi, hẳn chắc cũng đã can dự quá sâu, nửa đường kéo hẳn ra là không thể. Muốn thay hẳn thì không qua được cửa của Chu Cẩn Du. Truyền thống của Huệ Sơn là bí thư thành ủy và thị trưởng ai làm việc nấy, có điều vụ này kéo dài lâu như vậy, Triệu Dương có xen vào cũng không quá đột ngột.

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc:

- Là chuyện Phú Xuân Các cho cậu tự tin này chứ gì?

Trương Khác nhếch mép nói:

- Bí thư Đào rất cảm giận vì hành vi làm nhục tôn nghiêm dân tộc của đám Nhật Hàn, khiến đám quan viên chỉ biết nghĩ tới mời gọi đầu tư phải nghĩ lại, đây là chuyện tốt. Triệu Dương là bí thư Đào đề bạt lên, tất nhiên phải biết đoán ý của ông ấy.

Nói tới đó Trương Khác không kìm được nụ cười, chuyện quá trùng hợp, làm người ta không khỏi đắc ý.

Trước đó phương án liên doanh Samsung đưa ra tổn hại quá độ tới lợi ích của xí nghiệp phía Trung Quốc, Từ Học Bình xuất phát từ tâm cao trách nhiệm yêu cầu Huệ Sơn đàm phán lại, lúc này không thể yêu cầu ông xen tay vào nữa.

Có điều Diệp gia có chút chút ảnh hưởng với Triệu Dương, Diệp Tổ Phạm và cha Triệu Dương từng làm việc với nhau ở trung tổ bộ, Trương Khác mới cực lực cổ động Diệp Kiến Bân tham dự vào.

Trương Khác xem đồng hồ, bảo Diệp Kiến Bân:

- Anh phải tới tìm bí thư Triệu ôn chuyện cũ rồi, chúng tôi cũng phải về đi dự tiệc sinh nhật.

Đám Trương Khác chuyển này tới Huệ Sơn là vì thăm dò chuyện liên doanh của Samsung và Hương Tuyết Hải, vừa khéo hôm nay là sinh nhật của Giang Đào, cha Giang Đại Nhi - Trùng tên với Giang Đào sở trưởng lâm nghiệp tỉnh - Sinh nhật 49 tuổi.

oOo

~~Ngày 8 tháng 4, Trương Tri Hành vội vàng để lại việc trong tay, vào trường đảng học tập rồi.

Trương Khác sớm đã nói muốn bố trí một căn nhà ở tỉnh thành, một cho cho ba tiện học tập ở trường đảng tỉnh, sau này y tới tỉnh thành đọc sách, không tiện ở trong trường, cũng cần có chỗ ở.

Chuyện bố trí nhà ở này, tất nhiên là chuyện của Lương Cách Trân, không cần phải chú ý ảnh hưởng như ở Hải Châu, ở tỉnh thành cố gắng xa hoa thêm một chút, lần này chồng tới tỉnh thành học tập, bà tới trước một ngày, định bố trí xong nhà ở mới trở về Hải Châu chăm sóc con, Tạ Văn Tình cũng bỏ ra một ngày đi với bà.

Năm 96, địa ốc chưa thực sự phát triển, nhưng kinh tế tỉnh thành hơn xa Hải Châu, ngành địa ốc cũng phát triển hơn, nhà cửa có thể lựa chọn cũng rất nhiều, chỉ đi một ngày, sao quyết định được.

Trương Khác nói thời gian tới y sẽ rất ít khi ở Hải Châu, đặc biệt trong thời gian qua, vài ba ngày lại phải chạy tới tỉnh thành, Huệ Sơn, Hong Kong, Thượng Hải một tháng thời gian ở lại Hải Châu chưa chắc được 10 ngày.

Trương Khác nói như thế, Lương Cách Trân hạ quyết tâm theo chồng, bà chỉ là cán bộ thông thường, thủ tục điều động công tác đơn giản, trước tiên phải quyết xong nhà ở tỉnh thành, Lương Cách Trân xin nghỉ phép dài hạn.

Ở nhà khách không hợp, trước tiên tạm thời ở trong căn nhà tiểu khu Thanh Sơn của Tạ Văn Tình.

Trương Khác là được mẹ tới bên cha, thăm đặc ý không thôi.

Ngày 9 tháng 4, Phó Gia Tuấn và Hứa Tư, Đào Hành Kiện ngồi máy bay từ Hong Kong trực tiếp tỉnh thành tụ họp với Trương Khác.

Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức tiếp thu kiến nghị của Trương Khác, không vội phát triển đầu đĩa ở ĐNÁ, chỉ tổ chức sản xuất một lượng nhỏ ở nhà máy tại Việt Nam, Philipin.

Sau khi tổ kiến lại, thực nghiệp Gia Tín đặt trọng tâm ở nghiệp chế tạo điện tử gia dụng tại nội địa, Huệ Sơn muốn thu hút đầu tư nước ngoài vào Hương Tuyết Hải là cơ hội lớn.

Đào Hành Kiện tới thực nghiệp Gia Tín làm phó tổng giám đốc, chủ quản đầu tư, tích cực mưu tính can dự vào chuyện liên doanh giữa Samsun và Hương Tuyết Hải.

Sau khi tặng cổ phần đầu tư, thực nghiệp Gia Tín huy động được 5000 vạn đô la Hong Kong, bằng sau tiền nay muốn thay thế Samsung thì còn xa mới đủ, phải gom tài chính từ các phương diện, phải có gần 300 triệu mới nắm chắc phần nào.

Thực nghiệp Gia Tín không có thành tựu gì, phát hành cổ phiếu mới để huy động tài chính là không hiện thực, Trương Khác muốn tăng vốn đầu tư, nhưng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức không đồng ý để Trương Khác nhân cơ hội không chế tuyệt đối cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, cách khả thi duy nhất là phát hành trái phiếu công ty.

Cuối cùng Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức mỗi người tự tìm cơ cấu đầu tư bảo lãnh phát hành trái phiếu công ty, Trương Khác không có mối quan hệ gì ở Hong Kong, nên vẫn là do Việt Tú theo tỉ lệ gánh vác 130 tiền trái phiếu, 170 triệu còn lại do hai người kia phụ trách.

Ngày 10 tháng 4 là sinh nhật của Giang Đào, Giang Đại Nhi xin nghỉ phép trước một ngày, mượn danh nghĩa chúc mừng sinh nhật, Tôn Tĩnh Hương cũng theo đám Trương Khác, Diệp Kiến Bản cùng tới Huệ Sơn.

Tôn Thượng Nghĩa và Triệu Dương cũng đã gặp mặt vài lần, nhưng ông ta bị công việc ở Hong Kong quấn lấy không thoát thân được, nếu không trước mắt ông ta, Diệp Kiến Bản dừng hồng dăm liếc mắt đưa tình với Tôn Tĩnh Mông.

Sau tết Tôn Tĩnh Hương chính thức trừ kiến công ty chế tác quản lý Thế Kỷ Hoa Âm, Giang Đại Nhi là nghệ nhân duy nhất hiện ký hợp đồng với Thế Kỷ Hoa Âm, hiện số tiền riêng Tôn Tĩnh Hương và Diệp Kiến Bản có thể lén lút bỏ ra rất có hạn, cái công ty vợ chồng này Trương Khác không hứng thú tham gia, chỉ bỏ số tiền lớn ủy thác Thế Kỷ Hoa Âm chế tác ca khúc quảng cáo cho Ái Đạt.

Tôn Tĩnh Hương hiện là bà chủ thực sự của Giang Đại Nhi, sinh nhật của Giang Đào, tất nhiên là mời cô tới, không ngờ cô tới thật.

343. Chương 343: Mê Hoặc

Khi bọn họ tới Huệ Sơn thì thời gian còn sớm, Đào Hành Kiện nói đây chính là kỳ rừng mai của Huệ Sơn nở hoa, địa danh nổi tiếng có cơ hội sao không tới xem cho được? Không ngờ khi bọn họ đỗ xe thưởng mai bên đường Trương Thiết Lâm từ trạch viện Tạ gia đi ra.

Trời chiều xé bóng, Diệp Kiến Bản đi ôn chuyện cũ với Triệu Dương, hần là văn bối, nói chính xác ra là tới nhà thăm viếng. Đào Hành Kiện và Phó Tuấn mời đồng nghiệp cũ ở nhà máy Hương Tuyết Hải ăn cơm, tiếp xúc sơ bộ với tầng quản lý của Hương Tuyết Hải. Trương Khác tháp tùng Tôn Tĩnh Hương, Hứa Tư đi dự sinh nhật Giang Đào.

Giang Đại Nhi chọn một cách sạn có hạng ở thành phố tổ chức sinh nhật cho cha, cô và Hứa Duy xin nghỉ học về quê từ hôm qua, Trương Khác nghe nói Tôn Tình Mông cũng tới Huệ Sơn thì mày nhướng lên, không biết giữa cô ta và Giang Đại Nhi có giao tình thế nào, có điều Tôn Tình Mông có cổ phần tại Thế Kỷ Hoa Âm, coi như là nửa bà chủ của Giang Đại Nhi rồi.

Còn về phần Trương Thiết Lâm, hắn nhìn thấy Đào Hành Kiện thì giật nảy mình, sợ xảy ra thêm rắc rối, hắn sớm được xác định ngồi vào ghế tổng giám đốc phía Trung Quốc của công ty liên doanh, nên sau khi phương án bị tỉnh bác bỏ, hắn lập tức sai người đuổi Đào Hành Kiện khỏi Hương Tuyết Hải.

Mặc dù Đào Hành Kiện bị đuổi đi rồi, nhưng chuyện liên doanh bị trì hoãn tới tận bây giờ chưa giải quyết được, phải nói người làm Trương Thiết Lâm hận thấu xương cũng nhiều lắm, lái xe hàng chữi hắn trên đường quốc lộ là một người trong số đó, Đào Hành Kiện càng chắc chắn.

Đào Hành Kiện rời Huệ Sơn nửa năm không rõ tung tích, Trương Thiết Lâm muốn làm gì cũng không được, nay chuyện liên doanh đang ở thời khắc quan trọng, gặp lại Đào Hành Kiện làm hắn có cảm giác không lành.

Trương Thiết Lâm nhớ lại chiếc Audi A8 biển quân đội và chiếc VS 40, vậy thủ đoạn đề tiện không dùng được rồi, như năm ngoái Tạ Kiếm Nam đập xe của người ta, với ưu thế của Tạ gia, Chu Cẩm Du còn là thị trưởng, cuối cùng phải đền người một chiếc BMW mới dẹp yên được, có một số con cường long, địa đầu xà không chọc vào nổi.

Đào Hành Kiện là người Huệ Sơn, mùa xuân hoa nở về quê cũng chẳng phải có gì đặc biệt, chỉ là thân phận những người hắn đi cùng làm Trương Thiết Lâm không yên lòng, thậm chí suy tính xem tìm ai để nghe nóng thân phận những người này.

Trương Thiết Lâm nhớ tới Diệp Giang Thiên, chủ tịch tập đoàn Giang Thiên, nếu không có Tạ gia thì ông ta là người giàu nhất Huệ Sơn, nhưng Tạ gia mới tới Huệ Sơn mười năm trước, còn Diệp Giang Thiên là địa đầu xà thực sự ở đây.

Đám người kia không thể vô duyên vô cớ tới Huệ Sơn được, nói không chừng Diệp Giang Thiên biết chút tin tức gì đó, Trương Thiết Lâm gọi điện cho ông ta.

Sinh nhật cha Giang Đại Nhi có mời cha con Diệp Giang Thiên, Diệp Hồng, nhưng lúc này ông ta còn chưa gặp đám Trương Khác.

Diệp Giang Thiên trong lòng xem thường Trương Thiết Lâm, nhưng hắn là thư ký của Chu Cẩm Du, lại phụ trách việc đàm phán liên doanh, ông ta muốn nhận được việc xây dựng nhà máy liên doanh thì phải lấy lòng Trương Thiết Lâm.

Diệp Giang Thiên chẳng biết A8, VS 40 gì cả, nhưng Trương Thiết Lâm kéo ông ta đi tiêu khiển, vội đồng ý cùng hắn tới chỗ khoai lạc hôm qua gặp mặt, rời khỏi bãi đỗ xe mới nhớ ra chuyện sinh nhật của Giang Đào, nhưng bên nặng bên nhẹ thế nào ông ta tất nhiên phân rõ ràng, nên gọi điện cho Giang Đào cáo lỗi, trong điện thoại nói sẽ bảo Diệp Hồng tới uống rượu sinh nhật tạ lỗi, cho thấy ông ta là người khôn khéo, không để mất lòng một ai.

oOo

~~Khách sạn tổ chức sinh nhật gần tiểu khu nhà Giang Đại Nhi, vợ chồng Giang Đào từ sớm đã qua chuẩn bị, đám Trương Khác tới thẳng nhà Giang Đại Nhi, trừ Hứa Duy, Tôn Tình Mông còn có Kính Phi Hồng cùng một số đồng nghiệp, thân thích của Giang Đại Nhi cũng ở đó, đám Trương Khác không kiếm được chỗ, quyết định tới khách sạn trước để chờ.

- Hôm qua Đại Nhi chỉ thuận miệng nói thế mà cậu tới thật à?

Hứa Duy ở lại giúp Giang Đại Nhi chào hỏi thân thích nhà họ Giang, hôm qua mẹ Giang Đại Nhi đúng là chỉ thuận miệng nói thôi, không ngờ Trương Khác rảnh rồi, còn kéo cả Hứa Tư tới.

Trương Khác cười nói:

- Bọn em không phải là không mang quà nên không dám tới, chẳng lẽ lại kém hơn chị à.

Giang gia ở Huệ Sơn quan hệ không tệ, thuê hết cả đại sảnh tầng hai của khách sạn ba sao, có chừng 26 bàn, một số vị khách quan trọng có tên chỗ ngồi, hiện đã có người tục tục tới, đám Trương Khác được an bài trong phòng bao sát đại sảnh.

Khoảng 6 giờ, Giang Đại Nhi đột nhiên chạy vào, Trương Khác thấy vẻ hốt hải hoảng hốt của cô, hỏi:

- Đại Nhi, gặp ma à?

- Gần giống gặp ma.

Giang Đại Nhi ôm ngực thở, trong đôi mắt tuyệt mỹ không hề hoảng loạn, vẫn trong suốt rục rịch, dần dần có sự tự tin, khiến dung mạo của cô càng thêm xuất chúng, cánh môi đỏ mê người cong lên thành nụ cười lém lỉnh.

Hứa Duy ở đằng sau chen vào, quay lại nhìn ngoài cửa:

- Diệp đại thiếu gia đuổi tới rồi.

Trương Khác cau mày, trước khi tới Huệ Sơn y không nghĩ mình ghét gặp ai, giờ nghĩ thì thấy dù gặp Tạ Kiếm Nam cũng còn hơn gặp Diệp Hồng.

Diệp Hồng đẩy cửa thỏ đầu vào, tóc vuốt keo bóng lộn, ăn mặc đồm dáng, mắt lảo liên, có điều khi nhìn qua Hứa Tư, chị em Tôn Tĩnh Hương cũng không dám sổ sàng, mắt nhìn chăm chăm lên người Giang Đại Nhi, vẻ mặt hết sức giả tạo:

- Đại Nhi, sao em ngồi ở đây? Bên ngoài có rất nhiều bạn bè người thân cần em tiếp đón đấy.

- Đại Nhi vào đây nghỉ, hay là anh cũng ngồi chơi một chút.

Trương Khác gác tay lên lưng ghế, quay lại nhìn Diệp Hồng.

Diệp Hồng muốn vào ngồi lăm, nhưng nhìn ánh mắt rất bất thiện của Trương Khác, lòng giật đánh thót, ngay Tạ Kiếm Nam còn bại trong tay y hai lần, mình có là gì, cười ngượng ngập, không nói gì thêm, lui ra ngoài.

Diệp Hồng đi ra, Giang Đại Nhi mới thở phào:

- Chẳng hiểu sao hần lại ngán Trương Khác thế nhỉ?

Hứa Tư hé miệng cười, hoàn khổ tất nhiên phải do hoàn khổ trùng trị.

~oOo

~~Tạ Kiếm Nam nhận được điện thoại của Diệp Hồng, nghe nói Trương Khác và Hứa Tư tới Huệ Sơn tham dự sinh nhật của Giang Đào, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, có thể nói hần hiểu thân phận và địa vị của Trương Khác hơn bất kỳ ai, Trương Khác và Hứa Tư không thể chuyên môn tới dự tiệc sinh nhật này được.

Đối với Tạ Kiếm Nam mà nói, Trương Khác là người duy nhất khiến hần bất an, nhận được điện thoại của Diệp Hồng, hần đứng ngồi không yên. Lúc này Trương Thiết Lâm gọi điện tới, nhìn số trên màn hình, vốn định mặc kệ, nhưng do dự một chút rồi nhận điện.

Diệp gia là đối thủ cạnh tranh tiềm tàng của Hải Thái, Tạ Kiếm Nam hiểu Diệp Kiến Bân tất nhiên hơn hần Diệp Giang Thiên, nghe Trương Thiết Lâm nói tới chiếc Audi A8 và VS 40, liên hệ với cú điện thoại của Diệp Hồng, hần liền liên hệ ngay ra được kết quả.

Tạ Kiếm Nam được nghe mẹ hần nhiều lần nhắc tới Đào Hành Kiện rồi, một người như thế đi cùng Trương Khác, Diệp Kiến Bân tới Huệ Sơn, làm người ta phải suy nghĩ.

Tạ Kiếm Nam mặc dù không ưa Trương Thiết Lâm, nhưng hần càng ghét Trương Khác hơn, nên tới thẳng chỗ Trương Thiết Lâm, Diệp Giang Thiên.

- Cái gì, Đào Hành Kiện sao lại đi cùng người của Thịnh Hâm và Ái Đạt?

Trương Thiết Lâm nghe Tạ Kiếm Nam kể thân phận của Trương Khác, Diệp Kiến Bân thì cả kinh.

Với Diệp Giang Thiên thì đây chẳng phải chuyện liên quan tới ông ta, nên nói thoải mái:

- Nói không chừng là thuận đường qua Huệ Sơn để xử trường Trương nhìn thấy thôi, không cần thần hồn nát thần tính như vậy ..

Tạ Kiếm Nam lắc đầu:

- Đào Hành Kiện năm ngoái đưa được tài liệu tới chỗ Từ Học Bình là có vấn đề, tuy nói là có hai thanh niên của Tân Hoa xã và ủy ban thương mại tổ giác, nên mới tới tại Từ Học Bình, nhưng cho hai người biết, quan hệ giữa Trương Khác và Từ Học Bình không tầm thường, chuyện này quá trùng hợp đấy.

Hắn cũng không chắc là Trương Khác có ý đồ gì hay không, dù khích bác cho Trương Thiết Lâm đối địch với y cũng không có mấy tác dụng, chỉ theo thói quen suy đoán theo hướng bất lợi nhất.

344. Chương 344: Diệp Giang Thiên

Trừ chuyện hai lần đập xe ra, còn có nhiều chuyện làm Tạ Kiếm Nam để mãi trong lòng, khi thấy Trương Khác chiếc VS 40 xuất hiện ở bãi đỗ xe sau tòa nhà Phủ Thiên, Tạ Kiếm Nam liền gọi điện cho Tạ Tử Gia, xác nhận được y chính là người Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia gặp trên đường cao tốc.

Hắn không nghĩ ra vì sao Trương Khác lúc đó lại giả câm, càng không hiểu vì sao Trần Tĩnh lại giả vờ không quen biết Trương Khác trước mặt hắn.

Tạ Kiếm Nam là loại người tuyệt đối không biểu lộ suy nghĩ ra mặt, nhưng không có nghĩa là vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Mặc dù chuyện này nhìn qua có vẻ không liên quan tới hắn, nhưng chỉ cần liên quan tới Trương Khác, Tạ Kiếm Nam liền coi như chuyện của mình, liền gọi điện thoại cho Diệp Hồng, xem có ai đi cùng Trương Khác tới Huệ Sơn.

Được biết Đào Hành Kiện và Diệp Kiến Bản không đi cùng Trương Khác mà là chị em Tôn Tĩnh Hương, những người còn lại trở nên không quan trọng nữa rồi.

- Sao rồi, sao rồi?

Tạ Kiếm Nam vừa cúp máy, Trương Thiết Lâm liền sốt ruột hỏi:

- Cụ thể thì chưa rõ, bạn tôi không để ý lắm tới chuyện có gia tộc, có điều thực nghiệp Gia Tín hiện đang có kế hoạch tập trung tài chính quy mô lớn, hiện vẫn trong giai đoạn cụ thể, không rõ mục đích, quy mô ... À, ngoài ra cho anh biết một việc, Đào Hành Kiện hiện là phó tổng giám đốc thực nghiệp Gia Tín, lần này hắn tới Huệ Sơn với thân phận doanh nhân Hong Kong.

Nghe Diệp Hồng nói chị em Tôn Tĩnh Hương cũng tham dự sinh nhật của Giang Đào, Tạ Kiếm Nam nghĩ ngay tới chuyện của thực nghiệp Gia Tín, liền gọi điện cho Cát Ấm Quân , liền biết chuyện trên.

- Sao lại thành ra như vậy được?

Trương Thiết Lâm cuống lên, đây là chuyện hắn không muốn thấy nhất.

Diệp Giang Thiên muốn bao thầu công trình xây dựng nhà máy liên doanh mới lấy lòng Trương Thiết Lâm, dù chuyện liên doanh Hương Tuyết Hải với Samsung có hỏng, chuyển sang hợp tác với công ty Hong Kong kia, thì công trình vẫn giao cho xí nghiệp đương địa nhận, hiện liên hệ với công ty Hong Kong kia trước, bất kể cuối cùng Hương Tuyết Hải có hợp tác với ai, ông ta cũng chiếm tiên cơ.

Diệp Kiến Bản lòng nghĩ như thế, nhưng mặt lại tỏ ra lo lắng thay Trương Thiết Lâm, an ủi:

- Không thể khẳng định bọn họ tới là nhắm vào Hương Tuyết Hải.

Trương Thiết Lâm không còn tâm tình nào cùng Diệp Kiến Bản, Tạ Kiếm Nam ở lại hưởng thụ phục vụ hoàn chỉnh nữa, uống cạn chén rượu liền vội vàng đứng dậy rời đi.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, Diệp Giang Thiên nghĩ nhất định là tên này đi tìm đại biểu của Samsung thương lượng rồi, cười lạnh nghĩ :” Tên khốn nạn này rốt cuộc là đại biểu cho Trung Quốc hay Hàn Quốc đây?”

Đáng lẽ bên ngoài có tin đồn đại về quan hệ bất chính giữa Chu Cẩm Du và Trương Thiết Lâm sẽ phải làm Tạ Kiếm Nam ghét kẻ này mới đúng, nhưng thấy Tạ Kiếm Nam lại tích cực bày mưu tính kế cho hắn, Diệp Giang Thiên không sao hiểu nổi, liền vờ như vô ý hỏi một câu:

- Kiếm Nam, nghe nói Tiểu Hồng và người tên Trương Khác có chút va chạm với nhau, bình thường tôi không để ý tới chuyện của nó lắm, cậu có biết chuyện này là sao không?

Giữa Diệp Hồng và Trương Khác chẳng thể nói là có xung đột, Diệp Giang Thiên hỏi thế làm Tạ Kiếm Nam thấy hơi bất ngờ, chỉ cười gượng nói hời hợt:

- Có chuyện gì đâu, chỉ là tranh dành chút sĩ diện thôi.

Diệp Giang Thiên không hỏi thêm, đợi Tạ Kiếm Nam đi rồi, cũng vội lên xe.

oOo

~~Giang Đào biết đám Trương Khác không ưa gì Diệp Hồng nên không xếp cùng một bàn, tập đoàn Giang Thiên ở Huệ Sơn có ảnh hưởng khá lớn, Giang Đào có mời vài người bạn làm ăn, nên Diệp Hồng chẳng bị cô đơn, có ới người tranh nhau lấy lòng hắn.

Khi Diệp Giang Thiên tới nơi thì thằng con quý hoa đang khoác lác về việc xây dựng nhà máy liên doanh với người cùng bàn, làm xung quanh hâm mộ không thôi, không để ý có một cửa phòng bao để hé ra khe hở nhỏ, Trương Khác đang tập trung chú ý nghe hắn ba hoa.

Giữa bữa tiệc, Diệp Giang Thiên đột nhiên tới, làm Giang Đào thấy vinh hạnh, rất nhiều người tỏ ra kinh ngạc, dù sao Diệp Giang Thiên một thời xưng được là người giàu nhất Huệ Sơn, xương đúc của Giang Đào chẳng qua là cái xương nhỏ dựa vào tập đoàn Giang Thiên mà sinh tồn thôi.

- Ba của Diệp Hồng đấy.

Giang Đại Nhi khẽ nói với mọi người.

Đám Trương Khác tất nhiên không giống như những người khác ủa tới chào hỏi, Giang Đại Nhi tỏ ra rất lãnh đạm, chỉ hơi bất ngờ, người ngoài hay nói cha cô và ông ta là chỗ quen biết lâu năm, có điều từ khi Diệp Giang Thiên phát lên, Giang Đại Nhi chẳng gặp ông ta được vài lần.

Diệp Hồng thấy cha vừa rời là có một đám đông xúm xít vây quanh thì đặc ý lắm, đi tới hỏi:

- Ba, sao lại tới bất ngờ thế?

- Ba và bác Giang con giao tình bao năm, không uống chén rượu lần này, thì phải đợi tới mười năm nữa, ba lại chẳng tiếc chết đi được sao? Nên vội xử lý chuyện bên kia xong rồi tới đây, bữa tiệc chưa kết thúc chứ hả?

Diệp Giang Thiên lớn tiếng nói cười, mắt thì đảo quanh tìm đám Trương khác.

- Chủ tịch Diệp tới, dù tiệc có kết thúc cũng sẽ mở tiệc mới ..

Bên cạnh có người cười nịnh bợ.

Có người ngồi cùng bàn Giang Đào chủ động rút lui, phục vụ thay đổi bát đĩa, Giang Đào liền mời Diệp Giang Thiên vào ngồi.

Diệp Giang Thiên cười tự nhiên hỏi:

- Nghe nói nhà anh có khách quý tới, sao không thấy bọn họ ngồi đây?

Bàn tiệc của Giang Đào là bàn chính rồi, chỉ có khách quan trọng mới ngồi đây, Diệp Giang Thiên hỏi thế, Giang Đào đoán ông ta nói tới bạn con mình:

- Bạn của Đại Nhi ngồi ở phòng bao bên kia.

Trương Khác không ngờ Diệp Giang Thiên nhắm vào bọn họ mà tới, duỗi chân đóng cửa lại, tránh Diệp Giang Thiên biết y quan sát bên ngoài.

Giang Đào cùng Diệp Giang Thiên đi vào, Diệp Giang Thiên liếc nhìn phòng bao một lượt, nhận ra Trương Khác cười hỏi:

- Xin hỏi đây có phải là ông Trương của Cẩm Hồ không?

Diệp Hồng không hiểu cha y tới làm gì, Trương Khác cũng không rõ Diệp Giang Thiên vì sao đi thẳng tới nói chuyện với mình. Người ngồi quanh mặc dù đều quen thân với Trương Khác, nhưng quá nửa không biết thân phận của y, ngay cả đám Giang Đại Nhi cũng chỉ biết nhà y có quan hệ mật thiết với Ái Đạt.

Trương Khác đoán chẳng lẽ Diệp Giang Thiên có mối quen biết ở Hải Châu? Nhìn vẻ ngạc nhiên của Diệp Hồng, đoán chắc không phải do Tạ Kiếm Nam tiết lộ việc của mình.

Dù sao Diệp Giang Thiên là danh nhân của Huệ Sơn, Trương Khác đứng dậy bắt tay ông ta:

- Không đáng để chủ tịch Diệp để vào mắt ...

Lại giới thiệu:

- Đây là giám đốc Kính của quảng cáo Phi Hồng, đây là bà Tôn của Thế Kỷ Hoa Âm.

Diệp Giang Thiên tới chỉ để chào hỏi một tiếng, để lại ấn tượng sơ bộ, rồi theo Giang Đào về bàn chính, những người còn lại thì thắc mắc, với thân phận và địa vị của Diệp Giang Thiên, có cần phải đặc biệt đi chào hỏi một người trẻ tuổi sao, hơn nữa hình như nực cười kia ẩn chứa vẻ lấy lòng thì phải?

Trương Khác trông trầm tĩnh cương nghị, nhưng quá trẻ, nên dễ bị người ta xem nhẹ, người biết y cũng chỉ coi y là con cháu là quyền quý, tuyệt đối không liên hệ với nhân vật có vai vế.

Diệp Hồng lòng càng uất ức, hấn vốn tưởng dựa vào cha để lên mặt với Trương Khác, chẳng phải hấn muốn làm gì đám Trương Khác, chỉ muốn áp đảo y về khí thế, nhưng vụn vặt lần không ngờ cha hấn tới lại để chào hỏi Trương Khác.

Diệp Hồng buồn bực, ăn chẳng còn ngon miệng gì nữa, lại còn bị cha hấn kéo tới bàn Trương Khác mời rượu, cuối bữa tiệc còn hàn huyên với y rồi mới về, Diệp Hồng cảm thấy hôm nay mất hết thể diện rồi, sau này vĩnh viễn đừng mong ngẩng đầu lên trước mặt Trương Khác.

- Vì sao ba tới đây?

Vào trong xe, Diệp Hồng không nhận được phản nản:

- Tên tiểu tử đó và con có xích mích, ba có phải không biết đâu.

- Xích mích? Con còn chưa đủ tư cách xích mích với y đâu.

Diệp Giang Thiên lắc đầu:

- Người ta đập xe cũng không phải là muốn đập xe của con, chúng ta nể mặt Chu Cẩm Du mới không tính toán với Tạ Kiếm Nam, con đừng có mà ngốc bị người ta lợi dụng.

- Nhưng chuyện Đại Nhi...

Diệp Đại Nhi phát tay ngăn không cho hấn nói tiếp:

- Tiền là thứ rất hay, ba nói với con rồi, một là người ta nhiều tiền hơn con, hai là đích thực là có những thứ tiền không mua nổi, con đừng cưỡng ép, vô nghĩa lắm. Con gái của Giang Đào, lần trước ba nghe con nói đã thôi rồi cơ mà, sao còn quần lầy làm gì nữa? Có phải con không kiếm được cô gái xinh đẹp đâu.

- Con uống rượu với Kiếm Nam, anh ta nói chỉ còn bước nhỏ nữa là đạt được mà bỏ thì quá đáng tiếc ... Mà thua thằng đó con không phục.

- Con muốn thế nào mới phục?

Diệp Giang Thiên trợn mắt lên:

- Tạ Kiếm Nam, Tạ Kiếm Nam, Tạ gia kẻ nào cũng không minh quá mức, không chịu thua thiệt một chút nào, người khác trong mắt chúng là quân cờ thôi. Tạ Kiếm Nam muốn con bám dính lấy Đại Nhi để xung đột với Trương Khác, nhưng nó có nói lại lịch của Trương Khác cho con biết không hả?

345. Chương 345: Vấn Đề Tôn Trọng

Sự ân cần của Diệp Giang Thiên làm người ta rất bất ngờ, Trương Khác có nghe Diệp Hồng khoác lác một khi chuyện liên doanh thành công, tập đoàn Giang Thiên sẽ ôm được nhiều công trình, nói thể tức là Diệp Giang Thiên chẳng lạ gì Trương Thiết Lâm, phải chăng Trương Thiết Lâm đã biết ý đồ tới Huệ Sơn của bọn họ?

Chỉ bằng Trương Thiết Lâm không thể nghĩ được xa như vậy, nhưng còn có kẻ hiểu rất rõ bọn họ là Tạ Kiếm Nam thì khác hẳn rồi.

Trương Thiết Lâm là thư ký của Chu Cẩm Du, vậy chắc hai người này phải rất thân thiết.

Trương Khác không biết, nếu chẳng phải vì y, Tạ Kiếm Nam căn bản không thèm bận tâm tới Trương Thiết Lâm.

Đối với loại người thích kín đáo, quen chơi người khác sau lưng như Trương Khác mà nói, sự ân cần của Diệp Giang Thiên chẳng hề làm y cảm thấy thích.

- Ông Trương của Cẩm Hồ, như Cẩm Hồ là của anh vậy ...

Đợi tới kết thúc bữa tiệc, Tôn Tĩnh Mông không nhịn được kéo dài giọng châm chọc:

- Thân phận của anh thần bí thật đấy, đi tới đâu đều giống như có người ở đằng sau chiếu đèn pin vậy ...

Trương Khác ngo trái ngo phải:

- Có đâu? Tôi lại thấy ánh sáng chỗ tôi hơi tối, gấp thức ăn còn thiếu chút nữa đút nhằm vào mũi, cô có chắc là lão già họ Diệp đó không phải là thấy bàn này có nhiều mỹ nữ như thế nên cố ý tới bắt chuyện chứ?

Tôn Tĩnh Mông cong cớn nói:

- Biến, không thích nói thì thôi, làm như người ta muốn biết chuyện của anh lắm vậy, có tiền thì cũng ghê đấy, nhưng chẳng qua chỉ là thằng nhóc con thôi.

Tôn Tĩnh Hương phì cười, cô còn nhớ cái dáng vẻ mê mẩn của cô em gái lần đầu gặp Trương Khác.

Trương Khác lúc mới đầu mang tới cho Tôn Tĩnh Mông cảm giác vô cùng hoàn mỹ, là loại nam nhân làm cô nhìn vào là tim đập thốn thốn, về sau biết y mới học cao trung, trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng, lấy lời cô mà nói là:

- Bà cô đây duyệt người vô số, vậy mà nhìn lầm y, đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Trương Khác á khẩu, tiền trước mặt Tôn Tĩnh Mông nhiều khi chỉ là con số, cô căn bản chưa bao giờ thiếu tiền, thậm chí vì sinh ra trong gia tộc lớn mà cảm thấy phiền não, không vì người khác có tiền mà tôn trọng.

Hứa Duy, Giang Đại Nhi với tiền cũng rất bình đạm, Giang Đại Nhi tâm tư đơn thuần, từ nhỏ lại sống ở gia đình khá giả, Giang Đào không bao giờ đem vất vả kiếm sống ra nói với con gái. Hứa Duy thì tính cách cứng cỏi, thuộc loại càng lấy tiền ra ép thì xương càng cứng, không giống như người thường, nhìn thấy tiền cứ như tỏa ra hào quang thần thánh.

Lý Nguyệt Như đẩy cửa đi vào an bài chuyện nghỉ ngơi ban đêm, Giang Đào cũng bị bà kéo tới.

Đổi lại khi khác, Lý Nguyệt Như nhất định kéo Giang Đại Nhi ra tận cửa khách sạn tiễn chân cha con Diệp Giang Thiên, hôm nay lại để mặc cho con gái ở trong phòng bao nói chuyện với đám Trương Khác.

- Khách sạn này đã đầy phòng mất rồi, chúng tôi đặt mấy gian phòng tại khách sạn Huệ Sơn, đợi lát nữa để ba Đại Nhi đưa mọi người qua đó.

Lý Nguyệt Như niềm nở nói:

Thực ra khách sạn này còn đủ phòng, bà ta định đặt ba người một phòng theo tiêu chuẩn khách sạn ở đây cho rẻ, thế cũng không coi là mất đạo đãi khách. Còn Tôn Tĩnh Hương thì đặt một phòng riêng, công ty nhỏ thì nhỏ, nhưng dù sao cô là chủ của Đại Nhi, chỉ có điều thấy đặt riêng phòng ối cô thì hơi đột ngột.

Nhưng Diệp Giang Thiên bất ngờ ân cần với Trương Khác làm Lý Nguyệt Như nơm nớp lo sợ, quyết định an bài cho đám Trương Khác ở khách sạn khác, nơi này chỉ tiếp bạn bè người thân.

Giang Đào thì thấy đám Trương Khác, Tôn Tình Hương, Hứa Tư buổi chiều tới Huệ Sơn tới giờ đều không nghỉ ngơi, có lẽ muốn sớm có phòng nghỉ ngơi.

Lý Nguyệt Như dứt khoát nói:

- Tôn trọng là phải thể hiện ở chi tiết nhỏ, nếu chiêu đãi Diệp Giang Thiên, anh có an bài ông ấy ở chung phòng với người khác không?
- Chuyện này ...

Giang Đào nghĩ nếu Trương Khác là người tính tình ôn hòa, khỏi an bài nơi khác cũng được, còn nếu là loại người tính toán, trong lòng sẽ khó chịu, liền để kế vợ an bài.

- Lễ nhiều người không trách, dù cảm thấy hơi phiền phức, cậu ta cũng thấy là mình tôn trọng cậu ta ...

Thấy chồng không nói được gì, Lý Như Nguyệt tỏ ra rất đắc ý.

- Đó là em tôn trọng tiền của cậu ta, nếu Diệp Giang Thiên không tới, em lại chặng nhét họ vào phòng ba người à?
- Tôn trọng tiền cũng là tôn trọng, không thì tôn trọng cái gì?

Lý Nguyệt Như nghi hoặc nói:

- Đại Nhi quen Trương Khác lâu như vậy rồi, còn tới Hải Châu mấy lần, nhà Trương Khác ra sao nó lại không biết, đúng là con bé ngốc.
- Em như thế này, nó có biết cũng không nói với em đâu.

Giang Đào lắc đầu cười:

- Em biết nhà Trương Khác có liên quan tới điện tử Ái Đạt rồi còn gì?
- Liên quan rất cuộc là liên quan thế nào, các loại quan hệ đâu có giống nhau.

Giang Đào không chấp với vợ, xua tay:

- Được, được, chuyện bên đó cho em xử lý hết.
- Anh là chủ gia đình hay em là chủ gia đình.

Lý Nguyệt Như kể những người khách khác đang lục tục rời đi, kéo chồng tới chào hỏi đám Trương Khác.

Trước kia Lý Nguyệt Như không xem trọng Trương Khác là do trong mắt bà ta, Ái Đạt chẳng hề to lớn thần bí, vì bà ta không biết quy mô của Ái Đạt, con gái lại làm đại sứ hình tượng cho Ái Đạt, nên trong mắt người khác Tiêu Vương ghê gớm thế nào, bà ta tiếp xúc nhiều nên chẳng thấy có gì đặc biệt.

Hơn nữa hiện Lý Nguyệt Như biết nhiều nội tình, Ái Đạt căn bản là loại xí nghiệp dựa vào quảng cáo mà phát lên, mà thời gian phát đạt còn ngắn, trong lòng bà ta sức nặng không bằng tập đoàn Giang Thiên có tài sản cả tỷ phát triển hơn chục năm trời.

Còn một điều rất quan trọng nữa, Trương Khác đi cùng đám Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng mà cũng không thấy ba cô gái kia đặc biệt coi trọng y.

Theo Lý Nguyệt Như nghĩ, quan hệ giữa Trương Khác và chị em Hứa Tư nhất định là rất thân thiết, mà Hứa Duy nhà nghèo, điều này bà ta biết rõ, mà Hứa Duy thuần túy coi Trương Khác như đứa con trai ít tuổi hơn mình, lúc nào khó chịu là lên tiếng trách mắng Trương Khác rất tùy ý.

Nên Lý Nguyệt Như nghĩ, nhà Trương Khác cùng lắm chỉ có họ hàng xa gì đó với chủ Ái Đạt, thực chất gia cảnh bình thường thôi.

Cho tới hôm nay Diệp Giang Thiên xuất hiện, Lý Nguyệt Như mới biến ấn tượng của mình với Trương Khác trước kia sai lớn rồi.

Trương Khác nghe Lý Nguyệt như nói muốn an bài phòng ở khách sạn Huệ Sơn, liền chối từ:

- Không cần phiền phức thế đâu ạ, bọn cháu chuyển này tới đây, thuận tiện còn có việc khác, đã đặt phòng ở khách sạn Huệ Sơn trước rồi.

Trong nội thành Huệ Sơn chỉ có duy nhất một khách sạn 5 sao là khách sạn Huệ Sơn.

- Anh còn chuyện gì nữa thế?

Tôn Tĩnh Mông liếc mắt nhìn Trương Khác, Hứa Tư:

- Biết ngay anh không phải chuyên môn tới đây uống rượu mừng sinh nhật.

Ánh mắt nghi ngờ của Tôn Tĩnh Mông làm trong lòng Hứa Duy có chút u ám, trước giờ với bên ngoài, Tạ Văn Tình mới là chủ nhân của Cẩm Hồ, Hứa Tư làm việc cho Tạ Văn Tình, tới tận khi điều đến Hong Kong làm việc.

Trạch viện trong ngõ Đan Tĩnh kia, đẹp đến mức bất kỳ ai thấy cũng muốn ngủ lại một đêm, Trương Khác nói nó là bất động sản của Cẩm Hồ, cô cùng Hứa Tư, Trần Phi Dung ngủ ở đó hai đêm, còn nói có cơ hội sẽ vào đó ở vài ngày.

Nghe khẩu khí vừa rồi của Diệp Giang Thiên, hình như Trương Khác mới thực sự là chủ nhân của Cẩm Hồ, quan hệ trong đó vốn phức tạp, có quan có thương, Hứa Duy nghĩ mình là người bình thường, chẳng nên bận tâm tới chuyện đó.

Nhưng nếu Trương Khác mới thực sự là chủ nhân của Cẩm Hồ, vậy rốt cuộc Trương Khác và chị mình có quan hệ gì, thực sự như bọn họ nói, vì dạy học cho Trương Khác nên mới quen nhau sao?

346. Chương 346: Phải Xin Lỗi

Trương Khác trả lời Tôn Tĩnh Mông:

- Có chút liên quan với chuyện Diệp đại thiếu gia vừa khoác lác, anh Kiến Bàn cũng tới đây, cả bác Tôn đáng lẽ cũng tới, chỉ là vừa khéo có chuyện nên lỡ, hay là cô cũng tới khách sạn Huệ Sơn ở với chúng tôi.

Tôn Tĩnh Mông xưa nay không hề để ý tới chuyện làm ăn của gia tộc, khi Diệp Hồng nói văng bọ, Trương Khác nghe rất chăm chú, nên cô cũng nghe vài câu, nhưng với loại người hặn không thể khắc lên trán dòng chữ “nhà tôi lắm tiền” này, cô cực ghét, tiếp theo không nghe nữa, không biết nội dung chuyện hặn nói:

- Ba tôi muốn đến? Mọi người làm gì mà thần bí thế?

Trên bữa tiệc Diệp Hồng nói rất nhiều chuyện, chỉ sợ người khác không biết nhà hặn có tiền có thế, gây cảm giác là kẻ phù phiếm, nhưng quả thực nhà hặn có tiền có thế, nên người khác phải nịnh bợ. Giang Đào không hiểu Trương Khác đang nói chuyện gì.

Trương Khác đoán Trương Thiết Lâm khả năng đã biết ý đồ của bọn họ tới Huệ Sơn, thái độ của Diệp Giang Thiên rất đáng cân nhắc, y muốn tiếp xúc với ông ta, điều này cần nhờ Giang Đào giúp.

Mặc dù đã không cần phải bảo mật nghiêm ngặt nữa, nhưng Trương Khác không muốn quá nhiều người biết, đặc biệt đám cấp dưới của Kính Phi Hồng, là người làm quảng cáo trình độ truyền tin nội tình rất cao, Trương Khác chỉ cười xòa nói:

- Cũng chẳng có gì đặc biệt, nói ra thì dài lắm, rảnh rồi để chị Tôn nói với cô.

Đám Trương Khác trước khi tới Huệ Sơn đã đặt phòng rồi, không cần vợ chồng Giang Đào an bài nữa, vả lại bọn họ cũng không biết sẽ ở lại Huệ Sơn bao lâu, vì thế nào cũng phải đợi chuyện có manh mối rồi mới đi được.

Về khách sạn Huệ Sơn, Diệp Kiến Bàn còn chưa tới, Trương Khác gọi điện cho Đào Hành Kiện, hặn vẫn cùng Phó Tuấn ở phòng bao dưới lầu tiếp đãi đồng nghiệp ở Hương Tuyết Hải, một lát nữa sẽ lên.

Tôn Tĩnh Hương thấy Trương Khác muện như thế rồi còn bàn chuyện công việc, liền muốn về phòng đợi Diệp Kiến Bàn, Trương Khác giữ lại:

- Bác Tôn không có ở đây, chị ở lại đại biểu cho bác đi.

Tôn Tĩnh Hương cười nhẹ lắc đầu:

- Có giám đốc Phó rồi, cần gì tới tôi nữa? Chị em tôi xưa nay không quản chuyện ở nhà.

Trương Khác biết chị em cô xưa nay ghét phân biệt nam nữ ở Cát gia, nói:

- Chị còn nghĩ thực nghiệp Gia Tín thuộc về Cát gia sao? Chuyện này mà thành, anh Diệp cũng sẽ là cổ đông của Gia Tín đấy.

Tông Tĩnh Hương nghe thế không vội về phòng nữa:

- Vậy tôi cũng muốn ở lại nghe thử để tăng thêm hứng thú, xem cậu bàn chuyện làm ăn ra sao, tôi luôn rất tò mò đấy.

- Bàn chuyện làm ăn gì đâu, chị nói nghiêm túc quá, công tác cụ thể đều do nhân vật chuyên nghiệp như Đào Hành Kiện, Phó Gia Tuấn làm, tôi năng lực có hạn, chỉ gặp mặt người Hương Tuyết Hải cho biết thôi.

oOo

~Đào Hành Kiện chuyển này mời đồng nghiệp cũ ở Hương Tuyết Hải có Quách Kiến phó quản đốc phụ trách hạng mục xây dựng và sản xuất, quản đốc Trần Mạt , Tăng Vi chủ quản chất lượng sản phẩm.

Bọn họ đều vào Hương Tuyết Hải năm sau 84 khi bộ công nghiệp nhẹ liệt Hương Tuyết Hải vào xí nghiệp điển hình quốc gia, không giống Đào Hành Kiện mới tới Hương Tuyết Hải được 2 năm, trong đó Tăng Vi trẻ nhất cũng ở Hương Tuyết Hải tám năm rồi.

Nhận được điện thoại của Trương Khác, Đào Hành Kiện với Quách Kiến:

- Có người tôi muốn giới thiệu cho các anh biết.

Quách Kiến nghi hoặc nhìn Đào Hành Kiện, nhưng trước mặt Phó Gia Tuấn không tiện hỏi, hần và Trần Mạt xã giao nhiều không vấn đề, đối với Tăng Vi mà nói thì thời gian không còn sớm nữa, chiều cổ đồng nghiệp nữ, ăn cơm tối giờ nên kết thúc về nhà rồi, cảm giác Đào Hành Kiện có lời muốn nói, nên không bảo phải đi nữa.

Khi tới thang máy, vừa khéo có nhóm khách khác, Quách Kiến bảo Trần Mạt đi cùng Phó Gia Tuấn, hần và Tăng Vi, Đào Hành Kiện đợi thang máy khác.

Nhìn biển trên thang máy cho thấy thang máy đã đi lên tới tầng 19 , Quách Kiến mới hỏi:

- Hôm nay không đơn giản tìm chúng tôi ôn chuyện cũ đấy chứ?

- Tôi hiện giờ cũng xem như là áo gấm về quê, phải tìm mọi người khoe khoang chứ, còn có ý đồ gì nữa?

Đào Hành Kiện cười:

Quách Kiến lắc đầu:

- Anh hiện là doanh nhân Hong Kong, có muốn khoe khoang thì trực tiếp tới trước mặt Trương Thiết Lâm mà khoe. Coi hần hạn anh thấu xương vậy chứ, nếu anh về đầu tư, hần tới vẫy đuôi rồi rít là cái chắc.

- Anh có trách tôi phá hỏng chuyện của anh không? Nếu liên doanh mà thành, anh sẽ thành phó tổng giám đốc là cái chắc.

Đào Hành Kiện nửa đùa nửa thật nói:

- Biển, nếu làm phó tổng giám đốc dưới quyền Trương Thiết Lâm, chẳng bằng ở lại nhà máy cũ còn hơn.

Vừa rồi trong bữa cơm, bọn họ nói cùng xấu Trương Thiết Lâm không ít.

- Nếu liên doanh theo điện kiện của Samsung, anh nghĩ nhà máy cũ còn tương lai không?

Thang máy mở ra, Đào Hành Kiện đi vào đột ngột hỏi:

Quách Kiến nghe vậy ngẩn ra một lúc, thấy vẻ mặt Đào Hành Kiện nghiêm túc, vào thang máy rồi nói:

- Anh không trách tôi khi đó không đứng ra nói đỡ cho anh chứ? Anh cũng biết đó, chuyện liên doanh, cục công nghiệp nhẹ bị đá hết qua một bên, phó cục trưởng Trường Phí Hành từ lúc đàm phán đến giờ không phát biểu câu nào, chúng tôi đành im lặng. Nói thật chúng tôi rất phục anh, nếu không hôm nay bọn tôi cũng chẳng tới “ôn chuyện cũ” với anh, đây là tội tư thông với ngoại địch đấy ...

Đào Hành Kiện cười phá lên:

- Trương Thiết Lâm hận tôi đến thế cơ à?

- Khác với anh, bọn tôi từ khi tốt nghiệp đã thành gia lập nghiệp ở Huệ Sơn rồi, ba mấy tuổi mới chút cơ sở đều ở Huệ Sơn cả. Anh ghét Chu Cẩn Du, Trương Thiết Lâm là bỏ đi, chứ chúng tôi không có dũng khí ra ngoài xông pha như anh được.

Quách Kiến thở dài.

Đào Hành Kiện gật đầu, hẩn hiểu hoàn cảnh Quách Kiến, mọi người đều có gia đình không phải là thanh niên nhiệt huyết như lúc mới ra trường nữa:

- Tôi hiểu, nếu tôi có con, chắc cũng muốn ổn định ở Huệ Sơn, chứ không cáo giác chuyện này lên tỉnh.

- Ài, có khác gì đâu, Samsung thì cứ như ăn chắc rồi, không chịu nhường một chút nào, phía thành phố thái độ mập mờ, Trương Thiết Lâm tiếp xúc với đại biểu Hàn Quốc còn nhiều hơn chúng tôi, còn đàm phán gì nữa ...

Khi vào thang máy, Quách Kiến không thấy Đào Hành Kiện ẩn số, qua tầng 20 mà thang máy vẫn đi lên:

- Người sắp gặp không phải ở tầng đỉnh chứ? Nghe nói khách sạn Huệ Sơn có gian phòng tổng thống, nhưng tôi chưa được thấy qua, lương cả năm của tôi cũng không đủ ở đó.

- Lần này chúng tôi tới Huệ Sơn có việc phải làm, gian phòng tổng thống rộng rãi, không cần tìm chỗ làm việc nữa, tôi là nhân viên quen, ở tầng 20 thôi. Nhưng nếu Trương Thiết Lâm tới, tôi có khi cũng đặt phòng tổng thống tiếp hẩn ...

Quách Kiến cười ha hả:

- Khách sạn Huệ Sơn lập nên là để lừa ngoại tệ mà, một gian phòng thường cũng bằng cả tháng lương của tôi.

- Nói thế là các anh vẫn mong chuyện liên doanh?

Hương Tuyết Hải là xí nghiệp quốc hữu, chuyện gì đều có ban ngành cấp trên chủ quan, Quách Kiến cấp bậc chính khoa, lương tháng chẳng đủ ở đây một đêm, Đào Hành Kiện là quản lý Hương Tuyết Hải thuê về, tiền lương trong nhóm cao nhất Hương Tuyết Hải, trước khi mời hẩn tới Hương Tuyết Hải, tiền lương còn do thành phố đặc biệt phê duyệt.

Quách Kiến trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Người của Samsung tới tìm tôi nói chuyện đãi ngộ sau khi liên doanh, ra giá thế này .

Quách Kiến đưa ba ngón tay ra:

- Tôi thấy phương án của bọn họ rất khó chấp nhận, nhưng biết thế nào được, thành phố tựa hồ đã quyết hi sinh thương hiệu Hương Tuyết Hải đổi lấy tiền đầu tư, đám nhân vật nhỏ chúng tôi thì thay đổi được cái gì. Dù thấy đang tiếc, nhưng liên doanh thành rồi, tôi cũng không thể không tới đó làm việc ...

Thang máy dừng lại ở tầng thượng, Phó Gia Tuấn và Trần Mạt đứng ở hành lang đợi bọn họ.

Gõ cửa phòng Trương Khác, Phó Tuấn ra mở cửa giúp bọn họ, Quách Kiến còn tưởng Phó Tuấn là người Đào Hành Kiện mới giới thiệu, vừa định lên tiếng thì Phó Tuấn nói:

- Khác thiếu gia đợi mọi người ở bên trong.

Trương Khác đứng dậy mời Quách Kiến, Trần Mạt, Tăng Vi ngồi:

- Tôi thường được nghe giám đốc Đào nói tới các vị, lần này tới Huệ Sơn, liền mạo mộ nhờ anh ấy giới thiệu, không tìm chỗ chính thức gặp gỡ, có vài việc phải xin lỗi các vị rồi.

Lấy danh thiệp từ tay Hứa Tư, phát cho đám Quách Kiến:

- Danh thiệp này có chút quan hệ với giám đốc Đào.

Quách Kiến chẳng hiểu gì, bọn họ chưa bao giờ gặp nhau, có gì phải xin lỗi? Danh thiệp chỉ ghi công ty trách nhiệm hữu hạn Việt Tú HK, không ghi chức vụ, theo tư duy bình thường, y hẳn là chủ công ty, chẳng qua không đảm nhận chức vụ cụ thể ở công ty mà thôi.

Quách Kiến hỏi luôn:

- Ông Trương có chuyện gì mà phải xin lỗi chúng tôi?

- Nghe giám đốc Đào nói, các vị đều muốn vào công ty liên doanh, mùa đông năm ngoái, tài liệu phản đối liên doanh là do tôi giúp giám đốc Đào đưa lên, chuyện liên doanh bị trì hoãn, tôi coi như là kẻ đầu sỏ gây tội, nên phải xin lỗi.

Trương Khác thần nhiên thừa nhận làm Quách Kiến giật mình, hẳn đã biết Đào Hành Kiện mời bọn họ ăn cơm, tuyệt đối không đơn giản là ôn chuyện cũ mà.

Quách Kiến nhìn Trần Mạt, Tăng Vi, trầm ngâm một lúc, vừa rồi không chú ý để lộ hết suy nghĩ với Đào Hành Kiện rồi, giờ không cần giấu diếm gì nữa:

- Phương án luyện danh bị tính bác bỏ, chúng tôi cũng thở phào. Tuy nói vào công ty liên doanh thì thu nhập cá nhân tăng lên một bậc, nhưng trong lòng không thoải mái nên rất mâu thuẫn, dù sao tôi vào Hương Tuyết Hải cũng được 12 năm rồi.

Trương Khác thông thả nói:

- Ý đồ của Samsung hẳn các vị cũng rõ rồi, chính phủ Huệ Sơn không phải là không hiểu. Vấn đề quan trọng là chính phủ tham tiền đầu tư, tham chính tích, khiến Hương Tuyết Hải phải hi sinh quá nhiều ... Từ góc độ xí nghiệp, thái độ các vị với chuyện liên doanh này thế nào?

- Không nói tới Samsung vội, nếu chỉ nói tới liên doanh, chúng tôi rất hi vọng liên doanh.

Quách Kiến đại diện cho hai người kia nói:

- Nói thế cũng không chính xác lắm, chỉ là xí nghiệp muốn tồn tại nên tuân theo phép tắc thị trường chứ không phải là phép tắc thể chế. Hiện giờ chuyện kinh doanh cái gì cũng phải xin chỉ thị ban ngành chủ quản, mà các đại lão gia đó có hiểu thị trường, hiểu kinh doanh gì đâu. Thành tích của Hương Tuyết Hải không kém, nhưng có với Hải Nhĩ của Thanh Đảo thì còn thua kém nhiều lắm. Từ góc độ này mà nói, chúng tôi mong liên doanh, là để mong dứt bỏ phụ thuộc vào chính phủ, nhưng liên doanh với Samsung là phải hi sinh thương hiệu, chúng tôi biến hết thành cơ sở sản xuất cho nước ngoài ở trong nước, đây không phải là điều chúng tôi muốn thấy.

- Tức là các vị hi vọng thành phố Huệ Sơn bỏ trói buộc Hương Tuyết Hải.

Trương Khác hỏi vặn:

- Đúng thế, Hương Tuyết Hải được thành lập hơn 20 năm, được nhà nước khen thưởng lớn nhỏ hơn 70 lần, là thương hiệu điện tử gia dụng có hạng trong nước. Kỹ thuật không kém, công nhân lành nghề đông, lại đưa vào thiết bị sản xuất tiên tiến, về quản lý cũng tính cực học tập, tại sao phải cam tâm biến thành cơ sở sản xuất của Samsung? Nhưng, hiện giờ chúng tôi cũng rất mâu thuẫn, nguyên nhân chủ yếu nhất là thành phố quá can thiệp vào chuyện kinh doanh, làm người ta cảm thấy trói buộc gò bó.

Quách Kiến không ngần ngại nói những điều này với một người lạ, cho thấy hẳn ta phải kìm nén rất lâu rồi:

- Có một việc này đủ nói lên vấn đề, nhà máy muốn tăng lương cho khoa trưởng bảo vệ, phương án báo lên thành phố, thành phố nói lương khoa trưởng bảo vệ chỉ kém bên ngoài một chút, không thể tăng lên nữa, cho nên không phê chuẩn ...

Trương Khác đứng dậy, nhận lấy bình nước trong tay Phó Tuấn, đích thân pha trà cho đám Quách Kiến, nói chuyện thêm một lúc, nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, đề tài này nói ra còn rất dài, tôi cũng có vài suy nghĩ muốn ba vị cùng thảo khảo, thế này đi, tối mai tôi mời khách, mong được ba vị quang lâm.

Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa bọn họ về nhà, tới khi Phó Tuấn trở về khách sạn thì Diệp Kiến Bản mới về.

Muộn thế này mới về, chắc chuyện rất thuận lợi, Trương Khác đem chuyện Diệp Giang Bản ân cần với mình ở tiệc sinh nhật của Giang Đào kể với Diệp Kiến Bản:

- Tập đoàn Giang Thiên muốn xây dựng nhà máy liên doanh, ông ta không quan tâm Hương Tuyết Hải liên doanh với ai, chỉ cần có công trình này là được. Tôi thấy ý đồ của chúng ta bị đám Trương Thiết Lâm biết rồi.

- Chỉ bằng vào việc hắt hủi thấy chúng ta ở rừng mai mà đoán ra được sao?

Diệp Kiến Bản không tin.

- Tạ Kiến Nam cực kỳ chú ý tới chúng ta đấy, muốn che giấu được hẳn rất khó.

- Ủ đúng vậy.

Diệp Kiến Bản vỗ đầu:

- Có kẻ mà hẳn hẳn thấu xương ở đây, không thể hi vọng chung sống hòa bình với hẳn được. Xem ra không bằng ngày mai tôi cùng Phó Gia Tuấn lại tới gặp Triệu Dương, có cơ hội liền trực tiếp nói rõ ý đồ của chúng ta. Chuyện Phú Xuân Các xem ra ảnh hưởng tới ông ấy lớn lắm.

- Chúng ta có hai thế yếu, thực nghiệp Gia Tín bất kể phương diện nào cũng thua kém Samsung, bọn họ lại đàm phán cả năng rồi, chúng ta mới xen vào quá đột ngột. Nhưng chúng ta cũng có ưu thế, đó là không bắt bọn họ bỏ thương hiệu Hương Tuyết Hải, điều này với Triệu Dương và người của Hương Tuyết Hải đều có sức hấp dẫn nhất định. Thêm nữa chúng ta sẽ giao dịch công bằng với Hương Tuyết Hải, thừa nhận tất cả tài sản vô hình của họ, chúng ta có thể chủ động thêm một chút ở điểm này, thừa nhận thương hiệu Hương Tuyết Hải có giá trị 100 triệu, tôi nghĩ quãng ra điều này đủ khiến chính phủ Huệ Sơn cân nhắc lại ...

Diệp Kiến Bản không chắc như ý:

- Vì có được nhân viên và thiết bị của Hương Tuyết Hải, có lẽ Samsung sẽ đồng ý đưa ra giá có bù 100 triệu.

Trương Khác nắm tay lại, dậm dậm lên môi, nói:

- Chuyện liên doanh giữa Samsung và Hương Tuyết Hải luôn bí mật, không tiết lộ với giới truyền thông. Tôi nghĩ Samsung chỉ muốn xây một cơ sở sản xuất trong nước, xí nghiệp sản xuất tủ lạnh trong nước có hơn 50 cái, nói không chừng Samsung không chỉ chọn mỗi Hương Tuyết Hải, thế nên giải thích được vì sao bọn họ không chịu nhượng bộ đồng thời đàm phán bí mật. Đương nhiên không thể phủ nhận Hương Tuyết Hải có điều kiện rất ưu việt, nơi có cơ sở công nghiệp điện tử ngang với Huệ Sơn chỉ có Hợp Phì, Trung Sơn, Thuận Đức, Thanh Đảo ... Chắc Samsung sẽ lựa chọn mấy nơi đó.

- Ái Đạt có nhà phân phối thực lực mạnh ở những nơi đó, cậu bảo Dương Văn đi nghe ngóng xem.

Diệp Kiến Bản cũng tán đồng suy nghĩ của Trương Khác:

- Nếu đúng là có, chắc bên Huệ Sơn sẽ không để Hương Tuyết Hải chỉ trói vào một mình Samsung.

- Tôi sẽ bảo người của phòng thị trường đi điều tra việc này ...

Trương Khác lắc đầu than:

- Chương ngại lớn nhất không bày ra bề ngoài, chỉ e một số chuyện, có kẻ ở Huệ Sơn cố ý giả ngu vờ không biết. Phải để những người có ý kiến biểu đạt hết ra mới có lợi cho chúng ta.

Ba người Quách Kiến có tình cảm rất sâu với Hương Tuyết Hải, đều là người Trương Khác nói rới, quan trọng là bọn họ đều ở trong thể chế, bên trên ý kiến đồng nhất, phía dưới chỉ có thể nghe theo. Nếu bên trên có tiếng nói bất đồng phát ra, người dưới mới có lựa chọn.

Tới Huệ Sơn thì không thể không gặp Tống Hiểu và Điền Hải Hà, trưa ngày hôm sau Trương Khác và Hứa Tư muốn mời hai người họ dùng cơm, bị Tống Hiểu oán tránh một trận, bảo bọn họ tới Huệ Sơn không tìm ông ta đầu tiên, ông ta cũng gặp mặt Giang Đào vài lần, đáng lẽ phải nói để cho ông ta và Điền Hải Hà tới góp vui.

Nói ra thì Trương Khác được coi là ân nhân cứu mạng của Tống Hiểu, Điền Hải Hà. Ở Huệ sơn không có mối quan hệ nào khác làm người ta yên tâm, hai người này đáng để tin nhiệm.

Bí thư chính pháp ủy Diêm Chân Khoa của Huệ Sơn là người Hải Châu, trước kia là bí thư chính pháp ủy Hải Châu, Trương Khác cũng quen ông ta, chỉ là tầng quan hệ này không đáng tin cậy.

Diệp Kiến Bản chuyên môn đi làm công tác với Triệu Dương, tranh thủ ở chuyện này được Triệu Dương ủng hộ, lực cản sẽ ít đi một nửa.

Trương Khác thì liên tục ba ngày liền mời đám Quách Kiến ăn cơm, nói rất nhiều việc liên doanh và quản lý xí nghiệp. Cho dù cuối cùng thực nghiệp Gia Tín liên doanh với Hương Tuyết Hải sẽ phải dùng bọn họ, nhưng năng lực bọn họ ra sao thì Trương Khác không biết, khi xác định nắm được tâm tư của họ rồi mới đem ý đồ của chuyện đi này nói ra.

347. Chương 347: Nỗi Lo Về Sau

Sáng hôm sau ngày gặp Đào Hành Kiện, Trương Thiết Lâm xuất hiện ở Hương Tuyết Hải, hần vốn rất ít khi tới đây, sau khi tìm mấy thành viên tổ đàm phán mở cuộc họp, vòng vo quanh quẩn một hồi, hần lớn lối tuyên bố:

- Ai làm Đào Hành Kiện thứ hai thì đừng trách tôi không khách khí, lúc đó không đơn giản là mời rời khỏi Huệ Sơn nữa đâu. Đã nghe tới ông chủ của xưởng may Đông Hương rồi chứ, vì chuyện mở rộng xưởng may chưa được phê thôi, chuyện nhỏ như con kiến mà bị bắt phải mười năm. Chuyện đằng sau không cần nói nữa, tôi nói tới ví dụ này để ọi người biết, pháp luật một khi nghiêm minh, các vị sẽ biết thế nào là sợ hãi, có hành vi nào ác liệt hơn phá hỏng mời gọi đầu tư?

Đào Hành Kiện không nói với đám Quách Kiến là khi thường mai bị Trương Thiết Sâm nhìn thấy, nhưng Trương Thiết Sâm không thể vô duyên vô cớ nhắc tới Đào Hành Kiện, lại còn nặng lời như thế, Quách Kiến khẳng định Trương Thiết Lâm biết cả việc Đào Hành Kiện tới Huệ Sơn lần mục đích chuyến đi rồi, nếu không hần đã chẳng lồng lộn lên như thế.

Quách Kiến trở về tra tư liệu về thực nghiệp Gia Tín, mới hiểu ra, kẻ thù hận thấu xương trở về, mà thân là địa đầu xà lại không làm gì nổi, Trương Thiết Lâm sao lại chẳng điên.

Tất nhiên tra tư liệu của thực nghiệp Gia Tín thì không thể không nói tới Việt Tú HK, Quách Kiến không ngờ Việt Tú HK lại còn có cả liên quan tới điện tử Ái Đạt đang nổi đình nổi đám trong nước.

Nếu chẳng phải biết quan hệ đằng sau của thực nghiệp Gia Tín, nếu chẳng phải Trương Khác thừa nhận Từ Học Bình hỏi tới chuyện liên doanh là do y, Quách Kiến nghe Trương Thiết Sâm buông lời uy hiếp trắng trợn như thế, nói không chừng sẽ không tiếp xúc với Đào Hành Kiện nữa.

Lúc này hần không sợ lời của Trương Thiết Lâm nữa, mà chỉ suy nghĩ thực sự không cần phải xung đột với Trương Thiết Lâm làm gì, cứ tiếp xúc riêng với đám Trương Khác thì tốt hơn.

Liên tục bốn buổi tối liền bàn chuyện liên doanh và quản lý xí nghiệp, trừ ngày thứ ba con Tăng Vi bị sốt cao, cô ta phải vào bệnh viện trông con không tham gia. Còn những ngày khác, mỗi ngày tan ca là tới thẳng khách sạn Huệ Sơn, tới hai giờ sáng Phó Tuấn mới đưa bọn họ về nhà.

Không chỉ Trương khác mà Đào Hành Kiện, Phó Tuấn đều có tâm đắc kiến giải riêng về quản lý xí nghiệp, mọi người nói chuyện vô cùng hợp ý, tới ngày thứ tư, Trương Khác nói ra ý đồ của chuyến đi này:

- Chúng tôi hi vọng thực nghiệp Gia Tín có thể thay thế Samsung hợp tác với Hương Tuyết Hải.

Cho dù sớm đã có suy đoán này, nhưng Trương Khác nói thẳng ra, dám Quách Kiến vẫn giật mình.

Quách Kiến nghi hoặc nói:

- Nếu nói tới việc liên doanh, tựa hồ chúng tôi không có tác dụng lắm, mặc dù chúng tôi cũng là thành viên tổ đàm phán, nhưng chỉ là để trưng bày thôi.

- Không.

Trương Khác nói chắc nịch:

- Ba vị là người thực sự đại biểu cho Hương Tuyết Hải, chỉ sau khi giao lưu với các vị tôi mới đưa ra được phương án liên doanh thích hợp nhất với lợi ích của cả hai bên, còn về các chuyện khác, chẳng qua chỉ là người gian ta trá mà thôi ..

Rồi lấy một văn kiện từ tay Hứ Tư, đưa cho bọn họ:

- Đây là bản thảo phương án đầu tư, trước khi tới Huệ Sơn, chúng tôi đã có một bản phương án rồi, song sau khi trò chuyện với các vị, chúng tôi thu được rất nhiều ích lợi, cho nên sửa lại, chúng tôi nghĩ các vị có thể nhìn ra được phương án liên doanh nào có lợi cho Hương Tuyết Hải hơn.

Lời của Trương Khác làm Quách Kiến rất động lòng, có một xí nghiệp khác nhảy ra cạnh tranh với Samsung, Hương Tuyết Hải nhất định có lợi, nếu không đàm phán với Samsung đã chẳng giằng co tới bây giờ.

Nhưng Quách Kiến cũng có cổ kị, tên Trương Thiết Lâm này đằng sau lưng nhất định có vấn đề, Quách Kiến không dám đoán bừa, nhưng họ Trương này cực lực ủng hộ liên doanh với Samsung, vì Samsung hứa cho hắn đảm nhận tổng giám đốc phía TQ của công ty liên doanh.

Quách Kiến băn khoăn hỏi:

- Thực nghiệp Gia Tín liên doanh với Hương Tuyết Hải, thành phố phái Trương Thiết Lâm tới làm tổng giám đốc thì các vị có ý kiến gì?

- Nếu liên doanh thành công, chúng tôi hi vọng do thực nghiệp Gia Tín nắm cổ phần, tầng quản lý phải do hội đồng quản trị ủy nhiệm, làm gì có lý nào ở bên ngoài biết phái được? Bọn họ tiến cử, thì phải xem hắn có đủ tư cách hay không đã.

Quách Kiến nhìn Đào Hành Kiện, thầm nghĩ nếu liên doanh xong để hắn làm tổng giám đốc, tất nhiên có lợi cho Hương Tuyết Hải, nhưng Trương Thiết Lâm nhất định không chịu khuất mình dưới Đào Hành Kiện, bất kể có cấu kết với Samsung hay không, Trương Thiết Lâm tuyệt đối không ủng hộ liên doanh với Gia Tín.

Quách Kiến tỏ ra do dự:

- Trương Thiết Lâm không phải là người vì việc công quên cái riêng đâu.

Trương Khác hiểu băn khoăn của Quách Kiến, Gia Tín xen ngang, đàm phán không thành vỡ mòng bỏ đi, không có hậu họa gì, nhưng bọn họ vẫn phải ở lại Huệ Sơn, ở lại Hương Tuyết Hải kiếm miếng cơm.

Trương Khác cười từ tốn nói:

- Tôi không thể hứa gì với các vị, như vậy thành lập thỏa thuận riêng rồi. Tôi cũng chưa gặp Trương Thiết Lâm, không hiểu người này, nhưng tôi có thể nói, hắn không thể một tay che trời.

Quách Kiến lại nói:

- Tôi có một vấn đề luôn muốn hỏi ông Trương.

- Xin mời.

- Điện tử Ái Đạt và Việt Tú có quan hệ gì?

Trương Khác gật gù, không hề tỏ ra phật ý:

- Mọi người thắng thắn với nhau mấy ngày rồi, điều này không nên giấu các vị, bề ngoài Việt Tú HK chỉ là trung gian cung cấp chip giải mã của TI cho Ái Đạt, nhưng ...

- Đều là của ông Trương sao?

- Không thể nói như thế, mọi người cùng nỗ lực, chẳng qua tôi chiếm lợi lớn thôi.

Trương Khác mỉm cười:

- Giám đốc Đào năm ngoái không còn chỗ đứng ở Huệ Sơn, trước khi tới Gia Tín đã giúp đỡ cho Ái Đạt.

Quách Kiến gật đầu, hẩn ý của Trương Khác, nếu thực nghiệp Gia Tín thất bại, bọn họ không còn đường sống ở Huệ Sơn, bọn họ có thể tới Ái Đạt, không còn nỗi lo về sau nữa, có thể đấu tranh một chuyến vì lợi ích của Hương Tuyết Hải:

- Bản phương án này có thể cho chúng tôi mang về xem không?

~~o0o

~~Ngày 13 tháng 4, đối với Trương Thiết Lâm mà nói tuyệt đối không phải là một ngày lành, đám phán tạm sau dừng một tuần tạm dừng ngày mai sẽ bắt đầu vòng thứ mười ba, Trương Thiết Lâm triệu tập thành viên của tổ đàm phán tới thống nhất tư tưởng.

Để cuộc họp này hiệu quả hơn, địa điểm không lựa chọn ở nhà máy mà dùng phòng họp của văn phòng chính phủ, trừ hẩn ra còn có đám Phí Hành Vĩ phó cục trưởng cục công nghiệp nhẹ, nhà máy Hương Tuyết Hải có tám người thể trận có thể nói là rất lớn.

Cái gọi là thống nhất tư tưởng chính là khi đàm phán không được tùy tiện phát biểu, càng không được tranh chấp với phía Hàn Quốc.

Phí Hành Vĩ thì mặc kệ, chỉ cần phương án được tỉnh thông qua thì thế nào cũng được.

Phía Hàn không lùi bước một chút nào, chẳng qua là khảo nghiệm kiên nhẫn của Huệ Sơn và tỉnh, Trương Thiết Lâm còn cấm tranh chấp với phía Hàn, thật không biết hẩn là đại biểu phía Trung hay phía Hàn.

Phí Hành Vĩ ngồi đó mà hẩn vĩa để đầu đầu, ngó thấy Quách Kiến Thành đang lật xem một bản văn kiện, chỉ nghĩ hẩn chán nghe lời rác rưởi của Trương Thiết Lâm, xem thứ khác đốt thời gian, ngả đầu sang nhìn:

- Xem cái gì thế?

Quách Kiến lặng lẽ đưa phương án liên doanh thực nghiệp Gia Tín đề xuất cho ông ta, Phí Hành Vĩ càng xem càng kinh hãi, vội đẩy trở lại, cứ như đó là quả bom sắp nổ. Do hơi cuống, hành động không khỏi có chút hoảng hốt, bị Trương Thiết Lâm chú ý.

- Lão Phí, xem cái gì mà tỏ ra thích thú thế?

Trương Thiết Lâm năm ngoái mới lên phó xử, Phí Hành Vĩ thì đã là hạng lọc lõi rồi, chỉ cần ông ta im lặng trong lúc đàm phán, thì có gì trở ngại gì hẩn cũng mặc, nên chỉ thuận miệng hỏi thôi.

- Đó là thứ của quần đốc Quách, tôi chỉ ngó qua chút thôi.

Phí Hành Vĩ vội chối bỏ liên quan.

348. Chương 348: Cãi Vã

Đối với Quách Kiến thì Trương Thiết Lâm không khách khí gì hết, nói thẳng:

- Đang họp mà xem gì đấy, đưa tôi xem nào, có phải thứ liên quan tới đàm phán ngày mai không? Vì sao đàm phán mãi không thành công, chính là vì đám người Hương Tuyết Hải các người không chịu để tâm ...

Quách Kiến thở ra một hơi, đưa văn kiện cho hẩn:

- Tài liệu này tôi đang muốn đề xuất trên cuộc họp, xử trưởng Trương muốn xem thì xem trước đi.

Trương Thiết Lâm nhận lấy văn kiện, mới xem hai trang mặt tái đi, nhìn xoáy vài Quách Kiến, rống lên:

- Tôi đã cảnh cáo các người rồi, ai muốn làm Đào Hành Kiện thứ hai sẽ phải trả giá đắt, thứ này đề xuất cái gì mà đề xuất ..

Xoẹt một cái xé thành hai nửa, rồi lại mím răng mím lợi xé mấy lần nữa, ném vào mặt Quách Kiến.

Các thành viên khác của tổ đàm phán đều giật mình, không biết Quách Kiến cho Trương Thiết Lâm xem cái gì mà hấn diên lên như thế, mắt long lên như muốn lao vào cắn xé Quách Kiến vậy. Có người tò mò định nhặt giấy vụn lên xem rốt cuộc là cái gì.

- Xem cái gì mà xem?

Trương Thiết Lâm vỗ bàn đánh rầm, lại làm cả đám sợ giật nảy mình.

Nhưng cũng có người không sợ hấn, Lâm Quốc Đống quần đốc phân xưởng phủ lạnh thong thả nhặt mấy tờ giấy rách đặt lên bàn:

- Chẳng lẽ quần đốc Quách xem tài liệu phản động, thế thì không nên xé, phải giữ lại làm bằng chứng chứ ...

Ông ta là điển hình lao động toàn quốc, lại là ủy viên chính hiệp tỉnh, phân xưởng tử lạnh vốn là xưởng thiết bị làm lạnh độc lập của Huệ Sơn, tới năm 92 mới sát nhập vào Hương Quốc Hải.

Vốn ông ta chẳng có tình cảm sâu đậm với Hương Tuyết Hải như đám Quách Kiến, bình thường chỉ phụ trách sản xuất, không mẫn cảm với thị trường lắm, tuy thấy phương án liên doanh hà khắc, nhưng không quá phản cảm. Vả lại ai chả có lòng riêng, vào nhà máy liên doanh thu nhập cá nhân tăng thêm một bậc.

Còn với Trương Thiết Lâm thì Lâm Quốc Đống cực ghét, nhưng bình thường ông ta tuân thủ câu “thà đắc tội quân tử đừng đắc tội với tiểu nhân”, nên không xung đột với hấn, nhưng Quách Kiến tốt xấu gì cũng là phó quần đốc của Hương Tuyết Hải lại bị Trương Thiết Lâm ném giấy vào mặt, hành động đó làm Quách Kiến sững sờ, ông ta lại là người thấy ngứa mắt đầu tiên.

- Lâm Quốc Đống!

Trương Thiết Lâm không kiểm soát được bản thân nữa, thực nghiệp Gia Tín xen vào là tình hình xấu nhất mà hấn dự liệu được, song hấn không ngờ thực nghiệp Gia Tín đã cấu kết với nội bộ tổ đàm phán trước, uống công hấn thống nhất tư tưởng hết lần này tới lần khác.

Hành vi của Quách Kiến làm quyền uy trước kia hấn nỗ lực dựng lên sụp đổ, làm hấn sợ hãi, còn hành vi của Lâm Quốc Đống làm tổn thương tự tôn của hấn, giọng cao vút lên:

- Đừng có nể mặt mà không biết điều, ông tưởng mình là ai? Quách Kiến muốn làm Đào Hành Kiện thứ hai, ông cũng muốn cùng hấn phá hoại mời gọi đầu tư hả?

Lâm Quốc Đống giật tới mặt co giật, đẩy văn kiện rách xuống đất.

- Thứ này ai thèm xem! Ai phá hỏng mớ gọi đầu tư, cũng không thứ bám vấy đàn bà như mày nói mà được.

Rồi chống tay đứng dậy đi ra ngoài.

- Ông đứng lại cho tôi.

Trương Thiết Lâm bị một câu “bám vấy đàn bà” chọc trúng chỗ đau, nhào bỏ tới tóm lấy Lâm Quốc Đống:

- Ông nói cái gì, ông xúc phạm tôi, tôi và ông tới trước mặt thị trưởng Chu nói chuyện.

Lâm Quốc Đống chân tay không linh hoạt bằng Trương Thiết Lâm, hai người lại ngồi gần nhau, ông ta chưa kịp ra ngoài thì bị Trương Thiết Lâm tóm lấy cổ áo.

Đang cãi vã không ai thua ai thì phòng họp bị người ta từ ngoài đẩy ra:

- Họp hành thì nhỏ giọng xuống một chút, cả tầng nghe thấy rồi đấy.

- Nhỏ cái con mẹ mày ....

Trương Thiết Lâm đang lên cơn điên, vọt miệng chửi, đợi thấy người mở cửa là thư ký Mã Duệ của Triệu Dương thì không kịp thu lại nữa.

Triệu Dương và thư ký trưởng thành ủy Hách Kiến Thiết đứng ngoài cửa, cả hai mặt âm trầm, mặt Triệu Dương lại càng đáng sợ, hẳn bọn họ đã đứng ngoài nghe một lúc rồi.

Bên cạnh Triệu Dương còn có mấy người, khi ở rừng mai, Trương Thiết Lâm không nhìn thấy Diệp Kiến Bản nhưng về sau xem ảnh nên hẳn nhận ra ngay, bên cạnh Diệp Kiến Bản còn có một thanh niên trẻ hơn nhiều, hẳn là Trương Khác.

Mỹ nhân tuyệt diễm Hứa Tư mà hẳn chỉ nhìn thấy bóng lưng đã ngoài đầu nhìn cũng có mặt, nhưng Trương Thiết Lâm không còn tâm tình nào ngắm nhìn giai nhân nữa, lúc này hai chân hẳn nhũn ra, không cả dám chủ động xin lỗi Mã Duệ.

- Tác phong công tác kiểu gì thế này, muốn cãi nhau ra ngoài cãi nhau cho tôi.

Triệu Dương đang đưa đám Trương Khác đi tham quan tòa nhà chính phủ thành ủy Huệ Sơn, không ngờ để khách chứng kiến trò hề này, mất hết mặt mũi Huệ Sơn rồi, ông ta cố áp chế lửa giận, thấp giọng quát.

Trương Thiết Lâm sợ tới không nhúc nhích nổi, Hách Kiến Thiết đi tới hạ thấp giọng nói nhỏ:

- Còn không mau đi cả đi.

Trương Thiết Lâm không dám cãi một lời, đành đi trước, khi đi sát qua người Trương Khác, thấy khoe môi y hơi nhếch lên, quay đầu đi không nhìn.

Đám Quách Kiến nhật giấy vụn lên rồi cùng theo ra, biết bí thư Triệu đang giận, nói thêm là ăn chửi, có điều nhìn Trương Thiết Lâm như chó nhà tang, trong lòng vô cùng thống khoái.

oOo

Trương Thiết Lâm đương nhiên không ra ngoài tiếp tục cãi nhau với đám Lâm Quốc Đông nữa, hẳn nơm nớp lo sợ chạy về văn phòng của Chu Cẩm Du, đem chuyện kể ra một lượt, không dám che giấu gì, chỉ bôi vẽ cho Quách Kiến, Lâm Quốc Đông thêm hiểm ác mà thôi:

- Bọn chúng thuần túy là muốn phá hoại mời gọi đầu tư của thành phố.

Chu Cẩm Du mặt vẫn bình tĩnh, chỉ đôi mày hơi nhíu lại:

- Bí thư Triệu có khách, cậu lại chửi thư ký Mã trước mặt ông ấy, bảo ông ấy làm sao chịu nổi đây? Lát nữa tìm thư ký Mã xin lỗi, rồi tới chỗ bí thư Triệu kiểm điểm sâu sắc.

Trương Thiết Lâm ỷ có Chu Cẩm Du đứng sau lưng, không quá lo chuyện này, chỉ nói:

- Vậy chuyện liên doanh thì sao ạ, bọn chúng muốn đi cửa sau của bí thư Triệu.

Chu Cẩm Du mày càng nhíu chặt hơn:

- Đừng có suy đoán bừa.

- Thị trường, năm ngoái phương án bị Từ Học Bình bác bỏ, bọn chúng có dự mưu, trước đây chỉ là suy đoán, nhưng giờ chuyện tới nước này còn là suy đoán nữa sao?

Trương Thiết Lâm vẫn cố cãi thêm một câu.

Đáng ngạc nhiên là Chu Cẩm Du không hề trách hẳn, chỉ khẽ thở dài:

- Phương pháp làm việc của cậu có vấn đề, chuyện liên doanh kéo dài lâu như vậy rồi, giờ có xí nghiệp thứ hai muốn liên doanh với Hương Tuyết Hải, thành phố làm sao mà từ chối được? Nếu cậu không làm um lên, chuyện chẳng phải vẫn nằm trong tay cậu sao? Đàm phán ra sao, còn chẳng phải do tổ đàm phán quyết định à? Bí thư Triệu xưa nay không xen vào chuyện của chính phủ là vì ông ấy không có có, hiện giờ thì bị động rồi.

Trương Thiết Lâm ngó người, nhớ tới nụ cười gian ác của Trương Khác lúc rời khỏi phòng họp, không khỏi được oán hận:

- Tên Trương Khác đó bảo tên phó quản đốc tập kích bất ngờ, bọn chúng có dự mưu trước, chính là muốn bêu xâu tôi trước mặt bí thư Triệu, tôi cũng chỉ nhất thời tức giận quá mất không thôi, nhưng những lời của Lâm Quốc Đồng là xúc phạm thị trưởng, làm sao tôi kiềm chế được.

- Văn phòng bí thư Triệu ở tận tầng 12, làm sao họ biết lúc nào cậu mất kiềm chế mà dẫn ông ấy tới phòng họp? Đừng có suy đoán lung tung.

Chu Cẩm Du thất vọng về hắn, có điều vẫn chiếu cố tới tâm tình của hắn, nhẹ giọng an ủi:

- Trước tiên nghĩ cách xử lý cục diện trước mắt đã, cùng lắm thì bỏ chức tổng giám đốc công ty liên doanh cũng được, đợi sau này có vị trí tốt tôi sẽ an bài cho cậu tới đó.

-...

Trương Thiết Lâm chân chừ, lời của Chu Cẩm Du có ý định nhường bước rồi.

Chu Cẩm Du thấy mặt hắn như thế, hỏi:

- Có phải cậu nhận hối lộ của người ta rồi phải không?

Trương Thiết Lâm cuống quýt phủ nhận:

- Không, không tuyệt đối không.

Chu Cẩm Du nhìn chằm chằm Trương Thiết Lâm một lúc mới phát tay bảo hắn rời đi, ngồi trên ghế suy nghĩ, cẩn thận nghiền ngẫm sự việc một lượt, cảm điện thoại lên bấm số tỉnh thành.

349. Chương 349: Người Đứng Đằng Sau

- Cẩm Du, sao bỗng nhiên không có chuyện gì lại nhớ tới anh thế?

Đầu kia điện thoại là giọng hơi khàn:

- Em chỉ muốn nói với anh một câu, Từ Học Bình chưa hẳn là loại người như anh nghĩ đâu. Trước kia anh nói Từ Học Bình “cứng thì dễ gãy”, hiện giờ ông ta thành mềm như bún rồi, hai năm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngay Tạ Văn Tình cũng trở mặt với Tạ gia rồi.

Giọng Chu Cẩm Du rất lạnh, không có chút sắc thái tình cảm nào.

- Anh và ông ấy quen nhau ba mươi năm rồi, anh còn cứu mạng ông ta, cuối cùng ông ta vẫn cứ kiên trì điều tra anh đây sao. Nếu chẳng phải bên trên có người can thiệp, ông ta liệu có cho anh về trường học dạy học kiếm sống? Đây là lần đầu tiên anh nhìn không thấu ông ta, không ngờ vụ án kết thúc rồi, ông ta còn như oan hồn theo anh tới Đông Hải, nếu có lần đầu, có lần thứ hai cũng chẳng phải chuyện gì kỳ quái. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà em muốn nói tới Từ Học Bình với anh vào lúc này?

Chu Cẩm Du vẫn bình tĩnh nói:

- Anh có nghe chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và Samsung không?

- Có nghe, phương án bị Từ Học Bình bác bỏ. Có điều Hán Tĩnh lần trước tới chỗ anh làm khách nói rất nhiều chuyện, nhưng không nói tới chuyện Chính Thái có liên quan gì tới chuyện đầu tư này.

Giọng bên kia ra chiều nghi hoặc.

- Không liên quan gì tới Chính Thái, em chỉ muốn nói với anh, Từ Học Bình vì có dính líu lợi ích nên mới nhúng tay vào chuyện này.

- Vậy em nói ra xem nào, anh cũng muốn biết Từ Học Bình hiện giờ đã biến thành như thế nào rồi.

Chu Cẩm Du đem chuyện Tạ Kiếm Nam nói với Trương Thiết Lâm nói ra, đầu kia điện thoại im lặng rất lâu mới nói:

- Trương Khác có phải cậu thiếu niên có va chạm với Kiếm Nam không? Có cơ hội anh muốn gặp xem sao, chuyện này từ đầu tới cuối chặt chẽ, không giống phong cách làm việc của Từ Học Bình, ông ấy làm việc

không vòng vo như thế, hơn nữa thân là một tỉnh trưởng, dù có dính líu lợi ích, vì sao phải chen vào vũng nước đục của Huệ Sơn?

- Nếu không có Từ Học Bình giúp, bằng vào một thằng nhóc thì làm nổi chuyện gì?

Giống con trai, Chu Cẩn Du cứ nhắc tới Trương Khác là khó chịu:

- Cho dù y có chút tài về thương nghiệp, làm được một vài chuyện, nhưng sau lưng không có Từ Học Bình, làm sao y ngăn được kẻ khác cướp thành quả trong tay.

- Năm xưa anh suy bụng ta ra bụng người, nhận định Từ Học Bình không tra anh, nên giờ mới phải rúc vào chỗ này dạy học ...

Có thể nghe được người bên kia đang cười, dù giọng rất khàn:

- Thiếu niên này không đơn giản, em mà cho rằng cậu ta là con rối của Từ Học Bình thì quá vô đoán rồi. Muốn nhìn rõ chuyện này cũng dễ thôi, trên tỉnh dù sao cũng không thể quản hết chuyện ở dưới, chuyện hợp tư em cứ tỏ ra kiên quyết một chút, xem Từ Học Bình có phản ứng gì?

- Chẳng may làm căng quá ...

- Ha ha ha, thì hi sinh vài con dê thế tội ..

Người kia giọng trở nên âm hiểm:

- Kể ác để người khác làm, thái độ của em chỉ cần trì hoãn thôi, với chuyện liên doanh, thận trọng không phải là sai, xem Từ Học Bình có nhảy ra không ... Nếu Từ Học Bình có cố xen vào, Chu gia chúng ta cũng không sợ ông ta, những người ông ta tra năm xưa, có người bị ngã, có người vẫn đứng vững, còn cả người mà ông ta tra ra không nổi, nếu ông ta nhảy tới Trung kỷ ủy thì khó làm gì nổi, nhưng ông ta lại đi làm tỉnh trưởng. Đó là chỗ thất sách của ông ta, ở địa phương làm gì có ai sạch sẽ nổi ?

Chu Cẩn Du cúp điện thoại, đang định xâu chuỗi lại mọi việc thì tiếng gõ cửa vang lên, Mã Duệ mời ba ta tới văn phòng Triệu Dương.

Chu Cẩn Du đứng lên, tay chống mặt bàn nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi tới ngay.

Động tác tay chống mặt bàn của Chu Cẩn Du có chút nam tính, phù hợp với tính cách mạnh mẽ của bà ta. Ở quan trường, phụ nữ leo tới vị trí cao như Chu Cẩn Du như sừng lân lông phượng, ở cái thế giới nam nhân có ưu thế tuyệt đối này, không mạnh mẽ, phụ nữ khó mà đứng vững được.

Chỉ là bà ta mạnh mẽ tới độ làm người ta không chịu nổi, Mã Duệ không nói gì, lùi ra trước.

oOo

Trương Khác và Hứa Tư lần này theo Diệp Kiến Bân tới bãi phỏng Triệu Dương, với thân phận cổ đông thực nghiệp Gia Tin, vì chuyện liên doanh, sẽ còn phải chính thức tiếp xúc với phương diện Tuệ Sơn.

Thái độ của Triệu Dương rất ồm ồm, chỉ nói sẽ trình trọng tiền cử cho thị trưởng Chu Cẩn Du, ông ta và Chu Cẩn Du phân công rõ ràng, đột nhiên xen vào chuyện chính phủ không tốt lắm, chiếu cố tới nữ đồng chí, nên ông ta đích thân dẫn đám Trương Khác xuống lầu tìm bà ta, tiện thể đưa bọn họ tham quan tòa nhà.

Khi đi qua phòng họp chính phủ, vừa khéo nghe thấy Trương Thiết Lâm quát tháo trong đó, ở ngoài nghe một lúc, chẳng thấy bên trong yên tĩnh lại, mà càng lúc càng gay gắt, Triệu Dương liền bảo Mã Duệ vào cảnh cáo bọn họ, không ngờ tự nhiên bị chửi ột câu, Triệu Dương dễ tính đến đâu cũng không thể giữ bộ mặt tươi cười được nữa.

Triệu Dương không tới chỗ Chu Cẩn Du nữa, dẫn đám Trương Khác về phòng, đường dây điện thoại văn phòng Chu Cẩn Du cứ bận suốt, liền sai Mã Duệ xuống gọi bà ta lên.

Tính cách Chu Cẩn Du còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân, làm Triệu Dương nghĩ thôi cũng đau đầu.

Triệu Dương sau khi tới Huệ Sơn là bắt đầu đau đầu rồi, nếu quá ép Chu Cẩn Du thì ông ta chỉ chuốc lấy cái tiếng bất nạt phụ nữ, nhưng mềm mỏng một chút là bị Chu Cẩn Du leo lên đầu ngay.

Chu gia và Từ Học Bình có chút ân oán, Trương Khác không phải là hoàn toàn không nhận ra, chỉ là không rõ chi tiết, vì Từ Học Bình không muốn nói tới chuyện xưa, Tạ Văn Tình cũng không làm thay người khác kể cho Trương Khác, Triệu Dương thì biết một chút.

Chu Cẩn Tỳ anh cả của Chu Cẩn Du trước khi điều tới trung tổ bộ bị Từ Học Bình bí thư kỷ ủy cùng tỉnh chặn lại, làm Chu Cẩn Tỳ phải lui từ vị trí trưởng phòng tổ chức tỉnh. Sau vụ án chưa thành lập đã bị triệt tiêu đó, Từ Học Bình bị điều tới tỉnh Đông Nam làm bí thư chính pháp ủy.

Khi đó Từ Chí Minh đã lập Hải Dụ rồi, theo nguyên tắc tổ chức khi đó cũng yêu cầu tránh được thì tránh, không tránh mới xử lý đặc thù, Từ Học Bình vốn có thể không tới Đông Hải nhậm chức, đại khái là có kẻ muốn đợi ông sơ hở.

Từ Học Bình thân ở vị trí cao, có người kính ông, sợ ông, nhưng ông không hòa hợp lắm với những quan viên khác, một là vì có liên quan tới cá tính của ông, hai là quan viên ở tầng cấp ông cũng ít nhiều biết chuyện nông sâu trong đục.

Triệu Dương là thành viên của thường ủy tỉnh, chuyện Tân Quang, Cẩm Hồ từ khi Trương Khác lên kỷ ủy trình bày báo cáo thì ông ta đã biết, quan hệ ngoài báo cáo, ông ta cũng biết phần nào.

Trước khi Diệp Kiến Bản dẫn Trương Khác tới, ông ta cũng rất mong muốn được gặp thiếu niên này một lần, quả nhiên không làm ông ta thất vọng, hiển nhiên tài liệu y trình báo lên tỉnh chưa phải là toàn bộ.

Nhưng Việt Tú HK đăng ký tại Hong Kong, đúng là có thể không đưa vào báo cáo, hơn nữa thiếu niên này mượn đường Hong Kong muốn đẩy Samsung đi, ôm Hương Tuyết Hải vào lòng, dựa thế chính trị Hong Kong sắp trở về, nhà nước trấn an vô về phương diện Hong Kong, lại lợi dụng thanh danh của Cát Cảnh Thành, khí phách, mưu cơ đều làm người ta thần phục.

Triệu Dương lật xem phương án liên doanh do thực nghiệp Gia Tín soạn thảo, khéo mắt quan sát Trương Khác, trầm tính nhàn nhã, nếu chỉ nhìn y mà không xem hồ sơ, đúng là không tin y mới 18 tuổi.

Triệu Dương còn nhớ tới một chuyện khác, Trương Tri Hành hẳn đã tới trường đảng tỉnh học tập rồi, học tập xong nếu điều không ta tới Huệ Sơn nhậm chức thì chắc là sẽ thú vị lắm.

Triệu Dương khá đau đầu với Chu Cẩn Du, nếu có thể điều một người sẽ làm Chu Cẩn Du đau đầu tới thì đúng là rất đáng trong đợi.

Triệu Dương nghĩ thế, khéo miệng hơi nhếch lên.

350. Chương 350: Mụ Già Độc Ác

“Cộc cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Triệu Dương vừa ngẩng đầu lên đã thấy Chu Cẩn Du đi vào:

- Bí thư có chuyện tìm tôi?

Mắt thì lại nhìn lên ghế sofa lướt qua Diệp Kiến Bản, Trương Khác rồi dừng trên mặt Hứa Tư, mày hơi nhướng lên, bất kỳ nữ nhân nào nhìn thấy dung nhan diễm lệ của Hứa Tư đều cảm thấy như gai đâm một cái, khác biệt chỉ ở chỗ, người cảm thấy gai đâm vào mắt, có người cảm thấy gai đâm vào tim.

Từ chi tiết Chu Cẩn Du đẩy cửa đi vào không đợi Triệu Dương lên tiếng, Trương Khác nhận ra tính cách chủ động và mạnh mẽ của bà ta, loại tính cách này không được người ta hoan nghênh lắm, nhưng một phụ nữ muốn chen chân lên vị trí cao, không có tính cách này là không được.

- Thị trưởng Chu, mời đồng qua đây là muốn giới thiệu thiệu với đồng chí vài người bạn.

Triệu Dương tươi cười đứng dậy, như chuyện liên quan tới Trương Thiết Lâm hoàn toàn không xảy ra:

- Vị này là ông Diệp Kiến Bản của Thịnh Hâm, đây là tiểu thư Hứa Tư của Việt Tú Hong Kong.

- Hứa tiểu thư thành người Hong Kong từ khi nào thế?

Chu Cẩn Du nhìn Hứa Tư chăm chăm, nói bóng nói gió.

Hứa Tư chưa từng thấy người phụ nào mạnh mẽ như thế, tới mức sỗ sàng, mất lịch sự, nhưng ánh mắt cực kỳ lợi hại, ngay câu đầu tiên đã ngọt nhạt làm cô không xuống nước được, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô sợ nhất là người ta nhắc tới chuyện cũ, không ngờ Chu Cẩm Du là loại người như thế.

- Thì ra công ty Hong Kong tới Huệ Sơn đầu tư phải qua thẩm tra chính trị?

Triệu Dương giới thiệu, Diệp Kiến Bàn, Hứa Tư lần lượt đứng dậy, Trương Khác cũng chuẩn bị đứng dậy, nghe Chu Cẩm Du dửng dưng tới Hứa Tư, biết bà ta không có ý tốt, bất chấp gây thêm căng thẳng, y không thêm đứng dậy nữa, đá lại một câu:

- Vừa rồi phương án đầu tư của thực nghiệp Gia Tín bị tổ đàm phán xé ngay trước mặt người ta, chẳng lẽ vì loại duyên cớ này? Chúng tôi trừ đại biểu Việt Tú HK tới đây, còn đại biểu cho thực nghiệp Gia Tín, ông Cát Minh Đức chủ tịch thực nghiệp Gia Tín có việc không thể tới, tôi đã trình bày rõ với bí thư Triệu Dương rồi.

Sắp tới ngày Hong Kong trở về, giới tư bản hai vùng qua lại liên tục, đây cũng là chuyện tăng tối cao TW thúc đẩy, Chu Cẩm Du ít nhất lúc này không gánh được ác danh cản trở hòa hợp dân tộc, huống hồ thực nghiệp Gia Tín là công ty thuộc Cát gia Hong Kong, Việt Tú chỉ là cổ đông thứ hai mà thôi.

Trương Khác cũng không ngờ bà già này đúng là độc ác, xem ra dù thực nghiệp Gia Tín có liên doanh thành công cũng phải đề phòng bà già này giở trò sau lưng, trước tiên đem Cát gia ra chặn dũa, đợi Hương Tuyết Hải thành đạt rồi, mới không sợ bà ta nữa.

Triệu Dương chưa bao giờ thấy Chu Cẩm Du bị người ta dùng lời đáp trả ngay tại chỗ, trong lòng khoái lắm, cũng chẳng giải vây, đứng bên bình tĩnh nhìn khuôn mặt bà ta hơi đỏ lên, chắc là trong lòng bà ta chắc đang cực kỳ khó chịu.

Trương Khác nhìn chằm chằm Chu Cẩm Du, hai nhà đã trở mặt rồi, chẳng cần phải tử tế với bà ta.

Bị Trương Khác đá lại một câu, Chu Cẩm Du tức tới tí nữa ngạt thở, một lúc sau mới khôi phục lại vẻ trấn định, nói:

- Phương án liên doanh của thực nghiệp gia tín tôi đã được thư ký Trương nhắc qua, khi cuộc đàm phán giữa Samsung và Hương Tuyết Hải đi tới bước cuối cùng thì thực nghiệp Gia Tín đột nhiên xen vào, làm người ta cảm thấy quá bất ngờ. Hơn nữa, thư ký Trương là tổ trưởng tổ đàm phán, vậy mà phương án liên doanh lại còn xem sau người dưới, trong lòng tất nhiên không vui. Tôi thấy thư ký Trương sẽ không từ chối thiện ý đầu tư, chuyện liên doanh của Hương Tuyết Hải, thành phố đem quyền giao cho tổ đàm phán, còn về phần có hoan nghênh thực nghiệp Gia Tín tham gia hay không, tất cả phải xem ý kiến tổ đàm phán.

Trương Khác không hiểu vì sao Chu Cẩm Du lại đẩy Trương Thiết Lâm lên giàn lửa, lời này cả bà ta đã gạt cả Triệu Dương và bà ta ra khỏi đàm phán liên doanh, song bà ta vẫn có thể thông qua Trương Thiết Lâm khống chế tiến độ đàm phán.

Có điều tình hình giờ khác rồi, trong tổ đàm phán, Trương Thiết Lâm vốn chẳng có uy tín gì, chỉ dựa vào Chu Cẩm Du chống lưng, qua chuyện hôm nay chút uy tín cuối cùng của hắn chỉ sợ đã mất sạch, còn xung đột với các thành viên khác.

Ngoài tổ đàm phán hắn chỉ là nhân vật nhỏ không đáng kể, nếu vô lý gây chuyện, Triệu Dương có nhân nhượng không? Trừ khi Samsung đưa ra nhượng bộ lớn, đề xuất phương án gần giống thực nghiệp Gia Tín, thực sự không nghĩ ra Trương Thiết Lâm còn có tác dụng nào khác.

Nếu như Chu Cẩm Du muốn đẩy hắn lên giàn lửa thì mặc bà ta, dù sao đó là người bà ta, Trương Khác đứng dậy, nói với Triệu Dương, Chu Cẩm Du:

- Vậy thì tốt rồi, bí thư Triệu, thị trưởng Chu, tôi tin tưởng tổ đàm phán sẽ trung thực bảo vệ lợi ích của Huệ Sơn và Hương Tuyết Hải. Chúng tôi mặc dù tham gia có hơi đột ngột, nguyên do là không muốn một thương hiệu có tiếng của dân tộc bị mất đi, trong phương án chúng tôi đề ra, có ba điều kiện có lợi cho Hương Tuyết Hải. Thứ nhất, lấy việc phát triển vững mạnh thương hiệu Hương Tuyết Hải là trách nhiệm của mình, thực nghiệp Gia Tín hứa sẽ không phát triển sản phẩm điện tử thương hiệu khác có liên quan. Thứ hai, Hương Tuyết Hải là nhãn hiệu có tiếng trong nước, giá trị thương nghiệp không thể bỏ qua, chúng tôi chấp nhận đem nó tính vào tài sản liên doanh. Thứ ba, bất kể hiện tại hai tương lai, khoản đầu tư của

thực nghiệp Gia Tín sẽ không thấp hơn Samsung. Hong Kong sắp trở về rồi, do doanh nghiệp Hong Kong đầu tư, rốt cuộc là xí nghiệp trong nước, chính phủ Huệ Sơn khi mời gọi đầu tư, chẳng lẽ không cân nhắc nâng đỡ sản nghiệp dân tộc?

Chu Cẩm Du nhếch miệng cười lạnh, không nói gì cả, Triệu Dương lại thấy Trương Khác rất có tài diễn giảng, biết giờ cao ngọn cờ chấn hưng xí nghiệp dân tộc, làm người ta cảm thấy từ chối phương án của bọn họ là tội nhân dân tộc, chuyện còn liên quan tới Diệp gia, Cát gia nữa, Chu gia đã có hiềm khích với Từ gia còn muốn đụng chạm tới hai gia tộc kia? Triệu Dương muốn xem Chu Cẩm Du còn vô lý tới mức nào nữa.

Tất nhiên Triệu Dương cũng không hàm hồ, lập tức tỏ thái độ:

- Tôi đại biểu cho Huệ Sơn hoan nghênh thực nghiệp Gia Tín tới Huệ Sơn đầu tư, thị trưởng Chu, về việc liên doanh, đồng chí hãy đích thân nói với tổ đàm phán, để thực nghiệp Gia Tín tham gia cạnh tranh với Samsung, thành phố sẽ không thiên vị bên nào.
- Cạnh tranh công bằng là tất nhiên, nhưng với thực lực của thực nghiệp Gia Tín có khả năng thực hiện ba lời hứa kia không thì tổ đàm phán phải cân nhắc cẩn thận mới được.

Chu Cẩm Du không ngốc, tóm lấy ngay nhược điểm lớn nhất:

- Mời gọi đầu tư không thuần túy là thu hút tài chính, còn phải tham khảo kỹ thuật tiên tiến và kinh nghiệm quản lý của xí nghiệp nước ngoài, vì điều này cho dù phải hi sinh một chút cũng là đáng giá, liên doanh với Samsung, có lẽ hơi thiệt cho Hương Tuyết Hải, nhưng nhà máy liên doanh đặt ở Huệ Sơn, nhân công là người dân Huệ Sơn, nộp thuế đưa vào tài chính Huệ Sơn, đó đều là vấn đề tổ đàm phán suy tính, chứ không phải chỉ biết nói dễ nghe bằng miệng.

Triệu Dương thấy không khí bắt đầu trở nên căng thẳng, cười xòa:

- Thị trưởng Chu cân nhắc toàn diện như vậy là tốt rồi.

Trương Khác chẳng muốn nói thêm, Chu Cẩm Du cũng chẳng muốn ở lại văn phòng Triệu Dương, lập tức rời đi.

Buổi tối, đám Trương Khác mời Triệu Dương dùng cơm ở khách sạn sơn trang Tử Trúc các trên núi Kê Thủ ngoại thành Huệ Sơn.

Vốn định mời tiệc ở khách sạn Huệ Sơn, nhưng Triệu Dương nói ở đó đông người phức tạp, muốn đến chỗ thanh tĩnh hơn liền tiền cử Tử Trúc các. Trương Khác, Diệp Kiến Bán chưa từng nghe tới nơi này, nhưng Triệu Dương giới thiệu, có lý nào lại không nể mặt.

Xe đi lên núi, thấy nơi này các công trình còn rất mới mẻ, đây là khách sạn mới khai trương không lâu, nhưng mang cảm giác lắng sâu bên trong, giống khí chất tỏa ra trên người Triệu Tử tống giám đốc của Tử Trúc các.

Triệu Tử tuổi tương đương với Tôn Tĩnh Hương, nhưng dung nhan càng yêu kiều hơn, đều là nữ nhân mỹ lệ. Mặc dù dung mạo Hứa Tư xuất sắc hơn cả, nhưng lời hôm nay của Chu Cẩm Du vẫn vướng mắc trong lòng, nên sắc mặt hơi ảm đạm, lặng lẽ đứng sau Trương Khác, rất ít nói.

351. Chương 351: Tạ Gia Nhẫn Nhịn

Tử Trúc các hôm nay không có khách, Triệu Tử nói nghe bí thư Triệu muốn tới ăn cơm, cô ta đã từ chối hết các cuộc gọi đặt chỗ khác, nói là đã kín chỗ.

Trương Khác muốn Hứa Tư về khách sạn Huệ Sơn trước, nhưng Hứa Tư thấy ở bên Trương khác an tâm hơn, đến nơi u tĩnh này mới khẽ thở ra một hơi, nói nhỏ với Trương Khác:

- Khách sạn Huệ Sơn quá hào nhoáng, nếu ở nơi này thì tốt quá.

Trương Khác hiểu tâm tình của cô, khẽ nắm bàn tay mềm.

Khi nhập tiệc, Triệu Tử cũng tham gia.

Triệu Dương dẫn bọn họ tới đây ăn cơm đúng là bất ngờ, nhưng ông ta và Chu Cẩm Du bình hành lâu như thế, hẳn sẽ không vì chuyện liên doanh mà xung đột với Chu Cẩm Du, như vậy xem ra Trương Thiết Lâm đúng là nhân vật rất quan trọng.

Trong bữa tiệc, Trương Khác hỏi Tử Trúc các còn phòng khách không, Triệu Dương trả lời thay Triệu Tử:

- Người thường tôi không giới thiệu đâu, Tử Trúc các còn có cả suối nước nóng không tẻ ...

Sáng sớm ngày hôm sau Diệp Kiến Bàn rời khỏi Huệ Sơn, Tôn Tĩnh Hương đến trưa mới đi. Chiếc VS40 mặc dù không phải xe cao cấp, nhưng ở Huệ Sơn không có kiểu hình xe tương tự, thành ra quá bắt mắt, Trương Khác liền nhờ Tôn Tĩnh Hương lái xe lên tỉnh thành.

Trương Khác và Hứa Tư ở lại trong tiểu viện độc lập được thiết kế công phu của Tử Trúc các, suối nước nóng chảy thẳng vào tiểu viện, còn nhờ quan hệ của Triệu Dương, mượn một chiếc xe của Tử Trúc các.

Ngày 18 tháng 4, dưới sự thúc đẩy của các bên, tập đoàn Tân Quang cùng sở lâm nghiệp tỉnh và cục quản lý lâm trường ký một loạt hiệp nghị hợp tác, trực tiếp quản lý sáu lâm trường quốc hữu, lấy quyền sử dụng đất nhập cổ phần, thành lập công ty trồng rừng, trong hai năm đầu tư 200 triệu tiền trồng rừng, tranh thủ trước năm 98 phủ xanh hết đất trống đồi núi trọc.

Công ty trồng rừng tiếp nhận công nhân lâm nghiệp thôi việc của các công ty lâm nghiệp, với quy mô trồng rừng 40 vạn mẫu, có thể tiếp nhận 3000 công nhân, đó mới chỉ là bước đầu tiên.

Tập đoàn Tân Quang liên hợp sở lâm nghiệp công bố với bên ngoài, tiếp theo Tân Quang sẽ hợp tác với các cục lâm nghiệp địa phương, trong hai năm diện tích trồng rừng lên tới 100 vạn mẫu, đồng thời xây dựng cơ sở sản xuất bột giấy lớn nhất ở trung thượng du Tiểu Giang.

Đầu tháng ba, hệ thống lâm nghiệp tỉnh bộc phát vụ án làm giả con số, gây chấn động cực lớn, quan viên hệ thống lâm nghiệp tỉnh bị điều chỉnh với quy mô hiếm có, làm mạng lưới lợi ích trong hệ thống lâm nghiệp tỉnh bị đánh tan nát, hơn nữa kỷ ủy đang nghiêm tra vụ án tham ô hủ bại trong hệ thống lâm nghiệp, không ai biết còn gây ra phong ba lớn thế nào.

Quan viên hai cấp tỉnh thành biết nội tình tất nhiên hiểu hành động của Tân Quang có hàm ý vớ lõ hổng cho hệ thống lâm nghiệp.

Tạ Kiếm Nam nghe thấy tin tức này hoàn toàn không hiểu Trương Khác xuất phát từ suy tính gì có bước đi lớn như thế, cho dù có vì lấy chính tính cho Tử Học Bình cũng không cần ném mấy tỷ vào, mà vì hạng mục nhất thể hóa, với sản năng của Tân Quang chỉ cần 20 - 30 vạn mẫu rừng là đủ rồi.

Cho dù đầu tháng ba không rút cổ phần khỏi Cẩm Hồ thì lúc này hẳn cũng rút, lần đầu tiên Tạ Kiếm Nam nhìn không thấu ý đồ của Trương Khác.

Cùng ngày hôm đó Tạ Kiếm Nam nhận được điện thoại của Tạ Hán Minh, bảo hẳn và Tạ Chiêm buổi tối trở về Huệ Sơn.

Tạ Kiếm Nam nhận được điện thoại lập tức gọi Tạ Chiêm theo hẳn, trước khi trời tối về tới Huệ Sơn, về đến nhà, gặp được một người hẳn không ngờ tới.

- Bác, sao bác lại tới đây?

Chu Cẩm Tỳ năm nay 56, ít hơn Tử Học Bình một tuổi, người cao gầy, tóc hoa râm, trông như ông già thất tập cổ lai hi, nhưng đôi mắt sáng có thần, không mờ đục như của người già, để lại cho người ta ấn tượng rất sâu.

Tạ Kiếm Nam còn nhớ từ khi bác hẳn tới ĐH Đông Hải, chưa bao giờ tới Huệ Sơn.

- Sao bác lại không tới được chứ hả?

Chu Cẩm Tỳ cười hỏi ngược lại:

Tạ Chiêm cũng đã lâu không gặp ông ta, đi tới thân thiết nói:

- Cháu mời bác tới Huệ Sơn, lần đó bác không nhận lời, sao hôm nay lại tới?

Trừ Chu Cẩn Tỳ, Tạ Hân Minh, Tạ Hán Tĩnh còn có Tạ Văn Sơn, Tạ Ý những hậu bối kiệt xuất của Tạ gia đều có mặt, Tạ Chiêm hậm hực nói:

- Mọi người không phải vì thằng nhãi lông còn chưa mọc hết mà tập trung ở đây chứ à?
- Có thể coi thường y được như vậy đã tốt rồi.

Tạ Hán Minh thở dài, ý bảo Tạ Chiêm đừng nói linh tinh nữa.

- Mẹ con đâu à?

Tạ Kiếm Nam hỏi cha.

- Đang họp trên thanh phố, vẫn là cái chuyện liên doanh ấy.

Tạ Hán Minh vừa dứt lời thì có tiếng xe đi vào sân, Chu Cẩn Du mặt khó đăm đăm xuống xe, vào nhà chính.

Thấy mọi người tập trung ở phòng khách, Chu Cẩn Du cố gắng để đôi mày nhíu chặt giãn ra:

- Triệu Dương đã biết trước chuyện Tân Quang đàm phán hợp tác với sở lâm nghiệp rồi, lần này Trương Khác, Diệp Kiến Bân tới Huệ Sơn cũng tiếp xúc với ông ta trước ... Cuộc họp hôm nay vẫn thảo luận chuyện liên doanh của Hương Tuyết Hải, Triệu Dương không tham gia, nhưng thấy chuyện hợp tác giữa Tân Quang và sở lâm nghiệp tỉnh, ông ta bắt đầu rõ ràng ngã về phía bên kia rồi.

Tạ Hán Minh nói:

- Vấn đề Hương Tuyết Hải thì anh không hiểu được trước kia bọn em nghĩ thế nào, hiện giờ tình hình rõ rồi, hành động của Tân Quang khiến mọi người giật mình hết chứ? Hệ thống lâm nghiệp tỉnh gây ra họa lớn như thế, Tân Quang rõ ràng đang sửa chữa cho tỉnh, khoản đầu tư 6 tỷ, cả bí thư Đào Tấn cũng phải nhận ân tình này. Còn giằng co ở vấn đề Hương Tuyết Hải không mấy ý nghĩa nữa, dù Huệ Sơn không thiên vị thực nghiệp Gia Tín thì cũng không được thiên vị Samsung, nếu không khiến cho trên tỉnh khó chịu, lần này thì không chỉ là một mình Từ Học Bình đâu.

Tạ Kiếm Nam cúi đầu xuống, chuyện này từ đầu tới cuối hẳn không gây được chút trở ngại nào cho Trương Khác, rất không cam lòng, ngoài ra nếu Trương Khác bị kiềm chân ở đây không chú ý tới Ái Đạt thì âm mưu của hắn càng dễ dàng hơn.

Tạ Hán Tĩnh cũng tỏ thái độ tán đồng:

- Dù sao chuyện Hương Tuyết Hải không liên quan mấy tới chúng ta, ngăn được thì ngăn, không được thì thôi. Bảo mọi người tới đây là để kiểm điểm lại sai sót có khả năng tồn tại của chúng ta trước kia, tôi đã gọi điện cho Chu Phú Minh, sau khi chúng ta rút khỏi Cẩm Hồ, Văn Tình cũng hoàn toàn rút hết cổ phần của Hải Dụ đi, nó làm thế có ý đồ gì? Nếu nó cho rằng bản thân còn chút dính líu với Tạ gia nên mới làm thế thì chúng ta phải cẩn thận.

- Chú ba nói Văn Tình rút cổ phần đi là để cho thằng nhãi Trương Khác tiện ra tay với chúng ta?

Tạ Chiêm vẫn không coi Trương Khác vào đâu, hắn và Tạ Kiếm Nam có kế hoạch rồi, nhưng lúc này không nói ra được, trong lòng có chút bức bối:

- Đương nhiên cũng có khả năng thuận túy là vì lần hợp tác này của Tân Quang với sở lâm nghiệp tỉnh thôi, Từ Học Bình là loại người ăn miếng cơm còn lau miệng ba lần, sợ cơm dính lên mép.

Chu Cẩn Tỳ chậm rãi nói:

- Ông ta quen tóm gáy người khác, người ta tóm gáy ông ta thì khó lắm.

Tạ Kiếm Nam hiểu ra, ngạc nhiên hỏi:

- Vậy ý chú ba là muốn chúng ta nhẫn nhịn?

Tạ Hán Minh lạnh nhạt nói:

- Lúc này Từ Học Bình như mặt trời giữa trưa, vị chủ sự quốc vụ viện cũng rất tán hưởng người như ông ta, bất kể bao người căm hận ông ta, trong khóa này đừng mơ lật đổ ông ta được. Còn Tân Quang đi nước cờ lớn như thế, trong quy hoạch hạng mục làm bột giấy tới 5 tỷ kia là miếng bánh cực lớn, trên tỉnh không biết bao nhiêu người đang thèm nhỏ giải.

- 5 tỷ?

Tạ Kiếm Nam khinh bỉ:

- Đúng là khoác lác.

- Bất kể có phải y nói khoác hay không, nhưng hiện giờ Tân Quang đã đưa ra tiền mặt trồng rừng thực sự, hơn nữa ra tay một cái là ném vào 200 triệu, giải cứu cho tỉnh. Trương Tri Hành tới trường đăng học tập rồi, chuyện này phá cách đề bạt gần như chắc chắn.

Tạ Hán Tĩnh quay sang hỏi:

- Anh Chu, anh thấy chúng ta hiện giờ nên làm thế nào?

Tạ Hán Tĩnh còn nhớ trước kia Chu Cẩm Tỳ phán đoán Từ Học Bình là “cứng quá dễ gãy” đáng tiếc, Từ Học Bình cứng mà không gãy, sĩ đồ lại còn ngày càng thuận lợi. Từ Học Bình không phải là người hồ đồ, chỉ là giỏi nhẫn nhịn mà thôi, nhưng nổi đau tuổi già mất con, tuyệt không thể lạng lະ gạt bỏ được.

Tạ Hán Tĩnh nhìn em trai, lòng nghĩ ân oán hai nhà Chu Từ, đáng lẽ Tạ Hán Minh không nên dính vào mới đúng.

Chu Cẩm Tỳ trầm ngâm một lúc mới nói:

- Kéo ngã Từ Học Bình ngay lập tức là không thể, chỉ đành cố gắng đưa ông ta rời khỏi Đông Hải, điều này thao tác không khó, trước kia điều ông ta tới Đông Hải là trung tổ bộ có sơ xuất, nếu đã phát hiện sơ xuất nên sửa lại là chuyện tất nhiên. Trước lúc đó, tôi thấy chúng ta không nên có tranh chấp gì.

352. Chương 352: Đêm Trăng Tử Trúc Các

Trong vườn nhỏ ở biệt viện của Tử Trúc Các, có bồn hoa rất khác biệt, những đóa hoa tím đang nở rộ mà Trương Khác không gọi ra được tên, trong ấn tượng của Trương Khác, chỉ có người Anh mê làm vườn, mới làm được khu vườn tinh tế thế này.

Hứa Tư rất thích nơi đây nhưng cô càng thích trạch viện Trương Khác chuẩn bị ở Hải Châu hơn, tiếc là cơ hội tới đó ở quá ít.

Mấy ngày qua Trương Khác luôn ở tiểu viện có suối nước nóng này cho Hứa Tư khuấy khỏa, chuyện đàm phán đã có Phó Gia Tuấn, Đào Hành Kiện, y không cần quan tâm. Ngày 16 Tôn Thượng Nghĩa tới nội địa làm việc, y tiếp đãi ở Tử Trúc Các luôn, hoàn toàn không rời núi Kê Thủ nửa bước.

Sắc trời mờ tối, Trương Khác và Hứa Tư từ trên núi tản bộ trở về, nếu như y biết rằng đêm nay các nhân vật chủ yếu của Tạ gia vì y mà tụ tập lại, hẳn là đủ kiêu ngạo rồi.

Trương Khác không biết điều này, nhưng hôm nay sau khi tin tức Tân Quang hợp tác với sở lâm nghiệp truyền ra, Triệu Dương gọi điện thoại tới, giọng thân thiết hơn một chút, còn sai thư ký trưởng thành ủy thay mặt ông ta đi nghe cuộc họp nội bộ của tổ đàm phán, xem ra chuyện liên doanh sắp có tiến triển rồi.

- Chuyện liệu có thuận lợi không?

Hứa Tư tựa vào người Trương Khác, ngẩng đầu nhìn y, côi môi tươi mềm như cánh hóa mang chút lo lắng.

- Chị nói mụ già hung ác đó hả?

Trương Khác cười khẩy:

- Mụ ta mà cản trở thì càng dễ cho chúng ta, cùng lắm thì binh tới nước năn, nước lên đề chấn. Có một số tầng cấp mâu thuẫn không phải dùng sức người có thể can dự vào. Trật tự tài chính và pháp luật trong

nước còn mang nhiều tính chất tùy ý, có thể nói triều vua vào triều thần đó cũng không quá, có điều giờ không có gì phải lo cả.

Sự diễm đạm tự tin của Trương Khác luôn làm Hứa Tư nhìn mà say mê, nơi đây là tiểu viện u tĩnh không người, có thể thoải mái rúc vào người y.

Có tiếng bước chân tới gần, Hứa Tư rời khỏi lòng Trương Khác, là Phó Tuấn tới, hắn cố ý dẫm mạnh chân tránh Hứa Tư xấu hổ.

- Bí thư Triệu tới Tử Trúc Các.

Phó Tuấn vào báo.

- Ừm, tôi và Hứa Tư sẽ tới ngay.

Trương Khác và Hứa Tư tới gặp Triệu Dương, ông ta và Triệu Tử đang ngồi uống trà, tay trong tay, thấy hai người họ vào mới buông tay ra, cười nói:

- Cuộc sống trong núi thế nào? Uống cho tôi còn bảo giám đốc Triệu cho hai người mượn xe, hai người lại chẳng dùng tới một lần.

Trương Khác mỉm cười đáp:

- Chúng tôi đâu có ngày trăm công nghìn việc như bí thư Triệu, nên mới có thể trốn vào núi tiêu dao.

- Thật khiến người ta hâm mộ.

Triệu Dương nói thể chỉ để Triệu Tử dễ chịu hơn:

- Cậu trốn trong núi thì yên tĩnh rồi, bên ngoài lại rất náo nhiệt, hạng mục 6 tỷ Tân Quang ném ra, chẳng khác nào một quả bom lớn, nghe lão Hác nói, Chu Cẩm Du hôm nay họp khí thế xẹp xuống rất nhiều, tôi thấy chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và thực nghiệp Gia Tín có thể thành đấy.

- Chẳng phải nhờ công sức của bí thư Triệu sao?

Trương Khác khéo léo nói, chuyện Chu Cẩm Du rút lui nằm trong dự liệu rồi, Triệu Dương chẳng có hành động mang tích thực chất nào, y nói thể chỉ là để lấy lòng mà thôi.

Buổi tối Triệu Dương có an bài khác nên không ở lại lâu, say ngà ngà rời đi. Uống rượu xong, thú tiêu khiển tốt nhất là uống trà rồi, Trương Khác và Hứa Tư ở Tử Trúc Các mấy ngày đã rất thân với Triệu Tử, đêm khuya rảnh rỗi, ba người thường ngồi uống trà tán gẫu.

Triệu Tử quen Triệu Dương khi làm ông ta làm bí thư huyện ủy huyện Tân Dương, mỗi lần Triệu Dương điều đi đâu, cô ta liền tới đó mở Tử Trúc Các, đây đã là cái thứ tư rồi.

Hứa Tư rất hợp với Tôn Tĩnh Hương, Triệu Tử, đại khai là vì cùng hoàn cảnh như nhau, Hứa Tư rất thích ở cùng Triệu Tử. Hôm nay Triệu Dương tới chơi, Tử Trúc Các không có khách, bên đêm tĩnh mịch, ngồi uống trà nghe tiếng côn trùng kêu râm ran, cảm giác hết sức thích ý.

Tĩnh rượu rồi, Trương Khác Hứa Tư tạm biệt Triệu Tử trở về biệt viện của bọn họ, Hứa Tư nói:

- Đợi mọi việc ổn rồi, tôi sẽ mở quán trà nơi cậu hay tới, cậu đi tới đâu, tôi theo tới đó, buổi tối đợi cậu tới uống trà rồi mới thả cho cậu đi, không thêm kinh doanh nữa.

Trương Khác ôm chiếc eo thon thả của Hứa Tư, với tay hái một bông hoa cài lên tai cô, ngửi hương thơm từ trên người cô luồn qua cánh mũi, đó không phải hương thơm ngào ngạt, mà thứ hương thơm thoang thoảng dịu mát khiến người ta bồi hồi, từ từ lan tỏa trong cô tịch phát ra quyến rũ vô hạn:

- Chỉ cần chị vui là được rồi, tiền sinh ra là để tiêu mà.

Hứa Tư nhướn miệng cười, hai tay vòng qua cổ Trương Khác:

- Vậy tôi coi như cậu đồng ý rồi nhé.

Bầu ngực ưỡn cao cọ sát vào ngực Trương Khác, nhưng khuôn mặt lại ngây thơ thuần khiết, làm trái tim Trương Khác chao đảo.

Điều Trương Khác không chịu nổi nhất là đáng vẻ ưu thương của Hứa Tư, những lúc đó trái tim y cũng hết sức đau đớn, nhưng trước mặt người khác, Hứa Tư luôn kìm chế cảm xúc của mình.

Trương Khác vuốt ve gò má trơn mềm của Hứa Tư, nhìn vào đôi mắt đen nháy sâu thẳm như bầu trời đêm của cô, cười hì hì:

- Muốn em đồng ý, hôm nay chị phải ngâm suối nước nóng với em.

- Không ...

Hứa Tư cười khúc khích đẩy Trương Khác bỏ chạy vào phòng, Trương Khác đuổi theo ôm chặt lấy cô, áp sát vào vào hông mềm của cô, Hứa Tư bị Trương Khác đè xuống bãi cỏ bên cạnh.

Hứa Tư mặt đỏ bừng như say rượu, cơ thể uốn éo giãy dụa tránh những nụ hôn như mưa của Trương Khác, làm y không sao hôn lên môi cô được, Hứa Tư vừa thở vừa van vãn:

- Vào .. vào ...trong nhà đã được không?

Nhưng giọng nói yếu ớt đứt quãng, cùng sự trống trải nửa vời của càn khôn khiến Trương Khác mãnh liệt, Trương Khác dùng tay trái kẹp hai tay Hứa Tư lên đầu, hai chân không chế cơ thể giãy dụa của cô, cởi váy cô ra, Hứa Tư vẫn phản kháng làm y không thể tiếp tục cởi thứ phụ kiện còn sót lại, ngâm luôn cả bầu ngực cô lẫn chiếc áo lót ren khêu gợi, bắt đầu vừa nhảy vừa nghịch, tuy cách lớp vải nhưng vẫn dễ dàng nhận ra cơ thể mềm mại của Hứa Tư đã có phản ứng.

Có ngón tay khe lách qua lớp áo vân vè núm vú của mình, Hứa Tư có thể cảm giác rõ ràng được nụ hoa của nàng bị chơi đùa bắt đầu hơi vểnh lên, má phớt đỏ bừng, vẫn ương bướng mím chặt môi dưới, nhưng như có một dòng điện từ núm vú bị nam nhân chơi đùa lan đi, làm người cô dễ chịu, vừa ngứa râm ran, hết sức bứt rứt, hai tay bị Trương Khác không chế đã được thả ra lúc nào cũng không hay biết, vì cô quên phản kháng từ lúc nào rồi...

Một thoáng thất thần, Trương Khác đã di chuyển chiến trường lên trên đốt cháy đôi môi cô, Hứa Tư không kịp né tránh khiến y thành công, cái lưỡi mềm bị Trương Khác uốn lượn, mút mạnh, Hứa Tư buông xuôi phản kháng, hôn trả ...

Trương Khác lặng lẽ cởi bỏ chiếc áo lót của nàng, chỉ còn chiếc quần lót trắng bằng tơ, ngẩn nhìn giai nhân trước mắt, Hứa Tư mặt đỏ ửng, hai núm vú nhô cao ngạo ngễ nhấp nhô theo hơi thở kịch liệt, làn da trắng như tuyết đầu mùa ửng hồng sau khi uống rượu, mắt lim dim phát ra ánh sáng quyến rũ vô tận làm Trương Khác say mê:

- Chị đúng là yêu thích làm người ta đắm không thoát mình ra được ...nhắm mắt lại giao hết cho em được không?

Nghe lời Trương Khác, Hứa Tư then thừng nhắm mắt lại, đợi Trương Khác cởi hết y phục của y, ngoan ngoãn quẩn tay lên cổ y, để y bế mình lên tiến vào ao nước nóng, cảm giác hơi nước nóng hầm hập từ ao nước nóng bốc lên giữa hai chân, quần lấy eo, vờn qua bầu ngực, cơ thể nhũn ra, Trương Khác đột nhiên buông tay, cơ thể cô tự do rơi xuống ao nước nóng.

“Á” Hứa Tư thét lên vùng vẫy ngồi dậy, thấy Trương Khác đứng giữa ao nước cười xấu xa.

- Cậu ...

Hứa Tư vừa tức vừa buồn cười, nhào tới muốn đẩy Trương Khác ngã xuống nước, bị cơ thể ấm như ngọc của Hứa Tư đè lên, Trương Khác thuận thế để cô đẩy xuống nước, gian manh giữ Hứa Tư ngồi lên người mình.

Hứa Tư biết mình sắp bẫy, vội đưa tay chống lấy ngực Trương Khác không cho y làm bậy:

- Đừng ở trong nước được không, nước lọt vào trong đó, hôm nọ khó chịu chết đi được ...

- Vậy chị cứ ngồi như thế được rồi, nếu không sau này em không tắm cùng chị nữa.

Hứa Tư thừa biết y chỉ nói thể thôi, đời nào y chịu thỏa mãn với hiện trạng này, thầm nghĩ nếu hạ thân hai người không tách khỏi nhau sẽ không lo bị lọt nước, quả nhiên thấy thứ xấu xa kia tiến vào cơ thể mình

một cách hư hỏng, Hứa Tư then thùng nhéo Trương Khác một cái, eo hông bắt đầu nhấp nhô, chỉ là tư thế này cô thật không quen, mặc dù hết sức thoải mái, nhưng một lúc là một chết người, cô càng thích nằm trên ngực Trương Khác hơn.

Trên núi không trăng, vì trăng trốn vào mây, trốn cảnh xấu hổ phía dưới..

353. Chương 353: Từ Học Bình Mỗi Mệt

Cuộc vui nào rồi cũng phải tàn, chẳng thể ở mãi Tử Trúc các được, ngày 20 tháng 4 Trương Khác nhận được điện thoại của mẹ nói đã chọn được nhà vừa ý rồi, muốn y tới xem có vừa ý hay không.

Hứa Tư về nội địa cũng được mười ngày rồi, Hứa Duy cũng biết, thế nào cô cũng phải tới Hải Châu một chuyến.

Ngày 21 tháng 4, Mã Hải Long tới đón Hứa Tư về Hải Châu, Phó Tuấn đưa Trương Khác lên tỉnh thành, mẹ đã lên tiếng thì tất nhiên phải tới xem, còn ý kiến thì không dám đề xuất.

Căn nhà Lương Cách Trân nhìn trúng nằm ở bờ nam Tiểu Giang, đứng ở trong sân có thể nhìn thấy mặt sông rộng mênh mông.

Tiểu Giang chạy vắt ngang qua khu Kiến Thị, chia nó làm hai khu vực nam bắc, nối nhau bằng một chiếc cầu đá, so với khu phía bờ nam phồn hoa thì bờ bắc lạc hậu như nông thôn vậy, chỉ có phố gần cầu là có mấy cửa hàng lác đác, còn chỗ khác trông rất hoang vu.

Mấy năm gần đây sau khi kinh tế bờ nam phát triển lên, cảm thấy chật chội rõ ràng, nên từng bước tăng cường đầu tư bờ bắc, không chỉ trường mới của ĐH Đông Hải xây ở bờ bắc, mà cả học viện khí tượng, học viện du lịch cũng chuyển sang bờ bắc..

Nước sông Tiểu Giang rất đục, nhưng không nhìn gần, thì chấp nhận được, nơi này khung cảnh thoáng đãng, không xa là núi Kê Minh, khi Trương Khác tới nơi thì trời chập tối, triền núi lằng đằng khói lam chiều, Trương Khác hiếm có được một lần tán đồng với gu thẩm mỹ của mẹ, tất nhiên không có ý kiến gì.

Chỉ là Trương Tri Hành cảm thấy giá nhà nơi này hơi đắt, 5000 một mét vuông, nếu ở chỗ khác, một biệt thự thế này chưa tới 3000 một mét vuông.

Trương Khác nói với cha:

- Nếu ba thấy bên kia rẻ hơn thì sang đó mua một cái nữa.

Trương Tri Hành cười mắng con:

- Ăn nói nhà giàu mới nổi vậy, hai mẹ con thấy chỗ này được thì chọn chỗ này vậy.

Cha nói như thế, Trương Khác định hát bài “đời ta có tiền rồi ..” Của dân giàu xổi, nhưng nghĩ cha già chẳng có mấy tế bào hài hước, nên không hát nữa.

Buổi tối Từ Học Bình mời nhà Trương Khác tới ăn cơm, ăn xong gọi cha con Trương Khác vào thư phòng, đột ngột nói:

- Tà gia có biết cháu nắm cổ phần ở thực nghiệp Gia Tín không?

- Điều này mặc dù trong tài liệu báo lên tỉnh cháu không không nói rõ nhưng hẳn Tà gia đã biết rồi ạ.

Trương Khác khẳng định chắn chắn Tà Kiểm Nam biết rất rõ chuyện này, vì “nội gián” hẳn có tay trong là Cát Ấm Quân.

Tự Học Bình dựa vào lưng ghế, mặt mang chút buồn phiền và mệt mỏi, qua rất lâu sau mới nói:

- Thật quá mệt mỏi ...

Ông đột nhiên nói thế làm cha con Trương Tri Hành cả kinh, Từ Học Bình như không cảm giác gì, tiếp tục nói:

- Lưu Hoa Sơn của sở Lâm Nghiệp sắp sang tỉnh bên làm bí thư thành ủy, trước khi đi ông ta đưa cho bác bốn chữ ” cứng đầu cố chấp”..

- Hả?

Trương Khác thốt lên kinh ngạc, trong lòng buồn tiếng thở dài, mặc dù tệ nạn của hệ thống lâm nghiệp tỉnh có từ lâu, Lưu Hoa Sơn dù mới tới nhậm chức cũng không thể chối bỏ được trách nhiệm, không ngờ Lưu Hoa Sơn lắc mình một cái, bị “kỷ luật” sang tỉnh bên làm bí thư thành ủy.

Nhìn thần thái của Từ Học Bình, xem ra ông mệt mỏi là vì tranh chấp này, nhưng cái thể chế này là vậy, quan viên có trách nhiệm, ghét ác như thù vĩnh viễn sẽ bị cô lập, Từ Học Bình có công tích lớn đến đâu thì cũng vẫn cô độc.

Mặc dù hệ thống lâm nghiệp tỉnh chính đốn là do yêu cầu của Đào Tấn, nhưng đám quan viên kia chỉ hận Từ Học Bình người đã vạch trần cái xấu của bọn chúng ra.

Đây là lần đầu tiên Từ Học Bình để lộ nội tâm của mình trước mặt Trương Khác: Mỗi một!

Trương Khác không biết nói gì, lúc này y sợ Từ Học Bình sinh ra thói chí, theo quỹ tích lịch sử, năm 1999 Từ Học Bình xử lý xong vụ án Đình Hương Sơn liền nghỉ luôn, chứ không tới chính hiệp hoặc hội đồng nhân dân quá độ như những quan viên khác, khi đó ông mới 63 tuổi.

- Văn Tình lần trước về nhà nói, Chu Cần Du bày đủ mọi trò làm khó chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và thực nghiệp Gia Tín, nếu bọn họ đã biết cháu nắm cổ phần ở thực nghiệp Gia Tín vậy một số ân oán lâu năm kia bác cũng phải để cho cháu biết rồi ...

Từ Học Bình nói tới ân oán giữa ông và Chu Cần Tỳ, Trương Khác không cảm thấy bất ngờ, có ân oán này quan hệ giữa hai nhà mới có lời giải thích hợp lý.

- Quan hệ cha con giữa bác và Chí Minh không thể nói là hòa hợp, nó quá ương ngạnh, tới trước tai nạn kia vẫn một lòng tin tưởng vào Tạ gia, còn trách bác quá đa nghi, đem ân oán riêng tư của bác với Chu Cần Tỳ liên lụy với người khác? Nó chỉ nhìn thấy một mặt, không biết lợi ích là một đoàn thể liên kết chặt chẽ thế nào!

Từ Học Bình đau khổ nói:

- Bọn chúng cho rằng người khác đều gốc cỏ, bác thì nghĩ Hải Dự có thua lỗ sạch cũng tốt, Chí Minh có thể triệt để thoát khỏi công ty, không dính dáng tới loại người đó nữa ... vậy mà, tai nạn đó là điều không ngờ tới được.

o0o

--Rời khỏi Từ Học Bình, lòng cha con Trương Tri Hành nặng trĩu, thực ra dù có thân ở vị trí cao như Từ Học Bình cũng như người thường, chuyện không như ý muốn rất nhiều, thậm chí còn nhiều chuyện phiền lòng hơn, càng chính trực càng như thế.

Trong cả một hệ thống vì lợi ích mà liên kết chặt chẽ với nhau, nếu muốn phá vỡ lẽ thói cũ hủ bại, nếu chạm vào lợi ích của kẻ khác, dù người ở vị trí cao cũng phải trả giá.

Trừ Lưu Hoa Sơn điều đi không hề may mắn tổn hại nào, việc điều tra đề điều Tiểu Giang cũng gặp trở ngại cực lớn, cuối cùng đành bỏ dở. Đấu đá tranh cãi hơn tháng trời, đành dùng phương án trung hòa, tỉnh sẽ tăng dự toán thiết kế phòng lũ năm nay, đó là kết quả các phía đều muốn thấy.

Đủ các loại chuyện như vậy, làm Từ Học Bình thấy mỗi một kiệt sức.

- Sĩ đồ gian hiểm, không thuận theo dòng là rất khó...

Trương Tri Hành ngồi trên xe, buông một câu cảm khái.

- Vâng.

Trương Khác khẽ đáp lại một câu, cổ lấy tinh thần cười nói:

- Trên đời đâu có chuyện gì đơn giản? Nhưng nếu mang tinh thần vô trách nhiệm đi làm quan thì lại nhẹ nhàng sung sướng ...

Trương Tri Hành mỉm cười, mắt nhìn dòng xe chạy bên ngoài, vô trách nhiệm với một số người thì dễ, với một số người lại chẳng dễ dàng gì.

Nhà họ Trương tạm thời vẫn ở nhà Tạ Văn Tình, sau khi quyết định mua căn nhà bên sông, liền dự tính mau chóng chuyển vào ở, nhà đã được trang hoàng đầy đủ rồi, chỉ thêm chút đồ gia dụng là có thể ở được.

Ngày 22 tháng 4, tin tức Samsung bí mật đàm phán liên doanh với Cty hữu hạn điện lạnh Mã An Sơn được báo Kiến Thần tung ra, chính phủ Huệ Sơn bị giáng một đòn mạnh.

Chu Cẩm Du đành đích thân chỉ thị tổ đàm phán lấy tiếp xúc đàm phán với thực nghiệp Gia Tín làm trọng điểm, bù lại sơ xuất của chính phủ trước đó.

Phương án liên doanh do thực nghiệp Gia Tín đề xuất khá là hoàn thiện rồi, mười năm sau là kỳ phát triển của điện lạnh, Hải Nhĩ Thanh Đảo chỉ riêng lượng tiêu thụ tủ lạnh trong thời gian này tăng lên 60 - 70 lần, thời gian quan trọng hơn lợi ích nhất thời. Trừ không chế cổ phần ra, Trương Khác cho rằng thực nghiệp Gia Tín không cần tính toán quá chi li chi tiết, khiến đàm phán kéo dài, làm lỡ thời cơ.

Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đều ủng hộ ý kiến của Trương Khác, hi vọng y tới Huệ Sơn một chuyến, chủ trì vòng đàm phán quan trọng cuối cùng.

Trương Khác ở tỉnh thành ba ngày rồi lại tới Huệ Sơn, tiếc là lần này không có Hứa Tư đi cùng, cô nghỉ ở Hải Châu hai ngày rồi về Hong Kong, ngày hôm cô đi, Trương Khác bị mẹ bắt đi chọn đồ gia dụng.

Trương Khác tới Huệ Sơn, liền trực tiếp tham gia đàm phán, ở việc đánh giá tài sản cố định, tài sản vô hình không quá khắt khe, đãi ngộ công nhân viên đều có gắng cho phía Hương Tuyết Hải ưu đãi lớn nhất, trọng điểm nằm ở phương diện sắp xếp tầng quản lý và chính sách ưu đãi của xí nghiệp liên doanh.

Tổ đàm phán đề xuất thiết lập vị trí tổng giám đốc phía Trung Quốc, thấy Trương Thiết Lâm còn chưa nắm rõ tình thế, Trương Khác không thẳng thừng không nể nang gì hết:

- Hong Kong năm sau trở về rồi, lúc này còn phân chia Hong Kong, Trung Quốc cái gì nữa? Về nhân viên quản lý, thực nghiệp Gia Tín trừ phái tổng giám đốc, tổng giám sát thị trường, tổng giám sát tài vụ ra, những vị trí trọng yếu khác đều sẽ tiếp tục thuê nhân viên quản lý của Hương Tuyết Hải dùng, tôi không biết tổ đàm phán muốn tranh chấp cái gì ở đây? Chẳng lẽ thư ký Trương định làm tổng giám đốc phía Trung Quốc ?

Trương Thiết Lâm trước kia chưa từng tiếp xúc với Trương Khác, chỉ nghe Tạ Kiếm Nam kể chuyện, nghĩ đúng là hạng ngang ngược ngông cuồng như miêu tả, bị những lời của y làm mặt đỏ tía tai.

Có câu thà đắc tội với quân tử chứ đừng đắc tội với tiểu nhân, nhưng hai quan hệ với hai nhà Chu Tạ đã không còn đường vãn hồi nữa, Trương Khác chẳng ngần ngại đắc tội thêm một Trương Thiết Lâm, nên chẳng cần lịch sự với hắn.

Tới ngay Chu Cẩm Du cũng thay đổi thái độ với chuyện liên doanh rồi, Triệu Dương càng nhấn mạnh phải có kết quả trong thời gian ngắn, bằng vào nhân vật như Trương Thiết Lâm thì gây nên được sóng gió gì.

Đàm phán kết thúc, hiện giờ không tiện mời riêng đám Quách Kiến ăn cơm nữa, Trương Khác bảo Đào Hành Kiện chọn nhà hàng, hắn là người Huệ Sơn.

Tới bãi đỗ xe, thấy chiếc Hồng Kỳ mà Trương Thiết Lâm mượn dùng của Hương Tuyết Hải còn đỗ ở đó, bọn họ vừa khởi động xe, chiếc Hồng Kỳ liền áp sát, nhìn Trương Thiết Lâm thò đầu ra, Trương Khác ngạc nhiên hạ cửa sổ xuống, tưởng hắn có gì muốn nói.

- Liên doanh thành công thì sao nào? Bọn mày đừng quên, đây là địa bàn Huệ Sơn, bọn mày mà kiếm được một xu từ đây, tao chuyển sang họ của mày ...

Trương Thiết Lâm ném sang một câu đe dọa rồi nghênh ngang lái xe đi.

Trương Khác bị lời này của hắn làm chẳng hiểu ra sao, lời uy hiếp trắng trợn của Trương Thiết Lâm chẳng làm y tức giận mà chỉ thấy buồn cười, hắn có tư cách gì mà nói lời này?

- Họ của tôi và hắn giống nhau mà...

Trương Khác nói đùa một câu rất vô vị, y thực sự không hiểu nổi vì sao Chu Cẩm Du lại chọn một tên thư ký tiểu nhân bất tài kém cỏi tham lam như vậy? Chẳng lẽ mẹ già ác độ đó có quan hệ kia với hắn ta thật? Mà y chỉ nghĩ thôi, cũng chẳng muốn biết làm gì, quay đầu sang hỏi Đào Hành Kiện:

- Chiếc xe này là tài sản của Hương Tuyết Hải, ngày mai đàm phán đề xuất ra, bằng vào cái gì có hắn mượn dùng.

Phó Gia Tuấn thì rất lo lắng:

- Xí nghiệp mà quan hệ căng thẳng với chính phủ địa phương thì làm gì cũng khó, đặc biệt là đại thần dễ chống, tiểu quỷ khó dây. Tôi có người bạn tới nội địa mở khách sạn, anh ta tính rất cứng, y vào thân phận doanh nhân Hong Kong, không đi biểu xen các nơi, sau khi khai trương, hôm nay bị kiểm tra vệ sinh, ngày mai bị kiểm tra phòng cháy, ngày nào gần như có cảnh sát tới nói bọn họ tổ chức bán dâm, hai tháng không chịu nổi, đành sang tay cho người khác, về sau mới biết chỉ vì có một tên phó khu trưởng có ý kiến với anh ta ...

Trương Khác lắc đầu, nếu đổi lại là Tạ Kiếm Nam và Chu Cẩm Du sẽ không nói những lời ngu xuẩn như thế, tập đoàn Chính Thái sẽ không rút mình ở Huệ Sơn, người có trí tuệ không cần chơi bản hèn hạ như vậy, hôm nay chơi người khác, ngày mai bị người khác chơi thôi.

~~o0o

~Trương Thiết Lâm lái xe khỏi nhà máy Hương Tuyết Hải gọi điện cho Tạ Kiếm Nam, cười nói:

- Lũ chó chết đó, bọn chúng cho rằng dùng một xấp giấy vụn là có thể tới Huệ Sơn phá đám được, tôi đang sợ bọn chúng rút lui ấy chứ, cứ giữ lại sau này thông thả bóp chết bọn chúng mới thú.

- Ha ha ha, thương không dấu quan, đây là đạo lý từ cổ tới nay, hơn nữa còn cả câu cường long không áp được được địa đầu xà, tên Trương Khác này thông minh thật đấy, nhưng còn chưa nhận thức thấu triệt được vấn đề này ...

Tạ Kiếm Nam cười rất gượng, nhưng vẫn phải cố cười:

- Bọn chúng tưởng thông suốt thượng tầng là vạn sự tốt lành sao, chuyện do phía dưới làm cơ mà.

- Ha ha, thật muốn chụp cái cảnh thăng nhĩ đó khi ấy cho cậu xem.

Trương Thiết Lâm tỏ ra hết sức khoái chí:

- Cậu thật là, sao lại thua hai lần dưới tay nó chứ, dù ở Hải Châu cũng không thể để thăng nhĩ đó giờ trò lưu manh được, mất mặt nhân dân Huệ Sơn. Được, giờ tới đất Huệ Sơn, chúng ta cho chúng biết thủ đoạn. Thôi, không nói cậu nữa, tối nay đi ăn cơm chứ?

- Tối nay không được rồi, tôi đang đi lên tỉnh thành, chắc phải vài ngày nữa mới về, trở về mời anh ăn cơm.

Tạ Kiếm Nam cố kìm cảm giác buồn nôn, nói:

- Anh Trương, vì sao anh nhất định phải làm tổng giám đốc gì đó, với tài hoa của anh, hay là tới đây cùng tôi gây dựng Hải Thái.

- Chẳng qua vì tranh chấp thôi, giờ thì nghĩ lại rồi, làm kinh doanh thế nào cũng không bằng làm hành chính, làm hành chính không bằng làm chính trị, tôi đúng là mê muội, trước kia không ngờ lại muốn đi làm tổng giám đốc gì chứ? Thật là ...

- Đúng đấy, tôi chẳng phải cũng dựa vào danh nghĩa mẹ tôi mới lừa được chút tiền còn gì, nếu không gặp phải anh Trương chẳng hạn, lại chẳng cúi mình khép nép hay sao?

Tạ Kiếm Nam cúp máy, thầm nghĩ :” Trương Khác không thể không biết câu tiểu quỷ khó dây, hay là y có hành động khác?”

o0o

~~Trương Khác không biết sao Trương Thiết Lâm lại nói thế, nhưng hắn đã nói ra thì không thể bỏ qua được, nếu để đám tiểu quỷ bám lấy, vài ba ngày kiểm tra đột xuất, thấy một con ruồi ở nhà ăn phạt vài nghìn, thấy công nhân bảo hộ không đủ chất lượng bắt dừng lại chỉnh đốn thì cái nhà máy này sập là cái chắc.

Trương Khác cũng tin Trương Thiết Lâm ở Huệ Sơn có thể làm được điều này, nhưng hắn dựa vào cái gì để tin rằng hắn không bị mình bóp chết trước khi gỡ máy cái trò đó nhỉ?

Nếu không có Chu Cần Du chống lưng, Trương Thiết Lâm sao dám lớn mật như thế? Chừng đầy tuổi đầu rồi sao còn ngu như vậy?

Chuyện này đúng là có vấn đề.

Chẳng lẽ Chu Cần Du có thể đồng ý cho hắn làm trò đó?

Trương Khác lắc đầu, Chu Cần Du mà cứng rắn ở chuyện này thì không có gì phải lo cả. Còn có một loại khả năng nữa, Trương Thiết Lâm thuần túy là là con tốt thí, bị đẩy ra làm người ta khó chịu.

Khả năng này là cao nhất!

Điền Hành Kiện giới thiệu nhà hàng có món thịt bò chằm tương nổi tiếng nhất, đó là căn nhà kiểu cổ rất phong cách nằm ở ngõ phía sau đường Tự Hiền, trong ngõ còn có rất nhiều quán ăn, Phó Gia Tuấn và Đào Hành Kiện ở Huệ Sơn một thời gia mà thể hình phương phi hơn rất nhiều.

Ngoài món thịt bò chằm tương ra, Phó Gia Tuấn còn đặc biệt thích món tôm nộm bích loa trà, dùng tôm tươi của lưu vực hồ Huệ Sơn cùng trà Bích Loa xuân nổi tiếng chế biến thành, xanh trắng đan xen, đẹp mắt ngon miệng.

Phục vụ của nhà hàng cũng rất thanh tú, mọi người lên lầu hai, chưa đợi Đào Hành Kiện giới thiệu, Phó Gia Tuấn đã khoe khoang mấy món ăn nổi tiếng của Huệ Sơn, mọi người gọi thêm rượu gạo đặc chế của nhà hàng, mọi người ngồi bên cửa sổ, ngắm phong tình sơn nước phố cổ, thưởng thức món ăn tinh xảo, chút khó chịu do Trương Thiết Lâm gây ra vút bém lên chín tầng mây.

Con sông ngoài cửa sổ được tính là trong xanh, còn có lá sen bập bênh, tĩnh lặng lại có thể ngửi được chút hương sen lẫn khuất đâu đó trong không khí, mấy năm qua Huệ Sơn coi trọng kiến thiết môi trường thành phố, Chu Cần Du không phải có chút công lao nào.

Mọi người đang đánh chén thì Diệp Giang Thiên thò đầu ra từ cầu thang, reo lên:

- Ông Trương, đúng là mọi người ở đây thật, vừa rồi tôi ở dưới thấy mọi người đi qua, tôi còn tưởng nhìn nhầm người.

Đào Hành Kiện xem báo Huệ Sơn đã thấy qua Diệp Giang Thiên, Phó Gia Tuấn thì không biết là ai, nhưng thấy nghi biểu, khí độ ông ta đúng là bất phàm.

Bọn họ ở đây từ gọi món đã tới mười mấy phút rồi, làm gì có chuyện Diệp Giang Thiên vừa rồi nhìn thấy ở dưới lầu theo lên?

Không biết ông ta đánh hơi được từ đâu mà chặn bọn họ ở đây, nhưng nếu tới rồi, tất nhiên nếu đã đến rồi không lý nào lại cự tuyệt, Trương Khác mời ông ta vào, giới thiệu mọi người với nhau.

Con trai ông ta khiến người ta rất ghét, nhưng Diệp Gang Thiên lại rất khéo léo, nhìn vấn đề lúc nào cũng là ưu tiên lợi ích hàng đầu, lại hiểu cách làm người, ông chủ nhỏ như cha Giang Đại Nhi cũng cảm thấy ông ta như anh em vậy.

Nhân vật như vậy, bên nào có lợi ông ta ngã sang bên đó, làm ăn mà, chẳng có gì đáng trách, chỉ cần giữ quy tắc, Trương Khác không từ chối qua lại với người như thế.

Diệp Giang Thiên cũng là nhân vật tin tức linh thông, trừ Trương Thiết Lâm ra ông ta còn có nhiều nguồn tin tức liên doanh khác, Samsung tới hơn một năm chưa thấy động tĩnh đâu, thực nghiệp Gia Tín tới mới hơn nửa tháng đã thấy tin mừng trước mắt rồi.

+++

Hết rồi ! G9!

354. Chương 354: Tá Đạo Sát Nhân

Song Diệp Giang Thiên giống Trương Thiết Lâm, có được tin tức không đúng không toàn vẹn từ phía Tạ Kiếm Nam.

Tạ Kiếm Nam muốn Trương Thiết Lâm cảm thấy uy hiếp từ phía Trương Khác, nhưng lại không muốn hấn vì thế mà sợ Trương Khác, nên khi giới thiệu cho bọn họ, 8 phần thật 2 phần giả, dù có nói Trương Khác có quan hệ với Từ Học Bình, nhưng lại nói là cha y cố bám víu lấy lòng Từ Học Bình, chứ chẳng có cơ sở vững chắc nào.

Với Diệp gia, thì nói là chỉ mời Diệp Kiến Bân ra làm thuyết khách mà thôi, Diệp Kiến Bân chẳng có chút dính líu nào tới thực nghiệp Gia Tín hết , v.v.v..

Diệp Giang Thiên lại khác Trương Thiết Lâm, ông ta từ đầu đã cảnh giác với cả Tạ Kiếm Nam và Tạ gia, Chính Thái tiến vào Huệ Sơn, làm các lĩnh vực kinh doanh của Giang Thiên bị thu hẹp, trong lòng ông ta tất nhiên cực kỳ khó chịu, chẳng qua không biểu lộ ra mà thôi.

Mà con mắt nhìn người nhìn việc của Diệp Giang Thiên thì hạng Trương Thiết Lâm làm sao so bì được? Tạ Kiếm Nam muốn giở trò khôn vặt với lão thành tinh như ông ta thì còn quá non.

Vả lại ngay từ đầu ông ta có ý lấy lòng hai phía, nên chẳng hề ác cảm gì với thực nghiệp Gia Tín, có nhận thức tương đối khách quan.

Liên doanh xong thì phải xây dựng nhà máy mới, lắp đặt giấy chuyên sản xuất mới, bất kể thế nào, xí nghiệp đương địa Huệ Sơn hưởng lợi lớn, khi đàm phán chính phủ Huệ Sơn cũng yêu cầu phải nâng đỡ xí nghiệp bản địa.

Hiện giờ tình hình xem ra thực nghiệp Gia Tín có hi vọng liên doanh hơn hẳn Samsung.

Diệp Giang Thiên không hi vọng ngay lúc này Trương Khác giao công trình cho Giang Thiên bao thầu, chỉ muốn để lại ấn tượng tốt, sau này dễ tiếp xúc.

Bất kể sau lưng mang tâm tư thế nào, trên bàn chén qua chén lại, náo nhiệt vô cùng, gần cuối bữa, Diệp Giang Thiên mượn cớ xuống lầu tính tiền trước.

Ăn uống xong, Diệp Giang Thiên lại mời đám Trương Khác đi uống trà, dẫn bọn họ tới tầng 12 tòa nhà mật dịch quốc tế Huệ Sơn, bên ngoài không có ghi bảng biển gì, chắc nơi này chỉ chiêu đãi khách quen, các cô gái trong đó đều có tư sắc không tệ.

Mọi người uống trà ở đại sảnh, có tiếp viên nữ phục vụ, hết sức khoan khoái.

Đột nhiên thấy Trương Thiết Lâm cùng hai ba người đi vào, Diệp Giang Thiên đứng dậy chào hỏi:

- Xử trưởng Trương và giám đốc Lý tới nay cũng tới đây chơi sao?

Trương Thiết Lâm thấy Trương Khác nhàn nhã ngồi uống trà, thấy mình tới mà chén trà trên tay cũng chẳng hề có ý đặt xuống, trừng mắt nhìn Diệp Giang Thiên, không nói một lời, phất tay bỏ đi.

Thấy trên mặt Diệp Giang Thiên trên mặt chẳng có biểu hiện gì khác thường, Trương Khác nói:

- Thư ký Trương không ưa gì chúng tôi, chủ tịch Diệp không sợ hấn ta thấy ông ngồi cùng chúng tôi sao?

Diệp Giang Thiên đương nhiên không muốn bị Trương Thiết Lâm nhìn thấy, nhưng thấy rồi cũng chẳng có gì đáng sợ:

- Trương Thiết Lâm cả nhìn người lẫn làm việc chẳng có tài cán gì, chỉ có Chu Cẩn Du thích dùng hấn, những người khác trong thành phố đều chẳng coi trọng hấn.

Trương Khác cười khẩy:

- Một kẻ như vậy mà hôm nay còn trắng trợn uy hiếp chúng tôi, nói dù chúng tôi có liên doanh thành công cũng đừng hòng kiếm một xu nào ở Huệ Sơn, cuối cùng phải cuốn xéo thôi.

Diệp Giang Thiên chỉ coi Trương Khác nói đùa, nhưng thấy vẻ mặt y rất nghiêm túc, nghi hoặc nói:

- Hắn không ngu xuẩn tới mức độ đó chứ?

- Ai mà biết được.

Trương Khác đứng đờng nhún vai, Diệp Giang Thiên không biết ân oán giữa bọn họ với hai nhà Chu Tạ thuộc loại ân oán sâu nhất, song hai nhà đó sẽ không vội thanh toán ân oán ngay, dù sao thế lực một bên còn chưa mạnh tới mức gió mạnh quét lá, đánh một đòn hạ gục đối phương, không để cho có cơ hội phản kích.

Trên mặt Diệp Giang Thiên thoáng qua chút lo lắng, rồi lại cười nói:

- Cũng chưa biết chừng, Trương Thiết Lâm dựa vào Chu Cẩn Du cáo mượn oai hùm, mọi người đều nói quan hệ giữa hai người họ rất ám muội. Trương Thiết Lâm thường ngày chẳng hề biết che giấu chút nào, 10 người thì hết 9 không thích qua lại với hắn, hắn cực tham, nhận hối lộ chỉ thích nhận tiền mặt, ở Huệ Sơn ai cũng biết hắn có thói quen này. Hắn và vợ có nhà ở tiểu khu Phú Giang, thường ngày không ở nơi đó. Nếu chẳng phải tôi thích nghe chuyện bên lề thì e chẳng biết bọn họ có nhà ở đó. Trương Thiết Lâm mỗi lần ăn dứt lút xong lại tới đó một chuyến, không hiểu hắn tới đó làm cái gì...

Diệp Giang Thiên như đang kể một tin đồn thú vị, Trương Khác chỉ nghe cho vui, vờ không nghe ra ý tá đao sát nhân của ông ta.

Hôm sau khi đàm phán lại có xung đột lời nói với Trương Thiết Lâm, bỏ dở giữa chừng, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe tới tiểu khu mà Diệp Giang Thiên nói hôm qua, tìm người nghe ngóng, Trương Thiết Lâm đúng là có nhà ở nơi này, cứ mười ngày nửa tháng mới tới một chuyến, hàng xóm không biết hắn là ai.

- Trương Thiết Lâm ở Huệ Sơn đúng là không được người ta ưa, người muốn ném đá xuống giếng không ít.

Trương Khác cười khinh miệt.

- Trừ Diệp Giang Thiên còn ai nữa?

Phó Tuấn không hiểu:

- Còn cái người coi hắn là thằng đàn đẫy ra húc người khác.

Trương Khác ve cằm nói:

- Cái nhà này hắn là có bí mật, làm sao mới có thể để bí mật này ngẫu nhiên bị bên ngoài phát hiện đây?

- Đánh tiếng với cục trưởng Tống không được sao?

- Không cần thiết bắt Tống Hiến, Điền Hải Hà nhảy ra làm kẻ ác.

Trương Khác lắc đầu, cái xã hội này người ghét ác như thù lại là loại người không nên làm nhất, không biết đây có phải là bi ai của xã hội không.

Trương Khác và Phó Tuấn đi vài vòng, phát hiện hệ thống cung cấp nước ở đây từ lầu thang phân ra, tới mỗi nhà lại có một ống nước dẫn vào.

Trương Khác nắm lấy ống nước kéo mạnh ra ngoài một đoạn, chỉ vào chỗ sát tường hỏi Phó Tuấn:

- Có thể phá được không?

Phó Tuấn móc ra dao quân dụng mang theo người:

- Có dụng cụ đây rồi.

Nắm ống nước giật mạnh, do dùng sức quá lớn, nghe bên trong cạnh một cái, hình như ống nước bị đứt một đoạn, nước đang không ngừng chảy ra.

- Xong, anh khỏe thật đấy, thế cũng được, chúng ta đợi xem trò hay đi.

Trương Khác và Phó Tuấn lặng lẽ xuống nhà, lên xe đợi một lúc, nghe thấy nhà ở dưới tầng Trương Thiết Lâm la lớn:

- Tầng trên chảy nước xuống đây này.

Nhưng Trương Thiết Lâm nửa tháng chưa chắc tới đây một chuyến, làm sao có người trả lời hẳn được.

Trương Khác thích xem náo nhiệt, lại cùng Phó Tuấn đi tới cầu thang, lúc này nước từ khe cửa tràn ra, chảy lênh láng khắp nơi, Trương Khác không cẩn thận bị nước trên tầng chảy xuống người, kêu xui xẻo, đành thôi không xem nữa.

Nhà ở bên trong nghe tiếng đi ra, có người bảo mau đi đóng van chính, có người nói đóng rồi thì nhà khác dùng nước thế nào, cứ tìm người nhà này tới xem ống nước vỡ hay là vòi nước hỏng, nhưng chẳng ai biết cách liên hệ, có người nói nhà này có khi cả tháng không về, biết đợi tới lúc nào.

Trương Khác ở bên cạnh nhắc nhở:

- Liên hệ với cứu hỏa đi phá cửa đi, nếu không chẳng lẽ không tìm được người trong nhà này thì mọi người khỏi dùng nước à?

Cuối cùng mọi người gọi cảnh sát 110, thợ khóa mở cửa phòng ra, trong phòng khá thấp, nên khắp nơi đọng nước, còn có một chiếc tất từ trong phòng ngủ chảy ra, không cần Trương Khác nhắc, có người tốt bụng đem những thứ ngấm nước chuyển lên bàn, tránh bị ngấm nước làm hỏng, rồi nghĩ cách tát nước trong nhà ra.

Dưới gầm giường trong phòng ngủ có hai hộp bằng bìa các tông quấn băng dính, có hàng xóm bê lên, vừa đi tới cửa phòng ngủ thì đáy hộp ngấm nước bị bục ra, một bó tiền 100 đồng rơi xuống.

Người bận rộn ít, người xem náo nhiệt nhiều, nhìn bó tiền rơi vào nước, mọi người trở mắt, ngay cảnh sát 110 cũng há hốc miệng, không nói lên lời.

Chiếc hộp các tông còn lại bị rạch ra, bên trong không ngờ toàn là tiền mặt 100 đồng, người dân đã bao giờ thấy nhiều tiền mặt như thế, biết chuyện không tầm thường, cảnh sát tuần tra vội liên hệ với cục công an thành phố, xin đại đội điều tra kinh tế tới.

Trương Khác hơi chấn động, không phải vì số tiền mà vì sự ngu xuẩn của Trương Thiết Lâm, y cũng không ngờ mọi việc đơn giản tới mức này, làm bao tính toán đằng sau của y không có chỗ dùng, thậm chí, Trương Thiết Lâm chắc không ngờ khi chén anh chén chú với Diệp Giang Thiên bị ông ta mò hết nội tình tới bảy tám phần, nhìn hai cái hộp này, e phải tới 200 vạn.

Trương Khác và Phó Tuấn lặng lẽ rời đi, Trương Thiết Lâm không ngờ “sơ ý” giấu tiền trong phòng ngủ, hẳn vụ án không phức tạp lắm, nói không chừng ngày mai thôi quan trường Huệ Sơn sẽ chấn động.

Vụ án đúng là rất đơn giản, cảnh sát Huệ Sơn mau chóng tra ra người mua nhà là cô gái trẻ tên Lý Xuân Hà, Lý Xuân Hà khai không phải nhà của mình, mà do chị gái cô ta là Lý Xuân Vân mượn tên để mua, Lý Xuân Vân là vợ Trương Thiết Lâm.

Điền Hải Hà là phó cục trưởng phụ trách điều tra kinh tế, cô nhận được báo cáo thì đã là 11 giờ đêm, lập tức khoác áo ngủ rời giường, gọi điện cho cục trưởng Tống Hiểu. Tống Hiểu báo cáo việc này cho bí thư chính pháp ủy Diêm Chân Khoa, bí thư kỷ ủy La Dân cùng bí thư thành ủy Triệu Dương. Triệu Dương chỉ thị cho kỷ ủy lập tức thành lập tổ chuyên án điều tra.

Hôm sau, ngày 26 tháng 4, Trương Khác cùng Phó Gia Tuấn, Đào Hành Kiện tới nhà máy Hương Tuyết Hải, chuẩn bị một ngày đàm phán mới.

Khi bọn họ tới nơi, Trương Thiết Lâm cũng lái chiếc Hồng Kỳ đi muộn tới đó, Trương Khác nhìn hẳn với ánh mắt thương hại, rồi lại nhìn chiếc xe:

- Thư ký Trương cống hiến cho Hương Tuyết Hải nhiều thật, còn chuyên môn mượn xe Hương Tuyết Hải dùng nữa.

Thấy dưới nách hẳn kẹp chiếc cặp da Hermes, không biết bên trong có bao nhiêu tiền mặt.

Mặc dù vụ án đang trong thời gian điều tra bí mật, có điều sáng sớm Trương Khác đã nhận được điện thoại của Tổng Hiệu, điều tra đã mò tới Trương Thiết Lâm rồi.

Xem tình hình nói không chừng Triệu Dương có ý đào bới vấn đề tới Chu Cẩm Du.

Khả năng Chu Cẩm Du có vấn đề kinh tế không lớn, năm 96, cũng chỉ có vấn đề kinh tế mới làm ột quan viên không thể trở mình được, nên Trương Khác chẳng trông đợi vào việc này lắm.

Thử nghĩ xem Chu Cẩm Tỳ bị Từ Học Bình kéo ngã, sĩ đồ của Chu Cẩm Du vẫn thuận lợi như cũ, trở thành thị trưởng Huệ Sơn, quan viên cao cấp cấp phó tỉnh, sau lưng Chu gia hẳn còn có người tài.

Trương Thiết Lâm sao chẳng nghe ra lời mỉa mai của Trương Khác, sau khi liên doanh xong, hẳn không mượn được xe nữa, điều này làm hẳn rất khó chịu, nhếch môi cười nhạt:

- Không phải tôi hắt bát nước lạnh, nhưng xí nghiệp muốn tồn tại ở địa phương là chuyện rất gian nan đấy, nơi này không phải là Hải Châu.

- Đa tạ thư ký Trương quan tâm, anh có rảnh dạy tôi bản lĩnh võ mông bọ đít với.

Trương Khác cười âm hiểm, không quên tóm lấy cơ hội cuối cùng châm chích Trương Thiết Lâm một cú:

- Hôm đó tôi cùng bí thư Triệu Dương đi tham quan, được nghe quản đốc Lâm nói gì anh nhỉ? À, “bám váy đàn bà”, có ý gì thế nhỉ, tôi không hiểu tiếng địa phương Huệ Sơn lắm, thư ký Trương dạy tôi được không?

- Mày, mày ...

Trương Thiết Lâm tay run run chỉ Trương Khác, nhưng mà Phó Tuần vạm vỡ đứng kề bên cạnh, hẳn không tới mức mất kiểm soát tới mức xông tới tóm lấy cổ áo Trương Khác, mặt hết trắng lên đỏ, hừ mạnh một tiếng:

- Mày cứ nói sướng mồm đi rồi biết khổ là thế nào.

Rồi tức tối bỏ đi.

- Mọi người nói gì đấy?

Quách Kiến đi tới, nhìn Trương Khác dửng dưng tức giận, không biết sao Trương Khác lại chọc giận Trương Thiết Lâm trước khi đàm phán, dù hẳn ta hiện không đủ tầm quan trọng nữa, nhưng để dây dưa kéo dài cũng không hay.

Trương Khác nói tỉnh queo:

- Xin anh ta dạy võ mông bọ đít mà anh ta lại giận dỗi bỏ đi mất.

Quách Kiến bật cười:

- Trương Thiết Lâm chẳng có tài cán gì, nhưng hận nhất người ta nói hẳn bất tài.

Bắt đầu đàm phán, Trương Thiết Lâm quả nhiên khiến cho Trương Khác phải trả giá vì lời buổi sáng, vừa mới bắt đầu đã nói chuyện thảo luận trước đó còn có chỗ chưa tường tận, nhất quyết đòi thảo luận lại, Trương Khác cũng mặc cho hẳn gây khó dễ.

Hơn 10 giờ, bốn nhân viên công tác của kỷ ủy đi vào phòng hội nghị, yêu cầu Trương Thiết Lâm đi theo họ tới kỷ ủy khai báo vấn đề, tìm ra tại chỗ 2 vạn đồng trong cặp da của hẳn. Trương Thiết Lâm giàu có làm các thành viên khác của tổ đàm phán cả kinh.

Theo lời thuật lợi sau đó của Tổng Hiệu, kỷ ủy sau khi áp dụng hành động với Trương Thiết Lâm mới chính thức thông báo cho Chu Cẩm Du, bà ta tức thì lồng lộn hỏi bí thư kỷ ủy La Dân có phải là định tra tới bà ta xong mới báo hay không, yêu cầu kỷ ủy lập án điều tra luôn bà ta cho xong.

Triệu Dương ra mặt nói là các đồng chí chiếu cố nữ đồng chí nghỉ ngơi đêm khuya, hơn nữa hôm qua tình hình kỷ ủy nắm được không nói lên vấn đề gì, buổi sáng có đột phá trọng đại mới báo cho bà ta, tuyệt không có ý tra tới bà ta.

Trương Thiết Lâm phạm pháp đã là chuyện rõ ràng rành rồi, Chu Cẩn Du không có lý do làm ầm ĩ lên nữa, nhưng cần phải tránh đi, Triệu Dương quang minh chính đại can thiệp vào việc của chính phủ, lệnh Phí Hành Vĩ thay thế Trương Thiết Lâm làm tổ trưởng đàm phán, tiếp tục đàm phán với với thực nghiệp Gia Tín, không để vụ án của Trương Thiết Lâm làm liên lụy.

Ngày 29 tháng 4, Trương Thiết Lâm bị đưa đi bốn ngày, trải qua 24 ngày chính thức tiếp xúc và đàm phán, thực nghiệp Gia Tín cùng chính phủ Huệ Sơn mau chóng soạn thảo hiệp nghị liên doanh, đồng thời chính thức ngừng đàm phán kéo dài hơn một năm không có tiến triển với Samsung.

Phương án liên doanh cuối cùng, thực nghiệp Gia Tín lấy 306 triệu tiền mặt liên doanh, tất cả tài sản của Hương Tuyết Hải định giá 300 triệu, thành lập công ty hữu hạn điện khí Hương Tuyết Hải, Gia Tín nắm 51% cổ phần, cục công nghiệp nhẹ đại biểu chính phủ Huệ Sơn nắm 49%.

Phương án liên doanh còn trải qua phê duyệt của bộ công nghiệp nhẹ, ủy ban thương mại tỉnh, cùng cả đại hội cổ đông của thực nghiệp Gia Tín mới chính thức có hiệu lực.

Thực nghiệp Gia Tín mau chóng mở đại hội cổ đông đột xuất, vừa xem xét phương án đầu tư, vừa xem xét đề án phát hành 300 triệu trái phiếu công ty và 1500 vạn cổ phiếu phổ thông với Thịnh Hâm.

Thịnh Hâm còn lấy 2000 vạn tiền mặt, có được 10% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, thành cổ đông số ba của thực nghiệp Gia Tín (thực ra là thứ tư)

Tiếp đó phương án liên doanh của thực nghiệp Gia Tín được ủy ban thương mại, bộ công nghiệp nhẹ thông qua, ngày hôm sau cổ phiếu của thực nghiệp Gia Tín tăng giá 67%.

Toàn bộ nhà máy Hương Tuyết Hải đưa vào công ty liên doanh, thoát khỏi cục diện khó xử chuyện gì cũng bị can dự hành chính lại giải quyết được cục diện tài chính eo hẹp.

Cuối cùng quyết định do Đào Hành Kiện làm tổng giám đốc, thuê Diệp Tiểu Đồng quen thuộc vận hành thị trường trong nước làm tổng giám sát thị trường.

Trước chứng cứ xác đáng , tìm ra được chứng khoán có giá, tiền mặt, tài khoản, tổng giá trị hơn 300 vạn ở ba nơi ở của mình, Trương Thiết Lâm vẫn cắn chặt răng, chỉ thừa nhận một phần tội, tổng số tiền chưa tới 100 vạn.

Trương Khác muốn để vụ án Trương Thiết Lâm đem sang vùng khác thẩm tra, tốt nhất là chuyển tới Hải Châu, cho dù cuối cùng Chu Cẩn Du có thể thoát thân, thì bà ta cũng phải khốn đốn.

Triệu Dương ban đầu cũng ủng hộ suy nghĩ của Trương Khác, nhưng đợi Trương Khác đi Hong Kong một chuyến về Huệ Sơn, sự việc đã biến chất, trung kỳ ủy “vừa khéo” có lãnh đạo xuống thị xuất, đưa chỉ thị với vụ án của Trương Thiết Lâm ” vụ án đã rõ, không cần chuyển đi nơi khác thẩm tra”.

Cấp bậc Trương Thiết Lâm còn chưa đủ, trừ khi chìa thẳng mũi giáo vào Chu Cẩn Du, nếu không khó kiên trì đưa đi vùng khác thẩm tra, với tình huống trước mắt mà xét, khả năng Chu Cẩn Du liên quan tới vấn đề kinh tế không lớn, dù đào sâu thêm cũng không thể đập chết ngay được bà ta.

Triệu Dương cân nhắc mãi, sợ không kéo được Chu Cẩn Du vào lại làm quan trường Huệ Sơn chấn động, nên chuyện cuối cùng đành thôi.

Đội chuyện liên doanh với Hương Tuyết Hải được định đoạt, kỷ ủy cơ bản kết thúc điều tra Trương Thiết Lâm, giao tòa án huyện Giang Phổ khởi tố, rồi dưới không chế của các mối quan hệ hai nhà Chu Tạ, không moi được ra thứ gì có giá trị lớn trên người Trương Thiết Lâm.

Có điều theo phần miễn khai nhận, 120 vạn tiền ăn hối lộ kia phát sinh trong 6 năm làm thư ký cho Chu Cẩn Du, trước đó hẳn chỉ là một nhân viên phổ thông của ủy ban thương mại thành phố, tham ô hối lộ toàn dựa vào quyền thế của Chu Cẩn Du.

Nhưng vụ án không thể điều tra sâu thêm, rốt cuộc Chu Cẩn Du phải chịu trách nhiệm lãnh đạo lớn chứng nào thì phải đợi kết quả tranh đấu trên cao tầng, hạ tuần tháng năm, Trương Khác xử lý xong việc phát hành trái phiếu công ty của thực nghiệp Gia Tín trở về tỉnh thành, chuyện này vẫn chưa có kết quả.

355. Chương 355: Cao Trung Phải Thi Toàn Quốc

- Chu Cẩn Du chắc chắn phải rời khỏi Huệ Sơn...

Từ Học Bình nhìn khói thuốc bốc lên từ đầu thuốc kẹp giữa hai ngón tay, giọng trầm tĩnh chậm rãi:

- Còn về phần điều cô ta tới đây thì không phải do tình định đoạt, trung tổ bộ sẽ can dự vào, như thế khả năng chuyện sẽ không được như ý lắm.

Huệ Sơn là thành phố cấp phó tỉnh, địa vị chính trị của Chu Cẩn Du còn cao hơn bí thư thành ủy bình thường, như ý nhất đương nhiên là điều bà ta tới cơ quan thanh nhân để dưỡng lão. Mặc dù sau lưng Chu gia có nhân mạch chính trị rất sâu, nhưng trong gia tộc không còn nhân vật nắm thực quyền, thao tạo không phải quá khó.

Không như ý là rất có khả năng Chu Cẩn Du vẫn nắm vị trí thực quyền.

Trương Khác cười nói:

- Đưa Chu Cẩn Du khỏi Huệ Sơn là chuyện tốt rồi, cháu chẳng hi vọng bọn họ sụp đổ cái rằm.

Từ Học Bình thở dài:

- Bác của thím Chu cháu mà không mất sớm thì cũng là một con hổ lớn, có điều mấy vị nguyên lão ở trung ương đều rất nhớ tình xưa, không chỉ anh em Chu Cẩn Tỳ được chiếu cố, trước kia bác cũng không phải là không nhận ân huệ, chuyện tới nước này, chỉ có thể nói là “đạo bất đồng bất tương vi mưu” thôi.

Chu Thực Huệ là anh em con bác với Chu Cẩn Tỳ, Chu Cẩn Du, chỉ là những năm qua không còn qua lại nữa.

Không thể moi ra được nhiều chứng cứ từ Trương Thiết Lâm để đánh ngã Chu Cẩn Du không thể không nói đó là một sự tiếc nuối, nhưng làm bà ta rời khỏi Huệ Sơn là một kết quả không tệ, ít nhất không cần lo Hương Tuyết Hải sẽ bị thế lực chính trị địa phương kiềm chế.

Trương Khác không rảnh quan tâm tới sự hoảng loạn hai nhà Chu Tạ lúc này, hoảng loạn là cái chắc.

Hai tháng qua Trương Khác đa phần qua lại Huệ Sơn, tỉnh thành, Hồng Kông, giờ chuyện đã sơ bộ ổn định, không thích hợp quá can dự vào chuyện vận hành thượng nhật của Hương Tuyết Hải, cũng không cần chăm chỉ tới Huệ Sơn như vậy nữa.

Hôm đó là ngày 31 tháng 5, trước khi xuống máy bay Trương Khác gọi điện cho Đường Thanh, trêu rằng sẽ về kịp ăn Tết thiếu nhi với cô, không nghỉ đêm ở tỉnh thành nữa, ngày trong đêm lái xe về Hải Châu.

Tới cổng Tân Cẩm Viên, cầm quà chuẩn bị cho Chỉ Đồng vào ngay mai, Trương Khác xuống xe, đã là 12 giờ đêm rồi, bảo Phó Tuấn lái xe về nhà, hẳn theo Trương Khác rời Hải Châu rất lâu rồi, không giống y, Phó Tuấn có vợ yêu và hai cô con gái tình quái mong nhớ.

Trương Khác đi vào tiểu khu mới nhớ không mang chìa khóa nhà, suốt ngày y chạy rong bên ngoài, mang theo chìa khóa làm gì? Cha học ở trường đảng tới tháng bảy mới kết thúc, nhà ở Tân Cẩm Viên có Tạ Văn Tình chiếu cố thay, chìa khóa chắc là cô có một bộ.

Khi đi qua cổng thứ hai, bảo vệ nghi ngờ nhìn lên mặt Trương Khác mấy lượt, chắc là thấy y quen mặt nên cho vào, y thì lại nghĩ :” Chắc là do mình tướng mạo đường đường, phong độ bất phàm!”

Đi qua cánh cổng thứ hai mới thực sự là tiểu khu xa hoa Tân Cẩm Viên mà lãnh đạo cục bưu chính chuẩn bị ỉnh.

Trương Khác đi tới trước nhà Tạ Văn Tình, thấy trong nhà vẫn còn sáng đèn, ánh sáng từ cửa sổ phòng ngủ Tạ Văn Tình hắt ra.

Trương Khác gọi điện cho Tạ Văn Tình, quan tâm hỏi:

- Sao chị còn chưa ngủ?

Tạ Văn Tình không trả lời mà ngay từ câu đầu đã nói:

- Đường Thanh cũng chưa ngủ, đang đợi em đấy.

Trương Khác lòng giật đánh thót, chắc là Đường Thanh ở ngay bên Tạ Văn Tình, may mà mình không nói gì ám muội với Tạ Văn Tình.

- Sao muộn như thế mới về, thiếu chút nữa ngủ rồi đây này.

Giọng Đường Thanh nũng nịu từ điện thoại truyền ra, nghe được tiếng của cô, Trương Khác thấy trái tim đập nhộn nhạo, cô nàng này thức đêm cực tẻ, mỗi ngày tới 10 giờ đêm là mắt díp lại rồi, vậy mà vì đợi y tới giờ vẫn còn chưa ngủ.

Tạ Văn Tình và Đường Thanh cùng xuống mở cửa cho Trương Khác vào, Đường Thanh mặc áo ngủ màu vàng nồn, khuôn mặt xinh xắn khuất sau mái tóc bồng bênh hơi rối, hàng mi mềm, đôi mắt lim dim ngái ngủ, đôi môi nhỏ trề ra, chắc thức đến giờ đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng càng thêm quyến rũ không nói lên lời, cô nàng phụng nói vài câu trách móc không rõ ràng lắm rồi tựa vào người Trương Khác ngập ngừng ngập dài.

Trương Khác đành bế Đường Thanh lên phòng Tạ Văn Tình, được nửa đường thì ngủ tít không biết trời đất gì nữa rồi, chỉ biết lắc đầu cười, Tạ Văn Tình mang chìa khóa lên, không còn sớm nữa, Trương Khác không quấy rầy mỹ nhân nghỉ ngơi để ảnh hưởng tới nhan sắc, liền về nhà ngủ trước.

Buổi sáng tỉnh lại Trương Khác nhìn thấy Đường Thanh ngủ bên cạnh, cô nàng người cuộn tròn như con mèo, Trương Khác vừa khê nhúc nhích đã dậy rồi, nhưng mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, bộ dạng rõ ràng chưa ngủ đầy giấc.

- Sao thế, đêm qua bị mộng du đi qua đây à?

Trương Khác áp môi vào vành tai Đường Thanh, sáng bóng mềm mượt như bạch ngọc khắc thành, phủ lớp lông tơ cực mỏng, trông thật đẹp.

- Làm gì có, ban đêm mình dậy một lần, bạn không đóng cửa tầng dưới ...

Đường Thanh thoải mái duỗi mình trong lòng Trương Khác, mắt vẫn còn khép lại, mỹ nhân mới tỉnh giấc, vẻ lười nhác đó, mang sức quyến rũ khác thường, không một nam nhân nào có thể kháng cự nổi:

- Nằm trong lòng bạn dễ chịu lắm, để mình ngủ một giấc.

Nói rồi rụt vai cong người lại, đem tấm thân ngọc rúc vào lòng Trương Khác.

Nghĩ lại thì tới hai tháng không ở bên Đường Thanh rồi, ai mà biết, ai biết cô nàng có đang giận dỗi hay không, Trương Khác liền ôm sát cô vào lòng, để Đường Thanh ngủ bù thêm một giấc.

Chỉ là áo ngủ mỏng manh, ôm tấm thân mềm mại trong lòng, ngửi hương thơm thiếu nữ như trêu ghẹo, làm sao mà không chế được phản ứng, thẳng em hư hỏng hùng dũng vươn đầu lên, Trương Khác nhích tới chà nhẹ lên đùi Đường Thanh, cảm giác khoan khoái rộn người lan tỏa, nhưng bị Đường Thanh đưa tay ra nhéo một cái thật đau:

- Không được quấy, để yên ỉnh ngủ.

Ôm mỹ nhân trong lòng, lại không được đụng chân đụng tay, chẳng khác gì đi lao động khổ sai.

Đợi tới khi mặt trời mọc lên, đem ánh sáng chan hòa chiếu sáng khắp phòng, Trương Khác mặc dù vẫn ôm Đường Thanh, nhưng tay tiến vào áo ngủ, nhẹ nhẹ xoa bóp ngực Đường Thanh, đôi ngực của cô nàng chưa phát triển gì thêm so với lần trước, vừa vắn hình dáng như búp măng, trơn như sứ, núm vú đã sẵn lên như nụ hoa chực nở.

Đường Thanh chắc chắn đã tỉnh rồi, chẳng qua xấu hổ không mở mắt ra, Trương Khác cũng thích cảm giác giống ăn vụng này, chàng nàng đang mê thì đột nhiên nghe thấy tiếng của Chỉ Đồng ở dưới lầu, Đường Thanh giật mình kéo tay Trương Khác ngồi bật dậy mặc quần áo đáp lời Chỉ Đồng, quần áo được cô mang sẵn từ nhà Tạ Văn Tình sang.

- Sáng tỉnh lại còn tưởng em mất tích cơ đấy.

Tạ Văn Tình dắt tay Chỉ Đồng đi vào:

- Sáng định ăn gì nào?

Đường Thanh đã mặc xong quần áo, còn áo ngủ thì nhét dưới chăn của Trương Khác, đoan trang ngồi trên giường, khuôn mặt xinh xắn phớt hồng, có chút chột dạ, không ai đánh đã khai:

- Sắp thi toàn quốc rồi, em tranh thủ thời gian tới giục Trương Khác học bài.

Làm như cô nàng qua đây hoàn toàn vì chuyện học hành thôi vậy.

Thi toàn quốc, Đường Thanh nói thế Trương Khác mới nhớ ra chuyện này, cao trung có kỳ thi chung toàn quốc tổng cộng chín môn, trước khi năm thứ hai cao trung kết thúc năm học sẽ thi sáu môn.

Vì kỳ thi toàn quốc cho nên tương đối dễ, nhưng nó liên quan các môn mà thường ngày Trương Khác không tiếp xúc như vật lý, hóa học, sinh học .v.v..v.. Đối với y mà nói chẳng khác gì leo một ngọn núi lớn.

- Bao giờ thi toàn quốc thế?

Trương Khác hơi có người lại, thằng em bị Đường Thanh kích thích vẫn trơ trên vươn lên, không thể ngồi dậy mặc y phục trước mặt mọi người.

- Còn mười ngày nữa, không phải bạn quên đấy chứ?

Cô học sinh gương mẫu trở lại rồi, giọng Đường Thanh cứ như y phạm tội ghê gớm lắm.

Trường Khác gãi đầu, ngượng ngập nói:

- Thiếu chút nữa quên thật.

356. Chương 356: Thị Trường Dầu Trở Nên Phức Tạp

Trương Khác lúc này về Hải Châu chẳng phải là nhớ ra kỳ thi toàn quốc vào trung tuần tháng sáu.

Công trình kỳ hai của Phillips cuối tháng tư đã hoàn thành đi vào sản xuất, tháng năm sản lượng mắt đọc tăng từ 15 lên 40 vạn. Đồng thời nhà máy sản xuất mắt đọc của Sony trong nước cũng đi vào sản xuất, về lý luận, sản năng của đầu đĩa vào tháng năm tăng vọt gấp đôi, đạt tới 50 vạn chiếc.

Tới tháng năm thị trường đầu đĩa trở nên phức tạp hơn nhiều rồi, Ái Đạt không thể kê cao gối ngủ ngon với phân ngạch 40% thị trường nữa.

Cuối tháng ba đầu đĩa của Tân Khoa đã đưa ra thị trường, tháng tư, tháng năm thế công quảng cáo bắt đầu dồn dập, đặc biệt tháng năm, mức độ đầu tư quảng cáo không thua gì Ái Đạt, mặc dù không có hào quang của Tiêu Vương, nhưng Tân Khoa dựa vào ưu thế thương hiệu của bản thân và mạng lưới tiêu thụ lớn mạnh đã mau chóng quật khởi.

Bị Trương Khác cố ý áp chế, Ái Đa Trung Sơn không thức tỉnh theo quỹ tích lịch sử, sau khi ngủ vùi một mùa đông, lúc thị trường của Ái Đạt đã ổn định, dùng chiêu quảng cáo bằng khinh khí cầu hết sức bất ngờ đánh thẳng vào thị trường Quảng Châu, liên tục trong vòng một tháng, khinh khí cầu lơ lửng trên bầu trời Quảng Châu, thu hút ánh mắt người dân nơi này, đồng thời thu hút một phần báo chí truyền thông toàn quốc.

Bộ Bộ Cao, Kim Chính, Hạ Tân ... Nhà máy đầu đĩa do Chính Thái và Cẩm Thành liên hiệp xây dựng đã chính thức đăng ký nhãn hiệu Khoa Vương.

Sản lượng tăng cao khiến giá đầu đĩa vào tháng 5 giảm xuống dưới 3000 đồng, nhưng vẫn giữ lợi nhuận khả quan. Ái Đạt điện tử cảm nhận được áp lực cạnh tranh, cần phải triển khai thế công thị trường mới tăng cường địa vị thị trường của Ái Đạt.

Chu Du bị chuyện của Tân Quang quán lấy, Dương Vân lại lần đầu tiên chủ trì công tác tuyên truyền mang tính toàn quốc, Trương Khác lo hấn kinh nghiệm không đủ. Lần này y sẽ ở lại Hải Châu xem triển khai kế hoạch tuyên truyền ra sao.

Ngày tết thiếu nhi 1 - 6 không phải là cuối tuần, Đường Thanh phải đi học, chỉ có nhà trẻ và tiểu học là được nghỉ, nếu là trường học nông thôn, lúc này còn đang bận rộn đồng áng.

Trương Khác và Tạ Văn Tình, vợ chồng Phó Tuấn đưa Chỉ Đồng, cùng hai tiểu nha đầu Tích Dung Tích Vũ, tới công viên Tượng Sơn chơi một ngày. 2 - 6 Trương Khác mới tới công ty, cho Phó Tuấn nghỉ vài ngày ở bên vợ con, để Mã Hải Long đưa đón y.

Trải qua một năm thi công, khu công nghiệp điện tử trấn Ích Long có quy mô sơ bộ, trừ trung tâm nghiên cứu ra tất cả các phòng ban khác của Ái Đạt đều đã chuyển vào đây.

Đột nhiên xây lên hơn mười nhà máy, tràn vào gần vạn công nhân, chính phủ trấn Ích Long hoàn toàn chưa chuẩn bị đầy đủ đối diện với sự phồn vinh mau chóng này.

Đặc biệt là khi các công trình công cộng của khu công nghiệp điện tử còn chưa hoàn thiện, nông dân xung quanh liền chuyển nghiệp sang làm ăn, ngay cả đường đi bị hàng quán tạm thời lấn chiếm chỉ còn một con đường nhỏ hẹp ở giữa, đa phần là quán bán hàng ăn, nhất là giờ đi làm, quán xá như vậy đặc biệt nhiều, xe ô tô khó đi qua được, xe nhích lên như ốc sên, làm Trương Khác nghĩ chẳng biết có tới được nhà máy trước khi tan ca không?

Những khu đất trống xung quanh lác đác xây lên một số căn nhà mái ngói đơn giản, phục vụ nhu cầu nhà trọ cho công nhân.

Xe Tô Tân Đông ở phía trước, nhìn thấy xe Trương Khác, hấn liền xuống xe, muốn tới ngồi cùng y, đi được vài bước đã có mấy người bê rổ bê ra bám lấy, chặn đường mời chào mua đồ ăn.

- Sao loạn thế này?

Trương Khác không hải lòng hỏi:

- Cứ tắc thế này xe ca làm sao tới nhà máy được.

- Khá nhiều nhà máy ở mép khu công nghiệp, cách nhà ăn chủ yếu phục vụ cho nhân viên của chúng ta hơi xa, với lại ăn trong nhà ăn giá cao hơn quán bên đường một chút, công nhân của chúng ta có trợ cấp, chứ nhà máy khác không có, nên quán hàng ăn mới rộ lên, phía trấn Ích Long không chịu quản lý, có đánh tiếng hai lần, nhưng họ nói chuyện không thuộc họ quản.

Tô Tân Đông giọng hơi bực tức:

- Ai nói câu này?

Trương Khác nhướn mày lên:

- Chính phủ trấn mỗi năm thu lợi từ khu công nghiệp điện tử mấy trăm vạn, sao chuyện này không thuộc họ quản?

- Câu này do Lưu Hoa bí thư đảng ủy thị trấn nói. Người buôn bán ngoài kia đều là nông dân bị trưng thu ruộng đất cho khu công nghiệp điện tử, thị trấn chỉ bỏ một phần rất nhỏ trợ cấp cho họ, nghe nói trong thôn lại còn bớt xén nữa, như vậy đúng là khó quản ...

- Lưu Hoa nói thế à?

Trương Khác nhớ ra Lưu Hoa là ai rồi, đầu năm ngoái mua điện tử Thanh Đạt còn qua tay Lưu Hoa:

- Xem ra trấn Ích Long cần có quan viên tâm nhìn xa hơn chủ trì, khu công nghiệp điện tử, vườn bách thảo, trường học tư đều gắn kết mật thiết với sự của trấn Ích Long, tất cả phải trật tự không thể hỗn loạn như thế này được. Đám quan viên trong trấn trong thôn chỉ biết có lợi là cần xỏ, bắt bọn chúng nhà thứ tiền chúng cho là của mình rất khó, đây là tệ nạn lâu năm. Anh xem thế này có được không? Trao đổi với chính phủ, do thị trấn ra mặt tổ chức nông dân mất đất này lập nên công ty dịch vụ, sau này để công tác đơn giản của nhà máy trong khu công nghiệp cho bọn họ làm, không để nông dân năng lực kiếm việc làm kém này hoàn toàn thất nghiệp được ...

Tô Tân Đông tán đồng ngay:

- Như vậy tổn quá rồi, nhưng quan trọng trong trấn phải có người có năng lực tổ chức ới được.

- Chuyện này để tôi nói với bí thư Tổng, xem ông ta có ý kiến gì.

Khu công nghiệp điện tử đi vào hoạt động hơn nửa năm, quy mô ngày càng lớn, chính phủ trấn lễ mễ không có quy hoạch chuyên môn tương ứng, Trương Khác rất bất mãn, không nói chính phủ trấn có vấn đề, khả năng hoàn toàn là do năng lực yếu kém.

Tối nhà máy, đến giờ làm, mấy xe ca đỗ ngoài cổng, chỗ quẹt thẻ, chỉ có công nhân ca đêm đi ra, công nhân không bị tắc đường đến trễ.

Tô Tân Đông bắt lực nói:

- Xa ca đón công nhân viên đi sớm hơn trước kia 10 phút.

Trương Khác nhớ lại lúc mới tốt nghiệp đi làm, mỗi sáng vì được ngủ thêm mười phút mà đấu tranh tinh thần vất vả, đến sớm trước giờ làm 10 phút tuy là việc bất đắc dĩ, nhưng bị công nhân viên, nhất là thanh niên ham ngủ cực kỳ căm hận, phải trao đổi với trấn Ích Long mới được.

Trương Khác và Tô Tân Đông đi thị sát nhà máy, trao đổi một số vấn đề quản lý, tới 10 giờ Trương Khác tới phòng thị trường, Dương Văn, Lưu Minh Huy đều có mặt.

Bộ khung phòng thị trường do Chu Du lập nên, có lần thay máu quan trọng, đó là tháng 11 năm ngoái, mượn uy danh Tiêu Vương, đã chiêu một được ba tinh anh thị trường ở Bắc Kinh, Lưu Minh Huy cũng kiếm được bốn cao thủ marketing ở Quảng Châu, những người này dần thành cốt cán của phòng thị trường.

Kế hoạch tuyên truyền mùa hè đã soạn xong, chỉ cần căn cứ tình hình thị trường thay đổi để điều chỉnh, phương án này có thể xem là hoàn mỹ, thể hiện ưu thế của nhân viên chuyên nghiệp mức lương 10 - 20 vạn đồng.

- Đại chiến quảng cáo năm nay đoán chừng phải đợi tới tháng 8 -9.

Trương Khác sản xuất:

- Tân Khoa, Hạ Tân, Ái Đa, Kim Chính đang tập trung nâng cao sản lượng, phải tới lúc đó mới có sức đánh phá thị trường, thế công thị trường của chúng ta phải nhấn mạnh nửa sau ... Bản phương án này phần sau thiếu nội dung đặc sắc.

Lưu Minh Huy cười nịnh:

- Chuyên nghiệp đến đâu trước mặt Khác thiếu gia cũng thành bình thường, biết sao đây?

Trương Khác lắc đầu:

- Thị trường thiên biến vạn hóa, một người làm sao mà bao quát hết được? Vào tháng tam, thu hút sự chú ý của mọi người chỉ có Ô-lym-pic, mọi người nên nhắm vào đó. Từ góc độ nâng cao danh tiếng của công ty mà nói, tác dụng ở sự kiện toàn quốc chú ý này sẽ càng lớn hơn cả Tiêu Vương. Tôi thấy thế này công ty tài trợ hoạt động lớn, mỗi vận động viên được một chiếc huy chương vàng, chúng ta xây dựng ở quê hương vận động viên đó hai trường tiểu học xây dựng ...

357. Chương 357: Điện Tử Khoa Vương

Trương Khác còn nhớ O -lym-pic 96 có chừng 16 huy chương vàng, nếu không có gì bất ngờ thì chỉ phải xây 32 trường tiểu học hi vọng, không cần đầu tư quá lớn.

Đám Dương Văn, Lưu Minh Huy làm sao biết được có bao nhiêu huy chương vàng? Dự toán cho phương án này rất khó làm, nhưng thời gian tác dụng tuyên truyền kéo dài, trừ được đăng tin trên thời gian diễn ra đại hội, khi những quán quân kia trở về nước, xây dựng trường học, đều có thể tiếp tục được truyền thông chú ý, lại kết hợp với công trình ông ích, rất đáng để làm.

Sẽ có người hỏi nếu huy chương vàng đồng đội thì tính ra sao? Nếu tính theo đầu người thì chi phí sẽ cực lớn, ví dụ như bóng đá nam đoạt huy chương vàng thì thảm rồi, nếu đội hai người thì không cần tính toán chi li, chỉ cần cung cấp giá trị khai thác thị trường là đủ rồi.

Trừ quyền hiến xây trường tiểu học ra, Trương Khác còn lập kế hoạch dùng tiền mặt trọng thưởng cho các quán quân Olympic, như thế có thể kéo các vận động viên đó ra tạm thời làm đại sứ hình tượng cho Ái Đạt.

Bọn họ thảo luận tới tới 12 giờ trưa, soạn thảo ra một bộ khung kế hoạch, sai Dương Văn lập tức định ra chi tiết. Cách Olympic chỉ còn hơn hai tháng nữa thôi, vừa phải đảm bảo vận động viên đoạt huy chương phối hợp với phòng thị trường tuyên truyền, còn phải tiếp xúc ban ngành chủ quan thể thao, tốt nhất kéo cả ĐTH TW vào phối hợp, rất nhiều việc phải làm, thời gian không còn dẫu nữa.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn công ty, tầng một là thức ăn nhanh tự chọn giá rẻ, tầng hai được nấu nướng.

Trương Khác hiếm khi xuất hiện ở nơi này, buổi trưa ăn cơm đám Trương Vi, Lỗ Khánh Sinh cũng tới góp vui, thế là thành đặc biệt bắt mắt. Trước bữa cơm Trương Khác tranh thủ đi vệ sinh, chưa vào tới nơi đã nghe bên trong có người nói:

- Cái thằng chó đó là ai thế nhỉ, mấy vị lãnh đạo đều tới ăn cơm với y, hay là con cháu ông bà nào muốn vào công ty chúng ta?

Trương Khác không dám vào giáp mặt với bọn họ, đành nhịn tiểu quay về ăn cơm.

Ăn trưa xong, Trương Khác cùng Tô Tân Đông đi về thành phố, đi qua ngã rẽ khu công nghiệp, thấy biển chỉ đường của điện tử Khoa Vương ..

- Tới Khoa Vương xem nào.

Trương Khác nổi hứng đột xuất, bảo Mã Hải Long đưa tới công ty liên doanh của Chính Thái và Cẩm Thành:

- Dù sao cũng là đối thủ cạnh tranh, phải tôn trọng một chút. Tổng giám đốc Tạ Chiêm của Khoa Vương là kẻ rất giỏi gỡ trò bắn sau lưng, sau này anh sẽ được thấy thủ đoạn của hắn.

Trương Khác bảo với Tô Tân Đông.

- Từ lượng linh kiện Khoa Vương mua mà tính, vào tháng 5 sản lượng của bọn họ chừng 3000 chiếc, chủ yếu tiêu thụ qua siêu thị điện máy của Hải Thái, nhìn bọn họ không ngừng tăng vốn đầu tư, chắc là tiêu thụ không tệ, hẳn rất tự tin.

- Lúc này tiến vào thị trường không có tự tin sao được?

Trương Khác cười thoải mái:

- So với nhà máy lắp ráp khác thì bọn họ có ưu thế rất lớn, chỉ cần biết khống chế lòng tham, chắc chắn là kiếm khá.

- Lần này thư ký của Chu Cẩm Du bị bắt, bà ta chịu trách nhiệm lãnh đạo, có lẽ bọn họ sẽ thu mình lại một chút.

Tô Tân Đông tính toán:

- Hiện giờ tin tức này phong tỏa rất kín, vụ án của Trương Thiết Lâm chỉ truyền bá ở Huệ Sơn, điều tiếng lan ra ngoài rất nhỏ. Chu Cẩm Du sẽ điều khỏi Huệ Sơn, nhưng chịu trách nhiệm thì chưa chắc, mạng lưới quan hệ sau lưng bà ta lớn lắm. Ở Huệ Sơn, Chính Thái đã ăn sâu bén rễ gần mười năm rồi, không cần ô dù bảo hộ của bà ta nữa, đến khi bà ta có được thực quyền ở nơi khác, lại còn thành con đường giúp Chính Thái mở rộng ra ngoài, hiện bọn chúng đang rối lên vì đường ra cho Chu Cẩm Du, nhưng đợi chuyện ổn định lại bọn chúng sẽ thấy được cái may trong cái rủi thôi. Anh nói xem bọn chúng có thu mình lại không?

Trương Khác cười nhạt:

- Nhưng với chúng ta mà nói, chương ngại lớn nhất của Hương Tuyết Hải ở Huệ Sơn không còn nữa, đây cũng không phải là tin xấu.

Tô Tân Đông nghe vậy ngẫm nghĩ một hồi, nói:

- Không ngờ đằng sau còn phức tạp như vậy.

Công ty Khoa Vương nằm kề sát trấn Ích Long, cách khu công nghiệp điện tử 2 kilomet, nhà máy ban đầu vốn có quy mô tương đương điện tử Thanh Đạt, hiện khoảng đất phía nam nhà máy chừng 200- 300 mẫu

đang thành công trường tất bật, đường đi vào nhà máy đã xây xong, nhà xưởng cũng đã đặt xong móng, hẳn đầu tư rất lớn mới có tiến độ nhanh như vậy.

Doanh nghiệp sản xuất đầu đĩa có ba đường để đi, đơn giản nhất là đầu tư kỹ thuật, chỉ mua dây chuyền hoàn thiện tiến hành lắp đặt. Thứ hai là có điều kiện kỹ thuật nhất định, chỉnh hợp linh kiện, phát triển tính năng toàn diện hơn, như vậy càng thêm tự chủ. Thứ ba là bước một chân vào con đường tự sản xuất.

Trương Khác đoán chừng trừ Ái Đạt ra, chỉ có Tân Khoa là có thực lực đi con đường thứ ba, Vương Khoa chắc là chọn con đường thứ hai, đầu tư nhất định vào kỹ thuật tiến hành nghiên cứu phát triển, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào thủ đoạn thị trường.

Khi vòng quanh nhà máy cả cũ lẫn mới của Khoa Vương một vòng, Trương Khác ước chừng được dã tâm của bọn chúng, so với Bộ Bộ Cao, Tân Khoa thì Khoa Vương chưa thể coi là uy hiếp của Ái Đạt, cơ sở của bọn họ hiện còn yếu lắm.

Định rời đi thì thấy một chiếc BMW màu đen từ nhà máy đi ra.

Đó là xe của Tạ Chiêm, hẳn mua trước khi rời Hải Dụ, Hải Dụ thiếu chút nữa thì sập, còn hẳn kiếm được cái xe này.

Chiếc BMW phóng vụt qua trước mắt với tốc độ rất nhanh, không để ý tới xe của Trương Khác.

- Thị trường bắt đầu nổi sóng gió, nhưng lại có nghĩa rằng đã chôn xuống cái mầm sụp đổ cho thị trường VCD.

Trương Khác thông thả nói:

- Có thể thấy rõ thị trường vài năm sau thế này, trước tiên là đại chiến quảng cáo, sau đó là đại chiến giá cả, khiến không gian lợi nhuận của doanh nghiệp lắp ráp sụt giảm mạnh, cuối cùng doanh nghiệp tồn tại được sau trận chiến đẫm máu cũng chỉ có được lợi nhuận ít ỏi hơn phí gia công một chút.

- Khoa Vương có lẽ vẫn còn bắt kịp được giai đoạn cuối của thời hoàng kim.

- Bọn họ chưa chắc đã bắt kịp, Chính Thái đầu tư vào Khoa Vương không ít, sản lượng 3000 chiếc một tháng không thỏa mãn được chúng đâu.

Trương Khác cười khinh miệt:

- Chúng ta cũng hi vọng thời hoàng kim của đầu đĩa kéo dài thêm, ít nhất năm 96 Ái Đạt chiếm cứ Tiêu Vương, không sợ doanh nghiệp khác tranh địa vị trên thị trường. Nhưng có tấm gương của Ái Đạt, tranh đoạt Tiêu Vương năm 97 sẽ thảm liệt ra sao có thể đoán trước được, có lẽ đó là khởi nguồn cho đại chiến quảng cáo, làm chi phí tuyên truyền tăng vọt, nên ngay tiếp sau đó là đại chiến giá cả.

- Vậy Ái Đạt có tranh Tiêu Vương nữa không?

Tô Tân Đông hỏi:

- Thảo luận vấn đề này còn hơi sớm, tới lúc đó hẵng hay.

Thấy Trương Khác không muốn nói thêm về đề tài này, Tô Tân Đông cũng không hỏi nữa, theo hẳn thấy Trương Khác là người thích đợi tới phút cuối cùng làm cho người ta bất ngờ, đại hội bao thầu quảng cáo của ĐTH TW tới tháng 11 mới diễn ra, lúc này đúng là còn sớm lắm.

Trương Khác nói thêm:

- Hiện điều cần làm ngay là tranh thủ kiếm tiền ở thời kỳ lợi nhuận cao này, hoàn thiện hệ thống sản xuất của Ái Đạt, trung tâm nghiên cứu phát triển của lão Đinh mới là quân bài quan trọng nhất của chúng ta, tôi cho rằng hiện có thể tách nó ra, sau đó tìm cơ hội thích hợp đem sản nghiệp đầu đĩa bán cho thực nghiệp Gia Tín.

- Thời cơ là sau thời kỳ lợi nhuận cao sắp kết thúc.

- Đúng.

Trương Khác cười giả hoạt:

- Thời kỳ kiếm được nhiều tiền nhất sắp qua rồi, phải tranh thủ bán đi để có được lợi ích lớn nhất, và lại bán cho thực nghiệp Gia Tín cũng không phải hoàn toàn nằm ngoài tầm khống chế của chúng ta, chỉ là thực nghiệp Gia Tín muốn khôi phục lại năng lực phát hành cổ phiếu huy động tài chính ở Hong Kong thì còn phải đi một chặng đường dài.

358. Chương 358: Siêu Cấp Vcd

Trương Khác dự đoán từ tháng 11 thị trường đầu đĩa sẽ khơi lên ngọn lửa chiến tranh quảng cáo, lúc này công trình kỳ hai của Phillips và nhà máy của Sony cũng đã đi vào sản xuất, không còn tồn tại chướng ngại linh kiện nữa, thời đại chiến quảng cáo là lúc khai thác thị trường mức tối đa.

Nhưng dung lượng thị trường không thể mở rộng vô hạn, trong khi khả năng sản xuất tăng mạnh, tiếp đó là đại chiến giá cả tranh đoạt phân ngạch thị trường, thời kỳ hoàng kim siêu lợi nhuận của thị trường đầu đĩa đại khái có thể duy trì tới mùa thu năm sau, hơn nữa trước đó giá bán sẽ dần sụt giảm.

Đại chiến giá cả một khi triển khai không một doanh nghiệp nào có thể đặt mình ngoài cuộc, Ái Đạt cũng thế, chỉ đành giảm giá theo, mà đại chiến quảng cáo đẩy chi phí thị trường tăng vọt, một lên một xuống, sẽ từ thịnh chuyển suy, trực tiếp rơi vào thời kỳ đen tối ít lãi hoặc không có lãi.

Đương nhiên tình hình của Ái Đạt tốt hơn rất nhiều, khi các doanh nghiệp khác còn đang mày mò nhập môn kỹ thuật đầu đĩa thì Ái Đạt đã đưa ra bản mẫu VCD 2.0 phát ra menu tĩnh với độ nét cao, ngoài ra còn hỗ trợ kỹ thuật cho các nhà máy linh kiện, nâng cao chất lượng giảm bớt giá thành sản xuất linh kiện.

Vô hình trung toàn bộ doanh nghiệp lắp ráp đầu đĩa, kể cả Khoa Vương được hưởng lợi lớn từ Ái Đạt.

Ở phân khúc đầu đĩa cao cấp không ai cạnh tranh với Ái Đạt, phân khúc trung và rẻ càng có giá thành sản xuất thấp hơn người khác.

Quan trọng nhất là việc lũng đoạn kỹ thuật chip giải mã của C-Cube và TI không bị bên thứ ba phá vỡ, Cty Việt Tú có thể hưởng thụ lợi nhuận từ thị trường lũng đoạn này.

Khi người khác đang đánh nhau vỡ đầu chảy máu, Ái Đạt vẫn có thể hưởng thụ lợi nhuận ổn định, chỉ là không thể so với trước kia mà thôi.

Trương Khác dự định bán nghiệp vụ đầu đĩa cho Gia Tín, lúc này đang đúng vào giải đoạn phồn vinh toàn diện, chỉ là quá độ phồn vinh mà thôi, Ái Đạt hoàn toàn có thể kiếm được giá tốt nhất trước khi rút mình ra, chuyện như thế có gì không làm.

Trương Khác nắm cổ phần nhiều nhất của Ái Đạt, tất nhiên hưởng lợi lớn nhất.

Bản thân thực nghiệp Gia Tín không có đủ tài chính hoàn thành chuyện thu mua này, nên con đường phải đi là phát hành cổ phiếu công khai.

Trước khi cơn bão tài chính Châu Á bùng phát toàn diện vào mùa thu năm sau, thị trường chứng khoán Hong Kong do trở về sẽ vào thời kỳ phồn vinh lớn nhất trong bảy tám năm qua, nhà đầu tư Trung Quốc cực kỳ mê cổ phiếu Hong Kong, lúc này phát hành cổ phiếu sẽ thu được rất nhiều tiền.

Trương Khác khống chế một phần tư cổ phần của thực nghiệp Hong Kong, cho nên y cũng là người có lợi ích lớn nhất.

Muốn hoàn thành kế hoạch này, phải chuẩn bị tách nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt ra trước.

Mặc dù Ái Đạt đã đề xuất quan điểm kinh doanh đa nguyên hóa, nhưng trong thực tế còn chưa tiến hành tới bước đó, tiền kỳ chỉ là nâng cao kỹ thuật, nghiệp vụ chính vẫn là đầu đĩa.

Với Trương Khác, tài sản quan trọng nhất vẫn là trung tâm nghiên cứu phát triển kỹ thuật, Ái Đạt sau này phát triển đến đâu, phải xem trung tâm này có thành tích lớn thế nào.

Tách nghiệp vụ, chủ yếu là tách trung tâm nghiên cứu ra.

Trương Khác buổi sáng tham quan khu công nghiệp xong, đi một vòng quanh diện tử Khoa Vương, rồi đến thẳng đường Thành Sơn, nơi đặt trung tâm nghiên cứu.

Trương Khác vừa tới trung tâm liền được Đinh Hòe hôn hờ mang đầu đĩa mới nhất ra khoe như khoe của báu, sau đó y gọi điện cho Tạ Văn Tình, Chu Du, Thái Phi Quyên, Tương Vi, Lỗ Khánh Sinh, Dương Văn, Chu Nhất Bình, hẹn tối cùng ăn cơm, khi ăn cơm cùng thảo luận vấn đề phân tách trung tâm nghiên cứu.

- Vcd 2.0 ở công năng đã có bước nhảy vọt so với VCD.

Vì chuyện Hương Tuyết Hải, Trương Khác tốn mất hai tháng bôn ba, trước đó lại bận rộn vì hạng mục nhất thể hóa, hoàn toàn không chú ý tới Ái Đạt, nên Đinh Hòe rất muốn khiến Trương Khác phải giật mình vì công tác của Trung tâm nghiên cứu:

- Cải tiến lần này khác biệt lớn nhất là cách thức lưu trữ nén của MPEG - 2, so với VCD thì nó có dung lượng lớn hơn, cho phép chiếu hình ảnh sắc nét hơn nhiều ... Chúng ta phát triển kỹ thuật Smartream, nhằm vào cục diện rối loạn của đĩa lậu trong nước, kỹ thuật này năng lực chịu lỗi đĩa cực mạnh ...

Đinh Hòe dừng lại một chút, mặc dù vừa diễn giảng vừa trình bày công năng, nhưng Trương Khác vẫn vất vả lắm mới hiểu được, cuối cùng Đinh Hòe hết sức tự hào nói:

- Loại máy mới này, so với đầu DVD nước ngoài đang phát triển không kém chút nào, chỉ cần đưa ra trước, khả năng thay thế DVD không phải là không thể.

- Siêu cấp VCD ...

Trương Khác nhớ năm 97, mấy doanh nghiệp điện tử trong nước như Tân Khoa và Ái Đa đưa ra tiêu chuẩn đầu mới là SVCD và CVD, cho tới năm 98, bộ sản nghiệp thông tin quốc gia thống nhất định ra tiêu chuẩn Siêu cấp VCD, hiển nhiên đám Đinh Hòe đã nghiên cứu ra sớm hơn một năm, công tác của trung tâm đúng là rất xuất sắc, đầu tư kỹ thuật đã được báo đáp khả quan.

Trương Khác đột nhiên phát ra câu này làm đám Đinh Hòe, Tô Tân Đông sững sốt, lúc đầu bọn họ nghĩ giải thích thứ kỹ thuật rất khó khăn, phải tối giản hóa rồi, không ngờ Trương Khác lập tức nghĩ ra danh xưng khóa đáng cho đầu đĩa thế hệ mới, Tô Tân Đông hơn hờ nói:

- Siêu cấp VCD, cái tên này rất hợp với đặc điểm đầu đĩa kiểu mới, siêu cấp VCD hoàn toàn có thể thay thế VCD, kỹ thuật Smartstream là kỹ thuật độc quyền của chúng ta ... Còn về phần có thay thế được DVD hay không nghĩ cần nghiên cứu nghiên cứu.

Trương Khác lắc đầu:

- Tiêu chuẩn DVD từ năm 95 đã được Sony đưa ra, sau đó được các cự đầu công nghiệp điện tử thế giới như Phillips, Thomson, Pioneer cùng tham dự nghiên cứu, đừng nói siêu cấp VCD còn kém DVD một chút, cho dù có tiến bộ hơn một chút cũng không thể thay thế DVD, trừ khi có kỹ thuật tiên tiến hơn hẳn, thị trường là nhân tố quan trọng nhất, cho dù tập trung toàn bộ doanh nghiệp trong nước lại cũng không thể kháng cự lại những cự đầu đó, tiêu chuẩn do bọn họ dù kém hơn thì nó vẫn phổ biến hơn ... Cho nên đừng phí công suy nghĩ chuyển thay thế DVD nữa.

Trương Khác nói như vậy làm Đinh Hòe, Tô Tân Đông nhụt chí, ban đầu thu được đột phá kỹ thuật, bọn họ còn hưng phấn một trận.

- Đang thảo luận gì thế?

Tạ Văn Tình đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cái máy đen xì trên bàn:

- Đây là máy mới do trung tâm chế tạo ra sao?

- Vâng, em đang nghe lão Đinh giới thiệu công năng đây, em không tinh thông kỹ thuật lắm, làm em nghe mệt phờ. Sao chị tới sớm thế.

Trương Khác hẹn bọn họ tối dùng cơm bàn chuyện tách trung tâm nghiên cứu ra thành lập công ty khác, không ngờ chớp mắt một cái Tạ Văn Tình đã tới rồi.

- Nhận được điện thoại của em thì chị đang ở vườn bách thảo chuẩn bị về, nên tới luôn.

Tạ Văn Tình kéo ghế ngồi xuống:

- Lão Đinh giấu cái máy này một thời gian rồi, đợi em về để khoe thôi đấy, người khác muốn thưởng thức trước đều bị anh ta lấy cớ bảo mật kỹ thuật đuổi đi, em xem xong cảm thấy thế nào?

Đinh Hòe ủ rũ nói:

- Tốn bao nhiêu công sức tiền của như vậy mà thứ nghiên cứu ra còn kém kỳ vọng của Khác thiếu gia quá xa.

- Ai bảo thế?

Trương Khác cười:

- Nhìn thấy trung tâm làm ra thứ này tôi rất mừng đấy, chỉ là về mặt không biểu lộ thái quá mà thôi.

- Khác thiếu gia nói nó không thay được DVD cơ mà?

Đinh Hòe nghi hoặc:

- Đúng là còn kém DVD một chút, chuẩn xác mà nói nó là kỹ thuật quá độ giữa VCD và DVD.

Đinh Hòe càng nản hơn:

- Tốn bao nhiêu công sức tiền của chỉ làm ra được một kỹ thuật quá độ, năm sau chắc DVD được nghiên cứu hoàn chỉnh đưa ra thị trường rồi, cái này chẳng còn mấy giá trị.

- Giá trị kỹ thuật bao nhiêu thì tôi không phán đoán được, nhưng nói giá trị thương nghiệp tiềm tàng thì rất khả quan.

Giọng Trương Khác hoàn toàn không hề giống an ủi Đinh Hòe:

- Dù năm sau DVD được đưa ra, nhưng tới lúc nó được ứng dụng rộng rãi vẫn phải một hai năm nữa. Theo thông lệ thì những cự đầu điện tử đó trước tiên phải kiếm về kinh phí nghiên cứu phát triển đã, giá đầu DVD không rẻ được, hơn nữa trọng điểm hẳn sẽ chỉ tiêu thụ ở thị trường Âu Mỹ.

++++

359. Chương 359: Giá Trị Của Siêu Cấp Vcd

- Trong thời gian này tình hình trong nước sẽ như thế nào?

Trương Khác phân tích:

- Theo quan điểm của tôi, khi các doanh nghiệp cùng tràn vào thị trường đầu đĩa, sẽ khiến thị trường rối loạn, sinh ra các loại đầu đĩa VCD khác nhau, giữa bọn họ lại không có chênh lệch kỹ thuật cao lắm, trong thị trường hỗn loạn này, không tồn tại khả năng cạnh tranh kỹ thuật, vì sinh tồn lâu hơn, chỉ có một con đường, dù đó là đường uống thuốc độc giải khát ..

- Hạ giá phải không?

Tạ Văn Tình hỏi:

- Vâng, hạ giá là không thể tránh khỏi. Hiện thị trường còn chưa bão hòa, cho nên duy trì được giá khá cao, chúng ta vì gây dựng thương hiệu Ái Đạt, tiền kỳ vì tuyên truyền thị trường gần như đầu tư bất chấp chi phí, may mắn thu được thành công. Có thể khẳng định, thành công của chúng ta cổ vũ lớn cho người đồng sau, có thủ đoạn thị trường để tham khảo, tin rằng không bao lâu nữa sẽ càng có nhiều nhãn hiệu đầu đĩa xuất hiện, muốn sinh tồn phải chủ động giảm giá. Đây là vòng tuần hoàn chết chóc, chính vì sản phẩm chất lượng na ná nhau, nên một doanh nghiệp giảm giá, các doanh nghiệp khác phải giảm giá theo, cứ thế mau chóng dẫn tới đợt giảm giá thứ hai, thứ ba ...

Trương Khác nghĩ tới Khoa Vương, chắc chắn bọn chúng sẽ học theo mô hình của Ái Đạt, nhất là khi Tạ Kiếm Nam theo dõi y kỹ như vậy, y không sợ nếu Khoa Vương tính làm ăn đàng hoàng sẽ không hề gì, nếu có mưu đồ mờ ám, y cũng sẵn sàng có cái hổ cho chúng.

Ái Đạt ngày một lớn mạnh, tới mức độ nào đó sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của Hải Thái, thậm chí Chính Thái, những va chạm sau này có thể đoán được là rất dữ dội do đôi bên có thù oán sẵn, nên Trương Khác luôn chuẩn bị trước, có điều tầm nhìn của y không phải chỉ giới hạn trong tỉnh:

- Quá trình này diễn ra rất nhanh khoảng đầu giữ năm 98. Chúng ta phân tích vào khoảng thời gian này DVD được phổ biến nhưng vẫn có giá tương đối cao. Còn VCD trong nước vì đại chiến giá cả sẽ khiến giá VCD ở mức thấp nhất, chênh lại hai bên sẽ khiến quá trình DVD đào thải VCD trong nước diễn ra chậm chạp, VCD sẽ có thêm thời gian sinh tồn lâu hơn, nhưng không có nghĩa là doanh nghiệp sẽ sống thư thái hơn.

- Trong khoảng thời gian quá độ này, chỉ cần nắm bắt chuẩn xác thời cơ này, giá trị thương nghiệp của siêu cấp VCD sẽ được thể hiện đầy đủ.

Trương Khác khẳng định chắc chắn.

Đinh Hòa thở phào:

- Vậy là không phí công.

- Làm sao mà phí công được, cho dù tính từ góc độ tích lũy kỹ thuật thì bất kỳ sự đột phá nào cũng có giá trị lớn mà.

Tạ Văn Tình mỉm cười nói:

- Theo phân tích vừa rồi, năm nay trung tâm đưa ra máy hoàn thiện, năm sau từ từ đưa ra, đại chiến tranh giá cả nổi lên, tất cả doanh nghiệp đầu đĩa bị sa lầy, chúng ta đưa ra siêu cấp VCD làm điểm doanh lợi mới của chúng ta, sau đó chủ động tích cực đợi thời đại DVD tới.

Trương Khác gật đầu:

- Chị nói đúng, thời gian cụ thể có lẽ có chênh lệch chút ít, nhưng xu thế thì chắc chắn là thế, em đang rất mong khói súng tràn ngập đây, tránh cho các doanh nghiệp khác kiêng dè chúng ta, phải bảo mật thật kỹ .... Còn nữa kỹ thuật chế tác đĩa cũng phải được hoàn thiện cùng lúc, có máy mà không có đĩa thì cũng không có thị trường. Đĩa lậu có cái lợi của đĩa lậu, ở trong nước đưa ra một chiếc đầu đĩa hoàn toàn mới, phổ biến trên thị trường so với ở các nước Âu Mỹ nhanh gấp mấy lần.

Trong quỹ tích lịch sử ban đầu, siêu cấp VCD xuất hiện cũng chỉ là cái gân gà, căn bản không đem lại được mấy lợi nhuận, nguyên nhân căn bản là vấn đề thời gian.

Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa tranh chấp nhau về vấn đề tiêu chuẩn, tới giữa năm 98 nó được bộ thông tin quốc gia thống nhất, rồi sau đó trở thành một tiêu chuẩn toàn cầu, nhưng chẳng có gì đáng tự hào, vì khi đó nó chỉ là một kỹ thuật cấp bậc đào thải mà thôi.

Siêu cấp VCD và DVD đồng thời được đưa ra, trên thị trường thậm chí đĩa quang siêu cấp VCD cũng rất ít thấy (do tính tương thích, đầu đĩa siêu cấp VCD có thể đọc đĩa VCD), vậy còn được mấy giá trị? Cuối cùng chỉ đành bán với giá đầu đĩa VCD, căn bản không thể cạnh tranh với DVD, đợi giá DVD hạ xuống, đầu đĩa siêu cấp VCD và VCD dần dần bị đẩy khỏi thị trường.

Trương Khác không ngờ trung tâm lại đưa ra được mấy mẫu siêu cấp VCD trước hai năm, như vậy là có đủ thời gian thao tác rồi.

Còn về vấn đề định dạng tiêu chuẩn, với 40% phân ngạch thị trường hiện nay của Ái Đạt, kỹ thuật của Ái Đạt chính là tiêu chuẩn, ít nhất nó đại biểu hình thức bán tiêu chuẩn.

Đội đám Chu Du, Thái Phi Quyên tới, liền không thảo luận chủ đề này nữa, mà quay sang chuyện tách trung tâm nghiên cứu.

Quyền uy không thể ngày một ngày hai mà hình thành, trong vòng nhóm nhỏ này, Trương Khác đủ uy tín, kỳ tích tạo dựng hai năm qua đã đủ chứng minh. Trương Khác đem tính toán trong lòng ra, mặc dù không thể nói tới nguyên có là cơn bão tài chính Châu Á, nhưng đám Tạ Văn Tình, Tô Tân Đông vẫn ủng hộ kế hoạch của y.

Ngoài việc đưa trung tâm nghiên cứu vào công ty mới, hạng mục nghiên cứu phát triển DVD của Ái Đạt liên kết với TI cũng đặt vào đây.

Tỉ lệ cổ phần của Trương Khác, Tạ Văn Tình, Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Chu Du trong công ty mới không thay đổi.

Ăn cơm xong, thảo luận cũng kết thúc, Trương Khác và Tạ Văn Tình ngồi cùng xe trở về, y thổ lộ suy nghĩ thực với Tạ Văn Tình:

- Vốn em tính tìm cách kéo dài thời gian diễn ra chiến tranh giá cả, cho dù khiến Khoa Vương cũng vì thế mà hưởng lợi lây, nhưng phải chấp nhận thôi, dù sao với doanh nhân, không thể vì hại người mà làm cả bản thân tổn thất được. Không ngờ lão Đinh lại làm ra siêu cấp VCD, đúng là quá mừng, hì hì, chút tâm tư méo mó này không thể để lộ ra trước đám Đinh Hòa, Tô Tân Đông được, giờ thì đại chiến giá cả nổ ra càng sớm, càng thảm liệt thì giá trị của siêu cấp VCD càng nổi bật. Thật là đáng mong đợi, hiện em lại lo Chính Thái và Cẩm Thành đầu tư vào đầu đĩa VCD chưa đủ ...

Trương Khác nói âm mưu với Tạ gia, Tạ Văn Tình chỉ mỉm cười, với phong cách làm việc của Tạ gia, cần có người chặn họ lại, để họ biết thế giới này không phải xoay quanh bọn họ.

Thời gian còn sớm, Trương Khác bảo Mã Hải Long lái xe dạo quanh thành phố, Trương Khác muốn ngắm nhìn mỗi một biến hóa nhỏ của Hải Châu, đối với thành phố này Trương Khác có tình cảm khó tả, thực lòng hi vọng nó ngày càng trở nên tốt hơn, đẹp hơn.

Kinh tế Hải Châu rõ ràng tiến lên một bậc so với hai năm trước, khu thương nghiệp đã mở rộng tới phía nam cầu Từ Phụng, dòng người qua lại ở Tiền Môn không giảm chút nào, kiến thiết Tây Sa Điền không hề ngừng trệ, siêu thị điện máy của Hải Thái ở tòa nhà Phủ Thiên đã khai trương được ba ngày, Chính Thái rút khỏi Cẩm Hồ, lại tiến vào Hải Châu, trở thành một khởi đầu tốt đẹp.

Đây là một buổi tối bình thường tháng sáu, trong dòng người qua lại thì thoáng có xen lẫn vài mỹ nữ, lúc này loại trang phục kỳ quái còn rất ít, đa phần là các cô gái truyền thống thanh tú, trông rất dễ chịu, đôi khi nhìn thấy cô gái cực kỳ xuất sắc còn thò hân đầu ra nhìn.

Tạ Văn Tình cười tủm tỉm, may Trương Khác còn chưa huyết sáo với các mỹ nữ đi qua, nhưng cô tin chắc không có mình ở đây, y dám làm thế lắm.

Tới quảng trường quốc tế, Mã Hải Long nhận được điện thoại, thì ra vợ và con gái hân ra ngoài dạo phố, nhìn thấy hân lái xe đi qua liền gọi điện thoại, vừa khéo có điện thoại công công ở bên.

- Dừng xe bên đường, tôi tự lái về.

Trương Khác bảo:

- Không có việc gì đâu, hai mẹ con cô ấy tuổi rảnh rồi đi dạo thôi mà ..

Mã Hải Long cười ngượng hiềm thấy.

- Xuống đi, anh không có tiền tăng ca đâu.

Trương Khác vỗ vai Mã Hải Long, đầu thế nói hôm nay trời đêm rất đẹp, y muốn ở một mình bên Tạ Văn Tình.

Mã Hải Long và Phó Tuấn đều liệt vào nhân viên quản lý, quản lý tăng ca một chút, chỉ tính là công hiến nên làm cho công ty, không có tiền tăng ca, chỉ có công nhân bình thường mới có.

Mã Hải Long đỗ xe bên đường, để Trương Khác tới lái, đi tới cửa hàng cách đó không xa, vợ và con gái hân đang đứng đó vậy tay.

Tạ Văn Tình cũng chuyển lên ghé phụ ngồi.

- Mình đi đâu đây chị?

- Cứ dọc theo phố đi dạo cũng được, lâu lắm rồi không ngắm đêm Hải Châu ...

Tạ Văn Tình nhón miệng cười vén tóc ra sau, khuôn mặt đoan trang cao quý, chẳng cần son phấn, chỉ thi thoảng một cái liếc nhìn hoặc động tác nữ tính lơ đãng nho nhỏ, đều phát tán ra ý nhị mê đắm.

++++

Đoạn bố cục này lý thuyết hơi nhiều, về sau sẽ tập trung vào chiến đấu ít lý thuyết sẽ hấp dẫn hơn, cũng gần tới rồi ....

360. Chương 360: Cảm Rồi

Trương Khác lái xe vào một con ngõ đèn đường mờ tối, đưa tay ra muốn vuốt ve gò má như ánh trăng nhu hòa của Tạ Văn Tình thì chuông di động vang lên.

Cả hai đều giật bắn mình, rồi nhìn nhau cười xấu hổ, xem ra chẳng ai có ý nghĩ thuần khiết cả.

Tạ Văn Tình lấy điện thoại từ trong túi sách ra:

- Lý Minh Du gọi ...

Tạ Văn Tình buổi tối mà bận thường bảo giúp việc đưa Chỉ Đồng tới nhà Lý Minh Du chơi với hai nha đầu Tích Dung, Tích Vũ xong việc sẽ qua đón Chỉ Đồng về nhà.

- .. Ừ, trước khi ngủ phải ngoan ngoan đánh răng nhé, ngày mai mẹ sẽ hỏi dì Minh Du đấy ...

Tạ Văn Tình gấp điện thoại vào:

- Chỉ Đồng buổi tối sẽ ngủ ở nhà Lý Minh Du.

Ánh mắt cô mông lung như phủ một tầng sương mù.

Trương Khác trong lòng reo lên đắc ý, lái xe ra khỏi ngõ tối, đêm nay Tạ Văn Tình không có tiểu nha đầu phá đám, thời gian của bọn họ rất nhiều có thể thực sự ngắm nhìn đêm Hải Châu rồi.

Tối quán bar uống hơi lơ đãng say mới về, tới Tân Cẩm Viên, giúp việc đã ngủ, do hai nhà quan hệ thân mật nên sân vườn thiết kế liền một thể, không chỉ phía trước nhà có đường nhỏ rải đá cuội nối liền, sân sau cũng có lối đi kín giữa tàng cây xum xuê rậm rạp.

Tạ Văn Tình trở về nhà trước thay váy hoa màu vàng chanh, Trương Khác ngồi trên ghế, đợi cô ở sân sau, xung quanh chỉ ánh trăng tĩnh lặng tỏa ánh sáng huyền ảo lên mặt hồ, ánh đèn phồn hoa phía hồ đối diện rất xa xôi.

Ánh mắt Trương Khác đi từ cổ trắng ngần Tạ Văn Tình xuống bờ vai trơn bóng không tỳ vết, xuống nữa là bầu ngực nảy nở vun tròn dưới lớp váy lụa mỏng.

Trương Khác đưa vuốt nhẹ gò má Tạ Văn Tình, ngón tay thuận theo chiếc cằm trắng nõn trượt xuống dưới và dừng lại trên đầu xương quai xanh đẹp mê hồn của cô, một tay ôm lấy eo, váy của Tạ Văn Tình rất mỏng, có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể của cô.

Mới đầu tháng sáu, ghế nghỉ ở vườn làm bằng sắt có hơi lạnh, Trương Khác nhường chỗ ghế đã làm ấm cho Tạ Văn Tình ngồi, hai người kề sát vào nhau ngồi xuống, cảm giác cơ thể người thật mềm mại, trừ xương quai xanh gợi cảm mê người, hơn thơm man mát từ mái tóc tỏa ra cũng khiến người ta dễ mất đi lý trí.

Cơ thể Tạ Văn Tình mỗi lúc một nóng, Trương Khác nâng người cô, đặt lên đùi mình.

- Ở đây sao?

Tạ Văn Tình quay đầu lại hỏi, như say rượu hỏi, cảm giác hạ thân Trương Khác mạnh mẽ chọc vào chỗ riêng tư mềm mại giữa hai chân, một khoái cảm tình dục bùng lên, mau chóng lan tỏa khắp toàn thân, thêm ngoại cảnh kích thích cô không kìm được muốn làm chuyện đó ở chỗ này.

- Chị muốn tới vậy sao?

Trương Khác mơn trớn cặp đùi trơn láng của Tạ Văn Tình, còn định trêu cô, không ngờ Tạ Văn Tình đưa tay xuống nắm lấy chỗ hiểm, làm hồn phách của Trương Khác thiếu chút nữa bị cô bóp bay ra ngoài, miệng phát ra tiếng rên mãn nguyện.

Trương Khác nâng cặp mông tròn đầy nhục cảm của Tạ Văn Tình để nhắc mình lên một chút, vén váy cô lên, tay đặt luôn vào vườn hoa rậm rạp ẩm vừa ướt át như mùa xuân, Tạ Văn Tình đưa tay tới, ngón tay hai người đan vào nhau.

Trương Khác nắm tay cô, điều khiển ngón tay cô tự sờ nắn chỗ riêng tư của mình, Tạ Văn Tình rùng mình rút tay lại, mông nhích về đằng sau, tay vất vả kéo khóa quần Trương Khác, móc thứ kia ra, cùng lúc đó chiếc quần lót bằng ren màu trắng kia của cô cũng treo lủng lẳng trên mắt cá chân nhỏ xinh.

Không cần khởi động trước, Trương Khác tiến vào hết sức thuận lợi, từ cổ họng Trương Khác phát ra tiếng “hự” khàn đặc đầy dã tính, Tạ Văn Tình rất cảnh giác, vừa tiến vào là đưa tay bịt chặt lấy miệng, vòng eo nhẹ nhàng chuyển động.

- Không sao đâu, chị kêu dai, nhà cục trưởng Kim ở phía trước nuôi mèo đấy ...

Tay Trương Khác luồn tay qua mép váy Tạ Văn Tình, đẩy áo lót lên, bóp cả hai bầu ngực của cô, cảm giác nó chỉ to thêm chút nữa thôi là tay không nắm chọn được.

Khác với bầu ngực thiếu nữa cao ngọn đầy đàn hồi của Đường Thanh, ngực Tạ Văn Tình mềm xốp, lại vô cùng mẫn cảm, đặc biệt xung quanh núm vú, chỉ bóp nơi đó một cái, là có thể nghe thấy tiếng rên như mèo cái động tình của cô phát ra, eo ngừng hoạt động, nhưng huyết động vẫn bọc kín lấy Trương Khác.

Tạ Văn Tình thay đổi tư thế quay người lại, ngồi đối mặt với Trương Khác, mông chuyển động mỗi lúc một nhanh, ban đầu miệng chỉ phát ra tiếng mơ hồ, dần dần tình dục nóng bỏng bắt đầu vừa rên vừa nói:

- Đứng động đây.

- Ngừng chút đã ...

- Ngứa ...

Âm thanh hết sức ngây thơ lại phóng đảng, dù sao khác với Hứa Tư, Tạ Văn Tình hiểu rất rõ mỗi chỗ mẫn cảm trên người mình, cô biết cách tìm lấy khoái cảm cao hơn nữa, phía dưới ngày càng siết chặt, không ngừng có thắt, người nhũn ra, hai tay ôm chặt lấy đầu Trương Khác, tóm chặt lấy tóc y, tốc độ đẩy lên tới cực hạn.

Đột nhiên, Tạ Văn Tình siết chặt lấy Trương Khác, hôn điên cuồng lên môi y, chủ động soán lấy y, người giật mạnh một cái, đẩy đầu Trương Khác ra, ấn chặt vai y xuống không cho động đây, phía dưới có dòng nước ấm ồ ạt tuôn ra.

Trương Khác cũng phát ra tiếng thở nặng nhọc, tay ôn nhu vuốt ve tấm lưng Tạ Văn Tình, dựa vào ánh trăng mờ ảo, nhìn Tạ Văn Tình cổ rướn cao, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt ngây ngất đắm chìm trong khoái cảm của cô làm Trương Khác cũng hết sức kêu ngạo.

Nghĩ một lúc, Tạ Văn Tình như vừa mới sống lại, cử động một chút thấy thứ kia trong người mình vẫn còn cứng rắn như cũ, khẽ cắn tai Trương Khác:

- Em và Hứa Tư rốt cuộc khoái hoạt bao nhiêu lần rồi, sao lợi hại như vậy?

- Em chỉ sợ chị không đạt tới đỉnh điểm, nên cố nhịn ... Còn chút nữa mới tới.

- Ma mới tin, người chị nhũn ra rồi đây này, chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Tạ Văn Tình cười quỵn rũ, thấy Trương Khác mặt đầy đau khổ, ánh mắt van lơn, phì cười, nhéo y một cái:

- Không được cười chị.

Rồi đứng dậy, ngồi xuống giữa hai chân Trương Khác, chấp hai tay lại cầm lấy tiểu đê của Trương Khác, thốt lên:

- To thật.

Trương Khác cũng có hư vinh thông thường của nam nhân, Tạ Văn Tình vừa nói thế, lại thấy cứng thêm ba phần, còn tưởng cô dùng tay giúp mình, không ngờ Tạ Văn Tình vén tóc lên, cúi đầu xuống, thè chiếc lưỡi nhỏ ra lếm một cái, ra lệnh:

- Nhắm mắt lại.

Trương Khác trở mắt, há mồm chùng như không tin vào tai mình nữa, Tạ Văn Tình mặt đỏ dừ, cười xấu hổ nhéo y một cái, khẽ gắt:

- Có nhắm mắt lại không?

Có diên mới nói không, Trương Khác vội vàng nhắm tịt mắt lại nhưng vẫn như nhìn thấy rõ ràng chiếc miệng anh đào nhỏ nhắn ngậm lấy, nuốt vào từng chút một, mút lấy ...

Tạ Văn Tình dù sao cũng là phụ nữ trưởng thành từng trải, vừa biết cách thỏa mãn bản thân cũng tận tâm khiến nam nhân mình yêu thương hưởng trọn khoái lạc.

Trương Khác cảm thấy xương khớp toàn thân rời hết cả ra, lúc này y quên cả Hứa Tư, quên cả Đường Thanh, chỉ còn biết tới khoái cảm không nói lên lời, tới cuối cùng Trương Khác đứng bật dậy, xoay người Tạ Văn Tình lại để cô chống tay lên ghế, hông chống lên cao, mạnh mẽ tiến thẳng vào, dập dừ dội phun xối xả dịch thể vào trong cơ thể Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình người mềm nhũn tựa hẳn vào ngực Trương Khác thở, để mặc Trương Khác luồn tay vào tóc mình âu yếm vuốt ve. Tới tận giờ Trương Khác mới cảm nhận được khác biệt giữa một người vợ hiền và cuộc tình tìm vui chốc lát...

Im lặng ngồi ôm nhau một lúc, cảm xúc trong lòng lắng lại, gió từ hồ thổi vào, cảm giác có hơi lạnh, Trương Khác nắm tay Tạ Văn Tình đi vào nhà, chòm chăn ngủ.

Dẫu sao vẫn phải tránh ánh mắt của người làm, Tạ Văn Tình ngủ trong phòng Trương Khác tới khi trời gần sáng thì trở về nhà mình.

Trương Khác tỉnh dậy, cảm thấy ngột mũi, chắc tại hôm qua vận động kịch liệt toát mồ hôi lại ngồi ngoài gió lạnh, liền nằm xuống giường đợi Tạ Văn Tình mang bữa sáng qua, không biết mơ màng ngủ mất lúc nào, lần nữa tỉnh lại thấy mặt trời đã lên cao, không thấy Tạ Văn Tình qua, gọi điện cho cô.

- Chị bị cảm rồi.

Ở đầu bên kia điện thoại, Tạ Văn Tình yếu ớt nói.

++++

Không cảm mới là

361. Chương 361: Vì Thi Toàn Quốc Mà Phấn Đấu

- Thời gian qua không phải sức khỏe con rất tốt sao? Thế nào lại bị cảm vào cái mùa này, sao Văn Tình cũng bị cảm luôn? Không biết chăm sóc cho bản thân gì cả, mẹ vừa mới rời tay vài ngày, đã không tự chăm lo cho sinh hoạt rồi.

Lương Cách Trân vừa dọn dẹp vừa trách mắng con.

- Chỉ là cảm bình thường thôi mà mẹ, Thanh Thanh nói quá lên đấy...

Trương Khác bao biện yếu ớt.

- Cái hồi con cảm mùa hè năm lên cao trung đó có nghiêm trọng không, còn định đợi tới bao giờ mới bảo là nghiêm trọng?

- Mới có 38 độ thôi mà mẹ, uống cốc cà phê nóng là khỏe rồi, mẹ vội vã về làm cái gì?

Lương Cách Trân căn bản không tin tưởng vào y nữa, cứ tự nói:

- Mẹ vốn đã không yên tâm để con ở nhà một mình rồi, vả lại Đại Quân đính hôn, mẹ và ba con cũng sẽ về, nên về trước luôn.

- Thì cũng đâu phải về trước tới ba ngày, ngay Đại Quân và vợ anh ấy là người đương sự còn chẳng vội về nữa là.

Thi thoảng có chút bệnh vặt, có cơ để lười biếng, đặc biệt là Tạ Văn Tình cũng bị cảm, người người đều ở nhà, vai kề vai má kề má, sướng biết chừng nào. Không ngờ khi gọi điện thoại Đường Thanh ở bên nói chêm vào một câu làm mẹ về trước dự tính, Trương Khác làm sao chẳng buồn bực?

Vốn Tạ Văn Tình cũng ngồi đây nói chuyện, nhưng bị mẹ y hỏi một câu “sao cũng bị cảm?” Mặt đỏ dừ trốn về mất rồi.

- Đại Quân đính hôn, cả nhà cậu con cũng về, mai là tới nơi rồi, cậu con không có chỗ ở, trong nhà không dọn dẹp một chút sao được?

- Ồ...

Xem ra kế hoạch mỹ hảo ở nhà nghỉ việc thế là tan tành rồi, đành tranh thủ mấy ngày này ôn tập bài vở, đối phó qua loa với kỳ thi, Trương Khác không khỏi tiếc nuối hỏi:

- Văn Sơn có con rồi, liệu anh ấy mang cả vợ con về không mẹ?

- Mấy năm chưa chắc có cơ hội về được một lần, sao lạ không về chứ?

Lương Cách Trân thấy lạ về câu hỏi của con:

- Cậu cả con đã nhờ người đặt vé tàu hỏa cho bọn họ rồi.

- Mẹ nói cũng phải.

Trương Khác gạt đầu, chuyện nhà y ít khi hỏi tới, nếu không lo mãi không hết:

- Ở nhà chỉ có mỗi gian phòng khách, con phải đi chỗ khác à?

- Nhà chú con để trống, lát nữa thím con sẽ mang chìa khóa tới, mẹ còn phải nhờ thím ấy thu dọn giúp đấy, nhà bên đó cũng để trống nửa năm rồi, phải dọn dẹp mới ở được.

Xem ra mẹ có kế hoạch thỏa đáng hết rồi, không cần mình lo nữa, Trương Khác vùi đầu vào nhìn những công thức hóa học, mắt hoa lên, đầu ù hết cả, Đường Thanh bảo hôm nay giúp mình mời giáo viên dạy kèm tới, không biết có được không?

- Ba con sắp học xong rồi, trên tỉnh có thảo luận hướng đi sau này của ba con không? Có cần nói trước với ông nội của Chỉ Đông không?

Lương Cách Trân lên xuống một hồi, nhớ ra một việc, lại hỏi:

- Còn 20 ngày nữa ba mới học xong mà mẹ, trên tỉnh không sớm như vậy đâu.

Trương Khác thắc mắc:

- Sao mẹ lại đột nhiên quan tâm tới quan vận của ba thế?

- Mẹ thêm quan tâm tới cái đó à? Một người nhọc lòng chẳng được lợi lộc gì. Biết trước một chút để mẹ còn chuẩn bị cho tốt, mẹ có con thế này là đủ rồi, không mong vợ sang nhờ chồng nữa.

Trương Khác bật cười, sĩ đồ của cha trong thời gian ngắn không cần phải lo, thành phố Tân Vu cũng vừa khéo có chỗ trống, chỉ là chuẩn bị quá sớm người ta nói ra nói vào, đợi phòng tổ chức tỉnh ủy chính thức thảo luận rồi sửa soạn cũng không muộn.

Đầu đầu bỏ sách hóa học xuống, cầm sách vật lý lên, mặt mày ủ dột, chờ đợi mỗi mồn mới tới giờ tan học, nghe thấy Đường Thanh ở dưới nhà nói chuyện với mẹ, nghe thấy mẹ kinh ngạc thốt lên:

- Thanh Thanh, bạn cháu là con cái nhà ai mà xinh đẹp thế? Hai đứa mà đi với nhau phải tìm mấy vệ sĩ trông coi, nếu không lên phó chẳng phải làm tắc nghẽn giao thông à?

Nghe thấy tiếng Đường Thanh cười khúc khích, rồi một một giọng nữ quen thuộc chào:

- Châu chào dì ạ.

Trương Khác cầm chén cà phê xuống lầu, thấy Trần Phi Dung đứng ở trong phòng khách, ngạc nhiên hỏi:

- Đường Thanh bảo bạn tới dạy mình vật lý, hóa học?

- Ừm ...

Trần Phi Dung có chút gò bó, lần đầu tiên cô tới nhà Trương Khác, trước kia trong lòng ít nhiều có chút tò mò về Trương gia.

- Một tháng nữa thôi là bạn thi đại học rồi, không sợ ảnh hưởng tới học tập à?

- Bạn tưởng là ai cũng giống bạn tới ngày cuối cùng mới cắm đầu vào học à? Cao trung năm thứ ba tới tháng cuối cùng không có gì phải học nữa rồi.

Đường Thanh kéo tay Trần Phi Dung nhẹ nhàng đi tới bên Trương Khác, rất tự nhiên đưa tay sờ trán y:

- Đã khỏe chưa?

Lại đưa tay sờ trán mình so sánh, quay lại bảo Trần Phi Dung:

- Trương Khác, năm cuối sơ trung sốt cao, lên tới tận 42 độ, trước kia bạn ấy học giỏi lắm, còn đứng thứ ba khu Thành Nam nữa, thật làm người ta hoài nghi bạn ấy có phải sốt làm hỏng não rồi không?

Trương Khác cứng họng luôn, nhưng nhìn dáng vẻ của Trần Phi Dung hình như là tin lời Đường Thanh, Đường Thanh tìm cô giúp dạy kèm Trương Khác học vật lý hóa học cô cũng tin, Trương Khác học lệch nổi tiếng toàn trường mà.

Lúc này nghe thấy tiếng động cơ xe hơi dừng ở dưới nhà, Trương Khác đang đứng ở góc rẽ cầu thang, không nhìn thấy ngoài cửa, lòng thắc mắc là ai tới thì cái giọng oang oang của Đỗ Phi truyền tới:

- Trương Khác, tao nghe ngóng được vị trí ngồi hôm thi rồi, trước mặt mày là Thẩm Nghị, sau lưng mày là Trương Bản, bọn nó sẽ chuyển đáp án ý, ngày mai tao sẽ mời bọn nó tới Thịnh Thế Niên ...

Giọng hằn tới đó ngưng bật:

- Dì .. Dì Lương, dì mới về Hải Châu ạ...

Nhìn vẻ khinh bỉ ra mặt của Đường Thanh và Trần Phi Dung, Trương Khác không còn mặt mũi nào nữa, chỉ muốn xông tới bóp chết thằng bạn xấu, có nói chuyện này do Đỗ Phi tự nghĩ ra, y đến giờ mới nghe thấy chắc chẳng ai tin. Nhưng có trời làm chứng, ngay cả mặt mũi Trương Bản, Thẩm Nghị ra sao y cũng không biết.

Đỗ Phi rút vai đi vào nhà, thấy ba người Trương Khác đứng đó nhìn mình chằm chằm, hỏi Đường Thanh:

- Trương Khác nó bảo bạn tìm Trần Phi Dung tới dạy học cho nó à?

Trương Khác hận không thể đá cho hắn một cái bay ra ngoài cửa, nói như thế làm y thành tâm tư bất lương rồi, rõ ràng là y giờ mới biết Đường Thanh nhờ Trần Phi Dung tới giúp mình, ánh mắt Trần Phi Dung thể là có thêm chút vẻ hoài nghi.

Trương Khác thầm nghĩ rằng ken kén :” Thằng Đỗ Phi này thành đũa hạc hại bạn từ lúc nào thế?”

Đỗ Phi tung ra hai câu hại người, ăn chực một bữa cơm rồi chuồn mất, Trần Phi Dung và Đường Thanh dạy Trương Khác học tới 10 giờ đêm mới về, Trương Khác định đích thân lái xe đưa hai cô gái về, Đường Thanh không cho, đành nhờ Phó Tuấn đi một chuyến, xe đạp để lại đây, sáng mai lại bảo Phó Tuấn chở hai cô đi học.

Trương Khác vốn định ở nhà tiếp, nhưng sáng hôm sau Đường Thanh và Trần Phi Dung bảo Phó Tuấn chở tới nhà y lấy xe đạp đi học, Đường Thanh thấy triệu chứng cảm Trương Khác đã tiêu trừ, ép buộc y tới trường học.

Trương Khác thì thoải mái xuất hiện ở lớp học một lần, làm đám bạn học cảm thấy hiếm hoi hơn cả các học sinh khác thì thoải mái trốn học.

Buổi trưa Lương Quân và bạn gái từ Thâm Quyển về tới tỉnh thành, Trương Tri Hành xin trường đăng cho nghỉ phép cùng về Hải Châu.

Tàu hỏa của nhà cậu tới tận giờ cơm tối mới tới trạm Hải Châu, tới nhà Trương Khác một lúc rồi tới thẳng nhà hàng ăn cơm

Lương Cách Trân thấy con trai nếu không qua được kỳ thi toàn quốc thì quá mất mặt, liền không cho Trương Khác theo, làm cơm ở nhà cho y và Đường Thanh, Trần Phi Dung rồi mới tới nhà hàng.

Thấy cả nhà cậu trở mặt nhìn mình, Trương Khác không biết giấu mặt vào đâu, nghe cậu trước khi ra khỏi nhà còn an ủi:

- Tiểu Khác từ nhỏ đã thông minh, cũng chẳng qua là trẻ con ham chơi nên thành tích mới không tốt thôi, hè em nào nó tới chỗ em ở hai tháng, để Văn Giang dạy cho nó, chỉ cần nghiêm túc, thế nào cũng đỗ được đại học, sau này ra đời sẽ thành đạt ...

+++

Anh hay em của mẹ bên TQ đều gọi là cậu hết nhé.

362. Chương 362: Chuyện Nhà Cậu Hai

Trương Khác nghe vậy thiếu chút nữa muốn đập đầu vào tường, gia tộc của mẹ y đều lấy học giỏi làm vinh quang, chị họ Lương Quân Như tới trường đại học hạng hai như ĐH Hải Châu học đã không ngừng mặt lên nổi.

Mà trước năm 97, thi đỗ đại học khác nào thiên quân vạn mã đi qua cầu độc mộc, đỗ được là không đơn giản lắm rồi.

Cậu cả y năm xưa nhập ngũ, về sau học quân giáo, kết hôn muộn, cho nên con của cậu hai là lớn nhất, Lương Văn Sơn lớn tuổi nhất, tốt nghiệp Đh Tây An Giao, rồi học thạc sĩ, ở lại trường dạy học. Lương Quân (Đại Quân) đứng thứ hai, tốt nghiệp ĐH Tứ Xuyên;

Lương Văn Giang thành tích học tập xuất sắc nhất, học ĐH Thanh Hoa năm thứ ba. Trương Khác kiếp trước chăm chỉ học tập kể thành tích hay học vẫn đều không so được với người anh họ này.

Hiện giờ mình vì kỳ thi toàn quốc còn tìm người dạy kèm, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Lương Văn Giang, chắc gì đã thêm để ý tới đứa em họ này, vả lại năm thứ ba đại học cũng chẳng có nhiều thời gian mà dạy kèm y.

Lương Quân liếc nhìn Đường Thanh lại nhìn Trần Phi Dung, cười nói:

- Tiểu Khác học tập không tốt cũng chẳng lo, chỉ cần giỏi dễ dàng các cô gái xinh đẹp là được rồi, nếu có được nửa cái bản lĩnh này của em nó, cháu chẳng thêm học đại học.

Mọi người cười rồi kéo nhau đi.

Trương Khác thời sơ trung học môn tự nhiên rất xuất sắc, tốt nghiệp sơ trung vì nguyên nhân gia đình nên mới quyết tâm theo khoa văn. Từ đó vật lý, hóa học dần bỏ quên, nhưng dù sao cũng một thời học tập chăm chỉ, nên có chút ấn tượng, đặc biệt là ban đầu đám Đinh Hòa, Tô Tân Đông nghiên cứu máy mẫu, Trương Khác vì thể hiện tinh thần đồng cam cộng khổ của ông chủ và nhân viên cũng nghiêm túc xem tư liệu liên quan.

Nói thực sự thì nền tảng môn tự nhiên của Trương Khác không kém như tưởng tượng, qua hai ngày học tập vất vả, vừa học vừa nhớ, cũng nhìn ra được chút yếu quyết, so với người không có chút căn cơ nào thì học nhanh hơn nhiều lắm.

9 giờ 30, những người đi nhà hàng ăn cơm còn chưa về, Trương Khác lái xe đưa hai cô gái về, quay về nhà thì thấy mọi người ở trong phòng khách mặt đỏ hồng hồng, chắc là uống không ít.

Trương Khác dừng xe, thấy cậu hai Lương Quốc Thịnh, anh họ Lương Văn Sơn đều không có ở phòng khách, những người khác đều có đủ, ngay cả Thiên Tế con trai Lương Văn Sơn mới biết đi cũng đang ngủ trong lòng mẹ là Tôn Tú Mai.

- Cậu và anh Văn Sơn đâu rồi ạ?

Trương Khác đẩy cửa vào hỏi:

- Uống say tới nhà bên ngủ rồi.

Lương Quốc Hưng giọng rất vang, mặt hồng hào, ông uống rượu hơi nhiều, đang ở trạng thái phấn khích.

- Cậu và ba cháu đều là người cơ quan nhà nước, làm thế chẳng phải bắt nạt người ta à? Sau này cậu hai và anh Văn Sơn sao dám về Hải Châu nữa?

Trương Khác đùa, cha y trong thư sinh vậy chứ, ngồi ở vị trí thư ký trưởng chính phủ, uống rượu chẳng dễ thua ai. Bác y năm ngoái mới từ bộ đội về, tử lượng càng ghê người. Còn cậu y cả đời làm kỹ thuật, không giỏi xã giao trên bàn tiệc, chịu sao nổi.

- Chuyện này không thể trách bọn ba được.

Trương Tri Hành cười ha hả:

- Ba khuyên cậu con rồi đấy chứ.

- Hiếm khi có cơ hội về quê, Quốc Thịnh mấy ngày không ngủ rồi, trên tàu toàn nói chuyện hồi xưa ở quê, có chuyện cứ kể đi kể lại, bọn em nghe tới phán ngán..

Vợ Lương Quốc Thịnh không khỏi lo lắng vì chồng:

- Căn bản không ngăn được anh ấy uống đâu.

- Ba, hay là bảo bác sĩ Lục tới cho ít thuốc dã rượu, tốt nhất là châm cứu, có thể tỉnh rượu ngay ...

Trương Khác đề nghị:

- Cậu chẳng mấy khi về một chuyến, nếu để mai dậy đau đầu thì đi chơi không vui.

Trương Tri Hành nghĩ thế cũng phải, liền bảo vợ đang pha trà ọi người đi gọi điện thoại:

- Bác sĩ Lục không có em bảo người khác cũng được, không nhất thiết cứ phải làm phiền tới anh ấy.

Không lâu sau Lục Hiền người luôn chăm sóc sức khỏe cho nhà Trương Tri Hành cùng hai y tá tới, vào phòng khách còn thở dốc, vì Lương Cách Trân không nói ai say rượu, nên thấy Trương Tri Hành ngồi trong phòng khách hỏi:

- Thư ký trưởng, ai ngộ độc rượu thế?

- Không nghiêm trọng vậy đâu, anh vợ tôi và con anh ấy say rượu, châm cứu một chút là ổn, tôi dẫn anh qua đó ...

Trương Tri Hành đứng dậy:

Lục Hiền cười có chút nịnh bợ:

- Thư ký trưởng cứ nghỉ đi ạ, tùy tiện bảo ai đó dẫn chúng tôi tới là được.

- Vậy ai đó chỉ có thể là cháu thôi.

Trương Khác liền dẫn bọn họ đi, y chưa bao giờ ngộ độc rượu nên chưa được thưởng thức hiệu quả châm cứu tỉnh rượu.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Trương Khác dẫn cậu và anh họ tạm xem như đã tỉnh về phòng khách nhà mình, Lục Hiền dẫn hai y tá về bệnh viện trực ban.

Trương Khác không thân thuộc lắm với nhà cậu, thấy cậu tỉnh rượu rồi không có vẻ mặt hưng phấn vui vẻ gì, thâm nghĩ :” Cậu hôm nay say rượu, có lẽ có tâm sự khác nữa.” Một số chuyện chẳng thể thổ lộ trước

mặt vẫn bối, mà cậu y chưa biết thân phận y như nhà bác, nên nếu ở lại đây chỉ khiến ông mãi giữ tâm sự trong lòng.

Trương Khác rủ Lương Quân, Lương Quân Như, Tôn Lệ cùng Lương Văn Giang lên thư phòng trò chuyện, Lương Văn Sơn đã lấy vợ sinh con được coi là người trưởng thành, ở lại phòng khách.

Lương Quân và Tôn Lệ ngày mai đính hôn, hôm nay mới về, chưa chuẩn bị gì cả, mấy anh em ngồi hỏi thăm tình hình của nhau, hàn huyên vài câu rồi kéo Lương Quân Như về trước, Lương Văn Giang có vẻ xem thường Trương Khác qua loa vài câu đối phó rồi cũng xuống nhà nghe nói chuyện, Trương Khác đi ngủ.

Sáng hôm sau ngủ dậy, được nghe mẹ kể về chuyện phiền lòng của cậu:

- Ài, là chuyện chẳng ra sao trước kia, cậu con hồi còn làm ở viện nghiên cứu 107, có một lão phó viện trưởng ám thị cậu con viết một bài văn ký tên ông ta, lão phó viện trưởng kia cũng không nói rõ ràng, cậu con không hiểu đúng ý người khác, thế là đắc tội với tiểu nhân. Về sau cậu con còn nhờ người cùng tới xin lỗi, người ta không tha. Cậu con luận văn phát biểu xếp chồng lên còn cao hơn cả con, vậy mà chẳng còn được bình xét là phó nghiên cứu viên, cả đời này thật oan ức, còn lão phó viện trưởng kia thì quan vận suôn sẻ, hiện làm phó sở trưởng sở giáo dục, không may quản đúng Văn Sơn, anh con hai năm trước còn có khả năng thành giáo sư trẻ nhất ĐH Tây An, giờ ngay cả đề tài ra hồn một chút cũng được tiếp xúc .. Mẹ thấy lạ, chuyện vụn vặt hai mươi năm rồi, sao còn hại con người ta tới tận hôm nay.

- Thà đắc tội với quân tử còn hơn đắc tội với quân tử mà mẹ, mẹ xem ba con ấy, người ta chửi ba con, ba quay đầu một cái là quên, người ta nhổ nước bọt vào ba con chẳng nữa, cũng chỉ nhớ một tháng.

Trương Khác nghĩ, có thể cũng do qua đây thấy nhà mình sinh hoạt sung túc dư dả, làm nhà cậu bị kích thích.

- Cút, có kiểu khen nào như thế không?

Trương Tri Hành cười mắng.

Lương Cách Trân cũng phì cười, rồi cau mày:

- Cậu con nói, muốn để Văn Sơn ra nước ngoài nghiên cứu, không ở nước chịu uất ức nữa.

Trương Khác nhớ kiếp trước Lương Văn Giang sau khi đi Mỹ học cũng không quay về nữa, đại khái cũng vì nguyên nhân này.

- Hay là để họ về Hải Châu?

Lương Cách Trân đột nhiên nói.

- Nếu anh ấy muốn về, bên phía này chúng ta đương nhiên sẽ giúp đỡ hết lòng, nhưng nghe ý anh ấy thì có vẻ rất oán giận, nhưng lại không muốn về. Anh ấy và Văn Sơn dẫu sao đều làm học vấn, Hải Châu không có nơi nào nghiên cứu học vấn cả, ĐH Hải Châu cũng không có hệ tương ứng, công tác hành chính thì chắc là họ không có hứng thú.

Trương Tri Hành thở dài:

- Ai nói không có hứng thú, anh em đời này chịu thua thiệt trong tay đám quan lại, sao không hứng thú làm quan? Nếu anh điều được anh ấy tới Hải Châu làm hành chính, em đi nói với anh ấy.

- Anh ấy cả đời nghiên cứu học vấn ...

Lương Cách Trân ương ngạnh cất ngang:

- Làm quan có thành tựu mới khó, quan thường ai chẳng làm được.

Trương Tri Hành cười khở:

- Anh ấy sẽ cảm thấy làm hành chính uống phí thời gian ...

++++

Mình có việc gấp phải đi, còn thiếu 5c mai bù nhé.

363. Chương 363: Lại Đau Đầu Vì Gia Tộc

- Nói nhiều như thế, rốt cuộc anh có giúp không? Từ nhỏ anh hai là thương em nhất, em không chịu được anh ấy ở ngoài bị người ta ức hiếp, hiện giờ lại ức hiếp tới cả cháu em, năm xưa không phải anh nhờ Văn Sơn giúp anh chuyển thư, em đã không theo tên một sách anh.

Lương Cách Trân trừng mắt nhìn chồng.

- Con em giờ nó quản nhiều chuyện hơn anh, em trừng mắt với anh chẳng bằng tóm lấy nó.

Trương Tri Hành đánh miệng về phía con.

Trương Khác đau đầu hết sức, y không nhiệt tình lắm với chuyện gia tộc, trước tiên là vì kiếp trước sau khi nhà y thất thế, Trương Tri Vi cùng một đám thân thích háms lợi làm tổn thương y, hơn nữa y và nhà Lương Quốc Thịnh không qua lại mấy, chẳng có nhiều tình cảm.

Nhưng y cố gắng không để mẹ thương tâm, thấy ba đá bong sang, đành nói:

- Mẹ đi hỏi xem cậu hai rốt cuộc có tính toán gì, hỏi rõ ràng mới dễ giúp.

- Nếu họ muốn ở lại Tây An, con có cách không?

Lương Cách Trân hỏi:

- Vậy chỉ đành nhờ người điều giải, người này nhờ người kia, thế nào cũng có thể mời được người có sức nặng ra giúp, để người kia biết làm khó nhà cậu hai cũng không phải dễ. Nếu muốn tới Đông Hải thì tiện rồi, không nhất định là phải tới Hải Châu, Đông Hải bao nhiêu thành phố như vậy, không phải không có chỗ nghiên cứu học vấn.

- Vậy để mẹ đi hỏi xem cậu hai con có ý thế nào, con phải đảm bảo giúp mẹ giải quyết chuyện này đây.

Lương Cách Trân chưa yên tâm lắm.

- Có gì phải lo ạ, ba học xong thế nào cũng lên phó sở, giải quyết vấn đề biên chế một hai người dễ như trở bàn tay thôi.

Trương Khác nhún vai, cẩn thận đá bóng lại cho cha.

- Làm quan không phải chuyên môn giải quyết khó khăn cho người thân.

Trương Tri Hành không khách khí nói:

- Cử hiền tài không hiềm tị người thân.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Ba, cảnh giới của ba còn kém một chút, con thấy chuyện này ba giải quyết là được rồi, con còn phải tới trường, thế nào cũng phải qua được kỳ thi này hầy tính.

~oOo

Cha mẹ Tôn Lệ sáng sớm nay ngồi tàu hỏa tới Hải Châu, ở trong khách sạn Tây Thành. Mẹ đưa cả nhà cậu hai đi thăm thú một vòng Hải Châu, Trương Khác chỉ đành nhường cả hai chiếc xe ra, y đã hẹn với Đường Thanh hôm nay tới trường ôn bài, ăn sáng xong đạp xe đạp tới tìm Đường Thanh, sau đó cùng đến trường.

Hai nhà đều chuyển tới gần Tiểu Cẩm Hồ, đi qua khu thương mại Tiền Môn, ba bốn dặm đường là tới được trường học.

Buổi sáng mang tai nghe, Trương Khác ngồi một mình trong góc lớp ôn bài, buổi trưa nhận được điện thoại của mẹ, mẹ và nhà cậu hai ở cầu Tứ Phụng, bảo y cùng tới ăn cơm.

Buổi sáng bọn họ đi Tượng Sơn chơi, Trương Khác còn nhớ năm ngoái khi cậu cả về, cũng đi Tượng Sơn trước, Trương Khác muốn ở lại trường học ăn cơm, nhưng mà y chẳng có hộp cơm, liền kéo Đường Thanh đi cùng.

Ra khỏi cổng trường thấy Trương Dịch đứng cách đó không xa, bên cạnh có một cô gái tướng mạo thanh tú mặc váy ngắn màu xanh.

Trương Khác buổi sáng ra khỏi nhà còn mặc jacket, thấy cô ta mặc váy mới phát hiện ra buổi trưa trời hơi nóng, mình đúng là động vật phản ứng chậm, không nhận ra.

Trương Dịch thấy Trương Khác liền rào bước đi tới, gọi:

- Trương Khác.

- Hả, tìm em?

Trương Khác đã một thời gian không gặp ông anh họ này rồi, năm ngoái Trương Dịch bị Trương Tri Phi đuổi khỏi Hoàn Viễn, hẳn về Đông Xã bảo cha hẳn lấy tiền của cục dân chính cùng người ta mở công ty, tiền bị người ta cuỗm mất, tới khi Trương Tri Phi dùng tiền công bị nội bộ tra ra mới đành cầu cứu bên này, lúc đó Trương Khác và chú bỏ mặc họ hai tháng rồi mới gửi tiền tới.

Chuyện mặc dù được xử lý, nhưng Trương Tri Phi bị xử lý nội bộ, rời khỏi ghế phó cục trưởng cục dân chính, sau đó Trương Khác không nghe được tin gì về nhà Trương Tri Vi nữa, đại khái cũng là mọi người biết y không thích nhà Trương Tri Vi nên trước mặt y không nói tới chuyện Đông Xã.

Hôm nay Trương Dịch đột nhiên tới trường học tìm mình, Trương Khác hơi bất ngờ.

- Buổi sáng anh tới chính phủ thành phố làm chút việc, gặp được chú hai, nghe nói em ở trường liền tới thăm, tối em có đi uống rượu đính hôn của Lương Quân và Tôn Lệ không?

Trong số anh em con bác, Trương Tri Hành đứng thứ hai, nên Trương Dịch gọi là chú hai.

- Đại Quân mời anh à?

Trương Khác hỏi, một thời gian Trương Dịch mặt dày đeo bám Tôn Lệ khi rõ ràng biết Tôn Lệ là bạn gái Lương Quân, nên bị Lương Quân cực ghét, chính từ điều này mà hẳn bị đuổi khỏi Hoàn Viễn.

- Ủ, buổi sáng gặp anh ta có nói, chiều còn có chút việc, làm xong anh sẽ tới.

Trương Dịch thản nhiên như không nói.

Tiệc đính hôn của Lương Quân và Tôn Lệ tổ chức ở nhà hàng của Ngô Thiên Bảo, mời toàn thân thích gần gũi, không biết Trương Dịch gặp Lương Quân ở đâu, Lương Quân nói thế chắc là lời khách sáo thôi, Trương Dịch không thể không nghe ra.

Trương Khác nheo mắt quan sát Trương Dịch, thần thái có vẻ không ngông nghênh như trước nữa, không biết buổi sáng hẳn tới chính phủ thành phố làm gì.

- Ờ, vậy cùng đi ăn vậy.

Nếu cha đã nói Trương Dịch tới trường tìm mình, Trương Khác không thể phát tay bỏ đi được:

- Mẹ em ở cầu Tứ Phụng, ba em có thể cũng sẽ tới.

Nhưng y hoài nghi ba có thể thoát thân được hay không.

Trương Tri Hành buổi trưa đúng là bị đồng nghiệp ở văn phòng chính phủ bắt cóc tới khu chiêu đãi Văn Sơn, đầu tháng tư ông đột nhiên vào trường đảng học tập, còn phá lệ vào lớp bồi huấn của cán bộ cấp sở, dù người không rõ nội tình cũng biết chuyện này học xong, ông nhất định lên chức, người tin tức linh thông đã biết chuyện này Trương Tri Hành sẽ rời khỏi Hải Châu.

Cái ghế thư ký trưởng chưa nói, còn công ty cổ phần Hải Châu sẽ do ai nắm giữ đã khơi lên cuộc đấu tranh âm thầm trong quan trường Hải Châu hai tháng qua.

Đáng lý ai nắm Cty cổ phần Hải Châu sẽ do thành phố định đoạt, nhưng thành tích lũy lừng mà công ty thu được đều là do Trương Tri Hành từ không biến thành có, cho nên ai tiếp quản nó, tiếng nói của Trương Tri Hành còn quan trọng hơn cả thành viên thường ủy thông thường.

Những người đó không thể biết nội tình sâu hơn, đều thắc mắc vì sao Trương Tri Hành lại bỏ chức vị trưởng môn nhân của Cty cổ phần Hải Châu đi ra nơi khác làm phó thị trưởng, trong mắt họ, cái ghế này béo bở hơn một phó thị trưởng bình thường nhiều.

Trương Khác biết bên phía họ đã an bài Tống Bồi Minh nắm giữ Cty cổ phần Hải Châu, kinh doanh cụ thể do Lý Minh Học phụ trách.

Năm ngoài Tống Bồi Minh kiêm nhiệm chức trợ lý thị trưởng là chuẩn bị cho ngày hôm nay, cũng thuận tiện làm bàn đạp cho ông ta nhảy lên tỉnh, chính tích của Cty Cổ phần Hải Châu nói thế nào cũng tính vào Đường Học Khiêm, Chu Phú Minh chưa tới mức ngay lúc này đã đi tranh quyền nhân sự của Cty cổ phần Hải Châu.

Trương Dịch giới thiệu cô gái bên cạnh là Lưu Đình, đồng nghiệp trong công ty, Trương Khác giờ mới biết Trương Dịch tới một công ty mật dịch Đông Xã làm trợ lý giám đốc, nếu không nói tới cái tính phù phiếm tùy tiện của hắn, thì cũng thích hợp với chức này.

Tuy nói là đồng nghiệp, Trương Khác mời Trương Dịch đi ăn cơm, Lưu Đình cũng không nói là phải đi, mà theo bọn họ vào taxi, nhìn cô ta và Trương Dịch chưa phát triển tới quan hệ nam nữ.

Nói ra người của Trương gia tướng mạo đều không tệ, chỉ Trương Mân giống mẹ da hơi đen, làm Trương Mân lớn lên cứ oán trách bản thân sao không được cha di truyền nhiều hơn. Trương Dịch ngoại hình khá, biết ăn nói, đúng là dễ lấy lòng các cô gái.

Trương Khác nhớ kiếp trước khi Đường Thanh ra nước ngoài, bản thân chẳng phải sống rất phóng túng, gặp cô nào tán cô nấy sao? Nên chẳng có tư cách gì chỉ trích Trương Dịch, chỉ là hành vi đeo bám Tôn Lệ rất quá đáng, nên Trương Khác kiểm soát đuổi hắn về Đông Xã.

Lên xe Trương Khác vô tình nhìn thấy trong chiếc cặp của Trương Dịch có vài cuốn sách, liền hỏi:

- Sao lại xem cái này.
- Ở Đông Xã chẳng học được cái gì, sau này ra ngoài làm việc có tấm bằng vẫn hơn.

364. Chương 364: Phú Quý Hơn Người

Trương Dịch tốt nghiệp cao trung xong là ra xã hội luôn, cuối cùng bỏ đi mơ tưởng viễn vông thiếu hiện thực, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ đường đi tương lai rồi, xem ra những chuyện xảy ra năm ngoài có tác động lớn đến hắn.

Tới nhà hàng của Ngô Thiên Bảo, tất cả đều có mặt chỉ Lương Văn Giang không thấy đâu, Trương Khác nhìn quanh hỏi:

- Anh Văn Giang đâu rồi ạ?
- Bạn đại học của nó có hai đứa làm việc ở Hải Châu, buổi trưa đi tìm chúng rồi.

Lương Văn Sơn đáp.

- Ồ, là nam hay nữ ạ? Xem ra anh Văn Giang tới Hải Châu không phải là để thăm người thân.

Người trẻ tuổi đều không mấy quan tâm tới gia tộc, Lương Văn Giang đang là sinh viên năm cuối, giờ lại không phải kỳ nghỉ, có vẻ giống như chuyên môn tới thăm bạn học vậy.

- Chuyện này anh không hỏi.

Lương Văn Sơn tranh thủ em trai không có mặt nói xấu:

- Nó thích các cô gái hơn tuổi, em đợi nó về mà hỏi ...

Ngô Thiên Bảo lúc này cầm thực đơn tới, hỏi Trương Khác xem có vừa ý chưa? Ngô Thiên Bảo nghe Lương Cách Trân dẫn người tới ăn cơm, vội vàng chạy về nhà hàng chiêu đãi.

Trương Khác thấy mọi người chưa ăn, hỏi:

- Sao còn đợi tôi tới, tôi thì đói mềm ruột rồi đây này.

- Thức ăn chuẩn bị xong hết rồi, nếu cái nào Khác thiếu gia không hài lòng thì sẽ không mang lên nữa.

Ngô Thiên Bảo ân cần chu đáo nói:

- Tôi có cầu kỳ vậy đâu, chuẩn bị xong thì bê lên đi, đợi gì nữa.

Trương Khác hỏi mẹ:

- Anh Văn Giang buổi chiều có biết tìm mọi người ở đâu không ạ?

Lương Cách Trân cười:

- Nó cũng đàng trí như con vậy, nên mẹ nói cho nó số di động rồi.

- Văn Giang.

Cửa phòng bao chưa đóng, Lương Văn Sơn thấy em trai và hai thanh niên đi vào, vội đứng lên gọi:

- Em và bạn học cũng tới đây ăn à?

Trương Khác giờ mới biết bạn khóa trên của Lương Văn Giang là Thi Xuân Phong và Đinh Xuân Kiến của trung tâm nghiên cứu kỹ thuật Ái Đạt.

Trương Khác một lần tới tham quan khu giải trí của công nhân viên, thấy Thi Xuân Phong chơi Warcraft 2 bản Hán hóa, mặc dù hẳn là nhân viên kỹ thuật xuất sắc, nhưng bản thân thích phương diện phần mềm trò chơi, nên Trương Khác ngầm tiến cử cho đám Thịnh Thanh làm đĩa lậu.

Lúc này Thi Xuân Phong đã rời Ái Đạt, phụ trách một phòng công tác của đám Thịnh Thanh tại Hải Châu, phòng công tác đặt ở quần thể kiến trúc cổ Sa Điền. Trừ nơi này, Thịnh Thanh, Thiếu Chí Cương và chú đều đặt các phòng ban khác ở Sa Điền, xem chừng bọn họ muốn cải tạo góc đông bắc Sa Điền thành khu đĩa lậu.

Từ tết đến giờ Trương Khác rất ít can dự vào chuyện của Ái Đạt, nhưng trung tâm mỗi lần xác định phương hướng hạng mục nghiên cứu mới, chỉ cần y có mặt ở Hải Châu là đều tham gia, nên nhân viên quản lý trung tâm có thể không biết địa vị của y ở Ái Đạt, nhưng mỗi kỹ sư trung tâm đều biết cái danh xưng “Khác thiếu gia” hoặc “ông chủ lớn”.

Đinh Xuân Kiến là một trong số kỹ sư đứng đầu, nên biết Trương Khác là nhà đầu tư chủ yếu của Ái Đạt, Lương Văn Giang lần này tới Hải Châu tìm hắn, hắn liền gọi theo Thi Xuân Phong tới trung tâm ẩm thực cầu Tứ Phụng, vì Ngô Thiệu Bảo bao thầu cả nhà ăn của trung tâm, nên hắn nhớ ra chỗ này đầu tiên.

- Ông chủ lớn ở đây ạ?

- Khác thiếu gia cũng ở đây sao?

Phòng bao có người gọi Lương Văn Giang, Đinh Xuân Kiến quay đầu lại, thấy Trương Khác, theo thói quen gọi ra, còn Thi Xuân Phong gọi là Khác thiếu gia.

Lương Văn Sơn nghe bạn học của em gọi một câu như thế thì không hiểu sao, thấy ánh mắt của Đinh Xuân Kiến nhìn về phía Trương Khác càng tưởng là nghe nhầm.

Lương Văn Giang thì nghe rất rõ, nhưng không ngờ “Khác thiếu gia” mà đám Đinh Xuân Kiến, Thi Xuân Phong ca tụng nửa ngày trời lại là đứa em họ ngay cả kỳ thi toàn quốc còn nhờ người dạy kèm. Sáng nay cha hắn còn bảo hắn ở lại Hải Châu vài ngày dạy đứa em họ này.

Trương Dịch cũng nghe rõ ràng, giờ hiểu ra vì sao Trương Tri Phi lại nói với hắn câu:” Nếu cháu muốn quay lại Hải Châu phải dựa vào nỗ lực của mình, chú cũng từng bước một đi tới ngày hôm nay là được Trương Khác thừa nhận..”

Năm ngoái bị Trương Tri Phi đuổi về Đông Xã, Trương Dịch dần dần nghiền ngẫm ra địa vị của vô cùng quan trọng của Trương Khác.

Trương Tri Phi mặc dù muốn cho anh mình nhận chút bài học, nhưng cuối cùng không thể buông tay bỏ mặc cháu, còn đặc biệt về Đông Xã, nói chuyện rất lâu với Trương Dịch mấy lần, chỉ còn thiếu mỗi bước nói rõ địa vị lúc này của Trương Khác, nghe Đinh Xuân Kiến gọi thế, Trương Dịch coi như hoàn toàn hiểu ra rồi.

Trương Khác vẫy tay gọi đám Đinh Xuân Kiến vào, bảo Ngô Thiên Bảo:

- Thêm hai cái ghế nữa cho tôi.

Vốn ở đây đã có chín người, thêm ba bọn họ chịu khó ngồi chen chúc một chút trên hai cái ghế thôi, Trương Khác chỉ Lương Văn Giang nói với Đinh Xuân Kiến:

- Đó là anh họ tôi, sao mọi người quen nhau vậy?

- Hả?

Đinh Xuân Kiến sững sốt, không ngờ bạn học khóa dưới lại là anh họ của ông chủ lớn, nói thế chẳng phải ông chủ còn trẻ hơn Lương Văn Giang?

Thi Xuân Phong rời khỏi Ái Đạt rồi, mà Trương Khác về sau còn mượn hẳn bản Warcraft 2 Hán hóa, bản tính hẳn lại tự nhiên, nên không gò bó mấy, thấy Đinh Xuân Kiến ngạc nhiên quên trả lời, đáp thay:

- Hệ vi tính của Thanh Hoa, chỉ cần là sinh viên xuất sắc, bất kể năm thứ mấy đều được giảng viên hướng dẫn kéo vào làm hạng mục, Văn Giang tứ năm thứ nhất bị kéo vào giúp tôi, cho nên quen nhau. Chỉ là ... Văn Giang là anh họ của Khác thiếu gia thật sao?

Trương Khác thời tiểu học có tới Tây An, đến đơn vị của cậu hai chơi, được nhìn thấy cái máy vi tính cổ đại nhất trên đời, Lườn Văn Sơn, Lương Giang từ nhỏ đã được tiếp xúc với thứ máy vi tính tối cổ này, nên nên tàng máy vi tính rất vững.

Trương Khác từ nhỏ đã biết Lương Văn Giang thích hợp làm nghiên cứu học vấn, nhưng không ngờ hẳn lại có tiếng ở khoa máy vi tính ĐH Thanh Hoa như thế, chỉ là sau khi hẳn tới Mỹ du học, định cư, công tác, cuộc sống đều không tệ, ở nghiên cứu học vấn lại không có thành tích bắt mắt lắm.

- Đúng thế!

Trương Khác gạt đầu, thấy Ngô Thiên Bảo đích thân mang ghế vào, liền đứng lên giúp:

- Trùng hợp quá, vậy cùng ăn cơm đi.

Đinh Xuân Kiến, Thi Xuân Phong tất nhiên không từ chối lời mời của Trương Khác, chỉ Lương Văn Giang cứ ngây ra như phỗng, lâu thế rồi vẫn chưa tiêu hóa được tin tức làm người ta kinh ngạc đó.

- Cậu ta vừa gọi Tiểu Khác là cái gì thế? Ông chủ lớn gì vậy?

Lương Quốc Thịnh vừa rồi chỉ nghĩ nghe nhầm, nghe mấy câu đối thoại vừa rồi liền trở nên nghi hoặc, cúi đầu hỏi nhỏ em gái.

- Cậu hai.

Trương Khác nghe thấy liền giới thiệu bọn họ:

- Công ty anh Đinh công tác trước kia cháu có tham gia sáng lập, cũng coi như một trong số nhà đầu tư, anh Thi trước kia cũng làm việc ở công ty đó, sau này chuyển sang công ty khác rồi. Vì quan hệ tới ba cháu, cho nên những chuyện này không công khai ra bên ngoài.

Trương Khác giới thiệu như vậy, Thi Xuân Phong cũng không xấu hổ vì gặp ông chủ cũ, ban đầu bị đám Thiệu Chí Cương lôi khỏi công ty hẳn còn áy náy, về sau tiếp xúc với Trương Khác vài lần, thấy Trương Khác quan hệ thân thiết với đám Thiệu Chí Cương như vậy, mới biết mình bị Trương Khác ngầm bán mất.

Lương Quốc Thịnh nghe cháu nói thế thì hết sức kinh ngạc, nhưng không hề liên hệ tới một công ty lớn như Ái Đạt:

- Tiểu Khác nhỏ như thế mà đã mở công ty rồi, vậy mà cậu còn lo cháu học không tốt, sau này phải làm sao, ha ha ha ..

Lương Văn Sơn từ sau khi tới Hải Châu có rất nhiều hoài nghi, tới giờ mới thích ứng lại, vì hắn thấy nhà tiểu cô phô trương quá mức của một thư ký trưởng thành phố, biệt thự bên hồ, có hai xe hơi đắt tiền. Chiếc Volvo mang biển đặc thù F12345, chiếc Audi mang biển quân đội, hôm qua cha con hắn chỉ uống say một chút thôi đã có bác sĩ tới tận nhà giúp tỉnh rượu, mặc dù không cố ý khoe khoang, nhưng bất kể phương diện nào cũng lộ ra phú quý hơn người.

365. Chương 365: Làn Sóng Internet

Vận mệnh của cả gia tộc nếu không phát sinh nghịch chuyển vào mùa hè năm 94, chỉ cậu hai muốn về Hải Châu ngó qua xem sao, còn hai người anh họ Văn Sơn Văn Giang thì từ nhỏ lớn lên ở Tây An, tình cảm với Hải Châu gần như không có, Lương Văn Sơn từ khi lập gia đình chưa tới Hải Châu, Lương Văn Giang tốt nghiệp Thanh Hoa xong vốn đi Mỹ ngay, có khi anh em ruột họ cũng chẳng gặp nhau vài lần.

Xã hội hiện đại có tính lưu động cao, làm suy yếu quan niệm gia đình truyền thống, càng chẳng nói tới gia tộc, nhưng trong xã hội hiện đại vẫn biểu hiện ra đặc trưng gia tộc của thể lực tư bản và chính trị, cho thấy bản thân gia tộc vẫn có cơ sở tồn tại chắc chắn.

Anh em nội ngoại của Trương Khác chỉ có sáu người người Lương Văn Sơn, Lương Văn Giang, Lương Quân, Lương Quân Như, Trương Dịch, Trương Mân.

Trương Khác đương nhiên hi vọng các thành viên trong gia tộc có thành tựu cao hơn, để cả gia tộc có sức ảnh hưởng sâu rộng chứ không phải chỉ vền vẹn chút quyền lực tài phú bề ngoài.

Trong số anh em cùng bối phận, Lương Quân là người được Trương Khác kỳ vọng nhất, vì thuận tiện chế tác đĩa mẫu, Lương Quân theo Thịnh Thanh tới Thẩm Quyển phụ trách việc này, thành cánh tay trái phải của Thịnh Thanh.

Còn về Trương Dịch, trước kia Trương Khác chỉ hi vọng hắn đừng gây họa là tốt rồi. Còn Văn Giang, Văn Sơn thì Trương Khác không biết họ thừa nhận gia tộc không, nên chẳng cần nói cũng được, chỉ cần bọn họ có đủ tài năng, vì mẹ, Trương Khác cố gắng giúp họ có cuộc sống đường hoàng.

Lương Văn Giang lần này tới Hải Châu thực sự không phải vì tham dự lễ đính hôn người anh họ Lương Quân mà chục năm chưa chắc gặp một lần, hắn tới để gặp bạn học, năm ngoái mạng công cộng (Chinanet) được hoàn thành ở các thành phố chủ yếu trên cả nước, hắn và mấy người bạn ở Thanh Hoa lập nên web site thể thao, đại khái đó là một trong số web site sớm nhất cả nước.

Khi đó đại khái không nghĩ tới giá trị thương nghiệp mà chỉ là hứng thú thôi, rồi do trang web mở rộng, mà tận dụng mạng giáo viên miễn phí trong trường thì tốc độ hạn chế nghiêm trọng, vào năm 96 chi phí thuê nhà cung cấp dịch vụ mạng thì không phải mấy sinh viên có thể gánh vác được.

Vốn mọi người định bỏ mở rộng trang web, về sau liên hệ với Đinh Xuân Kiến, nghĩ Ái Đạt bỏ khoản tiền lớn mua kỹ thuật IDE chuyển USB, nói không chừng có hứng thú với chuyện mới mẻ như mạng internet, cho nên Lương Văn Giang tới Hải Châu thử vận may.

Đinh Xuân Kiến thấy, Lương Văn Giang đúng là gặp vận may rồi.

Ăn trưa xong Trương Khác không theo Đường Thanh về trường ôn tập mà cùng cả nhà cậu hai tham quan trung tâm nghiên cứu, Trương Dịch và cô đồng nghiệp có chuyện phải đi.

Khi ăn cơm trưa, cha con Lương Quốc Thịnh, Lương Văn Sơn nghe nói Trương Khác là nhà đầu tư của công ty này không để ý lắm, tới trung tâm nghiên cứu mới thấy chấn động, chuyên ngành bọn họ đều là tự động hóa, có liên quan nhất định tới kỹ thuật vi tính, chưa nói trung tâm này nghiên cứu cái gì, chỉ riêng trang thiết bị và môi trường thực nghiệp đều hiếm thấy trong cả nước, đó thường là thứ người nghiên cứu kỹ thuật khao khát nhất.

- Công ty này rất cuộc quy mô lớn cỡ nào mà có phòng thí nghiệm đẹp như thế?

Lương Quốc Thịnh đi trong hành lang không trung làm bằng thép không gỉ và thủy tinh công nghiệp tạo thành, đầy hơi thở kiến trúc hiện đại, lúc này mới nhớ tới hồi chi tiết cụ thể.

- Cũng chẳng lớn lắm đâu ạ, dù sao mới thành lập năm ngoái thôi, chỉ là ở đầu tư nghiên cứu kỹ thuật hơi lớn một chút ...

Trương Khác không muốn nói nhiều, nếu không người ta nghĩ mình đang khoe khoang, hơn nữa hoàn toàn chẳng cần nói chi tiết, dù sao đối đa phần mọi người mà nói, con số lớn mức độ nào đó cũng chỉ là con số mà thôi. Miệng báo ra con số 5 tỷ chẳng làm người ta chấn động bằng đặt 5 triệu ngay trước mặt.

Cha con Lương Quốc Thịnh lúc đi vào công ty thậm chí còn chẳng để ý nhìn biển đề tên.

Chủ đề chính tất nhiên nói tới mạng internet và web site, Lương Văn Giang ngại không trực tiếp nói với Trương Khác nguyện vọng mà nhờ Đinh Xuân Kiến nói hộ, ban đầu lập Web site Đinh Xuân Kiến cũng tham gia.

Trong lịch sử phát triển kỹ thuật máy vi tính trong nước, khoa vi tính ĐH Thanh Hoa chiếm cứ địa vị tương đối trọng yếu.

Ngồi trong gian cà phê rộng rãi sáng sủa của trung tâm, qua kính có thể nhìn thấy vừa hoa phía nam, dưới chân là thủy tinh công nghiệp nữa trong suốt. Gian cà phê dùng ghế sofa màu sắc khác nhau chia thành các khu vực độc lập riêng biệt, thuận tiện nhân viên nghiên cứu tới đây nghỉ ngơi, trao đổi công việc.

Cha con Lương Quốc Thịnh không dám tưởng tượng trong nước có môi trường công tác thoải mái như thế, bọn họ đi vào, có rất nhiều nhân viên nghiên cứu đang uống cà phê trò chuyện, nhìn thấy Trương Khác và Đinh Hòa, chào hỏi rất tự nhiên.

Đám Trương Khác chọn một góc yên tĩnh thảo luận.

- Trước kia lợi dụng mạng giáo viên của trường lập trang web.

Đinh Xuân Kiến giới thiệu:

- Sau khi tôi rời trường, đám Văn Giang phân loại tin tức, đem trang web biến thành kho dữ liệu có thể định chế, lần này mở rộng nếu không tìm được máy vi tính có dung lượng lớn hơn, sẽ ảnh hưởng rõ ràng tới mạng giáo viên của ĐH Thanh Hoa, tới lúc đó sẽ phải đóng cửa.

- Các anh có suy tính cụ thể hơn không?

Trương Khác không mấy quan tâm tới những thứ kỹ thuật:

- Theo tôi biết, làm trang web, kỹ thuật thấp, sáng tạo thấp, quan trọng là lòng tin và kiên trì, còn có điểm quan trọng nữa là tài chính.

Năm 95, mạng internet chính thức đưa vào trong nước, năm 96 số hộ dùng internet tương đương hiếm có, chừng 20 vạn mà thôi, dùng nhiều nhất là trong các trường cao đẳng đại học. Năm 97, Sina chính thức được thành lập, về sau năm 99 nghênh đón làn sóng internet đầu tiên, được đa số theo đuổi ném tiền vào, hình thành bong bóng internet cực lớn, rồi vỡ tan.

Đối với tương lai mạng internet, Đinh Xuân Kiến và Lương Văn Giang có dự đoán lạc quan, Trương Khác chẳng nhiệt tình mấy.

Cho dù là Sina cũng phải tới sau năm 2004 mới trực tiếp sinh ra lợi nhuận, nhưng không thể phủ nhận, trong làn sóng internet đầu tiên những cổng website này sáng tạo ra tài phú trên giấy cực lớn, nhưng một trang web nghiệp dư muốn trưởng thành cổng website chuyên nghiệp phải đi con đường rất dài, có lòng tin và sự kiên trì cao độ, lúc này còn cần thao tác thị trường và lượng tài chính lớn.

Tới ngay cả Sina trước khi định hình qua mấy năm phát triển, cùng ba lần đầu tư tài chính lên tới gần 100 triệu USD.

Tuy nhiên làn sóng mạng internet đầu tiên sáng tạo ra tài phú trên sổ sách rất lớn, nếu như trước khi bong bóng internet bị vỡ rút đầu tư ra kiếm lấy một mẻ thì Trương Khác vẫn rất sẵn lòng.

Tuy không hứng thú lắm về mạng internet vào lúc này, nhưng Trương Khác cũng sẵn lòng dùng danh nghĩa tư nhân cung cấp một phần tài chính, nên nói:

- Tôi có thể bỏ tiền ra, nhưng các anh ít nhất phải đưa ra một danh mục dùng tiền, như vậy tôi mới tiện cấp tiền.

Lương Văn Giang mặt dù qua Yahoo nhìn thấy được hình mẫu của cổng website trong nước, nhưng còn chưa tới mức khơi lên ý nghĩ mở rộng trang web của họ thành cổng website:

- Dù sao chỉ là hứng thú của mấy bạn học với nhau thôi, có được công ty tài trợ thì tốt, không cần bỏ tiền tư, bọn anh chỉ hi vọng tìm được mấy có dung lượng lưu trữ lớn, còn các vấn đề khác thì dễ giải quyết.

Hắn nói thế Trương Khác biết hắn chưa có tầm nhìn xa:

- Nếu không phải cá nhân mà là công ty tài trợ thì làm chuyện làm ăn, mà đã là làm ăn thì phải chỉ ra lợi ích khiến có công ty động lòng mới được ...

Xem ra phải đẩy bọn họ về phía trước một chút, chứ với trang web hiện tại, căn bản không có giá trị đầu tư:

- Những người bạn cùng làm trang web với anh, nếu tiện, có thể dùng danh nghĩa công ty mời bọn họ tới Hải Châu chơi, cùng thảo luận xem rốt cuộc các anh có thứ làm công ty hứng thú không?

366. Chương 366: Côn Đăng Online

Trương Khác sẵn sàng lấy danh nghĩa tư nhân tài trợ khoảng chục vạn, có điều trong mắt Lương Văn Giang, do trang web chỉ là hứng thú của vài người bạn cùng nhau lập ra, chỉ hi vọng có công ty tài trợ, không muốn tạo thành gánh nặng cá nhân, hắn không rõ gia sản lúc này của Trương Khác, nên từ chối ý tốt của Trương Khác.

Trương Khác nói với hắn, muốn lấy danh nghĩa Ái Đạt tài trợ cũng được, nhưng thương nhân phải nói tới chữ lợi, bọn họ phải cho Ái Đạt thấy lợi ích việc tài trợ mới được.

Lương Văn Giang mặc dù là một trong số người sáng lập trang web Côn Đăng online, nhưng hắn và Đinh Xuân Kiến giống nhau, chuyên môn về kỹ thuật, còn vận hành trang web thì không có hứng thú gì, với mô hình doanh lợi của trang web không suy nghĩ tới mấy.

Ái Đạt có thể thu được lợi ích gì từ vụ tài trợ này, Lương Văn Giang không trả lời được.

Trương Khác bảo Đinh Hòe lấy danh nghĩa của công ty mời mấy người bạn kia của Lương Văn Giang tới, cho dù chuyện làm trang web không có kết quả gì, nhưng cuộc tiếp xúc thế này có lợi cho việc thu hút nhân tài kỹ thuật tới Ái Đạt làm việc, dù sao Hải Châu không phải là thành phố lớn, không thu hút được nhân tài đỉnh cấp trong ngành.

Sau lễ đính hôn của Lương Quân và Tôn Lệ, nhà cậu hai về trước, Lương Văn Giang cũng về trường học.

Trương Khác hiện giờ phải đặt tâm tư vào kỳ thi toàn quốc rồi, tới tận ngày 18 tháng 6 Lương Văn Giang cùng những người bạn đồng sáng lập Côn Đăng online một lần nữa ngồi tàu hỏa tới Hải Châu, đây là một thành phố làm hắn bất ngờ, quan trọng hơn thành phố này có đứa em họ là hắn cảm thấy không tin được.

Hắn chẳng biết giải thích với đám bạn ra sao, nên nói hàm hồ là chồng cô mình có đầu tư vào Ái Đạt, bọn họ có hứng thú với thứ mới mẻ, cái khác không nói.

Hải Châu tới năm 92 mới có ga tàu hỏa, quy mô rất nhỏ, hơn nữa lại xây dựng ở ngoại thành phía bắc, khu vực khá hoang vu, nói thực lần đầu Lương Văn Giang tới đây, nhìn ga tàu chật hẹp, bên ngoài hoang vắng, không khỏi có chút thất vọng.

Hiện giờ đám Mã Hường Đông lần đầu tới Hải Châu cũng có cảm giác tương tự, đứng ở sân ga, nhìn thấy ruộng lúa xung quanh, đều hoài nghi khả năng của nhà đầu tư.

Mã Hường Đông đùa:

- Chồng của cô cậu là kiểu thổ tài chủ phong kiến hả? Ban đầu tôi còn có chút kỳ vọng vào Ái Đạt, nhưng nhìn cảnh này tôi hoài nghi nơi đây có thể xuất hiện xí nghiệp ưu tú..

- Nơi này hơi hoang vu nhưng nội thành không tệ.

Lương Văn Giang cười gượng.

- Văn Giang, Hướng Đông.

Lương Văn Giang quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khắc và Đinh Xuân Kiến đứng ở cổng nhà ga, Đinh Xuân Kiến đang vẫy tay gọi họ, bên cạnh còn có hai người lúc ở Hải Châu hẳn chưa có cơ hội làm quen là Phó Tuấn và Đỗ Phi.

Nhất Trung vì muốn để học sinh coi trọng kỳ thi toàn quốc, đặc biệt chuyển kỳ thi cuối năm tới gần khai giảng mới tiến hành, không có gánh nặng thi cuối năm nữa, Đỗ Phi mấy ngày qua suốt ngày lêu lổng theo Trương Khắc.

Trương Khắc nhìn ra vẻ thất vọng của đám bạn Lương Văn Giang, nhếch môi cười, đợi bọn họ rời khỏi sân ga, ngoài sân ga càng hoang vu, nơi này cách trung tâm thành phố tới 4 kilomet, trừ đường quốc lộ Bắc Quan rộng rãi ra thì gần như không nhìn thấy một kiến trúc thành thị nào.

Phạm vi trung tâm Hải Châu vốn nhỏ, thêm vào hai năm qua phát triển về phía đông và nam, nên phía bắc càng lạc hậu.

Trương Khắc cười nói:

- Nông thôn quê mùa, vừa rồi mọi người liệu có thảo luận Ái Đạt chỉ là một thổ tài chủ không vậy?

Lương Văn Quân cười xoa, giới thiệu đám Mã Hướng Đông cho Trương Khắc

Trong những người sáng lập Côn Đằng online, Mã Hướng Đông và Lương Văn Quân là sinh viên, còn ba người còn lại là nghiên cứu sinh.

So với Lương Văn Giang thì Mã Hướng Đông có năng lực tổ chức xuất sắc, điều này được Đinh Xuân Kiến khen không ngớt miệng, trước kia hẳn tham gia vào việc lập trang web cũng là do cái lưỡi không xương của Mã Hướng Đông cổ động.

Trước kia Côn Đằng online thiên hướng về nơi tập trung của người yêu thích thể thao, tháng ba năm nay Yahoo chính thức lên sàn chứng khoán NASDAQ,, sáng tạo ra truyền kỳ của phố Wall, giao dịch cuồng nhiệt khiến bình quân mỗi tiếng tới sáu lần sang tay. Ngày hôm đó giá trị của Yahoo tăng lên tới hơn 800 triệu USD.

Sự thành công của Yahoo cổ vũ cực lớn sản nghiệp internet trong nước, đó cũng là nguyên nhân trực tiếp nhất thúc đẩy lần nâng cấp mở rộng của Côn Đằng online lần này.

Trừ nâng cấp phần mềm thì thiết bị phần cứng cũng phải nâng cấp, hao phí lớn, mấy người bọn họ đi làm thêm kiếm không đủ, Mã Hướng Đông sắp tốt nghiệp rồi, để thuận tiện cho việc này còn chọn một phòng nghiên cứu điện tử ở Bắc Kinh, sau này tất cả tinh lực sẽ đặt lên Côn Đằng online.

Côn Đằng online đa phần thể hiện mộng tưởng cá nhân của Mã Hướng Đông về tương lai mạng internet, đám Lương Văn Giang được hẳn mời tham gia việc phát triển kỹ thuật.

Do hạn chế về thời gian và kinh phí, lần nâng cấp mở rộng lần này của họ, chỉ phân chia nhóm tin tức và khả năng tùy chỉnh kho dữ liệu, còn ở phương diện vận hành kinh doanh thì chưa có kế hoạch cụ thể.

Trong mắt Trương Khắc, Côn Đằng online tối đa phát triển thành chuyên trang thể thao, ít nhất vào năm 96, một trang web như thế chẳng có giá trị đầu tư.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Mã Hướng Đông, mới biết hẳn đã có khái niệm khá hoàn chỉnh về sản nghiệp internet, nhưng muốn thực sự hiện thực hóa thì không phải dùng thời gian nghiệp dư của mấy sinh viên đại học là có thể hoàn thành.

Mặc dù Trương Khắc không hiểu rõ về thứ thuộc kỹ thuật, nhưng có tuổi đời online mười năm, làm có nhận thức rõ ràng về đặc sản nghiệp nghiệp internet đời một, đời hai mà người thời này chưa có.

Chưa nói tới cách tân kỹ thuật, trong ý tưởng của Mã Hướng Đông, Côn Đằng online sẽ phát triển thành nền tảng truyền thông internet mới, đồng thời phục vụ các công năng thảo luận, e-mail, trò chơi.

Coi trọng tin tức là đặc trưng trọng yếu của cổng web, bất kể là thời kỳ đầu gom tài chính hay thời sau thu lợi, chỉ dựa vào quần thể thành viên sử dụng khổng lồ và lượng click chuột lớn, nó thể hiện sắc thái kinh tế của làn sóng internet.

Khác với Đinh Xuân Kiến và Lương Văn Giang suốt ngày chỉ biết chạy qua chạy lại giữa thư viện và phòng thí nghiệm, Mã Hường Đông có có năng động và ngộ tính kiệt xuất về vận hành kinh doanh trang web vào thời đại này.

Tất nhiên trong những nhân vật quật khởi sau này của internet, Trương Khác không nhìn thấy bóng dáng của Mã Hường Đông, thời đại này, gặp thời là điều rất quan trọng, có tài hoa đặc biệt, chỉ có nghĩa là có cơ sở để có công việc không tệ, muốn thành nhân vật công chúng cả thế giới chú ý còn phải cần cơ duyên mới được.

Từ ga tàu tới trung tâm nghiên cứu, chỉ nói chuyện một buổi sáng, Trương Khác liền quyết định đầu tư vào Côn Đằng online, y nói với đám Mã Hường Đông:

- Nếu mọi người có thể phát triển Côn Đằng online thành trang web kiểu Yahoo như ý tưởng của mọi người thì tôi có thể đầu tư...

- Lấy Yahoo làm mục tiêu sao?

Mã Hường Đông nghi hoặc hỏi:

- Hiện giờ lấy Yahoo là mục tiêu.

Trương Khác ngồi đó nói bình tĩnh, không thể nói với bọn họ cổng thông tin chỉ là nấc thang đầu tiên trong sản nghiệp internet, cùng với sự phát triển của kỹ thuật, Yahoo hiện nay còn có không gian phát triển rất lớn.

- Nhưng mà ...

Mã Hường Đông do dự, giao lưu ngắn ngủi như vậy, hẳn không chắc Trương Khác có ý thức được mức độ khó khăn của việc lập nên nền tảng web có tính tổng hợp như vậy không:

- Muốn làm được một nền tảng web như thế, không phải là công việc bình thường.

Trương Khác cười:

- Sao thế không có chút niềm tin nào vào Ái Đạt à? Tôi hay dở gì cũng là một trong số nhà đầu tư chủ yếu của Ái Đạt.

Người ta không tin chỉ đành trách mình tuổi còn quá ít thôi, Trương Khác mỉm cười trực tiếp tung ra cú đấm quyết định:

- 500 vạn, có thể trong nửa năm lập nên bộ khung kỹ thuật của trang web không?

- 500 vạn?

Mã Hường Đông giật nảy mình, đó là con số hẳn không nghĩ tới dù trong giấc mơ, mắt nhìn sang Đinh Xuân Kiến, xác định xem mình có nghe nhầm không.

+++

Đoạn này ngắn thôi

367. Chương 367: Liệu Có Sai Lầm?

Trương Khác gạt đầu chắc chắn:

- Anh không nghe nhầm, 500 vạn chỉ là đầu tư kỹ thuật tiền kỳ, muốn thực sự thành cổng web tính tổng hợp giống Yahoo còn phải đi con đường dài, số tiền này chưa đủ, nhưng tôi nghĩ trang web chỉ cần vận hành thỏa đáng, có sức ảnh hưởng nhất định, có thể giống Yahoo, gom tiền từ nhà đầu tư mạo hiểm ... À...

Trương Khác vỗ đầu cười lớn:

- Tôi cấp cho các anh 500 vạn cũng đáng tính là nhà đầu tư mạo hiểm rồi.
- Đúng thế, tiêu 500 vạn, nếu bộ khung kỹ thuật chưa được lập nên, hoặc trang web mới không được như ý thì giá trị số tiền này uống phí rồi.

Đinh Hòe lại tỏ ý không tin vào đám Mã Hường Đông.

“Chậc” Trương Khác chép miệng:

- Lấy danh nghĩa Ái Đạt tựa hồ không được, số tiền này do Cẩm Hồ bỏ vậy.

Trung tâm nghiên cứu tách ra lập công ty khoa kỹ, sẽ không liên quan tới chuyện đầu tư, mà mục tiêu của Ái Đạt là bán sản nghiệp đầu đĩa cho Gia Tín, loại đầu tư mạo hiểm này rất khó đánh giá giá trị, trở thành một chuyện phiền phức, cho nên không thể dùng danh nghĩa của Ái Đạt.

Đám Mã Hường Đông không ngờ việc tiến triển thuận lợi như thế, đồng thời vẫn đang lúng túng vì ngay một lúc có số tiền quá lớn. Lương Văn Giang cũng hoàn toàn không ngờ Trương Khác ném ra 500 vạn một cách dễ dàng như thế, không khỏi lo lắng, liệu có nên trao đổi trước với cô và dượng hay không.

- Tôi đầu tư 500 vạn, còn các anh lấy kỹ thuật đầu tư, thành lập công ty mới, cổ phần chia 7/3, các anh ba, tôi bảy.

Trương Khác thấy bọn họ mãi không có phản ứng gì, hỏi:

- Có cần cho các anh thương lượng một chút không?
- Chúng tôi cảm thấy quá đột ngột.

Mã Hường Đông thận trọng hỏi:

- Mạo muội hỏi một câu, công ty các vị vì sao mau chóng quyết định như thế, anh họ anh lần trước nói thấy anh không có hứng thú lắm với chuyện này.
- Lần trước em biểu hiện rõ ràng vậy sao?

Trương Khác quay sang hỏi Lương Văn Giang.

- Gần như thế, anh thấy em không hứng thú mấy.
- Cứ coi như vậy đi.

Trương Khác thừa nhận:

- Anh tôi đi rồi, tôi có đăng nhập vào Côn Đăng online vài lần, cũng bảo phòng kỹ thuật kiểm tra áp lực một chút, thấy kỹ thuật rất tốt. Đương nhiên, ở phương diện này tôi chỉ là người ngoài nghề, chỉ nghe kiến nghị của chuyên gia. Tuy Côn Đăng online kỹ thuật rất hoàn mỹ, nhưng tôi không thấy giá trị đầu tư. Qua cuộc giao lưu vừa rồi, ý tưởng của các anh phù hợp với mong muốn của tôi, cho nên tôi quyết định đầu tư. Các anh chắc cũng rõ muốn làm thành cổng web tổng hợp thì số tiền này chưa đủ, có nghĩa là chúng tôi có đầu tư tiếp không phải xem năng lực vận hành kinh doanh của các anh.

Tới đây y dừng lại một chút:

- Chúng tôi ra ngoài uống cà phê, các anh thảo luận đi, chúng tôi mời các anh tới Hải Châu cũng là để chơi thoải mái, nên thời gian vẫn còn.

Trương Khác đứng dậy, Đinh Hòe, Đinh Xuân Kiến, Đỗ Phi đi theo.

Nhìn đám Trương Khác rời đi, Mã Hường Đông thở hắt ra một hơi, nói với Lương Văn Giang:

- Em họ cậu đúng là người làm ăn bẩm sinh, sao trước kia tôi chưa nghe cậu nói tới?

Nếu không về về Hải Châu, Lương Văn Giang cũng chẳng có ấn tượng gì về đứa em họ này:

- Tôi từ nhỏ theo gia đình sống ở Tây An, mấy khi về quê được một lần. Nói thực, lúc mới biết tôi còn kinh ngạc hơn các cậu. Hình Lỗi, điều kiện em họ tôi đưa ra thế nào?

- Lúc nào tôi có thể thuận tay ném ra 500 vạn như em họ cậu thì Vương Trần sẽ không phải là bạn gái của Tào Hiểu Dương nữa rồi.

Hình Lỗi cảm khái nói nửa đùa nửa thật:

- Vì mau chóng giành lại Vương Trần, nếu các cậu không đồng ý với điều kiện của em họ Văn Giang, tôi trở mặt với các cậu ngay.

Wương Trần là cô bạn học khoa vật lý trường ĐH Thanh Hoa mà Hình Lỗi luôn thích.

- Công việc của Hướng Đông đã được quyết, Văn Giang, cậu chẳng phải vẫn muốn ra nước ngoài sao? Chẳng lẽ không muốn đi nữa?

Tương Tiểu Vĩ cũng đã xin vào trường ĐH Princeton, định vài tháng nữa sẽ đi, nếu đồng ý chuyện ra nước ngoài sẽ bỏ ngang, nên hần hơi do dự.

- Tiểu Vĩ, cậu có nhầm không, 500 vạn đấy, 5 chúng ta chiếm 30% cổ phần, chia ra mỗi người chúng ta được 30 vạn.

Hình Lỗi làm bộ mặt rất khoa trương:

- Có 30 vạn này cậu còn muốn ra nước ngoài à?

- Chuyện công việc thì thế nào cũng được, trước kia tôi không nghiêm túc tìm việc, cái công việc hiện giờ cũng chỉ là để tránh tốt nghiệp xong bị đuổi khỏi Bắc Kinh thôi.

Mã Hương Đông là người nhiệt tình nhất với việc này:

- Kỹ thuật phần mềm không phải là ra nước ngoài mới học được cái tốt nhất, chỉ có thể nói ở nước ngoài cơ hội nhiều hơn. Nếu trong nước có cơ hội thế này mà vứt bỏ đi nước ngoài, cậu không thấy đáng tiếc à?

- Tôi cũng thấy bỏ đi là rất đáng tiếc, nhưng 500 vạn cũng không nhất định làm ra được thứ thành công.

Tương Tiểu Vĩ tỉnh táo nói:

- Hơn nữa, thời đại internet trong nước còn lâu mới tới, ra ngoài trước rồi quay về, như thế vừa kịp lúc.

Rồi hỏi Lương Văn Giang:

- Còn cậu, đi chứ?

Lương Văn Giang biết gia cảnh Tương Tiểu Vĩ giàu có, nên điều kiện Trương Khác đưa ra tuy rất hấp dẫn, nhưng chưa đủ sức hút với hắn:

- Tôi thì muốn ở lại xem đã ..

Trước kia hắn một lòng muốn ra nước ngoài là vì nhà hắn ở Tây An đặc tội với tên tiểu nhân kia, muốn ra ngoài khỏi phải chịu uất ức.

Mã Hương Đông nói:

- Tiểu Vĩ, cậu muốn đi cũng được, có điều trước khi đi phải giúp bọn tôi.

- Chuyện đó là đương nhiên, không làm cùng các cậu tôi cũng chẳng tìm được chuyện đốt thời gian.

~~oOo

~Chuyện muốn ngựa chạy tốt lại không cho ăn Trương Khác không bao giờ làm, nếu đã hi vọng đám Mã Hương Đông có được thành tích, y sẽ không keo kiệt hà khắc, nên có người muốn rút lui, y thấy rất bất ngờ.

Tương Tiểu Vĩ mặc dù không tham gia thành lập công ty, cũng không có nghĩa là hắn bỏ công việc đang làm. Tuy nói là sẽ cấp 500 vạn, nhưng không phải là cho bọn họ cầm tiền về Bắc Kinh ngay lập tức, bọn họ phải lập nên kế hoạch đã, mỗi khi hoàn thành một giai đoạn mới có thể xin kinh phí tiếp theo.

Còn về nhân tuyển giám đốc, đám Lương Văn Giang nhất trí tuyển Mã Hương Đông, hắn tốt nghiệp xong sẽ không tới đơn vị xin việc ban đầu báo danh nữa, trực tiếp phụ trách thành lập công ty luôn.

Phía Cẩm Hồ sẽ phái một phó giám đốc tới, chẳng phải để giám quản bọn họ, mấy người bọn họ trừ Mã Hường Đông biết chút chuyện điều hành kinh doanh, những người còn lại chỉ biết vùi đầu vào phòng thí nghiệm, tất nhiên là Mã Hường Đông về mặt kỹ thuật cũng rất xuất sắc, trước khi hẳn chính thức chuyển hướng sang quản lý lúc này không thể để chuyện vụn vặt làm hấn phân tâm.

Đám Mã Hường Đông trước khi tới Hải Châu luôn cho rằng chuyện sẽ rất phức tạp, nhưng trước bữa cơm tối thôi mọi việc cơ bản đã được bàn ổn thỏa, nhanh chóng như thế, cảm giác cứ như là mơ vậy.

- Anh gọi điện thoại gọi Thi Xuân Phong hỏi xem có rảnh không?

Trương Khác nói với Đinh Xuân Kiến:

- Tối nay tôi mời các sinh viên tài hoa của ĐH Thanh Hoa ăn cơm ... Ha ha ha, Thanh Hoa, kiếp này tôi không hi vọng nữa rồi.

- Khác thiếu gia cần gì phải thi vào Thanh Hoa, có thể tới thẳng Thanh Hoa lên bục giảng bài luôn ấy chứ, đảm bảo người nghe sẽ chật kín.

Đinh Xuân Kiến tuy làm kỹ thuật nhưng cái mồm rất dẻo.

- Khác thiếu có thể giảng cho chúng tôi một bài trước không?

Mã Hường Đông cũng tỏ ra không kém, học theo gọi là Khác thiếu gia, thực sự không dùng cách xưng hô này hẳn cũng chẳng biết gọi sao cho thích hợp.

- Có gì đang khoe khoang đâu, đây là thời đại đầy cơ hội.

Trương Khác xua tay:

- Làm đầu đĩa là một cơ hội, tôi tin hiện giờ internet cũng là một cơ hội, nói không chừng bài ba năm nữa các anh đều thành triệu phú hết rồi ấy chứ.

Trương Khác nói thế mọi người đều rất phấn khích, ai chẳng muốn vươn lên đứng trên người khác? Ngay cả Trương Tiểu Vĩ đã quyết định rút lui cũng phải hoài nghi phải chăng mình đã sai lầm?

368. Chương 368: Quan Xấu Mới Được Hoan Nghênh

Buổi tối Trương Khác mời đám Mã Hường Đông tới Bát Cẩm Trân ăn cơm, làm bọn họ xuất xoa mãi không thôi, chẳng phải vì nơi này trang hoàng lộng lẫy, mà vì từng chi tiết nhỏ đều chú tâm bố trí, đầy hương sắc cổ điển.

Đương Thanh và Trần Phi Dung ngồi ở chiếc bàn trong góc tán gẫu, Thịnh Hạ cũng có mặt, mỗi cô cầm một hộp sữa chua, thì thoảng lại cười khúc khích. Nhìn tình hình này xem ra tháng cuối cùng của năm cuối cao trung đúng là học tập nhàn nhã hẳn rồi.

Do thi cuối kỳ đã rời ngày cho nên Đường Thanh lúc này cũng rất rảnh rỗi, nhưng sao có cả Thịnh Hạ?

Đỗ Phi đưa tay làm động tác gọi điện, ý bảo hẳn gọi Thịnh Hạ tới, đám Trương Khác có 9 người, lát nữa Thi Xuân Phong còn tới, Bát Cẩm Trân không có phòng bao lớn đủ bày hai bàn, nên liền ăn luôn ở đại sảnh, bày ba cái bàn nhỏ.

Đỗ Phi nhảy vào bàn của ba cô gái, than phiền:

- Bọn họ cả chiều bàn chuyện máy vi tính, internet, ba bạn may mà không tới, mình ngờ ngày mai IQ của mình giảm xuống dưới 80 mất, chẳng hiểu Trương Khác ngay cả thi toàn quốc cũng miễn cưỡng mới qua được sao lại hiểu cái thứ này?

Nghe tới chuyện thi cử, Trương Khác quay sang nói với Trần Phi Dung:

- Chuyện thi toàn quốc, thực sự phải cảm ơn bạn rất nhiều.

- Rõ ràng là chuyện rất đơn giản, ở trường Tiểu Hạ, giáo viên còn giúp học sinh gian lận, mà lại cố làm cho nó phức tạp...

Đỗ Phi bĩu môi, ý bảo Trương Khác có mưu đồ khác.

- Chính vì gian lận rất đơn giản, nên tao mới không thi kiểu đó.

Trương Khác nghênh mặt nói:

- Đếch hiểu.

Đỗ Phi thò đầu qua:

- Mà nói thế là sao?

- Cũng như ba mà bảo mày ở ngoài đừng có sinh sự ấy, đạo lý giống nhau.

Trương Khác đưa tay vỗ đầu Đỗ Phi.

Đỗ Phi cười xấu hổ rút đầu vào, không muốn bị Trương Khác tung hê chuyện mình bị cha giáo huấn trước ba cô gái.

Trần Kỳ đi tới chào hỏi, Trương Khác giới thiệu đám Lương Văn Giang:

- Bọn họ đều là tài năng của ĐH Thanh Hoa ... Phải rồi, Phi Dung, bạn có thi vào Thanh Hoa không?

Trần Phi Dung hai tay cầm hộp sữa chua, khẽ lắc đầu, dưới ánh đèn hàng mi cong cong chiếu bóng lên đôi mắt trong veo:

- Mình không muốn tạo áp lực cho bản thân lớn như thế, nên nộp đơn vào ĐH Đông Hải rồi.

Nghe thấy thiếu nữ kiêu mỹ như ngọc bích ấy có thể sẽ thi vào Thanh Hoa, đám Hình Lỗi nín thở đợi câu trả lời, được biết cô muốn vào ĐH Đông Hải, đều không khỏi tiếc nuối, Hình Lỗi cổ động:

- Sao em không thi vào Thanh Hoa, dễ thi lắm ...

- Anh thì tất nhiên là dễ rồi...

Trương Khác buông một tiếng thở dài cảm khái, Hứa Duy cũng ở ĐH Đông Hải, Trần Phi Dung muốn vào đó không có gì lạ, lại hỏi Thịnh Hạ muốn thi vào đâu.

Thịnh Hạ nhìn Đỗ Phi rồi nói:

- Kế hoạch của mình là đi Hong Kong, nghe nói ĐH Hong Kong không tệ.

Chắc là Thịnh Thanh muốn đưa em gái tới Hong Kong học, đột nhiên Trương Khác có dự cảm không lành, nếu như năm sau Đường Thanh cũng muốn tới Hong Kong học thì sao? Nghĩ thế chột dạ nhìn Đường Thanh.

Quả nhiên Đường Thanh thân thiện nói với Thịnh Hạ:

- Đh Hong Kong được lắm đấy, sau này mình có thể thường xuyên sang Hong Kong chơi với bạn rồi.

Nhưng Trương Khác chẳng thêm tin quan hệ giữa cô nàng và Thịnh Hạ thân đến thế.

Mặc dù là cuối tuần nhưng cách thi ĐH chỉ còn nửa tháng nữa, Trần Phi Dung, Thịnh Hạ không dám quá buông lỏng, ăn tối xong liền bảo Đỗ Phi đưa hai cô gái về, mọi người tới Thịnh Thế Niên Hoa chơi, tới khuya mới về nhà.

Đường Thanh ngủ ở chỗ Tạ Văn Tình, Trương Khác có chìa khóa nhà chú nên bố trí đám Mã Hường Đông ở đó vài ngày, Lương Văn Giang ngủ ở phòng khách nhà y, vừa về nhà chưa ngủ ngay được, trước mặt Lương Văn Giang không dám sang chơi với Tạ Văn Tình, Đường Thanh, liền ngồi ở ban công trò chuyện với người anh họ không quen thân lắm này.

- Em có quen người biết phó bí thư thành ủy Tây An, chuyện ba anh, em nhờ ông ấy đứng ra nói giùm.

Trương Khác thở dài nói:

- Cậu hai và các anh sống ở đó mấy chục năm rồi, sự nghiệp cơ sở đều ở đó cả, nếu bỏ đi thì cũng đáng tiếc. Hiện giờ chỉ đành như vậy thôi, nếu người kia mà còn tiếp tục làm khó cậu hai và anh Văn Sơn thì sẽ tính tiếp ...

Xem về mặt Lương Văn Giang chừng như không cam tâm, đại khái cảm thấy an bài như thế quá ỷ khuất:

- Bị tiểu nhân ức hiếp như thế, anh thấy không giáo huấn nhớ đời thì sao được, đúng không? Ài, từ mùa hè năm ngoái nhà em xảy ra rất nhiều chuyện, trải qua những chuyện đó, em thấy quen rồi, cũng trơ lì rồi ...Giống như thi toàn quốc ấy, rõ ràng có thể dễ dàng qua được nhờ gian lận, nhưng em vẫn chọn con đường phức tạp. Cái xã hội này chia làm hai loại người, một loại không phải trả giá quá lớn, thậm chí là không phải trả giá khi làm trái quy tắc bị phát hiện. Người khác cuộc đời như kỳ thi đại học vậy là chuyện gian khó, không dám lơ là, còn cần thiên phạt mới có được thành tích cao, còn loại người này cuộc đời như kỳ thi toàn quốc, dễ dàng thoải mái. Cho nên loại người này quen lấy tiền phá quy tắc xã hội, với loại người này tuân thủ nguyên tắc là chuyện gian nan ... Giống như anh vững tin, chỉ cần kiên trì sẽ có cuộc sống đàng hoàng tôn nghiêm, em cũng coi cuộc đời như kỳ thi đại học vậy.

Nói tới đây bất kể Lương Văn Giang có hiểu ý tứ của mình không, nói tiếp:

- Mấy ngày nữa em cũng tới Bắc Kinh, bọn anh ở thêm vài ngày rồi cùng đi.

Ngày hôm sau, đám Mã Hướn Đông chính thức liên danh ký hiệp nghị khai phát nền tảng web với Trương Khác đại diện cho Cẩm Hồ, đây là bước đầu tiên Cẩm Hồ tiến vào mảng đầu tư mạo hiểm.

Không phải thi cuối kỳ, Trương Khác không cần tốn thời gian ở Hải Châu nữa, lấy danh nghĩa Cẩm Hồ mua một biệt thự gần Đh Thanh Hoa, làm địa điểm làm việc tạm thời cho công ty mới.

Mã Hướn Đông làm giám đốc Cty trách nhiệm hữu hạn khoa kỹ Côn Đằng, mới bảy tám người nên chưa thời thượng tới mức xưng CEO, ngoài ra chiêu mộ thêm vài lập trình viên.

Phong trong biệt thự khá nhiều, đủ đảm bảo mỗi lập trình viên có một phòng riêng, còn thuê hai giúp việc, một lái xe chiều có cuộc sống của họ, chỉ cần bọn ngày đêm ở đây dựng lên bộ khung kỹ thuật cho trang web.

Trong mấy ngày Trương Khác ở Bắc Kinh, phòng tổ chức tỉnh ủy đã chính thức thảo luận với cha y, tin tức Trương Tri Hành tới Tân Vu làm phó thị trưởng mau chóng truyền về Hải Châu. Thành ủy Hải Châu cũng chính thức thảo luận do Tổng Bồi Minh kiêm nhiệm chức chủ tịch Cty cổ phần Hải Châu, mọi người đều đoán năm sau Tổng Bồi Minh sẽ vào thường ủy làm phó thị trưởng.

Theo cùng những tin tức này còn có một tin không tốt lắm, Chu Cẩn Du sẽ điều tới tỉnh Giang Nam làm ủy viên tỉnh ủy, phó tỉnh trưởng, cũng tức là bà ta chẳng phải chịu chút trách nhiệm nào ở vụ án Trương Thiết Lâm.

Mặc dù đã dự liệu trước rồi, nhưng sự việc thực sự diễn ra như thế, trong lòng vẫn có chút khó chịu. Nguyên sở trưởng sở lâm nghiệp tỉnh Lưu Hoa Sơn sau khi mất chức cũng được điều tới tỉnh Giang Nam.

To gan trắng trợn nhận tham ô hối lộ là hành vi ngu xuẩn, quan viên như vậy không thể trở thành chướng ngại, nhưng Chu Cẩn Du và Tạ gia thì khác, họ lợi dụng hình thức hợp pháp, đem quyền lực tư bản hóa, căn cơ sẽ chỉ càng ngày càng chắc, không lo người ta có khả năng nhổ tận gốc bọn họ.

Phụ nữ giống Chu Cẩn Du, mặc dù không làm người ta ưa, nhưng trong đời cũng rất ít phạm sai lầm, vụ án Trương Thiết Lâm chắc chắn là cơ hội tốt nhất để lật đổ bà ta, nhưng có người áp xuống không cho truy tận gốc.

Ngày 6 tháng 7, Trương Khác ở Bắc Kinh thì nhận được điện thoại của mẹ:

- Ba con hai ngày nữa tới Tân Vu, con có đi không?

Lần cuối cùng Trương Khác tới Tân Vu là mùa hè năm 2001, khi đó vừa mới tốt nghiệp, Trần Ninh nói muốn chia tay mình, khi đó mình chỉ nói muốn đưa cô về Tân Vu mới yên tâm, cả được đi thấy Trần Ninh vẫn không có ý thay đổi, Trương Khác tiễn cô tới bến xe Tân Vu, từ đó không quay lại nữa.

Từ năm 2001 tới năm 2008, từ năm 94 tới năm 96, đã chín năm rồi, đúng là trục thời gian hỗn loạn.

Trương Khác im lặng mất một lúc chìm trong hồi ức, thu lại tâm sự, nói:

- Ý ba thế nào ạ, ba có muốn mang bà xã, con nhỏ đi nhậm chức không?
- Ba con nói ảnh hưởng không tốt.

Lương Cách Trân giọng bức dọc.

- Ha ha ha, mẹ nói với ba, quan viên ảnh hưởng không tốt mới được hoan nghênh.

Trương Khác nói xong thì nghe thấy tiếng cha cười phía bên kia điện thoại.

369. Chương 369: Tối Tân Vu

Công tác của Lương Cách Trân còn điều tối Tân Vu sớm hơn Trương Tri Hành một bước, khi tỉnh thảo luận vấn đề điều chức của Trương Tri Hành, bà đã được cho cục kiểm nghiệm giám sát chất lượng Tân Vu mượn, do đích thân Giang Thượng Nguyên bí thư thành ủy Tân Vu an bài, xem ra người tin tức linh thông nhiều lắm.

Trương Tri Hành tới tận ngày 12 tháng 7 mới được Hà Văn Tông phó trưởng phòng tổ chức tỉnh ủy tháp tùng tới Tân Vu nhậm chức, ngày 15 tháng 7 Trương Khác mới tới Tân Vu.

- Trên thành phố có cuộc họp, ba con chưa chắc đã về ăn tối.

Ở trên xe Lương Cách Trân nhất định muốn soi ra chỗ không thỏa đáng trên y phục của con rồi chỉnh lại:

- Bảo ngày 12 tối, sao giờ con mới tới?

- Đột xuất phải tới Hong Kong ạ, thực nghiệp Gia Tín có báo cáo giữa năm, cho nên con phải tham gia, nếu không con tới sớm rồi.

Cha mẹ y đã thống nhất không xen vào chuyện công ty, Trương Khác chỉ nói qua tình hình.

- Nhân lúc Tiểu Thanh nghỉ hè, mẹ cũng định dì Cố con tới Hong Kong chơi, con có bỏ thời gian ra được không?

- Chỉ cần mọi người có thời gian, con đương nhiên cũng có thời gian.

Ở loại vấn đề đại thị phi này, Trương Khác tuyệt đối không do dự, có điều vẫn nhắc mẹ một câu:

- Mẹ vừa mới tới Tân Vu nhậm chức đã muốn xin nghỉ đi chơi, liệu có thích hợp không?

- Cục giám sát chất lượng ẹ nghị một tháng, nói là để an bài thật thỏa đáng cho sinh hoạt của phó thị trưởng Trương.

Lương Cách Trân học theo ngữ khí của ai đó, rồi phì cười:

- Ba con là người gặp sao yên vậy, tối cho ba con một cái lều có cũng đặt lưng xuống một cái là ngủ tới tận trời sáng, có gì mà cần an bài chứ, một tháng này mẹ chưa biết phải tiền tốn ra sao đây.

- Vậy thì tới Hong Kong chơi vài ngày vậy.

Trương Khác đành nói.

Nơi ở tạm thời chính phủ Tân Vu an bài là nhà khách chiêu đãi của chính phủ, cho dù kinh tế Tân Vu trông qua có vẻ lạc hậu hơn Hải Châu từ 5 tới 10 năm, nhưng nhà khách chính phủ chẳng hề thua kém nhà khách Văn Sơn của Hải Châu.

Cửa vào u tĩnh nằm ở nơi giao cắt giữa đường Thanh Niên và đường Thành Hà, bên đường là rừng cây xanh tươi rậm rạp, xe đi dưới con đường rợp bóng cây, nhìn qua thân cây, có thể nhìn thấy sông Hạ Lý như phủ một lớp vàng óng ánh dưới ánh mặt trời, hoàn cảnh của nhà khách vô cùng trang nhã tĩnh lặng, đại khái ở Tân Vu không tìm được chỗ ở nào thích hợp hơn ở đây nữa, nhưng rốt cuộc đây vẫn là nhà khách.

- Dì Lương ... Dì tới về sớm thế ạ?

Xe dừng lại, Lương Cách Trân xuống trước, Trương Khác giúp Phó Tuấn lấy hành lý ra, nghe tiếng quay đầu lại, thấy một cô gái mặc váy liền màu vàng đi tới. Cô gái đó trông rất hoạt bát, liếc mắt qua va li trong tay Trương Khác:

- Anh là Trương Khác phải không? Chúng ta làm quen nhé, tôi tên Vệ Lan, sinh hoạt của anh ở nơi này tạm thời hay giao cho tôi.

“Một phục vụ viên của nhà khách, thế này có quá xinh đẹp không?” Trương Khác nghĩ thầm, nhìn Vệ Lan tuổi chừng 21 - 22, trông có thấy dấu vết trang điểm, đường nét tinh tế, làn da lộ dưới ánh mặt trời trông hết sức non mềm, vóc người thanh thoát, bầu ngực hơi nhỏ nhưng vun tròn, nụ cười trông hết sức thuần khiết thân thiện.

Trương Khác đưa va li cho cô sách, nhìn cô đi phía trước, eo nhỏ lay động, như dương liễu rũ xuống mặt hồ, còn cả cặp chân nhỏ không có chỗ nào để chê trách, cô không đi tất, chân trần sáng bóng dẫm lên xăng đan xanh, cực kỳ thu hút ánh mắt nam nhân.

Đi vào tòa nhà, ở quầy phục vụ có hai cô gái nữa tới chào hỏi, mặc dù không tươi đẹp như Vệ Lan, nhưng đều trên tiêu chuẩn thông thường, người ta thường nói muốn ngắm mỹ nữ cứ tới nhà khách chính phủ, thật chẳng sai chút nào.

Có điều so với nhà khách Văn Sơn ở Hải Châu, các cô gái ở nơi này còn xinh đẹp hơn.

Ngắm lại thì cũng chẳng có gì là lạ, Hải Châu chẳng những kinh tế phát triển hơn Tân Vu mà giáo dục cũng tốt hơn, các cô gái xinh đẹp có nhiều hướng đi để chọn hơn, còn Tân Vu kinh tế lạc hậu, được làm phục vụ viên ở nhà khách chính phủ là công việc tốt lắm rồi, đại khái chính phủ cũng nhân thể lấy điều kiện thi sắc đẹp để chọn phục vụ.

Trương Khác vốn nghĩ thi thoảng tới Tân Vu một chuyến là được rồi, giờ xem ra sau này phải tới thường xuyên hơn mới được.

Đặt hành lý xuống, Trương Khác vận mình cho đỡ mỏi, hỏi mẹ:

- Thời gian còn sớm, con định tới Tiểu Giang ngắm nghĩa chút, đi lên đề thể nào mẹ?
- Mẹ cũng không rõ, hôm qua mẹ mới tới một lần, không nhớ đường lắm.
- Thời gian này nước sông đẹp nhất đấy.

Vệ Lan ở trong phòng trải ga giường cho Trương Khác, nghe thấy lời đối thoại bên ngoài, đi ra nói:

- Anh phải chuẩn bị đủ thời gian để thưởng thức đấy, lát nữa tôi sẽ vẽ đường cho.

Nơi ở nhà khách an bài, ngoại trừ hai gian phòng ngủ còn có phòng khách, nhà bếp, cảm giác như ở trong nhà vậy; Phó Tuấn có an bài khác.

Trương Khác cười lấy lòng:

- Chị Vệ đưa chúng tôi đi được không, chúng tôi mù đường cả.

Y nóng lòng tới đề sông chẳng phải muốn ngắm cảnh mặt nước rải đầy ráng chiều, mà là trong trận lũ năm 98, đề vệ thành Tân Vu đột nhân sụp đổ, mấy trăm dân công và quân cảnh đang kháng lũ trên bờ đề bị nước lũ cuốn trôi, khi đó hai mươi chiếc xe quân dụng ở gần đề cũng bị cuốn mất, nước lũ cuộn cuộn đổ vào thành phố, tạo thành tổn thất cực lớn không thể bù đắp.

Cả hệ thống đề phòng lũ Tiểu Giang thì chỗ ở Tân Vu là yếu nhất.

Lời mời bất ngờ làm Vệ Lan ngạc nhiên mất một lúc mới nói:

- Tôi đang làm việc không thể tùy tiện rời nhà khách được.
- Không thể tùy tiện đi đâu?

Cửa phòng khép hờ bị người ta mở từ bên ngoài, Trương Khác thấy cha và một người trung niên cao lớn đi vào, theo sau còn có mấy người, trong đó có một cô gái 27 - 28 trông rất bắt mắt, Trương Khác không khỏi nghĩ tới Trần Ninh, Tân Vu đúng là nơi sản sinh ra mỹ nữ.

- Chào bí thư giang, thị trưởng Trương, giám đốc Dịch ...

Đột nhiên các nhân vật lớn của Tân Vu chen nhau vào phòng làm Vệ Lan hơi luống cuống, rồi rít khom mình chào.

- Có phải là vừa tới Tân Vu muốn ngắm cảnh sắc Tiểu Giang, nhưng không tìm được người dẫn đường không?

Mắt Giang Thượng Nguyên đảo một vòng trên mặt Vệ Lan, vẫn cười rất tự nhiên:

- Tiểu Vệ, giao cho cô một nhiệm vụ, mấy ngày này theo công tử của thị trưởng Trương, giới thiệu cảnh đẹp của Tân Vu chúng ta.

- Vâng..

Vệ Lan lý nhí đáp, có vẻ không tình nguyện lắm.

Giang Thượng Nguyên đưa bàn tay rộng ra với Trương Khác:

- Hoan nghênh tới Tân Vu, tôi là Giang Thượng Nguyên.

- Chào bác Giang ạ.

Trương Khác hơi khom người, dùng hai tay bắt tay ông ta, bất kể ông ta có rõ thông tin về mình không, nhưng lần này tới đây không phải để khoa khoang.

Giang Thượng Nguyên cười ha hả:

- Tôi và ba cháu tương giao ngang hàng, một tiếng bác Giang này miễn cưỡng nhận được.

- Không phải anh ở lại thành phố hợp sao?

Lương Cách Trân hỏi chồng:

- Hợp đêm hợp ngày, hợp bao giờ mới xong?

Giang Thượng Nguyên bề ngoài có vẻ là người rất sôi nổi, đáp hộ:

- Hiếm khi Trương Khác tới được Tân Vu, Tân Vu đâu thể không hiểu tình lý như thế.

Trương Khác cảm thấy như bị ảo giác: “Chẳng lẽ mình quen ông ta trước kia nhưng quên mất”. Giang Thượng Nguyên niềm nở với người lạ như thế, lại khiến người ta không sinh cảm giác ghét bỏ, thủ đoạn xã giao đáng gọi là inh.

Theo cùng ông ta có Tiền Văn Quý thư ký trưởng thành ủy, Thành Ích thư ký riêng của Giang Thượng Nguyên, cô gái cực kỳ xinh đẹp quyến rũ kia là Dịch Đan Thanh, tổng giám đốc nhà khách chính phủ.

Hàn huyền một lúc, Giang Thượng Nguyên cáo từ:

- Không ảnh hưởng tới mọi người đoàn viên nữa, mai tôi lại tới mời mọi người ăn cơm.

Trương Tri Hành khách sáo nói:

- Phải do chúng tôi mời bí thư, cảm tạ sự chiêu cố mấy ngày qua mới đúng, sau này con mong bí thư không thấy tôi gây thêm phiền phức ...

- Kệ ...

Giang Thượng Nguyên vung mạnh tay, đầy khí thế lãnh đạo:

- Ai mời ai cũng thế, thường ăn cơm với nhau là được.

370. Chương 370: Nhân Tuyển Thư Ký Của Đường Học Khiêm

Đám Giang Thượng Nguyên ra khỏi phòng rồi, Trương Khác bình phẩm:

- Ông ta ghê lắm đấy.

Trương Tri Hành cười không nói gì.

- Ba, phạm vi chức vụ của ba được xác định chưa?

- Cuộc họp hôm nay là để thảo luận cái này, ba vốn không nên tham gia, nhưng bí thư Giang điểm danh ba tới, ba phân quản công nghiệp, ngoài ra còn có phụ trách cải tạo xí nghiệp.

Trương Khác trầm ngâm:

- Vậy là ba về làm nghề cũ rồi, có điều tình hình ở Tân Vu khác với Hải Châu, ít nhất ở Hải Châu ba được bác Đường toàn lực ủng hộ, ở Tân Vu e không có một ai.

- Ba cũng nghĩ tới vấn đề này rồi, nhưng việc đã giao vào tay thì cứ làm thôi, hôm nay trên cuộc họp, bí thư Giang còn yêu cầu rõ ràng tham khảo mô hình Cty cổ phần Hải Châu, thị trưởng Lưu Tước tựa hồ không vui lắm.

Trương Tri Hành bình thản nói:

- Bí thư Giang có quan hệ mật thiết với Giản Chí Khang của phòng tổ chức tỉnh ủy, cho nên biết chuyện của con, những người khác quan hệ với tỉnh hơi kém hơn.

- Hai người đứng đầu địa phương đều có xung đột mà, bí thư Giang để ba phụ trách cải tạo xí nghiệp, Lưu Tước không vui, xem chưa chắc ông ta làm thế nguyên nhân từ con, mà có dụng ý khác.

Trương Khác ngẫm nghĩ:

~~o0o‘

~~~ Tiểu Vệ.

Vệ Lan hai tay chống cằm, đứng ngây ra ở quầy phục vụ, nghe thấy tiếng Địch Đan Thanh gọi thì giật nảy mình:

- Chị Địch, có chuyện gì vậy ạ?

- Sao ngây ra thế?

Địch Đan Thanh đi tới:

- Chị thấy nhà thị trưởng Trương chuẩn bị lái xe đi phải không?

- Vâng ạ, họ nói đi tìm chỗ ăn cơm.

- Ồ ...

Địch Đan Thanh xoay người bước đi.

- Chị Địch.

Vệ Lan gọi nhỏ:

- Chuyện gì vậy?

- Nhiệm vụ bí thư Giang giao cho, có thể để người khác làm không ạ?

Vệ Lan rụt rè hỏi:

- À, chuyện đó hả? Đưa con trai thị trưởng Trương dạo Tân Vu thôi mà, có gì khó xử à?

- Anh ta .. Mắt anh ta nhìn em chẳng khác gì những nam nhân khác.

Vệ Lan mặt đỏ lên:

- Hi hi, ra là thế.

Địch Đan Thanh phì cười:

- Ai bảo em đẹp như hồ ly tinh vậy, cậu ta mới 18 tuổi, thích em là thường thôi, em sợ người ta dám ra tay ăn thịt em sao? Mà nói ra để cậu ta ăn cũng tốt, chỉ cần không cho cậu ta nhả ra là được, người ta không

chỉ là công tử của phó thị trưởng, còn là con nuôi của tỉnh trưởng đấy. Chị mà trẻ lại vài tuổi nữa, thế nào cũng quyến rũ cậu ta.

- Khụ khụ ...

Trương Khác ho khẽ một tiếng, nhắc nhở hai mỹ nữ sự tồn tại của mình, có điều nghĩ Dịch Đan Thanh quyến rũ mình, cảm giác chắc được lắm, không hiểu mình có định lực chống đỡ được không, nhìn Định Đan Thanh chống tay vào quây phục vụ, chiếc váy bó sát cặp mông tròn vểnh cao, tưởng tượng quang cảnh bên trong, Trương Khác cảm thấy khả năng mình kháng cự nổi không quá 10%.

- Á ...

Vệ Lan thấy Trương Khác đứng ở cửa, lời vừa rồi bị y nghe hết cả, mặt đỏ như tôm luộc, chân tay cứ cuống hết cả lên.

Địch Đan Thanh chỉ thoáng xấu hổ, khuôn mặt diễm lệ phớt hồng, có điều khôi phục trấn tĩnh rất nhanh, ánh mắt đong đưa, cười duyên dáng hỏi:

- Sao cậu lại quay về? Tôi đang thảo luận với Vệ Lan xem cậu có bạn gái chưa đó, nếu chưa có, tôi định giúp cậu tìm một cô, cậu thế Tiểu Lan của chúng tôi thế nào?

- Ở Tân Vu thì đúng là chưa có bạn gái.

Trương Khác nhếch môi cười, xem chừng Giang Thượng Nguyên không chia sẻ tin tức cho người khác, Địch Đan Thanh không biết thân phận của mình, thế cũng tốt, càng tự do, 18 tuổi đầu mà đi đâu cũng được người ta cung phụng nịnh nọt, cảm giác như quái thai vậy:

- Ở đây có bản đồ Tân Vu không?

Vệ Lan đưa bản đồ cho Trương Khác, đầu cúi gằm không dám nhìn y, cái cổ thon dài đỏ lựng cực kỳ dụ hoặc.

Trương Khác cầm lấy bản đồ đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại:

- Làm dẫn đường cho tôi thấy ngại lắm sao?

- Á ...

Vệ Lan vừa mới thở phào đưa tay vỗ vỗ ngực thì Trương Khác thành linh hỏi một câu, mặt tròn xoe, luống cuống chẳng biết trả lời thế nào.

- Sao thế được.

Địch Đan Thanh tươi cười che giấu hộ Vệ Lan:

- Đúng lúc nhà Tiểu Vệ có chuyện, nhưng cũng không quan trọng lắm.

- Chị Vệ nếu không muốn, vậy chị Địch mấy ngày này bỏ thời gian cùng tôi đi ngắm cảnh Tân Vu được không? Chị nhất định làm cảnh sắc Tân Vu đẹp lên không ít.

Trương Khác cười tủm tỉm.

- Tôi ...

Tới lượt Địch Đan Thanh trở tay không kịp:

- Tôi, nếu có thời gian, đương nhiên sẵn lòng bồi tiếp cậu, cậu là khách quý của Tân Vu mà.

Nhìn nụ cười tà mị của Trương Khác trước lúc quay đi, Địch Đan Thanh vuốt ngực:

- Bà cô này nhìn nhăm nhử người rồi, thẳng thắn đó đâu phải là gà non. Nếu để em đi cùng cậu ta thì khác gì đem dê vào miệng cạp, chị thấy y cũng chỉ ở Tân Vu là chưa có bạn gái thôi.

Vệ Lan cười khinh khích, đẩy vai Địch Đan Thanh:

- Vậy chị đi với cậu ta đi, em thấy cậu ta hứng thú với chị đấy, mà nhìn kỹ thì cậu ta rất đẹp trai ...

~~o0o

Trương Khác chẳng để ý Vệ Lan và Dịch Đan Thanh bàn tán mình sau lưng thế nào, y đang suy ngẫm về thái độ của Giang Thượng Nguyên, nếu đổi lại là người khác, bí thư thành ủy thân thiết với mình như thế thì còn mong gì hơn, nhưng Trương Khác không thể không nghĩ xa hơn.

Giang Thượng Nguyên làm bí thư Tân Vu sắp tám năm rồi, sao không tính toán cho được, ông ta có quan hệ thân mật với Giản Chí Khang có khi cũng vì nguyên cơ này, chưa biết ý đồ ông ta làm gì, nhưng tạm thời cứ vờ vịt đối phó, mỗi người chiếm lấy lợi ích mình muốn là tốt nhất.

Đưa bản đồ cho cha, Trương Khác nói:

- Nội thành Tân Vu được có tí xíu thế này, ba mẹ tới ba ngày rồi mà còn phải dựa vào bản đồ à?
- Ba làm gì có thời gian đi chơi, mẹ con mù đường, không có mười ngày nữa tháng, dù ở một thị trấn nhỏ cũng chẳng biết lối mà về.

Trương Tri Hành đặt bản đồ lên đùi, tìm vị trí trước rồi chỉ cho Phó Tuấn xem.

- Con để lại hai cái xe ở Tân Vu cho ba mẹ dùng.

Trương Khác ngồi ở ghế lái phụ, quay đầu lại hỏi:

- Ba mẹ thích xe gì?
- Kinh tế Tân Vũ không tốt, nhưng chính phủ thành phố không nghèo lắm, các phó thị trưởng đều được phân phối xe, ba không muốn đặc thù.

Trương Tri Hành khẽ thở dài:

- Con chuẩn bị xe ẹ con thôi, đừng nổi quá.
- Được ạ, con bảo Phó Tuấn chọn mấy tấm ảnh cho ba mẹ chọn. Ba dùng xe chính phủ sao hôm nay không có người đưa ba về? Thư ký, phó thư ký trưởng phân phối cho ba đã được quyết chưa, con có cần gấp họ không?
- Xe cấp cho ba hôm nay đưa tới xưởng bảo dưỡng rồi, còn thư ký và phó thư ký trưởng đều có rồi, nhưng ba không vừa ý lắm, phó thư ký trưởng thì không đổi được, vài ngày nữa ba đổi thư ký, nhưng mà mới tới nên ba cũng chẳng tìm được ai thích hợp.

Trương Tri Hành hơi cau mày lại:

- Một lần bị rấn cấn, mười năm bị dây thừng, bác Đường bị Diệp Tân Minh đâm sau lưng, hai năm qua không có thư ký chuyên trách, hai năm qua ba mệt như thế rồi mà cũng định học bác Đường sao?

Trương Khác hơi lo:

- Ba và bác Đường con nhìn người đều không phải là giỏi lắm, chuyện này đổi lại là ai cũng không thể không e ngại được.

Trương Tri Hành mỗi một thừa nhận:

- Phải rồi, vậy ai thay ghế thư ký trưởng của ba? Ba không còn ở Hải Châu nữa, bác Đường thế nào cũng phải tìm thư ký chuyên trách chứ ạ? Bác Đường có tìm ba nhớ tiền cử không?

Trương Tri Hành lắc đầu nói:

- Vị trí thư ký trưởng sắp xếp theo tư lịch bồi phận, tùy tiện thay đổi thế nào cũng có người ý kiến, còn về thư ký chuyên trách thì ba không nghĩ ra ai thích hợp, người làm quan như ba và bác Đường không được người ta hoan nghênh.

Chuyện này Trương Khác có suy tính trước rồi, chẳng qua bận bịu nhiều việc nên giờ mới nhớ ra:

- Ba có biết Hứa Thụy Bình con trai thứ hai của thầy Hứa không? Anh ấy vốn là phó quản đốc xưởng đồ gốm, về sau cùng người ta bao thầu xưởng gốm, tuy thế anh ta có ý làm nên sự nghiệp trên sĩ đồ, đối nhân

xử thế cũng tốt, con cả thầy Hứa kém xa. Con tiến cử không hay, ba nếu thấy thích hợp thì nói với bác Đường một tiếng.

371. Chương 371: Con Đê Sinh Mạng

Năm ngoài đêm khuya Trương Khác và Hoàng Trụ Toàn tới bãi phỏng Hứa Hồng Bá, chỉ có Hứa Thụy Bình không ngại đêm khuya giá lạnh, khoác áo ra pha trà rót nước, chiếu cố khách thỏa đáng rồi mới về ngủ, để lại ấn tượng mạnh với Trương Khác, tính cả kiến thức lẫn khí phách đều không tệ.

Đương nhiên Trương Khác quen Hứa Thụy Bình không phải là chỉ qua hai năm qua, trong quãng đời hoàn toàn khác, khi cha dựa vào viện cớ của Hứa Hồng Bá kiếm sống qua ngày, Trương Khác khá thân thiết với Hứa Thụy Bình.

Hứa Thụy Bình chính trực bất khuất, tuy có chí hướng làm nên một phen sự nghiệp, nhưng bảo hấn từ từ bò từ dưới lên, nhất định là hấn không chịu, như thế cũng sẽ khiến tính cách đáng quý của hấn bị biến dạng, chẳng bằng ở lại xưởng gốm cho xong.

Trong ấn tượng xưa của Trương Khác, quan lớn chưa chắc làm người ta ghét, chỉ có đám quan nhỏ làm người ta căm thù ghét cay ghét đắng, đại khái liên quan chuyện trường kỳ đấu đá bon chen ở tầng dưới của bọn họ.

- Ba gặp qua vài lần, nhưng không nói chuyện kỹ, có điều phẩm giá của thầy Hứa đáng được tín nhiệm, con chắc cậu ta muốn bỏ xưởng gốm chứ?

Trương Tri Hành hỏi:

- Phía ba và bác Đường chưa có ý tứ rõ ràng con cũng không tiện hỏi anh ấy, tối con gọi điện cho thầy Hứa, nhờ thầy dò hỏi.

- Cũng được, phía con xác định trước đi, nếu Hứa Thụy Bình sẵn sàng, lần sau về Hải Châu ba sẽ gặp cậu ta rồi mới quyết định tiến cử, nói không chừng bác Đường con có nhân tuyển rồi cũng nên, thế nào ba cũng phải hỏi trước.

Ấn tối xong về nhà khách chính phủ, Trương Khác gọi điện cho Hứa Hồng Bá, trước tiên hỏi ông tiến triển việc đàm phán với sở lâm nghiệp tỉnh Giang Nam ra sao, lưu vực thượng du Tiểu Giang có hai huyện thuộc tỉnh Giang Nam, sau đó mới đề cập tới chuyện tiến cử Hứa Thụy Bình làm thư ký cho Đường Học Khiêm.

Ưu thế của Đường Học Khiêm ở Hải Châu đã dần dần được xác định trong hai năm qua, khác với Từ Học Bình bị cô lập trong tỉnh, ở Hải Châu bất kể Tống Bồi Minh hay Đỗ Tiểu Sơn đều là nhân vật có sức mạnh ở thành phố, Chu Phú Minh dù có danh bí thư thành ủy, nhiều lần cũng chỉ chọi ngang với Đường Học Khiêm mà thôi.

Trương Khác tiến cử làm Hứa Hồng Bá rất do dự, năm xưa ông cũng vất vả lắm mới nhảy ra được, quan trường như thế, nói gì tới hoài bão chính trị? Chẳng phải quá nực cười sao?

Trương Khác nói, mặc dù hiện thực đáng buồn, nhưng chuyện luôn phát triển theo hướng tốt đẹp. Nhưng bất kể nói thế nào cũng phải xem ý kiến bản thân Hứa Thụy Bình, Hứa Hồng Bá đồng ý hỏi giúp.

Không có việc gì quan trọng phải làm, Trương Khác đặt điện thoại xuống là liền tắm rửa đi ngủ, cha mẹ vẫn ở ngoài phòng khách xem TV, tâm tình.

Đang mơ màng ngủ thì Hứa Thụy Bình gọi điện thoại tới, Trương Khác tức tối nói:

- Vội cũng chẳng làm gì được trong đêm, anh kiên nhẫn đợi tới sáng mai gọi điện thoại không được à?

Không chịu nghe Hứa Thụy Bình rơm rõi trong điện thoại, hỏi hấn ngày mai có thoát thân được thì tới Tân Vu chơi vài ngày, chuyện này càng sớm càng tốt, nói không chừng Đường Học Khiêm bị chuyện vụn vặt làm bức mình đã chọn thư ký trước rồi.

Hôm sau thức dậy Trương Khác muốn lên dê xem, vừa ra ngoài định đi gọi Phó Tuấn thì thấy Vệ Lan từ phòng nghỉ của nhân viên đi ra, vừa đi vừa che miệng ngáp, mắt lim dim ngái ngủ, không ngờ Trương Khác còn dậy sớm hơn cả mình, xấu hổ không dám chào hỏi.

Trương Khác chỉ đồng phục trên người Vệ Lan:

- Tôi tưởng ở đây có thể mặc thường phục.

Còn nhớ hôm qua cô mặc một bộ váy liền áo màu vàng rất đẹp.

Đôi mắt linh động của Vệ Lan đảo một vòng, nói với vẻ dí dỏm:

- Thi thoảng cũng có thể mặc thường phục, hôm qua chẳng phải vì muốn để lại ấn tượng tốt cho anh sao?

Vệ Lan làm ca đêm, tối qua Trương Khác tới cô còn chưa vào ca, cho nên không mặc đồng phục. Trương Khác mỉm cười, không để ý cô lừa mình:

- Giờ tôi muốn ra ngoài, chị muốn đi cùng với chúng tôi không? Hay là lại định nói sắp hết giờ rồi, không làm việc nữa?

- À ...

Đôi mắt đen nhánh né tránh, hàm răng ngà đều đặn khê cắn cánh môi hồng, Vệ Lan vô thức đưa tay lên xoa tai sáng bóng, “à” nửa ngày trời mà không nói ra được câu nào từ chối thích hợp:

- À, tôi chưa rửa mặt ...

- Vậy tôi đợi chị.

Trương Khác tủm tỉm cười, đi ra đằng sau quầy phục vụ ngồi xuống:

- Đừng để tôi đợi lâu quá nhé, nếu không tôi chỉ đành nhờ giám đốc Dịch làm dẫn đường thôi.

Vệ Lan cố gắng giữ nụ cười nghề nghiệp, quay đi một cái liền nghiêng răng ken kén.

Trương Khác chẳng thể vô cớ bảo người ta đi tra dê bao thành phố, tất cả chuyện liên quan y phải đích thân đi điều tra, nếu không có người đương địa dẫn đường, khó mà tra được.

Dịch Đan Thanh nhìn một cái là biết đã xông pha xã hội lâu rồi, cho dù biết gì cũng ngậm chặt miệng, sao so được với Vệ Lan đơn thuần, chưa có tâm cơ.

Trương Khác ung dung nhàn nhã đợi ở quầy phục vụ nửa tiếng đồng hồ, xem báo sáng Tân Vu khắp một lượt từ đầu tới cuối, có một thông tin dài liên quan đến dê bao thành phố, tiêu đề là (con dê sinh mạng của ba mươi vạn dân Tân Vu).

Trương Khác khi đọc bài viết này lòng hoàn toàn giá băng, không có chút ấm áp náo, trên bài báo có ảnh chụp phó bí thư thành ủy, thường vị phó thị trưởng La Quy Nguyên thị sát dê. Phó thị trưởng kiêm thường ủy thì nhiều, nhưng kiêm phó bí thư thì ít thấy, trong thành phố chắc phải đứng thứ ba thứ tư, không đơn giản chút nào.

Trương Khác xé bài báo đó ra, gấp lại đưa cho Phó Tuấn.

Phụ nữ đều thích đẹp, nhưng đi cùng Trương Khác, Vệ Lan không dám mặc váy lộ chân như hôm qua nữa, trốn trong phòng hồi lâu, nhờ cô gái trực ca cùng ra ngoài xem mấy lần, Trương Khác vẫn ngồi nguyên xi ở quầy phục vụ, chẳng hề tỏ ra sốt ruột, cô cực kỳ bất đắc dĩ mượn đồng nghiệp chiếc quần jean và áo thun kín cổ mặc vào rồi đi ra.

- Chuẩn bị xong rồi chứ?

Trương Khác đặt báo xuống, xem đồng hồ nói:

- Vừa tròn nửa tiếng, tôi bảo Phó Tuấn mà, các cô gái thay đồ phải nửa tiếng mới đủ ...

Nói tới câu cuối đưa mắt nhìn Vệ Lan một lượt, nụ cười cực kỳ tà mị.

Vệ Lan sắp khóc đến nơi rồi, ra sức đánh mắt cho đồng nghiệp đang nhìn lên ra ngoài qua khe cửa.

- Sao thế, còn có người muốn đi cùng à?

Trương Khác thò đầu nhìn, cửa phòng lập tức đóng lại.

Vệ Lan đi lên xe như con thỏ nhỏ bị sói xám uy hiếp.

Trương Khác bảo Phó Tuấn:

- Rời cửa lớn của nhà khách rẽ phải, tới đèn đỏ thứ hai rẽ vào đường Thành Hà, đi tới phía nam 2km là tới đề bao thành phố, chúng ta tới đó trước.

Vệ Lan nghe Trương Khác chỉ đường lưu loát như vậy đầu như có quả lựu đạn nổ đánh ỳnh một cái :” Mù đường mà như thế à?” Trong lòng càng thêm bất an.

Xe vừa đi qua cổng thì thấy một chiếc Jetta rẽ vào, tốc độ không hề giảm đi, xông thẳng tới.

Phó Tuấn khẽ nhấn phanh, quay vô lăng, thân xe linh hoạt lướt sát qua chiếc Jetta, chỉ cách vài cm. Thấy chiếc Jetta ở phía sau cũng dừng lại, Trương Khác ấn cửa sổ xuống, định thò đầu ra mắng mấy câu thì thấy Địch Đan Thanh sắc mặt nhợt nhạt từ trên xe đi xuống, mỉm cười hỏi:

- Chị Địch có hứng trí quá nhỉ, sáng sớm đã đi đưa xe rồi, ngày mai tôi phải thay cái xe chắc chắn hơn cho chị đảm vậy. Có chuyện gì mà gấp thế?

Địch Đan Thanh bị chuyện vừa rồi làm sợ hết hồn, vỗ bầu ngực cao ngất một một, mới nói với giọng hơi gấp:

- Chẳng phải hôm qua đã nói sẽ làm dẫn đường cho cậu sao, tôi dậy hơi muộn, nên phải vội vàng chạy tới đây ...

Trương Khác quay đầu lại, thấy Vệ Lan thở phào như trút được gánh nặng :” Chẳng lẽ trong mắt các cô ấy đám hoàn khổ đều có cái tính đó? Nhưng cô Đan Thanh này đối xử với cấp dưới được lắm, vì vội tới đây thiếu chút nữa mất nửa cái mạng.” Rồi lại cảm thấy lạ :” Dù thấy mình có mưu đồ xấu nhưng ban ngày ban mặt làm được gì? Xem ra xem ra lễ thói ở Tân Vu không tốt tí nào.”

Địch Đan Thanh nói với bảo vệ cửa một tiếng, bỏ chiếc xe lại rồi chui vào xe Trương Khác.

Vệ Lan kiêu diễm vô tà, còn Địch Đan Thanh là loại phụ nữ vẻ lạnh lẽo toát ra từ ánh mắt, cô ta mặc váy dài phần hông, thân hình đầy đặn gợi cảm, bầu ngực đầy hàng cúc làm bằng thép không rỉ banh chặt, cô ta chui vào trong xe còn thở dốc, Trương Khác hoài nghi cô ta thở mạnh lên chút nữa thôi là nút cổ áo bị vũ khí giết người kia bứt tung hết, khe vú rất sâu, trắng như trứng gà bóc, làm người ta liếc một cái rất dễ siêu hồn lạc phách, eo thon nhỏ, đùi căng mà dài, thuộc loại nữ nhân đàn ông luôn muốn đưa lên giường.

Trương Khác đón Địch Đan Thanh vào, không giải thích thêm lời nào, bên trái là Địch Đan Thanh, bên phải là Vệ Lan, dù ghế sau khá rộng, nhưng cơ thể ba người vẫn dính vào nhau, mùi thơm dễ chịu từ cơ thể nữ nhân tỏa ra, làm Trương Khác rất thoải mái.

Tân Vu mặc dù kinh tế lạc hậu một chút, nhưng cuộc sống của người dân được xem như nhàn nhã, lúc này xe trên đường không nhiều, xe từ đường Thành Hà rẽ lên đề Trương Khác bảo Phó Tuấn đỗ xe lại bên đường.

Ngoài đề là dòng sông mênh mông đục ngầu, trong đề là nơi cư trú của 30 vạn người dân, con đường lớn trên đề bao dài 10 kilomet, thành phố Tân Vu tốn 4600 vạn xây dựng, xưng là đã nâng cấp có thể đối phó với mức lũ lịch sử 100 năm gặp một lần, ai mà ngờ được trận đại hồng thủy hai năm sau đánh tan tành.

100 năm một lần, quan viên Tân Vu đúng là vui tính, mặc dù năm ngoái mới sửa xong, nhưng đi được chưa tới hai ba trăm mét đã nhìn thấy rất nhiều cổ nứt vỡ cùng vết nứt lớn cắt ngang mặt đường.

Trương Khác ngồi xuống đưa ngón tay bóp bóp ấn ấn mặt đường, vẫy tay gọi Phó Tuấn:

- Anh Thịnh quảng cáo anh có ngành khí công không tẹ, anh đâm vào đây một phát, xem có thủng một lỗ không.

- Làm gì khoa trương như thế.

Phó Tuấn chỉ nghĩ Trương Khác nói đùa.

- Thử xe nào, cho chị Địch, chị Vệ mở rộng tầm mắt ...

Trương Khác kiên trì nói:

Địch Đan Thanh và Vệ Lan đều tò mò đi tới, nghĩ là Trương Khác muốn khoe khoang, trong lòng ít nhiều coi thường y :” Có phải cậu đắm đuối, vênh váo cái gì?”

Phó Tuấn thấy vẻ mặt Trương Khác rất nghiêm túc, biết y không vô duyên vô cớ bảo mình làm chuyện vô nghĩa, lấy khăn lông bọc lấy nắm đấm, xuống tấn hít hơi, tích tắc thở ra đấm mạnh xổng đường, không ngờ mặt đường bị hấn đấm cho thủng một lỗ.

Phó Tuấn cởi khăng ra, nhặt một mảnh vỡ lên bóp một cái, bột rơi lả tả, chưa kịp nói gì thì Trương Khác vỗ đầu gọi đứng dậy:

- Thế nào, lái xe của tôi lợi hại không?

Vệ Lan cong môi lên:

- Tân Vu có ai không biết đề bao là công trình rỗng ruột, năm ngoái sửa, năm nay lại sửa, nếu tôi không sợ đau thì cũng đấm thủng được một lỗ.

Trương Khác liếc nhìn nắm đấm nhỏ nhắn của Vệ Lan, cô đương nhiên không thể đấm thủng được mặt đường, nhưng đề bao Tân Vu chắc chắn là công trình rỗng ruột.

Y lại cùng Phó Tuấn xuống bãi sông xem, đạp chân vào tường đề một cái là vỡ, đoạn đề phòng lũ không dài này vết nứt ngang dọc khắp nơi trong mà giật mình.

- Loại đề bao thành phố này mà bọn họ dám xây sao?

Phó Tuấn hiểu ra dụng ý Trương Khác vừa tới Tân Vu đã lên đề xem, không biết nguồn tin y có được từ đâu, là vệ sĩ kiêm lái xe, Phó Tuấn không hỏi nhiều, chỉ là cảnh tượng trước mắt làm hấn phần nộ không thôi.

Trương Khác ngửa mặt lên trời cảm khái:

- Lòng tham con người là cái hố không đáy, có gì mà không dám, tôi dám cá với anh, trong đề ngay cả một thanh sắt to bằng ngón út cũng chẳng có.

Cứ thế lái xe đi dọc theo đề bao, chỗ nào cũng như thế, đoạn gần hoàn thành còn có đoạn lún sụt, nghe Vệ Lan nói đề bao là công trình rỗng ruột một cách thần nhiên, xem ra người dân Tân Vu đều biết cả, chẳng có gì mà lạ, chuyện sờ sờ ra đây, làm sao che được mắt thiên hạ?

Giám đốc công ty Long Hoa bao thầu công trình này là Cung Tự Lập, nghe nói có “quan hệ thân mật với” thường vụ phó thị trưởng La Quý Nguyên, ở Tân Vu cứ kéo bừa một người dân hỏi thì quá nửa là biết. Nhưng không ai biết con đề này không chỉ dùng xi măng với chất lượng cực tệ, mà vô số sắt thép lớn nhỏ trong đề dùng lau sậy thay thế.

Mùa hè năm 98, lưu vực Tiểu Giang tổng cộng có tám đợt lũ, đề bao này ngay lần đầu tiên đã bị khuất phục.

Suốt cả buổi sáng cứ vừa đi vừa đỗ xem hết cả đề bao, tới gần trưa Hứa Thụy Bình lái xe tới Tân Vu gọi điện tới, Trương Khác mới thu lại “hưng thú chơi bời”.

Vệ Lan tâm cơ đơn thuần, có thể là ở lý trong xe, không muốn tiếp xúc với Trương Khác. Địch Đan Thanh thì nhìn ra một số điều khác thường, Trương Khác tựa hồ chẳng có mấy hứng thú với các cô, làm cả đồng lời chối từ chuẩn bị từ trước không có cơ hội nói ra, chỉ là trên người Trương Khác không có mấy vẻ non nớt của thiếu niên, lại có quá nhiều lão luyện từng trải, dễ bị người ta sinh ra cảnh giác.

Hơn nữa cảnh sắc ngoài đề phải đợi tới khi mặt trời xuống mới đẹp, chứ giữa trời nắng trang trang thế này cứ đi đi lại lại nửa ngày trời, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, hứng trí cao tới đâu cũng bị mặt trời đốt cháy rồi.

Đến khi có điện thoại ở nhà khách tìm, Dịch Đan Thanh hoài nghi liệu Trương Khác đi qua đi lại có phải là muốn cô về trước, càng yên tâm không để Vệ Lan ở lại một mình.

Khó khăn lắm mới đợi được tới lúc Trương Khác trở về thì Dịch Đan Thanh nhận được điện thoại nói có người Vệ Lan không muốn nhìn thấy ở trong nhà khách, cô lại không muốn về nữa.

- Cậu vừa tới Tân Vu, nhất định phải ném thử món tôm và ốc của Tân Vu, tôi dẫn cậu tới một nơi đảm bảo cậu hài lòng.

Dịch Đan Thanh cười tươi tắn nói:

- Chị Dịch chẳng phải luôn nóng lòng muốn về sao?

Trương Khác lấy làm lạ thì thái độ chuyển biến đột ngột của cô ta:

- Đợi lần sau đi, có người tìm tôi tới nhà khách.

Trương Khác nói như thế, Dịch Đan Thanh không kiếm được cơ nữa, đành cùng Vệ Lan theo xe về.

Trương Khác trên đường về gọi điện cho Hứa Thụy Bình chỉ điểm cho hắn tới nhà khách thành phố, hai xe vừa khéo gặp nhau ở cổng nhà khách.

Đưa xe vào bãi đỗ, Hứa Thụy Bình nhìn Vệ Lan, Dịch Đan Thanh dung mạo xuất chúng một trái một phải từ ghế sau đi ra, đợi Trương Khác xuống xe, liền đùa:

- Khác thiếu gia đúng là đi đến đâu cũng không chịu cô đơn.

Cái cách xưng hô “Khác thiếu gia” này sắc mùi hoàn khổ, Dịch Đan Thanh nghe Hứa Thụy Bình nói thế thì trề môi ra, càng ra tăng thêm ấn tượng Trương Khác là một tên hoàn khổ.

- Tưởng anh chiều mới tới chứ, tôi không biết buổi trưa ba tôi có về ăn cơm không?

Đường quốc lộ cao tốc giữa Tân Vu và Hải Châu tới năm 2003 mới thông xe, Hứa Thụy Bình lái xe tới đây phải vòng qua Huệ Sơn, mất 8 tiếng mới tới được, xem ra hắn phải dậy từ rất sớm.

Trương Khác đưa tay ra khoác vai Hứa Thụy Bình cùng tới tòa nhà y ở, thấy Vệ Thanh và Dịch Đan Thanh đi qua trước mặt, hỏi:

- Sao không ăn cơm cùng chúng tôi?

- Tiểu Vệ vẫn chưa về nhà, tôi có chuyện khác, đợi hôm khác đi.

Dịch Đan Thanh đáp:

- Ô, vậy là lịch trực ban dán sau quầy phục vụ là của tháng bảy năm trước phải không?

Trương Khác nhếch môi, chẳng thèm nhìn sắc mặt hai cô gái bị vạch trần lời nói dối có khó coi hay không, cùng Hứa Thụy Bình, Phó Tuấn trở về. Chẳng ai thích bị người ta nghi ngờ đề phòng một cách vô lý cả.

- Vệ Lan.

Trước mặt có một thanh niên đi tới, vẫy tay với lưng Vệ Lan.

Trương Khác quay đầu nhìn lại, Vệ Lan giả vờ không nghe thấy, bước chân bước nhanh hơn, thì ra còn có một tên gia hỏa khiến cô ta ghét đang đợi ở đây.

- Vệ Lan, Vệ Lan ... Em lại cố ý vờ không nghe thấy rồi ... A! chị Dịch!

Giọng của thanh niên đó gần như gọi hết cả mọi người trong nhà khách ra.

- La Văn, anh gọi tôi à?

Vệ Lan cực kỳ bất đắc dĩ quay đầu lại, khuôn mặt âm u như sắp đổ mưa. Dịch Đan Thanh quay đầu đi, có vẻ lúng túng.

372. Chương 372: Hoàn Khố Đấu Hoàn Khố

Trương Khác cười khẩy, trách đường sang một bên, không ngờ thanh niên kia dừng lại, còn cười đưa tay ra:

- Cậu là Trương Khác con trai phó thị trưởng Trương phải không? Tôi tên là La Văn, ba tôi là phó thị trưởng La Quý Nguyên.

Trương Khác hết nhìn tay hắn rồi lại nhìn mặt hắn, La Văn tuổi chừng 23 -24, chắc hắn biết từ chỗ các phục vụ khác mình đưa Vệ Lan đi chơi, trong lòng rõ ràng khó chịu, lại phải nặn ra nụ cười, đúng là làm khó hắn rồi.

Trương Khác đưa tay ra, nhưng không phải là bắt tay La Văn, mà vẫy Vệ Lan:

- Vệ Lan, mau đi lấy đồ đi, đừng lè mề nữa, tôi đói meo rồi đây này, mau lên còn cùng ăn cơm.

Tiếp đó mắt lướt qua La Văn như không khí, tiếp tục đi vào tòa nhà.

Sự kiêu ngạo không để người khác vào mắt của Trương Khác khiến cả Dịch Đan Thanh vốn quen gặp đám hoàn khố cũng phải kinh ngạc.

Con cháu cán bộ cao cấp kiêu ngạo cũng vậy, cuồng vọng cũng vậy, nhưng quá nửa là nhắm quần thể yếu đuối, với người bình thường bọn chúng có ưu thế tâm lý vượt trội, nhưng giữa đám hoàn khố với nhau vẫn khách khí lịch sự, dù không ưa gì nhau cũng không có chuyện vừa gặp mặt là làm bẽ mặt người khác.

La Văn thấy mình ở Tân Vu đã ngông lắm rồi, không ngờ còn có kẻ ngông hơn hắn, phản ứng không kịp, cứ đứng ngây ra đó, tay vẫn đưa về phía trước.

So với tên La Văn dám sờ đùi mình ngay trước mặt Dịch Đan Thanh thì Vệ Lan cảm thấy Trương Khác không đáng ghét lắm, dù cả hai người cô đều không thích, nhưng nếu nhất định phải chọn một, cô sẽ chọn Trương Khác.

Nghe Trương Khác nói thế, Vệ Lan cân nhắc một chút rồi nói:

- Không cần lấy đồ nữa, tôi đi cùng anh ...

Không dám nhìn La Văn, chạy đuổi theo Trương Khác.

Khóe môi Trương Khác hơi nhếch lên, đứng lại đợi Vệ Lan, y thích các cô gái mặc quần jean, nhất là các cô gái có cặp đùi tròn thon dài như Vệ Lan, quần bó chặt lấy trông đầy sức hút nữ tính, y phóng túng ngầm nghĩa chân cô, lại còn thoải mái nghiêng đầu nhìn cặp mông mẩy của Vệ Lan rồi mới hỏi Dịch Đan Thanh:

- Còn chị Dịch, đi ăn cơm chúng với tôi nhé.

Dịch Đan Thanh thấy sắc mặt La Văn cực tệ, sợ hắn nổi khùng ở đây, lòng thêm kêu xúi quẩy, cười gượng:

- Buổi trưa tôi có việc rồi, không đi được.

Trương Khác quay đi, định nắm tay Vệ Lan, bị cô khéo léo tránh đi, đành thôi, vào tòa nhà rồi, bảo:

- Tôi và ốc Tân Vu rất nổi tiếng, chị Dịch muốn giới thiệu nhà hàng nào thế? Chị gọi điện hỏi giúp tôi, xem họ có bán ra ngoài không, tiền không thành vấn đề.

Vệ Lan mang theo sự thấp thỏm vì vừa thoát miệng sói đã rơi miệng hổ, Dịch Đan Thanh không dám nói thêm câu nào, liền tới quầy phục vụ gọi điện thoại.

Vào phòng, Hứa Thụy Bình lấy làm lạ hỏi:

- Sao mới tới Tân Vu đã tranh giành ghen tuông rồi, cậu không sợ Đường Thanh biết khùng lên à?

- Vậy không để cô ấy biết là được rồi.

Trương Khác cười, mẹ muốn mau chóng tìm chỗ ở thích hợp nên buổi trưa cũng không về nhà khách:

- Phó Tuấn, tờ báo buổi sáng tôi đưa anh cất ấy, đưa cho anh Hứa xem đi.

Hứa Thụy Bình xem bài báo nói về đề bao Tân Vu:

- Con dê sinh mạng của ba mươi vạn nhân dân Tân Vu, tiêu đề hay thật, văn chương chính quyền, cứ phải bớt đi tám phần mười.

- Không, vấn đề còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của anh nhiều.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Buổi sáng tôi và Phó Tuấn tới xem rồi, cần cần tri thức chuyên ngành cũng biết dê bao tồn tại vấn đề chất lượng nghiêm trọng ... Là loại công trình rỗng ruột điển hình, thậm chí dùng tay cũng bóc được mặt dê ra.

- Trông ảnh được lắm mà.

Hứa Thụy Bình lại cầm báo lên xem kỹ, trong báo liệt kê một số con số tài vụ:

- Chi phí không ít, cậu có chắc không?

- Độ cứng thậm chí chẳng bằng vữa, đó chỉ là xem một phần thôi, không nhìn thấy bên trong dê có cái gì.

- A, tên La Văn kia là con trai La Quy Nguyên?

Hứa Thụy Bình vỡ lẽ:

- Cậu có ý gây rắc rối với hắn?

- Đúng.

Trương Khác gật đầu:

- Vấn đề tồn tại của dê bao cho dù người dân thường đều bàn tán ầm lên, vì sao thành phố lại không hề hay biết? Dê mới xây xong nửa năm, thành phố lại đồng ý cấp tiền tu sửa, sửa xong vẫn không ra sao. Tôi thấy Tân Vu chắc chắn có vấn đề đầu đả pháis hệ, nhưng khi quan viên nào đó có vấn đề kinh nghiệm nghiêm trọng, lại nhất trí giữ thái độ khoan tay ngồi nhìn, bao che lẫn nhau, vì sao? Nếu lúc này chúng ta công chính vô tư bóc trần nó ra sẽ có kết quả gì? Rất có khả năng đứng về phía đối lập với tuyệt đại đa số quan viên Tân Vu. Ba tôi còn phải đứng trong quan trường, không thể đắc tội với số đông được. Bỏ qua sao? Tôi không thuyết phục được bản thân làm thế, một số chuyện không làm được gì, nhưng không thể coi như không thấy. Cẩn nhắc mãi tôi muốn làm chuyện này trông có vẻ như là mâu thuẫn nội bộ, phát sinh từ việc tranh giành nữ nhân: La Văn đắc tội với tôi, tôi kéo đổ ba hắn.

Chỉ cần là người có chút tinh thần chính nghĩa gặp phải chuyện này đều sẽ giơ tay phản nộ, tâm tư này của Trương Khác khiến Hứa Thụy Bình nghĩ : Cậu ta trước đó có thương lượng với ông già không nhỉ?

Trong mắt hắn, cha mình là người đầy lòng chính nghĩa, nhưng lại cực kỳ giáo hoạt, chẳng trách mà ông lại khen ngợi Trương Khác như thế.

Nếu nói trên đời này có một người hiểu thấu tận tâm gan Trương Khác, đó chắc chắn là Hứa Hồng Bá, ông ta mới thực sự là nhân vật thành tinh, nhìn một cái là thấu triệt một con người từ trong ra ngoài.

Hai năm qua Hứa Thụy Bình không có cơ hội tiếp xúc sâu hơn với Trương Khác, thi thoảng Trương Khác lấy lý do đánh cờ tới tìm cha hắn bàn việc, Hứa Thụy Bình đều phải tránh đi, về sau dần dần biết được một số chuyện người ngoài không biết, thế nhưng không tỉ mỉ bằng chuyện đêm qua cha hắn nói cho, cuối cùng còn nói với hắn :” Đó là sự biến thiên của thời đại, mỗi một thời gian sẽ có một nhân vật xuất chúng xuất hiện.”

Trương Khác nói ra tính toán xong, hăng hái bảo Phó Tuấn:

- Anh gọi điện cho Hải Long, bảo anh ta mang thêm hai người nữa đến đây, các thái tử gia sắp sống mái, không thể thua thanh thế được.

Phó Tuấn gật đầu, Trương Khác không nói rõ hắn cũng hiểu, quan trường Tân Vu còn đen tối ngang ngược hơn Hải Châu, có chuẩn bị trước vẫn hơn.

Địch Đan Thanh nói có việc, nhưng tới lúc ăn cơm lại xuất hiện, La Văn mang đầy một bụng oán hận bỏ đi, làm cô không sao yên tâm về Vệ Lan được.

Địch Đan Thanh lo lắng La Văn sẽ có phản ứng, lúc ăn cơm vô tình hơi nhào người lên bàn, với phụ nữ có ngực lớn như cô ta, tư thế này chắc khác gì gác ngực đặt lên bàn.

Trương Khác ân cần hỏi:

- Chị Địch, buổi sáng đi lên đê với tôi có phải là mệt lắm không?
- Hả?

Địch Đan Thanh bất ngờ vì Trương Khác đột nhiên hỏi thế:

- Không mệt, không mệt, đi dạo cùng Khác thiếu gia sao mệt được.
- Chị Địch toàn chọn nói những lời người ta thích nghe.

Trương Khác mỉm cười, ánh mắt nhìn qua khe hở trước giữa hai hàng cúc, thấy áo lót ren bằng tơ mềm, bầu ngực no tròn, trắng bóc, Trương Khác rất muốn đưa tay bóp thử xem bên trong có độn thêm không:

- Nghe nói các cô gái có ngực lớn khi mệt thường hay đặt ...

Trương Khác đưa hai tay ra làm động tác nâng ngực:

- ... Nó lên bàn, thấy chị Địch như thế, tôi tưởng buổi sáng đi chơi làm chị mệt.
- Á!

Mặc cho Địch Đan Thanh khéo léo ứng xử, bị Trương Khác nói thế, mặt không kìm được đỏ như gấc chín, vội vàng dựa người vào lưng ghế, bộ ngực thường ngày cô luôn lấy làm tự hào, lúc này chỉ muốn giấu nó cho thật kín, nghe tiếng cười của ba nam nhân phía đối diện, vừa thẹn vừa giận.

Mà Trương Khác lại cứ trắng trợn nhìn chòng nhọc vào cổ áo mình, Địch Đan Thanh đưa tay ra che cổ áo, nghĩ mình luồn lách giữa đám quan lớn quý nhân bao năm qua, chưa bao giờ xấu hổ thế này.

Đã thế Vệ Lan nghe Trương Khác nói còn phì cười ra tiếng, làm cô không biết giấu mặt vào đâu, trừng mắt lên nhìn Vệ Lan. Vệ Lan chấp tay cầu xin, mắt đầy vẻ vô tội nhưng không giấu được nụ cười.

373. Chương 373: An Bài Hành Động

Cả bữa cơm Địch Đan Thanh khom lưng cúi đầu ăn, trừ thời sơ trung bị bạn học trêu vì ngực lớn, tới giờ Địch Đan Thanh chưa bao giờ phải tự ti về nó, không ngờ Trương Khác tí tuổi đầu nói ra câu mồm mép như vậy, đúng là một tên hỗn thế ma vương.

Trở về văn phòng, Vệ Lan không nhịn được cười nữa, Địch Đan Thanh làm động tác xé miệng cô:

- Tức chết đi được, sống tới bây giờ lại bị thằng nhãi con trêu ghẹo, con bé lẳng lơ này, còn mặt mũi mà cười, nếu chẳng phải vì em, chị có bị tức thế này không?
- Em xin lỗi, em xin lỗi ...

Vệ Lan nghiêm mặt lại, nhưng chị được năm giây lại phì cười, cười ra cả nước mắt:

- Ai bảo chỗ đó của chị bắt mắt như thế, em mà là nam nhân cũng nhìn suốt.
- Con bé này, chỗ đó của em chưa bị nam nhân nắn bóp thôi...

Địch Đan Thanh tóm lấy bầu ngực còn chưa phát triển trọn vẹn của Vệ Lan, bóp mấy cái:

- Để nam nhân bóp cho rồi cũng to như của chị, đến lúc đó em sẽ biết thế nào là khổ ...
- Chị Địch ...

Vệ Lan mặt đỏ bừng bừng, vùng mình thoát khỏi tay Địch Đan Thanh, dù bị cô gái khác chạm vào, nhưng vẫn có cảm giác khác thường, cơ thể chưa được nam nhân khai khẩn, luôn hết sức miễn cảm.

Địch Đan Thanh vươn mình làm động tác mệt mỏi, bầu ngực rung rinh, tới ngay cả Vệ Lan cũng cảm thấy bị thu hút, vậy mà Trương Khác còn có tâm tư lấy ra làm trò cười.

- Dịch Đan Thanh này được xem như duyệt người vô số, cũng chưa bao giờ thấy một ...

Dịch Đan Thanh nghĩ một lúc nhưng không biết phải lấy lời nào hình dung Trương Khác:

- Em phải cẩn thận đấy, không để cậu ta có cơ hội ở riêng với em, nhưng nếu con bé lẳng lơ em tự nổi xuân tình dẫn lấy cậu ta thì chịu rồi.

- Có chị mới thích dẫn vào cậu ta ấy.

Vệ Lan cãi lại:

- Khi ở cùng nam nhân khác, chị đôi khi cũng xấu hổ, nhưng chẳng bao giờ đỏ bừng mặt như hôm nay.

Dịch Đan Thanh xông tới muốn kéo miệng Vệ Lan, Vệ Lan cười khúc khích tránh đi.

~~o0o

~Buổi chiều Lương Cách Trân trở về, nói là quyết định mua căn nhà mấy hôm trước nhìn trúng, không những trang hoàng không tệ mà còn được người bán tặng trọn bộ gia dụng, kéo Trương Khác đi xem.

Thì ra là nhà kiểu mẫu trong tiểu khu, đồ gia dụng, điện nước đầy đủ cả, chỉ cần xách hành lý vào là ở được.

Ở tỉnh thành chẳng ở mấy thì chọn đi chọn lại mới chọn được căn nhà, bên này mẹ mau chóng quyết định như thế, đại khái là thấy chuyển khỏi nhà khách càng sớm càng tốt, các cô gái khác cũng đành, xinh đẹp đấy, nhưng đa phần tâm tư đơn thuần, chỉ có cô Dịch Đan Thanh mi mắt phờ phất xuân tình, là cô gái cực biết lợi dụng ưu thế của phụ nữ, khiến những người phụ nữ khác cảm thấy bị uy hiếp.

Trương Khác thì chỉ cần chọn nhà cách xe ô tô bao là được, căn nhà mẹ chọn trúng y không hài lòng mấy, nhưng trong thời gian ngắn khó chọn được chỗ ở vừa ý tại một nơi xa lạ, nên thuận theo ý mẹ trước, rồi thông thả tìm nhà sau.

Buổi tối Giang Thượng Nguyên cùng thư ký trưởng thành ủy Tiền Văn Quý tới mời nhà bọn họ ăn cơm, Dịch Đan Thanh không có cơ hội tham gia, chỉ tới mời rượu một lần.

Trương Khác nghĩ Dịch Đan Thanh chưa chắc đã là người của Giang Thượng Nguyên, nếu không ở trường hợp này cô ta tham gia là rất bình thường, nhưng còn trẻ như thế đã leo lên được cái ghế giám đốc nhà khách chính phủ thì không phải là cô gái đơn giản.

Trong bữa cơm, Lương Cách Trân nói đã an bài nhà xong, hai ngày nữa sẽ chuyển đi, làm Tiền Văn Quý hơi ngạc nhiên, vì nhà ở của bọn họ nên do thành ủy an bài.

Giang Thượng Nguyên nói:

- Tân Vu đang cải thiện điều kiện ăn ở cho cán bộ, nếu mọi người an bài xong chỗ ở rồi thì thành ủy được lười một chút, đợi sau này chuyển vào biệt thự mới thành phố đang xây vậy.

Không ở dưới vánh mắt của cha mẹ càng có lợi cho Trương Khác, nên y nói có bạn bè muốn tới Tân Vu chơi, y còn muốn tiếp tục ở lại nhà khách.

Giang Thượng Nguyên cười ha hả:

- Có câu khách tới như trở về, tới Tân Vu là có cảm giác gia đình, gian phòng đó bác sẽ chuyên môn để lại cho cháu dùng, Tiểu Vệ rất khéo léo, chỉ cần cháu tới Tân Vu, sẽ do Tiểu Vệ chiêu cố sinh hoạt cho cháu. Các cậu con trai là cầu thủ lắm, cần có người chu đáo chiêu cố. Hoan nghênh cháu dẫn bạn bè tới Tân Vu tới chơi bất kỳ lúc nào.

Giang Thượng Nguyên ăn nói đúng là làm người ta thích, không biết nhà khách có bao nhiêu phòng chuyên môn chiêu đãi “khách đặc thù”.

Trương Khác đang hi vọng như thế, bất kể Giang Thượng Nguyên nói vậy có phải cố ý chiều lòng y không, mẹ thì sắc mặt hơi sầm xuống, đợi đám Giang Thượng Nguyên đi mới mắng con:

- Con mà dám làm bừa làm bậy sau lưng Tiểu Thanh, cẩn thận mẹ xử lý con.

Trương Khác nào có sợ, cười khì hì:

- Mẹ à mạ, mẹ đừng có chỉ gà mắng chó, ba thì làm sao thoát khỏi lòng bàn của mẹ được? Con có bạn tới thật mà.

Mã Hải Long dẫn hai người 9 giờ tới Tân Vu, ăn mặc kiểu vệ sĩ tiêu chuẩn, quần đen áo đen, trời nóng nực như vậy cũng không cởi cúc áo cổ, đều là hán tử xuất thân quân ngũ, toàn thân toát ra vẻ hung mãnh, trong mắt người khác chẳng khác gì dân xã hội đen.

- Bọn họ tới đây làm gì?

Lương Cách Trân thấy sự tình có chút quỷ dị.

- Sĩ đồ hiểm ác, ba muốn mau chóng đứng vững chân ở Tân Vu không phải là dễ dàng, thế nào cũng phải làm vài việc dân mặt đám lão gia ở đây.

Lương Cách Trân không quản những việc này, mà cũng chẳng quản nổi, dặn dò vài câu rồi về phòng trước, để bọn họ ở phòng khách bàn công việc.

Trương Khác đem chuyện đề bao ra nói với cha:

- Chẳng may có lũ, đề võ thì hậu quả không dám tưởng tượng, có kẻ bị ăn đạn không chưa nói, ba ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

- Ba mặc kệ có ảnh hưởng hay không, chuyện này tuyệt đối không nhân nhượng được.

Trương Tri Hành chém đinh chặt sắt nói:

Lũ năm nay thì không kịp nữa rồi, chỉ còn biết cầu ông trời phù hộ thôi, Trương Khác nói:

- Con tìm đám anh Mã tới là nhờ họ ngầm điều tra, anh Hứa cũng có thể ở lại giúp vài ngày.

Hiện đã là trung tuần tháng 7, cách mùa lũ rất gần, theo dự báo của nha khí tượng, lượng mưa năm nay trung thượng du Tiểu Giang ở mức thấp nhất, khả năng có lũ lớn là rất nhỏ, cho nên có thể yên tâm một chút, còn sau này không chắc, kiểu đề thế này đừng nói là sóng đánh, mà nước dâng cao bình thường cũng rất nguy hiểm.

Trương Tri Hành lúc này mới biết mục đích của Trương Khác điều đám Mã Hải Long tới:

- Đề bao thành phố là một trong mười công trình lớn vì dân của Tp Tân Vu năm 95, ba ở chính phủ thành phố tra tư liệu rất tiện...

- Hừ con thấy là mười công trình hại dân mới đúng, phía ba đừng nên làm gì.

Trương Khác lắc đầu:

- Ba mà có chút hành động thôi là đánh rần động cỏ, cứ để bọn con tìm ra chỗ bẫy tắc của con rần đã... giờ con đi an bài phòng cho đám anh Mã.

Mã Hải Long lần này tới ba người hai xe, Hứa Thụy Bình và Phó Tuấn ở cùng một phòng, còn bọn họ chuẩn bị phòng riêng khác, tiện làm việc.

Lúc này đã 11 giờ rồi, đi xuống lầu không thấy quầy phục vụ có người, Trương Khác gõ cửa phòng ở của phục vụ viên, Vệ Lan từ trong thò đầu ra, tây còn đang giữ cổ áo, nhìn thấy Trương Khác gõ cửa, tự nhiên hoảng lên, lỏng tay nửa bên cổ áo tuột xuống, thoáng lộ da bầu ngực trắng bên trong, một ánh hồng lướt qua trước mắt, cực kỳ mê người.

Vệ Lan vội vàng xoay người lại, cảm giác Trương Khác thò đầu vào nhìn, cuống cả lên mới cài được lại cúc cổ áo, đỏ mặt quay lại hỏi Trương Khác có việc gì?

- Lịch trực ban đêm nay không phải chị được nghỉ sao?

Trương Khác thắc mắc:

- Buổi sáng nhờ người làm thay, buổi tối phải làm trả lại cho người ta ...

Vệ Lan thăm oán trách :” Buổi sáng chẳng phải bị cậu cố kéo đi ngắm sông ngắm đề gì đó sao?”

- À, ra thế.

Trương Khác không nhận ra:

- Vậy sao cả tối tôi không thấy chị, nếu biết chị ở đây tôi đã mời chị ăn tối rồi. Bí thư Giang còn nhắc tới chị đấy. À phải, Tân Vu có chỗ nào hay không? Mai chị đi với tôi.

374. Chương 374: Nhà Mới Ở Tân Vu

Nghे giọng điệu mệnh lệnh của Trương Khác, nụ cười mà Vệ Lan khó khăn lắm Vệ Lan khó khăn lắm mới nặn ra được cứng lại trên môi, thầm tính có nên xin nghỉ phép vài ngày, nhìn thấy đám Mã Hải Long đứng sau lưng, cứ như đám xã hội đen, thầm run sợ :” Đám người này sao kẻ nào cũng y như kẻ nào, cứ như sợ người khác biết trong nhà chúng không có quyền thế vậy.”

Cô nghe Dịch Đan Thanh nói phó thị trưởng Trương mới tới vài ngày đã mua biệt thự định rời đi, nhưng vị đại công tử này tựa hồ sẽ tiếp tục còn ở lại nhà khách, mà bí thư Giang còn nói gian phòng nhà họ ở sẽ để lại riêng cho họ dùng. ” Cái tên âm hồn không chịu tan này thật làm người ta hại não.”

Vệ Lan nơm nớp lo sợ đi chuẩn bị phòng cho đám Mã Hải Long.

Sáng sớm hôm sau dậy sớm tới tìm Vệ Lan, nhưng được biết cô đã nghỉ sớm về rồi. Trương Khác chỉ còn biết cười, mặc dù Vệ Lan sợ y như cạp, nhưng không phải cô gái nào cũng tránh y, Tân Dụ Cẩm cô gái xinh đẹp trực cùng tòa nhà với Vệ Lan thậm chí ám thị có thể thay Vệ Lan đi với Trương Khác.

Trương Khác trêu đùa Tân Dụ Cẩm một hồi, hẹn buổi tối mời cô và Vệ Lan đi chơi, nhưng trước tiên Vệ Lan phải đồng ý mới được. Buổi sáng y cùng mẹ tới nhà mới.

Khu biệt thự Phú Thông Hoa Uyển nằm phía bắc sông Hoàn Thành, nó còn có tên là sông Hạ Lý, vốn là sông hộ thành của thành Tân Vu cổ, biệt thự nằm kề sát bên sông.

Biệt thự rất hợp ý Lương Cách Trân đang nóng vội muốn rời khỏi nhà khách, nên các chi tiết không soi kỹ lắm, hôm qua Trương Khác cũng chỉ ngó qua rồi ký hợp đồng trả tiền.

Hôm nay Lương Cách Trân mới kéo con đi xem ở các chỗ chi tiết có cần cải thiện gì thêm không, không ngờ xem kỹ còn hài lòng hơn cả hôm qua, chẳng những không bực mớ được gì mà rất nhiều chỗ bọn họ không nghĩ tới đều được sửa sang cho hợp, chưa tới trưa hai mẹ con đã quyết định chuyển nhà.

Hành lý bên nhà khách không nhiều, nhưng công ty quản lý biệt thự vẫn phái tới một chiếc BMW, một chiếc xe du lịch tới để chuyển đồ, do đích thân tổng giám đốc công ty dẫn đội, còn khúm núm theo sau đám Phó Tuấn mang hành lý.

Hôm qua ký hợp đồng xong, Vương Hiểu Dương mới biết chủ hộ là phó thị trưởng Trương Tri Hành mới tới Tân Vu, phân quản công nghiệp và cải cách xí nghiệp. Cty xây dựng Tân Vu không thuộc phân quản của Trương Tri Hành, nhưng công ty đang lập kế hoạch tiến hành cải cách, hiện cải cách chỉ là thí điểm, hạn ngạch có hạn, ai được cải cách ai không thuộc vào lời nói của Trương Tri Hành.

Vương Hiểu Dương ngay trong đêm sai người thay đồ gia dụng hoàn toàn mới, lại sai chủ quản phòng công trình dẫn người tới soi mới kiểm tra từng ly từng tí một, chỉ cần có chút nào chưa hợp lý là bắt kẻ tốn kém thế nào cũng phải sửa sang lại.

Nếu phó thị trưởng Trương mười ngày nửa tháng nữa mới chuyển tới, ông ta tự tin có thể khiến nhà phó thị trưởng không chê bai một tí ti nào, hiện giờ chỉ cố gắng tu sửa được thôi.

Vương Hiểu Dương đứng bên cạnh Lương Cách Trân cười toe toét:

- Trong công tác chúng tôi còn có sơ xuất, tôi xin chủ động kiểm điểm với chị Lương, công ty vì bán những biệt thự cuối cùng có tổ chức hoạt động ưu đãi giá, nhân viên công ty nhất thời quen mắt, hôm nay tôi xin bù đắp lại tổn thất mong chị Lương nghiêm khắc phê bình ...

Trương Khác thấy mẹ ánh mắt nghi hoặc, đại khái bị Vương Hiểu Dương biểu diễn lừa rồi, liền giật áo mẹ, nhắc nhở.

Lương Cách Trân nghĩ, nhiều lắm cũng chỉ có thể tặng miễn phí biệt thự này thôi, chẳng lẽ mình còn nhận, cười nói:

- Có gì mà phê bình chứ, mọi người tới giúp chuyển nhà tôi còn phải cảm ơn nữa, chồng tôi vừa tới đây, việc bận rộn, nếu không nhất định cũng sẽ tới cảm ơn.

Phó thị trưởng vừa mới tới nơi đã mua biệt thự, còn đi xe đắt tiền không hề che giấu gì, Vương Hiểu Dương đương nhiên không tin Trương Tri Hành thanh liêm, chỉ nghĩ ông mới tới chưa mò rõ nước nông sâu chưa dám dẫm chân vào, lúc này cũng không nên kiên trì biểu xén gì cả.

Tối trưa, Dịch Đan Thanh đợi biểu nhà khách mời cơm, còn gọi mấy phục vụ viên những ngày qua tới chiếu cố sinh hoạt đến chụp ảnh kỷ niệm, Trương Khác nói muốn chụp chung với Vệ Lan, bị Dịch Đan Thanh khéo léo chuyển sang đề tài khác. ikienthuc.org

Có người “tốt bụng” như Vương Hiểu Dương, buổi chiều Trương Khác không tới nhà mới nữa, một mình lái xe đi dạo quanh thành phố xa lạ mà quen thuộc này.

Mặc dù không sống ở đây, nhưng từ năm 1998 tới năm 2001, Trương Khác không nhớ nổi mình tới đây bao nhiêu lần, vì cách tỉnh thành không xa, vì Trần Ninh rất nhớ nhà.

Bất tri bất giác đi tới tiểu khu Tân Áp nơi Trần Ninh ở, Trương Khác đỗ xe ở cổng, thầm nghĩ biết đâu sẽ có một cô gái Trần Ninh non nớt mặc váy ca rô, đạp xe đạp xuất hiện dưới ánh tịch dương đi về phía mình.

Trương Khác chỉ muốn nhìn cô một cái rồi đi ... Không hơn.

- Chị Dịch...

Vệ Lan bật ống nói điện thoại, chỉ sợ giọng hơi to một chút là làm người ta phát hiện, đầu thò ra ngoài trạm điện thoại nhìn chiếc VS 40 màu xám bạc:

- Chị .. Làm sao bây giờ, tên khốn đó chặn trước cổng tiểu khu rồi, ai nói cho y biết địa chỉ nhà em thế?

Vệ Lan giọng như sắp bật khóc.

- Không thể nào.

Dịch Đan Thanh cũng rất ngạc nhiên, nghĩ lại sáng Tần Dụ Cầm tươi cười nói chuyện với Trương Khác, chắc cô ta nói cho y biết địa chỉ của Vệ Lan rồi, thầm hận Tần Dụ Cầm phá hoại quy củ, nhưng ngày nào Trương Khác còn ở nhà khách, chỉ đành coi như không có chuyện gì xảy ra:

- Hay em qua nhà chị trước?

- Em sợ đi ra khỏi trạm điện thoại bị y nhìn thấy.

Vệ Lan ngẹn ngào nói:

- Chân em nhũn ra rồi.

- Vậy ở đó đợi chị, chị tới ngay, đừng để cậu ta nhìn thấy, ngàn vạn lần không được đi riêng với cậu ta.

Dịch Đan Thanh dặn đi dặn lại, cô chưa thấy nam nhân nào đem bám người ta dữ như thế, đám hoàn khổ này ỷ vào quyền thế trong nhà, làm việc không biết kiêng nể gì, quan viên đối phó còn dễ, con cái họ mới khó nhằn, cô cũng hơi sợ hãi.

Vệ Lan ngồi im trong trạm điện thoại không dám nhúc nhích, chỉ lo Trương Khác phát hiện, bất ngờ thấy mẹ xách giỏ khắp khiêng từ cửa tiểu khu đi ra, bà bấm sinh một chân ngắn hơn chân kia một đoạn, cho nên đi lại rất vất vả, Vệ Lan chỉ nhìn mà không giúp được, thầm trách :” Biết rõ chân không thuận tiện, còn sách đồ nặng thế làm gì, mẹ ơi là mẹ!”

Mẹ Vệ Lan đang định đi sang đường đối diện, đằng xa có một chiếc Santana bấm còi inh ỏi, mẹ Vệ Lan muốn lùi lại nhường đường, nhưng mà chân không được nhanh nhẹn, lại bị tiếng còi xe vừa gấp và lớn dọa làm sợ, chiếc xe Santana mỗi lúc một gần không hề giảm tốc, bà càng luống cuống, tích tắc chiếc Santana phóng vọt qua, mẹ Vệ Lan dẫm phải một viên gạch bên đường, ngã lăn ra đất.

- Mẹ!

Mặc dù thấy mẹ không bị xe đụng vào, Vệ Lan vẫn hoảng hồn la lên thất thanh chạy tới.

Nhưng Trương Khác đã đạp cửa xe chạy ra trước một bước, vừa đỡ bà lên vừa hỏi bà có bị làm sao không, mắt thì nhìn chăm chăm chiếc Santana bỏ chốn đường xa, một tay giang ra quát những người lái xe đằng sau dừng lại.

Thấy bị người ta nhìn thấy rồi, chiếc Santana đỗ lại, một tên thanh niên cao gầy tuổi chừng 20 mặc áo sơ mi cộc tay từ trong xe đi ra, tóc nhuộm vàng cực kỳ thời thượng, đi tới mặt dừng đứng nhìn người bị ngã.

Nhìn thấy Trương Khác xông ra, Vệ Lan vô thức dừng bước, do dự không biết nên đi tới hay là quay lại trốn vào trạm điện thoại, thấy mẹ cô chống tay đứng dậy, duỗi chân nói:

- Không sao, không sao cả.

Lúc này Vệ Lan mới hoàn toàn yên tâm.

Người đi đường định vây tới xem, thấy không sao lại dần tản đi.

Tên thanh niên lái chiếc Santana thấy không sô phải người thì cũng thở phào, nhưng lại sấn sổ xông tới chỉ mặt mẹ Vệ Lan chửi bới:

- Con mụ kia, chân què thì đừng có mò ra đường bán mạng, đường không phải để đám tàn phế đi lại...

375. Chương 375: Đụng Vào Xã Hội Đen

Vệ Lan nghe thấy tức giận, muốn chạy ra lý luận hộ mẹ, rõ ràng là hần lái xe chạy ẩu, lại đem hết lỗi lầm đẩy lên người khác, còn dùng lời độc ác như vậy xỉ nhục mẹ cô, Vệ Lan vừa đi tới hai bước thấy Trương Khác đứng dậy chắn trước người tên thanh niên tóc vàng tóc dài che kín cả tai đó.

Tóc Vàng chửi bới tục tĩu, bên cạnh có người ngửa mặt nói:

- Này, cậu thiếu nữa đâm vào người ta, sao còn chửi người ta.

- Đem, mày là ai? Cái mắt nào của mày nhìn thấy tao suýt đâm phải mụ ta, mày có biết tao là ai không, biết tao là ai không?

Tóc Vàng chỉ người bên đường chửi xơi xơi:

Trương Khác đang thầm mừng vì không xảy ra tai nạn, y đặc biệt miễn cảm với loại chuyện này, thấy tên Tóc Vàng chửi bới cứ như là người bị hại thì trố mắt ra mắt một lúc, vừa tỉnh lại liền tóm lấy cổ tên Tóc Vàng:

- Tao biết mẹ mày là ai đấy!

Kéo hần tới trước mặt mẹ Vệ Lan:

- Mày có biết kính lão yêu trẻ không, mày có biết đi xe trên đường phải thế nào không?

Thấy tên Tóc Vàng còn vùng vẫy, Trương Khác tóm lấy tóc hần, tay chống lên lưng hần, không để hần vùng tay chạm đến mình, còn đá một phát vào bắp chân hần, Tóc Vàng rú lên như heo bị chọc tiết.

Thấy có người đánh nhau, những người tưởng chừng hết trò hay để xem lại vây tới, Tóc Vàng đã lái xe ẩu tả lại còn chửi bới người bị hại, rất nhiều người nhìn thấy, nên hần bị Trương Khác túm tóc đá cho cũng không ai thương hại, còn hò hét khen hay, thậm chí có người tới đá cho hần vài cái.

Thế nào gọi là ý thể hiếp người, nhìn đám đông phấn nộ, Trương Khác tin Tóc Vàng không dám đánh trả, liền không tóm tóc hần nữa, nắm lấy cổ áo hần giáo huấn:

- Đi chiếc Santana rách nát thì đừng có ra đường hung hăng.

“Bốp! Bốp” tát cho Tóc Vàng hai cái đánh gọn, thấy khóe miệng hần rỉ máu mới dừng tay:

- Người khác không được đi chẳng lẽ đường cho thứ rác rưởi như mày đi?

Tóc Vàng thấy xung quanh có rất nhiều người chỉ chực xông vào đánh mình một trận nên không dám kháng cự, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Mày biết tao là ai không? Có gan thì đừng bỏ đi.

- Mẹ mày chứ.

Trương Khác tóm cổ áo hắn ấn đầu hắn vào trước mặt biển số xe mình:

- Tao đúng là không biết mày là ai, mày nhìn cho kỹ cái biển số này đi, tao ở đây đợi mày một tiếng, mày có gan thì cứ tới.

Rồi đẩy hắn đi, còn bồi thêm hai đá vào đít:

- Mày đừng có chùi mông, lát nữa tao còn đá thêm đấy.

Tóc Vàng lồm bồm chửi chạy về chui vào xe phóng vút đi.

Trương Khác gọi điện cho đám Phó Tuấn tới, thấy phụ nữ chân khập khiễng được người mọi người xung quanh giúp nhặt bàn chải lông cho vào giỏ, Trương Khác nghĩ bà ta có lẽ xách thứ này đi bày bán, liền hỏi:

- Bác gái, bác muốn đi đâu, để cháu lái xe đưa bác tới.

- Cám ơn cậu, nhưng không cần đâu, tôi bày hàng ngay chợ gần đây thôi, đông lắm, xe cậu không vào được. Chàng trai, cái thằng đó là lưu manh trên phố, cậu là người ngoài đến đừng ở lại đây mà khổ với chúng.

Mẹ Vệ Lan vất vả xách giỏ lên, lo lắng dặn Trương Khác một câu, cám ơn người xung quanh rồi lại tập tễnh bước đi.

Trương Khác cũng không kiên trì đưa bà ta đi nữa, di động vang lên, là Phó Tuấn gọi bảo y giữ liên lạc thường xuyên, liền chui vào xe đợi họ tới hội họp.

- Mẹ ..

Vệ Lan đợi mẹ đi tới gần trạm điện thoại mới đi ra gọi:

- Hả? Sao con lại ở đây? Con có nhìn thấy mẹ thiếu chút nữa bị người ta xô chết không?

Vệ Lan mặt đầy hổ thẹn, không dám đáp lời, đón lấy cái giỏ, quay đầu nhìn lại, vẫn sợ Trương Khác nhìn thấy, tuy hơi chút là ra tay đánh người chính là tính khí thô bạo nóng nảy của đám hoàn khổ, nhưng trong lòng cô không ghét Trương Khác như mới đầu nữa, dù sao Trương Khác vì mẹ cô mà tranh chấp với người ta.

- Tiểu Vệ...

Địch Đan Thanh vừa mới tới nơi, không thấy cảnh vừa rồi, thấy Vệ Lan dìu mẹ đi vào con ngõ nhỏ hẻm chợ, thò đầu ra khỏi cửa gọi:

- Đan Thanh tìm con có việc, con cứ đi làm đi, mẹ tự đi được rồi.

Vệ Lan đưa giỏ ẹ, chui vào xe Địch Đan Thanh.

- Trương Khác có còn ở đó không?

Địch Đan Thanh hỏi vội:

- Kia kìa.

Vệ Lan chỉ chiếc xe VS 40 đằng xa:

- Cậu ta vừa đánh nhau với người ta đằng kia, còn đứng đợi người bị cậu ta đánh gọi người tới đánh nhau tiếp ...

Địch Đan Thanh chưa nghe hết đã khinh bỉ nói:

- Loại người đó đi đến đâu cũng sinh sự, cho y bị ăn đòn cũng tốt, chó cắn chó mà thôi, chúng ta ở đây đợi xem kịch vui đi...

Vệ Lan đem chuyện mẹ mình thiếu chút nữa bị xô xe kể ra, Địch Đan Thanh cười lạnh:

- Em chắc là y không quen mẹ em chứ? Em nghĩ Tần Dụ Cầm không đem chuyện mẹ em có tật ở chân ra nói với y?

- Tần Dụ Cầm sao cơ?

Vệ Lan còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao:

- Con điểm non đó vừa sáng ra đã ở cùng với Trương Khác, chỗ em ở chỉ có nó nói ra thôi.

Thế là chút xíu thiện cảm của Vệ Lan với Trương Khác bắt đầu dao động rồi.

Địch Đan Thanh lái xe vào một con ngõ, chỉ lộ ra mũi trước xe, có thể nhìn thấy chiếc Volvo xám bạc ở cổng tiểu khu.

Đột nhiên gió nổi lên, trời âm u, Vệ Lan thò đầu ra khỏi cửa xe, nhìn bầu trời bên ngoài, có vẻ như sắp mưa tới nơi rồi.

- Cậu ta đợi thật sao?

Vệ Lan ít nhiều có chút nóng ruột bất an, cô rất sợ cảnh đánh nhau:

- Hay là bảo cậu ấy đừng đợi nữa.

- Em đi đi, em tới một cái là y không đợi nữa đâu.

Địch Đan Thanh ngọt nhạt nói:

- Xem ra chú nhóc này cũng rất thực lòng với em đấy, cậu ta vừa ăn trưa xong là lái xe đi rồi, tới gia phải hơn ba tiếng ...

Nghe Địch Thanh nói thế, Vệ Lan không nói gì nữa.

Một chiếc Ford, một chiếc Passat từ đầu phố rẽ vào, một trước một sau đi ra đỗ thẳng hàng với chiếc Volvo, Phó Tuấn, Mã Hải Long cùng hai vệ sĩ đi ra, chia nhau đứng canh bốn cánh cửa chiếc Volvo.

Địch Đan Thanh bĩu môi:

- Đấy, người ta chẳng cần em lo hộ đầu, em tưởng mười mấy hai mươi tên lưu manh đấu lại nổi đám vệ sĩ chuyên nghiệp này à? Cho dù có cả trăm tên lưu manh thì sao, người ta nhắc điện thoại một cái là điều ngay được cảnh sát vũ trang tới ...

Miệng nói thế nhưng lòng cảm thấy không phù hợp, so với thân phận phó thị trưởng của Trương Thi Hành, thì Trương Khác phô trương thế này là quá mức rồi.

Có người gõ cửa xe, cắt ngang suy nghĩ của Địch Đan Thanh.

- Chị Địch ...

Người bên ngoài gọi:

Thấy đó là tên đại ca đám lưu manh khu phố gần đây, Địch Đan Thanh hạ cửa kính xuống:

- Chuyện gì, sao cậu lại ở đây?

Thấy người kia mắt đảo loạn vào trong xe, liền mắng:

- Nhìn cái gì, chộc mù mắt bây giờ.

Người kia cười khì:

- Em nghe bảo con trai phó thị trưởng La đeo đuổi Tiểu Vệ rất sát, em muốn xem Tiểu Vệ có phải lại xinh đẹp hơn rồi không. Em còn định hỏi chị Địch sao lại ở đây, có phải nghe được tin tức thái tử gia đánh người vùng ngoài nên tới xem kịch vui hay không?

- Thái tử gia?

Địch Đan Thanh biết tên Tóc Vàng bị Trương Khác đánh không đơn gian:

- Con nhà ai đây?

- Lưu Hân con Bân lão đại, vừa nghỉ hè ở Úc về, quanh đây không ai nhận ra hần cho nên hần mới bị vô này.

- Bọn mày tới trợ uy cho nó à?

Địch Đan Thanh thò đầu ra ngoài thấy cửa ngõ còn đứng lơ nhố vài tên nữa:

- Bọn mày có nghe ngóng ai đánh con của Bân lão đại chưa?

Người đó trên tay xăm trổ xanh lè nghe Địch Đan Thanh hỏi thế, nhổ phì một bãi đờm:

- Đm, cái biển xe chơi như thế, mà hôm qua có một cái xe như vậy đưa chị đi chơi dạo đê, chị nghĩ Tân Vu rộng như Bắc Kinh à? Ai chả biết con trai phó thị trưởng mới tới.

Hần méo mặt nói:

- Nhưng đám thái tử gia đâu có biết nặng nhẹ, bọn em bị lừa tới như vịt vậy, Bân lão đại hôm nay lên Thiên Vân Sơn thấp hương, di động không liên lạc được, đang phái người đi tìm, nơi này đành ứng phó trước.

376. Chương 376: Trong Mưa

Địch Đan Thanh chép miệng rõ to, quay lại nói với Vệ Lan:

- Nhìn thấy chưa em gái, đó là chó cắn chó có trình độ đấy, chẳng qua Trương Khác là con chó điên hung ác mà thôi, các con chó khác không dám nhào vào cắn y.

Xăm Tay ở ngoài nghe Địch Đan Thanh nói khó nghe như thế, cũng chỉ chửi thầm trong bụng, cười xấu hổ, đứng qua một bên không chuốc nhục vào thân nữa.

Trời bắt đầu đổ mưa tí tách, đám lưu manh trong ngõ mỗi lúc một nhiều, không chỉ trong ngõ mà ngoài đường cũng có, cũng học người ta mặt y phục đen từ đầu tới chân, nhưng không dám tới gây sự.

Địch Đan Thanh chỉ cảm thấy buồn cười, càng làm thế này càng làm Trương Khác thêm vênh vào mà thôi, ít nhất ở Tân Vu không ai dám động vào một cọng lông chân của Trương Khác nữa.

Ghét nấp cùng một ngõ với đám người này, Địch Đan Thanh lái xe đi, đỗ dưới một cây dương gần chiếc Volvo xám bạc, có mấy mấy tên lưu manh đứng dưới cây tránh mưa.

Địch Đan Thanh lúc ra ngoài còn đặc biệt đổi chiếc xe khác, không sợ đám Trương Khác nhận ra.

Đợi một hồi lâu, đám lưu manh đã vây kín phố rồi, nhưng không có động tĩnh gì, Địch Đan Thanh ngáp dài:

- Chán chưa hả? Tân Vu chưa khi nào có cảnh đặc sắc thế này, xung quanh đây cũng phải tới hơn trăm tên lưu manh rồi ấy chứ?

Mưa rơi lộp bộp trên cửa kính, bắn trung lên những bông hoa nước, lúc này bốn người Phó Tuấn đã chui vào xe tránh mưa.

Mưa mỗi lúc một lớn, những đám lưu manh lại không dám tự ý rời đi, kẻ có chỗ tránh mưa tử tế còn đỡ còn đỡ, những tên nấp dưới tán cây, mặc dù có cành lá dày, nhưng mưa lớn vẫn có hạt mưa liên tục rơi xuống người, thi thoảng trên trời lại “đùng” một cái, tia chớp như muốn xé toạc bầu trời, không ít tên đứng dưới mưa run run ngẩng đầu lên, chắc sợ bị sét đánh.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, Trương Khác ngồi trên chiếc Volvo chẳng có chút động tĩnh gì, Dịch Đan Thanh cảm thấy rất lạ, chẳng lẽ y không biết đám lưu manh ở đây không ai dám động vào y? Cô ta quay sang Vệ Lan, cười tí mắt:

- Trương Khác biết rõ ràng đám lưu manh ở đây biết thân phận của y nên chẳng dám làm gì, vậy mà y vẫn ở đây đốt thời gian, vì một cô gái mà gây ra động tĩnh lớn thế này, sức quyến rũ của em không tầm thường đâu nhé ... Nếu là chị đã chơi với y một chút.

- Ủ đúng mà, hôm qua người ta khen chị ngực lớn trước mặt mọi người mà.

Vệ Lan mỉm cười, thần thái có chút lả lơi.

Địch Đan Thanh mắt rất tinh:

- Không phải là em động lòng rồi chứ, ôi con bé lẳng lơ động xuân tình rồi.

- Chị mới động xuân tình ấy.

Vệ Lan cười khanh khách:

Vệ Lan khó tránh khỏi lòng hờn ghen mà các cô gái bình thường đều có, ban đầu đúng là cô ghét Trương Khác, nhưng nhìn thấy y vì mẹ mình mà ra tay đánh lưu manh, căm ghét cũng bắt đầu có chiều hướng biến vị.

Nhìn thấy Trương Khác vì đời mình, mà đời trước tiểu khu tới tận bốn tiếng, ít nhiều có chút cảm động, dù biết đám hoàn khổ như Trương Khác có thói quen chơi bời với các cô gái, không khỏi nghĩ có khi y thực lòng với mình.

Vệ Lan nghĩ miên man, không để ý từ góc rẽ đầu đường có một đôi thiếu niên nam nữ mỗi người cầm một cái ô đi qua, tới chỗ Địch Đan Thanh đỗ xe, cậu con trai thấy không khí trước tiểu khu có chút dị thường, nói với cô gái:

- Hôm nay sao đông người thế nhỉ?

Cô gái cười khi khi:

- Xã hội đen chém giết đấy.

Đám xã hội đen bên cạnh đều không có mặt mũi nào đi dọa hai đứa bé, xấu hổ làm bộ không nghe thấy, quay đầu cả đi.

Địch Đan Thanh ngồi trong xe nghe thấy cũng phì cười, cô gái đó chừng mười sáu mười bảy, môi hồng răng trắng, tóc thắt bím, mặc váy ca rô, thanh lệ thoát tục, thông thả cầm ô đi trong làn mưa, như đóa hoa sen trắng muốt nở nước vơi mình lên, cho dù là nữ nhân cũng bị khuôn mặt tươi mát của cô làm động lòng.

- Sao tiểu khu nhà em toàn sinh ra loại tai họa giống em thế này?

Địch Đan Thanh trêu:

- Chị Địch mới là tai họa ấy, câu này em không phải chỉ nghe một người nói đâu.

Vệ Lan nhìn ra ngoài:

- Cô bé đó à, vừa mới chuyển tới tiểu khu nhà em.

Đôi thiếu niên nam nữ tự nhiên đi về phía trước, chẳng bận tâm tới chuyện khác thường bên cạnh, đi được vài mét cô bé đột nhiên dừng lại nhìn cậu con trai.

Vệ Lan còn tưởng xảy ra chuyện gì, thấy cô bé nâng chân lên, chiếc dép ở chân trái lủng lẳng, cô bé không nói gì cả, chỉ nhìn cậu con trai.

Thì ra là muốn cậu con trai kia giúp buộc lại dép.

Địch Đan Thanh vỗ lỗ:

- Nếu chị là cậu bé kia sẽ giúp cô bé buộc dép ngay.

Bao nhiêu người như thế nhìn vào, cô bé lại mặc váy, tay còn cầm ô, không tiện khom lưng xuống buộc dép. Đợi rất lâu mà cậu con trai kia không có dũng khí cúi xuống buộc dép cho cô bé trước mắt mọi người, cô bé trông có chút thương tâm rồi.

Vệ Lan trông cô bé mà thương, nghĩ :” Nếu cậu bé kia giúp cô bé buộc dép, mình sẽ nhận lời Trương Khác đi chơi với y một lần”.

Suy nghĩ vừa dứt, cánh cửa chiếc xe Volvo màu xám bạc đột nhiên bật mở, Trương Khác rời xe đi về phía này, Vệ Lan giật nảy mình:

- Không phải cậu ta nhìn thấy chúng ta rồi chứ?

Địch Đan Thanh kéo cửa kính lên.

Trương Khác đi dưới mưa không có gì che chắn, chăm chú nhìn sang bên này, biểu cảm trên mặt hơi cứng, nhưng ánh mắt có gì đó làm người ta xót xa, đám Phó Tuấn đều xuống xe, vội xòe ô muốn che mưa cho Trương Khác.

Cô bé không nhìn thấy cảnh bên này, vẫn tội nghiệp đợi cậu con trai buộc dép ỉnh.

Trương Khác không đợi đám Phó Tuấn che ô cho, đột nhiên bước nhanh tới, mắt vẫn nhìn phía này không chớp, Vệ Lan hốt hoảng, tim đập loạn hết cả lên, không biết nếu Trương Khác mở cửa xe, mình có nhẫn tâm cự tuyệt ánh mắt kia không?

Trương Khác đi rất nhanh, đám Phó Tuấn không theo kịp, cô bé lúc này đã phát hiện ra, quay sang nhìn nói với cậu con trai:

- Người kia lạ thật, có người cầm ô à anh ta lại muốn tắm mưa.

Thấy Trương Khác đi với một vẻ quyết tâm không gì ngăn cản được, Địch Đan Thanh cũng có chút khẩn trương.

Đám lưu manh tránh mưa dưới mái hiên, tàng cây bị hành động bất ngờ của Trương Khác làm sợ hãi người, phản ứng đầu tiên là lùi lại, người ta là nha nội, là chính phủ, xã hội đen có mấy cái gan dám đối kháng với chính phủ? Bị người ta đánh cũng chỉ có thể cắn răng mà chịu, ngay phí thuốc men cũng chẳng có, lui lại chứ chả lẽ xông lên đánh à?

Cô bé mở đôi mắt trong sáng nhìn cả đám lưu manh lùi từng bước một, lúc này có cả một đồng người đứng dưới mưa rồi, không nhịn được cười:

- Bọn họ lạ thật đấy, cứ như gặp phải hồn thể ma vương.

Lại nghiêng đầu thích thú tò mò nhìn Trương Khác:

- Anh ấy là hồn thể ma vương sao?

Tiếng cười trong mưa cứ như tiếng chuông trong trẻo.

Thoáng một cái đám người xung quanh đôi thiếu nam nữ cứ như nước trên hè chảy xuống cống, biến mất tầm tích. Cô bé vẫn nhớ chiếc dép xăng đan bị tuột giây, giơ chân lên ý bảo cậu con trai buộc hộ, cậu con trai vẫn xấu hổ, hướng hồ còn có một nhóm người đang đi nhanh về phía này, do dự không biết có nên kéo cô bé tránh sang một bên hay không:

- Chúng ta tránh sang bên đường đi.

- Vì sao phải tránh, đường rộng thế này, chẳng lẽ anh ta đâm được vào chúng ta sao?

Cô bé bướng bỉnh nói:

Trương Khác càng tới gần, tim Vệ Lan càng đập dữ, nhưng không phải do lo sợ hay căng thẳng, đó là tiếng đập thốn thức, Vệ Lan nói nhẹ như hơi thở:

- Chị ... Ánh mắt cậu ấy sao mà buồn như thế?

- Ừ.

Vệ Lan cảm nhận tâm tình của Trương Khác qua trái tim mẫn cảm của thiếu nữ, còn Định Đan Thanh nhận ra qua kinh nghiệm của cô ta về nam nhân, nên có cảm thụ khác hẳn:

- ... Chỉ nam nhân trưởng thành từng trải tang thương mới có ánh mắt đó, một người 18 tuổi có ánh mắt này chẳng phải điều đáng tự hào, mà đó là một bi thương ... Xem ra trước kia chị đánh giá cậu ấy hơi phiến diện rồi.

Trương Khác vẫn đi thẳng tới phía cô bé chẳng hề có ý đổi hướng, chuyện xảy ra tiếp đó làm tất cả sững sờ, chỉ thấy Trương Khác quỵ một chân xuống trước mặt cô bé, nhặt giầy dép rơi trong mưa, quay sang nói với cậu con trai:

- Trời đang mưa, cô ấy cầm ô, lại mặc váy, không tiện cúi xuống, cậu phải giúp cô ấy chứ ...

Cậu con trai kia đứng ngây ra, cô bé mặt ửng hồng, xấu hổ định thu chân lại, nhưng như bị trúng điểm huyệt, chiếc ô trong tay ngã sang một bên.

Phó Tuấn, Mã Hải Long vội đi nhanh tới, giơ ô che cho cả cô bé và Trương Khác.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, Trương Khác cẩn thận buộc dép cho cô bé, rồi kiểm tra chiếc dép còn lại, hết sức chăm chú như muốn chắc chắn nó phải đảm bảo cho cô bé chạy nhảy tung tăng một trăm năm cũng không bị sút ra nữa, xong xuôi y đứng dậy, tự mỉm cười, trong ánh mắt đầy đau thương, rồi quay đi mà không hề có dấu hiệu gì báo trước.

377. Chương 377: Trái Tim Thiếu Nữ

Bốn người Phó Tuấn không cần biết chuyện gì xảy ra, lập tức đi theo cẩn thận che ô cho Trương Khác, hết sức tận tụy.

Đợi Trương Khác đi xa rồi, cô bé kia mới như tỉnh lại, lẩm bẩm:

- Người này kỳ lạ thật.

Cậu con trai thì cảm thấy bị Trương Khác làm mất mặt, cố ý bôi xấu y:

- Chắc là bị ngốc.

- Cho dù có ngốc cũng thật đáng yêu, anh ấy buộc dép ỉnh mà.

Cô bé nghiêng đầu nhìn theo bóng lưng cô độc của Trương Khác, giọng mơ mộng.

Định Đan Thanh nhìn thấy Trương Khác đi thẳng tới xe, không ngoái đầu lại nhìn một lần nào, chiếc Volvo chậm rãi rời khỏi động, cùng chiếc Ford, Passat phóng thẳng đi, chớp mắt đã mất hút trong cơn mưa tầm tã, cứ như y chờ suốt cả buổi chiều chỉ là để buộc dép cho cô bé bất ngờ xuất hiện kia.

Nhớ lại vẻ mặt chăm chú của Trương Khác khi buộc dép cho cô bé, như nâng niu giữ cái gì đó rất quý trọng, đột nhiên trong lòng bị nổi buồn vô cớ lấp kín, cô cảm thụ được được sự mất mát đó, một cảm giác bi thương chảy nhẹ trong lòng ...

Vệ Lan vẫn cứ lặng người ra đó, nhìn theo phương hướng ba chiếc xe biến mất, không biết nghĩ gì.

Chủ sự đi rồi, đám lưu manh cũng tản đi hết.

Mãi một lúc sau Định Đan Thanh mới hồi thần lại, bỗng dưng bực bội vì cảm xúc vừa rồi của mình, khề mắng:

- Thần kinh.

Chẳng biết là mắng Trương Khác hay là mắng bản thân.

- Đúng là phong lưu ngấm vào máu rồi, rảnh rỗi đi buộc dép cho người không quen biết, xì...

Địch Đan Thanh nói xong thì phì cười, cảm xúc vừa rồi mình thực không nên có, thấy Vệ Lan vẫn thất hồn lạc phách ngồi thẫn thờ ở đó:

- Em không phải động lòng thật rồi đấy chứ. Hừ, loại người này ... Rõ ràng là đợi em, nhưng khi thấy cô gái xinh đẹp khác là lại , hừ ..

- Á.

Vệ Lan giật mình ngồi thẳng dậy, tựa hồ thấy Địch Đan Thanh nói thế mới là hợp lý, cổ căi:

- Chị Địch, chị chỉ nói lung tung thôi ...

Trong lòng lại cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Địch Đan Thanh chẳng có tâm trạng nào trên ghẹo Vệ Lan lúc này, nhìn làn mưa mù mịt bên ngoài, cô biết ít nhất có tích tắc mình mơ ước thành cô bé bị tuột quai dép trong mưa kia. Nghĩ thế cười tự trào :” Mình có còn là cô bé nữa đâu, rõ ràng chỉ là tên nhóc đó phong lưu mà thôi.” Khởi động xe cứ đi một lúc mới nhớ ra hỏi Vệ Lan:

- Em về nhà hay về chỗ chị.

- Em đã bảo với mẹ buổi tối ở nhà chị rồi.

- Được vậy chị tới nhà khách một chút.

Địch Đan Thanh bẻ tay lái:

- Tối nhà khách em cứ đợi chị trong xe, không cần xuống đâu.

Địch Đan Thanh còn tưởng đám Trương Khác đã về nhà khách trước rồi, nhưng tới bãi đỗ xe thì lại không thấy xe của đám Trương Khác ra, cô ta vào văn phòng lấy cặp hồ sơ, ra ngoài thì gặp phải Tần Dụ Cẩm.

- Giám đốc Địch, chị có thấy Vệ Lan đâu không? Công tử của phó thị trưởng Trương mời cô ấy đi chơi ...

- Làm tốt việc của cô đi.

Địch Đan Thanh cắt ngang lời cô ta, rút nhỏ giáo huấn:

- Tùy ý chạy tới lầu chính làm gì?

Thấy Tần Dụ Cẩm muốn lên tiếng giải thích, đưa tay ra chặn lại, bảo cô ta ngậm miệng:

- Về đúng vị trí của mình.

Tần Dụ Cẩm rất ủy khuất vâng lời rời đi.

Trời vẫn còn mưa, Địch Đan Thanh giờ cặp hồ sơ che đầu chạy ra xe, ném vào ghế sau:

- Đám Trương Khác còn chưa về nhà khách ...

- Nhắc tới cậu ta làm gì, em không muốn nghe nói tới cậu ta.

Vệ Lan cong môi nói:

Địch Đan Thanh thầm nghĩ :” Ừ, mình nhắc tới cậu ta làm gì?” Rời nhà khách về nhà vốn có hai đường để đi, bất giác cô ta lái xe lên đường Thành Hà, nghĩ có khi Trương Khác đang ở trên đê.

Cô ta không biết tại sao mình lại nghĩ như thế, chắc vì Trương Khác vừa tới Tân Vu đã vội lên đê, quay đầu sang nhìn Vệ Lan, cô bé này khuôn mặt mang nỗi buồn vô cớ đang rầu rĩ nhìn màn mưa ngoài xe.

Xa xa trên bờ đê nhìn thấy ba cỗ xe, Trương Khác dứt tay vào túi quần đứng nhìn ra dòng sông, nhìn bóng lưng của y, giống toàn thân được khảm vào một bức tranh yên vũ mông lung ...

Thời gian tựa hồ lắng đọng lại, Địch Đan Thanh giảm bớt tốc độ, từ đường Thành Hà rẽ vào đường Giang Dư, bờ đê xa dần, nhưng tư thế của Trương Khác không có chút thay đổi nào.

- Chị Địch, em cứ về nhà khách trực đêm vậy, gần đây nhà khách cũng thiếu người.

Vệ Lan đột ngột nói:

- Sao đột nhiên không tránh cậu ta nữa?

- Chị Dịch, nếu như chị biết rõ một người rất lẳng nhăng, nhưng ở trong mưa giống như cậu ấy tới buột quai dép cho chị, liệu chị có thu chân về không?

- Haiz...

Dịch Đan Thanh ngẩng ra chốc lát, lập tức trêu Vệ Lan:

- Không phải là sa lưới tình rồi chứ?

- Không đâu.

Vệ Lan lắc đầu:

- Chỉ là đột nhiên em thấy không cần né tránh cậu ta như thế nữa.

Dịch Đan Thanh chỉ cười, quay đầu xe lại theo đường cũ, xa xa thấy Trương Khác vẫn đứng im ở chỗ cũ.

Vệ Lan tới quầy phục vụ, Tần Dụ Cầm vừa thay xong y phục, gọi:

- Vệ Lan! Vệ Lan! Cả ngày nay cô chạy đi đâu thế, tôi gọi điện thoại cho cô mấy lần mà không được. Vừa rồi gặp giám đốc Dịch, hỏi cô đi đâu, vô duyên vô cớ bị mắng ột chập.

- Tôi không về nhà, cô tìm tôi có việc gì?

- Trương Khác hẹn chúng ta đi chơi tối, tôi đồng ý thay cô rồi. Tìm cô nửa ngày trời, có điều cả chiều cũng không biết Trương Khác đi đâu, tới giờ vẫn chưa về, không phải chỉ là trêu đùa những cô gái nghèo như chúng ta đấy chứ?

Tần Dụ Cầm cắn môi lo lắng hỏi:

- Cô nói thử xem?

Vệ Lan cười.

Tần Dụ Cầm đợi tới tận 9 giờ tối vẫn không thấy Trương Khác về mới thất vọng rời đi, lúc đi còn oán trách:

- Thật đúng là, tự nói ra rồi tùy tiện bỏ quên người ta. Đúng là chẳng coi đám con gái nghèo chúng ta vào đâu, gọi một cú điện thoại cũng tốt mà, đâu phải không biết điện thoại nhà khách.

Vệ Lan chỉ cười không nói.

Phục vụ viên trực đêm có thể vào phòng nghỉ ngơi, phía bắc nhà khách có hai tầng lầu đều chuẩn bị cho vị khách có thân phận như Trương Tri Hành. Buổi tối nếu có người vào ở chỉ an bài ở nhà chính, thường thì không kinh động tới trong này.

Nhưng Vệ Lan lại nghiêm túc đứng trực ở quầy phục vụ cả đêm, ngoài vẫn cứ mưa suốt, nước mưa tí tách không ngừng, cho tới tận 6 giờ sáng, mặt trời đã tỏa nắng khắp thành phố đám Trương Khác mới trở về, toàn thân từ trên xuống dưới ướt sũng, tìm Vệ Lan nói một cái :” Chẳng lẽ đứng trên đê suốt cả đêm sao?”

Trương Khác nhìn cô một cái rồi lặng lẽ đi lên lầu.

Vệ Lan do dự không biết có nên mang nước nóng lên hỏi thăm một chút không thì Phó Tuấn đi xuống nói với cô:

- Pha hộ chúng tôi một ấm trà gừng mang lên được không?

Vệ Lan mau mắn gật đầu:

- Vâng, tôi mang lên ngay.

Người Phó Tuấn cũng đã ướt hết, đứng trong mưa gió cuồng loạn trên đê như thế, ô che thế nào cũng vô dụng.

Vệ Lan vội vàng chạy tới nhà bếp thái gừng, lại kiếm chút đường đỏ mang lên, nhưng không thấy Trương Khác, Phó Tuấn nhận lấy trà gừng nói một tiếng “cám ơn” rồi để cô xuống lầu.

Sáng sớm giao giao ban, Dịch Đan Thanh đi vào quan sát Vệ Lan rồi hỏi:

- Sao trông em tiêu tụy thế, em đứng đây cả đêm đấy à?

- Vâng ...

Vệ Lan gật đầu, mỗi một chẳng muốn nói nhiều.

- Cậu ta mấy giờ về?

Dịch Đan Thanh đoán ngay ra:

- Sáu giờ sáng à, toàn thân ướt hết, chắc đứng trên dè cả đêm, hiện đang ngủ trong phòng.

“Vì sao?” Câu này từ hôm qua cho tới giờ vang lên trong đầu Dịch Đan Thanh không biết bao lần, lấy một chiếc chìa khóa đưa cho Vệ Lan:

- Em tới phòng chị tắm rửa rồi ngủ đi, thiếu ngủ là kẻ thù của phụ nữ đấy.

Dịch Đan Thanh chuẩn bị một gian phòng riêng ở nhà khách, đó là đặc quyền cô đáng có.

- Vâng ...

Vệ Lan cầm lấy chìa khóa của Dịch Đan Thanh về phòng tắm nước nóng, chui vào chăn ngủ say sưa, tới tận trưa Dịch Đan Thanh gõ cửa mới tỉnh lại.

- Con bé chết tiệt này này, trần truồng ngủ như thế không sợ có tên đàn ông nào lén lút mò vào phòng à?

378. Chương 378: Danh Chấn Tân Vu

- Chị Dịch có phải là đàn ông đâu.

Vệ Lan cười khúc khích.

- Dáng vẻ em thế này ngay cả nữ nhân cũng động lòng đấy.

Dịch Đan Thanh nhìn Vệ Lan quần chăn bọc lấy người, da thịt lộ ra ngoài làm sương ghen tuyệt thẹn, dưới mái tóc rối xỏa tung là đôi mắt mơ màng ngái ngủ, môi hồng hơi trề ra, thần thái uể oải nũng nịu đó không ai có thể kháng cự nổi, đưa tay vào trong chăn, vuốt ve da thịt non mềm bóng láng của Vệ Lan, sờ từ lưng cho tới hông, không thấy vướng víu gì:

- Con bé chết tiệt này, sao không mặc gì hết, thềm nam nhân rồi phải không?

- Chị Dịch ...

Vệ Lan bị Dịch Đan Thanh sờ tới ngứa ngáy, chịu không nổi người vặn vẹo như rắn:

- Chị mới thềm nam nhân ấy ... Ối ... Chị ... Ừ, ư ... Đừng cho tay vào đó ...

Vệ Lan kẹp chặt hai chân lẫn lên giường, chăn bị rơi ra, trắng trẻo như con dê non, hai bầu ngực không to nhưng xinh xắn vừa vặn, núm vú hồng rung rinh, còn vùng thánh địa đào viên rậm rạp cổ thơm, cánh mũi phập phồng, mặt hồng nóng rực bại lộ cơ thể mẫn cảm ...

- Còn chồi nữa thôi, chị mới sờ mấy cái mà không chịu nổi rồi...

Dịch Đan Thanh cười ngồi xuống giường, tay trèo lên ngực, nắn nhẹ hai quả đào mơn mớn, chắc nịch:

- Có muốn biết anh chàng em nhưng nhớ hôm qua oai phong thế nào không?

- Chị toàn nói lung tung, ai nhưng nhớ cậu ta?

Vệ Lan xấu hổ, cơ thể không chịu nổi bàn tay điêu luyện của Dịch Đan Thanh, ké chặn bọc lấy người. Miệng nói:

- Có gì mà oai phong chứ? Em không muốn nghe.

- Không muốn nghe, vậy thì chị không nói nữa.

- Không nói thì thôi, chị ra ngoài đi, đừng phá quấy giấc ngủ của em.

Vệ Lan hờn dỗi quay người đi.

Địch Đan Thanh nhìn thấy Vệ Lan như thế thầm thở dài, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng:

- Em gái ơi đừng có ngốc, ở trong mắt nam nhân như thế, chúng ta nhiều lắm chỉ là món đồ chơi xinh đẹp mà thôi, đừng để bản thân lún vào. Qua ngày hôm qua, chuyện của cậu ta đã truyền khắp Tân Vu rồi, nghe nói ở Hải Châu cậu ta có một cô bạn gái mà gia trưởng của hai bên đều đã thừa nhận, còn là thiên kim đại tiểu thư nhà thị trưởng. Các cô gái xinh đẹp vây quanh cậu ta chẳng phải chỉ có một hai người, ở Hải Châu cậu ta nổi danh ngông cuồng.

- Thế thì sao ạ?

Vệ Lan quay người lại, chặn tuộc xuống để lộ bờ vai thon nhỏ, ánh mắt linh động nhìn Địch Vệ Lan:

- Em chỉ biết cậu ta là khách của nhà khách, còn em là phục vụ viên ở nơi này, lún vào hay không lún vào gì chứ? Chị Địch, chị thật nhảm chán.

Vệ Lan ngồi bật dậy:

- Á, có khi cậu ta sắp tỉnh rồi, nói không chừng bụng đói meo mà không tìm được ai ...

Rồi ôm quần áo chạy vội vào phòng vệ sinh, lúc đi ra thấy Địch Đan Thanh nằm trên giường, dù là nằm bầu vú vẫn nhô cao ngạo nghễ, làm Vệ Lan cơ thể còn chưa phát triển hết rất hâm mộ, tình nghịch đưa hai tay ra bóp trả thù:

- Chị Địch, hai thư này của chị thật lớn, lúc mệt có gác nó lên bàn nghỉ không?

- Cái con lẳng lơ này, mau đi đi.

Địch Đan Thanh cười mắng:

- Chị Địch ...

Giọng Vệ Lan đột nhiên nhỏ xuống:

- Ủ...

- Chị có tin Trương Khác là loại người như vậy không?

~oOo

~~Cứ như từ cõi chết trở về, Trương Khác từ trong nước thò đầu ra, há miệng thở hồng hộc, mặc dù toàn thân có cảm giác sức cùng lực kiệt, chỉ muốn nằm mãi, nhưng phải phần chần trở lại, còn quá nhiều việc phải làm, Trương Khác dùng cách này kích thích tinh thần của bản thân.

Từ bồn tắm đứng dậy, đi ra roi gương, thấy mình chỉ trong một đêm không ngờ lại gầy đi, Trương Khác lắc mạnh đầu, lau khô tóc, mặc y phục, hít sâu một hơi, cảnh cáo bản thân:" Đã nhìn thấy cô ấy rồi, phải trở về cuộc sống của mình thôi."

Đẩy cửa ra, đám Phó Tuần , Mã Hải Long vẫn cẩn thận gác bên ngoài, Trương Khác cười khổ, một số chuyện vĩnh viễn không giải thích được, bình thần nói:

- Thi thoảng có chút cảm xúc thôi, mọi người không ngạc nhiên chứ.

- Không đâu.

Phó Tuấn cười thật thà:

- Tôi còn thấy thường ngày Khác thiếu gia hơi thiếu cảm xúc ấy chứ.

Trương Khác miệng nhếch, nhưng không cười nổi:

- Tôi đói rồi, xem xem nhà khách lúc này có làm được món gì ăn không?

Thấy Trương Khác khôi phục lại vẻ bình thường, đám Phó Tuấn rút lui khỏi phòng, xuống tìm phục vụ viên chuẩn bị thức ăn.

Trương Khác ngồi trong phòng khách nhỏ xem tin tức, TV đang đưa tin thành ủy Tân Vu đang trì bị cuộc họp toàn thể mở rộng, nghĩ :” Tân Vu chăm họp thật. Có các cuộc họp thế này cũng tiện cho cha làm quen với quan viên lớn nhỏ ở Tân Vu.”

Cửa phòng mở ra, Trương Khác quay đầu lại, thấy Dịch Đan Thanh và Vệ Lan cầm những hộp nhựa đựng thức ăn vào.

Trương Khác ngạc nhiên:

- Còn tưởng ở đây không gặp được hai tiểu thư nữa, ài, chuyện này sao dám làm phiền đại giá của các tiểu thư chứ?

- Bí thư Giang đích thân dặn chúng tôi phải chiều cố thật tốt cho cuộc sống của cậu, chúng tôi làm sao dám sơ xuất?

Dịch Đan Thanh nhoẻn miệng cười duyên, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, mở từng chiếc hộp ra đặt trên bàn:

- Khác thiếu gia ăn tạm chút này đã, tôi bảo nhà bếp chuẩn bị vài món nóng hổi rồi, sẽ mang lên ngay.

- Nào nào, tự kiểm ghế mà ngồi đi.

Trương Khác gọi đám Phó Tuấn:

- Có thịt heo là tốt lắm rồi, không cần nữa đâu.

Mấy người bọn họ đói tới hoa cả mắt rồi, ăn như sói tạp hổ vồ, chớp mắt một cái mấy hộp cơm đã chui hết vào bụng mà mới chỉ lưng lửng. Dịch Đan Thanh định gọi điện phía dưới chuẩn bị thêm thức ăn, Trương Khác ngăn lại:

- Đủ rồi, thêm nữa nó nứt bụng đấy. Các anh ai chưa đủ no thì uống thêm chút nước lót dạ, bụng để tới tối ăn tiệc lớn.

Trương Khác xoa bụng, thấy thái độ của Dịch Đan Thanh hơi khác hôm qua, hỏi:

- Chị Dịch biết hôm qua xảy ra chuyện gì rồi à?

Dịch Đan Thanh tất nhiên không thừa nhận mình và Vệ Lan có mặt ở hiện trường, cười duyên nói:

- Khác thiếu gia danh chấn Tân Vu, tin tức lan đi từ tối qua rồi, chỗ tôi không phải là mức lạc hậu chậm chạp, sao mà không nghe thấy chứ?

- Vậy chị Dịch có biết đối phương là ai không?

Trương Khác nhìn chăm chú vào mắt Dịch Đan Thanh, cô gái này đuôi mắt mang theo vài phần lả lơi, lúc nào cũng sóng sánh nước, một đôi mắt đẹp và cảm dỗ quá mức:

- Gây ra động tĩnh lớn như thế tôi thật không ngờ.

- Đúng là lớn thật, kinh động tới nửa số lưu manh ở Tân Vu cơ mà.

Thấy Trương Khác nhìn mình, Dịch Đan Thanh càng tỏ ra phóng túng:

- Vậy mà chẳng một ai dám động tới một sợi tóc của Khác thiếu gia, Khác thiếu gia thật oai phong.

Trương Khác hơi cau mày, giọng điệu giang hồ của Dịch Đan Thanh quá nồng, làm lời của cô ta nghe chẳng dễ chịu chút nào, nhưng cô ta trẻ như vậy đã leo lên được vị trí này, thế nào cũng phải có thủ đoạn hơn người, tin tức cũng linh thông, nếu cô ta tiết lộ một chút thì quá tốt, nên bình tĩnh ra hiệu cho cô ta nói tiếp.

Dịch Đan Thanh thu ánh mắt biểu lộ hơi thái quá lại:

- Chuyện âm ỉ như thế, chắc thị trưởng Trương biết rồi chứ?

- Ba tôi à, có thể biết có thể không.

Về mặt Trương Khác không biểu lộ gì mấy, y không muốn để cô gái thông minh này nhìn ra quá nhiều tin tức.

Dịch Đan Thanh tất nhiên muốn biết thái độ của Trương Tri Hành với việc ngày hôm qua, chuyện mặc dù không rùm beng lên, nhưng hơn trăm tên lưu manh tập trung lại uy hiếp con trai phó thị trưởng mới nhậm chức, đây là sự kiện cực đoan vô cùng ác liệt.

Lưu Bân hôm qua biết được tin tức, như gặp đại họa, cuống cuồng từ Thiên Vân Sơn chạy về, tới tiểu khu Tân Ấp thì kịch hay đã tàn, cả người và xe Trương Khác không biết đã đi đâu, ông ta mà biết quan viên chính phủ mà nổi điên lên, là lấy thủ đoạn nhân dân chuyên chính ra cho người khốn đốn.

Xã hội đen à, có cả trăm tên cũng chỉ là tờ giấy lộn, trừ khi anh có quan hệ mạnh với chính quyền, không may nghe nói vị phó thị trưởng mới tới lại lịch bất phạm, lại nghe người dưới kể lại biểu hiện của Trương Khác hôm qua, đó tuyệt đối là người từng trải rồi, ông ta sao chẳng sợ hết hồn.

379. Chương 379: Mượn Thế Lập Uy

Lưu Bân chỉ sợ đột nhiên từ ngoài thành phố có mấy trăm cảnh sát vũ trang tiến vào, tiến đã kích xã hội đen lập lại trật tự, ông ta ngay trước mặt đám đông tát cho thằng con tóc vàng rơi cả răng. Theo người chứng kiến kể lại, tuyệt đối ra tay còn tàn nhẫn hơn Trương Khác chiều hôm qua.

Đương nhiên thôi, làm cho người ngoài xem mà, ông ta hi vọng nó truyền tới tai Trương Khác, Lưu Bân còn ngay trong đêm đưa con trai khỏi Tân Vũ, dù sao ông ta vẫn thương con.

Dịch Đan Thanh nghĩ chắc giờ này tên Tóc Vàng đã lên máy bay về Úc rồi. Ngoài ra Lưu Bân còn liên hệ với đám đại ca tham gia chuyện hôm qua trốn ra ngoài, vì hôm qua Dịch Đan Thanh có mặt, mà Trương Khác lại ở trong nhà khách, nên Lưu Bân hi vọng cô ta ra tay hòa giải.

Dịch Đan Thanh thấy buồn cười, Lưu Bân sai người đi tìm Trương Khác cả đêm, không biết y đứng trên đê cả đêm.

Nhìn Trương Khác ăn ngấu nghiến, Dịch Đan Thanh thực sự hoài nghi y có độc ác như vậy không? Liệu Lưu Bân có quá mẫn cảm không? Nhưng bất kể thế nào Trương Khác nổi danh ở Tân Vũ chỉ trong một đêm, chưa nói bạch đạo, hắc đạo thì không còn ai là không biết nữa.

Dịch Đan Thanh nghĩ hôm qua Trương Khác chẳng tổn thất gì, chắc không oán hận. Có điều La Văn thì khó nói, có cơ hội tốt như vậy mà không làm được gì ... La Văn là kẻ dù chỉ một chút oán hận cũng sẽ làm kẻ thù tan nhà nát cửa.

Sự khác thường của Trương Khác hôm qua, bất kỳ cô gái có trái tim mẫn cảm nào cũng xúc động, cho dù không biết nguyên nhân, Dịch Đan Thanh nghĩ mình sẽ mãi mãi không quên được cảnh Trương Khác mím môi đứng trong mưa.

Chỉ là hiện giờ Trương Khác khôi phục lại bình thường, trả lời rất lấp lửng, làm cô không đoán ra được thái độ của y với sự kiện này :” Rốt cuộc trong lòng y có oán hận không, hay chỉ coi đây như việc vụn vặt trong cuộc sống.

- Bọn chúng là ai?

Trương Khác thấy Dịch Đan Thanh hơi mất tập trung, hỏi thẳng thừng:

- Hơn trăm tên lưu manh quây khắp phố, tính chất rất nghiêm trọng.
- Không nghiêm trọng thế đâu, chẳng phải hỗ trợ uy phong cho Khác thiếu gia sao?

Địch Đan Thanh cố nói thật hời hợt:

- Là Lưu Hân, con trai Lưu Bân tổng giám đốc Cty mật dịch Đại Hưng, Đại Hưng có chút ảnh hưởng ở khu phía đông, hôm qua Lưu Bân lên núi thấp hương .. Ài lão đó người thối hoặc mùi tiền, không sợ làm hòa thượng trong chùa thối theo sao hi hi ... Lưu Hân cũng bị cậu trị cho thâm, cho nên mới mượn danh nghĩa ba hấn gọi vài người tới, đa phần chỉ là xem náo nhiệt thôi mà.
- Nghe qua có vẻ giống doanh nghiệp chân chính quá nhỉ?

Trương Khác nhếch méo cười:

- Tôi rất muốn gặp những nhà doanh nghiệp đương địa của Tân Vu.

Mặc dù Trương Khác cười, Địch Đan Thanh không cảm nhận được chút ý cười nào của y, khác hẳn với vẻ dừng dừng hời hợt mấy hôm trước, lúc này y như thanh kiếm sắc đã rời vỏ, làm người ta nhìn mà sợ, đành cười gượng nói:

- Cậu có ý này thì hay quá, giám đốc Lưu cũng muốn mời cậu một bữa.
- Lưu Bân thông qua cô mời tôi à?

Trương Khác hơi ngạc nhiên, y đương nhiên không tin Lưu Bân là doanh nhân đang hoàng, mà không ngờ Địch Đan Thanh là nhân vật qua lại với cả hắc bạch đạo:

- Ông ta biết tôi ở đây nhanh đấy nhỉ, không gặp.

Địch Đan Thanh không nghĩ Trương Khác trở mặt nhanh như thế, lúng túng ngồi đó thấy Trương Khác mặt nghiêm lại, có một số câu không thoát ra khỏi miệng được, thấy Vệ Lan dọn dẹp hộp thức ăn xong, không còn lý do ở lại nữa, hỏi Trương Khác tối muốn ăn gì, cô bảo nhà khách chuẩn bị.

Trương Khác lắc đầu:

- Chúng tôi sẽ đi ra ngoài ăn.

Đợi hai cô gái đi rồi, Trương Khác cười nhạt:

- Cô ta còn tưởng tôi muốn kết giao với đám long xà ở Tân Vu để kiếm chác cơ đấy, anh Hứa hai ngày qua có tiến triển gì không?

Xưởng gổm của Hứa Thụy Bình có chút quan hệ nghiệp vụ với đơn vị ở Tân Vu, để hấn đi nghe ngóng tin tức là thích hợp nhất.

- Chuyện trên đề chưa có tiến triển gì, có điều Lưu Bân không phải kẻ đơn giản, có thể nói là tay trùm che nửa bầu trời Hải Châu, trừ công ty mật dịch mà cô ta nói ra. Lão ta còn có một khu giải trí Hoàng Hậu ở phía đông thành phố, nghe nói người có tiền ở Tân Vu đều thích tới đó tiêu khiển.
- Nói vậy tối nay chúng ta có chỗ dừng chân rồi.

Trương Khác gạt gù cười rất thần bí.

Vệ Lan cầm hộp thức ăn theo Địch Đan Thanh ra ngoài, hỏi nhỏ:

- Chị Địch, chị bảo cậu ấy oai phong là chuyện đó à?
- Con bé chết toi nói không muốn nghe cơ mà?

Địch Đan Thanh nhéo hông cô:

- Bân lão đại muốn cúi đầu trước y, y không thềm để ý, còn chưa đủ oai phong à?

~~o0o

~~Đường vào tòa nhà chính đối diện với phía nắng chiều chiếu xuống, Vệ Lan ngồi chống cằm lên quầy phục vụ ngắm nhìn ngắm ánh sáng chiều đỏ rực bên ngoài cửa kính.

- Cậu ta chưa xuống à?

Địch Đan Thanh đẩy cửa đi vào, đôi mày mang lo âu cố dồn nén, khuôn mặt quyến rũ không còn chút vẻ lả lơi thường thấy.

- Dạ, cậu ta và Phó Tuấn chưa hề xuống lầu, còn ba người kia thì đi tới giờ chưa về.

Vệ Lan mặc dù không phải thiếu nữ ngây thơ như một trang giấy trắng, nhưng là cô gái có khuynh hướng tin vào trực giác của mình, cho nên không thấy sự việc nghiêm trọng lắm:

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy ạ?

Vệ Lan buổi chiều ở lại nhà khách trực ban, Trương Khác ở lý trên phòng, nhưng người bên cạnh y thì ra vào liên tục, hình như đang mưu tính chuyện gì đó. Địch Đan Thanh càng thêm lo lắng.

- Sở công an tỉnh gọi điện hỏi cục công an thành phố chuyện xảy ra hôm qua, vậy mà phó thị trưởng Trương làm như không hề có chuyện gì cả, em nói xem đã xảy ra chuyện gì?

Địch Đan Thanh đi tới sau quầy phục vụ kéo ghế ngồi xuống:

- Còn có người nói nhìn thấy có hai chiếc xe Santana mang biển Hải Châu đi vào thành phố, người trong xe mặc đồng phục cảnh sát. Xem ra cậu ta không hề có ý để Tân Vu giải quyết chuyện này, ngay cả một cơ hội tìm người nói đỡ cũng không có, bên ngoài bão tố sắp ập tới, còn nơi này chẳng có động tĩnh gì...

- Đâu thể nói là có liên quan tới cậu ấy chứ.

Vệ Lan cảm thấy người ngoài kia có phải hơi quá khẩn trương rồi không.

- Hầy, con cóc này ...

Địch Đan Thanh bực dọc nói:

- Những chuyện đằng sau biết nói thế nào với em đây, Bân lão đại mặc dù chẳng phải tử tế gì, nhưng so với đám khốn nạn Long Hoa thì tốt hơn một chút, Trương Khác muốn trừng trị Bân lão đại, chẳng phải là làm đám Long Hoa sung sướng sao?

Tần Dụ Cẩm và một cô gái khác nắm tay nhau nói cười đi vào, bọn họ tới thay ca, thấy Địch Đan Thanh ngồi sau quầy phục vụ mặt nghiêm tới phát sợ, khẩn trương nhìn đồng hồ treo trên tường, may là chưa đi muộn, rụt rè chào:

- Chào giám đốc Địch ...

- Ở đây có người chết à? Nhìn thấy tôi còn không cười, có phải thấy khách càng sừng mặt lên không?

Địch Đan Thanh nghĩ Tần Dụ Cẩm tiết lộ địa chỉ của Vệ Lan cho Trương Khác, khổng chế không được thuộc hạ là chuyện cô ta kỳ hựu nhất, dù Tần Dụ Cẩm có tỏ ra ngoan ngoãn ra sao, nhưng cứ có cơ hội là cô ta mắng chửi, nếu không thì không sao hả giận được.

Tần Dụ Cẩm không biết đắc tội với Địch Đan Thanh ở chỗ nào, không dám giải thích, muốn nặn ra nụ cười, nhưng mắt chực khóc.

- Chị Địch oai phong thật đấy.

Địch Đan Thanh còn muốn mắng vài câu nữa cho hả đột nhiên thấy Phó Tuấn và Trương Khác từ góc rẽ cầu thang đi ra, vừa rồi không hề nghe thấy tiếng bước chân, chẳng lẽ họ đã đứng ở cầu thang lâu rồi?

Địch Đan Thanh kinh hãi, buổi trưa cô ta nói chuyện với Trương Khác có ý đỡ cho Bân lão đại, vừa rồi nói chuyện với Vệ Lan cũng thiên vị cho ông ta, nhất là vừa tới đã hỏi hành tung của Đám Trương Khác, đều mà y hiểu lầm Vệ Lan ở đây giám thị mình thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng là Địch Đan Thanh vừa vào thì Trương Khác và Phó Tuấn cũng vừa xuống, nghe cô ta hỏi hành tung của mình, liền đứng lại nghe trộm, không ngờ quan hệ giữa Địch Đan Thanh và Lưu Bân không hề đơn giản,

những tin tức nhạy cảm cô ta đều biết kịp thời, đến lúc Tần Dụ Cẩm đi vào bị quát, Trương Khác không nấp nữa, đi thẳng ra.

380. Chương 380: Đi Gây Sự

Địch Đan Thanh gặp qua vô số người, luồn lách trơn tru giữa các thế lực, vậy mà đối diện với Trương Khác lại có cảm giác trối chân trối tay không làm được gì, đại khái là với tính cách hoàn khổ của y không có biện pháp đặc trị.

Thấy Trương Khác đột ngột đứng ra nói cho Tần Dụ Cẩm, cười điệu đà:

- Làm Khác thiếu gia chê cười, tôi nghiêm khắc với bọn chúng một chút chẳng phải để cậu ở đây được thêm thoải mái sao?

Trương Khác không thêm trả lời cô ta, đi tới ngoài cửa mới nói:

- Buổi tối tôi chuẩn bị đi chơi, đã hẹn Tiểu Tần làm dẫn đường, vừa khéo chị Địch ở đây, tôi xin phép chị cho cô ấy nghỉ ..

Địch Đan Thanh đang lấy làm lạ vì Trương Khác không bám lấy Vệ Lan nữa, thì nghe y nói:

- Tiểu Tần, chín giờ tối tôi bảo người đón cô tới KTV Hoàng Hậu nhé ...

Trương Khác ném lại câu này rồi bỏ đi, không thêm đợi Địch Thanh đồng ý.

- Người này thật là, hôm qua hẹn rõ ràng rồi mà không xuất hiện, hôm nay không biết có cho người ta leo cây nữa không ...

Tần Dụ Cẩm vừa mừng vừa dỗi, khuôn mặt rạng rỡ cười, nhưng cúi đầu không dám nhìn Địch Đan Thanh, song không khỏi đắc ý nhìn về phía Địch Đan Thanh và Vệ Lan.

Trương Khác đứng ra chống lưng cho cô chưa tính, lại còn mời đi chơi ngay trước mặt bọn họ, làm Tần Dụ Cẩm vui khỏi phải nói, chỉ trách y không đưa mình đi ngay còn phải đợi tới tối.

Hộp đêm Hoàng Hậu là khu giải trí xa hoa nhất lớn nhất Tân Vu, Địch Đan Thanh nghe thế thì biết Trương Khác không bước chân khỏi cửa, nhưng đã làm rõ thông tin về Lưu Bán rồi, không đưa Vệ Lan đi cùng, chắc là hoài nghi bọn họ có quan hệ với Lưu Bán, đó là điều cô ta sợ nhất, dù cô ta không hiểu mấy về Trương Khác, nhưng biết với một hoàn khổ mà nói, ghét nhất là bị người ta ngầm kiểm soát sau lưng.

Địch Đan Thanh chẳng buồn giáo huấn Tần Dụ Cẩm nữa, tránh cô ta đặt điều trước mặt Trương Khác thì quan hệ với y càng thêm căng thẳng, phẩy tay bảo Tần Dụ Cẩm và cô gái còn lại:

- Thay đồng phục làm việc đi, trước giờ giờ cô vẫn phải trực đây.

Rồi cầm điện thoại trên quầy quay số:

- Bàn lão đại, không phải bà cô đây không nói giúp ông, mà tính khí của đám thái tử gia này, đám phụ nữ chúng tôi không thấu được. Trương Khác 9 giờ sẽ tới Hoàng Hậu, ông tự xem lấy mà làm.

- Trương Khác muốn tới địa bàn của Bàn lão đại gây sự sao chị?

Vệ Lan lo lắng hỏi:

- Ai mà biết được.

Địch Đan Thanh cúp điện thoại:

- Không chịu nhận lời mời của người ta lại dẫn người tới địa bàn của người ta ... Thôi đi, thôi đi, chuyện này vốn chẳng dính líu tới chúng ta, đừng quan tâm nữa, em hết giờ rồi, về đi.

oOo

Nội thành Tân Vu đa phần là nhà lầu bốn năm tầng, rất ít có tòa nhà cao tầng mang sắc thái hiện đại hóa, có điều ở phía đông có một tòa nhà cao hơn 20 tầng, tường ốp kính, sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, đó là kiến trúc khá bắt mắt ở Tân Vu, Cty Đại Hưng và KTV Hoàng Hậu của Lưu Bân đều đặt ở đây.

Tầng 20 tòa nhà, có một nam nhân trung niên cười tầm thước đứng ở trước cửa sổ, mày nhìn chằm nhìn dòng xe qua lại phía dưới, phảng phất trong lòng gánh áp lực vô hình cực lớn. Ông ta chính là Lưu Bân.

Một nam nhân tuổi cao hơn một chút đẩy cửa vào, đó là Đào Kiến, anh rể Lưu Bân:

- Trưởng ban Dịch gọi điện tới, nói phó thị trưởng Trương làm như không có chuyện gì xảy ra, ông ta không dễ nói chuyện chút nào. Còn bên Hải Châu chưa liên lạc được.

Lưu Bân thở dài:

- Em biết rồi, anh liên lạc thêm với phía Hải Châu đi, dù sao Trương Tri Hành sinh ra lớn lên ở đó, nói không chừng kiếm được người trung gian điều giải.

- Có điều xem chừng lần này phía bọn họ bày thế rất lớn, hay là ông ta muốn lấy chúng ta ra khai đao lập uy.

- Rất có khả năng.

Lưu Bân thở dài cực kỳ lo lắng:

- Trương Tri Hành mới tới Tân Vu, không có cơ sở gì, ông ta trực tiếp ra mặt gây áp lực đã dễ giải quyết, nhưng mà giờ vòng qua thành phố, trực tiếp dùng tới quan hệ ở sở công an tỉnh, đám quan viên này, đen tối hơn chúng ta nhiều, ăn thịt người không nhả xương ... À, vừa rồi Đan Thanh gọi điện, nói Trương Khác tới sẽ dẫn người tới Hoàng Hậu, anh bảo người dưới lời đi, mặc cho y đập phá.

Đào Kiến gật đầu:

- Anh sẽ đích thân tới tọa trấn, bảo mọi người thu lại máu nóng.

- Tiểu Hân tới Úc rồi chứ?

Lưu Bân lắc đầu:

- Đụng vào ai không đụng, lại đụng vào tên sát tinh này, không phải em trách em gái anh, nhưng anh xem cô ấy chiều Tiểu Hân thành dạng gì rồi, không biết trời cao đất dày, tưởng Tân Vu này to lắm à? Sao không đi chọc vào con trai La Quy Nguyên ấy.

Đào Kiến cố nói đỡ cho cháu:

- Chuyện này không trách Tiểu Hân được, là tên sát tinh kia ra tay trước mà.

- Đừng tưởng là em không biết gì hết, nếu em có mặt ở hiện trường, cũng đá cho nó lăn ra đất. Chuyện này qua rồi, anh nói với em gái anh, bảo cô ấy về đi, không cần ở lại đó hầu hạ thằng tiểu tử tổng đó nữa, phí sinh hoạt cũng khổng chế nghiêm cho em, cho nó ở ngoài chịu chút khổ cực mài rũa tính khí đi. Du học, du học cái chó gì, một câu ngoại ngữ cũng không nói được.

Lưu Bân càng nói càng sôi máu:

~oOo

Dưới lầu, chiếc Volvo xám bạc chậm chậm đi qua, Trương Khác ngồi trong xe, nhìn ngắm cảnh trí xa hoa ngoài KTV Hoàng Hậu:

- Đáng tiếc Lưu Bân không khéo bằng Trương Nhi Lập của Long Hoa, có vẻ công trình bao thầu ở Tân Vu này chẳng có cái nào ra hồn.

Y đang cùng Phó Tuấn về nhà mới ăn cơm.

Trương Khác về nhà ăn cơm, bị tóm làm cu li quét dọn vệ sinh, gần tới 9 giờ mới lên xe tới hộp đêm Hoàng Hậu.

Xe tới đầu đường hộp đêm Hoàng Hậu chờ đợi chốc lát, mặc dù kinh tế Tân Vu chẳng ra sao, nhưng bên cạnh Hoàng Hậu có mấy quán cà phê cấp bậc không tệ, Trương Khác ngồi đó đợi một lúc, Mã Hải Long lái xe đưa Tần Dụ Cẩm tới.

Tần Dụ Cẩm dày công trang điểm, mặc dù chưa thể coi là tuyệt mỹ, nhưng khuôn mặt xinh xắn, vóc dáng yếu điệu lả lướt, đi giày cao gót, tất lụa màu da, chiếc váy bó dài chưa tới gối, áo phong ngắn tay ôm vừa cơ thể, khiến hạng son phấn dung tục có thể so bì, nói chung là một cô gái mà nam nhân dân ra ngoài không phải mất mặt, nhìn ra được cô ta không phải tới chỗ này một hai lần.

Nhìn từ bên ngoài hộp đêm Hoàng Hậu chiếm ba tầng đầu của tòa nhà, có sân nhảy, quán bar, phòng karaoke .. Có thể coi là khu giải trí cỡ lớn rồi, mặc dù kinh tế Tân Vu xếp gần hết toàn tỉnh, nhưng người có tiền ở Tân Vu hưởng thụ chẳng hề kém các nơi khác.

Nhân viên tiếp tân tươi cười mở cửa cho khách, cửa vào sân nhảy mở toan, bên trái có cầu thang lên lầu, Trương Khác đứng ngoài cửa, lạnh nhạt nhìn thể giới đèn màu xanh đỏ trong ngoài, có thể nhìn thấy cột sắt bên trong cùng, các cô gái mặc váy da thú lộ cặp chân trắng miên man, người thường đi qua đây không nhìn được muốn vào trong nhìn ngó.

Trương Khác đứng ở cửa một lúc, chẳng nói có vào hay không, tiếp tân mặc dù cổ tay nhìn rõ hình xăm, nhưng cung kính khom lưng giữ cửa đợi Trương Khác, trên mặt không có vẻ gì là sốt ruột, nhưng cô gái đi sau lưng bọn họ thì khó chịu nói:

- Có vào hay không vậy, chặn ở cửa như bia mộ vậy ...

Trương Khác quay đầu lại nhìn một cái, cô gái này mồm miệng chanh chua nhưng trông rất được, miệng mím chặt tựa hồ rất bất mãn vì đám Trương Khác chặn cửa.

Vốn bọn họ tới đây là để gây sự, có người phát ra lời đụng chạm như thế, phải vung tay đánh luôn rồi, nhưng đối phương là cô gái dung mạo ngọt ngào như thế, Trương Khác không nỡ ra tay, tránh sang một bên nhường cô ta vào trước.

- Hừ.

Cô gái đó chun mũi hướng về phía Trương Khác, nhẹ nhàng bước lên bậc thềm, cô ta mặc áo lộ lưng, da dẻ vô cùng sáng bóng, mặc dù chỉ mới 18- 19 tuổi, bóng lưng hết sức gợi cảm, eo nhỏ nhắn, hai cặp mông đong đưa qua lại, chiếc váy ngắn chỉ qua mông một chút, lộ ra cặp đùi mê người.

Trương Khác chép miệng, nếu hộp đêm Hoàng Hậu có hai ba cô gái cấp bậc thế này thôi, thì không muốn đông khách cũng không được.

381. Chương 381: Vung Dao Đoạt Tình

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

382. Chương 382: Trương Khác Giở Trò Lưu Manh

Phó Tuấn nghe ra, không ngờ Lưu Bàn vòng vèo tìm tới được tận Thịnh Thanh, chuyện này không thể làm lớn lên nữa rồi, hỏi:

- Giờ phải làm sao?

- Không sao, cứ đợi đi.

Trương Khác thần nhiên nói:

Lưu Bân hạ mình tới mức này, có đập nát cả hộp đêm Hoàng Hậu cũng mất hứng, còn lưu lại ác danh ngang ngược vô lối, ý thể khinh người. Ngược lại tên thanh niên kia trước khi bỏ đi ánh mắt rất thú vị, đợi hân thêm một c hút xem có gì hay không.

Đào Kiến Tân đi cầu thang máy lên tầng 20, tổng bộ của Cty Đại Hưng, Lưu Bân vẫn đứng ở cửa sổ văn phòng.

- Đã liên hệ được với phía Hải Châu chưa?

- Phải người đi rồi, nghe nói người đó tới Đông Xã không mang di động theo, người của chúng ta vẫn đợi tin tức ở Hải Châu.

Đào Kiến Tân lo lắng nói:

- Con trai của La Quy Nguyên ở dưới, xem ra đang đợi kịch vui.

- Tên chó má Trương Nhi Lập.

Lưu Bân hầm hừ chữ:

- Thái Quân đã đi hơn nửa tiếng rồi, chẳng lẽ hân không dám ra tay?

- Trừ khi có người đã nói ra thân phận của Trương Khác. Bạn gái của hân tướng mạo không tệ, ở chỗ chúng ta không tìm được cô gái nào xuất sắc hơn, Thái Quân sao nỡ bỏ lại? Hơn nữa chỉ có hai người đi theo Trương Khác vào, còn hai người đợi ngoài xe, mà đân bạn Thái Quân toàn là sinh viên trường thể thao, chỉ mong có cơ hội gây sự, đâu phải hạng nhất gan ...

Lưu Bân trầm ngâm nói:

- Bốn người đi theo Trương Khác rất chuyên nghiệp?

- Chưa động thù nên không biết, chắc là không tệ, hơn nữa rất cảnh giác.

- Phô trương thật.

Lưu Bân cảm khái:

- Tới Tân Vu quấy bân làm gì chứ, tôi không tin Trương Tri Hành không kiếm được chỗ ngon hơn, chưa nói Huệ Sơn, ở lại Hải Châu cũng tốt hơn chục lần.

- Ai mà biết được chứ?

Đào Kiến Tân cũng chỉ có thể đáp như thế, bọn chúng ở Tân Vu tuy là địa đầu xà, nhưng ra ngoài ngoài thế giới rộng lớn, chúng chẳng là cái thá gì hết, cho dù tập đoàn Long Hoa của Trương Nhi Lập có tài sản gần trăm triệu cũng chỉ vênh vào được ở Tân Vu mà thôi

- Giám đốc Đào, giám đốc Đào ...

Đột nhiên có tiếng gọi hốt hoảng từ loa vô tuyến truyền ra, Đào Kiến Tân cầm lấy micro nói:

- Tôi đây có chuyện gì?

- Thái Quân dẫn một nhóm người xông vào, làm sao bây giờ?

- Kệ bọn chúng, tôi xuống ngay.

Đào Kiến Tân hạ lệnh xong, nói với Lưu Bân:

- Trò hay diễn ra rồi, anh xuống trước đây.

o0o

~~Trương Khác nói chuyện với cô gái kia, nhưng cô ta lờ tít đi, cùng lắm thì chỉ lườm y một cái, ánh mắt giông hệt lúc Trương Khác nhìn trộm quần lót của cô ta ở cầu thang.

Trương Khác rủ cô ta uống rượu thì cô ta không từ chối, còn uống rất tợn, tựa như hôm nay cực nhiều oán khí, khuôn mặt xinh đẹp đỏ dừ, cực kỳ quyến rũ.

Chiếc váy đỏ vốn đã hở lưng, phía trước ngực còn khoét rõ sâu, bầu vú xinh xinh cứ lắc qua lắc lại trông đến thích mắt, váy chỉ che được chút xíu đùi, lộ ra làn da trắng mịn.

Trương Khác đặc biệt thích các cô gái da trắng bóc, trước kia tới quán bar cũng chỉ chọn các cô gái da trắng nhất, rồi mới chú ý tới dung mạo, y đang cảm khái thì phòng bao bị người ta đá văng từ bên ngoài, chiếc ly thủy tinh trong tay sánh ra, rượu đổ lên ngực cô gái.

Trương Khác chẳng để ý tới đám người xông vào, lấy khăn giấy, chậm rãi lau đi rượu dấy ra vùng da ngực trắng nõn nà.

Thái Quân trong thấy cảnh đó giận tím mặt, xách ông thép xông vào:

- Chính là bọn chúng.

Mã Hải Long tung chân đá vào cánh cửa, tuy cửa kính đã vỡ, nhưng cánh cửa rất chắc, đập mạnh vào mặt tên theo sau Thái Quân, Mã Hải Long thuận thế huých vai tới, đóng cửa phòng lại.

Trong phòng còn duy nhất mỗi Thái Quân còn đang diễu võ dương oai chưa biết gì, Phó Tuấn đưa tay ra tóm lấy cái ông thép đập tới, bẻ sang một bên, cổ tay Thái Quân sái đi, hét lên đau đớn, bị cướp lấy cái ống, bị Mã Hải Long đá một phát từ đằng sau, ngã úp mặt xuống, tiếp đó bị Phó Tuấn cầm ống sắt đập vào mắt cá chân, khuỷu tay, mu bàn tay, trừ gào đau đớn ra thì không còn sức chiến đấu nữa.

Lúc này Mã Hải Long mở cửa ra, đám theo Thái Quân đi trả thủ tràn vào phòng bao, nhưng thấy Phó Tuấn cầm ống sắt chìa vào gáy Thái Quân đầu ngửa ra đó, Mã Hải Long tranh thủ lấy ống thép của hai tên đi đầu tiên.

Đám quen đánh hội đồng này không chú ý phía sau còn có hai người nữa áp sát, dồn bọn chúng vào không gian chật hẹp ở cửa, không nhúc nhích được, đám người Phó Tuấn đoạt hết ống thép của bọn chúng.

Trương Khác cau mày phát tay:

- Đuổi ra ngoài.

Đám người tới hộp đêm chơi thì còn ai lạ gì cảnh tranh gái đánh ghen, thấy Thái Quân hung hăng cầm vũ khí dẫn người vào báo thù liền có rất nhiều người thò đầu ra khỏi phòng bao chờ xem náo nhiệt, ai ngờ đám người gây chuyện ăn hại như thế, chớp mắt đã bị người ta khống chế.

Đào Kiến Tân đứng góc hành lang thâm đậm chân tức tối, đám người Thái Quân vô dụng làm hỏng hết kế hoạch hấn mưu tính.

Thái Quân cùng đám người của hắn bị xua tới sàn ngày bên ngoài phòng bao, lúc này đám gái nhảy đa phần đã vào phòng tiếp khách, số ít cô gái còn lại ré lên kinh hoàng, chạy như vịt né tránh, người trong phòng bao thì tràn hết ra ngoài vây quanh xem.

Trương Khác thấy La Văn cũng có mặt, trong lòng còn đang ôm một cô gái, mặt đầy phấn khích, đại khái thấy cảnh trước mắt rất vừa ý.

Trương Khác nhếch mép cười :” Còn lo mày không có mặt cơ!”

Bốn người Phó Tuấn mỗi người cầm một ống thép bao vây Thái Quân không cho hắn bỏ chạy, đám bạn Thái Quân tên nào xông tới là ăn đòn ngay.

- Mày biết ba tao là ai không?

Thái Quân bị người ta vây quanh nhìn như nhìn chó vẫn không quên bản tính hung ác.

Trương Khác nhìn thấy Đào Kiến Tân, vẫy tay gọi ông ta tới:

- Ba hắn là ai vậy?

- Thái Chí Hằng, cục trưởng cục xây dựng...

Trương Khác thầm nghĩ, có thể tới chỗ tiêu tiền như rác này chơi bởi đều không phải đơn giản, không ngờ lại là con cá khá lớn ở Tân Vu. Lưu Bân chắc là muốn mình tranh chấp với hắn để quên mất lão ta đây, liền nhặt ống thép lên chìa vào mặt Đào Kiến Tân:

- Ông biết tôi là ai, vì sao không nhắc Thái lão đệ đừng làm chuyện ngu không cứu nỗi này?

Đào Kiến Tân chỉ cô gái sau lưng Trương Khác, mặt đau khổ nói:

- Đó là bạn gái cậu ta đưa tới, làm sao tôi bảo cậu ta bỏ qua được?

- Ế?

Trương Khác quay lại ngạc nhiên nhìn cô gái:

- Cô không phải gái ở đây à?

- Mẹ mày mới là gái ở đây ấy.

Cô gái lườm Trương Khác chửi ngay, thấy y vùng ổng thếp lên, nhắm tịt mắt lại thét như cái còi.

- Bọn họ đều là sinh viên trường thể thao gần đây, cô gái này ở trường nghệ thuật, thường xuyên cùng Thái công tử tới chỗ chúng tôi chơi.

Đào Kiến Tân chỉ quanh nói:

Té ra là mình bắt cóc bạn gái người ta, Trương Khác nhìn cô gái một lượt, nhìn thế nào cũng không ra chút vẻ học sinh nào, dù là học viện âm nhạc tỉnh mười năm sau ít khi nhìn thấy cô gái nào ăn mặc khiêu khích, nói năng thô lỗ, không biết ngượng như thế. Ài, lần này giở trò lưu manh thật vô vị.

Trương Khác ngồi xuống sàn nhảy, ra vẻ đàn anh vỗ đầu đầu Thái Quân:

- Tôi biết ba cậu là ai rồi, giờ tôi nói cho cậu biết, tôi tên là Trương Khác, sau này gặp tôi có thể gọi là Khác thiếu gia, còn cô ấy ...

Trương Khác quay lại nhìn cô gái, y đang ngồi, có thể nhìn thấy cặp đùi trắng như đậu phụ cùng quần lót cô gái, thầm nghĩ cặp đùi này đáng để người ta buông thả một lần, nói tiếp:

- Rất cá tính, tôi cũng rất thích.

- Xí...

Cô gái phát ra một tiếng khinh bỉ.

Trong hộp đêm đánh nhau giành gái là chuyện cơm bữa thôi, nhưng Trương Khác ngang nhiên cướp bạn gái người ta, nếu là quen nhau trước thì cũng đành, nhưng y lại mới gặp người ta lần đầu, làm người xung quanh huyết sáo la hét ầm ĩ.

Thái Quân nghe Trương Khác nói như thế, mặt hết xanh lại trắng, nhưng sợ bị ăn đòn nên cắn chặt răng không nói gì.

383. Chương 383: Tối Trước Ăn Trước

La Văn cúi đầu nói với tên bạn:

- Nhìn thấy chưa, tên ngông cuồng đó là con trai phó thị trưởng mới tới, hiện đang ở nhà khách chính phủ.

- Biết rồi, có điều giờ mới được lĩnh giáo sự ngông cuồng của y, mọi người là người đồng đạo, phải giữ thể diện cho nhau, cướp bạn gái của người ta thành thứ chó má gì?

Tên bạn La Văn tuổi chừng 20, để đầu đinh cười nhạo La Văn:

- Chẳng trách anh có thời gian tới đây chơi với tôi, con bé nhà khách anh nhìn trúng bị y cướp mất rồi chứ gì?

Con mắt tí hí của La Văn càng thêm tăm tối, nhìn Tần Dụ Cầm đứng trong phòng bao, khuôn mặt xinh xắn đầy ủy khuất, chắc cũng cảm thấy mất mặt lắm.

- Tôi cũng thích cô ta, cậu bảo phải làm sao đây?

Trương Khác nắm tóc Thái Quân nhấc lên, vỗ vỗ má hấn:

- Hay là cho cậu nửa tiếng suy nghĩ?
- Tao nhường mày con đó đấy.

Thái Quân không còn gan động thủ nữa, cắn răng nói:

- Fu .., mày phải biết tôn trọng cô ấy chứ, sao nói nhường là nhường ngay được?

Trương Khác đẩy hấn ngã chổng gọng:

- Phải biết tôn trọng con gái, đừng có vừa vào phòng đã muốn lột sạch người ta cắn lung tung, nếu cô ấy đồng ý theo cậu thì tôi cũng không cản, đồ bị đập phá ở đây tôi bồi thường ... Đương nhiên, phải xem ông chủ ở đây có dám lấy tiền của tôi đã. Còn nếu cô ấy muốn theo tôi, thì đám các cậu cúp đuôi ngoan ngoãn về trường đi. Kiến nghị này của tôi thế nào?

Thái Quân ngớ ra, không ngờ Trương Khác tuy ngang ngược nhưng rất biết cách chơi, nhưng không dám tin y nói thật.

Trương Khác đứng dậy, đi tới bên cô gái, áp sát vào cơ thể mềm mại của cô ta, giữ cô ta đứng vững, hỏi:

- Chọn tôi hay cậu ta?
- Tránh ra.

Cô gái cau mày đẩy Trương Khác đi:

- Tưởng tôi thèm chọn cục phân như anh chắc?

Xoay người loạng choạng chen vào đám đông.

Đương Khác nhún vai, ném ống thép xuống sàn nhảy coong một cái, chỉ Thái Quân cảnh cáo:

- Lần sau đừng để tôi nhìn thấy cậu cầm ống thép nữa, hừ, hay ho không học lại đi học xã hội đen.

Rồi bỏ mặc đi vào phòng bao, Phó Tuấn, Mã Hải Long theo sau, hai người còn lại gác ngoài cửa, giống y như chưa có chuyện gì xảy ra.

~~~o0o

~~~ Thăng này chơi được đấy.

Tên bạn vỗ vai La Văn còn đang thộn mặt ra, thấy hấn ngơ ngơ, còn đẩy một cái:

- Sao thế, đang nhớ con bé ở nhà khách à?
- Đang nghĩ sao y lại dẫn con điểm non họ Tần tới đây ...
- Anh nói sao y không dẫn con bé anh nhìn trúng tới hả? Tối trước ăn trước mà thôi, anh không nghe thấy vừa rồi hấn nói gì à? Xem ra y chưa xử con bé đó đâu, tên tiểu tử này tuy hơi ngông một chút, nhưng vẫn giữ quy củ, nếu anh phải chơi con bé đó trước đi, nhớ cho đám anh em theo chơi cùng với nhé, anh cũng chơi Sa Lẻ vài lần rồi còn gì.

La Văn không nói gì, mặt âm u đi vào phòng bao, tóm lấy một cô gái trong phòng, vén cái váy ngắn tới không thể ngắn hơn của cô ta lên, vạch quần lót của cô ta ra, đẩy cô ta quỳ chống hông lên, kéo khóa quần ra, định đâm vào.

Cô gái kia cuống lên, vạy mông né tránh:

- Không! Không được cho vào, nơi này có quy củ ...

La Văn vỗ đánh đét lên mông cô ta, để lại năm ngón tay đỏ hồng:

- Quy củ cái chó gì, các cô ở đây chẳng phải bán cái miệng nhỏ này kiếm cơm à?
- Nói thì không sai ...

Đào Kiến Tân đi vào, giữ lấy La Văn:

- Nhưng ở chỗ này thì không được, La công tử đâu phải không thể nổi khách sạn qua đêm, chỉ cần cậu thích đưa bao nhiêu em đi cũng được, không liên quan tới chúng tôi.

- Tôi nhất định muốn chơi ở đây thì sao?

La Văn nhướng mày lên:

- Vậy cứ tự nhiên, chúng tôi đâu đắ tội được với thị trưởng La.

Đào Kiến Tân ra ngoài mở cửa phòng bao:

- La công tử chắc cũng không ngại tôi mời vài người tới tham quan chứ?

- Ờm.

La Văn chửi một câu, đẩy cô gái đi, kéo khóa quần lên bảo bạn:

- Trả tiền, chúng ta đi.

La Văn tuy chửi rủa nhưng Đào Kiến Tân vẫn cung kính tiễn ra khỏi cửa.

- Đều vùng vẫy trong một cái vũng bùn, dọa nhau làm gì chứ?

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng người, Đào Kiến Tân giật mình quay đầu lại, thấy Trương Khác đứng bên cạnh, nhìn theo hướng La Văn bỏ đi, nhớ lời y nói với Thái Quân :“tôi tên là Trương Khác, sau này gặp tôi có thể gọi là Khác thiếu gia ”, cười nhỉnh nọt:

- Khác thiếu gia có cần chọn thêm cô gái khác không ạ?

- So được với cô ấy không?

Trương Khác bĩu môi.

Đào Kiến Tân biết y nói bạn gái của Thái Quân, lắc đầu:

- Cái này hơi khó, hay để tôi gọi tất cả các em tới cho Khác thiếu gia chọn nhé?

- Phiền phức!

Trương Khác phẩy tay, y có tới đây chơi bởi thật đầu:

- Có thì nói có, không có thì thôi, tôi không rảnh, lần sau hẵng tính.

Đợi Phó Tuấn đi tới rồi cùng đến bãi đỗ xe.

Đào Kiến Tân biết chuyện này không dễ dàng kết thúc như thế, lắc đầu cười khổ, đi thẳng tới tầng 20.

- Tiểu sát tinh đi rồi à?

Lưu Bân vẫn ở văn phòng.

- Đi cả rồi, nghe khẩu khí của y thì không phải muốn bám lấy chuyện hôm nọ không tha, nhưng có khi vài ba ngày lại tới phá một hồi.

- Mặc y, đợi đến lúc ba y muốn phát tài ở cái đất này sẽ biết ai hữu dụng cho bọn họ.

Lưu Bân thở dài:

- Lúc này người ta không cần tới chúng ta, làm sao được người ta tôn trọng chứ?

~~oOo

Đưa Tần Dụ Cầm về nhà, Trương Khác và đám Phó Tuấn kiếm chỗ ăn lót dạ, nhận được điện thoại của Thịnh Thanh, nói hắn đã xuất phát từ Hải Châu, Đỗ Phi cũng đi theo, hỏi tình hình ở bên này ra sao?

Căn cứ vào tình hình nắm được hai ngày qua thì Cty Đại Hưng và tập đoàn Hoa Long bao thầu đê bao thành phố bề ngoài chung sống hòa bình vì biết chỗ phi pháp của nhau, cũng ít nhiều có dính líu lợi ích,

nên không ai làm gì nổi ai. Vì thế đám thủ hạ của Lưu Bân cũng không cần quá khách khí với La Văn, nói không chừng trong tay Lưu Bân có chứng cứ quan trọng về tập đoàn Hoa Long.

Do không rõ về Lưu Bân, cho nên Trương Khác không tiếp xúc với lão ta, tránh dính vào không thoát thân được, muốn mượn sức Lưu Bân lật nhào La Quý Nguyên và Hoa Long dùng Thịnh Thanh thích hợp hơn.

Ăn khuya xong liền về thẳng nhà khách, mấy ngày qua cục tài chính đang mở hội nghị học tập văn kiện TW, buổi tối có vũ hội, không đủ bạn nhảy, phục vụ nhà khách bị gọi đi thay thế.

Đám Trương Khác đi qua lầu chính, Dịch Đan Thanh mặc váy dạ hội đen đính kim tuyến đứng trong góc tối đèn không chiếu đến, nhìn đám Trương Khác.

Thế nhưng Trương Khác vốn chủ ý tới cô ta nên nhận ra, nói với Phó Tuấn:

- Cô gái này không đơn giản đâu.
- Đúng thế, ở Tân Vu rất ít người không biết cô ta.

Phó Tuấn gật đầu:

- Chỉ là lai lịch của cô ta thì lại rất ít người biết, người có quan hệ với cô ta trong những tin đồn thổi rất nhiều, nhưng theo tôi thấy rất ít người có thể đụng vào người cô ta.
- Rất ít không phải là không có.

Trương Khác cười nhạt:

- Người đưa cô ta lên vị trí này, lại có liên quan tới Tân Vu không thể quá nhiều.

Đám Thịnh Thanh sáu giờ sáng tới được Tân Vu, Đỗ Phi tới thẳng nhà khách tìm Trương Khác, Thịnh Thanh ở nơi khác đóng vai trò người hòa giải, Trương Khác tạm thời chưa muốn Lưu Bân biết giữa bọn họ có quan hệ mật thiết.

Khi dùng bữa sáng trong đại sảnh, nhìn phục vụ viên ở nơi này, Đỗ Phi há hốc miệng, nước bọt thiếu chút nữa chảy ra:

- Mùa hè này tao theo mày cái chắc rồi.

Hắn ban đêm trên xe không ngủ được, mệt lắm rồi, ăn sáng xong định đi ngủ, nhưng thấy Vệ Lan tới thay ca đứng ở quầy phục vụ, sống chết không chịu theo Trương Khác lên lầu nữa.

Qua hè Thịnh Hạ muốn tới ĐH Hong Kong học, lúc này cô đang ở chỗ Hứa Tư, chuyện nhập học do Hứa Tư giúp, Trương Khác thấy thế cũng tốt, Hứa Tư có thêm người bạn.

Đỗ Phi chẳng thể mặt dày bám lấy Thịnh Hạ tới Hong Kong, từ lúc nghỉ hè tới nay quá nửa thời gian hắn theo Thịnh Thanh kiếm cơ hội.

384. Chương 384: Biến Cố

Hai năm qua xảy ra rất nhiều việc, đặc biệt là chuyện của Lý Chi Phương tác động sâu tới hắn, mỗi tình đầu của thiếu niên dễ bị tổn thương, Đỗ Phi không còn là thiếu niên ngây thơ rảnh rỗi đánh cầu, chơi game, trêu ghẹo nữ sinh nữa rồi.

Song so với Trương Khác thì trên người trên người Đỗ Phi vẫn giữ được ít nhiều sự hồn nhiên của thiếu niên, hắn thấy Vệ Lan, câu đầu tiên không khác lắm với đám hoàn khổ thông thường:

- Chị ơi, chị xinh đẹp thật đấy.

Nhưng lại không khiến người ta ghét.

Vệ Lan ban đầu không để ý tới hắn, nhưng Đỗ Phi hoàn toàn coi mình tới Tân Vu nghỉ hè rồi, lạc thú lớn nhất kỳ nghỉ có gì hơn tán tỉnh các cô gái, nên hắn dành phần lớn thời gian quanh quẩn bên các cô.

Hắn hoàn toàn không ngờ ở đây tập trung nhiều cô gái xinh đẹp đến thế, hơn nữa còn xinh đẹp trong trắng hơn đám con gái ở chỗ giải trí nhiều, cảm thấy đây chẳng khác nào thiên đường.

Trương Khác thì chẳng rảnh rồi được như vậy, dù ở nhà khách cũng có cả đồng báo cáo từ Hải Châu, Hong Kong, Huệ Sơn, tỉnh thành đổ tới cần y xử lý.

Đỗ Phi ngoại hình tuấn lãng, tính cách cũng không xấu, miệng ngọt hơn Trương Khác, gặp ai cũng gọi chị ngọt sớt, ánh mắt không có vẻ xâm lược cố ý tạo ra của Trương Khác, qua vài ba ngày, Dịch Đan Thanh cũng thấy hắn dễ tiếp xúc hơn Trương Khác nhiều.

Tận mắt nhìn thấy Trương Khác gây chuyện ở hộp đêm Hoàng Hậu, La Văn hiểu ra, Trương Khác mặc dù rất ngông, không coi ai ra gì, nhưng không phải là không biết giữ quy củ.

Không giống những thành phố lớn, nơi giải trí cao cấp ở Tân Vu vào ban đêm chỉ có bốn năm cái. La Văn gặp Trương Khác mấy lần, mỗi lần y đều đi cùng với một cô gái khác nhau, không phải đặc biệt bám lấy Vệ Lan, nên hắn nghĩ có khả năng đoạt được đêm đầu của Vệ Lan trước Trương Khác.

Vệ Lan như hạt sen mới bóc vỏ, thơm mát tươi non, nhìn thôi cũng khiến người ta chảy nước miếng, lại còn chim non chưa nếm mùi đời, có ai nỡ nhường ra?

La Văn vài ngày qua chăm chỉ chạy tới nhà khách, hắn lấy danh nghĩa cha hắn có gian phòng ở đây, chỉ cần Vệ Lan đi làm là hắn chuẩn giờ tới nơi, khi đi một mình, lúc cùng đám bạn đầu trâu mặt ngựa, thái độ Vệ Lan vẫn lãnh đạm như cũ.

La Văn nếm thử chuyện nam nữ lần đầu vào năm thứ hai sơ trung, từ đó trở đi hắn chưa bao giờ giữ quan hệ với một cô gái nào một tháng. Kinh nghiệm tán gái vô số, một số cô chủ động, một số cô cần người chủ động, một số cố nhất định phải dùng thủ đoạn đặc biệt, tóm lại chỉ cần là cô gái hắn thấy hứng thú thì chưa ai thoát được khỏi lòng bàn tay của hắn.

Cũng có lẽ là vì vẻ đẹp của Vệ Lan làm hắn yên thích, cho nên mới muốn thử một cách chơi đùa mới mẻ hơn, trước sau hắn tốn bốn tháng đeo bám cô, mặc dù thái độ Vệ Lan không thay đổi, nhưng chưa bao giờ hắn nghĩ cô có thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Thậm chí trong một bữa cơm do thường ủy thành phố tổ chức, hắn công khai biểu lộ tình cảm với Vệ Lan, tránh ấy lão già đồn mật cướp mất, nhưng sự xuất hiện của Trương Khác là điều hắn không ngờ tới, lần đầu tiên hắn nhận ra Vệ Lan có thể vượt khỏi lòng bàn tay mình.

La Văn càng đeo bám, Vệ Lan càng đề phòng cẩn thận, chưa bao giờ cùng theo La Văn vào phòng một mình, có tránh không được cũng kéo Đỗ Phi đi cùng.

Hôm đó Trương Khác tới Huệ Sơn.

Chu Cẩm Du điều tới tỉnh Giang Nam làm phó tỉnh trưởng, phó thị trưởng thường vụ Triệu Kinh thuận theo trình tự lên làm thị trưởng, ông ta luôn giữ lập trường trung lập ở Huệ Sơn, còn ghế phó thị trưởng thường vụ để trống được ủy ban kế hoạch quốc gia phải người xuống, đó là Lục Văn Minh.

Ông ta chủ quản sự vụ ở phương diện công nghiệp điện tử thời gian dài, hết sức ủng hộ chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải và thực nghiệp Gia Tín, đây là tin tức rất tốt.

Qua hơn một tháng chuẩn bị, hơn 300 triệu lục tục được gửi tới, công ty liên doanh tới lúc thực sự nhân ga phóng về phía trước rồi, Trương Khác lần này tới Huệ Sơn là để thẩm duyệt quy hoạch phát triển công ty.

Trương Khác ở lại Huệ Sơn tới ngày 22 mới về Tân Vu.

Tân Vu gần sông dựa núi, trong địa phận có rất nhiều hồ nhỏ, thời tiết ôn hòa hơn Hải Châu nhiều, giữa hè nhiệt độ không quá 30 độ.

Ngồi trên xe vào Tân Vu, trong lòng Trương Khác nghĩ Tân Vu phát triển du lịch là lựa chọn không tồi tí nào, điều kiện tự nhiên và nhân văn của Tân Vu đều rất đáng khai thác, chỉ tiếc cha hắn hoàn toàn không thể ảnh hưởng trực tiếp tới quyết sách của Tân Vu.

Trương Khác về tới nhà khách thì đã là hoàng hôn, đẩy cửa vào tòa nhà, Vệ Lan vẫn đứng ở sau quầy phục vụ nở nụ cười quen thuộc đón chào, nhưng nụ cười đó đa phần mang tính nghề nghiệp, Trương Khác chỉ gần đầu một cái.

Thời gian qua Trương Khác thường xuyên ra ngoài với các cô gái khác nhau làm Vệ Lan rất thất vọng, cho rằng mình nhìn nhầm ý. Trương Khác thì nghĩ cô có quan hệ với Lưu Bân nên cũng giữ khoảng cách, hai người trở nên khách sáo với nhau.

Trương Khác vừa định lên cầu thang thì nhìn thấy La Văn từ hành lang đi ra, y liền quay lại quầy phục vụ, chưa kịp nói gì thì La Văn ở đằng sau tranh trước nói:

- Khác thiếu gia ở Tân Vu cũng được xem là danh nhân rồi, mấy người bạn của tôi đều rất muốn gặp cậu, ngày mai tôi tổ chức sinh nhật ở đây, Khác thiếu gia sẽ nể mặt mà tới chứ?

Trương Khác không để ý tới hân, liếc mắt nhìn Lan Hồ Diệp đặt góc quầy phục vụ, sắc hoa diễm lệ cùng bình hoa màu tím làm tôn nên vẻ đẹp của nhau, trong phòng không gió, cánh hoa lại rung rinh.

Hoa này Trương Khác mua trước khi tới Tân Vu, đã lâu mà sắc hoa chưa giảm, đại khái có cô gái nào đó trong tòa nhà này dày công chăm sóc, Trương Khác mỉm cười nói với Vệ Lan:

- Vẻ đẹp luôn dày vò người khác, Lan Hồ Diệp được dịch từ văn học Anh dịch ra, tên là “giống như bướm bướm”, thường chỉ có con bướm độc nhất mới có đôi cánh đẹp nhất, nó không giống với hoa hồng và đỉnh hương tâm thường có thể mua bất kỳ hàng hoa nào ở Tân Vu, tôi nhớ người mang từ tỉnh thành tới, thấy nó rất hợp với chị.

Vệ Lan cũng rất thích loại hoa trang nhã này, Lan Hồ Diệp hoa to sắc đậm, giống như cô gái thôn quê chưa hiểu chuyện đời vừa nở rộ liền khoe hết tất cả vẻ đẹp của bản thân, chỉ là trong sắc màu lộng lẫy lại có chút rụt rè, khiến người ta sinh ra suy tưởng vô hạn, ngay cả bình hoa cũng hết sức đặc biệt.

Khi Trương Khác mang hoa và bình hoa tới không nói tên hoa, mọi người đều đoán rất lâu, tới giờ vẫn không biết nó là hoa gì, nghe Trương Khác nói thế, khéo miệng Vệ Lan hé lộ nụ cười dịu dàng, dưới ánh tà dương vàng chói, làm cô trông vô cùng động lòng người.

La Văn đứng ở bên nhìn hai người họ nhìn nhau, vừa ghen vừa hận, không chịu nổi ở đây thêm chút nào nữa, dặn Vệ Lan:

- Ngày mai đừng quên nhé.

Vệ Lan mỉm cười tiêu chuẩn:

- Ngày mai tôi trực ban.

- Bất kể thế nào chỉ cần em có mặt là được.

La Văn không mặt mũi nào mời lại Trương Khác lần nữa, cùng hai tên bạn bỏ đi.

Trưa ngày hôm sau khi Trương Khác xuống lầu thì thấy La Văn dẫn bảy tám thanh niên nam nữ vào, Vệ Lan và hai cô gái trực ban khác bị bọn họ sai như con ở, Trương Khác cau mày, không hiểu đám người này muốn đập phá tới chừng nào mới thôi.

Thịnh Thanh ở Tân Vu được Lưu Bân chiêu đãi vài ngày rồi, ngoài ra còn đàm phán với Đại Hưng mấy vụ làm ăn, tới lúc giúp ông ta và Trương Khác hòa giải rồi, buổi chiều đặc biệt mời Trương Khác lên Thiên Vân Sơn trò chuyện.

Trương Khác cùng Đỗ Phi lên Thiên Vân Sơn gặp mặt Lưu Bân, tạm coi chấp nhận Thịnh Thanh hòa giải đôi bên, nhưng không muốn Lưu Bân biết mình và Thịnh Thanh có quan hệ thân mật, nên không ở lại trên núi ăn cơm, quay về nhà khách, vẫn nghe thấy tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

- Đm, thế này quá bằng đuổi khách, không phải bọn chúng định chơi cả đêm chứ?

Đỗ Phi chửi một tiếng:

- Tao với mày đi đâu đốt thời gian đi.

Trương Khác cau mày, cảm thấy chuyện này không phù hợp, tòa nhà này chuyên dành cho lãnh đạo thành phố sử dụng, cho dù các vị lãnh đạo thường ngày rất ít khi tới đây, nhưng La Văn không thể tùy ý phá phách như thế này được, mở cửa xe ra đi xuống:

- Đi vào xem sao.

Đi vào trong cảm thấy không khí có chút khác thường, tiếng nhạc trong lầu càng âm ỉ, có cô gái đang đứng ở quầy phục vụ đang gọi điện thoại, giọng run rẩy:

- Giám đốc Dịch, Vệ Lan bị bọn họ nhốt trong phòng rồi ...

Trương Khác vội xông vào, thấy trước gian phòng của La Văn, Tần Dự Cầm và mấy cô bạn đang tụ tập ở đó, có vẻ như muốn mở cửa vào, nhưng cửa bị khóa từ bên trong.

Trương Khác chạy tới kéo Tần Dự Cầm ra hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Vệ Lan hết giờ làm muốn về nhưng La Văn không cho, nói qua nói lại rồi thành cãi cãi.. Nhau .. La Văn và .. Và đám bạn của hắn, kéo Vệ Lan ... Vào .. Chúng tôi không can được.. chúng ... Chúng ...đuổi tất cả mọi người ra...

Tần Dự Cầm sợ tới nói lộn xộn cả:

Trương Khác đẩy cửa thì thấy bị từ bên trong, y dùng vai húc nhưng cửa không hề lay động, quay lại bảo Phó Tuấn:

- Đá văng cho tôi.

Phó Tuấn tung chân đá thủng một lỗ trên cửa, thò tay vào tháo chốt ra.

Đây là một gian phòng khá xa hoa, vốn chuẩn bị cho cha của La Văn ở, trong phòng ánh sáng rất tối, có mấy đôi nam nữ nằm ngổn ngang trên ghế sofa, trên bàn có mấy ống tiêm rỗng, có thể bọn chúng dùng thuốc phiện, La Văn không có ở trong phòng khách.

Trên mặt đất là những chai rượu vứt chỏng gọng, vừa mở cửa ra là hơi rượu sộc thẳng vào mũi khiến người ta ngạt thở, không biết đám người này nốc bao nhiêu rượu rồi.

Mấy tên thanh niên hùng hổ quát tháo bọn họ, nhạc quá lớn, không nghe thấy bọn chúng đang nói cái gì, Đỗ Phi đá văng dàn loa, không chỉ tiếng nhạc ngưng bật mà đám thanh niên ngồi trên ghế cũng câm nín luôn.

- Ở đây!

Phó Tuấn không dừng lại, liên tiếp đá văng mấy cánh cửa.

Trương Khác nhào vào.

La Văn lúc này đang đè Vệ Lan dưới người, quỳ gối kẹp chặt lấy nửa dưới của Vệ Lan không cho cô giãy dụa, hắn đang cởi quần của mình, chính lúc gay cấn không ngờ có kẻ thô bạo phá hỏng chuyện hay ho của mình, sững sờ quay đầu lại, tay vẫn còn đặt trên thắt lưng chưa bỏ xuống, bên giường còn có một tên thanh niên khác dùng y phục của Vệ Lan trói tay cô kéo lên đầu.

- Bọn mày là ai?

La Văn chưa kịp phản ứng thì tên thanh niên kia đã xông ra, mở miệng định chửi...

Trương Khác không cho hắn cơ hội mở miệng, đá một phá vào đũng quần hắn, tên thanh niên đó rống lên thảm thiết, còn chưa kịp ôm hạ bộ quý xuống thì bị Trương Khác tóm lấy tóc đập đầu vào cửa sổ bằng kính.

La Văn lồm cồm bò dậy, đang định đánh bài chuẩn thì Phó Tuấn túm lấy cổ áo, kéo xềnh xệch hắn ra cửa phòng rồi ném xuống đất.

Lúc này mấy tên thanh niên trong phòng khách mới kịp phản ứng, bọn chúng đều là hạng tàn bạo ham đánh lộn ở Tân Vu, chưa bao giờ chịu thua ai ở Tân Vu, thấy La Văn bị Phó Tuấn ném ngã lăn quay thì đồng loạt chửi bới cầm chai rượu đập vỡ một nửa, lao vào liều mạng.

La Văn thì bỏ dậy bỏ chạy, Đỗ Phi đưa tay ra tóm lấy hần thì bị một tên cầm chai rượu vỡ đâm sượt qua tay, đau đớn rút tay lại.

Phó Tuấn lùi về cửa phòng, kéo Đỗ Phi ra đằng sau, đứng gác không ấy tên lưu manh này xông vào phòng đối phó với Trương Khác, nên chỉ đành trơ mắt nhìn La Văn chạy mất, Tần Dụ Cầm và mấy cô phục vụ viên thì sớm hoảng hết lên, không ai nghĩ tới việc giữ La Văn lại.

Đám mèo mả gà đồng khác thấy La Văn chạy rồi, bỏ mặc mấy tên còn lại, như bầy ong vỡ tổ chạy hết cả.

Trương Khác cởi áo ra, bọc lấy người Vệ Lan đã bị La Văn kéo quần lót tới tận đầu gối, nhìn Vệ Lan mắt mở to, nước mắt lã lã chảy ra, nhưng không có động tĩnh gì, cơ thể hơi co giật, Trương Khác nắm tay cô, thấy nó mềm oặt...

- Bọn mày cho cô ấy uống cái gì?

Trương Khác tóm lấy tên thanh niên bị y đập đầu vào cửa kính, mặt hần be bét máu, nửa cái tai trái của hần bị kính vỡ cắt đứt, bóp hăm hần quát:

- Bọn mày cho cô ấy uống cái gì, nói mau!

Thằng đó rống trả:

- Mày biết ba tao là ai không hả?

Trương Khác tóm lấy nửa cái tai bị kính cắt đứt của hần, lửa giận ngùn ngụt, đám súc sinh này chỉ biết lấy mỗi câu đó dọa người ta:

- Nói mau lên, không tao giết mày.

- Á á ..

Thằng đó gào đau đớn, nhìn thấy Trương Khác mắt long sòng sọc như con thú dữ, nắm đấm siết chặt, tưởng chừng nói chậm một giây thôi, nắm đấm kia sẽ không ngần ngại lấy mạng mình, không dám kêu nữa, run rẩy nói:

- Thuốc mê, cho cô ta uống có một nửa, về sau thấy cô ta còn vùng vẫy, lại cho cô ta thêm một chút xiu nữa, La Văn nói phải để cô ta tỉnh táo nhìn bản thân bị cưỡng hiếp mới thích ... Á ..

Chưa đợi hần nói hết, Trương Khác đã đập một cú không nương tình lên lên hần, thứ thuốc mê này quá nửa dùng thứ thuốc kích dục chế thành, nạn nhân dùng quá lượng sẽ nguy hiểm tới tính mạng, ai mà biết được đám lang băm giang hồ có khổng chế chuẩn mực lượng thuốc không?

- Lái xe tới bệnh viện ...

Trương Khác bế xốc Vệ Lan lên, chiếc áo sơ mi chỉ có thể bao bọc được phần nào cơ thể của Vệ Lan, đôi chân trắng nõn lộ bên ngoài.

Trương Khác vừa đi ra phòng khách thì thấy Dịch Đan Thanh lao vào như điên, chưa kịp nói gì thì cô ta như một con chó điên nhào bổ vào Trương Khác, vươn mười móng tay sắc nhọn cào vào mặt Trương Khác, miệng gào lên chửi:

- Thằng chó má, thằng chó má, tao giết mày ...

Trương Khác lách mình tránh, nhưng chỉ tránh được cú đầu không tránh được cái thứ hai, lại không thể bỏ Vệ Lan xuống mà tránh, đồng thời bị vẻ mặt như mụ điên của Dịch Đan Thanh làm gây ra ...

Dịch Đan Thanh hung dữ cào Trương Khác mấy cái mới bị Phó Tuấn tóm lấy tay, cô ta vẫn không chịu thôi vùng chân đá loạn, Trương Khác nhìn mũi giày cao gót nhọn hoắt cứ nhắm vào háng đá thì rùng mình, may mà là Phó Tuấn, đổi lại là mình hoặc Đỗ Phi thì hạnh phúc cuộc đời sau này bị hủy hết trong tay cô ta rồi.

- Không phải là Trương Khác, mà là đám La Văn, hần vừa chạy mất rồi...

Tần Dụ Cầm hét lớn:

- Còn một tên nữa bị nhốt trong phòng.

Địch Đan Thanh dừng tay, ánh mắt đờ đẫn nhìn quanh, thấy mọi người gật đầu xác nhận, trong lúc nóng lòng cô ta cao nhàm người, nhìn lại trên khuôn mặt điển trai của Trương Khác bị móng tay của cô ta cào thành mấy vết máu dài.

Trương Khác thấy mặt vừa tê vừa đau, trong lòng cực giận, nhưng không tiện nổi điên với cô ta, cố áp lửa giận xuống:

- La Văn cưỡng ép Vệ Lan uống thuốc .

- Tên kia nhảy cửa sổ trốn rồi.

Cô gái ở cửa kêu to.

Phó Tuấn muốn đuổi theo, Trương Khác gọi lại:

- Trước tiên lái xe đưa Vệ Lan vào bệnh viện đã, chỗ này báo cảnh sát đi, bọn chúng chỉ chạy được hôm nay thôi.

Đám Trương Khác đưa Vệ Lan vào bệnh viện, cô được đưa tới phòng quan sát, xe cảnh sát gần một tiếng sau mới tới nơi, cơ thể của Vệ Lan lúc này mới động đậy được.

Ở phía nhà khách đã có cảnh sát tới, còn nơi này lẽ mề mải đến tận lúc này, do một nữ cảnh sát trung niên dẫn đội, bà ta không báo danh, chỉ nói đưa Vệ Lan về hiệp trợ điều tra.

- Đặng Quân, bà không phải là chó săn của Mạnh Hạo, có cần thay hân đồ việc này không?

Địch Đan Thanh chỉ mặt bà ta chửi ngay:

Ở trên xe Tần Dụ Cầm đã báo tên mấy thanh niên tham gia sinh nhật của La Văn, toàn là hạng gia đình phú quý ở Tân Vu, không coi ai ra gì quen rồi, tên thanh niên bị Trương Khác đá vào hạ bộ, đập đầu vào cửa kính, cuối cùng bỏ chạy kia là Mạnh Minh con trai của phó cục trưởng cục công an Mạnh Hạo.

- Bác sĩ nói thế nào, có nói có nói Vệ Lan đã bị cưỡng bức không? Vì tránh các vị hiểu lầm, La Văn và Mạnh Minh đã trình bày rõ ràng tình hình với chúng tôi rồi, chỉ là sinh nhật tụ hội uống hơi nhiều rượu, hiện giờ thanh niên thích uống rượu dùng thuốc trợ hứng, chơi vài trò hơi quá đáng một chút. Sức khỏe của Vệ Lan nếu không có vấn đề gì thì chúng tôi phải đưa cô ấy về xác thực tình hình, giám đốc Địch kiên trì thế thì hỏi ở đây cũng được thôi...

Nữ cảnh sát đó bày ra bộ mặt nghiêm túc:

- Chúng tôi chỉ làm theo trình tự thông thường, mới các vị phối hợp.

385. Chương 385: Kịch Động Không Giải Quyết Được Vấn Đề

- La Văn đang ở cục công an à?

Trương Khác không thèm nghe lời thừa thãi của bà ta, tóm lấy vai bà ta hỏi.

Nữ cảnh sát đó giật mình:

- Cậu là ai?

- Mẹ nó đừng hỏi thừa, bà biết tôi là ai, tôi hỏi bà, La Văn ở đâu?

Trương Khác quát thẳng vào mặt bà ta:

- Không có , là Mạnh Minh chủ động tới cục báo cáo tình hình, chúng tôi cũng sẽ tìm La Văn xác thực ...

Nữ cảnh sát nhìn đôi mắt hung tợn của Trương Khác, đặc biệt là khuôn mặt bị Địch Đan Thanh cào mấy vết máu dài, trông càng khủng khiếp, bà ta sợ hãi nói:

Trương Khác đẩy bà ta ra, quay lại nói:

- Chị Dịch, liên hệ với Bàn lão đại, ân oán của tôi với ông ta sẽ xóa hết, chỉ cần ông ta nói cho tôi biết La Văn hiện ở đâu ... Phó Tuấn gọi người về, bảo họ tới đây không phải lên Thiên Vân Sơn nghỉ ngơi.

Nói xong dùng dùng nỗi giận bỏ đi.

- Trương Khác, cậu đừng kích động, kích động không giải quyết được vấn đề đâu.

Phút trước bà ta còn hỏi tên Trương Khác, lúc này đã gọi ra tên y rồi.

Trương Khác mặc xác bà ta, dẫn Phó Tuấn rời bệnh viện, nơi này có Dịch Đan Thanh chiếu cố là không phải lo nữa.

Nữ cảnh sát dầm chân, nhưng không đi giữ Trương Khác lại, vội vàng chạy vào một văn phòng, đuổi hết bác sĩ bên trong ra, cầm điện thoại lên gọi:

- Cục trưởng Mạnh, Trương Khác dẫn người đi tìm La Văn rồi, không thể để cậu ta đánh tới cục công an được, anh xem có nên để La Văn trốn tới chỗ bí thư La không?

Giống với Trương Khác, ở Tân Vu biển số xe của La Văn cũng rất trội, loại xe này bình thường chạy trên phố thì rất oai phong, rất bắt mắt. Có lẽ La Văn không nghĩ tới bỏ chạy phải đổi xe, Dịch Đan Thanh mau chóng gọi tới nói với Trương Khác, La Văn tới khách sạn Thiên Vân, hôm nay thành ủy mở đại hội toàn thể mở rộng ở đó, buổi tối các lãnh đạo chủ yếu của thành phố đều dùng cơm ở đó.

- Làm sao bây giờ?

Phó Tuấn hỏi:

- Tối khách sạn Thiên Vân ...

Trương Khác nhỏ que diêm ngậm suốt nửa ngày trời trong miệng ra khỏi cửa sổ xe.

La Văn lúc này hối cũng không kịp, hắn đâu có ngờ Trương Khác có phản ứng lớn như thế, có cần thế không? Hắn không tin Trương Khác chưa bao giờ dùng trò này!

Mà hắn còn chưa kịp cường hiếp Vệ Lan thì Trương Khác đã xông vào rồi, ánh mắt đó như muốn ăn thịt người, lúc y đập đầu Mạnh Minh vào cửa sổ rõ ràng không hề bận tâm tới tính mạng của Mạnh Minh.

Lúc ấy La Văn mới biết sợ thật sự, nhìn khuôn mặt bị cửa kính cắt toang máu của Mạnh Minh, lại nghe nói Trương Khác đang lùng sục khắp nơi tìm mình, La Văn nghĩ chỉ có thể trốn tới khách sạn Thiên Vân. Lãnh đạo chủ yếu của thành ủy đều ở đây, đang ăn cơm, hắn cũng tới bàn cơm, không tin Trương Khác dám ra tay ngay trên bàn ăn.

Nhưng La Văn nhầm rồi, khi hắn nhìn thấy Trương Khác xông vào, còn chưa kịp bỏ chạy đã bị Trương Khác cầm một bình Mao Đài trên bàn ném thẳng vào mặt hắn.

oOo

~Sau đại hội toàn thể, buổi tối các lãnh đạo của yếu của thành phố và ban ngành ở lại ăn tối, bàn tròn mười người, chín thường ủy ngồi còn trống một chỗ, Giang Thượng Nguyên điểm danh Trương Tri Hành tới ngồi bàn đó, làm các phó thị trưởng khác hâm mộ không thôi.

Đang tưng bừng chén qua chén lại thì La Văn hốt ha hốt hải chạy vào, Giang Thượng Nguyên không nghĩ nhiều, gọi phục vụ thêm ghế bên cạnh La Quý Nguyên, ở việc chi tiết, ông ta luôn chu đáo.

Thế rồi Trương Khác mặt hầm hầm xông vào, Giang Thượng Nguyên mới chú ý sự việc không bình thường, chưa đợi ông ta lên tiếng hỏi thì biến cố đột ngột bùng phát.

La Văn vừa mới cúi xuống định trốn thì thấy Trương Khác vơ ngay một bình rượu Mao Đài trên bàn ném luôn, La Văn không kịp đưa tay đỡ, một tiếng kêu rùng rợn vang lên, làm người ta hoài nghi xương gò má La Văn bị đập vỡ rồi hay không?

Bình rượu rất chắc rơi xuống đất mới vỡ, rượu bắn lên cả La Quý Nguyên và Tiền Văn Quý.

Chớp mắt lúc xoay người bị bình rượu ném trúng, lại bị ghế ngáng chân, rú lên trong tiếng đổ vỡ lộn xộn, tay chống lên mảnh bình vỡ, lại gào lên lần nữa.

Chuyện xảy ra quá nhanh không một ai kịp có phản ứng gì, Trương Tri Hành thấy con còn muốn xông tới đập vào mặt La Văn, vội vàng nắm tay kéo lại:

- Đã xảy ra chuyện gì, không được kích động như thế.

Lúc này La Quý Nguyên ngồi giữa Trương Tri Hành và La Văn mới nhìn rõ bộ mặt muốn giết người của Trương Khác, cuống cuống chắn trước con mình.

Đại sảnh tức thì nhốn nháo hết cả lên, bàn bên có hai người nhanh nhẹn ôm lấy Trương Khác từ đằng sau.

Đám Phó Tuấn đứng ở bên ngoài không theo Trương Khác xông vào, Trương Tri Hành lúc này mới rảnh tay gọi bọn họ:

- Giữ Tiểu Khác lại, xảy ra chuyện gì mà nhất định muốn giết người mới vừa lòng?

Giang Thượng Nguyên mặt âm trầm, chuyện bất thành linh hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của ông ta, đành cố trấn tĩnh ngồi đó lạnh lùng quan sát diễn biến.

La Quý Nguyên đỡ con trai dậy, máu tươi không ngừng ộc ra trên mặt, tay trái bị mảnh bình rượu vỡ đâm xuyên qua, ông ta vừa đau vừa hận, rống như lên cơn:

- Bác sĩ, bác sĩ đâu, mau gọi bác sĩ. Sắp chết người rồi, sắp chết rồi ...

Tiền Văn Quý ở bên cạnh giúp ông ta đỡ lấy La Văn, bình tĩnh xem thương tích, nói:

- Là máu mũi thôi, không sao đâu.

Thư ký của La Quý Nguyên lúc này chạy vào ôm lấy La Văn, đã có người gọi cấp cứu, có người đi tìm bác sĩ của khách sạn, La Quý Nguyên lúc này nhìn rõ là máu mồm rồi, bình tĩnh một chút, vừa thấy Trương Khác là nổi khùng lao vào đánh y:

- Đm, mày muốn giết người à?

Phó Tuấn chắn trước Trương Khác, bị trúng một đòn của ông ta, người đằng sau vội ôm lấy giữ ông ta lại.

- Không còn coi ai ra gì nữa, đây là chỗ nào để các người đập phá như vậy.

Lưu Tước bị La Quý Nguyên xông tới đánh Trương Khác va phải, thiếu chút nữa bị ngã, thấy hiện trường hỗn loạn, dùng dằng nổi giận.

Ông ta nhìn thấy mấy vết cào trên mặt Trương Khác, còn tưởng y đánh nhau với La Văn bên ngoài bị thua, nên lôi người tới trả thù, thật quá láo xược, chỉ vào mặt Trương Tri Hành quát:

- Nhìn xem gia giáo nhà ông đó, đánh nhau kéo tới tận đây rồi, trò hề gì thế này, cha con các người xéo ngay cho tôi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Giang Thượng Nguyên lúc này mới đứng đỉnh hỏi một câu, âm thanh không lớn, nhưng thu hút tất cả mọi người tới, làm người ta ý thức được ông ta là người nắm quyền thực sự tại Tân Vu.

La Tước dậm chân tức rồi, không ngờ Giang Thượng Nguyên còn có tâm tình đi xử lý chuyện khốn kiếp giữa mấy thằng nhóc mất dạy — Ông ta chưa bao giờ cho rằng con trai La Quý Nguyên là đứa tử tế — Nên giận ngồi xuống.

Mọi người quay sang nhìn Trương Khác, hai mắt y trợn trừng trừng nhìn La Văn đang được bác sĩ chăm sóc, hung hăng nói:

- Nó còn thổ được thì để nó nói, không lại trách tôi đổ oan cho nó.

Vết máu trên mặt phối hợp với ánh mắt càng làm y trở nên đáng sợ.

Giang Thượng Nguyên trông thấy La Văn thảm thế này rồi mà Trương Khác còn chưa hả giận, xem ra đây không phải là chuyện nhỏ, nhưng lúc này bắt La Văn nói thì hơi quá đáng, mà cũng hơi khó cho hắn ...

Chuyện đã xảy ra được hai tiếng rồi, Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước, La Quý Nguyên không biết chuyện là vì lúc này không ai dám nhắc tới với bọn họ, nhưng người ở đây không ít người tin tức nhanh nhạy biết cả rồi, Thành Ích Dao thư ký của Giang Thượng Nguyên tới bên cạnh ông ta thì thầm một hồi, gọi là thì thầm chứ người ở bên cạnh cũng nghe thấy.

Giang Thượng Nguyên nghe xong thình lình vỗ mạnh bàn, làm bán đủ nảy cả lên, chỉ thẳng mặt La Quý Nguyên quát:

- Thăng con ngoan ông dạy đó, đánh chết cũng đáng đời, còn mặt mũi tới đây trốn nữa? Chuyện này ông xem mà làm đi.

La Quý Nguyên mặt hết xanh lại chuyển trắng, lòng vừa đau xót con bị đánh thành thế này, lại hận hắn làm mất mặt mình, thấy hắn còn dựa vào ghế rên hừ hừ như chó chết, điên lên đá một cái:

- Chưa chết thì đứng dậy đi.

Ông ta đương nhiên là không muốn con mình bị vào tù với tội danh cưỡng hiếp không thành, chỉ là Giang Thượng Nguyên đang trong cơn tức giận, nhìn quanh xem có ai thích hợp nói đỡ vài câu hòa giải.

386. Chương 386: Bi Ai Của Nhân Vật Nhỏ

- Chuyện này cơ bản được cục công an tra rõ, La Văn trước đó đã chủ động tới cục công an khai báo.

Chủ nhiệm ủy ban thương mại Cảnh Trục nói:

- La Văn trước đó tổ chức sinh nhật ở nhà khách, uống hơi nhiều rượu nên chơi hơi quá đà, tôi thấy tình hình không nghiêm trọng lắm, tối dự sinh nhật còn có con trai phó cục trưởng Mạnh Hạo, con trai bí thư Thành, toàn là những đứa trẻ ngoan cả, sao chúng không ngăn cản La Văn chứ, tôi thấy con trai phó thị trưởng Trương hiểu lắm rồi, nghe đâu các cô gái ở nhà khách thoáng lắm

La Quý Nguyên thở phào, mặt làm bộ nghiêm túc:

- Dù chỉ là chơi quá đà thì con tôi cũng phải xin lỗi cô gái đó, rồi an ủi người nhà của họ.

Chuyện bị hai kẻ đó một hát một phụ họa, đối trắng thanh đen giảm mức độ, cứ như chưa có gì xảy ra.

Mọi người ở đây đều sợ con cái của mình có tham gia bữa tiệc sinh nhật đó bị liên lụy vào, cho nên dù biết rõ sự việc ra sao nhưng đều hi vọng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ biến mất đều đứng ra nói đỡ.

Giang Thượng Nguyên cuối cùng không thể không xuống nước:

- Bất kể thế nào cũng phải để cho cục công an điều tra sự việc rõ ràng rồi hẵng nói, chơi thế nào cũng không thể quá đà như vậy.

Quay sang hỏi Trương Khác:

- Cháu thấy việc này nên xử lý ra sao?

Trương Khác nhìn chằm chằm bộ mặt đáng tức của hai cha con họ La:

- Chơi quá đà à? Các người rồi sẽ biết thế nào mới gọi là chơi quá đà!

Rồi không thèm để ý tới Giang Thượng Nguyên, quay đầu bỏ đi.

Trương Tri Hành lạnh nhạt nói:

- Tính thẳng bé này là do tôi chiều mà ra đấy.

Biết rõ chuyện này cục công an nhúng tay vào thì vĩnh viễn không tra ra được gì, chỉ để lại một câu coi như trả lời Giang Thượng Nguyên tránh ông ta bị mất mặt cũng theo ra ngoài.

Giang Thượng Nguyên thấy Trương Khác trước khi đi ném lại một câu như vậy, xem ra nhắm vào La Quy Nguyên rồi, chuyện này không thể kết thúc đơn giản như thế, người khác không rõ chứ ông ta rất biết sức mạnh của Trương Khác lớn mức nào, cũng nhìn ra y có thiện cảm với Vệ Lan, mấy ngày qua chắc có tiến triển thêm rồi, nam nhân có năng lực ai chịu nổi chuyện thế này?

Giang Thượng Nguyên chẳng phải là ưa gì La Quy Nguyên, chỉ mượn ông ta để kiềm chế Lưu Tước. La Quy Nguyên ở Tân Vu có thể lực thâm căn cố đế, tình áp không cho ông ta thắng tiến, cuối cùng đành cấp cho ông ta cái ghế phó bí thư thành ủy, để ông ta ngồi ngang với Lưu Tước ở chính phủ. Giang Thượng Nguyên nghĩ chỉ cần Trương Khác không mở rộng diện đả kích thì để mặc y làm.

Bị một thằng choai choai buông lời hăm dọa, La Quy Nguyên bụng đầy lửa giận, nhưng lại không có chỗ phát tiết.

Lưu Tước tất nhiên không giúp La Quy Nguyên, hai nhà La Trương triệt để trở mặt thành thù càng có lợi cho ông ta, Trương Tri Hành rốt cuộc là người ngoài tới, dù bên trên có Từ Học Bình giúp nhưng muốn áp được La Quy Nguyên không phải đơn giản :” Các người cứ đánh nhau đi, áp lực của tôi càng đỡ.”

Thường thường các nhân vật bên không nhất định sẽ biết hết mọi việc, đó gọi là lừa trên không giấu dưới, ví như chuyện mấy ngày trước Trương Khác gây chuyện ở hộp đêm Hoàng Hậu, các thường ủy đều không biết, một số cán bộ trung hạ tầng lấy nó ra làm đề tài tán gẫu lúc rảnh rỗi.

Nghe nói Bân lão đại nín thin thít, mặc cho người ta đập phá, mấy ngày rồi vẫn chưa dừng, nên chuyện này càng không thể kết thúc đơn giản như thế, chỉ cần không liên quan tới mình thì mặc, trừ một số người lo lắng tới ích lợi của bản thân, đa phần đều vui mừng trên đau khổ của người khác.

Bữa tiệc này không thể tiếp tục được nữa rồi, Giang Thượng Nguyên nhìn các viên quan lớn nhỏ ở Tân Vu, nghiêm giọng giáo huấn:

- Nhờ mọi người giáo dục tốt con cái của mình, không ai hi vọng đợi có chuyện chính phủ giáo dục giúp chứ hả?

Xe cấp cứu lúc này mới tới, người thân cận của La Quy Nguyên cuống quýt đưa La Văn lên xe, La Quy Nguyên đi theo xe luôn, nghe nói cô gái đang ở bệnh viện trực thuộc ĐH y Tân Vu, liền bảo xe cấp cứu tới bệnh viện nhân dân.

Giang Thượng Nguyên định đi thăm Vệ Lan, nhưng nếu chẳng may người nhà Vệ Lan đòi mình chủ trì công cao chẳng phải rắc rối phiền phức vào người? Song cũng không thể lơ đi được, liền bảo Tiền Văn Quý đại biểu mình đi thăm hỏi.

Trương Khác ở trên xe kể qua sự việc với cha, ngồi xe tới bệnh viện thì cha mẹ Vệ Lan đã tới nơi, Vệ Lan đã hoàn toàn tỉnh lại, kiểm tra cơ thể không còn gì bất thường nữa, được chuyển qua phòng bệnh bình thường.

Nhìn thấy người phụ nữ chân tập tễnh, Trương Khác chợt cảm thấy cái thế giới này đôi khi đúng là nhỏ, hóa ra nhà Vệ Lan cũng ở tiểu khu Tân Ấp.

Cha Vệ Lan người gầy nhỏ, trông rất hiền lành chân chất, nhìn vợ chồng họ khó mà ngờ lại sinh ra được cô con gái xuất chúng như Vệ Lan.

Hai vợ chồng đang nói gì đó với con gái nằm im không nhúc nhích trên giường, thấy có người tới liền ngừng nói quay đầu lại.

Mặt Trương Khác bị Dịch Đan Thanh cào mấy vết máu trông biến dạng hoàn toàn, mẹ Vệ Lan không nhận ra y, trông thấy y như thế, nghĩ rằng bị con gái mình cào khi làm hành vi thú vật kia:

- Đám cặn bã các người.

Xông tới muốn cào xé y, há miệng răng nhe ra lại như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Khác.

Trương Khác lúc này không ôm người, thấy mẹ Vệ Lan nhe răng xông vào, muốn tránh rất dễ, nhưng mẹ Vệ Lan bị tật ở chân, lại lao nhanh thế kia, nếu y tránh, bà ta chắc chắn đâm đầu vào tường. Y không tránh được, đành quay mặt sang một bên, ngực bị đầu mẹ Vệ Lan húc vào phát đau.

May mà Dịch Đan Thanh nhanh tay ôm lấy mẹ Vệ Lan, giữ lấy bàn tay đang hung tợn vung lên của bà ta, Vệ Lan vội giải thích giúp Trương Khác nói:

- Không phải anh ấy.

Dịch Đan Thanh không mặt mũi nào nói vết cào trên mặt Trương Khác là do cô ta, mẹ Vệ Lan nhìn Trương Khác thật kỹ mới nhận ra:

- Cậu là chàng trai đỗ xe bên đường Tân Ấp mấy ngày trước phải không?

Lúc này mới xác định Trương Khác không phải là kẻ muốn làm nhục con gái mình.

Ánh mắt Vệ Lan mất đi vẻ linh động thường ngày, trống rỗng thất thần, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô, ngoại trừ vừa rồi vội giải thích cho Trương Khác nên mới lên tiếng, còn lại chỉ im lặng.

Bất kể chuyện thành thành chưa thành, xảy ra xử việc như vậy, với một cô gái đơn thuần mà nói, là một ác mộng khó phai mờ.

Dịch Đan Thanh giới thiệu cho cha mẹ Vệ Lan thân phận của Trương Tri Hành, họ không có phản ứng gì, cha Vệ Lan chỉ lẩm bẩm:

- Không xảy ra chuyện là tốt rồi, không xảy ra chuyện là tốt rồi ...

Trương Khác thăm thử dài, ra hiệu cho Dịch Đan Thanh ra ngoài nói chuyện, bọn họ đi thăm Đỗ Phi Trước.

Ở nhà khách tay Đỗ Phi bị bình rượu vỡ đâm qua, tới bệnh viện sát trùng khâu tới vài mũi, đang nghỉ ngơi trong phòng, lúc này Trương Khác mới nhớ mặt mình cũng phải xử lý một chút, y không muốn để lại xẹo, càng không muốn dựa vào bộ mặt hung ác đi dọa người khác.

Từ chỗ Dịch Đan Thanh, Trương Khác được biết cha mẹ Vệ Lan đã được cục công an đón đi, sau đó còn dùng xe cảnh sát đưa tới bệnh viện.

Chắc chắn trong thời gian đó bọn chúng đã làm công tác gì đó hoặc dọa dẫm bọn họ rồi, Vệ Lan còn có hai đứa em trai song sinh đang học sơ trung.

Người dân sống dưới tầng dưới cùng xã hội, có người không chịu nhục, có người không dám kháng cự, trông cha mẹ Vệ Lan chỉ vui mừng vì không xảy ra chuyện, nếu họ chỉ tính tới làm sao sau này tiếp tục sinh tồn cũng không có gì bất ngờ, chẳng lẽ còn muốn cha y đứng ra trước mặt họ vỗ ngực đảm bảo đòi lại công bằng sao, quan trọng là họ không muốn tranh, con người trước tiên phải dựa vào chính mình đã, rồi sau đó mới trông đợi vào sự giúp đỡ của người khác.

Khi Trương Khác đại não khách sạn Thiên Vân, nhìn phán ứng của La Quy Nguyên thì ông ta không hay biết chuyện gì, xem ra đằng sau lưng có kẻ trù mưu tính kế hóa bỏ tội nghiệt của đám hoàn khổ đó.

- Vệ Lan có nói gì không?

Trương Khác hỏi:

387. Chương 387: Cây Muốn Lặng Gió Chẳng Muốn Dừng

- Trừ bốn chữ vừa nãy thì cô ấy không chịu nói gì hết ...

Dịch Đan Thanh mới đầu còn mang lòng cảnh giác với Trương Khác, nhưng nhận được điện thoại nghe nói y đại não khách sạn Thiên Vân, nhìn vết máu trên mặt y có chút áy náy:

- Đám khốn kiếp đó, thế nào cũng phải có người cho chúng một bài học ...

- Cục công an thành phố sẽ tham gia điều tra ...

Trương Khác chẳng hi vọng gì vào việc này, mặc dù Giang Thượng Nguyên công khai tố thái độ, nhưng nhìn tình hình phía công an không có bất kỳ hành động nào với kẻ liên quan là đủ biết rồi.

Tiền Văn Quý tới thăm cũng với giọng điệu là “chơi đùa thái quá, nghiêm túc xử lý”, thân là người Tân Vu, lại là thư ký trưởng thành ủy, ông ta có trăm vạn mối liên hệ dây mơ rễ má ở đây, khó mà nói được một tiếng công bằng, nhưng dù sao ông ta còn tỏ thái độ trung lập, nói với Vệ Lan nằm như chết trên giường:

- Nếu có ủy khuất gì cũng không nên im lặng như thế.

Rồi đi ra nói với Dịch Đan Thanh:

- Vệ Lan là nhân viên nhà khách chính phủ, xảy ra chuyện trong quá trình công tác, nhà khách phải chịu trách nhiệm tới cùng, cha mẹ cô ấy có điều kiện gì phải cố gắng đáp ứng, cô không quyết định được thì liên hệ với tôi.

Dịch Đan Thanh chỉ trừng trừng nhìn ông ta, thiếu điều nhổ lên mặt ông ta một bãi nước bọt.

Tiền Văn Quý thấy tình hình như thế nói với câu với Trương Tri Hành rồi đi, không muốn chuốc lấy rắc rối không đáng có.

La Văn mời tổng cộng chín thành niên nam nữ tham gia sinh nhật, trong đó có sáu tên thanh niên đều có gia thế hiển hách ở Tân Vu, sáu gia đình này đủ tạo nên một mạng lưới quan hệ phủ kín Tân Vu.

Dịch Đan Thanh là cô gái không đơn giản, nên một số chuyện Trương Khác không dám nói rõ với cô ta. Vệ Lan không chịu nói chuyện, còn cha mẹ Vệ Lan thì muốn nhún nhường, y tạm thời chỉ có thể thở dài.

Trương Khác đợi bác sĩ xử lý vết thương trên mặt xong, gọi Đỗ Phi theo, để lại số di động cho Dịch Đan Thanh:

- Nếu cần giúp đỡ cứ gọi điện cho tôi.

- Giờ làm sao đây?

Ngồi vào trong xe, Đỗ Phi hằm hằm nói, vào tuổi của hắn chưa học được nhẫn nhịn.

- Mặc dù chỉ có hai tên liên quan trực tiếp vào vụ án, nhưng đám còn lại đều chẳng phải hạng tử tế gì, nói không chừng sau lưng có vụ án khác. Vụ án này mà tra, không biết tới ngày tháng năm nào mới có kết quả, dù là sở công an tỉnh tham gia vào bắt lấy La Văn, thì bọn chúng cũng chẳng phải chịu hình phạt nào đích đáng đâu.

Trương Khác nói với một giọng bất lực.

- Đem chúng nó, nếu khi đó tóm được thằng ấy phết luôn thì đã xong rồi.

Đỗ Phi cảm thấy lồng ngực bức bối, cực kỳ khó chịu:

Trương Khác lắc đầu:

- Không cần vì đám khốn kiếp đó mà các cả bản thân vào..

- Sao mày còn đi đánh người, sao không đợi tao, tay phải tao vẫn khỏe.

Đỗ Phi cũng rất tức vì mình bị gạt sang bên.

- Tao muốn toàn Tân Vu biết rằng tao hận thằng đó tới tận xương.

Mặc dù lúc này Trương Khác đã khôi phục lại bình tĩnh bắt đầu tính toán, nhưng lúc đánh người thực sự do không kiềm chế được lửa giận:

- La Văn làm nông cuồng làm càn ở Tân Vu là nhờ vào ba nó, chỉ cần La Quý Nguyên ngã rồi thì nó chẳng bằng một cục cứt chó, tới lúc đó ai che giấu cho nó, ai nói giúp nó. Mày hiểu chưa?

Đỗ Phi dù sao sinh ra trong nhà quan lại, Trương Khác chỉ hơi nhắc một chút là rõ ngay:

- Tao thấy trên người La Quý Nguyên không chỉ có một vấn đề đâu, mấy ngày trước mày kéo tao đi xem đề bao, có mù cũng nhìn ra vấn đề, ba tao thường nói vạch trần một bí mật quan trường không phải vấn đề đơn giản, dù lần này mày đã trở mặt cha con họ La ngay trước mặt quan viên lớn nhỏ Tân Vu, nhưng chưa đủ cơ để vạch trần tội ác của bọn chúng.

Trương Khác vốn tính kiếm cơ trở mặt với cha con La Quý Nguyên để có nguyên do đem vụ để bao cáo trạng thẳng lên tỉnh, tránh cho nó khỏi thành đại họa vào năm 98.

Từ Học Bình muốn chỉnh đốn hệ thống đề phòng lũ Tiểu Giang nhưng vì lực cản quá lớn đành dùng phương án trung hòa là tăng kinh phí củng cố đề, có điều số tiền này cấp xuống lại sinh ra bao nhiêu công trình rỗng ruột như Tân Vu thì không biết được, biến đề bao Tân Vu thành vụ án lớn là cơ hội tốt trấn áp toàn bộ hệ thống thủy lợi tỉnh.

Nhưng bài học nhân tiền còn đó, Lưu Hoa Sơn bình an vô sự rời hệ thống lâm nghiệp làm bí thư thành ủy tỉnh Giang Nam, thủy lợi càng phức tạp, nó liên quan tới ban ngành của quốc vụ viện, muốn điều tra một vụ án càng khó khăn trùng trùng, càng chẳng nói tới chỉnh đốn được hệ thống đề điều toàn tỉnh.

Trương Khác tính tới dùng một thủ đoạn đặc thù, nhưng y không ngờ xảy ra chuyện này trên người Vệ Lan.

Trương Khác nói với cha:

- Ba, con thấy hay là ba tạm nghỉ việc ở Tân Vu vài ngày, tối nay chúng ta lên tỉnh thành trước.

Trương Tri Hành nghĩ, lúc này rời Tân Vu chắc chắn gây áp lực cực lớn lên người La Quý Nguyên, liền gật đầu:

- Được, tối nay đi luôn.

Trương Khác gọi Hứa Thụy Bình luôn ngầm điều tra chuyện đề bao tới tụ họp, bảo Thịnh Thanh xòe bài với Lưu Bân, xem trong tay ông ta có chứng cứ quan trọng dính tới tập đoàn Long Hoa hay không.

La Quý Nguyên ở tỉnh được coi là cây đại thụ có chút căn cơ, muốn tra ông ta phải kỹ ủy tỉnh ra tay, đây không phải là chuyện làm được trong thời gian ngắn, tốt nhất là bắt tay từ tập đoàn Long Hoa bao thầu xây dựng đề bao và người bên cạnh cạnh La Quý Nguyên.

An bài mọi việc xong, Trương Khác về nhà đón mẹ, cùng Đỗ Phi, ba chiếc xe đi thẳng tới tỉnh thành họp kể chuyện này.

Khi Giang Thượng Nguyên nhận được điện thoại xin nghỉ phép của Trương Tri Hành thì Tiền Văn Quý đang báo cáo tình hình với ông ta.

- La Quý Nguyên rất có kinh nghiệm xử lý hậu quả loại chuyện như thế này, tâm tình nhà Tiểu Vệ không kích động mấy, dù sao nhà họ còn có hai đứa con đang đi học, hai vợ chồng không có công việc ổn định.

Giang Thượng Nguyên nghĩ tới ngày mai tất cả quan viên Tân Vu sẽ biết Trương Tri Hành rời thành phố ngay trong đêm, nên nhắc luôn với Tiền Văn Quý:

- Trương Tri Hành vừa xin nghỉ phép về Hải Châu, còn có về Hải Châu hay không thì không biết.

- Rời Tân Vu vào lúc này sao?

Tiền Văn Quý nghe mà ngờ người ra, hết nhìn đèn bên ngoài, lại xem đồng hồ:

- Sắp chín giờ rồi.

- Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Giang Thượng Nguyên tuy thở dài, nhưng khóe miệng lại nhếch lên thành nụ cười.

- Thằng con nhà Trương Tri Hành đúng là đứa ngang ngược ngông cuồng được lý không chịu tha người.

Tiền Văn Quý kể chuyện Trương Khác phá phách ở hộp đêm Hoàng Hậu ra:

- Nhưng mà nó cũng không đơn giản, làm loạn như thế mà rất kín kẽ, lại giúp Trương Tri Hành lập uy ở Tân Vu, xảy ra loại chuyện này .. Ài chả biết rồi sẽ đi đến đâu.

Giang Thượng Nguyên trầm nghĩ :” Đợi tới khi ông thực sự biết được thằng nhóc đó không đơn giản tới mức nào, thì không cần đứng đây than vãn nữa rồi.”

Ông ta và Lưu Tước đều là người ngoài tới, ở Tân Vu thế lực địa phương có liên kết rất phức tạp, dù với Tiền Văn Quý cũng không thể hoàn toàn yên tâm sử dụng được, nếu Trương Khác muốn thừa cơ giúp cha quấy vùng nước đục này lên thì cứ để họ làm.

Tiền Văn Quý không hiểu thái độ của Giang Thượng Nguyên, thăm dò:

- Nếu cứ để Trương Tri Hành làm bừa như vậy, liệu có ảnh hưởng tới ổn định đoàn kết của Tân Vu không?
- Tri Hành lúc rời khỏi khách sạn Thiên Vân chẳng phải đã nói rồi sao? Trương Khác được chiều hư rồi.

Giang Thượng Nguyên mỉm cười thần bí:

- Nếu là anh thì có nhịn nổi không?

Tiền Văn Quý hiểu ra rồi, Giang Thượng Nguyên không muốn diện đả kích quá rộng, còn nếu Trương Tri Hành muốn lật đổ La Quý Nguyên thì ông ta vui vẻ hưởng thành quả, nắm được tâm tư lãnh đạo, ông ta biết phải đứng về phía nào rồi.

388. Chương 388: Tỉnh Trưởng Vi Hành

Trương Khác về nhà đón mẹ lên tỉnh thành.

Lương Cách Trân nhìn khuôn mặt bị cào nát của con, tất nhiên là hỏi cho ra nhẽ, biết chuyện của Vệ Lan liền không đi tỉnh thành nữa, mà tới bệnh viện. Bà ở nhà khách bảy tám ngày, rất có thiện cảm với Vệ Lan, lại cùng là phận phụ nữ, chuyện xảy ra trên cô gái thanh xuân hồn nhiên càng khiến bà bất bình.

Một giờ sáng xe tới tỉnh thành, ngời ngời ở biệt thự bên sông, đợi trời sáng liền tới nhà Từ Học Bình, Trương Khác đem chuyện tìm hiểu được ở Tân Vu tìm hiểu được trong những ngày qua, kể hết cho Từ Học Bình.

Từ Học Bình cả giận:

- Dù có là một giờ sáng cũng phải đánh thức tôi dậy chứ?

Bất kể chuyện gì cũng không thể tách biệt hoàn toàn ra để xem xét, vụ án xảy ra ở nhà khách hôm qua kỳ thực có dính líu tới rất nhiều phương diện, song nếu Giang Thượng Nguyên đã lệnh cục công an thành phố điều tra thì trước khi phía Tân Vu đưa ra kết luận, tỉnh không tiện trực tiếp can dự vào.

Đối với thế lực địa phương rắc rối bết rễ ở Tân Vũ mười mấy năm, muốn dựa vào hệ thống công an có thể tiến hành điều tra công bằng là rất khó khăn, Từ Học Bình từ hệ thống chính pháp đi ra, rất rõ chuyện này. Vấn đề tồn tại ở đề bao Tân Vu là chỗ đột phá rất tốt.

Từ Học Bình thở dài:

- Chuyện đề phòng lũ ở lưu vực Tiểu Giang tôi đã thỉnh giáo chuyên gia ĐH Hải Châu rồi, ẩn họa rất nhiều, nhưng không nhìn cái thấy ngay được như của hệ thống lâm nghiệp, chuyện bớt xén vật liệu đều ở bên trong, cần dùng quyết tâm lớn đi tra, nếu không đợi lũ tới khảo nghiệm thì muộn rồi. Hiện quan viên các cấp bao che bưng bít cho nhau, tra thế nào rất tổn công, cần có chỗ đột phá. Đề bao Tân Vu không thể trì hoãn được nữa, tôi lập tức an bài người tới Tân Vu, mùa lũ sắp đến, xây dựng lại là không kịp nữa, nhưng Tân Vu cần đề cao cảnh giác.

Trương Khác vốn định đi đường vòng, nhưng Từ Học Bình lo mùa lũ sắp tới mà Tân Vu lại không hề có chuẩn bị gì, không có tâm tư chơi trò vòng vèo, thăm nghĩ :” Như vậy cũng tốt.”

oOo

~~Lưu Bàn hôm qua giữ Thịnh Thanh ở lại Thiên Vân Sơn ngâm suối nước nóng, La Văn cho nữ phục vụ nhà khách uống thuốc cường hiếp, Trương Khác đại náo khách sạn Thiên Vân, hai vị phó thị trưởng trở mặt trước mặt mọi người, những chuyện đó tất nhiên có người báo cho ông ta.

Vì tập đoàn Long Hoa có La Quý Nguyên đứng sau, cho nên ông ta luôn bị Trương Nhi Lập áp bên trên, mấy năm qua thành phố có công trình nào hơi quan trọng một chút là bị Long Hoa chiếm mất, ai trông cũng thêm. Nên những chuyện này làm Lưu Bàn thở phào, đồng thời rất hả hê.

Nhưng hả hê thì hả hê, Lưu Bân sẽ không dính vào, vì quan trường móc mủ với nhau, tuy thành phố có người oán hận nhau rất sâu, mà có lật nhào được nhau đâu, toàn là cán bộ tỉnh quản cả, vấn đề bung ra, thành phố không khống chế được, tham gia vào nói không chừng dẫn lửa đốt mình.

Thịnh Thanh nhận được điện thoại của Trương Khác liền tìm Lưu Bân xòe bài, ông ta tất nhiên tìm mọi cách thoái thác:

- Tôi và Trương Nhi Lập đấu đá với nhau mấy chục năm trời, nếu có thứ lật nhào được hẳn, còn nhịn hẳn leo lên đầu ngồi sao?

Ngày hôm sau Thịnh Thanh trực tiếp đem danh sách đơn vị liên quan tới xây dựng, thiết kế, giám sát đề bao Tân Vu tới tìm Lưu Bân:

- Bân lão đại quen ai trong số này? Khác thiếu gia định mới họ uống trà.

Lưu Bân lúc này mới hiểu Trương Khác chơi thật rồi, công trình đề bao Tân Vu tổng tiền đầu tư lên tới 4000 vạn, nghe nói Long Hoa nuốt chừng trên 2000, các đơn vị tham dự công trình ít nhiều biết chút sự thực.

Lưu Bân trầm mặc, ông ta lẩn lộn nhiều năm, biết phải thu mình, làm việc gì cũng không vượt quy củ, nhìn danh sách Thịnh Thanh đưa tới biết đám người Trương Tri Hành nắm được tương đối chuyện ở Tân Vu, tuy Trương Tri Hành là người ngoài tới, không lo vạ lây, nhưng muốn bóc trần sự thực thì vẫn cần quyết tâm.

- Tôi không hiểu.

Thịnh Thanh thắc mắc với Lưu Bân:

- Vì sao người Tân Vu lại nhẫn nhịn được chuyện này, chẳng lẽ đề võ bị chìm hết cả cũng không bận tâm.

- Thành phố có khu công nghiệp bên sông, trừ doanh nghiệp bên ngoài không rõ tình hình, còn xí nghiệp bản địa không ai chuyển vào đó hết.

Lưu Bân cười gượng, ông ta môn tưởng quan hệ giữa Thịnh Thanh và cha con họ Trương chỉ là quen biết bình thường, hiện Trương Tri Hành muốn trị La Quý Nguyên trực tiếp sai Thịnh Thanh tới đây, rõ ràng là mình đã phán đoán sai:

- Tân Vu là một địa phương nhỏ, tới năm 92 mới thăng cấp làm thành phố, bí thư thành ủy và thị trưởng bên ngoài điều tới, tiếng nói không bằng đám quan viên bản địa nơi này. Lưu Tước chỉ là tư lệnh bên ngoài thôi, hiệu lệnh phát ra không được La Quý Nguyên thừa nhận, chẳng biết xuống phía dưới nó biến dạng thành ra thế nào ...quan viên lớn nhỏ ở Tân Vu sớm kết thành một mạng lưới chặt chẽ. Muốn xé cái lưới này ra phải có năng lực mới được, nếu không chỉ hại bản thân mà thôi....

Ông ta nói thế là vẫn không tin vào cha con Trương Tri Hành, không phải hoài nghi cha con họ không có năng lực lật đổ La Quý Nguyên, mà là dù lật đổ được La Quý Nguyên thì tình hình Tân Vu cũng không khác hơn.

Thịnh Thanh cười nhạt:

- Bân lão đại thực sự cho rằng Khác thiếu gia chỉ là hạng giới sinh sự?

- Khác thiếu gia chẳng qua muốn lấy tôi ra khai đao lập uy mà thôi, để người Tân Vu đều thấy Khác thiếu gia là nhân vật uy thế, không cho phép người khác bắt nạt.

Lưu Bân nhìn sự việc đâu có nông cạn thế được, cho nên mới nhẫn nhịn để Trương Khác xuống thang, còn ông ta không tới mức tổn thương tới gân cốt:

- Hiện La Văn làm ra chuyện này, còn chẳng phải cho Khác thiếu gia cơ hội phát tác hay sao?

oOo

~~Ngày 26 Từ Học Bình tới Tân Vu.

Trương Tri Hành và Hứa Thụy Bình về Hải Châu, dù sao trên danh nghĩa ông xin nghỉ phép về Hải Châu, không tiện theo Từ Học Bình tới Tân Vu. Đỗ Phi cũng về Hải Châu, con trai bị thương, Đỗ Tiểu Sơn cũng đau lòng lắm chứ.

Lưu Bàn đồng ý hiệp trợ điều tra chuyện dê bao, trong đội xây dựng đều có người ông ta tin được, có thể bảo bọn họ chủ động thừa nhận vấn đề, đám Phó Tuấn, Mã Hải Long về Tân Vu trước một ngày để phối hợp.

Trừ Trương Khác ra, theo Từ Học Bình tới Tân Vu còn có Lục Văn Phu, Lý Nghĩa Giang, những người công tác bên cạnh, không thông báo cho sở thủy lợi, cũng không báo trước của Tân Vu, xe tới trạm giao thông ngoài thành phố mới gọi điện thông báo cho Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước.

Giang Thượng Nguyên choáng váng, mặc dù biết chuyện này thế nào cũng khiến Trương Tri Hành và La Quý Nguyên vào thế nước lửa, song không ngờ Từ Học Bình đột kích tới thăm Tân Vu.

Ở Tân Vu, văn phòng chính phủ và thành ủy không cùng một tòa nhà, Giang Thượng Nguyên định gọi điện cho Lưu Tước nhưng suy nghĩ rồi thôi, thư kỳ Thành Ích của ông ta không có ở đó, gọi Tiền Văn Quý cùng tới trạm thu phí đón Từ Học Bình.

Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước bước trước bước sau tới trạm thu phí, xe của Từ Học Bình đỗ ở bãi đỗ xe nơi quản lý trạm, bọn họ vừa tới, La Văn Phu liền từ trong xe ra nói:

- Tỉnh trưởng mời hai vị vào xe.

Lưu Tước còn kinh ngạc hơn Giang Thượng Nguyên, ông ta biết rõ Từ Học Bình chống lưng cho Trương Tri Hành từ Hải Châu tới Tân Vu nhậm chức, nhưng vì xung đột giữa Trương Khác và La Văn mà ra mặt thì quá đột ngột.

Lý Nghĩa Giang nhường ghế phụ cho Lưu Tước, hấn và Lục Văn Phu ngồi vào chiếc xe đằng sau, cùng xe với Trương Khác.

Từ Học Bình nói thẳng luôn:

- Lần này tôi tới Tân Vu không phải là để bóc lột công tác của các đồng chí, hai đồng chí cùng tôi lên dê bao xem xét một chút.

Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước đều biết quan hệ bí mật giữa La Quý Nguyên và tập đoàn Long Hoa, song đặc sắc quan trường trong nước là lừa trên không giấu dưới, hai người họ chỉ biết qua loa thôi, hai bọn họ cho rằng việc bớt xén vật liệu là có, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng đoạn dê chính bảo vệ thành phố trên thiết kế là bê tông cốt thép, thực tế lại là cát và lau sậy.

389. Chương 389: Hiện Trường

Lưu Tước thấy Từ Học Bình chìa thẳng mũi giáo vào tập đoàn Long Hoa, và La Quý Nguyên, có chút tức giận vì chống lưng cho Trương Tri Hành mà Từ Học Bình đích thân tới Tân Vu hỏi tội, thế này chẳng phải loạn sao, cái gì cũng phải có phép tắc chứ, ông ta là cấp trên trực tiếp của Trương Tri Hành, nếu vậy sau này còn làm ăn gì nữa, chẳng lẽ phải nhìn mặt Trương Tri Hành làm việc, nên phân bua hộ La Quý Nguyên:

- Thưa tỉnh trưởng, chuyện dê bao thành phố tôi có biết, mặc dù năm ngoái có có tu sửa, nhưng do quản lý không thỏa đáng, cho nên để nhiều xe tải trọng quá quy định đi qua, làm mặt dê tổn hại nghiêm trọng, cho nên thành phố đầu năm nay bỏ tiền ra sửa lại, đồng thời lệnh ban ngành có liên quan tăng cường quản lý.

- Nói như vậy là đồng chí đích thân tới thị sát rồi?

Từ Học Bình lạnh lùng nhìn ông ta, tưởng Lưu Tước tới lúc này còn muốn lừa dối, trong lòng cực kỳ tức giận. Nếu chẳng phải đã tra khá rõ quan hệ và Lưu Tước và La Quý Nguyên thì Từ Học Bình đã phát tác ngay tại chỗ.

Giang Thượng Nguyên thì thông minh hơn, dù không rõ thực tế, nhưng nếu không có cơ hội đánh một đòn hạ gục kẻ địch, cha con họ Trương sao để Từ Học Bình đích thân ra mặt được? Nên kiểm điểm ngay:

- Báo cáo tỉnh trưởng, tôi tới Tân Vu, công tác chưa đi sâu đi sát, năm ngoái đề bao thông xe tôi có tới, sau đó tuy nghe một số nghị luận, nhưng chỉ nhắc phó thị trưởng chủ quản vài lần, không đích thân tới thị sát ... Công tác có thiếu sót, tôi xin kiểm điểm với tỉnh trưởng.

Từ Học Bình phát tay, ông không có kiên nhẫn nghe mấy lời quan liêu này, mà Giang Thượng Nguyên chỉ ít hơn ông vài tuổi, không cần thiết làm kiểm điểm như học sinh tiểu học.

Lưu Tước bị Từ Học Bình nhìn chăm chăm, trong lòng thấp thỏm, nghe Giang Thượng Nguyên kiểm điểm thực chất là chối bỏ trách nhiệm, thậm tức giận, ngậm miệng không nói nữa.

Từ Học Bình mặt âm trầm, không khí trong xe đột nhiên như đóng băng.

Rời đường quốc lộ, xe đi thẳng vào nội thành, rẽ vào đường Thành Hà, xa xa nhìn thấy đề bao, nhìn từ mé bên trong, chỉ thấy bờ đề cao lớn sừng sững, bên mép đề còn có bồn hoa tươi màu, tuyệt đối không thể là công trình rồng ruột được.

Đi tới con đường sát đề, Từ Học Bình không nói một lời tự mở cửa xe đi xuống, Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước theo sau.

Lúc này hai người bọn họ mới biết Trương Khác ở xe đằng sau, Giang Thượng Nguyên thì chẳng ngạc nhiên, ông ta biết thân phận thực của Trương Khác, còn Lưu Tước càng nhận định rằng Từ Học Bình tới Tân Vu hoàn toàn vì chống chọi cho Trương Tri Hành, trong lòng phẫn nộ vô cùng:

- Mọi người đi xem đi, tôi ở lại đây.

Từ Học Bình không nghe thấy, ông đã nóng lòng leo được một nửa đường, căn bản không để ý tới đằng sau. Cái đề bao này Lưu Tước đương nhiên phải có trách nhiệm, nhưng truy cứu trực tiếp cũng chỉ tới La Quy Nguyên, Lưu Tước hẳn bị che mắt.

Lưu Tước và La Quy Nguyên trong công tác có rất nhiều xung đột, lúc này lại lên tiếng bất bình cho La Quy Nguyên, đúng là chính trực tới buồn cười, nhưng còn bộc lộ ra thứ khác của ông ta đó là lạc hậu, bảo thủ, quan liêu và năng lực yếu kém.

Trương Khác đi sau Giang Thượng Nguyên, thấy ông ta ý thức được vấn đề mà lại bỏ mặc Lưu Tước, chắc là muốn Lưu Tước mất hết thể diện, liền nói:

- Thị trưởng Lưu nhìn vấn đề quá hẹp hòi rồi, là văn bối, tôi nói câu này đương nhiên không thích hợp, song thị trưởng Lưu muốn giận, tôi thấy cứ chịu khó lên mặt đề một chuyến rồi hẵng giận.

Cho dù lời này do Trương Tri Hành nói ra cũng có hơi vượt quá thân phận, huống hồ là Trương Khác, mặt tím tái nhìn y chăm chăm, đương nhiên không dám quát tháo trước mặt Từ Học Bình, âm trầm xuống dưới đề.

Từ Học Bình xuống dưới đầu tiên, thấy bờ đề tu sửa từ đầu năm mà đã có vết nứt toang hoác, nhìn rõ cả bên trong, lòng hết sức lo lắng, bất chấp mé ngoài đề không có bậc thang để xuống, cúi người hai tay áp sát mặt đề, trượt xuống dốc.

Giang Thượng Nguyên leo lên hết bậc thang đã thở hồng hộc, chống tay đầu gối nhìn mặt đường mới tu sửa đầu năm mà đã lồi lõm, nứt nẻ, quay đầu nói với Lưu Tước:

- Đây chẳng lẽ vì bên giao thông quản lý không thỏa đáng?

Thấy Từ Học Bình thuận theo dốc đề đi xuống, vội vàng chạy theo mới phát hiện không có bậc thang, dốc lại thẳng, vội hô:

- Tỉnh trưởng, cẩn thận.

Từ Học Bình không để ý tới ông ta, Lục Văn Phú và Lý Nghĩa Giang theo sát rồi, muốn ngã cũng khó. Ông ta chỉ nóng lòng muốn biết đề bao Tân Vu tệ hại tới mức nào, lưu vực Tiểu Giang tổng cộng có hơn 1000 km đề, rốt cuộc có bao nhiêu công trình rồng ruột thế này.

Lưu Tước lên tới mặt đề mới biết chuyện không đơn giản như ông ta tưởng tượng, hết sức hối hận vì những lời nói trên xe, đúng là ngu hết thuốc chữa, vội vàng theo xuống mé kia bờ đề, đi được vài trăm mét liền

nhìn thấy một vết nứt lớn khủng khiếp kéo dài dọc chân đê tới tận trên bờ đê, có thể thấy rõ kết cấu đê đã biến dạng rõ ràng.

Từ Học Bình lạnh lùng nhìn hai người Giang, Lưu vẫn không nói câu nào, tiếp tục đi về phía trước, nơi này gần con đường chủ yếu nhất của Tân Vu nên tình hình không quá thảm, tiếp tục đi chừng một kilomet, tình hình càng thêm tồi tệ, Từ Học Bình đi hơi vội, trượt chân, tuy có người đằng sau đỡ lấy, nhưng chân phải vẫn trượt xuống sông, ông quần ướt tới gối.

Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước sắc mặt rất khó coi, muốn khuyên Từ Học Bình lên xe ngồi đi xem toàn bộ công trình, song không dám mở miệng, nhìn sắc mặt của ông là biết có thể chửi mắng người ta bất kỳ lúc nào.

Đi tới một đoạn ống cống chảy ra sông, miễn cưỡng có thể leo lên được mặt đê, đi dưới bãi sông đá sỏi, ngay Trương Khác cũng thấy phải cố gắng hết sức, Từ Học Bình còn ngã tới mấy lần, cuối cùng phải để nhân viên công tác dìu đi.

Lên mặt đê, Từ Học Bình không hề khách khí chỉ thẳng mặt Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước quát:

- Con đê này làm sao che chắn được cho 30 vạn dân Tân Vu? Đây là hành vi phạm tội với người dân! Vấn đề này thành ủy chính phủ Tân Vu xử lý sao đây? Từ Học Bình này sẽ ở đây xem hai đồng chí xử lý chuyện này ra sao? Tôi tới đây không phải để bới móc công tác của các đồng chí, mà vì có một cái gai đâm vào tim ba mươi vạn người dân Tân Vu, tôi không học được cách khoan tay ngồi nhìn như các đồng chí.

Giang Thượng Nguyên không dám giải thích gì, Lưu Tước càng cảm như hén.

Từ Học Bình tuy chỉ trích nghiêm khắc, nhưng vẫn giao quyền xử lý cho phía Tân Vu, còn ông về xe nghỉ ngơi. Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước qua một bên thương lượng xem xử lý ra sao, Từ Học Bình ở bên theo dõi, nếu còn muốn qua loa, ngay bản thân cũng liên lụy.

Lưu Tước lúc đầu lên xe nói sai, giờ càng không dám hàm hồ, thì xe giữ tướng là nhất định rồi, thảo luận một lúc, quyết định không thông báo cho La Quý Nguyên, gọi những người phụ trách ban ngành có liên quan tới họp tại hiện trường, tạch bạch rõ trách nhiệm, tội kẻ nào kẻ nấy chịu.

Giang Thượng Nguyên căn dặn xong, cuối cùng cảnh cáo nhân viên công tác:

- Chỉ cần thông báo cho người có liên quan tới đây là được, ai dám nói năng lung tung, cẩn thận tôi xử người đó.

Tiền Văn Quý biết La Quý Nguyên chuyện này khó giữ mình rồi, cho dù có chút giao tình, cũng không thể bần tin trước mặt thư ký của Lưu Tước, liền dựa theo danh sách hai vị lãnh đạo thương lượng ra, thông báo bọn họ tới họp.

Người phụ trách kiến thiết thành phố, giao thông, thủy lợi nhận được thông báo, đều không biết Từ Học Bình đã tới Tân Vu, đến nơi chỉ nhìn thấy mặt đường be bét, không ý thức được vấn đề kết cấu chủ thể đê bao, còn cười nói với nhau:

- La béo, hôm nay ông còn dám đẩy trách nhiệm lên đầu bên quản lý giao thông chúng tôi thì phải liên tục một tháng mời tôi tới họp đêm Hoàng Hậu tiêu dao đấy.

- Con mẹ lão khỉ gầy, lúc nào cũng chỉ biết chăm chăm phạt xe, có gan thì đừng để xe cát xe đá của Long Hoa lên đê, dù đường bờ đê có vấn đề, nhưng đường Thanh Giang tới đường Hoa Thái có con đường nào tử tế chứ? Còn muốn tới Hoàng Hậu tiêu dao một tháng? Bằng cái cơ thể còm nhom này của ông, chịu nổi không hả?

Một đám người vừa cười nói chửi mắng nhau lên đê, tới mặt đê mới thấy không chỉ có xe của Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước, còn có mấy cỗ xe màu đen của tỉnh.

Người trong quan trường đều rất miễn cảm với biển số xe. Nhất là ai có biển số nào là chú trọng nhất, biển số xe đại biểu cho đẳng cấp trên quan trường. Tức thì nhận ra chuyện quá nghiêm trọng rồi, không khí trở nên nặng nề.

390. Chương 390: Lương Tri

Từ tỉnh thành tới Tân Vu thế nào cũng tốn bốn năm tiếng, hiện giờ mới là 10 giờ, vậy bọn họ phải xuất phát sớm tới mức nào?

Cục trưởng cục giao thông Cao Minh ý vào quan hệ thân thiết với Lưu Tước, hỏi nhỏ:

- Ngồi trong xe có phải là tỉnh trưởng đại nhân không?
- Nói thừa thôi làm gì, đưa di động hết cho tôi rồi họp.

Lưu Tước hận không thể lột da đám người này, trước kia do Cao Minh chủ động ôm trách nhiệm đường đê hư hại vào cục giao thông nên ông ta mới đồng ý cấp tiền tu bổ.

Ai mà ngờ chuyện hoàn toàn khác hẳn, xem ra trung tầng Tân Vu bao che lẫn nhau, có chuyện chia sẻ trách nhiệm đã thành quy tắc. Nếu vung gậy đánh xuống, mỗi người sẽ đều ghé tới chịu một phần, kết quả tất cả đều yên ổn ngồi nguyên vị trí của mình.

Đám người nắm thực quyền ban ngành Tân Vu này giờ mới chính thức hiểu ra chuyện lớn rồi, nộp di động là chặn đứng khả năng trong cuộc họp có người bắn tin cho nhân vật quan trọng trốn đi.

Trừ hai chiếc xe con, căn phòng chính phủ tỉnh còn phải một chiếc xe du lịch đi theo, Từ Học Bình ngồi trong xe du lịch nghỉ ngơi, nhìn cảnh cỏi vĩa ở bên ngoài, hiện trạng tỉnh hiện thời làm trong lòng ông có chút chút cảm giác bị thương.

Đợi gần trưa Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước mới tới báo cáo tình hình cuộc họp:

- Thành phố quyết định triệt để điều tra việc này, trước tiên là bắt đầu từ tập đoàn Long Hoa. Xét thực tế mùa lũ sắp tới, thành phố bỏ nhân lực, vật lực gia cố đoạn đê này, đợi qua mùa lũ mới mới chuyên gia tiến hành kiểm tra đê bao, mau chóng có câu trả lời cho tỉnh.

Trương Khác ngồi trong góc xe du lịch, khẽ thở dài, không nói gì cả.

Từ Học Bình vỗ tay vịn, nói:

- Tỉnh không cần câu trả lời, các đồng chí phải trả lời cho nhân dân Tân Vu! Các đồng trí chuẩn bị tra bao lâu, một tháng, ba tháng hay một năm, hay tới khi phải dứt bỏ đi, để đồn hỗn loạn này cho người khác tra?

Giang Thượng Nguyên cẩn thận nói:

- Thưa tỉnh trưởng, khó khăn rất nhiều, chủ yếu vì nghĩ tới mùa lũ tới gần, nhưng tôi đảm bảo với tỉnh trưởng, chuyện này tôi tuyệt đối không bao che, giấu diếm.
- Đồng chí tất nhiên không bao che, giấu diếm vì đồng chí còn muốn an ổn ngồi ở cái ghế này.

Từ Học Bình nổi giận xuống xe, chỉ vào đám đầu não ban ngành đứng đó không xa, giọng nghiêm khắc:

- Tra ngay hôm nay, ngay lúc này, ai nói có khó khăn thì nhường ghế cho người khác có năng lực làm.

Giang Thượng Nguyên bị Từ Học Bình giáo huấn cho không dám ho he gì nữa, lúc này chỉ có Trương Khác và đám Lục Văn Phu có thể lên tiếng trước mặt Từ Học Bình, thấy ông đi thẳng tới phía đám đầu não các ban ngành, Giang Thượng Nguyên thò đầu vào xe kể khổ:

- Điều tra là chắc chắn rồi, nhưng tra thế nào, tra tới đâu là dừng, không thể để đám người ngoài nghề chúng tôi quyết định bừa bãi được, phải tổ chức chuyên gia nghiên cứu phương án điều tra ... Hay là chúng ta khuyến tỉnh trưởng ăn trưa trước đã, đợi buổi chiều mới an bài chuyện điều tra.
- Bí thư Giang không cần qua phiền não, chuyên gia tham dự thiết kế đê bao trước kia được tôi giúp bí thư mời tới rồi, còn có một người dân nhiệt tình của thành phố Tân Vu, bí thư và thị trưởng nhất định phải gặp một chuyện.

Trương Khác thần nhiên nói:

Giang Thượng Nguyên đã biết cha con Trương Tri Hành muốn cho La Quý Nguyên một đòn trí mạng, không cho ông ta cơ hội phản kháng. Lại nghĩ La Quý Nguyên dám làm càn thế này cũng là tự chuốc lấy diệt vong, nếu con dê này mà xảy ra vấn đề, mình và Lưu Tước còn chẳng phải chết chum sao? Nhưng giờ bù đắp chưa phải là quá muộn:

- Vậy mau mời họ tới, tôi không còn mặt mũi nào đứng trước tỉnh trưởng nữa.

Trương Khác lấy di động gọi Phó Tuấn lái xe lên dê.

Vì mở cuộc họp ngay tại hiện trường, đoạn dê này đã được phong tỏa, mà không phong tỏa thì hiện cũng rất ít xe đi lên đây, chỉ nhìn vết nứt trên đường là không ai dám đi qua lần thứ hai nữa.

Giang Thượng Nguyên đang suy nghĩ xem người dân nhiệt tình mà Trương Khác nói là ai, chắc chắn phải là một nhân chứng trực tiếp.

Xe dừng lại, Phó Tuấn xuống xe trước mở cửa sau ra, khom người chui vào, lấy một cây gậy, tiếp đó đỡ một người trung niên gầy gò què chân đi tới, đằng sau có hai người trung niên đeo kính ôm một đồng giấy tờ xuống xe.

Phó Tuấn giới thiệu giúp người trung niên què chân kia:

- Vị này là tỉnh trưởng Từ, đây là bí thư Giang ... Tỉnh trưởng Từ, bí thư Giang, thị trưởng Lưu, đây là ...

- Để tôi tự giới thiệu là được rồi...

Người trung niên không để Phó Tuấn đỡ nữa, chống gậy dưới nách, nhìn các đại nhân vật một vòng, chẳng tỏ ra e sợ, nói lớn:

- Tôi là Lưu Căn Trụ đội trưởng đội công trình thông Hoàng Tử Lăng trấn Thành Quang thành phố Tân Vu, từ tháng 10 năm 94 tham dự xây dựng dê bao đoạn trấn Thành Quan, tới tháng 5 năm 95 công trình kết thúc, vì lương tâm bất an, nên thu thập tài liệu tố cáo tập đoàn Long Hoa trong quá trình xây dựng bớt xết vật liệu, tạo thành công trình rộng ruột chưa từng có trong lịch sử Tân Vu, tài liệu được giao cho cục thủy lợi xử lý, cục thủy lợi chỉ dùng một ngày là ra phán quyết tôi bịa đặt, vu cáo, về sau lấy tội danh tôi phát tán tin đồn, phá hoại trị an xã hội, bị chi cục công an Thành Quan giam giữ 10 ngày, trên đường về bị một đám thanh niên cưỡi xe mô tô dùng gậy sắt đánh què chân trái ... Tôi không hiểu, một người dân bình thường sống dưới lá cờ đỏ muốn có chút lương tâm vì sao lại khó khăn như thế? Hôm nay trước mặt các vị đại lão gia, Lưu Căn Trụ tôi tố cáo một lần nữa, từ chỗ tôi đứng đây đào xuống, nếu không tra ra vấn đề, thì tôi lập tức nhảy xuống sông, không bơi nhọ Tân Vu trước mặt tỉnh trưởng nữa ...

Trương Khác không đành lòng nghe tiếp, trốn vào trong xe, so với lương tri của một người dân bình thường, mình thực sự quá đần đo do dự rồi.

Giang Thượng Nguyên không kìm được xúc động, quay sang thấy hai hàng lệ đục ngầu trên má Từ Học Bình chảy xuống, ông đi tới nắm chặt tay Lưu Căn Trụ, dìu Lưu Căn Trụ vào trong xe, không nhìn đám quan viên Tân Vu lấy một cái.

Lưu Tước ngăn ngữ hỏi:

- Bí thư, làm sao bây giờ?

- Phá dê kiểm tra.

Giang Thượng Nguyên hạ quyết tâm nói lớn:

- Thị trưởng, lập tức người phá dê, ngay bây giờ. Vấn đề dê bao nếu không tra rõ, để nó thành vụ án hồ đồ, tôi sẽ là người từ chức đầu tiên. Ngoài ra lập tức thông báo toàn thể thành viên thường ủy tới đây họp, đây không còn đơn giản là vấn đề ăn bớt vật liệu nữa, một người dân có lương tri muốn phản ánh vấn đề, nhưng an toàn nhân thân lại bị uy hiếp, đó là cái gì, đó là xã hội đen, cần thiết thì mời người phụ trách cục công an cùng đại đội cảnh sát vũ trang tới tham gia.

Một đội công trình ở gần đó cùng với máy móc vật dụng được điều tới, trời đổ mưa, trong tiếng sấm rền vang, máy móc bắt đầu thọc sâu vào vết nứt lòng đường

Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước chẳng phải chuyên gia thủy lợi gì, nhưng vẫn hiểu được tài liệu thiết kế đê được làm đơn giản, liên tục đào sâu sáu chỗ trên đê, thì ngay cả người không có kiến thức cũng biết “vành đai sắt Tân Vu” mà La Quy Nguyên tuyên bố sau khi đi thị sát đê phải gọi là “vành đai đậu phụ” mới chính xác.

Chỗ đê bị phá ra đáng lẽ phải kết cấu phòng lũ bằng bê tông cốt thép, thì lại không thấy được một mẫu sắt nào, chỉ cần thượng du Tiểu Giang có một trận lũ hơi lớn một chút thôi, con đê này sẽ gây ra thảm họa diệt vong.

Lúc này mặt Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước không còn chút máu nào, bọn họ không ngờ tập đoàn Long Hoa cả gan như thế, biến công trình tính mạng của Tân Vu thành công trình rỗng ruột.

Mấy năm qua do thượng du Tiểu Giang hiện tượng chặt phá rừng bừa bãi hết sức nghiêm trọng, con đê xây dựng thập niên 50 của Tân Vu đã không còn đáp ứng được nhu cầu phòng lũ ngày càng nghiêm trọng nữa, nên mới trích tiền từ tài chính thành phố ra làm đê bao này.

Một khi đê vỡ, Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước biết cái mũ ô sa trên đầu tuyệt đối không giữ nổi, còn chưa biết tuổi già có bị rơi vòng tù tội hay không?

Hai người bọn họ thảo luận qua quyết định triệu tập phó thị trưởng thường vụ La Quy Nguyên, bí thư kỷ ủy Thượng Phúc Xuân tới.

391. Chương 391: Không Làm Thanh Thiên Được

Không hề có ý thương lượng với họ, Giang Thượng Nguyên tuyên bố thẳng thừng:

- Theo điều tra sơ bộ hôm nay, đê bao thành phố có vấn đề nghiêm trọng tới mức người ta nhìn mà khiếp sợ. Lần này thành ủy tuyệt đối không nường tay. Tôi kiến nghị các đồng chí của cục công an và đại đội cảnh sát vũ trang liên hiệp áp dụng biện pháp cưỡng chế với người có trách nhiệm liên quan, sau đó mời chuyên gia sở thủy lợi tỉnh hiệp trợ chúng ta điều tra, nhất định phải làm rõ vấn đề mới thôi.

Ông ta càng nói càng quyết liệt:

- Bắt đầu từ giờ sẽ do đích thân tôi làm chỉ huy bộ tổng chỉ huy chống lũ, thị trưởng lưu làm phó chỉ huy. Phó thị trưởng La vốn đảm nhiệm chỉ huy sẽ rút bỏ chức vị này, ngoài ra công tác chính phủ cũng phải điều chỉnh, mảng phó thị trưởng La phân quản sẽ do phó thị trưởng khác đảm nhận. Phó thị trưởng La chuyên tâm làm tốt công tác tuyên truyền phòng chống lụt bão.

- Đê bao thành phố phát sinh ra sự việc nghiêm trọng như thế này, cục trưởng cục thủy lợi Tiêu Đại Vĩ không thoát được tội để nghị triệt tiêu toàn bộ chức vụ của Tiêu Đại Vĩ .. Ý kiến của tôi là thế, có đồng chí nào có ý kiến bất đồng hay có kiến nghị tốt hơn không?

Lúc này Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước thấy vấn đề nghiêm trọng đến thế, nhìn La Quy Nguyên chỉ muốn ăn sống nuốt tươi ông ta, Lưu Tước bổ sung:

- Vụ án cưỡng bức phát sinh ngày 23 ở nhà khách chính phủ, cũng mời cục công an lập tức áp dụng hành động cưỡng chế với những người có liên quan. Đồng chí Mạnh Hạo không còn thích hợp với vị trí hiện tại nữa, kiến nghị đồng chí ấy tới hiệp trợ bộ chỉ huy phòng lũ ..

Sự bổ sung này của Lưu Tước không khác gì đòn trí mạng giáng vào La Quy Nguyên, bất kỳ ai cũng biết Lưu Tước muốn làm triệt để, Giang Thượng Nguyên khôn khéo tạm thời chỉ nhắm vào hệ thống thủy lợi, nhưng Lưu Tước là người chính trực ông ta quyết không cho La Quy Nguyên ung dung dưỡng lão.

La Quy Nguyên sắc mặt trắng bệch, không dám nói một câu phản đối.

Bên này thảo luận xong xong, Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước chạy tới đem quyết định nói với Từ Học Bình, xin ý kiến của ông.

Từ Học Bình chỉ nói:

- Tôi tôn trọng quyết định của thành ủy Tân Vu, tôi sẽ về báo cáo cho bí thư Đào Tấn, rồi theo dõi tình hình trên tỉnh.

Giang Thượng Nguyên quả quyết:

- Đợi qua mùa lũ, thành ủy Tân Vu sẽ tổ chức chuyên gia nghiên cứu một phương án chắc chắn, đảm bảo đề bao thành phố năm xưa thực sự thành tường phòng hộ thực sự của Tân Vu...

Từ Học Bình chỉ Lưu Căn Trụ nói:

- Vấn đề của đồng chí ấy, thành ủy Tân Vu phải nghiêm túc giải quyết.

Giang Thượng Nguyên nắm tay Lưu Căn Trụ:

- Tôi đại biểu thành ủy Tân Vu xin lỗi đồng chí, đồng chí cứ yên tâm, quyết tâm diệt trừ tội ác của thành ủy Tân Vu chưa bao giờ dao động.

Trương Khác ngồi trong góc xe không nói lời nào, chỉ coi như nghe thấy câu nói đùa; còn với quyết định của Lưu Tước, thì mừng rỡ, xem ra Tân Vu còn quan viên có lương tri, đồng thời Lưu Tước truy kích La Quy Nguyên, cũng có thể phân chia bớt áp lực phần nào cho cha.

Đối với Lưu Căn Trụ mà nói, chân ông ta bị tàn phế rồi, đám Trương Nhi Lập bị xử tội ông ta có thể được bồi thường dân sự, đó mới là điều quan trọng nhất, mấy câu xin lỗi, hứa hẹn chót lưỡi đầu môi có ích gì.

Động tĩnh trên đề thu hút không ít quần chúng xung quanh vây xem, đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Năm giờ chiều, cục công an và đại đội cảnh sát vũ trang liên hiệp hành động, nhanh chóng khống chế Trương Nhi Lập cùng người phụ trách có liên quan của tập đoàn Long Hoa, đám La Văn, Mạnh Minh cũng bị bắt về điều tra.

Giang Thượng Nguyên tới mới Từ Học Bình xuống đề nghỉ ngơi, mọi người tới giờ chưa ăn cơm, bụng đói lắm rồi.

- Không cần.

Từ Học Bình phát tay:

- Tôi phải về tỉnh.

Tính cách cứng rắn của Từ Học Bình nổi danh toàn tỉnh rồi, với lại hôm nay xảy ra chuyện này, chẳng ai còn mặt mũi nào chiêu đãi ông nữa.

Trương Khác biết Từ Học Bình nóng lòng muốn dùng việc này làm chỗ đột phá, thúc đẩy công tác thanh tra đề phòng lũ của tỉnh, không muốn trì hoãn ở đây một phút nào.

Trương Khác gọi điện cho Mã Hải Long, bảo hắn chuẩn bị chút thức ăn nhanh đợi trạm thu phí, y cùng hai vị lãnh đạo thành phố tiễn Từ Học Bình tới đó.

Khi trở về thành phố, Giang Thượng Nguyên mời Trương Khác lên xe, còn đuổi Tiền Văn Quy sang xe khác, nói với vẻ vừa thân thiết vừa trách móc:

- Có chuyện gì kỳ thực cháu có thể thông báo trước với bác một tiếng mà, chuyện lớn như thế, bác không ủng hộ sao được.

Trương Khác biết màn tranh giành nữ nhân mà y bày ra chỉ có thể giấu được quan viên trung tầng Tân Vu, không hi vọng qua mắt hạng lọc lõi như Giang Thượng Nguyên, thầm nghĩ :” Nếu hôm nay không có bác Từ đích thân tới đây theo dõi, cùng lắm chỉ có thể đập vỡ đề làm lại, chứ muốn có kẻ chịu trách nhiệm thì khác gì nằm mơ nói mộng.

Trương Khác làm ra vẻ áy náy nói:

- Nhất thời nóng lòng không kịp suy nghĩ kỹ càng, gây thêm rắc rối cho bí thư rồi.

- Không rắc rối, thế nào cũng tốt hơn là để đề sập mới phát hiện ra.

Giang Thượng Nguyên thở dài:

- Chuyện rất cấp bách, mới có ba ngày mà ...

Trương Khác biết ông ta ám chỉ ngày mình xông vào khách sạn Thiên Vân, hiển nhiên đòn trí mạng này phải có mục đích chuẩn xác nhắm vào trước đó:

- Thường ngày tôi không có nhiều việc để làm, học tập cũng không nghiêm túc, rảnh rỗi đi dạo lung tung, phát hiện đề bao thành phố là một ẩn họa, mỗi ẩn họa này ra không khó, nhưng chẳng muốn vì nó mà rước thêm một đồng kẻ địch, ba tôi cũng đủ vất vả rồi.

Giang Thượng Nguyên nghĩ mình sắp 60 tuổi đầu, lại đi chơi thủ đoạn với một đứa nhóc chưa tới 20, ít nhiều có chút buồn cười. Nhưng trước kia nghe về Trương Khác qua người khác chỉ thấy ngạc nhiên, không có cảm nhận sâu, giờ xem ra y còn khó dây hơn cha y nhiều.

Xe đi qua trấn Thành Quan, nghe thấy phía trước có tiếng nổ pháo nổ ì ì ù ù, Giang Thượng Nguyên muốn kiểm chủ đề làm hòa hoãn không khí, nói:

- Hôm nay là ngày vui gì mà nhiều người đốt pháo thế nhỉ?

Trương Khác cũng chẳng biết hôm nay là ngày lành tháng tốt gì:

- Nếu vì chuyện đề bao thành phố thì đúng là một ngày vui đáng ăn mừng.

Đội xe tiếp tục đi về phía trước, tiếng pháo nổ không ngừng, ngược lại ngày càng rộn rã, người ra đường cũng ngày một nhiều, nhìn thấy chiếc xe số một thành ủy, liền đứng lại vỗ tay, cách cửa kính cũng nghe thấy rõ ràng.

Chiếc xe Tiền Văn Quý đi phía trước chậm lại, đi ngang với xe của Giang Thượng Nguyên, gọi điện thoại sang:

- Bí thư và thị trưởng chủ trì triệt để điều tra đề bao thành phố, cùng việc bắt đám người Trương Nhi Lập, La Văn đã truyền khắp thành phố, mọi người đều rất vui mừng, tự phát tổ chức đốt pháo ăn mừng. Bí thư, hay là bí thư xuống xe nói vài lời với quần chúng.

Giang Thượng Nguyên quay lại nhìn Trương Khác, thấy mặt y chẳng biểu lộ tình cảm gì, quay sang phát tay với Tiền Văn Quý:

- Bỏ đi, vụ án chưa bắt đầu điều tra, mặt mũi nào ăn nói với người dân.

Nếu chẳng phải có Trương Khác ở đây ông ta sẽ xuống xe ngay, nhưng không muốn một thiếu niên nhìn thấu nội tâm đầy dục vọng được bao bọc tầng tầng lớp lớp.

Trên đường người hô “Giang Thanh Thiên”, người thì hô “Lưu Thanh Thiên”, Giang Thượng Nguyên cười tự trào:

- Cái thời buổi này không thể làm Thanh Thiên được.

Trương Khác biết ông ta nói một câu hai ý, mỉm cười đáp:

- Tuổi già dưỡng lão, chưa chắc không phải là một an ủi.

Giang Thượng Nguyên nghiền ngẫm lời của Trương Khác, lẫn lộn quan trường bao năm, chỉ biết Thanh Thiên không thể làm, quên mất tuổi già dưỡng lão, phát sinh loại chuyện này, muốn nhảy khỏi Tân Vu khó càng thêm khó, quy định giới hạn tuổi với việc bổ nhiệm quan viên của TW ngày càng thêm khắt khe, đem Tân Vu thành nơi dưỡng lão của mình chưa chắc không phải điều tốt, nếu có quyết tâm dưỡng lão rồi, sợ gì tiền đồ đứt đoạn?

Giang Thượng Nguyên khê thở dài:

- Lần này ba cháu về Hải Châu làm việc đã xong chưa?

- Việc này cháu không biết.

Trương Khác quay lại ngữ khí thân thiết, thấy bệnh viện của ĐHY ngay trước mắt, nói:

- Cháu dừng lại cổng bệnh viện, không bồi tiếp bác Giang nữa.

392. Chương 392: Trong Bệnh Viện

Trương Khác bảo Mã Hải Long đưa Lưu Căn Trụ về nhà, y và Phó Tuấn tới bệnh viện.

Lúc này chân trời chỉ còn lưu lại màn ánh hồng sắp tàn, mặt đã khuất sau những tòa nhà xa xa, không khí có chút buồn bã chẳng giống đám đông đang vui sướng dưới kia.

Trương Khác đi lên bậc khoa Tổng Hợp thì thấy Dịch Đan Thanh ở đằng sau gọi, quay đầu lại thấy chiếc Jetta của cô, bên trong là mẹ Vệ Lan đang ôm mấy hộp thức ăn.

Trương Khác đứng lại đợi bọn họ tới, quan tâm hỏi:

- Chị Dịch, Vệ Lan hiện giờ sao rồi?

- Vẫn không chịu ăn cơm, mấy ngày qua toàn dựa vào truyền đạm duy trì, buổi chiều nghe nói La Văn bị bắt mới nói đói bụng.

Dịch Đan Thanh chỉ vào mấy hộp thức ăn trong lòng mẹ Vệ Lan:

- Nên chúng tôi vội đi làm ít thức ăn.

Trương Khác nghe mà lòng chua xót, chuyện Vệ Lan tuyệt thực y đã được nghe mẹ kể, cha mẹ Vệ Lan không dám đứng lên đòi công bằng cho con, Vệ Lan lòng mang uất hận đau đớn không giải tỏa được, hiện giờ nếu đã nói đói, chắc không sao nữa.

Cùng bọn họ đi vào, mới ba ngày thôi mà làn da tươi mịn đã xuống sắc hẳn, Vệ Lan gầy đi rất nhiều, cảm nhợt hơn, nhưng đôi mắt càng sáng, Trương Khác trêu:

- Khuôn mặt chị Vệ Lan vốn hơi bự bẩm kiểu trẻ con, giờ thành thiếu nữ tiêu chuẩn rồi.

- Chạy tới đây chỉ biết ba hoa.

Lương Cách Trân mấy ngày qua hôm nào cũng tới bệnh viện thăm Vệ Lan, giơ tay lên véo miệng Trương Khác, không cho y nói ba lằng nhằng:

- Ba con bao giờ mới về?

- Giờ này về vội làm gì ạ, điều tra đề bao có phải chuyện hay ho gì đâu mẹ, chắc hai ngày nữa ba về.

Trương Khác thuận miệng đáp, thấy mẹ Vệ Lan mở hộp thức ăn ra, một mùi thức ăn thơm phức luồn vào mũi, khiến bụng kêu loạn lên.

Vệ Lan che bụng, xấu hổ không dám nhìn ai, lại nghe có cái bụng còn kêu to hơn mình, không nhịn được phì cười.

Trương Khác xoa đầu nói:

- Tôi và Phó Tuấn từ trưa tới giờ chẳng có nổi một hạt cơm vào bụng.

Thò đầu thấy trong hộp lượng thức ăn rất nhiều, còn có một cặp lồng cháo gà:

- Chị Vệ Lan hiện giờ chắc chưa thể ăn cơm đầu nhĩ, dạ dày co lại, phải dần dần mới bình thường, chẳng lẽ bác sĩ không nói à?

- Có nói rồi, nó chị uống cháo được thôi.

Mẹ Vệ Lan hơi ngại nói:

- Tiểu Lan nó nói tôi làm món ăn ngon, chỉ nghĩ thôi cũng tốt rồi.

- Thế ạ?

Trương Khác mừng hóm:

- Vậy để cháu thử xem nào.

Lấy luôn cái thìa duy nhất chuẩn bị cho Vệ Lan, rất tự nhiên múc một thìa canh cho vào miệng, còn rớt rít bảo Phó Tuấn:

- Ừm, không tệ chút nào, anh mau tìm hai đôi đũa tới đây, dù sao chị Vệ Lan cũng không thể ăn được, chúng ta không thể lãng phí thức ăn, phải tội với ông trời.

- Biến! Biến! Biến, có đũa nào như con không, có phải làm cho con ăn đâu?

Lương Cách Trân cười đánh con.

- Không sao, không sao, cậu ấy thích là tốt rồi, không đủ tôi về làm thêm.

Mẹ Vệ Lan vui vẻ nói.

Địch Đan Thanh nhìn Vệ Lan che miệng cười, lại nhìn Trương Khác, đúng là một chàng trai rất tinh tế khéo léo, xem ra trước kia mình hiểu lầm cậu ta không ít.

Không khí trong phòng nhẹ xuống hẳn, tựa hồ làm người ta quên đi chuyện không hay xảy ra mấy ngày qua, hoặc có lẽ nói là ác mộng có lẽ thỏa đáng hơn.

Phó Tuấn chạy tới nhà ăn không chỉ kiếm hai cái đũa, mà còn mượn hai bàn cơm, xới đầy ú ụ. Trong phòng bệnh không có nhiều ghế, Trương Khác đứng ở đầu giường, đặt bát lên thành giường, thưởng thức món ăn do mẹ Vệ Lan nấu, nhìn y ăn ngon lành như vậy, mình chỉ được húp cháo nhạt, Vệ Lan nuốt nước bọt hỏi:

- Con ăn một miếng thịt kho chắc không sao chứ ạ?

Mẹ Vệ Lan muốn đi hỏi bác sĩ, Trương Khác cầm vội lấy hộp thức ăn, gấp cho Phó Tuấn hai miếng thịt kho tàu, còn lại vét hết vào bát mình, còn trắng trợn nói:

- Chị ấy, phải đợi sau này đã, tôi không thể ngày nào cũng tới nhà chị ăn cơm được, phải ưu tiên.

Kệ Vệ Lan phòng má tức giận, quay sang nói với Vệ Lan:

- Bác gái, món thị kho tàu này của bác ngon quá, cháu làm cũng không ngon thế này được, bác có bí quyết gì không, đợi lát nữa dạy cháu nhé, khi nào cháu thêm sẽ tự làm lấy ăn.

- Tôi có bí quyết gì đâu, cậu thích ăn cứ tìm tôi, tôi sẽ làm cho cậu ăn.

Mẹ Vệ Lan cười hiền lành.

- Vâng.

Trương Khác lừa cơm vào mồm, nhai nhồm nhoàm nói:

- Mấy món này ngon quá, so với thức ăn mẹ cháu làm thì hơn hẳn. Đôi khi cháu rất lạ, người ta nói làm nhiều quen tay, mẹ cháu tính ít cũng có ba bốn chục năm lịch sử, sao chẳng tiến bộ chút nào? Hay là sau này bác tới làm cơm giúp nhà nhậu, cháu thuê bác nhé?

- Trình độ của tôi thị trưởng Trương làm sao ăn được?

Mẹ Vệ Lan ngượng ngừng nói:

- Được chứ ạ, với trình độ nấu ăn của mẹ cháu, ba cháu ăn không dám ý kiến ...á á.

Trương Khác còn muốn nói lung tung, Lương Cách Trân đi tới nhéo lên tay:

- Mẹ làm thức ăn khó nuốt vậy đấy, con ăn sắp 20 năm rồi mà trên người có ít hơn người khác miếng thịt nào không?

- Con nói thật cũng không được à?

Trương Khác gấp một miếng thịt cho vào miệng mẹ:

- Nếu không mẹ thử ăn mà xem, phải lấy tinh thần cán bộ đảng viên dũng cảm thừa nhận khuyết điểm nhé.

Lương Cách Trân nhai một lúc gật gù nói:

- Đúng là không tệ, chị à, nếu chị đồng ý, tôi thực sự muốn mời chị tới nhà làm cơm đó.

Địch Đan Thanh biết chuyện của Vệ Lan còn chưa hoàn toàn qua đi, tiếp theo những lời đồn đại xì xầm mới làm người ta khó vượt qua nhất, nếu mẹ cô làm việc giúp nhà Trương Tri Hành, ít nhất sẽ làm những kẻ thích xuyên tạc nói xấu người khác phải giữ mồm trước mặt người nhà Vệ Lan một chút.

Trương Khác chắc chắn có ý này, vậy còn nghĩ cách vòng vèo như thế, thực là làm khó y, Địch Đan Thanh cũng giúp lời:

- Mẹ Tiểu Vệ làm thức ăn ngon lắm, thị trưởng Trương và dì Lương ở Tân Vu bận rộn, không có thời gian chiều cổ tới sinh hoạt.

- Nhưng mà chân tôi ...

Mẹ Vệ Lan động lòng, nhân vật nhỏ như bọn họ, nội tâm thiện lương mà nhút nhát, có cơ hội cải thiện hoàn cảnh gia đình, tất nhiên là hết sức vui mừng.

- Không sao, nhà cháu không thích mời khách lắm, không phải ngày nào cũng phải làm cả bàn thức ăn lớn.

Trương Khác húp hết hộp nước canh, chớp chớp miệng nói:

- Cứ quyết định như thế đi, ngày mai cháu mời chị Địch đưa bác tới nhà cháu xem qua cho biết đường, chị Vệ Lan cũng tới chơi nhé.

- Tôi ...

Vệ Lan mắt ứa nước, muốn nói gì nhưng nghẹn ngào không nói lên lời, nhớ lại lúc mình tuyệt vọng nhất y xông vào giải cứu, cho Địch Đan Thanh có cào mặt y như lên cơn điên, y cũng ôm chặt mình không buông, cô muốn sờ lên vết thương đó của Trương Khác, không biết có đau không?

- Á, mẹ quên mất một việc không nói với con.

Lương Cách Trân đột nhiên vỗ trán nói:

- Thanh Thanh nói hai ngày nữa sẽ tới chơi, mẹ đồng ý với nó rồi, con không được rời Tân Vu đâu đấy, mau gọi điện lại cho nó đi.

- Bạn ấy không phải tham gia mấy lớp học thêm sao? Tốt quá, Tân Vu có nhiều chỗ hay hơn Hải Châu ...

Trương Khác vội ra ngoài gọi điện cho Đường Thanh, chuyện bên này gần kết thúc rồi, còn lại đều là chuyện của người khác, nếu là lúc trước diễn vở kịch tranh giành ghen tuông, y chẳng dám để Đường Thanh tới, Đường tiểu nha đầu ngoan thì rất ngoan, nhưng không đại biểu cho cô nàng không biết ghen.

Địch Đan Thanh nghe Lương Cách Trân nói tới tên một cô gái, liền hỏi:

- Đường Thanh có phải là cô bạn gái nhỏ của Trương Khác không dì?

- Ủ, hai đứa nó từ nhỏ lớn lên bên nhau, còn có phải là cô bạn gái nhỏ hay không thì phải đi hỏi bọn chúng ...

Lương Cách Trân mỉm cười, bà tất nhiên biết con trai mình ưu tú nhường nào, cách làm việc lại dễ chiếm trái tim các cô gái, chuyện này nên nói rõ trước thì hơn, bà không hi vọng con trai mình thành tên công tử phong lưu. Quan trọng là bà rất hài lòng với Đường Thanh, không muốn con trai lưu tình khắp nơi, làm tổn thương Đường Thanh.

Trương Khác gọi điện xong quay lại, thấy Vệ Lan ăn cháo gà khôi phục được sức lực, tâm tình có vẻ không tệ, thời gian không sớm nữa, liền cùng mẹ rời bệnh viện.

393. Chương 393: Thua Rồi

Địch Đan Thanh nói với mẹ Vệ Lan:

- Dì Vệ, dì về trước đi, buổi tối cháu ở lại với Tiểu Vệ, dù sao về nhà cũng chỉ có một mình, chỗ này không tồi, lại còn có Tiểu Vệ nói chuyện. Sáng mai cháu sẽ đưa dì và Tiểu Vệ tới thăm nhà phó thị trưởng Trương, cháu còn chưa bái phỏng ông ấy nữa.

Mẹ Vệ Lan thu dọn đồ tập tễnh rời khỏi phòng bệnh, Địch Đan Thanh cởi giày ngồi lên giường, nhìn khuôn mặt buồn bã của Vệ Lan, nói nhỏ:

- Trương Khác có lẽ không phải người xấu, nhưng dứt khoát là tên công tử lăng nhăng, trước khi đi mắt còn nhìn chăm chăm vào chỗ này của chị ...

Nói tới đó ưỡn ngực lên:

- Chị nói gì thế, cậu ấy có phải công tử lăng nhăng hay không thì có liên quan gì tới em?

Vệ Lan nhìn bầu ngực nẩy nở cao ngất của Địch Đan Thanh, chỉ vào một góc áo lót màu đỏ cùng mảng da ngực trắng muốt lộ ra chỗ cổ áo chữ V:

- Chị nhìn đi, phơi cả ra thế này còn không cho người ta nhìn à?

- Thích một nam nhân đâu có phải là chuyện gì đáng xấu hổ, Trương Khác ấy à, nói thật nhé, không chừng chị sẽ quyến rũ cậu ta đấy, tuổi tuy ít, nhưng rất có vị nam nhân.

Địch Đan Thanh cười, ôm lấy cơ thể gầy gò của Vệ Lan vào trong lòng, thủ thủ:

- Nhưng chị biết, nam nhân như thế, không phải một cô gái như chị có thể sở hữu được.

Nói tới đó cô bất giác nhớ lại cô bé như đóa sen trắng mới nở trong chiều mưa đó, Đường Thanh chắc cũng là cô gái giống như vậy, năm xưa mình cũng có thời đơn thuần trong trắng ... Khẽ thở dài không nói nữa.

Vệ Lan nghe thấy tiếng thở dài của Địch Đan Thanh, ngẩng đầu lên:

- Chị sao thế, không phải chị muốn quyến rũ cậu ta thật đấy chứ?

- Chưa biết chừng nha.

Địch Đan Thanh nháy mắt, cười giảo hoạt:

- Cho dù không có được trái tim của cậu ta, chiếm lấy cơ thể của cậu ta cũng tốt.

Như đã hẹn trước, sáng hôm sau Địch Đan Thanh cùng Vệ Lan đưa mẹ cô tới nhà Trương Tri Hành để biết đường.

Biệt thự mới của Trương Tri Hành ở gần sông Thành Hà, Địch Đan Thanh cũng chưa có cơ hội tới đó.

Trương Tri Hành vừa tới nhậm chức đã mua biệt thự, xem ra chẳng phải là thanh liêm gì, nhưng hiện giờ trong lòng rất nhiều người Tân Vu, đã không còn cái nhìn đơn giản như vậy về vị phó thị trưởng mới tới nhậm chức này như thế nữa.

Ngày 23, Trương Tri Hành trở mặt với cha con La Quý Nguyên trước mặt mọi người, tất cả cho rằng quan trường Tân Vu lại có thêm vụ đấu đá không ngớt, ai ngờ hai ngày sau La Quý Nguyên trúng một đòn trí mạng không có chút sức kháng cự nào.

Mặc dù trên danh nghĩa La Quý Nguyên vẫn là phó thị trưởng, nhưng mọi người đều biết, ông ta không bị vào tù đã phải thấp hươu khấn vái trời đất rồi. Thủ đoạn dứt khoát gọn lẹ, bối cảnh vững chắc của Trương Tri Hành làm người ta trở mặt, đó là suy nghĩ tuyệt đại bộ phận cán bộ trung tầng Tân Vu.

Đối với người bình thường mà nói, hôm qua là một ngày hạnh phúc không thua kém gì năm mới, đấu đá thượng tầng không liên quan gì tới họ, tập đoàn Long Hoa ở Tân Vu như cái gai độc, mười mấy năm qua có ai làm chúng rụng một cọng lông nào đâu?

Vậy là đám khốn kiếp tiếng tăm thối hoác đó, đột nhiên bị bắt hết không có dấu hiệu gì báo trước, người dân thường thậm chí không biết tập đoàn Long Hoa thua là vì chuyện đề bao thành phố.

Ngày 27 Nhật báo Tân Vu dùng một góc bé tẹo cho đăng đề bao Tân Vu có khả năng tồn tại ẩn họa chất lượng lớn, người phụ trách có liên quan bị cảnh sát khống chế.

Ở một trang khác, trong một cái góc rất ít được chú ý, chính phủ cho đăng công cáo điều chỉnh lãnh đạo phân quản, trừ chỉ huy tuyên truyền phòng lũ ra, La Quý Nguyên không đảm nhận bất kỳ công tác nào khác.

Người có chút mẫn cảm chính trị thôi đều mơ hồ đoán ra được, sau khi cái gai độc lớn nhất bị nhổ thì cái quả độc lớn nhất cũng bị diệt trừ, điều chỉnh công tác là một tín hiệu rõ ràng.

Tìm được nhà Trương Tri Hành, trước nhà đỗ ba cỗ xe, một trong đó là xe của Giang Thượng Nguyên, Địch Đan Thanh thầm nghĩ vậy hẳn Trương Tri Hành về Tân Vu rồi, trong nhà nghe thấy tiếng con gái cười trong trẻo, hẳn là “Thanh Thanh” mà hôm quan Lương Cách Trân nói.

Địch Đan Thanh dừng xe, cùng Vệ Lan đỡ mẹ Vệ Lan xuống xe, bà ta tới để nhận việc, tất nhiên không muốn người khác chiếu cố, nỗ lực tự đi một mình.

Một cô gái khuôn mặt thanh lệ, đôi mắt trong vắt đi ra, Địch Đan Thanh hỏi:

- Xin hỏi đây có phải là nhà thị trưởng Trương không?
- Đúng thế, dì Lương ở trong nhà, để tôi gọi giúp mọi người.
- Cô là Đường Thanh phải không?

Địch Đan Thanh thân là cô gái xinh đẹp, cũng bị cảm giác đẹp thuần khiết của “Đường Thanh” làm cho có chút áp lực:

- Hôm qua dì Lương hẹn chúng tôi tới, còn nói hai ngày nữa cô sẽ tới Tân Vu chơi, không ngờ hôm nay cô đã tới.
- Ồ, mọi người cũng biết Đường Thanh à? Cô ấy ở trong nhà, tôi là bạn học của cô ấy.

Địch Đan Thanh thân thiết nói:

- Vậy cô cũng là bạn học của Trương Khác rồi, cậu ấy có bạn học xinh đẹp như thế này mà chưa bao giờ nhắc tới.

Lương Cách Trân nghe thấy ở cửa có người nói chuyện liền đi ra, niềm nở nói:

- Mọi người tới rồi, đây là Trần Phi Dung, bạn học của Tiểu Khác, trước kia dạy kèm Tiểu Khác, cùng Thanh Thanh tới Tân Vu chơi.

Trần Phi Dung thi đại học xong, thông báo trúng tuyển của ĐH Đông Hải cũng đã nhận được, bị Đường Thanh kéo tới Tân Vu chơi, cô thấy Lương Cách Trân ra đón khách liền quay vào.

Địch Đan Thanh vào nhà, lòng thầm nghĩ không biết Đường Thanh trông như thế nào, nếu còn xinh đẹp hơn cô gái vừa rồi thì không còn lẽ trời gì nữa.

Mẹ Vệ Lan thấy trong nhà trang hoàng lộng lẫy lóa cả mắt, quả nhiên là nhà phú thị trưởng có khác, lòng trở nên thấp thỏm, không biết làm việc trong nơi thế này có nổi hay không.

- A, chào mọi người.

Trương Khác hông quần tạp dề, tay cầm củ cải, đứng ở cửa nhà bếp chào hỏi bọn họ.

- Té ra không phải cậu khoác lác?

Địch Đan Thanh ngạc nhiên, không ngờ một tên hoàn khổ còn tinh thông chuyện bếp núc.

- Không phải tôi mẹ khen con chứ, tài nghệ của tôi lấy ra đãi khách thì thất lễ quá.

Lương Cách Trân ở bên cạnh cười nói:

- Thằng nhóc này cũng nói không chịu nổi thức ăn tôi làm, tự học thành tài, làm thức ăn được lắm.
- Vậy mọi người ngồi chơi trước đi, làm gì cũng được, cách giờ cơm còn sớm lắm, một mình tôi làm là đủ, quan trọng là bên trong này còn một người gây rối.

Trương Khác tránh mình sang một bên, giới thiệu Đường Thanh đang cạo vỏ khoai cho đám Địch Đan Thanh, Đường Thanh nghe câu cuối lấy chân đá y:

- Đây là giám đốc Địch và chị Vệ của nhà khách chính phủ, mình không biết ở Tân Vu có chỗ nào hay, bạn và Phi Dung muốn chơi thoải mái ở đây phải thỉnh giáo hai chị ấy.

- Chào chị Địch, chị Vệ.

Đường Thành ngoan ngoãn chào hỏi.

So với Trần Phi Dung thanh lệ thoát tục, Đường Thanh cũng có vẻ xinh đẹp hồn nhiên khác, đều đẹp như nhau, khuôn mặt không chút tì vết, nhìn thoáng qua như hai chị em vậy.

Địch Đan Thanh giang tay ra với Vệ Lan, ý nói :” Thưa rồi, ai ngờ thằng nhóc đó có bạn gái xinh đẹp như thế, không quyến rũ nổi.” Thấy vẻ mặt bất lực của cô ta, Vệ Lan thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Mẹ Vệ Lan muốn giúp, Trương Khác xua tay nói:

- Hôm nay dì Vệ vẫn là khách, có lý nào để khách làm việc chứ ạ, dì phải tin vào tài nấu ăn của cháu. Thanh Thanh đúng là chỉ gây thêm rắc rối, nhưng Phi Dung giúp được rất nhiều, chúng tôi xong ngay thôi.

Chuyện bên này đã gần ổn thỏa, trừ Phó Tuấn còn ở lại Tân Vu, đám Mã Hải Long buổi sáng đã về Hải Châu.

Địch Đan Thanh nghe thấy Giang Thượng Nguyên nói chuyện ở tầng trên, đại khái nửa tiếng sau, ông ta cùng Trương Tri Hành đi xuống:

- Tiểu Địch tới nhà thị trưởng Trương làm khách à?

Rồi tới nghiêm túc nói với Vệ Lan:

- Tiểu Vệ, cô bị thiệt thòi rồi, thành ủy nhất định giúp cô chủ trì công đạo.

Trương Khác cau mày, không khí đang vui vẻ, ông ta nói câu này phá hỏng hết, đúng là loại người giả dối, khéo léo thì khéo đấy nhưng không biết để ý tới cảm xúc của người khác. May là Địch Đan Thanh mau mắn lắng sang chuyện khác.

394. Chương 394: Cải Cách Nhà Khách Trước

Trương Khác hiếm khi rảnh rỗi để làm thức ăn, mọi người tất nhiên khen không ngớt miệng, nghe nói Đường Thanh và Trần Phi Dung đặc biệt tới Tân Vu chơi, Giang Thượng Nguyên bảo Địch Đan Thanh tạm thời bỏ công việc đấy, đưa hai cô gái tham quan Tân Vu, cũng để Vệ Lan đi theo giải khuây.

Nhà khách để xảy ra chuyện đó, Địch Đan Thanh biết mình phải chịu trách nhiệm, nếu không mũi giáo sẽ chia thẳng vào Tiền Văn Quý, Giang Thượng Nguyên tuy nói uyển chuyển, nhưng cô hiểu rất rõ, thăm nghĩ đưa Tiểu Lan đi chơi cũng tốt.

Ăn cơm xong, Giang Thượng Nguyên có chuyện đi trước, Địch Đan Thanh và Vệ La giúp rửa bát đĩa xong cũng định cáo từ, Trương Tri Hành gọi lại:

- Thành phố thí điểm cải cách xí nghiệp, tôi định bắt đầu từ nhà khách chính phủ, tôi đã đánh tiếng với thư ký trưởng Tiền rồi, bí thư Giang cho cô nghỉ vài ngày, tôi hi vọng cô tranh thủ mấy ngày nghỉ này suy nghĩ thật kỹ, có kiến nghị gì có thể báo cáo cho tôi bất kỳ lúc nào.

- Á...

Địch Đan Thanh chưa bao giờ ngờ tới nhà khách lại là nơi cải cách đầu tiên, quá bất ngờ nên sững ra một lúc mới nói:

- Vâng thưa thị trưởng Trương, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Lòng thì nghĩ :” Giang Thượng Nguyên tới đây cả chiều, chẳng lẽ thảo luận chuyện cải cách xí nghiệp? Vậy Trương Tri Hành thành nhân vật thực sự của Tân Vu rồi.”

Nhà khách chính phủ xưa nay luôn là nơi lãnh đạo đảng chính phủ thể hiện đặc quyền của bọn họ, do hứng thú của các lãnh đạo đa phần có chỗ kỳ dị, nên nhà khách khó tránh khỏi chuyện dơ bẩn, chuyện xảy ra với Vệ Lan trong mắt người dân là rất bình thường.

Vì là nơi thể hiện đặc quyền, nên nhà khách chính phủ từ khi lập nên đã không có mục đích kiếm lợi, tất nhiên hình thành gánh nặng tài chính lớn cho thành phố, nhưng số tiền lãng phí này lại luôn được cấp rất kịp thời.

Địch Đan Thanh lấy làm lạ sao Giang Thượng Nguyên lại đồng ý cho cải cách nhà khách chính phủ? Nhưng đồng thời cũng thầm thở phào.

Giang Thượng Nguyên sở dĩ đồng ý là vì câu nói kia của Trương Khác ngày hôm qua, còn có một điểm quan trọng nữa, mùa lũ sắp tới, thành phố phải lập tức gia cố đê điều, tổn kém không phải ít, tuy tỉnh sẽ trợ cấp, nhưng rất hữu hạn, chủ yếu phải dựa vào bản thân.

Thu nhập tài chính của Tân Vu năm ngoái là 600 triệu, tiền tiêu ra sao đầu năm đã có dự toán, còn phải bù cái nợ cái kia suốt, hiện phải lấy tiền gia cố đê, áp lực không phải nhỏ.

Cải cách nhà khách chính phủ có thể tiết kiệm được một khoản không nhỏ, Giang Thượng Nguyên biết rất rõ vì sao nhà khách không có lãi, không phải vì nó không có cơ sở tốt, chẳng qua là nó thành chỗ hưởng thụ đặc quyền của số ít kẻ mà thôi.

- Cảm giác như vào mùa thu rồi vậy ...

Trên ban công, ánh trăng êm dịu, Đường Thanh nhón chân giang tay ra đón gió, thích thú ngửa mặt nói.

Mặt nước sông Hoàn Thành phía trước biệt thự khá rộng, tới hơn trăm mét, nhưng bóng người thưa thớt, tới tới một cái là xung quanh tối om, mặt nước đen ngòm ngòm, được cái có gió thổi, lúc này cảm thấy se se lạnh.

Còn chưa tới tháng tám, ở Hải Châu buổi trưa mặt trời gay gắt tới nỗi người ta không dám ra đường, Tân Vu khí hậu dịu hơn, dù ra đường buổi trưa cũng chỉ có chút mồ hôi, tới đêm còn có cảm giác nhập thu, đúng là một nơi nghỉ hè rất tuyệt.

Trương Khác đi lấy áo giúp Đường Thanh, Trần Phi Dung, hai nha đầu này căn bản không nghĩ đêm ở Tân Vu lại mát lạnh như thế.

Đường Thanh ngồi trên chiếc ghế dài làm bằng gỗ tùng, cuộn mình lại, lấy một cái áo sơ mi dài tay bọc lấy người, chỉ để lại đôi chân trắng muốt lộ ra trước ánh trăng, ngẩng đầu chăm chú nhìn Trương Khác, đưa tay vuốt ve vết thương trên mặt y:

- Làm chuyện xấu gì rồi hả? Có phải là định chọc ghẹo cô gái nào đó không?

Trương Khác ngồi xuống bên cạnh Đường Thanh, để cô nàng lười nhác dựa vào người, cười khổ:

- Nếu thế thì đã chẳng oan ...

Liền đem nguồn cơn nói ra cho Đường Thanh nghe.

Trần Phi Dung ngồi đầu kia ghế ngáy y một cái:

- Làm chuyện tốt cũng chẳng giống người tốt.

- Thời buổi này làm người tốt không dễ.

Trương Khác cảm khái, mặc dù Trần Phi Dung vẫn lạnh nhạt với y, nhưng không còn né tránh nữa, nếu không đã chẳng giúp y dạy học, cũng không theo Đường Thanh tới Tân Vu chơi.

- Tân Vu có phải là có cái hộp đêm Hoàng Hậu không, buổi tối thật buồn tẻ, đưa bọn mình tới đó chơi đi.

Đường Thanh nũng nịu lắc tay Trương Khác.

- Ai nói thế, lời của Đỗ Phi mà bạn cũng tin à?

Cái chỗ lộn xộn đó Trương Khác không muốn đưa hai nha đầu ngây thơ này tới, cố lảng đi:

- Cái hay ở Tân Vu đều ở trên Thiên Vân Sơn, nơi đó rất mát mẻ trong lành, cho dù ngay giữa mùa hè ngâm suối nước nóng, mai mình sẽ đưa hai bạn đi ngâm suối nước nóng.

- Nói dối ai đó hả, mình muốn tới đó.

Đường Thanh đưa ngón tay ra giữ cằm Trương Khác, bắt y nhìn thẳng vào mắt mình:

- Mình muốn tới cái chỗ được xưng tụng là thiên đường của nam nhân xem rốt cuộc là nó như thế nào, không ỉnh đi xem, thì sau này mình không cho phép bạn tới những chỗ như thế nữa.

Trần Phi Dung che miệng cười, cô rất chích nhìn Đường Thanh bắt nạt Trương Khác, cái bộ mặt cay đắng bất lực của y vừa tội nghiệp lại buồn cười.

” Cứ như xem rồi thì sẽ cho phép vậy” Trương Khác thăm lầu bầu, lòng hiếu kỳ của các cô bé quá lớn, y không cưỡng lại nổi Đường Thanh, liền sai Phó Tuấn chuẩn bị xe.

Chiếc Volvo màu xám bạc vừa vào bãi đỗ xe hộp đêm Hoàng Hậu, ở tầng 20 Lưu Bân ngay lập tức nhận được điện thoại báo cáo.

- Còn tưởng tên tiểu tử này ở nhà chơi với hai cô bạn gái nhỏ bé xinh đẹp kia..

Lưu Bân đứng dậy nói:

- Cô muốn đi gặp cậu ta không?

- Xe tôi đỗ dưới lầu, chẳng lẽ hi vọng cậu ta không nhìn thấy?

Địch Đan Thanh cũng đứng dậy.

Đi cầu thang máy xuống, thấy Trương Khác không ngờ lại đưa Đường Thanh và Trần Phi Dung tới đây, Địch Đan Thanh giật nảy mình.

Trương Khác đã thấy chiếc Jetta của cô ta rồi, thấy Địch Đan Thanh đi cùng Lưu Bân vẫn hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Chẳng lẽ giám đốc Lưu có hứng thú với nhà khách?

Địch Đan Thanh tới tìm Lưu Bân có lẽ còn có nguyên do khác, hẳn là vì cải cách nhà khách chính phủ rồi, xem ra cô ta đưa mẹ con Vệ Lan về là vội tới đây ngay.

Trương Khác vừa mới đám Trương Khác tới một phòng bao xa hoa nhất ở lầu ba, vừa sai Đào Kiến Tân đưa đồ uống tới, ăn tiêu ở Tân Vũ dầu sao cũng không sánh được với các thành phố lớn ven biển, vài chai Hennessy là cũng đủ thể diện rồi.

Lưu Bân trước mặt Trương Khác không che giấu gì:

- Đúng là có hứng thú, nhưng chiêu bài của nhà khách quá lớn, Đại Hưng sao nuốt trôi được? Hơn nữa chuyện mới khởi đầu, thành phố còn chưa có kế hoạch cụ thể, Đan Thanh chỉ tới đây tán gẫu thôi, bạn cũ mà.

Trước đó Lưu Bân đã Trương Khác một lần thông qua thịnh thanh, nhưng ấn tượng không sâu bằng việc được nghe kể hai ngày hôm nay.

- Ô, chị Địch quen giám đốc Lưu à?

Trương Khác vờ như không biết, Địch Đan Thanh là người đầu tiên có ý giúp Lưu Bân hòa giải với y, chỉ là Trương Khác không để ý mà thôi, y nói thế là tỏ ý muốn biết Địch Đan Thanh có quan hệ tới mức nào với Lưu Bân rồi.

- Trước đây tôi là một tiểu muội của Hoàng Hậu, Khác thiếu gia có tin không?

Địch Đan Thanh đưa đôi mắt đẹp lả lơi nhìn Trương Khác, thản nhiên nói:

- Lên cao trung, nhà nghèo chỉ thích tiền, nên tới đây làm tiểu muội, được giám đốc Lưu chiều cổ.

Đường Thanh không biết “tiểu muội” là làm gì, nghi hoặc nhìn Địch Đan Thanh.

Địch Đan Thanh chỉ vào phục vụ viên đưa trà nước tới:

- Bọn họ chính là tiểu muội, khi ấy làm tiểu muội chưa được nhiều tiền như bây giờ, Hoàng Hậu cũng chưa được to như hiện nay, tiền boia được có 10 đồng, nếu may mắn, một tối có thể đưa trà nước cho hai phòng bao, mỗi tháng kiếm được 400 - 500 đồng là giỏi lắm rồi, hưởng chi còn đi học ...

Nói tới đó chẳng còn chút đặc ý nào, một chút bị ai giấu kín trong ánh mắt phóng túng.

395. Chương 395: Quá Khứ Của Địch Đan Thanh

Sự bị ai của đời người không phải là điều Đường Thanh có thể hiểu được vào lúc này, ngược lại Trần Phi Dung từng trải qua giai đoạn khổ khó, có chút xúc cảm.

Cho dù làm “tiểu muội” ở hộp đêm cũng là dựa vào đôi tay kiếm tiền, khác với cô gái nhảy ăn mặc hở hang ngoài sân nhảy, nhưng cho dù có làm gái nhảy, chẳng lẽ đều đáng bị căm ghét.

Trương Khác nghĩ quá trình từ một “tiểu muội” của hộp đêm tới giám đốc nhà khách chính phủ nhất định là vô cùng đặc sắc, nhưng không thể ép Địch Đan Thanh nói ra trước mặt mọi người, chỉ cười không nói gì, bắt đầu uống rượu hát karaoke với hai cô gái.

Uống nửa chùng, Trương Khác vào phòng vệ sinh, rửa tay xong đang đứng trước gương chỉnh lại y phục thì Địch Đan Thanh từ ngoài lách vào, mỉm cười nói:

- Chị Địch vào nhầm chỗ rồi, nơi này khá nguy hiểm đấy.

- Sao cậu biết là tôi vào nhầm chỗ?

Địch Đan Thanh uống chút rượu, gò má ửng hồng, đứng dựa vào cửa, ánh mắt lúng liếng đưa tới, toàn thân tràn ngập cảm dỗ:

- Nơi này còn có nam nhân khác sao, có gì nguy hiểm chứ?

Trương Khác lau sạch tay xong quay lại thì Địch Đan Thanh đã tới gần, dựa vào bồn rửa ngửi mùi thơm trên người cô, không phải là thứ nước hoa nhức mũi, mà dịu nhẹ gần giống mùi cơ thể nữ nhân khiến Trương Khác hơi u mê, nhìn trộm bầu ngực của cô ta, người càng nóng lên, nhìn Địch Đan Thanh ngày một áp sát tới gần, cảm giác được da thịt đàn hồi mềm người của cô ta, nhưng cơ thể lại hơi lạnh, Trương Khác bình đạm nhìn vào ánh mắt quyến rũ của cô, không rõ cô ta muốn làm gì?

Im lặng nhìn nhau chốc lát, Địch Đan Thanh chịu thua trước tránh ra, dựa vào bồn rửa đứng song song với Trương Khác, lấy bao thuốc là Thất Tinh, mời Trương Khác hút, y lắc đầu:

- Tôi không hút thuốc lá nữa.

Địch Đan Thanh châm thuốc hút mấy hơi, quay sang nhìn vết thương trên mặt Trương Khác, vẫn còn rất rõ ràng:

- Liệu có để lại sẹo không?

Trương Khác nhún vai:

- Đâu phải dùng dao khắc, qua một thời gian sẽ ổn thôi.

- Khi đó cậu mình trần, Tiểu Lan lại như thế, cho nên tôi cuống quá ...

Trương Khác cười cắt ngang:

- Nếu vừa rồi tôi không chịu được sự cảm dỗ của chị thì chị sẽ không xin lỗi chứ hả?

- Khụ, khụ ...

Địch Đan Thanh chẳng còn nhớ bao năm rồi mình mới không dám nhìn vào mắt một nam nhân, khẽ ho che dấu sự xấu hổ trên mặt:

- Hoàng Hậu là nơi rất giữ quy củ, đương nhiên có lúc bị ép phá quy củ, mấy năm trước có một vị phó trưởng của bộ ủy ban TW tới Tân Vu làm phó bí thư, trước đó tôi làm tiểu muội rất thuận lợi, không đi học nữa, tới đây làm quản lý, bị tên khốn kiếp đó cho uống thuốc mê, tôi không được may mắn như Tiểu

Lan, chẳng ai cứu tôi cả, chuyện xảy ra rồi bên ngoài vẫn không ai biết gì. Sau đó Bản lão đại đành coi như không có chuyện gì xảy ra, người ta quyền lớn mà, làm gì nổi?

Cô ta cười chua chát:

- Tôi đành tự mình đòi lại tất cả, khi tới hiến thân cho hắn lần nữa, bị hắn cho uống thứ thuốc tương tự, liền cắt luôn hai quả trứng của hắn, khi đó tôi chỉ muốn cùng chết. Bản lão đại khuyên, chuyện đã rồi, có chết đâu vẫn hồi lại được, chẳng bằng đổi lại lợi ích thiết thực, tên đó được Bản lão đại đưa vào bệnh viện quen, tôi rời Hoàng Hậu, tới nhà khách chính phủ làm việc. .. Ha, tên khốn đó đại khái không muốn người khác biết mình bị thiến, cho nên luôn giữ quan hệ tình nhân với tôi ... Hắn đeo chức ở đây hai năm, về làm ti trưởng nắm thực quyền, trước khi bị song quy thiếu chút nữa làm phó bộ trưởng, vụ án của hắn kéo dài rất lâu, trước khi cậu tới Tân Vu không lâu, tên khốn đó bị ra trường bắn, bên này bọn chó chưa kịp làm gì tôi..

Trương Khác đầu tiên là cảm khái, sau đó là thấy sờn gai ốc, vừa rồi nếu mình không kiếm chế được đưa tay ra sờ mông sờ ngực cô ta, liệu cô ta có lên gối ột phát, chịu chung số phận với tên xui xẻo kia không?

- Cho dù không có chuyện của Vệ Lan, cậu cũng sẽ ra tay với La Quy Nguyên phải không?

Kể xong thân thế của mình, Dịch Đan Thanh chìm vào im lặng một lúc, rồi đột ngột hỏi.

- Sao chị lại hỏi thế?

Trương Khác mỉm cười:

- Tôi vẫn còn có chút tự tin vào bản thân đấy.

Dịch Đan Thanh cười điệu đà, Trương Khác tiếp xúc với Vệ Lan chẳng phải đơn thuần là vì háo sắc.

- Chưa biết được.

Trương Khác quay đầu nhìn vào khe ngực lúc ẩn lúc hiện của Dịch Đan Thanh, nói chuyện với một cô gái thông minh từng trải trong tình cảnh này, mình rõ ràng quá bất lợi:

- Không phải chị Dịch không đủ sức hút, mà là tôi chưa bao giờ thử mùi vị đó ở chỗ này, thế nào cũng phải cho tôi thời gian thích ứng chứ.

Dịch Đan Thanh đang dịch trên Trương Khác không dám thì có người đẩy cửa đi vào, say lướt khướt, đang rất nóng lòng trút bầu tâm sự, định kéo khóa quần thì nhìn thấy Trương Khác và Dịch Đan Thanh, ngờ người lằm bằm:

- Lại vào nhầm phòng bao rồi à?

Giơ tay lên xin lỗi liên hồi, quay đầu ra.

Trương Khác phá lên cười:

- Chị Dịch, chỗ này giống phòng bao lắm à?

Đột nhiên người kia quay lại nói:

- Huynh đệ, cô em này là gái mới tới hả, tôi có thể để lại điện thoại cho cô ấy không?

Thấy tên say đó thèm thuồng nhìn không chớp vào hai bầu vú cao ngất của Dịch Đan Thanh, Trương Khác nhếch môi cười:

- Xin lỗi, hôm nay tôi muốn đưa cô ấy đi, ngày mai anh hãy tới nhé.

Nói xong đưa tay tới vòng qua chiếc eo nhỏ của Dịch Đan Thanh, cúi đầu nhìn xuống, mái tóc óng mượt của Dịch Đan Thanh rẽ đôi từ trán, hàng mi dài rung rinh, rất khôu gợi. Sống mũi nhỏ thẳng tắp như điêu khắc, cánh môi hồng gợi tình.

Dịch Đan Thanh chẳng hề giận sự hiểu lầm của nam nhân say rượu cũng như câu nói đùa của Trương Khác, cánh môi cong lên, Trương Khác đưa tay ra ôm eo mình, cô cũng phối hợp dựa vào người y, quyền rũ vô hạn.

Dưới khuôn mặt hoàn mỹ là mồ chôn nam nhân, chiếc áo sơ mi dài tay màu ngà che không nổi bầu ngực cao vút, chiếc áo chất liệu mỏng nhẹ như một tầng sương mù nhàn nhạt càng kích thích người ta tưởng tượng đường cong bên trong, khe vú sâu thẳm kia, bất kỳ ánh mắt của nam nhân nào lỡ bước qua đó đều khó dứt ra nổi.

Nam nhân kia mặc dù uống rất nhiều, cũng biết câu nói vừa rồi của mình quá mạo muội, quyến luyến mãi mới đưa ánh mắt tách được khỏi khuôn mặt của Dịch Đan Thanh, thầm nghĩ :” Đào Kiến Tân có hàng ngon thế mà không giới thiệu ỉn.” Rồi rít xin lỗi vịn tường đi ra ngoài.

- Nếu tôi thực sự là gái ở đây, cậu có chọn tôi không?

Dịch Đan Thanh nhìn Trương Khác khiêu khích, nhưng có phần nào đó lạnh lùng.

Trương Khác đưa tay bóp lên bờ mông vểnh cao của cô, tròn căn sẵn chắc, chỉ tiếc là còn cách vài lớp vải, không có cảm thụ trực tiếp da thịt của cô gái phức tạp này. Thấy Dịch Đan Thanh theo tiềm thức né tránh, chẳng hề giống tính cách đánh đá phóng túng thường ngày, càng trêu già, bóp mạnh mông cô ta:

- Không nam nhân nào chịu nổi cảm dỗ của chị đâu.

- Á ...

Dịch Đan Thanh không ngờ Trương Khác khinh bạc mình thật, mông bị y bóp tới hơi tê tê, không dám chơi cái trò dẫn lửa đốt mình này, nhẹ nhàng xoay người, tránh khỏi vòng tay của Trương Khác, cười yếu điệu:

- Tôi đâu dám quyến rũ cậu, Đường Thanh ăn thịt tôi thì sao? Cậu lần đầu tiên tới Tân Vu đã lên đê, không phải là vì trùng hợp chứ?

Nói xong quay người đi tới phòng vệ sinh nữ.

Nhìn từ đằng sau, Dịch Đan Thanh cũng sở hữu một vóc người nổi bật khiến tất cả nữ nhân phải khát vọng, mép váy tím nhạt độ dài vừa đủ để khoe hết đôi chân miên man trắng như tuyết.

Trương khác không khỏi thầm cảm tạ vật của ông trời, chỉ có cơ thể nữ nhân là tinh xảo nhất, nếu mình thực sự là thiếu niên ngây thơ, sẽ không thể cưỡng nổi ham muốn đưa cô gái đẹp tới mức làm người ta áp lực này lên giường vui vầy một phen.

396. Chương 396: Hợp Tác

Hắn lần giải bày này của Dịch Đan Thanh đại khái muốn bản thân được Trương Khác tín nhiệm, về phòng bao, vừa đẩy cửa đi vào đã thấy Thịnh Thanh ngồi bên trong, Trương Khác hơi bất ngờ:

- Anh tới từ khi nào đấy?

- Vừa mới tới năm phút, giám đốc Lưu nói với tôi Khác thiếu gia ở đây.

Thịnh Thanh cười:

- Nếu chẳng phải Đường tiểu thư ở đây đợi lâu như thế, tôi sẽ nghĩ bị giám đốc Lưu lừa rồi.

Trương Khác tất nhiên không thể nói vừa ở trong nhà vệ sinh với Dịch Đan Thanh, xoa xoa bụng che dấu cho qua.

Một lúc sau Dịch Đan Thanh quay về, lại nói tới chuyện cải cách nhà khách.

Lúc này Lưu Bân đã rõ phần nào quan hệ giữa Thịnh Thanh và cha con Trương Tri Hành, nói chuyện thoải mái hơn:

- Tôi tự tiện mới giám đốc Thịnh tới, vì tin rằng anh ấy hứng thú với tin tức cải cách nhà khách này.

Lưu Căn Trụ đứng ra khẳng khái tố cáo vấn đề đề bao trước mặt thành viên thành ủy Tân Vu, khiến Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước không còn đường rút lui chính là nhờ Lưu Bân giúp tìm được ông ta, ân tình này Trương Khác ghi nhận.

Kinh tế Tân Vu khá lạc hậu, Thịnh Thanh có tài chính dư muốn đầu tư, cho dù là cải tạo nhà khách Hải Châu cũng chắc gì có hạng mục thích hợp, nên không có mấy hứng thú với sản nghiệp nhà khách.

Trương Khác đương nhiên biết tính toán của đám Thịnh Thanh, tình hình Tân Vu lại khác với Hải Châu, thành phố Tân Vu vì muốn có tiền mặt, đồng thời muốn triệt để thay đổi lễ thói hình thành ở nhà khách trong thời gian dài, bán đi là một lựa chọn không tệ, nhưng không có người mua thì khỏi nói tới cải cách.

Mấy năm qua việc mời gọi đầu tư ở Tân Vu không có khởi sắc mấy, xí nghiệp bên ngoài thì hiểu biết quá ít về Tân Vu, xí nghiệp bản địa thì thực lực không đủ, Lưu Bân có ý tham dự cải cách nhà khách phải liên hợp với lực lượng khác, Trương Khác có ý giúp ông ta một lần.

Trương Khác trầm ngâm:

- Có lẽ anh Thiệu có hứng thú đấy ...

Đương nhiên Tân Vu phải phát triển mạnh thì nhà khách mới có sức hấp dẫn lớn hơn, mình không thể đầu tư trực tiếp vào Tân Vu, nên quá trình phức tạp hơn một chút, ngả người hỏi:

- Chị Định có muốn tham dự không?

Địch Đan Thanh hiện giờ ngồi đối diện với Trương Khác, phải nghiêng người đi, lắc đầu:

- Cải cách nhà khách xong, chẳng biết thành phố sẽ đuổi tôi đi tận đâu kiếm cơm, tôi lại chẳng phải là triệu phú như mọi người, đâu ra vọng tưởng đó.

- Tài chính luôn dễ giải quyết, quan trọng là cải cách xong có nắm chắc có lợi hay không?

Trương Khác khích lệ:

- Giám đốc Lưu cho rằng chị có năng lực này, chẳng lẽ ông ấy bỏ một người hợp tác như chị sao?

Lưu Bân tất nhiên là muốn tham dự cải tạo nhà khách, trong quá trình tích lũy vốn của ông ta có một số thủ đoạn không hợp pháp, tới khi vốn liếng tích lũy tới một mức độ nào đó, chuyện tẩy trắng là điều cần phải nghiêm túc suy nghĩ, ông ta cũng hi vọng cải cách xong, Địch Đan Thanh ở lại giúp ông ta quản lý, nhưng không nghĩ tới kéo cô vào làm người hợp tác.

Nhưng nghe Trương Khác nói thế tất nhiên ông ta phải thuận theo:

- Đan Thanh, cô suy nghĩ cho kỹ đi, nếu cô tham gia, những người khác sẽ có lòng tin hơn.

Địch Đan Thanh lắc đầu:

- Tôi không có khả năng đó.

Cô biết tiền đầu tư trong tay Lưu Bân không dư dả lắm, mặc dù không phải không có cách huy động vốn, nhưng cô muốn nhảy ra sống cuộc sống sạch sẽ, không thích lún vào nữa.

Uống rượu chán, Trương Khác mời Địch Đan Thanh đi cùng bọn họ, tới bãi đỗ xe, bảo Đường Thanh và Trần Phi Dung vào xe trước, nói với Địch Đan Thanh:

- Tôi thực lòng khuyên chỉ suy nghĩ kiến nghị của tôi, về vấn đề tài chính tôi sẽ giải quyết giúp chị...

Vỗ vai Thịnh Thanh:

- Anh ấy cho chị vay mấy trăm vạn cũng không thành vấn đề.

- Ồ ...

Địch Đan Thanh đương nhiên chẳng tin Thịnh Thanh vô duyên vô cớ giúp mình:

- Khác thiếu gia vì sao không tham dự?

- Tôi còn đi học mà.

Trương Khác nhún vai cười:

- Tưởng đang lừa cô bé con sao?

Địch Đan Thanh lườm y một cái.

- Ha ha, tôi nói thật với chị, chị đừng cười.

Trương Khác ghé sát tới cái tai trắng như ngọc của Địch Đan Thanh nói nhỏ:

- Ba tôi mà biết tôi tham gia sẽ đánh gãy chân tôi mất.

Địch Đan Thanh cảm thấy hơi thở của Trương Khác làm tai ngứa ngáy, không nhịn được đưa tay ra xoa tai, cười duyên hỏi:

- Vậy vì cậu sao lại xúi tôi tham gia?

- Tôi nhìn ra được một số chuyện chị không muốn xảy ra, nhưng lại không có năng lực ngăn cản, tôi muốn cho chị năng lực này.

Trương Khác khẽ đẩy vai Địch Đan Thanh đang ngẩn ra, đưa cô vào xe:

- Chị nghĩ kỹ đi, ngài mai còn nhờ chị làm dẫn đường cho chúng tôi đấy.

Nhìn chiếc xe Volvo như con cá chép lặn vào giữa dòng xe, Địch Đan Thanh có chút thần thờ, nam nhân này cô nhìn mãi không thấu, có lẽ chấp nhận kiến nghị của y mới có khả năng hiểu y sâu hơn.

Địch Đan Thanh ngồi im trong xe một lúc mới khởi động xe rời đi.

Trương Tri Hành và Lương Cách Trần ngồi trên ghế sofa xem Olympic phía bên kia Thái Bình Dương, mỗi khi tới giờ này Đường Thanh vô cùng buồn ngủ, ngồi trên xe đã ôm lấy Trần Phi Dung ngủ gà ngủ gật, về tới nhà chỉ kịp chào vợ chồng Trương Tri Hành một tiếng rồi kéo Trần Phi Dung lên gác ngủ luôn, không ngó mắt nhìn TV lấy một cái.

Điện tử Ái Đạt bắt đầu từ tháng bảy đã mở màn hoạt động tuyên truyền “huy chương Olympic khuyến học”, còn phối hợp với ĐTH TW mở một cuộc đàm thoại mang tính chuyên đề về Olympic, dù thế Trương Khác rất ít khi chú ý tới sự kiện này.

Nếu cha mẹ cũng ngồi trước TV, Trương Khác cũng lấy một *** coca ngồi xuống xem cùng, Olympic này phát sinh vụ đánh bom làm chấn động thế giới, chết một người, bị thương hơn một trăm người, phủ bóng đen lên Olympic Atlanta.

Cho dù biết sự kiện khủng bố đó sẽ xảy ra, Trương Khác hoàn toàn không có cách nào ngăn lại.

Theo truyền thông đưa tin, một bảo vệ Công viên Olympic Centennial kịp thời phát hiện chiếc ba lô thuốc nổ, ông ta thông báo với cảnh sát hiệp trợ mọi người sơ tán tránh bị kịch xảy ra.

Thế nhưng người dân anh hùng này chỉ ngày hôm sau bị bộ an ninh Mỹ điều tra, việc điều tra tiết lộ ra ngoài theo con đường không chính thức, ông ta thành hiềm nghi tham dự khủng bố, bị người dân Atlanta phỉ nhổ, cho tới mấy năm sau khi ông ta chết, còn có vụ kiện tụng đòi lại danh dự cho ông ta.

Chẳng lẽ 7 năm sau sự kiện 11 tháng 9 mình cũng bất lực sao? Trương Khác nghĩ như thế liền chẳng còn tâm tình xem so tài nữa, cầm *** coca về phòng.

- Ái Đạt chẳng phải tổ chức hoạt động liên quan tới Olympic à, sao con không xem?

Trương Tri Hành quay lại thắc mắc.

- CocaCola là nhờ tài trợ cho Olympic, ba bảo ông chủ của công ty ấy có ngôi nhà xem thi tài không?

Trương Khác hỏi lại:

Trương Tri Hành lắc đầu, thật hết nói với thằng con này:

- Hiệu quả tuyên truyền của Ái Đạt ra sao?

- Trước tháng sáu các nhãn hiệu đầu đĩa khác đều ra sức tuyên truyền, làm thị phần của Ái Đạt giảm xuống 37%, tháng này tăng lên 42% rồi, hiệu quả tuyên truyền rất rõ ràng ạ.

Trương Khác ngạc nhiên:

- Sao ba lại quan tâm tới chuyện này?
- Cơ sở công nghiệp của Tân Vu rất mỏng, ba đang nghĩ cách làm sao thoát khỏi tình trạng này. Trương Khác định ngồi xuống, Lương Cách Trân không vui, đẩy vai chồng:
- Muốn thảo luận cái này hai ba con đi vào thư phòng mà nói, đừng làm ảnh hưởng tới em.
- Trương Tri Hành cười xin lỗi vợ, gọi Trương Khác vào thư phòng nói chuyện.
- Ba đang nghĩ liệu Tân Vu có thể thăm khảo mô hình của Ái Đạt hay không?
- Trương Tri Hành hỏi:
- Nếu như ba muốn kích thích một chút thì tham khảo cũng được.
- Trương Khác suy nghĩ nói:
- Từ thị trường mà nói, thì hiện đang ở thời đại marketing mà.
- Trương Khác mở cái pocket Pc siêu cấp cổ lỗ sĩ với y, nhưng được ba y cứng như của bầu ra, dùng đường dây điện thoại kết nối với kho dữ liệu của trung tâm nghiên cứu, mở tài liệu trong đó ra:
- Mô thức thị trường của điện tử Ái Đạt thì ba biết cả rồi, đây là tư liệu nhà máy rượu Khổng Phủ Yến, ba xem thử xem.

397. Chương 397: Suy Nghĩ Của Trương Tri Hành

Trương Tri Hành ngồi xuống xem, hơn một trăm trang, hỏi:

- Con thu thập nhiều tư liệu về Khổng Phủ Yến như thế làm gì?
- Bọn họ là Tiêu Vương đầu tiên, Ái Đạt là Tiêu Vương thứ hai, thành bại được mất của họ sao con chẳng quan tâm? Bản tư liệu tí mĩ này nếu đem ra bán cũng phải được 10 -20 vạn đấy.

Trương Khác nghiêm túc nói:

- Ngay sau khi Ái Đạt đoạt được Tiêu Vương, con vẫn sai phòng thị trường giám sát tình trạng vận hành kinh doanh của họ.

Trương Tri Hành không nói thêm nữa, bảo Trương Khác đi ngủ, ông ở lại xem tài liệu.

Trương Khác ngủ tới lúc trời tờ mờ sáng dậy uống nước, thấy đèn thư phòng vẫn bật, đi tới, cha đang ngồi trước cửa sổ suy nghĩ gì đó.

- Ba chưa ngủ à, tài liệu xem xong chưa ạ?
- À, xem xong rồi, chưa bao giờ thấy tài liệu nào tí mĩ như thế, con tốn công không ít nhĩ.

Trương Tri Hành cảm khái, thành công của con ông chẳng phải ngẫu nhiên, đúng như câu nói thành công nhờ 1% là thiên tài may mắn còn lại 99% là sức lao động:

- Xem xong không ngủ được, muốn gọi con dậy nói chuyện, nhưng thấy con ngủ say nên không nỡ gọi. Con xem xí nghiệp rượu Tân Vu có thể mô phỏng Khổng Phủ Yến không?

Nếu lịch sử không thay đổi, nhà máy rượu Tân Trì Sơn Đông mô phỏng Khổng Phủ Yến đoạt được Tiêu Vương, cũng có thành công lớn được cả nước chú ý, mô hình này có thể phục chế với bất kỳ một xí nghiệp rượu nào, đương nhiên có chút khác biệt nho nhỏ.

Trương Khác trầm ngâm:

- Qua hai lần Tiêu Vương đều đạt thành công lớn, cuộc cạnh tranh Tiêu Vương năm nay sẽ vô cùng khốc liệt, năm ngoái Ái Đạt bỏ gần 8000 vạn ra chiếm được Tiêu Vương còn là lời lớn, Tiêu Vương năm nay con đoán không thể thấp hơn 200 triệu, nếu chỉ đơn giản là phục chế mô hình của Khổng Phủ Yến thì không dễ thành công đâu ..

- Đúng vậy, ba cũng đang nghĩ cái này, Tiêu Vương không tranh được rồi, chắc Tiêu Vương năm nay là cuộc tranh giành giữa các doanh nghiệp điện tử, Ái Đạt có tranh không?

- Nếu có khả năng nhất định sẽ tranh, còn không thì thôi, chính sách thị trường của Ái Đạt rất linh hoạt. Nhìn tình hình thị trường năm qua của Khổng Phủ Yên thì Tiêu Vương cũng không phải là vạn linh đan, Khổng Phủ Yên đối diện với thị trường đột ngột bùng nổ không có kinh nghiệm xử lý, sản lượng không theo kịp, chỉ đành mua các nhà máy rượu nhỏ, làm quản lý hỗn loạn, chỉ sản xuất được các loại rượu trung và thấp, hào quang Tiêu Vương tan đi, chất lượng không đủ đáp ứng, thị trường thu hẹp là điều tất nhiên ... Ái Đạt tiếp thu giáo huấn của họ, trọng tâm năm nay kỳ thực không đặt vào marketing thị trường, cho dù không tranh Tiêu Vương cũng sẽ không lợi bại.

- Nói từ góc độ chính phủ mà nói, chắc chắn là thành công cực lớn, Khổng Phủ Yên chỉ riêng năm 95 nộp thuế gần 400 triệu, cho dù năm năm có sụt giảm, cũng thu lợi thuế chừng 200 triệu ... Nếu tài chính Tân Vu có thêm số tiền đó, sẽ làm được rất nhiều việc.

Nói tới đây Trương Tri Hành không khỏi hăm mộ:

- Dù sao cũng có cống hiến lớn cho địa phương.

Ái Đạt được hưởng đủ các loại ưu đãi thuế và chính sách, dù năm nay kiếm được lợi nhuận hơn một tỷ từ thị trường, nhưng cống hiến cho tài chính địa phương kém Khổng Phủ Yên rất nhiều.

Trương khác thấy cha cau mày lại, hỏi:

- Ba có tính toán gì.

- Ba nghĩ rồi, thành phố để ba chủ quản công tác cải cách là xem trọng thành tích của Cty cổ phần Hải Châu, nhưng kinh nghiệm ở Hải Châu hoàn toàn không phù hợp với tình hình ở Tân Vu, mà ở đây ba không có hậu thuẫn đủ mạnh, chỉ có thể một mình phấn đấu. Muốn cải cách quy mô lớn là không thể, quá trình cải cách đầy xung đột lợi ích, sẽ thành chướng ngại với giai tầng được lợi kia. Mà bí thư Giang, thị trưởng Lưu đều không đủ quyết tâm, một mình ba chẳng làm được mấy việc.

Trương Tri Hành nhận thức rất rõ tình cảnh của mình ở Hải Châu, những sự kiện vừa qua giúp ông có thể đứng vững chân ở Hải Châu, không có nghĩa là có thể đụng chạm vào lợi ích của ai đó, hoặc giai tầng nào đó.

Trương Khác nghe cha có suy tính này trong lòng thở thảo, y sợ cha mình cố chấp đi đấu tranh với giai tầng lợi ích đó, nhưng bất kể cha quyết định ra sao, y là con sẽ toàn lực giúp đỡ.

Trương Tri Hành tiếp tục nói:

- So với tham gia vào phân tranh thành phố, chẳng bằng nâng đỡ thật tốt một hai xí nghiệp, kéo kinh tế Tân Vu lên ... Ba nghĩ, nếu ba tự nguyện đem quyền lực của mình hạn chế trong một hai xí nghiệp, lực cản sẽ ít đi nhiều, có thể làm được nhiều việc thực tế hơn. Trong địa phận Tân Vu, điều kiện phát triển kinh tế quy mô lớn là không có, nhưng điều kiện tự nhiên rất tốt, nếu không muốn phá hỏng thiên nhiên để lại cho đời sau, những ngành công nghiệp hao năng lượng không thích hợp ở Tân Vu. Nhà máy rượu Tân Vu là lựa chọn phù hợp, nhưng chỉ sản xuất loại rượu trung và thấp, tiêu thụ giới hạn ở vùng lân cận, giờ có tư liệu này, suy tính trong lòng ba đã dần hoàn thiện, có lẽ ba có thể tìm ra con đường đột phá cho kinh tế Tân Vu ...

Hiện chuyện thu hút nhất ở Tân Vu là điều tra đề bao và tập đoàn Long Hoa, chuyện này chắc chắn liên quan tới rất nhiều phương diện ở Tân Vu, cứ giao cho Giang Thượng Nguyên và Lư Tước làm là hơn.

Trương Khác cũng hi vọng cha có thể tạm thời né tránh mâu thuẫn chủ yếu ở Tân Vu, dùng con đường khác làm nên thành tích thực sự, sức người có hạn không nên để tiêu hao trong đấu tranh vô cùng vô tận. Nghe ba có cân nhắc này, Trương Khác tất nhiên hết sức ủng hộ.

Thu nhập tài chính của Tân Vu một năm chưa tới 600 triệu, nếu trong thời gian ngắn có thể nâng đỡ một hai xí nghiệp có khả năng nộp thuế trên 100 triệu sẽ là thành tích chói lọi, Trương khác nói:

- Chuyện kinh doanh tuyển người, dùng người là quan trọng nhất, giai đoạn hiện nay muốn kinh doanh không bị thành phố quấy nhiễu, ba đành ra mặt trực tiếp, con không thể đầu tư vào Tân Vu, nhưng có thể

bày mưu tính kế cho ba, làm ra thành tích, ba phải giữ chắc lấy không nhường cho người khác.

Thầm nghĩ :” Nếu trong hai ba năm có thể giúp Tân Vu lập nên một hai xí nghiệp đầu đàn nộp thuế trên trăm triệu, chắc có thể đưa ba vững vàng lên ghế thị trưởng.”

Trương Tri Hành gật đầu:

- Được, vậy trước tiên con giúp ba thu thập tài liệu mấy nhà máy rượu quốc doanh toàn quốc, tiếp xúc với người phụ trách của họ, ba nghĩ phương án tổng thể, có thời gian con xem giúp ba ..

Hai cha con ngồi trong thư phòng nói chuyện rất lâu, nghe thấy tiếng xe ô tô trước nhà, đẩy cửa sổ ra thấy chiếc xe Jetta của Dịch Đan Thanh, cô ta và Vệ Lan đang từ trong xe chui ra.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rõ hơn khe ngực trắng muốt như ngọc của Dịch Đan Thanh, Trương Khác nghĩ thế này không biết mình còn cầm cự nổi bao lâu, vẫy tay gọi:

- Sao đến sớm thế?

Mặt trời đằng xa mới nhô ra một nửa, nhìn chiếc đồng hồ treo tường còn chưa tới 6 giờ 30, Đường Thanh và Trần Phi Dung đều chưa dậy.

Mẹ Vệ Lan ra khỏi xe, ngẩng đầu lên nói:

- Tối làm bữa sáng, sợ đến muộn làm lỡ thời gian, tôi có mua một vài thư, không biết có hợp ý mọi người không?

Ấn sáng xong, mọi người lên xe tới Thiên Vân Sơn.

Toàn bộ tỉnh Đông Hải là bình nguyên đồi núi gập ghềnh, ngay thượng du Tiểu Giang cũng chảy qua ngọn núi đồi thấp liên miên, ở đây núi cao hơn 500 mét so với mực nước biển rất hiếm có. Ở trung bộ tỉnh có Thiên Vân Sơn đột nhiên cao vút lên hình thành hình bán nguyệt chọc thẳng tới mây xanh, khiến Tiểu Giang đi qua địa phận Tân Vu phải lượn vòng.

Khí hậu dễ chịu đông ấm hè mát của Tân Vu là được hưởng lợi từ thành phố nằm sau lưng Thiên Vân Sơn, đây cũng là thắng cảnh du lịch hiếm có trong tỉnh, nhưng chưa được quy hoạch và khai thác tốt, lại hạn chế bởi điều kiện giao thông, nên chưa thành khu phong cảnh hạng một.

Trương Khác tới Thiên Vân Sơn du ngoạn vài lần, nên chẳng xa lạ gì, đương nhiên không thể quen thuộc bằng người địa phương như nhóm Dịch Đan Thanh.

Nghe Dịch Đan Thanh giới thiệu, lịch sử làm rượu của Tân Vu có từ thời Tây Hán hơn 2000 năm trước, trên Thiên Vân Sơn còn đào được hai di tích xưởng làm rượu từ thời Tây Hán, hiện là một điểm du lịch của Thiên Vân Sơn, xưởng rượu lâu đời nhất của Tân Vu còn có thể truy cứu tới thời vua Hàm Phong nhà Thanh, nhà máy rượu Thiên Vân Trì thậm chí còn giữ được di tích từ thời đó.

398. Chương 398: Chuyến Đi Hong Kong

Trương Khác nghe vậy bảo Phó Tuần lái xe tới nhà máy rượu Thiên Vân Trì, nhìn thấy đó chỉ là một nhà máy rượu quốc doanh rất nhỏ, Dịch Đan Thanh kể nhà xưởng nơi này được lưu lại từ thời quân Nhật xâm lược, nhà xưởng sập xệ cũ kỹ, kiến trúc xưởng rượu đằng sau được liệt vào di tích lịch sử cấp thành phố, còn được bảo tồn rất tốt.

Buổi trưa ăn cơm trên Thiên Vân Sơn, Trương Khác đặt biệt dùng 12 đồng, gọi thứ rượu đắt nhất ở nơi này, vị so với thứ rượu cao cấp trong nước khác có chênh lệch khá lớn, nhưng giá 12 đồng mà, yêu cầu gì được nữa, thảo nào chỉ giới hạn tiêu thụ ở các vùng lân cận.

Hiện giờ ngành rượu ở hai vùng Xuyên Quý là tốt nhất, nhưng các nơi đều có vô số nhà máy rượu, cho nên rượu trung và thấp cạnh tranh quá độ, lợi nhuận cực kém, còn các nhãn hiệu các vùng Xuyên Quý chiếm cứ thị trường cao cấp thu lợi lớn, đặc biệt là nhãn hiệu cao cấp mở rộng tới thị trường tầm trung, khiến không gian sinh tồn của nhãn hiệu rượu địa phương tầm trung có không gian sinh tồn rất hẹp.

Ngành rượu Tân Vu muốn đột phá vòng vây thì phải động não không ít.

Trương Khác nghĩ nhà máy Thiên Vân Trì dù từ thời Thanh truyền lại vậy mà công nghệ nấu rượu cũng chẳng có gì độc đáo, nhưng vị thuần, không rất hợm, sau khi uống không khô cổ, còn bảo tồn được nguyên vị.

Kỹ thuật pha chế rượu là thứ cơ mật nhất của ngành rượu, nhưng hiện nay ý thức bảo mật của các nhà máy rượu trong nước còn rất kém, lấy lương ôi các kỹ sư có kinh nghiệm phong phú từ các nhà máy rượu Mao Đài, Kiếm Nam Xuân, Ngũ Lương Dịch tới cài tạo kỹ thuật pha chế rượu không phải chuyện quá khó.

Trong việc tạo lập thị trường, nhân tố văn hóa rất quan trọng, cái lịch sử của nhà máy rượu Thiên Vân Trì rất đáng để khai thác. Ngoài ra sau khi thông qua thủ đoạn marketing mở cửa thị trường, sản lượng nhất định phải theo kịp, lúc đó làm sao đảm bảo sự ổn định của chất lượng rượu là mấu chốt của sự thành bại.

Đám Dịch Đan Thanh đều cảm thấy hôm nay biểu hiện của Trương Khác rất quái dị, buổi chiều tốn nửa ngày trời ở cái di tích xưởng rượu kia, đến khi ăn tối còn gọi hết tất cả thứ rượu có tiếng ở Tân Vu, mở ra mỗi thứ thưởng thức một ít, gặp đúng ông chủ ham rượu, không ngờ mời luôn người lạ vào bàn nói chuyện văn hóa rượu đương địa.

Ông chủ quán rượu tất nhiên cao hứng, chưa nói tới rượu, quan trọng là bốn cô gái cùng bàn Trương Khác đều rất kiều diễm, đặc biệt Dịch Đan Thanh thành thực diễm lệ cực kỳ thu hút nam nhân trung niên, lúc tính tiền chủ quán rượu còn hào phóng giảm giá 60%.

Tuy mỗi loại rượu chỉ uống một chút, nhưng nhiều loại nên Trương Khác uống không ít, quan trọng là loạn đủ thứ, nên đứng lên một cái lảo đảo xuýt ngã, ra ngoài gió mát thổi vào mới đỡ hơn.

Ban đêm gió mát, làm mùa hè ngấm suối nước nóng trở thành một loại hưởng thụ đặc sắc, Dịch Đan Thanh dẫn mọi người tới nhà tắm quy mô không lớn lắm, nhìn thấy Thịnh Thanh và Lưu Bân đứng ở cửa đón, Trương Khác ngạc nhiên:

- Đây cũng là sản nghiệp của Lưu lão đại sao?

- Làm ăn nhỏ thôi, làm Khác thiếu che cười rồi, giám đốc Thịnh quyết định đầu tư vào nơi này, về sau anh ấy mới là ông chủ lớn.

Thiên Vân Sơn có tài nguyên suối nước nóng hiếm có trong tỉnh, nhưng mấy nhà tắm nước nóng nhìn bề ngoài không được rạng rỡ cho lắm, chủ yếu do du lịch không phát triển, trừ người có tiền trong thành phố thi thoảng lên đây hưởng thụ, thường ngày bọn họ thích ở khu giải trí trong thành phố hơn.

Trương Khác không hiểu Thịnh Thanh đầu tư vào đây là vì nhìn trúng suối nước nóng, hay là nhìn trúng vào các mỹ nữ, cũng chẳng biết những ngày qua hắn ở lại Tân Vu bàn chuyện làm ăn gì.

Đương nhiên nếu Trương Khác hỏi Thịnh Thanh sẽ không giấu diếm, nhưng y chẳng muốn hỏi.

Trương Khác rất kỳ vọng nam nữ tắm chung, vóc dáng của Dịch Đan Thanh cho dù mặc loại đồ bơi kín đáo nhất chẳng nữa nhìn cũng vô cùng thích mắt.

Thế nhưng Lưu Bân chuẩn bị cho họ hai ao độc lập, ngấm nước nóng xong lại vào gian độc lập nghỉ ngơi, khi các cô gái ra đều mặc áo tắm do nhà tắm cung cấp, còn kín hơn cả y phục các cô mặc, làm Trương Khác chẳng có chút hứng thú nào.

- Kiến nghị của Khác thiếu gia, tôi đã suy nghĩ nghiêm túc.

Dịch Đan Thanh ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, nhắc lại chuyện Trương Khác nói với cô tối qua:

- Nhưng tôi không muốn tiếp nhận điều kiện phụ đi kèm.

- Hắn là không có đâu.

Trương Khác quay sang hỏi Thịnh Thanh:

- Anh không có điều kiện phụ đi kèm với chị Dịch chứ hả?

Thịnh Thanh cười:

- Nếu giám đốc Dịch cho phép, tôi sẽ không keo kiệt đề xuất vài điều kiện phụ, nếu giám đốc Dịch không muốn, chúng ta sẽ làm theo trình tự cho vay chính quy, tôi sẽ yêu cầu giám đốc Dịch lấy cổ phần nhà khách có được sau này thế chấp. Đây hẳn không thể tính là điều kiện phụ chứ?

Thịnh Thanh không có hứng thú tham dự cải cách nhà khách, nhưng sẵn sàng ỉnh vay tiền, thậm chí không cần quan tâm mình muốn bao nhiêu, đó chẳng qua chỉ là một câu nói của Trương Khác mà thôi, Dịch Đan Thanh thăm thầm nghĩ cậu nhóc nà đúng là thần bí khó lường.

Hôm nay bọn họ du ngoạn trên núi, còn thành phố thảo luận sơ bộ chuyện cải cách nhà khách, buổi chiều Dịch Đan Thanh nhận được nội dung có liên quan của cuộc họp, khả năng bán toàn bộ nhà khách là khá lớn, dù sao thành phố đang cần tiền để giải quyết ẩn họa an toàn của đê bao.

Nhà khách chính phủ hiện là nhà khách có vị trí địa lý tốt nhất trong thành phố, trang thiết bị cũng tốt nhất, sau khi bán đi, thành phố vẫn chọn nơi này là điểm chiêu đãi khách chính phủ, tài sản chính thể ước tính từ 2000 tới 3000 vạn, Dịch Đan Thanh muốn chiếm được 10% cổ phần, cũng phải mất vài trăm vạn, nếu ít hơn thì tham gia cũng vô nghĩa.

Trần Phi Dung ở Tân Vu chơi ba ngày, sau đó cùng tới Hong Kong.

Tháng tám hẳn là mùa nóng nhất ở Hong Kong, Trương Khác cũng tới Hồng Kong, có điều sau khi tới Hong Kong chủ yếu là để Lương Quân và Tôn Lệ tiếp đãi, du ngoạn cũng do hai bọn họ phụ trách dẫn đường.

Thời gian này số lần Trương Khác tới Hong Kong không nhiều, nhưng cùng Hứa Tư dạo khắp các thắng cảnh ở Hong Kong rồi, có điều chẳng thể nói mỗi lần mình tới Hong Kong thực ra làm việc thì ít còn chơi thì nhiều.

Hứa Tư đã về nội địa trước đó rồi, Trương Khác không tưởng tượng nổi hậu quả khủng bố nếu Hứa Tư gặp phải mẹ mình và mẹ Đường Thanh.

Cơ cấu làm việc bên Hong Kong không chuyên môn an bài người tiếp đãi, chỉ bỏ ra có một hai tiếng vào buổi chiều ngày 4 tháng 8 qua đó một lúc.

So với quy mô trong nước thì công ty ở Hong Kong quá nhỏ, chỉ chiếm một góc của tầng 12, diện tích văn phòng chưa tới 100 mét vuông, các cơ cấu tài vụ, pháp vụ đều tập trung hết ở đây, chưa tới 20 người.

Ngay cả Cố Kiến Bình cũng thấy hoài nghi:

- Cái công ty nhỏ thế này thì làm được cái gì?

- Đầu tư và mậu dịch nhập khẩu trong nước ạ ...

Trương Khác giới thiệu đơn giản nghiệp vụ của Việt Tú, mà đúng là cũng đơn giản thật, nhưng chỉ một nghiệp vụ nhập khẩu chip giải mã TI thôi, Việt Tu kiếm được gần 1 tỷ, được coi là công ty mậu dịch cỡ lớn ở Hong Kong rồi.

Tôn Tĩnh Hương và Giang Đại Nhi thời gian này cũng ở Hong Kong, đến làm ca khúc quảng cáo tuyên truyền cho Ái Đạt, do dự toán kinh phí, Hứa Duy và Lý Nguyệt Như không tới cùng. Nhóm Trương Khác được nhà Tôn Thượng Nghĩa chiêu đãi xong, còn chuyên trình tới công ty chế tác tham quan quá trình thu âm.

Vợ chồng Cát Minh Đức cũng đặc biệt bỏ ra một ngày chiêu đãi bọn họ, còn mời bọn họ tới xem đua ngựa rất được ưa chuộng ở Hong Kong.

Đoàn người ở lại Hong Kong bảy ngày, với Đường Thanh mà nói cô đã tiêu dao tổng cộng mười ngày rồi, đó là “khai ân” đặc biệt của Cố Kiến Bình, bà luôn có yêu cầu nghiêm khắc với Đường Thanh.

Từ Hong Kong trở về tất nhiên về thẳng Hải Châu, chuẩn bị cho kỳ thi tiến hành ngay sau khi khai giảng, đó là thi cuối kỳ vì thi toàn quốc mà trì hoãn tới bây giờ.

399. Chương 399: Một Phần Bí Mật

Ngày 8 tháng 8, Trương Khác cùng mẹ về Tân Vu, kỳ nghỉ ngày nhà y mới chuyển tới Tân Vu, rồi còn đủ mọi chuyện lộn xộn ở đây, nên khiến tất cả việc y định làm còn chưa đâu vào đâu, Trương Khác vẫn còn phải tốn nhiều thời gian ở Tân Vu.

Còn may ở Hải Châu y đã lập nên được đoàn đội ổn định hiệu quả cao, hoàn toàn có thể tạm thời không quản tới vấn đề kinh doanh cụ thể bên đó.

Trong thời gian bọn họ ở lại Hong Kong, tổ điều tra đề bao Tân Vu đã có tiến triển nhất định, tài liệu liên quan La Quy Nguyên tới ăn hối lộ che giấu cho tập đoàn Long Hoa kiếm lợi phi pháp được đưa lên tỉnh vào ngày 7 tháng 8, ngày Trương Khác về Tân Vu, thư ký của La Quy Nguyên bị kỷ ủy thành phố khống chế.

Có áp dụng hành động với La Quy Nguyên thì phải do tỉnh quyết định.

Vụ án đề bao Tân Vu bùng phát gây chấn động trong tỉnh, mặc dù không khai tiết lộ trên truyền thông, nhưng đưa lên báo nội bộ, cho nên tất cả các cán bộ cấp xử trở lên được đọc bài viết Từ Học Bình vi hành Tân Vu vạch trần công trình rỗng ruột lớn nhất trong tỉnh từ trước tới nay.

Từ Học Bình yêu cầu tổ chức đội điều tra liên hiệp tiến hành kiểm tra ẩn họa an toàn tất cả công trình đề phòng lũ trọng yếu trong tỉnh, tăng cường công tác phòng lũ trong năm nay.

Lúc này lưu vực Tiểu Giang cũng đón đợt lũ đầu tiên của năm 96, Từ Học Bình và Đào Tấn suốt ngày bên ba giữa các huyện chỉ thị công tác phòng lũ cứu nạn. Trong lòng mọi người đều rõ, qua mùa lũ năm nay, sẽ là cuộc chỉnh đốn hệ thống thủy lợi toàn tỉnh.

Trương Khác về tới Tân Vu, cha đang trực trên đê, do bộ chỉ huy phòng lũ yêu cầu phải luôn có mặt một thường ủy và một phó thị trưởng trực trên đê.

Trong mười ngày qua Tân Vu đã tổ chức một lượng lớn dân công và quân đội tiến hành gia cố đê bao, nha khí tượng dự báo mùa lũ năm nay rất ngắn, cũng sẽ không có mưa lớn ở lưu vực Tiểu Giang.

Nếu có một cái ban ngành thường xuyên phạm sai lầm mà lại không bao giờ mất việc, chắc chắn đó là nha khí tượng. Nên nhìn ra bản chất yếu ớt của đê bao thành phố, thành ủy Tân Vu chẳng dám tin vào nha khí tượng mà xem nhẹ gia cố đê, cho nên lúc nào cũng như chuẩn bị đón đại địch.

Trong thời gian nhóm Trương Khác đi Hong Kong, Trương Tri Hành đa phần ăn ở tại cơ quan, còn nhà mời mẹ Vệ Lan trông nom thay.

Hai mẹ con Trương Khác về Tân Vu tới thẳng biệt thự, không chỉ Vệ Lan và mẹ cô có ở đó, mà Dịch Đan Thanh cũng có mặt.

- Giám đốc Dịch có ở đây thì tốt, tôi còn định đi tìm chị đây.

Trương Khác cười nói, cảm giác trang phục của Dịch Đan Thanh hôm nay khác trước kia, tiếp xúc với cô một thời gian dài, chỉ thấy cô mặc váy là chính, hôm nay mới thấy cô mặc quần jean xanh, bó chặt cặp đùi mỹ miều, làm cơ thể đầy đặn của Dịch Đan Thanh càng thêm dụ hoặc Trương Khác tốt độ, y không khỏi vỗ đầu than: Hai kiếp làm người rồi mà vẫn thích cái món này?

Dung mạo của Vệ Lan không kém Dịch Đan Thanh nửa phần, nhưng là nam nhân bình thường, sức đề kháng của Trương Khác với cơ thể gợi cảm nóng bỏng của Dịch Đan Thanh cực kỳ yếu ớt.

- Chuyện ở Tân Vu cậu không biết sao? Hiện giờ tôi chẳng còn việc gì nữa rồi, tôi đâu còn là giám đốc gì nữa ..

Dịch Đan Thanh nhận ra ánh mắt như sói đói của Trương Khác lướt qua lướt lại trên người mình, mặt hơi đỏ lên, trước mặt Lương Cách Trân, cô không dám phóng túng, cúi đầu xuống, như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, tới giúp sách hành lý.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Mấy cái va li đều rất nặng, Trương Khác và Dịch Đan Thanh cùng hợp sức xách một cái va li vào phòng khách, ngửi hương thơm cơ thể dễ chịu trên người cô, thi thoảng “vô tình” chạm vai vào nhau, Trương Khác sẵn sàng xách thêm vài cái va li nữa, tiếc là xách mãi rồi cũng hết, bảo với Dịch Đan Thanh:

- Chị theo tôi lên tầng nói chuyện.

Dịch Đan Thanh rất do dự nhìn Lương Cách Trân, thấy bà không tỏ vẻ gì mới theo Trương Khác.

Trên tầng hai có hai thư phòng, một của Trương Tri Hành, một của Trương Khác, Dịch Đan Thanh được nghe mẹ Vệ Lan kể thế.

Trương Khác không thường trú ở Tân Vu, qua kỳ nghỉ hè y phải về Hải Châu đi học, như thế nói lên y có địa vị đặc thù trong nhà. Bất kể từ phương diện nào mà nói, Dịch Đan Thanh đều không thấy Trương Khác giống một học sinh, là cô gái từng trải mẫn cảm, càng tiếp xúc lâu với Trương Khác, cô càng cảm nhận được hơi thở nam nhân trưởng thành trên người y.

Trương Khác mở thư phòng của mình, kéo rèm cửa sổ lên, ánh mặt trời cuối cùng trong ngày đang từ từ lụi sau đám mây, vừa khéo chiếu ánh sáng dịu dịu lên khuôn mặt không hề trang điểm của Dịch Đan Thanh, so với vẻ đẹp quyến rũ trước kia, lúc này cô trở nên thanh lệ đậm nhã, quần jean áo sơ mi, tựa hồ càng phù hợp với bản tính thực sự của cô, bất kể thế nào, cô đều là cô gái xinh đẹp gợi tình tới cực điểm.

Trương Khác ngồi xuống chiếc ghế đen giữa bàn và giá sách, bảo Dịch Đan Thanh ngồi xuống đối diện:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nhà khách mặc dù chưa cải cách, nhưng Giang Thượng Nguyên yêu cầu, thủ tiêu toàn bộ phòng đặc quyền của cán bộ lãnh đạo đảng chính phủ, cấm chỉ người thân cán bộ lãnh đạo tới nhà khách tiêu pha ký sở, chính phủ bỏ trợ cấp nửa cuối năm cho nhà khách, đồng thời miễn trừ chức vụ tổng giám đốc nhà khách, phó chủ nhiệm ban chiêu đãi văn phòng thành ủy, tạm thời do chủ nhiệm Khâu Trường Hà phụ trách.

Trương Khác chưa nói với cha y rằng sẽ để Dịch Đan Thanh trực tiếp tham gia cải cách nhà khách, cho nên mỗi lần gọi điện về nhà, cha y không kể chuyện nhà khách.

Quyết định Giang Thượng Nguyên đưa ra với nhà khách không làm Trương Khác bất ngờ:

- À, đây là chuyện rất bình thường để chuẩn bị cho công tác cải cách thôi.

- Những quyết định này sẽ không có ảnh hưởng xấu tới chúng ta chứ?

- Không đâu, ba tôi là tổ trưởng tiểu tổ cải cách, trong quá trình cải cách sẽ công bằng công chính hết mực có thể, chặn đứng thao tác ngầm, sao có ảnh hưởng xấu được?

Trương Khác dựa người vào lưng ghế, Dịch Đan Thanh tựa hồ quyết tâm tẩy hết phong trần, cổ áo chẳng hề lộ ra vùng da ngực trắng muốt như mọi khi, làm mắt Trương Khác chẳng được hưởng thụ chút nào, uể oải vận lưng nói:

- Đối với gia đình tôi, chẳng chị có nghi vấn nhất định phải không, hẳn nghĩ ba tôi chỉ là quan viên cấp phó sở mà phó trương thế này, không khỏi có chút quá thân phận.

- Đâu có...

Dịch Đan Thanh đúng là nghĩ như thế, nhưng muốn che giấu, nhìn ánh mắt làm tim người ta đập loạn nhịp của Trương Khác, biết nói dối là thừa thãi, nên mím môi không nói nữa.

Trương Khác cười tự nhiên:

- Nhà tôi có đầu tư thương nghiệp ở nơi khác, thứ chúng tôi hưởng thụ đều do đầu tư đó có được, chẳng có gì mờ ám, chẳng qua không muốn nói ra thôi. Ở Tân Vu chỉ có bí thư Giang biết một chút, hiện giờ những sản nghiệp này do tôi quản lý, nói như thế đã thỏa mãn phần nào lòng hiếu kỳ của chị chưa?

Nhìn đôi mắt đẹp mông lung của Dịch Đan Thanh tựa hồ càng có nghi hoặc sâu hơn bao phủ.

Trương Khác vỗ đầu, đành phải làm phú ông ẩn mình thôi, chuyện mà công bố ra, mười người sẽ cả mười người có thái độ hoài nghi sâu hơn:

- Chuyện đầu tư nhà khách không quan hệ trực tiếp tới tôi, song nói không liên quan thì không đúng, số tiền Thịnh Thanh cho chị vay, là do tôi cấp cho anh ta, nhưng chúng ta chỉ giới hạn trong quan hệ cho vay gián tiếp mà thôi. Chị cũng biết lời người đáng sợ thế nào, với vị trí của ba tôi, không phải cứ nói ngay thẳng thì không cần giải thích là xong được...

Địch Đan Thanh tay giữ mái tóc đen nhánh phủ xuống trán, vẽ mặt mê hoặc, khiến dung nhan kiều diễm thêm vài phần hồn nhiên, đây luôn là điều làm cô gái thành thực thêm hấp dẫn, Trương Khác không ngại ngần nhìn ngắm cô thêm.

- Hơi hiểu, lại hơi hồ đồ ...

Địch Đan Thanh nhướn mắt lên, thấy Trương Khác đang chăm chú nhìn mình, dù tranh ánh mắt đó có ý vị nam nhân thưởng thức nữ nhân, cô cũng không cảm thấy bài xích.

+++++

Hết rồi đó các bác, G9!

400. Chương 400: Khách Từ Hải Châu Tới

Địch Đan Thanh hiểu ý trong lời Trương Khác, cha con họ nắm trong tay một sản nghiệp cực lớn, đủ cho gia đình hưởng thụ không hết, không thêm tới tới Tân Vu kiểm soát, thậm chí vì tị hiềm, muốn làm chút lợi ích cho Tân Vu cũng phải tốn công.

Nhưng vì sao gia đình này có số tài phú đó, vì sao giao ột học sinh cao trung quản lý?

- Là công ty danh tiếng nào đó phải không?

Nếu như người dân có quyền bỏ phiếu thực sự, chuyện mình trong hai năm sáng lập ra Cẩm Hồ, chắc thế nào cũng bị bỏ phiếu đưa tới cơ quan giải phẫu não nghiên cứu. Trương Khác biết Địch Đan Thanh nghi hoặc, nhưng giải thích ra càng mệt, thôi để cô ấy dần suy ngẫm:

- Nếu như có thể tập đoàn Tân Quang và điện tử Ái Đạt có danh tiếng thì đúng vậy, nhà tôi có đầu tư vào hai công ty đó. Vì tổng bộ hai công ty này đều ở Hải Châu, cho nên ba tôi phải rời Hải Châu tránh quy định luật pháp liên quan.

Trong tỉnh Đông Hải chỉ cần không phải là người kiến thức quá hạn hẹp, đều nghe về Tân Quang và Ái Đạt, Trương Tri Hành có đầu tư trong đó? Trước kia Địch Đan Thanh thấy nhà họ Trương quá phổ trương, giờ xem ra họ đã rất thu mình rồi.

Tập đoàn Long Hoa đem so với Tân Quang, Ái Đạt thì sách dép cũng không xứng, vậy mà Trương Nhi Lập ra ngoài là có BMW thấp tùng, nhà thì xây biệt thự thênh thang bên hồ.

Khi một cô gái đẹp lơ đãng luôn cực kỳ ưa nhìn, Trương Khác rất kiên nhẫn ngắm nhìn Địch Đan Thanh, trong lòng còn cảm thấy rất dễ chịu.

- Nếu như chị thấy khó hiểu thì một số việc chúng ta bàn sau nhé?

- Ừm... À không.

Địch Đan Thanh tập trung tinh thần trở lại:

- Bàn ngay bây giờ cũng không sao.

- Kỳ thực cũng chẳng có gì để nói.

Trương Khác đứng dậy giang tay ra:

- Qua Thịnh Thanh cung cấp tài chính cho chị, là vì coi trọng năng lực quản lý của chị. Còn về quyết định của chị tôi không can thiệp, nếu không nó đi trái với ý định ban đầu. Vài ngày nữa sẽ có một số người từ Hải Châu tới, phiền chị tiếp đãi giùm ... Tôi đem một số chuyện nói cho chị là vì không muốn chị có lo lắng không nên có, tài chính không có vấn đề, cũng không có điều kiện phụ. Còn nữa chuyện tôi nói làm chị nghi hoặc khó hiểu, vậy đừng đem đi hành hạ thần kinh người khác nữa.

Đưa tay mời Dịch Đan Thanh xuống lầu, đến chỗ rẽ cầu thang, đột nhiên nói:

- Đương nhiên tôi rất thích cảm giác chị coi tôi thành đứa con trai bình thường hôm trong nhà vệ sinh nam ở hộp đêm Hoàng Hậu,

Dịch Đan Thanh nhớ hôm đó mình không ngờ dùng mỹ sắc thăm dò Trương Khác, mặt đỏ dừ, thấy Trương Khác tự cười tựa không nhìn mình, đầy vẻ tà mị, làm người ta chột dạ, tim đập loạn lên.

Chuẩn bị ẹ con Lương Cách Trân hôm nay từ Hong Kong về, mẹ Vệ Lan làm rất nhiều món ăn, lúc này Dịch Đan Thanh không còn dũng khí ở riêng với Trương Khác nữa, chạy tới giúp Vệ Lan chuẩn bị cơm tối.

Vệ Lan nhìn mặt cô một hồi, hỏi nhỏ:

- Hai người vừa rồi ở bên trên nói chuyện gì thế, mặt chị đỏ hết rồi kia.

- Có à?

Dịch Đan Thanh cố cười che giấu:

- Không có gì, vẫn là chuyện giống như hôm nọ nói với em thôi, chỉ là xác nhận lại một lần nữa.

- Nói như vậy chị sẽ quay lại điều hành nhà khách?

- Còn cùng với người khác nữa, sau này em tiếp tục giúp chị là được. Vài ngày nữa có người từ Hải Châu tới, em giúp chị cũng tiếp đãi người ta.

~~oOo

~Người từ Hải Châu tới là do Thịnh Thanh dẫn đến, là Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương và Ngô Thiên Bảo.

Bọn họ xuất phát từ Hải Châu vào buổi sáng, nửa đường dừng lại nghỉ ngơi ăn cơm, hoàng hôn tới nơi. Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh, Vệ Lan đưa bọn họ tới Thiên Vân Sơn.

Thiệu Chí Cương nhìn thấy Dịch Đan Thanh, Vệ Lan liền trêu Trương Khác:

- Khác thiếu gia đi đến đâu lúc nào cũng nghĩ tới việc dưỡng mắt trước.

Vệ Lan đơn thuần, nhất thời chưa nghe ra ý trêu ghẹo của Thiệu Chí Cương, Dịch Đan Thanh thì khôi phục lại tính cách già dặn đão đẽ của mình, cười duyên dáng:

- Tôi coi như giám đốc Thiệu đang khen chúng tôi, có điều chúng tôi không biết nữ nhân Hải Châu dưỡng mắt cho Khác thiếu gia xuất sắc thế nào, hôm khác mong được giám đốc Thiệu giới thiệu cho, con gái thị trưởng Đường thì chúng tôi biết rồi ...

Với địa vị của Trương Khác, Thiệu Chí Cương hẳn sẽ không lấy các cô gái như Đường Thanh, Trần Phi Dung ra đùa, vậy bên cạnh Trương Khác thế nào cũng còn cô gái xuất chúng khác.

Thiệu Chí Cương tắc lưỡi, cô gái này thật ghê gớm, hẳn đương nhiên không dám nói tới chuyện Hứa Tư trước mặt Trương Khác.

Dịch Đan Thanh biết đám người Thiệu Chí Cương được Trương Khác tìm tới để đầu tư hạng mục nhà khách, Trương Tri Phi còn là chú của Trương Khác, cô đương nhiên tiếp đãi không thể sơ xuất được.

Ăn ở trên Thiên Vân Sơn mặc dù không xa hoa, nhưng món ăn rất đặc sắc, ở nhà trúc trên núi cũng có cảm thụ đặc biệt, trời đất tĩnh mịch, làm người thành phố mỗi cuộc sống bon chen ồn ã được hưởng thụ sinh hoạt yên lặng, song cần người am hiểu bố trí chu đáo.

Trương Khác mời mọi người vào một gian nhà trúc, uống rượu hoa quả do người trên núi ủ, nghe tiếng gió thổi qua rừng trúc bên ngoài, không ai còn muốn bàn chuyện công việc ở đây nữa, cảm thấy thế thật thoải mái.

Nhưng đời chẳng thiếu kẻ tục, Trương Khác nói:

- Anh Thịnh hẳn đã nói với mọi người rồi, tôi không chiêu đãi mọi người ở nhà khách, mà đưa tới Thiên Vân Sơn, chỉ là muốn nói, hạng mục cải cách nhà khách đó thực chất không đáng là gì, không cần khua

chiêng giống trồng mời mọi người tới. Nhưng nghề du lịch ở Tân Vu có tiềm lực phát triển lớn, ba tôi sau này muốn kiểm chính tích, cũng sẽ ra tay theo đường lối này, hiện tôi mời mới người tham gia vào ngành giải trí ẩm thực nhà khách ở Tân Vu là thời cơ không tệ...

Vệ Lan đang ở ngoài chuẩn bị thức ăn, nhìn đám Thiệu Chí Cương đều chăm chú nghe Trương Khác nói, Địch Đan Thanh hơi hiểu được sức ảnh hưởng của Trương Khác với những người này.

- Tôi không tiện đầu tư trực tiếp vào Tân Vu, cho nên mới đưa mọi người tới, phân ra thì yếu, đoàn kết thì mạnh, bất kể là khách sạn, ẩm thực hay giải trí đều có tính liên quan tương đối, mọi người đều có một số sản nghiệp ở phương diện này, nhưng nguồn lực không tập trung sẽ phân tán tinh lực hữu hạn của mọi người. Nên nếu những nguồn lực này tập trung hết vào một công ty, liệu có hợp lý hơn, sẽ có sức ảnh hưởng lớn hơn, có tốc độ phát triển hơn không? Tôi sẽ đem cổ phần của Cẩm Hồ ở Thế Kỷ chuyển nhượng cho chú tôi, không biết mọi người thấy dùng nền tảng của Thế Kỷ thì thế nào?

- Trong tay chú không có dư nhiều tiền như thế để lấy cổ phần của Cẩm Hồ ở Thế Kỷ đâu.

Trương Tri Phi trước khi tới đây chưa được nghe Trương Khác nói về vụ này, có hơi bất ngờ. Thế Kỷ là công ty trước kia được thành lập để vật hành trung tâm ẩm thực cầu Từ Phụng, một phần của Thịnh Thế Niên Hoa cũng thuộc tài sản của nó, Cẩm Hồ chiếm 40%, 60% còn lại đều là của Thiệu Chí Cương.

- Chú cứ tùy tiện xem mà trả, chẳng lẽ cháu còn đi so đo với chú giá trị cổ phần bao nhiêu sao?

Trương Khác xua tay nói:

- Chú trả một đồng cháu cũng nhận.

- Nay, cháu đừng nghĩ mặt chú không đủ dày nhé.

Trương Tri Phi cười:

- Cháu ép chuyển nhượng cho chú, vậy tiền chuyển nhượng chú nợ trước, cháu cũng chẳng thiếu số tiền này.

- Cũng được, chú nói sao thì làm thế.

Trương Khác muốn đem 40% cổ phần ở Thế Kỷ chuyển hết cho chú là để tiện bọn họ lấy Cty Thế Kỷ làm nền tiến vào đầu tư vào Tân Vu, tiếp đó sẽ kéo cả Thịnh Thế Niên Hoa của Thịnh Thanh, nhà hàng Thị Kiến của Ngô Thiên Bảo vào, như vậy trong thời gian ngắn thực lực của Thế Kỷ sẽ tăng vọt.

Do các công ty dưới quyền sở hữu của những người này đều có tính liên quan tới nhau, cho nên khi liên hợp lại cũng tương đối dễ dàng, với năng lực kinh doanh của Thiệu Chí Cương điều hành tài sản này cũng quá dư.

401. Chương 401: Liên Kết Lại

Ngô Thiên Bảo nhấp một ngụm rượu, vị ngọt mới mẻ, chép miệng nói:

- Được, chưa bao giờ có vụ hấp dẫn như thế, làm người ta khó cự tuyệt được, ngô Thiên Bảo tôi có giỏi tới đâu, kiếm được vài chục triệu, cùng lắm là hạng giàu xổi. Thực ra con người tôi đã tâm lắm, cũng muốn thành người của xã hội thượng lưu, chỉ sợ Khác thiếu gia chê gia nghiệp của tôi nhỏ, không nâng đỡ.

- Muốn vào xã hội thượng lưu phải cắt cái bụng này đi đã, chẳng hiểu được vợ anh phối hợp cùng anh trên giường với cái bụng này ra sao?

Trương Tri Phi vỗ cái bụng phệ của Ngô Thiên Bảo trên.

Ngô Thiên Bảo vốc người không thấp, song thể trọng trên 100 kg, ai chẳng biết cái chuyện trên giường của ông ta không phải phối hợp với vợ, chẳng qua Địch Đan Thanh ở đây, có nói đùa cũng không thể quá trớn.

Thiệu Chí Cương thì im lặng nghiêm túc suy nghĩ kiến nghị của Trương Khác:

- Tôi và lão Ngô xuất thân làm ẩm thực, nhưng chỉ đánh trận nhỏ, chẳng làm nên cái gì ra hồn, hiện có mô hình phát triển tốt như thế của cầu Tứ Phụng mà không có chỗ để thực thi. Tôi cũng sớm có chút suy tính rồi, chỉ là nghĩ Khác thiếu gia chưa chắc có hứng thú mấy ở mảng này, thêm vào thời gian qua tinh lực

của mọi người bị các chuyện khác phân tán, nên chưa kịp đề xuất. Thời gian qua cũng chỉ có lão Ngô là chuyên tâm kinh doanh ẩm thực.

- Tôi chẳng qua chỉ là chẳng đặng đừng thôi, những chuyện khác, địa ốc có lão Thiệu, xây dựng có Tri Phi, giải trí có Thịnh Thanh, tôi cũng muốn làm lắm chứ, nhưng không làm nổi. Giờ tôi chỉ mong thằng con ở Úc về, nó bằng một nửa Khác thiếu gia là tôi yên tâm về Đông Xã dưỡng lão.

Ngô Thiên Bảo cũng là người Đông Xã, bạn học sơ cao trung với Trương Tri Phi, năm 84 mới chuyển lên Hải Châu.

Thịnh Thanh nghi hoặc hỏi:

- Sản nghiệp giải trí cũng đưa cả vào sao, tôi tưởng Khác thiếu gia không ưa nó.

- Lần này tôi rút ra rồi, có chuyện gì cũng không liên quan tới tôi nữa.

Trương Khác nhún vai, thực ra Thịnh Thanh làm nghề này rất có chừng mực, y cũng yên tâm:

- Tôi chỉ kiến nghị thế thôi, mọi người muốn làm thì làm.

- Xã hội có nhu cầu mà, có cấm cũng vô ích, chỉ là hiện giờ cái nghề này bên trên phải phủ lớp lụa đẹp, không thần nhiên thừa nhận mà thôi, có người nhắm một mắt, mở một mắt cho qua, còn tôi nhắm cả hai mắt rồi.

Thịnh Thanh cười nói:

- Tôi biết công an Tân Vu còn dựa theo sổ phòng bao của hộp đêm, sổ giường của nhà khách để thu khoản phí nhất định, đây đại khái là thuế cá nhân của gái gọi rồi còn gì.

Trương Khác chỉ cười, chẳng cảm khái mấy, kiểu loạn thu phí này chẳng còn mới mẻ gì, cũng chẳng thể nghiêm túc cấm chỉ, cái xã hội này chỗ nào chẳng có thứ dơ dáy, người nào không thích ứng được thì chỉ có chết ngạt.

Mọi người đều có ý này, nên trong hai ngày ở Tân Vu, liền quyết định đại khái sự thể, do Ngô Thiên Bảo hai năm qua luôn chuyên tâm làm ẩm thực, nên tính ông ta phân ngạch lớn nhất, những người còn lại đều đầu tư thêm tài chính, vậy là đã có bộ khung tương đối rồi.

Trương Tri Phi nắm cổ phần, còn phương diện kinh doanh quản lý sẽ không trực tiếp can thiệp, dù sao ông thiếu kinh nghiệm ở ngành này. Thiệu Chí Cương có khuynh hướng giao cho Thịnh Thanh, Ngô Thiên Bảo phụ trách, bị hai bọn họ mắng hấn gian manh, chơi kim thiền thoát xác, đem gánh nặng đẩy cho người khác chuyên tâm kinh doanh địa ốc, nên bắt hấn phải làm chủ tịch tập đoàn giải trí ẩm thực Thế Kỷ.

Trong số những người này, Trương Khác luôn nhận định Thiệu Chí Cương có tầm đại cục lớn nhất, vận hành vốn cũng có thủ đoạn độc đáo, chỉ cần nhắc nhở hấn chớ quá mạo hiểm, thành tựu nghiệp kiếp này của hấn sẽ không kém hơn người khác.

Trương Khác cười ngựa xem hoa đưa bọn họ tới địa điểm du lịch khắp Tân Vu một lượt, nửa ngày cuối mới chính thức bàn việc cải cách nhà khách.

Đám Thiệu Chí Cương tin sự quật khởi mạnh mẽ của Trương Tri Hành ở Tân Vu làm bọn đầu tư vào nơi đây sẽ có đảm bảo chắc chắn, Trương Khác muốn chùi sạch mông, ông a ông ọ không muốn tới Tân Vu trực tiếp đầu tư, bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bọn họ cũng có lòng tin vào quyết tâm trừ bỏ đặc quyền của lãnh đạo đảng chính phủ ở nhà khách của Tân Vu, nghiêm túc nghe Trương Khác kỳ vọng hứa hẹn ra sức phát triển nghề du lịch ở Tân Vu, nên không băn khoăn nhiều liền quyết định tham gia hạng mục cải cách nhà khách.

Cũng trong ngày cuối cùng này Trương Khác mới an bài đám Thiệu Chí Cương gặp mặt Lưu Bân.

Lưu Bân không giống hình tượng của kẻ tham dự xã hội đen khác, mặt hầm hầm, tóc vuốt ngược, mà lịch sự phong độ, nếu đi trên đường thậm chí còn bị người ta nhầm là cán bộ nhà nước hoặc giáo sư trường đại học.

Thực ra vào năm 86, khi Tân Vu chưa thăng cấp lên thành phố, ông ta có thời gian ngắn làm giáo viên dạy thay ở trường bổ túc.

Khi kể lại chuyện cũ trước mặt đám Trương Khác, Lưu Bàn cảm thấy có chút xấu hổ, con đường đời rẽ vào ngã nào chẳng ai hay, Thịnh Thanh trên ông ta:

- Chỗ ông có nữ sinh ra ngoài kiếm sống thêm không, liệu ông có nổi lương tâm nhà giáo chiếu cố đặc biệt ấy em ấy không thể?

Trương Khác nhớ khi Dịch Đan Thanh làm tiểu muội ở hộp đêm Hoàng Hậu còn là học sinh cao trung, quay sang nhìn cô, không ngờ Dịch Đan Thanh ngoảnh mặt đi, toàn là chuyện cũ không đáng nhớ lại, truy hỏi làm gì nữa.

Lưu Bàn không rõ gia sản của Trương Khác, nhưng đám Thiệu Chí Cương, tùy tiện chọn ra một người đều không kém Đại Hưng của ông ta, Lưu Bàn hâm mộ nhất là bọn họ nắm trong tay chuỗi sản nghiệp đĩa lậu khổng lồ, Đại Hưng của ông ta chỉ là một mắt xích trong đó, chưa nói tới sản nghiệp khác, riêng hạng mục này thôi mỗi năm đủ mang lại số tài phú người khác phải ngưỡng mộ.

Nghĩ lại mình ở Tân Vu là nhân vật có máu mặt, nhưng sang nơi khác ngay cả nhân vật hạng hai cũng chưa xứng, làm người không thể quá hạn hẹp, tránh người ta cười mình ếch ngồi đánh giếng còn huênh hoang tự đại.

Nói cho cùng thì tại Tân Vu cách cục kinh tế quá nhỏ, chẳng làm nên được xí nghiệp lớn, tất nhiên chẳng kiếm nổi tài phú lớn.

Đám Thịnh Thanh biểu thị sẵn sàng triển khai hợp tác mật thiết sâu rộng hơn với Lưu Bàn ở Tân Vu, nên chuyện cải cách nhà khách nhanh chóng được định đoạt, tỉ lệ đầu tư chia ra như sau, Thế Kỷ chiếm 51% , Đại Hưng chiếm 35%, Dịch Đan Thanh với danh nghĩa cá nhân chiếm 14% , vận hành cụ thể sẽ ủy thác Dịch Đan Thanh toàn quyền xử lý.

Tiền đầu tư của Dịch Đan Thanh do Thế Kỷ cho vay, thế chấp chính bằng cổ phần sau này cô có được ở nhà khách.

oOo

Cho tới tuần hạ tuần tháng tám trung thượng du sông Tiểu Giang cũng không có mưa lớn, lúc này chính phủ thành ủy Tân Vu mới thở phào, nha khí tượng tiếp tục dự báo trong thời gian tới không có mưa lớn, thành ủy chỉ phái một thường ủy hoặc một phó thị trưởng lên đề trực, những công tác bị trì hoãn trước đó nhanh chóng được triển khai.

Cùng với việc thành ủy tăng cường điều tra vụ án đề bao, nhân viên công tác bên cạnh La Quy Nguyên không ngừng bị cuốn vào, hành vi cấu kết mưu đồ chiếm lợi bất chính của La Quy Nguyên và tập đoàn Long Hoa ngày càng rõ ràng.

Ngày 22 tháng 8, tổ điều tra liên hợp của tỉnh tới Tân Vu tiến hành điều tra La Quy Nguyên, trong thời gian điều tra tạm thời đình chỉ tất cả mọi chức vụ, cũng như hạn chế hoạt động thường nhật.

Thành ủy cũng tăng cường điều chỉnh nhân viên cơ quan, người do La Quy Nguyên đề bạt lên cho dù tạm thời còn thanh bạch đều bị cho ra chỗ mát ngồi hết, mặc dù tỉnh muốn thẩm tra rõ ràng còn cần thời gian khá dài, nhưng có thể nói thời đại của La Quy Nguyên ở Tân Vu đã không quay lại nữa.

Cái ngày này thực ra đã được xác định từ lúc Từ Học Bình tới Tân Vu rồi.

Công tác cải cách nhà khách cũng được đưa lên lịch trình, thành phố Tân Vu mời công ty kiểm toán tỉnh tiến hành đánh giá giá trị của nhà khách, đồng thời chính thức tiến hành mời thầu với bên ngoài.

Trương Tri Hành vì tị hiềm mời Tiền Văn Quý đảm nhiệm tổ trưởng tiểu tổ cải cách nhà khách.

Tình hình không khác mấy so với dự đoán của Trương Khác, xí nghiệp ngoài không đủ hiểu biết về Tân Vu, xí nghiệp bản địa lại không đủ thực lực, thêm vào người biết nội tình nhà khách sợ nước trong đó sâu, lo nhân vật đặc quyền sẽ quấy nhiễu vận hành nhà khách, nên đứng ra đấu thầu chỉ có lác đác ba bốn xí nghiệp.

Vì đủ các loại cổ ky, những xí nghiệp khác đều áp giá rất thấp, chênh lệch lớn với tài sản nhà khách mà chính phủ thành phố đánh giá.

Địch Đan Thanh liên hợp với Đại Hưng, Thế Kỷ ra giá 2200 vạn, mặc dù chênh lệch nhất định với giá lý tưởng của thành phố, nhưng so với các xí nghiệp khác có ưu thế rõ ràng, cuối cùng thành phố đành chấp nhận giá này, tiếp tục tiến hành đàm phán chi tiết hơn.

402. Chương 402: Ngân Hàng Thương Nghiệp

Khoảng thời gian ở Tân Vu thực làm người ta ngọt ngào mỗi một, còn cả thứ tình cảm kia nữa ... Rồi được Tân Vu nhẹ nhõm như được thở phào một cái, nơi đó làm gì có thoải mái tự tại ngời trong thư viện thường thức gió mát đặc biệt nhìn ngắm mỹ nữ đường mất thứ thái thế này.

Sau khi vào mùa thu, cái nóng tàn bạo của mùa hè Hải Châu qua đi, Trương Khác ngồi trước cửa sổ rợp bóng cây, tay cầm quyển sách, nhưng hiện mắt y không ở trên sách, các mỹ nữ của Nhất Trung thích tới thư viện đọc sách, xem sách một lúc, ngẩng đầu lên thường thức những kiệt tác sống động nhất của tạo hóa, một buổi trưa như thế, so với cuộc sống phải căng óc ra toan tính ở Tân Vu thì dễ chịu hơn cả trăm lần.

“Dù sao kỳ thi cuối năm kia chỉ còn ỉn một ngày ôn tập thôi, học chăm thế nào cũng không đủ, vậy sao phải dầy dọa bản thân?” Một học sinh cá biệt nào đó vừa ngắm hai cô gái xinh xắn đi qua vừa nghĩ.

Học kỳ mới lại đón thêm một nhóm học sinh năm thứ nhất, tất nhiên có thêm vài khuôn mặt thanh lệ mới mẻ.

- Mất đảo loạn lên làm cái gì thế?

Đường Thanh giơ sách lên quơ quơ trước mặt Trương Khác:

- Xem sách tử tế ỉn, bạn mà thi không hợp cách, di Lương sẽ trách mình không quản tốt bạn.

- Mẹ mình làm gì có vô lý đến thế.

Trương Khác nhe răng cười, nhìn hết một vòng thì Đường nha đầu vẫn xinh đẹp nhất, dưới cái mũi thẳng như lấy khối ngọc hoàn mỹ nhất tạc thành là cánh môi hồng kiêu diễm đang cắn bút, lộ ra hàng răng trắng sáng, mê người hết sức.

Trương Khác muốn đưa tay ra chạm vào cánh môi mộng ướm đó thì sau lưng truyền lại hai tiếng ho, đó là bà thủ thư đang tuổi mãn kinh của thư viện, suốt cả buổi chiều bà ta cứ nhìn chăm chăm về phía này, hòng thì tựa có cục đờm lớn không khạc ra được, chỉ cần Trương Khác có động tác khinh bạc Đường Thanh, hoặc dù là thân mật một chút thôi là bà ta ho không ngừng, quá đáng ghét.

Nếu chẳng phải không thể làm ảnh hưởng tới hình tượng học trò ngoan của Đường Thanh, Trương Khác sớm đã kéo cô nàng tới bãi cỏ bên hồ nằm cả chiều rồi, hiếm hoi lắm mới có thời gian nhàn nhã bên cạnh Đường Thanh, lại bị bà già biến thái đó giám thị, cảm giác hoàn mỹ nhưng không trọn vẹn

Trong phòng đọc sách rõ ràng có mấy cặp học sinh yêu nhau vai kề vai đọc sách, hai người lại phải ngồi tách nhau ra, chỉ thi thoảng ngẩng đầu lên nhìn nhau say đắm, hưởng thụ tình yêu ngọt ngào của người trẻ tuổi.

Trừ học sinh năm thứ nhất tham gia quân huấn ra, cả trường học chỉ có học kinh khóa sắp tốt nghiệp bị yêu cầu tới đây ôn bài.

“Thoáng cái đã sắp tốt nghiệp rồi, mình thiếu chút nữa còn không nhớ đang học năm thứ mấy!” Học sinh cá biệt đó lại nghĩ.

Tiếng chuông tan học vang lên, Đường Thanh gấp sách lại, nhìn Trương Khác ngồi dưới ánh hoàng hôn nhu hòa, ngón tay như con gái đặt lên trang sách, cảm giác thật nho nhã, ánh mắt có loại u buồn thần bí hết sức thu hút các cô gái.

Ngồi suốt cả buổi chiều rồi, lưng mỏi nhừ, Đường Thanh đan tay vào nhau vươn vai lên, thoải mái muốn rên một tiếng, thấy Trương Khác liếc mắt qua, đá lại bằng nụ cười yêu kiều. Đây không phải là động tác thực nữ nên có, nhưng Đường Thanh luôn không nhin được muốn phóng túng một chút trước mặt Trương Khác.

- Được rồi, biết bạn chán lâu rồi.

Đường Thanh cầm sách khẽ vỗ lên má Trương Khác.

- Đâu có? Mình đang đọc sách rất chăm chỉ.

Trương Khác và Đường Thanh trả sách về giá, nắm tay nhau rời khỏi phòng, chẳng thêm sợ bà già kia tới cảnh cáo họ phải tuân thủ quy củ phòng đọc sách.

Đứng ở trạm xe buýt cùng rất nhiều học sinh đợi xe, chiếc xe buýt in quảng cáo của đầu đĩa Khoa Vương từ từ đỗ lại, Trương Khác ôm lấy eo Đường Thanh theo dòng người chen lấn vào xe, Đường Thanh chủ động ôm Trương Khác, cả người dựa vào lòng y, đại khái chẳng có nơi nào các cặp đôi yêu nhau được công khai ôm ấp như trên xe buýt cả.

Bên cạnh có một người trung niên có vẻ là cán bộ cơ quan, kẹp cặp dưới nách, đọc báo Hải Châu ngày 27. Đó là tờ báo hai ngày hôm trước rồi, mà ông ta xem rất say sưa, Trương Khác ôm cơ thể mềm mại ấm áp của Đường Thanh, liếc nhìn thấy ông ta đang đọc bài báo ngân hàng TW giảm lãi suất gửi tiền, ông ta đọc rất chăm chú như muốn nuốt từng chữ vào bụng vậy, miệng còn mấp máy lẩm nhẩm.

Trương Khác nghĩ người này quan tâm tới kinh tế thật, năm 96, chẳng mấy ai chuyên tâm đọc bài bình luận quan hệ giữa lãi suất tiết kiệm và kinh tế như thế.

Đây là lần thứ hai ngân hàng TW giảm lãi suất từ sau năm 93 siết chặt vốn vay. Điều này có nghĩa là quốc gia lại bắt đầu khuyến khích đầu tư và mở rộng nhu cầu trong nước, đương nhiên cũng có nghĩa là kinh tế trong nước xuất hiện sản xuất dư thừa, cung vượt quá cầu.

Cánh cửa ngân hàng đóng lại với tuyệt đại đa số xí nghiệp dân doanh dần mở ra, chỉ sợ lúc này tuyệt đại đa số học giả kinh tế đều không ý thức được 10 năm sau là thời kỳ hoàng kim của xí nghiệp dân doanh.

Bài báo này Trương Khác cũng đọc rồi, do Triệu Thạch chủ nhiệm xã tín dụng tp Hải Châu viết, nếu đây không phải bài viết mượn ngòi bút của người khác, thì Triệu Thạch bụng có kiến thức, người này dùng cảm dự đoán hướng đi của kinh tế mấy năm sau, cùng với cơ hội trọng đại của kinh tế dân doanh.

Tiếng điện thoại di động vang lên, trung niên đọc báo giật mình, theo tiềm thức mở cặp lấy di động, thấy Trương Khác lấy từ trong túi ra chiếc di động Ericsson đời mới nhất, liền cất báo vào cặp, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trương Khác để ý thấy ông ta nhìn trộm Đường Thanh cửa qua kính, ôm Đường Thanh quay đi, che tầm mắt bí ối của ông ta.

Đường Thanh ghé đầu tới xem ai gọi điện, má gần như kề sát vào môi Trương Khác, thấy là cha mình gọi, thè lưỡi ra, theo bản năng tách khỏi Trương Khác một chút, có điều khi Trương Khác nhận điện, lại ghé tai vào xem cha nói gì với Trương Khác.

- Tiểu Khác, cháu đang ở đâu thế?

- Cháu ở trên xe buýt, vừa cùng Thanh Thanh rời trường ..

“Đang ôm nhau ..” Đoạn cuối Trương Khác bổ xung trong đầu.

- Hay lắm, cháu theo Thanh Thanh tới ăn tối.

Trương Khác cất di động vào túi, ngạc nhiên hỏi:

- Sao ba bạn lúc này lại rảnh thế? Làm như bác ấy không nói thì mình không tới nhà bạn ăn tiệc vậy.

Đường Thanh cong môi lên, nghi hoặc nói:

- Chắc là có việc tìm bạn rồi.

- Mình cũng nghĩ thế.

Trương Khác gãi tai:

- Hình như ba bạn tìm mình là chẳng có chuyện gì hay, mình thấy mình nên tới chỗ chị Vân Tình ăn cơm thôi.

- Bạn dám à?

Đường Thanh hờn dỗi ôm chặt lấy cánh tay Trương Khác.

Xuống xe ở trạm gần khu biệt thự thành ủy, người trung niên kia cũng đi xuống, theo vào khu biệt thự, đi một lúc đó người kia tựa hồ nhận ra Đường Thanh, chỉ cô hỏi:

- A, cháu là con gái thị trưởng Đường phải không?

Đường Thanh nhìn ông ta, tay vẫn khoác tay Trương Khác.

- Tôi là Triệu Thạch, thị trưởng Đường hôm nay mời tôi tới nhà ăn cơm.

Người kia tự giới thiệu.

“Á” Đường Thanh vội buông tay Trương Khác ra, cô chẳng biết Triệu Thạch là ai, chỉ là vừa rồi trên xe ôm ấp Trương Khác đều lọt vào mắt ông ta hết rồi, gò má phấn đỏ dự, xấu hổ không để đâu hết:

- Cái .. chuyện đó , cháu không biết ba cháu có nhà không.

Nói xong hối hận luôn, rõ ràng cha mời người ta tới nhà làm khách, còn nói câu ngốc nghếch như thế, đều tại Trương Khác hết cứ làm mình không nhận được muốn dựa vào người bạn ấy.

Trương Khác lấy làm lạ, Đường Học Khiêm mời mình tới nhà ăn cơm là vì gặp người này sao? Không ngờ ở trên xe buýt ông ta lại xem bài viết của chính bản thân chăm chú như thế, Trương Khác mỉm cười, không nói ra.

Đường Học Khiêm tất nhiên có nhà, ông ngồi trên ghế sofa, trước bàn có tờ Nhật báo Hải Châu ngày 27 kia, Trương Khác nghĩ thì ra tới nói về bài viết đó. Hứa Thụy Bình cũng ở đây, hẳn chính thức thành thư ký của Đường Học Khiêm, biên chế hành chính cấp chính khoa.

- Đang đợi đồng chí đó, đồng chí gặp hai đứa nó trên đường à?

Đường Học Khiêm thấy ba người họ cùng đi vào, đứng dậy:

- Vốn định mời đồng chí tới văn phòng tôi nói chuyện, nhưng lịch an bài ban ngày của tôi kín rồi, mọi người đều phải ăn cơm mà, nên tôi mời đồng chí tới, trên bàn cơm nói chuyện cũng thoải mái hơn. À, đây là Trương Khác tiểu tử nhà Trương Tri Hành.

Triệu Thạch nhận ra Đường Thanh là đoán được ra y là Trương Khác rồi, cái thằng con tiếng xấu lan khắp nơi của Trương Tri Hành, lúc ở trên xe buýt, tay cứ sờ lên mông tiểu cô nương nhà người ta, không khác gì bọn lưu manh.

Triệu Thạch mặt không lộ ra chút nào, cười nói:

- Giống thư ký trưởng Trương thật, rất đẹp trai.

Trương Khác rất ít khi thấy Đường Học Khiêm mời người dưới tới nhà ăn cơm, xem ra ông rất tán thưởng bài viết kia, Triệu Thạch hẳn cũng ý thức được, nên mặt không che giấu nổi vẻ đắc ý.

Cơm tối đã sắp chuẩn bị xong, Đường Thanh giúp mẹ chuẩn bị bát đũa, Đường Học Khiêm lên lầu hai lấy một chai rượu vang, song vì mở nút chai mà tổn mất nửa ngày trời.

Đường Học Khiêm mời Triệu Thạch chính là vì nhìn ra ông ta có kiến giải độc đáo riêng về kinh tế, muốn thảo luận với ông ta, chủ đề bắt đầu từ hai lần giảm lãi suất của ngân hàng, tới dấu hiệu về vấn đề tồn tại hiện nay của kinh tế trong nước.

Trương Khác vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy lời của Triệu Thạch rất hơi hợt, đôi lúc còn đọc thuộc luôn một đoạn văn trong bài báo kia.

Đường Học Khiêm hơi thất vọng, ăn tối xong không giữ ông ta lại.

Đứng trước cửa sổ nhìn Triệu Thạch rời khỏi đình viện, Trương Khác nói:

- Ở trên xe buýt cháu thấy chủ nhiệm Triệu đọc thuộc bài văn của chính mình.

- Sâu mọt!

Đường Học Khiêm bắt lực cười khổ:

- Bác nghĩ Triệu Thạch mà có trình độ này thì quỹ tín dụng thành phố đã chẳng rơi vào cảnh hiện nay, không biết có tìm được tác giả thực sự của bài viết ngày không ... Đây là bài rất có sức nặng.

- Bác tìm Lý Minh Học xem, ông ấy quen hết người nghiên cứu kinh tế ở Hải Châu, nói không chừng ông ấy biết, có khi người viết ngay trong ĐH Hải Châu.

Đường Học Khiêm thở dài:

- Bác lại hi vọng tay bút này trong hệ thống quỹ tín dụng.

- Vì sao ạ?

- Qua đây nói chuyện.

Đường Học Khiêm vẫy tay gọi Trương Khác tới ghế sofa:

- Quỹ tín dụng mấy năm qua liên tiếp bại lộ vấn đề quản lý, lần này tỉnh yêu cầu các thành phố chỉnh đốn quỹ tín dụng, hỏa giải nguy hiểm tài chính, thành lập ngân hàng thương nghiệp địa phương, đây là vấn đề bức xúc nhất hiện nay.

- Chuyện từ bao giờ thế ạ?

Trương Khác ngạc nhiên.

- Tỉnh phát công cáo từ tháng trước, lúc đó cháu đang ở Tân Vu.

“Giờ này tháng trước là 4 ngày sau vụ án ở nhà khách, thảo nào mình không chú ý.” Trương Khác nói:

- Chuyện đó không khó lắm, công cáo của tỉnh cháu chưa xem, nhưng văn kiện TW năm ngoái cháu xem rồi, với cơ sở quỹ tín dụng thành phố hiện nay, thành phố tìm mấy xí nghiệp đương địa đầu tư nắm cổ phần là lập nên được thôi, nhưng cháu sợ các nơi chưa chắc đã hấp thu được bài học quỹ tín dụng.

Kinh nghiệm lịch sử đã chứng minh, trung kỳ thập niên 90, các nơi lục tục thành lập hơn 100 ngân hàng thương nghiệp, đại đa số có vấn đề nghiêm trọng, đó là chính phủ can dự quá sâu vào ngân hàng, tùy ý cho vay, tạo thành nợ xấu, nợ không có khả năng hoàn trả.

- Thành lập ngân hàng thương nghiệp không chỉ cho phép cơ cấu tư nhân nắm cổ phần, mà còn cho cả cá nhân trực tiếp nắm cổ phần, Cẩm Hồ có hứng thú không?

Trương Khác biết bữa cơm này không dễ ăn mà.

Cho dù có cá nhân và cơ cấu tư nhân tham gia, nhưng cổ phần bị hạn chế nghiêm ngặt, không quá 15%, Trương Khác phải suy tính hạng mục đầu tư này mang lại ình cái gì.

Đường Thanh mang trà tới, Trương Khác đưa tay ra nhận, bị cô nàng đét một cái vào tay:

- Không phải cho bạn.

Trương Khác gãi đầu cười, chén trà đầu của Đường Học Khiêm, chén trà thứ hai cũng không phải của Trương Khác, y mong ngóng dõi mắt theo Đường Thanh quay về nhà bếp, một lúc mang một cốc cà phê ra, nhìn màu sắc thì cô nàng cho rất nhiều sữa trong đó, Đường Thanh thích uống như thế, còn may y và Đường Thanh uống chung một cốc lâu rồi, nên quen với khẩu vị của cô nàng.

Đường Học Khiêm thấy Trương Khác bị cốc cà phê làm phân tâm, nhắc lại:

- Hiện giờ một số tập đoàn có tiếng quốc tế đều lấy ngân hàng làm hạch tâm, lấy vốn ngân hàng khôn chế các xí nghiệp khai khoáng, phát huy sức ảnh hưởng quan trọng trong hoạt động kinh tế, chẳng lẽ Cẩm Hồ không có tầm nhìn này.

Trương Khác mỉm cười:

- Cẩm Hồ còn cách tập đoàn thực sự có ảnh hưởng xa lắm ạ, cháu chẳng chẳng có năng lực, cũng không có dã tâm đó, quan trọng là chính sách quốc gia không ủng hộ.

Hơn mười năm sau ngành ngân hàng dần mở cửa với vốn tư nhân, hạn chế ngày càng ít, Cẩm Hồ muốn phát triển thành tập đoàn tài chính có ảnh hưởng lớn còn cần thời gian rất dài.

- Nói thế tức là cháu cũng đã tính tới rồi?

- Vâng ạ.

Trương Khác gật đầu, điều này không cần phải phủ nhận.

Cẩm Hồ nếu có thể thông qua cổ phần khống chế một ngân hàng thương nghiệp, rồi thông qua ngân hàng nâng đỡ xí nghiệp có tiềm lực phát triển, sẽ có sức ảnh hưởng và thẩm thấu vào các xí nghiệp đó, đó mới là quyền lực hùng mạnh thực sự trong xã hội hiện đại.

Ví như Cẩm Hồ muốn hỗ trợ Thế Kỷ phát triển du lịch ở Tân Vu, trực tiếp cho vay, vậy sẽ có ảnh hưởng nhất định tới xí nghiệp phía dưới Cẩm Hồ, nhưng chỉ cần khoản tài chính tương đối ít khống chế một ngân hàng thương nghiệp, thông qua hấp thụ tiền gửi của người dân và xí nghiệp, vốn cho Thế Kỷ vay có thể phóng đại lên gấp mười lần mà lại ảnh hưởng tới vận hành của Cẩm Hồ ở mức thấp nhất.

Nếu ngân hàng này còn có qua lại thương nghiệp mật thiết với các xí nghiệp tương quan khác, tất nhiên có thể thông qua sức ảnh hưởng của ngân hàng, xúc tiến sự chỉnh hợp của Thế Kỷ với xí nghiệp đó, ít nhất cũng có thể có được sự chi viện nhất định của các xí nghiệp đó.

Đúng thế, đây mới chính là con đường lớn mạnh thực sự của Cẩm Hồ.

Cẩm Hồ đang phát triển, các xí nghiệp dân doanh các địa khu khác cũng đang phát triển, Cẩm Hồ nếu nếu phát triển độc lập, mười năm sau muốn chống lại thế lực tư bản quy mô trăm tỷ kia hiển nhiên là rất khó khăn.

Cho dù có liên hợp với Thịnh Hâm, Hải Dụ, Thế Kỷ thì lực lượng sẽ rất giới hạn, nhưng nếu thông qua ngân hàng thương nghiệp gây ảnh hưởng với xí nghiệp tư doanh của Hải Châu, hình thành một đồng minh kinh tế mang tính địa vực, do mấy xí nghiệp lớn làm hạch tâm, có thể hình thành nên thế lực tư bản khổng lồ.

Trương Khác cúi đầu suy nghĩ một lúc mới nói:

- Nếu nói là không có hứng thú chắc bác không tin, nhưng cháu muốn hỏi, thành phố có bỏ khống chế cổ phần được không? Ý cháu là bất kể trực tiếp hay gián tiếp ... Trên văn kiện mặc dù hạn chế tỉ lệ cổ phần một cơ cấu tư nhân, nhưng tổng tỉ lệ cổ phần của cơ cấu tư nhân thì không quy định rõ ràng, về lý luận thành phố có thể bỏ.

Đường Học Khiêm trầm ngâm:

- Vấn đề này thường ủy đã thảo luận qua, nhưng ý kiến chưa thống nhất, chưa có kết luận cuối cùng.

- Còn nữa, xung quanh chúng ta không có người có kinh nghiệm quản lý ngân hàng thương nghiệp mang tính địa khu.

Trương Khác chỉ vào bài báo trên bàn:

- Người này có được không vẫn chưa biết.

- Dù thế nào cũng phải làm, cháu có hứng thú thì bác có thể mời cháu chia sẻ chút gánh nặng.

Trương Khác giang tay ra:

- Bác đã nói thế rồi, chẳng lẽ cháu còn nói bác cứ thành lập trước đi, cháu xem tình hình trước rồi mới tham gia à? Nhưng mà vai cháu vừa gây vừa nhỏ, gánh nặng có thể chia sẻ ít lắm.

Đường Học Khiêm cười ha hả:

- Bác có mỗi con gái, nên rất hâm mộ ba cháu có con trai san xẻ gánh nặng, nếu cháu giở trò lấu cá, bỏ công không bỏ sức, bác đương nhiên chẳng làm gì nổi.

403. Chương 403: Định Đan Thanh Tới Hải Châu

- Thành lập ngân hàng thương nghiệp à?

Gò má của Tạ Văn Tình hơi hồng hào, cô vừa mới tắm nước nóng xong, đang chải mái tóc dài, phối hợp vẻ đẹp cổ điển của cô, làm Tạ Văn Tình trông giống như người ngọc trong tranh mỹ nhân cổ, như mộng ảo, nghe Trương Khác nói về hành động mới nhất của thành phố, chỉ khẽ thở dài cảm khái, nhìn ra mặt nước ngoài cửa sổ:

- Chỉ sợ có người trong thành phố không áp chế được dự vọng biến ngân hàng thành cái máy cho vay, các nơi lập quỹ tín dụng bao năm rồi, cuối cùng gần như biến thành đồng rỗng rỗng hết, có vết xe đổ này, hạn chế khả năng can thiệp quá độ của hành chính vào thương nghiệp là điểm mấu chốt. Không phải là chị không tin thị trường Đường, song ông ấy rời Hải Châu thì sao? Hay Chu Phú Minh chiếm thượng phong thì sao? Nếu chúng ta tham gia phải có quyền phủ quyết mệnh lệnh cho vay.

- Đúng là không đơn giản, trong mắt một số quan viên, chúng ta là tiểu dân phải ngoan ngoãn nghe lời, cho dù có quyền phủ quyết, cái đám quan liêu nghiêm trọng đó lại chẳng nhảy ra chỉ mặt chúng ta quát tháo à?

Trương Khác lắc đầu:

- Nhân sự Hải Châu có thể ổn định được thì tất nhiên là tốt nhất rồi, nếu không thì phải có thủ pháp khéo léo một chút, không để đám lão đại gia đó cho rằng chúng ta đòi quyền phủ quyết ... Nói không chừng đám Chu Phú Minh, Lục Dật Quang nóng mắt lên đẩy chúng ta ra ngoài, tổ kiến một ngân hàng thương nghiệp chỉ cần đăng ký vốn đầu tư 100 triệu. Quỹ tín dụng tuy là đồng hỗn loạn, song vẫn có cơ sở, thành phố muốn huy động 100 triệu từ các xí nghiệp khác không khó.

- Rất có khả năng, Chu Phú Minh quay lại với Triệu Cẩm Vinh, Chính Thái cũng đang hăm hở tới Hải Châu bố cục, em thấy chưa, quảng cáo đầu đĩa Khoa Vương đã dán khắp xe buýt Hải Châu rồi.

- Chuyện còn chưa có ý kiến thống nhất, bác Đường cũng không nói trên thành phố ai phản đối, hay kẻ nào đang phá hoại. Dù sao liên quan tới tài chính là rất mẫn cảm, trong tư duy truyền thống của bọn họ, cho vốn tư nhân tham gia vào là quá rồi, còn để tư nhân chiếm địa vị chủ đạo sẽ không phải ai cũng chấp nhận.

Trương Khác xấy khô tóc, dùng ngón tay vuốt ngược tóc ra đằng sau:

- Chúng ta mà cấp tiến một chút, sẽ đẩy đám quan viên tư tưởng sơ cứng bảo thủ sang phía Chu Phú Minh, thời gian qua em thấy ông ta có dấu hiệu phản chân lại, chúng ta phải trù tính trước.

- Vậy chúng ta phải làm sao giờ?

Trương Khác cười gian :

- Nói không chừng Diệp Kiến Bàn cũng sẽ hứng thú, anh ta lại không sợ đám quan viên kia.

- Em kéo anh ta vào là ý kiến hay đấy, nhưng em có chắc anh ta muốn tham gia không? Ngân hàng thương nghiệp thành phố có hạn chế nghiêm ngặt về địa vực, sản nghiệp của Diệp gia lại không ở Hải Châu, dù có tham gia vào ngân hàng thương nghiệp Hải Châu không có lợi ích trực tiếp, chị nghĩ anh ta muốn tham dự thành lập ngân hàng thương nghiệp tỉnh thành hơn.

Tạ Văn Tình chống tay lên cằm suy tư.

- Chị nghĩ trên tỉnh Diệp Kiến Bàn không có phiền não giống chúng ta à? Anh ta tới đây làm kẻ ác, chúng ta lên tỉnh làm kẻ ác, không phải mọi người đều vui sao?

Trương Khác giang tay ra:

- Em còn muốn nhập cổ phần ngân hàng thương nghiệp tỉnh à?

Trương Khác gật đầu, chỉ cần có giám sát quản lý tốt, ngành ngân hàng thời đầu sơ bộ mở cửa với vốn tư nhân là một ngành lợi nhuận cao, lại là ngành bán lỗng đoạn, rất đáng đầu tư.

- Vậy sao vừa rồi em còn nói như không cam tâm lắm vậy.

Tạ Văn Tình lấy làm lạ hỏi:

- Đành chịu thôi, vốn em chị định len lén nắp một bên mà.

Trương Khác ném chiếc khăn lông ướt qua một bên, nhìn chăm chú vào, chiếc áo ngủ mỏng manh trong suốt giấy đeo ngắn cũn cỡn chỉ che được nửa cặp mông trắng muốt tròn như trăng rằm, phối hợp vòn eo thon gọn, sống lưng uốn lượn, gợi cảm cực độ.

Trương Khác đi tới, ôm Tạ Văn Tình từ đằng sau, dùng mũi tách mái tóc ướt mềm, chóp mũi khẽ chạm vào chiếc cổ thiên nga ngọc ngà, tham lam hít hương thơm pha quện giữa mùi thơm của tóc và cơ thể của nữ nhân, hơi thở nóng dần lên:

- Em bị ép buộc mà, song đã làm thì nhất định phải làm tốt nhất.

- Nói dối là mũi sẽ dài ra đấy.

Tạ Văn Tình nghiêng đầu sang, tai kề sát vào môi Trương Khác, không muốn tách ra nữa:

- Cái mũi em dài ra kia.

- Xem ra em nói dối thật rồi.

Trương Khác đẩy chỗ nhô lên ở quần sịp cạ cạ vào cặp mông vênh đầy nhục cảm của Tạ Văn Tình:

- Nhưng mà hình như nó dài ra không đúng chỗ.

Tạ Văn Tình cười khúc khích, thò tay ra đằng sau, cho vào trong quần Trương Khác nắm lấy chỗ cứng ngắc đó, hôn phách Trương Khác như bay mất một nửa, một tiếng rên khàn đặc phát ra từ cổ họng, Tạ Văn Tình vừa tuốt nhẹ vừa hỏi:

- Cô Dịch Đan Thanh kia hấp dẫn lắm phải không? Em hẳn phải kháng cự không dễ dàng nhỉ, chị còn tưởng em bị con hồ ly tinh đó hấp mất hồn rồi cơ. Chị thích nghe em kể chuyện ở Tân Vu đấy.

- Ai nói xấu em sau lưng vậy?

Trương Khác đặt cằm lên vai Tạ Văn Tình, ngậm lấy dải tai hồng hồng của cô, người hơi nhích ra đằng sau một chút, để không gian cho tay cô hoạt động, tay Tạ Văn Tình êm ái, động tác lúc nhanh lúc chậm nắm rất chuẩn xác, thật không dễ tập trung tinh thần nói chuyện trong hoàn cảnh này.

Mấy ngày trước Trương Khác về Hải Châu, không may Tạ Văn Tình vì chuyện lập trường học lên Bắc Kinh, hôm nay mới về. Trương Khác đã liên tục hai tối liền ăn chực ở nhà Đường Thanh, Đường Học Khiêm về nhà rất đúng giờ ăn cơm, thảo luận nhiều chuyện liên quan thành lập ngân hàng thương nghiệp.

Buổi tối về nhà, đợi Trương Đình, trợ lý của Tạ Văn Tình xử lý xong công tác rồi đi, Trương Khác liền mò sang ngay, Chỉ Đồng lúc này nghỉ hè ở bên bà nội, giúp việc cũng được cho nghỉ, trong biệt thự chỉ có hai người, hai người đã cùng chơi uyên ương giỡn nước trong bồn tắm một lần rồi.

Trong người Tạ Văn Tình vẫn còn dư âm sau khi liên tục lên cao trào, cơ thể vẫn mềm nhũn tê tê, tạm thời không tiếp nhận được đợt tiến công của Trương Khác, hai người đứng sau cửa sổ, ngắm mặt hồ bên ngoài, cô dùng tay giấm bớt tình dục vẫn đang sôi hừng hực của Trương Khác.

- Dịch Đan Thanh là cô gái rất lợi hại đấy ...

Nghe xong Trương Khác kể xong chuyện ở Tân Vu, Tạ Văn Tình cảm khái nói, cánh môi căng mọng ướt át, đôi mắt long lánh ánh sáng hơn sao trên trời, Trương Khác còn chưa thỏa mãn, cô lại bắt đầu thêm muốn rồi.

- Hoàn cảnh xô đẩy mà, sống trong môi trường ác liệt như thế nếu không muốn bị nuốt chửng, con người ta phải trở nên hung dữ tàn nhẫn, còn được người ta khen lợi hại nữa.

- Chị có lợi hại không?

- Chị cho người ta cảm giác không dễ tiếp cận, đương nhiên cũng được người ta quy vào loại nhân vật lợi hại.

Trương Khác cười khê, kéo Tạ Văn Tình tới bên giường, bế Tạ Văn Tình ngồi lên gối như bế trẻ con:

- Có điều trong mắt em, chị Văn Tình vô dụng như cô bé con vậy.

- Chị mà vô dụng à?

Tạ Văn Tình tay vịn ngực Trương Khác, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mân mê ngực y, giọng nói như nói mê, giấy áo ngủ từ vai tuột xuống.

Trương Khác một tay xoa nắn bầu vú trắng nẩy nở của Tạ Văn Tình, tay còn lại nâng mông cô lên, hạ thân ưỡn lên tiến vào giữa vùng đồng cỏ ướt át, lún thẳng vào tận cùng không chút chướng ngại nào, cảm giác ẩm áp dính ướt bao bọc, Trương Khác không kìm nổi bắt đầu tấn công dồn dập.

“Á...” Tạ Văn Tình Phát ra tiếng rên dài, chịu không nổi muốn hẩy mông ra sau, lắc eo vùng vẫy muốn thoát ra:

- Tiểu Khác, tha cho chị đi, tha cho chị đi.

Trương Khác luồn tay qua nách Tạ Văn Tình giữ lấy cô, hai tay ôm hai mông, vừa xoa bóp vừa điều khiển cơ thể hai người chuyển động.

- Dừng mà, mai, mai chị còn việc quan trọng nữa, chị còn việc muốn nói với em ...

Trương Khác không cưỡng ép nữa dừng lại tay lại, thì thầm:

- Vậy cứ để thế này nói chuyện, chị nằm lên ngực em.

Lời này cũng chỉ lấy ra lừa được cô bé con thôi.

Tạ Văn Tình không biết vận vị thành thực trên người mình đã thành thứ thuốc phiện khiến Trương Khác không bỏ nổi nữa rồi.

Chẳng bao lâu sau...

- Em nói dối.. Á... nói dối ... Ừm , á á ...

- Em có nói dối đâu, chúng ta ... Đang giao lưu cơ thể mà ..

- Được .. Được, vậy .. Chị không muốn giao lưu nữa...

Tạ Văn Tình thở hổn hển, giọng đứt quãng:

- Chị nói đấy nhé ... em nghe chị.

- Em là đồ lưu manh ... Có tiếp tục không, chị giết em đấy!

Tạ Văn Tình tức tối nhéo mạnh lên vai y.

Chiếc giường lại rung dữ dội, Tạ Văn Tình phát ra tiếng đứt quãng, giọng run rẩy như mèo cái động tình, Trương Khác càng kích thích, động tác thêm mạnh mẽ, môi cũng soán lấy môi Tạ Văn Tình, tay sưa xoa bóp môn Tạ Văn Tình, như bao nhiêu cũng không đủ.

Bị Trương Khác dùng đủ mọi trò kích thích, Tạ Văn Tình không trốn tránh nữa, mặc dù cô chẳng còn đủ sức phối hợp với Trương Khác nữa, nhưng khuôn mặt đỏ lựng, đôi mắt long lanh mắt lơ dờ mê ly, , đủ cho thấy cô khô sung sướng tới cực điểm, ánh mắt đó là thứ thuốc kích dục tốt nhất, nhịp độ Trương Khác đẩy tới cực hạn, Tạ Văn Tình người ưỡn lên phát ra tiếng kêu không thể kìm chế ...

Tiêu hồn cả đêm, sáng sớm tình dậy không cảm thấy mệt mỗi chút nào, Trương Khác thầm cảm ơn cơ thể tuổi trẻ, chứ cái cơ thể đắm chìm trong tử sắc tuổi 30 của mình, cho dù có thể thác loạn một đêm, hôm sau cũng phải ngủ đến trưa mới bò dậy nổi.

Từ 5 giờ sáng, Tạ Văn Tình đã quyến luyến cựa mình rời khỏi lòng Trương Khác, trở về biệt thự của mình, Trương Khác gọi điện sang hỏi cô muốn ăn sáng gì, Tạ Văn Tình nằm trên giường ôm chăn tơ tằm, giọng hơi hờn dỗi:

- Xương cốt rời hết cả ra rồi đây này, tại em đấy ...

Lòng hết sức dễ chịu.

Trương Khác huyết sáo vui vẻ, xuống nhà đun nước nấu mì trần trứng rồi cho hành hoa lên, bữa sáng mau chóng được chuẩn bị xong, bê sang nhà Tạ Văn Tình, thấy cô ngồi trên giường ôm chăn, tay gác lên chân, lộ ra thơm trắng mịn trơn tru, khuôn mặt kiêu diễm bị mái tóc rối buông xõa che đi một nửa, đôi mắt đẹp còn lưu lại vẻ mệt mỏi sau đêm cuồng hoan, nhưng xuân tình phơi phới, phong vận mê người từ xương cốt tỏa ra, như tân nương sau đêm động phòng, Trương Khác nhìn mà thiếu chút nữa làm nước giải chảy vào bát mì.

- Chị Văn Tình vào buổi sáng thật mê người.

Trương Khác đặt mì lên bàn đầu giường, kéo tới trước người cô.

- Sáng sớm ra đã nói lằng nhằng gì đó, lời này em đi mà nói với Hứa Tư, Đường Thanh ấy, mấy hôm trước nhìn thấy khỏe mắt có nếp nhăn, chị thương tâm chết đi được đây này.

- Làm gì có.

Trương Khác cúi xuống nhìn kỹ mắt Tạ Văn Tình, không thấy chút dấu vết năm tháng nào:

- Không có thật mà, những thứ dường như chị dùng không uống phí.

- Mấy thứ đó có tốt đến đâu cũng chỉ trì hoãn thôi, không ngăn được tuổi già.

Tạ Văn Tình nhướn miệng cười:

- Thương tâm vài ngày rồi, khi đó em lại không ở Hải Châu, giờ chị chấp nhận số mạng rồi, không cần em an ủi nữa, vài ngày sau là sinh nhật 31 của chị, phụ nữ qua 30 còn sinh nhật gì nữa, chỉ nhắc mình lại già thêm một tuổi, thêm thương tâm mà thôi.

- Chị tự xem đi này.

Trương Khác cầm chiếc gương trang điểm tới trước mặt Tạ Văn Tình:

- Chị khiến các cô gái đôi mươi ghen tị chết ấy chứ, đâu cần ai an ủi.

- Í...

Tạ Văn Tình nhìn dung nhan tỏa sáng của mình trong gương, nhăn cả mũi nhìn, chẳng tìm ra một nếp nhăn nào ở mắt:

- Thật lạ, mấy ngày trước chị còn tìm Phi Quyên khóc lóc, đúng là lạ, chẳng lẽ gặp ma sao?

Cô nhào người ra lấy váy ngủ ở trên giường, bầu ngực trắng như tuyết hoàn toàn lộ ra ngoài, không ngờ cô ngủ khoả thân.

- Gặp phải ma cái gì?

Trương Khác đưa ngón tay nâng cằm Tạ Văn Tình lên:

- Chị nhớ lại xem đêm qua ai vất vả như vậy, sao lại nói gặp ma?

Tạ Văn Tình phì cười, chiếc chăn trong tay rơi xuống, lộ ra cơ thể trần truồng hoàn mỹ, đôi vú trắng tròn căng, nhìn qua vừa đầy đặn vừa cao ngất như hai đỉnh núi, trên đỉnh núi là quần vú màu hồng nhạt, núm vú xinh xinh thâm thâm, như nụ mai mới nhú đầu xuân, đang khe khẽ run rẩy then thùng.

Cô nghiêng người lấy áo ngủ mặc vào, vừa khéo để cho Trương Khác thưởng thức đường nét lả lướt mạn diệu bên người, nửa bờ hông đầy đà gợi cảm.

- À, phải rồi, nghe nói hôm nay Dịch Đan Thanh tới Hải Châu hả?

Tạ Văn Tình mặc áo ngủ xong, xuống giường tắt điều hòa không khí đi, cô nhiễm cái tật xấu của Trương Khác, mà hè bất mấy lạnh đắp chăn ngủ, đi chân trần thêm thắm, cặp đùi dài trắng trẻo làm Trương Khác hoa cả mắt:

- Chị muốn mời cô ấy ăn cơm đây.

- À, Dịch Đan Thanh tới báo cáo tiến độ đàm phán cải cách nhà khách chính phủ Tân Vu với nhóm Thịnh Thanh, bọn họ ngồi tàu thủy, chắc sáng nay tới rồi, chị định mời cô ấy ăn cơm sao? Vậy để tối đi, em sợ khổ, buổi sáng còn phải thi ...

Trương Khác thầm nghĩ chắc Tạ Văn Tình cảm thấy hứng thú với cuộc đời khác biệt của Dịch Đan Thanh, nhưng thật không hiểu hai phụ nữ thành thực điểm lệ thì làm sao có hứng thú với nhau được ...

oOo

~~Dịch Đan Thanh tới Hải Châu đương nhiên là để báo cáo với các nhà đầu tư, song chủ yếu là muốn tận mắt chứng kiến sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ tại Hải Châu, những lời đồn đại bên lề, những tin bài trên báo không thể mang lại cho cô một ấn tượng cụ thể, quan trọng hơn nữa Trương Khác, tiểu nam nhân đó thực sự thế nào?

Dịch Đan Thanh năm 93 có tới Hải Châu một lần, lần đó thành ủy Tân Vu tổ chức giao lưu học hỏi, nói trắng ra là đi du ngoạn bốn ngày. Cô còn chút ấn tượng, trên tàu thủy còn miêu tả những chỗ thú vị với Vệ Lan, Thiên Vân Sơn cao 2000 mét, Tượng Sơn chỉ có 500 mét, thực ra chẳng có gì để giới thiệu.

Do Tân Vu và Hải Châu không phải là thành phố công nghiệp truyền thống, nên giữa hai vùng không có đường cao tốc, phải đi đường vòng, mặc dù ngồi tàu hỏa là nhanh nhất, nhưng đi xe hơi tiện hơn, nếu không gấp xuôi dòng Tiểu Giang đi xuống cũng chỉ mất mười bốn tiếng, Dịch Đan Thanh hoảng hốt lên tàu thủy, sáng sớm hôm sau tới Hải Châu.

Trương Khác đem cổ phần Thế Kỷ chuyển cho chú rồi, nên chuyện nhà khách Tân Vu chỉ thi thoảng hỏi qua một chút, không để ý kỹ. Thiệu Chí Cương, Lưu Bàn đều không phải hạng tầm thường, không cần y quan tâm làm gì, có điều ngân hàng TW hạ lãi suất vay vốn, cổ vũ đầu tư, hiện vay vốn ngân hàng dễ hơn nhiều, Thiệu Chí Cương kế hoạch đem mảnh đất kiếm được ở tây Sa Điền ra xây nhà.

Thuyền tới cảng Hải Châu, Ngô Thiên Bảo và Phó Tuấn lái xe tới đón Dịch Đan Thanh, Vệ Lan:

- Hôm nay trường học có kỳ thi, Khác thiếu gia buổi tối mới rảnh, tôi đưa hai cô tới nhà khách trước hay tới công ty trước?

- Tối công ty trước đi, mấy công ty ở cùng một chỗ sao?

Dịch Đan Thanh hỏi:

- Không phải, hay là tôi đưa hai cô tới công ty địa ốc của giám đốc Thiệu trước, nó cùng tầng với Cty Thế Kỷ, sàn nhảy của giám đốc Thịnh và cửa hàng của giám đốc Bảo ở cạnh đó, còn công ty của giám đốc Trương ở chỗ khác.

Phó Tuấn giới thiệu:

Dịch Đan Thanh thực ra muốn tới Cẩm Hồ, Tân Quang, Ái Đạt, nhưng không tiện nói, liền theo lời Phó Tuấn đi bàn chính sự trước.

Công ty ẩm thực Thế Kỷ sau khi cải tổ lại đổi tên thành công ty hữu hạn cổ phần giải trí ẩm thực Thế Kỷ, ngoại trừ đổi tên, đưa các loại tài sản tương quan vào đó, Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương, Trương Tri Hành còn tổng cộng đầu tư vào đó 2000 vạn.

Trừ bọn họ ra Quách Kiến Thành, người sở hữu 40% cổ phần của Thịnh Thế Niên Hoa cũng trở thành cổ đông của Thế Kỷ.

Thế Kỷ từ một công ty nhỏ, chớp mắt cái đã biến thành tập đoàn giải trí ẩm thực lớn với tài sản cố định gần 6000 vạn.

Vì Lương Quân chưa thể một mình đảm đương, nhất là làm đĩa lậu phải giao tiếp với đủ các loại người, nên Thịnh Thanh chưa thể thoát thân. Trọng trách an bài hộ giải tỏa đặt lên Hoành Viễn, nên Trương Tri Phi lúc này chỉ có thể trấn giữ ở công ty, chủ yếu do Thiệu Chí Cương, Ngô Thiên Bảo xử lý sự vụ.

Tối công ty tham quan một vòng, Ngô Thiên Bảo dẫn hai cô gái tiếp tục tham quan trung tâm ẩm thực và khu giải trí Thịnh Thế Niên Hoa.

404. Chương 404: Hải Châu Thay Đổi Rồi

Nói thực Thịnh Thế Niên Hoa chẳng xa hoa bằng Hoàng Hậu, nhưng nhìn thấy nơi mà mấy năm trước còn là khu nhà máy cũ sập xệ ô nhiễm người ta đi qua phải bịt mũi, nay thành một quần thể kiến trúc bố cục chỉnh tề, phối hợp hài hòa với khu nghỉ ngơi người dân bên ngoài.

Dọc bờ đông Sơ Cảng chất đồng rác thải giờ dương liễu rủ bóng xanh rờn, ghế dài bằng gỗ cổ điển, đã trở thành nơi đôi trai gái trẻ hẹn hò.

Địch Đan Thanh dần hiểu ra vì sao Trương Khác có thể khiến cho những nhân vật lão luyện như Thiệu Chí Cương cúi đầu nghe lệnh, lúc y lập những kế hoạch này chắc chưa tròn 17.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà hàng Thị Kiến, Trương Tri Phi được rảnh rỗi một chút, vốn định đưa hai cô gái tới nhà khách nghỉ ngơi trước, nhưng ông nhận được điện thoại của Trương Khác nói Tạ Văn Tình muốn mời Địch Đan Thanh ăn tối, liền nói nhà ở Tân Mai Uyển còn để trống, chìa khóa trong tay Trương Khác, không cần ở nhà khách nữa.

Hai cô gái, đặc biệt là hai cô gái xinh đẹp ra vào nhà khách, có thể gây ra liên tưởng không hay, có nhà ở tất nhiên là tốt hơn.

Buổi chiều Thiệu Chí Cương có thời gian rảnh, cùng Trương Tri Hành, Ngô Thiên Bảo nghe báo cáo của Địch Đan Thanh về thành quả đàm phán và quy hoạch chỉnh thể của cô về việc kinh doanh nhà khách sau này.

Gần 3 giờ, Phó Tuấn chưa lái xe đi đón Trương Khác đã tự tới rồi.

- Không phải cháu nói sẽ thi cả ngày sao?

Thấy Trương Khác đẩy cửa vào phòng họp, Trương Tri Phi ngạc nhiên lắm:

- Sao giờ cháu đã tới ?

- Buổi sáng cháu thi văn, làm bài rất thuận lời, viết được tác phẩm tâm đắc, tí nữa đọc ọi người mở mang kiến thức.

Thấy đám Thiệu Chí Cương đều bĩu môi quay mặt đi, Trương Khác sờ mũi cười:

- Buổi chiều thi số học, có quá nửa số đề trông có vẻ quen quen, nhưng không làm thế nào, bỏ nửa tiếng ra tìm bài làm được ra giải, giải xong tới đây luôn.

Vệ Lan không nhịn được cười, cô suốt ngày ở bên Địch Đan Thanh, nên chuyện gì Địch Đan Thanh biết cô cũng biết. Biết rồi liền dứt bỏ luôn chút tình cảm với Trương Khác, nam nhân này cách cô quá xa, chỉ dựa vào bề ngoài xinh đẹp không thu hút được nam nhân như thế, mỹ nữ vây quanh y còn ít sao? Xảy ra chuyện kia, mình không nên còn là cô bé ôm ảo tưởng nữa.

Vậy mà không ngờ nam nhân ưu tú như thế bị môn số học phổ thông làm khó.

Trương Khác thấy Vệ Lan che miệng cười, không còn thấy ảnh hưởng sự kiện kia nữa, nhưng nội tâm, nhất là nội tâm cô gái không dễ nhìn thấu, nói:

- Đường Thanh biết hôm nay mọi người tới, vừa khéo hôm nay chúng tôi thi xong, mai bắt đầu nghỉ hai ngày, cô ấy muốn đưa hai cô đi chơi Hải Châu đấy, hình như Phi Dung cũng hai ngày nữa mới tới ĐH Đông Hải báo danh, hôm nay mời cơm tối sẽ ở quán ăn của nhà Trần Phi Dung.

Trương Khác ngồi xuống, Địch Đan Thanh đem quy hoạch vận hành nhà khách mình suy tính những ngày qua ra trình bày, rồi hỏi Trương Khác trước tiên:

- Khác thiếu gia có gì chỉ giáo không?

Đám Thiệu Chí Cương đều quay đầu sang nhìn y.

Trương Khác lắc đầu ngáp:

- Mọi người đừng có lười như thế, tôi chẳng qua là thi xong không có chỗ giết thời gian mới tới, nếu thấy tôi chường mắt thì tôi đi ngay đây.

Thấy Trương Khác giả trò ma lạnh không chịu động não, chẳng ai làm được gì y, Thiệu Chí Cương cũng có suy nghĩ nghiêm túc về tương lai của Thế Kỷ, vốn định nhân cơ hội này nói ra, nhưng thấy Trương Khác không hứng thú mấy, hôm nay đành thôi.

Đối với tình hình kinh tế Tân Vu cùng đặc điểm vận hành nhà khách, Dịch Đan Thanh tất nhiên có kinh nghiệm hơn những người khác, liên quan tới việc kinh doanh cụ thể, tân nhiên chẳng thể chỉ giáo gì được, chẳng bằng không lên tiếng, tiếp theo mọi người chỉ đề ra một số chỗ còn nghi vấn để Dịch Đan Thanh giải đáp.

oOo

~~Công văn phê duyệt lập trường học tư phía nam vườn bách thảo đã có, các thủ tục đã đầy đủ, trước kia chưa có thể lên lút tiến hành gom đất, giờ có thể giơ trống mở cờ làm rồi.

Tạ Văn Tình lúc này trút hết tâm tư vào trường học, cố muốn trước mùa hè năm sau dựng lên một ngôi trường toàn mỹ nhất trong lòng mình.

Chỉ Đồng đã tới tuổi đi học rồi.

Tạ Văn Tình từ văn phòng thiết lập tạm thời ở vườn thực vật về, tiện cho việc quản lý, Tạ Văn Tình xây ở đây một tòa nhà văn phòng ba tầng, đợi sau khi trường học xây xong, nơi này có thể để lại cho nhân viên vườn bách thảo dùng.

Gần hoàng hôn Trương Khác trước tiên bảo Phó Tuấn đi đón Đường Thanh, sau đó cùng ngồi xe tới ngô Đan Tỉnh. Từ Tiền Nhai rõ vào ngô Đan Tỉnh có thể thấy chuyện kinh doanh của siêu thị điện máy Hải Thái khá thịnh vượng, mặc dù siêu thị điện máy Thịnh Hâm chiếm được tiên cơ, nhưng do điều kiện địa lý nên thua kém một chút.

Xe đỗ vào bãi đỗ xe sau tòa nhà Phủ Thiên, Dịch Đan Thanh cảm khái thốt lên:

- Đây là Sa Điền sao, năm 93 tôi có qua đây, thực không còn nhận ra nữa.

Trương Khác cười:

- Thực ra chưa thay đổi mấy đâu, các chị còn hai ngày nữa mà, cứ nhìn ngắm Hải Châu thật kỹ.

Trương Khác hơn nửa năm qua liên tục đầu tư tiến hành tu sửa cải tạo trạch viện cũ của ngô Đan Tỉnh, cả ngô đã có sự thay da đổi thịt hoàn toàn.

Hiện Cẩm Hồ đã hoàn toàn là của một mình Trương Khác, nhưng trong ấn tượng của người bình thường, vẫn liên hệ nó với Hải Dụ, với Từ Học Bình, không một ai ngốc tới mức tới cường chế giải tỏa bất động sản của Cẩm Hồ.

Những người biết được nội tình của Cẩm Hồ như Triệu Cẩm Vinh lúc này càng không dám trêu chọc vào Trương Khác.

Trương Khác đem chuyện quy hoạch Sa Điền giải thích qua loa cho Dịch Đan Thanh, đương nhiên không đề cập tới việc y ngầm đối kháng với quy hoạch thành phố, chỉ giới thiệu toàn bộ diện mạo hiện thời của Sa Điền, để Dịch Đan Thanh khỏi cho rằng kinh tế Hải Châu đã thực sự phát đạt, so với thành phố như Huệ Sơn thì vẫn còn kém xa lắm.

- Có điều thay đổi vẫn rất lớn.

Dịch Đan Thanh kiên trì quan điểm của mình:

- Chúng tôi từ bến tàu tới đây, kiến trúc hai bên đường mặc dù đa phần vẫn như ba năm trước, nhưng cho người ta cảm giác gọn gàng sạch sẽ hơn nhiều, so với Tân Vu đường xá hư hại, thì đường nội thành Hải Châu tốt hơn, phủ xanh thành phố cũng tốt hơn. Còn cả cầu Tứ Phương nữa, giám đốc Ngô cho tôi xem ảnh cũ của nó, đã hoàn toàn không còn nhìn thấy dấu vết nào nữa. Tôi tin đó là bức tranh thu gọn của Hải Châu trong tương lai, bốn năm năm nữa thôi, tôi sẽ thấy một Hải Châu hoàn toàn khác.

- Chị Định thật khéo nói, làm người ta nghe mà thoải mái.

Trương Khác mỉm cười:

- Mong rằng tương lai thực sự được như thế.

Buổi trưa Trần Phi Dung nhận được điện thoại của Đường Thanh, khi mặt trời xế bóng cô ở trong quán đợi Định Đan Thanh, Vệ Lan nhưng không ngờ rằng đám Thiệu Chí Cương cũng theo tới, một lát cả Tạ Văn Tình sẽ từ trấn Ích Long đến đây, cô còn cho rằng nhiều lắm chỉ có Trương Khác và Đường Thanh thôi.

- Hả?

Trần Phi Dung không ngờ có nhiều người tới như thế, rầu rĩ nhăn mũi lại, làm khuôn mặt hơi lạnh đậm thêm chút sức sống đáng yêu:

- Mình không để lại bàn lớn, bàn nhỏ cũng còn mỗi một cái, tất cả đều bị đặt hết rồi, làm sao bây giờ?

- Cùng lắm thì mọi người cầm bát cơm ăn ở lối đi vậy.

Trương Khác đùa, hiếm khi được thấy Trần Phi Dung để lộ vẻ nữ tính như thế:

- Sinh viên năm đầu bao giờ khai giảng, sao bạn còn ở đây.

- Mấy ngày nữa, mừng sáu cơ.

Trần Phi Dung cau mày, cô thực sự đang không biết làm sao đây, toàn khách thân quen cả, thấy cha từ bên trong đi ra, ầy ầy nói:

- Con tưởng không nhiều người lắm, nên bảo chị Bình để lại mỗi một bàn, có bàn nào đặt trước mà bỏ không ba?

Trương Khác đề nghị:

- Không biết thầy Hứa có nhà không? Chúng ta mượn nhờ thầy ấy một gian phòng, nghe tiếng cờ uống rượu, cảm giác không kém bên này đâu.

Cửa sau của quán cờ thông với quán ăn, Trần Kỳ biết nếu thường ngày mà mượn chỗ của Hứa Hồng Bá, chắc chắn bị ông chửi cho trong mắt chỉ nhìn thấy tiền, không ngờ đám lẩn vào địa bàn của ông! Nhưng Trương Khác ra mặt tất nhiên là không thành vấn đề, cùng lắm là chiêu đãi Hứa Hồng Bá một bữa, bảo con gái đi tìm Hứa Hồng Bá hỏi.

405. Chương 405: Lo Lắng Năm Sau

Đẩy cửa vào quán cờ, lầu gác kết cấu bốn tầng gỗ của quán cờ sau khi đầu tư tu bổ, đã hoàn toàn khôi phục lại diện mạo giữa thời nhà Thanh, tầng một tầng hay dùng chơi cờ, tầng ba tầng bốn dùng triển lãm và dạy cờ.

Hứa Hồng Bá đang đứng bên một bàn xem người ta chơi cờ, tay cầm một ấm trà gỗ, vừa xem vừa uống. Nhờ có ông mà chuyện trồng rừng mới được tiến triển trình tự đều đặn, bận nửa năm trời hiện mới về Hải Châu nghỉ thời gian ngắn, so với trước trông ông gầy gò hơn, tóc mai hoa râm, nhưng đôi mắt sáng khác thường, người khác nhìn một cái là biết một lão giả tu thân đạt tới cảnh giới đạo.

Thực ra tóc ông bạc là từ lâu rồi, cái thời làm thư ký cho Vạn Hưởng Tiền.

Hứa Hồng Bá thấy Trương Khác dẫn đám Thiệu Chí Cương từ hậu viện đi vào, vẫy tay gọi:

- Rảnh rồi tới tìm tôi đánh cờ hả?

- Cháu tới mời thầy uống rượu.

- Ồ vừa khéo tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu đấy.

Hứa Hồng Bá đã về mấy ngày rồi mà không chủ động liên lạc, Trương Khác chỉ nghĩ là chuyện không quan trọng, chẳng qua không tiện nói với đám Chu Du.

Lúc này trời còn chưa tới hẳn, người tới quán cờ chưa đông, dọn ra một gian phòng bố trí bàn ăn, chưa bày biện xong thì Tạ Văn Tình tới.

Khi Tạ Văn Tình vào, đám Thiệu Chí Cương thậm chí Trương Tri Phi đều đứng dậy đón cô, Hứa Hồng Bá gật đầu chào, Trương Khác đưa tay ra nhận lấy túi sách tay của cô, kéo chiếc ghế giữa y và Dịch Đan Thanh:

- Chị Văn Tình, đây là chỗ đặc biệt để lại cho chị .. Đây là chị Dịch từ Tân Vu tới, đám lão Thiệu đều rất tán thưởng chị ấy.

Tạ Văn Tình tay vịn vào ghế, nghiêng người nhìn Dịch Đan Thanh, mỉm cười nói:

- Nghe kể về cô đã lâu, Trương Khác còn đợi vết thương trên mặt lành mới dám về Hải Châu, cho nên tôi kiên trì tới nay tới góp vui, mọi người chưa đợi lâu chứ?

Tay đặt lên vai Trương Khác ngồi xuống:

- Nghe nói Trương Khác ở Tân Vu gây ra nhiều phiền toái cho cô hả?

- Không có, không có, là chúng tôi gây phiền toái cho Khác thiếu gia mới đúng.

Dịch Đan Thanh đứng dậy chào, đáp:

Đường Thanh gác cằm lên vai còn lại của Trương Khác hỏi:

- Chị Văn Tình, bao giờ Chỉ Đồng về, em nhớ nó rồi.

- Máy ngày nữa thôi, nhà trẻ đã học rồi, nói không thể ở lại nhà bà nội mãi, để chị xem ai rảnh tới tỉnh thành đón nói về.

Tạ Văn Tình đưa tay chỉnh lại lọn tóc hơi rối trước trán, rồi mới quay sang nói với Dịch Đan Thanh:

- Các cô đã an bài xong chỗ ở chưa, nhà tôi còn phòng, tối có thể ở đó.

Trương Khác đáp thay:

- Vốn em tính thế, nhưng nhà chú em để trống, em thấy Thanh Thanh hôm nay quá nửa cũng sẽ không về nhà.

- Đương nhiên, hiếm khi có cơ hội không cần về ngủ đúng giờ mà.

Đường Thanh đắc ý kéo tay Trần Phi Dung rủ rê:

- Tối nay bạn cùng tới chơi nhé, đông người mới vui.

Đường Thanh nói ngủ đúng giờ là giờ Cố Kiến Bình bắt ngủ, nhưng với cái đồng hồ sinh vật trong cơ thể cô nàng mà nói, chống cự được tới 11 giờ đêm không ngủ gật là kỳ tích rồi.

Dịch Đan Thanh biết về Tạ Văn Tình rất ít, trước đó không ai nhắc với cô người phụ nữ diễm lệ này là ai, nhìn phản ứng của đám Thiệu Chí Cương khi Tạ Văn Tình bước vào, cô biết địa vị người phụ nữ này rất cao.

Quan sát kỹ hơn thấy Trương Khác và Đường Thanh đều rất thân thiết với người phụ nữ này, Dịch Đan Thanh có nghe đồn đại một số tin tức, chẳng lẽ cô ấy chính là vợ đứa con trai duy nhất đã mất của Từ Học Bình.

Nam nhân gặp nữ nhân, đều rất chú ý dung mạo của nữ nhân, nữ nhân xinh đẹp gặp nhau, càng chú ý dung mạo của đối phương hơn.

Dịch Đan Thanh đem tới cho người khác ấn tượng về vẻ đẹp lộ liễu hơn Tạ Văn Tình, trong cuộc sống trước kia của Dịch Đan Thanh, cô quen dùng sức hấp dẫn mê người của mình vờn quanh thế giới nam nhân, cử chỉ điệu bộ vô tình cũng lộ ra phong tình quyến rũ.

Còn Tạ Văn Tình từ xuất thân tới cuộc sống định sẵn vẻ đẹp của cô kín đáo sâu sắc, lúc này có lẽ chỉ khi ở riêng với Trương Khác, cô mới giải phóng hoàn toàn vẻ đẹp hoang dại rực rỡ trong cơ thể thành thực, khi ấy cô mới có phong tình vô hạn.

Ăn cơm xong, Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa nhóm Tạ Văn Tình về, y ở lại đánh cờ với Hứa Hồng Bá, chuyện ông muốn nói không nhắc tới trên bàn ăn, giữ lại Trương Tri Phi lát nữa đưa y về.

Năm 96, cờ vây trong nước đạt tới cao trào, hôm nay là cuối tuần, người tới chơi cờ rất đông, ngay cả bàn dạy cờ ở tầng ba đều không còn trống nữa, ăn cơm xong, mấy bàn cờ bị chiếm dụng phải mau chóng trả lại cho kỳ thủ đấu cờ.

Nhưng chắc chẳng ai ngờ, từ năm nay Lý Xương Hạo của Hàn Quốc bắt đầu thời đại truyền kỳ của mình, làm nhiệt tình với cờ vây của người dân trong nước giảm mạnh, khiến cho Trương Khác lên đại học tổ chức Clb cờ vây không còn được hưởng ứng mấy nữa, nhưng đủ lên năm thứ hai y lựa sinh viên mới tiền gia nhập clb để ăn uống.

Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá và chú tới văn phòng tầng bốn đánh cờ.

Hai người Hứa Hồng Bá nhờ quản lý đạo quán đều là cư sĩ của Thanh Dương đạo quán, có giao tình lâu năm với Hứa Hồng Bá, rất thích đánh cờ.

Trương Tri Phi lấy cờ ra, hai cư sĩ giúp pha trà nước rồi ra ngoài xem cờ.

Hứa Hồng Bá cầm quân cờ lên, nhưng lại bắt đầu câu chuyện:

- Chuyện Tân Vu tôi nghe Thụy Bình nói rồi, vụ án đó lớn như thế, La Quý Nguyên chỉ có chút thế lực ở địa phương, không ai giúp bọn chúng áp vụ án này xuống, chắc tiếp theo là chính đồn hệ thống thủy lợi toàn tỉnh hả?

- Vâng.

Trương Khác gật đầu:

- Có gì không ổn ạ?

- Những kẻ đứng phía đối lập tỉnh trưởng Từ có lẽ hi vọng lần này thủ đoạn của ông ta càng cứng rắn càng tốt, mấy ngày trước tôi có nghe được một vài chuyện, có những đoạn đề ở Tiểu Giang bối cảnh không tầm thường.

- Cháu cũng có nghe rồi, văn phòng bộ thủy lợi thiết lập ở Tiểu Giang có sự lãnh đạo kép, khiến cho những kẻ cơ hội càng dễ lách qua khe hở, nếu không có vụ án Tân Vu làm chỗ đột phá, điều tra đề Tiểu Giang không đơn giản. Tháng trước vụ án Trần Hy Đồng ở Bắc Kinh đã được phán, nếu điều tra triệt để đây là cơ hội thích hợp nhất.

*** Trần Hy Đồng, bí thư thành ủy Bắc Kinh, bị tố tham nhũng vào năm 95, trong vụ án chấn động TQ bấy giờ.

- Phía các cậu có phải lo trong những năm sắp tới xảy ra chuyện lớn à?

Hứa Hồng Bá đột nhiên hỏi:

- Không chỉ đồn thế nào cũng có chuyện, đề ở Tân Vu chưa nói lỗ lớn, chỉ cần nước dâng cao cũng rất nguy hiểm rồi.

Trương Khác chỉ có thể nói thế, ánh mắt của Hứa Hồng Bá quả nhiên rất sắc, nhìn ra dưới tình huống bình thường mình không vội tạo ra việc khiến Từ Học Bình rước lấy vô số kẻ địch này, trận lũ năm 98, mình không thể trở mặt nhìn Đông Hải bị hồng thủy hoành hành được.

- Đôi khi phải xảy ra chuyện thì mới có thể thay đổi, cải cách kinh tế dễ, cải cách chính trị khó, dù thận trọng hết mức vẫn không đủ, tôi thấy phải để xảy ra chuyện mới có thể thúc đẩy tiến bộ. Cải cách kinh tế tuyệt đại bộ phận có được lợi ích, chuyển biến tư tưởng dễ. Cải cách chính trị thì phải cắt bỏ lợi ích một số người.

Hứa Hồng Bá thở dài, đã bước đi rồi, tỉnh khó mà dừng lại được:

- Kỷ ủy tỉnh ủy có phối hợp với hành động của chính phủ chứ?

Trương Khác trầm ngâm:

- Bí thư Đào Tấn rất chú trọng sách lược, yêu cầu kỷ luật lấy vụ án Tân Vụ làm điển hình ...
- Thuận thể mà làm thôi, chuyện đắc tội với người không đi đầu, chuyện nên ra tay không nương tay, bí thư Đào đúng là rất chú trọng sách lược, tỉnh trưởng Từ phải học ông ta thì có thể tiến thêm nữa.

Hứa Hồng Bá lắc đầu:

- Chuyện này làm được không khó, nhưng tỉnh trưởng Từ khó tránh được ác danh cố chấp cá nhân, người cứng rắn luôn khó tránh lời ra vào kiểu này. Ở trong quốc vụ viện, người đó không thích quan viên cố chấp, cho rằng người như thế không đủ chứng chạc, tháng chín năm sau là đại hội lần thứ 15, Từ Học Bình khó mà cầm cự nổi tới khi đó ...

Hứa Hồng Bá không nói hết lời, nhưng Trương Khác hiểu ý ông.

- Có gì mà phải lo ạ, cùng lắm sau này cháu ảu ảu là được.

Trương Khác cười thoải mái:

- Cháu còn muốn hưởng thụ cuộc sống đại học thoải mái, không phải suốt ngày lo những chuyện như thế nữa.
- Nghĩ được như thế thì tốt.

Hứa Hồng Bá gật gù:

- Tóm lại lần này Cẩm Hồ có cống hiến lớn cho tỉnh, bí thư Đào chẳng phải mù mắt, trong tỉnh sẽ không có vấn đề gì đâu, nhưng tôi lo ở Hải Châu một khi ở Hải Châu có biến hóa, kẻ nhảy ra giờ trò không ít. Cuối năm nay Kim Quốc Hải tới nhậm chức tròn hai năm phải về tỉnh, trên thành phố lại thiếu đi một người có tiếng nói, tôi thấy năm sau điều chỉnh bán bộ cấp tỉnh bộ, nếu Tống Bồi Minh có thể vào thường ủy là tốt nhất.

Chu Phú Minh có gốc đến đâu cũng nhìn ra Đỗ Tiểu Sơn, Tống Bồi Minh ủng hộ Đường Học Khiêm. Đỗ Tiểu Sơn đã vào thường ủy, ông ta đương nhiên phải chặn Tống Bồi Minh. Dù thường ủy thành phố là cán bộ tnhr quân, nhưng ý kiến thành phố rất quan trọng, lựa chọn một cán bộ thành phố có ý kiến chia rẽ nghiêm trọng, tỉnh sao có thể không cân nhắc.

Rất nhiều chuyện Hứa Hồng Bá chỉ nhắc tới là dừng, làm thế nào phải do Trương Khác thương lượng với Đường Học Khiêm, nói chuyện ở quán cờ rất lâu, khi người chơi cờ lục tục đi hết, bọn họ mới rời đi.

Hứa Hồng Bá ở trong ngõ sâu trong Sa Điền, xe không tiện vào, ông cũng không cho Trương Tri Phi lái xe đi về, một mình bước trên con đường lát đất xanh tấm đầy trắng trong gió mát.

Hiện đã hơn 11 giờ, trừ đèn đường ra, kiến trúc hai bên đường đã còn rất ít ánh sáng.

- Có phải ý thầy Hứa nói tỉnh trưởng Từ năm sau nếu không bị cho ngồi nhàn, cũng sẽ bị điều khỏi Đông Hải?

Trương Tri Phi vừa lái xe vừa hỏi:

- Khả năng rất lớn ạ, con người sống chính trực rất khó.

Trương Tri Phi lo lắng thở dài:

- Ài, một số chuyện chỉ sợ có kẻ cố lời ra nói.
- Chú nói công ty Hải Dụ ả?
- Ủ, chỉ cần cái cơ “ảnh hưởng không tốt” thôi, mấy đại lão bên trên thì làm sao biết ảnh hưởng thực sự có tốt hay không? Có đứng vững hay không cũng chỉ có thể trông vào phái hệ.

Trương Tri Phi không hiểu chuyện chính trị mấy, nhưng kiến thức cơ bản vẫn rõ, vả lại chính trị bản chất cũng đơn giản, đôi khi thiên tài cũng giống kẻ ngốc là thế, có điều thao tác là không đơn giản như vậy.

- Chẳng cần quá quá lo, cùng lắm thì thu mình lại một chút là được thôi ạ.

Trương Khác cười, Từ Học Bình dùng thủ đoạn sát điều chỉnh hệ thống lâm nghiệp và thủy lợi, đụng chạm tới rất nhiều người, khả năng ông bị cho ngồi mát là rất cao. Trương Khác dù không hi vọng trận hồng thủy năm 98 sẽ xảy ra, nhưng phải thừa nhận đó là cơ hội duy nhất đưa Từ Học Bình quay lại.

~oOo

~Xe đi tới cổng thứ hai Tân Cẩm Viên, Trương Khác tự đi bộ vào.

Thấy nhà Tạ Văn Tình chỉ có ánh đèn nhỏ, nhìn qua rèm cửa không thấy bóng người, nghĩ mấy cô gái chắc là đã ngủ cả, hiện muộn lắm rồi.

Trương Khác vào nhà, nói thế nào Từ Học Bình là chỗ dựa lớn nhất của y, cuộc nói chuyện với Hứa Hồng Bá làm tâm tình y rất khó bình tĩnh được, trên bàn còn cả phê lạnh buổi sáng, Trương Khác rót một cốc, đi ra vườn, muốn ngồi tĩnh tâm bên hồ, không ngờ thấy thấy một bóng dáng yếu điệu đang muốn lui vào biệt thự kế bên.

-Ồ, chưa ngủ sao?

Dựa vào ánh trăng sáng, Trương Khác nhìn thấy vẻ do dự khuôn mặt thanh lệ của Trần Phi Dung, đại khái thấy mình bật đèn nên muốn đi.

-Ừ, mỗi Đường Thanh ngủ trước thôi.

Trần Phi Dung đứng lại ở cửa sắt giữa hai khoảng sân, không lui về nữa, cũng không đi tới:

-Chị Văn Tình còn đang nói chuyện với chị Dịch.

Nghe cô nói thế Trương Khác để ý nghe thấy sau cây có người nói chuyện.

Cách cửa sắt đó chưa bao giờ khóa, Trương Khác cầm cốc cà phê đi tới, Trần Phi Dung vội vã tránh đi.

Đi qua cửa Trương Khác nhìn thấy Tạ Văn Tình và Dịch Đan Thanh đang ngồi trên ghế nói chuyện, Vệ Lan không có ở đó, đại khái Trần Phi Dung và hai cô gái thành thực không có quá nhiều đề tài chung, cũng có thể do Trương Khác tới, nói một tiếng:

-Em mệt rồi, đi ngủ trước đây.

Xoay người vào phòng, để lại bóng lưng tha thướt dưới ánh trăng, hộp hồn bất kỳ chàng trai nào.

Tạ Văn Tình sợ cái lạnh đêm thu, ngoài váy ngủ còn mặc thêm chiếc áo sơ mi dài, Dịch Đan Thanh hình như mặc chiếc váy ngủ bằng tơ của Tạ Văn Tình, chỉ là cô khoanh tay trước ngực, không nhìn thấy nội dung bên trong, Trương Khác đưa cốc cà phê tới trước mặt cô:

-Chị Dịch uống cà phê không?

-Uống rồi không ngủ được...

Dịch Đan Thanh trúng bầy đưa tay đẩy ra từ chối.

Trương Khác liếc một cái, quá nửa bầu vú trắng nõn nà lộ ra ngoài, núm vú lồ lộ nhô lên dưới lớp áo ngủ mỏng.

-Không uống thì tôi tự uống vậy.

Trương Khác đắc ý ngồi xuống bên Tạ Văn Tình, bị cô khẽ liếc một cái, xem ra chuyện vừa rồi không qua được mắt cô.

Dịch Đan Thanh vừa rồi đưa tay ra đẩy theo bản năng, vừa đưa tay ra liền ý thức được trúng kế của Trương Khác, vội rút tay lại, cô có thói quen buổi tối không mặc áo lót, nhìn sang Tạ Văn Tình, tựa hồ hai bầu ngực tựa hồ cũng không có gì trời buột cả.

Cô vốn nghĩ Trương Khác buổi tối sẽ không qua đây, trong nhà toàn nữ nhân, nên tắm xong không mặc áo lót, ai ngờ giờ này Trương Khác còn tới, lại không tiện vào nhà mặc thêm áo lót, đành khoanh tay che chắn ngực.

Nhớ lại trước kia luồn lách trong thế giới nam nhân, luôn bị người ta lợi dụng đụng chạm, cô cũng chẳng cảm thấy tổn thất gì, vậy mà trước mặt Trương Khác lại cẩn thận giữ gìn, Địch Đan Thanh cảm thấy má hơi nóng nóng.

- Hai chị đang nói gì đấy?

Trương Khác cúi người chống tay lên gối uống cà phê, hỏi.

- Tất nhiên tâm sự nỗi khổ của phụ nữ, em có quan tâm sao?

Tạ Văn Tình lườm y một cái.

- Hi hi, nghe nỗi khổ của phụ nữ, sẽ thấy làm nam nhân thật tốt.

- Chỉ biết nói những lời thiếu suy nghĩ, mẹ em mà nghe thấy thế nào cũng cho em một trận.

Tạ Văn Tình cướp lấy cốc cà phê trong tay Trương Khác, nói với Địch Đan Thanh:

- Tôi thì lại là người uống cà phê vào sẽ buồn ngủ, thật là lạ, hình như cà phê lại phản tác dụng với tôi ...

Khẽ nhấp một ngụm.

Sự thân mật giữa Trương Khác và Tạ Văn Tình trong mắt người khác là rất bình thường, dù sao hai năm qua hai người luôn thân mật như thế, không ai thấy có thay đổi gì.

Địch Đan Thanh sống trong thế giới đầy nam quyền dục vọng nhiều năm, đã nhìn thấu bản chất nam nhân rồi, cũng quen coi tất cả nam nhân đều thành loại động vật giống nhau, cho nên ban đầu mới có thành kiến với Trương Khác, cho dù sau này xảy ra rất nhiều chuyện, tư duy cũ vẫn ảnh hưởng tới cái nhìn của cô với Trương Khác.

Nhìn Tạ Văn Tình mặc dù khoác áo sơ mi, nhưng không cài cúc, mặc áo ngủ giống hệt mình, bên trong cũng không mặc gì, Trương Khác vừa rồi nhìn trộm ngực mình, nếu cũng nhìn Tạ Văn Tình là rất bình thường, vậy mà cô ấy hình như không hề bận tâm chuyện đó.

Địch Đan Thanh tối nay tiếp xúc nhận ra Tạ Văn Tình là người sống rất tao nhã, sao lại không để ý tới việc dùng chung cốc cà phê với Trương Khác, thông thường nữ nhân rất cẩn thận trong đồ dùng cá nhân, như vậy quan hệ hai người này phải thân mật tới trình độ vượt xa người ngoài nghĩ rồi.

Trương Khác nào biết trong đầu Địch Đan Thanh suy ra nhiều vấn đề như thế, thấy Tạ Văn Tình uống hết cà phê của mình rồi, nhận lấy chiếc cốc rỗng:

- Em về đây, các chị cũng ngủ đi, với phụ nữ mà nói, giấc ngủ là điều quan trọng nhất.

- Thôi đi, làm như em hiểu phụ nữ lắm ấy, đi ngủ trước đi.

Tạ Văn Tình cười vỗ lưng Trương khác.

Dịu dàng nhìn theo Trương Khác về nhà, Tạ Văn Tình nói:

- Thăng nhóc đó con mắt không chịu yên phận, có điều cũng trách cô quá hấp dẫn, cả nữ nhân cũng muốn nhìn: Vì sao lại to lại căng như thế?

- Tôi thấy nó là gánh nặng, đứng lâu thấy đau lưng ...

Địch Đan Thanh bỏ tay ra, Trương Khác đi rồi không cần che ngực nữa, đưa tay chống eo vặn mình như lúc này mỗi lưng thật:

- Khác thiếu gia trước mặt giám đốc Tạ rất ngoan, mắt không nhìn lung tung chút nào, hại tôi giờ tay đến mỏi...

406. Chương 406: Mâu Thuẫn Nội Bộ

Tạ Văn Tình mặt đỏ lên, may là dưới ánh trăng không thấy rõ, nghĩ Trương Khác trong mắt Địch Đan Thanh không thể là ngoan ngoãn được, cô ta lại cứ nói như thế, xem ra vừa rồi mình và Trương Khác quá

tùy ý rồi, cười che giấu:

- Quên nói với cô, hai nhà chúng tôi qua lại rất tự nhiên, chuyện lau dọn bên đó cũng do giúp việc bên nhà tôi chiều cô, buổi sáng còn phải giúp cậu ta làm thức ăn, ba mẹ cậu ấy không ở Hải Châu, nếu bỏ mặc cậu ấy một mình thế nào cũng be bét hết, cô nhìn thấy không nhẫn tâm đâu.

Địch Đan Thanh nhìn sang nhà Trương Khác, thấy đèn tầng hai vẫn còn sáng:

- Khác thiếu gia thường ngày vào giờ này chưa nghỉ ngơi sao?

- Tôi cũng luôn lạ vì sao cậu ấy luôn gánh lấy nhiều chuyện như vậy.

Tạ Văn Tình xoay người qua, cánh tay chống lên lưng ghế mát lạnh, qua tán lá rậm rạp, nhìn chăm chú ô cửa sổ sáng đèn:

- Cậu ấy rất ít khi ngủ vào lúc này, có điều cũng có thể đang chơi game trên máy vi tính ... Cậu ấy còn chuyên môn sai chuyên gia trong công ty Hán hóa một số game hay cậu ấy thích để chơi, nếu cô chơi qua sẽ thấy nó đáng hi sinh giấc ngủ.

Lúc này Trương Khác đi ra cửa sổ, trầm tư nhìn về mặt hồ, không biết y thảo luận gì với Hứa Hồng Bá mà lại có dáng vẻ lo lắng trùng trùng như thế.

~~o0o

~Đứng cạnh lan can bên thao trường, nhìn mấy nhóm người đang đá bóng, đều là một bên ở trần, một bên mặc áo, dùng y phục chất đồng thành cầu môn, Trương Khác năm xưa cũng thường đá bóng cho tới mướt mồ hôi, sau đó lao vào lòng hồ mát lạnh, phiền não liền tạm thời gạt bỏ qua một bên.

- Đang giận à?

Đường Thanh vịn tay cầm lên hàng rào, ngửa đầu nhìn Trương Khác ngồi trên hàng rào.

- Đâu có.

- Sao nửa ngày trời không nói gì, còn tưởng bạn giận thật.

Đường Thanh cười duyên nói:

- Thầy Vương Kiến Lâm nói cũng không sai mà.

- Mình bảo không mà, bạn còn chọc vào chỗ đau của mình.

Trương Khác đưa tay ra kẹp mũi Đường Thanh, lần này đi thi hoàn toàn không có thời gian ôn tập, kết quả khỏi nói cũng biết, lên năm thứ ba giáo viên số học cũ hè vừa rồi sinh con xin nghỉ, giáo viên thay thế cực kỳ ngứa mắt với tác phong hoành khổ của Trương Khác, Đỗ Phi, hôm nay mượn có trả bài thi giấu cọt Trương Khác vài câu.

Khóa tốt nghiệp có thi tháng, sau khi thi tháng sẽ tiến hành xếp hạng toàn khoa, để đốc thúc học sinh chăm chỉ học tập, Trương Khác làm sao có thời gian lần nào cũng ôn tập nghiêm túc.

Trương Khác bóp mũi Đường Thanh, dắt cô đứng giữa hai chân mình:

- Ngồi lên đây được không?

- Không ngồi.

Đường Thanh lắc đầu, đặt tay lên chân Trương Khác, vừa rồi dựa vào hàng rào, lúc này rất lười biếng gối đầu lên đùi Trương Khác:

- Mình chẳng thèm.

Nhìn thấy có một trận gió thổi tới, cô đưa tay che vấy sau, giấu mặt vào lòng Trương Khác.

Trương Khác không kịp né, bị bụi sọc vào mặt, đang định kêu ca thì phát hiện ra tư thế của mình và Đường Thanh rất ám muội.

- Nghĩ gì thế hả?

Đường Thanh cảm giác đè lên thứ kia, giật mình nhảy vội ra, thấy trên đường chạy một cô gái bị gió thổi tóc vấy lên, lộ ra bắp đùi trắng nõn, cười mắng Trương Khác:

- Sao bạn háo sắc thế? Không cho nhìn.

Đưa tay ra che lấy mắt y.

- Bạn coi mình là hạng người gì thế? Mình đâu có nhìn cô ấy.

Trương Khác nói ra chiều oan ức lắm:

- Ngực bạn ép vào đây, mặt lại đặt ở đó, bạn nghĩ xem mình không có phản ứng được không?

- Phì, vẫn háo sắc.

Đường Thanh chun mũi lại.

Dưới ánh trời chiều, đôi mắt trong vắt của Đường Thanh như có ánh lửa, làn da hồng hào, mái tóc như ánh lên sắc màu hung, khuôn mặt xinh đẹp như tinh linh, chỉ thiếu mỗi đôi tai nhọn.

Trương Khác khẽ đưa tay ra nắm tai Đường Thanh, kéo cô tới, Đường Thanh đã phát hiện ra rồi, làm gì chịu dùng ngực áp vào thứ đó nữa? Quay lưng đi, dựa vào người Trương Khác, cách mấy lớp vải, cảm giác có hơi ấm ấm truyền lại, để Trương Khác dùng tay vuốt ve gò má láng mịn của mình, nheo mắt nhìn ánh tà dương, gò má nóng lên.

- Bạn nói Phi Dung vào lễ quốc khách có về không?

Đường Thanh thích nói chuyện nhìn mặt Trương Khác, quay lại hỏi:

- Mấy ngày trước Phi Dung nói quân huấn kết thúc phải diễn tập, mình nghĩ chắc là không dùng cho quốc khánh đâu nhỉ?

Trương Khác thích Đường Thanh xoay đi xoay lại như thế này:

- Mình không biết, gần đây bạn không liên hệ với cô ấy.

- Mẹ mình suốt này ép mình học, gọi điện cũng có giờ giấc, giờ đó điện thoại ký túc xá bạn ấy bạn nhất, mình liên lạc mấy lần không được... Bạn nói xem Phi Dung ở ĐH Đông Hải nhất định vô cùng được hoan nghênh, đúng không?

- Có lẽ thế.

Trương Khác nói có vẻ không chắc lắm:

- Bọn họ đang quân huấn, phơi nắng hơn 20 ngày, chắc bị hủy hoại nhan sắc rồi, được hoan nghênh cũng có giới hạn thôi.

Cuối cùng không hề do dự nói xấu một chút.

- Phi Dung da phơi nắng thành màu bánh mật rất đẹp.

Đường Thanh bĩu môi, cho tay vào túi quần Trương Khác lấy di động, bấm số ký túc xá của Trần Phi Dung, kêu tu tu rất lâu, Đường Thanh ừ ừ nói:

- Hoặc là không gọi được, hoặc là gọi không ai nghe.

Tiếng chuông hết tiết vang lên, tiết hoạt động tự do kết thúc, còn một tiết ôn tập nữa mới tan học, Trương Khác vỗ vai Đường Thanh:

- Lát nữa mình phải tới trấn Ích Long, tan học bạn về một mình nhé.

- Vậy phải thường xuyên tới trường với mình đấy.

Đường Thanh nũng nịu.

Trương Khác đưa hai tay nâng khuôn mặt ngày càng xinh đẹp của Đường Thanh, đôi ngực cũng mỗi ngày một đầy đặn, vẻ đẹp của nữ nhân dần dần lấn át vẻ ngây thơ của thiếu nữ, không biết khiến cho bao chàng trai trong trường khóc thầm vì ôm mối tình đơn phương trong vô vọng:

- Đường nhiên rồi, mình còn muốn ngồi đây ngắm hoàng hôn với bạn mà, một vạn lần cũng không chán.
- Vạn lần thứ một vạn linh một thì sao?
- Cứ ngắm hết một vạn lần hãy nói, nhìn thêm một lần, nói không chừng sẽ chán, có thể cũng không chán.

Trương Khác cúi nhanh đầu xuống, hôn chụt lên môi cô nàng.

- Bạn lên cơn à?

Đường Thanh vùng mình tránh đi, sợ hãi nhìn quanh, tim đập thình thịch, quả nhiên có người trở mắt nhìn bên này, Đường Thanh tức tối chạy tới đá Trương Khác, luôn mồm nói:

- Ai cho bạn giở trò lưu manh, ai cho bạn giở trò lưu manh.

Trương Khác cười ha hả chạy tới cổng trường, Phó Tuấn đã đỗ xe bên ngoài đợi y.

~oOo

~Kỳ nghỉ hè kết thúc gần được một tháng, mấy ngày qua khá nhẹ nhàng, chuyện công ty đâu ra đó, bất kể là tiêu thụ thị trường của Ái Đạt, trồng rừng của Tân Quang, hay hạng mục mới của Hương Tuyết Hải đều tiến hành thuận lợi.

Trương Khác không khỏi trầm đắc ý, gây dựng lên được một đoàn đội quản lý ưu tú hiệu suất cao hay không mới là điều quan trọng nhất, nếu không chuyện gì cũng phải lo thì làm ông chủ có lác thù gì nữa.

Chuyện Hải Châu thành lập ngân hàng thương nghiệp, Cẩm Hồ, Hải Dụ lẫn Thịnh Hâm đều truyền đạt ý tứ tích cực tham dự lên thành phố, vấn đề quyền phủ quyết cho vay do Diệp Kiến Bản trực tiếp đề xuất với thành phố, thành phố đã không chế cổ phần rồi, vậy chuyện vay vốn không thể do cổ đông lớn nhất tự định đoạt, quyền phủ quyết này là tối quan trọng.

Ở phía Tân Vu, Dịch Đan Thanh đã trở về gần một tháng, bàn giao chính thức nhà khách, đổi tên thành khách sạn Thế Kỷ Thiên Vân, trong thời gian ngắn không rảnh tới Hải Châu báo cáo công tác.

Trương Khác và cha y học mô hình thị trường của Khổng Phủ Yển lập nên một xí nghiệp rượu, hi vọng thúc đẩy kinh tế địa phương của Tân Vu.

Trương Khác nhận thức được do ảnh hưởng doanh lợi của Ái Đạt, cuộc cạnh tranh Tiêu Vương năm nay có khả năng là cuộc so kè kịch liệt giữa các doanh nghiệp điện tử, thêm vào thành tích năm nay của Khổng Phủ Yển đi xuống, nhiệt tình của doanh nghiệp rượu với Tiêu Vương sẽ hơi kém một chút.

Xí nghiệp rượu Tân Vu đặt mục tiêu vào Tiêu Vương là không hợp lý.

Năm nay chính đốn, năm sau bắt đầu làm thị trường, tới cuối năm sau có cơ hội, có tích lũy tài chính mới tranh Tiêu Vương, cho dù không tranh Tiêu Vương, dựa vào thủ đoạn thao tác thị trường vẫn sẽ có hiệu quả rất cao.

Nếu doanh nghiệp đoạt được Tiêu Vương lần này không thu được thành tích thị trường mong đợi, nhiệt tình theo đuổi Tiêu Vương sẽ giảm sút, nếu không giá Tiêu Vương ngày một cao, nhà máy rượu Tân Vu vĩnh viễn sẽ không đi tranh Tiêu Vương, như vậy quá mạo hiểm.

Kỳ thực tranh đoạn Tiêu Vương năm sau có nguy hiểm thị trường rất lớn.

Lúc này hơn một tháng nữa thôi là tới đại hội đấu thầu Tiêu Vương lần thứ ba, cũng tới lúc định ra phương án marketing thị trường cho Ái Đạt vào năm sau.

Xe đi qua Tượng Sơn, Phó Tuấn nhìn gương chiếu hậu nói:

- Xe giám đốc Đinh ở phía sau.

Trương Khác quay đầu lại nhìn, thấy một chiếc Citroën đuổi theo bám còi ra hiệu, Phó Tuấn đỗ xe vào bên lề, Đình Hòe đi lên xe Trương Khác.

- Sao tới sớm thế?

Trương Khác xem đồng hồ:

- Hẹn sáu giờ mờ, giờ mới hơn năm giờ một chút.

- Biết Khác thiếu gia sẽ đến sớm, hôm nay tôi không có việc gì nên tới trước.

Đình Hòe cười:

- Trung tâm tách ra rồi, thường ngày không thể hơi chút tới quấy nhiễu bọn họ.

Xe đi tới trước tòa nhà hành chính, Trương Khác và Đình Hòe vừa xuống xe thì có một nhân viên quản lý đi tới gọi Đình Hòe, đại khái là có vấn đề kỹ thuật gì đó cần thỉnh giáo, có vẻ phức tạp, Đình Hòe lấy bút ra chỉ vẽ cho người kia.

Trương Khác chẳng có kiên nhẫn mà đợi, liền vào trước.

Đi vào đại sảnh, ngồi sau bàn tiếp tân là cô gái thanh tú Trương Khác không nhận ra, dung mạo xinh đẹp bị đồng phục công tác màu cà phê làm giảm mất vài phần.

Trương Khác ít nhiều hoài nghi khẩu vị của Tô Tân Đông, các cô gái văn phòng ít nhất phải mặc mi-ni juýp siêu ngắn với tất lưới mới đúng.

Cô tiếp tân kia chỉ nhận ra Phó Tuấn, chào hỏi một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu làm việc.

Đi qua văn phòng tổng hợp, tình hình bên trong có vẻ không tốt lắm, một nhân viên xoay lưng về phía Trương Khác chỉ mặt vào phó tổng giám phòng tài vụ Tôn Tường Đông, mặc dù cửa văn phòng đóng, nhưng vẫn nghe rõ ràng giọng nóng nảy rất lớn của người đó.

- Số tiền đó vì sao không duyệt? Người khác được duyệt sao lại không? Chẳng nhẽ tôi cống hiến cho công ty ít hơn người khác, vì chuyện chết tiệt này, tôi phải đáp may bay từ Quảng Châu về giải thích, được, giờ tôi đứng trước mặt ông đây, có nghi vấn gì ông cứ hỏi đi.

Người kia nói xong dậm mạnh lên bàn Tôn Tường Đông.

Tôn Tường Đông biện bác gì đó, giọng không cao, người ở vị trí quan trọng Trương Khác đều đích thân nói chuyện, Tôn Tường Đông cho dù khi tức giận cũng không lớn tiếng, có điều mặt đỏ hăm hăm.

Những nhân viên khác trong văn phòng cơ bản đều có mặt, nhưng không ai dám khuyên can.

Trương Khác đẩy cửa đi vào, nghe thấy giọng rất kiềm chế của Tôn Tường Đông:

- Số tiền đó trừ khi anh tìm giám đốc Tô ký tên, nếu không tôi không duyệt.

- Vì sao giám đốc Lưu ký tên không được? Ông nói một lần báo 2 vạn là không được, tôi chia thành lai lần, ông vẫn nói không được, ông cố ý làm khó chúng tôi à?

Người kia gần như dí mặt vào mặt Tôn Tường Đông:

- Ông có biết đám các ông là do ai nuôi không, không có chúng tôi vất vả chạy bên ngoài làm thị trường, lũ ngồi văn phòng các ông lấy đâu ra lương cao như thế?

Trương Khác cau mày, y không nhận ra người này, nghe khẩu khí của hắn có vẻ là nhân viên tiêu thụ sản phẩm phía dưới, “giám đốc Lưu” mà hắn nói là chỉ Lưu Minh Huy, nghiêm khắc mà nói Lưu Minh Huy trong công ty chỉ thuộc cấp trưởng phòng.

Tôn Tường Đông không nhìn thấy Trương Khác và Phó Tuấn, cố nhẫn nhịn nói:

- Không có chữ ký của giám đốc Tô, tôi không thể cấp tiền cho anh, anh đặt phiếu ở đây, lát nữa giám đốc Tô tới tôi sẽ đưa cho ...

- Đủ rồi.

Người đó đột nhiên giọng cao vút lên, phải nói là rống lên:

- Chẳng qua ông bối mớ khu nam chúng tôi, không phải muốn cả giám đốc Lưu tới giải thích chứ? Ông không đủ tư cách ...

Trương Khác không chịu được nữa, trầm giọng khuyên:

- Công tác có chia rẽ, cũng có cần làm ầm lên không?

- Cậu là ai, có tư cách gì nói câu này?

Người kia nhướn mày lên, trợn mắt nhìn Trương Khác.

Trương Khác bị quát trả, lửa giận bốc lên trừng mắt lại với hắn, chỉ mặt Tôn Tường Đông đang lúng túng không biết làm thế nào:

- Lập tức gọi Lưu Minh Huy, Dương Vân, Tô Tân Đông về cho tôi, công ty biến thành cái gì rồi thế này?

Không thèm nhìn vẻ mặt của những người khác trong văn phòng, xoay người đi ngay.

Đinh Hòa từ ngoài đi vào nghe thấy câu này, nói:

- Đám lão Tô đưa chủ quản tiêu thụ các khu đi thăm quan nhà máy rồi, một lát nữa sẽ về.

Trương Khác đang tức giận, chỉ nói một câu:

- Chúng ta vào văn phòng Tô Tân Đông đợi.

Cửa văn phòng tổng giám đốc khép hờ, thư ký xưa Tô Tân Đông đang ngồi xử lý văn kiện, cô ta nhận ra Trương Khác, đứng dậy chào nói:

- Giám đốc Tô tới nhà máy rồi ạ, mọi người đợi một chút, tôi sẽ đi liên hệ ngay.

Rất nhanh Tô Tân Đông, Trương Vi, Chu Nhất Bình, Dương Vân, Lưu Minh Huy và Tôn Tường Đông lúc này bị quát tháo đi vào.

- Người dưới anh nói lão Tôn không đủ tư cách bảo anh đi giải thích.

Trương Khác lạnh lùng nhìn Lưu Minh Huy, giọng mỉa mai:

- Tôi có đủ tư cách nghe anh giải thích không đây?

- Tên nhóc đó nóng quá mất khôn.

Lưu Minh Huy ngượng ngập nặn ra nụ cười:

- Tôi sẽ xử lý cậu ta cho tới nơi tới chốn.

- Hôm nay gọi mọi người tới đây là để thảo luận phương án tuyên truyền thị trường năm sau, giờ không cần nữa, để tôi giúp các anh trừ đi cái thói kiêu binh của phòng thị trường, chủ quản tiêu thụ các nơi hôm nay không ai nghỉ phép chứ?

Trương Khác bảo Dương Vân:

- Tới phòng họp, gọi hết bọn họ tới đó.

Trung kỳ thập niên 90, kinh tế thương phẩm trong nước tiến vào thời đại marketing, khắp nơi đều thấy văng hào quang mạnh mẽ do thao tác thị trường, nhất là Khổng Phủ Yến và Ái Đạt, có thể nói không ngoa, Ái Đạt dựa vào hiệu ứng Tiêu Vương lượng tiêu thụ năm nay mới đột phá mức 4 tỷ.

Tuyệt đại đa số mọi người cho rằng, thành tựu của Ái Đạt là dựa vào marketing, khiến cho nhân viên phòng thị trường cực kỳ tự kiêu.

Gần như xí nghiệp dân doanh thành công nào trong nước cũng sẽ gặp phải chuyện này, quá mắc coi trọng marketing, dựa dẫm vào marketing, một khi thần thoại marketing bị phá vỡ sẽ trở tay không kịp, một người khổng lồ bao phủ hào quang bóng loáng trên người sẽ sụp đổ trong thời gian ngắn.

Năm nay, Trương Khác không đem trọng tâm đặt ở thị trường, lấy nghiên cứu làm nguồn lực quan trọng nhất của công ty, không ngờ xuất hiện nạn kiêu binh quá mức thế này.

Mọi người đều nhìn ra Trương Khác cực kỳ tức giận, không ai dám khuyên can, Tô Tân Đông đánh mắt cho Dương Văn:

- Anh đi an bài đi, chúng tôi sẽ tới ngay.

Ý bảo Dương Văn đi bảo phòng thị trường hôm nay ăn cẩn thận một chút, rồi bảo Lưu Minh Huy:

- Có chuyện gì, cậu nói trước đi, để chúng tôi còn biết.

Lưu Minh Huy không biết Trương Khác uống nhầm thuốc gì, chẳng qua bị người dưới cãi lại một câu, nên phạt thì phạt, cần gì nói lời “trừ đi cái thói kiêu binh của phòng thị trường”? Hắn lần đầu tiên thấy Trương Khác giận như thế, lòng không phục, nhưng không dám biểu lộ ra:

- Một nhân viên văn phòng Hoa Nam, tháng trước mới nhà phân phối khu vực ăn uống có vượt tiêu chuẩn một chút, trưởng phòng Tôn không duyệt, tôi nghĩ dù sao tiền đã tiêu mất rồi, không thể bắt người dưới tự móc hầu bao ra được, nên nhân cuộc họp này dẫn cậu ta về giải thích, ai ngờ cậu ta lại cãi nhau với trưởng phòng Tôn ...

Trương Khác thấy hắn còn không ý thức được vấn đề, phát tay không nghe nữa:

- Không cần anh giải thích, tôi muốn nghe nhân viên này tự giải thích, tới phòng hội nghị.

Trương Khác đi vào phòng hội nghị, thấy Dương Văn và các chủ quản tiêu thụ đều có mặt, kéo một cái ghế ngồi xuống, không bảo người khác ngồi, hỏi Lưu Minh Huy:

- Nhân viên đó tên là gì?

- Tiêu Dật Quần, năm ngoái tôi tuyển ở Hoa Nam.

Lưu Minh Huy lòng có chút bức tức.

- Gọi anh ta vào đây, để anh ta giải thích, tại sao quát tháo với một phó tổng giám?

Thấy Lưu Minh Huy còn muốn giải thích, Trương Khác gạt đi:

- Anh đi gọi người là được.

Lưu Minh Huy đi ra, Tô Tân Đông mời mọi người ngồi xuống, không ai dám nói gì, không khí này sợ cả ngồi cũng không dám.

Một lát sau Lưu Minh Huy dẫn Tiêu Dật Quần vào, nhân viên phòng thị trường đều rất trẻ, người người này trông càng trẻ hơn, Trương Khác không nói một lời, nhướn mày lên bảo hắn nói.

- Khác thiếu gia, thái độ của tôi hôm nay không đúng, tôi chân thành xin lỗi giám đốc Tôn, xin lỗi Khác thiếu gia ...

- Tôi không muốn nghe xin lỗi, anh nói hùng hồn lắm mà, không cần tìm giám đốc Lưu chống lưng, có lý gì thì nói ra đây, tôi chống lưng hộ.

Trương Khác lạnh lùng nói:

Tiêu Dật Quần chân nhũn ra, hắn từ khi vào công ty tới nay luôn làm việc ở Hoa Nam, dù về tổng bộ không ít, nhưng chưa bao giờ gặp Trương Khác, tới khi Lưu Minh Huy tới quát mắng ột trận mới biết người trẻ tuổi hắn nạt nộ lúc này lại là ông chủ của công ty.

- Tôi...

Tiêu Dật Quần ấp úng hồi lâu không nói được lời nào.

Lưu Minh Huy vừa rồi bị Trương Khác ngắt lời hai lần, không dám tùy tiện lên tiếng nữa, cúi đầu nhìn xuống đất, dám chủ quản tiêu thụ càng im re, đưa mắt nhìn lão đại Dương Văn, Dương Văn học Lưu Minh Huy cúi đầu xuống.

Trương Khác nhìn phản ứng của Dương Vân, biết hẳn bất mãn với Lưu Minh Huy, chỉ Tôn Tường Đông:

- Lão Tôn, đưa cái phiếu gây lên chuyện này cho tôi xem.

Tôn Tường Đông đứng dậy, đưa cặp hồ sơ cho Trương Khác, bị uất ức như thế, toàn bộ tài liệu cần dùng hẳn đã đem tới đây hết.

Trương Khác lấy ra hơn mười tờ hóa đơn đính liền với nhau, nói:

- Tào Tân Dương, đồng hóa đơn này anh ký tên đồng ý chi trả, có gì muốn nói không?

Tào Tân Dương chủ nhiệm văn phòng Hoa Nam.

Tào Tân Dương ho khê một tiếng do dự đứng dậy, quyết định nhận hết trách nhiệm rồi hăng tính, nếu không làm căng quá ông chủ không xuống nước được, đám người bọn họ càng khó xuống nước:

- Một số chuyện đều tại tôi không nói rõ với Tiểu Tiêu, cậu ta hơi nóng tính, làm việc hay nảy sinh tranh chấp với người khác, tôi bị cậu ta đáp chất vài lần, cậu ta có gì không phải với giám đốc Tôn, tôi xin thay mặt cậu ta xin lỗi ...

- Cứ định xí xóa thế cho qua sao?

Trương Khác gấp kẹp hồ sơ của Tôn Tường Đông lại, ném tới trước mặt Tào Tân Dương:

- Tự xem đi, thường ngày giám đốc Lưu bận rộn, anh ký tên cũng không chịu bỏ thời gian ra xem à? Hay là anh căn bản không biết quy chế tài vụ của công ty.

Tay đập bàn đứng phát dậy, nhìn Tiêu Dật Quần:

- Anh lấy cái gì mà hùng hổ quát tháo giám đốc Tôn? Hừ, nhân viên phòng thị trường từ lúc nào một câu biện bác cũng không dám nói.

Tiêu Dật Quần bị y nhìn chăm chăm, lòng run lên, mặc dù đã biết người trước mắt là ông chủ, hơn nữa còn được đồn đại rất thần kỳ, nhưng dù sao chỉ là thanh niên ít tuổi hơn mình, hẳn không phục, đánh liều nói:

- Nhân viên tiêu thụ khu khác cũng làm như thế, phòng tài vụ lại chuyên gây khó cho khu nam chúng tôi ...

- Ai?

Trương Khác nghiêm giọng nói:

- Anh nói ra xem.

- ...

Tiêu Dật Quần vừa định nói gì đó nhưng bị Lưu Minh Huy nghiêm khắc trừng mắt một cái, mới nghĩ lời tán gẫu thường ngày làm sao đủ để nói ra được? Nhưng muốn thu hồi câu đó không kịp nữa.

- Nói ngay, cái gì mà khu nam với khu bắc, lần đầu tiên tôi nghe thấy kiểu phân chia này, nói, anh có chứng cứ gì nói phòng tài vụ chỉ gây khó cho nhân viên khu nam? Anh biết ai ở khu bắc có hóa đơn vi phạm quy chế được phê duyệt.

Trương Khác dậm mạnh bàn:

- Nói ra, tôi cho hẳn xéo ngay khỏi công ty.

Chu Du trước khi chuyển sang Tân Quang tiến cử Dương Vân thay thế vị trí của mình, xét tới khả năng Lưu Minh Huy có thể sẽ không hài lòng, nên chỉ để Dương Vân làm tổng giám phòng thị trường, chưa thăng lên phó tổng giám đốc.

Trương Khác còn gọi cả Lưu Minh Huy, Dương Vân tới nói chuyện, để Lưu Minh Huy phụ trách ba thị trường lớn Hoa Nam, Tây Nam, Hoa Trung, làm như thế có ý vỗ về hẳn, không ngờ phòng thị trường lại sinh ra chia rẽ công khai như thế.

Trương Khác thấy Tiêu Dật Quần không dám nói, im lặng một lúc, nhìn xung quanh:

- Công ty từ khi nào chia tách ra khu nam khu bắc rồi? Vì sao có hành động lớn như thế tôi không biết? Có ai nói cho tôi biết nguyên nhân không?

So với lúc y nổi cơn thịnh nộ, giọng nói bình tĩnh lúc này càng khiến không ai dám trả lời:

- Ở đây rất nhiều người đều là tinh anh làm thị trường, đều cho rằng đây là thời đại marketing là vua, có marketing là có thị trường, thương hiệu cầm tiền ra ném là có, tùy tiện tìm nhà máy nào đó dán biển vào sản xuất ra sản phẩm là kiếm được một đồng tiền. Trừ các người ra, những người khác không có cống hiến gì với công ty, như giám đốc Tôn, nhờ vào thành tích của các người, các người có quyền quát thét với người khác.

Trương Khác dừng lại một lúc, trong đầu đám chủ quản kia có phục hay không y không biết, y cười lạnh:

- Các vị đều có đầu óc thông minh, đạo lý gì không cần tôi phải nói, tôi có thể nói rõ ràng, phòng thị trường rất quan trọng, nhưng trong mắt tôi, các phòng ban khác kém hơn chút nào, ai suy nghĩ nắm được kênh marketing là nắm được mạch máu công ty, tôi tuyệt đối không giữ lại.

Dứt lời quay sang bảo Đinh Hòe:

- Chúng ta đi, để bọn họ tự kiểm điểm lại.

~~oOo

~~ Khác thiếu gia, đi đâu đây?

Đinh Hòe theo Trương Khác lên xe, tới tận lúc này hắn mới dám lên tiếng.

- Cứ lên xe rồi hẵng nói.

Trương Khác bảo Phó Tuấn:

- Tối quán cá Tiểu Giang, hôm nay tôi phải kiên nhẫn ăn cá, nếu không xương hóc cổ họng mất.

- Có một số chuyện lão Tô cũng khó xử.

Đinh Hòe thấy Trương Khác còn có tâm tình nói đùa lạnh ngắt như thế, thở dài nói:

- Vấn đề không lớn, lão Tô quyết định áp xuống không nói với cậu, tôi cũng nghĩ như thế.

- Có người là có đầu tranh.

Trương Khác chép miệng:

- Trong công ty tất nhiên cũng có chính trị công ty.

- Khác thiếu gia biết cả rồi?

- Ấm ỉ tới mức thế này rồi tôi còn không biết hay sao?

Trước kia thành lập Ái Đạt, Trương Khác mượn Lưu Minh Huy, Tương Vi sang giúp mình, còn do Lưu Minh Huy kéo Tô Tân Đông, Đinh Hòe từ Vạn Yên sang.

Cùng với sự phát triển của Ái Đạt, địa vị mỗi người trong công ty phát sinh chênh lệch, năng lực của Lưu Minh Huy không đủ đảm đương một mặt, năm ngoái tới Quảng Châu hắn đã gây chuyện một lần, chắc lần này Dương Vân thay Chu Du, lòng càng ý kiến.

Tô Tân Đông tuy là tổng giám đốc, nhưng đối với đám Lưu Minh Huy, Tương Vi, Chu Nhất Bình, Dương Vân, bốn người đầu tiên đi theo Trương Khác không thể quản thúc được, Trương Khác hôm nay trấn áp phòng thị trường trước, cho bọn họ tự kiểm điểm, sau đó tìm cơ hội vỗ về Lưu Minh Huy, nếu hắn không cam tâm ở dưới Dương Vân, chuyển sang làm trợ lý cho Chu Du, dù thế nào cũng không thể để phòng thị trường phân chia làm hai thế lực.

Trương Khác và Đinh Hòe đi ăn cá, tới chừng tám giờ Đinh Hòe nhận được điện thoại của Tô Tân Đông, bịt ống nghe nói:

- Bọn họ họp xong rồi, lão Tô hỏi tôi có đi cùng Khác thiếu gia không?

- Bảo bọn họ tới đây.

Trương Khác mở cửa phòng bao gọi chủ quán mang thực đơn vào.

Một lúc sau Tô Tân Đông và Dương Vân tới, Tô Tân Đông thở dài:

- Công ty vốn có kế hoạch làm bữa liên hoan, họp xong thấy mọi người không có tâm tình, liền bảo họ về cả, tôi và Dương Vân tới kiểm điểm với Khác thiếu gia.

- Cứ làm mấy miếng cơm lót dạ đã.

Trương Khác thấy Lưu Minh Huy không tới, hai người này cũng không nói xấu hấn, nói:

- Phòng thị trường thành ra thế này, hai anh đương nhiên có trách nhiệm, nhưng tôi cũng suy nghĩ không chu toàn. Hiện nhìn ra vẫn còn chưa muộn, năm sau tình hình thị trường sẽ rất phức tạp, không thể trì hoãn tới lúc đó mới xử lý.

Tô Tân Đông và mấy miếng cơm vào miệng, họp tới tận bây giờ đúng là hơi đói rồi, ăn vội tới mức tí nữa cần phải lười:

- Khi họp tôi nghe họ than phiền một chút hoàn cảnh bên ngoài, trong nội bộ công ty cũng có vấn đề.

Tuy thành công của Ái Đạt là nhờ sách lược của Trương Khác, nhưng trong hoàn cảnh thời đại nhân viên phòng thị trường kiêu ngạo là điều khó tránh khỏi, các phòng ban khác cũng hết sức đề cao tầm quan trọng của phòng thị trường trong toàn cục công ty.

407. Chương 407: Lại Bàn Chuyện Tiêu Vương

Trương Khác đưa Dương Vân thay vị trí của Chu Du, nhưng không đưa lên phó phó tổng giám đốc, mà đưa Lỗ Khánh Sanh phụ trách sản xuất lên chức này, thực tế là có ý đưa phòng thị trường vào vị trí không quá trọng yếu, ở mức độ nào đó khiến có kẻ trong lòng mất cân bằng.

Có điều không phải tùy tiện trừng phạt ai đó được, mọi người trong phòng bao nói chuyện rất lâu, quá 11 giờ, Lưu Minh Huy vẫn không gọi điện tới, Trương Khác hơi thất vọng, không đợi nữa.

Trắng sáng vắng vẻ treo trên không, biển mặt đất thành biển trắng, vào tháng 10 mới là mùa thu thực sự của Hải Châu, lúc này đêm khuya hơi mát, không hề lạnh chút nào.

Mở cửa sổ xe ra, Trương Khác chống tay nhìn Tượng Sơn xa xa, trên núi lác đác ánh đèn, trông như bóng con quái vật to lớn chắn trước mặt.

Dương Vân tự lái xe về nhà rồi, Trương Khác bảo Tô Tân Đông ngồi cùng xe với mình.

Đi qua đường phía đông bắc Tượng Sơn, ở đầu con đường này có vài KTV, đèn nê ông xanh đỏ lấp láy, làm ăn khá được, đột nhiên thấy ở trước cửa một KTV có hai người đang hút thuốc nói chuyện, một là Tào Tân Dương chủ nhiệm văn phòng khu Hoa Nam, người còn lại là kẻ suýt chút nữa làm sập Hải Dụ, nay là tổng giám đốc của Khoa Vương, Tạ Chiêm.

Đại khái là uống rượu nhiều rồi, nên ra ngoài cho thoáng khí.

- ...

Tô Tân Đông nhìn Trương Khác, lo lắng phản ứng của y.

Hoa Nam là một trong số thị trường trọng yếu nhất của Ái Đạt, phân ngạch thị trường ở đó lương vượt mức độ bình quân của cả nước, Tào Tân Dương là người khá có năng lực.

- Tôi đã nói, kẻ nào tự cho rằng nắm kênh marketing của công ty là nắm mạch máu của công ty, tôi sẽ không giữ.

Trương Khác nhìn thấy chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Mấy tháng qua Cẩm Thành và Chính Thái đầu tư vào Khoa Vương với lực độ lớn, bọn họ muốn lôi kéo vài người họ cần ở Ái Đạt là chuyện thường tình ...

Đã biết Tạ Chiêm là kẻ thích giở thủ đoạn sau lưng, Trương Khác lường trước có chuyện kiểu này rồi, vả lại Tô Tân Đông và Đinh Hòe cũng được y lôi kéo từ Vạn Yến sang như thế, chẳng có gì bất ngờ hay tức giận.

Phó Tuấn không giảm tốc độ, chớp mắt đã bỏ lại KTV kia ở đằng sau, Tô Tân Đông vẫn chưa yên tâm ngoài đầu lại nhìn, nhưng đã bị những căn nhà khác che mất, không nhìn thấy nữa, chỉ lo không phải một mình Tào Tân Dương tâm tư bất ổn.

- Trước đó tôi có nghĩ, nên chăng chia tiêu thụ và thị trường thành hai phòng, để Dương Văn chuyên môn phụ trách vận hành nhãn hiệu, còn tiêu thụ có thể lập công ty ở từng khu.

Tô Tân Đông đề nghị.

- Thành lập công ty tiêu thụ để trấn an các lộ chư hầu?

Trương Khác lắc đầu:

- Đây không phải là cách hay, cũng không cần...

Ý của y là muốn trấn áp họ chứ không hải làm họ càng thêm không coi ai ra gì, đó không phải cục diện y muốn thấy:

- Việc tiêu thụ phải tập trung ở tổng bộ, muốn thành lập cũng chỉ có thể lập chi nhánh phụ trách công tác tiêu thụ thực tế, trong mắt tôi, tiêu thụ không quá quan trọng, cho dù triệt tiêu văn phòng tiêu thụ ở các địa phương cũng không sao. Công tác tiêu thụ một tỉnh, do một nhân viên tiêu thụ bình thường liên hệ với nhà phân phối đương địa là đủ.

Quan hệ giữa Ái Đạt và nhà phân phối xưa nay luôn ở thế trên, trọng tâm phòng thị trường là nâng cao thương hiệu của Ái Đạt, cũng đồng thời tác dụng nâng cao địa vị trong nhà phân phối, công tác tiêu thụ trước giờ không phải trọng tâm của phòng thị trường.

Tô Tân Đông thấy Trương Khác không đồng ý với ý kiến của mình, khế thở dài, Lưu Minh Huy ở chuyện vận hành thương hiệu không có mấy kinh nghiệm, cũng không thể điều Dương Văn đi để hấn thay thế, về phần an bài hấn ra sao, Tô Tân Đông không thể kiến nghị được.

- Các chuyện khác nên để ổn định một chút.

Lúc tiễn Tô Tân Đông lúc xuống xe Trương Khác nói:

- Chuyện hôm nay chưa làm, mai tiếp tục vậy.

Tô Tân Đông gật đầu, dùng mắt tiễn Trương Khác đi.

Sáng hôm sau Trương Khác tới trấn Ích Long, trước cuộc họp tuyên bố quyết định xử phạt Tiêu Dật Quân, phòng giám sát không truy cứu vấn đề hóa đơn nữa, nhưng nhận được đơn từ chức hấn chủ động nộp lên, Tào Tân Dương phạt 500 đồng, Lưu Minh Huy phạt 1000, chuyện như vậy đã kết thúc.

Quyết định xử phạt của Tô Tân Đông chẳng phải việc trọng đại lắm, người dưới không nói gì, chỉ là liên quan tới Tào Tân Dương và Lưu Minh Huy, hai người này sức mặt rất khó coi.

Trương Khác hắng giọng, đi thẳng vào chủ đề, tựa hồ hoàn toàn quên chuyện hôm qua:

- Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận phương án thị trường năm sau, kế hoạch cụ thể phải soạn ra trước tháng 11, có thể tiếp tục làm Ái Đạt có thị trường huy hoàng vào năm sau hay không, phải xem các vị ở đây có thể thực sự xưng là tinh anh marketing hay không.

Mọi người ở đây đều biết trình độ lập kế hoạch thị trường của Trương Khác, không ai dám tỏ ra tự đắc:

- Năm nay doanh thu của Ái Đạt có khả năng đột phá mức 4 tỷ, mục tiêu năm sau của chúng ta là đột phá mức 6 tỷ, dự toán đầu tư thị trường cũng lấy đó làm cơ sở. Dự toán thị trường chừng 600 triệu, trong đó đầu tư quảng cáo địa phương chia ra từng phân khu, tổng hạn ngạch khổng chế ở mức 200 triệu, các khu dựa theo tỉ lệ tiêu thụ mỗi nơi quyết định ...

Trương Khác nói ra làm tất cả những người ngồi đây phần chấn.

Dự toán tuyên truyền thị trường năm nay của Ái Đạt là 300 triệu, hiện đã tiêu 200 triệu, trong đó tuyệt đại bộ phận tổng bộ thị trường tiêu mất, dự toán các khu rất ít, lại bị tổng bộ nghiêm khắc khống chế.

Năm sau chưa nói dự toán tăng lên, công ty còn có ý tăng quyền tự chủ đầu tư quảng cáo cho các khu, khu lớn như Hoa Nam, năm sau có lẽ được chia dự toán 3 tới 4 ngàn vạn. Trong cái xã hội này nắm quyền tài chính mới là nắm quyền lực thực sự, tin tức này tất nhiên làm người ta phấn chấn.

- Tháng sau cạnh tranh Tiêu Vương rồi, chúng ta có nhất định phải giành được không?

Tô Tân Đông thấy dự toán quảng cáo năm sau cao như thế, tất nhiên mục tiêu chĩa thẳng vào Tiêu Vương, hần hơi ngạc nhiên, thời gian qua không thấy Trương Khác nhắc tới chuyện này, tưởng y bỏ ý định cạnh tranh Tiêu Vương rồi.

- Tình hình thị trường thu hẹp của Khổng Phủ Yến mọi người đã biết rồi, Ái Đạt năm sau muốn tiếp tục giữ ánh hào quang không thể để người khác chiếm mất Tiêu Vương.

Trương Khác liếc mắt qua Tào Tân Dương một chút rồi tiếp tục nói:

- Năm ngoái chúng ta lấy 8000 vạn ra giành lấy Tiêu Vương, năm nay không thể dễ dàng như thế nữa, một là thành công của chúng ta cổ vũ cực lớn cho các doanh nghiệp điện tử khác. Hai là các doanh nghiệp như Khoa Vương gần đây lực độ tuyên truyền thị trường rất lớn, có dấu hiệu mô phỏng chúng ta rõ ràng, nói không chừng có hứng thú với Tiêu Vương, nên cạnh tranh càng khốc liệt. Tôi có thể khẳng định, Tiêu Vương năm nay không dưới 200 triệu, nên chúng ta phải đưa ra dự toán chừng 250 - 300 triệu...

- 300 triệu ...

Dương Vân cứng lưỡi:

- Có cần lấy 300 triệu đi giành Tiêu Vương không?

- Năm ngoái chúng ta lấy 8000 vạn ra giành lấy Tiêu Vương, có người nói chúng ta mỗi ngày tặng cho ĐTH TW một chiếc Santana rồi, thực ra người đó không biết giá Santana, chúng ta mỗi ngày tặng cho ĐTH TW hai cái mới đúng ...

Trương Khác nói thế làm người phía dưới đều bật cười:

- Nhưng chúng ta lại mỗi ngày chúng ta lại lái 2 chiếc Cadillac từ ĐTH TW ra, chính vì nhìn thấy 2 cái Cadillac này tối mới đưa 2 cái Santana tới ..

Mọi người lại cười lớn, Tô Tân Đông lắc đầu không nói, quyết định này năm ngoái của Trương Khác gây nghi vấn lớn, hiện giờ mọi người không ai hoài nghi tính miễn cưỡng của y nữa.

Trương Khác mỉm cười trông có vẻ rất đắc ý:

- Tình hình thị trường năm sau sẽ phức tạp hơn một chút, chính vì thế chúng ta càng cần đoạt được Tiêu Vương để khống chế cao điểm.

Buổi trưa ăn liên hoan ở công ty, Trương Khác và các nhân viên quản lý cao tầng ăn trong một phòng bao, Trương Khác nói với Lưu Minh Huy:

- Nếu có khả năng, phòng thị trường sẽ lập chi nhánh tiêu thụ và chi nhánh hải ngoại, quản lý chung công tác triển khai phát triển ở hải ngoại và tiêu thụ các địa khu, anh có thể phác thảo phương án cho tôi không?

408. Chương 408: Án Binh Bất Động

- Hà?

Lưu Minh Huy hoài nghi nhìn Trương Khác:

- Cuộc họp vừa mới nói đầu tư quảng cáo chia ra các khu, chẳng phải là giao dự toán quảng cáo cho các khu tự quyết sao?

- Năm sau tăng cường lực độ đầu tư quảng cáo ở địa phương, có điều vẫn do tổng bộ nắm giữ, các khu chỉ hiệp trợ, khoản tiền lớn này chia xuống các khu tự phụ trách sẽ loạn ngay. Phân chia các khu chỉ là để có kế hoạch chính xác thuận tiện hơn.

Trương Khác thấy Lưu Minh Huy có vẻ thất vọng, biết khi họp hẳn hiểu lầm ý mình. Thành lập chi nhánh tiêu thụ thống nhất quản lý công tác tiêu thụ thực tế là hạ cấp các khu tiêu thụ, tất nhiên không thể lại cấp quyền tài chính cho các khu, để bọn họ tự ý tiêu sài được.

Lưu Minh Huy hiện giờ cơ bản toàn quyền phụ trách ba khu tiêu thụ lớn Hoa Nam, Tây Nam, Hoa Trung. Nếu dự toán quảng cáo do các khu nắm giữ, thì hẳn nắm quyền lực lớn nhất của phòng thị trường, nên sự thất vọng của hắn, Trương Khác có thể hiểu được.

Với người ngoài mà nói Tiêu Vương là 5 giây quảng cáo đầu tiên xen giữa Tin tức thời sự và Dự báo thời tiết, nhưng đám Lưu Minh Huy thì biết Tiêu Vương là từ đại diện cho cả một sách lược thao tác thị trường hoàn chỉnh, là sách lược thao tác thị trường giá trị nhất trong nước hiện nay.

Cho nên phải có một phương án tỉ mỉ thiết thực để Tiêu Vương phát huy giá trị lớn hơn chứ không phải là đơn giản đợi tới tháng 11 đến trung tâm Mai Địa Á báo một cái giá là xong.

Liên tục họp hai ngày, trong đó một ngày chuyên môn thảo luận vấn đề Tiêu Vương, tiếp đó là kỳ nghỉ quốc khánh ba ngày, các chủ quản khu đại đa số không phải là người Hải Châu, ngày 30 tháng 9 về nhà nghỉ ngơi.

Cuộc họp kết thúc, người của phòng thị trường đều đã đi, Trương Khác hẹn 5 giờ tới trường đón Đường Thanh, thời gian còn sớm, y liền ngồi ở phòng họp nói chuyện với đám Tô Tân Đông, thấy Lưu Minh Huy cầm thuốc lá muốn ra ngoài, liền nói:

- Định đi đâu hút? Lão Tô, Lão Đinh cũng nghiện thuốc lá mà, cùng hút vài điều đi.

Võ vai Đinh Hòe, Tô Tân Đông, mời bọn họ cùng hút thuốc.

Đinh Hòe định nói gần đây bị vợ ép cai thuốc, nhưng chưa kịp nói đã bị kéo ra ngoài.

Lưu Minh Huy đưa bao thuốc lá tới, Trương Khác lấy một điếu vờ vẹt lục người, tất nhiên y chẳng có bật lửa, đợi Tô Tân Đông tới giúp châm thuốc.

- Bên Cty Cổ phần Hải Châu cũng có ba ngày nghỉ hả?

Trương Khác vừa rít thuốc vừa hỏi:

- À, vâng, hai chúng tôi không biết làm gì đây.

Lưu Minh Huy cười:

- Quen nhau lâu rồi chỉ có điều ấy là không hay.

Bạn gái của Lưu Minh Huy sau khi tốt nghiệp được Lý Minh Học đưa vào Cty Cổ phần Hải Châu công tác, Trương Khác chỉ tiếp xúc với Tiêu Mân vài lần, ấn tượng không sâu, cảm thấy cô ta là phụ nữ có toan tính, năng lực không tệ, hiện làm trợ lý tổng giám đốc.

Tô Tân Đông cười lớn trêu:

- Về điều này cậu phải học lão Đinh, anh ấy và vợ từ nhỏ sống cùng một thôn, lấy lời anh ấy mà nói thì hai bọn họ từ hồi đống khổ đã thích nhau. Lần trước lên phố thấy hai vợ chồng họ tay trong tay tình tứ đi dạo, thiếu chút nữa chưa ê răng, người ta chẳng có chút tự giác gì của vợ chồng lâu năm cả?

- Vậy vợ chồng lâu năm phải ra sao?

Hai người họ thân thiết, nên Đinh Hòe không giận.

- Chồng chạy trước, vợ đuổi đằng sau, hoặc đi sau đẩy, chồng phía trước mặt khó đảm đảm, thế mới phù hợp ...

Trương Khác trả lời giúp, rồi bảo Lưu Minh Huy:

- Ở nhà mãi cũng chán, đi đâu đó nghỉ mát vài ngày, thả lỏng một chút. Mấy ngày này tôi chẳng được rảnh, nếu không bao cả khách sạn bên biển cho nhân viên quản lý đưa gia đình tới đó xả hơi.

Đinh Hòa gật gù:

- Khác thiếu gia nói đấy nhé, tôi nhớ rồi.
- Anh cứ nhớ đi, tôi thì không coi là thật đâu.

Tô Tân Đông cười:

- Trừ khi nghỉ hưu, nếu không tôi chẳng thấy khả năng đó.

Trương Khác vỗ đầu:

- Anh tưởng tôi chơi trò khôn lỏi à? Nếu không thế này, các anh mỗi năm đi nước ngoài một lần, chi phí tính trên đầu tôi, thế được chưa?
- Được đấy.

Tô Tân Đông nói thế song thở dài:

- Tiếc là tôi không đi được, Tiểu Lưu cậu chọn chỗ nào đó hay hay đi chơi xem Khác thiếu gia có thực hiện lời hứa không?

Trương Khác hào phóng nói:

- Tiêu Mân có hộ chiếu không, bảo cô ấy xin nghỉ thêm vài ngày ra nước ngoài chơi. Năm sau sẽ dần triển khai thị trường hải ngoại, tôi muốn anh thiết lập chi nhánh hải ngoại do anh quản lý, khi thời cơ chín muồi, công ty sẽ khai phát thị trường nước ngoài.
- Tiêu Mân có hộ chiếu, nhưng cô ấy tư tưởng nữ quyền nặng lắm, nói chuyện gì cũng phải hai người bàn bạc rồi quyết, tôi không dám tự ý định đoạt..

Lưu Minh Huy cười khổ:

- Mà cô ấy hình như chẳng hứng thú du lịch nước ngoài lắm.
- Thế sao?

Trương Khác khéo môi nhếch lên một chút coi như cười, nhìn mặt trời dần khuất núi, bỗng nhiên có chút thương cảm, im lặng một lúc nói:

- Tôi về thành phố trước đây, mọi người có về luôn không?

Tô Tân Đông lắc đầu:

- Bình thường thì sao cũng được, nhưng sắp nghỉ rồi, tranh thủ bố trí vài việc cho yên tâm. Lão Đinh, ở lại đợi tôi chút nhé.
- Công tác của tôi hôm nay là tới đây họp, xong việc rồi đợi anh một chút cũng được.

Trương Khác đi trước, Lưu Minh Huy còn đứng hút thuốc một lúc.

Tô Tân Đông kéo Đinh Hòa vào văn phòng, đến gốc xa cửa nhất, cho dù không đóng cửa cũng không sợ có người nghe thấy, hạ thấp giọng nói:

- Thời gian này anh đừng để người của phòng thị trường tùy tiện ra vào chỗ của anh.
- Anh nói tới Tào Tân Dương à?

- Khó nói lắm, trong quy hoạch năm năm của công ty, thị trường hải ngoại là trọng tâm của năm sau nữa, lúc này thành lập chi nhánh hải ngoại. Trong lòng anh và tôi đều rõ, thị trường hải ngoại không chỉ là vấn đề tiêu thụ, mà còn lách thuế quan, tiếp hành hợp tác xí nghiệp hải ngoại, xây dựng nhà máy, tầm quan trọng khỏi nói cũng biết. Vừa rồi Khác thiếu gia có ý dùng chi nhánh hải ngoại vỗ về Lưu Minh Huy, nhưng hẳn không động lòng.

- Hả?

Với chuyện nhân sự phức tạp, Đinh Hòa hơi chậm chạp một chút:

- Anh muốn tôi đề phòng hẩn?

- Hi vọng không phải là hẩn.

Tô Tân Đông cũng niệm tình năm xưa, thở dài:

- Chỉ biết hi vọng như thế.

Lúc này điện thoại trong túi hẩn vang lên, là Trương Khác gọi tới:

- Tôi đang ở văn phòng, lão Đinh cũng ở đây.

- Bảo lão Đinh cũng án binh bất động đi.

- Vâng, tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy.

Tô Tân Đông đợi Trương Khác dập máy trước mới đóng máy lại:

- Khác thiếu gia bảo chúng ta án binh bất động, tất cả chỉ còn xem hẩn lựa chọn ra sao thôi.

- Tôi hiểu rồi.

Đinh Hòa xoa đầu:

- Tôi còn tưởng Khác thiếu gia quên mất chuyện siêu cấp VCD rồi chứ, đã quyết định năm sau đưa ra, sao lại không thảo luận? Thì ra Khác thiếu gia không muốn lộ bài tẩy ... Anh biết trước rồi sao còn thảo luận chuyện Tiêu Vương y như thật?

- Cho dù Tiêu Vương bị đẩy giá lên 300 vạn thì chúng ta cũng không nhất định phải bỏ qua.

Tô Tân Đông giải thích:

- Chiếm được Tiêu Vương chắc chắn nâng cao chi phí vận hành của chúng ta, nhưng dưới tình hình thị trường liên tục tăng giá, sẽ khiến chúng ta phải dùng nhiều chip giải mã của TI hơn. Bên ảnh lợi nhuận giảm, nhưng phía Việt Tú HK càng chặn lại nhiều lợi nhuận hơn. Chủ yếu là dù năm sau thị trường có rơi vào hỗn chiến như Khác thiếu gia nói thì chúng ta có siêu cấp VCD đảm bảo được lợi nhuận của chúng ta không bị thị trường cạnh tranh không lành mạnh mà ảnh hưởng. Bỏ vào hai điểm này dù là bỏ 300 vạn ra tranh Tiêu Vương cũng là chuyện đáng nghiêm túc suy tính.

- Nhưng có vẻ Khác thiếu gia hi vọng người khác tranh cái Tiêu Vương này ...

Đinh Hòa hiểu ra rồi.

- Thuận nước đẩy thuyền thôi.

Tô Tân Đông mỉm cười, ân oán Trương Khác với Chính Thái, Cẩm Thành ngày một sâu, dù đổi lại là hẩn, có coi hội cũng sẽ chơi bọn chúng một vỏ.

+++

Trận chiến toàn diện giữa Ái Đạt và Khoa Vương sắp diễn ra rồi, đảm bảo làm cho các bác máu sôi máu....

409. Chương 409: Đi Thăm Trần Phi Dung

Tối Cao Trung đúng lúc học sinh tràn ra khỏi cổng trường, xe bị tắc ở cổng không vào được, Trương Khác đỗ xe bên ngoài, đi vào tìm Đường Thanh.

Lưu Minh Huy khéo léo từ chối thiện chí của y làm tâm tình Trương Khác hôm nay có chút chán nản, dù sao cũng là một trong vài người đi theo y sáng nghiệp, Trương Khác không hề có ý bạc đãi hẩn.

Tối hôm đó nhìn thấy Tào Tân Dương và Tạ Chiêm đứng cùng nhau, Trương Khác sớm nghĩ tới Lưu Minh Huy khả năng có tính toán khác, hôm nay xem ra rõ ràng là hắn đã dao động rồi, chỉ là chưa tới lúc quyết định cuối cùng mà thôi.

Cứ đợi hắn tự quyết đi, nếu hắn ở lại thì tốt rồi, cũng không cần truy cứu nữa, xã hội bây giờ, đây là chuyện quá bình thường.

- Thả hồn đi tận đâu rồi vậy?

- Hả!

Trương Khác giật nảy mình, y đi ngược dòng người hỗn loạn, trong đầu suy nghĩ ngổn ngang, giờ mới chú ý Đường Thanh khoác cặp màu xanh trên một vai, đang chăm chú nhìn y đầy tò mò, trông cực kỳ khả ái:

- Bạn nói xem mình nghĩ tới cái gì, Phó Tuấn mình cũng đuổi đi rồi, chỉ có hai chúng ta lái xe lên tỉnh thôi, hi hi ...

- Biến, không được nghĩ bậy.

Đường Thanh vội bịt mồm y lại:

- Phi Dung giúp chúng ta đặt phòng trong trường rồi, hai phòng đấy, đừng mơ.

Cô nàng ném cặp cho Trương Khác, lo lắng hỏi:

- Liệu 9 giờ có kịp tới tỉnh thành không?

- Chừng giờ đó.

Trương Khác xem đồng hồ, mới 5h5, bốn tiếng có thể tới được tỉnh thành, ĐH Đông Hải hội diễn vào ngày quốc khánh, Trần Phi Dung không về được, Đường Thanh muốn nhân ba ngày nghỉ tới tỉnh thành chơi, Trương Khác tất nhiên bị cô nàng tóm theo.

Trương Khác nhận lấy cặp của Đường Thanh, rất nhẹ, bốp bốp, bên trong tựa hồ có y phục để thay, định mở ra xem, Đường Thanh đưa tay chặn lại, gắt gỏng nói:

- Muốn chết à? Không được xem đồ của con gái.

Trương Khác cười hăng hắc, y phục con gái thì có cái gì mà xem, nhưng y phục mặc lên người, rồi từng món một xuống xem mới hứng, lòng nghĩ bậy, mắt liền lướt lên người Đường Thanh.

Đường Thanh mặc chiếc quần jean màu bạc trắng, chân dài, đang phát triển theo chiều hướng tròn căng của nữ nhân trưởng thành, áo dài tay màu ngà, cổ áo tròn, hai cái bánh bao trông đã khá ngon lành, mái tóc dợn sóng buông tự nhiên thư thả nước đổ, da thịt trắng nõn nà, dung nhan như hoa như ngọc, cặp mắt mê người tự biết nói, thần thái ngây thơ hồn nhiên, kết hợp với đường cong tha thướt, có ai không đổ gục?

- Lại đang nghĩ gì đấy hả?

Đường Thanh vờ giận chun mũi lại, đôi mắt linh động mê hoặc nhìn Trương Khác:

- Có đi mau không, Phi Dung trước 10 giờ nhất định phải về tức xá, chúng ta không đến muộn được.

Trần Phi Dung tuy cũng học ĐH Đông Hải, nhưng không ở cùng trường với nhóm Hứa Duy, mà ở trường mới ở bờ bắc Tân Phố.

Trương Khác mua mấy thứ bánh ở cửa hiệu bánh tây mang lên cho Đường Thanh lót dạ, thời gian gấp gáp, không kịp tìm chỗ ăn tối nữa.

Từ Nhất Trung tới đường cao tốc hơi tắc, có điều toàn bộ hành trình trên đường cao tốc có 260 km, 8 giờ 15 xe đã tới trường mới của ĐH Đông Hải.

Từ kinh tế học và một phần khoa văn, sinh viên mới của ĐH Đông Hải đều học tập ở trường mới hai năm rồi mới quay về trường cũ trong nội thành.

Do bên bờ bắc đất rẻ, nên trường học rất rộng, nơi này công trình kiến trúc ít, nên đèn đường cũng lác đác, chỉ tiếc là cây cối xung quanh chẳng đủ cao cho những đôi tình nhân nấp vào đó tâm tình.

Cho dù là thế vẫn có rất nhiều đôi tình nhân sóng vai tản bộ, hoặc ngồi trên bãi cỏ tâm tình, thi thoảng còn có đôi bạo gan ôm nhau ở chỗ đèn hơi tối một chút. Trương Khác vỗ vô lăng, ra vẻ đàn em:

- Dù sao vẫn là chim non mới nhập trường

Mùa đông năm 97 khi y vào khu trường mới, cây cối vẫn thừa thớt thế này, đèn đường vẫn mờ mờ như thế, nhưng từng đôi từng cặp ngồi trên bãi cỏ miệng dính vào nhau, tay cho vào y phục đối phương sờ mó như chỗ không người.

Rồi sau nữa đèn đường ở đây bị đập vỡ hết, trường cũng chán chường buồn sửa, trên bãi cỏ những loại rác kỳ lạ bắt đầu trở nên phong phú.

- Này cảm khái gì đấy?

Đường Thanh quay người sang, gần như nửa người áp tới.

Trương Khác đưa tay khẽ vuốt ve gò má láng mịn của cô nàng:

- Đợi lát nữa chúng ta cũng đóng giả sinh viên mới lên bãi cỏ thảo luận chuyện học tập nhé?

- Hừ bọn họ đâu có thảo luận học tập chứ!

Đường Thanh vênh mặt nói:

- Người đa đang tâm tình biết không hả?

- Ồ, đúng đúng, nhìn tên tiểu tử kia len lén sờ mông cô gái kia.

Trương Khác chỉ một đôi nam nữ khá táo gan bên đường, còn bấm còi cảnh cáo đôi cặp nam nữ:

- Trông hẩn nghiêm trang thế kia mình còn tưởng họ đang thảo luận học tập.

Đường Thanh nhìn đôi nam nữ đó bị tiếng còi làm giật bắn mình, cười ngật ngoẻo đấm Trương Khác:

- Người ta đang vui vẻ, bạn làm trò gì thế?

Nói tới đó thấy ở cổng trước Trần Phi Dung mặc quần jean, áo phông hồng, đứng tựa vào một chiếc đèn đường, hưng phấn đứng dậy:

- Phi Dung, mình ở đây.

Đầu cụng vào trần xe, á một tiếng ngồi xuống xuýt xoa kêu đau.

Trương Khác nhìn thấy Trần Phi Dung từ trước rồi, gần cổng trường có một chỗ được đèn thủy ngân cao áp chiếu sáng như ban ngày, còn tưởng qua gần một tháng quân huấn da cô bị chiếu đen nhem rồi, nhưng dưới ánh đèn, mặc dù không trắng như tuyết nữa, nhưng phủ lên lớp màu như mật, ánh lên sức sống khỏe khoắn. Cô khoanh tay đứng đó, đôi mắt vẫn lạnh đạm, như con thú nhỏ kiêu ngạo, làm chùn bước các chàng trai muốn tiếp cận.

Nhưng khi nhìn thấy bọn họ sau kính, tích tắc nụ cười hiện ra trên môi, làm tim Trương Khác run nhẹ, thầm nghĩ cô ấy không cười thì hơn, nếu không trái tim non nớt đám sinh viên năm đầu sao chịu nổi.

Trương Khác đỗ xe bên cạnh Trần Phi Dung, hai cô gái cùng chui vào vào ghế sau.

- Đợi bọn mình lâu rồi phải không?

Trương Khác nhìn qua gương chiếu hậu thấy Trần Phi Dung và Đường Thanh ôm choàng lấy nhau, thật là hâm mộ.

- Nhận được điện thoại của bạn vừa vặn định ra cổng trường hít thở không khí.

Trần Phi Dung giọng trong trẻo:

- Mình còn tưởng hai bạn phải rất muộn mới tới nơi được, lần trước mình đi xe mất bảy tiếng.

- Đó là do bạn không đi đường cao tốc, bọn mình đi có hơn ba tiếng thôi.

Trần Phi Dung đi xe khách đường dài, xe vì bắt khách nên đi vòng qua Tân Thái, đường đã xa, đi lại chậm, còn không bằng đi tàu thủy.

Trương Khác không đi chiếc xe biển quân đội, nên một số đặc quyền không được hưởng thụ, để lại phòng bảo vệ trình chứng minh thư, đổi giấy ra vào, sau đó được Trần Phi Dung “chỉ dẫn” lái xe tới bãi đỗ trước nhà khách.

Tất cả công trình của trường học đều mới xây, mỗi nhà khách là cải tạo từ văn phòng cũ, quy mô không lớn, giá lại chẳng rẻ, song được cái sạch sẽ.

- Đi ăn nhé?

Trần Phi Dung giúp Đường Thanh lấy y phục trong cặp ra, treo từng cái lên mắc.

Trương Khác ngồi trên giường liếc nhìn, còn tưởng Đường Thanh lên tỉnh thành sẽ tùy tiện một chút, không ngờ cô nàng chuẩn bị rất tinh tế.

- Đi cùng với bạn liệu có đột nhiên bị một cục đá ném vào đầu không?

Trương Khác cười hỏi, từ bãi đỗ xe đi ra gặp mấy anh chàng gườm gườm nhìn y rồi.

- Làm gì có, khoa ngoại ngữ của mình có rất nhiều con gái, mình chẳng đáng nói, nhưng bạn vẫn phải cẩn thận nhé, lát nữa mà nhìn lung tung là có khi bị Đường Thanh lấy đá đập vào đầu đấy. Chỗ bọn mình đi ăn cơm, có rất nhiều cô gái xinh đẹp của khoa ngoại ngữ, khoa pháp luật thích tới.

Gặp hai người họ Trần Phi Dung có vẻ rất vui, nói nhiều thêm một chút.

Trương Khác bĩu môi, các cô gái xinh đẹp ba khóa trước ba khóa sau ở ĐH Đông Hải y đều nắm rõ, mỹ nữ cấp Thịnh Hạ, Vệ Lan có một ít, chứ còn hạ hạ nước họa dân như Giang Đại Nhi, Trần Phi Dung chẳng có được mấy.

Bên phải ký túc xá có một dãy nhà, đó là khu phục vụ sinh hoạt của trường, có bưu điện, quầy tạp hóa, ngân hàng, còn có quán cà phê và quán ăn ...

Trương Khác mặc dù vừa vào ĐH Đông Hải là ở khu trường cũ nhưng khá quen thuộc nơi này, khi y lập CLB cờ vây, bạn học ở trường mới là dễ lừa tiền nhất, dù sao nơi này chỗ giải trí ít, nên bị y tới vét nhẵn túi.

Nhà ăn học sinh lúc này không mở cửa, trong quán cà phê có khu nhỏ phục vụ đồ tây.

Nơi này chỉ có cà phê hòa tan thôi, giá lại cao, nhưng thức ăn không tệ, có điều các đôi tình nhân sinh viên mấy người có tiền vào đây? Trong trí nhớ của Trương Khác, đến khi y nhập học, quán cà phê kinh doanh thất bại chuyển thành quán giải khát.

- Trần Phi Dung!

Trương Khác đang muốn theo hai cô gái vào quán cà phê thì nghe thấy có chàng trai ở đằng sau gọi, Trần Phi Dung lơ đi như không nghe thấy, khoác tay Đường Thanh tiếp tục đi vào bên trong.

Trương Khác tò mò quay đầu lại, thấy một chàng trai khuôn mặt gầy gò nhưng khá tuấn lãng đang đi tới bên này, đằng sau hắn còn hai người nữa, chắc là đi qua đây nhìn thấy Trần Phi Dung.

Trương Khác đứng lại không đi nữa, Trần Phi Dung hơi cau mày, đành quay đầu lại, nói:

- Hồ Kim Tinh, bạn tìm tôi có việc gì?

- À, có chuyện muốn trao đổi với bạn, gọi điện tới túc xá của bạn không tìm thấy.

Hồ Kim Tinh trả lời Trần Phi Dung, nhưng mắt lại nhìn Trương Khác không che giấu sự thù địch:

- Sau hội diễn, tôi nghĩ khoa chúng ta có thể tổ chức một hoạt động trong hai ngày nghỉ, để mọi người màu chóng làm quen với nhau, tôi đã trao đổi với thầy Vương, thầy ấy bảo tôi đi tìm bạn cùng suy tính, bạn thấy tổ chức vũ hội được không?

Trương Khác rút tay vào túi, miệng nhếch lên, y còn nhớ một chút tên Hồ Kim Tinh này, ở trong hội sinh viên, hình như gia cảnh không tệ.

Clb Cờ vây Trương Khác tổ chức không được hội sinh viên thừa nhận, bình thường có chút bất hòa với hội sinh viên, nhưng bây giờ tất nhiên y chẳng để vẻ khiêu khích của Hồ Kim Tinh vào trong lòng, nghe y nói có vẻ, Trần Phi Dung cũng là cán bộ hội sinh viên.

Trường mới toàn là tân sinh viên, cán bộ sinh viên cùng ban cán bộ của hội sinh viên đều được giáo viên chỉ định, có thể do học tập tốt hoặc cũng do điều kiện gia đình ưu việt, tặng quà cho lãnh đạo khoa, đương nhiên đơn thuần có thể do nhìn vừa mắt.

Vừa vào trường đã được vào hội sinh viên, chắc chắn có thể lười biếng trong quân huấn, khi người khác đang phơi nắng tập đi đều, có thể lấy cớ nấp vào phòng hoạt động đánh bài, nếu trong hội sinh viên có vài cô gái xinh đẹp, thì càng tiêu dao vô cùng, thành tích quân huấn lại còn cao hơn người khác.

Nếu tới trường đại học chỉ muốn tán gái, vào hội sinh viên sẽ rất thuận tiện, nếu không thấy cô gái xinh đẹp ở lớp khác không có cơ mà bắt chuyện, tên Hồ Kim Tinh này có vẻ rất biết lợi dụng ưu thế tổ chức.

Trương Khác vừa vào ĐH Đông Hải cũng lẫn lộn ở hội sinh viên hai tháng, tới khi khiến một cô bé say rượu cũng trong hội sinh viên vừa khóc vừa làm ầm ĩ trước mặt mọi người, y không còn mặt mũi nào ở lại nữa, đành tổ chức clb cờ vây chơi, giờ nhớ lại vẫn mang vết thương lòng, có điều là vết thương lòng của người khác.

- Trong khoa muốn tổ chức hoạt động à?

Trần Phi Dung đưa ngón tay mịn như bạch ngọc chống lên cằm, môi hồng mím lại, nghĩ một lúc rồi nói, ngữ khí vẫn lãnh đạm:

- Bạn học của tôi tới thăm, tôi xin nghỉ phép.

- Họ là bạn học của bạn à?

Hồ Kim Tinh mắt nhìn sang Đường Thanh, thiếu chút nữa mắt rớt ra ngoài trông, càng khó chịu với Trương Khác, nhưng ra vẻ phóng khoáng:

- Nếu bạn học của bạn đã tới đây chơi, vậy cùng tham gia vào hoạt động của khoa càng tốt, ai bảo khoa ngoại ngữ âm thịnh dương suy, tôi còn đang định tới khoa khác mượn người đấy.

Trương Khác cũng hay kéo Đỗ Phi trà trộn vào vũ hội của khoa ngoại ngữ, có thể làm quen rất nhiều cô gái xinh đẹp, hiện giờ tuy chưa vào ĐH Đông Hải, ôn lại kỷ niệm cũ trước cũng không phải là chuyện xấu, cợt nhả nói với Trần Phi Dung:

- Ôm ấp nhau khiêu vũ cũng không tệ đâu, để mình kéo thêm vài người bạn từ trường xây dựng tới.

- Các bạn học trường xây dựng sao?

Hồ Kim Tinh thật không ngờ cô gái kiêu diễm tú lệ như Đường Thanh lại là học sinh trường chuyên sản xinh ra lưu manh rác rưởi, hẳn rất khinh bỉ các cô gái xinh đẹp mà não rỗng, nhướng mày lên, nghĩ tới cảnh vũ hội bị mấy tên lưu manh trà trộn vào đụng chạm chân tay, còn chẳng náo loạn lên sao.

Thấy tướng mạo Trương Khác tuy không tệ, thầm nghĩ Trần Phi Dung chưa chắc nhìn trúng loại người này, Hồ Kim Tinh bắt đầu hối hận vì mời họ rồi, chỉ là không tiện nuốt lời ngay, chỉ nói:

- Ngày mai trước hội diễn, mọi người sẽ họp bàn chuyện vũ hội.

Rồi không ở lại nữa, kéo hai bên bạn học đi, Hồ Kim Tinh vội vọt không quay đầu lại, lúc bỏ đi người hơi cứng, hai tên bạn vừa đi vừa quay đầu lại, không khác gì Trương Khác lúc nhìn thấy mỹ nữ, nên y thấy hai tên tiểu tử này thân thiết hơn.

- Sao bạn nói chúng ta ở trường xây dựng?

Đường Thanh nghi hoặc hỏi:

- Trường xây dựng chuyên sản sinh lưu manh, nói ra cho hấn khinh bỉ. Nếu nói là ĐH Bắc Kinh, tên nhóc đó nhất định dính lấy không chịu đi.

Trương Khác bĩu môi:

- Mình cũng không muốn bị người ta cầm đá ném vỡ đầu, bỏ ra hai ngày chơi đâu phải dễ.

Trần Dung nghe Trương Khác nói thế thì bật cười.

- Bạn đúng là gian manh.

Đường Thanh cười hi hi, ôm vai Trần Phi Dung nói:

- Cậu ta trông cũng đẹp trai đấy chứ, có điều mắt trông quai quái, có phải là muốn cóc ghẻ ăn thịt thiên nga không?

- Thịt thiên nga luôn bị cóc ghẻ ăn thôi.

Trương Khác cười, đặt tay lên vai Đường Thanh:

- Đó là vận mệnh các mỹ nữ chạy không thoát.

- Chủ tịch hội sinh viên khoa ngoại ngữ.

Đội Hồ Kim Tinh đi xa, khuôn mặt Trần Phi Dung khôi phục nụ cười rạng rỡ:

- Hình như trong nhà có người thân làm quan, giáo viên trong khoa cũng lấy lòng hấn.

Ngữ khí có chút khinh bỉ, mang loại khổ não vì bị làm phiền.

Trương Khác gặp ngữ khí này của Trần Phi Dung nhiều rồi, trước kia cố dùng để nói với y chứ còn ai, vào được ĐH Đông Hải không phải ai ai cũng là học sinh giỏi, có vài người dựa vào quyền thế đi cửa sau rất bình thường.

Cái thái độ này của Hồ Kim Tinh nếu được Trần Phi Dung nhìn trúng thì trước kia Triệu Ti Minh ăn đòn oan ả? Hai năm qua mình bị nhiều ánh mắt lạnh nhạt như thế cũng oan nốt à?

- Bạn cũng trong hội sinh viên sao?

Đường Thanh và Trần Phi Dung khoác tay nhau đi vào quán cà phê, miệng hỏi không ngừng, cô nàng tràn ngập khao khát cuộc sống sinh viên:

- Hội sinh viên có hay hơn hội học sinh không?

- Bị kéo đi làm trắng đình thôi.

Trần Phi Dung cười bắt đầu kể:

- Lúc đầu nghĩ vào đó có thể tránh phơi nắng bên ngoài, không ngờ còn ngán hơn cả chuyện phải phơi nắng, thời học sinh vẫn vui hơn.

Bị người khác bám lấy tất nhiên là không vui gì, nhưng nếu muốn kiếm cớ bám lấy người khác thì đúng là rất vui.

Trương Khác không cắt ngang hai cô gái trò chuyện, đứng ở cửa quán sát quán cà phê, ánh sáng bên trong hơi tối, nhưng chưa tối tới mức có thể cho người ta muốn làm gì thì làm, đều là bàn bốn người ngồi, chỉ có hai ba đôi nam nữ ở bên trong.

Trương Khác cầm thực đơn lên, vừa nghiên cứu vừa hỏi ý kiến Đường Thanh, Trần Phi Dung không đối lăm, chỉ gọi một cốc cà phê.

Đường Thanh ngồi đối diện với Trần Phi Dung, luôn mồm hỏi cuộc sống thời đại học, gần một tháng gần như nhốt trong trường quân huấn, cuộc sống đại học chưa thấy đâu, nhưng lại kéo không ít ong bướm tới bám lấy, Đường Thanh rất thích loại chuyện này, hai cô gái vừa thì thầm vừa người khúc khích.

- Mình cứ thắc mắc sao điện thoại của bạn khó gọi thế, mỗi ngày mấy chục bức thư tình, chỉ nghĩ đã thấy đau đầu. Con trai sao ai cũng vô lại thế nhỉ, mình chỉ nghĩ mỗi Trương Khác mới như vậy.

Trương Khác gõ gõ tay lên bàn, nhắc Đường đại tiểu thư chú ý ngôn từ.

Đường Thanh chỉ lườm y một cái, không thêm để ý:

- Vậy bạn đau đầu lắm hả? Bao nhiêu người quần lầy như thế, chẳng làm được việc gì cả.
- Biết phải làm sao, bình thường mình trốn ở phòng bên cạnh.

Trần Phi Dung rất nhớ cuộc sống đơn thuần bình lặng hai năm qua, mặt dù thi thoảng có gặp những ánh mắt khác thường, nhưng không ai quấy rầy, có thể làm việc mình muốn, cảm giác không tệ, nhìn Trương Khác đang cúi đầu xem thực đơn, đột nhiên nhận ra y mang lại cho người ta cảm giác thật ảm áp.

+++++

Xong, đi xem bóng thôi, ManU của mình đá rồi....

410. Chương 410: Khi Người Ta Già

- Hay là mình cho bạn mượn Trương Khác để đuổi đám không biết tự lượng sức đi.

Đường Thanh ngoẹo đầu nói:

- Bạn ấy giỏi nhất chiều này.
- Hả?

Thấy Đường Thanh kéo mình vào, Trương Khác kiên quyết lắc đầu:

- Mình không làm chuyện bị người ta ném đá này đâu.
- Vì sao không làm.

Đường Thanh trừng mắt lên:

- Chỉ đuổi bọn cóc vô lại đi thôi mà, trước kia bạn chả đuổi Triệu Ti Minh đó thôi.
- Hai chuyện này khác nhau, mình vốn ngứa mắt với Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh.

Trương Khác cau mày nói:

- Sinh viên ĐH Đông Hải ai nấy phong lưu tiêu sái, anh tuấn ngời ngời, đa tài đa nghệ hơn mình, mình có tư cách gì ngứa mắt với người ta.

Trong ĐH Đông Hải, sinh viên có ý quyền thế bắt nạt người khác không ít, nhưng rất ít người dám làm càn trong trường, dù sao ĐH Đông Hải là một trong số trung tâm học thuật trong nước, tùy tiện tóm một giáo sư cũng là nhân vật ghê gớm, đám sinh viên lại toàn ỉnh là tinh anh quốc gia, có chút động tĩnh gì là du hành thị uy, đâu có giống mấy trường hạng ba hoặc trường trung học địa phương.

Trần Phi Dung ở đây nhiều lắm là gặp chút phiền toái chứ không có gì to tát, quan trọng nhất là Trương Khác muốn một năm sau vào đây hưởng thụ cuộc sống đại học, sao rước chuyện này lên người được?

Như Giang Đại Nhi sau khi thành danh, mỗi lần tới chơi y không dám đi cùng cô, sợ người ta nhớ mặt, thấy Trần Phi Dung mặt mày có chút phiền muộn, nói:

- Nếu bạn thấy phiền toái thì chọn lấy một anh chàng nào đó đi, chỉ cần danh hoa có chủ rồi, nếu kẻ nào bám lấy bạn, thả chủ của bạn ra cắn kẻ đó.

Trần Phi Dung hé miệng cười:

- Chỉ thấy hơi phiền thôi, mình đâu còn là cô bé thời cao trung nữa, có điều bạn định tới vũ hội của khoa mình thật à?
- Còn hai ngày không biết làm gì mà, đi cũng được, chuyện vũ hội người đó chỉ kiến nghị thôi mà, sẽ tổ chức thật sao?
- Có lẽ.

Trần Phi Dung nhú mày, tựa hồ không thích nhắc tới Hồ Kim Tinh:

- Kể đó làm việc rất bá đạo, lại thích phô bày, giáo viên trong khoa còn lấy lòng hẳn.

Trương Khác trầm nghĩ: Cô bé Trần Phi Dung này rất thông minh, tên tiểu tử Hồ Kim Tinh bày ra trò gì, trong mắt cô ấy cũng như khi diễn trò thôi, làm càng nhiều càng bị ghét.

Ngồi trong quán cà phê một lúc rồi tới sân trường tản bộ, trên trời không có trăng sao, nhưng đèn đường sáng, nhìn trời mập mờ mây mù, tựa hồ sắp mưa rồi, tỉnh thành nhập thu, đêm thường có cơn mưa bất ngờ.

Vì quân huấn đại đa số nam sinh trong trường đều mặc quân phục màu xanh lục, cắt tóc ngắn, chỉ có các cô gái thích đẹp, cho dù chỉ có chút thời gian tự do cũng không ngại phiền phức đi thay đồ thường ngày ngay lập tức.

Trương Khác để tóc dài che kín tai, mặc áo đất tiền, đi trong sân trường khá bắt mắt, khiến người đi qua ngoái lại nhìn liên tục, đương nhiên y tự sướng nghĩ thế thôi, quan trọng là do hai cô gái xinh đẹp đi bên cạnh y.

Trần Phi Dung nhàn nhã dạo bước, cô rất vui vì Đường Thanh tới thăm, có thể do quá xuất sắc, khiến nam sinh bám lấy, làm bạn học trong tức xá bài xích, dù cô rất kiên cường, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy cô đơn.

- Tô Nhất Đình ngày mai cũng tới Tân Phổ chơi đấy.

Trần Phi Dung đá một viên đá nhỏ giữa đường, nhìn Đường Thanh một tay ôm cánh tay mình, một tay nắm ống tay áo Trương Khác lắc lư, mỉm cười nói.

- Thế à?

Đường Thanh mừng rỡ:

- Bọn họ không phải hội diễn sao?

- Không, chỉ có mấy trường ở bên Tân Phổ là tổ chức hội diễn thôi.

- Vậy thì hay quá, mai bạn không rảnh chơi với mình, Trương Khác thực ra rất buồn chán, mình đang không biết làm gì đây.

- Mình buồn chán à?

Trương Khác buồn bực nhìn Đường Thanh:

- Mà Tô Nhất Đình à ai?

- Là bạn cùng bàn của Phi Dung, bạn biết cơ mà.

- Ồ!

Trương Khác nhớ ra cô gái rằng hơi chìa ra ngoài phải đeo niềng, trước kia trêu ghẹo Trần Phi Dung bị cô ta giáo huấn cho, cũng bị cô ta lườm nguýt nhiều lần, tên thì không nhớ, y chìa rằng ra:

- Là cô ấy à?

- Rằng bạn ấy chỉnh lại rồi, hiện giờ xinh lắm đấy.

Đường Thanh cười khanh khách, đưa tay muốn bẻ rằng Trương Khác:

- Trước kia bạn ấy cũng không tới nổi như thế, bạn quá đáng.

Trương Khác nghĩ cô gái đó nếu chỉnh lại rằng, tuy không phải là đại mỹ nhân, nhưng cũng rất thanh tú, tính tình lại hoạt bát làm người ta rất thích, thì ra thi vào ĐH sư phạm rồi, các cô gái nơi đó cũng rất đáng hoài niệm.

Trường mới chỉ xong công trình kỳ đầu, xung quanh trống không, chẳng có mấy chỗ để ngắm, ba người lại hăng hái vui vẻ đi khắp một vòng, tới tận giờ ký túc xá quy định tắt đèn mới đưa Trần Phi Dung về trước.

Khả năng đều là do tân sinh viên, ngoài ký túc xá nữ chỉ có ba bốn đôi triền miên mà thôi, hơn nữa chỉ nắm tay lưu luyến, không có cảnh nóng bỏng hôn hít nhau cách hàng rào.

Trương Khác đứng ở ngoài đường nhìn Trần Phi Dung đi vào, Đường Thanh hiểu kỳ hỏi:

- Sao không đi vào thêm một chút, có nhiều cô gái xinh lắm đấy.

Trương Khác mỉm cười:

- Muốn nhìn mỹ nữ thì nhìn bạn là đủ rồi.

Y nhìn thấy một cô gái khoa văn mà mình từng bội bạc đang nắm tay một chàng trai nói chuyện trước cổng ký túc xá, mặc dù cô gái đó hiện giờ không quen y, còn y bây giờ cũng không có tâm tình tán tỉnh cô, chỉ là nhìn thấy rồi trong lòng có chút thiếu tự nhiên.

Đường Thanh rất hài lòng với câu trả lời của Trương Khác, đắc ý hếch cái mũi nhỏ lên, vẫy tay với Trần Phi Dung đang quay đầu nhìn lại bên này, kéo tay áo Trương Khác về nhà khách.

Đã qua giờ kỳ túc xá tắt đèn, trên đường không còn ai nữa, Đường Thanh chuyển sang khoác cánh tay Trương Khác, mặc dù Trương Khác có hiềm nghi cố ý đụng chạm vào ngực mình, cô vẫn ôm tay Trương Khác thật chặt:

- Mình rất muốn học cùng trường với bạn, chỉ nghĩ tới mỗi ngày được bạn đưa về túc xá đã hạnh phúc lắm rồi.

- Vậy bạn mình cùng thi vào đây là được rồi.

Đường Thanh khổ não lắc đầu:

- Mình đã đồng ý với mẹ thi vào trường nước ngoài, mẹ mình nhớ kỹ lắm, cho dù đến khi mình 80 tuổi, mẹ mình sẽ lấy ra căn nhà, mình không dám làm trái ý mẹ.

Thấy Trương Khác hết ngoạo đầu sang trái lại ngoạo sang phải, gãi gãi gáy, hỏi:

- Nghĩ gì thế?

- Tưởng tượng không ra, bạn 80 tuổi mẹ bạn hơn 100 tuổi, hai bà già ngồi căn nhà?

Trương Khác lắc đầu làm bộ thờ dãi:

- Không cho nghĩ.

Đường Thanh giữ lấy đầu Trương Khác lắc mạnh, cứ như muốn đuổi đi hình ảnh tuổi già của mình trong đầu Trương Khác:

- Không được tưởng tượng, vĩnh viễn không được tưởng tượng.

Mỹ nhân luôn sợ già, Trương Khác dịu dàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Đường Thanh:

- Mình đọc bài thơ của Diệp Chi cho bạn nghe nhé.

- Ừ.

Đường Thanh dựa vào vai Trương Khác.

Trương Khác nhìn trời, tầng mây rất dày, ánh đèn đường, nhẹ giọng đọc:

Khi em già tóc bạc trắng.

Chân đi chậm chạp

Anh sẵn lòng dìu em

Quay đầu nhìn lá phong đỏ rụng

Khi em mệt khi em buồn

Hoặc khi em bị bệnh tật bám lấy

Anh nguyện nghe em cần nhần

Bầu bạn với em ở trước giường ..

Đường Thanh nghe tới mê say, nhìn khuôn mặt chan chứa tình cảm chân thành Trương Khác dưới ánh đèn, nước mưa nhỏ vào cổ cũng không có cảm giác, như có dòng suối đầy mật ngọt chảy trong lòng, Trương Khác đọc xong một lúc rồi, mới tỉnh lại, nũng nịu nói:

- Mình còn muốn nghe dịch văn của Phi Bạch, còn một yêu cầu nữa, bài này chỉ được đọc ình nghe thôi đấy.
- Hoàn toàn không vấn đề.

Trương Khác ôn nhu nhìn Đường Thanh:

- Khi bạn già rồi, mái tóc bạc phơ, ngồi ngủ gật bên bếp lò, bạn hãy nhớ bài thơ này ...

Còn chưa đọc xong mưa đã lớn lên, nước mưa rơi lộp bộp trên đường xi mang, Trương Khác cởi áo jacket ra, quàng tay qua cổ Đường Thanh, chòm lấy đầu hai người, vừa chạy về nhà khách, vừa đọc lớn ...

- Từ từ ngấm ra, nhớ lại đôi mắt em năm xưa, bóng dáng yêu kiều tha thướt ...

Có học sinh trốn mưa chạy qua lầm bầm:

- Một đôi thần kinh, mưa to thế này còn có tâm tư đọc thơ.

Trương Khác quay đầu lại hét lớn:

- Bọn tôi bị thần kinh đấy ...

Làm người đó hoảng sợ chạy ù đi.

- Bạn mới là đồ thần kinh, mình không đi với người thần kinh ...

Đường Thanh cười khanh khách, chạy ra cơn mưa, hai tay vui sướng múa lên, hướng về phía nhà khách.

411. Chương 411: Loạn Thạch Bên Sông

Nhà khách hôm nay đã đầy khách rồi, có cha mẹ tới trường thăm con, có bạn bè trường khác tới thăm bạn như bọn họ. Có điều hai người bọn họ tới thăm Trần Phi Dung, quan hệ đơn thuần hơn nhiều.

Chạy vào mái hiên, Đường Thanh tâm tình vẫn rất ngọt ngào hưng phấn, đưa tay hứng nước mưa trên mái nhỏ xuống, bên trong rất nhiều người tránh mưa, toàn là tổ hợp nam nữ, cơn mưa đột nhiên làm rất nhiều người có được cố không về tức xá.

Trương Khác đưa mắt nhìn quanh, người bị kẹt mưa trong nhà khách chẳng ai buồn, đôi mắt còn có vẻ mừng thầm, khe thở dài, đêm nay trên đời mất đi rất nhiều xử nam xử nữ.

Một tia chớp như con rắn bạc chui ra khỏi tầng mây, còn chưa đợi tiếng sấm nổ vang lên, Đường Thanh đã chui vào lòng Trương Khác, rất nhiều cô gái đứng trong hành lang cũng nhào vào lòng bạn trai.

Trương Khác cười híp mắt, không phải tìm cái cố gì nữa, đêm nay Đường Thanh chắc chắn không dám ngủ một mình.

Trông Trương Khác không hề giống tân sinh viên, quá nửa cho rằng Đường Thanh là sinh viên ở đây, nhìn mỹ nhân nép vào lòng y đi cùng vào một gian phòng, rất nhiều người vừa hâm mộ vừa ghen tỵ :” Ôi mỹ nhân cấp bậc này mà lại cho súc sinh ngoài trường hưởng lợi.”

Trương Khác cài then cửa vào, lấy khăn lông đưa cho Đường Thanh lau khô tóc, treo y phục bị ướt lên giá, bảo Đường Thanh đi tắm trước.

Đường Thanh lần này chuẩn bị rất đầy đủ, tắm xong đi ra còn mặc chiếc ngủ trắng tinh mỏng hết sức, chắc cô nàng được một chuyến sổ lồng nên mới buông thả như thế, Trương Khác thì khát khao cô chỉ mặc mỗi quần áo lót, để được ngắm ngọc thể hương diễm mê người, có điều cô nàng vừa tắm nước nóng xong, hàng

mi ướt mềm, đôi mắt ươn ướt, gò má hồng hào, cánh môi đỏ mọng, trên người tỏa một hương thơm thanh đậm, mê đắm không sao tả siết.

Trương Khác tấm qua loa rồi ra, thấy Đường Thanh đang cầm ly thủy tinh nhìn màn mưa bên ngoài, thì thoáng có tia chớp xẹt qua bầu trời.

- Ngày mai mưa không tạnh, không biết hội diễn có bỏ không?

Đường Thanh quay đầu lại, thấy Trương Khác chỉ mặc mỗi chiếc quần sịp, mặt đỏ lên, vội chuyển ánh mắt đi.

- Mưa to thế này sẽ không lâu đâu.

Trong phòng không có điều hòa, chỉ mặc quần sịp có hơi lạnh, Trương Khác ngồi sau lưng Đường Thanh, ôm cơ thể cô vào lòng lấy hơi ấm.

- Mình cũng đi Hong Kong học được không?

Đường Thanh đặt cốc nước xuống, quay mình lại, lòng bàn tay đặt lên ngực Trương Khác, có chút do dự hỏi:

Trương Khác biết cô nói “cũng”, không phải chỉ chuyện Thịnh Hạ cũng học ở Hong Kong, mà là nói tới Hứa Tư, chủ đề này trước kia Đường Thanh cũng đã tùy ý nói qua, nhưng lần này rất chính thức, hai tay ôm lấy gò má trơn như mỡ đông, nhìn sâu vào đôi mắt trong sáng như vàng trắng trên cao, vẻ đẹp thanh lệ đó làm y rung động sâu sắc, biết cô không muốn trái ý mẹ, lại sợ ra nước ngoài quá cô đơn:

- Mình nghĩ từ năm sau trở đi, cơ hội mình tới Hong Kong rất nhiều, vừa khéo có thể thăm bạn.

- Thật không?

Đường Thanh không tin lắm.

- Mình có mấy cái gan mà dám lừa bạn?

Trương Khác hôn nhẹ lên cái mũi nhỏ nhắn của cô nàng:

- So với lo chuyện khác, chẳng bằng lo trường học không nhận đơn của bạn...

Tuy nói Hong Kong năm sau trở về nhưng ĐH Hong Kong chiêu sinh cả học sinh nội địa là chuyện sau này, năm 96 nộp đơn vào đó có hơi khó, nhưng không phải không thể.

Đường Thanh quay đầu lại, đem mái tóc kê vào cổ Trương Khác, lòng thầm nghĩ, cô gái kia là người thế nào? Thi thoảng cô cũng thăm dò Trần Phi Dung, nhưng cảm giác rất mơ hồ.

Nhớ lại mùa hè năm 94 mình thật vô dụng, chỉ biết trốn vào phòng khóc, nếu không có Trương Khác cuộc sống của mình sẽ biến thành tồi tệ thế nào, giữa đầu lên thấy Trương Khác đang ngắm mưa ngoài trời, lại nghĩ: “Tới Hong Kong liệu có chạm trán cô ta không?” Cô hơi sợ, lại hơi chút mong đợi, vì nam nhân đằng sau, cô muốn biết mọi thứ về y, dù phải đối diện với thứ mình sợ hãi.

Ôm nhau trong chăn thù thủ tâm tình, nghe tiếng mưa, thì thoáng có ánh chớp chói lòa qua ổ cửa, những nỉ non, tiếng trêu ghẹo, hờn dỗi, mắng yêu thì thoảng vẫn vang lên; mưa tan, chớp ngừng, bên ngoài có ánh mặt trời hửng lên, hai người mới chìm vào giấc ngủ, bốn chân tay cuốn chặt lấy nhau.

“Cộc cộc cộc” Trần Phi Dung ở ngoài gõ cửa:

- Đường Thanh, phải dậy rồi.

“Á” Đường Thanh cuống cuống ngồi dậy:

- Hết rồi, thanh danh cả đời của bản cô nương thế là bị hủy rồi, Phi Dung nhất định sẽ cười mình ... Bảo bạn về phòng mà ngủ bạn không nghe, bạn xem đó ..

- Thanh danh cả đời của mình mới bị hủy ấy.

Trương Khác mặt rất vô tội, nhìn nửa bầu vú trắng mịn của Đường Thanh lộ ra dưới chiếc váy ngủ xộc xệch:

- Bạn tưởng rằng ôm con tiểu yêu tinh bạn ngủ mà kìm nổi không làm việc đó dễ lắm à ...

Trương Khác đứng dậy, chỉ thẳng em như muốn phá quần sịp chui ra:

- Bạn hỏi nó xem, nó có khó chịu không?

- Muốn chết à?

Đường Thanh cười khúc khích, muốn đưa tay ra đánh thứ đó, cuối cùng xấu hổ không dám, lấy chăn bọc người Trương Khác lại, dỗ dành:

- Ngoan đi, mặc y phục vào ...

Trong đầu thì đang vất óc tìm một cái cơ bưng tai trộm chuông giải thích lý do Trương Khác ngủ trong phòng mình.

“Cốc cốc cốc...” Bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, nhưng nhẹ hơn, Trần Phi Dung tựa hồ nghe thấy tiếng Trương Khác, ở ngoài cố nhịn cười.

- Hay là bọn mình ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi quay lại?

Bên cạnh Trần Phi Dung còn có cô gái khác nói:

- Là Tô Nhất Đình, trời ơi, mấy giờ rồi?

Đường Thanh thấp giọng nói với Trương Khác, lúc này đã 9 giờ, lại nói lớn ra với bên ngoài:

- Không cần đâu, mình sắp mặc xong y phục rồi.

Đường Thanh có mặc áo ngủ gấp bạn gái cũng chẳng sao, ném y phục lên người Trương Khác, trùm mắt lên uy hiếp:

- Phi Dung mà cười mình thì bạn chết chắc.

- Phi Dung cười bạn thì liên quan gì tới mình.

Trương Khác mặc y phục chỉnh tề vẫn bị Đường Thanh đẩy vào phòng tắm, đại khái cảm thấy Trương Khác ở đây sẽ rất mất mặt, lúc này mới ra mở cửa.

Trần Phi Dung đi vào, tay còn xách đồ ăn sáng, Trương Khác tay cầm bàn chải đánh răng nhìn ra ngoài, Tô Nhất Đình sau khi chỉnh lại răng đứng là xinh đẹp hơn rất nhiều, đủ khiến khối nam sinh tơ tưởng.

Tô Nhất Đình hiển nhiên không ngờ Trương Khác và Đường Thanh lại ở cùng một phòng, mắt hạnh tròn tròn nhìn họ, ánh mắt chần động không tin nổi, cứ như bọn họ làm chuyện gì đại nghịch bất đạo vậy.

Trương Khác đưa cốc lên, nói tỉnh queo:

- Phòng mình bị tắc nước.

Là cán bộ hội sinh viên, Trần Phi Dung được hưởng một vài đặc quyền cô không cần tới thao trường chuẩn bị những bước cuối cùng như sinh viên khác, có thời gian làm và viết vật.

Đường Thanh có đem một vài chuyện thân mật với Trương Khác tiết lộ với Trần Phi Dung rồi, cô mỉm cười, đêm mưa xa nhà, ai chẳng muốn ngủ trong lòng người yêu? Trần Phi Dung đặt đồ ăn sáng lên bàn:

- Có sữa đậu, quẩy, bánh bao, ở đây ba món này là còn ăn được, mình đi họp đây, gửi Tiểu Đình cho các bạn nửa tiếng.

Tô Nhất Đình do dự, tựa hồ cảm thấy ở gần Trương Khác một chút thôi sẽ làm tâm linh thuần khiết bị vẩn bẩn, chỉ là không có cơ hội lựa chọn, Trần Phi Dung bày xong đồ ăn sáng là đi mất rồi.

Trương Khác rửa mặt xong đi ra, nghe Tô Nhất Đình kể với Đường Thanh cô học khoa số học, liền hỏi:

- À, khoa các bạn có phải có một cô gái tên là Hà Huyền?

Tô Nhất Đình tròn mắt:

- Cậu quen mầm họa Hà Huyền của chúng tôi?

- Mầm họa?

Trương Khác vỗ đầu:

- Cô ấy lúc này đã được gọi là mầm họa rồi ...

- Sao lại gọi là lúc này? Sao cậu quen cô ấy, có nghe cô ấy nhắc tới cậu đâu. Đó là hoa khôi trong sổ tân sinh viên trường mình, đều là mầm họa giống Đường Thanh và Trần Phi Dung. Chết thôi, sao tôi khổ thế cơ chứ, bao giờ mới có thể tới chốn không có mỹ nữ đây?

Trương Khác đương nhiên quen Hà Huyền, chỉ là ở một kiếp sống khác, còn do y gọi cô là “mầm họa” đầu tiên, nếu chẳng phải Trần Ninh đột nhiên xuất hiện làm y thay đổi con người, thì Hà Huyền sẽ là đối tượng tiếp theo y ra tay.

Sau khi tốt nghiệp ĐH rất lâu, một lần qua Huệ Sơn gặp Hà Huyền đang làm ở ngân hàng quốc tế, ôn lại chuyện cũ, Hà Huyền từng nói ” năm xưa dù được anh lừa dối tình cảm cũng tốt”, làm Trương Khác hối hận không thôi, khi đó Trương Khác coi Hà Huyền là một trong số ít bạn khác giới có thể chuyện trò, sớm đã bỏ tâm tư lừa người ta lên giường rồi.

Hà Huyền – Họa Nguyên (mầm họa) phát âm giống nhau

Trương Khác không sao trả lời được câu hỏi của Tô Nhất Đình, đáp cho qua:

- Nghe người ta kể...

- Đường Thanh, bạn phải trông chừng kỹ Khác đại thiếu gia nhà bạn đó, cậu ta toàn nghĩ tới cô gái xinh đẹp thôi ...

Tô Nhất Đình cảnh cáo Đường Thanh, rồi quay lại nói:

- Cậu quá phong lưu đấy, phải nói là đại phong lưu, tôi sẽ về nói với Hà Huyền có một kẻ siêu cấp phong lưu nhắm tới cô ấy.

- Siêu cấp đại phong lưu.

Đường Thanh đứng dậy bẹo má Trương Khác:

- Không cho phép nghĩ tới cô gái khác, biết chưa hả?

Rồi nặn mặt y thành đủ hình dạng xấu xí, cười hi hi vào phòng vệ sinh.

Tô Nhất Đình giúp hai bạn họ tiêu diệt bữa sáng xong thì Trần Phi Dung quay lại nói:

- Hôm nay 2 giờ chiều chỉ cần đi một vòng quanh thao trường là xong.

Hội diễn bắt đầu hai giờ bắt đầu, Trương Khác xem đồng hồ, lúc này lái xe tới bờ nam rồi quay lại trước hai giờ thì rất gấp.

- Cái đồng hồ này nhất định đốt rất nhiều tiền phải không?

Tô Nhất Đình tính cách thẳng thắn, liếc nhìn đồng hồ đeo tay lấp lánh của Trương Khác cười nhạo mấy câu, so với Trần Phi Dung dần nhận ra bản tính của Trương Khác thì cô xưa nay luôn coi Trương Khác là tên hoàn khổ tiêu chuẩn, chẳng qua là tên hoàn khổ người ta có thể chịu đựng được thôi.

- Bạn nói cái này à?

Trương Khác cởi chiếc đồng hồ vỏ bạch kim khảm kim cương ra đưa cho Tô Nhất Đình:

- Giá trị của nó là ở công năng, thứ khác là đồ trang trí mà thôi.

Thấy trên cổ tay Tô Nhất Đình là chiếc đồng hồ nam tương xứng với cá tính của cô:

- Đồng hồ của bạn nếu một ngày không lệch quá năm phút thì mình đổi với bạn cũng được.

Mặc dù Trương Khác nói với giọng hơi ra vẻ, có điều thái độ tỏ ý đổi đồng hồ cũng không sao, khiến cô gái tính cách sáng khoái như Tô Nhất Đình thấy có tiếng nói chung, che đồng hồ đi:

- Cái đồng hồ Thượng Hải này ba tôi dùng 20 năm rồi, tôi dùng 20 nữa có khi thành đồ cổ, không để cậu hưởng lợi được ...

Trần Phi Dung nhìn viên kim cương óng ánh, chợt nhớ tới chiếc kẹp tóc cô ném vỡ mùa xuân năm 95, cuối cùng Trương Khác thuận tay ném xuống sông, chuyện qua rất lâu, nghĩ lại thấy thật buồn cười.

Trương Khác thì bỏ qua cũng được, chuyện này làm Trần Phi Dung cảm thấy rất có lỗi với Đường Thanh, dẫu sao là quà Đường Thanh tặng, nghe một câu không vừa ý của người khác mà làm thế thật không nên.

Lại nhớ trước kia Đường Thanh lấy nó ra bày bán hàng, vậy mà chớp mắt đã qua lâu như vậy.

Trương Khác trước đó cũng chẳng thấy chiếc đồng hồ này quá bắt mắt, nghe Tô Nhất Đình nói vậy liền bỏ vào trong tủ.

Trần Phi Dung tới tỉnh thành mới một tháng, lại bị nhốt trong trường tham gia quân huấn, đi đâu chơi thì cô hoàn toàn không có chủ ý.

- Tới bãi loạn thạch đi!

Trương Khác kiến nghị.

Bờ sông Tân Phổ có một bãi đá mà một cọng cỏ cũng không mọc được, diện tích chừng 2 -3 km³, khiến cho khu ven sông rất khó khai phát. Trần Phi Dung cũng đã nghe tới nơi này, thế là bốn người lái xe tới đó.

Bãi loạn thạch đúng là toàn đá là đá, đây vốn là khúc cong của sông, đột nhiên sông lại chạy thẳng, nó liền biến thành bờ sông, đứng ở đây có thể nhìn thấy Sư Tử sơn xanh biếc ở phía đối diện.

Chỉn thể bãi đá là một màu xám, gần sông có đồng đá đen xì xì dính đầy bùn, chẳng đẹp mắt chút nào, nhưng ở giữa có một khoảng đá bạch thạch dùng trong xây dựng, trong đó còn có ánh thạch anh lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Chỉ là không có đường đi tới bãi đá trắng đó, xa xa nhìn lại chỉ là đồng đá mấp mô lộn xộn màu sắc xấu xí, đành chịu chỗ đốt thời gian bên bờ bắc rất ít.

- Bạn quen thuộc chỗ này quá nhỉ?

Trần Phi Dung tới đây cả tháng rồi chưa biết chỗ này rõ như vậy.

Trương Khác chỉ vào dãy biệt thự đối diện:

- Nhà mình ở đó, từ đây có thể nhìn thấy, buổi tối mọi người tới đó ở nhé?

Đó là biệt thự mua tháng 4 khi cha y tới trường đăng học, danh nghĩa là mua cho cha, thực ra Trương Khác thiết lập cứ điểm chuyên môn chuẩn bị năm sau tới ĐH Đông Hải học.

- Oa, đó là Sư Tử Viên, một tòa biệt thự đủ cho người ta phấn đấu cả đời.

Tô Nhất Đình cảm khái:

- Nhà bạn rốt cuộc có bao nhiêu tiền, hiện giờ quan viên chính phủ giàu thế sao? Cho dù giàu cũng phải giấu chứ, không sợ bị tố cáo à?

Cô gái này hỏi quá thẳng, Trương Khác cười:

- Quan viên chính phủ đúng là không ít người giàu, có điều không giấu đi rất dễ bị người ta cáo giác kéo xuống. Mấy lãnh đạo thành phố chúng ta, kể cả nhà Đường Thanh, ở trong biệt thự thực chất là tài sản của thành phố hết. Nhà mình à? Có một đường kiếm tiền khác, không sợ bị tố cáo.

Cha Tô Nhất Bình là một cán bộ của quỹ tín dụng Hải Châu, nên cô biết chính trị Hải Châu hơn người bình thường, người dân đánh giá Đường Học Khiêm cao hơn hẳn hai kỳ thị trường trước, Trương Tri Hành xoay chuyển cục diện thua lỗ, gần phá sản của rất nhiều xí nghiệp, cũng có thanh danh rất cao.

Mẹ Tô Nhất Bình làm trong nhà máy bông, trước khi được Cty Cổ phần Hải Châu cải tạo ở vào tình trạng nửa thất nghiệp, may gia cảnh nhà cô không tệ, chứ các gia đình công nhân khác thì đều lâm vào cảnh khốn

đồn hết, sau khi được Cty cổ phần Hải Châu quản lý, cuộc sống khó khăn của công nhân được cải thiện, cô rất sùng bái Trương Tri Hành.

Một dạo Tô Nhất Đình cho rằng hành vi của Trương Khác là bôi xấu cha mình. Rất nhiều người cô quen đều khen cha y không ngớt miệng, tiếc nuối khi ông điều đi.

Lời Trương Khác làm Tô Nhất Đình thấy mơ hồ, cô biết chuyện này cảm khái một câu thì được, không tiện truy hỏi tới cùng.

Bốn người bọn họ tìm một đồng đá sạch sẽ ngồi xuống tán gẫu, Trương Khác không ngờ Tô Nhất Đình hứng thú với chuyện quan trường, chính trị, nghe cô kể những chuyện không phải là chung chung vô căn cứ, tò mò hỏi:

- Ba mẹ bạn làm gì thế, các cô gái hứng thú với những chuyện này rất ít, bạn nên chuyển sang khoa Chính pháp hoặc khoa Pháp luật mới đúng.
- Ba tôi chỉ là cán bộ nhỏ xí ở quỹ tín dụng, cậu có hứng thú biết không?

Tô Nhất Đình bĩu môi:

- Mẹ tôi là công nhân tập đoàn bông vải, cậu cũng hứng thú muốn biết không?
- Tập đoàn bông vải thì bỏ qua, ba mình không còn là chủ tịch Cty Cổ phần Hải Châu nữa, mang ra cũng chẳng dọa được ai.

Trương Khác nhún vai:

- Mình quen chủ nhiệm quỹ tín dụng, cái ông Triệu Thạch hay viết bài kinh tế đăng báo..

Tô Nhất Đình xì một tiếng kinh bỉ:

- Những bài đó mà do ông ta viết mới là lạ.

Trương Khác biết đoán ra bài viết kinh tế rất ỉn hời kia không phải do Triệu Thạch viết, nhưng tìm mãi không ra tay bút kia, Triệu Thạch ngồi ở cái ghế chủ nhiệm đó tám năm rồi, người dưới không dám nói bừa sợ đắc tội.

Nghe khẩu khí Tô Nhất Đình có vẻ cô biết chút ít về việc này, thăm dò:

- Vậy ai viết thế, không phải ba bạn chứ?
- Nếu là của ba tôi đã chẳng cho Triệu mặt rỡ lấy mất.

Tô Nhất Đình cau mày:

- Đó là do phó chủ nhiệm Lý Nghị Hoa viết thay ông ta đấy, còn tôi á, vốn định học khoa văn, nhưng sau khi thấy ba tôi ngay ở một cái quỹ tín dụng nhỏ xíu mà cũng phải sống âm ỉ như vậy, nên mất luôn hứng thú.

Trương Khác nhớ kỹ cái tên này, chỉ cần tìm được người thì tiếp theo dễ làm thôi.

Nói ra đây là một trong số nhiệm vụ cha Đường Thanh giao cho y, phải lập nên ngân hàng thương nghiệp trên cơ sở quỹ tín dụng, mời người quản lý bên ngoài thì không khó, nhưng phải có trợ lý am hiểu quan hệ rắc rối ở Hải Châu, nếu Lý Nghĩa Hoa thích hợp, đưa hẳn lên không khó gì.

Bất ngờ có tin tức quan trọng từ Tô Nhất Đình, nghe giọng điệu của cô rõ ràng có suy nghĩ về chính trị, chỉ là nơi làm con người ta vận vẹo biến chất nhất, chính là quan trường. Nếu không có nghị lực hơn người, nữ giới khó tồn tại trong môi trường đặc thù này mà không phụ thuộc vào nam nhân.

412. Chương 412: Diễn Tập Quân Huấn

Lúc này từ xa xa có một chiếc xe hơi màu đen đi tới, Trương Khác ngó đầu nhìn xe của mình, vị trí tạm được, con đường ở đây rất hẹp, hai chiếc xe hơi chỉ có thể miễn cưỡng đi qua.

Chiếc xe màu đen tới gần dừng lại, là xe chính phủ, do cơ quan trực thuộc tỉnh cũng dùng biển số HA, nên làm biển xe công vụ thành phố Kiến Nghiệp rất phức tạp, Trương Khác không nhận ra xe của ai.

Tên xe có hai người trung niên mặc đồ tây đi xuống xe, nhìn chiếc Volvo xám bạc, đột nhiên hỏi:

- Cậu là Trương Khác phải không?

Người trung niên bụng phệ liếc mắt qua Trương Khác, ánh mắt trở nên ôn hòa hơn.

- Cái xe của tôi nổi tiếng thế à?

Trương Khác quan sát hai người họ.

- Ha ha ha, Đông Hải chẳng phải là nơi rộng lắm, xe cứng của công tử phó thị trưởng Trương, tôi được nghe người ta nói tới.

Bụng Phệ cười lớn đưa tay ra:

- Tôi là Hoàng Khắc Quần, hân hạnh được gặp cậu.

Trương Khác ngó ra, cha y chỉ là một phó thị trưởng thành phốбет bản, không tới mức làm quan viên Kiến Nghiệp như sấm đánh bên tai như vậy, chắc vụ biểu diễn ở Tân Vu qua bắt mắt rồi, hơn nữa quá nữa là nể mặt Từ Học Bình, xem ra phải đổi xe thôi, cái này bắt mắt quá.

Trương Khác lúc này nhớ ra ông ta là ai, bắt tay hỏi:

- Chú Hoàng tới đây để thị sát à?

- Chỉ thuận đường đi qua thôi, nơi này là chỗ khó găm nhất Tân Phố, làm gì cũng khó...

Hoàng Khắc Quần thân thiết hỏi:

- Sao rảnh rồi tới tận đây chơi.

- Bạn học của cháu năm nay vào ĐH Đông Hải.

Trương Khác giới thiệu Trần Phi Dung:

- Chú Hoàng buổi chiều tới thị sát công tác hội diễn của ĐH Đông Hải phải không?

- Chẳng thể nói là thị sát, có bí thư Đào Tấn, tôi chỉ xếp cuối thôi.

Hoàng Khắc Quần nhìn qua khuôn mặt tuyệt mỹ của Trần Phi Dung, lại nhìn Đường Thanh, thầm nghĩ thiếu niên này thật biết kéo những thứ tốt đẹp về phía mình:

- Nghe nói cậu học năm cuối cao trung cơ mà?

Trương Khác thầm nghĩ người này không biết về mình rõ lắm, chỉ nghe người ta đồn thôi, nhớ kỹ như thế là không tệ, chẳng qua trùng hợp gặp mình, trong mắt ông ta có lẽ mình chẳng qua là thiếu niên có quan hệ với Từ Học Bình mà còn đặc biệt tới chào hỏi, đúng là một nhân vật khéo léo:

- Chỉ là bạn cùng trường thôi ạ, nghỉ học không có gì làm nên cháu tới tỉnh thành chơi.

Hoàng Khắc Quần tựa như hiểu ra điều gì, lại hỏi:

- Nếu đã tới Tân Phố chơi, có cần buổi chiều tôi để chỗ trên đài chủ tịch cho cậu không?

- Không dám làm phiền chú Hoàng, cháu không kiên nhẫn ngồi lâu được.

Trương Khác nghĩ: "Đùa à, ngồi trên đài chủ tịch, sau này còn làm ăn gì ở ĐH Đông Hải nữa?"

Hoàng Khắc Quần đứng nói chuyện vài câu rồi vào xe đi, Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình ngơ ngàng, bọn họ nhận ra xe công vụ tỉnh thành.

- Ông ta là ai thế?

Đường Thanh hỏi:

- Hình như là quen bạn lắm.

- À, bí thư khu ủy Tân Phổ, cũng chẳng hiểu sao ông ta biết mình.

Trương Khác cười:

- Có một loại người gặp ai cũng như thân thiết lắm, làm người ta không cảm thấy khoảng cách, chớp mắt tiếp xúc là khiến người khác buông lỏng cảnh giác. Đó là một loại tài năng đấy. Thực ra không phải vậy đâu, hiện giờ sắp tới giờ cơm rồi, nếu nhiệt tình thật tất nhiên phải mời chúng ta ăn cơm, ông ta không nói, tức là cho rằng chúng ta chỉ là thứ phiền toái.

- Hi hi, đương nhiên ông ta không nói rồi, nếu bạn thuận miệng đồng ý thì sao?

- Mình định đồng ý rồi đấy, chỉ là ông ta không mời.

Trương Khác cười đùa.

- Ông ta là bí thư khu ủy đấy.

Tô Nhất Bình thấy Trương Khác coi chuyện vừa rồi như chẳng là cái gì, thốt lên.

- Thì sao?

Trương Khác lấy làm lạ:

- Không phải trên người bạn đã đóng cái dấu đăng cấp rồi chứ?

Trần Phi Dung chẳng kinh ngạc như thế, trước kia cô được chứng kiến Trương Khác kéo Tống Bồi Minh tới cái quán rách của nhà cô rồi, chỉ tò mò vì sao cái tên Trương Khác nổi tiếng như thế, hình như các nhân vật có máu mặt trong tỉnh đều biết y vậy.

Khi cô và Đường Thanh tới Tân Vu chơi thì thời điểm kịch liệt nhất ở nơi đó đã qua đi, nên không biết Trương Khác gây ra động tĩnh lớn cỡ nào ở đó.

Chiều về trường, đỗ xe ở bãi đất trống trước nhà khách, bốn người đi tới khu túc xá, nhà ăn cũng ở đó, đại khái vì Trần Phi Dung và Đường Thanh quá xuất sắc, cũng có lẽ là thời gian quân huấn đã khiến vẻ đẹp Trần Phi Dung truyền khắp trường, cho nên đi tới đâu cũng có đồng người quay đầu lại nhìn. Trương Khác không cho rằng tới nhà ăn của trường học là ý kiến hay.

Ăn cơm xong thì chỉ còn đợi diễn tập quân huấn kết thúc, mọi người cùng vào nội thành chơi, tối có thể ngủ ở biệt thự bên sông.

Trương Khác cũng tham gia diễn tập quân huấn rồi, chẳng lạ gì, tổ chức giống kiểu duyệt binh, chỉ không ngờ bí thư tỉnh ủy tới góp vui.

Trừ đài chủ tịch ở thao trường ra, phía đông còn có một khán đài, chỉ có lác đác vài người ngồi đó, là phụ huynh tới thăm con hoặc bạn bè qua chơi, ba người Trương Khác cũng ngồi đây.

Thông báo là hai giờ bắt đầu diễn tập, Đào Tấn và Lý Hồng Minh hiệu trưởng ĐH Đông Hải 2h30 mới tới nơi, quan viên tỉnh ủy không có mấy, Hoàng Khắc Quân không ngồi cuối cùng như ông ta nói.

Thấy khi Đào Tấn nói chuyện với Hoàng Khắc Quân nhìn qua phía này, có lẽ là ông ta nhắc tới mình, Trương Khác biết Đào Tấn sẽ không sai người đi gọi mình tới, y cũng không muốn như thế: Như thế quá kinh động.

Trần Phi Dung và các đại biểu học sinh đứng ở đài chủ tịch, Hồ Kim Tinh cũng có mặt. Nghe Trần Phi Dung kể, hẳn còn đại biểu cho tân sinh viên toàn trường phát biểu, Trương Khác nghĩ tên này quan hệ trong nhà không vừa đâu.

Nhìn thấy một trung niên mặc đồ tây ngồi cạnh Đào Tấn vẫy tay gọi Hồ Kim Tinh tới, thân thiết khoác vai hẳn, hình như đang giới thiệu hẳn.

Trương Khác nhận ra đó là Hồ Tôn Khánh, phó thị trưởng thường vụ thành phố Kiến Nghiệp, Trương Khác tặc lưỡi, quả nhiên là nhân vật có phân lượng.

Địa vị chính trị của thành phố cấp phó tỉnh tương đối cao, tài chính địa phương trực tiếp nạp vào quản lý chung của TW, con đường thăng tiến của quan viên chủ yếu đảng chính phủ thành phố cũng khá rõ ràng.

Từ phó thị trưởng thường vụ lên thị trưởng rồi bí thư thành ủy, tiếp đó cơ hội trực tiếp làm quan lớn cấp tỉnh rồi.

Những người này bối cảnh đều không đơn giản.

Đây chỉ là một cảnh rất nhỏ trước quân huấn, có điều người có ý sẽ nhớ trong lòng, một người có kế hoạch chính trị lâu dài phải bắt đầu từ thời đại học, học sinh đảm nhận chức phó bí thư đoàn ủy, bí thư chi bộ hội sinh viên, không đơn giản chỉ là rèn luyện năng lực.

Diễn tập quân huấn chẳng qua là đi diễu hành, rồi diễn tập cứu hộ chiến trường, nhìn đám sinh viên mới hết sức nghiêm túc, Trương Khác ngại không than vãn buồn tẻ.

Vốn tướng diễn tập rất nhanh thôi, ai ngờ tới tận bốn giờ chiều, theo lệ Đào Tấn, Lý Hồng Minh đi trước, một đám người xúm xít vây quanh.

- Đi mau, đi mau.

Trần Phi Dung chạy như bay tới khán đài:

- Nếu chậm chủ nhiệm khoa bọn mình thế nào cũng còn nói đông dài một lúc nữa.

Trương Khác không nhận ra ai là chủ nhiệm hệ ngoại ngữ, chắc là những người đang xúm quanh tiền chân Đào Tấn, tạm thời chưa để ý tới bên này.

Bốn người Trương Khác rời khán đài, chuẩn bị theo cửa bên chuẩn đi.

Đào Tấn, Hồ Tôn Khánh, Hoàng Khắc Quân đỗ xe ở con đường xi măng ngoài thao trường, Đào Tấn đang nói mấy lời khách sáo tạm biệt mọi người thì nhìn thấy đám Trương Khác lên đi, liền thì thầm mấy câu với thư ký của ông ta.

Trương Khác chưa từng chính thức tiếp xúc với Đào Tấn, nhưng có hiểu biết nhất định về những người bên cạnh ông ta, nhìn thấy Liễu Chí Quân, thư ký của Đào Tấn đi về phía mình, đám Hồ Tôn Khánh đều rất bất ngờ nhìn theo, Trương Khác cảm thấy rất phiền phức, hận không thể quay đầu bỏ chạy.

- Tôi là Liễu Chí Quân, thư ký của bí thư Đào Tấn.

Liễu Chí Quân năm nay 32 tuổi, dáng cao, mặt gầy, nụ cười ôn hòa, nếu không nghe câu giới thiệu của hắn, chỉ nhìn nét mặt hình như quen thân Trương Khác lâu rồi.

*** Kiến Nghiệp là thủ phủ tỉnh Đông Hải, hay thường gọi là tỉnh thành, hình như đây là một cái tên cũ của Nam Kinh thì phải ...

Thấy Liễu Chí Quân còn rất trang trọng đưa tay ra, Trương Khác nhe răng cười học theo:

- Tôi là Trương Khác, không phải thư ký của ai cả.

- Ha ha ha, sớm muốn làm quen với cậu lâu rồi, không ngờ được gặp cậu tại đây, cho tôi vinh hạnh mời cơm cậu chứ?

Trương Khác nhìn thấy Đào Tấn đã vào xe, đáp:

- Ba ngày tới tôi đều ở đây, phải xem anh Liễu có thời gian không đã.

- Tôi có số di động của cậu.

Liễu Chí Quân làm động tác gọi điện thoại:

Trương Khác đầu đầu vô cùng, nhưng vẫn mỉm cười, Hồ Kim Tinh đứng bên xe Hồ Tôn Khánh không che giấu được chấn động trong lòng, mồ hôi ra rất thô, chắc Hồ Tôn Khánh cũng đang ngồi trong xe nhìn qua đây, Trương Khác thấy rất khoan khoái.

Nhưng lại lo giáo viên trong trường để lại ấn tượng, nên hàn huyên vài câu với Liễu Chí Quân rồi kéo ba cô gái đi, còn đi rất nhanh.

Đối với Trần Phi Dung và Tô Nhất Đình mà nói, buổi sáng Hoàng Khắc Quân còn tới chào hỏi Trương Khác thì Liễu Chí Quân đến mời cơm chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng không hiểu ý nghĩa Liễu Chí Quân đại biểu hoàn toàn khác Hoàng Khắc Quân.

Liễu Chí Quân nhận chỉ thị của Đào Tấn tiếp xúc với mình không phải là chuyện xấu, nhưng cũng chẳng phải là chuyện tốt, so với được Đào Tấn lôi kéo, Trương Khác muốn được Từ Học Bình tín nhiệm tuyệt đối hơn, y không có khả năng thành tâm phúc của Đào Tấn.

Trương Khác gần như phải đi vòng một vòng thao trường, trước tiên là đưa Trần Phi Dung về túc xá thay quân phục, chỗ ăn chơi đều tập trung ở bờ nam, Trương Khác định đưa ba cô gái buổi tối tới biệt thự ở Sư Tử Viên.

Tô Nhất Đình, Đường Thanh đi giúp Trần Phi Dung đi chuẩn bị đồ đạc cho hai ngày, y tới nhà khách lái xe tới, gọi điện báo cho Từ Học Bình đang thị sát ở tít tận Tân Mi chuyện vừa rồi.

- Đó là chuyện tốt đấy.

Giọng Từ Học Bình trong điện thoại giọng rất khàn, có thể nghe ra sự mệt mỏi của ông:

-Bí thư Đào rất có năng lực, có khí khách, bác thì mệt rồi, cũng chẳng ai giữ lại không cho nghỉ hưu, đôi khi bác muốn nghỉ cho xong, xem ra nguyện vọng này không lâu nữa sẽ được thực hiện thôi.

Trương Khác cảm thán, dự đoán của Hứa Hồng Bá không chừng diễn ra trước dự kiến, Từ Học Bình đã cảm nhận được lực cản từ thượng tầng rồi.

Trương Khác lái xe tới ký túc xá nữ đợi nhóm Trần Phi Dung, thấy Hồ Kinh Tinh đứng ngoài phòng quản lý túc xá giải thích gì đó, đại khái là muốn vào ký túc xá nữ, thăm nghĩ :” Chỗ này chỉ có duy nhất một con đường lên vào thôi, làm gì có cửa thương lượng?”

Thấy Trần Phi Dung lộ đầu ra khỏi đại sảnh, Trương Khác ấn còi nhắc họ, Hồ Kim Tinh nhìn thấy vội đi tới, không hiểu tên này lại có chuyện gì bám lấy Trần Phi Dung.

Trần Phi Dung mặc quần jean, chân dài, vóc người thanh mảnh, dung mạo như hoa, da sáng như ánh trắng, nhìn qua cực kỳ giống Đường Thanh, hai cô gái lại mặc áo sơ mi tím nhạt giống hệt nhau, tay trong tay như đôi hoa tỷ muội song sinh, làm Tô Nhất Đình ở bên cạnh oán tránh:

- Hai bạn đi trước đi, đi xa ra, mình không muốn làm nền cho hai bạn đâu, làm bạn hai hai người, thật áp lực vô cùng ...

Tô Nhất Đình, tuy không có dung mạo gây họa nhân gian như hai cô bạn, nhưng cũng là một mỹ nữ, lại thêm tính cách cổ mở thân thiết, càng dễ được nam sinh hoan nghênh.

Trần Phi Dung và Đường Thanh bật cười, chia ra mỗi người một bên khoác tay Tô Nhất Đình xuống thang, nghe thấy Trương Khác ở ngoài ấn chuông, Tô Nhất Đình trên:

- Nam nhân phong lưu phóng đảng của bạn sốt ruột rồi, chậm thấy bạn phút nào là không chịu nổi. Mình chẳng hiểu, hai bạn tới biệt thự tha hồ thác loạn, còn gọi bọn mình theo làm gì, không sợ bọn mình cản mũi à?

- Bạn tưởng hai người họ trước mặt bọn mình không dám âu yếm à?

Trần Phi Dung cũng vào đùa:

- Mùi vị nam nhân ra sao?

Tô Nhất Đình ghé sát tai Đường Thanh hỏi nhỏ:

- Trong ba chúng ta mỗi bạn được thưởng thức, kể ra xem.

Chuyện buổi sáng có giải thích cũng không rõ được, nhưng thiếu nữ với nhau, chẳng phải xấu hổ lắm, nhớ lại cảm giác ngây ngất trong lòng Trương Khác, bẹo má Tô Nhất Đình:

- Trường bạn đâu phải không có nam sinh, tự đi mà cảm nhận.

Nhìn nụ cười xuân tình lập lòe của Đường Thanh, Tô Nhất Đình phì cười:

- Phi Dung, nhìn bộ dạng lẳng lơ của bạn ấy kìa, chắc chắn nhớ lại chuyện đêm qua với Trương Khác đây ... Sao bên cạnh mình toàn vo ve những con ruồi đáng ghét, không có ai khiến mình hứng thú cả.

- Bạn đi quyến rũ Trương Khác là được.

Trần Phi Dung trêu.

- Đó là đồ đại phong lưu.

Tô Nhất Bình chun mũi:

- Phi Dung, bạn không biết đấy, cậu ta còn biết cái mầm họa Hà Huyền trong ký túc xá của bọn mình. Đúng là không biết cậu ta phong lưu tới cấp độ nào rồi, mình nghĩ mà sờn gai ốc! Chỉ có Đường Thanh mới coi cậu ta là bảo bối.

- Mình coi bạn ấy là bảo bối đấy, sao nào?

Đường Thanh tựa gậpán đỡ nhìn Tô Nhất Đình.

- Được rồi, biết nam nhân của bạn ghê rồi.

Tô Nhất Đình đẩy Đường Thanh:

- Hay là chúng ta đứng ở đây đợi một chút, xem tỉ lệ khiến các cô gái quay đầu của cậu ấy cao thế nào? Ồi cô gái của túc xá này hôm nay sẽ mất ngủ ...

Lúc này có ba cô gái đang sách phích nước nóng từ ngoài vào, nhìn Trương Khác si dại, vừa nhìn còn vừa thì thầm khúc khích cười với nhau, thiếu mỗi điều chảy nước giải ra thôi.

Đối với các cô gái mà nói, đại học là giải ngân cách quan trọng, vào đại học tức là càng tự tin, càng tự do hơn, thoát khỏi sự e thẹn thời thiếu nữ. Con trai quá nửa bán công khai thảo luận đề tài giới tính ở thời trung học, các cô gái thì bắt đầu vào thời đại học.

Trương Khác chịu không thấu ánh mắt như lang như hổ của các cô nữ sinh này, thấy Hồ Kim Tinh đi về phía Trần Phi Dung, ấn luôn cửa sổ xe lên, đợi xem cô thoát khỏi Hồ Kim Tinh này ra sao.

Trần Phi Dung thấy Trương Khác thò đầu ra vẫy tay với bọn họ, rất hâm mộ Đường Thanh có được tình cảm này. Giống như có một số cô gái đi tới đâu cũng thu hút mọi cái nhìn, có một loại nam nhân cũng có được sự thu hút đó, nụ cười diễm đạm trên môi cô duy trì tới lúc nhìn thấy Hồ Kim Tinh biến thành lãnh đạm xa cách.

Hồ Kim Tinh lại quen nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ lạnh như băng của Trần Phi Dung, nhưng khoảnh khắc trước đó nụ cười dịu ngọt của cô càng làm người ta chao đảo, nhìn theo ánh mắt của Trần Phi Dung, thấy cửa kính xe Trương Khác đang dần dần kéo lên.

Hôm qua Trương Khác bịa y và Đường Thanh là sinh viên trường xây dựng, làm hắn có cảm giác uy vệ tuyệt đối, không thấy Trương Khác có chút uy hiếp nào, nhưng cảnh ở bên thao trường, cùng đường nét sắc cạnh của chiếc Volvo làm trong lòng hắn như phủ một tầng mây mù: Người này rốt cuộc là ai?

Trần Phi Dung thấy Hồ Kim Tinh do dự, liền rào bước đi ra ngoài, bọn họ tới bậc thềm, Hồ Kim Tinh mới tỉnh ra, gọi:

- Khoa mình tổ chức vũ hội, chưa quyết định địa điểm, bọn mình đi trao đổi một chút nhé.

- Các đó các bạn tự quyết là được.

Trần Phi Dung không quay đầu lại, mở cửa xe ra, một chân bước vào xe mới nói tiếp:

- Tôi xin nghỉ phép rồi, hai ngày tới khả năng không ở trường.

Rồi không đợi hắn có phản ứng gì đã chui vào xe.

Đường Thanh vào tiếp đằng sau, Tô Nhất Đình chưa gặp Hồ Kim Tinh, còn quay đầu lại nhìn:

- Tên tiểu tử này là ai thế, có phải người phát biểu lúc diễn tập không? Trông rất đẹp trai, sao bạn tránh người ta như tránh ruồi vậy?

- Ủm, chính hần, trong nhà có chút quyền thế, rất được trường chiều chuộng ...

Trần Phi Dung kéo nhanh Tô Nhất Đình vào xe, đóng cửa lại.

- Hi hi, lại là tên hoàn khổ nữa, ai bảo bạn đẹp như thế chứ?

Trương Khác hất mặt về phía Tô Nhất Đình trong gương:

- Khi nói chữ “lại” thì mắt đừng có nhìn mình được không?

Ba cô gái ngồi ghế sau cười rũ rượi, Đường Thanh vươn người tới ôm lấy cổ Trương Khác, vỗ về:

- Bạn cho rằng trong lòng bọn họ bạn có hình tượng tốt đẹp sao, thôi đừng tủi thân nữa, mau lái xe đi.

Trương Khác đánh vô lăng quay đầu xe, thấy Hồ Kim Tinh vẫn đứng chỗ cũ, mặt phức tạp nhìn về phía bọn họ, miệng mang nụ cười như có như không ...

413. Chương 413: 1978 Hỗn Loạn

Trường học mới và Sư Tử Viên cách nhau con sông, đường chim bay chỉ có 2-3 km, nhưng phải đi đường vòng qua cầu rất xa, 40 phút sau mới tới được nhà ở Sư Tử Viên.

Biệt thự trong khu Sư Tử Viên vào năm 96 được coi là tác phẩm kinh điển của nhà ở cấp cao, biệt thự này đầy đủ của sổ phía bắc có thể thấy trọn vẹn nước sông Tiểu Giang, ngồi trên ban công góc tây nam có thể ngắm Sư Tử Sơn xanh biếc, ba tầng tiểu lâu, Trương Khác và cha mẹ có không gian sống độc lập, trừ phòng ngủ riêng, còn có thư phòng riêng.

Trương Khác để cho nhóm Đường Thanh tự chọn phòng, đương nhiên không có gì ngạc nhiên y bị đuổi khỏi phòng ngủ của mình, tự kiếm góc nào đó làm ổ.

Trần Phi Dung kéo rèm phòng ngủ lên, ngoài cửa là ban công hình cánh cung làm bằng gỗ, xa hơn nữa là Sư Tử sơn, mặt trời lúc này treo trên đỉnh núi, rải ánh hoàng kim vào khắp phòng.

Tô Nhất Đình thả mình đánh phịch xuống chiếc giường êm ái giữa phòng ngủ:

- Ở nơi đây ngắm tịch dương không tệ, mình còn định kéo các bạn tới ngõ Học Phủ, các bạn không biết chứ, ở đó có quán bar 1978 rất nổi tiếng, hoa khôi Đh Đông Hải là Giang Đại Nhi trước kia luôn biểu diễn trong đó, bọn mình đúng là sinh không gặp thời, nghe nói Giang Đại Nhi cho ra đĩa hát rất ít khi tới quán bar hát nữa, còn nghe các chị khóa trên kể, cô ấy còn lả lơ mê người hơn cả trong TV nữa ..

Trương Khác bị ngữ khí khoa trương của Tô Nhất Đình mà phì cười, Giang Đại Nhi đâu thể dùng lả lơ để hình dung.

Ca khúc tuyên truyền quảng cáo cho Ái Đạt sau khi được phát hành thu nhận phản ứng nhiệt liệt, ngoại trừ hiệu quả thị trường, công chúng bất ngờ nhận ra đại sứ hình tượng của Ái Đạt sở hữu chất giọng đặc biệt, rất nhiều công ty chế tác âm nhạc tìm công ty Thế Kỷ Hoa Âm của Tôn Tĩnh Hương hợp tác.

Cuối cùng Tôn Tĩnh Hương và Giang Đại Nhi lựa chọn hợp tác với công ty Hong Kong, từ đó Giang Đại Nhi chính thức đi vào con đường biểu diễn, không chỉ phối hợp tuyên truyền với Ái Đạt, còn bận rộn chuyện của bản thân, không còn thời gian tới 1978 hát nữa.

- À phải rồi, 1978 còn có một cô gái khác, mặc dù Giang Đại Nhi không tới hát nữa, nhưng đám hào sắc vẫn đổ xô đến, làm khung cửa thép của 1978 biến dạng luôn, tới nay chúng ta tới mở rộng tầm mắt đi, cô ấy đúng là tấm gương cho nữ nhân.

Tô Nhất Đình tiếp tục hào hứng kể.

Trương Khác biết cô gái Tô Nhất Đình sùng bái là ai, đó là Tôn Tĩnh Mông, cô gái ngày ăn mặc gợi cảm, hành vi lớn mật, đương nhiên đám con trai mới vào đời đua nhau tới xem rồi.

Thấy cả Đường Thanh và Trần Phi Dung cũng tỏ ra động lòng, y không khỏi đau đầu, bà cô Tôn Tĩnh Mông này mồm mép sắc bén, ánh mắt rất tinh, ai biết cô ta sẽ nói lộ ra cái gì.

- Trương Khác, buổi tối bọn mình tới 1978 chơi được không?

Đường Thanh ngằm trên giường, tay chống thân trên, hai chân đung đưa trên không, mông nhỏ vểnh lên tròn trịa khỏe khoắn, tạo thành đường cong kinh tâm động phách, tựa hồ chỉ dùng thêm chút sức nữa thôi, lưng sẽ đứt đoạn, nhưng lại khiến người ta không nhìn được muốn cô nâng lên chút nữa, vì nhìn tà áo hở lạch ra, y bắt gặp làn da trắng mịn của bầu ngực, hai quả đào chín dần tỏa ra sức cám dỗ kinh người.

Đường Thanh có cơ sở vũ đạo từ nhỏ, chẳng qua con gái trở thành một diễn viên múa không phải là mong muốn của Cố Kiến Bình, bà bắt cô học vũ đạo chỉ vì tạo ra hình thể đẹp và cử chỉ ưu nhã, Đường Thanh oán trách suốt, có điều thường làm động tác cực khó để dọa Trương Khác.

Đường Thanh nói thế, Trương Khác đương nhiên không thể nói không, vì nói không cũng vô dụng, đành nói:

- Cũng được, buổi tối bọn mình tới đó.

Rồi đi xuống gọi điện cho Diệp Kiến Bân, bảo hần tối cũng tới, có mặt hần ở đó, Tôn Tĩnh Mông còn giữ kẽ một chút, nếu không bằng đẩy cô gái tụ lại với nhau, Trương Khác dừng hồng đối phó được, vừa vắn có chuyện muốn thương lượng với hần.

Trương Khác đặt điện thoại xuống không lâu, đang trao đổi với ba cô gái tối ăn gì thì Diệp Kiến Bân lái xe tới, may Trương Khác gọi điện tới, nếu không hần cũng đau đầu tối đi đâu căn cơ.

Quán bar không mở cửa sớm như vậy, khi đám Trương Khác tới ngõ Học Phủ thì ngoài cửa bar 1978 treo tấm biển “đang chuẩn bị”, nghe nói Tôn Tĩnh Mông từ khi tiếp nhận quán bar tới nay làm việc rất nghiêm túc có trách nhiệm.

- Xin lỗi, còn chưa tới giờ kinh doanh ...

Tôn Tĩnh Mông đang cầm cái khăn cẩn thận lau cái chân dài gác trên bàn, quay đầu nhìn thấy người đầy cửa đi vào là nhóm Trương Khác, Diệp Kiến Bân, tròn mắt lên định nói “sao lại là hai người”, song nhìn thấy vẻ đẹp diễm lệ của Đường Thanh, Trần Phi Dung, chống nạnh đánh đá nói:

- Hai người lại lừa đầu được thiếu nữ vô tri đấy?

Nghe giọng điệu cô ta là Trương Khác đã đau đầu.

Tôn Tĩnh Mông đi giày da cao cổ màu đen, hông đeo tạp dề kiểu đồng phục của nhân viên quán bar, tạp dề rất ngắn, nhưng còn chưa là gì so với cái váy của cô ta, dưới tạp dề lộ ra cặp đùi trắng nõn, làm người ta cảm giác sau cái tạp dề cô ta không mặc gì hết.

Trương Khác giới thiệu ba cô gái cho Tôn Tĩnh Mông, cô ta nghi hoặc nhìn Trương Khác, lúc đi vào Đường Thanh vẫn khoác tay y, trong ấn tượng của cô, Trương Khác và Hứa Tư có quan hệ mập mờ.

Diệp Kiến Bân thì mặc kệ bên này náo nhiệt, hần sang chỗ quầy bar, lật xem quyển sổ ghi các cửa hàng trong ngõ Học Phủ, gọi điện bảo họ mang thức ăn tới.

- Trương Khác, sao cậu lại ở đây ... Hả, Phi Dung, em đi cùng với cậu ta à?

Một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Trương Khác lúc này đang đi tới quầy bar lấy đồ uống ọi người, Hứa Duy tay xách một cái vali có vẻ rất nặng đi vào.

- Hả!

Trương Khác hết hồn quay đầu lại, *** Heineken rơi xuống trúng vào mu bàn chân, đau chảy nước mắt, khom người xuống xoa chân, thấy Hứa Duy đặt va li lên quầy bar, rồi rất tự nhiên đi ra đằng sau, trở mặt ra hỏi cô:

- Chị làm việc ở 1978 à?

- Ủ, lạ lắm sao?

Hứa Duy vẫy tay gọi Trần Phi Dung ra sau quầy bar giúp cô dọn dẹp:

- Sao em lại đi với tên nhóc Trương Khác.

Giang Đại Nhi nghỉ học tới Hong Kong chuyên tâm vào sự nghiệp âm nhạc, đám Hứa Duy vẫn ở lại trường tiếp tục hoàn thành học nghiệp. Hứa Duy trước kia luôn thấp tùng Giang Đại Nhi tới đây biểu diễn, cô tiện thể giúp việc cho Tôn Tinh Mông, coi như một công việc bán chính thức.

Trương Khác cả mùa hè ở Tân Vu, sau đó ở lý tại Hải Châu, đây mới là lần đầu rời Hải Châu, cho nên mấy việc lật vật kiển này không hề biết, khi gọi điện thoại cho Hứa Tư cũng không đặc biệt hỏi tới chuyện Hứa Duy, nếu biết trước thì đánh chết tới nay y cũng không tới đây.

Mặc dù Đường Thanh biết hết mọi chuyện rồi, nhưng trực tiếp đối diện, tâm tình tuyệt đối không không dễ chịu, mọi người đều luôn cẩn thận duy trì một lời nói dối, một khi lời nói dối bị bóc trần, rất khó nói tới hậu quả.

- Chị Hứa Duy, đây là Đường Thanh, em hay kể với chị đấy, bạn ấy đi với Trương Khác tới thăm em.

Trần Phi Dung giới thiệu:

Bí mật trong vụ án Đường Học Khiêm chỉ giới hạn trong một số ít người biết, Hứa Duy cũng chỉ đoán được phần nào đoạn quá khứ tối tăm ủy khuất của chị gái, nhưng không rõ cụ thể, càng không rõ ân oán với nhà Đường Học Khiêm.

Đường Thanh thì Hứa Duy cũng biết, năm ngoái cô và Hứa Tư, Trần Phi Dung ở trong ngôi nhà cổ trang trí lại kia, khi nói chuyện tới Trương Khác tất nhiên là liên quan tới Đường Thanh, Hứa Duy chỉ biết Đường Thanh là công chúa của Hải Châu, là bạn thanh mai trúc mã của Trương Khác.

- Chào em, Phi Dung kể về em lâu rồi, nhưng Trương Khác giấu giữ giấu báu vật, chẳng chịu khoe với mọi người .

Hứa Duy thân thiện chào Đường Thanh, rồi lại quay sang chào Tô Nhất Đình.

Chớp mắt Hứa Duy đẩy cửa đi vào, tìm Đường Thanh gần như ngừng đập, còn tưởng là “cô ta”, chẳng phải “cô ta” đi Hong Kong rồi sao? Nghe Trần Phi Dung giới thiệu là Hứa Duy, tìm cuối cùng cũng đập trở lại, trong lòng oán giận Trương Khác, thấy y đang khom người nhặt lộn bìa, đưa tay nhéo hông y thật mạnh cho hả.

Diệp Kiến Bân nháy mắt kín đáo với Trương Khác một cái, không nói gì cả.

Trương Khác đau méo mặt, cắn chặt răng giữ nụ cười, đưa *** Heineken cho Diệp Kiến Bân, lúc này trong lòng y chỉ cầu nguyện cho tối nay qua được một cách bình an.

Trước khi các phục vụ viên khác tới, Hứa Duy đi giúp Tôn Tinh Mông dọn bàn, Trần Phi Dung chăm chỉ cũng bắt tay giúp họ, Tô Nhất Đình muốn gần gũi thần tượng nên cũng chạy tới giúp nốt, nhưng trong lòng gào thét: “Sao trừ mình ra tất cả đều là đại mỹ nữ?”

Hứa Duy trông không xinh đẹp rạng rỡ bằng Trần Phi Dung, Đường Thanh nhưng chủ yếu là vì tính cách kiên nghị, khuôn mặt gầy gò làm cô thoát nhìn có vẻ hơi trung tính một chút, nhưng dễ được các cô gái thừa nhận, trong mắt Tô Nhất Đình thì Hứa Duy cũng là một đại mỹ nữ, chỉ nam nhân nhìn Hứa Duy có lẽ sẽ cảm thấy cô thiếu chút nữ tính.

Đường Thanh tuy không muốn tới gần Hứa Duy, nhưng nếu một mình ở quầy bar thì sẽ trở nên quá đặc thù, hơn nữa không phải mình còn muốn gặp cả “cô ta” sao? Coi như tập dượt đi, không lúc ấy lại trở nên yếu thế! Nghĩ vậy nhưng cô nàng vẫn âm ức đá Trương Khác một cái, đi giúp lau tấm pha lê giúp ngăn cách thành phòng bao nửa khép kín.

- Nhiều nữ nhân quá cũng khổ hả?

Diệp Kiến Bân cảm khái:

- Đường Thanh hình như biết gì đó?

- Ừm.

Trương Khác mặt mày đau khổ:

- Cô bé ấy đầu óc chẳng ngốc hơn tôi.

Diệp Kiên Bân lắc đầu thở dài:

- Cậu cứ thong thả cảm thụ ngày tháng khổn khổ đi, tôi thấy sau này cuộc đời cậu còn hỗn loạn hơn tôi, ài, chuyện này đổi lại là nam nhân khác thì lại thành chuyện rất đáng khoe khoang.

Trương Khác chỉ biết cười méo xeo, chuyện này có dùng lời cũng không diễn tả hết được, lát nữa về thể nào cũng bị Đường Thanh nhéo cho vài cái nữa, cũng mong được như thế y mới cảm thấy đỡ day dứt phần nào ...

Lắc đầu tạm gạt bỏ chuyện này đi, Trương Khác kể chuyện Đào Tấn chỉ thị cho Liễu Chí Quân tiếp cận mình, việc Từ Học Bình có thể gặp phải trắc trở trên sĩ đồ sau này không cần phải nói, Diệp gia tự có phán đoán cả mình.

Nếu có thể dễ dàng đôi phe, trên chính trị đã chẳng có “bằng đảng”, Diệp Kiến Bân trầm ngâm:

- Nói chung cũng không phải là tin tức xấu, bí thư Đào chưa bao giờ biểu lộ ý muốn gặp mặt nói chuyện với tôi.

- Ai bảo Thịnh Hâm hai năm qua triển khai chuỗi siêu thị điện máy ngoài tỉnh, chẳng lẽ tỉnh công khai yêu cầu Thịnh Hâm đem sản nghiệp về Đông Hải được à?

Chuyện chính trị lên xuống là bình thường, phải có suy nghĩ thoáng mới được, Từ Học Bình tạm thời lùi lại một bước, chưa chắc không phải là việc tốt.

Diệp Kiến Bân biết Trương Khác trêu thôi, hiện chưa phải thời cơ quay về cạnh tranh với Hải Thái:

- Chính Thái và Cẩm Hồ liên hợp thành lập điện tử Khoa Vương gần đây có những hành động rất lớn, hình như muốn làm lớn, bọn họ mà thành công, Thịnh Hâm càng khó quay về Đông Hải.

Trương Khác cười khinh miệt:

- Nếu Khoa Vương chẳng những không thể thành bàn đạp cho bọn họ, lại còn phân tán tinh lực và tiền bạc của Tạ gia, thì với Thịnh Hâm có phải là tin tức tốt không?

- Tất nhiên là tin tức tốt rồi.

Diệp Kiến Bân hứng thú trở lại, Đông Hải là thị trường rất quan trọng, căn cơ Diệp gia cũng ở đây, lại vì tránh xung đột với Hải Thái mà chuyển ra ngoài phát triển, tất nhiên luôn muốn có cơ hội quay về:

- Cậu chuẩn bị ra tay với Khoa Vương à?

- Có lẽ bọn họ tự hại mình, tôi đâu rảnh thêm để ý tới bọn họ?

Trương Khác lắc đầu:

- Chẳng qua là có khả năng này, anh chuẩn bị trước một chút cũng được. Tôi đang nghĩ phải nói gì mới lấy được lòng bí thư tỉnh ủy của chúng ta đây, mặc dù chỉ là gián tiếp hội diện qua Liễu Chí Quân, nhưng tôi cũng muốn gặp mặt ông ta một lần.

- Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau?

- À, trên xe của tôi có quyển sách Chủ Nghĩa Quốc Tế do Paul Krugm viết, trong đó có một bài ông ấy viết vào năm 94, tên là Thần thoại kỳ tích Châu Á, tôi thấy rất có lý, tiến cử cho anh đọc.

Bài viết đó của Paul Krugm chỉ ra vấn đề tồn tại trong nền kinh tế phát triển cao của Châu Á vào thập niên 80, 90, đồng thời dự báo chính xác cơn bão tài chính tấn công Châu Á vào năm 97, chỉ có điều năm 96 lý luận của ông ta không phải là chủ lưu, Trương Khác chỉ e người thừa nhận sẽ không nhiều.

Diệp Kiến ngâm nghĩ:

- So với Paul Krugm thì John Naisbitt được các nước Châu Á hoan nghênh hơn.

- Anh nói tới cuốn Đại xu thế Châu Á của John Naisbitt sao? Tôi có bản tiếng Anh của nó, quan điểm của ông ta đúng là rất được hoan nghênh ở Châu Á, trong nước nên có bản phiên dịch rồi.

- Ủ, nhà xuất bản ngoại văn đã xuất bản tháng bảy rồi, chú ba tôi tiến cử cho tôi đọc.

Diệp Kiến Bân cười:

- Dù sao lời tốt đẹp người ta muốn nghe hơn.

- John Naisbitt lạc quan dự đoán Châu Á tiếp tục quật khởi trở thành trung tâm tương lai của thế giới, lời này tôi cũng thích nghe, nhưng Paul Krugm chỉ ra tệ nạn nghiêm trọng trong mô hình phát triển của các nước Châu Á, đặc biệt là Đông Á mới là điều chúng ta cần chú ý.

Diệp Trần Dân mặc dù không xếp thứ bậc cao thấp trong 20 vị cấp phó bộ của bộ ngoại thương, nhưng phân quản khu vực ti Châu Á, là ban ngành có thực quyền chỉ đứng sau ti Châu Mỹ.

Diệp Kiến Bân ngả người tới:

- Cậu chủ trương để thực nghiệp Gia Tín hoàn khai thác nghiệp vụ ở Đông Nam Á có phải là xuất phát từ phán đoán này?

- Ủ, coi như vậy, khả năng bỏ qua một số thời cơ, nhưng phép tắc quan trọng nhất trong kinh doanh là tồn tại được đã, tình hình thực nghiệp Gia Tín không tốt lắm, cần sách lược kinh doanh ổn thỏa hơn, đương nhiên khai thác phát triển nghiệp vụ trong nước.

Trương Khác tiếp tục nói:

- Hoàn cảnh kinh tế Đông Nam Á còn phức tạp hơn, gần đây tiền nóng quốc tế tràn vào khu vực này, làm tệ nạn tồn tại trước đó càng xấu đi. Ngoài ra mấy năm qua tính lưu động của đầu cơ trên quốc tế ngày càng thả lỏng, theo con số nghiên cứu mới nhất, có một khoản tiền nóng lưu động đạt tới 1000 tỷ USD đang lưu động, chưa nói con số này đáng tin mức nào, nhưng quy mô nhất định không nhỏ được. Có vũ khí sắc bén này, anh bảo đằng sau không có thợ săn hung mãnh sao được?

Trương Khác thực ra tới năm nay mới có thời gian nghiên cứu lý luận kinh tế vĩ mô Đông Nam Á của Paul Krugm, phán đoán trước kia tất nhiên là được lợi nhờ trùng sinh, lấy sự kiện lịch sử kiểm chứng với phân tích của Paul Krugm, Trương Khác tất nhiên càng tự tin chỉ ra các tệ nạn của kinh tế Châu Á.

Nhưng sức ảnh hưởng của y có hạn, trừ Diệp Kiến Bân và Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, còn mấy người thừa nhận quan điểm của y thì rất đáng hoài nghi.

Đương nhiên vài vấn đề có thể giao lưu với Từ Học Bình và Diệp Trần Dân, nhưng Trương Khác gần đây mới nghiên cứu thấu triệt một số vấn đề tương quan, không thể vô bằng cứ nói thẳng năm sau Châu Á sẽ có nguy cơ tài chính nghiêm trọng.

- Này, hai đại nam nhân các anh châu đầu vào nhau làm cái gì đấy?

Trương Khác quay đầu lại nhìn, Tôn Tĩnh Mông chống hông đứng sau lưng y, còn rất gần, mũi thiếu chút nữa chạm vào bầu ngực cô ta, tầm nhìn vừa đồ ả lót màu trắng đập thẳng vào mắt, mảng ngực trắng ra ngoài thật khiến người ta ngộp thở, Trương Khác không phải người có cơ hội không biết lợi dụng, nhưng sàm sỡ Tôn Tĩnh Mông y không dám, nhích người về phía quầy bar, nhưng vẫn ngửi được hương thơm thoảng thoảng trên cơ thể.

Nhân viên công tác đã lục tục tới nơi, ba cô gái đi cùng y không xen vào được nữa, đang ngồi uống nước giải khát tán gẫu.

Trương Khác và Diệp Kiến Bân nói chuyện hợp ý, đầu thiếu chút nữa đụng vào nhau, Trương Khác còn lấy giấy bút ra viết một vài con số kinh tế và biểu đồ cho Diệp Kiến Bân xem.

- Lớn chừng này rồi còn thích vẽ bậy lên giấy ăn à?

Tôn Tĩnh Mông đưa tay ra lấy, bên trên là các con số chi chít còn có cả biểu đồ màu đỏ, xem không hiểu gì cả.

- Em không hiểu gì đâu.

Diệp Kiến Bân lấy lại:

- Vả lại em cũng không có hứng thú với thứ này.

Trương Khác cũng quay lại ngồi ngay ngắn, không để ý tới Tôn Tĩnh Mông nữa.

- Sao anh biết em không có hứng thú với thứ này?

Tôn Tĩnh Mông phùng mang lên, thời gian qua cô chuyên tâm quản lý quán bar, thấy bị hai người họ coi thường mình, rất là bực tức.

414. Chương 414: Kế Hoạch Hoàn Chỉnh

- Vậy em xem đi.

Diệp Kiến Bản nhích người ra, để Tôn Tĩnh Mông ngồi giữa mình và Trương Khác:

- Xem mấy thứ này ảnh hưởng tới ăn uống đây ... À, đồ ăn chúng ta gọi phải được đưa tới rồi chứ?

Nâng cổ tay xem đồng hồ rồi nhìn về phía cửa quán bar.

Trương Khác liếc nhìn Tôn Tĩnh Mông mặc áo chun màu xám, trừ cánh tay lộ ra ngoài, còn lộ luôn cả một phần eo trắng muốt, cơ thể nóng bỏng cô ta ngoài lên quầy bar xem những con số và thuật ngữ kinh tế. Chiếc váy siêu ngắn không đủ bọc kín mông còn trễ xuống, lộ ra quần lót màu đỏ riềm ren.

Trương Khác không dám nhìn nhiều, quay sang thì lại thấy khe vú sâu hun hút qua cái cổ áo, nhìn ngang mắt thì thấy ngay cánh môi tô son đỏ mọng cong cong cực kỳ khiêu khích nam nhân, Trương Khác nuốt nước bọt, đành ngắc đầu lên một chút nói chuyện với Diệp Kiến Bản.

- Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, tôi không để ý đâu, cũng không đi nói với cô bạn gái nhỏ của anh đâu.

Tôn Tĩnh Mông ngượng y một cái, nói thì nói thế, nhưng vẫn kéo áo xuống che phần gần mông bị lộ ra.

Cái đưa mắt này của Tôn Tĩnh Mông làm y hơi ngứa ngáy, nhưng thực sự không dám chọc ghẹo bông hoa đầy gai này, liền đi qua bên Diệp Kiến Bản ngồi.

Diệp Kiến Bản thầm buồn cười, năm ngoái Trương Khác và Hứa Tư cùng tới Tôn gia làm khách, tiếp xúc khá nhiều với Tôn Tĩnh Mông, ít nhiều bị nghi ngờ quan hệ của hai người, có một số chuyện người đương sự chỉ thầm hiểu trong lòng, nếu vô tình để lộ ra hậu quả chết người.

Chẳng trách Trương Khác không dám đáp trả Tôn Tĩnh Mông một câu, chỉ mong cô ta quên đi sự tồn tại của mình, Diệp Kiến Bản hỏi:

- Khi nào cậu sẽ tới Bắc Kinh, hay là để tôi mời chú Hai tôi tới đây nói chuyện ?

Mặc dù Trương Khác chỉ ra rõ ràng cơn bão tài chính Châu Á ảnh hưởng tới trong nước lợi nhiều hơn hại, chủ yếu là do chính sách tài chính quốc vụ viện đưa ra gần đây hóa giải không ít vấn đề tệ nạn kinh tế tồn tại trong nước, cơn bão tài chính qua đi, trong nước sẽ nghênh đón 10 năm phát triển kinh tế hoàng kim, nhưng nếu có phán đoán chuẩn xác cộng chuẩn bị kịp thời, chắc chắn làm kinh tế trong nước hưởng lợi nhiều hơn..

Diệp Trấn Dân trực tiếp xử lý sự vụ thương mại với các quốc gia Châu Á, là một trong số nhân vật trọng yếu chế định chính sách thương mại với các quốc gia Châu Á.

Mặc dù theo dòng chảy chính đánh giá sai tình thế phát triển của Châu Á không phải chuyện gì to tát, nhưng nếu dự đoán chính xác được, đồng thời để trong nước thu lợi ích trong đó, thì dứt khoát sẽ là mớ son chói lọi trong con đường chính trị.

Cho nên Diệp Kiến Bản hi vọng Trương Khác nói chuyện với chú của mình.

- Anh chuyển lời hộ không phải là xong sao?

Trương Khác nhún vai:

- Hai ngày này tôi cũng không có chuyện gì để làm, tôi sẽ ba hoa thêm với anh.

- Tôi chuyển lời hộ khả năng không thể nói thấu đáo vấn đề, bảo chú Hai tôi về một chuyện vậy, có có nghĩ ngơi cũng tốt.

Diệp Kiến Bản khá tin vào phán đoán của Trương Khác, nhưng không biết chú mình ra sao, để bọn họ trực tiếp đối thoại thì hơn, lại nhớ ra một chuyện:

- Liễu Chí Quân hẹn gặp cậu, cậu cũng định nói ra chuyện này?

- Nếu bọn họ muốn nghe đương nhiên tôi sẽ nói.

Trương Khác gật đầu:

- Dù sao vài hạng mục lớn trong tỉnh cần đích thân bí thư Đào gật đầu mới được.

- Cái hạng mục sắt thép kia ấy hả?

Tỉnh lý vì muốn huyện Tiểu Cương đông nam Kiến Nghiệp thành cơ sở sản xuất sắt thép trong yếu, năm ngoài khỏi động hạng mục sắt thép liên hợp Đông Hải, kế hoạch kỹ thuật và thiết bị đều đưa vào từ Nhật, cuối cùng tiến hành đàm phán với tập đoàn Đông Nhật Thiết.

Đầu tháng 4, sự kiện mua dâm tập thể ở Phú Xuân Các khơi lên làn sóng chống Nhật chống Hàn trong tỉnh, làm đàm phán một dạo bị ngừng ngang, tỉnh cũng tỏ thái độ cứng rắn, Đông Nhật Thiết tự biết mình đuối lý, triệu hồi tất cả nhân viên dính líu vào sự kiện Phú Xuân Các trở về, phái nhân viên khác tới đàm phán lại.

Trương Khác đáp:

- Đúng thế, nhưng không phải chỉ có nó.

- Còn sao?

- Lúc trên chúng ta đã nói có vô số tiền nóng tràn vào các nước Đông Á, có khả năng rất cao là dụ cho khu vực này bùng nổ nguy cơ kinh tế, ánh nói xem đám cá mập tài chính quốc tế lại chẳng ngửi thấy mùi máu tanh trong đó sao?

- Ừm!

Từ con số chi tiết Trương Khác thu thập được, Diệp Kiến Bản cũng khuynh hướng cho rằng khu Đông Á rất có khả năng bùng phát nguy cơ kinh tế cục bộ.

- Nếu kinh tế Châu Á phát sinh chấn động, sẽ bắt đầu từ ĐNÁ đặc biệt là Thái Lan, Indonesia những nơi tệ nạn kinh tế đặc biệt nghiêm trọng, năng lực phòng chống nguy cơ lại kém Từ hai mươi năm trước Đông Nam Á là khu vực mà Nhật Bản đầu tư vào nhiều nhất, kinh tế ĐNÁ bất ổn, Nhật Bản sẽ bị liên lụy trước tiên. Tỷ lệ đồng Yên với đồng USD sẽ sụp giảm, đồng nhân dệ tương đối ổn định, tài chính đưa thiết bị kỹ thuật hạng mục sắt thép nếu có thể tranh thủ vay đồng Yên, ít nhất có thể lấy lợi tử tử giá.

Lúc này thức ăn của bọn họ gọi đã được mang tới, đành ngừng câu chuyện, tranh thủ ăn buổi tối quán bar còn mở cửa.

Tôn Tĩnh Mông cầm tờ giấy Trương Khác viết những con số kinh tế xem nửa ngày trời chẳng hiểu gì cả, giận dữ ném cho Diệp Kiến Bản, Diệp Kiến Bản cẩn thận gấp lại cất đi.

Ăn tối xong, dọn dẹp qua loa, quán bar chính thức bắt đầu một ngày kinh doanh, Đường Thanh, Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình lần đầu ra vào chốn thế này, nhìn đám đông ùn ùn đổ vào quán bar, hết sức hưng phấn. Trương Khác và Diệp Kiến Bản chui vào một góc tiếp tục câu chuyện.

Nói tới hạng mục sắt thép liên hợp, đây là hạng mục đầu tư lớn nhất lịch sử tỉnh tự trước tới nay, tài chính lên tới 10 tỷ, trong đó 70 - 80 % dụng tại thiết bị và kỹ thuật, nguồn tài chính là phần quan trọng của cuộc đàm phán.

Nếu có thể vẫy được tiền từ Nhật, đồng thời kéo dài thời gian trả nợ sau năm 98, khi ấy qua cơn bão tài chính Châu Á, tỷ giá đồng Yên với đồng USD giảm mạnh, còn nhân dân tệ đúng giá, riêng phần này thôi thực tế phải trả ít đi 30% giá trị số tiền.

Trương Khác trước đó đã giao lưu vấn đề này với Từ Học Bình, nếu Đào Tấn cũng tiếp thu phán đoán của Paul Krugm về tình thế kinh tế Châu Á, tỉnh Đông Hải có thể chuẩn bị trước một chút, tranh thủ thêm hạn ngạch vốn vay ...

Đương nhiên Trương Khác không phải là không có tính toán cho lợi ích của bản thân.

Hương Tuyết Hải hai năm tới phải đưa vào dây chuyền sản xuất và kỹ thuật mới, Tân Quang cũng sẽ mở rộng mạnh sản xuất giấy, hai hạng mục này cộng lại gần một tỷ.

Trương Khác khuyến khích hợp tác với doanh nghiệp Nhật Hàn, về mặt kỹ thuật và chế tạo máy bọn họ rất đáng tin nhiệm.

Nhưng chỉ bằng vào sức ảnh hưởng của bản thân Hương Tuyết Hải và Tân Quang, khả năng vay được vốn đầu tư của Nhật Bản là cực thấp, Trương Khác muốn mượn tay tỉnh, trở thành một phần hạng mục của tỉnh. Hương Tuyết Hải vốn có gần nửa cổ phần quốc hữu, Tân Quang lại có kế hoạch trồng rừng lớn, đương nhiên có lý do hưởng thụ một số lợi ích. Đây chính là một phần trong mắt xích kế hoạch hoàn chỉnh của Trương Khác.

Thế nhưng không thể nói rõ đầu năm sau đám cá mập tài chính sẽ thăm dò công kích Thái Lan, tới giữa năm phát động cuộc tiến công thực sự, cơn bão mau chóng quét dọc Thái Lan, tiếp đó cuốn sang Malaysia, Indonesia, Singapo, Nhật Bản, Hàn Quốc, Hong Kong, Đài Loan ... Cuối cùng tới cả Nga cũng bị cuốn vào.

Trương Khác hiện giờ đang thu thập con số và chứng cứ liên quan, cố gắng trình bày thấu triệt cho Diệp Kiến Bân, cho dù không biết trước tương lai cũng có thể đưa ra phán đoán: Một số quốc gia Đông Nam Á đã thành con mồi béo nhất của đám cá mập tài chính quốc tế.

Nói chuyện hết sức hợp ý, đặc biệt trước khi quán bar đóng cửa, nơi này âm ỉ liên tục, làm Trương Khác và Diệp Kiến Bân chẳng hề nhận ra thời gian trôi đi.

415. Chương 415: Biến Hóa Vi Diệu

Trừ thi thoảng cùng Trương Khác tới Thịnh Thế Niên Hoa ra, Đường Thanh chưa chính thức qua đêm ở một quán bar, nên cùng hai cô bạn chơi bởi hồ hết hết sức hưng phấn, cô nàng hiềm khi được một lần không ngủ gật.

Ba cô gái không ngừng được người ta chuyển giấy đến làm quen, hết sức bất ngờ là Tô Nhất Đình thu được nhiều giấy nhất, hơn nữa còn thu được nhiều hơn rất nhiều, Đường Thanh ngọt ngào ngày thơ còn đỡ một chút, dung mạo lạnh lẽo băng sương của Trần Phi Dung làm tuyệt đại đa số nam giới không đủ tự tin, khiến cho cô cả tối chỉ nhận được hai tờ giấy mà thôi.

Đến khi khách khứa về hết, đóng cửa cài then, Hứa Duy và nhân viên công tác quét dọn vệ sinh, Đường Thanh và Trần Phi Dung hết sức hâm mộ Tô Nhất Đình, cướp lấy giấy của cô đọc lớn, tiếp đó bỏ lăn ra cười.

Tô Nhất Đình hai tay chống hông, giậm chân tức tức thét lên:

- Toàn một cái lũ vô dụng, thời trung học đã thế rồi, luôn muốn mượn mình tiếp cận Phi Dung .. Á, xem cái tờ giấy chết tiệt này viết này ” chiếc BMW của tôi liệu có thể may mắn đi chơi đêm nay” , ***, hình như tự tin của hắn chỉ có ở trên cái xe BMW! Hừ, mình thấy tên đó bây giờ thành đáng yêu rồi.

Cô ta hếch mũi về phía Trương Khác:

- Mặc dù cũng rất đáng ghét, ít nhất mặt cũng đủ dày, không ý vào mấy thứ đó tiếp cận con gái. Đáng tiếc không thể xé ra ọi người hưởng chung.

- Bạn có bản lĩnh thì cứ tới mà tranh một phần.

Đường Thanh ngênh mặt nói.

- Xí, thế chẳng phải mình chê cuộc sống của mình quá thoải mái à?

Tô Nhất Đình khinh thường nói:

- Mình cần một chàng trai trung thủy với mình coi tất cả những mỹ nữ khác như bùn đất, cho dù nam nhân của bạn có thể thể làm được điều đó, cũng chẳng ngăn được bùn đất chất đống lên người cậu ta. Nếu chẳng phải thấy bạn mang mối thâm tình với cậu ta, thì với tư cách một người bạn, mình khuyên bạn tránh xa loại nam nhân này một chút.

- Ê này, nói đừng chạm gì tới tôi đấy?

Quán bar yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng nhạc dịu nhẹ, Trương Khác loáng thoáng nghe thấy bọn họ bàn tán về mình, quay đầu lại nói:

- Mọi người quen thì quen, bạn nói lung tung tôi sẽ tố cáo bạn phỉ báng mình.

Tô Nhất Đình chẳng thèm ngó tới y, hỏi:

- Bọn họ là nam nhân cả, nói cái gì với nhau mà hăng thế, bỏ cả đồng mỹ nữ chúng ta qua một bên.

- Mình làm sao mà biết được?

Đường Thanh chỉ cười, chuyện của Cẩm Hồ đâu thể tùy tiện nói với người khác.

Quán rượu đã dọn dẹp xong, các nhân viên khác về hết, Tôn Tĩnh Mông mở một chai Hennessy XO, vẫy tay gọi Hứa Duy tới, nhoẻn mắt nói với Trương Khác, Diệp Kiến Bản:

- Hai người còn định nói chuyện tới khi nào, có muốn uống cùng một ly không?

Rượu XO bên này đều đều là của Diệp Kiến Bản, Tôn Tĩnh Mông bận rộn chuyện công ty chế tác nhạc, Diệp Kiến Bản ít tới đây, làm đám Tôn Tĩnh Mông hưởng lợi.

Trương Khác đứng dậy:

- Những chuyện này để hôm khác nói đi, bên phía Liễu Chí Quân, anh đi cùng chứ?

Diệp Kiến Bản gật đầu, không tính hai người tính cách hợp nhau, Diệp gia sớm đã coi Trương Khác thành đối tác quan trọng nhất, dù sĩ đồ của Từ Học Bình gặp trở ngại, Diệp gia cũng hi vọng về chính trị có liên hệ và ủng hộ mật thiết với Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành.

Liễu Chí Quân hẹn Trương Khác đại biểu cho Đào Tấn, bất kể tiền đồ của Từ Học Bình ra sao, Cẩm Hồ đã có một địa vị tương đối quan trọng trong bản đồ kinh tế tỉnh, Ái Đạt càng là một trong số ngôi sao sáng chói nhất trong nước, cho nên dù Từ Học Bình có ngã, có người muốn chen ép Cẩm Hồ thì cũng có người đứng ra bảo vệ Cẩm Hồ.

Đào Tấn có ý muốn tiếp với Trương Khác cũng là điều hợp lý, nhưng gián tiếp nói rõ tiếp theo Từ Học Bình rất có thể rời khỏi Đông Hải.

Trương Khác không muốn được Đào Tấn chiếu cố quá nhiều, tránh sau này sự phát triển của Cẩm Hồ bị gò bó, chuyện cân bằng với quyền lực chính trị, luôn luôn là một trong số vấn đề trọng yếu xí nghiệp dân doanh trong nước phải suy nghĩ kỹ. Cho nên Trương Khác muốn đưa Diệp Kiến Bản đi cùng mượn Diệp gia tăng sức nặng cho bên mình.

Ở quán bar uống rượu tới hai giờ sáng mọi người mới về.

Tôn Tĩnh Mông có thuê phòng ở ngõ Học Phủ, trừ Hứa Duy ra, cô ta còn kéo thêm cả Lệnh Tiểu Yến tới, không thể chứa thêm người nữa rồi.

Trương Khác hơi lấy làm lạ, Hứa Duy và Lệnh Tiểu Yến đều học ngành tương quan, quản lý quán bar sẽ tích lũy chút kinh nghiệm, hơn nữa họ đã lên năm thứ tư, nếu không định tiếp tục học nghiên cứu sinh thì thực tiễn xã hội trở nên quan trọng, như Giang Đại Nhi dù nghỉ học nửa năm cũng không ảnh hưởng tới tốt nghiệp.

Tôn Tĩnh Mông học biên đạo múa, cô ta đầu tư nhiều tinh lực vào bên này như thế, chuyện học hành chắc chắn phải bỏ bê.

Đi tên con đường lát đá xanh phủ rêu của ngõ Học Phủ, Trương Khác tò mò hỏi Tôn Tĩnh Mông vấn đề này.

- Nữ nhân nếu không muốn dựa dẫm vào nam nhân thì phải tự kiếm tiền mới được.

Uống rượu xong, Tôn Tĩnh Mông cả cổ ánh sắc hồng quỳnh rũ, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào Trương Khác:

- Anh không biết chứ, chị tôi lập công ty Hoa Âm, còn bị người Cát gia nói là làm nhục gia phong, nhưng bọn họ mỗi bữa tiệc bỏ ra chục vạn mời mình tinh đi cùng, còn tìm mọi cách để đưa những mình tinh đó lên giường, lại không thấy nhục gia phong, anh có thấy cái gia phong này kỳ quái không?

Trương Khác nhếch mép cười, Cát gia đúng là đem cái xã hội nam quyền tối thượng phát huy tới đỉnh điểm rồi, với tính cách của Tôn Tĩnh Mông làm sao chịu bị gia tộc áp chế.

Tôn Tĩnh Mông dựa hơi rượu vung cánh tay mềm nhũn lên:

- Cái ngõ này sắp giải tỏa rồi, khi đó 1978 cũng không còn tồn tại nữa ...

- Giải tỏa ngõ Học Phủ? Không dễ vậy đâu.

Trương Khác nhìn con đường lát đá lồi lõm cũng ngồi nhà sập xệ hai bên, ngõ Học Phủ đúng là cần xây dựng lại, nhưng mâu thuẫn giữa doanh nghiệp đầu tư và chủ nhà còn chưa giải quyết được, mâu thuẫn chủ yếu không nằm trong căn nhà ở bình thường ngõ, mà là chuyện bồi thường cho nhà thương nghiệp hai bên ngõ.

Vào năm 97 khi chính thức khởi động việc giải tỏa, hộ kinh doanh yêu cầu đổi sang nhà diện tích kinh doanh tương đương, nhưng phía nhà đầu tư chỉ đồng ý bồi thường 5000 một mét vuông, mà căn cứ vào giá thuê nhà năm 96 tính toán, giá trị mỗi mét vuông diện tích kinh doanh ở đây lên đến 2 vạn cũng không phải là quá, chênh lệch lớn về lợi ích đủ gây mâu thuẫn kịch liệt.

Vì để giải tỏa được, đám nhà đầu tư giở mọi thủ đoạn hăm dọa trấn áp, tới năm 98 khi mâu thuẫn lên tới đỉnh điểm, chủ hộ ở đây đổ dầu lên người ngăn cản giải tỏa, không ngờ giám đốc công ty giải tỏa cũng nóng máu búng mẩu thuốc lá trong tay ra, dẫn tới hậu quả thảm trọng một chết, một trọng thương, thiêu cháy nửa con đường, tình phải ra mặt dừng chuyện giải tỏa.

Ngõ Học Phủ phải tới tận năm 2002 mới giải tỏa thành công, nhưng trải qua bao năm vật lộn như thế, ngõ Học Phủ đã hoàn toàn đi xuống rồi.

Tôn Tĩnh Mông tưởng rằng chuyện giải tỏa sẽ mau chóng được thực hiện, Diệp Kiến Bàn thì biết chuyện giải tỏa không phải đơn giản như thế, trừ khi chính phủ có thể làm việc công bằng công chính, trừ khi đám nhà đầu tư kia có lương tâm.

Diệp Kiên Bàn hỏi Trương Khác:

- Có hứng thú với vụ này không?

- Có xen vào được không?

Trương Khác hỏi ngược lại:

- Xen vào được mới có thể nói tới hứng thú hay không.

Kiến Nghiệp là thành phố cấp phó tỉnh, mặc dù về hành chính được tỉnh quản lý, nhưng kinh tế hưởng thụ quyền hạn riêng, giống như Huệ Sơn, thị trường và bí thư thành ủy của hai thành phố này phải được TW phê duyệt mới có thể nhậm chức.

Bình thường mà nói tuyệt đại đa số chính sự của Kiến Nghiệp ở tỉnh khó trực tiếp can dự vào, ở hạng mục béo bở thế này càng không cho phép.

Đưa Tôn Tĩnh Mông, Hứa Duy về trước rồi mới đi lấy xe.

Trương Khác lái xe chở ba cô gái về biệt thự, sáng hôm sau nhận được điện thoại của Liễu Chí Quân mới Trương Khác và Đường Thanh đi ăn cơm tây gần Kiến An Môn, Trương Khác vờ vô ý nhắc tới chuyện uống rượu với Diệp Kiên Bàn hôm qua, tất nhiên Liễu Chí Quân gọi điện mời vợ chồng Diệp Kiên Bàn cùng ăn cơm trưa.

Liều Chí Quân mặc dù không tiếp xúc mấy với Diệp Kiến Bản, nhưng người có địa vị như bọn họ ở tỉnh thành, tuổi tác lại tương đương, luôn có phương thức liên hệ với nhau.

416. Chương 416: Lại Tối Diệp Gia Trạch Viện

Cuộc hội diện bán chính thức thể này Trương Khác không tiện đưa Trần Phi Dung và Tô Nhất Đình đi theo, ban ngày Hứa Duy rảnh, liền đưa hai cô gái tới đó chơi, rồi đến Kiến An Môn tụ họp với đám Liều Chí Quân, Diệp Kiến Bản.

Liều Chí Quân cũng đưa vợ tới, thành ra có chút ý vị ngoại giao gia đình.

Bắt đầu từ tháng tám khi điều tra đề bao Tân Vu, lập tức có người đem vấn đề của công ty Hải Dụ ra đặt điều bôi nhọ, các ban ngành giám sát vì vấn đề này đã giao lưu với Đào Tấn.

Ở vấn đề của Cty Hải Dụ, Đào Tấn giữ được công chính, ngoài ra bất kể dự đoán bi quan thể nào về sĩ đồ tương lai của Từ Học Bình, bất kể ai hiểu nội tình của Trương Khác đều không dám xem thường y, “thà bắt nạt ông lão đầu bạc, chứ đừng khinh thiếu niên nghèo”, hướng hồ một thiếu niên đầy tiềm lực như Trương Khác, Đào Tấn tuy là nhân vật quyền lực khuynh đảo một phương, nhưng phải thừa nhận mình là nhân vật của thời đại cũ rồi.

Chuyện luân chuyển và duy trì quyền lực luôn là vấn đề được tính toán kỹ trong nước, Đào Tấn cũng đã nghiền ngẫm nghiêm túc, cho dù có người thực sự quyết tâm đẩy Từ Học Bình đi cũng không thể nhổ tận gốc ông ta, tối đa là đưa tới nơi nào đó hưởng chức nhàn.

Có lẽ ảnh hưởng xấu từ chuyện này sẽ tác động với Cẩm Hồ và một số quan viên liên quan như Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành, nhưng không phải là đả kích nặng nề, hướng hồ Cẩm Hải có tác dụng kích lệ kinh tế Đông Hải tương đối lớn, Đào Tấn tất nhiên muốn lôi kéo, chỉ là lúc này Từ Học Bình còn là tính trưởng, ông ta không tiện đích thân ra mặt, Liều Chí Quân thay mặt là thích hợp nhất.

Người hiểu quan trường trong nước không khó nhìn ra chuyện vòng vèo trong đó, Diệp Kiến Bản hôm qua không về nhà, mà tối chỗ trạch viện ngoại ô, đem chuyện kể với ông nội, Diệp Tổ Phạm cũng thấy nên để con trai về một chuyến, dù sao có phán đoán chính xác kinh tế Châu Á, cực kỳ có lợi cho vị trí của Diệp Trần Dân.

Ăn cơm trưa xong, Đình Văn Di cùng Hình Văn Lệ vợ Liều Chí Quân kéo Đường Thanh đi mua sắm, ba nam nhân thì tìm một quán cà phê ngồi nói chuyện, Diệp Kiến Bản nói ngày mai chú ba của hắn về nhà thăm cha, mời Trương Khác và Liều Chí Quân tới trạch viện Diệp gia làm khách.

Liều Chí Quân biết Hải Dụ trước kia và Ái Đạt hiện nay có qua lại nghiệp vụ với Thịnh Hâm, nhưng không ngờ quan hệ giữa Trương Khác và Diệp gia lại tốt như thế. Diệp Trần Dân về nhà thăm người thân, Diệp Kiến Bản mời hai bọn họ tới nhà làm khách, coi như là tổ thái độ quan hệ không cạn.

Mọi người chỉ ngồi một lúc ở quán cà phê, nếu mai Diệp Trần Dân về rồi, thì câu chuyện để lại tới ngày mai thảo luận cũng không muộn. Ba cô gái đi dạo siêu thị xong quay về mới là 3 giờ chiều, Trương Khác mấy ngày này không an bài việc gì, nhưng hai người kia chẳng rảnh rồi, để ba cô gái nghỉ ngơi một lúc rồi ai đi đường nấy.

Trương Khác lái xe đưa Đường Thanh tới chỗ nhóm Trần Phi Dung, bọn họ không có di động để liên lạc tức thì, đến căn nhà Tôn Tình Mông thuê trọ, Hứa Duy và Tôn Tình Mông đều không có ở đó, Lệnh Tiểu Yến và Chu Tiểu Quân vừa vặn về tới nơi, Lâm Băng ở trong phòng chuẩn bị ôn tập thi nghiên cứu sinh. Trần Phi Dung và Tô Nhất Đình tới ĐH Sư phạm chơi rồi, tối mới về, ba cô gái kéo Trương Khác đi đánh bài.

Tôn Tình Mông ngay cả số lẻ trong tài khoản ngân hàng cũng có hơn trăm vạn đô la HK, nhưng căn nhà cô ta cùng đám Hứa Duy thuê chung khá đơn giản, nghe Lệnh Tiểu Yến nói đó là vì Hứa Duy dứt khoát muốn chia đều tiền nhà cho nên làm mức độ sinh hoạt của mọi người bị kéo xuống theo.

Trương Khác nghĩ Tôn Tình Mông có thể thuận theo ý Hứa Duy, không thể tính là con nhà giàu bị chiều hư.

Đang đánh bài thì Hứa Duy gọi điện về, khi về cùng Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình xách theo một đồng thức ăn, Trương Khác chưa kịp nói gì thì Tô Nhất Đình vừa vào nhà đã nói:

- Vốn muốn mời cái mâm họa của ký túc xá bọn tôi tới cơ, nhưng người ta hôm nay có việc bận, làm cậu thất vọng rồi. Mà lạ thật, bọn tôi tra tấn cô ấy nửa ngày trời, cô ấy cũng chẳng biết bạn là ai.

Hà Huyền thì hiện giờ có chuyện gì được, chẳng qua là bị người ta lừa đi tham gia hội đồng hương, hội bạn cũ mà thôi, Trương Khác biết rõ lắm, có điều chẳng thể giải thích gì cả, trông thấy Trần Phi Dung, Hứa Duy mặt đầy mồ hôi, chắc là gặp cái mâm họa này rồi.

Đầu khẩu với một đám con gái thế này thì họa có là đồ ngọc, Trương Khác liền kéo Chu Tiểu Quân sang một bên nói chuyện.

Chu Tiểu Quân đang công tác ở văn phòng chính phủ, có Lý Nghĩa Giang ở lại chiếu cố, chắc cuộc sống không quá tệ, lại có cơ hội rèn luyện, song nếu Từ Học Bình điều khỏi tỉnh Đông Hải thật, an bài cho tương lai của Lý Nghĩa Giang không khó, hoàn toàn có thể đưa tới địa phương rèn luyện rồi tính đường thăng tiến, song khó chiếu cho Chu Tiểu Quân được nữa.

Chỉ là hiện giờ không cần nói chuyện này với hắn, tới khi đó rồi lo cũng muộn.

Tôn Tĩnh Mông nghe Đường Thanh kể ngày mai sẽ cùng Trương Khác tới trạch viên Diệp gia làm khách, liền nói muốn đi theo, tham quan hào môn đại tộc nội địa sa hoa ra sao.

Trương Khác biết cô ta bất bình vì quan hệ của chị và Diệp Kiến Bản, nên có hành động mang tính chất giận dỗi này. Đinh Văn Di tuyệt đối không phải hạng dễ đụng vào, nếu mang cô ta, để cô ta nhắm vào Đinh Văn Di, không khéo bị nghi ngờ, làm sao y dám cho quả lựu đạn này theo cùng? Tuyệt không dám quyết định thay Diệp Kiến Bản.

Tôn Tĩnh Mông thấy y tỏ vẻ khó xử, mắt né tránh, tức tối nói:

- Nam nhân các người cá mè một lứa hết, chẳng có một kẻ nào tử tế cả.

Rồi coi chưa từng nhắc tới chuyện này.

Ăn tối xong mọi người lại tới quán bar chơi, vẫn rạng sáng mới về.

Sáng hôm sau, Trương Khác lái xe đón vợ chồng Liễu Chí Quân, cho tiện, bốn người cùng ngồi một chiếc xe tới Diệp gia trạch viện.

Diệp gia trạch viện cách nội thành nửa tiếng đi đường, đó là dải đồi núi ngoài thành phố, được xây dựng dưới một ngọn đồi xanh biếc không cao lắm. Hè năm ngoái Trương Khác từng tới đây một lần với Giang Đại Nhi, về sau lễ tới đều tới thăm Diệp lão, nhưng gặp mặt Diệp Trần Dân đúng một lần vào hè năm ngoái.

Bên ngoài rất ít ai biết chuyện Trương Khác có qua lại thân thiết với Diệp gia, Liễu Chí Quân hôm qua sau khi báo cáo cho Đào Tấn, cũng suy nghĩ kỹ lại, thì khi Trương Khác bắt đầu vươn lên từ Hải Dụ tới Á Đạt đều có nghiệp vụ qua lại với Thịnh Hâm rồi, thân thiết với nhau cũng không phải là chuyện bất ngờ nữa.

Chừng mười giờ tới Diệp gia, Diệp Kiến Bản ra sân bay đón Diệp Trần Dân, Trương Khác và Liễu Chí Quân tới chời nghỉ uống trà tiếp chuyện Diệp lão, trước trưa Diệp Trần Dân tới nơi.

Trên cơ sở phán đoán bị quan của Paul Krugm về tình hình kinh tế Châu Á, Trương Khác có phân tích và nghiên cứu chi tiết, Diệp Kiến Bản đề cập tới chuyện này qua điện thoại với Diệp Trần Dân rồi, nhưng một số vấn đề quan trọng, ông phải đích thân nói chuyện với Trương Khác mới xác nhận được.

Ngày hôm qua ông ta bảo người dưới chính lý lại các con số kinh tế các quốc gia Châu Á, là một phó bộ trưởng, số liệu ông ta thu được tất nhiên toàn diện hơn Trương Khác, nhưng nhìn ra được vấn đề qua con số có vẻ cực kỳ khả quan đó không phải chuyện người thường có thể làm được.

Trên bàn ăn nói chuyện tới hiện trạng kinh tế và tài chính của các nước Châu Á, Liễu Chí Quân còn tưởng Trương Khác đón ý Diệp Trần Dân cho nên mới nói tới nó, tới nửa bữa cơm Diệp Trần Dân đưa tư liệu nội bộ về động thái kinh tế Châu Á ra, Liễu Chí Quân mới biết Diệp Trần Dân về nhà thăm người thân vì việc này.

Về mặt kinh tế mặc dù Liễu Chí Quân không tính thông, nhưng có có am hiểu đôi chút, làm quan mà không biết kinh tế thì tiền đồ không lớn được, đó là do hiện trạng tất cả lấy kinh tế làm trung tâm ở trong nước quyết định.

Nhật Bản từ chấn động kinh tế năm 89 cho tới nay vẫn rơi vào trì trệ, chưa khôi phục lại được hoàn toàn, nhưng tám quốc gia “bốn con rồng nhỏ” “bốn con hổ nhỏ” hay ĐNÁ vào năm 96 trông có vẻ như đang trong xu thế phát triển thịnh vượng.

Liễu Chí Quân nghe Diệp Trần Dân, Diệp Kiến Bân, Trương Khác nói chuyện càng chấn kinh.

Trương Khác tuổi chưa tròn 20, vậy mà ngồi đàm luận tình hình kinh tế Châu Á với Diệp Trần Dân làm Liễu Chí Cương thấy rất quái dị, dù sao nghe thiên phú thương nghiệp của Trương Khác, nhưng hẳn chưa từng đích thân thấy qua.

Liễu Chí Quân ngồi nghe mà không xen vào được câu nào, đầu óc bị các con số kinh tế làm bùng bùng văng vất, có điều lời mang tính kết luận cuối cùng thì nghe rất rõ.

Đám Diệp Trần Dân, Trương Khác đều mang thái độ bị quan về kinh tế Đông Á, theo phần tích bọn họ, mô hình kinh tế Đông Á phải hình dung là thùng lỗ chỗ như tổ ong, Trương Khác còn đặc biệt lấy hạng mục sắt thép liên hợp Đông Hải ra làm ví dụ phân tích.

Vì ngày mai Đường Thanh còn phải đi học, Trương Khác xem đồng hồ, đã bốn giờ hơn, liền ngừng câu chuyện chuẩn bị cáo từ ra về.

Diệp Trần Dân nghiêm túc nói:

- Cần chỉnh lý lại nội dung chúng ta bàn bạc hôm nay, làm thành bài luận, cậu cần tài liệu gì, tôi bảo phòng nghiên cứu trong bộ phối hợp, mau chóng viết bài văn phát biểu ra..
- Quan điểm cơ bản không khác gì Paul Krugm, tôi không có ý kiến lý luận gì sắc bén hơn của ông ấy. Có điều các nhà kinh tế học theo trào lưu có dễ dàng từ bỏ quan điểm của mình không?

Trương Khác hỏi xong rồi tự lắc đầu:

- Vịt chết mổ còn cứng, một nhân vật nhỏ như cháu có viết ra trăm bài văn cũng chẳng khác gì giấy lộn. Bài này chú Ba viết đi thì hơn, có lẽ có phần nào tác dụng. Có điều nếu bài viết này đăng lên, chú Ba sẽ thành đối tượng cho đám nhà kinh tế trào lưu kia châm chích chế nhạo.

Diệp Trần Dân cười, Trương Khác gọi ông là chú Ba theo cách gọi của Diệp Kiến Bân, là muốn kéo gần quan hệ hai nhà, nhưng ông cũng chẳng muốn chiếm công lao của người khác, nhưng nghe Trương Khác nói vậy cũng hợp lý, không phải là nói gì, mà ai nói mới là điều quan trọng.

Liễu Chí Quân không có nghiên cứu mấy về kinh tế, cho nên cũng dễ bị kinh tế tẩy não nhất, nghe suốt buổi chiều, chưa cần nói hoa mào chóng mặt, còn cực kỳ tán đồng đoán định của Trương Khác và Diệp Trần Dân về tình thế kinh tế châu Á:

- Danh tác của bộ trưởng Diệp được viết ra, tôi hi vọng có cơ hội đọc thật kỹ.

Trương Khác cười thầm :” Đương nhiên phải để anh đọc, nếu không hôm nay mời anh tới đây làm quái gì?”

Xe tới đường Yến Quy Hồ rìa nội thành, Liễu Chí Quân kiên trì muốn xuống xe, không để Trương Khác đưa vợ chồng họ về tận nhà, đang vào giờ cao điểm tan tầm, đi qua nội thành không biết tốn bao nhiêu thời gian, nếu gặp phải tắc đường càng đau đầu, bảo Trương Khác cứ về, bọn họ sẽ bắt taxi.

Hắn kiên trì như thế Trương Khác cũng không quá khách sáo, lên đường cao tốc trở về, buổi sáng bọn họ đã tạm biệt nhóm Trần Phi Dung rồi.

Đường Thanh ngồi ghế phụ, lấy di động muốn gọi cho Trần Phi Dung thông báo lần nữa, thử gọi điện tới túc xá của Tô Nhất Đình, đúng là Trần Phi Dung vẫn ở ĐH Sư phạm chơi.

- Làm sao bạn biết cô gái trong túc xá của Nhất Đình?

Đường Thanh bịt ống nói, mặt đầy tò mò, một cô gái phải nhin tới hai ngày mới hỏi ra câu này đúng là không đơn giản, khi có hai người với nhau, Đường Thanh muốn đánh đá phóng túng thế nào với Trương Khác cũng được, nhưng trước mặt người ngoài rất biết chú ý giữ thể diện cho y.

- Sao vậy, Phi Dung vẫn ở trong túc xá của Nhất Đình à?

Trương Khác quay sang nhìn đôi môi hồng hơi giấu lên của Đường Thanh, khuôn mặt hơi hờn dỗi một cách ngây thơ đáng yêu.

- Phi Dung nói cô gái đó rất xinh đẹp.

- Ồ...

Trương Khác nhớ tới Hà Huyền, đó là một cô gái rất thông minh và xinh đẹp, nghĩ cuộc đời này không thể gặp lại nữa, không ngờ cô ấy lại là bạn học của Tô Nhất Đình, có lẽ sẽ có thể gặp nhau. Trả lời câu hỏi của Đường Thanh:

- Đôi khi mình có những giấc mơ kỳ quái, mơ thấy kiếp trước của mình, lúc này chỉ là quay lại sống trong quá khứ đáng lẽ thành của ký ức trước kia mà thôi.

- Thật sao?

Đường Thanh lườm y:

- Bạn coi mình là trẻ lên ba đấy hả?

Đưa tay béo má Trương Khác, cong cớn nói:

- Lấy cái cơ này đi tán tỉnh các cô gái khác là tồi lắm đấy.

- Tồi lắm hả?

Trương Khác nhìn bản thân trong gương, ngoẹo đầu qua, kẹp tay Đường Thanh giữa vai và má, cọ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay trơn mát của cô nàng.

- Đúng là rất tồi.

Đường Thanh chỉ vờ giận được chốc lát, lại tò mò hỏi:

- Vậy trong mơ mình và bạn sẽ thế nào?

- Bạn có tin không?

Thời tiết tháng mười biến hóa bất thường, đang tạnh đấy mà mưa lác đác đổ xuống ngay được, Trương Khác giảm tốc độ, có Đường Thanh bên cạnh, chẳng cần vội vàng về Hải Châu.

- Không tin, nhưng mà trên đường buồn tẻ, nghe tạm cũng được.

Đường Thanh nhoẻn miệng cười, trong đôi mắt dài lẳng dăng vẻ lả lơi làm người ta bủn rủn.

Trương Khác chăm chú nhìn con đường phía trước, mưa không to, chứng như có thể đếm rõ từng hạt từng hạt một, lúc lâu mới quay sang nhìn Đường Thanh ôn nhu nói:

- Cho dù hiện giờ là lặp lại cuộc đời trong mộng, bạn vẫn là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình ...

Nói tới đây Trương Khác nhớ tới Hứa Tư, nhớ tới đôi mắt bi thương của cô, y không muốn phải đem so sánh, cũng không bao giờ so sánh, những lời vừa rồi y thực sự nói ra tự tận đáy lòng.

Đường Thanh nhẹ nhàng dựa người vào Trương Khác, nhắm mắt lại, cô không hỏi thêm bất kỳ câu nào nữa.

Cả dọc đường mưa không ngớt, tới hai người dừng lại ăn qua loa ở trạm phục vụ trên đường cao tốc rồi tiếp tục lên đường.

Tới địa phận Hải Châu thì chẳng còn một giọt mưa, ngay cả mây mù cũng không có, ngoài xe ánh trắng lan tỏa làm người ta như đi trong đại dương bằng bạc.

Nhìn biệt thự thành ủy đã trong tầm mắt, Trương Khác rẽ xe vào dưới một gốc cây, chậm chậm hôn từ trán, mũi, lên môi Đường Thanh

Đời người chỉ có một lần, một số thứ cần từ bỏ phải từ bỏ, Trương Khác không làm được điều này, kiếp trước y đã từ bỏ, đã phải đau khổ tới tột cùng, kiếp này sao còn dững khỉ từ bỏ nữa.

Trương Khác giúp Đường Thanh mở cửa xe, nhìn theo Đường Thanh lưu luyến đi một đoạn lại quay đầu nhìn, dưới ánh trăng đôi mắt cô ánh lên làm người ta mê say ...

Đột nhiên di động vang lên, nghe thấy tiếng Hứa Tư, Trương Khác có thể nghe thấy rõ tiếng tim mình đang đập.

~oOo

Liễu Nghị Hoa đỗ xe đạp lại, nhìn thấy chiếc Volvo xám bạc mang biển F12345, nhớ loáng thoáng nghe tới cái xe này rồi, thầm nghĩ sao nó lại ở đây?

Quỹ tín dụng hiện nay rất khó nhận được bất kỳ khoản tiền gửi nào nữa, không có tiền gửi, chẳng có để cho vay. Cho nên đại sảnh trông rất tiêu điều, hiện giờ chỉ còn trông chờ vào thành phố cải cách thành ngân hàng thương nghiệp, có nguồn vốn mới đổ vào mới sống được.

Còn về vài ba năm sau có lại trở về cái bộ dạng nửa sống nửa chết như hiện này hay không thì chẳng biết, nhưng có một điều hay là quỹ tín dụng làm ăn be bét tới đâu cũng chẳng cần lo không phát tiền lương.

Lý Nghị Hoa đẩy cửa vào đại sảnh, nhìn thấy Lý Hồng Hà tổ trưởng tiếp đãi vẫy tay gọi mình tới, cười hi hi nói:

- Đùng vừa gặp nhau là tỏ ra thân thiết như thế, người khác lại tưởng chúng ta có gì đó với nhau.
- Phì! Người thân của anh đến tìm đó, có phải vợ anh ở nhà uống thuốc sâu rồi không, xem bộ dạng tí tởn của anh kìa.

Cô gái áo đỏ để đáp lại:

Lý Nghị Hoa nhìn theo tay cô ta, thấy một thanh niên mặc áo jacket xanh nhạt đang ngồi góc phòng, hẳn hoàn toàn không nhận ra, chỉ nghĩ Lý Hồng Hà đùa:

- Vợ anh mà uống thuốc sâu, anh lại chẳng báo cho em ngay đầu tiên hay sao?
- Anh là Lý Nghị Hoa của phòng tổng hợp phải không?

**** Diệp Trần Dân là chú Ba của Diệp Kiến Bán chứ không phải chú Hai như trước ... đó là lỗi của tác giả.

417. Chương 417: Cá Mè Một Lửa

Lý Nghị Hoa quay đầu lại quan sát thanh niên từ góc phòng đi tới, rất trẻ, cái xã hội này luôn là “nhìn y phục trước, nhìn người sau”, liếc qua không cần phải người quá sành sỏi cũng rõ y phục trên người thanh niên đó toàn hàng cao cấp, vì so với bộ tây phục của hắn thì chênh lệch quá xa:

- Đúng là tôi đây, xin hỏi cậu là ai?
- Tôi tên Trương Khác, tôi rất thích bài viết của phó chủ nhiệm Lý.

Trương Khác tay cầm tờ báo Hải Châu cũ kia:

- Có vài điều muốn thỉnh giáo anh.
- Cậu nhầm rồi, người viết là chủ nhiệm Triệu của chúng tôi.

Lý Nghị Hoa hỏi Lý Hồng Hà:

- Chủ nhiệm Triệu tới văn phòng chưa chưa?

Lý Hồng Hà cúi xuống nhìn tờ báo trong tay Trương Khác, mỉa mai:

- Lãnh đạo các anh từ khi nào lại thừa nhận chung hàng ngũ tổ doanh nghiệp chúng tôi thế, không sợ hạ thấp nhân cách à? Tôi làm sao biết Triệu Mặt Rỗ có ở văn phòng không? Anh chẳng phải luôn khoe khoang mình tài cao tám đầu sao, bài do Triệu Mặt rỗ viết, anh không giải thích giúp người ta được sao?

- Chủ nhiệm Triệu ở thành phố tham gia cuộc họp trừ bị thành lập ngân hàng thương nghiệp, tôi nghĩ ông ta không rảnh giải đáp cho tôi rồi.

Trương Khác mỉm cười nói:

Lý Nghị Hoa đương nhiên biết Triệu Thạch hôm nay đi họp, song thanh niên này là ai? Liếc nhìn ngày phát hành tờ báo, đúng là bài viết đó rồi, chẳng lẽ Triệu Thạch ngu ngốc lỗ miệng nói ra?

Trương Khác nhận ra vẻ cánh giác của hắn:

- Chủ nhiệm Lý uống say nói ra, chắc là không còn nhớ mình uống say ở nhà ai đâu nhỉ.

“Mẹ cái tên mồm to Tô Triệu Đông, chê mình sống thoải mái quá hay sao?” Lý Nghị Hoa cảm thấy phiền toái vô cùng, chữ biệt hiệu của Triệu Thạch ngay trước mặt cũng chẳng có gì to tát, nhưng Triệu Mặt Rỗ hi vọng kiếm được vị trí ngon trong ngân hàng thương nghiệp sách thành lập, không chỉ ở Nhật báo Hải Châu, mà trong tạp chí kinh tế đều bỏ rất nhiều công sức để được đăng bà, sao chịu người khác giở trò sau lưng.

Trương Khác đặt báo lên quầy tiếp tân, chẳng cần kiêng dè nhân viên công tác sau quầy, nói luôn:

- Anh không cần hoài nghi có người giở trò sau lưng chủ nhiệm Triệu, ông ta còn chưa đủ tư cách này, xe của tôi đỗ bên ngoài, chúng ta kiếm chỗ nào đó ngồi xuống nói chuyện nhé.

Lý Nghị Hoa chỉ chiếc Volvo:

- Xe của cậu sao?

Mặc dù vẫn chưa nhớ tới nghĩ ra nghe tới cái xe này ở đâu, nhưng người sở hữu biển số xe đó, đúng là đủ tư cách không coi Triệu Thạch ra gì. Nhưng hắn không phải là chủ cái xe đó, thấy nhân viên sau quầy tiếp tân tròn mắt ra, Lý Nghị Hoa kêu khổ không thôi.

Trương Khác đưa tay ra mời, Lý Nghị Hoa do dự, hắn cho rằng người như Trương Khác chẳng thêm bày âm mưu với nhân vật nhỏ như mình, dù sao cũng chẳng có việc gì, mà hắn cũng không ngại tiếp xúc với người lạ.

Trương Khác bảo Phó Tuấn tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện, bọn họ vào một quán trà tên “Nhã Tâm Tĩnh”.

Trương Khác chẳng có nhiều thời gian vòng vo với Lý Nghị Hoa, đi thẳng vào vấn đề:

- Hôm nay đáng lẽ là thư ký của thị trưởng Đường tới tìm anh nói chuyện, nhưng gặp cuộc họp đột xuất nên tôi đi thay.

Lấy ra một túi hồ sơ trong cặp, nói tiếp:

- Hồ sơ của anh mặc dù có vài chỗ không hợp quy củ, nhưng tôi rất tò mò với chuyện trước kia của chủ nhiệm Lý, văn chương từ tay anh viết ra đều rất độc đáo, nên tôi không rườm lời làm gì, muốn hỏi chủ nhiệm lý có kiến giải thế nào về quỹ tín dụng hiện nay.

- Cậu là ai?

Lý Nghị Hoa càng nghe y nói càng nghi hoặc.

- Trong tương lai không xa, tôi có khả năng thành một trong số cổ đông của ngân hàng thương nghiệp, chủ nhiệm Lý tận tâm viết văn cho Triệu Mặt Rỗ, chẳng nhẽ không hi vọng có người sáng mắt nhận ra anh hùng?

Lý Nghị Hoa tuổi chừng 40, mặt gầy, rau ría cạo nhẵn thín, nghe câu cuối cùng của Trương Khác, né tránh ánh mắt củ y.

Nếu chẳng phải mang hi vọng được người khác khai quật ra, Lý Nghị Hoa đã chẳng tốn công viết bài cho Triệu Thạch như thế, nhưng bị một người trẻ tuổi nhìn thấu, trong lòng có chút không thoải mái, song cũng mừng thầm, ai chẳng muốn có cơ hội vươn lên.

Chỉ là cảm thấy một số chuyện nếu nói với thư ký của Từ Học Bình thì tốt hơn.

Trương Khác thông thả uống trà, chờ đợi Lý Nghị Hoa tự lên tiếng.

Thành lập ngân hàng thương nghiệp, Cẩm Hồ, Hải Dụ cùng với Thịnh Hâm đều cân nhắc đầu tư, tuy mỗi cơ cấu đầu tư dân doanh không thể quá 10%, tư nhân không quá 5%, bọn họ có thể nắm gần 40% cổ phần.

Trương Khác đối với chuyện kinh doanh ngân hàng không am hiểu mấy, gần đây có đọc qua vài cuốn sách, chẳng qua chỉ lướt qua cho có, không nói có nhận thức sâu lắm.

Nhưng với tệ nạn tồn tại trong ngành ngân hàng thì lại biết rõ phần nào, đọc bài Lý Nghị Hoa viết thay Triệu Thạch, cảm thấy hắn có nhãn quang khá sắc bén về tài chính trong nước, nên mới nóng lòng tìm hắn nói chuyện, nếu hắn thực sự là người thích hợp, có thể tăng tốc thành lập ngân hàng.

Lý Nghị Hoa không làm Trương Khác thất vọng, dù không có kinh nghiệm du học nước ngoài, bằng tiến sĩ trong hệ thống tài chính cũng chẳng phải nổi bật mấy, người khác có lẽ nhận thấy chức vị hiện nay xứng đáng với hắn, nhưng kiến giải của hắn về tài chính có thể nói là người thời đại này hiếm có.

Cuối cùng trên đường đưa Lý Nghị Hoa về quỹ tín dụng, Trương Khác nói:

- Ngày mai thị trưởng Đường rảnh, tôi thay mặt thị trưởng Đường hẹn anh hai giờ chiều tới văn phòng chính phủ nói chuyện.

Rút trong túi ra danh thiếp của Hứa Thụy Bình:

- Trước khi anh tới hãy liên hệ với thư ký của thị trưởng Đường.

Lý Nghị Hoa mơ hồ xuống xe, cả cuộc nói chuyện bị người ta dắt mũi, chẳng có cơ hội hỏi lai lịch người thanh niên này, nhìn chiếc Volvo xám bạc hòa vào dòng xe biển mất, lại nhìn danh thiếp trong tay, cứ cảm thấy chuyện này có vấn đề, liền đi thẳng vào trong tòa nhà, tìm Tô Triều Đông.

- Lão Tô, anh đem lời tôi nói sau khi say rượu kể với ai rồi?

Lý Nghị Hoa kéo Tô Triều Đông ra một góc hỏi:

- Tôi không nói với ai cả, một chữ cũng không, nhưng bụng Triệu Mặt Rỗ có mấy cái chữ, người nào sáng mắt chẳng nhìn ra.

- Người đoán thì đoán, nhưng không nói ra ngoài, nếu không phải anh nói ra, người ngoài làm sao mà biết được?

Lý Nghị Hoa cau mày:

- Lão Tô ơi, anh hại lắm tôi rồi, anh lạ cái tính hẹp hòi của họ Triệu sao?

- Bình thường anh uống say rượu chỉ im lặng, hôm đó lại nói rất nhiều, có phải là lời say rượu không?

Tô Triều Đông cười nhạt:

- Sao, truyền ra ngoài không phải là hi vọng của anh hay sao?

- Vừa rồi ở đại sảnh, đột nhiên có người trẻ tuổi bỗng nhiên nói với tôi chuyện này, còn kéo tôi tới “Nhã Tinh Tâm” nói chuyện gần hai tiếng, à phải cậu ta đi chiếc Volvo biển F12345 rất giàu.

Tô Triều Đông há hốc mồm:

- Chẳng lẽ là cậu ta?

- Chẳng lẽ với không chẳng lẽ cái gì, cậu ta là ai?

- Nếu tôi không nhầm, cậu ta chính là con trai Trương Tri Hành, chính là thư ký trưởng chính phủ trước kia, mới chuyển tới Tân Vu ấy. Cậu ta học cùng Nhất Trung với Đình Đình nhà tôi, cậu ta phải tới Tân Vu học chứ nhỉ ?

Tô Triệu Đông không chắc lắm.

- Cậu ta tên Trương Khắc phải không?

Lý Nghị Hoa nhớ kỹ cái tên này.

- Hình như thế, là tên hoàn khổ, nông cuồng lắm, lái xe đất tiền huyênh hoang trong trường.

Ấn tượng của Tô Triệu Đông với Trương Khắc là từ lời kể của con gái:

- Trước kia con trai Vạn Dững ngay cả cô giáo trong trường cũng dám có mưu đồ cưỡng bức, chuyện đó tôi kể với anh rồi đấy, toàn lũ cá mè một lứa với nhau. Vạn Dững bị điều khỏi Hải Châu, Trương Tri Hành bị điều đi, nói không chừng là bị thằng con làm liên lụy.

- Người ta đi làm phó thị trưởng, liên lụy kiểu đấy ai mà chẳng sướng.

- Trương Tri Hành một tay nắm Cty Cổ phần Hải Châu, có kém gì một phó thị trưởng? Hơn nữa sao ông ta không làm phó thị trưởng ở Hải Châu, bỏ đi thằng nhóc đó rồi cuộc tìm anh có chuyện gì?

- Chẳng có gì.

Nhớ lại lúc ở quán trà mình trả lời như đứa học sinh tiểu học, Lý Nghị Hoa cảm thấy mặt mặt lấm:

- Chắc bị thằng nhãi đó lừa rồi.

Thuận tay ném danh thiếp của Hứa Thụy Bình vào thùng rác gần đó.

418. Chương 418: Phải Làm Tốt

Lý Nghị Hoa cả đêm trần trọc ngủ không ngon, tới trời tờ mờ sáng mới thiếp đi được một lúc, cảm thấy nhức mắt liền hé mắt ra, rèm cửa đã kéo lên, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt, xem đồng hồ đã hơn 8 giờ.

Hắn vội vàng mặc quần áo, bên ngoài rất yên tĩnh, con cái đều đi học cả, hắn đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy vợ đang ngồi trên ghế sofa cũ kỹ ở phòng khách:

- Máy giờ rồi, sao em không gọi anh? Anh đi làm muộn rồi đấy.

- Anh đi làm muộn có ai quản à?

Vợ hắn nghi hoặc hỏi:

- Đêm qua anh vật đi vật lại trên giường, có phải nhớ còn hồ ly tinh nào không?

- Con hồ ly tinh nào lại bằng vợ anh được?

Lý Nghị Hoa nói lời trái lòng, thâm nghĩ không biết đoạn đối thoại với Trương Khắc ở đại sảnh truyền tới tai Triệu Thạch chưa, trong lòng có chút thấp thỏm, ăn vội bữa sáng đã lạnh ngắt, dắt xe khỏi tiểu viện.

Nhà hắn rất chật, sau khi con trai con gái lớn rồi, dựng thêm một gian nhà trong sân, cả nhà bốn người miễn cưỡng đủ chỗ ở.

Lý Nghị Hoa cả buổi sáng ở lý trong văn phòng không đi đâu, định gọi điện cho Hứa Thụy Bình, mặc dù hôm qua nghe nói Trương Khắc còn là học sinh, hắn vứt danh thiếp đi, nhưng số điện thoại thì hắn nhớ kỹ rồi, người làm kinh tế, mấy con số đó, liếc qua một hai lần dù vài ngày cũng không quên.

Lý Nghị Hoa cảm giác cả buổi sáng bị đôi mắt thâm thúy kia theo dõi, cũng do dự cả buổi sáng không gọi điện, tới tận khi Tô Triệu Đông gọi hắn đi ăn cơm mới nói:

- Anh đi trước đi, tôi còn vài việc ...

Nhìn người khác trong văn phòng đã đi hết hắn mới nhắc điện thoại đi...

Đóng máy! Sao di động của Hứa Thụy Bình lại tắt máy, chẳng lẽ trí nhớ mình luôn tự tin lại có vấn đề.

Mặc dù có thể tra được số máy bàn của văn phòng chính phủ, nhưng chuyện không đáng tin lắm này gọi di động thì ổn hơn, hần chạy lên hành lang tầng ba, cái thùng rác mấy ngày trời chẳng ai thèm ngó tới hôm nay lại được đổ sạch sẽ.

o0o

Văn phòng của Đường Học Khiêm rất đơn giản, trừ giá sách ra chỉ có hai bồn trúc ở góc phòng.

Thấy Cảnh Kiến Trung mang tài liệu tới Trương Khác vẫn ung dung ngồi đối diện với Đường Học Khiêm, Hứa Thụy Bình giữ đúng bốn phận đứng dậy nhận tài liệu.

Đường Học Khiêm không có thiện cảm với đám người văn phòng chính phủ, chưa đuổi hết đám người đó đi đã là nhẫn nhịn lắm rồi, ông ta điều Cảnh Kiến Trung từ cục giáo dục tới làm thư ký trưởng tỉnh, từ cục trưởng cục giáo dục điều sang vị trí này nhìn có vẻ ngang cấp, nhưng với người có ý gây dựng sĩ đồ, lại là tiến một bước quan trọng.

- Tiểu Hứa, di động của cậu đóng máy à?

Cảnh Kiến Trung hỏi:

- À.

Đường Học Khiêm ngẩng đầu lên:

- Tôi bảo cậu ta đóng máy đấy.

Cảnh Kiến Trung chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, hần mặc dù là cấp trên của Hứa Thụy Bình, nhưng Hứa Thụy Bình được Đường Học Khiêm đích thân chọn vào chính phủ công tác, hần dám vì sai sót nhỏ mà lên mặt với Hứa Thụy Bình sao?

Nghe Đường Học Khiêm nói thế, thâm nghĩ có lẽ có nguyên nhân khác, rõ ràng Hứa Thụy Bình ở trong văn phòng, nhưng lại nói với người khác là đi rồi, mấy phó thị trưởng cũng không tìm được.

Đường Học Khiêm xem đồng hồ:

- Thời gian cháu nói sắp tới rồi đấy, Lý Nghị Hoa có đến không?

- Cháu sao biết được ạ? Chỉ là một chương ngại nho nhỏ, nhìn qua có vẻ như là trò đùa ác của ai đó với hần.

Trương Khác nhún vai:

- Vấn đề của quỹ tín dụng trùng trùng, muốn có thực sự hồi sinh, chứ không phải chỉ bình mới rượu cũ, phải vượt qua chương ngại trùng trùng, người thường không thể gánh vác được, anh ta không có chút nhân quang này, không biết mạo hiểm nắm cơ hội thì chẳng cần tiếc.

Đường Học Khiêm thở dài, Hải Châu tổng cộng có 12 quỹ tín dụng, tổng tài sản gần 1,2 tỷ, trong đó nợ xấu chiếm 42%, tổng số nhân viên lên tới trên 800 người, dựa theo biên chế tiêu chuẩn của ngân hàng thương nghiệp thì biên chế vượt quy định gấp đôi.

Có một số quỹ tín dụng do cá nhân bao thầu, chẳng khác gì kho bạc trong nhà, có cái gần phá sản, cái thì tài liệu không trọn vẹn.

Do quỹ tín dụng trước giờ là công cụ huy động vốn do địa phục trực tiếp nắm giữ, nên an bài nhân sự do địa phương định đoạt, có thể nói có trăm mối quan hệ lằng nhằng với địa phương, chỉ giải quyết vấn đề biên chế thôi đã không đơn giản rồi.

Chiếc đồng hồ treo tường kêu tích tắc, đã quá giờ hẹn, Hứa Thụy Bình định nói Trương Khác đánh giá cao Lý Nghị Hoa thì Cảnh Kiến Trung gõ cửa đi vào:

- Thị trưởng, có người Lý Nghị Hoa tới, nói là thị trưởng hẹn hần vào giờ này, tôi xem lịch công tác, hình như không phải.

Đường Học Khiêm mỉm cười:

- Tiểu Hứa, cậu đi gọi anh ta vào đây.

Cảnh Kiến Trung nói rất vắn tắt, nhưng có thể nghe ra hẩn ngăn cản Lý Nghị Hoa, nhưng vì Lý Nghị Hoa kiên trì, nên mới tới hỏi.

Lý Nghị Hoa ngồi ở phòng tiếp khách hồi hộp lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, ngay cả thư ký trưởng đã nói hôm nay không có an bài đó, hẩn còn kiên trì muốn người ta đi hỏi, đúng là bước một chân ngoài vách núi rồi.

Khi Hứa Thụy Bình đi ra, hẩn nhòm người dậy, tưởng Cảnh Kiến Trung bực mình gọi người đuổi mình đi.

- Tôi là Hứa Thụy Bình, thị trưởng Đường đang đợi anh.

Lý Nghị Hoa vội vã tới bắt tay, đầu gối va phải cạnh bàn, đau tới điếng người, chiếc cốc thủy tinh quay vòng vòng trên bàn, may mà không rơi xuống, hẩn mới thở phào, theo Hứa Thụy Bình tới văn phòng của Đường Học Khiêm.

Trên quãng đường ngắn ngủi đó, hẩn nỗ lực làm mình bình tĩnh lại, cuộc đời có nổi mấy cơ hội thế này.

Thấy Lý Nghị Hoa lúc còn ở phòng tiếp đãi còn rất căng thẳng, lúc này hơi thở đã đều lại, Hứa Thụy Bình trầm nghĩ riêng công phu trấn tĩnh này đã không tệ rồi.

Trương Khác thấy Lý Nghị Hoa đi vào, đứng dậy cười nói:

- Hôm qua cậu chuyện với chủ nhiệm Lý về vấn đề tồn tại của quỹ tín dụng tôi đã kể hết cho bác Đường nghe ... Bác, có phải hôm nay bác muốn nghe chủ nhiệm Lý có cách gì giải quyết đúng không?

Đường Học Khiêm đứng dậy chỉ chiếc ghế bên cạnh Trương Khác bảo Lý Nghị Hoa ngồi xuống, hẩn rồi rít nói vài câu chào hỏi rồi nơm nớp ghé mông ngồi lên ghế, Hứa Thụy Bình mang tới cho hẩn một chén trà.

Tất cả vấn đề của quỹ tín dụng quy cho cùng nằm ở “chính phủ nắm cổ phần”, theo quy định của quốc gia, thành lập ngân hàng thương nghiệp, chính phủ có thể lấy tài chính ra đầu tư, nhưng cổ phần không được quá 30%, địa phương thường kéo một vài quốc xĩ vào, thực hiện biến tướng của nắm giữ cổ phần.

Vấn đề căn bản này tất nhiên Lý Nghị Hoa không thể xen vào được, điều Trương Khác muốn nghe được từ miệng hẩn là cách giải quyết tình trạng quản lý hỗn loạn thiếu hiệu quả của quỹ tín dụng một cách nhanh chóng, ví dụ xoay chuyển hiện trạng ý thức phục vụ công chúng cực kém, tinh giản biên chế, toàn là chuyện có trở lực rất lớn, cần người quản lý có khí phách, lại không để người dưới gây chuyện ầm ĩ.

Lý Nghị Hoa là người thông minh, Đường Học Khiêm tìm mình không theo trình tự bình thường, dứt khoát không muốn nghe lời chung chung ba phải không mất lòng ai, hẩn chỉnh lý lại ngôn từ, thông thả nói:

- Tinh giản biên chế và chế độ khảo hạch thành tích là hai đường bức thiết mà quỹ tín dụng phải đi. Tinh giản biên chế, cần đi ba bước xác định biên chế, đào thải, cắt giảm. Hiện giờ nghiệp vụ thể chấp của quỹ tín dụng hoàn toàn tách rời khỏi cụ công an, chỉ riêng phần này có thể tinh giản gần 100 người, đối với nhân viên tuổi cao không thích ứng với nghiệp vụ phát triển, có thể trả dứt lương theo tuổi nghề, tiếp đó thực hiện đào thải, không chỉ từng thu hẹp được biên chế, còn có thể từng bước nâng cao trình độ nghiệp vụ ...

Trương Khác nghe tới đó thì cười:

- Những cách xử lý này đúng là không hài hòa, cháu có thể nhìn thấy người thường xuyên tới chính phủ chạy chọt sẽ nhiều lên hẩn đấy...

Có thể an bài vào biên chế cán bộ quỹ tín dụng thì đều là người khó dây hơn cả công nhân quốc xĩ thông thường, một số kẻ năng lực hoạt động xã hội rất tốt, chúng thường thành chuyện không đủ, hỏng việc có dư, không đuổi hết đi thì khó mà chỉnh đốn hiệu quả được. Mà đuổi chúng đi thì năng lực kiểm chuyện của bọn chúng làm người ta đau đầu, phải có được sự ủng hộ lớn từ chính phủ mới xong.

Đường Học Khiêm mỉm cười:

- Phải chấp nhận đau một trận thì mới được.

Lý Nghị Hoa nghe vậy thì yên tâm tiếp tục nói:

- Vừa tinh giảm biên chế, vừa thực thi chế độ khảo sát thành tích, thực hiện chế độ giám đốc khách hàng, đem chênh lệch khoản gửi/ vay hóa giải lợi nhuận vi mô, giám đốc khách hàng trả theo tỉ lệ, khiến thu nhập của giám đốc khách hàng gắn liền với khoản tiền gửi. Tiền lương của nhân viên ngồi quầy cũng phải phân chia rõ ràng, lương cơ bản, tiền gửi, nghiệp vụ. Nếu nhân viên ngồi quầy chủ động lôi kéo được khách hàng gửi tiền được phân chia lợi tức giống giám đốc khách hàng...

Trương Khác ngồi khoanh tay trước ngực nghe Lý Nghị Hoa nói thao thao bất tuyệt, vừa nghe vừa suy nghĩ.

Lý Nghị Hoa nói xong Đường Học Khiêm rời chỗ ngồi đi tới bắt tay hắn:

- Những lời của đồng chí gợi mở cho chúng tôi rất nhiều, cảm ơn đồng chí đã tới.

Rồi bảo Hứa Thụy Bình đưa Lý Nghị Hoa về.

Mặc dù Đường Học Khiêm chủ động đứng dậy bắt tay là tín hiệu đáng mừng, nhưng không có lời nào mang ý nghĩa thực tế, Lý Nghị Hoa thất vọng nhìn sang Trương Khác, thấy y vẫn khoanh tay ngồi im, chào hai người rồi đi ra.

Hắn đi rồi, Đường Học Khiêm sờ gáy nói:

- Muốn ngay tức thì cắt bỏ được cái sức ỳ mấy chục năm tạo thành của quỹ tín dụng, đừng nói những nhân viên bị tinh giản, ngay cả nhân viên được ở lại cũng nhảy dựng lên phản đối. Lúc đó bác đau đầu lớn rồi.

Trương Khác trầm tư, theo chế độ khảo hạch hiệu ích của Lý Nghị Hoa, dù cùng cương vị sẽ có thu nhập chênh nhau rất nhiều, nếu 10 năm sau điều này dễ chấp nhận hơn, chứ còn năm 96 chắc chắn gây ra tranh cãi lớn:

- Bác Đường, người cháu tìm cho bác rồi đấy nhé, dùng hay không do thành phố quyết định.

Đường Học Khiêm thở dài:

- Để bác đưa anh ta vào hội ủy viên trụ bị thành lập ngân hàng rồi tính sau, hiện giờ ai cũng đang muốn nhét người của mình vào. Cẩm Thành cũng nộp đơn rồi, ý Chu Phú Minh là nếu Thịnh Hâm cũng tham gia thì không lý do gì từ chối Cẩm Thành.

- Không vấn đề gì ạ, chỉ cần Cẩm Thành chấp nhận lời hứa giống Hải Dụ, Thịnh Hâm, Cẩm Hồ đưa ra là được rồi.

Trương Khác nhún vai tỏ thái độ sao cũng được.

Trương Khác nghĩ Triệu Cẩm Vinh muốn tham gia cổ phần vào ngân hàng thương nghiệp, một là đầu tư vào ngành ngân hàng lợi nhuận khá cao, hai là sau khi thành cổ đông có thể thuận lợi huy động vốn, chỉ cần Hải Dụ, Thịnh Hâm, Cẩm Hồ nắm quyền phủ quyết cho vay, để xem ông ta còn được mấy nhiệt tình.

- Những chuyện này còn cãi vã nhiều, mỗi nơi đều có cái lý của mình, tổ trụ bị không thể cưỡng chế được bọn họ đưa ra lời hứa ngoài quy định của quốc gia, song có thể lấy đó làm cớ ngăn Cẩm Thành phái người tham gia hội đồng quản trị.

- Thế cũng được ạ, ngân hàng cũng chẳng chê vốn đầu tư quá nhiều.

Hiện giờ tiêu điểm chú ý của mọi người chỉ có một, đó là nếu những khoản nợ xấu của quỹ tín dụng không tách ra được thì phải giảm giá trị tài sản bao nhiêu mới có thể nhập vào ngân hàng mới? Chẳng ai muốn đi đổ vỏ cho người khác hết.

Trương Khác lạc quan tính quỹ tín dụng có khoảng hơn 200 triệu tài sản xấu, thành phố chắc chắn sẽ không bỏ tiền ra bù vào, đó là giới hạn của thành phố, điều này ai cũng có thể nhìn ra, nhưng có thể vin vào điều đó để tranh thủ kiếm được thêm điều kiện khác.

- Nếu có thể tranh thủ ngân hàng treo biển kinh doanh vào cuối năm coi như bác hoàn thành được một tâm nguyện.

Đường Học Khiêm nhấp một ngụm trà nói.

- Vâng, nếu kinh doanh trước năm sau thì tốt nhất.

- Cẩm Hồ có vẻ không có ý dựa dẫm lắm vào tài chính của ngân hàng, có phải chuyển đi thành thành này cháu có ý tưởng gì mới không?

Đường Học Khiêm hứng thú hỏi:

- Nghe nói chuyển đi lên tỉnh thành lần này cháu gặp mặt thư ký của bí thư Đào hả?

- Vâng ạ, hôm sau cháu còn gặp mặt phó bộ trưởng Diệp Trấn Dân, bọn họ khen ngợi rất nhiều về tình hình phát triển kinh tế của Hải Châu, bác có cần cháu thuật lại cho bác nghe không?

Trương Khác cười khì hì nói.

- Ha ha ha.

Đường Học Khiêm xua tay, mấy lời xã giao kiểu đó có mấy giá trị, nói:

- Bác chỉ muốn nghe ý tưởng mới của cháu thôi.

- Bài văn của phó bộ trưởng Diệp hai ngày nữa chắc được đăng trên báo nội bộ, có phải bác cũng đang xem không?

- Đúng thế, lần này được hưởng thụ đãi ngộ siêu cấp, bài văn đó mà tung ra sẽ gây ra sóng gió lớn.

Đường Học Khiêm ngạc nhiên:

- Cháu tới Diệp gia thảo luận chuyện đó sao?

Sau khi thảo luận ở Diệp gia, Diệp Trấn Dân mau chóng viết ra một bài luận, Trương Khác tất nhiên không chỉ chỗ gì thêm, đem bản nháp về cho Đường Học Khiêm xem, còn nhắc Diệp Trấn Dân nhớ chuyển cho Đàn Tấn một bản.

- Cháu và bọn họ đều không lạc quan về tình hình kinh tế các nước Đông Á mấy năm tới.

Trương Khác liền tóm gọn lại cuộc trao đổi với Diệp Kiến Bân, Diệp Trấn Dân mấy hôm trước đó kể lại cho Đường Học Khiêm.

Trương Khác luôn kính trọng Đường Học Khiêm như bậc cha chú, chú ý giữ lễ của con cháu, ở vấn đề tình thế kinh tế ĐNÁ y cũng chỉ nhắc tới là dừng, vấn đề kinh tế của thành phố, Đường Học Khiêm có hỏi mới đáp, nói quá nhiều sẽ không thích hợp, đa phần nội dung đã được Diệp Trấn Dân trình bày triệt để rồi.

Còn về ảnh hưởng tới đâu, chỉ có thể đợi thời gian nghiệm chứng.

Chừng bốn giờ Trương Khác mới rời chính phủ thành phố, đứng trên vỉa hè, cảm thú gió mát mùa thu, đợi đèn giao thông phía đối diện chuyển sang màu đỏ qua đường, y không bảo Phó Tuấn tới chính phủ thành phố đón, cái biển xe của y quá bắt mắt.

Trương Khác vừa đi vừa tình nên tới trường học đón Đường Thanh hay là tới công viên Tượng Sơn xem tiến độ xây dựng của trường học do Tạ Văn Tình thành lập.

- Khác thiếu gia.

Nghe tiếng người gọi, Trương Khác quay lại thấy Lý Kiến Hoa dập đầu thuốc vào cây ngô đồng, hỏi hần:

- Đợi tôi hả?

- Vâng tôi phải xác nhận chuyện hai ngày qua không phải là giấc mơ.

Thấy Trương Khác hơi cau mày, Lý Nghị Hoa ngượng ngập nhặt mẫu thuốc lá lên cho vào thùng rác gần đó.

- Tôi cũng có cảm giác cuộc đời như một giấc mơ.

Trương Khác đùa:

- Nhưng chưa ngốc tới mức tát mình thật mạnh để tỉnh lại.

- Tôi thì đúng là tự tát mình hai cái.

Lý Nghị Hoa cười tự trào:

- Ở bãi đỗ xe không thấy xe của Khác thiếu gia đâu, nên tôi ngồi đây đợi ... Có vài vấn đề muốn thỉnh giáo Khác thiếu gia...

- Vì sao lại là tôi, vì sao lại là anh phải không?

Trương Khác hỏi một câu có vẻ rất khó hiểu song Lý Nghị Hoa lại gật đầu nghiêm túc.

- Cẩm Hồ cũng có ý định tham dự vào ngân hàng thương nghiệp, trùng hợp tôi lại là ông chủ của Cẩm Hồ, nói ra nghe có vẻ khó tin, cho nên không cần thiết tôi chẳng muốn nói ra làm gì.

Trương Khác giải thích:

- Chuyện ở các quỹ tín dụng quá phiền phức, tôi không phải là người kiên nhẫn lắm, cho nên cần một thanh đao sắc bén, những điều anh vừa trình bày là nguyên nhân khiến anh thất bại trong thời gian ngắn ngủi nhậm chức ở quỹ tín dụng Thành Đông, trong nội bộ hệ thống quỹ tín dụng người ta coi anh là một kẻ ảo tưởng không biết thực tế, trùng hợp lần nữa, suy nghĩ của tôi cũng không giống người khác.

Lý Nghị Hoa há hốc mồm, có lẽ đủ nhét cả nắm đấm của hắn vào, một lúc sau mới nói:

- Hồi đó tôi đem suy nghĩ của mình ra khai đao với quỹ tín dụng Thành Đông, chỉ được hai tháng bị người ta cấp cho tội danh “làm cản” đá về nơi này.

- Người trong nước có thói quen tuần tự nhi tiến.

Chẳng biết Lý Nghị Hoa trình độ thích ứng nhanh hay là khó tiêu hóa mà không thắc mắc lời nào về việc Trương Khác và Cẩm Hồ, Trương Khác cũng chẳng muốn thừa lời vào việc đó, nói:

- Tạm thời đưa anh tổ trừ bị nhưng tôi không hi vọng anh chung sống hòa bình với bọn họ đâu đấy.

- Chủ nhiệm Triệu của chúng tôi cũng ở trong tổ trừ bị mà.

Lý Nghị Hoa cười tự trào:

- Sao có thể chung sống hòa bình được?

Triệu Thạch mà biết chuyện, không nổi khùng mới lạ, lúc này không cần cố kỵ hắn nữa.

419. Chương 419: Trong Rừng Trúc

- Đứng đợi mãi đây nói chuyện, tới Tượng Sơn đi.

Trương Khác đã gọi điện bảo Phó Tuấn tới đón, trong thời gian đợi xe, đêm vài suy nghĩ nói với hắn:

- Nhận thức của anh về Hải Châu sâu hơn một tầng nhóc như tôi, những kẻ kia và những xí nghiệp tiềm lực phát triển hẳn anh cũng tiếp xúc nhiều hơn tôi, tôi hi vọng ngân hàng thương nghiệp sau khi được thành lập sẽ là hậu thuẫn cho sự phát triển của Hải Châu, tôi và hai doanh nghiệp tham gia cổ đông đã hứa không huy động vốn từ ngân hàng, tất nhiên không hi vọng nhìn thấy ngân hàng trở thành công cụ lợi ích trong tay nhóm nhỏ nào đó.

Lý Nghị Hoa hiểu ý y, Trương Khác có năng lực đưa hắn lên ghế giám đốc ngân hàng, nhưng hắn phải chấp hành sách lược tài chính của Trương Khác.

Lý Nghị Hoa thắc mắc:

- Cẩm Hồ nếu như không cần huy động vốn từ ngân hàng vậy tại sao lại nhiệt tình với việc này như thế?

- Sức ảnh hưởng rộng hơn, có nghĩa là quyền lực lớn hơn.

Trương Khác cười:

- Có phải tôi là người rất có dã tâm không?

- Có lẽ lời này trong miệng một trung niên 40 tuổi nói ra càng dễ khiến người ta tiếp nhận hơn.

Lý Nghị Hoa không che giấu, hắn 36 tuổi, trong lòng mặc dù chấn động, nhưng nghe Trương Khác nói vậy càng khâm phục tầm nhìn xa trông rộng của y, lúc này hắn càng sốt ruột được vén màn chân tướng trong một mớ tin đồn không hay về Trương Khác.

Phó Tuấn lái xe tới, Trương Khác nói với Lý Nghị Hoa:

- Đi gặp một khách hàng lớn của ngân hàng sau này.

Tạ Văn Tình hiện đem toàn bộ tinh lực đặt trên trường học và vườn bách thảo, nói cách khác hoạt động của Hải Dụ đa phần hạn chế ở Hải Châu, đem tài chính thành tiền gửi vào ngân hàng, sẽ không vì tính hạn chế vùng miền của nó mà bị ảnh hưởng.

Trong khi đó hoạt động kinh tế của Ái Đạt, Tân Quang chủ yếu nằm ngoài Hải Châu, không thể đem tài chính gửi ngân hàng thành phố thời gian dài.

Trừ Hải Dụ ra thì công ty của đám Thịnh Thanh đều không có kế hoạch phát triển ra bên ngoài với quy mô lớn, thành khách hàng quan trọng của ngân hàng.

Trương Khác đã định đưa Lý Nghị Hoa lên làm giám đốc ngân hàng, tất nhiên phải nắm đủ chắc.

Sau khi nhập thu, cảnh chiều dưới vách phía nam Tượng Sơn trở thành đậm chất thơ, cây phong lá đỏ hai bên đường, tầng lá dày phủ kín mặt đất, gió mát từ sông thổi vào, tất cả làm người ta cảm thấy như bước vào vùng đất hoàn toàn khác.

Lý Nghị Hoa lần đầu tiên được nhìn thấy một vườn bách thảo quy mô tinh xảo như thế, trong quy hoạch vườn bách thảo còn kéo dài tới phía nam đường Công Nông, hiện vẫn chưa dùng hết hai trăm mẫu.

Văn phòng của vườn bách thảo nằm phía nam, diện tích kiến trúc tuy không lớn, nhưng hao tốn không ít tâm tư của Tạ Văn Tình, đa phần diện tích của tòa tiểu lâu hai tầng dùng tường bằng kính, làm cả tiểu lâu phủ trong ráng chiều hoàng kim, chiếu lên văn phòng, chiếu lên bàn làm việc, chiếu người một mỹ nhân, làm toàn thân như dát thêm lớp ánh vàng óng ánh, đẹp không gì tả xiết.

Trương Khác nhìn cô, sóng lòng trào dâng, quên mất cả Lý Nghị Hoa bên cạnh, quên cả nữ trợ lý trong văn phòng đang nhìn y nghi hoặc.

- Sao em lại tới đây?

Tạ Văn Tình ngẩng đầu lên nhìn thấy Trương Khác đang nhìn mình đắm đuối, không biết y đứng đó ngắm nhìn mình bao lâu rồi, trái tim xao xuyến, thấy phía sau Trương Khác còn có một người nữa, nở nụ cười dịu dàng, nhưng thu về mặt không nên có lại.

- Em vốn định qua đây xem mà.

Trương Khác đi tới:

- Đây là Lý Nghị Hoa của quỹ tín dụng, cùng anh ta tới bãi phỏng chị.

-Ồ, tôi đọc bài viết của anh rồi.

Tạ Văn Tình đưa tay mời hai người bọn họ ngồi xuống ghế sofa, Trương Đình lúc này đã mang cà phê pha xong lên bàn, xem ra Trương Khác đã đứng ở cửa mình mình mấy phút, không biết người khác nhìn ra điều gì không, Tạ Văn Tình nhân lúc nâng cốc cà phê lên tròng mắt nhìn hắn.

Trương Khác mặt dày nhe răng cười.

Lý Nghị Hoa chỉ dám dùng khoe mắt nhìn người phụ nữ nghe nói lăm lăm nhất Hải Châu này, hình như còn là một quả phụ, có lẽ do xuất thân gia đình tốt, lại sống trong phú quý làm cô gái trước mắt tỏa ra khí chất cao quý điển nhã, khiến hắn không khỏi tự ti.

Ngồi trong văn phòng trò chuyện chốc lát Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa Lý Nghị Hoa về thành phố, y ở lại.

- Buổi tối em đi đâu không?

Trong văn phòng không còn ai khác, Tạ Văn Tình thả lỏng, trong khí chất điển nhũ lộ ra vẻ quyến rũ, dịu dàng.

- Chị, ra ngoài đi dạo đi, bên ngoài đẹp như thế, ngồi lý ở đây thật đáng tiếc.

Trương Khác cầm áo khoác cẩu Tạ Văn Tình trên lưng ghế lên:

- Có cần em mặc giúp chị không?

Tạ Văn Tình nhìn qua cửa kính, Trương Đình không có ở gian thư ký, quay người đưa chiếc lưng uyển chuyển về phía Trương Khác, để y giúp mình mặc áo, cài cúc, thừa cơ hôn nhẹ lên cổ, tim đập thình thịch, có chút kích thích vụng trộm.

Áo khoác mùa xuân thắm vừa người, phía cổ lộ ra áo sơ mi màu ngà cổ áo cầu kỳ, quần jeans bó màu thẫm, chiếc giày da cao cổ, tất cả cấp cho người ta cảm giác lạnh lùng nghiêm nghị, đó là hình tượng công tác Tạ Văn Tình luôn thể hiện ra bên ngoài chỉ có Trương Khác mới được tiếp xúc với với cơ thể nóng bỏng như lửa Hỏa Diệm Sơn được hàn băng bao phủ kia.

- Đợi lát nữa tôi sẽ tự lái xe về.

Tạ Văn Tình ra ngoài văn phòng nói với Trương Đình.

Mặc dù qua kính cũng ngắm được hết sắc thu bốn xung quanh, nhưng dù sao không bằng cảm giác từng làn gió mát mơn man phất nhẹ lên da thịt, cùng hương thơm hoa cỏ.

Đi lên con đường nhỏ trải đá cuội rẽ vào rừng trúc, Tạ Văn Tình ột tay vào túi áo khoác, Trương Khác cũng cho tay vào đó, hai bàn tay nắm lấy nhau, người ngoài dù nhìn thấy cũng chỉ cho rằng hai người họ đi hơi gần nhau mà thôi.

- Buổi tối em sẽ tới Tân Vũ, đưa cả Dương Vân và Lưu Minh Huy đi cùng, việc trừ bị nhà máy rượu đã xong, em lười động não, lôi hai bọn họ đi chỉ chiêu cho ba em.

- Em tận dụng triệt để thật đấy.

Tạ Văn Tình cười, mặc cho Trương Khác nghịch ngợm gãi gãi lòng bàn tay của mình:

- Gần đây Khoa Vương có hành động khá lớn.

- Tạ Kiếm Nam làm thị trường rất bài bản, hiện giờ tất cả con số thị trường đều rất tích cực, bọn họ muốn Khoa Vương lớn mạnh hơn nữa cũng chẳng có gì lạ.

- Em có định nói chuyện với Lưu Minh Huy không?

- Có chứ ạ, dù sao hắn cũng đã cống hiến cho Ái Đạt, tới Khoa Vương, hắn không thể có con đường rộng hơn để đi.

Trương Khác gật đầu, nếu không phải nỗ lực lần cuối giữ hắn lại, Trương Khác chẳng cần cố kéo hắn đi Tân Vũ lần này.

Gió chiều thổi qua rừng trúc, phát ra tiếng xào xạc, Trương Khác miết lòng bàn tay Tạ Văn Tình, thật không hiểu vì sao mỗi tấc da thịt của cô lại non mềm như thế, chỉ sờ bàn tay thôi đã có cảm giác tiêu hồn, tiếc là lúc này không thể làm những chuyện tiêu hồn hơn nữa, đành dần lòng nói:

- Có chuyện muốn nói với chị, em muốn chuyển vài tháng tiền hàng của Ái Đạt tới Hong Kong.

Tạ Văn Tình quay người lại nhìn Trương Khác:

- Thời gian qua em luôn nghiên cứu khiếm khuyết của kinh tế ĐNÁ, em muốn thừa nước đục thả câu.

- Nước đục cũng không dễ thả câu, thừa lúc cháy nhà hôi của càng làm người ta thù.

Trương Khác mỉm cười, thừa lúc cơn bão tài chính kiếm một mẻ lớn thì dễ thôi, nhưng sau này người ta sẽ tính sổ, Cẩm Hồ muốn làm lớn, muốn ảnh hưởng, thì không thể làm quan hệ với các chính phủ xấu đi, muốn kiếm lợi phải khéo léo một chút:

- Mùa hè năm sau Hong Kong trở về, kinh tế rất dễ bị chính trị bất ổn, trước nguy cơ, luôn có sự phồn vinh điên cuồng, trong khoảng thời gian phồn vinh nhất đó, có thể thuận lợi chuyển Ái Đạt vào thực nghiệp Gia Tín mới là mục tiêu chủ yếu nhất của chúng ta, còn lại chỉ là kiếm thêm chút tiền tiêu vặt mà thôi.

Hai người đi sâu vào bên trong rừng trúc, Tạ Văn Tình nâng khuôn mặt Trương Khác lên, cười duyên dáng nói:

- Chị thật muốn bỏ óc em ra, xem xem rốt cuộc bên trong đó có gì khác với người bình thường.

Trương Khác một tay ôm lấy chiếc eo thon của cô, một tay vuốt ve mái tóc xõa mềm, cười gian:

- Chị nghiên cứu hết chỗ khác trên người em rồi, giờ bắt đầu muốn nghiên cứu óc em hả?

- Bién, nói năng bậy bạ gì đó?

Tạ Văn Tình gất giọng:

Trương Khác cúi đầu xuống nhìn chăm chú vào mắt cô, ghé đầu vào cổ Tạ Văn Tình hít lấy hương thơm man mát từ cơ thể cô tỏa ra, dục vọng kích thích mạnh mẽ, dùng hai tay bóp mạnh cặp mông căng tròn, áp miệng lên cánh môi đỏ thắm của cô.

Tạ Văn Tình khẽ “ưm” một tiếng, khép mắt lại, phó mặc cơ thể trôi theo cảm xúc

Trương Khác đưa Tạ Văn Tình tới một chỗ cây cối um tùm, từ từ đặt Tạ Văn Tình xuống, từ đầu tới cuối không rời khỏi cánh môi cô, y hôn một cách tham lam mê luyến, Tạ Văn Tình nhắm mắt phát ra tiếng rên nho nhỏ, tay Trương Khác đưa tay xoa bóp bầu ngực Tạ Văn Tình, cảm giác săn chắc đàn hồi đó làm người ta ngất ngây, một tay lần xuống định cởi thắt lưng Tạ Văn Tình, đúng lúc này Tạ Văn Tình tỉnh lại, giữ lấy tay y, nói nhỏ:

- Đừng, chỗ này không được

Nhưng cô không dám có cử động mạnh, cô biết làm thế lúc này chỉ tổ khơi lên thú tính của nam nhân, giọng run run nói:

- Trương Khác, người ta thấy thì sao....

- Chị, chỗ này không ai thấy đâu, với lại giờ này công nhân đi làm về hết rồi.

- Nhưng

Trương Khác làm sao chịu nghe nữa, đôi mắt mê ly, khuôn mặt ửng hồng hơi thở gấp gấp làm y mất đi lý trí, giữ lấy khuôn mặt cô cúi xuống hôn, Tạ Văn Tình lắc mạnh đầu, không cho y thành công, cô tức mình đưa tay nhéo lên hông y một cái rõ đau.

- Á...

Trương Khác không kìm được thét lên một tiếng, cắn chặt răng không dám phát ra tiếng kêu nữa.

Tạ Văn Tình cũng hết hồn tay cứng đờ trên hông Trương Khác, không dám có thêm một hành động nào nữa, một lúc sau không thấy xung quanh có động tĩnh gì, trừng mắt lên nhìn y, tay nhéo bên hông uy hiếp.

Trương Khác không dám dùng sức mạnh nữa, đau khổ khẩn cầu:

- Chị, chiều em lần này đi ...

Tạ Văn Tình trông đáng vẻ y như thể mím môi cười rất đắc ý, tay bắt giắc lỏng ra, Trương Khác nhân cơ hội cúi xuống, mục tiêu lần này là dấy tai Tạ Văn Tình, y biết đó là nơi đặc biệt mẫn cảm của cô, mỗi lần cô từ chối Trương Khác luôn tấn công vào đó, chưa bao giờ thất bại.

Nhưng hiển nhiên Tạ Văn Tình hiểu điểm yếu cơ thể mình không kém Trương Khác, phát hiện ý định của y, dùng hết sức đẩy Trương Khác ra ngồi lên người y, chớp mắt giọng trở nên êm ái rung động lòng người:

- Muốn tới vậy sao?

Trương Khác gật đầu không do dự.

Tạ Văn Tình liềm môi hồng, ánh mắt lả lơi:

- Muốn tới mức nào?
- Rất, rất muốn ...
- Vậy thì được ...

Giọng Tạ Văn Tình tưởng chừng có thể làm tan chảy sắt thép, cô từ từ đưa tay lên cởi nút áo cổ trên cùng, Trương Khác tức thì lưỡi khô cổ cháy, y thể nào cũng không nghĩ tới Tạ Văn Tình đột nhiên có hành động này, chiếc áo cổ thứ hai mở ra, một khe ngực sâu hun hút xuất hiện, Trương Khác cảm thấy huyết dịch toàn thân sôi trào, chỗ nào đó trên thân thể phồng lên như muốn bung ra, dưới chiếc áo sơ mi kín đáo đoan trang của Tạ Văn Tình là áo lót màu đỏ cực kỳ gợi tình...

Trương Khác đang chờ đợi Tạ Văn Tình mở thêm một cái cúc nữa, thì cô đưa bàn tay vuốt nhẹ lên chỗ phồng lên của y, cười nhỏ khúc khích, kéo khóa xuống, móc nó ra ngoài, hé cặp môi gợi cảm ngậm lấy thứ nóng rẫy đó.

- A..

Trương Khác không kìm được tiếng rên, sự nhiệt tình nóng bỏng của Tạ Văn Tình làm y không ít lần bất ngờ, ngỡ như một giấc mơ, song khoái cảm kia cực kỳ chân thật, toàn thân choáng váng trong giây phút, hai mắt nhắm lại hưởng thụ.

Chiếc lưỡi vừa mềm vừa ướt đó làm Trương Khác muốn phát điên, y mở choàng mắt, muốn đẩy Tạ Văn Tình xuống phát tiết dục vọng sắp thiêu đốt mình thành than.

Nhưng đúng lúc Trương Khác mở mắt bật dậy thì Tạ Văn Tình cũng nhảy lùi ra đằng sau, vừa cài cúc áo vừa nói:

- Cho em một bài học xem sau này dám bắt nạt chị không?

Nói xong chạy mất, để lại bóng lưng tuyệt đẹp cùng tiếng cười khúc khích, và một kẻ tội nghiệp bị dục vọng dày vò

420. Chương 420: Không Giữ Được Nửa Rồi

Đường sắt từ Tân Vu tới Hải Châu phải rẽ vòng một đường cong lớn, tới lên tàu hỏa lúc bảy giờ, bảy giờ sáng hôm sau mới tới được Tân Vu, đây là còn mong tàu không bị chậm, trong ấn tượng của Trương Khác thời đó tàu hỏa chưa bao giờ không bị chậm.

Tính theo đường thẳng từ Hải Châu tới Tân Vu có hơn 300 km, phải vòng qua tỉnh thành, ít nhất hơn 100 km.

Dù sao ngồi tàu hỏa cũng tiện nhất, ngủ một giấc là tới nơi rồi, cho dù có trễ một hai tiếng cũng không lỡ việc ban ngày, mà ở trong khoang tàu cũng có thể làm việc.

Trương Khác đau khổ lái xe đưa Tạ Văn Tình về thành phố, không kịp ăn tối nữa rồi, lên tàu, đợi tàu chuyển bánh, bảo Phó Tuấn úp cho hộp mỳ, rồi cầm kế hoạch tuyên truyền thị trường năm sau bắt đầu đọc.

Ái Đạt năm ngoái đoạt Tiêu Vương, vừa thu được thành tích thị trường chói lòa, cũng khiến Ái Đạt chiêu mộ được một nhóm tinh anh marketing vào phòng thị trường, phương án này có thể nói là toàn mỹ, Trương Khác không nhìn ra chỗ nào để sửa.

Thấy mỳ đã được, Trương Khác ném bản kế hoạch sang một bên, bắt đầu ăn sùm sụp.

- Khác thiếu, bản phương án đó thế nào?

Dương Văn hơi lo hỏi:

“Ừm, ừm” Trương Khác bụng đói meo, chỉ lo ỳ vào mồm, không rảnh trả lời hẳn, đến khi chén bay bát mỳ, húp hết cả nước mới thở hắt ra xoa bụng nói:

- Ăn sáng lúc 10 giờ, tới giờ hơn 8 tiếng, các anh phải để cho tôi ăn xong đã chứ.
- Ngồi trong khoang tàu ăn mỳ gói, Khác thiếu gia không sợ bị giảm oai nghiêm sao?
- Tôi có oai nghiêm gì mà mất, so đồ ăn trên tàu cung cấp thì, với mỳ ăn liền còn ngon hơn vạn lần.

Phó Tuấn đi tới lấy bát mỳ cho vào thùng rác, Trương Khác tiếp tục lấy bản kế hoạch ra xem:

- Bậc thầy quảng cáo người Mỹ Claude C • Hopkins có viết một đoạn văn không được chú ý lắm :” Rất nhiều nguy cơ kinh doanh mà tôi nhìn thấy đa phần vì mấy nguyên nhân sau, làm việc quá đáng, không đủ dũng khí khi gặp cơ hội, sợ cảnh tranh, cho nên không đi trên con đường chưa được người khác khai phá.” Đoạn văn này của ông ấy rất hay, tôi thấy tuyệt đại đa số nguy cơ của các xí nghiệp từ thập niên 80 tới nay đều do nguyên nhân mà CC nói ra ... Nguy cơ xí nghiệp sau này cũng không thoát khỏi phạm trù này. Minh Huy, anh thấy những lời này thế nào?

Từ khi lên tàu Lưu Minh Huy rất ít nói chuyện, vẻ mặt mang đầy tâm sự.

- Tôi ...

Lưu Minh Huy ngẩng đầu lên, chạm ánh mắt Trương Khác vội tránh đi, hắn còn tưởng Trương Khác đang bàn chuyện Ái Đạt với hắn:

- Nói tới nguy cơ của xí nghiệp còn quá sớm, tôi cho rằng xí nghiệp trong nước có một loại đặc thù, thích hợp sinh ra kỳ tích, trong mắt đa số mọi người Ái Đạt quật khởi là nhờ kỳ tích thị trường, tôi tin rằng Ái Đạt sẽ vẫn tiếp tục sáng tạo kỳ tích.
- Lấy 280 triệu ra tiếp tục sáng tạo kỳ tích sao?

Trương Khác mỉm cười, đó là dự toán cao nhất giành Tiêu Vương tháng sau của Ái Đạt, Lưu Minh Huy vẫn quán chú trọng ý vào thủ đoạn thị trường, không nhìn vào cốt lõi, tầm nhìn hạn hẹp, nhưng tự kiêu quá cao, không chịu tiếp thu ý kiến của người khác.

- Vâng tôi chắc chắn tin rằng như vậy.

Lưu Minh Huy gật đầu chắc chắn:

Trương Khác không khỏi bi ai cho hắn :” Có lẽ hắn cho rằng thời gian trước đó áp chế phòng thị trường là nhắm vào hắn rồi”, tiếp tục nói:

- Phải giải quyết vấn đề nội tại, làm xí nghiệp thay da đổi thịt mới là đạo sinh tồn, đó là vấn đề tôi càng quan tâm hơn nữa, tôi thấy Khoa Vương cũng nên sớm chú trọng tới vấn đề này.

Quá mức ý lại vào thủ đoạn thị trường chỉ là kích động phi lý trí, gần như gom hết tất cả nguy cơ xí nghiệp mà CC nói vào trong đó, Khoa Vương cạnh tranh Tiêu Vương, đáng tiếc thị trường tàn khốc không cho bọn họ đủ thời gian điều chỉnh.

Trương Khác ném bản phương án tới trước mặt Lưu Minh Huy, đã nói tới đây mà hắn vẫn cho rằng Khoa Vương còn có tiền đó, vậy không cần giữ hắn lại nữa:

- Kế hoạch tuyên truyền thị trường năm sau, phòng thị trường cứ tự quyết định là được rồi, đại hội Tiêu Vương của ĐTH, cả hai đi cùng tôi tới Bắc Kinh.

~oOo

~~~ Đây là giám đốc Dịch của khách sạn Thế Kỷ.

Trương Khác giới thiệu Dịch Đan Thanh cho Dương Vân làm quen.

So với vẻ diễm lệ lả lơi hồi tháng bảy, lúc này Dịch Đan Thanh ăn mặc tiêu chuẩn, hai tay đan trước người, ánh mắt mang nụ cười hòa nhã thân thiết, mái tóc dày mượt được cố định bằng chiếc cặp tóc hơi cũ, trang điểm phớt qua.

Có lẽ có người càng thích vẻ đẹp trong trắng thoáng chút ngây thơ của Vệ Lan ở bên cạnh hơn, nhưng với Trương Khác, y sẵn lòng bảo vệ vẻ đẹp ngây thơ, có điều vẻ đẹp thành thực sau khi rửa sạch duyên hoa của Dịch Đan Thanh làm y động lòng hơn nhiều.

Trương Khác vẫn dút tay trong túi, không cần vờ vờ vịt vịt khách sáo bắt tay Địch Đan Thanh, nhìn cô một lượt nói:

- Xem ra chị hoàn toàn hòa nhập vào vai trò của mình rồi, chị Vệ Lan hiện làm trợ thủ cho chị à?
- Trợ lý tổng giám đốc, giám đốc Thiệu cảm thấy thích hợp tôi mới dùng.

Địch Đan Thanh mỉm cười đáp.

Trương Khác lắc đầu:

- Anh Thiệu chẳng rảnh mà lo tới chuyện này đâu, có lo cũng chỉ lo chị dùng trợ lý nam ảnh hưởng tới công việc thôi.

Nhà khách sau khi hoàn thành thủ tục bàn giao, đổi tên thành khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ. Thêm hai chữ “Cẩm Hồ” vào là kiến nghị của Trương Tri Phi, cha y cũng nói như thế nghe hay hơn, Trương Khác đành chấp nhận.

Dương Vân, Lưu Minh Huy an bài ở trong khách sạn, Trương Khác trước khi lên đường đã báo cho Địch Đan Thanh, cô nhất quyết muốn tới ga tàu đón bọn họ.

Trương Khác đã gọi điện cho ba mẹ rồi, kế hoạch là an bài đám Dương Vân vào khách sạn nghỉ ngơi qua loa, ăn trưa xong liền đưa thẳng tới nhà máy rượu gặp mặt cha.

Nhóm Trương Khác có bốn người, thêm lái xe là năm, xe không chứa hết, Vệ Lan muốn xách túi lên xe buýt, Trương Khác ngăn lại:

- Lúc này mà chị chen lên xe buýt thì bao nhiêu kẻ được hưởng lợi? Chen chúc một chút vậy, mấy người chúng tôi đều gầy, Dương Vân và Minh Huy lên ghế phụ, chị và chị Địch ngồi ghế sau với tôi ...

Dương Vân trán lấm tấm mồ hôi, hần đưa tay bắt một cái taxi, hỏi:

- Khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ đúng không? Chắc tài xế taxi biết ở đâu.

Trương Khác muốn trái ôm phải ấp, hần thì sao cũng được, có hăm mộ cũng chẳng đến phần. Nhưng hần với Lưu Minh Huy chen nhau ngồi ghế trên, bất kể ai ngồi lên đùi ai cũng cần tổ chức tâm lý mới được.

Địch Đan Thanh nguyệt Trương Khác một cái:

- Chỗ quá tải bị cảnh sát bắt thì sao?
- Thì hỏi họ có biết phó thị trưởng Trương không?

Trương Khác giang rộng tay ra hít một hơi:

- Đây là cảm giác chỉ có nha nội mới được hưởng thụ, cảnh sát giao thông mà ngăn lại, chị bảo nên gọi cho ba tôi hay là gọi thẳng lãnh đạo cục công an nhỉ?

Nghe Trương Khác ba hoa lung tung, Địch Đan Thanh phì cười:

- Thôi đi, cậu hành Tân Vu như thế chưa đủ sao?

La Quý Nguyên liên quan hiềm nghi tham ô hối lộ đã chính thức bị giao cho cơ quan kiểm sát thẩm tra, tỉnh tổ chức tổ chuyên gia liên hợp khảo sát đề bao Tân Vu, tất cả nhất trí cho rằng con đề này không có giá trị tu bổ cải tạo, chỉ có cách đập đi xây lại.

Cho dù sở thủy lợi tỉnh, cùng chính phủ tỉnh chất bóp cấp cho được 2000 vạn, nhưng vẫn thiếu hụt rất nhiều, mà chuyện cấp bách, Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước dẫn đầu quyên tiền, tính theo đầu người của nhân viên công vụ cơ quan trực thuộc thành phố, do những kẻ liên quan vụ án đã sa lưới pháp luật, La Quý Nguyên bị bắt làm lòng người khoan khoái, cho nên phản ứng các phương diện xem như vẫn còn khá bình tĩnh.

Vệ Lan, Lưu Minh Huy, Dương Vân đi xe taxi, Trương Khác và Phó Tuấn đi xe Địch Đan Thanh, trước khi xe chuyển bánh, Trương Khác chỉ vào khoảng đất trống đối diện nhà ga:

- Ở đó có thể dựng một tấm biển quảng cáo , rời khỏi ga một cái là thấy ngay, không lợi dụng quá phí phạm, người khác nghĩ không ra, khách sạn chị phải lợi dụng ngay.

- Cậu ở nhà khách hay ...

Địch Đan Thanh sai phục vụ đưa hành lý lên phòng, chuyện ở nơi này xong, Trương Khác sẽ tới Hong Kong, hành lý của Trương Khác và Phó Tuấn nhét cả vào trong một va li.

Dù y có nhà ở Tân Vu, nhưng Địch Đan Thanh nghe nói hai người bọn họ chỉ có một va li, nên hỏi thế.

421. Chương 421: Khổng Trường Hà

- Chị tưởng tôi có quyền lợi lựa chọn ở bên ngoài sao?

Trương Khác cười khổ:

- Gian phòng cậu ở mùa hè chúng tôi chuyên môn giữ lại cho cậu đấy, cậu muốn vào ở cũng được.

- Phòng còn giữ, vậy người thì sao?

Trương Khác liếc nhìn Vệ Lan:

- Tôi yêu cầu này nọ cũng nhiều lắm đấy, nên ở nhà khách hay bị người ta ghét.

Vệ Lan mặt đỏ hồng, cô vẫn không thể ứng phó với giọng điệu chọc ghẹo của Trương Khác, đặc biệt là sau sự kiện mùa hè kia.

Cái mùa hè đó đã qua thật rồi sao? Có lẽ thế, Vệ Lan nhìn bóng lưng của Trương Khác, lột bỏ đi vẻ ngoài phù phiếm ngông cuồng, không ngờ nam nhân này lại chối lợi như thế, cho dù muốn thành người bên cạnh y thôi cũng là mong muốn xa vời.

Nếu phòng vẫn còn giữ, Trương Khác liền để Dương Vân, Lưu Minh Huy ở đó, Địch Đan Thanh cho người mang bữa sáng tới phòng, đang ăn thì Trương Khác nhận được điện thoại của mẹ:

- Dạ, con tới rồi, hiện con đang cùng người của công ty ở nhà khách, ba hẹn gặp lúc 10 giờ ... Mẹ muốn tới à? Mẹ không phải đi làm sao?

Lương Cách Trân lái xe tới đưa bọn họ tới nhà máy, không cần làm phiền Địch Đan Thanh nữa.

Tới nơi thì Trương Tri Hành đã đợi trước ở đó rồi, nhân viên quản lý nhà máy đều đợi ở phòng hội nghị, Trương Khác để cha giới thiệu thân phận của hai người kia, còn hẩn ngoan ngoãn với thân phận nhà nội.

Nhưng nhà nội còn được ưa chuộng hơn tình anh thương trọng nhiều, ít nhất có cô thư ký thanh tú cứ thi thoảng như vô ý đánh mắt sang phía y, may mà mẹ về đơn vị rồi, nếu không nhìn thấy bộ dạng của cô ta cực kỳ khó chịu.

Trương Khác chẳng ghét có người dùng mắt tản tỉnh mình, ở nhà máy đã an bài Dương Vân, Lưu Minh Huy làm nhân vật chính, y rất rảnh rỗi, nếu không có vài cô gái liếc mắt đưa tình đốt thời gian, thì chẳng lẽ đi lật xem tài liệu công nghệ của nhà máy à?

Những người ở đây đều biết phó thị trưởng Trương muốn đưa nhà máy rượu Tân Vu bước ra ngoài, có kế hoạch quật khởi trên thị trường rượu, nên nhân viên xí nghiệp Tiêu Vương đến thăm, tất nhiên được đón tiếp nhiệt tình.

Từ tham quan nhà máy ra, còn giao lưu chủ đề marketing, còn mời hai người họ giảng một buổi về marketing, có thể thấy Tạ Văn Tinh nói Trương Khác dùng người “tận dụng hết khả năng” là chính xác.

Buổi tối mời hai người bọn họ tới nhà ăn cơm, còn mời thêm phó giám đốc phụ trách marketing của nhà khách tới nhà:

- Giám đốc Khổng, có một số vấn đề tôi muốn thỉnh giáo ông, nếu thuận tiện, mời tới nhà tôi ăn bữa cơm rau.

Khổng Trường Hà luôn thấy Trương Khác rất quen mắt, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, ông ta vỗ đầu, nếu Trương Tri Hành mời ăn cơm thì không có gì bất ngờ, nhưng Trương Tri Hành không nói, Trương Khác lại tự ý chủ trương, làm ông ta không biết mình có nên nhận lời hay không.

- Đi đi, nếu không đồng chí về nhà lại ăn một mình.

Trương Tri Hành vỗ vai Khổng Trường Hà, ông biết Trương Khác có chuyện muốn bàn sâu hơn với hắn, các nhân viên quản lý khác hâm mộ không thôi:

- Lão Tần cũng qua làm chén rượu đi.

Tần Sương Hoa là giám đốc nhà máy rượu, cũng là người duy nhất mọi người kỳ vọng đứng ra làm tổng giám đốc nhà máy rượu sau khi cải cách.

Chính như Lưu Minh Huy đã nói, thương nghiệp trong nước là vùng đất thích hợp ươm mầm kỳ tích, lợi dụng thủ đoạn thị trường giúp một nhà máy rượu cất tiếng ca oanh động rất dễ, quan trọng là tiếng ca đó kéo dài được bao lâu, có phát triển vững chắc được không.

Cái gọi là “mười năm im lặng, một tiếng oanh động”, rất nhiều người chỉ thấy “một tiếng oanh động” mà không thấy tiền đề là “mười năm im lặng”.

Toàn bộ kế hoạch, chỉnh hợp ngành rượu Tân Vũ mới là quan trọng, Trương Tri Hành tạm thời gạt bỏ công tác ở tiểu tổ cải cách, lợi dụng bí thư thành ủy và thị trưởng đều buông quyền nhai, mau chóng cải cách trung tổ xí nghiệp rượu.

Là nhà máy thuộc thành phố, quan hệ tải sản rất phức tạp, cải tạo thành công ty hữu hạn cổ phần dễ thôi, nhân sự mới là đau đầu, nhưng đem so với vụ án đề bao, cải cách nhân sự Trương Tri Hành mạnh mẽ thực thi ở nhà máy rượu không gây ra động tĩnh lớn lắm.

Nhà máy rượu an bài một chiếc xe du lịch trực tiếp đưa bọn họ tới nhà Trương Khác trong nội thành, trên xe Trương Khác nói với Khổng Trường Hà:

- Giám đốc Khổng có phải thấy tôi quen quen không?

Khổng Trường Hà đúng là cảm thấy thế, nhưng không tiện hỏi vì như thế rất thất lễ.

Trương Khác cười nói:

- Năm ngai gần thời điểm này, tôi gặp giám đốc Khổng ở đại hội bao thầu Tiêu Vương, tôi đi cùng Chu Du của Ái Đạt.

Khổng Trường Hà nhớ ra, nếu chẳng phải Ái Đạt thành linh chen ngang thì Tiêu Vương đã là của Tần Trì bọn họ rồi.

Khổng Trường Hà là quân nhân, năm 84 chuyển nghiệp về địa phương, năm 93 điều về nhà máy rượu Vân Trì làm phó giám đốc phân quản marketing.

Trong quá khứ kia của Trương Khác thì Tần Trì hai lần đoạt được Tiêu Vương, quét khởi như kỳ tích, rồi rụng xuống như sao băng, là xí nghiệp gần như được người trong ngành marketing chú ý nhất vào cuối thập niên 90.

Ái Đạt thành linh xuất hiện, đoạt Tiêu Vương vốn thuộc về Tần Trì, điều này lại thành chuyện tốt cho bọn họ.

Nghe Trương Khác nhắc lại, Khổng Trường Hà vỗ đầu:

- A, đúng, khi đó cậu ngồi cạnh giám đốc Chu, thảo nào tôi thấy quen mắt mà không nghĩ ra.

Sau khi đoạt được Tiêu Vương, Chu Du trở nên bắt mắt, Trương Khác cố ý giữ khoảng cách với hắn, cho nên Khổng Trường Hà không có ấn tượng sâu lắm.

Khổng Trường Hà chỉ nói thế, không tiếp tục hỏi thêm, ông ta nghĩ trước kia Trương Tri Hành làm thư ký trưởng ở Hải Châu, Ái Đạt cũng ở Hải Châu, Trương Khác có ham chơi đi theo Chu Du cũng chẳng có gì lạ.

Khổng Trường Hà không có hứng thú nói chuyện lắm, dù Trương Tri Hành hiện giờ là lão đại của ông ta thì cũng chẳng cần đi lấy lòng con trai Trương Tri Hành :” Cậu ta bằng tuổi con gái mình, có khi chúng nó mới có chủ đề chung mà nói.”

Trương Khác không có thời gian chơi đoán đồ với ông ta, mai y ở lại Tân Vu, ngày kia bay đi Hong Kong, rồi tối ngày kia lại về tỉnh thành, liền nói:

- Giám đốc Khổng ấn tượng với tôi rất nhạt, nhưng tôi ấn tượng với ông rất sâu, nếu không đã chẳng cố động ba tôi tới Sơn Đông mời ông.

- Sao?

Khổng Trường Hà ngạc nhiên, ông ta luôn thẳng mắc Trương Tri Hành vì sao lại tới một cái huyện của Sơn Đông để mời mình? Khổng Trường Hà tự biết phân lượng của bản thân, tuy có làm ra chút thành tích nhưng còn xa mới tới độ vang danh thiên hạ.

Tần Sương Hoa ngồi ở ghế phụ cũng quay đầu lại, chẳng lẽ phó thị trưởng Trương khẳng khẳng mời Khổng Trường Hà từ Sơn Đông tới với bao nhiêu ưu đãi như thế là vì con trai giới thiệu? Coi kinh doanh xí nghiệp là trò chơi con nít hay sao?

Vốn Tần Sương Hoa và Khổng Trường Hà có ý ngồi cùng xe với Dương Vân, Lưu Minh Huy để tiện giao lưu thêm chuyện quản lý kinh doanh, chỉ là không tiện từ chối Trương Tri Hành nên mới ngồi xe này.

Trương Tri Hành khoanh tay cười điềm tĩnh:

- Ái Đạt trước khi ra quyết sách đều có nghiên cứu nhất định với đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, nhất là Tần Trì khi đó chỉ báo giá sau mỗi Ái Đạt, nên Ái Đạt sau này nghiêm túc phân tích Tần Trì, sợ năm nay Tần Trì có động tác gì đặc biệt.

Khổng Trường Hà lắc đầu:

- Năm ngoái chúng tôi tranh không được, năm nay càng không có hi vọng gì rồi, ai biết được giá Tiêu Vương cao tới mức nào?

“Thì ra mình luôn ở trong sự theo dõi của Ái Đạt, nhưng con trai ông ta thì liên quan gì tới báo cáo nghiên cứu thị trường của Ái Đạt?”

Tần Sương Hoa càng nghi hoặc, mùa hè năm nay Trương Khác gây ra chuyện âm ỉ ở Tân Vu, ông ta biết rõ, song chẳng có cảm giác gì đặc biệt, vì đám nha nội thì đứa nào chẳng thế.

Dù hôm nay lần đầu gặp Trương Khác, thấy vẻ ngoài lịch thiệp, ăn nói đúng mực của y khác hẳn ấn tượng hình thành trong đầu ông ta, Tần Sương Hoa chỉ nghĩ là lớp nguy trang của đám nha nội thôi.

Như con trai của La Quý Nguyên, trước mặt người ta có vẻ đàng hoàng lắm, ai biết đằng sau lưng hẳn lại là loại người như thế, may mà hiện giờ không phải thời kỳ “nghiêm trùng lưu manh”, nếu không hẳn đủ ăn chục phát đạn rồi.

422. Chương 422: Tương Lai Của Vân Trì

- Nếu nói tới giá Tiêu Vương lần này tới bao nhiêu ...

Tần Sương Hoa giữ nụ cười ôn hòa:

- Nên hỏi hai người trong chiếc xe kia, Ái Đạt chắc tiếp tục chiếm lấy Tiêu Vương năm sau.

Trương Khác không biết trong đầu Tần Sương Hoa nghĩ gì, vì trên mặt ông ta luôn giữ nụ cười thân thiết, có điều con mắt y chưa sắc bén như Hứa Hồng Bá để nhìn thấu được người khác, nhưng ít nhiều đoán ra được:

- Dự toán của Ái Đạt giành Tiêu Vương là gần 300 triệu.

- Ha ha ha, gần bằng nửa thu nhập tài chính của Tân Vu rồi ...

Tân Sương Hoa vừa cười được mấy tiếng thì nụ cười cứng lại, còn hơn mười ngày nữa là cạnh tranh Tiêu Vương rồi, con số này đáng lẽ phải được Ái Đạt coi là bí mật cấp cao nhất, Trương Khác ba hoa sao? Không thể vì hai người phụ trách của Ái Đạt bên kia, chẳng lẽ phó thị trưởng Trương có quan hệ không thể nói với người ngoài.

Khổng Trường Hà thăm nghĩ giá Tiêu Vương không đến cái giá này, cũng không khác bao nhiêu, trong lòng cũng có nghi vấn tương tự Tân Sương Hoa.

Trương Khác thần nhiên nói:

- Năm ngoái là thời cơ tốt nhất cho Tân Trì đoạt Tiêu Vương, tôi bảo Ái Đạt ra mặt chặn Tiêu Vương lại, thật xấu hổ, lúc đó tôi lập công ty mang ý ngoài học tập chỉ chơi bởi một chút, không ngờ chơi quá lớn không thể thu tay lại được nữa.

Trương Khác nói như vậy là quá rõ ràng rồi, vẽ chân động của Tân Sương Hoa, Khổng Trường Hà ghi rõ trên mặt.

Khổng Trường Hà bắt ngờ hỏi:

- Nghe nói Ái Đạt năm nay doanh thu tới 4 tỷ, con số này giới truyền thông có thổi phồng lên không?

Đht TW muốn tạo thế cho Tiêu Vương năm nay, thổi phồng Ái Đạt là chuyện thường.

- Tới tháng 9, doanh thu của Ái Đạt là 2,8 tỷ có đạt được 4 tỷ hay không thì hiện giờ chưa nói được.

Trương Khác lắc đầu:

Khổng Trường Hà mặt thì cười nhưng trong lòng cay đắng, bỏ 8000 vạn tạo kỳ tích 4 tỷ, nếu lúc đó bọn họ lớn gan hơn một chút, nếu huyện tin tưởng họ hơn một chút, thì huy hoàng này đáng lẽ thuộc về Tân Trì rồi.

Tân Sương Hoa liếm môi, chẳng trách Trương Trì Hành đang thuận buồm xuôi gió ở Hải Châu lại tới vùng nước đục Tân Vu, chẳng trách mới tới nơi đã chẳng ngần ngại mua biệt thự, xe hơi, nhưng trong quá trình cải cách công ty lại không có ý muốn kiểm soát chút nào.

Xe nơi, nhìn tòa biệt thự ba tầng xa hoa, Tân Sương Hoa cười tự trào:” Người ta căn bản không thèm tiền, theo lãnh đạo như vậy cũng tốt, ít nhất không có lòng riêng.”

Trương Khác đẩy cửa vào nhà, liền nghe thấy mùi thức ăn thơm phưng phức, mẹ Vệ Lan tính toán thời gian, đã chuẩn bị bữa tối thỏa đáng rồi.

Phòng ăn là nơi xã giao trọng yếu nhất của người trong nước, mọi người vào bàn, Tân Sương Hoa nhìn quanh nói:

- Gian phòng ăn này của thị trưởng Trương to gần bằng cả căn nhà của tôi rồi.

Trương Trì Hành chỉ cái bàn dài mười hai mét, nói đùa:

- Thường ngày chỗ này để không, chúng tôi ăn cơm ở gian phòng nhỏ bên cạnh, nếu không cái bàn dài thế này, hai người ngồi đối diện, nói chuyện với nhau thôi đã đủ một rồi.

Trong xe đã nói rõ thân phận, lúc này hiển nhiên có thể đi thẳng vào chính đề:

- Thành phố Tân Vu gộp mấy nhà máy rượu lại với nhau, rốt cuộc có thích hợp hay không, ba tôi vẫn có chút băn khoăn, tôi cũng kiến nghị một chút. Trước tiên là việc trùng tổ lấy Vọng Giang Xuân, Kim Linh, Vân Trì làm chủ. Vọng Giang Xuân là nhà máy rượu lớn nhất, xưa nay luôn được thành phố kiên định ủng hộ, nhưng hiệu quả chẳng đáng nói tới, tôi nghĩ giám đốc Tân nhất định oán trách: Nếu Kim Linh được thành phố ủng hộ như thế, mỗi năm thể nào cũng nộp thuế được vài chục triệu.

Tân Sương Hoa cười ngượng, trên xe sau khi biết thân phận của Trương Khác, khí thế hoàn toàn bị y áp đảo, không còn giữ được nụ cười ôn hòa trấn tĩnh nữa.

Trương Trì Hành thở dài:

- Lão Tân hiện giờ không cách nào oán trách nữa rồi, cũng xem như là một tổn thất nho nhỏ.

Kim Linh chỉ là một xí nghiệp cấp huyện, cấp bậc của Tần Sương Hoa là phó khoa, Trương Tri Hành chỉ sau vài lần trò chuyện, bỏ qua cấp bậc đã đưa ông ta lên vị trí tổng giám đốc công ty rượu, có ơn tri ngộ với ông ta.

Tần Sương Hoa cảm kích nói:

- Được thị trưởng Trương coi trọng, tôi chỉ có thể dùng tám chữ “một lòng tận tụy, chết cũng không quên” để bày tỏ.
- Những lời dễ nghe không cần nói cũng được, công ty rượu nếu không kinh doanh tốt, dù anh có chết cũng vô ích, không cần tôi ra mặt, sẽ có người đá anh về chỗ cũ.

Trương Tri Hành quay sang Khổng Trường Hà:

- Tôi thì cũng đành đi, cùng lắm là bị nói không biết nhìn người, vẫn còn làm quan, đồng chí và lão Tần thì đây là trận quyết chiến. Thành công, không cần cảm khái phòng ăn nhà tôi to bằng nhà mình nữa. Mọi người sáng tạo tài phú cho xã hội thì cũng đáng được hưởng tài phú mọi người làm ra, có cống hiến sẽ có cuộc sống đàng hoàng thể diện.

Trong một lịch sử khác, Khổng Phủ Yến, Tần Trì liên tục ba lần đoạt Tiêu Vương khiến ngành rượu trong nước vào thời đại marketing, rồi cả hai nối nhau đi xuống, khiến tinh anh thương nghiệp trong nước nhìn lại rút kinh nghiệm.

Xí nghiệp coi trọng marketing đi xuống, có lẽ xúc tiến người trong nước thức tỉnh, nhưng Trương Khác không hi vọng bài học đó rút ra trên người nhà máy rượu Vân Trì, cho nên y muốn giúp Vân Trì ngay từ đầu xác định phương hướng marketing chính xác, đương nhiên đây chỉ là một phần rất nhỏ trong việc kinh doanh xí nghiệp.

Ở vấn đề chi tiết khác, bất kể là Trương Tri Hành hay Tần Sương Hoa đều có đủ kinh nghiệm, không cần nói nhiều, Trương Khác thậm chí còn thích một chút bảo thủ của Tần Sương Hoa, ít nhất ông ta sẽ không để Vân Trì ở khâu marketing lao đi quá nhanh, khiến các mắt xích khác không theo kịp.

Tân Vu cung ứng điện rất không ổn định, ăn tối xong bị mất điện nửa tiếng, song lại có lạc thú châm nến trò chuyện ban đêm.

Tối khuya Trương Khác vẫn còn cùng Khổng Trường Hà, Tần Sương Hoa say sưa thảo luận tình hình thị trường rượu trong nước, máy đã mở Trương Khác không keo kiệt chia sẻ chi thức marketing vượt tầm trong nước khi ấy.

Thực cũng chẳng phải là có gì cao siêu, các bậc thầy marketing Âu Mỹ đều viết sách cả rồi, nhưng trong quá trình tiếp thu hòa nhập vào thị trường trong nước, doanh nghiệp trong nước phải trả giá thấm thối, dần dần sau năm 2000 mới thực sự hoàn thiện, tổng kết ra kiến thức phù hợp với thực tế trong nước.

Câu chuyện kéo dài tới tận rạng sáng hơn sau mới tan, hôm sau lại tiếp tục thảo luận sách lược mở rộng thị trường rượu.

Trương Khác ngày mai phải lên máy bay đi Hong Kong, nên tính ngay trong đêm rời Tân Vu, Lương Cách Trân không yên tâm cho con đi xe ban đêm, dứt khoát bắt ngồi tàu thủy tới tỉnh thành. Tối tàu thủy xuất phát, thuận theo dòng nước, rạng sáng hôm sau có thể tới được tỉnh thành, như thế Dương Văn và Lưu Minh Huy có thể tiếp tục đồng hành, cứ theo tàu thủy về thẳng Hải Châu là được.

Là hành khách của khoang đặc biệt, bốn người Trương Khác lên tàu trước những người khác, ở Tân Vu chẳng có du thuyền xa hoa, phòng đặc biệt chỉ bằng với phòng khách của khách sạn bình thường thôi, có điều có nhà vệ sinh phòng tắm, Trương Khác rất hài lòng.

Lúc đi cũng không đặc biệt thông báo cho Dịch Đan Thanh, Trương Khác bảo Phó Tuấn đặt hành lý xuống, vừa lấy chiếc Pocket PC hết sức tiên tiến thời bấy giờ, nhưng làm y cực bực mình vì trừ đọc văn bản, nghe nhạc, thi thoảng chơi dò mình ra chẳng làm được trò gì, di động vang lên, Phó Tuấn tề nhị lui ra ngoài.

Là điện thoại của Dịch Đan Thanh:

- Đi sao không nói một tiếng, tôi còn định mời cậu ăn tối đó.

Lợi dụng ngôn ngữ bắn ra chút ám thị kéo gần khoảng cách hai bên, tựa hồ là sở trường riêng của nữ giới.

Nhớ tới dung nhan diễm lệ gợi tình của Dịch Đan Thanh, Trương Khác cười khê:

- Quyết định đột xuất thôi, nếu không đi tàu tôi cũng định mời chị ăn tối rồi mới lái xe rời Tân Vu đây.
- Thật sao?

Giọng của Dịch Đan Thanh bên kia hớn hở như cô gái nhỏ.

423. Chương 423: Dòng Nước Ngâm Bất Đầu Chảy

Mặc dù Dịch Đan Thanh đáng tin nhiệm, nhưng cô ta có thời gian dài sống luồn lách giữa đủ các loại nam nhân, ai mà biết cô ta có theo thói quen dùng chút ngón nghề nhỏ với mình không, cho nên nghe trong giọng nói của Dịch có vẻ hưng phấn, Trương Khác không coi là thật.

Trên thế giới này, chiến trường thảm liệt nhất, không phải ở thương trường, không phải ở quan trường, mà là ở giữa nam và nữ, thường thường nữ nhân càng xinh đẹp độ nguy hiểm càng cao.

Trương Khác chỉ nói:

- Chị nói thật thì sẽ là thật, chẳng lẽ tôi quít chị một bữa cơm sao? Lần sau tới Tân Vu tôi sẽ mời chị, địa điểm tùy chị chọn.

o0o

~~~ Chuyến này chúng ta tới Tân Vu tựa hồ không có tác dụng mấy ...

Lưu Minh Huy và Dương Vân ở cùng một khoang, Trương Khác kéo bọn họ tới Tân Vu là để bày mưu hiến kế cho nhà máy rượu Vân Trì, nhưng trừ tiền hành giao lưu với nhân viên phòng thị trường nhà máy ra, ở phương hướng phát triển nhà máy Vân Trì, không đưa ra được mấy kiến nghị, vì Trương Khác biểu hiện quá xuất sắc.

Dương Vân cười nói:

- Hiện giờ rất ít cơ hội được nghe Khác thiếu gia lý luận rồi, chuyện đi này tôi thấy rất đáng.
- Lời của Khác thiếu gia có chỗ không nhất trí.
- Cậu nói những lời Khác thiếu gia nói trên tàu hỏa à?

Tâm tình của Lưu Minh Huy không được nhẹ nhàng như của Dương Vân, trên tàu hỏa tới Tân Vu, hần mơ hồ nghe ra trong lời Trương Khác có chút ý cảnh cáo, nói cần phải khống chế kích động thị trường phi lý trí, nhưng tới Tân Vu lại đích thân chỉ điểm cho ngành rượu làm sao để mở cửa thị trường tốt hơn, lời nói trước sau ít nhiều có chỗ bất nhất, làm Lưu Minh Huy rất hoang mang.

o0o

~Năm giờ sáng tàu thủy cập bến, nhìn bầu trời vẫn còn bao phủ bóng đen mùa mịt, chỉ có chút ánh sáng le lói phía đông, dậy vào cái giờ này thật là thống khổ, bốn tiếng nữa máy bay mới cất cánh, đi đâu cũng không thích hợp.

Trương Khác và Phó Tuấn xuống tàu, hai người kia tiếp tục ở lại, tàu thủy tầm ba bốn giờ chiều mới đến Hải Châu.

Ngoài bên tàu taxi rất ít, bị người ta nhanh chân lên trước mất rồi, chỉ có một cái xe nội địa cũ kỹ rách nát đang đỗ bên đường chờ kéo khách.

Trương Khác vỗ đầu, lên cái loại xe đó thế nào cũng bị chém đẹp, nhưng mà chẳng biết bao giờ mới có taxi qua đây, hình như trong một hai tiếng nữa không có tàu thủy cập bến.

Di động vang lên, Trương Khác lấy ra xem, là số điện thoại nhà Từ Học Bình, không ngờ giờ này ông đã dậy rồi.

- Tối hôm qua bác có nói chuyện với ba cháu, nghĩ giờ này chắc cháu tới nơi rồi, bác bảo Tiểu Ngô tới đón cháu.

- Không cần làm phiền tài xế Ngô đâu ạ ...

Trương Khác vừa nói thế thì thấy lái xe của Từ Học Bình từ gốc cây đối diện đi tới, áy náy nói:

- Cháu nhìn thấy tài xế Ngô rồi, làm phiền bác quá, cháu còn tính lạng lẽ vào thành phố kiếm chỗ đốt thời gian một chút rồi lạng lẽ đi ..

Từ Học Bình cười, tiếng cười rất khẽ, đại khái là gọi điện trong phòng ngủ:

- Cái tuổi của bác trời hơi sáng chút là tỉnh rồi, cách giờ làm việc còn sớm, hai bác cháu mình thế nào cũng kiếm được chuyện để nói ...

Tối được Tân Mai Uyển thì trời mờ mờ sáng, gió ban mai hơi lạnh, có người chạy tập thể dục buổi sáng, Trương Khác vô tình liếc qua, không ngờ là Vạn Hướng Tiền.

Vạn Dũng bị điều khỏi Hải Châu, người ngoài nhìn vào có thể nghĩ Vạn gia thế là hết, nhưng quan trường trong nước tuyệt đối không thể lấy lý thường ra suy đoán, dù sao Vạn Dũng tới Tân Thái vẫn là phó thị trưởng, lại không có nhược điểm trí mạng rơi vào tay người khác, cho nên triều vua nào triều thần đó, nói không chừng Vạn gia có ngày quay trở lại.

Xe đi vào viện tử nhà Từ Học Bình, trên hàng rào sắt các loại cây leo bò chằng chịt, trong gió thu dịu hiu, màu xanh vẫn chưa phai.

Từ Học Bình mặc áo thời Đường nhẹ mỏng, trông có vẻ mong manh, thấy Trương Khác khoác áo ngoài dày, cười nói:

- Đám trẻ bọn cháu chẳng bằng ông già này, thời tiết đâu có lạnh như thế.

- Cháu nghe dự báo thời tiết nói mấy ngày nữa nhiệt độ giảm mạnh.

Trương Khác cười khi:

- Ai ngờ lần này dự báo không chuẩn xác.... Bác, phó chủ nhiệm Vạn có thói quen chạy bộ buổi sáng ạ?

- Trước kia thì không biết, hình như gần đây mới bắt đầu chạy.

Từ Học Bình cười nhạt:

- Chắc là nghe thấy tin tức tốt lành gì rồi.

Thấy Từ Học Bình tỏ ra chẳng bận tâm, trong lòng Trương Khác lại không dễ chịu lắm, nhưng hiện giờ đã đạt thành một sự hiểu ngầm ở mức độ nào đó với Đào Tấn, chẳng lo Vạn gia bày trò gì.

Thư phòng còn chưa bật đèn, nhưng không ai đẩy ý, Trương Khác và Từ Học Bình đều ngồi trong bóng tối, khi quen dần ánh sáng mờ mờ, Trương Khác nhìn khuôn mặt gầy gò của Từ Học Bình, ánh mắt vẫn sáng quắc, song không che giấu được hết sự mệt mỏi nữa.

Thanh tra công trình thủy lợi lưu vực Tiểu Giang đã được gần hai tháng, bất kể là công trình do bộ thủy lợi cấp tiền hay địa phương trực tiếp cấp kinh phí đều không ngừng bộc lộ ra vấn đề, xác định lập án điều tra tới chín vụ.

Không phải tìm ra sai phạm là xong, tỉnh còn ra sức bù đắp, diệt trừ ẩn họa, chuyện nào cũng khiến người ta toàn thân rã rời.

- Chắc bác còn có thể ăn Tết này ở Đông Hải.

Ngữ điệu của Từ Học Bình rất bình tĩnh.

- Bác sĩ được an bài đi đâu ạ?

Ông đã chủ động nói tới, Trương Khác không cần vờ như không biết nữa.

- Chưa có quyết định rõ ràng, bên trên có ý kiến chia rẽ, nếu không bác chẳng được ở lại đây ăn tết.

Phản ứng của Từ Học Bình với những việc này rất bình đạm:

- Vào cái tuổi của cháu nếu khuyên cháu cẩn trọng hành động ăn nói nói có lẽ không thích hợp lắm, nhưng Cẩm Hồ có mặt trên hồ sơ bên trên rồi, cháu cần cẩn thận đấy.

Tra Hải Dụ, tất nhiên liên quan tới Cẩm Hồ, Trương Khác đã biết việc này từ chỗ Liễu Chí Quân, bất kể là công khai hay âm thầm, bên trên sẽ phái người điều tra, y và Tạ Văn Tình không nhận ra điều này, một mặt là Đào Tấn lên tiếng công bằng, hai là bên trên sau khi hiểu tình hình cơ bản, vẫn có người bảo vệ Từ Học Bình.

Điều này liên quan tới đối đầu cao tầng, Trương Khác tự biết thân phận lúc này nên không hỏi kỹ.

Nếu như TW đã nhìn tới rồi thì thận trọng là điều cần thiết, Trương Khác gật đầu, thành khẩn tiếp thu lời chỉ bảo của Từ Học Bình.

Từ Học Bình chuyển sang ngữ khí nhẹ nhàng hơn:

Tw cũng đang suy xét tăng cường địa vị của kinh tế dân doanh, đó là thay đổi của xu thế thời đại, không phải một nhóm người nào có thể nghịch chuyển. Cống hiến của Cẩm Hồ cũng là điều không ai phủ nhận được.

Nếu chẳng phải có hạng mục 6 tỷ của Tân Quang thì Cẩm Hồ làm sao lọt được vào mắt Đào Tấn? Bất kể là ai thay Từ Học Bình, đây đều là một lợi thế trọng yếu của Cẩm Hồ.

- Bác và bí thư Đào trao đổi rồi, nhân lúc bác còn ở Đông Hải, một số công tác có thể thúc đẩy...

Từ Học Bình lấy tờ báo nội bộ cho đăng phân tích của Diệp Trần Dân về xu thế kinh tế Châu Á đưa cho Trương Khác:

- Nói không chừng Diệp gia nợ cháu một món ân tình lớn đấy, viện nghiên cứu tình chúng ta cũng thảo luận bài viết này, mặc dù luận điệu của bọn họ không thay đổi, nhưng cũng không cứng đầu giữ suy nghĩ cũ nữa, dù sao những tệ nạn tồn tại của nền kinh tế Châu Á là có thật, không thể trợn mắt nói dối là không có được. Còn về TW có coi trọng bài viết này không thì bác không thể phán đoán. Nhưng trong tình sẽ áp dụng một số biện pháp tích cực, hạng mục sắt thép liên hợp và kiến thiết đường cao tốc, vốn tỉnh đang do dự, giờ không cần nữa ...

Chủ đề cuộc đàm thoại tiếp theo đó cũng nhắc tới việc Tân Quang và Hương Tuyết Hải vay vốn từ ngân hàng thương nghiệp Nhật, biện pháp hiện thực nhất là hai công ty này thế chấp ở ngân hàng tỉnh Đông Hải, do ngân hàng tỉnh đảm bảo vay ngân hàng Nhật vay tiền Nhật với giá trị tương đương 150 triệu USD.

- Lần này chính phủ tỉnh tổ chức đoàn đại biểu mật dịch tới Nhật, do bác đích thân dẫn đội, người phía cháu đã quyết định chưa, hay cháu đi?

Chỉ riêng hạng mục sắt thép liên hợp đã liên quan gần 100 tỷ Yên, đem so ra hạng mục của Hương Tuyết Hải và Tân Quang chỉ là hạng mục nhỏ.

Trương Khác lắc đầu:

- Tân Quang do Chu Du phụ trách, Hương Tuyết Hải là Đào Hành Kiện, chính là người đưa tài liệu ngăn cản việc liên doanh với Samsung đó bác.
- Ô, ra là cậu ta, trong tài liệu của cậu ta có nhắc tới quan điểm quật khởi sản nghiệp dân tộc rất cổ vũ lòng người, chuyến đi lần này bác không lo không tìm được người nói chuyện rồi.

Hiện tỉ giá đồng Yên so với USD là 79 ăn 1, tới năm 98 đại khái hạ xuống còn 150 ăn 1, tiếp theo đó trong thời gian dài duy trì ở giá 130 ăn 1, trượt giá từ 30 - 40%, vụ làm ăn này tuyệt đối đáng làm.

Ăn sáng xong cùng ngồi xe đưa Từ Học Bình tới chính phủ tỉnh, xe tới trước tòa nhà chính phủ, Từ Học Bình đột nhiên nói:

- Tiểu Lý tới Hải Châu, cháu thấy sao?
- A, xác định anh Lý tới Hải Châu rồi ạ?

Trương Khác mừng rỡ nói:

- Cậu ta ở bên bác sáu bảy năm rồi, cá nhân bác không nỡ, nhưng không vì lòng riêng của mình mà lỡ dở tiền đồ của cậu ta được.

Thái độ của Trương Khác làm ông yên tâm, xem ra quan hệ hai bên thực sự tốt:

- Quốc Hải đã rèn luyện ở Hải Châu hai năm, tỉnh cũng đang thảo luận đưa cậu ta về.

Từ Học Bình chỉ nói tới đó rồi xuống xe, vẫy tay tiễn đám Trương Khác.

Con người có chí công vô tư tới đâu cũng có cảm tình, Từ Học Bình có thể đưa Lý Nghĩa Giang cùng đi khỏi Hải Châu, nhưng có lợi với tiền đồ Lý Nghĩa Gian nhất là đưa hắn tới một hoàn cảnh tốt để trưởng thành.

Từ Học Bình ở vị trí tỉnh trưởng quá ngắn, Lý Nghĩa Giang không kịp lên cấp phó sở là một tổn thất, nhưng nhìn ở góc độ khác, xuống khu huyện làm người đứng đầu dần dần đi lên, càng tạo dựng cơ sở chắc chắn cho sĩ đồ của hắn sau này.

Lý Nghĩa Giang tới Hải Châu sẽ do tỉnh an bài, không cần lo Chú Phú Minh gây cản trở, vị trí tốt xấu ra sao phải xem Đào Tấn, còn về Kim Quốc Hải quay về tỉnh, Đào Tấn xét tới nhân tố cân bằng, không thể cấp vị trí quá kém.

Tới sân bay thì trời đổ mưa, do những rặng núi đồi bao quanh, tỉnh thành cứ có cơn mưa lớn bất chợt như thế, máy bay vượt qua tầng mây, cảm giác tỉnh thành như cái khăn ướt chưa vắt khô vậy.

Trước khi cất cánh Trương Khác đã gọi điện cho Hứa Tư rồi, ngồi tưởng tượng về sốt ruột của Hứa Tư khi chờ đợi ở sân bay.

424. Chương 424: Chuyến Đi Hong Kong

Trên máy bay Trương Khác nhìn tầng mây dày cảm tưởng mình nhảy lên đó có thể đứng thật vững vậy, ngồi bên cạnh Trương Khác có hai cô gái Đài Loan, cô gái béo béo đen đen thì xấu hổ, cô xinh xinh không ngừng kiểm cơ hội nói chuyện với Trương Khác.

Giữ lịch sự nên Trương Khác kiềm chế không đổi chỗ với Phó Tuấn, lòng y lúc này chỉ có khao khát được gặp Hứa Tư, chẳng muốn nói chuyện với ai.

Lúc ở sân bay nói chuyện với Hứa Tư, cô nói mình đang ăn kem, Trương Khác cũng nổi hứng, gọi một hộp kem, vừa liếm vừa xem TV, Phó Tuấn thích thú nhìn y nói:

- Khác thiếu gia lúc này mới giống thiếu gia.

Trương Khác bĩu môi, thời y 18 tuổi thực sự cũng vãi chào tránh xa thứ vừa lạnh vừa ngọt tới phát ngán này, không vì tìm sự đồng cảm với Hứa Tư, y chẳng đụng vào.

Trương Khác lúc này cầm hộp kem, lại thi thoảng thè lưỡi ra liếm, trông rất mất giá, lập tức khiến cô gái xinh xinh bên cạnh không còn hứng thú bắt chuyện với y nữa.

- Anh ăn đi, nếu hai nha đầu nhà anh ở đây chúng ta không có phần đâu.

Trương Khác lấy một hộp kem nhét vào tay Phó Tuấn, mặc dù kem trong quầy có vẻ rất nhiều, nhưng nếu có Tích Dung Tích Vũ mà ở đây thì ... Chẳng phải bụng hai cô bé con lớn, mà cứ nhìn ánh mắt hai cô bé khi thấy kem người ta nghi ngờ có cả núi kém cũng chẳng đủ.

Buổi trưa được phục vụ đồ tây, phải nói tuyến bay quốc tế của công ty hàng không trong nước vào năm 96 làm người ta rất hải lòng, món chính là rượu brandi, bò bít tết và bánh mì bơ, không biết Hứa Tư có để bụng trống đời mình không, Trương Khác chỉ ăn qua loa vài miếng lột dạ rồi tiếp tục dùng cách ăn khiến người ta ghê tởm xử lý hộp kem Pháp.

Máy bay tới bầu trời Hong Kong, cô bé xinh xinh bên cạnh thốt lên:

- Hong Kong ở ngay phía dưới rồi.

Trương Khác vừa định thò đầu ra nhìn rặng núi mập mờ cùng nước biển xanh rì, và với chút suy nghĩ ngốc nghếch mong mỗi nhìn thấy bóng người thương yêu, thì đột nhiên gặp phải khí lưu mạnh, thân máy bay rung lên, áp lực không khí làm tai y bùng bùng, nhưng lại cảm cảm thụ rõ ràng Hứa Tư đang đợi mình bên dưới.

Chỉ nghĩ đã thấy buồn cười, mới hôm qua thôi còn lo nếu Dịch Đan Thanh muốn quyến rũ mình, liệu mình có kiềm chế nổi không, nhưng lúc này y vứt hết các cô gái xinh đẹp tươi non ra sau đầu, Hứa Tư mới là người yêu thực sự của mình từ khi quay về thời này.

Cô gái Đài Loan bên cạnh bị máy bay chân động làm sợ tới tái mặt, tựa hồ còn thét lên, tai Trương Khác chưa khôi phục lại nên không chắc lắm, ga lăng mỉm cười trấn an cô gái.

Xuống máy bay làm thủ tục khá phức tạp, muốn không lạc lối ở cái sân bay cực lớn này càng khó khăn hơn.

Hai cô gái Đài Loan điểm đến cũng là Hong Kong, ở Hong Kong không biết nói tiếng Việt cũng không sao, biết tiếng Anh là có thể giao tiếp thoải mái rồi, còn tiếng phổ thông lúc này ở đây không khác ngoại ngữ là mấy.

Hai cô gái Đài Loan tự hồ tiếng Anh cũng kém, theo sát Trương Khác, Phó Tuấn chạy lên chạy xuống mới một lúc mới thuận lợi làm xong thủ tục xuất cảnh.

*** Ở TQ nói tới tiếng Việt là người ta nói tới tiếng Quảng Đông, Quảng Tây nhé.

Tiếp viên ở sân bay rất xinh đẹp, vẻ đẹp này khác với vẻ đẹp bẩm sinh, nó là khí chất cùng cử chỉ lời nói ưu nhã rèn luyện lên, hai thứ này các cô gái thành phố nội địa phải vài năm nữa mới theo kịp.

Hứa Tư đứng lặng lẽ trong đại sảnh, cô mặc váy đầm màu vàng tươi, không son phấn, đẹp dịu ngọt thuần khiết, làm các cô gái đi qua đều xuống sắc hơn rất nhiều. Trong mắt tràn ngập tình cảm nóng bỏng như núi lửa không thể che giấu, đôi mắt như hộp hồn người ta đó làm Trương Khác trong tích tắc nhìn thấy Hứa Tư tức thì ngẩn ngơ không biết mình ở nơi nào.

Mất một lúc hồn vía Trương Khác mới quay lại, rất muốn chạy tới ôm lấy Hứa Tư, rồi thế nào cũng bị cô mắng, ném hành lý cho Phó Tuấn:

- Anh tự biết phải đi đâu rồi chứ?

Phó Tuấn cười gật đầu, cầm hành lý của hai người đi theo hướng khác.

Đuổi Phó Tuấn đi rồi, Trương Khác chạy nhanh tới trước mặt Hứa Tư, hai người không phải chưa từng xa nhau, nhưng chưa bao giờ xa nhau lâu như lần này, Trương Khác bị hạnh phúc choáng ngợp làm đứng ngây ra đó.

Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch của y lúc này, Hứa Tư phì cười, chỉ ngón tay lên trán:

- Sao thế, có mấy tháng đã không nhận ra người ta nữa rồi à?

Trương Khác thỉnh thoảng reo lên một tiếng, ôm chặt lấy lấy Hứa Tư quay tròn, Hứa Tư bề ngoài trông có vẻ trấn định, nhưng tay ôm Trương Khác siết rất chặt, tựa như không như thế không phát tiết tình cảm trong lòng.

Ôm nhau chừng ba phút Hứa Tư khôi phục lại trấn tĩnh, đẩy Trương Khác ra, hỏi:

- Cậu quen cô gái kia sao?

Trương Khác quay đầu lại nhìn, cô gái xinh xắn người Đài Loan chưa đi, hành lý trong tay cô bạn, tựa hồ muốn tới tạm biệt, nhưng thấy cảnh nóng bỏng hai bọn họ, không muốn tới quấy rầy, chỉ đứng nhìn.

Trương Khác cười:

- Cô ấy ngồi cạnh em, chắc bị cảnh em ăn kem làm sợ hãi không dám tới chào.

Hứa Tư ngạc nhiên:

- Cậu mà cũng ăn kem à?

- Sợ những lời nói với chị không đủ ngọt ngào, ăn thêm kem để bổ sung đường.

- Chỉ nói vậy, nghe thấy tôi ăn kem nên bắt chước chứ gì?

Hứa Tư nghe y nói đã cảm thấy lòng ngọt lịm rồi, Trương Khác không thích ăn kem, cô biết điều đó. Thấy cô gái người Đài Loan kia rời đi còn nhìn Trương Khác thêm lần nữa, cười nói:

- Cậu rất thu hút các cô gái đấy.

- Cô ấy thích cũng cần em đồng ý mới được chứ.

Trương Khác đưa tay vén mấy lọn tóc rủ trước trán Hứa Tư ra đằng sau, dịu dàng hỏi:

- Chị ăn trưa chưa?

- Đói hoa mắt mà chỉ ăn chút lót dạ thôi.

Hứa Tư xoa xoa bụng, nói với giọng hơi nũng nịu.

Quả nhiên tâm ý tương thông, Trương Khác nhe răng cười:

- Em cũng thế, nhưng chỉ muốn ăn với chị thôi.

Phòng ăn của sân bay bố trí ở tầng trên cùng, qua kính pha lê, có thể nhìn những thấy tòa nhà cao tầng trên bán đảo Cửu Long, bờ biển lấp lánh ánh sóng và bãi cát trắng tuyệt đẹp.

- Cậu định khi nào gặp bác Tôn?

Hứa Tư đưa tay che ánh mắt tham lam của Trương Khác, còn bị y nhìn như thế nữa, cô cũng bị tan chảy mất, phải mượn đề tài nghiêm túc phân tán sự chú ý của y.

- Tối ngày kia là được, chẳng cần vội.

Trương Khác nắm lấy tay Hứa Tư, làn da trắng trẻo phủ lớp phấn hồng quyến rũ, vẻ thanh xuân rực rỡ tràn trề khắp cơ thể, khiến cô như tỏa sáng, tất xấu nổi lên, từ từ đưa tay vuốt má cô, nhìn cặp môi hồng kiêu diễm đầy thèm muốn ...

- Á, tôi nói với bác Tôn ngày mai có thể an bài đó, cậu đừng quá ham chơi.

- Thôi xong!

Trương Khác thu tay lại vỗ trán:

- Trước khi lên máy bay em còn nói rất nghiêm túc với Phó Minh Đức là ngày kia mới bay, lộ tẩy mất rồi.

Hứa Tư cũng ôm mặt:

- Ai bảo cậu nói lung tung, xem cậu giải thích ra sao đây.

Lúc này ở Hong Kong chưa có cái lạnh ở nội địa, trời đổ mưa nhẹ, giọt mưa phát qua mặt mát rượi, Trương Khác muốn tắm mưa thì Hứa Tư lái chiếc Minicooper màu xanh da trời tới, cười mắng:

- Đứng lên cơn nữa, mau lên xe đi.

Trương Khác cúi đầu chui vào xe, chiếc xe này hơi nhỏ, không cẩn thận là cụng u đầu.

Điện thoại của Hứa Tư đặt trên bảng điều khiển rung lên, cô cầm lấy xem, là lười với Trương Khác:

- Chắc là bị lộ tẩy rồi, điện thoại của bác Tôn...

Da mặt cô không làm bằng bê tông cốt thép như của Trương Khác, nghe một lúc rồi đỏ mặt đưa cho y:

- Bác Tôn tìm cậu đấy..

- Thật đúng là, không có chút kiên nhẫn nào.

Trương Khác bĩu môi, y vì muốn được ở bên Hứa Tư hai ngày, nói dối với Cát Minh Đức ngày kia tới Hong Kong, ai ngờ Hứa Tư nói với Tôn Thượng Nghĩa hôm nay có thể gặp y từ trước rồi, thế là chuyện vỡ lở, cứ tưởng bọn họ dù đoán ra cũng lịch sự vờ như không biết, vậy mà vừa ăn cơm xong đã bị gọi điện thoại tới.

Lần này Trương Khác tới Hong Kong đâu phải chỉ vì công việc, lâu bầu là thế, nhưng vừa nhận điện thoại liền chuyển sang giọng thân thiết:

- Ha ha ha, bác Tôn à, khéo quá, cháu vừa định gọi điện cho bác đấy.
- Thôi đi, không cần phải vờ vịt, tôi không gọi tới ai biết đến bao giờ cậu mới nhớ ra ông già này.

Tôn Thượng Nghĩa không hề có chút xấu hổ nào vì phá vỡ gian tình của người khác:

- Tình Hương tới về nhà ăn cơm, còn có vài người bạn, tôi không biết có được vinh hạnh mời cậu và Hứa tiểu thư tới cái nhà nhỏ bé này không?

Trương Khác đã đưa bài viết của Diệp Trần Dân cho Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, chưa nói tới quan hệ với Tôn Tình Hương, Trương Khác còn là đối tác thương nghiệp quan trọng nhất của hai nhà này, một loạt kế hoạch của y cũng không thể thiếu sự ủng hộ của hai người Tôn, Cát.

Mặc dù chưa có ý kiến thống nhất về xu thế kinh tế Châu Á, có điều do cơ cấu tài chính Nhật Bản luôn thực hiện chính sách lãi xuất thấp, Trương Khác lại có khả năng mượn chín phủ tỉnh Đông Hải huy động vốn từ Nhật Bản, hai người Tôn, Cát đều đồng ý, song khi đọc được bài của Diệp Trần Dân luôn thúc giục y tới Hong Kong nói chuyện.

Buổi tối phải tới nhà họ Tôn dự tiệc, Trương Khác liền cùng Hứa Tư đỗ xe bên đường ngắm biển.

Mưa ở Hong Kong bất thường mà lãng mạn, rồi sân bay mưa còn lất phất, lúc này đất trời đã bao phủ bởi màn mưa mù mịt, nếu một mình ở trong xe sẽ cảm thấy cô đơn lẻ loi, nhưng ôm cơ thể mềm mại của Hứa Tư ở trong lòng lại cảm thấy giờ phút này thật êm đềm ngọt ngào.

Từ sân bay tới vịnh nước nông cũng mất một chút thời gian, trước khi đi, Trương Khác gọi điện tới nhà khách đặt trước tìm Phó Tuấn, bảo hắn tới Tôn gia.

Phó Tuấn sợ quấy rầy cuộc hẹn hò của Trương Khác và Hứa Tư, nhưng lo y có việc gì lại không tìm được, nên tới Hong Kong luôn ở trong nhà khách đợi, không chủ động liên hệ.

Giao thông ở Anh theo quy tắc kiểu Anh, khác với nội địa, cho nên dù có bằng lái ở Hong Kong thì cũng khó quen được, xe tắt nhiên để Hứa Tư lái.

Biệt thự ở vịnh nước nông đa phần xây dựa vào núi, nơi này phong cảnh u tĩnh, Cát Minh Đức không chỉ một lần cổ động Trương Khác mua bất động sản tại đây, Trương Khác tất nhiên chẳng động lòng, tuy hiện giờ địa ốc Hong Kong đang bùng bùng khí thế, nhưng chỉ sang tháng bảy tháng 8 năm thôi sẽ rớt giá thê thảm.

Hứa Tư tâm lý luôn có cảm giác rất lưu luyến với nhà , hiện giờ mua nhà vài ba tháng nữa bán đi, từ góc độ đầu tư mà nói là thích hợp, nhưng trong lòng chắc chắn không vui. Trương Khác không muốn phá hỏng cảm giác của Hứa Tư.

425. Chương 425: Gặp Mặt Trần Gia Thiện

Trương Khác tưởng mình đến sớm, xe đi vào sân Tôn gia nhìn thấy trong phong khách đã khá đông người, có người giúp việc đưa ô tới, Trương Khác cẩn thận che chắn không để Hứa Tư bị dính một giọt mưa nào, đi vào mái hiên, nói với cha con Tôn Thượng Nghĩa:

- Thời tiết này mà tổ chức tiệc, chịu thua bác Tôn thôi.
- Ha ha, không làm thế sao kéo cậu ra được khỏi vòng tay mỹ nhân.

Tôn Thượng Nghĩa cười lớn:

Hứa Tư mặt mông, cúi đầu không dám nhìn ai, Trương Khác vui vẻ có người thừa nhận quan hệ của bọn họ, cơ hội để Hứa Tư công khai xuất hiện bên y không nhiều, nên không phải che giấu:

- Sao nhiều người vậy ạ, bác Tôn có ý không cho cháu lên tiếng à.

Trương Khác trả ô cho người giúp việc, vì che cho Hứa Tư nên vai trái y ướt hết cả.

- Đều là những người tự mình là tinh anh giới tài chính, có cả giám đốc Cty đầu tư mà cậu hứng thú, chúng tôi nói chuyện thì lúc nào cũng được, hôm nay muốn mời Khác thiếu gia tới là để nghe lý luận cao siêu của bọn họ.

Trương Khác gật đầu, mặc dù không cần nghe cũng biết những tinh anh này có luận điệu gì, nhưng nghe qua cũng chẳng sao.

Trương Khác đưa tay mời Tôn Thượng Nghĩa đi trước, Hứa Tư nhân lúc người khác không chú ý, đưa tay lau nước mưa trên vai Trương Khác, nhẹ giọng trách y không nên ngả ô sang phía mình nhiều như thế.

- Sao lại là cậu?

Cát Ấm Quân nhìn thấy Trương Khác không hề che giấu sự khinh miệt của hắn, mắt đảo trên người Hứa Tư, thâm nuốt nước bọt, mỹ nhân thế này mà mình không được gặp trước, tên tiểu tử này tốt số thật, quay sang nói với Tôn Thượng Nghĩa:

- Dượng, khách quý dượng nói sao lại là họ.

Đối với cái tên thích em họ của mình lại suốt ngày ăn chơi đàn đúm này, Trương Khác chẳng có thiện cảm gì, có điều cũng chẳng có lập trường chính nghĩa đi khinh bỉ tên háo sắc vô lễ này, vì y nhiều lắm cũng chỉ lịch sự hơn hắn mà thôi.

- Cát đại thiếu gia bất ngờ lắm hả?

Trương Khác nhếch mép cười:

- Có phải không hoan nghênh chúng tôi không?

- Khác thiếu gia, đợi cậu lâu quá, sao bây giờ cậu mới tới.

Cát Minh Đức đi tới:

- Mọi người chắc quen nhau hả, lần trước sinh nhật Tĩnh Mông, Khác thiếu gia cũng tới làm khách.

Cát Cảnh Thành sau khi trúng gió giờ chỉ còn đợi về với đất, ông ta có ba bà vợ, con cháu đời hai đời ba tổng cộng 19 người, Cát Minh Đức là cháu, trừ tài sản đã thuộc về mình, không ôm hi vọng xa vời gì vào món gia sản kếch xù của Cát Cảnh Thành.

Mặc dù lúc này Cẩm Hồ còn kém rất xa Cát gia một trong thập đại gia tộc Hoa thương, nhưng so với Cát Ấm Quân, Cát Minh Đức càng coi trọng quan hệ với Trương Khác hơn. Cát Ấm Quân cuồng vọng tự đại, hắn không muốn tên khốn kiếp này đắc tội với Trương Khác, nên vội tới chuyển hướng đề tài.

- Xem như biết ...

Cát Ấm Quân lạnh nhạt nói một câu rồi quay người đi.

- Thật không có chút phép lịch sự nào, Khác thiếu gia đừng trách.

Cát Minh Đức vừa oán trách và xin lỗi.

- Hắn cũng có tư cách để không lịch sự.

Trương Khác cười khẩy, bà cả của Cát Cảnh Thành đã chết, chỉ đợi ông ta ra đi, con trưởng Cát Minh Tín ít nhất được chia nửa ra sản, Cát Ấm Quân là con trai độc nhất của Cát Minh Tín, mặc dù hắn còn đợi cha hắn hết nốt mới được nắm số tài sản này, nhưng cũng đủ cho hắn cuồng vọng rồi.

Cát Minh Đức nhìn Trương Khác, thấy y chẳng qua chỉ thuận miệng nói vậy thôi, liền mới hai người bọn họ vào phòng khách:

- Tôi có mấy người bạn giới thiệu cho Hứa tiểu thư, Khác thiếu gia làm quen ...

Hắn biết Trương Khác thích đứng sau màn, tất nhiên khi giới thiệu đặt Hứa Tư trước Trương Khác.

Trong phòng khách có năm sáu người, bọn họ đều chấn động vì dung mạo tuyệt diệu của Hứa Tư, huống chi biết cô là cổ đông của thực nghiệp Gia Tín, đều bị thu hút tới.

Thực nghiệp Gia Tín trên thị trường chứng khoán Hong Kong lặn lội thời gian dài, nhưng từ hồi đầu năm liên kết với Ái Đạt, tháng sáu năm cổ phần ở nhà máy điện lạnh lớn nhất trong nước, đã khá có thanh thế trên thị trường chứng khoán Hong Kong.

Ở đây toàn là nhân vật tự tình là tinh anh giới tài chính, tất nhiên biết rõ Việt Tú mới thực sự là người đứng sau thao tác thực nghiệp Gia Tín. Nghe Cát Minh Đức giới thiệu cô gái này còn là chủ tịch của Việt Tú, chẳng ai để ý hẳn giới thiệu Trương Khác, đến lời chào hỏi cũng chẳng buồn nói, vây quanh lấy Hứa Tư.

Chỉ có một người trung niên người tầm thước, khí chất nho nhã cười với Trương Khác:

- Sớm được nghe danh Khác thiếu gia từ lâu, hôm nay nhờ thể diện bạn cũ mới được gặp, rất vinh dự.

Trương Khác lấy làm lạ, ở Hong Kong mà có người nghe tới tên mình.

- Khác thiếu, vị này là ngài Trần Gia Thiện chủ tịch tập đoàn Đại Nhã, là bạn cũ của tôi.

Cát Minh Đức giới thiệu.

Trương Khác đang nghĩ cái tên này sao mà quen tai thế thì Trần Tĩnh tha thướt từ phòng bên đi ra.

Trần Tĩnh mặc bộ váy dạ hội màu tím trẻ cổ, lộ ra bờ vai trơn mịn, trước ngực lộ ra mảng da thịt trắng muốt, khe ngực thoáng ẩn thoáng hiện, sắc da như ngọc, vóc người thanh thoát ưu nhã, dung nhan tinh tế, sóng mắt dập dờn, đi tới khoác tay cha, cười với Trương Khác:

- Không ngờ được gặp anh ở đây ..

Quay sang sang Hứa Tư:

- Hứa tiểu thư, chào cô.

Hứa Tư vội thoát khỏi đám nam nhân buồn chán đang ra sức khoe khoang bản thân, như con công đực hợm hĩnh xòe đuôi lòe loẹt ve vãn con cái, cô đứng yên tĩnh một bên Trương Khác.

Trước mặt người khác, cô quen ăn vận đơn giản có chút bảo thủ, dù thế ở gần dung nhan chẳng thua kém nửa phần, Hứa Tư để ý thấy Trần Tĩnh vẫn đeo chiếc hoa tai mà Tạ Tử Gia đùa ác ném vào xe Trương Khác, thầm nghĩ chiếc hoa tai này hẳn rất quan trọng với cô ấy.

Thấy Trần Tĩnh, Trương Khác đoán ra nam nhân trung niên này là ai rồi, đó là cha vợ tương lai của Tạ Kiếm Nam, tập đoàn Đại Nhã làm đồ trang điểm, Trần Gia Thiện được xưng là người giàu nhất Tân Thái, có quan hệ cá nhân rất tốt với anh em Tạ Hán Tĩnh, Tạ Hán Minh, đầu năm đầu tư vào điện khí Hải Thái, ngoài ra Tạ gia nắm cổ phần ở Khoa Vương cũng thông qua Hải Thái, nói cách khác ông ta là một trong số cổ đông của Khoa Vương.

Trương Khác thầm tính, cổ phần của ông ta ở Khoa Vương chắc chưa tới 5%, có lẽ sẽ không hỏi tới chuyện kinh doanh của Khoa Vương, có điều đợi tới khi Ái Đạt và Khoa Vương hoàn toàn trở mặt cạnh tranh quyết liệt, chẳng biết ông ta nhìn thấy mình có cười được thế này không.

Cát Minh Đức mồm miệng không kín, chắc thân phận của mình ở Hong Kong bị người ta biết hết rồi, nhưng Trương Khác tin Trần Gia Thiện biết tới mình từ chỗ Tạ gia.

Đối với lời chào hỏi của cha con Trần Gia Thiện, Trương Khác bình đạm gật đầu:

- Ông Trần khách khí rồi, chút danh tiếng của tôi toàn là ác danh thôi, chẳng nhắc tới cũng được.

Chẳng hề có vẻ thân thiên phối hợp.

Trần Gia Thiện đúng là biết Trương Khác qua anh em Tạ Hán Tĩnh, biết cả thành tựu lẫn “thành tích bất hảo” của y, nhưng thời đại này doanh nhân làm giàu có ai là trong sạch được.

Ông ta không để ý tới “chuyện xấu” của y, lại còn rất tán thưởng năng lực làm cho Tạ gia mấy lần thua thiệt, ai ngờ nhiệt tình bắt chuyện lại bị Trương Khác lạnh nhạt đáp lại, có hơi ngượng ngập.

Trương Khác chỉ coi Trương Khác không thích người ta nói chuyện của mình ở chỗ đông người, cười nói lảng đi, mời Trần Gia Thiện, Trương Khác ngồi xuống nói chuyện.

Cách bữa tối còn sớm, mọi người chia thành từng nhóm nhỏ ngồi trong phòng khách xa hoa thảo luận vấn đề kinh tế, trông chẳng khác gì kinh tế phòng khách.

Trương Khác vốn chẳng định nói gì, càng không muốn lời trong miệng truyền tới tai Tạ Kiếm Nam, cho nên khi Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đem chủ đề tối xu thế kinh tế Châu Á, y lại quay sang thưởng thức đồ trang trí treo trên tường.

Bên cạnh Hứa Tư thì liên tục có người tới khoe khoang, những kẻ này rất tự tin vào bản thân chẳng ngại Hứa Tư ngầm tỏ hành động cho thấy quan hệ thân thiết với Trương Khác, đoán chừng đều có ý giành lấy người đẹp từ tay y.

426. Chương 426: Nói Cho Sướng Mồm

- Hứa tiểu thư có cái nhìn thế nào về quan điểm của Paul R. Krugman?

Dù bài viết của Diệp Trần Dân chỉ phát biểu trong báo nội bộ, nhưng những người này đều đọc được chẳng phải có gì là lạ, song Diệp Trần Dân chẳng có tên tuổi gì ở giới kinh tế học Hong Kong, người ta chẳng trích dẫn lời ông ta chỉ nói Paul R. Krugman.

Trương Khác liếc kẻ vừa hỏi, chừng 30 tuổi, kính gọng vàng, tóc vuốt keo bóng lộn, nhớ Cát Minh Đức giới thiệu là giám đốc của công ty đầu tư ký gửi, thường mà nói nó là quỹ cổ phần tư nhân.

Giám đốc quỹ cổ phần tư dựa vào tín dự trong ngành kiếm cơm, loại người này thường đều là cao thủ nghiên cứu sâu về tài chính, kinh tế và đầu tư chứng khoán.

Có điều trong cơn bão tài chính Châu Á, đám gọi là cao thủ này nhảy lều vô số kẻ, Trương Khác thấy ánh mắt hẩn nhìn Hứa Tư không chút che giấu gì, cười lạnh :” Đợi năm sau còn sống được thì hãy tới khoe khoang.”

Hứa Tư giả ngốc nói:

- Tôi chẳng biết Paul R. Krugman là ai hết.

- Sao tiểu thư lại không biết ông ấy?

Kẻ đó cực kỳ ngạc nhiên:

- Đó là nhân vật 29 tuổi đã thành cổ vấn kinh tế hàng đầu của tổng thống Mỹ ...

Hứa Tư nói thế là muốn dứt bỏ sự đeo bám của hắn, ai cũng nhìn ra, không ngờ hắn vô lại đến thế, còn lớn tiếng nói khiến mọi người đều nhìn sang, cứ như cô là kẻ ngốc thật vậy, mặt đỏ lên không biết nói thế nào.

Thủ đoạn thu hút sự chú ý này của hắn thật ti tiện, Trương Khác cười nhạt nói:

- Quan điểm của Paul R. Krugman rất hoang đường, cô ấy không muốn thảo luận quan điểm hoang đường đó, vậy anh không nghe ra à. Chẳng lẽ anh ủng hộ quan điểm của ông ấy, cho rằng kinh tế Châu Á sẽ phát sinh chất động.

Kẻ đó vốn định lớn tiếng phản bác Paul R. Krugman trước mặt Hứa Tư, bị Trương Khác chặn họng, không nói được câu nào.

- Khác thiếu gia cũng cho rằng quan điểm của Paul Ruman rất hoang đường sao?

Trần Gia Thiện hỏi.

Cát Âm Quân nhắc:

- Là Krugman không phải Ruman.

Cát Âm Quân có vẻ thiện chí, kỳ thực rất thất lễ, có người không nhìn đười cười nhạo, Trần Gia Thiện mặt hết sức, không xuống nước được.

Loại kinh tế nhà khách này rất phổ biến ở Hong Kong, chắc chắn chủ đề thảo luận hôm nay đã được Tôn Thượng Nghĩa thông báo trước với khách rồi.

Trần Gia Thiện là nhà doanh nghiệp xuất thân dân gian, không phải là học giả nghiên cứu kinh tế, ông ta nhờ con gái tìm sách của Paul R. Krugman đọc qua, thấy có vài phần đạo lý, không ngờ lúc này nói sai tên, bị người ta làm nhục.

Trương Khác nghe giọng của ông ta, tựa hồ không cho rằng quan điểm của Paul R. Krugman là sai, nói:

- Tôi nghĩ ở đây không một ai thực sự hiểu được phân tích của Paul R. Krugman, chẳng qua chỉ biết nói vài câu chung chung mà thôi, hoặc có lẽ chỉ biết tới tên ông ta mà thôi.

Nếu y không tiếp lời Trần Gia Thiện, ông ta sẽ không còn lỗ nhẽ nào mà chui xuống, y chẳng thiện cảm gì với Cát Ấm Quân, mĩa mai hẳn một phen để Trần Gia Thiện xuống thang.

- Cậu nói tới không hiểu phân tích Paul R. Krugman à? Có biết tôi tốt nghiệp ở đâu không?

Cát Ấm Quân bị Trương Khác đá một câu, nhướn mày lên, tức tối nói.

Trương Khác chẳng muốn tranh cãi với hắn, từ tận trong lòng y khinh thường kẻ này, quay sang Trần Tĩnh:

- Trần tiểu thư du học ở học viện Luigi Boccon Milan về, xin hỏi Trần tiểu thư có hiểu phân tích của Paul R. Krugman không?

Trần Tĩnh nghĩ :” Có gì mà khó hiểu?” Có điều Trương Khác giúp cha cô hóa giải xấu hổ, đành thuận theo ngữ khí của y, lắc đầu nói:

- Không hiểu lắm.

Học viện Luigi Boccon ở Milan là học viện thương mại nổi tiếng nhất ở Châu Âu, Trần Tĩnh lắc đầu, làm Cát Ấm Quân lấy trường học ra khoe khoang trở nên hơi buồn cười.

Mấy lần gặp mặt Trương Khác đều để lại ấn tượng rất sâu sắc với Trần Tĩnh, nhưng thông tin về y thì cô lại không biết, thấy Trương Khác không ngờ biết mình học trường nào về, còn tưởng y để ý tới mình, trong lòng có tình cảm rất phức tạp kỳ lạ.

Cô đâu có biết Trương Khác chẳng qua chỉ thu thập tư liệu về Tạ Kiếm Nam, còn cô là vị hôn thê của hắn, tất nhiên Trương Khác phải biết người biết ta.

Cát Ấm Quân tựa hồ hiểu ra được dấu hiệu với Trương Khác là thất sách, khẽ hừ một tiếng, kéo tên giám đốc quỹ cổ phần tư kia sang một bên nói chuyện, Trương Khác cũng không tiếp chuyện cha con Trần Gia Thiện nữa, tiếp tục thưởng thức tác phẩm nghệ thuật trên tường.

- Khác thiếu gia hôm nay sao nói nhiều lời trái ngược vậy?

Tôn Thượng Nghĩa cầm ly rượu vang tới, nói nhỏ.

Trương Khác nghe trong phòng khách có kẻ đang cực lực phê phán Paul Krugman thì cười nói:

- Bọn họ rõ ràng là không hiểu gì, bác nghĩ cháu có thể giải thích rõ với họ được à? Chỉ như nước đổ đầu vịt thôi.

Nhìn thấy cái bản mặt của Cát Ấm Quân và tên giám đốc đeo bám Hứa Tư kia, y chẳng muốn nói gì, đánh miệng về phía tên giám đốc đó nói:

- Bác Tôn nên có tiền trong quỹ của tên đó thì mau rút về đi ...

Những quỹ cổ phần tư này thường có tính khép kín, không phải người đầu tư nói muốn ra hay vào là có thể đi ngay được. Năm sau thị trường chứng khoán Hong Kong rung chuyển, các quỹ đầu tư riêng gần như không ai có thể rút lui an toàn trong cuộc đả kích đầu tiên ở giữa năm sau.

Đương nhiên đám khốn kiếp đó cũng có thể chuyển biến phương hướng, vào hòa với những con cá mập tài chính quốc tế, công kích thị trường chứng khoán Hong Kong, thừa lúc cháy nhà hôi của.

Mưa bên ngoài không giảm chút nào, nhưng không ngăn cản được khách vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa mời nối nhau tới, bữa tiệc có chừng hơn 20 người, tổ chức kiểu tiệc đứng, nghe dương cầm hòa trộn tiếng mưa bên ngoài, cũng có tình thú đặc biệt.

Trương Khác vừa chuyên tâm xử lý món ăn Tôn gia chuẩn bị, vừa ăn còn chỉ ra chỗ chưa hợp lý với Hứa Tư, lại tham lam xúc quá nửa số trứng cá muối như hạt trân châu đen nhánh vào đĩa của mình, bị Hứa Tư lườm ỏi miến cường chia cho cô một nửa, không ngờ bị Hứa Tư ột đấm.

Chiếc váy đầm tím trẻ cổ ôm lấy phần hông, vừa thấp thoáng để lộ bầu ngực trắng muốt, tôn lên đường cong quyến rũ của nữ giới, tạo thành sức hấp dẫn trí mạng, thêm vậy bạc dính ở mép váy kéo dài tới quá đầu gối, dưới ánh đèn Trần Tĩnh như mỹ nhân ngư vừa cao quý vừa gợi cảm.

Suốt buổi tiệc không ngừng có nam nhân tới bắt chuyện với Trần Tĩnh, nhưng cô lại chẳng ngó ngang tới bọn họ, cả tối chỉ chú ý tới Trương Khác và Hứa Tư.

Toàn thân Hứa Tư có thể nói phát tán ra phong vận quyến rũ của nữ nhân tới hoàn mỹ, Trương Khác thì khí độ ung dung trấn định, ngăn cản không ít ong bướm tới bắt chuyện với Hứa Tư, điều này càng làm Trần Tĩnh thấy những kẻ tới bắt chuyện mình thật đáng ghét.

Trần Tĩnh đứng trong vòng vây đám đông, trong lòng vô cớ nổi lên sự cô đơn, muốn đi tới phía hai người họ nhưng không đủ tự tin đứng bên cạnh Hứa Tư.

Di động trong túi sách rung rung, Trần Tĩnh lấy điện thoại ra, lịch sự cười xin lỗi với một thanh niên đang luôn miệng nói trước mặt cô, cuối cùng có cơ thoát khỏi kẻ không biết điều đó, Trần Tĩnh thăm thở phào, đi vào một góc nhận điện thoại.

- Con sao thế?

Trần Gia Thiện thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của con gái, đi tới hỏi:

- Điện thoại của Kiếm Nam à?

- Dạ.

Trần Tĩnh cho điện thoại vào túi xách:

- Lúc này anh ấy đang ở Hải Châu.

- Con vẫn chưa quyết định sao?

- Ba không muốn con ở lại Đại Nhã giúp ba à?

Trần Tĩnh hỏi lại:

- Ba còn lâu lắm mới tới tuổi nghỉ hưu, chỉ cần con vui là được, ba dù thế nào cũng không thể giữ con bên mình cả đời.

- Ba có nghĩ anh ta chỉ gặp may thôi không?

Trần Tĩnh hơi quay người đi, liếc nhìn Trương Khác đang kể chuyện chọc cười Hứa Tư.

- Ít nhất cậu ta chưa đủ kinh nghiệm, điều này thiên phú không thể bù đắp được.

- Thế sao?

Trần Tĩnh mím môi nghĩ một lúc, cuối cùng đi về phía Trương Khác:

- Tôi sẽ tới Khoa Vương làm phó tổng giám phòng thị trường, sau này mong được Khác thiếu gia chỉ điểm thêm..

427. Chương 427: Bỏ Việc Tập Thể

Nhìn bàn tay thon thả của Trần Tĩnh đưa ra, Trương Khác theo bản năng đưa tay bắt lấy, hơi sửng sốt, tới khi Trần Tĩnh xấu hổ rút tay về mới nhận ra vừa rồi mình nắm tay cô quá lâu, có hiềm nghi cố ý lợi dụng.

Lúc này Trương Khác còn tính cổ phần của Trần Gia Thiện ở Khoa Vương rất ít, sẽ không hỏi tới chuyện kinh doanh bên đó, ai ngờ chớp mắt một cái ông ta đã đưa con gái tới đó.

Trương Khác quan sát kỹ khuôn mặt ưu nhã của Trần Tĩnh, nhìn mắt cô có vẻ như khó khăn lắm mới hạ quyết tâm được vậy, không nhẫn tâm nói gì đả kích cô, nghĩ cha con Trần Gia Thiện xuất hiện ở bữa tiệc này không phải là trùng hợp, cười tự nhiên nói:

- Sao dám chỉ điểm, sau này Trần tiểu thư không dạy cho tôi quá nhiều bài học là được rồi.
- Khác thiếu gia đúng là biết nói đùa.

Trần Gia Thiện từ phía sau đi tới:

- Người khác xem thường cậu, chẳng qua không biết tài năng tuyệt luân của cậu thôi.

Trương Khác chưa kịp nói thì Hứa Tư đưa điện thoại tới, nói nhỏ:

- Điện thoại của giám đốc Tô.

Trương Khác nhận điện thoại, Tô Tân Đông nói Lưu Minh Huy cùng hơn mười chủ quản tiêu thụ cao cấp ở Hoa Nam, Hoa Trung tập thể từ chức. Tương Vi, Dương Vân ra mặt giữ lại đều không được, mọi người đều đang đợi ý quyết định.

Trương Khác mặt biến đổi không ngừng, thấy Trần Gia Thiện ở phía đối diện vẫn giữ nụ cười nhẹ, con người hơi co lại, đại khái ông ta đang quan sát vẻ mặt của mình khi nghe điện thoại, nhìn sang mặt Trần Tĩnh, cô gái này dễ nhìn thấu hơn.

Xem ra cha con cô ta đã sớm biết đủ nội tình từ chỗ Lưu Minh Huy rồi, mặc dù bắt nạt một cô gái không phải là điều Trương Khác muốn làm, nhưng có một cô gái xinh đẹp tự nhảy ra cho dày vò, thật chẳng cần phải nường tay.

Trương Khác lúc này tất nhiên càng chẳng cần bày ra bộ mặt vui vẻ gì, nhìn thẳng vào Trần Gia Thiện nói:

- Tập đoàn Đại Nhả định trực tiếp nắm cổ phần ở Khoa Vương sao?
- Về việc này tôi còn có chút thấp thỏm, đang đợi ý kiến của Khác thiếu gia đây.

Trần Gia Thiện nụ cười không giảm.

- Người nào vợ tiền người nấy thôi.

Trương Khác vẻ mặt lãnh đạm:

- Có thể vợ tiền vào túi mình thì tính là bản lĩnh của mình, về điều này tôi còn phải thỉnh giáo ông chủ Trần đó.

Thầm nghĩ :” Chắc lúc này ông ta rất muốn nhìn thấy bộ dạng lo lắng của mình, cái gọi là giả làm thật thì thật là giả, chẳng cần cố ý làm bộ nữa, mặc lão hồ ly này suy đoán.” Ném lại câu đó rồi kéo Hứa Tư sang một bên nói chuyện.

- Làm sao thế?
- Không sao.

Chuyện của Lưu Minh Huy, Trương Khác không nói với Hứa Tư:

- Lưu Minh Huy cùng mười chủ quản tiêu thụ cao cấp của phòng thị trường nhảy sang Khoa Vương rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Tư đầy vẻ kinh ngạc, lo lắng nhìn Trương Khác:

- Làm sao có thể như vậy được.
- Người ta dày công tính toán, Ái Đạt có đề phòng cũng không xuể, chẳng phải là chuyện to tát gì.

Trương Khác an ủi Hứa Tư, nơi này không phải chỗ thích hợp giải thích, quay lại nhìn cha con họ Trần, Trần Gia Thiện đại khái nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Hứa Tư, nụ cười trở nên hề hả đắc ý, ngạc nhiên là Trần Tĩnh trông có chút ủ rũ, đôi mắt đẹp âm trầm, không còn long lanh như trước đó nữa.

Trương Khác tìm Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức kể cho bọn họ đơn giản chuyện mới xảy ra ở Ái Đạt, thực nghiệp Gia Tín chưa triển khai nghiệp vụ đầu đĩa ở ĐNÁ, không liên quan trực tiếp mấy tới Ái Đạt, nhưng Trương Khác muốn tăng cường thêm ấn tượng chung hưởng vinh nhục với họ.

Trương Khác đơn giản thông báo xong, liền cùng Hứa Tư, Phó Tuấn rời đi, vào trong xe thấy cha con họ Trần vẫn chú ý theo dõi mình, để lại một nụ cười lạnh lùng, ấn cửa kính lên.

Trần Gia Thiện nhìn chiếc xe màu xanh da trời đi xa trong màn mưa, bấm điện thoại:

- Kiếm Nam hả, Trương Khác đã biết tin tức rồi, y vừa mới rời khỏi nhà Tôn Thượng Nghĩa ... Ha ha ha, tin chứ, bác đương nhiên tin cháu, bác gửi gắm kỳ vọng lớn vào Khoa Vương mà ... À, bác định để Tiểu Tĩnh cùng đi Bắc Kinh với cháu mà ...

Đưa điện thoại cho con gái:

- Chuyện này con tự nói với nó ...

- Ba bảo với anh ấy, mai con sẽ bay về.

Trần Tĩnh không nhận điện thoại, bảo cha chuyển lời hộ cho Tạ Kiếm Nam, nhớ tới nụ cười lạnh lùng của Trương Khác không hiểu sao có cảm giác gai đâm vào tim, hối hận vì nhận lời Tạ Kiếm Nam tới Khoa Vương làm việc, không quan tâm hai bọn họ nói gì, lặng lẽ đi qua một bên.

- Tạ gia tìm được con ma thể mạng rồi ..

Khi xe đi ra ngoài sân Tôn gia, Trương Khác cảm khái, Khoa Vương muốn tranh Tiêu Vương, đồng thời muốn nâng cao sản năng, thiết lập mạng lưới tiêu thụ, nhu cầu tài chính cực lớn, kéo cha vợ tương lai vào cũng không phải bất ngờ.

Hứa Tư lái xe, Trương Khác lấy di động của cô hỏi:

- Chị Hứa Tư, số điện thoại của Chu Dật là gì?

Hứa Tư nói thẳng ra con số, trí nhớ cả cô làm Trương Khác rất kinh ngạc, tựa hồ những con số in trong đầu cô, năng lực ngôn ngữ cũng rất tốt, khi còn ở Hải Châu, tiếng Anh không thể giao lưu với Trương Khác, tới Hong Kong chưa lâu đã nói lưu loát, còn dùng tiếng Việt kiểu Hong Kong nữa, cứ như hòa nhập hoàn toàn vào thành phố này rồi.

Chu Dật là trợ thủ Hứa Tư mang từ Hải Châu theo, Trương Khác liên hệ với cô ta, bảo đặt ba vé máy bay về tỉnh thành vào ngày mai.

- Còn kịp chuyến bay ban đêm.

Hứa Tư nói:

- Tôi đưa cậu về nhà khách lấy chứng minh thư.

- Chị, không cần hoảng như thế đâu.

Trương Khác cười thoải mái:

- Vừa rồi em đi là để cho Trần Gia Thiện xem thôi, em còn tưởng chuyện sẽ trì hoãn tới sau ngày mừng 8 cơ, còn vài ngày nữa, thật mất hứng, mai chị cùng em về Hải Châu...

Nói mất hứng là cuộc tụ hội giữa y và Hứa Tư bị phá ngang, Trương Khác gọi điện lại cho Tô Tân Đông, vừa rồi ở nhà họ Tôn không tiện nói:

- Nếu chuyện đã xảy ra thì chấp nhận đi, tối mai tôi về tới Hải Châu, anh nói với Lưu Minh Huy, sau khi tôi trở về sẽ đích thân trả lời hắn. Nói với Dương Văn, bảo anh ta không cần chịu áp lực quá lớn, ít nhất hiện giờ các nhà phân phối không chủ động rời bỏ Ái Đạt đâu.

Trước tiên đưa Phó Tuấn tới nhà khách, bảo hắn mai mang hành lý tới sân bay tụ họp, Trương Khác và Hứa Tư quay về ngôi nhà gần ĐH Hong Kong.

Mưa vẫn cứ rơi không ngừng, tưởng chừng mưa thêm chút nữa sẽ nhân chìm mấy hòn đảo nhỏ của Hong Kong, chẳng biết có ai mang lo lắng ngổ ngẩn vậy không?

Bỏ ngang bữa tiệc trở về, thời gian còn sớm, Hứa Tư đỗ xe ở bên đường nơi có thể nhìn thấy tháp hải đăng, chẳng cần vội về nhà, xe hẹp làm hai người cảm giác tim gần nhau hơn, cảm giác không tệ.

Trương Khác hé cửa kính ra một khe hẹp, có vài giọt mưa bắn vào, để Hứa Tư nằm lên ngực mình, đem sự việc kể tỉ mỉ cho cô nghe:

- Đám Tạ Kiếm Nam, Triệu Cẩm Vinh muốn tranh Tiêu Vương, em bảo phòng thị trường làm ra dự toán kia là sợ bọn họ chuẩn bị không đủ, khi bảo giá bị đối thủ cạnh tranh khác đánh bại. Lưu Minh Huy bỏ đi như thế không phải điều em muốn thấy, còn kéo theo nhiều người như thế, phòng thị trường bận lắm đây ...

Hứa Tư nhoẻn miệng cười, đưa tay xuống dưới mông Trương Khác sờ:

- Cậu đem đuôi hồ ly giấu đi đâu rồi?

- Khỉ mới mọc đuôi ở mông, đuôi nam nhân mọc ở phía trước, chị sờ thử xem, nó sẽ lộ ra ngay.

Trương Khác cười gian.

Hứa Tư ngước y một cái, ôm lấy hông Trương Khác, áp mặt lên ngực y:

- Lưu Minh Huy biết rất nhiều, Chính Thái muốn nhắm vào chúng ta sẽ rất đau đầu.

- Còn may là một số thứ quan trọng không để cho hắn biết, hắn chỉ biết chip giải mã của TI nhập khẩu từ bên công ty Hong Kong, nhưng không biết hiệp nghị giá với TI, phía biên trung tâm nghiên cứu hắn cũng không xen vào được.

Trương Khác hết sức thành thạo luồn tay xuống dưới váy Hứa Tư, miệng vẫn nói đều:

- Sức cạnh tranh hạch tâm một xí nghiệp hiện đại là gì, bọn họ còn phải học vài năm nữa ...

- Á, Cậu hư lắm.. Về nhà đã được không ...

Hứa Tư đưa tay ra giữ tay Trương Khác kéo quần lót của mình xuống.

- Hi hi, về nhà là tập hai.

Một lúc sau trong xe chỉ còn tiếng thở trầm nặng nề, chiếc xe nhỏ thì thoảng rung bần bật ...

428. Chương 428: Quà Tiễn Chân

Hôm sau dậy sớm lên máy bay về tỉnh thành, rồi ngồi xe về Hải Châu, tới Hải Châu thì đã là hoàng hôn ngày mừng 5 tháng 11 rồi. Trong lịch trình cũ, Trương Khác sẽ ở Hong Kong thêm một ngày nữa, sáng mừng 7 bay tới Bắc Kinh, tham dự đại hội đấu thầu Tiêu Vương mỗi năm một lần vào ngày 8 tháng 11.

Trước khi ngày cạnh tranh Tiêu Vương, quá nửa nhân viên thị trường cao cấp của Ái Đạt nhảy sang công ty đối thủ, trong mắt người ngoài đây là đòn đau giáng vào Ái Đạt.

Tới nơi, Trương Khác không trì hoãn phút nào gọi điện hỏi Tạ Văn Tình, biết cô ở nhà liền tới thẳng Tân Cảnh Viên.

- A, em cũng về à?

Tạ Văn Tình nhìn thấy Hứa Tư ở bên Trương Khác, thu lại tình cảm đặc thù của mình, hôm qua nhiều việc rối loạn, Tô Tân Đông chỉ nói với Tạ Văn Tình hôm nay Trương Khác về, không nói có cả Hứa Tư. Tạ Văn Tình hỏi:

- Chuyện đám Lưu Minh Huy truyền đi rất nhanh, thị trường Đường và Tống Bồi Minh đều biết rồi, có gọi điện tới hỏi thăm tình hình. Chị nói tới em sẽ về xử lý, hay là em gọi điện cho họ trước đi.

Trương Khác gãi đầu:

- Hiện giờ có gì để nói ạ, đợi em từ công ty về đã.

- Lưu Minh Huy không dám gặp em, chị khuyên cậu ta rồi, đang đợi em ở công ty đó.

- Ô Ái Đạt không vui thì đường ai nấy đi, có gì không dám gặp em?

Trương Khác nhướn mày lên:

- Hẳn tưởng mười người kia đi theo hẳn sao, Khoa Vương không trả lương cao thì hẳn lôi bọn họ theo được à? Hẳn đánh giá bản thân cao quá rồi ...

Trương Khác bảo Phó Tuấn lái thẳng tới khu công nghiệp điện tử, y ngồi ghế phụ, Tạ Văn Tình và Hứa Tư ngồi ghế sau, thân mật nắm tay nhau thì thầm to nhỏ.

Sau Tết Từ Học Bình gần như chắc chắn sẽ đi, Chỉ Đồng sau này muốn gặp ông bà nội không dễ dàng nữa, những ngày qua được Chu Thực Huệ đón tới tình thành rồi.

Cha mẹ lại không có nhà, nhà bên cạnh có hai mỹ nữ, Trương Khác người nóng lên, y không dám hi vọng xa vời được hưởng phúc của người Tề, nhưng tưởng tượng một chút vẫn có thể ...

Tới công ty đã qua giờ giao ban bình thường, đám Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Trương Vi đã đợi trước tòa nhà hành chính, Trương Khác xuống xe mắng khê một câu:

- Sợ người dưới không biết trong công ty xảy ra chuyện hay sao mà tụ tập ở đây?

Tô Tân Đông ngượng ngập nói:

- Lưu Minh Huy ở trong văn phòng ...

- Tôi đi gặp hẳn, mọi người cứ thảo luận tối nay ăn cơm ở đâu là được rồi.

Trương Khác ném lại một câu rồi bỏ đám Tô Tân Đông đưa mắt nhìn nhau, đi thẳng tới phòng thị trường.

Cửa văn phòng của Lưu Minh Huy mở, chắc là nhìn thấy mình lái xe vào công ty rồi, Trương Khác nhìn qua văn phòng lớn hơn 30 chiếc bàn làm việc, thấy Lưu Minh Huy căng thẳng bất an nhấp nhòm trong phòng.

Nhân viên phòng thị trường đều chưa đi, người đã từ chức, chưa từ chức đều nín thở dùng khóe mắt lăm lét nhìn Trương Khác, đợi y nổi cơn thịnh nộ.

Ai dè lúc này Trương Khác đang liếm cánh môi nể mùa thu, nghĩ phải mua cái son dưỡng môi mới được, nếu không mùa đông tới, môi nứt toác mất.

Đi vào văn phòng Lưu Minh Huy, thấy mọi thứ đã thu dọn hết, cho thấy dứt khoát không muốn ở thêm ngày nào nữa.

- Khác thiếu gia, tôi ...

Lưu Minh Huy ở trong văn phòng nghĩ rất nhiều lời giải thích, thấy Trương Khác đứng trước mặt, những cái có hùng hồn không nói ra nổi, ấp ập ập ứng :

- Khác thiếu gia, đừng khuyên tôi ở lại nữa ... Những ngày theo thiếu gia xông pha, tôi học hỏi được rất nhiều .. Tôi rất cảm kích.

Trương Khác đóng cửa văn phòng lại, kéo một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt hẳn:

- Tôi biết anh đệ đơn từ chức là đã qua suy nghĩ kỹ càng rồi, anh muốn đi, tôi không ngăn. Nhưng nếu tôi không từ Hong Kong về ngay, đám người ở Khoa Vương sao biết tầm quan trọng của anh với Ái Đạt? Anh đã có cống hiến lớn cho Ái Đạt, tôi tặng anh món quà này...

Một câu nói thôi làm sống mũi Lưu Minh Huy cay xè, nếu không phải mọi người đều là người có lý trí, Lưu Minh Huy đã bật khóc rồi.

Cũng chẳng có gì đặc biệt để nói, Trương Khác ngồi trong phòng Lưu Minh Huy, tán gẫu một số chuyện từ khi sáng nghiệp tới nay.

- Bắt tay nào, sau này chúng ta là đối thủ cạnh tranh rồi, tránh quá thương cảm, tối nay tôi không mời anh ăn cơm nữa, tôi sẽ uy thác đám Dương Văn ngày mai mời những người từ chức ăn cơm.

Trương Khác đứng dậy nói rất phong độ:

- Ân oán riêng tư giữa tôi và Tạ Kiếm Nam không liên quan tới anh, đừng để ở trong lòng. Tôi biết Khoa Vương đang nóng lòng cần các anh qua giúp, tôi không gây trở ngại gì đâu, khi nào muốn đi cứ nói với giám đốc Tô, thủ tục làm sau cũng được.

Trương Khác mở cửa văn phòng, nhân viên bên ngoài vội vàng quay lại chỗ ngồi, đều lấy làm lạ sao không xảy ra cãi vã kịch liệt.

- Hết giờ làm rồi còn gì, sao mọi người còn ở đây, hay là hôm nay phòng thị trường có liên hoan?

Trương Khác nói xong thấy không ai đáp lời mình liền đi luôn, thầm nghĩ Dương Vân cho rằng mình gặp Lưu Minh Huy xong sẽ triệu tập nhân viên phòng thị trường để họp, có cái quái gì cần họp chứ?

- Khác thiếu gia, sao rồi?

Đinh Hòa vừa thấy Trương Khác đi ra hỏi vội, đứng đợi lâu như thế, chân hần tê hết cả.

- Sao là sao?

Trương Khác cười hỏi lại:

- Mọi người quyết định tối đi đâu ăn cơm chưa?

Đinh Hòa trố mắt:

- Không giữ cậu ta lại sao?

- Lời nói ra rồi, không thu lại được nữa, giữ được người cũng không giữ được tim, tôi có giống loại ác thiếu gia thích cưỡng ép người khác không?

Trương Khác đùa, bảo với Dương Vân:

- Tôi đã đồng ý với bọn họ muốn đi lúc nào cũng được.

- Bọn họ muốn tới Khoa Vương mà, từ ngày từ chức tính, theo luật giữ bọn họ một tháng mới thả ...

Lỗ Khánh Sinh quan hệ với Lưu Minh Huy cận, đi thì đi, trong xã hội này chuyển công ty chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng hành động kéo theo gần nửa số chủ quản cao cấp của Lưu Minh Huy gây ảnh hưởng cực lớn cho Ái Đạt, lại sang ngay công ty đối thủ bên cạnh vào thời khắc quan trọng, loại người đâm dao sau lưng này, hần không nể nang gì.

- Không cần thiết phải làm kẻ ác, chuyện trở mặt đợi đến lúc hai công ty cạnh tranh với nhau hãy nói, hiện giờ không cần làm khó họ.

Trương Khác lắc đầu:

- Lão Dương, ngày mai anh thay tôi mời bọn họ bữa cơm, cảm ơn bọn họ thời gian qua cống hiến cho công ty.

- Bọn họ đi rồi, nhân thủ thiếu hụt phòng thị trường phải làm sao?

Dương Vân lo lắng hỏi, Lưu Minh Huy không nói trước một lời kéo gần nửa chủ quản cao cấp đi, đúng là quá ác độc, còn cơm nước với cảm ơn gì nữa.

- Peter Drucker có nói, một số công tác mở rộng tiêu thụ là quan trọng, thế nhưng mục đích của marketing chính là muốn khiến công tác mở rộng tiêu thụ thành dư thừa.

Trương Khác chỉ tay vào trán, nói:

- Tôi luôn suy nghĩ vấn đề lập chi nhánh tiêu thụ dưới phòng thị trường, công tác tiêu thụ có thể thu hẹp một chút, cụ thể xử lý ra sao, anh và giám đốc Tô thương lượng mà làm. Cứ thẳng tay làm, đừng để áp lực quá lớn, dù ban đầu có chút hỗn loạn cũng là chuyện bình thường.

Mặc kệ Dương Vân còn có lời muốn nói, xoa tay bảo:

- Được rồi, kiểm chỗ ăn cơm thôi, tôi vội quay về, trưa chỉ cần qua loa, bụng đang sôi lên đây này, cứ ăn no đã rồi mới nói tiếp được.

Dương Vân đương nhiên có áp lực, cái khác chưa nói, công tác khu Hoa Nam, Hoa Trung chắc chắn sẽ loạn bung bét cả, nhưng lại không thể kêu khổ, bao nhiêu người bỏ đi như vậy, Trương Khác không truy cứu trách nhiệm đã làm hấn hủ thẹn lắm rồi.

Thực sự không còn tâm trạng nào để ăn cơm nữa, Trương Khác đã đồng ý thả người, Dương Vân muốn phải có biện pháp trước khi để xảy ra hỗn loạn, đưa trợ lý tiêu thụ kinh nghiệm chưa đầy đủ lên thế chức, sau đó sẵn sàng chạy khắp nơi cứu hỏa, dù thế nào cũng không thể để thị trường Hoa Nam sụp đổ được.

Đương nhiên hấn còn có chuyện lo lắng hơn nữa, những chuyện này cần Trương Khác định đoạt, nên đành miễn theo mọi người ăn cơm, lên xe còn không quên thông báo cho trợ lý bảo những kẻ đã từ chức xéo hết, những nhân viên khá mời tới nhà ăn công ty dùng cơm tối, đợi hấn về họp.

429. Chương 429: Âm Mưu Của Tạ Kiếm Nam

Chẳng có gì sáng tạo, nơi ăn cơm lại chọn ở quán cá Tiểu Giang, thấy người trong quán bàn tán xôn xao chuyện đám Lưu Minh Huy từ chức tập thể bỏ sang Khoa Vương.

Trương Khác tin rằng tin này do sau khi cha con họ Trần báo lại biểu hiện của mình, Tạ Kiếm Nam hoặc Triệu Cẩm Vinh cố ý phát tán ra, để đám Lưu Minh Huy không thể quay đầu trở lại.

- Khác thiếu gia, chuyện Khoa Vương chúng ta có tranh nữa không, phải tranh ra sao?

Vừa vào phòng bao, Dương Vân đã nóng ruột hỏi.

Trương Khác phát tay:

- Lần này anh ở lại xử lý chuyện của phòng thị trường, tôi và giám đốc Tô tới Bắc Kinh tùy cơ ứng biến.

- Tổng bộ luôn khống chế hệ thống marketing, dù đám Lưu Minh Huy bỏ đi, kênh marketing ở Hoa Nam, Hoa Trung không có vấn đề gì. Nhưng tôi lo sau khi Khoa Vương đoạt được Tiêu Vương, những nhà phân phối kia sẽ chọn sản phẩm của Khoa Vương. Khi đó tiêu thụ của chúng ta sẽ gặp vấn đề, ngoài ra chúng ta còn phải trả tiền đảm bảo của họ ...

Dương Vân Không khỏi lo lắng tới hậu quả nghiêm trọng nhất.

Ái Đạt năm ngoái đoạt được Tiêu Vương, dựa vào ưu thế thương hiệu, thực hiện chế độ tiền đảm bảo, tổng cộng thu được gần 300 triệu, một khi Khoa Vương đoạt Tiêu Vương, khó đảm bảo những nhà phân phối kia không bỏ Ái Đạt chạy theo Khoa Vương, mạng lưới tiêu thụ bị phá hỏng đã đủ đau đầu, còn phải trả tiền đảm bảo, tài chính lưu động sẽ rất khó khăn.

Trương Khác cười lạnh:

- Đám người của Khoa Vương chắc cũng đang tính như thế đấy. Bọn chúng tính hay lắm, định đập lên cơ thể đảm bảo của Ái Đạt leo tới thang thành công đây ...

Ở nhà khách Văn Sơn sớm đã bày hai bàn tiệc, có một nơi ban công và phòng nối liền nhau, từ ban công nhìn ra là Tiểu Cẩm Hồ, cái hồ duy nhất của Hải Châu, Tạ Kiếm Nam nói với Trần Tĩnh:

- Hải Châu còn có một cái hồ lớn gấp cái này mười lần, tên là Cẩm Hồ, nhưng vào thập niên 60 bị lấp làm ruộng rồi, nghe nói hồ lấp đi, nước lũ không có chỗ thoát, nhấn chìm toàn thành, người thời đại đó, thật không thể hiểu nổi.

Trần Tĩnh chẳng muốn nghe Tạ Kiếm Nam cảm khái, cô nghĩ tên công ty Cẩm Hồ của Trương Khác chắc bắt nguồn từ đây.

- À, phương án marketing của Khoa Vương em đã xem chưa?

Thấy Trần Tĩnh có vẻ không hứng thú với đề tài này, Tạ Kiếm Nam chuyển câu chuyện.

- Xem rồi.

Trần Tình nghi hoặc hỏi:

- Trước kia Ái Đạt cũng thao tác như vậy sao? Chúng ta có thể mô phỏng thành công được không?
- Có thể.

Tạ Kiếm Nam tự tin nói:

- Anh đã nghiêm túc dự toán rồi, còn ủy thác cơ cấu chuyên nghiệp tiến hành dự đoán thị trường, thị trường đầu đĩa năm sau tăng gấp đôi là không có vấn đề. Đó chỉ mới tính thị trường trong nước thôi đấy, thị trường ĐNÁ còn có thể tăng thêm gấp bội, Ái Đạt còn chưa kịp khởi động thị trường ở đó.

Đến có nhân khẩu chừng 500 triệu, chỉ kém hơn trong nước, tiềm lực tiêu thụ còn rất lớn, nhưng ai có thể ngờ cơn bão tài chính kéo tới khiến kinh tế ĐNÁ mãi tới năm 99 mới bắt đầu khôi phục.

- Y là tên đáng ghét, nhưng phải thừa nhận ở mặt này y rất có thiên phú.

Ấn tượng sâu nhất của Tạ Kiếm Nam với Trương Khác là buổi sáng bị y hung hăng đập xe đó, hôm đó hẳn chơi qua đêm ở Huệ Sơn, tới rạng sáng không có việc gì mới tiện thể tới thăm Tạ Văn Tình, không ngờ gặp phải chuyện đó.

Tạ Kiếm Nam tuy thủ đoạn hơi ti tiện, nhưng không phải là kẻ lòng dạ hẹp hòi:

- Tiêu Vương tuy rất tốn kém, nhưng phân chia kỳ hạn trả tiền, thời khắc đoạt được Tiêu Vương, tức là năm sau có một thương hiệu mạnh, tức là sẽ có một phân ngạch thị trường lớn. Anh thấy chủ quản chủ quản phòng tin tức quảng cáo của ĐTH TW mới thực sự là cao thủ quảng cáo. Em xem mấy ngày qua ĐTH đều tuyên truyền cho Tiêu Vương, có khác gì quảng cáo miễn phí cho Ái Đạt, chỉ cần chúng ta có đường vòng hào quang Tiêu Vương, sẽ thu hút vô số nhà phân phối tới tranh giành làm đại lý cho chúng ta. Chỉ riêng tiền đảm bảo không lỗ thu được đã đủ tài chính lưu động cùng duy trì sản xuất ...

Tạ Kiếm Nam từ chỗ Lưu Minh Huy biết được, mặc dù năm ngoái Ái Đạt kiếm không ít tiền, nhưng tập đoàn Tân Quang, trường học của Tạ Văn Tình, Việt Tú nhập cổ phần thực nghiệp Gia Tín, đã tiêu hao lượng lớn tài chính của Ái Đạt, khiến cho tài chính lưu động của Ái Đạt lệ thuộc lớn vào tiền đảm bảo, kế hoạch tiêu diệt Ái Đạt của hắn vì thế vô tình càng thêm thuận lợi.

Tạ Kiếm Nam không hiểu vì sao Trương Khác lại ném một số tiền lớn vào trồng rừng, chẳng lẽ là bị Từ Học Bình ép buộc? Lại còn hứa năm sau tăng thêm đầu tư hạng mục trồng rừng 600 triệu, hắn thậm chí cười lạnh: "Xem năm sau mày lấy cái gì tăng thêm đầu tư? Đúng là đồ ngu xuẩn, chẳng lẽ cái ghế phó thị trường của cha mày đáng đầu tư 600 triệu sao?"

Tạ Kiếm Nam thực sự không hiểu được chuyện này.

Đúng là điên, Tạ Kiếm Nam lắc đầu, không hiểu Ái Đạt mất đi hào quang Tiêu Vương, Trương Khác lấy cái gì để duy trì chuỗi tài chính của y.

Trần Tình nhớ ra một vấn đề, hỏi:

- Nếu Ái Đạt liều mạng giữ lấy Tiêu Vương thì chúng ta phải làm sao?

Điều này rất có khả năng, căn cứ vào phân tích hiện tại, mất đi Tiêu Vương, Ái Đạt có nguy cơ sụp đổ, tiếp tục dẫn tới sụp đổ dây chuyền, tin rằng Trương Khác cũng ý thức được.

Đáng sợ nhất là Tiêu Vương rơi vào tay Khoa Vương, có đám Lưu Minh Huy, bằng với việc mạng lưới tiêu thụ của 13 thành phố thuộc Ái Đạt sẽ chuyển sang Khoa Vương.

- Đúng, bọn chúng sẽ liều mạng giữ lấy Khoa Vương.

Tạ Kiếm Nam cười đắc chí:

- Dù chưa tính tới Khoa Vương, bọn chúng đã đưa ra dự toán 280 triệu rồi, mấy ngày qua anh đều suy nghĩ vấn đề này, nếu Ái Đạt báo giá quá con số này chúng ta chỉ đành từ bỏ, có điều chỉ cần ra sức cạnh tranh với Ái Đạt cũng đủ truyền thông đua nhau đăng tin về Khoa Vương, còn về phần có thể đưa tin tới mức độ nào, phải làm chút công tác ...

Tạ Kiếm Nam hi vọng nhất Ái Đạt sẽ rơi vào hỗn loạn một thời gian, không còn tâm tư tham gia đại hội Tiêu Vương, đương nhiên nếu Ái Đạt muốn ôm chết lấy cái danh hiệu Tiêu Vương, Tạ Kiếm Nam không ngại chơi vố hại người hạ ta, khiến Ái Đạt phải nâng cao chi phí marketing, còn thuận tiện thu hút sự chú ý của giới truyền thông vào Khoa Vương.

Trần Tĩnh gật đầu, cô hết sức tự tin vào năng lực của Tạ Kiếm Nam.

- Đừng trốn ở đây anh anh em em nữa.

Tạ Chiêm thò đầu ra nói:

- Đám Lưu Minh Huy vừa rời công ty, đại khái 20 phút nữa tới nơi, vừa rồi bị thằng nhãi kia giữ lại trong văn phòng nói chuyện, không ăn thua gì cả. Tôi không hiểu cậu còn lo gì nữa, tên Lưu Minh Huy đó còn có đường lùi sao?

- Hoa Nam, Hoa Đông là hai thị trường quan trọng nhất, tên tiểu tử đó cuống cuống từ Hong Kong về, ai biết vì giữ lại thị trường y sẽ bỏ giá lớn cỡ nào?

Tạ Kiếm Nam cười nhạt:

- Tên Lưu Minh Huy đó chẳng qua lấy bản thân ra giao dịch, không biết lấy chúng ta ra để nâng giá với tên tiểu tử đó sao?

Tạ Chiêm cười hăng hắc:

- Hắn có thành công nhất thời thì cũng phải sợ tính sổ sau chứ? Thằng nhãi chưa đủ lông đủ cánh thì có nổi bao khí độ chứa người khác. Tôi tiếp xúc với Lưu Minh Huy rồi, hắn rất thông minh, tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn, tôi chưa bao giờ lo cả.

oOo

~~Chỉ Đồng lên tỉnh thành ở với ông bà nội, Tạ Văn Tĩnh muốn Hứa Tư tới tới chỗ cô ngủ, Hứa Tư gọi điện về nhà nói ngày mai sẽ lên Bắc Kinh, từ Bắc Kinh về sẽ ở nhà vài ngày.

Trương Khác rất buồn bực, mặc dù nhà kế bên có hai mỹ nhân, cả hai đều có quan hệ với y, nhưng hai cô gái ở với nhau thì y lại đành ngon ngoãn ở trong gian phòng sạch sẽ nhưng thiếu mùi người của mình ngủ.

Buổi tối gọi điện cho Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh giải thích chuyện Lưu Minh Huy, mặc dù sẽ có ảnh hưởng tới Ái Đạt nhưng không phải là không thể khống chế, Khoa Vương có quyết tâm làm lớn, dù sao cũng có lợi cho kinh tế Hải Châu.

Rất nhiều người hiểu, Khoa Vương lôi đám Lưu Minh Huy đi vào lúc này là nhắm vào Tiêu Vương.

Từ góc độ thành phố mà nói, Ái Đạt hay Khoa Vương đoạt được Tiêu Vương có ý nghĩa khác biệt lớn, một thành phố có hai doanh nghiệp dẫn doanh liên tục đoạt Tiêu Vương, sẽ làm danh tiếng thành phố đó đạt tới đỉnh cao, có lợi lớn cho việc xúc tiến công nghiệp điện tử trong thành phố phát triển.

Mặc dù cạnh tranh Tiêu Vương là việc nội bộ của xí nghiệp, nhưng xí nghiệp phát triển lại liên quan lớn tới chính phủ.

430. Chương 430: Chân Ái Chân Ai

Không có chính phủ thành nam ra sức hỗ trợ chính sách cũng như cho vay tiền hỗ trợ ban đầu, Trương Khác không thể dựng lên khu công nghiệp điện tử nhanh như thế, để tạo ra chuỗi sản nghiệp ổn định cung cấp linh kiện cho Ái Đạt.

Nhưng tài nguyên của chính phủ hữu hạn, bên này được nhiều, bên kia sẽ phải ít đi.

Đầu tiên Đường Học Khiêm lo chuyện đám Lưu Minh Huy sẽ tạo thành tổn thất lớn cho Ái Đạt, còn lo Trương Khác làm lớn chuyện, không đội trời chung với Khoa Vương, đồng thời dùng các loại thủ đoạn áp chế Khoa Vương, như vậy thành phố phải phân chia phe phái.

Thực sự làm um lên, đứng ở góc độ thành phố, đám Chu Phú Minh sẽ chiếm lý hơn.

Từ Học Bình sắp rời khỏi tỉnh Đông Hải, Trương Khác đương nhiên không làm mâu thuẫn giữa Đường Học Khiêm và Chu Phú Minh gay gắt tới mức không thể điều hòa, như vậy càng tăng thêm biến số.

Trương Khác trong điện thoại chỉ nói hời hợt chuyện này, thực sự không cần vì nó mà tăng thêm mâu thuẫn trong thành hồ, nhưng giờ này chắc Chu Phú Minh đang tổ chức ăn mừng với đám Tạ Kiếm Nam, Triệu Cẩm Vinh rồi.

Gọi điện xong chẳng còn việc gì để làm, trần trọc trên giường mãi không ngủ được, trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh những cô gái để lại dấu ấn khắc sâu trong sinh mệnh.

Chẳng biết ban đêm Tạ Văn Tình nói gì với Hứa Tư, nếu được ở bên cạnh hai cô, dù không làm gì cũng là hưởng thụ vô cùng rồi.

Gọi điện thoại cho Đường Thanh chừng nửa tiếng, rồi rạng sáng mơ mơ màng màng ngủ mất, trong mơ thấy cặp đùi trắng muốt, giống của Tạ Văn Tình lại giống của Hứa Tư, ý thức được là mơ tức là sắp tỉnh rồi, cảm giác trong mơ rất tuyệt. Nam nhân luôn khó tránh khỏi những giấc mơ dâm dăng, hôm nào phải kể cho chị Văn Tình nghe mới được.

Ánh ban mai chiếu lên sàn gỗ anh đào màu đỏ, soi rọi mỗi góc ngách gian phòng, hôm qua ngủ quên không kéo rèm, ánh sáng chiếu vào mặt, Trương Khác làu bàu tỉnh rồi giường, đi ra ban công, thấy phòng khách tầng hai bên cạnh có ánh đèn, nghĩ :” Giờ này chắc các cô ấy dậy rồi.”

Trương Khác đi sang, giúp việc chưa dậy, Trương Khác có chìa khóa tự mở cửa vào, giúp việc hỏi một câu, nghe thấy tiếng Trương Khác lại ngủ tiếp.

Trương Khác xay cà phê trong nhà bếp, pha xong đem lên tầng hai, phát hiện chỉ mỗi phòng khách là sáng đèn thôi, mở cửa phòng ngủ của Tạ Văn Tình, thấy hai cô gái ghé đầu vào nhau ngủ, nhịp thở đều đặn, mái tóc dày che đi quá nửa hai khuôn mặt tuyệt mỹ.

Hứa Tư chỉ lộ ra mỗi cánh môi đỏ cùng chiếc mũi xinh xắn như ngọc tạc, Tạ Văn Tình thì hoàn toàn bị mái tóc che hết mặt, dưới chiếc chăn tơ tằm mỏng manh là đường nét cơ thể cực kỳ mê đắm lòng người.

Trên bàn vừa bữa bọn *** nước giải khát, tạp chí, vỏ socola, một nửa chai rượu vang và hai chiếc ly pha lên.

Trương Khác chép miệng, hai cô gái này hôm qua về nhà còn uống rượu nữa, đóng cửa lại sang phòng khách ngồi đọc tạp chí, cảnh tượng trong kia rất cám dỗ, nhưng nhìn mà không ăn được quá bằng tự ngược đãi bản thân, thôi không nhìn cho xong.

Cửa phòng ngủ lại mở ra, Tạ Văn Tình đầu tóc bù xù mắt lơ đãng ngái ngủ đứng ở cửa:

- Chị bảo sao có mùi cà phê mà? Sao dậy sớm thế? Hôm qua khi bọn chị ngủ nhìn sang phía em còn chưa ngủ mà.

Mái tóc rối, đôi mắt lim dim càng làm Tạ Văn Tình thêm hấp dẫn, chiếc áo ngủ lụa rộng cổ giây áo một bên tuột suốt tận cánh tay, đường nét căng tròn của bầu vú hiện ra rõ ràng, hai điểm nhón nhọn nhô lên dưới lớp áo ngủ hết sức khiêu khích, mép váy chỉ che tới chấm đùi, cặp đùi lộ ra hoàn toàn trắng tới lóa mắt, cặp mông tròn lẳn gần như phơi bày ra toàn bộ, chết người nhất là thấp thoáng trong chiếc áo ngủ mỏng manh là mảng màu tối, có thể đoán được cô không mặc gì bên trong.

- Em không ngủ được, thấy bên này sáng đèn, còn tưởng bọn chị ngủ rồi.

Trương Khác nhớ tới giấc mộng xuân rạng sáng, chỉ nhìn cặp đùi của Tạ Văn Tình đã muốn chảy máu mũi, cưỡng ép bản thân di chuyển ánh mắt ra chỗ khác, mặc dù đã hết sức quen thuộc với từng tác da thịt trên người cô nhưng vẫn cảm thấy sức dụ hoặc vô cùng.

- Không ngủ được, có phải vì nhớ đại mỹ nữ bên này không?

Tạ Văn Tình trêu, kéo giây áo lên, quay lại nhìn Hứa Tư còn đang ngủ say.

Trương Khác đưa ra hai ngón tay vẫy vẫy, ý bảo vì hai cô mà không ngủ được, Tạ Văn Tình cười quỵên rũ:

- Pha một cốc cà phê cho chị ... Chị muốn ngủ lúc nữa.

Rồi lúi vào phòng, vén chăn lên định chui vào, thấy hàng mi Hứa Tư hơi rung rung, một cô gái kiêu diễm đầy dụ hoặc như thế, dù là phụ nữ cũng không khỏi động lòng, Tạ Văn Tình đưa tay ra xoa nắn bầu vú của Hứa Tư, thấy Hứa Tư vẫn cố giả vờ ngủ, nổi tính trẻ con khiêu khích hai núm vú non như hạt lạc bóc vỏ của Hứa Tư, làm đỏ dần dần sấn cứng lại,

- Kích thích rồi à, hay là chị sang phòng của Chỉ Đồng ngủ, nhường chăn cho hai đứa nhé! Vờ vị gì nữa.

Tạ Văn Tình phì cười:

- Chị, đừng đi, kê cậu ta bên ngoài, mới sáng sớm, không ngủ được đi phá người khác.

Hứa Tư ngồi bật dậy, ôm lấy eo Tạ Văn Tình kéo vào trong chăn, lấy gối kê vào thành giường nằm dựa vào đó, nói vọng ra với Trương Khác ở phòng khách:

- Tôi cũng muốn một cốc cà phê.

Trương Khác mang cà phê vào, nhìn thấy hai cô gái tựa người ngồi nghiêng trên giường, cặp đùi trắng trong mơ hiện ra rõ một mồn trước mặt, tay run lên thiếu chút nữa cà phê sánh ra ngoài, đưa vội hai cốc cà phê cho họ rồi bỏ chạy vội ra ngoài.

Thôi cứ ngoan ngoãn ở phòng khách thưởng thức cà phê của mình còn hơn, sự dụ hoặc trong đó không phải người trần xác thịt như mình có thể kháng cự được.

Một lúc nghe thấy bên trong phòng ngủ có tiếng nước róc rách, không biết là ai đang tắm, trong phòng của Tạ Văn Tình có gian nhỏ dùng pha lê hoa trong mờ ngăn ra làm phòng tắm, từ bên ngoài có thể thấp thoáng nhìn thấy cơ thể bên trong, Trương Khác nhắm mắt lại, bất kể là Hứa Tư hay Tạ Văn Tình chỉ tưởng tượng thôi cũng làm người ta ngây ngất.

- Đang nghĩ gì thế?

Hứa Tư cầm cốc cà phê đi ra.

- Nghĩ tới chị.

Mở cửa tới tận miệng Trương Khác còn kiểm chế được thì không phải là nam nhân nữa, ôm lấy chiếc eo nhỏ của Hứa Tư, đặt cô ngồi lên đùi mình, vỗ vập hôn như mưa lên má lên môi lên cổ cô.

- Á, cậu điên à, chị Văn Tình còn ở bên trong đấy ... Ừ.. Đừng...

Sự vùng vẫy chống trả của Hứa Tư càng khơi lên dục vọng của Trương Khác, vùi mặt vào giữa hai bầu ngực trắng ngần của Hứa Tư, cô vẫn chống cự, hai tay Trương Khác còn bận giữ người cô, ngậm lấy núm vú của cô, dù cách một lớp áo, vẫn cảm giác được nơi đó đã sấn cứng ...

Hứa Tư vừa thở dốc vừa chú ý nghe tiếng nước ở bên trong phòng, vừa nghe tiếng nước bên trong dừng lại, giật bắn mình dùng hết sức đẩy Trương Khác ra, nhảy xuống đất, mặt đỏ như hoa đào, vừa vuốt thẳng lại áo ngủ, vừa lườm y oán trách, cầm lấy quyển tạp chí ném vào chỗ nhô lên của y:

- Che đi, tôi vào tắm một chút, phải ngoan đấy.

Hứa Tư đi vào chốc lát, tiếng nước lại vang lên, Tạ Văn Tình quấn một chiếc khăn tắm, cùng mái tóc ướt đầm đi ra, Trương Khác tất nhiên không dám tán tỉnh cô lúc này, hỏi:

- Chị có đi lên Bắc Kinh cùng bọn em không?

- Không cản trở hai đứa à?

Tạ Văn Tình ngượng y một cái, váy ngủ Hứa Tư nhăn như vậy, cô làm sao không nhìn ra vừa rồi Trương Khác làm trò hay ho gì.

- Tô Tân Đông cũng đi ạ.

Trương Khác cười ngượng nói, Hứa Tư da mặt rất mỏng, cho dù chuyện bưng tai trộm chuông cũng không làm, Tô Tân Đông đưa nhân viên công tác của công ty theo cùng, nếu y có thể ở bên Hứa Tư mới là lạ.

- Ngày kia mới bắt đầu đại hội Tiêu Vương mà, em có an bài gì đặc biệt sao?

- Trương Á Bình của Phillips, Ngã Mắc của C-Cube sẽ cùng tới Bắc Kinh, em nghĩ Sony cũng sẽ phái nhân vật trọng yếu tham gia, em đã hẹn Trần Tín Sinh của TI tới nay gặp nhau rồi.

Trương Khác thầm nghĩ :” Thế là thành cuộc tụ hội của ngành sản xuất đầu đĩa.”

- Để chị bố trí công việc đã, buổi trưa chị sẽ đi cùng bọn em.

Tạ Văn Tình mỉm cười, xuống dưới nhà chuẩn bị bữa sáng.

431. Chương 431: Ý Của Túy Ông

Trừ Tạ Văn Tình, Hứa Tư, Tô Tân Đông, Đinh Hòe ra còn có Lưu Hải Yến trưởng phòng vận tác thương hiệu, Triệu Hải Chu giám đốc tiếp thị , cùng cả Phó Tuấn, Mã Hải Long đi cùng, còn bao cả khoang thượng hạng của máy bay.

Ba giờ chiều tới sân bay, lấy vé xong, nhìn thấy người của Khoa Vương cũng đang chờ máy bay, bọn họ cũng ngồi chuyến bay này tới Bắc Kinh, Lưu Minh Huy cũng có trong số đó, nhìn thấy đoàn người Trương Khác đi tới, bối rối quay mặt đi.

Trương Khác nhếch mép cười, tay đút vào trong túi áo jacket, ánh mắt chăm chú quét qua đoàn người của Khoa Vương: Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy, Triệu Ti Minh, đứng bên cạnh còn có một cô gái dung mạo không tệ, mặc áo khoác nhung tím, vóc người yếu điệu chuẩn mực, khí chất ưu nhã, cũng là mỹ nhân hiếm có, không kém Trần Tĩnh là bao, trông có không giống nhân vật nhỏ kiểu thư ký.

Trương Khác quay đầu sang nhìn Tô Tân Đông dò hỏi.

- Giám đốc vận hành Úc Bình, nghe nói là nhân viên công tác của nhà khách Văn Sơn, do Tạ Chiêm khai quật được.

Tô Tân Đông nói nhỏ:

- Nhà hàng Văn Sơn à? Chức vụ gì?

Trương khác nghi hoặc hỏi, nhà khách Văn Sơn đen tối chẳng kém gì nhà khách chính phủ Tân Vu.

- Hình như là một phó giám đốc, cụ thể không rõ lắm.

Tô Tân Đông phụ trách vận hành công ty, không phải chuyên môn chơi âm mưu quỷ kế, nếu đổi lại là Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh hay thậm chí Trương Tri Phi sớm đã tra tới tổ tiên mười tám đời nhà cô ta rồi.

Tạ Kiếm Nam liếc nhìn Hứa Tư đi bên trái Trương Khác, mặc tây phục màu xám, trang phục công sở nữ tiêu chuẩn, nhưng vẫn đẹp náo nức, không phải là hắc không động lòng với Hứa Tư, chẳng qua hẳn là kẻ có lý trí chưa tới mức bất chấp mọi giá theo đuổi thôi, có điều gặp cô đi cạnh Trương Khác thế này, không dễ chịu chút nào, thầm nghĩ :” Đợi đánh cho thằng nhóc này tán gia bại sản rồi, lo gì không có cơ hội”.

Lại nhìn qua Tạ Văn Tình, mặc dù chẳng còn tình nghĩa gì nữa, nhưng hẳn vẫn đi tới chào:

- Mọi người cũng bay chuyến này sao?

Chuyện đàm sau lưng người ta đến thế rồi vẫn tới ân cần chào hỏi, chẳng qua là giả dối mà thôi, cho dù có không nể mặt hẳn cũng chẳng phải là thất lễ , Trương Khác lạnh lùng nói:

- Nếu không thích nhìn thấy chúng tôi, Khoa Vương có thể bao cả chuyến bay, đừng để mọi người nhìn nhau cùng khó chịu.

Trần Tĩnh đi theo bên Tạ Kiếm Nam, vốn cũng định chào một tiếng, nhưng lời nói không khách khí gì của Trương Khác làm cô mất hết dũng khí nói chuyện, cảm thấy Trương Khác có hơi mất lịch sự.

Tạ Chiêm thì sớm trở mặt với Tạ Văn Tình lâu rồi, chẳng còn mặt mũi nào đi tới, khoanh tay trước ngực huyếch Lưu Minh Huy:

- Không tới chào à?

Lưu Minh Huy càng cảm thấy thiếu tự nhiên.

Đám Lưu Minh Huy bỏ việc tập thể không làm văn phòng ở Bắc Kinh thuộc khu Hoa Bắc bị tác động trực tiếp, đám Trương Khác tới Bắc Kinh, chuyện ăn ở đã được an bài thỏa đáng.

Khách sạn ở gần ĐH Thanh Hoa, năm 96, bốn đường vành đai còn chưa xây, có điều so với sự ùn tắc trong ở khu trung tâm, ở đây cũng được rồi. Trương Khác ít cơ hội tới Bắc Kinh, chuyến này còn tính gặp Lương Văn Giang.

Đầu tháng 7, Trương Khác dùng danh nghĩa của Cẩm Hồ lấy 500 từ từ cấp cho Côn Đằng online, chuẩn bị lập nên cổng web sớm nhất trong nước, chuyện cụ thể do đám Mã Hương Đông, Lương Văn Giang phụ trách, nhưng cũng không thể không hỏi thăm ngó ngàng tới.

Rời khỏi sân bay vào thành phố thì trời đã tối rồi, Trương Khác không tới khách sạn mà đi gặp mặt Trần Tín Sinh, đi cùng y có Tô Tân Đông, Tạ Văn Tình, Hứa Tư, những người khác theo Đình Hòe tới nhà khách.

Bắc Kinh vào tháng 11, trời đêm rét căm căm, nhiệt độ giảm xuống 0 độ, trừ những chốn giải trí phồn hoa chuyên sống về đêm ra thì trên phố không còn mấy người đi lại nữa.

Tam Lý Truân là nơi mà người nước ngoài sống ở Bắc Kinh thường xuyên ghé qua, Trần Tín Sinh dù trước kia sang Mỹ học tập và làm việc, nhưng huyết thống thuần chính, không hiểu sao một lần hẹn nói chuyện chính thức đều chọn ở đây.

Đại khái ở Tam Lý Truân không cảm thấy sự vắng vẻ của Bắc Kinh vào buổi tối, đây là chốn ăn chơi đèn hoa rực rỡ, người qua người lại đông đúc náo nhiệt, cho dù nhìn thấy mỹ nữ khá cao như Tạ Văn Tình Hứa Tư cũng không bất ngờ lắm, có điều mật độ mỹ nữ ở Bắc Kinh so với Thượng Hải, Hàng Châu thì hơi ít.

Vẫn là quán ăn Nhật mọi người gặp nhau năm năm ngoái, Trần Tín Sinh đứng đợi ngoài cửa quán ăn vẫn phong độ nho nhã như thế, gặp Trương Khác câu đầu tiên là:

- Chiều qua hay tin Ái Đạt, lòng tôi có chút lo lắng, giờ thấy Khác thiếu gia, liền yên tâm trở lại rồi.

Tin tức nhân viên tiêu thụ cao cấp của Ái Đạt tập thể chạy sang Khoa Vương truyền rất nhanh, Trần Tín Sinh nghe được tin tức này chỉ khịt mũi một cái.

Căn cứ vào hiệp nghị bí mật giữa TI và Ái Đạt, một nửa số chip giải mã Ái Đạt mua của TI có giá thấp hơn 40% so với thương hiệu đầu đĩa khác.

Chip giải mã và mắt đọc là hai linh kiện chủ yếu nhất cả đầu đĩa, do lưng đoạn kỹ thuật, hai linh kiện này chiếm tới 70% - 80% chi phí sản xuất một cái đầu đĩa, tính ra chi phí sản xuất mỗi một cái đầu đĩa của Ái Đạt ít hơn thương hiệu khác từ 15% - 20%.

Trần Tín Sinh không cho rằng Khoa Vương có thể tạo thành uy hiếp gì với Ái Đạt, hắn chỉ nói đùa mà thôi.

Trương Khác lắc đầu:

- Dù thế nào cũng không ngăn được con đường phát tài của TI, anh đúng là chẳng có gì phải lo.

Trần Tín Sinh cười ha hả, nói với hai cô gái:

- Tôi còn đang nghĩ liệu có thể gặp được cô gái xinh đẹp kia không, vậy mà Khác thiếu gia lại đưa tới hai quý cô, thực sự hết sức vinh hạnh.

Rồi đưa tay mời bọn họ vào hết sức kiêu cách, cô gái kia mà hắn nói là Giang Đại Nhi.

Ngồi xuống cạnh bàn thấp, bên trong có cửa nhỏ buồng rèm, các cô gái tiếp rượu sẽ đi ra xếp hàng cho khách chọn, hôm nay tất nhiên không an bài món này.

Trần Tín Sinh báo chủ quán có thể bắt đầu đưa thức ăn lên, rồi hỏi Trương Khác:

- Ái Đạt lần này sẽ tiếp tục có hành động lớn chứ?

- Tùy cơ hành động thôi, chúng tôi không cưỡng cầu.

Trước mặt Trần Tín Sinh không thể nói năng lung tung được, Trương Khác cười nói:

- Chúng tôi tới đây cũng không phải là để thảo luận chuyện này, hiện giờ DVD trên thế giới tiến triển ra sao rồi?

- Trừ Warner Bros, những công ty điện ảnh chủ yếu như Disney, Fox, đều lo đĩa DVD sẽ dung đường cho việc in sao lậu, tôi thấy cũng vì tình hình trong nước mới làm bọn họ lo lắng nghiêm trọng như thế.

Trần Tính Sinh cười khỏ, những công ty điện ảnh đó gần như không thu được một xu nào ở thị trường đĩa lậu hoành hành như TQ:

- Thêm vào bọn họ vẫn hoài nghi vào thị trường Âu Mỹ, nên chưa có ý đi theo, tôi thấy dù năm sau đầu đĩa DVD có ra đời mà không có công ty điện ảnh nào hỗ trợ, khó mà mở rộng được.

- Thế cũng tốt, VCD có thêm vài năm tuổi thọ nữa.

Trương Khác gật đầu:

- Tôi lo phần bản quyền hơn, Phillips, Sony, Pioneer đi trước chúng ta nhiều rồi, chúng ta có nên dốc sức đuổi theo không?

- Đuổi theo thế nào?

Trần Tính Sinh tò mò hỏi:

- Kỹ thuật DVD của Thái Khắc lấy ra sản xuất DVD còn chưa thành thực, hay là lấy ra sản xuất mắt đọc VCD luyện tay trước ..

Trương Khác hỏi mang tính thăm dò:

Thái Khắc là công ty năm ngoái Ái Đạt và TI liên doanh thành lập, ban đầu thành lập Thái Khắc là vì nghiên cứu kỹ thuật hạch tâm của DVD.

Nghe Trương Khác nói hi vọng Thái Khắc sản xuất VCD luyện tay, Trần Tín Sinh há hốc mồm, một lúc sau mới phản ứng lại, chỉ Trương Khác lắc đầu cười:

- Cậu quá giáo hoạt đấy.

- Làm gì có chuyện đó, tôi suy nghĩ cho lợi ích chung của hai công ty đấy chứ.

- Chỉ sản xuất mắt đọc hay là cả đèn laze luôn?

- Cái nào phù hợp với lợi ích của cả hai chúng ta hơn?

Trương Khác hỏi ngược lại:

- Đèn laze.

Trần Tín Sinh trầm ngâm:

- Nhưng kỹ thuật Thái Khắc nghiên cứu còn ở trên lý luận, cách sản xuất thực tế còn một khoảng xa.

- Điều đó tôi biết.

Trương Khác mặt đầy nói:

- Tôi không tin ích lũy kỹ thuật về mặt ứng dụng đèn laze của TI kém hơn của Nhật Hàn.

432. Chương 432: Huy Hoàng Còn Tiếp Tục

- Khác thiếu gia giáo hoạt quá.

Trần Tín Sinh cười khỏ với Tô Tân Đông:

- Cậu ấy nhìn trúng kỹ thuật đèn laze công suất cao của TI rồi.

- Lĩnh kiện hạch tâm nếu không tự làm được sản nghiệp đầu đĩa trong nước sẽ luôn luôn bị người ta kiểm chế.

Tô Tân Đông nghiêm túc nói:

- Nên Ái Đạt phải vượt khó vươn lên.

Trần Tín Sinh đưa tay vỗ đầu:

- Ti giao dịch với Ái Đạt, sao luôn có cảm giác bị thiệt thế nhỉ?

- Anh là giám đốc của TI Trung Quốc, luôn phải trung thành với lợi ích của TI.

Trương Khắc giang tay ra cười:

- Nhưng tôi luôn cho rằng hợp tác của chúng ta phù hợp với lợi ích hai bên.

Khi đó các cự đầu công nghiệp điện tử hải ngoại đã đi sâu nghiên cứu DVD rồi các kỹ thuật hạch đều là đồ trong túi họ, chỉ có một khe hở là kỹ thuật đọc ghi đĩa, công ty Thái Khắc tiến hành nghiên cứu kỹ thuật này, chia chẻn cạnh cuối cùng.

Thái Khắc đúng là có kỹ thuật đọc ghi đĩa, nhưng muốn sản xuất đèn laze, còn phải có kỹ thuật và dây chuyền sản xuất trọn bộ của TI mới được.

Trương Khắc đề xuất làm từ mắt đọc VCD một là tích lũy kinh nghiệm ắt đọc DVD, hai là tiến thêm một bước giảm bớt giá thành sản xuất VCD, đảm bảo Ái Đạt đứng ở thế bất bại trong nước.

Trần Tín Sinh đương nhiên biết tính toán của Trương Khắc, hần nghĩ một lúc rồi nghiêm chỉnh nói:

- Khắc thiếu gia cũng biết đấy, kỹ thuật thực sự khó đưa vào trong nước được, người nước ngoài không ngốc, làm thế sẽ khiến cho trình độ kỹ thuật trong nước tăng lên nấc thang mới, nếu cậu đồng ý thì nhà máy liên doanh sẽ đặt bên Mỹ, nhưng cậu đồng ý được sao?

Trương Khắc chân thành hỏi:

- Vậy làm sao mới có thể để tổng bộ TI yên tâm với cuộc hợp tác này?

Ái Đạt vì sao không hề sợ sự gây hấn từ phía Khoa Vương? Giá chip giải mã ưu đãi từ TI chỉ là một phần, quan trọng hơn tự tin của Trương Khắc vì y nắm trong tay sản phẩm thế hệ mới có tính năng siêu việt.

Trương Khắc tuy không coi Khoa Vương vào đâu, nhưng nếu Ái Đạt chỉ dừng ở trình độ một doanh nghiệp lắp ráp thì chống lại các cự đầu chế tạo điện tử nước ngoài sẽ chỉ là trò cười.

- Biểu hiện của Ái Đạt một năm qua làm người ta phải kinh ngạc, bên phía tổng bộ cũng phải nhìn với một con mắt khác, tôi nghe nói từ chỗ ông Trương Á Bình chủ tịch của Phillips có ý mới Khắc thiếu gia đi tham quan tổng bộ Hà Lan của bọn họ ...

Trần Tín Sinh mỉm cười:

- Nếu thời gian tới Ái Đạt tiếp tục giữ được sự huy hoàng như trong năm qua, tôi cũng sẽ có đủ tự tin thuyết phục tổng bộ đồng ý hợp tác sâu rộng hơn với Ái Đạt.

Ăn tối xong, mọi người chia tay, lên xe Tô Tân Đông hỏi Trương Khắc:

- Trần Tín Sinh có phải là đang cổ vũ chúng ta đoạt Tiêu Vương năm sau không?

- Anh nói câu “Ái Đạt tiếp tục giữ được sự huy hoàng như trong năm qua” ấy hả?

- Đúng thế.

- Nếu Ái Đạt làm như thế, người ta sẽ cho rằng thành công của Ái Đạt là dựa vào tuyên truyền Tiêu Vương mà thôi.

Trương Khắc lắc đầu:

- Tôi nghĩ yêu cầu của Trần Tín Sinh với chúng ta không thấp như vậy đâu, Ái Đạt cần có hành động mạnh mẽ sắc bén hơn đánh động bọn họ.

Trương Khác cảm giác rất tốt, Tạ Văn Tình, Hứa Tư ở bên cạnh cười khúc khích, chuyện đàm Lưu Minh Huy bỏ sang Khoa Vương là một tổn thất với Ái Đạt, nhưng thực sự hiểu được ý đồ của Trương Khác cũng chỉ có vài người trong xe, ngoài ra còn có Đinh Hòe.

Trương Khác chẳng lo lắng vấn đề Tiêu Vương, trong lòng chỉ nghĩ, dù sao Trần Tín Sinh đã lên tiếng, việc thành lập nhà máy mất đọc đã có khả năng nhất định.

Trương Khác quay sang hỏi hai cô gái:

- Nếu ngày mai Trương Á Bình đại biểu tổng bộ Phillips đưa ra lời mời, các chị có hứng thú tới Hà Lan chơi một chuyến.

Trong lịch sử đã xảy ra, Phillips đã mời chủ tịch của điện khí Ái Đa tới tổng bộ Hà Lan chơi, Trương Khác không cho rằng Trần Tín Sinh nghe đồn thổi.

- Nếu là tổng bộ TI tôi còn có cơ để đi.

Hứa Tư giang tay ra, Việt Tú và Phillips chẳng có mặt dịch qua lại cả trực tiếp lẫn gián tiếp.

Tạ Văn Tình lắc đầu cười:

- Chị lấy đâu ra thời gian.

Thấy hai cô như thế, Trương Khác cũng chẳng hứng thú mấy nữa, bảo Tô Tân Đông:

- Vậy anh đưa vợ và con gái đi chơi đi.

- Chuyện chưa ra đâu vào đâu mà.

Tô Tân Đông giờ phút này lo thối ruột, chỉ coi Trương Khác nói đùa:

- Nhưng nếu chúng ta làm mất đọc, Phillips biết rồi sẽ nghĩ gì?

- Còn có thể nghĩ gì? Phillips không thể phong tỏa chúng ta từ kỹ thuật, nhà máy Sony chưa đủ cung cấp lượng mất đầu đáng tin cậy về chất lượng, bọn họ muốn giữ lưng đoạn lợi nhuận, chẳng lẽ không cho người ta tìm con đường khác để đi?

~~oOo

~Ngày 8 tháng 11, Đàm Hi Tùng chủ nhiệm ban tin tức quảng cáo ĐTH TW giống như mọi năm dậy sớm hơn thường nhật một tiếng đồng hồ, khi ra khỏi nhà thấy mẹ đang ở phòng khách thấp hương, cô đã giải thích ị ý đồ của đại hội Tiêu Vương, nhưng mẹ cô, một phụ nữ già ở Sơn Đông lên, chỉ biết rằng đây là một việc lớn, thấp hương mong con gái được thuận lợi bình an.

Đàm Hi Tùng tới TW Mai Địa Á, nơi tổ chức đại hội diễn ra ở tầng ba, cô tham gia đại hội này lần thứ ba rồi, chẳng hề cảm thấy nhẹ nhàng vì quen việc.

Trừ truyền thông trực thuộc ĐTH TW, hơn trăm phóng viên của các đài truyền hình tỉnh thành đều tới nơi sớm, nếu không phải lãnh đạo trong ĐTH phản đối, Đàm Hi Tùng còn muốn đại hội này được truyền hình trực tiếp.

Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm, Trần Tình, Lưu Minh Huy, Triệu Ti Minh ... Đám người của Khoa Vương cũng tới Mai Địa Á sớm, còn chưa vào đại sảnh, Triệu Ti Minh nhìn qua cửa kính thấy rất nhiều phóng viên, còn cả đại biểu các doanh nghiệp tiến vào, nhưng không mấy phóng viên đến phỏng vấn, nghi hoặc hỏi:

- Bọn họ đang đợi gì thế?

- Bọn họ đợi người của Ái Đạt.

Tạ Kiếm Nam tự tin đáp:

- Năm sau vinh dự này sẽ của chúng ta.

Bọn họ đi vào đại sảnh, tức thì có rất nhiều phóng viên ủa tới, còn có cả người vừa chạy vừa gọi đồng nghiệp phản ứng chậm chạp:

- Đó là Lưu Minh Huy của phòng thị trường Ái Đạt.

Sau khi Chu Du tới Tân Quang, công việc tiếp xúc với giới truyền thông do Lưu Minh Huy phụ trách, cho nên hắn vừa đi vào, liền có phóng viên nhận ra ngay.

Lưu Minh Huy chưa kịp nói gì thì đoàn người bọn họ đã bị phóng viên vây kín, vô số micro, máy ghi âm, ống kính chĩa vào hắn.

- Xin hỏi ông Lưu, lần này Ái Đạt có lòng tin đoạt được Tiêu Vương không?

- Xin hỏi ông Lưu, rất nhiều bài báo đưa tin, năm nay doanh thu của Ái Đạt ước chừng 4 tỷ, con số này có đáng tin không?

- Ông Lưu, xin cho hỏi, Ái Đạt chuẩn bị ứng phó với cuộc chiến Tiêu Vương năm nay ra sao, theo tôi biết rất nhiều doanh nghiệp sản xuất đầu đĩa trong nước đều tới tham gia cạnh tranh Tiêu Vương, ông có cho rằng bọn họ là đối thủ mạnh của Ái Đạt không?

- Xin hỏi

Lưu Minh Huy dọc đường đi đều nghĩ tới vấn đề cạnh tranh giá quyết liệt giữa Ái Đạt và Khoa Vương, chẳng may diễn biến quá căng thẳng thì hắn phải làm thế nào? Không ngờ vừa vào cửa bị phóng viên vây kín, hỏi dồn dập, làm hắn luống cuống.

- Xin lỗi, ông Lưu đã rời khỏi Ái Đạt, hiện giờ là đại biểu của Khoa Vương tham gia cạnh tranh Tiêu Vương ...

Ứng đối thì Tạ Chiêm có thể nói là nhân tài số một, trong lòng cũng hâm mộ Ái Đạt được giới truyền thông theo đuổi nhiệt tìn như thế.

“Ồ” phóng viên vây quanh nghe thế thì ngẩn ra, đều lộ vẻ thất vọng, quay người định đi.

Tích tắc đó Lưu Minh Huy cảm thấy hụt hẫng vô cùng, địa vị của hắn trong nghề chẳng phải do Ái Đạt cho hắt sao, những nghĩ lại Ái Đạt được chú ý như vậy chẳng phải vì hào quang Tiêu Vương sao? Cái mất đi rồi sẽ quay lại! Huống hồ 80 vạn của Khoa Vương chuyển vào tài khoản của hắn mới là lợi ích thực.

Sự kiện đám Lưu Minh Huy bỏ sang Khoa Vương tập thể tuy truyền đi trong nghề, nhưng chưa lan tới giới truyền thông.

433. Chương 433: Phóng Viên Bao Vây

Không phải tất cả các phóng viên đều bỏ đi, cũng có phóng viên miễn cảm nhận ra, trước ngày tranh Tiêu Vương, thời gian miễn cảm như thể nhảy sang công ty mới, chẳng phải tin tức đáng khai thác sao? Lập tức có người quay lại chặn đám Lưu Minh Huy ở cửa.

- Xin hỏi ông Lưu, vì sao lại rời khỏi Ái Đạt?

Cũng có người hỏi Tạ Chiêm:

- Xin hỏi, vừa rồi ông nói là công ty gì?

Tạ Chiêm cười vui vẻ nói:

- Chúng tôi là điện khí Khoa Vương, ông Lưu giờ đảm nhiệm tổng giám sát phòng thị trường ... Đây là chủ tịch của chúng tôi ...

Tạ Chiêm muốn giới thiệu Tạ Kiếm Nam và mình, nhưng phóng viên căn bản không quan tâm chỉ chĩa micro và Lưu Minh Huy.

- Ông Lưu, có thể cho chúng tôi biết nguyên nhân ông chuyển sang Khoa Vương không?

- Xin hỏi ông Lưu, có phải ông chuyển sang Khoa Vương có liên quan tới cuộc cạnh tranh Tiêu Vương?

- Điện khí Khoa Vương sản xuất cái gì, có phải là lắp ráp đầu đĩa VCD?

- Vì sao ông cho rằng một công ty chưa hề có danh tiếng có tư cách tranh Tiêu Vương với Ái Đạt? Giữa Khoa Vương và Ái Đạt, ông cho rằng bên nào có năng lực cạnh tranh Tiêu Vương hơn?

Trong lòng Lưu Minh Huy chẳng hề có ý phát biểu, nhưng trước ông chủ mới phải biểu hiện tốt, liền sửa soạn lại ngôn từ, đáp:

- Khoảng thời gian ở Ái Đạt, có ích lớn cho cuộc đời của tôi, nhưng tôi cho rằng Khoa Vương còn giúp tôi nhiều ích lợi hơn nữa, nên tôi rời khỏi Ái Đạt. Khoa Vương chúng tôi hiện chưa có tên tuổi gì, nhưng tin rằng các vị mau chóng phải nhìn với con mắt khác.

- Nói thế tức là ông sang Khoa Vương để giúp họ cạnh tranh Tiêu Vương? Cái gói là nhiều ích lợi hơn nữa có phải là Khoa Vương trả ông lương cao hơn cho nên ông mới bỏ Ái Đạt, hay nói cách khác ông cho rằng Ái Đạt làm ông bị thua thiệt?

Lưu Minh Huy suýt hoài nghi cô phóng viên thanh tú trước mắt này là do Ái Đạt chuyên môn mời tới mĩa mai hấn, nỗ lực bình ổn tâm tình cho hơi bình tĩnh:

- Đây chỉ là điều động công tác bình thường, có gì đáng kinh ngạc.

- Như vậy mà bình thường sao?

Nữ phóng viên hiển nhiên không dễ dàng bỏ qua cho hấn:

- Hay là ông rời khỏi Ái Đạt lâu rồi? Tôi còn nhớ nửa tháng trước trong hoạt động huy chương vàng trợ học, ở Hồ Bắc ông còn đại biểu cho Ái Đạt phát biểu. Khoa Vương nếu không ở đây tranh Tiêu Vương thì có lẽ là bình thường, tôi muốn hỏi ông Lưu, ông đại biểu Khoa Vương tham gia đại hội Tiêu Vương, phải chẳng nắm rất rõ kế hoạch tranh đoạt Tiêu Vương của Ái Đạt?

Cô gái này mồm miệng sắc bén, thiếu điều nói Lưu Minh Huy tại thời khắc quan trọng vì tiền phản bội Ái Đạt nữa thôi.

Khuôn mặt thư sinh trắng trẻo của Lưu Minh Huy bị cô ta nói cho đỏ dừ.

Triệu Ti Minh đi theo chuyến này để học kinh nghiệm, không đảm nhận chức vụ cụ thể ở Khoa Vương, ban đầu được phóng viên bao vây hấn rất hứng phấn, giờ thì khó chịu rồi, đây là chuyện trong lòng ai cũng hiểu, cô phóng viên này có quá mất lịch sự không?

Tạ Kiếm Nam bình tĩnh nói:

- Tôi nghĩ nhiều doanh nghiệp tham gia cạnh tranh Tiêu Vương như thế, khó dự đoán được kết cục thế nào, hấn sẽ không có kế hoạch cụ thể nhắm vào sự kiện này. Tôi là chủ tịch của Khoa Vương, mời ông Lưu tham gia chỉ vì nhìn vào kinh nghiệm phong phú của ông ấy ở việc tiêu thụ tuyên truyền thị trường. Tôi nghĩ lưu động nhân tài không có gì đáng ngạc nhiên Các bạn truyền thống chặn chúng tôi ở cửa thật không hay lắm, có thể tránh sang một bên trước, chúng ta tới bên kia, tôi sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của các các bạn.

Mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng đây là cơ hội tốt tuyên truyền cho Khoa Vương, Tạ Kiếm Nam thầm tính lấy chuyện này ra truyền bá, nhưng thời gian eo hẹp, lại sợ Trương Khác phản kích mãnh liệt, trì hoãn thời cơ tham gia cạnh tranh Tiêu Vương.

Các phóng viên tất nhiên muốn đào sâu thêm nội tình, rất phối hợp chuyển sang một góc đại sảnh, bao vây bọn họ, có điều vẫn phân tâm nhìn về phía cửa, ai cũng nhận ra bọn họ đang đợi đại biểu của Ái Đạt.

Cảnh tượng này mau chóng thu hút đại biểu các doanh nghiệp khác.

Qua rất lâu nhìn thấy đại biểu của Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa, Kim Chính ... Nhưng mãi không thấy đoàn người Trương Khác đâu.

- Hay là bị tắc đường rồi?

Triệu Ti Minh đứng ở một góc nghỉ ngơi cười trên đầu khổ của kẻ khác.

- Nếu đúng thế mọi người sẽ bị ép phải đợi bọn họ ...

Trần Tĩnh không vui nói, Ái Đạt đáng hưởng đặc quyền này, vì bọn họ là xí nghiệp Tiêu Vương thời gian qua được ĐTH TW ra sức tuyên truyền.

Còn vài phút nữa thôi vẫn chưa thấy đám Trương Khác có ai tới, phóng viên đợi trong đại sảnh đều mất kiên nhẫn, hoài nghi hay là để sót người rồi, thế nhưng mau chóng nhận được thông tin phản hồi: Đại biểu của Ái Đạt đúng là không tới.

Tới giờ đại hội bắt đầu vẫn không thấy đoàn người Trương Khác đâu, Tạ Kiếm Nam khi trả lời phỏng vấn cũng có chút phân tâm rồi.

Các phóng viên cũng cảm thấy rất nghi hoặc, không ngừng có người chạy ra ngoài nhìn, rồi thất vọng quay về, dành vào hội trường trước, cuối cùng chỉ còn lác đác vài phóng viên ở lại hỏi Lưu Minh Huy chi tiết việc bỏ sang Khoa Vương, song rõ ràng tâm tư đặt ở cửa ra vào.

Tạ Kiếm Nam đang muốn hỏi nhỏ Lưu Minh Huy xem chuyện gì xảy ra thì Tô Tân Đông, Lưu Hải Yến, Triệu Hải Chu tới nơi, ở đại đường không còn mấy phóng viên nữa, cũng không ai để ý nơi lấy thẻ đăng ký.

Đến khi đám Tô Tân Đông đi qua mới có một phóng viên loáng thoáng nhớ Tô Tân Đông có lần hiện diện trên truyền hình, liền chạy theo hỏi, Tô Tân Đông đưa đồng hồ lên, ý bảo sắp tới giờ rồi:

- Có gì muốn hỏi liệu có thể đợi tới khi đại hội kết thúc được không?

Phóng viên đó mặc dù thông cảm, nhưng vẫn theo vào hội trường, khi đợi thang máy không để lỡ thời cơ đưa ra câu hỏi:

- Ông Lưu Minh Huy của quý công ty chuyển sang Khoa Vương, giám đốc Tô có suy nghĩ gì?

Tạ Kiếm Nam cũng rất muốn nghe Tô Tân Đông trả lời, lúc này cửa thang máy mở ra, hai người họ vào trong, Tạ Kiếm Nam muốn chạy theo cạy cửa thang máy ra, hẳn muốn biết Trương Khác và tầng quản lý của Ái Đạt có phản ứng lớn thế nào, hẳn rất rất muốn biết, hẳn muốn thấy sự cay cú tức tối và bất lực hoảng sợ của đối thủ, nhất là từ Trương Khác, hơn một năm bày mưu tính kế chỉ vì đợi ngày này.

- Chúng ta đi thôi chứ?

Trần Tĩnh tới khoác tay Tạ Kiếm Nam, cô ta cũng lấy làm lạ sao Trương Khác, Tạ Văn Tĩnh còn cả Hứa Tư nữa, vì sao không xuất hiện?

- Trương Khác không tới sao?

Triệu Ti Minh không biết giấu tâm sự, trước khi biết một phần chân tướng vụ việc Thôi Úc Mạn và các việc liên quan, hẳn vừa hận vừa sợ Trương Khác, sau khi nghe Tạ Kiếm Nam kể ra, chấn động trong lòng rất khó hình dung, ít nhất không thấy quá hận Trương Khác nữa, đó là tâm thái rất lạ, có lẽ hẳn cảm thấy bị Trương Khác bắt nạt cũng không phải là quá mất mặt.

- Trương Khác ...

Tạ Kiếm Nam lẩm nhẩm cái tên này:

- Y là con rắn độc nấp trong bóng tối, thao túng người khác từ đằng sau tựa hồ là lạc thú lớn nhất của y, chưa chắc đã lộ diện đâu ...

Tạ Kiếm Nam còn chưa nói xong câu này Trương Khác đã xuất hiện, còn có Đinh Hòe, Tạ Văn Tĩnh, Hứa Tư, bọn họ không lấy thiệp mời ra đối thẻ của ĐTH mà trên ngực đã đeo sẵn thẻ đi thẳng qua các bảo vệ ngoài đại sảnh vào đại sảnh.

Tạ Kiếm Nam không nhìn rõ là loại thẻ bài gì, thâm nghĩ là loại thẻ khách mời đặc biệt, chắc đây là đặc quyền của xí nghiệp Tiêu Vương.

- Còn ở đây sao?

Trương Khác cố ý tới cuối cùng, còn tính có thể có phóng viên đợi ở đại sảnh, nên để Tô Tân Đông vào trước, không ngờ người của Khoa Vương vẫn còn ở đại sảnh:

- Có phải là vừa được phóng viên phỏng vấn ở chỗ này không?

Tạ Kiếm Nam thấy ánh mắt sắc bén của Trương Khác chiếu vào Lưu Minh Huy thầm nghĩ :” Y có hận cũng phải thôi.”

Lưu Minh Huy vừa bị đám phóng viên quần cho kiệt quệ, bất kể hắn tự phân bua cho bản thân ra sao, đều không thoát được hiềm nghi phản bội, trong lòng hắn cũng không phủ nhận điều này, làm hắn không dám đối diện với Trương Khác.

434. Chương 434: Đấu Giá Tiêu Vương

Nếu nói ở việc mở rộng thị trường, kiến thiết mạng lưới tiêu thụ của hắn có kinh nghiệm gì ưu việt hơn người khác, thì gần như đều học từ Trương Khác.

Trương Khác đã từng nói một câu, đánh trúng vào tâm khảm người quảng cáo :” Phải tiết kiệm từng đồng đầu tư vào quảng cáo, cũng phải tận dụng từng đồng để bỏ vào quảng cáo .” Đó là điều tinh anh marketing thời đó chưa nhận thức được, dù nhận thức được cũng không có cách nào không chế được.

Người của tổng bộ thị trường, Lưu Minh Huy không tin lời kéo được, vì những người đó đều rất sùng bái Trương Khác.

Đương nhiên Lưu Minh Huy không đem điều này ra nói cho Tạ Kiếm Nam, hắn phải đề cao giá trị của bản thân, đem quyết định của Trương Khác nói thành là trí tuệ tập thể, điều này phù hợp với lợi ích của hắn hơn.

Hình tượng của Trương Khác ở bên ngoài là tên hoàn hảo lái xe sang, thích phô trương kiêu ngạo.

Gặp ông chủ cũ, nói thế nào cũng là chuyện xấu hổ, có điều biểu hiện của Lưu Minh Huy hôm nay đúng là thiếu phong độ đại tướng, Tạ Kiếm Nam vốn chẳng đánh giá cao hắn ở điểm này, vì có thể thông qua Trần Tĩnh trực tiếp chỉ đạo phòng thị trường.

Tạ Kiếm Nam rất lịch thiệp mời Trương Khác cùng đi thang máy vào hội trường.

- Chúng tôi đi cầu thang bộ.

Trương Khác không để ý tới thiên chí giả dối của Tạ Kiếm Nam, cùng ba người còn lại đi bộ lên trên, hội trường ở tầng ba không phải tầng 30.

- Xem ra bọn họ loạn rồi.

Tạ Kiếm Nam nhún vai, trong lòng hắn thấy rất hả, nhưng ở trước mặt Trần Tĩnh, hắn phải thể hiện khí độ cần phải có.

Trần Tĩnh cau mày, tựa hồ cũng cho rằng khí độ của Trương Khác không đủ rộng rãi.

Ở cửa vào hội trường, ba người Tô Tân Đông bị phóng viên chặn lại, nhân viên ĐTH nỗ lực tách phóng viên ra, để ba người bọn họ đi vào, bên trong bọn họ cũng bị chú ý, nhất là những đại biểu doanh nghiệp có chỉ tranh Tiêu Vương đều đứng cả dậy.

Trừ phóng viên của ĐTH có thể vào hội trường ra, các phóng viên khác phải ở ngoài đợi tin.

Đám Trương Khác đi cầu thang bộ lên, đám Tạ Kiếm Nam đang vào hội trường, không có phóng viên nào vây lấy bọn họ, lại có người giơ máy ảnh lên chụp đám Trương Khác, ai bảo Hứa Tư xuất chúng như thế.

Hội trường năm nay bố trí khác nhiều so với năm ngoái, trừ vị trí đài chủ tịch ra, có thêm đài cao dùng đấu thầu vì năm nay sẽ đấu giá công khai để tăng thêm tính cạnh tranh.

Khác với năm ngoái, ĐTH đưa hết giờ quảng cáo hoàng kim ra đấu thầu, năm ngoái chỉ có khoảng thời gian 65 giây xen kẽ giữa Tin tức thời sự và Dự báo thời tiết.

Đương nhiên với đa phần doanh nghiệp thì vẫn trông vào 65 giây đó nhất, cho dù không có thực lực cạnh tranh cũng dư tâm thái tham gia xem náo nhiệt.

Tiến hành đầu tiên tất nhiên là 65 giây này, như thế mới có thể để các đoạn quảng cáo thời điểm khác nước lên theo thuyền.

Trong 13 đoạn quảng cáo 5 giây này ĐTH TW ra luật không có quá ba doanh nghiệp cùng ngành nghề được quảng cáo, tức là vào giai đoạn ra giá công khai không quá 9 doanh nghiệp cùng ngành nghề.

Giai đoạn báo giá kín ban đầu rất bình yên, Đàm Hi Tùng báo ra giá 1888 vạn, chọn 40 doanh nghiệp đầu vào vòng trong, trong đó có 12 doanh nghiệp đầu đĩa, phải trừ đi ba doanh nghiệp báo giá thấp nhất trong đó.

Không công bố giá cụ thể của 40 doanh nghiệp này, giai đoạn báo giá kín chỉ xác định người chọn vào vòng trong.

Như vậy doanh nghiệp đầu đĩa vào vòng trong với số lượng tối đa cho phép, 9 doanh nghiệp, đúng như dự đoán trước đó của giới truyền thông, đại hội Tiêu Vương năm nay là thịnh hội của ngành đầu đĩa.

Khi xác định danh sách 40 doanh nghiệp, điện tử Ái Đạt đứng ở vị trí đầu, mọi người đều cho rằng Ái Đạt lại ra một cái gác trên trời, hoặc có lẽ đây là đặc quyền của xí nghiệp Tiêu Vương.

Dưới đài chủ tịch có một khu vực nhỏ để trống, đại biểu doanh nghiệp lọt vào vòng trong đều vào đó ngồi, Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy tới đó trước.

Chọn chỗ quan sát tốt Tạ Kiếm Nam nhìn trộm về phía Tô Tân Đông và Lưu Hải Yến, theo ánh mắt Tô Tân Đông có thể nhìn thấy Trương Khác và Hứa Tư ngồi cạnh nhau, Hứa Tư cầm sách tuyên truyền đại hội, hình như đang trao đổi ánh mắt với Đàm Hi Tùng :” Bọn họ đúng là có liên hệ với cao tầng ĐTH”, Tạ Văn Tĩnh và Đinh Hòe có vẻ đang trao đổi chuyện gì đó, không chú ý vào hội trường.

Đàm Hi Tùng đeo kính gọng vàng, con mắt phía dưới tựa như ẩn chứa nụ cười giảo hoạt, khái niệm Tiêu Vương là thành tựu lớn nhất cuộc đời cô, cô ta đứng dậy muốn đẩy sự cuồng nhiệt này lên đỉnh cao:

- Giá cạnh tranh Tiêu Vương lần này thấp nhất là 1888 vạn, mỗi lần tăng giá 10 vạn ...

Tựa hồ mọi người đều ý thức Ái Đạt lần này ở thế quyết định được Tiêu Vương, Đàm Hi Tùng vừa lên tiếng, mọi người bất giác nhìn sang chỗ đại biểu Ái Đạt, nhưng bất ngờ Tô Tân Đông nheo mắt lại không nhìn ai hết, chỉ quan sát Đàm Hi Tùng đang phát biểu.

Không khí tức thì ngưng trệ.

- 120 triệu.

Phút im lặng ngắn ngủi thôi không ngờ làm người ta chân run rẩy, một tiếng báo giá vang lên làm người hội trường giật mình, nhìn sang người trung niên hơi hỏi giờ biển số 67.

Từ giá thấp nhất 1888 ngàn vạn (18 triệu) tăng vọt lên 120 triệu, không ít người hít một hơi khí lạnh, xôn xao, chỉ có khu vực 40 doanh nghiệp là vô cùng yên tĩnh.

Tạ Kiếm Nam cười khẩy, nói nhỏ với Trần Tĩnh:

- Chẳng bằng ông ta báo luôn giá 200 triệu mới có thể dọa được người khác.

40 doanh nghiệp ngồi đây đều có nghiên cứu kỹ càng về mô hình thành công của Ái Đạt, tất nhiên biết giá trị của Tiêu Vương.

Trương Khác cũng ngồi thản nhiên, lịch sử này đã hoàn toàn thay đổi, không có nghĩa là y mất đi phương hướng phán đoán.

Hiện giờ thị trường trong nước chưa ổn định, người tiêu dùng bị động tiếp thụ tin tức quảng cáo, dưới sự thao tác của ĐTH TW khái niệm Tiêu Vương cực có giá trị, các báo truyền hình truyền thống chính cũng tích cực phối hợp làm khái niệm Tiêu Vương khai thác triệt để.

Trước đó Trương Khác đưa ra dự toán 280 triệu không phải là thuận tay nhặt lấy.

- 180 triệu.

Trương Khác đang suy nghĩ lung tung thì giá lên tới 180 triệu rồi, chẳng ai kiên nhẫn tăng thêm từng 10 vạn một, Tân Khoa, Ái Đa, Bộ Bộ Cao đều đã giờ bằng tới 160 triệu thì ngừng báo giá, khả năng là bỏ rồi, cho rằng Tiêu Vương không đáng giá hơn thế, cũng có thể tạm nghỉ chuẩn bị lát nữa đánh ra.

Khoa Vương vẫn chưa giờ biển, dùng khoe mắt nhìn thấy Tạ Kiếm Nam luôn quan sát bên này, biển số nằm trong tay Lưu Minh Huy đã chuyển qua tay hắn, Trương Khác cười lạnh: “Doanh nghiệp muốn đoạt Tiêu Vương nhiều lắm, nhìn tôi có tác dụng chớ gì?”

Lưu Minh Huy lòng bàn tay đầy mồ hôi, năm ngoài chỉ có Chu Du đi cùng Trương Khác tham gia đại hội, lần đó Chu Du bị Trương Khác chơi một ván, trở về tất nhiên không nói thật, khoác lác một phen nói dễ dàng lắm, Lưu Minh Huy tưởng là thật.

Người không ở hiện trường không cảm nhận được không khí ngột ngạt áp lực tới cực điểm đó, những người vẫn giữ được khí độ, còn nở nụ cười trấn định tự nhiên đúng là không đơn giản.

May mà biển số đã nằm trong tay Tạ Kiếm Nam, Lưu Minh Huy tuy hồi hộp, nhưng có thể rảnh rỗi quan sát thần sắc của người khác, Tô Tân Đông đang nói chuyện với Lưu Hải Yến, biển số thuận tay vút trên bàn, tựa hồ không có ý cầm lên.

- 260 triệu ...

Tạ Kiếm Nam không kìm nổi nữa, sau khi Bộ Bộ Cao báo ra giá 220 triệu hắn báo giá luôn, hi vọng đánh lui doanh nghiệp khác, cạnh tranh trực tiếp với Ái Đạt.

Sau khi giá lên tới trên 200 triệu, mọi người trở nên cẩn thận, người thêm 100 vạn, người thêm 10 vạn, nhưng chẳng mất một hồi lâu.

Khoa Vương trước đó không giờ biển số, đột nhiên tăng thêm 40 triệu làm tim khối người vọt ra ngoài lồng ngực, mấy người đang định giờ biển số ử rử bỏ xuống, người tay vẫn đỡ ra lưng chừng.

Những doanh nghiệp không tham gia cạnh tranh tựa hồ nhiệt huyết sôi sùng sục, có người kích động đứng dậy muốn nhìn xem người giờ biển số 88 báo ra giá 260 triệu kia trông thế nào?

Tạ Kiếm Nam chỉ nhìn chăm chăm vào Tô Tân Đông, thấy hắn cầm lấy biển số rồi, ngẩng đầu nhìn Đàm Hi Tùng đang chủ trì cuộc đấu giá, nhìn ngữ khí và cử chỉ của cô ta, hắn đã qua bồi dưỡng chuyên môn.

- 260 triệu lần thứ hai ...

Đàm Hi Tùng chậm chậm giờ tay lên, khi tay tới mức cao nhất cô ta sẽ báo ra giá cuối cùng, ánh mắt chuyển sang mặt Tô Tân Đông, cổ vũ hắn giờ biển số:

- 260 triệu lần thứ...

- Thêm 10 vạn ...

Không phải là Tô Tân Đông mà là ông chủ của Hồng Đào Q, một con hà mã nặng trên 100kg, giờ biển số trong tay:

- 260 triệu 100 ngàn.

Trái tim mọi người quay về chỗ cũ, đợi một cuộc giằng co mới.

Hà mã Đinh Dịch Hùng báo giá xong quay đầu sang, bộ mặt béo núc của ông ta khiến hai con mắt chỉ còn là khe hẹp tí hì, nhưng không hề trở ngại ông ta ném cho Tạ Kiếm Nam một ánh mắt khiêu khích rõ ràng.

Hồng Đào Q và Đan Tân đều là công ty kinh doanh đồ chăm sóc sức khỏe vào năm 91, 92 hai người bọn họ coi như là người quen cũ.

Chỉ có điều thời đầu Hồng Đào Q ở mặt kinh doanh xí nghiệp lấn kênh tiêu thụ đều không bằng Đan Tân, chỉ được tính là nhân hiệu cấp 2.

Tạ Kiếm Nam bán Đan Tân cho Chính Thái ra nước ngoài học, Chính Thái kinh doanh bảo thủ, khiến Hồng Đào Q mượn thế vươn lên.

Ngồi bên cạnh Đinh Dịch Hùng là cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn, hơi gầy nhỏ, nhưng không thể phủ nhận cực kỳ ngọt nước, mặc lễ phục đen khoét cổ rất sâu, ngực lộ ra mảng lớn, chiếc đùi nhỏ nhắn lộ quá nửa vắt chéo ưu nhã, cô ta tựa hồ chẳng sợ cái lạnh ghê người của Bắc Kinh.

Đinh Dịch Hùng liếc nhìn Tạ Kiếm Nam xong quay sang cười nói với cô gái lẳng lơ tận xương tủy đó, hình tượng người đẹp và quái thú tương phản mãnh liệt, làm người ta không khỏi có suy nghĩ xấu xa :” Cô bé nhỏ nhắn ở trên giường phối hợp với cơ thể phì nộn của họ Đinh ra sao đây?”

Nghĩ xấu thế thôi, đồ kỵ thì không có mấy, trong hội trường lại còn chẳng phải đa phần là ông chủ tài sản kếch xù, mỹ nữ đối với người bình thường mà nói là rất trân quý, nhưng với họ mà nói thì rất bình thường.

Tạ Kiếm Nam vốn định tung cú đấm mạnh hạ hết doanh nghiệp khác, ép Ái Đạt đứng ra, không ngờ bị Đinh Dịch Hùng nhẹ nhàng hóa giải, trong lòng hết sức bức bối, như đắm vào chỗ trống, sức lực không phát tiết ra được.

Giá của Tạ Kiếm Nam đúng là làm đại biểu của Bộ Bộ Cao khiếp sợ, tổng giám đốc Bộ Bộ Cao không phải ông chủ đằng sau có thể tự quyết, trong kế hoạch của bọn họ giá Tiêu Vương không lên tới mức này, nếu không có Đinh Dịch Hùng hoãn lại, bọn họ không có đủ thời gian quyết định phản ứng tiếp theo.

Tạ Kiếm Nam tiếp tục giơ biển số báo giá 270 triệu, hắn thấy Tô Tân Đông đặt biển số lên đài, nhưng không nhìn bên này, cũng không nhìn Trương Khác.

Điều này rất bình thường, sau khi Lưu Minh Huy bỏ sang Khoa Vương, Ái Đạt chắc chắn phải điều chỉnh dự toán cao hơn 280 triệu, hiện giá chưa tới con số này, Tô Tân Đông cần gì trao đổi với Trương Khác.

- 272 triệu...

Phía Bộ Bộ Cao cao tiếp tục ra giá, không chơi trò phát ngân thêm 10 vạn như của Đinh Dịch Hùng.

Nhà máy rượu Đường Hà và Ái Đa bỏ cuộc.

Bộ Bộ Cao ban đầu phát lên nhớ làm thông tấn, đoạn phim quảng cáo Lưu Nghị Vĩ ngồi trong nhà xí dùng điện thoại không giấy của Bộ Bộ Cao nói :” A lô, Tiểu Lệ, em khỏe không?” Để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Bộ Bộ Cao tham gia vào sản nghiệp đầu đĩa chỉ sớm hơn Khoa Vương một chút, nhưng thời làm thông tấn có tích lũy kỹ thuật, danh tiếng thương hiệu, lẫn tài chính đều khá lớn, là thương hiệu đầu đĩa đứng thứ 3 trên thị trường chiếm 12% phân ngạch, sau Ái Đạt và Tân Khoa.

Tân Khoa đã bỏ báo giá, Tạ Kiếm Nam thấy ông chủ của Tân Khoa đặt biển số qua một bên, thoải mái nói chuyện với người đi cùng...

Bộ Bộ Cao, Khoa Vương, Hồng Đào Q dây dưa mãi không xong, giá tăng từng chút một, nhưng lúc giơ biển số không do dự mấy.

Trương Khác đang tính nếu Bộ Bộ Cao đoạt được Tiêu Vương thì thị trường sẽ biến hóa thế nào.

Chắc chắn Bộ Bộ Cao có năng lực tiêu hóa được thị trường mở rộng mạnh do hiệu ứng Tiêu Vương mang lại, năm sau thị trường còn tăng trưởng, để cho Bộ Bộ Cao không gian khá lớn, không quá xâm hại tới lợi ích của Ái Đạt và Tân Khoa.

Lúc này Bộ Bộ Cao cần ngăn ngừa những doanh nghiệp sau như Ái Đa, hoặc doanh nghiệp mới như Khoa Vương nhảy vào chiếm thị trường, dùng thủ đoạn hạ giá làm loạn thị trường đầu đĩa.

Ái Đạt, Tân Khoa, Bộ Bộ Cao phải chiếm lấy hạn ngạch quảng cáo ở thời điểm hoàng kim, không cho Ái Đa, Khoa Vương có cơ hội vươn lên, có thể mới duy trì được cục diện lợi nhuận cao trong thời gian dài, ngày tháng của mọi người thoải mái hơn được một chút.

Nếu Khoa Vương đoạt được Tiêu Vương, như vậy cục diện hỗn loạn đầm máu năm sau đã được định đoạt, hiện giờ phân ngạch của Khoa Vương chưa tới 2%, với hào quang Tiêu Vương, sẽ tăng trưởng với tốc độ dung lượng thị trường không cung cấp đủ, vậy Khoa Vương phải dựa uy của Tiêu Vương đập lên các nhãn hiệu khác phía trước mình.

Lúc đó giảm giá sản xuất, marketing, đầu tư quảng cáo chính xác hơn, đảm bảo lợi nhuận là điều đầu tiên phải suy xét.

Trương Khác đang tính toán thì Khoa Vương, Bộ Bộ Cao, Hồng Đào Q đã đẩy giá lên tới trên 280 triệu, đại biểu nhà máy khác đã toát mồ hôi lạnh rồi, thấy người Ái Đạt chưa giờ biến, có người bắt đầu thì thầm nghị luận.

- Ái Đạt không phải sớm đã quyết định bỏ cạnh tranh rồi đấy chứ?

- Có khả năng, nếu không khi giá lên tới 200 triệu, Ái Đạt trực tiếp đẩy lên 280 triệu là đủ dọa tất cả đối thủ rút lui rồi. Giống như Khoa Vương vừa rồi, nếu không phải Dịch Đình Hùng dính lấy như đĩa sấm đã đoạt Tiêu Vương với giá 260 triệu rồi. Hồng Đào Q không dám đấu với Ái Đạt, doanh thu năm nay của Ái Đạt là 4 tỷ, ít ra kiếm được 1 tỷ, tài chính hùng hậu, Hồng Đào Q không dám đụng vào...

Trương Khác thì biết Tạ Kiếm Nam sẽ không nghĩ như thế, hẳn biết được kế hoạch từ Lưu Minh Huy, cũng sẽ tính đủ mọi phản ứng của Ái Đạt rồi, lúc này sự im lặng của Ái Đạt tuy gây cho hắn áp lực tâm lý lớn, nhưng không làm hắn bất ngờ.

Đại khái lúc này Tạ Kiếm Nam không ý thức được Ái Đạt có thể bỏ cạnh tranh.

Trương Khác thấy buồn chán, bảo Hứa Tư đặt tay lên bàn, nói là muốn xem tướng tay cho cô, thực sự là ngắm bàn tay nhỏ trắng mềm ấy, nếu chẳng phải Đình Hòe ở đây làm vướng mắt, Trương Khác còn muốn Tạ Văn Tình đưa tay ra so bì...

- 300 triệu, Khoa Vương báo giá 300 triệu rồi ...

Có người thốt lên một tiếng cổ áp ức:

Đình Đình Hùng lắc đầu bất lực, thể hiện uy phong trước mặt mỹ nữ là chuyện rất hay, nhưng không thể chơi quá lửa, ông ta cũng có giới hạn của mình, mấy năm qua số tiền Hồng Đào Q kiếm được còn chưa tới 300 triệu, ông ta không phải người không dám mạo hiểm, nhưng ít nhất thất bại cũng không thể mất đi thân phận phú ông, ông ta biết bộ dạng mình thế này muốn hưởng thụ mỹ nữ vô cùng vô tận chẳng qua nhờ tiền.

Ông ta có bao nhiêu tiền, có bấy nhiêu mỹ nữ sẵn sàng nằm dưới tấm thân hơn 100 kg kia cho ông ta dày vò, còn rên siết sung sướng.

Ông ta biết tất cả là ma lực của đồng tiền.

Tổng giám đốc của Bộ Bộ Cao biết Khoa Vương sau khi đoạt được Tiêu Vương, sẽ lợi dụng đám người Lưu Minh Huy chiếm lấy thị trường vốn có Ái Đạt, vốn ông ta tưởng Ái Đạt sẽ mạnh mẽ phản kích, chỉ cần giữ được Tiêu Vương, thiệt hại đám Lưu Minh Huy gân ra cho Ái Đạt sẽ bằng không, cho nên ban đầu họ báo giá rất cẩn thận, thậm chí không có ý tranh Tiêu Vương.

Đến khi Tạ Kiếm Nam báo giá 260 triệu, Tô Tân Đông cầm lấy biển nhưng do dự không giờ, ông ta mới ý thức được Ái Đạt có khả năng bỏ rồi, ông ta không biết kế hoạch của Ái Đạt, tất nhiên không bị con số 280 triệu làm mê hoặc giống Tạ Kiếm Nam.

Ông ta tính mượn uy Tiêu Vương, Bộ Bộ Cao có thể chiếm 30% phân ngạch thị trường, mà thị trường năm sau còn tăng trưởng, nên ít nhất doanh thu tăng lên 4 lần, dù lợi nhuận sẽ tụt giảm, nhưng vẫn còn không gian khá lớn.

“...” Ông ta mau chóng viết một con số đưa cho ông chủ đằng sau màn, đồng thời giờ biến lên, ông ta muốn tung đòn dứt điểm Khoa Vương, nhưng ông chủ lại có vẻ ngần ngại.

++++

Sao rồi? Hôm nay đọc đủ đã chưa? đủ kích thích chưa?

Mai tiếp nhé ...

435. Chương 435: Thắc Mắc Của Trần Tĩnh

- Thêm 10 vạn?

Đàm Hi Tùng nghi hoặc nhìn tổng giám đốc của Bộ Bộ Cao, còn ông ta nhìn ông chủ của mình, không báo giá, cô ta đành hô:

- 300 triệu 100 nghìn lần ...

- Không, chúng tôi báo 320 triệu ...

Được ông chủ gật đầu, tổng giám đốc Bộ Bộ Cao cắt ngang lời Đàm Hi Tùng.

Thế nhưng sự do dự trong tích tắc của ông ta đã bị Tạ Kiếm Nam nhìn thấy, chưa đợi Đàm Hi Tùng xác nhận, hần trực tiếp giơ biển:

- 350 triệu.

Dây đưa tới bây giờ không thể để ý tới phản ứng của Ái Đạt nữa, hần phải đánh lui Bộ Bộ Cao.

Tất cả ồ lên, giọng Đàm Hi Tùng cũng run run:

- Số 88, 350 triệu, anh chắc chứ ... Vâng, 350 triệu lần thứ nhất, 350 triệu lần thứ hai ...

Cô ta quên cả khổng chế tiết tấu báo giá, nhưng ánh mắt không quên nhìn Tô Tân Đông lúc này đã bỏ biển xuống bàn, còn phía Bộ Bộ Cao vẫn trao đổi :

- 350 vạn lần thứ ... Ba.

Giọng Đàm Hi Tùng cao vút lên, một đại biểu doanh nghiệp phía dưới đột nhiên cảm giác có nước nhỏ vào miệng ông ta ...

- Số 88, giành Tiêu Vương với giá 350 triệu, chúc mừng điện khí ...Khoa Vương.

Đàm Hi Tùng bây giờ mới cúi xuống nhìn tên doanh nghiệp này:

- Điện khí Khoa Vương, thành phố Hải Châu, cùng thành phố với điện tử Ái Đạt ...

Cô ta đánh mắt cho trợ thủ mang tư liệu chi tiết của Khoa Vương lên, trước đó cô ta chỉ nghiên cứu mấy doanh nghiệp có khả năng cạnh tranh Tiêu Vương nhất như Ái Đạt, Bộ Bộ Cao, Tân Khoa, rượu Đường Hà ...

Trong hội trường tất cả mọi người đều đứng dậy, tiếng vỗ tay như sấm rền, mặc dù rất nhiều người cảm thấy khó tin con số Khoa Vương báo ra, Tô Tân Đông cũng không thể mất khí độ cũng đứng dậy hướng Khoa Vương vỗ tay.

Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy đáp tạ lời chúc mừng của mọi người, nhưng niềm vui không che lấp được nghi hoặc lớn trong lòng Tạ Kiếm Nam: Tô Tân Đông từ đầu tới cuối không giơ biển! Xuyên qua khe hở đám đông hần nhìn thấy Trương Khác bình tĩnh gần như tới mức lạnh lùng ngồi trên ghế, khóe môi mang một nụ cười.

Nụ cười đó như một bóng ma lớn tức thì bao phủ lấy Tạ Kiếm Nam.

Tương ứng với cảnh sục sôi bên trong hội trường, các phóng viên của báo, truyền hình bên ngoài cũng kích động không thôi, Khoa Vương ra giá 350 triệu đoạt Tiêu Vương vượt xa mọi dự đoán của giới truyền thông, điện tử Ái Đạt suốt cả buổi không giơ biển.

Nghe đồn tổng giám đốc của Ái Đạt còn ngủ gật trong cuộc đấu giá, mà trước đó cao tầng thị trường Ái Đạt tập thể nhảy sang Khoa Vương, tất cả dễ làm người ta liên tưởng tới một vở hí kịch.

Mặc dù trước đại hội rất nhiều truyền thông đã phỏng vấn Lưu Minh Huy, nhưng giờ mới có thể khẳng định đây là điểm nóng nhất trong một loạt bài Tiêu Vương.

Đoàn đội cạnh tranh của Ái Đạt trước đại hội “phản bội” hàng dịch, đã tạo nên cơn mưa ô Khoa Vương trước đó không hề được ai hay biết.

Điện tử Ái Đạt —— Nghe đồn mang lượng hồi phiếu ngân hàng cực lớn tới Bắc Kinh —— Không ngờ cả buổi không giơ biển, đằng sau đó ẩn chứa nội tình lớn thế nào?

Đám ký giả vốn đầy lòng hiếu kỳ như bị người ta gài đúng chỗ ngựa, hưng phấn vô cùng.

Huống chi Ái Đạt và Khoa Vương đều là doanh nghiệp cùng một thành phố.

Trong thời gian nghỉ trưa của đại hội, các phóng viên mở thật to mắt nhìn đại biểu doanh nghiệp nổi nhau rời hội trường, chỉ sợ lọt mắt nhân vật có giá trị.

Lúc này các phóng viên phát hiện phóng viên của ĐTH TW đã ở bên trong bao vây lấy đại biểu của Khoa Vương, Ái Đạt, Bộ Bộ Cao phỏng vấn rồi, bọn họ lớn tiếng kháng nghị hành vi đặc quyền này của ĐTH TW.

Nhân viên bảo vệ ĐTH TW tất nhiên mặc xác bọn họ la lối phản đối, người phụ trách trật tự hội trường thấy phóng viên bên ngoài phản đối ầm ĩ cũng không đứng ra giải thích gì hết, trực tiếp điều thêm bảo vệ bên ngoài vào ngăn đường ra vào hội trường.

Ái Đạt trong ra tay giành lấy quảng cáo trong giờ hoàng kim không có nghĩa là trong năm tới không hợp tác với ĐTH TW, buổi chiều cạnh tranh thời gian quảng cáo khác, Tô Tân Đông không cần ngủ gật nữa.

Lần này Trương Khác dẫn bao nhiêu người tới như thế là đều có phân công:

Tô Tân Đông là đại biểu chính thức ứng phó với giới truyền thông.

Tạ Văn Tình là một trong số chủ đẳng sau của Ái Đạt tiếp xúc với cao tầng ĐTH, hiệp đàm việc hợp tác tuyên truyền năm sau, Đàm Hi Tung là phụ nữ, phụ nữ giao tiếp với nhau sẽ tốt hơn.

Hứa Tư và Đinh Hòe sẽ hiệp đàm cụ thể chuyện xây nhà máy mất độc VCD với TI, dù không sợ Phillips ngáng đường, nhưng đành lừa được bọn họ lâu bao nhiêu tốt bấy nhiêu, nên lấy danh nghĩa Việt Tú tiến hành hợp tác với TI.

Chuyện hấp dẫn nhất đã không còn, Hứa Tư, Đinh Hòe cùng Mã Hải Long rời hội trường, tới Cty TI, tiến hành viếng thăm chính thức.

Tạ Văn Tình và Lưu Hải Yến hôm qua đã tới gặp Đàm Hi Tùng, suốt cả buổi sáng cô ta đầy nghi vấn: Vì sao Ái Đạt không giờ biến? Nghe Tạ Văn Tình mời dùng cơm trưa, tất nhiên là đồng ý, muốn tìm hiểu rõ ý đồ của Ái Đạt.

Đàm Hi Tùng thấy Ái Đạt không thể thiếu tiền, càng không thể xem nhẹ quảng cáo ở ĐTH TH, địa vị của Ái Đạt ở thị trường trong nước cũng chưa phải vững như bàn thạch.

Tô Tân Đông vào một góc hội trường ứng phó với với phóng viên ĐTH TW, bọn họ khá chậm chạp, còn chưa biết chuyện Lưu Minh Huy, còn hỏi mấy câu vô vị như tại sao không giờ biến? Tô Tân Đông chỉ đối phó qua loa cho có.

Bên cạnh Trương Khác chỉ còn Phó Tuấn, y không vội rời khỏi hội trường.

Nhìn đám Tạ Kiếm Nam được phóng viên ĐTH nhiệt tình phỏng vấn, Trương Khác chỉ coi như trò hay, tất nhiên không bỏ đi được.

Lúc này tiếng cãi vã của phóng viên bên ngoài đã truyền vào, Trương Khác thiếu chút nữa ngửa mặt cười.

Đừng nói là thập niên 90, dù mười mấy năm sau, ĐTH TW luôn giữ tác phong lão đại, làm phóng viên địa phương cực kỳ khó chịu.

- Khác thiếu gia, nghĩ tới chuyện gì vui thế?

Phó Tuấn cảm thấy Trương Khác cười rất quỷ dị.

- Khoa Vương sẽ chết rất thảm.

Trương Khác không che giấu nụ cười rạng rỡ của mình:

- Nghĩ tới cảnh đó anh có thấy buồn cười không?

Phó Tuấn lắc đầu cười, Trương Khác không che giấu hẳn chuyện gì, thực sự coi hắn là tâm phúc, Phó Tuấn tất nhiên biết mình phải làm gì, biết gì cũng không tìm hiểu sâu thêm, càng không nói cho người khác biết.

- Khoa Vương và Ái Đạt đều là doanh nghiệp của Hải Châu, xin hỏi chủ tịch Tạ, Khoa Vương có phải đã thu được gọi mở rất lớn từ Ái Đạt không?

Tạ Kiếm Nam thấy ánh đèn chiếu vào mình hơi mạnh, hơi quay đầu đi tránh, không ngờ nhìn thấy Trương Khác khoanh tay đứng cách đó không xa, đang cười nói rất vui vẻ với Phó Tuấn.

Ái Đạt cả buổi sáng không giờ biển, như một bóng ma bao phủ toàn thân hắn, làm lòng tin của hắn xuất hiện dao động tực kỳ hiếm có, lúc này thấy Trương Khác cười vui tới quá mức, trong lòng này ra chút nóng nảy : " Rốt cuộc ý đặc ý cái gì?"

- Xin hỏi chủ tịch Tạ ...

- À..

Tạ Kiếm Nam giật mình tỉnh lại, nhìn phóng viên đối diện đang tỏ ra nghi hoặc:

- Xin lỗi, cô có thể hỏi lại lần nữa không?

Trần Tĩnh thấy Tạ Kiếm Nam không tập trung thì lấy làm lạ, quay đầu sang phía vừa rồi Tạ Kiếm Nam vừa nhìn, nụ cười của Trương Khác còn chưa biến mất: Đúng là một nam nhân kỳ lạ!

Trần Tĩnh không khỏi nhớ tới hôm đó trên đường cao tốc, Trương Khác đi chiếc Volvo đời mới nhất, bị Tạ Tử Gia ép đổi xe, chắc chắn không có người nào đã vờ cảm rồi lại còn đồng ý ột cô gái xa lạ lấy xe mới tinh phóng như điên?

Vậy mà Trương Khác lại làm thế.

Tạ Tử Gia đùa ác ném hoa tai của cô vào ghế sau của y, liệu có nam nhân nào lại thản nhiên lấy nó đi tặng một cô gái xinh đẹp?

Vậy mà Trương Khác cứ làm thế.

Trần Tĩnh không tưởng tượng ra được sau khi Tạ Tử Gia biết sự thật có nổi khùng không, vô thức sờ chiếc hoa tai ở tai trái, Hứa Tư trả nó cho cô ở trạch viện Cát gia, phải rồi Hứa Tư đã đi đâu?

Đương nhiên đối với Trương Khác, cô không chỉ có ấn tượng kỳ quái, nhớ lại những cuộc tiếp xúc gần đây, cảm thấy Trương Khác hơi hẹp hòi, không đủ phong độ.

Đó là vì cô chỉ biết một phần chân tướng từ Tạ Kiếm Nam mới nghĩ như thế, rất nhiều chuyện Khoa Vương đã dự mưu từ trước đó lâu rồi.

Ái Đạt cả sáng không giờ biển, lúc này Trương Khác lại cười rất tươi, cũng để lại thắc mắc lớn trong lòng Trần Tĩnh.

Rất nhiều thứ bắt đầu từ sự tò mò

Có bài hát gì nhỉ? Tò mò giết chết con mèo.

436. Chương 436: Lâu Rồi Không Làm Việc Tốt

Trương Khác nhìn thấy cảnh tượng ngoài hội trường hơi căng thẳng, ra hiệu cho Tô Tân Đông chú ý.

Tô Tân Đông mau chóng nhận ra nhân viên ĐTH TW đang tranh chấp với phóng viên các báo, truyền hình khác.

Ái Đạt không giờ biển, vậy không phải là đối tượng tuyên truyền của ĐTH TW nữa, phóng viên ĐTH TW không cần quấy rầy hắn lâu.

Chớp mắt cái hắn đã hiểu ý Trương Khác, Tô Tân Đông nói:

- Xin lỗi, bụng tôi rất đói, chắc sáng sớm chưa ăn thứ gì , chuyện phỏng vấn có thể để sau không?

Không ngờ Tô Tân Đông lấy cớ đau đói từ chối phỏng vấn, làm hai phóng viên ĐTH TW ngó ra rất lâu, Tô Tân Đông thu dọn đồ xong vẫn chưa tỉnh lại.

Tô Tân Đông rất phóng khoáng đưa tay ra nói:

- Hi vọng các vị phóng viên viết vài lời hay cho Ái Đạt ...

Triệu Hải Chu đưa hai phần tài liệu cho họ:

- Đây là tài liệu về công ty chúng tôi, mong hai vị chịu khó xem qua ...

Hai phóng viên mở túi hồ sơ ra, thấy trừ một sấp giấy còn có một cái phong bì, hiểu ý nói:

- Được, chúng tôi sẽ nghiêm túc xem tài liệu của quý công ty.

Đám phóng viên bên ngoài vừa thấy ba người Tô Tân Đông đi ra, từ thì gạt nhân viên ĐTH TW qua một bên, ủa tới bao vây lấy Tô Tân Đông.

- Xin hỏi ông có phải là Tổng giám đốc Tô của điện tử Ái Đạt không?

Tô Tân Đông tựa như hoàn toàn quên mất vừa rồi kêu đói bụng, miệng giữ nụ cười thân thiết nói:

- Vâng tôi chính là Tô Tân Đông.

Rồi chọn một vị trí tốt, cố gắng để có thật nhiều phóng viên vây quanh mình.

- Xin hỏi giám đốc Tô, tôi nhìn thấy suốt cả buổi sáng Ái Đạt không giờ biển, điều này khác rất xa dự liệu của giới truyền thông trước cuộc cạnh tranh. Không biết nguyên nhân là vì sao?

- Ái Đạt có phương án tuyên truyền quảng cáo định sẵn cả năm, cuộc cạnh tranh buổi sáng rất náo nhiệt, nhưng có chỗ không khớp với kế hoạch Ái Đạt định ra, nên buổi sáng tôi đành nhắm mắt dưỡng thần. Vì đại hội này, tôi qua tôi hưng phấn không ngủ được, đáng nhẽ muốn ngủ một giấc cơ, nhưng như thế thì thất lễ quá ...

Tô Tân Đông cười ha hả, làm phóng viên xung quanh cũng cười theo.

Thân là phóng viên, tổ dưỡng nghề nghiệp là moi tin, nếu dễ dàng bỏ qua Tô Tân Đông như thế, hóa ra thành phóng viên đại nhân của ĐTH TW hết sao?

- Có phải Ái Đạt không giờ biển là do chuyện ông Lưu Minh Huy nhảy sang Khoa Vương không?

- Tôi thừa nhận ông Lưu là giám đốc trình độ năng lực cao, nhưng ông ta rời đi không ảnh hưởng chút nào tới Ái Đạt, cũng không gây tổn thất gì. Ái Đạt không thể vì một bộ phận người mà bỏ kế hoạch cả năm ...

Tô Tân Đông bình tĩnh đáp:

- Liệu có phải ông Lưu mang phương án của Ái Đạt sang Khoa Vương, làm hỏng kế hoạch của Ái Đạt, cho nên bị ép bỏ cơ hội cạnh tranh này? Phải chăng Ái Đạt có lời gì khó nói trong việc này?

- Lời khó nói?

Tô Tân Đông cười, câu hỏi này quá hợp ý hắn rồi, có điều hắn vẫn chú ý ngôn từ, ít nhất không để thành phổ phát giác ra bọn họ trực tiếp công kích Khoa Vương:

- Trí tưởng tượng của bạn phóng viên này rất tốt, Ái Đạt không có lời gì khó nói cả, Khoa Vương là một doanh nghiệp muốn làm lớn, tôi đại biểu Ái Đạt chúc mừng thành công bước đầu của họ.

- Vậy là giám đốc Tô không phủ nhận.

- Tôi không thừa nhận.

Chơi trò ngôn từ, Tô Tân Đông chẳng kém ai, còn kéo dài bài viết ra sao là chuyện bọn họ.

- Theo dự đoán của một số báo chí, hiện giờ Ái Đạt thực lực tài chính hùng hậu, cho dù có nhân viên cao cấp dẫn người phản bội, Ái Đạt vẫn có thực lực đoạt Tiêu Vương, vì sao Ái Đạt chọn từ bỏ?

Tô Tân Đông giữ nụ cười thân thiết, giới truyền thông đã thừa nhận đây mới là chân tướng rồi, đối với người thích viết bài éo le lay động lòng người đó, trừ một số tờ báo sẽ bị ĐTH TW ảnh hưởng làm giảm bớt sự thực này, tin rằng đa phần tờ báo sẽ hào hứng góp vui.

Tô Tân Đông nhìn thấy Trương Khác đứng trong đội ngũ phóng viên hỗn loạn cười rất quỷ dị, trả lời câu hỏi vừa rồi:

- Tôi đã nói Ái Đạt không vì một bộ phận nào đó bỏ đi mà bị tổn thất, quảng cáo là điều cần thiết, nếu không nỗ lực của Ái Đạt không ai biết đến. Nhưng Ái Đạt càng muốn đem tiền tiêu ở chỗ thực tế, quan niệm kinh doanh của Ái Đạt là cuộc sống mới, lựa chọn mới, cải thiện cuộc sống của mọi người là mục tiêu lớn nhất của Ái Đạt, chúng tôi sẽ làm ra sản phẩm mới hơn nữa, tốt hơn nữa, đó là phương hướng nỗ lực của chúng tôi ...

Trương Khác thì thầm với Phó Tuấn:

- Cái miệng lão Tô dẻo thật, tôi thấy Chu Du tới cũng chưa chắc đã nói hay hơn được.

Phóng viên được phái tới Bắc Kinh tham gia đại hội này có thể nói đều là tinh anh trong nghề, lập tức có người tám lạng lời nói của Tô Tân Đông hỏi:

- Chẳng lẽ Ái Đạt không muốn làm ra nhiều sản phẩm hơn nữa, để càng thêm nhiều người biết được nỗ lực của Ái Đạt sao?

Mọi người đều hiểu ý phóng viên này là: Ái Đạt nên chiếm lấy Tiêu Vương, để càng nhiều người biết được sản phẩm của Ái Đạt.

Tô Tân Đông còn chưa kịp trả lời, Trương Khác đã học giọng điệu phóng viên hỏi:

- Giám đốc Tô, lông dê ở trên mình dê, nếu Ái Đạt bỏ ra mấy trăm triệu cạnh tranh Tiêu Vương, cuối cùng số tiền này tính vào sản phẩm sẽ do người tiêu dùng gánh vác, đây có phải là điều quá bất công với người tiêu dùng không?

Trương Khác trước ngực đeo thẻ rất giống thẻ ĐTH TW phát cho phóng viên, phóng viên xung quanh thấy câu này của y có lý, đều chìa micro về phía Tô Tân Đông.

Tô Tân Đông không trực tiếp khẳng định nghi vấn của Trương Khác được, như thế là công kích vào Tiêu Vương, hẳn hơi hột đáp:

- Xí nghiệp lấy lợi nhuận làm mục đích, bất kể là làm ra nhiều sản phẩm hơn, sản phẩm tốt hơn, hay mới hơn, đều là hi vọng xí nghiệp có thể sinh tồn, có lợi nhuận ...

Còn về suy diễn ra sao tất nhiên tùy người ta rồi.

Tạ Kiếm Nam lúc tiếp nhận vẫn luôn chú ý tới người của Ái Đạt, đã nhận ra tình hình bên này.

Tạ Kiếm Nam khá hiểu thao tác truyền thông, nhưng buổi tra phỏng vấn, nhanh nhất cũng phải đợi tới báo tối mới đăng tin, sau khi kết thúc đại hội, ĐTH TW sẽ cho đăng trên tin tức thời sự, nhưng chỉ là tin tức đơn giản, tin tức thực sự có tính khuynh hướng quá nửa do báo giấy cho đăng, như vậy phải đợi tới sáng mai.

Nếu là lập nên một hướng suy nghĩ nào đó vào báo tối, ví như làm người đọc đồng tình với Ái Đạt bị Lưu Minh Huy phản bội, khiển trách Khoa Vương, lập trường này rất có thể tiếp tục được duy trì, Khoa Vương dù có tổn công lớn cũng chưa chắc đỉnh chính lại được.

Vừa thấy Tô Tân Đông ra khỏi cửa bị phóng viên vây lấy, Tạ Kiếm Nam lập tức có lo lắng này, nhưng hẳn không thể bỏ phóng viên ĐTH TW lại được, nhỏ giọng bảo Trần Tĩnh ra ngoài, nghe xem Tô Tân Đông nói gì, nếu quá đáng thì lập tức triệu tập báo chí thanh minh cùng phản kích.

Tô Tân Đông người tâm trung, bị phóng viên vây quanh tất nhiên không nhìn thấy Trần Tĩnh, Trương Khác cũng không nhìn thấy.

Câu trả lời của Tô Tân Đông tuy có chút khuynh hướng, có chút ám thị, nhưng vẫn còn kiềm chế. Câu hỏi của Trương Khác làm Trần Tĩnh giận tím mặt, đây rõ ràng là lời công kích Ái Đạt.

Cái gọi là lông dê trên mình dê, tức là Khoa Vương lấy 350 triệu mua Tiêu Vương, cuối cùng sẽ do người tiêu dùng phải chịu.

Nếu có phóng viên hỏi thế, có lẽ Trần Tình sẽ tán đồng, nhưng người hỏi là Trương Khác, cô thầm rửa một câu :” Đồ tiểu nhân!” Lời tiếp theo không cần nghe nữa, quay lại hội trường.

Nhưng có phóng viên vòng ngoài nhận ra cô ta là đại biểu của Khoa Vương, nhưng Tô Tân Đông đang trả lời rất đặc sắc, không ai muốn tím lấy cô ta phỏng vấn, có điều chi tiết này có thể phát triển, nó cho thấy hai bên thù oán rất sâu, dù đối phương phỏng vấn cũng đề phòng.

Trần Tình quay vào trong Trương Khác mới nhìn thấy, vỗ trán nói với Phó Tuấn:

- Thế là thành tiểu nhân rồi.

Nhưng bật cười nói tiếp:

- Ha ha, mà có phải là lần một lần hai nữa đâu.

Sau khi ĐTH TW kết thúc quảng cáo, Trần Tình đem chuyện Trương Khác đâm sau lưng cho Tạ Kiếm Nam nghe, hần cau mày lại, Lưu Minh Huy thì nói:

- Ái Đạt có lẽ không chế được một hai tờ báo viết bậy, nhưng các tờ báo khác sẽ giữ nhất trí cao độ với ĐTH TW.

Tạ Kiếm Nam thấy phóng viên bên ngoài tựa hồ đang đợi bọn họ, mặc dù biết sẽ gặp phải chất vấn, nhưng vẫn đi ra, nếu không báo tối hôm nay sẽ có nguy hiểm nhất định.

Tô Tân Đông thấy đoàn người Tạ Kiếm Nam đi tới, nói với các phóng viên:

- Nhân vật chính tới rồi, các bạn thả cho chúng tôi đi ăn cơm chứ?

Các phóng viên đều cười rộng lượng, nếu không bọn họ cũng rơi vào mâu thuẫn: Tiếp tục theo Tô Tân Đông đào sâu thêm vấn đề hay phỏng vấn tân Tiêu Vương.

Nhìn các phóng viên ùn ùn kéo tới, Tạ Kiếm Nam mặc dù rất mệt mỏi, nhưng vẫn nở nụ cười, nhìn thấy Trương Khác và Phó Tuấn xen lẫn trong đám đông, sắc mặt trở nên khó coi.

Quả nhiên Tạ Kiếm Nam trả lời tới câu thứ ba thì bị Trương Khác nắm được cơ hội làm khó:

- Nghe nói ông Lưu Minh Huy dẫn chủ quản cao cấp của Ái Đạt đầu quân cho Khoa Vương. Khi tranh đoạt được Tiêu Vương, Khoa Vương có lợi dụng điều này chiếm lấy thị trường của Ái Đạt không? Đó gọi là đâm một dao ngại gì không đâm thêm một dao nữa, Khoa Vương có làm thế không?

Lưu Minh Huy hổ thẹn cúi đầu xuống không dám nhìn Trương Khác.

Tạ Kiếm Nam mắt thoáng qua một tia lửa, hỏi lại:

- Xin hỏi bạn phóng viên này là người của báo nào, tôi nhìn không rõ.

Trương Khác đưa thẻ bài tới:

- Tôi là Giản Chí Khang phóng viên Nhật báo Kiến Nghiệp, ông Tạ có gì nghi vấn sao?

Giản Chí Khang là bạn học của Chu Tiểu Quân, là phóng viên đặc phái của Nhật báo Kiến Nghiệp tới Bắc Kinh, nhưng giờ bị ép đi du lịch cổ cung rồi.

Trương Khác đồng ý cho hần một buổi phỏng vấn riêng, nên kiếm được cái thẻ này.

Tạ Kiếm Nam đương nhiên cũng không muốn hiện trường biến thành trò hề, câu hỏi khiêu khích và phá đám của Trương Khác làm các phóng viên khác vô cùng thống khoái, kiên nhẫn đợi Tạ Kiếm Nam trả lời.

Tạ Kiếm Nam tức bầm gan tím ruột, nhưng hần chơi người ta phải chấp nhận người ta chơi lại, hiện giờ hóa giải khốn cảnh này mới là quan trọng nhất.

Tạ Kiếm Nam nhanh chóng bình tĩnh lại, đáp:

- Khoa Vương và Ái Đạt đều là xí nghiệp dân doanh chính phủ Hải Châu trọng điểm nâng đỡ, được cổ vũ cạnh tranh công bằng, điều này có lợi cho nâng cao sức cạnh tranh của xí nghiệp, cạnh tranh chưa bao giờ là chuyện xấu. Câu hỏi của bạn phóng viên này tôi chỉ có thể trả lời, Khoa Vương cạnh tranh một cách hợp

pháp, đúng quy tắc thương nghiệp với Ái Đạt. Ái Đạt làm rất xuất sắc, Khoa Vương muốn đuổi kịp, tất nhiên đặt Ái Đạt làm mục tiêu, chúng tôi không quên một năm trước Ái Đạt là một doanh nghiệp rất nhỏ, điều này làm chúng tôi tự tin vượt qua Ái Đạt ...

Tài ăn nói của Tạ Kiếm Nam đúng là hạng nhất, còn mập mờ lấy Chu Phú Minh ra trấn áp dọa dẫm, thấy các phóng viên khác gần như bị hấn làm mê hoặc, không để lỡ thời cơ Trương Khác hỏi thêm một câu:

- Giám đốc Tạ có cho rằng vào thời khắc quan trọng thông qua việc lôi kéo người của đối thủ để lấy tin tức thương nghiệp, có phù hợp với đạo đức thương nghiệp không?
- Câu này không khác gì câu trước đó, xin mời người tiếp theo.

Tạ Kiếm Nam không dây dưa với y nữa, lời đi luôn.

Trong mắt Trần Tĩnh, hành động của Trương Khác là vô lý và gây rối, cô ta trừng đôi mắt cực đẹp lên nhìn y.

Trương Khác thì đáp lại bằng nụ cười hờ hững, y ở đây không phải là để phá rối, mà là cảnh cáo Tạ Kiếm Nam nếu muốn lợi dụng đám người Lưu Minh Huy chiếm lấy thị trường Hoa Trung, Hoa Nam thì Ái Đạt sẽ không ngồi yên.

Trương Khác và Phó Tuấn rời đi, đợi các phóng viên chú ý hết về phía Tạ Kiếm Nam mới đi hội họp với đám Tô Tân Đông cùng ăn cơm trưa

Trong mắt Tạ Kiếm Nam, giá trị của đám Lưu Minh Huy là thông qua mạng lưới tiêu thụ Ái Đạt đã kiến thiết trước đó, cướp lấy làm của mình. Đương nhiên chỉ dựa vào bọn họ là không đủ, song có thêm hào quang Tiêu Vương thì có thể làm được.

Đoạt được một bộ phận này, phá vỡ mạng lưới tiêu thụ hoàn chỉnh của Ái Đạt chỉ là một phần, quan trọng hơn khiến Ái Đạt phải trả lại tiền đảm bảo, từ đó gây áp lực tài chính lưu động, dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền xấu, đó mới là cục diện Tạ Kiếm Nam muốn thấy.

Đây vốn là một mâu thuẫn ngay từ đầu đã cực kỳ gay gắt và không thể điều hòa, phản ứng của Trương Khác làm Tạ Kiếm Nam ý thức được Trương Khác hiểu rõ hậu quả.

Tạ Kiếm Nam thầm nghĩ : Muốn tới thì tới đi.

Nhưng Tạ Kiếm Nam vẫn thắc mắc, vì sao Ái Đạt không có chiếm lấy Tiêu Vương, hay là sau khi từ bỏ mới ý thức được hậu quả nghiêm trọng đó? Điều này là không thể.

Vì không để lỡ cuộc cạnh tranh buổi chiều, bọn họ tới hiệu KFC tương đối vắng gần đó ĐTH TW, những nơi khác chật kín người rồi.

Đang chuẩn bị ăn thì Tạ Văn Tĩnh gọi điện tới, bảo bọn họ đến nhà phòng ăn nhỏ của ĐTH TW, đó là phòng ăn phục vụ cho cao tầng ĐTH TW.

Tới nơi, thấy Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh cùng những đại biểu của doanh nghiệp cạnh tranh được 5 giây quảng cáo ở giờ hoàng kim đều ở đó.

Tạ Văn Tĩnh và Lưu Hải Yến đợi đám Trương Khác tới ăn cơm.

Đth TW không keo kiệt một bữa cơm không cho, Đàm Hi Tùng trước khi đi đã đánh tiếng với phục vụ, Trương Khác tới chọn một bàn ở chỗ hẻo lánh, bảo Lưu Hải Yến và Triệu Hải Chu ghé đầu tới:

- Ăn cơm xong hai người giúp tôi làm một trò xấu.

Tạ Văn Tĩnh ôm đầu, đến thua sự thẳng thắn của Trương Khác.

- Vì làm người Tạ gia đau lòng, em có thể làm mọi chuyện.

Trương Khác mặt mày rất thiếu nghiêm túc nói:

- Năm ngoái chúng ta đoạt được Tiêu Vương còn đàm phán với ĐTH TW, hai người len lén tiết lộ ra cho tôi, đừng để người thật thà bị thiệt.

Tạ Kiếm Nam đương nhiên không thể ném ra 350 triệu vì 5 giây quảng cáo, chắc chắn hẳn biết cuộc đàm phán của Ái Đạt nằm ngoài qua Lưu Minh Huy, chuẩn bị đầy đủ mặc cả với ĐTH TW.

Đth TW cũng chuẩn bị đưa những đoạn quảng cáo thứ yếu khác ra bù đắp, nhưng nơi này thêm nơi khác ít, Khoa Vương thêm thì 12 doanh nghiệp kia sẽ ít đi, ít nhiều ra sao phải xem trình độ đàm phán của các bên.

Trương Khác chỉ sợ các doanh nghiệp khác không biết tình hình chân thực, nên bảo Lưu Hải Yến, Triệu Hải Chu lên truyền tin tức ra, để bọn họ tranh với Khoa Vương.

Khi Tạ Kiếm Nam tự cho rằng tin tức bí mật có được từ Lưu Minh Huy lại thành bí mật ai ai cũng biết, không biết mặt hân thể nào! Lúc này không thể tới trước mặt hắn nói thẳng bí mật ra, thật đáng tiếc.

Đại hội tiêu vương lần thứ ba của ĐTH TW thành công huy hoàng, vị trí của Đàm Hi Tùng hẳn mau chóng thành quả đào mật ai ai cũng thêm, làm như thế cho dù truyền tới tai cô ta chắc cũng không có vấn đề nhiều lắm.

Có điều gây phiền phức cho người khác là chuyện thiếu đạo đức, cố gắng không để người khác biết thì hơn.

Nghe Trương Khác sai hai người kia lên lút đi làm trò xấu, Tạ Văn Tình chỉ lờ mờ một cái, từ lúc Tạ Kiếm Nam lôi kéo đám Lưu Minh Huy sang vào đúng lúc quan trọng, cô hoàn toàn không dung tình với bọn họ được nữa.

Nếu chẳng phải vô tình thấy nhân viên tiêu thụ của Ái Đạt đi cùng Tạ Chiêm, nếu chẳng phải vì nhận ra Lưu Minh Huy tâm tư bất ổn, thì lúc này điện tử Ái Đạt sẽ vô cùng thảm, cho dù đã biết trước, phòng thị trường vẫn rối hỗn loạn, chỉ trong 5 ngày, Dương Văn đã phải chạy đi cấp cứu khu Hoa Nam ba lần.

Đối phương đã muốn dồn mình vào đường cùng, nếu vẫn nể nang thì không phải là rộng lượng mà là ngu xuẩn.

Buổi chiều chỉ cạnh tranh thời gian quảng cáo thứ yếu, Trương Khác không cần ở lại đây nữa, nhưng đám Lưu Hải Yến, Triệu Hải Chu không có nhiều thời gian rảnh tiếp đám Trương Khác, đi hưởng thụ bữa cơm do ĐTH đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Trương Khác vừa ăn vừa nói với Tô Tân Đông:

- Hiện mạng lưới tiêu thụ của Khoa Vương còn yếu, một tháng mới tiêu thụ được một vạn chiếc, với không gian lợi nhuận thế này, lượng tiêu thụ của Khoa Vương phải đạt trên 10 vạn mới cân bằng được chi phí. Bọn chúng nhất định sẽ mau chóng nâng cấp mạng lưới tiêu thụ. Còn chúng ta, giữ vững mạng lưới tiêu thụ là một bước quan trọng, Khoa Vương nhất định sẽ nhắm vào điểm này, chúng ta cần chuẩn bị trước, chỉ cần bọn chúng không chiếm được mạng lưới tiêu thụ của chúng ta, bọn chúng sẽ gặp khó khăn...

Tô Tân Đông rất tán đồng với phán đoán của Trương Khác:

- Mạng lưới tiêu thụ không phải có thể khai thác vô hạn chế, Khoa Vương không cướp được của chúng ta, ắt đi cướp của doanh nghiệp khác, đồng thời bọn chúng sẽ học chúng ta thu tiền đảm bảo, nếu không tài chính lưu động của bọn chúng rất thiếu hụt. Tôi thấy sau đại chiến quảng cáo, sản nghiệp đầu đĩa sẽ mau chóng chuyển sang cuộc chiến sinh tồn.

- Đây là xu thế tất yếu thôi, chỉ có Ái Đạt mau chóng suy sụp, nhường ra một miếng bánh lớn, mới làm cục diện này không xuất hiện.

Trương Khác cười khì khì:

- Tiếc quá, đã nhiều năm rồi tôi không làm việc tốt.

437. Chương 437: Nghi Vấn Trùng Trùng

“Khái niệm Tiêu Vương là thủ đoạn thị trường của ĐTH TW, là cuộc tuyên truyền siết cấp hoa lệ mà ĐTH cho người đạt được nó, Tiêu Vương càng lung linh, ĐTH có được lợi ích càng lớn”

Câu này Lưu Minh Huy nghe được từ chỗ Trương Khác, đương nhiên vì nâng cao giá trị bản thân, hẳn tự nhận là linh ngộ của bản thân, đây là điều thường tình của con người thôi.

Tạ Kiếm Nam không thể không thừa nhận, Lưu Minh Huy mặc dù có chút thiếu sót khí độ, nhưng kiến thức về thao tác thị trường có chỗ còn sâu sắc hơn y.

Trần Tĩnh thì cũng chỉ mới tiếp xúc với Lưu Minh Huy sau lần trở về từ Hong Kong, năm ngoái cô tốt nghiệp đại học thương mại nổi tiếng nhất của Châu Âu, có lý luận kinh tế rất cao, nhưng tình hình thực tế trong nước làm cô hoang mang, kiến thức không thể áp dụng được vào thực tế công tác, làm cô không có đất dụng võ.

Sau vài lần giao lưu với Lưu Minh Huy, một số vấn đề khiến cô băn khoăn được làm sáng tỏ, cô hết sức khâm khâm phục hấn.

Bất kể xuất phát từ nhu cầu nào, Lưu Minh Huy cũng sẽ không đề cao hình tượng của Trương Khác, đem huy hoàng của Ái Đạt quy cho những tinh anh như Đinh Hòe nghiên cứu, Lỗ Khanh Sinh sản xuất, Trương Vi tài vụ, Chu Du, Dương Vân – Tất nhiên cả hấn – Lo thị trường, Tô Tân Đông nắm toàn cục, nên mới có Ái Đạt.

Trước kia đám Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh, Triệu Cẩm Vinh đều cảm thấy khó tin về thành công của Ái Đạt, dùng đủ các loại phương thức điều tra Cẩm Hồ, loại điều tra này làm bọn họ nhìn Trương Khác mông lung như ngấm hoa trong sương.

Hành vi lời nói của Trương Khác làm người ta nghi hoặc, là tên hoàn khổ thì quá phô trương, vệ sĩ, xe hơi, trợ lý tư, quanh quẩn giữa các mỹ nhân. Là một ông chủ nắm số tài sản cực lớn thì lại quá im ắng.

Xã hội hiện đại, một người lý trí bình thường không thể sùng bái vô hạn một đồng loại, bọn họ phải tìm một lời giải thích hợp lý cho thành công của Cẩm Hồ.

Lời của Lưu Minh Huy phù hợp với đáp án bọn họ cần: Trương Khác ít tuổi chứng chắc là đúng, có tài hoa không phải giả, nhưng thành công lớn nhất là do y may mắn có được toàn trợ thủ là tinh anh trong nghề.

Lưu Minh Huy là nguyên lão trong thời sáng lập Ái Đạt, Trương Khác cũng không thể phủ nhận điều này, Đinh Hòe, Tô Tân Đông đều được hấn mời từ Vạn Yển sang.

Vậy mà Lưu Minh Huy chỉ được phụ trách một phòng ban.

Trần Tĩnh cho rằng Lưu Minh Huy ở Ái Đạt ủy khuất tài năng, Trương Khác không có tư cách oán trách hấn, truyện Lưu Minh Huy bỏ đi tìm nơi khác là thường tình.

Đương nhiên Trần Tĩnh tiếp xúc với Lưu Minh Huy cũng chỉ được vài ngày, có điều vài ngày thôi làm nhận thức của cô về Trương Khác thêm phức tạp: Một thanh niên có tài hoa thương nghiệp hiếm có, một khuôn mặt mê hoặc với phụ nữ, nếu như không quá hẹp hòi như thế ... Biểu hiện của Trương Khác ngày hôm nay làm cô hết sức thất vọng, hụt hẫng.

- Hôm đó Trương Khác từ Hong Kong về, nói gì với anh ở trong văn phòng?

Tới giờ hẹn với Đàm Hi Tùng, Tạ Kiếm Nam đứng dậy dọn dẹp tài liệu tựa như vô tình hỏi một câu.

Lưu Minh Huy thầm giật mình, nhớ lại câu nói của Trương Khác hôm đó: "Nếu tôi không từ Hong Kong trở về, đám người Khoa Vương sao biết tầm quan trọng của anh với Ái Đạt? Anh cống hiến cho Ái Đạt nhiều như thế, đây là món quà tôi tặng anh.." Tất nhiên hấn không thể nói thật được, gượng cười đáp:

- Chẳng qua là mấy lời giữ lại, cuối cùng là trở mặt, hành vi của Trương Khác hôm nay chắc anh cũng thấy rồi.

- Ồ...

Tạ Kiếm Nam cười, biểu hiện của Trương Khác hôm nay chứng tỏ Lưu Minh Huy bỏ đi chọc vào chỗ đau của Ái Đạt.

- Đth TW liệu có nhượng bộ không?

Trần Tình không còn hứng thú tìm hiểu về Trương Khác nữa, hỏi sang chuyện mặc cả với ĐTH TW, cô vẫn không thấy chắc lắm.

- Đó là điều tất nhiên.

Tạ Kiếm Nam trả lời, hắn rất tán đồng lời của Lưu Minh Huy : “Từ ý nghĩa nào đó, ĐTH TW hi vọng xí nghiệp đoạt được Tiêu Vương có kỳ tích thị trường hơn bất kỳ ai, để doanh nghiệp toàn quốc nhìn thấy ma lực của Tiêu Vương.” Hắn đưa tay ra thân mật bẹo má Trần Tình:

- Đth TW tuyệt đối không làm việc đập bể chiêu bài của mình đâu.

Đáng tiếc Tạ Kiếm Nam không biết lần này đối thủ của hắn không phải chỉ có Đàm Hi Tùng, mà vẫn là Trương Khác ẩn nấp đằng sau.

Nếu 12 doanh nghiệp kia không biết trong ĐTH TW còn có thể mặc cả, nhất định sẽ hỗ trợ doanh nghiệp Tiêu Vương ở mức tối đa, thậm chí không cần Tạ Kiếm Nam nỗ lực.

Hiện giờ ai chả muốn có được nhiều tái nguyên quảng cáo hơn nữa?

Con có khóc mẹ mới cho bú, đạo lý nông cạn này làm sao bọn họ không biết cho được.

Đàm Hi Tùng tính xử lý xong việc ở bên này rồi sẽ tới hội trường một chút, lời phát biểu kết thúc đã chuẩn bị xong, nhưng cục diện làm cho cô ta điên đầu, mười ba danh nghiệp đều nắm lấy thóp của ĐTH TW không buông.

Đàm Hi Tùng đành trì hoãn cuộc họp báo an bài lúc hoàng hôn, nhưng đàm phán với 13 doanh nghiệp, cho dù một tháng chưa chắc ra đầu vào đâu.

Cuối cùng giám đốc ĐTH đích thân quyết định, chặn lại một số quãng thời gian quảng cáo đưa ra đấu giá buổi chiều chia cho 13 doanh nghiệp kia, còn chưa thể nào do ban tin tức quảng cáo quyết định, nên bên doanh nghiệp không chịu thỏa hiệp, bên ĐTH thà bỏ hiệp nghị với doanh nghiệp đó.

Đương nhiên ĐTH TW mạnh tay như vậy là do buổi trưa Đàm Hi Tùng và Tạ Văn Tình cùng ăn cơm trưa, Tạ Văn Tình biểu thị hoài nghi với thực lực tài chính của Khoa Vương, ám thị Khoa Vương một khi không có thực lực hợp tác với ĐTH TW, Ái Đạt sẵn sàng thay thế, phương án hợp tác như cũ, Ái Đạt có thể trả giá trên 200 triệu.

Xuất hiện cục diện này, Đàm Hi Tùng không thể không hoài nghi Ái Đạt, nhưng quản lý cao cấp của Ái Đạt bị lôi kéo sang Khoa Vương cũng là một sự thực, các doanh nghiệp khác không phải không có người thông minh.

Đàm Hi Tùng chỉ đành cứng rắn yêu cầu Khoa Vương chấp nhận phương án hợp tác giữa ĐTH TW và Ái Đạt, nếu không cô ta không thể trấn áp cục diện hôm nay.

Nhưng Ái Đạt chỉ bỏ ra 8000 vạn, còn Khoa Vương bỏ ra tận 350 triệu, sao có thể dùng cùng một loại phương án, điều này khác xa so kỳ vọng của đám Tạ Kiếm Nam, tới 5 giờ chiều ĐTH TW mới chịu nhượng bộ ở phương thức chi trả.

Khoa Vương trả tiền theo từng tháng, thanh toán hoàn toàn trước đại hội Tiêu Vương năm sau, phương án này hóa giải một chút áp lực tài chính tiền kỳ của Khoa Vương.

Đth TW không sợ có doanh nghiệp nào quýt nợ, đương nhiên nếu doanh nghiệp đó phá sản thì khác.

Khoa Vương phải nói lỏng điều kiện, mười hai doanh nghiệp còn lại có tiêu chuẩn thao chiếu, ĐTH TW bù đắp nhiều hơn suy nghĩ của bọn họ, đều vui vẻ ký hợp đồng.

Đàm Hi Tùng thở phào, lau mồ hôi trên trán, nghĩ năm sau phải đề phòng tình huống này, năm ngoái bị Ái Đạt làm trở tay không kịp rồi, năm nay càng náo loạn, không ngờ rằng đây lại thành cái cớ về sau cô ta bị mất chức.

Đàm Hi Tùng không có thời gian mà nghỉ, đại hội đã đi vào hồi kết, cô ta không chú ý được tới bên đó nữa, phải do một phó giám đốc ĐTH tới tọa trấn, cô ta đi an bài chuyện họp báo.

Ba người Tạ Kiếm Nam trở về phòng khách quý ĐTH chuẩn bị cho bọn họ, một lúc sau Tạ Chiêm và Úc Bình từ ngoài vào, Tạ Chiêm oang oang nói:

- Thăng nhãi chưa mọc đủ lông đó, thật không biết nó đang có mưu đồ gì?
- Sao thế, cả chiều bọn chúng cũng không giờ biển à?

Tạ Kiếm Nam ngạc nhiên hỏi, Ái Đạt không thể hoàn toàn bỏ quảng cáo trên ĐTH TW được.

- Bọn chúng có giờ biển, đoạn 30 giây quảng cáo đầu phim lúc tám giờ, bọn chúng giờ biển đầu tiên, còn trực tiếp báo giá 26 triệu, con mẹ nó, quá tà môn, không ai dám giờ biển tranh với chúng. Tiếp theo Tân Khoa cũng như thế, trực tiếp ra giá cao không ai theo nổi. Ngoài ra Ái Đạt còn lấy quảng cáo tài trợ liên hoan cuối năm, hoàn toàn không giống năm ngoái, Ái Đạt lấy được những đoạn quảng cáo trên với tổng giá 60 triệu.

Tạ Chiêm buổi chiều đi xem Ái Đạt có động tĩnh gì, hội trường phẳng lặng như nước giếng, không khí kích động buổi sáng do Khoa Vương đập qua xác kẻ thù xông lên bị Ái Đạt quét sạch.

438. Chương 438: Đợi Chiêu Sát Thủ

Hắn không hiểu đạo lý trong đó, buổi sáng Ái Đạt im lặng không chỉ gây áp lực tâm lý cho Khoa Vương mà còn cho cả doanh nghiệp khác, buổi chiều Ái Đạt vừa ra tay là hô giá cao ngất ngưỡng, tỏ ý quyết tâm tới cùng, tất nhiên không ai dám tranh với Ái Đạt.

Thực ra không phải hắn không hiểu mà là hắn không cam tâm.

Tạ Kiếm vỗ vai Tạ Chiêm:

- Trương Khác là kẻ khó dây, không phải bây giờ anh mới biết, tiếp theo là lúc phải phấn chấn tinh thần lên, chuyện phải làm nhiều lắm, còn phải đề phòng y đâm sau lưng. Tôi nói trước như thế, đừng để tới lúc đó tôi ép mọi người quá đáng.

Tạ Chiêm chửi bới:

- Mẹ nó lũ sản xuất linh kiện ở Hải Châu cùng một bọn với Ái Đạt, mua cũng được, nhưng phải trả tiền trước, càng chẳng nói tới C-Cube, TI, Sony nữa, như thế ở khâu linh kiện, chúng ta không dành ra được đồng nào ...

Nói tới cái này là hắn nổi điên, trước kia hắn làm máy chơi game có nhà máy nào không cho 3 tháng thanh toán tiền hàng? Nhưng Ái Đạt với những nhà cung ứng đó đều tiền trao cháo múc luôn, Khoa Vương chẳng lẽ đòi hỏi hơn được:

- Linh kiện phải mua trước một tháng, như thế chiếm dụng tài chính lưu động của chúng ta một tháng, tương ứng 100 triệu, sau này sản lượng tăng lên 20 vạn chiếc, riêng tài chính lưu động đã cần 400 triệu..

Trương Khác vì hỗ trợ ngành công nghiệp điện tử ở Hải Châu phát triển, không chỉ giúp đỡ kỹ thuật, còn cầm chỉ mua hàng nợ tiền. Ngoài ra khi khảo sát nhà cung ứng, trừ chất lượng, còn tham gia vào quản lý sản xuất, thúc đẩy những doanh nghiệp đó thăng cấp cùng Ái Đạt.

Trừ chip giải mã, mắt đọc là hai linh kiện hạch tâm nhất, Hải Châu đã hình thành chuỗi cung ứng linh kiện hoàn thiện.

Nếu Khoa Vương không muốn mượn chuỗi cung ứng này, phải tới Quảng Đông tìm nhà cung ứng, trước tiên chu kỳ cung cấp hàng tăng lên 7 ngày, vận chuyển khiến giá thành tăng cao, chất lượng cũng khó khống chế.

Vậy nên sử dụng chuỗi cung ứng ở Hải Châu là chắc chắn, Tạ Kiếm Nam chống cằm nói:

- Như vậy chúng ta cần đề phòng Trương Khác giờ trò ở chuỗi cung ứng này, trước kia sản lượng ít còn dễ, giờ nếu Ái Đạt vợ hàng của chuỗi cung ứng, sẽ đủ chúng ta khóc vài ngày, không thể phụ thuộc vào mỗi Hải Châu được, phải liên hệ cả với phía Sơn Đông.

Trần Tĩnh về hơn một năm rồi, từng định tới Hải Thái công tác, về sau ở lại giúp cha, nhưng Trần Gia Thiện chỉ để cô đi thực tập, không cho cô cải cách gì hết, vì ông ta cho rằng con gái mình chưa đủ kinh nghiệm ứng phó với thị trường trong nước.

Đại khái mấy ngày này Trần Tĩnh mới hiểu được chỗ hiểm ác thực sự trên thương trường.

Tạ Chiêm gật gù:

- Điều này tôi biết, đã tiến hành phần nào rồi, tôi sẽ bỏ thời gian đi một chuyến, chỗ yếu nhất của chúng ta là bảng mạch, cái này Ái Đạt tự thiết kế được...

Bỏ qua chip giải mã, mắt đọc có thể nói trong ngành sản xuất đầu đĩa, vấn đề chất lượng chủ yếu nảy sinh ở tính ổn định và thiết kế bảng mạch.

Sản xuất đầu đĩa hiện nay đã đơn giản hóa tới mức chỉ cần có tiền thuê vài ba nông dân cũng lắp được một cái, đơn giản thì đơn giản đấy, nhưng hậu quả rất rõ ràng nó kiềm chế nhiệt tình đầu tư phát triển kỹ thuật của doanh nghiệp.

Tạ Kiếm Nam phải thừa nhận, về kỹ thuật Ái Đạt có thực lực rất mạnh, nhưng hắn không cho rằng đó là nhân tố cạnh tranh quan trọng trong thị trường hiện nay, giống số đông, hắn cho rằng marketing là vua, chẳng qua Khoa Vương đúng là cần tăng cường hơn ở phương diện này.

Dù sao Khoa Vương đi sau Ái Đạt một năm, Tạ Kiếm Nam không vì điều này mà mất tự tin.

Lúc này Tạ Kiếm Nam nhận ra không thấy Triệu Ti Minh đâu, liền hỏi Tạ Chiêm, Tạ Chiêm giang tay:

- Tôi và giám đốc Úc tới hội trường, không chú ý hắn đi đâu, hắn cũng không nói.

Triệu Cẩm Vinh nhét con trai vào Khoa Vương là để rèn luyện kỳ vọng thành tài, dù sao Khoa Vương đặt trên đất Hải Châu, phải dựa vào địa đầu xà Triệu Cẩm Vinh, Tạ Kiếm Nam tất nhiên phải giúp chiếu cố tốt cho con ông ta.

Triệu Ti Minh nếu chẳng phải năm ngoái bị đuổi học nhốt vào trường cải tạo thanh thiếu niên một thời gian, giờ không chừng vẫn đang ở trường gây họa người khác, bị chỉnh như thế, trở nên ngoan ngoãn hơn một chút.

Tạ Kiếm Nam vừa định gọi điện thì Triệu Ti Minh ở ngoài đẩy cửa đi vào.

- Cậu đi đâu đấy?

- À, đi mua báo, gần đây không có nên phải đi xa một chút.

Triệu Ti Minh đưa một chồng báo ra:

- Tạm thời chỉ có hai tờ báo có bài đăng thôi.

Nghĩ tới mua báo là tiến bộ so với trước kia rồi, Tạ Kiếm Nam cười nói:

- Tôi cũng đang muốn xem báo tối viết cuộc phỏng vấn trưa ra sao đây.

Xem xong Tạ Kiếm Nam hồi hận ngay, không nên xem cái này trước lễ họp báo mới đúng, báo Tề Lỗ còn đỡ một chút, Nhật báo Bắc Kinh không nể nang gì, viết bài cực lâm ly bi đát, nửa bài viết nói về chuyện đám Lưu Minh Huy nhảy sang Khoa Vương, liên hệ Ái Đạt bỏ tranh Tiêu Vương liên hệ với sự trỗi dậy bất ngờ của Khoa Vương, nói Khoa Vương có hiềm nghi trộm cơ mật thương nghiệp của đối thủ.

Nhật báo Bắc Kinh thuộc phòng tuyên truyền thành ủy Bắc Kinh, đám Tạ Kiếm Nam, Lưu Minh Huy chỉ tính đến nguồn lực quảng cáo của ĐTH TW, nhưng quên mất truyền thông địa phương có mưu cầu lợi ích riêng, không nhìn thấy những mâu thuẫn tồn tại giữa ĐTH TW và truyền thông địa phương.

Ái Đạt năm 96 đăng ký quảng cáo ở Nhật báo Bắc Kinh tới mấy chục vạn, khi Ái Đạt và Khoa Vương tranh chấp, họ tất nhiên có lập trường của mình.

Tạ Kiếm Nam nhớ lại lúc Khoa Vương đoạt Tiêu Vương các đại biểu doanh nghiệp đứng dậy vỗ tay, chỉ có Trương Khác bình tĩnh như không ngồi cười, không ngờ chuyện xấu tới thật nhanh.

- Còn may.

Tạ Kiếm Nam cố làm ra vẻ thoải mái rất phong độ nói:

- Nhà phân phối không vì cái gọi là đạo đức nghề nghiệp mơ hồ mà do dự, loại chuyện này không cần đi giải thích, càng dây dưa càng lọt vào bẫy của y.

- Cuộc họp báo liệu có phóng viên làm khó không?

Trần Tín Sinh lo lắng hỏi:

- Đó là cuộc họp báo của ĐTH TW, bọn họ không tự phá hỏng đâu.

Tạ Kiếm Nam không lo lắng chuyện này, hắn đang suy tính có nên thành lập phòng ban chuyên ứng phó với truyền thông không, đây là vũ khí sắc bén có thể tận dụng. Ở Ái Đạt nằm ngoài chuyên môn để Trương Vi phụ trách phương diện này, nên khi đó Ái Đạt không lo có kẻ cố ý làm khó.

Trương Khác biết cuộc họp báo tiếp theo không có phóng viên nào dám khiêu chiến quyền uy của ĐTH TW cố ý gây khó dễ cho Tạ Kiếm Nam, trả lại thẻ cho Giải Chí Khang.

Trần Tín Sinh sau khi biết được tình hình gọi điện mới Trương Khác ăn cơm, Hứa Tư, Đinh Hòe, Mã Hải Long đang ở công ty TI bàn việc, cho nên đi cùng hắn tới chỗ ăn cơm luôn.

Văn phòng khu Hoa Bắc có hai chiếc xe hơi, một để cho đám Tô Tân Đông, một buổi trưa Mã Hải Long chở Hứa Tư tới Cty TI, ba người Trương Khác bắt xe tới Tam Lý Truân.

Suốt cả ngày hôm nay trời nổi gió, vừa ra khỏi ĐTH nhiệt độ tụt giảm mạnh, Hải Châu lúc này nhiệt độ chừng 13 - 14 độ, còn Bắc Kinh băng đã đóng kín mặt sông rồi, người cứ run cầm cập, chui vào xe lại thấy nóng.

Mùa đông ở Bắc Kinh là thế đấy, người phương nam tới Bắc Kinh làm việc nếu không quen cách ăn mặc bên ngoài mặc áo khoác dày, bên trong mặc áo sơ mi mỏng, thì sẽ thấy ngoài phòng lạnh, trong phòng nóng.

Tới quán ăn Nhật hôm nọ, nhóm Trần Tín Sinh, Hứa Tư đều đã ở đó rồi, Trương Khác từ xe ra lạnh muốn đóng băng luôn, trong phòng tuy có lò sưởi, ngồi một lúc chưa hồi phục lại.

- Tôi rất kỳ vọng năm tới Ái Đạt duy trì được huy hoàng của năm qua.

Trần Tín Sinh mời mọi người vào chỗ:

- Chiêu này của Ái Đạt rất đẹp.

- Tôi cho rằng anh còn tiếp tục đợi chứ.

Trương Khác xoa xoa tay, ngồi xuống bên Hứa Tư, hỏi:

- Chiêu nào của chúng tôi đẹp?

- Xử lý sự kiện chuyển công ty, cả sáng không giờ biển, hình thành sự đối lập sắc nét, khơi lên tò mò của giới truyền thông. Khi đó tôi đang gọi điện cho Trương Á Bình, thiếu chút nữa không nhận được muốn chạy tới xem mọi người làm gì.

Trần Tín Sinh cười vui vẻ:

- Tôi bảo nhân viên mua báo, có 27 tờ báo tối khuynh hướng đồng tình với Ái Đạt, tôi nghĩ các tờ báo khác đa phần sẽ có lập trường này.

- Giành được sự đồng tình của đa số phải nói là một kỹ năng sống.

Trương Khác nói rất thực:

Trần Tín Sinh tán đồng:

- Năm nay truyền thông nhớ tới Khoa Vương cũng không quên Ái Đạt, có điều hiện Ái Đạt không cần thêm chút danh tiếng nữa rồi.

- Tăng thêm một chút là tốt.

Trương Khác cầm lấy thực đơn:

- Nói ra thì so với cách oanh tạc mù mịt trời đất, tôi thích cách mưa dầm thấm lâu hơn.
- Nhưng có vẻ Khác thiếu gia còn cố ý lộ một sơ hở, Giang tiểu thư không đi cùng.

Giang Đại Nhi là đại sứ hình tượng của Ái Đạt, nếu Ái Đạt muốn cạnh tranh Tiêu Vương, làm gì có chuyện không mang cô đi tuyên truyền, Trương Khác lắc đầu:

- Đại Nhi có chuyện riêng của cô ấy, không nên vì chuyện vô vị này làm phiền. Cũng không thể nói là sơ hở, con người có góc chết tư duy, tôi có lộ ra hàng trăm sơ hở hẳn cũng không nhìn thấy.
- Đúng thế, quá mức mê tín vào thủ đoạn thị trường, 350 triệu này không đáng.

Trần Tín Sinh kết luận.

- Hiện giờ ra phố Bắc Kinh, tùy tiện hỏi 100 người thì có tới 80 biết tới tên Ái Đạt rồi, Ái Đạt đúng là không cần tốn thêm tiền nâng lên 100 nữa, giữ mức độ như thế này là cần thiết. Nếu giá Tiêu Vương thấp hơn, Ái Đạt sẽ cạnh tranh, còn đúng như anh Trần nói, 350 triệu là không đáng.

Trương Khác chỉ vài món ăn hỏi ý Hứa Tư, Tạ Văn Tình:

- Hiện tại Ái Đạt cần là bồi dưỡng lòng trung thành của người tiêu dùng, mục tiêu của Ái Đạt không phải chỉ nghĩ mỗi đầu đĩa.

Trần Tín Sinh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Người Trung Quốc không phải chú trọng “tri hành hợp nhất” sao, tôi tiếp xúc với không ít người, nhưng không gặp mấy người thực hiện được ..

*** Hiểu biết và thực hành phải đi đôi với nhau: Tư tưởng trọng tâm trong Tâm Học của Vương Dương Minh, đọc Quan Cư Nhất Phẩm nếu muốn hiểu thấu đáo.

- Ai cũng biết cũng nói nhưng làm được không dễ.
- Có vài chuyện tôi không nên hỏi, nhưng không kìm được nữa, bước tiếp theo Khoa Vương chắc chắn sẽ chiếm đoạt mạng lưới tiêu thụ của Ái Đạt, Ái Đạt sẽ phản ứng ra sao? Chiến tranh giá cả à?

Trần Tín Sinh biết Ái Đạt có ưu thế về giá, chiến tranh giá cả chắc chắn là quần bài chủ lực của Trương Khác, hiện chỉ có Tân Khoa miễn cưỡng chống lại được, Khoa Vương cùng với doanh nghiệp hạng hai hạng ba khác sẽ đại bại.

- Lợi dụng ưu thế giá thành phát động cuộc chiến giá cả đánh gục toàn bộ đối thủ cạnh tranh sao?

Trương Khác lắc đầu:

- Ái Đạt không muốn làm đồ tể, vả lại chiến tranh giá cả không có mấy dư vị, dù có chiếm được 98% thị trường, thì chưa kịp hưởng thụ lợi nhuận lũng đoạn VCD đã bị đào thải rồi. Lúc này tốt nhất là ngậm miệng kiếm tiền, bọn họ muốn đánh thì Ái Đạt sẽ theo thôi.

Trương Khác vĩnh viễn không coi Khoa Vương là đối thủ cạnh tranh chân chính, không cần phải dùng thủ đoạn kịch liệt như thế.

- Vậy Ái Đạt có chuẩn bị khá sao?

Trần Tín Sinh càng hiếu kỳ hơn.

- Anh thực sự một chút kiên nhẫn cũng không có à?
- Ha ha ha ...

Trần Tín Sinh cười ngượng, Trương Khác muốn hợp tác với TI sản xuất mắt đọc, không có chút gì đó cụ thể, hẳn không tiện làm công tác với tổng bộ.

- Nửa tháng nữa Ái Đạt sẽ tổ chức đại hội nhà phân phối, khi ấy mong anh, Trương Á Bình, ông Ngải Mặc và cả phía Sony cũng tới.

- Còn tận nửa tháng nữa.

Trần Tín Sinh khổ não vô đầu, Ái Đạt tổ chức đại hội nhà phân phối đưa ra chiêu sát thụ, ngăn chặn mang lưới tiêu thụ thất thoát là chuyện quá bình thường:

- Tôi sẽ tổn rất nhiều tế bào não vì suy nghĩ đây.

- Nếu anh không đợi được thì hay là tôi mời anh mai tới Hải Châu một chuyến?

Trương Khác cười híp mắt nói:

- Sẽ có thứ tôi kỳ vọng thấy chứ?

- Ai mà biết kỳ vọng của anh cao tới mức nào?

Trương Khác càng tỏ ra thần bí:

- Có điều người của Khoa Vương sẽ tới bái phỏng anh đấy, anh không ra mặt sao?

- Có giám đốc phòng linh kiện phụ trách rồi, tôi lười một chuyến vậy, vả lại tới Hải Châu cũng có thể thuận tiện xem qua Khoa Vương thế nào, xem liệu có giống Ái Đạt lần đầu tôi thấy không?

- Nói thật tình, Khoa Vương hiện nay hơn Ái Đạt ngày đó nhiều.

~oOo

Mặc dù có tiếng nói không hài hòa, nhưng bắt đầu từ tối hôm đó, điện tử Khoa Vương chần chẫn là tiêu điểm truyền thông toàn quốc chú ý nhất.

Không biết văn phòng Hải Châu trú tại Bắc Kinh có dốc toàn quân ra hỗ trợ thanh thế cho đám Tạ Kiếm Nam hay không.

Năm ngoài vào thời gian này chủ nhiệm văn phòng La Kinh tắt bật chạy qua chạy lại làm người ta rất cảm động.

Theo Trương Khác biết, đại biểu của Phillips, C-Cube, Sony đều đã đi bái phỏng Tạ Kiếm Nam, Trần Tín Sinh mặc dù không ra mặt, vẫn phái giám đốc phòng linh kiện đi.

Tư giao là tư giao, làm ăn là làm ăn, mặc dù Trần Tín Sinh không đánh giá cao tương lai của Khoa Vương, nhưng không thể phủ nhận năm tới Khoa Vương sẽ là một trong số doanh nghiệp điện tử nóng nhất, ở hai linh kiện mấu chốt, Khoa Vương đáng được hưởng giá ưu đãi giống Tân Khoa và Bộ Bộ Cao.

Trương Khác để Tô Tân Đông, Triệu Hải Chu ở lại Bắc Kinh hai ngày xem tình hình, Mã Hải Long phối hợp với bọn họ, y và những người khác 9 giờ sáng hôm sau bay về Hải Châu, mời cả Trần Tín Sinh đi theo.

Trần Tín Sinh lần trước tới Hải Châu là trước Tết năm 96, khi ấy khu công nghiệp điện tử trấn Ích Long mới có quy mô sơ bộ, hiện quy mô đã đạt trên 4000 mẫu, trừ mất đọc và chip giải mã, nơi này quy tụ toàn bộ nhà máy sản xuất linh kiện phục vụ sản xuất đầu đĩa.

Xưởng lắp ráp của Khoa Vương cũng chuyển vào đây, Trương Khác tất nhiên không ngăn cản, Hải Châu còn vài doanh nghiệp lắp ráp đầu đĩa khác, nhưng chủ yếu làm hàng giả nên không có mặt ở nơi này, ngoài ra còn có nhà máy sản xuất đĩa của đám Thiệu Chí Cương.

- Gần như hình thành chuỗi công nghiệp đầu đĩa hoàn chỉnh rồi.

Trần Tín Sinh cảm khái nói.

Kiến trúc cao nhất trong khu công nghiệp là văn phòng của Ái Đạt, cao sáu tầng, đứng trên tầng cao nhất có thể nhìn bao quát toàn bộ khu.

Đứng trên ban công tầng cao nhất, Trần Tín Sinh nhìn thấy phía nam nhà máy Ái Đạt vốn có hơn 1000 mẫu đất vốn được Ái Đạt giữ lại phát triển, hiện đã xây văn phòng, nhà xưởng gần xong, liền hỏi Trương Khác:

- Ái Đạt chuẩn bị làm gì ở đó?

- Sau khi xây xong, nhà máy linh kiện sẽ chuyển vào đó.

Trần Tín Sinh cười hỏi:

- Có phải cũng định đưa cả nhà máy sản xuất mắt đọc vào đó không?

- Ha ha, Ái Đạt còn một số kế hoạch khác, hạng mục mắt đọc đàm phán không thành, chúng tôi sẽ cân nhắc hạng mục thiết bị học tập cầm tay.

Kỳ thực Ái Đạt đã lên kế hoạch này sẵn rồi dù hạng mục mắt đọc có thành không vẫn làm, Trương Khác nói:

- Chỉ cần TI quyết tâm hợp tác với chúng tôi, những nhà xưởng này sẽ dùng được ngay.

- Nhưng liệu Ái Đạt có điều kiện theo kịp công nghệ đèn laze không?

Đôi khi có một số kỹ thuật về lý luận không khó nắm bắt, nhưng điều kiện công nghệ của nhà máy trong nước quá tệ, sản phẩm sản xuất ra chất lượng không ổn định, căn bản không thể cạnh tranh với nước ngoài.

Trương Khác thành thực nói:

- Ở phương diện này nhà máy đang cải thiện, đương nhiên vẫn thua kém, cần TI phái người chỉ đạo.

- Ha ha, xem ra Khác thiếu gia rất tự tin có thể làm tôi động lòng.

Thấy Trương Khác có lòng tin xây nhà máy liên doanh như thế, lòng hiếu kỳ của Trần Tín Sinh đã lên tới cực điểm, nhưng Trương Khác rất kiên nhẫn đưa hắn đi tham quan khu công nghiệp, Trần Tín Sinh không nhin nổi oán trách:

- Tò mò dày vò người ta lắm đấy, cậu biết không hả?

- Phải để thời gian cho Đình Hòe chuẩn bị chứ, thôi được giờ chúng ta tới công ty khoa kỹ.

439. Chương 439: Chiêu Cố Đại Cục

Khi xuống lầu Trương Khác giải thích chuyện tách trung tâm nghiên cứu ra khỏi Ái Đạt.

Trần Tín Sinh hơi lấy làm lạ:

- Vậy là Ái Đạt không còn trung tâm nghiên cứu nữa sao?

- Cũng có, từ kết cấu hoàn chỉnh của công ty vẫn phải giữ trung tâm nghiên cứu, chỉ có điều kết hợp cùng với viện nghiên cứu điện tử Cẩm Hồ .

- Sao Cẩm Hồ lại vươn ra lĩnh vực ngoài rồi?

Trần Tín Sinh thắc mắc thực sự:

- Ái Đạt năm nay kiếm tiền tiêu vào đâu?

Trương Khác nói qua loa:

- Viện nghiên cứu điện tử Cẩm Hồ chỉ để thuận tiện nghiên cứu lĩnh vực rộng hơn thôi. Nếu không ở dưới danh nghĩa Cẩm Hồ làm những hạng mục đó, người trong nghề cười chúng tôi không chuyên tâm nghiệp vụ.

- Ha ha, tôi rất muốn xem Ái Đạt không chuyên tâm với nghiệp vụ thế nào, vừa rồi cậu nói tới hạng mục thiết bị cầm tay, kỹ thuật hẳn đã hoàn thiện rồi.

- Hai năm qua có tích lũy được chút nghiên cứu khổng chế hệ thống ở đầu đĩa, nên giờ muốn thử ở thứ khác xem sao.

Trần Tín Sinh nghe Trương Khác phủ nhận Ái Đạt dùng quân bài ưu thế chi phí sản phẩm phát động chiến tranh giá cả là đoán được Ái Đạt có quân bài khác tránh Khoa Vương cướp canh trong bát của họ, đó là đi trước về kỹ thuật.

Không chế chi phí và dẫn đầu kỹ thuật mới được gọi là sức cạnh tranh chân chính của một doanh nghiệp sản xuất, chứ không phải mê muội chỉ biết dùng thủ đoạn thị trường.

Người trong nghề mặc dù không đánh giá quá cao kỹ thuật của Ái Đạt, ít nhất không cho rằng Ái Đạt có thực lực kỹ thuật hơn Tân Khoa và nhà máy điện tử của Đài Loan, có điều do TI luôn có quan hệ kỹ thuật mật thiết với Ái Đạt, Trần Tính sinh có kỳ vọng rất cao vào Ái Đạt.

Lúc này là giờ tan ca, đường từ khu công nghiệp vào nội thành bị tắc, xe của Trương Khác cũng bị kẹt trong dòng xe, đang nhích lên từng chút một như ốc sên.

Di động vang lên, là điện thoại của Tổng Bồi Minh.

Trương Khác vừa ấn nút nghe, giọng của Tổng Bồi Minh đã gấp gáp truyền tới:

- Cậu về Hải Châu rồi hả, đang trên xe phải không?

Trương Khác nhìn quanh, y không thông báo cho ai mình về Hải Châu, chắc Tổng Bồi Minh nhìn thấy xe của mình:

- Vâng, 9 giờ cháu xuống máy bay, 1 giờ chiều mới tới thành phố, chú Tổng đang ở xe nào thế.

- Cậu không cần lắc qua lắc lại như thế nữa, tôi ở ngay xe Buick đen phía sau cậu ấy, thị trưởng Đường cũng ở đây, chúng tôi vừa mới từ khu khai phát về. Không nghe thấy nói cậu sẽ về hôm nay, tôi vừa thấy Tô Tân Đông trên TV, còn đang ở Bắc Kinh cơ mà.

- Cháu cùng giám đốc Trần của TI về, lặng lẽ một chút, đám người của Khoa Vương còn tưởng cháu đang ở Bắc Kinh giờ trò xấu, để bọn chúng thấp thỏm một chút cũng tốt. Hiện cháu đang tới viện nghiên cứu, tối chú và bác Đường có an bài khác không?

- Viện nào? Của Cẩm Hồ hay Thái Khắc?

Tổng Bồi Minh tất nhiên nắm rõ tình huống của Cẩm Hồ như lòng bàn tay.

- Là cái ở đường Sơn Thành.

- Được xe chúng tôi theo ngay sát đằng sau cậu.

Xe dừng lại trước viện nghiên cứu, đợi chiếc xe Buick đen theo kịp, Trương Khác chạy ra mở cửa xe cho Đường Học Khiêm và Tổng Bồi Minh, bọn họ đang trao đổi chuyện đường nối khu khai phát và thành phố phải tu bổ một phen.

Đường nối khu khai phát với Tượng Sơn, trấn Ích Long và thành phố còn là đường cấp huyện, chưa nói tới nhỏ hẹp, lại còn chung đường với cả xe đạp và xe máy.

- Sáu làn đường ạ?

Trương Khác loáng thoáng nghe được nội dung họ trò chuyện:

- Cháu thấy ít nhất phải tám làn, với xu thế phát triển hiện nay của Hải Châu, tám làn xe tối đa cũng chỉ chống đỡ được bốn năm năm.

- Cháu nói thì dễ lắm, làm đường sáu làn đã có người chửi bác hoang phí rồi, nếu làm đường 8 làn, người ta chẳng hoài nghi bác điên sao?

Đường Học Khiêm xuống xe, cười mắng Trương Khác, thấy Trần Tín Sinh, nhiệt tình bắt tay:

- Ông Trần, hoan nghênh tới Hải Châu làm khách.

- Đúng là bụi chùa nhà không thiêng, hòa thượng ngoài thì đắt khách ...

Trương Khác lầu bàu:

Đường Học Khiêm phì cười:

- Vậy cháu muốn sao, bác xuống mở xe cho cháu nhé?

- Thế thì cháu tổn thọ mất, đang có thời gian tốt đẹp chờ đợi cháu mà ...

Trương Khác cười khì khì, bảo Phó Tuấn đi đón Đường Thanh và Cố Kiến Bình.

Tổng Bồi Minh thấy Trương Khác đứng ở cửa chưa có ý vào, hỏi:

- Còn đợi ai nữa?

- Nhà khoa học đứng đầu viện nghiên cứu Ạ.

Trương Khác đáp:

Đó là Đinh Lỗi, vốn là kỹ sư hàng đầu của công ty TI Trung Quốc, do Trần Tín Sinh tiến cử tới chủ trì nghiên cứu phát triển kỹ thuật đọc ghi DVD của viện nghiên cứu Thái Khắc.

Đợi lát nữa ăn cơm tối trừ Trần Tín Sinh, Đinh Lỗi ra thì không có người ngoài nào khác, về Hải Châu, Trương Khác cho Hứa Tư nghỉ phép vài ngày, trước đại hội nhà phân phối, y còn bỏ thời gian ra tới Hong Kong một chuyến, chuyện trao đổi với Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Đức bị Lưu Minh Huy làm cản ngang.

Trước đó ở phòng triển lãm bày mấy chiếc đầu đĩa đã đưa ra thị trường, hiện đều đã bị bỏ đi, bày mười mấy chiếc máy mẫu, trông không đẹp cho lắm.

- Nhiều thế?

Trần Tín Sinh nghi hoặc:

- Mười tám cái đều là máy mẫu cả sao?

- Thực ra chỉ có một cái thôi.

Đinh Hòa phụ trách giải thích:

- Cái đầu tiên là đầu đĩa mới nhất của thị trường, máy mẫu thực sự chỉ có cái cuối cùng, có 16 cải tiến tương đối lớn, ý của Khác thiếu gia là đem từng cải tiến một biểu diễn mới có sức thuyết phục.

- Khác thiếu gia, mọi người đều gọi cháu như vậy à?

Đường Học Khiêm lần đầu nghe thấy cách xưng hô này cảm giác rất mới mẻ.

Trương Khác gãi đầu cười ngượng, nó thực đây chẳng phải cách xưng hô hay ho gì, nhưng y thích.

- Ô, Ái Đạt định biến đại hội nhà phân phối thành lễ giới thiệu sản phẩm mới sao?

Trần Tín Sinh hơi hiểu một chút.

Trương Khác cho Trần Tín Sinh xem tất nhiên là đầu đĩa siêu cấp VCD, tổng cộng có 16 kỹ thuật độc quyền trọng yếu, biểu diễn từng kỹ thuật một tất nhiên có hiềm nghi khoe khoang phô trương, nhưng thích hợp tạo không khí lễ giới thiệu sản phẩm.

Trương Khác mỉm cười:

- Không phải đang cần thương lượng với anh sao?

- Sao cần phải thương lượng với tôi?

- Anh cứ xem là hiểu.

Trương Khác cố làm vẻ cao thâm.

Khoa Vương cũng là xí nghiệp Hải Châu, Trần Tín Sinh không biết hai vị quan viên chủ yếu của Hải Châu bên cạnh có thái độ ra sao với chuyện cạnh tranh của hai công ty, cho nên đối đáp rất thận trọng.

Đường Học Khiêm, Tổng Bồi Minh không hiểu kỹ thuật, nghe Đinh Hòa nói có 16 cải tiến, liền đợi biểu diễn từng cái một.

Đinh Hòa đích thân thao tác máy.

Ở trên hình ảnh gốc lần lượt được chồng lên hình ảnh hoặc văn tự khác, có thể thể hiện rất nhiều loại phụ đề hoặc trong hoặc mờ với các ngôn ngữ khác nhau,.

Rất nhiều cách phát hình, tua chậm, nhanh, xem từng cảnh, độ nét cao, năng lực biểu hiện âm hưởng rất tốt, chuyển đổi nhanh giữa các định dạng PAL và NTSC còn có cả công năng hòa âm, karaoke ...

Hai người Đường, Tống chỉ là người ngoài nghề xem náo nhiệt, Trần Tín Sinh mỗi lần thấy hình ảnh đầu đĩa mới thể hiện ra mắt lại sáng lên một phần, Đinh Lỗi hận không thể tháo tung cái máy mẫu mẫu cuối cùng ra:

- Mười sáu thứ cải tiến đều tập hợp ở chiếc máy mẫu cuối cùng sao?
- Lão Đinh nói với tôi như thế, ai mà biết anh ta có lừa tôi không? Hai vị là chuyên gia giúp chúng tôi với. Trương Khác nhún vai.

Đinh Hòe lập tức biểu diễn chiếc máy cuối cùng.

Trần Tín Sinh và Đinh Lỗi tất nhiên có thể nhìn thấy càng nhiều chi tiết kỹ thuật hơn, không có hiện tượng vằn xước, độ nét tăng cao rất nhiều, Đinh Lỗi chú ý tới một chi tiết, hỏi Đinh Hòe:

- Đang chiếu với đĩa dung lượng lưu trữ tiêu chuẩn sao?
- Đúng thế!

Đinh Hòe tự hào đáp.

Trần Tín Sinh cũng chú ý tới thời gian hiển thị ở góc màn hình, hơn nhiều so với dung lượng lưu trữ của VDC tiêu chuẩn, liền vội nói với Đinh Hòe:

- Có thể chiếu luôn cả cái thứ nhất không?

Đinh Hòe liền làm theo, Trần Tín Sinh có thể nhận ra độ nét tăng cường rất cao, xoa cằm nhìn Đinh Lỗi, không dám khẳng định.

Đinh Lỗi hỏi:

- Chỉ tối ưu hệ thống khó làm được điều này phải không?

Giọng nói không hoài nghi mấy.

Trần Tín Sinh không hỏi về kỹ thuật, đó là cơ mật của Ái Đạt, quan tâm tới vấn đề khác:

- Chiếc máy mẫu này mọi người đầu tư bao nhiêu?
- 40 triệu phải không nhỉ?

Trương Khác không chắc lắm, hỏi Đinh Hòe.

- Gần chừng đó.
- Chắc chắc.

Trần Tín Sinh tắc lưỡi:

- Đảm bảo được độ ổn định không?
- Độ ổn định không thể làm hoàn mỹ được, nhưng đưa ra thị trường không thành vấn đề.

Đinh Hòe đáp, nửa năm qua hẳn chỉ chuyên môn nâng cao tính ổn định của siêu cấp VCD, có độ ổn định đáng tin cậy, đây chỉ là câu trả lời mang tính khiêm tốn thôi.

- Có thể mở ra cho tôi xem không?

Trần Tín Sinh đưa ra thỉnh cầu xa xỉ, có Đinh Lỗi ở đây, rất nhiều vấn đề kỹ thuật chỉ cần nhìn qua một cái là nắm được phần nào.

Nhưng mục đích của Trương Khác là làm Trần Tín Sinh ngửa ngáy, liền bảo Đinh Hòe mở ra.

Trần Tín Sinh đủ trình độ nhìn kết cấu máy biết ngay Ái Đạt đã phải bỏ công sức rất nhiều vào mẩu này, đại biểu cho chất lượng và độ ổn định đáng tin cậy, song hẳn cũng có cảm khái của mình, vỗ trán chỉ Trương Khác nói:

- Tên tiểu tử cậu luôn mồm nói Ái Đạt thiếu nhân viên kỹ thuật nghiêm trọng, bên Thái Khắc, TI phái 5 kỹ sư Ái Đạt chỉ phái một, sao lúc làm cái thứ này không kêu thiếu nhân viên kỹ thuật?

Trương Khác mặt dày nói:

- Thì chính vì làm cái này nên mới thiếu nhân viên kỹ thuật đấy.

Trần Tín Sinh chịu thua:

- Cho tôi xem danh sách độc quyền được không?

- Nếu anh vội về hôm nay thì tôi bảo lão Đinh đi lấy cho anh xem.

Trương Khác nói thế Trần Tín Sinh không vội nữa.

Đường Học Khiêm và Tống Bồi Minh không rõ mấy, nhưng từ phản ứng của Trần Tín Sinh, Đinh Lỗi nhìn ra được phần nào.

Đường Học Khiêm quan tâm hỏi:

- Trình độ máy mẫu cao lắm à?

- Cao thế nào phải cần giám đốc Trần đánh giá ạ.

Trương Khác vờ khiêm tốn:

- Có điều Ái Đạt chưa bao giờ coi Khoa Vương là đối thủ cạnh tranh.

- Nếu muộn một năm thôi thì giá trị của nó không thể thể hiện được.

Trần Tín Sinh nói một câu đơn giản.

Trần Tín Sinh nhìn vấn đề thấu triệt như thế, làm Trương Khác hoài nghi có phải hẳn đã đem tinh lực chủ yếu đặt lên mặt này.

Dự đoán giữa năm sau cực đầu công nghiệp điện tử thế giới sẽ đưa ra đầu đĩa DVD hoàn thiện, không gian sinh tồn của siêu cấp VCD sẽ rất hạn hẹp, nên thời gian chênh lệch một năm này là cực quan trọng.

Lúc này Đường Thanh ở ngoài cửa thò đầu vào, thấy có người ngoài, liền làm ra vẻ cô gái ngoan, lễ phép chào hỏi từng người một, rồi nói với cha cô:

- Ba, con và mẹ đợi ở phòng tiếp đãi rồi.

- Bên này cũng đã xong, chúng ta ăn cơm thôi.

Trương Khác xoa tay nói:

Trương Khác đã sao nhà bếp chuẩn bị một bàn cơm, Trần Tín Sinh sau khi ăn trưa ở nhà ăn công ty kiến nghị buổi tối ăn cơm ở đây luôn, hẳn tới Hải Châu không phải là để hưởng thụ, tranh thủ thời gian xem Ái Đạt còn ém bao nhiêu hàng.

Khi đi tới nhà ăn, Đường Học Khiêm kéo Trương Khác tụt lại đằng sau, hỏi:

- Ái Đạt không phải lo sự cạnh tranh tới từ Khoa vương phải không?

- Hiện giờ là thế ạ.

Trương Khác gật đầu:

- Bất kể là về chi phí hay về kỹ thuật Khoa Vương đều kém quá xa, cái gọi là cạnh tranh chỉ là theo đuổi một phía từ Khoa Vương mà thôi.

- Thế thì tốt.

Đường Học Khiêm thở phào nhẹ nhõm:

- Hôm qua thành phố còn chuyên môn mở cuộc họp về Ái Đạt và Khoa Vương.

- Ồ...

Trương Khác cười, xem ra hôm qua để lại áp lực đủ mạnh cho Tạ Kiếm Nam rồi, làm hẳn phải vội vàng rời thành phố ra:

- Chu Phú Minh có phải là lo cháu hạ sát thủ với Khoa Vương?

- Có một điều không thể phủ nhận, Khoa vương đoạt được Tiêu Vương có tác dụng xúc tiến kinh tế Hải Châu, vì thế thành phố thống nhất ý kiến rồi, có điều cháu cứ kệ ông ta, bác nói lập trường của mình nhé, trước tiên không thể vì tranh chấp mà tàn sát lẫn nhau, như vậy không có lợi gì cho Ái Đạt, phá hỏng kiệt thiết kinh tế Hải Châu, ảnh hưởng cũng không tốt. Nếu như Ái Đạt không để Khoa Vương vào mắt là tốt rồi, bác không lo lắm nữa, bác nghĩ Ái Đạt khi cạnh tranh với Khoa Vương có nên suy tính để bọn họ cũng cống hiến cho Hải Châu?

- Bác lo cháu sẽ đánh chết Khoa Vương sao?

- Bác thì luôn ủng hộ cháu, có điều cũng suy nghĩ rất lâu, muốn công bằng là chuyện không dễ, bác lo nói thế này sẽ khiến cháu bị trời chân trời tay.

- Ba cháu cũng bảo cháu chú ý tới toàn cục.

Trương Khác cười gian:

- Suy nghĩ chân thực của cháu là nếu đánh chết Khoa Vương ngay ngược lại sẽ khiến Tạ gia chuyên tâm vào các sản nghiệp khác, tốt nhất là cho chúng chết đỡ sống dở, để bọn chúng cống hiến một chút cho kinh tế Hải Châu.

Đường Học Khiêm thấy Trương Khác lúc này có chút trẻ con, nhắc y:

- Đừng có chơi quá lửa đấy.

oOo

~~Cả nhà Đường Học Khiêm, cùng Tống Bồi Minh ăn tối xong rời đi, Trương Tín Sinh đương nhiên không thể nghỉ ngơi lúc này được, kéo Trương Khác tới phòng trưng bày xem mẫu mã, không khỏi cảm khái:

- Khó tưởng tượng được Ái Đạt một mình làm ra sản phẩm này, 16 cải tiến này có thể định ra tiêu chuẩn VCD 3.0 rồi, cách thức lưu trữ mã hóa nén M P E G - 2, là thành tựu có thể đào thải VCD, Ái Đạt có cái tên thỏa đáng hơn chưa?

- Siêu cấp VCD, tạm thời gọi như thế.

Trương Khác đáp:

- Vài năm nữa thời đại DVD sẽ tới, Siêu cấp VCD không đủ thời gian đào thải VCD, tôi thấy hai bên sẽ cùng tồn tại.

Trần Tín Sinh ấn dừng hình, thấy độ nét của hình ảnh không giảm đi chút nào, lại than:

- Tôi có tập trung nhân thủ bên TI làm cũng chưa chắc 100% có thể làm tốt thế này.

Ti về kỹ thuật có ưu thế tuyệt đối, Ái Đạt còn kém xa lắc xa lơ, Trần Tín Sinh nói thế chỉ thể hiện xúc động hôm nay thôi.

Trương Khác khiêm tốn nói:

- Tôi tin TI chuyên chú vào phương diện này nhất định còn làm tốt làm nhanh hơn chúng tôi, chẳng qua TI không có khả năng tập trung vào phương diện này nên chúng tôi mới có cơ hội lớn.

- Hiện tôi đã hoàn toàn tán đồng câu nói kia của cậu, Ái Đạt hoàn toàn không coi Khoa Vương là đối thủ cạnh tranh, bọn họ thích chơi cứ để họ tự chơi.

Trương Khác quay lại vấn đề chính:

- Vậy vấn đề nhà máy sản xuất mất đĩa nằm chắc được vài phần rồi.
- Với quan điểm cá nhân tôi, TI không nên bỏ qua đối tác như Ái Đạt, đặc biệt khi hai bên không cạnh tranh trực tiếp ở cùng lĩnh vực. Có điều để thuyết phục tổng bộ, nên chẳng bảo kỹ sư Đình viết tài liệu trình bày kỹ thuật tỉ mỉ tôi đưa về tổng bộ.
- Chúng tôi sẽ cung cấp một số tư liệu.

Trương Khác tới văn phòng của Đình Hòa, lấy danh sách kỹ thuật độc quyền ra.

Trương Khác hiểu chỉ bằng vào kỹ thuật độc quyền này khó đảm bảo tổng bộ TI đồng ý, các nước Âu Mỹ có tư duy phong tỏa kỹ thuật với phía đông, không dễ để trong nước tự sản xuất đèn laze.

Nếu như Ái Đạt có thể bổ thêm công sức nghiên cứu kỹ thuật độc ghi DVD, không chỉ chia một chén canh trong thời đại DVD mà tới thời đại đầu đĩa HD sau này cũng không sợ thua thiệt bởi độc quyền, muốn đạt được mục đích đó, Ái Đạt phải tung ra mỗi nhử lớn hơn nữa.

Trần Tín Sinh và Đình Lỗi xem danh sách kỹ thuật độc quyền một cách tỉ mỉ, cuối cùng nói:

- Tôi nghĩ một số kỹ thuật có thể dùng ở giải mã và không chế hệ thống DVD, sau này dù Ái Đạt chuyên làm chip không chế hệ thống DVD cũng sẽ có thành tích không tệ.

Những kỹ thuật này Trương Khác và Đình Hòa đã thảo luận với nhau, dù bản thân y thiếu trí thức chuyên nghiệp nhưng ít nhất cũng nhận ra, với thực lực Ái Đạt hiện nay căn bản không đủ tư cách để kỹ thuật độc quyền của bọn họ được tiêu chuẩn DVD chấp nhận, với sức ảnh hưởng mạnh của các cự đầu nước ngoài bọn họ sẽ lấy kỹ thuật của bọn họ làm tiêu chuẩn toàn cầu.

Trương Khác nói:

- Tôi nghe nói Tân Khoa tìm được một công ty Đài Loan ở thung lũng silicon làm chip giải mã, giám đốc Trần cho rằng mất bao lâu bọn họ sẽ làm ra được?

Đây là điều rất quan trọng đặt biệt thời gian qua công ty Đài Loan kia có được một số tiến triển nghiên cứu chip giải mã, gần tương đương kỹ thuật chip giải mã đời đầu, làm TI và C-Cube sinh ra cảm giác nguy cơ.

440. Chương 440: Quá Âm Hiểm

- Xem ra tin tức của các vị ở phương diện này cũng rất nhạy bén.

Trần Tín Sinh cảm khái, hẳn biết nếu không chia sẻ lũng đoạn chip giải mã với Ái Đạt, thì Ái Đạt còn làm trước cả Tân Khoa:

- Bọn họ nghiên cứu từ đầu, nếu muốn chip đời hai có chất lượng ổn định cần ít nhất một năm.
- Tôi thấy chỉ một năm thôi, dù sao Tân Khoa hỗ trợ kỹ thuật rất mạnh.

Trương Khác thở dài:

- Thời gian tốt đẹp thật ngắn, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng tiếc.
- Đúng là quá ngắn.

Trần Tín Sinh cũng than.

- Anh nói C-cube có khả năng thuyết phục được không?

Trương Khác đột nhiên hỏi:

- Nếu bọn họ nhìn rõ hướng đi của thị trường thế nào cũng thuyết phục được. Khác thiếu gia sẽ hẹn ông Ngải Mặc tới Hải Châu trong thời gian gần chứ?

Đinh Hòe nghe mà chóng cả mặt, hai người nói vòng vèo đề tài làm người nghe không đầu mối gì, hẳn chưa bao giờ thấy Trương Khác nói chuyện với ai như vậy, cả hai lại tỏ ra thích cách nói chuyện phức tạp này, Trần Tín Sinh cũng lợi hại, chẳng trách có thể cáng đáng TI Trung Quốc.

Nói đơn giản là Ái Đạt sẽ đưa ra kỹ thuật tương quan cho cả Ti và C-Cube, TI và C-Cube lại đem kỹ thuật tương quan mỗi bên tập trung vào chip giải mã, hẳn có thể đưa ra chip giải mã đời ba, như vậy không biết công ty Đài Loan kia còn lòng tin nghiên cứu tiếp nữa không?

Siêu cấp VCD và DVD có chênh lệch kỹ thuật, nhưng chênh lệch không lớn, ngăn cản DVD xuất hiện là xa vời, nhưng càng nhanh chóng đưa ra siêu cấp VCD phổ biến nó trên thị trường sẽ có thể kéo dài thời gian DVD đào thải VCD, khả năng VCD và DVD sống chung cho tới kỹ thuật đời 3 thực sự xuất hiện cũng không phải là không có khả năng.

Cách thúc đẩy Siêu cấp VCD mau chóng đưa ra thị trường là TI, C-Cube và Ái Đạt hợp tác.

Ti và C-Cube lũng đoạn thị trường chip giải mã, bọn họ liên hợp đã ra một kỹ thuật đầu đĩa, dứt khoát nó sẽ thành tiêu chuẩn kỹ thuật không của cả ngành nghề.

Đương nhiên vì bảo mật Ái Đạt sẽ phải bỏ sử dụng một số kỹ thuật trong sản phẩm mới, Ái Đạt có thể đợi khi TI và C-Cube nghiên cứu xong chip giải mã đời ba mới đưa ra máy mới.

Đó là mối nhử của Trương Khác.

- Ông ấy năm ngoái bị bắt nạt thảm rồi, năm nay không thể bắt nạt ông ấy thêm nữa.

Trương Khác đùa:

Năm ngoái TI cướp mất nửa phân ngạch chip giải mã trong tay C-Cube, nói “bị bắt nạt thảm” không ngoa chút nào.

Trần Tín Sinh cười lớn:

- Mong rằng mỗi năm tới Ái Đạt thăm quan một lần đều gặp được niềm vui bất ngờ thế này.

- Nhất định.

Trương Khác cười xem đồng hồ:

- Thời gian không còn sớm, tôi không ảnh hưởng việc nghỉ ngơi của anh nữa, lúc này chẳng là buổi chiều bên Mỹ hả?

Trần Tín Sinh cười khỏ, nói là để mình nghỉ ngơi, lại nhắc đây là giờ làm việc bên Mỹ, Trần Tín Sinh về nhà khách thì đã là hai giờ sáng. Trương Khác xuống xe ở Tân Cẩm Viên, sáng mai định ngủ nướng, bảo Phó Tuấn không cần tới đúng giờ.

Đêm đầu đông se se lạnh, mặt trăng phát ra ánh sáng tím nhạt, Trương Khác còn nhớ có học bài nhìn mây để xem thời tiết, ngẩng đầu lên nhìn một lúc, không nhớ ra ánh trăng tím đại biểu rằng sẽ có thời tiết nào.

Mặc dù là rạng sáng nhưng Trương Khác không cảm thấy buồn ngủ chút nào, bật TV lên lại thấy phòng khách quá vắng vẻ trống trải, bật điều hòa mãi mà chưa ấm, liền chạy lên tầng hai lấy chăn nhưng cuốn lên người.

Năm 96, tiết mục đêm khuya rất ít, lại tẻ nhạt, có điều y mua rất nhiều báo, giống như năm ngoái, có nhiều tin liên quan tới Tiêu Vương.

- Sao còn chưa ngủ?

Tạ Văn Tình đẩy cửa đi vào, thấy Trương Khác cuốn chăn ngồi co ro đọc báo trên ghế sofa như ông già, bên cạnh TV bật nhưng tắt tiếng.

Tạ Văn Tình mặc đồ thể thao dùng tập luyện buổi sáng, rèm phòng khách đã kéo lên, Trương Khác lúc này mới chú ý thấy bên ngoài đã tờ mờ sáng, thốt lên:

- Hả, muộn thế rồi à?

- Cái gì mà muộn?

Tạ Văn Tình phì cười:

- Phải nói là sớm mới đúng, hôm qua nói chuyện khuya lắm hả?

Trương Khác mở chăn ra cho Tạ Văn Tình chui vào, rồi lấy chăn quấn kín lấy hai người, Chỉ Đồng tới ở với ông bà nội, mấy ngày qua Tạ Văn Tình rảnh rỗi nhiều, hai người có thêm thời gian dính lấy nhau.

Tạ Văn Tình cười giầy ra, khoanh chân lại, thấy trên bàn chất cả một đồng báo, lười biếng thò chân lật xem, toàn là tin liên quan tới Kha Vương, ngẩng đầu chỉ chạm tới cằm Trương Khác:

- Em nói không để ý tới Khoa Vương mà.

- À, hôm qua em đồng ý với ba Đường Thanh, để Khoa Vương có cơ hội cống hiến cho kinh tế Hải Châu, nhưng không thể để bọn chúng sống quá thoải mái được, em đang suy tính chuyện này.

- Bên phía Trần Tín Sinh có thu hoạch gì không?

- Anh ta còn phải trao đổi với tổng bộ, ngày mai Ngã Mắc sẽ tới Hải Châu, tin rằng sẽ tác động thúc đẩy quyết định của bọn họ.

Trương Khác ôm lấy eo Tạ Văn Tình, cảm thấy người ấm lên nhiều, đột nhiên nghĩ có thể tắt điều hòa đi được rồi, thế này tiết kiệm được không ít điện.

- Em định đưa Siêu cấp VCD ra trên đại hội nhà phân phối mà.

Tạ Văn Tình quen khi hai người ở bên nhau nói chuyện Trương Khác không để cho cái tay ngoan ngoãn, nên cũng mặc y.

- Đúng là có kỹ thuật cần bảo mật, em đang nghĩ nếu dọa cho bọn chúng chạy mất dép thì không vui chút nào.

Trương Khác đặt hân Tạ Văn Tình ngồi trong lòng:

- Có điều nếu không tung ra con bài này, phải đề phòng Khoa Vương cướp mạng lưới tiêu thụ của chúng ta, em phải động não ở chỗ khác.

Nếu Ái Đạt tung ra Siêu cấp VCD ở đại hội nhà tiêu thụ thì các nhà phân phối sẽ ôm chặt lấy chân Ái Đạt, đừng nói Khoa Vương, tất cả doanh nghiệp sản xuất dầu đĩa trước khi nắm được kỹ thuật tương quân, tuyệt không dám đụng chạm vào Ái Đạt, dù kẻ mê tín vào thị trường đến đâu cũng không dám kỳ vọng có thể vượt được Ái Đạt trong ngành nghề này.

Khi ấy đám người kia thấy công không được sẽ giữ thế thủ tuyệt đối, đặc biệt ở trong nước lợi dụng chính trị ảnh hưởng tới kinh tế là chiêu được ưa chuộng, nhất là thành phố đã thống nhất ý kiến cổ vũ Khoa Vương cống hiến cho phát triển kinh tế Hải Châu, Ái Đạt sẽ bị ép phục tùng đại cục.

Trong thế chế này, giữ thái độ phía dưới trước mặt thế lực chính trị là điều cần thiết, có điều không phải không thể lấy thái độ này ra đối lấy cái lợi khác, như nhân tuyển giảm đốc ngân hàng thương nghiệp, hay quyền hạn với khoản vay của hội đồng quản trị, có thể khiến Chu Phú Minh phải nhượng bộ.

Tạ Văn Tình đặt tay lên đùi Trương Khác, nhẹ nhàng xoa bóp cho y:

- Vậy thì em động não đi, có điều chị thấy hợp tác cùng TI, C-Cube khai thác chip giải mã đời ba, có thể hạn chế đối thủ cạnh tranh chân chính của Ái Đạt là Tân Khoa, chắc em cũng tính thế phải không?

- Tân Khoa một lòng khai phá cách cục lũng đoạn chip giải mã, nghiên cứu ra chip giải mã đời ba ít nhất khiến cho nỗ lực của Tân Khoa ở thời đại VCD không thành công.

Giọng Trương Khác hơi khàn khàn, chỗ không được bóp tới mà lại phồng lên như có phép thuật.

Đương nhiên Trương Khác còn có một tính toán khác, một khi chip đời ba nghiên cứu ra, công ty Đài Loan kia sẽ bị đòn đả kích mang tính hủy diệt, chỉ cần nuốt chứng công ty đó, Ái Đạt mau chóng nắm được kỹ thuật chip giải mã từ đời 1 tới đời ba, dù TI và C-Cube có biện pháp đề phòng Ái Đạt dùng chiêu này, Ái Đạt không tự làm chip giải mã thì tích lũy kỹ thuật là tài nguyên quý giá.

Trương Khác sợ bị người khác thấy suy tính của mình quá âm hiểm, nên đành nhin trong lòng.

Ôm Tạ Văn Tình ngồi trên ghế sofa nói chuyện, vừa ăm áp vừa dễ chịu, không ngờ lại ngủ thiếp đi ngay cả Tạ Văn Tình rời khỏi lòng đi mất lúc nào cũng không hay, đến khi nghe thấy tiếng giày cao gót, Trương Khác mới tỉnh lại.

- Sao lại ngủ trên ghế sofa?

Hứa Tư thấy Trương Khác mơ màng mở mắt ra, giúp hắn che kín chắn lại.

- Một mình ngủ trên giường quanh quẩn làm.

Trương Khác nheo nhìn góc nghiêng ánh mắt trời chiếu lên sàn nhà, đoán lúc này chừng 8 - 9 giờ, không rõ Tạ Văn Tình rời khỏi lòng mình lúc nào, thấy cũng hay, nhắm mắt ôm một mỹ nhân, mở mắt ra thấy mỹ nhân khác, đời người còn gì khoan khoái hơn thế?

441. Chương 441: Bí Mật Không Truyền Ra Ngoài.

- Cười gì mà đắc ý thế hả?

Hứa Tư dọn dẹp đồng báo bữa bọn trên bàn, thấy y cười rất quỷ dị, tò mò hỏi.

Trương Khác tất nhiên không nói suy nghĩ xấu xa của mình ra, khoanh chân ngồi nhìn Hứa Tư dọn dẹp phòng.

Hứa Tư quần mái tóc dài lên, dùng một kẹp tóc màu tím cặp lại, cúi người thu dọn, cặp mông tròn căng chắt dưới lớp quần cà phê, lộ rõ sự đàn hồi mê người, Trương Khác do dự không biết có nên đưa chân ra chạm vào mông cô cảm thụ một chút hay không.

Hứa Tư mặc trang phục nhẹ mùa thu, tư thế gặp người này càng làm đường nét thêm mê đắm, không biết ông trời tốn bao nhiêu tâm tư tạo ra được một giai nhất như thế.

Trương Khác rất muốn bế cô lên gác khinh bạc một phen, có điều nhìn nụ cười trên mặt của cô làm động lòng ngay ra, cho dù chỉ là việc làm rất nhỏ, cũng có thể cảm thụ được cô bỏ hết tâm ý của mình vào đó, tình cảm ấy làm Trương Khác thấy hổ thẹn vì suy nghĩ vừa nãy, Hứa Tư xứng đáng được nam nhân toàn tâm toàn ý yêu thương, còn mình quá đa tình.

- Nhìn gì thế?

Hứa Tư quay đầu lại, thấy Trương Khác nhìn mình ngây ngất, nở nụ cười ôn nhu tận xương cốt.

Áy náy chỉ thoáng qua thôi, Trương Khác nuốt nước bọt:

- Có thể suy tính đêm nay tăng ca không?

- Không được.

Hứa Tư má đỏ ửng, vẻ thẹn thùng dưới ánh nắng ban mai mang sự dụ hoặc vô hạn:

- Tôi bảo với ba mẹ là về nhà nghỉ ngơi rồi, làm gì có chuyện tăng ca.

- Thế à ...

Trương Khác âm thầm tính toán, đầu tiên là phải gọi điện sai Phó Tuấn đi làm chuyện khác:

- Lần này chị về không thể tính là nghỉ ngơi nữa, em tính rồi, trước tháng 12 em không rời khỏi Hải Châu được, nên mời cả Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức tới Hải Châu luôn không? Đại hội nhà phân phối phải đông mới có thanh thế.

- Hay là tôi về Hong Kong một chuyến mới họ.

- Không cần nhiều lễ số như thế, bảo La Kinh Văn đưa thiệp, rồi em gọi điện thoại là được.

Trương Khác chỉ nghĩ vấn đề tiếp đãi, theo lý mà nói cha mẹ hắn đón tiếp là hợp với lễ nghi, nhưng bên Tân Vu nhiều việc, rượu Vân Trì mới đi vào quỹ đạo, cha hắn sao đi được, để chú ý ra mặt chiêu đãi cũng được.

Tạ Văn Tình đẩy cửa đi vào, thấy Hứa Tư cũng ở trong phòng, theo bản năng giấu đồ ăn sáng đi.

Hứa Tư ngạc nhiên hỏi:

- Chị Văn Tình, chị không thấy Trương Đình à? Cô ấy vừa lái xe đi đón chị.

- À, trường học không có chuyện gì khẩn, để ý bên này trước.

Tạ Văn Tình mặt hồng lên, cô vừa nói dối đuổi Trương Đình đi, định tới ăn sáng với Trương Khác, cả sáng ở bên tình nhân, một chuyện đẹp nhường nào, đang mơ mộng không ngờ đẩy cửa vào thấy ngay Hứa Tư, có chút quẩn bách.

- Hôm nay em cũng lười chẳng muốn đi đâu, ai giúp em gọi Dương Văn, Thái Phi Quyên, Chu Nhất Bình, Trương Vi tới đây một thể đi, chuyến này Dương Văn đủ cực rồi, phải để người khác chia xẻ cho anh ta.

Trương Khác đứng dậy vận mình, vào phòng vệ sinh rửa ráy, hai mỹ nhân có nghĩa là không thể làm gì được nữa rồi, đành từ bỏ ý định xấu với Hứa Tư.

Dương Văn thời gian qua đến thăm, người gầy dộc đi, cứ nhắc tới Lưu Minh Huy là nghiêng răng ken két, may mà thương hiệu Ái Đạt vẫn rất mạnh, các nhà tiêu thụ không thể lập tức bỏ bọn họ được, tuy hỗn loạn, nhưng ít nhất còn cầm cự được.

Nhưng Khoa Vương lần này chiếm được Tiêu Vương, Dương Văn rất lo không cầm cự nổi nữa.

Trương Khác đang ăn sáng thì Thái Phi Quyên tới, hiện cô là tổng giám đốc của Cẩm Hồ, tiến hành quản lý giám sát riêng một số đầu tư và cổ phần của Ái Đạt, Tân Quang so ra áp lực ít hơn những người khác một chút.

Ăn sáng xong, Trương Khác còn chùi mép thì Dương Văn, Trương Vi, Chu Nhất Bình cùng tới nơi.

Tạ Văn Tình rất tủi thân, cô không dám nói là tới ăn sáng cùng Trương Khác, nên nói là ăn sáng rồi, thấy Trương Khác phớt lờ ăn như chết đói cuốn cả bữa sáng hai người vào bụng, nhân lúc không ai nhìn thấy khẽ nhéo y một cái:

- Chị còn chưa ăn sáng.

Trương Khác cười xin lỗi, đẩy eo Tạ Văn Tình lên lầu, bàn việc trong thư phòng.

Phía Trần Tín Sinh hôm nay có Đình Hòe tiếp, tạm thời có thể không lo tốn.

Trương Khác mở màn:

- Đại hội nhà phân phối năm nay phải động não một chút, rất nhiều người đang đợi Ái Đạt suy sụp, phải cho chúng thất vọng. Tôi tiết lộ ọi người một chút, ít nhất TI và C-Cube sẽ tỏ thái độ ủng hộ Ái Đạt ở đại hội lần này, khả năng sẽ ký một vài hiệp nghị, TI và C-Cube có khả năng thông báo một vài tin tức ở đại hội, ở chỗ Đình Hòe sẽ có vài kỹ thuật độc quyền trình diễn tại đại hội này. Khoa Vương hiện giờ khí thế hung hãn, nhưng không phải lo. Việc tuyên truyền thời gian này có thể tăng thêm chút dự toán, cụ thể đợi Tô Tân Đông về phối hợp với Phi Hồng và Hoa Âm.

Sau khi Tôn Tĩnh Hương lập nên Hoa Âm, chuyện hợp tác giữa Giang Đại Nhi và Ái Đạt đều lấy danh nghĩa Hoa Âm ra mặt, Giang Đại Nhi muốn đi con đường biểu diễn huy hoàng, cần có công ty chuyên nghiệp lập kế hoạch.

Đại hội này tất nhiên cần Giang Đại Nhi xuất hiện trợ uy.

Hôm qua Khoa Vương ở cuộc họp báo công bố thời gian đại hội nhà phân phối của bọn họ chỉ muộn hơn của Ái Đạt một ngày, có thể thấy mưu đồ hiểm ác của bọn chúng.

Mặc dù không thể lấy đầu đĩa Siêu cấp VCD hoàn chỉnh ra thể hiện trên đại hội, Trương Khác cũng sẽ không bỏ phô bày ưu thế đi đâu về kỹ thuật.

Trương Khác đem tình huống giới thiệu qua, Dương Văn mới hơi yên tâm:

- Ra bên đó lại đưa ra kỹ thuật mới, nửa năm trời không thấy có động tĩnh gì, còn tưởng bọn họ chỉ biết ăn không ngồi rồi.

- Chủ yếu là một số kỹ thuật độc quyền về không chế hệ thống, trong nước thị trường đĩa lậu hỗn loạn, đĩa cái tốt cái xấu lẫn lộn, năng lực sửa lỗi đĩa trở thành vô cùng quan trọng. Kỹ thuật Smartreateam của chúng ta có thể tăng cường công năng sửa lỗi, chỉ bằng cái này có thể bỏ lại các doanh nghiệp khác ở đằng sau rồi, bọn họ muốn tự nghiên cứu kỹ thuật tương tự thay thế cần một thời gian dài.

-Ồ.

Dương Vân nhướn mày lên, cảm giác hết sức nở mày nở mặt:

- Hiện giờ thị trường phản ánh nhiều nhất là vấn đề này, công ty mỗi ngày nhận được không ít điện thoại kêu ca đầu đĩa không đọc được đĩa, không nhả đĩa. Không ngờ công ty đã làm ra cái này rồi, chúng ta phải tuyên truyền rộng rãi, tôi xem Khoa Vương dựa vào cái gì cướp mạng lưới tiêu thụ của chúng ta.

Ai ngờ Trương Khác tạt cho gáo nước lạnh:

- Không tuyên truyền, chỉ âm thầm làm thôi.

- Vì sao?

Dương Vân thộn mặt ra:

- Bí mật không truyền ra ngoài, một là tránh người khác mô phỏng. Chúng ta không tuyên truyền, các doanh nghiệp đầu đĩa khác phải rất lâu mới ý thức được vấn đề, người tiêu dùng sẽ chỉ biết sản phẩm của Ái Đạt tốt, ấn tượng của người tiêu dùng rất quan trọng cho Ái Đạt sau này.

Trương Khác giải thích:

- Một nguyên nhân nữa là giống như người ta hay nói đấy, vừa muốn làm điếm lại muốn bia trinh tiết, cái công năng này là để phối hợp với đĩa lậu, mà theo tiêu chuẩn đạo đức thương nghiệp chúng ta phải tích cực ngăn chặn đĩa lậu mới đúng.

- Ăn với chả nói, gái nọ gái kia cái gì.

Tạ Văn Tình cau mày lại:

Trương Khác cười ngượng ngịu:

- Ý chung là bí mật không truyền ra ngoài.

Dương Vân nghiêng răng nói:

- May tên khốn kiếp Lưu Minh Huy xéo sang Khoa Vương rồi, nếu không làm sao giữ bí mật được.

Trương Khác vỗ vai hắn:

- Hội đồng quản trị đã nghiên cứu, kế hoạch khích lệ cuối năm sẽ cho cả chủ quan cấp một hai vào, khả năng mỗi người không được nhiều lắm, nhiều thì một hai trăm vạn, ít thì ba bốn chục vạn, nhưng đây không phải điều quan trọng nhất. Phải tin tưởng tương lai Ái Đạt càng rực rỡ hơn, một số chuyện, chỉ lưu truyền hội đồng quản trị chúng ta. Có điều anh có thể nói cái này ra cổ vũ người dưới ...

Dương Vân phần chấn ngay, Tương Vi bĩu môi cười:

- Cho chút mật là lên tinh thần ngay, sao vừa rồi nói chuyện lại như mất phiếu gạo thế?

- Ngàn dặm bồn ba vì chữ tài mà.

Dương Vân thản nhiên thừa nhận:

- Nói thực lòng, nếu tên họ Lưu đó không bắt nghĩa đến thế, tôi cũng không hận hắn. Nghe nói trước khi hắn từ chức Khoa Vương đã gửi vào tài khoản của hắn 80 vạn ... Tôi có nên thông qua ai đó tiết lộ ra ngoài không?

442. Chương 442: Bề Ngoài Huy Hoàng Của Khoa Vương

Trương Khác khoát tay:

- Không cần làm chuyện này, trưa rồi, mọi người về công ty làm việc đi, tôi còn có chuyện khác.

Hứa Tư không phải người của Ái Đạt, cũng chẳng thuộc Cẩm Hồ, tất nhiên không phải đi, hơn nữa hai cô gái đi cả thì bữa trưa của Trương Khác giải quyết ra sao?

Tối trưa, Trương Khác nhận được điện thoại của Hứa Thụy Bình báo ột tin tức tốt.

Buổi sáng thành phố vừa thông qua phương án cải tổ quỹ tín dụng thành ngân hàng thương nghiệp, quyền phủ quyết cho vay của cổ đông được thông qua, về nguyên tắc thành phố cũng đồng ý để Lý Nghị Hoa làm giám đốc đầu tiên của ngân hàng.

Ái Đạt “phục tùng” đại cục kiến thiết kinh tế Hải Châu, Đường Học Khiêm tất nhiên lấy ra đổi lấy chút lợi thực tế, Trương Khác chỉ không ngờ tới nhanh như vậy.

Có điều hiện giờ Trương Khác đang bận bù đầu, chỉ gọi điện cho Lý Nghị Hoa chúc mừng trước, Ngải Mặc đã nhận lời Lưu Hải Yến và Triệu Hải Chu tới Hải Châu, đây là chuyến bay từ Bắc Kinh tới Hải Châu duy nhất còn lại tuần này.

So với một năm trước tới Hải Châu thì Ngải Mặc nhìn thấy rất nhiều thay đổi, dùng tiếng phổ thông không thể tính của tiêu chuẩn ra cảm khái về biến hóa của Hải Châu.

Năm ngoài C-Cube bị Ti chia mất nửa thị trường chip giải mã, nguyên nhân quan trọng là Ái Đạt cung cấp hỗ trợ kỹ thuật ngoại tăng cho TI, có điều Ngải Mặc rất tán thưởng công ty trong nước có thành tựu kỹ thuật, vả lại Ái Đạt tuy chỉ dùng một nửa chip giải mã của C-Cube nhưng vẫn là khách hàng lớn.

Ái Đạt đưa ra lời mời, Ngải Mặc tất nhiên vui vẻ tới, hướng chi ông ta có tâm tư giống Trần Tín Sinh, thuận tiện tiếp xúc thân mật hơn với Khoa Vương.

Nhưng sau khi được đi tham quan viện nghiên cứu kỹ thuật Cẩm Hồ, xem trình diễn máy mẫu, ông ta triệt để vứt bỏ Khoa Vương.

Ngải Mặc là phó tổng giám đốc cao cấp của C- Cube, quyền hạn cực lớn, xem trình diễn máy mẫu, đọc tài liệu kỹ thuật độc quyền tương quan, tổ dưỡng nghề nghiệp cực tốt làm ông ta lập tức ý thức được khai phát chip giải mã đời ba, thúc đẩy siêu cấp VCD, làm cách cục lũng đoạn thị trường chip giải mã sẽ được kéo dài.

Ông ta lập tức trao đổi với tổng bộ, đồng thời triển khai đàm phán với Trương Khác.

Bên phía TI hành động chậm hơn, dù sao công ty lớn phải có thể của họ, trừ Trần Tín Sinh tích cực trao đổi với tổng bộ ra, Trương Khác cũng bảo Đinh Hòe chủ động trình bày kỹ thuật tương quan với tổng bộ TI.

Nhưng sự quyết đoán của C-Cube khiến tổng bộ TI bỏ do dự không cần thiết, một khi C-Cube và Ái Đạt ký kết hiệp nghị trước, TI sẽ rất bất lợi, liền cấp quyền Trần Tín Sinh cùng C-Cube đàm phán trao quyền kỹ thuật với Ái Đạt.

Bên phía Đinh Hòe đã chuẩn bị rất lâu rồi, nên ở phương diện phương án giải quyết, bọn họ có nghiên cứu hoàn chỉnh, thậm chí Trương Khác cho rằng nếu hiện giờ đạt thành hiệp nghị, nếu tới tết Nguyên Đán 1997 mới khai phát chip giải mã đời ba là chậm lắm rồi, chỉ cần Ái Đạt cung cấp phương án giải quyết ra, sau đó cải biến tính năng hệ thống, gần như có thể đồng bộ đưa ra cùng siêu cấp VCD.

~oOo

Ngày 12 tháng 11, sân bay phía bắc thành phố náo nhiệt hơn thường ngày, hôm nay có chuyến bay tăng cường từ Bắc Kinh tới Hải Châu, hành khách ở phòng chờ qua cửa kính nhìn thấy mấy cỗ xe của ĐTH.

- Có nhân vật trọng yếu nào sắp tới Hải Châu à?

Một lữ khách trung niên không chịu nổi loại ghế nhựa lạnh ngắt trong phòng chờ, đứng ra ngo ngoảnh.

Mấy ngày qua nhiệt độ hạ xuống, trời âm u, ban ngày nhiệt độ chỉ chừng 5 độ, phương nam độ ẩm lớn, người phương bắc thường không chịu nổi, đáng lý trong phòng chờ phải có thiết bị điều hòa không khí, nhưng chẳng có tác dụng gì, cửa sổ mở toang hoang mang mà chẳng ai ngó ngang, gió lạnh mặc sức càn quét, chỉ điều này thôi khiến bị lữ khách trung niên này chẳng ấn tượng gì tốt đẹp với Hải Châu.

Chuyến bay từ Bắc Kinh đã hạ cánh, bên này chuẩn bị lên máy bay.

Tạ Kiếm Nam ngồi máy bay hơi ù tai, suốt ngày đối diện với đám phóng viên truy đuổi, mặc dù tinh thần phấn khích, nhưng ra khỏi khoang máy bay, nhìn bầu trời u ám của Hải Châu, vẫn thở phào nhẹ nhõm.

- Thư ký trưởng Trương và giám đốc Tạ chắc đợi ở bên ngoài rồi.

Lưu Minh Huy đi đằng sau Tạ Kiếm Nam nói:

- Được, chúng ta xuống thôi.

Tạ Kiếm Nam quay lại nắm tay Trần Tĩnh:

- Cuối cùng cũng được thở phào.

- Chưa đâu, thời gian đại hội nhà phân phối của chúng ta và Ái Đạt sát nhau, sẽ tiếp tục bị các giới truyền thông chú ý.

Lưu Minh Huy lắc đầu:

- Thế tức là chưa được nghỉ à?

Trần Tĩnh hơi mỉm cười nói:

Tạ Kiếm Nam và Trương Hiểu Kiện gọi điện thoại, được biết Ái Đạt tỏ thái độ chú trọng đại cục, hẳn đoán Trương Khác sẽ không ngừng có thủ đoạn nhỏ, nhưng chỉ cần không trở mặt, Khoa Vương sẽ có được thời gian phát triển quan trọng.

Hắn sợ nhất là Trương Khác nổi giận, Ái Đạt hạ giá sản phẩm, Khoa Vương lúc này chẳng những không thể giám giá theo, danh tiếng thương hiệu thua xa Ái Đạt, hẳn luôn cho rằng Trương Khác là kẻ háms lợi, nhưng vài lần chơi hiểm bị sau lưng ai chẳng tức, Trương Khác rất có thể giận quá mất khôn, làm hắn cực lo khả năng này.

Mặc dù hạ giá là tự tàn sát nhau, nhưng Ái Đạt chỉ tàn mà không chết, Khoa Vương chưa có năng lực sinh tồn ngoan cường như vậy, Tạ Kiếm Nam vẫn còn biết mình, Khoa Vương ít nhất cần ba bốn tháng nữa mới đứng vững chân được.

Nếu như Trương Khác đã thông qua Đường Học Khiêm nói sẽ chú trọng đại cục phát triển kinh tế Hải Châu, ít nhất có thể loại trừ khả năng tàn sát lẫn nhau này.

Rời sân bay, Tạ Kiếm Nam nhìn thấy mấy cỗ xe của ĐTH, phóng viên nhìn thấy bọn họ, đều cầm thiết bị phỏng vấn lên, nhưng nhìn chiếc Nissan màu đen bên cạnh đợi mệnh lệnh.

Chu Phú Minh, Trương Hiểu Kiện từ chiếc Nissan đi ra, Tạ Chiêm đi ra từ chiếc xe khác, sau khi đoạt được Tiêu Vương, công việc trở nên bận rộn, hẳn về Hải Châu trước.

- Bí thư Chu sao lại đến đây?

Thần kinh vừa thả lỏng của Tạ Kiếm Nam lại căng lên, đi nhanh tới:

- Thư ký trưởng Trương không nói gì với tôi cả.

- Vừa khéo không có việc gì nên theo Hiểu Kiện tới đây, còn giúp cậu kéo tới vài phóng viên ĐTH.

Chu Phú Minh bắt tay Tạ Kiếm Nam, mặt hướng về ống kính.

- Bí thư Chu còn chuyên môn giúp anh liên hệ chuyện chuyến bay...

Tạ Chiêm cười rất nịnh bợ.

Tạ Kiếm Nam tất nhiên cảm ơn không thôi, nếu chẳng phải tăng chuyến bay, bọn họ sẽ phải đi tàu hỏa tốn rất nhiều thời gian.

- Cũng không phải chuyên môn vì cậu, một tuần chỉ có hai chuyến bay tới thủ đô, không lợi cho cách cục phát triển kinh tế Hải Châu, tôi thấy ít nhất phải tăng thêm mỗi ngày một chuyến ..

Chu Phú Minh cố ý nói hời hợt, biểu thị coi trọng khí thế phát triển kinh tế tương lai của Hải Châu.

Sa Điền giải tỏa quy mô lớn, gây mâu thuẫn xã hội gay gắt, may nhờ thực nghiệp Hoàn Viễn xây nhà định cư mới hóa giải phần nào mâu thuẫn.

Sau hai năm giải tỏa, tiến độ khai thác thương nghiệp chậm hơn tính toán của thành phố quá nhiều, kiến trúc thương nghiệp Tây Sa Điền chỉ thừa thớt vài cái, khiến sự huy hoàng khi xây tòa nhà Phủ Thiên xong chẳng còn lại mấy.

Cty Cổ phần Hải Châu không chỉ giải quyết vấn đề sinh tồn của gần như tất cả xí nghiệp khó khăn của Hải Châu, còn làm sống lại tài sản quốc hữu gần một tỉ, thành tích chói lọi.

Cẩm Hồ, Tân Quang, Ái Đạt càng không phải nói, còn xí nghiệp dân doanh hàng đầu Hải Châu là Cẩm Thành tụt hậu quá nhiều ...

Hai năm qua Hải Châu xảy ra quá nhiều sự kiện kinh tế, bên lên bên xuống, ở vấn đề kinh tế, tiếng nói của Chu Phú Minh ngày một nhỏ.

Hiện giờ lại nhắc tới vấn đề Tống Bồi Minh vào thường ủy, Chu Phú Minh muốn ngăn lại, có điều ông ta ở địa vị rất bị động, vì hai năm qua kinh tế khu Thành Nam thậm chí có thể nói là nhảy vọt.

Chính vì thế Chu Phú Minh rất kỳ vọng vào Khoa Vương, vào thời khắc quan trọng, Khoa Vương lôi kéo một loạt nhân sự cao cấp của Ái Đạt, bất kỳ ai cũng thấy Khoa Vương đuối lý, Chu Phú Minh vẫn đứng ra giờ cao ngạo chờ đại cục kiến thiết kinh tế thống nhất tư tưởng thường ủy, rồi thông qua Đường Học Khiêm gây áp lực với Trương Khác.

Trước ống kính máy quay, Chu Phú Minh làm bộ quan tâm hỏi han chuyện ở Bắc Kinh.

Thực ra Úc Bình đã theo Tạ Chiêm, Triệu Ti Minh về Hải Châu trước rồi, chuyện ở Bắc Kinh, Chu Phú Minh nằm trong chăn nghe cô ta kể hết chuyện xảy ra...

Tạ Kiếm Nam trả lời đúng sự thực, mặc dù cạnh tranh Tiêu Vương mới qua bốn ngày, nhưng tin tức phản hồi từ thị trường làm người ta phấn chấn, nhà phân phối liên tục yêu cầu tăng hàng, cũng không ngừng có nhà phân phối mới liên hệ, điện thoại reo không ngừng, tình hình mới đầu hết Ái Đạt năm ngoái.

Tạ Chiêm khinh khỉnh nói:

- Xem ra sự thành công của Ái Đạt cũng chẳng có nhiều bí quyết lắm.

- Có được tầm nhìn như thế là là không dễ rồi.

Chu Phú Minh không coi thường Trương Khác như hần, nói một câu công bằng.

Tạ Kiếm Nam chỉ biết hời hợt sơ qua về vụ án Đường Học Khiêm, tuyệt đối không có cảm xúc sâu như người ở trong vùng soáy như Chu Phú Minh, nên ông ta càng rõ Trương Khác hơn.

Thời gian qua Chu Phú Minh dần dần nhìn rõ rồi, sự nhảy vọt của khu Thành Nam, Ái Đạt và Tân Quang phát triển mạnh mẽ đều có bóng Trương Khác đằng sau, làm gì có chuyện một câu “chẳng có nhiều bí quyết lắm” mà khái quát được.

Những điều này giải thích không rõ với hần được.

Tạ Chiêm bị Tạ Văn Tình đẩy khỏi Hải Dụ là do Trương Khác chỉ chiêu sau lưng, chỉ là điều này Tạ Chiêm chưa bao giờ nói ra với ai.

Chu Phú Minh lại hỏi tình hình đại hội nhà phân phối, ông ta bày tỏ sẵn sàng dọn sạch khách ở nhà khách Văn Sơn cho Khoa Vương tổ chức đại hội.

Có kinh nghiệm từ Ái Đạt, nhất là có Lưu Minh Huy rồi, Tạ Kiếm Nam chỉ lo vấn đề tài chính, hỏi:

- Bí thư Chu, thành phố sắp lập nên ngân hàng thương nghiệp, có thể giúp Khoa Vương một phần tài chính lưu động không?

- Chuyện này...

Chu Phú Minh cau mày:

- Ngân hàng thương nghiệp, Hải Dụ, Cẩm Hồ, Thịnh Hâm đều có tam dự, phương án mãi không xác định được, nhân tuyển giám đốc cũng có tranh cãi, hiện giờ thành phố yêu cầu Ái Đạt chú trọng đại cục, nên một số vấn đề nhỏ phải nhường bộ.

Ban đầu Cẩm Thành cũng muốn tham gia vào ngân hàng, nhưng Đường Học Khiêm yêu cầu Cẩm Thành tuân theo lời hứa cả ba công ty kia là không huy động vốn từ ngân hàng, nên Triệu Cẩm Vinh mất đi hứng thú.

Tạ Kiếm Nam biết phương án thành lập ngân hàng thông qua Triệu Cẩm Vinh, nghe Chu Phú Minh nói đã nhường bộ ở một số vấn đề, biết Khoa Vương không thể thông qua thành phố gây áp lực với ngân hàng để được vay vốn rồi.

Chu Phú Minh nói thêm:

- Vấn đề tài chính, thành phố sẽ triệu tập các ngân hàng khác nghiên cứu, ủng hộ xí nghiệp dân doanh là đại thể mà ... Có điều gần đây thành phố đầu tư cơ sở khá lớn, cũng đang cò kè với ngân hàng, nếu huy động vốn từ Tân Thái, Huệ Sơn thì sao? Cần gì thành phố sẽ ủng hộ.

Tạ Kiếm Nam biết cái khó của Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm không thể để chính phủ cung cấp hỗ trợ vô hạn cho bọn họ được, ý Chu Phú Minh đã rõ rồi, hi vọng Khoa Vương tích cực tìm nguồn vốn ở nơi khác.

Tạ Chiêm trước đó dự đoán sản xuất cần tăng thêm 100 triệu tiền lưu động.

Lúc này cách đại hội nhà phân phối còn mười ngày nữa, sau đại hội, kiến lập hệ thống tiền đảm bảo, có thể lấy được tiền từ mạng lưới tiêu thụ, có điều ít nhất cần thêm nửa tháng.

Trong tay Tạ Kiếm Nam có 70 -80 triệu, nhưng hắn biết muốn thực sự phối hợp được ĐTH TW quảng bá danh tiếng Tiêu Vương, vẫn phải đầu tư quảng cáo ở các kênh truyền thông khác, như thế phải đầu tư thêm một phần tài chính nữa.

Tính ra vẫn thiếu 60 triệu nữa mới gom đủ số tiền cần thiết.

Chắc chắn nửa tháng sau sẽ có tiền đảm bảo từ nhà phân phối, nhưng không đợi được tới lúc đó nữa, các nơi đang báo hết hàng liên tục, Khoa Vương không lập tức đầu tư sản xuất ngay sẽ để lỡ thời cơ, Tạ Kiếm Nam nghĩ xem ra cần phải trao đổi kỹ rồi.

Sau khi hẹn Chu Phú Minh tới nhà khách Văn Sơn dùng cơm, đoàn người Tạ Kiếm Nam về thẳng văn phòng làm việc của Khoa Vương.

Tạ Kiếm Nam nói với Tạ Chiêm:

- Đối với đơn đặt hàng gia tăng của các nơi, chúng ta cũng cần phải có sách lược, trước tiên là thỏa mãn các nhà phân phối thanh toán nhanh, đặc biệt là những nơi giao hàng lấy tiền ngay ...

- Không vấn đề gì, các nhà phân phối ở gần đều tự đưa xe tới lấy hàng.

Tạ Chiêm hỏi Lưu Minh Huy:

- Năm ngoái Ái Đạt cũng như thế phải không?

Lưu Minh Huy gật đầu:

- Trước đại hội nhà phân phối vài ngày bị người ta lái xe tới cướp hết hàng rồi.

- Thế là thắng tiểu tử chưa mọc đủ lông đó hưởng lợi một năm rồi.

Tạ Chiêm cay cú nói:

- Vậy hiện giờ chúng ta yêu cầu nhà phân phối thanh toán ngay cũng được.

Tạ Kiếm Nam tán đồng:

- Anh làm thế đi, tôi thấy điều thêm 50 triệu nữa là có thể cầm cự được?
- Điều thế nào? Chia đều ra à?

Tạ Chiêm hỏi:

- Tôi dốc toàn bộ ra sản vào đây rồi, vài trăm nghìn cũng không có.
- Đem e, nhà, gái của anh thế chấp cho tôi, tôi cho anh vay.

Tạ Chiêm đầu tư vào Khoa Vương 10 triệu, chiếm 8% cổ phần, Tạ Kiếm Nam biết mấy năm qua hắn kiếm được không ít, 10 triệu chưa làm hắn rỗng túi.

Tạ Chiêm quay sang than:

- Trần Tĩnh, cô trông chừng anh ta đi, giờ còn mưu đồ với nữ nhân của tôi nữa.

Trần Tĩnh tất nhiên không xen vào đề tài của nam nhân, Trần Tĩnh biết chuyện cô thư ký kia của Tạ Kiếm Nam, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô ta sẽ không để loại chuyện này làm bản thân phải phiền lòng, một cô gái thông minh biết cách sống hạnh phúc. Nhưng nghĩ theo tỉ lệ Đại Nhã cũng phải đầu tư vào 10 triệu.

Xe đi tới trấn Ích Long, Tạ Kiếm Nam thấy cổng điện tử Ái Đạt có mấy cỗ xe biển số ngoài ra vào, hỏi:

- Ái Đạt có động tĩnh gì không, Trần Tín Sinh của TI, Ngải Mặc của C-Cube sau khi tới Hải Châu không liên lạc với chúng ta, anh nghĩ cách tìm họ chưa?
- Thăng nhãi chưa đủ lông đủ tinh lắm, tôi hoài nghi nó không chế Trần Tín Sinh và Ngải Mặc rồi, lúc nào cũng có người đi kè kè bên cạnh, không kiếm được cơ hội. Hôm qua có gặp Trần Tín Sinh, còn do Phó Tuấn lái xe tới, lúc ăn cơm nhìn thăng chó Phó Tuấn đó ngồi một bên không nói không rằng, không ăn cơm, không uống rượu, tôi chỉ muốn cầm dũa chọc chết nó, chẳng bàn được chuyện gì cả.

Nhớ lại chuyện hôm qua, Tạ Chiêm thực sự muốn giết Phó Tuấn:

- Có điều đã hẹn với Trần Tín Sinh rồi, hắn đợi anh về sẽ chính thức bàn chuyện cung cấp hàng, dù sao kinh doanh chú trọng lợi nhuận, thăng nhãi chưa đủ lông đủ tinh sao không chế nổi TI?

Nghe Tạ Chiêm nói vậy, Tạ Kiếm Nam chẳng cảm khái mấy, TI và Ái Đạt quan hệ cực tốt, thậm chí liên hợp thành lập viện nghiên cứu Thái Khắc, đây chẳng còn là bí mật trong nghề nữa.

- Vậy Ngải Mặc thì sao?

Tạ Kiếm Nam lại hỏi:

- Hắn ông ta tới Hải Châu hôm qua rồi.
- Nhắc làm gì cho thêm buồn.

Tạ Chiêm thở dài sườn sượt:

- Ngải Mặc chiều hôm qua tới Hải Châu, có điều đi cùng với Tô Tân Đông, giám đốc Úc tới qua đợi ông ta ngoài khách sạn Tây Thành mà Ái Đạt đặt phòng cho ông ta tới nửa đêm, bị người ta nhầm là gái tới mấy lần, còn có người khách hào phóng ra giá một vạn ... Ài, làm nữ nhân đúng là dễ kiếm tiền.
- Có đợi được không?

Tạ Kiếm Nam rất muốn nhắc Tạ Chiêm, không phải nữ nhân nào cũng động vào được, nhất là Úc Bình, Tạ Chiêm thường xuyên nói tới cô ta.

Tôi lo thăng nhãi chưa mọc đủ lông đủ tinh đang chơi chúng ta, có điều hết cách, tôi đợi thay cho giám đốc Úc, tới tờ mờ sáng thấy Ngải Mặc hưng phấn trở về, có vẻ cả tối tới mấy chỗ giải trí thác loạn, thăng nhãi chưa mọc đủ lông đủ tinh đưa ông ta vào tận phòng, đợi nó đi rồi. Tôi định tới tìm ông ta, chưa gõ cửa thì có hai con ả từ phòng bên cạnh đi ra, mắt nhìn tôi quai quái, giờ đó tôi mà vào thì thành cái gì ...

Tạ Chiêm nói vài câu không thoát được nữ nhân:

- Thăng cha phòng bên cạnh biết hưởng thụ thật, không ngờ chơi 3P.

Lưu Minh Huy cười lớn, cảm thấy Tạ Chiêm rất thú vị.

Trần Tĩnh đỏ mặt, thầm chửi nam nam nhân không có kẻ nào tử tế.

443. Chương 443: Ngải Mặc Hải Hước

- Anh làm sao biết không phải trong phòng đó có hai nam nhân?

Tạ Kiếm Nam bị hấn làm tức tới bật cười:

- Anh nói chưa gặp Ngải Mặc à?

- Bốn người đại chiến càng thích.

Tạ Chiêm thấy Tạ Kiếm Nam không có tâm tình ba hoa với hấn, quay lại chuyện chính:

- Ngủ được hai tiếng, sáng cả đồng việc, trưa tới đón mọi người, vốn tôi chẳng cần đi, nhưng Chu Phú Minh tới góp vui rồi, tôi không thể không đi được.

- Tức là chưa gặp được? Phần mắt đọc không có vấn đề mấy, Sony và Phillips đang cạnh tranh nhau, Pioneer cũng sản xuất một ít, nhưng chip giải mã phải theo dõi sát vào. Hiện chip giải mã chỉ có TI và C-Cube chia đôi thị trường, tôi nghĩ hiệp nghị lũng đoạn thế nào cũng có, như vậy thị trường cung ứng chip giải mã dễ bị người ta khống chế lắm.

Tạ Kiếm Nam lo ra mặt.

- Anh còn lo thăng nhãi chưa mọc đủ lông ấy à?

Tạ Chiêm hừ một tiếng:

- Đừng nói là có hai công ty cung ứng, chỉ riêng điều tố cáo kỳ thị thương nghiệp một doanh nghiệp nổi danh toàn cầu như TI không muốn gánh vác đâu.

- Không phải lo bọn họ không cung ứng, chẳng may bọn họ chơi trò cung ứng ưu tiên, chỉ cần khi Khoa Vương phát triển thuận lợi nhất bọn họ ngáng chân một cái là đủ chết rồi. Phải nhanh chóng ký kết hợp đồng cung cấp hàng năm sau mới yên tâm.

Tạ Kiếm Nam vẫn không buông lỏng cảnh giác với Trương Khác:

- Có cần thế không?

Tạ Chiêm hơi kinh thường, có điều về phương châm kinh doanh vẫn phải nghe Tạ Kiếm Nam:

- Vậy tôi đánh thẳng tới nhà máy Ái Đạt nhé?

- Anh cũng nhiều việc lắm rồi.

Tạ Kiếm Nam quay sang Trần Tĩnh:

- Em xử lý chuyện này đi, phụ nữ dù sao cũng có chút ưu thế.

Tuy Khoa Vương có phòng vật tư, nhưng Tạ Kiếm Nam đem quyền mua chip giải mã và mắt đọc đặt ở phòng thị trường, Trần Tĩnh gật đầu đồng ý, nhưng cô không biết phải làm sao mới để Khoa Vương không bị tổn hại lợi ích từ TI và C-Cube.

Tạ Chiêm nói:

- Tôi bảo lái xe Tiểu Vương đi với cô, mấy chỗ Ngải Mặc, Trần Tín Sinh ra vào tại Hải Châu cậu ta đều biết.

Không biết ai đem tin Tạ Kiếm Nam ngồi chuyến bay tăng cường về Hải Châu truyền cho Hứa Thụy Bình, hấn liền gọi điện báo với Trương Khác.

Trương Khác đang suốt cả ngày cùng Ngải Mặc, Trần Tín Sinh tranh chấp phân chia thị trường chip giải mã đời ba, chỉ cười bình tĩnh, đoán Chu Phú Minh ra mặt kiểm đãi ngộ đặc biệt cho Tạ Kiếm Nam.

Chu Phú Minh kỳ vọng rất lớn vào Khoa Vương, đây là chuyện hợp lý thôi, tạm thời Trương Khác chẳng bận tâm tới Khoa Vương.

Ái Đạt có phương án giải quyết hoàn thiện, lại có kỹ thuật độc quyền quan trọng, trong đàm phán mỗi nhà có ưu thế riêng, một miếng bánh lớn như thế, hơn nhau một chút thôi là món lợi tới cả chục triệu USD.

Trương Khác đề xuất một phương án, Trần Tín Sinh đưa ra phương án khác, Ngải Mặc gạt cả đi có phương án riêng, may mà chỉ có ba nhà, nếu không chỉ riêng chất đồng phương án lên tranh luận đã đủ người ta phát điên.

Mặc dù cả ba nhà đều muốn mau chóng đạt thành hiệp nghị, nhưng La Mã không phải xây nên trong một ngày, Trương Khác thậm chí muốn ba bên ký hợp đồng bí mật, đem kỹ thuật chip giải mã đời ba ra công khai cho nhau, để TI và C-Cube nghiên cứu phát triển trước, cấp quyền có thể thông thả bàn.

Ngải Mặc ban đầu hơi do dự, chữ tín của các doanh nghiệp trong nước làm người ta không yên tâm, hơn nữa hiện trạng bảo hộ tri thức trong nước rất đáng ái ngại, nên không tin Ái Đạt lắm.

Sau khi Ngải Mặc ký một hiệp nghị bảo mật, biết được chuyện hợp tác hai năm qua giữa Ái Đạt và TI, cảm thiếu chút nữa rút ra: Ti khởi động lại nghiên cứu chip giải mã đời 2 do Ái Đạt kiên nghị mạnh mẽ, còn cung cấp phương án giải quyết hoàn chỉnh, nên TI mới có thể chia chén cạnh trong nỗi của C-Cube.

Giờ Ngải Mặc mới biết Ái Đạt đúng là thợ săn nấp trong bóng tối, có thể xưng là vua của thị trường đầu đĩa trong nước, thực sự không nghĩ ra được ở trong nước có doanh nghiệp nào có thể lay động địa vị của Ái Đạt.

Vậy công tác nghiên cứu triển khai trước, Trương Khác vì thúc tiến tiến độ nghiên cứu phát triển, để kỹ sư của viện nghiên cứu Cẩm Hồ tham gia, khẳng khái nói:

- Vì để công tác mau chóng hoàn thành, có chuyển cả nửa viện nghiên cứu tới cũng không thành vấn đề.

Trương Khác xưa nay luôn coi trung tâm nghiên cứu của mình là báu vật, còn đặc biệt tách ra thành lập viện nghiên cứu Cẩm Hồ, nếu đem kỹ sư của viện nghiên cứu ra, tuyệt đối là một lực lượng kỹ thuật hùng mạnh.

Để có thể tham dự công tác nghiên cứu phát triển chip giải mã đời ba, Trương Khác hận không thể nhân cơ hội này phái toán bộ kỹ sư đi bồi huấn hai tháng, nói nửa viện nghiên cứu là khắc chế lắm rồi.

Trần Tín Sinh và Ngải Mặc đương nhiên rất lấy làm tiếc nói với Trương Khác không thể tiếp nhận nhiều người như thế cùng triển khai công tác, cuối cùng nói bả bọt mép Trương Khác mới miễn cưỡng đồng ý mỗi bên tiếp nhận năm kỹ sư tham gia công tác nghiên cứu.

Rời khỏi phòng hội nghị, Trương Khác, Đinh Hòa, Trần Tín Sinh, Đinh Lỗi, Ngải Mặc không nói một lời nào nội dung đàm phán nữa, mọi thứ để lại đằng sau rồi, mọi người khác vai nhau nói cười vui vẻ.

Ngải Mặc dùng thứ tiếng phổ thông cực kỳ quái dị, khoắc vai Trương Khác nói:

- Anh bạn nhỏ, Hải Châu có chỗ nào hay để chơi không, ý tôi là chỗ nào tán gái được ấy, tôi mời mọi người.

Trương Khác khinh bỉ nhìn Ngải Mặc, ông ta tưởng đây là Tam Lý Truân của Bắc Kinh, Tân Thiên Địa của Thượng Hải chắc, nhìn ông ta một lượt từ trên xuống dưới:

- Ông à, bỏ tiền ra thì có lẽ dễ dàng hơn một chút.

- Tôi xấu xí lắm à?

Ngải Mặc chỉ mũi mình hỏi:

Trần Tín Sinh đành phải giải thích cho ông ta biết, Hải Châu là thành phố nhỏ còn rất truyền thống, gặp được cô gái theo một người Mỹ vào nhà khách chơi tình một đêm cũng như đi đường gặp phải kim cương vậy, cho dù bỏ tiền tìm gái gọi, cũng phải tính xem cô gái đó có e sợ người nước ngoài không.

Ngải Mặc rất hệt hăng, vỗ vai Trương Khác nói:

- Cậu mà tới nước Mỹ chúng tôi, nhất định không bị lạnh nhạt như vậy.

Khi xuống lầu, Trương Khác và Đinh Hòa tụt lại đằng sau thảo luận an bài buổi tối, Ngải Mặc và Trần Tín Sinh khoác vai nhau đi trước, thực ra là Ngải Mặc là người phóng khoáng kéo vai Trần Tín Sinh, chuyện trò rôm rả như bạn bè thân thiết. Người Mỹ là thế luôn phân rõ công việc và cuộc sống, lúc này đàm phán cãi nhau đỏ mặt tía tai như kẻ thù, lúc này quên hết cả.

Trương Khác đột nhiên nhìn thấy Trần Tĩnh từ ngoài đi nhanh vào, tới thẳng trước mặt Ngải Mặc, Trần Tín Sinh.

- Ông Ngải Mặc!

- Ồ, Trần tiểu thư xinh đẹp.

Ngải Mặc đã gặp đám Tạ Kiếm Nam ở Bắc Kinh, thấy Trần Tĩnh xuất hiện ở đây cũng không ngạc nhiên mấy, ông ta biết Tạ Chiêm lớn vồn ngoài phòng mình cả tối hôm qua. Chỉ là hiện giờ ông ta chẳng còn hứng thú thảo luận chuyện cung ứng hàng cho Khoa Vương:

- Tên Trung Quốc của tôi là Ngải Mặc, họ Ngải, Ngải trong cây ngải, tên Mặc, Mặc trong Mặc Tử. Cô có thể gọi tôi là ông Ngải, cũng có thể gọi là A Mặc như thói quen của người Trung Quốc.

Trương Khác trở mặt hỏi Đinh Hòa:

- Đồng chí A Mặc trở nên hài hước như thế từ khi nào vậy?

Đinh Hòa, Tô Tân Đông quen Ngải Mặc từ khi Vạn Yến phát triển chip giải mã đời 1 cùng C-Cube:

- Mức độ hài hước của ông ta liên quan tới mức độ quen thuộc của ông ta với người khác, người biết cái tính này của ông ta đều giữ khoảng cách nhất định với ông ta.

Ái Đạt càng chiều cổ tận tình Ngải Mặc và Trần Tín Sinh, càng làm đám Tạ Kiếm Nam cho rằng Ái Đạt chơi bẩn sau lưng, nên suốt ruột muốn ký gấp hiệp nghị cung ứng hàng hóa năm sau.

Tạ Kiếm Nam hiện phải ăn cơm với các lãnh đạo thành ủy, buổi tối còn phải về Huệ Sơn, hần chưa tín nhiệm Lưu Minh Huy, tất nhiên chỉ có thể để Trần Tĩnh gánh dùm.

Trần Tĩnh đợi ngoài cổng rất lâu, thấy Trần Tín Sinh và Ngải Mặc liền vội vàng đi tới, lúc này mới thấy Trương Khác, cô ta không quen với sự hài hước của người Mỹ, đỏ mặt nói:

- Ông Ngải Mặc tới Hải Châu nhất định phải để tôi làm trọn tình địa chủ

- Trần tiểu thư là người Hải Châu à?

Ngải Mặc oán tránh với Trương Khác:

- Sao các cô gái xinh đẹp toàn ở Hải Châu hết vậy?

444. Chương 444: Tiền Đảm Bảo

- Tôi cũng không biết Trần tiểu thư là người Hải Châu.

Trương Khác không biết Ngải Mặc cố ý giả ngốc trên Trần Tĩnh hay không, có điều y có ý giả ngốc thật:

- Đồng chí A Mặc sau khi tới Hải Châu luôn muốn tìm chỗ tán gái, nếu Trần tiểu thư là người Hải Châu, không bằng cùng chúng tôi đi ăn cơm, sau đó tìm giúp đồng chí A Mặc.

Trần Tĩnh hơi bối rối, nhìn Trương Khác mấy giây mới nói với Ngải Mặc:

- Ông Ngải Mặc có lẽ là muốn tìm quán bar phải không, tôi biết vài quán bar không tệ, có thể làm hướng dẫn cho ông.

- Tôi nói rồi, tôi họ Ngải tên Mặc.

Ngải Mặc hỏi Trương Khác:

- Người Trung Quốc cũng có thể gọi cả tên họ người ta kèm với ông à?

- Có thể.

Trương Khác thấy Trần Tĩnh không phải cô gái hay then thùng, chỉ Trần Tín Sinh kiên nhẫn giải thích:

- Ông Trần, ông Trần Tín Sinh, ông Tín Sinh, gọi thế nào đều được, chỉ khác nhau một chút về mức độ thân mật thôi.

-Ồ, ông Tín Sinh, nghe hay đấy ...

Ngải Mặc ôm vai Trần Tín Sinh:

- Sau này tôi gọi cậu như thế nhé.

Trương Khác chỉ biết vỗ đầu, không ngờ Ngải Mặc rời khỏi phòng hội nghị liền trở thành người lăm trò như vậy, so với ông ta thì Chu Yến Hà, cô trợ thủ của ông ta là một người rất nghiêm nghị, đại khái người ta không thể sinh tình yêu văn phòng với cô ta được.

Chu Yến Hà đi đằng sau nhỏ giọng nói chuyện với trợ lý của Trần Tín Sinh, tựa hồ chẳng bận tâm tới Ngải Mặc.

Thấy Trần Tĩnh kiên trì đứng đợi, xem ra có vẻ rất lo Ái Đạt giở trò, Trương Khác lịch sự nói:

- Chúng tôi tới nhà hàng Tây Thành ăn cơm, Trần tiểu thư nếu rảnh, tôi rất lấy làm vinh hạnh.

Trần Tĩnh rất chùng mực:

- Không bằng do tôi làm chủ, mời ông Ngải Mặc, ông Trần và ông Trương.

- Thế thì ngại quá.

Trương Khác xoa tay:

- Thấy cô có thành ý như thế, vậy tùy cô.

Trần Tĩnh rất tự nhiên nói:

- Tôi làm chủ, vậy thì để tôi chọn chỗ.

- Ông Trần, ông Ngải không ý kiến gì chứ?

Trương Khác quay sang hỏi:

Trần Tín Sinh và Ngải Mặc nhún vai, tỏ ý thế nào cũng được, lái xe theo Trần Tĩnh tới nhà khách Văn Sơn.

Tới nhà khách có cả Chu Phú Minh, Lục Dật Quang, Trương Hiểu Kiện cùng đám Tạ Kiếm Nam đứng ở ngoài cửa đón, đám người này tụ lại với nhau Trương Khác chẳng hề bất ngờ, chuyện này tất nhiên có người báo với y.

Trương Khác ghé đầu cười với Trần Tín Sinh:

- Nhờ hơi của anh và Ngải Mặc, tôi chưa bao giờ có vinh hạnh được bí thư thành ủy ra cửa đón đâu.

Phó Tuấn lái xe vào, Trương Khác cách cửa kích giới thiệu lãnh đạo thành ủy cho Trần Tín Sinh, Ngải Mặc làm quen, không lo người ngoài nhìn thấy tình hình trong xe, nói tiếp:

- Lát nữa để tôi xuống xe trước tiên.

- Vì sao?

Ngải Mặc không hiểu.

Trần Tín Sinh thì có nhận thức sâu về quan trường trong nước, qua thời gian tiếp xúc gần gũi, hẳn nhận ra Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh ủng hộ Ái Đạt còn mấy người ngoài kia ủng hộ Khoa Vương.

Sự kiệt Lưu Minh Huy có tính chất rất ác liệt, giữa hai công ty xảy ra chuyện này là không còn đường vãn hồi nữa, Trần Tín Sinh biết Trương Khác muốn xuống xe trước là muốn chơi ác, gật đầu cười, nhường chỗ cho y ra trước.

Lục Dật Quang luôn có lập trường trung lập, Trương Khác không ngờ ông ta tới đây, có lẽ ông ta nghĩ rằng Khoa Vương có tiền đồ lớn.

Trần Tĩnh ra khỏi xe chạy tới mở cửa xe của Trương Khác, đám Chu Phú Minh đồng loạt đi tới nở nụ cười thân thiết, ai ngờ Trương Khác lại đi ra đầu tiên, còn vợ ngạc nhiên nói:

- Ô, bí thư Chu, mọi người làm thế này ...

Thấy Chu Phú Minh mặt thoáng biến sắc, y cũng dừng lại đúng lúc:

- Mọi người tới đón ông Trần và ông Ngải phải không?

Nói xong nhường qua một bên cho hai người còn lại xuống xe.

Bị Trương Khác giở trò này, những lời hoan nghênh Chu Phú Minh nhảm trong bụng nửa ngày trời không còn hứng nói ra nữa:

- Nghe nói ông Trần, ông Ngải nhận lời mời điện tử Khoa Vương tới Hải Châu làm khách, nội thân là nobộc của nhân dân Hải Châu, biểu thị hoan nghênh ...

Tự hồ không hề biết hai người này nhận lời Ái Đạt tới Hải Châu vậy.

Trần Tĩnh liền đi ra giới thiệu đôi bên rồi cùng vào trong.

Khi an bài chỗ ngồi, Tạ Kiếm Nam không dám xếp Trương Khác ngồi bàn phụ, hẳn sợ Trương Khác phát tay bỏ đi thì bữa tiệc khó khăn lắm mới tổ chức được này tan vỡ mất.

Trần Tín Sinh, Ngải Mặc, Đinh Lỗi, Trương Khác, Đinh Hòe, Chu Phú Minh, Lục Dật Quang, Trương Hiểu Kiện ngồi ở bàn chính, nhưng người còn lại ngồi ở bàn khác.

Trần Tín Sinh hiểu chuyện vòng vo trong chuyện này, trong bữa tiệc hạn chế uống rượu và nói chuyện, Ngải Mặc tự mình am hiểu TQ, thực chất không hiểu mấy chuyện nội tình, trên bữa tiệc oang oang khen Ái Đạt là doanh nghiệp ưu tú, đáng đề tất cả doanh nghiệp TQ học tập.

Đám Chu Phú Minh mặc dù sắc mặt hơi khó coi, nhưng vì phép lịch sự nên vẫn phải phụ họa, ông ta không thể tỏ ra thiên vị công ty nào.

Giữa bữa tiệc, Tạ Kiếm Nam bất chấp sự có mặt của Trương Khác, thừa cơ đề xuất hi vọng có thể ký hợp đồng cung cấp chip giải mã ổn định với TI và C-Cube.

Trần Tín Sinh biết Khoa Vương lo Trương Khác lợi dụng quan hệ đặc thù với TI và C-Cube kiềm chế sự phát triển của bọn họ.

Ngải Mặc tính rất thẳng, nói luôn:

- Hình như đâu cần ký hợp đồng cung cấp hàng dài hạn, dài hạn mà các vị nói là bao lâu? Nửa năm, một năm hay là hai năm?

Chuyện chip giải mã đời ba tất nhiên Ngải Mặc giữ kín như bưng.

Chip giải mã đời ba xuất hiện, khẳng định có giá chênh lệch nhất định với chip giải mã đời hai, các doanh nghiệp tùy mỗi khoảng thời gian sản xuất bao nhiêu đầu đĩa VCD, bao nhiêu đầu đĩa siêu cấp VCD phải tùy tình hình thị trường quyết định, nên tuyệt đối không thể ký hợp đồng giải hạn, nếu không ảnh hưởng tới lợi ích doanh nghiệp lắp ráp, khó khăn trong việc thực hiện hợp đồng.

Lòng tốt của Ngải Mặc, đương nhiên đám Tạ Kiếm Nam không thể hiểu được, Tạ Chiêm cầm ly rượu tới bên cạnh nói:

- Chúng tôi muốn ký hợp đồng dài hạn là thể hiện thành ý hợp tác.

Trương Khác cũng không muốn cuộc chơi kết thúc dễ dàng như vậy, cười nói:

- Ái Đạt chúng tôi không có thành ý lắm nên không ký hợp đồng dài hạn, chúng tôi cũng chẳng trả nổi tiền đảm bảo.

Tạ Chiêm cả bữa tiệc cứ tức tối mãi vì việc không có chỗ ngồi ở bàn tiệc chính, hẳn muốn thể hiện địa vị quan trọng của mình nên quanh quẩn bàn tiệc chính mời rượu.

Trần Tín Sinh mỗi lần chỉ đưa lý rượu lên đáp lại, nhấp môi một chút, song ly rượu không vơi đi chút nào. Trương Khác nói thẳng mình là học sinh, không được uống rượu. Ngải Mặc thích rượu, nhưng khi bàn chuyện làm ăn ông ta cực kỳ kiềm chế.

Tạ Chiêm không kiếm được mấy cơ hội, rất không cam lòng trở về bàn của mình, Trương Khác nhích ghế mình ra một chút nói:

- Hay là bảo phục vụ cho thêm một ghế, giám đốc Tạ đứng uống rượu, bí thư Chu, bí thư Lục cũng phải đứng đây.

Tạ Chiêm thấy mặt Trương Khác rất chân thành, nhưng không dám khẳng định là y có đang mĩa mai mình không, Lục Dật Quang ngồi bên phải Trương Khác thì hoàn toàn không hề có ý nhích ghế ra nhường chỗ, nụ cười trên mặt Tạ Chiêm càng khó coi hơn khóc.

Lúc này Trương Khác nói tới chuyện đảm bảo, Tạ Chiêm sắc mặt càng khó coi, nhưng hẳn không dám tùy tiện thay Tạ Kiếm Nam đồng ý chuyện tiền đảm bảo, hướng hồ một đại cổ đông khác của Khoa Vương là Triệu Cẩm Vinh cũng có mặt.

Do cổ phần của Tạ gia phân tán ở Chính Thái, Hải Thái và Tạ Chiêm, cho nên danh nghĩa Triệu Cẩm Vinh là đại cổ đông, sau đó là Chính Thái, Đại Nhã, Hải Thái, còn Tạ Chiêm xếp bét.

Tạ Chiêm chạy lăng xăng bên bàn tiệc chính làm Triệu Cẩm Vinh rất bực mình, lại còn tùy tiện nói xen vào một câu bị Trương Khác mĩa cho dần mặt ra, ông ta càng thêm tức.

Hiện tài chính lưu động của Khoa Vương còn thiếu 50 triệu, chia ra Cẩm Thành bù vài 15 triệu, ông ta còn đang đau đầu không biết lấy đâu ra số tiền khẩn cấp này thì lại dính tới chuyện tiền đảm bảo.

Trần Tín Sinh lấy mũi giày đá nhẹ Ngải Mặc một cái nói:

- Ti luôn hi vọng giữ quan hệ hợp tác với doanh nghiệp trong nước, không biết Khoa Vương dự đoán sản lượng năm sau bao nhiêu? Cho dù lượng cung ứng có thể điều chỉnh theo tình hình thực tế, nhưng ký hợp đồng lâu dài, phải có số tiền đảm bảo cố định.

Ê tờ ết, hờ ết hết.

445. Chương 445: Lẻ Loi Giữa Đêm Đông

Sản lượng tiêu thụ đầu đĩa năm 96 dự kiến đạt 500 vạn tới 550 vạn chiếc, dù là dự tính thấp nhất năm 97 thị trường có thể đạt 800 vạn chiếc, dựa vào ảnh hưởng của Tiêu Vương, Khoa Vương chiếm 20% thị trường cũng có thể tính là con số không lạc quan rồi.

Tính với 160 vạn chiếc đầu đĩa, cho dù tính 5% tiền đảm bảo thôi cũng hơn 5 triệu USD.

Tạ Kiếm Nam hỏi hặn vội vả nhắc tới chuyện này trên bàn tiệc, Trương Khác và lên tiếng, Trần Tín Sinh thuận giọng nói theo ngay, nhìn về mặt thiếu tự nhiên của Ngải Mặc, nhất định có ai đó đang ám thị với ông ta, tình hình ngày làm hẳn càng thêm lo lắng: Bọn họ quả nhiên cùng một bọn.

Bữa tiệc tiếp theo đó có chút nặng nề, Trương Khác thì mặt mày vẫn tươi như hoa, Tạ Kiếm Nam, Triệu Cẩm Vinh tâm sự trung trung, còn Tạ Chiêm bề mặt khỏi cần nhắc tới.

Trần Tín Sinh đã lên tiếng, việc Khoa Vương nộp tiền đảm bảo cho TI nếu muốn ký hợp đồng dài hạn thành kết cục đã định, Ngải Mặc không tỏ thái độ, nhưng Tạ Kiếm Nam dự đoán được khi đàm phán thực sự, C-Cube cũng chẳng dễ ăn nói hơn TI.

Mặc dù cụ thể phải chi trả bao nhiêu tiền đảm bảo có thể tranh thủ trong khi đàm phán, nhưng dù sao cũng phải chiếm dụng một phần tài chính lưu động, may mà Chính Thái và Đại Nhã đều có mười mấy năm tích lũy, tài chính còn xem như hùng hậu, tài chính lưu động của Hải Thái mặc dù khấn trương hơn một chút, nhưng đường huy động vốn ở Tân Thái, Huệ Sơn còn khá rộng.

Tạ Kiếm Nam suy tính trong hợp đồng cung cấp hàng dài hạn khả năng khó tránh khỏi đủ các loại cạm bẫy, hẳn hi vọng đây thành hợp đồng ưu tiên cung cấp hàng chứ không phải là hợp đồng hạn chế Khoa Vương kịp thời điều chỉnh sách lược thị trường.

Cảm thụ của Triệu Cẩm Vinh thì khác, việc thành công bán đi tòa nhà Phủ Thiên tạm hóa giải áp lực tài chính của tập đoàn Cẩm Thành, nhưng dù sao Cẩm Thành đâu thể so với Chính Thái, Triệu Cẩm Vinh lại còn có một phần ba số đất ở Tây Sa Điền, tài chính bị dần mỏng, khiến tiến triển các hạng mục đồng loạt chậm lại.

Việc nửa năm qua phải điều nhân công sang xây dựng nhà máy cho Khoa Vương ở khu công nghiệp cũng gây ra tình trạng này, bất kể nói thế nào, tất cả đang dồn gánh nặng tài chính lên Cẩm Thành.

Trước khi hợp tác với Tạ gia, Cẩm Thành lợi dụng nhà máy phía dưới làm hàng giả kiếm được vài trăm vạn, cùng Tạ gia hợp tác chính thức xây dựng Khoa Vương tới nay, mặc dù lợi nhuận kiếm được ném hết vào tuyên truyền thị trường, nhưng sản lượng cũng đã tăng lên 1 vạn chiếc một tháng, coi như khá thành công.

Nếu như chuyển sang sách lược thị trường bảo thủ, với mức sản xuất và tiếng tăm thương hiệu hiện nay, đảm bảo cho Khoa Vương mỗi tháng kiếm được 300 -400 vạn lợi nhuận, hơn nữa sẽ ổn định tăng lên.

So với thành tựu huy hoàng của Ái Đạt, chút thành công đó của Khoa Vương chỉ có thể nói đom đóm so với mặt trăng.

Nhưng nếu không có dã tâm kiếm lời lớn, Triệu Cẩm Vinh đã không Triệu Cẩm Vinh, Tạ Kiếm Nam chẳng phải Tạ Kiếm Nam.

Cho nên tăng đầu tư, mở rộng sản xuất, đẩy mạnh tuyên truyền, đoạt Tiêu Vương, đều là chuyện logic rõ ràng.

Một loạt chuyện tăng đầu tư, Cẩm Thành cũng phải ném vào Khoa Vương gần 40 triệu, Đường Học Khiêm chủ trì kinh tế Hải Châu, Cẩm Thành huy động tài chính ở Hải Châu không phải dễ dàng, tài chính lưu động của Cẩm Thành đã tới cực hạn, cho nên mới phải đồng ý cho tập đoàn Đại Nhã nhảy vào cắn một miếng.

Trước bữa tiệc Tạ Kiếm Nam tìm ông ta nói Khoa Vương thiếu 50 triệu vốn lưu động nữa, số tiền này cần ngay, nếu không phải đợi tới sau đại hội nhà phân phối mới có tài chính lưu động.

Khoản tiền này chia tới Cẩm Thành là 15 triệu, Triệu Cẩm Vinh lo thối ruột, may Chu Phú Minh, Lục Dật Quang vui vẻ tỏ thái độ, thành phố thống nhất ý kiến hỗ trợ Khoa Vương phát triển không phải chỉ là nói miệng.

Địa ốc Cẩm Thành trước đó thế chấp một khoản vay với ngân hàng kiến thiết mãi chưa được thông qua, Triệu Cẩm Vinh nhiều lần mong Chu Phú Minh ra mặt đánh tiếng, như ông ta đùn đẩy, hôm nay lại sáng khoái nhận lời xúc tiến khoản vay này cho Cẩm Thành.

Đó là khoản vay 30 triệu, Triệu Cẩm Vinh lấy tòa nhà Phủ Thiên ra thế chấp, suy tính một phần đầu tư vào Khoa Vương, một phần phân cho chỗ khác dùng gấp, không ngờ lại thêm khoản đảm bảo, nói thế trừ phía Khoa Vương, áp lực tài chính bên Cẩm Thành không giảm bớt chút nào, tâm tình tất nhiên không tốt.

Đám Chu Phú Minh, Lục Dật Quang thì rất coi trọng thực lực của Chính Thái, Đại Nhã, Cẩm Thành, nên sau khi Khoa Vương đoạt Tiêu Vương rất kỳ vọng vào nó, trên bữa tiệc hơi bực mình vì Ngải Mặc luôn mồm khen Khoa Vương, còn lại rất vui, rất hưởng thụ tương lai tươi đẹp.

Tạ Kiếm Nam tiễn đám Chu Phú Minh đi, xem đồng hồ đã hơi 9 giờ, bảo với Trần Tĩnh:

- Tối nay anh về Huệ Sơn, em theo anh hay là ... Thôi, mấy ngày qua em đủ vất vả rồi, ở lại đây nghỉ ngơi đi.

Trần Tĩnh tay đặt trước bụng, cầm túi da cá sổng giữ mép váy bó sát người, trong tầm mắt là Trương Khắc đang đưa Trần Tín Sinh và Ngải Mặc lên xe, nhớ lại ở viện nghiên cứu Cẩm Hồ nhận lời ăn cơm xong đưa Ngải Mặc tới quán bar, giờ tất nhiên không phải đi nữa, cô ta nghe ra Tạ Kiếm Nam nói vậy biết hẳn không hề muốn mình theo về Huệ Sơn, miệng mím một hồi rồi nói:

- Được, vậy em gọi cho ba em nói trước một tiếng.

Tập đoàn Đại Nhã gần như phải bỏ thêm 20 triệu nữa, Trần Tĩnh rõ tình hình công ty của cha, thời gian dài chuyên tâm làm sản phẩm hóa chất, quy mô không lớn bằng Chính Thái, nhưng tài chính trong tay không kém cạnh gì Chính Thái, một hai năm nay mới bắt đầu vươn ra các lĩnh vực khác.

Trần Tĩnh nội tâm không tán đồng con đường phát triển của Khoa Vương, nhưng cha cô lại rất tán thưởng con đường này, cô không thể nói gì. Cô ta và cha mình đã có chia rẽ về việc kinh doanh khi cô ta thực tập ở Đại Nhã rồi, không cần cãi nhau vì Khoa Vương nữa.

Tạ Kiếm Nam quay đầu sang, thấy Ngải Mặc đang chui vào trong xe, cho rằng Trần Tĩnh đang nhìn ông ta, nói:

- Nếu chính thức nhắc tới chuyện này rồi thì mai em tiếp tục theo ông ta nhé .. Có cần anh đưa em về không?

- Không cần, em tự về, không làm lỡ thời gian của anh nữa, đi đường cẩn thận đấy.

Mặc dù Trần Tĩnh tới Hải Hải mấy ngày, nhưng khi cô ta còn đang do dự có nên làm việc ở Khoa Vương không thì cha cô ta đã mua cho cô ta một phòng ở tầng 18 tòa nhà Phủ Thiên rồi.

Tạ Kiếm Nam vào xe, vừa lái khỏi nhà khách Văn Sơn đã lấy điện thoại ra gọi:

- Uyển Tú, anh đang về Huệ Sơn, em đang làm gì vậy?

Ở bên Trần Tĩnh hẳn luôn phải gồng mình thể hiện, bình thường không sao, nhưng lúc căng thẳng thế này, hẳn cần cô thứ kỷ nóng bỏng đó mới giải tỏa được áp lực.

Nhìn Tạ Kiếm Nam đi trước, còn Trần Tĩnh vẫn đứng ở đó, Trương Khác lên ghế phụ xe, thất đại an toàn lại, đoán Tạ Kiếm Nam muốn rời khỏi Hải Châu hôm nay.

Điều này cũng bình thường, chắc chắn Tạ Kiếm Nam phải báo cáo cho Tạ Hán Tĩnh, Tạ Hán Minh. Nhưng không nghĩ tới trước chuyến đi tới Bắc Kinh, Tạ Kiếm Nam còn xin viện trợ tài chính từ Chính Thái.

Trương Khác mất tập trung một lúc thì Phó Tuấn đã lái xe rời khỏi bãi đỗ, trong kính chiếu hậu vẫn thấy bóng dáng tha thướt của Trần Tĩnh đứng lẻ loi trong cái lạnh đầu đông.

Trương Khác tất nhiên không đưa Trần Tín Sinh, Ngải Mặc về nhà khách sớm như vậy, hỏi Phó Tuấn:

- Từ cầu Tứ Phụng có chỗ nào làm vừa lòng đồng chí A Mặc không?

- Ngõ Đan Tĩnh có mấy quán bar mới mở, tới đó nhé?

- Sao tôi không biết nhỉ?

Trương Khác lạ lẫm:

- Khác thiếu gia bao lâu không tới đó rồi?

Trương Khác cẩn thận nhớ lại từ mùa hè đến giờ chưa tới ngõ Đan Tĩnh rồi, Trần Phi Dung từ khi vào ĐH Đông Hải đến giờ chưa về nhà, nên Đường Thanh cũng không kéo y tới ngõ Đan Tĩnh chơi.

- Chỉ mỗi mùa thu chưa tới thôi, thay đổi lớn vậy sao? Có quán bar thật à, anh lừa tôi.

- Cậu là ông chủ của tôi, tôi có mấy lá gan lừa cậu.

Phó Tuấn quay vô lăng lái về phía Sa Điền.

Trương Khác quay đầu lại nhìn cửa nhà khách Văn Sơn lần nữa, thấy Trần Tĩnh chui vào một chiếc taxi.

446. Chương 446: Quán Bar Ngõ Đan Tĩnh

Phó Tuấn lái xe rất chắc, thoáng cái bỏ chiếc taxi lại.

Ngải Mặc tiếc nuối nói:

- Trần tiểu thư còn nói tối nay đưa chúng ta đi quán bar.

Trương Khác cười:

- Những lời mang tính lễ tiết đó chỉ nghe thôi, không phải chúng tôi đang đưa đồng chí A Mặc đi quán bar chơi hay sao?

Trần Tín Sinh đùa:

- Còn điều nữa, tốt nhất đồng chí đừng có nảy ý đồ với nữ nhân của người khác.

Hoàn toàn không còn vẻ cậu nệ trên bữa tiệc.

Xe đi tới giữa ngõ Đan Tỉnh và tòa nhà Phủ Thiên, nhìn thấy một chiếc taxi đỗ lại trước một quán bar, Trần Tín tay cầm ví xuống xe, bị ánh đèn xanh đỏ chiếu lên, có một vẻ gợi cảm của cô gái văn phòng cô đơn trong đêm.

Phó Tuấn lái xe vào bãi đỗ tòa nhà Phủ Thiên, Trương Khác xuống xe vẫn nhìn về phía quán bar đó, cảm thấy kỳ quái, trạch viện trước sau Bát Cẩm Trân cũng là của Cẩm Hồ, không biết vài ba tháng đã thành quán bar rồi.

- Oa, Hải Châu còn có chỗ đẹp thế này à?

Ngải Mặc trách Trương Khác:

- Hải Châu có chỗ thế này mà cậu lại vờ như không biết.

- Tôi không biết thật, tới ba tháng rồi tôi không tới đây, thay đổi lớn quá.

Trương Khác giang tay tỏ vẻ vô tội.

Trần Tín Sinh cũng tặc lưỡi khen:

- Nhìn bên ngoài trông rất phong cách, không biết bên trong ra sao.

Trương Khác quyết định bảo tồn lại kiến trúc cổ Sa Điền, đợi sau này thành phố tài chính dư dả tiến hành tu sửa, y không ngừng lấy danh nghĩa của Cẩm Hồ mua trạch viện ở ngõ Đan Tỉnh.

Năm ngoái việc Trương Khác phải làm rất nhiều, tài chính trong tay eo hẹp, chỉ mua được bốn năm trạch viện trạch viện ở ngõ Đan Tỉnh, cải tạo đầu tiên là quán cờ và hai căn nhà tư khác.

Trương Khác cũng chẳng có dụng ý gì, chỉ muốn giữ lại một vẻ đẹp của Hải Châu.

Năm nay tài chính của Trương Khác dư dả hơn, y không ngừng mua trạch viện với giá cao. Trước kia y chỉ làm lén lút, nhưng sau tháng ba Tạ Văn Tĩnh chuyển toàn bộ cổ phần vào tên y, chuyện này liền trở nên công khai hơn, Cẩm Hồ bỏ ra 15 triệu, gần như mua lấy cả ngõ Đan Tỉnh, số tiền nhiều hơn gấp ba tiền đền bù giải tỏa theo tiêu chuẩn của thành phố.

Cẩm Hồ làm như thế, tất nhiên thành phố nghe được phong phanh, Phương Hoàn Thanh (thay vị trí của Vạn Dũng) rất tức giận, Cẩm Hồ làm thế sau này việc giải tỏa Đông Sa Điền không thể tiến hành được nữa.

Nhưng lúc đó Tân Quang tung ra hạng mục 6 tỷ, hướng gió ở tỉnh Đông Hải từ trên xuống dưới ngã theo một chiều, hướng hồ Đường Học Khiêm, Đỗ Tiểu Sơn, Tống Bồi Minh cũng công khai chất vấn tính tất yếu của việc giải tỏa tàn bộ Sa Điền.

Tình hình kiến thiết thực tế của Tây Sa Điền làm không kẻ nào dám lên tiếng phản đối, tuy hiện trên tỉnh truyền lại một số tin tức tốt, nhưng dù sao Từ Học Bình vẫn tại vị, hơn nữa Ái Đạt, Tân Quang thế đang mạnh, Chu Phú Minh phải cay đắng thừa nhận, dù không có đám Đường Học Khiêm ngáng chân, ông ta cũng chưa chắc làm gì nổi Trương Khác, nên không có tin tức xấu nào phản hồi lại cho Trương Khác.

Mặc dù chỉ bỏ 15 triệu mua gần như toàn bộ ngõ Đan Tỉnh, nhưng tiền tu sửa mới là khổng lồ, tiền trong tay Trương Khác không nhiều nữa, nên để Thái Phi Quyên xử lý nơi này chỉ bỏ đi những thủ công trình tạm bợ như chuồng gà chuồng vịt, nhà lán phá hỏng kết cấu viện tử dọn ra ngoài.

Ước chừng tháng 6 Trương Khác nghe Thái Phi Quyên nói có người muốn thuê những trạch viện này, Trương Khác không quan tâm, bảo cô ta xem mà làm, ý tứ của y thì Thái Phi Quyên cũng hiểu, là không cho phép tùy tiện làm hỏng kiến trúc cổ này.

Đứng bên ngoài nhìn vào, bốn năm quán hàng trang hoàng mô phỏng giống như phong cách Bát Cẩm Trân, cửa treo biển số nhà bằng gỗ, hình thành một phong cách chỉnh thể.

Ngải Mặc không rảnh nhìn ngó xung quanh như Trương Khác, sốt ruột muốn vào xem nội dung bên trong, khoác vai Trương Khác và Trần Tín Sinh, bảo với trợ thủ:

- Mọi người tự tìm chỗ chơi nhé.

Trương Khác biết ông ta sợ cô trợ lý nghiêm nghị lát nữa chỉ trích hành vi không đúng mực của mình trong quán bar.

Đinh Hòa hiểu lòng người nói:

- Tôi mời Chu tiểu thư và ông Đinh Lỗi tới quán cờ uống trà, tôi thấy đó là chỗ đáng giới thiệu với họ.

- Được, được, mọi người đi hết một vòng đi.

Ngải Mặc sốt ruột kéo xềnh xệch hai người vào trong, Trương Khác cười khổ, y còn muốn ngắm nhìn biến hóa nơi này, thôi thành để sau vậy, thời gian còn nhiều mà.

Vào quán bar, giờ này mới là lúc mới bắt đầu kinh doanh, nhưng bên trong đã có không ít người, thấy Trần Tĩnh ngồi trước quầy bar, cầm ly rượu màu hổ phách.

Trần Tĩnh vào quán bar đã cởi chiếc áo khoác dày ra đặt trên đùi, chỉ mặc chiếc áo sơ mi tím nhạt hẹp cổ ren hoa, tay áo xắn lên một đoạn, lộ ra hai cánh tay trắng muốt, da sáng mịn như ngọc, cổ cao ưu nhã, khuôn mặt mang vẻ đẹp tinh tế cô đơn, nhưng có lẽ đám nam nhân trong quán bar càng chú ý tới bầu ngực no tròn được giấu kín dưới chiếc áo sơ mi “kín cổng cao tường” kia hơn.

Ngải Mặc nhìn thấy Trần Tĩnh không kìm được huyết một tiếng sáo lớn.

Trần Tĩnh quay lại thấy đám Trương Khá, mặc dù hoài nghi bọn họ theo đuôi mình, nhưng bỏ ly rượu xuống, tới chào hỏi:

- Không ngờ mọi người tìm được nơi này, đây là chỗ không tệ, ông Ngải Mặc có thấy thế không? Tôi vừa tới Hải Châu đã thích nơi này rồi.

Phóng khoáng nhiệt tình, hoàn toàn khác với cô gái Trương Khác gặp trên đường cao tốc, hiện giờ Trần Tĩnh ít nhiều có chút khí chất tinh minh của người làm ăn, Trương Khác trầm nghĩ: Xem ra cô ta coi mình thành đối thủ thương nghiệp rồi.

- Nơi cô thích thiếu chút nữa bị giải tỏa đấy.

Trương Khác mỉm cười:

- Sao có thể chứ?

Ngữ khí của Trần Tĩnh làm người ta nghe ra cô ta không tin lời Trương Khác:

- Vì sao lại giải tỏa, ở trong nước tôi chưa từng thấy nơi nào có phong cách hơn nơi này.

Trần Tĩnh mời bọn họ ngồi xuống một cái bàn, bảo phục vụ đưa ly rượu của cô tới, rất lịch thiệp đưa menu cho ba người, tò mò hỏi lại:

- Vì sao anh nói nơi này bị giải tỏa?

Đi kèm giọng nói êm ái là động tác vuốt tóc ra đằng sau, tỏa ra sức hút mê hoặc.

- Đó là quy hoạch thống nhất cả thành phố, giống phía tây phá hết để khai phát địa ốc.

Trương Khác giải thích đơn giản quy hoạch thành phố, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hỏi Phó Tuấn:

- Đây là quán của ai?

Y nghĩ người thường khó ném tiền vào đây khi thành phố chưa sửa quy hoạch được.

- Thiệu ca luôn giấu Khác thiếu gia, nói phải làm cho Khác thiếu gia phải giật mình.

Phó Tuấn đáp:

- Anh quen ông chủ nơi này sao?

Trần Tĩnh nghe vậy, không kìm được xen vào.

- Coi như là quen, đều không phải người Khoa Vương các vị thích đâu.

Trương Khác hời hợt đáp.

- Sao anh biết rồi không thích?

Ngữ khí của Trần Tĩnh xen vào chút vị nữ nhân, đôi mắt sáng chăm chú nhìn Trương Khác:

- Nhìn quán bar này là biết chủ nhân của nó trình độ thưởng thức không tệ.

Trương Khác nhếch mép cười, đây chủ yếu là công của nhà thiết kế, Thiệu Chí Cường có năng lực đấy, nhưng chỉ có vẻ ngoài giả cao nhã thôi, bản chất hèn thể nào Trương Khác có lạ gì.

Trần Tĩnh lại nói thêm:

- Thật đáng tiếc, cả ngõ chỉ mỗi đoạn nhỏ này là đẹp, nếu cả ngõ đều sửa sang lại hẳn vô cùng đặc sắc.

- Trần tiểu thư có vẻ rất hứng thú với chuyện này hả?

Trương Khác cũng vui vẻ nói chuyện nhiều hơn với một mỹ nữ:

- Cả ngõ dài hơn 700 mét, viện tử được tính là hoàn chỉnh có hơn 20 cái, quán bar này chỉ là một tứ hợp viện rất phổ thông thôi, cả ngõ có chừng 70 - 80 cái giống thế, Hải Châu cần nhiều quán bar vậy sao? ...

Trần Tĩnh chỉ thuận miệng cảm khái một câu, không ngờ Trương Khác tuôn ra một tràng, nghĩ y lấy thương nghiệp kinh doanh ra giáo huấn mình, trong lòng ít nhiều không thoải mái, lúc này Ngải Mặc bám lấy cô ta nói chuyện, liền lơ y đi.

Nhận ra cô gái này có vẻ thành kiến với mình, Trương Khác nhún vai chẳng bận tâm, Tạ Kiếm Nam có thể nói những lời tử tế về mình mới là lạ, nghe bản nhạc hơi quen quen mà nghĩ mãi không ra, liền không nghĩ nữa, gọi điện thoại hỏi Hứa Tư ở đâu, nghe Hứa Tư nói đang trò chuyện với mẹ, liền nói sẽ lái xe đón cô.

Trương Khác đứng dậy cáo lỗi ra ngoài, lấy chìa khóa từ chỗ Phó Tuấn.

447. Chương 447: Quán Bar Ngõ Đan Tĩnh (2).

Là nữ nhân nhưng Trần Tĩnh cũng phải thừa nhận Hứa Tư là cô gái đậm đà xuân sắc, quyến rũ vô song, nhìn ra được quan hệ không tầm thường giữa Trương Khác và Hứa Tư. Cô ta còn nghe nói Trương Khác và con gái Đường Học Khiêm là đôi người yêu thanh mai trúc mã, trong cái thành phố này lưu truyền rất nhiều câu chuyện hoàn khổ của Trương Khác, nghe vài chuyện đủ biết y là tên công tử phong lưu.

Chẳng bao Trương Khác và Hứa Tư đi vào, Trần Tĩnh thầm nghĩ: Trước lúc qua bức tường bình phong kia, chắc bọn họ vẫn nắm tay nhau.

Trần Tĩnh quan sát kỹ khuôn mặt Trương Khác, nhưng không thấy chút khí chất nào của một công tử phong lưu, lại có khí độ thanh đạm nho nhã, cô ta cảm thấy khó tin, y rõ ràng là kẻ đa tình lại bạc tình cơ mà.

Trần Tĩnh ưu nhã đứng dậy, nhường chỗ bên cạnh cho Hứa Tư, Hứa Tư cởi áo khác ngoài ra, bên trong cô mặc chiếc áo len bình thường do mẹ cô đan, trong tay Trương Khác cầm một cái túi, trong đó có áo len mẹ Hứa Tư đan cho y.

Hứa Tư tới càng làm Trần Tĩnh thêm cô đơn, mặc dù chỗ này không tệ, nhưng là nơi đất khách quê người, xung quanh lại toàn là người cô phải cẩn thận ứng phó, tức thì có chút thương xót bản thân.

Qua mười giờ Đinh Hòe, Đinh Lỗi cùng mấy trợ lý mới tới, có điều trong số bọn họ có thêm Thiệu Chí Cương, không biết tình cờ gặp hay là Đinh Hòe đặc biệt mời tới.

Cô trợ lý Chu Yến Hà ban ngày mặt mày rất nghiêm túc, tới quán bar lại tỏ ra hưng phấn, vừa đi vừa nhìn xung quanh mắt mơ màng nói:

- Đẹp quá, tôi thực sự muốn mua một ngôi nhà ở đây, để chồng con tôi cùng tới ở.

- Chu tiểu thư muốn về nước định cư à?

Trương Khác sáng mắt lên, thúc giục:

- Cô mau mau từ chức đi, chỗ lão Đinh, giám đốc Tô, cô thoải mái chọn một nơi để làm, trong ngõ Đan Tỉnh này cô tùy ý chọn ngôi nhà cô thích, tôi bảo lão Thiệu sẽ chuẩn bị thỏa đáng đúng ý của cô trước khi cô đưa người nhà về nước, chi phí tính hết vào Cẩm Hòe.

Ngải Mặc lớn tiếng khác nghị:

- Chủ đề này mấy người không thể lén lút bàn sau lưng tôi à?

Mọi người cười rộ lên, Trương Khác vỗ vai Ngải Mặc trêu:

- Đồng chí A Mặc có thể đưa ra điều kiện tương tự giữ lại nhân viên ưu tú mà.

Rồi chỉ Thiệu Chí Cương giới thiệu cho Trần Tĩnh:

- Anh ta là chủ quán bar này đây, cô xem anh ấy có phải là người có trình độ thưởng thức không?

Thiệu Chí Cương vốc người tầm trung, mặt vuông, mắt rất sáng, có thể nói là khí độ nho nhã.

Trần Tĩnh lấy danh thiếp ra trao đổi với Thiệu Chí Cương, nhìn thấy tên hắn ta, biết ngay là ai, cô ta tới Hải Châu, không thể không tìm hiểu những nhân vật phong vân ở nơi này, đặc biệt đám Triệu Cẩm Vinh, Tạ Chiêm sớm đã liệt Thiệu Chí Cương vào hệ của Trương Khác, cô ta cũng biết thêm nhiều chuyện hơn nữa từ chỗ Lưu Minh Huy.

Trương Khác là người lập hạng mục cầu Tứ Phượng, Thiệu Chí Cương là người chấp hành cụ thể, Lưu Minh Huy vì đề cao bản thân, nên nâng tầm những người xung quanh Trương Khác lên, trong đó có Thiệu Chí Cương.

- Quán bar này mang phong cách độc đáo, có thể nói là kiến trúc đẹp nhất trong nước mà tôi được thấy.

Trần Tĩnh luôn muốn được tiếp xúc với đám Thiệu Chí Cương những tình anh thương nghiệp Hải Châu mà cô ta được nghe kể, có điều tình cảnh hôm nay có hơi kỳ quái, cảm giác bí tráng như một mình trong trại địch, song Trần Tĩnh vẫn ưu nhã nói:

- Xin hỏi ông Thiệu có kế hoạch chỉnh trang lại toàn bộ ngõ này không? Như thế tôi nghĩ nó sẽ thành một góc mê hoặc nhất Hải Châu.

Thiệu Chí Cương cười bình đạm nói:

- Không có Khác thiếu gia, tôi còn có thể ba hoa, có Khác thiếu gia, tôi không dám má rêu qua mắt thợ.

- Không sao, cho anh mùa rêu qua mắt thợ một hồi.

Trương Khác phất tay, hắn nhìn ra Trần Tĩnh rất có hứng thú với nơi này, hẳn Thiệu Chí Cương cũng có kế hoạch vẹn toàn rồi.

- Vậy khác thiếu gia không trách tôi sao chép ý tưởng của cậu chứ.

- Tùy anh, thứ tốt, luôn được lấy ra tham khảo đi tham khảo lại mà.

Trương Khác mỉm cười, Thiệu Chí Cương ngầm nịnh y, làm y khoan khoái vô cùng, y cũng như nam nhân bình thường thôi, trước mặt nữ cũng thích ra vẻ.

Trần Tĩnh nghe thế thì hơi động lòng, nghĩ chân tướng có lẽ không hời hợt như lời Lưu Minh Huy nói.

Sau khi Trần Kỳ chính thức kinh doanh Bát Cẩm Trân thì Thiệu Chí đã có suy nghĩ cải tạo thống nhất ngõ Đan Tinh, chỉ là có lực bất tòng tâm, tới khi Cẩm Hồ mua gần hết ngõ Đan Tinh, Thế Kỷ chính thức kéo đám Trương Tri Phi nhập cổ phần, quy mô lớn lên, ý nghĩ muốn đem ngõ Đan Tinh ra thử đao càng mạnh mẽ.

Nhưng thành phố còn chưa điều chỉnh quy hoạch, chỉ chỉ có thể học Trương Khác, âm thầm khai thác thương nghiệp nơi này.

Hắn còn muốn tìm Trương Khác thương lượng chuyện này, giờ thấy Trần Tinh hỏi lại được Trương Khác cho phép, tất nhiên không chỉ trả lời hời hợt qua loa được, dù sao Cẩm Hồ đã mua gần hết ngõ rồi, không sợ người khác giành mất:

- Ngõ Đan Tinh có kết cấu trong ngoài, trong ngõ có 26 tòa viện tử hình thành con hẻm đá xanh, ngoài ngõ thực sự là ngõ Đan Tinh, quán bar này chỗ mặt đường mở cửa gọi là phố thị, nay gọi là Hậu Nhai, ý tứ là nằm sau tòa nhà Phủ Thiên đặt ở Tiền Nhai. Vị trí địa lý của ngõ Đan Tinh cực kỳ ưu việt, suy tính làm sao dùng kỹ thuật kiến trúc hiện đại giữ nguyên phong cách kiến trúc cổ, nâng cao giá trị thương nghiệp, hình thành một nơi tiêu phí tổng hợp bao gồm ẩm thực, nghỉ ngơi, du lịch ...

Trình bày đơn giản đường lối của mình xong, Thiệu Chí Cương hỏi:

- Khác thiếu gia thấy sao?

Trương Khác xoa cằm suy nghĩ, tính toán của Thiệu Chí Cương không tệ, nhưng quá lạc quan với thương nghiệp của Hải Châu, vả lại khi Tây Sa Điền xây dựng xong, nơi đó thiếu hoạch định thống nhất, thế nào phải hỗn loạn một hồi mới hình thành giá trị thương nghiệp, tất nhiên ảnh hưởng xấu tới ngõ Đan Tinh, nhìn Hứa Tư hỏi:

- Chị thấy sao?

- Cũng được.

Hứa Tư không ngờ Trương Khác lại hỏi ý cô đầu tiên.

- Hứa tiểu thư cho chút cổ vũ chính diện chứ.

Thiệu Chí Cương hồi hộp nói:

- Ý tưởng đương nhiên rất được.

Thấy Thiệu Chí Cương nhiệt tình lớn với hạng mục này như thế, Hứa Tư không biết nói thế này có thích hợp không:

- Tôi thấy nếu ở thành phố lớn hơn, kế hoạch của anh sẽ vô cùng thành công.

Trần Tinh nghiêm túc nói:

- Tôi thấy được đấy, ở Châu Âu có một vài thành phố, quy mô nhân khẩu chỉ bằng thị trấn trong nước, nhưng có khu phố văn hóa đặc sắc, kết hợp được cả chỗ thời thượng thu hút người trẻ tuổi. Kế hoạch của giám đốc Thiệu nếu thực thi nhất định nơi sẽ thành một góc phong tình vô biên của Hải Châu.

Hứa Tư thấy Trần Tinh cũng hết sức mong mỏi, liền không nói gì nữa.

Trương Khác hứng thú hỏi:

- Trần tiểu thư có kiến giải độc đáo ở phương diện này thì phải.

- Không dám nói là kiến giải độc đáo.

Trần Tinh đúng là đã bị hạng mục cải tạo ngõ Đan Tinh thu hút:

- Khi tôi học ở Châu Âu, thích tới các thị trấn nhỏ du lịch, gặp những nơi vừa ý, thường ở lại một thời gian, cảm thụ không khí sinh hoạt bình yên êm ả ở đó, ở trong nước không còn có nữa, chỉ có thể gặp không thể cưỡng cầu ... Tôi thấy ở đây, không chỉ ngõ Đan Tinh mà kéo dài tới thẳng sông ...

- Sông Sơ Cánh.

Trương Khác nhắc:

- Tối tận sông Sơ Cảng, đều là kiến trúc hiếm có, tưởng tượng một buổi chiều mưa hoặc ngày âm u, đi trên con đường lát đá xanh, cảm giác nhất định không tẻ, hiện đây là điều thu hút tôi nhất ở Hải Châu.
- Đó chính là thứ chỉ có thể gặp không thể cầu cô nói?

Trương Khác khẽ thở dài:

- Cô chắc còn chưa có thời gian đẩy những cảnh cửa rêu phong cổ kính đầy tình thơ ý họa kia đi vào phải không, sự thực bên trong là cuộc sống quần bách, ban đêm cả điện cũng chẳng có, bọn họ đi trên con đường đá xanh chẳng có tâm tình không tẻ đâu.

Điều Trương Khác nói là sự thực, khi tin tức giải tỏa được đưa ra, người dân còn hân hoan vỗ tay vui mừng, thực sự sống ở khu nhà cổ này quá khổ, tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại Trần Tĩnh xuất thân hào phú, có thể ung dung tự tại đi du lịch tới các thị trấn nhỏ, cũng là người truy cầu sự tồn tại của ngôi nhà tinh thần trong lý tưởng là khẩu vị rất cao.

Trương Khác nhìn Hứa Tư, cô khẽ mỉm cười, Hứa Tư sinh ra ở nơi này, từ mẫu giáo, tiểu học, trung học đều ở đây, tình cảm cô ấy với Sa Điền thế nào, là điều Trần Tĩnh không sao cảm thụ được.

448. Chương 448: Nửa Đêm Làm Trộm

Trần Tĩnh cảm giác trong lời của Trương Khác có ý khinh miệt, mượn hơi rượu nhìn thẳng vào y:

- Chẳng lẽ anh có ý tưởng hay hơn?
- Con người tôi đầu óc kém lắm, có ý tưởng gì được.

Trương Khác kiểm bừa lý do thoái thác.

Thiệu Chí Cương hơi thất vọng:

- Thực sự không được sao?
- Để tôi nghĩ đã.

Trương Khác gạt đầu, vẫy tay gọi phục vụ tới thanh toán tiền.

Trần Tĩnh chưa chịu thôi, hỏi:

- Tại sao không được?

Đại khái tối nay cô ta bị kìm nén quá lâu quá nhiều việc, từ việc Khoa Vương tới chuyện Tạ Kiếm Nam bỏ cô ta lại một mình, bất ngờ đưa tay ra nắm lấy tay Trương Khác, thực ra cô ta vốn ý không để ý thanh toán, chỉ là ngữ khí qua nặng, tới bản thân cô ta nói ra cũng giật mình, thành ra động tác giống như ép buộc Trương Khác phải trả lời câu hỏi của mình.

- Hả?

Trương Khác không hiểu vị sao Trần Tĩnh lại mất kiểm soát như thế:

- Chúng tôi là thương nhân, làm việc không phải lấy mục đích là truy cầu ngôi nhà tinh thần trong lý tưởng ... Nếu nói tới ngôi nhà tinh thần thì phương án của lão Thiệu lại mang dấu vết thương nghiệp quá đậm, chắc không phù hợp lắm với suy nghĩ thực sự trong lòng Trần tiểu thư phải không?

Tim Trần Tĩnh giật đánh thót một cái, luống cuống buông tay Trương Khác ra, nghĩ: "Mình dễ bị người ta nhìn thấu vậy sao?" Đột nhiên có chút thương cảm thất hồn lạc phách.

Phục vụ tới, Trương Khác lấy tiền ra trả, Trần Tĩnh vẫn chìm trong cảm xúc riêng, không giành trả tiền với Trương Khác nữa.

Rời khỏi quán bar, Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa nhóm Trần Tín Sinh và Ngải Mặc về, hỏi Trần Tĩnh:

- Có cần tôi bảo lão Thiệu đưa cô đi một đoạn không?

Trần Tĩnh muốn giải thích chuyện mình thất lễ kia, cuối cùng nghe Trương Khác hỏi lại thôi, chỉ vào tòa nhà Phủ Thiên:

- Tôi ở trên đó.

Trương Khác giờ mới nhớ ra mấy tầng cao nhất trên tòa nhà Phủ Thiên lấy ra kinh doanh kiểu khách sạn, Tạ Kiếm Nam đôi khi cũng có chút đầu óc.

Thiệu Chí Cương từ trong xe thò đầu ra, làm động tác gọi điện thoại, rồi đi mất.

Trương Khác cho tay vào túi áo khoác, Hứa Tư đứng ở bên, bọn họ đợi Trần Tĩnh đi, hai người có thể đi với nhau.

- Vừa rồi ...

Trần Tĩnh muốn giải thích chuyện vừa rồi, nói ra tới miệng lại thành:

- Anh thật sự thấy không được sao?

Giọng hòa hoãn hơn:

- Thời gian qua tôi được nghe người ta kể nhiều về thiên phú thương nghiệp của anh, anh thực sự thấy không được sao?

- Cô cố chấp thật đấy.

Nhưng Trương Khác không cảm thấy đó là tính xấu, đặc biệt với các cô gái xinh đẹp nó lại càng thành đáng yêu:

- Chuyện kinh doanh chi phí cao không lợi nhuận, có lẽ cũng có thể chấp nhận, có điều ai sẽ làm chuyện đó?

- Thật sao?

Trần Tĩnh không khỏi thở dài tiếc nuối, vẫy tay tạm biệt đi về phía tòa nhà Phủ Thiên.

- Thực sự không thể sao?

Hứa Tư ngoẹo đầu hỏi Trương Khác:

Trương Khác nhìn Trần Tĩnh đi rồi, quay lại ôm mặt Hứa Tư, hôn nhanh một cái lên cánh môi hồng mịn màng của Hứa Tư:

- Chị nói được là được, không được là không được.

Vẫn có người từ quán bar ra vào, Hứa Tư vội đẩy Trương Khác ra, hờn giận nói:

- Tôi hỏi cậu thật đấy.

- Em đặt tài sản của ngô Đan Tĩnh dưới tên Việt Tú cũng không hay ... Trực tiếp để dưới tên chị đi. Như vậy chẳng phải chị nói được là được rồi hay sao?

- Đừng ...

Hứa Tư nhoeo lắc đầu:

- Tôi không phải địa chủ, cần cả con phố làm gì, tôi chỉ cần căn nhà cậu chuyên môn chuẩn bị cho tôi thôi.

- Em còn nhớ câu chị nói với em lúc ở Tử Trúc các Huệ Sơn, Hải Châu là nơi em trú chân, nếu chị ở Hải Châu, em muốn chị có thể thấy em ở nơi này.

Trương Khác bắt chập ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường, ôm lấy khuôn mặt Hứa Tư, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như bóng đêm mê ly của cô:

- Trời đất ở chỗ này là của chị, căn nhà đó chị thích, em đương nhiên là cao hứng, nhưng để bên ngoài bị Thiệu Chí Cương làm loạn lên, chị chỉ cau mày một cái, em cũng sẽ đau lòng.

- Cậu đâu có yếu đuối như thế chứ?

Hứa Tư cảm động, không để ý khả năng bị người khác nhìn thấy nữa, ôm lấy Trương Khác:

- Có điều tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Chuyện gì thế?

- Mẹ tôi nhớ căn nhà cũ, tôi về nhà mấy ngày, mẹ tôi đều nói, nếu khi nào đủ tiền mua lại nhà cũ thì tốt quá, mẹ tôi còn nói cách vài ngày lại về qua nhà một lần, thấy trong sân mọc đầy cỏ, trong lòng rất buồn. Căn nhà đó còn thuộc về công ty chứ?

- Sao lại không, em đã điên đầu.

Trương Khác làm một vẻ mặt rất khoa trương:

- Em đang đợi nhà chị mua lại đấy, hay là chúng ta tới xem một chút.

- Lúc này à, cậu có chìa khóa sao?

- Chúng ta trèo vào là được.

Trương Khác nhe răng cười, từ chỗ này xuyên qua ngõ tới nhà Hứa Tư không xa, nhưng trong ngõ nuôi chó nuôi mèo rất nhiều, đi qua làm đám chó xủa âm ỉ lên, Trương Khác níu chặt tay Hứa Tư nhìn dáo dác, làm cô cười suốt.

Tới nhà Hứa Tư, tuy tường không cao, song Hứa Tư chẳng phải có thể leo lên được.

Trương Khác vỗ vai:

- Chị ngồi lên cổ em, em kiệu chị lên.

Hứa Tư lắc đầu:

- Nữ nhân không được cưỡi lên đầu nam nhân.

Trương Khác ngồi xuống:

- Em thích để chị cưỡi.

Hứa Tư còn chưa kịp phản ứng đã bị y chui qua giữa hai chân, Hứa Tư bịt miệng cười, nhà cô tuy đã chuyển đi, nhưng hai bên vẫn là những hàng xóm cũ, cô không dám phát ra tiếng động, đành ôm chặt lấy đầu Trương Khác, để y từ từ nâng lên.

Trương Khác cảm thấy cổ ẩm ẩm, mũi có mùi hương thoang thoảng truyền vào, lòng ngáy ngất, đẩy cô trèo lên trước, rồi lên tường sau, tiếp đó đỡ Hứa Tư xuống, lần này Hứa Tư dùng cảm hơn nhiều, ngồi lên vai Trương Khác trượt xuống.

Ngôi nhà bỏ hoang gần một năm rồi, khe đá trong vườn mọc đầy cỏ, mặc dù không thể so với Hứa Tư, nhưng Trương Khác cũng có rất nhiều hồi ức ở đây, giàn nho vẫn còn, nhớ lúc nhìn trộm qua mép áo Hứa Tư khi cô đứng lên hái nho, nhớ lần đầu ngủ trên giường Hứa Tư, những chuyện đó đều không sao quên được.

Trương Khác và Hứa Tư trèo tường vào, rồi cuộc vẫn làm kinh động nhà bên cạnh, cửa sổ sáng đèn, một giọng nói trầm cảnh giác vang lên:

- Ai, ai ở đó thế?

- Chú Lý, là cháu, Tiểu Tư, cháu chỉ vào xem nhà một chút rồi đi thôi.

Hứa Tư ôm hông Trương Khác, lè lưỡi ra, đáp lại với hàng xóm bị cô đánh thức.

- Ô, là Tiểu Tư à, lâu lắm không nhìn thấy hai chị em bọn cháu rồi, mấy ngày trước mẹ cháu còn tới chơi đấy, có qua nhà thím ngồi một lúc không?

Giọng một phụ nữ trung niên vang lên:

- Thôi ạ, muộn rồi, cháu không làm phiền chú thím nữa, cháu về ngay ấy mà.

Trong sân ánh trăng trong như nước, chỉ là từ trong căn phòng sáng đèn nhìn ra sân không rõ lắm, chỉ thấy hai bóng người sát bên nhau, phụ nữ nói:

- Ái chà, đưa cả bạn trai về hả, nghe nói cháu làm việc ở Hong Kong lương cao lắm, bạn trai cháu cũng là người Hong Kong à? Cháu xinh đẹp như thế, có gả đi cũng phải gả cho người Hong Kong mới xứng.

- Thím, cậu ấy là Tiểu Khắc ạ.

Hứa Tư mặt đỏ lên, không biết vừa rồi hai người ôm nhau có bị nhìn thấy không:

- Cháu một mình không trèo vào được, nên lấy cậu ấy làm gạch kê chân.

Trương Khác chào hai vợ chồng nhà bên:

- Chú Lý, thím Lý, là cháu đây, cháu còn có lần hái đào nhà chú thím đấy ...

Nhà bên có trồng cây đào, tới mùa ra trái đều chia cho hàng xóm xung quanh, hoàn toàn không xa lạ lạnh lùng như sống ở khu nhà chung cư.

Năm ngoái lúc giao mùa xuân hạ, Trương Khác tới nhà Hứa Tư chơi, có hái đào nhà bên cạnh ăn, cây đào ấy giờ hình như lại cao hơn rồi.

Thím Lý niềm nở mời:

- Hai đứa vào đây chơi đi, trèo qua cửa sổ nhà thím luôn cho tiện, chẳng biết cái công ty kia mua nhà cháu làm gì, để hoang cả năm rồi, chỉ tổ nuôi cỏ.

Chối từ không được, đành trèo cửa sổ vào nhà bên cạnh, Hứa Tư cùng hàng xóm hàn huyên cảm khái một hồi rồi về, theo nguyên đường cũ quay lại tòa nhà Phủ Thiên, Hứa Tư ôm bụng cười:

- Nhìn cậu kìa, thất vọng vì không được làm trộm sao?

- Làm trộm ở đây không được sao?

Trương Khác nâng chiếc cằm nhỏ của Hứa Tư lên, nhìn cô đắm đuối.

- Đừng.

Hứa Tư xấu hổ nài nỉ:

- Mẹ tôi còn đợi tôi về ngủ đấy.

449. Chương 449: Ái Đạt Biểu Dương Lực Lượng

Cửa sổ nhà bên không kéo rèm, Trương Khác trốn không kịp, hai vợ chồng hàng xóm đã khoác áo đi ra cửa sổ, lúc này Hứa Tư mới rời khỏi lòng Trương Khác.

Trương Khác đành chịu, khởi động xe đưa Hứa Tư về căn nhà thuê ở khu cán bộ nghỉ hưu, dọc đường đi Hứa Tư dịu dàng ôm cánh tay Trương Khác, áp gò má vào vai y.

Tới khu tập thể cán bộ hưu trí, nhà Hứa Tư quả nhiên vẫn sáng đèn, Hứa Tư không dám lè mề nữa, vội xuống xe vẫy tay với Trương Khác chạy lên nhà, Trương Khác đứng nhìn mãi tận khi cô vào nhà.

Nhìn thấy Hứa Tư từ cửa sổ thò đầu ra vẫy tay với mình, Trương Khác mới khởi động xe, một lúc sau Hứa Tư gọi điện tới:

- Tôi nhớ ra một chuyện, bác Tôn và giám đốc Cát tới, hay là an bài họ ở trạch viện ngõ Đan Tinh.

Trương Khác vốn định dùng biệt thự của chú tiếp khách, nghe Hứa Tư nói vậy thấy cũng được, nhưng tất nhiên không phải là trạch viện mà y chuẩn bị cho Hứa Tư rồi.

- Cũng được, mượn thêm hai phục vụ ở khách sạn, rồi một lái xe, thế là đầy đủ.

- Vậy làm thế nhé, chị Tôn tới, tôi để chị ấy ở trong nhà của tôi, chị ấy sẽ tới trước hai ngày.

- Chị vui là được.

Trương Khác nghe ra Hứa Tư rất hưng phấn, chắc ở Hong Kong cô và Tôn Tĩnh Hương thân thiết rồi:

- Đại Nhi tới, vậy chị Hứa Duy có về không? Chị ấy đã quyết định công việc chưa? Phục tùng an bài của trường hay là tự tìm việc.

- Chắc nó vào công ty chị Tôn, mấy ngày qua nó ríu ra rít rít nói chuyện này với tôi, phiền không chịu được.

Hứa Tư nói phiền song giọng rất vui, quan hệ hai chị em hoàn toàn khôi phục rồi:

- Thế cũng tốt, sau này nó có rất nhiều thời gian tới Hong Kong với tôi rồi.

- Em chả thấy tốt tí nào, mọi người chạy tới Hong Kong hết cả rồi.

Trương Khác đau khổ nói:

- Chị ấy vẫn làm quản lý cho Đại Nhi à?

Giọng của Giang Đại Nhi rất hoàn mỹ, nhưng muốn bồi dưỡng lên một chất giọng riêng còn cần thời gian, hơn nữa muốn ra album riêng, còn cần tìm bài hát phù hợp với giọng Giang Đại Nhi, thực lực của Hoa Âm còn yếu, chưa nói tới sức ảnh hưởng, tài chính cũng chưa đủ mới nhạc sĩ có tiếng sáng tác bài hát cho Giang Đại Nhi.

Nhưng chuyện này tự có Diệp Kiến Bản phiền lòng thay Tôn Tĩnh Hương rồi, chưa tới lượt Trương Khác phải lo.

- Nghe nói là làm trợ lý cho chị Tôn, Đại Nhi không phải có mẹ cô ấy trông chừng rồi sao? Hơn nữa thời gian này cô ấy cũng không cần quản lý chuyên môn, cả công ty của chị Tôn vây quanh cô ấy mà.

Đột nhiên Hứa Tư hỏi:

- Tiểu tình nhân của cậu không phải cũng muốn tới Hong Kong học sao? Sau này cậu tới Hong Kong cũng đâu có mấy thời gian ở với tôi.

Nghe ra giọng Hứa Tư có chút khác thường, Trương Khác đành cười khan vài tiếng:

- Vậy năm sau chị an bài công việc trong nước nhiều là được... À phải chị giúp em lập một công ty vốn Hong Kong ở tỉnh thành cho em, một công ty lấy danh nghĩa cá nhân của chị.

Hứa Tư không hiểu:

- Có Việt Tú là đủ rồi, vì sao còn phải lập công ty danh nghĩa của tôi.

- Hiện chị là người Hong Kong, làm việc trong nước có có công ty sẽ thuận tiện thủ tục hơn.

Hứa Tư là người Hong Kong, muốn chuyển bất động sản ở ngõ Đan Tĩnh vào tên cô sẽ rất rắc rối, cách đơn giản nhất là để Hứa Tư lập công ty trong nước, rồi chuyển tài sản ngõ Đan Tĩnh vào đó. Đương nhiên công ty này không thể đăng ký ở Hải Châu.

Còn việc nhà của Hứa Tư, nhờ Hứa Hồng Bá, Thiệu Chí Cương ra mặt là được, lương ở Hong Kong cao hơn trong nội địa rất nhiều, Hứa Tư đi làm một năm mua lại nhà cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi tới Hải Châu hai ngày trước đại hội nhà tiêu thụ, vợ Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc con gái út của Cát Cành Thành, mẹ Tôn Tĩnh Hương cũng tới Hải Thiên với con.

Cát Minh Đức, Tôn Thượng Nghĩa chỉ có thể tới Hải Châu vào ngày tổ chức đại hội.

Hứa Duy cũng về Hải Châu, ở trường đã không còn môn học nào quan trọng nữa, thời gian này xin nghỉ phép là chuyện rất dễ dàng.

Chuyện Hứa Duy tới Cty Hoa Âm làm việc đã được quyết định, từ Hứa Duy, Trương Khác được biết, Lâm Băng và bạn trai tiếp tục ở lại trường thi nghiên cứu sinh, năm 96 nghiên cứu sinh còn rất hiếm.

Trương Khác gặp bạn trai Lâm Băng rồi, trông trắng trẻo thư sinh, có lòng tự tôn không phù hợp, ấn tượng không được tốt lắm.

Y quan tâm tới công việc của Lệnh Tiểu Yến nhiều hơn, trong bốn cô gái cùng phòng, Lệnh Tiểu Yến có năng lực khá xuất sắc, cô yêu Chu Tiểu Quân, chắc khả năng rời tỉnh thành không cao, nếu Lệnh Tiểu Yến muốn Trương Khác có thể an bài công việc phù hợp ở Hải Dụ và Tân Quang, đáng tiếc nghe Hứa Duy nói, Lệnh Tiểu Yến ký hợp đồng bán thân cho Tôn Tĩnh Mông quản lý quán bar rồi.

Nếu chẳng phải có mẹ Tôn Tĩnh Hương đi cùng, Diệp Kiến Bân thế nào cũng kiếm cơ tới Hải Châu trước, giờ chị đành theo lịch trình định sẵn, hai ngày sau tới Hải Châu cùng vợ thôi.

Trần Tín Sinh tới Hải Châu vào ngày mùng 9 tháng 11, Ngải Mặc tới vào ngày 11 tháng 11, trong khi đó tới 25 đại hội nhà phân phối diễn ra, bọn họ đành tạm thời quay về công ty. Qua ngày 20, Trần Tín Sinh tới Hải Châu trước, tiếp đó là Trương Á Bình, rồi Ngải Mặc đây là ba vị đại biểu cho ba công ty gần như chủ thể cung cấp linh kiện cho ngành đầu đĩa trong nước, được xưng là ba cự đầu của sản nghiệp đầu đĩa VCD.

Trương đại hội nhà phân phối, ba cự đầu tập trung ở Hải Châu, không phải vì Khoa Vương, mà vẫn qua lại mật thiết với Ái Đạt như đôi tình nhân trong tuần trăng mật.

Ngay cả cuộc đàm phán cung ứng hàng với Khoa Vương cũng chỉ phất tay đi, tin tức này được Báo sáng Kiến Nghiệp vô ý nhắc tới trong cuộc phỏng vấn chuyên đề với Khoa Vương, Ái Đạt, tiếp đó các báo khác đua nhau chuyển tải, khiến người trong nghề sinh ra đủ loại liên tưởng.

Nhớ lại đại hội nhà tiêu thụ năm ngoái, cũng có ba cự đầu này tụ hội tại Hải Châu, tiếp xúc thân mật với Ái Đạt, chỉ có điều khi đó chưa được chú ý xứng tầm.

Chuyện qua một năm, mặc dù sau lưng bốn công ty này có giao dịch gì, mọi người đều không rõ lắm, nhưng người có ánh mắt sắc bén không khó đoán ra, chính cuộc tụ hội ba cự đầu năm ngoái, tạo thành cách cục Ái Đạt chiếm hơn 40% thị trường đầu đĩa như ngày nay.

Năm nay ba cự đầu lại tụ hội ở đại hội nhà phân phối Ái Đạt, không biết sẽ có hành động gì.

Khoa Vương đoạt được Tiêu Vương khiến nhiều báo chí truyền thông đưa ra dự đoán ảm đạm về thị trường của Ái Đạt vào năm tới, thậm chí có báo dự đoán Ái Đạt không còn được một phần ba thị phần năm 96.

Đa phần mọi người còn chưa cảnh tỉnh, vẫn mê muội vào thủ đoạn thị trường, cho nên mới suy đoán Ái Đạt sẽ dấn vào vết xe đổ cả Khổng Phủ Yến, không nhận ra bản chất thực sự của sự việc.

Quan điểm này rất có thị trường, đám Lưu Minh Huy ra sức đi du thuyết, xúi bẩy những khách hàng cũ của Ái Đạt ngã vào lòng Khoa Vương, rất nhiều nhà phân phối hứa chắc nịch sẽ mang tiền tới tham dự đại hội nhà tiêu thụ của Khoa Vương.

Tin tức ba cự đầu tập trung ở Hải Châu, Khoa Vương lại chỉ có tư cách đàm phán với trợ thủ của ba người bọn họ được lộ ra vào ngày 22, quan điểm xem nhẹ tiền đồ của Ái Đạt của giới truyền thông âm thầm thay đổi, không ít báo chí suy đoán ba cự đầu và Ái Đạt có hành động bí mật gì.

Vốn rất nhiều tờ báo không định tham dự đại hội của Ái Đạt, bị tin tức này thu hút, những tờ báo trong kế hoạch chỉ định tham dự đại hội của Khoa Vương đều tràn vào Hải Châu trước dự định.

Khoa Vương không mời những doanh nghiệp trong nghề tới tham dự đại hội của bọn họ, Tạ Kiếm Nam biết, cho dù có không mời đại biểu Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa cũng phải người tới Hải Châu thăm dò thực hư, cho nên hẳn không mời.

Nhưng điện tử Ái Đạt lại chính thức phát lời mời bọn họ.

Tân Khoa phái ra Hương Văn Quý phó tổng giám đốc marketing, Đoạn Vĩnh Bình của Bộ Bộ Cao, Hồ Chi Tiêu của Ái Đa đều đích thân tới Hải Châu, thăm dò rõ Ái Đạt và Khoa Vương.

450. Chương 450: Nỗ Lực Của Lưu Minh Huy.

Trong lòng Tạ Kiếm Nam sinh đủ loại ngờ vực, mặc dù thời gian qua thể phát triển của Khoa Vương đúng dự đoán trước đó, nhưng Ái Đạt không bị mây may lấn át chút nào.

Vì hình tượng xí nghiệp, Khoa Vương đặt cơ sở sản xuất trong khu công nghiệp điện tử, nhưng tổng bộ lại đặt ở tòa nhà Phủ Thiên, chiếm tầng 10 tới tầng 12.

Tạ Kiếm Nam đứng ở trước cửa kính, nhìn mái nhà san sát ở Sa Điền, đầu suy nghĩ mưu mô của Ái Đạt.

- Kiếm Nam.

Trần Tĩnh ôm một cặp tài liệu đi vào:

- Đám Lưu Minh Huy mấy ngày qua đã chạy khắp Hoa Trung, Hoa Nam, những nhà phân phối hai nơi đó đa phần đàm phán ổn thỏa rồi, vừa fax thành quả về, anh xem đi.

- Đặt lên bàn, lát nữa anh xem.

Hiện mới chỉ là ý hướng hợp tác mà thôi, Tạ Kiếm Nam vẫn chưa yên tâm.

Trần Tĩnh thấy Tạ Kiếm Nam nhìn xuống dưới, đặt tài liệu lên bàn rồi nhìn theo, nơi này có thể nhìn rất rõ ngõ Đan Tĩnh, cô ta vừa mới được biết, gần như toàn bộ ngõ Đan Tĩnh đã thuộc về Cẩm Hồ, vậy mà tới hôm đó còn tranh cãi với Trương Khác phải cải tạo ngõ này ra sao, thật là buồn cười.

Lưu Minh Huy cùng mười tên chủ quản cao cấp của Ái Đạt nhảy sang Khoa Vương biết rõ giá trị của mình là gì, chúng lợi dụng mối quan hệ thời ở Ái Đạt, mau chóng giúp Khoa Vương thiết lập nên một mạng lưới tiêu thụ khá thông suốt.

Bọn chúng chỉ có mười ngày bôn ba, tới 23 - 24 những nhà phân phối sẽ tụ họp ở Ái Đạt, với thủ đoạn khổng lồ trước nay của Ái Đạt, Lưu Minh Huy biết khó tiếp xúc với nhà phân phối trước mũi Ái Đạt được.

Nếu những nhà phân phối này đều bàn xong hợp đồng đại lý với Ái Đạt vào năm sau, bọn chúng có phí bao nước bọt cũng vô dụng, nên dù rất vất vả, bọn chúng vẫn tranh thủ 10 ngày quý giá, tới từng nhà phân phối một.

Ngày 23 Lưu Minh Huy về Hải Châu trước, hắn mệt tới mức vừa ngồi xuống ghế sofa là có thể ngủ ngay được, văn phòng của hắn ở góc tây nam tầng 12 tòa nhà Phủ Thiên, hôm qua hắn nói chuyện với Thi Nghi ông chủ điện gia dụng Vĩnh Thành Thượng Hải tới hai giờ sáng, sau đó lái xe từ Thượng Hải về thẳng Hải Châu, vừa kịp rửa mặt đã tới giờ làm rồi.

Trong mơ nghe thấy điện thoại, dù là mơ hắn cũng mệt không muốn nghe điện nữa, tới khi cảm thấy có người đẩy mình mới tỉnh lại, thiếu chút nữa ngã từ trên gối xuống, thấy thư ký đứng bên cạnh cười trộm, Lưu Minh Huy xoa mặt hỏi:

- Chuyện gì thế?

Cô thư ký này khá xinh xắn, nên Lưu Minh Huy không nghiêm mặt lại được.

- Chủ tịch gọi điện tới, mời anh tới văn phòng của ông ấy.

- Có điện thoại à?

Lưu Minh Huy mơ màng hỏi:

- Điện thoại reo rất lâu nhưng anh không tỉnh.

Thì ra mình nghe thấy điện thoại thật, nhưng tiềm thức hi vọng là mơ, chỉ vì muốn ngủ thêm một chút, Lưu Minh Huy không dám chậm trễ, chạy tới văn phòng Tạ Kiếm Nam cùng tầng.

Văn phòng của nhân viên quản lý cao cấp của Khoa Vương đều ở tầng 12, văn phòng riêng rất rộng rãi, chứ không giống Ái Đạt, văn phòng hành chính tại vụ dùng chung, thị trường tiêu thụ cũng chung nốt, nhân viên và lãnh đạo cấp trưởng phòng chung một phòng, chỉ ngăn cách ra thành gian nhỏ.

Lưu Minh Huy lấy điều này ra tự thuyết phục mình chuyển sang Khoa Vương là chính xác.

- Chủ tịch Tạ cho gọi tôi ạ...

Lưu Minh Huy đẩy cửa vào, phát hiện ra Tạ Chiêm cũng ngồi ở ghế sofa trong góc phòng, còn có cả Trần Tĩnh đang ngồi bàn việc với Tạ Kiếm Nam trước bàn làm việc, lên tiếng chào:

- Giám đốc Tạ cũng ở đây sao?
- Hai giờ sáng lái xe về mệt lắm phải không, tôi gọi hai lần mà anh không tỉnh.

Tạ Kiếm Nam hỏi:

- Hình như có nghe thấy, cảm giác giống đang mơ nên không tiếp, ai ngờ điện thoại thật.

Lưu Minh Huy giải thích, chuyện hẩn ngủ gục trên bàn chắc được thư ký nói cho Tạ Kiếm Nam rồi, chẳng có gì phải giấu.

- Bảo anh về ngủ đã rồi hẵng tới công ty anh lại không muốn.

Tạ Kiếm Nam đứng dậy, mời Lưu Minh Huy tới khu nghỉ ngơi góc văn phòng:

- Năm ngoái Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngải Mặc cùng tới Hải Châu vào thời điểm này, từ phản ứng của thị trường mà xét thì chắc bọn họ phải có hiệp nghị bí mật.
- Theo tôi biết chủ yếu là bàn hai việc.

Lưu Minh Huy ngồi xuống ghế sofa, thấy Trần Tĩnh giúp hẩn bê cà phê tới, làm bộ hoảng sợ đón lấy, đặt cốc cà phê xuống bàn mới nói tiếp:

- Một là hiệp nghị ưu tiên cung cấp mắt đọc của Phillips, một là liên doanh với TI thành lập viện nghiên cứu Thái Thắc, những chuyện này đều do đích thân Trương Khác đàm phán, cụ thể thế nào chưa bao giờ y nói ra.
- Khi đó sản xuất mắt đọc rất thiếu hụt, vì sao Trương Á Bình lại đồng ý cung ứng lập tức cho Ái Đạt 10 vạn bộ ?
- Khi đó Trương Á Bình đánh giá cao Tân Khoa hơn, mà Tân Khoa lại hợp tác với Sony, Ái Đạt vừa khéo đoạt được Khoa Vương, Trương Khác uy hiếp Trương Á Bình sẽ hợp tác với Sony, nên giành được hiệp nghị này.

Lưu Minh Huy bịa bừa, thực chất việc này đến cả Chu Du, Dương Văn còn không hề hay biết.

- Trương Á Bình đáng lẽ không mềm yếu như thế mới đúng chứ nhỉ?

Tạ Kiếm Nam còn chút nghi vấn, lúc đó chất lượng mắt đọc của Sony chưa ổn định, Ái Đạt chuyển sang dùng mắt đọc của Sony cũng phải điều chỉnh kỹ thuật khổng chế hệ thống, như vậy chậm nhịp độ thị trường, Trương Á Bình chắc phải biết được điều này, sao có thể dễ dàng bị Trương Khác uy hiếp?

- Bản thân Trương Á Bình rất ủng hộ sự phát triển điện tử trong nước, thực ra trước khi đạt được Tiêu Vương thì Trương Khác đã tiếp xúc với hẩn đàm phán chuyện cung cấp hàng rồi, nhưng Trương Á Bình không để ý lắm, Ái Đạt phải làm rất nhiều công tác, đến khi đạt được Tiêu Vương mới thành công.

Lưu Minh Huy giải thích:

- Nói thế cũng hợp lý.

Song đôi mày nhíu chặt của Tạ Kiếm Nam vẫn không giãn ra, hỏi tiếp:

- Vậy chuyện lần này là sao, Trần Tín Sinh, Ngải Mặc đã ở Hải Châu gần nửa tháng, hôm trước Trương Á Bình cũng đã tới Hải Châu.
- Trương Á Bình cũng tới Hải Châu rồi?

Lưu Minh Huy chưa biết việc này, hẩn chỉ mới biết Trần Tín Sinh và Ngải Mặc ở Hải Châu.

- Đúng thế, hơn nữa chúng ta còn chưa tiếp xúc được.

Tạ Kiếm Nam áp lực rất lớn, bất kể TI, C-Cube hay Phillips chỉ có chút động tác nhỏ thôi, cũng đủ tạo thành ảnh hưởng tồi tệ cho Khoa Vương.

- Hiện Phillips chiếm gần 80% phân ngạch thị trường, bọn họ có khả năng năm sau đón nhận cạnh tranh kịch liệt của Sony và Pioneer, Phillips không thể không tính tới điểm này, Phillips nếu lãnh đạm với chúng ta, chúng ta có thể suy tính liên hệ với Sony.

- Mắt đọc của Sony ...

Tạ Kiếm Nam đưa tay ra ôm lấy gáy, suy nghĩ kiến nghị của Lưu Minh Huy.

Tạ Chiêm xen vào:

- Mắt đọc của Sony là chuyên môn cung cấp cho Tân Khoa, dùng mắt đọc của họ, lập trình hệ thống giải quyết thế nào?

- Vấn đề này chúng ta sớm muộn gì cũng làm thôi, kỹ thuật không thể không nâng cấp được.

Tạ Kiếm Nam vỗ đùi:

- Kiến nghị của trường phòng Lưu không tệ, buổi chiều tôi sẽ đi bái phỏng với đại biểu Sony, bọn họ đã tới trước rồi, nhưng không có liên hệ thân mật với Ái Đạt, chúng ta hiện không có kỹ thuật, hoàn toàn có thể yêu cầu Sony chỉ viện cho chúng ta.

Trần Tĩnh trầm ngâm:

- Ngoại tăng kỹ thuật hẳn do Tân Khoa liên kết Sony cùng phát triển, Tân Khoa sao chia sẻ cho người cùng nghề được?

- Chúng ta cứ tiếp xúc với Sony trước đã, chủ yếu là gây áp lực với Phillips, xem bọn họ vờ lãnh đạm hay là thực sự không xem trọng chúng ta.

Tạ Kiếm Nam thấy hiện giờ chỉ có thể như thế, đột nhiên chuyển đề tài:

- Tưởng phòng Lưu từ Ái Đạt ra, nhìn quản lý và sản xuất của Ái Đạt và Khoa Vương có thấy gì khác nhau không?

Lưu Minh Huy cứng họng, đáp đối phó:

- Thường ngày tôi không quan tâm tới mảng này lắm.

Thực ra hẳn thường xuyên bị Trương Khác kéo đi tham quan xưởng sản xuất, nhưng hẳn nghĩ người làm thị trường cần gì hiểu sản xuất nên không để ý.

Tạ Kiếm Nam chỉ nói:

- Tô Tân Đông và Lỗ Khanh Sinh ở quản lý sản xuất rất có trình độ, chúng ta phải nỗ lực cải tiến.

451. Chương 451: Lựa Chọn Của Trương Á Bình

- Chủ tịch Tạ ít nhất nên kéo một trong hai người Tô Tân Đông, Lỗ Khanh Sinh sang Khoa Vương.

Trương Á Bình năm ngoái tới tham quan Ái Đạt, khi đó Ái Đạt chỉ là nhà máy nhỏ tẻo, song Khoa Vương hiện nay không thể so bì về quản lý và sản xuất với Ái Đạt khi đó:

- Chúng tôi rất kỳ vọng Khoa Vương sáng lập kỳ tích thị trường năm sau, năm sau chúng tôi không ký hợp đồng cung cấp linh kiện dài hạn với bất kỳ doanh nghiệp nào, nên chúng ta không cần ký hợp đồng này.

- Nếu Sony đồng ý ưu tiên cung cấp hàng cho Khoa Vương thì sao?

Tạ Kiếm Nam ép tới một bước.

- Ông cũng biết Sony đang tăng sản xuất mắt đọc, khả năng thiếu hàng năm sau là rất ít, vậy họ cũng chẳng cần ưu tiên ký hợp đồng với ai.

Cho dù không tính tới cái khác, Trương Á Bình chẳng thiện cảm gì với loại danh nghiệp không có chữ tín thương nghiệp như Khoa Vương, tất nhiên không muốn Khoa Vương lấy hợp đồng ưu tiên làm công cụ đả kích xí nghiệp khác, nó không phù hợp lợi ích chính thể của Phillips:

- Nếu Khoa Vương kiên trì như thế, vậy đợi sau đại hội nhà phân phối của Ái Đạt hãy nói.

Tạ Kiếm Nam hỏi vội:

- Ái Đạt sẽ có động tác gì lớn sao?

- Điều này tôi không tiện nói.

Trương Á Bình hơi cau mày, Tạ Kiếm Nam hỏi thế là rất thất lễ:

- Trưởng phòng Lưu cũng không biết à?

- Biết cái gì?

Lưu Minh Huy chẳng hiểu hần nói gì.

Trương Á Bình cười:

- Xem ra trưởng phòng Lưu luôn chuyên tâm vào thao tác thị trường.

Nói thế không hần đánh giá gì với Lưu Minh Huy.

Tham quan nhà máy của Khoa Vương xong, Trương Á Bình từ chối lời mời chiêu đãi của Tạ Kiếm Nam:

- Tối tôi còn chút việc, đợi cơ hội khác vậy.

Trương Á Bình và trợ thủ lái xe từ Thượng Hải tới, không cần Khoa Vương xe đưa xe đón, Tạ Kiếm Nam nhiệt tình muốn chỉ đường cho họ, Trương Á Bình xua tay:

- Không cần đâu, con đường từ đây tới đường Thành Sơn, mấy hôm nay tôi đi lại suốt, thuộc đường rồi.

Nghe Trương Á Bình nói thế, Tạ Kiếm Nam càng lo, từ khẩu khí của hần ta thì lần này Ái Đạt có cái gì đó đáng lẽ Lưu Minh Huy phải biết, Tạ Kiếm Nam không cho rằng Lưu Minh Huy chỉ giấu giếm mình, đột nhiên nhận ra Lưu Minh Huy này nhãn quang rất có hạn, khê thở dài, không muốn hỏi thêm.

Tạ Chiêm lớn tiếng oán giận:

- Vì sao Ái Đạt đoạt Tiêu Vương thì Phillips, C-Cube, Ti đều chạy tới hỗ trợ thanh thế, còn với chúng ta lại lạnh nhạt? Chúng ta có gì không bằng Ái Đạt?

Trần Tĩnh nói:

- Chẳng phải chúng ta cũng học theo mô hình của Ái Đạt sao?

Tạ Chiêm nghe câu này cảm tưởng Trần Tĩnh như đang mỉa mai mình lần trước nói thành công của Ái Đạt chẳng có mấy bí quyết, tuy khó chịu song không dám nặng lời, quay sang Lưu Minh Huy:

- Anh nói xem chúng ta có gì không bằng Ái Đạt? Chẳng lẽ một năm trước Ái Đạt có gì hơn được chúng ta hiện nay?

Lưu Minh Huy kiến thức đa phần học của Trương Khác, nhưng hiện giờ tình thế khác đi, lập tức không cách gì ứng phó, xong hần làm thị trường nhờ cái miệng, nên cũng nói vài câu chung chung lấp liếm cho qua.

o0o

~~Trương Á Bình cũng biết Sony sẽ tranh thủ thời cơ này để biến Khoa Vương thành khách hàng chủ yếu của họ, đây là cơ hội tốt nhất để bọn họ bắt kịp Phillips, nhưng Sony cũng phải xét tới thái độ của Tân Khoa.

Nếu chuyện chỉ là thế, Trương Á Bình mặc dù không ký hợp đồng ưu tiên cung cấp hàng cho Khoa Vương, cũng sẽ có thái độ tích cực đàm phán với Khoa Vương.

Nhưng chuyện liên quan tới chip giải mã đời ba thì khác hẳn rồi.

Khi Tân Khoa bỏ mắt đọc của Phillips cũng cùng lúc phát triển ứng dụng kỹ thuật tương quan, cho nên cuối tháng năm đây chuyển mắt đọc Sony đi vào sản xuất, toàn bộ kỹ thuật do một mình Tân Khoa nghiên cứu ra, không có chuyện chuyển nhượng cho Sony đem đi hỗ trợ doanh nghiệp khác cạnh tranh với mình.

Trương Á Bình tin lúc này Sony đã nghiên cứu thấu triệt vấn đề này, tức là bọn họ đã có năng lực cạnh tranh chính diện với Phillips ở thị trường mắt đọc.

Trương Á Bình luôn bận tâm về vấn đề phải cạnh tranh kịch liệt vào năm sau với Sony, tới Hải Châu cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng Á Đạt luôn làm người ta bất ngờ.

Trương Á Bình gần như không dám tin một mình Á Đạt có thể độc lập phát triển siêu cấp VCD, khi hẳn biết chuyện này thì Á Đạt đã ký hợp nghị hợp tác với TI, C-Cube khai phát chip giải mã đời ba.

Nếu Á Đạt chuyển nhượng kỹ thuật độc quyền tương quan cho Phillips, thì Sony vĩnh viễn không thể vượt qua Phillips được ít nhất là cho tới thời đại DVD.

Nhưng yêu cầu của Trương Khắc cũng làm hắn rất do dự, Trương Khắc muốn xây dựng nhà máy sản xuất mắt đọc, cần kỹ thuật của Phillips, đương nhiên Á Đạt cũng sẽ lấy kỹ thuật độc quyền liên quan chip giải mã đời ba ra trao đổi.

Trương Á Bình đối diện với lựa chọn, trong lĩnh vực mắt đọc, hoặc cạnh tranh với Sony, hoặc cạnh tranh với Á Đạt. Có điều Á Đạt hiện không chỉ có một mình, nếu từ chối yêu cầu của Trương Khắc, chẳng khác nào đẩy TI và C-Cube sang phía Sony.

o0o

~~Trong ống kính, Giang Đại Nhi là một bóng hình yếu điệu mê người, không hề tạo hình đặc biệt, nhưng cảm giác vô cùng mỹ hảo. Từ xa xa nhìn lại, cứ tưởng là bông hoa ẩn trong tán lá xanh, tiếp đó ống kính chiếu tới gần hơn, những chiếc lá đỏ lác đác rơi xuống, Giang Đại Nhi giang tay ra mắt lim dim như đang tận hưởng cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp ...

Giang Đại Nhi bước ra từ bức tranh rực rỡ, cảnh sắc núi non hoa lá thu nhỏ lại thành một màn hình treo trên tường, Giang Đại Nhi đứng bên một chiếc đầu đĩa, cuối cùng là câu quảng cáo rất vô vị:

- Cuộc sống mới, điện tử Á Đạt ...

Đứng ở trong gian triển lãm của đại hội nhà phân phối Á Đạt, Chu Phú Minh nghi hoặc hỏi Trương Hiểu Kiện:

- Đây chẳng phải là rừng gần mé nam Tượng Sơn sao, ở đâu ra nhiều lá đỏ như vậy?

Đó là phòng triển lãm tạm thời điện tử bố trí ở khách sạn Tây Thành, trên ba mặt tường trắng như tuyết là màn hình chiếu hình ảnh phát ra từ đầu đĩa.

Á Đạt mời tất cả thành viên ban thường ủy thành phố Hải Châu, Chu Phú Minh đương nhiên sẽ không vắng mặt, quan trường trong nước là thế, mâu thuẫn có thể có, nhưng tốt nhất đừng công khai, trong phòng triển lãm mấy thành viên thường ủy đứng cạnh nhau cười nói rất thân thiết.

Trương Hiểu Kiện không hiểu sao có thể xử lý hình ảnh như thế, quay lại nhìn, không thấy nhân viên công tác của Á Đạt, nhưng lại thấy Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy cách đó không xa, liền vẫy tay gọi lại.

Á Đạt cũng mời nhân viên quản lý của Khoa Vương, tới Lưu Minh Huy, Triệu Ti Minh đều nhận được thiệp mời, chỉ Tạ Chiêm là không có.

- Đó là kỹ thuật vi tính, vì hiệu quả chuyển biến không gian từ hè qua thu rồi tiến vào đầu đông này, chỉ ba mươi giây thôi nhưng rất tốn kém ...

Lưu Minh Huy nhỏ giọng giải thích, đoạn quảng cáo này hẳn cũng tham gia, vì trình độ trong nước chưa theo kịp, nên phải nhờ Tôn Tĩnh Hương tìm công ty chế tác Hong Kong xử lý hậu kỳ.

Đường Học Kiêm ở bên nghe thấy, vờ vô ý nói với Tô Tân Đông:

- Thế này cũng là gián tiếp quảng cáo cho phong cảnh Hải Châu ...

Lãnh đạo thành ủy do Tô Tân Đông bồi tiếp, Chu Phú Minh và Đường Học Kiêm chỉ xuất hiện cho có, chụp vài kiểu ảnh, quay đoạn phim ngắn, tổ thái độ ủng hộ sự phát triển của Á Đạt, một lúc nữa sẽ đi.

Lúc này màn hình trên tường chuyển qua cảnh phố cổ, đường rải đá xanh, tường rêu phong cổ kính, nước trong chảy róc rách, phẳng phất tới thị trấn cổ vùng sông nước.

Chu Phú Minh nghe được câu khen ngợi Ái Đạt vừa rồi của Đường Học Khiêm, mở miệng cười nhạo:

- Vậy đây là ở đâu, chẳng lẽ cũng là Hải Châu à?

Trần Tĩnh cực kỳ quen thuộc khung cảnh này, trong mắt người bình thường, Sa Điền có lẽ là nơi bẩn thỉu rách nát, chịu khó may ra có thể tìm được vài phiến đá xanh hoàn chỉnh, cảnh trên màn hình đương nhiên qua xử lý tỉ mỉ rồi, nhớ lại cuộc tranh chấp vô vị với Trương Khác hôm đó, cô lấy làm hổ thẹn: Anh ta cũng biết thưởng thức vẻ đẹp đó đấy chứ.

452. Chương 452: Đắc Ý Quá Mức

- Chỗ đó sao?

Trương Khác đi tới, y nghe thấy âm điệu Chu Phú Minh hơi cao, rõ ràng cố ý nói cho Đường Học Khiêm nghe. Không giống với người khác đều mặc đồ tây, trương khác mặc quần jean, áo gió, trông có vài phần vị học sinh cao trung, chỉ là không ai dám coi như thiếu niên bình thường.

Trương Khác nhìn màn hình nói:

- Bí thư Chu không nhận ra chỗ này à? Đó là nơi mà đám ăn không ngồi rồi ở cục quy hoạch, viện thiết kế quyết tâm giải tỏa đây ...

Trương Khác mặt tươi cười, nhưng lời nói ra cực kỳ khó nghe, mũi giáo tuy chỉ thẳng vào viện thiết kế và cục quy hoạch, nhưng Chu Phú Minh mặc cũng hơi ngượng ngập ...

Cầm Hồ đã mua lấy cả ngõ Đan Tình, Đông Sa Điền có giải tỏa cũng không đơn giản nữa, Chu Phú Minh phải thừa nhận, đứa con trai của Trương Tri Hành lông cánh đã cứng cáp rồi.

Đi cùng với Trương Khác là Diệp Kiến Bân, hắn cũng không mặc đồ tây mà chỉ có áo jacket, bắt tay chào hỏi đám Chu Phú Minh.

- Chỗ này là Sa Điền à?

Lục Dật Quang kinh ngạc:

- Rất lâu rồi không tới đó, đúng là quá lâu, không còn nhận ra nữa.

- Mọi người nên đi lại ngó nghiêng nhiều hơn một chút.

Đường Học Khiêm nửa đùa nửa thật nói:

- Hiện kỹ thuật chế tác cao lắm, đừng để hình ảnh quảng cáo đánh lừa.

Tạ Kiếm Nam thấy Trương Khác phân tâm vào chuyện vụn vặt vớ vẩn này hắn thấy rất vui, như thế sẽ phân tán tinh lực của y.

Hắn nhìn quanh gian phòng triển lãm, trừ máy Ái Đạt đưa ra thị trường ra, chỉ có một chiếc máy mẫu làm với mắt đọc mới của Phillips, bên cạnh mỗi chiếc máy mẫu đều có một cô gái xinh đẹp không biết mệt mỏi giải thích công năng cũng như biểu diễn cho khách tham quan, hắn không bận tâm mấy, Khoa Vương cũng sắp sản xuất loại đầu đĩa này rồi.

Khoảng thời gian qua Ái Đạt tăng cường lực độ quảng cáo ở địa phương, tăng cường trao đổi với nhà phân phối, đó đều là chuyện dự liệu được, có máy mới cũng chẳng có gì bất ngờ, chỉ là cái máy mới này cũng chẳng có gì khiến người ta phải kinh ngạc.

Nghi thức khai mạc tổ chức trong đại sảnh của nhà khách Tây Thành, Tô Tân Đông đại biểu Ái Đạt phát biểu đầu tiên, toàn là lời chào mừng rồi kế hoạch tương lai của Ái Đạt chẳng có gì đáng nói, nhưng Tạ Kiếm Nam nghe rất chăm chú, nghe được kế hoạch năm 97, Ái Đạt có hành động ở thị trường Đông Nam Á, tiếp theo đó là Phó Gia Tuấn đại biểu cho thực nghiệp Gia Tuấn, cũng phát biểu vài câu thị trường ĐNÁ.

Diệp Kiến Bân và Trương Khác đứng ở góc ít người chú ý trong đại sảnh, Diệp Kiến Bân nói nhỏ:

- Sao cậu để bọn họ nói ba lằng nhằng trên ĐTH thế này?
- Loại trường hợp này, làm sao mà nói ba lằng nhằng được.

Trương Khác cười:

- Cậu ép Khoa Vương đồng thời tiến cả vào thị trường ĐNÁ chứ gì?
- Anh đâu cần vạch trần không nể nang gì ra như thế?

Trương Khác mắt ánh lên vẻ giảo hoạt:

- Ở thị trường trong nước, bất kể Tạ Kiếm Nam có thừa nhận hay không, Khoa Vương cũng đi sau Ái Đạt một năm ở thị trường trong nước, ở thị trường ĐNÁ thì Ái Đạt còn chưa chen chân vào, anh nói bọn họ sẽ nghĩ sao?
- Người khác không bi quan về tình hình Châu Á như cậu, trong ngành luôn dự đoán các quốc gia đang phát triển đó có thị trường đầu đĩa VCD tăng trưởng nhanh nhất tương lai còn gì.

Diệp Kiến Bân định làm ra vẻ bất cần đời, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tôn Tĩnh Hương và Đinh Văn Di vô tình đứng rất gần nhau, mặt tái mét, tim suýt nhảy vọt ra ngoài, Đinh Văn Di hoàn toàn không hay biết, Tôn Tĩnh Hương liếc nhìn hắn, Diệp Kiến Bân chợt dạ quay đầu đi.

Trương Khác không để ý tới chi tiết này, tưởng Diệp Kiến Bân vẫn đang nghe chăm chú:

- Tôi giúp anh phân tán hỏa lực của Tạ gia, tôi tính Chính Thái đầu tư vào Khoa Vương không ít hơn 150 triệu ...
- Cậu chắc Khoa Vương không thu đủ được tiền đảm bảo từ nhà phân phối chứ?

Diệp Kiến Bân nhìn trộm thấy Tôn Tĩnh Hương chủ động đi qua một bên, cách xa Đinh Văn Di mới yên tâm một chút, thầm than làm nam nhân thật là khổ.

- Thu, thế nào cũng có một chút, chỉ e cách kỳ vọng bọn chúng một quãng, tiền đã ném vào rồi, bọn chúng muốn rút ra đâu đơn giản. Đó gọi là vác đá lớn xuống núi, chỉ đành cắn răng tiếp tục đi, không có cơ hội né đi giữa chừng, nếu không có khả năng bị đá đè chết.
- Tôi thích ví dụ này đấy, Khoa Vương đi tới bước này, Tạ gia không vứt bỏ được nữa, có điều lúc này bọn chúng còn tự tin vào tương lai của Khoa Vương lắm.

Diệp Kiến Bân ổn định tâm tư quay về chủ đề chính:

- Khả năng khuy động vốn của bọn chúng ở Huệ Sơn rất mạnh, nếu Ái Đạt có thể cho bọn chúng chút thất bại, để bọn chúng thấy cần tập trung tinh lực vào một việc, áp lực phía tôi sẽ quay đi rất nhiều.
- Tôi lại đang mong anh chiếc được tòa nhà Tân Hoa Đô, giúp chúng tôi chia xẻ áp lực.
- Thôi đi, đừng giả dối nữa, tôi hiện chỉ mong cậu đừng vờn Khoa Vương chết ngay lập tức ấy chứ.

Diệp Kiến Bân tò mò hỏi:

- Trần Tín Sinh, Ngã Mặc, Trương Á Bình tập trung ở Hải Châu rồi cuộc là bày trò gì, mấy ngày qua xem báo tôi thấy ngứa cả người, rốt cuộc cậu có trò ma quỷ gì hả?
- Không đợi tới mai được à?
- Đương nhiên là được, nhưng tôi hiểu cậu lắm, cậu luôn lộ một nửa giấu một nửa, một nửa lộ ra tất nhiên là để trấn áp Khoa Vương, để bọn chúng ngoan ngoãn một chút, nhưng không tới mức bỏ cửa chạy lấy người, tôi muốn biết nửa cậu giấu là cái gì cơ.

Diệp Kiến Bân háy mắt hỏi:

- Anh cũng biết cái thống khổ áo gấm đi đêm, có tiền không tiêu được ..

Trương Khác cười hăng hắc:

- Chỉ là ký hiệp nghị bảo mật rồi, thứ khoe được thực ra đã khoe cả trong phòng triển lãm, nhưng không được phô bày, tôi cũng ngứa ngáy lắm chứ.

Diệp Kiến Bản vòng quanh phòng triển lãm nửa ngày, làm gì có thấy cái gì mới mẻ, đành chịu thua:

- Cậu chắc chắn cầm chân bọn chúng tại đây là được, phía bên tôi sẽ tăng cường lực độ.

Chu Phú Minh đại biểu cho thành ủy phát biểu, cũng nhạt nhẽo vô vị, sau đó mấy vị lãnh đạo thành ủy rời đi. Trương Khác đứng ở cửa xoay tiễn bọn họ.

Khu Thành Nam là đơn vị chính phủ hợp tác chính thức với đại hội nhà phân phối của Ái Dạt nên tất nhiên không thể thoát thân, có điều đám Chu Phú Minh rời đi, ông ta cũng phải tiễn, song vừa ra tới ngoài bị rất nhiều phóng viên bao vây, hỏi ông ta chính phủ Thành Nam sẽ ủng hộ hai xí nghiệp Tiêu Vương như thế nào.

Kiểu phỏng vấn này Chu Phú Minh cũng tiếp nhận vài lần rồi, toàn là tờ báo có tiếng, làm ông ta rất thỏa mãn. Chỉ có điều Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh còn được phỏng vấn nhiều hơn cả ông ta.

Ví dụ như hôm nay phóng viên Hải Châu tất nhiên không dám chĩa ống kính vào Tống Bồi Minh nhiều hơn đám Chu Phú Minh, nhưng các phóng viên nơi khác tuyệt đối không làm theo quy củ của phòng tuyên truyền thành ủy Hải Châu.

Chu Phú Minh nhìn Tống Bồi Minh đi tiễn chân mình bị phóng viên bủa vây không tới được, lòng chua chua, chui vào xe hỏi Tạ Kiếm Nam:

- Các cậu có đi cùng không?

- Một lát nữa tôi mới đi ...

Mặc dù bên Khoa Vương công việc đang rối tung lên, nhưng Tạ Kiếm Nam thấy cần phải ở lại nơi này, bảo Lưu Minh Huy tới nhà khách Văn Sơn trước, mai đại hội nhà phân phối của Khoa Vương sẽ cử hành ở đó.

Trương Khác tiễn các lãnh đạo thành ủy lên xe rời đi, quay lại thấy Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh vẫn đứng ở bậc thềm, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Tạ Kiếm Nam nhìn thấy Diệp Kiến Bản đi cùng Trương Khác hơi cau mày lại:

- Diệp gia gần đây có ý xen vào thị trường trong tỉnh...

- Ừm...

Trần Tĩnh rất ít khi quan tâm tới chuyện của Hải Thái, nhưng cũng biết nếu Thịnh Hâm quay về tỉnh, sẽ thành đối thủ cạnh tranh trực tiếp với Hải Thái.

- Nghe nói bọn họ đang tiếp xúc với nhà đầu tư tòa nhà Tân Hoa Đô, chính là tòa nhà cao tầng lần trước em và anh đi xem còn chưa xây xong ấy.

Trần Tĩnh nhớ ra mùa hè năm nay tới trung tâm thành phố Kiến Nghiệp, một tòa nhà được dùng bạt xanh vây kín xung quanh, khi Tạ Kiếm Nam dẫn cô tới, còn nói đầy hào khí rằng đó sẽ là tổng bộ mới của điện khí Hải Thái:

- Nơi đó sao? Hải Thái vẫn luôn đàm phán với bọn họ cơ mà.

453. Chương 453: Hỗn Loạn

- Sản xuất mắt đọc, ở trong nước ngoài Phillips và Sony thì không có công ty thứ ba.

Đường Học Khiêm có kiến thức về mảng này, giải thích:

- Quan trọng nhất là kỹ thuật đèn laze mà người kia vừa nói, chỉ có mấy cự đầu hải ngoại nắm giữ. Tôi nghe nói mắt đọc là linh kiện phức tạp nhất trong đầu đĩa, từ đèn laze ra còn có nhiều kỹ thuật độc quyền khác, cho dù mua được đèn laze từ chỗ Phillips cũng không thể sản xuất mắt đọc đủ chất lượng.

Rồi quay sang hỏi Tạ Kiếm Nam:

- Chủ tịch Tạ, tôi nói có đúng không nhỉ?

Phillips sao có thể chuyển nhượng kỹ thuật mắt đọc cho Ái Đạt, hẳn đang trong chấn động dữ dội không nghe rõ câu hỏi của Đường Học Khiêm.

Đang lúc hưng phấn bị người ta cho gáo nước lạnh, đang ở trên đỉnh núi cao, bị người ta đá lặn xuống ...

Tạ Kiếm Nam chỉ thấy miệng đắng nghét, muốn lập tức kiểm chứng thực hư, còn lòng dạ nào trả lời Đường Học Khiêm, máy móc gạt đầu, thầm hi vọng đây là tin tức Trương Khác tung ra để phá hoại.

Tạ Chiêm nhích đến, hỏi nhỏ:

- Liệu có phải bên kia cố ý truyền tin tức giả không?

- Trần Ích Long cách đây được bao xa, tin tức thực giả gọi cú điện thoại xác nhận được ngay, bọn họ không ngu như vậy.

Tạ Hán Tĩnh mất đi sự ung dung thường nhật, chất vấn Tạ Kiếm Nam:

- Trước đó sao Khoa Vương không biết chút nào? Tên Lưu Minh Huy kia là sao, chuyện trọng yếu như thế Phillips không thể đàm phán vài ngày là đồng ý được.

Triệu Cẩm Vinh sốt ruột:

- Lưu Minh Huy đâu rồi?

Tạ Kiếm Nam lại tìm mãi không thấy Lưu Minh Huy đâu, lúc này mới nhớ khi Trương Á Bình mấy ngày trước tham quan nhà máy của Khoa Vương đã nói :” Cho dù muốn kỳ hợp đồng dài hạn cũng đợi qua đại hội nhà phân phối đã.” Giờ nghĩ lại thì đó là ám thị rất rõ ràng, nhưng ai ngờ được tới chuyện này.

Lục Dật Quang chưa phụ trách phương diện kinh tế bao giờ, không hiểu lắm:

- Cho dù Ái Đạt sản xuất được mắt đọc thì có khác biệt gì?

- Tôi cũng không rõ lắm, chắc mấy người kia hiểu rõ hơn.

Kim Quốc Hải chỉ người của Khoa Vương, lúc này phóng viên ngoài hội trường đã bỏ đi gần hết, nhà phân phối cũng nổi nhau đi theo, đại biểu doanh nghiệp đầu đĩa càng vất chân chạy khỏi hội trường.

Kim Quốc Hải hỏi Tạ Kiếm Nam:

- Chủ tịch Tạ không chỉ bí thư lực mớ hồ, tôi cũng chẳng hiểu ra sao? Rốt cuộc có gì khác biệt?

Tạ Kiếm Nam nghe câu này như bị sát muối vào lòng, không biết phải trả lời ra sao.

- Là vấn đề giá thành, trong phòng nghỉ tôi nói gì với bí thư Chu nhỉ? Ái Đạt có thể tự thiết kế sản xuất chip điều khiển rồi, bí thư Chu nói Khoa Vương sẽ mau chóng bắt kịp, thực ra chip điều khiển không phải là linh kiện chủ yếu, phải sản xuất tới quy mô lớn nhất định mới giảm được chút chi phí không rõ ràng. Còn chip giải mã chiếm một nửa giá thành sản xuất đầu đĩa, nếu tự sản xuất được sẽ tiết kiệm không ít tiền ...

Đường Học Khiêm lặp lại câu nói lúc này:

- Chủ tịch tôi nói có đúng không nhỉ ?

Tạ Kiếm Nam chưa chất gạt đầu, quan trọng không chỉ ưu thế giá thành, ảnh hưởng tâm lý còn lớn hơn.

Người trong hội trường chớp mắt đã bỏ đi quá nửa, đại biểu Sony là Độ Biên Kính đứng ngồi không yên, thì thầm với trợ thủ Hoàng Lập Quyên, bọn họ hoàn toàn không hiểu vì sao Phillips lại có thể chuyển nhượng kỹ thuật độc quyền cho công ty thứ ba.

Ái Đạt và TI hợp tác sản xuất mắt đọc có vẻ ảnh hưởng tới Phillips nhiều hơn Sony, nhưng chuyện khó hiểu càng làm người ta bất an.

Độ Biên Kính suy nghĩ một lúc, thấy hiện giờ chỉ có thể tới trấn Ích Long tìm hiểu rõ ngọn ngành, đi tới cúi mình chào Tạ Kiếm Nam cáo từ:

- Ông Tạ, hợp đồng của chúng ta đã ký kết xong, xin lỗi quá, hoạt động tiếp theo chúng tôi không tham gia được, phải đi trước đây.

Tạ Kiên Nam gượng cười:

- Ngài Độ Biên, để tôi an bài xe cho ngài ...

- Không cần, cảm ơn...

Độ Biên Kính vừa hay tin tức này biết ngay nó là cú đấm trời giáng vào tham vọng lớn của Khoa Vương, giống như cuộc chạy đua, thấy tuyến thụ phía trước trượt chân, vừa thở phào, thì nhận ra người ta dặm đà vọt lên phía trước, vừa rồi chỉ là nhìn nhầm mà thôi, chắc tâm lý ai cũng không dễ chịu gì.

Đường Học Khiêm xem đồng hồ, bảo Chu Phú Minh:

- Chúng ta cùng tới trấn Ích Long nhé, hạng mục đầu tư 30 triệu mà thành phố không hay biết gì cả, Ái Đạt quá đáng lắm rồi, chúng ta phải đi phê bình bọn họ.

Chu Phú Minh làm gì còn tâm tình đi tới đó cho người ta chế nhạo, lắc đầu nói:

- Thị trưởng cùng đồng chí Tiểu Sơn, Quốc Hải đi là được rồi, cũng không cần phê bình gì cả, dù sao Ái Đạt cũng đóng góp cho đại cục kinh tế của Hải Châu.

Đường Học Khiêm không nói gì thêm, nếu chẳng phải vừa nãy Chu Phú Minh nhắc ý tới cuồng ngạo, thì ông đã chẳng mĩa mai ông ta làm gì, gọi Độ Biên Kính vừa vòng qua đài chủ tịch:

- Ông Độ Biên, ông Độ Biên, các ông đi đâu đấy, chúng tôi tới trấn Ích Long, nếu thuận đường cho chúng tôi đi nhờ.

Nhìn Đường Học Khiêm đi theo Độ Biên Kính, Tạ Kiên Nam càng cay đắng, lúc này Lưu Minh Huy chạy tới, sắc mặt rất khó coi, chắc được tin rồi.

Triệu Cẩm Vinh mặt âm trầm hỏi:

- Cậu đi đâu đấy?

- Tôi vừa nói chuyện với chủ tịch điện khí Hoa Ý Quảng Châu ở bên ngoài, Hoa Ý là đại lý cấp một của Ái Đạt, bọn họ muốn làm đại lý của Khoa Vương.

Lưu Minh Huy thấy sắc mặt Triệu Cẩm Vinh rất dễ sợ, giật mình nuốt miệng:

- Bọn họ hiện đang tới trấn Ích Long.

Hắn không nói câu này còn đỡ, vừa nói ra như đổ dầu vào ngọn lửa âm ỉ từ nãy tới giờ của Triệu Cẩm Vinh, trừng mắt lên quát:

- Cái mắt chó của mày mù rồi à, làm ăn ở Ái Đạt kiểu gì thế? Một nhà máy lớn như vậy mà không hay biết chút gì cả.

Triệu Cẩm Vinh trước khi phát lên là mưu manh ở thành phố Hải Châu, tới khi Cẩm Thành có quy mô thì ông ta mới kiểm chế bớt, hôm nay thì không nhần nại được nữa, chửi mắng Lưu Minh Huy tới tăm mắt mũi.

Lưu Minh Huy cực giận, nhưng không có gan cãi lại.

- Giám đốc Triệu, chuyện còn chưa làm rõ, ông bớt nóng đã.

Tạ Kiên Nam cố trấn tĩnh lại, không thể để bên mình loạn trước được.

Trần Tinh hốt ha hốt hải từ ngoài đi vào, vấp phải ghế, đau cập người lại, không kịp xoa chân, tiếp tục cấn răng chạy tới:

- Tin tức do mấy phóng viên đi theo Ái Đạt tới trấn Ích Long truyền về, nửa tiếng trước Ái Đạt ký kết hợp đồng chuyển nhượng kỹ thuật với Phillips, chi tiết không công bố. Sau đó Ái Đạt thông báo đã nắm được tất cả kỹ thuật chế tạo mắt đọc, nhà máy sản xuất mắt đọc đầu tư 30 triệu USD, do Ái Đạt nắm 60% cổ phần, Ti 40%. Hai hợp đồng này đều làm người ta không hiểu nổi, tất cả suy đoán Ái Đạt chinh phục được

hai cự đầu thế giới bằng cái gì? Mọi người hoài nghi đằng sau có hợp đồng bí mật nữa, hiện đang số đang đợi bên đường chờ xe tới trấn Ích Long.

Tạ Kiếm Nam lòng rối loạn, hai hợp đồng này cực kỳ vô lý, đằng sau chắc chắn còn hợp đồng bí mật nữa.

- Làm sao đây?

Tạ Chiêm lo lắng hỏi:

- Hay là tôi tới trấn Ích Long xem thế nào?

Người trong hội trường đã đi sạch, chỉ còn lại thừa thớt vài mống, ngay cả người của ĐTH TW cũng nhìn nhau lộ ra vẻ mặt :” Hay là tới trấn Ích Long xem sao?”

Đại hội hôm nay không thể tiếp tục được nữa.

- Để Tiểu Tĩnh đi.

Tạ Kiếm Nam quyết định, Tạ Chiêm mà tới đừng hòng bước được qua cửa:

- Anh và Lưu Minh Huy ở đây ứng phó, có tin tức gì gọi điện báo cho tôi.

Chu Phú Minh biết lúc này đám Tạ Kiếm Nam không còn tâm tình gì chiêu đãi mình nữa, nói:

- Chúng tôi về thành phố trước đây, có gì cậu cứ liên lạc, giúp được tôi nhất định sẽ giúp.

Lời này của Chu Phú Minh làm Tạ Kiếm Nam dễ chịu hơn một chút, dù sao ông ta vẫn là người đứng đầu Hải Châu.

Chu Phú Minh đương nhiên không muốn Khoa Vương đang lúc vỗ cánh chuẩn bị bay lên thì Ái Đạt vung một gậy đánh nằm bẹp xuống, nếu thế ông ta còn uy tín gì nữa, còn mặt mũi nào tranh với Đường Học Khiêm.

Đỗ Tiểu Sơn, Kim Quốc Hải đường hoàng theo Đường Học Khiêm còn Lục Dật Quang, Dương Húc Thăng, Cổ Diệu, Vương Văn Thanh muốn theo Đường Học Khiêm tới trấn Ích Long lắm, nhưng không bỏ thể diện xuống được, Chu Phú Minh biết rất rõ.

Dương Húc Thăng cuối năm sẽ lui về tuyến hai, Tổng Bồi Minh vào thường ủy đã được xác định, Đường Học Khiêm lại có thêm một trợ thủ mạnh.

Ở góc bên hồ của nhà khách Văn Sơn có tòa tiểu lâu rất đẹp, thường ngày không dùng tới, vì đây là nơi trú chân của Chu Phú Minh, hiện nhường ra chiêu đãi đám Trần Gia Thiện và anh em Tạ Hán Tĩnh.

Tạ Kiếm Nam đứng dựa vào bệ cửa sổ, đằng sau là Tiểu Cẩm Hồ lấp lánh ánh sáng chiếu lên cửa kính pha lê.

Tạ Chiêm ngồi cúi gằm mặt, tay cầm điều thuốc, tàn thuốc rất dài rồi, sau đó cháy tới tay hần, hần mới giật mình, làm tàn rơi xuống cả thảm.

Tạ Hán Tĩnh tay gõ bàn trà bên cạnh, quét mắt qua tất cả mọi người trong phòng nói:

- Chấp nhận hiện thực đi, vứt bỏ hết ảo tưởng trước đó, hiện giờ xem ra Khoa Vương chỉ dựa vào hào quang Tiêu Vương mà muốn hạ gục Ái Đạt là không thể. Ái Đạt sản xuất được mắt độc, chi phí sản xuất giảm rất nhiều, quan trọng là thái độ ủng hộ của Phillips với Ái Đạt làm người ta không ngờ. Không giấu gì mọi người, nghe tin này tôi cũng choáng váng, nghĩ Phillips điên rồi hay sao? Nhưng chuyện đã xảy ra, chúng ta phải chấp nhận.

Trần Gia Thiện vừa hút thuốc vừa nói:

- Đây là chuyện không ai muốn nhìn thấy, nói một câu ý tuổi tác thì người ngồi đây Kiếm Nam và Tạ Chiêm kinh nghiệm hơi ít, người còn lại có ai chưa từng trải sóng gió?

Rồi mỉm cười với Triệu Cẩm Vinh:

- Giám đốc Triệu, tôi là người ngoài nghề, nhưng Kiếm Nam do tôi nhìn lớn lên từ nhỏ, nó có vài tính xấu, song kiến thức và năng lực thì đám già bọn tôi kém xa lắm.

Tạ Kiếm Nam rất cảm kích Trần Gia Thiện lúc này nói đỡ giúp hắn, nếu cổ đông Khoa Vương xảy ra mâu thuẫn, chỉ tổ làm trò cười cho Ái Đạt.

Triệu Cẩm Vinh từ lúc vào phòng này mặt cứ khó đăm đăm, ông ta ôm hi vọng cực lớn vào Khoa Vương, không ngờ nhận được chỉ là một ảo tưởng.

Chính như Tạ Hán Tần nói, lúc này Khoa Vương không thể chống lại Ái Đạt, bất kỳ doanh nghiệp dầu đĩa nào trong nước cũng không thể, theo kinh nghiệm của ông ta, không hề được người chần chẫn bị người ta đè lại, cho nên ông ta có cảm giác không lành, tâm tình không sao thả lỏng được.

Triệu Cẩm Vinh đã đầu tư vào Khoa Vương 40 triệu, lần này Khoa Vương lại tiếp tục thiếu tiền, ông ta vốn mong sau đại hội nhà phân phối, tiền đảm bảo thu được bù đắp phần thiếu hụt tài chính của Cẩm Thành, ai ngờ tới mức đại hội tan vỡ giữa chừng, làm sao mà không lo cho được?

Nhưng nghe ngữ khí ung dung của Trần Gia Thiện, lo lắng dịu đi phần nào.

Tạ Hán Tần tung hoành thương nghiệp 20 năm, gặp phải không ít trắc trở rồi, chỉ sợ Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm tuổi trẻ khí thịnh, không bình tĩnh đối phó được với Ái Đạt từng bước lấn tới, thế mới nguy hiểm thực sự:

- Tôi rất xem trọng tiền đồ của Khoa Vương, nhưng có điều phải bỏ đi cái ảo tưởng cho Ái Đạt phá sản trong vòng hai năm đã ... ngoài ra, tôi nghĩ Khoa Vương phải học tập vị hàng xóm này, trong nước không có mấy doanh nghiệp nắm được kỹ thuật hạch tâm của sản nghiệp, chỉ bằng điểm này Ái Đạt đáng để chúng ta học tập rồi.

Chu Phú Minh trên đại hội nhà phân phối của Khoa Vương có phát biểu : ... Sản nghiệp dầu đĩa là sản nghiệp ưu thế duy nhất trong nước trong lĩnh vực điện tử.

Nhưng người có chút kiến thức dầu đĩa thôi đều rõ, hai kỹ thuật hạch tâm nhất của dầu đĩa là chip giải mã và mắt đọc nằm trong tay cự đầu hải ngoại? Cái ưu thế ngu xuẩn kia ở đâu ra?

Tuyệt đại đa số doanh nghiệp dầu đĩa trong nước chẳng qua chỉ kéo một đồng nông dân tới, cầm tô vít dựa theo tiêu chuẩn lắp linh kiện thành dầu đĩa mà thôi, có mặt mũi nào dám nói là ưu thế sản nghiệp điện tử?

Cho nên bước đi này của Ái Đạt mới gây oanh động như vậy, trong mắt người chuyên nghiệp, nhà máy mắt đọc này có ý nghĩa sâu xa ăn đứt Tiêu Vương của Khoa Vương.

Những phóng viên tới Hải Châu đều không còn lạ gì sản nghiệp dầu đĩa nữa, bọn họ không thể cường lại sự thu hút hút tin tức này.

Ngoài nhà khách Văn Sơn, các phóng viên cùng nhà phân phối xúm xít bên đường, tranh nhau từng chiếc taxi, có cái mấy người chui vào liền, không đi nổi, làm đoạn đường này bị tắc nghẽn, số lượng xe taxi còn kém rất xa lượng nhu cầu.

Đường Học Khiêm bảo với Hứa Thụy Bình:

- Cậu báo với bên giao thông phái mấy chiếc xe buýt đưa người qua đó.

Hứa Thụy Bình nhìn tình hình ùn tắc bên đường, nếu không có tổ chức, cục diện khó mà giải quyết được, nói:

- Thị trưởng, hay là để tôi xuống trước, lát nữa tới trấn Ích Long tìm mọi người?

- Cũng được, vậy chúng tôi tới thẳng đó.

Xe gian nan đi qua đám đông, đến đường Thành Sơn liền thông thoáng hơn nhiều Đường Học Khiêm thở phào:

- Quốc Hải, anh nói xem tên nhóc Trương Khác này có phải là thuần túy muốn trêu chúng ta không, hành động lớn như thế mà không nói một câu nào.

Kim Quốc Hải cười :

- Tạ Hán Tinh nói rất ít nhưng cặp mắt sắc bén, chúng ta mà có chuẩn bị trước, nói không chừng không thấy được màn biểu diễn đặc sắc này.

Đường Học Khiêm cười ha hả, trong lòng tất nhiên sáng khoái lắm, nhưng không cần thiết phải nói ra.

Lúc này một chiếc BMW đỏ chót phóng vút qua, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã bỏ cách họ tới một kilomet.

Đó là xe của Trần Tinh, cô ta tới Hải Châu đem cả xe cồng theo rồi, có điều thường ngày do chưa quen đường, chỉ ngồi xe công ty, ít khi lấy nó ra. Lần này vì tranh thủ thời gian, mà đường từ nhà khách Văn Sơn tới trấn Ích Long cô ta đi vài lần rồi, chở theo Lưu Minh Huy tới đó.

Đến trấn Ích long, nhưng phóng viên nhanh chân đã có mặt rồi, vào khu vực nhà máy, có nhân viên công tác của Ái Đạt nhiệt tình tới thẳng nhà ăn, chỉ có nơi đó không gian rộng nhất, tới đó thì trừ phóng viên đang đợi ra, các nhà phân phối theo Ái Đạt ngay từ đầu đã được dẫn đi tham quan nhà máy.

Trần Tinh và Lưu Minh Huy tới nhà hành chính của Ái Đạt, nơi đây mở cửa với bên ngoài chứ không phong tỏa như ở nhà máy, ở nhà máy còn có bảo vệ đặc biệt trừ khi có nhân viên Ái Đạt dẫn vào nếu không thì chịu chết.

Lưu Minh Huy tinh thần sa sút tới cực điểm, bị Triệu Cẩm Vinh chửi như chửi con ỏ mà không ai nói giúp một câu, giờ không còn dũng khí bước vào nữa.

Xe Đường Học Khiêm tới thẳng tòa nhà hành chính của Ái Đạt, không cần gọi điện trước cho Trương Khác, từ phòng bảo vệ, Mã Hải Long vội đi ra đón:

- Chào thị trưởng, tôi đã thông báo cho Khác thiếu gia, giám đốc Tô và bí thư Tổng, họ sẽ ra ngay lập tức, thị trưởng vào đây ngồi chút không ạ.

- Không cần, chúng tôi đợi ở ngoài cũng tốt, thoáng khí mà, suốt ngày ở trong văn phòng rồi.

Đường Học Khiêm thoải mái xua tay, thấy xe BMW màu đỏ cùng Trần Tinh và Lưu Minh Huy ở bên, nói:

- Vừa rồi là xe của Trần tiểu thư sao? Tốc độ nhanh quá, nhanh tới mức cảnh sát giao thông Hải Châu không kịp chụp biển số.

Trần Tinh cười xấu hổ, tới chào nhóm Đường Học Khiêm và Độ Biên Kính, Lưu Minh Huy thì chân như đeo chì, lưỡi cũng như đúc bằng thép, hồi hận mình theo đến đây làm gì, trừ bề mặt nhục nhã thì làm gì có cảm thụ khác.

Đám Trương Khác từ nhà máy đi ra, còn có Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Trương Á Bình, Ngải Mặc đi cùng, Trần Tinh nghĩ :” Trước kia thường nói tam cự đầu, hiện giờ phải nói là tứ cự đầu rồi.”

Bất kể nói thế nào, giới truyền thông, nhà tiêu thụ và doanh nghiệp đầu đĩa đều nhận thức được một điều, ở sản nghiệp đầu đĩa, Ái Đạt đã vượt qua hết người trong nghề rồi, còn bỏ lại rất xa.

Cái địa vị này không phải vì Ái Đạt đang chiếm 40% phân ngạch thị trường, thị trường biến hóa vô thường lại mau chóng, mà do ưu thế sản nghiệp và kỹ thuật của Ái Đạt đã hình thành ưu thế giá cả, cùng với quan hệ thân mật tới mức quý dị cùng tam cự đầu. Điều này khiến tất cả người trong ngành run rẩy không dám sinh ra vọng tưởng xa vời khiêu chiến địa vị của Ái Đạt.

Khoa Vương chẳng phải tự cho rằng lấy được Tiêu Vương quảng cáo là có thể khiêu chiến Ái Đạt sao? Giờ thì ăn một cái tát nổ đom đóm rồi! Đã có phóng viên ghi vào sổ tay ” Khoa Vương và Ái Đạt cùng cạnh tranh kỹ thuật, doanh nghiệp Tiêu Vương bị một cái tát đánh gọn” chuẩn bị làm tiêu đề bài báo hôm sau.

454. Chương 454: Phong Thái Tứ Cự Đầu

Còn về cướp mạng lưới tiêu thụ của Ái Đạt sao, càng khỏi mơ tưởng hào huyền nữa, năm 96 Ái Đạt mang lại cho hệ thống phân phối lợi nhuận ít nhất tới 300 triệu.

Trước đó dự đoán Ái Đạt mất đi Tiêu Vương thị trường sẽ thu hẹp, giờ loại dự đoán này không còn cơ sở nữa rồi.

Có nhà phân phối nào không ôm chặt lấy chân Ái Đạt? Trừ khi bọn họ không rõ tình thế.

Hiện giờ người trong nghề chỉ sợ Ái Đạt lợi dụng đủ các loại ưu thế này điên cuồng mở rộng thị trường, lúc đó chẳng ai ngăn được, trên cuộc họp báo có phóng viên trực tiếp đưa ra câu hỏi:

- Xin hỏi Ái Đạt mục tiêu năm 97 là giữ phân ngạch thị trường năm nay hay là muốn nhiều hơn?

Dương Văn đại biểu cho Ái Đạt phát biểu:

- Chúng tôi thấy Khoa Vương, Bộ Bộ Cao, Ái Đa phát triển nhanh chóng, Tân khoa chuyên sâu nghiên cứu kỹ thuật làm người ta khâm phục, đối diện với đồng nghiệp ưu tú như vậy, Ái Đạt chúng tôi thảo luận, năm sau giữ được 30% phân ngạch thị trường là thành tích không tệ rồi.

Nhìn thấy micro, máy ghi âm, ống kính chĩa vào Dương Văn, trong lòng Lưu Minh Huy cực kỳ khó chịu, người đứng ở vị trí đó phát biểu đáng lẽ là hắn.. hắn thậm chí không dám đứng gần một chút, chỉ sợ gặp phải người quen ở Ái Đạt.

Mục tiêu thị trường năm sau của Ái Đạt với Khoa Vương mà nói chắc chắn là tin tức tốt làm bọn chúng thở phào nhẹ nhõm, Khoa Vương có Tiêu Vương chẳng cần cũng không kháng cự nổi ưu thế cực lớn về giá của Ái Đạt.

Huống chi trừ ĐHT TW chẳng lẽ không còn cách khác để quảng cáo?

Khi Lưu Minh Huy ở Ái Đạt, đã được nghe sách lược oanh tạc kiểu bom trải thảm từ Trương Khác.

Ái Đạt hạ mục tiêu thị trường tới 30%, chắc chắn cho ba doanh nghiệp chiếm đoạn quảng cáo giờ hoàng kim có cơ hội thở lấy hơi, Khoa Vương cũng là kẻ hưởng lợi.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Ái Đạt không cho phép người khác trực tiếp xâm phạm địa vị thị trường của mình.

Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy đem tình hình ở cuộc họp báo truyền về nhà khách Văn Sơn.

- Cạnh tranh quá tàn khốc với Ái Đạt mà nói cũng không có lợi gì.

Tạ Hán Tĩnh nghiêm túc phân tích nguyên nhân khiến Ái Đạt hạ mục tiêu thị trường:

- Trước đó thành phố Hải Châu thống nhất ý kiến đã có tác dụng nhất định, Đường Học Khiêm này, tôi thấy là người rất biết chiều cố toàn đại cục đấy...

Người trong phòng không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý hơn nữa, nếu như Ái Đạt đã có hậu chiêu, việc lôi kéo đám Lưu Minh Huy không thể nói là triệt để chọc giận Trương Khác.

Chỉ là đám Lưu Minh Huy còn tác dụng gì ở Khoa Vương nữa đây?

Triệu Cẩm Vinh mặt giãn ra một chút, nhưng chưa nhẹ nhàng lắm, toàn bộ người nhà họ Tạ cũng thế, hiện rất nhiều kế hoạch trước đó cần điều chỉnh rồi, điều chỉnh ra sao, làm thế nào lấy được tiền đảm bảo như Ái Đạt, làm sao tránh trực tiếp đối kháng với Ái Đạt v...v...v...

Rất nhiều chuyện phải thảo luận rõ ràng, hôm nay đại hội nhà phân phối của Ái Đạt đã kết thúc, ngày mai đại hội của Khoa Vương vẫn phải tiếp tục.

Tạ Kiềm Nam hỏi:

- Hay là bảo Trần Tĩnh và Lưu Minh Huy về trước đã.

- Thăng vô dụng đó về làm gì, hi vọng nó giúp được gì à?

Triệu Cẩm Vinh không nể nang gì nữa:

- Mời Trần tiểu thư về đi, cả giám đốc Úc nữa, cũng tới nghiên cứu một chút.

Tạ Kiềm Nam không muốn đá đít Lưu Minh Huy như thế, dù sao hắn cũng có kinh nghiệm công tác phong phú, lương một năm cũng trả rồi, phải làm sao dùng cho đáng. Nhưng lúc này hắn không dám trái ý Triệu Cẩm Vinh, công tác trước giờ luôn do hắn chủ trì, để xảy ra sai sót lớn như vậy, Triệu Cẩm Vinh không trực tiếp trút giận lên hắn đã là nể mặt lắm rồi.

Phía Trần Tĩnh nhận được điện thoại thì cuộc họp báo đã kết thúc, buổi chiều Ái Đạt mở họp nhà phân phối khép kín, đã không còn gì để hồi hộp nữa, giới truyền thông bám theo Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngải Mặc .. Khoa Vương đành trì hoãn đại hội nhà phân phối tới ngày mai.

Trần Tĩnh không tìm được cơ hội tiếp xúc với Trương Khác, đành về nhà khách Văn Sơn trước nghỉ đối sách.

Lưu Minh Huy được thông báo ở lại ngoài hiệp trợ bố trí lại hội trường, hấn muốn khóc mà khóc không nổi, biết mình đã bị gạt bỏ ngoài tầng hạch tâm của Khoa Vương rồi.

o0o

Xét thấy các doanh nghiệp khác trong khu công nghiệp điện tử năng lực đồng bộ quá tệ, Ái Đạt khi xây dựng nhà máy tăng thêm công trình phụ trợ sinh hoạt cho công nhân viên.

Có điều tốc độ phát triển của khu công nghiệp nằm ngoài tưởng tượng, một mình Ái Đạt cung cấp hậu cần cho toàn bộ khu công nghiệp là quá căng.

Thời gian nghỉ trưa, nhà ăn công nhân viên chật kín, rất nhiều người mua đồ ăn nhanh mang vào nhà máy ăn.

Trương Khác đưa nhóm Đường Học Khiêm tới tầng hai của nhà ăn, Đường Học Khiêm đứng ở tầng hai nhìn dòng người đổ vào đại sảnh nhà ăn nói với Tổng Bồi Minh:

- Tốc độ kiến thiết khu quy hoạch mới của trấn Ích Long phải nhanh lên, xu thế phát triển khu công nghiệp tốt thế này, hậu cần không theo kịp là anh thất chức đấy, đừng có suy nghĩ không bao lâu nữa là có thể vứt bỏ gánh nặng.

- Vâng, thưa thị trưởng, tôi sẽ vẫn vác trọng trách này trên vai.

Tổng Bồi Minh hơi khom lưng cười nói:

- Nếu hậu cần không đảm bảo được, tôi đích thân lái xe đưa cơm cho công nhân viên. Có điều hơn nghìn mẫu đất phía nam khu công nghiệp đã nói để cho Ái Đạt rồi, nhà máy mất dọc mất 200 mẫu, tôi thấy chẳng bao lâu sẽ dùng hết. Tiếp tục quy hoạch sẽ tới khu phong cảnh bên sông, chỉ còn lại hai nghìn mẫu phát triển, Khoa Vương có hành động gì thì chưa biết, họ muốn đất, chúng tôi không thể không cấp.

Muốn kéo Tạ gia, Triệu Cẩm Vinh, Trần Gia Thiện sa lầy hết vào đồng hồ độn Khoa Vương thì phải để lại không gian phát triển nhất định ở khu công nghiệp cho bọn chúng.

- Anh muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi...

Đường Học Khiêm tâm trạng cực tốt.

- Khoa Vương hôm nay coi như được một bài học rồi, trước đó bọn họ chỉ có nhà máy lắp ráp, tôi nghĩ sau này sẽ học theo Ái Đạt, không đơn thuần lắp ráp nữa, như vậy phải để cho bọn họ mảnh đất phía đông, chúng ta thế nào cũng phải cho họ cơ hội cống hiến vì kinh tế Hải Châu đúng không ạ? Vậy đất còn dư rất ít ..

Tổng Bồi Minh trình bày:

- Khu công nghiệp giấy ở trấn Tân Kiều cũng chỉ còn lại 500 mẫu, nếu lần này hạng mục của Tân Quang đảm phán xong sẽ phải cấp cho họ, vậy các doanh nghiệp khác phải làm sao? Không thể cứ kéo một doanh nghiệp vào lại phải chạy lên thành phố xin một mảnh đất, như thế phê duyệt quá rắc rối.

- Ý anh là cấp luôn cho anh một mảnh đất lớn, nối liền khu công nghiệp giấy và công nghiệp điện tử làm một chứ gì.

- Thị trưởng, sáng suốt.

Tổng Bồi Minh cười nịnh:

- Có thể tính cả trấn Tượng Sơn vào, làm khu khai phát cấp tỉnh, một lần giải quyết hết vấn đề phát triển, sau này khỏi cần có chuyện xảy ra lên trên khóc lóc xin chính sách, xin ưu đãi, như trẻ đòi bú .

- Anh không sợ người khu Thành Nam ăn trong rào ngoài sao?

Đỗ Tiểu Sơn đùa:

- Anh rời khu Thành Nam rồi, cũng muốn mang hai miếng thịt béo nhất của khu đi à?

Chuyện Tổng Bồi Minh vào thường ủy, trình tự khảo sát phòng tổ chức tỉnh đã tiến hành xong, chỉ đợi thông báo nữa thôi.

Biên chế hành chính của khu khai phát cấp tỉnh ngang cấp huyện, khu công nghiệp giấy đã dành đi, khu công nghiệp điện tử giá trị sản lượng năm nay có thể đột phá 5 tỷ, so ra các khu khai phát của Hải Châu đặt mục tiêu nay 500 triệu thật thua kém xa quá.

Đường Học Khiêm nhìn Trương Khác nói:

- Còn có một ý kiến nữa là gộp trấn Tân Kiều và trấn Ích Long vào làm một khu khai phát.

- Bác nhìn cháu làm gì, chuyện ở thành phố cháu xen mồm vào được sao?

Trương Khác nhún vai:

- Cháu chỉ hi vọng ý thức phục vụ công cộng của chính phủ theo kịp thôi.

Trương Khác có khuynh hướng ngả về phương án ba trấn Ích Long, Tân Kiều, Tượng Sơn lập một khu riêng, còn khu phong cảnh tây nam trấn Ích Long thống nhất quy hoạch vào khu phong cảnh thành phố, có lợi cho bố cục chỉnh thể.

- Ài tăng thêm một biên chế hành chính cấp huyện đâu phải chuyện đơn giản.

Đường Học Khiêm cảm khái nói.

455. Chương 455: Con Đường Duy Nhất

Tổng Bồi Minh còn ở khu Thành Nam thì không một ai cướp được hai miếng thịt mỡ khu công nghiệp giấy và khu công nghiệp điện tử khỏi tay chính phủ Thành Nam, đó cũng là nguyên nhân ông ta mau chóng nhảy lên được thành phố.

Có điều sau khi ông ta đi rồi, khu Thành Nam sẽ trống hai vị trí bí thư và khu trưởng ông ta đang kiêm nhiệm, người kế nhiệm không thể kiêm chức nữa, không ai có năng lực so kè với thành phố; hiện tiêu điểm là làm sao moi được hai miếng thịt mỡ này.

Nhà ăn công nhân viên quá đông, nhà phân phối, phóng viên chia ra tới nhà hàng Tây Thanh ăn cơm, đa phần mua thực ăn nhanh kiếm chỗ giải quyết, hiện tại xem ra không có nhà phân phối nào bỏ Ái Đạt, chỉ có ai không tranh được quyền đại lý mới tìm Khoa Vương, nhưng sáng nay bị hắt ột chậu nước lạnh, tất cả đều nhận thức được năm 97 Khoa Vương muốn vượt Ái Đạt chỉ mà vọng tưởng.

Đại hội buổi chiều do Dương Văn, Chu Nhất Bình chủ trì là được, không có nghĩa là Tô Tân Đông được nhân hạ, các đại biểu Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa đều đưa yêu cầu chính thức tiếp xúc, cả Độ Biên Kinh cũng thế.

Ngoài ra còn có rất nhiều yêu cầu phỏng vấn của báo trí, cả việc hợp tác với TI, C-Cube, Phillips cũng phải nhanh chóng triển khai...

Lịch trình của Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Tương Vi an bài kín mít, nhìn đã thấy khó thở.

Ba cự đầu còn lại buổi chiều phải rời khỏi Hải Châu, Đường Học Khiêm đại biểu thành phố mời ba bọn họ và Diệp Kiến Bàn, Cát Minh Đức, Tôn Thương Nghĩa dùng tiệc.

Buổi biểu diễn sáng này quá tuyệt vời, nhưng mọi người giữ thân phận, nên không thể đặc ý nói cho đã miệng được.

Tan tiệc, chỉ còn lại Diệp Kiến Bàn và người thực nghiệp Gia Tín ở lại cùng Trương Khác, lúc này nói chuyện không cần cố kỵ nữa, Phó Gia Tuấn không kìm được hỏi:

- Vì sao Ái Đạt chủ động cho đối thủ cơ hội thở lấy hơi? Cho dù không muốn mở rộng thị trường cũng phải giữ phân ngạch hiện giờ chứ?

Với câu hỏi của Phó Gia Tuấn, Trương Khác cười hỏi lại:

- Nhà đầu tư Hong Kong muốn một thị trường ổn định có thể dự đoán, hay là muốn thị trường chém giết tương bình khó dự đoán?

- Ồ!

Phó Gia Tuấn ngạc nhiên lắm:

- Khác thiếu gia muốn đưa Ái Đạt lên thị trường chứng khoán Hong Kong nhanh thế sao? Hiện giờ chỉ có thể mượn xác lên thị trường chứng khoán, không bằng hai năm nữa ..

Trương Khác tiếp tục hỏi lại:

- Nếu do thực nghiệp Gia Tín mua lại tài sản của Ái Đạt thì phương án này có khả thi không?

Hiện là thời cơ tốt nhất bàn vấn đề này với đám Tôn Thượng Nghĩa rồi.

Thị trường cạnh tranh quá tàn khốc không có lợi gì cho Ái Đạt, huống chi Trương Khác còn nhận lời Đường Học Khiêm chiếu cố đại cục phát triển kinh tế Hải Châu, sự tồn tại của Khoa Vương có lợi cho sự phát triển của khu công nghiệp điện tử.

Ái Đạt lấy một tư thế mạnh mẽ, trấn áp tất cả doanh nghiệp trong nghề, nhưng lại hạ mục tiêu thị trường, cho bọn họ không gian sinh tồn rộng rãi, vừa có lợi cho ổn định thị trường, vừa lợi cho đầu đĩa siêu cấp VCD mau chóng phổ biến, quan trọng nhất là Trương Khác muốn đưa Ái Đạt vào thực nghiệp Gia Tín giữa năm sau, sao có thể để nhà đầu tư thấy một thị trường tanh máu?

Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Phó Gia Tuấn đều ngời thẳng người dậy nhìn Trương Khác chăm chú, xem ra y không giống đang nói đùa.

Tôn Thượng Nghĩa cẩn thận hỏi:

- Nghe nói doanh thu năm nay của Ái Đạt là 4 tỷ?

- Chừng đó, dù có kém cũng không ít hơn là bao.

Trương Khác đáp.

- Ái Đạt có đạt được lãi ròng 1 tỷ không?

Nói tới nước này, một số vấn đề miễn cảm Tôn Thượng Nghĩa không kỵ húy nữa.

- Chừng đó, dù có kém cũng không ít hơn là bao.

Trương Khác cười:

- Năm nay là năm đầu tiên Ái Đạt tránh thuế?

- Đúng vậy.

- Ái Đạt có thời gian thành lập hơi ngắn, lấy doanh nghiệp tương quan ở Hong Kong ra tính, có thể có giá trị cổ phiếu từ 4 - 6 tỷ.

Tôn Thượng Nghĩa không phải không bị Trương Khác làm động lòng mà thấy quá khó tin:

- Hiện thực nghiệp Gia Tín chỉ có giá trị 1 tỷ, muốn thực thi phương án này khác gì rắn nuốt voi.

Phải thừa nhận đây là phương án lớn gan tới kinh người, một phương án làm tim người ta đập thành thịch.

- Lần này mời mọi người tới đây chính là để bàn phương án này.

Trương Khác không làm cổ vờ cao thâm, cung không tỏ vẻ lên mặt gì:

- Bài viết của phó bộ trưởng Diệp tôi đã chuyển ọi người xem rồi, quan điểm của ông ấy tôi vô cùng tán đồng, tuy có rất nhiều người phản bác nó, nhưng Ái Đạt lấy đấy làm căn cứ lập quy hoạch phát triển tương

lai. Cũng là nguyên nhân tôi không chủ trương khai phát thị trường ĐNÁ, đương nhiên cũng không thể sợ nghen mà không ăn cơm, phải từng bước triển khai công tác thị trường ở ĐNÁ, nhưng không đặt làm trọng điểm.

- Kinh tế Châu Á một khi xảy ra biến động, Hong Kong không thể một mình an toàn được, đó là một phán đoán của tôi. Phán đoán thứ hai là năm sau Hong Kong về nước, xí nghiệp vốn đầu tư trong nước sẽ trở nên được ưa chuộng. Chẳng phải rất nhiều cơ cấu đầu tư Hong Kong đang xoa tay đợi nhảy vào sao? Hai phán đoán này có thể xảy ra hay không, ảnh hưởng sâu tới đâu là vấn đề tôi đang suy nghĩ. Trước tiên chưa nói tình thế kinh tế Châu Á phát triển ra sao, xét quy luật kinh tế, mức độ xí nghiệp trong nước được ưa chuộng sẽ đẩy lên đỉnh cao vào thời điểm trước khi Hong Kong quay về, tôi hi vọng có thể bán được Ái Đạt trước thời gian đó.

Hiện cách thời điểm Hong Kong trở về còn 7 tháng, thời gian khá dư dả, Tôn Thượng Nghĩa gật đầu:

- Tôi tán đồng dự đoán của phó bộ trưởng Diệp, có điều tôi thấy tương lai Ái Đạt tốt như thế, thị trường quốc nội còn nhiều tiềm lực khai thác cơ mả.

Tôn Thượng Nghĩa không biết, Trương Khác chủ động hạ mục tiêu thị trường, cho Khoa Vương, Bộ Bộ Cao, Ái Đa thêm không gian sinh tồn, nhưng những xí nghiệp này không thể thỏa mãn với không gian đó, càng không thể cạnh tranh với Ái Đạt.

Chỉ còn một con đường là tích cực khai thác thị trường đang phát triển ở hải ngoại, mà ĐNÁ là thị trường gần nhất.

Trương Khác đưa ra một con đường gần như không cho doanh nghiệp đầu đĩa khác từ chối, nhưng cơn bão tài chính ập tới, thị trường ĐNÁ bị tàn phá, những doanh nghiệp này phải đem sản lượng thừa vào trong nước để sinh tồn, uy hiếp của Ái Đạt không thể ngăn một cuộc chiến đẫm máu ở thị trường trong nước nữa.

Điều duy nhất có thể khẳng định, Ái Đạt với ưu thế kỹ thuật và giá thành, không sợ cuộc huyết chiến này. Ngược lại nó thành thời cơ tuyệt hảo cho Ái Đạt tiến hành xào bừa thị trường đầu đĩa trong nước.

Trương Khác muốn thực thi thành công phương án của mình thì không thể thiếu sự hỗ trợ của đám Tôn Thượng Nghĩa, như thế cần bọn họ hiểu tỉ mỉ phương án này mới được, Trương Khác nhẫn nại đem tính toán trong lòng trình bày ra dưới ánh nắng ấm áp của buổi chiều.

Đương nhiên trong mắt Tôn Thượng Nghĩa, Trương Khác sở dĩ đưa ra phương án này chỗ dựa cơ bản nhất là nhờ bài viết phán đoán tình thế kinh tế Châu Á của Diệp Trần Dân, mặc dù ông ta không hẳn tán đồng lắm quan điểm của Diệp Trần Dân, nhưng sự tự tin mạnh mẽ của Trương Khác làm ông ta khá động lòng.

Bỏ qua tình thế kinh tế Châu Á, phương án này cũng có thể nói là hoàn mỹ.

Đầu năm Tân Quang tung ra kế hoạch đầu tư khổng lồ tới 6 tỷ, cần món tiền lớn đổ vào, quyết định đó đã khiến Trương Khác cần bán Ái Đạt để đổi sang tiền mặt.

Phương án này nếu thành công có lợi cho nhóm Tôn Thượng Nghĩa, có lợi cho Diệp gia, giá trị cổ phiếu của thực nghiệp Gia Tín nhất định tăng vọt.

Đương nhiên giữa bọn họ và Trương Khác cũng không phải là không có mâu thuẫn lợi ích.

Trương Khác tất nhiên là hi vọng Ái Đạt có giá trị càng cao càng tốt, với đám Tôn Thượng Nghĩa mà nói, giá trị Ái Đạt càng cao, đem nhập vào thực nghiệp Gia Tín, sẽ làm cổ phần của bọn họ càng giảm, không gian tăng giá trong tương lai của cổ phiếu càng ít.

Vốn Tôn Thượng Nghĩa còn có lo lắng là Trương Khác sẽ lấy đi một số kỹ thuật hạch tâm, nhưng khi hiểu được toàn bộ suy tính của y thì yên tâm, Trương Khác không coi nhà đầu tư Hong Kong ngốc nghếch dễ lừa, dùng mấy công xưởng đem đi bán lấy vài tỉ.

Chính vì như thế, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức muốn tìm hiểu rõ hơn về ưu thế kỹ thuật của Ái Đạt ở sản nghiệp đầu đĩa, đương nhiên có kỹ thuật đồng bộ chế tạo mất đọc, đó là bộ phận giá trị nhất, khiến Ái Đạt không sợ các doanh nghiệp đầu đĩa khác khiêu chiến.

Còn chip giải mã đời ba tất nhiên không nằm trong phạm vi thảo luận.

456. Chương 456: Cuộc Thảo Luận Bí Mật

Trời ngả về phía tây, trong phòng đọc sách ở tầng ba nhà ăn, năm người châu đầu vào nhau nghiên cứu tính khả thi của phương án này, Phó Tuấn và Mã Hải Long đứng ngoài, ngăn không cho công nhân viên tiến vào làm phiền họ, hoặc nghe thấy điều gì đó không nên nghe.

Bất tri bất giác ngoài trời đã tối đen, Tạ Văn Tình, Tô Tân Đông, Đinh Hòe xử lý xong công việc trong ngày ngày cũng tới; Phó Tuấn và Mã Hải Long thấy bọn họ không hề có ý ngừng lại liền bảo giám đốc nhà ăn tạm thời đóng cửa hoạt động tầng ba.

Một lát nữa Hứa Tư còn đưa Cát Minh Ngọc, Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi cùng người nhà Cát Minh Đức, Phó Gia Tuấn tới dùng cơm.

Đám Trương Khác bàn bạc say sưa chẳng hề có ý muốn ăn cơm, nhưng không thể để người khác ôm bụng trống chờ đợi được.

Khi nhìn thấy Đinh Văn Di nắm tay Tôn Tĩnh Hương thảo luận vấn đề móng tay móng chân, Trương Khác sờn gai ốc, chẳng biết sao Diệp Kiến Bản có thể trấn tĩnh được.

Diệp Kiến Bản kéo Trương Khác qua một bên hỏi nhỏ:

- Sao lại an bài bọn họ ở một chỗ?

- Sao tôi biết được?

Trương Khác giang tay:

- Bao nhiêu việc như vậy, khó tranh khởi có sai lệch, xem tình hình chưa bại lộ, vẫn có thể vãn hồi được.

Diệp Kiến Bản không dám nói thêm gì.

Khéo léo tách Đinh Văn Di và Tôn Tĩnh Hương ra hai bàn khác nhau, Tôn Tĩnh Hương dứ dứ nắm đấm với Trương Khác, đại khái phải ứng phó với sự nhiệt tình vô tâm của Đinh Văn Di làm cô rất day dứt lúng túng.

Trương Khác lại phải giang tay biểu thị vô tội, Hứa Tư thì mặt đầy xấu hổ, Đinh Văn Di do trợ thủ Tạ Văn Tình tiếp đãi, hai bên trao đổi không tốt, nên gặp nhau ở Tượng Sơn.

Trương Khác cũng không dễ chịu chút nào, phải tiếp nhận ánh mắt chất vấn của Hứa Duy, trước đó giải thích với cô là: Hứa Tư chỉ là nhân viên bình thường của công ty Tạ Văn Tình phái tới Hải Châu.

Nhưng Hứa Duy đâu phải là ngốc, công nhân viên bình thường và quản lý cấp cao khác biệt như trời với đất, làm sao cô không nhận ra được?

Hứa Duy muốn đi Hong Kong làm trợ thủ cho Tôn Tĩnh Hương, một vài chuyện không thể giấu cô được nữa, vả lại chuyện cô biết cũng quá nhiều rồi, lấy Tạ Văn Tình ra làm lá chắn không thể lừa được.

Trương Khác chỉ đành ngồi cùng bàn với Diệp Kiến Bản, lơ đãng ánh mắt của Hứa Duy, mặc cô nhìn thấy bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.

Bữa cơm này thật là quái dị, đám Tôn Thương Nghĩa, Cát Minh Đức thì tâm tư hoàn toàn bị phương án của Trương Khác bắt mất, và vội vàng mấy miếng cơm kéo Trương Khác, Diệp Kiến Bản sang phòng đọc sách tiếp tục thảo luận.

Tôn Thương Nghĩa còn hỏi Trương Khác thêm một câu:

- Hứa tiểu thư hẳn là người đại diện của Ái Đạt tại Hong Kong phải không?

Cát Minh Ngọc cười trách chồng:

- Đúng là, đi đâu cũng không quên chuyện làm ăn được, anh không muốn ăn cũng phải chiều cố người khác chứ?

Trương Khác vội gọi Hứa Tư theo, nhớ chú tiếp đãi những người còn lại.

Hứa Duy nhìn chị theo Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa, Tô Tân Đông, Cát Minh Đức, Tạ Văn Tình ... Vào phòng bên cạnh, mà Tôn Tĩnh Hương không có tư cách tham gia, ngay cả chú của Trương Khác cũng phải ở ngoài, mày nhú lại, trong lòng có nghi vấn không thể hỏi ra được.

Trong phòng đọc sách ...

Tôn Thượng Nghĩa mặc dù hơi lo toàn bộ kế hoạch quá lớn, nhưng khi thảo luận vẫn tập trung toàn bộ tâm tư.

Cát Cảnh Thành đầu năm trúng gió, sức khỏe ngày một xuống, hiện nằm trong bệnh viện Trường Quý của Cát gia, mỗi ngày thời gian tỉnh táo rất ít.

Lúc này con cái ba bà vợ của Cát Cảnh Thành triển khai đấu tranh quyền khống chế công ty một cách kịch liệt, số tài sản chất lượng của xí nghiệp gia tộc, bao gồm bệnh viện Trường Quý cùng tập đoàn địa ốc Gia Tín tập đoàn điện tử Gia Tín, trị giá trên 30 tỷ đều đặt dưới quyền sở hữu của tập đoàn Gia Tín.

Những tài sản không trọng yếu khác quy trực tiếp vào tên các cá nhân, đã không còn nằm trong phạm vi phân chia sau khi Cát Cảnh Thành chết nữa.

Chủ tịch tập đoàn Gia Tín hiện nhiệm là Cát Minh Tín, con trưởng Cát Cảnh Thành muốn đuổi hết con cái do hai bà vợ đẻ Cát Cảnh Thành sinh, ra khỏi tập đoàn Gia Tín, do ông ta một mình nắm giữ tập đoàn Gia Tín.

Cát Minh Ngọc là con của vợ ba Cát Cảnh Thành, thời gian qua bà ở tập đoàn Gia Tín không vui vẻ gì.

Cát Minh Tín bài trừ anh chị em như thế, Tôn Thượng Nghĩa biết, cha vợ mình chết đình, cả Cát gia sẽ tan đàn xẻ nghé, tập đoàn Gia Tín không còn là tập đoàn hoàn chỉnh nữa.

Nếu như Cát Cảnh Thành không có di chúc đặc biệt, căn cứ vào luật pháp hiện hành của Hong Kong, Cát Minh Tín không chỉ sẽ được một nửa gia sản vốn thuộc về mẹ ông ta, còn được chia đều nửa số tài sản còn lại với anh chị em.

Cát Ấm Quân là cháu đích tôn, thường ngày cũng được Cát Cảnh Thành cưng chiều, hiện đã có số tài sản tới mấy chục triệu đô la Hong Kong, đều là do Cát Cảnh Thành những năm qua tặng riêng cho, còn những đứa cháu khác không được hưởng tình yêu thương đó.

Tôn Thượng Nghĩa nhìn thấy kết cục tương lai của tập đoàn Gia Tín rồi, không muốn đấu đá tốn thời gian ở vị trí phó tổng giám đốc cao cấp tập đoàn Gia Tín nữa, chỉ là trước kia không có chuyện gì ông ta đặc biệt muốn làm, hiện là thời cơ tốt rút mình ra khỏi loạn cục.

Chuyện quá lớn, không thể bàn xong trong một ngày được, ở trong phòng đọc sách tới mười một giờ đêm, Trương Tri Phi đưa những người khác tham quan khu công nghiệp điện tử về, liền tới phòng giải trí tầng ba nhà ăn đốt thời gian, kháng nghị vô hiệu nhiều lần, chuẩn bị về thành phố trước thì nhóm Trương Khác mới chịu dừng lại.

Cửa phòng đọc sách mở ra, một cái đầu nhỏ thò đầu vào, là con gái nhỏ của Phó Gia Tuấn mới học sơ trung, cô bé sốt ruột muốn xem bên trong đã kết thúc chưa.

- Người bên ngoài đợi đến sốt ruột rồi, hôm nay chúng ta bàn tới đây thôi.

Trương Khác vương vai, ngồi cả ngày lưng mỏi hết cả:

- Phương án này làm phiền bác Tôn vậy, Việt Tú sẽ toàn lực phối hợp, hay là thế này, cháu thuê bác Tôn làm cố vấn đặc biệt cho Việt Tú.

- Kiến Bân nói Khác thiếu gia làm việc gì cũng thích giấu đi một nửa, cậu không sợ bí mật ẩn giấu của Việt Tú bị tôi biết mất à?

- Nơi này làm gì có người ngoài ạ.

Trương Khác ngoác miệng cười:

- Nếu bác Tôn đồng ý, Việt Tú có cơ mật gì cũng không giấu bác.

- Cho dù thỏa mãn lòng tò mò thôi thì tôi cũng nên đồng ý chứ nhỉ?

Tôn Thượng Nghĩa hỏi mọi người.

- Cháu, lão Tô, lão Đình là ba cổ đông của Việt Tú.

Trương Khác chỉ Đình Hòe, Tô Tân Đông giới thiệu:

- Cháu coi như bác đồng ý rồi nhé, mai cháu sẽ viết hợp đồng.

Nhân lúc Tôn Thượng Nghĩa đã động lòng, Trương Khác quyết định luôn, không cho ông ta cơ hội do dự.

Mọi người cùng đi tới, Đình Văn Di khoác tay Diệp Kiến Bân, trách khê:

- Thảo luận chuyện gì mà nhất định phải xong hôm nay?

Trương Khác chưa bao giờ tới phòng giải trí ở lầu ba, nhìn người qua người lại chen chúc rất náo nhiệt, nhớ lại năm xưa mình ở túc xá công ty, tối quá nửa là rúc trong phòng đánh bạc, rất ít khi tham gia hoạt động tập thể, cảm khái một câu:

- Thanh niên hiện nay thật khỏe khoắn.

Nhìn sang bên phía phòng bóng bàn là náo nhiệt nhất, ở cửa không chen vào được, Trương Khác nhón chân lên nhìn, thấy một bên là hai nhân viên một bên là Tôn Tĩnh Hương và Giang Đại Nhi, thảo nào mà tiếng reo hò không ngừng.

Xem một lúc hiểu ra, đội nào đánh thắng hai mỹ nhân được chơi tiếp, thua rồi đổi đội khác, bà nội nó, cứ tưởng bọn chúng chúng tư tưởng lành mạnh, nhìn Giang Đại Nhi trán lấm tấm mồ hôi, má phấn ửng hồng, kiều diễm không sao tả siết, nhất là động động tác lúc đội bóng, người cong xuống mông vểnh lên cực kỳ khiêu khích, Trương Khác nhận ra cái đám này tụ tập ở đây xem cái gì rồi, nhưng mà trách ai được, y cũng muốn sẵn tay áo vào chơi một ván.

Có điều lại nghĩ lâu lắm rồi mình không đụng vào vợt, nhìn Tôn Tĩnh Hương đánh thì tự nhận bản thân tối đa hơn được Giang Đại Nhi.

Chẳng trách đám Đình Văn Di thấy chán, mặc dù cô cũng là một đại mỹ nhân, nhưng Giang Đại Nhi là đại sứ hình tượng của Ái Đạt, ở đây tất nhiên là được hoan nghênh hơn bất kỳ ai.

++++

Nhà máy mát đọc là cái tát, tiếp theo là cú đấm Siêu cấp VCD, nhưng vẫn chỉ là vạ chạm nhỏ thôi, còn nhiều cuộc đụng độ nảy lửa khác ...

Hôm nay hết rồi đó.

457. Chương 457: Hai Loại Người

Hứa Duy đứng ở bên giúp Giang Đại Nhi, Tôn Tĩnh Hương cầm áo khoác, thi thoảng có chàng trai tới bắt chuyện, cô chỉ đáp câu được câu chăng, chẳng để ý.

Tôn Thượng Nghĩa tự hào khoe:

- Tĩnh Mông chơi bóng bàn còn hay hơn nữa! Khi chúng tôi mới tới Hong Kong thì đều ở trong đại trạch, Cát gia quản giáo rất nghiêm, thời gian giải trí hai chị em chúng đều ở trong phòng chơi bóng bàn.

Tôn Tĩnh Mông diễm lệ nóng bỏng, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới toàn là gai, Trương Khác nghĩ chắc chỉ loại thích bị ngược đãi như Cát Âm Quân mới bám dính lấy, người khác chỉ sợ bị thủ đoạn không ngờ tới của cô ta hành chết đi sống lại rồi.

Trương Khác thấy Giang Đại Nhi đang chơi tới hăng say, hỏi Hứa Tư:

- Hay chúng ta đi trước, bỏ bọn họ ở đây?

Hứa Tư không nhìn thấy tình hình bên trong, gọi Hứa Duy, nhân viên quay ở cửa thấy các lão đại của công ty tới đều tự giác nhường đường, Hứa Tư đi tới giúp Hứa Duy cầm áo khoác, hỏi Tôn Tĩnh Hương:

- Mọi người định chơi tới khi nào?

Tôn Tĩnh Hương quay đầu nhìn ra cửa:

- Bàn chuyện xong rồi hả?

Liền đặt vợt lên bàn, xin lỗi nhân viên đội tiếp theo:

- Rất xin lỗi, muộn quá rồi, sau này có cơ hội chúng ta chơi tiếp.

Hai chàng trai đó thống khổ trút uất hận lên tổ trước, khó khăn lắm mới đợi tới lượt mình, đả kích này với họ thật quá lớn.

Tới bãi đỗ lấy xe lái ra bậc thềm, Trương Khác mở cửa thò đầu ra ngoài, gọi Hứa Duy đang muốn chui vào cùng xe với Giang Đại Nhi:

- Chị Hứa Duy, chị và chị Hứa Tư ngồi cùng xe với em đi.

Hứa Duy quay đầu nhìn chị gái, do dự một lúc rồi vẫn vào chiếc VS 40 xám bạc của Trương Khác, Hứa Tư trong lòng hơi thấp thỏm, Trương Khác không nói với cô trước, không biết y định nói với chị Hứa Duy.

Những người khác không ai tỏ ra ngạc nhiên, sáu chiếc xe cao cấp nối nhau rời khỏi nhà máy.

Đêm đã rất khuya, ngồi trong xe không cảm thấy cái lạnh mùa đông, nhìn thấy được dáng núi đen xì xấu xí của Tượng Sơn.

- Chị Hứa Duy, trước kia chị đã tới trấn Ích Long chơi chưa?

Trương Khác nhìn đôi hoa tỷ muội mặt đầy tâm sự ngồi ghế sau.

- Lần trước là thời tốt nghiệp cao trung ...

Hứa Duy hồi tưởng:

- Thay đổi rất lớn phải không?

- Đúng thế, khi ấy nơi này căn bản là nông thôn, tôi có vài người bạn học ở chỗ này.

- Hai năm qua có Ái Đạt mới thay đổi như thế đấy, Ái Đạt phát triển thế nào nhỉ? Để em nhớ xem nào ...

Trương Khác cười:

- Kỳ thực Ái Đạt rất xấu, hiện giờ một chiếc đầu đĩa ở ngoài thị trường bán với giá 2 nghìn 6, chị biết chi phí bao nhiêu không?

- Làm sao tôi biết?

Hứa Duy nghĩ, cậu ta định giờ trò gì đây? Cô biết Trương Khác chắc chắn không phải muốn khoe khoang.

- Nói cho chị biết, chị đừng nói ra ngoài nhé.

- Tôi có phải trẻ lên ba đâu.

Hứa Duy lườm y một cái:

- Không cần cậu trình trọng dạn như thế.

- Ha ha ha, làm chuyện trái lương tâm tất nhiên phải sợ người ta biết.

Trương Khác liếc nhìn Hứa Tư căng thẳng đan tay vào nhau đặt trước bụng:

- Mất đọc chi phí sản xuất chừng 25 USD, chip giải mã, và bảng mạch điện chừng 8 USD, chip điều khiển chưa tới 3 USD, thêm vào vỏ, các thứ lật vặt khác tốn chừng 40 USD, chị tính xem so với giá thị trường gấp mấy lần.

- Gần tám lần cơ à?

Hứa Duy chớp mắt đổi USD sang nhân dân tệ, kinh ngạc thốt lên:

- Sao bán được cao thế.

- Trước kia em có nói với chị Hứa Tư, thế giới có hai loại người, một loại muốn gì có kêu trời gào đất cũng vô dụng. Một loại người, đôi khi thậm chí không muốn, người khác đã chuẩn bị cho rồi

- Cậu muốn nói gì?

Hứa Duy cắt ngang, cô không quen loại luận điệu này.

Trương Khác biết tính cách cùng quá trình trưởng thành của Hứa Duy sẽ không thừa nhận quan điểm của giai cấp đặc quyền, vẫn từ tốn giải thích:

- Loại người thứ hai sao có thể muốn gì được nấy? Chẳng qua là lũng đoạn tài nguyên vốn thuộc về tất cả mọi người, chị Hứa Duy, chị đừng cau mày, em không phải muốn tuyên dương lý luận đặc quyền đâu, em chỉ muốn giải thích với chị vì sao đầu đĩa bán được giá cao như vậy thôi.

- Có liên quan à?

Hứa Duy lấy làm lạ:

- Đương nhiên, chip giải mã chế tạo chưa tới 8 USD, C-Cube của Mỹ bán vào trong nước với giá 65- 80 USD, mắt đọc giá chưa tới 25 USD, Phillips bán với giá 80 - 90 USD ... Chị hiểu vì sao chưa?

- Lũng đoạn kỹ thuật?

Hứa Duy hoàn toàn không hiểu Trương Khác nói tới chuyện này làm gì?

- Chị nói đúng rồi.

- Vậy rốt cuộc cậu muốn nói gì?

Hứa Duy càng nghi hoặc.

Trương Khác vẫn tự nói một mình:

- Một chiếc đầu đĩa Ái Đạt sản xuất tốn chưa tới 200 USD, bán ra thị trường với giá trên 300 USD, tháng 11 năm nay Ái Đạt bán được 170 vạn chiếc, chị tính thử Ái Đạt kiếm được bao nhiêu?

Hứa Duy há hốc mồm, cô không nói ra nổi con số quá kinh người đó.

- Vì sao Ái Đạt có thể kiếm được nhiều tiền như thế? Vì Ái Đạt cũng là loại người thứ hai.

Trương Khác nói rất thản nhiên:

- Không biết giáo sư Trương Lập Quốc có lấy vấn đề Tiêu Vương ra phê bình trên giảng đường không?

- Hả?

Hứa Duy nhìn chằm chằm Trương Khác qua gương chiếu hậu:

- Cậu biết cả giáo sư Trương Lập Quốc của khoa ngoại thương chúng tôi?

- Nghe người ta nói thôi, một ông già hận đời, chỉ mong cải cách văn hóa kéo dài thêm 20 năm nữa, có thể tưởng tượng ra ông ta chửi Ái Đạt không ra gì.

Trương Khác cười ha hả:

- Chị phải chăng cũng thấy Ái Đạt rất vô lương tâm?

- Cậu đoán xem, không biết cậu tí cái tuổi đầu lấy đâu ra lắm mưu mô như vậy? Các cậu kiếm tiền từ thị trường chắc chưa bao giờ thương xót người ta đâu nhỉ?

- Chị nói em sao cũng được, nhưng đừng mắng chị Hứa Tư vào, khi đó mọi người cùng lập nên Ái Đạt. Mọi tiền vất vả tích lũy được từ túi nhân dân, em thừa nhận mình có tội, song ở Ái Đạt ai thanh bạch được đây? Ái Đạt một năm trả Đại Nhi 60 vạn, chị nghĩ em tự móc hầu bao ra sao?

Trương Khác chuyển sang thái độ cợt nhả:

Hứa Tư cười dịu dàng, cảm giác rất ấm áp, Trương Khác nói lảng nhảng càn quấy một hồi, là muốn giúp cô giải thích tình cảnh hiện tại của mình với Hứa Duy.

Hứa Duy coi như hiểu ra ý Trương Khác rồi, chuyện mùa hè năm 94 cô không biết chi tiết, nhưng biết Hứa Tư hi sinh vì cô, với tính cách quá cứng cỏi của mình, cô mãi chưa thoát khỏi áy náy tự trách bản thân.

Xe đi vào nội thành, tuy đêm đã khuya, nhưng người đi đường vẫn còn rất đông, nhưng đại hội nhà phân phối của Ái Đạt và Khoa Vương làm Hải Châu trở nên náo nhiệt.

Trương Khác thấy Hứa Tư có vẻ buồn ngủ, hỏi:

- Buổi tối các chị ngủ ở ngõ Đan Tinh hả?

- Ừ, ở cùng với nhóm chị Tôn.

Hứa Tư uể oải vắn mình.

- Chết, em quên chuyện buổi chiều, chị có nghe chị Tương, Dương Vân nói không?

Trương Khác vỗ đầu hỏi:

- Tuyệt đại bộ phận nhà phân phối vui vẻ ký hợp đồng, chỉ có mấy nhà phân phối vì tự thay đổi giá bị phòng thị trường phạt, Dương Vân kiến nghị trực tiếp hủy quyền đại lý của bọn họ, cụ thể tôi không hỏi.

- Không hỏi thì thôi, em cũng chẳng buồn hỏi tới chuyện này.

Trương Khác quay vô lảng rẽ vào Tiền Nhai.

Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức cùng người nhà còn cả vợ chồng Diệp Kiến Bản đều ở trong trạch viện giữa ngõ Đan Tinh, còn mẹ con Giang Đại Nhi, Tôn Tĩnh Hương thì ở trạch viện cuối ngõ, Trương Khác không chào tạm biệt nhóm Tôn Thượng Nghĩa, chỉ vẫy tay rồi lái thẳng xe tới cuối ngõ.

Trương Khác quay đầu lại nhìn Hứa Duy:

- Vừa rồi em lái xe sợ lắm đấy, chị biết không?

- Cậu sợ cái gì?

Hứa Duy ngớ ra:

- Em phát hiện ra ý thức giai cấp của chị rất mạnh, em nói những chuyện đen tối như thế, sợ chị nhớ tới lập trường giai cấp không chịu ngồi cùng xe nữa, như vậy em và chị Hứa Tư chị đành đi bộ cùng chị về thành phố thôi.

Trương Khác nói với bộ mặt hết sức nghiêm nghị.

Hứa Duy phì cười, câu nói của Trương Khác làm cô dở khóc dở cười, lúc sau mới ngừng cười, trừng mắt lên với y:

- Trong mắt cậu tôi ngu ngốc vậy à?

- Ai mà biết được?

Trương Khác nhún vai nói:

- Chuyện quá đen tối em còn chưa nói với chị đấy, nhìn dáng vẻ thâm thù đại hận của chị, e hận không thể làm cải tạo cách mạng cho em và chị Hứa Tư mất.

Rồi thò đầu ra ngoài tạm biệt Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi:

- Mọi người ngủ ngon nhé, mai chưa chắc em bỏ thời gian ra đi với mọi người được, mọi người tự an bài hoạt động trước đi.

Rồi lái xe rời đi.

458. Chương 458: Điều Chỉnh Của Khoa Vương

Bị Trương Khác nói ba hoa một hồi, tâm tình Hứa Duy nhẹ nhõm hơn rất nhiều khoác tay Hứa Tư vào nhà.

Một năm trước, Hứa Duy và Trần Phi Dung đã ngủ ở đây hai đêm, nhưng giờ cô mới hiểu được chị mình vì sao khi đó không nói gì, vì sợ trong nhà có suy nghĩ quá mẫn cảm.

- Chuyện viện tử nhà mình là sao vậy chị?

Hứa Duy không hỏi tới gian nhà này nữa, mà hỏi tới viện tử nhà mình, trước kia cậu cô đưa người tới mua nhà, ra giá rõ ràng cao hơn giá trị rất nhiều, Hứa Duy đã hoài nghi rồi, nhưng vì cậu mình ra mặt, nên không nghĩ nhiều.

- Mượn danh nghĩa của công ty mua, tới giờ vẫn để trống.

Hứa Tư tiếp tục nói xuôi theo ý của Trương Khác, những lời hôm nay của y chẳng qua muốn Hứa Duy hiểu tài phú khổng lồ của Ái Đạt không sợ bất kỳ sự chỉ trích nào, Hứa Tư có cố gắng vào đó, có quyền chung hưởng tài phú ấy.

Tôn Tĩnh Hương và Giang Đại Nhi lần đầu tiên nhìn thấy trạch viện này, ai ngờ được trong ngõ Đan Tĩnh cũ kỹ lại có một nơi ở tinh xảo trang nhã như thế.

Giang Đại Nhi trước kia đã nghe Hứa Tư kể về nơi này, cảm thấy hơi khoa trương, giờ tận mắt nhìn không còn nghĩ tới nữa.

Tôn Tĩnh Hương chỉ vào ngay lần đầu tiên đã muốn kéo Hứa Tư đi xem xem trong ngõ Đan Tĩnh còn trạch viện nào thích hợp để ở nữa không.

Nơi này không an bài người chiêu đãi, nhưng trang thiết bị đầy đủ, Lý Nguyệt Như đi cả ngày lưng chừng gối mỏi, về nhà nghỉ trước. Giang Đại Nhi pha cà phê đưa ra hậu viện uống.

Hậu viện có khu nghỉ ngơi chuyên môn, có thác nước đổ xuống ao nước nhỏ, cây leo bò kín sân, vô cùng tĩnh mịch.

Chẳng cần ai phải nói gì, Tôn Tĩnh Hương nhìn một cái đoán ra ngay đây là chỗ kim ốc tàng kiều của Trương Khác, cô đương nhiên không đi tranh chấp thân phận gì với Đinh Văn Di, nhưng cũng muốn có một nơi ở riêng tư cùng Diệp Kiến Bản, nói với Hứa Tư:

- Tôi quyết định rồi, tôi nhìn trúng trạch viện đối diện, tôi thấy nơi đó cũng để trống, tôi phải tìm ai xử lý chuyện này? Nơi này do ai thiết kế vậy?

- Chị tìm nhà thiết kế chuyên nghiệp đi.

Hứa Tư mỉm cười không trả lời, bất kể thế nào cô cũng không để Trương Khác đi giúp Tôn Tĩnh Hương thiết kế phòng:

- Chuyên nghiệp vẫn tốt hơn.

Tôn Tĩnh Hương cười giảo hoạt:

- Vậy mai tôi mời nhà thiết kế chuyên nghiệp của tôi tới xem.

Hôm sau, Dương Văn đại biểu cho Ái Đạt ký hiệp nghị đại lý năm sau, đại hội nhà tiêu thụ của Ái Đạt như vậy là kết thúc, hoàng hôn có một cuộc họp báo nho nhỏ, do Dương Văn công bố tin tức tương thuật ra ngoài.

Mạng lưới tiêu thụ của Ái Đạt có thể nói là không may may tổn hại.

Kết quả này các phóng viên và người cùng ngành đổ tới Hải Châu vào ngày 25 đều cho rằng không thể, nhưng tới trưa ngày 26 đều biết cục diện đã được xác định.

Tối ngày 26 tòa tiểu lâu góc phía đông nhà khách Văn Sơn sáng đèn suốt cả một đêm, bóng người qua qua lại lại trước cửa sổ, người bên trong cả đêm không nghỉ ngơi.

Lưu Minh Huy xử lý xong công việc không rời đi, hắn nằm trên giường trong một căn phòng ở tòa tiểu lâu đó lần qua lật lại, lòng lo lắng căn bản ngủ không nổi, Tiểu Mân gọi điện tới hắn cũng chẳng còn tâm tình nào để ý.

Mười hai giờ đêm nghe thấy Tạ Chiêm ở tầng hai gọi phục vụ mang đồ ăn khuya tới, Lưu Minh Huy muốn chạy tới giúp, nhưng không bỏ thể diện xuống được, tới tận sáng sớm, Tạ Chiêm mới gọi hắn lên tầng trên.

Trừ Triệu Cẩm Vinh, Trần Gia Thiện đã về phòng nghỉ ngơi, tất cả các nhân vật chủ chốt của Khoa Vương đều đông đủ, trong lòng Lưu Minh Huy không dễ chịu gì, biết bọn họ đã trao đổi xong công việc rồi, chỉ thông báo inh biết mà thôi.

- Phương án thảo luận trước kia cần thay đổi.

Tạ Kiếm Nam chỉ ghé sơ pha bên cạnh Tạ Chiêm bảo hắn ngồi xuống:

- Phương án thay đổi, kết cấu quản lý cũng thay đổi theo, Tạ Chiêm không làm tổng giám đốc nữa mà do tôi kiêm nhiệm, anh ta làm phó tổng giám đốc chủ quản thị trường, anh vẫn ở phòng thị trường, nhưng công tác nội bộ sẽ phân công rõ ràng hơn, Trần Tĩnh phụ trách mảng marketing, anh phụ trách mảng tiêu thụ. Ngoài ra Khoa Vương lập phòng nghiên cứu, anh có nhân tuyển nào tiến cử không?

Lưu Minh Huy bàng hoàng nhìn Tạ Kiếm Nam.

- Không phải lôi kéo người từ phía bọn họ.

Tạ Kiếm Nam giải thích rõ, nhân viên kỹ thuật khác với nhân viên tiêu thụ, pháp luật có điều khoản quy định rõ ràng về chuyện này, hơn nữa hắn không dám chọc giận Trương Khác thêm nữa:

- Anh tiếp xúc với các doanh nghiệp khác có quen biết ai không?

Lưu Minh Huy khi ở Ái Đạt đa phần tiếp xúc với nhà phân phối, làm sao quen nhân tài ở lĩnh vực kỹ thuật?

Tạ Kiếm Nam cũng chẳng hi vọng mấy vào hắn, nói tiếp luôn:

- Đại hội vẫn cử hành như bình thường, chỉ là phương án lập nên hệ thống tiêu thụ sẽ thay đổi, tác riêng thành phố loại một ra, ở các địa khu tăng thêm đại lý cấp tỉnh, chỉ thu tiền đảm bảo 200 - 400 vạn ... Ngoài tích cực khai thác thị trường trong nước ra, chúng ta còn đánh vào thị trường ĐNÁ, chúng ta không có năng lực độc lập khai thác nơi đó, phải tìm đại lý ở Hong Kong ...

Lưu Minh Huy biết không có phần cho hắn ý kiến gì nữa, Khoa Vương đã mô phỏng Ái Đạt ở mức độ cao nhất, bao gồm tìm đại lý khai thác thị trường ĐNÁ.

Khác với Tạ Kiếm Nam cả đêm không ngủ, Trương Khác về tới nhà là ôm chăn nhưng ngủ một giấc ngon lành, nếu nói còn có gì chưa hài lòng là ngủ một mình quá cô đơn, ban đêm Đường Thanh lên lúc gọi điện thoại tới, thế là y tán tỉnh cô nàng một phen, phòng Đường Thanh đã mắc đường giây riêng rồi, không sợ đang tán gẫu hững hờ thì Đường Học Khiêm hoặc Cố Kiến Bình ở phòng khác nhắc điện thoại lên nghe.

Buổi sáng Tô Tân Đông đưa nhóm Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đi làm quan với tình hình quản lý của Ái Đạt.

Trương Khác buổi sáng ở nhà nghiền ngẫm lại tính toán quá phức tạp của mình, y đang do dự tài sản nhân hiệu điện tử Ái Đạt xử lý làm sao cho có lợi. Có lợi nhất là đem nhân hiệu này vào viện nghiên cứu, cấp quyền sử dụng loạt sản phẩm đầu đĩa Ái Đạt, dù sao Trương khác muốn làm một loạt sản phẩm kỹ thuật số như máy MP3, USB v.v.v... Nhưng cách này liệu có tăng thêm cản trở cho phương án bán Ái Đạt không?

Mười giờ sáng, Diệp Kiến Bàn gọi điện thoại tới bảo y mau bật TV, đang có cuộc họp báo của Khoa Vương.

- Cuộc họp báo của Khoa Vương có gì hay mà xem?

Trương Khác lâu bầu, Diệp Kiến Bàn còn không cho cúp điện thoại, y đi ra thư phòng, bò lên ghế sofa, kiểm mãi mới ra cái điều khiển bật TV lên, nhìn thấy khuôn mặt nỗ lực khôi phục ung dung trấn tĩnh của Tạ Kiếm Nam trước ống kính, đứng ở bên cạnh hắn là Trần Tĩnh vẻ mặt đánh phấn rất đậm, đại khái là che đi quang mắt thâm đen rồi, chắc hôm qua bọn họ thức cả đêm thảo luận đối sách.

Tạ Kiếm Nam thì mặc xác, nhưng mỹ nhân yêu kiều Trần Tĩnh tiêu tụy như thế làm y thấy tội lỗi.

Tạ Kiếm Nam đại biểu Khoa Vương tuyên bố điều chỉnh sách lược kinh doanh, công khai tuyên bố với giới truyền thông năm sau sẽ căn nhắc khai thác thị trường ĐNÁ.

Trương Khác nói vào điện thoại kẹp ở cổ:

- Đó là chuyện trong dự liệu, có gì lạ khiến anh gọi điện thoại cho tôi?
- Cậu không được nghe đoạn trước rồi, Tạ Kiếm Nam làm tổng giám đốc, Tạ Chiêm làm phó tổng giám đốc .

Diệp Kiến Bàn giọng rất hưng phấn:

- Tạ Kiếm Nam tới Hải Châu làm tổng giám đốc, vậy chuyện Hải Thái hẳn phải buông tay rồi ... Bọn chúng quyết tâm giữ Khoa Vương đây .
- Nghe cái giọng đắc ý của anh kìa.

Trương Khác khinh bỉ:

- Hai điều này là chắc chắn, bọn chúng vẫn có tự tin lớn vào thị trường đầu đĩa, còn Tạ Chiêm đúng là không đủ lãnh đạo một doanh nghiệp lớn. Còn nữa Khoa Vương ném ra 350 triệu tranh Tiêu Vương, các cổ đông của Khoa Vương nếu không muốn doanh nghiệp của mình bị liên lụy thì hợp đồng với ĐTH TW phải tiếp tục thực thi.
- Vậy chẳng phải nói Tạ gia kinh doanh chuỗi siêu thị sẽ trở nên thận trọng hơn sao?

Diệp Kiến Bàn hưng phấn là ở chỗ đó.

459. Chương 459: Ý Của Tạ Văn Tình

Trương Khác nghĩ một lúc rồi nói:

- Anh đừng đắc ý vội, tôi kiến nghị Thịnh Hâm vẫn tiến hành theo kế hoạch cũ.
- Vì sao?

Diệp Kiến Bàn nghĩ Hải Thái không còn sức mở rộng, chính là thời cơ tốt của Thịnh Hâm.

Trương Khác nói ra bản khoăn của mình:

- Tôi rất coi trọng tương lai phát triển của khu thương nghiệp đường Tân Nhai, mua lấy tòa nhà Tân Hoa Đô mở siêu thị chính là khổng chế cao điểm của nghiệp chuỗi siêu thị tỉnh Đông Hải. Hải Thái tuy bị ép vào thế thủ, nhưng sẽ tăng cường quản lý nội bộ, chỉ cần thị trường không bão hòa, bọn chúng sẽ sống rất thư thái, một khi chúng hồi sức lại, hoặc bị ép đưa vào nhà đầu tư chiến lược mới, sẽ phản kích rất quyết liệt ... Tôi kiến nghị Thịnh Hâm nên củng cố địa vị thì hơn.
- Cậu nói rất có lý.

Diệp Kiến Bàn từ từ thở ra, như hạ quyết tâm cực lớn:

- Nhưng khi bắt nạt được người ta lại không đi bắt nạt thì khó chịu lắm.

Trương Khác nghe thấy tiếng cười của nữ nhân, không phải của Đinh Văn Di, kỳ quái hỏi:

- Anh ở cùng chị Tôn à, không phải là nói anh đi cùng bác Tôn làm quen hiện trạng quản lý công ty sao?
- À chuyện đó tôi không giúp gì được, xen vào làm gì?
- Chị Đinh đâu?

Trương Khác hạ thấp giọng xuống, sợ Tôn Tĩnh Hương nghe thấy.

- Về rồi.

Diệp Kiến Bàn thì thảo đáp, như hai thằng ăn trộm trong đêm.

- Hả, sao không bảo với tôi một tiếng?
- Bao nhiêu người như vậy, chào hỏi có mà hết ngày à? Giữa chúng ta cần gì tính toán chuyện này.
- Anh rời Hải Châu, tôi mới chẳng rảnh mà quan tâm.

Trương Khác cúp điện thoại rồi gọi cho Đinh Văn Di, không tiện là thất lễ rồi, điện thoại thế nào cũng phải gọi, xe của Đinh Văn Di đã tới đường cao tốc, hàn huyên đơn giản vài câu biết Diệp Kiến Bản quả nhiên lấy cơ công việc ở lại, để vợ về tỉnh thành trước.

Bởi vì cuối học kỳ này có vài môn thi toàn quốc, môn thi giống với thi vào trường đại học năm sau, với học sinh bình thường mà nói, căn bản là không có gì khó khăn, trường học cũng chẳng cần coi trọng đặc biệt.

Trương Khác thì không thể nghĩ như thế, y cần phải coi trọng, bốn môn thuộc khoa văn với y sẽ không thành vấn đề, số học y nhất định trượt, cho nên thời gian này y bảo Hứa Tư tới giúp phụ đạo, cái cơ này quá quang minh chính đại rồi, dù Hứa Duy có ở Hải Châu cũng không phải ngại.

Đáng lý ra thì Hứa Duy thông thuộc môn học cao trung hơn, nhưng Trương Khác an bài Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi hiệp trợ Ái Đạt chụp ảnh tuyên truyền, Hứa Duy phải đi theo bà chủ tương lai.

Trước khi nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bản, Trương Khác vốn nghĩ Giang Đại Nhi, Hứa Duy, Tôn Tĩnh Hương ở cùng nhau. Không ngờ Tôn Tĩnh Hương bỏ việc đi hẹn hò, gọi điện cho Hứa Duy mới biết Tôn Tĩnh Hương nhìn trúng một căn nhà ở ngõ Đan Tinh, kéo Diệp Kiến Bản đi xem.

- Cậu nói chị Tôn làm hàng xóm với chúng ta có được không?

Hứa Tư hào hứng khoe:

- Tối qua chị Tôn lúi rúi cả đêm nói chuyện nhà cửa, lúc này kéo anh Diệp đi xem rồi.

Tuy nói là hàng xóm, nhưng một năm cũng chẳng ở vài ngày, nghe giọng nói hưng phấn của cô, Trương Khác biết cô khao khát một mái ấm gia đình, có không gian riêng tư ngọt ngào quen thuộc, có hàng xóm tâm tình. Tâm trạng này chắc chắn Tôn Tĩnh Hương cũng có, nên mới muốn mua nhà ở Hải Châu.

Trương Khác phát hiện mình nợ Hứa Tư quá nhiều thứ, cố áp nội tâm day dứt xuống, cười gượng:

- Vậy chị cũng không thể tặng không nhà cho bọn họ, phải tính tài sản tặng giá chứ ...
- Chưa thấy ai sáng mắt vì tiền như cậu ... Cậu không cần nói nữa, tôi biết rồi, thị muối cũng là thịt, phải không?

Hứa Tư cười khúc khích.

Buổi chiều, Cát Minh Đức đưa người nhà tới tỉnh thành rồi ngồi máy bay về Hong Kong, Trương Khác và Tạ Văn Tình, Hứa Tư ăn cơm xong tiễn bọn họ tới đường cao tốc, dặn Phó Tuấn nhớ đợi bọn họ lên máy bay rồi mới được về.

Trương Khác lái xe đưa Tạ Văn Tình về thành phố, y muốn Hứa Tư phụ đạo số học, Tạ Văn Tình cùng theo về Tân Cẩm Viên.

Cứ ở cùng hai cô gái này là Trương Khác lại nhớ tới giấc mơ đó, trong mơ y tách cặp đùi trắng muốt lóa mắt ra, nhưng không rõ là đùi của Hứa Tư hay là của Tạ Văn Tình, thứ dâm đang trong tiềm thức quả nhiên là ghê gớm.

Có điều nhớ tới sáng hôm đó Tạ Văn Tình và Hứa Tư ngồi dựa vào nhau ở đầu giường, trái tim như có ai lấy ngón tay nắm lấy lay nhẹ, cảm giác mỹ diệu vô song ...

Một ngày nào đó liệu có thể khổng nhỉ? Mơ mà, ai cấm đâu ...

Về biệt thự, Hứa Tư đi pha cà phê, Tạ Văn Tình nhỏ giọng hỏi:

- Mất cứ liếc qua liếc lại trên người chị và Hứa Tư làm cái gì thế hả?

Trương Khác mặt rất đỏ, nhưng bị Tạ Văn Tình hỏi thế, mặt vẫn hơi đỏ.

Tạ Văn Tình tựa hồ đoán ra được Trương Khác đang nghĩ tới thứ không lành mạnh, lờ mờ y một cái, mắt long lanh cực kỳ mê người. Cô nhận lấy cả phê Hứa Tư đưa, nói chuyện nghiêm túc:

- Buổi sáng chị nói chuyện với giám đốc Tô, phương án thông qua thực nghiệp Gia Tín bán điện tử Ái Đạt tốt thì tốt thật, nhưng phải đảm bảo quyền khống chế Ái Đạt nằm trong tay chúng ta. Cẩm Hồ dùng nhiều tài chính, bên chị thì có tiền cũng chẳng có nhiều chỗ đầu tư, chị muốn lấy cổ phần của mình đổi với cổ phần của thực nghiệp Gia Tín...

- Giữa năm sau thị trường cổ phiếu Hong Kong có khả năng chấn động rất kịch liệt...

- Có chấn động không ngừng thì chúng ta cũng phải nắm cổ phần tương đối với Ái Đạt, hơn nữa 300 triệu, 500 triệu hay 1 tỷ có khác gì với chị không?

Tạ Văn Tình cười:

- Gần đây chị chỉ muốn tập trung vào trường học thôi, số tiền này em tiêu họ chị là được.

Trương Khác cảm động nhìn Tạ Văn Tình, sợ Hứa Tư phát giác, vội quay đầu đi:

- Em tính đem toàn bộ cổ phần ở Việt Tú của em chuyển cho Hứa Tư. Vậy cũng tốt, chị và Hứa Tư, Đinh Hòe, Tô Tân Đông cùng nắm Việt Tú đi.

- Á.

Hứa Tư giật mình:

- Tôi lấy số cổ phiếu đó làm gì?

Hồ Nhuận tới năm 98 làm ra bằng 100 người giàu nhất, hiện giờ mà không che giấu thật kín di, chỉ sợ tới năm 98, 99 bị truyền thông, công chúng lấy kính hiển vi ra nghiên cứu, thì còn gì là cuộc sống riêng tư nữa?

Vả lại Hứa Tư không thể giấu mãi sau lưng, đợi Hồ Nhuận công bố bằng 100 người giàu nhất, thì thời cơ hẳn là chín muồi rồi.

Hứa Tư nào biết tính toán của Trương Khác nên tất nhiên là ngạc nhiên, Trương Khác cười:

- Em muốn toàn bộ nam nhân trong thiên hạ phải mất hết tự tin khi đứng trước mặt chị, có thể em mới yên tâm.

- Cậu chị giỏi nói lung tung ...

Hứa Tư xấu hổ, cho dù Tạ Văn Tình biết chuyện với cô với Trương Khác, bản tính xấu hổ làm cô luôn vô thức che giấu.

Tạ Văn Tình bẹo má Hứa Tư:

- Hai đứa ở trong phòng đánh nhau cũng được, ôn bài cũng được, chiều chị có việc phải đi trước đây, chị sẽ khóa cửa giúp hai đứa.

- Chị này ...

Hứa Tư đổi:

Tạ Văn Tình xuống lầu, trong lòng có chút ghen tuông, nhưng nghĩ tới mình còn có Chỉ Đồng, đời này Hứa Tư chỉ có Trương Khác mà thôi, liền bình thường trở lại.

Nghe thấy tiếng xe khởi động phía dưới, Trương Khác kéo Hứa Tư ngồi bên cạnh mình, Hứa Tư cầm cốc cà phê, dựa vào lồng ngực Trương Khác, thoải mái duỗi thẳng chân trên ghế sofa, ngửa khuôn mặt sáng vàng trắng, nhìn Trương Khác hỏi:

- Vì sao muốn đem cổ phần của Việt Tú chuyển cho tôi?

- Em không muốn chị vĩnh viễn phải ẩn mình trong bóng tối.

Trương Khác nói một câu khiến người ta hết sức cảm động, song lại nghiêm túc nói thêm một câu nữa:

- Vì bóng tối là địa bàn của em.

“Khụ ..” Hứa Tư bị sắc cà phê trong cổ, phun hết ra cả y phục của mình, ho một hồi mới thở đều lại được, vừa tức mình vừa buồn cười:

- Cậu cố ý trêu tôi phải không?

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác màu vàng tươi, lúc này đã lồm đồm vệt cà phê, đúng là không biết nói gì, vì Trương Khác thừa cơ vỗ lưng vuốt ngực cho cô tay luồn vào trong áo nắn núm vú dần cứng lên...

460. Chương 460: Ăn Vụng Sẽ Bị Báo Ứng

Chiếc áo màu vàng dính cà phê trông rất bắt mắt, đành phải cởi ra giặt, Hứa Tư giặt xong treo ở mắc trong phòng, sợ treo ở ban công có người nhìn thấy.

Hứa Tư bên trong mặc áo len màu tím cổ bẻ, những thứ áo bó sát người đặc biệt làm nổi bật vóc dáng nữ nhân, vòng eo nhỏ thắt chặt, bầu ngực vươn cao, nhìn thấy được nếp nổi lên của áo lót bên trong, hết sức hấp dẫn.

Nhìn gò má trắng như tuyết đầu mùa, đôi mắt ướt át, cánh môi cong đầy khiêu khích của Hứa Tư, Trương Khác làm gì còn tâm tư mà học tập nữa.

Bảo Hứa Tư nằm trong lòng giảng bài ình nghe, Trương Khác thích thú ôm vòng eo nhỏ của cô, hít hà hương thơm trên tóc, chỉ được một lúc tạt xấu không chứa, lại cho tay vào cổ áo Hứa Tư, thấy cô cau mày, liền cười bao biện:

- Tay lạnh quá không tập trung được.

Hứa Tư kéo tay Trương Khác ra, kẹp tay y vào dưới nách, không cho y nghịch bừa, không ngờ Trương Khác lấy ngón tay hết chọc nách, lại vươn ra gãi gãi vú cô, khuôn mặt Hứa Tư mỗi lúc một đỏ, càng lúc càng không còn sức kẹp tay Trương Khác nữa, hơi thở hơi gấp gáp:

- Ngoan, xem sách đi, cậu phải thi đấy ...

- Em đang xem mà.

Trương Khác đúng là đang xem rất chăm chú nhưng không phải sách, mà là bầu ngực nhấp nhô kịch liệt trông rất thích mắt của Hứa Tư:

- Chị cứ giảng đi.

- Cậu làm thế làm sao tôi giảng được ...

Hứa Tư gắt, người vừa tê tê lại ngứa ngứa, không ngừng vắn vẹo như rắn trong lòng Trương Khác.

- Nhắm mắt lại giảng không phải là được sao?

Thực ra ngay từ đầu đã định sẵn là không thể học hành được rồi, Hứa Tư nhắm mắt lại, mặc cho tay Trương Khác dạo chơi khắp vú, eo , đùi ...

Tay y chạm tới đâu như có luồng điện lan tới đó, làm Hứa Tư mê đi trong hưng phấn rạo rức, sách rơi xuống đất, tay đưa ra quần lấy cổ Trương Khác, áp vào gò má nóng của y, cảm thụ chiếc lưỡi ma quái đang nhảy dài tai, rồi dần dần chuyển chiến trường tách lưỡi của mình ra.

Trương Khác xoay người đè Hứa Tư xuống dưới, lột phẳng áo Hứa Tư ra, ngắm nhìn bầu ngực muốn thoát khỏi chiếc áo lót, há miệng áp xuống, dùng răng lưỡi từng chút từng chút một cởi áo lót Hứa Tư, đến khi hai núm vú hồng hồng rung rinh như nụ hoa e thẹn trong nắng sớm, ngậm lấy đánh lưỡi mơn chớn Hứa Tư mới giặt mình tỉnh lại đẩy y ra hai tay che lấy ngực:

- Lúc này không được.

- Giờ chị phán kháng thì muộn rồi.

- Không, cậu phải học nữa ...

Vừa đấu tranh giữa giữa dục vọng và lý trí, vừa kháng cự lại Trương Khác, chẳng có gì ngạc nhiên khi y phục Hứa Tư mỗi ngày một ít, Trương Khác cũng chẳng còn lại gì trên người, mỗi khi lý trí trỗi dậy mạnh mẽ, phản kháng có chút hiệu quả là điểm mẫn cảm trên cơ thể cô lại trúng ngay một đòn trí mạng, người cô rung lên như phát sốt, miệng phát ra những thứ tiếng mơ hồ nghe không rõ nữa ...

Cặp mông mịn mang của cô lúc thì bị mơn chớn nhẹ nhẹ, lúc thì xoa nắn chơi đùa, khi thì vầy vò không thương tiếc, bầu ngực cũng bị nhào nặn thành đủ mọi hình dạng, mười ngón tay chiếm cứ toàn bộ những chỗ mỹ diệu nhất trên cơ thể cô, Hứa Tư dần lịm đi trong khoái cảm ảm đến từ mọi hướng.

- Chị vùng vẫy nữa đi, chị càng vùng vẫy em càng khoái lạc, ai bảo chị mê người như thế ...

Khẩu khí trăm phần trăm của một tên thiếu gia hoàn khổ.

- Nói bậy bạ ...

Hứa Tư không còn sức lực mà mắng y nữa rồi, Trương Khác vùi hẳn mặt vào giữa hai bầu vú ềm mại của cô, cái lưỡi nóng hổi lại bắt đầu quay lại khiêu khích, liếm, mút, cắn ...

Hứa Tư thở gấp, ngực càng ngày càng nhô cao, tay siết chặt lấy cổ Trương Khác, cổ rướn lên, hai hàng răng trắng cắn lại kìm chế không phát ra tiếng kêu dâm dăng, những giọt mồ hôi li ti thấm ra trên trán, lan xuống cổ, ngày một nhiều ...

Hứa Tư không quen làm việc này lúc ban ngày, đặc biệt là lại ở trong nhà Trương Khác, luôn cảm thấy khẩn trương lo sợ, chỉ là chống cự cũng vô ích, cô dần hiểu nam nhân rồi, biết lúc này nữ nhân càng chống cự càng khơi lên khoái cảm tà các của nam nhân, càng làm lửa dục của nam nhân thêm mạnh mẽ ..

Trương Khác đặt cơ thể cô xuống ghế sofa, bầu vú bị Trương Khác liếm tới ướt đầm lộ ra ngoài không khí hơi lành lạnh, theo tiềm thức đưa tay che ngực,

Mặc cho Hứa Tư ra sức không chế tình dục của bản thân, nhưng cơ thể phản bội cô, đó là khuôn mặt ửng đỏ, vừa thẹn thùng, vừa khiêu khích lại có chút hốt hoảng sợ hãi, cực độ kích thích nam nhân chiếm hữu.

Trương Khác chậm chậm kéo chiếc quần lót của Hứa Tư xuống, dù cơ thể này y nhìn ngắm rất nhiều lần, từng tấc da thịt đều được đôi tay y khám phá, nhưng giây phút hợp thể với người thương yêu, y vẫn trân trọng, không muốn dùng lửa dục thô bạo tiền vào, tay lần theo đùi ngọc tiến vào chạm vào tận gốc rễ chỗ mềm yếu nhất của nữ nhân, nơi đó đã bị dịch thể ướt đầm ... Hứa Tư đã sẵn sàng rồi, hai cơ thể quấn lấy nhau, khoái cảm ập tới như sóng vỗ bờ, hai con cá nhỏ ngụp lặn giữa biển khơi hoan lạc bất tận ...

Ngoài cửa sổ hồ nước xanh xanh, mây trắng bồng bênh, cỏ cây mơn mớn, Trương khác và Hứa Tư ngồi ôm nhau, vai kề vai, má kề má, hoàng hôn tới thật nhanh, lúc này có thể có người tới bất kỳ lúc nào, Hứa Tư đứng dậy mặc y phục, nhưng người mềm nhũn, đến đi lại cũng không xong, trừng mắt nhìn Trương Khác hờn trách:

- Xem chuyện hay ho cậu làm kìa, giờ tôi phải làm sao đây.

Trương Khác nhe răng cười, cầm lại giấy điện thoại trong nhà, bật di động lên, lấy xe đưa Hứa Tư trở về.

Hứa Tư lúc này chắc chắn không thể về nhà được rồi, dù sao buổi tối cô cũng ở cùng nhóm Tôn Tĩnh Hương, thậm chí lúc này bọn họ chắc chưa thể về được, Trương Khác trực tiếp đưa Hứa Tư tới ngõ Đan Tình, để phòng bất ngờ, y đỗ xe ở ngõ sau, Hứa Tư cười trêu kỹ năng vụng trộm của y hết sức tinh tế.

Trương Khác trầm nghĩ câu này không sai, thậm chí toát mồ hôi.

Tầng hai có một phòng ngủ một phòng tắm một sân phơi, ngoài ban công là những cây cổ thụ chọc trời vầy lấy ba mặt, đảm bảo chốn riêng tư của phòng ngủ.

Hứa Tư không dám ở lại chỗ Trương Khác tắm rửa, cô lên lầu, vắn nước chuẩn bị tắm, chẳng còn sức đưa Trương Khác xuống lầu nữa:

- Cậu đóng kỹ cửa lại, lái xe cẩn thận, tôi gọi điện cho tôi ...

Trương Khác không muốn đi, vờ vịt xuống lầu, mở cửa ra rồi đóng cạch lại, lén lút mò lên trên.

Hứa Tư cởi áo khoác ra, đứng trước tủ lấy y phục, bồn tắm xả nước nóng một lúc, hơi nóng bốc lên mù mịt.

Trước khi Hứa Tư xoay người định đóng cửa phòng tắm thì Trương Khác đã lên vào, cô cúi người cởi quần,

Rồi trách chồng:

- Chính phủ các anh làm ăn kiểu gì thế, để trên đường có viên gạch như thế à, bên quản lý dung mạo thành phở dẫu, thị chính dẫu, anh làm thị trưởng kiểu gì thế?

Như Lương Cách Trân đã nhận định Đường Thanh là con dẫu, Cố Kiến Bình cũng nhắm chắc Trương Khác vào vị trí con rể, tất nhiên xót rồi.

- Dì, tại cháu đi đường không quan sát thôi ...

Trương Khác lưng kê đệm dày, chân gác lên một cái bàn đặt trên giường, nói hơi chột dạ.

Trương Khác không nằm viện nữa, ngay trong đêm đã kéo lê cái chân bó bột về nhà, tính thừa cơ nghỉ ngơi một tháng, chân bị rạn xương, y cố gắng hạn chế số người biết.

Nhưng chiều ngày 27, cổng trong cổng ngoài Tân Cẩm Viên đổ đầy xe hơi, tính sơ sơ cũng tới hơn chục, ai không biết chuyện trông cảnh này còn tưởng bên trong Tân Cẩm Viên có người ba chân.

Trương Khác bắt lực nhìn đám đông quây anh giường, yếu ớt nói:

- Bị tẹo chân thôi mà, mọi người bận rộn tới thăm tôi ghi nhớ trong lòng rồi ...

Thấy Diệp Kiến Bàn cười rất quý dị thì trợn mắt lên:

- Anh Diệp, làm ơn che giấu nụ cười hả hê của anh tốt một chút được không?

Diệp Kiến Bàn chỉ Tạ Văn Tĩnh:

- Giám đốc Tạ cũng cười giống tôi mà.

Trương Khác không thể nói mình phanh xe bị tẹo chân, càng không thể nói nhảy tường bị tẹo chân, cùng Phó Tuấn sống chết nói đi đường không cẩn thận bị tẹo chân, hơn nữa còn đi cùng Phó Tuấn.

Trương Khác hôm qua nói chuyện với Hứa Tư có bảo ở bên Trần Tĩnh, khi đó Diệp Kiến Bàn, Tôn Tĩnh Hương đều ở bên cạnh nghe thấy, đương nhiên coi thực tế Trương Khác đi với Trần Tĩnh bị tẹo chân, chỉ lấy Phó Tuấn ra để che giấu, cho nên tất nhiên cười rất quý dị, không ai thương hại y cả.

Hứa Tư hiểu nguyên nhân chân chính là gì, nhưng lúc này không tiện tới thăm Trương Khác.

Tạ Văn Tĩnh biết Trương Khác chiều qua ở cùng Hứa Tư, khi ấy cô chưa biết Trương Khác gặp được Trần Tĩnh, liền gọi điện thẳng cho Hứa Tư hỏi chuyện gì, Hứa Tư ấp a ấp úng bị Tạ Văn Tĩnh dụ khai sạch, nên nụ cười của cô càng quý dị.

Tất nhiên cũng có người bị lời ma quỷ của Trương Khác lừa, Cố Kiến Bình là một trong số đó, Trương Khác vốn không định để cho cha mẹ biết, nhưng người bản tín không phải chỉ có Cố Kiến Bình, Trương Tri Phi cũng gọi điện tới Tân Vu rồi.

Băng bó xong, chân không đau nữa, Trương Khác không còn thấy đây là chuyện xui xẻo, lòng còn mừng thầm, có thể nhân cơ hội này đùn đẩy những chuyện phiền toái, ở nhà yên tĩnh tu thân dưỡng tính, thế là cho bản thân một kỳ nghỉ phép dài lâu.

Nhưng chỉ yên tĩnh hưởng thụ được một buổi sáng, đến trưa Tạ Văn Tĩnh và Trương Đình tới, thấy Trương Khác đem xem Mãnh Long Quá Giang của Trịnh Y Kiện, vì thời học đại học có người nói lông mày y giống Trịnh Y Kiện, cho nên Trương Khác xem phim của Trịnh Y Kiện cảm thấy rất nhập tâm, tranh thủ lúc này ôn lại kỷ niệm.

Xem Mãnh Long Quá Giang chưa đã, Trương Khác còn gọi điện bảo Phó Tuấn mang đĩa Nhân Tại Giang Hồ cũng của Trịnh Y Kiện tới, còn học giọng điệu một câu nói rất nổi tiếng trong phim nói với Phó Tuấn:

- Ra ngoài giang hồ là phải giữ chữ tín, nói giết cả nhà nó là phải giết cả nhà nó.

Thấy Trương Khác chân bó bột, lại nói câu cực kỳ thô phỉ như thế, Tạ Văn Tĩnh tưởng y muốn trả thù ai, như trúng một gậy vào đầu choáng ngay tại chỗ, Trương Đình sợ tới mặt trắng bệnh.

Trương Khác tốn hết nước bọt giải thích không ăn thua, đến khi Phó Tuấn mang đĩa tới, mò được câu kia trong phim ra Tạ Văn Tình mới như trút được gánh nặng, tin Trương Khác không phải vì ra ngoài bị ức hiếp muốn giết cả nhà người ta.

462. Chương 462: Thống Khổ Thực Sự

Cứ như thế qua buổi trưa người nọ truyền người kia lan đi, người của công ty còn đỡ, Trương Khác gọi điện báo không được tới, chỉ có Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Chu Phục, Thái Phi Quyền cùng Tôn Thượng Nghĩa tới, vốn cũng có nhiều chuyện cần Trương Khác quyết định.

Diệp Kiến Bản thời gian này coi như tới Hải Châu nghỉ ngơi, khi Tôn Tĩnh Hương làm việc, hẳn tới tìm Trương Khác chơi dốt thời gian.

Ở khu Tây Thành có một siêu thị điện máy của Thịnh Hâm, Diệp Kiến Bản ở Hải Châu làm giám đốc siêu thị nơm nớp lo sợ, Diệp Kiến Bản lại chẳng chịu tới thị sát.

Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi cùng Kính Phí hồng cũng tới.

Trên thành phố Trương Khác không tiện từ chối, Đường Học Khiêm, Kim Quốc Hải, Đỗ Tiểu Sơn ... Kéo tới cả một đồng, cả trường phòng tuyên truyền Cổ Diệu cũng làm đến thăm, còn làm bộ làm tịch nói vừa khéo qua đây nên vào.

Rồi chú rồi cậu rồi mợ, cả Lương Quân Như buổi chiều cũng bỏ học qua xem sao.

Trương Tri Vi không hiểu từ đâu biết được tin, ông ta tự biết mình không có mặt mũi nào tới nữa, bảo Trương Dịch đưa bà nội Trương Khác tới.

Hai năm qua quan hệ hai nhà rất xa lạ rồi, Trương Tri Vi bị huyện Đông Xã khai trừ công chức, không còn là cái gì nữa, còn kém hơn cả một người dân bình thường.

Tích góp nửa đời người không đủ bù số tiền công khoản ông ta thụt két cho con mở công ty, còn nợ Trương Tri Phi mấy chục vạn, mặc dù chú không hi vọng ông ta trả số tiền này, nhưng thím thì không phải người mềm lòng, cứ gặp Trương Tri Vi là nhắc tới đòi tiền.

Trương Dịch làm việc trong công ty thương nghiệp huyện, có quen một cô bạn gái, nhưng chê nhà hắn nghèo, ngấm ngoái đính hôn rồi còn bỏ theo người khác, coi như thắm tới cực độ.

Nhưng coi như nhà ông ta tự gieo gió gặt bão thôi, trách ai được.

Học sinh gương mẫu, lớp trưởng Đường Thanh cũng xin nghỉ học ...

Hay rồi, phòng ngủ của Trương Khác hơn ba mươi mét vuông, được coi là khá rộng, lúc này chật kín người, thời gian tĩnh mịch y mong mỗi bị phá tan bành, đã thể gặp mỗi người lại phải kể đi kể lại chi tiết dâm phải viên gạch vỡ ra sao, trọ chân thể nào, đau ra sao, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ.

Trương Khác mệt đến mức tính thu bằng câu trả lời rồi đem ra loa phát cho rảnh ...

Lại nghe nói mẹ hỏa tốc từ Tân Vu về, Trương Khác hận không thể nói chân lạnh rồi.

Nhưng cực hình vẫn tiếp diễn, chuông điện thoại trong phòng ngủ vang lên, Tạ Văn Tình nhắc điện thoại nghe một lúc rồi nói:

- Trường học rất quan tâm tới tình hình của em, hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm cùng đại biểu lớp sẽ tới thăm em..

Trương Khác quay sang nhìn Đường Thanh ung dung xem tạp chí thời trang mới nhất:

- Mình lâu lắm rồi chưa tới trường, bọn họ còn nhớ trong trường có học sinh như mình à?

Đôi mắt mỹ lệ của Đường Thanh hơi đưa lên:

- Cô Lý hôm qua hỏi bạn thi cuối kỳ phải làm sao đấy.

Trương Khác đau khổ nói với Tạ Văn Tình:

- Từ chối giúp em được không?

- Bọn họ hình như gọi điện trên đường đi...

Tạ Văn Tình khó xử nói:

Thế chẳng không ình cơ hội từ chối sao? Trương Khác yếu ớt gật đầu, lúc này bà nội bê một bát thuốc đen xì đi tới, còn chưa đến giường đã ngửi thấy mùi thuốc rồi:

- Tiểu Khác, uống bát thuốc này đi, bà đi gấp chị kịp bốc hai thang thuốc, bổ xương lắm đấy, lát nữa bảo tài xế ra hiệu thuốc bốc thêm vài thang nữa, nghe nói nấu với canh xương là tốt nhất

Quay sang bảo mẹ Cố Kiến Bình:

- Mẹ A Thanh, chuyển canh xương giao cho tôi làm đi, tôi cũng rảnh mà.

Trương Khác bịt mũi uống cổ bát thuốc, không tưởng tượng nổi thứ thuốc này đun hủ lớn với xương nó còn hành hạ người khác tới mức nào, nhớ vợ Phó Tuấn làm công ty trung dược, âm thầm tính nhỡ cô đánh tráo thuốc trắng dương vào lừa bà nội.

Thấy Đường Thanh đang cười, đưa bát thuốc còn lại một ngụm tới bên miệng cô nàng:

- Bạn thử đi, hơi đắng, nhưng đắng xong lại ngọt, lạ lắm.

Đường Thanh ghé miệng tới định nhấp một ngụm, ai ngờ Trương Khác thò tay vào nách cô chọc một cái, đổ hết số thuốc còn lại vào miệng cô.

Mày Đường Thanh như xoắn lại với nhau, muốn cướp cái bát trong tay Trương Khác để nhỏ thuốc ra, nhưng Trương Khác sao để cô nàng thành công được, nhanh tay nhét cái bát cho Đường Học Khiêm, Đường Thanh muốn cướp bát trong tay cha, bị ông giấu ra sau lưng, cười lớn:

- Tiểu Khác uống hết cả bát, con uống một ngụm sợ cái gì ...

Đường Thanh nghe thế nghĩ Trương Khác chịu khổ, mình cũng nên chia sẻ, không cướp bát nữa, nỗ lực nuốt thuốc xuống, mắt nhắm tịt lại, phải lúc lâu mới mở ra thét lên:

- Đắng quá cơ.

Mọi người thấy cô đáng yêu như thế thì cười rộ lên.

Đường Học Khiêm thấy lúc này trong phòng đã chật kín người, chỗ đi lại cũng thiếu, nói:

- Trông cháu vui vẻ thấy này mọi người lúc này còn lo cháu có chuyện gì, thôi bác không ngồi tốn thời gian với cháu nữa ...

Trương Khác chỉ mong Đường Học Khiêm nói giúp câu này, cựa mình muốn xuống giường tiễn khách.

Mã Tử Thiên nghe nói Tân Cẩm Viên có hai cái cổng, bên ngoài là chung cư của công nhân thường, đi qua cổng thứ hai mới là thời đất của các lãnh đạo cục bưu điện.

Xe của trường vừa tới cửa Tân Cẩm Viên, bên trong liền có xe lục tục đi ra, đầu tiên là chiếc Nissan đen biển số 2 của Đường Học Khiêm, người Hải Châu đều nói đó mới là xe số một của Hải Châu, chẳng cần Mã Tử Thiên phải nói, lái xe tự giác tránh qua một bên nhường đường.

Tiếp đó Mã Tử Thiên lại thấy chiếc Jetta màu đen số 088 của Đỗ Tiểu Sơn, liền liếc nhìn Đỗ Phi ở ghế sau, tất nhiên cũng nhìn trộm Lý Chi Phương, cô gái này trông như quả đào chín mọng vậy, bầu vú cao cao, cái mông tròn trịa, ngay cả con gái cũng xinh đẹp tới mê người, nhìn cô ta là Mã Tử Thiên ứa nước bọt.

Nhưng hiện giờ không một nam nhân nào dám tụt tiện đụng vào cô nữa, Vương Viên Bản ngã rồi, Tào Quang Minh ngã luôn, tới phó cục trưởng Tiêu Na cũng ngã nốt, cực kỳ thần bí, cái gì chưa nói, chỉ bằng vào ba học sinh trong lớp Lý Chi Phương, người khác phải nể cô ta ba phần.

Mã Tử Thiên vốn không biết Trương Khác bị trẹo chân, hôm nay ông ta có kế hoạch đi ăn cơm cùng Cảnh Kiến Trung, cục cục trường cục giáo dục hiện là thư ký trưởng chính phủ.

Cảnh Kiến Trung ở văn phòng xong việc chuẩn bị đi ăn cơm với Mã Tử Thiên thì hay tin Trương Khác bị thương ở chân, liền gọi điện từ chối Mã Tử Thiên, nói theo Đường Học Khiêm đi thăm Trương Khác.

Mã Tử Thiên không hiểu Trương Tri Hành rời Hải Châu rồi, Cảnh Kiến Trung cần gì phải lấy lòng người ta như thế? Tất nhiên ông ta không nói ra, mà thuận theo hỏi:

- Trương Khác là học sinh trong trường tôi, hay là tôi đi thăm cùng thư ký trường.
- À, tôi đi với thị trưởng Đường, bí thư Kim, ông muốn đi tới thăm cũng được, có điều đừng đi vội.

Cảnh Kiến Trung đã nói thế, Mã Tử Thiên cho dù không hiểu ý cũng không dám trái lời, không còn tâm tư ăn cơm nữa, tìm Lý Chi Phương, bảo cô ta kiếm đại biểu học sinh đi thăm Trương Khác.

Lý Chi Phương trước đó nhận được điện thoại xin nghỉ phép của Đường Thanh, song giờ mới biết Trương Khác xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên là tìm Đỗ Phi, từ chỗ hần biết tin tức xác thực là Trương Khác chỉ bị trẹo chân.

Nhìn những chiếc xe con nối đuôi nhau đi qua không dứt, Mã Tử Thiên mới nhận ra mình còn biết quá ít về đứa học sinh này, đừng nói là con nuôi của tỉnh trưởng, có là con đẻ của tỉnh trưởng thì trẹo chân cũng không thể kinh động nhiều người như thế.

Trương Khác nhất định không phải là tên hoàn khổ bình thường.

Lý Chi Phương thì sớm hiểu chỗ khác người của Trương Khác, nên y không tới trường cũng nhắm mắt cho qua, chỉ thi thoảng hỏi thăm tình hình với Đường Thành.

Đi qua cánh cổng thứ hai mới cảm nhận được một thế giới hoàn toàn khác biệt, toàn là biệt thự nhỏ phong cách Tây, hàng rào trắng tinh, thảm cỏ xanh mướt, nhìn biết ngay người thường không mơ nổi một chỗ thế này.

Lý Chi Phương lần đầu tới đây, nhưng Chu Tiểu Lộ thì tới chơi mấy lần rồi, cô bé nghe nói Trương Khác bị thương cũng đòi tới, nhưng chiều cô bé còn đi học, Lý Chi Phương không cho. Chu Hiểu Lộ bám lấy Đỗ Phi đòi tới tan học đưa tới thăm Trương Khác.

463. Chương 463: Thù Oán Hai Kiếp

Đỗ Phi chỉ dẫn xe tới nhà Trương Khác, đây mới gọi là biệt thự bên hồ thực sự.

Lý Minh Du, Trương Đình ở phòng khách bên trên dọn dẹp, vừa có một nhóm khách đi, để lại một đồng chén trà..

Trương Tri Vi và Trương Dịch ngồi ở phòng khách phía dưới, thấy ba người Mã Tử Thiên đi vào vội đứng dậy chào hỏi.

Mã Tử Thiên biết Trương Tri Hành, tuy một năm qua Trương Tri Vi tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng tướng mạo vẫn rất giống em họ, liền nhiệt tình đi tới đưa tay ra:

- Tôi là hiệu trưởng Nhất Trung, đây là cô Lý giáo viên chủ nhiệm của em Trương Khác, xin hỏi ông là ...

Trương Tri Vi sa sút hơn một năm, tư thái cũng trở nên hèn mọn, đưa hai tay ra nắm chặt tay Mã Tử Thiên:

- Tôi là bác Trương Khác, mọi người tới thăm nó à? Nó nằm ở tầng trên.
- Cô giáo Lý, hiệu trưởng Mã ...

Đường Thanh nghe thấy tiếng xe đỗ ở cửa nên thì đầu ra xem, lúc này xuống cầu thang nói:

- Trương Khác bị trẹo chân không tiện đi lại, mời mọi người lên lầu ạ.

Mã Tử Thiên thấy Trương Tri Vi và Trương Dịch đứng yên tại chỗ, do dự không biết phải làm sao, đi tới cầu thang cũng không thấy bọn họ có ý lên cùng, lòng càng kỳ quái: Anh họ phó thị trưởng Trương sao không biết chút quy củ gì thế này?

Trương Tri Vi xấu hổ vô cùng, Trương Tri Phi trước khi đi có dặn ông ta và Trương Dịch, trừ khi Trương Khác gọi, còn ai nói cũng không được lên lầu.

Một lúc sau Mã Tử Thiện, Lý Chi Phương, Đỗ Phi xuống lầu, Đỗ Phi rất muốn ở lại chơi, nhưng trước mặt Lý Chi Phương, hẳn phải đóng giả học sinh ngoan, hơn nữa tối tan học còn phải đưa Chu Hiểu Lộ tới, nên theo họ về trường.

Thấy đám Mã Tử Thiện xuống, Trương Tri Vi đi tới, mặt nặn ra nụ cười:

- Mọi người đi đấy à?

Trương Tri Vi đưa tay ra định bắt tay, nhưng Mã Tử Thiện quay mặt sang một bên nói với Lý Chi Phương:

- Em Trương Khác bị thương, chuyện thi cử sẽ bị ảnh hưởng, cô trao đổi với các giáo viên khác xem làm sao, phó thị trưởng Trương để lại em ấy cho chúng ta, chúng ta phải xứng đáng với niềm tin này ...

Nói tới đó đã đi ra ngoài phòng khách.

Trương Tri Vi mặt nóng rất, khó chịu hơn cả bị người ta tát, Trương Dịch còn trẻ chịu không nổi nhục nhã này, muốn bỏ đi.

- Quay lại.

Trương Tri Vi hạ thấp giọng quát:

- Ngồi xuống đấy.

Người đi gần hết, phòng trống hẫng, chị em Tích Dung Tích Vũ chạy quanh giường, không biết hai nha đầu này lấy đâu ra tinh lực dư thừa như vậy, Trương Khác chăm chú nhìn chổng cả mặt, chỉ sợ hai cô bé xô vào, chân bó bột giờ lên cao.

Tích Dung, Tích Vũ hôm nay tới thấy Tạ Văn Tình cứ đòi đi gặp Chỉ Đồng, nghe Lý Minh Du kể ba nha đầu tối nào cũng gọi điện cho nhau, còn thân hơn cả với mẹ mình.

Đường Thanh thì rất thoải mái tựa vào thành giường xem tạp chí, còn vô lương tâm nói:

- Buổi chiều thế này mới là khoan khoái, giờ trường học cả tháng mới cho nghỉ một ngày, không sợ người ta học mệt người hay sao ấy?

Có điều cô phải cẩn thận che chắn chén trà ở tủ đầu giường, vừa rồi không biết Tích Dung hay Tích Vũ đánh vỡ một cái rồi.

Đường Thanh còn nhớ lúc Lý Minh Du nghe thấy tiếng chén vỡ định tới giáo huấn hai tiểu nha đầu, Tích Dung mặt đỏ ửng vô tội nói với mẹ:

- Tích Dung làm vỡ đấy ...

Lý Minh Du nhéo tai nha đầu còn lại, bắt đi lấy hót rác tới hót mảnh vỡ, nha đầu kia thét lên:

- Nhưng con là Tích Vũ mà. ...

Lúc này Tích Dung đã chạy vào một gian phòng khác khóa cửa nhốt mình lại rồi.

Đường Thanh lúc này mới mới thấy Lý Minh Du không bị thần kinh thác loạn đúng là không tầm thường, nghe nói chỉ Chỉ Đồng mới nhận ra được hai cô bé này.

Chỉ Đồng định đi học muộn một năm, hai nha đầu điên mùa hè báo danh vào trường tiểu học thuộc ĐH Hải Châu, nghe nói vừa nhập học được ba tháng làm cô giáo chủ nhiệm lớp vừa mới tốt nghiệp đại học phải lén lút khóc mất mấy lần rồi, nếu chẳng phải hai nha đầu là là cháu giáo sư, phó giáo sư nào đó của ĐH Hải Châu, cậu lại là tổng giám đốc Cty cổ phần Hải Châu, thì chỉ e hai tiểu nha đầu này đã bị yêu cầu chuyển trường rồi.

Trương Khác giờ chân bó bột tới phát mỗi phát mệt, nói:

- Dừng, dừng, hai đứa cho anh nghỉ một lát đã.

- Đoán xem em là Tích Dung hay là Tích Vũ, đoán trúng sẽ cho anh bỏ chân xuống...
- Em là Tích Vũ.
- Sao anh đoán được?

Tích Vũ mắt ngay thơ mở to, nhìn Trương Khác chăm chăm.

- Anh vừa gọi điện cho Chỉ Đồng, nó nói cho anh biết cách phân biệt hai đứa bọn em.
- Thật à?

Tích Vũ chau mỏ phụng phịu:

- Em là đồ ngốc, anh ấy đoán là em là chị, hai lần thế nào chẳng đúng một lần, chị rõ ràng không thấy anh ấy gọi điện ...

Tích Dung lên mặt chị.

- Chị mới ngốc, lần trước anh ấy cũng đoán trúng rồi, nếu không phải Chỉ Đồng nói, làm sao anh ấy đoán được hai lần? Nói không chừng anh ấy gọi điện thoại lúc chúng ta không thấy thì sao?
- Chỉ Đồng bảo không nói với ai mà, có điều nói với Trương Khác cũng chưa biết chừng nha.

Tích Dung Tích Vũ gãi đầu, vấn đề này phức tạp quá, hai cô bé bắt đầu hoang mang rồi, có điều nhìn hai khuôn mặt cùng hoang mang thế này không khác nhau chút gì, Trương Khác thầm nghĩ: Chẳng hiểu rốt cuộc làm sao Chỉ Đồng phân biệt được hai đứa nó?

Đường Thanh cảm thấy đặc biệt thú vị, ôm lấy cả hai cô bé hỏi:

- Hai em sao không đi học?
- Chỉ Đồng cũng không đi học mà, ba bọn em hẹn nhau cùng đi học, thế mà họ cứ thích quyết định thay cho người khác.

Hai chị em hậm hực liếc nhìn Phó Tuấn đang ngồi xem báo ở ban công:

- Bọn em không muốn đi học, vì sao bọn em không tự quyết định được cuộc đời của mình?

Đường Thanh cười ngặt ngoẽo, Trương Khác thấy đầu bốc khói, nếu xóa đi hình ảnh, chỉ nghe âm thanh, người ta còn tưởng là hai thiếu nữ mười lăm mười sáu đang tuổi thích chống đối.

- Bây...

Bà nội Trương Khác đi lên, đánh miếng xuống dưới, ý bảo Trương Khác không thể bỏ mặc hai cha con kia được.

Trương Tri Hành luôn muốn đón mẹ lên thành phố, năm ngoái bà mới miễn cưỡng tới thành phố ở nửa tháng, thấy không quen lại về Đông Xã, chưa nói ở thành phố cô đơn, bà còn lo nhà ở quê chưa đóng kín, lo rau ở vườn bị sâu ăn, trong nhà lại có đôi chó, không biết hàng xóm có chăm nó không, hai con chó đó rất kén ăn ...

Thôi thì đủ thứ lo, nếu chẳng phải Trương Khác bị trẹo chân bà đã chẳng chịu lên thành phố, người già khó tính, ương lên là chẳng ai làm gì nổi, may ở quê còn có nhà Trương Tri Vi, còn có thân thích khác, ruộng trong nhà chìa cho hàng xóm trông cây, không sợ bà không có người chiếu cố.

Trương Khác vờ hồ đồ, thấy bà nội tức giận muốn tới véo tai, vội xin tha:

- Bà nội, bà muốn gọi họ lên thì cứ gọi, làm khó cháu làm gì, cháu chẳng lẽ có thể đuổi bọn họ xuống sao? Còn có gì không hài lòng, bà nói với con trai bà.
- Vậy cháu nói cho bà nghe, con trai bà với cháu quan hệ ra sao?

Trương Khác rất ngán bà nội, điều này liên quan tới tuổi thơ của y, tới sơ trung, mỗi lần nghỉ đông là bị cha mẹ gửi về quê cho bà nội trông, bà nội rất nghiêm khắc, sai gì là ăn đòn ngay.

Một lần nhà chuẩn bị thị heo dãi khách, bị người ta ăn vụng mất, bà nội không cần biết đúng sai, lời Trương Khác ra sân sau trời vào cây quất ột trận, cuối cùng Trương Dịch phải ra nhận là hấn ăn vụng, bà nội còn nói:

- Nó không ăn lần này thì lần sau, trận đòn này đánh trước.

Xem đi, tuổi thơ của Trương Khác như thế đấy.

Trương Khác khi kể với cha chuyện này, mới biết cha y lúc nhỏ cũng thăm chẳng kém gì, về sau thấy có ích cho sự trưởng thành, nên mới gửi y về quê.

Lương Cách Trân không chịu nổi con bị đối xử như thế, nhưng khi ấy bà và chồng đi làm bận rộn, kỳ nghỉ ở nhà không ai trông con, đành gửi về quê.

Chính bởi vì chuyện này mà mẹ chồng nàng dâu có ngăn cách không xóa nhà được, Trương Khác thì chẳng để lại ám ảnh tâm lý gì, tính người già là vậy mà, cha y hiện giờ cứ về quê là bị bà mắng, chỉ mỗi mẹ là không thấy vui.

Trương Khác thấy bà nội lại muốn véo tai, cười nịnh bợ:

- Con trai bà là ba cháu, cháu là cháu nội của bà, ba nói sao cháu làm vậy, cháu gọi họ lên nhé, nghe thấy hay không là chuyện của họ.

Biết bà nội tính rắn, lòng mềm, hai năm qua bác cả hấn ra sức lấy lòng bà, làm bà cũng thấy bên này đối xử với bác cả quá hà khắc.

Trương Khác gọi mấy tiếng rất không có lòng thành, bà nội bị y làm cho vừa tức vừa buồn cười:

- Mặc nhà cháu ở thành hưởng phúc, mai mẹ cháu về rồi, bà về quê. Bà bảo người đi bốc thuốc rồi, cháu nhớ uống đúng giờ, bà sẽ gọi điện hỏi giúp việc của mẹ Chỉ Đồng.

Khuyên cháu không được, bà nội xuống lầu đun thuốc.

Hai vợ chồng Trương Tri Phi tới tối đón Trương Mân về thì Đỗ Phi cũng chở Chu Hiểu Lộ tới chơi.

Mới mười bốn tuổi Chu Hiểu Lộ đã cao tới 1m60, kỳ thực về sau cô bé không cao lên bao nhiêu, có điều cô bé lúc này yêu kiều tha thướt, như phiên bản trẻ trung non nớt của Lý Chi Phương, nhưng khác với tính cách yếu mềm nhu nhược của mẹ, ẩn chứa dưới bề ngoài ngây thơ nhút nhát của Chu Hiểu Lộ là trái tính đáo để dững cắm.

Nghe Đỗ Phi kể Chu Hiểu Lộ bị cậu bạn trái ái mộ ở bàn sau lấy đinh gim bím tóc lên bàn, cái kiểu gây chú ý ngốc nghếch của các cậu bé mà, Chu Hiểu Lộ đầu tiên đi báo cho giáo viên, cậu bạn đó bị ăn một trận mắng, tiếp theo đó tập thể dục buổi sáng ở trường đột nhiên tụt cả quần thể thao lẫn quần sịp của cậu bé đáng thương đó trước cả lớp.

Trương Khác hoài nghi nam sinh kia liệu có để lại ám ảnh gì không, ngoài ra y cũng hoài nghi có phải Đỗ Phi xúi cô bé, nếu không Chu Hiểu Lộ tụt quần cậu bạn kia chẳng đi báo cáo giáo viên trước đặt mình vào thế người bị hại.

Chu Hiểu Lộ từ Trương Khác học được chiêu lấy đá ném vỡ cửa kính, những vụ cãi nhau không ngừng trong nhà dần lắng xuống ...

Tính cách Chu Hiểu Lộ như thế mạnh nha từ hoàn cảnh gia đình, rất đáng được người ta tán thưởng, cho dù kiếp trước biết thân phận phức tạp của Chu Hiểu Lộ, Đỗ Phi vẫn thăm yêu không ngại ngần, Trương Khác không cảm thấy có gì không ổn, chỉ là không biết kiếp này, cuộc đời của hai người đã đi theo những hướng khác hay không, ít nhất Đỗ Phi đã bám lấy Thịnh Hạ rồi.

Trương Khác chẳng lo bừa cho cuộc đời của người khác, lúc này Tích Dung Tích Vũ chơi cả ngày mỗi một đã sang phòng bên ngủ, y còn hải ôn tập số học.

Trương Tri Phi thấy anh trai và cháu vẫn ngồi im ở phòng khách, tay tuy cầm báo, nhưng không đọc nổi chữ nào, thâm thở dài.

Không một ai hiểu Trương Khác vì sao có oán hận sâu như thế, vì đó là oán hận tích lũy mười mấy năm kiếp trước. Cho dù Trương Tri Hành, Lương Cách Trân cũng cảm thấy không cần thiết phải như thế, có điều cũng chính vì thái độ hà khắc của Trương Khác với gia đình Trương Tri Vi mà sinh ra uy trong lòng những người lớn khác.

Lưu Minh Huy và mười chủ quản cao cấp nhảy sang Khoa Vương, những người khác luôn lo lắng phản ứng của Trương Khác.

Với Trương Khác, nếu Lưu Minh Huy giữ chức phận nghề nghiệp có sang công ty khác cũng chẳng sao, doanh nghiệp hiện đại không có cái gọi là “dùng người thì không nghi, nghi thì không dùng” thay vào đó ” dùng người phải nghi, có nghi mới dùng”.

Nhưng nếu Lưu Minh Huy mang tin tức của Ái Đạt lấy làm chỗ dựa để nhảy sang Khoa Vương, vậy kết cục của hắn sẽ là cú ngã nhớ đời.

Lưu Minh Huy đúng là đem nội tình của Ái Đạt ra làm giao dịch với Khoa Vương, điều này quá rõ ràng.

Người không biết nội tình thì Ái Đạt lần này phản kích quá hiền, Trương Tri Phi thì biết Khoa Vương lần này không chết cũng phải hộc ra ba vũng máu, ít nhất tài chính lưu động của Cẩm Thành bị sa lầy ở Khoa Vương, các hạng mục khác tiến độ chậm lại, đối với một doanh nghiệp xây dựng mà nói, tiến độ xây dựng chậm, không bán được thu hồi vốn, nợ vật liệu ngày một nhiều, sẽ thành một vòng tuần hoàn ác tính không thoát ra nổi, để xem Cẩm Thành còn cầm cự được bao lâu.

Tạ Kiếm Nam và Triệu Cẩm Vinh không phải đồ ngốc, nhưng lần này chị có thể nuốt hận vào bụng, như thế trút giận lên Lưu Minh Huy là cái chắc.

Lưu Minh Huy trong một năm tới nếu làm ra được cống hiến với Khoa Vương, để đám Tạ Kiếm Nam thấy hắn đáng giá 80 vạn thì còn có việc kiếm sống, nếu không ở Hải Châu, cuộc đời hắn coi như kết thúc rồi.

Trương Khác chỉ chân phải bó bột, không tới mức là hoàn toàn không động đậy được, lấy Đường Thanh làm nạng tới đi xuống lầu, một tay còn chống lên đầu cô em họ Trương Mân.

Phó Tuấn tóm lấy hai nha đầu, nếu không hai cô bé này không cẩn thận một cái xô Trương Khác ngã xuống thì không phải chỉ hai tháng là lành được.

Trương Tri Vi và Trương Dịch thấy Trương Khác xuống lầu, vội đứng dậy, nói với bà nội Trương Khác:

- Thím, ngày mai cháu và Tiểu Dịch tới đón thím ...

Rồi làm bộ muốn đi, bà nội Trương Khác lau tay vào tạp dề chạy tới ngăn lại:

- Dù có là không thân thiết gì thì đến nhà rồi cũng không thể chưa ăn tối đã đi .. . Nếu các cháu muốn về Đông Xã thì thím cũng theo cùng.

Trương Khác không nói một lời, nhảy lò cò tới bàn ăn ngồi xuống, xem Lý Minh Du và giúp việc của Tạ Văn Tình chuẩn bị những món ăn ngon lành, Trương Dịch muốn đi thật, Trương Tri Vi chỉ vờ vịt làm cho người khác xem, kéo con trai, ngồi xuống ghế sofa.

Lý Minh Duy đi gọi Tạ Văn Tình sang ăn cơm, tính cả Tích Dung Tích Vũ thì tổng cộng 12 người ngồi vây quanh bàn ăn cơm, căn nhà này ít khi náo nhiệt như thế.

Trên bàn ăn Trương Khác chỉ nói chuyện với Đường Thanh, Trương Mân, Tích Dung, Tích Vũ còn những người khác ngó lơ hết.

Trương Tri Vi há miệng mấy lần nhưng không có cơ hội nói ra.

Căn cơm xong Tạ Văn Tình kéo hết “đồng minh” của Trương Khác tới nhà cô chơi, Lương Quốc Hưng và vợ tới thăm Trương Khác, Trương Tri Phi kiểm được chủ đề, hỏi về tình hình ao cá, rủ mọi người khi nào rảnh rồi về quên câu cá.

Trương Tri Vi vừa mới định tiếp lấy câu chuyện thì có người ầm chuông, trước đó không hề nghe thấy có tiếng xe ô tô, Phó Tuấn ra mở cửa, rồi dắt Lý Nghị Hoa vào.

Trương Khác như trút được gánh nặng, nói với Trương Tri Phi:

- Chú ngồi chơi với cậu cháu nhé ...

Không hề nhắc tới Trương Tri Vi, bảo Phó Tuấn đỡ lên lầu bàn việc với Lý Nghị Hoa.

Ở đây chỉ có Trương Tri Phi đã thấy Lý Nghị Hoa vài lần, Lương Quốc Hưng không quen, nhìn Lý Nghị Hoa hết sức cẩn thận đỡ tay trái Trương Khác đưa y lên lầu, liền hỏi nhỏ:

- Đó là ai thế?

- Lý Nghị Hoa, trước là phó chủ nhiệm quỹ tín dụng, giờ là phó tổ trưởng tiểu tổ trừ kiến ngân hàng thương nghiệp, vài ngày nữa sẽ là giám đốc ...

Trương Tri Vi thầm than trong lòng, ánh mắt lộ vẻ buồn nản, ông ta nếu còn tại chức thì cấp bậc phó khoa, không kém cạnh gì Lý Nghị Hoa, nhưng cuộc đời thay đổi có ai đâu ngờ.

Công tác chuẩn bị tiền kỳ của ngân hàng thương nghiệp đã thỏa đáng, được tỉnh phê duyệt, mang tính chất của một công ty hữu hạn cổ phần, ngân hàng thương nghiệp tiến vào giai đoạn huy động vốn, thành phố ủy thác Cẩm Hồ, Hải Dụ, Thịnh Hâm và Cty cổ phần Hải Châu tham dự cổ phần, tổng giá trị vốn lên tới 200 triệu.

Tiếp theo đó là tuyển cử hội đồng quản trị, hội đồng giám sát, ủy viên hội ủy viên thẩm duyệt vốn vay .. Hoàn thành các thủ tục này, tới trước Nguyên Đán có thể chính thức treo biển hoạt động.

Lý Nghị Hoa được Cẩm Hồ, Hải Dụ liên hợp với Thịnh Hâm đưa lên làm giám đốc ngân hàng, cả Cty Cổ phần Hải Châu cũng đồng ý.

Lương Quốc Hưng ngồi chơi một lúc rồi lên lầu nói với Trương Khác một tiếng, cùng vợ về. Tối 8h 30 tối, Phó Tuấn lái xe đưa vợ con cùng Đường Thanh về.

Trương Tri Phi thường ngày không ở nhà bên, nhưng Trương Khác chân bị rạn xương, liền quyết định tạm thời ở lại, để thuận tiện chăm sóc cháu.

Trương Khác thì đang âm mưu ngày mai tìm cách lừa mẹ đi, sau đó lừa cả nhà chú đi để được tự do.

Đến 9h, Trương Tri Phi bảo vợ con đưa bà nội Trương Khác về nhà bên ngủ, ông ta ngồi lại phòng khách tiếp tục chờ cùng Trương Tri Vi và Trương Dịch.

464. Chương 464: Quyết Không Tha Thứ

Hơn 11 giờ ở dưới tiền bàn bạc vẫn loáng thoáng truyền xuống, nghe không rõ nhưng có vẻ không có dấu hiệu gì ngừng lại. Trương Tri Phi ngáp dài, Trương Tri Vi ái ngại nói:

- Hay là mai anh và Tiểu Dịch lại tới?

- À, Tiểu Khác nó ngủ muộn lắm, đợi qua 12 giờ hẵng nói.

Trương Tri Phi về nhà lấy thuốc lá, đưa cho Trương Dịch:

- Hút đi, trong lòng sẽ thấy thoải mái hơn.

Một lúc sau Lý Nghị Hoa một mình đi xuống lầu, nói với Trương Tri Phi:

- Khác thiếu gia muốn ngủ, nhờ giám đốc Trương đóng cửa hộ.

Trương Tri Phi chỉ còn biết cười khổ, đề nghị đưa Lý Nghị Hoa về, Lý Nghị Hoa cười nói:

- Sợ vào bị bảo vệ nhìn ngó, tôi để xe đạp bên ngoài.

Tiền Lý Nghị Hoa ra ngoài, Trương Tri Phi ngẩng đầu lên thấy đèn tầng hai đã tắt, nghĩ Trương Khác đã quyết tâm không để ý tới họ, ông thở dài nói:

- Cha con anh tối nay ngủ tạm nhà em đi, mai hẵng về, chuyện Tiểu Dịch em sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu, hay là để Tiểu Dịch ở lại bên em?

- Vì sao lại thế, vì sao lại thế?

Trương Tri Vi lầm bầm nói đi nói lại, ngẩng đầu lên thấy cửa sổ tầng trên đã đóng kín.

- Ba, đi thôi! Chúng ta về Đông Xã.

Trương Dịch mắt hết kiên nhẫn, cảm thấy chịu nhục nhã vô cùng, tung chân đá vào một góc bồn hoa, tiếng đồ vỡ trong đêm nghe hết sức chói tai, hấn rống lên:

- Cùng lắm thì không thềm qua lại nữa, nó muốn gì nào? Quỳ xuống cầu xin nó à? Có chuyện gì mà con không tự làm được chứ?

Trương Tri Vi tức run lên, muốn đưa tay tát con, nhưng nhìn thấy nước mắt trên mặt Trương Dịch, rốt cuộc không nỡ tát.

Đến khi tắm xong lau người, thứ đó vẫn hùng hổ vươn lên, Tạ Văn Tình đành đưa tay vào chặn giúp Trương Khác hạ hỏa, nhưng tay không chẳng giúp được gì, còn khiến lửa lan sang cả người cô, liền tắt đèn đi ngồi lên người Trương Khác, kéo chiếc quần lót ren nhỏ xíu qua một bên từ từ ngồi xuống.

Phải thận cẩn thận không dám quá dùng sức hoặc quá nhanh chấn động tới chân Trương Khác, Tạ Văn Tình không thể cầm cự được lâu, tất cả sức lực tiêu hao hết nằm lên lòng ngực Trương Khác, giọng thể thọt:

- Lần sau em đi mà gọi Hứa Tư tắm giúp cho em ấy.

Tôn Thượng Nghĩa ngày 29 về Hong Kong, nhóm Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi cũng rời đi vào ngày hôm đó, Diệp Kiến Bản ngày 30 mới đi, với tất cả bọn họ mà nói, đây là một kỳ nghỉ nhẹ nhàng thoải mái, đối với Trương Khác, kỳ nghỉ này mới bắt đầu.

Đại hội nhà phân phối của Khoa Vương ngày mùng 2 tháng 12 mới chính thức kết thúc, kịp thời điều chỉnh sách lược ứng phó, trong mắt giới truyền thông, đại hội của bọn họ đã thành công trọn vẹn.

Hệ thống phân phối vốn sơ sài được thăng cấp, qua nhà tiêu thu Khoa Vương thu được hơn 120 triệu tiền đảm bảo. Đương nhiên số tiền này còn kém xa so với trông đợi của đám Tạ Kiếm Nam, chỉ bổ xung được chút thiếu hụt tài chính giai đoạn đầu, các cổ đông phải bù đắp thêm vào.

Trong các cổ đông của Khoa Vương thì Chính Thái, Hải Thái, Đại Nhã đều không có áp lực tài chính, Cẩm Thành thì khốn đốn, Triệu Cẩm Vinh chỉ đành ngậm đắng nuốt cay, ông ta còn phải đề phòng Tạ gia nhân cơ hội xen vào nghiệp vụ địa ốc của Cẩm Thành.

Đth TW ra sức tuyên truyền, xúc tiến tiêu thụ lớn cho đầu đĩa Khoa Vương, căn cứ vào kết toán mới nhất, lượng tiêu thụ tháng 11 của Khoa Vương đột phá 3 vạn chiếc, hiệu ứng quảng cáo của ĐTH TW lần nữa được chứng minh không thể coi thường.

Tuy nhiên so với lượng tiêu thụ 22 vạn chiếc mỗi tháng của Ái Đạt thì chẳng đáng vào đâu.

Tạ Kiếm Nam cũng rõ dù lượng tiêu thụ của Khoa Vương có đi lên nữa thì lợi nhuận còn xa lắm mới theo kịp Ái Đạt, không chỉ thua về chi phí sản xuất, chi phí marketing cũng cao hơn Ái Đạt quá nhiều.

Trương Khác nhìn ra nỗ lực của Khoa Vương ở một số phương diện, đoán Tạ Kiếm Nam đang muốn tận dụng một năm bố cục, để năm 98 tiếp tục cạnh tranh với Ái Đạt.

Lúc này thông qua khai thác thị trường ĐNÁ để thu hẹp khoảng cách với Ái Đạt là sách lược thông minh, Trương Khác ác ý nghĩ: "Tạ Kiếm Nam trèo qua một đỉnh núi, phát hiện còn có một đỉnh núi khác cao hơn chắn trước mặt, trong lòng có tư vị gì nhỉ?"

Cũng phải thừa nhận mạng giao thiệp quan hệ của Tạ gia rất sâu rộng, Khoa Vương lấy Hong Kong làm bàn đạp tiến vào thị trường ĐNÁ, vậy bọn họ sẽ kiếm ai hợp tác?

Trương Khác nghĩ ngay tới Cát Âm Quân.

Sản nghiệp của Cát gia trong lĩnh vực điện tử trừ thực nghiệp Gia Tín ra còn có tập đoàn điện tử Gia Tín, giữa hai nơi này phân công nghiệp vụ rất chính xác, nhưng khi Cát Minh Tín khống chế điện tử Gia Tín, bắt đầu tranh đoạt nghiệp vụ ít ỏi của thực nghiệp Gia Tín, đẩy thực nghiệp Gia Tín khỏi thị trường, đây là nguyên nhân thực sự khiến trước đó thực nghiệp Gia Tín rơi vào cảnh thê thảm.

Trừ kế hoạch khai thác thị trường ĐNÁ, Khoa Vương còn lập phòng nghiên cứu mới, bắt đầu nghiên cứu khống chế hệ thống, đây cũng là xu thế tương lai doanh nghiệp đầu đĩa phải nhìn thấy, nhưng dựa vào kỹ thuật bản thân thì Khoa Vương không làm được điều này mau chóng.

Tạ Kiếm Nam trước đó không nghĩ tới hợp tác với điện tử Gia Tín, trước tiên vì hấn quá coi trọng thủ đoạn thị trường, hai là lo điện tử Gia Tín quá mạnh, sẽ ảnh hưởng tới quyền khống chế của Tạ gia với Khoa Vương.

Trương Khác nghĩ, Tạ gia sẽ lựa chọn ra sao đây.

Khu thương nghiệp Hải Châu chủ yếu tập trung ở Tiền Môn, tháp niên 90 ở đây không có tòa nhà nào cao quá 20 tầng, cho nên đứng trên tầng 30 của tòa nhà Phủ Thiên có cảm giác tất cả đều nhỏ bé.

Tầng thượng gió rất lớn, Trần Tĩnh hơi sợ độ cao, nhưng khi làm việc đầu đầu, Trần Tĩnh quen lên đây hóng gió, vừa đẩy cửa ra nóc tầng thượng, thấy Tạ Kiếm Nam đang đứng gọi điện thoại.

Tạ Kiếm Nam không phải lên đây tìm cảm giác đứng trên tất cả mọi người, vì trước mặt hắn còn chắn một ngọn núi vô hình, hắn cũng không biết cao bao nhiêu.

Trần Tĩnh hơi do dự, nhưng Tạ Kiếm Nam nhìn thấy cô rồi, vẫy tay gọi cô tới, che điện thoại nói:

- Nhị ca đây ...

- Anh của Tử Gia à?

Trần Tĩnh hỏi nhỏ:

Tạ Ý năm nay 34 tuổi, xếp thứ hai trong đám anh em cùng bối phận với Tạ Kiếm Nam, là nhân vật hạch tâm của tập đoàn Chính Thái, Tạ Kiếm Nam chuyên tâm phụ trách chuyện của Khoa Vương, Hải Thái chuyển giao cho Tạ Ý xử lý.

Tạ Kiếm Nam gạt đầu, nói thêm vài câu rồi cúp máy:

- Nhị ca vừa nói, Thịnh Hâm hôm qua đã đàm phán xong hợp tác với Hoa Đô, đồng ý bỏ ra 260 triệu mua một tầng tòa nhà Hoa Đô, mở siêu thị thứ hai của bọn họ trong tỉnh.

Cái thứ nhất tất nhiên là ở Tây Thành - Hải Châu.

Trần Tĩnh đứng xoay lưng lại với chiều gió mặc cho gió đông thổi tung mái tóc:

- Anh trước đó chẳng phải lo Thịnh Hâm nhân cơ hội này lần tới sao?

- Ủ anh hơi lạ.

Tạ Kiếm Nam dựng cổ áo lên che gió lùa vào cổ, đứng che gió cho Tạ Văn Tĩnh, sự chu đáo tinh tế khéo léo này luôn lấy được lòng các cô gái, nhưng hắn không biết Trần Tĩnh đi lên đây là để hưởng thụ cảm giác gió lộng bốn phía thổi vào người, nếu không cô gái sợ độ cao như cô lên lên đây làm gì:

- Diệp Kiến Bân thời gian qua nhàn nhã ở lại Hải Châu...

Diệp Kiến Bân ở lại Hải Châu mấy ngày là tranh thủ bầu bạn với Tôn Tĩnh Hương, Tạ Kiếm Nam không biết, tất nhiên cho rằng Diệp Kiến Bân ở lại bàn mưu tính kế với Trương Khác.

Trần Tĩnh hiểu điều đó, nhớ lại khuôn mặt đẹp trai mang nụ cười vô hại kia, không ngờ vì phanh xe quá mạnh mà trọ chân, cô lại không tìm được nụ cười.

- Em cười gì đấy?

Tạ Kiếm Nam lấy làm lạ:

- Em có cười đâu.

Trần Tĩnh sờ khóe môi, có vài chuyện không thể giải thích, giải thích cũng không rõ được:

- Em đang nghĩ chuyện Thịnh Hâm tuy làm người ta khó nắm bắt, có điều bọn anh chẳng phải lo Thịnh Hâm nhân cơ hội khuếch trương sao? Hiện giờ thì tốt rồi, bọn họ mở một cái siêu thị lớn như thế, nếu vậy trong vòng một năm khó có hành động lớn khác.

- Ai mà biết bọn họ tính toán thế nào, có lẽ họ sợ mở rộng quá nhanh khiến quản lý, lưu thông vật tư, phục vụ hậu cần sẽ chịu áp lực rất lớn, bọn họ cần thời gian điều chỉnh.

466. Chương 466: Cát Cảnh Thành Qua Đời

Tạ Kiếm Nam sợ nhất Diệp Kiến Bân nhân cơ hội công thành cướp đất, chiếm đoạt thị trường trong tỉnh, giờ không phải lo cái đó nữa, nhưng nỗi lo mới lại hiện lên:

- Thịnh Hâm có lẽ nhân cơ hội này điều chỉnh nội bộ, Diệp Kiến Bân lần này ở lại Hải Châu lâu như thế, nói không chừng Cẩm Hồ sẽ đầu tư vào Thịnh Hâm.

- Có thể sao?

Trần Tĩnh nghi hoặc:

- Rất có thể.

Tạ Kiếm Tam nắm tay Trần Tĩnh kéo vào cầu thang, ngoài gió quá lớn:

- Lần này chúng ta không uy hiếp được tới Ái Đạt, anh nghĩ với tốc độ kiếm tiền của Ái Đạt, không lâu sau Trương Khác sẽ lấy danh nghĩa Cẩm Hồ đầu tư vào Thịnh Hâm. Thời gian của chúng ta không nhiều, riêng bằng nỗ lực bản thân thì nhất định bị bọn chúng bỏ lại đằng sau, Nhị ca muốn chuyển tổng bộ Hải Thái lên tỉnh thành, kéo anh đi chọn địa điểm, anh hẹn Cát Ấm Quân gặp mặt ở tỉnh thành rồi, em có đi cùng không?

- Vậy bên này thì sao?

- Đi vài ngày trời không sập được đâu.

Tạ Kiếm Nam cười.

Đợi tới ngày mùng 7, xử lý công việc xong Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh tới tỉnh thành gặp Cát Ấm Quân thì hắn đã về Hong Kong trước.

Ngày mùng 7 tháng 12, Cát Cảnh Thành mệnh danh vua kinh doanh của Hong Kong đã qua đời trong giấc ngủ trưa tại bệnh viện Trường Quý, hưởng thọ 78 tuổi, do tập đoàn Gia Tín không công bố bệnh tình của ông ta ra ngoài, nên tin tức này với bên ngoài mà nói rất đột nhiên.

Cổ phiếu mấy công ty có tên trên thị trường chứng khoán của Tạ gia đồng loạt mất giá, thực nghiệp Gia Tín cũng bị liên lụy, Cát Minh Tín vì ổn định lòng quân, trước phóng viên tới đưa tin về cái chết của Cát Cảnh Thành tuyên bố chuyện kinh doanh của Gia Tín không vì cái chết của cha ông ta mà thay đổi lớn, chỉ tiến hành điều chỉnh nhỏ.

Trương Khác cùng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản họp khẩn cấp, đồng ý lấy danh nghĩa tứ đại cổ đông liên hiệp phát thông báo tăng đầu tư vào Gia Tín, giữ lòng tin của nhà đầu tư Hong Kong vào thực nghiệp Gia Tín.

Mặc dù chân chưa lành, nhưng Trương Khác quyết định cùng Hứa Tư tới Hong Kong phúng viếng, chân y bó bột, sợ một mình Phó Tuấn chiều cổ không xuể, Mã Hải Long cũng theo cùng, Diệp Kiến Bản cũng đi cùng, do hắn đặt vé máy bay.

Chiều ngày mùng 8, đám Trương Khác lái xe tới thẳng sân bay tụ họp với Diệp Kiến Bản, xe còn trên đường thì Diệp Kiến Bản đã kích động gọi điện tới nói:

- Cậu đoán được ai ngồi cùng chuyến bay với chúng ta không?

- Kể nào đó của Tạ gia.

Điều này chẳng khó đoán chút nào, Trương Khác nhặt nhẻo nói:

- Đâu phải mỗi chúng ta đi góp vui.

- Tạ Hán Tĩnh đích thân ra mặt rồi, còn có kẻ thù của cậu và ả nhân tình ...

Trương Khác biết hắn nói tới Trần Tĩnh, bật cười:

- Người ta yêu đương công khai đằng hoàng, anh tưởng giống anh và chị Tôn à?

- Tôi không nói cô ả Trần Tĩnh, cô ta cũng có mặt, tôi nói nhân tình là thư ký của Tạ Kiếm Nam khi ở Hải Thái, hình như cô ta hiện đang làm trợ lý cho Tạ Hán Tĩnh. Tâm Văn nhận ra cô ta, lúc đợi ở phòng chờ sân bay, tôi thấy Tạ Kiếm Nam nói cười với Trần Tĩnh, nhưng vòng tay sau lưng ghé nắm tay cô thư ký kia ..

Trương Khác ngáp dài, y không có hứng thú với chuyện này, có điều bội phục Tạ Kiếm Nam dám chơi trò kích thích, trước mặt Trần Tĩnh mà đi tán tỉnh nhân tình, tâm lý người thường không làm nổi:

- Anh Thiệu cũng đi Hong Kong à?

- Cậu ta chỉ đưa tôi ra sân bay thôi, lát nữa sẽ về.

Đám Trương Khác tới sân bay đúng giờ, bọn họ không mua được vé ở khoang thượng hạng, đành ngồi khoang thường, đám khách khoang thượng hạng lên máy bay trước, bọn họ lên sau.

Khách ngồi ở khoang thượng hạng luôn có thói quen dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn người đi qua đường ở giữa.

Tạ Kiếm Nam ngồi đọc báo, vô ý ngẩng đầu lên thấy Phó Tuấn dìu Trương Khác vào, Hứa Tư theo đằng sau, hơi ngạc nhiên, sau đó trên mặt phủ lớp mây mù mỏng.

Trương Khác thấy Tạ Kiếm Nam, Trần Tình, Tạ Hán Tính còn cô thư ký mà Diệp Kiến Bản nhìn thấy chắc là ngồi khoang thường đằng sau rồi.

Trương Khác liếc nhìn tờ báo Tạ Kiếm Nam đang đọc, giống tờ báo trong tay y, đang theo dõi cho đăng việc phân chia di sản của Cát Cảnh Thành, Trương Khác đưa tờ báo cho Diệp Kiến Bản, ý bảo mục đích chuyến đi của bọn họ giống chúng ta.

Diệp Kiến Bản nhếch môi cười, ý nói không phải như thế ai chạy tới Hong Kong phúng viếng làm gì?

Tạ Kiếm Nam cũng nhìn thấy tờ báo trong tay Trương Khác, lặng lẽ đặt tờ báo trong tay xuống, nghĩ :” Việc phân chia di sản lần này Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đâu phải nhân vật chính, bọn chúng tới làm quái gì?”

Cát Minh Tín đứng trước gương, thấy mắt xưng lên hơi giống người khóc quá thương tâm mà thành, nghĩ hay là đắp thêm một phát vào mắt kia cho cân? Nói với con trai:

- Gia Tín đầu tư vào một công ty mà chỉ chiếm 10 - 20 % cổ phần sao?
- Ba, bọn họ sáng lập Khoa Vương đã bỏ rất không ít tinh lực, trước khi để bọn họ cảm thụ được thực lực của chúng ta mà muốn bọn họ nhường ra cổ phần nhiều hơn có hơi khó.

Cát Ấm Quân thuyết phục:

- Ba thường nói với con, cơm phải ăn từng miếng một mà.
- Ha ha ha.

Đây là câu làm Cát Minh Tín thấy dễ chịu nhất tối nay:

- Bọn họ làm nên sản nghiệp như vậy ở nội địa cũng không phải là nhân vật đơn giản, nếu bình thường ba sẽ bỏ thời gian ra nói chuyện với họ.
- Hiện giờ sản nghiệp đầu đĩa trong nước rất phát đạt, các thị trường đang phát triển như Nam Á, ĐNÁ cũng có tiềm lực rất lớn.
- Nghe có vẻ hấp dẫn đấy, nhưng giờ ai có tâm tư quan tâm đến nó, hay một hai tháng nữa chuyện bên này êm rồi hãy hợp tác với họ.
- Thế thì cơm canh nguội hết rồi còn gì.

Cát Ấm Quân bất mãn nói:

- Nếu ba không đồng ý thì con một mình đầu tư.
- Nếu bọn họ chấp nhận như thế thì ba cũng chẳng phản đối.

Khoa Vương tới hợp tác là nhìn trúng thực lực kỹ thuật mạnh và mạng lưới tiêu thụ rộng của điện tử Gia Tín tại ĐNÁ, nếu hợp tác với Cát Ấm Quân thì có nghĩa lý gì. Cát Minh Tín nắm tập đoàn Gia Tín 15 năm rồi, nhìn cái là thấu ngay.

Cát Ấm Quân không phải là không hiểu, mà là khó chấp nhận sự thực thôi.

Đám Tạ Kiếm Nam vốn định nhân cơ hội phúng việc nói vài câu với Cát Minh Tín, ai ngờ gặp phải cảnh nội bộ Cát gia nói chuyện bằng nắm đấm.

Tình hình đó tất nhiên không có cơ hội nói gì nữa, với Cát Minh Tín mà nói, chuyện quan trọng nhất hiện nay là xử lý chuyện gia tộc, chưa chắc đã hứng thú hợp tác làm ăn.

Với Khoa Vương mà nói thì lại là lúc tranh thủ từng giây từng phút, bọn họ đã tụ hậu quá xa so với Ái Đạt rồi, không kiên nhẫn đợi thêm được 2- 3 tháng nữa.

Tạ Kiếm Nam và Tạ Hán Tĩnh lần này tới đây cũng không phải nhất định cần hợp tác với điện tử Gia Tín, năm 96 mặc dù sản nghiệp điện tử bắt đầu chuyển dời, nhưng vẫn còn một số doanh nghiệp điện tử có thực lực ở lại Hong Kong, trước khi tới Hong Kong Tạ Kiếm Nam đã lập một danh sách các doanh nghiệp điện tử khác ở Hong Kong.

Nhân viên đi theo đã liên hệ với tập đoàn điện tử Dụ Thành, Tạ Kiếm Nam tới phòng báo cho Tạ Hán Tĩnh, thấy ông ta đang xem TV, liền đứng ở cửa không vào nữa:

- Chú, cháu tới điện tử Dụ Thành đây.
- Cháu qua đây xem tin tức ...

Tạ Hán Tĩnh vỗ ghế sofa bên cạnh bảo hán ngồi xuống:

- Còn sớm, cháu phải nhẫn nại, trừ Cát gia ra, chúng ta không có mối quen biết gì ở Hong Kong, làm việc gì cũng không có manh mối, ngồi xuống xem tin tức đi, có lẽ sẽ có lợi.
- Tin thời sự của ĐTH TW chú cũng kiên trì xem sao?

- Tin tức thời sự mặc dù khô khan vô vị, nhưng có thể nói là một tiết mục mang tính chính sách, thị trường trong nước vốn là thị trường mang tính chính sách cao, không xem sao được?

Tạ Hán Tinh cười ôn hòa:

Tạ Kiếm Nam xem đồng hồ, còn chút thời gian, liền ngồi xuống xem TV, đang đưa tin Châu Tinh Trì xin nhập cư vào Canada, Tạ Kiếm Nam không hứng thú loại tin này, nhưng chú hai của hắn lại thích xem mấy thứ kỳ quái như thế.

Hắn đang định kiểm cỡ chuẩn thì thấy dưới màn hình chạy dòng chữ : Phó tổng giám đốc Phó Gia Tuấn của thực nghiệp Gia Tín mở họp báo phân tách khỏi xí nghiệp gia tộc Cát gia ...

Tạ Kiếm Nam ngẩng ra nhìn màn hình, không sao tin nổi:

- Chú, bọn chúng định làm gì vậy.

- Chú cũng mới xem tin này thôi, cháu hãy kiên nhẫn.

Trên màn hình, tựa hồ Phó Gia Tuấn tựa hồ ra khỏi cửa bị phóng viên bao vây mới đành phát biểu, Tạ Kiếm Nam tin đó chỉ là đóng kịch thôi. Phó Gia Tuấn chưa phải là nhân vật tiêu điểm được quan tâm lúc này lấy đâu nhiều phóng viên đổ tới như thế.

Phó Gia Tuấn tuyên bố Cát gia vốn có 30% cổ phần ở thực Gia Tín đã chuyển sang tên của Cát Minh Đức từ khi Cát Cảnh Thành còn sống. Thực nghiệp Gia Tín một năm qua dần bước khỏi khốn cảnh, chính là vì tài vụ , kinh doanh hoàn toàn tách rời Cát gia mới có được thành tựu ấy, đồng thời nêu rõ hoạt động của thực nghiệp Gia Tín sẽ không bị chuyện vừa qua ảnh hưởng, và sẽ tăng đầu tư vào nghiệp vụ đầu đĩa ĐNÁ bắt đầu từ tháng này.

Đám Tạ Kiếm Nam quan tâm tới tin liên quan tới đầu đĩa, còn giới truyền thông Hong Kong càng chú ý tới việc tách khỏi xí nghiệp gia tộc Cát gia.

- Cát Minh Tín định đâm sau lưng sao?

Tạ Kiếm Nam nghi hoặc hỏi chú hai hắn:

Tạ Hán Tinh không đáp mà hỏi lại:

- Chuyện phân rõ quan hệ này có lợi ích thực tế gì với thực nghiệp Gia Tín?

- Thoát ra khỏi phân tranh nội bộ gia tộc, duy trì lòng tin của nhà đầu tư ...

Tạ Kiếm Nam chớp mắt hiểu ra:

- Nhưng bọn họ quá gấp rồi ...

Chuyện mâu thuẫn nội bộ Cát gia sớm muộn gì cũng lộ ra ngoài, nhưng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đầu cần đi đầu vạch trần ra.

- Có thể tra được giá cổ phiếu các công ty dưới tập đoàn Gia Tín không?

Tạ Kiếm Nam gật đầu:

- Nửa tiếng nữa thị trường chứng khoán Hong Kong mới mở cửa, nhưng có thể nhìn ra lời tuyên bố có ảnh hưởng xấu tới các xí nghiệp khác của Cát gia.

Tạ Hán Tinh đột nhiên bật cười:

- Chúng ta có nên đi bái phỏng Cát Minh Tín không nhỉ? Chú nghĩ ông ta xin được tin này hẳn rất tức giận.

469. Chương 469: Mưu Ma Chúc Quỷ

- Các người làm thế có ý gì, định đâm sau lưng à?

Cát Minh Tín cố áp giọng xuống, bên ngoài bức màn trắng kia chính là linh đường mọi người tới phúng viếng, ông ta có giận tới đâu cũng phải áp chế, nhưng không che giấu ánh mắt hung ác như muốn xé xác Cát Minh Đức, Tôn Thượng Nghĩa.

Tôn Thượng Nghĩa có hơi áy náy, Cát Minh Đức thì cười nhạt, chẳng hề sợ hãi, dụng giọng nói khinh miệt đáp lại:

- Anh làm hại người khác được lại không cho người khác chơi mình sao?

- Mà ...

Cát Minh Tín ngón tay thiếu chút nữa chọc vào mặt Cát Minh Đức.

Mấy năm qua Cát Minh Tín dung túng điện tử Gia Tín chèn ép thực nghiệp Gia Tín, là vì không muốn thực nghiệp Gia Tín rơi vào tay Cát Minh Đức, khinh Cát Minh Đức là chi phụ, dù Cát Cảnh Thành quyết giao thực nghiệp Gia Tín vào tay Cát Minh Đức, ông ta cũng muốn nó không đáng một xu.

Chuyện này những thành viên Cát gia đứng trong màn đều biết hết.

Cát Minh Tín phần nộ tới cực điểm nhưng không chửi nổi, vì sao? Căn bản nguyên nhân rõ ông ta mà ra, những người khác đều khoan tay đợi xem trò hay, có điều đúng là không ai ngờ Tôn Thượng Nghĩa lại nhảy ra đâm Cát Minh Đức trước tiên.

Cát Minh Đức làm thế thì mọi người đều hiểu, thù oán này lâu rồi, nhưng Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Ngọc thậm chí còn chưa chuyển ra khỏi đại trạch.

Cát Ấm Quân đứng một bên không dám xen mồm vào, ở đây toàn trưởng bối của hắn, nói lung tung là bị ăn đòn.

Sau sự kiện thực nghiệp Gia Tín tuyên bố tách ra, truyền thông Hong Kong cũng lần lượt vạch trần chuyện Cát Minh Tín đuổi anh chị em ra khỏi nhà.

Sáng nay gần như tin này lan đi khắp Hong Kong, tất cả công ty niêm yết cổ phiếu trên thị trường chứng khoán Hong Kong đều nộp đơn xin khẩn cấp ngừng giao dịch, chỉ có thực nghiệp Gia Tín vẫn hoạt động bình thường.

Bị ảnh hưởng bởi lời tuyên bố trước đó của Phó Gia Tuấn, cổ phiếu của thực nghiệp Gia Tín dao động dữ dội, cũng không phải là chỉ toàn xuống giá, vào thời khắc mẫn cảm tuyên bố tách khỏi Cát gia đúng là có mạo hiểm nhất định, may là đại cổ đông tăng cổ phiếu được pháp lệnh Hong Kong ủng hộ.

Trương Khác tin chỉ cần cầm cự qua được vài ngày, thực nghiệp Gia Tín sẽ thoát khỏi cục diện tột tệ trước mắt, huống hồ các nhà đầu tư không phải hoàn toàn không có lòng tin vào thực nghiệp Gia Tín.

Buổi chiều, thi thể của Cát Cảnh Thành được đưa tới nghĩa trang gia tộc Cát gia, mộ của Cát Cảnh Thành đang xây dựng, ít nhất một tháng nữa mới thực sự chôn cất.

Nhân sĩ các giới từ ĐNÁ và Hong Kong tới phúng viếng đều theo đến nghĩa trang tiễn biệt người có danh dự rất cao trong giới thương nhân người Hoa này.

Ánh nắng buổi chiều rất dễ chịu, ở nghĩa trang Khoa Sĩ Lam yên tĩnh, Trương Khác mặc tây phục màu đen, ngực cài hoa cúc trắng, nách chống nạng, quan sát tang lễ, rất nhiều người đang ghé tai thì thầm với nhau, giống như y đang bàng quan nhìn tương lai không rõ ràng của tập đoàn Gia Tín.

Hứa Tư đứng sòng vai với Trương Khác, cô mặc đồ tây trang trọng, dung nhan lãnh đạm mà tươi đẹp, đôi người ngọc như thể tất nhiên thu hút ánh mắt không ít người.

Diệp Kiến Bân đổ kị đứng tách xa một chút nói:

- Đứng cạnh hai người, cảm giác như bản thân cùng hội với Phó Tuấn, Mã Hải Long làm nền cho hai người vậy.

Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Tĩnh, Trần Tĩnh đứng ở góc khác nghĩa trang, đang quan sát đám Trương Khác, Hứa Tư. Trước khi tới nghĩa trang bọn họ đã có thời gian ngắn tiếp xúc với Cát Minh Tín, mặc dù không có thời gian bàn sâu hơn chuyện hợp tác, nhưng thái độ của Cát Minh Tín thay đổi rõ ràng.

Vì bất kể mục đích thực sự của Cát Minh Đức và Tôn Thượng Nghĩa là gì, Cát Minh Tín đều coi đó là sự khiêu khích với ông ta.

Cát Minh Tín muốn đánh trả, đánh trả phải thật dữ dội.

Tạ Kiếm Nam khi vừa mới xem tin tức đó thì cảm thấy vui mừng vô cùng, hẳn biết Cát Minh Tín sẽ bị chọc giận. Trước đó Cát Minh Tín không hứng thú lắm với chuyện hợp tác với Khoa Vương, nhưng hành động gấp gáp của thực nghiệp Gia Tín đã giúp hắn một việc lớn.

Tạ Kiếm Nam trước đó còn nghĩ: Trương Khác không biết ý đồ chuyển đi này của mình? Nhưng khả năng đó cực nhỏ. Lời giải thích duy nhất là ảnh hưởng của Trương Khác với thực nghiệp Gia Tín quá ít, quyền khống chế hoàn toàn nằm trong tay Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, cho nên hai người đó đâm sau lưng Cát Minh Tín, y không ngăn cản được.

Đám Tạ Kiếm Nam quan sát bên kia, bên kia cũng quan sát họ, đôi khi ánh mắt chạm nhau, Trương Khác thậm chí còn cười nhàn nhả, cực kỳ ám muội.

Diệp Kiến Bân đứng một mình nhin không nổi lại sán đến, huých vai Trương Khác:

- Chưa thấy cậu phóng khoáng thế bao giờ, cứ như sự điện tử Gia Tín không chịu hợp tác với Khoa Vương vậy. Nếu chẳng phải hiểu cái tím âm hiểm làm một nửa giấu một nửa của cậu, tôi đã hoài nghi có phải cậu bị ngã treo chân đầu cũng va luôn vào viên gạch đó rồi hay không?

Hứa Tư che miệng cười khê, lại cảm thấy làm thế không tôn trọng người chết vội kiềm chế.

Trương Khác thì cười thoải mái nói:

- Tôi nghĩ quá nửa số người cũng có nghi vấn giống anh đấy.

Thấy y kín miệng như thế, Diệp Kiến Bân chào thua:

- Tôi nói trước, rồi cậu nói có đúng hay không nhé.

- Anh thích đoán bừa thì đoán đi.

Trương Khác dứt tay vào túi, xoay người lấy kính râm từ tay Phó Tuấn đeo lên, giải thích:

- Tránh cười đắc ý quá bị người ta nhìn thấy.

Diệp Kiến Bân chỉ muốn ghè đầu y ra xem bên trong đó chứa mưu đồ gì:

- Khoa Vương muốn khai thác thị trường ĐNÁ, nếu bọn họ hợp tác với một doanh nghiệp điện tử cỡ lớn như điện tử Gia Tín, bước khởi đầu sẽ phải rất lớn, mà cậu rất xem nhẹ tình hình kinh tế ĐNÁ nửa năm sau, Khoa Vương bước càng xa sẽ lún càng sâu. Đúng chứ?

- Tôi ác độc như vậy à?

Trương Khác khá là đắc ý:

- Dự đoán thôi mà, hướng hồ bọn họ cũng có thể điều chỉnh sản lượng, nguyện vọng của anh lúc đó sẽ hồng hết.

- Nguyện vọng gì của tôi hồng hết, tôi không có ân oán gì với Tạ gia hết.

Diệp Kiến Bân chối phắt, cứ như không hề có chuyện Thịnh Hâm cạnh tranh với Hải Thái vậy.

- Tôi không ác độc như anh nghĩ đâu, Hong Kong vốn có thực lực điện tử khá mạnh, nhưng mấy năm qua sản nghiệp này dần chuyển dời đi tới tam giác châu lân cận, nhưng ở tam giác châu doanh nghiệp chủ yếu phát triển theo phương hướng làm công cho điện tử hải ngoại, không phát triển kỹ thuật hạch tâm, tôi thấy xu thế này cứ tiếp diễn, thì sản nghiệp điện tử ở tam giác châu cũng thành cơ sở sản xuất cho cự đầu điện tử nước ngoài thôi, anh muốn thấy cảnh đó sao?

- Ồ..

Diệp Kiến Bân hơi ngạc nhiên.

- Hong Kong thị trường nhỏ hẹp, sản nghiệp điện tử phải dựa vào nội địa để sinh tồn, nếu di chuyển sản nghiệp, sao không chuyển tới Đông Hải, cho nên tôi giúp bọn họ một chút.

- Lời đầu của cậu thì tôi tin.

Diệp Kiến Bân gật đầu:

- Chúng ta kinh doanh trừ kiếm tiền ra nên có mục đích cao hơn, ai muốn trở thành người làm công cho cự đầu nước ngoài? Nhưng những lời phía sau tôi không tin, cậu mà đi giúp Tạ Kiếm Nam à?

- Anh không tin à?

- Không tin, tôi có dễ lừa đâu.

Trương Khác ngoeo đầu cười:

- Tôi cũng thấy khó tin nổi mình có tấm lòng bao la như thế.

Diệp Kiến Bân cười gõ đầu Trương Khác, hỏi Hứa Tư:

- Cô tin lời cậu ấy bao nhiêu?

Hứa Tư cười:

- Chỉ một nửa.

- Thấy chưa, ngay cả Hứa Tư cũng chẳng thềm tin cậu. Cho dù tôi tin cậu muốn chú trọng đại cục, nhưng căn bản không tin cậu có lòng tốt gì với đám Tạ Kiếm Nam, cũng không tin cậu không muốn kiếm lợi gì trong đó.

- Đương nhiên có lợi rồi.

Trương Khác nói rất đường hoàng:

- Điện tử Gia Tín có ảnh hưởng lớn ở Hong Kong, nếu bọn họ tới Hải Châu đầu tư, nhất định xúc tiến việc thăng cấp của công nghiệp điện tử Hải Châu, chuyện này nếu Ái Đạt làm một mình sẽ rất mệt. Huống hồ tôi đã đảm bảo với thành phố để Khoa vương cống hiến cho sự phát triển của Hải Châu, đương nhiên không phải nói xuông.

Diệp Kiến Bân tạm chấp nhận lời này:

- Trừ biến cố kinh tế ĐNÁ ra, tôi không thấy chuyện này có gì bất lợi cho Khoa Vương.

- Hẳn là không có, đây đại khái cũng là vấn đề Tạ Kiếm Nam nghĩ mãi không ra.

Trương Khác cười đắc ý:

- Hiện giờ chỗ yếu nhất của Khoa Vương là kỹ thuật, hợp tác với điện tử Gia Tín có thể mau chóng bù đắp chỗ yếu này, khả năng kháng cự nguy hiểm lớn hơn các doanh nghiệp khác.

++++

Số phe tham chiến mỗi lúc một đông rồi đấy

470. Chương 470: Không Ngoài Dự Liệu

Diệp Kiến Bân thấy lúc này Trương Khác vẫn không chịu hé răng thì cay cú lắm, tuy không rõ y có âm mưu quỷ kế gì, nhưng chắc chắn là y đang đào một cái hố lớn, rồi đứng nấp một bên cười trộm, đợi đám Cát Minh Tín, Tạ Kiếm Nam dẫm vào.

Tạ Kiếm Nam đứng ở đằng xa nhìn thấy Trương Khác và Diệp Kiến Bân cười nói với nhau, trong lòng khá khó chịu, mặc dù hợp tác với điện tử Gia Tín có hi vọng thành công lớn, nhưng nụ cười tà khí của y làm Tạ Kiếm Nam không yên tâm.

Thi thể của Cát Cảnh Thành tạm thời bảo quản trong nhà tang lễ, đợi mộ hoàn thành sẽ an táng, nghi thức xong, Cát Ấm Quân đi tới bắt tay Tạ Hán Tĩnh, khoác vai Tạ Kiếm Nam, nói:

- Ngoài nghĩa trang bị phóng viên vây kín rồi, một lát nữa chúng tôi mới về, anh có đi cùng chúng tôi không?

Chiếc xe thùng Bentley đen đi tới, loại xe này ngồi cả chục người vẫn rộng, Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam đương nhiên mong muốn lập tức bàn sâu hơn chuyện hợp tác với cha con Cát Minh Tín.

Cát Minh Tín thời trẻ là một tay ăn chơi đàn điểm khét tiếng Hong Kong, dù là bây giờ cũng không kém năm xưa bao nhiêu, những nữ minh tin đồn đại có quan hệ với ông ta không biết bao nhiêu mà kể.

Hiện tóc mai Cát Minh Tín đã điểm sương, cũng không thêm nhuộm, trông khá có khí độ, nhưng vẫn còn chút vẻ phù phiếm, không so được với khí độ ung dung trấn định của Tạ Hán Tĩnh tay trắng lập nên cơ đồ.

Tạ Kiếm Nam chẳng đánh giá Cát Minh Tín ấy, nhưng cũng cho rằng Cát Minh Tín sáng nghiệp không đủ, giữ cơ nghiệp có dư, Cát Ấm Quân ở mức độ nào đó còn kém hơn cha.

Cát Minh Tín ý thức được trong gia tộc mình bị cô lập rồi, dễ dàng bị Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức vốn thường ngày ông ta không để vào mắt dồn tới khốn cảnh, đó là do thường ngày không đủ xem trọng bọn họ, ông ta cũng có kiểm điểm về việc này.

Đám anh chị em khác muốn chia tách, hiện giờ đành tách thôi, không thể để mâu thuẫn gia tộc dây dưa mãi không dứt. Cát gia không phải không có kẻ thù, nếu để họ thừa cơ thì được không bằng mất.

Nhưng đối với Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức kẻ đầu tiên dám nhảy ra đâm sau lưng ông ta, Cát Minh Tín tuyệt đối không mềm lòng, các người muốn dựa vào thị trường ĐNÁ để trở mình sao? Vậy ta cho các người biết sự hung tàn và máu lạnh của thị trường.

Cát Minh Tín không phải không có hứng thú với Khoa Vương, chỉ là không cần vội, doanh nghiệp lớn có cách làm việc của doanh nghiệp lớn.

Chủ quản nghiên cứu của điện tử Gia Tín từng đưa lên báo cáo, kiến nghị lập hạng mục chip điều khiển, bất kể là đầu đĩa VCD hay DVD đây đều là thị trường có tiềm lực.

Nhưng Điện tử Gia Tín không chỉ muốn làm mỗi chip điều khiển, mà muốn dùng kỹ thuật, tài chính, nhân lực để nâng cao sức cạnh tranh của Khoa Vương trên thị trường đầu đĩa.

Giá trị của Tiêu Vương sớm được sự thành công lớn của Ái Đạt năm ngoái khẳng định, về mở rộng thị trường, dẫn tới hiệu ứng xấu về mặt xích quản lý, những người học quản lý nước ngoài như Tạ Kiếm Nam, Cát Ấm Quân tự tin có thể khổng chế.

Ngày 7 tháng 12, Cát Ấm Quân tới Kiến Nghiệp gặp mặt Tạ Kiếm Nam là để đàm phán sâu hơn vấn đề này, không ngờ ông nội hấn qua đời, so với tranh đoạt khổng chế gia tộc, hợp tác với Khoa Vương căn bản không là cái gì.

Chẳng may mù quáng lập hạng mục có gì sơ xuất thành cơ cho người khác công kích.

Nhưng hiện giờ tình huống khác rồi, hợp tác với Khoa Vương đã liên quan tới mâu thuẫn nội bộ gia tộc, Cát Minh Tín muốn mượn sự hợp tác này thoát khỏi khốn cảnh hiện nay.

Trần Tĩnh ngồi ở ghế phụ lái, Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Tĩnh và cha con Cát Minh Tín ngồi ở khoang sau, huyền thuyên vài câu rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Đầu đĩa VCD ở trong nước phát triển lắm sao?

Trước đó Cát Minh Tín không để tâm lắm vào thị trường đầu đĩa nội địa.

- Hong Kong có rất nhiều người mua VCD, theo con số tháng 11, lượng tiêu thụ VCD ở Hong Kong đã vượt quá cả Thâm Quyển.

Tạ Kiếm Nam trả lời:

- Đương nhiên thị trường Hong Kong không phải là trọng điểm, thị trường đang phát triển ở ĐNÁ chưa phổ cập VCD mới là mục tiêu của chúng tôi.

- Ừm...

Cát Minh Tín gật gù:

- Ấm Quân đã nói với tôi vài việc rồi, tôi đã nghĩ tới chuyện hợp tác giữa điện tử Gia Tín và Khoa Vương, hiện giờ chỉ nghĩ có thể hợp tác lớn hơn một chút hay không thôi?

- Tất nhiên có thể.

Tạ Hán Tĩnh nói:

- Lần này tôi tới đây là muốn kết tình hữu nghị với Cát gia, tiện cho sau này triển khai hợp tác mật thiết, rộng lớn hơn. Ông Cát tin thành ý chúng tôi như thế, chúng tôi tất nhiên hết sức ủng hộ.

Tạ Hán Tĩnh biết nguyên nhân Cát Minh Tín cấp thiết như thế, thứ nhất ông ta rất muốn phản kích Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức; thứ hai cần hành động lớn phần chân nhân tâm, di chuyển hướng chú ý của giới truyền thông.

Hạng mục chỉ vài chục triệu không đạt được hiệu quả ông ta muốn.

Tạ Hán Tín ung dung, Cát Minh Tín vội vàng như thế càng có lợi cho Tạ gia.

oOo

~~Diệp Kiến Bân nhìn thấy đám Tạ Kiếm Nam chui vào xe Cát Minh Tín, lấy cùi chỏ huých sườn Trương Khác:

- Xong, có người tội nghiệp rơi vào hố của cậu rồi.

Trương Khác cười khê, xe bọn họ đỗ bên ngoài, đợi Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đi tới rồi cùng rời nghĩa trang.

Tôn Thượng Nghĩa cũng nhìn thấy Tạ Kiếm Nam vào xe Cát Minh Tín, lo lắng nói:

- Khoa Vương nói chung vẫn có uy hiếp nhất định với Ái Đạt, bọn họ liên kết với nhau khai thác thị trường ĐNÁ có ảnh hưởng tới thực nghiệp Gia Tín.

Trương Khác dừng đứng:

- Thị trường đầu đĩa ĐNÁ thế nào cũng có người tới khai thác, không thêm một năm nữa thì chưa bão hòa được, cho nên tạm thời chưa có cạnh tranh trực tiếp, ngược lại bọn họ ra sức khai thác thị trường, làm nhu cầu tăng lên, còn có lợi cho chúng ta.

Tôn Thượng Nghĩa vẫn lo:

- Thời gian đầu mượn sức là tốt, có điều sau đó vẫn phải cạnh tranh ..

- Cạnh tranh thì cạnh tranh, không có cạnh tranh, doanh nghiệp không giữ được sức sống.

Cát Minh Đức cầu mà không được, mấy năm qua hấn nhin Cát Minh Tín đủ rồi.

Tôn Thượng Nghĩa chỉ còn biết lắc đầu, trừ ông ta ra tất cả là thành phần hiếu chiến, đã trở mặt rồi, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa cũng tới Ảnh Loan Viên ở luôn, có điều Cát Minh Ngọc còn tới đại trạch xử lý vài việc.

Dùng xong bữa tối, Tôn Thượng Nghĩa nhận được điện thoại của vợ nói Cát Minh Tín triệu tập người của phòng ba, trao đổi chuyện chia tài sản, nghe khẩu khí thì thái độ của Cát Minh Tín mềm xuống, dù là cổ phần công ty có tên trên thị trường chứng khoán cũng có thể thương lượng.

*** phòng ba: Là con cháu của vợ thứ ba Cát Cảnh Thành.

Trương Khác bình luận:

- Cát Minh Tín hiện đã biết phải dứt điểm nhanh gọn rồi, tránh tiếp tục khiến lòng tin của nhà đầu tư vào tập đoàn Gia Tín đi xuống, lại thành mục tiêu chung của mọi người. Nhưng muốn chấn hưng thị trường

một cách hữu hiệu, Cát Minh Tín còn phải cần thủ đoạn khác, xem ra Khoa Vương đã giúp ông ta một việc lớn.

- Vậy quy mô hợp tác giữa họ và Khoa Vương không nhỏ được.

Tôn Thượng Nghĩa suy đoán.

- Chắc thế, từ biểu hiện hôm nay của thị trường chứng khoán với thực nghiệp Gia Tín mà xét, nghiệp vụ đầu đĩa ở ĐNÁ được gửi gắm lòng tin rất lớn.

Buổi sáng cổ phiếu thực nghiệp Gia Tín dao động mạnh, tới chiều liền ổn định tăng lên, xem ra chuyện tuyên bố mạo hiểm buổi sáng có thành công sơ bộ, Trương Khác hỏi:

- Cát Minh Tín đồng ý phân chia tài sản xong ông ta còn nắm được bao nhiêu cổ phần?

- Vốn Cát Minh Tín có 6% cổ phần ở điện tử Gia Tín, sau khi phân chia, ông ta sẽ nắm chừng 20%, đại hội cổ đông điện tử Gia Tín trao quyền ban quản trị quyết định hạn ngạch đầu tư 200 triệu đô la Hong Kong, hạng mục quá con số này thì mở đại hội cổ đông lâm thời bỏ phiếu quyết định ...

Tôn Thượng Nghĩa cười khổ:

- Hiện giờ tôi và Minh Đức thành phái thiểu số rồi.

Cát Minh Đức cười thản nhiên:

- Vậy khi chia tài sản, nhà anh đứng lấy cổ phiếu của điện tử Gia Tín nữa.

- Đương nhiên, Cát Minh Đức cũng chẳng phân chia cho tôi.

Cát Minh Đức, Tôn Thượng Nghĩa tới Cát gia đại trạch mau chóng có tin về: Cát Minh Tín muốn điện tử Gia Tín hợp tác toàn diện với Khoa Vương, cung cấp viện trợ về kỹ thuật, tài chính, nhân lực để nâng cao sức cạnh tranh của Khoa Vương ở thị trường ĐNÁ, điện tử Gia Tín ít nhất có được 40% cổ phần của Khoa Vương.

Cát Minh Tín đồng ý phân chia tài sản, nhưng muốn phòng hai, phòng ba đồng ý với kế hoạch của ông ta, cùng chấn hưng lòng tin của thị trường vào tập đoàn Gia Tín.

Mặc dù kế hoạch này tạo thành áp lực rất lớn cho Gia Tín, nhưng chính như Tôn Thượng Nghĩa nói, ông ta và Cát Minh Đức đã thành phái thiểu số rồi.

Trương Khác nghe được tin này thì lại rất hưng phấn, không kìm được vỗ tay ăn mừng với Diệp Kiến Bân, cười lớn:

- Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi, Tà gia muốn vứt bỏ Cẩm Thành rồi, đây mới là tác phong nhất quán của bọn chúng.

++++ Xong rồi đó

471. Chương 471: Trở Mặt Thành Thù

- Mẹ nó, Tà gia chúng mày là hạng qua cầu rút ván ..

Triệu Cẩm Vinh cắn môi bật máu chữ.

Fax Tạ Kiếm Nam gửi tới đặt trên bàn Triệu Cẩm Vinh đó là bản thảo hợp đồng giữa Khoa Vương và điện tử Gia Tín được bàn xong trong mấy ngày Tạ Kiếm Nam tới Hong Kong.

Trong bản thảo này, điện tử Gia Tín yêu cầu ít nhất chiếm 40% cổ phần của Khoa Vương; mặc dù không nói tới phương án điều chỉnh cổ phần, nhưng Triệu Cẩm Vinh lẫn lộn thương trường bao năm, Tạ Kiếm Nam có ý gì, sao ông ta lại chẳng rõ.

Tạ Hán Tĩnh và Trần Gia Thiện giao tình mấy chục năm trời, Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh lại là đôi tình lữ có hôn ước trên người, tập đoàn Đại Nhã và Tà gia cùng một giuộc, Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam tất nhiên

đảm bảo Tạ gia và Đại Nhã nắm cổ phần quá nửa, như vậy cổ phần để lại cho Cẩm Thành còn chưa tới 10%.

Triệu Cẩm Vinh càng nghĩ càng hận, Khoa vương vốn là nhà máy điện tử của Cẩm Thành phát triển lên, trừ coi trọng thị trường đầu đĩa ra, còn muốn mượn sức ảnh hưởng của Tạ gia hòa hoãn quan hệ căng thẳng với Chu Phú Minh.

Con mẹ nó chứ, dẫn sói vào nhà rồi.

Từ mới đầu hợp tác, Tạ gia mặc dù không cưỡng cầu nắm quyền khống chế cổ phần, nhưng phái Tạ Chiêm tới giữ chặt lấy quyền kinh doanh, dẫn dắt Khoa Vương đi theo con đường nhất định phải tăng đầu tư mới phát triển được.

Tiếp theo đó là đưa Đại Nhã vào đầu tư, Cẩm Thành chính từ bước này đã hoàn toàn mất đi sự khống chế với Khoa Vương.

Danh nghĩa cả ba nhà đều không khống chế cổ phần, cổ phần của Tạ gia phân tán trong tay Tạ Chiêm, Hải Thái, Chính Thái còn chưa tới 50%, nhưng thêm vào Đại Nhã, Tạ gia đã nắm tuyệt đối Khoa Vương rồi, Cẩm Thành gần như bỏ toàn bộ tài chính lưu động vào đó cũng chỉ miễn cưỡng nắm được 30% cổ phần.

Hiện thì hay rồi, muốn cổ phần của Cẩm Thành áp xuống còn chưa đầy 10%, Triệu Cẩm Vinh lấy thuốc lá ra, mắt ngày càng trở nên âm trầm, điều thuốc bị vò nát, sợi thuốc lá vàng rơi lả tả trên bàn: Kinh người quá lắm.

~oOo

~Đêm mùa đông ở Hong Kong chẳng lạnh mấy, Trương Khác khoác một chiếc áo lông, chống gậy cùng Hứa Tư tản bộ trên bãi biển.

Ánh trăng bạc ả khắp bãi cát, Trương Khác dùng di động gọi điện cho Đường Học Khiêm, thông báo những chuyện xảy ra ở Hong Kong, kỳ thực cũng không cần phải báo cáo cho ông, chỉ vì thuận tiện làm rõ vài chuyện mà thôi.

Tạ gia vẫn cứ coi Ái Đạt là kẻ địch giả tưởng, muốn mau chóng san lấp khoảng cách với Ái Đạt, hợp tác với điện tử Gia tín là hết sức cần thiết.

Cát Minh Tín không chỉ muốn trả đũa Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Đức, còn muốn khôi phục lại lòng tin nhà đầu tư Hong Kong vào tập đoàn Gia Tín.

Yêu cầu chiếm 40% cổ phần của Khoa Vương không phải là quá đáng với thực lực của điện tử Gia Tín, càng huống chi Cát Minh Tín cần hạng mục này để xoay chuyển tình thế khó khăn.

Nhưng một điều có thể khẳng định là Tạ gia sẽ không bỏ quyền khống chế với Khoa Vương, cái bọn họ lấy được thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, Trương Khác đã quá hiểu cách xử thế của nhà họ Tạ rồi.

Trương Khác ngồi xuống bãi cát, Hứa Tư ngồi ở bên, đặt áo khoác trên đùi, nghiêng đầu chăm chú nghe Trương Khác gọi điện thoại.

- Từ khi thành lập Khoa Vương tới nay, tài chính của Cẩm Thành gần như bị hút cạn, trừ khi chó đoid được tính ăn phân, nếu không Cẩm Thành sẽ bị Tạ gia làm vật hi sinh ...

Nhìn Hứa Tư dùng khẩu hình nhắc chú ý ngôn từ, Trương Khác đưa tay ra đặt lên cánh môi hồng kiêu diễm của cô, khẽ ấn một cái, Hứa Tư há miệng định cắn, Trương Khác cứ để cho cô cắn:

- Cháu nghĩ nếu Khoa Vương và điện tử Gia Tín hợp tác thành công, cổ phần của Cẩm Thành sẽ bị điều chỉnh dưới 10%, Cẩm Thành không tiếc trút tài chính lưu động vào Khoa Vương là muốn kiếm được khoản lớn từ thị trường đầu đĩa sôi động, sao có thể dễ dàng chấp nhận bị thu hẹp cổ phần? Khoa Vương hiện giờ đã tạm hóa giải áp lực tài chính, không cần thiết phải tăng vốn đầu tư, ít nhất với lập trường Cẩm Thành sẽ nghĩ như thế. Tạ gia phải ép Cẩm Thành nghe lời thì chuyện hợp tác này mới thành, cháu nghĩ tới lúc chúng ta cho Triệu Cẩm Vinh một đòn rồi.

Trương Khác chỉ nói rất kín đáo, một số lời chỉ nhắc tới là thôi, y cũng tiếc phí điện thoại đường dài lắm chứ, Đường Học Khiêm hỏi có muốn nói chuyện với Đường Thanh không, Trương Khác không muốn nói chuyện với Đường Thanh trước mặt Hứa Tư, liền bảo từ bãi biển về sẽ gọi lại.

Hứa Tư cũng vờ như hoàn toàn không nghe thấy Trương Khác nhắc tới Đường Thanh, hỏi:

- Chúng ta phải làm sao mới đả kích được Cẩm Thành.
- Chị còn nhớ lời em nói với chị năm 94 không?
- Cậu nói lằng nhằng suốt ngày, làm sao tôi nhớ hết được?

Hứa Tư chề môi ra:

- Chị nói tên Cẩm Hồ có hơi giống Cẩm Thành, em nói mua lấy Cẩm Thành không phải là giải quyết xong rồi sao?

Trương Khác nhắc lại:

- Chị xem, giờ chúng ta cách bước đó không xa nữa.
- Ồ, thảo nào cậu lại đặc ý như thế.
- Em nghĩ Tạ gia nhất định sẽ nhắm vào vấn đề tài chính eo hẹp của Cẩm Thành để gây áp lực, ép Cẩm Thành phải chủ động rút khỏi Khoa Vương.

Trương Khác tất nhiên là rất đặc ý:

- Em cũng muốn nhắm vào điểm đó, em vừa rồi gọi điện cho bác Đường là muốn thành phố tăng tốc điều chỉnh quy hoạch thành phố rõ ràng đã không còn phù hợp với tình thế phát triển hai năm qua ở Hải Châu nữa, em chỉ cần phương án này được tu sửa, sẽ lập tức khởi động khai thác thương nghiệp hóa quần thể kiến trúc cổ Đông Sa Điền, áp chế hình thành địa ốc thương nghiệp Tây Sa Điền, dưới áp lực hai phía, ngày tháng của Cẩm Thành sẽ ngày càng khó khăn ... Triệu Cẩm Vinh cũng hoành hành ở Hải Châu lâu rồi, cần phải được bài học đích đáng, quan trọng nhất tất cả nhìn qua còn có vẻ như bọn chúng cắn xé lẫn nhau.

Có điều tính toán của Trương Khác hơi nhầm một chút.

Sau khi đạt thành hiệp nghị với nội bộ Cát gia, Cát Minh Tín và phòng hai, phòng ba cùng mở cuộc họp báo, tuyên bố chuyện nội bộ Cát gia mâu thuẫn vì tranh tài sản chỉ là suy đoán vô căn cứ của giới truyền thông.

Đồng thời cũng công bố ý hướng hợp tác giữa điện tử Gia Tín và Khoa Vương, biểu thị rõ Cát gia mặt dù gặp phải biến cố áp

Tôn Tĩnh Mong chẳng đợi Trương Khác trả lời, nhảy tới tú rượu, lấy ra một chai Henessy và hai ly thủy tinh.

Trương Khác hơi ngán nói:

- Không chơi mấy trò nguy hiểm chứ?
- Chẳng lẽ uống không à, hay là anh muốn chuốc say tôi?

Tôn Tĩnh Mông cười khanh khách, giọng rất lả lơi:

- Nhóc con tâm tư không thuần khiết, yên tâm tôi chơi trò gì cũng rất công bằng, lại còn không hề chơi trò quá đáng, tôi sợ anh đi mách ba mẹ tôi ấy chứ.
- Rõ ràng là cô rủ tôi uống rượu.

Trương Khác nói đầy oan ức:

Hứa Tư từ công ty về, trên bậc thềm trước đại sảnh có rất nhiều người, trong vòng người có tiếng nhạc truyền ra, hình như là nhạc nhảy rumba, nhưng không nhìn thấy bên trong, chỉ thấy Phó Tuấn và Tôn Thượng Nghĩa đứng ở vòng ngoài cười rất tươi, còn giơ tay lên cao vỗ cùng với mọi người.

Hứa Tư cảm thấy tò mò, liền đi tới xem bọn họ đang làm gì.

Vừa mới thò đầu vào nhìn liền trở mắt: Tôn Tĩnh Mông đeo kính râm, đi dày cao gót đỏ chói, mặc dạ phục đen không tay, cổ trễ, cực kỳ gợi cảm đứng trước khoảng đất trống cùng một người ngoại quốc khí độ nho nhã nhảy múa tưng bừng.

Trương Khác thì vác cái chân bó bột ngồi ở một bên, dùng phấn trắng viết: Tiểu đệ chân tàn, nguyện dùng bốn thứ tiếng Trung Anh Nhật Pháp tiếp chuyện kiếm ăn. Gia tỷ mất tật, có thể nhảy vũ điệu tiêu chuẩn xin tiền.

Phía dưới lại còn viết: Tất cả số tiền thu được đều hiến cho quỹ tàn tật.

Quan trọng là mấy chữ này còn viết bốn lần bằng bốn thứ tiếng Trung Nhật Anh Pháp.

Bên cạnh còn có nhân viên chung cư mặc đồng phục ôm hòm quỳên góp, có phóng viên chụp ảnh.

473. Chương 473: Vũ Nữ

Mùa đông ở Hong Kong không rõ ràng lắm, nhưng hôm nay nhiệt độ ngoài trời chỉ có 16 độ, Hứa Tư trong áo khoác còn mặc áo len dày, Tôn Tĩnh Mông lại mặc duy nhất cái áo dạ hội mỏng không kém áo ngủ, canh tay trắng muốt, bờ vai gợi cảm lộ hết ra ngoài.

Hứa Tư cứng lưỡi hồi lâu mới lên tiếng hỏi Phó Tuấn:

- Hai người bọn họ làm gì thế, không phải anh ở cùng Trương Khác sao?

Phó Tuấn cười bắt lực:

- Tôi cũng không rõ nữa, tôi về phòng thì thấy Khác thiếu gia và Tôn tiểu thư đang uống rượu, nói nếu chơi trò mạo hiểm thì không cần kiêng dè gì, phải dám hi sinh vì sự nghiệp từ thiện, phải liều, đem bản lĩnh giỏi nhất ra kiếm ăn, cho dù hi sinh nhan sắc cũng không tiếc. Rồi khích bác đối phương có dám không, nói không dám là đồ hèn v..v..v tôi chưa rõ tình hình thì Tôn tiểu thư đã về phòng thay y phục, tiếp đó là cảnh này ...

Hứa Tư nhắm mắt tay vỗ trán:

- Trương Khác đâu có biết nói tiếng Pháp, chỉ xem phim Pháp hơi nhiều, còn nói là vì muốn xem Sophie Marceau khỏa thân trong phim, chỉ biết vài câu thôi ...
- Khác thiếu gia nói rồi, không biết ba thứ ngoại ngữ thì không gọi là sở trường, muốn lấy sở trường của mình ra kiếm tiền, nếu Tôn tiểu thư kiếm được ít tiền hơn sẽ bị phạt. Họ vốn định tới ga tàu hỏa, Tôn tiểu thư do dự một lúc rồi chọn chỗ này, Khác thiếu gia còn đi mời nhân viên phục vụ giúp.

Phó Tuấn trình bày:

- Có điều hiện giờ người ta đang xếp hàng nhảy với Tôn tiểu thư, còn chẳng một ai ngồi xuống lấy ngoại ngữ tán gẫu với Khác thiếu gia.

Tôn Thượng Nghĩa rất vui vẻ nói:

- Tình Mông rất cá tính, lớn thế này rồi mà nó rất ít khi bị thua thiệt..

Bọn họ cười ngặt ngoẻo, Trương Khác nhìn thấy Hứa Tư đã về, lừa Tôn Tình Mông làm vũ nữ cũng được hơn hai tiếng, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, thì thầm vài câu, tiếng nhạc dừng lại.

Tôn Tình Mông quay về, cô đeo kính râm không thấy ánh mắt tóe lửa, nhưng nhìn hai hàm răng trắng siết vào nhau là biết muốn xé xác Trương Khác rồi.

Trương Khác chống nạng đứng dậy, chấp tay với mọi người xung quanh:

- Thưa mọi người, chân tôi bị trật, bó bột vài tháng là khỏi, không tàn phế được; vị Tôn tiểu thư này cũng không phải gia tử, mắt tật chỉ vì hôm qua bị ủy khuất khóc sưng mắt mà thôi. Tôn tiểu thư rất có lòng nhân ái, rủ tôi ra đây mua vui ọi người, đóng góp một phần vào quỹ tàn tật. Các bạn tàn tật thật sự cùng với việc bắt khuất đấu tranh với chướng ngại của mình, cũng tự tôn tự cường phấn đấu sáng tạo tài phú cho xã hội, rất đáng cho chúng ta tôn kính. Nhờ lòng từ thiện của các bạn hôm nay quyên góp được hơn 6 vạn, cá nhân tôi quyên thêm sáu vạn nữa mời Tôn tiểu thư cùng nhảy khúc cuối cùng.

Trương Khác tiếp theo dùng bốn thứ tiếng lặp lại một lần, có điều tiếng Pháp rất miễn cưỡng, Hứa Tư nghe ra sai mấy chỗ, may là cũng không ai ý kiến.

Người sống ở Ảnh Loan Viên đều là trí thức cao cấp Hong Kong hoặc là doanh nhân Âu Mỹ, rất tán thưởng hành vi của Trương Khác, đều vỗ tay hoan hô, những người xếp hàng đằng sau mặc dù không có cơ hội nhảy cùng Tôn Tình Mông nhưng vẫn cho tiền vào hòm quyên góp.

Hứa Tư cũng lấy chi phiếu ra, ngồi xuống đặt lên đầu gối viết con số vào, bảo Phó Tuấn đưa tới.

Trương Khác mỉm cười với Tôn Tình Hương đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mình, phe phẩy tấm chi phiếu:

- Nhảy với tôi một điệu được không?

Tôn Tình Mông bỏ kính râm xuống, nhìn Trương Khác khiêu khích:

- Anh thế này nhảy nổi không?

Đôi mắt ánh lên vẻ tức tối cũng không thiếu quyền rũ man dại, môi hồng đỏ thắm, gò má phơn phớt xuân sắc, lúc này sức hấp dẫn của cô mới hoàn toàn phát tán ra ngoài.

- Chỉ cần cô không cố ý làm khó tôi là được.

- Không phải lần trước anh nói không biết khiêu vũ sao?

Tôn Tình Mông cắn răng nhìn nam nhân với nụ cười tà mỵ này, lừa mình làm vũ nữ miễn phí suốt hơn hai tiếng đồng hồ, thực sự làm người ta hận thấu xương, lại còn vũ hội sinh nhật mình lần trước, muốn mượn y làm lá chắn đỡ cho Cát Âm Quân quần lấy, không ngờ y thản nhiên nói :” Không biết khiêu vũ”

Lúc này Trương Khác vẫn cười thản nhiên:

- Lần trước tới giờ đã một năm, đủ thời gian để học rồi.

Trương Khác đem trọng tâm đặt lên nạng, chỉ cần chân phải không dùng lực là được, vắn người làm động tác mời rất đúng điệu, mọi người vỗ tay khen hay.

Tôn Tình Mông đành thở dài, không nhảy khúc cuối cùng với Trương Khác, chỉ sợ không dễ xuống thang, trước mắt bao người còn không thể làm khó y, thấy cha mình khoanh tay đứng cười vui vẻ, hình như chẳng bận tâm con gái bị người ta bắt nạt, đúng là tức chết.

- Nhảy thì nhảy.

Tôn Tình Mông há miệng ra cắn lấy tấm chi phiếu trong tay Trương Khác, vẻ mặt thì như đang cắn y vậy.

Trương Khác không tiện cử động nhiều, đứng yên một chỗ phối hợp với Tôn Tĩnh Mông, lúc này Tôn Tĩnh Mông mới thể hiện hết cơ sở võ đạo xuất sắc của cô, Trương Khác ngay cả một võ công nghiệp dư cũng chưa xứng, vừa không di chuyển được, nhưng điệu nhảy rum ba nhiệt tình, lãng mạn, tình cảm vẫn được cô giúp thể hiện tới mức cao nhất, dáng múa mượt mà, khi thì nhẹ nhàng khi thì sôi động nhiệt tình, toàn bộ vẻ đẹp của nữ giới được Tôn Tĩnh Mông đưa tới tầm cao nhất.

Hết khúc nhạc, Tôn Tĩnh Mông nhìn Trương Khác một cái gây sự, thả tấm chi phiếu ngậm trọng miêng vào hòm quyền góp.

Trương Khác tuy nói đứng im nhưng đầu đầy mồ hôi, đang há miệng thở.

Nhân viên của chung cư đã gọi điện cho người của tổng hội từ thiện tới nhận tiền quyền góp, bọn họ chơi nửa ngày trời, tới lúc kết thúc rồi, Trương Khác đợi nhịp thở đều lại, chấp tay từ biệt mọi người.

Một cô bé áo đỏ đi tới, nói:

- Có phải quyền góp là có thể dùng bốn thứ tiếng nói chuyện với anh không?

Trương Khác đang ngó ra vì ngồi cả ngày tới lúc dọn hàng lại có khách, đang định nói hết giờ, đợi lần sau thì Tôn Tĩnh Mông đã tranh trước:

- Đương nhiên là được, em mau đi quyền tiền đi, anh ấy nhất định sẽ nói chuyện với em.

- Có điều tiếng Pháp của anh rất là tệ.

Cô bé áo đỏ cười xấu hổ, đưa chi phiếu chuẩn bị trước giờ lên:

- Anh không nhận ra em sao?

Trương Khác lắc đầu, còn nhớ lần trước tới Hong Kong trên máy bay gặp cô bé người Đài Loan phóng khoáng nhiệt tình này, y và Phó Tuấn còn giúp cô bé làm thủ tục xuất cảnh, có điều y vẫn vờ không nhận ra.

Nhân viên chung cư cầm lấy chi phiếu tuyên bố với mọi người:

- Vị tiểu thư này quyền góp 20 vạn .

Người sống ở Ảnh Loan Viên không phú cũng quý, nhưng cô gái này quyền góp một lần những 20 vạn, vẫn làm mọi người kinh ngạc, tất nhiên không ai keo kiệt vỗ tay nhiệt tình.

Trương Khác hết cách, đành nói:

- Tiểu thư muốn tôi đứng đây trò chuyện với cô, hay là đợi lát nữa tôi mời cô tới phòng ăn ngoài trời uống cà phê.

- Mời em ăn kem cũng được.

Cô gái áo đỏ ngượng ngùng nói, cô có thể xác định Trương Khác đã nhận ra mình:

- Có điều trước khi dùng tiếng Pháp nói chuyện với anh, anh có thể học tốt tiếng Pháp được không? Đợi anh học tốt rồi, em sẽ lại tìm anh trò chuyện nhé.

Cô bé bẽn lẽn cúi người chào, rồi chạy vào chung cư.

Tôn Tĩnh Mông thấy Trương Khác bẽ mặt thì hơi hả giận một chút, có điều sỉ nhục bị Trương Khác lừa làm vũ nữ không dễ dàng rửa sạch như thế, nhất định đòi lại món nợ này cả gốc lẫn lãi.

- Trò nói thật không thể chơi được, tôi cũng không thể trăng tráo nói dối, nói muốn chơi trò mạo hiểm, uống một ly rượu, lại viết ra một việc muốn đối phương làm, đến khi uống hết cả chai rượu, liền chọn trong đó ra một việc dễ làm nhất ...

Trong thang máy Trương Khác kể lại chuyện xảy ra buổi chiều:

- Tôi không biết cô ấy sẽ chơi tôi thế nào, nhưng biết thế nào cô ấy cũng cho tôi sượng mặt, tôi cũng đoán cô ấy biết tôi không có tinh thần hiệp sĩ, chắc chắn làm khó cô ấy. Còn có khả năng là cô ấy cho rằng tôi

là người nhà quê, không biết người Hong Kong chơi điên cuồng thế nào. Mọi người không biết chứ, trong những điều cô ấy viết, bắt tôi bán khuôn mặt đẹp trai này kiếm tiền là điều ít quá đáng nhất rồi đấy ...

Mọi người cười đau bụng, Hứa Tứ cười chảy nước mắt hỏi:

- Vậy Tĩnh Mông còn viết gì bắt cậu làm nữa?

474. Chương 474: Ba Người Ngủ Chung

Tôn Tĩnh Mông trợn mắt uy hiếp:

- Anh dám nói à?

Trương Khác giờ tay đầu hàng:

- Tôi không nói.

Rời khỏi thang máy, Diệp Kiến Bản gọi điện thoại tới, nói hẩn và Tôn Tĩnh Hương đã xuống máy bay, Trương Khác tất nhiên đắc ý đem chuyện Tôn Tĩnh Mông làm vũ nữ cả chiều ra khoe khoang, nghe tiếng cười truyền cả ra ngoài điện thoại của Diệp Kiến Bản, Tôn Tĩnh Mông muốn cướp lấy điện thoại của Trương Khác, nhưng chẳng ai giúp cô.

Ăn tối xong, Trương Khác bàn chuyện trong phòng Tôn Thượng Nghĩa, đến khi Cát Minh Ngọc về, Tôn Thượng Nghĩa lại đem chuyện Tôn Tĩnh Mông ra kể một lần nữa, Cát Minh Ngọc ôm bụng cười:

- Nếu ông ngoại nó còn sống, biết chuyện này thế nào cũng nổi cơn lôi đình.

Cát Cảnh Thành qua đời, đại khái tất cả mọi người cảm thấy nhẹ nhõm hẩn.

Hứa Tư gõ cửa nói:

- Đài Minh Châu đang phát tin, có nói tới chuyện buổi chiều.

Tôn Tĩnh Mông cướp lấy điều khiển không cho bật TV, Cát Minh Ngọc cố giành lấy từ trong tay con gái, muốn xem chuyện buổi chiều rốt cuộc thú vị thế nào, tiếc là bật được TV thì tin đã hết, hỏi Hứa Tư:

- Trên TV nói gì?

- Cháu còn nhớ tiêu đề thôi, là ” trước Ảnh Loan Viên, cô gái nhà giàu hiến thân nghệ thuật vì quỹ tàn tật”, nói không chừng ngày mai báo sẽ đăng tin.

Trương Khác hớn hở chỉ vào mũi mình:

- Có nói tới em không?

- Cậu căn bản chỉ là một cái đạo cụ, có tin tức nào đi giới thiệu một cái đạo cụ không?

Hứa Tư trêu:

tạo thêm chút gánh nặng môi trường nào cho Hải Châu, ngược lại nước chúng ta thải ra còn sạch hơn nước đưa vào ... Còn có gì anh chưa hài lòng.

- Tôi dính chính một chút, thứ nước sạch hơn này là chúng ta dùng tuần hoàn đấy ...

Chu Du nghiêm túc hỏi Trương Khác:

- Khác thiếu gia định lấy doanh lợi của Ái Đạt nuôi Tân Quang sao?

- Đúng như thế.

Trương Khác gật đầu:

- Chúng ta chưa trồng đủ lượng rừng sẽ tuyệt đối không lập hạng mục làm bột giấy, nếu không sẽ gây áp lực cho tài nguyên rừng, bột giấy cũng tuyệt đối không bán cho những nhà máy chặt phá rừng bừa bãi, tôi hi vọng Tân Quang thành lá cờ đầu cho ngành giấy, tận dụng tất cả thủ đoạn, chính sách, pháp luật, dư luận ép doanh nghiệp làm giấy khác phải đi theo bước tiến của Tân Quang, làm được điều này có lẽ bầu trời sẽ xanh hơn một chút...

Cảm khái một hồi Trương Khác xấu hổ nói:

- Tôi lại lý tưởng chủ nghĩa rồi.

- Đúng là có hơi chút.

Tôn Thượng Nghĩa tán thưởng:

- Thiếu niên có lý tưởng là chuyện tốt, không giống như người qua nửa cuộc đời chúng tôi, không dám có suy nghĩ như thế nữa ...

Tân Quang đầu tư lớn vào thiết bị bảo vệ môi trường còn có thể nói là doanh nghiệp có trách nhiệm xã hội cao, nhưng Trương Khác đầu tư vào trồng rừng như thế thì đúng là lý tưởng chủ nghĩa rồi.

Chu Du nghe những lời này của Trương Khác lại thấy hưng phấn.

Người ngài có lẽ cảm thấy Cẩm Hồ làm hạng mục này là vì mục đích chính trị, nhưng làm Từ Học Bình rời khỏi Đông Hải là tổn thất cực lớn, làm sao bù lại bằng cái ghế phó thị trưởng Tân Vu được.

Chẳng qua là người tự theo bầy mà thôi, từ Từ Học Bình, tới Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành rồi Trương Khác đều là người có lý tưởng chủ nghĩa, người tự tập xung quanh ít nhiều cũng bị bọn họ ảnh hưởng.

Chu Du theo Trương Khác hai năm rồi, nhiệt huyết nguội lạnh nhiều năm cũng bị y khơi lên, huých tay Tống Chí Hữu nói:

- Làm việc ở Tân Quang không cảm thấy có áp lực đạo đức chứ hả?

Tống Chí Hữu cười:

- Áp lực đạo đức thì không, áp lực công việc có chút ít ...

476. Chương 476: Thương Nhân Hong Kong

Ba người Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh ngày 9 tháng 12 tới Hong Kong, tang lễ của Cát Cảnh Thành kết thúc vào ngày 11, cho dù trước đó bọn họ có hợp tác tiếp xúc, có điều chỉ dùng 10 ngày đàm phán xong tất cả chi tiết hợp tác, phải thừa nhận tốc độ rất nhanh.

Vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa khi chia tài sản tỏ ý bỏ cổ phần của điện tử Gia Tín được những người khác đồng ý, cho nên Triệu Cẩm Vinh bay giới Hong Kong thảo luận chi tiết đàm phán, bọn họ không biết.

Cát Minh Đức thế như nước lửa với Cát Minh Tín, song quan hệ với những người trong Cát gia lại hết sức hòa hợp, cho nên bọn họ vẫn nắm được tiến độ đàm phán như lòng bàn tay.

Cầm Thành hoàn toàn rút khỏi Khoa Vương, toàn bộ cổ phần chuyển sang tay điện tử Gia Tín, tiếp tục tăng đầu tư, đạt tỉ lệ cổ phần tới 40% ...

Mấy chuyện này Trương Khác không quan tâm, chỉ muốn biết nội dung khai thác việc thị trường ĐNÁ trong hiệp nghị hợp tác của bọn họ, cùng với Cầm Thành nhường ra 30% cổ phần thu lại được bao nhiêu tiền.

- 80 triệu đô la Hong Kong.

Cát Minh Đức đáp:

- Triệu Cầm Vinh chắc là uất lắm đây.

Trương Khác vỗ trán cười lớn:

- Tôi tính Cầm Thành đầu tư vào Khoa Vương gần 70 triệu, tôi thấy Khoa Vương từ khi thành lập tới nay, 30% doanh lợi đã vượt quá con số này rồi...

Cát Minh Đức phân tích rõ hơn:

- Điện tử Gia Tín lấy 30% cổ phần của Cầm Hồ, đánh giá giá trị tài sản của Khoa Vương chưa tới 300 triệu, nhưng 10% cổ phần còn lại, lại dùng 50 triệu, nói trắng ra, chuyển giao dịch này Cầm Thành phải tổn thất tới 40 triệu, chẳng hiểu thế nào mà thành công được ...

- Triệu Cầm Vinh chẳng qua là bị đẩy vào đường cùng thôi, qua cầu rút ván, Tạ gia đâm sau lưng đồng minh chưa bao giờ nương tay cả.

Trương Khác đem chuyện Triệu Cầm Vinh bị thúc trả món nợ 30 triệu với lý do: “Dùng sai mục đích” kể ra.

- Khoản vay vi phạm thì Cầm Thành phải trả gấp.

Chu Du biết kế hoạch tổng thể của Trương Khác, không muốn Cầm Thành có ngày tháng an lành:

- Nếu tin tức truyền ra, 50 triệu còn lại kia Cầm Thành có giữ lại được không khó mà nói được, đây gọi là nhà dột lại gặp mưa rào.

Khoản vay dùng trái quy định bị ngân hàng đòi lại, tin tức này truyền ra, ắt khiến chủ nợ khác khủng hoảng ủa tới đòi trả nợ. Mà tài sản quan trọng nhất của Cầm Thành, là mảnh đất khai phát chậm chạp ở Tây Sa Điền, trừ khi bán được những mảnh đất đó đi, nếu không Cầm Thành không sao giải quyết được nguy cơ tài vụ.

Vấn đề này không cần thảo luận với Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức làm gì, Trương Khác hỏi tới nội dung khai thác thị trường ĐNÁ trong hiệp nghị hợp tác kia.

- Sẽ đăng ký một công ty độc lập, mỗi nhà đầu tư theo tỉ lệ, do tên tiểu tử kia phụ trách.

Chi tiết hơn thì thuộc hàng cơ mật thương nghiệp, Cát Minh Đức không thể biết được, nhưng chừng đó là đủ rồi. Trương Khác nghĩ “tên tiểu tử kia” mà Cát Minh Đức nói là Cát Ấm Quân, cũng bình thường thôi, dù sao cũng tốt nghiệp trường danh tiếng ở nước ngoài, “thực tập” ở xí nghiệp dưới quyền Cát gia bốn năm, được đánh giá “có năng lực tương đối”.

- Điện tử Gia Tín có nhà máy ở Malaysia, Singapo, có thể cho Khoa Vương mượn, Cát Ấm Quân tuy kinh nghiệm của hắn còn ít, nhưng có cha nó ở đằng sau cùng sức ảnh hưởng của Cát gia ở ĐNÁ, lập nên hệ thống phân phối không khó.

Tôn Thượng Nghĩa tiếp lời:

- Tiếp theo xem bọn họ rải tiền khai phá thị trường, chắc là động tác của bọn họ không chậm đâu...

Ý chưa nói hết của ông ta là bên mình cũng phải tăng tốc.

Trương Khác làm bộ nói:

- Chúng ta đúng là nên đẩy tốc độ lên, có điều tài chính của tổng bộ rất căng. Tiền triển khai nghiệp vụ tôi thấy nên để các công ty trú ở các nơi tích cực vay từ ngân hàng. Giám đốc Cát có quan hệ tốt với thương nhân Hoa ở ĐNÁ chứ?

Cát Minh Đức nhìn Tôn Thượng Nghĩa.

Tôn Thượng Nghĩa chỉ biết cười:

- Khác thiếu gia đúng là cố chấp, cho dù bỏ cơ hội áp chết đối thủ, cũng không bỏ phán đoán của mình.

Lo lắng về kinh tế ĐNÁ là một chuyện, nhưng áp lực thực tế tới từ đối thủ cạnh tranh là chuyện khác, điều Tôn Thượng Nghĩa nói là rất đúng.

Nếu không phải biết rõ cơn bão tài chính Châu Á khó tránh khỏi, Trương Khác cũng sẽ ra sức khai thác thị trường đầu đĩa ĐNÁ vào năm 97.

Hiện giờ Trương Khác chỉ có thể lấy lý luận của Diệp Trấn Dân ra nói đi nói lại thuyết phục bọn họ:

- Đành chịu thôi, tính tôi không đụng vào tường vỡ đầu thì không quay lại, nếu dễ dàng thay đổi cũng không có bài học sâu sắc. Đương nhiên vì tăng sự chú ý của Khoa Vương, Tân Khoa, Bộ Bộ Cao vào thị trường ĐNÁ, để giảm bớt áp lực thị trường trong nước, chúng ta cũng phải có vài hành động bề ngoài ... Điện tử Ái Đạt và thực nghiệp Gia Tín đều đã lật lượt công bố đầu tư vào thị trường ĐNÁ, không thể chỉ để nói xuống được. Bác Tôn có thấy đúng thế không?

- Bề ngoài cũng chỉ là bề ngoài thôi.

Tôn Thượng Nghĩa thấy thái độ Trương Khác như thế, còn biết nói sao?

Không thể phủ nhận, quyết định của Trương Khác gây chia rẽ nhất định trong nội bộ, mặc dù tương lai sẽ chứng minh tất cả an bài là chính xác, nhưng lúc này không thể lấy ra thuyết phục người khác.

Trương Khác và Diệp gia có số cổ phần lớn hơn hai người Tôn Cát, hơn nữa việc khai thác thị trường ĐNÁ không thể thiếu sự ủng hộ của Ái Đạt. Quan trọng nhất là sự viện trợ của Trương Khác có tác dụng trọng yếu phục hưng thực nghiệp Ga Tín, cho dù có một số chia rẽ, kiến nghị của Trương Khác vẫn được chấp hành tốt.

Trương Khác mấy lần tới tới Hong Kong đều ở khu vực gần ĐH Hong Kong, trong ấn tượng của Tôn Thượng Nghĩa, có vẻ Hong Kong không có mấy sức hấp dẫn, ông từng kiến nghị Trương Khác chuyển Việt Tú từ chỗ hẻo lánh kia sang nơi tinh tú của Hong Kong: Trung Hoàn.

Đó mới là khu vực thể hiện sự phồn hoa hiện đại của Hong Kong, có Tả Tụ Lâu cao nhất Hong Kong, có trung tâm mua sắm, có trung tâm tài chính, ở Trung Hoàn trừ có thể hưởng thụ mỹ cảnh, còn có thể nhìn ngắm những mỹ nữ tuần nam tới từ khắp nơi trên thế giới.

Đi qua Trung Hoàn, Trương Khác muốn dừng lại xem, ở trên đường có thể nhìn thấy tòa nhà Trung Ngân được coi là kiến trúc tượng trưng cho Hong Kong vào năm 96 cũng có ở đó.

Mọi người theo Trương Khác xuống xe, Cát Minh Đức thấy Trương Khác nhìn về hướng tòa nhà Trung Ngân, nói:

- Với tiềm lực của Cẩm Hồ, tương lai không xa cũng sẽ có một phần trong đó.

Mục đích chuyến đi của bọn họ hôm nay cũng là tòa nhà Trung Ngân.

Trương Khác nhìn bầu trời xanh bao la, nói:

- Nơi đây thì thôi vậy, Cẩm Hồ nên thành thực rúc ở Hải Châu thì hơn. Bác Tôn, cháu có xem một bài viết giới thiệu văn hóa Hong Kong có câu “lấy thương nghiệp kiếm tiền, lấy tiền giữ gốc rễ”, cháu thấy nó nói lên tư tưởng thương nghiệp của người Hong Kong, kiếm tiền mua bất động sản, rồi lấy bất động sản tiến hành kinh doanh kiếm tiền, quá trình tuần hoàn này thể hiện lịch sử trăm năm qua của Hong Kong, bác thấy có đúng không?

Tôn Thượng Nghĩa thập niên 80 mới chuyển tới Hong Kong, chỉ có thể nói là một nửa người Hong Kong thôi:

- Thương nghiệp là mạch máu của Hong Kong, nói thế cũng không sai chút nào.
- Đáng tiếc tài sản tăng lên khiến người Hong Kong chỉ còn biết tận tình hưởng thụ khoái cảm do tiền mang lại, quên mất đi nguy cơ ẩn trong đó rồi.

Trương Khác chỉ tòa nhà Trung Ngân hỏi:

- Hiện giờ mỗi mét vuông trong đó là bao nhiêu nhĩ?

Cát Minh Đức suy nghĩ một lúc, tính:

- Nếu có người chịu chuyển nhượng, mỗi mét vuông cũng phải 18 vạn.

Chu Du ở đằng sau tắc lưỡi, 18 vạn có thể mua được cả một căn nhà ở Kiến Nghiệp rồi.

- Nó sẽ còn tăng lên điên cuồng hơn nữa, nói vậy tuy hơi thiếu khách khí, nhưng xã hội Hong Kong hiện nay mất đi tinh thần sáng nghiệp của thập niên 40, thay vào đó là tâm thái đầu cơ kiểu đua ngựa vào đánh bạc, đó là sự thực. Năm 97 quay về, kẻ đầu cơ là cái cơ không thể tốt hơn, người Hong Kong đều mong mỗi phú hào trong nội địa tới Hong Kong mua nhà đầu tư, nên đẩy giá lên cao, tôi nghĩ trước thời điểm quay về, mỗi mét vuông có thể lên tới 27 vạn ...

Trương Khác làm động tác đẩy tay từ dưới lên trên:

- Khi kế thức tài sản, nhà bác chọn cổ phần của địa ốc Hằng Đại, cháu cho rằng lúc này là thích hợp, xong tới lúc trở về sẽ ...

Tay Trương Khác hạ mạnh xuống:

- Đó là điều chắc chắn.

Lần này chia tài sản, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa chọn kế thừa 4% cổ phần của địa ốc Hằng Đại, khấu trừ thuế di sản, ước chừng được hơn 600 triệu đô la Hong Kong.

Tôn Thượng Nghĩa cười:

- Điên cuồng cũng không phải chuyện xấu, nếu không nhờ vào khí thế này, phương án của chúng ta cũng giảm sút khả năng thành công, nói tình hình trước mắt nhé, nếu không phải Cát Minh Tín muốn chấn hưng lòng tin nhà đầu tư, ra sức tuyên truyền đầu đĩa, chỉ e chứng khoán Ngân Hanh cũng sẽ không vội vàng tiếp xúc với chúng ta như thế.

477. Chương 477: Nhóm Triệu Phú Mới

Chứng khoán Ngân Hanh nằm ở tầng 12 của tòa nhà Trung Ngân.

Trước đó Tôn Thượng Nghĩa phụ trách tiếp xúc sơ bộ với Ngân Hanh, bắt đầu từ năm nay chính thức hợp tác đàm phán, Trương Khác về lễ tiết phải có mặt.

Ngân Hanh trước đó không hứng thú với phương án tăng cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, quá khó, nếu không thành công sẽ hỏng bét, mang lại ảnh hưởng không tốt với danh tiếng của Ngân Hanh.

Thuận lợi thế này là phải nhờ đám Cát Minh Tín, Tạ Kiếm Nam, nếu không với sức ảnh hưởng nhỏ bé của thực nghiệp Gia Tín, không thể khiến đầu đĩa được ngành đầu tư chứng khoán chú ý mấy.

Cát Minh Đức nói với giọng khinh miệt:

- Chọc giận Cát Minh Tín cũng có cái lợi đấy.

Hai bên tòa nhà Trung Ngân đều có một đình viện, bên trong có suối nước, có thác đổ, có hòn giả sơn cao lớn, và khoảng cây nhỏ, tiếng nước chảy rào rào có thể hấp thụ tiếng giao thông ồn ào xung quanh.

Nhưng với người Hong Kong truyền thống như Cát Minh Đức, nước chảy ngụ ý là tiền tài không dứt.

Trương Khác đứng trước tòa nhà Trung Ngân, nhìn bức tường pha lê ánh chiếu sắc xanh bầu trời, làm người ta hoa mắt.

Tựa hồ chỉ cần bước vào một bước, có nghĩa là chính thức bước vào hàng cự phú thương nhân người Hoa, còn Trương Khác chỉ thích thú ngắm nhìn kiến trúc nổi danh nhất Châu Á năm 96 này, những người còn lại kiên nhẫn đợi hứng thú vô vị bất chợt của y.

Lục Luật Cẩm phó tổng giám đốc Ngân Hanh và trợ thủ đứng ở trong đại sảnh chờ nhóm Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa tới.

Thấy nhóm Tôn Thượng Nghĩa từ trong xe đi ra nhưng không vào mà đứng ngắm nhìn tòa nhà, nhân viên Ngân Hanh bĩu môi khinh miệt, thời đó vào được công ty chứng khoán làm việc toàn là tinh anh thời đại, đúng là không coi phú hào nội địa vào đâu.

Lục Luật Cẩm thì rất kiên nhẫn chờ đợi, ông ta đã được nghe nói tới người sáng lập Ái Đạt rồi, nhìn Trương Khác chống nạng đi tới, nghĩ : Đúng là trẻ quá mức.

Mấy ngày qua ông ta xem tỉ mỉ tất cả những tài liệu thu thập được, Ái Đạt để lại ông ta một ấn tượng khác hẳn về những doanh nghiệp nội địa, dùng ánh mắt khắt khe nhất cũng không tìm được thiếu sót rõ ràng về quản lý của công ty này.

Đương nhiên có chỉ là cảm quan từ tài liệu, thế nên Lục Luật Cẩm muốn mau chóng tới Hải Châu để được tận mắt quan sát.

Gần đây Khoa Vương vì hợp tác với điện tử Gia Tín mà danh tiếng nổi lên như cồn ở Hong Kong. Nhưng thực sự đem so sánh thì Khoa Vương kém Ái Đạt quá xa, đặc biệt có cự đầu điện tử của Mỹ như TI tham dự hợp tác với Ái Đạt, càng đáng làm nhà đầu tư Hong Kong tín nhiệm, ngoài ra còn có Phillips chuyển nhượng kỹ thuật hạch tâm, tất nhiên khiến người ta tràn ngập kỳ vọng vào Ái Đạt, doanh nghiệp này có gì kéo được hai cự đầu đầu điện tử vào hợp tác.

Đây là lần đầu tiên Trương Khác tiếp xúc với tinh anh chứng khoán Hong Kong, bọn họ dùng ánh mắt khinh khỉnh nhìn y thì y cũng dùng ánh mắt thương hại nhìn bọn họ, hiện giờ trong họ ăn mặc bóng bẩy thật đấy, nhưng nửa năm nữa thôi, nếu còn người nào chưa nhảy lầu tự tử là đáng chúc mừng rồi.

Cuộc đàm phán diễn ra với cấp độ bảo mật cao nhất ...

Ngày 3 tháng 1, công ty đầu tư Quốc Dự có tên trên thị trường chứng khoán London, là doanh nghiệp tham gia lần tăng cổ phần lần này phát công bố nêu rõ, lấy 20 triệu USD đổi lấy 50 vạn cổ phiếu của điện tử Ái Đạt.

Đây vốn là một tin tức không có gì đáng chú ý, công ty mẹ của Cty Quốc Dự, tập đoàn Quốc Dự có tên trên thị trường chứng khoán Hong Kong cũng đồng thời phát ra thông báo.

Tạ Kiềm Nam khi đó đang lại một lần nữa từ Hải Châu bay tới Hong Kong mời cha con Cát Minh Tín tới Hải Châu tham gia nghi thức động thổ trung tâm nghiên cứu Khoa Vương.

Bọn họ không ngần ngại bán đứng Cẩm Thành, chuyển nhượng 10% cổ phần của Khoa Vương mới có được 50 đô la HK triệu đầu tư, mà Ái Đạt chỉ chuyển nhượng chưa tới 5% cổ phần đã thu được 20 triệu USD.

Mặc dù Ái Đạt năm 96 thu được lợi nhuận lớn, nhưng Cẩm Hồ, Hải Dự đã nuốt gần hết số lợi nhuận này rồi, Tạ Kiềm Nam ước chừng tài sản cố định của Ái Đạt chừng 300 - 400 triệu, mà các cổ đông bọn họ đầu tư vào Khoa Vương cũng hơn 300 triệu, vậy mà giá trị cổ phiếu lại chênh lệch như thế, chẳng lẽ chỉ vì tụt hậu một năm sao?

Tạ Kiềm Nam sau khi tới Hong Kong, tâm tình đúng là hết sức tồi tệ.

Trước đó hẳn tràn trề lòng tin vào việc hợp tác với điện tử Gia Tín, cho rằng chỉ cần có kỹ thuật, tài chính, nhân lực từ điện tử Gia Tín, khoảng cách giữa Khoa Vương và Ái Đạt sẽ thu hẹp, đồng thời với ưu thế Tiêu Vương, cuối năm 97, Khoa Vương sẽ có ưu thế rõ ràng.

Nhưng Khoa Vương nỗ lực, Ái Đạt cũng không dừng bước, Khoa Vương đưa vào khoản đầu tư 50 triệu đô la Hong Kong, Ái Đạt ngay sau đó đưa vào 20 triệu USD.

Đáng tiếc, buổi tối Tạ Kiềm Nam liền nhận được điện thoại của Trương Hiểu Kiện, điện tử Ái Đạt báo cáo ban ngành công thương cùng cục ngoại quản lý ngoại hối tỉnh, kim ngạch không phải chỉ 20 triệu USD mà

là gấp đôi.

Ngày 5 tháng 1, Trương Khác tháo bột ở bệnh viện Trường Quỳ Hong Kong, cả tháng trời không vận động, cơ bắp teo tóp, để hai chân cạnh nhau thấy chênh lệch rõ ràng.

Tôn Thượng Nghĩa còn tiến cử bác sĩ phục hồi cho Trương Khác, dù y về Hải Châu, bác sĩ phục hồi cũng có thể đi theo chỉ đạo y vận động khôi phục sức khỏe.

Trên đường từ Hong Kong bay về Kiến Nghiệp, Tôn Thượng Nghĩa nói tới chuyện này.

Đi cùng với bọn họ còn có đoàn người Lục Luật Cẩm, trừ Trương Khác, Phó Tuấn, Mã Hải Long ra, những người khác đều là thành viên tiểu tổ tăng phát hành cổ phiếu, ngoài ra còn thêm vào Tô Tân Đông, Tương Vi, Chu Nhất Bình ở Hải Châu.

Bọn họ bao toàn bộ khoang cao cấp, chẳng phải vì xa xỉ, đoàn người bọn họ cũng chiếm gần hết cả khoang rồi, lại thuận tiện bàn bạc cơ mật thương nghiệp.

Lục Luật Cẩm nghe thấy cuộc đàm thoại của bọn họ, ngạc nhiên hỏi:

- Khác thiếu gia không có bác sĩ phục hồi chuyên môn sao? Tôi có thể tiến cử giúp Khác thiếu gia ..

Sau hơn mười ngày tiếp xúc, ông ta hết sức khâm phục tri thức thương nghiệp, kỹ xảo đàm phán cùng khí độ của Trương Khác, thế mới biết rằng có những người từ khi sinh ra đã khiến người khác đuổi theo thế nào cũng không kịp.

Trương Khác cười từ chối:

- Tôi đâu khó tính như thế, ở Hải Châu cũng không phải là không có bác sĩ phục hồi, cái chân này của tôi thông thả đi bộ vài ngày là bình phục thôi, sau này tôi cũng không định làm vận động viên, có kém một chút cũng không sao ..

Chu Du ở bên cạnh cười nói:

- Về tới Hải Châu mời hai cô y tá xinh đẹp chạy bổ cùng có khi còn ích lợi hơn.

Trương Khác búng tay đánh tách một cái:

- Kiến nghị không tệ.

Đôi mắt đẹp của Hứa Tư mở to hơn thường lệ một chút:

- Tôi cũng muốn xem xem cậu chạy bộ với hai mỹ nữ y tá thế nào...

- Hì hì, chỉ là tưởng tượng thôi mà ...

Trương Khác cười khì, Hứa Tư không ở Hải Châu lâu, có điều nghĩ tới tìm Đường Thanh, Tạ Văn Tình chạy bộ với mình, không hề kém hai cô y tá xinh đẹp.

Lục Luật Cẩm đã quen với cách nói chuyện không nghiêm túc lắm của Trương Khác, cười nói:

- Lần này Ái Đạt sẽ giúp sinh ra một nhóm triệu phú cho Hải Châu, hưởng thụ cuộc sống xa xỉ một chút cũng đáng mà ...

Sau khi thực thi kế hoạch lấy cổ phần kích lệ năm 95, Chu Du được thưởng 10 vạn cổ phiếu của Ái Đạt, tính giá trị cổ phiếu Chu Du có gần 400 vạn.

Thái Phi Quyên, Tương Vi, Lỗ Khánh Sinh đều chia cổ phần bước vào hàng ngũ phú ông phú bà.

Lần này Trương Khác trở về Hải Châu, sẽ phê duyệt phương án cổ phần kích lệ, đám Dương Vân, Chu Nhất Bình và các nhân viên cấp chủ quan sẽ được thưởng từ vài trăm tới một vạn cổ phiếu, như thế lại sinh ra một nhóm phú ông nữa.

Những chi tiết nhỏ này tất nhiên phải công khai với tiểu tổ, một nửa số người trong tiểu tổ là luật sư, kiểm toán, kế toán, ở Hong Kong bọn họ cũng là những nhân viên cao cấp, nhưng không khỏi hâm mộ nhân viên quản lý của Ái Đạt được nhận cổ phiếu kích lệ.

- Cuộc sống xa xỉ chỉ trói buộc bản thân trong cái vòng nhỏ.

Trương Khác nói, chẳng phải ý cố ý bác bỏ quan điểm của Lục Luật Cẩm mà quan niệm cuộc sống giữa hai vùng khác biệt quá lớn, song tùy tiện dùng quan niệm của mình bác bỏ người khác quá thất lễ, lại cười nói:

- Cơ sở của Hải của Hải Châu còn quá kém, cho dù muốn hưởng thụ cuộc sống xa xỉ cũng không có chỗ.

- Tôi có tiếp xúc với khá nhiều doanh nghiệp nội địa, có của nhà nước, của dân doanh, những nhà quản lý doanh nghiệp đó suy nghĩ rất khác với Khác thiếu gia ...

Lục Luật Cẩm nói:

- Bọn họ luôn nhấn mạnh sức lao động giá rẻ nội địa.

- Đó là một ưu thế của nội địa mà.

Trương Khác nói xong câu đó thì chuyển thái độ:

- Nhân lực giá rẻ đúng là một ưu thế chủ yếu thu hút nhà đầu tư hiện nay, nhưng nhà tư bản bóc lột luôn tỏ ra đầy tình cảm, nói thế nào cho đường hoàng một chút nhỉ ... À để nhân viên trung thành với công tác có cuộc sống đàng hoàng hơn là chức trách của doanh nghiệp hiện đại, Ái Đạt gặp thời cơ tốt, lợi nhuận sung túc, cho nên lúc này tất nhiên không lộ ra bản mặt hung dữ, nên lấy tấm mặt nạ tình cảm thẩm thiết che mặt vậy.

Chu Du cười lớn:

- Chẳng nhà tư bản gia nào đi vạch mặt mình tàn tệ như Khác thiếu gia.

Vì tránh việc tăng phát hành cổ phần mua lại và sát nhập, khiến giới truyền thông chú ý quá mức, Trương Khác phân tán cổ phần của Cẩm Hồ ở Ái Đạt phân tán tới Tân Quang và viện nghiên cứu kỹ thuật điện tử, nhưng người biết nội tình đều biết Trương Khác thực tế năm 700 vạn cổ phần, tính theo giá lần hiệp nghị phát hành riêng này, y đã có số tới sản giá trị tới 280 triệu USD.

478. Chương 478: Từ Học Bình Sắp Điều Đi

Bay về nội địa, Trương Khác quyết định đêm nay ở lại tỉnh thành, còn những người khác tiếp tục tới Hải Châu.

Hai ngày nữa Từ Học Bình hai ngày nữa tới Bắc Kinh nhậm chức rồi, cho nên Trương Khác mới vội trở về gặp ông, thay thế Từ Học Bình là phó tỉnh trưởng thường vụ Lý Viễn Hồ.

Lý Viễn Hồ hai năm trước điều từ vị trí bí thư thành ủy Huệ Sơn tới, ý của tổ chức là để ông ta thay thế tỉnh trưởng bấy giờ là Lý Văn Chính, ai ngờ Lý Văn Chính vì vấn đề của Đinh Hương Sơn phải lui về, Từ Học Bình chen ngang lên làm tỉnh trưởng.

Chuyện này chắc chắn khiến Lý Viễn Hồ dễ bụng, nếu nói chuyện Từ Học Bình bị điều khỏi Đông Hải trước dự kiến không liên quan tới ông ta thì Trương Khác không tin.

Có mâu thuẫn mới cần có chính trị, chiều cổ tới cảm thụ của Từ Học Bình, Trương Khác chưa bao giờ chủ động tiếp xúc với Lý Viễn Hồ, lúc này tới lấy lòng có chút giống mất bò mới lo làm chuồng, làm thế trong mắt Đào Tấn sẽ thành kẻ quá vụ lợi, chính trị không cho phép lấy lòng các phía một cách thái quá.

Giữa thập niên 90, thế lực tư bản trong nước phải sống giữa khe hở của các thế lực chính trị, đó là sự thực không thể khác.

Lý Viễn Hồ tuổi mới trên 50, truyền thông bên ngoài khi đánh giá về các nhân vật chính trị trong nước liệt ông ta và thế lực chính trị đời mới.

Mặc dù Đào Tấn ở Đông Hải chức cao quyền trọng, nhưng năm tháng không tha người, năm nay Đào Tấn đã 63, hai năm nữa bất kể ông ta có thể nhảy lên TW hay không thì chức bí thư tỉnh ủy cũng sẽ rơi vào người khác.

Có điều Lý Viễn Hồ còn chưa đủ tư cách hai năm sau thay thế Đào Tấn, nói như thế Từ Học Bình đúng là làm ông ta trẻ mất hai năm, oán hận càng thêm sâu.

Nha khí tượng dự báo nói đêm nay tuyết sẽ rơi, đằng xa đèn đường băng lập lờ, máy bay lên xuống có hơi mơ hồ, Lý Nghĩa Giang tới đón Trương Khác.

Lý Nghĩa Giang tới Hải Châu làm phó bí thư khu ủy, khu trưởng khu Thành Nam đã được định đoạt, đợi sau khi Từ Học Bình rời Đông Hải, hắn sẽ tới Hải Châu nhậm chức.

- Thành phố muốn lấy ba trấn, hai khu công nghiệp của khu Thành Nam ra để lập khu khai phát cấp tỉnh à?

Lý Giang Nghĩa hỏi:

- À, hình như là có ý này.

Trương Khác thu ánh mắt khỏi khung cảnh âm u bên ngoài cửa sổ:

- Chưa xác định cuối cùng, anh Lý đã quan tâm tới chuyện Hải Châu rồi cơ à?

- Thì cũng phải tìm hiểu một chút chứ, nếu không khi triển khai công tác sẽ bị động. Đới Văn Tiến là người như thế nào? Sao không tranh với thành phố? Bản thảo quy hoạch khu nội thành của thành phố đưa Tây Sa Điền vào khu Tây Thành, làm khu Thành Nam bị nhỏ đi một một khối rồi

Lý Giang Nghĩa hơi cau mày:

- Đới Văn Tiến thì tôi cũng chưa tiếp xúc qua, nghe nói khi làm việc ở huyện Tân Liên rất có phương pháp.

Lý Nghĩa Giang tới khu Thành Nam không được làm bí thư khu ủy mà chỉ được làm khu trưởng, tâm lý có chút hụt hẫng.

Lúc này Lý Nghĩa Giang nói tới chuyện đó, Trương Khác hiểu tâm tư của hắn, chưa nói Trương Khác cũng mong đưa ba trấn Tân Kiều, Tượng Sơn, Ích Long tách ra kinh doanh độc lập, hiện Lý Nghĩa Giang còn chưa tới Hải Châu đã vội tranh cái này là quá gấp rồi, Trương Khác không thể nói gì, chỉ ậm ừ ứng phó rồi chuyển sang chủ đề khác.

Huyện Tân Liên là một huyện mọi phương diện đều xếp bét Hải Châu, Đới Văn Tiến tới làm bí thư kỳ ủy Thành Nam, căn bản không có mấy tư cách phát biểu, chứ chẳng phải tính cách hắn mềm yếu bị người ta bắt nạt.

Đây là những chuyện xảy ra trong thời gian Trương Khác ở Hong Kong.

Ở Tân Mai Uyển ăn cơm, Từ Học Bình nói nhiều nhất tới chuyện kinh tế, hạng mục thép liên hợp thành công, lập nên cơ sở sản xuất sắt thép thuộc top 5 trong nước, nhưng không thay đổi được cục diện sản xuất sắt thép phân tán trong tỉnh, rồi tăng tốc kiến thiết mạng lưới giao thông trong tỉnh, điều chỉnh kết cấu sản nghiệp v..v..v..

Từ Học Bình nói rất nhiều, sở dĩ ông nói chiều như thế là lo Lý Viễn Hồ sau khi thay vị trí của ông, sẽ làm theo hướng hoàn toàn khác.

Đó là điều rất có khả năng, người kế nhiệm tựa hồ cho rằng nếu làm theo đường lối của người tiền nhiệm, cho dù có hiệu quả, đại bộ phận công lao cũng quy vào người tiền nhiệm, cho nên người kế nhiệm luôn trung thành thể hiện tinh thần “khai thác đường lối, sáng tạo cái mới”.

Từ Học Bình có lo lắng này là hết sức bình thường, chẳng qua không nói rõ mà thôi, Trương Khác chẳng thể làm gì nổi, những chuyện này y chưa thể xen vào được.

Rời Tân Mai Uyển thì sắp 12 đêm giờ rồi, trước khi về biệt thự ở Sư Tử Viên, Trương Khác muốn tới bar 1978 một chút, trong thời gian ở Hong Kong, Trương Khác nghĩ quan hệ với Tôn Tinh Mông đã được cải thiện phần nào rồi, trong đêm âm trầm thế này, lại vừa bàn chuyện nặng nề, chẳng biết khi nào mới ngủ được, tới quán bar uống rượu là lựa chọn không tệ.

Xe tới ngõ Học Phủ, Trương Khác xuống xe mới phát hiện trời đã đổ tuyết, trước đó ở trong xe y luôn nghĩ một việc:” Bác Từ đi rồi, thế cục sẽ trở nên phức tạp thế nào đây?”

Trương Khác hỏi Phó Tuấn:

- Thầy Hứa ở đâu?

Phó Tuấn không chỉ làm vệ sĩ kiêm lái xe, còn dần dần gánh vác vai trò trợ thủ, động tĩnh nhân sự của Cẩm Hồ, Phó Tuấn luôn giúp Trương Khác chú ý.

Phó Tuấn thời cao trung thành tích học tập xuất sắc, chỉ vì nhà nghèo nên mới vào quân đội, về sau Lý Minh Du bị làm nhục, hăm xách dao đi trả thù rồi vào tù, ra tù không tìm được công việc phải theo Thịnh Thanh.

Trương Khác còn hỏi Lý Minh Du bọn họ có phải yêu nhau từ thời cao trung không, Lý Minh Du cười kể Phó Tuấn ở trường vừa ngốc vừa ngây thơ, tới khi nhập quân ngũ mới viết thư qua lại, đa phần còn viết chuyện học tập.

Có lần Trương Khác tới nhà Phó Tuấn ăn cơm, đúng lúc Lý Minh Du đang dọn dẹp nhà cửa, thấy được thư tình Phó Tuấn gửi cho Lý Minh Du, nội dung toàn là kiểu hỏi đáp, lại còn viết rất trang trọng “bạn Lý Minh Du”, làm người ta cứ tưởng viết vào thời cách mạng văn hóa.

- Mấy ngày trước nghe nói thầy Hứa lên núi gặp mưa bị cảm, về tỉnh thành nghỉ ngơi.

- Ô, thầy Hứa ở tỉnh thành à, muộn thế này thôi vậy, mai đi thăm thầy.

Tuyết rơi vào cổ, lạnh tê tái, Trương Khác dựng cổ áo lên đi vào ngõ Học Phủ, Phó Tuấn đi tìm chỗ đỗ xe.

Cuối học kỳ rồi, đêm ở ngõ Học Phủ náo nhiệt hơn thường ngày một chút, một số sinh viên quen tới gần kỳ thi mới thức khuya ôn bài ra ngõ Học Phủ mua đồ ăn.

Lúc này trong túc xá trường chưa có điều hòa, mùa đông ở Kiến Nghiệp vừa lạnh vừa ẩm thấp, đêm khuya lạnh giá, thực sự chẳng có chỗ nào ôn bà thích hợp hơn quán cà phê, quán bar âm nhạc du dương nữa, khoảng thời gian này ở quán bar cũng không bật nhạc huyền ảo.

Những cô gái sinh đẹp ở học viện âm nhạc đại khí là quần thể sinh ý thức tiểu tư sản sớm nhất thành phố này, đại học Sư phạm cũng không tụt hậu quá nhiều, còn Đh Đông Hải danh tiếng lại hơi quê mùa một chút.

Các đại mỹ nữ của học viện âm nhạc, Đh Sư phạm không hứng thú lắm với các chàng sinh viên nghèo của Đh Đông Hải, nhưng đừng buồn, khi tốt nghiệp vào xã hội, những tinh anh bọn họ lại được lọt vào mắt xanh của các cô.

Trương Khác đẩy cửa vào 1978, người đang rét run vì lạnh vào căn phòng ấm áp như mùa xuân, tức thì dễ chịu hơn nhiều, trong quán bar không nhiều người lắm, tiếng nhạc êm dịu truyền vào tai, Tôn Tĩnh Mông vẽ mắt tím đậm đang ngồi sau quầy bar đọc sách, Trương Khác cầm lấy xem, trở mắt ra nhìn, không ngờ là cuốn “Lý luận kinh tế học Xã hội chủ nghĩa”, trả lại lại cho Tôn Tĩnh Mông:

- Sinh viên khoa vũ đạo học viện âm nhạc phải học cái này à?

- Giật cả mình, anh học làm trộm à?

Tôn Tĩnh Mông vỗ ngực:

- Anh về khi nào thế, cái chân thứ ba của anh đâu?

Biết Tôn Tĩnh Mông hỏi tới cái nạng, nhưng Trương Khác lại liên tưởng tới cái khác, có điều trêu ghẹo cô ta chưa chắc có kết cục tốt đẹp, ngồi xuống trước quầy bar, nói:

- Lấy rượu của anh Diệp ra uống trộm đi ... Có điều số rượu cô uống trộm trước đó không được tính lên tôi nhé.

479. Chương 479: Đêm Gió Tuyết

- So đo với cả phụ nữ, đồ bủn xỉn.

Tôn Tĩnh Mông kéo váy lên thêm một chút, Trương Khác lắc đầu, vội lấy nghị lực thu lại ánh mắt luyến tiếc.

Đôi chân này nam nhân nào nhìn thấy nó cũng cam tâm để cho nó dày vò, nếu có khả năng, Trương Khác cũng chẳng muốn làm Liễu Hạ Huệ.

Tôn Tĩnh Mông cười ngọt ngào:

- Nhìn con mắt hau hấu của anh kìa, cho anh nhìn chút là sưng lắm rồi, nếu anh có ý đồ gì, đừng nói chân phải bị gãy, cẩn thận cái chân thứ ba của anh cũng đi luôn ...

Giọng cố ý làm ra vẻ êm ái, nhưng lời nói lại khiến người ta sởn gai ốc.

- Tôi làm gì có gan, tôi sợ cô có ý đồ gì với tôi thì có.

Trương Khác trầm nghĩ :” Thì ra cô ả này biết chân thứ ba là cái gì, đồ gian xảo” nói đầy vô tội:

- Hay là tôi ra ngoài lấy rượu nhé?

- Hi hi, anh nhớ hộ nhé, nếu tôi uống say có ý đồ gì với anh, anh nhớ phải chống cự đấy.

Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích:

- Tôi đi lấy rượu, không để chân anh bị lạnh được.

Trước khi đi còn không quên liếc Trương Khác một cái rất khiêu khích.

Trương Khác vỗ trán, sớm biết thế này đã theo Phó Tuấn đưa Hứa Hồng Bá về nhà khách, ở cùng cô ta tới sáng mai, không biết còn thống khổ thế nào nữa, không biết có nên sang phòng khác uống rượu không?

Tôn Tĩnh Mông xách hai chai rượu vào, nói chơi bóng uống rượu, thua một chén, thắng nửa chén, còn nhớ Tôn Thượng Nghĩa nói Tôn Thượng Nghĩa nói Tôn Tĩnh Mông đánh bóng bàn rất giỏi, Trương Khác nghĩ mình thắng được cô ta hai ba ván là giỏi rồi.

Ai ngờ Tôn Tĩnh Mông uống cả hai chai rượu vào bụng, ra vệt vẫn chính xác vô cùng không cho Trương Khác cơ hội nào.

Trương Khác uống tới bốn chai rượu vang, trước đó còn uống Chivas nhiều lắm rồi, may là uống suốt một đêm chứ không nốc ngay vào một lúc, có điều cầm cự tới tờ mờ sáng thì tinh thần tiêu tan, thấy Tôn Tĩnh Mông càng uống càng hưng phấn thì biết hôm nay gặp nạn rồi

Trương Khác tỉnh lại, nhưng ý thức còn chưa tỉnh táo lắm, mở mắt ra thấy Hà Huyền chăm chú nhìn mình, vô thức nói:

- Nhìn cái gì, cô em lớn chừng này chưa thấy anh chàng đẹp trai à? Xem ra cuộc sống của em cũng thê lương quá, hay là hôm nay để anh thương em nhé?

Nói xong câu này Trương Khác mới sực nhớ ra là mình bị Tôn Tĩnh Mông chuốc say chứ không phải hôm sinh nhật 30 tuổi của Hà Huyền, mình tới Huệ Sơn giúp cô tổ chức sinh nhật, uống say tỉnh lại thấy Hà Huyền chăm chú nhìn mình...

Hà Huyền nghe Trương Khác nói một câu như thế, đầu tiên là ngớ ra, đột nhiên không kìm được cười phá lên, còn lo hình tượng thực nữ, một tay che miệng, một tay chống hông, cười rũ rượi, ôm lấy Tô Nhất Đình ở bên cạnh, nói đứt quãng:

- Ha ha ... Đây chính là Hải Châu đệ nhất hoa thiếu gia anh tuần phi phạm, phong lưu tiêu sái mà bạn nói đó hả ... Ha ha ha...

Trương Khác lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, nhận ra hoàn cảnh của mình, không biết một mình Tôn Tĩnh Mông sao có thể kéo mình lên quầy bar, đôi giày da của Italya ở dưới má, thảo nào mà ngửi thấy mùi chua chua.

Cái hình tượng này không tới mức quá xấu, dù sao Tôn Tĩnh Hương còn chưa tàn tệ tới mức lột sạch mình nằm lên quầy bar, thậm chí cô ta còn phơi khô tất đi hộ vào chân.

Trương Khác sờ má, trên đó chỉ có vết hằn bị giày dè lên, các cô gái vẫn còn đang cười không ngừng.

Tô Nhất Đình cười tới chảy cả nước mắt, chỉ Trương Khác nói:

- Hi hi hi .. Hôm nay tôi mới được biết bộ mặt thực sự của anh, tỉnh lại chưa rõ tình hình, thấy mỹ nữ một cái là những lời tán tỉnh vọt ngay ra được, bản lĩnh này đúng là ...

Tôn Tĩnh Mông vốn ngồi trên ghế, cười tới mức ngã xuống đất, đầu đập vào quầy bar, vừa xoa đầu kêu đau vừa người không ngừng, còn có cả Lệnh Tiểu Yến cũng cười không nói ra lời ...

Trương Khác nhún vai, cố làm ra vẻ trấn tĩnh đứng dậy, ngồi ngay ở quầy bar đi giày, xem đồng hồ, chưa tới 9 giờ sáng, thường thì quán bar tới 3 giờ chiều mới mở cửa, Hà Huyền, Tô Nhất Đình, Lệnh Tiểu Yến chắc được Tôn Tĩnh Mông kéo tới thăm quan cái xấu của mình.

Chuyện này Trương Khác đã làm với anh em trong túc xá rồi, có điều tên đó không bị ném ra được, mà ném tới trước phòng cô gái hấn yêu bốn năm trời mà thôi.

Xem ra Hà Huyền cũng không vì 1978 đổi nữ chủ nhân mà không tới đây làm việc, trước kia mình chẳng phải vì 1978 có một bà chủ xinh đẹp và cô nhân viên khả ái mới tìm mọi cách vào đây làm việc sao?

Đáng tiếc toan tính của mình bị Hà Huyền nhìn một cái thấu ngay, rồi Trần Ninh kịp thời xuất hiện, tâm tư xấu xa ban đầu đó hòa thành nỗi buồn năm tháng.

- Bạn Hà Huyền cười vui thật đấy.

Trương Khác nhìn khuôn mặt rạng ngời xinh tươi của Hà Huyền:

- Chắc đã biết mình là ai rồi phải không?

- Ấy, anh biết tôi thật sao, sao thế được nhỉ?

Hà Huyền ngừng cười, thấy trong mắt y không hề có vẻ lừa gạt, mặc dù thấy nam nhân quá buồn cười, có điều đôi mắt đó thật cuốn hút, có chút xấu hổ, quay sang phân bua với Tô Nhất Đình:

- Mình thực sự không biết anh ấy mà.

Tô Nhất Đình còn chưa ngừng cười:

- Biết hay không biết không sao cả, giờ biết là được, lại còn nhìn ngay ra bản chất cả cậu ta, không tới mức bị vẻ bề ngoài của cậu ta mê hoặc...

Thế là suốt cả buổi sáng, ai thấy người khác không cười nữa liền lấy câu nói của Trương Khác ra nhại lại, còn học cả điệu bộ, khiến cho tới chiều, bốn cô gái đều kêu đau bụng, ai mà cười suốt nửa ngày trời cơ bụng cũng không chịu nổi.

Trương Khác còn mặt mũi nào ở lại nữa, cố giữ vẻ trấn tĩnh, đợi Phó Tuấn lái xe tới đón rồi lên tòa nhà Tân Hoa Đô, tổng bộ Thịnh Hâm đã chuyển tới tầng 12 tòa nhà, siêu thị chính cũng đang khẩn cấp chuẩn bị.

Tuyết trên đường đã bị dọn đi, mặc dù trời vẫn còn tuyết rơi không ngừng, nhưng xe qua xe lại, tuyết không chất đóng lên được, có điều đường cao tốc đóng cửa rồi, xem ra chỉ còn cách ngồi tàu thủy về Hải Châu.

Cũng giống như việc Trương Khác đem chuyện Tôn Tĩnh Mông làm vũ nữ đi khoe khắp nơi, Tôn Tĩnh Mông cũng chẳng giữ kín việc Trương Khác gối đầu lên giày ngủ ở quầy bar.

Chưa được nửa ngày trời, những người quen biết Trương Khác ở Kiến Nghiệp đều biết hết, hình tượng bị hủy sạch, tới Tân Hoa Đô bị Diệp Kiến Bán, Thiệu Tâm Văn cười quên cả công việc.

Giữa trưa Tôn Tĩnh Mông gọi điện tới với giọng khiêu khích, hỏi có muốn đi ăn cơm cùng không, nghe bên kia điện thoại có tiếng cười, tuyệt đối không phải chỉ có ba người, Trương Khác lúc này không lấy nổi dũng khí đi gặp cô ả đó nữa.

Kiến Nghiệp nằm vắt qua Tiểu Giang, đất mềm xốp, không thích hợp xây nhà cao tầng, chi phí xây dựng cũng tốn kém hơn ở các nơi khác.

Đứng trên văn phòng của Diệp Kiến Bản ở tầng 38, có thể nhìn thấy hết tường thành cổ phía đông, đất trời bao phủ một màu tuyết trắng phau phau, chỉ có con đường là có màu đen, trông giống như một cái mạng nhện lớn chụp lấy cả thành phố, ngõ Học Phủ gần như bị chìm vào trong màn tuyết trắng chỉ nhận ra được phương hướng.

- Sao, động lòng với ngõ Học Phủ rồi à? Nơi đó đã được đưa vào kế hoạch cải tạo năm sau, xem ra giải tỏa thật rồi.

Diệp Kiến Bản nhìn theo ánh mắt của Trương Khác.

- Không hứng thú.

Trương Khác lắc đầu:

- Tỉnh trưởng Từ đi rồi, cậu sẽ học cách giữ mình chứ? Có đi báỉ phỏng Lý Viễn Hồ không?

- Ông ta đang là quý nhân ở Đông Hải, chắc gì muốn thấy thấy một thằng nhãi mở cửa nhà mình, chẳng lẽ tôi lấy tiền ném cửa mở ra? Không đi.

Trương Khác cười ha hả:

- Con người đều sẽ phải học cách thu mình lại, không phải có người đứng ra phê bình bài viết của chú Hai gây ra ảnh hưởng xấu cho hoạt động kinh tế ĐNÁ sao?

+++++

Các bác đoán trật hết rồi phải không

481. Chương 481: Ra Uy

Trương Khác gọi Diệp Trần Dân là chú Hai để kéo gần quan hệ hai nhà, ít tuổi đúng là có cái lợi, bây giờ thành quen miệng rồi.

- Có một số đoàn thể lợi ích không thích nhìn thấy luận điệu đó, tỉnh chính đồn công ty vay tín dụng không phải cũng bị phê bình là quá cẩn thận sao? Người ta nói kệ người ta, việc chúng ta thì chúng ta cứ làm ... Ngồi đây ngắm phong cảnh không tệ, Tân hoa Đô còn có vài tầng trống, cậu có muốn mua một tầng không?

Diệp Kiến Bản ngồi ngả mình trên ghế xoay quay mặt ra cửa kính, phải thừa nhận cảm giác trên cao nhìn xuống này rất đã.

Trương Khác cười:

- Nếu giá thích hợp thì tôi sẽ cân nhắc.

Trương Khác định ngồi tàu thủy về Hải Châu, buổi chiều nhận được điện thoại của Tô Tân Đông, nói Trần Tín Sinh buổi chiều sẽ bay rời Hải Châu, Ngải Mặc tới Thượng Hải trước một ngày, vốn định cùng Trương Á Bình tới Hải Châu, không ngờ đường cao tốc bị đóng cửa.

Vì để tối kịp đón Trần Tín Sinh, Trương Khác quyết định đi tàu hỏa tới Tân Thái, rồi đi xe ô tô về Hải Châu.

Trương Khác nhờ thư ký của Diệp Kiến Bản đi xem giờ tàu, Diệp Kiến Bản thấy Trương Khác đột nhiên nóng vội về Hải Châu, trong lòng tất nhiên rất tò mò, vội hỏi hắn có phải Ái Đạt có hành động gì lớn không?

- Ái Đạt thì có hành động gì lớn được?

Trương Khác nhún vai:

- Khoa Vương mời Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân tham gia lễ khởi công trung tâm nghiên cứu gì đó, tôi về xem náo nhiệt thôi.

- Không nói dối kiểu đó được đâu.

Diệp Kiến Bản đầu dễ lừa:

- Đám Tạ Kiếm Nam chẳng phải còn ở Hong Kong à? Mặc dù tôi không biết cái lễ khởi công đó bao giờ cử hành, nhưng tôi không tin bọn chúng về Hải Châu trước cậu được.

- Tôi thấy Thiệu Tâm Văn sớm cẳng đáng được rồi, hay là anh cũng tới Hải Châu.

Trương Khác chẳng giải thích.

Diệp Kiến Bân đương nhiên muốn đi:

- Ném chuyện ở đây cho Tâm Văn thì tôi có vẻ lười biếng quá...

Kỳ thực Diệp Kiến Bân đang đợi Thiệu Tâm Văn vào ở rể nhà họ Diệp thì đem quản lý thường ngày của Thịnh Hâm cho hắn, lúc này không được, sẽ bị người trong nhà nói ra nói vào.

- Ông chủ không lười biếng sao nhân viên thể hiện được tài năng? Trần Tín Sinh hôm nay tới Hải Châu, tôi về đón anh ta, chuyện cụ thể các bên đã hẹn nhau giữ kín tôi không thể nói cho anh ở đây được.

Diệp Kiến Bân tức lắm, biết y báo thù mình chuyện cười y hồi sáng:

- Đáng cho tôi đi một chuyến không?

Lúc này thư ký của Diệp Kiến Bân đi vào, nói giờ tàu, vé thì có thể mua luôn ở ga, Trương Khác xem đồng hồ nói:

- Sợ tắc đường, tôi không tốn thời gian ở đây nữa, lên tàu chơi cũng được.

Trương Khác khoác áo đi ra khỏi văn phòng, Diệp Kiến Bân do dự một chút rồi đuổi theo, qua phòng Thiệu Tâm Văn không thấy hắn đâu, liền lên xe gọi điện giao dặn công việc.

Từ Kiến Nghiệp tới tỉnh thành có tàu hỏa, nhưng phải đi vòng một quãng, hơn nữa toàn là tàu chậm, không có ghế ngồi êm, Trương Khác thường không đi tàu hỏa.

Mặc dù không có khoang nằm, nhưng đám Trương Khác được an bài ở khoang nhân viên, tới Tân Thái có hơn 100 km mà phải đi mất 3 tiếng rưỡi, từ Tân Thái tới Hải Châu không có đường cao tốc,

Tô Dật Quần quay sang Chu Phú Minh:

- Tôi được xem như quen biết rất nhiều người, nhưng làm tôi bội phục nhất là tỉnh trưởng Lý và Chu Cẩn Tỳ .. Tỉnh trưởng Lý cũng hay nhắc tới ông ấy, nói ông ấy lui về sớm như vậy thật đáng tiếc, muốn mời ông ấy ra làm vài việc.

Chu Phú Minh nghe thế lòng máy động, rất ít người biết Chu gia ngoài Chu Cẩn Du còn có Chu Cẩn Tỳ, Chu Phú Minh có biết vài việc không tường tận, nhưng đoán Tô Dật Quần có quan hệ không tệ với Chu Cẩn Tỳ.

Xe đi tới, Tạ Kiếm Nam mời đám Chu Phú Minh lên xe, tới nhà khách Văn Sơn thì Chu Cẩn Tỳ đã đứng đợi bên đường, Tô Dật Quần là người đầu tiên nhìn thấy, bảo lái xe dừng lại, vội đi xuống:

- Anh tới sao không gọi điện nói trước một tiếng.

- Đã hẹn ăn cơm ở đây rồi, cần gì làm thêm việc thừa thãi?

Chu Cẩn Tỳ vẫn cái giọng khàn khàn ấy.

Lúc này Chu Cẩn Tỳ thân phận là giáo sư kinh tế học Đh Đông Hải, dù người không biết sức ảnh hưởng của Chu gia trong nước cũng không coi ông ta là ông già chỉ biết vui đầu nghiên cứu học vấn.

Chu Cẩn Tỳ năm nay 56 tuổi, cao gầy, tóc hoa râm, nhưng trông giống một ông già 70 quá thước, đôi mắt sáng có thần đặc biệt gây ấn tượng với người ta.

Tất cả tới tiểu lâu của Chu Phú Minh, trong quá trình nói chuyện, Chu Cẩn Tỳ hiểu được chuyện xảy ra ban sáng, cười khẽ nói:

- Chuyện nhỏ thôi, không cần để ý, người trẻ khó tránh được tính khí nóng nảy, cậu ta không hiểu Dật Quần anh có ý tốt với cậu ta thôi. Kiếm Nam trước kia cũng hay cãi tôi, cứ như đám người đất chôn quá nửa người chúng ta nên nằm xuống luôn cho lỗ tai bọn chúng khỏi bị làm phiền vậy ...

Trong miệng ông ta, những lời khắc bạc dối trá không ngượng mồm của Tô Dật Quần lại thành kỳ vọng lớn vào Ái Đạt cho nên mới có yêu cầu khắt khe, quả nhiên giỏi đối trắng thay đen, điển hình loại người chỉ đạt mục đích bất chấp thủ đoạn.

Cát Minh Tín bản lĩnh nhìn người không tệ, vừa tiếp xúc đã thấy Chu Cẩn Tỳ là kẻ lợi hại.

Chu Cẩn Tỳ nói thế Tô Dật Quần càng cảm thấy mình bị ủy khuất, oán hận với Trương Khác càng sâu.

Đám Chu Phú Minh, Tô Dật Quần, Tạ Hán Tinh không một kẻ nào xuất hiện, Trương Khác chẳng hề ngạc nhiên, Từ Học Bình rời khỏi Đông Hải, trong mắt bọn chúng Ái Đạt đã chẳng là cái gì nữa, không hề biết mình chẳng hề coi bọn chúng vào đâu, chẳng qua bọn chúng cần cần mới ột gây, để bọn chúng ngoan ngoãn mà thôi.

Cuộc họp báo hôm nay, Ái Đạt không phải chuẩn bị thêm cái gì, tất cả là nhờ đám Tạ Kiếm Nam mời rất nhiều phóng viên nội địa lẫn Hong Kong tới Hải Châu tham gia lễ khởi công, những phóng viên này quá nửa tập trung dưới tòa nhà hành chính tổng hợp của Ái Đạt.

Những phóng viên này mặc dù không rõ chuyển đang sau vụ va chạm nhỏ nhỏ ban sáng, nhưng Ái Đạt lúc này đột ngột tuyên bố họp báo, tất nhiên nghĩ tới phản kích Ái Đạt nhắm vào Khoa Vương.

Đám phóng viên chỉ sợ hai xí nghiệp này cạnh tranh không đủ đâm máu, nếu chủ tịch, tổng giám đốc, phó tổng giám đốc hai công ty xông vào đánh nhau tại chỗ, đám phóng viên này có ngủ cũng bật dậy cười : Chuyển đi Hải Châu này thật đáng giá.

Lần này đa phần phóng viên tới Hải Châu là người sẵn tin chuyên nghiệp về tin tức điện tử, nên rất am hiểu những nhân vật trong ngành này, bọn họ bắt ngờ phát hiện ra “tứ cự đầu” Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngải Mặc, Tô Tân Đông đều có mặt, còn có Lý Hữu Luân chủ tịch điện tử Minh Luân Đài Loan.

Mà 5 người này trừ Tô Tân Đông, không ai tham gia buổi lễ của Khoa Vương.

Đám phóng viên tức thì trở nên hưng phấn, điện tử Gia Tín cũng có chút tên tuổi đấy, nhưng so với Phillips, TI, C-Cube ư, thôi đừng nói ra khỏi miệng thì hơn.

Nếu tầng quản lý của Khoa Vương biết cả tam cự đầu kia đều tề tụ ở Hải Châu, sao có thể không mời bọn họ tham dự lễ khởi công?

Câu giải thích duy nhất là Khoa Vương không hay biết gì.

Trước tháng một, Khoa Vương còn ký kết hiệp nghị hợp tác phát triển chip điều khiển với Minh Luân, tuy nói Khoa Vương hợp tác với điện tử Gia Tín, độc lập nghiên cứu chip điều khiển có khả năng gây sát mề tình cảm với Minh Luân, nhưng dù sao Minh Luân hiện là nhà cung cấp chip điều khiển cho Khoa Vương, vậy mà đám người Khoa Vương không hề biết chủ tịch của Minh Luân xuất hiện ở Hải Châu.

Các phóng viên lập tức ý thức được Ái Đạt sẽ tung ra một quả bom lớn rồi.

Tuy có rất nhiều phóng viên tới tham cuộc họp báo của Ái Đạt, nhưng cũng có một phần tiếp tục theo đăng tin về Khoa Vương, dù sao buổi chiều Khoa Vương có hoạt động quyên tặng từ thiện đáng để đưa tin.

Lúc này những phóng viên tới chỗ Ái Đạt đều ý thức được có tin gây shock, người ích kỷ giữ kín, cũng có người nhiệt tình thông báo cho đồng nghiệp tới khỏi lỡ thời cơ.

Bên phía Khoa Vương có Tạ Chiêm và Úc Bình tới, mặc dù không bị ngăn ngoài cửa, nhưng có hai bảo vệ theo sát, không được đi lại tùy tiện, bọn họ thấy cảnh này lập tức ý thức chuyện chẳng lành: Trương Khác không phải vì buổi sáng xung đột với Tô Dật Quần mà nổi giận tổ chức họp báo, y đã có chuẩn bị trước.

Tạ Kiếm Nam nhận được điện thoại của Tạ Chiêm thì bọn họ đang rượu chè tưng bừng ở nhà khách Văn Sơn, ở đây có quan lớn, có tỷ phú, có trí thức cấp cao, tưởng chừng là tâm điểm đáng chú ý nhất ở Hải Châu rồi, những người tham gia bữa tiệc này đều có chút kiêu hãnh.

Buổi sáng Trương Khác nói muốn tổ chức họp báo, ai cũng nghĩ là y tuổi trẻ nóng tính, muốn tổ chức họp báo phản kích. Tạ Kiếm Nam biết Trương Khác sau nhà máy sản xuất mắt đọc còn có chiêu khác, nghĩ thế cũng không tệ, y nổi giận nói ra, càng tiện cho Khoa Vương biết sau này đuổi theo thế nào, cho nên mới ung dung uống rượu tán gẫu, tới 2 giờ chiều vẫn không vội an bài hoạt động buổi chiều.

Ai ngờ Ái Đạt đã có chuẩn bị trước, ngay cả tam cự đầu cũng tới Hải Châu tụ họp, làm người ta quá bất ngờ.

Tạ Kiếm Nam cúp điện thoại mới phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, cổ trắn tĩnh nói:

- Không có gì, Ái Đạt mở họp báo rồi, làm vẻ thần bí một chút, Tạ Chiêm gọi điện báo cho tôi.

Mọi người còn chưa kịp nâng chén uống tiếp thì Lưu Minh Huy gõ cửa đi vào, ghé tai Tạ Kiếm Nam thì thầm, nói những phóng viên được Khoa Vương mời tới nhà khách Văn Sơn ăn cơm đã bỏ đi hết, tựa hồ tới nhà máy Ái Đạt.

Vì đề phòng các phóng viên bị Ái Đạt kéo đi, khiến các hoạt động buổi chiều quá vắng vẻ, Tạ Kiếm Nam khẳng khái bày tiệc ở nhà khách Văn Sơn mời các phóng viên, còn chuẩn bị có quà lót tay.

Vừa rồi hắn xem giờ thấy thời gian sắp tới giờ, bảo Lưu Minh Huy đi phát phong bì trước, ai ngờ mười phút sau hay tin đám phóng viên đó ăn no uống say, nhận tiền của Khoa Vương rồi bỏ đi hết, Tạ Kiếm Nam suýt nữa không kịp được đập bàn chửi bới.

Lần này Tạ Kiếm Nam không che giấu được nữa rồi, Tạ Hán Tĩnh biết chuyện chẳng lành, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngải Mặc với cả Lý Hưu Luân đều ở Hải Châu ...

Tạ Kiếm Nam nghiêng răng nói:

Tô Dật Quần ngờ ngác hỏi:

- Bốn bọn họ là ai.

484. Chương 484: Cả Đám Bẽ Mặt

Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam có ý khiến Tô Dật Quần khinh thường Ái Đạt, nên không muốn nói thật, do dự một lúc, biết che giấu mãi là không thể, Trần Hán Tĩnh nói:

- Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, Ngải Mặc cùng với Tô Tân Đông của Ái Đạt được giới truyền thông gọi là bốn cự đầu của ngành đầu đĩa, Lý Hữu Luân là nhà cung cấp chip điều khiển cho Khoa Vương ... Bọn họ cũng có hợp tác với Khoa Vương chúng tôi.

- Các vị không biết bọn họ ở Hải Châu à?

Tô Dật Quần rất ngạc nhiên:

- Nếu bọn họ quan trọng như vậy, sao Khoa Vương lại không hay biết gì việc họ tới đây?

Tô Dật Quần ý thức được vấn đề có chút phức tạp, trong lòng hơi khó chịu, nghĩ :” Những lời mình nói buổi sáng có quá lỗ mãng không?” Buổi sáng hắn nói Ái Đạt phải học tập Khoa Vương, tăng cường đầu tư kỹ thuật, còn muốn báo cáo cho Lý Viễn Hồ, liệu người khác nghe thấy có coi là trò cười không?

Không khí đột nhiên trở nên ngột ngạt.

Cát Minh Tín giờ nghe ra buổi sáng Tô Dật Quần trợn mắt nói láo rồi, đại khái là bị đám Tạ Kiếm Nam lợi dụng chơi xấu Ái Đạt, còn Tô Dật Quần căn bản không biết gì về sản nghiệp đầu đĩa, ngu ngơ bị chú cháu họ Tạ lừa.

Hiện ông ta có cổ phần ở Khoa Vương, tất nhiên phải nói giúp Tạ Hán Tĩnh:

- Tên nhóc Trương Khác kia tôi chưa bao giờ tiếp xúc, nhưng qua hành động việc làm của y mà xét thì đó là hạng tiểu nhân thích nấp đằng sau chơi thủ đoạn đê tiện, lần này y mời cả em vợ và anh họ tôi tới Hải Châu mà tới hôm qua gặp ở khách sạn tôi mới biết đấy.

Tô Dật Quần sắc mặt hòa hoãn hơn, nhưng trong lòng khúc mắc chưa gỡ bỏ hết.

Chu Cẩm Tỳ vờ không hay biết gì, hỏi Tạ Kiếm Nam:

- Thăng nhóc đó bị người ta ghét như vậy sao?

Tạ Kiếm Nam đang suy nghĩ vì hành động của Ái Đạt, có hơi mất tập trung, Tạ Hán Tĩnh đáp thay:

- Cậu thiếu niên đó không đơn giản, cho nên chúng tôi mới muốn toàn diện làm lớn Khoa Vương, không ngại đầu tư lớn vào kỹ thuật, thu hút nhân tài từ Hong Kong, Đài Loan, còn khai thác thị trường ĐNÁ trước Ái Đạt ...

Chu Cẩm Tỳ gật gù:

- Hán Tĩnh hơn mười năm qua gây dựng Chính Thái lớn tới mức này, không dám nói là xí nghiệp dân doanh số một của tỉnh thì cũng phải thuộc ba hạng đầu, cậu ấy phải dùng toàn lực đối phó thì cậu thiếu niên kia không đơn giản đâu...

Ông ta làm như không hề hay biết gì về Cẩm Hồ và Ái Đạt.

Tô Dật Quần là người thân cận bên Lý Viễn Hồ, tất nhiên biết một số tin tức tuyệt mật, ví như tài liệu Cẩm Hồ báo lên tỉnh ủy, Tô Dật Quần có xem qua, nhưng không coi trọng, giờ nghe nói thế mới biết trước kia mình không đủ xem trọng Trương Khác.

Giống tình hình đại hội nhà phân phối tháng 11, Khoa Vương tổ chức hoạt động gì, Ái Đạt kéo hết phóng viên sang, làm người ta tức hộc máu.

Tạ Kiếm Nam đành phải quyết định chuyển hoạt động từ thiện sang khu công nghiệp điện tử, thời gian còn phải đợi cuộc họp báo của Ái Đạt tổ chức xong đã, lòng đắng nghét không nói được với ai.

Cả đám không ngồi ăn uống được nữa, lên xe tới trấn Ích Long, tất nhiên không thể tới Ái Đạt để bẽ mặt, nhưng không thể không quan tâm tới hành động của Ái Đạt, tất cả tới văn phòng nhà máy Khoa Vương đợi tin, Tạ Chiêm và Úc Bình vẫn ở cuộc họp báo sẵn sàng thông báo về.

Tô Dật Quần mặc dù ít nhiều khó chịu với chú cháu họ Tạ, song biết muốn được thuận lợi điều tới Hải Châu, không thể thiếu sự ủng hộ của Tạ gia.

Hắn năm nay đã 43 rồi, còn không tiến lên thì hết cơ hội, so với chức thư ký trưởng chính phủ tỉnh, hắn muốn làm thị trưởng, bí thư thành ủy có nhiều lợi lộc thực tế hơn. Huệ Sơn, Kiến Nghiệp thì hắn không dám mơ tưởng, mấy năm qua kinh tế Ái Đạt phát triển mau chóng, nên hắn có ý nhảy xuống cướp thành quả.

~~o0o

~Trong đại sảnh lầu tổng hợp Ái Đạt, lúc này các nhân viên công tác đang chuẩn bị máy chiếu, máy tính xách tay, đồ toàn là thứ mới mẻ trong nước vào năm 96, rất nhiều phóng viên còn chưa được thấy mấy thứ này.

Úc Bình ngồi vắt chân ở hàng ghế cuối cùng, bị bảo vệ của Ái Đạt theo sát, trong lòng rất khó chịu, nhưng không thể đuổi cười ta đi được, vờ trấn tĩnh nhìn về phía trước.

Bên trên có Trần Tín Sinh, Trương Á Bình, lão già háo sắc người Mỹ, còn có rất nhiều người cô ta không quen biết, quay sang hỏi Tạ Chiêm, Tạ Chiêm cũng lắc đầu, hôm nay xuất hiện quá nhiều khuôn mặt mới mẻ.

- Rốt cuộc có ai biết Ái Đạt muốn làm gì không?

Úc Bình bực bội nói:

- Úc Bình tiểu thư muốn biết vội thế sao? Tôi có thể giải đáp cho cô đấy.

Úc Bình quay đầu sang, thấy nụ cười tà mị như có như không của Trương Khác, có chút lúng túng, quay sang nhìn Tạ Chiêm.

Sắc mặt Tạ Chiêm u ám, không nói một lời, đây là địa bàn của người ta, tên nhãi này không đuổi mình ra đã là tốt rồi, Tạ Chiêm không hề hoài nghi chút nào là Trương Khác dám làm như thế.

Không thèm nhìn Tạ Chiêm, Trương Khác ngắm nhìn những điểm nhạy cảm trên người cô tình nhân của Chu Phú Minh không chút cổ kị, cô ta mặc áo nhung tím, nhìn biết ngay là hàng cấp cao, giá ít ra phải trên vạn, da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, môi hồng răng trắng, khí chất ưu nhã, có thể tính là mỹ nhân hiếm có.

- Úc tiểu thư muốn biết gì?

Trương Khác gửi thấy mùi thơm không nồng nhưng không tan trên người Úc Bình, một loại nước hoa cao cấp.

Ai biết nội tình đều hiểu Trương Khác là một trong số nam nhân quyền lực nhất Hải Châu.

Úc Bình ở trước mặt nam nhân này cảm thấy không mấy tự tin, ánh mắt y trong mà sắc bén, cứ như nhìn thấu gan ruột người ta. Mặc dù không biết vì sao chàng trai trẻ này lại gây ình cảm giác như thế, nhưng cô ta biết nhiều người sợ y như vậy, nhất định y phải có chỗ hơn người, chẳng qua mình thiếu kiến thức mà thôi.

Tô Tân Đông đi tới bục phát biểu, mặt bình thản như xuất hiện ở cuộc họp báo bình thường, còn nói gì đó với thư ký, tựa hồ có thứ chưa chuẩn bị thỏa đáng, xem ra đúng là cuộc họp báo gấp gáp.

Tô Tân Đông thừ micro, tiếng xè xè phát ra từ loa trên trên trần, hắn gật đầu, không rườm rà mà đi thẳng vào vấn đề:

- Một năm qua Ái Đạt làm một số việc, nhưng có người không hài lòng, hôm nay chúng tôi bị phê bình, chúng tôi tiếp nhận phê bình đó. Cuộc họp báo này công bố hai tin tức, một cái khả năng các phóng viên nhạy bén đã biết rồi, trước đó Ái Đạt đã ký hiệp nghị huy động vốn với hai công ty đầu tư Quốc Dụ, Quốc Phú của Hong Kong, Ái Đạt phát hành 100 vạn cổ phiếu cho hai công ty này, thu được 40 triệu USD, hiệp nghị đã được báo lên ban ngành liên quan, có lẽ có bạn phóng viên còn chưa biết, nên chúng tôi nhân cuộc họp báo này công bố ...

Bên dưới có tiếng xì xào, quả nhiên không ít người chưa biết tin, Tô Tân Đông hắng giọng nói tiếp:

- Tôi đại diện cho Ái Đạt tuyên bố, số tài chính thu được đem đầu tư cho kỹ thuật sẽ không ít hơn 15 triệu USD, chúng tôi sẽ chuyên môn xây dựng một trung tâm nghiên cứu phát triển kỹ thuật ở khu công nghiệp điện tử. Chúng tôi cho rằng đây là chuyện đầu tư bình thường của một doanh nghiệp hiện đại, không có gì đáng ngạc nhiên ... Trước lễ khởi công, chúng tôi không định công bố tin này, mong các bạn phóng viên thông cảm, làm các bạn mất đi một cơ hội đăng tin ...

Tô Tân Đông giọng bình bậm, các phóng viên cười hiểu ý, Khoa Vương có đầu tư một khu nghiên cứu 50 triệu đô la Hong Kong đã làm rùm beng lên, Ái Đạt đầu tư gấp đôi số đó lại không thêm đưa tin.

Một tin nữa làm bọn họ giật mình, Ái Đạt phát hành thêm 100 vạn cổ phiếu thu được 40 triệu USD, vậy toàn bộ cổ phần Ái Đạt giá trị bao nhiêu.

Quốc Phú là công ty không có trên thị trường chứng khoán, tin tức không cần công khai; Quốc Dụ có tên trên thị trường chứng khoán London, tuy đã công bố, nhưng phóng viên trong nước năm 96 còn chưa đủ chuyên nghiệp, đám Trương Khác cố ý kín tiếng không chủ động công bố ra, lúc này các phóng viên biết được mới cả kinh.

Các phóng viên phía dưới không tìm được thì thầm với nhau.

485. Chương 485: Thiếu Phụ Động Tĩnh

Trương Khác ngồi ở đây, Tạ Chiêm tất nhiên không thể kịp thời gọi điện thông báo cho Tạ Kiếm Nam.

Trương Khác nhìn Tạ Chiêm, Úc Bình nói:

- Mọi người ngạc nhiên lắm à? mấy ngày trước Tạ Kiếm Nam chẳng phải tới Hong Kong mời cha con Cát Minh Tin sao? Tôi tưởng anh ta biết rồi chứ, tin tức này có cho đăng ở Hong Kong mà ...

Tạ Chiêm nghe thế thì cau mày đi ra ngoài gọi điện cho Tạ Kiếm Nam, nghe giọng điệu bình thản của hắn, hiển nhiên đã biết chuyện này.

Úc Bình nghiêng đầu nhìn Trương Khác, y ngồi thẳng mình chăm chú nhìn phía trước, hoàn toàn không ngờ được nam nhân này có tài phú khổng lồ như thế.

Úc Bình đương nhiên biết y có quan hệ với Cẩm Hồ, Ái Đạt và Tân Qung, cho dù cổ phần mời nhất của Cẩm Hồ không báo lên thành ủy, nhưng không chênh lệch bao nhiêu, tính kỹ càng ra, nam nhân này không ngờ có 280 triệu USD.

280 triệu USD, Úc Bình thậm chí đổi ra nhân dân tệ, giật mình thêm lần nữa.

Tài phú là đặc tính thu hút nhất của một nam nhân, Úc Bình chăm chú nhìn khuôn mặt Trương Khác, cái mũi gầy, mỗi lúc nào cũng hơi cong cong tựa như cười, vừa mạnh mẽ lại vừa nho nhã, hết sức đẹp trai, lãng tử, nhìn thôi đã thấy thất thần ...

Nữ nhân nào có thể hưởng thụ được cậu ta đây? Con gái Đường Học Khiêm sao? Quá non! Còn nhớ Tạ Văn Tĩnh tới Hải Châu là hàng xóm với Trương gia, cha mẹ Trương Khác lại ở Tân Vu, quả phũ xinh đẹp đó liệu đã đưa nam nhân hấp dẫn này lên giường chưa?

Nghĩ như thế, giữa hai chân không ngờ có chút ngứa ngáy, cô ta đổi tư thế, để cạp hai chân vào nhau, cảm giác càng thêm rõ ràng, không khỏi mắng bản thân sao có thể có cảm giác đó vào lúc này, chẳng còn để ý Tô Tân Đông đang nói gì nữa ...

Đột nhiên có phóng viên đứng bật dậy, có người ủa tới phía trước, ai đó hô lên:

- Siêu cấp VCD, tứ cự đầu liên hợp nhau nghiên cứu đưa ra đầu đĩa thế hệ mới rồi ...

Tạ Chiêm vừa gọi điện cho Tạ Kiếm Nam quay vào, thấy phóng viên vây lấy Tô Tân Đông, không hiểu xảy ra chuyện gì, hỏi Úc Bình:

- Có chuyện gì thế?

Úc Bình vừa rồi nhìn Trương Khác tới thất thần, phía dưới hơi ươn ướt rồi, Tô Tân Đông nói gì cô ta đâu có nghe, bị Tạ Chiêm hỏi, có chút hoảng loạn.

Trương Khác vẫn ngồi vững như núi thái sơn, tầm nhìn bị phóng viên che mất, cũng chẳng tỏ ra phật ý, quay sang nhìn Úc Bình, thấy má cô ta ửng đỏ, mắt lá lơi, thầm nghĩ cô gái này thật biết lợi dụng vốn liếng của mình, không hề biết cô ta vừa lấy y ra YY, cười nói:

- Mỗi một cái máy thôi mà, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

Vừa rồi Tô Tân Đông nói Ái Đạt huy động được 40 triệu USD mà chẳng thấy phóng viên kích động như thế, lúc này chỉ một cái máy lại khiến tất cả sôi trào, Tạ Chiêm ý thức được chuyện không hay rồi, nghe thấy Tô Tân Đông tiếp tục nói:

- Các bạn phóng viên, xin mọi người kiên nhẫn một chút, chúng tôi tiếp theo đây sẽ giới thiệu chi tiết kỹ thuật máy mới vượt qua toàn diện máy hiện nay, mấy tháng trước, Cty TI và C-Cube đã có kế hoạch liên hợp khai phát chip giải mã đời mới, đồng thời có được đột phá, tới đầu tháng 11 liên hiệp với Ái Đạt và Phillips cùng phát triển kỹ thuật ngoại tăng. Hiện Ái Đạt đã xin bảo hộ độc quyền các kỹ thuật ngoại tăng này, để đẩy nhanh việc phổ biến máy mới, Ái Đạt sẽ đem kỹ thuật chip điều khiển chuyển nhượng cho Cty Minh Luân Đài Loan ...

Tạ Chiêm cảm thấy đầu ù ù, nhất thời không để ý tới lời của Tô Tân Đông, chỉ nghĩ tới việc TI, C-Cube, Phillips, Ái Đạt liên hợp đưa ra máy mới vượt bậc so với đầu đĩa hiện tại, thêm vào phóng viên phía trước không ngừng bàn tán, làm lời sau đó của Tô Tân Đông không nghe thấy được nữa..

- Vì sao...

Một phóng viên cướp lấy micro, nói:

- Tôi là phóng viên thông tấn sản nghiệp điện tử, xin hỏi giám đốc Tô, vì sao Ái Đạt chuyển nhượng kỹ thuật ngoại tăng cho Minh Luân Đài Loan? Theo lý giải thông thường, cho dù các doanh nghiệp khác muốn phát triển kỹ thuật ngoại tăng tương đương ít nhất sẽ tốn nửa năm, hưởng hồ là kỹ thuật thăng cấp toàn diện, Ái Đạt không muốn phân ngạch thị trường tăng từ 40% lên 50%, 60% thậm chí cao hơn à?

Cái gì? Tạ Chiêm hoài nghi mình nghe nhầm, Ái Đạt không định dựa vào kỹ thuật độc quyền để độc chiếm thị trường?

Đúng vậy, muốn đuổi theo Ái Đạt các doanh nghiệp khác cần ít nhất nửa năm, không biết Khoa Vương cầm cự nổi nửa năm không.

Tạ Chiêm bất chấp Trương Khác ở bên, vịn lưng ghế muốn đứng lên nhìn cho rõ.

Trương Khác nhìn hấn rất ngứa mắt, ra hiệu cho bảo vệ, người đó liền đi lên tóm lấy cánh tay Tạ Chiêm kéo xuống.

Tạ Chiêm điên lên rống lên:

- Kéo cái gì?

Trương Khác ngồi trên ghế thoải mái duỗi mình, lạnh nhạt nói:

- Hình như cởi giày ra hăng treo lên ghế thì lịch sự hơn một chút ...

Tạ Chiêm tức tím mặt, nhưng ở địa bàn của người khác không dám làm gì, lại không nghe thấy Tô Tân Đông ở phía trước nói gì, không hiểu micro có vấn đề hay là loa hỏng, phóng viên phía trước cứ nhao nhao không hiểu chuyện gì xảy ra.

Tạ Chiêm sốt ruột nhìn Úc Bình, Úc Bình nhón chân lên, mặc dù cô ta khá cao, nhưng bị người phía trước che mất không thấy gì cả, Tạ Chiêm đành cởi giày teo lên trên ghế, thấy Tô Tân Đông cúi đầu thử micro, hình như micro có vấn đề thật ...

Thư ký Tô Tân Đông đi tới thử micro, tiếp đó Tô Tân Đông cười xấu hổ nói:

- Tôi chưa dùng loại micro này bao giờ, vô tình ấn vào nút tắt, câu hỏi của bạn phóng viên vừa rồi ...

Tạ Chiêm hận ngứa ngáy răng lợi, Tô Tân Đông xuất thân kỹ thuật, làm gì có chuyện không biết dùng một cái micro?

Di động trong túi vang lên, tiếng chuông rất to, có mấy phóng viên quay lại tức tối nhìn hấn, Tạ Chiêm lấy ra xem thấy số của Tạ Kiếm Nam, ấn nút nghe ngay.

- Ái Đạt đưa ra máy mới là sao?

Giọng gấp gáp của Tạ Kiếm Nam truyền tới, không biết có phóng viên nào vội vã truyền tin đi, ti tức vụn vật làm bên kia không nhẫn nại được gọi điện tới.

Tạ Chiêm không rõ tình hình, giải thích ra làm sao? Trương Khác uể oải nói:

- Điện thoại của Tiểu Lục à? Vừa xong tôi đã nói rồi, các vị có gì không hiểu tôi có thể giải đáp ...

Nụ cười của Trương Khác tuyệt đối được liệt vào loại đáng ăn đòn, làm người ta nhìn thấy là muốn nổi khùng.

Thua trận không thua người, Tạ Chiêm vẫn còn có chút khí cốt, kệ những lời gây hấn của Trương Khác, kẹp di động vào giữa cổ và vai, một giữ lấy lưng ghế, cổ nghển cổ lên nhìn, Tạ Kiếm Nam ở bên kia lại hỏi lần nữa, hấn đáp:

- Tình hình chưa rõ lắm, TI và C-Cube đưa ra chip giải mã thế hệ mới, rồi liên hợp với Ái Đạt, Phillips phát triển kỹ thuật ngoại tăng, bọn chúng đã làm ra máy mẫu, Ái Đạt muốn chuyển nhượng kỹ thuật ngoại tăng cho Minh Luân ...

- Anh làm rõ tình huống rồi gọi điện cho tôi.

Tạ Kiếm Nam ý thức được vừa rồi mình hơi mất kiểm chế, giọng hòa hoãn hơn rồi cúp điện thoại.

- .. Một tháng rưỡi trước chúng tôi đã biểu lộ rõ lập trường rồi, không lợi dụng ưu thế kỹ thuật, giá thành để đả kích doanh nghiệp cùng ngành, câu này không phải nói xuông.

Giọng Tô Tân Đông vang lên:

- Ngay cả bây giờ Ái Đạt ra máy mới cũng sẽ không tùy ý điều chỉnh mục tiêu thị trường đưa ra đầu năm, chuyển nhượng kỹ thuật cho Minh Luân, cũng là cùng các doanh nghiệp trong nghề chia sẻ kỹ thuật, làm vậy có lợi ấy mới được phổ biến rộng khắp. Còn nữa, Ái Đạt và Minh Luân trong quá trình hợp tác sẽ trao đổi cùng nâng cao trình độ nghiên cứu kỹ thuật ...

Hỗn loạn một hồi, lúc này hiện trường đã ổn định lại một chút, rất nhiều phóng viên đưa tay về phía Tô Tân Đông muốn xin micro, thư ký của Tô Tân Đông đưa micro ột cô phóng viên khá xinh xắn.

- Tôi là phóng viên của báo Đông Phương, giám đốc Tô có thể tiết lộ thêm chi tiết hợp tác giữa Ái Đạt và Minh Luân không? Chúng tôi dự đoán, sau khi Ái Đạt điều chỉnh mục tiêu thị trường, do giá đầu đĩa hạ xuống, dù Ái Đạt có nhà máy sản xuất mất độc quyền lợi đi vào sản xuất ở đầu năm, nhưng lợi nhuận năm 97 ắt tụt giảm, chuyển nhượng kỹ thuật cho Minh Luân phải chăng có được chút bù đắp..

hết rồi

486. Chương 486: Ái Đạt Chẳng Là Cái Gì

Micro được trả cho Tô Tân Đông, các phóng viên khác cố gắng chìa máy ghi âm vào gần miệng Tô Tân Đông:

- Có một điểm tôi đính chính một chút, công xưởng nhà máy mất độc quyền đã hoàn thành từ năm ngoái, thiết bị sản xuất đã lắp xong, chỉ đợi công nhân được Phillips bồi huấn xong là có thể khởi động sản xuất. Chúng tôi được TI, Phillips cung cấp kỹ thuật hoàn thiện, hạng mục nhà máy mất độc quyền sẽ sản xuất thuận lợi. Còn chi tiết hợp tác với Minh Luân, hay là chúng tôi mời chủ tịch Lý giới thiệu một chút?

Tô Tân Đông đưa micro cho Lý Hữu Luân, cho dù Ái Đạt chuyển nhượng kỹ thuật cho Minh Luân, Khoa Vương cũng khá bất lợi. Khoa Vương sau khi nhận điện từ Gia Tín đầu tư đã ngừng hợp tác kỹ thuật với Minh Luân ...

Tạ Chiêm đang nghĩ Ái Đạt chuyển nhượng kỹ thuật Minh Luân, phải làm sao khôi phục quan hệ với Minh Luân thì nghe Trương Khác ở bên cạnh nói với Úc Bình:

- Không cần nghe ông ấy nói mấy lời xã giao làm gì, cô không nghe được tin tức hữu dụng gì đâu .. Để tôi nói cho cô biết chi tiết nhé, có hai điểm, Minh Luân căn cứ vào kỹ thuật ngoại tạng Ái Đạt hỗ trợ, mỗi chip điều khiển Ái Đạt lấy 12% giá coi như phí chuyển nhượng kỹ thuật , đồng thời giới hạn Minh Luân đồng thời cung cấp chip thử nghiệm tối đa cho sáu doanh nghiệp, còn về phần Minh Luân có gạt Khoa Vương ra khỏi sáu doanh nghiệp đó không thì Ái Đạt và Minh Luân không có hiệp nghị bí mật riêng nào ...

Nói tới đó nhìn xem vẻ mặt của Úc Bình và Tạ Chiêm có biến hóa gì.

Nói cách khác Ái Đạt dứt túi 12% mỗi chip điều khiển Minh Luân bán ra, điểm này còn tạm, giá chip điều khiển khá thấp chiếm 5-8% giá thành sản xuất thôi, nhưng bên tăng bên giảm lại thêm lần nữa kéo dài khoảng cách hai công ty.

Nhìn cái bộ mặt của Trương Khác là Tạ Chiêm uất rồi, có điều làm hắn khó chịu nhất là Ái Đạt không ngờ hạn chế Minh Luân cung cấp chip thử nghiệm tối đa cho sáu doanh nghiệp, rõ ràng chơi Khoa Vương một vố.

Trước khi ra máy mới, nhà cung ứng cung cấp linh kiện thử nghiệm, doanh nghiệp cố gắng nhanh chóng đồng bộ sản phẩm đưa ra thị trường, nếu không có được chip thử nghiệm này, Khoa Vương không chỉ tụt hậu so với Ái Đạt còn thua kém sáu doanh nghiệp đầu đĩa khác.

Trương Khác thấy mặt Tạ Chiêm không có biến hóa mấy, chỉ khòe miệng hơi giật một cái, mỉm cười nói:

- Tôi là người không bao giờ dồn người khác vào đường cùng, nhưng các vị ba bốn phen gây hấn hăm hại chúng tôi, không ột bài học không được ...

Nói xong câu này y không thêm nhìn Tạ Chiêm và Úc Bình nữa bỏ ra ngoài.

Câu nói này của Trương Khác như cái tát đánh gọn lên mặt Tạ Chiêm, hắn không hề có sức chống đỡ.

Trong lòng Úc Bình nhộn nhạo một tình cảm lạ, cô ta không ngờ chàng tra này ra uy, dù miệng mỉm cười, lại có thể gây cho người khác áp lực gần như không thể kháng cự được.

Cuộc họp báo cho tới tận 5 giờ chiều còn chưa kết thúc, không phải vì đám Tô Tân Đông nói nói đông nói dài mà hơn hai mấy phóng viên có mặt bám lấy không cho họ đi.

Các phóng viên không chỉ yêu cầu nhân viên kỹ thuật của Ái Đạt biểu diễn máy mới , còn yêu cầu mang máy chiếc đầu đĩa đang lưu hành ra để so sánh.

Ái Đạt cũng không keo kiệt, thậm chí đồng ý yêu cầu của phóng viên tháo máy mẫu ra cho bọn họ chụp ở khoảng cách gần, cuối cùng TI, C-Cube, Phillips, Ái Đạt Minh Luân liên doanh tiên bố, vì máu chóng phổ biến đầu đĩa mới ra thị trường, năm công ty sẽ chọn sáu doanh nghiệp có điều kiện phù hợp cung cấp linh kiện lắp máy thử nghiệm.

Đợi tới khi các phóng viên quay sang truy hỏi đám Trần Tín Sinh những vấn đề tư nhân, Tạ Chiêm và Úc Bình mới rời đi, hiện giờ không còn một ai là quan tâm tới hoạt động buổi chiều của Khoa Vương nữa, tất nhiên không tính truyền thông Hải Châu.

Còn về những người nhận phong bì của Khoa Vương, trong lòng ít nhiều có chút áy náy, may mà Khoa Vương mau chóng đưa ra tuyên bố hủy bỏ hoạt động quyền tặng từ thiện.

Tin tức Tạ Chiêm có được đã gọi điện báo hết cho Tạ Kiếm Nam rồi, không biết bọn họ có thương lượng ra đổi sách gì chưa?

Khi Tạ Chiêm tới nhà máy Khoa Vương, các lãnh đạo thành ủy đã rời đi, Chu Cẩn Tỳ cũng đưa Tô Dật Quân về thành phố. Tô Dật Quân cũng hiểu lần này Ái Đạt cho Khoa Vương một đòn phản kích dữ dội, không tính toán chuyện chiêu đãi gì nữa, vả lại hắn cũng có chuyện muốn trao đổi riêng với Chu Cẩn Tỳ.

Tạ Chiêm và Úc Bình về tới nơi thì Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Tĩnh, Trần Gia Thiện, Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân, Trần Tĩnh đang trong phòng hội nghị, lần này Lưu Minh Huy cũng được tham gia, người có ý kiến lớn nhất với hắn là Triệu Cẩm Vinh đã bị đẩy khỏi Khoa Vương.

Tạ Hán Tĩnh thấy hai người kia thì hỏi ngay:

- Có thấy máy mẫu không, có thể thay thế máy đang lưu hành trên thị trường chứ?

- Thấy rồi ...

Tạ Chiêm ủ rũ gật đầu:

- Bọn họ không hề ngại tiết lộ bí mật kỹ thuật, sẵn sàng cung cấp máy mẫu cho các doanh nghiệp khác ...

Tạ Hán Tĩnh bảo hai người ngồi xuống, nói:

- Ái Đạt liên hợp TI, C-Cube, Phillips đưa ra hành động này, Tân Khoa, Sony chịu tác động trực tiếp lớn hơn chúng ta, vừa rồi tôi mới được tin, Tân Khoa trước giờ hỗ trợ một công ty Đài Loan nghiên cứu chip giải mã, công ty kia đã giành được thành tựu nhất định. Nghe giám đốc Tân Khoa nói, công ty kia nhiều nhất một năm nữa có thể đưa ra chip giải mã hoàn thiện, hiện giờ TI và C-Cube làm ra chip giải mã đời ba rồi, không biết công ty kia có từ bỏ không...

Tạ Chiêm hỏi:

- Sony thì sao, vì sao chú nói họ cũng bị đả kích?

Lời của Trương Khác không phải là dọa dẫm, như thế ở Hải Châu, Khoa Vương không phải chỉ chống lại Ái Đạt, còn phải trực tiếp cạnh tranh với một doanh nghiệp nữa, chưa kể các đối thủ rất mạnh như Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa đang đợi chúng.

Toàn bộ tầng quản lý của Khoa Vương ngay trong đêm thương lượng đối sách, cách giải quyết tận gốc là phải nhanh chóng xoay chuyển thế yếu về kỹ thuật và giá cả, yêu cầu điện tử Gia Tín lập tức đưa lượng lớn nhân viên kỹ thuật tới chi viện cho Khoa Vương.

Trái lại tin tức một hạn ngạch thử nghiệm dành cho doanh nghiệp điện tử Hải Châu được đưa ra, hơn 20 doanh nghiệp điện tử Hải Châu tức thì trở nên phấn khích.

Trước mặt Ái Đạt và Khoa Vương thì thực lớn hơn 20 doanh nghiệp kia thực lực không bằng được, dù bọn họ thời gian làm dầu đĩa có lâu hơn Khoa Vương một chút, nhưng không có ưu thế tài chính, cho nên trong thời gian ngắn khó mở rộng quy mô thành lập nên được mạng lưới tiêu thụ của mình.

Nhưng không thể phủ nhận hai đại hội nhà phân phối quy mô lớn ở Hải Châu cho doanh nghiệp này lợi ích không nhỏ, không phải nhà phân phối nào cũng đáp ứng được yêu cầu tiền đảm bảo của Ái Đạt, Khoa Vương nên những doanh nghiệp kia thành lựa chọn thay thế, xúc tiến lượng tiêu thụ của họ.

Tháng 12 năm 96 lượng tiêu thụ của Ái Đạt giữ ở mức 23 vạn chiếc, Khoa Vương tăng lên mức 6 vạn chiếc, các doanh nghiệp khác cũng chừng 3 vạn chiếc, tốc độ tăng trưởng cực nhanh.

Những doanh nghiệp này chi phí marketing thấp hơn hẳn Khoa Vương, Ái Đạt nên cho dù chi phí chế tạo hơi cao, nhưng lợi nhuận thu được cũng rất khá.

Có người giàu lên thì hài lòng, có người thích mạo hiểm, càng theo đuổi nhiều tài phú hơn nữa, nhưng Ái Đạt có sức mạnh tuyệt đối, Khoa Vương không phải là đối thủ mà doanh nghiệp thường có thể cạnh tranh trực tiếp, các doanh nghiệp điện tử Hải Châu không có cơ hội và không gian.

Hiện không ngờ có tin một doanh nghiệp Hải Châu có cơ hội tham gia thử nghiệm máy mới, mà tin tức này truyền ra từ miệng Hứa Thụy Bình, như vậy tất nhiên không phải là giả.

Các doanh nghiệp vất vả tìm kiếm cơ hội kia tức thì sôi sùng sục, đặc biệt là những người có tham vọng làm lớn, đây đúng là cơ hội trời ban.

Trong những doanh nghiệp này có nhà máy trước kia cung cấp linh kiện cho Ái Đạt, bọn họ tiếp xúc gần gũi với người của Ái Đạt, nên biết sớm tin tức ngành dầu đĩa.

Một trong số đó là Đinh Văn Tường giám đốc nhà máy Tân Nguyên.

Đinh Văn Tường biết được tin tức từ chỗ đứa cháu ngoại làm việc từ văn phòng chính phủ, lúc đó ông ta đang ở nhà ở huyện Đông Nguyên, lập tức cầm lấy áo khoác nói với vợ một tiếng rồi xuống lầu, vừa đi vừa gọi:

- Ly Hoa, Ly Hoa, đã ngủ chưa? Mau xuống đây chúng ta tới thành phố.

488. Chương 488: Dụng Tâm Sâu Xa

Đinh Ly Hoa là con gái của anh ông ta, ông ta cần trợ thủ trong công tác, nhưng vợ chưa ngoa đánh đá, không muốn vì chuyện này gây tranh cãi trong gia đình, liền chủ động gọi cháu gái tới làm trợ lý, hai năm trước cô gái còn rất lung tung vụng về, chuyện gì cũng phải dạy, hiện đã trưởng thành rồi, xác định quan hệ yêu đương với một thanh niên tên Chu Tiểu Bình làm việc ở phòng thị trường nhà máy.

Kỳ thực Chu Tiểu Bình là thanh niên được Đinh Văn Tường coi trọng, quan hệ hai người phát triển thuận lợi do ông ta thúc đẩy đằng sau.

Con trai Đinh Văn Tường còn học tiểu học, ông ta cần người có thể tin nhiệm trong công việc, có quan hệ này có thể yên tâm giao việc cho Chu Tiểu Bình.

Đinh Văn Tường vào xe gọi điện cho phó quản đốc xưởng điện khí, cùng Chu Tiểu Bình tới trấn Ích Long, lại gọi cho chủ nhiệm vật tư Ái Đạt là Tiêu Kim Nghĩa, xác thực thông tin.

Tin tức do Trương Khác thông qua Hứa Thụy Bình truyền ra ngoài, còn chưa kịp thông báo cho phía Ái Đạt nên Tiêu Kim Nghĩa không biết, nghe Đinh Văn Tường nói như thật, còn do thư ký cả Đường Học Khiêm nói ra, không dám nói là tin đồn.

Tiêu Kim Nghĩa có tư giao không tệ với Đinh Văn Tường, chỉ cần không tổn hại tới lợi ích của công ty thì giúp được là sẽ giúp, hơn nữa chuyện này rất phù hợp với phong cách làm việc của ông chủ, liền đồng ý giúp nghe ngóng tin tức.

Tiêu Kim Nghĩa không tiện gọi điện cho Trương Khác, gọi cho Tô Tân Đông hỏi.

Tô Tân Đông đang cùng nhóm Trương Khác, Trần Tín Sinh uống rượu trong quán bar ngổa Đan Tỉnh, Ngải Mặc rất mê quán bar này, dù hiện chưa tán tỉnh được các cô gái nhà lành ở Hải Châu, song không ít cô gái đứng đường chủ động nhào vào lòng.

Tô Tân Đông hỏi Trương Khác, Trương Khác xem đồng hồ:

- Tin tức truyền nhanh quá, mới được có ba tiếng.

Trương Khác có chút ấn tượng về Đinh Văn Tường, một lần cùng Tô Tân Đông đi thị sát nhà máy cung cấp linh kiện có gặp ông ta, còn trêu ghẹo cô cháu gái trợ lý của ông ta, liền bảo Tiêu Kim Nghĩa xác thực tin này.

Ngải Mặc thấy lạ lắm:

- Có cần làm phức tạp thế không?

- Đưa máy mới ra thị trường thì dễ, nhưng không có nguồn đĩa sung túc, làm sao đẩy mạnh lượng tiêu thụ được?

Trương Khác thở dài:

- Các vị phải sạch sẽ, tôi cũng muốn Ái Đạt phải sạch sẽ.

Trần Tín Sinh cười hăng hắc, Đông Xã là cái nguồn đĩa lậu cả nước, nếu đầu đĩa mới không công khai một vài kỹ thuật ở Hải Châu, Ái Đạt phải cãi nhau với bên ngoài ra sao việc đĩa lậu đồng bộ với máy mới.

Đinh Văn Tường có được tin tức xác thực lòng càng phấn chấn, tới trấn Ích Long nói cho hai trợ thủ kia của mình, tuyên bố:

- Chúng ta phải tranh thủ lấy cơ hội này.

- Không nói Ái Đạt nữa, Hải Châu có một hạn ngạch, vì sao Khoa Vương không có được mà lại rơi lên đầu chúng ta?

Phó quản đốc hỏi:

- Nghe nói Chu Phú Minh ra mặt đòi hạn ngạch này, nhưng Khoa Vương là đối thủ của Ái Đạt, lại không thể từ chối Chu Phú Minh, nên phát tán tin tức ra để các doanh nghiệp khác cạnh tranh với Khoa Vương, Khoa Vương định sẵn là bị đá đất rồi.

Đinh Văn Tường nói chắc chắn.

Chu Tiểu Bình trầm ngâm:

- Ái Đạt cũng chẳng phải làm việc thiện, nói không chừng bọn họ chọn một doanh nghiệp kém nhất, tránh tranh ăn với họ, nên cơ hội của chúng ta rất nhỏ.

Đinh Văn Tường lắc đầu, ông ta có tiếp xúc với Trương Khác, để lại ấn tượng rất sâu, khi đó nhà máy của ông ta ngâm cung cấp linh kiện cho Khoa Vương, bị Ái Đạt bắt tại trận, còn tưởng thế là mất đi khách hàng lớn nhất, ai ngờ người ta căn bản không thèm để ý, sự thực chứng minh Khoa Vương nhe nanh mà vượt mà có làm được gì Ái Đạt đâu, đó mới là khí độ doanh nghiệp chân chính.

Đinh Văn Tường nói:

- Tôi thấy Ái Đạt muốn gây rắc rối cho Khoa Vương, tăng cấp bọn họ, không tiện trở mặt, đặc biệt là chỗ dựa lớn nhất của Ái Đạt là tỉnh trưởng Từ đã bị điều khỏi Đông Hải, nên tôi không lo chúng ta không đủ phân lượng.

Vị phó quản đốc kia gật đầu:

- Trừ Ái Đạt, Khoa Vương thì chúng ta có lượng tiêu thụ đầu đĩa lớn nhất Hải Châu rồi ..

Chu Tiểu Bình lại đưa ra một vấn đề:

- Nhà máy của chúng ta có đủ kỹ thuật để hoàn thành việc thử nghiệm đĩa mới không? Nếu thời gian thử nghiệm quá lâu, các doanh nghiệp khác đưa ra sản phẩm chính thức rồi mà chúng ta chưa thử nghiệm xong thì vô nghĩa.

Đinh Văn Tường được hấn nhắc như thế, hiểu ra:

- Liên hợp lại, chúng ta phải liên hợp các doanh nghiệp khác tranh cái hạn ngạch này....

Cùng lúc đó uống rượu từ quán bar về, Diệp Kiến Bân vào xe Trương Khác nói:

- Tình thế kinh tế ĐNÁ một khi trở nên ác liệt, việc cạnh tranh trong nước cũng sẽ trở nên khốc liệt, cậu lo các doanh nghiệp vừa và nhỏ ở Hải Châu không sinh tồn được, nên dẫn dắt bọn họ liên hợp lại chứ gì?

- Chơi với anh lâu quá cũng không hay, sau này làm sao giấu được cái đuôi hồ ly đây?

Trương Khác cười ha hả:

- Thị trường trong nước cạnh tranh tàn khốc, giá sẽ dần hạ tới giới hạn sản xuất, Khoa Vương tuy không sống thoải mái bằng chúng ta, nhưng tồn tại là không thành vấn đề, nhưng những doanh nghiệp vừa và nhỏ kia sẽ bị đả kích nặng nề, so với khi đó xác chết chồng chất, không bằng bọn họ ôm lấy nhau, Hải Châu xuất hiện thêm một doanh nghiệp lớn nữa, điều này có lợi cho chính thể công nghiệp điện tử Hải Châu.

- Tiếc là người ta chưa chắc đã nhận ân tình của cậu.

Diệp Kiến Bân cảm khái:

- Tôi cũng chẳng có lòng dạ rộng lớn làm chuyện nhìn qua có vẻ rất thừa thãi này.

- Tôi cần gì người ta nhớ ơn đức, bọn họ gây được phiền phức cho Tạ Kiếm Nam là tôi đã vui lắm rồi.

~~~o0o

~Là bí thư tỉnh ủy, Đào Tấn đứng trên đỉnh kim tự tháp quyền lực của tỉnh Đông Hải, mặc dù ông không coi trọng cả Chu Phú Minh lẫn Đường Học Khiêm, song vẫn chú ý tới Hải Châu, ông được biết ngay lập tức chuyện Trương Khác va chạm với Tô Dật Quân, ông ta đang nghiêm ngắc thái độ của Lý Viễn Hồ.

Đào Tấn lúc ngày ngồi ở trong thư phòng, chỉ có một chiếc đèn bàn bật sáng, chiều sáng một không gian rất nhỏ.

Lúc này đã là rạng sáng, ngoài trời có những tia sáng le lói, đồng hồ chỉ 5 giờ, chẳng biết do tuổi đã cao hay do vị trí áp lực này, Đào Tấn mỗi ngày 3,4 giờ sáng đều tỉnh giấc, tới thư phòng suy tính công việc trong ngày.

Cẩm Hồ có quan hệ với Từ Học Bình đúng là làm người ta không thích, hơn nữa Trương Khác trẻ quá mức làm người ta cảm thấy kết giao với y hạ giá bản thân, mà chắc chàng thanh niên trẻ này cũng không muốn đi uốn gối nịnh bợ người khác.

Tới 7 giờ 15, Liễu Chí Quân và tái xế tới đón ông ta tới tỉnh ủy, khi ra khỏi Tân Mai Uyển nhìn thấy xe của Lý Viễn Hồ cùng đi ra, gần như tới cơ quan cùng một lúc, xe của Đào Tấn đỗ trước tòa nhà cơ quan, Đào Tấn và Liễu Chí Quân xuống xe, còn xe của Lý Viễn Hồ đi vào bãi đỗ, sau đó ông ta mới đi bộ vào, đây gần như là một sự thỏa thuận ngầm.

Đào Tấn tới văn phòng, tự pha một ấm trà, thổi ngụi nhấp vài ngụm mới gọi điện cho Lý Viễn Hồ.

- Viễn Hồ này, chuyện an bài chức vụ của Kim Quốc Hải, tôi muốn trao đổi với anh trước khi đưa lên thường ủy thảo luận, cậu ta kinh nghiệm phong phú ở hệ thống chính pháp, hay là ta đưa tới sở công an gánh thêm trọng trách.

Năm 96, duy trì ổn định xã hội dần trở thành quan điểm chính, địa vị của công an chính pháp ngày càng trở nên quan trọng, thậm chí ở một số nơi để các cục trưởng, sở trưởng sở công an làm bí thư chính pháp ủy tiến vào thường ủy.

Lý Viễn Hồ cũng biết xu thế này, ông ta tìm mọi cách áp việc thảo luận công tác của Kim Quốc Hải xuống, tránh bị Từ Học Bình trước khi rời khỏi Đông Hải đưa hấn lên, không ngờ Đào Tấn lại muốn đưa Kim Quốc Hải tới vị trí quan trọng đó.

Lý Viễn Hồ đặt điện thoại xuống, nhìn bức tranh chữ “tĩnh lặng thâm sâu”, vừa đúng lúc Tô Dật Quần vào báo cáo công tác, Lý Viễn Hồ nghe xong nhắc một câu:

- Sau này đừng tùy tiện tỏ thái độ.

Tô Dật Quần lòng thấp thỏm, nhưng không dám hỏi gì nhiều, thành khẩn gật đầu.

Lý Viễn Hồ hiểu thái độ của Tô Dật Quần đã kích thích Đào Tấn, chẳng phải vì Đào Tấn muốn giúp Trương Khác, ông ta an bài như thế chỉ là muốn nhắc Lý Viễn Hồ biết, bầu trời tỉnh Đông Hải này vẫn còn là của Đào Tấn.

489. Chương 489: Hốt Tay Trên

Chiều ngày 13 tháng 1, tại sân bay quốc tế Kiến Nghiệp, Thành Hán Chương tổng giám đốc công ty ESS, phó tổng giám đốc Tiêu Tấn Thành dáng vẻ mệt mỏi xuống máy bay, ngồi bay thời gian dài, làm cả hai không chịu nổi nữa, ra sân bay thấy có người giơ tấm biển “Thành Hán Chương” viết vội vàng thì tỏ ra hơi thất vọng.

Người Tân Khoa phái tới đón bọn họ không phải là quản lý cao cấp hai bên thường tiếp xúc nữa, tấm biển kia viết tùy tiện, chẳng thể hiện chút tôn trọng nào.

Tân Khoa quả nhiên vứt bỏ bọn họ rồi.

Thung lũng Silicon là nơi tập trung nhân tài kỹ thuật cao của Mỹ, nhân viên kỹ thuật các nước tập trung ở đây đông hơn trăm vạn, trong số đó cũng có người Hoa tới từ nội địa, Hong Kong, Đài Loan.

Các công ty kỹ thuật của người Hoa ở thung lũng Silicon cũng hơn trăm cái, chiếm khoảng 1/7 số công ty ở nơi này, ESS là một trong số đó.

Năm ngoái chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu của Tân Khoa tìm tới bọn họ, phân tích tiền đề chip giải mã đầu đĩa với bọn họ, đồng thời bày tỏ sẵn sàng cung cấp tài chính kỹ thuật nhất định.

Được khoản đầu tư 20 vạn USD đầu tiên do Tân Khoa cung cấp, Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành quyết định đem tinh lực của công ty tập trung vào khai thác chip giải mã, năm ngoái đã thành công đưa ra chip giải mã đời đầu, chỉ cần tăng thêm tài chính tin rằng sẽ mau chóng đuổi kịp thậm chí vượt qua kỹ thuật chip giải mã hiện nay của C-Cube và TI.

Không ngờ C-Cube và TI tung ra chip giải mã đời ba.

Chương ngại kỹ thuật chỉ là thứ yếu, quan trọng thái độ của TI và C-Cube muốn giết chết mắt đọc của Sony, tin rằng Sony sẽ mau chóng đưa ra quyết định lui khỏi thị trường đầu đĩa, cho dù ESS đưa ra được chip giải mã có kỹ thuật tương đương chip giải mã đời ba, nhưng không có mắt đọc phối hợp, doanh nghiệp nào sẽ dùng sản phẩm của họ?

Đây đúng là đả kích trí mạng, không một công ty kỹ thuật nào còn chưa thành lập bao lâu chịu nổi đả kích lãng phí một năm này, huống hồ mất đi sự hợp tác của Tân Khoa.

Thành Hán Chương không cam lòng, ESS đâu phải không có tác dụng gì với Tân Khoa, trước khi tới đã liên hệ với Tân Khoa, bên phía Tân Khoa khách khí nói sẽ phải người tới đón, nhưng thấy người tới đón tựa hồ chỉ là một lái xe bình thường, lòng không kìm được thất vọng.

Thất vọng thì thất vọng, nhưng vẫn phải đối diện với thực tế, nếu không chẳng lẽ mua vé máy bay quay về? Thành Hán thu lại tâm tình, đi tới người giơ cao tấm biển kia, dùng tiếng phổ thông giọng Đài Loan hỏi:

- Xin hỏi anh có phải là người do Tân Khoa phái tới ...

- A, ông Thành, ông Tiêu.

Thành Hán Chương chưa nói hết thì nghe đằng sau có người gọi, quay đầu lại thấy có một nam nhân chừng trên 30 đi về phía bọn họ, không hiểu ở đây ai còn nhận ra họ.

Người lái xe cầm biển kia nói:

- Chúng tôi là người của viện nghiên cứu Cẩm Hồ.

Chỉ vào nam nhân kia:

- Đó là giám đốc Đinh Hòe của chúng tôi.

Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Tài đưa mắt nhìn nhau, không biết viện nghiên cứu Cẩm Hồ là cơ cấu gì, viện nghiên cứu trong nước có chức giám đốc à?

Hơn nữa nam nhân đi tới kia bề ngoài không được không được chỉnh tề lắm, tuy mặc lễ, áo sơ mi, nhưng không đeo cà vạt, cổ áo hơi sộc xệch lộ cả góc áo may ô bên trong, có vẻ không hợp hình tượng giám đốc lắm.

- Xin chào, hôm nay ở trên xe tôi uống hơi nhiều, vừa rồi đi giải quyết một chút...

Đinh Hòe đi tới nhiệt tình bắt tay, thấy bọn họ cứ ngỡ ra mới ý thức được bọn họ chưa chắc đã nghe tới cái tên viện nghiên cứu Cẩm Hồ:

- À, trước kia tôi là người phụ trách trung tâm nghiên cứu của Ái Đạt, đầu năm nay trung tâm tách ra lập viện nghiên cứu Cẩm Hồ ...

~0o0

~~Tân Khoa lúc này như ruồi không đầu.

Bốn cự đầu liên hợp phát triển siêu cấp VCD, hiển nhiên là muốn đá Sony ra khỏi cuộc chơi, Tân Khoa trước giờ luôn hợp tác quy mô lớn với Sony, cũng bị ảnh hưởng lớn.

Trước khi Tân Khoa muốn thoát khỏi sự lũng đoạn của Phillips nên hợp tác với Sony, thoát khỏi kìm kẹp của TI và C-Cube nên chuyển sang đầu tư cho ESS, giờ mọi nỗ lực đã tan thành bong bóng.

Tân Khoa không còn hơi sức nào đi quan tâm tới ESS nữa, không ai muốn nhìn thấy bằng chứng của sự thất bại, Tân Khoa tự hồ cố ý quên đi sự tồn tại của ESS.

Sau khi tìm hiểu từ rất nhiều con đường biết được chuyến bay của Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành, Đinh Hòe liền tới muốn cướp người từ tay Tân Khoa, ai ngờ tới sân bay chẳng hề gặp người của Tân Khoa, Đinh Hòe lại chưa gặp hai người kia, xé một tờ giấy viết tên Thành Hán Chương lên.

Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành không lạ gì Ái Đạt, từ tài liệu công khai mà xét, Ái Đạt không phải hung thủ làm bọn họ thê thảm thì cũng là đồng lõa trọng yếu.

Có điều trong lĩnh vực khai phá kỹ thuật, không thể nói gì tới thù oán, huống hồ một doanh nghiệp trong nước làm được tới bước này cũng khiến người ta khâm phục.

Hai người bọn họ vẫn rất phong độ bắt tay Đinh Hòe, Đinh Hòe mời bọn họ tới Hải Châu, hai người nhìn quanh không thấy người Tân Khoa tới, thầm nghĩ lần này tới cũng là muốn xem ESS còn cơ hội sinh tồn không, liền đồng ý lời mời của Đinh Hòe.

Ngày 13 tháng 1, Bộ Bộ Cao, Ái Đa, Vạn Lợi Đạt .. Một chục đại biểu doanh nghiệp đầu đĩa tề tụ ở Hải Châu tranh thủ hạn ngạch khảo nghiệm đầu đĩa mới.

Các doanh nghiệp đầu đĩa vừa và nhỏ Hải Châu cũng hết sức náo nhiệt, Đinh Văn Tường cầm đầu chuẩn bị liên doanh sáu doanh nghiệp đầu đĩa tương đối xuất sắc ở Hải Châu, cùng tranh một hạn ngạch của Hải Châu.

Sáu doanh nghiệp này nhà máy liền kề nhau, đều nằm phía bắc khu công nghiệp điện tử, có hai doanh nghiệp giống điện khí Tân Nguyên, đều là nhà cung ứng linh kiện cho Ái Đạt.

Mấy doanh nghiệp này liên doanh với nhau đúng là có rất nhiều ưu thế.

Hai ngày qua Đinh Văn Tường hết sức bận rộn, không chỉ thương thảo chuyện liên doanh của bảy doanh nghiệp, còn phải triển khai xã giao với Ái Đạt.

Thực ra chuyện thực nghiệm máy mới các cơ cấu nghiên cứu của Ái Đạt phối hợp nhân viên TI, C-Cube, Phillips vẫn đang tiến hành, làm ra động tĩnh lớn như vậy chẳng qua là vì Trương Khác muốn gia tăng sức ảnh hưởng của Ái Đạt, với ba công ty kia mà nói cũng chẳng tổn thất gì, nên vui vẻ phối hợp.

Loại quảng cáo khéo léo này dựng lên hình tượng tốt dẫn đầu kỹ thuật của Ái Đạt trong lòng công chúng, còn tốt hơn là bỏ tiền ra quảng cáo nhiều.

Ngày hôm đó Trương Khác phải thi hai môn, Lý Nghĩa Giang được một vị phó xử trưởng phòng tổ chức tháp tùng tới Hải Châu báo danh, sau nghi thức hoan nghênh đơn giản, được Dương Húc Thăng, Tổng Bồi Minh đưa tới khu Thành Nam, chính thức cộng tác với Đối Văn Tiến.

Buổi tối Trương Khác sẽ tham gia tiệc tẩy trần Lý Nghĩa Giang, lúc này bọn họ chưa được biết Kim Quốc Hải đã thành nhân tuyển phó bí thư chính pháp ủy, sở trưởng sở công an tỉnh.

Nói ra thì Trương Khác có rất nhiều việc phải xử lý, có điều khi y từ phòng thi ra, chuyện đầu tiên là bị Đường Thanh kéo ra thảo trường đối chiếu đáp án bài thi.

Lần thi toàn quốc này của học sinh năm thứ ba có môn thi trùng thi đại học, đối với học sinh bình thường không có gì khó khăn, nhưng với Trương Khác thì khác, đặc biệt là số học.

Tiết trời rất tốt, mấy ngày qua nhiệt độ ấm lên, quay về mức trên 0 độ, không có gió, mặt trời đỏ rực treo trên không trung, ngồi trên bãi cỏ của thao trường cảm giác toàn thân thư thái.

Trương Khác hết sức tự tin nói, thi số học không thành vấn đề, Đường Thanh thì cực kỳ hoài nghi, hôm qua cô ra đề cho Trương Khác làm, chỉ miễn cưỡng ở mức hợp cách.

Hai người ngồi trên bãi cỏ đối chiếu đáp án, phát hiện nếu gặp một giáo viên chấm thi nghiêm khắc thì Trương Khác cứ xác định là ôn tập thi lại trước luôn.

- Chẳng may toàn trường chỉ có một mình bạn thi lại, bạn có đau khổ không?

Đường Thanh nhìn Trương Khác thương hại.

- Hiện giờ mình đang rất đau khổ đây.

Trương Khác rầu rĩ nói:

- Tốn bao nhiêu ngày ôn tập mà uống công, hay là bạn hôn mình một cái, để tâm tình mình dễ chịu hơn.

- Ma mới tin bạn.

Đường Thanh cắn môi nói:

- Bạn ở Hong Kong lâu như thế, thi không đỗ là đáng đời.

Trương Khác cười gượng, thời gian qua y bận bù đầu tới cha mẹ ở Tân Vu cũng chẳng có thời gian để ý, liền nói kỳ nghỉ đông này cùng Đường Thanh tới Tân Vu ở vài ngày, sau đó sẽ cùng Tạ Văn Tình, Chi Đồng tới Bắc Kinh ăn tết với Từ Học Bình.

Vậy là chút oán giận của Đường Thanh bị quét sạch, song cô lại lo mẹ không ỉnh lưu lãg bên ngoài với Trương Khác dài ngày như vậy, đúng là buồn chết người.

490. Chương 490: Tham Vọng Kỹ Thuật

Buổi tối tới nhà hàng Tây Thành tẩy trần cho Lý Nghĩa Giang, hẳn tạm thời sống ở khu chiêu đãi Thành Nam.

Ăn tối xong Trương khác còn có việc khác, kéo Trương Tri Phi qua nói chuyện an bài hoạt động tiếp theo nhờ chú phụ trách rồi đi.

Hiện rất nhiều nhiều người ở Hải Châu, nhóm Trần Tín Sinh khỏi phải nói, nhóm Tôn Thượng Nghĩa phân lượng cũng không phải là nhỏ, may mà bọn họ thông cảm bên Ái Đạt bận rộn, lại ở Hải Châu đã lâu, nên không cần người Ái Đạt tiếp đãi.

Những đại biểu doanh nghiệp trong nghề thì Ái Đạt phải chiêu đãi chu đáo, bọn họ sẽ tìm cách tiếp xúc với với nhóm Trần Tín Sinh, ít nhất trong mắt bọn họ thì tam cự đầu kia có quyền xác định danh sách thử nghiệm sản phẩm lớn hơn Ái Đạt nhiều.

Song tất cả những người này Trương Khác mặc kệ, y muốn đi gặp mặt Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành.

Thung lũng silicon là nơi tập trung nhân tài kỹ thuật toàn thế giới, mặc dù các nước trên thế giới vì xúc tiến phát triển kỹ thuật công nghệ cao, ý đồ xây dựng lên thung lũng silicon của mình, như Nhật Bản, Hàn Quốc, cả trong nước cũng có Trung Quan thôn ở Bắc Kinh, Phổ Đông ở Thượng Hải, Hàng Châu Chiết Giang cũng làm một cái “thiên đường thung lũng silicon”.

Nhưng những thứ hàng nhái này không thể so sánh với thung lũng silicon ở California.

Theo thống kê một nửa sinh viên ưu tú tốt nghiệp ĐH Thanh Hoa, hoặc sớm hoặc muộn đa phần sẽ ra nước ngoài, trong đó hướng đi chủ yếu là thung lũng silicon này.

Mặc dù Cẩm Hồ có thể cung cấp một số lương khá hậu hĩnh giữ lại một phần nhân tài, nhưng kỹ thuật mới thay đổi từng ngày, nhân viên kỹ thuật nếu không ngừng học tập, nâng cao kiến thức là bị đào thải ngay.

Nên trừ giữ các tinh anh kỹ thuật lại, Cẩm Hồ còn cần một con đường không ngừng giúp nhân viên kỹ thuật giao lưu tiếp xúc với kỹ thuật mới nhất trên thế giới, cho nên Trương Khác quyết định trực tiếp thành lập trụ sở thực nghiệm ở thung lũng silicon.

Rời bữa tiệc tẩy trần Lý Nghĩa Giang, Trương Khác đưa Đường Thanh về nhà rồi tới ngõ Đan Tinh, mới 8h30, không biết Đinh Hòe trò chuyện với Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành thế nào rồi.

Trương Khác vừa đi vào Bát Cẩm Trân thì Trần Phi Dung cúi đầu đi ra, sắp nhào vào lòng y mới dừng chân nổi, giật mình lùi lại, ôm ngực nhìn Trương Khác, ánh mắt hết sức phong phú, khuôn mặt trắng muốt như mỡ đông tức thì phủ ánh hồng rực rỡ quyến rũ, che mặt quay đầu đi, thiếu chút nữa không nhận được cười ra tiếng, vai còn hơi rung rung.

- Có chuyện gì thế?

Phó Tuấn chả hiểu ra sao, phản ứng của Trần Phi Dung tựa hồ hơi thái quá.

Trương Khác biết nhất định Tô Nhất Định đem tuốt tuốt chuyện mình bêu xấu ở quán bar 1978 ra kể cho Trần Phi Dung nghe rồi, trong lòng thở dài, hình tượng hỏng hết cả, thấy Phó Tuấn vẫn tròn mắt không hiểu ra sao, bĩu môi nói:

- Anh không thấy mị lực của tôi dạo này tăng vọt à?

Phó Tuấn chỉ cười, chỗ này mọi người quen thuộc rồi, đi thẳng tới nhà phòng đám Đinh Hòe ăn cơm, Trần Kỳ đi ra niềm nở nói:

- Khác thiếu lâu lắm rồi mới tới đây, ăn tối hay ăn khuya vậy?

- Thật ra cháu cũng khó mà phân biệt được.

Trương Khác đưa đồng hồ lên xem, thấy Trần Phi Dung đứng ở một góc sảnh nhìn cười, sương băng bao phủ trên mặt tan chảy, lộ ra một mặt xuân sắc hiếm có, có phong tình vô hạn của thiếu nữ, làm thực khách ngồi trong đại sảnh nhìn không chớp.

Có một đôi tình lữ trẻ ngồi ở gần chỗ Trần Phi Dung, chàng trai đang gấp thức ăn cho cô gái, mắt mãi nhìn Trần Phi Dung thiếu chút nữa đã chọc vào mặt người yêu, làm người người yêu trợn mắt lên, anh chàng sợ vỡ mặt, rụt rít xin lỗi ...

Phó Tuấn nói thật:

- Chúng tôi ăn rồi, có hẹn với người ở đây .. À bên kia rồi...

Trần Kỳ đưa hai người họ đi tới cửa nhà phòng, bảo con gái lấy thêm chén bát.

Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành thấy Trương Khác đi vào, Đinh Hòe và hai chủ nhiệm viện nghiên cứu đứng dậy, không hiểu là nhân vật nào,

Tiêu Tấn Thành thì Trương Khác gặp rồi, có điều đó là ở triển diện tử Tokyo vào năm 2005, khi đó ESS có thành tựu không tề về hệ thống lưu trữ số kiếp, tuy đó là chuyện 8 năm sau, nhưng khi đó Tiêu Tấn Thành trong trẻ trung và có tinh thần hơn hiện giờ rất nhiều, chắc từ khi nghe tin dữ tới giờ hẳn ngồi máy bay đi nửa vòng trái đất đến đây, chưa được nghỉ ngơi.

Thành Hán Chương thì Trương Khác chưa được gặp, nhưng trên các loại tạp chí thông tin điện tử chuyên nghiệp sau này thường có hình của hắn.

Có điều hiện giờ bọn họ thất bại rồi, thành tựu ESS có được trước đó đều tập trung vào chip giải mã, bị một đòn nặng như thế ai có thể dễ chịu.

Đương nhiên có loại người, có dù bị đánh ngã bao lần, cũng quật cường đứng dậy.

Trương Khác cười ôn hòa nói:

- Ngồi xuống cả đi, ông Thành, ông Tiêu, Đài Loan không có quy củ giới thiệu nhất định phải đứng chứ?

Trần Phi Dung đi vào, cô nhìn cười được rồi, có điều mặt vẫn còn đỏ, không dám nhìn Trương Khác cái nào, sợ lại phì cười.

Trương Khác nói với Trần Phi Dung:

- Lấy cho chúng tôi hai cốc nước là được .. à này, sao bạn không mặc sườn xám?

Phục vụ của Bát Cẩm Trân đều mặc sườn xám màu lam, tiếc là chỉ xẻ tới đầu gối, không được nhìn thấy đùi như mong muốn của Trương Khác.

- Hôm nay mình mới về, chỉ giúp tạm thời thôi.

Ở góc tường bên ngoài có tủ, Trần Phi Dung cúi đầu lấy hai chiếc cốc sứ đưa cho Trương Khác, không dám nhìn y:

- Đi tàu thủy về cùng với Tô Nhất Đình.

Trương Khác thấy Trần Phi Dung nhìn cười đến khổ, bảo Phó Tuấn đi rót trà, nếu không Trần Phi Dung rót rất có nguy cơ đổ lên người mình, lúc đó lại không thể trách được ai khác.

Đinh Hòe giới thiệu Trương Khác, Phó Tuấn cho hai người kia.

Cả Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành đều du học ở Stanford xong là trực tiếp mở công ty, tuổi chưa quá 30, nghe Đinh Hòe giới thiệu Trương Khác là ông chủ phía sau Ái Đạt thì đều hơi ngạc nhiên, có điều họ tiếp nhận sự thực này dễ hơn người trong nội địa nhiều.

Chẳng có gì lạ thung lũng silicon là nơi tập trung các triệu phú trẻ nhiều nhất trên thế giới, bọn họ toàn mới trên 20 đã sở hữu tài sản hàng triệu, trăm triệu USD, có cả người chưa tốt nghiệp, trong đó có huyền thoại Bill Gate.

- Mọi người đang nói chuyện gì mà say sưa thế?

Trương Khác khoác cởi áo vắt lên lưng ghế:

- Vừa nói Cẩm Hồ cần một nền tảng, ngoại trừ cung cấp hỗ trợ kỹ thuật nhất định ra, còn có thể giữ tiếp xúc với động tĩnh kỹ thuật mới nhất ở thung lũng silicon, để nhân viên kỹ thuật của Cẩm Hồ không ngừng học tập nâng cao trình độ ...

Đinh Hòe trình bày:

- Tôi đã đem dụng ý Cẩm Hồ muốn thành lập trụ sở thực nghiệp ở thung lũng silicon nói với hai vị đây rồi.

Trương Khác gật đầu:

- Tốt, nếu vậy tôi đi thẳng luôn vào vấn đề, tôi sẵn lòng mua lại ESS, đồng thời hi vọng hai vị ở lại làm việc ...

Thành Hán Chương không hề bất ngờ, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi hi vọng biết được sự thực, đương nhiên chúng tôi thực hiện nghĩa vụ bảo mật.

Trương Khác nghĩ, chắc bọn họ muốn biết sự thực hi vọng của bọn họ bị C-Cube, TI liên hợp bóp nát ra sao? Liên nói:

- Nếu vậy ... Lão Đinh, có mang hiệp nghị bảo mật soạn trước không, đưa hai vị đây ký.

Nếu đã là đàm phán, tất cả sẽ đi theo trình tự chính quy, cơ mật cơ mật thương nghiệp nếu tiết lộ ra, sẽ làm sụt giảm lợi nhuận sau này của bọn họ.

Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành không hề giận, thập niên 90, kinh tế Đài Loan tốt hơn trong nước nhiều, lại du học sáng nghiệp bên Mỹ, rất tôn trọng hiệp ước, nhận lấy văn bản hiệp nghị bảo mật từ một chủ nhiệm, lật xem xong rồi ký trả lại.

Trương Khác có chút ngượng ngừng nói:

- Ái Đạt nửa năm trước đã làm ra siêu cấp VCD từ nửa năm trước, chỉ là thiếu kỹ thuật tất yếu đem gộp lại thanh chip giải mã, nên cùng TI, C-Cube liên hợp làm ra chip giải mã đời ba, Cẩm Hồ sở hữu độc quyền kỹ thuật, cấp quyền cho TI và C-Cube khai thác sử dụng...

Nếu chẳng phải đích thân tới Hải Châu, Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành không sao tin trình độ kỹ thuật trong nước lại tới mức này, từ tư liệu công khai Ái Đạt đúng là một công ty chú trọng nghiên cứu phát triển kỹ thuật, tuy có ngạc nhiên, nhưng không tới mức không thể tin, hai người bọn họ chỉ gật đầu nghe Trương Khác nói tiếp.

491. Chương 491: Sơ Hở Trong Hợp Đồng?

- Kỳ thực chúng tôi đã có phương án kỹ thuật hoàn chỉnh chip giải mã đời 2, trước kia chúng tôi cung cấp cho TI phương án này để họ phân chia thị trường chip giải mã với C-Cube.

Trương Khác không giấu diếm gì:

- Trước đó, chúng tôi đã tìm hiểu thành quả và nỗ lực của ESS, sau khi Cẩm Hồ mua ESS rồi, vẫn tiếp tục công tác trước đó, mau chóng nghiên cứu phát triển chip giải mã đời 3 độc lập ...

Thành Kiến Chương cực lực tiêu hóa tin tức Trương Khác đưa ra, có một điểm làm người ta khó lý giải:

- Chẳng lẽ TI, C-Cube liên hiệp khai phát chip giải mã đời ba không có lợi ích của Cẩm Hồ?

- Có chứ?

- Vậy họ không có điều kiện hạn chế Cẩm Hồ sao? Đặt biệt biết rõ một khi Cẩm Hồ mua ESS hoàn toàn có khả năng độc lập phát triển chip giải mã đời ba, họ không hạn chế Cẩm Hồ mua ESS hay chuyển nhượng kỹ thuật cho bên thứ ba? Nếu các vị đã có cùng lợi ích, thì sẽ không thể chấp nhận một trong các bên tại lợi ích chung còn mưu cầu thêm lợi ích khác? Trừ khi hợp đồng cơ sở hờ ...

Công ty lớn như TI, C-Cube có thể ký một hợp đồng có sơ hở sao?

- Hợp đồng tất nhiên không có sơ hở.

Trương Khác cố trình bày tường tận hết mức có thể:

- Căn cứ vào hiệp nghị của chúng tôi, hạn chế Cẩm Hồ chuyển nhượng kỹ thuật cho bên thứ ba cùng tự khai phát sản phẩm liên quan, đương nhiên hạn chế này chỉ liên quan lĩnh vực chip giải mã đầu đĩa Siêu cấp VCD.

Ti, C-Cube có phải ngốc đầu, cho dù Trần Tín Sinh có muốn thiên vị Cẩm Hồ cũng không được, vì hợp đồng cuối cùng phải do tổng bộ TI xác nhận mới có hiệu lực.

Thành Hán Chương gần như nắm được ngay suy nghĩ của Trương Khác, vọt miệng hỏi:

- Vậy vì sao Cẩm Hồ muốn độc lập sở hữu chip giải mã đời ba?

- Hiệp nghị của ba bên không hạn chế Cẩm Hồ dựa cơ sở này phát triển chip giải mã cao hơn, hoặc dùng vào sản phẩm điện tử khác ...

Trương Khác bình tĩnh trình bày:

- Dù từ góc độ tích lũy kỹ thuật mà nói, Ái Đạt cũng cần sở hữu kỹ thuật chip giải mã đời ba hoàn chỉnh.

Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành im lặng một lúc, cuối cùng Tiêu Tấn Thanh nói:

- Thành công của Ái Đạt đúng là không phải may mắn, có Cẩm Hồ làm chỗ dựa, tôi tin Ái Đạt sẽ giữ được ưu thế kỹ thuật trong thời gian dài...

Hai người bọn họ không có nhiều lựa chọn, lối thoát tốt nhất bọn họ nghĩ ra được là bán ESS, nếu không chỉ còn cách tuyên bố phá sản đóng cửa, một năm nghiên cứu biến thành vô giá trị, với tình hình hiện giờ thành quả kỹ thuật này ngoại trừ Cẩm Hồ ra thì không có mấy giá trị với nơi nào khác.

Quan trọng là Cẩm Hồ trả giá bao nhiêu ...

Đương nhiên hai bên không thể quá vội vàng thảo luận vấn đề này, tới cuối Trương Khác nói:

- Mấy ngày này Hải Châu tương đối náo nhiệt hơn mọi khi, để Cẩm Hồ khoản đãi hai vị để thể hiện thịnh tình chủ nhà, đồng thời để hai vị hiểu sâu hơn về Cẩm Hồ ...

Khi bọn họ kết thúc cuộc hội đàm thì Bát Cẩm Trân chỉ còn lại mỗi bọn họ là khách, phục vụ đã nghỉ hết rồi.

Trương Khác thấy Lưu Phân đứng đợi ở đại sảnh mới ý thức được đã muộn lắm rồi, áy náy chấp tay xin lỗi:

- Không cần đuổi, chúng tôi đi ngay đây ... Không biết muộn thế này rồi, dì phải nhắc một chút chứ, cháu tới quán bar nói chuyện cũng được.

Lưu Phân đùa:

- Chúng tôi có ai có gan nhắc nhở Khác thiếu gia chú ý thời gian chứ?

- Dì nói thế là mắng cháu rồi.

Trương Khác xưng hô rất thân thiết, liếc thấy Trần Phi Dung môi hơi dùng sức mím lại, chắc vẫn nhịn cười, chuyện đó đáng cười vậy sao? Trương Khác hơi buồn bực, vốn định nói chuyện với cô một lúc mới về nhưng lại thôi.

Trở về Tân Vĩ Viên đã không còn mấy ngôi nhà sáng đèn nữa, cả nhà Tạ Văn Tình cũng tắt đèn rồi.

Tường bao là do hàng rào sắt và cây leo chằng chịt bám vào tạo thành, mùa đông lá cây thưa thớt, có ánh sáng mờ mờ hắt ra, chắc là phòng khách bật đèn, Trương Khác lấy làm lạ: Lúc này trong nhà làm gì có ai?

Trương Khác đẩy cửa đi vào, thấy Tạ Văn Tình nằm cuộn mình trên ghế sofa, tay ôm trước ngực, khuôn mặt mỹ nhân trong giấc mộng, càng có mị lực khác biệt.

Phòng khách tuy có bật điều hòa, nhưng không gian quá lớn, không đủ ấm, nhìn Tạ Văn Tình nằm cuộn tròn như thế, Trương Khác sờ tay cô, hơi lạnh, lắc đầu chạy lên lầu mang chăn tới đắp cho cô rồi mới vào nhà bếp mở tủ lạnh ra xem có gì ăn không.

Trương Khác đúng là hơi đói, chỉ vì ngại không nhờ Trần Kỳ chuẩn bị đồ ăn khuya, pha cà phê thêm đường và sữa, vậy là không sợ đêm đói tới không ngủ được rồi.

Nhìn thân hình mê người của Tạ Văn Tình trên ghế sofa, ngửi mùi cà phê thơm lừng, bốn bề tĩnh lặng, một đêm như thế này thực sự không tệ.

Trương Khác cầm cốc cà phê đi ra phòng khách, vừa đặt cốc cà phê xuống bàn ngồi xuống góc ghế sofa thì Tạ Văn Tình tỉnh lại, ôm lấy Trương Khác từ đằng sau, gác đầu lên vai y, bầu vú săn chắc cọ sát lên lưng y, mùi hương trên người cô át cả mùi thơm của cà phê, Tạ Văn Tình ghé môi hồng ướt át sát tai y thì thào những lời đầy khao khát:

- Chỉ Đồng hôm nay ngủ cùng hai nha đầu nhà Lý Minh Du ... Chị đợi em tới tận bây giờ ...

~~oOo

~ Á ....

Tạ Văn Tình chạm vào hạ thể dựng đứng của Trương Khác liền tỉnh lại, cười khẽ nắm lấy nó vuốt nhẹ nhàng:

- Bây giờ rồi?

Trương Khác cầm đồng hồ đặt ở đầu giường lên xem:

- Mới tám giờ, trước chín giờ tới trường thì là được.

Cuộc sống của y thật là thư thái, như đám Đường Thanh trước 6h45 đã phải tới trường ôn tập sáng rồi.

Trương Khác quay sang bắt gặp ánh mắt phơi phới xuân tình của Tạ Văn Tình, không nói một lời, trở mình đè lên người cô, tham lam hôn cắn môi đỏ, rồi trượt dần xuống, vùi đầu vào giữa hai chân của cô, chiếc lưỡi ma quái thành thạo đường đi lối về, kích thích điểm nhạy cảm nhất cơ thể Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình người run rẩy, hơi thở gấp gáp, tay vò tóc Trương Khác, đùi kẹp lại như muốn mãi mãi giam giữ nam nhân này chỗ đó, nhưng lý trí chưa mất hết, chỉ dám hưởng thụ chốc lát, đẩy người Trương Khác ra:

- Hứa Tư nói 8 giờ 30 sẽ tới, đừng nhích nữa ...

Trương Khác cắn dãi tai Tạ Văn Tình, nói nhỏ:

- Tập thể dục buổi sáng 15 phút là đủ rồi ...

- Hứ, em thật tham lam ...

Tạ Văn Tình cong hai chân lên, đưa tay nắm lấy con quái vật gân guốc của Trương Khác, dẫn dắt nó tiến vào cơ thể chật chội ẩm ướt của cô, cảm giác hạ thân lấp kín, căng chặt đó làm cô lịm đi trong khoái lạc, đột nhiên ý thức được gì đó, giữ lấy Trương Khác, không cho y cử động:

- Lúc này không cho em nghĩ tới con yêu tinh Hứa Tư đâu đâu.

- Á.

Trương Khác nhìn đôi mắt mê ly của Tạ Văn Tình, vốn y đâu nghĩ gì, lúc này nghĩ được gì mới là quái, đột nhiên nghe Tạ Văn Tình nói thế, kích thích dữ dội, hắt chần ra, đôi chân trắng muốt lộ ra giữa ánh sáng mặt trời, giữa mép thịt hồng hồng, giọt châu lỏng lánh nhỏ xuống, Trương Khác như con ngựa thoát giây cương, tiến vào cơ thể Tạ Văn Tình một cách điên cuồng mạnh mẽ, Tạ Văn Tình không rú lên tiếng kêu dài đầy nhục dục ...

Hai tấm thân lại lần nữa quấn vào nhau không còn màng giờ giấc gì nữa.

Bị kích thích như thế, Trương Khác rất nhanh trở nên vô dụng khoái cảm dồn dập tràn tới, y nhắm mắt lại kêu một tiếng khoan khoái, hạ thể tê đi không kìm chế được nữa, không ngờ Tạ Văn Tình còn thất trận

sớm hơn, Trương Khác cảm thấy dòng nước ấm ào ào tuôn ra, cũng đồng thời xối xả tuôn dịch thể vào cơ thể Tạ Văn Tình.

Kiệt sức nằm xuống, ôn nhu vuốt ve cơ thể còn nóng hổi của Tạ Văn Tình, Trương Khác hỏi:

- Hôm nay sao chị lợi hại thế, hơn 40 cái đấy ..

- Đáng ghét, còn tâm tư mà đếm cái đó à?

Tạ Văn Tình lườm y, cao trào vừa qua, dư âm vẫn còn, ánh mắt cô cực kỳ say lòng người:

- Hôm qua em quá hưng, sáng cơ thể tất nhiên là mất cảm ...

Tuyệt đối không chịu thừa nhận có nguyên nhân khác.

Mặc dù người mềm nhũn, Tạ Văn Tình vẫn phải ngồi dậy trở về nhà, cho dù Hứa Tư không tới, giúp việc nhà cô lát nữa cũng tới dọn dẹp.

492. Chương 492: Thanh Dao Trên Chữ Sắc

Hứa Tư mang tài liệu tới, bị Trương Khác vô lại hôn mấy cái mới thoát được, chuyện tiểu tổ chấp hành phương án tăng cổ phần, do cô, Tôn Thượng Nghĩa, Tương Vi, Thái Phi Quyên làm chủ, mỗi người lại còn các công việc thường ngày, khoảng thời gian này Hứa Tư tuy ở Hải Châu, nhưng không có nhiều thời gian ở bên Trương Khác.

Hôm nay Trương Khác phải thi ba môn, may đó là ba môn sở trường của Trương Khác, chẳng có gì phải lo, hết kỳ thi toàn quốc, tiếp theo đó là thi cuối kỳ.

Nhưng thời gian này Trương Khác quá bận, thật sự không bỏ thời gian ra được, may là trường học cũng chẳng hi vọng gì việc thi cử của y.

Đường Thanh hôm qua về nhà đã thuyết phục được Cố Kiến Bình cho theo Trương Khác tới Tân Vu vào kỳ nghỉ đông, sau đó tới Bắc Kinh ăn tết.

Trương Khác chiều thi xong liền rời khỏi trường, Đường Thanh vẫn phải ôn tập thi cuối kỳ.

Vừa mới ra khỏi cổng trường thì thấy xe của Trương Tri Phi ở tựa hồ chuyên môn đỗ ở cổng đợi mình, Trương Khác chui vào xe ngay nhiên hỏi:

- Có chuyện gì mà chú lại tới tận đây chặn cháu? Không phải là chuyện kỹ thuật đĩa chứ ạ, về kỹ thuật thế nào cũng cung cấp cho phía chú. Cháu chỉ sợ bên chú nóng vội đưa hàng ra thì Ái Đạt có trăm miệng cũng không cãi được, lần này thời gian thử nghiệm không ngắn, dư thời gian cho phía chú chuẩn bị mà, ít nhất tháng Giêng mới đưa ra máy mới, bên chú gấp thế làm gì?

- Không phải chuyện đó.

Trương Tri Phi lái xe rời khỏi trường:

- Cháu đi đâu? Chú đưa cháu tới.

- Cháu tới viện nghiên cứu ở đường Thành Sơn.

Trương Khác nhìn chú mặt mày nặng nề, nói:

- Nhìn chú thế này cháu không yên tâm, hay để cháu lái xe cho.

- Ha ha, không sao, chẳng có gì quan trọng, Trương Dịch tới thành phố rồi.

- Lại xảy ra chuyện gì nữa thế ạ?

Trương Khác không nghĩ xảy ra chuyện lần trước rồi Trương Dịch còn quay về thành phố.

- Nó cãi nhau với ba nó, nói là đoạn tuyệt quan hệ cha con, tới nương nhờ chú, cháu nói chú nhẫn tâm đuổi nó đi được không?

Trương Tri Phi cười nói đùa, thấy Trương Khác không có phản ứng gì mới thở dài:

- Thật ra nó không tới tìm chú, có người nhìn thấy nó ở thành phố, cùng một cô gái thuê phòng ở Bắc Quan, chính là cô gái đính hôn với nó.

- Ồ...

Trương Khác hiểu ra:

- Nói thế là bác cả đoạn tuyệt cha con với anh ấy.

- Đúng thế, trong mắt bác cả cháu, cô gái kia không bằng bát nước đã hắt đi, trước kia chính vì cô ta mà gây ra lắm chuyện như thế, Trương Dịch mất cả việc tốt vì cô ta, sao bác cả cháu chấp nhận cô ta được.

Trương Khác trầm ngâm:

- Cô gái đó ở Đông Xã có thanh danh không tốt ạ?

- Cục xuất nhập khẩu vật tư phát ra vụ án lớn, tuy tin tức không công khai. Nhưng người ta hứng thú với loại tin kiểu này nhất mà, ài, cô gái đó thối hôn trước, sau đó đi làm nhân tình cho người ta, chuyện lan đi, làm sao còn có thanh danh tốt được nữa, cô ta còn có thai với tên giám đốc kia, nhưng xảy rồi ...

Trương Tri Phi lại lần nữa thở dài, chuyện này đúng là ngoài thở dài ra còn có thể nói gì:

- Trương Dịch quay về lại đi tìm cô ta, tất nhiên gây ầm ĩ cả lên, bác cả cháu tức tới hôn mê, nằm liệt giường gần nửa tháng ...

- Chuyện xảy ra lâu chưa ạ?

Trương Khác không ngờ Trương Dịch trước kia trắng hoa mà giờ trở nên si tình như thế.

- Lúc đó cháu ở Hong Kong, chú cũng nghe người ta nói thấy Trương Dịch thuê phòng ở Bắc Quan mới biết chuyện này.

Trương Khác cười rất vô lương tâm:

- Trên chữ sắc là thanh đao mà, nam nhân dính vào nó là không sao thoát được, bác cả nghĩ không thông ạ? Họ ở đâu, chú tới xem chưa?

Trương Tri Phi cười gượng theo y, nói:

- Còn chưa có cơ hội tới, cháu có đi cùng không?

Trương Khác xem đồng hồ, nói:

- Dù sao cũng chẳng có gì làm, tới cũng được ạ.

Khu Bắc Quan là nơi giao nhau giữa nông thôn và thành phố, ở đó có một khu nhà dân lập nên cho những người làm công thuê, sập xệ sài lại hỗn loạn, trông như một cái thôn tạm, chẳng tìm ra cả được đường cho xe đi vào, đành đỗ xe ngoài cửa thôn.

Hai chú cháu họ Trương ra khỏi xe nhìn cảnh trước mắt đều thấy đau đầu, chỗ này lộn xộn như thế, làm sao mà tìm được người.

Trương Khác cười méo xẹo:

- Chú chắc nơi này có biển số nhà chứ?

- Nếu đã tới rồi thì đành cố mà tìm thôi.

Trương Tri Phi vỗ gáy, bọn họ đang đứng cạnh một nơi thu mua phế liệu, trong sân có nhà xí chia thẳng ra đường, chỉ có một bức tường thấp bao quanh, tường thủng lỗ chỗ.

Hôm nay chẳng phải là cuối tuần, mà có là cuối tuần thì người đi làm công cũng chẳng được nghỉ, nhìn quanh thấy vắng hoe, chỉ có mấy đứa bé đang đuổi nhau, còn có mấy người già, chắc là cha mẹ người ra ngoài làm thêm, đang làm mấy việc lặt vặt như quét sân, nhặt rau thấy hai người bọn họ áo quần sang trọng đều dừng tay lại nhìn ngó.

Trương Dịch chắc đưa cô gái đó tới đây chưa lâu, có thể không tiếp xúc mấy người nơi này, hỏi mấy người liền đều không biết chỗ Trương Dịch ở, đã thế những người này đủ mọi nơi tới, khẩu âm đủ kiểu, chỉ nói chuyện đủ vớ vẩn rồi.

Trương Khác và chú định bỏ rồi, đột nhiên nghe thấy tiếng Trương Dịch ở góc nào đó:

- Không phải anh đã bảo em đừng chạm vào nước sao, trời lạnh như thế, quần áo cứ để đấy, anh đi làm đêm về sẽ giặt.

Hôm Trương Khác rạn xương, Trương Dịch ngồi dưới nhà suốt một ngày, hôm đó Trương Khác chẳng nhìn mặt hắn, lần này tính ra phải phải cả năm rồi mới gặp lại.

Trương Khác và chú đi theo tiếng Trương Dịch, chỗ này nhà cửa còn hơi chỉnh tề một chút, một dãy nhà có mười gian phòng kề sát nhau, có cái mười tám gian, nhà thấp lụ xụ, loại nhà này một gian phòng thuê cả tháng không quá 50 đồng.

Nơi này khá nhiều công nhân của nhà máy dệt, đa số là các cô gái trẻ, y phục đơn giản, có mấy cô gái khá là xinh đẹp, chẳng giống mười năm sau, cô gái nào có chút nhan sắc là chạy tới hết trung tâm mát xa, tắm gội làm việc.

Trương Dịch và một cô gái đứng ở giếng trước phòng, dưới chân có một cái chậu nhựa đầy quần áo, so với một năm trước, Trương Dịch trông chững trạc hơn, cằm có để chút râu, mặc đồng phục công nhân dính dầu mỡ, hình tượng rất nhếch nhác, chắc là làm việc sửa chữa máy móc gì đó ở nhà máy dệt gần đây.

Hắn đang gỡ một bộ quần áo ướt từ trong tay cô gái, đẩy cô ta vào phòng.

Đó chính là cô gái đi cùng Trương Dịch mà Trương Khác gặp ở trước cổng trường, so với lần đó, cô ta gầy hơn rất nhiều, xương gò má trơ ra, mặt trắng bệch, gần như không nhận ra nữa, không thể nói là xinh đẹp được.

Nghe chú nói cô ta mới xảy thai không lâu, chắc sức khỏe chưa khôi phục.

Cô gái đó không muốn vào phòng, nhưng bị Trương Dịch nắm tay cổ kéo vào, đang quay lại định nói gì đó thì thấy chú cháu Trương Khác, liền dừng người tại chỗ.

Trương Dịch thấy vậy quay lại nhìn, cũng đứng ngây ra, không biết bọn họ tới làm gì, nhưng cũng chẳng muốn nói thêm gì về tình cảnh của mình, cứ trầm mặc đứng đó.

Trương Khác không lên tiếng, hai chú cháu y nghe thấy mẩu đối thoại của Trương Dịch và cô gái kia, vốn không định tới làm Trương Dịch thấy mất mặt, nhưng trông cô gái kia sức khỏe không tốt, hai người họ lại sống khó khăn như vậy, nếu để thành bệnh thì có hối không kịp nữa, nên đi tới.

- Chú và Tiểu Khác đi qua đây, nên ngó qua xem, chuyện cháu và ba cháu, chú không quản.

Trương Tri Phi lấy ra một cái phong bì nhét vào tay Trương Dịch, nhưng hắn rút tay không nhận, đành đưa cho cô gái, lại nói với Trương Dịch:

- Chú cũng chẳng mang nhiều tiền, chỉ có thể thôi, cháu cũng đừng làm ra vẻ nam nhi hảo hán gì ở đây, số tiền này nhận lấy đi, sau này trả lại là được.

Cô gái kia do dự nhìn Trương Dịch không biết có nên nhận hay không, Trương Dịch nhìn Trương Khác rồi lại nhìn sang Trương Tri Phi, nói lạnh nhạt:

- Cháu sẽ chiếu cố tốt cho Văn Nhân, còn với Trương gia thì cháu không liên quan gì nữa, cũng không làm mất mặt Trương gia đâu, số tiền này cháu sẽ trả lại.

- Chuyện này như con người ta uống nước, nóng lạnh tự bản thân biết, chỉ cần anh tự hiểu là đủ rồi.

Trương Khác chẳng muốn thừa lời:

- Còn về thể diện Trương gia, không phải anh muốn làm mất là mất được, anh không phải lo chuyện vô nghĩa đó. Chú, chúng ta đi thôi chứ.

Trương Tri Phi định nói gì nhưng chỉ chép miệng rồi thôi, xoay người cùng Trương Khác rời đi.

493. Chương 493: Có Thể Mà...

Vòng vèo mắt một hồi mới tìm lại được chỗ đỗ xe, vào trong xe Trương Khác đột nhiên nói:

- Cái vũng bùn cuộc đời này lún vào dễ, thoát ra khó, quá khó. Nhưng thoát ra rồi, sẽ hiểu hết mọi thứ ...
- Sao cháu đột nhiên lại cảm khái thế.

Trương Tri Phi hỏi:

- Cháu hi vọng hai đứa nó hiểu ra được?
- À, đột nhiên cháu cảm khái thế thôi.

Trương Khác vẫn tự nói một mình:

- Thế sự động minh giai học vấn, nhân tình luyện đạt diệc văn chương, người và người chỉ hơn nhau cái đó. *** hiểu được sự đời là cả một học vấn, hiểu được tình người đủ thành văn.

Trương Tri Phi không chắc cháu mình muốn nói gì, chỉ thấy với tuổi tác này thốt lên một câu như vậy quá tang thương.

Nói ra người trong thời bọn họ, đa phần đều chịu khổ cực, trắc trở, nhưng có thể thoát ra khỏi khổ cực không, từ trắc trở có nhìn ra được gì không thì phải xem ngộ tính từng người.

Trương Tri Phi nghĩ anh trai mình thuộc loại không thoát ra được bể khổ, chỉ mong cháu mình nhìn ra được điều gì đó, trở nên kiên cường cứng cỏi hơn, làm lại cuộc đời.

Hai chú cháu Trương Khác rời khỏi cái thôn lao động đó thì ánh nắng tắt gần hết, liền tới một quán thịt dê ở Bắc Quan ăn tối, Trương Khác hứng trí rất cao, còn rủ chú uống rượu, loại rượu gạo này một chén một đồng, uống vừa êm vừa ngọt, nhưng độ rượu không thấp chút nào.

Trương Khác trong lòng vẫn vương vấn chuyện của Trương Dịch, cuộc đời hẳn nếu không có mình xen vào, mặc dù cả đời tầm thường ảm đạm, nhưng chẳng phải chịu đau khổ gì, hiện giờ lại đi trên con đường vất vả như vậy, mong hẳn có thể thoát ra được ...

Vậy còn mình rốt cuộc đã thoát ra được hay chưa? Chắc là vẫn chưa hoàn toàn thoát được.

Uống rất nhiều rượu, cả hai chú cháu đều không lái nổi xe nữa, đành phải gọi Phó Tuấn lái xe tới đón, lão đảo vào xe, hơi rượu xông lên, ý thức bắt đầu bồng bênh :” Trước kia mình chẳng phải cũng có ý nghĩ bất kể cô ấy biến thành thế nào, thậm chí thà cô ấy biến thành xấu xí để giữ lại bên người sao? Nhưng chỉ là ý nghĩ mà thôi, thậm chí sau này cô ấy sống có tốt không mình cũng chẳng đủ dũng khí tìm hiểu.”

Trong đầu thoáng hiện lên đôi mắt làm người ta nhìn vào sinh cảm giác tuyệt vọng của Hứa Tư kiếp trước, chớp mắt đó chẳng phải cũng có ý nghĩ vì cô ấy mà vứt bỏ tất cả sao?

Ý thức chỉ có tới đó, tiếp sau đấy Trương Khác chỉ biết mình nôn, nôn suốt, không cả nhớ mình nôn bao lâu ...

Tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt toác ra, Trương Khác phát hiện ra mình nằm trên giường, rèm cửa kéo xuống, chỉ có tia sáng yếu ớt qua khe rèm chiếu vào, Trương Khác mò mẫm ngồi dậy, tay đề lên một mái tóc dài.

- Á.

Hứa Tư bị đau kêu lên.

Trương Khác vội giơ tay lên, trong ánh sáng yếu ớt không nhìn rõ, chỉ thấy được đôi mắt sáng của Hứa Tư.

- Cậu tỉnh rồi à?

Hứa Tư bật đèn giường lên, nhỏ nhẹ hỏi:

- Sao uống nhiều rượu thế, có muốn uống nước ấm không?

Cô đứng dậy định đi rót nước, nước chuẩn bị sẵn để ở đầu giường đã lạnh hết cả.

- Để em ôm chị một lúc.

- Cái gì?

Hứa Tư không nghe rõ lắm.

Trương Khác ôm lấy eo cô, ôm chặt, thật chặt, trong đầu cứ hiện lên đôi mắt tuyệt vọng của Hứa Tư ở phiên tòa, trong lòng đau vô hạn.

Hứa Tư cảm nhận được tâm tình của Trương Khác, nhưng không hiểu tình cảm này từ đâu trào ra, để cho y ôm chặt mình, dịu dàng xoa đầu y, xoa dịu trái tim y.

Một lúc lâu sau Trương Khác thu lại tâm tình, súc miệng, uống liền hai cốc nước ấm, đầu đỡ đau hơn, hỏi Hứa Tư:

- Sao chị lại ở đây, em nhớ mình có nôn, không nôn lên người chị chứ?

- Tôi ở cùng chị Văn Tình, nghe nói cậu uống quá nhiều, không yên tâm tới xem sao, cậu không nôn lên người tôi, đợi trời sáng chị xin lỗi chị Văn Tình ấy, tay cậu còn tím không đúng chỗ đấy.

Hứa Tư lườm một cái:

- Tôi sợ tối không ai chiếu cố cậu cho nên ở lại.

Trương Khác không dám hỏi mình tóm vào chỗ nào của Tạ Văn Tình, nghe Hứa Tư nói thế không dám nhìn cô, cố giải thích:

- Rượu đó êm lắm, uống ở quán chẳng có cảm giác gì, hơi say thôi, tưởng gió thổi một cái là ổn, không ngờ đứng dậy một cái hơi rượu bốc lên, chú em có làm sao không?

- Phó Tuấn đưa chú ấy về nhà trước, sau khi cậu về, chú cậu còn gọi điện thoại tới hỏi cậu thế nào, nói cậu còn uống nhiều hơn chú ấy.

- Hì hì.

Trương Khác nhích người ra, để Hứa Tư chui vào chăn, ôm cô vào trong lòng đem chuyện buổi chiều cùng chú đi thăm Trương Dịch nói cho cô nghe.

Tắt đèn đi, Hứa Tư nằm gối đầu lên tay Trương Khác, lặng lẽ nằm nghe, ánh mắt sáng long lanh như bảo thạch, nghe hết không kìm được tiếng thở dài:

- Cô gái đó gặp được Trương Dịch cũng là may mắn, nhưng sao cậu uống nhiều rượu thế, vì chuyện này à?

- Em nhớ tới một giấc mơ, một giấc mơ không thể vẫn hồi tỉnh lại vẫn làm người ta đau lòng không thôi ...

- Mơ thế nào?

Cho dù lấy giấc mơ làm cái cớ, Trương Khác cũng không nỡ nhấn tâm đem chuyện Hứa Tư phải trải qua kiếp trước kể cho cô nghe, kéo đầu cô áp vào ngực mình:

- Một giấc mơ thôi mà, nói ra chị lại đau lòng, không nói nữa thì hơn.

~oOo

~~Sáng sớm tỉnh lại, Trương Khác vẫn dựa ở đầu giường, ôm Hứa Tư trong lòng, hàng mi dài để lại bóng râm mờ mờ trên mí mắt, có tiếng dương cầm không ra thứ âm điệu gì truyền vào gian phòng, tiếng đàn ngắt quãng, ánh ban mai tản mát, kể cũng thấy thú vị.

Trương Khác cứ như vậy ôm Hứa Tư, hưởng thụ ôn nhu tĩnh mịch, mặc thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đường Thanh gọi điện tới hỏi Trương Khác có tới trường tham gia thi cuối kỳ không, chột dạ rời giường mặc y phục, Trương Khác nói chuyện điện thoại xong, gọi Hứa Tư đang nhón chân muốn rời phòng:

- Em tắm nước nóng đây, đầu vẫn hơi đau, chị nấu cho em ít cháo nhé.

- Đường Thanh không tới sao?

Hứa Tư luôn cho rằng mình cướp mất phần tình cảm vốn thuộc riêng của Đường Thanh.

- À, cô ấy chỉ hỏi em có tới trường thi cuối kỳ không.

Trương Khác mặt dày nói:

- Cần gì cố ý đi thi lấy cái hạng cuối.

- Cậu chẳng phải cố ý cũng xếp bét, cậu có học hành gì đâu.

Hứa Tư để túi sách xuống:

- Để tôi đi pha nước nóng cho cậu.

Trương Khác là loại thích nằm lỳ, nếu không có ai thúc vào đít, y khó mà tự rời giường được, tỉnh lại y nằm trên giường suy nghĩ, hoặc đọc sách, hay làm bất kỳ chuyện gì khác, nói chung mỗi ngày tỉnh lại rời giường với y là cả cuộc đấu tranh vất vả.

Hứa Tư cuối cùng đành phải lột sạch y, lôi xuống giường đẩy vào bồn tắm, Trương Khác kỳ kèo đòi cô tắm chung, song ai mà biết Tạ Văn Tình sang lúc nào, Hứa Tư nhất định không chịu, nói phải xuống nhà nấu cháo.

Trương Khác nằm trong bồn tắm, cầm điện thoại treo trên tường, gọi điện cho Tạ Văn Tình, cười hì hì hỏi cô hôm qua tắm nhầm vào chỗ nào.

Tạ Văn Tình mắng cho y một trận, không chịu nói, bắt Trương Khác đền bù một cái áo khoác mới, có tiếng Chỉ Đồng nhõng nhẽo đòi qua chơi, Tạ Văn Tình đang bện tóc cho cô bé, Chỉ Đồng phụng phịu bảo Tích Dung Tích Vũ không bện tóc, nó cũng không muốn bện tóc.

Trương Khác vội vàng rời khỏi bồn tắm, đợi y mặc y phục xong, cầm cốc nước chanh Hứa Tư pha đầu giường, vừa uống được hai ngụm thì Chỉ Đồng đã chạy sang, đang ở dưới lầu nói:

- Ấy, dì Hứa Tư, sao giờ ở đây, đêm qua dì ngủ với Trương Khác à?

Trương Khác thiếu chút nữa phun hết nước chanh khỏi miệng, thầm nghĩ Hứa Tư nghe câu này nhất định sợ hết vía.

Tạ Văn Tình vội nói át đi:

- Nói lung tung, dì Hứa buổi sáng từ nhà tới đây nấu cháo cho con ăn đấy, con gái sao ngủ với con trai được?

- Ồ, thế ạ, nhưng mà Tích Dung Tích Vũ lại nói con gái mà yêu con trai là có thể ngủ với nhau, hơn nữa nhất định phải ngủ với nhau mới được, nếu mẹ yêu Trương Khác cũng có thể ngủ với anh ấy.

Một lúc sau lại nghe Chỉ Đồng dùng một loại ngữ khí rất kiên định nhấn mạnh:

- Mẹ có thể mà ...

494. Chương 494: Miếng Thịt Béo

Trương Khác nghe thấy có tiếng vật gì đó bằng kim loại rơi xuống đất, phát ra tiếng leng keng, cảm giác sáng nay điên thật rồi, một lúc sau mới nghe Tạ Văn Tình dùng giọng nói cổ trấn tỉnh hỏi Chỉ Đồng:

- Vậy con trai mà yêu con gái có thể ngủ với nhau không?

- Vậy thì không được, trong nhà trẻ có rất nhiều con trai thích con, con không muốn ngủ với lũ nhãi con đó, Tích Dung Tích Vũ cũng không thèm...

Chỉ Đồng trả lời rất ngây thơ.

Sao ba đưa con nít ranh ở với nhau sinh ra suy nghĩ điên khùng như vậy? Trương Khác nghe mà trán toát mồ hôi lạnh.

Trương Khác không thể trốn mãi trên lầu được, Chỉ Đồng nhảy chân sáo lên kéo y xuống ăn sáng, Tạ Văn Tình khi húp cháo mắt nhất quyết nhìn ra ngoài trời.

Bữa sáng chỉ có mỗi tiếng lú lo của Chỉ Đồng, ba người lớn mỗi người mang một suy nghĩ riêng, không ai nói gì, không ai nhìn nhau.

Kiến trúc chủ thể của trường học đã xong, hiện giờ chỉ còn việc trang trí, cũng bắt đầu tuyển mộ một số nhân viên công tác tiến hành bồi huấn, Tạ Văn Tình định đưa Chỉ Đồng tới trường xem, có điều lát nữa cô còn bảo trợ thủ đi đón hai tiểu nha đầu Tích Dung Tích Vũ.

Tích Dung Tích Vũ lại gây họa rồi, làm cô giáo chủ nhiệm phải khóc ngay trước lớp, Lý Minh Du từ bỏ ý định rèn hai cô bé thành thực nữ, đành chiều theo tâm nguyện của chúng, cho chúng thôi học, đợi trường học bên này xây xong mới đi học cùng Chỉ Đồng.

Chỉ Đồng đã từ Kiến Nghiệp về được vài ngày, hôm qua Trương Khác uống say, mới bị Tạ Văn Tình đưa về nhà ngủ, còn lại thì ba nha đầu suốt ngày quần lầy nhau, còn hẹn sau này cùng tìm một bạn trai, không ai được ghen tị hết.

Trương Khác không thể không thừa nhận, y thiếu nhận thức về con gái thế hệ 9x, ba tiểu nha đầu đều sinh năm 90.

Trương Đình lái xe đưa Tích Dung Tích Vũ tới, Tạ Văn Tình vừa kéo vừa xách Chỉ Đồng khỏi bàn ăn, Hứa Tư và Trương Khác cùng đi thu dọn rửa bát, đến giờ tới công ty rồi, trước khi rời đi cô còn hỏi:

- Có phải là chỉ cần nữ nhân thích nam nhân nào là có thể ngủ với anh ta không?

- Hả?

Trương Khác ngớ ra, nhìn ánh mắt che giấu nụ cười của Hứa Tư, nói:

- Ai ngủ với ai chứ, chị coi nam nhân là ngựa giống à?

Hứa Tư nhoen miệng cười, tới hôn Trương Khác một cái, cầm chìa khóa lái chiếc VS 40 tới công ty.

Hứa Tư đi rồi, Trương Khác mặt mày rầu rĩ ngồi bên bàn, không biết có phải Hứa Tư ý thức được điều gì đó không, nữ nhân nhiều đúng là đau đầu.

Tắm nước nóng, húp cháo gà xong, đầu nhẹ nhõm hẳn đi, xe bị Hứa Tư lái đi rồi, Trương Khác đành đợi Phó Tuấn lái xe tới đón, trước tiên gọi điện hỏi thăm chú, chuyện Trương Dịch cứ để như thế đã, nếu hẳn tự chọn đi con đường này, thì hẳn phải gánh vác hết thảy.

Trương Tri Phi nghe thấy Trương Khác còn ở nhà, vội lái xe tới bàn việc.

Sau khi thay đổi cụ bộ quy hoạch thành phố, quần thể kiến trúc cổ Đông Sa Điền đã liệt vào phạm vi kiến trúc có giá trị bảo hộ, còn về phần bảo hộ ra sao còn cần chuyên gia định ra phương án chi tiết.

Ngoài ra còn quyết định tăng tốc khai thác đất thương nghiệp Tây Sa Điền, cái vòng kim cô trên đầu Cẩm Hồ ngày một siết chặt.

Thiệu Chí Cương hao phí không ít tâm tư chiếm được một mảnh đất ở Ngũ Lý Khê xây dựng tòa nhà thương nghiệp cao 16 tầng, hiện đã xây tới tầng cao nhất, nhưng thập niên 90 chưa có khái niệm bán trả trước, lợi nhuận trên giấy tờ không tệ, gần 2000 vạn, có điều đem so với 4000 vạn xây hơn 40 vạn mét vuông nhà định cư của Hoàn Viên kém quá xa.

Hoàn Viên gần hai năm qua bố trí nơi ở cho hơn hai vạn nhân khẩu bị giải tỏa, công hiến này cho dù không có Đường Học Khiêm ở thành phố thì thành phố cũng không thể lờ đi.

Thành tựu này thường đủ khiến người ta tự hào, tiếc là Cẩm Hồ phóng quá nhanh, hào quang chói lọi, Trương Tri Phi then không khoe thành tích của Hoàn Viên với người khác.

Song thành phố điều chỉnh quy hoạch, Trương Tri Phi cảm thấy Hoàn Viên có thể tăng tốc rồi, hai năm qua từ lợi nhuận hạng mục nhà định cư, đĩa lậu cũng liên tục mang tới lợi nhuận, một phần đã đầu tư vào tập đoàn giải trí ẩm thực Thế Kỷ, ông còn chút tài chính có thể làm hành động lớn liên tới thương lượng với Trương Khác.

Trương Khác còn đang lo chuyện của y với Tạ Văn Tình bị Hứa Tư nhìn ra, nghe chú nói về quy hoạch phát triển của Hoàn Viễn, y chẳng tập trung mấy, mãi lúc lâu sau mới nói:

-Ồ, trong tay chủ tích góp không ít tiền.

- Không so với cháu được.

- Chú làm tốt lắm rồi, Triệu Cẩm Vinh quật khởi tại Hải Châu bao năm như thế, trong tay chỉ có 300 - 500 triệu thôi, lần này bị Tạ gia đẩy khỏi Khoa Vương, ông ta nhét hết trứng vào cái giỏ địa ốc, có điều Cẩm Thành đầu tư giàn trải quá, hạng mục chưa xây dựng xong hơn 30 mét vuông, chưa tính mấy trăm mẫu đất Tây Sa Điền chưa khai thác, nếu chỗ này bán được hết đã trở thành tỷ phú đầu tiên của Hải Châu.

Trương Khác nói thể hiển nhiên không tính bản thân vào rồi:

- Đáng tiếc, tài chính lưu động trong tay ông ta không quá 50 triệu, nếu muốn hoàn thành công trình dang dở kia và mấy trăm mẫu đất đợi khai phát, ông ta phải vay từ NH Kiến thiết từ Tân Gia Pha mấy trăm triệu, mấy khoản tiền này đều phải kịp thời chi trả lãi suất hàng tháng, chỉ tụy tiện cho thêm cọng cỏ thôi là ông ta đổ ngay...

Trương Tri Phi nghe tới đây mắt sáng lên phần khích, ai chẳng biết kéo sập Cẩm Thành, mua lấy tài sản giá rẻ của chúng là cuộc mua bán hời nhất.

- Sao, cháu có hứng thú không?

Trương Tri Phi hưng phấn hỏi:

- Không ạ.

Trương Khác nói dứt khoát.

- Vì sao? Cháu chấp nhận cho cái mặt thối của Triệu Cẩm Vinh tiếp tục điều võ giương oai ở Hải Châu à?

Trương Tri Phi nghi hoặc:

- Triệu Cẩm Vinh bị Tạ gia hại thảm lắm rồi.

Trương Khác mặt lộ vẻ không đành lòng, dừng một chút lại nói:

- Đánh chó rút nước thì tất nhiên cháu cũng muốn làm ... Có điều cháu thấy Cẩm Thành không phải là chó rút nước nữa, mà là thịt béo rồi. Cháu đang nghĩ, đám Tạ Kiếm Nam chơi trò này, mà Cát Minh Tín nắm địa ốc Hằng Đại, trong tay Chính Thái cũng có công ty địa ốc, chú bảo bọn chúng có nhắm vào nó không?

Địa ốc Hong Kong mặt dù hết sức thịnh vượng, nhưng nơi đó đất chật người đông, chẳng còn mấy đất đai cho Cty địa ốc nữa rồi, cho dù không có cơn bão tài chính, các ông trùm địa ốc Hong Kong cũng sẽ chuyển hướng sang nội địa.

Nếu nói đám Tạ Kiếm Nam, Cát Minh Tín không nhìn thấy miếng thịt béo bỏ kia, đánh chết Trương Khác cũng không tìn.

Bọn chúng chưa vội ra tay chẳng qua là chuyện ở Khoa Vương chưa ổn, cho nên bọn chúng không vội đánh cỏ động rắn.

Trương Tri Phi tầm nhìn giới hạn ở Hải Châu nên cách cục hơi thấp, nghe Trương Khác nhắc như thế, cảm thấy rất có khả năng:

- Bọn chúng tổn tâm tư đưa Tô Dật Quần tới Hải Châu như thế là vì đề phòng Cẩm Thành rơi vào tay kẻ khác.

- Chắc thế ạ, bọn chúng không thể đem hấn ta tới chỉ vì nhắm vào Ái Đạt.

- Ái Đạt chuyên tâm làm thực nghiệp, cống hiến cho chính phủ, lại không gây phiền phức cho chính phủ. Đám Tạ Hán Tình, Tô Dật Quần, Chu Phú Minh toàn là những con hồ ly, chắc không hành động theo cảm tính.

Trương Tri Phi lòng đầy hưng phấn chạy tới đây, bị gáo nước lạnh, vừa thất vọng vừa tức tối:

- Miếng thịt béo như thế không cho bọn chúng hưởng lợi được.
- Ha ha ha, cháu không hứng thú mấy với vụ này, chú tìm lão Thiệu thương lượng đi, không chừng có cơ hội cướp lại đấy.
- Cướp thế nào? Cháu có hứng thú thì chúng ta còn có thể thử một chút, bằng vào bọn chú thì đâu sao lại lực lượng của bọn chúng...

Trương Tri Phi ủ rũ nói:

- Triệu Cẩm Vinh đã cảnh giác với hai nhà Tạ, Cát rồi không dễ bị lừa đâu, bọn chúng khả năng lớn nhất là lấy khoản vay lãi cao để chết Cẩm Thành.

Trương Khác phân tích:

- Cháu đoán bọn chúng sẽ đứng sau ép Cẩm Thành phải tăng tốc khai phát mấy trăm mẫu đất trống của ông ta, tăng gánh nặng nợ nần. Nếu cuối cùng thông qua đòinợ nuốt lấy miếng thịt béo đó thì chú vẫn còn cơ hội.

495. Chương 495: Hai Chú Cháu

Toàn bộ đất của Cẩm Thành, tổng quy mô tài sản đoán chừng hơn 1,5 tỷ. Mà tài sản cố định của Cẩm Thành không quá 500 triệu, đám Tạ Hán Tĩnh, Cát Minh Tín muốn nuốt lấy Cẩm Thành phải huy động tầm 1 tỷ mới nắm chắc.

Bất kể Chính Thái, Đại Nhã đều không thể rút ra khoản tiền lớn như vậy trong thời gian gần, chỉ có dựa vào Hằng Đại, nhưng Cát Minh Tín nắm 25% cổ phần của Hằng Đại, không thể tùy tiện quyết định.

Chỉ cần Hằng Đại có do dự, cơ hội sẽ rơi vào tay kẻ khác, lúc này đám Trương Tri Phi chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng đợi thời cơ.

Một vài chi tiết không thể nói thấu triệt, Trương Khác nói:

- Hiện giờ chúng và Triệu Cẩm Vinh là chó cắn chó, chú chuẩn bị đi, đợi hai con chó bị thương hết nhảy vào nhặt thịt là được.
- Đương nhiên bọn chú thèm miếng thịt của Cẩm Thành, xong chuyện còn quá xa, chú nghĩ làm chuyện của mình là quan trọng nhất...

Trương Tri Phi lúc này mới chuyển sang chính đề:

- Bên ngô Đan Tĩnh...
- Chờ, chờ đã...

Trương Khác ngửi ra mùi lạ:

- Chú không liên kết với người ngoài hại cháu mình đấy chứ?

Trương Tri Phi cười hăng hắc:

- Làm sao thế được.
- Cháu không tin...

Trương Khác gọi điện ngay cho Thiệu Chí Cương:

- Lão Thiệu, ở đây đấy? Tôi đang nói chuyện với chú tôi, anh có rảnh thì tới Tân Cẩm Viên ...
- Được, được, được, tôi tới ngay, năm phút thôi.

Tiếng Thiệu Chí Chương hơi to, Trương Tri Phi cũng nghe rõ ràng.

Trương Tri Phi lắc đầu:

- Thằng nhóc này ... Thôi thì đợi anh ta tới rồi nói vậy.

Thiệu Chí Cương đúng là tới ngay trong năm phút, biết Trương Tri Phi nói vấn đề Cẩm Thành cả tiếng rồi, chuyện của họ lại chưa nói, ngượng ngập lên tiếng:

- Tòa nhà Ngũ Lý Khê trong tay tôi chỉ ba tháng nữa thôi là xây xong, chỉ là không năm chắc tiền cảnh thị trường lắm, mấy ngày trước cùng chú cậu đi qua Tân Hải Thông, nghĩ tới Cẩm Hồ hiện giờ không ngờ còn rúc ở trong tầng 12 của Tân Hải Thông, cảm thấy có chút không xứng tầm.

Trương Khác cười lớn:

- Muốn Cẩm Hồ mua tòa nhà của anh chứ gì.
- Hi hi, Cẩm Hồ đúng là không nên ở đó mãi, thế nào cũng cần một tòa nhà riêng thuộc về mình chứ?
- Tân Hải Thông xây năm 92 là nhà cao nhất Hải Châu khi ấy, mà tòa nhà của anh cũng đâu cao hơn được nó.

Trương Khác dừng dừng nói:

Thiệu Chí Cương vẫn tình queo nói:

- Kém hai tầng, có điều Ngũ Lý Khê được quy hoạch làm trung tâm thương mại mới của thành phố, qua hai năm nữa thôi là ăn đứt Tân Hải Thông rồi. Cậu chẳng luôn than vãn cơ sở hạ tầng của Tân Hải Thông còn gì, trong đó có mỗi 2 cái thang máy, tôi nhớ cậu nói tiêu chuẩn là trong giờ cao điểm, nhân viên không phải chờ thang máy quá 30 giây...
- Chẳng lẽ tòa nhà của anh có 6 cái thang máy à?
- Không cần lãng phí như thế, chỉ có 4 cái thôi, nhưng quan trọng nhất là thiết kế bên trong mới đang bắt đầu, Khác thiếu gia có thể thay đổi theo ý muốn của mình.

Thiệu Chí Cương dụ khị:

- Hôm nay tới tiếp thị bán nhà đấy hả?

Trương Khác vỗ đầu:

- Được rồi, nói sau khi có tiền sẽ tính toán thế nào?
- Chủ yếu là một lập một công ty khai thác địa ốc thương nghiệp, chỉnh hợp nghiệp vụ địa ốc của chúng tôi vào làm một, có điều hạng mục nhà định cư của Hoàn Viên là kho bạc của chú cậu, anh ấy không nỡ nhường ra.
- Cái đó tôi có thể cân nhắc, cái gì cũng có thể.

Trương Tri Phi nói:

Hiện tiền đồ hạng mục nhà định cư rõ ràng, lợi nhuận nhiều, tài sản rất cao, nếu đem gộp vào công ty mới, cổ phần của đám Thiệu Chí Cương sẽ bị sụt giảm nhiều, nên cần tách riêng nói ra.

Thiệu Chí Cương nói vậy chỉ là đùa thôi, hắn tiếp tục giải thích cho Trương Khác tính toán của bọn họ:

- Hai năm qua chứng minh thời cơ khai thác Tây Sa Điền là chưa chín muồi, nhưng hiển nhiên địa ốc thương nghiệp sẽ quật khởi, quan trọng là làm sao hóa giải nguy hiểm của nó.

Trương Khác hiểu ra:

- Các anh định tổ chức công ty địa ốc, chuyên môn làm nơi phục vụ cho tập đoàn Thế Kỷ? Sau khi lập công ty mới, mục tiêu đầu tiên là gỡ Đan Tinh chứ gì?

Thầm nghĩ :” Thiệu Chí Cương này quả nhiên là không tầm thường.”

Thiệu Chí Cương gật đầu:

- Tôi nghĩ kinh nghiệm cầu Tứ Phương đủ cho chúng tôi tham khảo, Khác thiếu gia nhìn một cái ra ngay giá trị của nó, nếu lúc ấy cậu chiếm lấy, hiện giá trị của nó ít nhất tăng gấp hơn 10 lần ...
- Có những thứ lợi không cần cũng được.

Trương Khác gạt đi:

- Hơn nữa tôi kiếm không ít từ Ái Đạt.

- Điều này làm chúng tôi khâm phục Khác thiếu gia, ngay cả bất động sản ngõ Đan Tinh cũng mua lấy với giá cao, nếu đổi lại là người khác, ai lại chê mình nhiều tiền, đó là chính là thiên phú, chúng tôi muốn học không được.

Thiệu Chí Cương vỗ mông đôm đốp:

- Dừng, dừng gấp, tôi nghe mà sờn gai ốc đây này.

Trương Khác cắt ngang lời hắn.

- Hi hi, hai tháng trước tôi nói với Khác thiếu gia chuyện khai thác ngõ Đan Tinh, cậu chưa trả lời, tôi nghĩ có phải suy tính của mình còn thiếu chu toàn? Hai tháng qua không dám làm phiền Khác thiếu gia, tôi nghĩ mãi đã hiểu ra một chút, trước đó cách cục của tôi quá thấp, chỉ nhìn thấy một hạng mục, không suy nghĩ tới quan hệ giữa các công ty với nhau ...

- Không phải vậy.

Trương Khác lắc đầu:

- Hiện thương nghiệp địa ốc trong nước mới dừng lại hình thức cho thuê truyền thống, siêu thị, cửa hàng, nhà hàng, khách sạn chẳng qua là hình thức cụ thể hơn. Thế nhưng thông qua thao tác địa ốc thương nghiệp, đưa cả giá trị một khu vực lên mới là quy tắc cuộc chơi.

Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi nghe thế thì tinh thần phấn chấn, bọn họ luôn suy tính vấn đề này.

Trương Khác chẳng hứng thú khoe khoang gì, chỉ nói:

- Nói thì nói thế, nhưng cơm phải ăn từng miếng một, ngõ Đan Tinh không giao cho các anh không phải vì chê các anh cách cục không đủ. Chủ yếu vì điều chỉnh quy hoạch cục bộ chưa được thông qua, ngõ Đan Tinh không thể lập hạng mục được. Còn nỗi lo nữa là các anh quá nóng vội kiếm lợi, phá hỏng kiến trúc ngõ Đan Tinh, đó là thứ không thể phục hồi được, cho nên tuyệt không thể gấp gáp.

- Vậy phải làm sao?

Trương Tri Phi hỏi vội:

Trương Khác khó xử gãi đầu:

- Cái này phải trực tiếp trao đổi với Hứa Tư, ngõ Đan Tinh không còn thuộc về Cẩm Hồ nữa.

- Hả?

Trương Tri Phi ngớ người, không ngờ Trương Khác đem hết bất động sản ngõ Đan Tinh cho Hứa Tư:

- Ai hôm qua còn nói trên đầu chữ sắc có thanh đao nhỉ, sao cháu chưa bao giờ khẳng khái với người chú này như thế hả?

- Hắc hắc, Cẩm Hồ có quy mô hôm nay cũng không phải do một mình cháu hóa phép ra, ai bỏ bao nhiêu công sức, được hưởng bấy nhiêu lợi ích. Chuyện mua tòa nhà của lão Thiệu, mọi người tìm chị Thái thương lượng, chị ấy cảm thấy Cẩm Hồ cần chuyển chỗ thì chuyển, gần đây cháu ít qua đó lắm.

- Tới tìm cháu chỉ nói hai chuyện, cháu đều không thể tự quyết, vậy bọn chú tìm cháu làm gì?

Trương Tri Phi chán nản:

- Cũng không phải không có tác dụng nào, cháu có thể tiến cử Diệp Kiến Bân.

- Còn cháu?

Diệp Kiến Bân tất nhiên là đối tác cực kỳ có giá trị, nhưng đám Trương Tri Phi muốn kéo xuống nước nhất là Trương Khác.

- Cháu à?

Trương Khác từ chối:

- Cháu thì thôi đi, cháu nhiều việc lắm rồi, còn đang đau đầu đây, hơn nữa cháu là học sinh, nên lấy học tập làm việc chính, chuyện khác ít quan tâm thì hơn.

- Có cái kiểu nói lừa người thế này không hả?

Trương Tri Phi dở khóc dở cười:

- Nếu cháu khẳng khái tặng cả ngõ cho Hứa Tư rồi, vậy bọn chú tìm Hứa Tư hợp tác cháu không ý kiến chứ?

- Cháu ý kiến gì?

Trương Khác giang tay:

- Chú thuyết phục được cô ấy là được.

- Vậy trước đó cháu có thể gọi điện cho cô ấy được không?

- Nếu sau này mọi người định có hành động âm hiểm gian trá sau lưng cô ấy thì đừng làm phiền cô ấy nữa.

- Đường đường chính chính làm người đầu phải không có được phú quý.

Hai năm quá Thiệu Chí Cương dần nhận ra, theo đuổi tài phú còn phải giữ được tài phú, chuyện nguy hiểm ít làm thì hơn.

- Vậy là được, tôi không xen vào.

Trương Khác gật đầu.

Có Trương Khác đảm bảo, Trương Tri Phi tất nhiên có lòng tin thuyết phục Hứa Tư, lập tức gọi điện thoại cho Hứa Tư ngay trước mặt Trương Khác:

- Tiểu Tư, cháu ở ở đâu thế? Cháu hỏi ta là ai à? Ta là chú cháu ...

Trương Khác trở mặt, chú muốn lấy thân phận trưởng bối ra, cô ngốc Hứa Tư này quá nửa không dám từ chối, chú mình quá vô lại rồi, sao giống mình thế cơ chứ ...

496. Chương 496: Khí Độ Kinh Doanh

Hứa Tư lúc này đang ở trấn Ích Long thương lượng chuyện tăng cổ phiếu với phía Tôn Thượng Nghĩa, Trương Tri Phi liền kéo Thiệu Chí Cương tới đó, buổi trưa mời cả Thái Phi Quyên tới ăn cơm, ăn xong bữa cơm trưa bàn ổn thỏa cả hai việc.

Thiệu Chí Cương lập một công ty tên Cty Hữu hạn quản lý tài sản Cẩm Hồ, đem tòa nhà 16 tầng ở Ngũ Lý Khê vào công ty này, sau đó đem toàn bộ cổ phần của công ty chuyển nhượng cho Cẩm Hồ, hoàn thành quá trình bán lấy tiền mặt.

Hứa Tư nhận được điện thoại của Trương Tri Phi, nghe ông xưng là chú, chợt dạ không biết Trương Tri Phi tìm mình có chuyện gì.

Nói ra số tiền 12 vạn trước kia Trương Khác cho nhà cô vay là lấy từ Trương Tri Phi, có nghĩa là Trương Tri Phi ngầm thừa nhận quan hệ giữa cô và Trương Khác rồi, hoặc nói "vờ không biết" thì hợp lý hơn.

Lúc này thái độ Trương Tri Phi trong điện thoại làm cô luống cuống, sâu trong nội tâm cô rất muốn được Trương gia thừa nhận, cho nên Trương Tri Phi nói gì cô đồng ý cái nấy.

Tức là Hứa Tư chưa rõ chuyện ra làm sao đã gật đầu đem bất động sản ngõ Đan Tình nhập vào công ty địa ốc sắp thành lập.

Thiệu Chí Cương cùng Trương Tri Phi rời khỏi trấn Ích Long vẫn rất ngạc nhiên:

- Tôi còn lo Hứa Tư không đồng ý, trước khi tới nghĩ đủ mọi cách thuyết phục, không ngờ chẳng cần dùng tới. Thường ngày cô ấy rất có chủ kiến, không hẳn có chủ kiến là đưa ra được quyết định chính xác, nhưng cô ấy chưa hiểu chuyện gì đã đồng ý, với cô ấy mà nói không phải là quyết định chính xác.

Trương Tri Phi đắc ý nói:

- Tôi là chú nó mà lại ...

Buổi chiều Trương Khác tới nhà máy Ái Đạt, tiến hành tổng kết công tác thời gian qua, tới tới khi trời xẩm tối, Trương Khác mới kiểm soát có việc, lái xe đưa Hứa Tư về thành phố.

Mùa đông trời tối sớm, xe tới gần Tượng Sơn da trời đã thành màu xanh xám hiện mới chỉ có hơn 5 giờ một chút.

Hứa Tư ngồi trong xe gọi điện cho Tạ Văn Tình, trường học đã xây xong cơ sở, muốn đạt tiêu chuẩn trường học cấp một thì còn phải bố trí rất nhiều trang thiết bị, công việc còn khá bộn bề. Ba nhà đầu thì được Lý Minh Du và giúp việc đưa về sớm rồi.

Hứa Tư muốn tới vườn bách thảo dạo một vòng, thuận tiện đợi Tạ Văn Tình cùng về thành phố.

Vườn bách thảo qua một năm kiến thiết đã có quy mô tương đối, không muốn bị người khác làm phiền, Trương Khác và Hứa Tư đỗ xe dưới tán cây nói chuyện, nghe Hứa Tư kể lại chuyện buổi trưa, Trương Khác gãi đầu:

- Chú nói gì chị liền hồ đồ đồng ý hết à?

Hứa Tư ngồi nghiêng người, cánh tay gác lên bảng điều khiển xe, tay còn lại nắm tay Trương Khác:

- Tôi nghĩ chú không hại cậu đâu.

Trương Khác vuốt ve lòng bàn tay Hứa Tư:

- Tất nhiên chú không hại em, cũng không hại được em; nhưng hại chị quá đơn giản, họ muốn thuận tiện kéo cả em vào.

Hứa Tư bối rối nói:

- Vậy làm sao bây giờ, tôi đồng ý rồi, quan trọng là tôi chẳng biết mình đồng ý cái gì, giờ lại không thể tìm chú hỏi.

Trương Khác đâu ngờ chú lại giở trò lưu manh đó, Hứa Tư thường ngày rất thông minh, nhưng bị chú nắm lấy nhược điểm tình cảm ... Nghe cô luôn miệng gọi “chú”, Trương Khác hiểu tâm lý của cô, cũng như y gọi Thi Vệ Trung là cậu vậy, cả hai đều mong muốn được gia đình hai bên thừa nhận, nói:

- Vậy chị thấy sao, có tiếc không?

- Tôi nghĩ rồi, ngô Đan Tĩnh phải đem khai thác trước như thế mới mở màn cho việc dựng lại Đông Sa Điền, lo thì có lo một chút, có điều không thể vì chút lo lắng kéo chậm lại sự phát triển của cả Đông Sa Điền..

- Vậy chị tham dự vào cũng tốt, tránh cho họ quá háms lợi làm hỏng nơi đó.

Trương Khác lại nhớ ra một chuyện:

- Đêm qua chị không về nhà, nói sao với trong nhà.

- Giờ cậu mới quan tâm tới có phải là quá muộn rồi không?

Hứa Tư nguyền y một cái.

- Không phải, em chỉ đang nghĩ, hay là hôm nay cũng lấy cớ đó không về nữa.

- Mơ đi, tôi bảo mẹ tôi về nhà ăn tối rồi.

- Ăn tối à.

Trương Khác nghiêm trang nói:

- Em cũng muốn ăn, có em đang nghĩ là ăn chị trước hay ăn tối trước.

- ...

Hứa Tư đỏ mặt, đưa tay che đôi mắt không lành mạnh của Trương Khác.

Trương Khác vừa mới định có hành động thì cảm thấy thân xe rung lên, quay đầu lại nhìn, cửa kính phía sau có một chiếc áo đỏ áp vào, một cái tay đang vui vào trong áo mềm mại, thì ra có một đôi tình lữ tưởng trong xe không có ai dựa vào âu yếm nhau, cửa kính xe Trương Khác bên trong nhìn ra thì rõ, bên ngoài nhìn vào không thấy gì..

Vườn bách thảo không mở cửa với bên ngoài, vào đây được phải là người quen, cho dù không phải quen Trương Khác thì cũng quen với ai đó ở Cẩm Hồ.

Ngồi trong xe nhìn trộm người ta thì không hay, Trương Khác đưa tay gõ gõ lên cửa kính, cô gái áo đỏ kia giật bản mình, kéo vội cái tay trong áo mình ra, còn lộ ra cả mảng eo trắng xóa.

Hai người ở bên ngoài hoảng hồn, Trương Khác cảm thấy cô gái này quen quen, bạn trai cô ta thì không biết, chuyện riêng tư của mình bị người ta bắt gặp, mà bên mình lại phía sai, cô gái mặt đỏ dừ, kéo thanh niên kia định đi.

Cô gái kia đỏ mặt, Trương Khác choàng nhớ ra, ấn cửa sổ xe xuống, thò đầu ra ra cười nói:

- Định tiểu thư, cho tôi gửi lời hỏi thăm chú cô.

Đinh Ly Hoa nhìn thấy Trương Khác càng hoảng loạn, Chu Tiểu Bình nắm tay cô sinh nghi ngờ, hỏi cô Trương Khác là ai, Đinh Ly Hoa mất một lúc mới trấn tĩnh lại được:

- Ông chủ của Ái Đạt, là người trẻ quá mức mà em nói với anh ...

Lẽ ra điện khí Tân Nguyên chưa đủ tư cách trực tiếp gặp Trương Khác, nhưng nếu gặp rồi, Đinh Ly Hoa tất nhiên không bỏ qua cơ hội, mặc dù chuyện vừa rồi cực kỳ xấu hổ, nhưng không thể vì thế làm cơ hội bay mất.

Thấy Đinh Ly Hoa không những không thẹn thùng kéo bạn trai bỏ chạy mà còn dẫn hân tới chào, Trương Khác ngạc nhiên, nhớ lại cô gái một năm trước khi mình thăm quan nhà máy Tân Nguyên hơi chút là đỏ mặt, thậm chí khá: Hơn một năm không gặp, cô ấy thay đổi nhiều thật.

Lần này tới lượt Hứa Tư xấu hổ rồi, cô và Trương Khác đỗ xe ở chỗ kín đáo vắng vẻ này, còn trốn trong xe, đương nhiên càng âm mưu, may lúc này Tạ Văn Tình gọi điện tới, hỏi cô và Trương Khác ở đâu.

Thấy Trương Khác lái xe muốn đi, Đinh Ly Hoa cuống lên, Tân Nguyên có được hạn ngạch tham dự thử nghiệm đầu đĩa mới hay không phụ thuộc vào ý nghĩ của người này, vội nói:

- Thật là trùng hợp, Khác thiếu gia có thể cho tôi cơ hội mời Khác thiếu gia và Hứa tiểu thư ăn cơm không?

- Hôm nay à?

Trương Khác suy nghĩ:

- Chúng tôi đã hẹn người khác ở đây, nếu hai người sẵn lòng mời cả họ theo thì tôi không ngại ăn bữa cơm này.

Ở khu phong cảnh Tượng Sơn có một khách sạn theo kiểu khu nghỉ mát, nơi đó mới xây được bảy tám biệt thự thì rơi vào tranh cãi tài vụ, thêm vào hạng mục khai thác khu phong cảnh Tượng Sơn rất lè mề, nên chỗ đó từ năm 94 chẳng khác gì bỏ hoang.

Nơi đó khai phát nhà ở cũng chẳng hưng thịnh mấy, xung quanh vắng vẻ, tám chín biệt thự chẳng lè mề nên quy mô gì, có điều sau khi tập đoàn Thế Kỷ thành lập nên, Thiệu Chí Cương quyết đoán ra tay, mua lại nơi đó với ra rẻ, nửa năm qua đã lập nên được khách sạn khá có quy cách.

Trương Khác chưa có cơ hội tới đó, nghe Đinh Ly Hoa mời đó ăn cơm cũng rất hứng thú, đợi Tạ Văn Tình và Trương Đình tới liền lái xe rời vườn bách thảo.

Xe của Đinh Ly Hoa là chiếc Santana đỗ ngoài cổng vườn bách thảo khá xa, Trương Khác bảo bọn họ:

- Nơi này tạm thời không mở cửa với người ngoài, có điều chỉ cần nói với bảo vệ là hai người tìm chỗ thảo luận lý tưởng cuộc đời thì bảo vệ không ngăn đâu.

Đinh Lý Hoa đỏ mặt, nhưng vẫn nói:

- Vậy chúng tôi coi như như Khác thiếu gia mở cửa nơi này với chúng tôi rồi...

Khi tới khách sạn, Đinh Văn Tường đã nhận được điện thoại của cháu gái gái, chạy tới trước đợi nhím Trương Khác.

Trong năm sáu ngày vừa qua, Đinh Văn Tường đã bàn bạc xong chuyện liên doanh sáu nhà máy đầu đĩa, hiện quan trọng nhất là tập trung hết nhân viên kỹ thuật nhà máy lại, chuẩn bị sẵn sàng kỹ thuật thử nghiệm đầu đĩa mới.

Mấy ngày qua Đinh Văn Tường bận tới mắt tới mũi, nhưng nhìn thấy được tương lai vô cùng tươi sáng, khi nhận được điện thoại của Đinh Lý Hoa, kích động run lên, không biết cháu gái mình sao mới được đại nhân vật này.

Trương Khác gặp Đinh Văn Tường một lần năm ngoái cũng biết ông ta là nhân vật hiểu đời, quản lý công ty cũng rất có phương pháp, trong bao nhiêu nhà máy đầu đĩa ở Hải Châu, Tân Nguyên chỉ có nguồn lực vượt lên được không phải là ngẫu nhiên, lại còn chuẩn xác tìm ra phương hướng kiếm lấy hạn ngạch thử nghiệm đầu đĩa, có thể coi là nhân vật không đơn giản.

Mặc dù bên ngoài đều nói việc tuyển chọn hạn ngạch là do TI, C-Cube, Phillips nắm vai trò chủ đạo, song ba công ty đó thì có dính líu lợi ích gì với doanh nghiệp khác ở Hải Châu? Nói thẳng ra thì một hạn ngạch của Hải Châu tất nhiên do Ái Đạt quyết định.

Như vậy thái độ Trương Khác là quan trọng nhất, Đinh Văn Tường hiểu điều này, nhưng cũng lo suy đoán của mình sai, dù sao mới gặp mặt một lần, làm sao nói chuẩn xác một.

Cơ hội hiếm có, Đinh Văn Tường trình bày toàn bộ kế hoạch liên doanh sáu nhà máy, ai cũng biết lúc này đề phòng Ái Đạt là không cần thiết, chẳng bằng thẳng thắn bày tỏ thành ý.

- Vậy hãy thành lập công ty tiêu thụ khu vực.

Trương Khác xen vào một câu:

- Đem quyền đại lý địa phương chính hợp vào một công ty, nhà máy phải nắm kênh tiêu thụ trong tay, không thể để nhà phân phối kiểm soát nó ...

Bữa cơm này Trương Khác nói rất ít, đa phần chỉ ậm ừ, cùng lắm chỗ nào không nghe rõ thì hỏi lại, đột nhiên khi Đinh Văn Tường nói tới vấn đề chính hợp mạng lưới tiêu thụ của bảy nhà máy là điều làm ông ta đau đầu nhất, Trương Khác đưa ra một kiến nghị rất rõ ràng như thế, làm đám Đinh Văn Tường cứ ngỡ ra.

Đám Đinh Văn Tường thừa nhận Trương Khác có thiên phú thương nghiệp cực cao, nhưng thiên phú này là dùng cho Ái Đạt, chẳng liên quan gì tới Tân Nguyên, đưa ra kiến nghị gì chắc chỉ là lời khách sáo mang tính chất đối phó, nên nghe câu này bọn họ không hề coi trọng, nhưng vẫn tỏ ra cảm kích.

Trên bữa cơm không có thời gian suy nghĩ, đợi tan tiệc trên đường về, Đinh Văn Tường mới càng nghĩ càng thấy ý nghĩa ẩn trong câu nói của Trương Khác, liền bắt chấp hiện đã là 9 giờ tối, gọi cao tầng phòng thị trường tới, thảo luận cả đêm mới nhận ra kiến nghị của Trương Khác hiện là cách duy nhất chính hợp mạng lưới tiêu thụ sản phẩm của bảy nhà máy.

Sau khi các vấn đề đạt được nhất trí chung, chuyện phiên lòng Đinh Văn Tường mấy ngày qua được giải quyết, nhưng nảy sinh ra nghi hoặc mới: Trương Khác vì sao lại chỉ ra con đường giải quyết vấn đề giúp Tân Nguyên?

Trước kia Trương Khác không lợi dụng cung ứng linh kiện chèn ép Khoa Vương, Đinh Văn Tường thừa nhận khí độ hơn người của Trương Khác, sự thực cũng chứng minh Khoa Vương không tạo thành được nguy hiểm cho Ái Đạt.

Nhưng thời nay nói tới khí độ kinh doanh thì quá lý tưởng chủ nghĩa rồi, cho dù Ái Đạt có xem thường Tân Nguyên tới đâu chẳng lẽ không sợ Tân Nguyên phát triển lên sẽ gây ảnh hưởng tới Ái Đạt?

Ngày 18 tháng 1, Đinh Văn Tường chính thức tìm Tô Tân Đông nói chuyện thử nghiệm máy mẫu, mời Tô Tân Đông và nhóm Trần Tín Sinh tham quan nhà máy Tân Nguyên, sau khi bảy nhà máy liên hợp với nhau, quy mô rất khả quan, tiếp đó nghe Đinh Văn Tường trình bày phương án liên doanh cụ thể, phía Ái Đạt đồng ý cho bọn họ hạn ngạch kia, thậm chí phái hai kỹ sư tới chỉ đạo bọn họ chuẩn bị công tác thử nghiệm máy mới.

Đinh Văn Tường không kịp được nói ra nghi hoặc của mình, Tô Tân Đông giải thích:

- Điện tử Ái Đạt hai năm qua càng phát triển càng thấy chính thể nền công nghiệp ở Hải Châu hạn chế nghiêm trọng sự phát triển của Ái Đạt, nên mới kéo tất cả cùng nỗ lực tiến lên. Nếu như sợ Khoa Vương cùng Tân Nguyên các vị mà không dám đưa công nghiệp điện tử Hải Châu phát triển thì Ái Đạt vĩnh viễn không trở thành được doanh nghiệp điện tử hàng đầu.

~~oOo

Còn nửa tháng nữa mới tới Tết năm 1997, nhưng không khí Hải Châu tựa hồ đã bao trùm trong sự náo nhiệt trước Tết.

Tạ Kiếm Nam đứng ở trước công trường trung tâm nghiên cứu Khoa Vương, mặc đồ tây đội mũ bảo hộ lao động, mày nhíu lại, tin tức “tứ cự đầu” chọn nhà máy Tân Nguyên tham dự thử nghiệm đầu đĩa mới vào sáng nay, mặc dù trước đó đã dự liệu sẵn rồi, nhưng khi chính thức nghe tin vẫn cảm thấy nhụt chí.

Trần Tĩnh mặc áo nhung dài màu đen, chân đi tất da, cực kỳ gợi cảm, lạnh thì cũng chẳng lạnh, nhưng mà đứng ở trên công trường cảm giác hơi quái dị, cô nói:

- Nghe nói Ái Đạt còn phái kỹ sư tới chỉ đạo Tân Nguyên tiến hành chuẩn bị kỹ thuật.

- Loại chuyện vớ vẩn này bọn chúng tùy tiện có thể quyết định được ngay, lẽ mà như thế chẳng qua là vì mở rộng sức ảnh hưởng của Ái Đạt.

Trương Khác muốn chơi trò gì, Tạ Kiếm Nam hiểu phần nào, nhưng hiểu thì sao, quyền chủ động nắm trong tay người ta, hẳn chỉ có thể nghiêng răng cảm tức:

- Bọn chúng xác định Tân Nguyên trước cũng là để cho chúng ta xem, Khoa Vương biết Tân Nguyên sau này trở thành cường địch của mình, lúc này cũng không thể không đi qua lại với họ, em đợi mà xem, chẳng nhóc đó nhất định nấp sau lưng nghĩ như thế đấy.

Trần Tĩnh mím môi không nói, có lẽ ngay từ đầu lựa chọn Ái Đạt làm đối thủ là một quyết định sai lầm, cô cũng dần hiểu ra đám Lưu Minh Huy bỏ sang Khoa Vương không đơn thuần vì Trương Khác không biết dùng người như Tạ Kiếm Nam và Lưu Minh Huy giải thích, đồng thời dần nhận ra thù hận không bình thường của Tạ Kiếm Nam với Trương Khác, nó không phải đối địch bình thường trên thương trường nữa, có điều cô không hiểu vì sao?

Tháng trước tết là tháng tiêu thụ sản phẩm điện tử rất tốt, quảng cáo Tiêu Vương cũng chính thức được đăng, lượng tiêu thụ đầu đĩa của Khoa Vương tất nhiên tăng vọt.

Ái Đạt trong tháng này đầu tư quảng cáo không nhiều, nhưng từ con số khảo sát thị trường hiện nay, thị phần của Ái Đạt không hề ảnh hưởng chút nào, chỉ có lượng tiêu thụ của Tân Khoa là giảm nhanh.

Chính như Tạ Kiếm Nam, danh sách tham dự thử nghiệm máy mới chưa được quyết định, tựa hồ đang tiến hành đàm phán cam go căng thẳng, thực ra muốn thu hút công chúng và giới truyền thông, tiếp tục mở rộng ảnh hưởng của Ái Đạt.

Trong đầu Trần Tĩnh hiện lên đôi mắt tựa hồ nhìn thấu lòng người kia, nhất thời không tìm ra chủ đề gì đốt thời gian với Tạ Kiếm Nam ở công trường, im lặng một lúc mới nói:

- Giám đốc Úc đã tới Tân Nguyên nửa ngày rồi, không biết có đàm phán được kết quả gì chưa?

- Ai mà biết được?

Úc Bình đâu thể lúc nào cũng lòi Chu Phú Minh ra, quan trọng là không biết giữa Ái Đạt và Tân Nguyên có hiệp nghị bí mật gì hay không, Tạ Kiếm Nam trầm ngâm:

- Tựa họ bọn chúng đã đoán được khả năng Tô Dật Quân tới Hải Châu làm thị trưởng, không dám đối đầu trực diện với chúng ta nữa, nên quay sang nâng đỡ Tân Nguyên.

Di động trong chiếc túi da cá sấu rung lên, Trần Tĩnh lấy ra xem nói:

- Điện thoại của giám đốc Úc, chắc bọn họ về rồi ...

Đang định ấn nút nghe thì thấy chiếc xe của Úc Bình trước cổng, chắc cô ta đã nhìn thấy hai người họ.

Úc Bình và Lưu Minh Huy xuống xe, còn có cả Vương Kiến Trung vừa được điện tử Gia Tín điều tới làm chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu.

Vương Kiến Trung là người Hong Kong, làm làm kỹ thuật, chưa hoàn toàn dung nhập vào công ty mới, nên thận trọng. Úc Bình thì phần nộ nói:

- Đám Tân Nguyên tưởng rằng tóm được nhược điểm của chúng ta, đưa ra đòi hỏi rất quá quắt.

- Bọn họ nói gì?

Tạ Kiếm Nam đã dự liệu được, chuyện dễ quá mới là không bình thường.

- Anh nói đi, tôi không chịu nổi cục tức này.

Úc Bình đánh miệng cho Lưu Minh Huy.

- Bọn họ không từ chối chúng ta phái nhân viên kỹ thuật cùng tham gia thử nghiệm máy mới, nhưng tất cả chi phí do chúng ta phụ trách, thiết bị sau khi thử nghiệm xong để lại Tân Nguyên, còn trực tiếp ra giá ...

- Bao nhiêu?

Tạ Kiếm Nam nhướn mày lên:

- 10 triệu, đúng là một lũ ăn cướp.

- Bọn chúng muốn ăn cướp mà lại.

Tạ Kiếm Nam không hề hoài nghi điểm này:

- Có điều ngày mai vẫn phải tiếp tục đàm phán.

- Ừm.

Lưu Minh Huy uất ức đáp một tiếng, hiện chỉ có thể nhịn.

- Nghe nói Ái Đạt thực hiện thưởng cổ phần cho chủ quản cấp một, anh biết chuyện này chứ?

Tạ Kiếm Nam quay sang chuyện khác:

- À, có nghe, song không để ý mấy ...

Lưu Minh Huy dùng giọng điệu bình đạm nói, nhưng làm sao không để ý cho được? Chu Nhất Bình, Dương Vân, Tiêu Kim Nghĩa những chủ quản cấp một, được thưởng từ 3000 tới 10000 cổ phiếu, giá trị 10000 cổ phiếu là 400.000 USD, nếu hắn còn ở Ái Đạt, sẽ được thưởng chẳng kém cạnh gì Dương Vân, hôm qua nghe được tin, hắn cả đêm không ngủ được, buổi sáng đi làm có vài ý kiến bất đồng với Tạ Chiêm, bị Tạ Chiêm lên mặt giáo huấn. :” Nếu như ình lựa chọn lại ..” Lưu Minh Huy thở dài cố gắng không để tâm tình này hiện ra mặt.

- Làm cho tốt đi, thứ anh đáng có Khoa Vương sẽ cho anh.

Tạ Kiếm Nam quan sát người rất giỏi, vỗ vai Lưu Minh Huy.

497. Chương 497: Ném Đá Xuống Giếng

Khi Lưu Minh Huy ủ rũ hối hận vì rời khỏi Ái Đạt thì Thành Hán Chương và Tiêu Tấn Thành có cảm thụ khác hẳn, Đinh Hòa thông báo cho bọn họ biết buổi chiều Trương Khác sẽ bỏ thời gian ra đích thân bàn chuyện hợp tác với họ.

Bọn họ đã ở lại Hải Châu một tuần rồi, không chỉ giao lưu với nhân viên của viện nghiên cứu Cẩm Hồ, còn tìm hiểu kỹ càng hoạt động nghiên cứu của Thái Khắc, tiếp xúc với cao tầng cả Ái Đạt như Tô Tân Đông, Tương Vi lại được trò chuyện với cả “ba cự đầu”.

Hai người bọn họ không biết phải dùng ngữ khí gì đề cao giá trị ESS nữa, mà tuần qua Đinh Hòe không hề nói tới chuyện hợp tác cụ thể, phòng tuyến trong nội tâm họ sụp từng chút một.

Buổi chiều hai người bọn họ thảo luận kỹ thuật với nhân viên của viện nghiên cứu Cẩm Hồ nhưng không thể tập trung tinh thần được, bán ESS cho Cẩm Hồ là chắc chắn, không còn con đường nào để đi nữa, nhưng càng tiếp xúc nhiều với Ái Đạt, càng không tìm được lợi thế nâng tầm giá trị bản thân.

Ba giờ chiều, ở khu nghiên cứu rất yên tĩnh, có xe đi vào bãi đỗ là nghe thấy được ngay, một lúc sau Đinh Hòe đi vào mời bọn họ tới văn phòng của hắn nói chuyện, Đinh Xuân Kiến đứng dậy bắt tay họ chân thành nói:

- Tôi rất mong cùng làm việc với hai anh ở Cẩm Hồ.

Thành Hán Chương mềm lòng, nghĩ: Thôi thì tùy tiện ra điều kiện rồi ký cho xong vậy.

Không phải nghi ngờ gì, Cẩm Hồ đã chiêu mộ được một nhóm nhân viên kỹ thuật xuất sắc, trong cơ sở công nghiệp điện tử yếu kém trong nước, bọn họ có may mắn tiếp xúc với kỹ thuật tiên tiến nhất trong lĩnh vực điện tử.

Tiêu Tấn Thành trấn tĩnh hơn một chút, vỗ vỗ Thành Hán Chương cùng vào văn phòng của Đinh Hòe.

Trương Khắc đang ngồi xoay lưng lại phía cửa ngấm nhìn Tượng Sơn, nghe thấy tiếng bước chân, quay ghé lại đứng dậy đưa cho Thành Hán Chương, Tiêu Tấn thành ba bản tài liệu:

- Đây là điều kiện Cẩm Hồ mua ESS, cùng lời mời hai vị gia nhập Cẩm Hồ, hai vị xem xem còn có vấn đề gì có thể thoải mái nói ra.

Hai người nhận lấy tài liệu, trước tiên xem hợp đồng mua ESS, cái giá 100 vạn USD, có thể chấp nhận được, điều kiện đúng quy củ, tiếp đó là xem hợp đồng thuê mỗi người.

~~~o0o

Trời lạnh căm căm, tầng mây dày âm u bủa kín bầu trời, từng chiếc là lác đác rụng xuống khiến không khí càng thêm lạnh lẽo ảm đạm, cho dù trong phòng có điều hòa, nhìn cảnh tượng bên ngoài cũng thấy lòng giá lạnh.

Tiêu Mân có văn phòng riêng của mình rồi, lúc rảnh rỗi cũng tiện gọi điện cho Lưu Minh Huy, buổi sáng nói chuyện với hắn, biết hắn tới Tân Nguyên, Tiêu Mân phần nào đoán ra được cục diện không hồi kết tới kết quả.

Đang ngồi trầm tư thì chuông điện thoại vang lên, Tiêu Mân giật mình cầm lên nghe, Lý Minh Học bảo cô ta tới văn phòng của ông.

Tới gian thư ký ngoài phòng tổng giám đốc, Tiêu Mân nghe thấy có người nói chuyện bên trong, liền hỏi nhỏ thư ký:

- Ai thế?

- Phó thị trưởng Tổng.

Thư ký hạ thấp giọng hỏi lại:

- Có phải tới vì chuyện bổ nhiệm cô làm giám đốc phòng tổng giám đốc không?

- Sao thế được, đừng đoán bừa.

- Tôi nghĩ là phải đấy, vì nghe thấy bọn họ có nhắc tới tên cô, còn nói tới chuyện thưởng cuối năm, nếu là thật tới nay cô phải khao đấy nhé.

Tiêu Mân thực sự không biết hôm nay Tổng Bồi Minh tới, Lý Minh Học không nói gì, cho nên cô ta không dám xác định, tới khê gõ cửa.

- Vào đi.

Lý Minh Học nói vọng ra.

Tiêu Mân đẩy cửa đi vào, thấy thượng vụ phó thị trưởng Tống Bồi Minh vắt chân ngồi trước mặt Lý Minh Học, Tống Bồi Minh quay đầu lại nhìn, đứng dậy nói:

- Tôi về thành phố trước đây, không làm phiền anh nữa.

- Thị trưởng Tống nói gì thế? Có phiền gì đâu?

Lý Minh Học tiễn Tống Bồi Minh ra ngoài.

Trừ lúc bước vào văn phòng Tống Bồi Minh có nhìn mình một cái, sau đó rồi thôi, càng chẳng nói một câu nào, Tiêu Mân hơi lo lắng.

Lý Minh Học quay lại văn phòng, khép cửa lại, chỉ ghé sơ pha bảo Tiêu Mân ngồi xuống nói chuyện.

- Có phải phó thị trưởng Tống lần này tới bàn chuyện phương án thưởng cuối năm không ạ?

Tiêu Mân thăm dò:

- À, có nói một chút.

Lý Minh Học ngồi xuống:

- Nhưng tôi tìm em có chuyện khác.

Tiêu Mân hơi ngả người về phía trước, làm vẻ chăm chú lắng nghe.

- Tháng 2 năm 95 em vào công ty nhỉ, sắp được hai năm rồi.

- Còn tháng rưỡi nữa là tròn hai năm ạ.

Tiêu Mân thăm nghĩ: Chẳng lẽ nói tới chuyện chức vụ mới.

- Ồ, thế à?

Lý Minh Học tựa hồ không nhớ lắm, Tiêu Mân là một trong hai nghiên cứu sinh ông hướng dẫn đưa vào Cty Cổ phần Hải Châu.

Nhìn Lý Minh Học có vẻ khó mở miệng, Tiêu Mân có cảm giác chẳng lành:

- Thầy Lý, thấy muốn nói chuyện gì với em ạ?

- Hai năm qua mọi người đều rất nỗ lực, tôi đang nghĩ hay là cho em một kỳ nghỉ dài, công ty cũng không có chuyện gì quan trọng...

- Kỳ nghỉ dài?

Giây thần kinh của Tiêu Mân lập tức căng như dây đàn, thực sự từ lúc Lưu Minh Huy nhảy sang Khoa Vương, cô đã chuẩn bị tinh thần bị đá khỏi công ty rồi, nhưng các phía đều tĩnh lặng như nước, ai ngờ lúc này ột gậy, Tiêu Mân đứng bật dậy, giọng cao lên:

- Tống Bồi Minh tới đây vì chuyện này ạ? Ông ta bắt nạt người ta quá lắm, em phải tới chính phủ thành phố nói chuyện với ông ta...

- Được rồi.

Lý Minh Học áp giọng xuống, bảo Tiêu Mân bình tĩnh, Tống Bồi Minh nói với ông ta rõ ràng, tỉnh đã tháo luận vấn đề Tô Đạt Quân tới Hải Châu, trong nội bộ Cty không thể có nhân tố bất ổn được, phải làm sạch nội bộ giảm thiểu đấu tranh, Lý Minh Học hỏi:

- Trước khi Lưu Minh Huy rời Ái Đạt có nói với em không?

Tiêu Mân không đáp mà cổ cãi:

- Người ta luôn muốn tiến về phía trước, chuyện này có gì sai sao?

- Trước khi hết giờ làm, tôi sẽ thông báo các phòng chuyện em nghỉ phép, công tác của em tạm thời do tôi kiêm quản.

Nghe giọng điệu này của cô ta, Lý Minh Học không còn do dự gì nữa, cũng không giải thích thêm, quay về bàn làm việc nói:

- Tôi nhớ ngày công ty chính thức phát lương cho em là 25 tháng 2 năm 95, vậy em nghỉ tới ngày 25 tháng 2 hãy về công ty.

Tiêu Mân bàng hoàng, đúng lúc này thư ký của Lý Minh Học gõ cửa đi vào, ngạc nhiên nhìn hai bọn họ, đưa một văn kiện khẩn cấp cho Lý Minh Học ký, Lý Minh Học ký xong lấy ra một văn kiện đã ký sẵn, nói:

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, giám đốc Tiêu sẽ nghỉ phép vô thời hạn, cô đem văn kiện này gửi tới các phòng ban.

~oOo

Cùng lúc này ở trung tâm nghiên cứu Cẩm Hồ, bầu trời bên ngoài cũng rất âm u, nhưng tâm tình của Tiêu Tấn Thành và Thành Hán Chương thì khác hẳn.

Thành Hán Chương đọc lại hợp đồng thuê một lần nữa, gần như không tìm ra được chỗ nào bất mãn, hắn cố áp chế kích động trong lòng, trước tiên đặt hợp đồng lên bàn, quay sang nhìn Tiêu Tấn Thành, không ngờ thấy Tiêu Tấn Thành lộ vẻ nghi hoặc, giật mình :” Chẳng lẽ điều kiện của anh ta kém quá?”

Nhưng hợp đồng là thỏa thuận riêng của mỗi người, hắn không tiện hỏi.

Tiêu Tấn Thành đặt hợp đồng xuống, hỏi trực tiếp Trương Khắc:

- Phía dưới viện nghiên cứu còn lập phòng hải ngoại sao?

Thành Hán Chương liếc nhìn hợp đồng của Tiêu Tấn Thành ghi rõ: Giám đốc tổng bộ vận hành hải ngoại.

- Kế hoạch phân tách nghiệp vụ của Ái Đạt thì mọi người biết rồi.

Trương Khắc giải thích:

- Cho nên viện nghiên cứu Cẩm Hồ phân sự vụ thành hai khối rõ ràng, một khối nghiên cứu, một khối vận hành kinh doanh. Khối vận hành kinh doanh chia ra rõ hơn hai mảng trong nước và hải ngoại. Khu vực phòng hải ngoại phụ trách không phải tất cả khu vực trừ trong nước, hải ngoại trong mắt tôi chỉ có thị trường các quốc gia phát triển và đang phát triển, phòng hải ngoại phụ trách nghiệp vụ ở các quốc gia phát triển Nhật Bản, Âu Mỹ, đó là khúc xương khó gặm nhất, nếu ông Tiêu có lòng tin hãy làm giám đốc mảng này.

Tiêu Tấn Thành luôn cho rằng mục đích Cẩm Hồ thuê mình cũng giống Thành Hán Chương, là muốn phát huy sở trường kỹ thuật, làm quản lý kỹ thuật hoặc thuần túy nghiên cứu thì hắn không có gì bất ngờ. Song chẳng hề có bất kỳ trao đổi nào trước trực tiếp quyết định hắn phụ trách nghiệp vụ hải ngoại, trong lòng hắn không khỏi nghi hoặc.

498. Chương 498: Hoan Nghênh Gia Nhập

Tiêu Tấn Thành do dự:

- Ông Trương thực sự muốn thôi phụ trách phòng hải ngoại?

- Sao, có nghi vấn à?

Trương Khắc bình thản gật đầu:

Thành Hán Chương cười nói:

- Xem ra Cẩm Hồ tìm hiểu rất tỉ mỉ rồi.

Đây vốn là chức vụ vốn chuẩn bị cho Lưu Minh Huy, tiếc rằng hắn nhảy sang Khoa Vương, trong nội bộ Cẩm Hồ không tìm được nhân thủ phù hợp.

Trước đó Trương Khác chỉ tiếp xúc với Tiêu Tấn Thành một lần, Đinh Hòe cũng chỉ năm sáu này, còn xa mới đủ giao cho hẳn trọng trách như thế.

Ở phương diện dùng người, Trương Khác luôn quyết đoán mạnh mẽ, không bao giờ nhùng nhằng, như trước kia Lưu Minh Huy vừa mời Tô Tân Đông và Đinh Hòe từ Vạn Yên sang, Trương Khác liền đem hết trọng trách lên người bọn họ, đừng nói bọn họ không hiểu ngay cả bản thân họ không hiểu.

Công tác tiền kỳ trong hợp đồng thuê ba năm của Tiêu Tấn Thành không ngờ lại là ở hai nước Nhật Hàn, nơi có thị trường điện tử hoàn thiện nhất.

Đúng là một việc không hề nhẹ nhàng.

Thành Hán Chương ngạc nhiên hỏi:

- Cẩm Hồ sẽ có sản phẩm điện tử mới sao?

- đương nhiên, với trình độ kỹ thuật của Sony, Toshiba, Panasonic của Nhật, LG - Samsung của Hàn, Cẩm Hồ muốn dựa vào sản phẩm điện tử hiện có tiến vào thị trường của họ thì đúng là ảo tưởng.

Tiêu Tấn Thành và Thành Hán Chương gật đầu.

Nhưng Trương Khác lại không nói tiếp nữa, chỉ nhìn bọn họ lại nhìn hợp đồng.

Hai người kia hiểu ý tứ của Trương Khác, khi nào bọn họ ký vào hợp đồng mới có cơ hội tiếp xúc sâu hơn với cơ mật thương nghiệp hạch tâm cả Cẩm Hồ.

Trương Khác lấy ống bút của Đinh Hòe đặt trước mặt bọn họ.

Thành Hán Chương cười khỏ, lấy ra một cái bút bi, đây là bản hợp đồng hẳn không thể từ chối.

Tiêu Tấn Thành còn có chút do dự, công việc trong hợp đồng cách quá xa việc hẳn làm trước đó, tự tin là một chuyện, nhưng tự tin phải có cơ sở nếu không nó thành mù quáng, đây chắc chắn là công việc đầy thách thức, nhưng suy nghĩ một lúc, hẳn vẫn đặt bút ký vào hợp đồng.

Đinh Hòe cười đứng dậy nhiệt tình đứng dậy bắt tay từng người:

- Hoan nghênh gia nhập Cẩm Hồ, Khác thiếu gia luôn mong đợi hai cậu gia nhập, hai cậu không cần gọi ông Trương làm gì cho xa lạ, cứ gọi là Khác thiếu gia là được.

Trương Khác chỉ cười, đưa tay lên bảo hai người họ ngồi xuống nói chuyện:

- Lời hoan nghênh tôi không nói thêm nữa, đám lão Đinh còn nói chuyện bị tiệc rượu chào mừng, tôi thấy để tối hằng hay.

Lúc này ký tên, tay Thành Hán Chương hơi run, lúc này đã trấn tĩnh lại, nói:

- So với tiệc rượu tôi mong được hiểu thêm về Cẩm Hồ hơn.

Trương Khác nhận lấy cặp hồ sơ từ Đinh Hòe, đặt lên bàn:

- Cẩm Hồ một mình phát triển ra mấy mẫu siêu cấp VCD, nhưng không một mình hưởng thụ lợi nhuận thị trường, trừ muốn máy mới mau chóng được phổ biến trên thị trường, thì với thực lực kỹ thuật còn mỏng của Cẩm Hồ, không thể độc lập hoàn thiện sản phẩm một cách mau chóng, đó là nhân tố quan trọng khiến Cẩm Hồ liên kết với TI, C-Cube phát triển chip giải mã đời ba, Cẩm Hồ chỉ chiếm 18% lợi nhuận từ đó, nếu là hai anh có phải hơi không cam lòng không?

Hai người kia cùng gật đầu, Trương Khác nói tiếp:

- Ngay từ đầu tôi đã nói với hai anh, sau khi Cẩm Hồ mua ESS, nhiệm vụ đầu tiên là khai phát chip giải mã độc lập hoàn chỉnh, đây là tư liệu sản phẩm nguyên mẫu của Cẩm Hồ, trong đó M-1 là là máy nghe nhạc, mặc dù dùng chip giải mã hiện nay cũng miễn cưỡng có thể, song tôi muốn có sản phẩm với chất lượng cao hơn nữa...

Tài liệu phân biệt ghi chú ” tiến độ nghiên cứu máy mẫu U1” và “tiến độ nghiên cứu máy mẫu M1”

Nếu yêu cầu không cao, chip giải mã của đầu đĩa trực tiếp dùng cho MP3 cũng được, nhưng chất lượng âm thanh rất kém.

Hiện Cẩm Hồ đã phát triển ra máy mẫu MP3 và USB.

Kỹ thuật Usb tương đối đơn giản hơn, chỉ là một số kỹ thuật Flash memory độc quyền nằm trong tay Sony và Samsung.

Mp3 mặc dù đưa ra máy mẫu, nhưng chất lượng rất bình thường, nhiều kỹ thuật Cẩm Hồ đang trong giai đoạn mày mò và tích lũy.

Cẩm Hồ có thể ủy thác cho công ty chuyên nghiệp như TI, C-Cube phát triển chip chuyên môn, song như thế kỹ thuật quan trọng không thể nắm trong tay mình, lợi nhuận cũng phải chia ra phần lớn.

Cho nên Trương Khác mới muốn mua ESS như vậy, thậm chí khi đàm phán với TI và C-Cube, vì không để hai công ty này hạn chế Cẩm Hồ mua ESS, Trương Khác phải nhường ra một phần lợi ích.

Thành Hán Chương mím miệng suy nghĩ, không biết phải dùng lời lẽ nào cho thích hợp:

- Mấy hôm nay chúng tôi gặp quá nhiều bất ngờ rồi, hai sản phẩm điện tử này đúng là thứ vũ khí sắc bén để Cẩm Hồ nhảy vào thị trường hải ngoại. Như vậy ESS, à không nên nói là viện nghiên cứu Cẩm Hồ, nhiệm vụ chủ yếu cũng là tiếp tục khai thác phát triển hai sản phẩm này?

Trương Khác nhìn Đinh Hòe:

- Chuyện kỹ thuật do lão Đinh an bài.

Đinh Hòe lên tiếng:

- Chip giải mã đời một đời hai ở phương diện giải mã âm tần không có gì nổi bật, may là chip giải mã đời ba chúng tôi đưa ra đề cao lên tầm tương đối, muốn nghiên cứu chip giải mã chuyên môn cho MP3 sẽ giảm bớt độ khó đi rất nhiều. Đương nhiên chuyện có nhanh chậm hoãn gấp.

- Có tổng bộ cung cấp phương án kỹ thuật hoàn chỉnh việc này đúng là không khó lắm ...

Thành Hán Chương nói tới đây thì ngừng lại, suy nghĩ một lúc, trước ông chủ mới phải thể hiện một chút:

- Tôi cần nửa năm.

Trương Khác gật đầu, nóng vội chỉ tổ hỏng việc, việc khai thác thị trường Nhật Hàn không thể gấp gáp, nửa năm sau đưa ra sản phẩm chính thức là y đã hài lòng lắm rồi.

Có được vũ khí sắc bén này, Tiêu Tấn Thành khôi phục lại tự tin về chức vụ tổng giám đốc vận hành hải ngoại, nói:

- Sản phẩm mới ít nhất cần nửa năm nữa mới ra đời, thành lập công ty tiêu thụ không cần quá sớm, trước đó phải dựng lên bộ khung phòng vận hành hải ngoại đã, không biết chúng tôi có nhiệm vụ cấp thiết gì cần hoàn thành không?

Trương Khác gật đầu:

- Mục tiêu của Cẩm Hồ là trở thành doanh nghiệp điện tử tiêu dùng hàng đầu, nên ngoại trừ lập nên bộ khung cho phòng hải ngoại, còn thiết lập viện nghiên cứu kỹ thuật tại Chiba Nhật Bản, tìm hiểu doanh nghiệp điện tử nắm kỹ thuật tương quan ..

~~oOo

~~“Đàm phán cam go” kéo dài tới tận 10 ngày, đến 22 tháng 1, TI, Phillips, C-Cube, Ái Đạt, Minh Luân cuối cùng tuyên bố năm doanh nghiệp điện tử hợp cách là Tân Khoa, Bộ Bộ Cao, Ái Đa, Kim Chính, Vạn Lợi Đạt cùng Tân Nguyên tam dự thử nghiệm máy mới, do Ái Đạt cung cấp máy mẫu, do Phillips, C-Cube, Minh Luân cung cấp thiết bị chủ yếu dành cho thử nghiệm.

Trước đó giới truyền thông đều dự đoán Ái Đạt dùng sức ảnh hưởng của mình đẩy Tân Khoa ra khỏi vòng sáu doanh nghiệp thử nghiệm, dù sao hiện giờ Tân Khoa là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Ái Đạt.

Tân Khoa lại chọn dùng chip giải mã của Sony, bị bài xích khỏi siêu cấp VCD, Sony cũng đã tuyên bố bỏ hạng mục chip giải mã, nhà máy sẽ chuyển sang hoạt động khác, làm Tân Khoa bị ảnh hưởng cực lớn, đó là nguyên nhân chủ yếu khiến một tháng qua lượng tiêu thụ đầu đĩa của Tân Khoa xuống dốc, chỉ cần Ái Đạt gây chút trở ngại, Tân Khoa sẽ rất thê thảm.

Nhưng tất cả dự liệu đều sai hết, chính Tiêu Vương Khoa Vương mới bị gạt ra ngoài danh sách.

Trong việc thử nghiệm máy mới Ái Đạt sớm đã tích lũy đủ kinh nghiệm, vì mau chóng để máy mới được đưa ra thị trường, Ái Đạt không giữ làm của riêng mà đem toàn bộ công khai miễn phí cho sáu doanh nghiệp kia.

Cùng với khái niệm Siêu cấp VCD được tung ra, tiêu thụ VCD bị đình trệ toàn diện, các nhà máy đầu đĩa đều tỉnh táo nhận ra, thời gian để tiêu thụ hàng tồn kho không còn nhiều nữa, giá bán đầu đĩa VCD tụt giảm xuống dưới 2000 đồng mỗi máy, kéo được lượng tiêu thụ lên, nhưng với các nhà máy vừa và nhỏ thì đã không còn lợi nhuận gì nữa.

Chi phí vận hành thị trường của Khoa Vương quá cao, lượng tiêu thụ không tăng lên, chia đều ra mỗi máy thì chi phí không kém gì các nhà máy các nhà máy vừa và nhỏ kia, bọn họ cũng chẳng có lợi nhuận gì.

Tạ Kiếm Nam vì thế bị ép chấp nhận điều kiện của Tân Quang, dùng 10 triệu tham gia thử nghiệm máy mới với Tân Nguyên, hẳn hiểu, ngày bảy doanh nghiệp lấy Ái Đạt đứng đầu kia đưa ra siêu cấp VCD là ngày VCD dần bị đẩy khỏi thị trường.

Nếu Khoa Vương không theo kịp vước tiến, không chỉ lượng tiêu thụ sụt giảm, mà ảnh hưởng xấu tới thị trường cũng là điều Khoa Vương không gánh chịu nổi.

++++

Thực ra chú Tạ Kiếm Nam mới chỉ thuộc hạng giỏi thôi, trong đám anh chị em của chú ấy còn có một người khác mới là thiên tài thực sự.

499. Chương 499: Tới Tân Vu Nghỉ Ngơi

Đây là một kỳ nghỉ dài, ít nhất thì Trương Khác nghĩ như thế khi dời Hải Châu, y cũng chọn phương thức nhân nhả nhất tới Tân Vu.

Ở trên tàu thủy, gió lạnh mang theo mùi tanh của gió sông tràn lên boong tàu, vì không để ba tiểu nha đầu giáo huấn, Trương Khác và Phó Tuấn hút thuốc phải trốn vào một góc cầu thang trong khoang thuyền.

Tiếng cười như chuông bạc của Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ truyền khắp nơi, Tạ Văn Tình, Lý Minh Du và Trương Đình — Cô trợ lý của Tạ Văn Tình, muốn đi Mỹ du học nhưng không đi được vì phải kiếm tiền nuôi sống bản thân — đứng bên trò chuyện đồng thời theo dõi không để cho ba tiểu nha đầu rời khỏi tầm mắt.

Đường Thanh, Trần Phi Dung, Đỗ Phi, Thịnh Hạ ở trong khoang đánh bài, Trương Mân quỳ trên ghế sofa năm tịch dương.

Nếu coi đây là một đoàn du lịch cũng được, vì có cả Mã Hải Long và con gái mới vào sơ trung của hắn cũng là thành viên trong đoàn.

Ngày 28 tháng 1, đám Tôn Thượng Nghĩa đã trở về Hong Kong, công tác đánh giá kiểm toán tài sản Ái Đạt đã kết thúc, bar 1978 cũng nghỉ Tết, Hứa Duy theo Hứa Tư tới Hong Kong ăn tết.

Kế hoạch đám Trương Khác sẽ tới Tân Vu chơi vài ngày, sau đó Trương Khác cùng Đường Thanh, Tạ Văn Tình, Chỉ Đồng tới Bắc Kinh ăn tết với vợ chồng Từ Học Bình, Chu Thúc Huệ, còn những người khác sẽ về Hải Châu.

Sáng ngày 28 lên thuyền ở Hải Châu, trưa ngày 20 cập bến ở Tân Vu, biệt thự nhà họ Trương không ở được đông người như thế, nên tới cả khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Nói lại chuyện Trương Tri Phi kéo Hứa Tư lấy bất động sản ngô Đan Tỉnh nhập cổ phần, Trương Khác vốn không mấy quan tâm tới chuyện đó lắm, nhưng tới Tân Vu mới nhớ tới chuyện này, chẳng lẽ Thiệu Chí Cương và chú muốn triệt để chiếm lấy cái tên “Thế Kỷ Cẩm Hồ”?

Từ Học Bình rời đi, Lý Viễn Hồ thay thế, tạm thời không gây chấn động trực tiếp cho quan trường Tân Vu, La Quy Nguyên bị xử tử hình, Tiền Văn Quý thay thế ông ta. Trương Tri Hành ở Tân Vu không có chỗ dựa đủ vững, ông chỉ nắm chặt lấy rượu Vân Trì, không mạo hiểm như ở Hải Châu nữa.

Tân Vu năm nay xảy ra quá nhiều việc.

La Quy Nguyên tung hoành quan trường Tân Vu hơn mười năm rồi cuộc rơi vào vòng lao lý, gần như kéo hết theo những thương nhân quan viên chính phủ Tân Vu có thanh danh thối nhất chết chum, La Văn vì tham dự tổ chức bán dâm phụ nữ, cùng loạt tội danh khác phẫn xử chung thân, đó là chuyện làm lòng người khoan khoái, cả lễ thói lẫn trị án Tân Vu đều được chỉnh đốn.

Trương Khác lần này tới Tân Vu không sợ bị cả đám lưu manh bao vây nữa, những điều này đem lại danh dự xã hội rất cao cho Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước, có thể nói La Quy Nguyên vào tù, hai người bọn họ được hưởng lợi nhiều nhất, dù sau khi Từ Học Bình bị điều đi, có kẻ muốn trả thù kiến nghị chia lại công tác của Trương Tri Hành bị hai người họ phủ quyết.

Lưu Tước ban đầu không hiểu nội tình Trương gia, nhưng nếu lúc này ông ta còn chưa rõ thì khỏi làm thị trưởng nữa cho xong, chưa nói năng lực và chính tích trước kia của Trương Tri Hành, chỉ với một điều là Cẩm Hồ đứng sau lưng ông thôi, kẻ khác không phải tùy tiện đụng vào được.

Từ Học Bình đã rời khỏi tỉnh Đông Hải, nhưng quan viên Từ hệ vẫn vững vàng, Kim Quốc Hải lên làm sở trưởng sở công an, vài năm nữa vào thường ủy tỉnh ủy là cái chắc.

Lại nghe nói phía Hải Châu, Chu Phú Minh đã chủ động xin với tỉnh ủy lui về tuyển hai, Đường Học Khiêm lên làm bí thư thành ủy đã được định sẵn.

Kể cả không nói tất cả những cái đó, thành tích rượu Vân Trì sau khi cải cách cũng dần củng cố địa vị của Trương Tri Hành ở Tân Vu.

Thành phố vốn ban đầu chẳng hi vọng Vân Trì mau chóng có được thành tích, nhưng chỉ nửa năm thôi lượng tiêu thụ tăng vọt, còn mang lại cho thành phố 20 triệu lợi thuế, làm tài chính đang giật gấu vá vai được hóa giải đôi chút.

Thành tích thu được của Vân Trì khiến các doanh nghiệp khác cũng háo hức, Trương Tri Hành tuy không khua chiêng gióng trống cải cách, nhưng thái độ ủng hộ làm những doanh nghiệp này trở nên tích cực, chuyện cải cách sau này nhờ thế giảm bớt được lực cản.

Trương Khác tới Tân Vu để nghỉ ngơi, cho dù bị cha y tóm lấy muốn nói chuyện rượu Vân Trì, y cũng khiến nghị lên Thiên Vân Sơn vừa ngâm suối nước nóng vừa bàn việc.

Ngọn Thiên Vân Sơn cao sừng sững nằm vắt ngang tây bắc Tân Vu, chắn lại tuyệt đại đa số gió lạnh mùa đông, làm mùa đông Tân Vu khí hậu dễ chịu, nhưng lên núi thì lại có cảnh tượng khác hẳn, nhóm Trương Khác vào khách sạn ở thì được Vệ Lan nói trên Thiên Vân Sơn đang có tuyết, nghĩ tới cảnh ngâm suối nước nóng ngắm tuyết rơi lất phất đúng là không tệ, cho nên vừa tới nơi mọi người đã chuẩn bị lên Thiên Vân Sơn ngâm suối nước nóng.

Trương Tri Hành nhú mày:

- Lúc này mà chạy lên núi ngâm suối nước nóng còn ra gì nữa?

Trương Khác bĩu môi:

- Chẳng qua chỉ là chuyện Vân Trì tham gia hội đường rượu toàn quốc chứ gì ạ? Con có hiểu chuyện này đâu, ba tóm lấy con cũng chẳng giúp được gì.

Kết quả cuộc mặc cả là Trương Tri Hành quyết định chuyển tiệc trà cuối năm của Vân Trì chuyển tới khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ, Trương Khác đành hoãn thời gian sau khi kết thúc tiệc trà.

Tần Sương Hoa, Khổng Trường Hà còn chưa biết Trương Khác đã tới Tân Vu, còn tưởng Trương Tri Hành xưa này chặt tay cuối cùng đã biết cảm thông cho sự vất vả của người dưới, nên chuyển tiệc trà từ văn phòng công ty lạnh ngắt tới khách sạn, trên xe hào hứng thảo luận nên ăn uống gì.

Bọn họ tới cũng là lúc nhóm Tạ Văn Tình, Đường Thanh rời đi, Lương Cách Trân còn đưa cả mẹ Vệ Lan theo; Trương Khác, Đỗ Phi đành nhìn các cô lên núi với ánh mắt hết sức tủi thân.

Chẳng phải các cô không biết nghĩ cho cảm thụ của Trương Khác, mà ngâm suối nước nóng đúng là rất cảm dỗ, ngoài ra sườn bắc còn có khu trượt tuyết cỡ nhỏ, nghe cũng cảm dỗ không kém.

Cuối cùng Trương Khác đành kéo Đỗ Phi ở lại chia ngọt xẻ bùi.

Khổng Trường Hà nhìn thấy Trương Khác, cả râu cũng dựng lên hưng phấn, hán tử Sơn Đông, đãi người nhiệt tình, ôm lấy vai Trương Khác:

- Khác thiếu gia tới Tân Vu khi nào mà không đánh tiếng trước ...

Nghe câu này mỗi người chớp mắt lộ ra đủ các loại phản ứng khác nhau, hẳn là chuyện thị phi hè năm ngoài y gây ra đi sâu vào lòng người hết rồi, có điều chỉ trong chớp mắt thôi, sau đó tất cả trở nên vô cùng nhiệt tình, thấy nha nội, ai mà dám qua loa chứ?

Trương Khác chẳng bận tâm, phía rượu Vân Trì, y chỉ cần giữ quan hệ với Tần Sương Hoa, Khổng Trường Hà là được, còn những người khác bản thân y không để ý, cần gì biết họ nghĩ gì về mình? Giơ tay gọi Tần Sương Hoa:

- Giám đốc Tần, sau tiệc trà tới Thiên Vân Sơn ngâm suối nước nóng nhé.

- Không ăn cơm ở đây sao?

Tần Sương Hoa hỏi, nếu tối có an bài tiệc, ông ta và Khổng Trường Hà không thoát thân được.

- Có an bài cơm tối không ?

Trương Khác quay đầu lại không thấy cha đâu, vẫy tay gọi Dịch Đan Thanh.

Dịch Đan Thanh mặc áo khoác xám, dưới mép áo khác là tất da và đôi giày cao gót mũi nhọn, đang ở trong hội trường đích thân chỉ đạo bố trí. Phong tình kiều diễm khiến xung quanh liên tục đưa mắt về phía cô, ở bên cạnh Tần Dụ Cầm mặc đồng phục xanh của khách sạn, dung mạo thanh lệ, đường nét lả lướt, nhưng khí chất thua Dịch Đan Thanh một bậc.

Dịch Đan Thanh là cô gái từng ánh mắt cử chỉ đều toát ra sức hút vô hạn, đã vượt qua phạm trù xinh đẹp bình bình thường rồi.

Ở Tân Vu, Dịch Đan Thanh cũng là nhân vật truyền kỳ, thời học sinh đi tiếp rượu kiếm tiền sinh hoạt, tốt nghiệp xong vào văn phòng thành ủy, 24 tuổi lên cấp phó khoa trẻ nhất Tân Vu, rồi làm giám đốc nhà khách chính phủ.

Vụ án La Quý Nguyên, La Văn ai cũng nghĩ rằng cô bị lấy ra làm dê thế tội, ai ngờ Dịch Đan Thanh trở mình một cú tuyệt đẹp, trở thành tổng giám đốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, cô gái 28 tuổi làm được như thế, tất nhiên không đơn giản.

Mặc dù rất nhiều người đơn giản liên hệ với vẻ ngoài mê người của cô, thái độ rất khinh bỉ, nhưng đa phần ngạc nhiên: Đóa hoa tươi xinh đẹp này không ngờ chẳng một ai hái nổi.

Dịch Đan Thanh đi tới, nghe Trương Khác hỏi chuyện tiệc tối, đáp:

- Thị trưởng Trương nói dời kết thúc tiệc trà rồi quyết định tùy tình hình, chắc là không thể để tiệc trà kết thúc ba giờ rồi bắt mọi người ngồi không ba tiếng dời cơm tối đâu ...

500. Chương 500: Đêm Trăng Trên Núi

Những người đợi một bữa chiều đã cuối năm đã đời nghe giọng điệu có chút châm chọc của Dịch Đan Thanh, mặt hơi nóng lên, đồng thời không khỏi thất vọng : Chẳng lợi lộc gì thì đến đây làm gì nữa?

Tần Sương Hoa là người rất tinh mắt, hỏi Khổng Trường Hà:

- Thị trưởng Trương bảo chuẩn bị một số món quà nhỏ, anh làm tới đâu rồi.

Nói thế không khí liền trở nên kích động.

Trương Tri Hành có chuyện đột xuất, giữa tiệc trà mới tới, nhưng chẳng ai nói được gì.

Chủ đề bữa tiệc trà hôm nay tất nhiên là để tiếp thu ý kiến hữu ích, do có mời đại biểu nhà máy rượu đồng nghiệp tham gia, bên phía rượu Vân Trì phát biểu không tích cực lắm, chủ yếu là dẫn dắt mọi người cùng tham gia.

Ngược lại người của cục công nghiệp nhẹ, hiệp hội đường rượu phát biểu rất hăng, ra sức thể hiện trước mặt Trương Tri Hành, làm Trương Khác nghe mà phải cắn chặt lấy răng để khỏi há miệng ra ngáp, đêm qua bị đám Đường thành kéo đi đánh bài nên ngủ quá muộn, có điều vẫn đủ hiểu được tình hình cơ bản.

Tiệc trà kết thúc lúc ba giờ, người tham dự nhận quà do rượu Vân Trì chuẩn bị xong rồi đi, tất nhiên ai lại mặt dày ở lý đợi cơm tối nữa.

Trương Khác xem giờ nói:

- Muốn lên núi phải tranh thủ thôi, hôm nay trời âm u mau tối lắm đó ba.

Trương Tri Hành do dự, đường lên Thiên Vân Sơn mặc dù không có đoạn nguy hiểm sát mép núi, nhưng thiết bị cơ sở rất kém, còn là đường cát đá, không có đèn đường, mặc dù cách nội thành chưa tới 40 km, nhưng tối xuống núi sẽ rất phiền phức, cuối năm rồi, việc rất nhiều, nếu để sáng mai mới về sẽ lở dở. ..

- Không biết đùn đẩy công việc thì không phải là lãnh đạo thích hợp..

Trương Khác kéo cha vào trong xe:

- Chuyện phiền lòng có lo mãi cũng không hết, ba nghĩ nhiều làm gì.

Trương Tri Hành không kịp phản ứng bị con kéo vào trong xe, nghĩ thả lỏng một chút cũng không có gì không ổn.

Nhà tắm nước nóng ở Thiên Vân Sơn cũng thuộc tập đoàn Thế Kỷ — Trương Khác rất hoài nghi nó sắp biến thành tập đoàn Thế Kỷ Cẩm Hồ — Là sản nghiệp liên hiệp đầu tư cùng Lưu Bàn, mặc dù chưa kéo được ngành du lịch lên, nhưng lên Thiên Vân Sơn du ngoạn, ngâm suối nước nóng chắc chắn là lựa chọn tốt nhất, nên nhà tắm làm ăn không tệ.

Lên tới nhà tắm nước nóng mới là 4 giờ 30, không thấy nhóm Tạ Văn Tình, Đường Thanh đâu, nghe nói vừa tới đã đi trượt tuyết, tín hiệu di động còn chưa phủ sóng tới nơi này không thể liên lạc được, đành đợi các cô chơi đủ rồi tự quay về, bọn họ đi ngâm nước nóng trước, dù sao đám Tần Sương Hoa cũng đang nóng lòng muốn nói chuyện không thể thoải mái nói trên tiệc trà.

Hội đường rượu toàn quốc tổ chức vào hai mùa xuân thu, quy tụ cả vạn doanh nhân cả nước, là sự kiện quan trọng để marketing của doanh nghiệp chế biến thực phẩm, nhưng đối với doanh nghiệp có kênh tiêu thụ độc lập mà nói thì không có nhiều tác dụng mấy.

Các nhà máy rượu trước khi được chính hợp vào rượu Vân Trì kinh doanh rượu cấp thấp, hệ thống tiêu thụ trong tỉnh không thể nói là kiện toàn, cấp độ thấp, sau khi chính hợp xong chỉ khai thác thị trường Hoa Bắc, cho nên ý nghĩa lớn nhất của hội đường rượu là lập kênh tiêu thụ trên toàn quốc.

Mục tiêu của rượu Vân Trì rõ ràng và khả thi, nhưng quan trọng là tài chính hữu hạn.

Nổi lên thì dễ thôi, nhưng thực sự muốn đứng vững chân trên thị trường, không thể thiếu được sản phẩm chất lượng tốt, kiên trì đi theo con đường marketing văn hóa rượu, hoàn thiện hệ thống tiêu thụ, trong đó chất lượng chính là thứ dễ bị bỏ qua nhất trong cái thời đại marketing này.

Ngâm mình trong ao nước nóng do đá cuội quây thành thảo luận những vấn đề này, bên ngoài trời tối cũng không hề hay biết, đến khi nhóm Tạ Văn Tình về, mới rời khỏi ao nước nóng, cùng ăn cơm.

Ăn tối xong thì Trương Khác lười chẳng muốn bàn công việc nữa, người khác muốn đi ngâm nước nóng, y kéo Đường Thanh ra ngoài.

Đường Thanh mặc dù thích tụ tập náo nhiệt với mọi người, nhưng cũng hi vọng được yên tĩnh ở riêng bên Trương Khác, muốn được ngắm khuôn mặt ẩn chứa chút tang thương của Trương Khác dưới ánh trăng, với thiếu nữ ngây thơ mà nói, đó là hạnh phúc.

Có điều ở trước mặt Trương Tri Hành, Lương Cách Trân không thể tỏ ra quá bạo dạn được, Trương Khác kéo cô ra ngoài, cô nàng còn đùn đẩy, vờ bị Trương Khác cưỡng ép kéo đi.

Ánh trăng rất đẹp, cả ngọn núi như dát thêm lớp bạc mỏng huyền bí, rời nhà khách, đi mấy trăm mét là hồ nước nóng lớn nhất phía đông núi, gió lạnh đã bị chặn hết ở phía bắc rồi, nơi này chỉ hơi rét.

Dưới ánh trăng, hơi nước lớn vờn trên mặt hồ, Đường Thanh tưởng là nước ấm, thò tay xuống mới biết lạnh buốt xương, những ánh sáng tinh thể băng óng ánh trong hồ lại cực kỳ mê hoặc.

Địa thế bên này hơi hẹp một chút, dọc theo mép hồ đi xuống, có một thôn dân tộc thiểu số hơn trăm người, trong thôn đa phần là ngư dân sống dựa vào hồ nước nóng.

Trong tỉnh Đông Hải, dân tộc thiểu số quần tụ trong thôn tự nhiên cực kỳ hiếm thấy, Trương Khác nghĩ muốn khai thác nghiệp du lịch ở Thiên Vân Sơn, văn hóa dân tộc này là yếu tố rất quan trọng.

Đường Thanh có tới đây cùng Trần Phi Dung vào mùa hè, còn ngồi thuyền của ngư dân ra tận hòn đảo nhỏ giữa hồ chơi, lúc này nhìn ra hồ chỉ thấy bóng mờ mờ của hòn đảo.

Đường Thanh dựa vào trong lòng Trương Khác, mơ mộng nói:

- Nếu mình có thể mua được một hòn đảo rồi xây một ngôi nhà thì hay quá, dù lấy trúc xây cũng được, xây ngay ở bên hồ này, hoàng hôn ngồi ở ban công xem sách, cảm giác nhất định rất tuyệt phải không?
- Ừ.

Trương Khác nhắm mắt lại tưởng tượng:

- Đó nhất định là cuộc sống vô cùng thú vị, thật ra không cần đọc sách, pha một cốc cà phê, nhìn ánh tịch dương trải khắp mặt hồ, là hưởng thụ tuyệt vời ...

Nhìn đối mắt long lanh nước của Đường Thanh, nói thêm:

- Lúc đó bạn có nguyện ý nằm trong lòng mình không?
- Chẳng thêm.

Đường Thanh ngây thơ nói:

- Nếu có một ngôi nhà gỗ như vậy, mình sẽ ở cùng Phi Dung, bọn mình đã có hẹn trước, bạn muộn rồi...

Thấy dáng vẻ cô nàng vô cùng đáng yêu, Trương Khác không kìm được xao động, hôn lấy cánh môi mềm, hôn một cái càng thêm, cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ mát say sưa, hôn cho Đường Thanh mềm nhũn người ra, mời ghé vào tai cô nói:

- Một căn nhà như thế chỉ có hai cô gái không thấy cô đơn sao? Chẳng may nước hồ dâng lên, hai cô gái trên đảo biết làm thế nào?
- Chẳng lẽ bạn không nghe nói hồ nước nóng mùa mưa nước không dâng, mùa khô nước không giảm sao?

Đường Thanh bị Trương Khác hôn tới đầu óc mơ hồ:

- Hơn nữa không có nam nhân, các cô gái vẫn sống rất đặc sắc, chỉ cần thi thoảng nhớ tới bạn là được rồi.
- Chỉ thi thoảng thôi sao? Mình rất buồn đấy.

Trương Khác ngửi mùi thơm nhẹ thanh thoát như hoa sen của cô, lại đưa lưỡi tới tách hàm răng trắng ra, cái lưỡi nhỏ ướt át đó thực khiến người ta ngây ngất, mãi không biết chán ...

Ở bên hồ âu yếm nhau rất lâu, nghe tiếng có người gọi, thì ra đám Đỗ Phi, Thịnh Hạ, Trần Phi Dung đi tìm bọn họ, đi qua con đường có bụi cây um tùm hai bên, đại khái Đỗ Phi kể chuyện trong núi có sói, Trương Mân sợ không dám đi nữa, nhưng lại sợ đám Đỗ Phi bỏ lại nên ngồi xuống đất kêu toáng lên.

Trương Khác lên tiếng gọi cô em họ, Thịnh Hạ nắm tay Đỗ Phi, Trần Phi Dung dắt Trương Mân gạt bụi rậm gian nan đi tới, trong những người này Thịnh Hạ là không cần bảo vệ nhất.

- Oa, đẹp quá.

Nhìn ánh trăng lung linh trên mặt hồ, Thịnh Hạ ôm ngực thốt lên một tiếng, rồi trách Trương Khác:

- Sớm biết có chỗ cảnh đêm đẹp thế này mà chỉ biết kéo Đường Thanh đi xem, bỏ chúng tôi ở lại.

Thịnh Hạ và Trần Phi Dung tới, Đường Thanh kiểm được đối tượng tâm sự về ước nguyện có căn nhà gỗ bên hồ, Đỗ Phi nói:

- Nơi này non nước hữu tình, môi trường tự nhiên u tĩnh, lại ở gần ngay thành phố Tân Vu, rất thích hợp khai thác du lịch kiểu khu nghỉ dưỡng, vậy mà các bạn tính cả hòn đảo làm mỗi căn nhà gỗ bé tẹo .. Ài, phụ nữ mà xa xỉ thì nam nhân chào thua, thảo nào người ta nói phụ nhân mới là người nắm trào lưu tiêu dùng chủ yếu ...

501. Chương 501: Ăn Tết Ở Bắc Kinh

- Tưởng tượng không được à?

Thịnh Hạ trừng mắt lên:

- Anh học cái gì hay không học, lại học Trương Khác chỉ biết tới tiền, tiền.

Trương Khác kéo Đỗ Phi nói:

- Chúng ta qua bên kia đứng, không chọc vào các cô ấy nữa.

Rồi hỏi Trương Mân:

- Trong núi có sói thật đấy, còn có lợn lòi, em theo bọn anh hay theo các cô ấy.

Trương Mân sợ lắm, do dự một lúc rồi nhích tới phía Thịnh Hạ:

- Nghe nói anh Đỗ Phi bị chị Thịnh Hạ đánh cho...

Lần này chẳng cần Trương Khác kéo, Đỗ Phi bẽ mặt trốn sang một bên.

Hai năm qua Đỗ Phi đúng là bị đám Trương Khác, Thịnh Thanh hun cho toàn thân thối mùi tiền rồi, góc độ nhìn vấn đề đã vượt ngoài cục hạn của học sinh cao trung, đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Bắt đầu từ lúc đám Thịnh Thanh làm đĩa lậu, rồi thành lập tập đoàn Thế Kỷ, tới giờ vừa đăng ký công ty địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, Đỗ Phi đều tham dự ở mức độ nhất định, tích lũy được khá nhiều vốn liếng kinh nghiệm mà ở tuổi của hắn không tiếp xúc được, đương nhiên hắn vẫn phải giữ hình ảnh học sinh ngoan trước mặt Lý Chi Phương, chẳng dễ dàng chút nào.

Cuộc đời học sinh chỉ còn lại nửa học kỳ cuối cùng, Đỗ Phi có chút do dự, hỏi:

- Học kỳ tiếp theo mày định vượt qua thế nào? Hay vẫn như bây giờ?

- Mày nói chuyện của mày đi, để ý tới tao làm gì?

Với Đỗ Phi, Trương Khác không cần làm bộ gì hết, kéo hần ngồi xuống, vừa rồi bị Đường Thanh dựa vào trong lòng đứng rất lâu có hơi mệt rồi. Quay người đi không để cô nàng học sinh ngoan đó nhìn thấy, lấy thuốc lá ra đưa cho Đỗ Phi.

- Tao thương lượng với ba tao rồi, ba tao nghiêm mặt nói sẽ không lo chuyện đại học của tao, tao muốn thi đâu thì thi, có vào ĐH Hải Châu cũng được. Mẹ tao nói thế nào ít nhất tao cũng phải thi đỗ vào ĐH Đông Hải, không được để mất mặt bà, thực ra thi vào ĐH Đông Hải cũng khá khó, nên tao muốn bàn với mày.

Đỗ Phi ngồi xuống than:

- Tao thấy học kỳ sau tao phải học chăm chỉ rồi, nêu không sẽ mệt lắm.

- Vậy thì cứ chăm chỉ học tập đi, có mẹ con Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ, tao thấy mày ở trường dễ chịu lắm mà.

Trương Khác thô bỉ cười hô hố.

- Đừng nói bậy!

Đỗ Phi chột dạ quay đầu lại nhìn, ba cô gái vẫn thì thầm cười rúc rích với nhau:

- Tao nói nghiêm túc đấy, không phải là học ở trường vô ích, quan trọng là bỏ bằng đấy công sức ra học, chẳng bằng bỏ ít thời gian ra ngoài học thêm những thứ khác, sách mày đưa cho, tao vẫn đang xem.

- Mày kém thế à, chỉ vì cái ĐH Đông Hải mà phải đem ba mày ra? Chẳng trách ba mày coi thường mày.

- Thực ba tao đích thân ra mặt thì vào được ĐH Đông Hải vẫn tốn công lắm, mẹ tao thì cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội thích thể diện. Mày biết đấy, trong nhà thì mẹ tao làm chủ, nếu mày có thể giúp bọn mình kiếm được hai hạn gạch đặc biệt thì chuyện coi như xong, cả thi cũng không phải miễn luôn rồi sao?

Đỗ Phi dụ dỗ:

- Mày có đường lối rõ ràng đấy, nhưng ...

Trương Khác nhớ tới Chu Cẩm Tỳ, sức ảnh hưởng của lão già đó tại ĐH Đông Hải không thể xem thường, lúc này kiếm hai hạn gạch đặc biệt hơi khó, Trương Khác nghĩ một lúc mới nói:

- Tới lúc đó cũng không phải là không có cách, đúng là không cần lãng phí quá nhiều thời gian, mày cứ làm theo kế hoạch ban đầu của mày đi.

Cẩm Hồ năm nay lấy danh nghĩa Ái Đạt tài trợ cho hoạt động cắm trại của Nhất Trung, hợp tác với cục du lịch Tân Vu tới Thiên Vân Sơn tham quan tìm kiếm thắng cảnh, hoạt động sau tết mới bắt đầu, trường học xét những học sinh năm thứ ba như Đường Thanh, Đỗ Phi học tập căng thẳng, nên không để tham gia chuẩn bị cắm trại.

Đỗ Phi đương nhiên không ngoan ngoãn nghe an bài của trường học, hần đi tiền trạm trước tiên, kế hoạch có chu toàn cũng không bằng kinh nghiệm bản thân, thế mới có cơ hội thể hiện trước mặt Lý Chi Phương, tên tiểu tử này theo đám Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương hai năm đã ranh như cáo rồi.

Đám Trương Khác ở trên núi bốn ngày, nếu không xuống thì ba tiểu nha đầu thành dã nhân mất, có một lần bị Tích Dung Tích Vũ chơi trò trốn tìm, không phải ba tiểu nha đầu chơi với nhau, mà là chơi với đám Trương Khác, làm mọi người tìm nửa ngày trời không ra, toát hết mồ hôi lạnh, cho nên ngày 26 tháng chạp mới vội vàng xuống núi trước một ngày, rồi Tân Vu.

Vợ chồng Trương Tri Hành, Lương Cách Trân ăn cái tết đầu tiên ở Tân Vu; Trương Khác, Tạ Văn Tình; Đường Thanh xuống thuyền ở tỉnh thành, chuẩn bị đáp máy bay tới Bắc Kinh, những người còn lại tiếp tục về Hải Châu.

Ngủ lại tỉnh thành một đêm, tới hôm giao thừa mới bay tới Bắc Kinh, rất nhiều đơn vị đã nghĩ trước giao thừa, những công nhân vùng ngoài thì tới ngày 25 đã rời khỏi công ty, trên máy bay chẳng có mấy người, cảm giác như bốn bọn họ bao cả máy bay vậy. Xuống máy bay gặp đúng lúc trời đổ tuyết lớn, cả thành phố được phủ lên lớp bông trắng, không còn ấn tượng xám xịt ngày trước nữa.

Mặc dù đã không phải là chủ hầu một phương nữa, nhưng Từ Học Bình vẫn là quan lớn cấp chính bộ, đãi ngộ không giảm đi chút nào, chiếc Audi màu đen mang biển quốc vụ viện lái thẳng vào đường băng, đợi bọn họ ngay dưới cầu thang.

Từ Học Bình sau khi tới Bắc Kinh ở tiểu khu Mộc Tê Địa tại Phục Hưng môn, nơi này chuyên môn xây dựng cho các cán bộ cao cấp quốc gia, đó là ngôi nhà ba tầng, có vườn độc lập, trừ Từ Học Bình và Chu Thục Huệ còn có giúp việc Tiểu Chu.

Lương Văn Giang và bạn gái ở lại trường chứ không về Tây An ăn tết, Từ Học Bình nghe thể định phái xe đi đón, Trương Khác thấy không cần phức tạp như vậy, gọi điện bảo hai người họ bắt taxi tới ăn cơm tất niên.

Trong tiểu khu quản lý hết sức nghiêm ngặt, nhóm Trương Khác ngồi xe của Từ Học Bình đi vào nên không bị kiểm tra, còn Lương Văn Giang bị chặn lại ở cổng, cần người ra đón mới được vào.

Trương Khác giữa năm đầu tư 500 vạn vào Côn Đằng online, đám Lương Văn Giang Mã Hướng Đông ra sức lập nên bộ khung cổng web. Người làm kỹ thuật ít bị tin tức ngoài làm phân tâm, Lương Văn Giang thuộc loại chỉ khi đích thân gặp phải rồi mới giật mình hiểu ra.

Hắn và bạn gái Vương Thái Linh học học viện bưu điện tới Mộc Tê Địa, bị cảnh sát vũ trang chặn lại bên ngoài mới ý thức được đây là nơi ở của cán bộ cấp cao, đến khi được Trương Khác dẫn vào mới biết đây chính là “tiểu khu bộ trưởng” mà bạn học hắn hay nói.

Lương Văn Giang và cha hắn giống nhau, đều có chút cổ hủ của người đọc sách, đối nhân xử thế so với Đỗ Phi còn kém xa, có điều Từ Học Bình thích người như thế, ông gặp quá nhiều loại người lọc lõi rồi, giữ Lương Văn Gian và bạn gái ở lại.

Đường Thanh và Chỉ Đồng ra sân đắp tuyết, Từ Học Bình vì cháu gái giữ tuyết trong sân mấy ngày, trong khi các nhà xung quanh đều dọn sạch tuyết, có điều người tuyết chớp mắt đã bị Chỉ Đồng đập vỡ, có thể thấy tiểu nha đầu này hưng phấn tới mức nào.

Tạ Văn Tình, Chu Thục Huệ và Vương Thái Linh đi gói sủi cảo, Vương Thái Linh trông thanh tú, lấy lời Lương Văn Giang mà nói cô là một trong thập đại mỹ nữ khóa 95 của học viện bưu điện — Trường này thực ra có chưa tới 200 nữ sinh — À phải nói học viện này là trọng điểm tuyển mộ nhân viên của Cẩm Hồ, nữ sinh ở đó thuộc cấp độ gì Trương Khác biết rõ lắm.

Vương Thái Linh quê ở Tây An, có điều cô sinh ra ở Bắc Kinh, cha mẹ cô không ở Bắc Kinh ăn Tết, nên cô theo Lương Văn Giang lưu lã bên ngoài, gia cảnh cô rất tốt, cha còn là quan viên cao cấp bộ bưu điện, người khác không hiểu được vì sao cô lại nhìn trúng Lương Văn Giang khô khan cổ hủ.

Trương Khác kiếp trước đã gặp cô chị dâu này hai lần, sau khi Lương Văn Giang đi Mỹ du học, Vương Thái Linh ở lại Bắc Kinh học xong nghiên cứu sinh, bốn năm sau qua Mỹ kết hôn với Lương Văn Giang, là cô gái hiền dịu lại lương thiện, nói chung mười năm sau một cô gái như thế là cực hiếm.

Trương Khác cùng Từ Học Bình chơi cờ vây, Lương Văn Giang ở bên cạnh xem, sức cờ của Trương Khác hơn Từ Học Bình một bậc, nhưng không bằng Lương Văn Giang. Trong Thanh Hoa, Bắc Đại ẩn giấu rất nhiều cao thủ cơ vây nghiệp dư, bọn họ ngoài học tập đa phần lấy cờ vây làm nguồn vui, Trương Khác quá nửa đánh không lại bọn họ.

502. Chương 502: Chuyện Cái Đũa

Sau bữa tối mọi người ra sân ngắm pháo hoa rực rỡ phóng lên từ Thiên An Môn, Lương Văn Giang ở trong phòng khách xem liên hoan cuối năm, Trương Khác không hứng thú, mấy chương trình đó y xem hết rồi, lại không thể mang ra khoe, đây là một phần lý do Tết với Trương Khác trở nên nhạt nhẽo, liền cùng Từ Học Bình vào thư phòng vừa đánh cờ vừa tán gẫu.

Trương Khác nói tới chuyện đấu đá ngầm ngầm ở Đông Hải sau khi ông đi, Từ Học Bình thở dài:

- Lý Viễn Hồ có năng lực, làm việc có khí phách, chỉ là đối đãi với người hơi nghiêm khắc ...

Trương Khác hiểu cái gọi là đối đãi nghiêm khắc chẳng qua là nói Lý Viễn Hồ không đủ khí độ:

- Vậy cháu coi sự nghiêm khắc của ông ta là roi vọt với Cẩm Hồ.

Từ Học Bình cười, quy mô của Cẩm Hồ dù chưa đủ lớn nhưng không có nghĩa là ai cũng bắt nạt được.

- Cháu tới đây lần này là muốn nghe bác nói trung tâm nghiên cứu phát triển kinh tế có tin đồn đại gì thú vị không?

- À, cháu muốn nghe cái gì?

Từ Học Bình vừa hỏi vừa chỉ lên bàn cờ nhắc Trương Khác đừng chỉ chú ý nói chuyện mà quên đánh cờ.

- đương nhiên là về sản nghiệp công nghệ thông tin và về lâm nghiệp ạ.

Trương Khác cầm quân cờ đen đặt xuống:

- Mấy ngày qua cháu nghĩ bác tới trung tâm nghiên cứu kinh tế tựa hồ là nước cờ có thể tiến có thể lui phải không ạ?

- Nước cờ này làm người ta nhìn không thấu.

Từ Học Bình chỉ quân cờ Trương Khác vừa đặt xuống, nói một lời nhiều ý:

- Nhưng hi vọng hơi mong manh.

Trương Khác sợ Từ Học Bình tinh thần sa sút nên mới nói những lời này.

Trung tâm nghiên cứu kinh tế là cơ cấu chính sách trực thuộc Quốc vụ viện, không phải là ban ngành cách quyền lực trung tâm quá xa, chỉ là chức vụ Từ Học Bình hơi lừng lờ.

Từ Học Bình lại chẳng lo buồn cho cảnh ngộ của mình:

- Ở trung tâm bác có rất nhiều việc muốn làm, lúc làm tỉnh trưởng tuy có nghiên cứu kinh tế, nhưng không thấu triệt ở phương diện vĩ mô toàn quốc như hiện nay. Bác sáu mươi rồi, công nghệ thông tin bác không chú ý, lâm nghiệp và ngành giấy bác có để tâm. Hiện chuyện bảo hộ rừng tự nhiên trong nước rất kém, cải cách lâm nghiệp bao năm rồi mà chưa thấy khởi động, sản nghiệp lấy gốc làm nguyên liệu tạo ra mâu thuẫn ngày càng gay gắt. Tuy giờ bác không thể làm chuyện quá cụ thể, nhưng ở đẳng sau thúc đẩy một chút vẫn được. Tân Quang có quy hoạch lớn chừng nào?

- Tân Quang làm được lớn đến đâu phải xem Ái Đạt làm được lớn chừng nào ạ.

Trương Khác đáp:

- Chu kỳ thu hồi vốn của việc trồng rừng nguyên liệu quá lâu, tiến triển của Tân Quang rất chậm.

- Tân Quang đúng là tự trói chân trói tay bản thân, trong mắt người khác có chút lý tưởng chủ nghĩa quá đáng.

Từ Học Bình nói vậy song rất tán thưởng cách làm này của Trương Khác.

- Điều này chúng ta nên học tập Nhật Bản, bọn họ lấy sản phẩm kỹ thuật cao kiếm lợi nhuận, sau đó lấy lợi nhuận này đi cướp đoạt tài nguyên thiên nhiên của nước khác, bảo hộ tài nguyên thiên nhiên của mình. Cẩm Hồ làm thế tuy hơi nực cười, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng.

Trương Khác nói rất bình đạm:

- Cháu có xem qua một con số, những chiếc đĩa dùng một lần rồi bỏ của Nhật Bản có 96% nhập từ trong nước ta, đại khái mỗi năm làm chúng ta mất 250 vạn cây gỗ, trong khi tỉ lệ bao phủ rừng của Nhật Bản gấp ba lần nước ta. Đã thế trong nước còn thực hiện miễn thuế, ưu đãi chính sách, cổ vũ xuất khẩu, trong nước ra sức chặt gỗ đem bán ...

- Chuyện cái đĩa cháu nói có ban ngành hữu quan chú ý rồi, nhưng mà cấm chỉ toàn diện khó lắm.

- Trong thời gian ngắn đương nhiên là không cấm nổi, TW có cấm, địa phương vì theo đuổi lợi ích ngắn hạn vẫn phá, mâu thuẫn này giải quyết không nổi. Chỉ có thay đổi chính sách, nâng cao thuế, mới có thể khống chế trong phạm vi có thể chấp nhận...

Trương Khác cười khổ:

- Không phải cháu phê bình chính sách TW, nhưng vận dụng chính sách cân bằng kinh tế chưa đủ khéo.

Từ Học Bình thở dài:

- Dù sao vẫn phải làm từng bước một, chuyện phải làm quá nhiều, nếu trong tay mình có thể hoàn thành một hai việc cũng đủ không phải nuối tiếc rồi.

Lời này ít nhiều tiết lộ ông không cam tâm khi phải rời khỏi tỉnh Đông Hải.

Trương Khác nhìn thấy sau năm 98 Từ Học Bình có hi vọng quay lại rất lớn, khi ấy ông mới 62, quan trọng là ngay từ bây giờ ông phải bắt đầu chuẩn bị quay lại, về chính trị về học thuật phải có những động thái tích cực, không để người khác quên mất.

Tiếng chuông năm mới vang lên, bên ngoài phòng tiếng pháo nổ ì ùng không dứt, pháo hoa không ngừng bùng lên tia sáng muôn màu, náo nhiệt vô cùng.

Từ Học Bình mặc dù không còn phong quang như thời ở Đông Hải, nhưng vẫn ở vị trí cao, người tới bái phỏng không ít, đầu đầu cũng được, không thích ồn ào cũng được, nhưng không thể đóng cửa từ chối tiếp khách, nếu không sẽ bị đồng nghiệp cấp dưới cho rằng là không biết cư xử, bị cô lập, ngay công tác cũng khó triển khai.

Mùng một tết, Trương Khác và Đường Thanh ăn sáng xong theo Lương Văn Giang tới công ty Côn Đằng online, mới đầu năm chỉ có Mã Hướng Đông và hai nhân viên kỹ thuật trực ban, Trương Khác là đại cổ đông của công ty, tới Bắc Kinh thế nào cũng phải thăm hỏi cổ vũ một chút.

Mã Hướng Đông cả ở mặt điều hành lẫn kỹ thuật đều vô cùng xuất sắc, khi đám Trương Khác đẩy cửa đi vào thì hắn đang tán gẫu với một người bạn ở Doanh Hải Uy.

Năm 97, Doanh Hải Uy trong sản nghiệp thông tấn có vai trò như một “truyền giáo sĩ”, sức ảnh hưởng rất lớn, trước kia Lương Văn Giang đã dự tính nếu không ra nước ngoài được sẽ đến Doanh Hải Uy công tác.

Trương Khác và Đường Thanh buổi sáng chẳng có chỗ đốt thời gian, liền ở lại công ty nói chuyện với Mã Hướng Đông. Vương Thái Linh dạy Đường Thanh vào mạng.

Đám Mã Hướng Đông cực kỳ sùng bái Doanh Hải Uy, hơn nữa mấy ngày nữa Doanh Hải Uy sẽ thuê đường dây bưu điện, thông qua vệ tinh phục vụ kết nối mạng trong phạm vi toàn quốc, với sự nghiệp internet vừa có bước khởi đầu như trong nước, ý nghĩa không hề tầm thường.

Mã Hướng Đông nói tới đề tài này tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Trương Khác lại thản nhiên nói:

- Bước đi này của Doanh Hải Uy có cống hiến lớn với sản nghiệp mạng internet trong nước, nhưng lại là sai lầm trí mạng chính bản thân họ.

- Vì sao?

Mã Hướng Đông không hiểu:

- Hành động của Doanh Hải Uy chẳng phải phù hợp với khát vọng với tin tức và tri thức của người trong nước sao? Khẩu hiệu người Trung Quốc cách cao tốc thông tin không xa nữa rất được hưởng ứng.

Mã Hướng Đông tuy rất ưu tú, nhưng không phải không có cực hạn thời đại, người thuộc thế hệ bọn họ mảy mò vùng vẫy trong gai góc cùng sương mù của sản nghiệp thông tin, chỉ có cực ít người tìm ra phương hướng chính xác.

Người thành công không phải là người ưu tú hơn, có tầm nhìn hơn, mà may mắn nhiều khi là yếu tố rất quan trọng.

Trương Khác chính là kẻ sở hữu may mắn tất cả khao khát, với y không tồn tại vấn đề sai lầm về phương hướng.

Trương Khác chỉ ra nhân tố thất bại của Doanh Hải Uy:

- Khẩu hiệu của Doanh Hải Uy kích động lòng người thật đấy, nhưng không hiện thực. Muốn thành doanh nghiệp phục vụ kết nối internet phải có ba điều kiện: Có tiền, có quyền, còn phải có tuyến đường phục vụ kết nối. Hiện chỉ có bưu điện có đường dây, Doanh Hải Uy làm thế là trực tiếp cạnh tranh với bưu điện, nhưng bọn họ thuê đường dây của bưu điện, nghiệp vụ bị bộ bưu điện quản lý, dựa vào cái gì cạnh với bưu điện? Đó chính là hiện thực xã hội, trong vòng mười năm nữa, ở trong nước muốn cạnh tranh với ban ngành độc quyền là chuyện ảo tưởng. Cho dù chúng ta chuyên tâm làm doanh nghiệp phục vụ kết nối internet thì cũng phải tìm đủ mọi cách làm tốt quan hệ với bộ bưu điện, cung phụng bọn họ như ông nội, nối không được mong kiếm được lợi nhuận trong đó ...

Trương Khác đầu tư vào Côn Đăng online không phải là vì nhắm vào lợi nhuận, mà nhìn trúng vào sức mạnh truyền thông mới nổi này, sức ảnh hưởng của nó sẽ càng ngày càng lớn, vượt qua cả kênh truyền thông cũ, hơn nữa là kênh truyền thông bị chính quyền kiểm chế yếu nhất.

Trong thế giới hiện nay, truyền thông có ảnh hưởng rộng khắp và có tác dụng dẫn dắt dư luận, đó cũng có nghĩa là quyền lực, đó mới là thứ Trương Khác muốn.

503. Chương 503: Kỷ Niệm Vương Tiểu Ba

Đường Thanh theo Trương Khác được tiếp xúc với internet từ rất lâu rồi, cũng có thể tính là nhóm cư dân mạng đầu tiên, thường ngày chỉ tiếp xúc với giao diện web, không biết đằng sau nó là cái gì, học sinh khoa văn luôn có ánh mắt sùng bái với nhữ thứ kỹ thuật, cô gái như Vương Thái Linh lại tinh thông mã vi tính, trong mắt Đường Thanh đúng là kỳ tích.

Trương Khác thì lại nghĩ ông anh họ cổ hủ khô khan của mình tán được Vương Thái Linh mới được tính là kỳ tích.

Buổi trưa ăn cơm hộp ở công ty, ăn xong Lương Văn Giang phải trực thay cho Mã Hường Đông, không thể tới nhà Từ Học Bình làm khách nữa.

Trương Khác trước khi đi nói:

- Tôi có xem qua một số tài liệu chuyên nghiệp, Côn Đăng online muốn trở thành cổng web thì ở phương diện tin tức phải cập nhật liên tục, có tác dụng dẫn dắt các chủ đề thảo luận, cùng tốc độ truy cập đều phải tăng cường ...

Nghe thấy Trương Khác kỳ vọng vào Côn Đăng online như thế, Mã Hường Đông tất nhiên nói tới khó khăn hiện thời của họ:

- Nhưng thiếu tiền, trang thiết bị đều đặt ở Mỹ, thời gian truy cập lâu, chúng tôi đã tính, nếu máy chủ đặt ở trong nước, tốc độ truy cập ít nhất tăng lên gấp đôi ... Ngoài ra biên tập nội dung, thu thập tin tức đều cần thêm người ...

- Thiếu tiền à?

Trương Khác một chân đã bước vào xe rồi vẫn quay đầu lại nói:

- Cẩm Hồ có thể đầu tư thêm 20 triệu, ngoài ra Ái Đạt, Tân Quang suy nghĩ nghĩ đầu tư quảng cáo trên Côn Đăng online. Các anh cũng biết thời này thu nhập quảng cáo trên mạng rất hữu hạn, tiêu hết các anh phải tự nghĩ cách kiếm tiền.

- 20 triệu?

Mã Hường Đông gãi đầu:

- Số tiền này có thể duy trì được một năm.

Thời đó thiết bị vi tính cái gì cũng đắt, lương cho nhân viên cũng cao, đầu tư vào internet chẳng khác gì đốt tiền.

Đây còn mới chỉ là vận hành bộ khung hiện có của trang web, muốn thành cổng web như Trương Khác mong muốn còn phải tuyển thêm người, chi phí không biết còn tăng tới mức độ nào.

Mã Hường Đông sợ Trương Khác không hiểu được những chuyện này, giọng rất nhỏ.

Thấy Mã Hường Đông thiếu tự tin như thế, Trương Khác cười:

- Mục tiêu 20 triệu này mỗi ngày đạt 100 ngàn lượt truy cập, tôi nghĩ đạt được mục tiêu này, Công Đảng online có ảnh hưởng nhỏ trong ngành rồi ...

Trương Khác nói thế, Mã Hường Đông yên tâm hẳn, không giải thích gì nữa, tiễn Trương Khác và Đường Thanh lên xe.

Nhìn chiếc Audi đen mang biển số Quốc vụ viện phóng đi, Mã Hường Đông đùa:

- Cậu chắc cha của em họ cậu không phải là con rơi của vị lãnh đạo quốc gia nào đấy chứ?

- Tôi cũng nghĩ thế.

Lương Văn Giang cười:

- Nhưng mà phải có người tin mới được chứ.

Vương Thái Linh thè lưỡi nói:

- Nếu không thực sự nhìn thấy thì đúng là khó tin được.

Lương Văn Giang trước đó có kể một vài chuyện về Cẩm Hồ cho bạn gái, Vương Thái Linh vẫn khó tin một doanh nghiệp lớn như thế do một thiếu niên chưa tròn 20 gây dựng lên.

Khi đi qua công viên Đông Đan, Đường Thanh nhìn thấy mấy chàng trai mặc áo bó sát người ra vào, kéo tay áo Trương Khác nói:

- Mấy người kia ăn mặc rất thời thượng ...

Lãi xe nghe thế thì cười khẽ.

Trương Khác ban đầu không để ý lắm, nghe tài xế cười mời nhìn sang, thấy hai chàng trai trời lạnh run mặc áo bó, còn có một người tuy mặc áo khoác nhưng màu sắc rất sắc sảo, nhớ ra công viên Đông Đan là nơi tụ tập của dân đồng tính tại Bắc Kinh.

Trương Khác nói nhỏ:

- Hình như có người nói đây là nơi diễn ra câu chuyện trong tiểu thuyết Đông Cung Tây Cung của Vương Tiểu Ba đấy.

- Hả?

Đường Thanh xem chuyện của Vương Tiểu Ba rồi, ghé sát mặt vào cửa kính nhìn công viên đang xa dần.

Lần đầu đọc tiểu thuyết của Vương Tiểu Ba, Trương Khác cảm thấy mới mẻ, buồn cười, hoang đường ... Sau này đọc lại chỉ cảm thấy bi thương mà thôi, cũng quay đầu lại nhìn.

Đường Thanh trầm tư:

- Vương Tiểu Ba chắc cũng là một người có trí tuệ lớn như Milan Kundera nhỉ?

- Ủ, chắc thế.

Trương Khác thấy lái xe liếc mắt nhìn họ qua gương chiếu hậu, chắc cũng đọc tiểu thuyết của Vương Tiểu Ba rồi.

- Nếu có thể gặp một lần thì tốt quá.

Đường Thanh mơ mộng:

- Vương Tiểu Ba cũng ở Bắc Kinh phải không?

- Không biết, mình có phải là người mê văn học đâu.

Trương Khác lúc này mới nhớ ra Vương Tiểu Ba lúc này chưa đột nhiên qua đời, ông ta chết lúc nào Trương Khác không nhớ, chỉ nhớ là mùa xuân năm 97 đột nhiên bệnh tim phát tác mà qua đời, đúng vào thời sáng tác đỉnh cao, Vương Tiểu Ba qua đời là tổn thất lớn nhất trong lịch sử văn học điện đại của Trung Quốc, để lại cho người đời sau vô cùng nuối tiếc.

Biết rõ Vương Tiểu Ba sẽ chết trong một hai tháng sau, Trương Khác vẫn chọn khoan tay ngồi nhìn, không hiểu nếu Đường Thanh biết hết mọi chân tướng có trách mình máu lạnh không?

Vương Tiểu Ba chết có lẽ vì kiệt quệ về thể xác lẫn tình thần, vì cuộc sống, tác phẩm của ông ta chính là sự trói buộc ngột ngạt bức bối chính ông ta cảm thụ được, khiến ông ta kiệt sức.

Trương Khác quyết định quên đi chuyện của Vương Tiểu Ba. Quên, đương nhiên là không thể, chỉ vứt nó ra đằng sau, không nghĩ tới nữa.

Ngày mùng 3, mời Trần Tín Sinh tới quán trà gần quảng trường văn hóa Tây Đan, đây là một trong số khu thương nghiệp hạch tâm của Bắc Kinh, tiện cho Chu Thục Huệ, Tạ Văn Tình, Đường Thanh đi mua sắm.

Phụ nữ đi dạo phố thì tưởng chừng như có sinh lực vô hạn, Trương Khác và Trần Tín Sinh tháp tùng được một lúc thì chịu thua, theo không nổi, đành vào quán trà gần đó nghỉ ngơi nói chuyện.

- Ti Trung Quốc thành tích chói lọi, tôi nghĩ ngài Engibous nhất định rất mong anh ở lại phải không?

Trương Khác nói tới chuyện tháng 3 năm nay hợp đồng giữa TI và Trần Tín Sinh hết thời hạn.

- Tại TI, không thể đem thành công của bản thân quy vào năng lực của bản thân.

Trần Tín Sinh cười:

- Ti có thay người khác cũng không ảnh hưởng mấy, cũng như năm ngoái Lưu Minh Huy rời Ái Đạt vậy, không mang tới nhiều ảnh hưởng cho Ái Đạt, một doanh nghiệp hiện đại, một nhân viên thành công là thành công của doanh nghiệp mà không phải là thành công cá nhân. Nếu nói năng lực, tôi tin rất ông chủ các doanh nghiệp dân doanh trong nước đều là hạng nhất, hơn hẳn giám đốc chuyên làm công chúng tôi.

- Anh quá khiêm tốn rồi.

Trương Khác lắc đầu:

- Có điều ở mức độ nào đó tôi có quan điểm giống anh, trong nước hiện nổi lên khái niệm mị lực lãnh đạo cá nhân, đây là thứ mà doanh nghiệp phương Tây vứt bỏ hơn mười năm trước, song tôi nghĩ nó vẫn có chút tác dụng ở trong nước, vì doanh nghiệp trong nước quy mô đa phần là nhỏ. Thế nhưng năng lực cá nhân có mạnh tới đâu, mị lực lãnh đạo có lớn thế nào cũng không thể hoàn mỹ, đối với một doanh nghiệp hiện đại thì đó là điều còn xa mới đủ.

- Khác thiếu gia đúng là luôn tỉnh táo.

- Hiện doanh nghiệp trong nước đang đối diện với cơ hội thị trường rất lớn, năng lực lãnh đạo, mị lực lãnh đạo có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa. Nhưng kinh nghiệm phát triển của doanh nghiệp phương Tây cho chúng ta thấy, rất ít người có khả năng điều hành được doanh nghiệp lớn chục tỷ, những doanh nghiệp này cần nhất không phải là mị lực lãnh đạo, mà là cả một hệ thống khiến công ty vận hành trơn tru, thời gian qua tôi luôn suy nghĩ làm sao thành lập hệ thống này cho Cẩm Hồ.

Trương Khác tận mắt chứng kiến không ít bài học xương máu, có một số doanh nghiệp sau khi trở nên lớn mạnh, lãnh đạo của họ không phải chỉ có vấn đề kiêu ngạo tự mãn nữa, mà bọn họ thường trở nên độc đoán, không nghe ý kiến của người khác, một số người tính khí trở nên nóng nảy, lúc này kẻ địch lớn nhất của bọn họ không phải là đối thủ cạnh tranh, mà là chính bản thân của mình.

Với Trần Tín Sinh mà nói, chưa tới 40 tuổi leo lên được vị trí ngày nay đã là huy hoàng lắm rồi.

Nhưng là người Hoa, không gian thăng tiến của hắn trong nội bộ TI rất hữu hạn. Có một số doanh nghiệp điện tử đã đưa ra lời mời với Trần Tín Sinh, nhưng hắn đang do dự, lúc này Trương Khác đưa ra lời mời phi chính thức, làm hắn động lòng nhất.

Ái Đạt đạt được thành công như hiện nay được coi là vinh quang chói lọi rồi, nhưng muốn đi tới mức sánh vai với TI, Phillips, Sony thì công việc còn rất nhiều, ở tất cả mọi phương diện Ái Đạt đều thua những cự đầu này một khoảng lớn.

Truyện của Vương Tiểu Ba được dịch và phát hành ở .

504. Chương 504: Đi Dallas

Qua hai năm hợp tác, Trần Tín Sinh có nhận thức sâu về Ái Đạt về Cẩm Hồ, cho nên Trương Khác không che giấu gì Trần Tín Sinh.

Trương Khác hào hứng nói về tương lai của Cẩm Hồ và Ái Đạt:

- Tôi hi vọng Cẩm Hồ sẽ thành doanh nghiệp chế tạo sản phẩm điện tử hoàn chỉnh, không chỉ kết cấu sản phẩm hoàn chỉnh, mà kết cấu kỹ thuật cũng hoàn thiện. Nhưng hiện trạng là dây chuyền sản xuất chỉ có một loại, đầu đĩa do kỹ thuật độc quyền thậm chí khó vào thị trường hải ngoại như Nhật Mỹ Hàn. Kết cấu kỹ thuật mỏng, chẳng hơn được các doanh nghiệp lắp ráp là bao ...

Nói tới đây dừng lại uống ngụm trà thẩm giọng:

- Đây là khó khăn lớn nhất của Cẩm Hồ hiện nay, ở lĩnh vực công nghiệp điện tử, muốn che giấu kỹ thuật gì là rất có, mua một cái máy về tháo ra xem, kỹ thuật chuyên nghiệp chỉ cần vài tiếng là đủ. Muốn vòng qua kỹ thuật độc quyền cũng rất khó, đối diện hàng ngàn hàng vạn kỹ thuật độc quyền, muốn sáng tạo ra con đường mới là rất gian nan... Vậy đường đi của Cẩm Hồ là ở đâu? Tôi nghĩ có hai phương án có thể tiến hành cùng lúc, mua kỹ thuật sản phẩm lẫn dây chuyền sản phẩm, sau đó bỏ công sức vào thiết kế công nghiệp, làm ra sản phẩm tốt nhất. Ví dụ như Ericssons đưa ra một cái máy mới, chúng ta có thể mua về tháo ra phân tích, rồi mua linh kiện dây chuyền kỹ thuật từ Motorola, sau đó lắp ráp thành di động có tính năng tương tự. Nhưng điều này định sẵn giá thành sản xuất của chúng ta vĩnh viễn cao hơn người ta, cho nên chúng ta phải phát triển kỹ thuật hạch tâm của chính bản thân, vậy một số cỡ sở không vượt qua được phải làm sao? Mua, mua vào, chúng ta phải nâng tầm cơ sở trước.

Nghe Trương Khác lấy Ericsson ra làm ví dụ, Trần Tín Sinh theo bản năng hỏi:

- Cẩm Hồ muốn lập hạng mục điện thoại di động à?
- Không chỉ điện thoại di động.

Trương Khác gật đầu:

- Cẩm Hồ muốn đem thương hiệu IDEA bao trùm toàn bộ sản phẩm điện tử, đợi thời cơ thích hợp sẽ tách hạng mục lớn ra thành lập tập đoàn điện tử Ái Đạt.
- Thời cơ thích hợp là sau khi Ái Đạt bán đi nghiệp vụ đầu đĩa phải không?
- Gần như thế, chỉ là hiện chưa tìm được người chấp hành các hạng mục lớn này, cũng không tìm được người điều hành thích hợp có tập đoàn Ái Đạt sau này.

Trần Tín Sinh tìm đập thành thịch, nhưng trấn tĩnh nói:

- Tôi thấy giám đốc Tô rất thích hợp.

Trương Khác nói thẳng luôn:

- Vấn đề này tôi đã thảo luận với lão Đinh và lão Tô, bọn họ tiến cử anh, lão Tô chủ động nhận chức trách phòng vận hành, chịu trách nhiệm nghiệp vụ khu vực Đại Trung Hoa. Phòng hạng mục lớn sẽ hình thành

một cơ chế quyết sách, Đinh Hòa, Tô Tân Đông, Thái Phi Quyên, Tiêu Tấn Thành, Thành Hán Chương đều là thành viên của tiểu tổ quyết sách này.

Trần Tín Sinh mím môi nghĩ, phòng hạng mục lớn chắc chắn là phòng ban có quyền lực lớn nhất trong hệ thống của Cẩm Hồ, đồng thời có thể quyết định cả phương hướng phát triển của Cẩm Hồ.

Trong hệ thống này, Thái Phi Quyên tựa hồ đứng cao nhất, thực ra chỉ chịu trách nhiệm giám sát tải sản qua lại giữa Ái Đạt và Tân Quang.

Cẩm Hồ là một kết cấu phức tạp, người trình độ chuyên nghiệp không đủ sâu sắc cho dù xem hết tất cả tài liệu cũng không nhìn thấu được hệ thống khổng lồ này do một thiếu niên chưa tròn 20 gây dựng lên. Doanh nghiệp hiện đại nếu không chơi chút trò tài sản đã chẳng gọi là doanh nghiệp hiện đại.

Trần Tín Sinh không phải không có chút băn khoăn nào, hai năm qua nghiệp vụ giữa TI và Ái Đạt đều do hắn phụ trách, nhiệm kỳ kết thúc lại chuyển ngay sang Ái Đạt, không biết tổng bộ TI nghĩ gì, bọn họ thậm chí có thể hạn chế hắn sang Ái Đạt.

Trương Khác nhìn ra lo lắng của hắn:

- Năng lực kỹ thuật của Cẩm Hồ rất yếu, tôi muốn đưa vào dây chuyền sản phẩm và kỹ thuật của TI, nếu tôi đích thân đi Dallas gặp ngài Tom Engibous, liệu có quá mạo muội không?

Bất kể kết quả của chuyến đi này ra sao, thì hành động đó đã biểu hiện trọn vẹn thành ý của Trương Khác rồi, Trần Tín Sinh cười nói:

- Ngài Engibous rất tán thưởng Khác thiếu gia, nói là hiền kỳ thì càng chính xác hơn, chỉ là sau khi nghe nói lời mời của Phillips bị Khác thiếu gia từ chối, nên không dám mời nữa.

- Đi Hà Lan à?

Trương Khác lắc đầu:

- Ở Bắc Kinh tôi cũng đã thấy quá lạnh rồi, tới Hà Lan vào mùa đông thực sự không hứng thú nổi, nhưng mùa này đi Dallas rất thích hợp.

- Vậy tôi sẽ mau chóng an bài chuyến đi này nhé?

- Được, kỳ nghỉ của tôi ở Bắc Kinh tới mừng 5 là kết thúc.

Trần Tín Sinh gọi về tổng bộ TI, nói Trương Khác có ý tới thăm Dallas, chủ tịch TI, Tom Engibous thậm chí còn chưa đợi Trần Tín Sinh đã viết thiệp mời, bảo thư ký chuyển cho Trần Tín Sinh.

Cắm trại đầu năm do Ái Đạt tài trợ bắt đầu vào ngày mừng 5, Đường Thanh theo Tạ Văn Tĩnh và Chỉ Đồng lên máy bay về Hải Châu vào ngày mừng 4. Trương Khác đợi Tiêu Tấn Thành, Thành Hán Chương và Phó Tuấn tới Bắc Kinh hội họp rồi bay sang Dallas.

Hứa Tư sẽ bay thẳng từ Hong Kong tới Dallas, ít nhất trên danh nghĩa Việt Tú vẫn là doanh nghiệp trung gian chủ yếu nhất giữa TI và Ái Đạt.

Trước khi nhóm Trương Khác tới Dalls, nghe nói nơi này đang mưa, đêm ngày 14 tháng 2 tới xuống máy bay thì trời gần như đã tạnh hẳn.

Trương Khác nhìn một cái thấy ngay Hứa Tư, cô mặc quần jean xanh nhạt, giày cao gót cà phê, đang nhón chân nhìn dòng người đi qua trước mắt. Hứa Tư tới Dallas trước nhóm Trương Khác một tiếng, cô ở lại đại sảnh đợi bọn họ.

Người ở đại sảnh rất đông, Trương Khác nhảy lên giơ hai tay vẫy gọi lớn, Hứa Tư nhìn thấy họ nở nụ cười dịu dàng, vẫy tay đáp lại.

Người TI tới sân bay đón cũng vừa đến nơi, đứng cùng với Hứa Tư, Engibous dáng cao, trông nhiều hơn tuổi thực tế, mang tới cho người cảm giác rất nghiêm nghị, nhìn thấy Trương Khác và Trần Tín Sinh, nở nụ cười hiếm có.

Engibous nắm TI rất bất ngờ, người tiền nhiệm của ông tái phát bệnh tim trong đêm qua đời nên bổ nhiệm đột xuất cho ông nắm công ty, nhưng Engibous sau khi điều hành TI, mang lại cho nó sức sống bùng bùng, thành doanh nghiệp đứng đầu về chất bán dẫn.

Engibous đích thân tới sân bay đón tiếp, Trương Khác không quá bất ngờ, y đọc bút ký mấy năm sau khả năng ông ta sẽ phát hành, biết ông ta là người tỉ mỉ kỹ lưỡng, các khách hàng chủ yếu đều muốn đích thân tiếp đãi, biểu thị sự coi trọng với khách hàng.

Đương nhiên nếu tính trên phạm vi toàn cầu, Ái Đạt chưa thể coi là khách hàng trọng yếu của TI, tỉ lệ phổ cập máy vi tính và mạng trong nước còn rất thấp, nghiệp vụ của yếu của TI là ở các quốc gia phát triển.

Trương Khác dùng tiếng Anh lưu loát bày tỏ sự vinh hạnh của mình.

Mọi người đều quen thức đêm cả, mùa xuân lại dễ ngủ, xuống máy bay không hề bị chuyện lệch múi giờ làm mệt mỏi, ngồi xe đi thẳng tới khu trang viên ở Preston.

Dallas vào đầu xuân ẩm áp mà ẩm ướt, địa khu Preston bao trùm trong những hàng cây cao lớn, cảm giác như đi vào trong công viên rừng quốc gia của Mỹ,

Engibous tiếp đãi nhóm Trương Khác ở biệt thự của mình.

Khác với tiệc tối thức ăn thịnh soạn, chén bán thay mấy lượt, bữa tiệc tối đầu tiên ở Dallas chỉ có bánh mì và bò bít tết, đơn giản mà vẫn ngon.

Nói chuyện thân thiết với Engibous ước định trong nửa tiếng, rồi dùng một tiếng tham quan trang viên trị giá 5 triệu USD, đoàn người Trương Khác cáo từ về khách sạn.

Ti an bài bọn họ ở trong khách sạn Gaylord xa hoa nhất Dallas, nói thật hôm nay là ngày 14 tháng 2, một ngày khá đặc thù, Trương Khác cũng muốn mau chóng thoát khỏi “ông cụ” Engibous rõ ràng mới 44 tuổi mà, lão thành cần trọng chẳng khác gì 64 tuổi.

Bên ngoài bóng đêm âm trầm, lúc rời khỏi sân bay trời bắt đầu có vài giọt mưa tí tách, ngấm trong khách sạn đất tiền, uống rượu ngắm phố đêm tĩnh lặng của Dallas, cảm giác không hề tệ.

Trương Khác đã từng xem qua giới thiệu về khách sạn Gaylord trên tạp chí du lịch thế giới, tới đây mới được biết tạp chí không hề thổi phồng chút nào. Dưới khách sạn là một vườn hoa lớn có dòng sông chảy quanh, thậm chí khách có thể ngồi thuyền nhỏ dạo quanh vườn hoa, Trương Khác không chút do dự nhờ Trần Tín Sinh đặt ột chiếc thuyền nhỏ, cảm thụ vườn hoa trong nhà lớn nhất thế giới này.

Lúc này mới là 10 giờ đêm ở Dallas, Trương Khác ở trên máy bay cũng ngủ gật đủ rồi, đám Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thành về phòng nghỉ ngơi, nếu không không thể ứng phó với công việc sáng mai, Trương Khác không lo lắng ở phương diện này, đuổi hết những người khác về phòng rồi cùng Hứa Tư chèo thuyền suốt hai tiếng.

Đại Trung Hoa chỉ khu vực có ảnh hưởng nhiều của người Hoa như Trung Quốc, Đài Loan, Singapo, Malaysia

505. Chương 505: Hạng Mục Điện Thoại Di Động

Sáng ngày hôm sau đoàn người đi thăm nhà máy tiên tiến nhất toàn cầu do TI đầu tư 3 tỷ USD, diện tích của nó bằng 25 sân bóng, toàn bộ sử dụng điện mặt trời, tham quan nhà xưởng không bụi rất phiền phức có điều Trương Khác thấy mức độ sạch sẽ so với phòng mổ của bệnh viện còn hơn cả 1000 lần.

Trọng điểm tham quan chuyến đi Dallas này là cơ sở nghiên cứu phát triển của TI, tham quan thành quả nghiên cứu phát triển của họ.

Đường lối kinh doanh của doanh nghiệp điện tử Âu Mỹ có khác biệt lớn so với doanh nghiệp điện tử Nhật Hàn.

Doanh nghiệp Âu Mỹ chú trọng tính chuyên nghiệp, chuyên tâm vào nghiệp vụ chính, ví dụ như TI chuyên vào phục vụ bán dẫn, trên thị trường cực ít xuất hiện sản phẩm điện tử của họ, thậm chí người tiêu dùng còn chẳng hề nghe nói tới doanh nghiệp này.

Càng quá hơn nữa, doanh nghiệp Âu Mỹ có thói quen tách nghiệp vụ không phải hạch tâm ra, Engibous sau năm TI hơn một năm đã tách hơn 20 nghiệp vụ không phải hạch tâm ra bán trọn gói.

Vì sao TI đồng ý đem kỹ thuật đọc ghi đĩa quang của mình ra cùng Cẩm Hồ thành lập viện nghiên cứu Thái Khắc? Vì nó không phải nghiệp vụ hạch tâm của họ mà thôi.

Doanh nghiệp Nhật Hàn lại khác, họ chuyên vào tính hệ thống, cả hệ thống bao gồm kết cấu sản phẩm và kết cấu kỹ thuật hoàn chỉnh, giống như Samsung, họ chế tạo chip đầu nguồn, chế tạo sản phẩm, có đội ngũ marketing khổng lồ, toàn bộ sản phẩm điện tử họ đều sản xuất.

Do Nhật Hàn chuyên chú vào đường lối kinh doanh hệ thống, khiến kỹ thuật điện tử lạc hậu hơn Âu Mỹ, nhưng chiếm cứ đại bộ phận phân ngạch thị trường tiêu dùng, mà ngay cả ở thị trường chip điện tử chuyên nghiệp, phân ngạch bọn họ chiếm được cũng chẳng ít hơn doanh nghiệp Âu Mỹ.

Mục tiêu của Cẩm Hồ cũng là một kết cấu hoàn chỉnh, đường lối kinh doanh này quyết định doanh nghiệp Nhật Hàn mới là đối thủ tương lai, còn doanh nghiệp Âu Mỹ ở mức độ nào đó hoặc thời gian nào đó là đối tác cả Cẩm Hồ.

Mấy ngày ở Dallas, chuyện Trương Khác chuyên tâm nhất là mỗi ngày thăm dò xem Engibous lại đem khối nghiệp vụ nào liệt vào nghiệp vụ phi hạch tâm rồi.

Engibous chẳng hề keo kiệt, thoải mái đem thành tựu nghiên cứu mới nhất của TI cho Trương Khác xem, mặc dù nhân viên kỹ thuật của Cẩm Hồ có thể xem đăng ký kỹ thuật độc quyền là biết thành tựu mới nhất của TI là gì, nhưng Trương Khác thì khác, trình độ kỹ thuật của Trương Khác, cho dù người ta bày ra tài liệu gốc trước mắt, y cũng chẳng hiểu nó có ý nghĩa gì.

Song nhân viên công tác của TI biểu diễn công dụng từng kỹ thuật một ra, Trương Khác nhanh chóng hiểu được từng kỹ thuật có thể được ứng dụng quy mô lớn trong thị trường tiêu dùng sau này không.

Cẩm Hồ tồn hơn một năm mới phát triển ra được máy mẫu siêu cấp VCD, nếu TI rút tinh binh dũng tướng ra chuyên tâm vào đó, ít nhất cũng cần một năm.

Chẳng qua Trương Khác biết được phương hướng phát triển của đầu đĩa trong tương lai, mới bù đắp được chênh lệch kỹ thuật vốn không thể vượt qua giữ Ái Đạt và TI.

Ti ở phương diện giảm bớt lãng phí điện của chip điện tử cực kỳ xuất sắc, sau khi chứng kiến nhân viên TI xuyên bảy quả nho lại với nhau có thể làm một chip hoạt động, đúng là người ta há hốc mồm, Trương Khác còn khê chọc tay Thành Hán Chương nói:

- Nhìn thấy chưa, đó chính là sự chênh lệch.

Thành Hán Chương được nhắc nhở, thăm ghi nhớ lấy đó trọng điểm kỹ thuật sau này của Cẩm Hồ.

Dưới sự tháp tùng của các nhân viên cao tầng của TI, tiếp theo đó nhân viên công tác khác nhiệt tình giới thiệu với đoàn người Trương Khác kỹ thuật thông tấn di động tiên tiến nhất cùng phương hướng phát triển tương lai của thông tấn di động.

Trương Khác đồng thời cũng trực tiếp tỏ ý muốn thuê Trần Tín Sinh sau khi hợp đồng của hắn và TI kết thúc.

Lời Trương Khác là:

- Mục tiêu của Cẩm Hồ là muốn làm doanh nghiệp điện tử tiêu dùng lớn nhất của khu Đại Trung Hoa, trong quá trình này, tác dụng của TI với Cẩm Hồ sẽ càng ngày càng lớn.

Hàm ý là Cẩm Hồ sẽ ngày càng dựa vào tài nguyên kỹ thuật của TI, sự hợp tác giữa hai công ty sẽ ngày càng mật thiết.

Điều này chẳng phải là giả, hiện tại Cẩm Hồ và TI, C-Cube phân chia lợi nhuận thị trường chip giải, thị trường này năm 96 chiếm 6% tổng lợi nhuận của TI, đến năm 97 sẽ tăng lên 7%, cục diện này sẽ còn duy trì vào năm nữa, TI mỗi năm sản xuất các loại sản phẩm chip điện tử cho Cẩm Hồ mỗi năm kiếm được mấy triệu USD nữa.

Như thế Cẩm Hồ càng lớn mạnh, là nhà cung cấp linh kiện đầu nguồn, TI chắc chắn càng thu được nhiều lợi nhuận.

- Như vậy chúng ta cần một nhân vật quan trọng tăng cường liên hệ giữa hai công ty.

Trương Khác không quên lôi cả Đinh Lỗi sang (thực tế bị y lôi kéo sang rồi):

- Đặc biệt trong thời gian gần Cẩm Hồ hi vọng đưa vào hai hạng mục điện thoại di động và bán dẫn từ TI, cần một người thông thuộc kỹ thuật mau chóng thúc đẩy tiến trình hai hạng mục này, như thế phù hợp với lợi ích chung của hai công ty.

Đường lối kinh doanh chuyên nghiệp hóa của doanh nghiệp điện tử Âu Mỹ có ảnh hưởng rất sâu với TI, khiến TI trước nay có truyền thống như thế này: Cho dù nghiên cứu ra sản phẩm kỹ thuật nào đó, thì thà đem chuyển nhượng kỹ thuật đó đi, rất ít khi liên quan tới lĩnh vực thành phẩm cuối cùng, chuyên chú với vai trò nhà cung cấp linh kiện đầu nguồn.

Vì đường lối kinh doanh và truyền thống đó, tất nhiên TI là đối tác thích hợp nhất của Cẩm Hồ ở giai đoạn hiện nay, hoàn toàn không có sự cạnh tranh trực tiếp ở thị trường sản phẩm điện tử tiêu dùng, cũng không cần lo TI cố ý dùng linh kiện siết cổ Cẩm Hồ.

Cũng chính vì thế chuyện Trần Tín Sinh chuyển sang Cẩm Hồ không tồn tại trở ngại thực chất nào, cao tầng TI bao gồm của Engibous bày tỏ sự nuối tiếc, nhưng đồng thời đặt kỳ vọng cao vào việc Trần Tín Sinh chuyển sang Cẩm Hồ xúc tiến quan hệ giữa hai bên.

Trương Khác hi vọng đàm phán tiền kỳ hai hạng mục của Cẩm Hồ sẽ thành kỳ quá độ để Trần Tín Sinh chuyển sang Cẩm Hồ.

Ở hạng mục đóng gói chip bán dẫn, thử nghiệm thành phẩm không liên quan tới nghiệp vụ hạch toán, hơn nữa khối nghiệp vụ này giá thành sức lao động lại chiếm tỷ lệ rất cao, chính TI cũng có ý tưởng đem sản nghiệp này chuyển sang TQ nơi có nguồn lao động giá rẻ.

Như thế mới có thể giữ được ưu thế tiếp tục cạnh tranh với hãng điện tử Đài Loan, liên doanh thành lựa chọn tốt nhất.

Ti cung cấp kỹ thuật hoàn chỉnh và một lượng nhỏ tài chính, Cẩm Hồ cung cấp cơ sở sản xuất và phần lớn tiền xây dựng nhà xưởng, Trương Khác không so đo được mất thời gian đầu, nhưng yêu cầu việc khai phát kỹ thuật do Thái Khắc tiến hành.

Ti trừ chuyên kỹ thuật chip ĐTDD còn có kỹ thuật di động hoàn chỉnh, nhưng đem so với sản phẩm của doanh nghiệp chuyên di động như Motorola, Nokia thì lạc hậu hơn một đời.

Thôi thì có hơn không, có được toàn bộ kỹ thuật sánh ngang với “cục gạch”, còn hơn là chẳng có cái gì.

Từ hợp tác với TI ra, Trương Khác căn bản không có lòng tin có được kỹ thuật từ Motorola, Nokia hay Ericsson.

Trương Khác thăm quan tổng bộ TI năm ngày, thành tựu lớn nhất là được xem thành tựu TI lấy làm kiêu ngạo, cấp cho ESS phương hướng nghiên cứu trọng điểm sau này, ngoài ra là thương lượng xong việc Trần Tín Sinh chuyển sang Cẩm Hồ (phải trả cho TI 20 vạn USD tiền bồi thường).

Ti Trung Quốc sẽ do cấp phó của Trần Tín Sinh là Chu Chính Thanh thay thế.

Ngày 19 tháng 2, Trần Tín Sinh thực tế đã thành người của Cẩm Hồ, Trương Khác muốn hấn và Tiêu Tấn Thành ở lại đàm phán hạng mục với TI:

- Cẩm Hồ muốn lập hạng mục điện thoại di động, lực cản lớn nhất không ở kỹ thuật sản phẩm mà ở trong nước.

- Trong nước chưa có văn bản quy định sản xuất thiết bị thông tấn di động, quyền thẩm phê cuối cùng nằm trong tay bộ bưu điện, Khác thiếu gia nói tới lực cản ở phương diện này?

Trương Khác gật đầu:

- Dám doanh nghiệp di động như Motorola có quan hệ tốt với những quan to bộ bưu điện, cứ hỏi Diệp Kiến Bân sẽ rõ.

Do biểu hiện xuất sắc của Thịnh Hâm cho nên Ericsson mới mở được cánh cửa thị trường trong nước vào năm 95, tiếp đó rất nhiều doanh nghiệp di động học theo Ericsson, vì thế những trò mảnh mung giữa bộ bưu điện và doanh nghiệp nước ngoài Diệp Kiến Bân biết quá rõ.

506. Chương 506: Kiếp Sống Lang Bạt

Đối với Ái Đạt mà nói, vấn đề thị trường rất dễ giải quyết, muốn kênh tiêu thụ có kênh tiêu thụ, Ái Đạt cũng có ảnh hưởng khá khá, nhưng trong bộ bưu điện khả năng tồn tại tư tưởng sùng ngoại “thà qua lại với ngoài tặc, chứ không dính tới gia nô”.

Lấy được công văn của bộ bưu điện không dễ dàng gì, không bài trừ khả năng bộ bưu điện muốn cấp công văn đầu tiên này cho doanh nghiệp điện tử phía dưới, sự độc quyền trong nước đúng là rất khốn nạn, nhưng không thể làm gì nổi.

Trần Tín Sinh trầm ngâm:

- Hay là kiểm giấy phép trước rồi mới đàm phán với TI?

- Không.

Thái độ Trương Khác rất rõ ràng:

- Dù không kiểm được giấy phép cũng không ảnh hưởng, cùng lắm thì chúng ta bắt đầu làm từ thị trường ĐNÁ. Ngoài ra tôi còn hi vọng anh và Thành Hán Chương tìm nhân viên kỹ thuật ở phương diện chip di động, lập được lên cả một đoàn đội càng tốt.

Trần Tín Sinh gật đầu, quyết định lúc này của Trương Khác phù hợp với sách lược hệ thống hóa kinh doanh mà y luôn nói. Cho nên phải mua kỹ thuật di động từ TI, làm phong phú sản phẩm của thương hiệu “IDEA Ái Đạt”, Mặc dù tìm được nhân thủ thích hợp không phải chuyện dễ dàng gì.

Ngày 20 tháng 2, Trương Khác sau khi đem toàn bộ việc đàm phán cho Trần Tín Sinh và Tiêu Tấn Thành, liền chính thức bắt đầu kỳ nghỉ ở Mỹ với Hứa Tư.

Giao thông ở trung tâm Dallas làm Trương Khác cảm thấy rất kỳ quái, đường đi cực kỳ phức tạp, đều là đường một làn, từ khách sạn Gaylord đi tham quan bia kỷ niệm J.F. Kennedy về khách sạn đúng một đường vòng — Mấy ngày sau đi đâu trở về khách sạn cũng đúng một đường vòng — Có người nói Dallas là “vòng tròn nọ nối vòng tròn kia” cũng đúng vài phần.

Dallas có một thư viện nổi tiếng bảy tầng, tầng thứ sáu giữ lại làm kỷ niệm sự kiện tổng thống Kenedy bị ám sát ở đây.

Tượng đồng bán thân của Kennedy dựng phía sau cổng thư viện, khuôn mặt trang trọng trầm tư giống vẻ mặt ông bước vào Dallas ngày 22 tháng 11 năm 63, sau đó ba viên đạn từ cửa sổ nơi này bắn ra, ông ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ y phục đệ nhất phu nhân.

Rời khỏi thư viện, đi qua đường là tới bia kỷ niệm, đây chính là nơi tổng thống Kennedy đã ngã xuống, khi Trương Khác và Hứa Tư tới đây chiêm ngưỡng, trước bia còn có mấy chục bó hoa tươi.

J Kennedy là tổng thống thứ hai của Mỹ bị ám sát, chính là vị tổng thống thứ hai bị giết vì thúc đẩy dân quyền.

Dẫn đường cho Trương Khác và Hứa Tư là thư ký riêng của Engibous, một người phụ nữ da đen, tên quá dài lại khó phát âm, hai người bọn họ đều gọi cô ta là Tina, tham quan bia kỷ niệm Kennedy cũng là do Tina tiến cử, người Mỹ rất am hiểu vị tổng thống này.

Bữa tối Tina tìm một cửa hàng Việt Nam, nhưng nhìn thực đơn lại thấy mấy món nhận ra được là món Hàn món Nhật, chẳng biết món nào là của Việt Nam, phải gọi phục vụ lại hỏi, mới biết nem rán và cơm gạo tám là của Việt Nam.

Phục vụ còn giới thiệu cả một đồng lá cây ăn với nem rán, Trương Khác tò mò thử ăn một cái, nhìn cái nem ngon thế mà bên trong cũng toàn lá, Hứa Tư thấy Trương Khác nhắm mắt nuốt vào bụng thì đành bỏ.

Thức ăn Việt Nam giàu chất xơ ít chất béo, rất phù hợp với các cô gái, song Trương Khác và Hứa Tư đều là động vật ăn thịt không ăn nổi món nhiều rau củ như thế, Đường Thanh cũng là động vật ăn thịt, cô nàng thuộc loại hình ăn thoải mái không lo béo.

Trương Khác còn muốn đi xem đấu bò tót rồi mới về nước, Hứa Tư lại không thể ở Mỹ quá lâu, mà y không nỡ lòng nào để Hứa Tư lẻ loi ngồi máy bay về một mình.

Muốn đi thăm Nokia ở Dallas, song bị người ta khéo léo từ chối, Trương Khác cũng không còn lý do gì ở lại Mỹ ăn chơi nữa, bỏ ra một ngày cùng Hứa Tư đi thăm quan thắng cảnh nổi tiếng ở Dallas, rồi ngày 24 bay về Hong Kong.

Máy bay dường như tăng tốc chênh lệch thời gian vậy, sáng ngày 24 xuất phát ở Dallas, mười ba tiếng sau Trương Khác, Hứa Tư và Phó Tuấn tới sân bay Hong Kong thì lại là trưa ngày 25.

Hứa Duy cùng Giang Đại Nhi ra sân bay đón bọn họ.

Hứa Duy tới Hong Kong trước tết, học kỳ cuối của cô có kỳ thực tập dài ba tháng, chỉ cần tháng cuối trở về bảo vệ luận án tốt nghiệp là được.

Đề tài luận văn của Hứa Duy là ảnh hưởng của giải trí Hong Kong với giải trí trong nước, lần này tới Hong Kong làm trợ lý cho Tôn Tĩnh Hương cũng thuận lợi hoàn thành luận văn tốt nghiệp.

Hứa Duy cùng Hứa Tư ở trong căn hộ gần ĐH Hong Kong, mấy ngày qua cô còn kéo cả Giang Đại Nhi tới đó ở.

Trương Khác còn tưởng Hứa Duy tới thế giới phồn hoa này cả tháng rồi, hình tượng ít nhiều thay đổi chút, nhưng cô vẫn quần bò, áo phông, giày thể thao, tóc tết bím, chẳng hề phấn son, mặt vẫn toát lên vẻ kiên cường cứng cỏi, thầm than :” Cô gái tính cách quá mạnh, sau này tìm bạn trai không dễ, phải có anh chàng nhu nhược mới thích ứng nổi.”

Ngược lại Giang Đại Nhi càng thêm rạng ngoài kiêu diễm, vẻ non nớt dần biến mất, đôi mắt sáng thêm một phong tình đặc biệt, đứng bên Hứa Tư cũng chẳng hề thua kém.

Có Hứa Duy ở bên cạnh, mắt Trương Khác không dám tùy tiện nhìn Giang Đại Nhi hay Hứa Tư, vào trong xe, liền nhắm mắt dưỡng thần luôn, nhưng thấy quá buồn chán, trêu Hứa Duy:

- Chị Tôn trả lương cho chị thấp quá, chị ăn mặc thế này là bôi nhọ người nội địa, bôi nhọ Chủ nghĩa Xã hội, chị ít ra phải ăn mặc thế nào thể hiện được tính ưu việt của Chủ nghĩa Xã hội chứ.

- Có gì không bình thường à?

Hứa Duy ngó nghiêng y phục của mình:

- Tôi tới Hong Kong làm trợ thủ mà, chẳng lẽ ngày nào cũng ăn mặc trang trọng thì những việc chạy vặt ai làm?

Tôn Tĩnh Hương trả lương tháng cho Hứa Duy là một vạn đô la HK, con số này năm 97 ở trong nước là kinh người lắm rồi, nhưng đó là lương tốt nghiệp sinh viên mới ra trường ở Hong Kong.

Không đoán ra được cảm xúc hiện tại trong lòng Hứa Duy ra sao.

Trước kia phẫu thuật tim cho cô cũng chưa tới 20 vạn đồng.

20 vạn như ngọn núi lớn áp trên đầu người nhà cô, vĩnh viễn không thể đẩy đi được.

Vật đổi sao dời, Hứa Duy lúc lấy lương tháng từ công ty, cảm xúc lớn nhất là kiếm một chỗ để khóc thật lớn.

Khóc xong, cô miễn cưỡng chấp nhận lý luận “hai loại người” Trương Khác bịa bừa trong ô tô hôm đó, thế giới này tồn tại giai tầng đặc quyền bản thủ đáng hận, nhưng thế giới này không đóng lại tất cả mọi cánh cửa.

Hứa Duy hiện nhìn Trương Khác không bối rối như trước nữa, có thể đối xử với y như bạn bè bình thường rồi.

Buổi trưa mọi người ăn cơm ở Minh Nguyệt lâu gần cổng ĐH Hong Kong, vừa khéo gặp Thịnh Hạ đi ăn cơm với bạn, kỳ nghỉ của bậc đại học Hong Kong khác hẳn với nội địa, không có kỳ nghỉ đông chính thức, có 10 ngày nghỉ Tết, Thịnh Hạ đã về Hong Kong được nửa tháng, từ chỗ cô được biết Đỗ Phi vừa mới rời Hong Kong hôm trước, đang ở Thâm Quyển.

Trương Khác gọi điện cho Đỗ Phi, hắn vẫn ở Thâm Quyển, nhưng đã quyết định về vào sáng mai.

Đỗ Phi mỗi lần rời trường đều quy củ xin phép Lý Chi Phương, mặc dù thời gian hắn nghỉ phép với học sinh bình thường mà nói đủ đá hắn khỏi Nhất Trung rồi, nhưng hắn vẫn rất quy củ về trường báo danh đúng thời hạn xin nghỉ, hoàn toàn khác với Trương Khác, muốn nghỉ là nghỉ không báo lấy một tiếng.

Trương Khác còn ở lại Hong Kong vài ngày, sau khi rời Hong Kong sẽ tới Bắc Kinh, chẳng biết khi nào mới về Hải Châu.

Ăn trưa xong, Trương Khác và Hứa Tư tới thực nghiệp Gia Tín hội diện với Tôn Thượng Nghĩa, thuận được đưa Giang Đại Nhi và Hứa Duy về công ty. Hứa Duy tất nhiên phải thi lấy bằng lái, nhưng người nội địa muốn lấy bằng lái ở Hong Kong thủ tục rất phiền nhiễu.

Khi đợi đèn đỏ ở đường Vân Hàn, có học sinh phát truyền đơn đứng bên đường tranh thủ lúc đèn đỏ len lỏi giữa dòng xe cộ nhét tờ rơi qua khe cửa kính, cũng có cả báo miễn phí.

Phó Tuấn ngồi ở ghế phụ cầm truyền đơn xem, rồi đưa cho Trương Khác ở ghế sau.

Trương Khác nhận lấy truyền đơn xem rồi bật cười, búng tách vào truyền đơn nói:

- Tốc độ của bọn chúng không chậm đâu.

Giang Đại Nghi ngồi cùng hàng ghế với Trương Khác, nhìn thấy nụ cười có chút khinh miệt của y, quay sang liếc nhìn truyền đơn, thốt lên:

- Sao lại giống nhau thế này?

++++

Báo cáo HẾT

507. Chương 507: Chỉ Là Hạng Đầu Cơ

- Ngày 28, điện khí Thái Lâm, đầu đĩa mới của Khoa Vương lên kệ, tính năng trắc việt ...

Hứa Duy từ hàng ghế sau vươn người tới đọc truyền đơn trong tay Trương Khác:

- Ấy, Đại Nhi mấy ngày trước chụp quảng cáo với đầu đĩa cũng giống y thế này, chỉ có mỗi nhãn hiệu khác đi.

- Bọn họ sao chép thiết kế của Ái Đạt tới mức quá đáng rồi.

Đôi mắt đẹp vô song của Giang Đại Nhi ánh lên vẻ phẫn nộ.

- Sao chị biết chúng ta không đi sao chép của người ta?

Trương Khác chẳng bận tâm, đùa với Giang Đại Nhi, có điều hơi thắc mắc tên Tạ Kiếm Nam này tâm lý có cong vẹo gì không, việc gì phải “nhái” Ái Đạt tới mức này, mình có làm gì để hắn hận tới mức đó đâu nhỉ?

- Nếu là cậu thì hoàn toàn có khả năng đi sao chép của người khác.

Hứa Duy không để lỡ thời cơ trêu chọc Trương Khác:

- Ái Đạt thì không cần như thế, có tên trộm nào đi ăn trộm của kẻ nghèo hơn mình? Ái Đạt lần này đồng loạt đưa ra ba máy mới phải không?

Hứa Duy và Giang Đại Nhi đều học kinh tế, lại không phải là những cô sinh viên ngây thơ nữa, mấy ngày trước bọn họ chụp ảnh quảng cáo cho đầu đĩa mới của Ái Đạt, thời gian qua bọn họ tiếp xúc với chuyện này, sao không nhận ra được ân oán giữa Ái Đạt và Khoa Vương.

Lại nói bọn họ tiếp xúc với Trương Khác cũng đã khá nhiều, nhưng vẫn luôn cách một lớp kính, cho nên tận bây giờ bọn họ không biết quan hệ cụ thể giữa Trương Khác hoặc Trương gia với Ái Đạt, Cẩm Hồ, Tân Quang là sao?

- Có một số thiết kế vỏ máy Ái Đạt mua từ doanh nghiệp thiết kế, thiết kế này thì Ái Đạt không mua mẫu thiết kế, cũng không đăng ký bản quyền thiết kế, bọn chúng thích dùng thì cứ dùng, Ái Đạt sẽ rút sản phẩm này đi, khỏi đụng hàng với bọn chúng.

Trương Khác giải thích nguyên nhân đầu đĩa Ái Đạt giống đầu đĩa Khoa Vương, điều này cũng cho thấy năng lực thiết kế sản phẩm của Khoa Vương không hề có đột phá, Trương Khác đưa truyền đơn cho Hứa Tư xem, không quên nói một câu:

- Có điều bọn chúng sao sánh được với Ái Đạt, chủ yếu là nhờ cô gái quảng cáo, bọn chúng còn kém xa lắm.

Trương Khác bắt đầu ba hoa là Giang Đại Nhi đỏ mặt, không đáp lời y, Hứa Duy thì lại ôm lấy vai Giang Đại Nhi cười:

- Đương nhiên rồi, có ai xinh đẹp hơn Đại Nhi muội muội của chúng tôi được.

Hứa Tư xem ngày Khoa Vương đưa ra đầu đĩa mới, bọn họ vừa ở Dallas về, khái niệm thời gian có chút hỗn loạn:

- Hong Kong sớm hơn Dallas một ngày hay muộn hơn một ngày nhỉ?

Trương Khác cầm lấy cổ tay mềm mại của Hứa Tư, kéo tới gần mắt xem đồng hồ, thời gian trên đó vẫn là của Dallas:

- Ngày 25 rồi, chị tháo ra đi, em điều chỉnh thời gian cho chị.

Hứa Tư không cảm thấy hành động của Trương Khác quá thân mật, trước kia khi ở cùng với Trương Khác, dù là lúc quan hệ hai người chưa có đột phá, cũng thân mật như thế rồi, nên tự nhiên cởi đồng hồ ra đưa cho Trương Khác.

Đổi lại là trước kia, Hứa Duy cũng không cảm thấy cử chỉ thân mật giữa Trương Khác và chị mình có gì khác thường, nhưng hiện giờ cô đã không thể nhìn nhận Trương Khác như một thiếu niên bình thường nữa, quay mặt đi không nói gì, nhưng suy nghĩ thì chuyển hướng sang nơi khác.

Đưa hai cô gái tới công ty Thế Kỷ Hoa Âm, Giang Đại Nhi trước khi xuống xe hỏi Trương Khác ở lại Hong Kong mấy ngày.

Trương Khác suy nghĩ:

- Một hai ngày, hai ba ngày, chưa chắc được, nói không chừng ngay tối nay rời khỏi Hong Kong rồi ...

Bàn tay trắng mịn của Giang Đại Nhi nắm lấy tay cầm cửa xe, đôi mắt long lanh như ngâm trong hồ thủy ngân nhìn Trương Khác chăm chú, cắn cánh môi đỏ mọng một lúc mới nói:

- Vậy cậu đợi một chút.

Hứa Duy đẩy vai Giang Đại Nhi:

- Tề bào âm nhạc trên người cậu ta dùng một bàn tay đếm cũng hết, bạn nhờ cậu ta nghe thử cũng phí.

- A, album ra rồi sao?

Trương Khác mừng rỡ hỏi:

- Có may mắn được nghe thử là tốt rồi, đợi sau khi chị Đại Nhi thành danh, chỉ sợ không được hưởng thụ ưu đãi này nữa.

Tổng cộng chuẩn bị mất một năm chuẩn bị, thời gian chuyên môn chế tác cũng hơn nửa năm, vì album riêng của Giang Đại Nhi, Tôn Tình Hương phải nỗ lực vất vả, trong thời gian đó còn bị Ái Đạt kéo đi tham gia các hoạt động tuyên truyền thị trường.

Văn phòng của Thế Kỷ Hoa Âm đặt ở trong căn nhà mái ngói đỏ kiểu cũ ở phía bắc Trung Hoàn, giấy điện chẳng chịt như mạng nhện giăng đầy khoảng không chật hẹp, xe đỗ ngay ở dưới nhà, một lúc sau Giang Đại Nhi thở hồng hộc mang băng tới.

Giang Đại Nhi vừa mong đợi lại sợ hãi đưa cho Trương Khác:

- Liệu có thể rời khỏi Hong Kong rồi mới nghe được không? Nếu nghe không hay cũng đừng nói với tôi nhé, tôi không chịu nổi lần đả kích đầu tiên.

Hứa Tư hỏi hỏi Giang Đại Nhi xem mình có tư cách nghe thử không, Hứa Duy cười nói Giang Đại Nhi mấy ngày này sẽ tới tá túc trong căn nhà ở ĐH Hong Kong, muốn nghe biểu diễn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Rời khỏi công ty Hoa Âm, mới đi được một con đường Trương Khác đã chẳng nhớ lời dặn của Giang Đại Nhi, nhưng máy nghe nhạc trên xe hỏng rồi, nên đành cất cuộn băng đi trước.

Tôn Thượng Nghĩa vừa thấy Trương Khác liền nói có thứ cho y xem, lấy ra truyền đơn Khoa Vương đang rải khắp đường phố Hong Kong.

Trương Khác đưa tờ truyền đơn cuộn tròn trong tay ra:

- Lúc cháu đỗ xe ở đường Vân Hàm cũng được người ta nhét ột tờ rồi.

Phó Gia Tuấn nói:

- Thời gian qua cả thị trường đầu đĩa VCD đình trệ, đáng lẽ trước tết là thời điểm tiêu thụ đồ điện tử gia dụng tốt nhất trong năm thì đầu đĩa VCD con bán ít hơn tháng trước 20%, đó còn là nhờ các doanh nghiệp điều chỉnh hạ giá, cũng ép Khoa Vương chỉ còn cách mang đầu đĩa tới Hong Kong và ĐNÁ tiêu thụ..

Cát Minh Đức hỏi:

- Ái Đạt và sáu doanh nghiệp khác cũng ra đầu đĩa mới vào ngày 28 phải không?

- Đúng thế.

Trương Khác gạt đầu:

- Khoa Vương chọn cùng ngày, chỉ là làm nóng thị trường Hong Kong sớm hơn thôi.

Tôn Thượng Nghĩa thở dài:

- Khí độ của Khoa Vương hơi kém.

Phó Gia Tuấn cười mỉa:

- Khoa Vương cùng lắm chỉ là kẻ đầu cơ kiếm lời mà thôi, không phải là doanh nghiệp chân chính.

Hong Kong bảo hộ tri thức bản quyền rất nghiêm, nhưng Thâm Quyên ở bên cạnh đĩa lậu hoành hành, lại thâm nhập vào Hong Kong rất dễ, nên tình hình thị trường đầu đĩa ở Hong Kong khá phức tạp.

Về lý luận, Hong Kong kinh tế phát triển, dung lượng thị trường đầu đĩa không hề kém một tỉnh nào trong nước, nhưng thanh thế một doanh nghiệp đầu đĩa ở Hong Kong quá lớn, chắc chắn bị các đơn vị phát hành chế tác điện ảnh, băng đĩa, âm nhạc phê bình và chỉ trích.

Mục tiêu của Trương Khác là biến “IDEA Ái Đạt” thành thương hiệu điện tử tiêu dùng mạnh ở địa khu Đại Trung Hoa, tạo nên thương hiệu không phải đơn giản là vấn đề bỏ bao nhiêu tiền quảng cáo, mà là tạo dựng hình tượng thương hiệu, cho dù có tham lợi ở Hong Kong, Ái Đạt cũng sẽ tiến hành âm thầm.

Khoa Vương khua chiêng đánh trống như thế, nói rõ bọn chúng chỉ định tận dụng sơ hở trong thị trường Hong Kong kiếm lợi thật nhanh, không hề có suy tính kiến thiết thương hiệu.

Trương Khác cười nói:

- Khoa Vương mỗi tháng phải trả cho ĐTH TW hơn 30 triệu tiền quảng cáo, vùng vẫy sinh tồn khó khăn, làm sao suy tính nhiều được? Chúng ta phải thông cảm hoàn cảnh của họ.

Chẳng phải y nói mát mẻ, mà là vì Ái Đạt tả xung hữu đột, làm loạn bước tiến của Khoa Vương, nên Tạ Kiếm Nam, Tạ Hán Tinh có tầm nhìn tới đâu cũng đành lo cho nguy cơ sinh tồn trước mắt.

Tông Thượng Nghĩa cười ha hả:

- Mặc kệ Khoa Vương đi, chúng ta cũng có vấn đề đau đầu của mình cần xử lý đấy.

Mượn thực nghiệp Gia Tín mua lại sát nhập, đem nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt lên thị trường chứng khoán Hải Ngoại, Ái Đạt là xí nghiệp dân doanh thuần túy, chỉ cần báo lên ủy ban chứng giám, và ban ngành liên quan của chính phủ tỉnh là xong.

Căn cứ vào tình thế chính trị khi đó, Lý Viễn Hồ có muốn làm khó cũng chẳng được, quan trọng là công chúng và nhà đầu tư chấp nhận phương án tăng phát hành cổ phiếu của thực nghiệp Gia Tín, thì họ mới đủ tài chính mua lại nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt.

Không hiểu người Tạ gia biết mình bán nghiệp vụ đầu đĩa đi sẽ có cảm xúc thế nào, Trương Khác nghĩ có khi bọn chúng thở phào cũng chưa biết chừng, ít nhất bề ngoài nghiệp vụ đầu đĩa này thành tài sản công ty Hong Kong, tuy cách tranh khốc liệt nhưng đám Tạ Hán Tinh, Tạ Kiếm Nam khi đi ngủ không lo Trương Khác giả trò gì sau lưng nữa.

Nhưng cũng có thể bọn chúng hụt hẫng vì theo đuổi một cái bóng ma.

Điều này thật khó đoán được.

508. Chương 508: Đau...

Tối hoàng hôn trời đổ mưa, nhìn màn mưa li ti bên ngoài, Trương Khác ung dung ngồi trên chiếc ghế sofa mềm, ngắm cảnh ngoài trời.

So với Hứa Tư phải vùi đầu đọc tài liệu thì y đúng là quá nhàn nhã, gác cả hai chân lên bàn, chân lúc xòe ra lúc chụm vào, thích thú nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Tư lúc ẩn lúc hiện.

Hứa Tư nhắc ý chú ý hình tượng, Trương Khác ủy khuất nói bao năm qua y chỉ có cái tâm nguyện được bày ra tư thế này trong một văn phòng xa hoa rộng lớn.

- Tâm nguyện bao năm?

Hứa Tư phì cười:

- Là bao lâu rồi?

Trương Khác nghiêm túc gập tay tính:

- Tính từ mùa hè năm 94 tới giờ là 15 năm rồi.

- Nói vớ vẩn.

- Thật đấy, tính cả kiếp trước thì em quen chị đã 12 năm rồi, nếu không sao có thể yêu chị thắm thiết như thế.

- Thôi đừng chọc tôi cười nữa, cậu là đại gia thì nhàn nhã rồi, tôi là nô tỳ còn cả đồng việc phải làm đây.

Hứa Tư cầm bút định ném Trương Khác, đột nhiên hỏi:

- Nếu tính cả kiếp trước thì cậu quen chị Văn Tình được bao năm?

- Hả?

Trương Khác thiếu chút nữa ngã lộn xuống ghế, may mà lúc này Cát Minh Đức gõ cửa đi vào, đây là văn phòng thực nghiệp Gia Tín chuyên môn chuẩn bị cho họ, thường ngày Hứa Tư cũng làm việc ở đây, dù sao hiện giờ công tác chủ yếu của Hứa Tư là phối hợp với kế hoạch tăng phát hành cổ phần của Gia Tín.

Để thuận tiện, Cát Minh Đức còn muốn Trương Khác chuyển công ty Việt Tú qua đây, nói xong việc, lại nhắc đến chuyện này.

Trương Khác nghĩ dù một thời gian nữa vì địa ốc đi xuống mà thiệt ít tiền thuê thì với tài sản của y hiện nay cũng không cần tính toán chút tiền này, nhưng phải nhắc Cát Minh Đức một tiếng, y không còn là ông chủ đằng sau của Việt Tú nữa.

Để giảm bớt lực cản cho phương án tăng cổ phần này, Trương Khác đã chia cổ phần Việt Tú ra cho Tạ Văn Tình, Đinh Hòe, Tô Tân Đông, Hứa Tư. Trong đó Hải Dụ nắm quyền khống chế cổ phần, tất nhiên Việt Tú đối văn phòng làm việc không chẳng liên quan tới Trương Khác nữa.

Trương Khác đẩy sạch bách mọi việc, Cát Minh Đức lắc đầu, trò chơi cổ phần là thế, hẳn định mời Hứa Tư trao đổi với Tạ Văn Tình.

Hứa Tư cầm điện thoại lên vờ như chuẩn bị gọi điện, đợi Cát Minh Đức ra khỏi phòng nhét điện thoại vào tay Trương Khác:

- Chị ấy là chị Văn Tình của cậu, cậu đi mà nói với chị ấy.

Ý tứ của Tạ Văn Tình là trong phương án tăng cổ phần, cô đem cổ phần của mình ở Ái Đạt đổi với cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, một mặt là giảm bớt áp lực huy động vốn của thực nghiệp Gia Tín, hai là giữ quyền khống chế của Ái Đạt với phía bên này.

Để tiện cho việc quản lý, cô muốn đem cổ phần của Gia Tín gộp vào Việt Tú cùng quản lý.

Cổ phần trong tay Đinh Hòe, Tô Tân Đông cũng xử lý như thế.

Trương Khác đem cổ phần của Việt Tú chia ra làm ba, 72% chuyển nhượng cho Tạ Văn Tình, cổ phần hai người Đinh Tô cũng nâng lên tới 20%, sau khi điều chỉnh dư 8% Trương Khác cấp luôn cho Hứa Tư.

Như thế Việt Tú có sự chuyển mình tuyệt đẹp, nắm 28% cổ phần của Ái Đạt, 28% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, tổng tài sản lên tới hơn tỷ đô la Hong Kong.

Trương Khác rút mình ra, Tạ Văn Tình thay y thành bà chủ đằng sau của Việt Tú, đương nhiên sự vụ thường nhật do Hứa Tư phụ trách.

Trương Khác nhận lấy điện thoại của Hứa Tư, nghe giọng điệu của cô hàm chứa ý tứ khác, không dám đùa với cô, ngoan ngoãn gọi điện cho Tạ Văn Tình thương lượng chuyển địa điểm công ty, Tạ Văn Tình tất nhiên nói Trương Khác cứ xem mà làm.

Văn phòng rất yên tĩnh, Trương Khác lại không thể cố ý che ống nghe, đặt điện thoại xuống, hơi chột dạ nhìn Hứa Tư, thấy cô trầm ngâm nhìn mình càng run:

- Sao thế? Chị Văn Tình bảo chị xem mà làm.

- Rõ ràng là bảo cậu tự xem lấy mà làm.

Hứa Tư mắt phủ chút bi sầu như mưa phùn ngoài trời, nắm lấy tay Trương Khác đưa lên miệng, nói:

- Cho tôi cắn một cái, được không? Sẽ hơi đau đấy, cậu chịu nổi không?

Giọt nước mắt trong suốt rơi lên cổ tay, tia máu nhỏ thấm ra từ hàm răng trắng hòa trộn vào nước mắt, Hứa Tư cầm bàn tay in dấu răng máu của Trương Khác, lại thấy tim đau đốn vô cùng, nhẹ nhàng đặt lên môi, muốn hút đi cả máu và nước mắt.

Hạt mưa li ti đập vào cửa kính, thành dòng nước giọt nước mưa chảy xuống.

- Đau không?

- Ừm.

- Sao cậu không kêu?

Trương Khác định nói :” Chị bảo em chịu thì em phải chịu.” Nhưng nghĩ nói thế không khí quá nặng nề, nói:

- Em đang nghĩ lát nữa có phải đi tiêm chủng hay không nên quên cả đau.

- Cậu ...

Đôi mắt như sao giữa trời đêm của Hứa Tư vẫn phủ nước mắt, nghe thấy Trương Khác lúc này còn trêu đùa mình, hờn giận tròng mắt lên, cho tay y vào miệng, làm bộ muốn cắn nữa.

Trương Khác ôm chặt Hứa Tư vào trong lòng, thì thầm:

- Không như thế làm sao biết lòng chị đau thế nào, không như thế làm sao để chị biết em có thể cảm nhận được lòng chị đau thế nào.

Hứa Tư đưa tay Trương Khác luồn qua nách mình, để y ôm mình chặt hơn, để cô cảm thấy giác rõ ràng hơn hơi ấm của y, nhịp tim của y, tất cả những thứ làm người ta say mê, cũng làm người ta đau đớn ...

Thật lâu sau Hứa Tư bình ổn lại tâm tình, thở dài ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt chứa tính cảm phức tạp không hề giả dối của y, đưa tay vuốt ve gò má đường nét góc cạnh rõ ràng ấy:

- Ai bảo cậu mẹ người như thế, nữ nhân không giống nam nhân, cứ nhìn mỹ nữ là nảy lòng hư dạ vượn, trái tim của nữ nhân rất dễ bị một nam nhân lấp đầy ... Tôi cũng thấy chị Văn Tình sống chẳng dễ dàng gì ...

Trương Khác còn có thể nói gì, mọi lời nói lúc này trở nên tầm thường vô nghĩa, chỉ biết ôm Hứa Tư chặt hơn ...

Lại qua rất lâu, nghe thấy ngoài phòng có tiếng người qua lại, hết giờ làm rồi, Hứa Tư mới rời khỏi vòng tay Trương Khác, cầm tay y lên, nhìn thấy dấu răng tim như xát muối, lấy khăn tay ra quần vào cho y.

Tôn Thượng Nghĩa gọi điện tới hỏi buổi tối có an bài gì không, Trương Khác nói chưa được dạo phố trong mưa, liền biết ý để lại không gian cho hai người bọn họ.

Rời công ty, ngoài trời mưa lớn dần, đi về phía bắc khu Trung Hoàn đón đám Hứa Duy, Trương Khác và Hứa Tư cùng che một cái cô, Phó Tuấn tề nhị theo sau một khoảng cách xa.

Đi tới trước nhà của Cty Hoa Âm, Hứa Tư dừng lại, nhìn tay Trương Khác chưa được băng bó kín, điều chỉnh một chút, bảo y cho tay vào túi quần, không để người khác nhìn thấy, nhặt đi một sợi tóc còn dính trên cổ áo y.

Ánh mắt u buồn của Hứa Tư là thứ dễ đoạt hồn phách của người ta nhất, nhìn cô lặng lẽ cô đơn chỉnh lại y phục ình, tim Trương Khác như bị ai đó bóp chặt, giang tay ra ôm lấy Hứa Tư vào lòng.

- Bị nhìn thấy đấy ...

Một tay Hứa Tư miễn cưỡng giữ lấy ô che mưa, bị Trương Khác đột nhiên ôm lấy, chỉ còn một tay chống ngực y, vùng vẫy:

- Tiểu Duy sắp xuống lầu rồi.

- Mặc kệ, nhìn thì cứ nhìn, em không quan tâm ...

Hứa Tư cảm nhận được vòng tay mạnh mẽ của Trương Khác chứa tình cảm của y, chìm đắm trong đó muốn buông xuôi tất cả, đưa tay ra vuốt ve mặt y, nhỏ giọng dỗ dành:

- Ngoan, đừng trẻ con nữa, cậu vẫn phải là cậu, tôi cũng vẫn phải là tôi mới được ...

Dù nghiêng đi, hạt mưa rơi vào cổ, Hứa Tư vội giữ chặt lấy ô.

Một lúc lâu Trương Khác mới chịu buông tay ra, nước mưa đã ướt đầm vai hai người rồi..

- Đi với em tìm chỗ ngồi một lúc, kệ đám Hứa Duy.

Hứa Tư gật đầu, khoác tay Trương Khác đi xuống một sườn dốc ...

- Đang nhìn gì thế?

Hứa Duy thấy Giang Đại Nhi đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài rất lâu, liền đi tới nhìn xuống dưới, chỉ thấy những chiếc ô tròn đủ mọi màu sắc như những cánh bướm tung bay trên phố, không nhìn thấy người dưới ô, tựa như những chiếc ô đó mới là chủ thể của thế giới này, dưới màn mưa mông lung, cảnh sắc càng thêm trữ tình, Hứa Duy rất thích buổi hoàng hôn như thế ở Hong Kong.

Đổi mắt dưới hàng mi dài của Giang Đại Nhi đượm chút u sầu, cô không nói với Hứa Duy, trong những chiếc ô kia có một cái ô đỏ vừa ngã ra, phía dưới có hai người ôm nhau, hai bóng người quen thuộc, cô không cảm thấy bất ngờ, nhưng nỗi buồn trong lòng không sao xua đi được, khóe mắt ánh lên giọt lệ mông lung, càng nhìn cơn mưa càng lúc càng cảm thấy thương tâm

- Hứa Duy, điện thoại của Hứa Tư này ...

Hứa Duy chạy về văn phòng của Tôn Tĩnh Hương, một lúc sau đi ra, nói với Giang Đại Nhi:

- Chúng ta về trước thôi, chị mình gọi điện nói có việc đột xuất, muộn mới về.

Giọt lệ từ trong mắt Giang Đại Nhi lăn tròn xuống má ...

509. Chương 509: Vợ Bạn

Ngày 28 Trương Khác mới ngồi máy bay rời Hong Kong, nhìn thấy có chàng trai ngồi ghế sau đeo tai nghe, mới nhớ tới cuốn băng Giang Đại Nhi chưa kịp nghe, liền gọi tiếp tới hỏi máy nghe băng cát sét không, cô tiếp viên liền cho y mượn chiếc máy nghe của mình.

Trong tiếng dương cầm êm ái nhẹ nhàng, một giọng nữ phiêu diêu như gió chiều truyền lại, hòa trộn với tiếng vi ô lông lan tỏa bên tai, ca khúc hơi đơn điệu một chút, nhưng giọng ca trong vắt, như dòng nước suối, đầy chất cảm bù đắp lại rất nhiều, càng thêm dễ lắng đọng, như nhắm mắt lại cảm nhận thấy ánh mặt trời, cỏ cây, không khí trong lành, song mang một cảm giác ưu thương.

Giang Đại Nhi qua gần một năm huấn luyện chuyên nghiệp, khai phá được chất giọng như ánh mặt trời buổi chiều đầu đông, đây mới là cơ sở bước lên con đường chuyên nghiệp.

Hai tiếng trên máy bay Trương Khác nghe đi nghe lại cuộn băng mấy lần, lúc xuống máy bay mới nhớ ra phong cách sáng tác của Phan Hiệp Khánh rất hợp với giọng ca của Giang Đại Nhi.

Năm 97, Phan Hiệp Khánh hẳn đang dưới đáy sự nghiệp của mình, nhưng lại ở đỉnh cao sáng tác, ai có thể ngờ Bằng Vũ do hắn sáng tác thời gian này một dạo bị người chế tác âm nhạc của Lưu Đức Hoa loại bỏ, đại khái sau khi bán bài Bất Kể Khổ Nhường Nào cho Bách Đại, sự nghiệp của hắn mới thoát khỏi đáy vực.

Tôn Tĩnh Hương nếu tìm được Phan Hiệp Khánh viết bài hát cho Giang Đại Nhi thì không thể tốt hơn được, Trương Khác nghĩ tới đây liền nói với Diệp Kiến Bản hôm nay rảnh rồi tới đón y.

Tôn Tĩnh Hương sáng lập Thế Kỷ Hoa Âm chủ yếu tiền do Diệp Kiến Bản bí mật đầu tư, hắn không có gan để vợ biết, nhưng với chuyện âm nhạc hắn lại chẳng biết mấy:

- Phan Hiệp Khánh là ai?

- Là anh trai Phan Mỹ Thần, Phan Mỹ Thần hẳn do một tay anh ta nâng lên, không hiểu vì sao gần đây anh em họ cãi nhau, anh không xem tin tức âm nhạc à?

Diệp Kiến Bản trở mặt kinh ngạc, không ngờ Trương Khác có thời gian quan tâm những chuyện này, hắn cũng biết bài Rất muốn có ngôi nhà của Phan Mỹ Thần:

- Phan Mỹ Thần là cái cô gái đi với nữ nhân có tai tiếng tình dục, đi với nam nhân lại sóng êm gió lặng ấy hả? Cậu cũng rảnh rồi quan tâm chuyện ấy sao?

Trương Khác chậm chọc:

- Anh thì đúng là không quan tâm đấy.

Tính cách Phan Mỹ Thần rất trung tính, điểm này được các cô gái yêu thích, Phan Hiệp Khánh tướng mạo cũng rất “nhót”, nói ra mấy năm nay cũng là thời kỳ dưới đáy sự nghiệp của Phan Mỹ Thần.

Diệp Kiến Bân gọi điện cho Tôn Tĩnh Hương cho khỏi quên, xong mới nhớ ra hỏi Trương Khắc:

- Sao hôm nay cậu không ở Hong Kong?
- Có đám Tô Tân Đông tới Hong Kong là được rồi, không thể trói hết mọi người vào một việc được.

Ngày 28, bảy doanh nghiệp cùng lúc đưa ra máy mới, Tô Tân Đông và Dương Vân tới Hong Kong tổ chức buổi họp báo, làm thế không phải tạo thế cho Ái Đạt ở Hong Kong, cũng không phải để trấn áp Khoa Vương.

Cuộc họp báo chỉ mời các phóng viên điện tử chuyên nghiệp và tài chính kinh doanh, thực nghiệp Gia Tín buổi sáng phát công bố trên thị trường chứng khoán treo biển, sẽ chính thức tham gia công tác kiểm toán tài sản đầu đĩa của Ái Đạt, Phó Gia Tuấn kiêm cố vấn tài vụ và vận hành của Ái Đạt, tìm kiếm khả năng hai bên hợp tác mật thiết hơn.

Tin tức này để nhà đầu tư có đủ thời gian tiêu hóa tin tức miễn cảm, còn với người tiêu dùng bình thường không ảnh hưởng mấy.

Sau công bố của thực nghiệp Gia Tín, tiết mục kinh tế tài chính đài Phỉ Thúy chỉ ra rằng thực thiệp Gia Tín có ý rắn nuốt voi, mua nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt, song sợ tiêu hóa không tốt nên mới tung ra công bố lập lờ nhằm thăm dò phản ứng của thị trường.

Buổi chiều cổ phiếu thực nghiệp Gia Tín khôi phục giao dịch bình thường, trong thời gian ngắn, giá cổ phiếu tăng vọt như tên lửa, nhưng do thông báo buổi sáng hàm hồ, không nói tới nội dung tài sản thu mua, giá cổ phiếu sau đó lại sụt giảm, nhưng so với trước khi treo biển vẫn tăng ở biên độ nhỏ.

Nhà đầu tư chứng khoán Hong Kong có thể chia làm hai loại, một loại thích cổ phiếu lên xuống mạnh, như vậy bọn họ có thể làm vụ đầu tư ngắn hạn, một loại khác thích cổ phiếu có tiềm lực tương lai tăng giá bình ổn.

Thực nghiệp Gia Tín tổng tài sản không quá 1-2 tỷ, vậy mà muốn mua Ái Đạt doanh thu tới 4 tỷ, đúng là có tính xác định không cao. Với nhà đầu tư bình ổn mà nói, lúc này tiến vào thực nghiệp Gia Tín quá nguy hiểm, với nhà đầu tư thích đặt cược mà nói, lại cực kỳ thích cổ phiếu thực nghiệp Gia Tín.

Mặc dù cổ phiếu của thực nghiệp Gia Tín sau khi công bố tin tức mang tính thăm gia không tăng lên là bao, nhưng lượng giao dịch tăng vọt, đây chính là phản ứng tốt đẹp từ thị trường.

Đường Áp Liêu (Lều Vịt) là nơi tập trung sản phẩm điện tử ở Hong Kong, rất nhiều cửa hàng điện khí quy mô lớn tập trung ở nơi này, thậm chí khi các chợ truyền thống đã có dấu hiệu đi xuống, với du khách ĐNÁ và nội địa tới Hong Kong du lịch nơi này vẫn là chỗ tìm kiếm món tốt giá hời

Bởi thế điện khí Khoa Vương chọn cửa hàng điện khí Thái Lâm lớn nhất ở đường Áp Liêu, làm bước đầu tiên mở cửa vào thị trường ĐNÁ.

Hoạt động được trừ bị cẩn thận thu được thành công lớn, du khách quá nửa con đường đều bị thu hút tới, khiến cho cảnh sát mấy con đường xung quanh phải đến duy trì trật tự.

Chi nhánh công ty Khoa Vương đặt tại Hong Kong do Cát Ấm Quân phụ trách, nhưng vì đây là bước đầu tiên tiến vào thị trường ĐNÁ, Tạ Kiếm Nam và Trần Tĩnh đích thân tới Hong Kong hỗ trợ.

Để thu hút ánh mắt du khách, bọn họ thậm chí thuê hai khinh khí cầu lơ lửng trên bầu trời Hong Kong để tuyên truyền.

Ngồi trong văn phòng giám đốc, Tạ Kiếm Nam, Cát Ấm Quân nghe con số tiêu thụ báo lên, đều không kìm được hưng phấn.

Cát Ấm Quân hơi khép mắt lại, thoải mái dựa lưng vào chiếc ghế da, vui mừng nói với Tạ Kiếm Nam:

- Xem đi, hôm nay bán hết hàng cũng không phải là vấn đề, nơi này du khách ĐNÁ đông nhất, đầu đĩa Khoa Vương từ nay không chỉ mở rộng cả Hong Kong, mà sẽ còn lan tỏa khắp ĐNÁ.

Đường Ấp Liêu phản ánh ảnh hưởng của ĐNÁ, cho nên bọn họ không ngại khua chiêng gióng trống tuyên truyền.

Trần Tình đoan trang ngồi một bên, hai đầu gối khép lại, cô phải thừa nhận, Cát Ấm Quân cũng có thiên phú thương nghiệp, nếu bỏ đi cái tính hoàn khổ, có lẽ còn xuất sắc hơn nữa.

Có điều cô không tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ mà mắt nhìn vào TV, trên đó phóng viên đài Phỉ Thúy đang hỏi một người đầu tư cổ phiếu kinh nghiệm lâu năm về hướng đi giá cổ phiếu thực nghiệp Gia Tín sau tin tức công bố buổi sáng.

Sáng nay khi nghe tin này, cô thực sự giật mình.

Tâm tình của Tạ Kiếm Nam cũng không tệ, chẳng vì tin tức kia mà giảm sút phần nào. “Không nhận rõ được khoảng cách với Ái Đạt thì không thể vượt qua nó.” Đó là lời Tạ Hán Tĩnh nói với hắn, Khoa Vương vì tránh Ái Đạt ở trong nước nên mới cùng điện tử Gia Tín khai thác thị trường ĐNÁ, nếu vì loại vấn đề này mà phiền não, thì quá thiếu chừng mực rồi.

Nghe Cát Ấm Quân nói thế, Tạ Kiếm Nam chỉ thuận miệng nói:

- Tiếp theo phía ĐNÁ còn rất nặng nề, chúng tôi giao cả cho anh đấy ...

Mắt vẫn chú ý lên màn hình.

Cát Ấm Quân thấy hai người kia tập trung xem TV, nhớ lại tên nhãi con tiếp xúc mấy lần không để lại ấn tượng tốt đẹp gì, mày hắn nhả lại, nhưng không thể khinh suất lộ vẻ khinh thường, nếu không sẽ để lại ấn tượng phù phiếm hơi hợt với mỹ nhân Trần Tình.

Hắn lén đưa mắt nhìn Trần Tình, làn da sáng bóng, đường nét lả lướt, bầu ngực vươn cao như muốn thoát khỏi sự trói buộc của chiếc áo bó, Cát Ấm Quân thầm nuốt nước bọt, khao khát đè ngay thân hình nóng bỏng đó xuống đáy vò.

Cát Ấm Quân không phải là không biết che giấu dự vọng của mình, với thân phận địa vị của hắn hiện nay, bên cạnh cũng không thiếu giai nhân, nhưng cũng vì quá nhiều nữ nhân, dự vọng mới lan tràn, nhìn thấy mỹ nhân sinh ra suy nghĩ bậy bạ là quá bình thường, hơn nữa “vợ bạn” càng khiến suy nghĩ tà ác thêm phần kích thích, nên khoe khoang trước mặt Trần Tình:

- Ái Đạt muốn mượn xác lên thị trường chứng khoán chỉ có hai con đường để đi, thứ nhất là thực nghiệp Gia Tín tặng cổ phiếu định hướng phát hành cho Ái Đạt, dùng cổ phiếu mua tài sản của Ái Đạt. Năm ngoái doanh thu của Ái Đạt là 4 tỷ, cổ phiếu định hướng nhất định không phải là con số nhỏ, con đường này không thể đi. Con đường thứ hai là thực nghiệp Gia Tín phát hành cổ phiếu công khai, huy động tài chính dùng tiền mặt mua điện tử Ái Đạt, nhưng vẫn vượt xa giá trị của thực nghiệp Gia Tín, khả năng thành công của con đường này rất nhỏ. Ở Hong Kong vụ sát nhập rắn nuốt voi không phải không có, nhưng chỉ đếm trên đầu ngón tay, bọn chúng đang thử vận may thôi ...

[mp3.zing /bai-hat/Mac-ke-co.../IWZE69FC.html](http://mp3.zing/bai-hat/Mac-ke-co.../IWZE69FC.html)

[mp3.zing /bai-hat/Mua-Bang-.../ZWZF687O.html](http://mp3.zing/bai-hat/Mua-Bang-.../ZWZF687O.html)

510. Chương 510: Cô Gái Tiếp Thị

- Vì sao không có con đường thứ ba?

Trần Tình đột nhiên quay sang hỏi, Cát Ấm Quân đang định thể hiện thì cô nói ngay:

- Một phần cổ phiếu định hướng, một phần cổ phiếu công khai, dùng cả tiền mặt và cổ phiếu mua Ái Đạt không phải là con đường thứ ba à?

- À ...

Cát Ấm Quân ngó ra, đúng lúc này người được phỏng vấn trên TV cũng nói tới phương án của Trần Tĩnh, hẳn chẳng cảm thấy xấu hổ, không phải là hẳn không nghĩ tới, vừa rồi chẳng qua là vừa ngấm gái vừa vọt miệng nói thôi, đưa tay huých Tạ Kiếm Nam:

- Bà vợ nhà anh lợi hại thật, mấy năm đọc sách ở nước ngoài đúng là không uống phí, rất nhiều cô gái đọc loại tin tức này là đau đầu.

Kinh thường phụ nữ là thói quen của Cát gia, Trần Tĩnh nghe Cát Ấm Quân nói thế thì khó chịu, nhưng không thể hiện ra.

Tạ Kiếm Nam cười nói:

- Nếu nói tới trò chơi vốn, Tạ gia chúng tôi còn có một quái thai, chưa tốt nghiệp cao trung tiền tiêu vật đã cả chục triệu, luôn oán trách không có cơ hội thể hiện ...

Nhớ tới Tạ Tử Gia, Trần Tĩnh nhướn miệng cười, có điều cô nhìn ra một vấn đề trong tin tức, nói với Tạ Kiếm Nam:

- Ái Đạt mượn thực nghiệp Gia Tín tiến vào thị trường ĐNÁ rất lâu rồi, nhưng so với hành động của họ ở trong nước thì phản ứng ở ĐNÁ quá chậm chạp, có phải bọn họ đặt hết tinh lực vào chuyện này rồi không?

Tạ Kiếm Nam nheo mắt lại, hẳn cũng luôn nghĩ vấn đề này, chỉ là nghĩ không thấu.

- Chắc là thế này.

Thấy Tạ Kiếm Nam trầm ngâm, Cát Ấm Quân chớp ngay lấy cơ hội thể hiện:

- Bọn chúng nóng vội lao vào thị trường tư bản vợ tiền, cơ cấu đầu tư cùng nhà đầu tư Hong Kong chú trọng bảo đảm ổn định, sách lược kinh doanh của bọn chúng phải đón ý đó ... Huống chi thực lực của thực nghiệp Gia Tín quá kém, căn bản không thể so với điện tử Gia Tín, bọn chúng muốn dựa vào thực nghiệp Gia Tín khai phá thị trường ĐNÁ phải mạo hiểm rất lớn.

- Chậm chạp ở ĐNÁ, lại chủ động hạ mục tiêu thị trường trong nước, sách lược của bọn chúng quá bảo thủ.

Tạ Kiếm Nam gật gù:

- Nhưng bọn chúng bảo thủ, lại có lợi cho chúng ta.

Mặc dù Ái Đạt mượn xác thành công sẽ khiến thực lực của Cẩm Hồ tăng vọt, nhưng Ái Đạt thành công ty trên thị trường chứng khoán, không phải lo Trương Khác nấp sau Ái Đạt đánh trộm nữa.

Đương nhiên chỉ bằng tin tức này không làm cho Tạ Kiếm Nam vui vẻ, tỉnh ủy đã có quyết định chính thức phái Tô Dật Quần tới Hải Châu làm phó bí thư, đó mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn vui mừng.

28 tháng 2 cũng là ngày Thịnh Hâm khai trương siêu thị điện khí Hoàn Cầu tại phố Tân Thị - Kiến Nghiệp, Diệp Kiến Bàn đón Trương Khác ở sân bay rồi tới thẳng phố Tân Thị.

Trên xe Trương Khác nhận được điện thoại của Hứa Thụy Bình, hay tin Tô Dật Quần tới Hải Châu, y có hơi bất ngờ, phòng tổ chức tỉnh ủy vừa mới trao đổi với thành ủy Hải Châu chưa được hai ngày mà lệnh bổ nhiệm đã tới rồi.

Đáng lẽ ra đợi hai tháng nữa tới đại hội HỖND, Chu Phú Minh từ chức bí thư thành ủy, Đường Học Khiêm rời ghế thị trưởng, mới có ghế cho Tô Dật Quần.

Theo yêu cầu của văn kiện Tô Dật Quần sẽ tới Hải Châu nhậm chức trong vòng năm ngày, Trương Khác đặt điện thoại xuống, nhìn cánh đồng lúa ngoài cửa sổ, chìm vào trầm tư.

- Nhanh vậy sao?

Khi Trương Khác đem tin tức nói ra, Diệp Kiến Bàn cảm thấy kinh ngạc:

- Hai chữ “tạm quyền” trước tỉnh trưởng còn chưa bỏ đi, đã vội thể hiện uy lực rồi.

Trương Khác cảm khái:

- Có lẽ chúng ta đã chọn một con đường khó đi rồi.

- Nếu cậu ngoan như cừu trước mặt ngài tỉnh trưởng tạm quyền thì đường không khó đi đâu.

Diệp Kiến Bân vỗ đầu:

- Nếu cậu siêng qua lại với bí thư Đào cũng được.

Nếu không có Đào Tấn gặt đầu, Lý Viễn Hồ có bao nhiêu sức lực lệnh bổ nhiệm của Tô Dật Quần cũng không tới sớm như thế.

Lệnh bổ nhiệm Kim Quốc Hải và Tô Dật Quần trong mắt người ngoài Đào Tấn đang tỏ hai thái độ hoàn toàn khác nhau, nhưng điều này không khó lý giải chút nào, một là Đào Tấn muốn thể hiện quyền uy của mình, Đường Học Khiêm và Trương Khác không phải môn hạ của ông ta, nếu bị phía Lý Viễn Hồ chèn ép tất nhiên chỉ còn đường quy thuận ông ta mà thôi.

Trương Khác cười:

- Anh nói cũng đúng, chính trị trong nước là thế, chủ nghĩa tư bản thế nào cũng phải bị đánh ngã, cho dù không đánh ngã được, nhưng không thể ngăn cản trong đầu quan viên nào đó có ý nghĩ như thế, sau này chuyện đau đầu sẽ càng ngày càng nhiều, đợi rồi xem.

Trương Khác và Diệp Kiến Bân tới tòa nhà Tân Hoa Đô phía nam đường Tân Thị.

Không lựa chọn khai trương vào ngày cuối tuần mà sớm hơn một ngày là sáng suốt, dù là thế Thịnh Hâm vẫn phải mời hơn 20 cảnh sát duy trì trật tự.

Thực lòng mà nói Diệp Kiến Bân cũng không ngờ mở siêu thị ở đây lại náo nhiệt đến thế, có lẽ nguyên nhân mới khai trương.

- Hai ngày cuối tuần không được yên rồi.

Diệp Kiến Bân thở dài:

- Tôi tuy muốn khoanh tay ngồi chơi, không yên tâm chuyện gì cũng giao cho Tâm Văn.

- Nơi này không phải hai ngày sau có thể yên được, mười năm sau nó chưa chắc cho anh nhàn nhã.

Trương Khác cười:

- Hải Thái sau này muốn tiến vào đường Tân Thị sẽ phải tốn kém gấp người ta nhiều lần.

Kiến Nghiệp là thành phố làm người ta không đoán thấu được, mức độ kinh tế chính thể không bằng Huệ Sơn, nhân khẩu thường trú chỉ tương đương, tỉ lệ người thu nhập thấp còn nhiều hơn Hải Châu, nhưng một thành phố như thế lại sinh ra một hệ thống thương nghiệp đứng hàng đầu toàn quốc.

Trương Khác và Diệp Kiến Bân ngồi hút thuốc ở bên kia đường, không có dũng khí chen vào siêu thị nữa.

Khách hàng xếp hàng vào siêu thị tắc cả con đường, rất nhiều người giống hai bọn họ, sang bên đường ngồi, có mấy sinh viên qua lại đám đông phát tờ rơi, hai bọn họ cũng bị nhét ấy tờ.

- Tôi lấy cái này làm gì cơ chứ?

Trương Khác yếu ớt nhận lấy một tờ rơi nữa, trong đó cũng có tờ rơi mang hình ảnh lộng lẫy của Giang Đại Nhi chụp cùng đầu đĩa mới của Ái Đạt, lấy luôn mấy tờ truyền đơn kê mông ngồi.

“Nhưng mà phải nói kẻ nào phụ trách thị trường được đấy, kiếm được mấy cô em sinh viên trông ngọt hết sức.” Trương Khác sợ nợ tình, không dám đụng chuyện thị phi nữa, nhưng mà liếc mắt thôi không thành vấn đề, liếc qua liếc lại thấy ngay Tô Nhất Đình, Hà Huyền đang ôm đống tờ rơi, vội quay ngay đầu đi về không nhìn thấy.

- Đây, đừng có giả vờ không quen biết được không hả? Từ xa tí tôi thấy mắt cậu đảo loạn khắp nơi rồi.

Tô Nhất Đình đứng trước mặt Trương Khác:

- Chia sẻ giúp chúng tôi một phần nhiệm vụ...

Rồi không đợi y kịp ý kiến ý có nhét ngay một sập tờ rơi vào người y.

Làm gì có kiểu phát tờ rơi thế này? Trương Khác nhìn, lại còn là tờ rơi của Ái Đạt nữa chứ. Hà Huyền thì đầu óc còn nhớ cảnh Trương Khác nằm gối đầu lên giày ở quán bar 1978, cánh môi đỏ ướm ất, đôi mắt sáng long lanh đều kìm nén nụ cười, nhưng khiến người ta nhìn lại tưởng cô thấy Trương Khác hưng phấn, thực ra không phải là thế.

Diệp Kiến Bân huých Trương Khác một cái, làm y thiếu chút nữa ngã xuống lan can:

- Tên nhóc cậu sao toàn quen biết các cô gái đẹp quá mức thế này, thật không còn lẽ trời nữa.

Trương Khác ngã vào phía lòng Hà Huyền, khó khăn lắm mới tóm được lan can ngồi vững, nhưng làm Hà Huyền giật bắn mình theo phạt xạ nhảy ra bằng sau, bất kể làm thế có thể khiến cho Trương Khác ngã xuống mặt đường lạnh lẽo.

Trương Khác nghĩ :” Cô bé này thật tàn nhẫn, cách lớp áo dày như thế thì đụng chạm chút có sao chứ?”

Trương Khác không thèm để ý tới Diệp Kiến Bân, xem đồng hồ hỏi Tô Nhất Đình:

- Giờ này các cô chưa về 1978 làm việc à?

Quán bar gỗ Học Phủ khác với nơi khác, buổi chiều kinh doanh bình thường.

- Hả, bọn họ làm việc ở 1978 sao?

Diệp Kiến Bân cảm khái:

- Lâu lắm không tới đó rồi.

Có điều hẳn dám chắc Trương Khác không dám tới 1978, nếu không Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy y, thế nào cũng cười tới không làm được việc gì nữa luôn.

511. Chương 511: Không Thấu

Tô Nhất Đình tướng mạo khá thanh tú, trông không tệ, nhưng so với Hà Huyền mất mũi linh động, mặt hoa da phấn, vóc dáng yêu kiều, đúng là thứ tai họa tiêu chuẩn thì Tô Nhất Đình chỉ là lá xanh làm nền thôi.

Tô Nhất Đình không quen Diệp Kiến Bân, nên chỉ nói với Trương Khác:

- Vốn định dựa vào tình đồng hương, tùy tiện kiếm chút tiền sinh hoạt, đúng là mất hứng, bọn họ nhất định 5 giờ chiều mới trả tiền, phía bên quán bar đành nhờ Phi Dung làm thay ...

Lại oán trách một câu:

- Cả ngày trời mới trả 25 đồng.

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc, hẳn nhìn thấy tờ rơi trong tay Trương Khác là của Ái Đạt, Khoa Vương còn thêm Tân Nguyên.

Trương Khác cau mày:

- Không thể nào, ở Hải Châu phát tờ rơi được 35 đồng mỗi ngày.

- Tại Thịnh Hâm độc ác.

Hà Huyền cứ như sợ Trương Khác lại “ngã” vào mình, không dám đứng trước y:

- Nghe nói bọn họ quy định tất cả doanh nghiệp điện khí trong siêu thị không được trả tiền tuyên truyền quá 25 đồng, nếu không họ sẽ khó quản lý ...

Các cô gái xinh đẹp luôn có ưu thế, tin tức bí mật gì cũng có người nhiệt tình nói cho.

Trương Khác nói kháy:

- Tôi bảo mà, doanh nghiệp Hải Châu trượng nghĩa lắm, chỉ có đám gian thương tình thành độc ác.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản ngồi nói chuyện với hai cô gái, thi thoảng cũng đi ra giúp họ phát tờ rơi, thực lòng Tô Nhất Đình chỉ làm nền cho Hà Huyền, cho dù Hà Huyền mặc áo len dày, che đi đường cong cơ thể, nhưng dung mạo như hoa như ngọc, vóc dáng tha thướt thanh thoát đó, đúng là một mỹ nữ cấp tai họa, chẳng cần cô đi đâu, đứng đó có người tới xin truyền đơn, thậm chí có người đưa cho cô danh thiếp.

Hà Huyền cứ nhận được một tờ danh thiếp là lại cùng Tô Nhất Đình nghiên cứu hồi lâu, Tô Nhất Đình quá nửa sẽ nói:

- Chưa nghe tới công ty này, lại chỉ là một phó giám đốc, quá nửa không đi nổi VS 40, dù sao cũng là làm tình nhân cho người ta, bạn không được kiếm cái kiếm người tệ hơn VS 40...

Nói xong là cùng Hà Huyền cười ngặt ngoẽo, ném danh thiếp cho Trương Khác:

- Đây VS 40, cậu thấy người này ra sao? Người ta có vẻ đã lập gia đình, nhưng bạn gái của cậu cũng chẳng ít.

Vs 40 lái trong thành phố rất thích, nhưng Trương Khác hay đi đường dài, cảm thấy không gian hơi chật, muốn đổi thành chiếc xe hành chính, tiện xử lý công việc trên đường.

Tô Nhất Đình và Hà Huyền gọi y là VS 40, hoàn toàn là trêu ghẹo y.

Trương Khác mất hết mặt mũi, hôm đó bị Tôn Tĩnh Mông chuốc say, tỉnh lại theo tiềm thức nói câu kia với Hà Huyền là đã không còn “tôn nghiêm” với các cô nữa rồi.

Diệp Kiến Bản nhân lúc Trương Khác nói chuyện với hai cô gái lén lút nhắn tin cho Tôn Tĩnh Mông, một lúc sau vờ vịt đưa đi động cho y:

- Không hiểu sao tiểu muội biết cậu ở tỉnh thành, cậu nhận điện thoại không?

Trương Khác không chút do dự tắt máy luôn:

- Không đụng vào được thì tránh được.

Đứng ở đây tiếp tục nói chuyện không an toàn nữa, liền nhớ Tô Nhất Đình chào Trần Phi Dung hộ, y chui vào chiếc Toyota Crown của Diệp Kiến Bản, bấm gọi dục đám Diệp Kiến Bản lên xe.

Đứng cạnh bọn họ còn có Phó Tuấn và vệ sĩ của Diệp Kiến Bản, xe từ từ lái ra khỏi dòng người đông đúc.

Ở Hong Kong, thực nghiệp Gia Tín tuyên bố khả năng hợp tác mật thiết hơn với Ái Đạt, phía bên này đám Chu Du chính thức đại biểu Cẩm Hồ nộp hồ sơ xin Ái Đạt liên hiệp công ty Hong Kong lên thị trường chứng khoán, Trương Khác tới Kiến Nghiệp là để đi gặp bọn họ.

Không ngờ vừa mới xuống máy bay nhận được tin Tô Nhất Quần tới Hải Châu nhậm chức, đây không phải tin tốt lành gì.

Tô Dật Quần lúc này chắc là vẫn ở tỉnh thành, hồ sơ của Cẩm Hồ đang trên bàn hẩn hay bàn Tô Dật Quần? Trương Khác không mong hai kẻ đó cố gắng được gì cho Ái Đạt, chỉ cần bọn chúng không cố ý gây khó dễ đã phải tạ ơn trời đất rồi.

Đúng như Trương Khác nghĩ hồ sơ của Ái Đạt đúng là đặt trên bàn làm việc trước mặt Lý Viễn Hồ.

Cặp hồ sơ màu lam nặng trĩu chứa tài liệu do Ái Đạt nộp lên, chỉ là tài liệu báo lên thôi, trừ khi nó có chỗ nào mâu thuẫn với pháp luật, nếu không chỉ là tài liệu báo cáo đơn thuần.

Không ngờ Cẩm Hồ đi được tới bước này, đúng là nằm ngoài dự liệu người ta.

Lý Viễn Hồ chưa gặp Trương Khác, ông ta có cảm giác xa cách với thanh niên này, đọc xong con số trên tài liệu, thấy không chân thực.

Lý Viễn Hồ đứng dậy qua cửa kính nhìn tòa nhà đối diện, phía đó là tòa nhà tỉnh ủy, đây là kính một chiều, nhìn từ bên ngoài vào không thấy gì, ông ta thăm nghĩ có lẽ Đào Tấn

“Đào Tấn có ấn tượng thế nào về Trương Khác?” Lý Viễn Hồ nghĩ rồi hỏi Tô Dật Quần:

- Nghe nói bí thư Đào cũng chưa gặp Trương Khác?

- Nghe nói là thế ạ.

Tô Dật Quần thêm vào một câu:

- Nhưng chuyện sau lưng ai mà biết được.

Lại nghĩ nói thế đúng là vẽ rắn thêm chân, Lý Viễn Hồ sao chẳng đoán ra được? Hắn làm việc cạnh Lý Viễn Hồ đã gần 8 năm, chưa bao giờ đoán thấu được tâm tư của ông ta, lần trước từ Hải Châu về còn bị “nhắc nhở” một câu. Tô Dật Quần không biết kiêng dè Cẩm Hồ bối cảnh phức tạp hay là nghĩ tới Trương Tri Hành chính hợp ngành rượu ở Tân Vu.

Lý Viễn Hồ chỉ “ừm” một tiếng:

- Hai ngày nữa anh tới Hải Châu nhậm chức, nếu không phải thời gian quá eo hẹp, tôi sẽ đưa anh đi.

Ông ta chỉ nói mà thôi, ảnh hưởng quá lớn, ai biết Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm nghĩ thế nào:

- Thôi thế này vậy, mấy hôm nay người mời cơm anh cũng nhiều, tôi tới góp vui, coi như tiễn chân anh.

Tô Dật Quần rất cảm kích, nhưng vẫn phải chú trọng lễ tiết bên ngoài, cười nói:

- Vậy tối nay tôi mời riêng tỉnh trưởng, kệ những người khác.

- Đừng làm thế, cứ như tôi không thể ngồi cùng bàn với người khác vậy.

Lý Viễn Hồ ngăn cản:

- Buổi tối anh đã an bài ra sao thì cứ để thế, để lại cho tôi và Tiểu Cao hai cái ghế là được.

Tiểu Cao là Cao Chân, thư ký riêng của Lý Viễn Hồ.

- Hôm nay có vài người bạn của tôi từ Huệ Sơn tới, tỉnh trưởng nói thế tôi không bảo bọn họ trước nữa, tới giờ tôi đi cùng xe tỉnh trưởng tới là được.

Tô Dật Quần khúm núm nói.

Rời khỏi văn phòng của Lý Viễn Hồ, trên đường về văn phòng của mình, Tô Dật Quần chạm mặt Lục Văn Phu.

Tình cảnh của Lục Văn Phu lúc này rất dễ dang, hắn là thư ký trưởng chính phủ thời Từ Học Bình, không được Lý Viễn Hồ ưa, hai tháng qua tình cảnh rất khó khăn, so với phong quang của Tô Dật Quần, hắn kém xa, giờ người ta tới địa phương nhậm chức, hắn càng không bằng.

Người ta hay nói thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, tuy thư ký trưởng chính phủ tỉnh toàn diện chủ trì sự vụ trong nội bộ chính phủ tỉnh, nhưng là công việc hầu hạ người ta, kém xa lác xắc việc tới địa phương một mình tự chủ.

Tô Dật Quần về văn phòng, trước tiên gọi điện từ chối hết cuộc hẹn tối nay, sau đó gọi điện cho Chu Cẩm Tỳ nói tối nay Lý Viễn Hồ sẽ tới tham dự tiệc tiễn chân hắn. Một lúc sau Tạ Hân Tĩnh gọi tới, nói đang trên đường tới tỉnh thành, ông ta sẽ an bài vài quan viên tỉnh thành quê Huệ Sơn tới tiễn chân Tô Dật Quần.

Từ Huệ Sơn tới tỉnh thành chỉ mất tiếng rưỡi, lại có Chu Cẩm Tỳ an bài hộ nên vẫn kịp thời gian.

Tạ Hân Tĩnh hỏi có nên mời Vạn Hương Tiên cùng dự tiệc không?

Tô Dật Quần nghĩ một lúc quyết định tạm thời mặc kệ Tạ gia thì hơn, sức ảnh hưởng của cha con họ Vạn ở Hải Châu đã tới mức thấp nhất, chỉ có lợi ích cho Tạ gia ở nơi khác, nhưng Tô Dật Quần không cần chuyện gì cũng nghĩ cho Tạ gia, nếu không quá lộ liễu, phải tính tới cảm thụ của Lý Viễn Hồ nữa.

Ước chừng 6 giờ chiều, nhân viên làm việc trong văn phòng lớn bên ngoài đã về, Tô Dật Quần để hế khe cửa bằng hai ngón tay, thấy văn phòng Lục Văn Phu còn đèn.

Tô Dật Quần phải đợi Lục Văn Phu đi rồi mới tới tìm Lý Viễn Hồ, một lúc sau Lục Văn Phu mở cửa đi ra, đúng lúc này trong văn phòng có điện thoại, liền lại quay trở về.

Tô Dật Quần đang nghĩ xem ai gọi điện tìm Lục Văn Phu ở văn phòng vào lúc này thì thấy hần đi tới văn phòng mình gõ cửa, Tô Dật Quần đang tưởng phát sinh chuyện gì gì Lục Văn Phu đẩy cửa vào nói:

- Tôi vốn định cùng người trong văn phòng mai tiễn chân anh, nhưng tỉnh trưởng gọi điện cho tôi, bảo tôi nay tới góp vui cùng.

Tô Dật Quần há mồm, vì sao Lý Viễn Hồ lại đưa cả Lục Văn Phu theo? Hần quên cả che giấu ngạc nhiên, ngó người mất một lúc mới nói:

- Tốt qua vừa rồi tôi vừa định tới văn phòng mời anh.

Lục Văn Phu mấy ngày qua chỉ đợi Lý Viễn Hồ đá đít, nên cú điện thoại vừa rồi làm hần ngạc nhiên chẳng kém gì Tô Dật Quần.

512. Chương 512: Câu Hỏi

Khách sạn Kiến Nghiệp 38 tầng được xây vào năm 87 là tòa nhà cao nhất tỉnh thành.

Trong đại sảnh khách sạn phải cao tới bốn tầng, hai bên là cửa hàng chiêu đãi khách, qua cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấy khách khứa ra vào đại sảnh.

Đám Trương Khác và Diệp Kiến Bân đang ngồi ăn cơm, thi thoảng quan sát khách ra vào khách sạn, trừ khách quốc tế ra thì người ra vào đây toàn là nhân vật có vai vế, ngồi ở đây một buổi chiều có thể thấy rất nhiều chuyện thú vị, nếu có tay phóng viên thích tin tức ngoài luồng mai phục ở đây có thể kiếm kha khá nội dung đặc sắc ... À cũng phải kiếm báo cho đăng mới được.

Nhìn thấy đám Lý Viễn Hồ, Tô Dật Quần Lục Văn Phu đi vào, Diệp Kiến bân nói:

- Chắc là tổ chức tiễn chân Tô Dật Quần tới Hải Châu đây.

Trương Khác chưa tiếp xúc với Lý Viễn Hồ, từ trên tầng hai nhìn xuống, thấy ông ta còn trẻ hơn người cùng tuổi như Lục Văn Phu, Tô Dật Quần.

Đám Lý Viễn Hồ vừa đi vào đại sảnh, liền thấy Tạ Hán Tĩnh và một đám người cứ như ở đâu mai phục trước ùa ra, vây ông ta ở giữa.

Trương Khác nhếch môi:

- Tỉnh trưởng Lý ngày bận trăm công ngàn việc vẫn không quên hưởng niềm vui cùng dân .

Nhìn thấy người trung niên hói đầu đứng bên trái Tạ Hán Tĩnh, Trương Khác hơi cau mày, y nhận ra đó là Chu Cẩn Tỳ, giáo sư khoa kinh tế ĐH Đông Hải, là người cổ xúy cho tư tưởng có thể hi sinh lợi ích của một bộ phận người dân và hoàn cảnh, bất chấp đạo đức để đưa kinh tế đi lên.

Kiếp trước Trương Khác chỉ nghĩ ông ta là một nhà kinh tế với tư tưởng quá khích, hiện giờ không còn suy nghĩ đơn giản như thế nữa: Một quan viên cao cấp vì vấn đề kinh tế bị éo từ chức, có mối liên quan chẳng chịt với thể lực tư bản, quan điểm của ông ta không thể lấy " tư tưởng cấp tiến" để hình dung nữa.

Đám Lý Viễn Hồ đi lên lầu không ngờ gặp được hai người Trương Khác và Diệp Kiến Bân đang ngồi ăn ở bên đại sảnh.

Lý Viễn Hồ, Chu Cẩn Tỳ chưa từng gặp Trương Khác, cả ánh cũng chưa xem, nhưng nhìn phản ứng của đám Tạ Hán Tĩnh là đoán ra được người thanh niên kia chính là Trương Khác rồi.

Lý Viễn Hồ đã gặp qua Trương Tri Hành vài lần, nên cũng dễ nhận ra.

Lục Văn Phu là người xấu hổ nhất, vừa định giới thiệu Trương Khác cho Lý Viễn Hồ, nhưng lại cảm thấy không ổn lắm, khựng lại tại chỗ.

Lý Viễn Hồ không để ý tới phản ứng của Lục Văn Phu, mắt nhìn qua Trương Khác chốc lát rồi dừng trên mặt Diệp Kiến Bân, Diệp gia có địa vị khá đặc thù ở tỉnh Đông Hải, dù Diệp Trấn Dân tung ra quan điểm thiếu lạc quan về kinh tế Châu Á gây ra chút phong ba cũng không ảnh hưởng gì tới Diệp gia, hồi Tết ông ta còn tới Diệp gia trạch viện bái phỏng Diệp lão.

Trước kia Lý Viễn Hồ không rõ quan hệ giữa Trương Khác và Diệp gia ra sao, thấy hai người họ ngồi ăn cơm ở đây thì đoán quan hệ không hề tệ, ông ta có biết Diệp Kiên Bân, khẽ gật đầu với hắn.

- Tỉnh trưởng Lý bận rộn còn bỏ thời gian chia vui với dân.

Diệp Kiên Bân chủ động đứng dậy tới bắt tay Lý Viễn Hồ:

- Hôm nay tỉnh trưởng Lý tới tiền chân thư ký trưởng Tô phải không?

Lý Viễn Hồ không nhìn Trương Khác theo Diệp Kiên Bân đi tới, cười nói:

- Đúng thế, hai ngày nữa Dật Quần tới Hải Châu rồi, tôi tới uống chén rượu góp vui.

Lý Viễn Hồ vẫn chưa ý thức được người trong bữa tiệc hôm nay do Tô Dật Quần cố ý án bài, Trương Khác liếc mắt qua đám Tạ Hán Tinh, Chu Cẩm Tỳ rồi mới bình đạm nhìn Lý Viễn Hồ, không hề có biểu hiện nhiệt tình nào, cũng không có ý bảo Diệp Kiên Bân giới thiệu, giống như một thiếu niên bình thường đi theo ăn tiệc, không lên tiếng cũng không có vấn đề gì.

Tô Dật Quần làm ra vẻ phóng khoáng mời Diệp Kiên Bân cùng ăn cơm, lúc này Trương Khác mới lãnh đạm từ chối:

- Chúng tôi nên bỏ thời gian tẩy trần thị trưởng Tô ở Hải Châu mới đúng.

Không muốn quá căng, nghiêng người ra để bọn họ nhìn bàn cơm sắp ăn xong:

- Bữa tiệc này chúng tôi không tham gia nữa.

Câu nói nói xong mắt lại nhìn Tạ Hán Tinh.

Tiến đám Lý Viễn Hồ đi vào phòng bao rồi Trương Khác và Diệp Kiên Bân mới về chỗ, Diệp Kiên Bân cau mày:

- Lại thật sao Lục Văn Phu lại đi cùng bọn họ ...

Trương Khác cũng cảm thấy lạ, trong mắt y, bữa tiệc tiền chân này có chút ý vị của bữa tiệc nội bộ bí mật, Lục Văn Phu ngã về phía bọn chúng từ bao giờ?

Diệp Kiên Bân nghĩ một chút rồi nói:

- Không chừng tỉnh trưởng đại nhân không muốn thanh tẩy, Tô Dật Quần đi, ông ta cần người thông thạo công việc chính phủ tỉnh, chiều an được Lục Văn Phu với ông ta chỉ lợi không hại gì.

- Bình thường thôi, tỉnh trưởng đại nhân đang nóng lòng làm ra thành tích mà.

~~~o0o

~Bên kia Tô Dật Quần cũng có thắc mắc tương tự, đợi tan tiệc Lý Viễn Hồ có việc về trước để thư ký lại thay mặt ông ta tiếp khác, Tô Dật Quần liền đưa thắc mắc ra hỏi, Cao Chân nói:

- Tỉnh trưởng xem xong tài liệu của Cẩm Hồ xong thì đột nhiên nói muốn gọi thư ký trưởng Lục theo cùng, chuyện khác tôi không rõ.

Không phải hẳn không rõ, nhưng hẳn biết thân phận của mình, chuyện gì cũng phải có chừng mực.

Tạ Hán Tinh hiểu ra, Lý Viễn Hồ không thể hoàn toàn ngã về phía Tạ gia, ông ta giống Đào Tấn, không thể liên quan quá sâu vào tranh chấp của các thế lực địa phương. Lý Viễn Hồ còn có một điểm khác với Đào Tấn, hoài bão chính trị — Nói là dã tâm cũng được — Có lẽ càng lớn hơn.

Nói trắng phớt ra là dù có muốn kiểm soát gì thì với cấp bậc của Lý Viễn Hồ không có khả năng trực tiếp mở miệng với Chính Thái, có điều người dưới ông ta thì chưa chắc, Tạ Hán Tinh hỏi Tô Dật Quần:

- Chúng ta uống rượu tiếp hay là đổi sang chỗ khác tán gẫu với thư ký Cao nhỉ?

Tô Dật Quần cùng Cao Chân cộng sự nhiều năm, đều hiểu thấu nhau, cười nói:

- Kiểm chỗ nào hay hay tán gẫu cũng được, Cao Chân, ý anh ra sao?

Cao Chân không chối từ, nhưng bữa tiệc này còn nhiều quan viên tỉnh gốc Huệ Sơn mà hắn không quen, thế thì tới chỗ hay ho làm sao có thể thoải mái vui vẻ được.

Tạ Hán Tĩnh rất tinh, nhận ra bần khoản của hắn, nói:

- Tỉnh trưởng về rồi, chúng ta tan tiệc thôi.

Rượu mới lưng chừng, các quan viên kia đang hăng, Tạ Hán Tĩnh cũng không để ý, sau này bù đắp cũng được, lấy lòng người bên cạnh tỉnh trưởng quan trọng hơn nhiều.

Tạ Hán Tĩnh, Chu Cẩm Tỳ và Tô Dật Quân, Cao Chân ngồi xe kiểm chỗ khác, trên xe Cao Chân nói thêm chuyện trước khi Lý Viễn Hồ tham gia bữa tiệc:

- Lúc ấy tỉnh trưởng đang xem tài liệu hạng mục làm bột giấy cuối năm mà Tân Quang đề xuất.

Trong bối cảnh hệ thống lâm nghiệp tỉnh chặt phá rừng bừa bãi, làm giả con số bị phanh phui, gây ra phản ứng lớn từ nhiều phía, Tân Quang liền tung ra hạng mục trồng rừng lấy gỗ nhanh, đồng thời quy hoạch hạng mục làm bột giấy hoàn chỉnh, giúp chỉnh phủ, tỉnh ủy bù đắp lại thiếu sót.

Hạng mục trồng rừng ước chừng 1 tỷ, hạng mục làm bột giấy càng có quy mô hơn, khiến tổng hạng mục ước chừng lên tới 6 tỷ.

Một năm trước, Tân Quang tung ra hai hạng mục này, đám Tạ Hán Tĩnh đều khịt mũi cười khẩy, năm 96, tổng tài sản ngành giấy toàn tỉnh còn chưa nổi 6 tỷ, cho rằng chỉ vùng kinh tế tây bắc lạc hậu mới bị cái màn che mắt này của Trương Khác và Từ Học Bình lừa...

Nghe Cao Chân nói thế, Tạ Hán Tĩnh và Chu Cẩm Tỳ chừ chừ nhìn nhau: Vì sao Lý Viễn Hồ gọi Lục Văn Phu theo? Thì ra trong mắt Lý Viễn Hồ cho rằng Trương Khác mới là người có thể trợ giúp cho ông ta! Ông ta muốn dùng Lục Văn Phu kéo gần quan hệ với bên kia.

Hạng mục 6 tỷ hôm qua thôi còn là trắng trong nước, hoa trong gương, nhưng thực nghiệp phát ra công bố, Cẩm Hồ nộp tài liệu lên, tựa hồ tất cả đã biến thành thực tế rồi.

Tạ Hán Tĩnh thầm nghĩ chẳng lẽ thiếu niên kia ngay từ năm trước đã tính tới bán Ái Đạt lấy tiền mặt? Chẳng lẽ y có thể tính chuẩn xác thị trường đầu đĩa sẽ phát triển được như ngày hôm nay.

Tạ Hán Tĩnh hơn ngàn, Trương Khác lúc nào cũng đi trước một bước, lúc nào cũng không chế cao điểm.

Hạng mục 6 tỷ này lập nên, kéo theo chuỗi sản nghiệp thượng hạ du, tăng thêm tổng giá trị sản xuất quốc dân chừng 20 tỷ là chuyện dễ dàng, có thể làm con số kinh tế toàn tỉnh tăng lên, chẳng trách Lý Viễn Hồ động lòng.

Chính Thái thì có thể cho Lý Viễn Hồ cái gì?

513. Chương 513: Mua Dây Buộc Mình

Nhân vật chính trị cấp bậc cỡ Lý Viễn Hồ càng coi trọng có thể thực hiện hoài bão chính trị của mình.

Lục Văn Phu đã không ngờ Lý Viễn Hồ mời hắn đi tiễn chân Tô Dật Quân, càng không ngờ từ khách sạn về còn “thuận đường” đưa hắn về nhà, mà hắn thì có ở Tân Mai Uyển đâu.

Về sắp tới nhà, Lý Viễn Hồ cũng không nói gì, Lục Văn Phu không thể hỏi, chỉ nói chuyện phiếm không quan trọng mấy, đến khi xe dừng trước cổng tiểu khu nhà hắn, Lý Viễn Hồ mới hỏi:

- Cái hạng mục bột giấy của Tân Quang, khi tỉnh trưởng Từ ở Đông Hải hình như không có tiền triển gì phải không?

Hạng mục bột giấy? Lục Văn Phu mau chóng lục lợi tư lệu có liên quan, đáp:

- Thưa tỉnh trưởng, năm ngoái mới đưa ra ý hướng sơ bộ, sau đó hạng mục trồng rừng mau chóng triển khai, Tân Quang đã đầu tư vào 200 triệu, kế hoạch trồng rừng năm nay hắn đã ký hợp đồng với địa phương rồi. Ít nhất còn đầu tư vào 400 triệu nữa. Hạng mục làm bột giấy chưa nói tới, hình như điều kiện chưa đủ ...

Lý Viễn Hồ cau mày một lúc với nói:

- Để tiểu Tào lái xe đưa đồng chí về tận nhà.

- Không, không cần đâu ạ, trong tiểu khu quay xe không tiện, phải đi đường vòng thế này làm tỉnh trưởng lãng phí thời gian lắm rồi...

Lục Văn Phu xuống xe, đưa mắt tiễn Lý Văn Hồ mời về nhà, lòng đầy nghi hoặc.

Lục Văn Phu không rõ lắm về hạng mục bột giấy, quan hệ giữa hắn và Từ Học Bình, Trương Khác không được thân thiết như Lý Nghĩa Giang, hôm nay đi cùng đám Tạ Hán Tĩnh, Tô Dật Quần bị Trương Khác gặp phải, không biết trong lòng y nghĩ gì, nếu tỉnh trưởng Lý có biểu thị rõ ràng, đã không phải bận tâm Trương Khác nghĩ cái gì.

Sinh tồn giữa khe hở luôn gian nan mà buồn bực.

Lục Văn Phu hôm sau đi làm liền tra tài liệu của Tân Quang, biết tài liệu đã bị Lý Viễn Hồ mượn xem rồi.

Hôm qua hắn nghĩ mãi, cuối cùng cũng nghĩ ra được một loại khả năng, sáng mơ mơ hồ hồ ngủ được vài tiếng, nhưng tinh thần rất phấn khích, lúc này suy nghĩ càng rõ ràng, hắn về văn phòng nhắc điện thoại bảo mật, gọi cho Trương Khác, chỉ e Trương Khác cũng không hề hay biết, tất cả thành viên thường ủy tỉnh đều biết số điện thoại của y.

Dù sao trước kia chưa từng trực tiếp liên hệ với Trương Khác, Lục Văn Phu nghĩ xem có nên gọi cho Lý Nghĩa Giang trước không.

Chuyện này nói nói Trương Khác, hôm qua nếu có sinh hiểu lầm cũng bị tiêu trừ hết.

Lý Nghĩa Giang hiện đang ở giai đoạn làm quen với công việc, có nền móng tốt Tống Bồi Minh để lại, nên việc cũng thuận lợi, lại thêm quan viên trong khu biết hắn quan hệ mật thiết với Đường Học Khiêm nên đều phối hợp, công tác triển khai mau chấu.

Vợ con Lý Nghĩa Giang đều ở lại tỉnh thành, Tết về nhà, hắn có gặp Lục Văn Phu một lần, trên đường đi làm nhận được điện thoại của Lục Văn Phu có hơi bất ngờ.

- Tỉnh trưởng Lý hỏi tới hạng mục bột giấy của Tân Quang à?

Lý Nghĩa Giang không khỏi hưng phấn, trước đó hắn luôn lo Tô Dật Quần tới Hải Châu sẽ liên hợp với Chu Phú Minh kiểm chế Đường Học Khiêm, như thế người dưới như hắn rất khó sống:

- Được, tôi lập tức gọi điện cho cậu ấy.

Trương Khác nhận được điện thoại của Lý Nghĩa Giang, y đang cùng Thái Phi Quyên, Chu Du nghe Tống Chí Hữu báo cáo kế hoạch trồng rừng xuân hè.

Giọng Lý Nghĩa Giang vẫn chưa hết kích động:

- Tỉnh trưởng Lý rốt cuộc đã hiểu ra ai mới có ích nhất cho ông ta, ông ta vừa mới leo lên ghế tỉnh trưởng, quan trọng nhất không phải đấu đá, những kẻ khác không phải dựa vào nịnh bợ mà mê hoặc ông ta được, hiện ai giúp ông ta mau chóng mở ra cục diện mới mới là người có ích với ông ta...

Trương Khác bên kia điện thoại chỉ “ừ” lại “ừ” để Lý Nghĩa Giang nói cho hết.

- Hôm qua thư ký trưởng Lục tới khách sạn cũng chỉ là muốn hiểu thêm tình hình.

Lý Nghĩa Giang không quên giải thích cho Lục Văn Phu:

- Hạng mục làm bột giấy dưới thời tỉnh trưởng Từ chỉ có ý hướng sơ bộ, chưa có công tác cụ thể nào, tỉnh trưởng Lý coi trọng điểm đó, nếu hạng mục thành công, ông ta có thể lấy ra khoa khoang...

Trương Khác hiểu rồi, Lý Viễn Hồ làm việc gì cũng suy nghĩ tới hoài bão chính trị của ông ta đầu tiên, nên thông qua Lục Văn Phu truyền đạt ý tứ với mình, coi như một kiểu chiêu an, Lý Nghĩa Giang thì hưng phấn, còn y lại cau mày, nhắc nhở hắn:

- Trước kia chúng tôi tung ra ý hướng hạng mục bột giấy chẳng qua là khuyến khích chính phủ địa phương phối hợp trồng rừng mà thôi, thực tế chúng tôi chẳng hề có kế hoạch bột giấy gì hết, dù có cũng không phải trong hai năm tới ...

Nếu có thể cải thiện quan hệ với Lý Viễn Hồ, Trương Khác cũng chẳng cứng đầu, kiêu ngạo thanh cao chẳng lợi lộc gì, chỉ là y cần bản không có kế hoạch lập hạng mục kia.

Lý Nghĩa Giang không nghe thấy bên kia có tiếng đáp, tưởng mất tín hiệu rồi, gõ ống nói:

- A lô, a lô...

- À, tôi đang nghĩ một việc ...

Trương khác thuận miệng đáp một tiếng cho có lệ.

- Cũng chẳng cần gì phải nghĩ.

Lý Nghĩa Giang hơi nóng ruột, đây là cơ hội tốt nhất để cải thiện quan hệ với Lý Viễn Hồ, không thể để bị cô lập trên tỉnh được:

- Năm ngoái mới đưa ra ý hướng không phải là giả, lúc đó Cẩm Hồ chưa đủ tài chính thôi. Chỉ cần chuyển lên sàn chứng khoán ở Hong Kong thành công, Cẩm Hồ có thể lấy ra 2 - 3 tỷ, mặc dù còn thiếu, nhưng tỉnh trưởng Lý cũng không thể ngồi không hưởng lợi được, thế nào cũng phải có hỗ trợ chính sách, đánh tiếng ngân hàng gì đó, trên tỉnh cũng phải tỏ thái độ, hạng mục này nhất định không thành vấn đề.

- Đây không phải là vấn đề tiền.

Trương Khác kiên nhẫn giải thích:

- Một hạng mục bột giấy lớn như thế, một năm hao tốn 50- 60 vạn mẫu gỗ rừng, phải lấy đâu ra.

- Tài nguyên rừng Đông Hải tuy không phong phú, nhưng cũng có tới 1600 vạn mẫu đất rừng, đủ dùng làm bột giấy rồi, nếu không đủ lấy ở ngoài...

Lý Nghĩa Giang thản nhiên nói.

Đúng là tỉnh Đông Hải có 1600 mẫu đất rừng thật, nhưng mấy năm qua chặt đốn bừa bãi, lâm trường thành đất hoang đồi trọc, giờ chỉ còn 500 mẫu, Lý Nghĩa Giang sao có thể không biết ? Lúc này lập hạng mục bột giấy, đợi tới khi rừng lấy gỗ nhanh đủ cung ứng được thì ít nhất số đất rừng kia bị tiêu hao một nửa nữa.

Trương Khác trầm thờ dài, nhưng cũng không muốn tranh cãi gì với Lý Nghĩa Giang, chỉ nói bên phía Cẩm Hồ sẽ suy nghĩ thận trọng.

Kết thúc cuộc điện thoại, Thái Phi Quên, Chu Du , Hứa Hồng Bá ngồi bên cạnh cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Trương Khác ném điện thoại lên bàn, cười khổ nói:

- Trên tỉnh rất coi trọng chúng ta, hi vọng chúng ta lập tức lập hạng mục bột giấy, hơn nữa còn do tỉnh trưởng Lý đích thân lên tiếng.

- Sao có thể như thế được.

Tổng Chí Hữu không hề che giấu ý kiến phản đối:

- Hiện giờ ngoài kia đang tranh cãi chuyện đũa dùng một lần của người Nhật, hạng mục này mà lập nên ít nhất hao tốn gấp đôi số lượng gỗ đó.

Thái Phi Quên trầm tư:

- Cho dù phương án tăng cổ phiếu mua lại thành công, thì vẫn không đủ tài chính duy trì hạng mục này. Cho dù có vay được một nửa số tiền từ ngân hàng, Cẩm Hồ vẫn phải bỏ ra chừng 2 tỷ, như thế xung đột với hạng mục khác.

Trương Khác xoa tay, bảo bọn không cần nói những điều ai cũng hiểu đó nữa:

- Tôi biết khó khăn, nhưng dù sao hạng mục bột giấy này do chúng ta tung ra, hiện giờ tỉnh coi trọng nó, không thể bảo họ sai được ... Ài, thế này coi như chúng ta tự mua giấy buộc mình rồi.

- Vị tỉnh trưởng này mở kim khẩu cũng không phải dễ dàng.

Hứa Hồng Bá cau mày:

- Hết cách thì có thể mời Diệp gia ra mặt nói giúp, nếu ứng phó không đúng, thì phía chúng ta sẽ thành những kẻ không thức thời.

Trương Khác gật đầu:

- Xử lý không tốt đúng là hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lúc đó không chỉ Lý Viễn Hồ chủ động ra tay cảnh cáo, mà Đào Tấn rất có khả năng cũng khoanh tay bỏ mặt, Tô Dật Quần, Tạ gia sẽ dậu đổ bìm leo.

Tổng Chí Hữu thấy Trương Khác trầm ngâm không nói, cầm lấy cốc trên bàn định ra ngoài rót nước, tới cửa bị Trương Khác gọi lại:

- Lão Tổng, nếu hạng mục này trì hoãn sẽ được bao lâu ... À anh đi rót nước ...

Lắc cái cốc của mình:

- Anh giúp luôn hộ, buổi sáng anh Chu kéo tôi đi ăn món quên anh ấy, mặn quá, tôi mắc bẫy anh ta rồi ...

+++

Hôm nay dừng ở đây.

514. Chương 514: Giương Đông Kích Tây

Tổng Chí Hữu thấy Trương Khác đang suy nghĩ thực sự chứ không phải bài xích mình, vừa rồi định gọi trợ lý, hiện Trương Khác đưa cốc ra, dành đích thân đi một chuyến.

Tổng Chí Hữu mang nước về rồi trả lời câu hỏi của Trương Khác:

- Trì hoãn cũng dễ, lập hạng mục, khảo sát, báo cáo, chuyên gia bình xét, đợi phê duyệt, mấy mắt xích này kéo căng ra bao lâu cũng được, quan trọng là tính thúc giục bật đèn xanh cho thì khó nói được trì hoãn bao lâu.

- Cũng phải.

Trương Khác gãi đầu:

- Bên ta không thể tỏ thái độ trì hoãn quá rõ ràng, quan trọng là nếu lập hạng mục này, sẽ phải bỏ tinh lực vào nó, tỉnh quyết tâm ủng hộ, phải mấy phó thư ký trưởng gì đó tới thúc giục, khó mà làm nổi trò gì ...

Quay sang bảo Chu Du:

- Anh hỏi xem lão Tô với lão Đinh có bỏ chuyện Hong Kong lại đó quay về đây nhanh nhất có thể được không, chuyện bên kia cứ giao hết cho Hứa Tư.

Hứa Hồng Bá nghĩ rất lâu, tới lúc này lên tiếng:

- Hạng mục bột giấy này không thể nói là không làm được, nhưng phóng đại khó khăn lên, công tác tiền kỳ thế nào cũng phải làm, làm trước cũng không sao, không đi tới bước hành động thực chất là được rồi. Quan trọng là phải giương đông kích tây, chuyển dời sự chú ý của Lý Viễn Hồ.

- Thầy nói đúng lắm.

Trương Khác bắt đầu suy nghĩ theo đường lối của Hứa Hồng Bá, lẩm bẩm:

- Có hạng mục gì có thể che lấp hào quang hạng mục bột giấy 5 tỷ đây? Phải đủ to thì giương đông kích tây mới thành công.

Hứa Hồng Bá lắc đầu:

- Cũng không nhất định phải lấy hạng mục bột giấy làm chuẩn, chúng ta còn phải mượn thể triệt tiêu uy thế của Lý Viễn Hồ. Nếu lập hạng mục bột giấy, sẽ chọn vùng tây bắc bộ của tỉnh, mà trên bản đồ chính trị tỉnh, vùng này có ảnh hưởng nhỏ. Nếu chúng ta lập một hạng mục tương đối lớn ở Huệ Sơn hoặc tỉnh thành, như thế sức ảnh hưởng của hai nơi này có thể phân chia một phần áp lực từ Lý Viễn Hồ.

Ở bên cạnh Chu Du và Thái Phi Quyên cũng đã gọi cho hai người Đinh Tô, nói qua tình hình, bảo bọn họ trên đường về, cũng đừng để đầu óc nghĩ ngợi.

Cty Hải Dụ đã thuận tụy chỉ còn là cái xác, cho dù phòng quản lý tài vụ cũng dần chuyển tới trường học Hải Châu, nhân sự tinh giảm đều chuyển sang công ty lâm nghiệp Tân Quang.

Trong vòng chưa tới một năm công ty lâm nghiệp đã bành trướng mau chóng, thành một chi nhánh có đông nhân viên nhất của Cẩm Hồ.

Buổi trưa mọi người ăn cơm ở tầng thượng tòa nhà, Trương Khác cũng nhập gia tùy tục, nhận suất cơm ngồi ăn.

Đinh Hòe hai giờ chiều tới tỉnh thành, lúc này Trương Khác nhận được điện thoại của Đường Học Khiêm.

Trương Khác vốn định có đường lối giải quyết việc này rồi mới trao đổi với Đường Học Khiêm, không ngờ Lý Nghĩa Giang đã nhanh chân làm thay rồi, đại khái hẳn muốn thông qua Đường Học Khiêm để gây áp lực với mình.

Trương Khác có hơi thất vọng về hẳn, Lý Nghĩa Giang tỏ ra quá thực dụng, nóng vội, tầm nhìn kém. Hi vọng là do hẳn mới xuống địa phương, muốn lập thành tích nên có biểu hiện không tốt này, nếu không thì thực sự uống công Từ Học Bình bồi dưỡng bao năm.

Với Đường Học Khiêm tất nhiên Trương Khác chẳng có gì phải giấu diếm, đem hết khó khăn không thể khắc phục của hạng mục làm bột giấy nói ra, lượng gỗ cung ứng thiếu hụt, xung đột với hạng mục khác của Cẩm Hồ, cố cưỡng ép lập hạng mục sẽ tăng thêm áp lực môi trường sinh thái của tỉnh, còn khiến các tổ chức hòa bình xanh và sinh thái quốc tế chất vấn, gây ảnh hưởng xấu mang tính tai họa với hình tượng của Cẩm Hồ.

Đường Học Khiêm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Việc gì cũng phải nhìn về phía trước, chiếu có cho toàn cục, khó khăn nhất thời không là gì cả. Như vậy là mai cháu không thể về dự tiệc tẩy trần cho Tô Dật Quần hả?

Đường Học Khiêm thông cảm được là tốt rồi, Trương Khác sợ nhất bị ông gây áp lực, liền nói ra một số biện pháp có thể bù đắp.

Bốn giờ chiều, Trương Khác cùng Đinh Hòe tới sân bay chuẩn bị chặn Tô Tân Đông lại rồi cùng đi Bắc Kinh.

Đương nhiên bên kia Lý Viễn Hồ đã lên tiếng, bên này không thể không có chút phản ứng nào.

Lý Viễn Hồ không trực tiếp tìm Cẩm Hồ mà đánh tiếng qua Lục Văn Phú, Cẩm Hồ không cần báo cáo với ông ta. Để Chu Du, Tống Chí Hữu, Hứa Hồng Bá báo cáo tiến triển với phó tỉnh trưởng Hồ Học Bình phụ trách mảng lâm nghiệp là được, Tân Quang triển khai công tác tiền kỳ là thể hiện tôn trọng với Lý Viễn Hồ.

Tri hoãn có hiệu quả không, tất cả phải xem phương án “giương đông” thực thi ra sao?

Tô Tân Đông tới Kiến Nghiệp, Trương Khác cũng mua được vé máy bay đi Bắc Kinh, vì thời gian gấp rút nên không mua được vé khoang hạng nhất, chỉ có vé khoang thường lại ở hàng ghế sau, máy bay cất cánh rung lắc dữ dội, Trương Khác, Đinh Hòe thì chẳng sao nhưng Tô Tân Đông và trợ lý thì vừa xuống máy bay nên khá là khốn khổ.

Trước khi máy bay cất cánh, Trương Khác có xin cô tiếp viên hàng không một tách cà phê, không để ý cô tiếp viên nhìn mình rất thân thiết, rồi lượn qua lượn lại trước mặt y mấy lần, cuối cùng tức tối bỏ đi.

Trương Khác giới thiệu với Tô Tân Đông tình hình buổi chiều:

- Tôi đã trao đổi với nhóm Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thanh ở bên Mỹ, trong kế hoạch của chúng ta sẽ lập ba trung tâm nghiên cứu ở Mỹ, Nhật và Hải Châu, cùng bốn trung tâm thiết kế ứng dụng sản phẩm tại Nhật, Hàn, Hong Kong và Hải Châu, đó là bước đầu trong kế hoạch mở rộng kỹ thuật của chúng ta. Nhưng tình hình hiện giờ là, Hải Châu dù sao nhân lực, kỹ thuật đều bị hạn chế nghiêm trọng, chênh lệch quá lớn với các khu khác, cần một địa điểm khác làm bàn đạp, trong nước thích hợp nhất là Trung Quan Thôn ở Bắc Kinh.

Tô Tân Đông gật đầu:

- Bước thứ hai của chúng ta cũng thành lập trung tâm ứng dụng ở Bắc Kinh, Kiến Nghiệp, chúng ta phải thực hiện kế hoạch này trước sao?

- Đúng thế, không những thế còn phải mở rộng thành khu khoa học kỹ thuật cỡ lớn, tỉnh không phải có chiến lược tập trung sản nghiệp khoa học kỹ thuật cao sao? Chúng ta lấy nó bù đắp cho hạng mục bột giấy, bên Hải Châu tạm hoãn hai năm ... Anh thấy sao?

- Khác thiếu gia muốn tôi nói thật chứ?

Tô Tân Đông đùa:

- Có gì nói vậy, tôi còn không cho anh nói được hay sao?

Trương Khác cười.

- Thành lập khu khoa kỹ, thì điều kiện ở Kiến Nghiệp tốt hơn ở Hải Châu, còn Bắc Kinh tuy có nguồn lực kỹ thuật hùng hậu nhất, nhưng nếu Cẩm Hồ lập hạng mục ở đó, không được chính phủ Bắc Kinh coi trọng lắm.

Trương Khác tán đồng, lực độ ủng hộ của chính phủ địa phương là nhân tố quan trọng cần suy nghĩ, trước kia Trương Khác muốn lập khu khoa kỹ ở Hải Châu là vì muốn nâng đỡ Hải Châu, quyết định này có mang tình cảm cá nhân cùng lý tưởng chủ nghĩa, Tô Tân Đông và Đinh Hòe đều hiểu, nhưng không phản đối y.

Không ngờ hiện thực ép Trương Khác phải đưa ra lựa chọn hiện thực nhất.

Tô Tân Đông hỏi:

- Vậy chúng ta tới Bắc Kinh trước làm cái gì?

- Đóng kịch.

Trương Khác nhún vai:

- Chúng ta tới Bắc Kinh làm thanh thế thật to vào, để họ thấy khu khoa kỹ này đặt ở đâu cũng được, ngoài Bắc Kinh, còn có Hợp Phì, Hàng Châu, Thượng Hải. Đem so với mấy nơi này Kiến Nghiệp chẳng có ưu thế gì hơn, vì sao chúng ta phải đi lấy lòng tỉnh, mà không để họ phải đến cầu xin chúng ta.

- Giương đông kích tây phải không?

Tô Tân Đông hiểu rất nhanh.

- Cũng không hoàn toàn chỉ là tạo thanh thế, hạng mục ĐTDD có chút chút khó khăn, bộ bưu điện khả năng đem giấy phép đầu tiên cấp cho doanh nghiệp phía dưới, nên chúng ta phải làm thêm chút công tác, nhiều chuyện có thể trói vào nhau làm cùng một lúc.

Dù hạng mục ĐTDD và khu khoa kỹ gộp làm một vẫn cứ bé hơn hạng mục bột giấy rất nhiều, cho nên càng phải làm màu, càng phải tạo thanh thế, hình thành sức ảnh hưởng lớn, ép tỉnh đưa ra lựa chọn, Lý Viễn Hồ không thể ép Cẩm Hồ đồng thời lập cả hai hạng mục.

Trong đó, hạng mục khu khoa kỹ có lợi trực tiếp cho Kiến Nghiệp, còn hạng mục bột giấy chỉ ở vùng tây bắc bộ địa vị thấp, Trương Khác làm vậy là muốn trói cả thế lực địa phương Kiến Nghiệp vào chiến xa của mình

515. Chương 515: Tiếp Viên Hàng Không

Ái Đạt có chi nhánh ở Bắc Kinh, giám đốc chi nhánh Diêu Kiên lái một chiếc xe thương vụ tới sân bay đón đám Trương Khác.

Tô Tân Đông và trợ lý Triệu Hằng liên tục ngồi hai chuyến bay, có chút ù tai hoa mắt, nhìn chiếc xe thương vụ chật hẹp là hơi đau đầu, trong xe lại có mùi xăng, làm người ta buồn nôn, Tô Tân Đông dứt khoát muốn ngồi xe buýt của sân bay tới nội thành.

Thế là mọi người cũng đi theo Tô Tân Đông, Trương Khác ngồi ở vị trí kề sát đường đi ở giữa, bên ngoài trời tối, mở báo ra định nường nhờ ánh đèn xe để đọc thì thấy phía trước tối lại, ngẩng đầu lên thấy mấy cô tiếp viên hàng không mặc đồng phục đi lên, đôi chân trắng dài dưới mép váy hết sức dưỡng mắt.

Thời đó công ty hàng không đều chọn các mỹ nữ làm tiếp viên hàng không, đồng phục toàn là loại bó eo, làm nổi bật vóc dáng nữa chứ, mấy cô gái xinh đẹp, cười nói ríu rít trong xe, không hề để ý tới người bên cạnh.

Xem ra lên cái xe này là lựa chọn chính xác, Trương Khác ném tờ báo qua một bên, nhìn ngắm mỹ nữ đương nhiên là thư thái hơn xem báo rồi.

- Tức chết đi được, bà cô đây ít nhất cũng ít nhiều được coi là quốc sắc thiên hương, từ Hong Kong bay về, tên đó miệng ngọt sớt gọi người ta là chị, trước khi xuống máy bay còn nói mới người ta ăn cơm, loại hàng này bà cô đây thấy nhiều rồi, chẳng thêm để ý ... Chỉ cách mấy ngày, vậy mà lên máy bay chỉ liếc qua mặt người ta vài cái, ánh mắt trống rỗng, như người ta là không khí vậy. Tôi còn tưởng tên đó làm ra vẻ, phải tự hạ mình chạy qua chạy lại trước mặt mấy lần. Ôi trời ơi! Chẳng lẽ tôi đổi sang chuyến bay nội địa mà thay đổi lớn thế sao?

Một cô gái than vãn rất to.

Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc lại vang khắp xe, mấy cô bạn cười ầm ĩ, nghe cô gái nghiêng rằng nghiêng lợi kể, hình như người kia chọc giận cô ta thật rồi, Trương Khác ngó nghiêng nhìn, nhưng cô gái đó bị che khuất mất.

Một cô gái khác an ủi:

- Tiểu Dịch, cô thương tâm cái gì chứ, chỉ tiếc anh chàng kia có mắt không trông, lỡ mất thời cơ tốt, gặp đúng lúc cô rạo rực lòng xuân lại bỏ qua. Cô sợ không kén được rể quý sao? Cô bảo ba cô đem hết chàng trai trong cơ quan họ quỳ gối trước mặt cho cô thoải mái chọn, chị em chúng tôi cũng hưởng sái lấy một chút ...

Phó Tuấn ngồi ở hàng ghế trước quay đầu lại cười rất quý dị, Trương Khác còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì thì có cô gái đi tới chỉ ghế trống bên cạnh y, nói với cô gái đằng sau:

- Đừng giận nữa, cái ghế này nhường cho cô đấy, coi như bồi thường.

Lời này nói rất khéo léo, Trương Khác nghe ra cô gái đó đang khen mình; các cô gái đi cùng nhau cũng rất chú ý thưởng thức nam sắc.

Trương Khác nhích người ngồi sát cửa sổ, nhường chỗ ra.

- Không cần tử tế như thế, tôi chẳng thèm...

Cô gái phía sau cúi mình sách va li lên, muốn cho vào giá hành lý, lúc này mới nhìn rõ mặt Trương Khác:

- Á...

Tay cô gái mềm ra, va li rơi xuống đầu Phó Tuấn hàng ghế trước, cô gái phía sau thét lên:

May là Phó Tuấn luôn chú ý tới bên này, kịp thời đỡ lấy chiếc va li, nói:

- Để tôi đặt lên cho cô.

Cô gái đó mặt đỏ bừng, cả chiếc cổ thon dài lộ ra ngoài cổ áo cũng nhuộm màu hồng đào đỏ rực.

Trương Khác lúc này mới nhớ ra đó là cô tiếp viên hàng không mà y trên đường từ Hong Kong về đã mượn máy nghe nhạc, nếu không phải là nghe lời cô ta phàn nàn vừa rồi cũng không nhận ra hai người là một, Trương Khác trên máy báy chăm chú nói chuyện với đám Tô Tân Đông nên không để ý, thảo nào Phó Tuấn lại cười gian như thế.

- Xin lỗi, thực sự là tôi không nghĩ cô lại đổi sang chuyến bay trong nước, tôi nhìn qua có thấy cô quen quen, còn cho rằng là chị hoặc em cô, nghĩ trước mặt thân thích của cô nên lịch sự một chút nên không dám nhìn kỹ.

Trương Khác thuận miệng nói bừa, nhích người sát về phía cửa sổ, nhường nhiều không gian hơn cho cô gái.

- A, anh chính là ...“tên đó”.

Cô bạn nhìn thấy hành lý của Tiểu Dịch thiếu chút nữa rơi vào người ta, định quay sang giúp, nhưng thấy Tiểu Dịch nhìn Trương Khác mặt mũi đỏ dừ, thì hiểu ngay.

- Đúng rồi, tôi chính là cái tên có mắt không trông mà các cô vừa nói đấy.

Trương Khác mỉm cười gật đầu:

- Phì ...

Cô gái đó bật cười, vội vàng chối bỏ liên quan:

- Đó cũng là do Tiểu Dịch nói chứ, không liên quan đến tôi.

Rồi nhắc va li đặt lên giá, rõ ràng người rất cao, còn cổ rùn xuống, để Trương Khác phải giúp.

Trương Khác hết cách, đứng dậy cầm va li đặt vào giá hành lý, cô gái nhích ra sau lưng y, thì thào vào tai Tiểu Dịch:

- Đẹp trai thật đấy nhé.

Trương Khác vờ như không nghe thấy, các cô gái tụ lại với nhau thì một mình y đối phó không nổi.

Nhưng Tiểu Dịch lại bối rối, không ngờ những lời nói đùa lúc nãy lại rơi vào tai người đương sự, còn bị đồng nghiệp trêu chọc, mặt nóng lên như phát sốt, định trốn xuống hàng ghế dưới nhưng bị mấy cô bạn tóm lấy đẩy vào chỗ bên cạnh Trương Khác.

Trương Khác đành bỏ kế hoạch ngắm mỹ nhân, cầm lấy tờ báo vờ nghiêm trang ngồi đọc, cô gái ngồi sau ghé đầu lên giữa hai chiếc ghế hàng trước liên tục bắt chuyện với Trương Khác.

Hai bên trò chuyện một, Trương Khác biết được cô ta tên Hà Hiểu Văn còn Tiểu Dịch là Dịch Hinh, Dịch Hinh vì mẹ bị bệnh nên mới phải đổi chuyến bay sang Kiến Nghiệp - Bắc Kinh, thi thoảng về nhà một chuyến.

Trương Khác hôm trước có thuận miệng mời Dịch Hinh ăn cơm thật, nhưng chỉ là phép lịch sự mà thôi, kiếp trước y nợ tình quá nhiều rồi, làm quá nhiều cô gái lẫn bản thân y đau khổ rồi, kiếp này không dám đụng vào rắc rối nữa.

Nhưng vẫn vì phép lịch sự, khi xuống xe y vẫn xin cách liên hệ với Hà Hiểu Văn, Dịch Hinh và cô gái đi cùng.

Trái đất tròn, câu nói cũ xì này không sai chút nào.

Đám Trương Khác tới nội thành thì đã sắp 9 giờ tối, tới nhà khách nghỉ ngơi một chút rồi đi ăn cơm, nhà khách khá gần Đông Trục Môn, trong đó có phố Âu, lấy Âu làm tên tất nhiên là nơi ăn uống rồi.

Đường phố Bắc Kinh đêm đầu xuân khá vắng vẻ lạnh lẽo, lúc này ra ngoài ăn cơm muộn lắm rồi, không chừng vào quán ăn khác nói không chừng người ta sắp đóng cửa nên không tiếp, nhưng phố Âu kinh doanh 24/24, nên người ngoại quốc đi ăn đêm tới đây rất nhiều.

*** Âu: Dụng cụ đựng thức ăn.

Phổ Âm có món tôm cay khá nổi tiếng, Trương Khác lại thích ăn cua, theo phục vụ đi vào đại sảnh, nghe thấy ở trong góc có giọng nói quen thuộc:

- Luôn mồm nói muốn mời bà cô này đi ăn cơm cảm ơn ư? Nghe nhạc, vậy mà cứ như tên mất trí vậy, Hiểu Văn còn nhắc mấy lần, y lại còn giả ngốc với bà cô, làm như bà cô này không kiếm được nam nhân mời cơm vậy... Ôi cái thói đời này, sao nam nhân lại đi xuống hết cả như thế! Các chị em, phải cứu lấy những nam nhân đó, đây là nhiệm vụ gian nan....

Dịch Hình xoay lưng lại phía cửa nói rất hăng hái, đám Hà Hiểu Văn nhìn thấy Trương Khác đi vào, đang cười méo miệng, Dịch Hình ngạc nhiên quay đầu lại, cả đám con gái cười phá lên.

Nhìn thấy Dịch Hình cúi gầm mặt như chỉ muốn kiếm lỗi nào đó chui vào, Trương Khác không nỡ tới làm khó cô, nhưng do tính cách thúc đẩy, y vẫn tự nhiên đi tới nói:

- Không phải tôi tới mời bà cô ăn cơm đây sao?

Dịch Hình gục mặt vào lưng cô bạn, không dám nhìn Trương Khác, chính bản thân cô cũng cười run vai.

Thế là Trương Khác không thể mặt dày quật bữa cơm nữa, một khay cua lớn, một khay tôm lớn đưa lên,

Mấy cô gái ra sức gán ghép Trương Khác và Dịch Hình, đẩy hai người họ ngồi cạnh nhau, Dịch Hình không dám ngẩng đầu nhìn ai, nhưng chính bản thân cô không nhịn nổi cười, cười tới chảy nước mắt, rút mấy tờ khăn giấy chạy vào nhà vệ sinh.

Trương Khác còn nhớ lúc nói chuyện trên xe buýt, không phải Dịch Hình đổi chuyển bay vì mẹ cô bị bệnh sao? Thế nào không về nhà ngay lại theo đám Hà Hiểu Văn chơi bời? Liền hỏi ra.

- Xí, có phải mẹ cô ấy bệnh đâu? Cô ấy bị người nhà lừa một vố, chạy về nhà xem mắt, cô ấy tức lên, lôi kéo chúng tôi đi ăn chơi sa đọa ...

Hà Hiểu Văn nói tới đây nhả tôm cay trong miệng ra:

- Toi rồi, ngày mai thế nào cũng mọc mụn, Tiểu Dịch cứ khi nào bản thân không vui lại hăm hại người khác.

516. Chương 516: Dắt Mối

Dịch Hình trốn vào nhà vệ sinh nửa ngày trời rồi trang điểm xong đi ra, Hà Hiểu Văn hỏi Trương Khác làm ở công ty nào, nhân viên trong nước ra nước ngoài làm việc ngồi máy bay còn là khoang hạng nhất đúng là không có mấy.

Lúc xuống xe buýt hai bên có trao đổi phương thức liên hệ, Trương Khác có ba cái di động, hai cái bình thường để ở chỗ Phó Tuấn, liền lấy bữa một số trong đó đưa cho họ, hai bên chưa thân thiết tới mức đem thân phận chính ra nói với họ.

Lúc này ngồi ăn cơm cùng bàn rồi, Hà Hiểu Văn mở miệng hỏi, nếu còn đáp bữa cho có, sẽ làm tổn thương mấy cô tiếp viên hàng không, liền bảo Diêu Kiên và Triệu Hằng:

- Đây, các anh đem danh thiếp phát cho các mỹ nữ đi.

Diêu Kiên và Triệu Hằng đều 26 tuổi, đều độc thân chỉ biết chú tâm vào sự nghiệp, bình thường trong công việc tiếp xúc với các mỹ nữ quá nửa là danh hoa có chủ hoặc kiêu ngạo quá mức, tỉ lệ được ngồi ăn cùng bàn với năm mỹ nữ thật quá nhỏ, lại có vẻ không kiêu lắm, tiếc là trước mặt ông chủ, không có cơ hội biểu hiện.

Trương Khác lên tiếng, hai bọn họ liền đưa danh thiếp ra.

- A, điện tử Ái Đạt!

Một cô gái tên Tiểu Giai kinh ngạc thốt lên.

Trương Khác nghĩ các cô gái này đi nhiều biết rộng, đâu tới mức nghe tới Ái Đạt phải thét lên như thế?

Tiểu Giai hưng phấn kéo tay Dịch Hình nói:

- Lần trước bạn tới Hong Kong nói ở sân bay gặp hai cô gái rất xinh đẹp, có phải là người của Ái Đạt không, còn có cả một cô là người mẫu quảng cáo của Ái Đạt?

- Không phải chỉ hai mỹ nữ, chỉ là hai trong số đó đặc biệt xinh đẹp, Giang Đại Nhi còn đẹp hơn trong TV, người chúng tôi trong chuyến hôm đó cứ thay nhau tới ngắm mỹ nữ, bị tiếp viên trưởng mắng ột trận, nói chúng tôi quấy nhiễu hành khách.

Dịch Hình nói chuyện vẫn không nhìn Trương Khác:

- Về sau mới biết một đại mỹ nữ còn lại đi máy bay của chúng ta rất nhiều lần rồi.

Trương Khác nghĩ chắc là lần trước tết Hứa Tư, Hứa Duy tới Hong Kong, chỉ có lần đó Giang Đại Nhi mới đi cùng, còn có cả Tôn Tĩnh Hương, liền cười nói:

- Các cô là mỹ nữ mà, quan tâm tới mỹ nữ khác làm gì?

- đương nhiên phải quan tâm rồi, trước mặt mỹ nữ xinh đẹp hơn cũng tự ti chứ.

Tiểu Giai là cô gái tâm tư đơn thuần:

- Mỹ nữ ở Đông Hàng của chúng tôi không ít, nhân quang rất khắt khe, kỳ thực xem TV, Giang Đại Nhi không hơn Tiểu Dịch bao nhiêu .. À, một đại mỹ nữ khác cũng là của công ty các anh à?

- Không phải người công ty chúng tôi đâu, công ty chúng tôi thì chỉ nhiều anh chàng độc thân thôi..

Trương Khác liếc nhìn Dịch Hình, lúc này cô đã thu lại cái tính đánh đá, hiền dịu ngồi đó, khuôn mặt xinh xắn, trang điểm tỉ mỉ không quá đậm, lộ ra nụ hoặc đồng phục vô cùng vô tận, Giang Đại Nhi đúng là không thể tính là đẹp hơn Dịch Hình bao nhiêu.

Đám Hà Hiểu Văn không xin danh thiếp của Đinh Hòe, Tô Tân Đông, vì Diêu Kiên tuổi trẻ như thế đã làm giám đốc, trong mắt các cô hai người bọn họ chính là “quy lão” trong truyền thuyết rồi.

Chén hết chỗ tôm chua, trò chuyện rôm ra một hồi, tới 11 giờ bữa ăn mới kết thúc.

Đám Hà Hiểu Văn còn muốn tới KTV gần đó hát, Trương Khác mời bọn họ ăn cơm, bọn họ muốn mời y đi hát.

Đinh Hòe, Tô Tân Đông, Phó Tuấn thuộc về loại người bị các cô gái trẻ đào thải, Diêu Kiên và Triệu Bằng nghe mời đi hát thì tỏ ra rất háo hức.

Trương Khác vốn chẳng hứng trí mấy, chỉ là là bèo nước gặp nhau, ngẫu nhiên ăn cùng bữa cơm, lưu lại hồi ức nhạt như nét vẽ sương khói trong tranh thủy mặc là được, do dự muốn kiếm cớ chối từ.

Tô Tân Đông chọc hông Trương Khác nói nhỏ:

- Cậu là người no không biết lòng kẻ đói, Cẩm Hồ có biết bao nhiêu anh tài trẻ tuổi độc thân, chúng ta cũng phải quan tâm tới cuộc sống cá nhân của nhân viên chứ. Trong nước có nơi nào bán buôn mỹ nữ được như công ty hàng không, làm tốt quan hệ với công ty hàng không cũng tốt lắm...

Trương Khác liếc nhìn Triệu Hằng đang nói chuyện rất hợp với một cô gái, các cô gái xinh đẹp luôn được mọi người tranh cướp, nếu không tranh thủ thì chớp mắt thôi đã thành con chim nhỏ trong lòng người khác rồi, Trương Khác nhún vai nói:

- Vậy chúng ta thành người dất mối rồi à?

- Tôi và Lão Đinh về nhà khách, mai còn cả đồng chuyện cần chúng tôi lo.

Tô Tân Đông cười gian:

- Khác thiếu gia làm người dất mối thôi.

Bắt taxi tới một hộp đêm tên “Đường Quả”, có chủ ánh đèn đỏ làm không khí trở nên ám muội, có điều so với hộp đêm bình thường còn sáng hơn nhiều.

Căn cứ vào quy tắc ngầm của chốn giải trí, đèn càng sáng thì quán càng “sạch”, nói như vậy dù hộp đêm này có chút “sắc”, nhưng cơ bản là là hộp đêm lành mạnh, các cô gái xinh đẹp ra vào rất nhiều, nói lên hộp đêm này khá là thời thượng.

Nhưng làm người ta phải trở mắt là Tiểu Giai, cô gái rất nhu mì lại lấy ra một thẻ hội viên vàng của hộp đêm này.

Giữa thập niên 90, trong mắt người trong nước đa phần coi đây là công việc cao quý, tất nhiên tài nguyên đặc thù phải dành cho giai cấp đặc thù, vì thế trong số tiếp viên hàng không có rất nhiều người gia cảnh tốt, cho dù có có xe sang trọng tới đón Dịch Hinh, Hà Hiếu Văn đi thì Trương Khác cũng chẳng thấy lạ.

Khu hội viên có rất nhiều cô gái ăn mặc thời trang, bọn họ đi vào một phòng bao dùng tường pha lê trong suốt, giá cả cũng rất hợp lý, bên menu trên ghi giá bia Yến Kinh chỉ có 20 đồng, dù vậy Hà Hiếu Văn và Tiểu Giai vẫn kéo Diêu Kiên, Triệu Bằng đi làm culi, tới siêu thị gần đó mua ít bia rượu vào.

Hà Hiếu Văn vừa đi ra đã quay lại, kéo tay Dịch Hinh nói:

- Đối tượng cậu đi xem mắt đang ôm hai cô gái ở phòng bao bên cạnh hát tương bưng kia kìa.

Dịch Hinh bị người nhà lừa về đi xem mắt, tức giận kéo đám chị em công ty đi “lêu lổng”, còn chưa chính thức gặp mặt, Trương Khác nghe Hà Hiếu Văn nói thế, đoán chắc là kiểu hôn sự người quen giới thiệu cho nhau.

Đối tượng xem mắt ôm hai cô gái khác ca hát phòng bên cạnh, Dịch Hinh chẳng hề cảm thấy khó chịu, cùng Hà Hiếu Văn rón rén chân tay đi ra ngoài, còn có chút hưng phấn.

Một lúc sau hai cô gái quay về, Dịch Hinh mặt đầy phần nộ nói:

- Sao có thể thế được, hai cô gái đó mắt lệch mũi vẹo, không bằng tiếp chuẩn thấp nhất của Đông Hàng chúng ta ...

Phát tiết một hồi rồi dùng giọng ngạc nhiên tự hỏi:

- Không liên quan gì, sao lại mình lại giận nhỉ?

Dịch Hinh hăng là loại hình có hơi ... thần kinh, nhưng bản chất rất đáng yêu, tính cách lỗi lạc, nếu người khác gặp chuyện này có khi để mãi trong lòng, còn cô thì kêu ca một hồi là vứt bég nó đi chỗ khác, cầm lấy quyển danh mục ca khúc dầy ôm trong lòng, hỏi Trương Khác:

- Anh hát gì, đừng nói là không biết hát nhé.

Trương Khác sợ không cẩn thận nói ra ca khúc còn chưa sáng tác, hỏi với giọng không chắc chắn:

- Rừng Na Uy ...

- Ấy, hai anh định hợp ca đấy hả?

Dịch Hinh trêu hai người họ, không cho Trương Khác có cơ hội nói lại:

- Bài này mới lắm, không biết hệ thống đã cập nhật chưa?

- Rừng Na Uy của Ngũ Bách ấy...

Trương Khác thở phào.

- Norwegian Wood, anh có thể hát được giọng ca thương cảm lẫn bi sảng của The Beatles sao ?

Dịch Hinh liếc nhìn Trương Khác, ý tứ ẩn giấu trong cái nhìn đó là: Anh không trốn được với tôi đâu.

Các cô gái thích loại ca khúc tự do phóng khoáng như thế ở Bắc Kinh chắc rất ít, Trương Khác vội cầu xin:

- Thôi, thôi, cô chọn bài của Ngũ Bách đi.

*** Ngũ Bách ca sĩ Đài Loan, cũng có một bài Rừng Na Uy, Dịch Hinh cố tình nhầm sang Norwegian Wood của The Beatles làm khó TK.

Các cô gái chọn bài xong muốn Trương Khác hát trước, y cầm micro lên đi tới nhìn màn hình nói:

- Tôi tặng bài hát này cho tất cả các bạn ngồi đây, nhất là Dịch Hinh tiểu thư của Hàng không Đông Phương, nếu thực sự tìm người song ca, tôi nhất định chọn cô.

517. Chương 517: Hoàn Khố Kinh Thành

Bài hát của Ngũ Bách thì Trương Khác còn có tự tin, đây là món ruột của y, gần như có thể sánh ngang với ca sĩ gốc, nhưng Dịch Hinh lén nhập vào mã bài Rừng Na Uy rồi, hiển nhiên không dễ dàng tha cho y như vậy.

Trương Khác hát xong, quay đầu lại thấy Dịch Hinh muốn học người ta huýt sáo nhưng huýt không nổi, các cô gái khác thì vỗ tay rào rào, còn có một thanh niên đồ tây, đứng dựa ở phòng bao vỗ tay.

- Diêu Văn Thịnh, anh chạy tới đây làm cái gì?

Dịch Hinh trừng mắt lên:

- Vừa rồi cảm giác có hai kẻ lén lút nhìn trộm bọn tôi, còn tưởng là ai cơ? Vừa rồi hỏi một phục vụ mới biết có năm cô tiếp viên của Đông Hàng tới chơi, liếc qua ngó xem, quả nhiên là các cô. Tối hôm đó sao cô không tới, làm chúng tôi phải đợi tới 10 giờ, nếu cô không thích thì hay đỡ gì cũng nên thông báo một tiếng chứ, làm như tôi muốn lắm vậy.

Thanh niên kia tựa hồ chẳng để ý chuyện bị cho leo cây, đi về phía Trương Khác, lịch thiệp tự giới thiệu:

- Diêu Thịnh Văn, công tác tại ti chính vụ điện tín bộ bưu điện, bài vừa rồi anh hát rất hay.

- Trương Khác, có thể nói đang là học sinh, tôi có luyện tập bài hát này.

Trương Khác thấy thanh niên này rất có giáo dưỡng, đưa tay ra bắt tay hắn rồi ngồi nhích sang một bên nhường chỗ, vừa rồi nghe Dịch Hinh miêu tả, còn tưởng hắn là tên hoàn khố đầy tội ác.

Diêu Văn Thịnh ngồi xuống quay đầu sang nói với Dịch Hinh:

- May mà đây là Đường Quả, nếu ở nơi khác, người ta còn nhầm các cô là phục vụ cung cấp dịch vụ đặc biệt đấy..

Đám Dịch Hinh chưa thay đồng phục, ngay cả chiếc va li kéo tay đặc thù cũng để trong góc phòng bao, nếu ở Thiên Thượng Nhân Gian, đúng là có loại phục vụ đặc biệt kiểu này, Trương Khác cười điệu cười chỉ cần nam nhân là đều hiểu.

Diêu Văn Thịnh vì những lời lẽ không kiêng nể gì bị đám Hà Hiểu Văn la ó, hắn vẫn thản nhiên giới thiệu quan hệ giữa hắn và Dịch Hinh, Hà Hiểu Văn:

- Chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau trong một cái sân, mặc dù hai năm chưa gặp, cảm giác vẫn như anh em vậy. Hiểu Văn cũng thế, có điều với năng lực của Hiểu Văn, chỉ bay được các chuyến trong nước, tiếng Anh chẳng lưu loát bằng tôi, cơ bản thì một tháng gặp nhau một lần. Hôm đó nghe nói đi chính thức xem mắt, tôi còn có chút cảm giác loạn luân ...

Dịch Hinh đánh đá xen vào:

- Anh biết là anh em loạn luân còn tới cái quán cà phê đó làm gì?

Diêu Văn Thịnh trợn mắt lên:

- Ba cô bảo tôi đi, tôi có mấy cái gan không đi. Hơn nữa, nếu không đi cô lại nói là tôi coi thường cô.

Rồi nói với Trương Khác với ngữ khí bình đạm như nói chuyện hàng ngày:

- Thời buổi này yêu với đương gì nữa, nếu nhất định phải kết hôn miễn cưỡng kiếm lấy người sống chung là được. Nha đầu Tiểu Hinh này cũng thích hợp, có điều nếu mà cưới cô ta về thì sau này khỏi ra ngoài chơi bởi trác táng nữa, thôi thì tránh cho nó lạnh...

Trương Khác thì thầm suy đoán cha của Dịch Hinh có phải là phó bộ trưởng Dịch Vân Phi phân quản ti điện tín?

Theo tình hình tìm hiểu được thì việc phê duyệt hạng mục điện thoại di động có lực cản lớn nhất tới từ đám Dịch Vân Phi, lý do chính thức là phù sa không chảy ruộng ngoài, giấy phép đầu tiên phải cấp cho doanh nghiệp trực thuộc bộ bưu điện, thậm chí bài xích cả doanh nghiệp thuộc bộ công nghiệp điện tử, nói gì tới doanh nghiệp dân doanh.

Cẩm Hồ mặc dù luôn trù tính hạng mục di động, nhưng chưa hề lộ ra ngoài, giai đoạn hiện tại càng không trực tiếp tới bộ bưu điện thao tác.

Cẩm Hồ nộp đơn lên, chẳng có chút ảnh hưởng nào, không khéo quan viên nào đó của bộ bưu điện liếc nhìn một cái ngáp dài rồi xe toạc cái đơn đi chưa biết chừng. Nếu lần đầu tiên bị từ chối, lần thứ hai nộp đơn lên, muốn được bọn họ bỏ thời gian ra thảo luận là chuyện không đơn giản.

Năm 96, 97 chính sách hướng xí nghiệp quốc hữu, thậm chí dung túng cho xí nghiệp quốc hữu lũng đoạn sản nghiệp nào đó, trong đầu óc một số quan viên đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Chính sách ngã về phía dân doanh? Quan viên nào đó há miệng nói một câu :” Nằm mơ đi!” Người cũng chẳng kiểm nổi lý do phản bác người ta.

Cẩm Hồ muốn làm người đi đầu đầu phải chuyện dễ dàng.

Cẩm Hồ tuy chưa chính thức tiếp xúc với bộ bưu điện, nhưng gián tiếp thăm dò tìm hiểu được một số tình hình.

Các doanh nghiệp thuộc bộ bưu điện có thực lực kỹ thuật nhất định, nhưng không đủ tài chính, nên bọn họ mới lấy đó làm cớ trì hoãn việc này.

Đương nhiên tình huống thực sự càng phức tạp hơn, rất nhiều vấn đề người ngoài không tìm hiểu nổi.

Trương Khác có thể khẳng định lúc này kỹ thuật các doanh nghiệp thuộc bộ bưu điện còn lâu mới đủ lập hạng mục, mấy doanh nghiệp này về sau luôn kêu gào phải nắm kỹ thuật hạch tâm, thực tế phát triển thành đi đặt hàng làm sẵn ở Nhật Bản, Đài Loan, sau đó dán thương hiệu trong nước lên, thực tế thành tổng đại lý ấy doanh nghiệp nước ngoài, mồm thì vẫn tuyên bố “phá vỡ” lũng đoạn kỹ thuật của doanh nghiệp Âu Mỹ ở thị trường di động trong nước.

Điều Kiên và Triệu Bằng bị Tiểu Giai kéo đi làm phu khuân vác mua rượu về thì phát hiện trong phòng bao, phát hiện ra có thêm vài người.

Điều Văn Thịnh cùng bạn hấn Lục Kiện và hai cô gái xinh đẹp đều chuyển sang phòng bao này.

Điều Văn Thịnh 27 tuổi, tốt nghiệp được vài năm, cấp bậc hành chính đã là phó xứ, mặc dù không phải là chỗ có thực quyền, vẫn đang trong giai đoạn tích lũy kinh nghiệm, nhưng đủ đem đi lừa ấy cô gái mê mít mắ.

Hai cô gái này do Điều Văn Thịnh câu được hôm đi xem mắt Dịch Hinh bị cho leo cây, nếu hôm nay không bị Dịch Hinh bắt gặp, lát nữa hát xong sẽ kéo vào nhà khách thuê phòng mây mưa rồi.

Đương nhiên Điều Văn Thịnh không trắng trợn để lộ ra ý định này, mà là Dịch Hinh và Hà Hiểu Văn bóc trần ra, hai cô gái kia hồn dỗi nùng nịu mắng mỏ Điều Văn Thịnh và bạn hấn vài câu, nhưng không bỏ đi.

Giữa Dịch Hinh và Điều Văn Thịnh hoàn toàn không tồn tại tình yêu, tất cả chỉ do gia trưởng hai bên ép buộc. Dù bọn họ không nói ra, Trương Khác cũng biết Điều Văn Thịnh, Lục Kiện, Dịch Hinh, Hà Hiểu Văn, Tiểu Giai đều có bối cảnh không hề đơn giản.

Khác với đám nha nội hung hăng ngang ngược ở địa phương, ở kinh thành đầy rẫy vương tử quận chúa, nên hành vi kiềm chế hơn rất nhiều, nếu nói kinh thành có quý tộc, vậy bọn họ chính là con cháu quý tộc đời hai đời ba.

Điều Văn Thịnh, Lục Kiện đã vào xã hội rèn luyện vài năm, nên cả hai rất dẻo miệng, nói đây là đặc điểm của người Bắc Kinh cũng được, nhưng lại rất kín miệng, ít đề cập tới gia đình, tính cách cũng ôn hòa.

Đương nhiên cũng do khí độ của Trương Khác làm hai người bọn họ không thể lấy thái độ kiêu ngạo ra chèn ép Trương Khác được, nhìn ra y thuộc loại nha nội, tức là đồng loại, tất nhiên là dễ thân thiết.

Triệu Bằng và Diêu Kiên kém hơn một chút, khí độ là thứ thể hiện thân phận và địa vị một con người, nhưng dù sao bọn họ là nhân viên cao cấp của Ái Đạt, Lục Kiện nói:

- Ô, điện tử Ái Đạt lần này thiếu chút nữa là vào thập cường doanh nghiệp điện tử rồi. Nghe nói nhân viên thường của Ái Đạt còn có lương cao hơn cán bộ ủy ban quốc gia chúng tôi, hay là các anh giới thiệu cho chúng vào Ái Đạt làm việc.

Đây là câu nói đùa thôi, nhưng có lẽ bản thân Lục Kiện cũng cảm thấy ở cơ quan quốc gia không đủ tự do, tuy bối cảnh của hắn khiến người ta hâm mộ thật, nhưng hắn cũng chẳng thấy người khác kém mình là bao, mỗi lần nghe kể chuyện đám nha nội hoành hành địa phương, hắn còn hết sức hâm mộ.

Trương Khác cười nói:

- Hải Châu là nơi xa xôi hẻo lánh, làm sao thoải mái bằng Bắc Kinh. Các anh muốn xuống đó cũng đợi thêm vài năm nữa, có khi được leo lên cấp ti, đeo chức tới làm phó bí thư thành ủy, thị trưởng gì đó rèn luyện. Như thế tôi phải hâm mộ các anh rồi.

Hai ba năm nữa tất nhiên là không thể, theo quỹ tích thông thường, nếu bọn họ bình ổn tích lũy kinh nghiệm ở cơ quan, trước 40 tuổi mới có thể đạt được mục tiêu này.

518. Chương 518: Clb Sang Nghề

Nhưng Trương Khác nói thế vẫn khiến Diêu Văn Thịnh, Lục Kiện vui vẻ.

Diêu Văn Thịnh lắc đầu cười:

- Đâu có đơn giản thế. Mấy năm qua bộ ủy ban quốc gia luôn đề xướng tinh giảm biên chế, vị phó thủ tướng kia của quốc vụ viện nếu tàn nhẫn một cái là triệt ngay được mấy ban ngành, cơ hội lúc đó càng mong manh. Nếu có quan hệ, tôi muốn xuống địa phương ngay từ

Thăng quan tiến chức là cái ngõ càng đi càng hẹp, từ phó xứ lên tới cấp chính xứ, có thể nói là cái ngõ hẹp ngoằn ngoèo nhất, không biết có bao người đụng đầu vào tường, dừng luôn ở đó. So ra ở địa phương thoải mái hơn, quan trọng nhất làm quan địa phương sướng hơn bồi dưỡng kinh nghiệm dưới chân thiên tử.

Diêu Kiên là giám đốc chi nhánh, không rõ chuyện hạng mục di động của Cẩm Hồ.

Triệu Bằng được Tô Tân Đông ra sức bồi dưỡng, gần như có thể tiến vào tầng hạch tâm của công ty, biết làm tốt quan hệ với bộ bưu điện có lợi cho sự phát triển sau này của Cẩm Hồ.

Tuy nói Diêu Văn Thịnh, Lục Kiện không có thực quyền gì, nhưng có quan hệ tốt hơn là không. Trương Khác không muốn đánh cỏ động rắn trước khi các công tác khác huấn bị thỏa đáng, như thế sẽ tăng thêm lực cản.

Trước khi đàm phán thành công với TI về các kỹ thuật tương quan, Trương Khác không muốn để lộ việc Cẩm Hồ lập hạng mục di động.

Trương Khác không có thời gian, nên ra hiệu cho Triệu Bằng làm công tác quan hệ này.

Hát tới tận ba giờ sáng mới đi, Diêu Kiên đưa Trương Khác về nhà khách rồi mới về nhà.

Tô Tân Đông, Đinh Hòe chưa nghỉ ngơi, đang thảo luận làm sao tạo thanh thế rầm rộ ở Bắc Kinh, thu hút sự chú ý của Lý Viễn Hồ, Trương Khác kể bọn họ chuyện ở KTV, rồi bảo Triệu Hằng:

- Tra bối phận của bốn người Dịch Hinh, đặc biệt là Dịch Hinh, tôi nghĩ cha cô ta là Dịch Vân Phi.

Trương Khác về phòng ngủ một lèo tới 10 giờ mới dậy, đám Tô Tân Đông đã dậy sớm, mượn phòng hội nghị của nhà khách, bắt đầu làm việc rồi.

Tô Tân Đông thấy Trương Khác đi vào, nói:

- Dịch Văn Phi đúng là cha cô gái tên Dịch Hình mà Khác thiếu gia nói hôm qua, đúng là khéo thật, Khác thiếu gia chuyện này phải hi sinh vì công ty rồi.

- Không đơn giản vậy đâu.

Trương Khác lắc đầu chỉ vào đầu mình nói:

- Càng chức cao quyền lớn thì tư tưởng càng sơ cứng, không phải người khác dễ dàng thay đổi được...

Rồi vỗ vai Triệu Hằng:

- Những ngày này làm phiền anh tiếp xúc với Lưu Văn Thịnh nhiều hơn ...

Chẳng phải là hi vọng hấn giúp được gì, mà là thông qua hấn tìm hiểu động tĩnh ti diện tin mà thôi.

Trương Khác không ở lại bàn việc cụ thể mà cùng Phó Tuấn bắt taxi tới nhà Từ Học Bình ăn cơm.

Hôm qua tới Bắc Kinh thì đã muộn rồi, chỉ gọi điện thông báo, không tới quấy rầy. Buổi trưa ăn cơm, Trương Khác kể chuyện Lý Viễn Hồ nhấm vào hạng mục bột giấy cho Từ Học Bình nghe, theo nội dung cuộc họp văn phòng chính phủ bị tiết lộ ra ngoài hôm qua, Lý Viễn Hồ có ý đưa hạng mục bột giấy vào hạng mục trọng điểm chính phủ tỉnh nâng đỡ.

Do tư liệu công tác chuẩn bị tiền kỳ còn chưa có, nên có người đề xuất dị nghị, tạm thời gác qua một bên, nếu để chính phủ tỉnh coi thành hạng mục trọng điểm, muốn rút ra càng thêm khó khăn.

Từ Học Bình cũng cảm thấy đau đầu:

- Đúng là cần phải ứng phó tốt mới được, đây cũng là tại bác rời khỏi Đông Hải không xử lý hết hậu họa, cháu muốn tạo thanh thế, phía bác có thể hỗ trợ gì đó.

Trung tâm nghiên cứu phát triển chính sách của quốc vụ viện là một trong số túi khôn của quốc gia, thành quả nghiên cứu của nó có ảnh hưởng trực tiếp chính sách kinh tế chính trị tương quan của quốc vụ viện.

Từ Học Bình có thể làm rất nhiều việc, một là khiến quốc gia quan tâm tới môi trường sinh thái trong nước ngày một kém đi ở trong nước, áp chế hạng mục bột giấy; hai là tăng cường quan tâm đầu tư sản nghiệp khoa học kỹ thuật cao.

Hôm nay là chủ nhật, Trương Khác cùng Từ Học Bình vừa đánh cờ vừa trò chuyện tới 4 giờ chiều, Chu Nhất Bình hôm nay mới tới Bắc Kinh, Diêu Kiên lái xe đi đón hấn rồi tới Mộc Tê Lý đón Trương Khác.

Tin tức có được từ chỗ Từ Học Bình không làm người ta vui mừng, trong bộ ủy ban TW, đám quan viên bộ bưu điện được tính là nhóm có tính cách rõ ràng hiếm hoi, trước kia phó thủ tướng Triệu Tế Đông ủng hộ bộ công nghiệp điện tử lập công ty thông tin liên hiệp, có ý phá vỡ lũng đoạn của bưu điện trong ngành điện tín.

Khi Triệu Tế Đông còn muốn có hành động tiếp theo thì Dịch Văn Phi và Chu Học Khánh bộ trưởng bộ bưu điện (lúc này đã lui về tuyến hai) tới thẳng văn phòng phó thủ tướng nộp đơn từ chức.

Có quan viên này nắm bộ bưu điện thì khó lòng mong mỗi gì ở họ có thể hé mở cánh cửa cho xí nghiệp dân doanh, giai đoạn hiện nay đành tạo thế bên ngoài.

Trương Khác do dự xem có nên thông qua Lương Văn Giang liên hệ với Vương Húc Sâm, cha vợ tương lai của hấn hay không, nhưng mà nghĩ một quan viên cấp phó ti bộ bưu điện như ông ta, chưa chắc đã hài lòng việc con gái thích anh chàng một sách, nên thôi.

Tháng ba đầu xuân, gió cát ở Bắc Kinh cực lớn, một ngày trước khi bọn họ tới Bắc Kinh còn có bão cát, cát mù mịt che kín đất trời, giữa trưa mà trời âm u như hoàng hôn. Hôm nay cát không nhiều, nhưng gió lại không ít, quét qua những tán lá thưa thớt của hàng cây Bắc Kinh, phát ra tiếng ào ào kỳ dị.

Trương Khác hỏi Diêu Kiên:

- Bắc Kinh có chỗ nào hay ăn liên hoan không?

- CLB Sang Nghệ nơi tập trung người trẻ tuổi mới sáng nghiệp, không khí không tệ, chỉ không biết Khác thiếu gia có chê cấp bậc thấp hay không?

Diêu Kiên đáp:

- Tôi có thể đi mượn thẻ hội viên.

Trương Khác muốn mời mấy thành viên sáng lập ra Côn Đẳng online ăn cơm, không muốn quá tùy tiện. Không phải chỉ hôm na cần một địa điểm hơi chính thức một chút tiến hành các hoạt động xã giao, không thể cứ tới nơi như hộp đêm Đường Quả bàn công việc được.

Không ngờ còn phải đi mượn thẻ, nói ra đúng là mất mặt. Nhưng Trương Khác lại thấy kiến nghị này không tệ, bảo hấn thực thi, rồi liên hệ với đám Mã Hưởng Đông, Lương Văn Giang với cả Đinh Hòe, Tô Tân Đông tới CLB Sang Nghệ.

CLB Sang Nghệ đúng là không phải chỗ sang trọng lắm, bãi đỗ xe chẳng có cái nào cao cấp cả, nhưng cái xe Santana của chi nhánh Bắc Kinh trông vẫn rất chững chạc.

Bạn của Diêu Kiên sớm đã đợi ở cổng CLB, hấn là nhà phân phối của Ái Đạt, tên Mã Thụy, Trương Khác đã gặp hấn rồi.

Mã Thụy thấy Trương Khác từ trong xe đi ra, nhiệt tình chạy tới bắt tay:

- Khác thiếu gia mỗi lần này tới Bắc Kinh là còn nhớ tới rồi, sao lại ngồi cái xe rách nát này, hay để tôi điều xe của mình tới cho Khác thiếu gia.

Tháng 11 năm 95, Ái Đạt đoạt Tiêu Vương, vì ứng phó với giới truyền thông tràn đến như thủy triều, Mã Thụy dẫn nhân viên của bọn họ tới giúp mấy ngày liền.

- Nơi này trừ một số nhà doanh nghiệp trẻ ra, còn có cả người giới thiệu diễn ra vào, Khác thiếu gia có cần tôi giới thiệu cho không?

Mã Thụy cười nịnh mợ giới thiệu chỗ đặc sắc của CLB, lấy ra một cái thẻ vàng, đưa cho Diêu Kiên:

- Thực ra tôi không muốn đưa cái thẻ này cho giám đốc Diêu đâu, tôi muốn giám đốc Diêu mỗi lần tiếp đãi cao tầng của tổng bộ đều mang tôi theo cơ.

Diêu Kiên thấy Trương Khác cười gật đầu mới nhận thẻ hội viên của Mã Thụy.

Lúc này là giờ tắc đường cao điểm ở Bắc Kinh, đám Mã Hưởng Đông phải mất một lúc nữa mới tới được nơi này, đám Trương Khác liền vào CLB trước.

Người tới CLB dùng cơm tối không nhiều, sau tám chín giờ nói này mới thực sự trở nên náo nhiệt, Mã Thụy Bình là khách quen ở nơi này, vừa đi vào đã có người tới chào hỏi, hấn chỉ giới thiệu qua loa về Trương Khác, vì biết y không thích phô trương, tới nay chưa từng lộ diện trên truyền thông.

Đám Tô Tân Đông, Đinh Hòe thay y quản lý ái đạt, thường xuyên hiện diện trên truyền hình, tiếng tăm rất lớn, ngoài ra còn có Chu Nhất Bình phụ trách vật tư, hành chính, nhân lực của Ái Đạt, tuy rất ít xuất hiện trước truyền thông, nhưng người hiểu nội tình biết hấn có ảnh hưởng không nhỏ trong Ái Đạt.

519. Chương 519: Đi Mua Nhà

Mã Thụy ngạc nhiên hỏi:

- Ái Đạt chuẩn bị có hành động gì lớn mà phiền tới ba vị đích thân ra trận thế?

Hấn hỏi vậy là muốn tìm cơ hội làm ăn.

Trương Khác còn muốn làm lớn thanh thế, nên thoải mái nói:

- Chi nhánh bên này sẽ thăng cấp, còn chuẩn bị xây một trung tâm nghiên cứu, cũng chẳng phải động tác gì lớn đáng để giám đốc Mã chờ mong.

Nếu chỉ có thể chẳng cần Trương Khác, Tô Tân Đông, Đinh Hòa phải ra mặt, quan trọng là phải hoàn thành trong thời gian cực ngắn, với thanh thế thật lớn, nên cần ba bọn họ ra quyết định tức thời.

Diêu Kiên hơi hiểu ra Chu Nhất Bình tới đây rồi, chi nhánh Bắc Kinh nâng cấp, Chu Nhất Bình chính là nhân tuyển được tổng bộ chọn ra gánh trọng trách.

Trên bữa tiệc, Mã Hướng Đông trêu Lương Văn Giang và Vương Thái Linh, kể một chuyện thú vị.

Hai tuần trước, cha mẹ Vương Thái Linh đi công tác, cô lén lút hẹn Lương Văn Giang tới nhà chơi, không ngờ cha mẹ cô giữa đường quên đồ quay về, bắt quả tang cả hai trong nhà, nên chuyện yêu đương của cả hai bị phát hiện.

Cha Vương Thái Linh là Vương Húc Sâm thời trẻ trong quân ngũ, xuất ngũ rồi mới vào bộ bưu điện công tác, còn từng vào khoa điện tử ĐH Thanh Hoa học tập, thành một trong số nhân vật đại biểu quan liêu kỹ thuật của bộ bưu điện.

Vương Húc Sâm thấy Lương Văn Giang trong nhà mình đương nhiên là không vui, nhưng xuất thân từ phần tử tri thức, nên không lập tức trở mặt đuổi hắt đi, còn lịch sự mời ở lại ăn cơm.

Trong bữa cơm, Vương Húc Sâm mời hấn uống rượu, trước kia Lương Văn Giang không biết rượu chè là gì nhưng không dám từ chối, uống hai chén không biết trời đất gì nữa, nhưng không say ngắt đi, mà nghiêm nghị thảo luận vấn đề học thuật với Vương Húc Sâm.

Theo lời kể của Vương Thái Linh, cha cô nhìn Lương Văn Giang say gục ra bàn, nói:

- Chàng trai này không tệ.

Coi như thừa nhận quan hệ hai người, còn thường bảo con gái mới hấn tới nhà ăn cơm.

Lương Văn Giang gặp họa được phúc làm mọi người cười lớn, Trương Khác lập tức đổi cách xưng hô:

- Chị dâu, khi nào thì mời em tới nhà chơi đây?

Vương Thái Linh hơi xấu hổ, Lương Văn Giang thoải mái nói:

- Mai đi, tối mai anh tới nhà Thái Linh ăn cơm, ba cô ấy thích chơi cờ, trình độ tương đương với em, mai em tới phụ trách tiếp cờ ba cô ấy.

Tối CLB có vũ hội, Mã Thụy nói không sai, rất nhiều người trong giới biểu diễn ra vào nơi này, Trương Khác nhìn thấy rất nhiều minh tinh lúc này chưa ai biết đến, mấy năm sau mới dần có tên tuổi. Bọn họ lúc này chưa lên mặt minh tinh, chủ động lên sân khấu hát, còn cả những cô người mẫu xinh đẹp phóng khoáng có thể mời múa chung, làm không khí club hết sức náo nhiệt.

Trương Khác không tới sà náy, y không hứng thú gì với giới biểu diễn, bất kể là các cô gái sắp thành danh hoặc vĩnh viễn chìm ngấm, kéo đám Mã Hướng Đông, Diêu Kiên vào phong bao bàn chuyện, nói với bọn họ:

- Sau khi thành lập tập đoàn Ái Đạt, chi nhánh công ty Bắc Kinh sẽ phụ trách chung các sự vụ nghiên cứu kỹ thuật của Ái Đạt và Cẩm Hồ ở Bắc Kinh.

Rồi bảo Chu Nhất Bình:

- Đây là quyết định rất gấp gáp, chưa có thời gian trao đổi với anh, gọi anh tới đây là hi vọng anh phụ trách sự vụ ở Bắc Kinh.

Chu Nhất Bình tới Bắc Kinh rồi mới hiểu nguồn cơn, mặc dù hơi đột nhưng từ nay có thể một mình đảm đương cả khu vực, hấn vui vẻ chấp nhận.

Trương Khác thấy hấn không dị nghị gì, bảo với Diêu Kiên:

- Tiếp theo đây trong trách chi nhánh Bắc Kinh sẽ rất nặng, tôi mong anh làm phó tổng giám đốc hiệp trợ cho anh Chu.

Đương nhiên Diêu Kiên không có ý kiến gì, tuy là phó, nhưng so với cơ cấu làm việc tạm thời của phòng thị trường trước kia thì chức vụ hấn cao hơn nhiều rồi, lương bổng cũng tăng lên một bậc.

Hôm sau hẹn giờ với Lương Văn Giang thời gian tới nhà Vương Thái Linh ăn cơm xong, Trương Khác kéo Chu Nhất Bình đi chọn địa điểm đặt văn phòng công ty con ở Bắc Kinh.

Công ty này không chỉ là tiền đồn của Ái Đạt ở Bắc Kinh, mà còn là bộ mặt cả Ái Đạt, càng phải để tỉnh cảm nhận được quyết tâm Cẩm Hồ muốn phát triển ở Bắc Kinh, hưởng ứng văn kiện quốc vụ viện phê duyệt tháng 5 năm 1998, phát triển khu khoa học kỹ thuật Trung Quan Thôn.

Cơ sở trang thiết bị của Trung Quan Thôn rất hoàn thiện, nhất là những tòa nhà văn phòng mới xây, cung cấp cho bọn họ nhiều lựa chọn.

Trương Khác ngồi xe “cưỡi ngựa xem hoa” thì thư thái rồi, Diêu Kiên chẳng được nhẹ nhàng như vậy, chỉ cần tòa nhà nào Trương Khác hơi hài lòng một chút là hần lập tức gọi điện cho nhân viên đi thu thập tài liệu về tòa nhà đó, hần chẳng hi vọng xa vời Trương Khác bỏ vài ngày thông thả rồi mới quyết định.

Nhìn cái thế Trương Khác và Đinh Hòe, Tô Tân Đông đại khí hần không thể lập tức xác định địa điểm công ty ngay vào buổi chiều.

Sự thực đúng là thế, dạo gần hai tiếng đồng hồ quanh Trung Quan thôn, trong 20 tòa nhà Trương Khác hài lòng, chỉ có bốn cái hoàn chỉnh cho bên ngoài thuê, Trương Khác lấy bút đỏ khoanh vòng bốn nơi đó, nói:

- Chúng ta tới xem, nếu thích hợp, có thể xét tới khả năng mua cả tòa nhà.

Lúc này mua bất động sản ở Trung Quan thôi là thích hợp nếu không sau năm 99, tiền thuê sẽ tăng vọt, tăng thêm chi phí kinh doanh, mua bất động sản có thể cải thiện kết cấu tài sản của công ty.

Quan trọng nhất là ở cái thời đại coi trọng thể diện này, có một tòa nhà riêng, đúng là có thể tăng thêm sự tôn trọng của Cẩm Hồ.

Không hề hẹn trước, đám Trương Khác trung tâm cho thuê nhà của tòa nhà Gia Lý, hai nhân viên tiếp tân mặc đồng phục tím hơi giống đồng phục của tiếp viên hàng không, vừa đi vào còn tưởng là khách sạn cao cấp nào đó, chắc ông chủ của công ty này có khuynh hướng tâm lý đồng phục dụ hoặc cũng chưa biết chừng.

Tuy nói hai cô tiếp tân đó rất xinh đẹp, nhưng Trương Khác không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp yêu cầu gặp giám đốc của họ, giám đốc cũng là một cô gái 27 -28 tuổi, lúc này Chu Nhất Bình lộ rõ thân phận, yêu cầu gặp chủ công ty bàn việc mua tòa nhà.

Từ năm 96 tới nay chỉ e trong nước không có mấy công ty nổi tiếng hơn Ái Đạt, danh thiếp của Chu Nhất Bình rất có tác dụng, chủ tịch công ty này khai phát địa ốc Gia Lý vừa mới mới lái xe đi, nhận được điện thoại liền bảo phía công ty an bài bữa trưa cho đám Trương Khác trước.

Chủ tịch của Gia Lý là người Hong Kong, tên Ngô Khải Lập, 40 tuổi, rất béo, trợ lý xách cặp cho hần thì nhỏ nhắn gầy gò.

Nghe Ngô Khải Lập nói thì trước kia hần cũng kinh doanh địa ốc ở Hong Kong, nay thì địa ốc nơi đó bị mấy công ty lớn lũng đoạn rồi, năm 92 hần tới nội địa phát triển, đúng lúc địa ốc Bắc Kinh phát triển nhảy vọt, cũng trải qua thời bong bóng vỡ năm 93, qua ba bốn năm kinh doanh địa ốc Gia Lý có quy mô khá.

Tôn Thượng Nghĩa từng làm phó tổng giám đốc chấp hành của địa ốc Gia Tín Hằng Đại, như vậy Ngô Khải Lập thế nào cũng phải quen, quả nhiên Trương Khác nói tới Tôn Thượng Nghĩa, Ngô Khải Lập nhận ra còn nói tư giao không tệ, chỉ tới khi hần tới nội địa hai bên mới ít liên lạc, liền xin Trương Khác phương thức liên hệ Tôn Thượng Nghĩa lúc này, lập tức gọi điện tới.

Trong điện thoại, Tôn Thượng Nghĩa giới thiệu quan hệ giữa thực nghiệp Gia Tín và điện tử Ái Đạt.

Có bạn bè giới thiệu, mặc dù khi mua bán chưa chắc có lợi hơn bao nhiêu, nhưng thái độ của Ngô Khải Lập tức thì chuyển từ nhiệt tình sang thân thiết, nói chuyện sâu hơn mới biết Ngô Khải Lập là một trong số nhà đầu tư của Clb Sang Nghệ mà bọn họ tụ họp tối qua.

Ngô Khải Lập lấy ra hai chiếc thẻ hội viên vàng, một cái đưa cho Trương Khác:

- Có thanh niên tài tuấn như Khác thiếu gia ghé thăm là vinh hạnh của Sang Nghệ.

Một cái đưa cho Chu Nhất Bình:

- Sau này giám đốc Chu nhất định đại biểu Khác thiếu gia thành nhân vật phong vân giới doanh nhân Bắc Kinh.

Một tấm thẻ hội viên vàng này chỉ riêng phí hội viên đã mất 10 vạn đồng, Ngô Khải Lập không chút do dự lấy ra hai tấm, có thể nói là rất khải khái, Trương Khác hồi hận không kéo Tô Tân Đông, Đinh Hòe đi theo, với thủ đoạn lung lạc của Ngô Khải Lập, ít nhất phải móc ra bốn tấm thẻ hội viên vàng.

520. Chương 520: Đàm Phán Tốc Độ

Trong hơn một năm qua, danh tiếng Ái Đạt ở trong nước nổi như cồn, dù là doanh nghiệp năm qua doanh thu hơn 10 tỷ như điện tử Trường Hồng thì danh tiếng cũng không vang vọng như Ái Đạt, cao tăng quản lý của Ái Đạt đều thành minh tinh của giới thương nhân.

Bất kể ở đâu, giới thương nhân đều chú trọng vòng giao thiệp, Ái Đạt chưa dung nhập vào giới thương nhân Bắc Kinh, Ngô Khải Lập đương nhiên sẵn lòng làm người giới thiệu, như thế có thể tăng thêm một lợi thế đáng kể của vòng quan hệ lấy CLB Sang Nghệ làm trung tâm, trong mắt Ngô Khải Lập, quan hệ càng mật thiết, làm ăn càng thuận lợi.

Trương Khác cười vui vẻ nhận lấy tấm thẻ Ngô Khải Lập tặng, tiếp theo đó là chính thức đàm phán mua tòa nhà.

Trương Khác nhìn đôi mắt sáng hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt phì nộn của Ngô Khải Lập:

- Trước đó tôi đã tìm hiểu kế hoạch của quý công ty.

Lấy một tờ giấy ra, vút viết vừa nói:

- Tôi và chủ tịch Ngô hợp tác, có thể giúp chủ tịch Ngô ít nhất thu hồi được tài chính cả năm, với tốc độ làm hạng mục của địa ốc Gia Lý, trong một năm có thể xây được một tòa nhà có quy mô lớn hơn nữa ... Với cả hạng mục này quý công ty thu được tài chính trước thời hạn, giúp chủ tịch Ngô có thêm tín nhiệm của cơ cấu tài chính, Ái Đạt tuy không có mấy danh tiếng, tin rằng hai bên hợp tác có lợi ích việc nâng cao danh tiếng của địa ốc Gia Lý ...

Y không có thời gian tranh giành so đo chút lợi nhỏ với Ngô Khải Lập, đẩy tờ giấy đầy chữ tới trước mặt Ngô Khải Lập:

- Chủ tịch Ngô xem có cần bổ xung gì nữa không?

Ít nhất nhìn những điều trên giấy thì có vẻ lữ cơ hội hợp tác này với Ái Đạt thì Gia Lý phải hồi hận suốt đời vậy, Ngô Khải Lập biết đây là kỷ xảo đàm phán thôi, nhưng có thể nhìn ra Trương Khác rất hiểu cách vận hành sản nghiệp địa ốc:

- Khác thiếu gia hiểu cái nghề của chúng tôi thật.

Từ lúc Ngô Tôn Khải về công ty tới nay có nửa thời gian đoán tuổi của Trương Khác, lúc gọi điện thoại cho Tôn Thượng Nghi, nghe ông ta thân thiết gọi Trương Khác là “Khác thiếu gia”, hẳn nghĩ: Cách xưng hô này ám thị thân phận của cậu ta hay là vì cậu ta còn quá trẻ.

Đề dưới tay Ngô Khải Lập là tư liệu dự đoán tiền cảnh các tòa nhà trong Trung Quan Thông, đó là tư liệu cổ vũ nhà đầu tư tới đây đặt văn phòng, song giờ tựa hồ không cần lấy ra nữa.

Trương Khác lại lấy giấy ra vẽ một ký hiệu hình cánh buồm trên đó, cùng với mấy con số, nói:

- Tôi không thích cái hình đèn lồng trên tầng thượng tòa nhà ... Ngoài ra, tôi không phải người theo đuổi cảm giác khác người, nhưng sân trước tòa nhà quá rộng mà đơn điệu, nên bố trí thêm một chút, mang thêm yếu tố địa hình và thực vật rừng nhiệt đới, tách biệt rõ ràng với tòa nhà, như thế đạt được hiệu quả khác biệt.

Rồi tiếp tục lấy tờ giấy nữa ra vẽ cải tạo sân trước theo ý tưởng của mình:

- Chủ tịch Ngô thấy sao?

Riêng tiêu chí tòa nhà hình cánh buồm pha lê cao 20 mét thôi khiến Ngô Khải Lập thừa nhận đây là sáng tạo không tẻ, giá thành cải tạo sân tuy không phải ít, nhưng làm chất lượng tòa nhà tăng lên một bậc.

Ngô Thiên Khải tắc lưỡi:

- Đúng là không biết phải nói ra sao, nhìn sáng tạo đột xuất của Khác thiếu gia, tôi muốn đuổi hết đám nhân viên phòng thiết kế về nhà.

- Đừng, tôi không muốn đập vỡ bát cơm của người khác đâu.

Trương Khác không làm kiến trúc, chẳng qua y nhìn tòa nhà kiến trúc hiện đại hơn người khác mười mấy năm thôi:

- Tôi chỉ muốn yêu cầu chủ tịch Ngô bán tòa nhà này cho tôi, đồng thời thỏa mãn yêu cầu vô lý nho nhỏ này.

Nói thì nói thế nhưng quay sang Chu Nhất Bình:

- Các anh còn có yêu cầu gì thêm không?

Ngô Khải Lập há miệng, định nhắc Trương Khác hai bên còn chưa đàm phán xong, vậy mà y đã chú ý tới từng chi tiết rồi, thấy Trương Khác lại lấy ra một tờ giấy hí hoáy viết, Ngô Khải Lập thôi không nói nữa, tò mò không biết y định viết cái gì, nghi hoặc nhìn mắt năm giây mới biết Trương Khác viết giá tiền mà y có thể chấp nhận.

So với giá công bố ra ngoài thì thấp hơn nhiều, nhưng cũng không phải là quá đáng, Ngô Khải Lập suy nghĩ chốc lát rồi đưa tờ giấy cho giám đốc hạng mục bên cạnh, hẩn cần ý kiến chuyên gia, giám đốc hạng mục lấy máy tính ra tính toán vài con số, rồi học phong cách Trương Khác viết bốn chữ lên giấy trả lại Ngô Khải Lập.

Bốn chữ đó là “bất bí rất chuẩn”.

Ngô Khải Lập cũng nghĩ thế, chẳng qua hẩn cần chuyên gia xác nhận lại, do dự một lúc, bỏ nỗ muốn o ép thêm một chút nói:

- Phong cách đàm phán của Khác thiếu gia rất quyết liệt, làm tôi có cảm giác bất lực, tôi thực sự không có lòng tin kiếm thêm chút tiền nào từ Khác thiếu gia nữa, tôi quyết định chấp nhận giá Khác thiếu gia đưa ra ... Đương nhiên Khác thiếu gia còn có yêu cầu vô lý gì nữa, chúng tôi cũng tận lực đáp ứng.

- Mong được giải quyết chuyện này trong vòng một ngày, tôi cũng không thích kéo dài tới hôm sau lãng phí thời gian đi giải quyết ...

Trương Khác đưa một tờ giấy cho Chu Nhất Bình:

- Chi tiết hợp đồng cụ thể anh và giám đốc Diêu ở lại xử lý, tất cả phải xong trong nửa tháng ... Xin lỗi mọi người, tôi tôi còn chút việc, phải đi trước đây.

Y muốn chính thức lấy thân phận em họ Lương Văn Giang, đi báỉ phỏng Vương Húc Sâm, không tiện đưa Phó Tuấn theo.

~oOo

~Vương Thái Linh hôm nay từ trường về nhà sớm, Trương Khác đi đón Lương Văn Giang, Lương Văn Giang ôm hai chai rượu trong lòng, ngần ngại nói:

- Hai chai rượu này đắt quá, anh sợ không hay lắm.

Trương Khác thấy Lương Văn Giang cứ như sợ làm rơi mất chai rượu, cầm lấy đặt xuống dưới chân, nói:

- Anh đi gặp cha vợ tương lai, tùy ý sách hai chai rượu Tây An, có tâm ý là được. Còn em chính thức báỉ phỏng phải khác chứ ...

Lấy chân đẩy nhẹ chai rượu:

- Cái này không mua được bên ngoài đâu, anh biết giá bao nhiêu không?

Hai chai rượu này của rượu Vân Trì, sản lượng ít còn chưa đem bán ra ngoài, hiện chỉ dùng làm quà biếu, Trương Khác nhờ Lương Văn Giang đến văn phòng rượu Vân Trì lấy, nên tất nhiên hẳn biết:

- Cái này ít ra cũng phải hơn một nghìn, ba cô ấy không thu quà quý như vậy đâu.
- Làm gì đến.

Trương Khác không gọi điện cho Khổng Trường Hà cũng không kiểm nổi hai chai này:

- Chỉ hơn trăm đồng thôi, ba em lập nên rượu Vân Trì, nên bọn họ chỉ lấy giá gốc, hôm nào em tới Tân Vu, trả họ 200, xem bọn họ có mặt mũi nào nhận tiền của em không?
- Chi phí có một trăm mà bán tận 1000?

Lương Văn Giang không sao hiểu nổi việc này.

- Mua gùi bỏ ngọc thôi.

Trương Khác cười lớn:

- Hiện chưa được mở hộp tới nhà cha vợ anh, mở ra một cái là anh hiểu ngay.

***Người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiển cận, không biết nhìn xa trông rộng.

Quan trọng là lái xe Ngô Khải Lập đưa bọn họ đi, Trương Khác không muốn người ngoài biết những điều không nên biết.

Tới tiểu khu Tử Kinh Uyển của Tây Trực Môn, Trương Khác cùng Lương Văn Giang xách rượu xuống xe.

Đây là khu nhà cao cấp thời đầu của Bắc Kinh, nghe Lương Văn Giang kể cha mẹ Vương Thái Linh đều là quan viên kỹ thuật liên khiết, không thể bỏ tiền ra mua được nhà ở chỗ này, chắc là bộ bưu điện phân chia nhà phúc lợi cho, y vẫn ngạc nhiên hỏi:

- Cha vợ anh sao vào đây ở được?
- À, bộ bưu điện bộ bưu điện mùa thu năm ngoái tập trung mua một khu chung cư phân cho quan viên trong bộ bọn họ, nhà Thái Linh vừa khéo lại được chia một phòng .
- Lại được chia một phòng? Hình như không đúng ..

Trương Khác cau mày suy nghĩ:

- Có gì không đúng? Đãi ngộ của bộ bưu điện đúng là làm người ta hâm mộ.

Lương Văn Giang thật thà nói:

- Chia phòng phúc lợi của bộ ủy ban thường đều là tự xây dựng, quyền hạn các bộ ủy ban lớn, kiếm đất rất dễ, tự xây nhà tiết kiệm được nhiều chi phí đất đai, hoàn toàn không cần mua nhà thương phẩm cao cấp phân phối.

Trương Khác giải thích:

- Có điều loại tình hình này nói lên một vấn đề.
- Vấn đề gì?

++++

Mấy đoạn này hơn vụn, nhưng nó dùng để gộp thành trận đánh lớn sau này.

521. Chương 521: Ngang Tàng Gặp Phải Hoàn Khố

- Em nghe nói phó thủ tướng Triệu Tể Đông đề xuất thủ tiêu chế độ chia phòng phúc lợi của nhân viên đơn vị sự nghiệp, đổi thành chính sách trợ cấp tiền. Em nghĩ trước thời hạn thực thi chế độ này, một số quan

viên bộ ủy ban vì phúc lợi của mình tập trung phân chia nhà phúc lợi, bọn họ không có thời gian đi xây, cho nên vội vàng mua nhà chia nhau...

Trương Khác vỗ đầu:

- Thêm vài tháng nữa giá nhà ở Bắc Kinh lại tăng vọt rồi.

- Vậy có thể tăng bao nhiêu?

Lương Văn Giang hơi cổ hủ, nhưng không phải hoàn toàn là con một sách, hiểu biết chút về kinh tế, song không hiểu vì sao Trương Khác đưa ra kết luận này.

Trương Khác chỉ cười không nói rõ hơn.

Theo suy nghĩ của Lương Văn Giang cho dù bộ ủy ban có chia phòng đột xuất, song tiền vẫn phải tự kiếm, vả lại đại bộ phận quan viên Bắc Kinh có nhà ở rồi, có thể chia thêm được bao nhiêu đâu.

Nhưng hẳn đâu biết các lãnh đạo trừ giải quyết nhà ở ỉn, còn tranh thủ thời kỳ đặc thù này giải quyết nhà ở cho con cái, thậm chí cháu chưa ra đời cũng đã có nhà ở rồi.

Trương Khác đang nhìn tòa nhà chung cư cao tầng cảm khái thì đằng sau lưng có tiếng còi ô tô điếc tai, quay đầu nhìn lại thấy một chiếc Buick màu đen rẽ vào tiểu khu mà không hề giảm tốc độ, Lương Văn Giang bị kính x quét phải, hai chai rượu đều rơi xuống đất, thiếu chút nữa cũng bị ngã.

- Anh không sao chứ?

Trương Khác vội đỡ lấy hân.

- Không sao.

Lương Văn Giang xoa cánh tay, hai chai rượu rơi xuống, rượu chảy hai ra ngoài hộp, chiếc xe kia dừng lại, Trương Khác tưởng lái xe xuống xin lỗi thì một cái đầu keo bóng mượt thò ra chửi:

- Chỗ này có người chết hay sao chúng mày đứng ngây ra đó làm bài vị.

- Con mẹ mày chứ.

Trương Khác chửi ngay lại:

- Mày có gan thì xuống xe cho tao ...

Rồi nhặt hai chai rượu lên, một chai bị vỡ, Trương Khác cầm luôn chai vỡ ném vào đầu tên đó.

Tên kia rút đầu lại né, Trương Khác không nỡ ném chai rượu thứ hai, không phải y xót của, mà là ném rồi thì tay trắng tới nhà người ta, liền tìm viên gạch.

Tên trong xe thấy người còn ngông cuồng hơn mình, liền im thin thít trốn trong xe không dám chui ra, khởi động xe chạy mất.

Bảo vệ thấy có xung đột chạy ra thì tên kia đã lái xe chạy mất hút rồi, chỉ biết lên tiếng chửi.

Trương Khác cũng biết người trong chiếc xe kia có thân phận nhất định, bảo vệ không dám đụng vào, lúc này chạy ra chửi góp vài câu đã là tốt lắm rồi.

Xác định Lương Văn Giang không làm sao, Trương Khác nhặt chai rượu vỡ lên cho vào thùng rác, vỏ chai rất chắc, mảnh vỡ không văng ra ngoài, tự nhận xui xẻo, xách chai còn lại tới nhà Vương Thái Linh.

Lương Văn Giang có chứng mù đường, giống mẹ Trương Khác, tới đây ba lần rồi mà vẫn còn nhầm, chỉ biết trách nhà chung cư bề ngoài quá giống nhau, đi hai lượt mới thấy nhà Vương Thái Linh, vừa khéo thấy cả chiếc Buick màu đen kia.

Trương Khác nhìn quanh, không thấy có camera theo dõi, nhặt một viên gạch lên, Lương Văn Giang nhát gan nói:

- Thôi bỏ đi.

Trong tòa nhà này đều là quan viên bộ bưu điện, cao nhất là cấp ti, còn cấp bộ cô chỗ ở riêng. Lái xe cho quan viên cấp bộ rất biết chừng mực, như lái xe của Từ Học Bình vậy, nếu không khác gì gây họa cho lãnh đạo. Mà lái xe như vậy, chắc chắn lãnh đạo cũng chẳng ra cái mẹ gì, loại người như thế, Trương Khác chưa bao giờ kiêng dè.

- Việc gì phải sợ, chúng biết sao được ai? Đợi tối rời khỏi đây, nhờ xe bác Từ tới đón. Loại người này em gặp nhiều rồi, phải cho chúng một bài học thì người dân thường mới đỡ chịu uất ức hơn một chút.

Trương Khác bảo Lương Văn Giang quan sát xem có ai tới không, còn y lấy mảnh ngói rạch cho cái xe không còn ra hình thù gì, chủ xe mà thấy chắc khóc không ra nước mắt.

Trương Khác rất hài lòng nhìn ngắm kiệt tác của mình, Lương Văn Giang cười khổ không thôi, đành giục y mau lên lầu, tránh người khác nhìn thấy.

Tử Kinh Uyển đúng là khu nhà cao cấp, năm 97 đã lắp hệ thống điều khiển cửa, Vương Thái Linh ở trong nhà mở thang máy, hai người bọn họ tới tầng 20, Vương Thái Linh đứng ở cửa nhà đợi bọn họ, quay đầu lại gọi:

- Ba ơi, Văn Giang và em họ anh ấy đến rồi ...

Lương Văn Giang nhìn thấy ba người đi ra, đằng sau cha vợ tương lai của hắn có một thanh niên, hắn giật mình nhìn Trương Khác, chính là tên tài xế xe Buick đen lúc nãy.

Trương Khác thì tự nhiên như không, dựa vào khuôn mặt, nhận ra người trung niên mặc áo Tôn Trung Sơn đi đầu là Vương Húc Sâm, mắt không thèm nhìn ra phía sau một cái, lễ phép chào:

- Cháu chào bác Vương ạ.

Ngoan ngoãn như một cái đuôi đi theo Lương Văn Giang, hai tay đưa chai rượu tới.

Wương Húc Sâm nhận lấy chai rượu, ông nhìn thấy Lương Văn Giang giật mình lúc nãy, cười nói:

- Sao, không ngờ bác còn mời thêm người khác à?

Tranh thủ lúc con gái lấy dép ra cho hai anh em Lương Văn Giang thay, giới thiệu:

- Vị này là Tiêu Thụy Dân, tổng giám đốc công ty Liên Tín thuộc bộ bưu điện, là bạn tốt nhiều năm của bác, Văn Giang không biết uống rượu, nên bác kéo bác ấy sang cho vui. Còn đây là Chu Hưng Đông, trợ lý bác Tiêu, vốn là thanh niên tài cao ở bộ, bị bác Tiêu cướp sang công ty rồi, Hưng Đông lớn tuổi hơn các cháu, các cháu gọi cậu ấy là anh Chu ...

Công ty Liên Tín? Trương Khác lục lợi đầu óc, chẳng có ấn tượng gì.

Nghe Vương Húc Sâm giới thiệu, Trương Khác bình thần chào hỏi, ánh mắt chú ý quan sát nét mặt bọn họ, Tiêu Thụy Dân chừng 40 tuổi, cho người ta cảm giác lão thành cần trọng, lúc vừa nhìn thấy bọn họ, khẽ huých Chu Hưng Đông một cái.

Như chuyện va chạm ở cổng tiểu khu chưa hề xảy ra, Trương Khác thay dép vào nhà, nhìn thái độ của Vương Húc Sâm thì ông ta chắc đã biết vài việc từ con gái, Tiêu Thụy Dân xuất hiện ở đây đương nhiên không phải thuần túy là góp vui.

Lương Văn Giang là người thật thà, ấn tượng ngang ngược lúc nãy của hai người kia quá sâu, thần sắc không dễ dàng điều chỉnh bình thường lại được.

Trương Khác được Vương Húc Sâm thân thiết dắt tới ghế sofa, khi ngồi xuống mới vờ như nhớ ra một chuyện nói:

- Cái xe Buick phía dưới của bác Tiêu à? Cháu đi qua thấy bị người ta rạch mấy đường lên xe, trông thảm lắm...

Miệng xưng hô rất thân thiết, cứ như chuyện không liên quan gì tới y vậy.

- Thế sao?

Tiêu Thụy Dân chỉ bình thần hỏi lại một câu, mặt thoáng qua chút âm trầm.

Chu Hưng Đông thì không ngồi yên được, đứng dậy nói muốn xem xem xe ra sao, Tiêu Thụy Dân áp giọng nói:

- Có gì hay mà xem, chỉ bị người qua đường rạch vài cái, mai đưa tới chỗ sửa xe là được.

Nghe ngữ khí ông ta có ý mắng Chu Hưng Đông, ít nhiều để lộ sự bực tức, Trương Khác nhếch mép cười, càng lúc càng xác định Tiêu Thụy Dân cũng biết thân phận của mình.

Thấy Trương Khác và Tiêu Thụy Dân đánh võ Thái Cực, không ai để ý tới chuyện xung đột ở cổng tiểu khu nữa, Lương Văn Giang mới dần bình tĩnh lại.

Vương Húc Sâm không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ thấy không khí hơi quái dị, nói:

- Cứ xuống xem đi, trị an nơi này tốt lắm, bình thường không có ai làm chuyện thất đức như thế đâu.

Lúc này Tiêu Thụy Dân mới để Chu Hưng Đông xuống, nếu không thì quá lộ liễu, một cái xe đắt tiền như thế bị người ta phá, không thể không nghe không hỏi được.

Chu Hưng Đông đi xuống, một lúc sau còi cửa vang lên, Vương Thái Linh đang giúp mẹ trong bếp, bảo Lương Văn Giang ra điều khiển cửa cho Chu Hưng Đông lên.

Trương Khác chẳng tìm được chủ đề nói với Tiêu Thụy Dân, vờ đứng lên xem Lương Văn Giang điều khiển hệ thống mở cửa.

Lương Văn Giang cầm micro lên, màn hình đen trắng liền kích hoạt, tuy không rõ ràng lắm, nhưng thấy được khuôn mặt vặn vẹo vì tức giận của Chu Hưng Đông, tay siết chặt nắm vào tường.

Trương Khác hã hê nói với Tiêu Thụy Bình:

- Bác Tiêu, có vẻ như tình hình xe hơi nghiêm trọng, bác nhìn mặt anh Chu kia, hình như giận lắm.

- Chuyện còn con, còn cứ tính toán ...

Tiêu Thụy Bình đi tới, thấy trước khi vào thang máy mặt Chu Hưng Đông đã kiềm chế lại, hẳn nghe thấy ông ta và Trương Khác nói chuyện rồi, người không hiểu thân phận của y thì thôi, hiểu rồi làm gì còn của cho hắn làm tàng.

++++

Hôm nay dừng ở đây

522. Chương 522: Điện Tử Liên Tín

Vương Húc Sâm thấy Trương Khác cứ đứng bên cửa không về, tưởng y hứng thú với hệ thống mới mẻ này, khoe:

- Đây là thành quả nghiên cứu mới nhất của Cty Liên Tín đây, cả tiểu khu chỉ mỗi tòa nhà này được lắp, ài, chúng tôi thành vật thí nghiệm của họ rồi.

- ...

Nghe Vương Húc Sâm nói như khoe của báu, Trương Khác không biết phải dùng ngữ khí gì để trả lời nữa, nửa đùa nửa thật nói:

- Chưa ai bị mất điện nhốt trong thang máy chứ?

Nếu trong hai tháng nhân viên kỹ thuật một phòng nghiên cứu nào đó của Cẩm Hồ không làm ra được hệ thống mở cổng hoàn thiện, Trương Khác đuổi hết về nhà tuyển nhóm mới.

Vương Húc Sâm cười ha hả:

- Bác cũng lo như thế, may mà chưa xảy ra vấn đề gì.

Tiêu Thụy Dân thì nghe ra giọng khinh miệt của Trương Khác, ngọt nhạt hỏi lại:

- So với trình độ kỹ thuật của Ái Đạt thì sao?

Khóe miệng Trương Khác nhếch lên thành nụ cười khiến người ta rất muốn đâm y một phát vào mặt, thái độ chuyển sang lạnh nhạt:

- Giám đốc Tiêu nói tới đầu đĩa của Ái Đạt à? Đúng là có chút kỹ thuật, nhưng chỉ một chút thôi, chẳng có gì đáng để nói cả.

Rồi mặc kệ Tiêu Thụy Dân, quay sang bên nói:

- Bác Vương, thì ra bác và giám đốc Tiêu đã tra hết thông tin về cháu rồi.

Vương Húc Sâm chưa trả lời thì có tiếng gõ cửa, Trương Khác đưa tay mở cửa ra, chớp mắt quay đầu lại, sắc mặt thay đổi hẳn, nhìn xoáy vào mắt Chu Hưng Đông:

- Trợ lý Chu, xe sao rồi?

Giọng âm trầm mà sắc bén.

Con người ta đúng là phải chú trọng cái khí thế, Chu Hưng Đông bị Trương Khác nhìn chăm chăm hơi sợ, lúc ra khỏi thang máy còn chút tức giận, khoảng khắc như quả bóng xì hơi.

Hai ngày qua tư liệu tin tức về Ái Đạt mà Tiêu Thụy Dân xem còn là do hẩn thu thập, nhưng trong chớp mắt hẩn cảm thấy vô cùng nhục nhã vì sự đốn hèn của mình, thù hận âm thầm trào ra trong lòng.

Trương Khác rút đầu vào, người khác không hề biết trong chớp mắt vừa rồi xảy ra chuyện gì, Trương Khác nói ở ngoài cửa, nên người bên trong cũng không nghe ra có gì không ổn.

Trương Khác chưa bao giờ ngại làm người ta hận mình, chỉ cần làm những kẻ hận mình đồng thời kiêng kỵ mình là đủ rồi.

Nếu là người thường, bị chúng thiếu chút nữa va phải, vỡ mất chai rượu còn bị ăn chửi chỉ có thể nhẫn nhịn, nên bọn chúng xứng đáng nhận điều này.

Vương Húc Sâm cũng lo xe ở dưới lầu có chuyện, mặc dù chẳng phải vấn đề lớn, nhưng về thể diện vẫn không hay lắm, quan tâm hỏi:

- Xe sao rồi, hay là thông báo cho phòng bảo vệ.

- Vấn đề không lớn thì bỏ qua đi, đừng để ảnh hưởng tâm tình của mọi người.

Tiêu Thụy Dân sợ Chu Hưng Đông không rõ tình thế, nói trước bịt miệng hẩn.

Chu Hưng Đông nhin không nói gì, song sắc mặt rất khó coi, Vương Húc Sâm xuất thân kỹ thuật, không rành việc đời lắm, ông cũng không nghĩ ra được khả năng Trương Khác và Tiêu Thụy Dân xung đột, mời mọi người vào phòng khách, muốn mọi người quên đi chuyện không vui, nói:

- Tối khi cơm tối xong còn chút thời gian nữa.

- Đánh cờ đi.

Tiêu Thụy Dân không ngờ còn cười được, nói với Trương Khác:

- Nghe nói cậu đánh cờ rất dữ, có phong thái của thiếu niên đắc chí, tôi có thể được lĩnh giáo không?

- Nghe đồn thôi không chuẩn xác được.

Trương Khác cười nhạt:

- Giám đốc Tiêu nếu không tìm được đối thủ, vậy thì tôi đành ứng phó.

Trương Khác chẳng thêm tin tính cách Tiêu Thụy Dân có thể ôn hòa được, nếu không Chu Hưng Đông đã chẳng dám lái xe như vậy, nhưng ở tiểu khu cấp bậc không thấp thế này mà hẩn vẫn dám lái xe bữa bãi, nói lên bối cảnh của chúng không đơn giản.

Trương Khác đúng là chưa bao giờ nghe ai nói tới Cty Liên Tín, có điều theo y quan sát được thì địa vị của Tiêu Thụy Dân trong bộ bưu điện không dưới Vương Húc Sâm.

Trương Khác ngồi xuống bày cờ mới nghe Vương Húc Sâm giải thích nguyên cớ hôm nay mời Tiêu Thụy Dân và Chu Hưng Đông tới đây.

Wương Húc Sâm hỏi Trương Khác:

- Lần này xếp hạng 100 doanh nghiệp, Ái Đạt xếp hạng 42, là doanh nghiệp dân doanh duy nhất tiến vào 20 vị trí đầu của ngành công nghiệp điện tử, thành tựu huy hoàng..

Trương Khác thấy Tiêu Thụy Dân cho tay vào hộp cờ dừng lại, nói:

- Chỉ là gặp cơ hội thị trường, nhanh chân hơn người khác, thực sự không có gì đáng kể đâu ạ.

- Nắm được thời cơ, hành động nhanh hơn người khác, đó chính là năng lực.

Wương Húc Sâm thẳng thắn nói:

- Sự trưởng thành của Ái Đạt khiến bộ bưu điện chúng tôi xúc động lớn. Năm nay bộ bưu điện có 16 công ty thông tin tiến vào top 100 doanh nghiệp, nhưng các công ty này doanh thu gộp lại cũng không bằng Ái Đạt, làm bộ bưu điện chúng tôi rất mất mặt, năm ngoài xem những con số này, bộ trưởng Cảnh Trọng Dương nổi trận lôi đình, triệu tập các giám đốc công ty phía dưới tới, đem con cờ tiêu thụ của Ái Đạt ném trước mặt họ, mắng cho bọn họ không nói được câu nào.

Trương Khác im lặng lắng nghe, trước khi biết mục đích của đối phương, y sẽ không tỏ thái độ.

Wương Húc Sâm tiếp tục nói:

- Bộ trưởng Cảnh rất không hài lòng với hiện trạng các doanh nghiệp phía dưới, chỉ trích bọn họ chỉ biết rúc trong nhà, không dám ra ngoài tranh ăn.

Trương Khác mỉm cười:

- Mỗi năm chi phí cấp cho cơ sở điện tín tới 70 -80 tỷ, doanh nghiệp bộ bưu điện đúng là chẳng cần ra ngoài tranh ăn với đám trẻ cùng khổ làm gì.

Tiêu Thụy Dân mặt hơi đỏ, ông ta nghe ra ý trào phúng trong lời của Trương Khác.

Hai năm qua quốc gia cấp kinh phí gây dựng cơ sở điện tín gần bằng dự toán quốc phòng, đáng tiếc phần lớn chảy vào túi doanh nghiệp điện tử nước ngoài, đám doanh nghiệp thông tấn bộ bưu điện nấp dưới cánh cửa gà mẹ, trong sự bảo hộ của bức tường độc quyền cũng chỉ có năng lực ăn cơm tàn canh cặn mà thôi.

Quan trọng là doanh nghiệp điện tử thuộc bộ công nghiệp điện tử, luôn đối đầu với bộ bưu điện lại có thành tựu đáng kể, 10 vị trí doanh nghiệp điện tử hàng đầu gần như bị bộ công nghiệp điện tử chiếm hết, đó mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Cảnh Trọng Dương nổi cơn lôi đình.

Tiêu Thụy Dân lúc này mới nói vào:

- Lần này bộ trưởng Cảnh hạ quyết tâm, xua Liên Tín chúng tôi ra thị trường tranh ăn, bộ trưởng Cảnh còn hiệu triệu học theo tinh thần tích cực tiến thủ của Ái Đạt. Trăm nghe không bằng một thấy, được cơ hội chứng kiến phong thái người sáng lập Ái Đạt, bất kể thế nào tôi cũng không thể bỏ lỡ..

Chỉ có điều không ngờ rằng ngay lần gặp mặt đầu tiên đã có va chạm rồi, nhưng ông ta chỉ đành cố nén giận vờ vịt xã giao với Trương Khác, nhưng dẫu sau vẫn không hoàn toàn kiềm chế được, thành ra lời nói cứ có mùi vị quái quái.

Tiếp đó Vương Húc Sâm, Tiêu Thụy Dân tiết lộ tin tức khiến Trương Khác giật mình: Cái gọi là Cty Liên Tín năm ngoài không hề tồn tại, nó là tập đoàn công ty công nghiệp điện tử cỡ lớn do 20 viện nghiên cứu kỹ thuật thông tin cùng bảy công ty thông tấn liên hợp thành lập nên không lâu.

Tiêu Thụy Dân nguyên là chủ nhiệm viện nghiên cứu kỹ thuật thứ 12, đồng thời là giám đốc công ty thông tin Quang Hoa, lần này được Cảnh Trọng Dương chọn ra gánh vác trọng trách, cướp lấy thị trường điện tử tiêu dùng trong tay doanh nghiệp bộ công nghiệp điện tử.

Trương Khác phán đoán không sai, Tiêu Thụy Dân trước đó là quan viên cấp phó ti, lần này gánh vác trọng trách, lại tiến thêm một bậc, coi như là nhân vật mới nổi của bộ bưu điện, trong có vẻ lão thành, thực chất mới có 38 tuổi.

Chu Hưng Đông là trợ lý của ông ta, cấp bậc hành chính là chính xử, tuổi chưa tròn 30, phát lên quá nhanh chẳng trách mà đặc ý đến không coi ai ra gì như thế, có thể hiểu được, người trong nước ít nhiều đều mang cái tính này.

Nói tới Hoa Quang thì Trương Khác có chút ấn tượng, công ty này chủ yếu sản xuất, tiêu thụ điện thoại không giây, máy nhắn tin. Là một trong ba doanh nghiệp thuộc bộ bưu điện năm ngoái doanh thu trên 1 tỷ, sức cạnh tranh rất mạnh.

Hoa Quang mạnh như thế, hẳn do Tiêu Thụy Dân lập nên nền móng, cũng là cơ sở ông ta thăng tiến nhanh chóng trong bộ bưu điện.

Như vậy xem ra Tiêu Thụy Dân bằng vào tài năng thực sự lên được vị trí hôm nay, Chu Hưng Đông quá nửa là do người khác nhét vào bên cạnh, chắc hẳn ta có bối cảnh lớn, họ Chu? Hay là thân thích của bộ trưởng tiền nhiệm Chu Học Khánh?

523. Chương 523: Thăm Dò

Vương Húc Sâm tiết lộ lần này thành lập tập đoàn Liên Tín cũng lấy viện nghiên cứu số 12 và công ty Hoa Quang làm chủ, còn bao gồm nhà máy điện thoại Thiên Tân một trong 100 doanh nghiệp điện tử hàng đầu ...

Sự xuất hiện của Liên Tín làm Trương Khác lập tức nghĩ tới hạng mục di động có thêm một đối thủ vô cùng mạnh mẽ rồi.

Liên Tín có tài chính, có kỹ thuật, có mạng lưới tiêu thụ, có hậu thuẫn mạnh mẽ bộ bưu điện đằng sau.

Trương Khác trong lòng nổi sóng không ngừng, tâm tư phân tán, sức cờ giảm xuống hai ba phần, bị Tiêu Thụy Dân lấn át liên tục, Chu Hưng Đông vừa rồi nín nhịn Trương Khác, thấy y sắp thua, lên tiếng châm chọc:

- Nghe ti trưởng Vương khen sức cờ cậu rất mạnh, chắc là ti trưởng Vương cũng nghe đồn rồi.

Vương Húc Sâm biết từ chỗ con gái sức cờ của Trương Khác rất cao, tương đương với Lương Văn Giang, nói vậy phải cao hơn Tiêu Thụy Dân một bậc, Chu Hưng Đông nói khó nghe như vậy, không nói gì cả.

Trương Khác đang tính toán phải đối phó với Liên Tín thế nào, thua một ván cờ có là gì? Cần nắm cờ ném lên bàn, coi như nhận thua, nói với Chu Hưng Đông:

- Anh biết xem cờ chắc cũng biết đánh cờ, xin chỉ giáo một ván, là biết biết sức cờ của tôi thôi.

Tiêu Thụy Dân nhường chỗ cho Chu Hưng Đông, sức cờ của Chu Hưng Đông không kém, chỉ cần Trương Khác không chú tâm là bị đánh bại ngay, ông ta rất muốn thấy bộ dạng y bị Chu Hưng Đông đánh bại ra sao.

Trương Khác khai cuộc rất khí thế, lập tức dồn ép Chu Hưng Đông phải đánh cờ nhanh, chưa tới trung bàn, Chu Hưng Đông đã mất hai góc, muốn nhận thua nhưng sợ Trương Khác trêu chọc, nếu cố chống đỡ, cục diện càng thảm, xấu hổ tới toán mồ hôi lạnh.

Ai ngờ Trương Khác thả cờ lên bàn, cười lạnh nói:

- Tôi bỏ cuộc nhận thua.

Chu Hưng Đông mặt đỏ tía tai, mắt tóe lửa thù hận, nhưng không phát tác được.

Vương Húc Sâm không biết chuyện va chạm của bọn họ, thấy Trương Khác không chút nường tình giáo huấn Chu Hưng Đông, thầm nghĩ cá tính của chàng thiếu niên này quá mạnh. Có điều ông ta chẳng có thiện cảm gì với Chu Hưng Đông, coi như không thấy bộ dạng quần bách của hắn.

Dọn dẹp quần cờ xong vào phòng ăn, Trương Khác lấy chai rượu ra nói:

- Cháu biết bác Vương liêm khiết thanh bạch, nhưng cháu tay không tới chơi cũng không phải, mời bác Vương thử rượu cháu mang tới.

Wương Húc Sâm không tiện từ chối thịnh tình của Trương Khác, nhận lấy xem trên hộp có bốn chữ “Thanh Hoa Vân Trì”, chưa bao giờ nghe tới loại rượu này, mở hộp ra không ngờ là bình sứ Thanh Hoa hai vôi, đưa tay sờ chất gốm trơn mịn như da thịt thiếu nữ, không kìm được nói:

- Đây nhất định là rượu ngon.

~oOo

~Đêm hôm đó Trương Khác trao đổi điện thoại với Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thành nghe báo cáo tiến độ đàm phán ở Dallas, cùng báo tình hình bên phía này sang.

Trần Tín Sinh có chút ấn tượng về Tiêu Thụy Dân, dù sao TI cũng là một trong số nhà cung ứng linh kiện điện tử chủ yếu cho doanh nghiệp trong nước, sự xuất hiện của Liên Tín đúng là có trợ giúp cho giấy phép sản xuất di động được cấp phát sớm, nói cách khác việc tạo thế của Cẩm Hồ phải tiến hành trước dự kiến.

Trương Khác hi vọng Tiêu Tấn Thành ở lại Dallas tiếp tục đàm phán với TI, còn Trần Tín Sinh mau chóng về nước chủ trì đại cục.

Ngày 7 tháng 3, Bắc Kinh nổi bão cát, Trương Khác tới nhà Diệp Trấn Dân uống trà, nhìn sắc trời mịt mù bên ngoài, lo chuyến bay từ Dallas tới liệu có hạ cánh thuận lợi được hay không?

Nhưng lo cũng vô ích, y cùng Diệp Trấn Dân phân tích quỹ quốc tế xuất kích quấy nhiễu Thái Lan, chính phủ Thái Lan dùng tiền dự trữ quốc gia tiến hành phản kích, khiến quỹ tài chính quốc tế gặp trở ngại phải lui quân.

- Ài, nhìn bề ngoài thì tình thế vẫn rất tốt đẹp.

Diệp Trấn Dân ném cuốn sổ ghi đầy con số kinh tế lên bàn:

- Thời gian qua chú chuyên môn nghiên cứu phương thức tấn công quỹ tài chính quốc tế và hệ thống tiền tệ quốc gia, đặc biệt là chiến dịch kinh điển quỹ Soros tấn công đồng bảng. Lần này hẳn chỉ là xuất kích mang tính thăm dò, đáng tiếc, con người ta chỉ dễ tiếp nhận tin tức tốt, Thái Lan đánh lui các quỹ tài chính, làm càng có nhiều nhà đầu tư tin vào sự ổn định và thực lực của hệ thống kinh tế ĐNÁ.

Trương Khác chỉ uống trà, lười xem cuốn sổ đầy số liệu kinh tế kia:

- Chú Hai không sợ phán đoán nhầm à? Cháu đọc được rất nhiều bài phê phán quan điểm của chú rồi.

- Ai có thể nắm chắc 100% nguy cơ tài chính sẽ bùng phát? Nhưng hệ thống kinh tế ĐNÁ có thiếu sót nghiêm trọng, đó là điều chắc chắn. Mặc dù nhiều nhà kinh tế cũng dần nhận ra rồi, có điều cho rằng kinh tế phát triển cao tốc của ĐNÁ có thể bù đắp được thiếu sót đó, nguy cơ tài chính cực thấp. Bọn họ quên mất trong đó có khả năng tồn tại nhân tố chính trị.

Diệp Trấn Dân đột nhiên nói:

- Mà cháu quyết tâm bán Ái Đạt rồi, còn lo gì nữa? À, phải, nghe đầu Lý Viễn Hồ nhắm vào cháu rồi, muốn đưa hạng mục bột giấy vào danh sách hạng mục trọng điểm, có phải là nhìn vào số tiền sau khi bán Ái Đạt đi của cháu không?

- Trừ cái đó ra còn có nguyên nhân nào khác được ạ?

Trương Khác cười khỏ:

- Hiện giờ đâu đâu cũng nói nói vì kinh tế có thể hi sinh môi trường sinh thái, thậm chí hi sinh lợi ích của một bộ phận người. Đó là quan điểm trong bài viết mới nhất của Chu Cẩm Tỳ, chú muốn tóm cổ ông ta mà hỏi, rốt cuộc ông ta muốn hi sinh lợi ích của bộ phận nào? Cẩm Hồ không dám trở mặt với ngài tỉnh trưởng, chỉ đành nghĩ biện pháp giải quyết khác...

- Đó là nguyên nhân mấy ngày qua cháu trốn ở Bắc Kinh đấy hả?

- Dạ, ngoài hạng mục bột giấy ra thì cháu còn có kế hoạch khác, vốn định tiến hành lạng lẽ thôi, nhưng khả năng không qua được cửa tỉnh trưởng, cho nên cháu mới tới Bắc Kinh tạo chút thanh thế, hi vọng ảnh hưởng được tới vị tỉnh trưởng này...

Trương Khác đem dự tính bước tiếp theo của y ra giải thích ngắn gọn với Diệp Trần Dân, rất nhiều vấn đề trước đó đã có trao đổi, nhưng tập đoàn Liên Tín xuất hiện, khiến hạng mục di động của Cẩm Hồ có thêm một đối thủ cạnh tranh cực mạnh.

Lúc này tiếng gió bên ngoài đã dừng, trời trở nên trong hơn, Trương Khác xem đồng hồ nói:

- Xem ra máy bay có thể hạ cánh đúng giờ rồi, cháu phải đi đón chủ tịch mới của tập đoàn Ái Đạt đây.

- Cháu khẩn cấp mua chiếc xe này là để đón vị chủ tịch mới đó hả?

Diệp Trần Dân nhìn chiếc Cadillac dài hơn 5 mét bên ngoài, đúng là trông cực kỳ sang trọng.

- Để ở Bắc Kinh làm màu cho người khác xem thôi ạ.

Trương Khác cười giải thích:

- Cá nhân cháu thì chẳng thích, nhưng người trong nước chỉ nhận ra được cái xe này, nói nó là điển hình của xe xa nước Mỹ. À, mai có cần cháu phái cái xe này đi đón chú không?

- Được rồi.

Diệp Trần Dân vỗ vai Trương Khác:

- Bộ ngoại thương đầu nghèo tới mức không có xe để đi.

Rời nhà Diệp Trần Dân, Trương Khác cùng Phó Tuấn đi ra sân bay, ngồi trên chiếc xe sang trọng, Trương Khác chẳng cảm thấy có khác gì mấy so với chiếc xe Santana rách nát của chi nhánh.

Ngày 8 tháng 3, là ngày quốc tế Phụ Nữ, điện tử Ái Đạt và TI mời giới truyền thông đương địa tới liên hợp phát ra tuyên bố: Trần Tín Sinh kết thúc sớm nhiệm kỳ ở TI, đảm nhận chức vụ chủ tịch tập đoàn Ái Đạt, công ty mẹ của điện tử Ái Đạt.

Trần Tín Sinh cầm bài phát biểu đi lên, mắt hơi phù, dáng vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần phần chấn, trước ống kính, hần tổng kết trải nghiệm 5 năm ở TI, đồng thời bày tỏ kỳ vọng lớn lao vào tập đoàn Ái Đạt:

- Trong hai năm qua, TI và Ái Đạt có hợp tác mật thiết trong lĩnh vực đầu đĩa, chúng tôi tin rằng hai công ty sau này sẽ có hợp tác mật thiết hơn nữa, hi vọng tôi có thể phát huy tác dụng liên kết hai phía ...

Lời phát biểu của Trần Tín Sinh có ám thị rõ ràng, vừa dứt lời tức thì có mười mấy cánh tay của phóng viên giơ lên, cùng hỏi bước hợp tác tiếp theo của Ái Đạt và TI là gì.

Bọn họ đương nhiên là tò mò, nhưng bên phía Ái Đạt phải làm bọn họ hồi hộp, nếu không làm sao để bọn họ giúp tạo thanh thế cho được? Trần Tín Sinh chỉ nói vài câu đối phó cho có lệ.

Ngoài ra các phóng viên còn rất quan tâm tới đãi ngộ lương bổng của Trần Tín Sinh ở Ái Đạt.

****

Nhắc nhở: khủng hoảng tài chính ĐNÁ bắt đầu bằng cuộc tấn công Thái Lan của quỹ Soros vào tháng 5/1997, không còn xa nữa.

524. Chương 524: Địa Vị Kinh Tế

Trần Tín Sinh làm việc cho TI, tiền lương mỗi năm trên 800 vạn, tập đoàn Ái Đạt là xí nghiệp dân doanh có cò phần phức tạp, liệu có thể trả Trần Tín Sinh mức lương hàng năm ít nhất hơn 800 vạn không? Đây tất nhiên là vấn đề các phóng viên cực kỳ muốn biết.

Trần Tín Sinh không trả lời chính diện:

- Năng lực và cống hiến sẽ có được khẳng định đáng có ở tập đoàn Ái Đạt, hiện tôi chỉ lo năng lực của mình không xứng với tiền lương tập đoàn Ái Đạt trả cho tôi. Là một học sinh du học nước ngoài mười năm, tôi luôn một lòng khát vọng được phục vụ cho doanh nghiệp trong nước, tôi muốn cảm ơn tập đoàn Ái Đạt cho tôi cơ hội này, tôi mong có thể làm được chút việc thực sự hữu ích cho sự phát triển của ngành công nghiệp điện tử trong nước.

Ngoài ra Trần Tín Sinh còn đại biểu cho Ái Đạt ký hợp đồng với địa ốc Gia Lý, mua tòa nhà cao 18 tầng ngay trước ông kính truyền thông, làm trụ sở của tập đoàn Ái Đạt tại Bắc Kinh.

Xuất hiện trong nghi thức hôm nay còn có phó bộ trưởng bộ ngoại thương Diệp Trần Dân, sau khi lộ diện trước ông kính liền lùi ra sau nói chuyện với Trương Khắc:

- Hôm qua cháu than phiền với chú về luận điểm duy kinh tế, cháu thấy không được, cần phải có tầm nhìn phát triển khoa học hơn. Còn cả vấn đề địa vị kinh tế phi công hữu, điểm này TW đã có thảo luận rồi, phó thủ tướng Triệu Tế Đông công khai đề xuất: Công hữu và phi công hữu phải cạnh tranh bình đẳng, xúc tiến lẫn nhau, nhưng điều này chưa được thực thi tới sản nghiệp cụ thể, vì sao không bắt đầu từ Cẩm Hồ và Liên Tín?

Dựa vào mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với ĐTH TW, lại đúng lúc hôm nay không có nhân vật trọng yếu tham gia hoạt động kinh tế gì, tin tức Ái Đạt và TI liên hợp mở hợp báo có phó bộ trưởng Diệp Trần Dân tham gia, được phát làm tin tức kinh tế hàng đầu trong Tin tức thời sự tối ngày hôm đó.

Kiến Nghiệp vào đêm mưa phùn lất phất, trong phòng nghe rào rào như tiếng tầm ăn lá dâu vậy.

Lục Văn Phu đứng trước bàn phụ đạo cho con trai học cao trung năm thứ ba, tới giờ phát tin tức thời sự, liền chạy đi bật TV, làm con hấn cũng dừng bút, kê ghế tới ngồi trước TV.

Vợ Lục Văn Phu buộc tạp dề đi ra, nghe thấy tiếng TV trong phòng khách, nói:

- Nhà người khác thì chỉ hận mắt con mình không thể mỗi giây mỗi phút đặt vào sách vở, anh thì hay quá rồi, hai cha con ung dung xem TV, con còn học kỳ cuối nữa thôi đấy, anh có đổi thói quen xem thời sự đi không hả?

Lục Văn Phu đưa tay ngăn lời vợ, tin tức tóm lược trước đó hấn không nghe rõ, chỉ miễn cưỡng nghe được bốn chữ “điện tử Ái Đạt” thì bị vợ nói át, liền tập trung xem tin tức tiếp đó.

Ti là xí nghiệp đứng đầu cung ứng bán dẫn toàn cầu, Trần Tín Sinh là đại biểu của TI trong nước, có sức ảnh hưởng và mối quan hệ rộng, không ngờ lại chuyển sang làm chủ tịch tập đoàn Ái Đạt, bản thân nó đã là tin tức oanh động rồi, huống chi Trần Tín Sinh còn ám thị Ái Đạt và TI sẽ có hợp tác mật thiết hơn.

Lục Văn Phu không còn tâm tư xem tiếp nữa, cầm di động lên, rồi lại có chút chần chừ, không biết gọi cú điện thoại này có thích hợp không, đang do dự thì di động trong tay đột nhiên rung lên, làm hấn giật mình, là điện thoại của Cao Chân.

Lục Văn Phu ra hiệu cho con vặn nhỏ tiếng xuống mới nhận điện thoại.

- Thư ký trưởng, tôi là Cao Chân đây, anh có xem Thời sự hôm nay không?

- Thời sự à?

Lục Văn Phu phát tay đuổi vợ con khỏi phòng khách:

- Có tin gì vậy?

Hấn lại vặn tiếng TV lên, kiên nhẫn nghe Cao Chân thuật lại tin tức về Ái Đạt một lần, cú điện thoại này hấn do Lý Viễn Hồ bảo Cao Chân gọi tới, hấn phải giả cảm giả điếc, ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện này sao?

- Rốt cuộc Cẩm Hồ đang làm trò gì thế?

Giọng Cao Chân trong điện thoại có chút nóng nảy:

- Tỉnh trưởng luôn coi hạng mục bột giấy là trọng điểm, bọn họ có hành động gì lớn, phải nên báo trước cho tỉnh trưởng một tiếng chứ?

- ...

Lục Văn Phu cảm thấy áp lực rất lớn, điện thoại tuy không phải do Lý Viễn Hồ gọi tới, nhưng truyền đạt sự bất mãn của Lý Viễn Hồ. Thời gian qua hắn chẳng gặp được Trương Khắc lấy một lần, làm sao biết Cẩm Hồ muốn làm gì, nhưng hắn ở trung gian có thể nói được gì hơn:

- Để tôi gọi điện thoại hỏi tình hình ra sao.

Tân Mai Uyển, Lý Viễn Hồ đứng trước cửa sổ thư phòng, trước mặt ông ta là biệt thự để trống từ khi vợ chồng Từ Học Bình rời đi, ô cửa sổ tối đen, không có chút ánh sáng gì, nơi đó, thanh niên chưa tròn 20 tuổi thường tới đó làm khách.

Cao Chân đặt điện thoại xuống, nói:

- Tỉnh trưởng, thư ký trưởng Lục sẽ liên lạc với Cẩm Hồ ngay.

- Ừm, tòa nhà mà Cẩm Hồ mua làm trụ sở cho tập đoàn Ái Đạt trông có vẻ không nhỏ nhỉ.

- Trong TV chỉ chiếu cảnh ở xa, chừng 17 -1 8 tầng, rộng khoảng bằng tòa nhà chính phủ tỉnh.

Cao Chân không chắc lắm:

- Mua một tòa nhà như thế chi phí nhất định không nhỏ, chẳng lẽ bọn họ định chuyển tổng bộ tới Bắc Kinh.

Cao Chân nói thuận miệng thôi, không suy nghĩ nhiều lắm, Lý Viễn Hồ quay lại nghiêm túc hỏi:

- Cậu nói Cẩm Hồ có khả năng chuyển tổng bộ tới Bắc Kinh?

Cao Chân trầm ngâm một lúc:

- Thưa tỉnh trưởng, tôi có cảm giác này, bọn họ hình như không nhiệt tình lắm với hạng mục bột giấy ...

Đương nhiên hắn có thể nói nghiêm trọng hơn một chút, thậm chí nói năm ngoái Cẩm Hồ năm ngoái tung ra hạng mục này chỉ là đầu cơ chính trị.

Cao Chân mặc dù mấy lần được Tạ Hán Tinh nhiệt tình chiêu đãi, nhưng hắn không thể nói quá lộ liễu, dù sao hắn không biết suy nghĩ thực sự của Lý Viễn Hồ, lần trước Tô Dật Quân tới Hải Châu tùy tiện tỏ thái độ bị Lý Viễn Hồ cảnh cáo một lần, hắn không muốn phạm sai lầm.

Hơn nữa tên nhóc kia có thể âm thầm cho Tô Dật Quân một đòn, hắn không chọc vào thì hơn.

Đương nhiên dù hắn không nói, không đại biểu Lý Viễn Hồ không suy nghĩ theo phương hướng đó.

Lý Viễn Hồ đúng là có suy nghĩ này thật, nhưng không thể nói ra, vì lời nói ra không thu lại được, ông ta lại dỗi ánh mắt ra ngoài cửa sổ tối om, nếu Cẩm Hồ chuyển tổng bộ tới Bắc Kinh phải ứng phó thế nào? Diệp Trấn Dân tham dự hoạt động của Cẩm Hồ, chẳng lẽ Diệp gia đã chính thức chống lưng cho Cẩm Hồ?

Tạ Kiếm Nam không xem thời sự, hắn chưa bao giờ hứng thú với tin tức mà hắn coi là khô khốc vô nghĩa của Thời sự trong nước, lúc này hắn đang ở trong văn phòng ở tòa nhà Phủ Thiên, lật xem con số tiêu thụ mấy ngày qua.

Hiện hắn yêu cầu phòng thị trường mỗi ngày phải có một bản báo cáo, để hắn luôn nắm được động thái của thị trường.

Tạ Kiếm Nam nhận được điện thoại của Tạ Hán Tinh, đặt báo cáo trong tay xuống.

- Tình hình có vẻ lại trở nên phức tạp rồi.

Giọng Tạ Hán Tinh hơi khàn, mấy ngày qua ông ta bị cảm chưa khỏi, nhưng không bỏ thói quen xem Thời sự:

- Bọn chúng mượn xác lên thị trường chứng khoán cũng được, làm hạng mục bột giấy cũng tốt, đều có lợi cho chúng ta, đem tinh lực cuối cùng của bọn chúng dồn vào đó, cho dù bọn chúng kiếm được Lý Viễn Hồ

làm chỗ dựa ít nhất trong vài năm tới không cần lo đối thủ cạnh tranh này nữa. Hiện giờ xem ra tân tỉnh trưởng cũng chưa chắc làm thằng nhóc đó nghe lời, vì đấu với Lý Viễn Hồ, nó chính thức đưa Diệp gia ra rồi.

Tạ Kiếm Nam nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra cảnh hai năm trước bị Phó Tuấn bóp cổ không động đậy được, trơ mắt nhìn Trương Khác đập xe, bên cạnh Hứa Tư nhìn hẩn với ánh mắt hoảng sợ lẫn thương hại, cảm giác nhục nhã đó cho tới hôm nay cũng không giảm đi chút nào.

- Lý Viễn Hồ chắc cũng giận rồi....

Cửa văn phòng vang lên hai tiếng gõ nhẹ, Trần Tĩnh đẩy cửa đi vào, Tạ Kiếm Nam không nói nữa, chỉ vào điện thoại.

Trần Tĩnh lè lưỡi, vội lui ra khỏi văn phòng Tạ Kiếm Nam, đứng ngoài cửa, trong lòng rất tủi thân.

525. Chương 525: Ai Khuất Phục Ai

Cao Chân truyền đạt ý tứ của Lý Viễn Hồ tới, Lục Văn Phu chỉ đành gọi điện cho Chu Du, hạng mục bột giấy do Chu Du phụ trách, hẩn lần nào cũng chỉ gọi cho Chu Du, chưa bao giờ trực tiếp nói chuyện với Trương Khác.

Lục Văn Phu gần như đem nguyên văn lời của Cao Chân chuyển cho Chu Du:

- Tỉnh trưởng luôn coi hạng mục bột giấy là trọng điểm, bọn họ có hành động gì lớn, phải nên báo trước cho tỉnh trưởng một tiếng chứ?

Chu Du kêu oan kể khổ:

- Không phải là chúng tôi không muốn đánh tiếng trước với tỉnh, mà người Tây quy củ rất nghiêm, nếu chúng tôi đơn phương lộ ra nội dung đàm phán với một bên thứ ba, sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Bất kể Cẩm Hồ, Ái Đạt hay Tân Quang đều là doanh nghiệp của tỉnh Đông Hải, chúng tôi làm gì chắc chắn phải báo cho tỉnh trước, chẳng qua chưa tới lúc.

Lục Văn Phu cũng không muốn ép Cẩm Hồ quá mức, hẩn chỉ cần một câu giải thích của Cẩm Hồ, dù chỉ là cái cớ cho có cũng được, để hẩn còn ăn nói với Lý Viễn Hồ.

Chu Du thông qua Lục Văn Phu chuyển câu trả lời tới Lý Viễn Hồ, nhưng chắc chắn không an ủi được ông ta.

Ái Đạt và TI phát công bố, lập tức gây chấn động của giới truyền thông, nhưng đụng vào chỗ đau của Lý Viễn Hồ.

Lý Viễn Hồ lo lắng thiếu niên kia nổi tính ương ngạnh lên, đem tổng bộ Cẩm Hồ chuyển tới Bắc Kinh.

Người trong nước không có thói quen bàn luận chính trị, tiêu điểm chú ý tất nhiên đặt vào việc kiếm tiền, tựa hồ tìm không thấy cái dân tộc nào coi kiếm tiền là sự nghiệp hơn thế nữa.

Mặc dù không có tài liệu công khai, nhưng giới truyền thông đều ra sức đoán già đoán non lương của Trần Tín Sinh tại Ái Đạt nhất định không ít hơn 800 vạn một năm.

Đầu thập niên 90, một xí nghiệp dân doanh dùng tiền lương 50 vạn một năm thua tổng giám sát tiêu thụ, truyền thông đua nhau đăng tin, được phong là Hoàng đế làm công.

Sau này lương cao tới trăm vạn không còn mới mẻ nữa, nhưng con số gần ngàn vạn thì là lần đầu được nghe trong nước, cho nên gây xôn xao lẫn nữa là cái chắc.

Thời đó giới truyền thông trong nước đăng tin về đơn vị sự nghiệp đều khá cẩn thận, bị hạn chế rất nhiều, nhưng với xí nghiệp dân doanh thì có thể đăng tin thoải mái, khó khăn lắm mới được tin nóng, tất nhiên là hưng phấn như uống phải thuốc kích thích.

Khi đó trong nước chế độ phân phối vẫn nắm vai trò chủ đạo, năm 97, 1000 vạn tương đương tổng thu nhập bình quân cả năm của 2000 người, chẳng lẽ năng lực một người có thể bằng 2000 người? Trong lòng rất nhiều người không tránh khỏi có nghi vấn này.

Giới truyền thông ngoài đảng tin còn triển khai cuộc đại tranh luận.

Từ tính hợp lý trong chế độ thù lao tới với coi trọng nhân tài, rồi từ năng lực cá nhân phát huy tới sức sống dân doanh, rồi lan san cả địa vị xí nghiệp dân doanh trong nền kinh tế quốc dân.

Ái Đạt luôn nằm ở trung tâm cuộc biện luận này, danh tiếng nổi như cồn, thanh thế còn hơn cả khoảng thời gian một năm trước đoạt Tiêu Vương, chính bản thân Trương Khác cũng không ngờ, y chưa hành động mấy mà kẻ “giường đông” đã đạt hiệu quả hoàn mỹ rồi.

Sáng ngày 18 tháng 3, tập đoàn Ái Đạt, đại học Thanh Hoa, đại học Bưu điện Bắc Kinh, viện khoa học TW liên hợp trừ kiến khu khoa học kỹ thuật ở Trung Quan Thôn chính thức treo biển.

Trừ Diệp Trần Dân ra, Trần Tín Sinh còn mời Chu Thanh phó bộ trưởng bộ công nghiệp điện tử, Tạ Duy Nghĩa phó hiệu trưởng ĐH Thanh Hoa, tham gia buổi lễ cắt băng khánh thành, Ái Đạt đầu tư 40 triệu làm tiền khởi động trung tâm, đồng thời đổi tên tòa nhà thành “tòa nhà Ái Đạt”.

Công ty mạng đầu tiên trong nước Côn Đằng online được Ái Đạt đầu tư 25 triệu cũng chính thức treo biển hoạt động ở tòa nhà Ái Đạt.

Trần Tín Sinh còn tuyên bố Ái Đạt tiến quân toàn diện vào thị trường điện tử tiêu dùng, sẽ đầu tư 600 - 800 triệu xây dựng một khu khoa kỹ làm trụ sở phát triển sản phẩm và nghiên cứu kỹ thuật làm chỗ dựa cho Ái Đạt tiến quân vào thị trường.

Cho dù là tập đoàn điện tử cỡ lớn trong nước cũng chưa có doanh nghiệp nào đầu tư tới 800 triệu vào nghiên cứu kỹ thuật, tin tức này tất nhiên làm giới truyền thông tiếp tục đổ dồn chú ý vào Ái Đạt.

Chiều ngày 19 tháng 3, nhìn tiêu chí hình cánh buồm cực lớn trước sân tòa nhà Ái Đạt, kính pha lê màu lam đặt trung khung thép sơn đỏ, mang sức sống vô hạn, Tiêu Thụy Dân ngồi trong xe nói với Chu Hưng Đông:

- Nhìn thấy chưa, đó là một kẻ bưng bưng dã tâm.

Chu Hưng Đông lòng thù hận Trương Khác không giảm chút nào, giọng khinh bỉ nói:

- Chẳng qua chỉ là một thị trường bị bỏ qua mà thôi, bọn chúng chẳng lẽ ngăn cản nổi bánh xe của Liên Tín?

Không chỉ thể hiện coi thường Ái Đạt mà còn tự tin hoàn toàn vào Liên Tín.

- Chưa chắc đâu.

Tiêu Thụy Dân bình tĩnh nói:

- Không thể phủ nhận sức sống của kinh tế dân doanh, cũng không thể phủ nhận năng lực hoạt động sau sân khấu của Ái Đạt. Nếu không hạ quyết tâm cải cách, rất nhiều ưu thế của Liên Tín sẽ không thể hiện được, bộ cũng không thể đem hết ích lợi cho chúng ta. Như thế bộ công nghiệp điện tử sẽ tạo phản, phó thủ tướng Triệu Tế Đông cũng cường điệu phải cho kinh tế dân doanh cơ hội cạnh tranh bình đẳng, áp lực trong bộ rất lớn, cuối cùng chỉ có thể dựa vào bản thân.

Đang nói chuyện thì một chiếc Cadillac đen đi qua, từ cửa sổ xe mở, Chu Hưng Đông nhìn thấy Trương Khác, cau mày lại:

- Thăng nhóc này đi đâu đây?

Trương Khác tới sân bay về Hải Châu, y không biết hành động của Ái Đạt đã kinh động tới Tiêu Thụy Dân tới quan sát.

Tối hôm qua Lý Viễn Hồ thông qua văn phòng chính phủ tỉnh thông báo cho chính phủ thành ủy Hải Châu, hi vọng trong thời gian thị sát Hải Châu có cơ hội thăm quan tập đoàn Ái Đạt.

Đường Học Khiêm gọi điện tới Bắc Kinh, Lý Viễn Hồ đã chủ động tới thị sát Ái Đạt rồi, Trương Khác cứ trốn ở Bắc Kinh không ra mặt thì quá không biết điều.

Nên Trương Khác về gặp mặt Lý Viễn Hồ.

Trong không khí chính trị trước khi Hong Kong trở về nước, Lý Viễn Hồ không thể kháng cự nổi sức dục hoặc chính trị của công ty trong địa phận lên thị trường chứng khoán Hong Kong, càng không thể mạo hiểm chính trị ngăn cản. Đồng thời ông ta cũng không hi vọng tổng bộ công ty này chuyển khỏi địa hạt của mình, càng không muốn công ty này đem trọng tâm phát triển ở nơi khác.

Từ sân bay Hải Châu, Trương Khác trực tiếp về thành phố.

Thành phố phải bố trí trước chuyến thị sát của Lý Viễn Hồ, Cẩm Hồ là nơi ông ta chỉ định muốn thăm quan, tất nhiên phải phái người tới thành phố họp.

Trương Khác xuống sân bay thì biết tin Trương Vi đã tới thành phố họp, Đường Học Khiêm muốn họp xong gặp mặt Trương Khác, bảo y tới gặp mình, ai cũng biết Lý Viễn Hồ chuyến này tới là vì Trương Khác.

Trương Khác trước Tết rời Hải Châu tới Tân Vu, sau đó đi Bắc Kinh ăn Tết, rồi tới Dallas, về Hong Kong, tới Kiến Nghiệp rồi lại đến Bắc Kinh, ở lại Bắc Kinh gần 20 ngày, trong thời gian đó chưa hề về qua Hải Châu.

Trong thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, Chu Phú Minh từ bỏ quyền lực hạch tâm địa phương, Đường Học Khiêm lên làm bí thư thành ủy, Tô Dật Quần chính thức làm thị trưởng Hải Châu.

Tô Dật Quần còn chưa kịp liên hợp với Chu Phú Minh kiềm chế Đường Học Khiêm thì Ái Đạt đã khơi lên cơn bão biện luận, Hải Châu thành trung tâm truyền thông chú ý cả tháng trời, thêm vào trong đầu đĩa Ái Đạt quảng cáo phong cảnh tuyệt mỹ của Ái Đạt, khiến Hải Châu được người trong nước hoan nghênh hơn rất nhiều, bị ảnh hưởng quảng cáo, thậm chí rất nhiều học sinh ghi tên vào ĐH Hải Châu.

Trương Khác vốn cho rằng Lý Viễn Hồ có đi sớm thì cũng phải hơn mười giờ mới tới được Hải Châu, ngày 21 tháng 3, Trương Khác đang nằm trên giường ôm chăn ngủ ngon lành thì bị điện thoại của Hứa Thụy Bình đánh thức, nói Lý Viễn Hồ xuất phát từ Kiến Nghiệp lúc 5 giờ sáng, khoảng 8 giờ sẽ tới Hải Châu.

“Mẹ nó, thời buổi này làm cái gì cũng khó khăn” Mấy ngày qua trời lạnh, nhiệt độ quanh quẩn ở mức 3-4 độ, Trương Khác rất miễn cưỡng bò ra khỏi chăn, còn chưa ngủ được 5 tiếng đã bị đánh thức, y hối hận hôm qua không tắt di động đi, ôm chăn ngồi trên giường, mặt vẫn dần ra nhìn ánh sáng mặt trời ngoài khe cửa.

526. Chương 526: Chơi Xấu Quá

Phía đông Tân Cẩm Viên có một mảng cây Thủy Sam, đầu xuân cây mọc lớp lá non xanh biêng biếc, đứng ở xa xa chỉ nhìn thấy lứa thưa, trông giống như một tờ giấy mỏng dán lên bầu trời trong vắt.

Trương Khác do dự không biết có nên ngủ một lúc nữa hay không, nghe thấy phía dưới có tiếng mở cửa, rồi tiếng giày cao gót quen thuộc gõ lên nền đá, cẩn thận nghe có thể tưởng tượng ra ảnh Tạ Văn Tình trước khi lên cầu thang cúi người xuống thay dép, nói không chừng một tay còn đỡ mái tóc không xỏa xuống phía trước, Trương Khác quen thuộc từng cử động của cô rồi, không chút do dự chồm chắn che kín người.

Tạ Văn Tình đi vào phòng, “xoạch” một cái kéo rèm lên, ánh sáng chiếu khắp phòng, thò tay vào trong chăn, sờ mặt Trương Khác nói:

- Dậy đi, sáng muốn ăn gì chị còn làm.

Cô vừa đi từ ngoài vào, tay lạnh giá, Trương Khác kêu một tiếng:

- Lạnh quá.

Thò đầu ra khỏi chăn, mái tóc suôn mượt của Tạ Văn Tình cặp kẹp tóc ngà voi buông nhẹ sau lưng, có hơi rối, chắc chưa kịp chải cẩn thận, có lẽ cũng bị điện thoại đánh thức, dưới ánh sáng ban mai, mái tóc ánh lên màu tím, làm khuôn mặt cô thêm phần tươi đẹp rực rỡ.

Trương Khác vừa vén chăn lên định kéo cô vào âu yếm một lúc thì Tạ Văn Tình nói:

- Chị còn phải hầu hạ bà cô nhỏ, có rảnh rồi được như em đâu ... Này, làm gì đấy.

Còn chưa kịp nói hết câu thì cô bị Trương Khác kéo ập xuống, do đang cúi xuống áo khoác rộng cổ trùng xuống, nên xuyên qua lớp áo ngủ lụa mỏng, lọt đúng tầm Trương Khác là hai gò núi căng tràn với hai điểm đáng yêu hơi gồ lên, sáng sớm có nam nhân nào chịu nổi dụ hoặc kiểu này.

Tạ Văn Tình rất muốn giãy dụa, muốn đẩy y ra, nhưng Trương Khác ngậm núm vú của cô, mút như đứa bé khát sữa, toàn thân cảm thấy bủn rủn yếu ớt, chỉ bật ra được những tiếng “ưm” “a” vô nghĩa từ môi.

Cơ thể nóng bỏng thành thực đó làm người ta ngây ngất không thôi, song Trường học quốc tế Hải Dục cũng thuộc hành trình Lý Viễn Hồ chỉ định hôm nay, Trương Khác cũng không dám chọc vào lửa thái quá, hôn hít thêm một hồi, tay nghịch ngợm một lúc rồi buông tha cho cô, khẽ vuốt tóc xoa trên trán cô, thì thầm:

- Thân hình nàng ngày càng đầy đặn đó, chị phải trả công em thế nào đây?

Tạ Văn Tình đẩy mạnh y ra, sửa sang lại mái tóc, nguýt y một cái:

- Đầy đặn không phải để cho thằng nhóc em hưởng lợi hết sao, còn muốn thế nào nữa?

Nói tới đó nhìn thấy mảng vạt áo ngủ trước ngực bị y mút ướt hết, tròng mắt, thật hết cách với y.

Ai ngờ cái tròng mắt đầy phong tình đó lại gây họa, Trương Khác không dằn lòng nổi nhào tới hôn cô, Tạ Văn Tình quay mặt tránh, thành ra bị hôn vào tai, thừa cơ cắn dái tai Tạ Văn Tình, thoáng chốc, bầu ngực cô đã phập phồng gấp gáp, Trương Khác hôn chụt lên môi cô, nói:

- Hôm nay tạm tha cho chị đấy.

Rồi nhờ Tạ Văn Tình bật điều hòa, đợi cho trong phòng không lạnh nữa y mới chui ra khỏi chăn.

Ăn sáng xong Trương Khác cũng chẳng vội tới thành phố, y không cần tháp tùng Lý Viễn Hồ toàn bộ hành trình, ở nhà ung dung uống cà phê, tới 10 giờ Phó Tuấn lái xe tới đón, lúc này y mới đến Cẩm Hồ đón Lý Viễn Hồ.

Trước năm mới Cẩm Hồ chuyển tổng bộ sang tòa nhà 16 tầng tại Ngũ Lý Khê do công ty địa ốc của Thiệu Chí Cương xây, do trang hoàng bên trong chưa xong, cách ngày chính thức chuyển vào còn một thời gian nữa.

Khu khai phát thương nghiệp là một hành trình quan trọng hôm nay của Lý Viễn Hồ, mấy ngày trước tạo thế ở Bắc Kinh chẳng biết trong lòng ông ta nghĩ thế nào?

Trương Khác không phải lúc nào cũng thích lấy thái độ cứng rắn ra ép người khác, y tới tòa nhà Cẩm Hồ đợi ông ta cũng là tỏ ý không hề muốn dọn ỏ ra khỏi Hải Châu.

Lúc này cách hành trình ước định còn nửa tiếng, lúc này chắc Lý Viễn Hồ đang thị sát siêu thị Hải Thái dưới tòa nhà Phủ Thiên, Trương Khác đang lật Nhật báo Hải Châu để giết thời gian thì Hứa Thụy Bình gọi điện tới:

- Cậu nhanh lên đi, tỉnh trưởng Lý muốn thăm quan ngô Đan Tỉnh.

- Hành trình làm gì có an bài này?

- Cậu dám nói tiếng pháo nổ đi đừng trong ngô Đan Tỉnh không phải cậu giỏi trò à?

Hứa Thụy Bình cười nói:

- Thời gian rất khớp đấy, đội xe vừa tiến vào bãi đỗ tòa nhà Phủ Thiên thì tiếng pháo vang lên, chúng tôi vừa rời khỏi siêu thị Hải Thái thì pháo lại vang lên lần nữa. Tỉnh trưởng Lý ngẩng đầu nhìn thấy lâu gõ gối đồ liên đề xuất tới đó xem.

- Oan quá, tôi chẳng thèm chơi thủ đoạn bỉ ổi này, chắc là Thiệu Chí Cương bày ra rồi, Thế Kỷ Cẩm Hồ muốn lập hạng mục cải tạo ngô Đan Tỉnh, ngài thị trưởng lấy cớ nói công trình kiến trúc cổ tu sửa cần suy tính thận trọng hoãn lại, tôi thấy chỉ anh ta mới nghĩ ra cái thủ đoạn bỉ ổi này, anh đi mà tìm anh ta.

Triều vua nào triều thần, mỗi đời thị trưởng cũng có một loại quy hoạch.

Dù Đường Học Khiêm cơ bản khống chế đại quyền nhân sự của Hải Châu, nhưng ở quy hoạch thị chính, đặc biệt là các hạng mục lớn, bị Tô Dật Quần và Chu Phú Minh liên hợp lại gây khó dễ.

Trước năm mới Thiệu Chí Cương kéo Trương Tri Phi, Diệp Kiến Bản nhập bọn thành lập Thế Kỷ Cẩm Hồ, chuẩn bị khởi động hạng mục cải tạo ngô Đan Tỉnh, đúng lúc Tô Dật Quần tới Hải Châu nhậm chức, quyền phê duyệt rơi vào tay hắn.

Sau khi thành phố điều chỉnh quy hoạch cục bộ, cơ bản có thái độ bảo tồn kiến trúc cổ Đông Sa Điền, nhưng tiến độ an bài ra sao, liệt vào phạm trù chính phủ quản lý.

Tô Dật Quần đưa ra cái cơ hợp lý, chẳng ai làm gì nổi hắn.

Cái chủ ý xấu xa này Thiệu Chí Cương và chú đều có khả năng nghĩ ra, Trương Khác tất nhiên đổ hết lên đầu hắn, hơn nữa ngô Đan Tỉnh hiện được Hứa Tư chuyển thành cổ phần nhập vào Thế Kỷ Cẩm Hồ, về danh nghĩa chẳng liên quan gì tới y nữa.

Nhưng Hứa Thụy Bình không nghe y giải thích, giục:

- Bí thư Đường bảo cậu tới, hay là để Tiểu Chu tới đón cậu.

- Thôi, phận tôi hèn, đành đi thêm vài bước, dép cũng chẳng mòn thêm được mấy ...

Trương Khác và Phó Tuấn tới Tiền Nhai, ba phút sau là tới cửa ngô Đan Tỉnh.

Lý Viễn Hồ đang được các quan viên Hải Châu và tỉnh tháp tục đi lên mộc lâu của quán cờ, mộc lâu hẹp nhỏ, người thấp tùng không theo lên hết được.

Lý Minh Học, Lý Nghị Hoa, Triệu Cẩm Vinh, Tạ Kiếm Nam .v.v...v.. Những đại biểu doanh nghiệp đều đứng dưới đợi, có cả Thi Vệ Trung.

Triệu Cẩm Vinh đứng cách xa Tạ Kiếm Nam, tỏ thái độ không liên quan gì tới nhau.

Trần Tĩnh đứng bên cạnh Tạ Kiếm Nam, tay vịn cầu thang gỗ chính đang co một chân lên, đại khái là đứng lâu quá mỏi chân, cô hơi khom lưng bóp chân, dù là như thế, vẫn khiến người ta cảm thấy động tác rất thanh nhã, mái tóc buông xuống che đi mất nửa khuôn mặt, nhưng chỉ một khóe môi hồng lộ ra thôi, cũng mang một mỹ cảm lạ lẫm, cô nhìn thấy Trương Khác đi vào, hơi ngạc nhiên rồi nở nụ cười rạng rỡ.

Dưới mộc lâu có quá nửa số người nhận ra Trương Khác, có điều tâm tư thì mỗi người một kiểu không hề giống nhau, Trương Khác chào Thi Vệ Trung rồi gọi Lý Minh Học, Lý Nghị Hoa lên mộc lâu cùng mình.

Bên trên đã chật lại đông người, ở hành lang ngay chỗ xoay người cũng chẳng có, xét cấp bậc Lý Minh Học, Lý Nghị Hoa không đủ tư cách chen lấn với các quan lớn cấp ti cục này, nhưng một người nắm Cty Cổ Phần Hải Châu tài sản hàng tỷ, một nắm ngân hàng thương nghiệp Hải Châu có tác dụng xúc tiến hoạt động kinh tế Hải Châu, không phải đám quan liêu suốt ngày cắm mặt ở văn phòng có thể so bì được.

Nếu muốn thừa nhận sự thực bản thân không có tư cách so bì với Trương Khác thì quá khó, Tạ Kiếm Nam đành quay mặt đi, coi như không thấy Trương Khác.

Dù trong lòng hắn biết Trương Khác chưa chắc đã được Lý Viễn Hồ ưa gì, nhưng lòng hư vinh ai chả có? Ai chẳng mong mỗi, ai chẳng ảo tưởng một tích tắc nào đó xếp ngang hàng cùng tỉnh trưởng.

Thi Vệ Trung biết rất nhiều chuyện giữa Trương Khác và Hứa Tư, nhưng vẫn chưa đủ, thấy y chào mình, định đi tới nói vài câu, ai ngờ Hứa Thụy Bình đứng dưới mộc lâu chính là đợi Trương Khác, không dám tiến tới nữa.

Người đứng đợi ở dưới nhiều như vậy, Trương Khác một mình đi lên đã đành, lại có thể gọi thêm hai người đi cùng .. Ngay cả Triệu Cẩm Vinh, Tạ Kiếm Nam còn phải ngoan ngoãn đứng đợi.

527. Chương 527: Thành Tích Chối Lò

- Đây là phương lâu kết cấu hoàn toàn bằng gỗ xây giữa thời nhà Thanh, lúc mới xây nên là quán cờ nổi tiếng trong tỉnh, cuối thời Thanh có hai vị kỳ nhân là Diệp Vương, Vương Thiệu Văn dạy cờ ở đây, đó là thời cờ vây Hải Châu nổi danh nhất, cùng vài và đồ gốm Hải Châu được xưng là tam tuyệt. Thế Kỷ Cẩm Hồ chúng tôi đầu tư vào đây 800 vạn tu sửa nó thành viện bảo tàng cờ đầu tiên tỉnh Đông Hải.

Chẳng biết từ khi nào Thiệu Chí Cương đã treo quy hoạch ngõ Đan Tinh lên tầng ba quán cờ, khi Trương Khác lên lầu thì hắn đang cầm bút giải thích phương án cải tạo với Lý Viễn Hồ, liền im lặng nghe hắn tiếp tục lừ lừ gạt:

- Trừ viện bảo tàng cờ ra, Thế Kỷ Cẩm Hồ chúng tôi còn xây dựng quyền hiến miễn phí cho Hải Châu một viện bảo tàng vải, để tuyên truyền văn hóa của Hải Châu. Kiến trúc khác chúng tôi cải tạo thành khu dân cư cổ điển dung hòa hoàn mỹ giữa phong cách kiến trúc cổ và kết cấu hiện đại ... Vì để thành phố yên tâm đưa cả ngõ Đan Tinh giao Thế Kỷ Cẩm Hồ chúng tôi cải tạo, kinh doanh, giai đoạn đầu chúng tôi cải tạo mấy tòa nhà với công năng khác nhau như quán bar, quán cơm ... Vừa khéo lần này có cơ hội đem khoe với tỉnh trưởng, mong được tỉnh trưởng xem xét công tác của chúng tôi bỏ sót chỗ nào không?

- Thế này thì hồng hành trình đã an bài mất.

Tô Dật Quần cúi đầu trao đổi nhỏ với Đường Học Khiêm, lúc an bài hành trình hắn cố gắng an bài thật nhiều nơi thể hiện chính tích của Chu Phu Minh, Đường Học Khiêm xuất thân nhà giáo, luôn mang chút phong cách quân tử cổ, chẳng thèm tranh chấp vô nghĩa với chúng làm gì, chuyện Thiệu Chí Cương chen ngang ông không ngờ, Tô Dật Quần tất nhiên khó chịu.

- Không sao, chỉ cần chín giờ sáng mai tôi kịp về tỉnh dự cuộc họp là được rồi.

Lý Viễn Hồ nghe thấy lời của Tô Dật Quần liền nói một câu, ông ta bị kiến trúc cổ này thu hút rồi, nếu như hoàn toàn có thể làm đúng quy hoạch Thiệu Chí Cương nói, Ngõ Đan Tinh sẽ thành điển hình khai phát thương nghiệp lẫn bảo hộ kiến trúc cổ, ở tỉnh Đông Hải không chỉ có nơi đây tồn tại mâu thuẫn kiến thiết hiện đại hóa thành phố và bảo tồn di tích văn hóa, tầm nhìn này đám người chỉ nghĩ tới lợi ích đơn thuần như Tô Dật Quần sao có được, song ông ta quan tâm tới vấn đề khác nữa, quay sang hỏi Đường Học Khiêm:

- Thế Kỷ Cẩm Hồ và Cẩm Hồ có quan hệ gì?

Đường Học Khiêm thấy Trương Khác đi lên, nói:

- Tỉnh trưởng sao không hỏi người đương sự?

Mọi người liền quay đầu lại, Trương Khác xua tay nói:

- Không liên quan gì tới tôi, đây là thứ chú tôi bày ra, tôi cũng không biết là sao. Thường ngày tôi phải đi học, đầu rảnh tham dự chuyện của bọn họ.

Y cũng không đi lên phía trước.

Đường Học Khiêm liền giới thiệu Trương Tri Phi này giờ chưa có cơ hội lên tiếng:

- Đây là đồng chí Trương Tri Phi, em họ của phó thị trưởng Tân Vu Trương Tri Hành, công ty Hoàn Viễn của đồng chí ấy hai năm qua xây dựng tiểu khu Hoàn Viễn, giải quyết vấn đề nhà ở cho 3000 hộ gia đình giải tỏa ở Tây Sa Điền, có đóng góp lớn cho thành phố.

Chu Phu Minh, Tô Dật Quần tức lắm nhưng không bối móc được chút nào.

Trương Tri Phi cười khiêm tốn, giới thiệu một số tình hình của Thế Kỷ Cẩm Hồ, hoàn toàn không liên quan gì tới Cẩm Hồ.

Lý Viễn Hồ trước kia chưa nghe nói tới Ngõ Đan Tinh và Thế Kỷ Cẩm Hồ, nhưng không xa lạ gì với Hoàn Viễn.

- Ở trên tỉnh tôi đã được nghe về sự tích của thực nghiệp Hoàn Viễn, tỉnh Đông Hải rất cần nhà doanh nghiệp có tinh thần xã hội như đồng chí tham gia kiến thiết địa phương...

Lý Viễn Hồ đưa tay ra bắt tay Trương Tri Phi còn dừng lại một lúc cho phóng viên đi theo chụp ảnh.

Quan hệ giữa Trương Tri Phi và Trương Tri Hành không trái quy định hữu quan của TW, dù lấy ánh mắt khắt khe nhất cũng không thể nói Hoàn Viên có gì không đúng.

Thương nhân mưu lợi, đó là điều đương nhiên, nhưng ngoài mưu lợi ra, không quên cống hiến cho địa phương, thật không dễ dàng.

Lý Viễn Hồ cần tỏ thái độ để tuyên dương quan điểm chính trị của ông ta, đồng thời cũng suy nghĩ có nên thay đổi hành trình không, tham quan tiểu khu Hoàn Viên sẽ cải thiện hình tượng thân dân của ông ta.

Thành lập công ty cổ phần Hải Châu làm sống lại khoản lớn tài sản quốc gia, thay đổi diện mạo mấy chục quốc xã gần bờ vực phá sản, kinh tế khu vực quật khởi, danh tiếng thành phố dần nâng cao, đó là hào quang chính tích lấp lánh trên người Đường Học Khiêm, nếu ông ta có quan hệ vững bền trên, nói không chừng đường thăng tiến đã trải rộng trước mắt lâu rồi.

Cho dù Chu Phú Minh không chủ động lui về tuyến hai, tỉnh cũng xét tới việc gạt Chu Phú Minh đi nhường đường cho Đường Học Khiêm.

Quan trường đúng là có quy tắc ngầm, nhưng quy tắc công khai cũng phải tuân thủ.

Đằng sau chính tích của Đường Học Khiêm là ai.

Cty cổ phần Hải Châu do Trương Tri Hành gây dựng, kinh tế thành nam quật khởi có quan hệ lớn tới Cẩm Hồ, giải tỏa Tây Sa Điền làm mâu thuẫn xã hội gay gắt có Trương Tri Phi chủ động gánh vác trọng trách nhà định cư.

Lý Viễn Hồ và Trương Tri Hành có duyên gặp mặt vài lần, chỉ ấn tượng về một người cao gầy nho nhã, đậm chất thư sinh. Trương Tri Phi cao lớn, tinh lực tràn trề, ánh mắt toát lên vẻ tinh minh, khôn khéo của thương nhân, đều là những nhân vật kiệt xuất bất phàm, song vẫn kém Trương Khác.

Hành vi tạo thế ép mình phải nhượng bộ khiến Lý Viễn Hồ rất bất mãn, khi bắt tay Trương Tri Phi, khéo mắt chú ý đánh giá Trương Khác, ung dung tự nhiên, giống một học sinh đi thăm viện bảo tàng ...

Thiếu niên này thật đáng sợ!

Lý Viễn Hồ chụp ảnh xong, nói với Trương Khác:

- Sao cậu đứng xa thế, mau tới đây đi.

Tựa như trước giờ hai người không hề có khúc mắc gì.

Trương Khác cười ngại ngùng:

- Tôi sợ ánh đèn làm chói mắt.

Rồi còn dụi mắt:

- Gặp gió cũng không được, có thể khiến mắt bị bệnh.

Lời quý quái thể mà y nói hết sức tự nhiên, đương nhiên lợi dụng tuổi tác “thiếu niên ngây thơ”. Tô Dật Quần thâm nghĩ :” Đồ vô lại” nhưng không thể lên tiếng trách mắng, với thanh thế của tập đoàn Ái Đạt hiện nay, hẳn phải thức thời tránh xung đột trực tiếp.

Lý Viễn Hồ cười không bận tâm, ông ta phải thể hiện khí độ như thế, nói nhỏ với Lục Văn Phu vài câu, Lục Văn Phu liền đi bảo các phóng viên thu máy ảnh lại, đồng thời khi viết báo cũng phải bỏ qua đoạn này.

Bấy giờ Trương Khác mới đi tới, giới thiệu Lý Minh Học và Lý Nghị Hoa.

Trương Khác muốn đẩy Lý Nghị Hoa lên phía trước là xét tới khả năng chủ đề nói chuyện với Lý Viễn Hồ hôm nay có thể nhắc tới địa vị xí nghiệp dân doanh trong kinh tế quốc dân.

Động lực hỗ trợ phát triển kinh tế dân doanh địa phương ở đâu? Bốn ngân hàng quốc hữu lớn bị ảnh hưởng của chính sách địa phương rất nhỏ, các xí nghiệp dân doanh khó kiếm được tài chính ủng hộ từ đó, vì thế làm sao phát huy ngân hàng thương nghiệp là điều quan trọng.

Dừng chân ở quán cờ một lúc, tiếp đó đi thăm quan kiến trúc đã cải tạo xong của ngõ Đan Tỉnh, ngoài phương lâu, còn có Bát Cầm Trân của Trần Kỳ, quán bar Bích Hải Vân Thiên, và một trạch viện Cẩm Hồ chuyên dùng chiêu đãi khách quý.

Nghe thấy tiếng từ trên cầu thang gỗ truyền xuống, người dưới lầu lập tức lấy tinh thần, đi tới gần cầu thang thêm vài bước, Tạ Kiếm Nam đứng ở một bên cầu thang, hần kéo léo tính toán đợi Lý Viễn Hồ xuống lầu, tiếp xúc ánh mắt với ông ta, hần tính tới cả bước đợi Lý Viễn Hồ đi qua, khéo léo chiếm lấy một chỗ cùng tỉnh trưởng ra khỏi quán cờ, sau đó dứt tiền cho phóng viên để khi đăng bài có ảnh hần sóng bước ngang với ngài tỉnh trưởng...

Nhưng đập vào mắt hần trước tiên là đôi giày thể thao, Tạ Kiếm Nam ngó người ra, ngẩng đầu lên thấy Trương Khác hai tay dứt túi, đi xuống đầu tiên, Lý Viễn Hồ tụt lại phía sau nửa bước đang nghiêng người sang thì thềm gò đó với Đường Học Khiêm.

Nhìn nụ cười của Trương Khác, Tạ Kiếm Nam rất khó chịu tránh ánh mắt của y, nhưng phát hiện vị trí đang đứng khiến bản thân rơi vào cảnh rất khó xử, lùi ra, thành nhường đường cho Trương Khác, không lùi, lại thành chặn cửa cầu thang.

Ở trên quan trường, vị trí ngồi ngời ngời hay đi đều mang ý nghĩa chính trị, là chuyện cực kỳ nghiêm túc, Trương Khác nhìn qua những người đứng dưới lầu một vòng, nhếch mép cười, chẳng phải đặc biệt cười nhạo Tạ Kiếm Nam đang đứng trước mặt mình với bộ mặt mong mỗi chuyển thành bối rối.

Ý thức văn hóa quan trường tựa hồ ăn sâu tận xương tủy người dân trong nước rồi.

528. Chương 528: Bảo Vệ Môi Trường

Thiếu niên luôn có đặc quyền, thi thoảng không tuân thủ quy tắc cũng không quá, Trương Khác xuống cầu thang, hơi đứng sang bên nhường đường cho Lý Viễn Hồ đi trước, nhưng tay không rút khỏi túi quần, tụt lại đi cùng Đường Học Khiêm, chứ không nhường vị trí cho Tô Dật Quân, Chu Phú Minh ở đằng sau.

Đám đông phía dưới trông có hơi lộn xộn dưới một lâu, thực chất người tinh mắt có thể nhìn ra được trật tự trong đó, mỗi người đều đứng chuẩn xác ở vị trí của mình, không tùy tiện chen lên phía trước, cũng không chịu tụt lại so với người khác.

Thị Vệ Trung đứng cuối cùng đám đông, được góp mặt ở trường hợp này là ông đã thấy hài lòng lắm rồi, những người ở đây tùy tiện chọn lấy một ném ra, đều có thể đủ nặng làm Hải Châu thủng một lỗ lớn.

Hai năm trước có mơ ông cũng không nghĩ tới ngày hôm nay, song ông ta lấy làm lạ Trương Khác sao có thể đi ngang với Đường Học Khiêm, chỉ tụt sau Lý Viễn Hồ nửa bước.

Ông ta tất nhiên biết y là con trai Trương Tri Hành, biết y có quan hệ mật thiết với Từ Học Bình, biết Trương gia có quan hệ với Cẩm Hồ, thế nhưng Chu Phú Minh, Tô Dật Quân, Lục Dật Quang, những người cấp bậc cao hơn cả Trương Tri Hành đều đi đằng sau lưng Trương Khác, thì biết điều mình không biết vẫn còn rất nhiều.

Khi đi vào Bát Cầm Trân đội hình hơi thanh đổi một chút, Thiệu Chí Cương đi lên phía trước dẫn đường.

Phía Trần Kỳ được Thiệu Chí Cương an bài ổn thỏa, có điều Trần Kỳ thấy Trương Khác cùng Lý Viễn Hồ, Đường Học Khiêm gần như sóng vai đi vào thì cảm thấy rất ngạc nhiên, ông ta chỉ biết Đường Thanh là con gái Đường Học Khiêm, còn thân phận cụ thể của Trương Khác thì hoàn toàn không hay biết chút nào, Trần Phi Dung rất kín miệng, không lộ ra dù là người nhà.

Trần Kỳ đi tới, đợi Thiệu Chí Cương giới thiệu.

- Đây là quán ăn nhà bạn học nha đầu nhà tôi mở.

Thiệu Chí Cương chưa nói, Đường Học Khiêm chủ động giới thiệu cho Lý Viễn Hồ:

- Nhà đầu nhà tôi thường xuyên qua đây ăn tiệc, lúc nào cũng khen không ngớt miệng, tôi thì chưa được nếm thử, tỉnh trưởng, hay trưa nay chúng ta ăn cơm ở đây?

- Đồng chí là địa chủ, đồng chí nói sao tính vậy, nếu không phiền toái gì, thì an bài ở đây vậy.

Lúc này Thiệu Chí Cương mới giới thiệu Trần Kỳ, để Trần Kỳ giới thiệu phong cách đặc sắc của Bát Cẩm Trân.

Trần Tĩnh đi trong đám đông, cô gần như có thể khẳng định sau khi cải tạo, Ngõ Đan Tĩnh sẽ là con ngõ nhỏ khiến người ta say lòng nhất, nơi này có phong vị nguyên sơ cổ kính, có con đường lát đá xanh láng mịn, có mái ngói uốn cong, bức tường rêu phủ đầy mang trầm tích lịch sử.

Khi cô nghe quan viên xung quanh thì thầm nói một đoạn ngõ Đan Tĩnh sẽ cải tạo thành khu dân cư hòa trộn hiện đại và cổ điển, phù hợp để sinh sống còn chưa có ấn tượng cụ thể, nhưng khi đi vào trạch viện Cẩm Hồ dùng tiếp đãi khách quý, Trần Tĩnh động lòng thật sự.

Mặc dù hai căn nhà đầu tiên đều do Trương Khác thuê người cải tạo, nhưng Thiệu Chí Cương mặt dày vơ hết vào công của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Lý Viễn Hồ không chút do dự tỏ thái độ:

- Tôi rất mong đợi được thấy ngõ Đan Tĩnh sau khi cải tạo, lúc đó tôi sẽ tới Hải Châu chuyển nhà.

Ông ta không quên nói với Tô Dật Quần:

- Thị trường Tô, công tác này đồng chí phải quản lý tốt, cải tạo Ngõ Đan Tĩnh thành công, không chỉ khiến quần thể kiến trúc cổ quanh đây có thể tham khảo, mà rất nhiều địa phương trong tỉnh cũng có thể tham khảo.

Tô Dật Quần có chút thất vọng, thế là hắn không còn có “suy tính thận trọng” trì hoãn hạng mục cải tạo ngõ Đan Tĩnh nữa.

Tạ Kiếm Nam sắc mặt âm trầm, hắn biết Trương Khác muốn dùng ngõ Đan Tĩnh chinh phục Lý Viễn Hồ, hóa giải thái độ thù địch của Lý Viễn Hồ với Cẩm Hồ, mục đích cuối cùng là để Cẩm Hồ thoải mái phát triển kinh doanh theo ý muốn của y, chứ không phải phục tùng, tô điểm cho con số kinh tế, chính tích của quan trường.

Tiếp đó tham quan khu thương nghiệp mới kè sát ngõ Đan Tĩnh, mặc dù ai cũng biết nếu nơi này kinh doanh thành công sẽ có ý nghĩa quan trọng cho việc phát triển kinh tế của Hải Châu, nhưng mọi người tựa hồ thích ở lại những trạch viện cổ kính tinh xảo của ngõ Đan Tĩnh hơn, cho dù là tòa nhà tổng bộ sau này của Cẩm Hồ cũng chỉ dừng chân chốc lát rồi quay về Bát Cẩm Trân ăn cơm.

Khi ăn cơm, Lý Viễn Hồ, Lục Văn Phú và Thành Văn Khắc chủ nhiệm ủy ban thương mại tỉnh ngồi bàn chính — Vị chủ nhiệm này vì chuyện Đào Hành Kiện và Trương Khác phá hỏng chuyện liên doanh giữa Hương Tuyết Hải với SamSung nên lòng mang oán hận — Phía Hải Châu có Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần, Trương Khác, Trương Tri Phi tiếp đãi.

Trương Tri Phi vì là chú Trương Khác, y ngồi bàn chính không thể để chú ngồi bàn phụ, nên mới được một suất này.

Sau khi ăn cơm xong, Lý Viễn Hồ vui vẻ chụp ảnh kỷ niệm với Trần Kỳ, để lại dấu tích của ông ta ở nơi đây.

Lý Viễn Hồ đoán được mục đích của Trương Khác là gì, tiếp đó tham quan tiểu khu Hoàn Viễn, tới khu công nghiệp giấy trấn Tân Kiều, tham quan công trình mở rộng kỳ hai của Tân Quang.

Nếu như đã là nhà máy giấy lớn nhất tỉnh Đông Hải, vì sao không tiến thêm một bước thành tập đoàn giấy lớn nhất Hoa Đông, Lý Viễn Hồ lại nhớ tới chuyện không vui, nhưng nhện không nhắc tới, mà hỏi chuyện Tân Quang vay từ Nhật khoản tiền bằng 80 triệu USD:

- Có phải cậu được gợi ý từ bài viết kinh tế ĐNÁ ẩn chứa nguy cơ tài chính của bộ trưởng Diệp Trấn Dân không?

- Vâng, thưa tỉnh trưởng, tôi đúng là có nghĩ tới nhân tố này, ĐNÁ là nơi xuất cảng sản phẩm công nghiệp lớn nhất của Nhật Bản, kinh tế ĐNÁ khó khăn, tỉ giá đồng yên sẽ tụt xuống.

Trương Khác giải thích:

- Đường nhiên, bỏ qua nhân tố này, khoản vay Nhật Bản cũng có lãi suất thấp hơn trong nước, chỉ có thủ tục hơi rắc rối, yêu cầu hạng mục đầu tư cũng nghiêm ngặt hơn.

Lý Viễn Hồ gật đầu, không có thái độ gì.

Tới nhà máy Trần Quang do Chu Du phụ trách giảng giải thiết bị xử lý nước thải tiên tiến nhất thế giới mà Tân Quang mới đưa vào, phải để Lý Viễn Hồ thấy Tân Quang không tiếc đầu tư cực lớn vào bảo vệ môi trường:

- Đầu tư bảo vệ môi trường với xí nghiệp mà nói không có mấy hiệu ích kinh tế, ngoài số tiền đầu tư lớn, còn phải liên tục đầu tư quản lý duy trì rất tốn kém, cơ bản là đầu tư không lãi, nhưng chúng tôi chấp nhận, đó là trách nhiệm xã hội mà xí nghiệp nên có, cũng là nguyên tắc căn bản xí nghiệp có thể phát triển lâu dài, số nước này sau khi xử lý gần như đạt được tới tiêu chuẩn nước uống.

Để nghiệm chứng lời Chu Du, Chu Phục còn lấy cốc mức nước uống một ngụm, nói:

- Không hề có mùi lạ.

Trương Khác chào thua, cho dù biết nước xử lý xong có thể đạt tiêu chuẩn uống được, nhưng tận mắt nhìn thấy ao nước đen kịt ô uế chưa qua xử lý, y tuyệt đối không dám uống, đây đúng là khảo nghiệm năng lực tâm lý của con người.

Thông qua Tô Dật Quần, Tạ Kiếm Nam được xem kế hoạch thư hạng mục làm bột giấy của Tân Quang, trong đó đề xuất rõ ràng, đảm bảo cung ứng nguyên liệu gỗ phải có tiền đề không tổn hại hệ sinh thái thiên nhiên trong tỉnh và tỉnh xung quanh.

Cải cách mở cửa gần hai mươi năm, hi sinh hoàn cảnh sinh thái, thậm chí hi sinh lợi ích một bộ phận, chiếm cứ trào lưu chính trong tư duy kinh tế trong nước.

Có lẽ hạng mục bột giấy có thể gây nên áp lực hệ thống sinh thái yếu ớt trong tỉnh, nhưng không phải không chấp nhận được, Trương Khác đưa Lý Viễn Hồ xem thiết bị xử lý nước thải tiên của Tân Quang, cho ông ta biết, Cẩm Hồ tạm hoãn hạng mục bột giấy là xét tới hoàn cảnh môi trường, chứ không phải là cái cớ.

Tạ Kiếm Nam thì chỉ nghĩ Cẩm Hồ quyết tâm không muốn bị tỉnh dất mũi, để được phát triển theo ý chí của mình, hẳn không tin Trương Khác có trách nhiệm xã hội gì, tất cả chỉ vì lợi ích.

Nhưng chẳng phải trước kia chính hẳn nghĩ Trương Khác lập hạng mục bột giấy chỉ vì mục đích chính trị, lấy lòng Từ Học Bình sao?

Không phải Tạ Kiếm Nam tự mâu thuẫn với bản thân, mà thù hận của hẳn với Trương Khác, làm hẳn không thể tỉnh táo đánh giá chính xác việc làm của đối thủ nữa, nếu hẳn không nhận ra, đón đợi hẳn mãi mãi chỉ là thất bại và thất bại.

Trần Tĩnh lặng yên không nói, cô trầm tư liếc nhìn Trương Khác đứng một bên như tất cả không liên quan gì tới mình, y tỏ ra rất nhàn nhã, khó tưởng tượng được một doanh nghiệp vì môi trường mà bỏ ra một cái giá đắt như thế.

529. Chương 529: Văn Chưa Vừa Lòng

Xe từ khu công nghiệp giấy đi ra, Lý Viễn Hồ đã hoàn toàn hiểu ý đồ của Trương Khác, Cẩm Hồ không có kế hoạch lập hạng mục giấy trong thời gian gần.

Trên đường tới trường học quốc tế Hải Dục, Lý Viễn Hồ gọi Tô Dật Quần lên xe.

- Lúc vị phó giám đốc của Tân Quang mức nước thải qua xử lý uống, phóng viên tranh nhanh chụp ảnh.

Lý Viễn Hồ cảm khái nói:

- Truyền thông nước ngoài luôn phê bình doanh nghiệp trong nước vì theo đuổi phát triển hi sinh môi trường. Trong nước gần như không tìm được một dòng sông nào sạch sẽ, đem ảnh này ra bịt miệng bọn họ cũng tốt.

Mặc dù có chút coi thường việc làm của Tân Quang, nhưng trong xe toàn là nhân vật chính trị thành thực, nên không ai lên tiếng phê bình.

- Quốc vụ viện từ năm 93 đã hạ quyết tâm cải tạo xí nghiệp, bảo vệ hoàn cảnh.

Tô Dân Quần đón ý nói:

- Có điều bề cong quá mức cũng không tốt.

Lục Văn Phú hỏi:

- Chúng ta có nên đánh tiếng với phóng viên, không nên tuyên truyền cho Tân Quang không?

Đối với Lục Văn Phú mà nói, không hề có vấn đề phe phái, ở vị trí của hắn, không có đường lựa chọn.

- Bỏ đi, dù sao cũng là chuyện đáng ra sức đề xướng, loại chuyện này mà cũng đánh tiếng, những phóng viên đó sẽ nhìn tỉnh ra sao?

Lý Viễn Hồ phát tay, nhìn ra ngoài cửa, đằng xa là Tượng Sơn phủ trong lớp sương mờ, ông ta quyết tâm không quản chuyện này nữa.

Một khi để truyền thông tuyên truyền Tân Quang đầu tư môi trường, là ngầm thừa nhận Cẩm Hồ trì hoãn hạng mục bột giấy.

Tô Dật Quần leo lên được vị trí này là nhờ đoán ý lãnh đạo, thấy nét mặt của Lý Viễn Hồ có chút u uất, cười thâm, nhìn bề ngoài có vẻ Cẩm Hồ thắng rồi, nhưng khúc mắc này trong lòng Lý Viễn Hồ không hề tan đi.

Đội xe đi qua vườn bách thảo, tiến vào trường học quốc tế Hải Dụ, Tạ Văn Tình cùng nhân viên quản lý của trường đều đứng đợi ở cổng.

Hơn một năm qua, Tạ Văn Tình dần làm mờ vai trò chủ đạo ở Cẩm Hồ, đem đại bộ phận tinh lực đặt vào trường học.

Lý Viễn Hồ xuống xe, bình tĩnh nhìn quả phụ khả năng là người phụ nữ giàu có nhất trong tỉnh, đã trở mặt với người nhà, đúng là rất đẹp, ăn mặc tới cỡ chỉ đều đoan trang tao nhã, hẳn do cô ta dung túng, mới khiến Trương Khác có cơ hội lập nên một Cẩm Hồ chói lọi như vậy.

Mấy năm qua ở trong nước trường học quý tộc xuất hiện không ít, ở tỉnh Đông Hải cũng có, nhưng tất cả đều lấy lợi nhuận làm mục đích, còn việc đầu tư bất kể chi phí như Tạ Văn Tình là tuyệt đối không hề có.

Hiện giờ chỉ có thể nhìn thấy đầu tư vào trang thiết bị, còn phương thức và quan niệm giáo dục hoàn toàn khác biệt trong nước không thể nhìn ra.

Trường quốc tế Hải Dụ thành lập cũng không phải công khai chiêu sinh, thời gian đầu chỉ nhận con cháu nhân viên hệ thống Cẩm Hồ, đương nhiên công nhân viên bình thường khó trang trải nổi chi phí đắt đỏ về giáo dục của trường.

Cẩm Hồ muốn chiêu mộ nhân tài đỉnh cao trên toàn thế giới phải suy nghĩ chu toàn cho gia đình họ, tuyệt đại đa số cha mẹ sẵn lòng vì giáo dục con cái mà nhượng bộ ở công việc, mà gia đình các phần tử trí thức trong nước lại lo lắng về hiện trạng giáo dục trong nước.

Nghe Tạ Văn Tình giới thiệu tiền cảnh trường học, Lý Viễn Hồ lòng máy động, quay đầu sang nhìn thiếu niên ít nói lười nhác ngồi bên cạnh, ánh mắt thì đảo loạn khắp nơi:

- Cẩm Hồ vì công nhân viên mà suy tính thật lâu dài.

- Ồ.

Trương Khác hơi giật mình, mỉm cười nói:

- Có phải do tôi nghĩ ra đâu? Đoàn đội Cẩm Hồ rất giỏi quy hoạch tương lai. Có điều chẳng có gì không tốt, có trông ngó đồng mới gọi được phượng hoàng tới mà. Có một số điều kiện thành phố chưa có, Cẩm Hồ phải ưu tiên suy nghĩ cho công nhân viên, trừ trường học ra còn đầu tư xây dựng một khu dân cư lớn,

để những người đi làm xa nhà an cư lạc nghiệp ... Xét tới mức độ phát triển sau này của Cẩm Hồ, khu dân cư này phải dung nạp mấy vạn người mới đủ.

Trước đó Ái Đạt hết tạo thanh thế, lại mua bất động sản, còn hợp tác với đơn vị sự nghiệp ở Bắc Kinh, làm Lý Viễn Hồ sinh suy đoán Cẩm Hồ đem tổng bộ chuyển tới Bắc Kinh, Lý Viễn Hồ sợ Trương Khác nổi tính ương ngạnh của thiếu niên, không ra bài theo quy tắc, đây mới là mục đích chuyển đi của ông ta.

Nhưng tới đây thì Lý Viễn Hồ hơi yên tâm một chút rồi.

Khu công nghiệp trấn Ích Long là trạm cuối cùng của Lý Viễn Hồ trong chuyến đi Hải Châu.

Đội xe trước đó đi qua khu phong cảnh Tượng Sơn, qua vườn bách thảo rồi tới trường học Hải Dụ xa hoa, nên đến con đường cũ trung tâm trấn Ích Long, trông những căn nhà hai bên đường thật cũ nát lạc hậu.

- Mấy năm trước khi tôi vừa tới Huệ Sơn, từng đến Hải Châu giao lưu học tập, cũng từng ăn cá nơi này, nên có chút ấn tượng, mấy năm qua biến hóa tựa hồ không lớn.

Trên xe Lý Viễn Hồ vẫn là Tô Dật Quần, Lục Văn Phu và Cao Chân.

Lý Viễn Hồ không mời Đường Học Khiêm ngồi cùng xe, đó chính là một thái độ.

- Trước đó có kế hoạch lập trấn mới, bọn họ muốn tách ba trấn Tân Kiều, Tượng Sơn, Ích Long ra lập khu khai phát thứ hai, nhưng tạm gác lại chưa bàn..

Tô Dật Quần mỗi lần tới đây đều đi qua đường lớn phía đông, chưa lần nào tới con đường cũ này, nhưng vẫn nắm rõ tình hình.

Tô Dật Quần muốn duy trì nguyên trạng hơn, vì lập khu khai phát là ý tưởng của Đường Học Khiêm, hẳn không muốn làm nổi bật chính tích của ông.

Cho dù muốn lập khu khai phát mới thì cũng phải kéo dài thêm một hai năm nữa, lúc đó mới có lợi cho hắn.

- Cẩm Hồ muốn đầu tư khu dân cư ở gần đây cho công nhân viên, đại khái cũng liên quan tới quy hoạch này.

Lục Văn Phu nói một câu công bằng.

Lý Viễn Hồ suy tính, khu dân cư dung nạp hơn vạn người chiếm diện tích nghìn mẫu trở lên, như thế ắt liên hệ với quy hoạch thành trấn mới, nếu không khó xây được một khu dân cư riêng rẽ có cơ sở hoàn thiện được.

Như vậy Trương Khác đã đem quy hoạch phát triển của Cẩm Hồ với khu khai phát mới liên hệ chặt chẽ với nhau, nếu như tỉnh không ủng hộ thành lập khu khai phát mới, như vậy Cẩm Hồ phát triển ở Hải Châu sẽ kém đi rất nhiều.

Tô Dật Quần nghe Lục Văn Phu nói vậy thì hơi cau mày lại, nhưng không nhìn ra ý kiến của Lý Viễn Hồ với sự kiện này ra sao, cho nên hắn nhin không nói gì.

Tới khu công nghiệp điện tử, đoàn người Lý Viễn Hồ đi thăm trung tâm nghiên cứu đang xây dựng của Khoa Vương trước tiên, đây là kiến trúc 12 tầng, cao nhất khu công nghiệp, nhanh nhất phải 2 tháng nữa mới đi vào sử dụng.

Thời gian eo hẹp, Lý Viễn Hồ phải tranh thủ rời Hải Châu trước 8 giờ tối, nên tham quan Ái Đạt cũng chỉ cưỡi ngựa xem hoa, đây vốn là nơi ông ta định xem cho cẩn thận, nhưng cuối cùng sức cùng lực kiệt, thị sát qua loa xong chẳng còn tâm tư giao lưu thân thiết với công nhân viên, ăn bài ăn cơm luôn ở nhà ăn tổng hợp của Ái Đạt.

Trước bữa cơm Lý Viễn Hồ chúc rượu có nói:

- ... Kinh tế Hải Châu ba năm qua có bước phát triển dài, phương châm phát triển hết sức khoa học, kinh nghiệm tổng kết kịp thời. Tôi hi vọng tương lai Hải Châu tiếp tục phát triển theo phương châm định sẵn.

Trong mắt người khác có lẽ đây chỉ là lời lẽ hình thức, nhưng những người am hiểu nội tình nghe ra ám thị: Không chỉ uy hoạch thị chính, Cẩm Hồ có thể tiếp tục đi tới theo ý chí của bản thân.

Trong ánh mắt tựa hồ rất nhiệt thành của Tô Dật Quần, thực chất xen lẫn nhiều tình cảm phức tạp, dựa theo phương châm phát triển trước kia thì làm sao hẳn có chính tích sánh với Đường Học Khiêm được, trong nhiệm kỳ của mình, hẳn có làm tốt đến đâu thì đại bộ phận công lao vẫn tính vào Đường Học Khiêm, hẳn không cam tâm.

Có qua có lại, Tô Tân Đông đại biểu Ái Đạt tuyệt bố công ty đã định sẵn quy hoạch phát triển của năm 97, Ái Đạt thành lập công ty hữu hạn vi điện tử Ái Đạt thử nghiệm và đóng gói thành phẩm chip bán dẫn và công ty hữu hạn điện tử giáo dục Ái Đạt phục vụ sản phẩm điện tử tính chất giáo dục.

Mặc dù Tô Tân Đông trình bày triển vọng hai công ty mới này có khả năng đạt được doanh thu đột phá mức 4 tỷ của điện tử Ái Đạt năm ngoái, nhưng tổng đầu tư mới 200 triệu, cách kỳ vọng của Lý Viễn Hồ quá xa.

+++

Hôm nay dừng ở đây.

Mọi người nhớ xem phần in tức nhé

530. Chương 530: Không Tin Nữa

Ăn tối xong trực tiếp đưa Lý Viễn Hồ và quan biên trên tỉnh tới đường cao tốc, Trương Khác ngồi trong xe Đường Học Khiêm, nói:

- Cuối cùng vẫn để tỉnh trưởng Lý mang thất vọng rời đi ... Chúng ta đúng là không phải thuận dân rồi.

- Ha ha, đôi khi đành phải chịu thôi.

Đường Học Khiêm bình tĩnh cười, khi Lý Viễn Hồ rời đi không hề che giấu vẻ mệt mỏi trên nét mặt, đại khái phản ánh thất vọng trong nội tâm ông ta.

- Có lẽ ông ta cho rằng mấy ngày trước cháu ở Bắc Kinh nhắc tới hạng mục khu khoa kỹ chẳng qua là cái danh nghĩa tính chất chính trị, cho nên hôm nay căn bản không nhắc tới một lời.

- Chắc vậy, tóm lại có thể tiếp tục phát triển theo phương châm định sẵn là chuyện tốt.

Đường Học Viên chẳng hề kỳ vọng sĩ đồ của mình có thể tiến xa, ông chỉ mong Hải Châu có thể phát triển trình tự tốt đẹp, không vì ai đó mà làm loạn đường lối, lãng phí tài nguyên, lỡ cơ hội, cho dù bị Lý Viễn Hồ dứ khoảng cách cũng chẳng sao.

Lý Viễn Hồ không hề quay đầu lại nhìn xe đằng sau, ông ta biết Trương Khác và Đường Học Khiêm ngồi trong chiếc xe đó, ông ta đang suy nghĩ thái độ như gần như xa của Đào Tấn với Cẩm Hồ, không cố ý xa cách cũng không cố ý coi trọng ... Có lẽ mình quá gấp rồi.

Lý Viễn Hồ đúng là coi sự kiện Cẩm Hồ lần này như một nguy cơ chính trị trên sĩ đồ của ông ta để xử lý.

Hướng gió ở TW đang âm thầm chuyển biến, thái độ với kinh tế phi công hữu khác hẳn trước kia, phó thủ tướng Triệu Tể Đông công khai bày tỏ ủng hộ cạnh tranh công bằng giữa công hữu và phi công hữu, xúc tiến lẫn nhau, đây chính là trọng tâm tranh luận TW trong hai năm qua.

Tập đoàn Ái Đạt là xí nghiệp dân doanh nổi danh nhất trong nước hiện tại, định sẵn là được quan tâm ở mức độ nào đó, Lý Viễn Hồ không hề muốn xử lý không thỏa đáng lưu lại ấn tượng không tốt với cấp trên.

Nếu bị cho rằng là chính trị không thành thực, đó sẽ là đả kích trí mạng mới sĩ đồ của ông ta.

Đương nhiên trong lòng Lý Viễn Hồ không phải không có oán hận, hôm nay ông ta không mời Trương Khác hay Từ Học Khiêm ngồi cùng xe, đã tỏ rõ điều đó.

Lý Viễn Hồ điều chỉnh tư thế, mắt lướt qua kính chiếu hậu, gặp phải ánh mắt đang dò xét mình của Tô Dật Quần, hẳn vờ như không có gì tránh đi, Lý Viễn Hồ giật mình, ông ta không muốn tâm tình của mình bị hấn lợi dụng, cau mày nói:

- Sau khi xuống xe anh nói với Đường Học Khiêm một tiếng, tôi sẽ bỏ thời gian ra nghe ý kiến của thành phố Hải Châu về việc kiến thiết khu khai phát công nghiệp thứ hai...

Lý Viễn Hồ lựa chọn ủng hộ Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần thất vọng ra sao khỏi nói cũng biết, nhưng hẳn vẫn phải cực lực chống chế không để lộ ra ngoài.

Lục Văn Phu nghe Lý Viễn Hồ nói thế mặc dù rất muốn quay đầu lại xem cái mặt Tô Dật Quần ra sao, song vẫn nhịn được, hoàn cảnh của hắn bây giờ cũng chẳng tốt hơn Tô Dật Quần, hắn chỉ được rời khỏi chính phủ tỉnh, khỏi phải vất vả sinh tồn giữa khe hở.

Lý Viễn Hồ 50 tuổi leo lên cấp chính bộ, tiền đồ chính trị rộng mở, nhưng Trương Khác trừ trí tuệ ra thể lực sau lưng cũng không nhỏ, Diệp Trấn Dân lần này đại biểu Diệp gia công khai ủng hộ Cẩm Hồ, nếu không Lý Viễn Hồ sao chịu thỏa hiệp nhanh như thế?

Hai thể lực này vì sao không hợp tác mà cứ nhất định phải đối kháng với nhau chứ? Là do lòng tự tôn không bỏ thể diện xuống được của Lý Viễn Hồ, hay Trương Khác hoài nghi ông ta có liên quan tới việc Từ Học Bình bị điều chức?

Lục Văn Phu đoán không ra, nên không dám tùy tiện có hành động, nếu không hẳn sẽ thành vật hi sinh.

Tới cửa đường cao tốc, cáo biệt quan viên Hải Châu, Lục Văn Phu đặc biệt chạy tới bắt tay Trương Khác rồi quay trở lại xe, tám giờ đoàn xe rời Hải Châu. Rời khỏi đường cao tốc, Lý Viễn Hồ bảo Cao Chân đưa Thành Khắc Văn về nhà, còn ông ta tiễn Lục Văn Phu.

- Trước kia anh tiếp xúc với Trương Khác, cậu ta để lại ấn tượng thế nào với anh?

- Thừa tỉnh trưởng, trước kia tôi có tiếp xúc với cậu ta vài lần, nhưng không trò chuyện mấy, cậu ta rất khách khí lịch sự, khéo léo chừng chạc, có thể cảm giác được là một người rất biết chừng mực.

Lục Văn Phu cố gắng nhớ lại ấn tượng với Trương Khác rồi cẩn thận miêu tả ra.

Lý Viễn Hồ không cố ý giữ uy nghiêm tỉnh trưởng với Lục Văn Phu, hai tay đang sau đầu, dùng một thái độ thoải mái trò chuyện:

- Tôi đã đọc tài liệu về tai nạn của con trai tỉnh trưởng Từ, dám ở dưới tình huống đó ôm lấy cô bé cứu ra đúng là cần một dũng khí không tầm thường. Một thiếu niên như vậy, dù tuổi nhỏ cũng dễ được người ta tín nhiệm ... Khi đó cậu ta mới 16 tuổi phải không?

Ông ta có ý gì? Muốn hóa giải hiềm khích với Cẩm Hồ sao? Dù tỉnh trưởng đại nhân tỏ ra thân thiện, Lục Văn Phu không dám thả lỏng, nghĩ rồi nói:

- Vâng, năm nay cậu ta mới 19 tuổi, rất nhiều chuyện khó tưởng tượng được phó thị trưởng Trương lại yên tâm để một thiếu niên lỗ cở đi làm..

- Dung túng?

Lý Viễn Hồ nói xong lại thấy không thích hợp:

- Trương Tri Hành là một người rất giỏi khai thác nhân tài, Lý Minh Học của Cty Cổ phần Hải Châu, chủ tướng của rượu Vân Trì, nghe nói cả năng lực, nhiệt tình đều rất cao ... Đôi khi tôi rất kỳ vọng muốn xem xem cha con họ có thể đi tới bước nào.

Đây mới là nguyên nhân Lý Viễn Hồ từ bỏ? Lục Văn Phu nghĩ thế thì hơi đơn giản, nhưng chắc chắn một điều rằng ông ta đang kiểm soát để tự bản thân xuống nước, nói:

- Vâng, hai cha con họ đều rất xuất sắc, song có cảm giác không vững chắc lắm, Ái Dật nhờ vào Tiêu Vương phát lên, nghe nói lực độ tuyên truyền thị trường cũng rất mạnh.

- Vững chắc ư?

Lý Viễn Hồ xoa cằm, thái độ không rõ ràng lắm:

- Cách tân thị trường luôn đáng được cổ vũ mà.

Lục Văn Phu không thử thăm dò suy nghĩ nội tâm của Lý Viễn Hồ nữa, nghĩ cứ thuận theo giọng điệu của ông ta, bảo thủ một chút, cho dù có chỗ không nhất trí, cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn:

- Lần này tập đoàn Ái Đạt thành ngôi sao ở Bắc Kinh rồi, trong nước chưa có doanh nghiệp nào ngay một lúc tung ra 800 - 900 triệu nghiên cứu kỹ thuật, Ái Đạt đúng là có quy mô nhất định, nhưng bỏ chừng ấy tiền ra nghiên cứu kỹ thuật, thật sự làm người ta khó tin.

Lý Viễn Hồ hơi nhướn mày lên:

- Có lẽ là như vậy.

Chuẩn xác mà nói thì Lý Viễn Hồ nửa tin nửa ngờ về tính chân thực của hạng mục khu khoa kỹ Cẩm Hồ, dù thế sau khi tận mắt chứng kiến Tân Quang đầu tư bảo vệ môi trường, ông ta cũng tin Cẩm Hồ không phải thuần túy lấy cái cơ bảo vệ môi trường đối phó với mình, tâm tình hơi thỏa mái một chút.

Nhưng có vết xe đổ là hạng mục bột giấy, ông ta tuyệt đối không để bản thân vào thế bị động.

Tô Dật Quần không có gan che giấu lời Lý Viễn Hồ ủy thác hẳn chuyển cho Đường Học Khiêm, nói Lý Viễn Hồ hi vọng được nghe ý kiến của Hải Châu về khu khai phát công nghiệp thứ hai.

Đường Học Khiêm hơi bất ngờ, ông lo Lý Viễn Hồ ủng hộ Tô Dật Quần làm bù làm bậy ở Hải Châu, như thế ông sẽ rất đau đầu, cho thấy Lý Viễn Hồ là người có suy tính chính trị thành thực, không mang tình cảm cá nhân vào trong công việc, đây là kết quả tốt nhất rồi.

Đường Học Khiêm lập tức quyết định ngày mai mở cuộc họp thường ủy, cố gắng làm kế hoạch hoàn thiện nhất, trên đường về nói với Trương Khác:

- Cẩm Hồ là xí nghiệp chủ thể của khu khai phát thứ hai, hay ngày mai cháu tham gia cuộc họp? Đầu tư tiền kỳ của khu khai phát thứ hai đa phần hi vọng vào Cẩm Hồ .

- Cháu sẽ phái Thái Phi Quyên tới, đầu tư kỳ hai nhà máy Tân Quang tính tới hôm nay đã gần 700 triệu rồi, sau này còn tiếp tục mở rộng sản lượng. Bên Ái Đạt cũng sẽ tiếp tục lập hạng mục, chỉ là hơi nhỏ, nếu thuận lợi cũng được 1,1 tới 1,2 tỷ. Hạng mục khu khoa kỹ ban đầu cháu muốn đặt ở Hải Châu, đám Tô Tân Đông đều cười cháu “nhớ chuồng”, nghĩ lại thì cũng cần có thứ an ủi tỉnh trưởng Lý, nên cháu chuẩn bị làm lớn ở Kiến Nghiệp.

Trương Khác trình bày kế hoạch của mình, để hai bên tiện phối hợp.

- Được 1,1 tới 1,2 tỷ là tốt rồi, người của cục mời gọi đầu tư không thể ăn không ngồi rồi được, khu khai phát năm ngoái mời gọi đầu tư chưa được 1 tỷ, năm nay không có đột phá thì bác cho về nhà làm ruộng hết.

Đường Học Khiêm gật đầu:

- Bác cũng không ra nhiệm vụ cho cháu, Cẩm Hồ nên lấy phát triển tốt đẹp làm ưu tiên suy nghĩ đầu tiên, doanh nghiệp lớn mạnh là điều không dễ dàng. Cẩm Hồ thực sự phát triển lên có lợi cho Hải Châu rồi.

531. Chương 531: Lừa Đảo

Xe đi vào nội thành, mở cửa kính ra nhìn thấy Thi Vệ Trung vẫn ngồi trong xe Lý Minh Học đi theo, Đường Học Khiêm phất tay với bảo hộ, bảo bọn họ về thẳng nhà, không cần chào hỏi gì.

Trương Khác thấy Đường Học Khiêm nhận ra Thi Vệ Trung hơi giật mình, không biết ông có biết Thi Vệ Trung là cậu của Hứa Tư không, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thời gian còn sớm, Trương Khác theo về tới nhà Đường Học Khiêm.

Cách kỳ thi đại học còn 3 tháng nữa, cho dù đã quyết định ra nước ngoài du học, Đường Thanh vẫn cứ muốn tham gia thi đại học, chuyện ra nước ngoài còn chưa đầu vào đâu, không thể để cả hai phía đều lỡ làng được.

- Mấy trường đại học ở Hong Kong đều không có học bổng đặc biệt cho học sinh nội địa.

Đường Thanh muốn đi du học, lại không muốn cách xa Trương Khắc, thấy y lén lút thò đầu vào, cầm tài liệu giới thiệu trường đại học ở Hong Kong, làm bộ muốn ném y:

- Về từ khi rồi mà giờ mới vác cái mặt tới ?

- Đứng , đứng, mình bị ba bạn kéo đi làm culi suốt một ngày, bạn không biết mình vất vả thế nào đâu.

Trương Khắc che lấy mặt đi vào, ngồi sát với Đường Thanh trên cùng một cái ghế, đặt cằm lên vai cô nàng, nói:

- Trước kia không có không đại biểu năm nay không có, Cẩm Hồ lập tức quyên một khoản tiền cho Đh Hong Kong, đủ học bổng cho bọn họ tuyển 10 học sinh từ nội địa, điều bạn cần làm bây giờ là đi tranh 10 hạn ngạch này.

oOo

~Ngày 28 tháng 3, Kiến Nghiệp mưa bụi, sáng sớm từ nhà đi ra, cảm giác như cả đất trời bao phủ trong màn sương mù lãng đãng.

Lý Viễn Hồ tới tòa nhà chính phủ, xử lý xong việc khẩn cấp thì Lục Văn Phu đem bản fax từ Hong Kong vào.

Hong Kong trở về là sự kiện chính trị trọng đại nhất trong nước, Lý Viễn Hồ nhân lúc công việc ít, đứng dậy đuổi mình cho đỡ mỏi, cầm lấy bản fax đi ra trước cửa sổ lắt phát mưa xuân đứng đọc.

-Ồ, hôm nay thực nghiệp Gia Tín phát tuyên bố tăng cổ phiếu sát nhập.

Lý Viễn Hồ vừa xem vừa hỏi:

- Theo quy định của tỉnh, hôm nay bọn họ có thể đưa ra công bố này rồi ... à, chuyện này có báo cáo chi tiết hơn không?

Dựa theo điều lệ chính sách tạm thời, chỉ cần chính phủ địa phương và ủy ban chứng giám trong vòng 20 ngày không đề xuất dị nghị về phương án lên thị trường chứng khoán hải ngoại tức là đã phê chuẩn.

Lục Văn Phu đi tới giúp Lý Viễn Hồ lật mấy tờ giấy đằng sau:

- Tôi đã bảo nhân viên trú tại Hong Kong fax toàn bộ nội dung công bố của thực nghiệp Gia Tín cho tỉnh trưởng.

Lý Viễn Hồ rất hài lòng với công tác của Lục Văn Phu, nhưng chức vị thư ký trưởng chính phủ không phải chỉ cần mỗi năng lực công tác.

Thực nghiệp Gia Tín và sở giao dịch chứng khoán liên hợp Hong Kong đưa ra công bố, lấy giá mỗi cổ phiếu 4,6 đô la HK, phát hành 821 triệu cổ phiếu mới, dự kiến huy động 3 tỷ 776 triệu đô la HK, mua 72% cổ phần của Ái Đạt.

Đồng thời phát hành 319 triệu cổ phiếu cho Việt Tú, dùng để mua 28% cổ phần của Ái Đạt trong tay Việt Tú.

Ngày 26 tháng 4, thực nghiệp Gia Tín sẽ cử hành đại hội cổ đông đặc biệt để thẩm duyệt phương án này.

- 3.8 tỷ đây chắc là khoản tài chính lớn nhất doanh nghiệp nội địa kiếm được từ thị trường chứng khoán Hong Kong rồi ...

Lý Viễn Hồ chỉ khẽ cảm khái một câu, không nói gì nhiều.

Một khi phương án này thực thi thành công, Ái Đạt không thẹn trở thành doanh nghiệp nổi tiếng nhất trong nước.

- Báo tài chính Hong Kong còn có một tin tức liên quan tới Ái Đạt.

Lục Văn Phu nhắc khẽ:

- Ở trang thứ hai ... Trần Tín Sinh hôm qua đại biểu cho Ái Đạt ký hiệp nghị hợp tác với Đh Hong Kong, sẽ tài trợ cho họ xây dựng trung tâm khai phát sản phẩm.

Lý Viễn Hồ khơi lên hứng thú, mau chóng lật tới trang sau:

- Lại 50 triệu nữa.

Ông ta nhớ Ái Đạt đầu tư trung tâm khai phát sản phẩm ở Bắc Kinh cũng là 50 triệu:

- Cẩm Hồ không phải đi lừa đảo toàn thế giới đấy chứ?

Lục Văn Phu không rõ ý tứ của ông ta, dè dặt nói:

- Chuyện này khó nói lắm, mấy ngày trước Chu Du của Tân Quang tới tỉnh báo cáo công tác, tôi có gặp anh ta, nghe anh ta nói Cẩm Hồ còn thành lập trung tâm nghiên cứu ở Chi Ba Nhật Bản, Seun Hàn Quốc, không phải chỉ mỗi trong nước.

- Thế sao?

Lý Viễn Hồ từ ngày ở Hải Châu về rất ít khi chủ động hỏi tới chuyện của Cẩm Hồ.

- Lúc đó tôi chỉ nói qua loa với Chu Du ở đường đi, không nói kỹ, tôi hoài nghi có cần thiết phải lập trung tâm nghiên cứu ở nhiều nơi như thế không, trước đó bọn họ còn mua công ty ESS để làm cơ sở nghiên cứu ở thung lũng Silicon Mỹ.

Lý Viễn Hồ sực nhớ:

- À phải, tôi bảo anh tìm hiểu tình hình Cẩm Hồ mua ESS, kết quả ra sao rồi.

- Sau khi TI và C-Cube liên hợp đưa ra chip giải mã mới, đầu tư nghiên cứu của ESS thành vô nghĩa, đối diện nguy cơ phá sản, bị Cẩm Hồ mua lại với giá 1 triệu USD.

- Chỉ một triệu USD thôi à?

Lý Viễn Hồ hơi lạ, động tĩnh của Cẩm Hồ tại Bắc Kinh, Hong Kong lớn hơn nhiều.

- Không chỉ thế, bọn họ còn nộp đơn xin cục quản lý ngoại hối tỉnh gửi vào tài khoản ESS 20 triệu USD, dùng để đưa vào giấy chuyển sản xuất và kỹ thuật sản phẩm.

Lục Văn Phu cố gắng ung ngử khí bình thản nói, tránh dùng từ tác động bởi tình cảm.

- ...

Lý Viễn Hồ ngồi im không nói, tay cầm bản fax, mắt hướng ra màn mưa ngoài trời.

Buổi sáng thực nghiệp Gia Tín phát ra công bố, cổ phiếu dừng ở mức 4.6 đô la HK ở mức treo bảng, buổi chiều khôi phục lại giao dịch, cổ phiếu tăng vọt lên 5,5 đô la HK.

Phía bên Hong Kong cũng mưa, nhưng nhiệt độ ẩm áp hơn ở Kiến Nghiệp nhiều, Trương Khác ngồi trong văn phòng chuyên môn chuẩn bị cho ý, chỉ mặc mỗi một cái áo sơ mi, nhàn nhã ngắm mưa, tính xem tận hưởng mưa rồi nên đi đâu chơi.

Đám Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa thì khẩn trương theo dõi cổ phiếu dao động trên màn hình.

- Khác thiếu gia tựa hồ không lo lắng gì thì phải.

Cát Minh Tín nói:

- Về lý luận cổ phiếu không đạt tới giá mà chúng ta muốn, phương án sẽ chết non.

- Có gì mà phải lo.

Trương Khác lắc đầu:

- Con người tôi cái gì có thể thiếu chứ tự tin hơi dư thừa một chút, mà so với việc đi lo cái chuyện chúng ta không thể khống chế được, chẳng thà tập trung vào công việc khiến nó hoàn mỹ hơn. Cách đại hội cổ đông còn một tháng nữa thôi, phải lợi dụng cho tốt.

- Phải lợi dụng ra sao?

Phó Gia Tuấn hỏi, Việt Tú hiện là đại cổ đông của thực nghiệp Gia Tín, mặc dù về quan hệ cổ phần thì Trương Khác chẳng còn liên quan gì tới Việt Tú nữa, nhưng bọn họ vẫn tin Trương Khác là người thực sự khống chế Việt Tú, tức là ông chủ đằng sau của thực nghiệp Gia Tín.

- Năm năm trước tôi nghĩ địa vị của Ái Đạt ở ngành dầu địa trong thời gian ngắn khó mà bị xô đổ được, sau đó liên hợp với bảy doanh nghiệp tung ra Siêu cấp VCD, khiến nó trong thời gian ngắn chiếm lĩnh được thị trường, đặc biệt ở thị trường đang phát triển càng được coi trọng. Dù phương án tăng cổ phần cần được đại hội cổ đông thông qua, nhưng cuối cùng cổ phiếu bán ra ngoài, như thế chỉ tiền đồ tươi sáng thôi vẫn không phải hiện thực, chúng ta phải làm chút thành tích ở thị trường ĐNÁ khiến nhà đầu tư tin tưởng.

- Hả?

Tôn Thượng Nghĩa ngạc nhiên:

- Trước kia cũng chính cậu kiến nghị tạm thời trì hoãn hành động ở ĐNÁ cơ mà.

- Khoa Vương lợi dụng sức ảnh hưởng của điện tử Gia Tín tại ĐNÁ ra sức khai thác thị trường, làm ra cái thế muốn đá văng Ái Đạt khỏi ĐNÁ, tình hình này kéo dài, sẽ ảnh hưởng tới lòng tin của các nhà đầu tư vào Ái Đạt...

Trương Khác đặt tay lên môi, trầm ngâm xem nên dùng từ ngữ nào hình dung cho thích hợp:

- Cho nên chúng ta phải triển khai thế công ở ĐNÁ, lần tuyên truyền này, tôi hi vọng nó giống như một trận bão nhiệt đới, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, cần quét khắp cả vùng ĐNÁ, trong vòng một thái phải có được ảnh hưởng rộng khắp và con số tiêu thụ tốt đẹp ở ĐNÁ.

Tiến vào thị trường ĐNÁ là điều bọn họ muốn từ lâu, Phó Gia Tuấn bắt đầu suy tính tới việc cụ thể:

- Phương thức tuyên truyền thị trường chủ yếu là dựa vào giờ quảng cáo hoàng kim, Khoa Vương đã chiếm hết giờ hoàng kim trong một quý triển khai oanh tạc quảng cáo rồi, dù chúng ta có tiền cũng không mua được giờ quảng cáo hoàng kim nữa.

532. Chương 532: Chiều Mưa Ở Hong Kong

- Ô, quảng cáo oanh tạc trong suy nghĩ của tôi không phải như thế.

Trương Khác lắc đầu, phương thức quảng cáo oanh tạc là do y truyền cho Lưu Minh Huy, nhưng xem ra hẳn chưa học đến nơi đến chốn rồi:

- Mua quảng cáo giờ hoàng kim chi phí quá cao, mà chúng ta phải khống chế chi phí thị trường, cho nên phải tìm cách khác ... Tôi kiến nghị thực nghiệp Gia Tín lập tức mua thật nhiều thời gian quảng cáo rác của các ĐTH nhỏ, một số ĐTH thậm chí đem tất cả thời gian buổi sáng ra phát quảng cáo, phần đông cho rằng khoảng thời gian này không có giá trị gì, nhưng thế nào cũng có những người mất ngủ buồn đời bật TV lên đốt thời gian. Buổi chiều nhàm chán, rạng sáng lười nhác, trong ấn tượng người bình thường, người làm việc nghiêm túc không trốn ở nhà xem quảng cáo. Nhưng với các bà nội chợ, lại là khoảng thời gian rảnh nằm nhà xem TV tiêu khiển, chính là thời cơ phát quảng cáo, không phải những ông chồng cả ngày tối mặt kiếm tiền là khách hàng của chúng ta, chính bà nội trợ mới là khách hàng đầy tiềm năng ... Rất ít có nghiên cứu đánh giá nghiêm túc về quảng cáo thời gian rác, nên chỉ cần với giá rẻ, có thể mua vô số đoạn quảng cáo rác, tiến hành tuyên truyền quảng cáo kiểu bom trải thảm, với tôi đó mới là oanh tạc quảng cáo thực sự.

Hứa Tư chăm chú nhìn Trương Khác, lúc này y tinh thần phấn chấn, hùng hực khí thế, chàng trai nhỏ này khiến cô mê đắm chính từ cái đó.

- Tuyên truyền quảng cáo như thế à ...

Phó Gia Tuấn xoa cằm suy nghĩ, những lời ngắn gọn của Trương Khác có rất nhiều tin tức cần tiêu hóa.

- Tôi nghĩ đây là phương án đáng để thử.

Tôn Thượng Nghĩa gật gù:

- Vì sao Ái Đạt không dùng phương án này thay cho quảng cáo Tiêu Vương?

- Lấy mục đích phổ biến thương hiệu thì quảng cáo thời gian rác là phương án thích hợp, còn để nâng tầm thương hiệu thì lại không trợ giúp được mấy.

Trương Khác giải thích:

- Đám tinh anh marketing của phòng thị trường Ái Đạt hưởng mức lương hàng đầu cả nước không thể không làm việc có tính kỹ thuật một chút, nếu chẳng phải tình thế của chúng ta ở ĐNÁ không có chút quần bách tôi cũng lười động não.

Mặc dù thực nghiệp Gia Tín bị Trương Khác gò ép trong việc khai thác thị trường ĐNÁ nhưng thách thức thị trường không tệ.

- Tuy là nói chúng ta không coi Khoa Vương là đối thủ cạnh tranh cuối cùng, nhưng hiện thời đúng là cần áp chế Khoa Vương khuếch trương ở ĐNÁ.

Trần Tín Sinh có thói quen vừa nói vừa cầm bút vẽ những hình vô nghĩa trên giấy:

- Ái Đạt sau khi xác định địa vị không thể lay động ở thị trường trong nước, các doanh nghiệp đầu đĩa khác mặc dù cũng tích cực tiến vào thị trường ĐNÁ, nhưng không có lợi thế như của Khoa Vương nhờ điện tử Gia Tín, nên động tác chậm chạp, khiến thị trường ĐNÁ dần nóng lên sau Tết làm Khoa Vương hưởng lợi lớn nhất, hình thành uy hiếp không nhỏ tới Ái Đạt, mặc dù đây chỉ là uy hiếp trong thời gian ngắn, không thể làm dao động địa vị thị trường của Ái Đạt, nhưng ảnh hưởng lớn đến lòng tin của các nhà đầu tư vào Ái Đạt trong khoảng thời gian này.

- Thế công quảng cáo thời gian này, cũng là tuyên truyền cho phương án tăng cổ phiếu sát nhập, là mấu chốt khiến phương án được thuận lợi thực thi.

Trần Tín Sinh đưa ra tổng kết:

- Tôi tin, các doanh nghiệp đầu đĩa khác qua một thời gian chuẩn bị cũng sẽ mau chóng kiếm được đường tiến quân vào thị trường ĐNÁ, lúc đó ở ĐNÁ sẽ khơi lên cuộc chiến quảng cáo, chúng ta đi trước một bước chiếm cứ tiên cơ cũng là có lợi.

~oOo

~Bốn giờ chiều, sổ giao dịch chứng khoán Hong Kong kết thúc một ngày giao dịch, cuối cùng cổ phiếu thực nghiệp Gia Tín dừng ở giá 6 đô la HK một cổ phiếu, tăng 12%.

Nhưng quan trọng là biểu hiện trong một tháng nữa, đám Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức có vẻ không được tự tin lắm.

Đội mọi người rời khỏi văn phòng, Trương Khác đứng dậy, ngẩng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cửa kín ngưng tụ một lớp hơi nước, làm cảnh sắc bên ngoài hơi mơ hồ, nhưng có thể nghe thấy rõ tiếng mưa rơi lách rách không ngừng.

Trương Khác trầm nghĩ tới cơn bão tài chính sắp ập đến, biết bao nhiêu người phải lưu lạc đầu đường xó chợ, dù y có muốn ra sức bù đắp nhưng sức lực quá nhỏ chẳng làm gì nổi, ngay Diệp Trần Dân cũng bị đám kinh tế học chủ lưu chữ mắng cho tối tăm mặt mũi, đành cố sức trong phạm vi có thể ...

Hứa Tư nhìn bóng lưng gầy làm cô ngày đêm nhung nhớ lúc này có chút nặng nề, đi tới nắm tay y, khẽ hỏi:

- Lại làm sao thế sao thế, đang nghĩ gì?

- Đây là một con sông ...

Trương Khác đưa tay ra vẽ một đường trên tấm kính phủ hơi nước, hiện ra bức tranh tàn khuyết của tòa nhà cao tầng dưới cơn mưa:

- Mỗi con người đều vùng vẫy trong đó, nhưng luôn bị dòng nước cuốn đi ...

Đột nhiên nói một câu như vậy, chắc Hứa Tư chẳng hiểu ra sao, chính y cũng bật cười :

- Thành phố này phồn hoa tấp nập, khiến nhiều người quên đường về, cho dù ngày mưa u ám, thành phố này cũng đầy phong tình khác lạ. Em đang nghĩ cơ sở của sự phồn vinh đó là gì, là đá hoa cương hay là nắm cát, khi sự phồn vinh đó sụp đổ, con người ta sẽ ra sao?

Khẽ ôm lấy vòng eo của Hứa Tư, để cơ thể mềm mại của cô dựa vào lòng mình, hôn lên cánh môi hồng, vẻ quyến rũ của Hứa Tư làm tâm hồn người ta xao động:

- Đi với em, em thích ngày mưa ở thành phố này.

Trong một con ngõ nhỏ không tên sạch sẽ ít người, ở góc rẽ gần phố có dựng một lều bạt, đây là quán bar nhỏ nhất mà Trương Khác biết, dưới bạt che mưa bày hai cái ghế tròn, quây bar bằng gỗ đặt sát ngưỡng cửa, hướng gió vừa hợp, Trương Khác và Hứa Tư ngồi trên ghế, đưa chân ra đón lấy giọt mưa tí tách, người hơi thở mùa xuân của Hong Kong, thưởng thức rượu vang Úc.

- Nếu ở Hải Châu có một quán bar như vậy thì tốt quá...

Hứa Tư mơ mộng nói:

- Chị thì cái gì hay cũng muốn đem về Hải Châu.

Trương Khác đưa tay ra vuốt mũi Hứa Tư:

- Người trong nước sống quá vội vàng, cho nên trong nước quán cà phê, quán bar đều là thứ xa xỉ..

Một ly rượu vang Úc ở đây chỉ tốn 10 đô la HK, so với thu nhập bình quân của người Hong Kong, tuyệt đối có thể gọi là rẻ mạt.

Một cô gái xinh đẹp đi qua, tới ngõ bị gió lùa đẩy ô nghiêng đi, cô gái vội vàng giữ lấy, đồng thời cô cũng nhìn thấy hai người quen.

- A, tôi cũng đang nghĩ hoàng hôn sau mưa ngồi đây uống ly rượu vang, ngắm mưa nhất định là hết sức lãng mạn.

Trần Tĩnh tay cầm ô, tha thướt đứng trong mưa, đẹp như thủy tiên mới trời lên khỏi mặt nước, tươi cười nhìn Trương Khác và Hứa Tư:

- Không có hai người nhanh chân giành trước rồi.

- Cô cũng ở Hong Kong sao?

Quán bar sát phố này chỉ có hai cái ghế, Trương Khác đứng dậy nhường chỗ cho Trần Tĩnh.

- Tôi tới Hong Kong năm ngày rồi, hôm kia ngồi xe đi qua đây, nhìn thấy quán bar này. Hôm nay rảnh rỗi, đột nhiên muốn tới ngồi ngắm mưa, không ngờ gặp mọi người.

Trần Tĩnh đặt cặp tài liệu lên quây bar, treo ô vào móc bên cạnh, đưa tay vén lọn tóc quăn màu nâu ra sau, khuôn mặt tinh tế, ánh mắt chứa xuân tình, cô mặc bộ váy công sở, eo bó gọn, ngực nhô cao, cực kỳ gợi tình.

Bạt che mưa không lớn, Trương Khác đành đứng giữa Hứa Tư và Trần Tĩnh, ngửi hương thơm cơ thể truyền tới từ hai tuyệt mỹ giai nhân, y chẳng ngại ngần đứng gần Hứa Tư, quay sang nói với Trần Tĩnh:

- Có hai mỹ nhân thế này, thì bất kỳ ngày mưa ở đâu cũng có phong tình đặc biệt.

Mặc dù quán bar nhỏ xíu chỉ có hai cái ghế, nhưng chủ quán tóc hoa râm vẫn ăn mặc đồng phục pha rượu tiêu chuẩn, cầm một cái ly thủy tinh đặt trước mặt Trần Tĩnh, nhưng lại nói với Trương Khác:

- Chàng trai, thật hâm mộ cậu đấy, có hai cô bạn gái như hoa như ngọc thế này, không biết bao người qua đường tức chết. Hà hà, nhớ lại năm xưa tôi cũng cùng lúc quen biết mấy mỹ nhân, đây đúng là phúc phận người khác hâm mộ cũng chắc nổi.

Trương Khác cười lớn:

- Cháu cũng có phúc phận này à.

Trần Tĩnh cười không phủ nhận, nhìn chủ quán rót rượu rất nho nhã, nói:

- Bác trai hiện giờ cũng rất khiến các cô gái trẻ yêu thích đấy.

Chủ quán dù tóc hoa râu, nhưng mặt rất có tinh thần, đường nét tuấn nhã, mở quán bar ở chỗ này hẳn cũng phải là người phóng khoáng đa tình, nam nhân như thế khi trẻ nhất định được các cô gái yêu thích.

Chủ quán lắc đầu:

- Chữ tình quá tổn thương người khác, đời này tôi đã khiến người khác tổn thương, cũng khiến bản thân tổn thương. Chuyện tình cảm có hoan lạc, có bi thương, người yêu nhau luôn cảm khái thời gian hoan lạc quá ngắn ngủi, để lại quá nhiều không gian bi thương. Tôi nghĩ người yêu nhau sao không chuyên tâm hưởng thụ ngọt ngào lúc hoan lạc, phải biết rằng, một tình cảm hoàn mỹ chính là phần ngọt ngào mà mình cảm nhận được, còn về phần bi thương là gì, hoàn toàn có thể bỏ đi...

533. Chương 533: Giống Hệt Nhau

- Đó là lý luận ái tình của bác sao?

Trần Tĩnh nhận lấy ly rượu, nghi hoặc hỏi:

- Cháu thấy khó hiểu quá.

- Chàng trai này trong mắt cô là tình nhân hoàn mỹ.

Chủ quán nổi hứng nói chuyện, chỉ hai cô gái nói:

- Trong mắt tiểu thư xinh đẹp này cũng là tình nhân hoàn mỹ, chẳng lẽ tiểu thư xinh đẹp này có thể vì bên cạnh chàng trai đã có cô làm bạn liền đi nhấp nhận một tình cảm miễn cưỡng khác sao? Tình cảm hoàn mỹ luôn độc nhất vô nhị, nhưng đôi khi thì thoáng lại trùng nhau ...

- Bác trai, nhất định khi còn trẻ bác là tình nhân hoàn mỹ trong lòng rất nhiều cô gái.

Hứa Tư cười tinh nghịch:

- Trong lòng người khác tôi có hoàn mỹ không thì tôi không biết, nhưng tình nhân hoàn mỹ trong lòng tôi lại chọn gả cho người khác, tôi mở quán bar nơi này chỉ mong cô ấy đi qua thì thoáng ngồi lại uống một ly rượu ... Đôi khi cô ấy cũng cùng chồng ngồi xuống chiếc ghế tròn này ngắm tịch dương, còn tôi hưởng thụ cảm giác hoan lạc được thấy cô ấy ...

Chủ quán đưa mắt nhìn xa xăm, giọng đầy xúc cảm.

Trương Khác lấy một ly rượu ở góc quầy bar, rót rượu nói:

- Cháu mời bác ly rượu, vì quán bar hoàn mỹ này.

Lại thêm một lần rượu nữa, tới khi người đi đường đông dần, Trương Khác trả tiền tám ly rượu vang rồi đi.

Chi nhánh Khoa Vương tại Hong Kong cách đây hai con đường, Trương Khác và Hứa Tư đi dạo không có mục đích, liền đưa Trần Tĩnh về công ty trước.

Trần Tĩnh tây cầm ô, nhớ lại nụ cười của chủ quán bar, mắt cười như vàng trắng cong:

- Đúng là một ông già thú vị, hôm nào rảnh tôi lại mời mọi người tới đó uống rượu.

- Tôi rất mong đợi.

Trương Khác tay cầm ô che cho Hứa Tư, nhìn Trần Tĩnh đi về tòa nhà văn phòng, do dự một lúc rồi gọi cô lại.

Trần Tĩnh nghi hoặc quay người:

- Có chuyện gì không?

- Đang nhẽ tôi không nên lăm mồm.

Trương Khác chân thành nói:

- Khoa Vương mở rộng quá mạnh ở ĐNÁ là chôn xuống nguy cơ, có một số quan điểm, tin rằng các vị khó chấp nhận được, nhưng tôi vẫn nhắc Khoa Vương chú ý vấn đề tiền mặt và các khoản phải thu, tôi không hề có ác ý đâu.

Trương Khác, Hứa Tư đang chào tạm biệt Trần Tĩnh dưới sân, đột nhiên nghe tiếng còi xe inh ỏi, quay đầu lại thấy một chiếc Ferrari vàng đang âm ỉ lao tới, người đi đường hốt hoảng né tránh.

Trương Khác cau mày, y ghét nhất những kẻ lái xe dắt tiền ra vẻ oai phong, nắm tay Hứa Tư và Trần Tĩnh kéo sang bên nhường đường, chiếc ferrari không giảm tốc độ chút nào, song không ngờ nó đột nhiên phanh xe, đuôi xe theo quán tính quay ngang quét sang, dừng lại cách mũi chân Trương Khác 3-4 cm.

Cát Ấm Quân thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, bỏ kính ram xuống, cười đắc ý:

- Tôi chỉ muốn thử tính năng phanh của chiếc xe mới này thế nào, không làm anh sợ chứ hả?

Cả tư thế và vẻ mặt đều hết sức tiêu sái.

Trương Khác gạt nước mưa bắn lên mặt, nhưng y phục đã bị ướt hết rồi, hai năm trước Tạ Kiếm Nam cũng chơi trò này với Hứa Tư, hai đứa chúng nó đúng là đồng môn.

Thực sự Trương Khác không hề cảm thấy trò này hay ho chút nào, huống chi Cát Ấm Quân không có tư cách đùa với y; thấy trên khuôn mặt trắng mịn của Hứa Tư cũng bị nước vắt lên, đưa tay ra lau cho cô, nhìn khuôn mặt cười cợt của Cát Ấm Quân, siết nắm đấm lại, nhưng rồi buông ra, lạnh lùng nói:

- Ở Hong Kong anh cũng là người có thân phận, có cần khiến bản thân thành khó coi như vậy không?

Nói với Phó Tuấn phát hiện sự cố từ xa chạy lại:

- Một đám giồng hết nhau, làm người ta phát ngán, hiện giờ tôi là người có thân phận rồi, không thèm chấp loại người thế này nữa.

Phó Tuấn thấy Trương Khác và Hứa Tư không sao liền yên tâm, nhân lúc Cát Ấm Quân không chú ý, đâm một phát vào mắt hấn, nhưng không dám dùng sức, sợ cậu ấm này không chịu nổi, sốc cổ hấn kéo ra, đưa tay vào trong xe lấy chìa khóa ném vào khe cổng.

Trương Khác buông tay ôm eo Hứa Tư ra, đi tới nhìn con mắt xưng vù của Cát Ấm Quân, đầu bị Phó Tuấn chẹt ở cửa sổ xe, không nhúc nhích được, khuôn mặt điển trai vắn vẹo vì giận, đưa tay tháo cái kính râm của hấn ra, ném vào đồng rác bên cạnh:

- Tôi thấy đeo kính râm lái xe rất ảnh hưởng tới an toàn giao thông, Hong Kong nên có quy định lái xe cấm đeo kính râm rồi ...

Phát tay bảo Phó Tuấn buông hấn ra.

Cát Ấm Quân vốn đang đi xe vào trong sân, thấy Trương Khác và Hứa Tư đứng nói chuyện với Trần Tĩnh, hấn chỉ muốn bêu xấu Trương Khác trước mặt hai vị mỹ nhân, hấn từng nghe tới tác phong dã man không vừa lòng là lập tức ra tay của Trương Khác, nhưng nghĩ ngay ở địa bàn, việc gì phải sợ?

Ai ngờ tên vệ sĩ giống như cái bóng kia đứng ở một bên, vừa xảy ra chuyện là xông tới, không hề do dự inh một đám nổ đom đóm mắt.

Hai bảo vệ trước tòa nhà nhìn thấy có động tĩnh vội chạy tới, mặc dù nhận ra Cát đại thiếu gia, nhưng người xung quanh đều vây lấy quát mắng Cát Ấm Quân lái xe hung bạo, hai tên bảo vệ không dám nói gì, chỉ đề phòng Phó Tuấn tiếp tục đánh người, Cát đại thiếu gia mà bị đánh thêm cái nữa thì họ cũng mất việc.

Trần Tĩnh mắt tròn tròn tức giận, nếu đổi lại là người không quen biên, cô sớm đã tóm lấy cổ áo cho hai mũi giày cao gót vào người, lúc này chỉ có thể quát:

- Anh lái xe như thế đấy à, không thấy có cả bà mẹ bé con nhỏ kia hay sao? Họ không tránh kịp thì thế nào?

Cát Ấm Quân chỉ mong sớm rời khỏi hiện trường, chìa khóa bị Phó Tuấn ném xuống cống, hắn đành che mặt nhờ hai bảo vệ yểm hộ trốn vào trong nhà, không có gan quay đầu lại trừng mắt dọa dẫm hay nói một câu gở thể diện.

Chẳng lẽ mình lái xe chưa đủ nhanh, chưa đủ đáng sợ, sao thằng đấy có thể bình tĩnh như thế?

Khi Cát Ấm Quân biểu diễn kỹ thuật lái xe luôn chú ý phản ứng của Trương Khác: Ban đầu Trương Khác chỉ nghĩ xe phóng nhanh qua, không hề ngờ đuôi xe đột nhiên quét ngang, nếu đổi lại là người khác sẽ kinh hoàng lùi lại đằng sau, hoặc tránh sang bên, vậy mà vừa rồi Trương Khác trong tích tắc kéo Hứa Tư ra sau bảo vệ, đồng thời còn lo lắng nhìn Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh đương nhiên nhìn thấy ánh mắt đó, nhưng cô chẳng kịp hưởng thụ chút ngọt ngào vừa tràn ra từ sâu trong nội tâm, vội vàng xin lỗi thay cho Cát Ấm Quân.

Trương Khác nhếch mép nói:

- Đâu có liên quan gì tới cô, vừa rồi cô cũng sợ giật mình còn gì, con người tôi hình như xung khắc với xe hay sao ấy, tháng trước ở Bắc Kinh cũng vì loại chuyện này xung đột với người ta. Thời buổi này người ta thích lấy xe sang ra khoe oai phong, đáng tiếc tôi không tán thưởng loại người nó.

Chắc là Tạ Kiếm Nam không kể cái chuyện bị đập xe ở Hải Châu cho Trần Tĩnh nghe, người khác cũng không làm chuyện chọc giận hắn này, nhưng Trương Khác thì tâm tư không đơn thuần như thế, nói tiếp:

- Ngay cả chút ân oán giữ tôi và Tạ Kiếm Nam cũng vì chuyện này mà ra, động tác nguy hiểm này chắc bọn họ cùng học khi du học nước ngoài...

Trần Tĩnh xin lỗi liên tục:

- Thi thoảng ở chỗ đất trống luyện tập một chút, còn ở nơi đông người mưa gió thế này thì quá đáng lắm rồi.

- Cô cũng không cần xin lỗi, có xin lỗi cũng phải là hắn.

Trương Khác nhật ô lên, hàn huyên vài câu rồi cùng Hứa Tư rời đi, lần này Phó Tuấn không dám cách quá xa, theo ngay sau bọn họ.

Trần Tĩnh nhìn Trương Khác và Hứa Tư rẽ qua góc đường mới về công ty, tới trước phòng giám đốc của Cát Ấm Quân gõ cửa, không đợi trả lời đã đẩy cửa đi vào, thấy thư ký của hắn đang cầm đá ấp lên cái mắt bị phó tuần đánh xưng vù.

Cát Ấm Quân thấy Trần Tĩnh mặt âm trầm đi vào, nhớ lại cảnh thảm hại vừa rồi, quay mặt đi, bảo thư ký ra ngoài.

- Tôi cho rằng hành vi của anh hôm nay quá bốc đồng vô lễ, biết rõ thân phận của đối phương còn làm như thế, chỉ mang lại ảnh hưởng xấu tới công ty, tôi sẽ báo cho hội đồng quản trị chuyện này, xử lý ra sao để họ quyết định.

Trần Tĩnh đành mặt nói xong câu này bỏ đi ngay, không thêm thừa lời.

534. Chương 534: Con Giận Giả Tạo

- Tôi ...

Cát Ấm Quân lời nói bị nghẹn trong cổ họng không thoát ra được, mắt đau nhức không chịu nổi, giận dữ gạt phẳng hết đồ trên bàn xuống, một lúc sau bình tĩnh lại mới gọi thư ký sợ tới tái mặt vào thu dọn.

Điện thoại gian ngoài vang lên, thư ký chạy ra nghe rồi nổi máy vào bên trong nói với hắn là Tạ Kiếm Nam gọi tới, Cát Ấm Quân không ngờ Trần Tĩnh đem chuyện nói ra thật, đang nghĩ phải ứng phó với những lời trách mắng của Tạ Kiếm Nam ra sao, không ngờ Tạ Kiếm Nam thoải mái nói với hắn:

- Ấm Quân, chuyện này anh đừng chấp với Trần Tĩnh nhê. Cái thằng Trương Khác có hung hăng lắm, giờ anh đã thấy rồi chứ? Nhưng mà phải thừa nhận hiện Cẩm Hồ thế lực quá mạnh, thằng nhãi đó không coi ai ra gì là chuyện hiển nhiên. Mấy ngày trước tỉnh trưởng Lý tới Hải Châu thị sát, mà thằng đó còn dám vênh váo. Chúng ta cứ đợi đi, rồi sẽ đến lúc nó nếm đủ ...

Cát Ấm Quân không quá ngu, hẳn biết Tạ Kiếm Nam nói thế là vì còn cần Cát gia để đối phó với Trương Khác, không cần Tạ Kiếm Nam nói thế hẳn cũng không định dễ dàng bỏ qua cho Trương Khác.

Có điều Cát Ấm Quân thâm khinh bỉ con người Tạ Kiếm Nam, nói vậy nếu mình có lỗi ả Trần Tĩnh lên giường chắc hẳn cũng không dám nói gì, ít nhất là ở thời điểm này ... Nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi, Trần Tĩnh đâu phải cô gái nhà tâm thường cho hẳn muốn làm gì thì làm

o0o

~Mặc dù bị chuyện vừa rồi phá ngang, nhưng tâm tình dạo phố của Trương Khác và Hứa Tư chẳng hề mấy may suy chuyển, vào một cửa hàng thời trang gần đó mua y phục thay, tiếp tục che chung một cái ô, tay trong tay dạo phố.

Hứa Tư đột nhiên hỏi:

- Nếu đổi lại là Trần Tĩnh ở bên cậu lúc đó, phản ứng đầu tiên của cậu có kéo cô ấy ra đằng sau không?
- Cô ấy sống chết thì kệ chứ.

Trương Khác rất vô lương tâm nói, biết làm sao được, chắc đa phần nam nhân trong tình cảnh của y sẽ đều trả lời như thế.

- Chị Vân Tình đúng là nữ nhân thành thực hấp dẫn khó cưỡng nổi phải không?
- Sao .. Chị nói cái này làm gì?

Trương Khác giật mình, cẩn thận quan sát nét mặt của Hứa Tư, không thấy cái gì khác lạ, nhưng y không dám lơ là.

- Tôi nghĩ nếu khi đó là Trần Tĩnh, cậu cũng không hề do dự bảo vệ cô ấy trước tiên phải không?

Hứa Tư dụi dụi đầu xuống:

- Cậu không cố ý lấy lòng, cũng rất dễ khiến các cô gái say mê, cậu và chị ấy lại ở bên nhau lâu như vậy, chị ấy không thể không bị cậu hấp dẫn, cậu cũng không thể cưỡng lại phụ nữ đẹp như vậy ... Chủ quán bar nói rất đúng, tôi cũng phải biết hưởng thụ niềm vui mới được.

Rồi nói thêm một câu nhỏ tới mức gần như không thể nghe thấy:

- Ở bên cậu, tôi thực sự rất hạnh phúc.

o0o

~Buổi tối Trương Khác mời thêm Trần Tín Sinh, Phó Gia Tuấn tới quán bar Thiện Miêu gần Trung Hoàn uống rượu, mưa tới tận giờ vẫn chưa ngớt, khắp đường phố Trung Hoàn tràn ngập mùi ẩm ướt.

Quán bar Thiện Miêu dùng lan can trạm trở ngăn ra thành từng khu vực nhỏ, giàn loa đang phát bài Tuyệt bên biển của Giang Đại Nhi, đây là bài hát tuyên truyền thông qua ĐTH, chất giọng trong sáng của cô làm người ta tưởng tượng ra cảnh tuyết lát phát rơi bên bờ biển, lạnh nhưng lãng mạn, có điều ở quán bar cao cấp thế này lại đi phát âm nhạc ĐTH, đúng là hơi lạ.

Tôn Tình Hương và Hứa Tư, Hứa Duy, Giang Đại Nhi và người chế tác âm nhạc của bọn họ ở bàn bên, Phó Tuấn cũng ngồi cùng họ.

Hứa Duy đến Hong Kong, ban đêm Trương Khác không còn cơ hội ở cùng Hứa Tư nữa, đành hẹn mọi người cùng ăn cơm, sau đó uống rượu mà thôi.

Tôn Tình Hương ghé người qua, đưa di động cho Trương Khác:

- Tình Mông tìm cậu đấy.

- Hả?

Trương Khác không biết Tôn Tĩnh Mông đột nhiên tìm mình làm gì.

- Không hiểu con bé này nghe đâu ra hành động oai hùng của cậu hôm nay, không phải tôi nói với nó đâu đấy.

Tôn Tĩnh Hương vội gạt bỏ liên quan:

- Nó hỏi cậu lần sau có thể đâm Cát Ấm Quân một phát ngay trước mặt nó không, như thế ân oán của nó và cậu sẽ xóa bỏ hết.

- Vớ vẩn.

Trương Khác nhận lấy điện thoại của Tôn Tĩnh Hương, nói:

- Đây cô, tôi và cô chỉ có oán không có ân, cũng không phải cô nói xóa là xóa được, cú đâm kia là do Phó Tuấn đâm, giờ tôi là người có thân phận địa vị, sao có thể ra tay với lưu manh đầu đường xó chợ? Nếu không cô nghe Phó Tuấn nói kỹ cho cô biết ...

Bọn họ tới đây mới kể chuyện xung đột với Cát Ấm Quân, Tôn Tĩnh Mông đã nghe được tin gọi điện tới rồi, Hong Kong thật là nhỏ.

Trương Khác nói ba hoa một hồi với Tôn Tĩnh Mông rồi trả điện thoại cho Tôn Tĩnh Hương, quay sang Phó Gia Tuấn nói:

- Phương án thảo luận chiều này tốt nhất làm thật mạnh vào, để người của Khoa Vương hiểu lầm là đắc tội với tôi nên mới bị phản kích, như thế kịch càng vui.

Trần Tín Sinh cười ha hả:

- Vậy bọn chúng sẽ vĩnh viễn không đoán ra trong lòng Khác thiếu gia tính toán gì.

- Lúc này Khoa Vương chẳng chịu nổi một đòn, kéo cả Gia Tín vào mới thú vị một chút.

Trương Khác nhún vai:

- Cũng chẳng phải là tôi hiếu chiến, nhưng thiếu cạnh tranh thì thật nhàm chán. Nếu trước mặt anh một bên là một cái hồ phẳng lặng, gió êm nắng chói, còn một bên là hải dương đầy đá ngầm, gió buốt sóng gầm, vậy anh chọn bơi hướng nào ?

Trần Tín Sinh gật gù hỏi lại:

- Khác thiếu gia muốn nói hồ nước cuối cùng sẽ cạn chứ gì ?

Trương Khác thở dài:

- Nói chuyện với anh mất hẳn cái thú làm hồi hộp.

Phó Gia Tuấn là người nghiêm túc, chuyên tâm vào công việc, trầm ngâm nói:

- Vậy phương án chiều nay tốt nhất là động thủ ngay, nhưng làm thế chúng ta không có thời gian lập phương án tỉ mỉ, dự toán rất khó khổng chế.

- Các anh cứ thực thi ngay đi.

Trương Khác phát mạnh tay nói:

- Tôi đã định ra phương án đại thể từ lâu rồi, trước đó chẳng qua sợ lấy ra làm ảnh hưởng tới đường lối của các anh, giờ thời gian eo hẹp lấy ra dùng tạm cũng được. Còn trong quá trình chấp hành thì chúng ta có thể tùy thời điểm bổ xung sửa đổi, dự toán cứ dư dả một chút, quá một hai chục triệu có thể tính tập đoàn Ái Đạt trợ cấp cho tổng đại lý làm tuyên truyền thị trường.

Đây vốn là phương án xác định trước khi xung đột với Cát Ấm Quân để phối hợp với phương án tăng cổ phiếu sát nhập, nếu lập tức thi hành, sẽ khiếm đám người Cát Ấm Quân sinh ra nhảm lẫn.

Mục đích cuối cùng của Trương Khác là thuận lợi kiếm được 3,8 tỷ, so với nó trợ cấp thêm một hai chục triệu có là gì.

Phó Gia Tuấn muốn lập tức kéo Trương Khác về nhà khách lấy phương án y đã soạn thảo sẵn, một tháng nữa thôi là đại hội cổ đông rồi, phải hành động càng nhanh càng tốt.

~~o0o

Vài ngày sau đó, Cát Ấm Quân liền cảm nhận được áp lực tới từ thực nghiệp Gia Tín, bắt đầu là ở Malaysia.

- Sao nhanh như thế được?

Cát Ấm Quân lật xem fax doanh nghiệp Malaysia hợp tác với Khoa Vương truyền tới:

- Anh xem cái này này.

Hắn đưa fax cho Tạ Chiêm.

Sau sự kiện ngày 28 tháng 3, Trần Tĩnh cực kỳ không vừa lòng với Cát Ấm Quân, vì thế quay về nước, để Tạ Chiêm thay thế vị trí của cô.

Thật khó tưởng tượng được thực nghiệp Gia Tín trong vài ngày ngắn ngủi triển khai thể công quảng cáo đột dập, mười ba đài truyền hình địa phương ở Malaysia đồng loạt đưa ra phần lớn thời gian biểu diễn công năng của đầu đĩa Ái Đạt.

- Đúng là thằng nhãi con còn chưa trưởng thành.

Tạ Chiêm trước giờ luôn coi thường Trương Khác, đương nhiên nghĩ tới ngay đây là phản ứng của y vì sự kiện 28 tháng 3, có điều hắn quan tâm tới thực tế hơn:

- Ái Đạt tấn công quảng cáo có ảnh hưởng tới Khoa vương ở cùng khu vực không?

- Làm quảng cáo nói trắng ra là tranh nhau chơi trội.

Cát Ấm Quân tự kiêu có kinh nghiệm du học hải ngoại Tạ Chiêm, mà Tạ Chiêm không có dung mạo xinh đẹp như Trần Tĩnh, cho nên hắn chỉ dùng ngữ khí hời hợt đáp cho cô, chứ không muốn nói chuyện sâu hơn, càng chẳng nói tới chuyện tiếp nhận chỉ đạo nghiệp vụ từ Tạ Chiêm:

- Anh không thấy quảng cáo đầu đĩa Ái Đạt toàn ở khoảng thời gian rác à, chắc là dự toán tuyên truyền của thực nghiệp Gia Tín có hạn, mà tên nhãi kia lại gấp gáp chơi chúng ta...

535. Chương 535: Tạ Kiếm Nam Thay Đổi Rồi

Từ tầng thứ 46 nhìn xuống sân, Tạ Kiếm Nam hơi cau mày lại, hành động khác thường của thực nghiệp Gia Tín ở Malaysia khiến hắn vội vàng chạy từ Hải Châu tới Hong Kong.

- Chính ở trước tòa nhà này Trương Khác bị Cát Ấm Quân phanh xe bắn nước lên người, rồi y sai Phó Tuấn đâm vào mặt Cát Ấm Quân?

Tạ Kiếm Nam nhếch mép cười âm hiểm, đi tới xác định cửa văn phòng đã đóng chặt chưa, tránh có người đi qua vô tình nghe thấy gì, quay lại nói:

- Anh tưởng thực nghiệp Gia Tín hành động ở Malaysia vì Trương Khác nổi tính trẻ con à? Mấy năm qua tất cả kiêu hãnh của tôi bị mất hết trong tay một người, anh cho rằng người đó có thể nổi tính trẻ con làm bừa?

Hai năm qua uy thế của Tạ Kiếm Nam trong Tạ gia ngày một lớn, bị hắn dùng ngữ khí nghiêm khắc như thể chất vấn, Tạ Chiêm cũng không thể biểu thị bất mãn.

- Đừng nghĩ một người đầu ngang với Lý Viễn Hồ đơn giản như thế.

Giọng Tạ Kiếm Nam không có mấy sắc thái tình cảm:

- Thời gian qua trọng tâm của bọn chúng là phương án tăng cổ phần sát nhập, hành động của bọn chúng ở Malaysia chỉ là bước đầu tiên, chẳng qua đây chỉ là sự trùng hợp, thăng nhĩ đó muốn chúng ta nhầm đường, tự rối loạn thế trận.

Tạ Chiêm không phải là không có óc, có một số sự thực không thể không thừa nhận:

- Cát Ấm Quân tựa hồ rất thù oán thăng nhĩ đó.

- Như vậy không tốt sao? Rất nhiều việc không phải cứ hi vọng không xảy ra là nó sẽ không xảy ra được, Cẩm Hồ sắp thay thế địa vị Chính Thái trong tỉnh, hiện xem ra đây là chuyện không ai cản nổi nữa rồi. Anh cần phải nghiên túc nghiên cứu quỹ tích phát triển của Cẩm Hồ trong ba năm qua. Tôi không ưa gì Trương Khác cả, nhưng không thể xem thường ỹ.

Tạ Kiếm Nam hít thật sâu xua đi hình ảnh đáng ghét của Trương Khác ở trong đầu, bình tĩnh nói:

- Chúng ta đừng bùng tai trộm chuông nữa, không ích lợi gì cả. Mấy ngày trước Trần Tín Sinh ở Bắc Kinh tuyên bố tập đoàn Ái Đạt tiến quân toàn diện vào sản nghiệp điện tử tiêu dùng, còn muốn xây dựng khu khoa kỹ 800 triệu, rất nhiều người cho rằng Cẩm Hồ lừa gạt, nhưng tôi tin Cẩm Hồ lôi kéo Trần Tín Sinh qua không phải chỉ để bán Ái Đạt ... Cứ nhìn đi, Cẩm Hồ sẽ vĩnh viễn là ngọn núi chúng ta phải vượt qua, anh phải thừa nhận chỉ dựa vào sức chúng ta khó mà vượt qua được.

- Anh muốn kéo Gia Tín vào sâu hơn nữa?

Tạ Chiêm hỏi:

- Không chỉ vấn đề này, thời gian qua tôi luôn suy nghĩ câu nói của chú Ba, không nhìn thẳng vào đối thủ, vĩnh viễn không vượt qua được. Quan hệ giữa Trương Khác và Diệp gia tựa hồ cũng vượt ngoài tưởng tượng của chúng ta rồi, từ năm ngoái tới nay Diệp Trần Dân luôn nói tới xu thế kinh tế Châu Á suy thoái, quan điểm của ông ta đúng là đáng suy nghĩ, nhưng chúng ta cũng không thể sợ ghen mà bỏ ăn.

Tạ Kiếm Nam trông qua có vẻ đúng là thay đổi rất nhiều, trở nên trấn tĩnh hơn, đồng thời cũng âm hiểm hơn:

- Tôi đã trao đổi với chú ba và cậu, cần có chuẩn bị cần thiết. Anh đừng thấy tôi nói ở đây rất thoải mái, thực ra ở nhà tôi bị chú Ba giáo huấn cho. Nên anh cũng đừng trách tôi nói khó nghe với anh, chúng ta phải kéo cha con Cát Minh Tín vào sâu hơn, nhưng không để bọn chúng nắm quyền chủ động, phải động não một phen ... Hẳn cú đấm kia cũng làm Cát đại thiếu gia nổi điên phải không?

- Vậy bây giờ phải làm ra sao?

Tạ Chiêm suy nghĩ nói:

- Cát Ấm Quân tựa hồ muốn phản kích hành động của thực nghiệp Gia Tín ở Malaysia, chúng ta hành động theo sẽ sa lầy ...

- Mặc cho hắn làm theo cảm tính.

Tạ Kiếm Nam cười âm hiểm vô cùng:

- Tôi cần anh phối hợp đóng kịch.

- Tôi biết cậu lắm trò quỷ mà, có điều diễn kịch đúng là ngón sở trường của tôi.

“Cộc, cộc , cộc”

Giữa cửa văn phòng có một tấm kính, ánh chiếu một thân hình yếu điệu.

Trần Tĩnh mang đầy bụng khó chịu với Cát Ấm Quân về Hải Châu, lần này lại theo Tạ Kiếm Nam tới Hong Kong, qua lại hai bên rất vất vả, cô nhìn hai người chúng:

- Hai nam nhân ban ngày ban mặt trốn trong phòng khóa chốt cửa vào làm gì?

Tạ Chiêm cười dâm dật:

- Kiếm Nam có nhốt một tiểu cô nương vào phòng đâu, cô lo cái gì?

- Phì, ai thềm quản anh ấy nhiều như thế.

~oOo

~~Ban đầu thực nghiệp Gia Tín có hành động ở Malaysia, Cát Âm Quân còn ung dung cười khẩy, nhưng mấy ngày sau tin tức tiêu thụ phản hồi về không lạc quan khiến hắn không thể cẩn thận đối phó.

Khi hắn kiến nghị dùng biện pháp có tính chất nhắm vào thực nghiệp Gia Tín, Trần Tĩnh kiên quyết phản đối trước tiên:

- Ái Đạt có tiết tấu của Ái Đạt, Khoa Vương cũng nên có tiết tấu của Khoa Vương, không nên bám sát chân người ta làm gì, hướng hồ chúng ta hiện đã có hành động đủ lớn ở ĐNÁ rồi, trong đó ẩn chứa nguy hiểm không thể khổng chế, phải chú ý vấn đề tiền mặt và khoản phải thu, chiếm cứ thị trường vị trí số một hay số hai không có nhiều ý nghĩa ở thời điểm này.

- Tài phú luôn giấu trong nguy hiểm.

Cát Âm Quân dứt khoát kiên trì ý mình:

- Đây là cơ hội để Khoa Vương vượt Ái Đạt, chỉ có nắm bắt được cơ hội này chúng ta mới có thể theo kịp bước tiến của Ái Đạt. Kiếm Nam, anh nói xem.

- Tôi à?

Tạ Kiếm Nam cười:

- Tôi muốn nghe ý kiến mọi người trước.

- Vấn đề tiền mặt và khoản thu mà Tiểu Tĩnh nói tôi thấy đúng là cần chú ý, dù sao Khoa Vương không phải Cát gia giàu có, không chú ý một chút thôi là chuỗi tài chính xảy ra vấn đề, sẽ rất đau đầu.

Tạ Chiêm bóng gió nói:

- Tôi chưa đi nước ngoài du học chưa thấy chuyện đời, nhưng vượt qua Ái Đạt thì sao, trên thế giới doanh nghiệp điện tử mạnh hơn Ái Đạt có cả đồng, chúng ta không thể vì cảm tính cá nhân mà đưa công ty vào nguy hiểm.

- Anh nói cái gì?

Cát Âm Quân mày dựng ngược:

- Anh nói tôi hành động theo cảm tính à?

- Còn không phải sao?

Tạ Chiêm cười lạnh:

- Chúng ta cần phải sửa lại kế hoạch thị trường đầu năm, tiếp theo đây Tân Khoa, Bộ Bộ Cao cũng sẽ tiến vào thị trường ĐNÁ nữa đấy. Chẳng qua chỉ bị đám một cái thôi mà, chấp loại người đó làm gì ắt thân phận Cát đại thiếu gia.

Tạ Kiếm Nam liếc mắt thấy Cát Âm Quân tức tới mặt tím tái, nghiêm khắc nói:

- Anh đừng nói lung tung nữa.

- Tôi nói lung tung cái gì?

Tạ Chiêm nghiêm mặt lại, cố ý không nể lời hắn:

- Thực nghiệp Gia Tín vì sao đột nhiên thời gian này đầu tư quảng cáo ở ĐNÁ? Nguyên nhân cần tôi nói không? Ai ỉa dây ra kẻ đó tự đi chùi dít, đừng kéo cả công ty vào.

- Đủ rồi.

Tạ Kiếm Nam vỗ bàn:

- Ăn nói phải giữ chừng mực.

Tạ Chiêm từ lúc thay Tần Tĩnh tới Hong Kong, không hề can thiệp vào nghiệp vụ công ty, Cát Ấm Quân không ngờ hần đột nhiên nhảy ra làm khó mình, tay chân run lên vì tức giận, đứng dậy chỉ mặt Tạ Chiêm nói:

- Cái đít này tôi chùi, không phiền tới anh, chút xíu cổ phần của anh ở công ty hải ngoại tôi sẽ mua hết, cho nên không cần anh chỉ tay mua chân vào nghiệp vụ công ty.

- Đơn giản vậy sao?

Tạ Chiêm vắt chân chữ ngũ nói:

- Đại Nhã cũng thấy công ty hải ngoại khuếch trương quá nguy hiểm, anh cũng muốn mua cả cổ phần của Đại Nhã à?

- Nếu có chia rẽ thì giải quyết như thế là tốt nhất.

Cát Ấm Quân quay sang Tạ Kiếm Nam:

- Anh thấy thế nào?

- Người khác nghĩ sao tôi mặc kệ, cá nhân tôi ủng hộ anh, tuyệt đối không rút cổ phần ở công ty hải ngoại về.

Thái độ của Tạ Kiếm Nam làm Cát Ấm Quân dễ chịu hơn một chút, công ty hải ngoại vốn đầu tư chỉ 100 triệu mà thôi, Đại Nhã và Tạ Chiêm muốn lui thì cứ lui, hần sẽ được khống chế cổ phần công ty, còn tốt nữa là khác.

- Còn về khoản phải thu (Receivables).

Tạ Chiêm đứng đỉnh nói:

- Phải giải quyết ra sao đây? Không thể để công ty hải ngoại chiếm dụng tiền hàng của Khoa Vương một cách vô hạn được, tài chính của công ty hải ngoại thì không sao, nhưng chuỗi tài chính của Khoa Vương thì đứt rồi.

536. Chương 536: Quá Thông Minh

Công ty hải ngoại đăng ký độc lập, phụ trách khai thác thị trường hải ngoại, lời lỗ tự chịu, ban đầu tỉ lệ đầu tư giống ở Khoa Vương, chỉ Cát Ấm Quân trực tiếp đầu tư vào đó 40 triệu đô la Hong Kong, thực ra mâu thuẫn giữa công ty hải ngoại và Khoa Vương không gay gắt.

Nhưng Cát Ấm Quân muốn mua lại cổ phần của Tạ Chiêm và Đại Nhã, vậy là có mâu thuẫn lợi ích rồi, Tạ Chiêm và Đại Nhã không đồng ý công ty hải ngoại chiếm dụng tiền hàng của Khoa Vương, đây là điều có thể giải thích được.

- Chỉ có vài ba trăm triệu tiền hàng, cá nhân tôi cũng bù được, tuyệt đối không kéo chân Khoa Vương.

Tài sản của Cát Ấm Quân có chừng 200- 300 triệu thôi, nhưng bị Tạ Chiêm mĩa mai châm chọc, hần không chịu nổi, thị trường mở rộng cấp tốc là cơ hội hiếm có, ắt cũng phải mạo hiểm nhất định, nhưng hần chưa lường hết nguy hiểm lớn thế nào, chỉ thấy Trần Tĩnh, Tạ Chiêm tỏ ra dè dặt, trong lòng khinh thường:

- Tài phủ chân chính luôn ẩn chứa trong nguy hiểm, một năm thôi, tôi sẽ ọi người thấy hàm nghĩa của câu nói này.

Mục đích đã đạt được, Tạ Kiếm Nam thấy Tạ Chiêm vẫn còn muốn nói gì, nhìn hần trấn áp:

- Anh còn muốn nói gì nữa? Có muốn tôi mua luôn cổ phần của anh ở Khoa Vương không?

Tạ Chiêm vờ cười ngượng:

- Trong công tác thế nào chẳng có chia rẽ.

- Có chia rẽ cũng không thể ăn nói như anh, còn về giải quyết ra sao phải mở cuộc họp HĐQT quyết định, không phải bốn chúng ta ngồi đây tùy tiện quyết định được.

Tạ Kiếm Nam sắc mặt khó coi, thu dọn tài liệu nói:

- Hai người ra ngoài đi.

Ngay cả Trần Tĩnh cũng bị đuổi ra ngoài không nể nang gì.

Đuổi Tạ Chiêm và Trần Tĩnh đi rồi, Tạ Kiếm Nam rút thuốc lá đưa cho Cát Ấm Quân một điều thuốc:

- Chắc anh không tưởng tượng ra cảnh lần đầu gặp giữa tôi và Trương Khác.

- Há?

Cát Ấm Quân còn đang tức giận vì lời khiêu khích của Tạ Chiêm, nên ngớ ra.

- Năm 95, tôi mới về nước, Diệp Hồng mở tiệc chúc mừng, uống tới sáng tôi lái xe đến Hải Châu thăm chị Hai tôi Tạ Văn Tình ... Tôi tới nửa tháng không dám ra ngoài nhìn ai.

Tạ Kiếm Nam kể lại chuyện va chạm với Trương Khác ở Hải Châu, trong đầu lại hiện lên lời của Chu Cẩn Tỳ: “Khi cháu có thể nhẹ nhàng đem chuyện nhục nhĩ của mình ra lợi dụng thì lúc đó cháu mới có thể được xem là trưởng thành.” Hắn nỗ lực giữ khuôn mặt thoải mái nói:

- Về sau tôi lại tiếp tục xung đột với y ở Huệ Sơn...

Hắn kể tới việc đền chiếc BMW cho Diệp Tiểu Đồng, rồi vỗ vai Cát Ấm Quân:

- Có vài việc đừng nên để trong lòng.

Lời của hắn đương nhiên không an ủi được Cát Ấm Quân, nhưng lại mang lại hiệu quả hắn muốn, Cát Ấm Quân vò nát điều thuốc lá:

- Món nợ này sớm muộn gì tôi cũng đòi lại.

Tạ Kiếm Nam thở dài, ôm lấy vai hắn:

- Lời của Tiểu Tĩnh anh đừng để trong lòng, cô ấy sao hiểu nổi có những chuyện không thể nuốt trôi? Có điều anh phải thông cảm cho tôi, tôi phải thể hiện có phong độ trước mặt cô ấy.

Cát Ấm Quân rất cảm động:

- Nói gì thế, chỉ cần anh ủng hộ tôi là đủ rồi.

Trần Tĩnh ầm ức cùng Tạ Chiêm đi ra, cô muốn tìm Tạ Kiếm Nam nói chuyện, cô tin lời nhắc nhở của Trương Khác không hề có ác ý, lại lo lời vừa rồi của Tạ Kiếm Nam với Tạ Chiêm quá nặng, ảnh hưởng tình cảm anh em, liền nói đỡ cho Tạ Kiếm Nam vài câu, không ngờ Tạ Chiêm thản nhiên nói:

- Trên người của Kiếm Nam ngày càng có bóng dáng của chú Ba và cậu rồi.

Nghe câu chẳng ra đầu ra cuối này, Trần Tĩnh chẳng hiểu ra sao, cô không nói gì nữa, đi về văn phòng.

Tạ Chiêm nhìn bóng lưng của Trần Tĩnh, trầm nghĩ :” Kiếm Nam không phải định hại luôn cả cha vợ cậu ta đấy chứ? Kể cũng phải, Đại Nhã sắp, có khi cô bé này sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn?”

Trần Tĩnh làm việc xong gọi điện cho Tạ Kiếm Nam mới biết hắn và Cát Ấm Quân đã rời công ty từ lâu, vậy mà không nói với cô một tiếng, gọi vào di động thì tắt máy, đoán chắc cùng Cát Ấm Quân tới loại chỗ đó lêu lổng rồi.

Bóng đêm Hong Kong phủ xuống tựa hồ muộn hơn hẳn những nơi khác, Trần Tĩnh chẳng biết giờ về khách sạn làm gì hết thời gian, cô một mình đi về, không để lái xe công ty đưa đi.

Bước trên sân trước tòa nhà, đất đã khô, nhưng vẫn tưởng tượng ra được chuyện ngày hôm qua, mặc dù chỉ là trò ác của Cát Ấm Quân, nhưng chớp mắt đó Trương Khác không hề kinh hoàng, nhanh chóng kéo Hứa

Tư ra sau, chắc mỗi nữ nhân đều muốn cảm thụ hạnh phúc này, có phải mình cũng muốn được đứng sau lưng anh ấy chứ không chỉ được nhận một ánh mắt quan tâm.

Trần Tĩnh mỉm cười dịu ngọt, rồi đuối suy tưởng lung tung trong đầu đi, cô lại tới quán bar bên đường hôm nọ, ngồi đó uống rượu vang, ngắm hoàng hôn, đúng là cách đốt thời gian không tệ, nói không chừng còn được gặp Trương Khác, Hứa Tư.

Đi tới ngõ nhỏ, trên chiếc ghế cao có một phụ nữ trung niên duyên dáng đang nói chuyện với chủ quán, chủ quán đương nhiên còn nhớ Trần Tĩnh, cô gái xinh đẹp có khuôn mặt tinh tế mà cô đơn.

Trần Tĩnh ngồi xuống, gọi một ly cà phê, mặc ánh tà dương chiếu lên khuôn mặt mỹ lệ của mình.

- Anh chàng của cô không tới sao?

Chủ quán vừa pha cà phê, vừa cười ôn hòa hỏi.

- Dạ, bọn cháu không hẹn nhau.

Trần Tĩnh cũng cười:

- Lần trước gặp chỉ là trùng hợp thôi.

- Cứ đợi trùng hợp là không được đâu.

Chủ quán đùa:

- Còn nhớ lần trước rời đi cô có nói muốn mời họ tới đây uống rượu mà.

- Hi hi, một mình ngồi đây uống cà phê cảm giác cũng không tệ ă.

Trần Tĩnh nghĩ một lúc rồi nói:

- Cháu không có phương thức liên hệ của người đó ở Hong Kong, môn mời cũng chẳng được, chỉ đành ngồi đây đợi cuộc gặp gỡ tình cờ.

- Cô đúng là cô gái may mắn đấy.

Chủ quán cười vui vẻ:

- Hôm kia bọn họ còn ngồi đây uống rượu cả chiều, tôi cũng là người hay chuyện, nên lưu lại phương thức liên hệ của bạn cô, nếu cậu ta còn ở Hong Kong, thế nào cô cũng tìm được.

Rồi lấy giấy ra viết một số điện thoại.

Trần Tĩnh cầm tờ giấy dẫn đo một hồi, rồi nhập số vào di động, người nhận máy là Phó Tuấn, một lúc sau chuyển sang tay Trương Khác.

- Ô, Trần Tĩnh à, sao cô có số điện thoại của tôi ở Hong Kong.

Phía bên kia rất yên tĩnh, không nghe ra Trương Khác đang ở đâu, Trần Tĩnh nghĩ có lẽ ở trong văn phòng với Hứa Tư, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, mỉm cười nói:

- Tôi tới quán bar đó uống cà phê, nhớ ra từng mời anh và Hứa tiểu thư đến đây uống rượu.

- Tiếc quá, tôi đang ở sân bay, hơn mười phút nữa là lên máy bay mất rồi, lần sau tới Hong Kong cùng đi uống rượu nhé.

Trần Tĩnh tự nhiên thấy buồng vô cớ, lấy giọng tự nhiên nói:

- À phải, cảm ơn lời nhắc nhở kia của anh.

- Hiện giờ cảm ơn sớm quá, kinh doanh ổn định nói không chừng sẽ bỏ qua cơ hội, tới khi đó cô có trách tôi không?

- Không chỉ Đại Nhã, Tạ Chiêm còn cả Chính Thái cũng cần nhắc rút bớt cổ phần ở công ty hải ngoại.

Trần Tĩnh hỏi:

- Trước kia anh và Kiếm Nam có ân oán gì vậy.
- Ha ha, cô tiết lộ cơ mật công ty cho tôi mà không sợ tôi lợi dụng à?
- Chuyện này sao giấu nổi anh chứ, chẳng bằng làm ra vẻ hào phóng nói ra thì hơn.

Trần Tĩnh cảm thấy nói chuyện với Trương Khác thật thoải mái, hoàn toàn chẳng phải bắn khoăn gì.

Phía bên kia điện thoại im lặng một lúc mới nghe Trương Khác nói:

- Tạ Kiếm Nam là người rất thông minh, lần này càng vô cùng thông minh, đây gọi là kẻ “minh tu sạ đạo, ám độ Trần Thương”. Có một số lời tôi không tiện nói, không cô lại nghĩ tôi là hạng tiểu nhân mất, ân oán giữa tôi và anh ta chính vì anh ta quá thông minh, cho nên ân oán giữa chúng tôi không cởi bỏ được.

Trần Tĩnh còn định nói thêm thì nghe thấy bên kia Phó Tuấn nhỏ giọng nói với Trương Khác, cô loáng thoáng nghe được ba chữ “Liều Chí Quân”, trầm nghĩ :” Thư ký của bí thư Đào Tấn sao? Hay là người trùng tên”

Đồng thời cũng suy ngẫm lời của Trương Khác, vì sao nói lần này Tạ Kiếm Nam vô cùng thông minh? Rõ ràng mình chú ý không tiết lộ quá nhiều, anh ta nghe ra được gì từ lời nói của mình.

Tiếc rằng Trần Tĩnh hi vọng Trương Khác và Tạ Kiếm Nam thành bạn bè, làm sao nhìn thấu được.

537. Chương 537: Không Ngồi Yên Được Nữa

Phó Tuấn đi tới nói Liều Chí Quân gọi điện tới, Trương Khác đành vội tạm biệt Trần Tĩnh, cầm chiếc di động khác nói chuyện với Liều Chí Quân, thì ra hẳn mời Trương Khác tới Kiến Nghiệp thì ăn cơm.

Liều Chí Quân mời khách, đây tuyệt đối không phải là bữa cơm thoải mái, Trương Khác liền nói với hẳn giờ mấy bay hạ cánh.

Đợi Trương Khác cúp điện thoại, Hứa Tư hỏi:

- Liều Chí Quân tìm cậu có chuyện gì? Liệu có phải bí thư Đào Tấn muốn tìm cậu.

Trương Khác giả bộ thầy bói bấm ngón tay, còn nghiêm trang phán:

- Em tính ra rồi, có vài việc sau.

oOo

~Máy bay xuyên qua tầng mây dày, từ cửa kính nhìn ra ngoài, mặt biển dưới ánh hoàng hôn có vẻ đẹp không nói lên lời.

Trương Khác thu ánh mắt lại, Hứa Tư ngồi ghế sát lối đi, tay chống cằm ngắm đại dương xanh thẳm bên ngoài, chiếc đầu đặt trước ngực Trương Khác, đeo kính gọng đen, hàng mi cong tựa hồ chạm vào mặt kính, Trương Khác đưa tay gỡ kính ra, ngắm nhìn dung nhan làm người ra tiêu hồn ấy.

- Nhìn gì vậy?

Bất kể thân thuộc tới mức nào, bị Trương Khác nhìn chăm chú, Hứa Tư vẫn có chút ngượng ngùng, né tránh ánh mắt mang tình cảm nóng bỏng ấy, dựa lên vai y, nói nhỏ:

- Trong điện thoại Trần Tĩnh nói gì thế?
- Cô ấy cũng chẳng nói nhiều lắm.

Trương Khác ngửi mùi hương nhẹ trên tóc Hứa Tư, hơi quay đầu sang tựa cằm lên tóc cô:

- Bình thường mà nói giữa Khoa Vương và công ty hải ngoại không có xung đột lợi ích thực tế, nhưng chuyện không tuyệt đối như vậy, cổ phần của cha con Cát Minh Tín ở Khoa Vương là dưới danh nghĩa điện tử Gia Tín, còn ở công ty hải ngoại là cá nhân Cát Ấm Quân, có lẽ Cát Minh Tín định bồi dưỡng con trai thành người nổi nghiệp, song tạo nên mất cân bằng về lợi ích. Còn một điều trí mạng nữa, ảnh hưởng của cá nhân với Khoa Vương quá yếu, sau không chế công ty hải ngoại quá mạnh.

- Vậy ... Tức là hôm đó cậu nhắc nhở Trần Tĩnh không phải có ý tốt.

Hứa Tư ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác:

- Tôi còn tưởng cậu coi cô ấy như bạn bè chứ.

- Em không phải là không có ác ý, nhưng không nhắm vào tập đoàn Đại Nhã, cho nên không thể tính là có lỗi với bạn được.

Trương Khác nhe răng cười:

- Trần Tĩnh nói Đại Nhã suy nghĩ rút bớt cổ phần ở công ty hải ngoại, em nghĩ chắc là bọn họ tranh chấp về sách lược thị trường ở ĐNÁ, sau khi không thống nhất được ý kiến thì nảy ra suy tính này. Nếu các đại cổ đông có chia rẽ ở sách lược ở thị trường ĐNÁ, Đại Nhã đường lối kinh doanh bảo thủ, đứng về phía bên kia là chắc chắn. Nhưng hiện giờ Khoa Vương chắc chắn không thể bỏ thị trường ĐNÁ được, trước đó em không nghĩ Chính Thái cũng suy tính rút bớt cổ phần, cho nên mới nói Tạ Kiếm Nam quá thông minh, đương nhiên chưa hẳn là cá nhân hẳn khôn ngoan, sau lưng hẳn có Tạ Hán Tĩnh, Chu Cẩn Tỳ, sao chịu thua thiệt?

- À.

Hứa Tư ngồi thẳng người dậy:

- Bọn họ nghĩ thấy mùi nguy hiểm cho nên đẩy Cát Ấm Quân về phía trước gánh lấy nguy hiểm do khai thác thị trường quá nhanh?

- Chắc chắn có nhân tố này, nó phù hợp với tác phong Tạ gia mà. Đương nhiên còn có khả năng nữa, chẳng lẽ Tạ Kiếm Nam không muốn kéo cha con Cát Minh Tín lún sâu vào ân oán giữa Chính Thái và Cẩm Hồ sao? Nhưng bọn chúng không muốn điện tử Gia Tín tăng đầu tư khổng lồ cho Khoa Vương, còn công ty hải ngoại chỉ là chi nhánh phụ thuộc, nên dù Cát Ấm Quân có nắm cổ phần tuyệt đối cũng không ảnh hưởng, lại có thể lợi dụng cha con Cát Minh Tín dùng tài chính hùng hậu khai thác thị trường ĐNÁ, nguy hiểm gì có cha con chúng gánh thay.

Nói tới đó Trương Khác dừng lại thở dài:

- Chị nói xem Tạ gia có thông minh không? Bọn chúng quá thông minh, ai hợp tác với bọn chúng cũng ăn ngủ không yên, chúng ta cũng bị bài học từ sớm rồi.

- Đã được lợi còn ra vẻ.

Hứa Tư nguýt y một cái đầy phong tình:

- Là bọn họ bị bài học từ cậu thì có, nếu không bọn họ chưa chắc rút cổ phần ở công ty hải ngoại, dù sao cũng mất đi một phần lợi nhuận mà.

- Chị nói cũng phải.

Trương Khác bị tóc Hứa Tư cọ vào mũi ngứa ngứa, nhưng không ngứa ngáy bằng tay chân y lúc này:

- Bọn họ là những nhân vật không thể xem thường, tiếc là chúng ta nhìn thấu vô ích, Cát Minh Tín nhìn thấu mới có màn chó cắn chó.

- Cậu chỉ thích đấu đá.

Hứa Tư nhỏ giọng mắng:

- Đấu nhau mới hay chứ, nếu không từ từ phát triển, công nghiệp điện tử Hải Châu tới bao giờ mới có quy mô lớn được.

- Hiện giờ còn chưa lớn à?

- Có thể xem là lớn, có điều sản nghiệp quá đơn lẻ, muốn hình thành rừng sản nghiệp phồn thịnh thì còn kém xa lắm.

Trương Khác nói Hứa Tư cái gì hay cũng muốn mang về Hải Châu, y chẳng phải cũng thế sao?

Máy bay hạ cánh, lây hành lý xong, Trương Khác thấy Liễu Chí Quân đứng ngoài đại sảnh vẫy tay.

Bên cạnh hắn còn có Hoàng Khắc Quân chủ nhiệm khu công nghiệp khoa kỹ Tân Phổ, bí thư khu ủy khu Tân Phổ, lần trước đi thăm Trần Phi Dung, y đã tình cờ gặp.

Trương Khác đoán ra ý đồ Liễu Chí Quân đưa Hoàng Khắc Quân tới đây, chẳng có gì khó, chẳng qua nhằm vào hạng mục khu khoa kỹ của Cẩm Hồ.

Nhưng Trương Khác chê cấp bậc Hoàng Khắc Quân hơi kém, Trương Khác muốn mượn thế lực của Kiểm Nghiệp để khắc chế Lý Viễn Hồ cơ.

Bề ngoài Trương Khác tỏ ra phần chân, đi tới bắt tay nói:

- Sao dám để anh Liễu và chủ nhiệm Hoàng đợi ở đây chứ?
- Anh ấy hiện là phó thị trưởng của Kiến Nghiệp rồi.

Liễu Chí Quân hỏi:

- Cậu quen thị trưởng Hoàng à?
  - Lần trước tham gia quân huấn ĐH Đông Hải, thị trưởng Hoàng khi ấy là bí thư khu ủy Tân Phổ cũng có mặt ...
- Trương Khác đoán lệnh bổ nhiệm Hoàng Khắc Quân được đưa ra mấy ngày qua, hoặc chỉ có quyết định chưa có lệnh bổ nhiệm, vì y luôn quan tâm tới điều động nhân sự của Kiến Nghiệp.

- Ồ...

Liễu Chí Quân giờ mới nhớ ra chi tiết này, chẳng trách hắn được, khi ấy Hoàng Khắc Quân là nhân vật nhỏ, khó lọt vào mắt hắn.

Hoàng Khắc Quân biết tên nhóc này dám lên mặt với cả Lý Viễn Hồ, nên chẳng hi vọng cái chức danh phó thị trưởng làm y nhún mình, chủ động bắt tay trò chuyện.

- Tiểu thư đây là?

Hoàng Khắc Quân và Liễu Chí Quân đều không xác định được thân phận của Hứa Tư, nghi hoặc đợi Trương Khác giới thiệu, ai chả biết Trương Khác là thiếu niên phong lưu, cô gái xinh đẹp này liệu có thân phận khác không?

Kiến Nghiệp lạnh hơn Hong Kong rất nhiều, xuống máy bay Hứa Tư mặc thêm một chiếc áo khoác, đeo thêm kính gọng đen, tóc vấn cao, ăn mặc kiểu công sở, che bớt đi phần nào sức quyến rũ khuynh đảo thế gian của cô, song lại thêm vẻ đẹp đoan trang điển nhã.

- Ồ, đây là chủ tịch Việt Tú Hong Kong, cô ấy có đầu tư ở Kiến Nghiệp ...

Trương Khác lấy danh thiếp từ tay Hứa Tư giới thiệu hộ cô.

Liễu Chí Quân nhận lấy danh thiếp hoa văn cổ điển, nhìn cái tên ghi trên đó, thầm rùng mình: Cô gái này chính là ...!

Trương Khác quan sát phản ứng của Hoàng Khắc Quân, nụ cười trên môi không giảm chút nào.

Lúc này Trương Khác không còn chút liên quan nào tới Việt Tú rồi, bất kể nhìn từ phương diện nào, Hứa Tư chỉ có thể tính là người đại diện cho Tạ Văn Tình ở Hong Kong.

Thời đại này không còn hứng thú món truy cứu món nợ lịch sử nữa, giặc Nhật năm xưa, mấy chục năm sau lác mình thành nhà đầu tư tay cầm nắm tiền tiền, còn chẳng khiến đồng quan viên vẫy đuôi tới làm nô tài sao?

Hoàng Khắc Quân cười ha hả, hơi khom người chào, đùa:

- Tôi coi nhà đầu tư là cơm áo cha mẹ, sau này mong Hứa tiểu thư đóng góp thêm cho sự phát triển của Kiến Nghiệp.

Hàn huyền xong ngồi xe vào thành phố ăn lót dạ, phía công ty có Mã Hải Long lái xe đến đón, chia ra si ngồi xe phía đó.

Ngồi vào xe Hứa Tư vỗ ngực thở phào, Phó Tuấn và Mã Hải Long ngồi ghế trên, cô không tiện nói gì với Trương Khác.

Trương Khác trêu:

- Có tiền là bà chủ, chị sợ cái gì?

Hứa Tư trừng mắt lên, đưa tay nhéo đùi Trương Khác, không cho y nói lảng nhảng.

Trương Khác cười hăng hắc, không trêu Hứa Tư nữa, gọi điện cho Hứa Hồng Bá, đem chuyện Hoàng Khắc Quần đột nhiên xuất hiện nói cho ông, những điều y nhìn không thấu thường gọi xin ý kiến Hứa Hồng Bá tham khảo.

Đúng là hiện thời tin tức biết được quá ít, khó mà phán đoán ý đồ của phương diện Hoàng khắc Quần, Hứa Hồng Bá nói:

- Hoàng Khắc Quần quan hệ không rõ trên tỉnh, hẳn có quan hệ khá thân cận với Cao Chí Hoa, thị trưởng Kiến Nghiệp. Nhưng không bài trừ hẳn muốn tự lập công .. Cũng có thể hạ mục chế tạo bột giấy làm cho có kẻ e ngại, đẩy hẳn ra thăm dò, lệnh bổ nhiệm của hẳn chỉ đưa xuống trong hai ngày qua, chưa có phân công cụ thể, xong hẳn vẫn mang chức danh chủ nhiệm khu công nghiệp kỹ thuật cao. Cậu lo Liễu Chí Quân xen vào có khả năng có ý đồ của bí thư Đào?

- Cháu đúng là có lo lắng này.

- Muốn giữ bình hành không thể bên trọng bên khinh.

Hứa Hồng Bá trầm ngâm:

- Tôi cho rằng bí thư Đào sẽ không trực tiếp quan tâm tới chuyện này đâu, đại khái là Liễu Chí Quân tự ý hành động thôi, hẳn phải mưu tính đường ra sau khi bí thư Đào rời đi mà.

- Cháu tùy cơ mà làm vậy.

Trương Khác thở dài:

- Có điều cháu chẳng có nhiều thời gian chơi trò thái cực quyền với bọn họ, đàm phán với TI gần như đã xong rồi, Cẩm Hồ muốn lập hạ mục di động phải trói buộc chính phủ địa phương vào chén xa thì mới lấy được giấy phép.

Hai chiếc xe đi song song với nhau, đèn đường vùn vụt trôi về phía sau để lại một vệt sáng dài, thi thoảng mới có xe chạy, đêm ở Kiến Nghiệp rất tĩnh mịch, Trương Khác mở một khe hở, để hương thơm đồng ruộng mùa xuân theo gió lùa vào.

Tới thành phố đã là 9 giờ tối, Hoàng Khắc Quần, Liễu Chí Quân tẩy trần cho Trương Khác ở khách sạn Kiến Nghiệp.

Từ đầu tháng ba, Ái Đạt và TI cùng đưa ra tuyên bố Trần Tín Sinh kết thúc nhiệm kỳ ở TI chuyển sang làm chủ tịch tập đoàn Ái Đạt, trong một tháng qua thời gian Trần Tín Sinh đứng trên mặt đất chẳng nhiều hơn thời gian ngồi trên máy bay là bao.

Trung tuần tháng ba Trần Tín Sinh bay tới Vũ Hán, thăm ĐH Vũ Hán, ĐH khoa học kỹ thuật, chiêu binh mãi mã cho tập đoàn Ái Đạt, được đích thân phó thị trưởng thường vụ Tạ Kim Phát tiếp đãi.

Ở Vũ Hán, Trần Tín Sinh tiến thêm một bước xác thực chi tiết hạ mục khu khoa kỹ của tập đoàn Ái Đạt, tiết lộ kế hoạch đầu tư cụ thể trung tâm nghiên cứu của Ái Đạt ở Hong Kong, Hàn Quốc, Nhật Bản, con đường mở rộng kỹ thuật của Ái Đạt hiện ra tại Vũ Hán.

Cùng lúc đó Lý Viễn Hồ thị sát Hải Châu, nhưng ngại vết xe đổ trước đó nên không hỏi tới hạ mục này.

Ngày 22 tháng 3, Trần Tín Sinh bay tới diễn giảng ở ĐH Chiết Giang, thị trưởng Hàng Châu Tôn Hiếu Dịch ra mặt tiếp đãi; ngày 27 Trần Tín Sinh tới Hong Kong tuyên bố cùng ĐH Hong Kong thành lập trung nghiên cứu, bên phía Kiến Nghiệp bắt đầu không ngồi yên được nữa.

538. Chương 538: Người Ta Đấu Đá Nhau

Phòng yến hội trên lầu hai của nhà hàng Kiến Nghiệp khác với bình thường, đại sảnh yến hội bố trí hình thức như tiệc đứng, còn treo biểu ngữ “Hoan nghênh đoàn tham quan của công ty đệ nhất sản vật Nhật Bản”, có nữ nhân xinh đẹp mặc kimono, đi guốc gỗ như bướm qua lại giữa đám người.

Mùa đông năm 95, sau khi TP.Kiến Nghiệp xảy ra sự kiện “Phú Xuân Các mua dâm”, người Nhật Bản đến quốc nội từ các phương diện đều thu liễm hơn nhiều, cũng có thể vì nhà hàng Kiến Nghiệp là nơi tiếp đãi ngoại vụ Chính phủ hai cấp tỉnh thị.

Nhóm Trương Khác lên lầu, hai trung niên đứng ở cửa cầu thang nói chuyện với nhau bằng tiếng Nhật còn cung kính cúi chào.

Hoàng Khắc Quần thấy được cảnh này, mới nhớ ngày hôm nay Phủ thị chính có hoạt động tiếp đãi ngoại vụ tại nhà hàng Kiến Nghiệp, hoạt động tiếp đãi này không thông báo cho hần tham dự, phòng bao của họ ở một góc ở đại sảnh yến hội, khi đi qua nếu gặp phải người quen cũng hơi xấu hổ. Hoàng Khắc Quần hơi nhăn mày, hỏi nhân viên tạp vụ dẫn đường:

- Có thể an bài cho chúng tôi một phòng bao khác không, ở đây ồn ào quá. . .

Đội nhân viên lui ra một bên dùng bộ đàm liên hệ việc đổi lại phòng bao. Liễu Chí Quân kiến nghị có nên xuống lầu đội hay không, vừa quay đầu lại thì thấy Hồ Tôn Khánh mặt đỏ tía tai, chệnh choáng đi cùng đoàn người đi lên cầu thang.

- A, đại thư ký Liễu và phó thị trưởng Hoàng cũng ở đây à? Sớm biết phó thị trưởng Hoàng cũng ở đây, tôi sẽ không tới đây rồi. . .

Hồ Tôn Khánh miệng thì nói như vậy, nhưng bước chân không hề dừng lại, có lẽ là không muốn đứng ở cầu thang giữa mặt lên nhìn Hoàng Khắc Quần, men say lúc này giờ đã mất sạch, ánh mắt sắc bén đảo qua Trương Khác, Hứa Tư. Không ý thức được thân phận của Trương Khác, ánh mắt lại ngừng trên gương mặt xinh đẹp của Hứa Tư đến ba giây, mới nhiệt tình bắt tay với Liễu Chí Quân:

- Cũng không ai nói cho tôi biết đại thư ký Liễu cũng tham gia hoạt động ngày hôm nay. . .

Cấp bậc của Liễu Chí Quân có lẽ không quá cao, cái gọi là cáo mượn oai hùm, tỉnh Đông Hải có được mấy quan viên ở trước mặt hần không bảo trì vẻ mặt vui cười?

Hồ Tôn Khánh là phó thị trưởng Thường vụ, Thường ủy Thành ủy phân công quản lý chiêu thương dẫn tư của Phủ thị chính Kiến Nghiệp. Là thành phố kế hoạch đơn liệt cấp Phó tỉnh không nhiều tại quốc nội, một số chức vụ then chốt của TP. Kiến Nghiệp thường có ý nghĩa được coi như lối tắt để bồi dưỡng người thay thế. Hồ Tôn Khánh tuổi còn trẻ đã ngồi đến vị trí phó thị trưởng Thường vụ, Thường ủy Thành ủy, không phải là một chuyện đơn giản.

Trương Khác cũng không thể nhớ kỷ lịch trình nhân sinh của nhiều quan viên cấp sở của tỉnh Đông Hải như vậy. Nhưng cũng có chút ấn tượng đối với Hồ Tôn Khánh thuộc về ngôi sao mới về chính trị của tỉnh Đông Hải vào năm 97. Năm 98 hần điều ra khỏi Đông Hải đến tỉnh khác đảm nhiệm phó tỉnh trưởng, sau đó cũng không đi lên con đường cao tốc của sĩ đồ, trái lại bật vô âm tín, không bài trừ nhận được đầu đá chính trị, tuy nhiên khả năng trên sĩ đồ có tì vết là chiếm đa số, bên ngoài cũng có mấy lời đồn đãi thật giả khó phân biệt.

Không quản là loại khả năng nào, Trương Khác đều phải bảo trì cự ly với nhân vật như vậy.

Mặc dù cùng là phó thị trưởng Chính phủ TP.Kiến Nghiệp, nhưng Hồ Tôn Khánh là thành viên Thường ủy, địa vị chính trị cao hơn Hoàng Khắc Quần nhiều, trong giọng nói của hần ít nhiều biểu hiện ra khinh thường Hoàng Khắc Quần, cùng trong nội tâm cũng lộ ra chút lạnh nhạt. Trên quan trường âm mưu tính

toán, kéo bang kết phái, lục đục với nhau, xưa nay đều là như vậy; đối với quan trường, ngoại trừ tin tức tiếp âm, những chỗ khác, Trương Khắc còn chưa nhìn thấy qua.

Thái độ của Hoàng Khắc Quần cũng trong mềm có cứng, cười ha ha nói:

- Tôi hẹn đại thư ký Liễu đi ăn cơm, không ngờ vào nhầm địa bàn của thị trưởng Hồ. Chúng tôi đang định bảo phục vụ an bài cho phòng bao khác đây...

- Không cùng đi qua hả?

Hồ Tôn Khánh nói những lời này, mắt chỉ nhìn Hoàng Khắc Quần phất chốc, lại quay đầu thân thiết nắm tay với Liễu Chí Quân:

- Phó thị trưởng Hoàng nói là địa bàn của tôi, tôi chỉ là đọc nhờ diễn thuyết cho người ta mà thôi. Bài diễn thuyết hiện tại tôi còn chưa xem qua, sao có thể tính là địa bàn của tôi được? Mọi người tìm chỗ trước đi, lát nữa tôi sẽ qua uống với anh một chén.

- Vậy chúng ta trước đi! - Trương Khắc nhẹ giọng nói, nhân viên dẫn đường đã liên hệ được vị trí phòng bao, Trương Khắc bước xuống cầu thang trước.

Con mắt Hồ Tôn Khánh đích xác đã bỏ qua Trương Khắc, cũng không biết Trương Khắc có phải đã quen với loại khinh thường này hay không, Liễu Chí Quân dự định giúp Hồ Tôn Khánh bổ cứu một chút, giới thiệu cho hẳn Trương Khắc và Hứa Tư; lúc này Trương Khắc đề xuất nói đi, hẳn cũng không vội giới thiệu, đợi khi Hồ Tôn Khánh tới kính rượu nói cũng không muộn.

Nhìn phản ứng của Hoàng Khắc Quần, hình như cũng không có ý chủ động muốn giới thiệu Trương Khắc, dù sao nếu nói thất lễ thì cũng là Hồ Tôn Khánh thất lễ trước; ánh mắt của Hồ Tôn Khánh không chỉ bỏ qua Trương Khắc, còn hận không thể bỏ qua cả Hoàng Khắc Quần, Hoàng Khắc Quần cũng đích xác tìm không được thời cơ giới thiệu Trương Khắc cho Hồ Tôn Khánh quen biết.

Trương Khắc đề xuất nói đi, ánh mắt Hồ Tôn Khánh mới chuyển tới người y, trước tiên muốn trách Trương Khắc ngày hôm nay ăn mặc quá không có khí phái, lúc này Hồ Tôn Khánh mới nghĩ lại y có thể là ai, giờ tay vừa muốn nói thì bên kia Hoàng Khắc Quần vừa nghe Trương Khắc nói muốn đi trước thì tranh một bước nắm lấy vai Liễu Chí Quân kéo hẳn bước xuống cầu thang trước, căn bản là không cho Hồ Tôn Khánh cơ hội tiếp xúc Trương Khắc.

Người khác đều có chút lo lắng Cẩm Hồ đang giữ thủ đoạn chính trị, Hoàng Khắc Quần lại nghiêm túc phân tích qua tư liệu của Cẩm Hồ, cho rằng lần này Cẩm Hồ là chân chính đối đãi với hạng mục Khu Khoa học công nghệ – cũng không thể nói thái độ đối với các hạng mục đãi chế thì không nghiêm túc, chỉ là điều kiện còn chưa thích hợp mà thôi.

Mặc dù trong thành phố còn chưa có thái độ thống nhất, chính là bởi vì trong thành phố còn chưa kịp hình thành thái độ thống nhất. Lúc này dần dần thì ngày sau phân công lao mới có thể hiện ra tầm quan trọng. Hoàng Khắc Quần mới không lo lắng trong thành phố sẽ cam tâm giao đầu tư sản nghiệp kỹ thuật cao tân cao tới 700-800 triệu cho thành phố khác cạnh tranh – nói đến thì trên đầu hẳn còn có chức vụ chủ nhiệm khu công viên cao tân Tân Phố. Chủ động xuất kích, cũng không tính quá khác người.

Nhìn Liễu Chí Quân, Hoàng Khắc Quần vội vàng vây quanh Trương Khắc đi xuống cầu thang, Hồ Tôn Khánh lại càng xác nhận y là thanh niên trẻ tuổi đến quá đáng mấy ngày này ở trong tỉnh gây ra sóng to gió lớn.

Hồ Tôn Khánh trong lòng cũng hối hận không kịp, không nghĩ tới Hoàng Khắc Quần lại đoạt trước một bước liên lạc với Trương Khắc; Dù sao vẫn không thể lúc này đuổi theo được.

Chuyện Trương Khắc và Lý Viễn Hồ có địa vị ngang nhau chỉ ở truyền đi trong phạm vi nhỏ, thế nhưng thực nghiệp Gia Tín công bố phương án tăng phát tính cầu cao tới 3 tỷ HKD, mới chân chính đẩy lên sóng to gió lớn trong tỉnh.

(*)Tăng phát tính cầu(sát nhập và mua lại công ty khác bằng cách tăng phát cổ phiếu)

Căn cứ vào tư liệu của thực nghiệp Gia Tín tại Sở giao dịch chứng khoán liên hợp Hong Kong công bố, sản lượng tiêu thụ năm ngoái của điện tử Ái Đạt vượt quá 4 tỷ, mặc dù không công khai số liệu thu lời, nhưng

một số hãng truyền thông tài chính và kinh tế dự đoán năm ngoài điện tử Ái Đạt lời ít nhất cũng phải mấy tỷ; điều này tương ứng với quy mô đầu tư của Cẩm Hồ năm 96.

Phương án tăng phát tịnh cầu thành công thực thi, trong tay Cẩm Hồ chỉ nắm giữ 3.8 tỷ tiền mặt, đây là khái niệm gì?

Trước đó có bài học của hạng mục chế tương, trong thành phố đích xác lo lắng lần này Cẩm Hồ tung ra hạng mục Khu Khoa học công nghệ lại là gỡ thủ đoạn chính trị, cho nên cao tầng Cẩm Hồ lấy Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Chu Nhất Bình làm đại biểu, ở bên ngoài tạo thanh thế, trong tỉnh, trong thành phố biểu hiện vừa lãnh đạm lại chậm chạp – đương nhiên cũng không bài trừ nhân tố Lý Viễn Hồ không chịu xuống nước, người khác cũng muốn chiếu cố đến thể diện của Lý Viễn Hồ.

(*)Chế tương(quá trình tách sợi từ nguyên liệu sợi thực vật được bột giấy)

Thế nhưng ngày 28 tháng 3, sau khi thực nghiệp Gia Tín công bố phương án tăng phát tịnh cầu, thái độ trong tỉnh mặc kệ – ở chỗ Lý Viễn Hồ sẽ không dễ dàng thay đổi – thái độ của mọi người trong TP.Kiến Nghiệp lại lặng yên phát sinh chuyển biến.

Phương án tăng phát tịnh cầu thành công thực thi, trong tay Cẩm Hồ với số tiền 3.8 tỷ, lẽ nào Trương Khác lại đem khoản tiền 3.8 tỷ này về biệt viện chắt chiu để đếm chơi?

Rất đáng tiếc, từ ngày 28 tháng 3 cho tới bây giờ, Trương Khác cùng Trần Tín Sinh tại Hong Kong, Đinh Hòe bay đi Mỹ, Tô Tân Đông ở lại Bắc Kinh, vài tên cao tầng ở lại Hải Châu cũng không tham dự loại quyết sách trình tự này, trong TP.Hải Châu lại bảo trì trầm mặc đối với việc này, không liên hệ với bên trên được. Trong TP.Kiến Nghiệp dù có người muốn biểu hiện nhiệt tình một chút cũng không có phương pháp.

Hồ Tôn Khánh không nghĩ đến Hoàng Khắc Quân sẽ có bản lĩnh trước tiên liên hệ với Trương Khác; người ta mới từ tiệc rượu nơi khác tới, đến nhà hàng Kiến Nghiệp còn mang theo chút men say, thấy Hoàng Khắc Quân liền nghĩ cố ý dẫn đo một chút tư thái, lại vội vàng cùng Liễu Chí Quân thân thiện một chút, trong đầu còn xoay quanh dung nhan kinh diễm của nữ nhân bên cạnh Trương Khác, cũng chỉ nói được mấy câu, thực sự đã bỏ qua Trương Khác.

Hồ Tôn Khánh không còn tâm tình mà lo việc tiếp đãi ngoại vụ, vội vã đọc máy móc cho xong bài phát biểu thư ký kín đáo đưa cho hắn, lòng mang suy tư cùng đại biểu của đoàn tham quan Nhật Bản uống rượu, nhưng bảo thư ký đến bàn phục vụ hỏi thăm Hoàng Khắc Quân, Liễu Chí Quân đã dẫn Trương Khác đến phòng bao nào.

Thư ký chạy đi một hồi, trở về lại nói cho Hoàng Khắc Quân, nhóm Liễu Chí Quân đã rời khỏi nhà hàng đến nơi khác rồi. Hồ Tôn Khánh thiếu chút nữa trừng mắt, hắn đương nhiên có thể nghĩ đến là Hoàng Khắc Quân đang phá rối, mục đích là không muốn chia cho hắn một chén canh.

539. Chương 539: Làm Đề Tài Cho Người Khác

Trương Khác và Hứa Tư theo Liễu Chí Quân, Hoàng Khắc Quân rời khỏi nhà hàng tiếp đãi ngoại vụ của Phủ thị chính, đi xuống lầu, Hoàng Khắc Quân nói trong phụ lâu tạm thời của nhà hàng Kiến Nghiệp mới mở một quán thịt ngan Thảm Ký rất ngon, kiến nghị đến quán Thảm Ký dùng cơm.

Quán Thảm Ký mở ở tầng dưới chót phụ lâu sát đường nhà hàng Kiến Nghiệp, từ nhà hàng Kiến Nghiệp đi ra ngoài, quẹo rồi đi thêm con đường nữa là tới.

Trương Khác không thích ăn thịt ngan lắm, thịt ngan khá béo, y chỉ ăn tại quán Thảm Ký mới không ngán. Trước khi ngồi xe đến nhà hàng Kiến Nghiệp thấy quán Thảm Ký dùng bảng hiệu trang trí thêm đèn màu màu đỏ. Khi xuống xe, Trương Khác còn cùng Hứa Tư nói có thể để quán Thảm Ký đem chiêu bài của họ là món gan ngỗng đến nhà hàng Kiến Nghiệp.

Hoàng Khắc Quân nói như vậy, tất nhiên là muốn làm Trương Khác vui, trên thực tế là muốn tách khỏi Hồ Tôn Khánh.

Trong lòng Liễu Chí Quân hiểu rõ, nghĩ thầm một khắc cuối cùng Hồ Tôn Khánh hắn là ý thức được thân phận của Trương Khác, đợi lát nữa nếu như tìm không thấy người chỉ sợ sẽ gọi mẹ. Chỉ là Hoàng Khắc

Quần đã mở miệng, hẳn sẽ không thể trực tiếp phủ định, cái gọi là chủ tùy khách tiện, then chốt còn phải xem nguyện vọng của Trương Khác; nói chung cũng là Hoàng Khắc Quần đắc tội Hồ Tôn Khánh, hẳn cùng lắm thì ngày sau gặp phải Hồ Tôn Khánh nói tiếng xin lỗi là được.

Trương Khác không quá hiểu rõ về Hoàng Khắc Quần, đối với Hồ Tôn Khánh lại có cảm giác xa cách tiên nhập vi chủ. Hoàng Khắc Quần nói đến quán ngan Thẩm Ký bên ngoài, y cũng liền thuận theo Hoàng Khắc Quần.

Từ phản ứng của hai người Hoàng Khắc Quần và Hồ Tôn Khánh, Trương Khác ý thức được trong TP.Kiến Nghiệp còn chưa hình thành ý kiến thống nhất đối với hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ đưa ra. Là bản thân Hoàng Khắc Quần có ý nguyện lập công, tìm một nơi khác ăn cơm chẳng qua là không muốn dính dáng đến Hồ Tôn Khánh; nói như vậy, Liễu Chí Quân cũng là một mình tham gia, cũng không phải là chịu phân phó của bí thư Đào Tấn quan tâm đến chuyện này.

Khi ăn cơm tự nhiên phải nhắc tới hạng mục Khu Khoa học công nghệ, nếu lần này chỉ là Hoàng Khắc Quần cùng Liễu Chí Quân một mình tham gia, Trương Khác rất quyết ý, đại khái thuật lại một lần tin tức đã công khai cho hai người Hoàng, Liễu.

Nghe chính mồm Trương Khác nói ra, tự nhiên có cảm giác chân thực hơn rất nhiều tin tức của giới truyền thông. Hoàng Khắc Quần cũng chỉ muốn tự mình xác nhận một chút, sau đó mới càng có nắm chắc dẫn đầu thuyết phục trong thành phố tích cực đi tranh thủ hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ.

Hắn cũng là khi tham gia quân huấn duyệt binh của tân sinh khu Tân Phổ đại học Đông Hải, thấy được Liễu Chí Quân ở ngoài thao trường gọi Trương Khác – lúc đó Hồ Tôn Khánh cũng có mặt, chỉ là cách khá xa, nên không thấy rõ tướng mạo của Trương Khác – Hoàng Khắc Quần liền tìm Liễu Chí Quân, hy vọng hẳn có thể giúp giúp mình giới thiệu cho Trương Khác; bằng không thì hẳn cũng tìm không được người giới thiệu có thể liên hệ với Trương Khác.

Biệt thự ở công viên sư tử đã lâu không có người đến ở, cũng không có bất người ta đứng giờ thu dọn. Ban đêm Trương Khác cùng Hứa Tư đến ở, đệm chăn nặng trĩu hút đủ hơi ẩm ở bờ sông, trong tủ quần áo chỉ có một ga giường còn khô. Trương Khác liền cùng Hứa Tư khoác ga giường, dựa vào nhau ngồi ở cửa sổ lâu ba nghe tiếng sóng vỗ ngoài cửa sổ, trong phòng tắt đèn, chỉ có vàng trăng lười liềm từ xa vẩy xuống ánh trăng lạnh lẽo, khiến bóng đêm tĩnh lặng tăng thêm vài phần se lạnh. Trương Khác ngưng mắt nhìn đôi môi đỏ mềm mại, đôi mắt dịu dàng của Hứa Tư, áp mình lên thân thể mềm mại của nàng. Nhẹ nhàng hôn, trong tiếng sóng vỗ bờ, trút xuống quần áo của Hứa Tư, ngay tại bệ cửa sổ liễu chết triền miên.

Mây mưa qua đi, Hứa Tư mặt phấn ửng hồng, thân trên trần truồng, dưới ánh trăng da thịt nhẵn nhụi như ngọc như thoa thêm một lớp phấn hồng, đặc biệt kiều diễm. Trương Khác quỳn luyến ôm chặt lấy Hứa Tư ngồi ở trên bệ cửa sổ, nhìn mặt sông trong bóng đêm lập lòe sóng nước.

- Hình như ngày hôm nay cậu không đủ nhiệt tình với Hoàng Khắc Quần?

Hứa Tư nắm lên một góc ga giường, che lại thân thể trần truồng của cô và Trương Khác, nàng không quen thân thể bại lộ dưới ánh trăng lạnh lẽo, nhưng lại rất hưởng thụ cảm giác tiêu hồn da thịt hai người kề sát nhau. Mấy ngày này Cẩm Hồ tạo thanh thế, đơn giản chính là muốn trong tỉnh, trong TP.Kiến Nghiệp lọt vào tầm mắt của y, thật vất vả trong TP.Kiến Nghiệp có người dẫn đầu, Trương Khác lại không biểu hiện ra nhiệt tình nên có.

- Thân cận quá sinh ra cà chớn.

Trương Khác giúp Hứa Tư kéo lại ga giường, cảm nhận được cảm xúc tiêu hồn mềm mại ở trong lòng:

- Hoàng Khắc Quần chưa hẳn có được khí độ cam tâm tình nguyện tặng toàn bộ công tích cho người khác...

- Vậy cậu yêu cầu đối phương có khí độ thế nào?

- Khí độ này, có lẽ không chỉ là vấn đề của một mình Hoàng Khắc Quần. Viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân Tân Phổ, năm 88 do Chính phủ tỉnh cùng Chính phủ TP.Kiến Nghiệp cùng xây dựng, năm 91 trở thành khu cao tân cấp quốc gia tại quốc nội. Cũng là năm 91, Hoàng Khắc Quần từ vị trí xưởng trưởng điều đến khu cao tân đảm nhiệm phó chủ nhiệm viên khu, lại lần lượt kiêm nhiệm các chức phó bí thư Khu ủy, bí thư Khu ủy, chủ nhiệm viên khu cao tân, bí thư Đảng tổ khu Tân Phổ. Hiện tại lại nhảy một cấp lên làm

phó thị trưởng TP.Kiến Nghiệp. Quan lộ của hần cũng thông thuận, thế nhưng phát triển của viên khu cao tân thì sao? Hiện tại đã là năm 97. Giá trị sản lượng sản nghiệp kỹ thuật cao tân chiếm 12% tổng giá trị sản xuất của TP.Kiến Nghiệp cũng không đến, toàn khu quy hoạch diện tích 5 km², khai phá chưa đến 1/4. Trước sau tổng cộng đưa vào gần ba trăm xí nghiệp, xí nghiệp chân chính có đặc thù khoa học kỹ thuật cao tân chưa đến 20. Thành tích như vậy, rất khó khiến người tín nhiệm được!

Trương Khác nhếch miệng cười khê:

- Cẩm Hồ tung ra hạng mục Khu Khoa học công nghệ là không sai, cũng minh xác kim ngạch đầu tư lúc đầu của Khu Khoa học công nghệ khoảng chừng 600 triệu đến 1 tỷ. Cũng minh xác nói rõ hạng mục Khu Khoa học công nghệ cuối cùng là làm chuẩn bị cho tập đoàn Ái Đạt toàn diện tiến quân thị trường điện tử. Thế nhưng hạng mục Khu Khoa học công nghệ sao có thể dùng hết được khoản tài chính này, chỉ sợ các quan viên của TP.Kiến Nghiệp đều chưa có ấn tượng cụ thể gì, họ chung quy không thể trông cậy vào Cẩm Hồ tới làm xây dựng cơ bản. . .

- Cậu đưa ra đề mục rất lớn cho các quan lão gia ở Kiến Nghiệp đấy?

Hứa Tư ngẩng đầu nhìn Trương Khác, cười duyên dáng:

- Phải xem coi ai trả lời đúng. . .

- Sản nghiệp kỹ thuật cao tân của quốc nội, Kinh Hồ Việt (Bắc Kinh-Thượng Hải-Quảng Đông) thuộc về đệ nhất tập đoàn, các thành phố Vũ Hán, Hàng Châu, Kiến Nghiệp thuộc về danh sách đệ nhị tập đoàn. Hiện tại, sản nghiệp kỹ thuật cao tân quốc nội phải nói còn nằm trong giai đoạn cất bước không lâu, thế nhưng chênh lệch giữa đệ nhất tập đoàn cùng đệ nhị tập đoàn cũng đã kéo gần lại cự ly; may mà, loại chênh lệch này vẫn chỉ chênh lệch trên đầu đuôi sản nghiệp, chí ít tài nguyên kỹ thuật, tài nguyên nhân lực vẫn chưa rõ ràng nghiêng về Kinh Hồ Việt.

TP.Kiến Nghiệp tổng cộng có 36 trường cao đẳng, cùng số lượng cơ cấu nghiên cứu khoa học khổng lồ. Tại lĩnh vực vi điện tử, năm 97, trình độ cơ cấu nghiên cứu khoa học cùng trường cao đẳng của TP.Kiến Nghiệp tại quốc nội còn có ưu thế rất lớn. Lúc này TP.Kiến Nghiệp muốn đuổi kịp, cũng không phải không có cơ hội, chỉ là không biết được ai có thể đảm nhiệm được thôi.

Trương Khác có thể thấy được xu thế phát triển của sản nghiệp thông tin điện tử ở tương lai hơn 10 năm, tỉnh Đông Hải hoàn toàn có khả năng trong thời gian hơn 10 năm sau lấy Kiến Nghiệp làm trung tâm phát triển ra một quần sản nghiệp cao tân siêu cấp quy mô lấy sản nghiệp điện tử là chủ, nhưng mà sự thực của một đoạn lịch sử phát triển chân chính khác: sản nghiệp điện tử của tỉnh Đông Hải chỉ sa vào làm các nhà xưởng cho nhà máy điện tử hải ngoại, TP.Kiến Nghiệp không thể đưa ra một hai nhà xí nghiệp khoa học kỹ thuật cao tân.

Ai có được quyết đoán lớn lãnh đạo sản nghiệp kỹ thuật cao tân của tỉnh Đông Hải đi ra khỏi khốn cục quần bách, đây cũng sẽ khiến nhân sinh sĩ đồ của người đó huy hoàng? Lý Viễn Hồ có thể cầm chiến tích này để làm quang mang của hần thêm chói mắt, nhưng hần sẽ không phải là nhân vật quán triệt từ đầu đến cuối; vả lại nhân vật như Lý Viễn Hồ, Trương Khác cũng không giúp đỡ nổi. Có thể đợi không được một nhân tuyển khiến người thỏa mãn như vậy, thế nhưng bước tiến phát triển của Cẩm Hồ sẽ không bởi vậy mà dừng lại.

Trương Khác ôm Hứa Tư, tùy ý nói chuyện, bình xét quan viên trong TP.Kiến Nghiệp. Khi nói đến Hồ Tôn Khánh, Hứa Tư ngẩng đầu hỏi Trương Khác:

- Hồ Tôn Khánh kia cậu tiếp xúc qua chưa? Cậu đối với ông ta cũng rất lạnh nhạt.

- Ông ấy à.

Trương Khác nói cho Hứa Tư nghe việc Hồ Kim Tinh:

- Hồ Kim Tinh đó có thể là con cháu của Hồ Tôn Khánh, con người em phán đoán sự tình hoặc là người đều rất chủ quan, có một số người không thích thì nào cũng không thích được, không thích, thái độ tự nhiên không thân thiện nổi. Hiện tại hình như em cũng không cần cố gắng đi lấy lòng ai.

- Có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Hứa Tư uốn lưng ở trong lòng Trương Khác, da thịt dán vào nhau, đưa tay đi sờ gương mặt gầy gò của Trương Khác:

- Thật lo lắng nhiều chuyện như vậy, sao cậu gánh vác được?

- Quen là tốt rồi, không phải là còn có mọi người sao?

Tay Trương Khác nhịn không được xoa lên ngực Hứa Tư, muốn đem thân thể hoàn mỹ của Hứa Tư xoa vào trong thân thể của mình.

Bên này đang tán tỉnh, dưới lầu có động tĩnh có xe chạy qua, Trương Khác không hiểu được lúc này ai tìm tới. Hứa Tư muốn đứng lên mặc quần áo, Trương Khác ôm nàng nói:

- Không vội, nghe một chút là ai! Có lẽ là ông già em nửa đêm từ Tân Vu gấp trở về?

Đèn xe chiếu vào phòng khách dưới lầu, ngọn đèn chiếu khắp nơi, sáng hơn cả đèn ở phòng trên lầu, có Phó Tuấn cùng Mã Hải Long ngủ ở dưới lầu. Nghe được tiếng nói dưới lầu, không ngờ là Diệp Kiến Bản; người này nửa đêm không gọi điện thoại thì đã chạy qua đây, chắc là tới khiến mình lúng túng. Hứa Tư chợt dạ đứng lên mặc quần áo, Trương Khác lại không lo lắng, quả nhiên một lát sau chợt nghe thấy tiếng Diệp Kiến Bản đứng ở cửa cầu thang gọi vọng lên lầu:

- Cho hai người năm phút mặc quần áo, bằng không thì chúng tôi sẽ xông lên bắt kẻ thông dâm.

Bên cạnh Diệp Kiến Bản có người đang cười, tiếng cười này nghe rất quen, nhất thời cũng nhớ không nổi là ai. Trương Khác trong lòng buồn bực: người có thể hơn nửa đêm đi cùng Diệp Kiến Bản sẽ là ai? Nhưng tiếng cười nghe còn quen như thế?

540. Chương 540: Khách Đến Từ Kinh Thành

Hứa Tư sợ bị Diệp Kiến Bản chế nhạo, trốn ở lầu ba không chịu xuống. Lại nói Diệp Kiến Bản còn dẫn theo người khác tới; Trương Khác đi xuống lầu, không phát hiện Diệp Kiến Bản ở trong phòng khách, Phó Tuấn chỉ chỉ phòng bếp, nghe Diệp Kiến Bản đang phân phó người tìm ly thủy tinh trong bếp. Nghe mùi cafe nồng nặc xông vào mũi, không nhớ kỹ nhà này còn có cafe mà? Có thể tìm được hũ cafe là có thể tìm được ly cafe, tìm ly thủy tinh làm cái gì?

Trương Khác bảo Phó Tuấn và Mã Hải Long đi nghỉ ngơi, ai biết được Diệp Kiến Bản nửa đêm chạy tới có chuyện gì muốn làm bao lâu. Đi vào bếp, thấy Diệp Kiến Bản đang mở ra một lọ màu đỏ, trên bàn đá ở giữa phòng đặt một đồng hồ ăn, rượu đỏ, còn có cafe đều là Diệp Kiến Bản mang qua đây. Chỉ là mùi vị hơi hỗn tạp. Diêu Văn Thịnh lấy ly thủy tinh từ tủ bát, xoay người lại, nhìn Trương Khác nói:

- Khác thiếu gia giấu người kỹ thật đấy, sau này tôi còn cùng Diêu Kiên gặp hai lần, anh ta không đề cập tới cậu một chữ nào!

- A!

Trương Khác đích xác không nghĩ đến tiếng cười quen thuộc là Diêu Văn Thịnh, có chút quái lạ lúc này Diêu Văn Thịnh lại xuất hiện tại Kiến Nghiệp. Nếu Diệp Kiến Bản dẫn hắn qua đây, chắc chắn cố sự nghe được; Diêu Kiên là phó tổng giám đốc của chi nhánh Cty Bắc Kinh. Lúc trước Trương Khác còn phân phó muốn hắn cùng với Diêu Văn Thịnh làm tốt quan hệ, không nghĩ tới Diêu Văn Thịnh trực tiếp tìm tới cửa. Y nở nụ cười, nói:

- Tôi nghĩ sao tiếng nói này quen thế, chạy tới Kiến Nghiệp để tôi tận tình địa chủ sao?

Lần trước tại quán ăn đêm ở Bắc Kinh, Diêu Văn Thịnh cũng không ngại vị hôn thê Dịch Hinh trong nhà hắn chỉ định ở cùng với nhóm Trương Khác. Khi nói chuyện, cảm thấy tính tình có phần hợp nhau, Diêu Văn Thịnh cuối cùng còn kiên trì muốn tận tình địa chủ. Trương Khác nói:

- Ở Kiến Nghiệp thôi cũng không dám chúc địa chủ này của anh Diệp.

Lại hỏi Diệp Kiến Bản:

- Khi tôi rời khỏi Hong Kong, dự định đến thẳng Bắc Kinh, không mua được vé máy bay mới tạm thời quyết định tới Kiến Nghiệp trước để xử lý một số chuyện, sao anh biết tôi ở đây?

- Tôi đương nhiên nghĩ cậu sẽ đến thẳng Bắc Kinh!

Diệp Kiến Bản lặng lẽ cười:

- Cơ sở ngầm của Văn Thịnh tại Đông Hàng không ít, cậu cho là cầm cái lá cây che mặt là có thể giấu diếm được ai. Hai người còn trên máy bay chàng chàng thiếp thiếp. Tôi nghĩ cậu đến Kiến Nghiệp không liên hệ với tôi, có lẽ là sợ tôi làm phiền hai người song túc song phi, cho nên trực tiếp nửa đêm đến đây bắt gian hai người.

Lúc này Trương Khác lại đang suy nghĩ: Sau đó cùng cô khác, không biết có nên ngồi máy bay khác của công ty khác không đây?

Sau tết khắp nơi bốn ba, chính là lần trước đi Hong Kong ngồi máy bay từ Kiến Nghiệp mới đến nhà cũ họ Diệp thăm hỏi Diệp Tổ Phạm lão nhân. Thế nhưng Diệp Kiến Bản không có ở Kiến Nghiệp, trong khoảng thời gian này vẫn chưa nói chuyện với Diệp Kiến Bản, lại không ngờ Diệp Kiến Bản và Diêu Văn Thịnh quen nhau, thoát nhìn quan hệ cũng không tệ lắm.

Lúc trước khi gặp Diêu Văn Thịnh tại Bắc Kinh, đã biết là bối cảnh của hắn không cạn – Dịch Hình là con gái của Dịch Vân Phi, phó bộ trưởng bộ Bưu điện, điều này xác thực không thể nghi ngờ – sau đó từ Vương Húc Sâm đạt được xác nhận.

Diêu Văn Thịnh cùng Chu Hưng Đông đều là công tử gia được bộ Bưu điện công nhận, nhưng Diêu Văn Thịnh cùng Chu Hưng Đông tranh vị trí trợ lý tổng giám đốc tập đoàn liên tin đã bị bại trận. Lúc đó Trương Khác cũng không cố từ trong miệng Vương Húc Sâm thám thính thêm tin tức gì – ngại thân phận lúc này của mình, mặc dù chiếm tiện nghi của biểu đệ Lương Văn Giang, cũng chưa hẳn có thể làm cho Vương Húc Sâm thân thiết với người quen sơ mà nói hết được.

Diệp Kiến Bản đứng dưới mái hình vòm giữa phòng ăn và phòng khách, thăm dò nhìn một chút cửa cầu thang, hỏi:

- Chắc không phải cô ấy bỏ ra ngoài từ cửa sau đấy chứ?

Nếu chuyện cùng Hứa Tư để cho người của Đông Hàng truyền tới tai Diêu Văn Thịnh, vậy không cần phải giấu diếm. Diệp Kiến Bản nói như vậy, cũng là nói rõ Diêu Văn Thịnh là người có thể tín nhiệm – mặc dù cùng Diêu Văn Thịnh chỉ gặp mặt một lần, trên người hắn có một mặt con cháu thế gia ngang ngạnh. Thế nhưng tính tình của hắn không khiến người ta chán ghét.

Trương Khác nhận lấy rượu đỏ từ tay Diêu Văn Thịnh đưa qua, nói tiếng cảm ơn, thấy Diệp Kiến Bản hướng về cửa cầu thang nháy mắt, đi tới phòng khách, đợi một hồi không thấy Hứa Tư đi xuống, biết cô không muốn lúc này đi ra gặp Diêu Văn Thịnh, Diệp Kiến Bản quen thân rồi nên không có gì đáng kể, cười nói:

- Hơn nửa đêm tôi bị anh đánh thức còn chưa đủ, anh còn muốn đánh thức người nào nữa?

Đêm càng sâu, dưới lầu nói chuyện, Hứa Tư ở trên lầu nghe rõ ràng. Nghe Trương Khác nói như vậy là không ép buộc mình đi xuống lầu, ôm ga giường đến phòng ngủ trước, máy điều hòa chạy cả đêm, chăn đã hơi khô, không quản Diệp Kiến Bản nửa đêm tìm đến có chuyện gì.

Diệp Kiến Bản biết Trương Khác chỉ nói càn, lặng lẽ cười, nói:

- Vẫn nghĩ giới thiệu Văn Thịnh cho cậu quen, nhưng không ngờ hai người đã có cơ hội chạm mặt nhau rồi.

Đem đồ ăn, rượu đỏ còn có cafe trên bàn bếp dọn hết lên ghế thủy tinh ở phòng khách, Diệp Kiến Bản lại nói:

- Không biết bao lâu mới có thể bắt được người của cậu, lần này Văn Thịnh xem như là chân ướt chân ráo đến Kiến Nghiệp, thừa dịp tối nay còn có chút ánh trăng, chúng ta uống rượu tẩy trần cho cậu ấy đi...

- A. . .

Trương Khác hơi kinh ngạc. Khi lần đầu gặp mặt, Diêu Văn Thịnh tiết lộ hẳn bắt mắt với tác phong của Bộ uỷ, không khí trầm lắng như Bộ Bưu điện, nên muốn đến địa phương bắt đầu, nhưng Trương Khác từ trong lời của hẳn đoán được trong nhà lại càng hy vọng hẳn ở Bộ uỷ bồi dưỡng tư lịch rồi mới đến địa phương để có thể có được khởi điểm cao. Lúc này mới qua hơn một tháng, sao Diêu Văn Thịnh lại đột nhiên điều động đến Kiến Nghiệp rồi? Trương Khác không muốn vội vã hỏi cho rõ, bưng lên ly rượu, cười nói:

- Vậy tôi nay bị anh đánh thức không oan, sau đó đến Kiến Nghiệp lại thêm một người uống rượu nữa rồi.
- Cậu không nóng vội hỏi Văn Thịnh điều đến bộ môn nào của Kiến Nghiệp sao? - Diệp Kiến Bân hỏi.
- Có thể nhắm rượu được không? - Trương Khác không vội mà hỏi ý đồ đến của Diêu Văn Thịnh, còn lo chính hẳn không vội nói sao?

Diệp Kiến Bân cười ha ha, biết muốn cho Trương Khác chủ động hỏi quá khó khăn, vỗ vỗ vai Diêu Văn Thịnh:

- Tự cậu nói đi.
- Trong nhà vốn không muốn tôi đi ra sớm.

Diêu Văn Thịnh thần nhiên nói:

- Tư lịch hơi cạn, tại Bộ Bưu điện đã hơn 5 năm, cấp Chính xử còn chưa với tới, đến địa phương có lẽ phải vùng vẫy ở tầng dưới chót; chỉ là gần đây trong kinh thành nước hơi sâu, nhà tôi mới phải tôi tới Đông Hải.

Tuy nói cục diện chính trị quốc nội ổn định, thế nhưng trước khi hội nghị trái đất cùng cơ cấu quyền lực có điều chỉnh, chung quy sẽ có chút biến động nhỏ xảy ra. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Diêu Văn Thịnh cũng không phải người gây sự, chỉ cần tại Bắc Kinh cẩn thận một chút, sóng gió cũng không thổi đến người hẳn được. Diêu Văn Thịnh nói vậy không hoàn toàn không thật: hẳn đến địa phương, cần phải là bản thân hẳn tranh thủ chứ? Mặc dù chưa nói chuyện qua, ấn tượng lần đầu gặp mặt hẳn là sẽ có một số hoà hảo hơn so với nói chuyện.

Trương Khác cười nói:

- Đừng nói đau khổ như phải đi lưu vong vậy, mặc dù Kiến Nghiệp không bằng Bắc Kinh, nhưng có thể tính là một nơi tốt đẹp. ..
- Lần này có thể đi ra ngoài cũng không dễ dàng gì.

Diêu Văn Thịnh lắc đầu, thu lại vẻ mặt nói cười:

- Thỏa hiệp với nhà rồi. . . Sẽ không thể đến địa phương tiếp tục lăn lộn rồi.

Trương Khác nghĩ thầm có thể là nhận được kích lệ của Chu Hưng Đông cũng không chừng.

- Đúng là không dễ dàng.

Diệp Kiến Bân nói:

- Gia gia Văn Thịnh là tiền Ủy viên Cố Trường Canh của Trung cổ ủy, không phải là Diêu nào đó đâu – (Trung cổ ủy: Ủy ban cố vấn TW của đảng cộng sản Trung Quốc)

Hắn chỉ vào Trương Khác cười rộ lên:

- Cậu nhất định không đoán được phải không? Người ngoài đều rất khó nghĩ đến tầng quan hệ này.

Còn nói ra duyên cớ Diêu Văn Thịnh khác họ:

- Lúc hạo kiếp 10 năm, Văn Thịnh được gửi nuôi tại một nhà họ Diêu ở Xương Bình, lão gia tử Cố gia liền để Văn Thịnh họ Diêu để ghi nhớ ân tình của người ta; đoạn thời gian trước lão gia tử nhà tôi đến Bắc Kinh thăm lão gia tử Cố gia, đã cam đoan, lão gia tử Cố gia mới đồng ý Văn Thịnh đến Kiến Nghiệp, lão gia tử nhà tôi lúc nào giúp người khác cam đoan qua chưa?

Diệp Kiến Bân quay đầu hỏi Diêu Văn Thịnh:

- Cậu đã tười lời ngon ngọt gì cho lão gia tử nhà tôi?

Diêu Văn Thịnh chỉ cười một tiếng. Diệp Kiến Bàn cũng không có truy hỏi, lại quay đầu nói với Trương Khác:

- Công tác của Văn Thịnh quan hệ đến Kiến Nghiệp, cụ thể bộ môn nào công tác thì còn chưa có định ra. .

Trương Khác đích xác không nghĩ đến Diêu Văn Thịnh là cháu của tiền cổ vấn Ủy viên Cố Trường Canh, Diêu Văn Thịnh thật muốn quyết định thì điều đó cũng rất nhanh, dù sao cấp bậc không tính rất cao, tiếp thu cũng không tính quá phiền phức, trong tỉnh, trong thành phố tùy tiện chen vào một nhân vật cấp Phó xử cũng như đi chơi, chỉ vài ngày vài cuộc điện thoại là có thể giải quyết vấn đề.

Trung cổ ủy là một tổ chức có tính quá độ, vì giải quyết việc thay thế tân lão của cơ cấu lãnh đạo Trung ương, làm cho Ban Chấp hành TW trẻ tuổi hóa, đồng thời để một số lão đồng chí rời khỏi tuyến một, sau đó tiếp tục phát huy tác dụng nhất định mà thành lập, năm 92 kết thúc sứ mệnh lịch sử mà triệt tiêu.

Ủy viên cố vấn đều là nhân vật cấp nguyên lão TW. Cố Trường Canh, Diệp Tổ Hiến cũng quả thực có thể xưng là nguyên lão TW, hơn nữa hai người khi ở TW quan hệ mật thiết. Việc này thường nghe lão nhân Diệp Tổ Phạm nhắc đến khi nói chuyện nhà. Thì ra đây là nhiệm vụ lão nhân Diệp Tổ Phạm giao xuống. Trương Khác cũng không dám bỏ qua: chỉ là không hiểu được Diêu Văn Thịnh lấy cái gì để thỏa hiệp với trong nhà hắn, hôn sự sao?

Trương Khác đặt ly rượu xuống, ngồi thẳng người, hỏi Diêu Văn Thịnh:

- Lần này cậu quyết định đến địa phương, bắt đầu có kế hoạch gì chưa?

Nhân vật cấp nguyên lão TW người nào không phải là môn sinh vô số, Diệp Tổ Phạm để lão thượng cấp Cố Trường Canh đồng ý Diêu Văn Thịnh đến địa phương, hẳn là sẽ có an bài, lúc này Trương Khác mới hỏi bản thân Diêu Văn Thịnh có kế hoạch gì. Khi y hỏi như vậy, trong đầu lại xoay quanh việc Diêu Văn Thịnh cùng Chu Hưng Đông tranh chức trợ lý tổng giám đốc tập đoàn liên tin bị thất bại.

- Lão gia tử đồng ý để tôi đến địa phương bắt đầu, Kiến Nghiệp lại là sự lựa chọn của tôi. - Diêu Văn Thịnh nói: - Nếu dựa theo ý nguyện của họ, họ thì có ý hướng tôi đến tỉnh Giang Nam, đương tôi là Trần Tân Dân đang ở đó. Nhưng đi tỉnh Giang Nam thì có khác gì ở lại Bộ uỷ đâu? Chẳng qua là lăn lộn dưới cánh của người nhà mà thôi.

541. Chương 541: Một Tháng Của Diêu Văn Thịnh

Đến tỉnh Giang Nam có cái lòng của phó bí thư Tỉnh ủy, đích xác sẽ sống rất thoải mái. TW quan hệ gia phả quá phức tạp, nếu không phải bản thân Diêu Văn Thịnh nói, Trương Khác nhất thời còn nhớ không ra Trần Tân Dân là con rể của Cố Trường Canh. Nhà họ Diệp nhân mạch rất rộng, Cố gia chắc hẳn cũng không kém; nhưng nghe được Diêu Văn Thịnh nói là bản thân hắn lựa chọn đến Kiến Nghiệp, Trương Khác lại có hứng thú, cười hỏi:

- Kiến Nghiệp có chỗ nào hấp dẫn cậu?

- Không phải là Kiến Nghiệp có chỗ nào có thể hấp dẫn tôi, tôi muốn nói là bởi vì Đông Hải có Cẩm Hồ, có thể quá đường đột hay không? - Diêu Văn Thịnh nheo mắt lại cười, bình tĩnh nhìn Trương Khác.

Nghe Diêu Văn Thịnh nói như vậy, Trương Khác nghĩ thầm lần này Diêu Văn Thịnh có lẽ là ý chí không nhỏ, nếu chuyện Diệp Tổ Phạm giao phó xuống, Diệp Kiến Bàn dẫn tới nhà – chung quy không thể trông cậy vào Diệp lão gia tự mình dẫn tới – thản nhiên cười cười, nói:

- Vậy tôi cũng muốn nghe xem cậu nói thế nào...

Sau tết Trương Khác từ Bắc Kinh bay đến Dallas nước Mỹ, từ Dallas bay trở về quốc nội, trung gian dừng lại Hong Kong một chút. Tại Kiến Nghiệp biết được Lý Viễn Hồ muốn sau khi hắn nhậm chức tỉnh trưởng nắm được mấy hạng mục lớn, năm ngoái Cẩm Hồ tung ra hạng mục chế tương, kế hoạch đã ở trong danh sách lựa chọn của Lý Viễn Hồ.

Trương Khắc bị ép cùng nhóm Tô Tân Đông bay đi Bắc Kinh, muốn tại Bắc Kinh tạo thanh thế để dời đi lực chú ý của Lý Viễn Hồ. Lần hành trình Bắc Kinh này ngẫu nhiên gặp gỡ với nhóm Dịch Hình, Diêu Văn Thịnh.

Khi Diêu Văn Thịnh gặp Trương Khắc ở quán ăn đêm cũng không biết thân phận của Trương Khắc – nhưng biết Diêu Kiên, Triệu Bằng là nhân viên quản lý trung tầng của điện tử Ái Đạt – lúc đó hấn nóng lòng thoát khỏi bầu không khí trầm lắng của Bộ uỷ, ngại trở lực của gia đình không thể mặc ý làm bậy, rồi lại cùng Chu Hưng Đông tranh vị trí trợ lý tổng giám đốc tập đoàn liên tín mà bị nhục, ý chí cũng có hơi sa sút.

Cuối cùng Cẩm Hồ lựa chọn lấy danh nghĩa của tập đoàn Ái Đạt tại Bắc Kinh tạo thanh thế, không chỉ hấp dẫn giới truyền thông cùng ánh mắt của công chúng, cũng hấp dẫn tầng lớp quan liêu Bắc Kinh chú ý, đặc biệt là tập đoàn Ái Đạt dẫn ra cuộc thảo luận của giới truyền thông đối với địa vị kinh tế dân doanh, càng hấp dẫn sự chú ý của nhân vật cao tầng, cũng bao gồm cả nhân vật cao tầng trước kia đã lui đến phía sau màn nhưng thời khắc quan tâm đến thế cục kinh tế, chính trị quốc nội, Diêu Văn Thịnh cũng là một trong số đó, lão gia tử Cổ gia Cổ Trường Canh cũng là một trong số đó.

Ngay sau đó, Trần Tín Sinh lấy danh nghĩa của tập đoàn Ái Đạt tuyên bố kế hoạch mở rộng kỹ thuật, hướng về thị trường tiêu thụ điện tử toàn diện tiến quân, cũng chính thức khởi động hạng mục Khu Khoa học công nghệ. Khác với sự cảnh giác, chậm chạp ở trong tỉnh Đông Hải, những người khác ngay từ đầu đã có hứng thú rất lớn đối với hạng mục Khu Khoa học công nghệ của tập đoàn Ái Đạt – dù sao chưa chịu thiệt bởi Trương Khắc, mà trong khoảng thời gian này tập đoàn Ái Đạt tạo thanh thế rất lớn, khiến hạng mục Khu Khoa học công nghệ thoát nhìn hết sức chân thực đáng tin, mọi người đều tin tưởng tập đoàn Ái Đạt tại nghiệp vụ đầu đĩa năm 95 có lợi nhuận 1 tỷ 1 năm.

Chỉ cần tài chính không phân tán, lợi nhuận năm 97 cũng đủ để duy trì hạng mục Khu Khoa học công nghệ, không có gì lý do không tin – đối với Diêu Văn Thịnh đã rất thất vọng về không khí trầm lắng của Bộ Bưu điện, cùng với sản nghiệp điện tử của quốc nội lấy xí nghiệp quốc hữu chủ đạo, nó như rót vào một liều thuốc kích thích, khiến hấn ý thức có thể kinh tế dân doanh mới là then chốt dẫn đạo sản nghiệp ngành điện tử thông tin của quốc nội đi lên; Ý nguyện ban đầu của hấn thậm chí muốn trực tiếp gia nhập tập đoàn Ái Đạt.

Ý nghĩ này của hấn lại bị hắt ột chậu nước lạnh ở trước mặt cha mình Cổ Hưng Vũ, mặc dù quan trường quốc nội đầy nhân vật bình thường, thế nhưng có thể nổi bật tại quan trường thì không ai không phải là tinh anh, Cổ gia cũng không hy vọng bởi vì hấn nhất thời bị nhục mà cắt đứt tiền đồ chính trị của mình, hơn nữa Cổ gia yêu cầu ở trên vòng chính trị có người kế tục.

Thế chế chính trị của quốc nội dù sao cũng khác với nước ngoài. Anh muốn phát triển trên sĩ đồ, nhất định phải trưởng thành trong một thế chế nội, dù cho tiến vào xí nghiệp quốc hữu cũng được.

Dưới tranh chấp của Diêu Văn Thịnh cùng gia đình, phương án thỏa hiệp cuối cùng là thỏa mãn ý nguyện trước đó của hấn, đồng ý hấn điều đến địa phương nhậm chức. Cổ gia cũng sẽ không ném Diêu Văn Thịnh đến núi heo lánh mà tự sinh tự diệt. Nói đến thì Diêu Văn Thịnh là một quan viên cấp Phó xứ, cũng không cần phải dùng lực lượng quá mạnh là có thể tùy tiện bổ nhiệm xuống một thành phố nào đó, phương án tốt nhất đương nhiên là đến thành phố có người có thể chiếu cố để nhậm chức.

Tuy nhiên Diêu Văn Thịnh vẫn chưa từ bỏ ý định đối với tập đoàn Ái Đạt, lần này hấn thấy được hy vọng sản nghiệp điện tử quốc nội quật khởi – tập đoàn Ái Đạt đã cùng ý nghĩ nảy sinh lâu nay của hấn không bàn mà hợp ý nhau, hấn cũng chưa ý thức được tập đoàn Ái Đạt đã sớm động chạm tâm tư đối với sản phẩm thông tin di động, cũng chưa ý thức được phó thủ tướng Triệu Tế Đông sẽ quyết tâm hủy đi bộ phận Bưu điện, đem bộ môn điện tín cùng các bộ công nghiệp điện tử trùng tổ thành bộ sản nghiệp thông tin, cũng tại một năm sau trở thành hiện thực.

Hấn không rời khỏi Bộ Bưu điện thì cũng sẽ cùng tập đoàn Ái Đạt phát sinh giao tiếp – trong lòng Diêu Văn Thịnh nghĩ: các thành phố chủ yếu của quốc nội đều đang làm công viên sản nghiệp kỹ thuật cao tân, hạng mục Khu Khoa học công nghệ đại quy mô như của tập đoàn Ái Đạt phải dựa vào tài nguyên nhân tài kỹ thuật của thành phố lớn, cuối cùng trú tại các thành phố có một viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân nào đó như Vũ Hán, Hàng Châu, Thành Đô hoặc là Kiến Nghiệp. Đó hầu như là việc có thể khẳng định.

Hấn nguyên dự định đợi sau khi hạng mục Khu Khoa học công nghệ của tập đoàn Ái Đạt xác định thành

phố, hẳn có thêm lựa chọn địa phương đến nhậm chức. Khi hẳn đem tính toán của mình thương lượng với lão gia tử Cố gia Cố Trường Canh, Cố Trường Canh nói thẳng:

- Đi Kiến Nghiệp. Quảng cáo có nhiều, thanh thế có lớn, cuối cùng vẫn là tại Kiến Nghiệp. . .

Khi đó, Trương Khác còn đang cùng Lý Viễn Hồ ở vào thời kỳ giằng co, Lý Viễn Hồ còn chưa tới Hải Châu khảo sát đưa ra thoả hiệp.

Rất nhiều người của thể hệ trước hơi lảng tránh đối với sự quật khởi của thể chế kinh tế phi công hữu, rất sợ lực lượng đối lập của chế độ kinh tế phi công hữu cùng chế độ kinh tế công hữu xảy ra nghịch chuyển, sẽ hình thành uy hiếp đối với thể chế quốc gia lấy chế độ kinh tế công hữu làm cơ sở.

Thế nhưng Cố Trường Canh lại không phải là phái bảo thủ, từ khi tập đoàn Ái Đạt tại Bắc Kinh tạo thanh thế, đặc biệt là khi coi đây là ngọn nguồn ở trên giới truyền thông dẫn tới thảo luận về địa vị của kinh tế dân doanh, ông ta bắt đầu quan tâm đến tập đoàn Ái Đạt, quan tâm Cẩm Hồ, cũng quan tâm đến Trương Khác, người thanh niên trẻ tuổi đến quá đáng có thể nói sở hữu kỳ tích.

Diêu Văn Thịnh vẫn là từ trong miệng lão gia tử nhà hẳn mới biết thân phận chân thực của Trương Khác, cũng khiến tâm tư bước vào tập đoàn Ái Đạt của hẳn càng trở nên kiên định. Hẳn còn chưa biết Trương Khác đã sớm động chạm tâm tư đối với mạng lưới quan hệ của Bộ Bưu điện, lúc này chỉ là án binh bất động mà thôi – mặc dù từng tại quán ăn đêm gặp nhau, thế nhưng song phương đều giấu diếm thân phận chân chính không đề cập tới, trong thời gian ngắn chờ mong lần sau gặp gỡ là không hiện thực. Cũng không biết bao lâu Trương Khác lại lần thứ hai đến Bắc Kinh – hẳn còn cần một lời giới thiệu trên ý nghĩa chân chính.

Sau khi Cố Trường Canh lý giải được từ đầu đến cuối Từ Học Bình bị điều khỏi Đông Hải, cùng phân bố thế lực quan trường của tỉnh Đông Hải, liền có thể đoán được hành động lần này của tập đoàn Ái Đạt tại Bắc Kinh, thật ra là có ý gây áp lực cho Lý Viễn Hồ.

Cố Trường Canh thấy được giằng co giữa Lý Viễn Hồ và Cẩm Hồ, không ai có thể thay bọn họ hoà giải, quan hệ giữa song phương tự nhiên sẽ nhận được coi trọng của các phương, liền nói với Diêu Văn Thịnh:

- Cùng với ngày sau dệt hoa trên gấm, còn không bằng lúc này đi đưa than trong ngày tuyết rơi!

Khi tập đoàn Ái Đạt tại Bắc Kinh tạo thanh thế, Diệp Trần Dân đứng ra phát cờ hò reo, quan hệ giữa Diệp gia cùng Cẩm Hồ liếc qua thấy ngay, Cố Trường Canh không liên hệ với Diệp Trần Dân, mà trực tiếp mời bằng hữu nhiều năm Diệp Tổ Phạm đến Bắc Kinh.

Có một số việc, Trương Khác chưa cùng nói rõ với lão gia tử Diệp gia, tuy nhiên tập đoàn Ái Đạt ở bên ngoài tạo thanh thế, cũng không thể gạt được con mắt của Diệp Tổ Phạm. Diệp Tổ Phạm đương nhiên có thể càng xác nhận hành động này của Trương Khác thật ra là đang âm thầm đấu đá với Lý Viễn Hồ.

Ánh mắt chính trị có lẽ chỉ chọn ra được một con đường phù hợp với xu thế phát triển, cũng theo sát không bỏ.

Nếu Cố Trường Canh cùng Diêu Hưng Thịnh có ánh mắt này, Diệp Tổ Phạm đương nhiên nguyện ý dệt hoa trên gấm, hướng chỉ quan hệ giữa hai nhà hơn 10 năm qua đều là vì giúp đỡ cho loại mặt thiết này. Nhưng không nghĩ đến sau đó Lý Viễn Hồ đi ra Hải Châu khảo sát chủ động làm ra nhượng bộ, nhưng hạng mục Khu Khoa học công nghệ đã treo mà chưa quyết, Cố Trường Canh đã nghĩ đến quan hệ giằng co giữa Lý Viễn Hồ và Cẩm Hồ cũng chưa chân chính đột phá, tự nhiên cũng có cơ hội cho Cố gia biểu hiện.

Sau đó thì triển khai điều Diêu Văn Thịnh đến Kiến Nghiệp, ngày 28 tháng 3, thực nghiệp Gia Tín tại Sở giao dịch chứng khoán liên hợp Hong Kong công bố phương án tăng phát tịnh cầu. Ngày 30 Diêu Văn Thịnh mới giải quyết xong thủ tục chạy tới Kiến Nghiệp.

Sau khi Diêu Văn Thịnh đến Kiến Nghiệp, Trương Khác vẫn còn ở Hong Kong, Diêu Văn Thịnh liền đích lấy Diệp Kiến Bân; khi Diệp Tổ Phạm nhậm chức tại TW, Diệp Kiến Bân có một đoạn thời gian tương đối dài ở Bắc Kinh, mặc dù lớn hơn Diêu Văn Thịnh ba tuổi, sau này mặc dù lui tới không mặt thiết, nhưng cũng coi như có quan hệ tình cảm, hơn nữa là việc lão gia tử giao cho, hai ngày rồi rỗi này liền đích với Diêu Văn Thịnh, quan hệ cũng bắt đầu trở nên thân thiện lại; chờ Trương Khác đến Kiến Nghiệp mới giới thiệu không muộn. Lần này quả thực cũng là Diêu Văn Thịnh từ chỗ đồng sự Dịch Hình biết Trương Khác cùng Hứa Tư ngồi máy bay của Đông Hàng đến Kiến Nghiệp.

Diêu Văn Thịnh kể ra có lựa chọn quá trình mưu trí hơn một tháng nay của hắn, Trương Khác nghe xong trong lòng khe khẽ thở dài: khi mình theo đuổi cơ hội, người khác cũng giúp mình trở thành cơ hội đang theo đuổi. Trương Khác quả thực yêu cầu một người tới hòa hoãn quan hệ cùng Lý Viễn Hồ, làm cho hạng mục Khu Khoa học công nghệ chính thức trôi lên mặt nước. Diêu Văn Thịnh chỉ là nhân viên điều tạm cấp Phó xứ, thế nhưng Cố gia phía sau hắn lại có tư cách này.

542. Chương 542: Kế Hoạch Khu Khoa Học Công Nghệ

Khu biệt thự công viên Sư tử, ánh trăng non bạc màu vào sáng sớm treo trên bầu trời đêm giống như một vật trang sức vàng, núi Sư Tử lộ ra bóng đen dữ tợn, tiếng sóng vỗ bờ rì rào truyền đến, Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Diêu Văn Thịnh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, đã uống hết hai chai rượu đỏ, cafe cũng chơi hết ba ly. Diệp Kiến Bản chạy đến phòng bếp nấu một ly cafe đưa qua cho Trương Khác, Diêu Văn Thịnh với mình, mỗi người một ly. Nhìn sắc trời bên ngoài, hình như là ánh trăng đã tỏa vào nắng sớm, bất tri bất giác đã ngồi trong phòng khách đến năm giờ.

- . . . TW tuyên bố phương châm phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân, các nơi hưởng ứng đều thành lập viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân cùng trung tâm phục vụ sáng nghiệp kỹ thuật cao tân.

Diêu Văn Thịnh chậm rãi nói, hắn muốn trình bày kiến thức cùng ý nghĩ của mình:

- Trung tâm phục vụ sáng nghiệp kỹ thuật cao tân thoát thai từ vườn ươm xí nghiệp. Khái niệm này, năm 87 dẫn vào quốc nội, năm tiếp theo đưa vào kế hoạch ngọn lửa của quốc gia, cung cấp nơi làm việc, cơ sở phương tiện làm việc với tiền thuê thấp cho các xí nghiệp mới thành lập. Tại phương diện cổ vốn xí nghiệp cùng huy động vốn cung cấp sự hỗ trợ để đào tạo những xí nghiệp mới thành lập còn bị vây ở giai đoạn ấp trứng rất nhanh trưởng thành. Sau khi những xí nghiệp này trưởng thành, lại đưa nó đến những viên khu sản nghiệp cao tân hoặc nơi khác để mở rộng phát triển quy mô. . .

- Trên ý nghĩa bình thường, trung tâm sáng nghiệp lấy vườn ươm xí nghiệp là mục đích, thế nhưng cũng có thể lấy đào tạo hạng mục kỹ thuật là mục đích. Trên ý nghĩa bình thường, vườn ươm xí nghiệp là thông qua các hình thức đưa ra thị trường, khống chế cổ phần, chuyển nhượng kỹ thuật, bán ra xí nghiệp để thu được lợi ích. Thế nhưng cũng có thể chuyên môn ươm bản thân để có thể hấp dẫn hạng mục kỹ thuật. Tập đoàn Ái Đạt vì toàn diện tiến quân thị trường tiêu dùng điện tử, phòng nghiên cứu khoa học phải liên hợp thành lập rất nhiều, còn không bằng đều chỉnh hợp thành một Khu Khoa học công nghệ. Khu Khoa học công nghệ tập đoàn Ái Đạt thiết lập hẳn là khác với các vườn ươm xí nghiệp trên ý nghĩa thông thường. Chuẩn xác mà nói cần phải là vườn ươm hạng mục kỹ thuật. . .

Trương Khác buông ly cafe trong tay. Những lời nói tối nay của Diêu Văn Thịnh mặc dù có một số chênh lệch với suy nghĩ trong lòng mình, nhưng tại năm 97, kiến thức của hắn cũng xem là bất phàm. Hơn một tháng trước tại quán bar của em teen ở ngoài Bắc, phải đi quán ăn đêm ca hát, trên người Diêu Văn Thịnh toát ra mùi hoàn khố của con cháu cán bộ cao cấp ngang ngạnh phóng túng, có một chút chán chường. Lúc này Diêu Văn Thịnh lại kiên quyết mạnh dạn, bộc lộ tài năng. Là nghiên cứu sinh tốt nghiệp từ học viện bưu điện Bắc Kinh, một năm đầu trước khi Trương Khác 30 tuổi, trong thân thể hình như có cái gì đang thức tỉnh.

Trương Khác giống như thấy được mình vào cái tuổi này. Đương nhiên, mình cũng không có gia đình bối cảnh sâu chống đỡ. Tâm tình chắc cũng tương đương. Thảo nào Diệp Kiến Bản cùng Diêu Văn Thịnh năm gần đây không có liên hệ gì, vừa gặp mặt liền dẫn hắn tới công viên Sư Tử, chắc cũng là duyên cớ tính cách hợp nhau.

- Dự tính ban đầu của Cẩm Hồ thiết lập Khu Khoa học công nghệ quả thực là phải ươm. Sản phẩm kỹ thuật chúng tôi yêu cầu khi tiến quân vào thị trường tiêu dùng điện tử, đây xem như là tự mình ươm, cũng có thể nói là kỹ thuật ươm. Không cần đợi đến 10 năm, 20 năm sau mới hái, hiện tại chúng ta đã thấy được, ở trong túi đồ ăn của sản nghiệp kỹ thuật cao tân, xí nghiệp điện tử quốc nội nếu như không phát triển sản phẩm có đủ quyền tài sản tri thức, cùng thiết bị kỹ thuật nòng cốt, thì cuối cùng chỉ có thể nằm dưới đáy của túi thức ăn này, trở thành đồ ăn cho các nhà máy hàng đầu.

Kỹ thuật ươm của Khu Khoa học công nghệ là muốn khai thác tài nguyên kỹ thuật của TP.Kiến Nghiệp, cùng thu được quyền tài sản kỹ thuật với phạm vi toàn cầu là mục đích. Cũng đem kỹ thuật tuyển đầu dựa vào Cẩm Hồ thiết lập với Thung lũng điện tử Silicon Valley của Mỹ, TP.Tsukuba của Nhật Bản để khai phát thực nghiệm, thực hiện giao lưu song hướng nhân tài cao cấp cùng kỹ thuật tuyển đầu. Cuối cùng có thể để Khu Khoa học công nghệ trở thành nơi hậu thuẫn kỹ thuật để Cẩm Hồ tiến quân vào thị trường tiêu dùng điện tử. . .

Có lão gia tử Diệp gia làm người giới thiệu, Trương Khác cũng không giấu diếm nữa. Sự xuất hiện của Diêu Văn Thịnh, đối với Trương Khác là có niềm vui bất ngờ. Thân phận của hắn, từng trải của hắn, cùng tố dưỡng chuyên nghiệp quả thật chính là tạo ra dành riêng cho kế hoạch vĩ đại lúc này của Cẩm Hồ, càng hiếm có là tính tình của mọi người còn hợp nhau. Trương Khác cũng không chút che giấu mục tiêu của Khu Khoa học công nghệ chính là TP.Kiến Nghiệp:

- Diễn sinh thêm một tầng, Khu Khoa học công nghệ có thể ươm xí nghiệp đồng bộ mà Cẩm Hồ yêu cầu. Dưới cờ hiện nay của Cẩm Hồ mới chỉ có ngành giấy cùng điện tử Ái Đạt là chủ thể, các xí nghiệp liên quan còn bao gồm thiết bị điện Hương Tuyết Hải. . .

Trương Khác nhìn Diệp Kiến Bàn một cái:

- Nếu như anh Diệp muốn, tôi cũng có thể suy nghĩ đưa thiết bị điện Thịnh Hâm vào. . . Xí nghiệp đồng bộ có đến hàng trăm. Có một số xí nghiệp đồng bộ làm tương đối tốt cũng từng bước trưởng thành, nhưng có một số chúng ta vẫn chưa vừa lòng thì cũng có thể có kế hoạch đào tạo. Đương nhiên, Cẩm Hồ cũng không bài xích trợ giúp các đoàn đội hoặc cá nhân xí nghiệp điện tử thông tin có kế hoạch thương nghiệp tường tận bản thân ươm tại Khu Khoa học công nghệ. . . Vườn ươm xí nghiệp quốc nội vẫn chỉ là phục vụ sáng nghiệp cho giai đoạn đầu, nhưng mà xí nghiệp cao tân trung tiểu của quốc nội tại giai đoạn sáng nghiệp khuyết thiếu nhất là tài chính. Khu Khoa học công nghệ còn nghĩ thiết lập quỹ đầu tư sáng nghiệp, cung cấp đầu tư mạo hiểm nhất định cho các hạng mục đủ tư cách tiến vào Khu Khoa học công nghệ. . .

Đào tạo sáng nghiệp của nước ngoài sớm đã hình thành hình thức vườn ươm xí nghiệp cùng đầu tư mạo hiểm hòa hợp thành một thể. Trung tâm phục vụ sáng nghiệp kỹ thuật cao tân của mỗi thành phố trong nước cũng nỗ lực cung cấp huy động vốn phục vụ cho xí nghiệp. Thế nhưng tình huống thực tế thì sao? Theo Diêu Văn Thịnh lý giải, Chính phủ TP.Kiến Nghiệp trước sau ba lần vì trung tâm sáng nghiệp vẽ ra quỹ sáng nghiệp tổng cộng 600 vạn nguyên, nếu như hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ cung cấp phục vụ vườn ươm xí nghiệp cũng thiết lập quỹ đầu tư sáng nghiệp thì sẽ là vườn ươm xí nghiệp tư doanh cùng quỹ đầu tư mạo hiểm đầu tiên đầu tiên trong nước, ý nghĩa này không tầm thường.

Trước đó Cẩm Hồ lấy tập đoàn Ái Đạt đổ tiền vào Côn Đằng, cũng có thể thuộc về phạm trù đầu tư mạo hiểm, chỉ là cái đó thuộc về ngoại lệ, vẫn chưa hình thành hình thức quản lý quỹ đầu tư mạo hiểm thống nhất.

Diêu Văn Thịnh hỏi:

- Quy mô của quỹ đầu tư sáng nghiệp khoảng chừng lớn thế nào?

- Chia 6-3-1. Giai đoạn trước Khu Khoa học công nghệ kế hoạch đưa vào 1 tỷ, tài chính dùng cho bản thân Cẩm Hồ ươm kỹ thuật chiếm 60%. Quỹ đầu tư sáng nghiệp chiếm 30%...

- 300 triệu!

Trương Khác còn chưa nói xong, Diệp Kiến Bàn khẩn trương nắm lấy tay Trương Khác:

- Nếu không thì để Thịnh Hâm cũng tiến vào Khu Khoa học công nghệ ươm luôn đi?

- Hiện tại Cẩm Hồ không thể phân tâm làm việc khác.

Trương Khác biết Thịnh Hâm khuyết thiếu tài chính, y chỉ có thể xin lỗi lần thứ hai cự tuyệt Diệp Kiến Bàn:

- Khu Khoa học công nghệ còn kế hoạch cùng Bộ ủy quốc gia liên hợp tổ chức một cuộc thi cổ vũ học sinh trường cao đẳng phát minh sáng tạo cùng kế hoạch sáng nghiệp, 100 triệu còn lại dùng cho tổ chức, tuyên

truyền, phần thưởng của cuộc thi, thậm chí có thể cung cấp đầu tư sáng nghiệp nhất định cho kế hoạch và phát minh sáng nghiệp giành được giải. . .

- Chờ một chút.

Diệp Kiến Bân nghe ra có chút không thích hợp:

- 1 tỷ, cậu đều có an bài không sót một phần nào. Đầu tư xây dựng cơ bản của Khu Khoa học công nghệ thì sao, là từ trong 600 triệu, hay là từ trong 300 triệu?

- Ý nghĩa Thế Kỷ Cẩm Hồ thành lập là cái gì, chỉ là công ty giải trí ăn uống, khai phát địa ốc thương nghiệp?

Trương Khác hỏi Diệp Kiến Bân. Khi Thiệu Chí Cương thành lập Thế Kỷ Cẩm Hồ, trải qua giới thiệu của Trương Khác, cũng lôi cả Diệp gia vào – bản thân Diệp Kiến Bân rất khó hứng thú đối với khai phá điền sản:

- Nền tảng mà Khu Khoa học công nghệ yêu cầu chẳng lẽ không phải là phạm trù nghiệp vụ Thế Kỷ Cẩm Hồ nên nhét vào sao? Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phá hoàn thành, Cẩm Hồ hưởng dụng là được rồi.

- Khu Khoa học công nghệ hẳn có thể coi là kiến trúc công nghiệp chứ? - Diệp Kiến Bân chần chờ hỏi.

Trương Khác nói:

- Nếu trường cao đẳng cùng cơ cấu nghiên cứu khoa học gần kề TP.Kiến Nghiệp với mức độ lớn nhất, tôi sẽ đặt Khu Khoa học công nghệ tại viên khu sản nghiệp cao tân Tân Phổ của Giang Bắc được chứ? tôi cũng cũng không nói Khu Khoa học công nghệ nhất định là kiến trúc công nghiệp. Tôi hy vọng tại ven hồ Yến Quy xuất hiện một Khu Khoa học công nghệ theo kiểu vườn trường đại học...

Đây mới là toàn cảnh của kế hoạch hạng mục Khu Khoa học công nghệ Cẩm Hồ. Diêu Văn Thịnh còn chưa tiếp xúc sâu đến chỗ sâu trong của hệ thống Cẩm Hồ. Cho dù không biết thành tựu huy hoàng của điện tử Ái Đạt, hạng mục kế hoạch Khu Khoa học công nghệ cũng là kế hoạch vĩ đại khiến mọi người ghi nhớ. Diêu Văn Thịnh nhìn Trương Khác trước mắt, giống như là nhà mộng tưởng, mà giấc mộng này thoát nhìn xa xôi, lại như có thể chạm tay đến.

Hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ chia làm ba bộ phận lớn. Hao tổn của cải tối đa, lợi dụng tài nguyên kỹ thuật của Kiến Nghiệp, tự thân tiến hành kỹ thuật ương thoát nhìn ảnh hưởng nhỏ nhất. Quỹ đầu tư sáng nghiệp 3 ức có thể sẽ lựa chọn phát minh sáng nghiệp tương quan với lĩnh vực tiêu dùng điện tử, nhưng quỹ mạo hiểm quy mô như vậy đối với phát minh sáng nghiệp hoặc đoàn đội sáng nghiệp khuyết thiếu tài chính, nó như con quỷ hút máu đã nhiều năm chưa hút máu người. Có lẽ sẽ có rất nhiều người chen nhau đến Kiến Nghiệp tìm cơ hội. Còn có kế hoạch cuộc thi phát minh học thuật cùng sáng nghiệp cho sinh viên, nghe lên cũng làm động lòng người. Diêu Văn Thịnh đã sớm nghe nói hiệp hội khoa học công nghệ, sở Giáo dục có ý định tổ chức hoạt động như vậy, nhưng vẫn bởi vì vấn đề kinh phí nên không thể chính thức đề ra nhật trình bắt đầu. Nếu như tập đoàn Ái Đạt có thể cung cấp 100 triệu tài chính tham gia, vậy khả năng thực hiện rất cao. Nếu có thể thành công thực thi thì đối với tập đoàn Ái Đạt, đối với Khu Khoa học công nghệ cũng có tác dụng xúc tiến rất lớn.

Ba bộ phận của hạng mục Khu Khoa học công nghệ, bộ phận thứ nhất không cần chính phủ tham gia, bộ phận thứ hai chính phủ phải đưa ra tác dụng dẫn dắt, bộ phận thứ ba, chính phủ sẽ chiếm chủ động. Đối với Diêu Văn Thịnh mà nói, nếu như từ đầu đến cuối tham dự toàn bộ hạng mục Khu Khoa học công nghệ, biểu hiện cá nhân sẽ nhiều hơn, càng xuất chúng hơn: lúc này, Diêu Văn Thịnh mới triệt để đi ra khỏi bóng mà trong lần thất bại khi tranh chấp vị trí trợ lý tổng giám đốc liên tín với Chu Hưng Đông.

- Ở chỗ này lý luận suông, còn không bằng đến hiện trường một chuyến. Tôi còn muốn xem tại hồ Yến Quy tới cùng nên thế nào mới có thể thành lập một Khu Khoa học công nghệ theo kiểu vườn trường. - Diệp Kiến Bân nói.

Trương Khác ngáp một cái:

- Hiện tại tôi không có tinh thần này, không chừng ngồi vào xe thì ngủ mất, mấy ngày nay tôi đều ở Kiến Nghiệp, buổi chiều tính đi.

Sự xuất hiện của Diêu Văn Thịnh đã giải quyết vấn đề Trương Khác đau đầu nhất, y không cần phải hồi hải ngược xuôi nữa.

543. Chương 543: Vườn Sồi

Trời vừa sáng Trương Khác đã buồn ngủ, không có tâm tư đi ra ngoài đi dạo với Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh, hẹn là buổi chiều liên hệ lại, đưa họ ra ngoài rồi xoay người lên lầu.

Giấc ngủ của Hứa Tư rất ngắn, nghe được tiếng cửa đẩy ra, khuôn mặt ửng đỏ lộ ra từ mái tóc rối tung, ánh nắng sớm chiếu vào, đôi mắt còn đang mơ màng híp lại, trông rất đáng yêu.

- Mọi người nói chuyện xong rồi hả? - Hứa Tư hí mắt nhìn ngoài trời qua khe cửa sổ đã hiện ra tia nắng: - Chị cũng mơ xong một giấc rồi.

- Giấc mơ gì?

Trương Khác cởi áo khoác, chui vào chăn mới phát hiện, trong chăn Hứa Tư vẫn còn mặc áo sơ mi quần dài, chưa thay váy ngủ, cười nói:

- Chị lo lắng người ta tới bắt gian thật sao?

Đoạn duỗi tay qua giúp Hứa Tư cởi áo sơ mi và quần dài ra:

- Ngủ với em thêm một lúc đi.

Hứa Tư xấu hổ cúi đầu cười, trong đôi mắt trầm tĩnh tỏa ra mị hoặc mê người, nhấc mông lên để Trương Khác giúp mình cởi quần dài ra. Tay Trương Khác lại không thành thật, tụt quần nằng đến đầu gối, lại thò lên vuốt mông chị, cách một tầng quần lót mỏng vẫn cảm nhận được sự đàn hồi mềm mại đến mê muội.

Hứa Tư vừa bực mình vừa buồn cười, chỉ phải tự mình khom lưng chui vào chăn cởi quần dài ra, lại đẩy ra hai tay muốn tụt nốt chiếc quần lót của mình, chui vào lòng Trương Khác.

Trương Khác khẽ xoa tay lên ngực Hứa Tư, bên trong áo sơ mi còn chướng ngại vật, cười nói:

- Mang thứ này ngủ không sợ khó thở sao?

Đưa tay giúp chị cởi ra. Nhưng mờ mịt nửa ngày mới biết là áo kiểu móc đằng trước, tay liền ở trong luôn không chịu ra, nhẹ nhàng vờ về một lúc, mới nói:

- Được chưa, hiện tại nghe chị nói mơ thấy cái gì.

- Cậu nói, hồ Yến Quy trông toàn là cây sồi đỏ thì sẽ có cảm giác gì?

Hứa Tư ngẩng đầu, mái tóc dày dề lên ngực Trương Khác, ánh mắt mị hoặc.

- Cây sồi đỏ hả?

Trong đầu Trương Khác đang nghĩ cây sồi đỏ thì có hình dạng gì thì Hứa Tư bò xuống giường, muốn lấy bút từ trong hành lý ra rồi vẽ cho Trương Khác xem. Vạt áo sơ mi trắng chỉ vừa vờn che khuất cánh mông trắng tinh, bắp đùi đầy đặn khiến mắt người mê mẩn. Khi Hứa Tư ngồi xổm xuống tìm giấy bút, còn không quên nắm lấy áo sơ mi che mông đi một chút. Trương Khác vỗ vỗ trán, đành ngửa đầu nhìn trần nhà, để Hứa Tư nhanh lên giường, tránh bị cảm lạnh.

Vạch vài nét bút phác họa ra hình dạng cây sồi rậm lá, hồ nước cùng đất đai mênh mông.

Trương Khác bảo Hứa Tư dựa vào lòng mình, nhìn hình trên giấy càng lúc càng cụ thể. Hứa Tư ngẩng đầu hỏi Trương Khác:

- Thế nào?

- Cũng được.

Trương Khác cầm lấy hình họa vẽ, Hứa Tư chờ mong nhìn y:

- Chị đang suy nghĩ xem nên học thêm một vài thứ gì mới tốt, chị thấy vẫn là học phác họa được rồi. ..

Hứa Tư vốn học mỹ thuật, bản lĩnh phác hoạ thâm hậu, chỉ là ít có cơ hội để thể hiện.

- Giả ngu hả?

Hứa Tư ngược mắt nhìn, lại xoay người nằm vào lòng Trương Khác, ngực dán vào nhau, véo cái mũi y để y nhìn mình:

- Chị hỏi ven hồ Yến Quy trồng loại cây sồi đỏ này thì có cảm giác thế nào?

- Đây là giấc mơ hồi nãy của chị đó hả?

Trương Khác ném tờ giấy xuống gối, tay ôm lấy eo Hứa Tư:

- Buổi chiều cùng anh Diệp còn có Diêu Văn Thịnh đến hồ Yến Quy xem sao, cùng nhau qua đó sẽ biết cảm giác thế nào rồi...

- Diêu Văn Thịnh đột nhiên đến Kiến Nghiệp làm cái gì?

Hứa Tư hỏi. Chị nghe Trương Khác nói đến tao ngộ hai tháng cuối tại Bắc Kinh. Dịch Hình, Diêu Văn Thịnh là loại người cho dù nghe qua việc của họ cũng có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Trương Khác nói lại chuyện đêm nay cho Hứa Tư nghe một cách đơn giản. Hứa Tư hơi kinh ngạc:

- Hiện tại không phải đang cần một người có thể xe chỉ luân kim sao?

- Đúng vậy.

Trương Khác cười khê:

- Diêu Văn Thịnh xuất hiện rất đúng lúc, chỉ chờ anh ta tới đâm tăng giấy này thôi...

- Nhưng mà, trong TP.Kiến Nghiệp Diêu Văn Thịnh sẽ dựa vào ai? - Hứa Tư hỏi.

- Muốn ở trong đầm nước bảo trì cự ly như gần như xa không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Khác khê thở dài một hơi:

- Cố gia đã có lòng tin có thể hòa hoãn quan hệ giữa Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ. Trong TP.Kiến Nghiệp cũng nhất định có an bài. Chúng ta công bố kế hoạch của Cẩm Hồ, trong TP.Kiến Nghiệp ai dẫn đầu, chúng ta sẽ không cần đi quan tâm nữa. Cố gia sẽ để Diêu Văn Thịnh biết làm gì cụ thể...

Trương Khác lại cười cười:

- Hạng mục Khu Khoa học công nghệ thanh thế không nhỏ, trong TP.Kiến Nghiệp phải một cấp Phó xử hoặc là cấp Chính xử chuyên việc liên lạc, cũng khiến người thoả mãn rồi.

Vừa nói chuyện, Hứa Tư lại quán lấy Trương Khác tái chiến thêm một hồi. Đợi mặt trời treo đầu cành từ rèm cửa sổ chiếu vào ánh nắng chói mắt, Trương Khác mới ôm Hứa Tư ngủ.

Khi buổi trưa tỉnh lại, Trương Khác ôm chần ngồi dậy, thấy Hứa Tư dùng dây tùy ý buộc lại mái tóc dài, mặc áo sơ mi ngồi trên thảm nhung. Trương Khác ôm chần nhào người tới, thấy Hứa Tư đang nằm phác hoạ ra giấc mơ ban đêm của nàng. Trên thảm rơi vài mẩu giấy phác hoạ. Trương Khác phủ chăn lên đầu Hứa Tư, nhặt lên giấy rồi ngồi vào đầu giường tỉ mỉ xem.

Hứa Tư vùng ra khỏi chăn, muốn qua đánh Trương Khác. Lúc này điện thoại trong phòng ngủ vang lên, khiến nàng hoảng sợ vội che lấy ngực, quay đầu lại nhìn điện thoại trên bàn trang điểm.

Thấy Hứa Tư ở trong phòng này còn dễ bị sợ hãi. Trương Khác thương yêu đi qua ôm nàng vào ngực, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta mua nhà khác ở Kiến Nghiệp đi, ngay ở ven hồ Yến Quy, trồng đầy sồi đỏ...

- A.

Hứa Tư buông tay đang ôm ngực, để Trương Khác đi tiếp điện thoại:

- Chị mơ là Khu Khoa học công nghệ ở ven hồ Yến Quy, mà ở đó đâu có nhà.

Trương Khác đã đặt tay lên điện thoại, nhưng không cầm lên ngay, nói:

- Vậy xây một căn nhà bên cạnh Khu Khoa học công nghệ là được rồi, đừng quên chị cũng là cổ đông của Thế Kỷ Cầm Hồ, xây ình một căn nhà cũng không sợ người ta nói gì mà...

- Em nhanh đi nghe điện thoại đi...

Hứa Tư giục Trương Khác tiếp điện thoại. Tiếng chuông điện thoại vẫn đang vang lên.

Trương Khác tiếp điện thoại, y giật mình khi nghe được giọng bên trong. Giọng của Trương Tri Hành từ bên trong truyền đến:

- Con đang ở nhà cạnh bờ sông hả, cha sẽ đến ngay...

- Còn mấy phút nữa?

Trương Khác chợt dạ hỏi, cầm ống nghe, chỉ chỉ, lấy khẩu hình nói cho Hứa Tư:

- Ba em tới rồi.

Hứa Tư càng không vững dạ, trợn mắt nhìn chằm chằm vào ống nghe.

- Xe vừa mới tới cao tốc Thành Đông, còn khoảng 15p nữa, vừa mới cùng Chu Du thông qua điện thoại, biết con đang ở Kiến Nghiệp, còn tưởng rằng con đến Bắc Kinh rồi chứ.

May là không phải đến cửa rồi. Có lẽ là ông già có chuyện gì liên hệ Chu Du biết mình đang ở Kiến Nghiệp. Trương Khác cầm lấy điện thoại trên đầu giường – y có ba cái điện thoại, hai cái ở trong tay Phó Tuấn, cái tùy thân của y chỉ có vài người biết số. Nhưng đêm hôm qua khóa máy – vừa mở điện thoại, Hứa Tư bỏ hết đồ đạc của chị vào trong rương hành lý, xách lên muốn xuống lầu. Trương Khác nắm lấy tay chị, nói:

- Cùng ăn cơm trưa đi...

- Thôi...

Hứa Tư kiên trì nói.

- Em không cam lòng thấy chị rời khỏi chạt vật như vậy...

Trương Khác nắm lấy cánh tay Hứa Tư không buông:

- Để em giúp chị bỏ hành lý lên xe. Em hẹn Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh cùng nhau qua đây. . .

Trương Khác giúp Hứa Tư xách hành lý, một bên cầm lấy điện thoại gọi cho Diệp Kiến Bân, bảo hấn hẹn Diêu Văn Thịnh qua đây cùng nhau ăn cơm trưa. Mã Hải Long, Phó Tuấn tìm công nhân làm vệ sinh, thấy Trương Khác mặc áo ngủ xách hành lý đi xuống, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Trương Khác đưa hành lý cho Phó Tuấn:

- Đem hành lý bỏ lên xe đi, ba tôi một lát nữa sẽ qua đây.

Phó Tuấn, Mã Hải Long đều hơi lúng túng, không hiểu được xử lý ra sao, phản ứng đầu tiên của họ là lái xe đưa Hứa Tư đi, vừa mới muốn nói gì, Trương Khác lại dắt tay Hứa Tư đi lên lầu.

Hứa Tư hoảng hồn, để Trương Khác dắt tay cùng đi lên lầu, trong lòng không có chủ ý. . . Trương Khác áp tay lên gò má của chị, cảm giác lạnh lẽo, hơi niết mạnh, cười nói:

- Sợ cái gì, ba em cũng đâu có ăn thịt người.

Trương Khác một bên mặc đồ, một bên nhặt lên đồng hình phác thảo:

- Nói đến thì chúng ta cũng đâu chỉ làm chuyện không nghiêm chỉnh. . .

- Nói gì vậy.

Hứa Tư lườm Trương Khác một cái, nghe y nói vậy, chị cũng vững tâm hơn. Nâng lên khuôn mặt Trương Khác, chăm chú nhìn vào mắt y:

- Em để chị đi, chị không thể tham lam quá, em cũng không thể không suy nghĩ đến cảm nhận của người nhà được. . . Buổi chiều đến quán bar gặp chị. Chị chờ em ở đó.

Tay Trương Khác đang bận mặc áo không kịp kéo lại Hứa Tư, Hứa Tư liền đi xuống lầu, bảo Mã Hải Long lái xe đưa chị ra khỏi khu biệt thự công viên Sư Tử, vừa ra khỏi công viên Sư Tử chạy trên đường lớn, xe lướt qua chiếc Santana mang biển số G, Hứa Tư cũng không có dừng khí nhìn sang một lần.

Trương Khác nhìn Hứa Tư ngồi xe rời khỏi, nhìn chiếc Santana mang biển số Tân Vu chạy đến, lại tiếp tục chiếc Hoàng Quan của Diệp Kiến Bân chạy đến. Trương Khác mím môi, đột nhiên phát hiện mình có vài thứ thế nào cũng không cho được. Nhìn mớ hình phác thảo trong tay hồi sáng Hứa Tư vẽ lên, lật xem một hồi, liền nghe được tiếng ba y, Diệp Kiến Bân còn có Diêu Văn Thịnh đều đi lên lầu, lúc này Trương Khác mới thu mớ giấy thành quyển cầm trong tay.

Đi tới dưới lầu, thấy Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh đang nói chuyện với ba mình, Trương Khác đưa mớ giấy phác thảo cho Diêu Văn Thịnh, nói:

- Tôi muốn từ phía đông hồ Yến Quy đến Sư Đại Nam môn. Khu Khoa học công nghệ quy hoạch thế nào tôi không quản, tôi muốn khu đất đó đều trồng cây sồi đỏ. . . Tên gọi chính thức của Khu Khoa học công nghệ gọi là Vườn Sồi đi.

544. Chương 544: Ai Ra Mặt

Trương Tri Hành không phải chạy về tỉnh thành một mình, mà đi cùng với Khổng Trường Hà còn có hai công nhân bộ phận thị trường của rượu Vân Trì cùng nhau ngồi xe chạy tới Tân Vu, cộng thêm tài xế nữa, năm người chen nhau trên một chiếc Santana. Đi quốc lộ qua đây phải mất hơn 4 giờ đồng hồ, cũng không biết trong xe chật chội khó chịu đến cỡ nào. Đổi lại Trương Khác, đường ngắn còn chịu được, đường dài đã sớm chia ra hai xe để đi rồi.

Trên hội Giao dịch đường rượu tổ chức tại Thành Đô, rượu Vân Trì vung tiền như rác, trong một tuần hội tổ chức, phí dụng tuyên truyền dùng tại Thành Đô vượt quá 2 triệu. Khổng Trường Hà thuê hết ba chiếc phi thuyền duy nhất của Thành Đô để giải truyền đơn, nhằm hấp dẫn sự chú ý của các nhà bán hàng từ các nơi trên toàn quốc tới tham gia lễ hội. Đơn đặt hàng thu hoạch được ở trên lễ hội đã cao tới 200 triệu.

Phải hiểu được, mấy xưởng rượu của rượu Vân Trì trước khi trùng tổ, tổng doanh tiêu một năm cũng không đến 200 triệu.

Đạt được thành tích như vậy rất dễ khiến người mơ màng, may mà ý nghĩ của Trương Tri Hành còn thanh tỉnh. Trước đó còn tương đối ủy quyền đối với rượu Vân Trì, lúc này tự mình can thiệp đến các khâu như con đường kiến thiết, thay đổi công nghệ ủ rượu, khống chế chất lượng, quản lý tài vụ. Chỉ cần trong thời kỳ mở rộng nhanh chóng khống chế được toàn bộ các khâu, thì sẽ không bởi vì nhân hiệu nhanh chóng mở rộng mà tan vỡ, xí nghiệp mới tính là bước được bước đầu tiên về hướng huy hoàng, bằng không thì chỉ là phù dung sớm nở tối tàn.

Sắp tới rượu Vân Trì có một đại hội thúc đẩy sản phẩm tại Kiến Nghiệp, Trương Tri Hành tự mình đến Kiến Nghiệp để đôn đốc.

Trước tiên Khổng Trường Hà phái hai công nhân của bộ phận thị trường đến hiện trường của đại hội do chi nhánh công ty tổ chức, bảo tài xế lái xe đưa hẳn cùng với Trương Tri Hành đến khu biệt thự bên này, dù sao quan hệ giữa Trương Tri Hành và Cẩm Hồ cũng không thích hợp công khai.

Trương Tri Hành cùng Khổng Trường Hà mới vừa đi vào phòng khách của biệt thự, Diệp Kiến Bân cùng Diêu Văn Thịnh liền kề vai sát cánh đi vào. Hàn huyền chưa đến hai câu, Trương Khác đã xuống lầu nói những lời kia.

Diêu Văn Thịnh cầm lấy mớ giấy phác họa Trương Khác đưa cho. Nghe y nói muốn khu đất từ phía đông hồ Yến Quy đến Sư Đại Nam môn, Diêu Văn Thịnh kinh ngạc nhìn Diệp Kiến Bân một cái. Trải qua lần nói chuyện ngày hôm qua, hẳn đều bị vây trong trạng thái phấn khởi, dựa vào giao tình từ bé với Diệp Kiến Bân, cứ muốn kéo hẳn đến hồ Yến Quy đi một vòng. Đến bây giờ cả hai còn chưa có ngủ. Trước hồ Yến Quy và Sư Đại Nam môn có hai xưởng in nhuộm, bao gồm cả hai nhà xưởng này, khu đất đó khoảng 800

mẫu, coi như Khu Khoa học công nghệ của hạng mục kỹ thuật vườn ươm mà cần địa bàn lớn như vậy sao? Còn có vì sao phải trồng tất cả là sồi đỏ, còn lấy cái tên là Vườn Sồi?

Dù sao Diêu Văn Thịnh lý giải không sâu về Trương Khác. Diệp Kiến Bàn cầm lấy bản phác họa trong tay Diêu Văn Thịnh lật xem một lúc, biết những thứ này đều xuất phát từ tay Hứa Tư. 15 phút trước khi Trương Khác gọi điện thoại bảo hắn chạy tới còn nghe được giọng của Hứa Tư bên cạnh y, lúc này có lẽ rời khỏi biệt thự rồi. Giống như hắn thương tiếc Tôn Tịnh Hương vậy, cũng có thể cảm nhận được cảm tình của Trương Khác đối với Hứa Tư:

- Ý nghĩ rất tốt, tôi cũng không thích kiến trúc công nghiệp lạnh tanh, tên gọi vô vị. Gọi là Vườn Sồi được rồi.

Đây là hắn lấy việc công làm việc tư. Ngõ Học Phủ ngày càng đổ nát. Mặc dù trong TP.Kiến Nghiệp đưa nó vào danh sách cần cải tạo, nhưng các phương thế lực tranh đoạt khối thịt béo ở đây, khiến cho Ngõ Học Phủ rơi vào tình trạng bỏ ngỏ. Hắn cũng không phải là mơ ước miếng thịt này, mà là không muốn Ngõ Học Phủ, nơi tọa lạc của 1978 bị khiến cho chướng khí mù mịt. Hắn không có liên hệ đặc biệt mật thiết với trong TP.Kiến Nghiệp, thế nhưng đem hai hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ cùng cải tạo Ngõ Học Phủ buộc cùng một chỗ, như vậy sẽ dễ thao tác hơn nhiều.

Trương Khác có thể hiểu rõ tâm tư của Diệp Kiến Bàn. Trước đó Diệp Kiến Bàn vẫn luôn giựt giây mình theo hắn cùng làm địa ốc, chủ yếu vẫn là ôm lấy công trình cải tạo Ngõ Học Phủ. Trước đó là Trương Khác không muốn bước chân vào ngành địa ốc, nên vẫn lảng tránh kiến nghị của Diệp Kiến Bàn. Khu Khoa học công nghệ cũng muốn ủy thác Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng nhau khai phát kiến thiết, buộc chặt cùng với công trình cải tạo Ngõ Học Phủ lại chẳng qua là thuận nước giong thuyền. Y gật đầu, nói:

- Muốn gom lại cùng nhau thì nhất định phải có một danh nghĩa quang minh chính đại. Tôi thấy như vậy được rồi, nắm lấy toàn bộ Ngõ Học Phủ, ngoại trừ các cửa hàng ven đường, vùng giữa Ngõ Học Phủ và phía tường đông đại học Đông Hải lấy ra để mở mang khu nhà trọ cao cấp, do Khu Khoa học công nghệ mua lại, cho nhân viên kỹ thuật công tác tại Khu Khoa học công nghệ thuê với giá rẻ...

- Nói như vậy, sau khi Khu Khoa học công nghệ xây dựng thành, sợ phải chiếm tới ngàn mẫu rồi?

Trước kia Trương Tri Hành đã học bảy năm Địa học tại Kiến Nghiệp, do quan hệ công tác, hàng năm cơ hội lui tới Kiến Nghiệp cũng nhiều, rất lý giải đối với tình huống của vùng hồ Yến Quy, hắn rất quan tâm đến hướng đi của Cẩm Hồ. Thế nhưng thông thường đều phải khắc chế không can thiệp sự vụ của Cẩm Hồ. Nếu ở đây thì cũng phải chen vào một hai câu:

- Phương án Khu Khoa học công nghệ cũng đưa ra rồi, hiện tại trong TP.Kiến Nghiệp có động tĩnh gì hay chưa? Tôi thấy kế hoạch Khu Khoa học công nghệ phải đợi trong TP.Kiến Nghiệp có phản ứng trước, rồi mọi người mới đưa ra.

Diệp Kiến Bàn còn vừa mới giới thiệu tên của Diêu Văn Thịnh cho Trương Tri Hành, còn chưa tường tận giới thiệu thân phận cùng bối cảnh của Diêu Văn Thịnh. Trương Tri Hành thấy Diệp Kiến Bàn ôm cả vai Diêu Văn Thịnh đi vào, cũng không có tí mĩ suy nghĩ đến.

- Kế hoạch Khu Khoa học công nghệ, hiện tại còn mới có một khái niệm.

Trương Khác tường tận giới thiệu cho ba về thân phận của Diêu Văn Thịnh:

- Tất cả còn có Văn Thịnh giúp đỡ nghĩ cách...

Vừa rồi lời nói nhằm vào trong TP.Kiến Nghiệp có chút không thích hợp, song Trương Tri Hành cũng không có cảm thấy có trở ngại gì, cũng biết đối với Diêu Văn Thịnh thì TP.Kiến Nghiệp, tỉnh Đông Hải có thể là cầu thang trên sĩ đồ của hắn, những nhân tài này ngồi ở đây là đồng bọn trên sĩ đồ của hắn. Tuy nhiên sự xuất hiện của Diêu Văn Thịnh cũng thực sự là đưa than sưởi ấm cho Cẩm Hồ trong ngày tuyết rơi.

- Trong TP.Kiến Nghiệp ai sẽ đứng ra thúc đẩy chuyện này? - Trương Tri Hành hỏi.

Trước đó, trong TP.Kiến Nghiệp bảo trì trầm mặc, phản ứng chậm chạp cũng chủ yếu là bởi vì quan hệ giằng co giữa tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ và Cẩm Hồ. Lúc này có Cố gia giúp đỡ hòa hoãn quan hệ của song phương, hạng mục Khu Khoa học công nghệ bố trí tại Kiến Nghiệp thì không hề nghi ngờ là chính sách quan

trọng nhất, cấp bậc Diêu Văn Thịnh hơi thấp, lại mới đến, mặc dù có Cố gia ở sau lưng triển khai, tính công là lớn nhất. Nhưng lần này công lao bề ngoài lại phải tặng cho người khác, hướng chỉ trong TP.Kiến Nghiệp cũng đích xác yêu cầu một người đủ phân lượng đứng ra làm vai chính, để thúc đẩy hạng mục Khu Khoa học công nghệ.

- Tôi có thể thuận lợi điều đến Kiến Nghiệp, may mà có thị trưởng Vương Duy Quân hỗ trợ. . .

Diêu Văn Thịnh không đem chuyện nói hết. Nếu không phải Trương Tri Hành chủ động hỏi câu này, hẳn vẫn không nói ra tên của Vương Duy Quân:

- Thị trưởng Vương Duy Quân từng là thư ký của gia gia tôi...

Vương Duy Quân là phó thị trưởng. Nhưng đồng thời cũng là Thường ủy Thành ủy, địa vị trong Chính phủ TP.Kiến Nghiệp hơi thấp so với phó thị trưởng Thường vụ, Thường ủy Thành ủy Hồ Tôn Khánh, nhưng địa vị cao hơn phó thị trưởng thông thường.

Đêm qua mới biết thân phận chân thực của Diêu Văn Thịnh, còn chưa kịp thu thập tư liệu tương quan cùng tiền cổ vấn Ủy viên Cố Trường Canh. Nghĩ đến lai lịch của vài Thường ủy TP.Kiến Nghiệp cũng không ít, nhưng không ngờ phó thị trưởng Thường ủy Vương Duy Quân lại đã từng đảm nhiệm qua thư ký của Cố Trường Canh, nghĩ đến Cố Trường Canh đưa Diêu Văn Thịnh tới Kiến Nghiệp, ngoại trừ Diệp gia, cũng không thể không có an bài khác.

Đối với Vương Duy Quân, Trương Khác chỉ có ấn tượng phiến diện từ trên báo, TV cùng tư liệu. Tuy nhiên điều này không quan trọng. Sau này mình cứ tin vào Diêu Văn Thịnh là được. Trương Khác hỏi ba mình:

- Ba xem buổi trưa có thích hợp mời thị trưởng Vương Duy Quân cùng nhau ăn cơm hay không, hẹn luôn cả bác Kim...

Trương Tri Hành nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lúc này sợ Vương Duy Quân sớm có an bài, giờ mà gọi điện thoại hẹn thì có chút thất lễ.

Diêu Văn Thịnh nói:

- Nếu không để tôi gọi điện thoại liên hệ xem sao?

Không quản Vương Duy Quân có thể thoát ra đến đây được hay không, Trương Khác đều phải gọi điện thoại mời Kim Quốc Hải qua đây dùng cơm. Lúc này Kim Quốc Hải là phó bí thư Chính pháp ủy tỉnh, sở trưởng Sở Công an, bình thường Trương Khác đến Kiến Nghiệp cũng không có cơ hội đi tìm hắn, ngày hôm nay vừa lúc ba y chạy tới tỉnh thành, dù 1 giờ trưa mời Kim Quốc Hải qua đây gặp cũng sẽ không đường đột.

Buổi sáng Diêu Văn Thịnh đã bớt chút thời gian báo cáo lại với Vương Duy Quân chuyện đêm qua, buổi trưa vốn muốn kéo Diệp Kiến Bân và Vương Duy Quân cùng nhau ăn cơm – cho rằng buổi trưa Trương Khác vẫn chưa dậy, nên không hẹn Trương Khác – nhưng bị điện thoại của Trương Khác đột nhiên gọi qua. Buổi trưa Vương Duy Quân không có an bài khác, nhận được điện thoại của Diêu Văn Thịnh, liền ngồi xe qua đây, vừa vặn cùng xe của Kim Quốc Hải trước sau lần lượt vào cổng viên Sư Tử.

Vương Duy Quân cùng Cố gia có quan hệ sâu xa, không chỉ từng đảm nhiệm thư ký của Cố Trường Canh, hơn nữa còn là bạn học của Trần Tân Dân, con rể út của Cố Trường Canh, cũng là dưỡng tử của Diêu Văn Thịnh.

Cố Trường Canh gọi điện thoại tìm hắn nói muốn đưa Diêu Văn Thịnh đến Kiến Nghiệp nhờ hắn chiếu cố, hắn nào có lý không đáp ứng? Không nghĩ đến tình dẫn dắt trước kia, dù cho suy nghĩ đến sĩ đồ sau này, hắn cũng muốn làm tốt quan hệ cùng Cố gia.

Vẫn là sau khi đến Kiến Nghiệp vào ngày 30, Diêu Văn Thịnh mới tiết lộ ý đồ của hắn cho Vương Duy Quân.

Sớm tại ngày 28, thực nghiệp Gia Tín công bố tăng phương án tịnh cầu tại Đông Hải đã gây nên sóng to gió lớn, trong TP.Kiến Nghiệp mới bắt đầu đứng ngồi không yên. Sợ hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ sẽ bị thành phố khác giành mất.

Năm nay Vương Duy Quân 50 tuổi, vóc dáng không cao, người rất gầy gò, đầu hói, khí chất lại hào hoa phong nhã. Khi gặp Kim Quốc Hải tại cửa tiểu khu, mặc dù không quá quen, nhưng hắn biết Kim Quốc Hải là do Từ Học Bình một tay đề bạt lên, tạm giữ chức ở Hải Châu, có quan hệ mật thiết với cha con Trương Tri Hành, Trương Khác. Thấy hắn cùng mình đến tiểu khu, chào hỏi hai câu bắt tay nhau rồi cùng đi, thân mật tựa như bạn cũ nhiều năm.

Vương Duy Quân cũng đặc biệt thân thiết với Trương Tri Hành, mặc dù hắn là cấp Chính sở, Trương Tri Hành là cấp Phó sở, nhưng Trương Tri Hành có một đứa con dám thách thức cả tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ. Vương Duy Quân vô ý thức cảm thấy thân phận của Trương Tri Hành không thua kém mình, thấy Trương Tri Hành muốn xuống bậc thang tiếp đón, vội vàng giành trước nắm tay hắn, không để hắn đi xuống cầu thang.

Nhưng mà, Vương Duy Quân giành càng nhiều thời gian hơn để quan sát Trương Khác. Trong khoảng thời gian này, Trương Khác ở trong tỉnh nhận được sự quan tâm còn hơn cả cha y Trương Tri Hành. Hắn đã biết nội dung buổi nói chuyện đêm qua của Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Diêu Văn Thịnh – còn chưa biết quy hoạch càng cụ thể hơn cùng tên địa danh chính thức mà Trương Khác đã nói với Diêu Văn Thịnh – Trước đó cũng không nghĩ đến hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ sẽ là kế hoạch khí thế to lớn như vậy, không chỉ vì thỏa mãn yêu cầu kỹ thuật tự thân ương của tập đoàn Ái Đạt, quỹ đầu tư sáng nghiệp 300 triệu quốc nội có thể nói quy mô chưa từng có, nhất định có thể hấp dẫn các nhà sáng nghiệp tương quan với lĩnh vực tiêu dùng điện tử từ các nơi toàn quốc tập hợp đến Kiến Nghiệp, trực tiếp thúc đẩy sản nghiệp điện tử thông tin của TP.Kiến Nghiệp. Mà bỏ phí tài trợ cuộc thi sáng nghiệp cùng phát minh học thuật do các sinh viên trường cao đẳng toàn quốc tham dự, càng có thể tạo thành ảnh hưởng có tính toàn quốc.

Về ý nghĩ, thanh niên này có một ý nghĩ vượt quá người bình thường rất nhiều. Nhìn Trương Khác khí độ thông dong đứng ở phía sau cha hắn Trương Tri Hành, cần thủ thân phận cùng lễ tiết của văn bối, trong lòng Vương Duy Quân hơi cảm khái, kỳ tích quật khởi của Cẩm Hồ thực sự là khiến người rất khó tưởng tượng.

Kim Quốc Hải thì lại rất tùy tiện, rất thật cao hứng thấy được Trương Khác ở trong thời gian ba năm ngắn ngủi tỏa ra được quang mang sáng chói như vậy. Tuy nói trong lòng Lý Viễn Hồ rất không ưa Cẩm Hồ, nhưng Kim Quốc Hải cũng tin tưởng Lý Viễn Hồ là áp chế không được quang mang của Cẩm Hồ, hắn chỉ là bảo vệ tốt bản phận của mình, cũng sẽ không đi tận lực nịnh bợ Lý Viễn Hồ, cũng không sợ hãi Lý Viễn Hồ sẽ tự đứng giận chó đánh mèo với mình.

Nhận được điện thoại của Trương Khác, nói là ba y Trương Tri Hành vừa vặn đến Kiến Nghiệp, Kim Quốc Hải liền vui vẻ tới đây, cũng không nghĩ tới sự tình đã có hi vọng chuyển biến.

Buổi trưa phân ra ba xe chạy đến Vọng Giang các ở giữa sườn núi Sư Tử dùng cơm. Trước mặt Vương Duy Quân cũng không tiện nói chuyện chi tiết về hạng mục Khu Khoa học công nghệ. Chỉ chờ Vương Duy Quân thúc đẩy trong TP.Kiến Nghiệp thì hạng mục Khu Khoa học công nghệ sẽ hình thành ý kiến thống nhất, đợi trong TP.Kiến Nghiệp hình thành ý kiến thống nhất rồi, bên Cẩm Hồ sẽ để Trần Tín Sinh hoặc là Tô Tân Đông đại biểu tập đoàn Ái Đạt chính thức cùng Chính phủ TP.Kiến Nghiệp nói chuyện tường tận về hợp tác với hạng mục Khu Khoa học công nghệ.

Trương Khác còn đem việc tối hôm qua Hoàng Khắc Quân cùng Liễu Chí Quân mời y cùng ăn cơm nói cho Vương Duy Quân. Diêu Văn Thịnh nghe, nhìn xem họ có kéo theo cả Hoàng Khắc Quân hay không? Phương diện này có lẽ Hoàng Khắc Quân sẽ phải cùng Vương Duy Quân phân chia công lao. Thế nhưng Hoàng Khắc Quân vừa mới điều đến Chính phủ TP.Kiến Nghiệp đảm nhiệm phó thị trưởng, chức vụ phân công quản lý còn chưa có xác nhận, song dù sao trên đầu còn đội cái mũ chủ nhiệm viên khu kỹ thuật cao tân, nếu như kéo cả hắn vào, ngày sau rất nhiều chuyện đều sẽ tương đối thuận lợi hơn.

545. Chương 545: Phá Bể Cùng Đan Lưới

Trương Khác nhớ Hứa Tư buổi chiều sẽ đến quán bar 1978 chờ y, uống rượu cho đến 2h chiều liền vội vã giải tán. Vương Duy Quân cùng Kim Quốc Hải đi cùng nhau, đại lâu của Phủ thị chính và Sở Công an tỉnh nằm sát bên. Trương Tri Hành muốn cùng Khổng Trường Hà đi đến hiện trường Đại hội thúc đẩy, buổi chiều

còn muốn dành chút thời gian đi sở Giao thông tỉnh nói chuyện hạng mục đường cao tốc Tân Vu, chuẩn bị nửa đầu năm nay khởi công xây đường cao tốc.

Sau này thời gian từ Tân Vu đến Kiến Nghiệp sẽ rút ngắn đi một nửa, không chỉ vậy, điều này cực kỳ quan trọng đối với thúc đẩy kinh tế TP.Tân Vu phát triển. Mọi việc xong xuôi, ban đêm Trương Tri Hành trở về Tân Vu, cũng không ở lại Kiến Nghiệp một đêm.

Trương Khác thì kéo Diệp Kiến Bàn, Diêu Văn Thịnh đến hẻm Học Phủ – Diêu Văn Thịnh mới được điều đến TP.Kiến Nghiệp, chức vụ còn chưa có an bài, nên tương đối tự do. Chức vụ của hắn cũng phải đợi trong TP.Kiến Nghiệp thảo luận ra phương án cụ thể đối với hạng mục Khu Khoa học công nghệ thì mới có thể quyết định.

Buổi chiều tháng tư, mặc dù không phải là cuối tuần nhưng ngõ Học Phủ vẫn có rất nhiều học sinh dắt tay nhau tản bộ dưới tán cây ngô đồng. Quán bar vào buổi chiều trông vắng vẻ hơn so với các quán cafe vỉa hè. Nhóm Trương Khác đẩy cửa đi vào, thấy Hứa Tư đang ngồi ở trên quầy bar nói chuyện với Tôn Tịnh Mông ở trong quầy bar. Tôn Tịnh Mông thấy Trương Khác liền chào hỏi:

- Còn tưởng rằng đời này cậu chỉ biết làm rùa đen rút đầu không dám qua đây chứ.

Hứa Tư mỉm cười, cũng không đồng tình với Trương Khác.

Trương Khác không nhận ra hai sinh viên làm trong quán bar. Buổi chiều Tô Nhất Đình và Hà Huyền không có ở đây, Linh Tiểu Yến lại được đeo thẻ quản lý ở trước ngực. Còn có hơn hai tháng nữa mới tốt nghiệp, nhưng đã chính thức đảm đương chức quản lý của quán bar.

Trương Khác cười quay đầu lại nói với Diệp Kiến Bàn:

- Nếu như ngõ Học Phủ giải tỏa, Linh Tiểu Yến có thể coi là thất nghiệp rồi không?

- Cái gì, ngõ Học Phủ sắp giải tỏa?

Tôn Tịnh Mông tròn mắt, bàn tay đặt trên quầy bar bằng đá cẩm thạch màu tối, hận không thể tóm lấy Trương Khác để hỏi tường tận:

- Tôi còn chưa làm bà chủ đã, sao ngõ Học Phủ lại bị giải tỏa?

Linh Tiểu Yến cũng không lo lắng:

- Điều nói dỡ bỏ hai ba năm rồi, bây giờ còn chưa thấy động tĩnh gì, sao dễ dàng giải tỏa được?

Cô đi tới bắt chuyện với nhóm Trương Khác, Diệp Kiến Bàn, Diêu Văn Thịnh vào trong quán bar ngồi, trông cũng rất có phong phạm của quản lý:

- Muốn uống cái gì?

Chi Hoa Sĩ mà Diệp Kiến Bàn giấu kỹ ở chỗ này sớm đã bị Tôn Tịnh Mông trộm uống sạch rồi, buổi trưa đã uống rượu, mọi người chỉ muốn uống chén nước chè xanh, liền bảo Linh Tiểu Yến hỗ trợ pha chè xanh mang tới đây!

- Ở đây nước chè xanh còn đắt hơn rượu đỏ đấy!

Tôn Tịnh Mông vẫn hiếu kỳ về việc Trương Khác nói ngõ Học Phủ sắp phải giải tỏa, cô kéo một cái ghế ngồi vào bên cạnh Hứa Tư. Tôn Tịnh Mông mặc áo khoác len màu lam, tay áo vén lên, lộ ra cánh tay trắng như ngó sen. Tuy nói nhan sắc của cô đã gần đến hoàn mỹ, nhưng quen với trang điểm tỉ mỉ, càng tăng thêm vẻ gợi cảm, người khác đều không biết cô vẫn là học sinh của học viện âm nhạc Đại Tam.

Tôn Tịnh Mông nhìn chằm chằm chằm Trương Khác, nói:

- Ngõ Học Phủ sắp giải tỏa là sao?

Trương Khác bĩu môi không để ý tới Tôn Tịnh Mông, xem như là để lại cho cô một niệm tưởng. Sau đó Trương Khác giới thiệu Diêu Văn Thịnh cho Tôn Tịnh Mông, Hứa Tư. Diêu Văn Thịnh còn có chút ấn tượng đối với Tôn Tịnh Mông, lúc nhỏ cũng thường đi theo phía sau Diệp Kiến Bàn và Tôn Tịnh Mông. Sau khi Tôn gia chuyển đến Kiến Nghiệp thì không còn liên hệ gì.

Tôn Tịnh Mông sinh ra ở Kiến Nghiệp, sau đó cả nhà Tôn Thượng Nghĩa chuyển đến Hương Cảng, liên hệ cùng Diệp gia cũng ít đi. Căn bản Tôn Tịnh Mông không biết nhà cô cùng Cố gia còn có thể tính là thế giao.

Diêu Văn Thịnh nói đùa:

- Con gái của học viện âm nhạc đều đẹp như thế sao?

Chắc hẳn trước khi tới đây, Tôn Tịnh Mông đã nghe Hứa Tư nói qua việc của Diêu Văn Thịnh, cô trừng mắt với Diêu Văn Thịnh:

- Vị hôn thê trong nhà chỉ định của anh nếu như đồng ý anh ở bên ngoài xằng bậy, thì tôi cũng không ngại giới thiệu con gái của học viện cho anh quen.

Diệp Kiến Bân cười cười, nói với Diêu Văn Thịnh:

- Trương Khác cũng ăn không ít vị đắng của Tịnh Mông, gái đẹp của học viện âm nhạc đúng nhiều thật, đáng tiếc hoa hồng có gai cũng không ít.

Trương Khác nhìn Linh Tiểu Yến đang bưng tới một bình trà xanh, bèn hỏi:

- Chị giúp em gọi điện thoại cho Chu Tiểu Quân, em hẹn anh ta qua đây uống trà. . .

Từ Học Bình điều ra khỏi Đông Hải, Lý Nghĩa Giang cũng đến Hải Châu nhậm chức. Chu Tiểu Quân ở lại văn phòng Chính phủ tỉnh thì đã mất đi lá chắn. Bên này quan hệ cùng Lý Viễn Hồ lại giằng co, mặc dù Lý Nghĩa Giang là con cá nhỏ ở trong sông, vẫn chưa ngờ lửa giận của Lý Viễn Hồ sẽ trút lên đầu hắn – Lý Viễn Hồ cũng chưa hẳn biết thủ hạ có nhân vật số 1 như thế – cái gọi là diêm vương dễ qua, tiểu quỷ khó chơi.

Nếu muốn trông cậy vào đám quan liêu trong văn phòng Chính phủ tỉnh, không đi nịnh hót gần như là không thể. Chắc hẳn trong khoảng thời gian này, bạn trai Chu Tiểu Quân của Linh Tiểu Yến khá phiền muộn.

Linh Tiểu Yến, Chu Tiểu Quân thuộc về loại tiểu nhân vật bị bịt mắt vẫn ở bên dưới vùng vẫy, mặc dù biết bối cảnh gia đình của Trương Khác thâm bất khả trắc, thế nhưng đều không nắm rõ tình huống thực tế, càng không biết ân oán trong khoảng thời gian này giữa Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ. Biến hóa âm lạnh trong Chính phủ tỉnh, Chu Tiểu Quân có thể tự thân cảm nhận được, rồi lại không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Lẽ nào chỉ là chỗ dựa vững chắc trong Chính phủ tỉnh lần lượt rời khỏi rồi sao?

Cũng không phải nói Chu Tiểu Quân không muốn dựa vào trận doanh khác, hẳn chẳng qua là tiểu nhân vật ở trong Chính phủ tỉnh, hắn muốn dựa vào trận doanh khác, ai để ý đến hắn? Quà tặng ngày lễ cũng không ít, nhưng không có hiệu quả gì, vẫn bị lãnh đạm.

Linh Tiểu Yến cũng vì tình hình gần đây của Chu Tiểu Quân mà lo lắng suông. Hơn nửa năm nay, sau khi tình huống ngày càng xấu đi, cô vẫn chưa gặp mặt Trương Khác, cũng không biết gặp được Trương Khác thì nên bắt đầu nói từ đâu. Trái lại không nghĩ đến Trương Khác sẽ chủ động nhắc tới.

Sau khi đi tới quầy bar, Linh Tiểu Yến cầm lấy điện thoại bảo Chu Tiểu Quân nhanh chóng rời khỏi đơn vị đến đây.

*****

Khi Chu Tiểu Quân nhận được điện thoại của Linh Tiểu Yến, liền mượn cớ với chủ nhiệm phòng xin nghỉ. Khi Chu Tiểu Quân cầm bao công văn muốn ra khỏi đại lâu Chính phủ tỉnh thì gặp phải thư ký trưởng Chính phủ tỉnh Lục Văn Phu. Lục Văn Phu vừa lên cầu thang, vừa nói qua điện thoại:

- Thị trưởng Vương, buổi tối phải cùng đi ăn cơm rồi. Tôi cũng không rõ tỉnh trưởng Lý có việc khác muốn phân công tôi đi làm hay không. Cứ vậy đi, trước khi tan tầm tôi sẽ gọi điện thoại cho anh...

Chu Tiểu Quân không vững dạ, không biết là cú đầu đi qua hay là đợi Lục Văn Phu nói chuyện điện thoại xong thì tiến lên chào hỏi. Chần chờ không quyết, cước bộ thì hơi lè mè. Lục Văn Phu thấy hắn, lại vẫy tay với hắn trước, bảo hắn chờ một lát. Khi tắt điện thoại, Lục Văn Phu mới nói với Chu Tiểu Quân:

- Cậu theo tôi vào phòng làm việc một chút. . .

Chu Tiểu Quân trong lòng lo sợ, ít nhất hai tháng nay, khi Lục Văn Phu thấy được mình không có chủ động nói chuyện rồi.

Lục Văn Phu vào phòng làm việc, tự rót ỉnh một ly trà, Chu Tiểu Quân đương nhiên không hy vọng Lục Văn Phu sẽ rót nước cho hắn, đứng ở nơi đó thấp thỏm bất an, cũng quên cả việc nên chủ động giúp Lục Văn Phu rót nước.

- Ngồi đi. . .

Lục Văn Phu ngồi vào sau bàn làm việc, chỉ vào ghế sofa cách xa bàn làm việc của hắn bảo Chu Tiểu Quân ngồi xuống. Sau khi nhấp một ngụm trà hắn mới nói:

- Anh vào văn phòng cũng được thời gian một năm rưỡi rồi chứ?

- Đầu mùa đông năm trước, một năm rưỡi rồi...

Chu Tiểu Quân không dám ngồi vững mông, hai tay thành thật đặt trên đầu gối.

- Ừm, một năm rưỡi rồi...

Lục Văn Phu lặp lại lời nói của Chu Tiểu Quân. Hắn nhớ tới mình chắc là là mùa đông năm 94 thấy Trương Khác lần đầu tiên, còn ngồi cùng máy bay với Trương Khác đi đón Từ Học Bình. Vừa rồi hắn nhận được điện thoại của Vương Duy Quân. Trong điện thoại Vương Duy Quân nhắc tới chuyện buổi trưa ngày hôm nay cùng với Trương Tri Hành, Kim Quốc Hải, Trương Khác, Diệp Kiến Bàn cùng nhau dùng cơm. Trong điện thoại Vương Duy Quân mời hắn buổi tối đến luôn.

Lục Văn Phu nhất thời còn chưa rõ ràng manh mối thấy Chu Tiểu Quân ra khỏi văn phòng, biết lúc trước Chu Tiểu Quân làm ra việc Hương Tuyết Hải mới bị gạt bỏ khỏi Kinh mậu ủy, trải qua Lý Nghĩa Giang giới thiệu đến Chính phủ tỉnh. Cũng biết Chu Tiểu Quân cùng Trương Khác quen nhau, vô ý thức liền gọi Chu Tiểu Quân lại.

Từ ngày 28 tháng 3, thực nghiệp Gia Tín tại Hương Cảng tuyên bố phương án tăng phát tịnh cầu, cùng với tập đoàn Ái Đạt tại cảng thành lập trung tâm khai phát sản phẩm.

Thái độ của Lý Viễn Hồ lại lần thứ hai xảy ra chuyển biến, Lục Văn Phu có thể cảm nhận được điều này. Chỉ là không người nào đến hòa hoãn bầu không khí giằng co. Mà phản ứng trong TP.Kiến Nghiệp tương đối chậm chạp, chung quy không thể lúc này còn bảo Lý Viễn Hồ tự mình tìm Cẩm Hồ hoặc là tự mình thúc đẩy TP.Kiến Nghiệp đứng ra giữ hạng mục Khu Khoa học công nghệ ở lại Đông Hải.

Khi hắn rót nước suy nghĩ một chút mấy vấn đề, có thể ở trong TP.Kiến Nghiệp đã chủ động xuất kích. Đây không thể nghi ngờ đã cho Lý Viễn Hồ một lối thoát. Lúc này mới nhớ xác thực gọi Chu Tiểu Quân lên đây không có gì muốn nói, lại không thể một câu không nói liền đuổi hắn đi. Lục Văn Phu liền quan tâm hỏi hai câu:

- Công tác ở đây một năm rưỡi rồi, có phát triển, có thể ngộ ra được gì không?

Muốn nói có phát triển cũng là trước khi Từ Học Bình đi cấp cho phó chủ nhiệm khoa viên. Chu Tiểu Quân nghe Lục Văn Phu quan tâm hỏi như thế, trong lòng vẫn còn thấp thỏm, nghĩ thầm: chắc không phải là lại muốn đuổi mình đây chứ? Còn phải lập tức đi gặp mặt Trương Khác, cũng may là Lục Văn Phu sớm nói ra, tình huống có xấu còn có thể tìm người kể khổ. Bằng không thì sau này tìm không được cơ hội gặp mặt Trương Khác, cũng không có chỗ để mà kể khổ.

Trước đó Lục Văn Phu cũng có thể coi là người của Từ Học Bình nhất hệ, trong khoảng thời gian này sao lại nịnh bợ Lý Viễn Hồ thân mật thân mật chứ? Chu Tiểu Quân không lĩnh hội được thủ đoạn của Lý Viễn Hồ.

Chu Tiểu Quân dè dặt khách sáo ứng phó với Lục Văn Phu. Loại này thì tài liệu cũng viết nhiều, cộng thêm gia đình bồi dưỡng, nói ra cũng thuận miệng.

- À.

Lục Văn Phu nghe xong không lấy gì vui, cũng biết không thể nào từ trong miệng Chu Tiểu Quân nghe ra lời chân tình gì, nghĩ muốn đuổi Chu Tiểu Quân đi, bèn thuận miệng hỏi:

- Mới này thấy anh muốn đi ra ngoài, là công tác cho phía trên hả?

Chu Tiểu Quân hơi do dự, nói:

- Trương Khác hẹn tôi uống trà ở ngõ Học Phủ. . .

Hắn cũng là cần răng nói ra việc này. So với bị đuổi khỏi đây, tình huống chung quy không thể càng xấu hơn:

- Vừa mới xin phép trưởng phòng Phùng rồi.

- À!

Lục Văn Phu lại khẽ cảm thán một tiếng. Lúc này hoạt động của Trương Khác tại Kiến Nghiệp bắt đầu trở nên sinh động, chỉ là không nghĩ ra Trương Khác gọi nhân vật râu ria số 1 như Chu Tiểu Quân qua làm gì.

Nếu Trương Khác mới vừa ăn cơm trưa với Vương Duy Quân, lại hẹn Chu Tiểu Quân qua uống trà, nói như vậy, Chu Tiểu Quân ở trong cảm nhận của Trương Khác vẫn là có địa vị nhất định. Không tiện hỏi thêm cái gì, Lục Văn Phu đi vòng ra khỏi bàn tới trước mặt Chu Tiểu Quân, vỗ vai hắn, nói:

- Vậy thì anh đi nhanh đi. Tôi làm trễ của anh không ít thời gian rồi, có cần tôi bảo ban lái xe lấy xe đưa anh đi không?

Thái độ của Lục Văn Phu đột nhiên thân thiết làm Chu Tiểu Quân có chút mơ hồ. Ma lực của Trương Khác lớn như vậy sao? Còn có, Lục Văn Phu không phải đã chuyển sang làm môn hạ cho Lý Viễn Hồ rồi sao? Đang muốn cảm tạ hảo ý của Lục Văn Phu rồi khéo léo cự tuyệt thì Lục Văn Phu đã mở cửa phòng làm việc phân phó người:

- Tiểu Trương, tiểu Chu đi ra ngoài có một số việc, coi có ai ở ban lái xe không, bảo lái xe đưa cậu ấy đi...

Tầng băng cứng đến bây giờ cũng chỉ còn lại một tầng hơi mỏng cuối cùng cũng sắp bị đâm thủng. Mỗi ngày Lục Văn Phu đều đi bên cạnh Lý Viễn Hồ, sao có thể chưa cảm giác được chứ? Đợi Chu Tiểu Quân đi ra ngoài, Lục Văn Phu mới cầm văn kiện đợi phê duyệt đi đến phòng làm việc của Lý Viễn Hồ, trong lòng đang do dự có nên chủ động nhắc tới việc buổi tối Vương Duy Quân định ngày hẹn với Lý Viễn Hồ hay không...

*****

Chu Tiểu Quân ngồi trong xe của Chính phủ tỉnh chạy thẳng đến ngõ Học Phủ, cũng không trì hoãn bao nhiêu thời gian. Đẩy ra cánh cửa kính màu sắc rực rỡ nặng nề, Chu Tiểu Quân thấy bạn gái Linh Tiểu Yến đứng ở sau quầy bar hướng về trong góc nói chuyện.

Nhìn qua, Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Hứa Tư, Tôn Tịnh Mông đang ngồi ở bàn rượu trong góc nói chuyện với một thanh niên hắn chưa gặp qua. Vừa lúc Trương Khác quay đầu lại nhìn qua, vẫy tay gọi hắn:

- Qua đây qua đây, giới thiệu một người cho cậu quen. . . Bạn học của cậu Giản Chí Khang đang ở tỉnh thành chứ gì? Cậu gọi điện hẹn cậu ta cùng qua đây đi, vừa rồi quên nói với Linh Tiểu Yến.

Điều Văn Thịnh tại Kiến Nghiệp đã định trước phải có thành tích, Trương Khác cũng quyết định thành toàn hắn. Đã như vậy, để mấy người Chu Tiểu Quân, Giản Chí Khang cùng nhau phát triển. Trương Khác kéo một cái ghế cho Chu Tiểu Quân ngồi vào chỗ giữa y và Điều Văn Thịnh, lại nói với Điều Văn Thịnh:

- Chu Tiểu Quân công tác tại văn phòng Chính phủ tỉnh, phụ thân cậu ấy cũng là bộ phận cũ ở sở tỉnh. Chỉ sợ cậu không phải rất quen thuộc đối với Kiến Nghiệp, lại không thể bắt anh Diệp làm hướng đạo ỳnh. Tôi tìm cho cậu một hướng đạo, cậu xem coi thế nào?

Điều Văn Thịnh cũng biết muốn tại Kiến Nghiệp thành chuyện, tại cơ quan phải có người tin được có thể sai phái. Cấp bậc lúc này của hắn tuy thấp, muốn tìm được người thích hợp cũng khó. Đặc biệt là phải cùng Cẩm Hồ bảo trì liên hệ chặt chẽ, chung quy không thể mọi chuyện đều kéo theo Diệp Kiến Bản. Cho dù cùng sau khi quen thân với Trương Khác, cũng không thể mọi chuyện đều tìm Trương Khác giải quyết.

546. Chương 546: Hạ Bậc Đón Chào

Chỉ còn lại một tầng băng hơi mỏng sắp bị đâm thủng, trước đó chỉ là không có người đâm thủng tầng băng này. Cổ gia cùng với Diệp gia phía sau Diêu Văn Thịnh chỉ là lực lượng tiềm tàng ở sau lưng, người chính đứng ra đâm tầng băng này là Vương Duy Quân - phó thị trưởng, Thường ủy Thành ủy Kiến Nghiệp cùng Hoàng Khắc Quân - phó thị trưởng, chủ nhiệm viên khu sản nghiệp cao tân Tân Phổ.

Ngày 4 tháng 4, sau khi Vương Duy Quân cùng Lục Văn Phu tại nhà hàng Kiến Nghiệp gặp mặt, ngày kế phân biệt báo cáo với Lý Viễn Hồ - phó bí thư Tỉnh ủy kiêm tỉnh trưởng Đông Hải, La Quân - bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, thị trưởng Tiểu Minh Kiến tình hình gần đây hẳn tìm hiểu được của hạng mục Khu Khoa học công nghệ Cẩm Hồ, hy vọng Thành ủy Kiến Nghiệp lúc đó mau chóng hình thành ý kiến thống nhất.

Ngày 5 tháng 4, đêm trước Trần Tín Sinh rời khỏi Hương Cảng, trên diễn lễ đặt móng của trung tâm nghiên cứu & phát triển sản phẩm Hương Cảng thuộc tập đoàn Ái Đạt, tiến thêm một bước công bố với bên ngoài chính thức định danh hạng mục Khu Khoa học công nghệ là kế hoạch Vườn Sồi.

Bao gồm đầu tư 300 triệu đồng xây dựng một phòng thí nghiệm cơ sở kỹ thuật vi điện tử cấp quốc gia, đầu tư 200 triệu xây dựng một trung tâm phục vụ khai phát phần mềm cùng kỹ thuật vi điện tử, bao gồm tài liệu phân tích phòng thí nghiệm, thiết kế mạch tổ hợp cùng trung tâm trợ giúp khai phát; đầu tư 100 triệu xây dựng một viên khu sáng nghiệp chuyên nghiệp chủ yếu về lĩnh vực thư từ điện tử qua lại, một quỹ đầu tư sáng nghiệp tổng ngạch 300 triệu.

Xét thấy các thành phố lớn quốc nội đều đã thiết lập viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân, công viên sáng nghiệp sẽ không tiếp nhận xí nghiệp có tính chế tạo, lấy xí nghiệp khai phát nghiên cứu kỹ thuật là chủ.

Xí nghiệp tham gia không những có thể nhận được vốn huy động do Khu Khoa học công nghệ cung cấp, còn có thể hưởng thụ thiết bị nguyên vật liệu cùng hệ thống phần mềm tiên tiến với giá rẻ do Khu Khoa học công nghệ cung cấp. Ngoại trừ thiết kế cùng kiểm tra, Khu Khoa học công nghệ cũng có thể thỏa mãn nhu cầu sản xuất hàng mẫu của các xí nghiệp tham gia.

Điều này không khác là mấy với tình huống mà phó thị trưởng Thường ủy Vương Duy Quân báo cáo với thành ủy Kiến Nghiệp. Không lâu sau khi La Quân điều đến Kiến Nghiệp đảm nhiệm bí thư Thành ủy kiêm nhiệm Thường ủy Tỉnh ủy Đông Hải, hẳn rất bất mãn với sự phát triển lạc hậu của Kiến Nghiệp trên sản nghiệp kỹ thuật cao tân – cũng không chỉ Kiến Nghiệp, đầu tư vào sản nghiệp kỹ thuật cao tân của các thành phố lớn tại quốc nội đều vô cùng hậu, bằng không thì kế hoạch Vườn Sồi mới 1 tỷ của Cẩm Hồ cũng không thể tạo nên oanh động lớn như vậy – trên hội nghị Thường ủy Thành ủy liên lạc khẩn cấp tổ chức ngay trong đêm, khi La Quân đánh giá về kế hoạch Vườn Sồi:

- Khoản đầu tư lớn trên nghiên cứu & phát triển kỹ thuật của kế hoạch Vườn Sồi sẽ trực tiếp thúc đẩy kỹ thuật của sản nghiệp điện tử thông tin địa phương đi lên. Quỹ đầu tư sáng nghiệp 300 triệu sẽ hấp dẫn đông đảo nhà sáng nghiệp thuộc lĩnh vực thông tin điện tử lũ lượt kéo đến. Tại tương lai không lâu sau, sẽ thúc đẩy địa phương hình thành một quần sản nghiệp thuộc lĩnh vực kỹ thuật thông tin điện tử. Đây là một công tích lớn mà Chính phủ địa phương nỗ lực muốn đi thực thi.

Khi La Quân nói như vậy, nhìn Tiểu Minh Kiến, phó bí thư Thành ủy, thị trưởng một cái. Viên khu sản nghiệp cao tân Tân Phổ xây được 8 năm, trong thành phố trước sau ba lần đổ tiền vào quỹ đầu tư cho sáng nghiệp kỹ thuật cao tân tổng ngạch mới 6 triệu, chỉ bằng 1/50 một lần xuất thủ của Cẩm Hồ.

Tiểu Minh Kiến vẫn là lãnh đạo chủ yếu của TP.Kiến Nghiệp, tự nhiên phải chịu chút trách nhiệm. Tiểu Minh Kiến không nói tiếng nào, chỉ oán mình phản ứng chậm nửa nhịp, chịu đựng nghe La Quân tiếp tục nói cho hết:

- Hiện tại sự nghiệp này do một xí nghiệp dân doanh tới hoàn thành, chúng ta không có lý do gì không cảm thấy xấu hổ. Tôi thấy trong thành phố phải sáng tạo tất cả điều kiện có lợi để giữ hạng mục này ở lại Kiến Nghiệp. . .

La Quân định ra quan điểm như vậy, thảo luận kế tiếp thông thuận hơn nhiều. Cho dù Cẩm Hồ không muốn đặt Khu Khoa học công nghệ ở khu Tân Phổ thuộc Giang Bắc, vậy tại ven hồ Yến Quy phía đông ngoại thành đặc biệt mở một viên khu mới, trên hành chính thuộc về viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân

thống nhất quản hạt, đem tất cả chính sách ưu đãi của viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân đều dành cho kế hoạch Vườn Sồi, chuyển giao đất đai cũng tận khả năng chiếu theo chính sách ưu đãi nhất.

Trên hội nghị Thường ủy thảo luận vấn đề chức vụ của Diêu Văn Thịnh tại Kiến Nghiệp, bổ nhiệm Diêu Văn Thịnh là trợ lý chủ nhiệm viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân Tân Phổ, cục phó Cục Xúc tiến đầu tư viên khu (cấp Chính xử).

Tạm thời lấy phó thị trưởng Thường ủy Vương Duy Quân, phó thị trưởng kiêm chủ nhiệm viên khu sản nghiệp cao tân Hoàng Khắc Quân, cục trưởng cục Khoa học kỹ thuật Lưu Tuệ, chủ nhiệm viên khu sản nghiệp cao tân Diêu Văn Thịnh, bốn người là chủ thành lập tiểu tổ liên lạc với kế hoạch Vườn Sồi, phụ trách giữ hạng mục Khu Khoa học công nghệ của Cẩm Hồ lại Kiến Nghiệp.

Quả thực, cũng chỉ có Cẩm Hồ công bố chi tiết về kế hoạch Vườn Sồi, Chính phủ địa phương mới có thể thấy được ý nghĩa càng cụ thể hơn. La Quân thậm chí bộc trực nói với Vương Duy Quân:

- Ý nghĩa cùng giá trị của kế hoạch Vườn Sồi sau khi thực thi, tôi thấy càng quan trọng hơn cả hạng mục chế tương của Cẩm Hồ.

Những lời này, La Quân hơi có ý khước từ đối với Lý Viễn Hồ. Tuy nhiên hấn thân là Thường ủy Tỉnh ủy, bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, địa vị chính trị rất cao. Cho dù lên lút có chút ý kiến đối với Lý Viễn Hồ, truyền tới lỗ tai Lý Viễn Hồ cũng chỉ nghe mà không thấy xử lý. Nhưng Vương Duy Quân chỉ có cười một cái, từ chối cho ý kiến: La Quân có thể kiên định ủng hộ kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ là tốt rồi.

*****

Ngày 8 tháng 4, Trần Tín Sinh - tổng giám đốc tập đoàn Ái Đạt, Đinh Hòa - tổng giám đốc viện nghiên cứu kỹ thuật điện tử Cẩm Hồ, Tô Tân Đông - tổng giám đốc điện tử Ái Đạt, Tôn Thượng Nghĩa - đồng sự trưởng thực nghiệp Gia Tín, Thiệu Chí Cương - tổng giám đốc tập đoàn khai phát điền sản Thế Kỷ Cẩm Hồ, mấy người này cùng Vương Duy Quân - phó thị trưởng Thường ủy, Hoàng Khắc Quân - phó thị trưởng TP.Kiến Nghiệp, và các quan viên của chính phủ TP.Kiến Nghiệp cùng nhau tham quan hoạt động nghiên cứu dạy học của học viện kỹ thuật đại học Đông Hải.

Buổi chiều ngày 8 tháng 4, tại hiện trường tổ chức hội chiêu đãi ký giả, Trần Tín Sinh đại biểu tập đoàn Ái Đạt trao tặng chi phiếu 20 triệu tiền mặt cho đại học Đông Hải, dùng cho các ngành học kiến thiết chuyên nghiệp tương quan với công trình vi điện tử của học viện kỹ thuật đại học Đông Hải, cùng với khen ngợi các học giả có công hiến lớn lao tại lĩnh vực vi điện tử của đại học Đông Hải, cũng phát ra lời mời với đại học Đông Hải cùng kiến thiết phòng thí nghiệm cơ sở kỹ thuật vi điện tử cấp quốc gia.

Hiệu trưởng đại học Đông Hải cùng sở trưởng Sở giáo dục tạm thời chạy tới Kiến Nghiệp, đám người Vương Duy Quân Thường ủy kiêm phó thị trưởng TP.Kiến Nghiệp cùng chủ trì nghi thức trao tặng.

Đây là khoản trao tặng lớn nhất từ trước tới nay mà đại học Đông Hải nhận được từ khi xây trường, lại là khúc nhạc dạo cho kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ, đã hấp dẫn rất nhiều ký giả giới truyền thông trong ngoài tỉnh. Đài truyền hình tỉnh đã phát sóng trực tiếp hiện trường nghi thức trao tặng.

Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản thì ở trong phòng bida của 1978 tại ngõ Học Phủ xem phát sóng trực tiếp qua TV.

Trương Khác thoải mái dựa vào vách ngăn do thủy tinh mờ cùng hợp kim alumin cấu thành, chân vắt lên bàn bida. Mấy ngày nay y quen đến 1978 uống trà.

- Hối lộ trắng trợn, nhất định có bí mật không thể cho ai biết. . .

Tôn Tịnh Mông nhìn TV, không lưu tình chút nào nghi vấn Cẩm Hồ rắp tâm bất lương.

Trong TV, tập đoàn Ái Đạt đang cùng đại học Đông Hải tiến hành khen ngợi các học giả có công hiến nổi bật đối với lĩnh vực vi điện tử của đại học Đông Hải. Số tiền Ái Đạt quyên tặng cho đại học Đông Hải, lấy ra 10 triệu làm quỹ khen thưởng, trong đó 2 triệu phải phát lần này.

Đối tượng phát thưởng đều là các vị học giả có địa vị cao trên lĩnh vực kỹ thuật vi điện tử đã được lựa chọn tỉ mỉ. Hai viện sĩ viện Công trình tại lĩnh vực vi điện tử của đại học Đông Hải mỗi người tối đa nhận được

400k tiền thưởng, 20 giáo sư, phó giáo sư cùng với thanh niên học giả thuộc lĩnh vực vi điện tử phân biệt nhận được 40k, 60k, 100k tiền thưởng.

Lần khen thưởng này chỉ giới hạn trong đại học Đông Hải, lực ảnh hưởng lại tuyệt đối không chỉ giới hạn trong đại học Đông Hải.

Diệp Kiến Bân bĩu môi cười nói:

- Không bỏ con tép sao bắt được con tôm. Vườn Sồi muốn hấp dẫn các chuyên gia kỹ thuật vi điện tử đứng đầu trong ngoài nước, mục đích làm như vậy đơn giản chính là: các giáo sư chuyên gia không có quan hệ trực tiếp với chúng tôi, Vườn Sồi cũng phát cho 300k. Mọi người đến đây đi, không thiếu phần mọi người đâu...Còn có, không chỉ nói các chuyên gia có được lợi ích sẽ nói tốt cho Cẩm Hồ, các học giả chuyên gia không nhận được lợi cũng sẽ cảm thấy Cẩm Hồ tôn trọng tri thức, tôn trọng học giả, cũng sẽ nói tốt cho Cẩm Hồ. Phần tử trí thức vốn chính là một tầng lớp mà. . .

- Có dễ tiện vô sỉ như các người nói sao?

Trương Khác bắt đầu dĩ lắc đầu cười khổ:

- Trong TP.Kiến Nghiệp làm ra quyết tâm lớn như vậy, Cẩm Hồ chung quy muốn bánh ít đi, bánh quy lại, đưa ra chút hành động thực tế cho họ thấy. Như vậy, hợp tác kế tiếp mới có thể tiến hành tiếp tục vui vẻ. Số tiền này chung quy không thể trực tiếp đưa cho lãnh đạo Thành ủy mà?

- Có một vấn đề.

Tôn Tịnh Mông liếc Trương Khác một cái:

- Cẩm Hồ lấy kế hoạch Vườn Sồi rêu rao khắp nơi, Hàng Châu, Vũ Hán đều phái ra tương đương đội hình tới tranh thủ, các người không sợ làm thất vọng họ sao?

Sau khi quan hệ với Trương Khác trở nên thân thiết hơn, đặc biệt là năm trước mắt cá chân phải Trương Khác nứt ra, tình dưỡng hơn nửa tháng tại Hương Cảng, Tôn Tịnh Mông cũng cơ bản biết được địa vị của Trương Khác ở trong hệ thống Cẩm Hồ này rồi.

Trương Khác gãi đầu lên cổ tay, cười nói:

- Đầu tư vào Kiến Nghiệp chỉ là kế hoạch lúc đầu của Vườn Sồi, đội hình thức này đưa vào hoạt động thành công, có thể phục chế tại Hàng Châu, Vũ Hán. . .Xem đi, chúng tôi cũng đâu có rêu rao, còn cần họ có chút kiên trì mới được.

Trương Khác giơ tay nhìn đồng hồ một cái:

- A, đến giờ rồi. Anh Diệp có đi theo tôi qua đó không?

Diệp Kiến Bân lắc đầu nói:

- Lý Viễn Hồ, La Quân có cái gì mà nhìn, tôi không đi.

- Muốn biết càng nhiều bí mật của Cẩm Hồ, cơ hội cũng không nhiều đâu. - Trương Khác nói: - Anh không đi hả?

Diệp Kiến Bân nghe thế, xoay người đứng lên:

- Đi đi đi, ngôi Hoàng Quan của tôi đi, chiếc S40 của cậu chán quá. . .

Trương Khác lúc này muốn đi gặp mặt Lý Viễn Hồ, Giảng cơ thời gian dài như vậy rồi, cũng nên phải ngồi xuống giao lưu một chút. Cho dù là vì lợi ích của từng người, có thể tiếp tục phát triển tốt trên mảnh đất Đông Hải này thì cũng phải ngồi xuống giao lưu một chút.

*****

Trước cửa sổ có một cây bạch quả, tán cây che ở phía trước. Từ trong tán cây xum xuê, Lý Viễn Hồ đang ở trước cửa sổ ngưng mắt nhìn bầu trời xanh lam. Lục Văn Phu gõ cửa đi vào nói cho hắn:

- Bí thư La Quân mới từ chỗ bí thư Đào Tấn qua đây, tôi đã an bài ông ấy đợi ở trong phòng hội nghị nhỏ...

- Tôi sẽ qua ngay.

Lý Viễn Hồ thu lại ánh mắt:

- Mấy người Trương Khác đã đến chưa?

- Vừa mới gọi điện thoại qua đây, bên đường Tây An hơi kẹt đường, phải đợi thêm lúc nữa...

Tình huống giao thông của TP.Kiến Nghiệp không tốt lắm, lúc này kẹt đường cũng là việc không thể dự liệu. Lý Viễn Hồ cũng không oán giận bên Trương Khác vì sao không đi sớm, biến hóa về tâm tính luôn vì diệu. Có thể ngay cả bản thân Lý Viễn Hồ cũng không ý thức được.

La Quân là Thường ủy Tỉnh ủy, bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, địa vị chính trị cũng không thấp hơn tỉnh trưởng hần bao nhiêu. Mặc dù cách thời khắc ước định còn chút thời gian, Lý Viễn Hồ vẫn muốn đi gặp La Quân nói chuyện một lúc:

- Tôi đến phòng hội nghị nhỏ, đợi Trương Khác đến thì anh dẫn qua gặp tôi. . .

Trong ấn tượng của Lục Văn Phu, lần đầu tiên Lý Viễn Hồ gặp Trương Khác vẫn là sau tết, trên đường đi qua Kiến Nghiệp, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản dùng cơm ở một khách sạn tại Kiến Nghiệp. Khi đó ai có thể nghĩ một thanh niên như vậy sẽ có tư cách ngang vai ngang về với Lý Viễn Hồ.

Trước tiên Lục Văn Phu đi cùng Lý Viễn Hồ qua phòng hội nghị nhỏ để gặp La Quân bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, lại đến văn phòng Chính phủ tỉnh đợi nhóm Trương Khác qua. Hắn cũng đã sai Chu Tiểu Quân đợi ở đây rồi.

Mặc dù Lý Viễn Hồ không có chú ý, để Lý Viễn Hồ cùng La Quân đợi lâu ở phòng hội nghị cũng không tốt. Lục Văn Phu hỏi Chu Tiểu Quân:

- Tiểu Chu, bên Trương Khác còn mất bao lâu nữa mới đến?

- Sẽ đến ngay thôi, qua giao lộ Phúc Sơn là tới rồi...

Chu Tiểu Quân nói.

Vậy nhanh thôi, có thể đến trong thời gian ước định thì Lục Văn Phu yên tâm. Hắn lại hỏi Chu Tiểu Quân:

- Anh đã quyết định chuẩn bị đi viên khu sản nghiệp cao tân chưa?

- Ừm, làm chút công tác thực tế, cũng có thể rèn luyện bản thân.

Chu Tiểu Quân nói. Lần này hắn điều đến viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân là làm trợ thủ cho Diêu Văn Thịnh, đảm nhiệm trợ lý cục trưởng cục Xúc tiến đầu tư viên khu. Giống như Diêu Văn Thịnh điều đến Kiến Nghiệp, dễ dàng như ột cấp Chính xử. Chu Tiểu Quân điều đi viên khu sản nghiệp cao tân ột cấp Chính khoa cũng gần như không kinh động được gì.

- Ừm, đến viên khu rèn luyện một chút. . .

Lục Văn Phu cổ vũ vỗ vai Chu Tiểu Quân, thấy chiếc Hoàng Quan của Diệp Kiến Bản chạy vào quảng trường trước đại lâu, hắn cùng với Chu Tiểu Quân đi xuống cầu thang, nhìn Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản hăng hái đi xuống xe.

Nhìn Lục Văn Phu hạ bậc đón chào, Trương Khác cũng là đầy tâm hưng vinh, cười ha ha một tiếng, vội vàng đi tới nắm tay Lục Văn Phu, cười nói:

- Để chú Lưu phải đợi lâu rồi.

Trái lại không có gượng gạo xưng hô chức vụ của hắn, cũng là hy vọng hắn niệm tình trước đó. Dù sao Cẩm Hồ sẽ không lựa chọn đối kháng với Lý Viễn Hồ, cũng sẽ không để cho Lục Văn Phu sinh ra kẻ hở tồn tại đối kháng.

547. Chương 547: Dưới Địa Đò Lộ Dao Găm

Tầng sáu tòa nhà làm việc của Chính phủ tỉnh tỉnh ủy ở phía Đông Bắc là một gian phòng hợp loại nhỏ, cửa sổ hướng về phía Bắc mở rộng. Gió thổi qua, ngọn cây ngoài cửa sổ hơi lay động.

Lý Viễn Hồ hơi nghiêng người, một tay đặt trên đầu gối, một tay tùy ý khoát lên trên bàn hội nghị màu râm nắng.

La Quân hai tay ôm ở trước ngực, hơi nhú mào. Đây là vẻ mặt thường thấy khi hắn nghiêm trang nghe sự tình.

Thái độ Lục Văn Phu nghiêm túc nhất, cầm bút chuẩn bị ghi chép lại – hắn luôn làm cho người ta có ấn tượng là người đặc biệt nghiêm túc cẩn thận – đương nhiên, hội đàm ngày hôm nay sẽ không xuất hiện trên bất cứ văn kiện ghi chép công khai nào.

Diệp Kiến Dân thần thái thoải mái, chỉ lấy dư quang nơi khóe mắt quan sát thần thái của ba người Lý Viễn Hồ, La Quân, Lục Văn Phu ngồi ở bàn hội nghị đối diện.

- Kế hoạch Vườn Sồi là suy nghĩ dưới tiền đề phương án tăng phát tịnh cầu của thực nghiệp Gia Tín có khả năng thất bại mà lập ra. Nói cách khác, cho dù phương án tăng phát tịnh cầu của thực nghiệp Gia Tín thất bại, Cẩm Hồ vẫn có thể bảo đảm dưới tình huống không huy động vốn của cơ quan tài chính vẫn đủ tiền vào 1 tỷ cho kế hoạch Vườn Sồi. . .

Trương Khác mười ngón giao nhau, bàn tay đặt trên bàn hội nghị, khi nói vẫn bảo trì tư thế khiêm tốn. Nội tâm cũng không cần vì thế mà đấu tranh cái gì, nhưng có thể giảm bớt tâm tình của người khác. Có thể cùng nhau ngồi quanh cái bàn này cũng không dễ dàng:

- Trong chip giải mã mà Đức Nghi cùng Tư Cao Bách liên hợp khai phát, Cẩm Hồ sở hữu quyền lợi nhất định, khoản tiền này cũng đủ để duy trì kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ. . . Ở chỗ này, tôi nói rõ ngọn ngành với các lãnh đạo trong tỉnh, trong thành phố. Đi ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ không thừa nhận Cẩm Hồ có khoản thu nhập này. . .

Lý Viễn Hồ neho mắt lại, khóe mắt nhần lên. Từ trên mặt hắn nhìn không ra ba động từ trong nội tâm. La Quân thì lại thần nhiên biểu lộ ra bộ dạng nghe rất thú vị.

Trương Khác nói như vậy là để cho trong TP.Kiến Nghiệp không cần lo lắng kế hoạch Vườn Sồi sẽ bởi vì vấn đề tài chính mà chết non giữa đường, mà là Cẩm Hồ lo lắng sự ủng hộ trong TP.Kiến Nghiệp không đủ độ mạnh để giữ lại tiến trình của kế hoạch Vườn Sồi.

La Quân nói:

- Một khi Cẩm Hồ xác định Vườn Sồi mở rộng hợp đồng, trong thành phố tôi sẽ tự mình dẫn đầu thành lập tiểu tổ lãnh đạo công tác phối hợp với công tác của các vị. . .

Trương Khác cũng không phải là ép buộc La Quân đưa ra bảo đảm gì, nói:

- Ngày hôm nay tôi cũng không phải muốn tường tận giải thích chi tiết về kế hoạch Vườn Sồi. Có một số ý nghĩ từ nghĩa rộng của kế hoạch Vườn Sồi muốn báo cáo một chút với lãnh đạo tỉnh thị. . .

- Ừm.

Lý Viễn Hồ khẽ đáp một tiếng, thái độ tích cực của La Quân khiến hắn có chút áp lực, giơ lên mi mắt nhìn Trương Khác một cái, thần nhiên nói:

- Anh nói đi.

Trương Khác nói:

- Lấy Vườn Sồi làm đầu nguồn, bao gồm các trường cao đẳng ở khu hồ Yến Quy, kéo dài về hướng bắc, vượt qua Tiểu Giang, nối với đại học Tân Phổ, cuối cùng là viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân Tân Phổ, vừa lúc hình thành một khu hành lang. Cầu số 2 Tiểu Giang trong quy hoạch nối liền khu hành lang này thành một chỉnh thể.

- Cẩm Hồ tại khu hồ Yến Quy thực thi kế hoạch Vườn Sồi xem như cơ sở nghiên cứu & phát triển kỹ thuật của các xí nghiệp liên quan Cẩm Hồ. Dọc theo Tiểu Giang đi xuống, thực nghiệp Gia Tín đầu tư kiến thiết viên khu sản nghiệp điện gia dụng Hương Tuyết Hải tại khu Khai phát Tân Giang Huệ Sơn; Đến cuối Tiểu Giang, tập đoàn Ái Đạt đầu tư kiến thiết viên khu công nghiệp điện tử tại trấn Ích Long thuộc Hải Châu.

- Tầm mắt giới hạn trên bản thân Cẩm Hồ thì không ngoài như vậy. Tầm mắt trải ra, Huệ Sơn lấy sự lớn mạnh của mình về sản nghiệp điện gia dụng là hoàn toàn có điều kiện hình thành một quần sản nghiệp điện gia dụng khổng lồ. Mà mục tiêu của bản thân Cẩm Hồ là tận sức tại Hải Châu phát triển ra một quần thể sản nghiệp tiêu dùng điện tử. Từ Kiến Nghiệp đến Huệ Sơn đến Hải Châu, cũng dọc theo Tiểu Giang nối liền thành một chỉnh thể mô hình vành đai. . .

- Những ý nghĩ này bắt đầu từ khi tập thể Cẩm Hồ khi suy nghĩ đến kế hoạch Vườn Sồi. Bất kể là hành lang từ hồ Yến Quy đến bãi Loạn Thạch Giang Bắc, hay là từ Kiến Nghiệp đến Huệ Sơn lại đến vành đai Hải Châu, ý nghĩ của Cẩm Hồ chính là thực thi kế hoạch Vườn Sồi, để làm ra công hiến nên có đối với sự phát triển kinh tế của TP.Kiến Nghiệp và tỉnh Đông Hải. . .

Lý Viễn Hồ nhìn La Quân, La Quân nhìn Lý Viễn Hồ, Lục Văn Phu không nhìn ai. Lời nói của Trương Khác là uyển chuyển đề xuất phê bình cùng kiến nghị đối với quy hoạch phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân của tỉnh Đông Hải, TP.Kiến Nghiệp. Không quản giọng điệu của y có uyển chuyển thế nào, đề xuất là một vấn đề sắc sảo.

Diệp Kiến Bàn mỉm cười, nghĩ thầm: thật đúng là một tên chủ nghĩa lý tưởng quá mức. Mà đáng tiếc thật, Từ Học Bình chỉ ở Đông Hải đảm nhiệm tỉnh trưởng hai năm, thời gian hai năm này cũng đủ thanh trừ một số chứng bệnh ở trong tỉnh. Lúc này Lý Viễn Hồ tiếp nhận, đích thật là đã chiếm tiện nghi rất lớn. Nhưng không biết khí độ cùng kiến thức của hắn có đủ hay không.

Trầm mặc chốc lát, La Quân cúi đầu ngẩng đầu động thân một chút:

- Tôi đã thảo luận qua cùng với một số thành viên Thành ủy. Tôi cũng hỏi qua họ, lẽ nào TP.Kiến Nghiệp phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân, kết cấu cùng khí độ chỉ giới hạn trong một xó thời sao? Dự tính ban đầu khi xây dựng cầu số 2 Tiểu Giang là giảm bớt áp lực giao thông của khu vực thành thị, nhưng không ai thấy được cầu số 2 vừa lúc nối liền khu trường cao đẳng ở hồ Yến Quy cùng Tân Phố thành một hàng lang tự nhiên phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân. . .Tôi cũng không thấy được.

Câu cuối cùng, La Quân nặng lời hơn:

- Tôi nghĩ sẽ mời các chuyên gia quy hoạch nghiêm túc nghiên cứu một chút ưu thế của khu hành lang này để tập trung phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân. . .

Quốc gia tại lúc đầu phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân tồn tại tệ nạn bố cục hơi nhỏ. Cho dù trong viên khu sản nghiệp thông tin quan trọng nhất ở trong nước, Khu Khoa học công nghệ cũng là năm 95 sau khi một lần nữa chế định kế hoạch phát triển mới chính thức đi lên con đường phát triển nhanh.

Viên khu sản nghiệp cao tân của Kiến Nghiệp mãi đến sau năm 04 mới dần dần tiếp nhận đầu tư của các nhà máy điện tử, điện gia dụng trong ngoài nước. Tuy nhiên chỉ làm nơi sản xuất cho các sản nghiệp này mà thôi. Trước kia TP.Kiến Nghiệp hầu như là triệt để mất hút so với các thành phố cùng loại chiếm ưu thế về tài nguyên kỹ thuật.

Có La Quân tỏ thái độ, Lý Viễn Hồ cũng không thể nói lời của Trương Khác vượt quá. Lời của Trương Khác nói cũng quả thực khiến nội tâm hắn đột nhiên sáng sủa hơn một chút. Hắn đang có suy nghĩ như Diệp Kiến Bàn, cũng không khỏi thâm than thanh niên trước mắt này có xúc giác thương nghiệp nhạy cảm đến kinh người.

Không, không chỉ có xúc giác thương nghiệp nhạy cảm, phải nói là quyết đoán chỉ điểm giang sơn. Thật đúng là hiếm thấy! Tự nhiên cũng có ngạo khí của niên thiếu, cũng quả thực có thể có ngạo khí như vậy – quả thực, Trương Khác tự động xa cách, khiến người khác nghĩ lầm là một loại ngạo khí biểu hiện ra ngoài. Lý Viễn Hồ đề giọng, nói với Lục Văn Phu bên cạnh:

- Điều này có thể đề xuất thảo luận trên Hội nghị xử lý Thường vụ. . .

Ngữ khí rất lạnh đậm, nhưng có phần tán thành kiến nghị của Trương Khác đề xuất – hai kiến nghị này có thể nói là chiến lược mới để phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân của TP.Kiến Nghiệp cùng tỉnh Đông Hải. Thế nhưng Lý Viễn Hồ cũng có thể ý thức được một tầng ý đồ của Trương Khác, Cẩm Hồ muốn dung nhập trong chiến lược kỹ thuật cao tân mới của TP.Kiến Nghiệp, tỉnh Đông Hải.

Dĩ tâm của Cẩm Hồ rất lớn, không phải là cam tâm làm đá kê chân, mà muốn dẫn dắt chiến lược mới của TP.Kiến Nghiệp, tỉnh Đông Hải. Thực sự là nhân vật lợi hại, thảo nào Diệp gia muốn đứng phía sau Cẩm Hồ, mà Cố gia thì trực tiếp đưa Diêu Văn Thịnh vào...

Lý Viễn Hồ cầm lấy ly giấy trên bàn uống một ngụm. Uống xong một ngụm nước, hình như giọng điệu cũng được làm dịu, hần đại khái cũng ý thức được thái độ lạnh đậm của mình cũng bất lợi đối với việc kiến thiết quan hệ của song phương, đối với bản thân cũng không có chỗ tốt gì, nói:

- Đề nghị của anh rất tốt. Tôi còn muốn nghe một chút Cẩm Hồ sắp tới ngoại trừ kế hoạch Vườn Sồi còn có kế hoạch lớn gì nữa không. . .Tôi phát hiện, Cẩm Hồ luôn luôn khiến người mong đợi hoặc có thể nói là kinh ngạc.

Hần hiếm khi nở nụ cười, hỏi La Quân:

- Bí thư La thấy thế nào?

La Quân điều đến Kiến Nghiệp đảm nhiệm bí thư Thành ủy mới thời gian hơn nửa năm, còn đang nỗ lực áp chế phó bí thư, thị trưởng Tiểu Minh Kiến, quen thuộc tình huống trong TP.Kiến Nghiệp. Nếu không phải kế hoạch Vườn Sồi, hần cùng với Cẩm Hồ không có gì mà qua lại, trước đó tự nhiên không gặp được niềm vui Cẩm Hồ mang cho. Hần cười cười, đáp lời Lý Viễn Hồ:

- Quả thật, hiện tại tôi cũng rất chờ mong. . .

Trương Khác nói:

- Kế hoạch Vườn Sồi cùng với một loạt kỹ thuật hải ngoại mở rộng, đều là vì làm chuẩn bị cho Cẩm Hồ toàn diện tiến quân vào thị trường tiêu dùng điện tử. Trong một loạt kỹ thuật mở rộng có chậm có gấp, tranh thủ trước tết tết cầu tổng tiền đổ vào 20 triệu đôla, là muốn tại ESS vốn có cơ sở về nghiên cứu & phát triển, thành lập hai tiểu tổ khai phát sản phẩm kỹ thuật.

- Từ trung tuần tháng 2, chúng tôi vẫn cùng Đức Nghi tiến hành đàm phán dẫn dắt kỹ thuật. Ngoại trừ trung tuần tháng ba khi tỉnh trưởng Lý đến Hải Châu thị sát kiểm tra các hạng mục kỹ thuật đưa vào, chúng tôi còn muốn từ Đức Nghi tiến cử cả bộ kỹ thuật sản xuất điện thoại di động tín hiệu số ngoại trừ chip băng tần cơ sở. ESS ngay sau đó thành lập một tiểu tổ khai phát kỹ thuật, chính là chuẩn bị muốn tiêu hóa cùng phát triển kỹ thuật tín hiệu số của chúng tôi từ Đức Nghi. . .

Lúc này Trương Khác vẫn còn chưa nói ý có dĩ tâm cùng khai phát cả chip băng tần cơ sở – chu kỳ khai phát chip băng tần cơ sở rất dài, tìm được tập thể nghiên cứu & phát triển thích hợp ít nhất cũng phải thời gian hai năm mới có hy vọng thành công – ý dừng lại một chút mới nói:

- Hạng mục trọng điểm kế tiếp của Cẩm Hồ cũng không phải là hạng mục đóng gói chip, cũng không phải sản phẩm điện tử giáo dục, mà là muốn từ Bộ Bưu điện thu được một tấm giấy phép sản xuất điện thoại tín hiệu số!

Nghe đến đó, Lý Viễn Hồ mở mắt ra, ánh mắt hơi lóe lên rồi tắt ngay, lại khôi phục lại vẻ dửng dưng.

Lục Văn Phu kinh ngạc buông bút trong tay. Hần đột nhiên ý thức được trong khoảng thời gian này Cẩm Hồ tạo thanh thế cũng không chỉ tạo áp lực với Lý Viễn Hồ, mà là muốn tránh khỏi Bộ Bưu điện ôm toàn bộ sản nghiệp thông tin vào hai tay mình.

Thà thị trường thiết bị thông tin di động của quốc nội đều là thuộc địa của nhà máy nước ngoài, Bộ Bưu điện cũng không muốn có xí nghiệp quốc nội không phải xí nghiệp thuộc hạ tiến vào thị trường này.

Bởi vì Bộ Bưu điện lũng đoạn sản nghiệp thông tin, trong Bộ ủy TW không ít cãi nhau.

Hàng năm quốc gia đầu tư vào thiết bị thông tin 70-80 tỷ, để các nhà máy điện tử nước ngoài nuốt hết, Bộ Bưu điện đem chút xương, canh còn lại đều kín đáo đưa cho xí nghiệp của mình. Mà bộ điện tử công nghiệp,

bộ diện lực cũng sở hữu rất nhiều xí nghiệp thông tin điện tử đang mở miệng đợi ăn, đâu thể chỉ biết nhìn hành vi của Bộ Bưu điện? Phó thủ tướng Triệu Tể Đông vẫn muốn phá bỏ cục diện lũng đoạn hành chính của Bộ Bưu điện, nhưng nhận được sự chống lại ngoan cố của Bộ Bưu điện.

La Quân rất rõ ràng tình huống trong Bộ uỷ, không ngờ Cẩm Hồ lại muốn cướp miếng thịt từ trong tay Bộ Bưu điện. Hắn mỉm cười, nhìn Lý Viễn Hồ, nói:

- Việc này hình như hơi khó. Bộ Bưu điện đều là người bảo thủ. . .

Đột nhiên lại nghĩ đến trước khi Diêu Văn Thịnh điều đến Kiến Nghiệp là ở sở chính vụ của Bộ Bưu điện, có thể sớm có ăn ý với Cẩm Hồ rồi.

Lý Viễn Hồ cũng đang nghĩ đến vấn đề này. Họ cũng không rõ lắm việc Diêu Văn Thịnh bị thất bại trong cuộc tranh chấp vị trí trợ lý tổng giám đốc tập đoàn liên tin với Chu Hưng Đông. Biết việc này, sẽ biết lực ảnh hưởng của Cố gia đối với Bộ Bưu điện kỳ thật rất nhỏ.

Tâm tình của Lý Viễn Hồ có chút phức tạp. Hắn cũng ý thức được mấy ngày này Cẩm Hồ tạo thanh thế chưa hẳn đều là nhằm vào mình, trong khoảng thời gian này mình tỏ thái độ lạnh như băng hình như có chút không thích hợp, nhưng Cẩm Hồ cũng chưa sớm lên tiếng với trong tỉnh. Có thể trong khoảng thời gian này Cẩm Hồ tạo thanh thế là thi hành kế một hòn đá ném hai chim?

Trương Khác không quản Lý Viễn Hồ suy nghĩ cái gì, nói:

- Kế hoạch của Cẩm Hồ là do nhóm nghiên cứu & phát triển của ESS tiêu hóa kỹ thuật điện thoại di động từ Đức Nghi tiến cử, tại Vườn Sồi thành lập phòng thí nghiệm kỹ thuật thông tin di động, đưa kỹ thuật điện thoại di động mở rộng cùng chuyển qua một bộ phận thiết kế sản phẩm tới trong nước.

Nhóm nghiên cứu & phát triển của ESS sẽ chuyên tâm nghiên cứu & phát triển kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDD với trình tự sâu nhất. Đương nhiên, lúc này Trương Khác còn có thể công bố phần kế hoạch này của y:

- Cuối cùng tại Đông Hải hình thành nhóm nghiên cứu & phát triển, thiết kế, sản xuất, tiêu thụ quy tụ tại một thể. . . Ngoại trừ tài chính từ Đức Nghi đưa vào, lúc đầu Cẩm Hồ kế hoạch trên hạng mục này đưa vào 600 triệu tài chính. Trong đó, phòng thí nghiệm kỹ thuật thông tin thiết bị di động xem như một bộ phận của Vườn Sồi sẽ đầu tư thêm 200 triệu.

- Xuất phát từ yêu cầu bảo mật, trước khi Vườn Sồi công khai tin tức sẽ không đề cập đến phòng thí nghiệm này. Mặc dù cơ sở của Cẩm Hồ sẽ đặt tại Hải Châu, nhưng mà tôi nghĩ phòng thí nghiệm này thành lập sẽ thúc đẩy Kiến Nghiệp trở thành trung tâm thiết kế, nghiên cứu & phát triển cùng chế tạo thiết bị thông tin di động trong nước. Dù sao Bộ Bưu điện không có khả năng duy trì áp lực chỉ cấp giấy phép ột hai xí nghiệp, mà thị trường thông tin di động có tiềm lực rất lớn. Tôi nghĩ TP.Kiến Nghiệp có khả năng cuối cùng sẽ hình thành một quần sản nghiệp khổng lồ. . .

Trương Khác vừa nói như thế, La Quân tâm động rồi. Hắn không phải là rất lý giải đối với một số tình huống của Bộ Bưu điện, hỏi Lý Viễn Hồ:

- Tỉnh trưởng Lý, Bộ Bưu điện mới thành lập tập đoàn Liên Tín, có thể trở thành xí nghiệp đầu tiên nhận được giấy phép sản xuất ĐTDD hay không? Họ có thể cấp giấy phép cho Liên Tín, sẽ không thể không cấp cho các xí nghiệp khác. Dù sao lần này Bộ Bưu điện cũng không thể lấy cớ là an toàn quốc gia nữa rồi.

Lý Viễn Hồ biết tác dụng kéo theo của quần sản nghiệp, cũng biết tác dụng làm mẫu của người mở đường. Hai năm nay tại Hải Châu cuối cùng hình thành quần sản nghiệp đầu đĩa với quy mô gần 10 tỷ lấy điện tử Ái Đạt dẫn đầu, đã có tác dụng xúc tiến trực tiếp đối với kinh tế của Hải Châu. Mà tiềm lực của thị trường ĐTDD xem ra phải càng to lớn hơn!

548. Chương 548: Phá Vỡ Yên Lặng

Thực sự là đáng tiếc. Từ Học Bình chỉ ở Đông Hải đảm nhiệm tỉnh trưởng hai năm, thời gian hai năm này cũng chỉ đủ cho hắn thanh trừ một số tệ nạn trong tỉnh. Nếu như cho hắn thêm một năm tiến hành bố cục chiến lược mới đối với sản nghiệp cao tân của tỉnh Đông Hải thì cũng sẽ có hiệu quả sơ bộ. TW có thể sẽ giữ vững áp lực giữ hắn ở lại Đông Hải.

Trong lòng Lý Viễn Hồ nghĩ như vậy, thần sắc cũng rất bình tĩnh, nhìn chăm chú vào Trương Khác ngồi đối diện, hai tay giao nhau đặt ở trên bàn.

La Quân nghe xong Trương Khác nói, âm thầm hưng phấn. Trước đó hắn kết luận ý nghĩa cùng giá trị của kế hoạch Vườn Sồi càng sâu hơn hạng mục chế tương, nhưng không nghĩ Cẩm Hồ sớm đã có kế hoạch càng to lớn hơn.

Lý Viễn Hồ nhìn Trương Khác, La Quân thì lấy khóe mắt nhìn Lý Viễn Hồ, hắn lại rất chờ mong Lý Viễn Hồ tức tối bỏ đi.

TP.Kiến Nghiệp sở hữu quản lý kinh tế cấp tỉnh, TP.Kiến Nghiệp muốn làm cái gì, cũng không cần Lý Viễn Hồ gật đầu. Trong tỉnh không phối hợp, trong TP.Kiến Nghiệp hoàn toàn có thể tự động chế định một chiến lược mới, lại kéo theo TP.Hải Châu, vẫn có thể làm ra cục diện này.

Lý Viễn Hồ sẽ không để bản thân rơi vào cục diện bị động: Sản nghiệp ĐTDD quy tụ hay chiến lược mới đều là mê hoặc khiến mình không thể cự tuyệt. Lý Viễn Hồ có thể cảm giác được vẻ hưng phấn của La Quân cùng tâm tình nóng lòng muốn thử. Cho dù bản thân cự tuyệt cũng không có tác dụng, La Quân ở một bên nhìn chăm chăm, hắn cũng sẽ chủ động gánh lấy trọng trách.

Mặc dù lực ảnh hưởng của La Quân chỉ giới hạn trong TP.Kiến Nghiệp, nhưng một khi TP.Kiến Nghiệp phát triển chiến lược sản nghiệp cao tân mới có hiệu quả, TW có thể sẽ cân nhắc trao cho chiến lược mới không gian phát triển lớn hơn nữa. Gió thổi qua ngọn cây rì rào. Lục Văn Phu đưa tầm mắt đặt lên bản ghi chép, cũng không nhìn Lý Viễn Hồ, cũng không nhìn La Quân, càng không nhìn Trương Khác. Lúc này hắn cảm giác được không khí làm cho người ta có cảm giác đông lại, trong lòng nghĩ: Cẩm Hồ muốn bẻ cái tay ngoan cố của Bộ Bưu điện để lấy tấm giấy phép sản xuất ĐTDD đầu tiên, Trương Khác đây là muốn buộc Lý Viễn Hồ, La Quân cùng lên chiến xa Cẩm Hồ!

Trong tỉnh muốn phát triển chiến lược sản nghiệp cao tân mới cũng không thể bỏ qua một bên Cẩm Hồ. Không chỉ không thể bỏ qua, còn phải xác định địa vị long đầu của Cẩm Hồ ở trong chiến lược mới.

Bất kể là trong tỉnh hay là TP.Kiến Nghiệp, lúc này đều vắt không ra 1 tỷ tài chính đầu tư cho nghiên cứu & phát triển kỹ thuật trực tiếp – 1 tỷ còn chỉ là đầu tư bảo thủ của Cẩm Hồ (cần phải là 1,2 tỷ, dự toán 200 triệu cho hạng mục thí nghiệm thông tin kỹ thuật di động tạm thời còn chưa công bố ra bên ngoài), sau khi phương án tăng phát tịnh cấu thành công thực thi, tài chính trong tay Cẩm Hồ càng dư dả đến mức khiến người khác có thể ngờ.

Năm 97, tài chính thu vào cấp tỉnh cộng thêm thuế thu TW, cộng thêm thị huyện nộp lên trên của tỉnh Đông Hải dự tính chỉ mới 7.2 tỷ mà thôi.

Năm nay tài chính tỉnh dự toán dư dả chút, cũng chẳng qua là trước khi Từ Học Bình rời chức từ Nhật Bản tranh thủ một khoản Yên Nhật cho vay có tính chính sách. Khoản tài chính cho vay này đã có an bài, không phải ai cũng có thể tùy tiện tham ô.

Trong tỉnh cùng trong thành phố muốn tăng phí đầu tư cho nghiên cứu & phát triển kỹ thuật cao tân, nâng cao đẳng cấp kỹ thuật sản nghiệp cao tân của tỉnh Đông Hải, cho dù cực kỳ nghiêm túc đối với chuyện này, chỉ dựa vào lực lượng của tự thân Chính phủ, cũng phải tích góp trước 8-10 năm mới có thể gom đủ 1 tỷ.

Kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ, trong tỉnh, trong TP.Kiến Nghiệp không quý trọng, tỉnh thị khác trong nước thêm kế hoạch Vườn Sồi còn nhiều mà, tuyệt sẽ không chỉ thiếu một nhà này.

- Khụ.

Lý Viễn Hồ khẽ ho một tiếng, đánh vỡ bầu yên lặng, hắn nghiêng đầu nhìn Lục Văn Phu, nói:

- Thư ký trưởng Lục, anh xem ngày mai có thể tập trung mấy vị tỉnh trưởng tổ chức một Hội nghị xử lý Thường vụ thảo luận một chút chuyện này hay không. . .

Lại hỏi La Quân:

- Vẫn là trong thành phố thảo luận trước, đưa ra một ý kiến, rồi mới đưa trong tỉnh tham khảo?

Lục Văn Phu thở chậm một hơi, vội vã lên tiếng trả lời, mặc dù đánh chết hần cũng không có khả năng quên đi chuyện quan trọng như thế, hần vẫn thận trọng nhớ kỹ chuyện này.

*****

Hội nghị trên tầng 18 của cao ốc Ngân Hạ ở Trung Hoàn Hong Kong, Tạ Hán Tịnh đứng ở trước bức tường thủy tinh, cầm chiếc ĐTDĐ Motorola đặt bên lỗ tai, ngưng mắt nhìn trời xanh mây nhạt ngoài cửa sổ, chăm chú nghe thanh âm bên đầu kia điện thoại. Về mặt ngưng trọng, lộ ra từ trên đôi lông mày cau lại, trên khóe môi nhếch lên. . .

- Ủm, cảm ơn thư ký Cao, ngày hôm nay tôi vẫn chưa rời khỏi Hong Kong được. Tạ Ý ở tỉnh thành, để tôi bảo nó buổi tối hôm nay thay tôi cảm ơn ngài. Thư ký Cao có thời gian thì nên đưa cả nhà đến Hong Kong chơi. . .

Tạ Hán Tịnh cúp điện thoại, đi tới trước bàn hội nghị hình trứng, đặt ĐTDĐ ở bên cạnh tư liệu. Nhìn người khác đều nhìn hần không nói lời nào, thần nhiên cười, nói:

- À, tỉnh trưởng Lý cùng bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp La Quân buổi chiều tiếp kiến Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản. Hội đàm không nghi thức, hội đàm chỉ có thư ký trưởng Chính phủ tỉnh Lục Văn Phu đi vào dự thính. Sau khi hội đàm chấm dứt, Lục Văn Phu thông báo ngày mai tổ chức Hội nghị xử lý Thường vụ Chính phủ tỉnh tạm thời. . .

Trần Tịnh đang chỉnh lý biên bản hội nghị, nghe được Tạ Hán Tịnh nói như vậy, nghiêng đầu nhìn Tạ Hán Tịnh một cái. Mái tóc trơn bóng từ bên má như thác nước lướt qua, trong đôi mắt đẹp lướt qua một tia sáng kỳ dị, trong đầu hiện ra hình tượng hào hiệp tay xỏ trong túi quần kia. Khóe miệng cô hơi nhếch lên, lộ ra một dáng tươi cười không rõ ràng, lấy ngón tay vuốt tóc một chút, lại tiếp tục chỉnh lý biên bản hội nghị.

- Nếu là kế hoạch Vườn Sồi, chắc sẽ kinh động đến Thành ủy Kiến Nghiệp chứ? - Tạ Kiếm Nam hỏi.

- Ủm.

Tạ Hán Tịnh gật đầu, có một số việc không cần thiết phải nói ở chỗ này. Hần cười cười, ánh mắt đảo qua Cát Minh Tín, Trần Gia Thiệu, nói:

- Trong khoảng thời gian này, điện tử Ái Đạt quả thật rất chói mắt, ngay cả phó bí thư Tỉnh ủy, tỉnh trưởng của Đông Hải cũng phải dành thời gian đi tiếp kiến thanh niên kia. Khoa Vương chúng ta thực sự phải rất nỗ lực mới có thể đuổi kịp. . .

- Thị trường trong nước tôi không hiểu được, nhưng thị trường Đông Nam Á giao cho tôi đi. - Cát Âm Quân buồn bực: - Họ chỉ có chút thủ đoạn ấy, chúng ta tại thị trường Đông Nam Á vượt qua họ không phải là vấn đề. . .

- Tạ Chiêm, thị trường trong nước của mọi người cũng phải cố gắng. . .

Tạ Hán Tịnh cầm lấy bút kê gõ lên bàn mấy cái.

Những người ngồi quanh bàn hội nghị đều là cổ đông của Cty hải ngoại cùng Khoa Vương. Họ đến Hong Kong là muốn trước khi ngồi xuống thảo luận, Trần Tịnh, Tạ Chiêm chủ động đề xuất chuyện chuyển nhượng cổ phần từ Cty hải ngoại cho Cát gia.

Không thể trách Cát Minh Tín không xem qua biện pháp của hần. Ảnh hưởng của Diệp Trần Dân tại Hong Kong rất nhỏ, mà dưới cờ của tập đoàn Gia Tín có rất nhiều người đa mưu túc trí của mình, cũng không nhận thức bị quan đối với kinh tế Đông Nam Á. Xét đến cùng, nhận thức của hần đối với đối thủ Cẩm Hồ này còn xa mới sâu sắc như đám người Tạ Hán Tịnh, Tạ Kiếm Nam.

Thị trường đầu đĩa vùng Đông Nam Á và trong nước duy trì tăng trưởng mạnh liên tục, làm cho Cát Minh Tín cũng rất chú trọng đầu tư đối với Khoa Vương. Chính Thái, Đại Nhã cũng sẽ không cam tâm giảm bớt cổ phần tại Khoa Vương. Nếu họ muốn giảm cổ phần kiềm giữ đối với Cty hải ngoại, đối với cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân thì không thể nghĩ ngờ cũng coi như tăng cường khống chế đối với Khoa Vương. Chỉ ít khống chế thị trường hải ngoại ở trong tay.

Ý nguyện của song phương tương đối hợp nhau, hợp tác giai đoạn trước cũng khá vui vẻ. Sự phát triển của Khoa Vương mặc dù không thịnh vượng như trong dự liệu, nhưng cũng phát triển theo phương hướng như dự định. Trải qua hiệp thương, tập đoàn Đại Nhã, cá nhân Tạ Chiêm, tập đoàn Chính Thái đều phân biệt rút cổ phần từ Cty hải ngoại với mức độ khác nhau. Tài chính mỗi nhà rút khỏi cũng sẽ không thu hồi, mà sẽ tăng thêm đầu tư kỹ thuật cho Khoa Vương.

Tập đoàn Đại Nhã, cá nhân Tạ Chiêm, tập đoàn Chính Thái khoảng chừng sẽ có 60 triệu tài chính rút về nội địa, cộng thêm điện tử Gia Tín thêm 40 triệu, điện Khoa Vương sẽ nhận được đầu tư kỹ thuật 100 triệu. Khoản đầu tư này gần như có thể đuổi kịp đầu tư về kỹ thuật mở rộng đầu đĩa của điện tử Ái Đạt.

Ngoại trừ thu mua cổ phần của tập đoàn Đại Nhã, cá nhân Tạ Chiêm, tập đoàn Chính Thái tại hải ngoại, vì bổ sung vốn lưu động cho Cty hải ngoại, Cát Ấm Quân còn tiến thêm một bước đổ tiền cho Cty hải ngoại. Lần này hẳn lấy danh nghĩa cá nhân bỏ ra 200 triệu, cộng thêm điện tử Gia Tín tăng vốn đăng ký đối với bản bộ Khoa Vương, họ tổng cộng đưa ra 240 triệu, nhưng vẫn không thể thu được quyền khống chế Khoa Vương.

Cá nhân Tạ Kiếm Nam không rút khỏi cổ phần kiềm giữ Cty hải ngoại, nhưng tỉ lệ cổ phần giảm bớt đến 7%, cộng thêm cổ phần bảo lưu của tập đoàn Chính Thái cùng tập đoàn Đại Nhã, tổng cộng cổ phần kiềm giữ cũng chưa đến 15%. Thị trường hải ngoại xem như là hoàn toàn giao cho Cát gia rồi.

Trong quá trình thảo luận tâm bình khí hòa, Tạ Hán Tịnh nhận được điện thoại của Cao Chân, thư ký của Lý Viễn Hồ đến từ tỉnh thành. Trước đó họ cũng biết Cẩm Hồ tiến thêm một bước công bố chi tiết về kế hoạch Vườn Sồi, cũng biết cao tăng Cẩm Hồ sẽ cùng lãnh đạo Thành ủy Kiến Nghiệp, lãnh đạo trường đại học Đông Hải có một hoạt động phỏng vấn. Danh dự của Cẩm Hồ sẽ nâng ột bước. Nhưng lại không nghĩ đến Lý Viễn Hồ, La Quân sẽ đặc biệt tại đại lâu làm việc của Chính phủ tỉnh tiếp kiến Trương Khác.

Thần sắc hơi hợt của Tạ Hán Tịnh quả thật có thể trấn an nhân tâm. Tình thế của Cẩm Hồ có mạnh mẽ, quả thật cũng sẽ không làm cho Cát Minh Tín có trong tay hơn 10 tỷ tài phú kiêng kỵ. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, điện tử Gia Tín có quyết đoán thoáng cái đưa ra 1 tỷ đầu tư cho kế hoạch Vườn Sồi sao?

Động tác của Cẩm Hồ càng lúc càng nhanh, Tạ Hán Tịnh đang suy nghĩ có nên trước tiên hòa hoãn một chút quan hệ khản trương cùng Cẩm Hồ hay không? Nhìn Tạ Kiếm Nam một cái, thấy hẳn khí định thần nhàn, cũng đã dường thành công phu trấn định.

Hai bên con đường lớn của cao ốc Chính phủ tỉnh trồng cây ngô đồng Pháp, có một chiếc xe của Bộ quản lý lâm nghiệp dừng ở phía trước, công nhân đang buộc mình trên thang cắt tỉa cây ngô đồng.

Trong không khí trôi nổi bụi hoa ngô đồng, Trương Khác dị ứng với nó, vào mùa xuân ở Kiến Nghiệp rất dễ mắc phải chứng viêm khí quản cấp tính. Nhìn bụi hoa bám đầy mặt đường, tung bay theo gió, Trương Khác vội vàng đóng cửa xe lại.

Diệp Kiến Bân lại hưởng thụ cơn gió hơi lạnh của tháng tư ủa vào từ cửa sổ xe, cười hỏi:

- Xem như là chính thức định tại Kiến Nghiệp rồi?

- Tôi chưa từng suy nghĩ qua nơi khác ngoài Kiến Nghiệp. . .

Trương Khác mỉm cười, chỉ là người hơi cuộn tròn khi ngồi, thật sự không có gì có thể xưng với tư thái “ngạo nghễ”.

Vấn đề có tính nguyên tắc xem như là cơ bản xác định rồi, chi tiết thực thi của kế hoạch Vườn Sồi cũng có thể tiến thêm một bước tiết lộ rồi chứ?

- Anh đúng là không có kiên trì.

Trương Khác cười nói:

- Lý Viễn Hồ, La Quân không quan tâm đến mấy việc nhỏ không đáng kể thế này đâu.
- Họ không quan tâm, bởi vì họ không phải là cổ đông của Thế Kỷ Cẩm Hồ. Tôi có thể không quan tâm sao?

- Được, được.

Trương Khác nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ dần dần đậm hơn, nói:

- Sắp đến giờ cơm tối rồi, mọi người cùng nhau nói chuyện đi, tôi cũng không muốn giải thích tường tận một lần ột người, phiền phức lắm.

- Nói như vậy là cậu đã sớm định liệu trước rồi?

- Trước đó là có chút ý nghĩ, nhưng hiện tại anh muốn cải tạo cả ngô Học Phủ, lại phải tốn không ít tế bào não của tôi.

Trương Khác cố giả ra vẻ đáng thương:

- Tôi cũng không thể để cho người khác cảm thấy là tôi đang giúp mọi người chiếm tiện nghi trong thành phố. Tôi biết mọi người muốn chiếm tiện nghi là không sai, nhưng cũng phải tìm mấy cái lá mà che một chút đi chứ. . .

Trương Khác nói thì dễ, Diệp Kiến Bản vẫn biết gút mắt trong đó.

Mượn kế hoạch Vườn Sồi ôm cả ngô Học Phủ thì không có vấn đề gì, nhưng then chốt là phải bịt miệng người khác thế nào.

- Che thế nào? - Diệp Kiến Bản ngồi dậy: - Mấy cái lá thì che thế nào?

- Lợi ích lớn nhất cùng với mâu thuẫn lớn nhất khi cải tạo ngô Học Phủ không phải là vấn đề di dời bồi thường cho các cửa hàng ven đường sao? - Trương Khác hỏi.

Mặc dù Ngô Học Phủ cách trung tâm thành phố khá xa, nhưng nằm ở giữa ba trường cao đẳng, mà làng đại học ở khu hồ Yên Quy lại tụ tập tới 13-14 vạn người thuần tiêu dùng. Còn phải tính toán cư dân ở khu vực phụ cận. Thị trường tiêu dùng khổng lồ như thế, một bộ phận tương đối tập trung tại khu vực chật hẹp gần ngô Học Phủ. Giá trị địa tô có thể so với khu vực thương nghiệp ở trung tâm thành phố.

Ý đồ cải tạo ngô Học Phủ đã đề cập đến từ hơn 2 năm trước, nhưng vẫn chậm chạp chưa quyết, chính là người tranh miếng thịt béo ở đây rất nhiều, hơn nữa tranh rất ác liệt, ai cũng không nhượng bộ.

- Không sai, mâu thuẫn lớn nhất chính là cái này. . .

- Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng trong thành phố hứa hẹn với các hộ và các cửa hàng di dời bồi thường nguyên diện tích nguyên địa chỉ. Tôi nghĩ vừa có thể ngăn chặn miệng của người khác, khi cải tạo cũng sẽ tránh được mâu thuẫn không cần thiết với các hộ di dời. . .

Năm 97, sản nghiệp địa ốc còn chưa hưng khởi, đất đai đa phần là lấy hình thức chuyển giao mà phê cho chủ thầu xây dựng. Ở trong mắt một số chủ thầu xây dựng, lợi ích lớn nhất của hạng mục cải tạo ngô Học Phủ là kiếm được chút phí di dời từ các cửa hàng, bán ra các cửa hàng mới sau khi xây lên với giá đắt. Đặc biệt là giá trị cửa hàng tầng dưới chót đến kinh người, ít nhất mỗi mét vuông cũng phải 1.4-1.5 vạn.

Hứa hẹn bồi thường cho cửa hàng di dời nguyên diện tích nguyên địa chỉ, chính là muốn triệt để bỏ qua phần lợi ích này, còn phải phụ thêm chi phí mở rộng nhất định.

549. Chương 549: Lộn Xộn

Buổi chiều nghi thức quỳen tặng kết thúc. Đến tối, Thành ủy Kiến Nghiệp mở tiệc chiêu đãi ở nhà hàng Kiến Nghiệp, mời Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, lãnh đạo cao tầng của Cẩm Hồ, cùng lãnh đạo

các khoa của đại học Đông Hải, các học giả nhận được khen ngợi. Bí thư Thành ủy La Quân cùng thị trưởng Tiểu Minh Kiến cũng có mặt.

Trương Khác và Diệp Kiến Bàn đều thiếu hứng thú, ngồi trong quán cơm ở ngõ Học Phủ hưởng thụ món cơm sườn sốt cà chua.

- Cậu cũng ăn cái này hả?

Hà Huyền bưng mâm đồ ăn đi qua, thấy mâm của Trương Khác cũng như của mình thì rất kinh ngạc.

- Ở đây không phải cơm sườn sốt cà ngon sao?

Trương Khác chỉ vào đồ ăn trên mâm của Diệp Kiến Bàn, Phó Tuấn, còn có tài xế của Diệp Kiến Bàn:

- Mỗi người bọn tôi đều giới thiệu phần cơm này...

Hà Huyền vĩnh viễn đều không ngờ được cơm ở đây là cô cường liệt giới thiệu cho Trương Khác.

- A.

Tô Nhất Đình chịu không nổi đảo trường mắt, oán giận nói với Hà Huyền:

- Thật giống như bà tướng mỹ thực thiên hạ chỉ có cơm sườn sốt cà ở đây. . .

Lại hỏi Trương Khác:

- Mấy ngày nay cậu vẫn lòng vòng ở Kiến Nghiệp, lẽ nào cậu không tính thi đại học hả?

Hứa Tư ở Kiến Nghiệp hết hai ngày, đợi Trần Thượng Nghĩa, Trần Tín Sinh từ Hong Kong bay qua, cô liền trở về Hong Kong. Mấy ngày nay Trương Khác không có việc gì liên lang thang ở 1978, kéo cả Diệp Kiến Bàn cũng như không có việc gì. Đối với học sinh cấp ba thông thường thì lúc này đang vào tháng 7, là thời gian chạy nước rút để thi vào đại học.

- À, chắc cũng vào được Đông Đại. . .

Thật là câu trả lời khiến người khác bất lực. Tô Nhất Đình bỏ mâm xuống, thở dài một hơi:

- Tôi vừa mới có chút lòng tin đối với xã hội này, cậu lại nói như vậy. Ài. . .

Trương Khác lặng lẽ cười, kéo bàn ăn qua bên mình, để Hà Huyền cũng đặt mâm xuống.

Tô Nhất Đình, Hà Huyền ăn xong cơm tối còn phải đến quán bar làm việc. Trương Khác bị Diệp Kiến Bàn kéo đến đến đường Tân Thị thị sát cửa hàng Kỳ Hạm.

Cửa hàng Kỳ Hạm nằm trên đường Tân Thị là khoản đầu tư lớn nhất của Thịnh Hâm trên lĩnh vực điện gia dụng. Do dự rất lâu, dưới sự giục giã của Trương Khác, cuối cùng gom lại đầu tư từ các nơi khác, được ăn cả ngã về không đổ hết tài chính trên 300 triệu vào cửa hàng Kỳ Hạm này.

Sự thực đã chứng minh tiềm lực của đường Tân Thị rất lớn. Doanh thu trong tháng thứ nhất khai trương của cửa hàng Kỳ Hạm đạt đến con số khủng khiếp 100 triệu, gần như ngang với tổng doanh thu cả năm của cửa hàng ở vùng Chiết Giang, Thượng Hải.

Thành công quá lớn, ngay cả cao tăng của tập đoàn Thịnh Hâm cũng không rõ nguyên do. Nhưng Trương Khác lại không bắt ngờ chút nào, chỉ cần trong phạm vi tiêu thụ của cửa hàng không có đối thủ cạnh tranh, doanh thu hàng năm của Kỳ Hạm đột phá 1 tỷ cũng là bình thường. Xem ra tiềm lực tiêu thụ của đường Tân Thị vẫn còn đang từ từ phát huy.

Sau tết thường là mùa ế hàng của điện gia dụng, thường thì các cửa hàng điện gia dụng ở chỗ này cũng sẽ dùng các biện pháp để đẩy mạnh tiêu thụ. Trong cửa hàng Kỳ Hạm vẫn còn đèn sáng, trong cửa hàng đều là những người bị hoạt động khuyến mãi của cửa hàng hấp dẫn.

Đối với việc quản lý kinh doanh cụ thể, Trương Khác thà rằng giấu dốt, nhưng Diệp Kiến Bàn lại không ngừng cổ vũ y:

- Đưa ra chút kiến nghị đi, hiếm khi tới đây...

Thiệu Tâm Văn khoa trương mang tới một tờ giấy trắng, xếp nó thành to như lòng bàn tay, chuẩn bị vừa nghe vừa ghi lại. Trương Khác bắt đầu cười nói:

- Sao mang thứ buồn nôn ra thế hả?

Thiệu Tâm Văn cười ha ha một tiếng:

- Không phải là sợ không đủ kính trọng cậu sao?

Lại cất giấy bút đi, không đùa với Trương Khác nữa.

- Xong rồi chứ.

Trương Khác quay đầu lại nói với Diệp Kiến Bàn:

- Muốn tôi cho ý kiến cũng được. Tôi nghĩ có chút vấn đề, có lẽ mọi người đang suy nghĩ, chỉ là đang do dự độ khó quá lớn có nên lập tức đi làm hay không. Dù sao thì tôi không có trách nhiệm nói lung tung, mọi người có thích nghe hay không.

- Nói đi, có cần tôi đi rửa tai hay không?

- Tôi cảm thấy trong cửa hàng thiếu một khu vực bán ĐTDĐ. Tuy nói ĐTDĐ hàng nội địa còn chưa có, nhưng kiểu dáng của ĐTDĐ nhập khẩu cũng dần dần trở nên phong phú. Hình thức tiêu thụ ĐTDĐ của thị trường thông tin rất khó tạo ra nhãn hiệu tiêu thụ ở khu vực lớn, siêu thị ĐTDĐ chuyên nghiệp. Hoặc đưa ĐTDĐ vào siêu thị điện máy cũng là một xu thế. Cùng với mô phỏng theo người khác, không bằng để cho người khác mô phỏng theo tụi anh. . .

- A!

Thiệu Tâm Văn nghe xong lời Trương Khác nói, bắt đầu đắm chiêu suy nghĩ.

- Theo ý của cậu, quy mô cuối cùng sẽ lớn thế nào?

Diệp Kiến Bàn tay vuốt cằm, họ đứng ở một góc cửa hàng Kỳ Hạm:

- Nếu so sánh với sản nghiệp đầu đĩa. . .

- Chỉ suy nghĩ đến thị trường quốc nội, trải qua 5,6 năm phát triển, quy mô ngành ĐTDĐ chắc cũng gấp 5 đến 10 lần ngành đầu đĩa. . .

Diệp Kiến Bàn hít một hơi lạnh. Năm 97 thị trường đầu đĩa trải qua phát triển mạnh, quy mô khoảng 10 tỷ. Mà năm 96 quy mô của thị trường ĐTDĐ thậm chí không bằng một nửa thị trường đầu đĩa.

Không gian tưởng thành tương lai thực sự là không thể tưởng tượng, lẽ nào Trương Khác tập trung toàn bộ lực lượng, kéo tất cả mọi người lên chiến xa Cẩm Hồ, cũng phải lấy được tấm giấy phép sản xuất ĐTDĐ từ Bộ Bưu điện? Diệp Kiến Bàn lại không hoài nghi phán đoán của Trương Khác đối với tương lai của ngành ĐTDĐ chút nào. Hắn vỗ vỗ vai Thiệu Tâm Văn:

- Hiện tại mở khu chuyên bán ĐTDĐ hơi khó. Hơi khó cũng phải làm. . .

Nghiên cứu và chế tạo ĐTDĐ, Thịnh Hâm không tham dự, cái đó để cho nhân sĩ chuyên nghiệp đi làm: tiêu thụ ĐTDĐ, nếu Thịnh Hâm không phân một chén canh, vậy quả thật có lỗi với bản thân. . .

Trương Khác vỗ vỗ vai Diệp Kiến Bàn, cười nói:

- Chờ kiếm tiền đi, kiếm tiền này còn thanh thản hơn so với di dời nhà. . .

*****

Nói đến di dời nhà, sau khi tiệc chiêu đãi của Thành ủy Kiến Nghiệp chấm dứt, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bàn đến nhà hàng Kiến Nghiệp hội hợp với đám người Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Tôn Thượng Nghĩa. Vương Duy Quân cùng Diêu Văn Thịnh vẫn ở nhà hàng Kiến Nghiệp chưa đi, muốn chờ Trương Khác để nói chuyện thêm một chút.

Bởi vậy, ngày hôm nay cho dù đại cục sơ định rồi, không chỉ cao tầng của Cẩm Hồ tề tụ tại Kiến Nghiệp, ngay cả các chủ thầu xây dựng của kế hoạch Vườn Sồi cũng tề tụ đến Kiến Nghiệp – Trương Tri Phi, Thái

Phi Quyền trước thi trời tối mới chạy tới Kiến Nghiệp – toàn bộ kế hoạch Vườn Sồi đã đến giai đoạn thao tác thực tế rồi.

Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản đến nhà hàng Kiến Nghiệp, nói đến việc cải tạo ngõ Học Phủ. Trương Khác cùng Vương Duy Quân nói:

- Phần xây dựng cơ bản của kế hoạch Vườn Sồi là phải ủy thác Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phát, sau khi Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phát, Cẩm Hồ bỏ vốn mua về. Ngoại trừ công viên sáng nghiệp, trong kế hoạch Vườn Sồi còn bao gồm xây dựng vài khu nhà ở chung cư đầy đủ tiện nghi. Hy vọng có thể cung cấp nhà ở chất lượng tốt, giá thấp cho các nhân viên quản lý, kỹ thuật làm việc ở Vườn Sồi. Tôi nghĩ hạng mục khu chung cư có thể kết hợp cải tạo với ngõ Học Phủ, khu nhà chung cư khai phát ra sẽ do Vườn Sồi mua về toàn bộ, hơn nữa xem như tài sản cố định của Vườn Sồi, chỉ cho nhân viên của viên khu thuê, không bán ra. Sau khi các cửa hàng ở ngõ Học Phủ dỡ bỏ rồi xây lại, cũng áp dụng phương thức bồi thường dọn về nguyên địa chỉ, bảo đảm lợi ích cho các hộ di dời. Tôi nghĩ như vậy có thể bảo đảm hạng mục rất nhanh tiến hành. . .

- Hả. . .

Đêm nay Thiệu Chí Cương uống hơi nhiều, mặt đỏ gay. Hắn nghe Trương Khác đề cập tới việc di dời ngõ Học Phủ phải thi hành phương thức bồi thường ưu đãi nhất cho các hộ di dời, liền tỉnh rượu hết nửa. Các cửa hàng ở ngõ Học Phủ là địa ốc thương nghiệp phụ thuộc vào hạng mục Vườn Sồi khai phát ra, là một bộ phận phải do Thế Kỷ Cẩm Hồ tự mình tiêu hóa, trở mắt nhìn miếng thịt bị dăm ba câu của Trương Khác cắt mất, sao hắn không đau lòng được?

- Sao thế?

Trương Khác nghiêng đầu nhìn thoáng qua Thiệu Chí Cương:

- Có cái gì không thích hợp sao?

- À, như thế này! Cửa hàng hai tầng xây lại thành ba tầng, diện tích tăng thêm, chi phí trợ cấp cho khai phát cũng không đủ, nói sâu xa hơn là buôn bán không kiếm tiền.

Thiệu Chí Cương bị Trương Khác hỏi vậy, cảm miệng không nói. Trương Tri Phi ở trước mặt Trương Khác không có cổ kị gì mới nói:

- Tuy nhiên cũng không phải không có lợi, dù sao Thế Kỷ Cẩm Hồ mượn việc này là để nhảy đến thành phố lớn như Kiến Nghiệp. . .

Diệp Kiến Bản cũng nhìn ra, hắn càng không hi vọng ngõ Học Phủ ở trong tay người khác bị khiến cho chướng khí mù mịt, nói:

- Tôi nghĩ xử lý như thế, đối với trong thành phố cũng coi như một giao phó, bớt chút trở lực. . .

Vương Duy Quân cười ha ha một tiếng:

- Bí thư La, thị trưởng Tiêu đều đã mở miệng rồi, đều dành cho kế hoạch Vườn Sồi những gì tiện lợi nhất. Nhưng Cẩm Hồ có thể hứa hẹn như thế, cũng quả thật có phong phạm của xí nghiệp lớn. . .

Thiệu Chí Cương có chút chán nản, miệng thịt đến miệng còn bị rơi mất, hắn cũng chỉ an ủi bản thân thế này: Ngõ Học Phủ vốn không nên xếp vào kế hoạch Vườn Sồi.

Vương Duy Quân cùng Diêu Văn Thịnh chỉ ngồi thêm chốc lát liền đứng dậy cáo từ, tin tưởng nội bộ Cẩm Hồ còn có việc chưa thảo luận xong.

Tiến Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh đi khỏi, lại trở về nhà hàng Kiến Nghiệp. Cẩm Hồ đã bao cả tầng 1 của nhà hàng Kiến Nghiệp.

Trước tiên vì tránh rút dây động rừng, ở đây Kiến Nghiệp không chuẩn bị gì hết. Ngay cả nơi làm việc của kế hoạch Vườn Sồi cũng không chuẩn bị. Cty Lâm Nghiệp chật chội không có chỗ, cũng cách hồ Yên Quy hơi xa, không thích hợp tranh chỗ với Cty Lâm Nghiệp. Tuy nói xây dựng cơ bản giai đoạn trước của Vườn Sồi đều sẽ ủy thác cho Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phát, then chốt Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp cũng là một nghèo hai trắng, lúc này then chốt là phải kiếm được một nơi làm việc. Còn có là cùng trong TP.Kiến Nghiệp kết luận kế hoạch Vườn Sồi, kéo một đội ngũ qua đây.

Công tác chuẩn bị của Vườn Sồi cũng phải đồng thời triển khai, lúc này Cẩm Hồ có hai hạng mục lớn, một là kế hoạch Vườn Sồi; một hạng mục ĐTĐĐ tín hiệu số. Cao tăng Cẩm Hồ đã tiến hành phân công: Đinh Hòa cùng Tiêu Tấn thành, Thành Hán Chương phụ trách bộ phận kỹ thuật của hai hạng mục. Trần Tín Sinh phụ trách giao tiếp ngoại vụ cùng lên kế hoạch tổng thể của hai hạng mục, Tô Tân Đông phụ trách việc xây dựng hai hạng mục, Thái Phi Quyên phụ trách tài vụ, quản lý mua sắm. Tổng ngạch đầu tư hiện nay của điện tử Ái Đạt cũng chưa đến 500 triệu, vẫn là lực tụt trong hai năm đưa vào. Chu kỳ kiến thiết chân chính của giấy Tân Quang còn dài. Nhưng Cẩm Hồ muốn thoả cái thao tác hai hạng mục trên 1 tỷ, quả thật mang đến ọi người không ít áp lực. Việc tăng phát tịnh cầu then chốt còn chưa thể bỏ xuống, bởi việc tăng phát tịnh cầu do Tôn Thượng Nghĩa, Hứa Tư tổng thể phối hợp, dù sao cũng phải liên lụy rất nhiều tinh lực của mọi người.

- Chú, ở Kiến Nghiệp bên chú chuẩn bị an bài cho cháu người nào?

Trương Khác hỏi chú của y Trương Tri Phi, nhiệm vụ xây dựng cơ bản nhà xưởng bên Hải Châu dễ dàng hơn. Khu Khoa học công nghệ một mực không ngừng xây dựng nhà xưởng dự phòng, hầu như đạt đến trình độ có hạng mục là trực tiếp đưa vào thiết bị, bồi dưỡng công nhân. Nhưng nhiệm vụ xây dựng cơ bản của Vườn Sồi hơi nặng, nhưng Thế Kỷ Cẩm Hồ còn phải đồng thời thao tác hạng mục cải tạo hẻm Đan Tinh, bất kể đối với phương nào, lúc này mới cảm thấy được nhân thủ thiếu thốn:

- Có phải nên nói một tiếng với Thịnh Thanh, để Lương Quân từ Thâm Quyển trở về giúp bên chú chia sẻ một chút?

Từ khi điện tử Ái Đạt sáng lập, đám người Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi liền bắt đầu làm in sang đĩa. Lúc ban đầu là trực tiếp sản xuất, dưới sự thúc đẩy của Trương Khác, tập trung vào ngành in sang đĩa. Còn tại Thâm Quyển thành lập hơn 10 công ty chế tác theo trình tự mẫu sẵn có, tính chất như phòng làm việc phần mềm. Thịnh Thanh, Lương Quân hai năm này hầu như toàn bộ tinh lực đều dồn vào Thâm Quyển. Những công ty này cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Trương Khác hy vọng họ hoàn toàn rút khỏi nghiệp vụ quản lý của những phòng làm việc này, chỉ cùng những công ty này bảo trì quan hệ khổng chế tài vụ nhất định.

Mặc dù nói quy mô ngành in sang đĩa trong nước sẽ tiến thêm một bước mở rộng, nhưng quốc gia tại phương diện quyền tài sản tri thức mỗi năm nghiêm khắc hơn. Trương Khác đây là muốn bọn Thịnh Thanh thoát ly khỏi ngành in sang lậu.

Trước khi đoàn thể quản lý thành lập, phần lớn những người nắm giữ cổ phần sẽ trở thành người phụ trách của công ty. Thịnh Thanh và Lương Quân còn có một số thành viên chủ chốt nếu không muốn tiếp tục làm ở đây nữa, thì không cần phải tiếp tục ở lại Thâm Quyển.

Không ngoài Trương Khác dự liệu, chú y, Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh cũng lấy tên gọi của Thế Kỷ Cẩm Hồ cho công ty giải trí ăn uống, tinh lực của Thiệu Chí Cương chuyển dời đến khai phát địa ốc thương nghiệp. Đặc biệt sau tết, hạng mục cải tạo ngõ Đan Tinh đưa lên nhật trình. Thịnh Thanh ở lại Hải Châu tự mình nắm giữ việc quản lý phương diện ăn uống giải trí – đây vốn là điểm mạnh của hắn. Hai năm nay lại bỏ ba ở hai nơi Thâm Quyển, Hồng Kông, kiến thức được bổ sung thêm, còn kéo qua một nhóm phụ trách kinh doanh chỗ ăn chơi đại chúng hoá tại Hồng Kông. Sự vụ bên Thâm Quyển dù sao không thể lập tức tuột tay, sau tết Lương Quân vẫn đi Thâm Quyển, Trương Khác liền muốn mượn cơ hội lần này triệt để kéo Lương Quân trở về từ Thâm Quyển.

Trương Tri Phi nhìn Thiệu Chí Cương nói:

- Tôi thấy dù gọi Lương Quân trở về rồi, bên Thâm Quyển cũng chỉ còn chút công tác trên quản lý tài vụ. Đám đồ hơi đồ thấy cậu thì ai cũng gọi bằng cụ, tất cung tất kính, nhưng muốn họ không làm giả sổ sách là việc không thể. Quản lý tài vụ, quản lý thế nào? Có tiền thu là tốt lắm rồi. Cũng chỉ mong ngày sau gặp lại, nề mặt chúng ta một chút. . .

Tuy nói in sang đĩa có lợi nhuận rất dày, nhưng sự tình khác của nội địa cũng từ từ cất bước. Nên buông tay thì buông tay, người không nên ôm hết tiền vào lòng mình. Đây là linh ngộ lớn nhất trong mấy năm nay hắn đi bên cạnh Trương Khác.

Ngắm lại Cẩm Hồ, đối mặt với bao nhiêu lĩnh vực lợi nhuận dày đều tuyệt đối không tham, chỉ chuyên tâm vào hai ngành điện tử, tạo giấy. Những thứ lặt vặt còn lại thì không chút do dự vứt bỏ.

Thiệu Chí Cương gật đầu:

- Có thể, để Lương Quân trở về, ủy khuất anh ta làm trợ thủ cho tôi thôi. Tôi cũng tiết kiệm chút sức lực.

Lúc ban đầu Lương Quân đến Hải Châu được đưa vào thực nghiệp Hồng Viễn rèn luyện, ba tháng chuyển một chức vụ, gần như quen thuộc hết tất cả sự vụ tương quan.

Lúc đó Trương Tri Phi cố gắng đào tạo người nối nghiệp, ngoại trừ Lương Quân, còn có Trương Dịch, con trai của anh hần Trương Tri Vi. Nhưng Trương Dịch không nên thân, bị Trương Tri Phi đuổi về Đông Xã. Sau khi Trương Dịch về Đông Xã liền tự mình mở công ty, số công khoản lấy từ Cục Dân tài của ông già hần lại bị phía đối tác cuỗm đi.

550. Chương 550: Đổi Chỗ

Tuy nói khoản tiền hơn 10 vạn đối với Trương gia thì thật không tính là gì, Trương Tri Phi giúp họ hoàn lại. Nhưng cuối cùng Trương Tri Vi vẫn bị đuổi ra khỏi cục Dân chính của huyện Đông Xã.

Đương nhiên rồi. Rất nhiều sự tình xảy ra sau đó cũng không phải vẻ vang đặc biệt gì, thậm chí so với Trương Tri Vi, Trương Dịch tham ô công khoản còn liên lụy đến danh dự của toàn bộ gia tộc. Đương nhiên sẽ không nói cho người ngoài. Thiệu Chí Cương cũng không rõ lắm, hần chỉ biết từ trước đến nay Trương Tri Hành, Trương Khác đều có bất mãn với một nhà Trương Tri Vi. Lúc này Trương Khác chủ động nhắc tới cần Lương Quân, thần thái đó như đã quên Trương Dịch hoàn toàn.

Đương nhiên Thiệu Chí Cương cũng sẽ không đi nhúng tay hỏi sự tình nội bộ Trương gia.

Trương Tri Phi thì lại nghĩ cùng Trương Khác nói chuyện tình hình gần đây của Trương Dịch, song cũng sẽ không thích hợp nhắc tới ở trước mặt nhiều người, hần chuyển đề tài:

- Sau này bên Kiến Nghiệp sẽ trở nên náo nhiệt. . . Lúc này phải tạo căn cứ địa trước. . .

Diệp Kiến Bân nói:

- Trong cao ốc Tân Hoa Đô còn phòng làm việc không. . .

Thiệu Chí Cương lắc đầu:

- Để lại cho Khác thiếu gia đi. Thế Kỷ Cẩm Hồ quy mô lớn thế nào, nên tiết kiệm vẫn là phải tiết kiệm. Tôi thấy thuê một tầng lầu ở phụ cận Đông Đại sử dụng trước đi. . .

Thuê lầu làm việc ở đường Tân Thị kinh doanh có chi phí rất cao. Mặc dù Diệp Kiến Bân cũng là cổ đông của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, nhưng Thiệu Chí Cương xem như tổng tài, có trách nhiệm đầu tiên đối với chi phí kinh doanh của công ty. Hần vội vàng lắc đầu cự tuyệt kiến nghị của Diệp Kiến Bân.

- Nếu nói địa ốc thương nghiệp, địa ốc thương nghiệp trong TP.Kiến Nghiệp có giá gấp ba đến năm lần so với Hải Châu. Lượng công trình, quy mô kinh doanh, quy mô lợi nhuận đều phải lớn hơn nhiều. Then chốt nhất vẫn là địa ốc thương nghiệp của TP.Kiến Nghiệp có nhu cầu dồi dào, Hải Châu không thể so sánh được. Cẩm Hồ sẽ kiên trì đặt tổng bộ ở lại Hải Châu, nhưng địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ phải đến thành phố lớn mới có phát triển lớn, mọi người mượn cơ hội lần này dời tổng bộ qua đây sao? - Trương Khác cười nói.

- Có thể gấp gáp quá không?

Thiệu Chí Cương nhìn Trương Tri Phi, Diệp Kiến Bân. Địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ không phải là của mỗi nhà hần, Thịnh Hâm Hoàn Cầu của Diệp gia, thực nghiệp Hồng Viễn của Trương Tri Phi, Duy Vực đầu tư với danh nghĩa của Hứa Tư, Thịnh Thế Niên Hoa Đô của Thịnh Thanh đều là cổ đông của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ.

- Được, điều bộ muốn mà còn ngại ở đây cũng không có người thưởng thức.

Trương Khác vừa cười vừa nói:

- Tâm tư của anh tôi nhìn thấu chín phần. Anh không chỉ muốn dời địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ qua đây, còn muốn đồng thời dời cả ăn uống giải trí Thế Kỷ Cẩm Hồ qua đây, muốn làm thì làm một lần luôn đi. .. Chỉ cần không muốn chiếm đại tiện nghi từ trong kế hoạch Vườn Sồi, che mắt ọi người thì vẫn có thể.

- Vậy dời qua đây đi. . .

Diệp Kiến Bàn nói. Hắn đã sớm nghĩ chen chân vào địa ốc thương nghiệp rồi. Trải qua Trương Khác giới thiệu tham gia vào cổ đông địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, nếu như địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ vẫn ở lại Hải Châu khai triển nghiệp vụ, hắn cũng không tiện đến Hải Châu huyên tân đoạt chủ(khách át chủ), đến TP.Kiến Nghiệp, mới có không gian để hắn thi triển năng lực.

Khai phát địa ốc thương nghiệp, giữa các khu vực có cánh cửa hạn chế, muốn từ địa phương nhỏ nhảy đến phương lớn có độ khó rất lớn, cho dù quan hệ các mặt bãi bình, thế nhưng không có kinh nghiệm làm hạng mục lớn ở thành phố, vẫn không chiếm được tín nhiệm, vẫn không thể xưng xỉ nghiệp khai phát địa ốc thương nghiệp nhất lưu.

Trương Khác hướng phó thị trưởng Thường ủy TP.Kiến Nghiệp Vương Duy Quân hứa hẹn, đối với các cửa hàng di dời của ngõ Học Phủ sẽ áp dụng phương thức đền bù dọn trở về, Thiệu Chí Cương có chút đau lòng. Tuy nhiên có thể mượn kế hoạch Vườn Sồi thoắt cái nhảy lên cái sàn TP.Kiến Nghiệp, cho dù không kiếm được một phân tiền cũng cam tâm tình nguyện.

Có thể tưởng tượng lực ảnh hưởng của kế hoạch Vườn Sồi tại quốc nội. Thiệu Chí Cương lại muốn đem Vườn Sồi của Cẩm Hồ làm thành công trình bản mẫu. Như vậy, địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ chẳng khác nào nắm được giấy nhập môn tiến quân vào ngành khai phát địa ốc thương nghiệp của các thành phố lớn quốc nội.

Thiệu Chí Cương tin tưởng Trương Khác có thể đại biểu ý kiến của Hứa Tư. Diệp Kiến Bàn lại nói như vậy, Trương Tri Phi không có phản đối, ý của Thịnh Thanh hắn sớm đã có lý giải, nói:

- Nếu mọi người đều nói như vậy, dời qua đây cũng tốt. . . Ngoài Sư Đại Nam môn có một tòa nhà, bởi vì trước đó xí nghiệp thuê đã cuốn gói trốn đi rồi, các phương diện điều kiện đều tương đối thích hợp, chúng ta có thể thuê nó trước. . .

Mọi người cười ha ha, Thiệu Chí Cương đã tìm hiểu đại lâu cho công ty tổng bộ tại Kiến Nghiệp rồi, vừa này còn giấu diếm. . .

- Sư Đại Nam môn? Địa phương đó cũng được.

Trần Tín Sinh hỏi Trương Khác:

- Trước khi Vườn Sồi thành lập, địa điểm làm công của Cẩm Hồ tại TP.Kiến Nghiệp có phải ở chung với Thế Kỷ Cẩm Hồ không. . .

Trương Khác lắc đầu, nói:

- Cả kế hoạch Vườn Sồi rất lớn, yêu cầu TP.Kiến Nghiệp báo lên Quốc vụ viện phê duyệt. Có bao nhiêu hạng mục chúng ta có thể dỡ bỏ trước mới thực thi, cải tạo ngõ Học Phủ có thể bắt đầu làm từ công tác di dời. Hai xưởng in nhuộm ở phía đông bắc hồ Yến Quy có thể trước tiên mua rồi cải tạo thành viên khu sáng nghiệp. Cải tạo cũng cũng phân khối phân đoạn đi làm. Tôi nghĩ nếu tốc độ rất nhanh, hai tháng là có thể dọn ra một khu vực làm việc. . .

Tuy là Trần Tín Sinh vừa mới tham gia vào Cẩm Hồ, nhưng thời gian tiếp xúc với Trương Khác rất dài, đã biết phong cách làm việc của Cẩm Hồ. Nếu không có chút phong cách tranh đua với thời gian ấy, Cẩm Hồ cũng không thể trong thời gian hai ba năm phát triển trở thành quy mô ngày hôm nay.

Trương Khác vịn tay vào tay ghế đứng lên:

- Ngày mai sẽ bắt đầu đàm phán chính thức với TP.Kiến Nghiệp, trước tiên ký kết hợp đồng, mọi người có một thái độ tích cực, làm việc luôn luôn thà sớm còn hơn trễ. . .

Buổi sáng ngày 9 tháng 4, Thành ủy Kiến Nghiệp tổ chức hội nghị Thường ủy tạm thời, khẩn cấp thảo luận vấn đề chiến lược kỹ thuật cao tân mới. Quả thật có thể dùng từ khẩn cấp này để hình dung.

Bí thư Thành ủy La Quân ở trên hội nghị hùng hồn trần trừ, vạch ra TP.Kiến Nghiệp trong 8 năm tới, tại phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao tân, chiến lược sơ đầu sơ đuôi sẽ khiến chính thể bố cục nhỏ hẹp. Không thay đổi sẽ bị các thành phố cấp phó tỉnh thị khác, đặc biệt là TP.Huệ Sơn đồng tỉnh, đồng cấp bỏ lại phía sau.

Trong suốt hội nghị, phó bí thư Thành ủy, thị trưởng Tiêu Minh Kiến gần như không ngẩng đầu lên. La Quân muốn cho Tiêu Minh Kiến chút thể diện, liền lôi Thường ủy Thành ủy, phó thị trưởng Thường vụ Hồ Tôn Khánh ra, trước đó công tác trên phương diện phân công quản lý phê bình một trận, cũng đổ lỗi lên đầu Hồ Tôn Khánh việc trước đó Phủ thị chính Thành ủy chậm chạp phản ứng đối với kế hoạch Vườn Sồi.

Buổi trưa khi Trương Khắc ăn cơm cùng Vương Duy Quân, từ chỗ Vương Duy Quân biết được tình hình buổi sáng Thành ủy Kiến Nghiệp tổ chức hội nghị. Đối với việc này y cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, mặc dù y nghĩ chu đáo, thế nhưng tình huống hiện thực không có khả năng đều lấy lòng mỗi người được, không biết Hồ Tôn Khánh có thể sẽ di hận sang Cẩm Hồ hay không.

Sau khi Thành ủy Kiến Nghiệp tổ chức hội nghị Thường ủy tạm thời, kỷ yếu của hội nghị buổi trưa đưa giao văn phòng Chính phủ tỉnh, đưa đến tay Lý Viễn Hồ. Buổi chiều, Lý Viễn Hồ ngay tại tòa nhà làm việc của Chính phủ tỉnh Tỉnh ủy, căn cứ vào nội dung kỷ yếu trên hội nghị Thường ủy tạm thời vào buổi sáng của Thành ủy Kiến Nghiệp, tổ chức hội nghị tại phòng làm việc Chính phủ tỉnh, thảo luận vấn đề chiến lược sản nghiệp kỹ thuật cao tân mới của tỉnh Đông Hải.

Đêm ngày 9, nhóm người Tạ Hán Tịnh, Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm, Trần Tịnh từ Hong Kong bay đến Kiến Nghiệp.

Bóng đêm tĩnh lặng, ngoài trời đổ mưa nhỏ, mưa bụi thổi qua ánh sáng của đèn pha ô tô.

- Hôm qua còn nghe Tạ Ý nói thời tiết trong tỉnh rất tốt.

Tạ Hán Tịnh ngồi ở trong xe, nói với Tạ Kiếm Nam:

- Cũng đến mùa mơ vàng trời mưa rồi.

Trần Tịnh nghe trong radio đang phát tin mấy ngày sau tỉnh Đông Hải đổ mưa suốt, cũng không có cảm xúc đặc biệt đối với mưa xuân kéo dài.

Đoàn xe chạy vào một nơi tên là Hưu Nhân sơn trang ở ngoại thành phía nam Kiến Nghiệp, Tạ Ý đứng chờ ở lầu chính sơn trang, thấy xe chạy đến liền qua hồ trợ mở cửa xe. Vị trí xe dừng vừa lúc bị nước trên mái hiên nhỏ xuống trước cửa xe, Trần Tịnh lộ người ra khỏi cửa xe. Đôi chân đi vớ da tờ sáng bóng dính vài giọt nước mưa, làm lộ ra màu da trắng như ngọc.

Tạ Ý vô ý thức đưa tay phải giúp Trần Tịnh che mưa, một bàn tay che trên đỉnh đầu thì có ích gì? Trần Tịnh bước vội hai bước, đi tới dưới mái hiên, mới quay đầu lại cười nói với Tạ Ý:

- Anh hai, Tử Gia cứ nói muốn đến TP.Kiến Nghiệp, thế cổ tới chưa?

- Ba anh không ngồi cùng máy bay với bọn em, nó đã tới rồi.

Tạ Ý nhìn gương mặt xinh xắn của Trần Tịnh, tiểu cô nương năm đó nước mũi tèm nhem mặt, giờ xuất ngoại trở về đã thành một giai nhân đỉnh đỉnh ngọc lập, tuy nói Trần Tịnh về nước đã hơn một năm, chỉ là Tạ Ý rất ít có cơ hội gặp cô, nên vẫn chưa có nghiêm túc quan sát kỹ. Vẻ đẹp của cô thật khiến tim người khác đập nhanh:

- Hiện tại sao nó có lá gan đó nữa? Ba anh đã khóa tài khoản của nó rồi, muốn nó bằng năng lực của mình trong ba tháng còn lại thi đỗ đại học Đông Hải.

Tạ Hán Tịnh chui ra khỏi xe, nhìn Tạ Ý mặc dù đi tới mở cửa xe, nhưng đưa lưng về phía mình mà nói chuyện với Trần Tịnh, đẩy vai hấn hỏi:

- Thư ký Cao và bác Chu của anh tới chưa?

- Đang chờ mọi người ở bên trong. . .

Tạ Ý đưa ba hần lên cầu thang trước, lại kéo vai Tạ Kiếm Nam cùng nhau lên cầu thang, còn khẽ đấm lên ngực Tạ Chiêm đi ra xe sau một cái, có vẻ rất thân thiết:

- Thành quả của mọi người đi Hong Kong lần này thế nào?

- Thăng nhóc cậu có phải quá cẩn thận rồi không?

Tạ Chiêm trả lại cho Tạ Ý một đấm:

- Nhưng mà, tất cả đều theo kế hoạch. . .

- Tôi thấy, không quan trọng chúng ta thế nào, đối thủ này cũng sẽ không quá phận. Điện tử Ái Đạt khiến chúng ta tăng thêm đầu tư vào Khoa Vương, kiểm chế nguồn tài chính của chúng ta. Chúng ta cũng dự đoán điện Thịnh Hâm của Diệp gia sẽ thừa dịp thời khắc Hải Thái không có sức mở rộng mà quy mô tiến quân vào thị trường điện gia dụng trong tỉnh. Thịnh Hâm lại đem tài chính tích góp trong mấy năm nay đều đưa vào cửa hàng Kỳ Hạm trên đường Tân Thị, rất có hào khí lắc tài xui định thắng thua.

- Liên tưởng đến quan hệ giữa Cẩm Hồ và Diệp gia, hơn nữa đoạn thời gian đó Diệp Kiến Bàn một mực tại Hải Châu, tôi nghĩ đại khái là Cẩm Hồ cho Diệp gia cổ vũ cuối cùng thôi. Kết quả thế nào? Ai có thể tưởng tượng ra đường Tân Thị lại có tiềm lực lớn như vậy. Cái công ty nghiên cứu thị trường chuyên nghiệp mẹ gì, dự đoán lưu lượng mỗi tháng lớn nhất của cửa hàng đơn ở đây không vượt quá 50 triệu. Tình huống thực tế thì sao? Tôi thấy tháng đó ít nhất cũng phải 100 triệu. . .

Tạ Ý thề lưỡi liếm liếm môi:

- Cẩm Hồ xoay quanh bố cục của Diệp Trần Dân, chúng ta cẩn thận một chút cũng không có gì sai. ..

- Được, được, được.

Tạ Chiêm nói không lại Tạ Ý, biết Tạ Ý mới là người nổi nghiệp chân chính của tập đoàn Chính Thái, nhà hần còn có một đứa quái thai càng làm cho người lạnh xương sống hơn:

- Không có ai như cậu hết, cũng không có gì trò quang minh chính đại gì. Cả ngày chỉ biết trốn ở góc phòng tính toán người khác. Cậu phân tích thăng nhóc Trương Khắc cũng đã lâu rồi. Cậu dự đoán xem, sau đó Vườn Sồi, Cẩm Hồ sẽ có động tác gì lớn nữa?

- Đương nhiên sẽ có động tác lớn. . .

- Được rồi, không cần thiết đứng ở phòng khách thảo luận mấy vấn đề này.

Tạ Hán Tịnh ở phía trước dừng chân lại:

- Dừng để khách ở trong phòng chờ chúng ta.

Tạ Ý cười cười, không cùng Tạ Chiêm dong dài gì nữa, đi trước dẫn đường ọi người đi vào một gian phòng xa hoa. Chu Cẩm Tỳ và Cao Chân đã đợi từ sớm ở trong phòng, ngồi bên cạnh Cao Chân còn có một phụ nữ xinh đẹp, trang điểm rất tỉ mỉ, cử chỉ rất thân mật với Cao Chân. Trần Tịnh nhìn cô ta chung quy không giống như người yêu của Cao Chân.

Khi cô gái đó phát danh thiếp, trên người tỏa ra mùi hương rất đặc biệt, Trần Tịnh một mặt suy nghĩ xem là loại nước hoa gì, một mặt nhìn tấm danh thiếp nhận được trong tay: Lâm Tuyết, tổng giám đốc công ty hữu hạn khai phát địa ốc Tinh Điển.

A? Cô gái này nhìn qua còn chưa tới 27-28 tuổi, trong tay lại có một công ty khai phát địa ốc, Cty Tinh Điển này hình như nghe người khác nói qua rồi, quy mô không nhỏ.

Cô gái đó khi đưa danh thiếp tới trước mặt Tạ Kiếm Nam thì cười nói:

- Tạ tổng sẽ không tham một tấm danh thiếp của tôi chứ?

Trần Tịnh nghĩ thầm thì ra Kiến Nam quen với cô ta, Tạ Kiếm Nam thần sắc tự nhiên cười nói:

- Trí nhớ của tôi không kém vậy đâu, nhưng ngày hôm nay có bạn gái tôi ở đây, sẽ không khen phụ nữ khác đâu. Lâm tổng bức tôi cũng vô dụng.

Tạ Kiếm Nam nở nụ cười nhìn Trần Tĩnh một cái, lại cười nói với cô gái xinh đẹp trước mắt:

- Nghe nói địa ốc Tinh Điền vẫn luôn có hứng thú đối với việc cải tạo công trình của ngõ Học Phủ, không biết chuyện trong TP.Kiến Nghiệp đã bàn thỏa đáng hay chưa, ở đây mấy người chúng tôi đều tốt nghiệp từ Đông Đại, rất chờ mong Lâm tổng có biểu hiện khiến người kinh ngạc đây.

- Tạ tổng nói thể thuần túy là muốn chọc giận tôi rồi.

Ánh mắt cô ta lóe lên, cũng khiến người khác phân không rõ tâm tình của mình, lại lấy giọng điệu như hờn dỗi nói với Cao Chân:

- Thư ký Cao, anh nói với Tạ tổng một chút đi, ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì làm người ta tức điên nào?

551. Chương 551: Địch Ta

Tạ Kiếm Nam nghe Lâm Tuyết tựa hồ tựa oán nói thể, hỏi Cao Chân:

- Tôi nói sai gì à?

Cao Chân thần nhiên nói:

- Vịt chín rồi còn bay mất, giám đốc Lâm tất nhiên không vui, tôi khó khăn lắm mới dỗ được cô ấy, anh vừa tới đã chọc vào chỗ đau của cô ấy đấy.

Trần Tĩnh hơi cau mày, thái độ của Cao Chân quá suồng sã dễ dãi, không hề che giấu quan hệ thân mật với cô gái kia, cô cởi áo khoác ra đặt trên đầu gối, kéo ghế để Tạ Kiếm Nam ngồi xuống cạnh mình, không hề có ý lên tiếng, để xem nữ nhân đó tự biểu diễn ra sao.

Chu Cần Tỷ giải thích với Tạ Hán Tĩnh:

- Thành phố Kiến Nghiệp mở cuộc họp thường ủy thảo luận chiến lược phát triển khu khoa kỹ, buổi chiều tỉnh trưởng Lý chủ trì cuộc họp văn phòng chính phủ, thảo luận vấn đề tương tự, đều phải dựa vào kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ mới thực thi được...

Ông ta dừng lại để đám Tạ Hán Tĩnh tiêu hóa được tin tức này:

- Cái này chẳng có gì, nhưng trên cuộc họp thường ủy, La Quân điểm danh phê bình Hồ Tôn Khánh, cuộc họp còn thảo luận muốn đem hạng mục cải tạo ngõ Học Phủ sát nhập kế hoạch Vườn Sồi, lật nhào phương án cải tạo ngõ Học Phủ trước đó, anh nói xem Cẩm Hồ có phải vờn tay quá dài không?

Lời sau của Chu Cần Tỷ chẳng quá là muốn khơi lên thù địch của Lâm Tuyết, Tạ Hán Tĩnh chỉ quan tâm tới những lời đầu, nghe tới đó lông tóc ông ta dựng ngược lên: Tỉnh Đông Hải, thành phố Kiến Nghiệp nếu như thực hành chiến lược mới cần phải dựa vào kế hoạch của Cẩm Hồ, như thế chẳng phải địa vị của Cẩm Hồ trong tỉnh không một ai lay động được nữa sao?

Bên kia Tạ Kiếm Nam đang tính làm sao moi thêm tin tức của cô gái rần rết trước mặt, nghe cậu nói thể giật mình thiếu chút nữa làm chén trà rơi xuống đất, làm mọi người cũng giật mình theo.

Hôm qua Lý Viễn Hồ và La Quân cùng tiếp đãi Trương Khác, Diệp Kiến Bàn ở tòa nhà chính phủ tỉnh, chẳng lẽ là thảo luận điều này? Tạ Kiếm Nam đứng là không ngờ Cẩm Hồ có cách cục cao như thế.

- Sao có thể như thế được?

Tạ Chiêm không nhịn nổi:

- Chẳng lẽ tỉnh trưởng Lý chịu cho thằng nhãi chưa mọc đủ lông đó ngang ngược trước mặt ông ta sao?

- Nói kiểu gì thế?

Tạ Hán Tĩnh hiềm ác liếc nhìn Tạ Chiêm, trước kia chính Chu Cẩn Tỳ lợi dụng Tạ Chiêm buộc cả tập đoàn Chính Thái lên chiến xa của ông ta, khiến Chính Thái đâm lao phải theo lao, chuyện tới nước này có oán hận Chu Cẩn Tỳ, trở mặt với Chu gia cũng vô ích, nhưng chưa tới lượt Tạ Chiêm lên tiếng, quát hẳn một câu:

- Tỉnh trưởng Lý suy nghĩ cho đại cục kinh tế toàn tỉnh, chịu với không chịu cái gì?

Cao Chân cười ha hả:

- Tình hình ở thành phố nếu không được giám đốc Lâm tiết lộ thì tôi còn chưa rõ lắm .. Kế hoạch của Cẩm Hồ rất vừa ý La Quân. Trên cuộc họp buổi sáng Hồ Tôn Khánh bị phê bình, Tiêu Minh Kiến cũng mất mặt, La Quân mới tới, luôn tìm cơ hội thể hiện uy phong, khó khăn lắm mới nắm được, vừa khéo Vương Duy Quân ở bên vẩy cờ cổ vũ. Các thường ủy khác không phân quản kinh tế càng không lựa chọn đối đầu với La Quân vào thời điểm này. Hạng mục ngô Học Phủ trước đây do Hồ Tôn Khanh ôm ghịt lấy làm nhiều người không phục, nên thà gộp chung hạng mục Vườn Sồi cho xong.

Hắn không hề ngại tiết lộ Lâm Tuyết là người của Hồ Tôn Khánh, còn trực tiếp lộ mâu thuẫn ở thành phố ra.

Trần Tĩnh ngầm quan sát Lâm Tuyết: Một cô gái xinh đẹp 28 -29 tuổi, có công ty địa ốc tài sản khá quy mô, không biết cô ta lẫn lộn trong thương trường đầy cá sấu hung dữ ra sao, có lẽ bản thân cô ta cũng là một con cá sấu chẳng?

Tạ Kiếm Nam thuận theo khẩu khí Cao Chân:

- Đám Cẩm Hồ lại hưởng lợi rồi.

- Cẩm Hồ thông qua Vương Duy Quân hứa với thành phố phương thức đền bù trở lại ngô Học Phủ, bịt hết miệng những người khác.

Cao Chân nghiêng răng nói:

- Đám Cẩm Hồ thật đáng ghét, bọn chúng muốn phát tài cũng được thôi, nhưng cướp mất tài lộ của người khác thì không chấp nhận được ...

Trần Tĩnh không hiểu Cẩm Hồ không chấp nhận được ở chỗ nào, thấy Lâm Tuyết bất bình nói:

- Có tiền lệ này chẳng phải về sau cải tạo thành cổ, liên quan viên giải tỏa cửa hàng đều phải dùng phương thức đền bù hồi thiên của Cẩm Hồ sao? Nếu thế nhà đầu tư còn ai muốn tới Kiến Nghiệp nữa? Làm sao Kiến Nghiệp có thể tiếp tục phát triển được?

*** hồi thiên là cho hộ bị dời đi sau khi giải tỏa xây dựng lại được quay về chỗ ban đầu.

Đây tựa hồ chỉ trích Cẩm Hồ phá hỏng quy tắc ngầm quan thương câu kết.

Trần Tĩnh quay sang nhìn Tạ Kiếm Nam, sắc mặt y không tỏ gì khác lạ, cô hiểu hắn, nếu hắn không tán đồng sẽ tỏ phụ họa, lúc này hắn tỏ ra quá bình thản, thực ra cũng ủng hộ cách làm của Cẩm Hồ.

Tạ Hán Tĩnh cười nhạt:

- Chúng tôi và Cẩm Hồ có chút va chạm, không tiện nói gì, hôm nay nên mời thị trưởng Hồ tới uống rượu mới phải.

Cao Chân xua tay:

- Sau này còn có cơ hội, thị trưởng Hồ cũng là người thích kết bạn, tôi sẽ giới thiệu giúp các vị.

- Vậy tình hình cuộc họp chính phủ tỉnh buổi chiều ra sao?

Tạ Hán Tĩnh hỏi:

- Tình hình trên tỉnh hơi phức tạp một chút, mặc dù thảo luận địa vị kinh tế dân doanh rất sôi nổi, nhưng tỉnh xác định chiến lược phát triển mới do xí nghiệp dân doanh dẫn đầu có người nghĩ không thông.

Cao Chân lắc đầu:

- La Quân khua chiêng gióng trống như thế, trên tỉnh quá nửa phải có phản hồi.

Cao Chân đúng là biết sao nói vậy, Tạ Ý tốn bao nhiêu tiền vào đây đúng là không uổng phí ...

Đêm khuya tỉnh mịch, Noãn Hương sơn trang đã gần như tắt hết chỉ có gian phòng tầng ba phía đông bắc còn sáng. Tạ Hán Tĩnh, Chu Cẩn Tỳ, Tạ Ý, Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm ngồi yên trên ghế sofa, tư thế gần như giống hệt nhau, một tay chống lên tay vịn ghế, trầm ngâm suy nghĩ. Trần Tĩnh đã đi ngủ từ sớm.

Tạ Hán Tĩnh cho tay vào túi móc hết bên này bên khác, Tạ Ý đem thuốc là và bật lửa cho ông ta, hỏi:

- Ba hút thuốc lá từ khi nào thế?

- Còn chưa hút cơ mà.

Tạ Hán Tĩnh châm một điếu thuốc, rít thật sâu mới nói:

- Cẩm Hồ đúng là không thể chống nổi.

- Chưa chắc.

Tạ Kiếm Nam mặt âm trầm:

- Thành phố Kiến Nghiệp có mâu thuẫn, Cao Chân một số lời nói không hết, nhưng không khó đoán, Cao Chân đang ám thị Lý Viễn Hồ bị La Quân dồn vào thế bị ép buộc, Lý Viễn Hồ sợ Kiến Nghiệp làm ra thành tích mà thân là tỉnh trưởng lại phản ứng chậm chạp sẽ bị động...

- Không đơn giản như thế.

Tạ Hán Tĩnh cắt ngang:

- Lý Viễn Hồ là nhân vật chính trị thực dụng chủ nghĩa, dù có chút oán hận Cẩm Hồ, nhưng khó phát triển thành thù địch.

Chu Cẩn Tỳ bổ sung:

- Lý Viễn Hồ do dự có khả năng vì một số người trên tỉnh thành kiến với kinh tế dân doanh, nhưng điều này không thể thành chương ngại được, chúng ta còn tin chắc, chả lẽ Lý Viễn Hồ thiếu dũng khí chống lại ý kiến trái chiều.

Tạ Ý cũng nói:

- Nếu tỉnh thực hành chiến lược mới thì Khoa Vương cũng có lợi cơ mà, tình hình hiện nay tác dụng của Cẩm Hồ trong chiến lược mới không doanh nghiệp nào thay thế được, cho nên địa vị bọn chúng mới quan trọng. Nhưng dù là tỉnh hay thành phố đều không cam tâm để một doanh nghiệp dắt mũi, nếu có doanh nghiệp đứng ra cạnh tranh với Cẩm Hồ thì bọn họ rất vui lòng.

Tạ Kiếm Nam nghĩ khoảng cách với Cẩm Hồ càng ngày càng xa không khỏi có chút xuống tinh thần, lời của Tạ Ý căn bản không an ủi được hắn, có điều cho dù trước mặt người trong nhà hắn cũng không để lộ ra, chẳng lẽ còn phải thừa nhận thù oán của hắn với Trương Khác không hề phai nhạt?

Tạ Ý nói tiếp:

- Chúng ta không thể lợi dụng được Lý Viễn Hồ, cũng không nên tùy tiện đi thử. Nhưng mâu thuẫn ở Kiến Nghiệp có thể lợi dụng được, cháu nghĩ chúng ta có thể kiếm được ít đồng minh tại Kiến Nghiệp.

Mưa phù liên miên, tối tận sáng cũng chưa ngớt, còn có xu thế lớn dần.

Trần Tĩnh thức dậy, trong phòng chỉ có chiếc đèn ngủ là bật, chẳng biết mấy giờ rồi, nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở hành lang, chắc thương lượng tới lúc này mới kết thúc đang về phòng ngủ, cô luôn cảm thấy Tạ gia quá đề phòng thù địch Cẩm Hồ, làm cô không hiểu nổi.

Tạ Kiếm Nam về phòng lấy chìa khóa xe, đang nhẹ nhàng đóng cửa lại chuẩn bị đi thì thấy Tạ Ý đứng ở hành lang nhìn mình, giật nảy mình.

552. Chương 552: Sắc Dụ

- Sao anh còn chưa ngủ?

Tạ Kiếm Nam ngạc nhiên hỏi:

- Muốn thế này em muốn đi đâu?

Ánh mắt Tạ Ý dừng ở chìa khóa xe trong tay Tạ Kiếm Nam

- Em không ngủ được, lái xe đi vài vòng nghe mưa rơi.

Tạ Kiếm Nam giơ chìa khóa lên:

- Khi em chưa biết lái xe thì anh ba thường chở bọn em đi chơi vào ngày mưa, hay là anh em mình cùng đi.

- Thôi, anh đi ngủ đây.

Tạ Ý đẩy cửa vào phòng, đột nhiên quay đầu lại:

- Trần Tĩnh là cô bé tốt, em phải biết trân trọng.

- Anh nói gì cơ?

Tạ Kiếm Nam chột dạ.

Tạ Ý chỉ vào chìa khóa trong tay hắn, không nói gì thêm.

Tạ Kiếm Nam bĩu môi, ra ngoài chui vào trong xe mới lấy di động ra gọi điện.

Tạ Ý đứng trước cửa sổ, nhìn Tạ Kiếm Nam chui vào trong xe một lúc mới khởi động rồi đi, thở dài quay lại ngồi xuống ghế sofa.

Trần Gia Thiện là bạn lâu năm với anh em Tạ Hán Tĩnh, Tạ Hán Minh, quan hệ hai nhà cực kỳ thân thiết, Tạ Ý cũng chơi với Trần Tĩnh từ nhỏ, có điều hắn hơn cô tới mười tuổi ....

Trần Tĩnh ngồi ôm chăn nghe tiếng mưa rơi, thầm nghĩ lúc này mà ra ngoài đi dạo đúng là không tệ, nhưng không hề có ý đi theo Tạ Kiếm Nam, cô biết hắn chẳng phải đi dạo, cũng như lần trước ở Hải Châu, bị áp lực của Ái Đạt, hắn đi đến với cô gái đó, lần này cũng vậy... cửa sổ phòng cô để lại một đoạn, đèn đường bên ngoài chiếu vào giường, giống như ánh trăng.

Ngồi miên man suy nghĩ, chẳng biết lại ngủ mất lúc nào, nghe tiếng chuông di động, Trần Tĩnh lơ đãng tỉnh lại, mắt díp vào chẳng nhìn rõ cái gì, đưa tay ra mò hướng di động, chạm vào máy đặt trên tủ đầu giường làm nó rơi xuống đất.

Trần Tĩnh nhào người ra nhặt điện thoại, giây áo ngủ tuột xuống vai, lộ ra mảng lưng trắng như ngọc trong không khí lạnh buổi sớm, cầm điện thoại lên, thấy số của Tạ Kiếm Nam, cô hơi ngẩn ra.

- Anh không ngủ được lái xe về Huệ Sơn trước rồi, gọi điện nói cho em biết, xong việc anh sẽ về thẳng Hải Châu, em ở Kiên Nghiệp thêm vài để ngày nghỉ ngơi nhé, những ngày qua em cũng vất vả chưa được nghỉ ngơi thoải mái trọn một ngày rồi.

Trần Tĩnh chỉ ậm ừ rồi cúp điện thoại, chui ra khỏi chăn, đi chân trần trên thảm, kéo hẳn rèm cửa lên cho gió lạnh ùa vào người, có những chuyện có nghĩ nhiều cũng vô ích, cô vốn còn muốn hỏi lại lịch của cô Lâm Tuyết kia là gì.

Rửa mặt xong, Trần Tĩnh đi xuống nhà ăn, những người khác đều có mặt ở đó rồi, nhìn bọn họ là đoán ra tất cả đã biết chuyện Tạ Kiếm Nam lái xe đi từ hôm qua.

Tạ Hán Tĩnh về Huệ Sơn, Tạ Ý đưa Chu Cẩm Tỳ về thành phố, Trần Tĩnh quyết định ỉn nghỉ phép một ngày, nhờ Tạ Chiêm mang hành lý của cô về Hải Châu.

Trần Tĩnh không ăn sáng, đi nhờ xe Tạ Ý vào thành phố, cô mua một tờ báo, ngồi trong quán cà phê gần Đông Phương plaza, đọc báo uống cà phê, đợi chín giờ Đông Phương plaza mở cửa vào mua sắm.

- Ô, một cô gái xinh đẹp đọc báo sáng trong quán cà phê là cảnh hiếm có đấy.

Trần Tĩnh ngẩng đầu lên thấy Lâm Tuyết đứng trước mặt, sau cô ta có một nam nhân quay người đi ra ngoài quán cà phê, nếu chẳng phải vừa rồi cảm thấy có hai bóng người ở trước mặt thì cô cũng không nghĩ Lâm Tuyết đi vào cùng nam nhân kia, chắc là không ngờ gặp mình ở đây, nhìn bóng nam nhân kia có vẻ quen quen, song không nhớ ra là ai.

Trần Tĩnh lịch sự mỉm cười:

- Tôi đang đợi khu mua sắm mở cửa, nên ngồi đây đốt thời gian.

- Tôi cũng đợi Đông Phương Plaza mở cửa đấy.

Lâm Tuyết ngồi xuống đối diện, định đặt túi sách lên bàn, nhưng đồ của Trần Tĩnh đã chất kín bàn mất rồi.

Trần Tĩnh thu lại báo chí, cùng di động, và một phổ vật phẩm cá nhân lại, nghĩ :” Lát nữa có nên đi cùng cô ta không, thật đau đầu, mình định nghỉ một ngày rồi mà.”

Rốt cuộc đành miễn cưỡng kết bạn với Lâm Tuyết đi mua sắm, vất vả lắm mới đối phó qua được buổi sáng, Trần Tĩnh nghĩ, biết vậy thà rằng sáng sớm theo Tạ Chiêm về Hải Châu cho xong, buổi trưa không muốn ở cùng cô ta nữa, thầm nghĩ cách kiếm cớ gì đó thích hợp rồi đi.

- Cùng ăn cơm nhé.

Lâm Tuyết làm bộ như không nhìn ra chút bực mình mà Trần Tĩnh cố ý để lộ ra, cứ nhiệt tình khoác tay cô:

- Cô mua nhiều đồ quá, buổi chiều để tôi bảo tài xế đưa cô về Hải Châu.

- À...

- Tôi đưa cô tới nơi từng làm tôi thương tâm ăn cơm, cô nhất định cũng muốn tới chỗ chủ tịch Tạ từng học chứ.

Không để Trần Tĩnh kịp từ chối, Lâm Tuyết nói nhanh:

Ngõ Học Phủ? Trần Tĩnh nghĩ, Trương Khác chắc là chưa rời khỏi Kiến Nghiệp biết đâu tình cờ gặp anh ấy, vả lại cũng thực sự cũng không tìm được cớ từ chối, đành theo cô ta tới ngõ Học Phủ.

Cô từng nghe Tạ Kiếm Nam kể về phong tình ngõ Học Phủ, nhưng không hiểu vì nguyên cớ gì, dù ở Kiến Nghiệp, Tạ Kiếm Nam cũng chưa bao giờ đưa cô tới đây.

Có không rộng, hai bên trồng cây Ngô Đồng từ thời dân quốc, con đường ở giữa miễn cưỡng cho hai cái xe đi qua, buổi trưa sinh viên rất đông, nhưng Lâm Tuyết nhất quyết muốn lái xe vào.

Xe đỗ ở trước quán cơm, Trần Tĩnh không ngờ Lâm Tuyết lúc ở Đông Phương Plaza kén chọn như thế lại tới chỗ này ăn cơm.

Học sinh các trường xung quanh đều đổ tới đây ăn trưa, trong quán cơm rất chật chội, Trần Tĩnh vẫn nhìn một cái thấy ngay Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Phó Tuấn đang cầm cúi ăn cơm ở bàn cách đó không xa.

Thấy bọn họ không nhìn sang bên này, Trần Tĩnh không lên tiếng chào, cô không muốn để Lâm Tuyết biết quan hệ giữa mình và Trương Khác không hề xa lạ.

Nhưng không ngờ Lâm Tuyết đi thẳng tới bàn kia, Trần Tĩnh lúc này mới biết cô ta có ý đồ, mặc dù không rõ là gì, nhưng cô rất tức giận, cô ta kéo theo mình làm cái gì?

Trần Tĩnh đứng ở cửa, mặc cô ta biểu diễn, thấy cô ta đi tới trước bàn Trương Khác, thì kêu “á” một tiếng, tiếng kêu như mèo cái động tình khiến nam nhân nghe thấy xương sống phải mềm nhũn ra, cô ta khuyu chân xuống.

Dù là nữ nhân nhưng Trần Tĩnh phải thừa nhận Lâm Tuyết có sự dụ hoặc khiến nam nhân không kháng cự nổi.

Lúc này Lâm Tuyết ngã về phía Trương Khác, tay chống lên đùi y, cả người như ngã vào lòng Trương Khác, chớp mắt mặt đỏ bừng, ánh mắt đầy e thẹn.

Nếu chẳng phải đoán ra ý đồ cả Lâm Tuyết thì Trần Tĩnh không nhìn ra sơ hở trên nét mặt của cô ta, chính bởi thế càng thấy cô gái này lợi hại, không biết có bao nhiêu nam nhân phải quỳ dưới váy cô ta.

Trương Khác ngẩng đầu lên, nhìn cô gái trong lòng, cũng nhìn thấy Trần Tĩnh đứng ở cửa, miệng Trần Tĩnh lộ ra nụ cười mê đắm, chẳng bị biến cố này làm giật mình, cũng chẳng đưa tay đỡ cô gái dậy, đám Diệp Kiến Bản đều giật mình, còn y tựa hồ chẳng hề phiền cô gái kia nằm trong lòng mình thêm vài giây.

Thông thường phản ứng nam nhân trong tình cảnh này không phải là lập tức đỡ cô gái trong lòng lên sao? Đặc biệt là cô gái xinh đẹp như vậy. Ánh mắt thẹn thùng kia nhất định làm trái tim nam nhân chịu áp lực cực lớn mà trở nên bối rối.

Trần Tĩnh thấy Trương Khác còn mỉm cười với mình, chỉ đành đi vào, thấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Tuyết vẫn chống lên đùi Trương Khác, cách chỗ đó rất gần, móng chống lên cao, tư thế này chắc chắn làm nam nhân huyết mạch căng phồng, cứ như nam sinh xung quanh mắt tròn, có người rơi cả đũa xuống đất là hiểu rồi.

Lâm Tuyết đợi mấy giây liền không thấy có phản ứng gì, đành vờ yếu ớt đứng dậy, tay từ trên đùi còn chưa cam tâm đặt lên ngực Trương Khác rồi vịn vai y đứng dậy, quay đầu lại ngạc nhiên hỏi Trần Tĩnh:

- Mọi người quen nhau hả?
- Giám đốc Lâm vui tính quá, chẳng lẽ cô không nhận ra tôi?

Trương Khác nhếch mép cười, ánh mắt như kiếm xuyên qua khuôn mặt hoàn mỹ như thiên sứ của Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết nghe câu này, người cứng lại, nụ cười trên môi tan ra giống như chiếc gương bị đá ném vỡ.

Lâm Tuyết không ngờ Trương Khác nhận ra mình, càng không ngờ y khẳng định mình nhận ra y, hành động vừa rồi của cô ta trong mắt y chẳng qua chỉ là trò hề mà thôi, cô ta cố gắng trấn tĩnh lại, nghênh đón ánh mắt sáng mà sắc của Trương Khác, tay run lên, ý thức được tay còn đặt trên vai người ta, thu lại như chạm phải điện.

Trần Tĩnh biết Lâm Tuyết cố ý biểu diễn như thế chẳng qua là để mình và Trương Khác “vô tình” có dính líu tới nhau, liền ném đá xuống giếng:

- Khác thiếu gia khẳng định giám đốc Lâm nhận ra anh?

Cô cũng rất tò mò.

553. Chương 553: Vỡ Kịch Rẻ Tiền

- Giám đốc mỹ nữ của địa ốc Tinh Điền ngã vào lòng tôi, nếu đúng là trùng hợp ...

Trương Khác nói tới đây thì dừng lại, nụ cười trở nên tà mị, chế nhạo Lâm Tuyết:

- Tôi viết bảy con số, cô đi mua giúp tôi tờ xổ số, đảm bảo trúng số độc đắc ngay .. Giám đốc Lâm, hành động vừa rồi của cô khiến nam nhân nào cũng phải động lòng đấy, tiếc quá, tôi còn là trẻ con ...

Đột nhiên có nữ nhân đi tới ngã vào lòng Trương Khác, Diệp Kiến Bản còn định đứng dậy nâng cô ta lên, đến khi Trương Khác bóc trần thân phận của cô ta, mới ý thức được đây là vở kịch rẻ tiền do cô ta tự đạo diễn, hẳn cũng đã nghe nói tới cô gái này, chỉ là chưa bao giờ tiếp xúc.

Nhìn ảnh cô ta từ hồ sơ hoặc trên báo ấn tượng không sâu sắc mấy.

Diệp Kiến Bản nghe tới đó không nhịn được phì cười, hẳn chưa bao giờ nghe thấy Trương Khác nói chuyện với một cô gái bằng một giọng chua cay như vậy, tựa hồ y có oán hận rất sâu với cô ta.

Bị bóc trần thân phận, mặc dù xấu hổ, nhưng Lâm Băng vẫn nói được vài câu đối phó cho qua, không ngờ ngay câu tiếp theo Trương Khác chẳng nể nang gì, làm cô ta bẽ mặt.

Người trong quán mặc dù không hiểu nội dung đối thoại của bọn họ, nhưng đều quay đầu sang xem náo nhiệt, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lâm Băng giận tới biến dạng, định đáp trả nhưng thấy bộ mặt mong đợi của Trương Khác đành cắn chặt răng quay ngoắt đầu bỏ đi.

Trần Tĩnh bồi thêm một câu:

- Lâm tiểu thư, tôi đói rồi, không đi cùng cô nữa đâu...

Cô cũng muốn thoát khỏi Lâm Tuyết lắm rồi, đương nhiên chẳng đi an ủi cô ta làm gì.

- Ừm..

Lâm Tuyết không quay đầu lại, vẫn cố đè nén đáp một câu mới đi.

Trương Khác bảo Phó Tuấn nhích sang, y nhường ra một chỗ để Trần Tĩnh ngồi xuống:

- Ăn cơm đi, tôi giới thiệu món cơm rang sườn sốt cà cho cô nếm thử.

Diệp Kiến Bân nghe ngữ khí giữa Trương Khác và Trần Tĩnh thân thiết như bạn bè cảm thấy rất ngạc nhiên, thầm nghĩ tên nhóc này luôn được các cô gái yêu thích, có hâm mộ cũng không nổi.

Nghe Trương Khác giới thiệu món cơm rang sườn, Diệp Kiến Bân cười khổ:

- Đừng nghe cậu ta, tôi cùng cậu ta tới đây năm lần ăn cơm rang sườn rồi, cậu ta toàn giới thiệu món ấy, tôi hoài nghi cậu ta nhìn trúng cô đầu bếp xinh đẹp.

Trần Tĩnh nhướn miệng cười:

- Vậy tôi cũng thử xem...

Vẫy tay gọi món, đúng là nhìn thấy nữ đầu bếp xinh đẹp đằng sau song cửa.

Trương Khác hỏi:

- Sao cô lại đi với cô ta?

- Bối sáng tôi uống cà phê ở gần Đông Phương Plaza thì gặp phải cô ta, cô ta dính như keo vậy, tôi còn định ăn xong trốn về Hải Châu cho xong ...

Có điều cô lại tò mò vì sao Trương Khác lại cay nghiệt với Lâm Tuyết như vậy:

- Anh biết cô ta à?

- Biết một chút.

Trương Khác đợi Trần Tĩnh nói món ăn với phục vụ xong mới nói tiếp:

- Một nữ nhân thủ đoạn, lòng dạ chẳng khác gì Triệu Cẩm Vinh. Tôi chẳng thèm bắt nạt cô ta. Nữ nhân này sau lưng có chỗ dựa, nhưng không biết là ai, cô biết vì sao cô ta giở trò này không?

- À, hôm qua nghe nói thành ủy có ý đem hạng mục cải tạo ngô Học Phủ vào kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ, chuyện này chưa có quyết định cuối cùng phải không? Tôi còn nghe nói địa ốc Tĩnh Điển luôn hưng thú với việc cải tạo ngô Học Phủ.

Trần Tĩnh nói thêm:

- Hôm qua cô ta đi cùng thư ký tỉnh trưởng Lý ăn cơm với chúng tôi.

- Ra là thế ...

Trương Khác không cho rằng Cao Chân là chỗ dựa thực sự của Lâm Tuyết.

Trương Khác không biết Lâm Tuyết mấy, ấn tượng sâu nhất là vụ án phóng hỏa ngô Học Phủ mùa đông năm 98.

Nữ nhân mà điên lên có thể khiến tất cả phải sờn gai ốc.

Khi đó ngô Học Phủ đã bị đám lưu manh gây sự phá rối làm hỗn loạn tầm tối, 1978 bị ép đóng cửa, một buổi sáng Trương Khác tới trường nhìn thấy ngô Học Phủ bốc cháy ngùn ngụt, vội vàng chạy tới.

Tới nơi mấy cửa hàng giữa ngô đã chìm vào trong biển lửa, thiết bị chữa cháy của ngô Học Phủ lạc hậu, đành đợi cứu hỏa tới, Trương Khác đứng dưới gốc cây Ngô Đông nhìn ngọn lửa, một nữ nhân mặc áo khoác nhung màu đen đứng sát y, cô ta xoay lưng hướng gió châm lửa hút thuốc, cô ta nhìn đám lửa cháy với ánh mắt lạnh như băng.

Sau khi xe cứu hỏa dập lửa mới biết có người chết, rồi chuyện xôn xao lên, sinh viên các trường xung quanh nổi giận gây chuyện, kết quả cuối cùng cũng chỉ là hạng mục ngô Học Phủ bị dừng, không có một ai đứng ra chịu trách nhiệm.

Trương Khác khi ấy không biết cô gái xinh đẹp đứng nhìn hỏa hoạn với mình đó là ai.

Đến kiếp này chuyện thu thập tư liệu về địa ốc Tinh Điền quá đơn giản rồi, xem ảnh Lâm Tuyết, trong chớp mắt y liền nhớ ra hỏa hoạn đó.

Lần này Cẩm Hồ không xen ngang, hạng mục cải tạo ngô Học Phủ sẽ rơi vào tay cô ta, xen ngang thì phải đắc tội với cô ta. Đắc tội thì đắc tội, một số việc cần phải làm, không ngại đắc tội với ai.

Lâm Tuyết sai lái xe đưa đồ Trần Tĩnh mua buổi sáng tới, có thể thấy cô ta chưa bị Trương Khác làm nổi giận mất lý trí, Trần Tĩnh đặt túi to túi nhỏ giữa cô và Trương Khác, Trương Khác liếc mắt nhìn trong một cái túi là quần lót ren mắt lưới.

Lần đầu gặp Trần Tĩnh thì đại khái cô vừa ở nước ngoài về, cô mặc váy da đen bó sát mông, tất lưới, gợi cảm vô cùng, sau này gặp lại quá nửa là cô mặc bộ đồ công sở kín đáo đoan trang, không ngờ bên trong bộ quần áo “kín cổng cao tường” kia vẫn là những thứ sexy.

Trần Tĩnh thấy mắt Trương Khác cứ đảo qua đảo lại túi đồ của mình, đưa tay bóp miệng túi lại không cho y nhìn thứ bên trong, nhớ lại vừa rồi y còn mặt dày xưng là “trẻ con” với Lâm Tuyết, không nhịn được phì cười, lườm y một cái hỏi:

- Mấy ngày qua anh ở Kiến Nghiệp à? Hứa Tư đâu ?
- À, cô ấy về Hong Kong rồi, tôi chẳng có việc gì nên lêu lổng ở đây.
- Anh ở đây làm đạo diễn phải không?

Trần Tĩnh chỉ TV treo ở góc quán, trong TV đưa tin Trần Tín Sinh và Vương Duy Quân ký hiệp nghị thư khai phát Vườn Sồi vào buổi sáng.

- Ha ha cũng phải.

Trương Khác cười vui vẻ:

- Nếu không tôi làm gì, tôi không thích làm diễn viên.

Trần Tĩnh hé môi cười, địa vị của Cẩm Hồ ở Đông Hải đã vượt qua Chính Thái rồi, ai ngờ Cẩm Hồ do thanh niên ăn mặc như học sinh, nụ cười lưỡi nhác này một tay sáng lập nên, đột nhiên nhớ ra một chuyện:

- Anh có học đại học trong nước không?
- Có chứ.

Trương Khác chỉ về phía ĐH Đông Hải:

- Tôi vào đó, chứ vào ĐH Sư phạm hay học viện âm nhạc thì ý đồ rõ ràng quá, không thích hợp.

Trần Tĩnh phì cười:

- Tử Gia hiện cũng đang miệt mài ôn thi vào ĐH Đông Hải đấy, chẳng biết nó có nhớ anh chàng cầm gậy trên đường cao tốc không?

Trương Khác chợt dạ sờ mũi, y đã lĩnh giáo đủ bài học từ Tôn Tinh Mông để biết cô gái cá tính đặc biệt là sao rồi:

- Tạ Tử Gia định thi vào khoa nào? Tài chính kinh tế? Pháp luật .. Hay là tôi chuyển sang ĐH sư phạm vậy.

Trần Tinh ăn món cơm rang sườn khen không ngọt miệng, bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện nên rất chậm, đợi ăn xong thì người trong quán không còn nhiều nữa.

Trương Khác bảo Phó Tuấn đưa Trần Tinh về Hải Châu, rồi cũng ở nhà với vợ con luôn, ở đây có Mã Hải Long thay thế rồi.

Đợi Phó Tuấn đưa Trần Tinh đi rồi, Diệp Kiến Bân khoác vai Trương Khác tra khảo:

- Khai mau, dụ dỗ được vợ của Tạ Kiếm Nam lúc nào đó hả?

- Làm gì xấu xa như anh nói.

Trương Khác cười, phải thừa nhận Trần Tinh là cô gái xinh đẹp tốt tính, nhưng chẳng cần khai báo với Diệp Kiến Bân chuyện gặp gỡ Trần Tinh.

- Tôi xấu xa chỗ nào?

Diệp Kiến Bân cười hăng hắc:

- Người ta không đề phòng cậu chút nào, ngay chuyện ăn cơm với Cao Chân tối qua cũng nói ra ... Nhưng nói không chừng là cô gái thông minh, không muốn xen vào ân oán giữa cậu và Tạ gia, có điều quan hệ giữa cô ta và Tạ Kiếm Nam phải nói thế nào đây?

Đúng là hôm qua Tạ Hán Tinh, Tạ Kiếm Nam từ Hong Kong bay về, tối ăn cơm với Cao Chân là tin tức khá nhạy cảm.

554. Chương 554: Đánh Cuộc

- Làm sao tôi biết? Tôi không có sở thích rình mò đời tư của người khác.

Trương Khác chịu thua, ai biết các cô gái nghĩ gì.

- Cũng phải, chuyện này người ngoài khó thấu hiểu được.

Diệp Kiến Bân cảm khái:

- Tên Cao Chân đó cậu chú ý vào, đó là một kẻ năng lực vận động rất cao.

- Có lo cũng vô ích, ai biết kẻ thù ẩn trong bóng tối có bao nhiêu. Chẳng lẽ có thể ngăn cản tất cả mọi người giở âm mưu quỷ kế với Cẩm Hồ sao?

Trương Khác nhún vai.

- Ha ha, người ta vất óc tính kế cậu cũng bởi Cẩm Hồ gây ra áp lực quá lớn, bọn chúng lo lúc nào đó Cẩm Hồ thuận tay bóp chết chúng mà.

- Tạ gia rễ sâu tán dày, làm sao nói bóp chết là bóp chết được?

Trương Khác nghĩ phong cách xử sự của Tạ gia quá cay độc, nhưng phải thừa nhận Tạ gia không ít nhân vật kiệt xuất, Tạ Tử Gia lúc này còn chưa ai biết tới, nhưng vài năm nữa thôi, chỉ cần Tạ gia vẫn còn làm chỗ dựa cho cô ta được, cô ta là một cao thủ thao tác tư bản khiến ai cũng phải nể sợ:

- Hơn nữa Tạ gia cũng có những nhân vật xuất sắc.

- Ừ, tiếc là bọn chúng không nên chọn cậu làm đối thủ.

- Cũng phải.

Trương Khác đắc ý cười hăng hắc:

- Nhưng với phong cách hành xử của bọn họ rất ít người cuối cùng không đi về phía đối lập với bọn họ.

- Phải rồi, tôi thấy thù oán giữa tính trưởng của chúng ta với cậu chưa chắc tiêu tan hết đâu, có điều ông ta cũng không ngăn cản Cẩm Hồ nữa...

Diệp Kiến Bàn hỏi:

- Ba giờ chiều tôi bay tới Bắc Kinh, còn cậu ở lại Hải Châu à?

- Tôi phải theo dõi nơi này không đi đâu được.

Trương Khác tuy làm ra vẻ bàng quan, nhưng không thể tùy tiện rời Kiến Nghiệp được, y phải ở lại đảm bảo quy hoạch Vườn Sồi không lệch khỏi mong muốn của mình.

- Tôi để xe lại lại cho cậu nhé.

Trương Khác lắc đầu, thời đó bất kể Toyota, Ford hay GM thì tạo hình đều không đẹp, không thích hợp lái đi dạo phố:

- Xem ra tôi phải kiểm vài cái xe ném ở Kiến Nghiệp để dự bị vậy.

Tiến Diệp Kiến Bàn đi rồi, Trương Khác còn lại trơ trọi một mình, tối Mã Hải Long mới tới nơi, mặc dù ở Kiến Nghiệp rất nhiều người quen như Tần Tín Sinh, Chu Du, Thái Phi Quyên, Trương Tri Phi ... Nhưng họ đều đang bận bù đầu về chuyện Vườn Sồi, Trương Khác không tiện nhà nhà lượt lờ trước mắt họ.

Nơi đốt thời gian tốt nhất là thư viện Đh Sư phạm, ngắm nhìn cô gái xinh đẹp là cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, tiếc là vào đó cần thẻ sinh viên.

Trương Khác tới nhà sách bên cạnh mua cuốn “tuyển tập Chu Quốc Bình ” tới quán cà phê, lên tầng hai thì thấy Tôn Tĩnh Mông đang ngồi bên chiếc bàn gần cửa sổ đọc sách, mái tóc dài đen nhánh của cô buông xõa sau vai, tương phản với khuôn mặt trắng thuần khiết, đẹp hút hồn người khác, Trương Khác lại giật mình quay đầu định bỏ đi, nhưng không nhịn được quay lại nhìn thêm một cái, gặp đúng ánh mắt khinh miệt của Tôn Tĩnh Mông, thế là không mặt mũi nào đi nữa.

- Sao lại tới đây đốt thời gian ?

Tôn Tĩnh Mông tay chống cằm, đôi mắt như hắc bảo thạch nhìn Trương Khác từ trên xuống dưới:

- Tưởng anh phải tới thư viện ĐH Sư phạm chứ.

- Chẳng qua không có thẻ sinh viên thôi.

Trương Khác chẳng giấu, Tôn Tĩnh Mông đúng là hiểu thấu tâm tư mình, nhìn vật phẩm trên bàn thấy gương trang điểm, cắt móng tay, son môi, máy nhắn tin, di động, hai quyển sách “Lý luận vũ đạo” “nghiên cứu vũ kịch nghệ thuật”, làm Trương Khác ngồi xuống chẳng có chỗ để tay lên:

- Cô có cần móc hết mọi thứ trong túi ra như thế không?

- Tìm cho tiện mà...

Tôn Tĩnh Mông ném túi sách cho Trương Khác:

- Anh dọn cho tôi.

Trương Khác chỉ còn biết lắc đầu, cất dọn hộ cô rồi treo túi lên cửa sổ xong xem sách, sách của Chu Nhất Bình cũng không phải thích hợp xem liên tục được, trên tầng hai chẳng có mấy khách, Trương Khác thì thoảng bỏ sách xuống ngắm nhìn Tôn Tĩnh Mông đang chăm chú đọc sách.

Tôn Tĩnh Mông đang ôn thi, tay cầm bút, hơi đẩy môi cong lên, thi thoảng quên hương bút, làm ngòi bút vạch một đường lên mặt, nhưng chẳng giảm sút dung mạo không tỳ vết của cô.

Bên ngoài thời tiết khá nóng rồi, Tôn Tĩnh Mông cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo thun trắng trễ cổ, lộ ra làn da trắng như tuyết dưới cổ cùng mép áo lót, phía dưới nữa là hai ngọn đồi nhô lên dưới lớp áo bó hình thành đường cong mê hoặc, chiếc quần jean màu lam ôm gọn cặp chân thon dài, chiếc áo thun tới eo lại xòe ra, che đi vòng eo nhỏ, đúng là hơi đáng tiếc.

- Không có tâm tình xem sách phải không?

Tôn Tĩnh Mông đột nhiên ngẩng đầu lên, nói như hạ quyết tâm lớn:

- Tôi rất hối hận vì sao lại ngu xuẩn tới đây học bài đây, đi đánh tennis với tôi nhé.

- Tôi đang đọc sách ...

Trương Khác thu ánh mắt từ cơ thể đầy sức sống của Tôn Tĩnh Mông lại, giơ sách lên, nói không biết ngượng mồm:

- Không phải vờ vịt như cô.

- Vậy vừa rồi anh nhìn đi đâu thế?

Tôn Tĩnh Mông nhào ngoài người tới, khẽ thổi một hơi vào mặt Trương Khác, tay còn cầm cổ áo kéo xuống, lộ ra chiếc áo lót đen cùng một phần bầu ngực.

Cô ả này, kéo thì kéo đã đành, hai tay còn ôm lấy bầu ngực ép vào giữ, hình thành khe sâu hun hút, Trương Khác khó khăn lắm mới kìm chết nuốt nước bọt, định lên tiếng trêu Tôn Tĩnh Mông phát hiện nước bọt thiếu chút nữa trào ra ngoài, giơ sách lên che mặt, len len nuốt nước bọt xuống:

- Có nhìn cô cũng chẳng tổn thất gì, tôi lại phải đề phòng cận thị.

- Đồ nhát gan.

Tôn Tĩnh Mông đứng dậy dọn đồ, còn dụ dỗ:

- Tôi đi tới tennis của học viện đây, nói không chừng lúc này có không ít cô gái mặc váy siêu ngắn đang đánh tennis đây ...

Trương Khác cảm thấy nhiệt độ ngoài trời phải lên tới 50 độ C rồi, tưởng tượng những cặp chân dài miên man kia đã cảm thấy lý trí sắp trôi mất, tới học viện âm nhạc đánh cầu, bơi đều là sở thích số một của Trương Khác. Nơi đó không mở cửa với người ngoài, trừ khi có sinh viên trong trường dẫn vào, Trương Khác ngẩng đầu mắt đảo khắp người Tôn Tĩnh Mông:

- Nếu cô mặc váy tennis, tôi có thể suy nghĩ ...

- Chết đi.

Tôn Tĩnh Mông đá y một cái, rồi kéo xuống lầu.

Tôn Tĩnh Mông có một chiếc xe đạp nữ màu vàng dựng ở dưới cây Ngô Đồng trước quán cà phê, chỉ là không có chỗ ngồi sau, bỏ túi sách vào giỏ xe, vung nắm đấm lên với Trương Khác:

- Một hai ba nào, ai thua thì ngồi ở phía trước.

Trương Khác tưởng tượng mình ết tám co ro trong lòng Tôn Tĩnh Mông đi qua ngõ Học Phủ và Học viện Âm nhạc, sướng thì sướng thật đấy nhưng bê mặt, nói:

- Tôi chạy bộ là được.

- Anh nói đấy nhé.

Tôn Tĩnh Mông cười đắc ý, xem đồng hồ nói:

- Hiện là 2h 26 phút, ai trong vòng 5 phút không tới được túc xá của chúng tôi phải làm cho đối phương một việc.

Từ đây tới túc xá nữ của Học viện Âm nhạc tới 3 dặm, trong vòng 5 phút phải chạy tới đó đảm bảo một như chó chết luôn.

- Không dám cá à?

Tôn Tĩnh Mông đã ngồi lên yên xe, khinh miệt nhìn Trương Khác, một chân đặt lên bàn đạp, quần jean bó chặt cái mông mẩy và cặp đùi thon dài hút mắt.

- Không dám cá là con chó.

Trương Khác đột nhiên đưa tay khóa xe đạp lại, rút chìa khóa ném lên nóc quán cà phê:

- Đợi cô ở trước túc xá nữ nhé ...

Rồi bất chấp Tôn Tĩnh Mông ở đằng sau quát tháo, chạy như bay, được mấy chục mét mới quay đầu lại cười, thấy Tôn Tĩnh Mông cầm túi xách đuổi theo đằng sau.

Đường vẫn còn xa, chạy tốc độ kiểu 100 mét đảm bảo gục ngay tức thì, thấy Tôn Tĩnh Mông thở hổn hển rồi, Trương Khác giảm tốc độ xuống, đảm bảo không để cô vượt qua là được.

Chuyện học sinh chạy trong ngõ Học Phủ thường xuyên xảy ra, nên bọn họ chẳng gây ra oanh động lớn, nhưng có người nhận ra Tôn Tĩnh Mông là bà chủ xinh đẹp của 1978 liền huyết sáo tán tỉnh, Tôn Tĩnh Mông lườm một cái, chẳng hề để ý, còn huyết sáo lại đáp lễ.

Trương Khác sờn gai ốc, sao lại nhận lại đi đánh tennis với cô ta chứ? Lại cảm thấy có chút không ổn, tốc độ này mặc dù với mình mà nói chưa phải là nhanh, nhưng không thể thoải mái huyết sáo được.

Quay đầu lại nhìn thấy Tôn Tĩnh Mông đi giày thể thao màu đỏ, bước nhún thanh thoát, biết cô ta đánh bóng bàn tốt, khiêu vũ giỏi, nhưng không biết cô ta vận động ra sao, Trương Khác hơi lo.

555. Chương 555: Trở Mắt

Sắp tới cổng Học viện Âm nhạc, Trương Khác quay đầu lại nhìn, Tôn Tĩnh Mông mặc dù theo đằng sau, có điều mặt đã đỏ bừng, thể lực tốt cuộc không bằng được nam giới, Trương Khác liền yên tâm.

- Đợi .. Đợi tôi với.

Tôn Tĩnh Mông nói dứt quãng:

- Vì sao phải đợi cô.

Trương Khác giờ cổ tay đeo đồng hồ lên:

- Còn ba phút nữa, tới túc xá của cô còn chừng 800 mét, có thể tới kịp ...

Chân vẫn không chậm lại tí nào:

- Có tin tôi ngồi xuống đất hô “cướp” không?

Trương Khác trở mắt, y tin Tôn Tĩnh Mông dám làm chuyện này, cô ta mà hô lên một cái, chắc chắn có rất nhiều anh chàng xông ra biểu hiện khí khái nam nhi tấn ỉnh một trận, chân bắt giắc giảm tốc độ.

Tôn Tĩnh Mông chạy nhanh tới ôm lấy cánh tay Trương Khác:

- Anh chạy đi, anh chạy tôi hô .. Hi hi ... Anh là đồ nam nhân vô vị ... Làm tôi mệt đứt hơi rồi.

Cô ôm lấy cánh tay Trương Khác thở hồng hộc, gò má đỏ hồng, trán lấm trấm mồ hôi, Trương Khác chỉ cảm thấy hai bầu ngực trần trẻ hơi thở thanh xuân nhấp nhô kịch liệt cọ vào tay mình, làm nửa người tê đi.

Từ cổng trường tới túc xá nữ, Tôn Tĩnh Mông cứ ôm chặt tay Trương Khác, như cả người đeo lên người y, trong mắt người khác được hoa khôi nổi danh của Học viện Âm nhạc ôm lấy như tình nhân là hạnh phúc vô bờ, không ít ánh mắt mang theo sát khí đâm vào gáy Trương Khác, y thì thấy Tôn Tĩnh Mông vừa ôm mình vừa không quên xem đồng hồ liên tục, rùng mình :” Nha đầu này không quên đánh cướp”

Vào rừng mai trong trường, Tôn Tĩnh Mông buông tay Trương Khác ra, vỗ tay vui sướng nói:

- Tốt rồi, đã qua năm phút, nhớ nhé, đánh cược không thể lấy ra làm chuyện phạm pháp, còn nữa, ở nội địa ép nữ giới làm chuyện trái ý muốn cũng là phạm pháp...

Trương Khác toát mồ hôi:

- Ý cô là nam nhân cưỡng bức nữ nhân là phạm pháp, nữ nhân cưỡng bức nam nhân không phải là phạm pháp?

- Chết đi, nhất định phải nói đáng ghét thế à, ai muốn cưỡng bức anh?

Tôn Tĩnh nguyệt y một cái đầy quyền rũ:

- Những mà gần giống thế đấy, dù sao cả hai chúng ta đều không tới nơi trong vòng năm phút, nên đều phải làm một việc cho đối phương. Anh không được bắt tôi làm chuyện tôi không thích, anh không được hưởng thụ đặc quyền đó ... Không quịt nợ chứ hả?

- Cô nói xem muốn tôi làm gì đã, tôi mới suy nghĩ xem có quịt không.

Trương Khác trâng tráo nói:

- Cô biết tôi là nam nhân vô vị mà.

- Thôi vậy.

Tôn Tĩnh Mông chào thua:

- Chúng ta đi đánh tennis thôi.

Trên sân tennis không có mỹ nữ mặc váy lộ ra cặp đùi trắng nõn nhà Trương Khác mong đợi, trời chưa nóng tới mức mặc váy, xem ra mình quá mơ tưởng ồi.

Tôn Tĩnh Mông chỉ buộc áo gió lên cổ, che đi cả chiếc áo thun trễ ngực, chỉ thấy được mỗi cánh tay trắng, sân tennis cũng đông nghịt, còn cả đồng người đang ngồi xếp hàng, tình hình này có chờ đến tối cũng chưa đánh nổi một ván.

- Hay là chúng ta đi trượt băng nhé?

Chưa tới ba giờ, bị cô ta lừa tới đây thì chỉ đành nghe cô ta an bài thôi, trong thành phố có sân trượt băng tên “Cung Quảng Hàn”, hơi đắt, nhưng không tệ.

Không ngờ Tôn Tĩnh Mông dắt y xuyên qua cửa sau học viện âm nhạc, tới đường Mã Liên.

So với ngõ Học Phủ, đường Mã Liên hơi hỗn loạn, nơi này có sân trượt băng tên Vạn Tượng.

Phía bắc đường Mã Liên là Học viện thể dục, sinh viên trường đó và lưu manh khu Yến Quy Hồ đa phần thích lang thang ở con đường này, ngõ Học Phủ đa phần là quán ăn, một vài quán bar, quán cà phê cao cấp còn đường Mã Liên có sân trượt băng, sân nhảy, nhưng chỗ giải trí tầm trung và thấp, thu hút khá nhiều sinh viên.

Trương Khác thời sinh viên cũng thích tới đây chơi, nhưng rất giữ mình, không giống như sinh viên học viện thể dục y vào cao lớn hơi tỷ là đánh nhau với người khác, nói ra bọn họ càng giống lưu manh hơn đám lưu manh đường phố.

Y còn biết các cô gái Học viện âm nhạc thích tới sân trượt băng ở đường Mã Liên.

Nghe tiếng nhạc sầm sầm truyền ra sau rèm cửa dây, Trương Khác mua hai vé vào cửa, đi vào trong thấy đèn màu lấp lờ, người trượt băng không ít, hỏi Tôn Tĩnh Mông cỡ giày, mới 35, đúng là đôi chân nhỏ.

Trương Khác bảo Tôn Tĩnh Hương ngồi đợi ở khu đổi giày, y đi nộp tiền cược, gọi là khu chứ chỉ có vài cái ghế thôi, mấy thanh niên đang ngồi tán gẫu thấy Tôn Tĩnh Mông sáng lên, cả bọn hút sáo, một tên mặc đồ thể thao đội mũ lưỡi trai lướt tới:

- Em gái có biết trượt băng không? Anh dạy em nhé?

- Xin lỗi, có tôi dạy cô ấy là được rồi.

Trương Khác nộp tiền cược xong cầm hai chiếc giày trượt băng tới, chắn trước Tôn Tĩnh Mông. Đằng sau Mũ Lưỡi Trai có mấy tên thanh niên nhìn một cái biết ngay sinh viên học viện thể dục, rảnh rồi chỉ biết tới đây tán gái.

Mũ Lưỡi Trai thấy Trương Khác đi tới thì nhún vai định quay về, không ngờ khuôn mặt xin xắn của Tôn Tĩnh Mông nhô qua vai Trương Khác, nói:

- Mày đi mà về dạy mẹ mày ấy, dạy gì cũng được, đừng có bêu cái mặt ở đây, làm mẹ mày nhìn thấy rồi lại hối hận muốn nhét mày trở lại trong bụng.

Đừng nói mấy người kia, Trương Khác cũng trở mặt, trong chớp mắt y tỉnh ngay, cô ả này mang mình đi theo hoàn toàn là vì muốn sinh sự.

- Mẹ kiếp, nói lại lần nữa xem.

Mũ Lưỡi Trai nghe thấy lời đánh đả ác độc của Tôn Tĩnh Mông thì đứng khựng lại, trừng mắt lên, bộ dạng chỉ cần Tôn Tĩnh Mông trong tầm tay hẳn là đã ăn một cái tát không thương xót rồi.

Chuyện tiếp theo càng làm Trương Khác choáng váng, Tôn Tĩnh Mông khoác tay y, đi tới phía trước, đập một phát lên đầu gối Mũ Lưỡi Trai:

- Mẹ mày, tưởng bà không dám à?

Mũ Lưỡi Trai bị trúng cú đập mạnh, mắt trọng tâm, ngã đập mặt xuống sàn, Trương Khác trông mà đau hộ cho hắn, chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, mấy tên sinh viên học viện thể dục không kịp phản ứng.

Thấy Tôn Tĩnh Mông còn muốn đi tới đập cho Mũ Lưỡi Trai vài cái, Trương Khác thầm kêu, bà cô ơi, chưa đủ sao, đành ném luôn bốn cái giày trượt băng vào mấy tên bạn Mũ Lưỡi Trai, bọn chúng loạng choạng ngã xuống, kéo vội Tôn Tĩnh Mông bỏ chạy.

- Chạy về trường, về trường là không sợ nữa.

Tôn Tĩnh Mông hưng phấn hét lớn, vừa rồi ở ngô Học Phủ chẳng thấy cô ta chạy nhanh như vậy.

Trương Khác chẳng kịp hỏi vì sao cô ta nổi khùng nữa.

Gấp gáp thế này gọi cứu binh tới không kịp nữa, mấy tên sinh viên học viện thể dục kia chỉ tốn mấy chục giây thay giày, chạy về học viện âm nhạc ít ra cũng mất 3 -5 phút, mấy thằng súc sinh đó học thể dục, nói không chừng đuổi kịp bọn họ tấn ột trận trước khi vào trường, đám súc sinh này rất hung hăng, thường ngày chỉ có bọn chúng đi gây sự với người khác chứ làm gì có ai gây sự với bọn chúng.

Nói thật, Trương Khác rất không thích cảm giác bị người ta đánh, sân trượt băng ở lầu hai, kéo Tôn Tĩnh Mông gần như nhảy xuống cầu thang, cô ả định chạy ra đường, Trương Khác kéo ngay lại, có một cái nhà xí sau cầu thang, ai không quen thuộc nơi này không biết.

Bên trong nhà xí không có người, Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông nấp vào gian vệ sinh nữ, gian vệ sinh chật hẹp, lại còn có một cái bồn cầu, hai người đành ngồi kề sát nhau, nghe tiếng bước chân rầm rập trên cầu thang, đám súc sinh nhanh thật, khẩn trương, làm y không ý thức được cơ thể nóng bỏng của Tôn Tĩnh Mông nằm gọn trong lòng mình.

Trương Khác cho tay vào túi quần Tôn Tĩnh Mông, cô ả tròn trĩnh mắt, không dám tin lúc này rồi, mà Trương Khác dám sờ mông mình, không hét lên mà dấm mũi giày Trương Khác dạy, mắt nhìn y hung dữ.

Trương Khác đau tới chảy nước mắt, cắn răng mà chịu, rút di động của Tôn Tĩnh Mông ra, tắt máy, di động của y chuyển sang chế độ rung từ trước, lúc này mà có người gọi điện cho cô ả thì có khóc cũng không kịp.

Tôn Tĩnh Mông biết hiểu lầm Trương Khác, nhấc chân lên, nhướn mắt nhìn Trương Khác, ý tứ là anh sờ mông tôi rồi, coi như là hòa, không hề có ý xin lỗi. Trương Khác gơ chân lên xoa, không thể tính toán với cô ta ở chỗ này.

556. Chương 556: Khấn Trương Và Kích Thích

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần, Tôn Tĩnh Mông thở phào, đang định đi ra thì Trương Khác giữ lại, chưa kịp lên tiếng thì bị tay y đặt lên môi ngăn lại, Tôn Tĩnh Mông lúc này mới nghe thấy trên cầu thang có người đi xuống, có cả tiếng chữ bới.

Đó là tên Mũ Lưỡi Trai đang tập tễnh đi xuống thang, nghe rõ tiếng bước chân một nặng một nhẹ, tiếng chữ tục tũu, không biết Tôn Tĩnh Mông có thù oán gì với tên này mà ra tay... À ra chân ác độc như vậy.

Mũ Lưỡi Trai chân bị thương không nhẹ, ngồi xuống cầu thang đợi.

Tôn Tĩnh Mông ghé sát vào cửa nghe động tĩnh bên ngoài, mông hơi cong lên, hai bờ mông tròn khỏa khoắn chìa thẳng vào mặt Trương Khác, hết sức khiêu khích gở cảm, ngửi hương thơm trên người cô ả truyền tới, nếu không có đám phá hoại ngồi ngoài kia thì đúng là hưởng thụ không tẻ.

Bên ngoài có tiếng di động vang lên, nghe nội dung nói chuyện thì mấy tên đuổi theo kia chạy khắp một vòng đường Mã Liên cũng không tìm được người.

Có điều có tên nhận ra Tôn Tĩnh Hương là sinh viên Học viện Âm nhạc, Mũ Lưỡi Trai rống vào điện thoại, chắc là tức điên rồi, bảo người vào Học viện Âm Nhạc tìm kiếm, hẳn gọi điện kêu đám nữa tới, hôm nay nhất định phải rửa được hận này.

Sinh viên năm 97 có di động, xem ra gia cảnh không tẻ, có điều chuyện càng to càng dễ xử lý. Hiện bên ngoài có người chặn rồi, Trương Khác không gấp nữa, Tôn Tĩnh Mông quay người lại, đứng áp vào ngực Trương Khác, hai người áp sát nhau như thế, có thể nghe tiếng tim cô ta đập thành thịch, có điều mắt cô ả ánh lên hưng phấn.

Trương Khác chỉ còn biết lắc đầu, nhìn cái miệng nhỏ anh đào mấp máy nói với mình, Trương Khác cười khổ, y có biết đọc khẩu ngữ đầu mà hiểu nổi?

Tôn Tĩnh Mông đưa ngón tay ra viết chữ lên ngực Trương Khác, chỉ cảm thấy ngón tay kia làm ngứa ngáy, căn bản không tập trung tinh thần chú ý xem cô ả viết cái gì.

Chiều cao Tôn Tĩnh Mông vừa vặn phả hơi thở của cô vào cằm Trương Khác, y phải quay đầu đi, nắm lấy bàn tay mềm mại của cô ả, ý bảo viết lên tay mình, chứ cái trò viết lên ngực kia sao giống khiêu khích quá, nửa người trên tê hết rồi, phía dưới lại cứng lên, cô ta “sờ” thêm vài cái trên ngực mình chắc mình không kìm nổi đưa tay “viết” lên ngực cô ta mất.

Nghĩ như thế Trương Khác cúi đầu nhìn xuống bầu ngực cao vút của Tôn Tĩnh Mông, mới có 20 -21 tuổi đầu thôi mà có bộ ngực thế này, đúng là đáng nể, tiếc là bị áo gió che mất đi rồi, không nhìn vào trong được, chỉ nhìn thấy chiếc cổ nhẵn nhụi như ngọc, cái cằm tròn tròn, cánh môi đỏ mọng, cái mũi dọc dừa, đôi mắt vừa hoang dại vừa ướt át ... Ấy, lại quên không để ý cô ả viết cái gì rồi.

Trương Khác ra hiệu cho Tôn Tĩnh Mông viết lại.

Không gian quá hẹp, phần dưới bụng hai người dán sát vào nhau, cơ thể mình kích thích dữ dội như vậy mà cô ả không cảm thấy bức xúc tí nào à? Tại mình không đủ hấp dẫn, hay cô ả này quá khác người, dấu thể nào định lực cô gái này thật đáng nể, đúng là không nên chọc vào ... bố khỉ, lại quên nữa.

Trương Khác ra hiệu Tôn Tĩnh Mông viết lại lần nữa, cô ả trừng mắt lên, tay cong cong thành móng vuốt đại bàng, ý là còn dám nhìn nữa sẽ móc mắt.

Trương Khác phải nhìn đi chỗ khác, nắm bàn tay của Tôn Tĩnh Mông, để cô xòe lòng bàn tay ra, lòng bàn tay ấy trắng mềm như bông, nắm trong tay mát lạnh, vân tay rõ ràng, nhưng hơi ướt, chắc do khăn trương ... À phải viết chứ, Trương Khác tập trung tinh thần, viết chữ hỏi vì sao đập tên kia mạnh như thế?

Tôn Tĩnh Mông thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, Trương Khác viết vài chữ mà tim đập loạn lên, mím chặt môi, giờ mới để ý cơ thể mình bực trợn trong lòng nam nhân này rồi, mùi mồ hôi nồng của nam nhân, hơi

thở nóng hực kia len lỏi vào trái tim cô, làm hơi thở Tôn Tĩnh Mông cũng loạn rồi, vội rút tay lại, viết vội vào tay Trương Khác: " Thoát thân rồi hăng nói."

Trương Khác lại nắm lấy tay cô, viết : " Nếu tôi bị kéo ra ngoài đánh một trận, chẳng phải chết không rõ ràng à?"

Trương Khác viết xong thì đôi mắt đẹp của Tôn Tĩnh Mông long lanh nước, nửa thân trên chẳng hiểu áp vào ngực Trương Khác từ lúc nào, ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác, bốn mắt chạm nhau, cứ giữ như thế mất mấy giây liền, rồi Tôn Tĩnh Mông thấy Trương Khác cúi đầu xuống, từng chút từng chút một áp tới môi mình.

Tôn Tĩnh Mông ngậy người ra nhìn, rồi cuối cùng mí mắt chậm chậm hạ xuống, đúng lúc hai cánh môi hơi chạm vào nhau, cả Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đều như điện giật, choàng tỉnh, cùng tách nhau ra, im lặng bao trùm gian phòng chật hẹp.

Trương Khác không dám viết chữ lên tay Tôn Tĩnh Mông nữa, cả Tôn Tĩnh Mông cũng không dám nữa, càng không dám có suy nghĩ gì, cả hai đều ngằm nhất trí coi như chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra...

Có hai cô gái đi vào, giọng trong trẻo, hẳn là còn rất trẻ, ngồi ở gian sát ngay bên cạnh, nghe tiếng nước tiểu xè xè, Trương Khác không kìm được tưởng tượng cảnh tượng bên cạnh, không biết thiếu nữ này có xinh không, nghe tiếng nước tiểu không tệ.

Tôn Tĩnh Mông đột nhiên đưa tay che tai Trương Khác lại, không cho y nghe.

Trương Khác trừng mắt lên: "Chuyện này cô cũng quản à? Có phải là cô đái dâu?" Nhớ ra một câu chuyện cười, viết vào lưng Tôn Tĩnh Mông viết : " Đây mới thực sự là Thính Vũ các!"

Tôn Tĩnh Mông chỉ lộ ra ánh mắt hờn giận, Trương Khác vẫn tiếp tục viết lên cái lưng mềm như không xương của cô : " Có biết thế nào gọi là Quan Vũ đình không?"

Tôn Tĩnh Mông cảm thấy lưng ngứa ngáy, hai lớp y phục không ngăn cản được cô cảm nhận một vật cứng rắn chọc vào bụng dưới của mình, cơ thể mẫn cảm khiến cô hình dung được độ lớn của nó, khoái cảm xen lẫn sợ hãi, không khống chế được cơ thể run run, nhưng khiến cho cho bầu ngực cọ cọ vào lòng Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông choàng tỉnh, rút tay về ôm lấy ngực, xấu hổ về cảm xúc của mình, nhưng trừng mắt lên như muốn ăn tươi nuốt sống Trương Khác như lỗi hoàn toàn của y vậy.

Trương Khác hưởng thụ cảm giác mê mị sung sướng, mặc kệ ánh mắt hung dữ của Tôn Tĩnh Mông.

Qua một lúc lâu nghe tiếng bước lộn xộn truyền tới, thì ra Mũ Lưỡi Trai triệu tập bạn học tới, nói oang oang bên ngoài một lúc, rồi bỏ đi, tới học viện âm nhạc đón lõng hai người bọn họ.

Lại đợi thêm một lúc nữa, thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, Trương Khác mới kéo tay Tôn Tĩnh Mông tập tễnh đi ra ngoài, lúc đứng không thấy đau, đi mới đau như kim đâm vào tim, vừa thấy có xe taxi đi qua vội vẫy lại, ngồi xe tới biệt thự Sư Tử viên.

Tới biệt thự rồi Trương Khác mới kiên nhẫn hỏi:

- Bà cô ơi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà nổi khùng như thế.

Tôn Tĩnh Mông cảm tức nói:

- Mấy thằng cặn bã đó suốt ngày đợi trong sân trượt băng để sờ mó các cô gái. Anh nhớ Tiểu Thi không? Cô ấy cũng bị bọn chúng giở trò, đặc biệt là thằng mũ lưỡi trai càng hạ lưu, cho tay vào y phục con gái bóp loạn, không cho bọn chúng một bài học, sau này bọn tôi không dám tới đường Mã Liên nữa.

- Cái gì, bóp loạn hay sờ loạn? Đây là hai động tác khác nhau đấy.

Tôn Tĩnh Mông đỏ mặt hiềm hỏi:

- Cho tay vào quần người ta, anh nói nó làm gì? Tiểu Thi báo cảnh sát, mấy thằng cặn bã quen cảnh sát khu vực, lại không có chứng cứ gì, Tiểu Thi về khóc mấy ngày liền.

Lại đột nhiên hung lên:

- Hôm nay anh, anh ... hừ ... hừ

“Ai ngờ bà cô đây đùa bốn nam nhân vô số, thiếu chút nữa gục ngã trong tay một thằng nhóc, hừ, đó chưa tính là một nụ hôn” mũi chỉ hừ hai tiếng, không nói thêm nữa.

Mấy cô bạn trong túc xá Tôn Tĩnh Mông đẹp xinh đẹp nượt nà, mỹ nữ của học viện âm nhạc đúng là quá nhiều. Mà mấy cô gái trong túc xá của bọn họ, trừ Tôn Tĩnh Mông học biên đạo múa, các cô khác đều học vũ đạo, trừ dung mạo mê đắm, vóc dáng sỗ một, cao toàn 1m7, chân dài miên man như thế, nam nhân khó mà cầm lòng nổi.

++++

Hai đứa này nghịch lửa, rồi sẽ có ngày ...

557. Chương 557: Điều Kiện

Đối với bạn học Tôn Tĩnh Mông thì Trương Khác chỉ có ấn tượng sơ sài hồi sinh nhật cô ở Hong Kong, có nhớ cái tên Tiểu Thi, nhưng không nhớ ra khuôn mặt, thì ra là Tôn Tĩnh Mông hôm nay đòi lại công bằng cho bạn, tuy bị lợi dụng nhưng Trương Khác không giận, cô bé này cũng có cái đáng yêu đấy.

Trương Khác nhận được điện thoại của Mã Hải Long, nói đã tới cổng đường cao tốc, sắp vào thành phố, liền bảo hắn tới Sư Tử viên.

Cúp điện thoại rồi, quay sang Tôn Tĩnh Mông:

- Cô đi sinh sự, sao lừa tôi theo?

- Không lừa anh theo sao tôi dám đi sinh sự.

Tôn Tĩnh Mông ngã người xuống ghế sofa, nửa cổ lên nói:

- Tôi biết anh dù có bị ăn đòn cũng sẽ để tôi thoát thân trước, anh yên tâm, tôi thoát thân rồi nhất định sẽ báo cảnh sát.

- Thì ra cô thực sự mong tôi bị ăn đòn à?

Trương Khác dở khóc dở cười, cô ả còn chọn đúng ngày Phó Tuấn với Mã Hải Long không có bên cạnh mình nữa chứ:

- Chuyện làm lớn rồi, tôi sẽ triệt để xử lý đám cặn bã đó cho các cô phải không?

- Anh thử nói xem.

Tôn Tĩnh Mông gập chân lại, người cực dẻo, dễ dàng chạm vào bờ hông căng tròn:

- Hơn nữa ngộ Học Phủ, đường Mã Liên sau này là địa bàn của anh, anh không thể để nó thối hoắc lên phải không?

- Địa bàn cái gì, tôi không đi làm xã hội đen, tôi vào Đh Đông Hải là để học, cần địa bàn làm gì?

Trương Khác nghĩ tình hình ở đường Mã Liên hình thành cục diện này rồi là rất phức tạp, không phải chỉ bắt vài tên cặn bã ở trường thể dục là xong, trong đó hạng ưa gây sự quá nhiều.

- Đừng có quên chúng ta đánh cược nhé, coi như giúp tôi làm việc này đi.

Giọng Tôn Tĩnh Mông trở nên êm ái không nheo nhem có.

Cô bé này từ quán cà phê đã tính kế mình rồi, vậy mà mình lại còn mong mỗi được nhìn cặp đùi trắng trẻo trong chiếc váy ngắn của cô ta.

Có điều nhìn Tôn Tĩnh Mông nằm úp lên ghế sofa, đầu ngẩng lên, hình thành đường cong mê hoặc, cũng coi như bù đắp được phần nào, cô bé này lại còn dùng đôi bàn chân nhỏ nhắn đập đập lên mông, có thể tưởng tượng ra cặp mông kia mềm mại đàn hồi ra sao, trong nhà vệ sinh thò tay vào túi cô ta lấy di động, đúng là đầy xúc cảm.

Trương Khác nghĩ như thế, không nhịn được, đưa tay sờ lên mặt, bồi hồi nhớ lại cảm giác lúc đó, cười hăng hắc:

- Nói thế cô cũng phải giúp tôi làm một việc đấy.

- Nhóc con nhìn vào đâu đấy?

Tôn Tĩnh Mông bò dậy, khoanh chân ngồi trên ghế:

- Anh cũng nghe rồi đấy, đám người kia muốn đón lỏng tôi trong trường, hiện ngay tức xá tôi cũng chưa về được, chuyện này chưa tính xử lý xong?

- Xử lý xong rồi thì sao?

- Anh nói xem muốn tôi làm cho anh việc gì, tôi có thể suy nghĩ.

Tôn Tĩnh Mông nhại lại y chang giọng điệu của Trương Khác.

Trương Khác hí mắt lại mắt đầu tưởng tượng, chuyện quá phức tạp khẳng định cô ta lơ luôn, thăm dò:

- Chỉ cần cô và các bạn trong tức xá của cô mặc váy đánh tennis với tôi hai tiếng, điều kiện này không hề hà khắc chứ hả?

- Sao anh tí tuổi đầu mà đã háo sắc thế hả?

Tôn Tĩnh Mông nguyền y một cái, đột nhiên hé miệng cười tươi tắn, đưa bàn tay trắng nõn ra:

- Ok! Mặc váy đánh tennis thôi chứ gì, tôi còn tưởng anh nghĩ ra thứ xấu xa kiểu như bắt chúng tôi múa cột cơ!

Trương Khác đầu nghĩ còn có thể lấn tới mức đó, nghĩ mà xem, các cô gái học võ đạo mặc váy đi tất lưới, quần quai bên ống thép, đúng là thú huyết sôi trào:

- Chúng ta đổi điều kiện khác được không?

- Nằm mơ đi!

Tôn Tĩnh Mông bĩu môi, lại nằm sấp xuống ghế sofa, cong mông lên, lấy di động ra gọi cho bạn học ở trường, nói:

- Đám súc sinh đó chắn ở cổng tức xá của chúng tôi, có hai ba chục tên...

Trương Khác nghe thấy trong điện thoại có tiếng thét hưng phấn, toàn là những cô gái sợ thiên hạ quá hài hòa, hỏi:

- Đám bảo vệ trường cô đông, chết hết rồi à?

- Bảo vệ chỉ dám ngăn không cho chúng xông vào, đám Tiểu Thi báo cảnh sát rồi, nhưng cảnh sát khu vực quen thằng Mũ Lưỡi Trai kia, cho dù có đuổi được bọn chúng đi, chẳng lẽ sau này tôi còn phải tránh mặt bọn chúng.

Rồi, lại là cô nàng hung hăng muốn người khác phải tránh mình.

Trương Khác móc điện thoại ra, nghĩ xem tìm ai xử lý việc này thì thích hợp, nếu Vương Duy Quân ra mặt, giải quyết xong phải nợ ân tình chưa nói, không chừng bị người ta ở sau lưng khinh cho.

Nhớ lại trợ lý của Kim Quốc Hải là Trần Hiểu Tùng đã lâu chưa liên hệ, lần trước nghe nói Kim Quốc Hải điều hấn tới sở công an rồi, mở danh bạ, vẫn còn số, bảo Tôn Tĩnh Mông im lặng:

- Anh Trần, tôi Trương Khác đây, có chuyện anh hùng cứu mỹ nhân này ... Ờ, tôi ở Sư Tử Viên, nhà 8 .. Được, chờ anh 15 phút nữa.

Thấy Trương Khác gấp di động lại, Tôn Tĩnh Mông tròn mắt hỏi:

- Sao anh ta không hỏi gì đã nhảy lên thuyền giặc của anh rồi.
- Tôi là người rất có thân phận địa vị, dù tôi có triệu tập người đi cướp ngân hàng cũng có người hưởng ứng, đó là sức hiệu triệu ...

Trương Khác thấy Tôn Tĩnh Mông khinh bỉ lườm mình, không ba hoa nữa:

- Cô liên hệ với Tiểu Thi đi, xem cô ấy có thể tới đây không?
- Bảo cô ấy tới làm gì?
- Đã bảo anh hùng cứu mỹ nhân mà, tôi sao có thể hiến cô ra được.

Trần áp được đám sinh viên thể dục này không phải khó, bọn chúng không phải là hạng vong mạng, chẳng qua ỷ vào thân hình cao lớn, gia cảnh giàu có ra ngoài sinh sự mà thôi, để bọn chúng biết Tôn Tĩnh Mông không đụng vào được là xong.

Nếu như đã xen vào chuyện này thì cũng không thể để cô bé Tiểu Thi kia chịu ủy khuất được, muốn một bầy mỹ nữ mặc váy ngắn đánh tennis với mình hai tiếng, phải để họ thấy mình đã làm được vài việc cho họ.

Điều này cũng liên quan tới vấn đề trị an của khu Yến Quy Hồ, Trương Khác còn nhớ giám đốc mỹ nhân rắn rết của địa ốc Tinh Điển vì ép người ta ký hiệp nghị giải tỏa, sai đám lưu manh suốt ngày quấy phá ở ngõ Học Phủ, cuối cùng tới vụ hỏa hoạn kia.

Còn đám cảnh sát khu vực, nói bọn chúng tắc trách, thậm chí dung túng ác ý cho lưu manh vẫn là nhẹ.

Có cái cơ này, Trương Khác cũng muốn dò xem đầm nước này sâu cỡ nào, cũng để con ả rắn rết kia không có cơ hội gây thêm rắc rối ỉn.

Tôn Tĩnh Mông gọi điện xong quay sang hỏi:

- Người anh tìm là ai, Tiểu Thi nói tên Mũ Lưỡi Trai kia trong nhà có chút bối cảnh.
- Có bối cảnh?

Trương Khác vẫn thản nhiên:

- Chuyện trong thể chế càng dễ xử lý ... Lần Tiểu Thi bị bọn chúng ức hiếp nếu báo cảnh sát, chắc có ghi chép.
- Còn tới đồn cảnh sát viết lời khai, nhưng hai tên nghe khai báo thấy Tiểu Thi bị còn chúng quấy rối, chỉ cười hớ hớ nói không có chứng cứ không xử lý.

Trần Hiểu Tùng 15 phút sau lái xe cảnh sát tới, hẳn không ngại Trương Khác có việc tìm hấn, chỉ lo Trương Khác không có việc gì quên mất hấn thôi.

Trương Khác quen Trần Hiểu Tùng quá vụ án Đường Học Khiêm, là một số ít người ở Kiến Nghiệp biết nội tình của Trương Khác.

Mã Hải Long tới sau Trần Hiểu Tùng, biết tình hình liền hỏi Trương Khác có cần điều hai bảo vệ tới không, Trương Khác lắc đầu:

- Có phải xã hội đen tụ tập đánh nhau đâu, có anh Trần ở đây, chuyện gì cũng có thể dẹp yên được.

Học viện âm nhạc tuy gần đây, nhưng Tiểu Thi phải ra ngoài bắt xe, gần nửa tiếng sau mới tới, Tôn Tĩnh Mông không ngờ người Trương Khác tìm tới là cửa phòng đốc sát sở công an.

Trước khi Tiểu Thi tới, Tôn Tĩnh Mông đem tình hình đại khái kể một lượt, Tiểu Thi tới nơi đôi mắt mỹ lệ hơi sưng đỏ, trong có vẻ bị ủy khuất rất lớn, kể tỉ mỉ chuyện xảy ra hôm đó, rồi lại khóc như hoa đào gặp mưa, đáng thương hết mức, làm Trần Hiểu Tùng luống cuống chân tay.

- Đi, chúng ta tới xem cảnh sát khu vực chấp pháp thế nào.

Trần Hiểu Tùng hùng hổ nói.

Trương Khác hoài nghi Trần Hiểu Tùng phần nộ là bị dấng vẻ dấng thương của Tiểu Thi khơi lên, nói ra trong sở công an hấn thuộc nhân viên ngồi bàn, có điều hấn có quyền đốc sát chấp pháp với cơ quan công an trong tình.

558. Chương 558: Ra Tay

Từ cổng học viện âm nhạc đi vào, dừng ở quảng trường trước rừng mai, cách túc xá nữ một khoảng.

Trần Hiểu Tùng mặc đồng phục, cầm dùi cui cảnh sát trong tay, Trương Khác kéo một sinh viên đi qua hỏi thăm tình hình.

Trước đó có một cỗ xe cảnh sát đi tới, nhưng trước đó đám sinh viên thể dục đã tản ra xung quanh, nhưng không đi, cảnh sát đi tới nói còn không phải là quấy rối trị an liền trở về.

Lãnh đạo trường ra mặt giữ lại, mở đường vào túc xá nữ, có bảy tám tên sinh viên thể dục vây tới, quát tháo đòi giao hung thủ đánh người ra.

Về sau lại một chiếc xe cảnh sát nữa đến, nghe nói là phó cục trưởng cục công an khu Đông Hoa tới hòa giải, bảo đám sinh viên thể dục tản đi, nhưng giúp bọn chúng yêu cầu đuổi học “hung thủ” đánh người.

Đó là do học viện âm nhạc do sở văn hóa tình chủ quản và học viện thể dục do sở thể dục tình chủ quản cấp bậc chưa đủ, không điều khiển được cảnh sát khu Hoa Đông.

Đổi lại là ĐH Đông Hải hoặc ĐH Sư phạm do bộ giáo dục chủ quản, xảy ra chuyện này đã bắt lãnh đạo trường thể dục gõ cổ sinh viên về, chứ làm gì có chuyện điều đình?

Điều này cũng làm thành thói quen sinh viên học viện thể dục tới bắt nạt các cô gái học viện âm nhạc.

Trương Khác hừ lạnh một tiếng, nói với Trần Hiểu Tùng:

- Chúng ta tới đó, bọn chúng dám ra tay với chúng ta, anh theo sau đừng có nương tay đấy.
- Bọn chúng có cả chục tên đấy...

Tôn Tĩnh Mông lo lắng nói:

- Nếu cô sợ thì ở lại xe với Tiểu Thi.
- Không sợ.

Tôn Tĩnh Mông mặt tươi hơn hớn, rõ ràng vừa rồi khích bác Trương Khác:

- Tôi đi theo các anh.

Đi tới trước túc xá nữ, có gần ba bốn trăm người đứng xem náo nhiệt, sinh viên học viện thể dục cao lớn mặc đồ thể thao, khác hẳn sinh viên học viện âm nhạc, không nhìn thấy Mũ Lưỡi Trai, hai chiếc xe cảnh sát vẫn đỗ ở đó, có hai tên cảnh sát đứng ở cuối xe tán gẫu.

Một tên đi cùng Mũ Lưỡi Tri ở sân trượt băng thấy Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đi tới, hét lớn:

- Hai đứa chó nó kia rồi, mẹ nó chứ, bọn nó không trốn trong túc xá ...

Căn bản không thèm để ý Trần Hiểu Tùng mặc cảnh phục đi đằng sau:

- Đánh bỏ mẹ chúng nó đi.

Lập tức bốn năm tên chạy tới, sợ hai người bọn họ bỏ chạy.

- Dừng tay không được đánh người.

Trương Khác thấy hai tên cảnh sát vờ vút quát tháo, nhưng không hề chạy tới ngăn cản thì cười lạnh :” Quả nhiên là thế!”

Bị một đám nam nhân lừng lững bao vây, Tôn Tĩnh Mông sợ hãi tóm chặt tay Trương Khác, cảm giác tay Tôn Tĩnh Mông ướt đầm, thì ra cô bé này cũng có lúc biết sợ, Trương Khác khẽ vỗ mu bàn tay cô trấn an, gỡ tay Tôn Tĩnh Mông ra, y cũng muốn hoạt động một chút.

Mũ Lưỡi Trai đi tới, rống lên:

- ***, đánh gãy chân chúng nó, có chuyện gì tao chịu trách nhiệm.

Hai tên cảnh sát kéo Mũ Lưỡi Trai lại, ý tứ là để đám kia phát tiết đã rồi tới xử lý, thấy Trần Hiếu Tùng nghĩ là cảnh sát trong khu vực, nên không bận tâm.

- Chân phải tôi vừa mới lành, hay để cho bọn chúng đánh gãy chân trái?

Trương Khác nói đùa với Mã Hải Long.

Mã Hải Long không rảnh quay lại đùa với Trương Khác, hai tên chạy nhanh đã tới trước mặt hắn rồi, Mã Hải Long tóm cổ tay một tay, tung chân đá vào hông tên còn lại.

Trương Khác đợi tên bị đá loạn choạng thì xông vào bồi ấy cú đấm vào mặt, làm tên đó rú lên đau đớn, lúc này Tôn Tĩnh Mông thét lên hưng phấn, tóm tóc tên đó đập liên hồi vào bắp chân.

Tên còn lại bị Mã Hải Long tay như kim sắp bóp lấy cổ tay đau gục người xuống, tiếp đó Mã Hải Long chộp lấy vai, tháo luôn khớp xương, đẩy vào một tên nữa đang lao tới.

- Dừng tay, dừng tay hết cho tôi.

Trần Hiếu Tùng lúc này cầm dùi cui xông tới, miệng hô dừng mà tay không dừng, dùi cui quất vào chân tên thứ tư, hai tên còn lại một mình Mã Hải Long tiếp đãi.

Chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc, diễn biến bất ngờ làm đám sinh viên cả hai trường mắt tròn mắt dẹt.

Lúc này tên thứ năm bị Mã Hải Long đập vào đùi ngã lăn ra xa, muốn đứng dậy nhưng chân nhũn ra không đứng dậy nổi, tên thứ sáu thấy tình hình không ổn thì lùi lại.

Mã Hải Long đi tới tên thứ ba bị xô ngã, đập một phát vào sống lưng, tên đó gục ngay xuống bãi cỏ, không đứng dậy nổi nữa.

- Tôi bảo dừng lại, vì sao còn xông lên đánh người?

Trần Hiếu Tùng vung dùi cui nghiêm khắc quát tên thứ năm bị hấn đánh ngã lăn quay ra đất.

- Tại bọn .. Á ..

Tên bị Mã Hải Long tháo khớp đưa tay còn lại chỉ mặt Mã Hải Long định nói mình bị đánh, không ngờ tay đưa ra bị Trần Hiếu Tùng vung dùi cui quất ột cái tàn bạo, chỉ mặt hắn nói:

- Ngon ngoan ngồi yên cho tôi.

- Đủ rồi! Đủ rồi!

Trương Khác hét hồn ôm lấy Tôn Tĩnh Mông từ đằng sau, để cô ả đang trong tình trạng điên cuồng bình tĩnh lại, cô ta đang day chân lên ngón tay tên kia, nếu để người ta tàn phế thì chuyện thêm khó xử lý.

Đám sinh viên thể dục hung hăng, kinh nghiệm đánh nhau không ít, nhưng nào thấy thủ đoạn sấm sét tàn bạo như của Mã Hải Long, chớp mắt đã đánh gục năm tên.

Trước kia bốn tên vệ sĩ của Triệu Cẩm Vinh tập kích bất ngờ còn bị hấn đánh cho lưỡng bại câu thương, còn đánh lui hơn mười tên lưu manh tới phát nhà hắn thì đám nhãi nhép này có là gì?

Mấy chục tên sinh viên thể dục xông tới, nhưng không dám ra tay, cũng chẳng phải bọn chúng ngăn Mã Hải Long, dù sao hai tay không chống nổi bốn quyền, mà Trần Hiếu Tùng tay lăm lăm dùi cui khiến chúng ngán ngại.

Có mấy tên lưu manh dám đánh cảnh sát giữa đường giữa chợ, huống hồ bọn chúng còn không phải là lưu manh.

- Dừng tay hết cho tôi.

Tên cảnh sát trung niên quát, giờ mới đi tới, liếc nhìn vai Trần Hiếu Tùng, cảnh sát cấp ba, chức vụ rất rộng từ khoa viên lâu năm tới phó xứ cũng là cảnh sát cấp ba, thấy Trần Hiếu Tùng rất trẻ thì cau mày lại chất vấn:

- Cậu ở khu nào?

Năm tên cảnh sát khác bao vây vòng ngày ngăn đám sinh viên trường thể dục ra, lúc này trông mới giống duy trì trị an.

- Phòng đốc sát sở cảnh sát tỉnh.

Trần Hiếu Tùng đưa giấy ra:

- Sinh viên học viện thể dục bao vây học viện âm nhạc nhiễu loạn trị an, chi cục khu Đông Hoa ngăn cản bắt lực, phòng đốc sát nhận được báo cáo nên tới xem. Mời anh đưa giấy tờ ra, đồng thời giải thích vì sao cảnh sát khu Đông Hoa các anh vừa rồi không ngăn cản sinh viên thể dục xông lên đánh người.

Tên cảnh sát trung niên sững sờ, mắt liếc qua đám Trương Khác, biết hôm nay đụng đầu vào tường sắt rồi, cười nói:

- Tôi là Ngô Ái Quân phó cục trưởng chi cục Đông Hoa, không cần đưa giấy tờ ra nữa chứ hả người anh em.

- Xin mời phối hợp với công tác phòng đốc sát, đưa giấy tờ anh ra đây.

Trần Hiếu Tùng bày ra vẻ mặt làm việc công, nhìn nụ cười Ngô Ái Quân dần dần bị vẻ âm trầm thay thế, cho dù cục trưởng cục công an Kiến Nghiệp ở đây, Trần Hiếu Tùng theo trình tự cũng có quyền đòi xem giấy tờ, một tên phó chi cục trưởng, không cần phải nể mặt.

Ngô Ái Quân cố áp lửa giận xuống lấy giấy tờ ra.

Trần Hiếu Tùng vừa xem giấy tờ vừa nói:

- Phó cục trưởng Ngô, mời anh giải thích chuyện vừa xảy ra.

- Giải thích cái gì?

Ngô Ái Quân cau mày, hẳn là cảnh sát cấp một, lại bị một tên cảnh sát cấp ba nghiêm mặt chất vấn trước mặt cấp dưới, thể diện để vào đâu:

- Người cũng bị các người đánh rồi, còn cần tôi giải thích gì? Chẳng phải tại hai đứa kia sinh sự thì sao chuyện lớn lên thể này?

- Tôi yêu cầu các anh đưa cậu ta.

Trần Hiếu Tùng chỉ Mũ Lưỡi Trai, nghiêm giọng ra lệnh:

- Tôn Cúc Kiệt sinh viên học viện thể dục khóa 95 tới đồn cảnh sát tiếp nhận điều tra vụ án quấy rối tình dục ngày 10 tháng 4, đồng nghiệp của tôi sẽ tới ngay bây giờ.

Trương Khác nhếch mép nói với Tôn Tĩnh Mông:

- Trong nước không phải là không có quy định pháp luật chặt chẽ, chẳng qua phải dựa vào sức mạnh ngoài pháp luật mới khiến pháp luật được chấp hành mà thôi.

559. Chương 559: Một Trận Thành Danh

- Bắt lấy.

Ngô Ái Quân mặt âm trầm quát cấp dưới.

Đám cảnh sát ngơ ngơ, không biết phải bắt ai.

Ngô Ái Quân tức điên, đá đít tên cảnh sát gần nhất:

- Đứng đắn ra làm gì, bắt hết.

Đám cảnh sát giờ mới tỉnh ra, Ngô Ái Quân có điên mới dám bắt người phòng đốc sát, dù hắn có điên, bọn chúng cũng chẳng dám điên theo, lấy cớ ra còng ngay Tôn Cúc Kiệt không hề có chuẩn bị gì trước.

- Chú Ngô.

Tôn Cúc Kiệt bàng hoàng, không ngờ bị bắt là mình.

- Tụ tập đám đông đi gây sự đánh nhau, nếu tôi không tới các cậu còn định phá phách tới chừng nào?

Ngô Ái Quốc trở mặt vô tình, quát tháo nắm tên sinh viên lăn lộn trên mặt đất:

- Học sinh không ra học sinh, lưu manh không ra lưu manh, đem hết về đồn.

Mã Hải Long nấn lại khớp xương cho tên kia, những tên khác bị đòn nặng vào chỗ không hiểm, tạm thời mất đi sức chiến đấu, hiện đều hồi sức lại, chỉ mỗi tên bị Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đánh là thương tích không nhẹ, phải tới phòng y tế sơ cứu trước.

Có tên thấy tình thế không ổn định len lén bỏ đi, Ngô Ái Quân chỉ mặt hắn quát:

- Cậu đứng lại cho tôi.

Những sinh viên vừa mới tới xem còn tưởng Ngô Ái Quân là cảnh sát tốt, chấp pháp nghiêm minh vỗ tay reo hò.

Trương Khác khoanh tay nhìn Ngô Ái Quân, kẻ này bị Mũ Lưỡi Trai để lộ quan hệ vẩn trăn tinh xử lý, đúng là trông giống cảnh sát tốt bảo vệ chính nghĩa thật.

Tôn Tĩnh Mông một tay vịn vai Trương Khác, khom người xoa mũi chân, vừa rồi quá hưng phấn chỉ biết đá cho sướng chân, giờ mới thấy ngón chân đau đau, đá người ta làm bản thân bị thương, đúng là bực thật, lại chẳng thể trách được ai.

Phòng đốc sát chính thức xen vào vụ án quấy rối tình dục ngày 10 tháng 4, giờ bày trò gì cũng vô ích, trước tiên bảo vệ lấy thân đã rồi tính kế lâu dài, Ngô Ái Quốc bắt đám Tôn Cúc Kiệt lên xe, quay lại mặt lạnh băng nói với Trần Hiểu Tùng:

- Tôi đợi đồng chí ở đồn cảnh sát đường Mã Liên.

- Không cần, xe của tôi đỗ ngay ở đây, tôi đi cùng các anh. Xe của trưởng phòng Tiêu Ngọc Sơn đã tới đồn cảnh sát đường Mã Liên rồi.

Trần Hiểu Tùng vừa nhận một cuộc điện thoại, lấy ngữ khí làm việc công nói.

Vì thể hiện quyền uy của phòng đốc sát, trưởng phòng do phó cục trưởng cục cảnh sát thành phố Kiến Nghiệp kiêm nhiệm, Tiêu Ngọc Sơn là phó cục trưởng thứ nhất, hệ thống công an tỉnh không ai không biết.

Nghe câu này Ngô Ái Quốc giật mình, nhìn theo bóng lưng Tôn Cúc Kiệt đẩy lên xe, chuyện này khó giải quyết rồi đây, không phải nhốt giam vài ngày là có thể giải quyết được vấn đề.

Đặc biệt phòng đốc sát chia quân hai ngả đã tới đồn công an, hắn hối hận không tiêu hủy ghi chép ngày 10 tháng 4 đi, như vậy hắn có khả năng bị khép vào tội thất trách.

Từ lúc Mã Hải Long ra tay đánh người cho tới lúc Ngô Ái Quân âm thầm bắt đám Tôn Cúc Kiệt vào xe chỉ hơn mười phút.

Sinh viên học viện âm nhạc vỗ tay reo hò, đám sinh viên thể dục vài ba ngày lại tới sinh sự, không ai chịu nổi nữa.

Bên học viện âm nhạc, trưởng phòng giáo vụ còn ngó người ra tại chỗ, vừa rồi nói hết nước hết cái Ngô Ái Quân không thèm để ý, chớp mắt đã bắt hết người, té ra anh cảnh sát trẻ mới tới kia còn có thể lớn hơn.

Đám sinh viên thể dục tới trợ uy thì hoảng loạn, không tên nào dám lộn xộn.

Trương Khác đẩy Tôn Tĩnh Mông một cái, bảo cô gọi hai cô bạn cùng Tiểu Thi đi trượt băng hôm 10 tháng 4 tới, để bọn họ tới đồn cảnh sát viết lời khai.

- Anh không đi à?

Tôn Tĩnh Mông hỏi:

- Tôi đi làm gì?

Trương Khác nhún vai:

- Từ đầu tới cuối có liên quan gì tới tôi đâu.

Rồi vỗ vai Trần Hiếu Tùng:

- Hôm khác mời anh tới sân tennis học viện âm nhạc chơi.

Chân y bị Tôn Tĩnh Mông dẫm rách da, giờ vẫn đau.

Tôn Tĩnh Mông không ngờ Trương Khác nhớ mãi chuyện đó, lườm y một cái.

Trần Hiếu Tùng đi lấy xe, Tôn Tĩnh Mông đi gọi hai cô bạn tới, trước khi lên xe còn dặn Trương Khác:

- Chuyện hôm nay không được nói với ba tôi và chị tôi đâu đấy.

- Xem đánh tennis ra sao đã.

Trương Khác còn vô sỉ liếm môi.

Tôn Tĩnh Mông nhớ lúc hai người suýt hôn nhau, cắn chặt môi làm vẻ hung dữ, đôi mắt sáng sòng sánh nước, đẹp khác thường.

Ngô Ái Quân ở trên xe quay đầu lại nhìn về Trương Khác, nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Mã Hải Long, nhũn mày trầm tư, ấn tượng Mã Hải Long để lại quá mạnh, Trương Khác đúng là dễ bị người ta bỏ qua.

Ngô Ái Quân không nghĩ tới vì sao Trần Hiếu Tùng không đưa Trương Khác theo, chuyện tụ tập gây sự là chuyện vặt vãnh mà thôi, huống hồ đã người là cô gái xinh đẹp đánh đá.

Còn về cảnh vừa rồi hẳn càng muốn quên đi, chẳng lẽ hẳn thừa nhận mình dung túng cấp dưới không ra tay để đám sinh viên thể dục đánh người.

Ba chiếc xe cảnh sát rời đi, Trương Khác và Mã Hải Long mới thông thả tới bãi đỗ xe.

Trương Khác chẳng thể đi nhanh được, ngón chân bị Tôn Tĩnh Mông dẫm đã sưng vù, lòng lẫu bầu :” Sờ mông có chút thôi cần gì phải dữ vậy, tôi còn ngủ chung giường với cô rồi nữa cơ.”

Tôn Tĩnh Mông là bông hoa đẹp đầy gai, Trương Khác biết rất rõ, cũng luôn tránh xa cô ta, nhưng lần nào ở gần nhau cũng bị vẻ đẹp lạ của cô lấn át, khiến Trương Khác toàn làm chuyện ngốc nghếch muốn sờ thử vào cái gai đó.

Chuyện vừa rồi chớp mắt truyền khắp trường, từ tức xá nữ tới bãi đỗ xe, học sinh học viện âm nhạc nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ, có điều Mã Hải Long được quan tâm nhiều hơn.

- Hôm nay anh đánh một trận thành danh rồi, nếu anh trẻ hơn độ 20 tuổi nữa càng tuyệt, không ít mỹ nhân bám lấy đâu.

Vào xe rồi Trương Khác đùa:

- Ha ha, nếu là tên Mũ Lưỡi Trai tôi sẽ đánh gãy chân hắn, còn mấy tên kia chỉ là lừa theo thôi, hi vọng chúng học được bài học.

- Tuổi trẻ mà, ai chẳng thích sinh sự thể hiện.

Trương Khác cảm khái.

- Khác thiếu gia nói câu này cứ như bằng tuổi đám chúng tôi vậy.

- Thế à?

Trương Khác thuận miệng hỏi lại, mình đúng là qua cả tuổi nhiệt huyết sục sôi rồi, cá tính lớn gan càn rỡ của Tôn Tĩnh Mông làm y tìm lại chút cảm giác sục sôi thời trai trẻ đó.

Xe đi tới ngõ Học Phủ đã nghe thấy có người nghị luận chuyện này rồi, sinh viên thể dục thường xuyên gây sự, trừ người đương sự, hẳn chuyện này qua một thời gian sẽ tan biến, có lẽ chỉ có thân thủ của Mã Hải Long là để lại ấn tượng sâu sắc.

Xe rẽ vào đường Đông Hoa, giữa cổng nam Đh Sư phạm và ngõ Học Phủ có tòa nhà văn phòng tám tầng.

Gọi là tòa nhà văn phòng thực chất là do Đh Sư phạm lấy danh nghĩa xây nhà chiêu đãi xây lên, còn gọi là “nhà chiêu đãi số 2” tòa nhà ốp gạch men trắng, sân phía trước có ba cán cờ, giữa còn kéo lên quốc kỳ, bốn tầng đầu là nhà khách trường, bốn tầng trên cho thuê làm văn phòng.

Thế Kỷ Cẩm Hồ quyết tâm chuyển tổng bộ tới Kiến Nghiệp, không chỉ mặng địa ốc mà mặng giải trí cũng chuyển tới, Kiến Nghiệp sẽ thành nền móng mới của bọn họ.

Hơn nữa Cẩm Hồ thực thi kế hoạch vườn sỏi cũng cần nơi làm việc, nên thuê cả bốn tầng văn phòng ở nơi này, ngoài ra còn bao hết tầng ba dùng chiêu đãi khách.

Thời gian qua người điều tới từ Hải Châu quá nhiều, chẳng an bài chỗ ở nào thích hợp hơn nhà khách dưới văn phòng làm việc.

Cải tạo ngõ Đan Tĩnh cần sửa cũ như cũ, tốc độ căn bản không nhanh lên được, điêu khắc hoa văn một cánh cửa cũng cần thợ lành nghề mất một tháng, tiền đầu tư cực lớn mà doanh nghiệp địa ốc thường khó tưởng tượng nổi.

Nơi đó gần như gửi gắm mộng tưởng của quá nhiều người, Hứa Tư đem hết bất động sản ngõ Đan Tĩnh vào công ty, không yêu cầu tỉ lệ cổ phần cao, chỉ mong được cải tạo theo ý tưởng của cô, cho nên bên Kiến Nghiệp này mới là nơi gửi gắm mộng tưởng thương nghiệp của đám Thịnh Thanh, Thiệu Trí Cương.

Xe dừng trước nhà chiêu đãi số hai, đi lên lầu xem đồng hồ, Trương Khác cười tự trào:

- Yêu cầu bọn họ mỗi ngày giờ này họp bàn, kết quả bản thân là người đến muộn đầu tiên, thật xấu hổ.

560. Chương 560: Không Thiếu Tiền

Trương Khác không tham dự vào sự vụ cụ thể, nhưng từ ngày 8 tháng 4, hạng mục Vườn Sỏi coi như chính thức khởi động rồi, Trương Khác yêu cầu kết thúc mỗi ngày làm việc nhân viên quản lý cao cấp họp mặt trao đổi vấn đề cần phối hợp giải quyết.

Trên cầu thang máy, Trương Khác nói với Mã Hải Long:

- Bên Thế Kỷ Cẩm Hồ chúng ta mặc kệ, nhưng ở Kiến Nghiệp phải để ba lái xe, công việc nhiều vất vả như thế, không thể để họ tự lái xe được, anh thấy nên điều từ Hải Châu tới hay tuyển luôn ở đây.

- Điều người từ Hải Châu qua đi, xung quanh đây tình hình phức tạp, có chuyện khẩn cấp người mình còn có thể trông cậy được.

Từ sự kiện hôm nay Mã Hải Long đã nhìn ra vấn đề, nhiều khi chẳng cần sợ lưu manh hay xã hội đen, chỉ sợ cảnh sát dung túng, làm trị an địa phương hỗn loạn.

- Được, anh và Phó Tuấn thương lượng rồi làm.

Trương Khác gạt đầu, phương diện này đám Mã Hải Long là chuyên gia, nghe họ là được:

- Mua ba cái xe, một cái oách vào, hai cái tầm trung, kế hoạch vườn sỏi thực thi liên quan tới nhiều phương diện địa phương, không thể lần nào cũng lôi lãnh đạo thành phố ra được, bản thân phải dựng lên thế của mình, giảm bớt lực cản không cần thiết, Cẩm Hồ không thiếu tiền.

- Ấy, không phải anh chị nói mai mới tới à?

Trương Khác ra khỏi cầu thang máy thấy Lương Quân và Tôn Lệ đang đứng nói chuyện, tay còn xách vài cái túi, không biết cái gì.

- Trưa xong việc, thấy có chuyến bay chiều nên anh tới luôn.

Lương Quân và Tôn Lệ đang đợi thang máy, thấy Trương Khác vui vẻ đáp:

Trương Khác xem đồng hồ:

- Sắp họp rồi, anh còn định đi đâu?

Lương Quân tới Kiến Nghiệp, coi như thực sự điều vào địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ rồi, nói là làm trợ thủ cho Thiệu Chí Cương, nhưng chưa an bài chức vụ cụ thể.

Lương Quân biết chuyện họp mặt, nhưng chỉ có nhân viên cao tầng mới có tư cách tham gia, không ai thông báo cho hẳn cả, hẳn vừa cùng Tôn Lệ tới phòng dọn dẹp, định ở nhà khách lâu dài, cần chuẩn bị số đồ dùng sinh hoạt.

Nghe Trương Khác nói như vậy, Lương Quân choàng tỉnh, có ai gọi hẳn tham gia họp hiệu lực bằng đứa em họ này chứ, đưa túi cho Tôn Lệ:

- Em dọn phòng trước nhé.

Cùng Trương Khác tới phòng họp mới bố trí xong hồi chiều.

Không tới hai năm, được đám Trương Tri Phi, Thịnh Thanh dồn công bồi dưỡng, sự trưởng thành của Lương Quân vượt xa bạn học tốt nghiệp cùng năm, không còn nóng nảy khi mới ra trường, trở nên trầm ổn điềm đạm.

Trung kỳ thập niên 90, doanh nghiệp dân doanh đang ở giai đoạn khởi đầu, đa phần dám xông pha, dám sáng tạo, đổi mới, khiến cho nghề giám đốc và người nổi nghiệp đời hai nhanh chóng quật khởi.

Các doanh nghiệp dưới tập đoàn Chính Thái do lớp trẻ đời hai tiếp quản, Tạ Kiếm Nam, Tạ Ý vô cùng trẻ trung, cho dù dưới hào quang của Ái Đạt, làm Khoa Vương ảm đạm, nhưng phải thừa nhận những người quản lý trẻ như Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh đều không có thiếu sót trí mạng, ngược lại ở phương diện quản lý xí nghiệp, bọn họ còn xuất sắc hơn cả những người sáng nghiệp đời đầu.

Xí nghiệp ở giai đoạn phát triển, cần ý chí tiến thủ của người trẻ tuổi để khai thác sự nghiệp.

Tuổi trẻ của Lương Quân đương nhiên không phải là chướng ngại, người tới phòng họp trước thấy Lương Quân đi sau lưng Trương Khác đều gật đầu cười, không ai cảm thấy kinh ngạc.

Sáng nay Trần Tín Sinh đã ký hiệp định thư mang tính ý hướng kế hoạch vườn sồi với chính phủ Kiến Nghiệp, ngày mai sẽ đàm phán chi tiết.

Kiến thiết cơ sở quy mô lớn dù sao cần thời gian dài mới hoàn thành, kế hoạch Vườn Sồi không thể trì hoãn một năm sau mới vận hành, trừ ô m lấy hạng mục cải tạo ngô Học Phủ, ý kiến của Trương Khác là cải tạo hai nhà máy nhuộm góc đông bắc Yến Quy hồ cải tạo trước.

Vận hành kế hoạch vườn sồi ở quy mô nhỏ, tránh được phê duyệt hạng mục tiền kỳ, Trương Khác không muốn hiệu suất hành chính thấp của chính phủ làm chậm tiến độ của Cẩm Hồ.

Trương Khác yêu cầu Trần Tín Sinh, Đinh Hòa ngày mai đàm phán với chính phủ kiến nghiệp, đưa yêu cầu họ bật đèn xanh ở việc này trước.

Cuộc họp diễn ra trong 40 phút, đưa các việc cần phối hợp với nhau ra thảo luận, phân phối nhiệm vụ rõ ràng mỗi người, tới đó coi như kế thúc, tịch dương bên ngoài đã có quá nửa khuất sau núi, nhưng với cao tầng Cẩm Hồ mà nói, thời gian làm việc chưa hết, vẫn còn có nhiều chuyện xã giao thương nghiệp cần xử lý.

Trương Khác gọi Trương Tri Phi:

- Hôm nay thầy Hứa tới Kiến Nghiệp, cháu mời thầy ấy đi ăn cơm, chú và anh Đại Quân đi cùng cháu nhé.

Ngồi vào chiếc Ford đen, dường như ánh tịch dương cuối cùng đã biến mất, rẽ ra đường Đông Hoa thì trời tối hẳn.

Trương Khác gọi điện cho Trần Hiểu Tùng, vụ quấy rối tình dục ngày 10 tháng 4 tra không phải dễ, hơn nữa không thể ngăn Ngô Ái Quân trên xe cảnh sát mớm lời cho Tôn Cúc Kiệt, phòng đốc sát phải tra từ hành vi thất trách của đồn cảnh sát đường Mã Liên, sẽ khá là rắc rối, đám Tôn Tĩnh Mông đang lấy lời khai, không xong nhanh được.

Trương Khác đón thang Hứa Hồng Bá tới biệt thự Sư Tử viên, ăn cơm ở nhà cho thân thiết.

Tôn Lệ nhà ở Tứ Xuyên cũng có gia cảnh sung túc, không biết chuyện bếp núc, sau khi theo Lương Quân mới làm được vài món ăn đơn giản, bọn họ ở Thâm Quyển, không thể ngày nào cũng ra hàng ăn cơm, cuộc sống như thế không còn thú vị gì cả.

Tôn Lệ vừa phụ Mã Hải Long làm cơm, vừa hỏi Trương Khác:

- Sau này em sẽ thường xuyên ở đây, sao không thuê giúp việc?
- Em không ở đây đâu.

Trương Khác nghĩ sau này cơ hội tới Kiến Nghiệp rất nhiều, không thể để cô tới đây ở rồi nơm nớp lo sợ:

- Một mình em ở đây cô đơn lắm, không quen. Lên đại học rồi, nếu điều kiện túc xá trường tốt thì em ở túc xá, không tốt thì thuê nhà gần trường chung với Đỗ Phi.

Đỗ Phi quyết dựa vào năng lực của mình tập trung ba tháng cuối ôn thi ở trường, nói thế nào thì cùng vào ĐH Đông Hải là không thành vấn đề, Trương Khác hoài nghi hẳn lưu luyến thời gian được ở bên Lý Chi Phương, lên đại học rồi, y và Đỗ Phi đại khái sẽ lại như hình với bóng giống kiếp trước:

- Phải rồi, chị và anh Đại Quân không thể ở nhà khách mãi được, hay là anh chị tới đây mà ở?
- Anh chị cũng chẳng muốn sống ở biệt thự rộng thế này.

Tôn Lệ nhìn căn nhà sáu bảy trăm mét vuông, riêng cái nhà ăn đã to hơn cả nhà của hộ bình thường:

- Sống trong cái nhà to thế này, chỉ riêng dọn dẹp thôi cũng đủ đau đầu.

Trương Tri Phi lắc đầu:

- Đám trẻ bọn cháu chỉ được cái lười.

Trương Khác thích cái giác thông thả đi bộ tới trường, mặc dù đi xe tới ĐH Đông Hải cũng chỉ mất hơn mười phút, lại có sẵn xe đợi bất kỳ lúc nào, nhưng chênh lệch tâm lý là không thể xóa bỏ.

Vậy căn biệt thự này về sau để trống rồi, Trương Khác nghĩ, chỉ cần cha không tới Kiến Nghiệp hoặc tính nhậm chức, trong nhà gần như không vào đây ở nữa, nếu chỉ dùng làm chỗ đặt chân thì xa xỉ quá, lần trước tới ở, chần chệm mốc hết cả, cái nhà này xử lý ra sao Trương Khác đã thương lượng với mẹ rồi.

- Mẹ em thường nghĩ chị và Đại Quân kết hôn rồi tặng thứ gì thì hợp, nếu anh chị định ở lâu dài ở Kiến Nghiệp, căn nhà này để cho anh chị luôn.
- Món quà này quý trọng quá.

Lương Quân từ chối.

- Mẹ em cũng nghĩ anh chị chê căn nhà này cũ, vậy anh chị chọn căn nhà khác cũng được, xe cũng được, nhưng nhà và xe chọn một thôi đấy nhé.

Trương Khác giơ một ngón tay lên:

- Ý mẹ em là thế, em chỉ phụ trách truyền đạt, anh chị mà khách khí thì mẹ em tới tận nơi thúc ép đấy ..

Trương Tri Phi biết Lương Quân và Tôn Lệ ngại không dám nhận món quà đắt tiền như thế, liền quyết định thay bọn họ:

- Ở nhà khách toàn người cô đơn, vợ chồng nhỏ các cháu vào đó tít tít với nhau cho người ta ghét à? Chuyển vào đây ở, mỗi tuần thuê người tới dọn, cũng không phiền lắm, mỗi lần bọn chú tới Kiến Nghiệp còn có chỗ mà ăn tối, chẳng ai thích suốt ngày ra khách sạn ăn cơm cả.

Trương Tri Phi lấy thân phận trưởng bối ra định đoạt, Lương Quân không lên tiếng từ chối nữa, coi như chấp nhận.

561. Chương 561: Dệt Lưới Và Xé Lưới.

Lương Quân và Tôn Lệ yêu nhau từ thời đại học, chưa bao giờ chia tách nhau, đối với họ mà nói, đính hôn rồi, kết hôn sớm hay muộn không sao cả, chỉ suy tính xem có nên sinh con sớm hay không, dù sao cả hai còn trẻ, Lương Quân mới 25, Tôn Lệ 24, tất cả lấy sự nghiệp làm hàng đầu, nhưng điều này lại mâu thuẫn với gia đình, thôi thì tính sau.

Trương Tri Phi cảm khái đãi ngộ chênh lệch giữa Lương Quân và Trương Dịch, chủ yếu là vì Lương Cách Trân đặc biệt yêu quý con cái của hai người anh trai mình, nhưng Cẩm Hồ nay gia sản lớn như thế, trích ra phần rất nhỏ với người thường là sự giúp đỡ lớn rồi, ông luôn tìm cơ hội nói chuyện Trương Dịch với Trương Khác mà mãi chưa có.

Đội Tôn Lệ vào bếp, Trương Tri Phi mượn cớ nói:

- Trương Dịch làm việc ở xưởng dệt rất tốt, mới được ba tháng thì vừa khéo thầy của nó sang nhà máy khác, quản đốc nhà máy đưa nó lên làm đội trưởng sửa chữa rồi.

- Ồ...

Trương Khác nhìn chú, thấy chú né tránh cười nói:

- Nếu chúng ta giúp anh ấy, anh ấy có bỏ thể diện xuống để chấp nhận không?

Trương Tri Phi thấy cháu mềm lòng thì mừng thầm, nói trắng ra thì ngay cả vợ chồng Trương Tri Hành cũng thấy con mình thù nhà Trương Tri Vi quá sâu, có điều họ chẳng thiện cảm gì với Trương Tri Vi nên cũng không khuyên con mà thôi, giải quyết được Trương Khác là xong hết, Trương Tri Phi tranh thủ nói:

- Nó đã gặp rất nhiều chuyện, hẳn đã nhìn thoáng hơn, lần trước chú uống rượu với nó, thấy nó đã trầm ổn hơn.

Chú trao đổi với Trương Dịch là được rồi, Trương Khác quay sang Hứa Hồng Bá:

- Thầy Hứa, trong bao nhiêu người như thế thì thầy vất vả nhất, cháu để Trương Dịch cho thầy sai vặt được không ạ?

Chỉ có người gặp trắc trở tỉnh ngộ lại rồi mới có thể hiểu sâu sắc cách làm việc của Hứa Hồng Bá, để Lương Quân đang hùng hực khí thế làm trợ thủ cho ông chưa chắc thích hợp.

Biết Trương Khác tôn trọng Hứa Hồng Bá như thầy, nên nghe y an bài Trương Dịch làm trợ thủ cho ông, Trương Tri Phi biết cháu mình hoàn toàn bỏ đi hiềm khích cũ với Trương Dịch rồi.

Lo lắng Hứa Hồng Bá từ chối, Trương Tri Phi vội vàng đem chuyện xảy ra nhà Trương Tri Vi kể ra, cũng là để hi vọng hóa giải hiềm khích của Lương Quân với Trương Dịch, dù sao trẻ tuổi nông nổi, ai chẳng có chút phạm sai lầm?

- Ra là thế..

Hứa Hồng Bá gật gù:

- Nếu cậu ta đồng ý nghe tôi sai bảo thì tôi cũng không ngại.

Nếu Trương Dịch không trải qua va vấp, chưa phải chịu khổ, không hạ quyết tâm làm được chuyện người thường không làm được kia, ông sẽ không dậy hẳn một điều gì.

Trương Tri Phi không ngờ chuyện dễ dàng giải quyết như thế, trước đó vắt óc suy nghĩ làm sao mở miệng với Trương Khác mới thích hợp, đại khái là do Trương Dịch không chê không bỏ cô gái kia đánh động lòng người, đúng là tái ông thất mã.

Đêm hôm đó sau khi đi gặp Trương Dịch về Trương Khác uống say tới bất tỉnh nhân sự mà.

Trương Khác đem chuyện xảy ra hôm nay kể cho Hứa Hồng Bá và chú nghe, chuyện Lâm Tuyết đóng kịch, cho thấy cô ta không cam tâm từ bỏ hạng mục ngõ Đan Tĩnh, như vậy mối thù này đã kết rồi.

Tôn Tĩnh Mông sinh sự chỉ là chuyện nhỏ thôi, có điều nói không chừng từ chuyện nhỏ này có diễn biến làm người ta mong đợi.

- Nha đầu đó thú vị quá, ha ha ha..

Hứa Hồng Bá cười lớn đầy sắc khoái:

- Tôi cũng rất mong có ngày cậu bị người ta đánh thành cái đầu heo.

Trương Khác cũng cười:

- Phong cách xử sự của chúng ta khác người khác, có thể nói là chặn tài lộ của người ta, nên cháu hơi lo.

- Lo là đúng.

Hứa Hồng Bá gật đầu:

- Kế hoạch Vườn Sồi có La Quân và Vương Duy Quân ủng hộ, nhìn qua đại cục đã định, nhưng La Quân xuống đây là để quá độ, có thể rời đi bất kỳ lúc nào, như thế căn cơ của kế hoạch Vườn Sồi như xây thành trên cát. Hiện Kiến Nghiệp trông có vẻ ai ai cũng mong Cẩm Hồ tới đầu tư, nhưng khi Cẩm Hồ ném khoản tiền lớn vào, bị bắt chết vào Kiến Nghiệp rồi, thái độ bọn họ sẽ thay đổi, bọn họ sẽ không cho phép ai độc quyền đầu.

Trương Khác hiểu điều này:

- Đúng là không thể đem hi vọng gửi hết vào La Quân và Vương Duy Quân, tình hình trở nên ác liệt, Cố gia có thể điều Diêu Văn Thịnh khỏi Kiến Nghiệp. Kế hoạch Vườn Sồi muốn cắm rễ ở Kiến Nghiệp cần có một khoảng thời gian, trong thời gian đó phải đảm bảo không bị nhân tố ngẫu nhiên như La Quân điều khỏi Kiến Nghiệp làm ảnh hưởng, chúng ta phải còn làm rất nhiều chuyện.

- Nhìn từ góc độ quan trường, tôi không thấy cơ sở chắc chắn nào, một tấm lưới chắc có thể cung cấp cơ sở tương đối ổn định, chuyện hôm nay, cậu có lẽ sẽ mau chóng cảm thụ được uy lực của tấm lưới đó.

Hứa Hồng Bá phân tích:

- Nếu có một tấm lưới như thế tồn tại, cậu có hạ quyết tâm xé rách nó không?

- Không phá bỏ không lập nên được cái mới.

Nếu có tấm lưới đó, chắc chắn đã liên kết nhân vật nào đó của khu Đông Hoa và địa ốc Tĩnh Điển với nhau, Trương Khác nói chắc nịch:

- Cháu sẽ không để cho nhân tố uy hiếp tiềm tàng nằm sau lưng chờ thời cơ.

Cao Chân, Lâm Tuyết đã bắt tay với Tạ gia, tấm lưới của bọn chúng càng dệt càng chắc rồi.

- Đúng là dây dưa mãi không hết.

Hứa Hồng Bá than:

- Cẩm Hồ càng lớn mạnh sẽ càng phát hiện tấm lưới đối phương dệt nên càng dày, nếu Liên Tín cũng cảm thấy uy hiếp của Cẩm Hồ, cậu nói bọn họ có liên kết với Khoa Vương không? Chắc chắn có, dù Liên Tín không tìm Khoa Vương, thì Khoa Vương cũng tìm Liên Tín. Tôi đã xem tư liệu của Tiêu Thụy Dân rồi, đó

là nhân vật lợi hại, sau lưng còn có một đám quan liêu không cải hóa nổi ... Cậu đó, tốt nhất nên giữ tâm thái lạc quan đầu với người lạc thú vô cùng đi.

*** nguyên: Đấu với người lạc thú có hạn, đấu với trời lạc thú vô cùng, Mao thái tổ.

- Hi hi, Cẩm Hồ muốn phát triển tự chủ, sau này sẽ càng ngày càng gặp nhiều cản trở, cháu muốn làm một lần khỏe cả đời là không thể rồi. Có điều bọn chúng kết lưới cháu cũng kết lưới, giống hai con nhện cần cù, xem ai kết lưới nhanh hơn, chắc hơn. Phía bên Kiến Nghiệp chúng ta không có căn cơ, đành xé lưới của bọn chúng đã ... La Quân hiện dựa vào kế hoạch vườn sỏi, chúng ta có thể mượn uy ông ta, mấy ngày này thầy Hứa nghỉ chân ở Kiến Nghiệp chút nhé.

Cơm làm xong, hâm một bình rượu, Trương Khác đem những người có thể kết thành mạng lưới kể ra cho Hứa Hồng Bá xem xét, bao gồm mạng lưới quan hệ của Diệp gia.

Diệp gia cũng đã quyết tâm cắm rễ ở Kiến Nghiệp, quê của Diệp Kiến Bân là Kiến Nghiệp, nhưng mấy nhân vật trên sĩ đồ của Diệp gia không có ai trưởng thành từ tỉnh Đông Hải, nên căn cơ của Diệp gia ở Kiến Nghiệp rất cạn, không có xung đột lợi ích lớn, thành phố Kiến Nghiệp còn nể mặt Diệp gia, nếu có thì rất khó nói.

Nếu muốn dệt lưới ở Kiến Nghiệp, vậy có thể tính cả mạng lưới của Diệp gia vào, cũng tiện thế lực hai nhà thực sự hòa làm một cùng chung vinh nhục.

Phòng đốc sát sở công an trực tiếp tham gia chuyện đồn công an đường Mã Liên thất chức, cục công an Kiến Nghiệp phải ra mặt xử lý, chi cục khu Đông Hoa hoàn toàn không có quyền chủ đạo.

Qua tìm hiểu sở bộ, đồn trưởng đồn công an đường Mã Liên, chỉ đạo viên cùng cảnh sát tiếp nhận vụ án 10 tháng 4, đình chức nhận điều tra, nhưng lửa chưa cháy tới người Ngô Ái Quân.

Đám Tôn Tĩnh Mông ghi lời khai xong rồi khỏi đồn cảnh sát thì đã là 9 giờ tối, Trần Hiểu Tùng sau khi lái xe đưa các cô về túc xá nữ liền gọi điện cho Trương Khác thông báo tiến triển:

- Vụ này phòng đốc sát làm tới đây là cực hạn, quyền giáo cho cục công an Kiến Nghiệp.

Trương Khác đã nghĩ tới kết cục này, đám sinh viên thể dục muốn thoát thân hoàn toàn là không thể, nhưng muốn đào sâu thêm chuyện này cũng khó khăn.

- Buổi tối tôi còn có việc, không thoát thân được, lần sau mời anh đi đánh tennis...

Trương Khác cười ha hả, y không muốn xuất hiện, có điều Tiêu Ngọc Sơn là phó trưởng phòng đốc sát, phó cục trưởng cục công an Kiến Nghiệp, không thể không an bài người tiếp đại, che ống nói hỏi chú:

- Chú, chú đi tiếp hộ cháu được không?

562. Chương 562: Hi Vọng Và Thất Vọng

Muốn dệt lưới thì phải có người cầm cương, Trương Khác ít tuổi là một điểm yếu, hơn nữa nếu tiếp xúc với nhân vật long xà hỗn tạp sẽ dễ bị xem thường, Trương Tri Phi không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Trương Khác lại nói vào điện thoại:

- Trưởng phòng Tiêu cũng có mặt hả? Cú tôi tới ngay ... Ồ, cả cục trưởng Vương nữa ... Tôi hiểu...

Thấy Trương Khác cúp điện thoại, Hứa Hồng Bá trầm ngâm nói:

- Người của cục công an thành phố cũng có mặt, tôi thấy nên nói với bọn họ Tôn Tĩnh Mông là con gái nhỏ của Tôn Thượng Nghĩa, chuyện xảy ra hôm nay đúng là không thể tính là vui vẻ gì, xem bọn họ phản ứng ra sao?

Trương Khác nghĩ làm thế cũng thích hợp, bảo Mã Hải Long lái xe đưa chú đi.

Trương Khác gọi điện cho Thiệu Tâm Văn, y còn nhớ bạn học của Thiệu Tâm Văn làm việc ở cục công an thành phố Kiến Nghiệp, tên Hà Kỳ Văn thì phải, Trương Khác nhớ mang mang như vậy, từ sự kiện bán dâm ở Phú Xuân Các cũng đã khá lâu rồi.

Bên phía đường Mã Liên thì Trương Khác không hi vọng đào sâu thêm được vũng bùn đó, nhưng vẫn phải khiến bọn chúng đưa ra một số nhượng bộ, không phải chỉ nghiêm túc điều tra vụ án quấy rối tình dục hôm đó là có thể kết án.

Kiến Nghiệp vào tháng tư là lúc thời tiết dễ chịu nhất, Trương Khác cầm *** coca, ngồi ở trên chiếc ghế dài của sân tennis, nhìn trời xanh mây trắng.

Đáng tiếc là sân tennis ở học viện không có ghế tựa, để ánh mặt trời ảm áp chiếu khắp toàn thân, thậm chí nhiệt độ hôm nay cũng phải 25 độ, vừa vặn thích hợp mặc váy đánh tennis rồi.

Mã Hải Long ở học viện âm nhạc khá thu hút, bị Trương Khác ném cho đám Trần Tín Sinh tháp tùng lãnh đạo thành ủy đi khảo sát đóng cửa nhà máy nhuộm, giữ Phó Tuấn ở lại bên người, cùng Trần Hiểu Tùng, Diêu Văn Thịnh, còn có cả Chu Tiểu Quân đi đánh tennis, trùng hợp Dịch Hình cũng có chuyến bay dừng ở Kiến Nghiệp, hẹn tới chơi luôn.

Trương Khác uống một ngụm Coca, nói với Chu Tiểu Quân:

- Lúc này chắc anh đang bê nước ở quán bar hả?

Còn chưa dứt lời thì nghe thấy giọng của Lệnh Tiểu Yến ở cửa vào, chớp chớp mắt, thấy nửa người Lệnh Tiểu Yến thò vào, không mặc váy, thất vọng hỏi:

- Hôm nay quán bar nghỉ à?

- Ở đâu chả có quyền nghỉ ngơi, huống chi tôi chỉ là người làm công.

Lệnh Tiểu Yến lớn tiếng kháng nghị, thấy mắt Trương Khác chuyển ra sau lưng mình, hỏi:

- Nhìn gì đấy.

- Nhìn gì đâu.

Vừa mới nghe thấy giọng của Tôn Tĩnh Mông và các cô bạn, Trương Khác rất khát khao nhìn thấy những cặp đùi trắng như bông bưởi tràn vào sân tennis, y còn đặt biệt bảo Tôn Tĩnh Mông bao sân tennis này cả chiều trước hai ngày.

Váy lam mép trắng thoáng qua một góc rồi rút vào, quang cảnh mình mong mỏi cuối cùng đã xuất hiện, tìm Trương Khác đập thành thịch, hôm qua gọi điện cho Đỗ Phi nói chuyện này, thiếu chút nữa hại tên tiểu tử đó vứt chuyện thi đại học sang một bên, chạy tới Kiến Nghiệp chơi tennis.

Hả! Trương Khác trừng mắt nhìn Tôn Tĩnh Mông, dưới váy ngắn gợi cảm là quần jean xanh lam và giày thể thao màu vàng, ba cô gái đi với cô đều ăn mặc như vậy.

Trần Hiểu Tùng thắc mắc:

- Các cô ấy vì sao ăn mặc như thế, không mặc váy thì không thể đánh tennis à?

Chu Tiểu Quân, Diêu Văn Thịnh cũng cảm thấy nữ sinh học viện âm nhạc ăn mặc thật quái dị.

- À ...

Trương Khác nghiêng răng nghiêng lợi nói bừa:

- Khả năng một số người đúng là không giống người bình thường.

Mấy người kia ra sân đánh bóng, Trương Khác gọi Tôn Tĩnh Mông tới, trừng mắt lên:

- Sao cô chơi trò vô lại thế, tôi mong đợi hôm nay tới mấy ngày rồi.

Cục công an Kiến Nghiệp đưa ra quyết định đám Tôn Cúc Kiệt có hành vi quấy rối tình dục, phạt nhốt giam 10 - 15 ngày, hai tên khác cầm đầu sinh viên thể dục tới Học viện Âm nhạc sẽ do học viện Thể dục xử lý, đồn trưởng đồn cảnh sát đường Mã Liên cùng chỉ đạo viên bị đuổi việc.

Hà Kỳ Vân tới khu Đông Hoa làm đồn trưởng kiêm chỉ đạo viên đồn cảnh sát đường Mã Liên, đây chỉ việc điều động rất nhỏ, cần bản không đáng để người ta để ý.

Chuyện Tôn Tĩnh Mông muốn nhờ Trương Khác xử lý coi như đã giải quyết trọn vẹn.

- Anh giúp với tâm tư xấu xa đó thì có khác gì đám cận bã Tôn Cúc Kiệt?

Tôn Tĩnh Mông khinh bỉ nói:

- Còn nữa, đã bảo không được cho ba tôi và chị tôi biết cơ mà? Hại tôi bị mắng một trận, nếu chẳng phải bà cô đây tâm lý cứng cổ, nói không chừng đã khóc tới chẳng bò dậy nổi mà đánh tennis với các anh.

Trương Khác thấy Tôn Tĩnh Mông lấy chuyện này cản trở, cười hăng hắc:

- Tôi chưa bao giờ cho rằng mình tốt đẹp hơn đám cận bã đó, mà cũng không phải tôi nói cho ba cô biết.

- Anh nói sao tôi tin vậy à?

Tôn Tĩnh Mông chun môi:

- Suốt ngày anh đi cùng đám nam nhân già đầu đó, tâm tư cũng xấu theo bọn họ rồi, thôi, tôi chẳng thèm chấp với anh.

Nắm tay y kéo dây:

- Đi nào, tôi ăn mặc chẳng ra thể loại nào cũng cần dùng khí lớn lắm đấy, cùng lắm tối nay tôi mời các anh ăn tối, đến quán bar ăn tiêu miễn phí.

Hiếm khi nào Tôn Tĩnh Mông mềm giọng xuống như vậy, nhưng Trương Khác vẫn lắc đầu:

- Không dễ dàng cho qua vậy được, nếu là múa cột thì có thể suy nghĩ.

- Anh đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu.

Tôn Tĩnh Mông lườm y một cái, quay ngoắt người đi, Trương Khác vội bật dậy, lật đật đuổi theo.

Mấy ngày qua nhiệt độ tăng lên nhiều, đánh tennis chỉ mặc T-shirt mỏng, trước ngực Tôn Tĩnh Mông lùm lùm hiện lên hai đồi núi mềm, lúc di chuyển rung rinh như giấu con thỏ nhỏ bên trong, thêm vào tiếng thét vừa trong vừa ngọt, đánh tennis với cô đúng là hưởng thụ không tệ.

Các cô gái học khiêu vũ trông có vẻ yếu điệu yếu đuối, nhưng thể lực khá tốt, Lệnh Tiểu Yến và Dịch Hình vốn không hay đánh tennis, được một ván thôi mà đã mồ hôi mồ kê nhễ nhại, quẳng vợt ngồi bệt xuống sân.

Trương Khác đang cùng Tôn Tĩnh Mông đánh tới lúc hăng máu thì Phó Tuấn cầm di động vẫy vẫy, bảo y tới nghe điện thoại. Trương Khác ra ngoài nghe điện thoại, Tôn Tĩnh Mông bức tức phát bóng về phía y, chẳng làm gì được cô ta, chỉ biết né tránh.

- Thị sát nhà máy nhuộm xảy ra chuyện, không biết là kẻ nào tiết lộ tin tức, công nhân nhà máy tụ tập ngăn cản xe vào nhà máy, phản đối chính phủ bán nhà máy cho chúng ta.

Trần Tín Sinh kể qua tình hình:

- Phó thị trưởng Vương đã liên hệ với bí thư La.

Trương Khác nhú mày, tin tức này chắc chắn do địa ốc Tinh Điền phát tán ra, còn định chưa đàm phán ổn thỏa với thành phố sẽ không kinh động tới nhà máy nhuộm, lần thị sát này lấy đánh nghĩa tham quan, không ngờ có kẻ đã khích bác xúi bẩy làm loạn rồi.

Trương Khác cúp điện thoại gọi Diêu Văn Thịnh, Chu Tiểu Quân tới, định tới nhà máy nhuộm xem sao.

- Anh đi đâu, không chơi nữa à?

Tôn Tĩnh Mông vác vợt trên vai, gò má ửng hồng, phát tán hơi thở thanh xuân tươi trẻ rực rỡ, đi tới hỏi:

- À, có chút chuyện, cô tiếp đám anh Trần hộ nhé.

Trương Khác khoác áo ngoài lên.

Tôn Tĩnh Mông mím môi không nói gì, cô hiểu địa vị của Trương Khác ở Cẩm Hồ, tới Hong Kong cũng suốt ngày bàn bàn tính tính với cha cô, nói ra một người ít tuổi như thế nghiêm túc tham gia vào thế giới người trưởng thành thì đúng là một người rất vô vị, cô tiếp quản quán bar của chị mình cũng chỉ mang ý vui chơi, phát tay bảo Trương Khác đi au.

Rời Học viện âm nhạc, rẽ vào đường Đông Hoa, vừa vặn gặp xe của La Quân, liền dừng xe lại cùng Diêu Văn Thịnh ngồi vào xe ông ta.

Lên xe, Trương Khác lóe lên một suy nghĩ, nói không chừng đám người kia bày ra trò này là để thăm dò thái độ La Quân kiên định tới mức nào? Nếu La Quân tỏ ra mềm mỏng, thủ đoạn của bọn chúng sẽ xuất hiện liên tục.

- Bí thư La.

Trương Khác chẳng nhắc tới chuyện xảy ra trước đó, cười nói:

- Nếu có thể thực sự thực thi chiến lược mới sản nghiệp kỹ thuật, tôi nghĩ thành phố này sẽ nhớ kỹ bí thư.

Ý của y là chuyện của nhà máy nhuộm chẳng qua chỉ là chướng ngại nhỏ so với chiến lược mới thôi.

563. Chương 563: Chỉ Là Một Trở Ngại Nhỏ

Ở phương diện kiến thiết kinh tế có chính tích hiển hách, mạnh mẽ cải cách, đều là nhân tố được giai tầng quan liêu mới của cái quốc gia này thừa nhận, không có lời nào động lòng một viên quan hơn thế nữa.

Nhà máy nhuộm cách ĐH Sư phạm không xa, nằm phía bắc Yến Quy Hồ, đi từ cổng Đh Sư phạm tới chỉ mất mấy phút.

Chớp mắt xe của La Quân đã tới cổng nhà máy nhuộm, một đám đông chặn kín cổng, hò hét ngăn cản đội xe tham quan, còn có người giương tấm biểu ngữ lớn viết " Bán nhà máy tức là bán nhà mình."

La Quân sắc mặt âm trầm, hiện không phải là lúc truy cứu kẻ nào tiết lộ tin tức nữa, không thể để cho vừa ký hiệp định thư kế hoạch Vườn Sồi, chưa có bước đi đầu tiên đã bị gặp trở ngại.

- Tôi là người được nhận huy chương lao động, còn là đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc, chẳng lẽ tôi không có tư cách nói chuyện với bí thư La à?

Trương Khác và La Quân xuống xe, còn chưa nghe báo cáo tình hình đã có một nam nhân chừng 50 nhảy ra la lối, đám Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cương bị vây chặt bên ngoài không thể xuống xe, cũng có thể Vương Duy Quân sợ mâu thuẫn trở nên gay gắt nên không cho bọn họ xuống xe.

Chỉ là phản đối bán nhà máy thôi, tình hình chưa tới mức quá tệ, La Quân chỉ nam nhân đó nói:

- Tôi biết đồng chí, đồng chí là Điền Lực Sơn, năm ngoái ở đại hội biểu dương hệ thống dệt nhuộm, đồng chí đại biểu cho công nhân phát biểu. Tôi tới đây rồi, có gì muốn nói các đồng chí cứ nói ra, nhưng chặn cửa khách như thế, không phải là đạo đãi khách.

- Bí thư La biết thì tốt, tôi muốn hỏi một câu, có phải là thành phố muốn đóng cửa nhà máy nhuộm Lệ Phong bán cho chủ tư nhân khai thác địa ốc thương nghiệp không?

Điền Lực Sơn cùng mấy đại biểu công nhân hùng hổ đi tới.

Diêu Văn Thịnh nói cho Trương Khác biết Điền Lực Sơn là phó quản đốc nhà máy Lệ Phong.

- Việc này thành phố còn đang thảo luận.

La Quân bình tĩnh đáp:

- Nhà máy Lệ Phong đang kinh doanh tốt đẹp, năm ngoái còn đóng góp cho thành phố 20 triệu lợi thuế, nuôi dưỡng hơn 300 gia đình công nhân, có cái cách cũng không tới chúng tôi. Thành phố có tính toán này, vì sao không trưng cầu ý kiến chúng tôi trước.

Điền Lực Sơn mặt đỏ gay, hùng hồn chất vấn:

La Quân kiên nhẫn giải thích:

- Nhà máy Lệ Phong nhường mảnh đất này ra là để dùng vào việc quan trọng hơn, không phải là đóng cửa nhà máy, thành phố cũng không bỏ mặc công nhân viên, chúng tôi lựa chọn vùng đất mới xây dựng nhà máy hiện đại hơn?

- Vì sao chúng tôi đang kinh doanh tốt lại bán cho chủ tư nhân? Tôi nghĩ thế nào cũng không ra, cho dù người chủ kia có xây dựng nhà máy mới ở nơi khác, nhưng việc dừng vận hành nhà máy gây tổn thất ai chịu, trong thời gian đó cuộc sống 300 gia đình công nhân kia ai lo?

La Văn Quân cau mày, Điền Lực Sơn chất vấn liên tục không nể nang thể diện bí thư thành ủy, đâu có giống người muốn nói chuyện giải quyết vấn đề?

Trương Khác đã xem tài liệu về Điền Lực Sơn, nhưng chưa rõ ông ta là người thế nào, bình thản nói:

- Bí thư La, hay là chuyển nơi khác thảo luận vấn đề này?

Đám đại biểu công nhân liếc nhìn Trương Khác, thấy y còn trẻ, nghĩ là nhân viên công tác thành ủy, không để ý lời của y, nhìn chằm chằm La Quân, đợi ông ta trả lời.

- Các đồng chí là đại biểu công nhân, phải có giác ngộ, chẳng lẽ bắt bí thư La đứng ở cổng nói chuyện sao?

Vương Duy Quân nghiêm khắc nói, hôm nay ông ta ức lắm rồi, nhưng không thể làm xung đột thêm gay gắt, nếu không chuyện càng khó giải quyết:

- Còn nữa, nhà máy đã chọn ra đại biểu phản ánh ý kiến với bí thư La, vì sao những người khác không về cương vị công tác, chặn ở cổng thế này là có ý gì?

Nhìn thấy La Quân, Vương Duy Quân mặt xam xám, lãnh đạo cục công nghiệp nhẹ và lãnh đạo tổng công ty dệt chỉ hận không thể bóp chết đám đại biểu công nhân này, không biết má mẹ đưa nào để lộ tin, nhưng bọn họ sau này thì khôn dốt rồi.

Tổng giám đốc tổng công ty dệt chỉ Điền Lực Sơn nói:

- Điền Lực Sơn, anh bảo những công nhân này giải tán đi.

Lúc này đám Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cương mới xuống xe, công nhân chặn cửa giải tán, chỉ còn lại mấy đại biểu công nhân vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Viên tổng giám đốc kia dè dặt hỏi La Quân:

- Bí thư, tới phòng hội nghị chứ ạ?

La Quân liếc nhìn Trương Khác, nếu tới phòng hội nghị thì y đã chẳng xen miệng vào.

- Chúng ta vừa đi vừa nói vậy.

Trương Khác đi trước dẫn đường, xuyên qua đường xi măng giữa nhà máy, tới cổng sau, nói:

- Ra ngoài này, có thể thảo luận rất nhiều điều.

Đứng ở bên trong cổng đã có thể ngửi cái mùi nhức mũi, nhìn qua hàng rào sắt là mảng màu vàng sậm nổi lênh bênh trên Yển Quy Hồ.

La Quân đã hiểu ý Trương Khác, chỉ cánh cổng rỉ sét loang lổ, trầm giọng nói:

- Mở ra.

Đám đại biểu công nhân chưa ý thức được vấn đề, hôm nay thảo luận chuyện bán nhà máy chứ có phải kiểm tra xả nước thải đâu, càng không ngờ thanh niên này lại dẫn mọi người tới đây, bối rối tìm quản lý mang chìa khóa tới.

Ngoài cổng sau là cổng xả của nhà máy, rất ít người ra vào, cơ bản hoang phế lâu rồi, ngay cả con đường tử tế cũng không có, cỏ xanh rạp rịt ngập tới tận đầu gối.

La Quân đi tới phía trước, cống xả quả nhiên đang xả dòng nước màu vàng sủi bọt ra ngoài, chất cặn đọng lại ở lòng hồ phía dưới đã lấp tới một phần ba cống rồi.

- Điền Lực Sơn, hiện giờ tôi trả lời câu hỏi của đồng chí, thành ủy sẽ không bỏ mặc 300 gia đình công nhân nhà máy, nhưng Yên Quy Hồ là của 6 triệu người dân Kiến Nghiệp, thành ủy cũng không thể bỏ mặc.

La Quân chuyển ánh mắt sang lãnh đạo cục công nghiệp nhẹ, chỉ vào cái cống đang xả nước thải, lớn tiếng quát:

- Chuyện này các đồng chí có biết không? Chẳng lẽ các đồng chí không có chút trách nhiệm xã hội và ý thức công chúng nào? Khi tôi tới Kiến Nghiệp nhậm chức, có người nói với tôi Yên Quy Hồ là viên minh châu của Kiến Nghiệp. Giờ viên minh châu thế này, tôi rất đau lòng. Nhà máy Lệ Phong mỗi năm đúng là đóng góp cho thành phố khoản lợi thuế lớn, nhưng Yên Quy Hồ phải vì nhà máy Lệ Phong gánh chịu tổn thất lớn nhường nào? Các đồng chí mở to mắt ra nhìn kỹ cho tôi.

Tới đây bảo Vương Duy Quân:

- Đồng chí ở lại đây, hôm nay thảo luận cho ra phương án giải quyết cho tôi.

Rồi không thêm để ý tới đám đại biểu công nhân hốt hoảng nhìn nhau, quay đầu trở về.

Trương Khác mỉm cười, không nói một lời theo sau La Quân.

Tình hình thế này không còn thích hợp tham quan gì nữa, cũng chẳng cần nữa, đám Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cương cũng quay đầu về. Điều Văn Thịnh, Chu Tiểu Quân ở lại hiệp trợ Vương Duy Quân.

Vương Duy Quân chứa đầy một bụng tức, song La Quân có mặt, không có phần cho ông ta nổi giận, giờ La Quân đi rồi, ông ta là lão đại, trước tiên lạnh lùng quát đám đại biểu công nhân:

- Các đồng chí phải là đại biểu cho toàn thể lợi ích của giai cấp công nhân, chứ không phải vì lợi ích nhỏ hẹp của ba trăm công nhân kia. Vì sao phải chuyển nhà máy đi nơi khác, các đồng chí tự hiểu.

Ông ta không biết vì sao vừa rồi La Quân thái độ kiên quyết như thế, nhưng không quan trọng nữa, bọn họ chính đang cần cái cơ đóng cửa nhà máy Lệ Phong, chuyển sang phía đầm đầu nào tổng công ty dệt:

- Các đồng chí nói phải giải quyết ra sao, có cần mời người cục môi trường tới một chuyến mới quyết định dừng sản xuất không?

- Lập tức dừng sản xuất.

Cục trưởng cục công nghiệp nhẹ hận không thể đập vỡ đầu Điền Lực Sơn:

- Điền Lực Sơn, ông phải có giác ngộ này chứ.

Chu Tiểu Quân cảm thấy đám đại biểu công nhân thật đáng thương, vấn đề ô nhiễm của nhà máy Lệ Phong trước giờ luôn được chú ý, nhưng vì sao không đóng cửa, chính là vì đầm đầu nào tổng công ty dệt và cục công nghiệp nhẹ vì muốn bảo vệ lợi ích của mình, chứ công nhân có quyền gì?

Đám đại biểu công nhân bị người ta xúi bẩy đứng ra phản đối bán nhà máy, căn bản không ý thức được hai chuyện này có thể tính làm một.

Thực ra ngay từ đầu bọn họ định sẵn là bị hi sinh rồi.

564. Chương 564: Ngưỡng

“Tung cú đầm mạnh, bí thư thành ủy tuần tra hiện trường, kiên quyết đóng cửa doanh nghiệp gây ô nhiễm nặng...”

Lâm Tuyết cắn môi, nhìn chằm chằm vào ảnh La Quân quát nhân viên cục công nghiệp nhẹ trước cống xả của nhà máy nhuộm, hình ảnh người thanh niên hai tay đút túi quần bên cạnh có hơi mơ hồ, song người quen với tư thế uể oải của y thì có hóa thành than cũng nhận ra.

Vốn định gây cho bọn chúng chút rắc rối, không ngờ thành tăng tốc kế hoạch Vườn Sồi.

Vương Duy Quân chủ trì cuộc họp có sự tham gia của cục công nghiệp nhẹ, tổng công ty dệt và nhà máy nhuộm, ngay tối hôm đó đưa ra phương án xử trí: Kiên quyết đóng cửa, đặt thời hạn tháo dỡ máy móc, trong phương án xử trí căn bản không đề cập tới vấn đề xây nhà máy mới nữa.

Chương ngại tiền kỳ của kế hoạch Vườn Sồi bị La Quân dẹp bỏ với thái độ kiên quyết khiến rất nhiều kẻ âm thầm giở trò trong bóng tối đều luống cuống.

- Giám đốc Lâm, ba giờ chiều rồi, chị bảo tôi nhắc giờ này tới thành phố ...

Thư ký đi vào nhắc Lâm Tuyết lịch trình buổi chiều.

- Được rồi, cô bảo lái xe chuẩn bị đi, tôi xuống ngay ...

Lâm Tuyết phát tay bực bội, thành phố triệu tập chủ công ty khai phát địa ốc, chẳng qua là muốn khuyến họ bỏ ý nghĩ với hạng mục cải tạo ngô Học Phủ, miễn trừ rắc rối về sau, tất cả đều vì dẹp bỏ chương ngại cho kế hoạch Vườn Sồi.

Bầu trời bên ngoài âm u, sắp hạ tuần tháng 4 rồi mà nhiệt độ còn giảm xuống tới 4 -5 độ.

Lâm Tuyết thay một chiếc áo thun mỏng bó người, bên ngoài là chiếc áo khoác đen chỉ che tới hông, nhìn bản thân trong gương, vóc người cao ráo lả lướt, hơi nâng cằm lên, làm một động tác dụ hoặc, chỉnh trang lại tới khi hài lòng rồi xuống lầu ngồi xe đến chính phủ thành phố.

Tới trước tòa nhà chính phủ, thấy Trương Khác, Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cường từ trong chiếc xe Audi đen đi ra, Lâm Tuyết cau mày, không cần xem báo cũng có người kể với cô ta chi tiết chuyện La Quân thị sát hôm qua rồi.

Lâm Tuyết tất nhiên không né tránh, đẩy cửa xe đi xuống, theo sau bọn họ đi lên bậc thềm.

Trương Khác quay đầu lại nhìn, không để ý dưới chân, bước hụt một bước, thiếu chút nữa té ngã, may mà Phó Tuấn nhanh tay đỡ lấy.

Lâm Tuyết nhớ lại cảnh bị y làm nhục trong quán cơm ngô Học Phủ, nhìn cảnh này trong lòng thâm hận, dậm chân quy ngoắt người đi.

Trương Khác cười với Phó Tuấn:

- Tôi thực sự không chú ý nên bước hụt mà.

Lâm Tuyết xoay người lại thì đám Trương Khác đã vào tòa nhà, cô ta vừa mới nhắc chân thì có người ở phía sau gọi:

- Giám đốc Lâm, nhìn bóng lưng mê đắm thế này chỉ có thể là cô thôi.

Lâm Tuyết quay đầu lại nhìn thấy một cái mặt béo núc di sát tới, ghé tởm tránh đi, lạnh lùng nói:

- Triệu Béo, ông chỉ biết nhìn hông phụ nữ thôi à?

- Hi hi, giám đốc Lâm cũng tới vì hạng mục ngô Đan Tỉnh?

Lão béo trơ trên cứ sát tới gần Lâm Tuyết:

- Nghe nói kế hoạch của Tỉnh Điện với ngô Học Phủ cũng tan rồi.

- Đó chẳng phải chuyện ông muốn sao? Nếu không vì Phượng Hoàng các ông phá đám bên trong thì miếng thịt này sao lọt vào tay người khác.

- Hươu chết vào tay ai chưa biết đâu, hay là chúng ta liên thủ, không để người ngoài chiếm lợi được.

Lão Béo mắt hau háu liếc vào chỗ nhạy cảm trên người Lâm Tuyết.

- Tới nước này rồi còn làm gì được nữa?

Lâm Tuyết khoanh tay trước ngực lui lại, cô ta không quen đứng gần người khác gần như thế, làm cô ta rất khẩn trương:

- Thái độ của La Quân rất cứng rắn.

- Thế nào cũng không thể để người ngoài chiếm được, hiện giờ không phải đang làm đấu thầu hạng mục sao? Vì sao không đấu thầu ngõ Đan Tỉnh? Ái Đạt muốn làm kế hoạch Vườn Sồi, đó là vì đại kế của thành phố, nhưng hạng mục khai phát vì sao không cho doanh nghiệp trong thành phố chia một chén canh.

- Muốn ý kiến thì các ông đi mà ý kiến, ý kiến hợp lý thì tôi sẽ vỗ tay ủng hộ.

Lâm Tuyết nói xong câu này liền bỏ đi, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Triệu Béo dán sát vào cặp mông tròn căng của mình.

Trước kia bọn chúng đấu nhau dữ dội tới đâu thì cũng chỉ là đấu đá nội bộ, mất cái này sẽ giành được cái khác bù vào, song đột nhiên có người ngoài xông tới cướp một miếng thịt béo nhất, ai mà vui vẻ cho được.

Trong chính phủ thành phố người qua kẻ lại, không tiện tới văn phòng Hồ Tôn Khánh nghe ngóng tin tức, Lâm Tuyết tới thẳng phòng tiếp đãi, các nhân vật có máu mặt trong ngành địa ốc gần như đã tới hết cả, trong tay đều cầm một bản tài liệu, Lâm Tuyết hỏi một giám đốc có quan hệ không tệ:

- Mọi người đang xem cái gì đấy.

- Bản thảo trưng cầu ý kiến hạng mục cải tạo ngõ Đan Tỉnh, ở ngay trên bàn kia kìa, mỗi người một bản. Nếu có hai công ty trở lên hứa thỏa mãn điều kiện của thành phố sẽ tổ chức cạnh tranh.

- Nếu không thì sao?

- Nếu không thì phải ký tên hứa từ bỏ, nếu tất cả ký tên thì hạng mục sẽ giao cho Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Lâm Tuyết còn tưởng chính phủ sẽ trực tiếp ra mặt khuyên bọn họ từ bỏ hạng mục, ai ngờ đặt một cái ngưỡng để mọi người biết khó mà lui, đi vào cầm một bản tài liệu, ở đó có hai nhân viên chính phủ đang đợi mọi người ký tên.

Lâm Tuyết lật xem sơ qua, trong điều kiện không chỉ có phương thức bồi thường hồi thiên trước kia, còn có điều kiện hà khắc khác, bao gồm sau khi xây dựng nhà chung cư cao cấp cho kế hoạch Vườn Sồi mua lại với giá thấp ... Nếu những hạng mục này đều thỏa mãn hết thì chẳng còn lợi nhuận gì nữa.

Lâm Tuyết thấy có bóng người đi qua, ngẩng đầu lên thấy Thiệu Chí Cương đi tới, lấy một bản tài liệu, đứng đó xem một lúc, ký tên giao cho nhân viên công tác rồi đi.

- Người ta ký tên cả rồi, sao giám đốc Lâm không ký?

Thấy Triệu Béo lại nhìn chăm chăm vào cổ áo của mình, ánh mắt lúc nào cũng như muốn đè ngửa người ta ra, Lâm Tuyết ghét bỏ lườm một cái, không thèm để ý tới lão ta.

Thế Kỷ Cẩm Hồ chỉ nhân cơ hội này chen chân vào sản nghiệp địa ốc Kiến Nghiệp, có kiếm được tiền hay không chẳng hề gì, hơn nữa, Thế Kỷ Cẩm Hồ và Ái Đạt vốn cùng một bọn, đương nhiên có thể bày rất nhiều trò trong điều kiện này.

Lâm Tuyết rời khỏi phòng, thấy Thiệu Chí Vương vừa đi vào văn phòng Vương Duy Quân, nghĩ Trương Khác chắc cũng ở trong đó, do dự một lúc rồi đi tới văn phòng của Hồ Tôn Khánh, gõ cửa đi vào, bên trong chỉ có một mình ông ta, liền ném tài liệu lên bàn, xả hết ầm ục từ hôm qua tới giờ ra:

- Chuyện này là sao, muốn đuổi chúng tôi đi thì cứ nói thẳng, cần gì bày trò này?

Hồ Tôn Khánh tựa hồ không cảm thấy hành động của cô ta là vô lễ, nói:

- Hạng mục này cho dù có cạnh tranh thì thời gian cũng sẽ không kéo dài quá ba bốn ngày, Tỉnh Điện cho dù không ký tên cũng vô ích, bọn họ đã tìm đủ người làm nên rồi. Còn cả chiến lược mới kia nữa, La Quân yêu cầu trong nửa tháng phải có phương án cụ thể .. Ái, chuyện này Vương Duy Quân là người chấp hành cụ thể, người khác có xen vào cũng không được ..

Lâm Tuyết cười lạnh lùng:

- Kiến Nghiệp nếu thực thi chiến lược mới gì đó thật thì đầu tư kiến thiết cơ sở sẽ rất lớn, tôi chẳng vì cảm tính đi tranh chấp với người ta làm mất cơ hội phát tài.

- Thực thi chiến lược mới do La Quân, Vương Duy Quân, Hoàng Khắc quần nắm chắc trong tay, cô cho là có cơ hội phát tài không?

Hồ Tôn Khánh cười âm hiểm:

- Nhà máy Lê Phong đã được thường ủy đưa ra ý kiến xử trí, trong vòng 15 ngày phải nhân viên, thiết bị nhà xưởng phải dọn đi nhường chỗ cho người ta, nhà máy nhuộm còn lại cũng xử trí như vậy, hai mảnh đất hơn 400 mẫu, tập đoàn trả cho thành phố có 50 triệu, thành phố còn trả lại cho Ái Đạt để đầu tư cơ sở. Cô nghe thấy có cảm tưởng gì? Không phải cô nói với tôi, mảnh đất đó đem đi khai phát biệt thự ít ra cũng kiếm được hai ba trăm triệu .. Cô không thêm sao?

565. Chương 565: Đêm Ở Hương Cách Lý Lạp

Lâm Tuyết liếc nhìn Hồ Tôn Khánh đang quan sát mình, nở nụ cười đầy phong tình:

- Thị trưởng Hồ nói những lời này với tôi có tác dụng gì? Tỉnh Điện làm địa ốc mà, có làm hạng mục Vườn Sồi đâu, thịt béo tới đâu cũng chẳng thêm...

Rồi cầm tài liệu ném vào thùng rác:

- Thành phố đã làm vậy rồi thì tôi bỏ chút sức lực ra ký tên vậy.

- Năm nay bất kể dùng thủ đoạn nào cũng phải huy động được đủ vốn trước mùa thu cho cầu công trình đường cao tốc và cầu Tiểu Giang Nhị, đó là quyết định sáng nay thành phố đưa ra. La Quân đề xuất kế hoạch 10 tỷ, tức là mỗi năm thành phố lấy một phần ba tài chính ra đầu tư rồi, cô có động lòng không?

Hồ Tôn Khánh ngồi yên trên ghế, nhìn bóng lưng gợi cảm của Lâm Tuyết, thong thả nói:

- 5 năm 10 tỷ?

Lâm Tuyết vừa đặt tay lên năm đầm cửa nghe nói thế thì lông mày giựt một cái, Tỉnh Điện từ khi thành lập tới nay, sáu khu huyện Kiến Nghiệp tổng đầu tư kiến thiết cơ sở hạ tầng chưa được 10 tỷ, vung tay lớn như thế, chẳng phải các ban ngành khác phải thất lưng buộc bụng:

- Quy mô Tân chiến lược rất cuộc lớn nhường nào?

- Quy mô tân chiến lược lớn gấp khu cao tân Tân Phổ mười lần, cuộc họp sáng nay cũng thảo luận ra tên gọi, là ý tưởng hành lang số ...

Hồ Tôn Khanh neoh mắt nhìn đôi mắt mỹ lệ nhưng mang cho người ta cảm giác lạnh lạnh của Lâm Tuyết đang bốc lên ngọn lửa rừng rực, cô gái này tham tiền, làm sao kháng cự được sức cám dỗ của công trình lớn nhất của chính phủ Kiến Nghiệp xưa nay?

- Đám La Quân, Vương Duy Quân nắm chặt lấy chiến lược này rồi, cô làm sao chia được canh trong đó.

- Thị trưởng Hồ biết đang suy nghĩ hộ tôi sao?

Lâm Tuyết cười lả lơi:

- Ông lo bản thân bị bỏ rơi chứ gì?

Vẫy tay rời khỏi văn phòng Hồ Tôn Khánh, Lâm Tuyết nhìn thấy Trương Khác đang đi một mình từ đầu kia hành lang tới, ánh sáng hơi tối, không nhìn rõ mặt y, nhưng Lâm Tuyết vẫn nhận ra được, chẳng muốn đụng mặt y, cô ta quay sang lối khác.

Trương Khác đi tới chỗ Lâm Tuyết vừa đứng, nhìn tấm biển trên cửa phòng, thầm nghĩ cô gái này giao du rộng thật.

Có điều hạng mục cải tạo ngô Học Phủ đặt cái ngưỡng cao như vậy, không lo cô ta xen vào nữa.

Trương Khác tới gõ cửa văn phòng của Vương Duy Quân, Thiệu Chí Cương và Trần Tín Sinh đều ở bên trong.

Trần Tín Sinh hôm nay tới là để chính thức ký hiệp nghị chuyển nhượng quyền sử dụng đất của nhà máy nhuộm Lệ Phong cùng nhà máy nhuộm khác phía tây, đây là hai nhà máy gây ô nhiễm chủ yếu ở phía bắc Yên Quy Hồ.

Trong một thế giới khác, tới tận năm 2001, chính phủ thành phố mới hạ quyết tâm đóng cửa nhà máy Lệ Phong cùng bảy nhà máy ô nhiễm khác quanh Yên Quy Hồ. Sáu năm sau đó chính phủ phải đầu tư 1,2 tỷ mới kéo lại được môi trường sinh thái trên mép bờ sục đỏ của Yên Quy Hồ.

Một khi thực thi Hành lang số, có thể đem xí nghiệp ô nhiễm xung quanh Yên Quy Hồ chuyển đi trước bốn năm.

Thiệu Chí Cương tới đây tất nhiên vì hạng mục cải tạo ngõ Học Phủ, Trương Khác kéo một cái ghế ngồi xuống:

- Tôi vừa thấy Lâm Tuyết của địa ốc Tinh Điển vừa ở văn phòng phó thị trưởng Hồ ra, tình hình phản hồi ra sao rồi.
- Cho dù địa ốc Tinh Điển không ký cũng chẳng quan trọng nữa, các công ty khác đã ký tên bỏ hạng mục rồi.

Vương Duy Quân cười ha hả:

- Lần này hẳn đã khóa miệng được miệng của bọn họ.

Ngày 22 tháng 4, Thế Kỷ Cẩm Hồ, tập đoàn Ái Đạt và thành phố Kiến Nghiệp ký hiệp nghị ủy thác cải tạo ngõ Học Phủ. Cùng ngày Trương Khác và Tô Tân Đông lên máy bay tới Hong Kong đốc chiến giai đoạn cuối của kế hoạch tăng cổ phần sát nhập.

Ngày 23 tháng 4, thực nghiệp Gia Tín mở đại hội cổ đông thẩm duyệt phương án.

Đã không còn một thế lực nào có thể cản con đường Hong Kong về với tổ quốc nữa, đám mây đen chính trị luôn phủ lên đầu người dân Hong Kong đã bị xua tan, tương lai Hong Kong trở nên rõ ràng, thành điểm tựa cho chứng khoán Hong Kong tăng mạnh từ trung tuần tháng ba cho tới nay.

Ngày 28 tháng 3, thực nghiệp Gia Tín công bố cổ phiếu tăng 60%, từ 4,6 HKD trước khi công bố phương án tăng cổ phần sát nhập, tăng lên 7.4 HKD.

Cuối cùng sau khi thông qua phương án, quyết định giá cổ phiếu không thấp hơn 6 HKD, chứng khoán Ngân Hanh sẽ là nhà bao thầu cổ phiếu mới lần này.

Đêm ngày 4 tháng 5, tại khách sạn cao cấp nhất của Hong Kong là Hương Cách Lý Lạp, thực nghiệp Gia Tín tổ chức tiệc rượu đáp tạ.

Trương Khác đứng trên tầng thượng của khách sạn, nhìn xuống bóng đêm như mộng như ảo của Hong Kong, hỏi Hứa Tư:

- Sao chị không tham gia bữa tiệc phía dưới, chị là nhân vật chính mà.

Trong cùng ngày hôm đó thực nghiệp Gia Tín còn phát hành 286 triệu cổ phiếu cho Việt Tú, tổng cộng Việt Tú nắm 30% cổ phần của thực nghiệp Gia Tín, là quản lý cao nhất của Việt Tú, Hứa Tư được giới truyền thông săn đuổi.

Hứa Tư cười dịu dàng:

- Bước ra một cách rực rỡ diễm lệ có khi còn mất nhiều hơn, tôi chỉ thích làm đoá hoa lặng lẽ nở trong sơn cốc tĩnh lặng, chỉ nợ tình cậu là đủ rồi.

Trương Khác cảm động nắm lấy tay Hứa Tư, ôm cô vào lòng.

oOo

~~Bóng đêm mờ mờ, Trương Khác ngồi dựa vào thành giường hút thuốc, trong phòng không có một cái khác, Tôn Tinh Hương, Tôn Tinh Mông, Hứa Duy, Giang Đại Nhi đều được mời làm khách quý, Hứa Tư cần bản không dám ở bên cạnh Trương Khác quá lâu.

Tạ Văn Tình cũng tới, hiện cô mới là người không chế thực tế thực nghiệp Gia Tín, giá trị cổ phiếu nằm trong tay trị giá gần 2 tỷ HKD.

Theo cùng Tạ Văn Tình trừ Chỉ Đồng còn có Lý Minh Du và hai tiểu nha đầu Tích Dung, Tích Vũ.

Diệp Kiến Bản và Đinh Văn Di cũng được mời, với Tôn Tinh Hương mà nói đúng là cục diện khó xử, thường ngày cô và Diệp Kiến Bản bận rộn sự nghiệp riêng, gặp nhau rồi lại chẳng được gần gũi.

Trương Khác đang suy nghĩ miên man thì cửa phòng bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, giật này mình, tiếp đó thấy Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ vừa thở vừa la hét chạy vào.

Chỉ Đồng mặc bộ váy lễ phục dài màu lam, chỉ lo cô bé dẫm vào mép váy té ngã, Trương Khác còn lo cô bé làm hỏng bức tranh quý trên giường, Chỉ Đồng lao thẳng lên giường, chẳng kịp cởi giày, nắm lấy tay Trương Khác la lớn:

- Trương Khác, mau giữ Tích Dung lại cho em, bạn ấy muốn cù em.

Tích Dung, Tích Vũ cởi giày xong cũng leo cả lên giường, Trương Khác làm sao nhận ra được đâu là Tích Dung, hai tiểu nha đầu đều mặc váy hồng, đều dùng kẹp tóc giống nhau, y như hai con búp bê xinh đẹp, vội bảo vợ chồng Phó Tuấn chạy theo vào:

- Giúp tôi phân biệt hai nha đầu này với.

- Ngốc, ai cù em là Tích Dung!

Chỉ Đồng đang bị Tích Dung cù nách, cười tới đau cả bụng.

- Sao em lại trốn một mình vào đây?

Tạ Văn Tình thò đầu vào:

- Em đang đợi điện thoại ở Dallas.

Trương Khác xem đồng hồ:

- Lúc này chắc hợp đồng được ký rồi.

Nhìn thấy cái giường thoáng chốc bị ba nha đầu dày xéo không còn ra hình dạng gì, Trương Khác chỉ biết cười lắc đầu.

Tiếp đó lại thêm hai ba người nữa đi vào, thì ra bữa tiệc phía dưới đã kết thúc, mọi người tới quây rầy y.

- Còn tưởng có kẻ nào đó đang nấp trong một góc tối đặc ý theo dõi mỗi người trên bữa tiệc cơ.

Diệp Kiến Bản vừa vào đã trêu y:

- Tôi làm gì có sở thích quái đản đó.

Trương Khác bĩu môi:

- Nhưng tôi rất muốn nhìn thấy vẻ mặt kẻ nào đó khi tin tức ở Dallas truyền về.

- Cậu phải cho giới truyền thông trong nước nghỉ với với ...

Gian phòng này có quầy bar nhỏ, Diệp Kiến Bản đi tới lấy rượu bảo vợ chia ly ọi người, chắc là vừa rồi ở dưới kia uống chưa đã, nên lên đây uống.

Cuối tháng ba, phương án tăng cổ phiếu sát nhập công bố với giới truyền thông, mặc dù một tháng qua báo chí cũng cho đăng tin, song với thái độ dè dặt, vì chỉ cần thị trường chứng khoán Hong Kong có dao động, phương án này sẽ chết non.

Không ngờ một tháng qua thị trường chứng khoán Hong Kong tăng vùn vụt mỗi ngày, hơn nữa nhìn thế phát triển này sẽ còn tăng lên trong khoảng thời gian dài nữa.

Năm 97, tiền bạc không còn là đề tài phải che che giấu giấu nữa, một xí nghiệp dân doanh từ khi sáng lập tới nay mới hơn 2 năm đã có số tài phủ lên tới hàng tỷ, bất kể dùng ngôn ngữ kích động thể nào đánh giá cũng không quá.

Chuyện duy nhất làm giới truyền thông trong nước thất vọng là người sáng tạo ra số tài phú này không hề có ý ra mặt.

566. Chương 566: Hành Lang Số

Sau khi bữa tiệc đáp tạ kết thúc, phóng viên trong nước đổ tới Hong Kong đều vất óc tìm những lời lẽ nhiệt huyết nhất hình dung lần huy động vốn quy mô khổng lồ ở thị trường tư bản hải ngoại của một công ty trong nước.

Triệu Hân Mai là một trong số phóng viên nội địa đổ tới Hong Kong, là phóng viên chuyên cho đăng bài tài chính kinh doanh.

Do cuộc họp báo lần tiệc đáp tạ của thực nghiệp Gia Tín tổ chức ở khách sạn Hương Cách Lý Lạp, nên một gian phòng bình thường cô ở cũng tốn 2600 HKD một đêm, cô đang ngồi tra chuốt từng chữ bài báo viết xong, gửi cho phòng biên tập trong nước.

Rất hài lòng với bài viết của mình, Triệu Hân Mai đầm cái lưng nhức mỏi vì ngồi quá lâu, nghĩ có nên mời phóng viên báo Kiến Thần tới quán bar phía dưới uống ly rượu hay không, nhưng nếu tên tiểu tử đó hiểu lầm mình có ý khác thì sao? Có tương kế tựu kế hi sinh bản thân một chút để moi thêm tin tức nội tình không?

Khách sạn Hương Cách Lý Lạp có 56 tầng, nối liền với trung tâm mua sắm giải trí Kim Chung Thái Cổ, trong tòa nhà có mấy quán bar với nhiều phong cách khác nhau.

Triệu Hân Mai đi thang máy xuống một quán bar kiểu Anh, phát hiện có rất nhiều đồng nghiệp của cô uống rượu tán gẫu trong đó, Giản Chí Khang cũng có mặt, đa phần bọn họ mang tâm tư giống cô, muốn moi tin tức từ hân cho nên ngồi xung quanh, Triệu Hân Mai cũng đi tới.

Nội địa có gần 80 phóng viên tới Hong Kong đưa tin về sự kiện này, tại thời điểm Hong Kong sắp trở về, sự kiện này gây ảnh hưởng lớn thế nào khỏi nói cũng biết.

- Lần này tôi cũng giống mọi người thôi, đều ngồi ở bàn tiếp đãi phóng viên, làm gì có tin tức nội bộ gì?

Giản Chí Khang trả lời những người moi tin xung quanh, nhìn thấy cô phóng viên xinh đẹp Triệu Hân Mai đi tới, cười nói:

- Cô viết xong chưa? Nhất định là rất tuyệt vời rồi, tôi có hân hạnh được đọc trước không?

- Vậy bài viết của anh cũng cho tôi xem trước được không?

Triệu Hân Mai mỉm cười đáp lại, đảo để nói:

- Hoặc lần sau anh đi phỏng vấn độc quyền tập đoàn Ái Đạt, chia có tôi một hai lần, được không?

- Chúng ta có quan hệ gì nào, cô có yêu cầu gì cứ nói.

Mọi người xung quanh đều cười trêu hân trọng sắc khinh nghĩa.

- Tin lớn, tin lớn đây.

Có một phóng viên bên ngoài hồi hả chạy vào:

- Tin tức mới nhất từ Dallas, tập đoàn Ái Đạt và TI đang ký một hạng mục dẫn tiến một hạng mục kỹ thuật tới 50 triệu USD. Mọi người thắc mắc vì sao cao tầng Ái Đạt không có mặt ở Hong Kong phải không, bọn họ tới Dallas hết cả, tựa hồ lần này Ái Đạt lại muốn làm lớn rồi.

Mưa ở Hong Kong rất lớn, hay ngày qua mưa suốt, lúc lớn lúc nhỏ, nhưng chẳng có lúc nào dừng, nhóm Tạ Văn Tình hôm kia đã bay về nội địa, Phó Tuấn cũng đi theo, nếu không chẳng giữ nổi hai tiểu nha đầu. Tối hôm nay Trương Khác mới cùng Tôn Tĩnh Mông về Kiến Nghiệp.

Máy bay bò lên tầng mây, thoát khỏi cái không khí ẩm ướt của Hong Kong, Tôn Tĩnh Mông ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, hai tay khoanh trước ngực, cô mặc chiếc áo hai dây màu trắng muốt, lộ ra làn da trắng mịn màng, nhìn khuôn mặt đẹp thuần khiết, bầu ngực hô hấp nhẹ đều đặn, mang tới cho Trương Khác cảm giác ngồi bên cạnh một dòng suối thiên nhiên trong lòng.

Thật kỳ lạ, vậy mà khi cô bé này mở mắt ra lại mang tới cho người ta cảm giác hoàn toàn khác hẳn.

Thu lại ánh mắt, Trương Khác nhìn lên đồng báo dây ở trên đùi mà y kiếm được ở Hong Kong.

Giới truyền thông Dallas và tiểu bang Texas cho đăng tin rầm rộ về hiệp nghị dẫn tiến kỹ thuật của TI và Ái Đạt, gọi là chuyển dời kỹ thuật quan trọng nhất lĩnh vực thông tấn trong những năm qua, thậm chí hô hào chính phủ phải tiến thăm tra hiệp nghị kỹ thuật nghiêm ngặt hơn, mục đích cấm chỉ chuyển nhượng hạng mục kỹ thuật này.

Hơn 70 tờ báo trong nước cho đăng tin hạng mục này, duy chỉ có tuần báo điện tử của Bộ Bưu điện chỉ ra, tập đoàn Ái Đạt đưa vào kỹ thuật chế tạo ĐTDD này chỉ là kỹ thuật loại hai sắp bị đào thải mà thôi, chẳng có kỹ thuật hạch tâm, không đáng cho giới truyền thông trong nước tuyên dương.

Đó chính là đòn phản kích đầu tiên của bộ bưu điện.

Trương Khác lại cực kỳ mừng rỡ, Bộ Bưu điện không im lặng từ chối đơn của bọn họ nộp lên một cách thô bạo, mà dùng văn chương phê bình đả kích Ái Đạt, đây rõ ràng là một biến hóa.

Người thông minh nhìn cái biết ngay Bộ Bưu điện cho đăng bài báo này trong nội bộ thế nào cũng bị các phương diện chỉ trích nghiêm khắc, các chuyên gia bộ Công nghiệp điện tử càng ra sức chế nhạo, không chút nể nang chỉ ra rằng doanh nghiệp điện tử của bộ bưu điện luôn hô hào nắm kỹ thuật đỉnh cấp của sản nghiệp thông tấn chẳng qua là nhập khẩu hàng của người ta tự dán nhãn của mình, làm gì có chút hàm lượng kỹ thuật nào, kỹ thuật dán mác à ?

Hành vi lũng đoạn thị trường thời gian dài của Bộ Bưu điện khiến cho các phương diện căm hận, cho nên đây là quy tắc cuộc chơi mà thôi.

Huống hồ thời thời gian qua vấn đề địa vị kinh tế dân doanh đã được thảo luận thấu triệt rồi, Ái Đạt được dư luận ủng hộ từ trên xuống dưới chẳng phải là điều khó tin.

Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Tiêu Tấn Thành sau khi ký hiệp nghị với TI thì bay thẳng về Bắc Kinh, cử hành cuộc họp báo công bố chi tiết kỹ thuật dẫn tiến lần này, đồng thời tuyên bố thành lập trụ sở thực nghiệm phát triển ở thung lũng Silicon để hấp thụ kỹ thuật này.

Ngày hôm sau tập đoàn Ái Đạt chính nộp đơn lên bộ bưu điện xin sản xuất điện thoại di động, bộ bưu điện trả lời mập mờ, sẽ họp chuyên môn để thảo luận.

Doanh nghiệp dưới bộ công nghiệp điện tử trước nay đều tích cực chuẩn bị lập hạng mục sản xuất ĐTDD, Đông Hương, Phổ Tấn mấy lần cũng nộp đơn xin bộ bưu điện cho pháp sản xuất ĐTDD cùng Ái Đạt hình thành thế bức cung tập thể.

Sáng sớm này hôm nay chính phủ thành phố Kiến Nghiệp công bố chi tiết chiến lược sản nghiệp kỹ thuật mới gọi là “hành lang số”: Bao gồm dựa vào ưu thế kỹ thuật của trường đại học, cao đẳng khu Yên Quy Hồ, thiết kế quy hoạch xây cầu Tiểu Giang 2, đê khu cao tân Tân Phổ, khu Yếm Quy Hồ, đại học Tân Phổ nối tiếp nhau thành một dải rộng 8 km, dài 20km.

“Hành lang số” trói chặt với kế hoạch Vườn Sồi của Ái Đạt, làm doanh nghiệp dân doanh chiến cứ địa vị đi đầu trong chiến lược kinh tế địa phương.

Đem khu công nghiệp điện tử Thành Nam Hải Châu, khu khai phát Tân Giang Huệ Sơn, hành lang số Kiến Nghiệp chính hợp làm một, chính phủ tỉnh Đông Hải đồng thời công bố kế hoạch phát triển kỹ thuật cao dọc khu Tiểu Giang.

Có chính phủ địa phương kiên định ủng hộ, tập đàn Ái Đạt không yếu hơn hai doanh nghiệp dưới bộ công nghiệp điện tử.

Trương Khác xếp báo sang một bên, nhìn mây ngoài cửa sổ, Tôn Tĩnh Mông mở mắt ra, đôi mắt mỹ lệ chứa phong tình thánh khiết mà quyến rũ, đáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ của mỹ nữ khó cưỡng, tiếc là Trương Khác lại đang chăm chú nhìn bên ngoài, chẳng biết có gì hay mà xem, Tôn Tĩnh Mông nhào người tới, mặt gần như áp sát vào kính cửa sổ :

- Nhìn cái gì thế?

Tôn Tĩnh Mông người gần như nằm phục lai hai chân Trương Khác, tóc vắt sang một bên lộ ra cái cổ trắng muốt và bờ vai mềm, mũi truyền tới hương thơm như hoa Bách Hợp.

Trương Khác vì tránh không chạm vào người cô, gơ cả hai tay lên kháng nghị:

- Cô làm thế này tôi ngồi kiểu gì?

- Hả?

Tôn Tĩnh Mông chẳng đổi tư thế, quay đầu sang nhìn Trương Khác mới nhận ra cơ thể hai người áp sát nhau quá mức, mặt ửng đỏ, Tôn Tĩnh Mông không nhận ra gần đây mình hay đỏ mặt hơn trước nhiều, rụt mình về, vừa ngồi ngay ngắn là cái miệng cũng trở nên đanh đá:

- Đây cho anh cơ hội đụng chạm còn lắm lắm.

- Được được, coi như tôi nói sai rồi, giờ cô có nằm cả người lên tôi thì tôi cũng không ý kiến gì nữa.

Tôn Tĩnh Mông khẽ hừ một tiếng, mặc chiếc áo khoác đen lên, lúc này đã nhìn thấy Tiểu Giang nằm vắt ngang mảnh đất phía dưới, nghe dự báo thời tiết nhiệt độ ở Kiến Nghiệp ít hơn ở Hong Kong từ 5 -6 độ, Tôn Tĩnh Mông chỉ chuẩn bị một chiếc áo dệt kim cộc tay, cánh tay trắng trẻo vẫn lộ ra bên ngoài.

Máy bay hạ cánh, phát hiện Kiến Nghiệp cũng đang mưa, Trương Khác cởi áo ngoài khoác lên cho Tôn Tĩnh Mông, y chỉ mặc một chiếc T-shirt ngắn tay, hai tay ôm trước ngực chịu đựng cái lạnh bên ngoài.

Gọi điện cho Mã Hải Long, hẳn bị tắc đường, một lúc nữa mới đến đón bọn họ được.

567. Chương 567: Lâu Rồi Chưa Về Hải Châu

- Anh thật biết quan tâm tới con gái đây.

Tôn Tĩnh Mông ngẩng đầu nhìn Trương Khác co ro vì lạnh, nói:

- Vậy có cảm động chút nào không?

Trương Khác cười hỏi:

- Anh nghĩ sao?

Tôn Tĩnh Mông đáp một cách vô tình:

- Cô nương đây nhận được sự ân cấp hơn thế này gấp trăm lần nhiều lắm rồi, nếu dễ cảm động như vậy thì chẳng biết đã thất thân bao nhiêu lần.

- Thế thì trả áo cho tôi.

Trương Khác rất thiếu khí khái nam nhi, đưa tay lấy áo trên người Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích tránh đi, rồi lại ôm lấy tay Trương Khác nói:

- Sưởi ấm lại cho anh đây, được chưa nào?

- Bao nhiêu người tỏ ân cần với cô như thế, vì sao không chọn một người làm bạn trai.

- Chưa gặp được ai tôi thích cả.

Tôn Tĩnh Mông thò chân ra, đón lấy giọt mưa nhỏ xuống bên ngoài hiên:

- Không thể để tình yêu của mình thành thứ rẻ mạt được.

- Cô thích tuýp người như thế nào?

Trương Khác tò mò hỏi, tính cách Tôn Tĩnh Mông biểu hiện ra ngoài khác quá xa với các cô gái mà y quen biết, Trương Khác thực sự rất tò mò các cô gái với tính cách khác nhau suy nghĩ thế nào.

- Ngày hôm đó nếu bị đám người ở sân trượt băng đánh ột trận, liệu anh có giận không?

Tôn Tĩnh Mông đột ngột hỏi :

Đã ba bốn tuần rồi, tưởng Tôn Tĩnh Mông sớm vứt chuyện này ra sau đầu, không ngờ còn canh cánh trong lòng, Trương Khác cười gian:

- So với chuyện đó tôi càng giận chuyện cô cố ý mặc váy bên ngoài quần jean đánh tennis hơn.

- Để bụng như vậy sao?

Ánh mắt Tôn Tĩnh Mông đột nhiên trở nên hồn nhiên:

- Chẳng phải nói múa cột có thể thay được à?

Dùng ánh mắt như thế thảo luận vấn đề này, Trương Khác tim đập thành thịch, nhếch môi cười, che giấu đi tình cảm khác thường nảy sinh trong lòng:

- Cô quít rồi, tôi còn mơ tưởng gì nữa?

Nhìn màn giọt nước mưa nhỏ lộp độp trên chiếc giày màu đỏ, rồi ngẩng đầu lên nửa bên mặt khuôn mặt đường nét góc cạnh rõ ràng của Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông giọng êm ái hỏi:

- Nếu tôi mượn vai anh dựa một chút, anh sẽ không sinh ra ý nghĩ khác chứ?

Trương Khác ngạc nhiên nhìn vào mắt Tôn Tĩnh Mông, giọng nói của cô ẩn chứa một cái gì đó là lạ, cố giữ thái độ bình thường dừng đứng nói:

- Nói không chừng sẽ có đấy.

- Thế thì thôi vậy.

Tôn Tĩnh Mông mím môi:

- Không ngờ anh nhỏ mọn như thế.

Ngồi xe vào thành phố, mưa càng to hơn, lúc này trốn vào trong 1978 ngồi uống rượu, nghe mưa rơi là tuyệt nhất rồi.

Hà Huyền chỉ coi Trương Khác là người quen biết bình thường, trừ ấn tượng sâu sắc lần đầu gặp nhau ra, thì những lần khác chẳng khi nào nói chuyện quá mười câu, mang rượu tới cho y rồi đi qua chỗ khác.

1978 chỉ phát bài hát của Giang Đại Nhi, bài Mối tình mùa hè mang theo nỗi buồn mang mác đang phát rất thích hợp một buổi chiều mưa như thế này, người khác không biết Trương Khác đang hoài niệm chuyện chưa từng xảy ra, cũng có thể mãi mãi không xảy ra.

Chuyến đi Hong Kong chỉ vội vã gặp mặt Giang Đại Nhi một lần, trước đó cô phải đi tới Đài Loan tuyên truyền ca khúc mới, nghe nói rất vất vả.

Trương Khác vừa châm điều thuốc thì thấy Lệnh Tiểu Yến đứng trước mặt, nói:

- Hiện giờ chị tìm công việc mới còn kịp đấy, ngô Học Phủ nhanh nhất cũng phải cần nửa năm mới xây dựng lại được.

- Không biết để ý tới hình tượng học sinh cao trung à?

Tôn Tĩnh Mông đi tới lấy điều thuốc lá trên môi Trương Khác, đặt vào miệng hít một hơi, nhưng bị sặc, kho khù khụ, cau mày hỏi:

- Có gì hay ho mà hút.

- Đốt đi nỗi cơ đơn thôi mà.

Trương Khác cười cợt nhả:

- Còn có cách nói lãng mạn hơn, đen nhớ nhưng gửi vào khói thuốc, để khói thuốc thấm vào trong lòng.

Đáng tiếc phối hợp với cái mặt thiếu nghiêm túc của y hoàn toàn chẳng có chút lãng mạn khiến các cô gái cảm động.

Trương Khác lấy điều thuốc trong tay Tôn Tĩnh Mông dập tắt rồi hỏi Chu Tiểu Yến:

- Chị có tính toán gì?

Chu Tiểu Quân đã điều tới cục xúc tiến đầu tư làm trợ thủ cho Diêu Văn Thịnh, Lệnh Tiểu Yến cũng biết được một số nội tình cô vốn không rõ:

- Tôi còn nửa tháng nữa mới tốt nghiệp cơ mà, chưa vội.

- Không biết 1978 có còn mở tiếp được nữa không?

Tôn Tĩnh Mông kéo ghế ngồi xuống cạnh Trương Khác:

- Trước kia chưa hết hạn thuê 1978 nên chị tôi mới đồng ý cho tôi tiếp tục mở, giờ phải kết thúc kỳ hạn thuê trước thời hạn, chị tôi chưa chắc muốn ném tiền vào đây ...

- Cô cũng biết là ném tiền à?

Trương Khác cố tình nhấn mạnh chữ “ném”.

- Trách tôi được à?

Tôn Tĩnh Mông trừng mắt với Trương Khác:

- Chị tôi có kinh doanh nó tử tế đâu, nếu nói về tình hình tài vụ thì từ lúc tôi tiếp nhận tới giờ nó được cải thiện hơn nhiều rồi.

- Tình hình tài vụ tốt hơn à...

Trương Khác suy nghĩ nói:

- Tiền lương trả ấy người bọn họ giảm một nửa, giá đồ uống không điều chỉnh, nhưng thứ trang trì cầu kỳ có hay không cũng được phải trừ bỏ hết....

- Cút đi.

Tôn Tĩnh Mông lườm một cái:

- Cho dù tôi có bù cả tiền tiêu vặt vào đây cũng không vắt óc kiếm tiền kiểu như anh.

Trương Khác còn chưa nói xong đã bị Tôn Tĩnh Mông lườm nguýt, y còn định kiến nghị đưa mấy cô gái Học viện Âm nhạc tới múa cợt cơ.

Thế Kỷ Cẩm Hồ kết hợp phương thức giải tỏa bồi thường dọn trở về và đền tiền, rất rộng rãi, công bằng, nên tiến triển thuận lợi, thời buổi này không bị đám thương nhân địa ốc bắt chẹt là tốt lắm rồi, đám bắt chẹt lại là cực kỳ hiếm thấy.

Tuyệt đại đa số chủ kinh doanh đều muốn quay trở về, chỉ có một phần cầm mấy chục vạn bồi thường rời đi.

Trước tháng sáu, các chủ kinh doanh ở ngõ Học Phủ phải chấm dứt kinh doanh, cả ngõ Học Phủ sẽ phong tỏa phá đi xây lại, là công trình xây mới đầu tiên của hành lang số.

Tới thượng tuần tháng sau, sau khi tập đoàn Liên Tín và Phillips ký hiệp nghị hợp tác sản xuất ĐTDD, bộ bưu điện vì sức ép các phương diện phê duyệt cấp phép cho bốn công ty Ái Đạt, Đông Hưng, Liên Tấn, Liên Tín sản xuất thiết bị thông tin di động.

Hiệp nghị của Liên Tín với Phillips chỉ là mua ĐTDD bán thành phẩm của Phillips về trong nước rồi dán nhãn hiệu đem bán, Cẩm Hồ thì ngoài đưa về tất cả kỹ thuật chip điện tử ra thì còn cả kỹ thuật sản xuất màn hình tinh thể lỏng loại STN.

Trương Khác không hiểu danh từ kỹ thuật, Đinh Hòe lấy sản phẩm mẫu cho y xem, mới biết LCD STN là màn hình tinh thể đen trắng mà thôi, di động thời đầu đầu dùng loại màn hình này.

Lcd STN ở trong nước có mấy chục dây chuyền sản xuất, dù kỹ thuật của TI có điểm độc đáo cũng chỉ liệt vào hàng kỹ thuật cấp thấp mà thôi.

Cũng tốt, có một số công tác làm trước cũng được, kỹ thuật phát triển từ thấp lên cao, cần điểm khởi đầu và quá trình tích lũy.

Thượng tuần tháng sau, cùng lúc công ty hữu hạn điện tử thông tin Ái Đạt chính thức thành lập, Cẩm Hồ còn đăng ký hai công ty nữa là công ty hữu hạn tân tài liệu Ái Đạt và điện tử tinh thể Ái Đạt.

Cẩm Hồ có một ưu thế mà ba công ty Đông Hưng, Liên Tấn, Liên Tín không sao bì được.

Ti trừ toàn bộ kỹ thuật sản xuất ĐTDD của chip băng tần cơ sở (Baseband chip - Sau dịch tắt là chip cơ sở), là hạ quyết tâm chặt đứt nghiệp vụ phi hạch tâm này, đó là tư tưởng kinh doanh “hạch tâm hóa, chuyên nghiệp hóa” của chủ tịch TI Tom Engibous.

Sau khi chặt bỏ nghiệp vụ này, TI tiến hành điều chỉnh công tác nội bộ của nhân viên liên quan, tất nhiên một số bị cắt giảm biên chế, căn cứ vào hiệp nghị hai phía, Cẩm Hồ tiếp nhận những nhân viên này.

Lợi ích này chủ yếu nhờ hơn hai năm hợp tác vui vẻ vừa qua, TI cùng việc phát triển kỹ thuật hạch tâm cũng cần hỗ trợ về các kỹ thuật ngoại vi liên quan, nên bọn họ lựa chọn phận nào dựa vào đối tác Cẩm Hồ, điều này cũng làm kỹ thuật chế tạo di động của Cẩm Hồ bám sát TI.

Vì thế cho dù Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng có hạ quyết tâm nội địa hóa sản xuất di động cũng phải đi con đường dài hơn Cẩm Hồ, huống chi hiện giờ bọn họ căn bản không có cái quyết tâm này.

Trương Khác vì ngọam chặt miếng thị béo bở này mà Trương Khác lưu lã bên ngoài nửa năm, trong nửa năm đó thời gian y về Hải Châu chưa được nửa tháng.

+++

568. Chương 568: Thảng Cuối Cùng Đời Học Sinh

Thượng tuần sáng sáu, Trương Khác trở về Hải Châu, chùi sạch móng đem toàn bộ công việc giao cho đám Trần Tín Sinh, Đinh Hòe, Chu Du ...

Lúc này thời tiết Hải Châu đã khá nóng, Trương Khác mặc áo sơ mi, ngồi trước cửa sổ thi thoảng ngẩng đầu nhìn ngắm làn mây trắng lững lờ bay qua, thi thoảng lại nghịch ngợm di động trong tay.

Giáo viên số học trên bục giảng nhìn Trương Khác nhớn nhớn như tể, trong lòng bực bội chỉ muốn đi tới trước mặt y quát: Này, chỉ còn một tháng nữa thôi, chuyện cậu được nhận vào ĐH Đông Hải đã được xác định rồi, đừng có tới trường làm đám giáo viên chúng tôi thêm bực.

Trong lớp có một học sinh nam thông qua mối quan hệ chuyển tới ở học kỳ này, hắn không nhận ra Trương Khác, buổi chiều thấy trong lớp thêm một “học sinh mới” thì hết sức ngạc nhiên: Mẹ đứa nào còn ngớ ngẩn chuyển trường vào lúc này! Nhà mà có năng lực thì chuyển tới trường học Nội Mông, Tây Tạng ấy! Qua đó thi đại học cho dễ.

Nhìn thấy những nhân vật nổi bật trong lớp như Đỗ Phi và Đường Thanh có vẻ rất quen thuộc với tên kia, thậm chí có thể nói là thân thiết, hắn không khỏi đỏ ửng, hỏi bạn cùng bàn:

- Thằng kia là ai mà ngông thế, vào lớp còn cầm di động, thầy Lý nhìn mấy lần rồi mà không dám nói y câu nào.

- Cậu ta à?

Bạn cùng bàn thở dài nói với hắn:

- Kỳ nghỉ suốt ba năm cao trung của mình cộng lại chẳng biết có được nửa năm không, còn cậu ta xuất hiện ở trường ba năm cộng lại chắc chắn không được nửa năm. Đó còn tính những ngày cậu ta thò mặt tới trường rồi đi ngay đấy...

- Hả?

- Gần đây ít nói tới Nhất Trung tứ đại ác thiếu gia nữa, nhưng cậu ta là người đứng đầu bốn tên đó đấy, học kỳ này hình như cậu ta chưa từng xuất hiện ở trường, thật là lạ.

- Á...

Học sinh mới thấy đầu bị đau, hoảng sợ ngẩng đầu lên thấy Lý Diệu Quang đang giận giữ nhìn mình, cục phấn lăn vài vòng trên bàn rồi rơi xuống đất, hắn cúi đầu xuống, sợ bị thầy giáo đi tới giáo huấn ột bài.

“Reng reng reng...” Chuông treo ngoài tường lớp học vang lên, tới giờ tan học rồi.

- Yaaaa....

Trương Khác vươn vai kêu một tiếng, ngồi trong lớp có một buổi thôi mà cơ bắp tê dại hết cả,

- Được rồi, giờ thì có thời gian nghe bạn nói rồi đấy.

Đường Thanh ôm lấy quyển sách đặt lên bàn Trương Khác, ngồi xuống đối diện với y, tay đặt lên bàn, Trương Khác nhìn thấy cái cằm đẹp nhất đặt lên bàn tay xinh nhất, đôi mắt long lanh như hai giọt thủy ngân nhìn y nói:

- Còn tưởng bạn không bao giờ tới lớp nữa, sao chẳng nói tiếng nào buổi trưa tới lớp rồi? Hại mình cả chiều không còn tâm tư nghe giảng...

- Thực sự không có tâm tư nghe giảng chứ?

Trương Khác cũng học Đường Thanh chống cằm lên lòng bàn tay, hai đôi mắt cách nhau chưa tới 8 cm, có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong mắt đối phương:

- Đột nhiên muốn về cùng bạn trải qua tháng cuối cùng của thời học sinh, nên vứt bỏ mọi chuyện rồi, nếu bạn không vui thì ngày mai mình ở nhà là được.

- Ai nói không vui chứ?

Đường Thanh hé môi xinh cười ngọt ngào, chẳng cần xấu hổ che giấu tình cảm với Trương Khác:

- Có điều bạn không được lấy lời này ra lừa mình, mình thực sự mong được ở bên bạn trong một tháng này đấy.

Đưa ngón út ra:

- Còn phải giúp mình ôn bài, không được phá rối, ngoan nào !

- Không vấn đề gì.

Trương Khác đưa ngón tay ra móc tay với Đường Thanh, mắt không rời khỏi đôi mắt dài quyến rũ của Đường Thanh, đôi mắt mỹ lệ linh động đó tựa hồ làm y nhìn mãi không biết chán.

Một tháng cuối cùng trước kỳ thi đại học đối với học sinh Nhất Trung mà nói không phải là giai đoạn chạy nước rút nữa, điều chỉnh tâm thái mới là việc quan trọng nhất.

Nhớ lại một tháng trước khi thi đại học của mình ở kiếp trước, lúc đó tâm tình rất nóng nảy, khi ấy Đường Thanh bận rộn chuẩn bị chuyển ra nước ngoài du học, khiến cho y lúc nào cũng ở mép bờ sụp đổ, thực sự không hiểu nổi khi đó làm sao vượt qua nổi.

- Khụ khụ, hai vị chú ý một chút cho, trong cái lớp này người thâm yêu Đường Thanh không chỉ có một người, thằng kia, mày có cần mới trở về đã cắm dao vào tim người khác không hả?

- Bọn mình thích đấy, làm sao hả?

Đường Thanh nhú cái mũi nhỏ, nhìn Đỗ Phi thách thức.

Trương Khác ngoeo đầu nhìn Đỗ Phi, đầu năm Đỗ Phi còn nhờ y kiếm một cái hạn ngạch vào trường ĐH Đông Hải, cuối cùng quyết dựa vào sức mình, hỏi:

- Tư vị vùi đầu học ra sao? Có nắm chắc không?

- Cái hạn ngạch kia mày chưa nhường người khác chứ hả?

Đỗ Phi cười khì khì ngồi xuống bên Trương Khác, thân thiết nắm tay y:

- Tao thi trước thử xem, nếu không được sẽ dùng tới hạn ngạch đó.

Nếu Đỗ Phi không vào ĐH Đông Hải, Trương Khác ở đó một mình rất buồn, nhưng lại nói:

- Tao rất tin tưởng vào quyết tâm của mày, hơn nữa đề cử phải trước khi thi, mày tham gia thi rồi thì hạn ngạch đó sao giữ nổi. Không sao, dưới ĐH Đông Hải còn có học viện giáo dục, tao tin cái này thì mày chắc chắn thi được.

Đỗ Phi thống khổ nói:

- Thế thì mẹ tao giết tao mất.

- Đáng đời bạn.

Đường Thanh cười rúc rích, nắm ngón tay Trương Khác nghịch:

- Kệ bạn ấy, hiện giờ bạn ấy còn có thời gian đi dạy kèm cho em gái năm hai sơ trung.

Em gái năm hai sơ trung? Trương Khác vỗ đầu, không phải Chu Hiểu Lộ thì còn là ai nữa?

- Đỗ Phi, em phát bài thi giúp cô .. Ồ, Trương Khác, sao em lại ở trong lớp?

Lý Chi Phương bê một chồng giấy lên bục giảng, đột nhiên nhìn thấy Trương Khác, ngạc nhiên thốt lên.

Ba năm qua đi, Lý Chí Phương vẫn diễm lệ như ngày nào, tinh thần phơi phới, phong tình dào dạt, làm người ta thật khó mà tưởng tượng được con gái cô ta đã 14 tuổi rồi, có vẻ cuộc sống gia đình đã khôi phục lại yên bình, chẳng trách cái thằng Đỗ Phi này sống chết ở lại trường ba tháng ôn thi nước rút.

- Dạ, em về học.

Trương Khác không bận tâm tới cuộc đời riêng của Lý Chi Phương, là một cô giáo, Lý Chi Phương xứng đáng được tôn kính, đứng dậy nói:

- Cuộc đời cao trung với bất kỳ ai cũng là điều khó quên nhất, em không muốn này lang thang bên ngoài bỏ lỡ thời gian tươi đẹp này.

- Ủ, em nghĩ như thế thì tốt quá rồi.

Lý Chi Phương hạ thấp giọng xuống:

- Cô không đem chuyện em được nhận vào ĐH Đông Hải ra nói với các bạn của em, tránh dả kích tính tích cực của bọn chúng. Còn một tháng nữa thôi, cô cũng rất mong nhìn thấy em quay trở lại dáng vẻ của một học sinh đấy.

Năm thứ ba cao trung thoáng cái đã qua, nếu để cho đám học sinh non nớt mười mấy tuổi đang bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về cuộc đời biết được một học sinh đi học còn ít hơn thời gian nghỉ của chúng lại được nhận thẳng vào đại học, thì đúng là một đả kích lớn, tâm lý cực kỳ dễ bị mất cân bằng.

- À, cô nếu không nhắc em thiếu chút nữa quên mất.

Trương Khác nhận lấy đề thi trong tay Lý Chi Phương:

- Trong lớp có chuyện lật vặt gì, cô cứ bảo em làm.

Chuyện cụ thể của Cẩm Hồ đã có đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, nên Trương Khác có thể khoanh tay ngồi nhìn, y bận rộn bao lâu như thế, cần yên tĩnh suy nghĩ.

Trương Khác không nghĩ ra có nơi nào có thể làm y thả lỏng tâm tình suy nghĩ vấn đề hơn ở lớp học trước kỳ thi, y đúng là định sống thảnh thơi cuối cùng thời cao trung ở trường học.

Lý Chi Phương đặt hết chồng giấy dày vào tay Trương Khác, nhìn đứa học sinh đặc biệt nhất trong cuộc đời dạy học của mình, với người không biết rõ y mà nói, chỉ coi y là một tên hoàn khổ có gia cảnh tốt, nhưng chỉ cần tiếp xúc với y một chút thôi, sẽ phát hiện bao quanh y là vô số câu hỏi, làm người ta không nhìn rõ bóng dáng của y.

Phải thừa nhận rằng không có đứa học sinh này, cuộc đời của mình sẽ trở nên tẻ nhạt như thế nào.

Lý Chi Phương quay trở lại bục giảng, nhìn Trương Khác và Đỗ Phi giúp cô phát bài thi, trong lòng cảm khái, hơi thất thần một chút, vỗ tay, bảo học sinh đứng ngoài hành lang vào lớp:

- Còn 25 ngày nữa thôi là tới kỳ thi rồi, các em cũng thấy đấy, giờ mỗi ngày làm bài thi ít hơn thường ngày nhiều rồi, giai đoạn này chủ yếu là điều chỉnh tốt tâm thái của bản thân, trọng điểm ôn lại những gì đã học, cô không cưỡng ép các em mỗi ngày phải ở trường ôn tập tới nữa ... Đề thi thử lần này các em làm trong hai ngày là được, tự an bài thời gian hợp lý mà làm, cần để xong có thể ra về.

Trương Khác giúp Đường Thanh dọn cặp sách, gọi Đỗ Phi về cùng.

Đi xuống sân, Đỗ Phi ngó nghiêng bốn xung quanh, không thấy xe của Trương Khác đâu cả, hỏi:

- Xe của mày đâu rồi?

- Xe nào?

Trương Khác và Đường Thanh mỗi người cầm một bên chiếc cặp, đứng đưa nói ở giữa:

- Mỗi ngày tao đi học cùng Đường Thanh, hai người đi chung một xe là được.

Tất cả điều lãng mạn trên đời này không gì được ngồi sau xe đạp ôm người mình yêu rồi trường học trong ánh hoàng hôn, Đường Thanh hé môi cười hạnh phúc, nhưng đi tới chỗ để xe đã nghiêng răng ken két muốn đá Trương Khác một cái rồi .... Vì y ngồi chễm chệ phía sau xe đạp đang đợi cô chở.

569. Chương 569: Đợi Con Mời Vào Bữa

Đường Thanh giữ ghi đông xe, dựa vào lòng Trương Khác, còn Trương Khác ôm vòng eo thon nhỏ mềm mại của cô, đầu dán sát vào lưng Đường Thanh ngửi hương thoang thoảng của thiếu nữ, chân đạp xe, đi dưới ánh sáng sót lại trong sân trường.

Chỉ là đang giờ tan học, trường đông đúc nhôn nháo, bị tắc lại ở con đường đi ra cổng, Trương Khác chống chân xuống đất, chẳng vội đi, tay vẫn ôm eo Đường Thanh không chịu buông, đang nói chuyện câu được câu chăng với Đỗ Phi thì nghe thấy đằng sau có một tiếng gọi trong treo:

- Anh Trương Khác.

Nghe cái giọng lolita tiêu chuẩn đó, làm lỗ tai các nam sinh trên cả con đường nhũn hết ra.

Trương Khác quay đầu lại nhìn, Chu Hiểu Lộ đang nhảy từ trên xe đạp của Lý Chi Phương xuống, chen qua đám đông, nhảy phịch lên ghế sau của xe Đỗ Phi, bàn tay nhỏ nắm lấy vạt áo của Đỗ Phi, nói với Trương Khác:

- Anh Trương Khác, anh về trường khi nào thế? Mẹ em bảo em mời anh chị tới nhà em ăn tối.

- Tiểu Yêu Tinh, em lại chuẩn bị đích thân vào bếp hại người à?

Đường Thanh liên hệ tới hồi ức không mỹ hảo lắm, quay đầu lại trừng mắt nhìn Chu Hiểu Lộ.

- Nói thế nào thì em cũng biết làm trứng bác cà chua, Đại Yêu Tinh, chị thì biết làm cái gì?

Cái mũi xinh xinh của Chu Hiểu Lộ hếch lên, tinh nghịch nhìn Đường Thanh.

- Á à, em dám chê chị à, Trương Khác chính là đầu bếp ngự dụng của chị đấy, lát nữa em giỏi thì so tài với anh ấy.

Cô công chúa Hải Châu phân biệt muối với muối còn chẳng chắc lắm, nên lúc này chỉ có thể đẩy Trương Khác ra.

Chu Hiểu Lộ mới mười bốn tuổi, khuôn mặt thanh tú khả ái, đôi mắt linh hoạt toát lúc nào cũng ánh lên tinh nghịch, hai bầu ngực xinh xinh mới nhú chưa phát triển hết, đúng là một phiên bản hoàn hảo của Lý Chí Phương, nhìn vẻ thân mật giữa cô bé và Đỗ Phi, thực sự không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra, Trương Khác khẽ lắc đầu thở dài.

Lý Chi Phương dắt xe đi tới nói:

- Đi nào, các em tới chợ mua thức ăn với cô.

Chỉ cần không tới nhà hàng, quán ăn thì tới nhà ai ăn chả được, nửa năm qua Trương Khác ăn cơm ngoài tới phát chán rồi.

Có mặt Lý Chi Phương, Đường Thanh không dám cùng Trương Khác đạp xe nữa, Trương Khác lái xe, cô nhà nhả ngồi đằng sau, ôm hông Trương Khác, đầu khấu với Chu Tiểu Lộ.

Khu tập thể giáo viên cách trường học không xa, lại gần chợ, nhìn Lý Chi Phương dắt xe vào chợ nhíu mày do dự chọn rau thịt là hiểu tài nấu ăn của cô thế nào rồi, Đỗ Phi, Đường Thanh, Chu Tiểu Lộ càng không hi vọng gì cả.

Tới sạp báo bên cạnh chợ, Lý Chi Phương dừng lại gọi điện cho chồng:

- Buổi tối em mời học sinh về nhà ăn cơm, anh có về sớm được thì về giúp em.

Nghe ngữ khí của Lý Chi Phương thì xem ra gia đình cô đã hòa thuận trở lại rồi, Trương Khác len lén làm động tác ném đá với Chu Hiểu Lộ, cô bé cười khúc khích gật đầu, ài, không biết chiêu này của mình hại nhà người ta mua bao nhiêu bộ kính cửa.

Mua cả một xe thức ăn về nhà Lý Chi Phương, gặp đúng lúc chiếc xe Santana của Mã Tử Thiện cũng đi vào tiểu khu, buổi chiều Mã Tử Thiện nghe nói Trương Khác về trường, phải kiểm chế lắm mới không chạy tới lớp học chào y.

Còn nhớ hồi Trương Khác bị gãy chân, những nhân vật có máu mặt ở thành phố tranh nhau tới nhà thăm, đủ biết đứa học sinh này địa vị bất phàm, hiện gặp ở đây rồi, ông ta tất nhiên không bỏ qua cơ hội, thân thiết xuống xe hàn huyên, tới khi chồng Lý Chi Phương đạp xe về, mới thả cho bọn họ đi.

Chồng Lý Chi Phương nấu nướng không tệ, Trương Khác định hỗ trợ, thấy thay chân hần nhanh nhẹn như thế nên thôi.

Lấy lời Lý Chi Phương mà nói thì chồng cô không giỏi xã giao, tâm tư đều đặt hết lên mấy ngón nghề nhỏ như nấu nướng, nhiếp ảnh, còn biết viết văn.

Mấy năm trước vì quá thành thực bị giảm biên chế, ở nhà liền năm sáu năm, cả con người gần như hỏng luôn, chỉ biết đắm chìm trong men rượu, Lý Chi Phương theo hần đúng là chịu khổ không ít.

Khi ăn cơm, Lý Chi Phương ngăn không cho Trương Khác và Đỗ Phi uống rượu, nhưng để chồng uống vài chén, hần uống rượu vào bắt đầu nói nhiều hơn, nói mãi nói mãi nhắc tới chuyện trước kia, nước mắt chảy ra, cứ nói Lý Chi Phương theo hần 16 năm chỉ toàn chịu khổ cực.

Hai năm trước hần mới vào Nhật báo Hải Châu làm biên tập nhiếp ảnh, rồi vào viết văn, con người mới khôi phục sức sống, nam nhân có tự tin ít nhiều trở nên khoan dung hơn, nói chuyện có nhắc tới và việc cũ của Lý Chi Phương, làm cô xấu hổ vô cùng, má đỏ hồng hồng, uống cùng với chồng hai chén rồi gạt bỏ chủ đề này.

Tiếp đó chồng Lý Chi Phương lấy tác phẩm nhiếp ảnh ra khoe, toàn là lấy Lý Chi Phương làm người mẫu, lại làm cô xấu hổ một phen nữa, chồng cô có tổng cộng ba bộ ảnh, Lý Chi Phương sống chết cướp lại hai bộ sau không cho xem, Trương Khác thăm nghĩ chắc là tác phẩm khỏa thân rồi, lòng rất tiếc nuối.

Rời nhà Lý Chi Phương, Đỗ Phi đi về trước, trăng trong gió mát, Trương Khác và Đường Thanh đạp xe một vòng quanh Tiểu Cẩm Hồ, Đường Thanh ngồi sau rất ít nói chuyện chỉ ôm chặt lưng Trương Khác, mặt áp sát vào lưng y, Trương Khác hơi gầy, cảm thấy được xương cốt gỗ ghề trên lưng, nhưng Đường Thanh lại cảm thấy hết sức êm ái ấm áp.

Tối biệt thự thành ủy, Trương Khác cùng Đường Thanh ôn bài trong phòng ngủ của cô.

Đại học Hong Kong lần đầu chiêu sinh học sinh nội địa, dùng phương thức xét tuyển, thành tích thi tốt nghiệp sẽ là nhân tố quan trọng để xem xét.

9 giờ tối Đường Học Khiêm mang theo chút hơi rượu về nhà, nhìn thấy Trương Khác trong nhà mình cười lớn:

- Nghe nói cháu về Hải Châu rồi, nhưng không một ai biết cháu ở đâu, thì ra là trốn ở đây.
- Cháu không trốn ở đây thì trốn đâu được ạ?

Trương Khác giang tay ra:

- Còn lại toàn việc vun vắn rắc rối, cháu quản nhiều quả thì đầu óc nổ tung mất, vứt luôn cho xong.
- Nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc được.

Hành động của Cẩm Hồ nửa năm qua cực đẹp, ép Lý Viễn Hồ phải lựa chọn ủng hộ Cẩm Hồ, cũng khiến Tô Dật Quần và Chu Phú Minh không thể liên kết chèn ép Đường Học Khiêm được, song bọn chúng chuyển sang dốc sức hỗ trợ Khoa Vương.

Đường Học Khiêm chẳng so đo mấy chuyện này, dù sao Khoa Vương phát triển lên sẽ có lợi cho kinh tế Hải Châu, từ trước đó ông đã nói chuyện với Trương Khác chú trọng toàn cục, hiện gặp y ở đành, vừa vặn nói một chuyện:

- Gần đây áp lực tài chính của Cẩm Thành rất lớn, mấy hôm trước bác triệu tập mấy ngân hàng cho Cẩm Thành vay tiền tới thành phố hợp, thành phố có hành động hỗ trợ thì Cẩm Thành cũng khả năng là không cầm cự nổi, cháu nhìn nhận chuyện này ra sao?

Trương Khác cẩn thận hỏi lại:

- Ý kiến của Tô Dật Quần, Chu Phú Minh ra sao ạ?
- Bọn họ à, nói thành phố phải duy trì ổn định, nhưng không nhất định phải cứu Cẩm Thành.
- Ồ, ý đồ rõ ràng quá rồi..

Thấy Cố Kiến Bình bê trà tới, Trương Khác vội đứng lên đón.

- Khai phát Tây Sa Điền được hai năm rồi, nếu có công ty mạnh hơn tiếp nhận, mau chóng hoàn thiện công trình, có lợi hơn cho Hải Châu. Bọn họ nói thế đấy, nhưng toan tính cá nhân quá lớn.

Đường Học Khiêm có chút thương hại cho Triệu Cẩm Vinh.

- Ý kiến của cháu à?

Trương Khác chép miệng:

- Tà gia muốn ra tay cứ để họ ra tay, Triệu Cẩm Vinh cũng hoành hành lâu rồi, gây thù chuốc oán không ít, để Tà gia đâm cho ông ta một nhát dao cuối cùng, đại khái không còn chuyện gì sáng khoái lòng người hơn nữa. Cháu hay mềm lòng, nếu Cẩm Hồ ra tay, nói không chừng lại nương tay cho Triệu Cẩm Vinh một đường lui, khi đó thì khó chịu lắm.
- Cẩm Hồ muốn khoanh tay ngồi nhìn à ...

Đường Học Khiêm buông một tiếng thở dài:

- Dù sao Cẩm Thành cũng là doanh nghiệp có tiếng ở Hải Châu, hơn nghìn công nhân viên dựa vào đó mà sống, nếu sụp đổ sẽ rất đau đầu.

Trương Khác chính lo nếu mình ra mặt can dự thì Đường Học Khiêm sẽ lại bảo y chiếu cố toàn cục cho Triệu Cẩm Vinh đường sống, lại nói thêm:

- Tà gia ra tay quá nửa sẽ kéo địa ốc Gia Tín vào, địa ốc Gia Tín có kinh nghiệm phong phú trong việc khai phát thương nghiệp địa ốc và vận hành về sau, có thể làm khu thương nghiệp mau chóng trở nên sôi động ... Còn về phần sau khi Cẩm Thành ngã rồi làm sao thu dọn tàn cục thì thành phố phải bắt Tà gia chịu trách nhiệm nhất định, với cả kinh tế Hải Châu đang trong thời kỳ tăng trưởng, cháu nghĩ một vài vấn đề sẽ bị xử lý nhanh thôi.

Trương Khác sẽ không cho Cẩm Hồ can dự vào khai phát địa ốc, nếu hỗ trợ Thế Kỷ Cẩm Hồ nuốt chửng Cẩm Thành thì cho dù có tiêu hóa tốt, cũng tốn tinh lực vào đây, cách cục sẽ bị bó hẹp ở Hải Châu, không có lợi cho sự phát triển sau này của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

570. Chương 570: Đêm Ôn Thi Ở Trường

Thời tiết nóng dần, nhưng Trương Khác mấy ngày qua lại ung dung tự tại, mỗi sáng chạy bộ tới nhà Đường Thanh ăn sáng, sau đó cùng cô nàng tình tứ đạp xe tới trường, trải qua thời gian không quá gian nan ở trường, tối ở lại trường học ôn tập, hoặc theo tới nhà Đường Thanh ôn bài.

Không khí khẩn trương trong khoảng thời gian cuối cùng trước kỳ thi tốt nghiệp vì thế nhạt đi không ít.

Tối đêm, cái nóng ban ngày bị khuất phục, lớp học của Trương Khác ở tầng bốn, y ngồi bên cửa sổ, dè dặt dưới tay tạp chí điện tử tiêu dùng (T3), cầm bút chì vẽ lại chiếc ĐTDD mới nhất của Motorola, sau đó viết thêm vào một dòng chữ nghĩa kỳ tự lằng ngoằng, chữ viết vô cùng cầu thả, chỉ hai ngày sau thôi bắt y đọc lại chưa chắc đã đọc nổi hết.

Trương Khác không cần cố gắng thi tốt nghiệp, ngồi trong lớp suy nghĩ vấn đề cũng chẳng có áp lực.

Đám bạn học buổi tối tới lớp ôn tập không được một phần ba, ở trong lớp cũng chẳng chuyên tâm lắm nữa, giáo viên cũng không tới coi lớp.

Đường Thanh học bài rất lâu, ngại không dám gọi Trương Khác tới xoa cổ cho cô ở trong lớp, tối vờn mình cũng rất chú ý hình tượng thực nữ, quay đầu lại thấy Trương Khác đang vẽ hình ĐTDD lại cầm tạp chí lên xem giới thiệu chiếc di động của Motorola chỉ có 65 gam, tặc lưỡi hỏi nhỏ Trương Khác:

- Cẩm Hồ có thể sản xuất được di động nhẹ như vậy không?
- Điều kiện kỹ thuật hiện giờ của Cẩm Hồ còn chưa làm được.

Trương Khác lắc đầu:

- Trong nước cũng không bán nó, nếu bạn thích, khi bạn đi Hong Kong mình tặng bạn một cái.

Trong lớp ít người, Trương Khác và Đường Thanh chiếm cứ một góc cũng không sợ ai làm phiền, Đỗ Phi lúc này còn ở trong lớp, chớp mắt một cái đã chạy đi đâu mất rồi.

- Mình không cần cái đó.

Đường Thanh nũng nịu:

- Bạn làm ra được di động thế nào, mình sẽ dùng cái đó, chỉ cần của bạn tặng, dù xấu cũng không sao.

Cô nói tới chiếc điện thoại mẫu chơi mấy ngày trước, trông rất là thô sơ.

Trương Khác làm bộ xụ mặt xuống:

- Bạn nói như thế làm áp lực của mình rất lớn đấy, phải làm sao cho cái di động đó cầm ra không để đại mỹ nhâ bạn mất mặt đâu dễ.

Đường Thanh mặt nghênh nghênh đắc ý:

- Nam nhân cần phải có chút áp lực mới được.

- Vậy bạn xem xem, ở đây có ba phương án, bạn thích cái nào?

Trương Khác lật mấy trang giấy đầu vẽ bậy bạ lên, không ngờ đằng sau là một phương án thiết kế điện thoại di động.

- Thảo nào, mình cứ bảo sao bạn suốt ngày ngồi hí hoáy ra trong lớp.

Đường Thanh cầm lấy xem bản thiết kế, bên cạnh có rất nhiều chú thích màu đỏ, viết nhằng nhịt chi chít, Đường Thanh nhận ra bút tích của Trương Khác, đôi khi chính y chẳng nhận ra mình viết cái gì phải hỏi cô, Đường Thanh ngây thơ hỏi:

- Có thấy chán không?

- Không hề.

Trương Khác vuốt nhẹ má Đường Thanh:

- Thiết kế sản phẩm cần suy nghĩ có nhiều linh tính, lấy ra đốt thời gian trong lớp rất hợp.

Bất kể là Liên Tín, Liên Tín hay Đông Hưng đều không có chuẩn bị kỹ thuật, chỉ có thể dán nhãn tiêu thụ sản phẩm loại hai của nước ngoài, kỹ thuật Cẩm Hồ có được từ TI cũng là loại hai, cho nên xuất phát điểm là như nhau.

Như thế cần bỏ công vào thiết kế.

Tác dụng cao nhất mà Trương Khác có thể phát huy cũng chỉ là cung cấp một số kiến nghị mang tính chiêm tinh về thiết kế.

Vậy là khi Trương Khác đề xuất ra những nghiên cứu này, thành viên tổ nghiên cứu và kỹ sư trung tâm phát triển sản phẩm lại bận tối mắt.

- Tiếng chuông của di động càng vang hơn, dễ nghe hơn, sử dụng hợp âm ...

Đường Thanh đọc ghi chú trên thiết kế, nghiêng đầu nghĩ một lúc không hiểu ra, hỏi:

- Hợp âm là nói tới đa âm chứ gì, cái này có gì khó thực hiện?

- Vấn đề này mình cũng vừa mới làm rõ được.

Trương Khác cười đắc ý, khoe khoang trước mặt Đường Thanh:

- Thật ra tiếng chuông điện thoại hiện giờ rất đơn điệu, hòa âm là chỉ nhiều âm điệu đồng thời phát ra, so với nhiều loại nhạc khi cùng diễn tấu thì âm sắc đầy đủ hơn, êm ái hơn. Chúng ta có thể nghe được hiệu quả này dễ dàng từ phần mềm nghe nhạc trên máy vi tính, nhưng di động thì không thể, tiếng chuông di động là đơn âm. Kỹ thuật hiện nay chỉ có thể tăng thêm đường phát âm thanh mô phỏng hiệu quả hợp âm, nghe không khác đa âm là mấy. Còn về phần kỹ thuật thực hiện ra sao thì không phải chuyện mình cần quan tâm.

Đường Thanh so bì ba phương thiết kế, cái môi xinh xắn cong lên nửa ngày trời vẫn lắc đầu:

- Dù không hài lòng lắm, nếu như có thể thực hiện hết ghi chú bên cạnh của bạn thì mới đáng mong đợi ... Nghe bạn nói thì kỹ thuật có chút kho khăn à ...

- Hẳn là không khó lắm.

Trương Khác giải thích qua:

- Tăng kích cỡ màn hình thì rất khó, vậy tăng thêm 1/4 trước, muốn làm nhẹ 65 gram cũng khó, chỉ có thể làm tới 130 gram ... Nâng cao trình độ kỹ thuật cần một quá trình dần dần.

Đường Thanh tán gẫu với Trương Khác thay đổi đầu óc rồi lại tiếp tục vùi đầu ôn bài, mạch suy nghĩ của Trương Khác bị đứt không dễ nối lại như thế, liền ra khỏi lớp, gọi điện thoại cho Đỗ Phi, nghe thấy tiếng rung của di động vang lên trong lớp, ra là cái thằng này ném di động ở đây.

Đường Thanh ngạc nhiên thò đầu ra, Trương Khác chỉ xuống dưới, ý bảo mình đi xuống lầu một chuyến, tới căn tin, mua hai *** Coca, nhìn thấy phía bên nhà ăn chưa xây xong có bóng người, ai đó đang cầm đèn pin của di động chiếu xuống cầu thang.

Đỗ Phi xuất hiện như một bóng ma, Trương Khác ném một *** Coca cho hắn:

- Mày chạy đi đâu vậy?

- Đám người phòng chính giáo rảnh rồi đi bắt gian, trước khi bọn họ kịp lùng sục, tao chạy đi báo cho đôi uyên ương kia rời khỏi hiện trường..

Đỗ Phi cười nhún nhử đáp.

*** Phòng khen thưởng và kỷ luật, dịch thể thì hơi rườì rà.

- Mày cũng rảnh thật đấy.

Trương Khác bật cười.

Thời cao trung yên nhau nghiêm khắc mà nói không thể gọi là yêu sớm được, có điều nề nếp của Nhất Trung khá nghiêm ngặt, ưu đãi mà Trương Khác và Đường Thanh được nhận dù sao cũng là cực hiếm, tuyệt đại đa số học sinh bị ép chỉ biết học học và học.

Nhưng tháng cuối cùng, áp lực tựa như thuốc kích dục, lớp Trương Khác nảy ra mấy đôi yêu nhau, các giáo viên phòng chính giáo, thi thoảng hành động ra soát khắp góc ngách tối tăm trong trường.

Ánh đèn Trương Khác nhìn thấy là của các giao viên, y biết lúc này cho dù bị giáo viên bắt được cũng chẳng xử lý, trường học phải đảm bảo cho học sinh giữ được tâm thái ổn định trước khi thi, nhưng học sinh vẫn cứ sợ phòng chính giáo như sợ hổ.

- Đỗ Phi! Đỗ Phi.

Có một đứa con trai chạy tới, Trương Khác nhận ra đó là bạn học cùng lớp, đằng sau còn có một nữ sinh mặc váy xanh, cũng cùng lớp nốt, nhưng Trương Khác chỉ nhớ đứa con trai tên Tiêu Xuân Minh, còn cô gái thì chịu.

Tiêu Xuân Minh vừa thoát hiểm cảnh, có chút hoảng loạn, vỗ ngực nói:

- Xuýt chết, Lý Quý và Hứa Nhược Hồng còn ở bên trong, bọn họ thảm rồi.

- Đi, cùng tới xem sao, biết đâu nhân lúc hỗn loạn cứu thoát được bọn họ.

Đỗ Phi phát tay, đi về phía nhà ăn mới.

Học sinh tụ tập xung quanh xem náo nhiệt không ít, đều chạy theo.

Trương Khác không ngờ sức hiệu triệu của Đỗ Phi trong đám học sinh Nhất Trung cao như thế.

Ba năm học số ngày Trương Khác lên lớp đếm được trên đầu ngón tay, cho nên tình cảm với bạn trong lớp cũng cực kỳ nhạt, số bạn học trong lớp y nhớ tên chẳng được mấy.

Tuy nói Đỗ Phi đôi khi cũng dính líu tới những chuyện ngoài trường học, có điều hắn phải đóng giả học sinh ngoan với Lý Chi Phương cho nên đại đa số thời gian hắn vẫn ở trường học.

Tuy không so được với đám Trương Khác, Thịnh Thanh, nhưng ở trong trường thì hắn được xem như rất chừng mực rồi, lại bị cha hắn yêu cầu khắt khe, nên không có tính xấu làm người ta ghét bỏ, đối nhân xử thế rất khéo léo, nên có uy khá cao trong đám học sinh.

Thêm vào hai lần cấm trại Đỗ Phi đều rất tích cực tham gia tổ chức, khiến giáo viên trong trường đều nghĩ hắn nhờ vào ảnh hưởng của cha kiếm phúc lợi cho trường học, vì thế sớm rửa sạch ác danh, khác hoàn toàn với Trương Khác.

571. Chương 571: Trước Cơn Bão

Trương Khác đi theo, trong tay Đỗ Phi chỉ có một cái đèn pin, chiếu vào cửa sổ tối đen của nhà ăn, đột nhiên chiếu vào hai bóng người trên tầng hai, Trương Khác giật nảy mình, nhìn tình hình có vẻ vì trốn giáo viên nên định nhảy từ trên xuống.

Tuy nói là tầng hai, nhưng cũng cao tới 5 - 6 mét, thêm vào chiều cao ban công phải thành 6 - 7 mét, nhảy xuống chẳng chết nổi, nhưng gãy xương thì là cái chắc.

Cửa sổ tầng hai bệ rất dốc, chui ra rồi khó mà leo vào được, đứng ở trên bệ cửa sổ còn không có cái gì để bám, không cẩn thận ngã xuống như chơi.

Trương Khác vội vàng gạt đám đông sợ tới sững người ra chen lên phía trước, nghe thấy Đỗ Phi quát:

- Lý Quý, mày là thằng hèn, sợ gì đám con rùa phòng chính giáo. Năm xưa bố mày đâm Tào Quang Minh gãy sống mũi, ông ta còn chẳng dám rên một cái, mấy giỏi thì dẫn Nhược Hồng đi bằng cầu thang xuống đây cho tao ...

Đèn pin chiếu sang tường bên cạnh, tránh chiếu vào người khiến họ hoảng loạn.

Trương Khác không ngờ Đỗ Phi chửi bới còn ổn định được lòng người, thằng này trưởng thành hơn rất nhiều, y nhìn thấy một đồng bao tải ở cầu thang, liền chạy tới bên ra đặt dưới sân xi măng, đám học sinh bên cạnh tỉnh ra, đi tìm những thứ mềm nhét vào.

Trương Khác kéo Tiêu Xuân Minh lại, nói:

- Mày kiểm vài người đi lên giúp bọn họ trèo vào ...

Rồi bảo Đỗ Phi:

- Mày để ý Lý Quý, tao để ý cô bé, nếu ai lỡ tay rơi xuống thì chạy tới đỡ, cẩn thận đừng để họ ngã đầu bị chạm đất ...

May là độ cao có 6 - 7 mét, tốc độ cùng lực va đập không quá lớn, có thể đỡ được.

Tiêu Xuân Minh dẫn ba nam sinh to khỏe chạy lên cầu thang, Đỗ Phi cũng có chút căng thẳng, nghe Trương Khác nói vậy, cơ bắp như cứng lại, ai muốn bạn học ba năm trời sáng chiều bên nhau xảy ra sự cố chứ?

Cảnh trước mắt cũng làm cho các giáo viên hết hồn, nếu có một học sinh nào lỡ tay rơi xuống thì bọn họ cuốn xéo hết, làm sao dám nói gì kích thích hai học sinh đó? Nhẹ nhàng đỡ dành, hai giáo viên nam cường tráng đưa tay ra giữ y phục hai học sinh để tăng thêm an toàn.

Thời buổi này còn thiết kế loại cửa sổ như thế, ****, mùa hè y phục mỏng manh, chưa chắc đã chịu nổi cơ thể con người, nhưng người ai đầy mồ hôi, trơn tuột, không dám giữ chặt cơ thể.

Lý Quý khỏe hơn còn đỡ một chút, Hứa Nhược Hồng lúc này người bắt đầu run rẩy rồi, nếu không phải có giáo viên tóm lấy góc áo, chỉ sợ đã rơi xuống.

Tiêu Xuân Minh chẳng hiểu lấy đâu ra một sợi thừng nilong, Lý Quý buộc quanh eo Hứa Nhược Hồng trước, bận rộn mãi mới trượt được xuống đất.

Trương Khác mấy ngày qua ở lớp cũng làm quen với những bạn họ thân thiết của Đường Thanh và Đỗ Phi. Lý Quý và Hứa Nhược Hồng đều là học sinh đạo đức lẫn học tập tốt, không ngờ trước kỳ thi tốt nghiệp xảy ra chuyện này.

Đợi ở phía dưới toàn thân Trương Khác cũng toát mồ hôi, đợi cả hai xuống rồi đẩy ra ngoài:

- Mau về lớp đi, đừng ở đây bêu xấu nữa ...

Nếu trốn trong góc ôm ấp nhau bị giáo viên nhìn thấy, nhiều lắm bị mắng vài câu, làm cái việc khiến mọi người hết hồn hết vía này, nói không chừng bị xử phạt nặng.

Lý Quý dìu Hứa Nhược Hồng đi ra ngoài, giáo viên phòng chính giáo chiếu đèn pin vào, quát:

- Hai em kia, đứng lại cho tôi.

Cả hai chạy càng nhanh, đến khi giáo viên xuống được cầu thang thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đại khái có Trương Khác ở đó, giáo viên chỉ mắng học sinh ở hiện trường vài câu rồi về văn phòng, đám học sinh cũng tản đi.

Trương Khác về lớp học, bên trong vẫn yên tĩnh, Lý Quý và Hứa Nhược Hồng ở chỗ ngồi, trông có vẻ thấp thỏm, Đỗ Phi ném ôi người một *** Coca, trêu:

- Trốn ở đây làm trò hay ho gì đấy, sao trông như vừa nhảy từ tầng hai xuống vậy.

Đường Thanh thấy y phục Trương Khác hơi bẩn, ngạc nhiên hỏi:

- Í, đi làm ăn trộm à, sao mà toàn bùn thế.

Trương Khác đưa *** coca cho Đường Thanh, nhe răng cười:

- Đi bắt trộm.

Tiêu Xuân Minh đi vào, đặc ý nói:

- Các bạn nói xem mình nhìn thấy cái ở tầng hai ... Ừ..ừ..

Chưa dứt câu bị cô bạn đi cùng bịt lấy miệng.

Lý Quý, Hứa Nhược Hồng mặt đỏ dừ không dám nói một lời.

Ài, nam nữ thanh niên 18, 19 tuổi rồi, xảy ra chuyện đó còn chẳng phải quá bình thường à? Chẳng qua Nhất Trung áp chế quen rồi nên học sinh tương đối đơn thuần thôi.

Cô gái đi cùng Tiêu Xuân Minh ngồi xuống bên cạnh Đường Thanh thì thầm kể chuyện vừa mới xảy ra, Đường Thanh mắt tròn tròn:

- Hai bạn gan thật đấy, nhà ăn mới tối om om, sao hai bạn dám ở trong đó.

Trương Khác chào thua, có tới người ta mới rúc vào công chúa ạ, nhìn đồng hồ, đã quá chín giờ rồi, còn nửa tiếng tự ôn tập nữa, giờ này Trương Khác sẽ cùng Đường Thanh ra thao trường tản bộ tán gẫu.

Đường Thanh cất sách vào cặp, bảo Trương Khác đeo giúp, nói với đám Hứa Nhược Hồng:

- Đi với bọn mình ra thao trường, các bạn ở trong lớp cũng chẳng còn tâm tư học bài nữa.

Ngồi xuống bãi cỏ trò chuyện, Trương Khác mới biết cô gái đi cùng Tiêu Xuân Minh tên là Trương Lôi.

Hải Châu Nhất Trung trường trung học trọng điểm quốc gia, không khí học tập rất cao, học sinh yêu nhau đại đa số là học sinh thành tích học tập lẫn đạo đức tốt, nếu tướng mạo bình thường, thành tích học tập bình thường thì ở Nhất Trung không có quyền yêu đương.

Tiêu Xuân Minh, Lý Quý và Hứa Nhược Hồng đều diễn nguyện vọng một là Đại học Đông Hải, Trương Lôi điền Đại học Sư phạm, chẳng trách Trương Khác không hề có có ấn tượng gì về cô gái này.

Ngồi nghe bọn họ nói về sợ hãi và hi vọng vào kỳ thi sắp tới, Trương Khác nhớ lại tâm tình thực sự của mình trước kỳ thi, chỉ có dầy vò vì biết Đường Thanh sắp đi nước ngoài, với tương lai chỉ có sợ hãi chẳng hề mong chờ gì.

Xảy ra biến cố vừa rồi, quan hệ giữa y và Tiêu Xuân Minh, Lý Quý trở nên thân thiết, thi thoảng cùng nhau trốn học tới phòng bóng bàn cạnh trường chơi.

Thời gian này Trương Khác sống hết sức tiêu dao, nếu chẳng phải Diệp Kiến Bản mỗi ngày gọi ba bốn cuộc điện thoại giục y sang Hong Kong thì cuộc sống này có thể gọi hoàn mỹ rồi.

Lịch sử không nhất định cứ đi theo bước tiến định sẵn, nhưng xu thế lịch sử cũng không phải có thể dễ dàng thay đổi.

Ngày 18 tháng 6, các quỹ tài chính Phương Tây lấy Soros đứng đầu, đồng loạt bán ra đồng Bạt (Thái), khiến đồng tỷ giá đồng Bạt giảm thê thảm.

Ngân hàng TW Thái Lan cầm cự ba ngày rồi triển khai phản kích, đặt thành hiệp nghị với chính phủ Singapore dùng 12 tỷ USD mua lại đồng Bạt, tiến hành cấm chỉ ngân hàng bản địa cho tổ chức đầu cơ quốc tế vay đồng Bạt, chiêu quyết liệt nhất là tăng lãi suất cho vay qua đêm lên 150 lần.

Do nguồn tiền đột nhiên thắt chặt, lãi suất tăng cao, không thể phát huy tác dụng đòn bẩy của công cụ giao dịch, khiến tổ chức đầu cơ quốc tế ứng phó không kịp, vội vàng rút lui.

Tính toán sơ bộ cuộc tấn công chưa tới 10 ngày này bọn họ tổn thất 300 triệu USD, coi như bị trúng một đòn đau, đồng bạt khôi phục lại tỉ giá.

Mặc dù Thái Lan dùng hết bản lĩnh, kéo được đồng Bạt từ mép vực lại, tổn thất cũng khá là nhẹ, nhưng Diệp Kiến Bản nghiên cứu tình hình tài chính ĐNÁ gần một năm, đã đoán định được còn đánh tiếp thì Thái Lan đã hết chiêu rồi.

Đối với các nước ĐNÁ mà nói, thắng lợi này chỉ là cái giấy chết cuối cùng mà thôi, không tổn hại được tới nguyên khí mấy tổ chức đầu cơ quốc tế cỡ lớn, cũng không cứu nổi ĐNÁ khỏi vận mệnh khủng hoảng tài chính.

Sau thất bại, thị trường trái phiếu Âu Mỹ không ngừng trượt dốc, có lý do tin rằng các tổ chức đầu cơ kia đang tích cực bán trái phiếu quốc gia để huy động tài chính lớn hơn mở rộng quy mô và lực độ công kích.

Cuộc chiến còn chưa nổ ra, các sở giao dịch ngoại hối toàn cầu đã sặc mùi khói súng, trừ tổ chức đầu cơ lấy quỹ Quantum, quỹ Tiger cầm đầu ra thì người vững tin vào tình thế tương lai chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

572. Chương 572: Hồi Ưc Thi Tốt Nghiệp

Trung tuần tháng sáu, Diệp gia cùng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức âm thầm không ngừng bán cổ phiếu đi lấy một lượng tiền mặt lớn, chỉ riêng cổ phiếu điện tử Ái Đạt mà ba nhà bán ra đã hơn 1 tỷ HKD, số tài chính này chuyển vào tài khoản bí mật ở Singapore và Hong Kong.

Ngoài ra Tôn Thượng Nghĩa đem cổ phần ở địa ốc Gia Tín giảm giá bán đi, kiếm được 1 tỷ HKD, tiếc là sổ cổ phiếu này bị sở giao dịch chứng khoán Hong Kong giám sát, chỉ có thể được dùng làm tài chính dự phòng, không tới lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không dùng tới.

Tài chính chủ lực thực sự có thể dùng tới là 1 tỷ HKD phân tán vào tài khoản bí mật kia. Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức tương đối bảo thủ, đại bộ phận tài chính đều cho Trương Khác vay, Diệp gia trước kia đầu tư vào thực nghiệp Gia Tín 15 triệu, chớp mắt một năm tăng trưởng tới 250 triệu, chẳng cần quá cẩn thận.

Số tiền 1 tỷ quỹ đầu tư này Trương Khác chiếm 40%, Diệp gia chiếm 25%, hai người kia chia đôi số còn lại.

Diệp Kiến Bản từ đầu tháng năm đã giao hết chuyện của Thịnh Hâm cho Thiệu Tâm Văn quản lý, hẩn đích thân ra mặt quản lý đoàn đội quỹ đầu tư (chính xác hơn là Hedge funds), bên này mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng hoàn thiện mà hẩn cứ suốt ngày giục Trương Khác tới Hong Kong.

Mặc dù biết đồng Bạt sụp đổ là con bài domino đầu tiên, nhưng Trương Khác không biết biến hóa cụ thể, không cho rằng mình có thể lãnh đạo xuất sắc hơn Diệp Kiến Bản, lúc này chỉ có thể lặng lẽ dùng số tiền bí mật kia mua đồng Bạt, đợi quỹ đầu cơ quốc tế phát động cuộc tấn công điên cuồng thứ hai thứ ba ...

Diệp Kiến Bản giục mãi Trương Khác vẫn cứ ở lì tại Hải Châu, ngày 1 tháng 7, Trương Khác ngồi xem tường thuật trực tiếp lễ trao trả Hong Kong, nhớ lại kiếp trước mình phải chen chúc trong hàng tạp hóa ở đầu phố xem buổi lễ này qua cái TV đen trắng 14 inch, đúng là cảm khái vô cùng.

Khu hành chính Hong Kong mời một số đại biểu nhà doanh nghiệp tham gia buổi lễ, Trương Khác chẳng có tâm tư tham gia náo nhiệt, càng chẳng hứng thú xuất đầu lộ diện, nhìn thấy màn hình thi thoảng lướt qua bóng dáng của Diệp Trần Dân.

Hong Kong quay về có thể nói là việc trọng đại của dân tộc, các lãnh đạo quốc gia có thể thu xếp thời gian đều tham gia nghi thức chuyển giao này, Diệp Trần Dân có mặt là bình thường, nhưng ông có nhiều cơ hội lộ diện như thế cho thấy đợt tấn công thứ hai của quỹ đầu cơ quốc tế vào Thái Lan đã khiến cao tầng Hong Kong và trong nước chú ý.

Buổi tối Trương Khác lại lần nữa nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân.

Diệp Kiến Bân càng lúc càng nóng nảy, mặc dù phán đoán được quỹ đầu cơ quốc tế sẽ một lần nữa công kích đồng Bạt, nhưng thời cơ rất có thể chỉ thoáng cái đã qua, cần có nhãn quang cực kỳ mẫn cảm và quyết đoán mới nắm bắt được.

Lần đầu tiên cầm 1 tỷ ra thị trường ngoại hối quốc tế đầu cơ, áp lực Diệp Kiến Bân phải chịu người thường khó tưởng tượng nổi.

Vậy mà kẻ đầu sỏ thực sự suốt ngày nhàn nhã “lêu lổng” trong trường, tán gẫu với bạn gái, giúp ôn tập tiếng Anh, Văn, rồi thi thoảng đi đánh bóng bàn với bạn học, chán quá thì lật xem tạp chí điện tử, lúc sáng sớm hoàng hôn còn cùng bạn gái ôm ấp nhau đạp xe đạp qua hết ngang ngõ tắt, nghe đầu gần đây còn mê món vẽ phác họa.

Diệp Kiến Bân nghe được những chuyện này cứ như ăn phải thùng thuốc nổ, nhưng Trương Khác trốn ở Hải Châu, hẳn chẳng làm gì nổi, còn phải cẩn thận đồ dành:

- Chú Hai đã tới Hong Kong ba ngày, chức vụ công khai đã định đoạt, kiêm nhiệm phó chủ nhiệm văn phòng liên lạc TW trú tại Hong Kong, cậu có phải cũng nên nhắc cái mộng lên rồi không.
- Không phải là tôi nói chú Hai đâu nhé.

Trương Khác nói vào điện thoại:

- Đám rùa giá kia chịu để tôi chỉ tay múa chân à? Có việc gì dùng điện thoại liên lạc không được à? Đời người được mấy lần thi tốt nghiệp cao trung, anh không định để tôi hối tiếc cả đời chứ? Thi xong tôi tới Hong Kong ngay, vé máy bay tôi đặt trước cả rồi.
- Đám cá mập tài chính không đợi cậu thi xong mới tấn công đâu...

Diệp Kiến Bân giọng không còn nhẹ nhàng được nữa.

- Thái Lan còn dự trữ ngoại hối tương đương 30 tỷ USD, La Mã không thể sụp trong một ngày, vội gì chứ...

Trương Khác rất thoải mái nói:

- Phía bên Hong Kong hiện quan trọng nhất là cố gắng tăng cường dự trữ ngoại hối, giám sát chặt chẽ tài chính lưu động, còn kiến nghị khác chưa chắc người ta thêm để ý ... anh bảo tôi có thể kiến nghị chú Hai đi lấy cái mặt nóng dán vào đít lạnh của người ta không?

*** ý nói mình nhiệt tình, đối phương lại đối đãi lạnh nhạt.

Câu này vừa nói xong thì nghe thấy tiếng Diệp Trần Dân cười, thì ra ông cũng đang nghe điện thoại, Trương Khác cười khi khi:

- Chú Hai, hôm nay cháu nhìn thấy chú xuất hiện trên TV mấy lần, đó là đài ngọ cấp chính bộ đấy nhé.

Diệp Trần Dân cũng cầm điện thoại trò chuyện với Trương Khác vài câu.

Đám cá mập tài chính tấn công đồng Bạt lần hai không tuân theo quỹ tích lịch sử, nên đợt tấn công tiếp theo sẽ còn hoãn lại một thời gian, nếu không tích lũy không đủ sức tấn công.

Mấy ngày tiếp theo Trương Khác tiếp tục cuộc sống ung dung nhàn nhã, chuẩn bị kỳ thi cuối cùng thi tốt nghiệp.

Trương Khác còn chưa biến thái tới mức đi vào trường thi cảm nhận thêm lần nữa, y chỉ đưa Đường Thanh tới trường rồi ở ngoài đợi, nhớ lại từng chút từng chút hồi ức kỳ thi tốt nghiệp năm xưa.

Khi đó Đường Thanh vì chuyện ra nước ngoài du học đã được định đoạt nên không thi, nhưng là cán bộ lớp nên cô tới trường phục vụ hậu cần cho bạn học, Trương Khác muốn nói chuyện với cô, nhưng Đường Thanh không thèm để ý, khiến cho 40 phút đầu môn thi Số Học đầu óc y trống rỗng...

Rồi không biết vì sao mấy ngày sau đó Đường Thanh không tới trường thi nữa ...

Cho tới tận ngày thông báo kết quả cô mới lại tới trường, có điều khi ấy chỉ còn 3 ngày nữa Đường Thanh ra nước ngoài du học, trong lòng Trương Khác chỉ còn nỗi buồn mênh mông không gì khóa lấp nổi ...

Trương Khác đỗ xe bên cạnh trường, có thể nhìn thấy cửa sổ tầng bốn, Đường Thanh ngồi ở bàn thứ hai, cô đứng đứng lên là Trương Khác có thể nhìn thấy.

Trương Khác đợi ngoài trường liền ba ngày, thời tiết cũng giống như trước kia, ngày mùng 7 mùng 8, thời tiết không tệ, tới sáng mùng 9 thi môn cuối cùng là lịch sử thì trời mưa như trút.

Thi xong, các thí sinh bắt chập bên ngoài trời mưa to cỡ nào cũng tràn hết ra ngoài, những chiếc ô, áo mưa đủ mọi màu xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất, chẳng nán ná ở trường như mọi khi.

Đường Thanh hớn hở đứng ở hành lang, dáng người tha thướt xinh tươi, tình nghịch đưa tay ra đón hạt mưa, Trương Khác lái xe tới, nhìn cô như vậy biết ngay thi không tệ, Đường Thanh chui vào xe, tên tiểu tử Đỗ Phi còn chưa thò mặt ra, không biết môn cuối cùng thi thế nào.

Ở cầu thang phía bên kia hành lang có một cô gái mặc váy viền trắng, bắt lực nhìn màn mưa sầm sập trước mặt, nhìn khuôn mặt thanh tú đó, hồi ức xúc động thoáng qua trong lòng Trương Khác.

Nếu lịch sử không có gì thay đổi, cô gái đó hẳn ngồi cùng bàn với Đường Thanh, ngay phía trên mình, mặc dù không xinh đẹp như Đường Thanh, nhưng cũng được liệt vào hàng ngũ mỹ nhân.

Chỉ là trong suốt ba năm cao trung, trái tim Trương Khác bị Đường Thanh chiếm trọn, chẳng động lòng với các cô gái khác.

Kết quả thi tốt nghiệp công bố, thành tích cô bạn này rất kém, vào lớp ôn tập, do khi đó hai nhà khá gần nhau, cô bạn này chạy sang nhà Trương Khác mượn tài liệu ôn tập, Trương Khác còn nhớ khi đó mình đem hết tài liệu cho cô, hình như cô còn đề nghị mình giúp ôn bài.

Khi ấy Đường Thanh đi du học rồi, mang theo cả hồn phách của mình đi, nên không đáp lại.

Lên đại học, trừ Đỗ Phi ra, Trương Khác gần như không liên hệ với bạn học cao trung nữa, sau khi tốt nghiệp đại học, làm việc ở Kiến Nghiệp một năm, không chịu nổi không khí thương cảm của thành phố này sau khi chia tay Trần Ninh mới về Hải Châu tìm công việc, rồi tụ tập với bạn học cao trung.

573. Chương 573: Thợ Săn Hành Động

Trương Khác vẫn nhớ khi đó cô bạn này mới vào cục tái chính công tác, vẫn rất sinh đẹp, một hôm mọi người đi uống rượu, đang lúc uống hào hứng, cô ấy đột nhiên tuyên bố có lời muốn hỏi mình, mọi người đều yên tĩnh lại, cô ấy nhìn mình chăm chú hỏi ba năm cao trung ngồi đằng sau cô, có từng thích cô ấy không.

Khi ấy Trương Khác chỉ muốn đáp cho qua, nên tất nhiên nói là cô, không ngờ cô bạn ấy lại hỏi dồn tới :” Vậy hiện giờ bạn còn thích mình không?” Trương Khác chẳng nhớ mình trả lời ra sao, chắc là rất khéo léo, vì cũng không nhớ cô ấy nói gì nữa, chỉ trầm lặng.

Trương Khác có phóng túng đến mấy cũng không kéo bạn học cao trung lên giường...

Ba bốn năm không liên hệ, đột nhiên Đường Thanh ở nước ngoài gửi cho y một bức thư điện tử, nói chuyện cô gái kia :” Hôm nay mình gọi điện thoại cho La Tuyền, hỏi bạn ấy đang làm gì, bạn ấy nói đang làm tình!”

Về sau Trương Khác không liên hệ với bất kỳ ai nữa, chỉ làm bạn với Đỗ Phi, nhớ lại vẫn thật thương tâm.

Trương Khác khi đó cố nặn không trả lời Đường Thanh, sợ bị tổn thương lần nữa, cho nên không biết vì sao Đường Thanh biết được địa chỉ thư điện tử của mình, lúc này nhớ lại, trong lòng rung động khác thường, hai kiếp làm người, ở mặt tình cảm y vẫn chỉ là kẻ yếu đuối, nắm lấy bàn tay nhỏ của Đường Thanh, đặt lên má.

Hành động thân mật bất ngờ của Trương Khác chỉ làm trong lòng hạnh phúc, chẳng biết trong lòng Trương Khác nghĩ gì?

Trương Khác nhún ga một chút, xe đi tới dưới cầu thang kia, ba năm qua đã có nhiều thay đổi, cô gái kia cũng không phải là bạn cùng bàn của Đường Thanh nữa, Trương Khác vẫn hạ cửa sổ xe xuống, nhìn cô gái râu rí đứng đó, có lẽ là ý thức được mình thi không tốt, cũng có lẽ là vì bị kẹt mưa, Trương Khác nói với cô gái:

- Mình biết nhà bạn ở đâu, bọn mình lát nữa đi qua đó, thuận đường đưa bạn về.

- Hả!

Cô gái ngạc nhiên nhìn Trương Khác, cô nhớ nhân vật phong vân của Nhất Trung này đã bao giờ nhìn thẳng mình một cái nào đâu, sao đột nhiên lại đề nghị đưa mình về nhà, có chút hoảng sợ.

- Bạn mau lên xe đi.

Đường Thanh nhào người ra, chẳng hề để ý cơ thể mềm mại chạm vào giữa hai chân Trương Khác, mời bạn học lớp bên lên xe.

- Hầy, câu cuối cùng tao trả lời không được hoàn mỹ.

Đỗ Phi từ phía sau chạy ù tới chui tọt vào xe, lớn tiếng than vãn, Trương Khác biết tính hẩn, to mồm kêu ca thế này tức là thi không tệ. Đỗ Phi lúc mới thấy cô gái xinh đẹp không có ô đang đứng dưới hành lang, mở cửa xe ra giục:

- Này lên xe đi, mình biết nhà bạn ở đâu, xe bọn mình vòng qua đó chỉ mất mất phút.

Lái xe đưa cô gái đó tới đầu ngõ, cô gái nói có thể mua được ô ở cửa hàng tạp hóa đầu ngõ, không để Trương Khác lái xe vào con ngõ nhỏ chật hẹp.

Trương Khác lấy một tấm danh thiếp đưa ra:

- Nếu thi không tốt thì ôn tập thêm một năm nữa là được, hãy nhớ chúng ta là bạn học.

Xe lái đi, nhìn cô gái kia vẫn cầm danh thiếp đứng ngây ra trong mưa, Đỗ Phi ngạc nhiên hỏi:

- Mày thân cô ấy lắm à? Tao chưa bao giờ thấy mày phát danh thiếp cho người khác.

Hộp danh thiếp đặt ngay trên bản điều khiển, Đỗ Phi lấy một cái ra xem, rất đẹp, xong ở chỗ phải in tên lại để trống:

- Sao không in tên?

- Khi nào cần sẽ ký vào.

Trương Khác quay vô lảng lên đường đông Cẩm Hồ:

- Tấm danh thiếp đưa cho cô ấy có ký tên ... Mình đi đón Phó Tuấn rồi tới thẳng tỉnh thành, đáp máy bay tới Hong Kong. Vé máy bay cả hai đã được đặt rồi, ai không thích đi Hong Kong thì xuống xe, tự bắt taxi mà về.

- Mẹ mày, tao còn bảo Tiểu Hạ sớm nhất ngày mai mới có thể tới Hong Kong.

Đỗ Phi lâu bầu bất mãn, lấy di động ra gọi điện ẹ nói chuyện tới Hong Kong, Đường Thanh cũng lấy di động ra báo tin cho cha.

Người nhà đều quan tâm tới tình hình thi môn cuối cùng, hỏi han một hồi, đến khi Đỗ Phi và Đường Thanh đặt điện thoại xuống thì Trương Khác đã lái xe tới tòa nhà Cẩm Hồ.

Trừ Phó Tuấn ra còn có một thư ký hành chính theo cùng, đổi sang chiếc xe Dodge rồi tới sân bay quốc tế Kiến Nghiệp.

Hải Châu trời mưa ào ào cứ như trời bị thùng một lỗ, rời khỏi địa phận Hải Châu thì mưa tạnh, tiếp tục đi về phía tây, thấy phía trước mây đen kéo tới mù trời, có vẻ sắp có mưa lớn, nhưng không cản trở xe phóng như bay trên đường cao tốc, đến được sân bay thì vừa sát giờ lên máy bay, 7 giờ tối máy bay hạ cánh xuống Hong Kong.

Sân bay này một năm nữa sẽ đóng cửa, trước hạ xuống nhìn thấy ánh đèn núi bàn cờ, máy bay sẽ làm một động tác bay vòng hạ độ cao, làm hành khách cảm thấy kích thích như ngồi xe trượt cao tốc.

Trương Khác được cảm nhận nhiều lần rồi, nhưng vẫn rờn rợn, Đường Thanh tóm chặt lấy tay Trương Khác, mặt sợ hãi, mắt lại sáng lên hưng phấn, chẳng hiểu nổi cô nàng này nữa.

Vừa xuống máy bay thì thấy Diệp Kiên Bân, Tôn Thượng Nghĩa đứng ngồi không yên đợi trong phòng chờ.

Nửa tháng qua Diệp Kiên Bân không rời Hong Kong một bước, đen đủi là thời gian này Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi, Hứa Duy lại ở Đài Loan, Malaysia tuyên truyền ca khúc mới.

- Tốt quá, cuối cùng cũng đợi được cậu tới, tôi sốt hết cả ruột rồi đây.

Diệp Kiên Bân vừa thấy Trương Khác liền kêu lớn.

Trương Khác vô tâm nói:

- Có lỗ hết 400 triệu cũng chẳng tổn thương tới gân cốt của tôi, việc gì phải gấp...

Rồi cười phá lên.

Diệp Kiên Bân nghiêng răng nghiêng lợi bóp cổ Trương Khác, thực tình mà nói, thấy y, áp lực trên người Diệp Kiên Bân giảm đi một nửa, nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Vào trong xe, Diệp Kiên Bân ném ngay cho Trương Khác một xấp tư liệu:

- Cậu xem đi, đó tình cảnh kinh tế Thái Lan đối diện một tháng qua, tới căn cứ chứ?

- Căn cứ?

Trương Khác nghe cái câu ngựa tai này nghĩ tới sự kiện ngày 11 tháng 9, nhưng giờ nó chưa có hàm nghĩa khác:

- Ủ đi xem sao, để Đỗ Phi mở rộng tầm mắt cũng tốt.

*** từ Al Qaeda phiên âm ra tiếng Trung cũng đọc như vậy nên TK có liên tưởng này.

Cái gọi là căn cứ là khách sạn Bán Đảo ở Cửu Long Tiêm Sa Trố (Tsim Sha Tsui), Diệp Kiên Bân mời đoàn đội quản lý quỹ đầu tư tới đó thông qua điện tín phát mệnh lệnh chỉ huy tiến hành thao tác giao dịch ngoại hối ở Hong Kong, Singapore.

Khách sạn Bán Đảo là khách sạn có lịch sử lâu năm nhất của Hong Kong, gian phòng của đám Trương Khác được an bài ở tầng 28 mé bắc, phòng có ba gian, có cả phòng họp quầy bar.

Đây chưa phải là phòng sang nhất khách sạn Bán Đảo, ở tầng thượng, phòng còn có cả hồ bơi riêng.

Trương Khác đưa cho Đường Thanh di động dùng ở Hong Kong, để cô liên hệ Thịnh Hạ tới, Trương Khác phải tranh thủ thời gian lật xem tài liệu Diệp Kiên Bân quảng cho, Đỗ Phi cũng chẳng rảnh, bị ném ột đống tài liệu.

Tuy nói Đỗ Phi có kiến thức tước đối về tài chính rồi, nhưng mà bảo hắn xem những tư liệu này thì làm khó hắn quá, có điều cũng phải cố mà xem.

Đường Thanh tới Hong Kong là để thả lỏng sau kỳ thi, nhưng Đỗ Phi trên máy bay bị thông báo là kéo hắn tới để chứng kiến những con cá mập tài chính liên hợp tấn công hệ thống tài chính một quốc gia, đây không phải cơ hội may mắn mà ai cũng có.

- Thịnh Hạ sẽ bắt xe tới ngay.

Đường Thanh quỳ gối trên ghế sofa, ném di động lên bàn, cơ thể cực kỳ dẻo quay sang nhìn tài liệu trong tay Trương Khác, tay ôm cổ y, cầm khế tỳ lên đầu:

- Lát nữa mình xuống đón cô ấy.

Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghi và một người da trắng trẻ tuổi, Đường Thanh liên khôi phục dáng vẻ thực nữ, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Trương Khác.

- Đây là anh Nick Leeson..

Diệp Kiến Bân giới thiệu cho Trương Khác giám đốc quỹ đầu tư của bọn họ.

- Gọi tôi là Leeson được rồi ..

Nick Leeson dùng giọng phổ thông mới học chào hỏi.

Trương Khác đứng dậy bắt tay Nick Leeson, người Âu Mỹ rất khó đoán tuổi, nhưng trước đó y đã đọc tư liệu tỉ mỉ về Nick Leeson rồi, biết năm nay hắn 29 tuổi, trùng cả họ lẫn tên với người làm ngân hàng Barings sụp đổ.

574. Chương 574: Quái Thai Nhà Họ Tạ

Trong mắt Nick Leeson thì Trương Khác, Tôn Thượng Nghi, Diệp Kiến Bân là chủ gửi tiền, thường thì rất ít khi tham gia vào thao tác cụ thể của quỹ đầu tư, có điều Diệp Kiến Bân tìm hắn đề xuất tham gia hành động đi săn ở Đông Nam Á lần này.

Diệp Kiến Bân thể hiện kiến thức và am hiểu sâu rộng về tình thế kinh tế DNA khiến Nick Leeson đồng ý cho hắn trực tiếp tham dự.

Có điều quỹ đã vận hành gần một tháng người góp vốn nhiều nhất mới lộ diện, Nick Leeson rất ít gặp chuyện này, cũng ít nghe nói.

Trương Khác và Nick Leeson trò chuyện đơn giản qua loa, chủ đề mọi người quan tâm lại không hề nhắc tới, đến khi Thịnh Hạ tới nơi liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Trong khách sạn Bán Đảo, trừ Nick Leeson ra còn có hai trợ thủ của hắn, một phụ trách thu thập tài liệu, một phụ trách phân tích tài liệu, cuối cùng do Nick Leeson đưa ra phán đoán chỉ huy 6 giao dịch viên ở thị trường ngoại hối Singapore tiến hành giao dịch.

Nhà ăn và quán bar trong khách sạn Bán Đảo có thể nói là nơi sang trọng nhất, cao nhã nhất Hong Kong, nhiều ngôi sao Hong Kong thích tới đây ăn cơm. Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc là khách quen ở nơi này, Đường Thanh rất mê Trương Mạn Ngọc, liền thúc giục Trương Khác xuống lầu thử vận may.

Trương Khác vừa cùng đám Đường Thanh đi qua bình phong trước nhà ăn, liền nghe thấy đằng sau có tiếng nói quen quen, quay đầu nhìn lại mất thiếu chút nữa lọt ra ngoài.

- A...

Tạ Tử Gia nhìn thấy Trương Khác vui mừng reo lên, buổi sáng cô thi xong cũng bay thẳng tới Hong Kong, thiếu chút nữa cùng chuyến bay với Trương Khác.

Anh chàng cầm đẹp trai lái xe Volvo S40 với tốc độ con rùa trên đường cao tốc để lại ấn tượng rất sâu trong cô, thi thoảng còn hồi tưởng lại với Trần Tĩnh, nhưng Trần Tĩnh chỉ cười.

Không ngờ cách hai năm rồi lại gặp nhau ở đây, Tạ Tử Gia vừa định lên tiếng hỏi, thì nhớ ra đây là “người tàn tật” đưa tay khua lung tung, cũng chẳng hiểu cô ta “nói” cái gì.

Đường Thanh đang ôm cánh tay Trương Khác, nhìn cô gái này phản ứng thật kỳ lạ, thắc mắc:

- Cô ấy làm gì thế, cô ấy bị câm à?

Khi nói chuyện còn đặc biệt quay đầu đi, sợ cô gái kia nhìn thấy khẩu hình của mình, tổn thương lòng tự tôn.

Nghe Đường Thanh nói câu này, mặt Tạ Tử Gia tái đi.

Không ngờ lại gặp nhau ở đây, Trần Tĩnh chỉ biết cười ngượng ngáp:

- Mọi người cũng ở khách sạn Bán Đảo à?
- Đúng thế, khéo quá, tôi chữa khỏi bệnh rồi, cô không kể cho Tạ gia tiểu thư sao?

Trương Khác mỉm cười, nhìn khuôn mặt âm trầm như trời sắp mưa của Tạ Tử Gia:

- Các cô cũng tới đây ăn cơm à?

Trần Tĩnh định nói gì đó nhưng bị Tạ Tử Gia giật áo, đành xin lỗi theo Tạ Tử Gia rời khỏi nhà ăn, vào thang máy về tới phòng, Tạ Tử Gia mới thét lên:

- Thật đáng hận, dám lừa người ta hai năm ... Tức chết đi, chị cũng lừa người ta...

Hung dữ nhìn Trần Tĩnh:

- Mau nói cho em biết, y rốt là ai, bà cô tức chết mất thôi ...

Trần Tĩnh không nhịn được cười, cô nghe nói Trương Khác định vào ĐH Đông Hải, còn nghĩ nếu Tạ Tử Gia gặp Trương Khác sẽ ra sao, không ngờ chạm mặt nhau ở đây.

Trần Tĩnh còn chưa trả lời thì Tạ Tử Gia lại thét lên:

- Là y? Em biết rồi, nhất định là tên khốn kiếp đó.

Tóm lấy gối dựa trên ghế sofa định xé ra cho hả giận, nhưng xé không nổi, liền vứt hết về phía cửa sổ.

- Em đoán là ai?

Trần Tĩnh ngạc nhiên, sao Tạ Tử Gia có thể chớp mắt đoán ra được thân phận của Trương Khác.

Thấy Trần Tĩnh cười vui như thế, Tạ Tử Gia vừa bực mình vừa buồn cười, gào thét quăng đồ một hồi, kiệt sức ngồi phịch xuống ghế sofa, hai cái chân trắng như tuyết gác lên thành ghế:

- Chị hình như có vẻ rất thân quen với y, y chính là đại địch số một của Lục ca, chị không sợ anh ấy biết sẽ ghen à?
- Chị quen thân cậu ta khi nào?

Trần Tĩnh che dấu, có điều cũng tò mò:

- Sao em đoán ra được, chị nghĩ không ra.

Tạ Tử Gia hậm hực nói:

- Có gì khó đoán đâu, đoán được là đoán được thôi, ai bảo chị ngực to não nhỏ, không nói cho chị biết.
- Hừ, em nào to không ngực thì ghê lắm à?
- Tức chết đi, không cho chị chê em ngực nhỏ, em còn chưa phát triển mà thôi ...

Tạ Tử Gia nhảy dựng lên, đưa tay ra bóp ngực Trần Tĩnh:

- Còn dám cười em nữa không?

Trần Tĩnh ré lên tránh đi.

Hai cô gái la hét đuổi nhau hồi lâu trong phòng, Trần Tĩnh thở hên hên nằm vật ra giường:

- Còn muốn tới nhà ăn ngắm cảnh đêm không?
- Đi để cho tên khốn kiếp đó cười cho à?

Tạ Tử Gia cứ nhớ tới nụ cười đầy tà khí đó là muốn điên:

- Chúng ta lập tức chuyển khỏi đây, cả đời không gặp lại tên đó là tốt nhất.

Trần Tĩnh thích thú nói:

- Anh ấy hình như cục vào ĐH Đông Hải đấy.

- Y bị điên à, có nhiều tiền thế đi học làm gì?

Tạ Tử Gia đứng bật dậy la hét như lên cơn thần kinh:

- Không được, em phải về Huệ Sơn xin sang Ý du học, tên khốn kiếp này cả đời không gặp lại là tốt nhất.

- Tùy em thôi.

Trần Tĩnh nằm trên giường thở, bầu ngực phập phồng mời gọi, một bên áo bị Tạ Tử Gia kéo lệch lộ ra cả mảng ngực trắng xóa, đáng tiếc cảnh đẹp này không có nam nhân nào có phúc được thấy:

- Em không sợ cô đơn thì cứ đi du học.

- Cô gái bên cạnh y là ai?

Tạ Tử Gia lấn tới bên người Trần Tĩnh, gối đầu lên ngực cô, còn chưa đợi Trần Tĩnh trả lời đã lim dim mắt nói:

- Trần Tĩnh, ngực chị mềm quá, đã cho Lục ca bóp chưa?

- Đồ điên!

Trần Tĩnh đẩy Tạ Tử Gia ra:

- Đó là bạn gái của Trương Khác, vừa thông minh lại xinh đẹp, nếu em vào được ĐH Đông Hải sẽ thành bạn của cô ấy...

Trần Tĩnh không biết Đường Thanh nộp đơn vào ĐH Hong Kong.

- Ấy, nếu vậy sáng nay bọn họ cũng thi.

Tạ Tử Gia lật người lại chống tay lên cằm:

- Thi xong một cái bọn họ bay tới Hong Kong ngay, thời gian tựa hồ rất gấp, chị nói xem bọn họ gấp gấp tới Hong Kong làm gì?

Trần Tĩnh quay mặt đi:

- Vừa rồi bị em nói ngực to não bị, bị tổn thương rồi, em từ từ mà nghĩ đi.

Cô luôn tự tin về dung mạo lẫn trí thông minh của mình nhưng trước mặt Tạ Tử Gia, cô cứ cảm thấy mình như con ngốc, không theo kịp lối suy nghĩ nhảy cóc với tốc độ tên lửa của Tạ Tử Gia, may cả hai thân thiết nên chẳng tới mức bị tổn thương.

- Y nhắm vào đồng Bạc.

Tạ Tử Gia ngồi bật dậy, dùng một giọng nói rất chắc chắn:

- Chị cứ đợi đi, em nói không sai đâu, kinh tế Thái Lan không chống nổi nữa, mọi người đều nghĩ thấy mùi máu tới ăn tiệc rồi, y cũng định thừa lúc cháy nhà hôi của.

- Có thể ...

Trần Tĩnh không thể khẳng định mục đích của Trương Khác, do dự nói.

Trung tuần tháng sáu đợt tấn công thứ hai của các quỹ đầu cơ quốc tế bị chính phủ Thái Lan đánh lui, nhưng kinh tế trong nước trượt dốc nghiêm trọng, địa ốc, chứng khoán có dấu hiệu sụp đổ.

Những người trước kia khinh bỉ quan điểm của Diệp Trần Dân đều phải quay đầu lại xem bài viết một năm trước của ông, hướng hồ là Cẩm Hồ, Thịnh Hâm.

Diệp Trần Dân một tuần trước tới Hong Kong kiêm luôn thân phận phó chủ nhiệm văn phòng TW trú tại Hong Kong, có thể thấy chính quyền Hong Kong cùng cao tầng trong nước rất cảnh giác với tình hình ĐNÁ.

Trần Tĩnh lần này tới Hong Kong là để khảo sát mức độ tổn hại của Khoa Vương có thể gặp phải ở thị trường ĐNÁ, điều an ủi duy nhất là cổ phần của bọn họ ở Cty hải ngoại đã giảm xuống 15%, nhớ lại lời nhắc của Trương Khác hồi tháng ba, trong lòng Trần Tĩnh có chút cảm giác ấm áp.

Cát gia nghiệp lớn thế lớn, năng lực chống chịu cũng cao, nhưng thị trường đầu đĩa ở ĐNÁ thu hẹp mạnh, Khoa Vương cũng chịu ảnh hưởng.

Còn về phần đám cá mập tài chính mua dao múa đĩa chuẩn bị làm thịt đồng Bạt thì Trần Tĩnh cảm thấy cách mình quá xa.

Trần Tĩnh không hứng thú mấy với thị trường chứng khoán, cô chỉ học kiến thức cơ bản thôi, không hề nghiên cứu sâu.

Nhưng Tạ Tử Gia là một quái thai, cũng là do kết quả Tạ Hán Tĩnh bồi dưỡng từ nhỏ, tới tháng ba năm nay, ông ta mới đóng băng tài khoản chứng khoán của Tạ Tử Gia, để cô bé chuyên tâm thi cử.

- Mau, đi tìm tên đó với em.

Tạ Tử Gia lại nhảy bật xuống giường, kéo cánh tay trắng nõn của Trần Tĩnh.

- Em không thích người ta cơ mà.

Trần Tĩnh thắc mắc:

- Chẳng lẽ em hi vọng người ta nói cho em ý đồ thực sự sao?

- Chị đừng quan tâm, đi với em là được.

Trần Tĩnh đành mặc Tạ Tử Gia kéo xuống nhà ăn, không tìm thấy đám Trương Khác, hỏi phục vụ mới biết hết chỗ, đám Trương Khác tới chỗ khác ăn rồi, Trần Tĩnh chẳng có tâm tình đi cùng Tạ Tử Gia, định kéo cô ta về phòng ....

575. Chương 575: Cá Mập Rình Mồi

Lúc này đám Trương Khác đang ngồi ăn ở nhà ăn Pháp ở ngay bên cạnh, kể chuyện giả cảm trên đường cao tốc, mọi người cố áp tiếng cười để không làm ảnh hưởng tới người khác.

Vừa gọi món ăn xong thì di động rung lên, Trương Khác nhận máy liền nghe thấy Diệp Kiến Bân hưng phấn nói:

- Bộ trưởng tài chính Thái Lan tuyên bố từ chức qua đài truyền hình.

Vậy là chính phủ Thái Lan từ bỏ phản kháng rồi, không hiểu bao nhiêu người nghe thấy tin tức này áp chế tiếng reo hò.

Trương Khác gấp điện thoại lại, muốn cùng Đường Thanh ăn khuya xong mới lên lầu, hai phút sau không nhận được kéo khăn ăn trên cổ xuống, đưa ví cho Đường Thanh:

- Bạn và Thịnh Hạ ăn xong mua hộ bọn mình y phục thay đổi nhé ...

Kéo Đỗ Phi vội vàng rời khỏi nhà ăn, thấy Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia quanh quẩn bên ngoài, gật đầu mỉm cười, chân không hề dừng lại.

- Này..

Nghe thấy Tạ Tử Gia gọi, Trương Khác dừng bước, quay đầu lại nhìn hai giây, thấy cô ta không nói gì, liền vào thang máy.

- Người kiêu gì vậy chứ!

Tạ Tử Gia Tạ đại tiểu thư vốn tường Trương Khác sẽ đi tới đợi lúc đó mới nói, thấy thái độ hờ hững của Trương Khác, Tạ Tử Gia chỉ còn biết nghiêng rằng tức tối trách móc.

~oOo

-- Thị trường London có phản ứng gì với tin tức này?

Diệp Kiến Bân ra mở cửa, Trương Khác hỏi ngay:

- Chính phủ Thái Lan yêu cầu cơ cấu tài chính ngân hàng tiền dự trữ chuẩn bị tỉ lệ nợ xấu lên tới 15%, bọn họ muốn tăng cường ổn định hệ thống tài chính trong nước.

- Hiện còn làm những cái này, đúng là ngu xuẩn.

Nick Leeson không lấy tiếng phổ thông ra hành hạ bản thân nữa, dùng tiếng Anh nói:

- Bọn họ muốn hủy lòng tin của mọi người vào hệ thống tài chính Thái Lan thì có .. Bên phía London đã có phản ứng rồi, đồng Bạt bị bán tháo rất lớn, tôi nghĩ các nhà đầu tư trong nước của Thái Lan nếu không muốn tổn thất vì đồng Bạt mất giá giữ vớt bỏ đồng Bạt để giữ giá trị các hiệp ước giao dịch ... Có điều lượng giao dịch đồng Bạt ở thị trường London rất ít, phải xem tình hình phía Singapore.

Sở giao dịch quốc tế Singapore là thị trường giao dịch đồng Bạt chủ yếu nhất.

Trương Khác khoanh tay trước ngực, đứng nhìn bóng đêm rực rỡ bên ngoài cửa kính, môi hơi mím lại, im lặng không nói.

Tới thời khắc này, ngoại trừ quỹ đầu cơ chủ lực có lòng tin kiên định ra, đám đầu cơ ngoại vi cũng xác định được phương hướng rồi, khi tất cả cùng hùng hổ ồa lên, những đồng minh của NH TW Thái Lan không chịu nổi chính là lúc kết thúc cuộc chơi đầu tiên này.

Trương Khác cười nói:

- Sức chống cự lẫn ý chí của bọn họ đều rất yếu ớt, thương vị chúng ta tăng tới 40% nữa.

*** thương vị là tỉ lệ tài chính đầu tư thực có so với đầu tư thực tế của người đầu tư, ví dụ có 10 vạn dùng vào quỹ đầu tư, dùng 4 vạn mua cổ phiếu thì thương vị là 40%.

Nick Leeson cũng có cùng quan điểm như vậy, song hẳn phải xem ý kiến của Diệp Kiến Bân, hẳn có một giao dịch viên tại New York, có thể giao dịch hiệp ước hiện hóa bằng đồng Bạt, nhưng thương vị tăng tới 40%, là một biến số, cả thị trường đều đang bán đồng Bạt, trừ NH TW Thái Lan ra, hiếm có ai mua đồng Bạt nữa.

Chính phủ các quốc gia ĐNÁ đều có cảm giác nguy cơ môi hở răng lệnh, hạn chế cơ cấu tài chính trong nước đầu cơ giao dịch đồng Bạt, nhưng thế lực tư bản tài chính Âu Mỹ mới là kẻ đứng sau cơn bão tài chính này, đặc biệt là cơ cấu văn phòng ngân hàng Âu Mỹ đặt ở Singapore, trong tay nắm lượng lớn tiền tệ các nước ĐNÁ, làm lệnh hạn chế của chính phủ các nước ĐNÁ không thể có hiệu quả.

Diệp Kiến Bân gật đầu, lòng bàn tay hẳn đã toát mồ hôi, tên nhóc Trương Khác này trong tay có gần 4 tỷ HDK, căn bản không cần quan tâm được mất, nên ở đây ung dung cách sông xem lửa cháy, còn Diệp gia bọn họ thực sự mong mỏi có thể kiếm chác được trong vụ này, giải tỏa cơn khát tài chính.

Di động để trong túi rung lên, Diệp Kiến Bân giật mình, thấy mình quá khẩn trương, ngưng ngừng lấy di động ra, thấy điện thoại do Diệp Trấn Dân gọi tới, ra hiệu cho Trương Khác, rồi qua một bên nhận điện thoại.

- Chú Hai mời cậu tới.

Diệp Kiến Bân nghe điện thoại xong tới nói nhỏ với Trương Khác:

- Hay là bảo chú Hai tự qua?

Trương Khác làm gì có thể diện phiên Diệp Trấn Dân đích thân tới gặp, y tới Hong Kong cũng nên tới thăm Diệp Trấn Dân trước, nhưng bị Diệp Kiến Bân sốt ruột kéo tới đây.

Trương Khác kéo Đỗ Phi ra khỏi phòng, trên đường gọi điện báo cho Đường Thanh.

Chỗ ở tạm thời của Diệp Trấn Dân ở Hong Kong là khu chung cư của văn phòng liên lạc TW trú tại Hong Kong, từ khách sạn Bán Đảo tới đó tiện nhất là đi tàu điện ngầm.

So với lúc gặp nhau ở Bắc Kinh thì Diệp Trấn Dân gầy hơn một chút, nhưng mắt rất có tinh thần, ngoài cửa nói vài câu rồi lên thư phòng ở tầng hai, Đỗ Phi và thư ký của Diệp Trấn Dân đợi ở bên ngoài.

- Tin tức trên ĐTH Thái Lan các cháu biết cả rồi chứ?

Diệp Trấn Dân đóng cửa văn phòng lại, đứng trước giá sách nói:

- Chú vừa trao đổi điện thoại với ti trưởng ti tài chính, cụ quản lý tài chính Hong Kong, áp lực từ các phía rất lớn, các quỹ đầu cơ hùng hổ đổ tới, lại có các thế lực chính trị Âu Mỹ đứng sau lưng dung túng, đồng Bạt sẽ là ngòi nổ ...

- Vâng bọn cháu xem rồi.

Giọng Trương Khác rất bình đạm:

- Kể đầu cơ tiền tệ nhắm chuẩn vào tỉ giá cố định của các nước ĐNÁ, hai lần tấn công trước, NH TW Thái Lan miễn cưỡng chống lại được, nhưng lượng dự trữ ngoại hối của bọn họ đã tiêu hao một nửa, đợt tấn công này sẽ càng dữ dội hơn, số ngoại hối còn lại của bọn họ không đủ duy trì thăng bằng tỉ giá, một khi bị ép thả nổi đồng Bạt, nó sẽ thành ngòi nổ bùng phát nguy cơ tài chính ĐNÁ đã tích lũy từ lâu.

Mục đích Diệp Trấn Dân tới Hong Kong là để giúp chính phủ Hong Kong kháng cự lại tác động cuộc khủng hoảng này:

- Xem ra mọi người đều tin chắc thế cục này rồi, một miếng thịt béo bở như thế ai bỏ qua cho được, tiếc cho những quốc gia này mười năm phần vinh bị hủy trong sớm tối.

- Đây là chuyện chẳng đáng dừng mà chú.

Diệp Kiến Bân nghe thế nhẹ nhàng hơn, cười khì:

- Nên quan tâm tới Hong Kong thì thực tế hơn.

Trương Khác tán đồng:

- Cổ phiếu, địa ốc cứ tăng mãi không xuống, giống như một thanh kiếm sắc treo lơ lửng, làm người ta rùng mình ... Đám đầu cơ quốc tế kia tấn công Thái Lan chủ yếu nhắm vào đồng Bạt. Hong Kong có 80 tỷ USD dự trữ ngoại hối, tron nước có 120 tỷ USD, duy trì tỉ giá hiện nay của HKD không khó, các quỹ đầu kia không thể mơ tưởng triệt để đánh hạ được HKD, nhưng bọn chúng sẽ vờ tấn công HKD, đánh chủ yếu vào cổ phiếu Hong Kong, chính phủ Hong Kong đối phó cục thế này ra sao ạ?

- Cháu nói thử xem.

Diệp Trấn Dân biết đám cá mập say máu kia sau khi đánh chén xong các nước ĐNÁ, chắc chắn không tha Hong Kong đang đỉnh điểm thịnh vượng.

- Trừ tiếp tục tăng cường dự trữ ngoại hối, giám sát hướng đi của tiền tệ, chú cho rằng cục quản lý tài chính cần chuẩn bị sẵn sàng dùng các loại thủ đoạn tiến hành phản kích quỹ đầu cơ quốc tế, không thể để bọn chúng dày xéo Hong Kong một lượt xong mới chạy đi xin cục lập pháp quyền hỗ trợ ..

- Ừm.

Diệp Trấn Dân thái độ không rõ lắm, ông có cái khó của mình:

- Điều này cần thảo luận thêm.

Hong Kong sau khi trở về phải duy trì hệ thống kinh tế chính trị hiện có trong thời gian dài, duy trì nguyên tắc người Hong Kong, quản lý Hong Kong. Cho nên quyền hạn cục quản lý tài chính bị hạn chế nghiêm ngặt.

Diệp Trấn Dân phải dùng thân phận đặc thù để đi công tác, nhưng người Hong Kong chưa chắc đã hiểu cho khổ tâm của ông, tin tức một khi tiết lộ ra ngoài, nói không chừng văn phòng ngày mai sẽ bị đám người thị uy bao vây, chỉ trích chính phủ TW làm trái lời hứa để người Hong Kong quản lý Hong Kong.

Người Hong Kong trước kia bị người Anh áp chế không dám lên tiếng, sau khi trở về thành tự do, gặp chuyện gì cũng ra đường la hét, đây cũng là lẽ thường tình thôi.

576. Chương 576: Tự Bêu Xấu Mình

Trương Khác mỉm cười nói:

- Bảo vệ phồn vinh ổn định của Hong Kong mới là chủ yếu nhất, còn kinh tế tự do vốn là để đặt dưới chân dẫm đạp mà chú..

Diệp Trần Dân bật cười:

- Cháu nói phải, đôi khi không thể sợ trước sợ sau được ... Còn có chuyện nữa nói với hai đứa đây, hai đứa cũng tham gia đi sẵn phải không?

Trương Khác nhún vai, ý bảo mình mới tới Hong Kong, không liên quan tới mình.

Diệp Kiến Bân gãi đầu:

- Bọn cháu sẽ rút tài chính ra khi đợt tấn công vào đồng Bạc tới giai đoạn kết thúc. Nhưng đám ngân hàng đầu tư nước ngoài chỉ sợ thiên hạ không loạn, cháu thấy phía phía bên Hong Kong nên đề phòng bị những ngân hàng này đầu sau lưng.

Diệp Trần Dân không muốn hỏi sâu hơn, chỉ nói:

- Nơi khác hai đứa đục nước béo cò chú không quản được, nhưng ở Hong Kong thì đụng đụng chạm vào, nếu không sau này lắm rắc rối.

- Bọn cháu tuyệt đối không đụng vào.

Trương Khác cười ha hả:

- Có điều nên bên này phản kích thì bọn cháu có thể giúp một tay, lúc đó bọn cháu đành hoàng ra tay đấy nhé.

- Tới lúc đó hẵng nói.

Diệp Trần Dân không cự tuyệt.

Từ chỗ Diệp Trần Dân về thì trời đã khuya lắm rồi.

- Những nhân vật lớn đêm đêm ăn chơi kia chắc chắn đêm nay sẽ mất ngủ rồi.

Không vội bắt xe, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bân, Đỗ Phi đi bộ trên phố tán gẫu, Diệp Kiến Bân vội về khách sạn theo dõi thị trường giao dịch ngoại hối New York, bị Trương Khác ngăn lại:

- Vội cái gì, giờ cứ đợi Thái Lan triệt để từ bỏ kháng cự, mọi người cùng nhau ùa lên chà đạp, anh có nóng vội cũng chẳng được ...

Diệp Kiến Bân chịu thua, nếu đổi lại là người khác lúc này cho dù có đủ 10 phần tự tin thì trong lòng cũng hồi hộp căng thẳng, y lại cứ nhởn như không.

Quay trở về khách sạn Bán Đảo thì đã là 1 giờ sáng rồi, Đường Thanh và Tịnh Hạ tắm tấp xong chưa đi ngủ, đang bày y phục thay đổi mua giúp Trương Khác và Đỗ Phi lên bàn thảo luận.

Trương Khác nhìn bầu trời đen bên ngoài, Hong Kong long lanh lộng lẫy, không biết bao nhiêu con cá mập há miệng đồ lòm thềm khát mai phục xung quanh.

Hiện đám cá mập mới hàm răng sắc nhọn dính máu tươi, đang từng giây từng phút nhắm vào NH TW Thái Lan, nhắm vào lượng dự trữ ngoại hối ước đạt mấy chục tỷ USD của chính phủ Thái Lan.

Đây là trò chơi tài chính, cần phải ép chính phủ Thái Lan hoàn toàn từ bỏ kháng cự, lúc đó mới thực sự được gọi là yến tiệc linh đình.

Ở chuyện này Trương Khác chẳng hề xuất sắc hơn người khác, y chỉ có lòng tin kiên định, lúc này lòng tin cũng chẳng phải quá cần thiết nữa, vì chẳng ai dễ dàng bỏ bữa tiệc thịnh soạn như vậy.

- Đồng Bạc phá giá 26.94 rồi!

Diệp Kiến Bản đẩy cửa đi vào, giọng cổ áp chế, không che dấu được tâm tình hưng phấn.

Đợt công kích thứ hai của quỹ đầu cơ quốc tế khiến tỉ giá đồng Bạc so với USD rơi xuống mức điểm 26.94, có thể nói đây là phòng tuyến tâm lý cuối cùng của nhà đầu tư vò đồng Bạc, NH TW Thái Lan không giữ được mức này, đồng Bạc sẽ bị bán ra càng điên cuồng hơn.

Nhưng cho dù hôm nay cầm cự được thì sao? Trương Khác đặt Nhật báo Kinh tế Hong Kong xuống bàn, cầm cốc cà phê lên hỏi:

- Làm cốc cà phê cho tỉnh táo chứ?

Trong mắt Diệp Kiến Bản có vài tia máu, xem ra đêm qua hẳn không ngủ ngon, hoặc căn bản không hề ngủ cả đêm trong phòng Nick Leeson theo dõi thị trường chứng khoán.

Diệp Kiến Bản bật cười, cái tính của Trương Khác đúng là làm người gấp cũng chẳng nổi.

- Đợi lát nữa NH TW Thái Lan đưa ra hành động, tỉ giá sẽ lên lên xuống xuống, anh rúc ở trong đó tìm có chịu nổi không?

Trương Khác thông thả nhấp một ngụm cà phê nói:

Diệp Kiến Bản vỗ ót, nghĩ cũng phải, chuyện dự liệu được cả, đâu cần hưng phấn như thế, ở lại trong phòng Nick Leeson lại gây trở ngại cho bọn họ, tới bên quầy bar tự rót ỉnh một cốc cà phê.

Lấy một nửa số báo của Trương Khác, Diệp Kiến Bản lật xem tin tài chính, có đưa tin tức điện tử Ái Đạt công bố qua Nhật báo Kinh tế Hong Kong.

Thực nghiệp Gia Tín sau khi tăng cổ phần sát nhập đổi tên thành điện tử Ái Đạt, hội đồng quản trị và quản lý công ty đều tổ kiến lại.

Ba nhà Diệp, Tôn, Cát giảm cổ phần, tạm thời coi như thoát ly quan hệ với điện tử Ái Đạt, muốn quay lại tham gia vận hành cũng phải đợi qua cơn bão tài chính Châu Á.

Hiện giờ bình thường Diệp Kiến Bản không chủ động hỏi tới chuyện của điện tử Ái Đạt, xem tin thấy công bố vì dự đoán tương lai thị trường ĐNÁ sẽ thu hẹp trong khoảng thời gian dài, điện tử Ái Đạt sẽ thu bớt nghiệp vụ đầu đĩa ở ĐNÁ, vì thế hạ dự đoán lợi nhuận nửa cuối năm.

- Hả, tự vạch cái xấu ra.

Diệp Kiến Bản chỉ tin tức trên báo:

- Cậu muốn kéo cổ phiếu điện tử Ái Đạt xuống hay là muốn nhân cơ hội này nhắc nhở một số người?

- Nhân lúc đám cá mập tài chính chưa vào Hong Kong, trước tiên kéo cổ phiếu xuống, sau này tổn hại không quá lớn nữa.

Trương Khác từ tốn nói:

- Chủ động hạ xuống, khác với bị đám cá mập kia đánh cho thê thảm rút giá. Có thể dự kiến cổ phiếu Hong Kong sẽ tụt giảm trong thời gian dài, hiện cổ phiếu giá cao vút kia chỉ là một mộng đẹp dễ vỡ mà thôi, nhưng ai làm người phá vỡ giấc mộng đẹp này chỉ sợ bị dân cổ phiếu Hong Kong hận suốt đời ... Cho nên cái chủ ý xấu này hôm qua tôi không nói với chú Hai.

Diệp Kiến Bản thở dài:

- Chính phủ HK mà can dự vào cổ phiếu chỉ sợ bị ném đá, càng chẳng nói tới ban liên lạc TW, cậu không đề xuất ra là tốt, nói ra chỉ khiến chú Hai khó xử.

- Tôi an bài như vậy để cho những nhà đầu tư nhạy cảm cảnh giác, không chỉ đồng Bạt bị tấn công, mà cả nền kinh tế Châu Á đang đối diện với nguy cơ kinh tế ... Nên lui thì lui, còn luyện tiếu nói không chừng tới mẫu xương cũng chẳng còn.

Trương Khác cảm khái, thời buổi này muốn làm người tốt một lần thật khó.

- Nếu các công ty đầu tư nội địa có tên trên thị trường chứng khoán Hong Kong đồng loạt phát ra thông báo thì chậu nước lạnh này có hơi lớn không?

Diệp Kiến Bân hơi ái ngại.

- Anh thấy dấu vết thao túng có lộ quá không?

Trương Khác do dự:

- Cái này thì không sợ, để các doanh nghiệp có nghiệp vụ ở ĐNÁ công bố sẽ hợp lý hơn, mà không cần phải công bố trong vòng một ngày, tranh thủ hất nước lạnh trong vòng một tuần. Khả năng sẽ có vài lời ra vào, nhưng muốn làm việc sao có thể sợ người ta nói này nói nọ?

Ở phương diện này Diệp Kiến Bân dứt khoát khí phách hơn Trương Khác, dù sao giữa hắn và Diệp Trần Dân không có trở ngại gì:

- Để tôi nói với chú Hai trước, xem chú ấy có ý kiến gì.

Diệp Kiến Bân lấy di động ra gọi điện, điện thoại thông rồi, che ống nói, bảo Trương Khác:

- Chú Hai xem báo rồi, bảo cậu tập kích bất ngờ ...

Trương Khác cười khổ, y không có ý đột kích Diệp Trần Dân, vì địa vị khá khó xử của văn phòng liên lạc TW, chỉ có thể tính là vai trò cố vấn, cho nên khi kiến nghị với Diệp Trần Dân, y nghĩ tới hoàn cảnh của ông ta, không đưa ra kiến nghị quá kịch liệt.

Y chỉ muốn cố gắng hết sức mình làm chút gì đó.

Chứng khoán Hong Kong từ trung tuần tháng ba tới nay tăng vọt kỳ thực là do nhà đầu tư lợi dụng tâm lý Hong Kong quay trở về, giá trị tăng này là cơn sốt ảo, không tương ứng giá trị tài phú thực tế, trước khi quỹ đầu cơ tràn vào thị trường chứng khoán Hong Kong, phải hất một chậu nước lạnh, để chứng khoán Hong Kong hạ nhiệt, giảm bớt sức phá hoại siêu cường ẩn chứa trong đó.

- Chú Hai sẽ thảo luận trong văn phòng liên lạc TW, có điều cuối cùng phải đánh tiếng với người cầm quyền ở Hong Kong rồi mới thực thi ...

Diệp Kiến Bân đặt di động xuống, nói:

577. Chương 577: Bão Tố Tập Kích

Trần Tĩnh quay về khách sạn thấy Tạ Tử Gia vẫn nhìn chăm chăm màn hình, tựa hồ từ lúc cô đi tới giờ, Tạ Tử Gia vẫn ngồi yên với tư thế đó:

- Cả ngày không rời ồ à?

- Ừm....

Tạ Tử Gia vẫn nhìn màn hình.

Trần Tĩnh đi vào, tên màn hình là con số lên xuống kịch liệt, trông còn thảm hơn cả chứng khoán các nước ĐNÁ ngày hôm nay:

- Tới mức này còn xem gì nữa? Em đúng là quái thai của Tạ gia.

- Đồng Bạt hôm nay sục mạnh.

Tạ Tử Gia ngẩng đầu lên:

- Chị nói xem tên đó có nhắm vào đồng Bạc không? Nếu có, tựa hồ không kịp ra tay nữa, hay là bọn họ có chuẩn bị trước rồi?

- Làm sao chị biết được? Chị đâu có tóm được anh ta để bắt anh ta phải đem thứ trong bụng nói ra.

Trần Tĩnh mỉm cười:

- Quan hệ giữa chị và y trông có vẻ rất thân đấy.

Tạ Tử Gia nhìn Trần Tĩnh nghi ngờ.

- Làm gì có.

Trần Tĩnh vỗ trán, mượn cớ tránh ánh mắt của Tạ Tử Gia, may Tạ Tử Gia tuy thông minh, nhưng trải đời chưa nhiều lắm:

- À phải, em quan tâm tới tên đó như thế ...

Cô cô tình nhấn mạnh từ “tên đó”:

- Trên báo đang cho đăng tin tức về tên đó, em xem đi ...

Rồi lấy ra tờ báo trong túi sách:

- Ái Đạt tuyên bố thu hẹp nghiệp vụ ở ĐNÁ, còn hạ thấp doanh lợi nửa cuối năm của bản thân.

- Thật kỳ lạ ...

Tạ Tử Gia xoa tay, ánh mắt nhìn Trần Tĩnh thêm rất nhiều nghi hoặc.

Trần Tĩnh chỉ cười, Trương Khác vốn là một người làm người ta không hiểu thấu.

Tình thế hôm nay đột nhiên trở nên ác liệt, dự báo trước đó một năm của Diệp Trần Dân tựa hồ sắp thành hiện thực, Khoa Vương phải điều chỉnh nghiệp vụ của mình ra sao để giảm bớt tác động?

Nếu học theo Ái Đạt thu hẹp nghiệp vụ, như vậy Khoa Vương không đạt được mục tiêu doanh lợi thiết lập đầu năm; nếu không điều chỉnh, khả năng gia tăng thêm nguy hiểm.

Đương nhiên nguy hiểm này công ty hải ngoại phải gánh vác nhiều hơn một chút, quan trọng là phải xem thái độ của Cát Ấm Quân.

Cát Ấm Quân thì khổ không nói ra được.

Tình thế ĐNÁ trở nên rõ ràng vào trung tuần tháng sáu, công ty hải ngoại điều chỉnh cổ phần vào đầu tháng tư, chỉ hai tháng này, Cát Ấm Quân lấy danh nghĩa cá nhân nâng cổ phần ở công ty hải ngoại từ 40% lên 85%, còn đầu tư thêm gần 200 triệu HKD, dù thế nào cũng không thể nói là Tạ gia cố ý đặt bẫy hại hấn được!

Trần Tĩnh lần này tới Hong Kong là để tiến hành đánh giá tác động của nguy cơ kinh tế ĐNÁ với thị trường đầu đĩa, cô còn đặc biệt chậm lại một ngày để đi cùng Tạ Tử Gia, không ngờ bọn họ vừa tới Hong Kong được hai ngày thì đám cá mập tài chính phát động đợt tấn công thứ ba, đồng Bạc tức thì tụt giá xuống dưới mức thấp nhất lần trước.

Trần Tĩnh còn đang cãi nhau với Cát Ấm Quân điều chỉnh nghiệp vụ ở ĐNÁ thì bão tố đã ập tới với thế sét đánh không kịp bưng tai, hơn nữa còn là một trận siêu bão.

Từ ngày 11 tới 19 tháng 7, bắt đầu từ Ái Đạt, tổng cộng có 15 công ty tuyên bố điều chỉnh nghiệp vụ ở ĐNÁ, khiến cổ phiếu Hong Kong sụt giảm.

Từ trung tuần tháng sáu, chỉ số Hang Seng index mười lần lập nên mức ao nhất trong lịch sử, tới đầu tháng bảy từng vọt lên tới 17000 điểm, mặc dù sau có hơi sụt giảm vẫn quanh quẩn ở mức 16000 điểm.

Trước ngày 11 tháng 7, tuyệt đại đa số dự báo sẽ có điều chỉnh trong thời gian ngắn, nhưng vẫn tin sau điều chỉnh vẫn tiếp tục quá trình tăng điểm.

15 công ty đầu tư nội địa kia có thể nói là hành động nhất trí, tất nhiên khiến nhà đầu tư Hong Kong cực kỳ khó chịu.

Các loại báo chí, tạp chí đều lần lượt chỉ trích hành động này có người giật dây đằng sau, có hiềm nghi tào tác chứng khoán, thậm chí có dân chơi cổ phiếu bị thiệt hại trong lần mất giá này muốn tới văn phòng liên lạc TW kiến nghị, còn yêu cầu sở giao dịch chứng khoán liên hiệp điều tra nội tình đằng sau.

Chỉ là kháng nghị còn chưa kịp tiến hành, sáng sớm ngày 20, NH TW Thái Lan đột nhiên tuyên bố bỏ cơ chế cố định tỉ giá đồng Bạt kiên trì 14 năm.

Giây phút đó Trương Khác tựa hồ nhìn thấy vô số kẻ đầu cơ tiền tệ nhảy lên reo hò – Diệp Kiến Bân đứng là reo hò thật — Đối lập với đó là cảnh đàn dê bị giết kêu gào tuyệt vọng. Trong đó tiếng gào thê thảm nhất chắc là người dân Thái Lan.

Trương Khác đương nhiên không có thương hại thừa thãi, bọn họ chính là một trong vô số tên thợ săn đầu cơ tiền tệ đó, chỉ là một lần nữa trải qua đoạn lịch sử này, trong lòng có chút cảm khái.

Khi thị trường giao dịch tiền tệ quốc tế Singapore mở cửa, đồng Bạt như thủy ngân đổ xuống đất, sụt giảm lập tức 13%.

Tích tắc đó mồ hôi trên trán Diệp Kiến Bân đổ ra như suối.

Lợi nhuận của bọn họ lập tức vọt lên tới 840 triệu Bạt.

Thêm vào lợi nhuận tích lũy trước đó, đã có được gần 40 triệu USD.

Rút ra hay không? Diệp Kiến Bân nhìn Trương Khác.

Trương Khác lại nhìn Nick Leeson, muốn xem phong thái của giao dịch viên đỉnh cấp dưới tình huống này thế nào.

Nick Leeson mặt có hơi nhợt nhạt, mắt hắn trông to hơn sáng hơn thường ngày, giống như con báo sẵn liếm được vị máu tanh, liên tục bấm điện thoại chỉ huy tác chiến, Trương Khác và Diệp Kiến Bân không lên tiếng can dự vào quyết định của hắn.

Có thể nghe được trong điện thoại truyền ra tiếng giao dịch viên chạy qua chạy lại, tiếng nói gấp gáp kích động, xen kẽ đó là tiếng thét gào điên cuồng tuyệt vọng, một bên là thiên đường, một bên là địa ngục.

Nick Leeson nhân lúc rảnh rỗi nói với Trương Khác và Diệp Kiến Bân:

- Tôi cho rằng hôm nay còn có một đợt tấn công nữa, đồng Bạt không thể bình ổn tỉ giá trong thời gian ngắn được ...

Trương Khác gật đầu:

- Anh là chuyên gia, chúng tôi tin vào anh.

Rồi quay người ra ngoài, Diệp Kiến Bân quyến luyến nhìn màn hình một lúc mới đi theo.

Ngày 20 tháng 7, cơn bão tài chính Đông Nam Á chính thức phát ra tiếng sóng gầm đầu tiên từ Thái Lan, muộn hơn so với lịch sử Trương Khác được biết 18 ngày, nhưng nó vẫn tới theo xu thế không thể ngăn chặn được...

Chứng khoán, địa ốc Thái Lan sụp đổ, kinh tế rơi vào suy thoái hoàn toàn, Trương Khác từng đọc một bài báo, từ khi cơn bão tài chính bùng phát, trong vòng ba năm tổng cộng có 77 công ty bị ép lùi khỏi thị trường chứng khoán, không một công ty nào thành công lên được thị trường chứng khoán Hong Kong, công ty giàu mạnh nhất nước nợ nước ngoài 27 tỷ USD.

Cùng ngày Minh Báo, Nhật báo Kinh tế Hong Kong thay đổi bình luận về âm mưu thao túng mấy ngày trước đó, ra sức viết bài về nguy cơ ẩn chứa trong kinh tế Châu Á, các cơ cấu tài chính cũng điều chỉnh đánh giá về thị trường chứng khoán.

Diệp Kiến Bân nói phải mở một chai rượu ăn mừng, Trương Khác xem đồng hồ, mới hơn 4 giờ chiều, ngó lơ Diệp Kiến Bân, nói Đường Thanh và Thịnh Hạ đã ra ngoài đi dạo nửa ngày rồi, y và Đỗ Phi đi đón bọn họ.

Khách sạn Bán Đảo nằm giữa trung tâm của Tiêm Sa Trố, có cảnh đẹp mê đắm lòng người của hải cảng Victoria, bốn xung quanh đều là khu mua sắm nổi tiếng, trung tâm thương nghiệp giải trí.

Cho dù mười ngày qua Trương Khác và Đỗ Phi ban ngày không thể bỏ thời gian ra bồi tiếp hai cô gái, họ cũng không cảm thấy cô đơn.

Gọi điện cho Đường Thanh, cô và Thịnh Hạ đang được Phó Tuấn tháp tùng từ bến tàu Thiên Tinh đi về khách sạn Bán Đảo, Trương Khác và Đỗ Phi xuống quán giải khát ở đại sảnh khách sạn chờ.

Trương Khác đã gọi điểm tâm và nước giải khát cho Đường Thanh, Thịnh Hạ, hai cô gái mười phút nữa sẽ về tới nơi, Đỗ Phi có lẽ vẫn bị tác động bởi sự kiện ngày hôm nay, trầm mặc không nói.

Trương khác cười hỏi:

- Có cần tới hiện trường sở giao dịch cảm thụ một chút không? Thời khắc thế này luôn có người lên thiên đường, có người rơi xuống địa ngục.

Di động đặt trên bàn vang lên, Trương Khác tiếp điện thoại, đám Đường Thanh sắp tới khách sạn rồi, hỏi y và Đỗ Phi đợi bọn họ ở đâu:

- Mọi người cứ đi thẳng vào đại sảnh khách sạn là có thể nhìn thấy mình vậy tay , hay là đi chơi mệt rồi, muốn mình ra bế vào vậy?

- Á!

Đúng lúc đó Trương Khác nghe thấy tiếng thét chói tai kinh hoàng của Đường Thanh trong điện thoại, không biết xảy ra chuyện gì, Trương Khác nhảy bật dậy, phóng như điên ra ngoài đại sảnh.

578. Chương 578: Giữa Thiên Đường Và Địa Ngục

Trương Khác vừa đứng dậy chạy được vài bước thì nhìn thấy liền nhìn thấy một bóng người xẹt qua cánh cửa pha lê, tiếng cơ thể rơi xuống đất hết sức vang dội ...

Phó Tuấn đứng ở phía trước, lấy người che đi tầm mắt hai cô gái, nhưng tận mắt nhìn thấy có người từ nhà cao tầng nhảy xuống, Đường Thanh mặt mày tái me tái mét, chân tay run lẩy bẩy đứng chết lặng tại chỗ.

Trương Khác chạy nhanh tới, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Đường Thanh, Đỗ Phi phản ứng chậm hơn nửa nhịp, không biết chuyện gì xảy ra, thấy Trương Khác đang nghe điện thoại thì chạy đi, hần cũng không chút do dự lao theo.

Nhìn thấy máu tươi trào ra từ khoe miệng cơ thể đang co giật ngoài cửa, Đỗ Phi chớp mắt mặt trắng bệch, cổ nhin cảm giác buồn nôn, đi tới đứng cùng Thịnh Hạ, quay mặt đi không dám nhìn cảnh thiamr thiết ấy.

Náo động khác thường bên ngoài, làm rất nhiều người chạy ra xem.

Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia nắm tay nhau từ ngoài về, mặt Trần Tĩnh trông khá tiêu tụy, tình thế ĐNÁ càng lúc càng tệ, nhưng cô không ngờ sụp đổ vào ngày hôm nay, thấy đám đông vây quanh trước cửa khách sạn, cũng không để ý, đi qua bọn họ, dẫm đứng vào vũng máu, thét lên, vội thu chân lại, người mất thăng bằng trượt ngã ra đằng sau.

Trương Khác chỉ kịp tóm lấy tay cô, nhưng bị Trần Tĩnh kéo cả theo, may Phó Tuấn kịp thời bước qua, đỡ Trần Tĩnh lại.

- Qe...

Trần Tĩnh không hề có chút chuẩn bị nào, nhìn thấy toàn bộ cảnh máu thịt bầy nhầy, bụng nhộn nhào, ôm miệng chạy ra khỏi đám đông, đứng bên bậc thềm nôn hết thứ vừa ăn buổi trưa ra.

Tạ Tử Gia chẳng thấy có gì khó ở, đưa khăn tay cho Trần Tĩnh, còn chen vào nhìn, hỏi Phó Tuấn, tỉnh quẻo hỏi:

- Nhảy lầu à?

- Ừ!

Phó Tuấn tận mắt nhìn cảnh người đó từ tầng 26 nhảy xuống.

- Có thể nhảy từ khách sạn Bán Đảo xuống, hấn chết cũng đáng rồi.

Tạ Tử Gia liếc nhìn Trương Khác một cái, mấy ngày nay không gặp y trong khách sạn, dù sao khách sạn Bán Đảo có hơn 300 phòng, tình cờ gặp nhau không phải dễ, cô ta vẫn hoài nghi Trương Khác xuất hiện ở Hong Kong vì đồng Bạc, nên hỏi một câu thăm dò:

- Hôm nay người nhảy lầu có lẽ còn chưa nhiều lắm phải không?

Trương Khác chẳng để ý tới Tạ Tử Gia, bất kể thế nào cũng phải tôn trọng người đã chết, ôm lấy Đường Thanh, che đi tầm mắt của cô, cũng chẳng có thời gian rảnh để quan tâm tới Trần Tĩnh, bảo Phó Tuấn:

- Cảnh sát Hong Kong sẽ tới điều tra, anh ở lại phối hợp một chút ...

Rồi cùng Đường Thanh, Đỗ Phi, Thịnh Hạ về phòng trước.

Chừng nửa tiếng sau Phó Tấn mới quay lại.

Cảnh sát nhận được báo cáo mau chóng tới xử lý, người tự sát để lại di thư trong phòng, trước ngày hôm nay hấn còn là triệu phú có hơn 370 triệu USD, chỉ vì đánh giá sai tình thế, tưởng rằng chính phủ Thái Lan sẽ phản kích tuyệt đẹp như lần trước ... Cuối cùng hấn chỉ còn lại vài nghìn USD, hấn để lại cho vợ và con gái đã ly hôn nhiều năm.

Cảnh sát còn nói, hôm nay ở bán đảo Cửu Long đã có ba người nhảy lầu tự tử vì nguyên nhân tương tự rồi.

- Tôi đưa Đường Thanh đi tìm khách sạn khác ở.

Lo cho tác động tâm lý của Đường Thanh, Trương Khác quyết định chuyển đi, như thế cô sẽ dễ chịu hơn một chút, Trương Khác bảo Diệp Kiến Bàn:

- Bên này giao cho anh, Đỗ Phi cũng tạm theo chúng tôi, đến khi chúng tôi về Hải Châu, Đỗ Phi sẽ ở lại bên anh vài ngày...

Diệp Kiến Bàn định nói lại thôi, mấy ngày qua Trương Khác ở đây nhàn nhã nhở nhở chẳng làm việc chính, nhưng lại hóa giải hết áp lực cho hấn, chỉ là Trương Khác quan tâm tới Đường Thanh hơn mọi thứ khác, nên không tiện nói gì.

Lại nghĩ tới Hứa Tư này cố tình tới tham dự công trình cải tạo ngô Học Phủ, Diệp Kiến Bàn thầm nghĩ sao tên này có thể cùng lúc để tâm tới hai cô gái như thế? Chẳng trách các cô gái đều thích y.

Nghe Trương Khác có ý bỏ chuyện nơi này lại về Hải Châu, Diệp Kiến Bàn nghĩ một lúc rồi vẫn hỏi:

- Phía Chú Hai thì sao?

- Điều tôi có thể làm thì đã tực lực hết rồi, có ở lại cũng không còn mấy tác dụng nữa, tôi sẽ cùng Đường Thanh đi giải khây vài ngày, tôi không qua đây nữa đâu.

Vào thuê phòng ở khách sạn văn hóa Đông Phương gần Thái Bình Sơn thì trời đã tối rồi, Đường Thanh vẫn chưa thể bình thường trở lại, Trương Khác cùng cô ở trong phòng, nắm lấy tay cô, vẫn lạnh băng run rẩy.

- Có phải mình vô dụng lắm không?

Đôi mắt hoảng loạn của Đường Thanh trông hết sức tội nghiệp.

- Không đâu.

Trương Khác lắc đầu, kéo Đường Thanh gối đầu lên vai mình:

- Bạn đã kiên cường lắm rồi, thế giới này kỳ thực rất tàn khốc, người nhảy lầu kia có một phần do bạn mình gây nên. Nhưng giữa thiên đường và địa ngục, bạn mình lựa chọn phía thiên đường, so với bản thân hoặc nói thế giới này tàn khốc, mình càng hận anh ta không đủ kiên cường sống tiếp.

- Có lẽ vì hoàn cảnh quá khó khăn.

Đường Thanh đặt tay lên ngực Trương Khác:

- Mình nhớ tới bản thân mình mùa hè năm 94, có cảm giác như trời sụp xuống vậy, may mà có bạn ...

- Còn nhớ giấc mơ mình đã nói với bạn không?

Đường Thanh khẽ gật đầu:

- Ừ, giấc mơ bạn nói hồi trên đường đi thăm Phi Dung về ấy hả?

- Đúng rồi, trong giấc mơ đó, mình đã sống hết nửa đời người, cảm giác lúc này như trong giấc mơ vậy. Mùa hè năm 94, mình liên tục sốt cao hôn mê, có lẽ trong cơn mê đó mình gặp giấc mơ kỳ quái, mình mơ thấy bạn bạn gặp oan khuất, tới năm 99 mới có người giải oan cho ba bạn, cuộc đời trong giấc mơ mình hết sức gian nan, còn bạn vẫn kiên cường lớn lên ...

Trương Khác chìm vào hồi ức nhẹ nhàng nỉ:

- Thế sao?

Đường Thanh ngược đôi mắt đẹp lên:

- Vậy nhất định là do có bạn ở bên cạnh mình.

- Đúng thế, trong mơ, mình luôn ở bên cạnh bạn, hiện giờ và sau này cũng thế.

Trương Khác vuốt mái tóc trơn mượt của Đường Thanh, ba năm cao trung y luôn ngồi đằng sau cô, tại sao Đường Thanh không xin chuyển chỗ, câu hỏi này mãi mãi không thể có lời giải, tựa hồ cũng không cần nữa...

Đêm xuống, Đường Thanh mặc kệ bị người khác trêu cười, rúc vào lòng Trương Khác ngủ say sưa ...

Sau khi đồng Bạt sụp đổ, giám đốc ngân hàng TW Thái Lan từ chức, trong một tuần sau đó chính phủ Thái Lan đóng cửa hơn 18 cơ quan tài chính, số xí nghiệp bị trọng thương phá sản không kể sao cho xuể, nhưng những thợ săn say mỗi không vì thế mà ngừng bữa tiệc cuồng hoan...

Cơn bão tài chính mau chóng lan sang các khu vực khác của ĐNÁ, Phillipin, Malaysia bị quỹ đầu cơ tấn công ngay tiếp sau đó, lúc này càng có nhiều kẻ hòa theo, làm cho các quốc gia trên có muốn chống đỡ qua cuộc tấn công đầu tiên cũng khó, lần lượt bị ép tuyên bố thả nổi đồng tiền, mặc tử giá tụt giảm cực nhanh trong thời gian ngắn.

Nguy cơ kinh tế của Indonesia bùng phát chậm hơn một chút, nhưng tình hình càng tồi tệ hơn, chủ yếu là vì đám cá mập tài chính cuối cùng mới tấn công đồng Rupiah, ngân hàng TW Indonesia mau chóng tuyên bố bỏ tử giá cố định, cơn bão tài chính mặc sức hoành hành, đồng Rupiah mất giá 28%.

Đây mới là đợt tấn công đầu tiên của cơn bão tài chính, nó cuốn tới tất cả quốc gia ĐNÁ trừ Singapore - Có cơ sở kinh tế vững vàng nên kháng cự được, Hong Kong và Đài Loan tạm thời dựa vào ưu thế của bản thân tạm thời đứng ngoài cơn bão, nhưng ở các quốc gia thị trường tài chính đã sụp đổ, nguy cơ có xu thế gây hậu quả ngày càng sâu thêm, như Indonesia thậm chí xuất hiện dấu hiệu chính trị bất ổn..

Xu thế suy thoái của các cường quốc kinh tế Châu Á như Nhật Bản cũng ngày một rõ ràng, đám đầu cơ quốc tế ngửi thấy mùi máu tanh tụ tập ở Châu Á đã đạt tới quy mô kinh người.

Trước đó bọn chúng ra oai ở ĐNÁ làm đổ sập nhanh thế cục sụp đổ tài chính ở các quốc gia này, mặc dù đồng tiền của các quốc gia này mất giá sẽ là một xu thế nào, nhưng các biện pháp ứng phó cũng không cho bọn chúng chút lợi nhuận nào.

Bọn chúng cần một con mồi mới, nhưng chứng khoán Hong Kong chủ động hạ nhiệt, chỉ số Hang Seng index giảm tới 12000 điểm, ở lịch sử từng xảy ra con số này ở độ cao khiến người ta khiếp sợ 17000 điểm.

579. Chương 579: Hai Cảnh Đối Lập

Mây đen cơn bão tài chính tàn phá khắp ĐNÁ, nhưng đám cá mập vẫn chưa chịu dừng tay, đám đầu cơ tràn vào thị trường tài chính ngày càng đông, đã lâu lắm không có cơ hội tiệc tùng rồi, tất cả đều muốn tới chia một phần bữa ăn ngon lành.

Lúc này quỹ đầu tư của đám Trương Khác trở thành không đáng nhắc tới rồi.

Thượng tuần tháng tám, Trương Khác ở lại Hải Châu, chuyện gặp phải khách sạn Bán Đảo dấu sao cũng không thể tính là vui vẻ, nên ở nhà cùng với Đường Thanh.

Trần Phi Dung cũng về nhà trong kỳ nghỉ, cho nên đa phần thời gian là cả ba cùng ở bên nhau.

Vườn bách thảo đã có quy mô sơ bộ, trường quốc tế Hải Dụ học kỳ này cũng chính thức khai trường, Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ và con cái của nhân viên cao cấp trong Cẩm Hồ là những học sinh đầu tiên.

Trương Khác suốt ngày ở bên hai cô gái, có điều theo sau là ba cái đuôi, không vứt bỏ được, y cảm thấy mình như lạc vào vương quốc nữ nhân rồi.

Tới khi Đường Thanh thuận lợi thông qua cuộc phỏng vấn của nhân viên chiêu sinh Đh Hong Kong, Trương Khác một lần nữa tới Hong Kong, Đỗ Phi số khổ bị vứt ở đó suốt.

Lúc này thành tích thi tốt nghiệp cùng danh sách trúng tuyển khoa chính quy trọng điểm đều đã có, thành tích của lớp y xem như vẫn ổn định phát huy truyền thống trước nay.

Không có gì bất ngờ Lý Quý, Tiêu Xuân Minh và Hứa Nhược Hồng đều trúng tuyển vào ĐH Đông Hải khoa y, còn có cả một nam sinh nữa thường ngày rất trầm mặc vào khoa ngoại ngữ – Tới giờ Trương Khác vẫn không biết tên.

Đỗ Phi tuy thiếu mất 6 điểm, nhưng vẫn được đỗ vớt, với hán mà nói, đây là thành tích hài lòng được rồi, vì chỉ cần lấy được giấy báo trúng tuyển cả ĐH Đông Hải mang về nhà ăn nói với mẹ hán là xong.

Thêm vào Trương Khác “làm người ta kinh ngạc”, và hai học sinh nữa, tổng cộng Nhất Trung có tám học sinh ban y trúng tuyển vào ĐH Đông Hải.

Bạn bè trong lớp Trương Khác tới Kiến Nghiệp học gần một nửa, đây là thời gian đám học sinh tung hê tất cả chơi bởi nhảy múa, Đỗ Phi lại bị Trương Khác ném ở Hong Kong.

Đỗ Tiểu Sơn vừa mới điều tới thành ủy làm trưởng phòng tổ chức cũng chẳng hỏi han gì tới.

Ngày 17 tháng 8, Trương Khác quay lại Hong Kong, thời khắc dữ dội nhất của cơn bão đã quét qua ĐNÁ, nhưng dư âm của nó vẫn còn, đám đầu cơ không hề có ý bỏ qua những gì sót lại, đám người tham lam này tựa hồ còn muốn ăn cả thịt lẫn xương.

Trùng hợp cùng Tạ Kiếm Nam, Lưu Minh Huy, Tạ Chiêm ngồi cùng một chuyến bay của hàng không Đông Phương tới Hong Kong.

Nhìn thấy Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm tiều tụy xách cặp hồ sơ đi qua khoang thương vụ, Trương Khác chẳng hề có ý chào hỏi, hai kẻ này sắc mặt càng âm trầm, Lưu Minh Huy cúi gằm mặt không dám nhìn Trương Khác.

Ngồi cạnh Trương Khác là Lại Tề Xuân, người thay thế vị trí của Lưu Minh Huy, một nữ tướng tiêu thụ giàu kinh nghiệm, trước kia khi Lưu Minh Huy nhảy sang Khoa Vương còn dụ dỗ cô đi theo, nhưng bị Lại Tề Xuân thắng thầu từ chối.

Tình cảnh nào Lưu Minh Huy chỉ có nước cúi đầu ủ rũ đi qua mà thôi.

Nguy cơ kinh tế Thái Lan từ trung tuần tháng sáu đã bắt đầu xuất hiện điềm báo, tới tháng bảy đột nhiên lan khắp ĐNÁ, căn bản không cho Khoa Vương thời gian điều chỉnh nghiệp vụ, nên tổn thất nặng nề, đương nhiên bọn chúng đã thành công đem đa phần tổn thất chuyển lên đầu cha con Cát Minh Tín.

Nhưng Khoa Vương đã cảm thụ được áp lực tồn kho, tháng 7 lượng tiêu thụ đầu đĩa của Khoa Vương ở ĐNÁ giảm 20% cho với tháng 6, đó còn chưa tính hàng tồn trong tay các nhà phân phối.

Trong lòng Tạ Kiếm Nam đương nhiên rất buồn bực, uất ức vì cắt giảm chi tiêu phải ngồi khoang thường, càng buồn bực hơn là đứng chuyển bay với Trương Khác.

Mặc dù ngày 11 tháng 7 điện tử Ái Đạt phát tin tức điều chỉnh nghiệp vụ ĐNÁ, nhưng thực chất từ tháng 5 đã bắt đầu điều chỉnh rồi, giải quyết hàng tồn kho, từ chối tăng nhận thêm đơn đặt hàng, thậm chí dứt khoát vứt bỏ thị trường Indonesia.

Khoa Vương thêm một lần nữa mất đi lòng tin đối kháng với điện tử Ái Đạt, cho dù điện tử Ái Đạt thực sự có làm sao chẳng nữa thì trong tài khoản của Cẩm Hồ vẫn còn 4 tỷ nằm yên đó.

Mặc dù Cẩm Hồ chẳng hề có ý dấn đạp bọn chúng, nhưng phải nhìn chân người khác, lòng ai dễ chịu cho được.

Lại Tề Xuân ngồi ở sát đường đi, không nhịn được quay đầu lại nhìn tới khi ba người kia đi qua khoang thường vụ, khẽ buông một tiếng thở dài.

Hiện giờ cô vẫn còn nhớ những lời hùng hồn khi Lưu Minh Huy xúi mình bỏ sang Khoa Vương, giờ những lời đó đã thành trò cười, Lưu Minh Huy là nguyên lão sáng lập điện tử Ái Đạt, nếu không rời khỏi Cẩm Hồ thì cấp bậc quản lý cao tầng như hắn, trong lần tăng cổ phiếu sát nhập này ít nhất cũng được hai ba trăm vạn cổ phần.

- Tình cảnh hiện giờ của Khoa Vương có chút khó khăn hả?

Thấy Lại Tề Xuân quay đầu nhìn, Trương Khác thuận miệng hỏi:

- Vâng ...

Lại Tề Xuân lập tức thần kinh căng lên, thầm nghĩ vừa rồi mình quay đầu nhìn bị ông chủ nhìn thấy rồi sao? Thực ra đi cùng ông chủ áp lực rất lớn, không hiểu lúc nào sẽ bị hỏi bất ngờ một câu, phản ứng chậm chút thôi, có khi bị ông chủ cảm thấy mình cầm lương không xứng với năng lực, cô cẩn thận lựa chọn câu từ nói:

- Nửa năm qua Khoa Vương đầu tư ở ĐNÁ lớn như vậy, nên áp lực rất lớn! Cái khác chưa nói, tiền tệ ở ĐNÁ mất giá mạnh, vì giá không thể tăng lên cho nên thương phẩm tiêu thụ nơi đó mất giá theo, đồng Bạc mất giá 30%, mỗi chiếc đầu đĩa tiêu thụ ở đó thực tế mất đi 30% giá. Hiện giờ lợi nhuận bình quân mỗi một chiếc đầu đĩa chưa được 30%, thực chất mỗi chiếc đầu đĩa bán ra là bọn họ bán lỗ. Vận hành lỗ vốn thế này, khả năng bọn họ sẽ lựa chọn triệt để vứt bỏ thị trường ĐNÁ.

- Ha ha ha.

Trương Khác cười rất bất lương, trước kia chính y lừa cho Khoa Vương nỗ lực khai thác thị trường ĐNÁ, lúc này lại nói những lời châm chọc thì thành quả quá nhỏ nhen rồi.

Điện tử Ái Đạt ở ĐNÁ tuy nói là dùng USD kết toán với nhà phân phối, nhưng sau khi tiền tệ các nước ĐNÁ liên tục mất giá, cũng phải hạ giá tương ứng, đảm bảo cho nhà phân phối và nhà máy ở Philllips, Malaysia có chút lợi nhuận duy trì nghiệp vụ.

Chỉ riêng thị trường Thái Lan, tổn thất thì giá gần 30%, điện tử Ái Đạt tất nhiên không thể trợ cấp 100% cho các nhà phân phối được, song giảm giá xuống 20%, tương đương gánh vác 2/3 tổn thất tỉ giá, lại giảm bớt lượng tồn kho trước hai tháng, cho nên cơ bản tài chính hoành hành, nhà phân phối của điện tử Ái Đạt so với nhà phân phối của doanh nghiệp đầu đĩa khác sống rất thoải mái.

Thất lưng buộc bụng đem so với người lúc nào cũng ở mép bờ phá sản đúng là thoải mái rồi.

Tạ Kiếm Nam biết hết tình hình của điện tử Ái Đạt, từ lúc nhìn thấy Trương Khác ung dung ngồi ở khoang thường vụ, hắn không nói câu nào, lúc máy bay hạ cánh, hắn cố ý nấn ná tránh chạm mặt Trương Khác.

Từng có thời hắn chìm trong lời tán dương “thiên tài thiếu niên” “kỳ tích thị trường”, nay nhắc tới thành trò hề cho người ta.

Tạ Chiêm, Lưu Minh Huy tựa hồ cũng có tâm tư như Tạ Kiếm Nam, nên khi ba người đứng ở chỗ lấy hành lý thì nhìn thấy đoàn người Trương Khác đã làm xong thủ tục đi ra đại sảnh.

Tựa hồ như có cảm ứng, Trương Khác quay đầu lại mỉm cười với bọn họ, chỉ là nụ cười chỉ đeo trên khóe miệng, bất kể thế nào đều không thể khiến người ta coi là lời chào hỏi thiện chí.

Tạ Chiêm tức tối chỉ muốn ném ngay cái va li vào mặt y:

- Nhục, cho dù có cắt giảm chi tiêu cũng không cần phải ngồi khoang thường chứ!

- Được rồi.

Tạ Kiếm Nam giọng bình tĩnh:

- Cho dù có ngồi ở khoang thương vụ, trong lòng anh có dễ chịu hay không?

Lúc này hắn đã nhìn thấy Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia đứng ở đại sảnh.

Tạ Chiêm không nói gì, đứng là ngồi cùng với Trương Khác cùng một khoang càng thêm áp lực.

Bên kia có Diệp Kiến Bân và Đỗ Phi tới đón, nhìn thấy Trần Tĩnh, Trương Khác hiểu cho hoàn cảnh của cô, chỉ gật đầu cười rồi rời đi, không dừng lại nói chuyện.

Trần Tĩnh cũng chỉ cười ngượng ngáp, rất miễn cưỡng, chẳng phải là cô oán hận gì y, chỉ là sợ nụ cười của mình lọt vào mắt đám Tạ Kiếm Nam sẽ không hay lắm.

Tình cảnh điện tử Ái Đạt và Khoa Vương hiện giờ trái ngược nhau, một nụ cười thân thiết, chắc chắn trong mắt người khác là không thích hợp.

Nhưng khi Trương Khác quay đầu đi, Trần Tĩnh lại cảm thấy hơi hối hận, thầm nghĩ mỉm cười có quá gượng gạo không?

580. Chương 580: Tồn Thất Tỷ Giá

Tạ Tử Gia tức tối nói:

- Vênh vào cái gì chứ, coi người ta như không khí vậy.

Lần trước ở khách sạn Bán Đảo cũng bị Trương Khác không nói một lời bỏ lại đó, cô ta không chịu nổi bị người khác xem nhẹ, có điều khi đám Tạ Kiếm Nam tới, lại nói:

- Lục ca, sao bọn anh xui xẻo thế, ngồi đúng chuyến bay cùng tên đó à?

Câu này của Tạ Tử Gia như xoa thêm muối vào vết thương, đám Tạ Kiếm Nam không nói gì, lòng càng thêm u uất, đi thẳng ra ngoài đại sảnh.

Cát Ấm Quân không tới đón, nhưng phái chiếc Lincoln của hắn tới, làm đám Tạ Kiếm Nam dễ chịu hơn một chút. Cát gia ở ĐNÁ có rất nhiều tài sản, bảo tố ập tới, không thể tránh khỏi tổn thất lớn.

So với số tài sản đó, chút tồn thất của công ty hải ngoại có đáng là gì.

Nhưng Cát Ấm Quân thì gần như ném hết tiền riêng của mình vào trong công ty hải ngoại rồi.

Vào trong xe, thấy trời đã nhá nhem tối, Trần Tĩnh nói:

- Tới nhà khách nghỉ ngơi trước nhé.

- Tới công ty...

Tạ Kiếm Nam nhú mày trầm tư, không muốn nói chuyện lắm.

Trần Tĩnh thuận theo ý của hắn, bảo lái xe tới tòa nhà Ngân Hạ ở Trung Hoàn.

- Cát Ấm Quân có ý kiến gì?

Đội tằm chắn ngăn với khoang lái xe kéo lên, Tạ Kiếm Nam mới hỏi:

- Biện pháp Ái Đạt áp dụng chắc anh biết rồi, ý kiến của Cát Ấm Quân tất nhiên là đem một phần tổn thất chuyển sang tổng bộ.

Trần Tĩnh đáp:

Giữa tổng bộ Khoa Vương và công ty Hải Ngoại kết toàn bằng nhân dân tệ, cho dù tiền tệ ở các nước ĐNÁ không tiếp tục mất giá, công ty hải ngoại vẫn phải gánh 30% tổn thất tỉ giá, chỉ sợ chưa tới nửa năm, nó thành tài sản âm rồi, Cát Ấm Quân tất nhiên không muốn.

- Hẳn mơ tưởng hay thật, chuyển tổn thất cho chúng ta, vậy mỗi kiện hàng Khoa Vương chuyển tới đó lỗ hơn 100 đồng, chẳng bằng vứt bỏ thị trường ĐNÁ cho xong.

Tạ Chiêm hừ lạnh một tiếng, hẳn rất ngứa mắt với loại người như Cát Ấm Quân:

- Tôi tin các doanh nghiệp đầu đĩa khác cũng làm tương tự, ai mà biết kinh tế ĐNÁ sẽ còn suy thoái tới khi nào mới có khởi sắc?

Công ty hải ngoại không muốn gánh tổn thất, bản thân Khoa Vương cũng gánh không nổi.

Trần Tĩnh không nói, chỉ nhìn Tạ Kiếm Nam.

Triệt để vứt bỏ thị trường ĐNÁ thì khoản đầu tư trước đó tan thành bong bóng hết, đương nhiên tổn thất chủ yếu vẫn là công ty hải ngoại, mấy nhà bọn họ gộp lại chỉ chiếm 15% cổ phần, dù công ty hải ngoại phá sản, bọn họ cũng chẳng lỗ chẳng lãi, song đặc tội hoàn toàn với cha con Cát Minh Tín rồi.

Giờ chưa phải là lúc đoạn tuyệt, Tạ Kiếm Nam nhắc Tạ Chiêm:

- Những lời này đừng tùy tiện nói ra khỏi miệng, đây là lúc mọi người phải nâng đỡ nhau vượt qua khó khăn ...

Một mặt khác là hẳn cũng không muốn vứt bỏ thị trường ĐNÁ, hiện chỉ có một mình điện tử Ái Đạt có thể chống đỡ ở ĐNÁ, nếu mọi người bỏ cả, toàn bộ thị trường rộng lớn sẽ rơi vào tay điện tử Ái Đạt, Tạ Kiếm Nam không muốn điện tử Ái Đạt hưởng lợi như thế.

Huống hồ nếu các doanh nghiệp đầu đĩa rút khỏi thị trường ĐNÁ, lượng sản xuất dư thừa phải đưa vào trong nước, Tạ Kiếm Nam không dám tưởng tượng hậu quả tai họa ấy.

Khi đó đừng nói ở ĐNÁ không có chút lợi nhuận nào, ngay cả lợi nhuận trong nước cũng bị tước giảm nghiêm trọng, mà Khoa Vương năm nay phải trả cho ĐTH TW 200 triệu phí quảng cáo nữa.

Hắn tới đây là muốn thảo luận với Cát Ấm Quân vấn đề chia sẻ tổn thất tỉ giá.

Phải thương lượng được một tỉ lệ thích hợp, cho dù lỗ vốn cũng phải cầm cự, vượt qua được thời khắc gian nan nhất này sẽ nhìn thấy bình minh.

Tạ Tử Gia xen vào:

- Cái tên xuống máy bay trước các anh dự đoán khủng hoảng kinh tế ĐNÁ sẽ tiếp tục kéo dài, khá dài đấy ...

Có điều mặt mày cô ta lại có vẻ vui mừng.

Tạ Kiếm Nam không thể chấp Tạ Tử Gia, coi đó như lời nhắc nhở thiện chí, hẳn biết cô bé này còn đang tức giận việc trước kia tài khoản bị cha mình đóng băng, nên đối với sự nghiệp gia tộc cố ý không quan tâm.

Trần Tĩnh giật ống tay áo Tạ Tử Gia, không cho cô ta nói lung tung nữa, hiện mọi người đã phải chịu áp lực rất lớn rồi.

Từ Tạ Tử Gia vô tâm ra, còn cả đồng người hã hê, Diệp Kiến Bân dựa đầu vào ghế, tư thế cực kỳ thư thái nói:

- Khoa Vương khó sống rồi, lúc ở trên máy bay cậu có chế nhạo chúng không? Trước kia chính cậu dụ dỗ dọa dẫm khiến người ta ra sức khai thác thị trường ĐNÁ, xem đi, quả nhiên rơi vào hố cậu đào, cậu nhất định không bỏ qua cơ hội chế nhạo.

- Tôi có vô đạo đức như anh đâu.

Trương Khác nhếch môi nói:

- Tôi còn cười chào hỏi người ta nữa cơ, tiếc là trông sắc mặt bọn họ có vẻ càng khó coi hơn.

Nói xong cùng Diệp Kiến Bân cười phá lên.

~~0o0

~Nghỉ ngơi ở Trung Hoàn một lúc rồi đám Trương Khác tới khách sạn Bán Đảo, đám Diệp Kiến Bân và Nick Leeson ở đó liền hai tháng trời chưa rời ổ.

Đầu tháng tám, chính phủ Indonesia bỏ kháng cự, đồng Rupiah sụt giảm mạnh, bọn họ lại có bữa ăn ngon lành, Nick Leeson chỉ huy trấn định chính xác, chuyến này lần nữa kiếm hơn 50 triệu USD.

Phòng của Trương Khác ở đây vẫn được giữ nguyên, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đã đợi trước ở đó, cùng với Nick Leeson, như vậy năm người hùn vốn có mặt cả .

Trương Khác đẩy cửa đi vào, ba người kia đứng dậy, y sao dám nhận xua tay bảo bọn họ ngồi cả xuống, đi tới sau quầy bar lấy hai *** Carlsberg, ném cho Diệp Kiến Bân một ***:

- Nghe nói mấy ngày qua tiết trời Hong Kong không tệ, mùa hè năm ngoái chẳng được mấy ngày không có mưa.

Cát Minh Tín đưa kẹp tài liệu cho Trương Khác:

- Cậu xem cái này trước đi, chúng tôi rảnh rồi nói chuyện thời tiết với nhau còn được.

Trương Khác giang tay:

- Tôi muốn ra biển bơi, từ trên máy bay tôi đã lập kế hoạch rồi, chỉ ở đây tán gẫu với mọi người thôi, lát nữa rồi sẽ đi.

Diệp Kiến Bân biết hôm kia Hứa Tư đã về Hong Kong, chẳng hi vọng tối nay Trương Khác ở lại đây.

Tài liệu này là tuyệt mật, không thể đem ra khỏi phòng, mặc dù lợi nhuận bọn họ kiếm được ở Thái Lan, Indo đều hợp với quy tắc trò chơi, nhưng nếu để nhà cầm quyền hai nơi đó biết được thì không hay.

Một phần nội dung được Diệp Kiến Bân nói trên xe, Trương Khác tùy ý lật vài trang coi như đã xem qua:

- Xong, tôi tới đây là để nghe ý kiến của mọi người, tôi sẽ nghiêm túc học tập.

Ném tài liệu xuống bàn.

Tôn Thượng Nghĩa lắc đầu:

- Vậy mời Nick giới thiệu vậy.

- Nói tiếng Trung hay tiếng Anh?

Nick Leeson hỏi:

Phải thừa nhận tiếng phổ thông của hắn trong thời gian ngắn đã tiến bộ rất nhanh, nhưng Trương Khác thấy ngữ điệu quái:

- Anh cứ dùng tiếng mẹ đẻ của anh đi.

Vừa rồi ở trên xe Diệp Kiến Bân oán thán, nói Nick Leeson vì học tiếng Trung nên kiên trì nói chuyện bằng tiếng Trung, hành hạ cái lỗ tai hắn ba tháng, còn bảo Diệp Kiến Bân trừ lúc làm việc thì mỗi lần nói một câu tiếng Anh hãy phạt hắn 100 USD.

Nick Leeson giới thiệu hình thức phát triển hiện nay của cơn bão tài chính:

- Bốn con hổ nhỏ Châu Á bị gặm hết xương lẫn thịt rồi, còn chút da lông không làm đám cá mập hứng thú nữa, nhưng đám đầu cơ đổ tới ngày càng đông. Ở Châu Á, con mồi béo bở chỉ còn hai con rồng lớn, nửa con rồng lớn và bốn con rồng nhỏ.

Hai con rồng lớn đại khái là chỉ trong nước và Nhật Bản rồi, vậy nửa con rồng lớn?

Thấy Trương Khác nghi hoặc nhìn mình, Diệp Kiến Bản giải thích:

- Đó là Ấn Độ.

Lượng dự trữ ngoại hối của Ấn Độ không cao, nhưng nợ nước ngoài của bọn họ thấp, đó là nguyên nhân quan trọng Ấn Độ tránh được tổn hại trực tiếp từ cơn bão tài chính năm 97. Lượng đồng Rupee ngân hàng đầu tư Âu Mỹ có thể cung cấp rất ít, không có con đường bí mật tiến vào thị trường tài chính Ấn Độ, tất cả chỉ là uống phí.

Lúc này ngân hàng đương địa Ấn Độ hạn chế xí nghiệp Ấn Độ vay đồng Rupee, càng chẳng nói tới xí nghiệp đầu tư nước ngoài lai lịch không rõ.

Một năm trước Từ Học Bình chủ trì chính phủ Đông Hải vay của Nhật Bản số tài chính tương đương 2 tỷ USD lúc này được gọi là đầu cơ tài chính thực sự.

Lần vay tín dụng chính phủ không thể chấp đó lãi lớn từ 800 tới một tỷ USD, đủ để Đông Hải xây mấy con đường cao tốc rồi, chỉ là không biết có bao phần trăm lọt vào túi riêng, nhưng đó là chuyện đành phải chấp nhận.

Đương nhiên cho dù Từ Học Bình đã rời khỏi tỉnh Đông Hải, chính phủ tỉnh cũng không thừa nhận bọn họ có ý đồ đầu cơ.

Trương Khác gật đầu nghe Nick Leeson giới thiệu tiếp.

581. Chương 581: Mộng Tưởng Có Thể Xa Xỉ

Cơn bão tài chính sẽ còn tiếp tục lan đi, lúc này phán đoán được phương hướng tiếp theo cơn bão tập kích, có thể theo sát bước tiến của những con cá mập lớn, có được cơ hội lớn hơn.

Từ Ấn Độ ra, ở Châu Á còn có những con mồi béo đó là hai con rồng lớn và bốn con rồng nhỏ.

Năm 97, quy mô thương mại đối ngoại trong nước tương đương với Hàn Quốc, nhưng nội địa mở một khe cực hẹp cho thị trường tài chính, đám cá mập muốn chui vào phải mất hai ba năm mới thành công.

Đón đầu là nơi Nhật Bản đầu tư lớn nhất, nên ắt bị liên lụy kiến kinh tế suy thoái, thời gian này thị trường tài chính Nhật Bản chấn động liên tục, nhưng quy mô kinh tế Nhật Bản cực lớn, lượng dự trữ ngoại hối USD đứng đầu thế giới, đám cá mập nuốt nổi không?

Vậy chỉ còn lại bốn con rồng nhỏ Singapore, Đài Loan, Hong Kong, Hàn Quốc, quy mô kinh tế tầm trung, lượng dự trữ ngoại hối không quá lớn.

Nick Leeson nói:

- Trước đó Hong Kong là một cơ hội rất tốt.

- Hong Kong thì không cần tính tới nữa.

Trương Khác nói thẳng thừng luôn:

- Hợp tác lâu như vậy rồi tôi không muốn giấu anh nữa, bốn chúng tôi có quan hệ rất sâu với Ái Đạt.

- Hả?

Diệp Kiến Bàn vốn được Nick Leeson giúp đỡ mới rửa sạch được gần 1 tỷ HKD gửi vào tài khoản bí mật, Nick Leeson ngốc đến mấy cũng biết số tiền này từ Hong Kong chuyển ra, chỉ là không biết bọn họ có quan hệ mật thiết với điện tử Ái Đạt:

- Mọi người đã làm một chuyện làm đám cá mập tà chính cực kỳ tức giận đấy.
- Bất kể về công hay về tư chúng tôi không thể kiếm lợi từ thị trường tài chính Hong Kong được.

Trương Khác cười nói:

Chỉ số Hang Sheng Index sụt giảm khởi nguồn từ công bố ngày 11 tháng 7 của điện tử Ái Đạt, khiến cho đám cá mập mất đi mục tiêu công kích tuyệt hảo.

Người sáng suốt có thể nhìn ra đó là chính phủ TW sớm đã cảnh giác với cơn bão tài chính ĐNÁ, Nick Leeson cũng nhìn thấy được bóng dáng chính phủ TW ẩn sau đám Trương Khác, Diệp Kiến Bàn.

Gạt đi đề tài này, Cát Minh Tín hỏi:

- Vay bỏ đi Hong Kong, mục tiêu tiếp theo của đám cá mập là gì?
- Hàn Quốc.

Trương Khác nhìn đồng hồ, sợ Hứa Tư đợi quá lâu, nói luôn:

- So với cứ đi săn khắp nơi không mục tiêu, chẳng bằng chúng ta cố gắng hết mức tập trung vào đồng won.

Trương Khác bỏ đám Diệp Kiến Bàn lại khách sạn Bán Đảo, đi tàu điện ngầm tới Trung Hoàn, bóng đêm rực rỡ mê người, gió biển mang theo mùi tanh lan tỏa khắp thành phố.

Đi vào nhà hàng Âu Cát Sĩ, bên tai truyền tới tiếng đàn cầm đê mê, cô gái đánh đàn đứng sân khấu đặt góc nhà ăn mặc lễ phục mây đỏ sẫm, tư thái ưu nhã mê đắm.

Từ khi cơn bão tài chính bùng phát tới nay, nhà hàng cao cấp ở Trung Hoàn vắng khách hơn nhiều.

Trương Khác nhìn một cái thấy ngay Hứa Tư ngồi ở bàn gần cửa sổ, mặc âu phục màu quýt, lộ vai thơm tròn mịn, hai cánh tay đặt trên bàn dãi khăn màu xanh lam, trông càng trắng muốt như ngọc, tay cầm bút chì, vừa giản dị vừa cao nhã, đủ thu hút mọi ánh mắt của nam nhân xung quanh.

Trương Khác nhẹ nhàng đi tới, ôm lấy Hứa Tư từ đằng sau, tham lam hít mùi thơm cơ thể cô cho những bờ ngày nhưng nhớ, mấy giây sau mới đi tới ghế ngồi đối diện:

- Đợi em lâu chưa?
- Không lâu.

Hứa Tư cầm di động trên bàn lên xem thời gian:

- A, 9 giờ rồi cơ à, cứ mãi nghĩ lung tung không cảm thấy thời gian trôi đi.
- Chị đang vẽ gì đấy?

Trương Khác đưa tay ra định lấy khăn ăn Hứa Tư vẽ lên đó, nhưng bị cô giữ tay lại:

- Chưa xong, cậu chọn món thay tôi trước đi.

Trương Khác gọi phục vụ tới chọn món, rồi ngoẹo đầu nhìn Hứa Tư vẽ, thấy con phố dài với ngôi nhà có ban công, Hứa Tư bị Trương Khác chăm chú nhìn, không vẽ được nữa, đẩy giấy ăn cho y:

- Đó là Vườn Sồi mà thời gian qua cậu chẳng quan tâm, còn đây là thiết kế ngõ Học Phủ, đã bắt đầu thi công rồi, cậu muốn sửa cũng không kịp đâu, cậu thấy sao?
- Muốn sửa cũng không kịp vậy chị đưa em xem là ép em khen chị à?

Trương Khác thực sự không quan tâm tới chuyện của Thế Kỷ Cẩm Hồ, cho nên dù đã thi công, y chưa nhìn thấy phương án thiết kế của Hứa Tư là gì, cầm giấy ăn lên xem một lúc, cười nói:

- Đây là phương án chuẩn xác rồi.

- Thật chứ.

Hứa Tư hôn hờ nhìn Trương Khác:

- Không được nói cho tôi vui đâu đấy.

- Chuyện này à ...

Trương Khác kéo dài giọng ra:

- Dù sao thì cũng đã thi công rồi, chị còn bận tâm gì nữa.

- Hừ.

Hứa Tư vờ giận lườm Trương Khác, gò má trắng muốt như tuyết đầu đông ánh chiếu mặt trời, đôi môi ướm át như nụ hoa đầm sương xuân tràn đầy sức sống cong lên kháng nghị Trương Khác trêu mình:

- Tôi có học thêm thiết kế kiến trúc, nhưng chỉ là sở thích thôi, không tự tin lắm, cậu nói nghe xem...

Hứa Tư dùng giọng nũng nịu hiếm thấy, làm Trương Khác nghe mà xương cốt mềm hết cả ra.

Trương Khác đưa tay ra vuốt gò má của Hứa Tư:

- Phở dài kiểu cổ tương đương với ngõ Học Phủ kéo dài gấp đôi, ban công vắt qua đường lại lần nữa làm diện tích ngõ tăng thêm, không mời chị làm nhà thiết kế, bọn họ đúng là mù mắt, còn phải để em ám thị mấy lần ...

Hứa Tư che miệng cười, mắt cong vút, chớp mắt đó cô như sáng bừng lên che lấp mọi ánh sáng xung quanh.

Ăn cơm xong, hai người tay trong tay đi dạo dưới bóng đêm mê ly của Trung Hoàn.

Không chỉ cải tạo ngõ Học Phủ, kiến thiết quy hoạch Vườn Sồi, Trương Khác đều đã nói phải tuân thủ ý đồ của Hứa Tư, hai tháng qua quá nửa thời gian Hứa Tư đều ở Kiến Nghiệp, Trương Khác cũng hai lần tới Kiến Nghiệp, đều đi cùng với Đường Thanh, chẳng dừng lại chứ nói gì tới đi xem tiến triển của Vườn Sồi.

Hứa Tư hết sức hứng thú bàn luận chủ đề này, Trương Khác vừa đi vừa nghe cô nói về ý tưởng kỳ diệu của mình.

Ý định ban đầu của Trương Khác là muốn dùng kế hoạch Vườn Sồi khơi lên ý chí sáng tạo của người trong nước, tất nhiên không thể làm trầm lắng như các khu công nghiệp, hơn nữa mộng tưởng xem ra không thực tế của Hứa Tư, Trương Khác sẵn lòng nhận lấy.

- Nói không chừng tôi có thể thành lập một cái phòng thiết kế đấy.

Hứa Tư nói có vẻ không chắc chắn.

Trương Khác nhìn trong mắt Hứa Tư tựa hồ có ngọn lửa đang bốc cháy, nắm bàn tay hơi lạnh vì mồ hôi của cô, lần trước ở Huệ Sơn cô từng nói mở quán bar quán cà phê ở những thành phố mình dừng chân, Hứa Tư rất ít khi bốc cháy vì mộng tưởng của bản thân.

- Không được sao, chỉ là thiết kế kiến trúc phụ trợ thôi, dù sao cũng đâu tranh được với nhà thiết kế chính quy.

Thấy Trương Khác không nói, Hứa Tư tự đánh trống rút lui trước, giọng nhỏ lí nhí:

- Có tranh cũng không được ...

- Em đang nghĩ chị liệu có đồng ý để em làm cộng tác hay không?

Trương Khác vòng tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của Hứa Tư, nhìn vào đôi mắt mỹ lệ của cô:

- Nếu muốn đem quần thể kiến trúc trong mộng tưởng thể hiện ra, còn bộ phận chuyên nghiệp do chuyên gia xử lý, em cũng rất khao khát được thấy.

- Được à?

Mắt Hứa Tư sáng lên.

- Muốn em nói thật chứ?

- Ừ!

Hứa Tư nhìn Trương Khác mong đợi.

- So với người khác, em càng thích kiến trúc mộng tưởng của chị hơn, mặc dù chúng ta chưa thể hoàn toàn làm theo ý muốn. Nhưng ở mộng tưởng này xa xỉ một chút, em không thấy có gì không được.

- Vậy bên phía Việt Tú thì làm sao?

Hứa Tư lại có chút do dự, cô gần như có thể tưởng tượng ra lúc mình tập trung toàn bộ tinh thần vào công tác thiết kế.

- Không sao cả, ném cho người khác là được.

Trương Khác biết Hứa Tư vì mình mới một mình tới Hong Kong, về sau mình đem đại bộ phận cổ phần chuyển cho Tạ Văn Tình, đại khái cô ngốc này ngại không nói muốn rời đi. Nếu như cô đã nghĩ ra chuyện mình muốn làm, Trương Khác đương nhiên không trối buột cô vài Việt Tú.

Hứa Duy hạ tuần tháng sáu về Kiến Nghiệp bảo vệ luận văn tốt nghiệp, rồi tới Đài Loan hội họp với Tôn Tình Hương, Giang Đại Nhi. Trương Khác liền cùng Hứa Tư trở về căn nhà gần ĐH Hong Kong.

582. Chương 582: Dự Tính Thu Hoạch

Cửa vừa mới đóng lại, tình dục trong cơ thể liền bốc cháy dữ dội, Trương Khác đẩy Hứa Tư dựa vào cửa, chống hai tay lên cửa nhìn cô ánh mắt trở nên nóng bỏng đầy tính xâm lược, Hứa Tư đỏ mặt, từ từ nhắm mắt lại:

- Đồ trẻ con hư hỏng.

Nói xong bật cười khúc khích.

Trương Khác cuồng dại hôn lên cánh môi đỏ như máu của cô, tay vuốt ve dọc cơ thể mỹ miều, hai tay bấu vào bờ mông tròn của cô xoa nắn thô bạo xóc lên, mặt vui vào gò ngực cao của cô cắn mút hôn hít, Hứa Tư ngửa cổ lên thở hổn hển ...

Hứa Tư đang mê đi trong bể dục thì cảm thấy cơ thể mình bị đặt xuống giường, lúc này lấy lại chút ý thức, ngăn Trương Khác lại, bảo tắm phải trước đã, rồi vào nhà tắm xả nước, Trương Khác chịu thua, nằm vật ra giường bảo cô tắm trước.

Qua cửa kính pha lê nhìn thấy cặp thon dài tròn trịa, bờ mông hoàn mỹ, cùng cả bầu vú mẩy mập mờ hiện ra trong hơi nước nóng, càng thêm muôn phần kích thích, Trương Khác không kiềm chế được, muốn đẩy cửa vào.

Hứa Tư hoảng hốt giữ cửa lại ngăn không cho y vào, lúc này cô chỉ mặc chiếc quần lót ren màu đỏ, bàn chân trần dẫm lên sàn đá trơn, một tay còn phải che ngực, làm sao mà đủ che hết được, làn da như tuyết vì hơi nước hoặc là vì thẹn thùng mà ánh lên sắc hồng nồng nàn quyến rũ.

Bầu ngực, vòng eo, cặp đùi, tất cả đều toát lên sức hút gợi cảm thành thực, Trương Khác làm sao đợi được được Hứa Tư tắm xong, lại còn mình tắm nữa, tay lách vào khe cửa, không cho cô đóng lại, nói:

- Không cho em vào, những lời lúc này em sẽ không thừa nhận nữa ...

- Cậu là đồ vô lại!

Hứa Tư chẳng làm gì được Trương Khác, che ngực quay đi, không ngờ Trương Khác ở đằng sau ôm chầm lấy cô.

- Em muốn.....

Chẳng cần Trương Khác nói hết câu, phần dưới cứng ngắc của y cọ vào mông cô đưa nói hết điều muốn nói, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở gấp gấp phát ra từ hai cơ thể nhấp nhô trong bồn tắm ...

Sau vài cuộc triển miên, chiến trường thay đổi mấy lần, hai người lúc này nằm dựa sát vào vào trên giường, cửa sổ mở rộng, đêm khuya tươi mát, gió mang theo mùi mặn mòi của biển lùa vào khắp phòng.

- Tôi không quen biết mấy, nếu thành lập phòng thiết kế, tôi sẽ để Chu Dật tới giúp.

Chu Dật là cô gái theo Hứa Tư tới Hong Kong ngay từ ngày đầu, một cô gái thanh tú giỏi giang, tính cách mạnh mẽ, đã giúp Hứa Tư rất nhiều.

Sẵn lòng nhận lấy mộng tưởng của Hứa Tư là một chuyện, nhưng Trương Khác không muốn Hứa Tư quá vất vả, cô không nói, Trương Khác cũng đích thân chọn mấy người có năng lực lại có thể tin tưởng được tới giúp.

Lật xem sách bên giường, toàn là chuyên ngành phương diện thiết kế kiến trúc, nghe Hứa Tư nói, còn muốn tới Đại học Trung văn Hong Kong ôn lại một phần.

Nói ra thì ở Hong Kong, khoa kiến trúc của đại học Hong Kong mới là tốt nhất, Hứa Tư muốn tránh khả năng gặp phải Đường Thanh, có điều khoa kiến trúc Đh trung văn là thuần thiết kế, bỏ đi phương diện trí thức vật lý, điều này càng hợp với Hứa Tư.

Khi tỉnh lại không thấy Hứa Tư ở bên cạnh, ngửi mùi cháo thơm lừng bay ra từ nhà bếp, xem đồng hồ thì ra đã chín giờ rồi, Trương Khác dựa vào thành giường gọi điện cho Tạ Văn Tình, chuẩn bị nói với cô chuyện an bài nhân sự ở Việt Tú.

- Em gọi điện cho chị ở chỗ Hứa Tư đấy hả?

Giọng nói dịu dàng như nước của Tạ Văn Tình trong điện thoại truyền tới.

- Á, chị biết số máy bàn ở đây à?

Trương Khác giật thót, sớm biết vậy đã lấy di động gọi rồi.

- Sao chị không biết, Hứa Tư hôm kia về Hong Kong còn dùng máy này gọi cho chị mà, sớm thế này đã gọi cho chị có việc gì?

- Sớm ư?

Trương Khác nghi hoặc nhìn đồng hồ, lại nhìn ánh mặt trời chiếu khắp phòng, chắc chắn là hơn 9 giờ rồi, đột nhiên hiểu ra Tạ Văn Tình ám chỉ đêm qua chắc chắn mình mây mưa vùn vùn với Hứa Tư giờ mới bò dậy.

Không rõ trong lòng Tạ Văn Tình nghĩ gì, nhưng nghe giọng nói của cô có vẻ không có gì khác thường, Trương Khác cười khan át đi, kể chuyện Hứa Tư muốn lập phòng thiết kế.

- Chị biết rồi, từ đầu tháng năm Hứa Tư đã nói với chị, chị tưởng nó nói với em rồi chứ ... Bên Việt Tú em thấy giao cho ai thì hợp? Chị đã bận tối mắt vì chuyện bên này rồi, không muốn phí hao tâm tổn trí vì bên đó nữa, cả chủ tịch gì gì đó, em cũng tìm người làm luôn đi.

Trương Khác không ngờ Hứa Tư sớm đã kể với Tạ Văn Tình chuyện này, còn tưởng cô vẫn khúc mắc trong lòng, không nghĩ hai cô gái đã liên hợp với nhau trước che dấu mình.

Cầm điện thoại gõ lên trán, nghĩ xem ai thích hợp, thực ra Trương Khác luôn muốn kéo Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức vào, song với kinh nghiệm hai người bọn họ, chỉ đạo nghiệm vụ thì được, mời bọn họ quản lý chuyện thường nhật thì có chút xem nhẹ họ rồi.

Trước kia Trương Khác định đẩy Lưu Minh Huy sang đây, đương nhiên lúc này tuyệt đối không thể, còn ai thêm quan tâm hẳn sống hết ra sao.

Hứa Tư đi vào, eo quần tạp dề riềm hoa, còn là loại vải nhuộm đặc thù của Hải Châu, buộc chiếc eo nhỏ càng thêm thon gọn, ngực càng nhỏ cao mông càng tròn, vóc dáng yêu kiều, Hứa Tư vốn không phải quá chú ý tới ăn mặc, trước mắt tình nhân ai chẳng muốn mình thật đẹp thật quyến rũ, thấy Trương Khác đang lấy điện thoại gõ đầu, hỏi:

- Nói chuyện với chị Văn Tình à?

Trương Khác ồm một tiếng:

- Em đang nghĩ ở bên Hong Kong này ai phụ trách thì thích hợp.

Tạm thời không nghĩ ra ai thích hợp, Trương Khác cúp điện thoại, nghĩ việc này sau.

Hứa Tư phần trên mặt một chiếc thun màu trắng, mép áo lồng chun thắt lại ở bên hông, bên trong không mặc áo lót, bầu ngực trình hiện hết đường cong hoàn mỹ của nó, phía dưới chỉ mặc chiếc quần cộc bằng vải mềm che qua mông một chút, bị chiếc tạp dề che hết đi, chỉ thấy được cặp đùi dài, trông cứ như không mặc gì vậy.

Trương Khác cúp điện thoại xong lăn tròn tới cuối giường, ôm lấy eo Hứa Tư, kéo ngã cô vào lòng mình, tay không chịu an phận vuốt ve cặp da thịt non mịn mép trong đùi, tưởng chừng bóp một cái là có nước chảy ra.

Hứa Tư không chịu nổi ngứa, vùng vẫy muốn thoát khỏi tay y, cái mông vênh đong đưa, cười rúc rích nói:

- Đừng đùa nữa, tôi nấu cháo xong rồi, cậu mau đi tắm đi.

Trương Khác không chịu, Hứa Tư phải hôn y một cái dỗ ngọt, Trương Khác mới bỏ dậy đi rửa mặt, vừa đánh răng vừa hỏi:

- Chị nói để ai tới Hong Kong phụ trách thì thích hợp?

- Cậu và chị Văn Tình chưa thương lượng xong à?

Hứa Tư bê cháo từ nhà bếp vào, tay hơi bồng, đưa lên xoa xoa tai:

- Vấn đề này tôi mặc kệ.

- Chị nói thử đi, nhưng nói sai là bị đánh hai cái vào mông đấy.

- Cút đi.

Hứa Tư thấy Trương Khác mặc mỗi quần sịp thò đầu ra, còn gò lên một đống, chun mũi nói:

- Xấu chết đi.

Bước tới đóng cửa phòng vệ sinh lại, cầm bát cháo lên thổi cho nguội, ánh mắt mê luyến nhìn bóng dáng cơ thể hơi gầy gò của Trương Khác.

Trương Khác rửa mặt xong đi ra, ngồi ăn cháo với Hứa Tư, còn nổi tính trẻ con nhất định muốn ăn chung một bát, buổi sáng nắng gắt, ra biển làn da như trứng gà bóc của Hứa Tư dễ bị cháy nắng, nên ăn xong cùng Hứa Tư tới công ty đốt thời gian trước.

Buổi trưa Tôn Thượng Nghĩa chạy tới Trung Hoàn, thấy Trương Khác đi dép lê, mặc quần đùi, áo phông, trang phục ra biển nghỉ mát, thiếu mỗi điều vắt chân lên bàn đeo thêm cái kính râm nữa, thật không còn gì để nói, ngay Đỗ Phi thái độ còn nghiêm túc hơn y nhiều.

- Hôm qua cậu bỏ lại một câu rồi chạy mất, hại chúng tôi phải phân tích tài liệu nửa ngày trời, cuộc họp chiều nay cậu không định vắng mặt chứ hả?

Tôn Thượng Nghĩa nhìn Trương Khác với ánh mắt nghi ngờ.

Hứa Tư bê trà tới, Trương Khác nhận lấy đưa cho Tôn Thượng Nghĩa:

- Cháu vừa vặn có việc muốn trao đổi với bác đây.

Vỗ vỗ bên cạnh bảo Hứa Tư ngồi xuống.

Hứa Tư không ăn mặc tùy tiện như Trương Khác, mà trang phục công sở rất chính quy, tóc buộc gọn gàng, còn đeo một cái kính to xù gọng đen, che đi ba phần dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn.

- Có chuyện gì thế?

Tôn Thượng Nghĩa hơi kỳ quái hỏi, hôm nay ông tới đây chỉ là trùng hợp có việc thôi.

583. Chương 583: Cơ Hội Quan Trọng Nhất.

- Trong cơn bão tài chính ĐNÁ, cơ hội lớn nhất của chúng ta không phải là đầu cơ vào thị trường ngoại hối. Trương Khác nghiêm túc nói, trông không hề hợp với cách ăn mặc của y lúc này:

- Mà đó là qua cơn bão, ngành chế tạo sản xuất ở ĐNÁ bị trọng thương, phải nghỉ dưỡng sức, nhất định phải chúng ta phải nắm chắc lấy thị trường 300 triệu nhân khẩu đang trưởng thành nhanh chóng này ..

- Điều này tôi biết.

Tôn Thượng Nghĩa gật đầu:

- Nhưng đó là chuyện khi cơn bão đi tới hồi kết phải không?

- Vâng, tới khi đó những sản nghiệp tư bản sau khi ổn định được thể trận mới có thời gian quay đầu lại nghĩ tới vấn đề hướng phần triển mới, việc dịch chuyển sản nghiệp tư bản đại quy mô hẳn sẽ phát sinh vào thời gian đó, nhưng chúng ta không thể nhân nhả đợi lúc đó mới ứng phó được ..

- Nhân nhả?

Tôn Thượng Nghĩa nhìn trang phục của Trương Khác một lượt, ý tứ rõ ràng y mới là kẻ không có tư cách phê bình người khác nhất, Hứa Tư cũng che miệng cười khẽ, có điều Tôn Thượng Nghĩa hứng thú với đề tài này, nên không bối mốt y:

- Tôi nghe cậu nói đây.

- Các sản nghiệp khác cháu chưa nghĩ kỹ, thị trường điện tử tiêu dùng và điện tử gia dụng, ở Âu Mỹ đã bão hòa, trong thời gian ngắn khó có tăng trưởng mạnh được. Nhật Bản suy thoái là xu thế tất yếu, Hàn Quốc rất có khả năng thành con mồi tiếp theo cho đám cá mập tài chính. Dù thị trường điện tử Nhật Hàn không bị thu hẹp quá nhiều, song vài năm tới không thể có tăng trưởng rõ rệt, vậy có thể khẳng định chỉ có ở Châu Á có thể giữ được tăng trưởng cao tốc, cháu hi vọng chiến lược mới của tỉnh Đông Hải có thể phát huy phần nào tác dụng ngăn cản doanh nghiệp điện tử Nhật Hàn xâm nhập.

Tôn Thượng Nghĩa hiểu, ở thị trường điện tử Châu Á, doanh nghiệp Nhật Hàn chiếm quá nửa giang sơn, doanh nghiệp Nhật Hàn ắt dựa vào thị trường nội địa đang tăng trưởng cao tốc để vượt qua khó khăn kinh tế này.

- Vậy Kiến Nghiệp, Huệ Sơn hay là Hải Châu? Nếu cậu nói tới khu sản nghiệp điện gia dụng Huệ Sơn, tôi thấy thế nào cậu cũng có mưu đồ gì đó với tôi..

Tôn Thượng Nghĩa hỏi:

- Rõ ràng vậy sao ạ?

Trương Khác xoa mặt.

- Cậu rất ít khi vô duyên vô cớ nói với người khác dông dài như thế, Cẩm Hồ rốt cuộc đang làm gì, cậu chưa bao giờ chủ động tiết lộ ra ngoài, nghĩ đi nghĩ lại hẳn cậu nói chuyện Hương Tuyết Hải rồi.

- Bác Tôn đúng là gừng càng già càng cay, đúng không?

Trương Khác cười nói với Hứa Tư, Hứa Tư không đáp lời y, tránh y quá đắc ý, Trương Khác lại nghiêm túc nói:

- Đúng là cháu tìm bác nói chuyện này, tốc độ phát triển của Hương Tuyết Hải rất nhanh, song chưa đủ nhanh, tới năm sau, những doanh nghiệp điện tử Nhật Hàn sẽ bỏ thị trường ĐNÁ, chuyển sang xâm lược thị trường trong nước, tác dụng của Hương Tuyết Hải lúc đó rất hữu hạn ...

Tôn Thượng Nghĩa suy ngẫm lời Trương Khác nói, hỏi:

- Nói đi, cậu có ý đồ gì?

- Mục tiêu của cháu là sau này Hương Tuyết Hải có thể độc lập lên thị trường chứng khoán.

Trương Khác nghĩ có thể đặt mục tiêu trước mặt Tôn Thượng Nghĩa ột chút:

- Các nước ĐNÁ, đặc biệt là ngành chế tạo điện gia dụng bị cơn bão tài chính hủy hoại, Hương Tuyết Hải muốn có được nhân tài chuyên nghiệp và kỹ thuật chế tạo ở nơi đó tương đối dễ một chút, nhưng bản thân Hương Tuyết Hải không đủ tài chính mở rộng ...

- Không phải Cẩm Hồ có 4 tỷ sao?

Tôn Thượng Nghĩa cố ý vờ hồ đồ.

- Số tiền đó của Cẩm Hồ chưa đủ cho kế hoạch Vườn Sồi đốt.

Nói tới đây rồi Trương Khác không để cho Tôn Thượng Nghĩa lảng tránh được:

- Trong tay bác Tôn có một tỷ không sử dụng thì phải?

Ý Trương Khác là hi vọng Tôn Thượng Nghĩa đem vốn trong tay ông trực tiếp đầu tư nắm cổ phần ở Việt Tú, thông qua Việt Tú đầu tư vào sản nghiệp chế tạo điện gia dụng và điện tử tiêu dùng trong nước.

Tôn Thượng Nghĩa tất nhiên là động lòng với kiến nghị của Trương Khác, lập tức gọi điện thoại cho Diệp Kiến Bàn, Cát Minh Đức thương lượng chi tiết, hai Trương Khác phải bỏ kế hoạch chiều ra biển bơi lội, cứ ăn mặc không ra thể loại gì tới phòng hội nghị bàn bạc với bọn họ.

Diệp gia kiếm được chút tiền, hi vọng đầu tư cho Thịnh Hâm khai thác thị trường chuỗi siêu thị điện gia dụng, nhưng quan hệ giữa Diệp gia và Cẩm Hồ đã thân mật tới mức cần phải làm gì đó để người ta càng yên tâm hơn.

Kiến nghị của Diệp Kiến Bàn là Diệp gia đầu tư vào Việt Tú 200 triệu, Việt Tú đầu tư lại vào Thịnh Hâm 200 triệu, hoàn thành trao đổi cổ phần.

Tài chính của Diệp gia ở Hong Kong đều còn ở trong quỹ đầu tư, thời kỳ đầu đành vay từ Tôn Thượng Nghĩa trước.

Tài chính trong tay Cát Minh Tín trừ ném vào quỹ đầu tư, 200 triệu dư cho Trương Khác vay cũng ném vào quỹ đầu tư rồi, hẳn đem số tiền vay đó chuyển cho Tôn Thượng Nghĩa, lấy của Tôn Thượng Nghĩa 200 triệu đầu tư vào Việt Tú.

Ý của Trương Khác là, chia lợi nhuận của quỹ đầu tư, ít ra y cũng được 300 triệu, dù sao số tiền này khó mà chuyển vào sổ sách của Cẩm Hồ được, nên ném luôn vào Việt Tú, đương nhiên hiện chỉ có thể lấy tiền tạm từ tài khoản của Tôn Thượng Nghĩa.

Vậy là chuyển đi chuyển lại Trương Khác nợ mình 700 triệu rồi, Tôn Thượng Nghĩa ầm ục lăm, trong tay ông ta có một tỷ đầu tư vào Việt Tú, tính vào danh nghĩa ông ta chỉ có 300 triệu.

Tạ Văn Tình chẳng hề có ý nắm giữ Việt Tú, cô đem cổ phần của Ái Đạt do Hải Dụ nắm giữ chuyển vào Việt Tú chỉ là để sau khi mượn xác lên thị trường chứng khoán, Trương Khác có thể tiếp tục khống chế điện tử Ái Đạt.

Việt Tú từ khi thành lập tới nay luôn là công cụ đơn giản thực hiện chặn lợi nhuận của chip giải mã tại Hong Kong, rồi đem vào đầu tư Tân Quang. Lần này được đầu tư vào 1 tỷ, mới thực sự thành công ty thao tác vốn.

Trương Khác đương nhiên hi vọng Tôn Thượng Nghĩa làm chủ tịch HĐQT, cũng hi vọng Cát Minh Đức ít nhất đeo chức danh thành viên HĐQT kiêm cổ vấn Việt Tú.

Cuối cùng vẫn cứ thiếu một người chủ trì quản lý sự vụ thường nhật, Trương Khác rất đau đầu, ba người kia không hề biết Hứa Tư sinh ý rút lui.

Định đoạt xong một số chi tiết thì đường phố khắp nơi đã sáng đèn hết cả, mọi người bụng lẹp kẹp, Tôn Thượng Nghĩa kiến nghị ra bãi biển ăn đồ nướng, dù sao trang phục của Trương Khác không thể vào được nhà hàng cao cấp.

Diệp Kiến Dân tới đây là để bàn chính sự, bỏ Đồ Phi ở lại khách sạn Bán Đảo, Trương Khác liền gọi điện bảo hần tự nghĩ cách tới bãi biển vịnh nước nông hội họp.

Vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa sau khi đoạn tuyệt quan hệ với hệ Cát Minh Tín thì vẫn ở khu chung cư cao cấp Ảnh Loan Viên, năm ngoái Trương Khác dưỡng thương ở đây bắt nạt Tôn Tĩnh Mông một hồi, có điều về nội địa bị Tôn Tĩnh Mông đòi lại cả vốn lẫn lãi rồi.

Tới bãi biển, Tôn Tĩnh Mông và mẹ đang được người làm giúp chuẩn bị đồ nướng, đằng xa còn có du khách đốt lên từng đồng lửa, có không ít người qua đêm trên bãi biển.

Tôn Tĩnh Mông mặc cái áo thun trắng, buộc mếp áo ở hông, mặc quần cộc, đi chân đất, đôi chân trắng muốt cứ nhún nhảy chạy qua chạy lại làm người ta hoa hết cả mắt.

Đám Trương Khác từ xa đi tới, mỗi Trương Khác là mặc đồ du lịch, còn những người còn lại đều sơ mi giầy da, khi đi trên bãi biển còn phải cẩn thận không để cát lọt vào trong, Hứa Tư mặc dù chuẩn bị đồ du ngoạn bãi biển rồi, cuối cùng đi cùng cả đồng nam nhân quá cô xấu hổ không dám mặc.

- Ê, ề, lại đây, anh thích hợp làm cu li đấy.

Từ xa Tôn Tĩnh Mông đã vẫy tay gọi Trương Khác tới:

- Đi lấy bia với tôi nào.

- Hả?

Trương Khác ngo trái ngo phải, đúng là chỉ hần hợp đi lại trên bãi biển nhất, thấy Tôn Tĩnh Mông đã xoay người đi, đành thở dài đi theo, miệng làu bàu, cô ta đi nghỉ ở Nhật Bản về lúc nào thế này?

Trăng tròn vành vạnh chiếu ánh sáng trong mát lên bãi biển, mặt nước long lanh phát sáng, có thể nhìn thấy rất nhiều người bơi đêm.

Nhìn bàn chân nhỏ của Tôn Tĩnh Mông dẫm thành từng cái hố trên bãi cát mịn, Trương Khác nổi tính trẻ con, theo dấu chân của Tôn Tĩnh Mông.

584. Chương 584: Chơi Đùa Ngoài Bãi Biển

- Anh còn nhỏ lắm đấy.

Tôn Tĩnh Mông quay đầu nhìn thấy hành động trẻ con của Trương Khác chống tay vào hông lè lưỡi trêu, đợi y đi tới khoác tay y sóng vai đi dưới ánh trăng:

- Mau lên nào, anh phải mang ba két bia đấy, vì đợi bọn anh mà tôi đói meo đây này.

- Ba két?

Trương Khác nhiệt tình kiến nghị:

- Hay là cô hi sinh chút nhan sắc, quyến rũ ba anh chàng to khỏe khiêng bia cho chúng ta.

- Nếu hi sinh nhan sắc cho anh hết thì anh có sẵn lòng mang cả ba két bia không?

Tôn Tĩnh Mông háy mắt với Trương Khác, tìm Trương Khác tìm giật thót cái, thiếu chút nữa gật đầu đồng ý, đang ngáy ra thì bị bàn tay lạnh lẽo của Tôn Tĩnh Mông bóp cổ:

- Bé con, đầu óc sao toàn chuyện xấu xa thế hả, ngoan ngoãn bê ba két bia cho tôi, muốn tôi hi sinh nhan sắc vì anh hả? Nằm mơ đi.

Trương Khác bê một két bia tới trước, bên kia đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi, nghe tiếng mở nhỏ xuống lửa cháy xèo xèo, mũi thịt nướng thơm điếc mũi, con sâu trong bụng biểu tình hô hào đình công, Trương Khác không bê bia nữa đợi Đỗ Phi tới, đuổi hẩn và Phó Tuấn đi làm.

Ăn uống xong, Trương Khác còn cùng Đỗ Phi xuống biển bơi một vòng.

Đỗ Phi còn phải theo Diệp Kiến Bân về khách sạn Bán Đảo, thời gian qua hẩn tiếp xúc toàn thứ hoàn toàn xa lạ, giúp Diệp Kiến Bân và Nick Leeson thu thập, phân tích tư liệu, may mà ba năm cao trung hẩn có tăng cường học tập kinh tế, nên không tính là thống khổ lắm.

Trương Khác và Hứa Tư ban đêm ở lại Ảnh Loan Viên, Hứa Tư cho dù tạm thời không muốn mua nhà ở Hong Kong, thì cô cũng muốn chuyển khỏi chung cư gần ĐH Hong Kong, chung cư ở Hong Kong rất nhiều, nhưng một trong số nơi cao cấp nhất là Ảnh Loan Viên.

Hứa Tư cũng hi vọng cùng em gái ở Ảnh Loan Viên nên thuê một phòng có hai gian, nói không chừng Giang Đại Nhi cũng tới ở cùng, còn Trương Khác luôn chiều ý cô.

Tôn Tĩnh Mông lại trộm của cha hai chai XO, ba người ngồi ngoài ban công uống rượu tán gẫu, uống say rồi Tôn Tĩnh Mông muốn ở lại ngủ cùng với Hứa Tư, Trương Khác phải ôm chần tới phòng khác ngủ, mà cũng may Tôn Tĩnh Mông ở lại, nếu không y bị Hứa Tư đuổi về phòng mình ngủ rồi.

Đêm khát nước tỉnh lại, Trương Khác ra phòng khách tìm nước uống, Hứa Tư nghe thấy tiếng động đi ra, quay đầu nhìn lại thấy Tôn Tĩnh Mông đang ngủ say, nhẹ nhàng khép cửa lại, ngồi xuống bên Trương Khác cùng uống chung cốc nước.

- Lần trước tôi về Hải Châu, nghe chị Tương nói chuyện chừng có ý ra ngoài làm việc, chị ấy có nói với cậu không?

- Em không nghe chị ấy nói tới việc này.

Trương Khác hỏi:

- Ý chị ấy là chỉ cần rời khỏi Hải Châu là được?

- Hình như là vậy...

- Ừm, em biết rồi, sau khi về Hải Châu em sẽ nói chuyện với chị ấy.

Trương Khác thầm nghĩ Tương Vi muốn rời khỏi Hải Châu khả năng là vì chuyện gia đình, con trai cô đã vào túc xá trường, cô có nhiều thời gian tinh lực hơn để đầu tư vào công việc, theo đuổi sự nghiệp lớn hơn nữa, nói không chừng cũng là muốn kéo giãn khoảng cách với Tống Bồi Minh, để suy nghĩ kỹ càng về quan hệ tự nhân của mình:

- Nếu chị ấy muốn thì bên phía Hong Kong rất thích hợp với chị ấy ...

Nói chuyện ở phòng khách một lúc, Trương Khác kéo Hứa Tư vào phòng ân ái triền miên, rồi ôm cơ thể mềm mại đó ngủ vui, mơ mơ màng màng bị tiếng thét của Tôn Tĩnh Mông đánh thức...

Trương Khác mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là nghĩ Hứa Tư nằm trong lòng mình bị Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy làm cô ta giật mình, nhưng thấy gối bên cạnh trống không thì thở phào, mơ hồ nhớ ra Hứa Tư lúc tới công ty còn dặn mình một tiếng.

Nhìn thấy Tôn Tĩnh Mông mặc chiếc áo thun thùng thình đứng trước mặt, còn định hỏi cô ta hét cái gì, thấy cô che miệng, mắt tròn tròn chỉ vào hạ thân của mình, mới nhớ ra vì thích xúc cảm mê người từ da thịt của Hứa Tư nên khi ngủ chẳng mặc gì, Trương Khác vội vàng kéo chăn che người, thấy ánh mắt Tôn Tĩnh Mông từ kinh ngạc chuyển sang khinh miệt, lên tiếng kháng nghị:

- Đây cô, chẳng phải nếu là thực nữ sẽ che mắt rồi quay đi sao?

- Thật xấu xí.

Tôn Tĩnh Mông đưa ra một đánh giá không hề khách khí rồi mới quay người bỏ đi, cũng chẳng thèm đóng cửa lại.

Dẫm lên bãi cát nóng bỏng chân, ném ván lướt sóng vào nước biển, Trương Khác thả mình vào thế giới mát lạnh, cùng Tôn Tĩnh Mông mang ván lướt sóng đi tới chỗ nước hơi xa một chút.

Cơ thể như mỹ nhân ngư của Tôn Tĩnh Mông lướt lên ván lướt sóng, ngồi bên trên khinh miệt liếc nhìn Trương Khác:

- Thế nào, anh làm tư thế này cho tôi xem đi.

Đưa tay hất nước biển vào miệng Trương Khác.

585. Chương 585: Vờ Không Quen Biết

Cay cú, Trương Khác ngay bỏ cả người nằm lên đợt ván lướt sóng cũng phí hết công sức rồi, xem ra không có thầy dậy là không được, nhìn thấy sóng cuốn tới, y liền bơi ra xa một chút, nhìn thấy Tôn Tĩnh Mông đứng trên ván lướt sóng lao lên con sóng với một tư thế ưu mỹ, khiến rất nhiều lướt sóng vây quanh xem, reo hò, có anh chàng còn lướt tới thể hiện kỹ thuật rất khó lấy lòng người đẹp.

Tôn Tĩnh Mông lờ tịt những kẻ đó, thân thể mạo hiểm trắng ngần nằm xuống ván lướt sóng, vẫy tay gọi Trương Khác tới, đám người ghen tị huyết sáo chế nhạo, Trương Khác thấy lòng tự tôn bị tổn thương hết mức.

Trương Khác thử liên mấy lần đều bị sóng đánh rơi khỏi ván, Tôn Tĩnh Mông tức tối đá dít y, lướt sóng không được, nhưng cả bơi lẫn thể lực y đều hơn Tôn Tĩnh Mông, trở tay nắm lấy chân cô kéo mạnh, Tôn Tĩnh Mông ngã chúi đầu xuống nước bị sặc mất một ngụm, liền lặn luôn xuống đập Trương Khác, hai người lặn xuống vận lộn đã nhau, tay Trương Khác vô ý bóp vào ngực Tôn Tĩnh Mông, chà, xúc cảm không tệ.

Tôn Tĩnh Mông ẩn vai Trương Khác chồm lên mặt nước, trừng mắt nhìn y:

- Anh cố ý phải không?

- Cố ý cái gì?

Trương Khác vờ hồ đồ, hai người chân đạp nước, thi thoảng sát qua nhau, chạm một cái thì sao có thể là cố ý được, Trương Khác nhất quyết vờ không biết mình chạm vào cái gì.

Tôn Tĩnh Mông cắn môi, nhưng chẳng làm gì được y:

- Anh mệt không, chúng ta lên nghỉ một chút nhé?

Trương Khác liền lấy vớt trượt bơi theo sau Tôn Tĩnh Mông, nhìn cặp mông trắng nửa ẩn nửa hiện trong chiếc quần bơi, trong lòng nhộn nhạo một tình cảm lạ, không thể phủ nhận cô gái này có sức hấp dẫn trí mạng, nhưng chỉ cần nghĩ tới hệ số nguy hiểm của cô ta, Trương Khác liền lập tức gạt bỏ ngay suy nghĩ không nên có.

Bơi đằng sau thường thức cặp mông nhỏ này hẳn là không quá nguy hiểm, chỉ hận bikini kiểu Hong Kong quá nhiều vải.

Tôn Tĩnh Mông không bơi về bãi cát, mà treo lên một tảng đá ngầm trôi lên khỏi mặt nước vài ba phân, ngồi trên đó trông như yêu tinh trên biển, mái tóc hung sáng đập dờn dưới ánh mặt trời.

Chỗ ngồi hơi bằng một chút trên tảng đá bị Tôn Tĩnh Mông chiếm mất rồi, Trương Khác trèo lên ngay cả chỗ đặt chân cũng lồi lõm:

- Nhích ra một chút được không?

- Che mặt trời hộ tôi ...

Tôn Tĩnh Mông kéo Trương Khác đứng trước mặt mình, che đi ánh mặt trời, nhìn thứ xấu xí trong quần bơi của y nhô lên một đồng đập ngay vào mắt, cảm thấy rất ngứa mắt, xoay hông y:

- Quay người đi, cái thứ xấu xí ...

Dí cái thứ đó vào khuôn mặt kiều diễm như đóa hoa, bản thân Trương Khác cũng cảm thấy xấu hổ, ngoài ngoãn quay người đi, Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy mông Trương Khác vẫn thấy ngứa mắt, đưa tay vỗ đét lên đó một cái:

- Được rồi, anh ngồi xuống đi, hôm nay sao cảm thấy toàn thân anh đều ngứa mắt thế nhỉ?

Để Trương Khác ngồi xuống bên cạnh, bắt y dựng ván lướt sóng lên che mặt trời, cô thoải mái dựa vào lưng Trương Khác nhúng chân vào nước biển trong vát đung đưa nghịch nước.

Trương Khác rất hưởng thụ xúc cảm mê hồn tời làn da mịn màng của Tôn Tĩnh Mông, quay đầu nhìn xuống thấy ngay cặp đùi dài khép chặt, mái tóc hung ướt sũng dán sát lên gò má, những giọt nước long lanh từ mái tóc nhỏ xuống đọng lên lên da thịt non mềm sáng lóng lánh như ngọc, đúng là đóa hoa tuyệt sắc, toàn thân từ trên xuống dưới không đâu không đẹp, không chỗ nào không làm người ta ghen thở tại chỗ, sức gợi cảm mê người Tôn Tĩnh Mông phát tán ra vượt quá dung mạo của cô.

Đầu tháng sáu ngô Học Phủ đã hoàn toàn phong tỏa, 1978 cũng phải kết thúc kinh doanh trước thời hạn, cho dù mở cửa trở lại thì bà chủ từ Tôn Tĩnh Hương thành Tôn Tĩnh Mông rồi, cái khác chưa nói, ít nhất vận mệnh ngô Học Phủ đã thay đổi hoàn toàn rồi, không biết có còn tình cờ ở đó gặp Trần Ninh nữa không?

- Đang nghĩ gì thế?

Tôn Tĩnh Mông nghiêng đầu qua nhìn Trương Khác, cô biết y luôn lén lút nhìn trộm cơ thể của mình, định cười nhạo y vài câu thì phát hiện vẻ mặt chìm vào suy tư của y thật là mê người, cô hít sâu một hơi, gạt bỏ đi tình cảm không nên có, tên nhóc này quá lăng nhăng, đứng dính vào mà hại bản thân, nghĩ thế nhưng cơ thể không nỡ tách rời lưng của y.

- Tôi đang nghĩ về ngô Học Phủ sau này.

Trương Khác thở dài:

- Vật còn người liệu có còn gặp lại ..

Tôn Tĩnh Mông không hiểu vì sao Trương Khác lại đột nhiên cảm khái như thế, nghĩ không ra chẳng thèm nghĩ nữa, lúc này cô thực sự không muốn nghĩ gì cả, tiếp tục dựa vào người Trương Khác, ngâm chân trong nước, hưởng thụ từng làn gió biển mát lạnh ...

- Đây!

Trương khác nghe thấy đằng sau lưng có tiếng gọi êm ái, quay đầu nhìn lại, trong nước có một khuôn mặt nhỏ xinh xắn, thân thể như con cá bơi trong làn nước trong, mái tóc không dài lắm che đi nửa khuôn mặt, không chắc gọi mình, huých nhẹ vào eo Tôn Tĩnh Mông:

- Có người tìm cô kìa.

Tôn Tĩnh Mông nhìn một lúc cũng tỏ ra nghi hoặc.

- Anh lại vờ không nhận ra em nữa à?

Cô gái kia bơi tới, nắm lấy tảng đá nửa người lộ ra khỏi mặt nước, đôi mắt linh động nhìn Trương Khác.

Trương Khác chú ý tới trước tiên là ngực cô bé này không to lắm, chiếc áo bơi kín đáo dán sát cơ thể nhỏ nhắn còn chưa phát triển hết, áo bơi dưới mông là váy gấp nếp — Hứa Tư cũng dùng loại áo bơi kín đáo này — Tiếp đó mới nhìn lên khuôn mặt, nhận ra là cô bé váy đỏ năm ngoái trước Ảnh Loan Viên khi y và Tôn Tĩnh Mông đi “hành khất” đã rộng rãi quyên góp 20 vạn HKD :

- Ô, em cỗi y phục làm anh không nhận ra.

Vừa mở miệng nói lung tung thì bị Tôn Tĩnh Mông giật chỗ ột cái, đứng dậy kéo cô bé lên tảng đá:

- Trùng hợp quá, giữa biển khơi mênh mông này cũng có thể gặp nhau, trước kia anh không tin vào duyên phận, giờ không muốn tin cũng không được.

Rồi nhường chỗ bằng phẳng bên Tôn Tĩnh Mông cho cô bé ngồi, y ngồi xuống chỗ lồi chồm cạnh đó.

- Hi hi, làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Em gần như mỗi năm đều nghỉ ở đây, cũng ở Ảnh Loan Viên, em còn thắc mắc sao tới tận hôm nay mới gặp được anh chị.

Cô bé đúng là dễ lừa, cười tươi nói:

- Vừa rồi ở bên bờ biển vừa khéo gặp được anh Phó, anh ấy nói anh đang học lướt sóng..

Rồi ngoan ngoãn chào Tôn Tĩnh Mông một tiếng, tiếp tục hỏi Trương Khác:

- Anh học ra sao rồi, có cần em dạy anh không?

Trương Khác thiếu chút nữa bị câu nói này làm lặn tằm xuống nước, Tôn Tĩnh Mông khề hừ một tiếng:

- Dạy nửa ngày trời ngay bò lên ván cũng không được ...

Cướp lấy tấm ván trượt trong tay Trương Khác ném xuống nước, chỉ sóng biển đang cuốn tới:

- Anh có bản lĩnh thì học được trước khi mặt trời lặn đi..

Trương Khác sợ cô bé nhắc tới chuyện cũ, nói ra y còn nợ cô bé một buổi nói chuyện bằng tiếng Pháp, lúc này đâu có thời gian học tiếng Pháp? Liền nảy xuống nước luyện tập, cuối cùng vẫn không thể dựa vào sức bản thân leo lên được ván lướt sóng, động tác ngốc nghếch lóng ngóng khiến hai cô gái người ngật ngèo.

Bốn giờ chiều Hứa Tư từ công ty tới, cô hơi sợ nước, Trương Khác cùng cô dạo trên bãi biển, tìm một tảng đá hơi to một chút, ba cô gái ngồi trên đó xem Trương Khác vụng về tập lướt sóng.

Mặt trời lặn, đám Đỗ Phi, Thịnh Hạ, Diệp Kiến Bản cũng tới tụ họp, có cả Nick Leeson và hai trợ thủ của hắn, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, vợ chồng Cát Minh Đức và cậu con trai hay mắc cỡ chỉ dám nấp sau lưng mẹ không nói chuyện, thế là người quen biết ở Đài Loan gần như tụ tập lại đầy hết, rất đông vui.

Cô gái Đài Loan tên là Liễu Minh, Minh trong minh trà (nôn chè), một cái tên đầy mùi nho gia, cô không tới Hong Kong một mình, mỗi kỳ nghỉ hoặc tới cùng bạn, hoặc là tới cùng người nhà, bạn cũng chỉ là con gái của đồng nghiệp cha cô, chính là cô gái mặt tròn da ngăm đen mà có lần Trương Khác đã gặp.

Lần này Liễu Minh theo cha tới Hong Kong làm việc, cô và cô bạn mặt tròn tới nghỉ, cha cô ban ngày làm việc, hai cô bé đi dạo suốt ngày trên bãi biển.

586. Chương 586: Người Quen Cũ

Vì phép lịch sự, buổi tối ăn đồ nướng tất nhiên phải mời Liễu Minh cùng cha cô tham gia, Trương Khác còn kéo Phó Tuấn, Đỗ Phi chuẩn bị đồ uống, chuẩn bị đốt lửa trại đêm.

Trương Khác lại lần nữa bị Tôn Tĩnh Mông sai đi mua bia, y kéo Đỗ Phi theo cùng, thấy đằng xa dưới đèn đường có một chiếc BMW, Liễu Minh cùng bạn đứng nói chuyện với người trung niên, chắc là cha cô.

Liễu Minh thấy Trương Khác thì vẫy tay gọi, y liền tới chào hỏi.

Cha Liễu Minh cao, tóc hoa râm, đeo kính, nhìn một cái biết ngay là phần tử trí thức hay phải dùng trí óc, có khí chất người Đài Loan rõ ràng.

Buổi tối cha Liễu Minh phải đi xã giao không thoát thân được, ông chỉ coi Trương Khác là bạn chơi đùa quen ở Hong Kong, cảnh giác nhìn y mấy lượt, chắc là thấy y vừa mất mới thân thiết bảo bọn họ chơi vui vẻ, rồi vào xe rời đi.

Trương Khác cảm thấy cha của Liễu Minh rất quen mắt, không phải nhận biết trong thực tế, mà chắc là thấy ở đâu đó trong tạp chí, nhìn chiếc BMW đi xe, dẫn Liễu Minh và cô bạn đi kiếng bia về chỗ đốt lửa.

Trương Khác đặt két bia xuống, thuận miệng hỏi:

- Liễu Minh, ba em là ai, anh trông rất quen.

- Hi hi, thế sao?

Liệu Minh cười không chút tâm cơ nào kể ra, thì ra cha cô là Liễu Chí Thành một trong những người sáng lập ra công ty cổ phần chế tạo mạch điện Tích Thể Đài Loan (Đài Thể Điện), xí nghiệp đặt nền móng cho ngành công nghiệp điện tử Đài Loan.

Trương Khác cũng được coi là người trong nghề rồi, biết Liễu Chí Thành, có điều rất nhiều người công ty Tích Thể bị hào quang của Trương Trung Mưu che lấp, nhưng Liễu Chí Thành trong nghề có chút tên tuổi.

Chế tạo mạch tổ hợp (tinh viên) quy mô lớn là cơ sở ngành công nghiệp điện tử, chỉ là sản nghiệp lớn tính kỹ thuật cao, đầu tư lớn này cho dù trong tay y có 4 tỷ cũng không làm nổi.

Chính vì không làm nổi nên tư liệu về Đài Tích Điện, Thế Đại cùng với mấy nhà máy tinh viên ở Đài Loan, y đọc thuộc lòng, đừng nói giám đốc chấp hành của Đài Tích Điện, mà chỉ là kỹ sư cao cấp một chút y cũng có tài liệu tỉ mỉ.

Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thành chẳng lạ gì Liễu Chí Thành, thậm chí Trần Tín Sinh có thời gian ngắn cộng tác với ông ta ở TI, có điều Trần Tín Sinh vào TI không lâu thì ông ta về Đài Loan theo đám Trương Trung Mưu, lập nên công ty cổ phần chế tạo mạch điện Tích Thể Đài Loan.

Tôn Thượng Nghĩa năm xưa đảm nhận tổng giám đốc hành chính điện tử Gia Tín có tiếp xúc với Liễu Chí Thành, thắc mắc là giám đốc điều hành của Tích Thể, ông ta đến đây vào lúc này làm gì ?

Lửa trại đốt tới tới 10 giờ đêm mới kết thúc, trở về Ảnh Loan Viên, Trương Khác mới biết cha con Liễu Chí Thành ở ngay dưới lầu của bọn họ.

Hôm sau Trương Khác vẫn ra biển học lướt sóng, Tôn Tĩnh Mông, Liệu Minh và cả cô bạn beo béo nô đùa bên bãi biển, tới hoàng hôn Liệu Minh và bạn được xe đón đi, nói là tham gia yến hội.

Buổi tối, Trương Khác và Tôn Thượng Nghĩa ngồi uống trà tán gẫu thì Liệu Minh cùng cha tới thăm, tay còn cầm quà.

Liệu Chí Thành cũng nhận ra Tôn Thượng Nghĩa, trước kia bọn họ chỉ gặp qua vài lần ấn tượng rất nhạt.

Nếu đã quen biết, lại ở cùng tầng, con gái tới qua được người ta chiêu đãi dĩ nhiên mang quà tới bái phỏng là lễ tiết nên có.

Trương Khác ngồi bên nghe một lúc, nhận ra Liễu Chí Thành có lời muốn nói với Tôn Thượng Nghĩa, ngại mình có mặt nên không nói ra, thầm nghĩ :” Bác Tôn chỉ vài năm trước gặp qua ông ta vài lần, gần như chẳng thể nói là có giao tình, ông ta có chuyện gì muốn nói với bác ấy?”

Biết tuổi tác của mình khiến người ta không coi trọng, Trương Khác kiềm chế đứng dậy, mời Liệu Minh và bạn qua phòng bên nghe nhạc.

Tôn Tĩnh Mông và Hứa Tư đang xem TV, bên trên là Ngọt như mật do Lê Minh và Trương Mạn Ngọc thủ vai chính.

- Anh vào đây làm cái gì?

Tôn Tĩnh Mông thò đầu ra phòng khách, thấy chỉ còn cha mình và Liễu Chí Thành, khinh miệt liếc nhìn Trương Khác, cô không ngốc, dù Trương Khác và những người kia có kín miệng đến đâu, mỗi ngày cô mở mắt nhìn, giường tai nghe, cũng biết địa vị của y khá lớn.

- Sao tôi không được vào?

Ghế sofa bị bốn cô gái ngồi kín, lại không thể chui vào giữa, Trương Khác đành cầm một gói gối tựa, ngồi lê loi trên mặt đất.

Liệu Chí Thành ở ngoài phòng khách chuyện trò chừng nửa tiếng rồi đi, trước khi đi Liệu Minh còn hẹn Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông ra biển bơi.

- Cậu đoán xem, Liễu Chí Thành nghe ngóng ai?

Tôn Thượng Nghĩa đóng cửa lại, mặt mang nụ cười nhắc tới cuộc đàm thoại vừa rồi.

- Nghe nóng ai mà thần bí thế ạ?

Tôn Tĩnh Mông cũng thấy tò mò, thì cái đầu ra.

- Con đi xem TV đi.

Tôn Thượng Nghĩa muốn đuổi con gái đi, nhưng Tôn Tĩnh Mông ôm lấy cánh tay ông làm nũng, dựa vào vai ông ngồi xuống, ngoan như con mèo nhỏ, ở lì không chịu đi.

- Nghe nóng ai ạ?

Trương Khác cũng không ngại Tôn Tĩnh Mông ở bên cạnh, hỏi:

- Nghe nóng về cậu đấy, không ngờ hả?

Tôn Thượng Nghĩa cười:

- Hả?

Trương Khác ngó ra:

- Cháu thấy ông ta ngập ngừng, tưởng ông ta ngại cháu ảnh hưởng nói chuyện với bác, ông ta có ý đồ gì ạ?

- Nghe hồi lâu xác định được ông ta nghe nóng chuyện Cẩm Hồ kiếm được 4 tỷ từ Hong Kong, thời buổi này người có 4 tỷ tiền nhàn rỗi không nhiều, chuyện cụ thể thì ông ta không nói, ông ta tin tôi và Cẩm Hồ có quan hệ mật thiết, hi vọng tôi giới thiệu giúp, cho dù bảo ông ta lập tức tới Hải Châu một chuyến cũng được, tôi nghĩ nếu lập tức giới thiệu thân phận của cậu, liệu ông ta có nghĩ tôi đang lừa ông ta không?

Tôn Thượng Nghĩa vẻ mặt rất cổ quái.

- Quá nửa là thế ạ.

Trương Khác cười, nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ là Đài Tích Điện thiếu tiền?

- Họ có thiếu tiền thì Cẩm Hồ cũng không cứu nổi.

Do nhân tố chính trị, một doanh nghiệp nền tảng của điện tử Đài Loan không thể huy động vốn từ doanh nghiệp nội địa, Tôn Thượng Nghĩa nói ra cái nhìn của mình:

- Nói không chừng có hạng mục nào đó bị cơ quan tài chính phá hỏng, nghe ngữ khí ông ta, có vẻ muốn cứu một hạng mục không mật thiết lắm với Đài Tích Điện.

Trương Khác thấy mắt Tôn Thượng Nghĩa phát sáng thì biết ông nghĩ tới điều gì đó rồi.

- Ông ta không nói gì, chúng ta ngồi đây đoán già đoán non cũng vô ích.

Tôn Thượng Nghĩa hỏi:

- Hay là ngày mai giới thiệu Khác thiếu gia vang danh Hải Châu cho ông ta?

- Cháu á?

Trương Khác chỉ mũi mình:

- Thôi bác, lịch trình của cháu ở Hong Kong kín rồi, vừa xong bác cũng nghe đấy, mai cháu đã có hẹn đi bơi. Vả lại bác giới thiệu có khi người ta tưởng bác lừa thật đấy. Để cháu hỏi xem Trần Tín Sinh có bỏ thời gian tới Hong Kong một chuyến không, anh ta là người quen cũ của ông ta.

- Hừm, muốn giấu diếm thân phận để tiếp tục lừa gạt con gái người ta chứ gì?

Tôn Tĩnh Mông hết sức hoài nghi dụng ý của Trương Khác.

- Tôi mà cần làm thế à?

Trương Khác cãi yếu ớt.

Trở về phòng Hứa Tư, Trương Khác ngồi ở ghế mây ngoài ban công suy nghĩ, y biết năm 99 Đài Tích Điện nội bộ có chút chấn động, khiến cho rất nhiều quản lý cao cấp bỏ đi, Liễu Chí Thành là một trong số những người đó.

Có điều vì Liễu Chí Thành không phải nhân vật đang chú ý nhất nên Trương Khác không theo dõi bài viết về ông ta, không biết ông ta đi đâu, nói không chừng ông ta có ý tự lập, chẳng qua kế hoạch bị cơn bão tài chính làm lỡ ...

Tôn Tĩnh Mông mặc chiếc áo thun rộng thùng thình, đôi chân tuyệt đẹp không biết an phận cứ đi đi lại lại, Hứa Tư ngồi yên tĩnh trên ghế sofa lật xem tạp chí, Tôn Tĩnh Mông tối lại muốn ngủ chung với cô, Hứa Tư dù sao chẳng thể trách Tôn Tĩnh Mông phá hỏng chuyện của cô giữa Trương Khác.

Tôn Tĩnh Mông nhìn dáng vẻ trầm tư của Trương Khác ngoài ban công, nói với Hứa Tư:

- Nhìn dáng vẻ chăm chú của anh ấy cũng thú vị lắm.

Hứa Tư ngẩng đầu lên nhìn, nhướn miệng cười:

- Cậu ấy là người cổ quái, kệ cậu ấy.

587. Chương 587: Kế Hoạch Đầu Tư Nhà Máy Tinh Viên

Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích, nhảy lên ghế sofa, ôm gối ngồi bên cạnh Hứa Tư, hít hít:

- Chị Hứa Tư, trên người chị có mùi thơm rất đặc biệt nhé, để em ngửi xem, rốt cuộc là từ đâu tỏa ra.

Rồi ôm lấy cổ Hứa Tư hít lung tung:

- Em mà là nam nhân thế nào cũng ôm chị suốt cả ngày..

- Này này!

Trương Khác gõ gõ cửa kính ngăn ban công, chỉ Tôn Tĩnh Mông:

- Không phải định làm chuyện gì đó chứ hả?

- Cút đi! Chuyện giữa phụ nữ với nhau, trẻ con nhìn cái gì?

Tôn Tĩnh Minh đưa chân đạp hờ Trương Khác.

Quần lót màu đen dưới chiếc áo thun thoáng qua trước mắt, Trương Khác khẽ huýt sáo, đi lấy điện thoại ra ban công gọi điện cho Trần Tín Sinh, bảo hắn có thời gian tới Hong Kong tiếp xúc với Liễu Chí Thành.

Mặc dù Motorola có ý định lập nhà máy tinh viên ở Thiên Tân, nhưng chỉ để chế tạo mạch tổ hợp cung cấp cho bọn họ, không có tác dụng thúc đẩy trực tiếp sản nghiệp điện tử trong nước, nếu như tất cả theo bước tiến lịch sử, nhà máy tinh viên có tác dụng trực tiếp thúc đẩy sản nghiệp điện tử trong nước phải ba năm nữa mới bắt đầu xây dựng.

Liệu có khả năng đẩy tiến trình lịch sử sớm lên ba năm không?

***Tinh viên: wafer (vật liệu nền để sản xuất vi mạch tích hợp)

Hôm sau Trần Tín Sinh ngồi máy bay bốn giờ chiều tới được Đài Loan, Trương Khác vốn định về Hải Châu nói chuyện với Tương Vi, nhưng nhân chuyện này bảo cô tới Hong Kong luôn, Phó Tuấn ra sân bay đón họ.

Trương Vi và Trần Tín Sinh tới bãi biển vịnh nước nông thì trời đổ mưa nhỏ, trên bãi biển rất ít người, nhưng cũng có người cầm ô đi dạo trên bãi biển, lái xe giảm tốc độ lại, Tương Vi nhìn ngắm nước biển màu lam ngoài cửa sổ, thấy tựa hồ có bóng người nhấp nhô, nói đùa với người trong xe:

- Trời mưa còn có kẻ thần kinh lướt sóng kìa, mau nhìn kìa, kẻ đó bị sóng biển hất nhào xuống nước kìa, trông ngu thế cơ chứ ...

Tỏ ra rất hưng phấn.

Phó Tuấn vỗ vai bảo lái xe dừng lại bên bãi biển, mời Trần Tín Sinh, Trương Vi xuống xe, cười nói:

- Mọi người tốt số đấy, ngày mưa không cần phải ra biển tập lướt sóng với Khác thiếu gia.

- Hả?

Trương Vi che miệng, chỉ bóng người bị sóng hất lộn nhào xuống nước, hỏi Phó Tuấn:

- Khác thiếu gia đấy à?

Đành xin mọi người quên câu cô vừa mới nói.

Mọi người cười ha hả, bắt chẹt được một bữa cơm mới miễn cưỡng đồng ý.

Đi ra bãi biển thấy Hứa Tư, Tôn Tĩnh Mông đều tránh mưa dưới ô, mặc quần jean, áo thun, trông giống người nhàn nhã ra biển nghe tiếng sóng.

Trương Vi còn thấy hai cô gái không quen hưng phấn nhìn hướng Trương Khác tập lướt sóng, cô thấy Trương Khác chưa kịp ngồi lên ván trượt đã bị sóng đánh ngã rồi, không nhẫn tâm nhìn bộ dạng thê thảm của y, khẽ chọc lưng Hứa Tư:

- Khác thiếu gia lại mới vừa được hai thiếu nữ ngây thơ đấy à?

Hứa Tư phì cười:

- Đợi lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho chị.

- À phải, Khác thiếu gia vội vàng gọi tôi đến Hong Kong có việc gì thế, tôi phải suốt đêm an bài việc trong nhà, sáng sớm 6 giờ đã xuất phát, đến hiện giờ cũng không biết có việc gì.

Trương Khác nhìn thấy đám Trần Tín Sinh đi ra bãi biển, ôm ván trượt để sóng đánh vào bờ, lấy khăn tắm quần lấy người, hỏi bọn họ có hứng thú ra biển bơi một vòng không?

Đám Trần Tín Sinh tất nhiên không có hứng thú dỡ người đó, cả đoàn liền quay về.

Tới Ảnh Loan Viên, Liễu Minh và bạn về phòng, Trương Khác bảo Phó Tuấn an bài đám Trần Tín Sinh ở lại Ảnh Loan Viên, giới thiệu qua tình hình:

- Giám đốc điều hành của Đài Tích Điện trùng hợp ở ngay tầng dưới, hôm qua ông ta tới bãi phỏng bác Tôn có ám thị mong thông qua bác ấy giới thiệu với Cẩm Hồ, nên mọi người liền ngẫu nhiên tới Hong Kong làm việc gặp phải chuyện này.

Trần Tín Sinh hỏi:

- Có cần lấy cái cơ nào đó cho kín kẽ không?

- Không sao, nếu có bị nhìn ra cũng biểu thị chúng ta có thành ý mà thôi.

Trương Khác quay sang nói với Trương Vi:

- Chị Trương, anh Trần không thể ở Hong Kong mãi, bác Tôn thì nhiều việc, chẳng may chuyện này có chút manh mối, thì cần người liên lạc cố định, tôi bảo chị tới làm trợ thủ tạm thời cho anh Trần, danh nghĩa tôi cũng nghỉ hộ chị rồi, là tổng giám đốc tập đoàn Việt Tú, đợi chuyện này giải quyết xong, chị muốn ở lý vị trí đó không đi cũng được.

Trương Vi sửng sốt nhìn Hứa Tư, thấy cô mỉm cười, lại nghi hoặc hỏi lại:

- Có thể ở lý không đi?

- Tạm thời mong chị ở Hong Kong gánh vác, sau này có ở lại hay không thì chị tự quyết định, giờ không gấp.

Trương Khác đan mười ngón tay vào nhau đặt trước ngực:

- Rất nhiều chuyện, đặc biệt phía ĐNÁ cần bên Hong Kong này làm bàn đạp, chuyện ở đây rất phức tạp.

Tương Vi gật đầu, không nói gì thêm, ở ở Hong Kong một thời gian rồi tay, mặc dù cô sớm muốn rời khỏi Hải Châu, nhưng đột nhiên cơ hội bày ra trước mặt, không phải dễ dàng tiếp nhận ngay được.

Buổi tối Tôn Thượng Nghĩa tổ chức bữa tiệc nhỏ trong nhà, mời cha con Liễu Chí Thành tham gia.

Cho dù không nói tới khoảng thời gian ngắn ngủi cộng sự ở TI, thì Trần Tín Sinh làm tổng giám đốc TI Trung Quốc, Liễu Chí Thành cũng không xa lạ gì, huống chi tháng 3 Trần Tín Sinh rời TI sang Ái Đạt gây oanh động lớn trong nước, Đài Loan cũng cho đăng tin này.

Người trong nghề không đánh giá cao lựa chọn của Trần Tín Sinh, nhưng sau khi điện tử Ái Đạt thành công lên thị trường chứng khoán Hong Kong, Cẩm Hồ lấy được giấy phép sản xuất điện thoại di động, người trong nghề mới thay đổi cái nhìn về lựa chọn của hắn.

Liễu Chí Thành còn tưởng phải đợi vài ngày, hoặc phải đích thân tới Hong Kong một chuyến, không ngờ “vừa khéo” Trần Tín Sinh tới công tác.

Ông ta không kiên nhẫn được, hàn huyên vài câu qua loa với đám Diệp Kiến Bân rồi kéo Trần Tín Sinh vào một góc trò chuyện rất lâu, đám Tôn Thượng Nghĩa ít nhiều bị thu hút về phía đó.

Trương Khác thì ba hoa cười đùa vui vẻ với Tôn Tĩnh Mông, Thịnh Hạ, Liễu Minh.

Dù sao cũng chỉ là nhà chung cư không thể rộng rãi bằng nhà riêng, đám Liễu Minh chẳng hứng thú với tiệc tùng kiểu này, đang định kéo Trương Khác xuống quán bar phía dưới, còn tốt hơn ngồi mốc người ở đây.

Trần Tín Sinh nâng ly rượu về phía Trương Khác, ý bảo y đi tới.

Trương Khác cười xin lỗi, bảo Đỗ Phi bồi tiếp mấy cô gái xuống quán bar phía dưới, đi về phía Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành.

Liễu Minh ngạc nhiên lắm, song thấy cha không có ý gọi mình tới, liền theo đám Đỗ Phi.

- Ông Liễu, có người tôi muốn trình trọng giới thiệu cho ông ...

Trần Tín Sinh chỉ Trương Khác đang thông thả đi tới.

Liễu Chí Thành từ đầu tới cuối chỉ coi Trương Khác là bạn chơi đùa của con gái, hôm qua cũng nghe Liễu Minh kể về mấy lần gặp mặt, ấn tượng của ông là một chàng trai rất sôi nổi, không hiểu sao Trần Tín Sinh lại trình trọng giới thiệu, chẳng lẽ bối cảnh gia đình cậu ta không tầm thường.

- Tôi tới Ái Đạt là nhờ Khác thiếu gia cho cơm ăn.

Câu nói này lớn vồn trong đầu Liễu Chí Thành mấy lần, nhưng ông cũng không chắc mình hiểu ý của Trần Tín Sinh.

- Đầu thập niên 90, Malaysia vì phát triển sản nghiệp điện tử trong nước định ra kế hoạch vĩ đại phát triển hành lang đa phương tiện siêu cấp ở Cát Long Pha, cung cấp rất nhiều chính sách ưu đãi thu hút nhà đầu tư trong ngoài nước, khiến Malaysia mau chóng thành nước xuất khẩu sản phẩm điện tử chủ yếu ở Châu Á. Nếu không có cơn bão tài chính bất ngờ có lẽ sản nghiệp điện tử ở Malaysia sẽ còn phát triển phi tốc, rất nhiều doanh nghiệp điện tử Âu Mỹ Nhật Hàn có kế hoạch đặt nhà máy ở Cát Long Pha, trong đó có kế hoạch đầu tư nhà máy tinh viên ...

Trần Tín Sinh kể vắn tắt cuộc nói chuyện vừa rồi với Liễu Chí Thành cho Trương Khác nghe.

- Ông Liễu, đây là kế hoạch đầu tư của Đài Tích Điện ở Malaysia, hay là kế hoạch đầu tư riêng của ông và ai đó?

Trương Khác hỏi thẳng, nếu không ta nói là kế hoạch của Đài Tích Điện thì việc này không cần nói nữa, chính quyền Đài Loan căn bản không cho phép đầu tư nhà máy tinh viên ở trong nước.

Liễu Chí Thành do dự, nhìn Trương Khác đứng trước mặt, thân phận của y đúng là khiến người ta phí sức suy nghĩ:

- Đây không phải là kế hoạch đầu tư của Đài Tích Điện.

588. Chương 588: Ai Dẫn Đầu

Trời vẫn còn lất phất mưa, Trương Khác, Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Tôn Thượng nghĩ tới biệt thự ngói đỏ của Diệp Trần Dân ở Hong Kong, trong màn mưa ánh đèn đường phát ra ánh sáng vàng đục, chiếu lên mặt đường ướt nhoẹt.

- Muộn thế này còn có chuyện gì thế?

Diệp Trần Dân trước đó chỉ nhận được điện thoại Trương Khác nói có chuyện quan trọng cần báo cáo trước mặt ông, từ ngày ông tới Hong Kong đều qua 2-3 giờ sáng mới ngủ, liền bảo Trương Khác tới.

Ngồi trong thư phòng, Trương Khác đem ngọn nguồn sự việc kể ra.

Chuyện cũng không phức tạp, từ đầu năm 95 chính phủ Malaysia học theo mô hình phát triển sản nghiệp điện tử của Đài Loan, quyết định lập hành lang đa truyền thông siêu cấp ở Cát Long Pha.

Nền móng của điện tử Đài Loan chính là Đài Tích Điện, Malaysia cũng tích cực thúc đẩy một nhà máy tinh vi.

Nhà đầu tư dẫn đầu là một đại phú hào Malaysia, Quách Tùng Duyên chủ tịch tập đoàn Quách thị.

Nửa đầu năm 96 là giai đoạn trù bị, tập đoàn Quách thị tài lực hùng hậu, có uy tín trong giới thương nhân người Hoa, lập nên được đoàn đội đáng tin cậy.

Xét từ góc độ hiện thực, Malaysia muốn lập nhà máy tinh vi, chỉ có thể lôi kéo nhân viên kỹ thuật từ Singapore và Đài Loan, phía Singapore chỉ đồng ý chuyển nhượng một phần kỹ thuật, Quách Tùng Duyên chỉ đành đặt hi vọng lên hai nhà máy tinh vi của Đài Loan là Đài Tích Điện, Thế Đại Tích Điện.

Khoảng đầu năm Liễu Chí Thành được Quách Tùng Duyên liên hệ, cùng tham dự vào kế hoạch này.

Vì không để phía Đài Loan cảnh giác, đám Quách Tùng Duyên, Liễu Chí Thành đều không công khai kế hoạch.

Chuẩn bị mất bao lâu, sắp chính thức đăng ký công ty thì cơn bão tài chính đột nhiên ập tới, tập đoàn Quách thị bị trong thương, lúc này tự cứu mình còn chưa xong, đâu ra dư tiền đầu tư vào nhà máy tinh vi.

Kinh tế đi xuống, các cơ cấu kinh tế bị ép thu hẹp ngân quỹ, lời hứa trước kia không ai muốn nhắc tới nữa.

Đối với tuyệt đại đa số nhà đầu tư mà nói, đây chỉ là một hạng mục chưa triển khai mà thôi.

Liễu Chí Thành không chỉ là một trong số nhà đầu tư càng trực tiếp tham gia vào quá trình trú kiến, nửa năm qua làm vô số công tác, đạt thành thỏa thuận ngầm với 30 nhân viên kỹ thuật sắp hết hạn hợp đồng của Đài Tích Điện, bọn họ đồng ý tới Malaysia chuẩn bị lập nhà máy tinh vi.

Các nhà đầu tư khác phải dứt bỏ đi cùng lắm chỉ mất chút đầu tư tiền kỳ, nhưng Liễu Chí Thành phải chịu trách nhiệm với những kỹ sư của Đài Tích Điện.

Bất kể như thế nào chuyện ông ta tham dự đầu tư xây dựng nhà máy tinh vi ở Malaysia không thể che giấu được lâu, mà quan hệ của ông ta với Trương Trung Mưu sớm đã trở nên căng thẳng, cho dù tiếp tục ở lại, ông ta và những kỹ sư có ý rời đi kia sẽ bị người ta loại bỏ, dẫm dưới chân, tới khi hoàn toàn bị người khác thay thế ...

Lối thoát tốt nhất của Liễu Chí Thành và những kỹ sư kia chính là tiếp tục thực thi kế hoạch nhà máy tinh vi, trọng trách dần dần chuyển từ Quách Tùng Duyên sang Liễu Chí Thành.

Liễu Chí Thành phải tìm nhà đầu tư khác, đó là nguyên nhân thời gian qua ông ta ở Hong Kong, Hong Kong không chỉ là một trong số trung tâm mậu dịch tài chính thế giới còn là trung tâm giới thương nhân người Hoa, hơn nữa chưa bị cơn bão tác động trực tiếp.

Thực ra áp lực của Hong Kong không phải nhỏ, chỉ số Hang Sheng index hơn một tháng qua sụt giá mất một phần ba, thị trường chứng khoán, địa ốc đã có dấu hiệu không cầm cự được nữa, giao dịch địa ốc đã thu hẹp tới cực điểm, địa ốc sụp đổ cùng suy thoái kinh tế là điều có thể nhìn thấy.

Trí mạng nhất là hiện theo quan điểm phần đông, cơn bão tài chính sẽ còn xu thế lan rộng.

Liều Chí Thành rơi vào tình cảnh quẫn bách, ông ta căn bản không còn tư cách tranh thủ quyền khống chế hạng mục nữa, tình cờ gặp Tôn Thượng Nghĩa được giới thiệu người của Cẩm Hồ, liền giống như bệnh lâu gặp được thuốc, nên mới vội vã hoảng hốt như thế.

-Ồ, ra là vậy ..

Nghe Trương Khác kể xong, Diệp Trần Dân trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

-Cháu muốn kéo hạng mục này vào trong nước.

- Không kéo được vào trong nước thì đêm hôm khuya khất thế này làm sao cháu hăng hái như thế.

Đây là điều chắc chắn, đơn thuần chỉ đầu tư nhà máy tinh tiên, khả năng trong vài năm không có được lợi nhuận, nhưng kéo nó vào trong nước, nắm chắc trong tay mới phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ, cũng phù hợp với lợi ích chính thể của quốc gia, Trương Khác cười nói:

- Nhưng khó khăn quá lớn, khả năng cuối cùng phát hiện ra uống công vô ích.

- Nói cho chú xem khó khăn thực tế lớn nhường nào ...

Diệp Trần Dân khoanh tay ngồi ở góc bàn làm việc, tư thế luôn rất tùy ý, mặc dù giới truyền thông coi ông là quan viên học giả thuộc loại quá độ bị quan, sau đó dự đoán sớm một năm của ông chuẩn xác chỉ ra nguyên nhân đằng sau cơn bão tài chính bất thành linh, khiến thanh danh trong giới học giả kinh tế tăng vọt.

- Anh là chuyên gia, anh giới thiệu tình hình đi..

Trương Khác đá quả bóng sang cho Trần Tín Sinh.

- Thứ nhất là vấn đề tài chính, xây một nhà máy tinh viên 8 inch, thường mà nói phải có dự toàn chừng 1,2 - 1,5 tỷ USD mới đủ dùng. Thứ hai là vấn đề đưa thiết bị sản xuất và kỹ thuật chế tạo vào. Mỹ Nhật và các quốc gia châu Âu phong tỏa đưa các thiết bị và kỹ thuật tương quan vào nước ta. Thứ ba là vấn đề đội ngũ kỹ thuật, đây là điều rất khó.

Trần Tín Sinh hiểu rất thấu triệt vũng nước này sâu cỡ nào:

- Theo như tôi biết khi đám Trương Trung Mưu, Liều Chí Thành rời khỏi TI về Đài Loan lập Đài Tích Điện thì cao tầng quản lý hi vọng thuê nhân viên kỹ thuật nội địa bồi dưỡng, đồng thời hi vọng giúp đỡ được cho sản nghiệp điện tử trong nước, cũng dễ thuận tiện sau này tiến vào nội địa xây dựng nhà máy. Nhưng suy nghĩ này bị nhà cầm quyền Đài Loan kiên quyết ngăn cản, về sau thuê kỹ sư người Hoa ở Malaysia . Những kỹ sư này không được đãi ngộ tốt từ ở Đài Tích Điện, lần này định bỏ Đài Tích Điện cũng là những người đó; còn nhà máy tinh viên ở Singapore lại mời rất nhiều kỹ sư nội địa. Đầu đầu thực sự là vấn đề phong tỏa kỹ thuật, nhưng hiện là thời cơ tốt nhất để trong nước xây dựng nhà máy tinh viên, vì sản nghiệp điện tử Châu Á sẽ tiến thêm một bước bị đả kích khi cơn bão tài chính lan ra, kinh tế xấu đi nói không chừng làm phòng tỏa kỹ thuật lỏng hơn, có thêm điều kiện để đàm phán.

Diệp Trần Dân gật gù, liếc sang Trương Khác:

- Vậy trong 4 tỷ kia của cháu, chuẩn bị bỏ ra bao nhiêu?

Trương Khác đáp:

- Vấn đề tài chính cháu đã có suy tính rồi, nhà đầu tư trước đó không phải hoàn toàn vứt bỏ, từ họ có thể huy động được 100 triệu USD, bên cháu thất lưng buộc bụng có thể lấy ra 300 triệu USD, rồi nỗ lực kiến thêm 100 triệu nữa từ Hong Kong và trong nước. Có năm sáu trăm triệu này làm nền tảng, rồi huy động thêm số còn lại từ cơ cấu tài chính, hẳn là không khó lắm.

Trương Khác tính đợi sau khi cơn bão tài chính tàn phá Hàn Quốc xong thì rút 1 tỷ từ trong quỹ đầu tư ra, số tài chính này là thanh bạch, Trương Khác lấy ra 4 tỷ kia, vậy là có thể gom được 300 triệu USD, không ảnh hưởng tới tài chính lưu động của Cẩm Hồ.

- Trong nước mặc dù đâu đâu cũng thiếu tiền, nhưng nếu thực sự kéo được hạng mục này vào trong nước, tôi nghĩ cả thủ tướng Triệu Tế Đông cũng đích thân ra mặt tới các ngân hàng ăn xin hộ mọi người.

Diệp Trần Dân thấy đám Trương Khác nắm chắc kiếm được 500-600 triệu, số tiền còn lại dễ giải quyết, thậm chí ông cho rằng chỉ cần 300 triệu khởi động là đủ, trong nước khao khát đột phá ở phương diện này từ lâu, nói:

- Vậy là chỉ còn lại khúc xương khó gặm là vấn đề kỹ thuật và thiết bị.

- Vâng, rất khó gặm, nhưng dù sao phải thử mới biết được ...

Trương Khác thâm nghĩ ít nhân chính phủ Singapore sẽ không cố tăng thêm chương ngại làm khó dễ, phía bên TI chỉ có thể đưa vào kỹ thuật hạng hai hạng ba đã bị đào thải.

Ba giờ sáng mới rời chỗ ở của Diệp Trần Dân, mưa vẫn còn chưa dừng.

589. Chương 589: Bão Tới Nội Địa

Xe đi rất êm, ngồi trong xe có thể nghe thấy tiếng mưa bên ngoài, Trương khác gọi điện cho Diêu Văn Thịnh.

Ở đầu bên kia điện thoại Diêu Văn Thịnh vừa ngáp vừa uy hiếp:

- Nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì cứ đợi tới Kiến Nghiệp ăn đòn đi.

Trương Khác chẳng sợ, cười lớn:

- Chỉ có lòng tốt nhắc anh nửa đêm thức dậy đi vệ sinh khỏi dầm thối ...

Chuyện báo cáo cho Vương Duy Quân, La Quân tất nhiên Trương Khác giao cho La Văn Thịnh đi làm, trước kia hẳn làm việc ở bộ bưu điện, Trương Khác hơi lo hẳn không rõ tầm quan trọng của nhà máy tính viên, còn đặc biệt dặn Triệu Bằng đang ở Kiến Nghiệp phụ trách chuẩn bị kế hoạch Vườn Sồi phối hợp với hẳn.

Trở về Ảnh Loan Viên, Trương Khác tắm rửa xong là cắm đầu ngủ vùi, cho tới 10 giờ sáng mới tỉnh, trước đó Triệu Bằng gọi điện tới, bọn họ đang làm thủ tục, sẽ bay tới Thẩm Quyền trước, tranh thủ trước khi trời tối tới được Hong Kong.

Tôn Thượng Nghĩa, Trần Tín Sinh, Tương Vi đã tiến hành tiếp xúc sâu hơn với Liễu Chí Thành, đề xuất rõ ràng muốn đặt hạng mục ở nội địa, cũng mong muốn tiếp xúc thêm với nhà đầu tư khác.

Liễu Chí Thành trước đó không nghĩ tới việc đưa hạng mục tới nội địa, dù sao thiết kế ban đầu của nó là do ni đóng giày cho hành lang đa phương tiện siêu cấp của Malaysia.

Đột nhiên quyết định chuyển hạng mục tới nội địa, các nhà đầu tư người Hoa trước tới giờ vẫn chưa rút khỏi hạng mục khả năng sẽ không còn hứng thú với hạng mục này nữa.

Liễu Chí Thành thấy bản thân Trương Khác không ra mặt, mặc dù trong lòng rất nghi hoặc nhưng nếu đám Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa đều thừa nhận y mới là người định đoạt cuối cùng thì không cần hoài nghi thân phận của y nữa, nói:

- Đầu tư xây nhà máy ở Cát Long Pha tựa hồ điều kiện thích hợp hơn, Khác thiếu gia hôm nay có chuyện khác sao?

Trần Tín Sinh không chắc Trương Khác giờ này đã tỉnh chưa, gọi điện thoại tới hỏi thì nghe Phó Tuấn nhận máy, còn thấy tiếng sóng vô bờ, đành xin lỗi Liễu Chí Thành:

- Khác thiếu gia đúng là đang bận chuyện khác ... Hạng mục chuyển vào trong nước sẽ tăng thêm khó khăn vì nhân tố chính trị, nhưng cơn bão tài chính sẽ còn tiếp tục lan đi, sản nghiệp điện tử ở ĐNÁ sẽ suy thoái tới mức độ nào, tới bao giờ mới có thể hồi sinh? Đây đều là những điều không sao dự đoán được, hệ thống tài chính khép kín cùng lượng dự trữ ngoại hối sung túc ở nội địa có thể đảm bảo không bị tác động bởi nguy cơ tài chính, thị trường 1,3 tỷ dân trong nước mới là đối tượng thực dự đáng dựa vào...

Hôm nay nắng to, các cô gái trốn hết trong phòng, chỉ có một mình Trương Khác ra biển tập lướt sóng.

5 giờ chiều, Diêu Văn Thịnh, Triệu Bằng cùng Chu Tiểu Quân mới tới Hong Kong, Diêu Văn Thịnh tới là đại biểu chính phủ tiếp xúc với Liễu Chí Thành, bày tỏ chính phủ sẽ ra mặt hiệp trợ giải quyết một số khó khăn.

Diêu Văn Thịnh tới Hong Kong gặp mặt Trương Khác xong liền liên hệ với Vương Duy Quân, trong điện thoại Vương Duy Quân nói với hắn, cuộc họp thường ủy đột xuất vừa quyết định cho hắn làm cục trưởng cục xúc tiến đầu tư, cấp bậc hành chính không đổi, nhưng từ cấp phó lên chính chức là sự tiến bộ thực sự.

Lệnh bổ nhiệm phải đợi hắn về Kiến Nghiệp mới có, nhưng ngay bây giờ hắn có thể lấy chức vụ mới triển khai công tác rồi, xem tình hình tiến triển, Vương Duy Quân cũng sẽ tới Hong Kong.

Ý nghĩa của hạng mục nhà máy tinh viên, thành ủy Kiến Nghiệp hiểu rất rõ.

Ngày 23 Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi, Hứa Duy kết thúc hành trình tuyên truyền trở về Hong Kong, nhưng ngựa không ngừng vó tới Hải Châu chụp quảng cáo cho chiếc di động đầu tiên của Ái Đạt, Hứa Tư cũng đi theo bọn họ về Hải Châu.

Bắt đầu từ ngày 25, bão nhiệt đới đổ bộ vào Hong Kong, mấy ngày liên mưa không ngừng, phẳng phất cả tòa thành đều bị ngậm trong nước mưa, cái nóng nực của mùa hè Hong Kong bị quét sạch.

Trương Khác chẳng thể ra biển học lướt sóng, đành nhốt mình trong căn phòng chật hẹp làm việc.

Vì bão sân bay phải đóng cửa, Vương Duy Quân phải đi xe tới Hong Kong.

Người khởi xướng kế hoạch nhà máy Tinh Viên, Quách Tùng Duyên cũng tới Hong Kong trong ngày hôm đó.

Quách thị là tập đoàn thương nhân người Hoa đời hai ở Malaysia, đầu thập niên 90 đã tới nội địa tiến hành đầu tư, năm 95 lập một công ty dầu ăn ở Kiến Nghiệp, Quách Tùng Duyên rất hiểu thị trường ngày càng phát triển của nội địa.

Bị ảnh hưởng bởi cơn bão tài chính, tài sản của Quách thị từ 4,1 USD giảm xuống còn chưa tới 3 tỷ USD, cơn bão tài chính vẫn còn xu thế phát triển.

Ban đầu Quách Tùng Duyên định bỏ 300 triệu cho hạng mục nhà máy tinh viên, lúc này mặc dù chưa hoàn toàn từ bỏ, nhưng quy mô đầu tư đã giảm xuống còn 60 triệu, ông ta phải đảm bảo xí nghiệp của Quách thị vượt qua được cơn bão chưa biết còn kéo dài bao lâu này.

Liễu Chí Thành cũng hiểu, kinh tế tiếp tục xấu đi, thì kiên trì xây dựng nhà máy ở Malaysia là không thực tế.

Chính phủ Kiến Nghiệp cũng tỏ ra rất có thành ý, Vương Duy Quân tới là để mời ông ta và Quách Tùng Duyên tới Kiến Nghiệp khảo sát hoàn cảnh đầu tư.

Do tránh phía Đài Loan cảnh giác, danh nghĩa là do tập đoàn Ái Đạt gửi lời mời chính thức tới tổng bộ Đài Tích Điện.

Tập đoàn Ái Đạt trong hai năm qua quần khởi thần tốc, thành xí nghiệp dẫn đầu sản nghiệp đầu đĩa trong nước, hiện lại nắm giấy phép sản xuất điện thoại di động, trở thành doanh nghiệp điện tử mà bất kỳ doanh nghiệp hải ngoại nào muốn khai thác thị trường trong nước đều không thể bỏ qua.

Ngày 28, Vương Duy Quân cùng Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa tháp tùng Quách Tùng Duyên, Liễu Chí Thành đi đường vòng qua Quảng Châu rồi tới Kiến Nghiệp.

Trương Khác cũng cùng Đỗ Phi, Thịnh Hạ quay về Kiến Nghiệp.

Tối ngày 28, La Quân, Tiêu Minh Kiến tổ chức tiệc chiêu đãi hai người Quách Liễu.

Kết thúc bữa tiệc, Trương Khác cùng La Quân đi gặp Lý Viễn Hồ.

Lâu lắm rồi không tới Tân Mai Uyển, nơi ở của Từ Học Bình tối om, nơi đó tới nay vẫn chưa có người vào ở, bất kể thế nào Từ Học Bình không thể về Đông Hải được nữa, trừ khi hoàn toàn nghỉ hưu tới Đông Hải định cư.

La Quân nhìn thao ánh mắt của Trương Khác, ông ta điều tới Kiến Nghiệp không lâu thì Từ Học Bình bị điều khỏi Đông Hải, tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng biết Từ Học Bình là quan viên tinh cách rõ ràng, hoàn toàn không hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Xe dừng lại trước nhà Lý Viễn Hồ, Cao Chân đi ra mở cửa, Trương Khác không có thiện cảm gì với tên thư ký này, chỉ lạnh nhạt chào hỏi một tiếng, Lý Viễn Hồ đã xuống phòng khách đợi hai người bọn họ.

Trương Khác lần đầu tiên tới chỗ ở của Lý Viễn Hồ tại Tân Mai Uyển.

Vào thư phòng của Lý Viễn Hồ, La Quân không quá khách khí, mắt nhắm lại đợi Cao Chân ra ngoài rồi mới nói, Trương Khác tất nhiên không nói gì, có thể nhìn ra La Quân cũng không ưa gì Cao Chân.

La Quân tới ngay cả Lý Viễn Hồ cũng chẳng quá nể nang, tất nhiên không cần phải lịch sự với thư ký của ông ta.

Đợi Cao Chân đi ra khỏi thư phòng, Trương Khác mới báo cáo cho Lý Viễn Hồ:

-... Trong nước luôn muốn thành lập nhà máy tinh viên, nhưng không có được kỹ sư trình độ cao, mặc dù hiện giờ khó khăn còn rất nhiều, song đây là cơ hội hiếm có trong mấy năm gần đây ...

Đầu tư xây dựng nhà máy tinh viên trong phạm vi thế giới không phải là chuyện gì đáng kể, nhưng đối với Kiến Nghiệp mà nói, đặc biệt là với hành lang số, ý nghĩa không hề tầm thường.

Tiến La Quân và Trương Khác đi, Lý Viễn Hồ đứng trong thư phòng nhìn căn biệt thự không sáng đèn phía trước mặt, nhớ lại những việc làm của người tiền nhiệm trong thời gian chấp chính.

Tháng 7, nguy cơ tài chính bùng phát ở Thái Lan, TW liền hạ văn kiện yêu cầu các tỉnh thanh tra tài vụ của các công ty đầu tư cấp tỉnh thành.

Không tra không biết, tra rồi mới giật nảy mình, chỉ tập đoàn đầu tư quốc tế Quảng Đông thôi đã nợ nước ngoài với quy mô hơn 3 tỷ USD, TW lập tức lệnh chính phủ Quảng Đông áp dụng biện pháp xử trí, lập tức phải tiểu tổ công tác tới các công ty đầu tư cấp tỉnh tra sổ sách.

Vấn đề rất nghiêm trọng, các công ty đầu tư quốc hữu lợi dụng chính phủ hỗ trợ điều kiện vay vốn nước ngoài, quản lý lại hết sức hỗn loạn, dự tính chỉ riêng quy mô nợ xấu của các công ty đầu tư của tỉnh duyên hải Đông Nam tới hơn 30 tỷ USD.

590. Chương 590: Vậy Là Có Thế Yên Tâm

Đương nhiên khi Từ Học Bình chấp chính ở Đông Hải cũng vay vốn nước ngoài, chỉ một lần với quy mô hơn 2 tỷ USD, nhưng lại là vay vốn dài hạn của Nhật, trong thời gian ngắn không bị ảnh hưởng của cơn bão tài chính, chẳng những thế vì đồng Yên sụt giá mà có thu hoạch lớn.

Người ta đều nói Từ Học Bình bị điều khỏi tỉnh Đông Hải là hoàn toàn coi như hết rồi, nhưng Lý Viễn Hồ nhìn ra ngoài cửa khẽ mỉm cười: Chỉ e chưa chắc đã như vậy.

Trên xe của La Quân, Trương Khác nhận được điện thoại của Từ Học Bình, không tiện nói chuyện tỉ mỉ, qua loa vài câu rồi cúp điện thoại.

Đến khi đưa La Quân về chỗ ở, Trương Khác vào xe lập tức gọi lại cho Từ Học Bình:

- Bác, có chuyện gì gấp không ạ?

- Cục kiểm toán phái tiểu tổ công tác tới Quảng Đông hôm nay về báo cáo với phó thủ tướng Triệu Tể Đông, phó thủ tướng buổi tối tìm bác nói chuyện, tình hình không lạc quan..

Giọng của Từ Học Bình rất nặng nề, từ giọng nói của ông có thể phán đoán ra được tình hình nghiêm trọng cỡ nào.

- Lúc này mất bò mới lo làm chuồng chưa phải là quá muộn.

Trương Khác cười:

- Cháu chỉ quan tâm lần này bác có xuất hiện làm một số công tác cụ thể hay không thôi.

Việc thanh tra các công ty đầu tư quốc hữu đã sắp đi vào hồi kết, càng tới hồi kết thì con số tra ra được khiến người ta kinh hoàng, chỉ mỗi Quảng Châu thôi đã tra ra lỗ hổng gần 10 tỷ, toàn quốc mấy trăm công ty đầu tư, không tưởng tượng nổi có bao nhiêu lỗ hổng giấu trong bóng tối.

Mấy vị lãnh đạo TW, bao gồm phó thủ tướng Triệu Tể Đông đều bị kết quả này làm toát mồ hôi lạnh, lúc này không ai dám tự tin nói cơn bão tài chính còn cách mình rất xa.

Ý kiến của TW là tiếp tục đào sâu thanh tra, liên hợp với bộ tài chính, cục kiểm toán thành lập tiểu tổ thanh tra, phó thủ tướng Triệu Tể Đông đích thân nắm quyền tổng chỉ huy, tìm Từ Học Bình muốn ông làm trợ thủ phụ trách công tác thanh tra cụ thể.

Lãnh đạo tiểu tổ thanh tra tới các tỉnh đào sâu thêm vấn đề là chuyện mất lòng người, nhưng dù sao cũng là công tác thực tế.

Đương nhiên đây không phải là kết quả lý tưởng Trương Khác muốn thấy, so với chủ trì công tác thanh tra, chẳng bằng yên tĩnh đợi một năm nữa, thậm chí chắc Từ Học Bình khát vọng được làm chuyện thực tế, mà với tính cách của ông, không thể làm được chuyện vẹn cả đôi đường.

Nói chuyện điện thoại xong, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe tới nhà chiêu đãi số hai ĐH sư phạm.

Sau khi nhập thu, thời tiết Kiến Nghiệp không còn quá nóng nực khó chịu nữa.

Công trì kỳ một của Vườn Sồi đã gần xong, ngày 30 tháng 8, trung tâm đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi cử hành nghi thức khánh thành, Quách Tùng Duyên, Liễu Chí Thành cũng nhận được lời mời tham gia, nghi thức cắt băng khánh thành do Lý Viễn Hồ, La Quân làm.

Hiện đã không còn nhìn thấy chút dấu vết của nạn cháy rừng năm ngoái nữa, dù công trình phụ trợ xung quanh chưa hoàn thiện hẳn dáng dấp của xí nghiệp hiện đại chú trọng môi trường kiểu Nhật hiện ra rõ rệt, ngay chính La Quân ngạc nhiên giới thiệu cho hai người Quách Liễu:

- Tháng 5 khi tôi tới đây, nơi này không khác gì nhà máy nhuộm bên kia, nếu nói có, khả năng là tồi tệ hơn sơ hơn ... Một thời gian nữa thôi bên kia cũng sẽ cải tạo thành cùng quy cách giống bên này.

Liễu Chí Thành tới Kiến Nghiệp vài ngày nhưng luôn trầm mặc, ông nhìn thấy được tương lai rực sáng của Cẩm Hồ từ bước mở rộng kỹ thuật này.

Một doanh nghiệp chỉ hơn năm trước thôi còn chỉ có thể sản xuất đầu đĩa muốn đầu tư trung tập thực nghiệm làm cơ sở, về mặt khếch trương kỹ thuật có thể gọi là bưng bít dã tâm.

Đầu tư vài trăm triệu tiền kỳ cũng chỉ là lập nền móng, sau này nghiên cứu phát triển càng hút tiền khổng lồ, 4 tỷ của Cẩm Hồ chưa chắc cầm cự được tới ngày có thành quả nghiên cứu, may mắn trong tay Cẩm Hồ nắm giấy phép sản xuất di động.

Đương nhiên Cẩm Hồ còn nhiều cơ mật kỹ thuật, Liễu Chí Thành không thể biết được, ông ta chỉ có thể từ góc nhìn chuyên nghiệp phân tích những gì thấy được trước mắt.

Khâm phục thì khâm phục, Liễu Chí Thành hiểu đem hạng mục chuyển tới trong nước, bản thân ông ta phải gánh nguy hiểm chính trị thế nào.

Đầu tư xây dựng nhà máy ở Malaysia và ở nội địa là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Từ năm ngoái tới nay, quan hệ giữa hai bờ eo biển lại rơi vào căng thẳng, đừng nói là kỹ thuật hạch tâm như chế tạo tinh viên, nhà cầm quyền Đài Loan thậm chí còn hạn chế cả tin tức kỹ thuật điện tử bình thường truyền vào nội địa.

Liều Chí Thành nếu mang một đội ngũ kỹ thuật chế tạo tinh viên hoàn chỉnh tới nội địa không chỉ là vấn đề triệt để đổ vỡ quan hệ với Đài Tích Điện, chỉ sợ trước khi quan hệ hai bờ hào hoãn lại, ông ta không có cơ hội bước chân lên lãnh thổ Đài Loan.

Phải chịu nguy hiểm chính trị lớn như vậy, Liều Chí Thành không thể không suy nghĩ thật kỹ càng, nên từ lúc tiếp xúc ở Hong Kong tới hai ngày lấy danh nghĩa khảo sát nghiệp vụ tới Hong Kong, ông ta chưa hề có ý gật đầu.

Bản khoản của Quách Tùng Duyên thì ít hơn, Malaysia vì cơn bão tài chính phải giật gấu vá vai, chẳng còn tinh lực nào để ý tới hạng mục nhà máy tinh viên nữa. Ngoài nhân tố Liều Chí Thành ra thì Quách Tùng Duyên có hơi lo bên phía Singapore liệu có bỏ dở ý hướng hợp tác trước đó, không chuyển nhượng kỹ thuật nữa.

Lúc này chỉ có thể nói đề tài liên quan tới kiến thiết phòng thực nghiệm.

- Phòng thực nghiệm có bước đi đầu xuất sắc hay không, quan trọng là chiêu mộ được nhân viên nghiên cứu kiệt suất.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Cẩm Hồ đang chuẩn bị tới ĐNÁ giảng lược, lúc đó hi vọng ông Liều giúp giới thiệu nhân tài gia nhập Cẩm Hồ.

- Ừm..

Liều Chí Thành thâm nghĩ, cho dù có bỏ hạng mục tinh viên thì cũng phải an bài lối thoát cho những kỹ sư kia mới phải với người ta. Cẩm Hồ đầu tư vào nghiên cứu nhiều như thế, đãi ngộ hẳn là không tệ.

Trương Khác nhìn ra do dự trong lòng Liều Chí Thành, tính toán tranh thủ lúc ông ta do dự, nắm lấy những nhân viên kỹ thuật kia trong tay, tình hình ĐNÁ sẽ còn xấu đi, những kỹ sư kia sau khi rời khỏi Đài Tích Điện sẽ không có nhiều lựa chọn lắm.

Trước kia phía đầu tư đã đăng ký một công ty khoa kỹ ở Cát Long Pha, mấy chục kỹ sư kia đều đều làm công tác chuẩn bị dưới danh nghĩa công ty đó.

Khi đại đa số nhà đầu tư lựa chọn rút lui, Trương Khác chỉ cần tùy tiện lấy danh nghĩa công ty nào đó tiếp nhận cổ phần của Quách Tùng Duyên, Liều Chí Thành ở công ty khoa kỹ kia coi như đã tiếp nhận mấy chục kỹ sư đó rồi.

Đương nhiên, sau khi công ty khoa kỹ đổi chủ có bao nhiêu kỹ sư ở lại, đồng thời tới Kiến Nghiệp thì không biết, tác dụng của Liều Chí Thành trong việc này là tối quan trọng.

Khi tham quan hiện trường, Liều Chí Thành không nói gì nhiều, sau khi tiễn Lý Viễn Hồ, La Quân đi, mọi người quay trở lại trung tâm đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi, tới khu nghỉ ngơi nói chuyện.

- Nếu thực sự muốn khởi động hạng mục nhà máy Tinh Viên này, không có khoảng 200 kỹ sư thành thạo là không đủ dùng.

Liều Chí Thành ngồi xuống, chân thành nói:

Trương Khác gật đầu, không có đội ngũ kỹ thuật hoàn chỉnh, không có nhân vật hạch tâm như Liều Chí Thành chủ trì, đương nhiên sẽ không lỗ mắng lập hạng mục nhà máy tinh viên được, nhưng miệng y không nói như vậy:

- Có vài việc luôn cần có người làm, đối với tài phủ tôi rất đậm bạc, có dễ thì mất cũng nhanh, chỉ không cam tâm thị trường trong nước là chỗ để cho doanh nghiệp nước ngoài vơ vét kiếm lời.

Quách Tùng Duyên, Liều Chí Thành nghe xong có chút động lòng.

Vì xúc tiến tín nhiệm hai bên, gần mười ngày qua hai người bọn họ cũng đại khái tìm hiểu quá trình quật khởi của Cẩm Hồ, rõ ràng Cẩm Hồ mang dấu ấn tính cách rõ ràng của Trương Khác.

Cho nên những lời của Trương Khác, hai người bọn họ tin tưởng.

Sau năm ngày tham quan nghiệp vụ, mặc dù Liễu Chí Thành chưa hạ quyết tâm, nhưng đồng ý cùng Quách Tùng Duyên đem cổ phần của công ty khoa kỹ kia chuyển tới công ty do Trương Khác đăng ký ở quần đảo Cayman, đồng thời để Trương Khác đầu tư một phần tài chính để duy trì công tác trừ bị tiền kỳ của hạng mục này.

Cho dù Liễu Chí Thành không còn mang nhiều hi vọng lăm vào hạng mục này, ít nhất vì bản thân, vì để lại đường lui cho những kỹ sư kia, ông không lập tức rút khỏi nó được.

Chuyện chưa có tiến triển thực tế, nhưng chính phủ Kiến Nghiệp không hề lơ lửng, mà lại càng trở nên hứng thú hơn.

La Quân thậm chí còn tìm Trương Khác hỏi Cẩm Hồ có thể một mình gánh vác trọng trách này hay không, Trương Khác trả lời rõ ràng, không có Liễu Chí Thành và những kỹ sư kia thì cho dù có được kỹ thuật chế tạo tinh vi hạng hai từ TI hoặc Singapore thì tối đa chỉ làm ra được nhà máy trình độ hạng ba, hơn nữa không gian tiến triển trong tương lai vô cùng hữu hạn.

La Quân biết Trương Khác có cả dũng khí từ chối cả Lý Viễn Hồ, nên không cưỡng ép, chỉ lần nữa tỏ rõ lập trường của thành ủy, chỉ cần có một phần khả năng, chính phủ thành ủy Kiến Nghiệp sẽ nỗ lực 100 phần để tranh thủ.

Không chỉ phía Kiến Nghiệp tỏ rõ lập trường kiên định, tin tức từ chỗ Diệp Trần Dân phản hồi lại, TW cũng vô cùng tha thiết với hạng mục này, chẳng qua hạng mục còn chưa đầu vào đầu nên không tiện ra mặt ủng hộ.

Trung tuần tháng 9 Diệp Trần Dân sẽ cùng đại biểu phía Hong Kong tới Singapore, cùng chính phủ Singapore thương lượng chuyện hợp tác chống lại tác động của cơn bão tài chính.

Phó thủ tướng Triệu Tế Đông đã đồng ý cho Cẩm Hồ và thành phố Kiến Nghiệp phái nhân viên công tác đi cùng, thăm dò thái độ của phía chính phủ Singapore với việc chuyển hạng mục nhà máy tiên viên vào nội địa.

Trong tháng 9, Cẩm Hồ sẽ liên tục tung ra các sản phẩm mới như điện thoại di động, từ điển điện tử, Tô Tân Đông phải ở tổng bộ tọa trấn.

Tiêu Tấn Thành phụ trách chuẩn bị mạng lưới tiêu thụ ở nước ngoài, để cuối năm thuận lợi đưa ra máy MP3, còn phụ trách công tác tuyển mộ nhân viên.

Thành Hán Chương chủ trì công tác trụ sở thực nghiệp ESS, phải tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật sản phẩm tốt nhất, cũng phải suy xét tới nên chuyển một phần công tác không trọng yếu lắm nào vào trong nước hay không, còn phải bí mật trừ bị một tiểu tổ nghiên cứu phát triển chip cơ sở.

Trừ năm toàn cục ra, công tác chủ yếu của Vườn Sồi đặt lên vai Trần Tín Sinh.

Chuyện bên Hong Kong có Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức giúp Tương Vi làm quen với công việc mới, còn quỹ đầu tư có Nick Leeson là không phải lo lắng gì.

Trương Khác cảm thấy mình thật may mắn khi có trong tay một đội ngũ tinh nhuệ như thế, xem ra y có thể yên tâm thời gian dài trốn ở trong trường, tĩnh tâm lại vạch kế hoạch chi tiết hơn cho đế chế mà y gây dựng rồi..

591. Chương 591: Chó Rớt Xuống Nước

Ngày 4 tháng 9, khi Trương Khác về tới Hải Châu thì gặp đúng một trận mưa như trút, mưa đổ xuống ào ào như bầu trời bị xé toạc một chỗ ngay ở Hải Châu, rồi đường cao tốc mưa càng lúc càng lớn, phía trước chỉ nhìn thấy một màn mưa trắng xóa, Phó Tuấn phải giảm tốc độ lại.

Chiếc Toyota Crown của Triệu Cẩm Vinh đi qua phía trước, Phó Tuấn nhắc Trương Khác một tiếng.

Triệu Cẩm Vinh có một trang viên tư nhân ở gần đây.

Trương Khác khoanh tay trước ngực chẳng buồn để ý, hai ngày trước y được Hứa Thụy Bình cho biết tập đoàn Tân Thành ở Tân Gia Pha đề xuất yêu cầu rút đầu tư khỏi Cẩm Thành.

Khi Cẩm Thành khai phát Tây Sa Điền, tập đoàn Tân Thành trái phiếu công ty ngắn hạn đầu tư vào 300 triệu, đại khái khi đó Triệu Cẩm Vinh không ngờ chuyện khai phát tới giờ vẫn chưa xong.

Tới đường Tân Đình, thế mưa giảm hẳn, bầu trời đột nhiên bừng sáng, Triệu Cẩm Vinh có lẽ nhìn thấy xe của Trương Khác, giảm tốc độ đợi.

Dù vẫn có giọt mưa lớn lộp độp rơi, song thế mưa nhỏ đi rất nhiều, Triệu Cẩm Vinh thò đầu ra khỏi xe, nước mưa chảy từ trán xuống, trông có chút khốn đốn.

Dẫu thế nào thì ông ta cũng được coi là một kiều hùng ở Hải Châu, đành người không đánh vào mặt, Trương Khác bảo Phó Tuấn đỗ xe bên đường xem ông ta muốn nói gì?

- Tà gia muốn tới Hải Châu cắt lúa mạch rồi.

Triệu Cẩm Vinh nhìn thanh niên còn ít tuổi hơn con mình, người có thể dậm chân làm Hải Châu rung chuyển, tức thì trong lòng trào dâng rất nhiều tình cảm phức tạp:

- Tà gia muốn tới Hải Châu cắt lúa mạch rồi.

Nhìn đôi mắt lạnh nhạt của Trương Khác, nhất thời không biết nói gì, đành lập lại lần nữa, tin rằng y có thể hiểu hàm nghĩa trong câu đó.

- Vậy thì sao?

Trương Khác hỏi lại:

- ...

Triệu Cẩm Vinh cứng họng, ông ta không còn là kiều hùng của Hải Châu nữa, lòng hiểu rõ, người duy nhất có thể cứu Cẩm Hồ là thanh niên này, gian nan nói:

- Chẳng lẽ Cẩm Hồ không muốn triển để đánh gục Khoa Vương sao?

- Thế thì liên quan gì tới Tà gia đến Hải Châu cắt lúa mạch?

- Tà gia còn có thể giữ quan hệ hợp tác với Cát gia ở Khoa vương chính là vì muốn liên hợp với Cát gia tới Hải Châu cắt lúa mạch, bọn chúng còn kéo theo địa ốc Tinh Điển của Kiến Nghiệp, theo tôi biết Cẩm Hồ cướp công trình cải tạo ngô Học Phủ trong tay Tinh Điển. Khác thiếu gia không nhìn ra mối liên hệ trong này sao?

Trương Khác nhớ tới nữ nhân xinh đẹp nhưng độc ác như rắn rết kia, Tà gia đúng là lắm thủ đoạn, chẳng những không bỏ thị trường ĐNÁ, còn xúi được cha con Cát Minh Tín tham gia vào sản nghiệp địa ốc trong nước.

Nhân quang của Cát Minh Tín cũng không tệ, đây đúng là lựa chọn chính xác, thị trường với 1.3 tỷ dân trong nước cùng nền kinh tế còn phát triển cao tốc, là khu vực trọng tâm chuyển dời sản nghiệp tư bản tương lai, tới sớm đương nhiên có ưu thế lớn.

Nghe ngữ khí của Triệu Cẩm Vinh thì lần này Tà gia gạt bỏ tập đoàn Đại Nhã rồi.

- Có lẽ có chút liên hệ.

Trương Khác hơi cau mày lại, bình đạm nói:

- Nhưng tôi vẫn không nhìn ra lời của ông có dụng ý gì?

- Cho tôi nửa năm, nửa năm là đủ rồi, sản nghiệp Tây Sa Điền có thể biến thành một tỷ, hai tỷ tài phú thực sự.

...

Môi Trương Khác hơi nhúc nhích, nhưng không nói gì.

- Cẩm Hồ chỉ cần cho tôi vay 300 triệu, tôi có thể nhường ra 20% cổ phần Cẩm Thành, thậm chí nhiều hơn nữa.

- Điều kiện này chắc ông cũng đàm phán với Tạ gia rồi hả?

Điều kiện Triệu Cẩm Vinh đưa ra chẳng hề làm Trương Khác động lòng.

Triệu Cẩm Vinh nhìn không ra trong lòng Trương Khác nghĩ gì, ông ta đưa ra cái giá lớn nhất có thể:

- đương nhiên nếu Cẩm Hồ có ý nhập cổ phần, tôi có thể suy tính nhường ra quyền khống chế cổ phần.

Trương Khác vừa muốn xem bọn chúng chó cắn chó lại muốn nhìn Tạ gia đánh chết Triệu Cẩm Vinh, để ông ta vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, lắc đầu nói:

- Xin lỗi, tôi không hứng thú với địa ốc, ông nhìn Thế Kỷ Cẩm Hồ ấy, tôi có cổ phần trong đó không?

Triệu Cẩm Vinh mắt trống rỗng.

- Còn có chuyện gì khác nữa không?

- Cậu muốn thấy Tạ gia tiểu nhân đắc chí, muốn thấy Khoa Vương dựa vào hút máu Cẩm Thành để sống tiếp sao?

Triệu Cẩm Vinh áp giọng rít lên.

- Ông nói xem tôi có bận tâm tới mấy trò của Khoa Vương không?

Trương Khác mỉm cười, phát tay bảo Phó Tuấn lái xe rời đi.

Nhìn khuôn mặt điển trai lãnh đạm dần dần bị kính kéo lên che đi, trong lòng Triệu Cẩm Vinh chỉ còn lại sự thê lương, lúc này mới hiểu ra, y hoàn toàn chẳng để Khoa Vương vào trong mắt, Khoa Vương sống cũng được, chết cũng được, y chẳng hề quan tâm.

Triệu Ti Minh ngồi ở ghế phụ lái từ đầu tới cuối không lên tiếng, đến khi xe của Trương Khác biến mất khỏi tầm mắt mới quay lại gọi:

- Ba..

Triệu Cẩm Vinh tỉnh lại, thần thờ bảo lái xe rời đi.

Xe đi tới thẳng tới bãi đỗ xe sau tòa nhà Phủ Thiên, lúc này mưa đã dừng, trước đó Trương Khác đi một vòng quanh Tây Sa Điền, đúng như Triệu Cẩm Vinh nói, cho ông ta thêm nửa năm là đủ.

Nếu chẳng phải Cẩm Thành bị Khoa Vương làm trì hoãn nửa năm, nói không chừng thực sự Triệu Cẩm Vinh vượt qua được kiếp nạn này.

Trương Khác xuống xe, vừa vặn thấy Trần Tĩnh từ tòa nhà Phủ Thiên đi xuống, Tạ Tử Gia cũng ở bên cạnh, trông thần sắc Trần Tĩnh có chút mệt mỏi, Trương Khác gật đầu chào rồi tới Bát Cẩm Trân.

Khoa Vương tiếp tục duy trì thị trường ở ĐNÁ là hợp lý, nếu không đầu tư trước đó thành con số không hết.

Nhưng lợi ích giữa Khoa Vương và công ty hải ngoại không nhất trí, như Đại Nhã đã rút cổ phần khỏi công ty hải ngoại, không cần thiết phải vì công ty hải ngoại chia sẻ tốt thất tỷ giá, khi cơn bão tài chính sẽ còn tiếp diễn.

Tạ gia thì phải gánh tổn thất tỷ gia, cho nên bọn chúng mới tính cùng Cát gia hút máu của Triệu Cẩm Vinh bù vào đó, gạt bỏ Đại Nhã qua một bên, thậm chí dựa theo tác phong nhà họ Tạ thì Trương Khác còn lơ mờ phác thảo ra một kế hoạch hút máu Đại Nhã của Khoa Vương, chẳng biết có phải đầu óc mình quá u tối không, Trương Khác thậm chí chờ đợi cho Trần Tĩnh, đó thực sự là cô gái rất tốt.

Trương Khác và Phó Tuấn đi được vài bước, thấy Trần Tĩnh từ sau đi theo, dừng lại chỉ Bát Cẩm Trân, ý hỏi có phải bọn họ cũng tới đó dùng cơm không?

Trần Tĩnh gật đầu, lần gặp nhau trước đó là ở sân bay Hong Kong, đã hơn nửa tháng rồi, không biết thời gian qua Trương Khác bận cái gì, đi tới mỉm cười nói:

- Tôi nhìn thấy máy di động mẫu của Ái Đạt rồi, rất đẹp đó, thực sự phải đợi tới sau 20 tháng 9 mới bán sao? Tôi định mua một cái làm quà khai giảng cho Tử Gia.

- Hình như vậy.

Trương Khác mỉm cười:

- Cụ thể phải xem tiến độ phía sản xuất, nếu có sự cố có khi phải trì hoãn, nếu cô vội có để làm quà, đợi lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem còn hàng dư không?

Trần Tĩnh cảm ơn, cùng đi vào Bát Cẩm Trân; Tạ Tử Gia cắn chặt răng không nói, Trương Khác không nhìn cô lấy một cái, cảm giác hoàn toàn bị ngớ lơ không để chịu chút nào.

Vào Bát Cẩm Trân tách khỏi nhóm Trần Tĩnh, Trương Khác đi về phía Đường Thanh.

Đường Thanh, Trần Phi Dung còn có cả Đỗ Phi, Thịnh Hạ, Lý Quý, Tiêu Xuân Minh, Hứa Nhược Hồng, bọn họ đã đợi ở đây rất lâu rồi, Trương Khác gặp mưa lớn trên đường chậm mất một tiếng.

Trừ Đường Thanh và Thịnh Hạ ra thì tất cả đều học ở Đông Hải, trong kỳ nghỉ phải tranh thủ thời gian liên hệ tình cảm.

Ngày 28 tháng 8 Đỗ Phi từ Hong Kong về là về thẳng Hải Châu chứ không qua Kiến Nghiệp, mấy ngày qua lêu lổng với đám Lý Quý và Tiêu Xuân Minh, hẳn vào được ĐH Đông Hải, theo tập quán, sẽ tổ chức tiệc rượu, nhìn mặt hẳn thì chắc mấy ngày về Hải Châu uống không ít.

Đh Hong Kong tới 10 tháng 9 mới báo danh, Đường Thanh không nỡ xa nhà, vốn định đợi tới ngày cuối cùng mới đi, có điều đám Thịnh Hạ ngày 8 tháng 9 khai giảng rồi, cô muộn lắm cũng không thể tới Hong Kong sau ngày mừng 8.

592. Chương 592: Không Phải Là Uy Hiếp

Trương Khác vỗ vai Tiêu Xuân Minh, chỉ Tạ Tử Gia nói:

- Nghe nói cô ấy cùng khoa với mày, tới chào một tiếng đi, tránh sau này bị người ta bắt nạt.

Tiêu Xuân Minh mặc dù trước mặt người quen thì nói rất nhiều, song vẫn là thiếu niên ngại ngùng, nào có dũng khí tới chào hỏi Tạ Tử Gia?

Trần Tĩnh, Tự Tử Gia ăn song là đi luôn.

Đỗ Phi, Lý Quý, Tiêu Xuân Minh vừa đỗ vào được đại học khó tránh khỏi phấn khích, ba năm cao trung nhịn lắm rồi, phải buông thả một chút, Trương Khác cũng rảnh rồi cùng bọn họ ngồi uống rượu, bảo Phó Tuấn về trước.

Thời gian qua Phó Tuấn theo mình đi lang thang suốt, Trương Khác sợ hai nha đầu Tích Dung Tích Vũ nhớ, bảo hẳn ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, mai Mã Hải Long cùng bọn họ đi Kiến Nghiệp là được.

Sinh viên mới thời gian báo danh muộn, còn sinh viên cũ phải khai giảng rồi mới phải, Trương Khác hỏi Trần Phi Dung:

- Sao giờ này mà bạn còn ở nhà?

- Hôm kia đi báo danh rồi, đem đồ chuyển tới túc xá ở trường cũ rồi theo ba mình về, nế không cuối tuần ở trường làm cái gì?

Trần Phi Dung mỉm cười đáp:

- Hôm nay là cuối tuần à?

Trương Khác hỏi xong liền thấy hổ thẹn, y ra việc cho người khác chưa bao giờ nghĩ có phải là cuối tuần không, đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông cũng ngại không nói với y, Trương Khác lại cười tự trào:

- May mà tôi chưa quên chuyện báo danh.

Trần Phi Dung còn chưa quen với trường cũ, nên chuyển túc xá xong cùng cha về nghỉ cuối tuần, định ngày mai cùng Trương Khác, Đường Thanh tới trường.

Đợi tới khi hai tên Lý Quý, Tiêu Xuân Minh không còn uống nổi nữa, Trương Khác thấy Đỗ Phi cũng mặt đỏ gay rồi, liền ném chìa khóa cho Thịnh Hạ đưa cả đám về.

Nửa ngõ Đan Tỉnh đã quây lại tiến hành tu sửa, dự tính đến cuối năm vẫn chưa hoàn thành được, có điều mấy cửa hàng đầu ngõ vẫn tiếp tục kinh doanh bình thường.

Đỗ Phi và Thịnh Hạ đưa người đi, Trương Khác tháp tùng hai cô gái tới quán bar đằng sau, chơi ném xúc sắc, ai thua phải uống một ngụm bia, mặc dù Đường Thanh và Trần Phi Dung đều chỉ nhấp một ngụm nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại, vả lại trước đó cũng uống không ít ở Bát Cẩm Trân rồi, nên hai cô gái má đỏ như máu, mắt long lanh như sắp nhỏ nước ra, kiều diễm vô cùng.

Trương Khác thích nhất là nhìn dáng vẻ các cô gái lúc hơi say, đang chơi từng bừng cùng hai cô gái thì Trần Tĩnh thò nửa người vào.

Trần Tĩnh nhìn thấy Trương Khác có hơi ngần ngại, bị Tạ Tử Gia đẩy vào, Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm theo ở đằng sau.

Tầm nhìn của Tạ Chiêm bị Trần Tĩnh che khuất, không nhìn thấy Trương Khác, hấn hùng hổ nói với Tạ Kiếm Nam:

- Chúng ta vì sao phải tránh cái thằng nhãi chưa mọc đủ lông đó? Nhớ lại cái nụ cười của nó là tôi nổi điên, để tôi nhìn thấy lần nữa thế nào cũng cho nó một cái tát vỡ mặt.

Trương Khác ngẩng đầu lên, người hơi nhích sang một chút để Tạ Chiêm nhìn thấy mình, khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói:

- Không may lại để anh nhìn thấy rồi! Miệng nói sướng xong có muốn sướng tay luôn không?

Mặt Tạ Chiêm đang hùng hổ thành cứng đờ, quay mặt đi, coi như chưa từng nói câu vừa rồi.

Trần Tĩnh xấu hổ lắm, cái miệng của Tạ Chiêm đúng là biết đắc tội với người khác, nhưng cô phản cũng nhanh, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, ngón tay múa trên không khí như đánh đàn, cười ngọt ngào coi như chào hỏi:

- Mọi người cũng ở đây à?

Ở khách sạn bán đảo cô đã gặp Đường Thanh, lại thường ăn cơm ở Bát Cẩm Trân nên cũng không lạ gì Trần Phi Dung, hỏi Trương Khác:

- Bạn học khác của anh đâu?

Trương Khác thu ánh mắt từ mặt Tạ Chiêm về, mỉm cười với Trần Tĩnh:

- À, có hai người uống say, Đỗ Phi đưa bọn họ về rồi.

Trương Khác nhìn quanh, quán bar chỉ còn mỗi cái bàn cạnh bọn họ, Tạ Kiếm Nam và Tạ Chiêm mặt rất thiếu tự nhiên ngồi xuống, lúc này mới để ý tới trong tay Trần Tĩnh có một cái kẹp tài liệu, chắc là bọn họ tới quán bar bàn việc.

Đỗ Phi và Thịnh Hạ đưa bọn họ về xong lúc này đẩy cửa đi vào.

Trên bàn có giấy và bút chì, đó là quán bar chuẩn bị cho những người độc thân chuyển tin cho nhau, Trương Khác không muốn Trần Tĩnh kẹp giữa khó xử, viết một tờ giấy, đứng dậy nói với Trần Tĩnh:

- Thông thả uống nhé, chúng tôi đi trước đây.

Rồi ném tờ giấy trước mặt Tạ Chiêm, bất chấp sự kinh ngạc của bọn họ, tới quầy bar trả tiền, cùng hai cô gái rời đi.

Tạ Kiếm Nam, Tạ Chiêm tới quán bar để bàn việc, cho dù không có cái miệng thối của Tạ Chiêm nói ra câu kia thì ngồi cạnh Trương Khác, đừng nói là bàn việc, cho dù có uống rượu cũng chẳng vào được, đợi Trương Khác đi rồi cả hai tên mới như bỏ đi được tảng đá đè trên ngực.

Trần Tĩnh nhìn Tạ Chiêm, không biết tờ giấy Trương Khác để lại có nội dung gì, đại khái không có gì hay ho.

- Cái gì chứ!

Tạ Chiêm đập tờ giấy xuống bàn:

- Thằng đó dám uy hiếp tôi.

Trần Tĩnh ngoẹo đầu đọc nhẩm trong lòng.

- Đừng có để cái mồm của mày liên lụy người khác!

Tạ Tử Gia chẳng tốt như thế, đọc ra miệng:

- Chứ viết rất đẹp!

Rồi cau mày nhìn Tạ Chiêm:

- Câu nói kia của anh rất tùy tiện đấy.

Tạ Chiêm không được an ủi thì chớ, lại bị Tạ Tử Gia chọc thêm ột câu, hần không đủ can đảm đấu khẩu với ma đầu này, quay sang hỏi Trần Tĩnh:

- Cô và thằng đó trông có vẻ rất thân nhau.

Trần Tĩnh nghe câu này có chút thiếu tự nhiên, không nói gì cả, Tạ Tử Gia nhướng mày lên châm chọc:

- Chẳng lẽ anh thì không biết người ta? Chẳng qua ngay tư cách chào người ta cũng không có.

Tạ Tử Gia bảo vệ Trần Tĩnh, Tạ Chiêm cười hăng hắc liếc nhìn Tạ Kiếm Nam, thấy mặt hần âm trầm, vội gọi phục vụ tới lắng đi.

Tạ Kiếm Nam cầm tờ giấy lên xem, vo viên vào gạt tàn, làm ra vẻ phong độ nói:

- Đừng coi là thật, nhưng anh ăn nói chú ý một chút.

Đứng dậy cầm lấy tài liệu đặt sau lưng Trần Tĩnh, đó là con số kinh doanh tháng trước, mày nhúu lại, không biết là vì lời của Tạ Chiêm hay là vì con số kinh doanh tồi tệ.

- Em mệt rồi, chuyện công việc mai về công ty hẵng nói ...

Trần Tĩnh không còn tâm tình nào nói chuyện công việc nữa, đứng dậy bỏ đi, Tạ Tử Gia trừng mắt với Tạ Chiêm một cái rồi đi theo.

Tạ Chiêm vẫn còn nghi hoặc hỏi:

- Tôi làm gì đâu chứ?

- Anh không khâu cái miệng của anh vào được à?

Tạ Kiếm Nam cũng rất tức giận chuyện đột nhiên thành cái này, không thể để Trần Tĩnh giận mà bỏ đi được, đứng dậy muốn đuổi theo, thấy Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia đứng trên bậc thềm, tầm nhìn bị Trần Tĩnh che mất, nhưng nghe thấy tiếng Trương Khác:

- Hạ giá toàn diện hàng cung cấp cho Tân Nguyên xuống ...

Tim hắn đập “thịch” một cái, thấy Trương Khác đang xoay lưng lại phía mình gọi điện thoại.

Trương Khác cảm thấy phía sau có người, quay lại nhìn, có vẻ không để ý vừa rồi gọi điện bị người ta nghe thấy, giang tay ra cười với Trần Tĩnh:

- Tôi đúng là không ưa gì Tạ Chiêm cả.

Nói xong đi về phía Đường Thanh.

-Ồ, vậy không phải là anh ta chỉ uy hiếp xuống thôi đâu!

Tạ Tử Gia huých vai Trần Tĩnh một cái:

- Anh ta tựa hồ rất là nhỏ nhen nhỉ...

Tạ Tử Gia nói rất thoải mái, nhưng Tạ Kiếm Nam như có đá đè lên người :” Trương Khác chắc chắn gọi điện cho ai đó ở Ái Đạt, phát hiệu lệnh giảm giá cung cấp hàng cho Tân Nguyên, là Tô Tân Đông chăng?”

Tiếp tục duy trì thị trường ĐNÁ, Khoa Vương phải chia xẻ tổn thất với công ty hải ngoại, Cát Âm Quân cuối cùng kiên trì giới hạn kinh doanh không lợi nhuận, thế là phía bên Khoa Vương phải gánh đại bổ phận tỉ giá sụt giảm, giá hàng ở ĐNÁ đã thấp hơn giá thành sản xuất rồi, mà nguy cơ tài chính còn tiếp tục, tỉ giá còn tụt xuống.

Mặc dù đã quyết định lấy chỗ khác bù đắp vào, nhưng Khoa Vương thua lỗ lớn, Tạ Kiếm Nam không thoát khỏi cảm giác thất bại, lựa chọn giành cho hắn không nhiều, phải mở rộng thị trường trong nước, hạ chi phí sản xuất, cùng sản xuất sản phẩm điện tử khác, dần mỏng chi phí vận hành thị trường.

593. Chương 593: Tá Dao Sát Nhân

Chi phí kinh doanh của Khoa Vương năm nay cực lớn, chỉ riêng quảng cáo ĐTH TW đã mất 350 triệu rồi...

Trong kẹp tài liệu kia Tạ Kiếm Nam viết bốn chữ “thị trường, chi phí”, định tới quán bar bàn chuyện này, đâu ngờ cục diện lại như thế?

Tạ Kiếm Nam trong lòng cảm xúc lộn lộn, cố dần lòng nói với Trần Tĩnh:

- Ngồi một lúc hãy đi.

Trần Tĩnh biết giờ không phải là lúc cãi nhau, kéo Tạ Tử Gia quay vào.

Tạ Chiêm thấy bọn họ quay lại, cũng không dám nói gì làm người ta ghét, tự giải thích:

- Câu vừa rồi của anh không phải nhắm vào em, em muốn uống gì anh gọi cho, bữa này coi như anh mời ...

Thấy Tạ Kiếm Nam, Trần Tĩnh sắc mặt âm trầm, ngay cả Tạ Tử Gia cũng trở nên nghiêm túc, hỏi:

- Sao thế, xảy ra chuyện gì?

- Cẩm Hồ đồng loạt giảm giá cung cấp hàng cho Tân Nguyên, cái thùng nhai chưa mọc đủ lông trong miệng anh vừa đứng ngoài gọi điện ...

Tạ Kiếm Nam chẳng còn hơi sức đâu mà giận Tạ Chiêm nữa.

Tân Nguyên hiện nhắm thẳng vào Khoa Vương, những linh kiện quan trọng như chip giải mã, chip điều khiển chiếm sáu phần chi phí sản xuất do Cẩm Hồ cung cấp cho Tân Nguyên.

Tạ Kiếm Nam lúc này đã không ảo tưởng cạnh tranh chính diện với Ái Đạt, Ái Đạt vì duy trì hình tượng, cho nên sẽ không trực tiếp làm gì Khoa Vương, nhưng Tân Nguyên thì khác.

Điện khí Tân Nguyên năm ngoái còn là mấy nhà máy lắp ráp phân tán, chẳng hình thành sức uy hiếp với Khoa Vương, nhưng Cẩm Hồ lấy ra hạn ngạch thử nghiệm siêu cấp VCD, mấy nhà máy đó hợp lại với nhau, lại được hỗ trợ từ Cẩm Hồ nên trưởng thành nhanh chóng.

Hiện Tạ Kiếm Nam phải đề phòng áp lực tới từ Tân Nguyên rồi.

Mặc dù không biết Trương Khác hạ giá tới mức nào, nhưng tuyệt đối không phải tin tức hay ho gì.

Tờ giấy bị Tạ Kiếm Nam vo lại ném trong gạt tàn bị Tạ Tử Gia vô tâm lấy ra, dãi trên bàn, đưa cho Tạ Chiêm:

- Đấy! Xem đi, người ta tức rồi đấy.

Tạ Chiêm mặt tối lại, không biết đối đáp thế nào, hắn đâu thể chỉ trích Trương Khác tức giận trẻ con, quan trọng là người có thích trẻ con cũng là vì người ta có tư cách, chẳng ai có thể phủ nhận sức mạnh của Trương Khác lúc này có thể thao túng sống chết của Khoa Vương.

Tạ Kiếm Nam phát hiện quay trở lại đây căn bản cũng chẳng làm được gì.

Dưới sức ép của Ái Đạt, các doanh nghiệp đầu đĩa không dám chủ động khơi lên cuộc chiến giá cả, đó là thanh gươm hai lưỡi, ai cũng biết mang giá ra đấu, cuối cùng cũng chỉ chấp tay nhường thị trường cho Ái Đạt mà thôi.

Tạ Kiếm Nam tin Ái Đạt sẽ không chủ động phát động cuộc chiến này, nhưng Tân Nguyên thì sao? Được Cẩm Hồ hạ giá cung cấp hàng, Tân Nguyên có nhiều không gian hơn để hạ giá tranh đoạt thị trường, điều này sẽ dẫn tới phản ứng dây chuyền, hậu quả cũng dễ dàng tưởng tượng ra.

Ngồi lỳ ở quán bar một lúc, Tạ Kiếm Nam không cả dụng tới lý rượu trước mặt:

- Thôi, ngồi đây cũng chẳng được gì, mọi người về cả đi.

Tạ Kiếm Nam chẳng hề định đưa Tạ Chiêm về nhà, hắn vào xe, đi ra Tiền Nhai rồi gọi điện cho Tạ Hán Tĩnh, kể chuyện vừa rồi:

- Trương Khác đâu phải là người giận đối trẻ con như thế ...

Thực ra hắn cũng không chắc suy nghĩ của đối thủ trẻ hơn mình rất nhiều này.

- Không có gì không thể.

Tạ Hán Tĩnh giọng rất nặng nề:

- Nếu y giận rồi, lại nhắm vào Tạ Chiêm, vậy phải cho y cái thang để xuống, đừng vì chuyện này mà làm hỏng chuyện khác ... Cháu tưởng chuyện của Cẩm Thành che mắt được y sao?

- Vậy phải xử lý thế nào?

Tạ Kiếm Nam giả vờ chậm hiểu hỏi, hắn nghe ra ý của Tạ Hán Tĩnh là đá đít Tạ Chiêm, dù sao câu nói của Trương Khác là hoàn toàn nhắm vào Tạ Chiêm.

Mặc dù không hiểu vì sao Cẩm Hồ không động lòng với Cẩm Thành, nhưng Cẩm Hồ không có hành động gì, đặc biệt cả Đường Học Khiêm cũng phụ họa ý kiến của Chu Phú Minh, Tô Dật Quân, như thế nói rõ khả năng không có mấy hứng thú với Cẩm Thành.

Từ trước tới nay Cẩm Hồ luôn tỏ ra rất kiềm chế, từ hạng mục trung tâm ẩm thực là nhìn ra được phần nào, Tạ Kiếm Nam cũng biết điều ấy, có lẽ Cẩm Hồ không thêm đồng mưu với Triệu Cẩm Vinh, nhưng không hứng thú không có nghĩa là bị chọc giận sẽ không nhảy vào phá đám.

- Cháu thấy khó xử thì để chú nói với Tạ Chiêm, nếu như nó ở lại đó không còn tác dụng gì thì để về Tân Thái nghỉ ngơi một thời gian ...

Tạ Hán Tĩnh im lặng một lúc rồi nói thêm:

- Cứ thế đi, chú sẽ gọi điện cho nó.

Tạ Chiêm về chỗ ở, đang tức tối vì tờ giấy kia thì nhận được cú điện thoại của Tạ Hán Tĩnh, lòng lạnh quá nửa, ngay cả tức giận cũng không nổi nữa, không nghĩ tới uy thế của Tạ Hán Tĩnh áp trong lòng hắn bao năm, chất vấn:

- Vì sao, vì sao lại thế?

- Chẳng vì sao cả.

Giọng Tạ Hán Tĩnh rất lãnh đạm:

- Thời gian qua cháu vất vả rồi, về Tân Thái nghỉ ngơi đi.

- Được, các người quyết định như thế rồi, tôi còn cách gì nữa.

Tạ Chiêm cười lạnh, hắn đã hiểu ra Trương Khác không phải giận đối trẻ con mà là muốn tá đao sát nhân, nhưng hắn không ngờ thanh đao đó lại khiến Tạ Hán Tĩnh không chút do dự nhận lấy đâm vào hắn, hắn mới tạm biệt Tạ Kiếm Nam chưa tới 20 phút:

- Tôi rút hoàn toàn cổ phần khỏi Khoa Vương, thế đã được chưa?

- Nói kiểu gì thế?

Tạ Hán Tĩnh giọng không hề có chút sắc thái tình cảm nào, một câu an ủi cũng không có:

- Khoa Vương còn thiếu ĐTH TW 200 triệu, lấy cái gì ra mà chia, hiện Khoa Vương chưa có lợi nhuận, đợi có rồi tất nhiên không thiếu phần của cháu...

Tạ Chiêm chỉ cảm thấy lưng lạnh toát, hắn không ngờ chuyện thành ra như thế, chẳng còn tâm tình nào nghe những lời an ủi lạnh băng của Tạ Hán Tĩnh, cảm tức ném di động vào tường, chiếc điện thoại vỡ tan tành, Tạ Chiêm hai tay ôm lấy đầu ngồi xuống ghế, hắn cũng biết Tạ Hán Tĩnh luôn bất mãn với mình ...

o0o

- Tên đó vì sao nhắm vào Tạ Chiêm?

Tạ Tử Gia nằm úp trên ghế sofa, tay chống cằm nhìn Trần Tĩnh dùng khăn lau khô tóc, cong môi lên thách thức:

- Hử, không phải em nói anh ta giận đối trẻ con à?

- Mọi người coi tên đó như thần thánh, em chỉ có thể giả định vậy thôi.

Tạ Tử Gia cong chân lên, hai bàn chân nhỏ trắng trẻo nghịch ngợm đá nhau:

- Tên đó gọi điện ở ngoài quán bar nói không chừng là cho chúng ta xem thấy.

- Anh ta làm sao tiên tri được lúc nào chúng ta đi ra?

Trần Tĩnh cười ngồi xuống, muốn kéo Tạ Tử Gia dậy tắm rửa.

- Nói chung dù cách này hay cách khác tên đó sẽ có cách để cho chúng ta biết đó là phản ứng của y, nên hành động của y chắc chắn là cố ý.

Tạ Tử Gia mượn đà ngồi dậy, ôm lấy eo Trần Tĩnh tay đưa lên sờ ngực Trần Tĩnh, thì cầm lên vai cô, mặt quay sang mũi gần như chạm cả má Trần Tĩnh, nói:

- Tờ giấy đó mang ý đồ rất rõ ràng, chứ không phải chỉ là giận đối đầu.

- À, em về Hải Châu mấy ngày rồi, sao không đi gặp chị Vân Tĩnh.

Trần Tĩnh quen với động tác thân mật kiểu này của Tạ Tử Gia, nên không để ý mấy, đột nhiên nhớ ra một chuyện hỏi:

- Em ..

Tạ Tử Gia chép miệng, cô ta không giải thích, trừng mắt lên hỏi lại:

- Rốt cuộc là hai bên có ân oán gì với nhau thế? Em chỉ biết trước kia Tạ Chiêm thiếu chút nữa làm cho công ty Hải Dụ phá sản, nhưng kẻ kém cỏi như anh ta, làm phá sản vài công ty có gì lạ?

Cô ta dần nhận ra được Trương Khác luôn lừa mình đi là vì xung đột với Tạ gia, nhưng rốt cuộc là ân oán kiểu gì mà ghét nhau tới mức đó?

- Chị cũng chỉ nghe đồn thôi, hình như không đơn giản như vậy đâu ..

Trần Tĩnh định kể một phần ân oán phía sau cho Tạ Tử Gia nghe thì điện thoại đặt trên bàn trang điểm vang lên.

Tạ Tử Gia cầm lấy, thấy số của Tạ Kiếm Nam thì làm động tác buồn nôn, nói:

- Trời ơi còn gọi điện chúc ngủ ngon sao, ghê chết đi.

Trần Tĩnh cười nhận lấy điện thoại, thấy mặt Tạ Tử Gia đang dán sát vào nghe trộm ra, cô cũng hi vọng được như Tạ Tử Gia nói, đôi khi phụ nữ chỉ cần cử chỉ quan tâm nho nhỏ như vậy thôi là cảm thấy đủ rồi, không ngờ Tạ Kiếm Nam nói chuyện Tạ Chiêm rời khỏi Khoa Vương, làm cô không phản ứng lại kịp, cô không thích Tạ Chiêm, nhưng không nghĩ tới đá Tạ Chiêm đi vào lúc này.

Trương Khác có làm gì thì cũng là lập trường của đối thủ cạnh tranh, còn bọn họ đá Tạ Chiêm đi là đứng ở lập trường nào?

Trần Tĩnh gấp điện thoại lại, lòng rất buồn.

594. Chương 594: Cách Cục

Đưa Đường Thanh, Trần Phi Dung về nhà xong, Trương Khác lái xe về Tân Cẩm Viên.

Khi đi qua cảnh cổng thứ hai Trương Khác nhìn thấy Triệu Ti Minh đứng dưới đèn đường, đi về phía xe của mình, liền dừng xe lại, vẫy tay với bảo vệ đang thò đầu ra, ý bảo với bọn họ bên này không có chuyện gì.

Trương Khác gác tay lên cửa sổ xe, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Cẩm Thành mấy năm qua làm gì để mày nhớ thù như vậy?

- Thù?

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn trời, tức cười nói:

- Nếu nói tới nhớ thù, có lẽ là Cẩm Thành nhớ thù mới đúng, con người tôi rất ít khi chịu thua thiệt.

- Vậy vì sao có món nợ lớn như vậy mà mày không chiếm lấy lại ngồi yên nhìn Cẩm Thành rơi vào tuyệt cảnh?

- Mày nghĩ như vậy hả?

Trương Khác trầm ngâm một lúc nói:

- Có thể mày cho rằng làm ăn không cần nguyên tắc, nhưng tao thì khác, làm ăn không phải cứ thấy lợi là lấn vào. So với trút giận lên người khác, không bằng nghĩ lại bản thân, mày nghĩ xem những chuyện Cẩm Thành làm mấy năm qua có đáng để tao đưa tay ra viện trợ không?

Ánh mắt y trở nên sắc bén, thông thả nói:

- Tao nghĩ ba mày đã chuẩn bị tâm lý rồi, hại người khác thì có lúc bị người khác hại thôi, Cẩm Thành một khi không cầm cự nổi, sẽ nhiều kẻ ném đá xuống giếng lắm đấy, mày đừng trách tao khoanh tay ngồi nhìn.

Triệu Ti Minh ủ rũ lùi lại, hần đúng là không có tư cách gì tìm Trương Khác, chỉ là không nói chuyện một lần thì hần không cam tâm, nhìn Trương Khác lái xe vào cổng, ai cũng nghĩ y là một tên hoàn khổ, đầu biết y giấu mình sâu như vậy.

Đèn nhà Tạ Văn Tình còn sáng, đêm đã khuya, gió hồ vi vu thổi tới, cây cỏ hậu đình đang mùa rục rờ, Trương Khác đi xuyên qua con đường nhỏ lát đá cuội, dưới ánh đèn mờ thấy Tạ Văn Tình ngồi trên ghế đá đọc tài liệu, vừa có vẻ dịu dàng duyên dáng, vừa có quyền rũ lả lơi, chiếc váy mỏng bị gió thổi dán sát lên da thịt, lộ hết ra đường cong hoàn mỹ.

- Chị xem gì mà chăm chú thế?

Trương Khác đứng dựa vào cột đèn sắt, chăm chú ngắm nhìn gò má kiêu diễm, chiếc xương quai xanh tuyệt đẹp, bầu ngực đầy đặn của Tạ Văn Tình ...

- Á, đi gì mà như ăn trộm thế ...

Tạ Văn Tình ôm lấy ngực:

- Sao chị biết em tới ăn trộm?

Trương Khác cười hăng hắc, ngồi xuống một tay ôm eo cô, một tay lật tài liệu, phát hiện ra đó là tài liệu trường học quốc tế Hải Dự:

- Chỉ Đồng sau này sẽ ở trường à?

- Ừ.

Tạ Văn Tình gật đầu:

- Nếu em không về, chị cũng sẽ ở trong trường.

Bên sông có khu nhà giành cho nhân viên, Tạ Văn Tình tất nhiên để lại một gian ỳnh, cô kiên trì Chỉ Đồng ở trong túc xá học sinh, rèn tính độc lập từ nhỏ.

Trương Khác luồn tay vào dưới váy Tạ Văn Tình, vuốt ve cặp đùi cô, tay lấn dần vào mép trong đùi, mơn chớn quanh vùng tam giác thần bí, miết, nắn làm Tạ Văn Tình người nhũn ra, phát ra tiếng rên rĩ động tình, cô không phản đối, còn đưa tay tắt đèn trong phòng đi, dưới ánh trăng trong, tận tình hưởng thụ sung sướng cực hạn của nam nữa.

Tạ Văn Tình mang sức hấp dẫn thiếu nữ thanh xuân không bì kịp, cơ thể đầy đặn, tình dục nóng bỏng, am hiểu tình thú, không hề che dấu khao khát của mình.

Mồ hôi tuôn như tắm, Tạ Văn Tình ngẩng đầu tìm cánh môi Trương Khác hôn say đắm, thở hổn hển nói:

- Ngồi như thế này là được rồi.

Cô luôn muốn ân ái một lần thật thỏa mãn như thế, toàn thân đỏ hồng sau những đợt sóng triều trào dâng, mắt mê ly nhìn Trương Khác:

- Đủ để nửa năm không cần nhớ em rồi.

- Chị chịu lâu như vậy được sao?

Trương Khác tay vẫn ma sát giữa hai chân Tạ Văn Tình, lướt theo làn da mịn màng hơn bất cứ thứ lụa là nào trên thế giới này xuống dưới, nhẹ nhàng bóp bờ mông căng tròn, mồm thì ngoạm lấy một hạt tiểu anh đào, chiếc lưỡi khéo léo liếm vòng tròn, thì thoảng vừa cắn vừa nhay, làm cô ngứa ngáy, miệng tận tình phát ra tiếng kêu dâm dật, tình dục lại lần nữa khơi lên, chỉ là cơ thể không chịu nổi nữa, yếu ớt dựa vào lòng Trương Khác, hưởng thụ dư âm sau ân ái.

- Chị chỉ cần hưởng thụ thời khắc sung sướng là được rồi ..

Tạ Văn Tình cười dịu dàng, cảm giác hạ thân dinh dính, xấu hổ đứng dậy nói:

- Đi tắm đi.

- Đi đâu?

Trương Khác đánh mặt ra mặt hồ long lạnh ánh trăng.

- Đừng, chân tay chị mềm nhũn rồi, chẳng còn chút sức lực nào, xuống nước chìm xuống mất.

Tạ Văn Tình lắc đầu.

Trương Khác bế Tạ Văn Tình lên, đặt cô ngồi ở sàn gỗ kiểu bên tàu sát hồ, còn y thì nhảy vào dòng nước mát.

Tạ Văn Tình ngâm đôi chân ngó sen vào nước, nhìn Trương Khác bơi trong hồ, thấy y cúi đầu xuống biển mất, một lúc sau lại chồi lên giữa hai chân mình, Tạ Văn Tình dùng hai chân kẹp lấy đầu Trương Khác, lòng dào dạt nhu tình, vuốt mái tóc ướt sũng của y, cúi người xuống kỳ cọ cho Trương Khác.

Trương Khác hưởng thụ sự phục vụ tận tình của cô, lúc này mới rảnh kể chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

- Triệu Cẩm Vinh cũng có lúc vẫy đuôi tỏ vẻ đáng thương sao?

Tạ Văn Tình cười, kéo Trương Khác ngồi lên sàn gỗ:

- Sao không nghĩ tới lúc cường chế phá nhà người ta hung hăng thế nào, gieo gió thì gặt bão thôi.

- Nếu kẻ xấu đều sẽ reo gió gặt bão thì thế giới này thanh bình rồi.

Trương Khác gogi đầu lên tay nằm xuống, nhìn trăng sao trên trời, hôm nay trời vừa mưa lớn, đêm khuya nằm bên cạnh hồ thế này rất thoải mái, quan trọng là được bàn tay nhỏ nhắn hơi lạnh lạnh của Tạ Văn Tình kỳ cọ trên người, trông cô lúc này hoàn toàn giống như một người vợ hiền dịu đang phục vụ chồng.

- Khoa Vương sẽ có phản ứng gì?

- Tạ Chiêm chỉ là nhân vật không quan trọng thôi, song không cho hắn một bài học, không thể giúp chị hả giận được.

Trương Khác rên hừ hừ như con mèo được vuốt ve, nói:

- Bọn chúng chắc chắn sợ em phá đám chuyện Cẩm Thành, nhưng em sao làm thế được? Cẩm Hồ mà cứu Cẩm Thành, những người bị Cẩm Thành đốt nhà phá nhà sẽ nhìn vào Cẩm Hồ ra sao? Em không thể để bọn họ chỉ mặt chỉ tay giúp kẻ ác hại người được! Bọn chúng có lẽ biết tâm thái này của em, song không nắm chắc. Bọn chúng thế nào cũng phải nỗ lực duy trì Khoa Vương, thế cũng tốt, em chỉ sợ bọn chúng dứt bỏ, như thế sau này làm sao khiến chúng nhìn mặt em làm việc được ...

Nói tới đó y cười rất bất lương:

- Cứ để bọn chúng lúc nào cũng chịu tư vị thất bại đi.

Tạ Văn Tình nhướn miệng cười:

- Em thật tự tin đấy.

- Vì cách cục không giống nhau mà chị.

Trương Khác cười tự tin:

- Bọn chúng chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, không đột phá nổi cực hạn của bản thân thì làm gì nổi. Bọn chúng nhìn thấy món lợi 100 đồng, là chỉ biết tìm đủ mọi cách moi cho được 120 đồng, mà không có khí độ nhường ra 20 đồng để lần sau còn kiếm tiếp, làm chuyện gì cũng không có chữ tín, nghĩ lừa lọc mới là chuyện thường của hoạt động thương nghiệp.

- Em vào lúc này là mê người nhất đấy.

Tạ Văn Tình vuốt gò má gầy của Trương Khác, nhìn y ngây ngất, đáng vẻ tự tin của y làm người ta hoàn toàn quên đi khoảng cách tuổi tác, làm cô sinh ra cảm giác có thể dựa dẫm, đó là cảm giác rất tuyệt vời, cảm giác khiến cô bị chinh phục.

- Thế sao?

Trương Khác kéo Tạ Văn Tình xuống, mút lấy chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, tay xoa dọc tấm lưng như tơ mềm .. Môi lưỡi xoắn vào nhau rất lâu mới tách ra, Trương Khác ngẩng nhìn đôi mắt hồ nước mùa thu của cô đang tỏa sáng say người, cùng cánh môi đỏ bị y hôn tới căng mọng ướt át, mỉm cười đưa cánh tay cho cô gogi lên.

- À phải rồi.

Tạ Văn Tình trở mình chống tay Trương Khác, cơ thể trần truồng hoàn toàn trình diện trước mắt y, mái tóc đen tuyền rũ xuống, hai con mắt trắng run run nhẹ phát ra ánh sáng dụ hoặc, Tạ Văn Tình kiêu hãnh nhìn ánh mắt si dại của Trương Khác, hỏi:

- Thực sự sẽ điều chỉnh giá cung cấp hàng cho Tân Nguyên chứ?

- Em chỉ muốn bọn chúng sau khi đánh giá bản thân quá cao sẽ có chuyện hay ho gì xảy ra thôi, tới giờ chúng vẫn nghĩ em để ý tới Khoa Vương lắm ..

Trương Khác cười nhạt:

- Áp lực thị trường đầu đĩa hiện rất lớn, tiếp tục không điều chỉnh hạ giá, sau khi chìm vào hỗn loạn sẽ càng khó thu thập, không chỉ hạ giá hàng cung cấp cho Tân Nguyên, em còn định thương lượng với bên TI, C-Cube, Phillips xem có thể cùng giảm áp lực thế nào cho doanh nghiệp đầu đĩa mới thích hợp.

Trương Khác biết nếu chiến tranh giá cả Cẩm Hồ mất nhiều hơn được, cũng không muốn các doanh nghiệp khác đánh nhau làm thị trường hỗn loạn.

Một khi Cẩm Hồ liên hiệp ba phía kia giảm bớt giá hàng, Khoa Vương tất nhiên là hưởng lợi theo, Trương Khác để Cẩm Hồ đi đầu là muốn xem đám Tạ Kiếm Nam có phản ứng gì, y còn chưa biết Tạ Chiêm lúc này đã bị đá đít.

595. Chương 595: Sinh Viên Mới Báo Danh

Lật người mình lại, sờ xung quanh không biết Tạ Văn Tình đi lúc nào, nói chung tỉnh lại không hề cảm giác thấy dấu vết buổi tối Tạ Văn Tình đã từng ở đây.

Hôm nay ngày 5 tháng 9, là ngày sinh viên mới báo danh, định trì hoãn tới mai mới đi cơ, nhưng Đường Thanh muốn đi cùng Trần Phi Dung trở về phòng, nên phải đi sớm một ngày.

Tầm qua loa xong Trương Khác ra ban công xem ráng đỏ cội lệ phía chân trời, Đường Thanh đi chiếc xe đạp màu vàng nhạt vào, bấm mật mã mở cửa sân, khóa xe đạp vào cây bên cạnh, ngẩng đầu thấy Trương Khác chỉ buộc cái khăn tắm, thân trên để trần, chống tay rất uy phong, cô nàng dứ dứ nắm đầm dọa dẫm.

Đường Thanh chạy sầm sầm trên cầu thang, đợi đúng lúc cô mở cửa ra đúng lúc Trương Khác kéo khăn tắm sang hai bên, còn thét lên:

- Á! Lộ hàng rồi!

Nhưng Đường Thanh thì không thét, tung chân tới, cô nàng còn ở khá xa, dép bay đi trước, trúng luôn hạ bộ Trương Khác.

- Á!

Trương Khác đau đốn ôm bụng dưới, Đường Thanh hoảng hốt chạy tới hỏi y có làm sao không, Trương Khác tóm lấy tay cô nàng ấn tới nói:

- Xoa một cái là không sao.

Đường Thanh không để phòng bị Trương Khác kéo tới, đụng phải chỗ đó hoảng sợ xấu hổ rút tay lại, Trương Khác cười đắc ý, hậu quả một giây sung sướng là bị Đường Thanh vừa đấm vừa đá ột trận nhớ đời.

Tạ Văn Tình chuẩn bị bữa sáng mang sang, ăn xong Trương Khác ở nhà nhớ hai cô gái thu dọn đồ, tiếp đó Cố Kiến Bình rồi thím y, mọi y cũng đều sang giúp.

Trương Khác chỉ cần chọn xem mang sách nào, tư liệu nào đi, còn gọi điện thông báo Tô Tân Đông vài việc, đặc biệt là chuyện chiếc di động cho Trần Tĩnh tặng làm quà khai trường cho Tạ Tử Gia, bảo Tô Tân Đông nhớ kỹ làm chuyện này.

Điện thoại reo không ngắt, hình như tất cả mọi người đều biết y sắp tới Kiến Nghiệp đi học, Trương Khác vừa kẹp di động ở cổ vừa dọn đồ vừa nói chuyện điện thoại, thu dọn xong cảm thấy thiếu thiếu gì đó, hỏi mọi người, kiểm tra lại một lượt, thím y nói:

- Thiếu cái gì tới Kiến Nghiệp mua chẳng được.

Khi ném đồ vào cốp xe Trương Khác mới nhớ ra thiếu giấy trúng tuyển, thứ này làm sao tới Kiến Nghiệp mua cho nổi?

Hỏi Đường Thanh, cô nàng từ đầu tới cuối không nghĩ tới việc này, gọi điện hỏi Đỗ Phi, hần cũng đang dọn đồ, mẹ hần muốn đi theo mới yên tâm, Đỗ Phi nói giấy trúng tuyển chắc ở trong tay Lý Chi Phương.

Thời gian qua Trương Khác không ở Hải Châu, chẳng ai nhớ hộ y chuyện này, đại khái Đỗ Phi, Đường Thanh cũng chẳng ý thức tờ giấy này có ý nghĩa gì với Trương Khác, nên không để ý nốt.

Trương Khác gọi đến trường, Lý Chi Phương không ở văn phòng, Mã Tử Thiện nhận điện thoại, mới biết ông ta tới nhà y vài lần mà không gặp, hôm nay không gọi điện ông ta cũng tới lần nữa.

Nhận giấy trúng tuyển từ trong tay Mã Tử Thiện, tựa hồ nhìn thấy cuộc đời đại học y khao khát, Trương Khác mỉm cười, mình rất coi trọng nó, những người khác căn bản lại không coi ra gì.

Thu dọn thỏa đáng xong thì lần lượt đi đón Trần Phi Dung, Lý Quý, Tiêu Xuân Minh, Hứa Nhược Hồng rồi tới Đỗ Phi.

Đỗ Phi vừa nhét hành lý lên sau xe vừa đuổi mẹ hần:

- Mẹ trông chừng ba con là được rồi, cần gì trông chừng con? Cái xe này có bẫy chố, thêm mẹ lại phải thêm cái xe nữa!

Kiên quyết không để ẹ lên xe, đợi xe khởi động rồi mới cảm khái:

- Ôi mẹ tao, tao phải chịu đựng 19 năm rồi, thật chẳng dễ dàng gì.

Trừ Trương Khác ra thì tất cả đều cười lớn, ai nấy đều mang tâm trạng thoải mái sung sướng được vào đại học.

Tới trạm thu phí đường cao tốc thấy có một chiếc Lotus màu lam, Đỗ Phi hớn hở nhảy xuống xe, chui vào chiếc Lotus, hóa ra là Thịnh Hạ đợi sẵn ở đây, thảo nào thằng ranh sống chết không ẹ đi cùng.

Ba năm qua, mặc dù tới thành phố này không biết bao nhiêu lần, nhưng cảm giác lần này hoàn toàn khác biệt.

Trước đó Trương Khác đã nghiêm túc cảnh cáo tầng quản lý của Cẩm Hồ, nếu trời chưa sập xuống thì không được tùy tiện gọi điện quấy nhiễu cuộc sống đại học nhân nhà tự do của y.

Buổi sáng tốn không ít thời gian ở Hải Châu, nên 12 giờ xe mới rời đường cao tốc vào thành phố Kiến Nghiệp, di động vang lên, Trương Khác lấy di động ra xem, là số Kiến Nghiệp, còn quen quen, vừa cảnh cáo được một hai ngày, ai gọi thế này? Chỉ biết cười khổ nhận điện thoại, bên kia là tiếng mẹ y:

- Con xuống đường cao tốc chưa? Mẹ Tiểu Thanh nói các con xuất phát sắp được 2 tiếng rồi..

- Hả? Sao mẹ ở Kiến Nghiệp?

- Ba con cũng ở đây, ba mẹ tới hôm qua, nghe tin thằng nhóc con vừa mới đi, mặc kệ luôn, mẹ và ba con đi dạo nửa ngày ở Kiến Nghiệp.

Thôi xong, người khác vứt bỏ được cha mẹ rồi, còn cha mẹ mình lại ngồi ôm cây đợi thỏ, lúc này không thể đuổi hai vị đó về Tân Vu được.

Ngô Học Phủ cuối tháng năm đóng cửa thi công, tới nay đã được ba tháng, xong trong tháng chín là không thể được rồi, nhưng nhìn từ bên ngoài đã thấy cũng sắp đi vào giai đoạn hoàn thiện.

Tốc độ này đã được xem là kỷ lục xây dựng ở Hải Châu rồi, Trương Khác không thể bất mãn được.

Khi đám Trương Khác xuống xe ở trước ngõ Học Phủ thì công nhân đang trồng một hàng cây Ngô Đồng ở ngoài phố, như vậy thêm vào hàng cây Ngô Đồng cao lớn vẫn giữ nguyên trong ngõ, ngõ Học Phủ thực sự thành phố đi bộ bao phủ dưới tán cây rồi.

Trương Tri Hành và vợ đứng một bên đang cảm khái:

- Lần trước qua đây còn cũ kỹ sập xệ, mới qua vài tháng thôi mà...

Rồi hỏi Trương Tri Phi:

- Bao giờ thì xong được.

- Cửa hàng thì trong vòng nửa tháng sẽ giao cho chủ kinh doanh trang hoàng, nhà ở thì trong vòng một tháng sẽ trang hoàng đồng bộ. Đều tại Tiểu Khắc thúc giục phải làm gấp, nó nói nó học ở đây không thể không có một quán cà phê tử tế, một quán bar tử tế, anh nói xem có phải nó tới đây để học hay không?

Bên cạnh còn có cả Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh, Lương Quân, tất cả cùng bật cười.

- Có cần đợi lát nữa cháu mới tới để chú mắng thêm vài tiếng cho thống khoái không?

Trương Khác và Đường Thanh đi tới, những người khác đều đợi bên xe.

Trương Tri Phi cười lớn:

- Chú hai tháng rồi không về Hải Châu đấy, ném hết tâm tư vào đây, than vãn vài câu không được à?

Trương Khác nhe răng cười, cùng Đường Thanh chào hỏi một vòng rồi nói:

- Mau đi ăn cơm thôi, chắc mọi người đói rồi?

- Bọn ba ăn rồi, bọn con tự tìm chỗ ăn đi.

Trương Tri Hành nói.

- À, ba mẹ tới Kiến Nghiệp để báo danh với con à?

Trương Khác ngạc nhiên hỏi:

- Bí thư Giang nói làm gì có chuyện con trai lên đại học, cha mẹ lại không về xem sao được, nên cho ba nghỉ mấy ngày, ba nghỉ thời gian qua cũng vất vả lắm rồi, liền kéo mẹ con đi chơi, buổi chiều ba mẹ có an bài rồi, không đi báo danh với con đâu.

Trương Khác mặt tội nghiệp giang tay ra nói với Đường Thanh:

- May mà có bạn đi với mình, nếu không mình tử thân chết mất.

Đường Thanh cười khúc khích, mặc kệ Trương Khác vờ khổ.

Trương Khác hỏi cha:

- Buổi chiều ba mẹ định đi đâu, có cần con an bài xe không?

- Ba mẹ ngồi 501 là được.

501 là xe buýt du lịch của Kiến Nghiệp, Trương Khác thấy cha mẹ bỏ mặc mình không quản nữa, kéo Đường Thanh về xe, bảo Mã Hải Long lái xe tới cổng ĐH Đông Hải, nơi đó có mấy quán cơm có thể ăn được.

Tuy quy định là bắt đầu từ mừng 5 tháng 9 mới báo danh, nhưng người trong nước có truyền thống đi sớm không đi muộn, gần như là hôm nay tới hết rồi, hiện là một giờ chiều không còn chỗ trong quán cơm nữa, đành để Trần Phi Dung tới tức xá lấy phiếu ăn rồi tới nhà ăn nhân viên trường ăn cơm.

Cơm của nhà ăn nhân viên trường không tệ, quan trọng là trong đó có điều hòa nhiệt độ.

Vì là ngày sinh viên mới báo danh, nên hôm nay cho dùng tiền mặt mua cơm, thành ra phiếu ăn của Trần Phi Dung không có tác dụng, nơi này tuy đông người nhưng đợi một lúc vẫn có chỗ.

Ăn trưa xong thì cũng tới giờ báo danh rồi, đi trên đường thấy sinh viên mới cùng người nhà hai mắt hoang mang không biết đi đâu báo danh, đám Trương Khác mau chóng tìm được chỗ tiếp đãi của học viện thương

mại quốc tế.

596. Chương 596: Đề Thi Đồ Cỗ

Lý Quý học pháp luật, Hứa Nhược Hồng thì học ngoại ngữ, Trương Khác và Đỗ Phi học kinh tế, Tiêu Xuân Minh tài chính quốc tế cùng khoa với Tạ Tử Gia.

Trương Khác cũng từng làm việc tiếp đãi sinh viên mới rồi, có gì đâu, chỉ giữa hai cây ngô đồng giảng biểu ngữ “học viện thương mại quốc tế hoan nghênh”, dưới là ba bốn cái bàn, cán bộ sinh viên ngồi sau bàn, thông thường còn có một cái xe ba bánh giúp chuyển hành lý, biết làm sao, có sinh viên mới chuẩn bị luôn cả chăn đệm ủa đông mà.

Nếu người tới báo danh là nam, tuyệt đối chẳng có ai ra đón, người nhận báo danh cũng uể oải ...

Đám Trương Khác vừa mới đi tới dưới tấm biểu ngữ thì toàn thể đám nam sinh ban tiếp đãi kéo ra, đáng tiếc bọn họ bay vậy lấy Đường Thanh, Trần Phi Dung, Thịnh Hạ mà thôi, còn đám con trai Trương Khác thì bị đẩy sang một bên.

Có hai cô gái tướng mạo thanh tú ngồi sau bàn cảm thấy hổ thẹn thay cho hành vi của bạn mình, đi tới trước mặt đám Trương Khác chào hỏi:

- Các bạn là sinh viên mới của học viện hả? Hành lý của các bạn đâu?

Tiêu Xuân Minh còn là thiếu niên đơn thuần, chưa bao giờ thấy thế trận này, hơi ngây ngô hỏi Trương Khác:

- Học đại học còn đói khát hơn cả cao trung à?

Trương Khác nhếch mép nói:

- Ở lại đây toàn là đám vô dụng thôi, đám có bản lĩnh đã trà trộn vào ĐH Sư phạm hoặc Học viện Âm nhạc tiếp đãi sinh viên mới rồi..

- Anh bạn, lời này của cậu sai rồi, năm nay nay lãnh đạo ba trường đặc biệt chiếu cố cho vất vả cuộc việc tiếp đãi sinh viên mới nên đã chia ngày báo danh của ba trường ra ba ngày khác nhau rồi. Nên xuất hiện ở đây hôm nay chưa chắc đã phải là vô dụng đâu ...

Một thanh niên để đầu đinh, ết tám, đi tới dính chính lời Trương Khác.

Nhìn thấy Mông Nhạc, thiếu chút nữa Trương Khác phì cười, tên hán tử Sơn Đông tướng mạo hung ác này vì bị bạn gái quen trên mạng bỏ mà uống rượu tới chảy máu dạ dày, Mông Nhạc từ năm thứ hai làm hội trưởng hội sinh viên học viện thương mại quốc tế, trước kia Trương Khác nhờ hắn mà trà trộn được vào ban tiếp đãi sinh viên mới.

- Mông Nhạc, khoa marketing khóa 95, các cậu là ...

Mông Nhạc nhiệt tình chủ động đưa bàn tay rộng ra.

- Trương Khác, nó Đỗ Phi, chúng tôi đều học kinh tế, cậu ta, Tiêu Xuân Minh, học tài chính quốc tế ...

Trương Khác chỉ vào ba cô gái bị vây trong đám đông:

- Đó là hành lý của chúng tôi.

- F**ck!

Thấy ba cô em tươi ngon mọng nước đều là hoa đã có chủ, cả đám không nhin được chửi một tiếng.

Mông Nhạc quát đuổi đám ân cần vây lấy ba cô gái đi:

- Lũ súc sinh, người ta là hoa có chủ rồi, đừng bày ra cái mặt mười năm chưa thấy lợn nái nữa.

Đường Thanh, Trần Phi Dung đỏ mặt quay lại bên người Trương Khác, chẳng biết có phải bị châm chọc là lợn nái mà không phản bác được không.

Thịnh Hạ thản nhiên như không tới bên Đỗ Phi nhéo hấn một cái:

- Xem đám bọn anh kìa.

Đỗ Phi oan ức kêu:

- Ái, bọn anh làm sao?

- Anh chẳng tốt hơn gì họ đâu.

Thịnh Hạ lườm hấn một cái.

Mông Nhạc dẫn bọn họ vào phòng hội nghị làm thủ tục nộp học phí, vẫn có đám không cam tâm theo vào, đều bị Mông Nhạc trừng mắt ngăn lại, có tên lẩm bẩm:

- Làm xong còn giúp mang hành lý mà.

- Thế thì đợi ở ngoài.

Người đông nhưng nhúc, Mông Nhạc rất nhanh nhạy, thấy đâu ít người thì kéo đám Trương Khác tới xếp hàng, khi các sinh viên khác còn đứng hoang mang không biết làm sao thì đám Trương Khác thoảng cái đã làm xong thủ tục.

- Trần Phi Dung ...

Nghe thấy có người gọi Trần Phi Dung, Trương Khác cũng quay đầu lại, thấy Hồ Kim Tinh đang đi vào, vừa thấy Trương Khác quay đầu lại, bối rối quay đi.

- Các cậu quên thằng đó à?

Mông Nhạc hỏi:

- Không quen.

Trương Khác nhún vai, Hồ Tôn Khánh không con không cái, coi Hồ Kim Tinh như con trai, giải thích quan hệ này đau đầu, lại kéo Trần Phi Dung vào, nên y nói không quen cho gọn.

- Thằng đó không tử tế gì, các cậu trông coi hành lý của mình kỹ vào.

Mông Nhạc tốt bụng nhắc:

- Thằng đó ở Tân Phổ quán lấy một cô bé, hại cô bé đo không dám vào hội học sinh.

Lại chép miệng tiếc nuối:

- Nghe nói cô bé đó là hoa khôi khu trường Tân Phổ, tiếc là không được thấy, cậu nói thằng chó đó đáng ghét không?

Cái tên Mông Nhạc này giận Hồ Kim Tinh làm Trần Phi Dung không dám vào hội học sinh đây mà, Trương Khác cười hăng hắc nhìn Trần Phi Dung, làm cô đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Rõ ràng là cô gái đó không muốn vào...

Nói chỉ cho Trương Khác, Đường Thanh ở gần nghe được.

Thấy Lý Quý và Hứa Nhược Hồng, mọi người lại tụ lại một chỗ cùng đợi hai người họ báo danh, Mông Nhạc rất có trách nhiệm, quay về chỗ tiếp đãi trước, dẫn đám Trương Khác ra đó tìm người giúp chuyển hành lý.

Trong đại sảnh rất đông nóng nực, Trương Khác ra ngồi ở bậc thềm, nhìn sinh viên mới ra vào, cảm giác rất nhạt, nhưng cảm xúc rất sâu, nhớ lại cảnh mình và Đỗ Phi lơ ngơ trong đám đông kiêu trước.

- À, ừm...

Trương Khác nghe thấy có tiếng ập úng đằng sau, quay đầu lại thì thấy một cô gái rất xinh xắn nhìn mình, có vẻ như muốn chào hỏi nhưng lại thẹn thùng.

- Gọi tôi à?

Trương Khác nhìn quanh, xác định là không phải là gọi đám Đỗ Phi, Đường Thanh.

-Ừm, trường các bạn tổ chức cắm trại có tới lâm trường Hồng Trí, bạn và ba tôi còn đánh cờ, tôi còn pha sơn trà cho bạn uống, còn bạn ấy ...

Cô gái nhìn Đỗ Phi:

- Cứ lấy đá ném tổ chim, cảnh cáo bạn mấy lần mà bạn không nghe ...

Cô gái lấy dũng khí nói liền một lèo.

- A..

Trương Khác nhớ ra rồi, chỉ cô gái nói ...

- Thẩm ...

Nửa ngày trời không nhớ ra cô gái liền nói:

- Con gái của thầy giáo Thẩm, sơn trà của lâm trường rất được.

Kỳ nghỉ đông cao trung năm thứ hai, trường tổ chức cắm trại, có tới lâm trường Hồng Trí, khi đó Trương Khác thấy cảnh chặt phá rừng bừa bãi liền ở lại tìm hiểu, có gặp chủ quán cờ tên Thẩm Ước, là giáo viên trường trung học lâm trường.

- Thẩm Tiêu (cây trúc), mình còn nhớ tên bạn.

Đường Thanh trí nhớ rất tốt:

- Mình cũng nhớ tên bạn, bạn là Đường Thanh.

Thẩm Tiêu hai tay khê nắm trước người, đôi mắt linh động nhìn Trần Phi Dung:

- Bạn là Trần Phi Dung, bạn là Trương Khác, Đỗ Phi ..

Đội đám Tiêu Xuân Minh ra, cô gái đều gọi được tên bọn họ, nhưng vẫn ngượng ngùng.

Còn nhớ khi đó tổ chức hoạt động giao lưu hữu nghị, mọi người có giới thiệu bản thân, nhưng rất ngắn, đa phần đều báo tên, ai ngờ Thẩm Tiêu đều nhớ hết? Đỗ Phi chọc vào lưng Trương Khác, nháy mắt với y, ý nói trí nhớ của cô gái này quá khủng bố.

Trí nhớ xuất sắc của Trần Tiêu đúng là làm mọi người giật mình, Đỗ Phi nhìn thấy cô cầm cặp hồ sơ và sách hướng dẫn sinh viên mới, liền hỏi:

- Bạn học chuyên ngành gì?

- Giống các bạn, đều ở lớp kinh tế, lúc tìm danh sách nhìn thấy tên các bạn, còn tưởng là gặp hai người trùng tên cơ, không nghĩ là các bạn thi đỗ cả rồi.

Thẩm Tiêu thẹn thò đáp:

- Đúng đấy, họ “thi” đỗ cả đấy ...

Đường Thanh cười mỉa, cố ý nhấn mạnh chữ thi, liếc nhìn Trương Khác.

Trương Khác mặt rất đầy cười lại, mình cũng “tùng” thi đỗ thật mà, có gì phải xấu hổ.

Kiếp trước Trương Khác và Đỗ Phi theo nguyên tắc thỏ khôn không ăn cỏ gần hang, nên lên tới năm thứ tư không hề biết hết các cô gái trong khoa, nói gì tới Trần Tiêu chất phác dè dặt.

Có điều giới nói ra hình như có ấn tượng, hình như khóa 97 có duy nhất một cô gái đọc chiếm học bổng đặc biệt bốn năm liền, chắc chắn là siêu nhân trước mặt này.

Trần Tiêu dung mạo không tệ, đôi mắt đầy linh khí, mũi thẳng, môi mỏng, mặt hơi gầy, chỉ là mang đậm chất quê, còn bện hai bím tóc vắt lên vai, váy hoa, áo sơ mi ... Mặt trời chiếu qua váy, còn nhìn thấy quần lót đầy màu trắng.

597. Chương 597: Hưởng Thụ Cuộc Sống Đại Học

Nhìn cảnh này Trương Khác nhớ lại lần đầu tới nhà Trần Phi Dung, lúc đó cô mặc áo ngủ, dưới ánh đèn gần như trong suốt, quan trọng là phía bên trong Trần Phi Dung không mặc gì, khi đó Trương Khác nhìn trộm vài cái thôi mà bị Trần Phi Dung phát hiện đá ột cái đau điếng.

Nghĩ tới đó Trương Khác vô thức liếc nhìn Trần Phi Dung.

Trời nóng bức, gò má sáng bóng như ngọc của Trần Phi Dung lấm tấm mồ hôi, đỏ hồng hồng tươi tắn tràn đầy sức sống thanh xuân, bầu ngực vun đầy, quy mô chắc chắn hơn lúc đó nhiều rồi.

Trần Phi Dung thấy ánh mắt Trương Khác chuyển từ Thẩm Tiêu sang phía mình, chớp mắt cũng nhớ lại cảnh ngày hôm đó, gò má nóng rang, ánh mắt lúng túng quay đi chỗ khác.

- Thầy Thẩm có đi báo danh cùng bạn không?

Trương Khác có ấn tượng rất sâu về sơn trà hình dạng không đẹp của Thẩm Ước.

Hứa Hồng Bá đặc biệt thích sơn trà, Trương Khác mang hai túi về Hải Châu, đều mang tới cho Hứa Hồng Bá, về sau Trương Khác không tới lâm trường đó nữa, Hứa Hồng Bá vì trồng rừng hay tới đó, Trương Khác muốn uống sơn trà lại tìm tới ông.

- Ba mình phải ở trường dạy học, tối qua mình cùng bạn học ngồi thuyền tới.

Thẩm Tiêu đáp.

Hành lý của Thẩm Tiêu để ở chỗ tiếp đãi, Trương Khác bảo Mã Hải Long lái xe đưa hành lý tới đó, đợi tất cả báo danh xong xuôi liền tới chỗ tiếp đãi đem cả hành lý của Thẩm Tiêu lên xe.

Rất nhiều bậc phụ huynh đưa con cái tới báo danh, Mã Hải Long lái xe đi sau đám Trương Khác không hề bị chú ý.

Lần lượt đưa từng người tới túc xá, sau đó còn tới chỗ quản lý nhận mấy thứ đồ dùng sinh hoạt như chăn, chậu rửa mặt v.v...v.. Hẹn nhau 5 giờ tới điểm tiếp đãi, tới khi đó trao đổi số điện thoại với nhau.

Xong xuôi Trương Khác đi tới chỗ nghiên cứu sinh.

Đại học Đông Hải được xây dựng gần trăm năm, khu túc xá sinh viên mở rộng hết lần này tới lần khác, nhưng khu tiểu lâu ngôi đồ lúc mới xây trường là có phong cách nhất, đi lên còn nghe tiếng cầu thang gỗ keo cốt kết, lúc này đã thành túc xá nữ rồi.

Nhìn chiếc quần áo lót xanh đỏ đủ kiểu phơi ngoài cửa sổ, hết sức vui mắt.

Đằng sau túc xá nữ có ngọn núi thấp, trong trường đều gọi vui đó là núi Hợp Hoan, đứng trên núi có thể nhìn thấy Yến Quy Hồ, nếu coi như không thấy bằng vệ sinh, cả bao cao su vứt bừa khắp nơi thì đó là chỗ có phong cảnh tốt nhất.

Túc xá nam đặt sau núi, tối tắm u ám chưa nói, quan trọng là xây từ thập niên 60 rồi, ở trong đó cảm giác như vào khoang hạng năm của tàu thủy vậy, vừa hẹp vừa có mùi cổ quái khó tả, đêm đến có khi phải chịu đựng tiếng ngáy như kéo bễ của bạn cùng phòng ...

May mà Trương Khác và Đỗ Phi không phải chịu sự dày vò đó.

Để cải tạo hoàn cảnh ăn ở cho sinh viên, trường xây hai tòa chung cư nghiên cứu sinh phía đông núi Hợp Hoan, điều kiện khá được, tòa phía tây toàn nam sinh, tòa phía đông, có cả nam lẫn nữ, ĐH Đông Hải quản lý nghiên cứu sinh không quá cứng nhắc.

Trương Khác định sau khi chung cư Thanh Niên xây xong thì vào đó ở, hiện đành ở tạm chỗ nghiên cứu sinh thôi.

Tòa nhà phía đông tầng 4,5,6 trên cùng dành cho nữ sinh, cầu thang tầng ba đi lên có mấy chữ lớn màu đỏ ghi " từ trên là tức xá nữ", ấy vậy mà thi thoảng vẫn có nam sinh "nhầm tầng".

Đám Trương Khác đi tới tòa nhà phía đông thì thấy Triệu Bằng ở dưới tòa nhà đợi bọn họ.

- Chuyện vật này mà cũng cần anh phải tới à?

Trương Khác hỏi:

- Chuyện của Khác thiếu gia có cái nào là nhỏ được.

Triệu Bằng cười tí nói:

- Biết vô mong ngựa đầy ...

Trương Khác cười mắng, lấy chìa khóa trong tay Triệu Bằng rồi đuổi hắn về, kế hoạch Vườn Sồi đang bận rộn hỗn loạn, Triệu Bằng là người liên lạc không thể thoát thân được, hắn có tới đây hay không với Trương Khác cũng không sao.

Phòng của Trương Khác hướng về phía ánh mặt trời, đi vào một cái là thấy ngay sự khác biệt, Đường Thanh tặc lưỡi:

- Điều kiện ở đây tốt quá, chỗ Phi Dung rất tệ.

Buổi trưa cô có theo Trần Phi Dung về tức xá lấy phiếu cơm.

Trần Phi Dung cười nói:

- Điều kiện ở đây đúng là tốt thật, có điều không nghe nói được ở hai người một phòng.

- Nếu chẳng phải sợ tâm linh Đỗ Phi bị tổn thương, mình đã nó vào phía tức xá cũ rồi, một mình mình ở đây càng sướng ...

Trương Khác bật quạt treo tường lên, nằm giang chân giang tay trên giường, vừa rồi ôm một đồng hồ lên, mồ hôi đầm lưng, nếu không phải có con gái ở đây, y và Đỗ Phi đã khóa thân luôn.

Phòng không rộng, bày hai cái giường gỗ, bàn học, tủ áo, chẳng còn mấy chỗ đặt chân, còn có một cái tủ lạnh cao bằng nửa người, Đỗ Phi mở ra xem, thấy bên trong đã đựng sẵn nước giải khát, cảm khái nói:

- Đi theo thằng này đúng là được hưởng phúc.

Lấy đồ uống ra chia ọi người.

Các phòng khác nhà vệ sinh rất sơ sài, phòng của Trương Khác tuy không thể mở rộng, nhưng bỏ ít công sức vào đó, khu tắm rửa, nhà xí đều dùng pha lê ngăn cách, Trần Phi Dung lúc này mới chú ý sàn nhà dùng cùng loại chất liệu gỗ giống nhà cô, Đường Thanh đẩy cửa mở ban công ra, ở đó bày một cái bàn kính, hai cái ghế, sàn cũng xử lý đặc biệt, quay đầu lại nói với Trương Khác:

- Thật xa xỉ.

Trương Khác cười khi:

- Nếu chẳng phải sợ lắp điều hòa ngoài phòng quá bắt mắt thì mình đã cho người lắp rồi, mùa hè ở Kiến Nghiệp đúng là không chịu nổi. Mình tới đây là hưởng thụ cuộc sống đại học, không phải là để trải nghiệm cuộc sống đại học, không cần làm bản thân ủy khuất.

Đường Thanh cười mắng Trương Khác vô sỉ, lại đi khắp phòng một lượt, ngồi xuống cùng Trương Khác, nói:

- Hình như còn thiếu cái gì đó, à máy giặt, bạn định tự giặt đồ à?

Trương Khác nhìn chiếc quạt quay tròn, nói:

- Đỗ Phi đi lừa hai cô gái tới giặt đồ giúp bọn mình là được rồi, cần gì máy giặt? Bạn biết vì sao khi áo cưới của nữ là màu trắng không?

- Vì sao?

Đường Thanh tò mò hỏi:

- Máy giặt màu trắng, tủ lạnh màu trắng, nồi cơm điện cũng màu trắng, nên áo cưới của nữ nhân cũng phải màu trắng.

Trước khi Đường Thanh kịp đưa tay ra nhéo Trương Khác bật mình dậy né, cười giải thích:

- Mình nghe ngóng trước rồi, ngoài trường có cửa hàng giặt quần áo, mỗi ngày có người tới túc xá nam và bên này thu đồ để đi giặt, chỉ cần chuẩn bị hai cái giỏ nhựa đựng y phục là được.

“Cộc cộc cộc”

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Trương Khác thuận tay mở ra, thấy Lâm Băng mặc sơ mi xanh lơ trông rất thanh tú đứng ngoài cửa, bên cạnh là bạn trai gầy gò yếu ớt, mắt nhỏ, Trương Khác chưa bao giờ hỏi bạn trai cô tên là gì, gật đầu chào rồi hỏi:

- Sao chị biết tôi ở phòng này, nhìn thấy tôi tới à?

Trong bốn cô gái cùng phòng Hứa Duy, Trương Khác ít tiếp xúc với Lâm Băng nhất, đã có thời gian dài không gặp rồi, lúc này Lâm Băng hẳn đã thi đỗ nghiên cứu sinh:

- Chị ở tầng trên hả?

Tránh người ra mời hai người họ vào.

Lâm Băng đùa:

- Tuần nam mỹ nữ kéo nhau tới thế này, tôi không muốn biết cũng không được.

Bạn trai cô lại nghiêm chỉnh nói:

- Tôi là chủ nhiệm khóa các cậu, tới đây thăm hỏi.

- Hả?

Trương Khác đang khom người xuống lấy nước ngọt mời họ, nghe nói thế ngẩn ra, nói thế bạn trai Lâm Băng ở lại trường công tác, chẳng lẽ hắn trượt nghiên cứu sinh rồi? Thuận tay ném *** Coca cho Lâm Băng và bạn trai cô.

Lâm Băng mở ra uống, bạn trai cô thì tiếp lấy rồi đặt bàn bên cạnh.

Lâm Băng nhìn xung quanh phòng một lúc, cảm khái nói:

- Cậu xa xỉ thật đấy, mấy hôm nay thấy có người chạy lên chạy xuống sửa soạn chuyển đồ, không biết là vị đại thiếu gia nào vào ở, té ra là cậu.

Bạn trai cô cau mày nói:

- Vào đại học không phải để hưởng thụ, tốt nhất là để tâm tư vào việc học tập.

598. Chương 598: Những Kẻ Ngựa Mất

Trương Khác đang định đùa với Lâm Băng vài câu, rồi tối mời họ đi ăn cơm để mọi người thân thiết hơn, ai ngờ hắn ném ột câu như thế, không khí cương lại tại chỗ, Đường Thanh rất khó chịu câu này cô có thể nói Trương Khác, chứ người khác nói là không được, nếu không phải Trần Phi Dung giữ tay đã nói lại rồi.

Lâm Băng xấu hổ lắm, nhân lúc người khác không chú ý, đưa tay chọc bạn trai một cái, bảo hắn chú ý ăn nói.

Trương Khác chán chảng muốn nói nữa, những người khác cũng không biết nói gì, không khí rất gượng gạo, đúng lúc này Mã Hải Long bê sổ hành lý còn lại lên.

Bạn trai Lâm Băng hỏi:

- Anh là phụ huynh của Trương Khác hay Đỗ Phi ?

Mã Hải Long nghi hoặc hỏi lại:

- Cậu là ai?

- Tôi là chủ nhiệm khóa bọn họ, Ngụy Đông Cường.

Ngụy Đông Cường còn biết lễ tiết làm người cơ bản, đưa tay ra:

- Phụ huynh không nên nuông chiều con cái, đây nhìn thế nào cũng không giống chỗ học tập, còn nữa tôi vừa xem hai tờ giấy của bệnh viện họ nộp lên, Trương Khác và Đỗ Phi trông thế nào cũng không giống có bệnh, tôi thấy tham gia quân huấn sẽ có lợi cho sự trưởng thành của hai cậu ấy.

Mã Hải Long vốn đưa tay ra rồi, nghe hắn nói thế liền thu lại:

- Xin lỗi, thì ra là thầy Ngụy, tôi chỉ là lái xe của Khác thiếu gia thôi, lời này anh hãy để dành nói với phó thị trưởng Trương và trưởng phòng Đỗ.

Lắc đầu ý bảo Ngụy Đông Cường tránh ra cho hắn mang đồ vào.

Trương Khác nhận lấy đồ rồi tự mình sắp xếp, chẳng thèm để ý tới Ngụy Đông Cường.

Đãi ngộ đặc thù của Trương Khác và Đỗ Phi là nhờ đánh tiếng trực tiếp với Lý Hồng Minh, hiệu trưởng ĐH Đông Hải.

Đh Đông Hải nhận của Cẩm Hồ 20 triệu cải tạo cơ sở giáo dục, cho hai sinh viên chút đãi ngộ đặc thù hai sinh viên có là gì?

Có điều bên phía Cẩm Hồ cũng không nói rõ thân phận của Trương Khác, song từ hồ sơ học sinh có nói tới thân phận cả Trương Tri Hành, Đỗ Tiểu Sơn nên có thể nhìn ra vài điều, mà tổng bộ Cẩm Hồ đặt ở Hải Châu, Lý Hồng Minh hiểu ý ... Tóm lại cứ chiếu cố tốt hai sinh viên này là được.

Song mỗi năm sinh viên cần chiếu cố không phải chỉ một hai người, Lý Hồng Minh không thể đích thân hỏi tới từng người một, ông ta cũng là quan viên cấp phó bộ, phải xem phụ huynh sinh viên đó cấp bậc ra sao mới ra mặt, còn không đẩy cho Thôi Quốc Hằng, viện trưởng viện thương mại quốc tế xử lý.

Thôi Quốc Hằng cấp phó sở, ngang với Đỗ Tiểu Sơn, Trương Tri Hành, trong chuyện này chú trọng cái lễ qua lại, anh không qua thì tôi không lại, viện thương mại quốc tế có được lợi gì từ Cẩm Hồ đâu nên bảo Ngụy Quốc Cường tới quan tâm là được.

Hôm nay con trai Lục Văn Phu cũng vào ĐH Đông Hải, Lục Văn Phu tới báo danh cho con, Thôi Quốc Hằng ở lại văn phòng tiếp.

Tới con trai Lục Văn Phu còn ngoan ngoãn ở trong túc xá nam, không cần phải đãi ngộ đặc thù, nên Ngụy Đông Cường càng lúc càng ngứa mắt với Trương Khác và Đỗ Phi.

Thật ra hắn cũng có chút tính toán, Thôi Quốc Hằng cũng trốn không ra mặt rồi, chắc hai tên này thuộc loại quan hệ nhờ vả vòng vèo thôi, nên hắn cũng không coi Trương Khác và Đỗ Phi ra gì, nghiêm mặt lại bày ra thái độ thầy giáo cho đôn dần mặt để sau này dễ quản lý, ai ngờ bị người ta lừa đi.

Ngụy Đông Cường biết mình không được hoan nghênh, cảm thấy bị coi thường, mặt tối lại nói:

- Ngày mai 7 giờ tối ở phòng 205 mở hội động viên quân huấn sinh viên mới, dù các cậu có tham gia quân huấn hay không thì cũng phải tham gia, lớp trưởng lớp kinh tế khóa 97 là Lục Thiên Hựu, bình thường có chuyện gì có thể trực tiếp tới tìm tôi, trừ tôi ra văn phòng khóa còn ba trợ lý chủ nhiệm nữa, đều là đàn anh năm thứ tư của các cậu ...

Thấy lời mình nói ra chẳng có một ai để ý, Ngụy Đông Cường cũng cảm thấy mất hứng, nắm tay siết lại, định nói gì nhưng không nói nữa, quay người bỏ đi.

Lâm Băng bị kẹt ở giữa xấu hổ cực độ, nếu có cái khe hở dưới đất, cô vui vẻ chui ngay vào, miễn cưỡng cười trông như khóc, vẫy tay với đám Trương Khác rồi đi theo.

Bọn họ vừa rời đi, không khí trong phòng nhẹ hẫng, Đỗ Phi đóng cửa phòng lại, nói:

- Tên này còn chưa rõ tình huống thì phải.

Đường Thanh thì cười nhạo Trương Khác:

- Xem đi, bạn chạy tới đâu cũng có người coi bạn thành kẻ xấu, mình thấy bạn đúng là kẻ cực xấu rồi.

Trương Khác cười khi:

- Hắn không phải là mỹ nữ khiến người ta yêu thích, mình đâu cần phải bày tim ra cho hắn xem. Hắn nghĩ sao thì cứ việc nghĩ, có tức cũng là bản thân hắn thôi.

Trần Phi Dung nhớ lại một thời mình cũng coi Trương Khác là loại hoàn khổ giống Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh, nghe Trương Khác tự trào “bày trái tim”, thầm nghĩ:” Cậu ấy cũng chưa bao giờ chủ động giải thích gì với mình.”

- Lục Thiên Hựu là ai? Vừa tới nơi đã làm lớp trưởng của chúng ta rồi.

Đỗ Phi hỏi:

- Chúng ta có cần đi gặp không?

Trương Khác không biết Lục Thiên Hựu có phải là con trai Lục Văn Phu không, nhưng chắc chắn lai lịch không đơn giản:

- Không cần.

Y chẳng bận tâm Lục Thiên Hựu là ai, loại như Ngụy Đông Cường cũng chẳng thể làm ảnh hưởng tới tâm tình của y được, mọi người cũng nhanh chóng trở lại không khí náo nhiệt nói cười.

Trương Khác mở hành lý ra, nhờ Đường Thanh, Trần Phi Dung giúp xếp sách lên giá, cùng mang y phục treo vào tủ, cuối cùng Trương Khác lấy hai cái PocketPC ra, ném cái mới tinh lên giường của Đỗ Phi:

- Đây, không cần tranh dùng cái của tao nữa.

- Oa, 770, xem giới thiệu bao nhiêu cái, tao thích mỗi cái này, không phải còn chưa chính thức bán sao?

Đỗ Phi vỗ ngay lấy:

- Biết ngay là mày có cửa mà.

Nếu không nhanh hơn người khác thì làm sao mà thể hiện được ưu thế của y, Trương Khác định khoe khoang một chút, nhưng Đỗ Phi không có ý nghe y, mở ngay máy ra khám phá.

Thu dọn thỏa đáng xong, Trương Khác gọi điện cho cha, nghe ý tứ thì cha mẹ y không có ý về sớm ăn cơm, Trương Khác cũng kệ luôn.

Mọi người tới điểm tiếp đãi tụ hợp với nhóm Lý Quý, Mông Nhạc đang ngồi trên yên một cái xe ba bánh, Thẩm Tiêu giúp chất hành lý lên xe, nhìn thấy Trương Khác tới liền vẫy tay gọi, bên cạnh cô còn có một thanh niên quần jean áo phông, trông cũng được.

Thanh niên đó đi về phía Trương Khác nói:

- Các bạn là sinh viên lớp kinh tế khóa 97 phải không, tôi là Lục Thiên Hựu, lớp trưởng của các bạn, cán bộ hội sinh viên bận cả ngày rồi, chúng ta giúp họ một chút đi, để bọn họ đi ăn cơm.

- Xin lỗi, chúng tôi đang định đi ăn cơm.

Đỗ Phi nhướn mày lên, từ chối không chút khách khí, vì hắn nghe cái tên Lục Thiên Hựu này từ miệng Ngụy Đông Cường.

Lục Thiên Hựu nhiệt tình đưa ra lời mời, nhưng bị hắt một chậu nước lạnh, xấu hổ quay về.

- Bình thường mày tích cực lắm cơ mà?

Lý Quý thắc mắc:

Trương Khác cười, nơi này làm gì có Lý Chi Phương, bản chất Đỗ Phi giống y, đều là loại uế oải lười nhác.

Trương Khác vẫy tay với Thẩm Tiêu, hỏi cô có đi ăn cơm không, Thẩm Tiêu tích cực ở lại giúp đỡ, Trương Khác cũng tùy, bọn họ vốn chẳng thân thiết gì.

Tiêu Xuân Minh cũng chẳng cần biết Lục Thiên Hựu có phải là lớp trưởng không, nhưng rất thích nhìn cái bộ dạng mất mặt của hắn:

- Bọn mày biết thằng đó lai lịch gì không? Nghe nói viện trưởng đích thân đưa nó và ba nó tới tức xa, vừa tới nơi liền hết sức nhiệt tình chào hỏi từng người, bọn mày nói nó có phải là thằng giỏi giả bộ không?
- Nếu như đã bày vẽ lớn như vậy, thì nhất định phải làm ra vẻ hòa đồng với quần chúng rồi, cái kiểu của nó thực chất là ở trên cao ban ơn cho người khác ...

Lý Quý chỉ ngay ra điều làm Lục Thiên Hựu làm người ta ngứa mắt.

599. Chương 599: Trương Khác Là Đồ Đại Sắc Lang

Hiện giờ mới 5 giờ chiều, trên trời tầng mây rất dày, khí nóng lúc này mới dần tan đi, gió từ rừng thổi tới, làm người ta cảm thấy mát mẻ.

Vẫn không ngừng có sinh viên mới cùng phụ huynh tới trường báo danh, Trương Khác nhìn trời, có vẻ tối sẽ có mưa đây.

Bạn gái Tiêu Xuân Minh là Trương Lôi học ở ĐH Sư phạm, báo danh từ hôm qua, hôm nay chính thức vào lịch trình quân huấn, tranh thủ buổi chiều quân huấn kết thúc liền tới tìm, Trần Phi Dung và Đường Thanh cũng muốn đi tìm Tô Nhất Đình, Tô Nhất Đình thân thiết với Hà Huyền nên kéo theo luôn.

Bắt đầu từ hôm nay Trương Khác cũng không muốn Phó Tuấn và Mã Hải Long đi theo nữa, cả ngày có vệ sĩ đi bên cạnh chỉ làm bạn học cảm thấy quái dị, làm sao mà hưởng thụ cuộc sống đại học an nhàn được.

Buổi tối cũng có hoạt động quân huấn, Trương Lôi ăn xong rồi vội vã rời đi.

Lý Quý, Hứa Nhược Hồng đi mua một số vật phẩm còn thiếu, căn cứ vào yêu cầu quân huấn, nam sinh không được để tóc dài quá hai tấc, nữ sinh tóc không được che quá mang tai.

Mọi người mới vào đại học, nên rất cẩn thận, bọn họ còn phải đi tìm chỗ cắt tóc, Trương Khác và Đỗ Phi căn bản không định tham gia quân huấn nên chẳng bận tâm, Tiêu Xuân Minh học cùng khoa với bọn họ, gan cũng lớn lên, không vội đi xử lý tóc nữa.

- Tiếp theo chúng ta đi đâu đây?

Đường Thanh thấy hiện tại chỉ còn 8 người, mười ngón tay đan vào nhau duỗi lên trời vươn dài người ra, Đường Thanh chưa bao giờ được chơi thoải mái ở Kiên Nghiệp, nên rất hăng hái.

- Đi chơi Khổng miếu nhé?

Ban đêm Khổng miếu đèn rất đẹp, dọc đường lại bán đồ vặt các cô gái thích, Trương Khác nghĩ cha mẹ cũng đang đi dạo ở khu đó, có thể cùng ngồi xe về nhà.

Bắt xe buýt ở cổng trường ĐH Sư phạm, đi nửa tiếng đồng hồ là tới đường Khổng miếu, cùng xe còn có rất nhiều sinh viên cũng đi dạo đêm, không biết từ bao giờ, các cửa hàng ở đây thi thoảng truyền ra tiếng hát của Giang Đại Nhì.

Các cô gái đều thích mấy món tiểu thủ công nghệ tinh xảo, Trần Phi Dung và Hà Huyền còn khắc chế một chút, Đường Thanh, Thịnh Hạ và Tô Nhất Đình thì tíu tít bàn tán mua sắm, Đường Thanh mỗi lần mua được một thứ đều nhét vào tay Trương Khác nói:

- Tặng bạn bày lên bàn ...

Thế là từ trạm xe buýt tới sân trước Khổng miếu, bàn học của Trương Khác không tìm được chỗ đặt sách nữa rồi.

Nhìn thấy có mấy người bán bóng, Đường Thanh hớn hỏ muốn mua, cô nàng vừa đi tới, tức thì một đồng người bán bóng vây lấy chào hàng, Đường Thanh do dự không biết nên mua của ai, quay lại chỗ Trương Khác.

- Chọn hộ mình một quả bóng đi.

Đường Thanh giao nhiệm vụ cho Trương Khác.

Trương Khác lợi dụng cười gian nói:

- Chu miệng cao lên một chút nữa thì mình đi.

Đường Thanh quay người đi không để đám Trần Phi Dung nhìn thấy, tình nghịch chu môi ra, trông vừa đáng yêu ngây thơ lại cực kỳ khiêu khích, Trương Khác cảm thấy xương cốt nhẹ đi quá nửa.

Trương Khác đi tới, những người bán bóng vây lấy, y không để ý, đi xuyên qua bọn họ tới giữa sân, mua một quả bóng từ ông già rồi quay về.

Đường Thanh lúc này mới phát hiện ra trong những người bán bóng, chỉ có ông già lưng hơi còng, râu trắng, ăn mặc chỉnh tề đó là không đi tới bám lấy du khách mời mua khí cầu, nên có vẻ làm ăn không được tốt, bị người xung quanh cướp hết khách.

- Vì sao ông ấy không chủ động mời khách?

Đường Thanh tò mò hỏi:

- Như vậy thì làm sao có ai tới mua được?

- Mình chỉ nghe nói thôi.

Trương Khác nhìn ông già tay trái buộc dây giây bóng, tay phải cầm hai cái túi da rằn màu đen:

- Ông ấy năm nay 84 tuổi, bạn đời mất sớm, hai năm trước được cháu gái đón tới Kiến Nghiệp, cháu gái ông ấy 19 tuổi, do ông ấy một tay nuôi lớn, cháu gái ông ấy làm công, tới nuôi bản thân còn chưa đủ, nhưng vẫn đón ông ấy tới, thuê phòng ở trấn Tân Ninh. Một năm trước, con trai cả ông ấy bị bệnh nặng, là bệnh nan y, ông ấy đón con tới Kiến Nghiệp chữa bệnh, cũng chẳng phải trị bệnh gì, mỗi ngày ông ấy đi bán bóng kiếm tiền, trả tiền phòng, phải nuôi bản thân, phải mua thuốc cho con trai ...

Tới đó hơi dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Đổi lại người khác ở cảnh ngộ này có lẽ đã ăn xin kiếm sống rồi, nhưng ông ấy không làm thế, bán bóng kiếm được ít hơn hẳn đi ăn xin, ông ấy vẫn kiên trì đứng đây bán bóng, cũng không níu kéo khách. Trong tay ông ấy có hai cái túi, một là thứ rác rưởi nhặt có thể bán lấy tiền, một là những thứ người khác tiện tay vứt ra, chẳng bán được nhưng ông ấy vẫn nhặt cho vào túi.

Càng kể giọng càng đầy cảm xúc:

- Người khác bán bóng tới mười 11 - 12 giờ đêm là về, ông ấy kiên trì tới 1-2 giờ đêm mới về, sáng sớm đã tới, cho nên buôn bán cũng tạm, ông ấy luôn rất lạc quan, còn nói kiếm đủ tiền đưa con trai về quê, để nhìn quê một lần trước khi chết. Mỗi lần mình đi qua đây đều mua một quả bóng cho ông ấy ..

- Đồ... Đồ chỉ biết bịa chuyện lừa nước mắt các cô gái ...

Đường Thanh lau đôi mắt đỏ hoe, đương nhiên không chịu thừa nhận bị câu chuyện của Trương Khác làm xúc động, còn hung dữ dọa y:

- Không được lấy trò này đi lừa cô gái khác ..

Chạy tới chỗ ông già mua một quả bóng xanh nhạt, không biết kiếm đâu ra một cái bút dạ, bắt Trương Khác cầm bóng, còn cô viết lên đó “Trương Khác là đồ đại ...” viết tới đó ngoẹo đầu hỏi:

- Đại xấu xa hay là đại sắc lang hay hơn?

- Viết đại sắc lang đi, đại xấu xa phạm vi rộng qua, người ta không biết là xấu ở phương diện nào.

Trương Khác hết sức nghiêm trang kiến nghị.

- Cút đi.

Đường Thanh phì cười, trên gò má còn dấu nước mắt chưa khô, quả nhiên đúng như nguyện vọng của Trương Khác, bảy chữ “Trương Khác là đồ đại sắc lang” được viên lên quả bóng bay, cô nàng còn buộc giấy vào tay y, nói:

- Mang về buộc lên cây ở gần lớp học, không thể để cô gái khác bị bạn lừa.

Rồi nói đám Trần Phi Dung, Đỗ Phi:

- Nếu các bạn đi qua đây, giúp mình mua bảy quả bóng viết bảy chữ kia mang về lớp, còn tiền ... Tiền cứ đòi Trương Khác.

- Thảm vậy sao?

Trương Khác tròn mắt:

- Mình không bỏ tiền được không?

- Nhất định phải bỏ.

Đường Thanh cười đắc ý, kéo tay Trần Phi Dung lắc:

- Bạn có cần mua vài quả bóng về viết “Trương Khác là đồ đại xấu xa ” không? Trước kia Trương Khác đúng là rất xấu với bạn ...

Trần Phi Dung mỉm cười lắc đầu:

- Mình sau này cứ giúp bạn viết Trương Khác là đồ đại sắc lang vậy.

Tô Nhất Đình nhìn bộ mặt tội nghiệp của Trương Khác cười ngặt ngoẽo:

- Cậu ta tuyệt đối xứng với cái danh hiệu đó, tới giờ mình vẫn không biết làm sao cậu ta biết Hà Huyền, đến Hà Huyền cũng chẳng hiểu ra sao, căn bản là có liên quan gì tới nhau đâu.

Hà Huyền đỏ mặt cười, cô đúng là rất hoang mang.

Kết cục Trương Khác buộc tám quả bóng ở tay, trên đường có mấy người liền chạy tới hỏi mua bóng, Trương Khác kéo cổ áo sơ mi cho Đường Thanh xem:

- Mình toàn thân mặc đồ Givenchy, trông giống bán bóng chỗ nào?

Đường Thanh cười tới đau cả bụng, Trương Khác muốn chia bóng ọi người, Đường Thanh bảo mọi người không được nhận, khi trở về, đứng ở trạm xe buýt, Trương Khác đang cẩn thận tránh bị đám đông làm nổ bóng thì phụ nữ trung niên lái xe quất lớn ngăn Trương Khác lên xe:

- Này bán bóng, không được lên! Trên xe đông người như thế, mang bóng lên tôi làm sao chở được người khác nữa.

Mấy cô gái lại ôm nhau cười chảy nước mắt, lúc này mới chia nhau bóng, tam người vừa vặn tám quả bóng, chiếm nửa khoang xe, Đỗ Phi lên xe chào phụ nữ lái xe, còn bỏ thêm vào hộp tiền 20 đồng, coi như mua vé xe cho mấy quả bóng.

Người phụ nữ lái xe cười xấu hổ:

- Tôi đã bảo làm gì có chàng trai bán bóng nào đẹp trai thế mà.

Đám Đường Thanh cô nào cô nấy môi hồng răng trắng, mặt hoa da phấn, thường ngày gặp được một hai người đã hiếm lắm rồi, tự nhiên một loạt năm cô gái lên xe, làm mọi người trong xe hoài nghi có phải là mỹ nhân học viện âm nhạc hoặc ca vũ đoàn đi chơi, nên không để ý có tám quả bóng bay lơ lửng trên đầu.

Xuống xe, Tô Nhất Đình và Hà Huyền về túc xá trước, đám Trương Khác tới nhà chiêu đãi số 2, ba mẹ y cũng vừa chơi chán trở về, Lương Cách Trần nhìn thấy Đường Thanh liền nói bà vừa nói chuyện với mẹ Đường Thanh, sẽ cùng cô tới Hong Kong.

Ở Hong Kong có Tương Vi phụ trách an bài rồi, thêm một người nữa cũng không sao, đặt vé máy bay trước là được.

Thời gian cũng đã muộn, mọi người đưa Trần Phi Dung về túc xá, Đường Thanh, Thịnh Hạ hưng phần nên chẳng thấy mệt, Đường Thanh còn muốn chạy tới túc xá ĐH Đông Hải treo bóng bay.

Đi qua thao trường, thấy trái đầy chiếu, rất nhiều sinh viên cùng phụ huynh ngủ ở thao trường, trông vô cùng náo nhiệt.

Sân bóng phía trước túc xá nữ cũng thế, đám Trương Khác vừa treo bóng bay lên thì từng hạt mưa như hạt đậu lộp độp đổ xuống, những người trải chiếu chuẩn bị qua đêm ngoài trời cuống quýt ôm đồ tìm chỗ tránh mưa.

Chỉ chớp mắt mưa đã rào rào đổ xuống, Trương Khác vừa giúp Đường Thanh buộc bóng xong, ôm lấy cái eo nhỏ của cô chạy tới hành lang tránh mưa.

Đường Thanh lấy khăn tay ra lau nước mưa trên đầu Trương Khác, dựa vào lòng y, ngả đầu nhìn mắt y, chỉ vào quả bóng bay buộc dưới đèn đường nói:

- Bạn xong đời rồi.

- Xuyt, nói nhỏ thôi.

Trương Khác đưa tay ra che cánh môi đỏ hồng tuyệt đẹp của cô.

Mưa rất lớn, nước mưa rào rào làm những quả bóng bay chao đảo lên xuống, có điều vẫn miễn cưỡng nhìn thấy được bảy chữ “Trương Khác là đồ đại sắc lang”, quan trọng là quả bóng lẻ loi buộc ở dưới đèn đường quá bắt mắt, đó là quả bóng đầu tiên Trương Khác mua.

Lúc này những người tranh mưa dưới hành lang đã qua hoảng loạn, chỉ quả bóng kia thì thăm thảo luận Trương Khác rốt cuộc là ai.

- Thằng đó đáng hận thật, phải có bao nhiêu cô gái bị hủy trong tay nó thì người ta mới tàn nhẫn buộc những quả bóng này ở trước túc xá nữ chứ?

Không hiểu ở đâu phát ra một giọng nam vùng đông bắc.

***

Lời tác giả: câu chuyện cụ già bán bóng là có thật, các bạn đi qua Khổng miếu hãy dừng lại mua một quả bóng, đa tạ!

600. Chương 600: Đi Bơi Thuyền

Đường Thanh ở trong lòng Trương Khác cười tới thở không nổi, vậy mà chưa thỏa, kéo cả Trần Phi Dung tới ôm lấy cười, Trần Phi Dung cũng cười chết thôi, hai cô gái ôm lấy nhau, Trương Khác đứng bên cạnh, đặt cằm lên vai Đường Thanh nói nhỏ với Trần Phi Dung:

- Sau này ở trường ngàn vạn lần đừng nói quen mình, nói có cũng đừng nói tên ra, cái tên này coi như bị hủy triệt để rồi.

Trần Phi Dung che miệng lườm Trương Khác một cái, cười duyên dáng, lại cảm thấy như thế có hơi ám muội, gò má đỏ lên, quay đầu đi không dám nhìn y.

Mưa rất lớn, các bậc phụ huynh chỉ đành trốn ở hành lang túc xá, một số nữ sinh không thể bỏ cha mẹ ở đó về phòng, nên hành lang náo nhiệt vô cùng, có nhà hưng phấn, có nhà bi thương, có cô gái ôm cha mẹ khóc cứ như sắp lên kiệu hoa về nhà chồng.

Đường Thanh liền kéo Trần Phi Dung tới phòng của Trương Khác, nơi này xem chừng cả đêm chẳng yên tĩnh nổi, Trần Phi Dung chạy lên lầu lấy hai cái ô xuống, Trương Khác khắp khởi mừng thầm Đỗ Phi và Thịnh Hạ một cái, tức là y dừng đi cùng hai cô cái rồi, ý nghĩ vừa mới nảy ra thì Đường Thanh ném ô cho đi:

- Bạn và Đỗ Phi che chung đi...

Ba cô gái rúc vào một cái ô.

Đi qua căng tin, mua hai bộ tú một đồng đồ ăn vặt về phòng, chơi tới 2 giờ sáng mới đưa Trần Phi Dung về, còn bọn họ tới nhà chiều dài.

Lúc này mưa đã ngừng, trên sân lại trải đầy chiếu, rất nhiều phụ huynh đã ngủ.

Đây chỉ là một màn trong cuộc đời muôn vẻ mà thôi.

Ngày 6 tháng 9, vẫn là ngày sinh viên mới báo danh, Trần Phi Dung buổi sáng có tiết, Trương Khác ngủ ở nhà khách tới tận 10 giờ mới dậy, gọi di động cho Đường Thanh thì biết cô nàng cùng Thịnh Hạ và cha mẹ y tới khu sáng nghiệp Vườn Sồi thăm quan rồi.

Trương Khác cầm gối ném Đỗ Phi dậy, hai tên rửa ráy qua loa, ăm tuyền vội thứ rồi đi tìm Đường Thanh, đứng ở đường Đông Hoa có thể nhìn thấy cổng khu sáng nghiệp, chỉ vài bước đi bộ chừng mấy trăm mét thôi.

Ngoài phòng nhiệt độ oi bức chịu không nổi, Trương Khác nhìn thấy chú và cha mẹ, đi tới thì nghe thấy bọn họ đang nói tìm một con thuyền để tới Yến Quy Hồ dạo chơi.

Đây đúng là kiến nghị hay, mùa hè nóng chang chang, có nơi nào giải nhiệt bằng ở giữa hồ?

Yến Quy Hồ là hồ sống, nối liền với sông Tiểu Giang, sau khi nguồn ô nhiễm bị cắt đứt triệt để, qua cả mùa mưa tẩy rửa, nước hồ đã trở nên trong vắt, có điều những vật chất ô nhiễm tích dưới đáy hồ cần có thời gian dài để thiên nhiên làm sạch, có điều không ảnh hưởng tới tâm tình chơi thuyền lúc này.

Đeo kính râm, đội mũ lưỡi trai, Trương Khác nhàn nhã lên chiếc du thuyền kiểu hoa thuyền cổ, thuyền bơi ra giữa hồ, Trương Tri Hành hỏi con:

- Có xí nghiệp nào vào khu chưa?

- Nghe nói cả đồng hồ sơ chất trên bàn rồi, chuyển thẩm tra con không quan tâm ...

Trương Khác lười nhác nói:

- Đọc một phương án sáng nghiệp có giá trị thì mất cả ngày của một người, lại vì giữ bí mật thương nghiệp, nên tiến độ thẩm tra cực chậm, xác định được nhóm xí nghiệp đầu tiên trước tháng 10 đã là giỏi lắm rồi, còn cả tháng nữa mà ba...

- Đây hai cha con.

Lương Cách Trân trách:

- Đã nói là nghỉ vài ngày, mới được một ngày đã nói mấy chuyện này rồi, cha con anh không mệt à?

Trương Khác ngậm miệng, dù sao y cũng có hứng thú gì với công việc đâu.

- Bên kia là cái gì?

Thịnh Hạ chỉ một kiến trúc bên cạnh khu sáng nghiệp:

- Hình như là biệt thự, sao chỉ xây một cái?

- À...

Trương Khác cứng người, quay sang hỏi Thiệu Chí Cương:

- Nơi đó xây cái gì thế, nhìn bản thiết kế không chú ý lắm tới chỗ đó, có thiết kế nhỏ như vậy à?

- Là khu nhà ở cho cao tầng chủ quản, dọc bên hồ còn xây mấy biệt thự nữa.

Thiệu Chí Cương mau mắn ứng phó:

- Nếu Khác thiếu gia thích thì để lại cho cậu một tòa?
- Thôi, cách trường học xa quá, không có thời gian chạy đi chạy lại.

Trương Khác nhếch môi nói, chỗ đó cách cổng nam ĐH Đông Hải 1 km, nhìn thế nào cũng không thấy xa, đúng là trợn mắt nói láo.

Ai đề nghị lên Yến Quy Hồ bơi thuyền thế? Đúng là ý kiến tồi tệ, thái độ Trương Khác quay ngoắt 180 độ.

Ăn trưa trên du thuyền xong, Trương Tri Hành rủ Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi câu cá, Trương Khác xưa nay coi đó là hoạt động của ông già nên chẳng hứng thú lắm, có điều Đỗ Phi rảnh rỗi hay theo cha đi câu, trình độ rất cao, cũng kiếm một cái cần câu ngồi móc meo ở đó.

Bờ nam Yến Quy Hồ có một con suối từ trên núi chảy ra, nước nơi đó là sạch nhất, ở cửa suối nước trong tới mức nhìn rõ đá cuội dưới đáy hồ, nơi này cây cỏ rậm rạp, sinh viên các trường xung quanh rảnh rỗi thường tới đây chơi, khuất sâu sau những bóng cây um tùm còn loáng thoáng truyền tới tiếng nam nữ giòn nước.

Trương Khác kéo Đường Thanh xuống du thuyền, đi chân đất dẫm lên tảng đá bên suối đi vào trong núi, mới đi được vài trăm mét quay đầu lại đã không nhìn thấy du thuyền neo ở cửa suối nữa, nhìn thấy một tảng đá lớn nhô lên giữa lòng suối.

- Ngồi lên đó nghỉ chút đi.

Trương Khác đề nghị.

Bốn xung quanh tảng đá là rêu bám trơn như mỡ, Đường Thanh bảo Trương Khác cho cô mượn vai trèo lên, có điều phải chịu đựng y thừa cơ sờ mông mình, bò lên được tảng đá phát hiện ra đây đúng là chỗ tuyệt vời, vừa khéo nhìn được cảnh trí ở bờ bắc Yến Quy Hồ, lại che đi du thuyền.

Một con hươu thò đầu ra, thấy Đường Thanh đứng trên tảng đá ngó nghiêng cũng hơi nghiêng đầu mở to đôi mắt ngây thơ nhìn cô.

Đường Thanh chưa bao giờ thấy động vật hoang dã, hưng phấn nhảy cẫng lên reo hò, không may dẫm vào tay Trương Khác, y la thảm trượt xuống suối, thiếu chút nữa thì ngã vào trong lòng suối, con hươu tất nhiên cũng bị tiếng hét của y bỏ chạy.

- Chỉ sờ mông có hai cái, có cần trả thù như thế không?

Trương Khác ngẩng đầu lên, Đường Thanh mặc quần lửng, để lộ bắp chân nhỏ trắng trẻo mê người, do đi lội nước với Trương Khác, ống quần từ đùi trở xuống đã ướt hết rồi.

- Trả thù đấy thì sao hả?

Đường Thanh nghe mặt lên, giơ bàn chân múa trước mặt Trương Khác:

- Sao bạn biết chỗ này, thật tuyệt vời.

Chân không cho Trương Khác trèo lên, hại Trương Khác bỏ cả người trên vách đá mới leo lên được, dính rêu đầy người, tức mình tóm lấy chân Đường Thanh hôn cho cô nàng mềm nhũn ra, lại trượt xuống suối giặt áo, trải lên tảng đá phơi khô.

Chỗ này chỉ lội nước từ cửa suối lên mới tới được, tuy sâu trong kia vẫn thấp thoáng tiếng người, nhưng đi tới được rất khó, Trương Khác tới đây gần trăm lần mới phát hiện ra được.

Mùa hè nóng bức, cầm một quyển sách, một chai Nhị Oa Đầu tới đây nghỉ cả buổi chiều, tuyệt đối là chuyện thư thái nhất đời người.

Ngồi mình trần trên tảng đá còn cảm thấy hơi lạnh, Trương Khác bảo Đường Thanh ngồi lên đùi mình, ôm chặt lấy.

- Ngồi ở đây nhìn sang kia đẹp hơn hay ở kia nhìn bên này đẹp hơn?

Trương Khác thấy Đường Thanh ngả đầu ra sau hỏi mình, nhìn đôi mắt trong vắt, hàng mi dài rung rung, khiến lòng người say mê, Trương Khác nhẹ nhàng đưa tay tới mép quần cô nói:

- Quần bạn ướt hết rồi, có cần cởi ra phơi khô không?

- Hi hi.

Đường Thanh vặn mình như con rắn:

- Không cho tùy tiện cởi quần con gái ...

Cảm giác tay Trương Khác thôi không cởi quần nữa chuyển sang vuốt ve hông mình, cô yên tĩnh lại, nghiêng người qua ôm lấy cổ Trương Khác, áp sát tai vào ngực y:

- Tim bạn đập như đánh trống vậy.

Lại ngược đầu lên nhìn Trương Khác nũng nịu:

- Nhớ tới Hong Kong chơi với mình...

- Ừ...

Trương Khác đáp một tiếng, nhìn cánh môi hồng nhuận kiều diễm hơi cong lên, khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt mê ly làm người ta mê loạn, cúi đầu hôn lên đó.

Cơ thể Đường Thanh không ngừng run lên, càng hôn càng thấy không thỏa, người muốn áp sát vào lòng Trương Khác hơn nữa, nhích hông áp tới, không ngờ hông vừa đặt xuống chạm ngay đúng vật cứng ngắc hư hỏng kia, giật mình thét lên, mắng:

- Đám con trai đúng là háo sắc.

Hông lại nhích ra ngoài, mặt vẫn áp vào má Trương Khác:

- Mình chỉ cần bạn hôn mình, không cho phép có có suy nghĩ xấu khác.

Trương Khác nghĩ khi nào đó làm thật cô nàng rồi, để rồi xem lúc đó ai có suy nghĩ xấu.

601. Chương 601: Mỹ Nữ Này Điên À?

Nghे tiếng Đỗ Phi, Thịnh Hạ từ sau rừng cây bên kia truyền tới, rõ ràng không làm gì cả, Đường Thanh vẫn chột dạ rời khỏi lòng Trương Khác, còn bắt y mặc cái áo chưa khô vào.

Buổi tối tổ chức lễ động viên quân huấn, dù Trương Khác và Đỗ Phi không tham gia quân huấn, nhưng không thể bỏ hoạt động đầu tiên được.

Đợi tới khi gần hoàng hôn liền men theo dòng suối quay trở về thuyền, lên thuyền mới biết mẹ Đường Thanh đã sắp tới Kiến Nghiệp rồi, sợ lỡ chuyến bay ngày mai, nên bà tới trước một ngày.

Du thuyền đỗ ở bờ bắc, Phó Tuấn lái xe đưa Cố Kiến Bình tới thẳng bến tàu, không kịp ăn cơm nữa, Trương Khác và Đỗ Phi về trường trước, định ăn qua loa gì đó ở nhà ăn.

Về tới phòng phát hiện ra có tờ giấy dán ở khe cửa, Lục Thiên Hựu tới tìm bọn họ, bảo bọn họ tới phòng 12 nhận đồng phục quân huấn, nam sinh thống nhất cắt tóc 2 tấc.

Lúc này Trương Khác mới nhớ ra tới nhà ăn không có khay đựng cơm là không được, còn việc cắt tóc Trương Khác chẳng thêm bận tâm.

Xem giờ thì chắc hiện đã gần kết thúc báo danh rồi, Trương Khác chạy tới phòng 12 lĩnh đồng phục, khay đựng cơm, còn chăn màn chiếu chiếc gì hết thì tặng hết cho quản lý, chẳng hứng thú đi tới chào hỏi nam sinh cùng lớp, quay đầu ra ngoài luôn, vừa khéo gặp một cô gái mặc đồng phục quân huấn, da trắng môi hồng mắt sáng đi vào.

Đỗ Phi rất tự nhiên huyết sáo một tiếng, chọc tay Trương Khác nói:

- Phải ngang với hoa khôi của khoa mình rồi, không biết học ngành nào ...

Hắn cũng chỉ thuận miệng nói thể thôi, chân không hề dừng lại.

Tên tiểu tử này tưởng mặc đồng phục quân huấn là sinh viên mới, chủ nhiệm khóa, trợ lý chủ nhiệm và sĩ quan huấn luyện cũng mặc đồng phục quân huấn, cô gái xinh đẹp này chính là Tịch Nhược Lâm trợ lý chủ nhiệm khóa 97.

Ở điểm này lịch sử không hề thay đổi, Trương Khác rất thích.

Tịch Nhược Lâm có thể được coi là mỹ nữ, đáng tiếc khóa trước cô có Giang Đại Nhi áp đảo tất cả, khiến hoa hoa cỏ cỏ toàn trường không có cơ hội nổi bật.

Năm trước Giang Đại Nhi nghỉ học Trần Phi Dung lại ở khu trường mới năm nay lại chuyển về, mỹ nữ có cấp bậc như Tịch Nhược Lâm hình như vĩnh viễn không có cơ hội nữa, thật là thê thảm ...

Có điều cô gái này bề ngoài quá nghiêm khắc, Trương Khác cũng không có cơ hội xé cái vẻ ngoài của cô ta xuống, xem bên trong cô thể nào, thi thoảng nhìn vài cái còn được, huyết sáo thì chưa bao giờ làm.

Tên Đỗ Phi này thấy mỹ nữ là lại theo bản năng huyết sáo, Trương Khác tất nhiên tránh xa hắn ra một chút, dùng khóe mắt liếc nhìn Tịch Nhược Lâm, thấy cô ta cau mày, nghĩ tới cảnh Đỗ Phi bị ăn chửi, khóe miệng không kìm được muốn cười.

- Cười cái gì mà cười.

Trương Khác hơi ngớ ra, thấy đôi mắt sắc lém của Tịch Nhược Lâm nhìn chăm chăm vào mình, ***, quá đặc ý rồi, làm bà cô này nổi giận trút lên mình.

Trương Khác cười lãnh đạm:

- Cười cũng không được sao?

- Các cậu lớp nào, tên là gì?

Giọng Tịch Nhược Lâm có sức phá hủy làm vàng gãy đá vỡ.

- Ai đấy?

Đỗ Phi không bỏ Trương Khác lại chuồn mất, hắn cảm thấy nghi hoặc, cô gái xinh đẹp này — Hắn vẫn nghĩ Tịch Nhược Lâm là sinh viên mới — Sao mà khó tính thế, cười một cái mà cứ như làm gì ghê lắm, thật cổ quái:

- Cô ấy có vấn đề ở đây à?

Hắn chỉ vào đầu hỏi:

Trương Khác không nhịn nổi cười, y không tin Tịch Nhược Lâm không đoán ra y và Đỗ Phi là ai, tất cả sinh viên mới đều ở khu 12, lúc này chắc đã báo danh hết, ra vào đều mặc đồng phục, tóc cắt 2 tấc, chỉ có y và Đỗ Phi vẫn để tóc như bình thường.

Câu nói này của Đỗ Phi đoán chừng gây đúng chỗ thống hận nhất, càng đáng ghét hơn cô ta lại không thể nhào tới cắn xé hai người bọn họ.

Đỗ Phi đã thế rồi, Trương Khác không ngại đổ thêm ít dầu, nháy mắt với Tịch Nhược Lâm:

- Mỹ nữ, muốn bắt chuyện với bọn anh cũng không cần nghiêm túc thế đâu, làm quen chút, anh là Tiêu Xuân Minh phòng 417, cậu ấy là Lục Thiên Hựu phòng 451, em ở lớp nào?

Đỗ Phi nhìn thấy cái cổ trắng muốt của cô gái xinh đẹp trước mắt từ từ dâng lên một màu đỏ, qua môi, mũi, bao phủ cả khuôn mặt, lúc này mới ý thức cô ta đã rơi vào trạng thái cuồng nộ, hắn giật mình, hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì, thâm nghĩ cô ta chắc gì đã biết Trương Khác đã ba hoa.

Trương Khác trước kia không hiểu tâm tình con người ta vì sao dễ dàng kích động như thế, nhìn thấy bộ dạng này của Tịch Nhược Lâm đúng là bài học sinh động, cô ta khó khăn lắm không chế được cơn giận, hừ một cái đi lên lầu.

- Cô ta là ai vậy, trông thật đáng sợ ...

Đỗ Phi không hiểu nổi tại sao cô ta lại có phản ứng lớn như vậy vì một chuyện nhỏ nhặt.

- Giữ lại chút hồi hộp đi, tối họp mày sẽ biết.

Trương Khác vỗ vai Đỗ Phi, nói bây giờ thì mất hay.

Không có kinh nghiệm ở phương diện này, Đỗ Phi có thông minh tới đâu cũng không ý thức được vấn đề ở chỗ nào.

Mặc dù trường học nói ý nghĩa quân huấn nói hết sức kích động lòng người, nhưng ý nghĩa thực tế nhất của nó là cho đám sinh viên mới một bài học, ít nhất sau này dễ quản lý một chút.

Nghiêm khắc nhất với quân huấn không phải là những sĩ quan quân đội, mà là đám chủ nhiệm khoa và trợ thủ vừa mới thoát khỏi quãng đời sinh viên hoặc chưa.

Trừ Ngụy Đông Cường, ba trợ lý chủ nhiệm tựa hồ vẫn đi theo quỹ tích nhân sinh của mình, bọn họ được làm trợ lý chủ nhiệm vào năm cuối cùng.

Trương Khác chẳng bận tâm Tịch Nhược Lâm lên lầu có đập chén đập bát không, y và Đỗ Phi về phòng, thay đồng phục, lấy khay thức ăn ra nhà ăn làm đồng cơm lớn.

Đỗ Phi chăm chú lấy dưa gấy một cái lá bòn dính trên thức ăn ra bàn, hỏi:

- Mày chắc ăn vào sẽ không sao chứ?

- Người anh em, chịu đựng đi ..

Mông Nhạc bê khay thức ăn tới:

- Nếu có ăn phải sâu cũng coi như tăng thêm dinh dưỡng.

- Thu hoạch ra sao?

Trương Khác cười hỏi.

Mông Nhạc ngó ra một lúc mới hiểu Trương Khác nói gì, cười lớn:

- So với hành lý của các cậu thì đúng là ba ngàn giai nhân thành ẩm đạm thất sắc, thời gian còn lại nhạt nhẽo chán ngắt, có thu hoạch gì được? Hành lý của các cậu câu được từ đâu thế, mỹ nữ trường mình so với họ thì chẳng khác gì cặn bã.

- Có chứ, bọn tôi vừa gặp được một cô gái ở khu 12.

Đỗ Phi hăng hái ghé tới nói:

- Có điều tính khí cổ quái lắm ...

Hắn vẫn cứ để bụng chuyện vừa rồi.

- Xinh đẹp lại khó hầu hạ, thế thì nhìn một hai cái là đủ rồi.

Mông Nhạc lúc này còn rất thoảng, Trương Khác không biết hắn yêu cô bạn trên mạng kia rồi chuyện có xảy ra theo quỹ tích cũ không.

Trương Khác quyết định sau này không tới nhà ăn nữa, đem cả cơm lẫn thức ăn đổ vào thùng nước gạo, Đỗ Phi cũng không chút do dự. Thấy gần tới giờ liền đến túc xá nam chuẩn bị đợi họp.

Tiêu Xuân Minh lúc này đã cắt tóc cộc, hắn vốn nhỏ lại gầy, mặt lại quắt, nên trông càng nhỏ thó, nhìn thấy hắn như thế Đỗ Phi mới biết tùy tiện thay đổi kiểu tóc phải chịu nguy hiểm nhất định.

Vào phòng Tiêu Xuân Minh ngồi một lúc, rồi chạy đi làm quen với nam sinh chuyên ngành kinh tế với bọn họ.

Tối giờ mọi người tới phòng 205, đang đi trên thang thì Trương Khác bị Đỗ Phi kéo tay, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt thanh tú như thủy tiên trong nước của Tạ Tử Gia, vóc người nhỏ nhắn càng bị bộ quần phục thùng thình nuốt mất.

Trương Khác định chào hỏi, nhưng môi nhếch lên mà cười nổi, đứng một lúc rồi quay đầu đi lên.

Tạ Tử Gia đang do dự không biết có nên cười với Trương Khác không thì thấy vẻ mặt cứng đờ của y, trong lòng rất khó chịu, Đỗ Phi lại cười nhảu nhở với mình, trừng mắt lên nhìn hắn.

Đỗ Phi cụt hứng theo Trương Khác lên lầu, đi vào phòng học, nhìn thấy Tịch Nhược Lâm cùng hai trợ lý chủ nhiệm khác đứng cùng Ngụy Đông Cường, nhổ phì một cái:

- Mẹ nó, thảo nào ... Bọn mình ngồi đâu đây ?

Trương Khác tâm tình càng không vui thì càng lăm trò tai quái, hất hàm vào hàng đầu:

- Ngồi ngay trước mắt cô ta.

602. Chương 602: À ...

Không ngờ Thẩm Tiêu cũng ngồi hàng đầu, đại bộ phận nam sinh đều trốn phía sau, nên cô rất ngạc nhiên, vuốt tóc mình, ý hỏi bọn họ vì sao không cắt tóc.

Trương Khác liếc nhìn Tịch Nhược Lâm, mắt cô ta như muốn lóc thịt trên người bọn họ, Ngụy Đông Cường làm như không nhìn thấy, hai tên nam trợ lý khác ánh mắt rất bất thiện, đại khái vừa rồi Tịch Nhược Lâm mách lẻo, bọn họ đứng trên lập trường của bọn họ, Trương Khác chẳng bận tâm, ngồi xuống, cố ý hiểu lầm lời Thẩm Tiêu, cười nói:

- Bạn cắt tóc trông xinh hơn đấy.

Thẩm Tiêu đỏ mặt, giải thích:

- Tôi hỏi hai bạn sao không cắt tóc, các nam sinh khác đều cắt rồi.

- Thế à? Không ai thông báo với bọn mình cả, chắc là không sao.

Trương Khác đánh miệng lên bực giảng:

- Bọn họ cũng có nói gì đâu.

Thẩm Tiêu là cô gái thuần khiết, nghe vậy liền coi là thật.

Các sĩ quan huấn luyện đi vào, dẫn đầu mọi người hát ca khúc cách mạng, trong các phòng học khác cũng truyền tới tiếng hát, đây là truyền thống rồi.

Đúng 7 giờ Thôi Quốc Hằng và lãnh đạo khoa đi vào, lễ động viên quân huấn chính thức diễn ra, Tịch Nhược Lâm đi lên chủ trì, giọng êm vừa ngọt, Đỗ Phi nháy mắt với Trương Khác, ý nói vừa nãy sao không nghe ra.

Trương Khác cười, phụ nữ phải thấy cái mặt xấu trước, thấy mặt tốt sau mới không có ảo tưởng về cô ta.

Giới thiệu, giới thiệu rồi phát biểu, mất gần hai tiếng vô nghĩa, kết thúc các lớp tự hợp riêng.

Trương Khác lúc này mới biết lớp mình có 36 người, 23 nam, 13 nữ, Lục Thiên Hựu là lớp trưởng, Thẩm Tiêu thành tích thi vào cao nhất khoa, làm bí thư chi bộ, các chứng danh ủy viên sinh hoạt, ủy viên học tập v.v.. Điều được quyết định, hợp lớp chỉ có tự giới thiệu, chẳng có gì khác.

Hợp xong Trương Khác và Đỗ Phi rời khỏi lớp, Lục Thiên Hựu gọi bọn họ lại:

- Trương Khác, Đỗ Phi, hai bạn đợi tôi một lát.

Trương Khác dừng chân quay đầu lại, trong lớp chỉ còn mấy cán bộ, Lục Thiên Hựu đang đứng cạnh Thẩm Tiêu, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Chủ nhiệm Ngụy bảo tôi gặp hai bạn nói chuyện.

Lục Thiên Hựu đi tới nói.

Trương Khác ồm một tiếng rồi cùng đi ra khỏi phòng phọc.

Lục Thiên Hựu không vội nói, ra khỏi khu một lúc mới cân nhắc lên tiếng:

- Nghe chủ nhiệm Ngụy nói, lớp chúng ta có ba bạn mình gia cảnh khá đặc thù, tôi nghĩ chúng ta lên làm gương. Chuyện hai bạn không thể tham gia quân huấn tôi cũng được nghe rồi, tôi muốn mời hai bạn cùng tôi làm báo cáo quân huấn, hai bạn thấy sao?

- Ủ, được.

Trương Khác gật đầu, đây hẳn là ý của Ngụy Đông Cường, điểm quân huấn tính là 8 học phần, đại khái đây là cái thang cho hai bên cùng xuống.

Cùng với quân huấn diễn ra, sinh viên vì sức khỏe hoặc lý do khác không thể tham gia quân huấn ngày một nhiều, tức là sinh viên phụ trách làm báo cáo quân huấn ngày một nhiều, đây là công việc nhẹ nhàng.

- Chủ nhiệm Tịch sẽ dạy các bạn làm báo cáo thế nào, sáng mai các bạn hãy tới chỗ cô đấy.

- Ồ.

Trương Khác không nhin được huyết sáo một tiếng, nghĩ hiện giờ tráng đinh tóm được làm báo cáo chỉ có hai bạn họ, nếu không đời nào Tịch Nhược Lâm chọn bọn họ làm trợ thủ, có điều sáng mai phải tiễn Đường Thanh ra sân bay, khó xử nói:

- Sáng mai chúng tôi có việc xin nghỉ, cậu có số điện thoại của Tịch Nhược Lâm không? Lát nữa chúng tôi sẽ nói chuyện này với cô ấy.

Lục Thiên Hựu nói cho Trương Khác số điện thoại, nếu hẳn chủ động nói ra gia cảnh ba bạn họ đặc thù rồi, Đỗ Phi hỏi thẳng luôn:

- Nhà cậu làm cái gì?

- À...

Lục Thiên Hựu nói qua loa:

- Ba tôi làm ở chính phủ ...

Đỗ Phi đợi mãi không thấy hẳn nói tiếp, liếc mắt bảo Trương Khác:

- Tao quên đồ trong lớp.

Trương Khác gật đầu:

- Tao đi lấy với mày.

Không nói một lời bỏ Lục Thiên Hựu lại, xoay người đi đường khác về chung cư nghiên cứu sinh.

- Thằng này chẳng ra mẹ gì.

Đỗ Phi luôn mồm than phiền:

- Nó tưởng nó là ai, ba tao cũng là nhân viên chính phủ..

Nhại lại giọng điệu của Lục Thiên Hựu:

- Cứ như sợ nói ra thì bọn mình bám vào vậy, thằng này mà đã muốn không được đối xử đặc thù thì đừng bảo Thôi Quốc Hằng đưa tới tức xá, đúng là loại vừa làm gái dĩ lại thích lập bia trình tiết.

- Tâm thái nó chưa thành thực thôi.

Trương Khác cười:

- Nói thích vờ vịt thì cứ để nó vờ vịt, không để ý đến nó nữa là xong.

Mặc dù trên lễ động viên, Tịch Nhược Lâm tỏ thái độ như băng giá với họ, có điều mai xin nghỉ vẫn phải nói với cô ta một tiếng, Trương Khác gọi điện tới, nghe được giọng nói quyến rũ êm ái truyền tới:

- Biết gọi điện cho em vào lúc này sao?

- À...

Trương Khác ngớ ra, chẳng lẽ cô ta là loại nữ nhân ngoài băng nghiêm nghị giá trong nóng bỏng phóng túng? Có điều cũng không lý nào nhìn một cái là thích mình ngay được.

- Mấy ngày rồi mới nhớ ra gọi điện thoại cho em?

Nghe ra được Tịch Nhược Lâm đóng cửa phòng lại, giọng ngày càng trở nên lả lơi.

- À ...

Trương Khác xác định được Tịch Nhược Lâm hiểu lầm rồi, loáng thoáng nghe thấy người cùng phòng chuyển điện thoại cho cô ta nói “người của bạn”, nói không chừng cô ta đang sốt ruột đợi điện thoại của ai đó.

- À cái gì mà à, sao anh không nói? Em còn tưởng anh sau này không để ý tới em nữa chứ, hi hi, sao nào, vẫn không nhận được gọi điện cho em trước phải không?

Trương Khác không chút do dự cúp điện thoại, con thú bị thương không thể đựng vào, nữ nhân bị tổn thương tình cảm càng không thể đựng vào, may mà điện thoại phòng không hiện số.

Đi tới nhà chiều đãi Trương Khác mới bảo Đỗ Phi gọi điện cho Tịch Nhược Lâm nói chuyện nghỉ phép, nhìn Đỗ Phi nghiêng răng nghiêng lợi có thể đoán ra giọng Tịch Nhược Băng nhất định lạnh tới mức làm người ta cảm thấy như băng chọc vào tai.

Máy bay của Đường Thanh cất cánh vào lúc 10 giờ, Trần Phi Dung cũng trốn tiết tới tiễn chân.

Trương Tri Hành sáng sớm đã được Mã Hải Long đưa về Tân Vu, tới sân bay tiễn chân chỉ có Trương Khác, Đỗ Phi và Trần Phi Dung, Thịnh Thanh không rảnh chuyên môn tới tiễn em gái, có Đỗ Phi làm đại biểu là được.

Nói ra thì Hong Kong và Kiến Nghiệp cách nhau có hai giờ bay, còn ít hơn từ Kiến Nghiệp tới Hải Châu, nhưng cảm giác trong lòng thì hoàn toàn khác hẳn, đổi vé lên máy bay, Đường Thanh mất bắt đầu hoe đỏ, Trương Khác đưa tay ra lau khôe mắt của cô, nước mắt trong suốt chảy xuống, đi qua cửa an ninh, đột nhiên chạy ngược lại ôm lấy Trương Khác, áp mặt vào ngực y tới 5 giây mới xác định được:

- Thì ra bạn thực sự không muốn để mình đi.

Ngẩng lên khuôn mặt chan chứa nước mắt nhưng nụ cười thật tươi.

Ở kiếp trước ngày Đường Thanh ra đi trong lòng y càng đau đớn vạn phần.

Trương Khác nhẹ nhàng dùng tay áo lau sạch nước mắt cho cô, vỗ vai Đường Thanh, ý bảo có hai bà mẹ đang đứng nhìn phía này.

Đường Thanh cười xấu hổ, nắm tay Trần Phi Dung, quyến luyến một hồi mới đi qua cửa an ninh.

Đội bọn họ biến mất trong đường đi ra đường băng, ba người Trương Khác mới trở về, lái xe ra ngoài, có thể nhìn rõ mỗi chiếc máy bay lên xuống.

Dù sao cũng đã nhập thu, trời đầy mây, không có mặt trời gay gắt, Trương Khác gác tay lên cửa sổ xe, nhìn theo chiếc máy bay đi Hong Kong, chạy lấy đà, cất cánh, bay vòng tăng độ cao, rồi càng ngày càng

nhỏ, cuối cùng biến mất, kiếp trước y đã từng đi dọc 50 km bờ biển chỉ với ước nguyện ngây ngô được nhìn chuyến bay mang đi người con gái y yêu thương, một lần và mãi mãi ...

Giờ thì khác rồi không ai hay cái gì có thể mang Đường Thanh rời khỏi y nữa, Trương Khác hơi buồn cười vì cảm xúc lẫn lộn khi này.

603. Chương 603: Chính Thức Bắt Đầu Cuộc Đời Đại Học.

Lái xe về nhà chiều dài, Trần Phi Dung có chiếc xe đạp màu vàng sáng sớm đi qua để lại đó, Trương Khác nhớ ra muốn tiết kiệm sức thì không thể thiếu xe đạp được.

Trần Phi Dung dắt xe đạp cùng Trương Khác và Đỗ Phi về trường, khi đi qua túc xá nữ, làm người ta ngạc nhiên là tám quả bóng bay vẫn còn nguyên, chỉ chữ hơi nhạt đi, nhưng vẫn nhận ra được, Trần Phi Dung nhoẻn miệng cười:

- Nếu mỗi lần qua Khổng Miếu mua mấy quả bóng về chắc chẳng bao lâu sẽ buộc kín chỗ này mất.

Lúc này người qua người lại, Trương Khác không có dũng khí chạy tới thả cho bóng bay đi, vẫy tay tạm biệt Trần Phi Dung, đợi cô về túc xá rồi mới cùng Đỗ Phi rời đi.

- Oa, coi như thực sự bắt đầu cuộc đời học sinh rồi.

Trương Khác vươn vai, đứng ở trước sân tennis, nhìn hai cô gái mặc váy đánh bóng bên trong, mặc dù không phải là loại váy ngắn cũn nhảy lên là lộ quần lót, chân cũng không đủ trắng, nhưng dù sao cũng là chân của thiếu nữ thanh xuân, Trương Khác vẫn cảm thấy tâm tình hết sức tốt đẹp, đang tính xem có nên gọi Tôn Tĩnh Mông tới chơi không thì nhớ ra một việc, hỏi Đỗ Phi:

- Bọn mình sẽ sống ở đây bốn năm đấy, mày có kế hoạch gì chưa?

- Kế hoạch à?

Đỗ Phi trầm ngâm, đây không phải là đề tài nhẹ nhàng:

- Lần trước đi Hong Kong cảm thấy bị tác động mạnh mẽ, trước kia không phát hiện ra có chuyện gì mình không làm nổi, giờ cảm thấy không biết mình làm được gì.

- Ha ha ha.

Trương Khác cười, đây không phải là biểu hiện của thiếu tự tin, mà là biểu hiện của trưởng thành:

- Có chuyện muốn nói với mày đây.

- Chuyện gì?

- Cổ phần phía Thâm Quyển tao thấy mày nên bỏ đi, đương nhiên, có bỏ hay không hoàn toàn ở mày.

Trương Khác đám Thịnh Thanh làm đĩa lậu, Đỗ Phi đi theo tăng kiến thức, trên giang hồ có câu là kẻ thấy thì có phần, Thịnh Thanh miệng cũng nói cho hắn cổ phần.

Hai năm qua đám Thịnh Thanh ít nhất kiếm được từ nghề này 200 triệu, số cổ phần đồng ý cho Đỗ Phi cũng rất lớn, Trương Khác muốn Đỗ Phi quên chuyện này đi càng có lợi cho hắn hơn.

- Ủ, trước kia không biết trời cao đất dày, nghĩ số cổ phần đó mình đáng được hưởng, lúc này hiểu ra rồi, tao không nên nhận.

Đỗ Phi hai tay nắm vào nhau:

- Ba tao không dặn gì cả, chỉ nói một câu thứ không phải của mình không nên lấy.

Trương Khác vỗ vai Đỗ Phi, hắn nghĩ được thế là quá tốt rồi, một đôi nam nữ đi vào sân, y nhìn theo cặp đôi trắng khá thích mắt, nói:

- Tóm lại là mày muốn làm gì cũng được, tao cũng sẽ ủng hộ mày.

- Cũng phải định ra kế hoạch thương nghiệp chứ?

- Có cũng được, không có cũng được, tao cấp vốn riêng ày.

Trương Khác cười:

- Chẳng phải ai cũng lấy viết kế hoạch là mở đầu của sáng nghiệp, đương nhiên, có kế hoạch sẽ có ích lợi.

- Vậy tao cũng chẳng làm được chuyện gì lớn.

- Càng tốt, vậy tao càng lỗ ít hơn.

Trương Khác đẩy vai Đỗ Phi:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại, tao đang tính lấy danh nghĩa Cẩm Hồ tài trợ cho sinh viên tham gia kế hoạch thi tài sáng nghiệp, có thể sẽ thí điểm từ Kiến Nghiệp ... Cuộc thi tài này không liên quan tới việc mày muốn làm kia, ày tham dự cũng không thể để mày tham dự với thân phận người thi tài, nếu không với người khác mà nói là quá bất công.

- Vậy tao nên tham dự với phương thức nào?

- Cái này đừng hỏi tao, mày tự nghĩ đi.

Trương Khác trả lời vô trách nhiệm như thế, Đỗ Phi bực lắm.

Đường Thanh tới Hong Kong lúc 1 giờ chiều, bên kia người tiếp đón không ít, trong điện thoại tiếng cười nói náo nhiệt, nghe được giọng nói êm ái của Đường Thanh, tâm tình không rõ trên trong lòng lắng hẳn xuống.

Hết giờ nghỉ trưa, sinh viên mới phải tập hợp ở thao trường chịu hành hạ, thấy đám Ngụy Đông Cường, Tịch Nhược Lâm đang chỉ huy đội ngũ tập hợp, hai bọn họ chẳng thèm chào hỏi, đi tới văn phòng khóa tầng ba, vừa đẩy cửa cửa vào thì thấy ngay Tạ Tử Gia.

Tạ Tử Gia ngạc nhiên nhìn chằm chằm một lúc mới nói:

- Tịch Nhược Lâm nói tới hai tên khốn kiếp chính là hai anh đấy hả?

- Cô ta nói thế à?

Trương Khác ngồi bên cửa sổ nhìn xuống sân, thấy Tịch Nhược Lan, ánh mắt xuyên qua áo cô ta, nhìn bầu ngực ưỡn lên, xem ra phải cỡ 36D, nghe giọng điệu cô ta qua điện thoại hôm qua thì bị tên nào đó đá rồi.

Khi bọn họ đi vào thị Tạ Tử Gia đang chống cằm nhìn mây trời, trước mặt cô ta có một chiếc PocketPc, Đỗ Phi nhìn thấy cái máy vi tính gần tường đang mở, trò đùa mình chơi được một nửa, liền chạy tới chơi tiếp.

- Ê, này ...

Tạ Tử Gia đặt cánh tay trơn như gôm lên bàn, người ngả tới nhìn Trương Khác:

- Sau này chúng ta là bạn phải không?

- Ủ, coi như vậy.

Trương Khác không hiểu nha đầu này nói gì:

- Tỉ giá đồng Bạc sẽ còn tiếp tục hạ xuống, có điều không còn mấy cơ hội cho đám thợ săn nữa, tiếp theo sẽ là Đài Loan hay Hàn Quốc?

- Hả?

Trương Khác tròn mắt, sao ngờ tới được vừa gặp mặt nha đầu này đã nói chuyện ấy, Đỗ Phi ở bên cạnh tay run lên, bom nổ đánh bùm, Trương Khác giật mình:

- Không hiểu.

- Không muốn nói thì thôi.

Tạ Tử Gia hừ một tiếng, nhưng giọng mềm xuống:

- Chỉ thảo luận thôi cũng không được à?

- Không hiểu thì thảo luận làm sao? Cô nói gì thế?

Trương Khác giang tay ra, người thường tuyệt đối không nhìn ra sơ hở trên mặt y:

- Sao cô lại ở đây không tham gia quân huấn à?

- Chỉ các anh mới được phép bị bệnh à?

Xem ra Tạ Tử Gia đã biết khá nhiều từ Tịch Nhược Lâm rồi.

Trương Khác thấy đổi ngũ dưới lầu đang hành quân ra thao trường, nhắc Đỗ Phi một tiếng, hần liền thoát trò chơi, xem tập san trên bàn.

Trừ tập san kỹ thuật ra, ĐH Đông Hải có hai loại tập san, một là báo ĐH Đông Hải, chính thức phát hành ra ngoài, có nhân viên chuyên trách. Một loại khác là báo hệ, báo khoa do cán bộ hội học sinh tổ chức phát hành nội bộ.

Đám Ngụy Đông Cường đi vào, hần vừa đi tới cửa thì máy nhắn tin bên hông vang lên, rõ ràng tỏ ra do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy máy nhắn tin ra xem, rồi tới bàn làm việc nhắc điện thoại, tay cứng đờ ra đó.

Trương Khác lấy làm lạ, nếu muốn gọi điện thì cứ gọi đi, chả lẽ cố kỵ trong phòng không tiện? Không ngờ Ngụy Đông Cường do dự một lúc lại lấy máy nhắn tin ra xem, người quay đi che tầm nhìn của Trương Khác.

Trương Khác chỉ nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của Tạ Tử Gia, hiểu rồi, thì ra Ngụy Đông Cường không nhớ số điện thoại, song sĩ diện không muốn Trương Khác nhìn thấy chiếc máy nhắn tin của hần.

Trương Khác khẽ mỉm cười, vừa rồi Ngụy Đông Cường chỉ để lộ ra một góc máy nhắn tin y cũng biết đó là sản phẩm thời kỳ đầu của Liên Tín, thị trường không còn bán lâu nữa rồi, chắc là hàng second hand hần mua lại từ ai đó.

Có những chuyện người khác không để ý, mà chính bản thân người đó lại để trong lòng.

Ngụy Đông Cường gọi điện thoại xong rồi đi, trừ Tịch Nhược Lâm, hai trợ lý khác phải đi học.

Đại khái Tịch Nhược Lâm cũng biết lạnh lùng cỡ nào cũng không có tác dụng với Trương Khác, Đỗ Phi, có điều bản tính khiến cô ta không xuống thang được, mặt vẫn bất thiện:

- Các cậu có biết viết bút lông không?

- Đều biết một chút.

Trương Khác trả lời, Đỗ Phi viết tốt hơn y, chủ yếu do mẹ hần từ nhỏ ép biết, kiên trì tới tận cao trung. Trương Khác lúc nhỏ có luyện qua, xong bỏ lâu rồi, vào đại học một kỹ năng được ưa chuộng nhất là biết viết báo chữ lớn, Trương Khác nghĩ hần không thành vấn đề.

- Vậy thì tốt.

Tịch Nhược Lâm hơi hòa hoãn hơn một chút:

- Lát nữa các cậu viết giúp vài tờ áp phích, tôi sẽ đưa các cậu tới nhà ăn dán, sau này nhiệm vụ của các cậu là hỗ trợ công tác tuyên truyền, làm tờ họa báo quân huấn, thẩm duyệt tâm đắc quân huấn mỗi ngày, chọn ra những bài viết tâm đắc làm báo ...

604. Chương 604: Quý Sáng Nghiệp.

Quân huấn ở ĐH Đông Hải có một cái truyền thống cổ quái là tân sinh viên mỗi ngày phải viết tâm đắc quân huấn không dưới 500 chữ, chỉ riêng tờ này thôi, hơn 5000 sinh viên chính quy ĐH Đông Hải ít nhất tạo ra mấy chục vạn tờ giấy lộn trong kỳ quân huấn.

Viết áp phích thì Trương Khác không bài xích, coi như luyện bút lông tu tâm dưỡng tính cũng được.

Trương Khác nhìn tờ bản thảo áp phích Tịch Nhược Lâm đưa ình, biết rõ chữ trên đó do cô ta viết, cái miệng đánh chết không thừa vẫn cứ theo thói quen hỏi:

- Chữ này ai viết thế? Xấu quá.

Tịch Nhược Lâm muốn làm mặt lạnh, song má vẫn đỏ bừng lên, vờ cầm lấy cốc nước sang văn phòng bên cạnh, rời khỏi chỗ làm cô ta xấu hổ không thôi này.

Tạ Tử Gia nhìn Trương Khác hỏi:

- Sao anh khẳng định được là cô ta viết?

- Sao cô khẳng định được không phải là tôi lỡ mồm?

Trương Khác hỏi vặn lại:

- Không muốn nói thì thôi.

Tạ Tử Gia cũng chỉ có thể nói thế, cúi đầu viết áp phích.

Tạ Tử Gia coi đây thành nơi che chở tránh quân huấn, cùng đám Trương Khác thông thả viết áp phích, viết xong còn lấy ra so xem ai viết đẹp hơn, bình luận một phen rồi mới sang phòng bên cạnh tìm Tịch Nhược Lâm để cô ta dẫn đi dán.

Buổi chiều trời trong hơn, so với đám sinh viên phải tập đi đều giữa tiết trời 34 độ C, đám Trương Khác sướng hơn nhiều rồi, dán áp phích xong, Trương Khác nói thẳng với Tịch Nhược Lâm:

- Chúng tôi còn rất nhiều thứ chưa mua, văn phòng khóa có chuyện gì gọi vào di động của Đỗ Phi, chúng tôi đi đây ..

Viết số di động đưa cho cô ta:

- Lát nữa đi đánh cầu không?

Tịch Nhược Lâm tính mình có nghiêm khắc đến đâu chỉ làm bản thân rơi vào cảnh xấu hổ hơn mà thôi, liền im lặng luôn, nghiêm mặt dắt Tạ Tử Gia về.

Trương Khác và Đỗ Phi tranh thủ tới cửa hàng xe đạp mua mỗi đứa một chiếc địa hình, cùng cả đồng đồ lặt vặt, về tới trường thì nghe nói Tiêu Xuân Minh trúng nắng ngã ở thao trường, chạy tới bệnh viện trường thì thấy hắn đang nằm truyền nước, ngoại trừ mặt trắng bệch ra thì không có gì không ổn.

Trương Khác vỗ vai hỏi:

- Không phải cố ý chứ?

- Ngã cắm mặt xuống đất, còn xưng vũ đầu lên đây này.

- Ngày đầu đã trúng nắng tốt hơn ngày cuối mới trúng nắng, mày sẽ không kiên trì tham gia quân huấn nữa chứ?

- Giác ngộ của tao chưa cao đến mức đó, nếu không có lỗi với cái đầu bị sưng.

Trương Khác cười ha hả, sau này có Tiêu Xuân Minh thay thế, càng tiền cho y và Đỗ Phi ra ngoài lêu lổng, vài ngày nữa thôi số người vì đủ thứ nguyên nhân xin nghỉ ngày càng nhiều, nữ sinh có kinh cũng có thể không tham gia quân huấn, chẳng qua ngày đầu chưa ý thức được điều này thôi.

Thấy Tiêu Xuân Minh không có gì đáng ngại, một lúc sau Trương Lôi tới, Trương Khác và Đỗ Phi liền đi đánh tennis.

Buổi tối nhận được điện thoại của Trần Tín Sinh, nói trung tâm quản lý quỹ đầu tư sáng nghiệp nhận được mấy trăm đơn, sau sơ tuyển chọn ra được 20 kế hoạch thư, đều mong Vườn Sồi cung cấp tài chính hỗ trợ, Trần Tín Sinh hi vọng Trương Khác tuyển chọn danh sách cuối cùng.

Trương Khác oán giận nói:

- Sao cứ đẩy việc tàn khốc nhất cho tôi làm thế?

- Triệu Tử Lâm luôn oán trách không có cơ hội tiến hành giao lưu kỹ càng với Khác thiếu gia, tôi bảo cô ta mang tài liệu tới nhé?

Triệu Tử Lâm có kinh nghiệm vận hành doanh nghiệp công nghệ cao ở Nhật Bản, Singapore, 34 tuổi, Trần Tín Sinh kiểm được cô ta thông qua công ty sản đầu người.

Trương Khác không phải là không coi trọng việc này, chẳng qua là thời gian đó bị Diệp Kiến Bản kéo sang Hong Kong, chỉ gặp Triệu Tử Lâm một lần ở đó, ăn cùng bữa cơm, thấy cô ta được, liền thuê luôn, để cô ta phụ trách quản lý vận hành quỹ sáng nghiệp.

Quyết định của Trương Khác làm Triệu Tử thấy hơi quoa loa, thời gian qua Trương Khác bận nhiều việc, chưa có thời gian giao lưu nhiều hơn với cô ta.

Trương Khác bảo Mã Hải Long đi đón cô ta tối, mời ăn tối ở nhà ăn của nhân viên trường.

Triệu Tử Lâm nhìn thấy Trương Khác mặc áo phong thể thao, tay cầm vợt, đầu tự hồ vừa tới vòi nước xả ắt xuất hiện trước mặt, cảm thấy hơi đau đầu, xem ra ông chủ của mình không phải là người tuân theo quy củ, trông dáng vẻ này chừng như chẳng có trách nhiệm lắm với cấp dưới.

- Khác thiếu gia đúng là nhàn nhã.

Gặp không nhiều nhưng Triệu Tử Lâm cũng học cách xưng hô này.

- Giám đốc Trần gọi cho tôi hơi muộn, nếu không tôi đã rủ cô đi đánh tennis.

Trương Khác đặt vợt lên bàn, hỏi Triệu Tử Lâm muốn ăn gì?

Ăn quen ở nhà hàng cao cấp, thi thoảng tới chỗ này ăn cũng thú vị, trong lòng Triệu Tử Lâm nghĩ thế.

Nhà ăn nhân viên không đông, đám Trương Khác chỉ chiếm một bàn trong góc không sợ người khác quấy rầy.

Ngụy Đông Cường cùng mấy trợ thủ và Lâm Băng đi vào, nhìn thấy Trương Khác đều chọn một cái bàn thật xa để ăn, Lâm Băng rất xấu hổ, vì quan hệ với Ngụy Đông Cường, cô không tiện tới chào Trương Khác, chỉ gượng cười.

Trương Khác không để ý, chỉ tập trung nghe Triệu Tử Lâm trình bày suy nghĩ của cô ta.

Quỹ đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi có định mức tới 300 triệu, là quỹ sáng nghiệp lớn nhất trong nước, năm 97, những quỹ sáng nghiệp địa phương cho nhà nước chỉ đạo sáng lập vì thiếu tài chính nên rất nhiều hạng mục kỹ thuật không thể tiếp tục tiến hành, đồng thời cũng rất nhiều hạng mục thiếu con đường chuyển sang thương nghiệp hóa.

Chỉ riêng 37 cơ sở cao đẳng đại học Kiến Nghiệp đã tích lũy số hạng mục cần tiếp tục khai phát hoặc chuyển hóa thương nghiệp đã tới mấy trăm cái.

Trương Khác cho nhóm xí nghiệp đầu tiên 5 cơ hội.

Triệu Tử Lâm và đội ngũ của cô phải chọn ra những hạng mục có tiềm đồ có tiềm lực thị trường nhất để nâng đỡ đầu tư.

oOo

Xem hết mười hai kế hoạch thư này cũng những phân tích tương ứng không phải việc nhẹ nhàng.

Ánh sáng mờ ảo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Trương Khác vận lưng, ngồi cả tối, lưng đau nhức hết cả, tên Đỗ Phi kia bảo giúp xem tài liệu vậy mà nằm trên giường chưa được bao lâu đã ngủ khì mất rồi, tài liệu rơi cả xuống đất.

Trương Khác đi tới nhặt tài liệu lên, chỉnh trang lại đặt vào hộp.

Mười hai tài liệu này, mặc dù ít nhiều có vấn đề, song chỉ xem tài liệu thì đều là hạng mục đáng nâng đỡ, rất nhiều nhân tố ngoài kế hoạch đáng xem xét, những nhân tố này rất quan trọng, Trương Khác không đủ thời gian đi khảo sát từng cái, y yêu cầu Triệu Tử Lâm cố gắng đưa người đi tiếp xúc với người nộp đơn càng nhiều càng tốt, cho dù bọn họ viết kế hoạch tử không động lòng người lắm, nhưng chưa biết chừng ở phương diện khác có sức hút làm người ta tán thưởng.

Cho nên Trương Khác cuối cùng quyết định trao quyền cho Trần Tín Sinh, thực ra là đá bóng lại.

Mở máy vi tính ra, thấy mail Đường Thanh gửi lúc trời sáng, buổi chiều Hong Kong có mưa, cô nàng nói nghe tiếng mưa kêu rả rích mãi không ngủ được, chẳng biết lúc này mưa đã dừng chưa.

Trương Khác mail trả lời Đường Thanh, lúc này chưa buồn ngủ, vào Công Đăng online đọc tin, rạng sáng tốc độ khá nhanh, nếu là lúc khác Trương Khác chẳng rảnh rồi đợi load trang.

Đội chung cư Thanh Niên xây xong, trong đó lắp cáp quang, tốc độ lên mạng sẽ được cải thiện hơn nhiều.

Tin Côn Đăng online cho đăng có hơi chậm, ở phương diện này phải tăng cường, cần triển khai hợp tác sâu rộng hơn với truyền thông truyền thống, tăng cường xây dựng trung tâm tin tức, như vậy phải đầu tư nhiều hơn nữa.

Mã Hướng Đông đúng là tên giỏi tiêu tiền, đầu năm đầu tư thêm cho hần 20 triệu, hần bảo dùng được hai năm mà tới giờ chẳng còn đủ cầm cự 3-5 tháng nữa.

Trương Khác không trực tiếp can thiệp vào chuyện vận hành của Côn Đăng on line, nhưng nếu đám Mã Hướng Đông kiên trì phương châm miễn phí với người sử dụng, y không cung cấp tài chính vô hạn chế cho họ, Trương Khác đã nói rõ ràng với hần, giờ lúc lúc bọn họ phải đi ăn xin nhà đầu tư mạo hiểm khác rồi.

605. Chương 605: Câu Lạc Bộ Côn Trùng

Mã Hướng Đông cũng đã tiếp xúc với nhà đầu tư hải ngoại, dù thế nào Côn Đăng online qua một năm ra sức phát triển, trong thời điểm cổng web trong nước chưa được định hình, thành tích bọn họ đủ bắt mắt rồi, trung tuần tháng sáu, lượng truy cập đột phá 100 vạn mỗi ngày, đây là con số cực kỳ đáng nể vào thời đó.

Ngoại trừ 12 tài liệu được chọn ra, Trương Khác còn bảo nhân viên trung tâm sáng nghiệp đưa danh sách tất cả mục lục cho y xem.

Trương Khác chú ý tới một hạng mục bị đảo thải là text game Tam Quốc Liệt Hào truyện, y còn nhớ text game đầu tiên mà y chơi là Kim Dung Quần Hiệp truyện, lúc đó cả đám hào hứng gõ phím càn quét.

Lúc này Trương Khác không hứng thú loại trò chơi kiểu này nữa, nhưng rất tò mò một trò chơi tương tự làm ra thế nào, gọi điện cho Triệu Tử Lâm, bảo cô ta đưa tài liệu cho Mã Hải Long đem tới.

Buổi sáng Trương Khác ngủ một giấc thỏa thuê, chiều mở mang tài liệu trò chơi Tam Quốc Liệt Hào truyện tới văn phòng khóa chốt thời gian.

Hôm nay sinh viên xin nghỉ quân huấn tăng vọt lên 20 người, đa phần là các cô gái xin nghỉ vì nguyên nhân sinh lý, Trương Khác, Đỗ Phi, Tạ Tử Gia vẫn phụ trách viết áp phích, chẳng có mấy, viết xong Trương Khác lấy ghế kê gần cửa sổ xem tài liệu.

Cỡ sở thiết bị mạng trong nước lạc hậu, khi ở Âu Mỹ Nhật Hàn đã bắt đầu lưu hành game online 2D thì ở trong nước chưa có đất sinh tồn, đừng trách tốc độ mạng trong nước, vì tuyệt đại đa số máy vi tính trong nước cũng chưa đáp ứng đủ nhu cầu phần cứng game 2D đó.

Đương Khác rất rõ mạch phát triển của game online trong nước, thành công của game online phụ thuộc lớn vào quảng cáo và vận hành, còn bản thân đặc sắc trò chơi không phải là nhân tố quan trọng.

Lợi nhuận của text game tất nhiên là ảm đạm, trong tư liệu hạng mục nhắc tới khái niệm hoạt hình hóa, Trương Khác cảm thấy rất giống sách lược kinh doanh game online mười năm sau, kiếp trước Trương Khác rảnh rồi cũng thích ngồi lý trong văn phòng chơi loại game này.

Trương Khác đối với game 2D còn chẳng hứng thú, trong lòng rất do dự, bỏ một khoản tiền ra vì sở thích cá nhân thế này có xa xỉ quá không? Ném tài liệu cho Đỗ Phi:

- Mày xem đi.

- Cái gì đấy.

Đỗ Phi nhận lấy lật xem giới thiệu:

- Ấy, của trường mình.
- Hả?

Trương Khác còn chưa xem kỹ tài liệu của người nộp đơn, ghé đầu nhìn, thấy cái tên quen quen, lật xem trang cuối cùng, đúng là người của ĐH Đông Hải.

“Sâu hại” “châu chấu”, “bọ rùa”, toàn là cái nick quen thuộc, nhiều bậc tiền bối này dù sau khi rời ĐH Đông Hải vẫn quay về hoạt động ở trang web của trường.

Kiếp trước Trương Khác lăn lộn trong hoa cỏ, tới năm thứ hai tâm tính mới ổn định lại, quả nửa thời gian lên mạng, chỉ là không có duyên gặp mặt thành viên CLB côn trùng của Đh Đông Hải.

Chẳng trách hồ sơ này bị gạt bỏ, một nguyên nhân quan trọng là nhìn thể nào thì kế hoạch thư này nhân tố sở thích nhiều hơn nhân tố thương nghiệp.

Thuần túy từ thương nghiệp mà nói, Trương Khác cũng sẽ gạt bỏ nó đầu tiên.

- Hay, không tệ chút nào.

Trương Khác nghĩ thế, nhưng Đỗ Phi lại vỗ đùi khen luôn mồm, xem tới say sưa.

Trương Khác thấy hần bỏ qua phần nội dung chuyên nghiệp phía trước, xem luôn phần giới thiệu trò chơi, vỗ kệp tư liệu:

- Bảo mày xem nội dung phía trước sao mày lại xem phía sau?

Đỗ Phi như vớ được vật báu, hớn hờ nói:

- Cách nghề như cách ngọn núi, nội dung phía trước tìm người trong nghề giải thích cho bọn mình nghe có hơn không?

Trương Khác còn chưa xác định có nên ném tiền vào hứng thú cả đám sinh viên năm thứ tư này không, trước khi xác định rõ không nên kinh động tới bọn họ, cho bọn họ hi vọng rồi dập tắt nó là rất tàn nhẫn.

Theo trình tự nghiêm ngặt cần chuyên gia đánh giá tính khả thi cùng so sánh với trò chơi có kỹ thuật tương tự, nhưng là hứng thú cá nhân, Trương Khác không cần tới trình tự đó.

- Cái phía trước mới quan trọng.

Trương Khác thu chân gác lên bàn lại, đá Đỗ Phi một cái:

- Mày qua xem với tao..

Phòng bên có mạng giáo viên, Trương Khác cầm pocket PC sang bên đó, thò đầu vào, thấy có mỗi Tạ Tử Gia và Tịch Nhược Lâm.

Thấy Trương Khác thò đầu vào, Tịch Nhược Lâm lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì?

Trương Khác nhìn lên màn hình thấy giao diện dây trường xuân của diễn đàn ĐH Đông Hải, không ngờ Tịch Nhược Lâm cũng thích vào mạng.

Tịch Nhược Lâm thấy Trương Khác cầm chiếc Pocket PC, tưởng y và Đỗ Phi định chuẩn, tên này sáng không thấy mặt đâu, chiều tới được chưa đầy hai tiếng, nhú mày lại:

- Giờ là mấy giờ? Quán huân là 8 học phần không dễ kiếm thế đâu.
- À..

Trương Khác hơi ngắc ngứ, vừa rời qua lấy nước thấy mỗi Tạ Tử Gia.

Tiếng “à” của y làm Tịch Nhược Lâm mặt đầy nghi hoặc.

Trương Khác đương nhiên tuyệt đối không muốn để cô ta biết người đêm đó gọi điện “à” hai tiếng là mình, chỉ màn hình của Tịch Nhược Lâm:

- Định qua tra tư liệu viết áp phích, cô đang dùng thì thôi vậy.

Đỗ Phi buổi sáng dùng máy vi tính của khóa vào mạng, bị một tên chủ nhiệm tên Vạn Khiếu nhìn thấy, tên này không dám chọc vào Đỗ Phi, nhưng đặt mật mã mở máy trước mặt Đỗ Phi cho bỏ ghét.

Tịch Nhược Lâm cũng cảm thấy ngứa khí mình hơi quá, đứng dậy nói:

- Cho các cậu tra tài liệu.

Cái máy vi tính này quá cũ, Trương Khác mở Pocket PC ra vào mạng, ngồi cùng bàn với Tạ Tử gia nhưng xoay lưng màn hình về phía Tịch Nhược Lâm.

Loại trò chơi điều khiển bằng nhập lệnh này khiến đại đa số bài xích, nên kế hoạch có giá trị thương nghiệp không phải xem kỹ thuật có thực hiện được yêu cầu hay không?

Tam Quốc Liệt Hào Truyện muốn thành hạng mục thương nghiệp phải thu hút được đại đa số người chơi, bản thân trò chơi mà nói, thao tác đơn giản là nhân tố quan trọng, tiếp đó là yêu cầu phần cứng.

Trương Khác dạy Đỗ Phi thao tác trò chơi tinh năng tương tự, Tạ Tử Gia chống cằm xem, thầm nghĩ hai tên này đúng là rảnh rỗi, thấy một vài mệnh lệnh Trương Khác không nhớ nổi, Tạ Tử Gia viết lệnh chính xác ra cho y, thầm nghĩ y cũng chẳng phải là cái gì cũng biết.

Trương Khác cho rằng chỉ cần ba người không lên tiếng có thể lừa được Tịch Nhược Lâm ngồi ở đối diện, Đỗ Phi còn đặc biệt kìm nén giữ nụ cười đầm đìa, không ngờ đến khi Tạ Tử Gia viết mệnh lệnh thứ ba mà Trương Khác không nhớ nổi thì Tịch Nhược Lâm lạnh mặt nói:

- Cho các cậu lên mạng là để tra tư liệu, không phải để chơi.

Trương Khác bình tĩnh nhìn Tịch Nhược Lâm, xinh đẹp thì đúng là xinh đẹp thật đấy, chỉ có điều mắt lạnh lùng quá, không ngờ cô ta quen thuộc với MUD như vậy, nên mới từ ba mệnh lệnh Tạ Tử Gia viết đoán ra được bọn họ chơi game.

***Mud: Multi-User Dungeon, về sau hay mang nghĩa là Multi-User Dimension và Multi-User Domain, game thể giới ảo với nền text.

Tịch Nhược Lâm không truy cứu nữa, cúi đầu tiếp tục xem sách, cũng không để ý Trương Khác đang nhìn mình.

Cô gái xinh đẹp lạnh lùng luôn như thế.

Đến tối Trương Khác nằm trên giường gặm tài liệu làm đầu óc y choáng váng kia, Đỗ Phi viết danh sách mệnh lệnh ra dán lên bàn, vào mạng.

- A, lại mất một level! Trương Khác, mày xem hộ tao, cái con Cách Cách có phải ngứa mắt không, vì sao cứ tóm được tao là chém?

Đỗ Phi hậm hực gọi:

Nghe cái tên Cách Cách hơi quen tai, Trương Khác tới xem ghi chép, Đỗ Phi bảy lần xuống Thiên Sơn, bị Cách Cách chém liên bảy lần, ngồi lên bàn nói:

- Khả năng đó là Tịch Nhược Lâm.

- Làm sao cô ta biết đây là tài khoản của ta.

Đỗ Phi cảm thấy kỳ quái, vẫn gõ :” Chủ nhiệm Tịch, tôi nhận sai được chưa? Cô có 200 vạn kinh nghiệm chém người mới như tôi có thành tựu lắm à?

Trên cửa sổ hiện lên dòng chữ “Cách Cách cười lạnh ngạo nghễ bỏ đi”

606. Chương 606: Mỹ Nữ Ngủ

- F**ck, đúng là con điểm đỏ, sao cô ta biết tài khoản của tao?

Đỗ Phi không hiểu gì cả.

Trương Khác đẩy Đỗ Phi ra khỏi ghế, ngồi xuống vào diễn đàn của ĐH Đông Hải, dùng con chuột ở cái nick Cách Cách:

- Cô ta biết tài khoản của mày quá đơn giản.

- Bà nội nó chứ, té ra cô ta là Trúc Đá của “bầu trời của côn trùng”, bọn họ đem toàn bộ tài liệu của trò chơi lưu trong “bầu trời của côn trùng”, người thường không vào được, có có Trúc Đá và mấy người cấp bậc đặc biệt mới vào được, có phải bọn họ lấy cái này làm nên tảng thảo luận khai thác phát triển trò chơi.

- Chắc là thế.

Trương Khác không biết rõ lắm về CLB Côn Trùng.

Đỗ Phi cầm lấy kẹp tài liệu trên giường, lật tới trang cuối cùng:

- Sao không có tên Tịch Nhược Lâm?

- Bản kế hoạch thư này không thể tính là đúng quy định, bọn họ chỉ liệt kê vài người phụ trách trò chơi, nói không chừng Tịch Nhược Lâm cũng tham gia.

Trương Khác nhếch mép cười:

- Thế thì thú vị rồi đây.

Cách nghề như cách núi, khoảng cách chuyên nghiệp không phải một hai ngày chăm chỉ là có thể san lấp, xem tư liệu tới nửa đêm, Trương Khác chán nản bỏ xuống, không còn gắng gượng mở được đôi mắt cực kỳ khao khát chìm vào mộng đẹp.

Trước khi ngủ gọi điện cho Thịnh Thanh bảo hẩn tìm giúp nhân viên hiểu kỹ thuật game tới.

Đêm trời mưa, nhiệt độ giảm xuống, đi ngủ phải đắp thêm cái chăn chiên.

Sáng sớm mơ màng vật lộn mở mắt ra, bất ngờ nhìn thấy Đỗ Xuân Phong ngồi ở bàn Đỗ Phi vào mạng, còn Đỗ Phi thì không thấy đâu, ngạc nhiên hỏi:

- Anh tới đây làm gì thế?

- Không phải cậu bảo giám đốc Thịnh phái tôi tới à?

Thi Xuân Phong cũng ngạc nhiên.

- Ồ.

Trương Khác nhớ ra trước khi đi ngủ có gọi điện cho Thịnh Thanh, xem đồng hồ nói:

- Không đúng, giờ mới 8 giờ, anh từ đâu tới thế?

- Giám đốc Thịnh nhận được điện thoại của Khác thiếu gia liền cho xe tới đón tôi ngay trong đêm.

- Cũng đâu cần vội như thế...

Trương Khác gãi đầu:

- Không sao, trên xe tôi cũng ngủ được, lại không phí thời gian ban ngày, chuyện của Khác thiếu gia không có chuyện gì là nhỏ, ai dám làm lỡ thời gian của Khác thiếu gia.

- Lỡ dở gì chứ?

Trương Khác cười, chả hiểu câu này ai nói giờ ai cũng học rồi:

- Sớm biết anh Thịnh chu đáo như thế, hôm qua tôi bảo anh ấy phải mỹ nữ kỹ thuật tới.

Chỉ tài liệu trên bàn:

- Anh cầm lấy, xem trong hai ngày có thể đưa ra đánh giá không?

Tài nguyên nhân lực của Cẩm Hồ vô cùng khẩn trương, y không thể vì chuyện cá nhân mà điều người bên đó, nên mời tìm Thịnh Thanh.

Đám Thịnh Thanh muốn từng bước lui khỏi sản nghiệp đĩa lậu, có những nhân viên kỹ thuật tích lũy từ thời đầu đúng là không cần tiếp tục lún vào vũng bùn nữa.

Thịnh Thanh muốn rút lui, để nhân tài như Thi Xuân Phong ở lại đó là vô trách nhiệm.

Trương Khác ném cho Thi Xuân Phong đồng phục quân huấn, có nó hẳn có thể vào thư viện ngồi cả ngày, định ném cả phiếu cơm cho hắn tự sinh tự diệt, nhưng nhớ lại ngày đầu mình ăn cơm ở đó phải đổ hết vào thùng nước gạo, nghĩ thôi đến trưa đi ăn cơm gọi hắn là được.

Đuổi Thi Xuân Phong đi, thấy thời gian còn sớm, Trương Khác chồm chặn ngủ tiếp, chẳng ngủ được bao lâu thì có người gõ cửa, ngẩng đầu lên thấy Đỗ Phi ném chìa khóa trên bàn, đành bò dậy mở cửa lầu bầu:

- Mày đi thì phải mang chìa khóa chứ ...

Khi đôi mắt tròn xoe của Tôn Tĩnh Mông hiện ra, Trương Khác ý thức được mình mặc mỗi cái quần sịp, nấp sau cửa nói:

- Sao lại là cô? Sao biết tôi ở đây?

- Anh tưởng cái vỏ rùa của anh có thể kín cỡ nào?

Tôn Tĩnh Mông cười đắc ý.

Trương Khác nghĩ cũng phải, chỉ cần Lệnh Tiểu Yến liên hệ với Lâm Băng, thì tiếp đó Tôn Tĩnh Mông biết mình ở đây cũng chẳng có gì bất ngờ.

Có nghiên cứu sinh dậy sớm đi qua thấy Tôn Tĩnh Mông huyết sáo trên ghẹo, cô ta cũng chẳng chịu thua kém huyết sáo lại thách thức.

Chẳng hiểu Tôn Tĩnh Mông tìm mình làm gì, thấy cô ta đang tán tỉnh nghiên cứu sinh cùng tầng, Trương Khác rợn người, vội vàng quần chặn lên người, để cô ta vào.

Tôn Tĩnh Mông liếc mắt nhìn quanh phòng, lại nhìn cánh tay trần lộ ra ngoài của Trương Khác, hất hàm hỏi:

- Trong phòng còn có ai thế này nữa không? Tôi không muốn bắn mắt.

- Cho cô nhìn còn kén à? Không vào tôi đóng cửa đấy.

Trương Khác làm bộ muốn đóng cửa, Tôn Tĩnh Mông cười duyên lách người vào.

Tôn Tĩnh Mông mặc váy đen, trang điểm tinh tế, làn da trắng trẻo lộ ra ngoài dưới hành lang hơi tối trông lóa cả mắt, khi Tôn Tĩnh Mông đi qua cửa, Trương Khác không kịp được nhìn qua cổ áo trễ, khe vú sâu hun hút giết người, sáng còn than vẫn không bảo Thịnh Thanh phái mỹ nữ kỹ thuật tới, giờ xông vào một mỹ nhân mà không có phúc tiếp nhận.

- Có chuyện gì thế?

Trương Khác nghĩ Tôn Tĩnh Mông không thể vô duyên vô cớ mò tới đây, liếc nhìn trong tay cô ta có một chồng bản vẽ, hỏi:

- Thiết kế trang hoàng quán bar à?

- Không biết gu của anh ra sao, nói chung trang hoàng quán bar phải suy tính tới khẩu vị của đủ loại tầng cấp, nên tìm anh.

Tôn Tĩnh Mông không muốn để Trương Khác quá đắc ý, đặt bản vẽ lên bàn, cô ta thì lại ngồi xuống giường của Trương Khác, che miệng, ngáp dài, dụi đôi mắt đỏ hoe:

- Một chết đi, mấy đêm rồi không ngủ ngon, xem giúp tôi đi, tôi nghe ý kiến của anh, tôi còn phải về túc xá làm một giấc ... Ai đánh thức tôi lúc ngủ, tôi giết kẻ đó.

Trương Khác lằm bằm, cô vừa đánh thức tôi từ giấc mộng đẹp đấy, bảo Tôn Tĩnh Mông đợi, y vào nhà tắm dội nước rồi mặc y phục.

Lúc ra ngoài thì Tôn Tĩnh Mông đã ngủ rồi, đôi mắt khép lại khuôn mặt tức thì toát lên vẻ đẹp ngây thơ thánh thiện vô ngần, mái tóc dài xõa tung trên giường, một phần thì che đi nửa mặt.

Chẳng hiểu cô ta làm sao chớp mắt cái đã ngủ rồi, còn làm cho tóc mình rối tung lên như thế, tư thế nằm hết sức kỳ quái, cũng hết sức khéo gợi, cánh môi anh đào hồng nhuận hơi cong lên, trong cằm cảm dễ, gối ôm trong lòng, người hơi cuộn lại, hai cái chân dài tuyệt mỹ vắt lên thành giường, cái mông tròn vểnh ra ngoài, trông cứ như là đầu, người, chân không nối liền với nhau vậy, chết người hơn cả là cái váy đen vén lên, lộ ra nửa cái mông non mềm, bên trong là quần lót ren đen.

Cô ả này ngủ như thế đó hả? Trương Khác vội lấy cái chăn chiên trong phòng vệ sinh đắp lên cho Tôn Tĩnh Mông, cô ta nằm kiểu đó, chỉ cần là nam nhân là đều muốn trèo lên giường, còn nói gì tới xem bản vẽ giúp.

Đỗ Phi đánh cầu xong trở về, nhìn thấy Tôn Tĩnh Mông ngủ trên giường Trương Khác, mắt chữ a mồm chữ o, hỏi:

- Mày biến đâu ra thế, dạy cho anh em đi.

Trương Khác nhún vai, không biết phải nói gì, Đỗ Phi tắm xong lấy cái Pocket PC chuẩn bị tới văn phòng khóa đốt thời gian, Trương Khác bảo hẩn Thi Xuân Phong mang tài liệu trò chơi tới thư viện đọc, trước khi ăn trưa nhớ gọi.

Không muốn tiếng lật giấy đánh thức Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác mang bản vẽ ra ngoài ban công xem, ngoài trời có mưa nhỏ, tưới tắm ấy cây Ngô Đồng trông càng thêm xanh biếc.

Còn tường 1978 sẽ biết mất trong dòng sông dài lịch sử, không ngờ Tôn Tĩnh Mông quyết định tiếp nhận nó, phong cách trước kia sẽ không còn nữa, nhưng biết đâu lại có phong vị mê người hơn chưa biết chừng.

Trương Khác xem bản vẽ, e Tôn Tĩnh Mông đổ mấy tháng tiền tiêu vật vào đây cũng không đủ.

- Sao rồi?

Trương Khác quay đầu lại, Tôn Tĩnh Mông lim dim đứng đứng ở cửa, mái tóc vẫn rối bời, song càng thêm vẻ quyến rũ, giây váy trượt xuống cánh tay, để lộ ra nửa bầu vú trắng mịn màng cũng chẳng hay biết.

Trương Khác cố ép mình chỉ vào vai ngọc trơn bóng của cô không dám nhìn xuống thêm, cười hỏi:

- Cô muốn nghe ý kiến thế nào?

607. Chương 607: Ông Chú Trung Niên

- Con người tôi dung tục lắm, chỉ thích khen ngợi nịnh bợ, còn phê bình phải lúc nào tâm tình đặc biệt khoan khoái mới nghe được một hai câu. Đương nhiên tôi vất vả rất lâu có được thứ khá đặc ý đó, càng không chấp nhận ý kiến phê bình, hậu quả nghiêm trọng hơn cả đánh thức tôi khi đang ngủ.

Tôn Tĩnh Mông ngáp dài đi ra ban công, ngồi xuống chiếc ghế còn lại:

- Được rồi, anh có thể nói ý kiến của mình rồi đấy.

- Cô ép tôi khen cô đấy à?

- Sao nào, cho anh cơ hội khen tôi, anh còn thấy ủy khuất à?

Tôn Tĩnh Mông vênh mặt lên, cô cảm thấy phải đích thân bố trí 1978 mới có cảm giác làm mình quyền luyện nó, nên không tìm thiết kế chuyên nghiệp, kéo Lệnh Tiểu Yến vừa học vừa làm, tốn bao lâu mới đưa ra được bản thảo, đột nhiên muốn nghe ý kiến của Trương Khác nên tới tìm y.

Bản thảo của Tôn Tĩnh Mông vô cùng nghiệp dư, nhưng vẫn làm Trương Khác hiểu được ý đồ của cô, chỉ không biết cô bé này có chấp nhận người khác chỉ tay dạy bảo mình không?

Trương Khác đổ một ấm nước đi đun, vừa rồi sợ đánh thức Tôn Tĩnh Mông nên không đun nước pha cà phê uống, nước sôi rồi, Tôn Tĩnh Mông hỏi:

- Để tôi pha cà phê cho anh nhé.

- Cô không cần pha cà phê, cô cần ngủ, có những thứ cần nhà thiết kế hoàn thành, cô vất vả làm ra cả đồng thứ này, nhưng thợ làm sao hiểu được.

Trương Khác cầm lấy ấm nước, lại hỏi:

- Có cần ngủ một chút nữa không, còn sớm mà.

Tư thế ngủ tĩnh mịch của cô bé này làm người ta động lòng hết sức.

- Không cần.

Tôn Tĩnh Mông chớp mắt một lúc, đôi mắt có thần trở lại, nửa người trên nhào ra trên bàn, cổ áo trễ lộ ra một phần bầu vú và mép áo lót, cô thấy động tác Trương Khác pha cà phê rất hay, nói:

- Nhưng trước đó tìm mấy công ty thiết kế căn bản không hiểu được ý đồ của người ta, lại còn cứ muốn phát huy kiến giải của mình, bị tôi đuổi hết rồi ... Chúng tôi vất vả làm ra bản thảo, cuối cùng vẫn nhờ công ty thiết kế không phải uống à?

- Tôi đề nghị thế này.

Trương Khác đặt cốc cà phê xuống bàn:

- Nếu muốn không phải suy nghĩ vấn đề chi phí kinh doanh, cô nên lấy trước tiền sinh hoạt vài năm từ chỗ ba cô, mua lấy quán bar, nếu không mỗi tháng thua lỗ rất là khó coi ...

- Ồ.

Tôn Tĩnh Mông vỗ cái trán sáng bóng:

- Đúng là suy nghĩ của ông chú trung niên.

- Gì, kiến nghị của tôi liên quan gì tới ông chú trung niên?

Trương Khác bất mãn hỏi:

- Cái thứ như chi phí chẳng phải điều các ông chú trung niên hay nghĩ à?

Tôn Tĩnh Mông người bò nhào ra trên bàn, ngẩng đầu nhìn Trương Khác:

- Sau này tôi gọi anh là chú ...

Nói xong tự cười khúc khích, bầu vú rung rinh trong hết sức thích mắt.

Tôn Tĩnh Mông chú ý tới ánh mắt của Trương Khác, đỏ mặt nắm cổ áo che đi, nếu đổi lại là trước kia, cô ta còn kéo xuống thêm cho Trương Khác thêm, miệng vẫn cứng như cũ:

- Chỉ có các ông chú trung niên mới có ánh mắt thô bỉ như anh.

Trương Khác mượn hơi nóng của tách cà phê che ánh mắt nhìn trộm của mình, nghĩ cô ta nói cũng đúng, kiếp trước mình đã già khù rồi, giờ chẳng thể có tâm hồn thiếu niên thuần khiết bình thường, đại khái chỉ có ông chú trung niên mới đủ vô sỉ, đủ bỉ ổi nhìn xuân sắc cô ta thi thoảng lộ ra.

Tôn Tĩnh Mông hưng phấn chạy về phòng ngủ, lấy túi sách ra, vầy vầy một tờ chi phiếu trước mặt Trương Khác:

- Còn nói không phải ông chú trung niên nữa thôi, suy nghĩ y như ba tôi! Xem đi, đây là phí sinh hoạt 3 năm của tôi.

Trương Khác cầm lấy xem, 500 vạn trong ba năm, đúng là rất dư dả:

- Cát kỹ đi, gió thổi bay đi bây giờ, tôi không nhặt cho cô đâu.

Trả lại chi phiếu cho cô ta:

- Bỏ đi tiền thuê phòng rồi, nếu vẫn không có lãi, chẳng phải cô chết đói ngoài đường à?

- Anh sẽ không nhìn tôi chết đói phải không?

Tôn Tĩnh Mông đưa tay vén tóc, chăm chú nhìn Trương Khác, ánh mắt chứa tình cảm khác thường.

Trương Khác hơi chột dạ sờ mũi, cười che giấu rung động trong lòng:

- Tối khi đó hãy nói.

Không thể gọi là bản thảo, chỉ có thể nói là mơ ước của Tôn Tĩnh Mông về 1978, Trương Khác không muốn sửa đổi, chỉ nhắc tới vài chỗ cô không nghĩ tới, như thế 1978 mới có phong cách cá nhân, mới có cái vị mê người của nó.

Buổi trưa Đỗ Phi cùng Thi Xuân Phong trở về, thấy Tôn Tĩnh Mông với Trương Khác đang chụm đầu bàn tán, nói:

- Mày nghĩ ra chủ ý quá tồi, mấy bà già quản lý nhìn cái biết ngay anh Thi là đồ giả mạo, làm gì có sinh viên mới nào già quắt như thế? Chưa tới 10 giờ đã bị đuổi về ..

Trương Khác ngạc nhiên:

- Sao anh không về tìm tôi.

- Sợ quấy rầy hai người.

Thi Xuân Phong có quay về, nhưng thấy hai bọn họ “tĩnh tứ” ở ban công nên thôi.

- Tôi và anh có gì mà quấy rầy.

Tôn Tĩnh Mông muốn chối bỏ liên quan.

- Thôi, cô không giải thích, người ta cũng chỉ coi cô như rề hành.

Trương Khác đùa, Tôn Tĩnh Mông vừa rồi vào phòng tắm rửa ráy, còn bện hai bím tóc nhỏ, Trương Khác cầm tóc cô ta dựng lên làm rề hành, bị cô ta đét vào tay.

Nói ra hôm báo danh Thẩm Tiêu cũng bện tóc như thế, song đáng yêu hơn Tôn Tĩnh Mông nhiều.

Trương Khác lại hỏi Thi Xuân Phong xem sách ở đâu, làm sao Đỗ Phi tìm được?

- Giàn nho ngoài thư viện rất hợp đọc sách, thời điểm này có mấy sinh viên mới tới đó, nên nào nhìn ra ngay.

Đỗ Phi trả lời.

Buổi trưa tới nhà ăn nhân viên ăn cơm, gọi Mã Hải Long tới bào hẩn an bài văn phòng chỗ ở cho Thi Xuân Phòng.

Tôn Tĩnh Mông tìm Trương Khác còn có một mục đích, là nhờ y đưa đi gặp người của Thế Kỷ Cẩm Hồ mua lấy quán bar.

- Cần tôi hạ mình đi một chuyến à? Chi phí ít nhất vài ba chục vạn mới đủ.

Trương Khác không muốn nhúc nhích, định gọi điện thoại bảo Lương Quân tới lấy chi phiếu làm việc này.

Tôn Tĩnh Mông là con gái Tôn Thượng Nghĩa, cho dù Trương Khác không ra mặt thì Thế Kỷ Cẩm Hồ cũng không bấy cô ta, Tôn Tĩnh Mông sẽ còn được xử lý như trường hợp đặc biệt vì Thiệu Chí Cương đang định cổ động Tôn Thượng Nghĩa vào Thế Kỷ Cẩm Hồ mà lại.

Trương Khác chẳng muốn quản những chuyện này, nhưng bị Tôn Tĩnh Mông kéo tới tận nơi xem.

Đêm hôm qua mưa rất to, đến sáng vẫn còn lất phất, chiều đã tạnh rồi, song thao trường khắp nơi đọng nước, các sinh viên mới đều đang quét dọn vệ sinh.

Buổi chiều Đỗ Phi không cần tới văn phòng khóa nên cũng đi theo Trương Khác, đạp xe tới chỉ mất ba bốn phút.

Đi qua một quán game, Đỗ Phi phanh xe lại, nói:

- Cả hai đi trước đi, lát nữa tao tìm.
- Trẻ con mê chơi game nhiều thật đấy.

Tôn Tĩnh Mông tưởng Đỗ Phi thèm chơi game nên đỗ lại.

Trương Khác chẳng muốn bận tâm Đỗ Phi muốn làm cái gì, chờ Tôn Tĩnh Mông tới ngõ Học Phủ, chỉ là bị Tôn Tĩnh Mông tóm chặt mép sau áo, cổ bị thít khó chịu, nói:

- Hay tôi cho cô mượn eo để ôm?
- Anh đừng mơ.

Tôn Tĩnh Mông tuy nói thế, nhưng hai tay vẫn ôm lấy hông Trương Khác, cách lớp áo mỏng manh, có thể cảm nhận, da thịt ấm áp, Tôn Tĩnh Mông thấy linh hồn hơi phiêu diêu.

Lương Quân nhận được điện thoại đợi bọn họ ở cửa ngõ, Lệnh Tiểu Yến cũng có mặt.

Ban công trong ngõ đang được trang hoàng, mặt tiền Tôn Tĩnh Mông nhìn trúng ở giữa ngõ, phải đội mũ an toàn mới vào được.

Lương Quân rất chu đáo, còn mời cả một nhà thiết kế của công ty nội thất có nghiệp vụ với Thế Kỷ Cẩm Hồ tới góp ý, thế là cơ bản không còn việc gì của Trương Khác, để hai cô gái làm người ta đau đầu mang ý tưởng cổ quái kia đi hành hạ nhà thiết kế, Lương Quân dẫn Trương Khác tới công trường chung cư Thanh Niên.

Dự toán xây dựng chung cư thanh niên rất cao, chỉ riêng mỗi khoản cấp quang đã có chi phí kinh người, ĐH Đông Hải cuối cùng chỉ dám xin Thế Kỷ Cẩm Hồ hai căn nhà cho giáo viên ở.

Trương Khác yêu cầu chung cư công nhân phải có đặc trưng của nhà thông minh, tiếc là hệ thống kiểu này trong nước rất kém, Trương Khác cũng không thể phân một phần lực lượng kỹ thuật của Cẩm Hồ ra làm chuyện này, nếu không sẽ ảnh hưởng tới phát triển của Cẩm Hồ.

Kinh doanh đa nguyên hóa là cần thiết, nhưng không thể vì thế dàn mỏng nguồn lực kỹ thuật, quản lý, tài chính có hạn.

Chính điều này làm rất nhiều doanh nghiệp đi theo hướng đa nguyên hóa bị đổ bể, đại khái sau khi có được thành công bước đầu, tự tin bành trướng vô hạn, cho rằng làm gì cần một quyết sách đúng là có thể khai thác thêm được một con đường tài phú.

Đi dạo một vòng, Trương Khác và Lương Quân cùng tới chỗ Tôn Tĩnh Mông, Đỗ Phi cũng đã có mặt.

Thấy Đỗ Phi nhú mày, buổi trưa hẳn còn không hứng thú với việc trang hoàng 1978, lúc này lại nhiệt tình thảo luận với đám Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác hỏi:

- Mày bị con gì cắn mà thay đổi lớn vậy.
- Đâu có.
- Có hay không thì mày tự soi gương là biết.

Thấy Đỗ Phi không muốn nói trước mặt người khác, Trương Khác không hỏi nữa.

Tới tận nơi xem xong, Tôn Tĩnh Mông đem một vài chuyện cụ thể ném cho Lệnh Tiểu Yến xử lý.

Trương Khác và Đỗ Phi muốn về trường đánh tennis, Tôn Tĩnh Mông không có chỗ đốt thời gian, tất nhiên là đi theo, Trương Khác đấu tranh nội tâm một lúc, cuối cùng rất muốn nhìn cảnh nóng bỏng Tôn Tĩnh Mông mặc váy đánh cầu, tất nhiên không chịu chờ cô về tức xá nữ thay y phục.

Tôn Tĩnh Mông theo Trương Khác về chung cư nghiên cứu sinh, cướp lấy áo sơ mi của Trương Khác mặc, mếp áo che tới đầu gối, quần sooc thể thao của Trương Khác tuy rất rộng nhưng Tôn Tĩnh Mông mặc vẫn chưa quá gối, thành ra so mới mặc váy còn gọi liên tưởng hơn, cảm giác sau chiếc áo sơ mi không có gì cả.

Khuôn mặt thuần khiết xen lẫn lả lơi hoang dại của Tôn Tĩnh Mông, cùng trang phục đó khiến dọc đường thu hút không biết bao ánh mắt, còn có không ít nam sinh đứng ngoài lưới sắt nhìn vào, Tôn Tĩnh Mông trừng mắt với Trương Khác, rồi chạy tới sân cách xa lối đi:

- Y như nhau.

- Liên quan gì tới tôi.

Trương Khác đưa vợt cho Đỗ Phi, để hắn đánh trước.

- Mà nói xem mở quán net ở ngõ Học Phủ thì thế nào?

Đỗ Phi đột nhiên hỏi:

Trương Khác chưa kịp trả lời thì Tôn Tĩnh Mông đã đợi tới rớt ruột, kêu lớn:

- Có đánh không đây, hai anh làm cái trò gì đấy hả?

Đỗ Phi đành đi tới, có gì về phòng nói sau cũng không muộn, Trương Khác ngồi xuống ghế nhựa bên sân, nhìn cặp chân nhỏ sáng bóng của Tôn Tĩnh Mông không ngừng chớp lên trước mắt.

608. Chương 608: Suy Tính Của Đỗ Phi.

Khi Tịch Nhược Lâm cùng mấy nam sinh khóa trên đi vào, Trương Khác không để ý lắm, đến khi nhìn thấy một cặp đùi tròn trịa trắng trẻo với chiếc váy ngắn màu đỏ xuất hiện trước mắt mới ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của nó là ai.

Tịch Nhược Lâm không ngờ Trương Khác lúc này nhàn nhã tới đây đánh tennis.

- Á.

Đỗ Phi đón hụt cú vợt sát biên của Tôn Tĩnh Mông, Tịch Nhược Lâm đang giật mình vì thấy Trương Khác, không để ý quả bóng nảy lên đập vào vai, lực rất mạnh, làm cô ta hét lên.

Tịch Nhược Lâm đau đớn ôm vai, tức giận quay lại, Tôn Tĩnh Mông thấy đánh trúng người, ném vợt xuống, chạy qua lưới, quan tâm hỏi:

- Xin lỗi, bị đánh trúng vào đâu rồi?

Tịch Nhược Lâm cũng rất xinh đẹp, nhưng thua xa Tôn Tĩnh Mông ở sức quyến rũ, lúc này ngay cả mấy nam sinh đi cùng cô ta cũng chuyển hết ánh mắt lên người Tôn Tĩnh Mông.

- Chủ nhiệm Tịch tới đánh cầu à?

Đỗ Phi chống vợt hỏi.

Tôn Tĩnh Mông thấy Tịch Nhược Lâm ôm vai, biết là không có gì đáng ngại, nghe Đỗ Phi nói thế, lại đưa tay kéo áo Trương Khác, dí sát mặt y hỏi:

- Ai đấy, sao anh toàn trêu chọc vào mỹ nữ thế hà?

- Trợ lý chủ nhiệm khóa của chúng tôi, tôi làm gì có gan chọc vào? Chẳng bằng chọc vào cô!

Trương Khác ghé sát vào bên tai Tôn Tĩnh Mông nói nhỏ.

Tôn Tĩnh Mông cảm thụ hơi thở nóng hổi của Trương Khác phả vào tai, cười khúc khích, quay sang cười với Tịch Nhược Lâm:

- Xin chào, tên nhóc Trương Khác này nghịch ngợm lắm, nhất định gây không ít rắc rối cho cô.

Tôn Tĩnh Mông không biết Tịch Nhược Lâm, nhưng Tịch Nhược Lâm nhận ra Tôn Tĩnh Mông là chủ nhân 1978, dù những người thi thoảng mới tới 1978 cũng đều biết Tôn Tĩnh Mông là sinh viên Học viện Âm nhạc.

Thấy Tôn Tĩnh Mông và Trương Khác ghé sát tai nhau trò chuyện, thần thái thân mật, trong mắt Tịch Nhược Lâm thấy có ít nhiều thành phần ám muội trong đó,

Tịch Nhược Lâm quan sát hai người họ, phải thừa nhận Tôn Tĩnh Mông vô cùng xinh đẹp, cô gái xinh đẹp thấy cô gái xinh đẹp hơn mình, trong lòng sẽ không cảm thấy thoải mái.

Liếc nhìn Trương Khác, nhớ tới chữ viết trên quả bóng treo ở chính tại nơi này, thâm nghĩ chắc chắn không phải trùng tên, tên này không phải thứ tử tế gì.

Thế nên chỉ cười lãnh đạm đáp lại sự nhiệt tình của Tôn Tĩnh Mông, không nói gì đã đi.

- Thật lạnh lùng.

Nhìn mấy người Tịch Nhược Lâm đi tới sân trong cùng, Tôn Tĩnh Mông đổ vấy trách nhiệm cho Trương Khác:

- Nhất định là anh chọc giận tiểu mỹ nhân này rồi.

- Các cô đều nhiều tuổi hơn tôi đó, tôi có tư cách gì gọi là tiểu mỹ nhân.

Trương Khác vẫy tay gọi Đỗ Phi về nghỉ.

- Anh là ông chú trung niên mà, vừa rồi còn thấy ánh mắt đảo qua đảo lại đuôi người ta.

- Hả, xa thế mà cô cũng nhìn thấy à?

- Không cần nhìn cũng biết.

Tôn Tĩnh Mông vừa nói, vừa kéo áo xuống che chân đi:

- Lạ gì mấy ông chú trung niên bỉ ổi.

Đỗ Phi cười khùng khục, cầm lấy *** co ca uống, nói:

- Ông chú trung niên ở ĐH Đông Hải không phải ít.

Đánh mặt về phía Tịch Nhược Lâm, phía cô ta phát cầu đã có mấy người dán sát mặt vào lưới sắt, chỉ đợi lúc cô ta cúi xuống nhặt cầu, Đỗ Phi nhét vợt cho Trương Khác:

- Vừa rồi đánh bóng sang đó, tao đi nhặt.

- Cái thằng này ...

Trương Khác lắc đầu, lúc này còn nói bóng bay đi thì khỏi cần nhặt, giờ cũng muốn nhìn quần lót Tịch Nhược Lâm lúc nhặt bóng.

- Đám đàn ông các anh giống nhau hết.

Tôn Tĩnh Mông nhớ lại Trương Khác từng yêu cầu cô mặc váy đánh bóng, vừa xong chơi có hơi mệt, rất tự nhiên dựa vào vai Trương Khác uống co ca:

- Đám con trai đều háo sắc thế à?

- Các cô gái không háo sắc sao?

Trương Khác hỏi lại.

- Không bằng các anh.

- Núi lửa dưới băng mà thôi.

Trương Khác cười dí dỏm:

- Nhìn Tịch đại mỹ nhân là biết, quan trọng là có người làm tan chảy lớp băng của cô ta.

Từ lúc khai giảng tới nay, Tôn Tĩnh Mông bị ép ở trong túc xá, ở đó không có phòng tắm hoa sen, nên cô theo về phòng Trương Khác tắm rửa.

So với hôm qua thì nhiệt độ giảm xuống rất nhiều, Tôn Tĩnh Mông mặc váy quá mỏng, hỏi Trương Khác có gì inh mặc không.

Trương Khác phát hiện ra Tôn Tĩnh Mông rất thích mặc y phục kiểu nam, nhớ lại lúc ở Hong Kong cũng thế, phải thừa nhận cô mặc như vậy cực kỳ gợi tình, liền lấy một chiếc sơ mi ném cho cô.

Tôn Tĩnh Mông đi tắm, còn Trương Khác ngồi nghe Đỗ Phi nói.

- Đã lâu lắm rồi tao chưa cho ý tưởng nào rõ ràng. Chuyện mày làm, tao nghĩ đã thấy khó, đó không phải là con đường tao có thể đi, à, không phải là tao coi rẻ mình, biết đâu lúc nào đó tao lại sáng ra ...

Nghe Đỗ Phi thổ lộ suy nghĩ, Trương Khác nghĩ tới mình cũng có thời kỳ tương tự, Đỗ Phi ý thức được vấn đề này đã vượt khỏi những người cùng trang lứa rồi.

- Vậy vì sao muốn mở quán nét?

- Thế nào cũng phải chọn con đường mà mình nhìn được phía trước của nó chứ.

Đỗ Phi nhe răng cười:

- Tao từ thời sơ trung đã mê chơi game, chỉ vì mẹ tao quá dữ, một lần nhìn thấy tao vào phòng game, kéo tai tao lôi ra ngoài, mày xem ... Chỗ này có rách không?

Đỗ Phi nghiêng đầu ra để Trương Khác nhìn tai mình, chuyện từ thời nào thời nào, làm gì để lại vết thương được.

- Mẹ mày đâu có giống người như thế.

Vợ Đỗ Tiểu Sơn là cô giáo cao trung yếu đuối, hàng năm được bình chọn là giáo viên ưu tú, nào giống người bạo hành gia đình, Đỗ Phi còn là người bị hại, nói thế vợ Đỗ Tiểu Sơn có thể so với bà nội của mình rồi, Trương Khác không khỏi nhớ lại tuổi thơ bị thảm.

- Không thảo luận với mày cái này.

Đỗ Phi quay lại chủ đề:

- Mùa hè này theo mày tới Hong Kong rất buồn bực, lúc mày đưa Đường Thanh, Tiểu Hạ về Hải Châu, tao đa phần vào quán nét. Dù là ở phòng cũng vào mạng, cảm thấy lên mạng mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ, mấy thấy lạ không?

- Không lạ..

Trương Khác cũng có sở thích tới con phố huyền ảo suy nghĩ vấn đề.

- Hôm nay khi đi qua quán game cảm thấy chút âm áp, mày thấy đám đông xếp hàng không? Toàn là vào phòng máy vi tính đấy. Tao nghĩ , đại khái đây là con đường tao nỗ lực có thể đi được, mày có thấy tầm thường quá không?

- Không có, nghe động lòng lắm.

Trương Khác cười, làm một chuyển phải có cảm xúc khắc sâu mới nhạy cảm nắm bắt được phương hướng chuẩn xác, thế gian này con đường kiếm tài phú có ngàn ngàn vạn vạn, con đường khác chỉ định cho Đỗ Phi, chắc gì hẳn đã đi được.

Đỗ Phi tắm rửa thay y phục xong, cả ba tới nhà ăn nhân viên ăn cơm, vừa khéo gặp nhóm Tịch Nhược Lâm, cô ta ngồi sau lưng một nam sinh, nhưng không giống một cặp.

Trương Khác bảo Đỗ Phi đi chậm lại, nhìn mép váy thi thoảng bị gió thổi bay lên của Tịch Nhược Lâm, đi qua túc xá nữ, còn thấy cô ta chỉ quá bỏ buộc ở lưới sắt, bảo nam sinh kia tháo xuống inh.

- Quả bóng viết gì thế?

Tôn Tĩnh Mông nhìn không rõ lắm, hỏi:

- Ai biết được, hay là cô xuống xe xem sao?

Trương Khác đề nghị hết thức thuần khiết.

- Không rảnh.

Tôn Tĩnh Mông ngoài váy mặc thêm áo sơ mi, ống tay áo dài quá lòng bàn tay, ôm lấy hông Trương Khác, muốn áp mặt vào lưng y, lại sợ Trương Khác được nước lần tới, hỏi:

- Mượn lưng của anh dựa một chút nhé, không được có suy nghĩ đâu đấy.

- Cô trả tiền thì không có suy nghĩ khác, muốn hưởng thụ phục vụ miễn phí thì đừng mơ.

Trương Khác cười lớn.

Tôn Tĩnh Mông đưa tay sờ tấm lưng gầy gò của Trương Khác:

- Thế này mà còn muốn thu phí à?

Tới cửa nhà ăn Tịch Nhược Lâm mới phát hiện đám Trương Khác đạp xe đằng sau, bọn họ tới hơi muộn, chỉ có hai cái bàn trống kề sát nhau, Tịch Nhược Lâm không muốn, nhưng đám bạn cô ta rất sẵn lòng ngồi cạnh mỹ nữ nóng bỏng hơn cả Tịch Nhược Lâm.

Tên nam sinh cao lớn chở Tịch Nhược Lâm đi lấy thức ăn cùng Trương khác và Đỗ Phi, hỏi:

- Cậu chính là Trương Khác à?

- Ừ!

Trương Khác gật đầu.

Tên nam sinh đó không nói thêm, giống cái kiểu lãnh đạo cao hứng lên nói chuyện với cấp dưới một câu rồi bỏ đó.

609. Chương 609: Chẳng Được An Nhàn.

Mông Nhạc ôm khay cơm đi vào, bên trên còn có chồng sách, Trương Khác cười với hắn, thấy hắn chẳng có phản ứng gì, mới phát hiện ra hắn đang đắm đuối nhìn Tịch Nhược Lâm.

Kiếp trước tới năm thứ hai Trương Khác mới thân thiết với Mông Nhạc, khi đó Tịch Nhược Lâm đã tốt nghiệp rồi trường không rõ tung tích, nhìn ánh mắt của hắn, Trương Khác nghĩ hứng thú với mỹ nữ này sao? Không phải chuốc khổ vào thân à?

Mông Nhạc nhìn thấy Tôn Tĩnh Mông ngồi kề sát Trương Khác, bất bình phì một cái, tới bên cạnh Đỗ Phi:

- Người anh em, tôi phục cậu hoàn toàn đấy, mỹ nữ tới chỗ cậu thành tài nguyên bình thường rồi.

Mông Nhạc là nhân vật có tiếng trong trường, đám nam sinh bên cạnh đều lên tiếng chào.

Trương Khác nhìn ra Mông Nhạc có hơi ngán Tịch Nhược Lâm, không dám ngồi bên kia, lại không cam tâm đứng xa, cười đưa cho hắn chai rượu Thanh Đảo.

Mông Nhạc không thích trò khách sáo, nhận lấy:

- Hai tên nhóc các cậu gan đấy, dám uống rượu trước mặt trợ lý chủ nhiệm à?

Tịch Nhược Lâm nghe câu này chẳng thèm liếc mắt sang lấy một cái, Mông Nhạc thất vọng ra mặt, không che giấu được.

- Anh biết cô ấy chứ?

Trương Khác chỉ Tôn Tĩnh Mông.

- Ha ha, cô ấy à?

Mông Nhạc cười lớn xua đi tâm trạng không tốt:

- Người không biết cô ấy ít lắm.

- Ồ, tôi nổi tiếng thế sao?

Tôn Tĩnh Mông nghi hoặc hỏi:

- Đóa hoa của ngõ Học Phủ, kèm chuyện ở Học viện Âm Nhạc nữa, nghe nói vệ sĩ của cô chớp mắt đánh gục sáu tên cao to của học viện Thể dục, uy danh của cô ở trường xung quanh đây cao lắm đấy. Tôi còn tưởng sau khi ngõ Học Phủ sửa xong mới được chiêm ngưỡng phong thái của cô cơ.

Đúng là càng đồn càng sai lệch, thấy Trương Khác còn làm bộ “ồ” một tiếng kinh ngạc, vẻ mặt ngây thơ cứ như nghe chuyện này lần đầu, Tôn Tĩnh Mông đập chân y một cái.

Trương Khác không dám trêu cô ta nữa, nói với Mông Nhạc:

- Ở đâu thiếu mỹ nữ chứ Học viện âm nhạc không thiếu, ngày mai bảo cô ấy bán sỉ cho.

Tôn Tĩnh Mông lườm y:

- Tên bạn cảnh sát của anh gần đây thường hẹn Tiểu Thi ra ngoài, té ra ở chỗ các anh coi chúng tôi là mỹ nữ bán sỉ đấy à?

- Ồ cô nói Trần Hiểu Tùng, anh ta theo đuổi Tiểu Thi thì liên quan gì tới tôi?

Thời gian qua Trương Khác không liên hệ với Trần Hiểu Tùng, Tiểu Thi là cô gái bị quấy rối tình dục, chắc là cảm thấy cảnh sát có thể mang lại an toàn ỉnh, Tiểu Thi mới hai mươi hai mốt, tươi trẻ mọng nước, Trần Hiểu Tùng phải 29 rồi, đúng là trâu già gặm cỏ non.

Mông Nhạc hứng thú ghé đầu tới:

- Hóa ra là thật à, vậy sau này tôi theo cậu..

Bọn họ ba hoa tán chuyện, Tịch Nhược Lâm nghe rất ngứa tai, hừ một cái, lại không thể nổi giận với đám Trương Khác, nói là no rồi liền đứng dậy đi luôn, mấy cái đuôi bám theo sau, tên chỗ cô ta trừng mắt nhìn Trương Khác.

- Đám đó là ai vậy?

Đỗ Phi hỏi Mông Nhạc, đám người đó thật vô lý.

- Bọn họ à? CLB Côn Trùng.

Mông Nhạc sợ đám Trương Khác không biết, giải thích:

- Các cậu vào forum Đông Hải là biết CLB Côn Trùng là thứ gì.

- Biết rồi.

Đỗ Phi bĩu môi:

- Hôm qua còn bị Cách Cách chém bầy phát.

- Cậu biết Cách Cách là Tịch Nhược Lâm?

Mông Nhạc hứng thú hăng lên:

- Sao các cậu đắc tội với bà cô đó, xem ra oán hận các cậu rất sâu đấy. Nghe nói học viện thương mại quốc tế có hai cái gai, là các cậu đồ hả?

Trương Khác ngạc nhiên:

- Có vài ngày mà thanh danh của chúng tôi đã bị hủy rồi à?

- Ha ha ha, bọn họ thấy gai là muốn đập bằng, dân ta là thể đấy, rõ ràng mình là gai thì vót cho nhọn, không nghĩ tới người khác, càng ngày càng quá quắt ... Có điều tôi thấy hai cái gai các cậu đáng làm bạn lắm, hôm khác tôi mời các cậu ăn cơm.

Mông Nhạc sáng khoái nói.

Trương Khác xé một tờ giấy trong sổ tay ra, viết số di động cho hắn:

- Khi nào muốn mời bọn tôi ăn cơm gọi số này.

Đỗ Phi lấy làm lạ, đó là số di động Trương Khác mang theo người, không tùy tiện giao cho người khác, bên ngoài chỉ biết điện thoại mà y đưa cho Mã Hải Long và Phó Tuấn.

Trương Khác đưa Tôn Tĩnh Mông về túc xá, Đỗ Phi ở lại uống bia với Mông Nhạc, ra ngoài Tôn Tĩnh Mông ý kiến:

- Số điện thoại kia của anh tôi cũng không có, sao anh cho hắn ta?

- Cô không có số di động của tôi à?

Trương Khác biết còn cổ hủ, chủ yếu y không muốn bị chuyện rắc rối làm phiền, song giờ quan hệ hai người đã khác rồi, lấy di động trong túi sách Tôn Tĩnh Mông, nhập số của mình vào, giải thích chuyện cho số Mông Nhạc:

- Con người luôn cần vài người bạn mà.

- Vừa rồi nghe nói chuyện thì tên nhóc đó quen anh chưa lâu, anh đâu phải người dễ tin nhiệm người khác?

Tôn Tĩnh Mông khó hiểu, cô cứ tưởng mình hiểu Trương Khác lắm rồi.

Trương Khác cười, có vài chuyện căn bản không thể giải thích được.

Cuộc đời có bao nhiêu tiền mới đủ? Trương Khác hiện không suy nghĩ loại vấn đề này nữa, nhưng nếu không có vài người bạn cùng hưởng thụ cuộc sống thì đúng là bi ai, đám Trần Tín Sinh, Chu Du, Tô Tân Đông theo bên y cũng không thể bỏ mặt nạ xuống uống một chén rượu sáng khoái.

Về tới túc xá, Tôn Tĩnh Mông cũng không trả áo cho y, Trương Khác lại chẳng thể lột y phục trên người y xuống, trong đầu lại có ý nghĩ đó thật, nếu đó là hành động cố ý thì một cô gái giữ y phục của một chàng trai, tín hiệu đó là gì Trương Khác cũng hiểu, mối quan hệ giữa y và Tôn Tĩnh Mông hình như đang dần có chiều hướng mất kiểm soát ...

Vài ngày tiếp theo đó rất yên tĩnh, Tôn Tĩnh Mông bận rộn trang hoàng quán bar, Đỗ Phi bỏ thời gian chuẩn bị mở quán net ở ngõ Học Phủ.

Trương Khác thấy khí phách lẫn kiến thức của Đỗ Phi hơn người khác một bậc rồi, nên cũng chẳng chỉ chỗ gì thêm.

Đỗ Phi mất hút, Trương Khác kiên trì tới văn phòng khóa sổ qua ngày, thường có cơ hội uống rượu tán gẫu với Mông Nhạc.

Ngày 16 tháng 9, Thái Lan đổi vị bộ trưởng tái chính thứ ba, từ bỏ một phần chủ quyền tài chính làm điều kiện chính thức thỉnh cầu tổ chức tiền tệ quốc tế cứu viện.

Ba tháng trước thôi, giới trung lưu Thái Lan còn đeo đồng hồ Thụy Sĩ, mặc y phục Pháp, uống rượu Bồ Đào Nha, cuối tuần tới biệt thự bên biển nghỉ ngơi, giờ thì bán nhà bán cửa, bán xe đến bù phần nào tổn thất ...

Giới tiêu dùng hàng xa xỉ ở Thái Lan như bị cơn bão cuốn hết xuống biển, cửa hàng sang trọng xa hoa giờ vắng tanh vắng ngắt.

Tình hình này được đám Trần Tín Sinh, Tương Vi thông qua e mail báo cáo cho Trương Khác.

Trung tuần tháng tám, rừng mưa nhiệt đới ở đảo Sumatra và Kalimantan bùng bùng bốc cháy, người Indo lúc đó còn chưa nhận thức được nó tạo thành khói đen bao phủ tương lai bọn họ.

Tối trung tuần tháng tám, mùa mưa tới, qua mấy trận mưa lớn mà lửa ở hai nơi này không bị dập tắt, người Indo mới ý thức được lần này khả năng sẽ khá rắc rối.

Trần Tín Sinh và Diệp Trần Dân tới thăm Singapore, khói ở Indonesia sinh ra lúc này đã ảnh hưởng tới Singapore rồi.

Một năm trước những lời dự đoán về kinh tế ĐNÁ khiến cho Diệp Trần Dân thanh danh tăng vọt.

Singapore xưa nay vẫn là người ủng hộ Thái Lan kiên định nhất, nhưng nhà cầm quyền Singapore phải suy tính tới quỹ đầu tư đang không ngừng tấn công hệ thống tài chính của họ, không thể chỉ viện cho Thái Lan và quốc gia xung quanh được, lúc này trong nước chỉ viện cho Thái Lan, có thể tăng cường mối quan hệ với Singapore, trải được cho việc đưa kỹ thuật chế tạo tinh viên vào nước.

Diệp Trần Dân thăm Singapore xong sẽ còn đến Phillipin, Trần Tín Sinh trở về nước báo cáo thành quả chuyến đi này.

Đại khái là những đám mây đen mù mịt sinh ra từ đám cháy để lại ấn tượng sâu sắc cho Trần Tín Sinh, vừa gặp Trương Khác hẳn lại kể chuyện bị khói làm máy bay phải vòng vèo trên bầu trời Singapore cả tiếng.

- Anh dự đoán đám cháy này kéo dài bao lâu?

Trương Khác hỏi:

- Khó mà đoán được.

Trần Tín Sinh thở dài:

- Tôi không có thời gian tới Indo xem.

Trong bốn con hổ nhỏ Châu Á, Indo là con hổ yếu nhất, vào tháng sáu Trương Khác đã lệnh Ái Đạt hoàn toàn bỏ thị trường Indo, tất nhiên đi Indo không có trong lịch trình an bài của Trần Tín Sinh.

- Tôi nghĩ sẽ còn cháy khá lâu, mấy ngày qua tôi luôn xem báo về sự kiện này, Indo là nước cung cấp gỗ lớn nhất Châu Á, khả năng điều này sẽ làm ảnh hưởng cung ứng bột giấy cho thị trường Châu Á trong một thời gian dài.

Trần Tín Sinh báo cáo cho Trương Khác, chỉ có Chu Du có tư cách góp mặt, nghe nói thế thì nhúu chặt mày, nghiêm túc suy tính tới khả năng đó.

Với quy mô của giấy Tân Quang, tích trữ một lượng lớn bột giấy là không thể, con đường Trương Khác chọn là tích cực đi ra ngoài, lợi dụng cơn bão tài chính hủy hoại ĐNÁ, chọn một hai xí nghiệp chế tạo bột giấy thiếu tài chính bỏ tiền nắm lấy cổ phần.

Trương Khác hỏi Trần Tín Sinh:

- Quách Tùng Duyên lần trước tới Kiến Nghiệp cũng nói tài chính trong tay tập đoàn Quách thị eo hẹp, liệu bọn họ có muốn bán cổ phần xí nghiệp bột giấy dưới quyền không?

- Chỉ xí nghiệp bột giấy thôi sao?

Chu Du hỏi ngang:

- Ừm, cả kỹ thuật làm giấy, nếu bọn họ sẵn lòng chuyển nhượng cũng có thể đàm phán.

Trương Khác nói:

- Không xét tới tình huống khả năng cung cấp bột giấy sẽ có thể thiếu hụt thời gian dài thì chúng ta cũng phải ra nước ngoài tìm nguồn cung ứng bột dầy ổn định, để cung cấp cho công trình kỳ hai sắp đi vào sản xuất của Tân Quang. Ngoài ra tốc độ trồng rừng trong nước cũng phải không ngừng để cao ...

Chu Du gật đầu:

- Tiền của Malaysia còn có khả năng tiếp tục mất giá, lúc này ra tay hơi sớm.

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng cơ sở kinh tế của Malaysia chắc chắn nhất trong bốn con hổ nhỏ, có nghĩa là sau cơn bão bọn họ cũng hồi sinh nhanh nhất, tiền tệ mau chóng trở lại mức bình thường, chúng ta không cần

nghĩ tới lợi ích ngắn hạn. Vừa khéo chúng ta có thể lấy đây làm cái cớ che dấu tai mắt kẻ khác khi đàm phán với tập đoàn Quách thị.

Cả Ái Đạt lẫn Trần Tín Sinh đều khá có danh tiếng trong ngành, tiếp xúc quá liên tục với Quách Tùng Duyên nói không chừng khiến các phương diện liên quan chú ý, công tác yểm hộ phải làm tốt, kinh động tới nhà cầm quyền Đài Loan, hạn mục nhà máy tinh viên có tới tám chín phần sẽ bị đổ vỡ.

Trần Tín Sinh báo cáo thu hoạch ở ĐNÁ với Trương Khác xong, nói nhân tuyển nhà khoa học mà hắn tiến cử đứng đầu phòng thực nghiệm kỹ thuật, cũng theo hắn từ Singapore tới gặp mặt Trương Khác, tên Đàm Văn Tùng là Hoa kiều quốc tịch Mỹ, tháng 10 sẽ kết thúc nhiệm kỳ của ông ta tại phòng liên hợp thực nghiệm ĐH Singapore.

Nhiệm vụ của nhà khoa học đứng đầu là phụ trách vận hành cụ thể phòng thực nghiệm, bao gồm nghiên cứu định ra các hạng mục, tổ chức đội ngũ nghiên cứu, thuê kỹ sư chủ nhiệm, nắm phương hướng trọng điểm nghiên cứu v.v.v.v. Công tác trực tiếp báo cáo với phòng hạng mục lớn của tập đoàn Ái Đạt.

Cuộc sống của Trương Khác ngày càng nhà hạ rồi, trong mắt đám Trần Tín Sinh, phải để Đàm Văn Tùng trực tiếp báo cáo công tác với Trương Khác mới đúng.

- Vậy thì cùng ăn bữa cơm là được.

Nghe Trần Tín Sinh báo cáo một thời gian dài, Trương Khác cảm thấy cổ tê nhức hết rồi, đứng dậy vận lưng, bảo Trần Tín Sinh đi mời ăn cơm cùng:

- Có điều tôi nói không tính, quyết định cuối cùng vẫn ở bên bên phòng hạng mục lớn.

Trương Khác hiện việc gì cũng đẩy cho phòng hạng mục lớn, cứ như ý nghĩa của việc thành lập phòng hạng mục lớn là trút bỏ trách nhiệm tên vai y vậy.

- Vẫn tới nhà ăn nhân viên ĐH Đông Hải à?

Trần Tín Sinh hỏi:

- Há?

Trương Khác hơi ngẩn ra, thấy ánh mắt mang vẻ hóm hỉnh của hắn thì bật cười:

- Khách từ xa đến phải long trọng một chút, nếu chỉ có ánh và anh Chu thì đúng là đến đó thật.

Đàm Văn Tùng không cao, tuổi trông không giống người trung niên 45 - 46 tuổi, vợ ông ta Ngô Văn Hi là học sinh của ông ta khi dạy ở ĐH Singapore, mới trên 30, ông ta tới khi gặp Ngô Văn Hi thì vẫn còn độc thân, Ngô Văn Hi học xong tiến sĩ mới kết hôn, hiện vẫn chưa có con cái.

Với Trương Khác mà nói đây là cuộc mua bán mua một tặng một, hiện y cứ nghe tới giáo sư tiến sĩ là hai mắt tỏa sáng.

Đàm Văn Tùng là người hay chuyện, trừ tự kể chuyện lật vật trong cuộc sống đa phần nói về tương lai phát triển kỹ thuật điện tử.

May là Triệu Bằng, Triệu Tử Lâm, và vợ ông ta đều là người trong nghề, nên không cảm thấy vô vị, ngược lại Trương Khác kiến thức kỹ thuật yếu nhất, có điều y hiểu xu thế phát triển kỹ thuật mười năm sau, thấy Đàm Văn Tùng luôn nói trúng điểm mấu chốt, có thể tán thành năng lực của ông ta về mặt học thuật.

- Cuối cùng tôi muốn thỉnh giáo giáo sư Đàm ở phương diện kiến thiết phòng thực nghiệm kỹ thuật điện tử, không biết giáo sư có kiến nghị gì không?

Bữa ăn gần kết thúc, Trương Khác hỏi:

- Các phòng thực nghiệm trong nước thiếu nhân là việc bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật, Cẩm Hồ đang hợp tác mật thiết với ĐH Đông Hải có phải là vì việc này? Đưa các nghiên cứu sinh, thạc sĩ, tiến sĩ trong quá trình nghiên cứu tham dự vào công tác của phòng thực nghiệm có thể giảm bớt nhiều chi phí nhân lực ... Ngoài ra cần một giáo sư phụ trách dẫn dắt, để uốn nắn quá trình trưởng thành của bọn họ.

Trương Khác gật đầu, vẫn đá quả bóng sang cho Trần Tín Sinh:

- Có được hay không cần các anh ra quyết định.

Nghe Trương Khác trưng cầu ý kiến của Đàm Vân Tùng là Trần Tín Sinh biết ông ta đã được Trương Khác thừa nhận, mặc dù Trương Khác đã bóng sang cho phòng hạng mục lớn, có điều quyền uy của y dựng lên không phải chỉ trong một hai ngày, nhân tuyển y thừa nhận, khó tưởng tượng ra được sẽ bị người khác phủ quyết.

Đưa Đàm Vân Tùng về nhà khách nghỉ ngơi, Trần Tín Sinh theo mọi người về nhà chiêu đãi số hai ĐH Sư Phạm.

610. Chương 610: Đêm Tập Kích Núi Hợp Hoan

Xe đạp của Trương Khác dừng ở trước tòa nhà chiêu đãi số 2 ĐH Sư phạm, ngồi xe đến ĐH Sư phạm, y lái xe đạp trở về trường học. Bọn Trần Tín Sinh, Chu Du nhìn đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Muốn nói thân phận, địa vị, lúc này Trương Khác phải ngang vai ngang vế với hiệu trưởng Lý Hồng Minh của ĐH Đông Hải cũng chẳng quá phận. Nhưng y lại làm bộ ăn chơi trác táng tại một xó xỉnh nào đó của ĐH Đông Hải, sinh hoạt tự tại nhân nhả, không hiểu được trong lòng y đang nghĩ thế nào.

Trước khi đi, Trương Khác lại dặn dò Trần Tín Sinh buổi sáng ngày mai bớt chút thời gian, cùng Diêu Văn Thịnh báo cáo với bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp La Quân, phó thị trưởng Thường ủy Vương Duy Quân việc thúc đẩy hạng mục xưởng Tinh Viên của chuyến đi Đông Nam Á.

Hạng mục của xưởng Tinh Viên lúc này vẫn còn nằm trong giai đoạn chuẩn bị bí mật, tin tức không thích hợp mở rộng, chỉ cần có biến động nhỏ truyền tới lỗ tai của lãnh đạo Đài Loan thì việc này sẽ thất bại.

Đạp xe về trường, đi qua KTX nữ, gặp Mông Nhạc đang đi cùng với một nhóm người. Hồ Kim Tinh cũng ở bên trong. Có vài người Trương Khác cũng quen, đều trong Hội Sinh viên của trường. Trương Khác cũng là người ham vui, đạp xe qua kéo Mông Nhạc đi ở sau cùng hỏi xảy ra chuyện gì.

- Đến núi Hợp Hoan dọn dẹp dã uýên ương.

Mông Nhạc cười nói:

- Cũng đủ thất đức thật. Chẳng qua Hội Sinh viên đã thống nhất an bài, không thể không đi chung được...

Núi Hợp Hoan là chỉ gò đất vắt ngang giữa khu ký túc xá nữ và khu ký túc xá nam, quả thật là nơi tuyệt hảo trời đất tạo nên để nam sinh nữ sinh yêu đương vụng trộm. Nhưng Hội Sinh viên tự xưng là gương mẫu về đạo đức, cho rằng trên núi Hợp Hoan thỉnh thoảng xuất hiện vài cái bao cao su đã dùng qua. Đạo đức thiên hạ liền tan vỡ.

Mông Nhạc là chủ tịch của Hội Sinh viên Học viện Thương mại Quốc tế, cũng kiêm chức tại Hội Sinh viên trường. Thấy Trương Khác đạp xe mới từ bên ngoài về trường học thì hỏi y:

- Có muốn đi xem cùng không?

Đỗ Phi đi làm thêm ở tiệm internet Wittle, mấy ngày nay đến phiên hần trực đêm, về ký túc xá cũng không có việc gì, Trương Khác liền vút xe đạp ở trước ký túc xá nữ, sau đó đi cùng nhóm Mông Nhạc đến phía sau khu ký túc xá nữ.

Đi tới dưới chân núi. Trương Khác cầm đèn pin trong tay Mông Nhạc chiếu lung tung lên trên núi.

Cuối thu không khí mát mẻ, nữ mặc quần dài, nam mặc quần đùi ở trên núi Hợp Hoan là rất dễ dẫn dụ ra việc cẩu thả. Nhóm Hội Sinh viên len lén lên lên, chung quy sẽ có người không may bị bắt. Trương Khác cầm đèn pin chiếu lung tung lên xem như là báo tin cho họ, đừng có không may bị rơi vào tay Hội Sinh viên quân tử đạo đức.

Đèn pin của Mông Nhạc chứa được bốn cục pin, không biết tiểu tử này có ý nghĩ ban đêm đột nhiên đi soi cửa sổ của ký túc xá nữ không. Tia sáng chiếu ra sáng như tuyết, rọi qua bụi rậm thưa thớt trên núi, quả thật đã rọi trúng mấy cặp nam nữ đang đánh trần ôm nhau. Họ liền kinh hoàng tách ra.

Núi Hợp Hoan cũng chỉ cao ba bốn mươi mét, nhưng từ bên này bò lên trên cũng phải tốn chút thời gian. Vừa soi như vậy, chạy qua bắt người là không còn kịp rồi. Mấy cặp dã uyên ương đã sớm chỉnh lý quần áo chỉnh tề rồi tản ra, lúc này bắt được mới là lạ.

Người dẫn đầu phía trước bực mình, quay đầu lại mắng:

- Ai soi lung tung đấy!

Hắn mở đèn pin soi qua.

Mông Nhạc thần nhiên che Trương Khác đang cầm đèn pin ra phía sau người, ánh sáng đèn pin đảo qua cũng thấy không rõ là ai đang soi đèn, nhưng có thể nghe được thanh âm. Mông Nhạc như không có việc gì ngẩng đầu nhìn trên núi, trong tay Trương Khác lại không có đèn pin, tự nhiên không đáng để ý tới.

Người đó lớn tiếng chất vấn:

- Ai đang soi lung tung đấy, có biết quy củ không vậy?

Hồ Kim Tinh cách Trương Khác gần nhất, đương nhiên thấy vừa rồi là Trương Khác cầm đèn pin của Mông Nhạc soi lên núi. Hắn soi đèn pin lên mặt Trương Khác, cật thế kiêu ngạo chất vấn:

- Mà soi lung tung cái gì?

Muốn đem lửa giận của người khác dẫn hết lên đầu y.

- Con mắt nào của mày thấy tao cầm cái gì soi?

Trương Khác ngứa mắt với tiểu tử này, thấy hắn còn dám chọc tới mình, liền bước tới nắm cổ áo hắn, xoay cổ hắn ra sau:

- Mày mà thử soi đèn pin lên đó tao thử xem!

Những đứa ngoài mạnh trong yếu này thấy Trương Khác một lời không hợp liền động tay chân, giống như chịu oan ức lắm vậy, cả đám bu lại khuyên can. Họ qua đây là sửa chữa sai lầm của người khác, cũng không muốn nội bộ mình khắc khẩu với nhau, cũng không ý thức được Trương Khác căn bản không phải là người của họ.

Nhưng người dẫn đầu soi đèn pin qua mặt Trương Khác, thấy lạ bèn hỏi:

- Anh là người của viện nào, không phải Hội Sinh viên, sao lại lẩn vào đây?

- Mới đi ngang qua thôi, sẽ không trở ngại mọi người chuyện gì chứ?

Trương Khác mỉm cười, hơi nghiêng đầu nheo mắt lại tránh đi ánh đèn pin chói mắt.

Người đó cũng không tiện phát tác, nhưng hành động tối nay lên kế hoạch đã lâu, bị phá hủy như vậy thì trong lòng cũng tích tụ không ít oán khí, lại không thể nói bỏ vở nữa chừng, hắn hừ mũi rồi quay đầu tiếp tục đi lên núi. Hồ Kim Tinh không nói gì nữa, hắn biết nói cũng không có tác dụng, chỉ là trừng mắt với Mông Nhạc, trách Mông Nhạc không đứng ra giúp hắn vạch trần Trương Khác.

Mông Nhạc thần nhiên cười, cũng không để ý tới Hồ Kim Tinh.

Hồ Kim Tinh không biết Trương Khác có thân phận gì, tựa như Lục Thiên Hựu không biết thân phận của Trương Khác – Hồ Tôn Khánh, Lục Văn Phu sẽ không tùy tiện nói ra chuyện ở Cẩm Hồ trước mặt người nhà. Người ở tầng cấp như họ, giữ kín như bưng hình như đã thành thói quen, chọc người oán hận có thể chỉ là lơ đãng một câu nói sai mà thôi.

Hồ Tôn Khánh còn không biết Trương Khác vào ĐH Đông Hải; Lục Văn Phu biết, Lục Văn Phu thậm chí biết Trương Khác còn học cùng khoa với con trai hắn, nhưng tâm tư của hắn rất mâu thuẫn, cũng đoán không ra ý nghĩ của Trương Khác vào ĐH Đông Hải học, chỉ nhắc nhở con hắn ở trong trường phải khép mình, không thể gây gổ với bạn học. Hắn cũng tin tưởng con trai mình không phải là loại người ương ngạnh,

có thể trở thành bạn với Trương Khác tự nhiên tốt nhất, không thể trở thành bạn cũng không sao, nhìn duyên phận đi.

Lục Văn Phu không cần dặn thêm cái gì có cái gì không, hẳn biết tiểu tử nhà hắn vẫn còn non trong đôi nhân xử thế, vẫn chưa thể giả bộ cần thận trước mặt con tiểu hồ ly Trương Khác này được.

Việc biến khéo thành vụng hẳn chưa bao giờ làm, thôi thì cũng coi như không biết việc Trương Khác ẩn thân tại ĐH Đông Hải, thậm chí cũng chưa thông tri với ông bạn học cũ Thôi Quốc Hằng là viện trưởng Học viện Thương mại Quốc tế, xem như là làm trái với tâm.

Nhưng hắn cũng lo lắng xảy ra tình huống gì, rất quan tâm đến tình huống của con trai mình tại trường học, tự nhiên cũng có thể nghe được tin tức của Trương Khác. Nhưng cũng càng không rõ ý đồ của Trương Khác. Họ không thể lý giải tâm tư của Trương Khác thuần túy là muốn đi chơi cho thoải mái.

611. Chương 611: Xung Đột Trong Văn Phòng Khóa

Năm ngoái khi ở hiệu khu Tân Phổ, Hồ Kim Tinh cùng chú hắn Hồ Tôn Khánh tận mắt nhìn thấy thư ký Liễu Chí Quân của bí thư Tỉnh ủy, trước khi ở trên xe rời khỏi hiệu khu Tân Phổ chạy tới tìm Trương Khác nói nói mấy câu.

Từ nhỏ hắn lớn lên trong hoàn cảnh đó, mưa dầm thấm đất nên cũng nhìn người biết chuyện, trong lòng rõ ràng Trương Khác lai lịch bất phàm, tình huống thông thường sẽ không chủ động trêu chọc y. Lúc này thấy bất không được nhược điểm của Trương Khác, cũng chỉ có nén giận theo mọi người lên núi. Bất được nhược điểm thì sao? Hắn còn chưa gặp qua người nào ở trước mặt hắn còn bố lão hơn Trương Khác.

Đổi lại người khác, Hồ Kim Tinh đâu thể để người ta túm cổ áo xoay ngược lại, bị vu cáo ngược còn phải nén giận?

Mông Nhạc nói với người dẫn đầu:

- Tôi không đi. Chẳng có ý nghĩa gì. Mọi người thích thì đi đi.

Người đằng trước nói thầm, cũng không nghe rõ ràng, kệ hắn đi.

Mông Nhạc cùng Trương Khác chạy đến cửa hàng phía đông mua bia. Tầu lượng của Mông Nhạc không được, chỉ mua ba l-on. Trương Khác chuẩn bị hai l-on ỉnh, cho Mông Nhạc một l-on. Hai người ngồi trên thềm đá đi thông núi Hợp Hoan, vừa uống vừa nói chuyện.

- Thăng dẫn đầu là chủ tịch của Hội Sinh viên trường, thăng bị mày nắm cổ áo là chủ tịch Hội Sinh viên Học viện quan hệ xã hội. Cũng là mày lợi hại, cứ thế trấn trụ họ không dám nói thêm câu nào!

Trương Khác cười cười, nếu không phải Mông Nhạc chủ động cầm đèn pin lại, cũng chỉ có thể nén giận để mắng vài câu cho xong việc; nếu Mông Nhạc cầm lại đèn pin rồi, Hồ Kim Tinh không thức thời còn soi đèn pin qua, hắn sẽ không may mắn rồi. Cả nhóm đó mà trấn áp không được, vậy cũng đừng đi kiếm ăn gì nữa.

Lúc này, nhóm người đi lên núi lại trở xuống, đương nhiên không có thu hoạch gì, nam nữ trên núi đều y phục chỉnh tề, lại không thể cản không cho người khác ở trên núi nói chuyện yêu đương.

Như thế không lâu cũng đủ để Hồ Kim Tinh nói lại việc vừa rồi xảy ra, cùng hắn nhận được oan ức thế nào nói ọi người. Xuống núi thấy hai người Trương Khác cùng Mông Nhạc còn không kiêng nể gì cả ngồi ở thềm đá dưới chân núi uống bia trò chuyện.

Cả nhóm trong lòng đều ôm bực tức, nhưng thật sự hết cách với cái gai như Trương Khác, động thủ đánh nhau cũng không phải sở trường của họ, nghĩ muốn phản ánh với chủ nhiệm lớp Học viện Thương mại Quốc tế, để chủ nhiệm của y đứng ra thu thập tiểu tử này.

- Tiểu tử Đỗ Phi sao hai ngày nay không thấy vậy?

Mông Nhạc vốn đã không hợp với người của Hội Sinh viên trường, cũng không ngại họ nhìn mình thế nào. Lúc này nhớ tới mấy ngày nay chỉ thấy Trương Khác, mà không thấy Đỗ Phi.

- Đêm ra ngoài làm thêm rồi. - Trương Khác nói.

- Như tụi mày mà cũng phải làm thêm hả...

Mông Nhạc hơi khó hiểu.

- Đúng vậy. - Trương Khác cười cười: - Tiểu tử Đỗ Phi này thuần túy là muốn làm việc để làm khổ bản thân thôi...

- Vậy còn mày thì sao. - Mông Nhạc hỏi Trương Khác: - Sao không làm khổ mình như tiểu tử Đỗ Phi kia đi?

- Tao không giống với nó, thời gian đi chơi còn không có nữa kia. - Trương Khác đuổi đuổi người, cười nói.

- Cũng là mày tiêu dao...

Mông Nhạc chống khuỷa tay lên thềm đá, nằm ngửa người nhìn hồ nước đen như bầu trời đêm, dưới chân núi có hai người đi xuống. Mông Nhạc nằm ngửa trên bậc thang thấy đôi chân trắng như tuyết dưới ống quần, tầm mắt thì từ cẳng chân lướt lên trên. Họ ở chỗ này ngồi rất lâu, đã thích ứng với tia sáng yếu ớt, nung ánh sáng nhạt từ xa có thể thấy được người từ dưới chân núi đi xuống là Tịch Nhược Lâm. Mông Nhạc cũng nghĩ người.

Trương Khác quay đầu lại nhìn thoáng qua, hoàn toàn không ngờ sẽ là Tịch Nhược Lâm cùng một nam nhân lạ mặt vội vàng vàng xuống núi, trông vẻ mặt còn có vẻ hoảng sợ. Khi Tịch Nhược Lâm đi tới gần, Mông Nhạc và Trương Khác muốn ngồi tách ra thì cô mới nhìn rõ hai người này, thoáng sửng sốt.

Trương Khác cũng vờ ngớ ngẩn, không ngờ vừa rồi soi đèn lung tung lại cứu được Tịch Nhược Lâm. Y cố dời tầm mắt khỏi gương mặt Tịch Nhược Lâm. Người ta cùng bạn trai đến hậu sơn yêu nhau cũng là việc hết sức bình thường, Trương Khác chung quy không có nói ra nói vào.

Tuy nhiên nghĩ thầm trong lòng Mông Nhạc đại khái cũng rất không dễ chịu. Nhìn nam nhân kia một cái, chẳng lẽ là nam nhân mà mấy ngày trước Tịch Nhược Lâm vẫn đang đau khổ chờ đợi điện thoại đó sao?

Tịch Nhược Lâm hoảng sợ bỏ đi, lúc này nào có can đảm nhận nhau. Mông Nhạc đứng đực ở đó không có phản ứng.

Trương Khác nằm lên thềm đá, nhìn mây mờ, sao thưa trên bầu trời đêm, thông thả rót bia vào miệng. Y muốn an ủi Mông Nhạc hai câu, lại không biết an ủi thế nào. Có thể bản thân Mông Nhạc cũng muốn chôn truyện này vào trong lòng.

Yên lặng một lúc, Mông Nhạc đột nhiên nói:

- Vừa rồi phải cảm ơn mày.

- Hả?

Trương Khác nghe được câu không đầu không đuôi của Mông Nhạc thì hơi sửng sốt, trong nháy mắt lại hiểu được là ý gì. Ông này còn là động vật thiện lương vô hại, chắc cảm tạ mình lấy đèn pin soi lung tung, giúp Tịch Nhược Lâm không bị lúng túng.

- Hôm nay Đỗ Phi phải trực đêm, tao với mày đến ký túc xá uống rượu đi...

Trương Khác vỗ vỗ vai Mông Nhạc. Hắn phải dè chừng không cho Mông Nhạc chạy ra ngoài một mình uống rượu buồn, vạn nhất uống cho xuất huyết dạ dày mà không có ai để ý thì tiêu mất.

- Được!

Mông Nhạc chạy đi muốn mua rượu, Trương Khác kéo hắn lại:

- Trong ký túc xá có sẵn rồi.

Xe đạp đang vứt ở trước ký túc xá nữ, Trương Khác cũng không đi quản. Đêm nay đừng gặp mặt Tịch Nhược Lâm mới tốt, y liền dẫn Mông Nhạc về thẳng ký túc xá.

Trong tủ lạnh chứa cũng nhiều bia, chơi bóng mồ hôi mồ kê trở về, làm một *** bia ướp lạnh thì sướng hơn tiên. Chỉ sợ tiểu tử Mông Nhạc này uống quá nhanh – thật sự không có lòng tin đối với tửu lượng của hắn.

Trương Khác bảo Mông Nhạc ngồi đợi trên sân thượng, y cầm mấy l-on bia tắm vào nước ấm trước, rồi hỏi Mông Nhạc có cần uống cafe trước không.

Mông Nhạc cũng rõ ràng Tịch Nhược Lâm có bạn trai, chỉ là dưới tình huống như vậy gặp phải, trong lòng khó tránh khỏi luống cuống. Ngẫm lại cũng thật không có khổ sở, chỉ là tâm tình thần nhiên trong lòng bất kể như thế nào cũng hóa giải không được, cũng không có quá muốn làm mình quá chén. Trương Khác nói uống cafe, hắn liền nói cũng được.

Uống cafe trước rồi uống bia. Trương Khác bảo Mông Nhạc tối ngủ ở trên giường của Đỗ Phi. Đến 7h, Đỗ Phi từ bên ngoài trở về, thấy Mông Nhạc ngủ trên giường hắn, mình thì ôm chăn trải lên sàn nhà đánh một giấc.

Đêm qua uống rượu nói chuyện với Mông Nhạc nên Trương Khác ngủ trễ. Buổi sáng thức dậy, thấy Đỗ Phi đang ôm chăn ngủ trên sàn nhà, cũng không biết tiểu tử này buổi sáng mấy giờ trở về. Mông Nhạc cũng còn đang ngủ như chết. Chắc hẳn chuyện này sẽ trôi qua như vậy, nỗi đau còn lại sẽ cần thời gian tới hóa giải.

Mở máy vi tính, nhận được mail của Đường Thanh, mail có thể nhìn ra là viết vào mấy thời điểm khác nhau. Mới vừa vào đại học Hong Kong, mọi chuyện đều cảm thấy mới mẻ, ở cùng một khu ký túc xá với Thịnh Hạ, có thể nhận được chút chiếu cố. Vợ chồng Minh Đức đã gọi điện thoại qua mời họ cuối tuần ăn cơm.

612. Chương 612: Xung Đột Trong Văn Phòng Khóa(2)

Có lẽ là sợ phiền mình nên một ngày chỉ gửi một mail, cẩn thận đến mức làm người ta đau lòng. Cầm ấm điện bắc ấm nước sôi, rồi bắt đầu reply mail cho Đường Thanh, nói cho cô một số chuyện của Mông Nhạc.

Sau khi trở lại Hong Kong, ngày 1 tháng 10 cũng trở thành ngày nghỉ chung. Thảo luận một chút, ngày 1 tháng 10 cộng thêm hai ngày nghỉ cuối tuần là ba ngày. Ngày nghỉ trải qua thế nào. Đi Hong Kong hay là họ về Kiến Nghiệp, đều theo ý của họ.

Trả lời email xong thì ấm điện cũng réo lên. Trương Khác bắt đầu pha cafe, lại lấy pho mát, bánh mì từ trong tủ lạnh ra. Mông Nhạc bị tiếng nước sôi réo làm tỉnh dậy, thấy Đỗ Phi đang ngủ như lợn chết trên sàn nhà, hắn ấy nãy cười cười. Trương Khác giờ bánh mì pho mát trong tay, nói:

- Bữa sáng là cafe cộng với bánh mì. . .

Mông Nhạc vào phòng vệ sinh rửa mặt. Trương Khác vừa ăn sáng vừa xử lý công việc qua email. Nghĩ cần thiết mở rộng hệ thống làm việc văn phòng. Đương nhiên không cần Cẩm Hồ bỏ sức đi làm chuyện này. Nói không chừng trong đơn trình lên với Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi có hạng mục mở rộng kỹ thuật tương quan, ưu tiên ủng hộ hạng mục như vậy là được.

Đến khoảng 10h, buổi sáng Mông Nhạc còn có tiết. Trương Khác cũng muốn đến văn phòng khóa ứng phó một chút.

Lên lầu ba, phòng 12, định hỏi trong văn phòng khóa buổi sáng có áp phích gì cần viết không. Đẩy cửa vào thì thấy tên dẫn đầu tối hôm qua lên núi Hợp Hoan kiểm tra, đang cùng mấy người Ngụy Đông Cường, Tịch Nhược Lâm ngồi ở bên trong.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của họ khi quay đầu lại, chắc hẳn vừa rồi không nói lời gì hay. Trương Khác thần nhiên cười, chuẩn bị giúp họ đóng cửa lại rồi đi.

- Chính là tiểu tử này!

Tên của Hội Sinh viên phục hồi tinh thần lại trước, thấy Trương Khác muốn đóng cửa lại bỏ đi liền đứng lên chỉ vào y lớn tiếng nói:

- Thằng kia vào đây!

- Chuyện gì? - Trương Khác đẩy cửa ra, đứng ở cửa, thản nhiên nhìn hấn.

- Bảo mày vào thì vào đi, còn nhiều lời làm gì?

Tên đó gọi Vạn Khiếu. Trợ lý chủ nhiệm hình thể to béo thấy được tư thái của Trương Khác, thật sự tổn hại uy tín của họ trước mặt các đồng liêu chủ nhiệm cùng khóa, đột nhiên giọng điệu của hấn trở nên nghiêm khắc và chói tai.

- Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây?

Trương Khác không muốn đáp lý với họ, cũng không có tâm tình nén giận đứng ở nơi đó nghe họ phát tiết. Chắc hẳn Ngụy Đông Cường cũng không muốn kẹt ở giữa mà khó xử. Y xoay người muốn đi.

Lòng tự trọng của Vạn Khiếu nhận được đả kích nghiêm trọng, hấn bật dậy khỏi ghế như lử tới nắm lấy vai Trương Khác, giọng hét lên chói tay như bệnh tâm thần:

- Bảo mày vào có nghe không!

Có lẽ mấy ngày nay bó tay với Trương Khác, Đỗ Phi nên trong lòng tích tụ không ít tức giận. Giờ ở ngay trước mặt Cát Kiến Bình chủ tịch Hội Sinh viên trường, Vạn Khiếu thoáng cái bị chọc tức.

- Mày không bỏ tay ra, tao sẽ ày biết là hối hận khi sinh ra từ trong bụng mẹ!

Trương Khác cũng bị chọc cho điên lên, cầm cổ tay Vạn Khiếu vặn ra ngoài, lạnh lùng nói:

- Mày tưởng mày là ai!

Ngụy Đông Cường cũng không dám xác định Trương Khác có thể sẽ động thủ đánh người trong văn phòng khóa hay không. Hấn cũng sẽ không ngốc đến nỗi để đánh nhau xảy ra trong văn phòng khóa, không nắm chắc trấn trụ Trương Khác, vội vã nắm lấy tay Vạn Khiếu muốn vung ra, lên tiếng ngăn cản:

- Được rồi, muốn gây thành gì nữa!

Ngụy Đông Cường dù sao còn có chút uy tín của chủ nhiệm khóa. Vạn Khiếu tới cùng không dám ra tay.

- Anh ra ngoài trước đi. - Ngụy Đông Cường hy vọng dàn xếp được ổn thoả.

Trương Khác bĩu môi, đứng ở cửa, cười lạnh:

- Nếu muốn làm ra động tĩnh lớn như vậy, tôi cũng muốn nghe xem là chuyện gì?

Mặc dù không có thân thủ như Mã Hải Long, Phó Tuấn, muốn vật tên mập Vạn Khiếu ngã xuống đất cũng không phải vấn đề gì lớn. Y còn muốn nhìn xem Ngụy Đông Cường có mấy lá gan dám giúp Vạn Khiếu?

- Đây là học sinh của Học viện Thương mại Quốc tế đấy hả?

Tên của Hội Sinh viên không nén được giận đứng lên, nói kiểu châm chọc:

- Cái gai như vậy mà không vượt cho ngay, công tác học sinh sau này của các bạn phải làm thế nào?

- Liên quan gì đến Hội Sinh viên của anh? Anh đi ra ngoài đi!

Tịch Nhược Lâm rất cuộc nhện không được chỉ vào mũi tên đó, muốn đuổi hấn ra ngoài:

- Cái gai của Học viện bọn tôi lúc nào đến phiên Hội Sinh viên các anh tới vượt nắn?

Tịch Nhược Lâm thành linh phát tác mới chính thức làm mọi người giật mình. Ngay cả Ngụy Đông Cường cũng quá đổi kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

Hay thật. Tịch Nhược Lâm đột nhiên phát biểu, ngay cả Vạn Khiếu cũng an tĩnh lại.

Tên của Hội Sinh viên ngượng chín mặt, nói giọng lý nhí:

- Tôi làm sao, có cần thiết như vậy không...

Nhưng Tịch Nhược Lâm vẫn chỉ tay vào mặt hấn, trừng mắt nhìn hấn:

- Cát Kiến Bình, ở đây chúng tôi không chào đón anh đâu!

- Không chào đón tôi!

Tên Hội Sinh viên lúc này cũng méo mặt, nhìn Ngụy Đông Cường một cái, thấy Ngụy Đông Cường không có biểu thị gì, biết ở lại cũng tự mình làm xấu mặt, liền quay đầu đi ra ngoài.

Bên này tạo ra động tĩnh lớn như vậy, kinh động đến đám học sinh trốn quân huấn bên phòng thể dục, họ đều chạy tới xem.

Ngụy Đông Cường phát tay bảo đám học sinh giải tán. Tạ Tử Gia thấy sự tình có quan hệ với Trương Khác, không để ý tới Ngụy Đông Cường, vẫn đứng ở bên xem xảy ra chuyện gì.

Nói thật thì thấy Tịch Nhược Lâm đột nhiên phát tác, chủ tịch Hội Sinh viên trường nhếch nhác rời khỏi, tâm tình Trương Khác lại tốt lên, cũng không quên dạy bảo Vạn Khiếu hai câu:

- Nếu muốn quản lý một quần thể hữu hiệu, đầu tiên phải học được tôn trọng mỗi một đối tượng trong quần thể đó. Thứ ông phải học còn nhiều lắm, lời tôi vừa nói, anh nghe được rồi, đừng để ở trong lòng...

Khóe miệng Vạn Khiếu hơi giật giật, Ngụy Đông Cường lấy ánh mắt nghiêm khắc ngăn hãm lại, hãm cũng chỉ phải kiềm chế tức giận trong lòng.

Tịch Nhược Lâm hạ giọng nói với Trương Khác, Tạ Tử Gia:

- Hai bạn đến phòng thể dục sát vách trước đi.

Cô cũng muốn giữ chút thể diện cho Vạn Khiếu.

Trương Khác cười cười, cũng không tính toán cái gì, rời khỏi văn phòng khóa, đến phòng thể dục của khoa cách vách.

Tạ Tử Gia lòng tràn đầy hiếu kỳ. Cô nhìn từ lúc Vạn Khiếu nắm lấy vai Trương Khác, Trương Khác lật lọng uy hiếp Vạn Khiếu, nhưng không hiểu trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Sự kiện có tính bùng nổ như thế, quả thật không kiềm chế được lòng hiếu kỳ. Tạ Tử Gia là người chỉ e thiên hạ không loạn. Trương Khác rời khỏi, cô đứng bất động ở đó, rất đồng tình nhìn Vạn Khiếu.

Tạ Tử Gia chặc lưỡi, thở dài một hơi:

- Ài, ông thăm rồi, không thể tưởng tượng được sau này ông thăm thế nào đâu!

Bỏ lại đằng sau câu nói khó hiểu như thế, người đã đi đến phòng thể dục sát vách.

- Nay. . .

Vạn Khiếu trong lòng cũng tức giận đến không biết nói gì, hãm phát giận với Trương Khác, cũng không thể nặng lời với Tạ Tử Gia vốn cổ quái ranh ma, bèn quay đầu chất vấn Tịch Nhược Lâm:

- Vừa rồi là sao, dung túng nó hả? Sau này còn quần thể nào?

Tối cùng là cổ kị tình nghĩa bạn học, hãm đề thấp thanh âm, song trong giọng nói vẫn tràn ngập oán khí.

613. Chương 613: Thật Là Không Rõ

- Tôi ngứa mắt những người này chạy đến Học viện Thương mại Quốc tế khoa tay múa chân! Cát Kiến Bình cũng chẳng phải tốt đẹp gì!

Nếu không phải Cát Kiến Bình chạy tới cáo trạng, Tịch Nhược Lâm vẫn còn chưa hiểu vì sao đêm hôm qua Trương Khác lại cùng Mông Nhạc ngồi trên thềm đá dưới chân núi uống bia nói chuyện, lại không thể nói cái gì. Tịch Nhược Lâm bỏ lại những lời này rồi ngồi hướng về cửa sổ. Nữ sinh có ưu thế của nữ sinh.

Vạn Khiếu bất đắc dĩ nhìn Ngụy Đông Cường một cái: đây là sao! Ngụy Đông Cường không để ý đến ánh mắt oán giận của Vạn Khiếu, chỉ nói:

- Anh cũng thu liễm chút đi, cần thiết phải gây với một sinh viên như thế không?

Trong lòng hẳn lại có chút suy nghĩ khác.

Hai ngày trước, thầy Chu Cẩn Tỳ mới gọi hẳn qua nói chuyện. Đầu tiên là quan tâm tình huống của Tạ Tử Gia, dù sao Tạ Tử Gia là công chúa của Tạ gia Huệ Sơn, Chu Cẩn Tỳ cũng thẳng thắn mối quan hệ mật thiết giữa hẳn và Tạ gia, muốn Ngụy Đông Cường chiều cố một chút.

Ngụy Đông Cường tự nhiên vội vã đáp ứng. Sau đó, Chu Cẩn Tỳ lại hỏi sự tình cùng Trương Khác. Ngụy Đông Cường tự nhiên thành thật nói tuyệt không có hảo cảm với Trương Khác. Chu Cẩn Tỳ cũng không hỏi gì nhiều thêm.

Ngụy Đông Cường rời khỏi chỗ ở của Chu Cẩn Tỳ tại trường, liền suy nghĩ ra một manh mối. Tình huống gia đình của Tạ Tử Gia, viện trưởng Thôi Quốc Hằng tinh tường, cũng rõ ràng quan hệ giữa Chu Cẩn Tỳ và Tạ gia. Điểm này, Thôi viện trưởng sớm có dặn dò với hẳn từ hồi khai giảng, vẫn đều nghe nói bối cảnh của Chu Cẩn Tỳ bất phàm, lại là học giả nổi danh toàn quốc, ngay cả hiệu trưởng Lý Hồng Minh cũng phải lễ nhượng ba phần đối với hẳn.

Chu Cẩn Tỳ có cái gì không thể trực tiếp nói với Thôi Quốc Hằng? lại đặc biệt tìm mình hỏi thăm tình huống của Trương Khác. Thì ra giáo sư Chu Cẩn Tỳ cũng biết Trương Khác.

Sự tình vốn đã kết thúc. Tạ Tử Gia lại vẽ rắn thêm chân nói một câu, Vạn Khiếu có thể sẽ không yên lòng. Ngụy Đông Cường cũng không khỏi suy nghĩ nhiều. Giáo sư Chu Cẩn Tỳ biết người như Trương Khác. Nói như vậy, trước đó Tạ Tử Gia đã sớm quen biết với Trương Khác.

Tỉ mỉ ngẫm lại tình hình vài lần gặp mặt trước đó với Trương Khác, cũng không phát hiện ra có cái gì đặc biệt, tuy nhiên sự tình ít nhiều cũng để lộ chút manh mối.

Vài lần trước Ngụy Đông Cường gặp Trương Khác là hẳn đi theo với nhóm Giang Đại Nhi, Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến, Tôn Tịnh Mông, Tôn Tịnh Hương. Trước đó Tôn Tịnh Hương chẳng qua là bà chủ của quán bar ở ngõ Học Phủ. Tôn Tịnh Mông chẳng qua là học sinh của Học viện Âm nhạc, hẳn cùng Giang Đại Nhi, Hứa Duy, Lệnh Tiểu Yến còn có Lâm Băng đều là bạn học tại Học viện Thương mại Quốc tế. Gia đình có bối cảnh gì, giữa bạn học với nhau cũng gần như biết hết. Tất cả đều rất bình thường, không có gì chỗ nào đặc biệt. Ngay cả bạn trai của Lệnh Tiểu Yến cũng tiếp xúc quá nhiều lần, điều kiện gia đình hơi tốt một chút mà thôi.

Sự tình hình như bắt đầu phát sinh biến hóa từ khi Giang Đại Nhi đến làm người phát ngôn quảng cáo cho điện tử Ái Đạt, Tôn Tịnh Hương cũng đột nhiên tặng quán bar cho cô em gái Tôn Tịnh Mông kinh doanh, còn mình thì thành lập công ty sản xuất âm nhạc. Lệnh Tiểu Yến chưa tìm công việc chính thức, nên đến giúp Tôn Tịnh Mông việc quản lý quán bar. Hứa Duy đến Hong Kong công tác. Chu Tiểu Quân tốt nghiệp sớm hơn họ hai năm, mấy ngày trước nghe nói đã là cán bộ cấp Chính khoa ở viên khu sản nghiệp kỹ thuật cao tân Tân Phố.

Đại học cũng là kết quả của thể chế nội, những người làm công tác hành chính như Ngụy Đông Cường, đối với cấp bậc gì là quan trọng nhất. Chu Tiểu Quân mới tốt nghiệp hai năm, không ngờ đã là cấp Chính khoa. Quá khiến người khác kinh ngạc.

Bên trong ĐH Đông Hải, cho dù người trong nhà rất có bối cảnh, người nào không phải đến 30 tuổi mới có thể lên Chính khoa, đến 40 tuổi lên Chính xử? đây cũng tính nhân sinh đặc ý rồi. Ngụy Đông Cường còn đem tình huống của Chu Tiểu Quân trò chuyện với đồng sự. Người khác hoặc là không tin, hoặc một mực chắc chắn bối cảnh trong nhà Chu Tiểu Quân không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Mọi chuyện cổ vế quỹ dị. Ngụy Đông Cường không nói tiếng nào ngồi trở lại bàn công tác của hẳn, lại đứng lên lấy ra hồ sơ học sinh của Trương Khác từ trong tủ hồ sơ – mấy ngày nay họ đang chỉnh lý tài liệu hồ sơ của sinh viên mới. Hồ sơ của toàn bộ sinh viên Học viện Thương mại Quốc tế mới đều ở trong văn phòng khóa – ngồi trở lại ghế im lặng xem xét. Hẳn đã nhìn mấy lần, gần như có thể thuộc lòng.

Cha là Trương Tri Hành, phó thị trưởng TP.Tân Nguyên, mẹ Lương Cách Trân, cán bộ nhân sự Cục Lao động TP.Tân Nguyên, thành tích ở trong trường rất xuất sắc. Vừa nhìn đã biết là hàng giả làm ra.

Thành tích thi toàn quốc không làm giả được, vài môn công khóa vừa mới đạt tiêu chuẩn, ngay cả thi toàn quốc cũng vừa mới đạt tiêu chuẩn. Đương nhiên phải cử đi học mới có thể vào được ĐH Đông Hải. . . cũng chỉ có một hai sinh viên của quan lại nhỏ mà thôi.

Trong số những sinh viên mới khóa này của ĐH Đông Hải, bối cảnh gia đình mạnh hơn thế này cũng cả khối. Hơn nữa, coi như là bí thư Thành ủy Tân Nguyên thì sao, Tân Nguyên cùng ĐH Đông Hải có ăn nhập gì nhau đâu? Cát Kiến Bình còn nói đêm qua người phát sinh xung đột với Trương Khác là Hồ Kim Tuy, cháu của Hồ Kim Tinh, phó thị trưởng Thường vụ TP.Kiến Nghiệp.

Thực sự là không rõ.

Tịch Nhược Lâm có thể thấy được Ngụy Đông Cường đang nhìn hồ sơ của Trương Khác, không nói gì. Cô nói dài truyền hình của trường có việc, liền đẩy cửa ra ngoài. Khi xuống cầu thang, thấy Trương Khác đang đi phía trước. Chuyện đêm qua không thể mở miệng nói cái gì, cũng chỉ đi chậm lại, không muốn đối mặt với Trương Khác, tránh khỏi xấu hổ.

Trương Khác quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười gật đầu, dưới chân không có ý dừng lại, đi thẳng đến phòng ở ký túc xá.

Chuyện gây ra buổi sáng, buổi trưa đã truyền đi xôn xao. Mông Nhạc còn đặc biệt chạy tới hỏi xem có xảy ra chuyện gì không. Có thể xảy ra chuyện gì được. Đợi 1h chiều lại đá mông Đỗ Phi, gọi hẩn tỉnh dậy, kéo cả Mông Nhạc cùng đến căn tin trường ăn cơm.

Khi xuống lầu, muốn đạp xe tới căn tin thì mới nhớ tới đêm qua ném xe ở trước KTX nữ. Khi đi qua KTX nữ đã không thấy cái bóng xe đâu. Trương Khác thở dài một hơi, xe đạp khóa lại, một học kỳ mất một hai chiếc cũng rất bình thường. Ai bảo đêm qua y căn bản đã quên khóa lại, giờ chỉ phải cuốc bộ đến căn tin trường ăn cơm.

Khi ăn cơm Trương Khác hỏi Đỗ Phi có thu hoạch gì, Đỗ Phi gãi gãi đầu:

- Vẫn chưa chắc cú lắm, đợi mày giúp tao trấn giữ...

Trương Khác chỉ vào Mông Nhạc:

- Buổi chiều tao muốn đi Huệ Sơn. Cuối tuần này có lẽ phải ở lại Huệ Sơn; Mông Nhạc cũng nhiều kế, mày cứ ở lại thương lượng với nó đi...

- Tụi mày đang chơi trò gì vậy. Tao nghe gì hiểu chết liền? - Mông Nhạc khó hiểu hỏi.

- Được, chuyện gì đợi cơm nước xong rồi nói với mày.

Đỗ Phi vỗ vai Mông Nhạc, bảo hẩn an tâm chờ nóng. Còn tưởng rằng nếu bàn về quan hệ thì hẩn là Tiêu Xuân Minh, Lý Quý quen họ hơn, nhưng không thấy Trương Khác chủ động nói muốn kéo họ vào.

Tuy nhiên hẩn cũng rất thưởng thức Mông Nhạc, tính tình hợp nhau, ngộ tính cao, làm chuyện gì cũng có cách nghĩ của mình.

614. Chương 614: Con Đường Phải Đi

- Thôi đi, lòng hiếu kỳ có thể dẫn vật người ta chết đấy. Mày tính không cho tao ăn cơm hả?

Đỗ Phi cười cười, nói ra hẩn dự định mở tiệm internet ở ngõ Học Phủ. Mông Nhạc cảm thấy hứng thú, không để ý đến hình tượng ngồi xổm trên ghế nhựa ở căn tin, nói:

- Ý kiến hay, nhưng đối với sinh viên, muốn làm thành việc này, độ khó hình như không nhỏ...

- Độ khó có thể nghĩ biện pháp khắc phục. . .

Đỗ Phi lặng lẽ cười. Hắn không cần đi suy nghĩ độ khó gì hay không. Then chốt lý giải thấu triệt cái nghề này, tìm ra một hình thức thương nghiệp xuất sắc hợp lý, có thể thoả cái không thể đặc biệt xuất sắc ngay, nhưng đối với hắn hiện tại, ánh mắt tự nhiên sẽ không chỉ dừng lại ở mở một tiệm internet.

Tựa như sự quật khởi của Thịnh Hâm, rất khó tưởng tượng Thịnh Hâm nếu như dựa vào lợi nhuận tích lũy của một gian cửa hàng – cho dù mỗi món hàng điện gia dụng bán ra đều có 100% lợi nhuận – khi nào mới có thể phát triển cho tới quy mô như hôm nay?

Trương Khác cười cười. Việc này, y tạm thời sẽ không tham dự. Tích lũy kinh nghiệm lúc đầu đối với Đỗ Phi và Mông Nhạc đều rất quan trọng. Đang ăn cơm thì Phó Tuấn gọi điện thoại qua, y liền bỏ lại Đỗ Phi và Mông Nhạc rồi đi ra ngoài cổng trường.

Trưa hôm nay Mã Hải Long lái xe chở vợ chồng Đàm Vân Tùng cùng nhóm Trần Tín Sinh trở về Hải Châu, vừa lúc đến phiên Phó Tuấn đến Kiến Nghiệp nhận ca.

Trong khoảng thời gian này Tôn Thượng Nghĩa vẫn luôn ở Huệ Sơn cùng trong thành phố nói chuyện Việt Tú đầu tư vào Hương Tuyết Hải cùng xây dựng khu điện gia dụng Tân Giang, còn muốn đợi Triệu Dương, bí thư Thành ủy Huệ Sơn ra quyết định cuối cùng. Triệu Dương nói muốn gặp Trương Khác một lần, mặt mũi quá lớn.

Trương Khác tự nhiên bớt chút thời gian đến Huệ Sơn một chuyến.

Volvo trước kia vứt ở Hải Châu. W140 mới mua, mặc dù đường nét hơi cứng, nhìn qua hơi già, nhưng đầu trước của xe rất giống tiêu chí của Mercedes-Benz, chạy vào trường hơi dễ chú ý. Dưới tình hình chung, Trương Khác không cho Phó Tuấn, Mã Hải Long chạy xe vào trường đón y.

Đi tới cổng trường, Trương Khác gật đầu với Phó Tuấn đang đợi ở cổng trường, thấy Phó Tuấn đã giúp mở cửa xe, y an vị bước vào, cũng không thấy được Tịch Nhược Lâm cùng nam nhân tối qua trên núi Hợp Hoan xuống đang uống nước ở ngoài cổng trường, hai người đang đưa mắt nhìn qua bên này.

Nam nhân ngồi đối diện với Tịch Nhược Lâm thấy Tịch Nhược Lâm đang ngưng mắt nhìn chiếc Mercedes-Benz ngoài cửa sổ chậm rãi khởi động, có phần cảm khái nói với Tịch Nhược Lâm:

- Em đợi đi, cuối cùng có một ngày anh sẽ lái chiếc xe như vậy tới cổng trường đón em...

- Ai thèm?

Tịch Nhược Lâm thu ánh mắt lại, hờn dỗi nói:

- Xe này cũng rất ngon sao?

- Đương nhiên rồi, đối với tuyệt đại đa số đàn ông, có thể sở hữu một chiếc xe như thế, xem như là mộng tưởng cuối cùng rồi. - Nam nhân kia nở nụ cười: - Đối với nó, anh cũng vậy...

Tịch Nhược Lâm trợn mắt nhìn hắn vài giây, cũng không biết nói với hắn thế nào rằng, thanh niên vừa rồi bước vào xe là học sinh của cô. Đêm hôm qua từ trên núi hoảng sợ đi xuống, cũng chưa nói với hắn là cô cũng quen hai nam sinh uống bia nói chuyện trên thềm đá.

Tịch Nhược Lâm không có hứng thú đối với xe, chỗ cô ngồi nhìn không thấy nhãn hiệu xe, chỉ cảm thấy xe này là lạ, đường nét hơi cứng. Nhìn từ góc độ của phụ nữ, thân xe hơi lớn, màu sắc cũng không đủ sáng, cũng không cho rằng là xe đẹp gì.

Nghe bạn trai nói xe này là mộng tưởng cuối cùng của tuyệt đại đa số đàn ông, cô mới ý thức được xe này hẳn là rất cao cấp.

Ngụy Đông Cường cùng ba trợ lý chủ nhiệm khác kiểm tra qua vệ sinh của năm phòng ngủ của sinh viên, liền chạy đến khu nghiên cứu sinh tìm Lâm Băng. Khi qua qua lầu 2 hắn hơi dừng chân một chút, đưa mắt nhìn phía đông lối đi một cái, hắn liền nhăn mày, lại tiếp tục đi lên lầu.

Hắn đi tới trước KTX của Lâm Băng gõ cửa, hầu như không có nán lại, Lâm Băng mở cửa ra – cô đang cầm điện thoại treo trên vách tường, nói chuyện với người khác.

Ngụy Đông Cường nghe xong một lúc, Lâm Băng là đang nói chuyện với Lệnh Tiểu Yến. Hình như đang hẹn buổi tối cùng nhau ăn cơm. Nếu đổi lại trước kia, hẳn không thích đi chung, nhìn người khác áo mũ ngăn nắp đẹp đẽ, chung quy bức xúc trong lòng.

Tiền lương mỗi tháng của hắn tại đại học Đông Hải còn chưa đến 400 đồng. Tiền trợ cấp cương vị năm đầu tiên coi như không có, sao cùng người ta bình đẳng gặp gỡ cho được.

Lâm Băng cũng sợ Ngụy Đông Cường mất hứng, lấy ánh mắt trưng cầu nhìn hắn. Ngụy Đông Cường quay mặt qua chỗ khác, cũng không nói không đồng ý.

Chu Tiểu Quân cùng Lệnh Tiểu Yến qua đây đón họ. Lâm Băng cùng Ngụy Đông Cường xuống lầu. Chu Tiểu Quân ngồi trong chiếc xe Audi màu đen, duỗi tay ra cửa sổ xe chào hỏi với họ. Lâm Băng ước ao nói:

- Đại khoa trưởng Chu cũng có xe riêng rồi? Bố trí không tệ đấy.

- Nào có? Vừa rồi đưa cục trưởng đi sân bay, hưởng thụ một chút phúc lợi đặc biệt đấy mà. Nếu muốn có xe riêng, cũng phải leo lên được cấp bậc như cục trưởng của tôi kia kìa. Mà xe này cũng là hàng đặc biệt trong thành phố. Cục chúng tôi tiếp đãi khách với quy cách rất cao, không có một chiếc xe tốt là không được đâu.” - Chu Tiểu Quân đưa tay mở cửa xe giúp họ.

Lệnh Tiểu Yến ngẩng đầu nhìn nhìn lầu hai, hỏi Lâm Băng:

- Tiểu tử Trương Khác kia ở lầu hai hả?

- Ừm, có cần mời cậu ta ăn cơm luôn không? - Lâm Băng hỏi.

- Để tôi đi mời. - Chu Tiểu Quân nói.

- Gọi điện thoại được rồi. - Ngụy Đông Cường không muốn leo lên leo xuống.

- Cũng chỉ vài bước thôi mà. Mọi người ở trong xe chờ tôi.

Chu Tiểu Quân mỉm cười, cũng không nói thêm gì với Ngụy Đông Cường nữa, mở cửa xe đi ra ngoài.

Lệnh Tiểu Yến ngồi ở ghế phó lái, quay đầu lại nói đùa với Ngụy Đông Cường:

- Nghe nói anh làm chủ nhiệm lớp của tiểu tử Trương Khác kia hả. Cảm giác thế nào?

- Anh ấy là đầu heo. Người ta vừa qua báo danh đã ra oai phủ đầu với người ta rồi. Không hiểu trong lòng anh ấy nghĩ gì. - Lâm Băng tìm được đối tượng kể khổ, oán giận về sự tình xấu hổ xảy ra lúc trước.

- Hả?

Lệnh Tiểu Yến nghi hoặc nhìn Ngụy Đông Cường một cái. Lâm Băng nói như vậy, khiến hắn rất không được tự nhiên. Lệnh Tiểu Yến bĩu môi, xoay người lại ngồi chờ Chu Tiểu Quân.

- Trong KTX không có ai...

Chu Tiểu Quân đi xuống lầu, mở cửa xe đi lên:

- Chúng ta đi thôi.

- Mọi người không có số điện thoại di động của cậu ấy hả...Gọi điện cho cậu ấy không phải được rồi sao? - Ngụy Đông Cường nghi hoặc hỏi. Cảm giác họ và Trương Khác rất thân cận.

- Chúng tôi nào có tư cách đó...

Chu Tiểu Quân còn muốn nói cái gì nữa. Lệnh Tiểu Yến thò tay qua véo vào đùi hắn một cái, rồi quay đầu lại cười, không nói gì nữa.

Ngụy Đông Cường thấy Chu Tiểu Quân muốn nói lại thôi. Cái gì tư cách không tư cách. Lẽ nào ngay cả tư cách biết số điện thoại di động của Trương Khác cũng không có?

Ngụy Đông Cường hoài nghi có phải mình quá mức miễn cảm rồi không, chỉ là đêm nay Chu Tiểu Quân, Lệnh Tiểu Yến không hề không đề cập tới việc của Trương Khác, cho dù chuyện của chị em Tôn Tịnh Hương, Tôn Tịnh Mông cũng rất ít đề cập đến.

615. Chương 615: Khu Điện Gia Dụng Tân Giang

- Việc này cũng phải xem ý của trong tỉnh, tôi cũng không rõ lắm. Dù gì tôi không thể thay cha tôi quan tâm những việc này. Như vậy có vẻ không chín chu cho lắm.

Trương Khác vui cười trả lời, nghĩ thầm cha tiến thêm một bước nữa, cũng chỉ là lên Thường ủy TP.Tân Vu. Triệu Dương là nhân vật có thể nói đáng quan tâm đến. Nhưng La Quân thì sao lại không đáng quan tâm?

Lực ảnh hưởng của Lý Viễn Hồ còn lớn hơn nữa. Thật ra Trương Khác cũng rất đau đầu, dưới loại tình huống này, y chỉ có thể lù lù bất động ngồi xem tâm tư của người khác, cũng hy vọng Triệu Dương có thể hiểu tâm tư của mình.

Ở trong tỉnh Đông Hải, La Quân, Triệu Dương, Lý Viễn Hồ, ba người này ở trên trình độ nhất định là cấu thành quan hệ cạnh tranh, như Triệu Dương là thay thế Lý Viễn Hồ ngồi lên cái ghế bí thư Thành ủy Huệ Sơn.

Nếu như Lý Viễn Hồ tại vị trí tỉnh trưởng không có thành tích gì, thì sẽ phải nhường hiền thôi. Tuy nhiên quan hệ cạnh tranh giữa La Quân và Triệu Dương càng ác liệt hơn. Địa vị chính phủ của TP.Huệ Sơn, TP.Kiến Nghiệp đặc biệt, ai có thể càng xuất sắc hơn, là có thể sải bước vào danh sách cấp tỉnh bộ chính chức. Đối với họ mà nói, đây là một bước quan trọng nhất trên sĩ đồ.

Chỉ có đi ra khỏi một bước này, mới có tư cách nhập các bá tánh. Cơ hội luôn luôn có hạn. Muốn nói ai có thể đạt được ủng hộ càng mạnh hơn thì cũng nói không chính xác. Một mặt phải thu được càng nhiều ủng hộ, mặt khác, chiến tích làm quan sẽ trở thành chỉ tiêu nổi trội ở bên ngoài, là vấn đề mà ai cũng không thể xem nhẹ.

Cẩm Hồ muốn phát triển, không rời bỏ được hộ về tài nguyên chính trị, có đôi khi cũng sợ kẹt ở giữa mà khó đối đãi. Chỉ có hi vọng Triệu Dương, La Quân đừng đặt ánh mắt ở trong tỉnh. Vị trí cấp bộ tỉnh ở ngoài tỉnh càng đầy đủ hơn. Muốn tranh vị trí trong tỉnh, chỉ sợ phải tranh đến đầu rơi máu chảy cũng khó mà ngừng được.

Đây cũng là nguyên nhân mà Cẩm Hồ muốn bảo trì cự ly nhất định với những nhân vật như Lý Viễn Hồ, La Quân, Triệu Dương, lúc trước cũng là mạo hiểm cùng Lý Viễn Hồ quyết liệt, kiên quyết cự tuyệt Cẩm Hồ trở thành công cụ chiến tích trong tay hắn.

Ở trong nước, một xí nghiệp dân doanh muốn bảo trì tính độc lập, tính tự chủ đầy đủ, thì bản thân đang đi trên một con đường càng chạy hình như càng hẹp.

Cùng Từ Học Bình tới cùng là thân tình nhiều hơn cái khác, không có nhiều tâm tư lợi dụng ở bên trong. Quan hệ cùng Diệp Kiến Bản cũng đủ bảo trì liên hệ mật thiết cùng Diệp gia, đặc biệt là ở trên thương nghiệp dặt tay cộng tiến, càng lợi cho việc vững vàng phát triển quan hệ giữa song phương.

Ngoài ra, còn lựa chọn giao hảo cùng Cố gia, một mặt là quan hệ mật thiết giữa Cố gia cùng Diệp gia. Mặt khác lúc này Diêu Văn Thịnh bất lộ sơn bất hiển thủy, dễ dàng phát triển quan hệ mật thiết, mà không đến mức bị người khác quản chế.

Tại Hải Châu phát triển nền tảng chế tạo ngành giấy cùng điện tử tiêu dùng, tại Huệ Sơn phát triển nền tảng chế tạo điện gia dụng, tại Kiến Nghiệp phát triển nền tảng nghiên cứu & phát triển kỹ thuật cao tân.

Đây vốn là sách lược phát triển mà Cẩm Hồ đã định, cho dù có điều chỉnh gì, cũng là hợp thời căn cứ vào bản thân Cẩm Hồ mà tiến hành điều chỉnh, sẽ không vì một nhân tố cá biệt nào mà vứt bỏ quyền lợi quyết sách độc lập, tự chủ.

Bất kể là Lý Viễn Hồ, La Quân, hay là Triệu Dương lúc này, Trương Khác đều sẽ uyển chuyển mà biểu đạt ra thái độ như vậy – thật ra đối với Lý Viễn Hồ thì không uyển chuyển chút nào.

Đầu năm Cẩm Hồ tỏ thái độ cứng rắn như vậy với Lý Viễn Hồ, không thể nghi ngờ chính là một phen mạo hiểm. Song mạo hiểm như vậy cũng có chỗ lợi, làm cho những người khác như La Quân, Triệu Dương cũng sẽ không đơn giản mà đi thử giới hạn của Cẩm Hồ.

Triệu Dương cũng chỉ có thể chờ mong Cẩm Hồ bảo trì thái độ trung lập như vậy, cũng là sau khi Tôn Thượng Nghĩa đến Huệ Sơn, hẳn mới biết thông qua động thái đổ tiền đan xen, Diệp gia tại Cty Hong Kong tiến hành đổ tiền vào Việt Tú, Việt Tú tiến hành đổ tiền cho Thịnh Hâm Hoàn Cầu của Diệp gia.

Diệp gia, Cẩm Hồ, Hải Dụ xem như ở trên thương nghiệp cũng thắt chặt cùng một chỗ rồi. Coi như là giữa những năm 80, cả nhà Tôn Thượng Nghĩa chuyển đến Hong Kong, tại Đông Hải cũng có rất nhiều bạn bè cũ.

Cũng không biết từ khi nào, Cẩm Hồ đã là một con quái vật lớn rồi.

Bên ngoài Tử Trúc Viên gió thổi rừng trúc, tiếng tầm ăn lá sột soạt, dường như đã truyền vào trong phòng. Sau tiệc rượu, một số người cáo từ rời đi, nhóm Đào Hành Kiến đến suối nước nóng ở Tử Trúc Viên ngâm mình. Trương Khác giữ họ lại, thời gian y còn ở Huệ Sơn không nhiều lắm. Nếu đã qua đây rồi, thì nên giao lưu một chút. Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa đi cùng với Triệu Dương chuyển qua Nhã thất pha trà nói chuyện.

Những đề tài mẫn cảm đều là hời hợt nói qua, không ai nhắc lại nữa. Lần này đến Huệ Sơn, dù sao vẫn phải bàn chính sự nhập tư Hương Tuyết Hải. Trương Khác cũng không giấu diếm:

- Khủng hoảng tài chính Đông Nam Á, tình hình trong nước đỡ hơn. Nhưng các xí nghiệp xuất khẩu cũng chịu ảnh hưởng lớn. Điện tử Ái Đạt có nghiệp vụ tại khu vực Đông Nam Á, nên cũng dính dáng. Giai đoạn tiếp theo, Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Loan, Singapore, áp lực phải đổi mặt ở những nơi này cũng sẽ lớn hơn. Những khu vực này, kinh tế sẽ gặp khó khăn ở mức độ nhất định. Tiền tệ các quốc gia bị giảm giá trị cũng là xu hướng.

- Nói từ mặt khác, tiền tệ bị giảm giá trị cũng có lợi cho xuất khẩu hàng trong nước. Toàn bộ khu vực Châu Á, thị trường Đông Nam Á, Đông Á đều sẽ suy thoái với trình độ nhất định. Các mặt hàng xuất khẩu chịu tiền tệ giảm giá trị kích thích mà tăng trưởng, những sản phẩm từ thị trường suy thoái khác mà tràn lan. Một bộ phận khá nhiều sẽ tiến vào thị trường nội địa. Các xí nghiệp quốc nội, áp lực cạnh tranh tự nhiên ngày càng tăng. . .

Triệu Dương ngưng thần lắng nghe ý kiến của Trương Khác, tiểu tử này có thể trong mấy năm gần gũi kinh doanh Cẩm Hồ thành khổng lồ như ngày hôm nay, đã khiến người ta bỏ qua tuổi tác của y rồi.

Trương Khác nói tiếp:

- . . . Năng lực sản xuất đồng bộ điện gia dụng của Huệ Sơn là hàng đầu quốc nội, nhưng lực cạnh tranh của những xí nghiệp này đã không bằng những năm 90. Tôi không biết Huệ Sơn sẽ áp dụng biện pháp thế nào, nhưng tôi cho rằng không áp dụng biện pháp tích cực, chỉ trong ba năm kế tiếp, lực cạnh tranh của những xí nghiệp này sẽ giảm xuống bước nữa, có thể rất nhanh bị thị trường đào thải cũng không chừng. . .

Các nơi đều đang làm thí điểm cải cách cơ chế doanh nghiệp nhà nước, các thành phố ở vùng duyên hải Đông Nam càng cấp tiến hơn.

Như Hải Châu mấy năm nay, trên cơ bản đã giải quyết tòa bộ các doanh nghiệp nhà nước trong thành phố. Huệ Sơn tự nhiên cũng đang làm. Tuy nhiên trọng điểm phát triển mấy năm nay của Huệ Sơn không ở phương diện này. Quy mô tự nhiên không thể so với Hải Châu.

Triệu Dương cười nói:

- Đề cao lực cạnh tranh của doanh nghiệp nhà nước, Hải Châu có kinh nghiệm rất phong phú, đó cũng là cơ sở của cha cậu gây dựng. Có vài thứ chắc hẳn cậu có thể dạy tôi...

616. Chương 616: Giảm Giá

Rất nhiều tài nguyên của Hương Tuyết Hải cùng Ái Đạt đều có thể mượn lẫn nhau, kỹ thuật số hoá của sản phẩm điện gia dụng cũng là phương hướng phát triển của tương lai. Điểm này có thể dựa vào tài nguyên kỹ thuật của Cẩm Hồ, dựa vào kế hoạch Vườn Sồi, doanh tiêu, hệ thống sau khi bán cũng có thể hỗ trợ được.

Cuối cùng đem hệ thống doanh tiêu của hai tập đoàn tách ra, đưa vào trong một công ty. Đó cũng không phải việc có độ khó rất lớn. Đợt đồ điện của Thịnh Hâm Hoàn Cầu tiếp tục mở rộng, đem nghiệp vụ hậu cần của hai tập đoàn ném cho Thịnh Hâm đi làm, cũng là lựa chọn rất tốt.

Đương nhiên, muốn hình thành hệ thống phức tạp như vậy, cũng làm cho nó vận hành có hiệu quả rõ ràng, những chỗ cần phải cố gắng còn rất nhiều.

Viên khu sản nghiệp điện gia dụng Tân Giang bắt đầu kiến thiết, Trương Khác vẫn còn chưa có đi tham quan qua. Lấy lời của bản thân y để nói thì, cho tới bây giờ y vẫn chưa có thể xem như là ông chủ của Hương Tuyết Hải. Nếu lần này qua đây, những người khác phải tóm lấy cùng đi một chuyến. Trương Khác liền miễn cưỡng đi qua theo.

Khu sản nghiệp điện gia dụng Tân Giang được duyệt từ năm 94, chỉ là mấy xí nghiệp điện gia dụng quốc hữu của Huệ Sơn vẫn không chịu nổi, vô lực kiến thiết. SamSung có ý định tổ chức ở đây thành căn cứ chế tạo tại quốc nội của họ. Đáng tiếc sự tình bị nhóm Trương Khác liên thủ làm thất bại.

Sau khi điện tử Ái Đạt đổ tiền vào 300 triệu, khu sản nghiệp điện gia dụng Tân Giang liền cấp tốc khởi động. Đầu năm lại huy động vốn thêm 50 triệu USD, đều đưa vào viên khu này. Lúc này mới tính đủ quy mô.

Đối diện với khu sản nghiệp điện gia dụng Tân Giang là khu vực chế tạo sản phẩm thiết bị điện với quy mô hơn 1000 mẫu, được xem là đầu nguồn hiện kim của tập đoàn Chính Thái. Khi đi qua, Trương Khác bảo xe dừng lại một chút, cười nói với Tôn Thượng Nghĩa:

- Đây là cái gọi không phải oan gia không chạm mặt. . .

Nhìn khu vực sản xuất với quy mô vĩ đại của tập đoàn Chính Thái, nghĩ thăm tương lai 10 năm, sản nghiệp thiết bị điện của quốc nội cũng có không gian phát triển rất lớn. Tà gia có cơ sở tốt như vậy, muốn thoát cái lặt vặt Tà gia cũng rất khó.

Đương nhiên rồi, thị trường sản phẩm đồ điện có dung lượng hữu hạn, Tà gia không có khả năng ngăn chặn khát vọng phát triển đa nguyên hóa.

Tôn Thượng Nghĩa cười cười. Tập đoàn Chính Thái coi như là một xí nghiệp rất có thực lực, nhưng so sánh với Cẩm Hồ, bố cục còn kém quá xa.

Đào Hành Kiện thấy Trương Khác ngưng mắt nhìn phương hướng đại môn xưởng của Chính Thái, nói:

- Hiện tại là Tà Văn Sơn phụ trách sự vụ chính, gần đây họ tiếp xúc tương đối mật thiết với một xưởng thiết bị làm lạnh trong TP. Huệ Sơn, không biết có phải có ý đồ hướng về ngành chế tạo tủ lạnh không...

- Mỗi năm họ đưa vào Khoa Vương hơn 400 triệu, chỉ được vài rổ trứng gà, họ không sợ tôi đập bay cái rổ DVD player của họ sao?

Trương Khác trêu tức cười:

- Tại lĩnh vực chế tạo thiết bị điện truyền thống, họ vẫn có ưu thế về kỹ thuật. . .Hiện tại họ xem như biết nghĩ lại rồi.

Cũng không thể nói lúc trước tập đoàn Chính Thái lựa chọn cùng theo vào sản nghiệp đầu đĩa là một lựa chọn sai lầm, sai lầm lớn nhất của họ là lựa chọn một con đường thị trường vô cùng cấp tiến. Năm nay Khoa Vương chỉ trả cho CCTV 500 triệu phí quảng cáo, không tính đến đầu tư vào thị trường hải ngoại, quảng cáo tại địa phương ở quốc nội cũng sẽ không dưới 100 triệu.

Hầu như Trương Khác có thể tính toán ra tổn thất ngày hôm nay Khoa Vương phải tiếp nhận, y cười cười, không nói thêm gì, bảo Phó Tuấn lái đi đến nơi họ muốn đi.

Mỗi ngày Tạ Văn Sơn đều đứng 8h30 đến nhà xưởng này, thấy đuôi chiếc Mercedes-Benz quẹo đi vào cổng xưởng Hương Tuyết Hải.

Mercedes-Benz W140 đường nét ở đuôi rất cứng, rất dễ nhận ra, Huệ Sơn cũng không có mấy chiếc, Tạ Văn Sơn nghĩ thầm: Hương Tuyết Hải lại dẫn quý nhân nào vào cửa đây? Cảm giác động tác gần đây của Hương Tuyết Hải khả năng không ít, hẳn cầm lấy ĐTDD muốn hỏi thăm một chút tin tức của Tạ Kiếm Nam tại Hải Châu.

Trước khi Trương Khác rời khỏi Hải Châu, yêu cầu Cẩm Hồ cung cấp hàng với giá tốt cho điện Tân Nguyên. Mãi đến ngày 18, cùng Tư Cao Bách, Đức Nghi, Philips đạt thành ý đồ nhất trí, thống nhất giảm xuống giá cả cung cấp chip giải mã.

Trước đó Khoa Vương cùng các cửa hàng đầu đĩa khác đều đề xuất yêu cầu điều chỉnh giá với ba nhà cung cấp linh kiện chủ chốt này. Nhưng không nghĩ đến điều chỉnh giá sẽ đến nhanh như vậy.

Tạ Văn Sơn khi đang suy nghĩ đến Tạ Kiếm Nam và Trần Tịnh, tại cửa quán bar nghe được nội dung gọi điện thoại của Trương Khác, có thể chính là chỉ cái này hay không, mà không phải là nhằm vào ngôn từ của Tạ Chiêm không thoả đáng?

Rất nhiều người đều tin tưởng Cẩm Hồ cùng Tư Cao Bách, Đức Nghi, Philips thực tế đã bí mật hình thành đồng minh về giá cả trên việc cung cấp linh kiện DVD player. Nói như vậy, Tạ Chiêm xem như là hi sinh vô ích rồi?

Đương nhiên, cũng không có ai sẽ nhắc lại chuyện để Tạ Chiêm trở lại.

Tạ Văn Sơn không phụ trách nghiệp vụ của Khoa Vương, nói chung đều là một hệ thống sản nghiệp nội địa, vẫn phải quan tâm một chút.

Mấy nhà cung cấp linh kiện điều chỉnh giá khiến cho thành phẩm chế tạo đầu đĩa giảm xuống 10 - 15 %, đã giảm bớt một phần áp lực cho thị trường Đông Nam Á, cũng tạo thêm không gian nhất định cho giá tiêu thụ của thị trường quốc nội.

Giá cả giảm, sức chứa thị trường còn có tăng trưởng nhất định; Giá cả không giảm, lợi nhuận động cơ rồi sẽ tăng lên trên diện rộng, đối với xưởng đầu đĩa, đó là tin tức rất tốt.

Đương nhiên, rất nhiều cửa hàng đều phải giảm giá bán thị trường, muốn tiếp tục duy trì lợi nhuận cao của sản nghiệp đầu đĩa đã không thể. Trước kia Tạ Văn Sơn cho rằng, các cửa hàng giảm giá bán thị trường, thời gian sẽ căn cứ vào tốc độ tiêu hóa hàng tồn kho mà quyết định.

Ai cũng không nghĩ đến sẽ là điện Tân Nguyên giảm giá thị trường đầu tiên. Điều này có thể phán đoán, điện Tân Nguyên có thể chính là cái mà sau khi Trương Khác nói qua điện thoại, trực tiếp lấy hàng với giá mời từ Cẩm Hồ.

Thời gian điện Tân Nguyên thành lập trễ hơn Khoa Vương nửa năm, họ vẫn còn đang chinh đồn thị trường quốc nội, chưa kịp đi khai thác thị trường hải ngoại ở Đông Nam Á, tự nhiên cũng sẽ không bởi khủng hoảng tài chính Đông Nam Á mà gặp phải tổn thất gì, lại sớm nửa tháng từ Cẩm Hồ lấy được linh kiện với giá thấp, tự nhiên chiếm được thị trường sớm hơn.

Ngày 18, điện Tân Nguyên thống nhất giảm giá thị trường, các cửa hàng đầu đĩa khác bị ép điều chỉnh giá bán theo, tổn thất hàng tồn kho cũng chỉ có đánh vỡ răng mà nuốt vào bụng. Thị trường đầy đủ cạnh tranh vốn sẽ không có hành vi nhất trí gì.

617. Chương 617: Chân Tướng Dưới Màn Sương Mù

Ngày 19 tháng 8, điện Tân Nguyên điều chỉnh giá cả sản phẩm, giá bán đầu tiên giảm đến dưới 2000 đồng, lấy sức mạnh của giá 1997 đồng triển khai hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ mùa thu. Các cửa hàng khác bị ép theo sát phía sau điều chỉnh giá bán, đều hạ giá đầu đĩa còn dưới 2000 đồng.

Điện tử Ái Đạt tuyên bố lập tức đình chỉ sản xuất ổ đĩa trước mắt, đưa ra ổ đĩa đầu đĩa với bản nâng cấp, giá bán sản phẩm mới định vị ở mức 2180 đồng.

Mặc dù trong ngành đều phân tích loại đầu đĩa kiểu dáng này của điện tử Ái Đạt cũng đủ thu lợi nhuận, giá hạ ngang bằng giá của các cửa hàng đầu đĩa khác, là có thể giành được càng nhiều thị trường hơn. Quyết sách này của điện tử Ái Đạt lại làm cho các cửa hàng khác thở dài một hơi.

Mặc dù đưa ra mặt hàng mới, mặt hàng cũ ở trong tay các bên tiêu thụ còn có lượng tồn kho tương đối, điện tử Ái Đạt cũng chỉ đồng ý lấy giá 2008 đồng tiêu hóa hàng tồn kho, mặc dù giá chỉ cao hơn loại đầu đĩa cùng cấp của Tân Nguyên, Khoa Vương khoảng 10 đồng, nhưng cái kiểu muốn cắn chết ở mức giá 2000 đồng, khiến trong ngành cũng rất khó hiểu.

Trương Khác ngồi trong xe Mercedes-Benz thoải mái như khoang hạng nhất của máy bay, chạy vào đại môn viên khu sản nghiệp điện gia dụng Tân Giang Huệ Sơn, Tạ Văn Sơn chỉ nhìn phần đuôi với đường nét hơi cứng, nghi hoặc lại có nhân vật nào sắp tới.

Mà ở Hải Châu, lúc này rừng cây Tượng Sơn sau khi nhập thu, như nhuộm thêm màu rắng, khúc xạ ánh mặt trời buổi sáng, giống như lồng một tầng mây mỏng màu tím nhạt. Sau đó, theo ý thu dần dần đậm hơn, màu sắc trong rừng sẽ càng thêm rực rỡ.

Trần Tịnh luôn luôn cho rằng lái xe đi xe đoạn chân núi ở Tượng Sơn là lúc khiến người người khác vui vẻ, cô còn cố ý thả chậm tốc độ để thưởng thức mỹ cảnh ở Tượng Sơn.

Ngồi ở phó lái là Úc Bình, quản lý bộ phận Vận doanh, là một mỹ nhân có khí chất tao nhã, thân phận sau lưng lại là tình nhân của Chu Phú Minh, chủ nhiệm Hội đồng nhân dân thành phố.

Lúc đầu Trần Tịnh đến Khoa Vương có chút bài xích với Úc Bình. Ở chung lâu, tự nhiên cũng quên đi khắt khe trên đạo đức. Năng lực của cá nhân Úc Bình cũng thuộc dạng khá, cũng am hiểu đạo đối nhân xử thế, giỏi về tiếp cận người khác, nên cũng tiêu trừ đi mâu thuẫn của Trần Tịnh đối với cô.

Có lúc Trần Tịnh sẽ nghĩ: nếu như Úc Bình không đi con đường khiến người khác xem thường, cô ta có đi đến tình cảnh như bây giờ không?

Úc Bình đặt cánh tay trên cửa sổ xe, buổi sáng gió thổi hiu hiu, cô cũng ngưng mắt nhìn chăm chú vào rừng cây Tượng Sơn phía tây. Dù sao Tượng Sơn cũng là ngọn núi nhỏ của Lâm Giang.

Đảo mắt xe đã chạy đến trước núi, nhưng thôn xóm trước núi đã chuyển đi ra ngoài, nơi đây đã thành khu vườn cá nhân lớn nhất của tỉnh Đông Hải.

- Cô nói trong tay tên kia tới cùng nắm giữ bao nhiêu của cải?

Úc Bình đột nhiên nghiêng đầu hỏi Trần Tịnh.

- Hả?

Trần Tịnh không hiểu sao Úc Bình lại đột nhiên đề cập đến Trương Khác.

Quan hệ giữa Trương Khác và Cẩm Hồ, Úc Bình cũng nhất định có thể từ chỗ Chu Phú Minh biết rất nhiều tin tức tường tận. Điện tử Ái Đạt dùng 'niêm yết cửa sau'(Back Door Listing) ôm đến 4 tỷ, đều là khoản tiền Trương Khác có thể tùy ý chi phối.

Về phần Cẩm Hồ tới cùng có bao nhiêu tiềm lực, đối với người ngoài mà nói, đó là một câu đố đoán không ra.

- Khoa Vương chúng ta trước đây đều là theo sát bước tiến của Ái Đạt. - Úc Bình thản nhiên nói: - Hiện tại hình như theo không nổi nữa. . .

Sản phẩm tồn kho điện tử Ái Đạt sắp loại bỏ mặc dù chỉ cao hơn sản phẩm của Tân Nguyên 11 đồng, nhưng cắn chết lấy ranh giới 2000 đồng.

Giá điều chỉnh của Khoa Vương chỉ có thể theo sát Tân Nguyên điều động giá cũng đến 1997 đồng, mà không thể tranh với điện tử Ái Đạt. Ý đồ của điện tử Ái Đạt là gì?

Trần Tịnh khẽ nhún mày. Có nhiều suy đoán. Cũng không thể xác định.

Úc Bình còn nói thêm:

- Có thể khi người tiêu thụ tán thành một bước với chênh lệch rất nhỏ này, điện tử Ái Đạt sẽ cho các xưởng khác móc ra một khoảng cách với bước lớn hơn...

- Ý chị là Ái Đạt đang thành lập hình tượng nhãn hiệu cao đoan?

(cao đoan: chỉ sản phẩm có mức tốt nhất trong cùng một loại sản phẩm. Chia ra cao đoan, trung đoan và đề đoan)

- Có lẽ vậy.

Úc Bình cười cười, cô hiểu được trong lòng Trần Tịnh có cái nhìn gì đối với bản thân, nhưng mình cũng không thể như cô ta, dễ dàng có được cuộc sống cùng địa vị hiện tại.

Nếu muốn buôn bán một lần, vì sao không chọn đối tượng có lợi nhất đối với bản thân? Loại ý nghĩ này, có thể loại nữ tử xuất thân gia đình như Trần Tịnh rất khó lý giải. Úc Bình lại thản nhiên cười nói:

- Nghe nói Tạ gia cùng địa ốc Gia Tín còn có địa ốc Tinh Điển của Kiến Nghiệp hợp tác, dự định thu mua trái quyền của địa ốc Cẩm Thành trong tay tập đoàn Tân Thành Singapore...Tôi cũng là ngày hôm qua mới nghe nói. Hình như hai ngày này sẽ ký kết. Cô có rõ việc này không?

- Hả?

Trần Tịnh lấy làm kinh hãi, cô đột nhiên có chút không muốn thừa nhận, thật là không biết chuyện lần này. Chắc Úc Bình là từ chỗ Chu Phú Minh biết được việc này. Nhưng sao có thể. Tạ gia thu mua trái quyền của Cẩm Thành làm cái gì?

Úc Bình thấy Trần Tịnh quả nhiên không rõ chân tướng, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Đầm nước nơi Hải Châu này sâu cạn thế nào, Tạ Kiếm Nam muốn giấu diếm được Trần Tịnh quả thật rất đơn giản. Trần Tịnh ngoại trừ nghiệp vụ của Phòng thị trường của công ty, cũng rất ít tiếp xúc với người và việc ở Hải Châu, ngoại trừ Tạ cô vẫn tín nhiệm, thì không có con đường khác thu được tin tức.

- Vì sao họ muốn thu mua trái quyền của Cẩm Thành? - Trần Tịnh hỏi.

- Tôi cũng không rõ. - Úc Bình nói: - Bởi vì nguy cơ Đông Nam Á, tập đoàn Tân Thành Singapore muốn huỷ bỏ đầu tư từ địa ốc Cẩm Thành. . . Tình huống tài chính của địa ốc Cẩm Thành hình như xảy ra chút vấn đề, nhiều công trình đều tiến đến giai đoạn cuối đều bị ép ngừng lại.

Trần Tịnh cau mày lại, ý thức được một số vấn đề, thế nhưng lại nghi hoặc, vì sao Úc Bình lại nói việc này với mình, cô nghi hoặc nhìn Úc Bình.

- Cô nhất định cảm thấy nữ nhân như tôi rất vô sỉ chứ gì? - Úc Bình nghiêm mặt nhìn Trần Tịnh, nói ra hết lời trong đáy lòng: - Dù sao ủy thân ột nam nhân sắp 60 tuổi làm đồ chơi cũng không phải bất cứ nữ nhân nào cũng đều có thể làm được. Bị người khác coi thường cũng là trừng phạt đúng tội...

Trần Tịnh nào nghĩ đến Úc Bình đột nhiên nói những lời này với mình. Cô hơi mơ hồ, quên cả tay đang nắm tay lái, nghe được phía trước vang lên tiếng còi chói tai, mới đột nhiên ý thức được xe đã vượt qua vạch vàng. Cô đột nhiên bẻ tay lái, sượt qua một chiếc chạy tới trước mặt...

Trần Tịnh hoảng hồn toát mồ hôi, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe kia đang phanh gấp lại, tài xế thò đầu ra ngoài cửa sổ hình như chửi ầm lên.

Trần Tịnh chỉ ảo não mà tăng tốc chạy về phía trước, bỏ chiếc xe kia ngoài tầm mắt rồi mới dừng xe đến ven đường, làm im bình tĩnh một chút.

Trần Tịnh nhìn Úc Bình, thấy bộ dạng chị ta hình như không bởi vì chút kinh hồn kia mà hốt hoảng, hỏi chị ta:

- Sao lại nói với tôi những lời đó?

618. Chương 618: Giá Trị Của Trao Đổi

Tòa nhà ẩn trong rừng cây ở phía trước xe là trường học tư nhân quốc tế Hải Dụ, Tạ Văn Tình, nữ nhân này cho dù ở Hải Châu cũng rất ít có người có thể nhìn thấy, hình như trở thành một kỳ tích tài phú khác, cùng nương theo kỳ tích của Cẩm Hồ mà sinh ra.

Úc Bình thu ánh mắt lại từ tòa nhà trong rừng cây phía trước, đôi mắt cô mênh mông như hồ nước, nói:

- Việc của ban giám đốc, tôi có thể không nên hỏi đến, nhưng mà, thật sự cô sẽ hết hy vọng tín nhiệm Tạ gia?

Úc Bình biết nội dung thảo luận trên ban giám đốc ngày hôm qua? Nội dung thảo luận hôm qua sẽ không nhanh như vậy truyền tới tai Chu Phú Minh, nói cách khác Úc Bình có từ nguồn tin khác. Cô ta quả là một nhân vật lợi hại.

Người khác thuần túy coi cô như tình nhân của Chu Phú Minh, có lẽ khinh thường cô ta thật. Đương nhiên, Trần Tịnh vẫn không thể hiểu ý đồ mà lúc này Úc Bình đề xuất những lời này, chỉ là gặt đầu, ý bảo cô ta nói tiếp.

- Tuyển sản phẩm đăng ký công ty khai phát mới, vốn trong cổ đông chỉ bài trừ Tạ Chiêm ra ngoài, nhưng có thể không ràng buộc sử dụng nhãn hiệu của Khoa Vương. . . Phong cách hành sự của Tạ gia quả thật khiến người sợ hãi nhỉ?

Úc Bình hình như một cái chớp mắt đã quên những lời nói kinh hồn một khắc trước đó:

- Nghiệp vụ đầu đĩa hình như đã không thể tránh khỏi thua lỗ, cho dù điện tử Ái Đạt vẫn luôn thủ hạ lưu tình, hình như cũng nhìn không thấy khả năng đầu đĩa có thể thu về được lãi lớn.

- Vậy trong nghiệp vụ đầu đĩa, có thể còn lại bao nhiêu tài sản chân chính có giá trị? Chân chính có giá trị cũng chỉ còn lại nhãn hiệu Khoa Vương này thôi! Tuyển sản phẩm mới đưa ra, có cần thiết đăng kí công ty mới không? Chẳng qua là đem một bộ phận nhãn hiệu có giá trị của Khoa Vương không ràng buộc chuyển dời đến công ty mới, sản phẩm mới đi tới, hi sinh chỉ là lợi ích của Tạ Chiêm lần này bị đá ra thôi...Đây hình như là phong cách nhất quán của Tạ gia thì phải!

- Đây là chị đang bênh vực cho Tạ Chiêm? - Trần Tịnh hỏi.

- Làm gì có?

Úc Bình cười bình tĩnh:

- Lúc này đá Tạ Chiêm ra. Đại Nhã không nói gì. Đợi đến lúc đó, khi họ muốn hi sinh lợi ích của Đại Nhã, trông chờ vào ai tới nói giúp Đại Nhã? A, không đúng, lợi ích của Đại Nhã đã phải chịu tổn thất. Nếu không phải các cửa hàng cung cấp linh kiện nhất trí giảm giá. Khoa Vương không phải là bắt các công ty hải ngoại chịu càng nhiều tổn thất sao? Bọn họ chơi trò trong đề tổn thất, ngoài đề bổ sung, cũng không suy nghĩ cho tập đoàn Đại Nhã các người...

Nếu như theo như lời Úc Bình, Tạ gia liên hợp địa ốc Gia Tín, địa ốc Tinh Điển từ trong tay tập đoàn Tân Thành Singapore thu mua trái quyền của địa ốc Cẩm Thành là sự thực, Trần Tịnh cũng không biết phải đi đối mặt với sự thật này thế nào.

Lẽ nào Tạ gia đã đem điện Khoa Vương trở thành bộ phận của họ, có thể hi sinh lợi ích?

Trần Tịnh càng lúc càng nhìn không thấu Úc Bình, chị ta là tình nhân Chu Phú Minh, hình như chị ta nên cùng với họ có quan hệ lợi ích càng nhất trí mới đúng chứ.

- Mục đích của chị là gì?

Trần Tịnh nghi hoặc, ngưng mắt nhìn Úc Bình, chung quy sẽ không ai vô duyên vô cớ hảo tâm nhắc nhở người khác chú ý cái bẫy dưới chân.

- Ở trong mắt người khác, tôi chỉ là nữ nhân ti tiện, làm đồ chơi cho kẻ khác. Nhưng ai lại cam tâm làm đồ chơi của người khác đâu?

Úc Bình nghiêm mặt, lộ ra thần sắc bi thương khó phân biệt thật giả:

- Đại Nhã chung quy sẽ không mặc cho người khác thao túng chứ gì?

- Hả? - Trần Tịnh chần chờ lên tiếng.

- Nếu có thể đăng kí một công ty không ràng buộc sử dụng nhãn hiệu của Khoa Vương, nếu quyết định quả trứng này không thể đặt vào một cái rổ. Vì sao không thể đăng kí thêm mấy công ty? Đại Nhã sẽ không thể chỉ nắm giữ một công ty, không nên để mặc cho người khác chi phối. Chỉ hơi trượt chân, chẳng phải sẽ rơi xuống vũng bùn sâu vạn trượng?

Nghe xong những lời Úc Bình nói, Trần Tịnh cảm thấy đầu óc mơ hồ, lại nghe được phía sau có tiếng còi vang lên, thì ra tuyến xe của công ty từ phía sau vượt qua, ở phía trước giảm tốc độ, có người nhô đầu ra từ cửa sổ xe. Có lẽ là thấy xe của Trần Tịnh đậu ở ven đường, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Cũng không tiện ở ven đường nói nhiều, Trần Tịnh khởi động xe, chậm rãi chạy trên đường, đi theo phía sau tuyến xe về hướng công ty. Úc Bình an tĩnh ngồi ở phó lái, hình như những lời vừa rồi, nằng cần bản chưa từng nói qua.

Xe chạy vào bãi đỗ xe của tòa nhà tổng hợp KHKT mới khởi động của Khoa Vương. Mặc dù là cuối tuần, công nhân theo ca vẫn phải đến công ty làm việc.

Mấy ngày nay, việc của Phòng thị trường rất nhiều. Trần Tịnh cũng đã lâu không ình một ngày nghỉ.

Trần Tịnh cùng Úc Bình khôi phục thần sắc thường ngày đi vào phòng khách ở tầng dưới chót tòa nhà, đi vào thang máy.

Tòa nhà tổng hợp KHKT cao 12 tầng của Khoa Vương là kiến trúc cao nhất của khu công nghiệp điện tử trấn Ích Long.

Sau khi đá Tạ Chiêm về Tân Thái, Trần Tịnh liền thay thế vị trí trước đó của Tạ Chiêm, toàn diện phụ trách công tác của Phòng Thị trường cùng Phòng Thu mua, tự nhiên cũng chiếm phòng làm việc phó tổng giám đốc mà Tạ Chiêm để lại sau khi đi.

Đến tầng 10 thì Úc Bình ra khỏi thang máy. Khi ra còn không quên gật đầu cười với Trần Tịnh.

Trần Tịnh như có chút suy nghĩ đi vào phòng làm việc, cô ngồi đưa lưng về phía bàn công tác, nhìn nóc nhà mái tôn xanh của các nhà xưởng trong khu công nghiệp điện tử ngoài cửa sổ, cô đang suy nghĩ về những lời của Úc Bình nói.

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, Trần Tịnh xoay người lại, xuyên qua cửa kính mờ, có thể nhận ra là bóng của Tạ Kiếm Nam. Đột nhiên Trần Tịnh có cảm giác rất vô lực, rất uể oải.

Cầm lấy ĐTDĐ, lật xem sổ danh bạ, lòng đang hoảng loạn, cô không biết tìm ai liên hệ mới tốt.

Thật sự không có tâm tình xử lý sự vụ trong tay, thời gian buổi trưa Trần Tịnh lái xe rời khỏi công ty. Xe vừa mới chạy ra khỏi tòa nhà công ty không lâu thì nhận được điện thoại của Úc Bình. Thì ra chị ta vẫn còn quan tâm đến mình, chú ý tới mình vừa rời khỏi công ty.

Trần Tịnh dừng xe ở trước vườn cây dưới vách núi phía nam Tượng Sơn. Nhìn khu vực xanh um mà Cẩm Hồ thiết lập thêm cho Hải Châu, Trần Tịnh như có chút suy nghĩ. Đợi một lúc, Úc Bình mới mượn xe của công ty chạy tới.

Cuối tuần cuối thu, rất nhiều người qua đây du ngoạn, cho dù vườn không mở cửa đối với bên ngoài. Đi dọc theo con đường xi măng dưới vách núi nam Tượng Sơn, vòng qua đê sông, chính là bãi sông nhiều đá núi, phong cảnh cũng rất đẹp.

Thấy được phong cảnh hợp lòng người, tâm tình cũng tốt hơn. Trần Tịnh cất bước đi về hướng con đê. Có rất nhiều loài hoa không biết cuối thu mới nở, nụ hoa rất nhỏ, nằm trong những bụi cỏ xanh ngắt.

Úc Bình nói cho Trần Tịnh, ở đây hai năm trước vẫn là khu dân quê rất mất trật tự, nhưng sau khi vườn thực vật cùng trường học tư nhân quốc tế Hải Dụ xây lên, nó mới chính thức dung nhập vào trong những phong cảnh tuyệt đẹp của Tượng Sơn.

619. Chương 619: Quyên Tặng

Úc Bình cũng không trực tiếp nói ra ý nghĩ trong nội tâm mình, nhưng cũng biết cô có tâm tư thoát khỏi Chu Phú Minh. Trần Tịnh chung quy không thể thoát cái liềm nhìn thấu nhân tâm phức tạp, không rõ Úc Bình muốn thoát khỏi sự khống chế của Chu Phú Minh là không chịu nổi thân phận tình nhân, hay là thấy được địa vị của Chu Phú Minh có xu thế ngày càng suy yếu đi?

Chu Phú Minh muốn cùng Tô Dật Quân liên hợp áp chế Đường Học Khiêm, tâm tư này căn bản không thể thực hiện được. Lúc này Tô Dật Quân tại Hải Châu cũng chỉ có thể sống cho thành thật. Chu Phú Minh tự nhiên sẽ bị từ từ biên duyên hóa. Đây mới là cái gọi là ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo.

Nói chung, Úc Bình vẫn là muốn lợi dụng Chu Phú Minh tạo áp lực cho Tạ gia, ở dưới lá cờ Khoa Vương đăng kí bốn đến năm công ty mới để cùng chiếm hữu tài nguyên nhân hiệu của Khoa Vương, để tập đoàn Đại Nhã có thể trực tiếp khống chế một đến hai công ty trong đó. Nhưng Úc Bình yêu cầu, cá nhân cô ta được nắm giữ cổ phần ở bên trong – đây là điều kiện trao đổi.

Quả thật là một nhân vật lợi hại. Trần Tịnh cũng có thể hiểu Tạ gia liên hợp Gia Tín, Tinh Điển từ trong tay tập đoàn Tân Thành Singapore thu mua trái quyền của địa ốc Cẩm Thành. Nếu là sự thực, vậy mục của họ chính là muốn đoạt địa ốc Cẩm Thành từ trong tay Triệu Cẩm Vinh.

Tại thời khắc then chốt này, tác dụng của Chu Phú Minh thì không phải nói – Úc Bình quả thật có thể phát huy giá trị trao đổi của cá nhân cô ta đến mức tận cùng.

Đoàn người từ xa xa trèo lên đê sông. Trần Tịnh ngưng mắt nhìn nước sông hơi bẩn, rất nhanh đoàn người kia đi đến gần. Trần Tịnh quay đầu nhìn qua, rất nhiều cao tầng của Cẩm Hồ cùng Văn Tình cũng có trong đó, hình như đang tham quan cảnh sắc xung quanh đây. Trong đó có hai nam nữ không nhận ra – Đàm Văn Tùng cùng học sinh vợ của hắn. Trần Tịnh không hiểu được họ là đại nhân vật gì, chung quy cảm thấy lúc này Cẩm Hồ khiến người ta có cảm giác không theo kịp.

Trần Tịnh gật đầu chào hỏi với nhóm Tạ Văn Tình, Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh – Trần Tín Sinh vẫn là tiếp xúc qua khi hắn đảm nhiệm tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của TI, nhìn đoàn người đi xuống đê, sau đó đi về hướng cánh cổng vườn thực vật.

Trần Tịnh không khỏi lại nghĩ: Nếu như Trương Khác ở tình huống thế này thì sẽ lựa chọn thế nào?

*****

Trước đường cao tốc Thượng Huệ Nghiệp có một trạm dừng cho ô tô đường dài, lữ khách không muốn đi vòng đến nội thành mua vé lên xe, có thể tại lên xe ở trạm dừng này.

Trương Khác ở lại Tử Trúc Viên một đêm, mãi đến chiều ngày 22 mới rời khỏi Huệ Sơn. Ngồi trong xe êm dịu đến nỗi hầu như chưa cảm giác được xe đang chạy, rất thích hợp để suy nghĩ một số vấn đề. Tỷ như nói việc Đào Hành Kiện kiến nghị thành lập trường huấn luyện công nhân kỹ thuật.

Đây là việc nên làm. Nó không chỉ Hương Tuyết Hải phải làm, Cẩm Hồ cũng phải làm. Nói như vậy, còn không bằng để Cẩm Hồ thống nhất đi làm. Nhìn kiến trúc ngoài cửa sổ, cách đường cao tốc rất gần, cảm giác tốc độ xe chậm lại. Từ kính chiếu hậu nhìn Phó Tuấn trong đó một cái, Phó Tuấn đang lái nhai cái gì với bên phải.

Trương Khác nhìn qua, Hà Huyền trong chiếc áo khoác thể thao màu đỏ sậm, khoác ba lô duyên dáng đứng ở sân ga tại trạm dừng. Nhìn hình dạng cô kiêu chân đứng đợi, chắc là muốn bắt xe về trường học.

Hai thanh niên cạnh cô giống như người đến làm quen, ánh mắt không ngừng đảo tới đảo lui trên người Hà Huyền. Nhiều người đứng đợi xe ở bên cạnh cũng không dám có cử chỉ quá giới hạn. Ánh mắt Hà Huyền nhìn bên đường, cũng chỉ có thể hờ hững cho qua, tức giận cũng không được.

Trương Khác bảo Phó Tuấn cho xe dừng qua đó. Hạ cửa xe xuống, Trương Khác huýt sáo một tiếng rõ to, tay vịn cửa sổ xe, thò đầu ra ngoài, ra về lưu manh nói với Hà Huyền:

- Em gái xinh đẹp muốn đi đâu, có cần lên xe anh chở đi không?

Hà Huyền còn nghĩ tự động loại bỏ thêm một tên nhận người đáng ghét ra khỏi tầm mắt, đợi thấy rõ khuôn mặt cột nhà của Trương Khác, cô ngẩn người, nghĩ thầm không trùng hợp thế chứ, sao người này lại đứng lúc đi qua đây? Hà Huyền mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Trương Khác, quên cả chào hỏi.

- Nhìn cái gì vậy, nha đầu chưa thấy qua ai đẹp trai sao? Nhân sinh của em chắc tẻ nhạt lắm, nếu không hôm nay anh tiện nghi cho cô em vậy? , chỉ là những trang ăn cắp truyện, các bạn vui lòng về trang chính để được chia sẻ chương mới nhất từ chúng tôi

Trương Khác nói liều một câu rồi mở cửa xe, vẫy tay bảo Hà Huyền đi qua.

Nghe thế, Hà Huyền thiếu chút nữa cười đến gãy lưng. Hôm đó sau khi Trương Khác bị Tôn Tịnh Mông chuốc say, sáng sớm hôm sau, đây là câu nói đầu tiên của Trương Khác khi tỉnh lại thấy được Hà Huyền, nó liền chứng nhận danh phận đại thiếu gia ăn chơi của y.

Trương Khác lại phát tay với hai thanh niên tại sân ga muốn làm quen với Hà Huyền, nói:

- Đây anh bạn, muốn của gái đẹp như thế, không có Mercedes Benz thì nhục lắm...

- Đi mau, đi mau, đừng ở chỗ này làm mất mặt nữa.

Hà Huyền thấy Trương Khác không kiêng nể gì cả biểu diễn diện mạo ăn chơi trác táng của y, vừa bực mình vừa buồn cười, liền đẩy Trương Khác vào ghế trong, cô tiến vào xe lại vội vàng bật cửa sổ xe lên:

- Anh mặt dày thì cũng kệ, tôi cũng không muốn bị liên lụy đâu...

Trương Khác cười nói:

- Không biết cuối tuần bạn cũng về Huệ Sơn, không thì cho bạn đi ké rồi.

- Tôi không cần đâu.

Hà Huyền hiếu kỳ quan sát phương tiện bên trong thùng xe:

- Xe này không thể ngồi nhiều đâu, bằng không sẽ rất dễ bị đạn bọc đường bắn trúng.

Hà Huyền dè tay lên nệm ghế mềm mại, lại cười nói:

- Nếu như ra ngoài đều có loại xe này đón đưa, làm một nữ thiên kim hư vinh cũng không tệ đâu. Cũng chẳng đi để ý người khác nói cái gì.

Hà Huyền nghiêng người tới trước, nhanh nhẩu chào hỏi với Phó Tuấn, lại quay người hỏi Trương Khác:

- Sao các anh lại ở Huệ Sơn?

- Qua Huệ Sơn nghỉ cuối tuần chứ gì.

Trương Khác cười nói:

- Cho nên rất hối hận trước đó không hỏi xem bạn có về Huệ Sơn không!

- Anh mồm mép láu lỉnh, cũng rất biết chiều lòng con gái, nhưng đối với tôi không có tác dụng đâu. Chỉ cần nhớ tới bộ dạng anh gối đầu trên giày da ngủ ở quầy bar, tôi cười đến bể bụng luôn.

Hà Huyền mím môi, khoe miệng tràn đầy tiểu ý, mày cong, dung nhan xinh đẹp, quả là hộp hồn người.

Hà Huyền là một cô gái vừa thông minh lại khéo nói, có cô làm bạn dọc đường, hơn 1 giờ lộ trình từ Huệ Sơn đến Kiến Nghiệp cũng không cảm thấy chán. Xe đến cửa Sư Đại môn, Trương Khác hỏi Hà Huyền:

- Có cần đưa bạn đến cửa KTX luôn không?

- KTX sát vách của tôi có một bạn nữ, được một chiếc Xiali đưa về KTX mà sướng đến hơn nửa tháng rồi. Tôi cũng không muốn tùy tiện cướp đi niềm vui của người khác, nên anh cứ cho tôi xuống ở góc nào đó đi...

Hà Huyền mở cửa xuống xe, vươn tay vẫy vẫy với bên này, sau đó xoay người đi về hướng cổng trường.

Nhìn Hà Huyền xoay người đi về hướng cổng trường, Trương Khác nhớ tới ở trên xe cũng quên hỏi cô đợi 1978 khai trương lại, có thể đi làm việc tiếp được không.

620. Chương 620: Muốn Gặp Định Đan Thanh

1978, hồi ức chưa từng phát sinh qua, người còn vật thì không. Nghĩ vậy, Trương Khác khẽ chép miệng. Y xuống xe ở trước ngõ Học Phủ, bảo Phó Tuấn lái xe đỗ trong viên khu sáng nghiệp.

Ngõ Học Phủ càng ngày càng ra dáng hơn, nhưng chỗ khu chung cư thì không vội được. Trương Khác liền lững thững đi dạo trên đường bên ngoài ngõ Học Phủ.

Các cửa hàng ở Ngõ Học Phủ vừa mới tiến vào giai đoạn chiêu thương. Mặc dù ngõ Học Phủ chính thức khai trương còn có một khoảng thời gian, nhưng trên con đường lát đá được che mát bởi bốn hàng cây ngô đồng Pháp có rất nhiều học sinh đi lại, các hàng ghế gỗ xung quanh bồn hoa cũng ngồi tốp năm tốp ba. Cảnh tượng phồn vinh vào tương lai có thể tưởng tượng được.

Nhớ tới lời Triệu Dương nói qua, Trương Khác ngồi xuống một cái ghế, gọi điện thoại cho ba y, nói đến việc cuối tuần đi Huệ Sơn:

- Triệu Dương hình như biết chút tin tức, trong tỉnh đang suy nghĩ thăng chức cho ba, con có nên chúc mừng sớm không đây?

- Việc này ba cũng không quan tâm, công việc trong tay đầy ra đây, có thể làm hết cũng tốt lắm rồi. Mà người có ý kiến bên Tân Vu rất nhiều, trong tỉnh còn phải suy nghĩ ý kiến bên Tân Vu, ba cũng không nhiệt tình lắm...So với việc này, ba càng hy vọng con rảnh rồi đến Tân Vu một chuyến. Con còn nhớ rõ Tân Vu có nhà của mình không?

Kế tiếp là quốc khánh rồi, mặc dù Quốc vụ viện phải đến năm 98 mới chính thức định ra chính sách ngày quốc khánh và ngày 1-5 nghỉ dài hạn để kích thích kinh tế, nhưng năm nay ĐH Đông Hải nghỉ dài đến năm ngày, không biết Đường Thanh an bài thế nào.

Nếu như đi Hong Kong, tính toán thời gian, cũng chưa hẳn có thời gian chạy đến Tân Vu ở hai ngày. Trương Khác cười nói:

- Hiện tại đều là cha mẹ đến thăm con cái. Nếu không con ở ĐH Đông Hải chờ bố mẹ đến thăm đi? Ba mẹ cũng đâu có đến cái tuổi thất lão bát thập mà cần con đi thăm chứ.

- Thăng lão cá. - Trương Tri Hành ở bên kia điện thoại nở nụ cười: - Không muốn tới Tân Vu thì thôi. . .

- À ba, con có một chuyện muốn nói.

Trương Khác nhắc tới chính sự:

- Con khùng hoảng tài chính Đông Nam Á nhất thời nửa cơ hội cũng không đẹp loạn được, kinh tế còn có thể tiếp tục đi xuống. Đi xuống nữa, TW sẽ đưa ra một loạt chính sách kích thích kinh tế. Không đề cập tới tính khả năng sẽ đưa ra chính sách cổ vũ ngành du lịch phát triển. , , chỉ là những trang ăn cắp truyện, do tình hình các trang đó lẹ quá nên bắt buộc mình phải giảm số chương mỗi ngày ở mức tối thiểu, các bạn vui lòng về trang chính để được chia sẻ chương mới nhất nhé

- Mấy năm nay kinh tế nội địa đi lên, ngành du lịch trong nước quả thực cũng là càng phát triển hơn. Con vẫn rất chờ mong, Tân Vu trong tay ba có thể thành công chuyển biến thành thành phố hoa viên loại hình du lịch. . . Nếu trong tỉnh cũng đang suy nghĩ cho ba động một chút, thì chúng ta cũng không cần phải án binh bất động nữa.

Trương Khác nói tiếp:

- Chúng ta cũng không làm hoạt động khác, con muốn thông qua chỗ chú ba cho Tân Vu 20 triệu, lấy danh nghĩa là quyền tặng. Trong đó 10 triệu xây một trường học huấn luyện kỹ thuật sơ cấp, Tân Vu rất nhiều

người đi ra ngoài làm công, chưa trải qua huấn luyện kỹ thuật nhất định, chỉ có thể làm những công việc ở tầng thấp nhất. 10 triệu này dùng cho việc đó. Còn 10 triệu, ba cảm thấy dùng vào đâu thích hợp thì dùng.

. .

- 10 triệu hả...Làm chuyện khác có thể không đủ. Ba thấy cứ cho trường du lịch của Tân Vu đi. Tân Vu phải phát triển kinh tế du lịch. Các phương tiện cứng và mềm đều phải phải đuổi kịp. Đầu tư vào phương tiện thiết bị, 10 triệu là còn xa mới đủ, phương tiện đào tạo cũng phải đuổi kịp, 10 triệu này đưa cho trường du lịch thích hợp hơn...", Trương Tri Hành nói.

- Chắc ba không phải sớm có chủ ý với con đấy chứ, con vừa mới đề xuất trả thù lao, ba đã nghĩ đến việc dùng tiền thế nào rồi?

- Nói vớ vẩn. Tao cần có chủ ý với mày à? - Trương Tri Hành trong điện thoại cười mắng.

- Ài, bỏ đi. Tân Vu phát triển kinh tế du lịch. Sơ bộ phải đầu tư bao nhiêu tài chính mới đủ. . .

- Ít nhất...

Trương Tri Hành vừa muốn báo ra số liệu, lại kịp thời dừng lại:

- Vấn đề này vẫn chưa nghiêm túc suy nghĩ qua, lúc nào con đến Tân Vu thì bàn lại đi.

- Vậy được rồi.

Trương Khác nở nụ cười:

- Để con gọi điện thoại cho chú ba, cách hai ngày lại phải chuyển tiền đến sổ sách của công ty chú ấy...

*****

Thông qua đắp nặn, rượu Vân Trì kéo theo rượu đế Tân Vu cùng các sản nghiệp tương quan quật khởi, cũng không cần làm động tác quá lớn, chỉ cần tiếp tục đưa vào hoạt động. Trong thành phố Tân Vu hàng năm bởi vì sản nghiệp rượu đế quật khởi mà thu nhập tài chính tăng đến gần 200 triệu.

Đem tài chính tăng trưởng mấy năm sau chi cho việc xây dựng công trình du lịch. Cộng thêm đường cao tốc Kiến Nghiệp đến Tân Vu đã sớm khởi công. Sau khi xây lên, Kiến Nghiệp đến Tân Vu sẽ không cần từ phía bắc đi vòng nữa. Lộ trình rút ngắn đến nửa tiếng đồng hồ. Hơn nữa sang năm sẽ chính thức đề xuất khai niệm Tuần lễ vàng.

Những điều này đều là nhân tố cực kỳ có lợi đối với việc phát triển mạnh ngành du lịch của Tân Vu lúc này.

Trương Khác lại gọi điện cho chú ba. Mấy ngày này chú ba rút cuộc từ Kiến Nghiệp thoát thân trở về Hải Châu. Trương Khác nói với chú ba muốn thông qua Thế Kỷ Cẩm Hồ quyên tặng 20 triệu cho Tân Vu.

- Một năm trước, Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Tân Vu kiếm được tiền cũng không đến 8 triệu, lần trước vì việc xây đề đã quyên tiền một lần, lần này lại quyên 20 triệu, người khác đều sẽ cho Thế Kỷ Cẩm Hồ chúng ta tiền nhiều người ngu đấy.

- Chú oán giận như thế, cứ làm như tiền này là chú bỏ ra ấy? - Trương Khác cười.

- Đây không phải là hết cách giải thích với quần chúng không rõ chân tướng sao?

Trương Tri Phi ở trong điện thoại cười sang sảng:

- Được rồi, chú biết chuyện lần này, trở lại sẽ nói một tiếng với lão Thiệu, Thịnh Thanh. Việc cụ thể thế nào thì cháu trực tiếp tìm Đan Thanh không phải được rồi sao...

Địch Đan Thanh à, nữ nhân xinh đẹp quyến rũ đó. Trương Khác cầm ĐTDĐ gõ gõ vào trán, nghĩ trên người Địch Đan Thanh luôn có một vẻ đẹp thành thực đầy đà mà phụ nữ khác không thể bằng. Mà quả thật cũng lâu chưa có liên hệ với cô ta.

Dù sao khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ ở Tân Vu cũng không phải nghiệp vụ dưới cờ của Cẩm Hồ, Trương Khác cũng không cần phải nhọc lòng. May mà trong ĐTDĐ còn có số của Thôi Đan Thanh, gọi điện thoại qua, nghe được là giọng trong trẻo của Vệ Lan.

Vệ Lan cũng không đợi Trương Khác lên tiếng, đã nói thẳng:

- Cậu tìm Dịch tổng hả, hiện tại Dịch tổng có việc, một lát nữa bảo Dịch tổng gọi điện cậu nha. Có phải là số này không?

- Ặc, hiện tại Dịch tổng có chuyện gì?

- À!

Bên kia điện thoại Vệ Lan nhảy thót lên, cũng quên trước tiên phải nói tiếng chào với Trương Khác, cũng không che ống nghe, liền lớn tiếng nói:

- Điện thoại của Khác thiếu gia, cô cởi quần áo chưa, tôi mang điện thoại vào cho...

Trương Khác nghe thấy tiếng cửa mở ra, rồi có tiếng nước xối, chẳng lẽ Dịch Đan Thanh đang tắm?

Thanh âm của Dịch Đan Thanh luôn luôn chứa nhiều mỉa mai hoặc, không hiểu cô ta nói với người khác có phải như vậy hay không, nghe mà lòng nhũn cả ra:

- Sao lúc này Khác thiếu gia lại nhớ đến tôi nhỉ?

Trương Khác thì lại đang suy nghĩ bên kia Dịch Đan Thanh cởi đồ chưa, đang nửa che nửa hở, hay thân thể trần truồng?

621. Chương 621: Cuộc Sống Đơn Giản

- Có chuyện muốn chị hỗ trợ, nhất thời cũng nói không rõ lắm, hay là chờ chị tắm xong, sau đó gọi lại cho tôi đi?

- Khác thiếu gia có ở tỉnh thành không? - Dịch Đan Thanh ở bên kia điện thoại hỏi.

- Đang ở đây, mới từ bên ngoài về Kiến Nghiệp.

- Tôi tắm là chuẩn bị đi tỉnh thành ngay đây, muốn có chỉ thị gì, chờ tôi đến tỉnh thành rồi Khác thiếu gia mới hạ đạt cho đi.

- Được rồi.

Cũng không hiểu chiều chủ nhật Dịch Đan Thanh đến tỉnh thành sẽ có chuyện gì, từ Tân Vu ngồi xe qua đây phải hơn 4 giờ:

- Chị qua đây rồi đến thẳng cửa nam ĐH Đông Hải thì gọi điện thoại cho tôi. Tôi mời chị ăn tối...

Treo điện thoại, Trương Khác đứng lên đi về hướng KTX. Mấy ngày trước ném xe ở KTX nữ, ngày hôm sau đi tìm thì đã không cánh mà bay. Hiện tại chỉ có thể cuộc bộ về KTX thôi.

Cuối thu, chiều chủ nhật ánh nắng ảm áp, gió nhẹ từ mặt hồ Yến Quy thổi tới cũng không mang theo mùi gay mũi như trước, đi dưới bóng cây ngô đồng xum xuê, được nhìn mấy em nữ sinh thanh xuân xinh đẹp thảnh thơi đi qua, đi bộ thể này cũng không tính là quá khó chịu.

Phía đông vườn trường là khu sinh hoạt, KTX sinh viên chưa tốt nghiệp, KTX nghiên cứu sinh, cùng nhà trọ, bốn căn tin học sinh, căn tin nhân viên trường, phòng tắm học sinh, phòng nước sôi, cửa hàng, sân tennis, sân vận động, tất cả đều tập trung ở khu này.

Tuy nhiên tập trung nhất vẫn là phía đông chân núi Hợp Hoan, hai căn tin lớn nhất, phòng tắm, phòng nước sôi, còn có tường dán áp-phích dài nhất của ĐH Đông Hải đều tập trung ở đó.

Đi tới tường dán áp-phích, đang là thời gian phòng nước sôi cung cấp nước, rất nhiều học sinh cầm theo ấm nước đứng ở trước tường tìm tin tức hữu dụng hoặc thú vị, các loại vũ hội của học sinh thông báo đều sẽ dán lên tường áp-phích. Trương Khác cũng thành thói đứng ở trước tường xem lướt qua.

Trên tường dán rất nhiều áp-phích chiêu tân của các tổ chức học sinh, như báo trường, báo đoàn, đài truyền hình trường, radio trường, Hội Sinh viên, Hiệp hội leo núi, Hiệp hội vũ đạo...

Kiếp trước Trương Khác tại ĐH Đông Hải không muốn chịu cơn giận không đầu của người khác, nên tự mình tổ chức một hiệp hội cờ vây, chỉ cần thu nhận học sinh hội viên vượt quá số người nhất định, chủ đề của tổ chức cũng đủ tính tích cực hướng lên.

Đoàn ủy trường trên cơ bản đều sẽ cho thông qua, cũng cung cấp một nơi hoạt động, còn có kinh phí hoạt động nhất định. Tuy nhiên mục đích của Trương Khác vẫn là từ chỗ hội viên hiệp hội lừa gạt chút phí hội viên để mọi người cùng nhau vui chơi giải trí, trải qua thời gian đại học vui vẻ.

Đứng ở trước tường nhìn áp-phích dán đầy, thấy trên con đường phía bắc đi thông đến phòng nước sôi, người đến người đi, 3h chiều phòng nước sôi chính thức cung cấp nước, ngày hôm nay chủ nhật, rất nhiều học sinh đều gần đến giờ này lại lấy nước.

Nhìn cảnh này, Trương Khác mỉm cười, nhớ tới một việc thú vị.

Bốn căn tin học sinh của ĐH Đông Hải, đến căn tin học sinh ăn cơm chưa hẳn có thể xem hết qua vẻ đẹp thanh xuân của ĐH Đông Hải. Nhưng năm 97, trong vườn trường ĐH Đông Hải chỉ có một phòng nước sôi, muốn lấy nước đều phải đến bên này.

Đại đa số con gái đến phòng nước sôi lấy nước đều có thời gian cố định. Tốt rồi, bạn muốn nhìn ai, cứ cầm theo bình nước nóng đứng giờ đến phòng nước sôi ôm cây đợi thỏ là được.

Việc chăm chỉ nhất của nam sinh ĐH Đông Hải chính là đến phòng nước sôi lấy nước, thông thường KTX chỉ có ba cái bình thủy không, nhưng lại có bốn người muốn tranh nhau đi lấy nước. Chỉ có đem một bình thủy khác đổ hết nước đi rồi cùng đem qua. Trong tay không xách gì mà xuất hiện ở phòng nước sôi, ý đồ đó quá rõ ràng rồi. Chung quy có chút không được tự nhiên.

Đến năm 2000, trường học làm một quyết định cực độ ngu xuẩn, nói là thông cảm cho cảnh chen chúc ở phòng nước sôi, nên tại khu KTX nữ xây thêm một phòng nước sôi nữa.

Quyết định này quả thật là ngu không ai bằng. Ai có thể đi hết hơn một dặm đường chạy đến KTX nữ ở đông nam lấy nước? Thánh địa duy nhất cứu giúp nam sinh ĐH Đông Hải cũng dần dần suy vong. Sau đó, bình nước nóng trong KTX từ 8 cái biến thành 6, lại từ 6 cái biến thành 4, cuối cùng chỉ có 2 cái kiên trì đến tốt nghiệp.

Trương Khác thật không có cơ hội mỗi ngày đến phòng nước sôi lấy nước, lộ tuyến KTX của họ trải qua cải tạo đặc biệt, ẩm điện, tủ lạnh, đều có thể chịu tải, lúc này lại cầm bình thủy đến Phòng nước sôi đi lấy nước, chưa hẳn thú vị lắm.

Nhìn Trần Phi Dung cầm bình thủy đi tới, Trương Khác nghĩ thầm ĐH Đông Hải sẽ có bao nhiêu nam sinh vì cô mà cầm bình nước nóng đến Phòng nước sôi một chuyến đây.

- A...

Trần Phi Dung chợt nhìn thấy Trương Khác đứng ở trước tường áp-phích xem, mặt bỗng đỏ lên, cô giật mình dừng chân lại. Xoay mặt đi, giả bộ nghiêm trang nhìn áp-phích trên tường.

Trương Khác thấy Trần Phi Dung da trắng mịn, gương mặt như trải thêm một tầng phấn, nhiễm một tầng hồng nhạt, càng thêm thanh thuần xinh đẹp, cô có khí chất ưu nhã mà tươi sáng, thấy mặt cô đỏ đến lúng, mới cười hỏi:

- Có phải làm chuyện gì đuối lý không hả?

- Không có.

Trần Phi Dung khẽ nói, con mắt cũng không chuyển qua.

- Vậy tôi đến trước KTX của bạn xem...

Trương Khác lại cười nói.

- Hả?

Trần Phi Dung kinh ngạc nhìn Trương Khác một cái. Rất tò mò y có thể vừa đoán trúng ngay, cười có vẻ áy náy, nói:

- Đường Thanh gửi thư qua, còn nói đến việc lần trước mua bong bóng. Vừa lúc hôm nay cùng bạn đi dạo phố, lại mua bảy cái bong bóng rồi...Còn chưa có tìm bạn đòi tiền khi cầu đâu.

- Bạn. . .

Trương Khác nhe răng nhếch miệng, giơ nắm tay về hướng Trần Phi Dung,

Trần Phi Dung thản nhiên cười:

- Mình cũng được người ta nhờ vả thôi!

- Lễ quốc khánh Đường Thanh sẽ trở về, khi đó bạn ở đâu? - Trương Khác hỏi.

Cách quốc khánh chỉ còn một tuần, tân sinh quân huấn cũng kết thúc trước quốc khánh. Nhưng Đỗ Phi một lòng với việc mở tiệm nét, người khác thì không đi, chỉ có Đường Thanh và Thịnh Hạ cùng nhau đến Kiến Nghiệp.

- Mình cũng không biết nữa, đến lúc đó lại nói đi!

Trần Phi Dung không nói rõ việc cô đã hẹn với Đường Thanh gặp mặt tại Kiến Nghiệp, giờ giờ lên bình nướng nóng trong tay.

- Hả, muốn mình lấy nước hộ hả? Cũng được.

- Ai thêm? Mình nói bạn không có việc gì nữa thì mình đi lấy nước đây.

Trần Phi Dung cười nói:

- Hiện tại bạn ác danh khắp ĐH Đông Hải, mình cũng không quen bạn đâu.

Trương Khác giang hai tay, không biết Trần Phi Dung sao lại cùng bạn học của cô giải thích chuyện sổ bong bóng kia.

Trở lại KTX, cũng không thấy bóng của Đỗ Phi đâu. Gọi điện thoại cho hắn, mới biết hắn với Mông Nhạc đang ở tiệm nét Wittle. Cũng không biết hai ngày này họ nói chuyện thế nào, nói như vậy là hắn đã chính thức kéo Mông Nhạc vào hố rồi.

Mở máy vi tính, hai ngày này có gọi điện thoại cho Đường Thanh, nói với cô mình tại Huệ Sơn, Đường Thanh cũng không gửi email tới nữa. Cũng là có mấy người Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe gửi email công vụ qua báo cáo công tác.

Trương Khác xem sơ qua một chút, không có chuyện gì đặc biệt phải quan tâm. Trương Khác chỉ reply lại một email đã đọc, coi như là xử lý xong sự vụ tích lũy hai ngày nay.

622. Chương 622: Gặp Nhau Trong Phòng Đọc

Trương Khác thấy trên bàn học đặt tám thẻ sinh viên, thẻ mượn sách mới làm, chắc là hai ngày nay cùng gửi tới. Đã hẹn với Dịch Đan Thanh tới Kiến Nghiệp gặp mặt, thấy thời gian còn sớm, Trương Khác nhét vào miệng hai cái bánh mì, cầm theo một lọ nước ngọt đến thư viện.

Bất cứ lúc nào, Trương Khác cũng không thích quy củ ngồi vào phòng học nghe người khác giảng bài, y càng tốn nhiều thời gian hơn ở phòng đọc thư viện. Mặc dù phòng đọc của thư viện ĐH Đông Hải có cảm giác rất cổ xưa, cũng không lớn, song nó có thể cung cấp lượng sách rất phong phú, đặc biệt là một số tác phẩm lượng bảo tồn rất nhỏ, cũng chỉ có ở trong phòng đọc mới có thể tìm được.

Vừa ngồi xuống thì quên luôn thời gian. Khi qua đây đã nhét vào bụng hai cái bánh mì nên không cảm thấy đói, chỉ chờ Định Đan Thanh đến Kiến Nghiệp sẽ gọi điện thoại qua, Trương Khác cũng không cần nhớ đến thời gian.

Đang lúc hoàng hôn, ánh mặt trời chiều xuyên qua giàn nho ở hậu viện phòng đọc cùng cửa sổ thủy tinh phía sau chiếu vào chiếc bàn dài, cảm giác được phía trước hơi tối, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Phi Dung đang cầm một sấp sách đứng ở đối diện.

Đọc sách đã lâu, cảm giác cả người sẽ trở nên hơi chậm chạp, có thể nói đây là một cái có.

Trần Phi Dung mặc áo sơ mi ngắn tay đứng trong ánh nắng rực rỡ buổi chiều tà, da thịt trắng trẻo hình như cũng tỏa sáng, miệng khẽ nở nụ cười, khiến ánh mắt cô càng sáng đẹp hơn, toàn thân toát ra khí tức thanh thuần của mùa xuân, khiến người vừa nhìn cũng không muốn phục hồi tinh thần lại. Nhìn ánh mắt của cô hình như muốn biết, sách gì mà làm cho Trương Khác mê mẩn như vậy.

- Bạn đến rồi à.

Trương Khác cảm thấy những lời này của mình hơi khờ, chưa hề hẹn gặp Trần Phi Dung tại phòng đọc, nói những lời này không hề có nghĩa – Trần Phi Dung chắc là ăn cơm tối ở căn tin xong mới đến đây trực đêm tự học.

Cuộc sống của Trần Phi Dung ở trong ĐH Đông Hải rất đơn giản, căn tin, thư viện, phòng học, KTX, có đôi khi sẽ cùng một đám bạn KTX đi dạo phố. Nếu không phải cố gắng liên hệ, hầu như Trương Khác không có cơ hội gặp được cô ở trong vườn trường.

Trần Phi Dung đặt sách xuống, kéo một cái ghế ngồi đối diện Trương Khác:

- Rất ít khi thấy bạn ở chỗ này đấy?

Không phải là rất ít, phải nói là trước đây sẽ không thấy qua. Trần Phi Dung cũng không phải mỗi ngày đều kiên trì qua đây, Chu Nhị Chu Ngũ ban đêm đều có tiết, cũng không thể xác định Trương Khác có phải căn bản chưa từng xuất hiện qua ở phòng đọc không.

Trương Khác đẩy thẻ mượn sách ở góc bàn, đặt dưới ĐTDĐ ra giữa bàn:

- Vừa mới gửi tới.

Y vẫn nguyên ý đốt thời gian ở thư viện, ở đây không khí an tĩnh, rất thích hợp xem vài thứ, suy nghĩ một số vấn đề:

- Mình cũng coi như một đứa trẻ rất thích đọc sách.

- A...

Trần Phi Dung nhớ tới mình cũng rất lâu mới lấy được thẻ mượn sách, lại nghĩ đến sau này Trương Khác bình thường đến phòng đọc, chẳng phải sẽ bình thường gặp phải y? Nghĩ tới đây cô liền an tĩnh lại, không nói gì nữa, bắt đầu mở sách ra xem.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn, hình như có mấy nam sinh đang cầm sách muốn đi qua đây. Y nhếch miệng cười, ném hai quyển sách vào hai chỗ ngồi hai bên Trần Phi Dung để chiếm chỗ, cũng không để ý đám nam sinh ném qua ánh mắt tức giận. Thấy Trần Phi Dung hiểu ý mỉm cười, Trương Khác cũng an tĩnh xem sách của mình.

Đèn trong phòng sáng lên, bắt tri bắt giác ngoài cửa sổ hoàng hôn đã buông sâu. Có một nam sinh đi tới, ném một con hạc giấy lên cuốn sách trên tay Trần Phi Dung. Trần Phi Dung giật mình, quay đầu lại thì nam sinh kia đã lĩnh đến một bên rồi. Nhìn ánh mắt của hắn, hình như là khát vọng Trần Phi Dung mở con hạc giấy kia ra đọc nội dung bên trong.

Trần Phi Dung cau mày, hơi bủi môi, có chút bất đắc dĩ nhìn Trương Khác, liền ném con hạc giấy ra giữa bàn.

Trương Khác nghiêng đầu nhìn nam sinh kia một cái, rồi đưa tay cầm lấy con hạc giấy mở ra xem, trên đó viết thơ.

- Người ơi, chỉ mong chúng ta là đôi chim trắng trên đầu ngọn sóng, trên sao băng vẫn chưa rơi, chúng ta đã không còn thích vẻ lóng lánh của nó...

Vãi, [Bạch Diệu] của Diệp Chi, còn đổi tên [Lưu Tinh], coi thành thơ của mình như đúng rồi. Trương Khác cầm bút viết nguyên thơ bằng tiếng Anh lên mặt sau, rồi đưa cho Trần Phi Dung xem.

Trần Phi Dung nhìn bật cười, áp hai bàn tay lên đôi môi mình, muốn cầu xin Trương Khác giúp mình trả lại bức thư tình vô vị này cho nam sinh kia.

Trương Khác gãi gãi đầu, bèn gấp lại tờ giấy thành hình con hạc, rồi đi tới nam sinh vẫn đang khấn trương nhìn chăm chú vào bên này, y an ủi vỗ vai hắn, đặt con hạc giấy vào trong tay hắn rồi đi trở về.

Cậu nam sinh kia chắc có lẽ thấy Trương Khác viết nguyên thơ bằng tiếng Anh lên mặt sau thì đỏ mặt cầm sách đi ra ngoài, cũng quên những sách này là của phòng đọc.

Máy cảm ứng vang lên tu tu, học sinh trong phòng đều kinh ngạc nhìn qua, không hiểu đã xảy ra việc gì. Nhưng lại làm cho cậu nam sinh càng hoảng hốt. Hai ông thầy trong phòng đọc cả ngày không có việc gì, cho rằng bắt được ăn trộm sách, liền hưng phấn đứng lên, cản nam sinh kia lại không cho hắn đi ra ngoài.

Trần Phi Dung mím môi cố nén không cười, cũng sợ nam sinh kia lúng túng, mắt chỉ nhìn vào trang sách. Chỉ đến khi nam sinh kia giải thích rõ ràng rồi mấy ông thầy mới cho đi. Trần Phi Dung thở dài một hơi, lại như đang đuổi người, tỏ vẻ rất bất đắc dĩ đối với chuyện vừa rồi xảy ra.

Trần Phi Dung cố ý chạy đến chỗ giá sách tìm tuyển tập thơ của Diệp Chi, khẽ thì thầm bài [Bạch Diệu], nhớ tới Đường Thanh nói Trương Khác trong mưa cùng cô đọc thơ, khoe môi nở nụ cười yếu ớt, không muốn ảnh hưởng người khác, khi nói còn đuổi đầu ra giữa bàn:

- Sao bạn lại nhớ nguyên thơ tiếng Anh?

Trương Khác vỗ vỗ bên hông, cười cười, ghé sát đầu tới nói nhỏ với Trần Phi Dung:

- Mình đã nghĩ, không có chút tài năng, đến ĐH Đông Hải sao làm ăn gì được? Thật đáng thương, có chút tài năng căn bản không có đất dụng võ, ác danh đã truyền khắp ĐH Đông Hải, hiện tại mình cũng chẳng được người khác thừa nhận cái danh gì rồi.

- Hì hì.

Trần Phi Dung cười khế, nhớ Trương Khác đến bây giờ còn chưa ăn cơm tối, hỏi y:

- Khi mình qua đây, hình như bạn đã ngồi lâu rồi, chưa thấy bạn ra ngoài ăn cơm tối?

- À, gặp bạn ở chỗ Phòng nước sôi, sau đó trở về KTX một chút.

Trương Khác sờ sờ bụng. Trước khi tới đây có nhét vào bụng hai cái bánh mì, lúc này quả thật cũng đói bụng, y cười giải thích cho Trần Phi Dung:

- Tối có người từ Tân Vu tới, phải đợi người ta qua đây cùng nhau ăn cơm mới được. Nên mình mới chờ cho tới bây giờ.

Y nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi:

- Chắc cũng sắp đến rồi...

Cũng trùng hợp, mắt vừa mới chuyển qua góc ĐTDĐ thì ĐTDĐ vang lên, cầm lấy thì quả nhiên là điện thoại của Dịch Đan Thanh. Trương Khác chạy ra lối đi nhỏ ngoài phòng đọc tiếp điện thoại:

- Alo, cô đến cửa nam ĐH Đông Hải chưa?

- À, tôi đã vào trong trường rồi, đang ở bên hồ Tử Hà lo liệu thủ tục vào ở đây.

Hồ Tử Hà là một hồ nước nhỏ bên góc tây nam trong trường ĐH Đông Hải, nhà khách trong trường nằm phía tây hồ.

Trương Khác không biết vì sao Dịch Đan Thanh đến Kiến Nghiệp làm việc còn muốn ở khách sạn chiêu đãi của ĐH Đông Hải, liền nói y muốn đi qua đó.

623. Chương 623: Có Thể Làm Bạn Học

Treo điện thoại chạy về phòng đọc, muốn sắp lại đồng sách trên bàn vào giá, Trần Phi Dung nói:

- Bạn có việc thì đi trước đi, sách thì để đó mình dọn giúp cho.
- Vậy được rồi, cảm ơn...

Chờ tới bây giờ quả thật cũng đói đến mềm người, Trương Khác tính vừa gặp Dịch Đan Thanh thì tìm một chỗ ăn cơm.

Chạy đến khách sạn ở hồ Tử Hà, cách cánh cửa thủy tinh, thấy Dịch Đan Thanh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, dưới ánh đèn khuôn mặt trắng nõn quyến rũ mà xinh đẹp, có mặc áo sơ mi trắng vạt nghiêng, tay ngắn. Hồng cộm đôi lưng rộng màu đen, hơi cúi người, mắt hình như đang chăm chú vào mũi giày cao gót màu tím để giết thời gian.

Không thấy những người khác. Trương Khác thì hơi khó hiểu, còn tưởng rằng Vệ Lan sẽ như hình với bóng với cô chứ.

Trương Khác đi lên bậc thang, Dịch Đan Thanh mới nhìn thấy hắn liền đứng lên, khẽ nhếch môi kiểu diêm, thần sắc mừng rỡ dục lộ ra lại cất đi đó, chung quy khiến người nhìn mà thoải mái trong lòng, lúc này mới nhìn thấy cô mặc váy ngắn màu lam, cả dáng dấp như một mỹ nhân trong bộ chức nghiệp gọi cảm xinh đẹp. Mặc dù trước ngực áo có may nếp uốn, song vẫn có thể nhìn ra quy mô không nhỏ trước ngực.

- Sao chỉ đến có một mình? - Trương Khác khó hiểu hỏi cô.
- À, xe của công ty về Kiến Nghiệp, tôi bảo tài xế lái xe đưa thẳng tôi đến đây. Không có những người khác, lẽ nào Khác thiếu gia còn chờ mong có người khác sao?

Dịch Đan Thanh cười lên rất quyến rũ, Trương Khác chỉ bĩu môi. Nữ nhân này ở Tân Vu cũng không ai dám trêu chọc.

- Tôi có thể chờ mong ai?

Trương Khác cười cười:

- Tôi đói bụng muốn chết đây, nhanh tìm chỗ ăn cơm đi...

Nếu như nói phía đông chân núi Hợp Hoan là khu sinh hoạt chủ yếu của ĐH Đông Hải, vậy xung quanh hồ Tử Hà là khu sinh hoạt sa hoa của ĐH Đông Hải.

Không chỉ có khách sạn chiêu đãi trong trường ở nơi này, trung tâm phục vụ ngoại vụ của Học viện giao lưu quốc tế cũng ở đây – sinh viên ĐH Đông Hải thường gọi trung tâm phục vụ ngoại vụ là khu nhà lưu học sinh. Đây chắc là nơi cư trú có điều kiện tốt nhất trong trường ĐH Đông Hải. Nhưng Trương Khác không muốn dính dáng với người nước ngoài, nên thà rằng phiền phức chút, cũng muốn cắm KTX vào trong khu nhà nghiên cứu sinh.

Bên cạnh khách sạn chiêu đãi có một quán cơm Tây rất ngon, chủ yếu bán cho lưu học sinh, rất nhiều giáo sư của ĐH Đông Hải cũng đều thích đến đây dùng cơm.

Quán cơm Tây lúc này còn chưa kết thúc một ngày kinh doanh, Trương Khác dẫn Dịch Đan Thanh đi vào quán cơm, bên trong còn có nhiều người đang dùng cơm, thấy được Chu Cẩm Tỳ, Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý, Tạ Tử Gia còn có Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường ngồi ở một nơi dùng cơm, cầm dao nĩa nói chuyện rất vui vẻ.

Hôm nay cuối tuần, Tạ Hán Tịnh đang ở Kiến Nghiệp, liền kéo Tạ Ý đến trường học thăm con gái hắn, thuận tiện mời viện trưởng Học viện Thương mại Quốc tế cùng với chủ nhiệm khóa của Tạ Tử Gia là Ngụy Đông Cường cùng nhau ăn cơm. Đó cũng là việc hết sức bình thường – Tạ Tử Gia trông bộ dạng rất nhu thuận, đúng như một cô con gái ngoan.

Mọi người dường như đều rất ấn ý dời tầm mắt từ trên người đối phương, chỉ có trên mặt Ngụy Đông Cường có chút kinh ngạc nhìn Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh đi vào.

Thôi Quốc Hằng cũng không nhận ra Trương Khác, chỉ là dung nhan của Dịch Đan Thanh rất xinh đẹp, ánh mắt nhìn không được dừng lại một hai giây trên gương mặt xinh đẹp và vóc người động nhân của cô rồi mới rời đi. Ngụy Đông Cường ghé bên tai Thôi Quốc Hằng nói mấy câu, Thôi Quốc Hằng mới lần thứ hai kinh ngạc quan sát.

Trương Khác nhìn như không thấy việc này, cũng là nhân viên do sinh viên làm công chạy tới an bài chỗ chồi. Trương Khác đi tới một góc khác của nhà hàng, cùng Dịch Đan Thanh ngồi xuống.

Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý đều là nhân vật nổi tiếng của thương giới Đông Hải, huống chi lại là nhân vật đối lập trận doanh của Cẩm Hồ, Dịch Đan Thanh tự nhiên nhận ra. Cô không biết Tạ Tử Gia, cũng không biết Chu Cẩm Tỳ, tự nhiên liên tưởng kỳ hai người họ vì sao ngồi ở nhà hàng trong trường ĐH Đông Hải.

Thấy trong ánh mắt xinh đẹp của Dịch Đan Thanh không áp chế được vẻ hiếu kỳ, Trương Khác cười giải thích thân phận của Tạ Tử Gia, Chu Cẩm Tỳ. Dịch Đan Thanh cười nói:

- Khác thiếu gia cứ xài chút thủ đoạn, câu hồn của cô nương người ta đi, xem Tạ Hán Tịnh làm gì được cậu?
- Stop.

Trương Khác cười nói:

- Có cần tôi tự mình hi sinh sắc tướng không?

Lại hỏi Dịch Đan Thanh:

- Chị đến Kiến Nghiệp có chuyện gì, sao lại ở trong khách sạn chiêu đãi của trường học tôi?
- Còn không phải là muốn ở gần Khác thiếu gia cậu hơn sao?
- Tôi xin.

Trương Khác vỗ tay cầu xin:

- Một thiếu niên nhiệt huyết thanh xuân như tôi sao chống lại chị câu dẫn được?
- Tôi lại không tin Khác thiếu gia là loại người đó đâu.

Dịch Đan Thanh cười mỉa hoặc, vuốt tóc trên trán qua sau vành tai, tư thái đúng là quyến rũ:

- Thôi ý tôi, Khác thiếu gia sẽ là người đem hồn phách, xương thịt của nữ nhân đều nuốt vào bụng rồi sẽ không nôn ra. Cho nên tôi mới không đưa con bé Vệ Lan qua đây...

Trương Khác bó tay, bên người nhiều mỹ nhân, cho dù thời gian rất lâu không gặp mặt, cũng chỉ có Dịch Đan Thanh dám lấy lời nói tấn công mình. Nhìn bộ dáng phong tình vô biên của chị ta, nhìn qua điểm lệ vô song, mê hoặc cả nhân viên trong nhà hàng thất hồn lạc phách.

Trương Khác rất muốn đứng lên báo cho hai nhân viên đứng ở bên cạnh rằng, Dịch Đan Thanh tuyệt đối là nhân vật nguy hiểm họ không thể trêu vào. Y quả thật không dám mớm mếp lấu lĩnh với Dịch Đan Thanh, cười cười, xem như là chịu thua, lại đưa một quyển thực đơn tới trước mặt để chị ta chọn món.

Chọn món xong, Dịch Đan Thanh nói ra mục đích lần này cô tới Kiến Nghiệp:

- Thượng tuần tháng 10 phải tham gia cuộc thi nhập học của lớp mậu dịch ĐH Đông Hải, lần này qua đây là tham gia ban huấn luyện trước khi thi do ĐH Đông Hải tổ chức, nên đến phiên Khác thiếu gia có chuyện gì thì cứ tìm tôi.
- Thế hả? Vậy sau này chúng ta là bạn học rồi.

Thật ra nghĩ đến Dịch Đan Thanh làm bạn học của mình, y vẫn thoáng cảm thấy đau đầu.

Lớp mậu dịch là tục xưng của lớp MBA mùa xuân của ĐH Đông Hải, thượng tuần tháng 10 tham gia cuộc thi thống nhất, sau một tháng mới nhập học. Đa số nhân viên tại chức lựa chọn, cuộc thi nhập học đơn

giảm hơn lớp MBA mùa thu, nhưng lại không nghĩ đến Dịch Đan Thanh cố tình đột phá bản thân tới học MBA.

Lớp MBA do Học viện Thương mại Quốc tế ĐH Đông Hải liên hợp với viện nghiên cứu sinh tổ chức, bắt đầu từ năm 94, cũng là một trong những nơi huấn luyện MBA có giá trị nhất trong nước.

- Còn chưa biết có thi đỗ hay không nữa, nhiều năm không học rồi.

Dịch Đan Thanh hỏi:

- Mà có chuyện gì, Khác thiếu gia còn chưa nói đâu đấy.

Cao trung Dịch Đan Thanh đã bỏ học đi lên con đường nhân sinh đầy khúc chiết đó, tuy nói MBA chiêu sinh rất chú trọng kinh nghiệm công tác của học viên, nhưng cô có lòng tin ghi danh vào MBA của ĐH Đông Hải. Nói cô mấy năm nay không chạm qua sách vở, Trương Khác cũng không tin. Nhưng sự tình thì không thích hợp lúc này làm phiền Dịch Đan Thanh đi làm, Trương Khác nói:

- Bỏ đi, chuyện đó chắc tôi để người khác đi làm thôi.

624. Chương 624: Gặp Mặt Ngoài Ý Muốn

- Việc của Khác thiếu gia là gấp rút muốn hoàn thành sao?

- Xem như là vậy đi.

Trương Khác nói cho Dịch Đan Thanh việc ý muốn hy vọng thông qua khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ quyền tặng 20 triệu:

- Vốn dự định nhờ chị giúp chi khoản tiền này, lúc này thì không thể làm lỡ thời gian của chị rồi...

- Khác thiếu gia tín nhiệm tôi không? - Dịch Đan Thanh hỏi.

- Cái gì tín nhiệm không tín nhiệm, sự tình làm tốt thì có tín nhiệm. Làm hư chuyện, tín nhiệm lớn thế nào cũng phải suy giảm. . .

- Vậy tôi đề cử một người với Khác thiếu gia, người này đã làm trong giáo dục kỹ thuật nghề nhiều năm, là hiệu trưởng của trường trung học nghề cao cấp trong TP.Tân Vu, tại Tân Vu đức cao vọng trọng, chắc hẳn phó thị trưởng Trương cũng có nghe nói qua. Công tác huấn luyện kỹ thuật nghề sơ cấp, có thể mượn cơ sở vật chất, giáo viên của Tân Vu đi tiến hành. Khoản quyền góp này trao cho TP.Tân Vu, để trong thành phố thành lập một tài khoản chuyên môn quản lý là được. Mặt khác, việc trường du lịch cũng có thể thao tác như thế, sự tình sẽ đơn giản hơn nhiều. Tài chính của tài khoản chuyên môn có phó thị trưởng Trương nhìn sát sao, chung quy không xảy ra rắc rối lớn.

Có người quen thuộc tình huống luôn dễ xử lý, nếu Dịch Đan Thanh đề cử nhân tuyển, cũng sẽ không làm lỡ bao nhiêu thời gian của cô. Trương Khác gật đầu, nói:

- Vậy được rồi, chuyện này có lẽ phải nhờ chị hỗ trợ.

Dịch Đan Thanh vuốt tóc bên cạnh tóc mai, cười buồn bã, bất giác vẽ tiêu hồn thực cốt thu đi không ít, nhưng trong quyền rũ lộ ra khí ưu nhã, lại đặc biệt có một loại ma lực mị hoặc khác. Khác nhìn nao nao, hỏi cô:

- Sao thế?

- Sao cái gì?

- Trước sau cho người khác cái cảm giác không như nhau.

- Có sao? - Dịch Đan Thanh lại cười quyền rũ.

Trương Khác gật đầu:

- Lại khôi phục lại rồi.

Trong số nhiều mỹ nhân quen biết, chỉ có Dịch Đan Thanh có thể phát huy mỹ lực tự mãn của nữ nhân đến mức tận cùng, có phong tình tận xương. Điều này có lẽ quan hệ rất lớn với nhân sinh mà cô trải qua. Hứa Tư là vẻ đẹp u buồn. Nét phong tình của Văn Tình cũng là thu liễm mà thanh nhã.

- Ha ha. . .

Dịch Đan Thanh che môi cười ra tiếng:

- Khác thiếu gia nhìn phụ nữ cũng tỉ mỉ thật đấy, tôi cũng không biết tôi có chỗ nào khác nữa.

Cô đương nhiên có thể ý thức trong nháy mắt đó, sự rung động của quả tim, chỉ là không muốn thừa nhận ở trước mặt tiểu nam nhân này thôi. Nói cậu ta là loại người đem hồn phách, xương thịt của phụ nữ nuốt hết, cả bà cũng không nhả ra, cũng không phải là tùy tiện nói thế.

Dịch Đan Thanh bước vào xã hội, nhân vật tiếp xúc qua vô số kể, ai có thể vào thời gian mùa hạ cho cô trùng kích cường liệt mà phức tạp như thế chứ? Cô cũng thật sự sợ cô nàng Vệ Lan kia hăm sâu vào trong. Nhân vật như Trương Khác, sao lại vì một tiểu nhân vật như họ mà lưu luyến chốc lát?

Trương Khác đói meo rồi. Y chọn súp, mì Ý, cá sốt cà, vừa đưa lên liền cầm đầu ăn. Dịch Đan Thanh có lẽ vẫn phải bào trì tư thái ưu nhã của phụ nữ. Ăn được giữa bữa thì ĐTDĐ ở góc bàn vang lên, là Đỗ Phi cùng Mông Nhạc từ tiệm nét trở về, hỏi Trương Khác đang ở đâu. Trương Khác liền bảo họ trực tiếp chạy tới quán cơm Tây bên này.

- A, tôi còn nói ai có thể làm cho Trương Khác giở trời đến quán cơm Tây ăn chứ, thì ra là chị Dịch qua đây...

Đỗ Phi ở bên ngoài nhà hàng thấy được Trương Khác và Dịch Đan Thanh đang ngồi ở bên trong ăn cơm, giúp Mông Nhạc giới thiệu:

- Mông Nhạc, học trưởng năm ba của Học viện Thương mại Quốc tế, đây là chị Dịch, còn nói dẫn mày đến Tân Vu chơi mới có thể nhìn thấy chị Dịch đấy...

Trương Khác quay đầu lại vẫy tay gọi nhân viên đưa thực đơn cho bọn Đỗ Phi chọn món. Họ mới từ tiệm nét đổi ca trở về, chắc là chưa có ăn tối.

Mông Nhạc thấy Dịch Đan Thanh xinh đẹp ngồi ngồi thì đã hơi lơ mơ. Như mấy người Trần Phi Dung, Đường Thanh, Tôn Tịnh Mông, đẹp thì đẹp rồi, nhưng cũng chỉ có thể quy vào trong phạm trù tiểu mỹ nhân, nét đẹp trên người họ là nụ hoa đợi nở rộ, có hơi thở thanh xuân thấm vào ruột gan, cũng không bằng vẻ xinh đẹp cùng với phong tình tận xương tủy của Dịch Đan Thanh, làm cho người ta chịu phải lực trùng kích rất mạnh.

Đương nhiên, khiến Mông Nhạc phải há hốc mồm là sao phụ nữ mà cu Trương Khác này tiếp xúc toàn là thiên tư quốc sắc?

- Ngớ người rồi hả?

Trương Khác cười cười. Giúp kéo ra cái ghế cho Mông Nhạc ngồi vào bên cạnh y.

-Ặc.

Mông Nhạc xấu hổ cười vì sự thất lễ của mình, tiếp theo Đỗ Phi khẽ gọi:

- Chị Dịch...

Đỗ Phi ngồi ở bên cạnh Dịch Đan Thanh, sau khi ngồi xuống mới phát hiện ra nhóm Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý, Tạ Tử Gia đang ngồi ở một góc khác trong nhà hàng, kính ngạc:

- Đây.

Tay chỉ chỉ phía sau Trương Khác, hỏi y:

- Mày vào đây có nhìn thấy họ không?

Trương Khác cũng không quay đầu lại nhìn, gật đầu cười nói:

- Ủ, họ vào đây trước rồi.

Mông Nhạc khó hiểu quay đầu lại nhìn thoáng qua, hắn không nhận ra Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý, Thôi Quốc Hằng - viện trưởng Học viện Thương mại Quốc tế cùng với các thầy trong lớp kinh tế học của hắn, hắn chung quy không thể coi nhẹ không gặp:

- A, viện trưởng Thôi, giáo sư Chu cũng ăn cơm ở đây sao?

Hắn còn sợ bọn Trương Khác không nhận ra Chu Cẩm Tỳ:

- Chu Cẩm Tỳ là giáo sư dạy kinh tế học. Tụi mày học kinh tế, chắc chắn phải qua tay ông ấy. Có cần đi qua chào hỏi một tiếng không?

Trương Khác cười cười, nói:

- Mình mày qua được rồi...

Trương Khác cùng với Đỗ Phi có thể giả bộ ngại ngùng, giả bộ không nhận ra, nhưng Mông Nhạc liên tục hai khóa đều là chủ tịch Hội Sinh viên của Học viện Thương mại Quốc tế, gặp phải Thôi Quốc Hằng cũng không đến chào hỏi, thì quá không biết đạo lý đối nhân xử thế rồi.

Mông Nhạc đi qua, Trương Khác từ trong ánh mắt Đỗ Phi là có thể thấy có người theo Mông Nhạc đi qua đây. Chắc là Ngụy Đông Cường. Cũng không biết Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý có nhìn qua bên này hay không.

Trương Khác cầm lấy ly nước chanh bên góc bàn uống một ngụm, lại làm bộ vô ý nghiêng đầu nhìn Ngụy Đông Cường, tỏ vẻ kinh ngạc:

- Ôi, chủ nhiệm Ngụy cũng ăn cơm ở đây à?

Địch Đan Thanh che miệng cười, hình như vừa rồi Trương Khác quả thật không thấy người của bàn kia vậy.

- Viện trưởng Thôi đang ở đó. Mọi người cũng qua chào hỏi một tiếng đi chứ?

Ngụy Đông Cường không dám nhìn Địch Đan Thanh nhiều, tầm mắt đặt ở trên mặt Trương Khác và Đỗ Phi.

Ngụy Đông Cường đã đi qua đây, nếu như ngồi yên không để ý tới thì quả là bất cận nhân tình, Trương Khác cầm khăn ăn trên đầu gối ném lên mặt bàn, rồi nói với Địch Đan Thanh:

- Bọn em qua đó một chút sẽ trở lại.

Trương Khác làm bộ thuần khiết vô hại ngại ngùng theo Ngụy Đông Cường đi qua, Ngụy Đông Cường giới thiệu Thôi Quốc Hằng:

- Đây là viện trưởng Thôi...

Tiếp theo liền gọi một tiếng:

- Viện trưởng Thôi...

Ngụy Đông Cường giới thiệu Chu Cẩm Tỳ, liền gọi một tiếng:

- Giáo sư Chu...

625. Chương 625: Kế Hoạch Tiệm Internet

Mông Nhạc không rõ, cũng nhìn không ra dị thường gì. Thôi Quốc Hằng thì lại hy vọng cô gái thành thực xinh đẹp đi cùng Trương Khác có thể đi cùng qua chào hỏi một tiếng. Chỉ có Trương Khác cùng Đỗ Phi đi qua, ông ta cũng gật đầu, rất lạnh nhạt ừ một tiếng.

Đỗ Phi thì lại thiếu kiên nhẫn quan sát vẻ mặt của mấy người Tạ Hán Tịnh. Tử Gia cầm dao nĩa nhẹ nhàng đâm vào đôi môi đỏ tươi, ánh mắt một hồi dừng trên mặt Trương Khác, một hồi dừng trên mặt ba, anh mình, cùng với Chu Cẩm Tỳ, hình như chưa hề ý thức được sự xấu hổ của họ, nụ cười yếu ớt trên khóe miệng cũng quá rõ ràng, hình như đổi lại nơi khác, chắc cũng có thể cười ha hả rồi.

Ánh mắt giảo hoạt đảo qua một vòng, bỗng có vẻ rất hứng thú giới thiệu Trương Khác, Đỗ Phi cho ba và anh mình:

- Ba, anh, bạn Trương và bạn Đỗ là hot boy nổi tiếng vừa giàu lại còn trẻ ở Học viện Thương mại Quốc tế đấy.

Tạ Hán Tịnh, Tạ Ý vẫn bảo trì vẻ mặt thản nhiên, lúc này cũng nhin không được trở nên hơi cứng ngắc, thiếu chút nữa cũng phải tan vỡ rồi. Trương Khác cũng không ngờ vào lúc này Tạ Tử Gia lại đi hãm hại cha cô. Ý cũng có cái cảm giác trở tay không kịp, gật đầu cười rất miễn cưỡng. Nụ cười giả dối trên mặt mọi người như thể dùng giấy để dán lên vậy.

Trương Khác cùng Đỗ Phi xám xịt trở lại bàn, không muốn để cho Tạ Tử Gia có cảm giác vui vẻ xem kịch. Sao thì Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng chưa ăn cơm, vậy tay gọi nhân viên tính tiền, rồi như lẩn trốn rời khỏi quán cơm Tây, cũng không quản bên Ngụy Đông Cường nghĩ thế nào.

Ra khỏi quán cơm Tây, Dịch Đan Thanh lại rất vui vẻ. cười đến run rẩy cả người, chỉ vào Trương Khác nói:

- Các cậu biết giả bộ thật đấy, các cậu tiếp tục giả bộ. Cô bé kia, tôi thích.

Vừa rồi cô cũng ở bên cạnh xem trò hay.

- Giả bộ sắp hết nổi rồi.

Trương Khác cũng hết cách với Tạ Tử Gia, cô nàng này ngay cả cha mình cũng nể mặt.

Mông Nhạc không hiểu chuyện gì:

- Sao hả, có phải mọi người đều quen nhau không vậy, sao lại giả bộ không quen?

- Mọi người là oan gia.

Trương Khác cười giải thích cho Mông Nhạc:

- Nhưng chắc hẳn họ không có dũng khí ở trước mặt thừa nhận chúng ta là oan gia của họ. Tao lại không thể lật bàn vung tay với họ, mọi người chỉ có thể làm bộ không quen nhau thôi.

Giải thích như vậy, Mông Nhạc vẫn nghe không hiểu, có điều bạn bè đại học có một chỗ tốt, sẽ không truy vấn tận cùng bối cảnh gia đình của người khác, càng nhiều là giao du với nhau vì tính tình hợp nhau.

Lững thững đi về hướng căn tin của nhân viên trường – chỉ phải đến chỗ đó mà tiếp tục ăn cơm. Ở trên đường, Trương Khác cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc nói đến nguyên nhân Dịch Đan Thanh xuất hiện trong vườn trường ĐH Đông Hải, lại hỏi trong hai ngày mình đi, việc họ thảo luận mở tiệm internet có kết luận sơ bộ gì chưa.

Đỗ Phi nói:

- Người có ý muốn mở tiệm internet ở gần đây không phải ít, dù sao cơ sở phòng game ở cửa Bắc rất nhiều người đều dễ ý thấy. Nhưng lúc này phí đưa internet vào rất cao, hơn nữa dù sao còn là sự vật mới xuất hiện, có thể rất nhiều người đều do dự – những thứ này đều chỉ là vấn đề thời gian. Tao và Mông Nhạc thương lượng, lúc này phải suy nghĩ đến cả việc tương lai ngành tiệm internet sẽ cạnh tranh ồ ạt đưa vào ...

- Trước đó Mông Nhạc từng có ý nghĩ thuê cả phòng máy trung tâm kế toán của trường vào giờ rảnh. Khả năng này cũng rất nhỏ. Thứ nhất chương trình học máy tính của các viện, các khoa sắp xếp rất chặt, thời

gian rảnh còn thừa quá ít, mặt khác các thầy cô của trung tâm kế toán cũng đều là người biết tận dụng triệt để mọi thứ, có chỗ tốt cũng sẽ không để cho người ngoài. Mà hình như thư viện cũng có kế hoạch mở phòng đọc điện tử.

- Ngày hôm qua tại sao bỏ chút thời gian đi làm chút điều tra, cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, suy nghĩ đến tiền thuê của các cửa hàng ngõ Học Phủ vào tương lai. Mở tiệm internet ở ngõ Học Phủ cùng mở tiệm internet ở đường Mã Liên hoặc địa phương khác có chi phí khác nhau rất lớn. Cũng ý thức được mở tiệm internet ở ngõ Học Phủ không thể đem ánh mắt dừng ở cung cấp một nơi lên mạng, phục vụ chơi game. Có lẽ ngay từ đầu cần phải suy nghĩ đến vấn đề phân tầng đối tượng sử dụng...

Trương Khác gật đầu, tiệm internet xem như một sản nghiệp sẽ rất nhanh hưng khởi đồng thời sẽ nhanh chóng tiến nhập vào thời kỳ hoàng kim. Thời kỳ hoàng kim này cũng chỉ trong thời gian 7-8 năm. Trương Khác chỉ sợ tầm mắt lúc này của Đỗ Phi, Mông Nhạc có hạn, bố cục suy nghĩ quá mức hạn hẹp.

Nghe được Đỗ Phi nói như vậy, họ xem như là sơ bộ tìm được con đường của ngành này rồi, Đỗ Phi cùng Trương Khác lẫn lộn mấy năm nay, tầm mắt dù sao cũng phải cao hơn những người khác!

Ăn bò bít tết ở tiệm cơm Tây bên hồ Tử Hà, chạy đến căn tin nhân viên trường thì mỗi người chọn một phần mì xào; Dịch Đan Thanh khẩu vị nhỏ, cũng có thể là vì bảo trì hình thể khéo gọi xinh đẹp, chỉ gọi một l-on Fanta nghe bọn Đỗ Phi nói việc mở tiệm internet.

Vừa đến 9 giờ, học sinh ăn khuya còn chưa ủa qua, trong căn tin nhân viên trường cũng không nhiều, cũng tiện cho họ yên tĩnh bàn công chuyện.

Trương Khác ở tiệm cơm Tây còn ăn chưa lững dạ, cũng không cảm thấy mì xào ở căn tin nhân viên trường kém bò bít tết bao nhiêu, ăn rất ngon miệng, vừa ăn vừa nghe Đỗ Phi nói. Nghe Đỗ Phi suy nghĩ đến vấn đề phân tầng người sử dụng, biết họ xem như là đã sơ bộ tìm được con đường cho ngành nghề này rồi.

- Nếu nói tiền thuê cửa hàng của ngõ Học Phủ vào tương lai, quả thật sẽ không quá thấp, cửa hàng tầng thấp nhất, tiền thuê mỗi m² mỗi năm cũng phải 1000 đồng.

Trương Khác còn cầm đũa đút mì vào trong miệng, khi nói nghe giọng có hơi mơ hồ, may mà còn có thể nghe rõ:

- Nếu như đến khu bắc môn Đông Đại một khu dân cư, tiền thuê cùng diện tích có lẽ không đến 1/5, 1/6. Cho dù đến đường Mã Liên tìm mặt tiền cửa hàng mở tiệm internet, tiền thuê cũng rẻ hơn rất nhiều. . .Muốn mở tiệm internet ở ngõ Học Phủ, quả thật tại đây không cụ thể thành phẩm nào chiếm ưu thế. Nhưng học sinh cùng học một trường, có người bởi vì học phí mà tự sát, có người lại mang theo bảo mẫu nhập học. Cái này có lẽ thể hiện tính cực đoan của phân tầng người sử dụng...

Năm 97, ngoài trừ một số các trường đặc biệt như Nông Lâm, Mực Khoáng, cùng các trường sư phạm, các trường đại học khác trong nước đều thực hiện thu phí tình nguyện, bình quân tiêu chuẩn thu phí mỗi năm học vượt quá 2400 đồng, xem như là chính thức tiến vào thời kỳ thu phí cao của đại học. Đối với điều này, bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc lúc này chưa có cảm nhận sâu đậm, những sinh viên nghèo như Thẩm Tiêu từ vùng nghèo khó thì tự thân cảm nhận được.

Trương Khác lấy giọng điệu thoải mái nói ra sự thực như vậy, cũng chẳng qua vì thuận tiện nói rõ tồn tại của tình huống phân tầng người dùng.

Đỗ Phi mới vừa vào đại học đã có ý nghĩ sáng nghiệp, Dịch Đan Thanh nghe cũng cảm thấy hứng thú, nghe Trương Khác nói như vậy, mắt liếc y một cái. Cái loại người mang theo bảo mẫu nhập học, chắc có lẽ là chỉ bản thân y.

626. Chương 626: Kế Hoạch Tiệm Internet(2)

Trương Khác liếm liếm dầu trên môi, cầm lấy chai nước trên bàn uống hai ngụm – ăn mì xào mà ăn nhanh sẽ hơi nghẹn.

Trương Khác lại ra hiệu cho Đỗ Phi, Mông Nhạc tiếp tục nói.

Mông Nhạc nói:

- Còn phải suy nghĩ đến khác biệt về giới tính. Tụi tao đã làm một số điều tra. Ngày hôm qua tụi tao chỉ kịp đi làm khảo sát sinh viên ở Học viện Âm nhạc cùng ĐH Sư phạm. Con gái đa phần hướng tới hoàn cảnh an toàn thoải mái. Như trong phòng máy vi tính ở bắc môn Đông Đại nhìn không thấy bóng dáng của con gái. Những nhân tố như hoàn cảnh phòng máy bẩn, loạn... sẽ trở ngại đến tụi con gái.

- Cái này không sai, nên suy nghĩ như vậy.

Trương Khác gật đầu. Đỗ Phi, Mông Nhạc còn tưởng là y có cao kiến gì, đều nhìn y. Không ngờ Trương Khác nói câu tiếp theo:

- Nhiều gái đẹp, tao không có việc gì cũng có thể đến tiệm internet của tụi mày lên mạng chơi.

Đỗ Phi, Mông Nhạc biết suy nghĩ đến điểm này, y rất thích. Trong tiệm internet toàn là tụi nam sinh đi dép lê, gác chân lên ghế rung đùi, Trương Khác đương nhiên không có hứng thú mấy. Nếu như tạo ra hoàn cảnh có thể hấp dẫn nữ sinh của Học viện Âm nhạc cùng ĐH Sư phạm. Nghĩ lại cũng cảm thấy thoải mái.

Nói đi cũng phải nói lại, nhiều gái đẹp, còn sợ không thể hấp dẫn tụi con trai đến tiệm sao? Năm đó, còn không phải là thường lôi kéo Mông Nhạc, Đỗ Phi đi tìm mấy tiệm internet có nữ sinh của Học viện Âm nhạc, ĐH Sư Phạm thường đến? Đương nhiên, Mông Nhạc, Đỗ Phi không thể có được ký ức như vậy.

- Cứ như vậy đi nha?

Kiến nghị của Trương Khác thực sự khiến người rất bất đắc dĩ, Đỗ Phi hình như cũng nhận rõ ý đồ của Trương Khác muốn buông tay để hắn đi làm. Hắn cũng không trông chờ vào Trương Khác nhiều lắm. Thật ra ở sâu trong nội tâm Đỗ Phi cũng muốn nghiêm túc thử nghiệm một chút. Trông chờ vào Trương Khác nghiêm túc giúp hắn, ít nhiều cũng có cảm giác làm chơi chơi.

- Cứ như vậy đi, tao còn có ý nghĩ gì càng cao thượng hơn hay sao?

Trương Khác cười cười, mở ra tay, hỏi Đỗ Phi:

- Có dự thảo sơ bộ gì hay chưa?

- Ừm, đang làm. Mông Nhạc còn muốn ở Wittle lĩnh hội thêm vài ngày. Tao định rút khỏi trước, có chút ý nghĩ còn chưa thương lượng với Mông Nhạc. Nếu mày hỏi, tao sẽ báo cáo trước một con số đại khái...,Đỗ Phi nói.

Đỗ Phi trà trộn vào tiệm internet Wittle cũng sắp nửa tháng rồi. Người có ngộ tính cao lại chăm chỉ, chỉ thời gian nửa tháng cũng đủ rồi. Lại nói Wittle xem như tiệm internet chính quy đầu tiên của Kiến Nghiệp.

Bản thân nó có rất nhiều thứ mang tính chất thử nghiệm. Hình thức hiện có của Wittle rất nhiều không chỗ không thích hợp, then chốt vẫn là xem bọn Đỗ Phi tự tìm tòi lĩnh hội đạo kinh doanh.

Đỗ Phi không đến tiệm internet làm nữa, rút khỏi trước, chính là muốn chính thức đem tiệm internet trở thành hạng mục để triển khai hoạt động.

Đỗ Phi móc từ trong túi mang bên mình ra một quyển vở, trên đó tràn ngập chữ số cùng chữ nghĩa lộn xộn, còn có sơ đồ lộn tung phèo. Mấy thứ này, ngoại trừ bản thân Đỗ Phi, những người khác rất khó nhìn ra. Đỗ Phi lật một hồi, đại khái xem qua một chút ý nghĩ của hắn mấy ngày qua, sau khi xác thực mới nói:

- Tiệm 1000 mét vuông, dự toán phải 4 triệu...

- ẶC!

Hai ngày này, Mông Nhạc một ngày một đêm hưng phấn thảo luận rất chi tiết mở tiệm internet. Hắn có một mộng tưởng, đột nhiên trong đại học có thể đi thực tiễn, theo đuổi, luôn có hưng phấn khó có thể khống chế. Mông Nhạc cũng cảm giác trong hai ngày này, tốc độ ngôn ngữ của mình nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng còn chưa kịp cùng Đỗ Phi thảo luận quy mô tương lai của tiệm internet. Mông Nhạc chung quy cho rằng tiệm internet trên dưới 100 mét vuông tại ngõ Học Phủ đặt 40-50 máy, đã tương đối khó lường rồi. Không ngờ Đỗ Phi mở miệng cái đã dự toán 4 triệu.

Hắn có phần giả điên, muốn mở miệng, cũng không biết chen vào nói thế nào mới tốt. Mấy ngày này tiếp xúc, hắn cũng hiểu được Trương Khác, Đỗ Phi không phải là xuất thân gia đình bình thường, thế nhưng 4 triệu, đối với sinh viên năm 97 mà nói, hình như cũng quá khó tin rồi. Trong nhà ai sẽ cầm 4 triệu mà không nghiêm túc?

Thấy Mông Nhạc ra vẻ giật mình, Trương Khác vỗ vai hắn, quay sang Dịch Đan Thanh cười nói:

- Không cần phải suy nghĩ đến vấn đề tài chính, chị Dịch đây là một phú bà đấy. . .

Dịch Đan Thanh cười duyên rũ, nói:

- Lại ngại tôi chuyện gì, tôi ngồi ở đây coi như nghe kể chuyện thôi mà.

Thấy bộ dạng của Trương Khác, Dịch Đan Thanh đều xem thường đối với con số 4 triệu này, Mông Nhạc cũng yên lòng. Trước đây hắn còn dự định muốn cùng Đỗ Phi hợp tác kinh doanh tiệm internet này, nghe được lúc này Đỗ Phi nói ra quy hoạch chân chính trong lòng hắn, cũng hiểu được mình lúc này chỉ có thể là hiệp trợ hắn mà thôi. Dù sao hạng mục 4 triệu vẫn chưa phải vào lúc này hắn có thể cùng người khác gánh vác được.

Trương Khác quay sang Đỗ Phi nói:

- Nói tường tận một chút đi, chị Dịch ở đây, không chừng hứng thú lên sẽ chỉ điểm cho tụi mày đấy.

- Phí thuê tiệm mỗi năm cần 800 ngàn, phí trang trí cần 400 ngàn, 400 bộ thiết bị đầu cuối terminal, cùng phí dụng đồ đạc cần 2 triệu. Thiết bị internet cùng mạng điện tổng hợp 150 ngàn, phí giám thị ngành nghề cùng kéo đường dây riêng 350 ngàn. Những thứ này đều là hạng mục chính. Mặt khác còn cần vốn lưu động 20 ngàn.

Đỗ Phi đại khái báo ra con số dự toán, nằm trong khoảng 4 triệu. Lại thấy hắn lật quyển vở trong tay thêm vài tờ, nói tiếp:

- Chi tiêu đưa vào hoạt động bao gồm lương công nhân, phí điện nước, phí thuê bao, thuê tiệm, giao tiếp, thuế, thiết bị hao mòn, v.v., những thứ này còn chưa có thời gian làm kế hoạch. Kinh doanh theo chế độ hội viên, tiền giờ sẽ chia hai loại tiêu chuẩn hội viên cùng không hội viên. Ngoại trừ thu nhập chính là tiền giờ, còn có thu nhập bán đồ uống, cũng là một khoản đáng kể. Tụi tao quan sát ở Wittle, có khoảng 40% khách hàng yêu cầu mua đồ uống.

- Mặt khác, tao cùng với Mông Nhạc thương lượng, ngõ Học Phủ cũng tính là quảng trường thương nghiệp, hơn nữa tiệm internet của chúng ta chủ yếu nhằm vào những người ở phụ cận trường đại học, rất có giá trị đưa vào quảng cáo, cho thuê chỗ quảng cáo. Có thể suy nghĩ đưa vào hoạt động thu nhập...

- Woa, suy nghĩ đến cả cho thuê chỗ quảng cáo nữa.

Trương Khác cũng không ngờ Đỗ Phi cùng Mông Nhạc quả thật có thể từ hai thợ giày thối gộp lại thành một Gia Cát Lượng, cũng có thể là tầm mắt của Đỗ Phi khiến cho tư duy của họ càng phát huy hơn.

Tiệm internet mà họ suy nghĩ quả thật là hình thức ban đầu của khái niệm tiệm internet mà đến năm 2000 trong nước mới xuất hiện. Đáng tiếc sản phẩm hiện nay của Ái Đạt không phải là nhằm vào quần thể trường đại học, trên mặt này không thể trực tiếp giúp họ một phát. Đã có ý nghĩ này, công tác chung quy có thể bắt đầu từng điểm một. Trương Khác gật đầu tán thưởng bọn Đỗ Phi:

- Được đấy, ý nghĩ này rất hay, nghe đến bây giờ, tao cũng cảm thấy tiệm internet này rất có triển vọng rồi đấy.

Không biết Mông Nhạc nhận được tán thưởng của Trương Khác thì đắc ý đến cỡ nào, nhưng Đỗ Phi lại lòng tin tăng gấp bội:

- Mặc dù có kế hoạch, những việc phải làm rất lộn xộn, mua máy, trang hoàng, thủ tục kinh doanh, tùm lum. Tao còn muốn tìm người của Học viện Thông Tin làm một cái hệ thống quản lý tính phí cùng với quản lý hội viên. Ngoài ra còn có rất nhiều việc chưa suy nghĩ đến không biết lúc nào lại chui ra. Ngày mai, mày có thời gian thì đi cùng tụi tao xem tiệm đi?

627. Chương 627: Ý Nghĩa Của Thực Tiễn

- Được, dù sao thì tao cũng rảnh nhiều...

Trương Khác sáng khoái đáp ứng, dù sao thì cũng là chạy tới chọn một nơi, nói một tiếng với Thiệu Chí Cương mà thôi, cho dù không thể cho thuê, Thiệu Chí Cương có thể nói cái gì?

- Cũng là các cậu tốt, tuổi còn trẻ là có thể thực tiễn mộng tưởng của mình...

Địch Đan Thanh cảm khái, sở dĩ Đỗ Phi có thể làm việc này, còn bởi phía sau có một người như Trương Khác chống lưng, bằng không thì, năng lực của Đỗ Phi có lớn, hẳn tìm 4 triệu tài chính ở đâu để bắt đầu công việc.

- Còn phải nhờ chị Địch đây chỉ giáo chứ.

Đỗ Phi cười nói.

Đưa Địch Đan Thanh về khách sạn, bọn Trương Khác trở về khu KTX ở phía đông.

Mông Nhạc không trở về KTX ngay. Mặc dù Trương Khác, Đỗ Phi đều là tân sinh mới vào học, nhưng ý thức được tầm mắt, kiến thức của họ, vượt trên mình rất nhiều, hẳn muốn đi vòng qua núi Hợp Hoan, từ từ đi nói thêm một chút chuyện.

Đi tới gần Phòng nước sôi, Trương Khác đi tới trước tường áp-phích, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, áp-phích dán trên tường lại thay đổi một nhóm mới, những vẫn là áp-phích của các tổ chức học sinh chiêu tân chiêu đa số.

- Hàng năm các tổ chức học sinh của ĐH Đông Hải đều chiêu tân vào lúc này nhĩ...

Trương Khác nhẹ giọng cảm khái.

- Đây, mày dự định vào hiệp hội nào chơi đây.

Mông Nhạc đùa:

- Có cần tao đề cử ày một hiệp hội nhiều gái đẹp không?

- Những hiệp hội nào có gái vào, không phải đều là nhóm của mấy người năm cuối sao, nào còn phần cho bọn tân sinh như tụi mình? - Trương Khác cười nói.

Đỗ Phi nói:

- Theo tao còn không bằng tự mình tổ chức một hiệp hội, chiêu mộ hết gái đẹp vào, lúc đó mới khí phách...

Hắn lại có phần tiếc nuối:

- Chắc tao cũng chẳng rảnh được như vậy.

Hắn cũng không rảnh mà đi chịu cơn giận không đâu của người khác, điểm này cũng càng lúc càng học của Trương Khác.

- Ai nói mày không rảnh?

Trương Khác xoay người lại nhìn Đỗ Phi và Mông Nhạc:

- Mở tiệm internet ở ngõ Học Phủ đối với tụi mày càng nhiều là có ý nghĩa thực tiễn. Đã như vậy, vì sao không thể làm cho tinh thần thực tiễn quán triệt đến cùng chứ?

- Ừm.

Đỗ Phi nhéo nhéo mũi, suy xét lời Trương Khác nói.

- Mày cũng nói là toàn bộ mọi việc phải làm rất lộn xộn, còn có rất nhiều chuyện có thể là hiện tại tụi mày cũng không ngờ được. Bằng vào hai tụi mày, rất khó chiều cố mọi chuyện chu đáo được, cho dù thêm cả tao cũng không được.

Trương Khác xỏ tay vào túi quần, nhìn hai người Đỗ Phi, Mông Nhạc, hy vọng họ khai thác bổ cục thêm một chút:

- Nhưng tụi mày cần nhân thủ kiểu nào. Ở trong Đông Đại tìm không được? Then chốt là tụi mày làm sao đào ra được người mà tụi mày yêu cầu kia. Sau khi đào ra, còn phải tổ chức cho hữu hiệu! Cách nghĩ của tụi mày chính xác, quả thật không cần phải hạ thấp bản thân cùng tiêu chuẩn với các phòng máy vi tính khác, phải đi làm một số công tác có ý nghĩa khai thác. . .

Nghe xong những lời này của Trương Khác, Đỗ Phi giống như đề hồ quán đỉnh, sưng sốt một lát, mới chần chờ nói:

- Ý của mày là tổ chức một hiệp hội mới, đều lấy danh nghĩa chiêu tân lửa gạt nhân thủ yêu cầu vào hiệp hội, đem mở tiệm internet làm thành hoạt động của hiệp hội, phân chia toàn bộ các phân đoạn cho các thành viên của hiệp hội đi làm?

- Đừng có nói lừa gạt khó nghe như vậy.

Trương Khác nở nụ cười. Dù sao Đỗ Phi cùng mình lăn lộn ba năm, có một số việc từ một điểm nhìn thấu ngay. Nhưng Mông Nhạc có lẽ nhất thời theo không kịp cách nghĩ của mình, cười nói với hắn:

- Có chút ý nghĩ khả năng sẽ cổ quái một chút, nhưng không thể phủ nhận rất có ý nghĩa thực tiễn. Mày là lo lắng trong trường học sẽ có mấy thằng ngoan cố sẽ đến cản trở?

- Đúng vậy, thành lập tổ chức học sinh mới, cũng không phải dễ dàng, đặc biệt là dùng để làm việc riêng.

Mông Nhạc nói:

- Nhưng ý nghĩ này quả thật rất tuyệt, cho dù trường học không đồng ý, chúng ta cũng có thể lén lút đi làm...

- Cũng không phải không có ý nghĩa tích cực hướng lên.

Trương Khác nhìn đồng hồ, sắp đến thời gian KTX tắt đèn rồi, y nói với Mông Nhạc:

- Thời gian không còn sớm nữa. Buổi tối mày vẫn đến chỗ tao và Đỗ Phi ngủ chen nhau trên giường hả?

- Tao ngủ sàn nhà được rồi...

Nói thật, đột nhiên làm cho Trương Khác hướng đầu óc đến một khái niệm hoàn toàn mới, Mông Nhạc cũng hoài nghi bản thân về KTX ban đêm có thể ngủ được không.

Bia, đồ uống trong KTX không còn nhiều, ba người vòng đến cửa hàng mua một túi đồ rồi trở lại.

Biết Đỗ Phi cùng Mông Nhạc còn có chuyện chưa nói xong, trở lại KTX, Trương Khác liền dẫn họ chạy lên sân thượng, miễn ảnh hưởng tới mình. Trương Khác nhìn tư liệu một lát, lại gửi một email cho Đường Thanh, rất nhanh liền buồn ngủ.

Tắm xong định đi ngủ, cách cửa sổ thủy tinh Trương Khác thấy Đỗ Phi cùng Mông Nhạc đang trò chuyện rất rôm rả, còn đối chiếu viết viết lên giấy. Một lúc, Đỗ Phi đi vào xách máy tính ra ngoài. Trương Khác không quản họ nữa, kéo tấm chăn trùm lên đầu ngủ.

Ngủ đến lúc trời sáng, thấy hành lang trên sân thượng còn sáng đèn. Hai tiểu tử kia còn hăng hái bừng bừng ngồi trên đó thương lượng. Trương Khác thở dài một hơi, cũng không biết lúc nào mình được như họ làm việc hăng hái như vậy.

Trương Khác chạy qua đẩy cửa ra, hỏi họ:

- Còn chưa ngủ hả? Mọi việc cũng không phải một ngày là có thể làm hết.

- Mày nói tội tao làm một cái Hiệp hội Sinh viên sáng nghiệp thì thế nào? - Đỗ Phi hỏi Trương Khác: - Dù gì cũng phải có một danh nghĩa hiên ngang lắm liệt, Mông Nhạc tới cùng là xuất thân chủ tịch Hội Sinh viên. Tội tao đã nghĩ ra bảy tám phần của chương trình rồi. Mày có muốn xem không? - Đỗ Phi chuyển máy tính qua, xoay màn hình về phía Trương Khác.

- Nghe mày nói là được rồi...

Trương Khác vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ:

- Tao không có tinh thần như tội mày đâu, lúc này nhìn còn mơ hồ đây này.

- Nghe xong mày nói, tao phát hiện, tư duy của chúng ta vẫn không đủ khai thác. Rất nhiều chuyện, như thiết kế tiệm internet, chúng ta có thể liên hợp với Hội Sinh viên của Học viện Kiến trúc, Học viện Thông Tin làm một phương án thiết kế. Công tác phương diện này, Mông Nhạc có nắm chắc. Hệ thống quản lý tính phí của tiệm internet, cũng có thể mời Hội Sinh viên của Học viện Thông Tin tổ chức thi đấu đến mở rộng, cuối cùng chọn ra tác phẩm xuất sắc. Cho dù tác phẩm xuất sắc còn chưa thể thỏa mãn yêu cầu của chúng ta, cũng có thể trên cơ sở này tiếp tục mở rộng.

- Tiệm Internet sau đó đưa vào hoạt động bình thường, cũng có thể lấy danh nghĩa hỗ trợ nhưng sinh viên khó khăn mà tổ chức nhân viên – nói chung chúng ta sẽ thanh toán tiền lương nhất định là được rồi, tránh ảnh hưởng đến vấn đề học tập của những người này. Có thể tổ chức càng nhiều nhân viên, cũng thuận tiện sắp xếp lớp học. Tội tao cũng suy nghĩ đến tiệm Internet vào kì nghỉ sẽ vắng khách, nhưng có thể tổ chức sinh viên của Học viện Thông Tin lợi dụng tiệm Internet cùng thiết bị để làm lớp huấn luyện vi tính vào kì nghỉ này... Việc này, đặt ở dưới cơ cấu của tiệm Internet, nhưng có thể lấy danh nghĩa của Hiệp hội Sinh viên sáng nghiệp đi làm. Mày nói làm vậy có được không?

- Được, trước tiên không thảo luận cái này, tội mày nhanh đi ngủ đi. Sáng còn phải đi xem tiệm nữa!

628. Chương 628: Bí Mật Của Mông Nhạc

Để họ ngủ 5 giờ. Đến 10 giờ sáng, Trương Khác từ văn phòng khóa trở về KTX đánh thức Đỗ Phi và Mông Nhạc, y cùng Lương Quân đã hẹn nửa giờ nữa đợi ở bên đồng môn.

Tân đồng môn của ĐH Đông Hải cũng đã xây được bảy tám phần, đường đang lát đá, đi lại đã không thành vấn đề. Con đường đi ra khỏi tân đồng môn rất ngắn, chỉ hai ba trăm mét.

Con đường này chia khu nhà ở Thanh niên làm hai, tầng trệt của ngu nhà hai bên đường đều là cửa hàng. Nhưng phải đợi khu nhà chính thức bắt đầu đưa vào sử dụng, những cửa hàng này mới có thể hoạt động.

Mông Nhạc gặp qua Lương Quân mới biết Trương Khác, Đỗ Phi cùng chủ thầu xây dựng của ngõ Học Phủ có quan hệ không bình thường. Lương Quân là anh họ của Trương Khác, lại là quản lý hạng mục của công trình cải tạo ngõ Học Phủ, tuổi tác còn trẻ, cũng chỉ hơn mình vài tuổi – sau khi quen thuộc mới biết chỉ hơn mình 4 tuổi.

Sau khi tốt nghiệp công tác mới hai năm, rất khó tưởng tượng một công ty địa ốc sẽ giao một hạng mục lớn cho người trẻ như thế quản lý – Trước đây Thiệu Chí Cường, Trương Tri Phi đều tự mình ở chỗ này theo sát, lúc này tới gần giai đoạn chót, Trương Tri Phi về Hải Châu, Thiệu Chí Cường đích thân đến phía nam xây dựng mấy phòng thí nghiệm trọng điểm, mới giao lại phần lớn sự vụ ở đây cho Lương Quân quản lý.

1000 mét vuông là khu đất rất lớn. Như Tôn Tịnh Mông chọn khu đất để khai trương lại 1978 còn chưa đến 400 mét vuông.

Nếu Đỗ Phi muốn mở tiệm Internet, cho dù hần một phân tiền thuê tiệm mặt bằng cũng không trả, địa phương cũng phải cho hần lựa chọn – hần đã minh xác nói trước khi buông tha nhận lời chia cho hần cổ phần. Một miếng đất đó ít nhất cũng hơn 10 triệu, thế nào cũng phải bồi thường một chút cho hần.

Nếu Đỗ Phi đã chọn ra con đường của mình, tự nhiên cũng sẽ không tự mình phá hư quy tắc, tất cả đều đi theo trình tự chính quy. Chỉ cần như vậy, những thứ thuộc về bản thân hần thì mới rõ ràng.

Lựa chọn mặt tiền cửa hàng rất đơn giản, đơn giản ngoài tưởng tượng của Mông Nhạc. Ba người họ đến nơi nhìn một chút, cảm thấy thích hợp liền lựa chọn. Đợi một lúc, Lương Quân bảo người cầm qua hợp đồng cho họ ký, cũng cần bản không đề cập tới việc tiền thế chấp hay không.

Tiền thuê bắt đầu tính từ ngày hoạt động. Trước cuối tháng 10 tiến hành trang hoàng, Thế Kỷ Cẩm Hồ còn hỗ trợ mỗi mét vuông 200 đồng phí trang hoàng – cái này cũng không phải là chiếu cố thêm cho Đỗ Phi, mà là khoản tiền bồi thường dành cho toàn bộ cửa hàng thuê ở ngõ Học Phủ, trong thời gian chỉ định với tiêu chuẩn khác nhau.

Từ chỗ Lương Quân lấy được bản vẽ kết cấu của cửa hàng, nhóm Trương Khác lại từ đông môn trở lại trường. Mông Nhạc hỏi Trương Khác:

- Thế Kỷ Cẩm Hồ chắc không phải là của anh họ mày chứ, sao không xem chúng ta muốn cái gì, liền cho chúng ta ký hợp đồng vậy?

- Tuy không phải, nhưng cũng gần như là vậy.

Trương Khác cười cười:

- Chú họ tao đều là ông chủ của Thế Kỷ Cẩm Hồ. Mày nói ký hợp đồng thuê, họ muốn xem chúng ta lấy cái gì làm bảo đảm?

Mông Nhạc chép miệng, nghĩ thầm lẽ nào ngày hôm qua nhắc tới 4 triệu mở tiệm Internet, Trương Khác không nháy mắt đến một cái, như thế xem ra, gia cảnh nhà y chẳng phải còn lợi hại hơn?

Trở lại KTX, Trương Khác cầm ấm nước chuẩn bị pha cafe, bảo Đỗ Phi từ trong ngăn kéo của y lấy tài liệu ra cùng với Mông Nhạc xem trước.

Không gian KTX thường nhỏ hẹp, trên sân thượng rộng rãi liền trở thành không gian nho nhỏ cho họ nghỉ ngơi. Đỗ Phi còn đặt thêm một bồn văn trúc, một hồ cá, một bể nuôi rùa ở trong góc.

Trương Khác bưng cafe lên sân thượng, kéo một cái ghế mây ngồi xuống, nhàn nhã nhìn bầu trời trong xanh, gió nhẹ, mây mờ ở phương xa.

Mông Nhạc cầm sắp tài liệu trong tay, kinh ngạc hỏi Trương Khác:

- Thứ này sao ở trong tay mày?

- Sao hả, mày cũng biết kế hoạch khai phát trò chơi của CLB Côn Trùng hả?

Trương Khác hỏi.

Phần tài liệu này là kế hoạch khai phát trò chơi [Tam quốc liệt truyện], cùng với báo cáo ước định kỹ thuật mà công nhân của trung tâm sáng nghiệp đầu tư liên hợp với Thi Xuân Phong cho ra thị trường.

- À, đương nhiên rồi, cuối năm ngoái khi thiết lập trò chơi, tao cũng có tham gia thảo luận. Nhưng họ đề xuất với Vườn Sồi hạng mục khai phát huy động vốn đã loại bỏ toàn bộ nhân viên phi kỹ thuật, cho nên không thấy tên tao ở trên đó...” - Mông Nhạc giải thích

- Mày cũng là thành viên của CLB Côn Trùng?

Trương Khác kinh ngạc hỏi, y quả thật vẫn chưa biết chuyện Mông Nhạc là thành viên của CLB Côn Trùng.

- Trước đây thôi. Hiện tại rời khỏi rồi...

Mông Nhạc liếm liếm môi.

Trương Khác vỗ đầu, nghĩ cũng hiểu được. Không ngờ Tịch Nhược Lâm có ảnh hưởng với hắn sâu như vậy. Sự kiện tình yêu trên mạng một năm sau nói không chừng chỉ là vết thương chưa lành mà thôi.

- Vườn Sồi cùng với quỹ đầu tư sáng nghiệp tương ứng của Vườn Sồi viên khu sáng nghiệp đều là cơ cấu thuộc tập đoàn Ái Đạt. Công ty mẹ của tập đoàn Ái Đạt là Hải Châu Cẩm Hồ. Chủ thầu xây dựng của Vườn Sồi cùng với ngô Học Phủ, khu nhà Thanh niên là Thế Kỷ Cẩm Hồ, về phần giữa hai người có quan hệ gì, tụi mày suy nghĩ đi...

Trương Khác cũng không muốn nói ra tỉ mỉ mọi việc, sợ làm sợ Mông Nhạc, lại cười nói:

- Có một số việc mày biết là được, đừng có cầm đi tùy tiện lấy lòng con gái.

- Ai đi làm vậy.

Mông Nhạc cũng không truy nguyên, cười nói:

- Trong nhà hai tụi mày rất giàu đấy.

- Giàu là Trương Khác, không liên quan tới tao.

Đỗ Phi vội vàng chối bỏ bản thân.

Trương Khác cười cười:

- Hạng mục tiệm Internet của tụi mày phải có một số thứ có tính khái niệm cùng sáng nghiệp ở bên trong. Tao có thể để Vườn Sồi cung cấp 10 triệu tài chính sáng nghiệp cho tụi mày... Về phần kế hoạch khai phát trò chơi...

Trương Khác chỉ vào tài liệu trong tay Mông Nhạc:

- Đại quyền sinh tử sẽ giao cho tụi mày. Tụi mày cảm thấy có thể, thì từ 10 triệu tài chính sáng nghiệp lấy tiền đầu tư, nếu như không thể, thì trực tiếp loại bỏ. Nhưng, mày chỉ ít có thể chạy tới nói cho thành viên của CLB Côn Trùng, cách làm loại bỏ thành viên phi kỹ thuật tuyệt đối là một quyết định sai lầm!

- Có phải rất sáng khoái không hả?

Đỗ Phi nháy mắt đẩy Mông Nhạc. Hắn biết tiểu tử này có tâm tư đối với Tịch Nhược Lâm không phải là một ngày hai ngày, nhớ tới tình cảnh khi vừa mới khai giảng cùng Tịch Nhược Lâm, thành viên CLB Côn Trùng gặp nhau tại căn tin trường, cái tụi tâm cao khí ngạo kia căn bản là không hiểu được một phần nhân sinh nho nhỏ của họ, căn bản là bị thao túng ở trong tay người khác.

- Thực sự có thể sao?

Mông Nhạc hơi khó tin, nghĩ đến lúc trước bởi vì không phải xuất thân học máy tính, công hiến đặt ra đối với trò chơi bị phủ nhận hoàn toàn. Lại bởi vì nhân tố của Tịch Nhược Lâm nên không vào BBS, ít nhiều có chút chán nản, ít nhiều có chút không phục. Lúc này đương nhiên có cảm giác lằng lằng.

- Đương nhiên, có cái gì không thể?

Trương Khác cười nói:

- Cái này vốn chính là kế hoạch thương nghiệp bị Vườn Sồi loại bỏ. Bọn tao cũng chỉ là cho họ thêm một lần cơ hội mà thôi. Nhưng mà, đừng có bị vài ba câu của Tịch sư tỷ thì khai tụi tao đi ra – dù sao thì tao sẽ không thừa nhận thành viên của CLB Côn Trùng ít nhiều có vẻ tâm cao khí ngạo.

629. Chương 629: Cảm Giác Bị Vứt Bỏ

Trương Khác cũng có thể lý giải, nhưng lúc đầu nhóm người ở BBS ĐH Đông Hải có năng lực đều rất xuất chúng, tâm cao khí ngạo không thể tránh được.

Muốn tổ chức Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp, Đỗ Phi đứng ra không được, lực ảnh hưởng quá nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ dụ được mấy tân sinh gia nhập. Nhưng không có nhân thủ lập tức khả dụng.

Mông Nhạc ở trong trường này đã hai năm, nếu chủ tịch Hội Sinh viên của Học viện Thương mại Quốc tế, lại là nòng cốt của Hội Sinh viên, cộng thêm năng lực giao tiếp cá nhân của hắn, năng lực tổ chức rất mạnh, hắn mới là nhân tuyển thích hợp nhất lúc này đứng ra tổ chức hiệp hội sáng nghiệp.

- Có thể lấy danh nghĩa của Vườn Sồi làm việc rồi.

Đỗ Phi cảm khái. Hắn chưa hề bởi vì việc tài chính mà lo lắng qua, nhưng cũng không nghĩ đến Trương Khác sẽ an bài tài chính từ trong quỹ đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi:

- Nhiều sự tình đều thuận lợi rồi, chắc hẳn thành lập một Hiệp hội sáng nghiệp cũng sẽ không có trở lực gì.

Đỗ Phi cảm lấy phần tài liệu trong tay Mông Nhạc, nói với Trương Khác:

- Nếu đã giao hạng mục cho tụi tao rồi, có phải cũng nhượng lại Thi Xuân Phong cho tụi tao không?

- Thi Xuân Phong lương một năm 200 ngàn cộng thêm hoa hồng, hiện tại tụi mày có thể sử dụng được không?

Trương Khác cười cười, y để Thi Xuân Phong trực tiếp gia nhập đoàn đội quản lý của Quỹ đầu tư mạo hiểm, phụ trách công tác phương diện ước định tổ chức kỹ thuật, nhân tài như vậy lúc này ném cho Đỗ Phi, ít nhiều có chút chà đạp:

- Có chuyện gì cần hỗ trợ thì trực tiếp liên hệ với hắn, hắn cũng sẽ không cự tuyệt đâu.

Đỗ Phi sờ sờ mũi, cười xấu hổ. Trước khi hắn kế hoạch cho tiệm Internet tìm hai quản lý, lương một năm chưa từng dự định vượt quá 20 ngàn. Hiện tại nếu muốn làm hiệp hội sáng nghiệp, thì phải đào móc tài nguyên nhân lực của ĐH Đông Hải, trong lòng hắn còn áp chế xuống phần dự toán này. Lương một năm cộng thêm 20 vạn hoa hồng, quả thật không phải hiện tại hắn có thể mời được.

- Được rồi, tao sẽ gọi điện thoại cho chị Triệu, hiện tại tụi mày có thể đến viên khu sáng nghiệp tìm chị ấy lấy hợp đồng đầu tư cùng giấy trao quyền...

Trương Khác vỗ tay một cái:

- Tao có thể giúp tụi mày đến đây thôi – nói đi cũng phải nói lại, sau khi hiệp hội sáng nghiệp thành lập, có thể cho tao danh hiệu quản lý được không? Nói chung, sau này tụi mày muốn tổ chức hoạt động thú vị gì, không có một danh hiệu, cũng không tiện trà trộn vào, tụi mày nói đúng không?

- Yên tâm đi, tao sẽ không phá hư đại kế tán gái của mày đâu. Chỗ Đường Thanh, tao cũng giúp mày gạt không nói. . .

Đỗ Phi cười nói. Đột nhiên hắn nhớ tới một việc, liền nắm lấy cổ áo Mông Nhạc, nói:

- Trước đây mày cũng là thành viên của CLB Côn Trùng, vậy trong vũng bùn cũng nhất định có nick Pháp sư rồi?

- Đương nhiên rồi, nick của thành viên CLB Côn Trùng đều là côn trùng, nick đó của tao còn có level cao nhất đấy...

Mông Nhạc ra vẻ đắc ý nói.

- Vậy là tốt rồi.

Đỗ Phi kéo Mông Nhạc vào trong phòng, rồi mở máy tính lên:

- Mau, mau, lấy nick côn trùng của mày login vào, tao muốn đi đồ sát...

Hắn còn nhớ rõ mỗi hận bị Cách Cách Vu chém bảy lần.

Vừa login vào trùng hợp thấy Cách Cách Vu đang tung tăng ở trên bãi cỏ trước Bàn Nguyệt cung, Đỗ Phi điều khiển còn chưa thuần thục, liền kéo Mông Nhạc ngồi xuống, la to:

- Mau giết, giúp tao chém nó...

Tịch Nhược Lâm giật mình nhìn phụ đề màu xanh trên desktop: “Bạn bị Thanh Phong kiểm của con cạp che mặt đâm xuyên ngực, vết thương thấu xương...”

Nhớ tới tình cảnh trước đây con cạp che mặt cùng Cách cách vu ở trước Bàn Nguyệt cung nói chuyện, khi thấy trên màn hình desktop nhảy ra hàng chữ này, phản ứng trong sát na của cô là đang suy nghĩ account côn trùng của Mông Nhạc đã bị người khác hack rồi.

Nhưng ai lại hack được tài khoản không phải người bình thường có thể nhớ được của hắn, càng không cần nói yêu cầu phải có trí nhớ siêu quần mới có thể nhớ được password?

Màn hình desktop lại xuất hiện hàng phụ đề màu xanh: “Thanh Phong kiểm của con cạp che mặt liên tục đâm xuyên đầu bạn, bạn đã rơi vào trạng thái trọng thương máu chảy không ngừng, con cạp che mặt dữ tợn quay về bạn nở nụ cười. . .”

Nếu không phải lúc này Ngụy Đông Cường đẩy cửa đi vào văn phòng khóa, Tịch Nhược Lâm muốn chạy tới nắm lấy Mông Nhạc hỏi xem tới cùng là chuyện gì? Lúc này phòng máy tính trong trường còn rất ít, tìm người của CLB Côn Trùng là rất dễ có thể tìm được chỗ Mông Nhạc lên mạng.

Phụ đề xanh biến tiếp tục hiện lên: “Bạn nằm chết trên bãi cỏ xanh tươi bao phủ bởi ánh trăng như nước ở trước Bàn Nguyệt cung, máu me đỏ lôm chẩy vào hố, bị cỏ dày như nệm che lại...”

Đoạn văn tự miêu tả của vũng bùn còn là Mông Nhạc lúc trước viết ra, thấy được đoạn văn tự này dần dần hiện ra, Tịch Nhược Lâm có một loại cảm giác luống cuống, bị vứt bỏ.

Sáng sớm Đỗ Phi cùng Mông Nhạc đi tìm Triệu Tử Lâm lấy hợp đồng đầu tư cùng giấy trao quyền, có mấy thứ này, mới có thể tìm trường học thương lượng việc ủng hộ hiệp hội sáng nghiệp.

Trương Khác cũng không quản họ, chỉ phụ trách gọi điện thoại cho Triệu Tử Lâm nói chuyện này, bảo Triệu Tử Lâm phối hợp với họ là được.

Khi Đỗ Phi cùng Mông Nhạc còn đang ở trong KTX vui đầu thảo luận phương án, Trương Khác nói với họ một câu:

- Giai đoạn trước không cần thiết tỉ mỉ quá, thành lập hiệp hội sáng nghiệp còn có thể tiếp thu ý kiến mọi người.

Trương Khác vừa nói xong liền chạy đến văn phòng khóa, xem có áp phích cần y viết hay không.

Buổi sáng không thấy Tạ Tử Gia, cũng không biết cô ta chạy long nhong đi đâu rồi, nhưng chắc có lẽ Tạ Tử Gia khó tránh khỏi có cảm giác đau đầu thôi – Tạ Tử Gia không ở văn phòng khóa, Đỗ Phi lại lo việc của mình, chỉ còn thiếu nhân thủ biết viết chữ bút lông. Trương Khác vẫn phải xắn tay áo lao vào giúp một tay.

Không có chuyện khác, Trương Khác chạy tới chỗ Tịch Nhược Lâm lấy bản báo cáo quân huấn, nhìn ra được tâm tình của Tịch Nhược Lâm có chút bất thường. Cô không biết buổi trưa là Đỗ Phi lại dùng nick côn trùng của Mông Nhạc pk với cô, sau khi bị “về thành dưỡng sức” thì rất nhanh logout, cũng không biết trong lòng cô nghĩ thế nào.

Còn lại một tuần cuối cùng quân huấn sẽ kết thúc, các tân sinh ăn không ngồi rồi trong văn phòng khóa bởi vì các loại nguyên nhân không thể tham gia quân huấn có hơn 10 người, Trương Khác biết còn có rất nhiều người căn bản không đến văn phòng khóa báo danh.

Có được thẻ mượn sách, thời gian rảnh rồi không cần phải lang thang ở văn phòng khóa nữa. Lại ngồi thêm vài phút, nói chuyện một lúc với Tiêu Xuân Minh, Trương Khác lại chạy đến phòng đọc sách.

Đến hoàng hôn, Trương Khác nhìn ánh mặt trời chiều lần thứ hai chiếu vào trang sách, cảm giác được hơi đói, ĐTDĐ rung lên, còn tưởng rằng Đỗ Phi tìm y ăn cơm tối, vội vàng xếp sách lên giá rồi đi ra phòng đọc nghe điện thoại.

630. Chương 630: Náo Nhiệt

- Mọi việc xử lý thế nào rồi, có phải mời tao ăn cơm không vậy?

Trương Khác trong điện thoại hỏi Đỗ Phi.

- Mẹ nó, sự tình còn rối rắm hơn tụi tao tưởng. Có phải mày đã sớm nghĩ đến có tình huống như vậy phát sinh hay không? Trước đó cũng không nói một tiếng, hại tụi tao phải cuống cuống lên...

- Ha ha, đó chỉ trách tụi mày rất non...

Trương Khác vừa đi ra ngoài, vừa nói điện thoại:

- Nói một chút xem, đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Lấy được hợp đồng đầu tư cùng giấy trao quyền từ chỗ chị Triệu, thấy thời gian còn đủ, tao liền cùng Mông Nhạc đi tìm bí thư Đoàn ủy trưởng, chuẩn bị nói chuyện thành lập hiệp hội mới...Má nó, căn bản không tin tụi tao có thể lấy được khoản đầu tư 10 triệu từ Vườn Sồi. Trước mặt tụi tao liền gọi điện cho Vườn Sồi xác nhận việc này. Chị Triệu lại gửi qua một bản sao. Cái này càng tệ hơn. Ông ép hỏi tụi tao toàn bộ quá trình, may là Mông Nhạc bịa được. Ở đây tốn hết hơn tiếng đồng hồ. Bịa một hồi, cuối cùng giống như chúng ta làm hiệp hội sáng nghiệp là mục đích chính, mở tiệm Internet chỉ là cung cấp một cái sân chơi cho hiệp hội sáng nghiệp vậy. Ông bí thư Đoàn ủy tự cho là đã rõ ràng mọi chuyện, bảo tụi tao chờ ở trong phòng làm việc, rồi ông chạy đi tìm hiệu trưởng Lý Hồng Minh báo cáo việc này. Mày nói xem có phải càng làm càng rối không?

Trương Khác cười ha ha:

- Có phải sợ rồi không?

Phải biết, Quỹ đầu tư mạo hiểm của Vườn Sồi tháng 9 phê duyệt thông qua năm hạng mục khai phát kỹ thuật, tổng ngạch còn chưa đến 10 triệu, thực tế lần đầu phát ra cũng chưa đến 1 triệu.

Mông Nhạc, Đỗ Phi xem như sinh viên của ĐH Đông Hải, không ngờ có thể từ Vườn Sồi lấy được vốn đầu tư sáng nghiệp 10 triệu, bản thân nó đã là một việc kinh thế hãi tục, kinh động cả Lý Hồng Minh cũng không phải việc trọng đại gì.

- Cũng không nắm chắc lắm.

Đỗ Phi vẫn còn bất an:

- Mày qua đây giúp tụi tao chút đi?

- Được thôi, nói như thế nào thì tao cũng phải có danh hiệu quản lý.

Trương Khác cười cười:

- Nhưng cho dù đến đâu, cũng là mày và Mông Nhạc là chủ lực, tao cũng chỉ qua đó chơi thôi...

10 triệu tài chính, Trương Khác ngoại trừ muốn ủng hộ Đỗ Phi làm hạng mục tiệm Internet, hạng mục khai phát trò chơi, còn để lại khoảng trống rất lớn, chính là muốn biến hiệp hội sinh viên sáng nghiệp thành hiệp hội sáng nghiệp chân chính.

Một sổ hạng mục sáng nghiệp có tính chất thí nghiệm, hoặc nói có tính chất nghiêng về thương nghiệp, tự nhiên không có khả năng lấy được đầu tư từ Vườn Sồi, nhưng hiệp hội sáng nghiệp lại được lựa chọn dành cho sự ủng hộ. Như vậy, Hiệp hội Sáng nghiệp mới chính thức có càng nhiều, càng rộng khắp ý nghĩa thực tiễn cùng ý nghĩa mở rộng.

Một bộ phận công tác rất quan trọng của Đoàn ủy trường là quản lý các loại tổ chức học sinh, lại không thể trực tiếp nhúng tay vào quản lý công tác của các viện, thường sẽ thiếu hứng thú. Không chỉ nói so với các viện các khoa, dù trong bộ môn trực thuộc trường, Đoàn ủy trường cũng là cơ cấu không có tiếng nói.

Ở một nơi như vậy, vào buổi chiều buồn ngủ, hai sinh viên của Học viện Thương mại Quốc tế đột nhiên gõ cửa đi vào nói họ lấy được đầu tư sáng nghiệp 10 triệu của Vườn Sồi, còn muốn lợi dụng khoản đầu tư này thành lập một tổ chức học sinh mới ủng hộ học sinh sáng nghiệp, thần kinh của Cung Như Xuân bị kích thích lập tức phấn khởi lên, hình như có thể tưởng tượng ra tương lai đông đảo giới truyền thông ký giả vây quanh, hào quang vờn quanh.

Cho dù Cung Như Xuân tương đối quen thuộc Mông Nhạc, là chủ tịch Hội Sinh viên của Học viện Thương mại Quốc tế, lại là cán bộ trụ cột của Hội Sinh viên trường, nhưng vẫn lo lắng gọi điện thoại đến trung tâm sáng nghiệp Vườn Sồi xác nhận chuyện này.

Sau khi xác nhận, cũng kiểm chế tính tình, tường tận lý giải quá trình một chút, mới chạy tới tìm hiệu trưởng Lý Hồng Minh báo cáo – cũng là phó hiệu trưởng phân công quản lý công tác Đoàn ủy trường không có ở nhà, mới khiến hắn nắm được cơ hội xuất hiện trước mặt Lý Hồng Minh.

Lý Hồng Minh quả thật có hơi nắm không được mạch đập của Cẩm Hồ, song đây tuyệt đối là chuyện tốt. Ông ta không tiện tự mình đứng ra, tìm Cung Như Xuân lý giải tình huống, lại nghe nói hai sinh viên đều là của Học viện Thương mại Quốc tế, chỉ thị Cung Như Xuân tìm Thôi Quốc Hằng chú trọng đến chuyện này.

Trương Khác chậm rãi đi tới phòng làm việc hiệu trưởng, gặp được Thôi Quốc Hằng cùng Ngụy Đông Cường, còn có chủ nhiệm khóa Tần Cương của Mông Nhạc cũng sai bước từ một bên khác đi tới. Thôi Quốc Hằng là nhận được điện thoại của Lý Hồng Minh, lại cùng Cung Như Xuân thông qua điện thoại lý giải cụ thể một chút, liền từ bên học viện chạy tới. Trước khi đi ra, cũng gọi cả chủ nhiệm lớp của Đỗ Phi và Mông Nhạc.

Mặc dù nghe Cung Như Xuân nói sự tình là Mông Nhạc cùng Đỗ Phi làm ra, thấy Trương Khác xuất hiện ở chỗ này, Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường cũng không cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Trí nhớ của Thôi Quốc Hằng vẫn còn chưa quá kém, hắn tương đối quen thuộc Mông Nhạc, Trương Khác, Đỗ Phi, hai tân sinh này mới vừa nhập học. Ngày hôm qua hắn cũng vừa mới nghe Ngụy Đông Cường giới thiệu qua.

Trên đường đi tới đây, lại cùng Ngụy Đông Cường lý giải một chút bối cảnh của hai sinh viên này, chẳng qua nghe Cung Như Xuân nói chuyện là Mông Nhạc dẫn đầu làm ra, cũng không liên tưởng đến việc họ nhận được tiền của Vườn Sồi dính dáng tới bối cảnh gia đình của Trương Khác, Đỗ Phi. Đương nhiên ảnh hưởng khẳng định sẽ có một ít.

Cho dù sau lưng thực sự có nhân tố gì khác, nhưng đặt ra trước mắt chỉ là kế hoạch thương nghiệp của một sinh viên năm 3 của Học viện Thương mại Quốc tế, cùng hai sinh viên mới liên hợp làm ra nhận được trung tâm sáng nghiệp đầu tư Vườn Sồi 10 triệu.

Khi Thôi Quốc Hằng đi tới về mặt nghiêm túc – vừa nghe đến việc này, trong lòng hắn không thích lắm. Đêm qua còn ở quán cơm Tây gặp được Mông Nhạc, cũng không đạt được một số tin tức gì.

Nhưng thấy được Trương Khác ngược hướng đi tới, về mặt hắn liền trở nên sôi nổi, đứng ở trên bậc thang đợi Trương Khác đi tới, thân thiết kéo lấy vai y, nói có ý trách cứ:

- Làm ra chuyện lớn như vậy, sao trước đó không nói với chủ nhiệm Ngụy của các em một tiếng?

Thôi Quốc Hằng vừa nói như thế, trong lòng Ngụy Đông Cường tự nhiên rất không thích. Thôi Quốc Hằng tươi cười hơn hử, hắn tự nhiên càng không thể xu mặt, nhưng hắn còn chưa làm được như thường đi ứng phó cục diện trước mắt, sắc mặt khó coi đến độ sắp phát khóc.

Tần Cương, chủ nhiệm lớp của Mông Nhạc, đồng thời là bí thư Đoàn ủy học viện, tương đối cởi mở hơn, cười nói:

- Tiểu tử Mông Nhạc kia cũng quá dối trá, cũng chưa từng nói trước với tôi một tiếng, thường ngày còn cùng em ấy thân thiết như thế. Nhưng mà vẫn là mấy tiểu tử này có năng lực. . .

Ngược lại hẳn cũng cao hứng thay cho Mông Nhạc.

Đi tới phòng làm việc của Cung Như Xuân, đẩy cửa đi vào, chợt nghe được giọng nói hưng phấn của Cung Như Xuân:

- Viện trưởng Thôi, lần này học viện của thầy nở mày nở mặt rồi, ba tiểu tử này rất giỏi, tháng 9 Vườn Sồi thông qua năm hạng mục, tổng ngạch còn chưa đến 10 triệu đâu.

631. Chương 631: Hiệp Hội Sáng Nghiệp

Đề tài càng kéo càng xa, lời nói càng bịa càng tròn. Cung Như Xuân, Thôi Quốc Hằng qua đây sẽ không chỉ muốn nghe hoạt động thương nghiệp của tiệm Internet. Mông Nhạc, Đỗ Phi cũng là nghe huyền ca mà biết nhây ý, tự nhiên cũng kéo đến hiệp hội sáng nghiệp.

Rất nhiều ý nghĩ là Trương Khác cung cấp, Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng có thể rất nhanh dung nhập những ý nghĩ này vào trong phương án chỉnh thể, cách nghĩ cũng theo đó mà thông suốt.

Mông Nhạc miêu tả cho Cung Như Xuân, Thôi Quốc Hằng, vào tương lai không lâu sau, hiệp hội sẽ tổ chức các loại hình thức hoạt động như thiết kế tiệm Internet, thiết kế phần mềm, thiết kế internet, thiết kế quảng cáo... Cũng kết hợp hoạt động thường ngày của tiệm Internet với chương trình dạy học của nhà trường.

Như vậy, thương nghiệp Internet đưa vào hoạt động nhìn qua hoàn toàn là đang cung cấp cho Hiệp hội sáng nghiệp một sân chơi thực tiễn, có tính thí nghiệm mà thôi. Còn nói thêm một số hoạt động thương nghiệp, tỷ như lợi dụng tiệm Internet cỡ lớn để tổ chức lớp đào tạo máy tính, tài trợ cho tổ chức học sinh của Học viện Thông Tin mở các cuộc thi đấu game. Cung Như Xuân, Thôi Quốc Hằng nghe xong đều liên tục gật đầu.

Dù sao khác với các tổ chức học sinh thông thường, Hiệp hội sáng nghiệp sẽ quản lý tài chính sáng nghiệp 10 triệu, bất kể Cung Như Xuân hay là Thôi Quốc Hằng đều có khuynh hướng phía trường sẽ nắm giữ quyền chủ động.

Điểm này, Đỗ Phi, Mông Nhạc đã sớm được Triệu Tử Lâm ở trước mặt chỉ thị.

Hiệp hội sáng nghiệp dù sao vẫn phải đưa vào phạm vi của tổ chức học sinh, phải tiếp thu phía trường chỉ đạo cùng quản lý. Phần hoạt động thương nghiệp cùng quản lý tài chính nhất định phải thiết lập ở ngoài Hiệp hội sáng nghiệp. Đây là điểm mấu chốt cơ bản nhất. Mông Nhạc, Đỗ Phi còn chưa thể đầu tư tâm cơ với những lão già như Cung Như Xuân, Thôi Quốc Hằng.

Trước đó, Đỗ Phi và Mông Nhạc cũng đã có phân công, lực ảnh hưởng của Đỗ Phi ở trong trường chưa thể so với Mông Nhạc. Giao tiếp với các tổ chức hiệp hội trong trường cùng với phía trường, tự nhiên lấy Mông Nhạc là chủ.

Mông Nhạc nói:

- Đã nói qua với trung tâm sáng nghiệp Vườn Sồi về phương thức quản lý, phương thức công ti vận doanh cùng hiệp hội vận tác kết hợp với nhau. Mới đầu thành lập, nhân viên đăng ký vào công ty, tài chính đưa vào tài khoản công ty thống nhất quản lý, hoạt động thương nghiệp cũng tiến hành dưới hệ thống của công ty. Kinh phí hoạt động mà Hiệp hội sáng nghiệp yêu cầu thì đề xuất xin với công ty...

Nếu Mông Nhạc đã lấy Vườn Sồi ra làm lá chắn, Cung Như Xuân, Thôi Quốc Hằng cũng không tiện nói cái gì. Dù sao lúc này vẫn là có thái độ ủng hộ, không có tâm tư đi động khoản tiền đó.

Nếu là tổ chức học sinh, phía trường muốn an bài hai thầy chỉ đạo vừa mới tới dẫn dắt hoạt động tổ chức của hiệp hội. Nói tới cuối cùng, Cung Như Xuân cùng Thôi Quốc Hằng thương nghị:

- Hiệu trưởng Lý Hồng Minh muốn Đoàn ủy trưởng xem trọng việc này, nếu em Mông Nhạc cũng là học sinh của Học viện Thương mại Quốc tế. Thầy chỉ đạo của Hiệp hội sáng nghiệp, theo ý kiến của tôi, bên Đoàn ủy trưởng, bên Học viện Thương mại Quốc tế đưa ra một người. Viện trưởng Thôi thấy thế nào?

- Như vậy cũng tốt.

Thôi Quốc Hằng còn lo lắng hưởng xái không được bao nhiêu, an bài như vậy là hợp ý hẳn nhất. Đương nhiên, tư cách của hắn tại ĐH Đông Hải cao hơn Cung Như Xuân nhiều, thêm một người như Cung Như Xuân vốn chủ yếu là bất sinh viên công tác, có thể tự mình đảm đương thầy chỉ đạo của Hiệp hội sáng nghiệp. Nhưng hắn lại không thể tham gia vào, nhất thời còn chưa suy nghĩ ra phải ai mới thích hợp.

Thôi Quốc Hằng chần chờ suy nghĩ nhân tuyển thích hợp. Trương Khác thấy ánh mắt của Ngụy Đông Cường nhìn qua, trong mắt có một tia chờ đợi. Muốn nói mọi người quan hệ hòa hợp, cho dù tư lịch của Ngụy Đông Cường không đủ, Trương Khác còn có thể kéo hắn một chút, lúc này chỉ coi như không thấy, dưới bàn công tác đá đá chân Mông Nhạc.

Mông Nhạc, Đỗ Phi không cần phải quá cố kỵ trong học viện lục đục với nhau, xem ai thuận mắt xem ai không vừa mắt, thể thoáng thẳng thắn thành khẩn nói ra, dù sao còn phải trông cậy vào các thầy chỉ đạo có thể làm chút sự tình cho Hiệp hội sáng nghiệp.

Mông Nhạc ngẫm hiểu, vẫn còn do dự cười nói:

- Cũng không biết chủ nhiệm Tần có được không, mấy ý nghĩ của tui em vẫn là được chủ nhiệm Tần dẫn dắt đấy ạ.

Nghe Mông Nhạc nói như vậy, Thôi Quốc Hằng cũng chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền hỏi Tần Cương:

- Tiểu Tần, anh có thể bớt chút thời gian cùng bí thư Cung chỉ đạo mấy đứa nó không?

- Thời gian bớt chút vẫn phải có. - Tần Cương nói: - Chỉ sợ kinh nghiệm công tác của tôi chưa đủ, sẽ gay trở ngại cho bí thư Cung thôi...

- Công việc gì kinh nghiệm đủ hay không, tôi thấy Tiểu Tần có thể.

Cung Như Xuân còn sợ Thôi Quốc Hằng nhét vào một người có thâm niên qua, liền giúp Tần Cương nói một câu.

Đến lúc này, sự tình trên cơ bản đã được xác định, Hội Sinh viên trường cùng các tổ chức Hội Sinh viên đều có chỗ hoạt động chuyên môn, tập trung ở trong tòa nhà Gạch đỏ trước tòa nhà chữ I. Sinh viên ĐH Đông Hải đều gọi nơi đó là Tiểu Hồng lâu.

Cung Như Xuân nhớ kỹ sát vách Hội Sinh viên trường có hai gian phòng làm việc bỏ không, vẫn cho Hội Sinh viên trường làm phòng hoạt động. Hắn liền đáp ứng cho bọn Mông Nhạc làm căn cứ của Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp.

Ngày hôm nay đã trễ, hắn bảo ngày mai Mông Nhạc trực tiếp đi đến Hội Sinh viên trường lấy chìa khóa.

Mọi chuyện làm xong đã qua 8 giờ. Thôi Quốc Hằng, Cung Như Xuân đều xem như của lãnh đạo trường, thời gian mặc dù trễ lại không thể kéo Mông Nhạc, Đỗ Phi, Trương Khác đi nhà hàng ăn uống. Mọi người đều tự tản ra.

- Giờ có thể chân chính chiêu binh mãi mã rồi chứ?

Ra khỏi phòng làm việc hiệu trưởng đã không một bóng người, Đỗ Phi mãn nguyện cảm khái, đuổi đuổi người, nắm lấy vai Mông Nhạc:

- Đi, đêm nay phải chúc mừng một chút, mày tranh thủ uống hết ba chai bia đi...

- Chờ một lát, lát nữa lão Tần sẽ qua đây. - Mông Nhạc không vội vàng đi.

Tần Cương là chủ nhiệm lớp của Mông Nhạc, còn kiêm phụ trách công tác Đoàn ủy học viện, bản tính không quá tự cao tự đại, hoặc là nói vẫn chưa học được cách làm ra vẻ. Trương Khác cũng chỉ coi như biết hắn, nhưng Mông Nhạc có quan hệ rất tốt với hắn. Ở trong trường, Mông Nhạc ít nhiều có vẻ ngổ ngược, còn có

thể liên tục làm chủ tịch Hội Sinh viên của học viện hai khóa, nhân tố càng nhiều là Tần Cương coi trọng hẳn.

Cũng không biết Mông Nhạc vừa mới cùng Tần Cương đã làm ám hiệu gì, đợi một hồi quả nhiên Tần Cương đi vòng lại.

Thấy được Trương Khác, Đỗ Phi, Tần Cương cười nói:

- Chủ nhiệm Ngụy của các em có việc về trước rồi, vốn muốn hẹn thầy ấy cùng ăn cơm tối.

- Ha ha. . .

Trương Khác cũng không có biểu hiện gì đối với việc này, chẳng lẽ còn muốn mình dày mặt đi mời hẳn sao? Y chỉ nói giỡn với Tần Cương:

- Chủ nhiệm Tần, sau này bọn em cũng xem như là bám vào bắp đùi của thầy rồi đấy...

632. Chương 632: Thu Nhận Người Mới

Học viện Thương mại Quốc tế khóa 97 mới tới hai nhân vật khó chơi, Tần Cương đã sớm nghe nói, chỉ là rất tò mò, vì sao trong thời gian một tháng ngắn ngủi, Mông Nhạc lại quen thân với họ như vậy? Thấy Trương Khác nói đùa với mình, bản tính của Tần Cương cũng hiền hoà, hỏi bọn họ:

- Sao các em lại quen nhau?

- Khi tiếp đón tân sinh, hai đứa nó quá chói mắt, nên cũng quen thôi...

Mông Nhạc giải thích, song hẳn giải thích như vậy thật sự rất khó khiến người tin phục. Nhưng Tần Cương cũng không là người truy nguyên, hẳn kéo Mông Nhạc, Trương Khác, Đỗ Phi cùng đi đến căn tin nhân viên trường mời bọn họ ăn cơm.

Cũng không thể tưởng tượng được tinh thần phấn khởi của Đỗ Phi, Mông Nhạc, đêm Trương Khác trước 12 giờ đi ngủ, trời vừa sáng tỉnh lại, Đỗ Phi cùng Mông Nhạc vẫn còn đang trên sân thượng thương lượng cả đêm.

Cho dù Hiệp hội sáng nghiệp còn chưa có bắt đầu chiêu binh mãi mã, không có người nào thì cũng chỉ là cái xác không, vẫn là phải trước tiên thiết lập ra phương án thiết kế cùng đưa tiệm Internet vào hoạt động.

Buổi sáng trước tiên tới Hội Sinh viên trường lấy chìa khóa của phòng làm việc, Trương Khác cùng Đỗ Phi ở lại quét dọn, viết áp phích chiêu tân. Mông Nhạc thì đến các học viện khác tìm người thương nghị xúc tiến việc thi đấu, hẳn còn muốn phụ trách kéo vào một số thành viên nòng cốt – những sinh viên năm cuối có năng lực, nếu không phải nguyên nhân đặc biệt, hơn phân nửa sẽ không đến những tổ chức học sinh mới làm tân nhân gì đâu.

- Có cần trước tiên kéo Trần Phi Dung vào không?

Đỗ Phi chủ động nhận lấy việc quét dọn. Hắn đột nhiên không xác định hỏi Trương Khác:

- Dụ bạn ấy vào, bảo bạn ấy phụ trách việc chiêu tân, mày nói có hiệu quả hơn hai tụi mình xuất mã gấp trăm nghìn không?

Mới viết áp phích được phân nửa, Trương Khác ưỡn thẳng lưng lên nói:

- Mày tự đi tìm cô ấy đi...tao chỉ chỉ phụ trách làm trợ thủ cho tụi mày, cái trò hăm hại lừa gạt này, tụi mày tự thân xuất mã được rồi.

- Tao đi đâu mới tìm được Trần Phi Dung?

- Nếu cô ấy không có tiết, hơn phân nửa sẽ ở phòng đọc. . .

Đỗ Phi cũng không nói thêm lời vô ích gì, xoay người liền chạy về hướng thư viện, hy vọng may mắn có thể gặp được Trần Phi Dung ở phòng đọc.

Trương Khác cũng không biết buổi sáng Trần Phi Dung có tiết hay không, y vừa mới viết xong một tấm áp phích chiêu tân thì Trần Phi Dung đi tới một mình. Tiểu tử Đỗ Phi này không biết chạy đi chơi trò gì rồi, không thấy bóng dáng.

Trần Phi Dung mặt hơi ửng đỏ, khí trời hơi nóng, đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm Trương Khác, hỏi:

- Bạn vội vã tìm mình có chuyện gì?
- Bạn không sợ Đỗ Phi lừa bán bạn đi hả?

Trương Khác bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, mới giải thích cho cô:

- Đỗ Phi cùng Mông Nhạc đã lập một tổ chức học sinh mới, mình cũng vào chơi, bạn có muốn tham dự luôn không?
- Thật hả?

Ánh mắt Trần Phi Dung lóe lên, bộ dạng có chút vui mừng, cũng có chút chờ đợi, hỏi Trương Khác:

- Mình có thể sao?

Trương Khác cười nói:

- Đỗ Phi là muốn kéo bạn vào, để dễ chiêu phong dẫn điệp đi tuyển các hội viên mới. Nếu bạn không sợ bị lừa gạt, trước hết giúp mình viết xong mớ áp phích chiêu tân này đi...

Trương Khác hướng về tờ áp phích đã viết xong trên bàn đá mắt, bảo Trần Phi Dung bóc nó ra, để cho y thuận tiện viết lên mặt.

Trần Phi Dung mặc áo thun tay dài, cô xắn tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng tinh, thản nhiên cười, yên lặng đi tới giúp Trương Khác dán những tấm áp phích đã viết xong đến một bên dột khô, còn giúp Trương Khác đè phẳng giấy, để tiện cho y cầm bút lông viết lên.

- Mông Nhạc, không phải tao không nể mặt mày, tao sẽ đến xem sao, không hợp ý sẽ quay đầu đi ngay...Tụi mình ở trong trường này đã ba năm rồi, mày phải an bài một danh hiệu quản lý, trưởng phòng gì đấy thì tao còn có thể suy nghĩ. Mày bảo tao vào làm người mới, còn không bằng tao tiếp tục ở Hiệp hội Thư pháp. Mày cũng biết gái luyện thư pháp ở đó, thông thường nói đến khí chất thì khỏi chê...

Dãy nhà hướng bắc, ánh mặt trời buổi sáng không chiếu vào được, lúc này trong Tiểu Hồng lâu rất ít người, buổi chiều, buổi tối mới là thời gian sinh động của các tổ chức học sinh, râm mát mà yên tĩnh, Trần Phi Dung thản nhiên nhìn Trương Khác viết áp phích, không ngờ chữ của Trương Khác cũng đẹp như thế. Cô không biết mấy ngày này Trương Khác đang mượn việc viết áp phích để luyện chữ.

Lúc này nghe ngoài cửa có âm thanh ồn ào, nhiều người đang đi về hướng này, Trần Phi Dung mở to cặp mắt trong veo nhìn Trương Khác một cái.

- Mông Nhạc gạt người trở về rồi...

Trương Khác cười giải thích cho Trần Phi Dung, chỉ ở ngày tân sinh báo danh, Trần Phi Dung gặp qua Mông Nhạc một lần. Mới vừa nãy, Trương Khác giới thiệu một chút cho cô dự định của Đỗ Phi cùng Mông Nhạc, nghĩ thầm Trần Phi Dung ở trong trường ĐH Đông Hải rất ít giao du với bên ngoài, đại khái là không muốn người khác quấy rối cuộc sống yên tĩnh của cô.

- Mông Nhạc, cũng không phải tao nói mày, mày ở Học viện Thương mại Quốc tế đã làm tới chủ tịch Hội Sinh viên hai khóa rồi, Tịch sư thái cũng chưa từng nhìn thẳng vào mày lần nào. Mày làm những cái này, ra danh tiếng lớn, có được tác dụng gì? Lòng của phụ nữ, nhất định hướng phương diện khác. Mày đúng là 10 con trâu cũng kéo không trở lại được. Huynh đệ, tao van cầu mày đấy, đổi lại đối tượng đi! Tao nói này, Trần Phi Dung của học viện quan hệ xã hội đẹp khỏi chê. Về đẹp đó, Tịch Nhược Lâm cũng chỉ xứng làm nha đầu thông phòng, trong phạm vi ĐH Đông Hải, cũng chỉ Giang Đại Nhi mới có thể so được với người ta. Nghe nói thẳng Hồ Kim Tinh, đang để ý đến người ta rồi. Nhưng mà sao, ai đi để ý đến tụi sida ở Hội

Sinh viên trường làm gì? Các huynh đệ nhện đầu tặng ày món hàng cực phẩm đó đấy, buổi tối giúp mày đến thư viện chặn cô ấy lại. Vì mày, mấy huynh đệ chúng ta bất cứ giá nào rồi, giả lưu manh bị mày đâm đá cũng được...

Người ngoài cửa còn đang nói, Trần Phi Dung nghe chuyện dính dáng tới mình, cô bĩu môi, mặt đỏ lên, vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Trương Khác buông bút trong tay, nhìn chăm chăm cửa. Y muốn nhìn Mông Nhạc tụi kia qua đây, khi thấy được Trần Phi Dung đang ở chỗ này sẽ có vẻ mặt gì.

- Mông Nhạc, mày cũng đừng thất cổ chết trên một thân cây. . .

Người đi tuốt đằng trước lui về phía sau lấy cái môn đẩy cửa ra, hắn còn muốn nói cái gì, nhưng bị một người phía sau che miệng lại, đầu bị ép xoay lại. Thấy được Trần Phi Dung hơi giận đi vì xấu hổ, hắn mất chữ A mồm chữ O, choáng váng vài giây. Hất đột nhiên gào lên:

- Bà xã, mau ra đây xem thượng đế này!

Tiếng hét chói tai làm mấy tiểu tử bu trước cửa đều bình tĩnh.

Vài người bình tĩnh đang túm Mông Nhạc kéo vào trong phòng, vung tay vung chân:

- Thằng nhóc Mông Nhạc này, các huynh đệ vẫn luôn nhớ chỗ tốt nào cũng phải dành ày trước. Mày lại đối trá như thế, đào một cái hố to kéo các huynh đệ nhảy vào. Nói mau, sao mày lừa gạt hoa khôi của trường qua đây được...

- Oan quá, tao còn không biết cô ấy là Trần Phi Dung. . .

Mông Nhạc thò đầu ra từ trong đám tiểu tử dây dưa, hỏi Trương Khác:

- Đây là hành lý của mày hay là hành lý của hỗn tiểu tử Đỗ Phi kia...

- Hành lý gì? - Trần Phi Dung khó hiểu hỏi Trương Khác.

633. Chương 633: Có Người Tới Hỏi Tội

Khi tiếp đón tân sinh, Mông Nhạc chỉ thấy qua Trần Phi Dung một lần, nghe Trương Khác chỉ vào Đường Thanh, Trần Phi Dung, Thịnh Hạ mơ hồ nói đều là hành lý có chủ, cũng không tỉ mỉ hỏi là bạn gái của ai.

Trong khoảng thời gian này, Mông Nhạc thấy được Tôn Tịnh Mông, Dịch Đan Thanh xuất hiện ở bên cạnh Trương Khác, vẫn chưa lại nhìn thấy Trần Phi Dung, Đường Thanh, cũng không có thời gian như trước đây nằm vùng trong trường lưu lăm mý sắc mới.

Hắn vẫn nghe người khác nhắc tới tân hoa khôi mới của ĐH Đông Hải, Trần Phi Dung, đương nhiên không biết thì ra đã sớm gặp qua Trần Phi Dung.

- À.

Trương Khác ngớ ra, tự nhiên sẽ không giải thích cho Trần Phi Dung những cái này, chỉ là cười nói với Mông Nhạc:

- Bạn ấy hả, bạn ấy bị Đỗ Phi gạt vào, tao cũng không biết bạn ấy có phải có chủ...

Đám tiểu tử quay đầu lại nhìn chăm chăm Trần Phi Dung, lại đột nhiên chuyển biến thái độ đối với Mông Nhạc, khúm núm lấy lòng hắn:

- Lão đại, sau này huynh đệ sẽ lẫn lộn với lão đại, mấy cái quản lý, trưởng phòng tao không đòi hỏi xa đâu, lão đại an bài cho tao chạy việc cho Trần mỹ nữ đi...

- Ấc...

Mông Nhạc dẫn đo tư thái, sửa sang lại cổ áo cho đám tiểu tử này:

- Hiệp hội chúng ta dù tuyển người mới cũng có yêu cầu. . .

- Lão đại không phải được voi đòi tiên đấy chứ, tụi tao cũng đã khúm núm cầu mày nhận tụi tao làm tiểu đệ rồi, có cần tụi tao quỳ xuống luôn không...Tụi tao chân chính quỳ đây...

Mông Nhạc cười nói, giúp Trương Khác, Trần Phi Dung giới thiệu người hấn dẫn qua.

Có hai người còn là thành viên của CLB Côn Trùng, chẳng qua cũng như Mông Nhạc, đều bởi vì không phải xuất thân học máy tính, một người là Đồng Dực Hoa, sinh viên năm 3 của Học viện Luật, một người là Thời Học Bân, sinh viên năm 2 Học viện Tin tức tuyên truyền – vừa rồi to mồm ở lối đi nhất chính là hấn.

Khi CLB Côn Trùng chân chính muốn bắt đầu khai phát game cũng trình đơn xin huy động vốn với trung tâm sáng nghiệp đầu tư Vườn Sồi, loại bỏ những nhân viên phi kỹ thuật như họ ra ngoài.

Đồng Dực Hoa, Thời Học Bân không nhận phải chịu tình thương gì, chỉ là không cam lòng giá trị của mình bị bỏ qua, lại có quan hệ tốt với Mông Nhạc, thấy Mông Nhạc triệt để thoát ly CLB Côn Trùng, hai người bọn họ cũng rất ít lên BBS nữa, coi như nửa chính thức đã thoát ly câu lạc bộ rồi.

Đồng Dực Hoa, Thời Học Bân, còn có hai người khác, Trương Khác cũng biết, chỉ là họ đều không biết Trương Khác mà thôi.

Khi Mông Nhạc giới thiệu đến tên của Trương Khác, những người này đều vô ý thức bĩu môi, khắc chế không để cho những lời “thì ra là thằng sida này à” nhảy ra khỏi miệng, đều cười nói:

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, quả thật là ngưỡng mộ đã lâu đấy. Ít nhất phân nửa nữ sinh của ĐH Đông Hải đều biết anh bạn, còn tưởng rằng mới vừa vào ĐH Đông Hải cuộc sống của anh bạn sẽ rất đau khổ chứ, không ngờ anh bạn sống còn thoải mái hơn bọn tui nhiều...

Hấn tiến đến thấy được Trương Khác viết áp phích, Trần Phi Dung thì sẵn tay áo giúp hấn dè giấy. Hấn nhìn mà thèm muốn chết.

Trần Phi Dung mím môi cười, biết những người này “ngưỡng mộ đã lâu” Trương Khác vẫn là ảnh hưởng của hiệu ứng bong bóng trước KTX nữ.

Mông Nhạc đẩy đám tiểu tử này ra đứng trước bàn công tác, nghiêm túc giới thiệu tình huống cho họ:

- Còn có một tiểu tử tên Đỗ Phi, quản lý hiệp hội, tạm thời chỉ có ba người tụi tao thôi. Bí thư Cung còn có Tần Cương của Học viện Thương mại Quốc tế, đảm nhiệm thầy chỉ đạo của hiệp hội. Như vậy, mọi người đại khái biết phân lượng của hiệp hội rồi đấy. Không phải là không phân quan tứ tước cho tụi mày, chủ yếu là tính chất của hiệp hội chúng ta có điểm khác với các tổ chức học sinh khác...

Vừa định tường tận giới thiệu tình huống, nghe trong lối đi có người gọi:

- Mông Nhạc, Mông Nhạc. . .

Mông Nhạc thừa lại, một lát sau không thấy người đi vào. Vị trí của Trương Khác đứng gần cửa, y mở cửa thò đầu ra nhìn hành lang một chút. Trong hành lang không một bóng người. Y bĩu môi, nói đùa:

- Gặp phải quỷ rồi hả?

Trương Khác đóng cửa lại, ra hiệu cho Mông Nhạc tiếp tục giới thiệu tình huống ọi người, lại nghe thấy có người ở hành lang gọi Mông Nhạc, mở cửa thấy Tịch Nhược Lâm đi cùng một nam sinh vóc dáng cao to, là người ngày đó rời khỏi sân tennis chỗ cô đến căn tin nhân viên trường, cũng là một trong những thành viên của CLB Côn Trùng. Hai người từ phòng làm việc của Hội Sinh viên đi tới. Thì ra họ nghe được Mông Nhạc thừa lại, cho rằng Mông Nhạc đang ở trong phòng làm việc của Hội Sinh viên, liền chạy đến phòng làm việc của Hội Sinh viên tìm người.

- Mông Nhạc ở chỗ này, hai người tìm lộn chỗ rồi...

Trương Khác thò đầu ra nói với Tịch Nhược Lâm, gọi họ qua đây.

Tịch Nhược Lâm thấy Trương Khác ở chỗ này, có chút hứng thú. Buổi sáng Trương Khác không đến văn phòng khóa, nên không có ai viết áp phích.

Trương Khác mở cửa cho Tịch Nhược Lâm cùng nam sinh kia đi vào, nhìn tiểu tử Mông Nhạc bắt đầu khăn trương, y bĩu môi cười: Một người bình thường tiêu sái, cũng luôn có lúc không tự nhiên.

Biết rõ Tịch Nhược Lâm cùng nam sinh kia vì sao tìm tới, Trương Khác vẫn hỏi:

- Hai người qua đây tìm Mông Nhạc có chuyện gì?

Nam sinh kia nhìn Trương Khác một cái, không để ý đến y, trực tiếp hỏi Mông Nhạc:

- Mày rớt cuộc đang làm trò quỷ gì, vì sao sáng sớm hôm nay bọn tao nhận được thông tri, nói kế hoạch hạng mục kia đang ở trong tay mày?

Giọng điệu có chút bực mình, hình như đã bị mạo phạm vậy.

- Thiệu Bân, kế hoạch hạng mục gì, sao mày vừa qua đây liền nói chuyện không đầu không đuôi gì vậy?

Trước đây Thời Học Bân là thành viên của CLB Côn Trùng, cũng tham dự vào thiết lập game lúc đầu, nên nhận ra nam sinh kia đi vào cùng Tịch Nhược Lâm.

- Giả bộ cái gì, tụi mày làm ra trò quỷ, không biết là kế hoạch hạng mục gì hả?

Nam sinh đi vào cùng Tịch Nhược Lâm nói hơi nặng lời, lúc trước bài trừ nhân viên phi kỹ thuật ra ngoài, liền hiểu được trong lòng họ không thoải mái. Sáng nay hắn nhận được điện thoại của trung tâm sáng nghiệp đầu tư Vườn Sồi thông báo là hạng mục [Tam Quốc Liệt Truyện] đã rơi vào tay Mông Nhạc. Hắn đầy bụng khó hiểu, chạy tới đây lại thấy Mông Nhạc cùng hai thành viên thoát ly khỏi CLB Côn Trùng đang ở chỗ này, hắn khó tránh khỏi nghĩ đến điểm khác.

- Tụi Thời Học Bân quả thật không biết tình huống.

Trương Khác bước tới trước một bước:

- Để tôi giải thích với anh chuyện là sao – trong kế hoạch kinh doanh của anh không thấy có tinh thần hợp tác đoàn đội gì hết. Bên Vườn Sồi không cho rằng chỉ là một số người xuất thân học máy tính là có thể làm tốt một hạng mục thương nghiệp khai phát Game – cho nên, kế hoạch của các anh bị phán định là không có giá trị thương nghiệp bao nhiêu, sáng sớm bị bên Vườn Sồi loại bỏ rồi.

Nói đến đây, Trương Khác dừng lại một chút, nhìn Tịch Nhược Lâm một cái, lại không chút khách khí, lấy giọng điệu dạy bảo nói với nam sinh cao ráo đứng bên cạnh cô:

- Thật đáng tiếc không kịp thời thông tri cho anh và các thành viên khác của CLB Côn Trùng. Về phần kế hoạch hạng mục vì sao nằm trong tay Mông Nhạc? Để tôi nói ọi người, Mông Nhạc cùng kế hoạch thương nghiệp của chúng tôi lấy được khoản đầu tư 10 triệu từ Vườn Sồi, Mông Nhạc cho rằng kế hoạch khai phát Game của CLB Côn Trùng vẫn còn có đường sống cứu vãn, chủ động yêu cầu nhận lấy hạng mục. Cho nên, vốn huy động của các anh xin đã từ Vườn Sồi chuyển tới tay chúng tôi.

- Về phần chúng tôi là ai? Tôi nói cho anh biết, thời gian rất gấp, hôm qua mới đề xuất với bí thư Cung thành lập Hội nghị sáng nghiệp, còn chưa kịp treo băng hiệu lên. Sau này ở đây là địa bàn của Hiệp hội sáng nghiệp, hiệp hội mới thành lập. Chúng tôi từ Vườn Sồi lấy được 10 triệu tài chính, chủ yếu là ủng hộ học sinh sáng nghiệp, có một số hạng mục Vườn Sồi cho rằng không có bao nhiêu giá trị thương nghiệp, chúng tôi cũng sẽ cân nhắc từ góc độ giúp đỡ học sinh sáng nghiệp mà duy trì.

- Rất xin lỗi, ngày hôm qua vừa mới lấy kế hoạch hạng mục, còn chưa kịp liên lạc với bên các anh. Nghe giọng điệu của anh, hình như chịu oan ức lắm. Nếu như anh có thể đại biểu các hội viên khác của CLB Côn Trùng, hiện tại có thể cầm lại kế hoạch hạng mục, rút...Anh tên Thiệu Bân đúng không? Anh cũng không phải người liên lạc mà kế hoạch này chỉ định mà. Anh cũng không có tư cách đề xuất rút yêu cầu về.

Trương Khác quay đầu lại hỏi Mông Nhạc:

- Người liên lạc là ai? Hình như nhớ kỹ tên Thi Tân Phi...

Bị Trương Khác lên mặt dạy bảo một trận, Thiệu Bản hết dám ho he, có chút khó tin nhìn Mông Nhạc, sao họ có khả năng từ trung tâm đầu tư sáng nghiệp của Vườn Sồi lấy được nhiều tiền như vậy?

Có Trương Khác giúp mình ngăn cản lần này, Mông Nhạc phục hồi tinh thần lại, tầm mắt rời khỏi Tịch Nhược Lâm, nói với Thiệu Bản:

- Mày đi tìm tụi Thi Tân Phi qua đây nói chuyện với tao – tròng mắt, sẵn tay áo cái gì, ở đây không ai thiếu tiền mày đâu.

Giọng điệu ít nhiều có chút không khách khí. Lúc trước chính là tiểu tử này kiên trì loại bỏ các nhân viên phi kỹ thuật khác, lại là tiểu tử này cả ngày cứ quần lấy Tịch Nhược Lâm, mặc dù nói Tịch Nhược Lâm có bạn trai khác, nhưng Mông Nhạc ít nhiều cũng cảm thấy khó chịu với hắn, chỉ là vừa mới nhìn thấy Tịch Nhược Lâm cùng đi vào, còn chưa chuẩn bị đối mặt với Tịch Nhược Lâm thế nào, có chút bất an cùng khẩn trương. Lúc này thì tốt hơn nhiều rồi.

Tay Trương Khác bỏ sau lưng dựng thẳng một ngón cái với Mông Nhạc, hy vọng hắn có thể cường thế một chút, như vậy mới có thể trấn áp cục diện.

Tịch Nhược Lâm cũng cảm thấy rất khó tin, thấy Mông Nhạc muốn trở mặt đuổi Thiệu Bản ra ngoài, cô mới nói:

- Sáng sớm nhận được điện thoại báo tin của Vườn Sồi, liền cùng nhóm Thi Tân Phi tìm bạn khắp trường, mình cùng với Thiệu Bản nghe nói bạn ở bên Tiểu Hồng lâu. Bên Thi Tân Phi lập tức sẽ chạy tới thôi...

Trong hành lang truyền đến tiếng bước chân vội vàng, Thời Học Bản đi tới cửa nhìn một chút, gọi bọn Thi Tân Phi:

- Ở chỗ này.

Đỗ Phi cũng từ bên ngoài gấp gấp trở về, vừa đi vào liền kinh ngạc:

- Mới ra ngoài còn chưa đến hai giờ, tiểu tử Mông Nhạc này lại gạt được nhiều người đến như vậy à...

Thấy được Tịch Nhược Lâm cũng đứng ở đây, Đỗ Phi nói:

- O, còn tưởng rằng tiểu tử này không dám nói với Tịch sư tỷ chứ, không ngờ mày có gan gạt cả Tịch sư tỷ cơ đấy...

Bầu không khí trước đó ít nhiều có phần giương cung bạt kiếm, lại bị Đỗ Phi làm nhạt đi.

634. Chương 634: Khoa Vương Chia Tách

Đỗ Phi buổi chiều còn phải đi thảo luận chi tiết đăng ký công ty, hắn vội vã ăn xong rồi đi; Định Đan Thanh không muốn về nhà khách nghỉ trưa, liền theo đám Trương Khác tới Tiểu Hồng Lâu tham quan cạnh tranh sáng nghiệp.

Định Đan Thanh là cô gái là cô gái xinh đẹp lộng lẫy, làn da sáng bóng như tuyết, người như phủ một lớp hào quang, vẻ đẹp thành thực mặn mà, một phong tình thâm tận xương tủy.

Đám người Thi Học Bản, Đồng Dược Hoa nhìn thấy Trần Phi Dung còn dám cợt nhả trêu chọc, còn với Định Đan Thanh, ngay cả nhìn thẳng vào mắt cô cũng không dám.

Định Đan Thanh bồi tiếp nhân vật nhàn tản như Trương Khác, Trần Phi Dung đứng ở cửa sổ trò chuyện; Tịch Nhược Lâm giữ thân phận, không nói không gia nhập hiệp hội sáng nghiệp, cũng không đi tranh chức vị phụ trách với đám Thời Học Bản, cũng đứng ở cửa sổ chỗ Trương Khác, nhìn đám Thời Học Bản hăng hái nói về cuộc thi như uống thuốc kích thích.

- Adrenalin đúng là thứ thần kỳ.

Trương Khác cảm khái nói:

- Còn lo mọi người không quen nhau, bảo bọn họ cạnh tranh nội bộ sẽ không ra gì, ai ngờ chị Dịch vừa xuất hiện một cái, làm bọn họ rút đao đâm nhau cũng được.

Địch Đan Thanh nguýt dài:

- Ai chả biết cậu coi nơi này là căn cứ bồi dưỡng.

Trương Khác chỉ cười không nói gì.

Tịch Nhược Lâm không hiểu lời Địch Đan Thanh, trước mặt Địch Đan Thanh, cô ta không tránh khỏi tự ti. Thực ra mà nói, trước vẻ đẹp rực sáng của Địch Đan Thanh thì rất ít nữ nhân giữ được tự tin.

Nghe Trương Khác ba hoa, Trần Phi Dung che miệng cười khúc khích, trước Tết tới Tân Vu chơi còn được Địch Đan Thanh chiêu đãi, không nghe Trương Khác nói Địch Đan Thanh cũng ở trong trường.

Tối giờ thư viện mở cửa, đám Trương Khác liền đi trước.

Bọn họ vừa đi, sĩ khí bên này tức tốc giảm xuống hai cấp, Thời Học Bân dò hỏi Tịch Nhược Lâm:

- Chị là trợ lý chủ nhiệm khóa của Trương Khác, thẳng nhãi đó lai lịch ra sao mà mỹ nữ cứ như do y nuôi trong nhà, kéo được Trần Phi Dung ra đã đủ kinh thế hãi tục rồi! Lại còn quen biết một siêu cấp đại mỹ nữ như thế, không phải quá đáng à?

- Tôi làm sao mà biết?

Tịch Nhược Lâm nghĩ tới Tôn Tĩnh Mông, phải thừa nhận ở trước những mỹ nữ của Trương Khác, bản thân mình thất sắc đi rất nhiều.

Mông Nhạc còn biết bạn gái chính thức của Trương Khác là Đường Thanh cũng thuộc hàng yêu tinh gây họa, vở vai Thời Học Bân:

- Người anh em, biết mục tiêu cuộc đời ở đâu rồi chứ? Nỗ lực lên.

- Nhưng thẳng nhãi đó có nỗ lực gì đâu!

Thời Học Bân oán trách:

- Chị Tịch, hay là chị thương tôi một chút, nếu kìm nén quá lâu, tôi sẽ phản nhân loại, phản xã hội mất, coi như chị cứu vớt nhân loại, tốt xấu cũng cho tôi có mỹ nhân để oai phong vài ngày!

- Xéo!

Không có mặt đám Trương Khác, Đỗ Phi ở đây Tịch Nhược Lâm không cần giữ thân phận trợ lý chủ nhiệm nữa, giờ chân muốn đá, làm đám Thời Học Bân sợ hãi bỏ chạy.

~oOo

Địch Đan Thanh không vào được phòng mượn sách, Trương Khác bảo cô viết tên sách cần ra, y và Trần Phi Dung vào mượn giúp.

Năm 97, ĐH Đông Hải còn chưa có hệ thống máy tính lưu trữ thông tin về các đầu sách, muốn mượn sách phải kiên nhẫn tra mấy quyển mục lục, tốn mất quả nửa tiếng mới kiếm đủ số sách Địch Đan Thanh cần, lúc đi ra thấy Địch Đan Thanh đang đứng nói chuyện với một nam nhân.

Địch Đan Thanh mặt tỏ vẻ bức bối, nhìn thấy hai người Trương Khác đi ra, mỉm cười nói:

- Người tôi đợi ra rồi, cảm ơn anh bồi tiếp tôi trong thời gian buồn tẻ. ..

Rồi bỏ kẻ đó lại, mỉm cười quyến rũ đi về phía Trương Khác.

Người kia nhìn Trương Khác thấy quen quen, không nhận ra. Trương Khác thì nhận ra hẳn là nam nhân cùng Tịch Nhược Lâm đi lên núi Hợp Hoan, hỏi nhỏ Địch Đan Thanh:

- Tên kia có bị chị Dịch mê hoặc tới điên đảo hồn phách khai cả tổ tiên mười tám đời ra không?

- Khả năng tổ tiên mười tám đời của hắn chẳng có gì đáng để khoe khoang, đợi hai cô cậu nửa tiếng đồng hồ, chỉ nghe thấy hắn kể về bản thân, bà cô đây chán tai, nếu chẳng phải quá buồn tẻ thì sớm đá cho hắn ngã xuống lầu rồi..

Địch Đan Thanh hay ngón tay kẹp tấm danh thiếp định ném vào thùng rác:

- Là bạn cùng ban bồi huấn, tên này rất phù phiếm.

Trương Khác lấy tấm danh thiếp xem, Vương Túc Hải tổng giám đốc công ty hữu hạn khoa kỹ Hải Túc, có điều cái thời đại này, giám đốc chủ tịch chạy đầy đường, thuận tay vứt hộ vào thùng rác giúp Địch Đan Thanh.

Trần Phi Dung buổi chiều không có tiết, Trương Khác định cùng đốt thời gian trong phòng đọc sách.

Chia tay Địch Đan Thanh ở thư viện, Trương Khác cùng Trần Phi Dung vào phòng đọc sách, thấy Trần Phi Dung cùng mình đi tới giá sách kinh tế, còn định hỏi cô vì sao hứng thú với loại sách kinh tế, thì di động trong túi vang lên, là điện thoại của Thái Phi Quyên, chỗ này chỉ có hai bọn họ, nên y nhận máy luôn.

Trần Phi Dung vẫy vẫy tay, đôi mắt biết nói đang hỏi Trương Khác có cần giúp cầm sách không?

Trương Khác đưa sách cho cô, nhìn Trần Phi Dung ôm sách trong lòng tiếp tục đi chọn sách, vẻ đẹp như lan như huệ khiến Trương Khác cảm thấy tĩnh mịch êm ái như ở cùng cô bạn hàng xóm lâu năm.

Thái Phi Quyên vừa được tin tức từ cục công thương Hải Châu, bọn họ nhận được 4 đơn xin đăng ký công ty đều liên quan tới Khoa Vương, làm người ta không hiểu là bốn công ty này được quyền sử dụng thương hiệu lẫn tài sản vô hình của Khoa Vương.

Ba công ty đầu là đầu tư tư nhân của tập đoàn Gia Tín và tập đoàn Chính Thái, công ty cuối cùng do tập đoàn Đại Nhã là nhà đầu tư chủ yếu, còn có một tin tức làm người ta không ngờ tới, Úc Bình nắm 30% cổ phần của công ty này, hơn nữa còn được chỉ định làm đại biểu pháp nhân.

Thái Phi Quyên hỏi:

- Điều này liệu có phải nói lên rằng tập đoàn Đại Nhã và Tà gia đã bán chính thức chia tách?

- Không ngờ Khoa Vương lấy phương thức này đi lên con đường đa nguyên hóa, đúng là bất ngờ, vốn cổ đông Khoa Vương đã bằng mặt không bằng lòng rồi, bọn họ đều đang lấy Khoa Vương ra làm lợi thế giao dịch đây.

Trương Khác cảm khái:

- Nếu không Đại Nhã khó mà phân rõ giới hạn được, chắc là Úc Bình phát huy tác dụng trong chuyện này, chúng ta đợi xem biến hóa đi.

Có thể Úc Bình đúng là nhân vật lợi hại, trước kia không chú ý tới cô ta lắm, chỉ biết cô ta là tình nhân của Chu Phú Minh.

Từ phục vụ của nhà khách Văn Sơn, trối được Chu Phú Minh, từ đó nhảy sang làm giám đốc Khoa Vương, hiện ra mặt tách Đại Nhã khỏi Tà gia, thực sự không thể coi thường được.

Không rõ quá trình cụ thể ra sao, nhưng không có Úc Bình, không có Chu Phú Minh đứng sau lấy địa ốc Cẩm Thành ra làm lợi thế giao dịch thì khó mà phát sinh chuyện này được.

Tà gia không dễ dàng từ bỏ bất kỳ một đối tượng có thể hút máu nào, Đại Nhã xem như sơ bộ có thể thoát thân rồi.

Đăng ký một công ty không cần tốn nhiều tiền, quan trọng là hiệp nghị sử dụng thương hiệu Khoa Vương hay không, trong tay Úc Bình hẳn là không có nhiều tiền công khai lắm, rất khả năng phần này là giao dịch quyền tiền.

Trương Khác cười, trong vụ này Tà Chiêm mới là người bị vứt bỏ hoàn toàn, không biết hắn có vùng vẫy chút nào không?

Phát sinh ra chuyện này, có lẽ có thể nói Đại Nhã đã thông minh hơn một chút, song không hiểu trong lòng Trần Tình sẽ có cảm xúc gì? Cô ấy nhất định không dễ chịu.

Loại tin tức này không thể ảnh hưởng tới tâm tình của Trương Khác, nhét di động vào túi, nhận lấy đồng sách còn thoảng mùi cơ thể của Trần Phi Dung, hỏi:

- Sao bạn lại xem mấy thứ sách này, không thấy chán à?
- Cũng ổn, ba mình hi vọng sau này mình làm quán ăn thêm phát triển mà.

Trần Phi Dung cười nhẹ:

- Mỗi tội không biết đọc từ đâu.

635. Chương 635: Ntd Bị Bỏ Rơi

- Vậy để mình tiến cử cho vài cuốn ...

Trương Khác đưa tay ra chọn sách, di động trong túi lại đột ngột rung lên, giật mình, ngón tay chạm vào mu bàn tay mát lạnh như ngọc của Trần Phi Dung cũng đưa lên lấy sách, thấy cô rút tay lại, Trương Khác mỉm cười xin lỗi, y không cố ý, lấy di động ra:

- Hôm nay lắm việc quá, toàn việc lật vật, nếu lại là chuyện lật vật nữa thì bọn họ biết tay mình, lâu lắm rồi mình không chữ ai.

Nhìn số máy, là Diệp Kiến Bân gọi từ Hong Kong.

Trương Khác nhận điện thoại:

- Có chuyện gì mà đột nhiên gọi điện thoại, thấy mỹ nhân bên cạnh tôi nhiều quá nên ghen tị phá đám người ta tình tứ hả?

Nghe Trương Khác nói lung tung, Trần Phi Dung đỏ mặt trừng mắt nhìn y, Trương Khác luôn chiếm lợi mềm mại với các cô gái, thấy Trương Khác cười nhả nhớt chỉ biết lắc đầu, đi ra chỗ khác không làm ảnh hưởng tới y nói chuyện, cô luôn nhin không quan tâm tới mây mù bí mật bao phủ xung quanh Trương Khác.

- Chính quyền Đài Loan vừa tuyên bố bỏ tỉ giá NTD, làm NTD trong chớp mắt hạ xuống 3%, chứng khoán các quốc gia Châu Á cũng tụt theo, bão lại nổi lên rồi.

Diệp Kiến Bân hưng phấn nói:

- Cậu cũng nên nhúc nhích đi chứ, đừng suốt ngày trốn trong trường dự dỗ các cô bé nữa.

Đồng NTD bị bỏ rơi là điều có thể dự kiến, cơn bão tài chính ở Hàn Quốc có thể bộc phát sớm rồi.

- Được, tối có máy bay thì tôi đi ngay.

Trương Khác sáng khoái đồng ý, chẳng phải là chuyên môn vì chuyện quỹ đầu tư, còn vì cơn bão tài chính lan tới Nhật Hàn sẽ làm ảnh hưởng trực tiếp tới sản nghiệp điện tử ở Châu Á.

Chu Du cũng định tới Malaysia đàm phán chuyện mua cổ phần xí nghiệp bột giấy, hần đang ở Kiến Nghiệp, Trương Khác liền gọi hần tới cùng mình đi Hong Kong trước, lại gọi điện cho Phó Tuấn đặt vé máy bay, xác định 4 giờ còn vé trống, tiếp đó gọi điện cho Đường Thanh, bảo cô không cần chuẩn bị về nghỉ lễ Quốc Khánh nữa, y sẽ ở lại Hong Kong với cô.

- Vậy Phi Dung thì sao, bọn mình đã chuẩn bị kế hoạch nhiều ngày rồi.

Đường Thanh do dự hỏi:

- Hay là đưa bạn ấy đi theo đi, dù sao bạn ấy ở lại Kiến Nghiệp một mình cũng rất buồn.
- Cô ấy ở ngay đây, bạn nói với cô ấy đi.

Trương Khác vẫy tay gọi Trần Phi Dung, đưa di động lên nói nhỏ:

- Đường Thanh muốn nói chuyện với bạn.

Trần Phi Dung nhận lấy di động, khi nói chuyện còn mím môi nhìn Trương Khác, nói:

- Mình không phải trẻ hư, sao có thể trốn học mấy ngày liền được? Các bạn chơi vui vẻ nhé.

Trương Khác chẳng biết câu này cô nói với Đường Thanh hay nói với mình.

Phó Tuấn mau chóng lái xe tới thư viện, đợi Chu Du qua tụ họp, Trương Khác chỉ kịp gọi điện báo cho Đỗ Phi, nhờ hẩn xin nghỉ phép hộ, không để đám Ngụy Đông Cường tưởng rằng mình đã mất tích, rồi lên xe tới sân bay quốc tế.

Trên đường đi Trương Khác lại liên lạc với Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông ở Hải Châu, Tiêu Tấn Thành ở Nhật, thành Hán Chương ở Mỹ.

Ntd bị bỏ rơi, cơn bão tài chính khả năng sẽ tập kích Hàn Quốc trong thời gian gần.

Trần Tín Sinh có kế hoạch hai ngày nữa tới ĐNÁ tìm nhân thủ thích hợp cho kế hoạch Vườn Sồi, Trương Khảo bảo hẩn tạm hoãn chuyến đi, tới Hong Kong quan sát thể cục biến hóa.

Vũ bão nổi lại, mọi người tập trung ở Hong Kong là tiện nhất, y luôn liên lạc với Hứa Tư và Đường Thanh, biết mấy ngày hôm nay trời Hong Kong luôn có mưa.

Hứa Tư và Đường Thanh đều ở Hong Kong, bất kể là gặp ai đều khiến người còn lại bị lạnh nhạt, nếu như có thể Trương Khác không muốn làm bất kỳ cô gái nào phải buồn chút nào, cả hai đều là trái tim và linh hồn của y, nghĩ thôi đã thấy lòng đau nhói.

Ai bảo mình tham lam như thế?

Bay tới bầu trời Hong Kong, nhìn màn mưa ướt sượt phía dưới, lúc này thành phố đã sáng đèn, trông cứ như toàn bộ sao trời rơi xuống dòng sông.

- Ở trên tầng mây còn nhìn thấy sao băng đấy...

Trương Khác vừa hạ cánh liền gọi điện cho Hứa Tư, cô ở chung cư cao cấp Ảnh Loan Viên, y không thể tới đó được.

Tương Vi đã chính thức phụ trách chức vụ tổng giám đốc điều hành của Việt Tú, đích thân tới sân bay đón Trương Khác.

Bọn họ trực tiếp tới khách sạn Bán Đảo, Diệp Kiến Bân đợi hẩn ở đó, lúc này Đường Thanh và Thịnh Hạ cũng đang trên đường tới.

Diệp Kiến Bân ở khách sạn Bán Đảo tới 5 tháng rồi, dùng lời hẩn mà nói thì ở thêm nữa sẽ khó chịu hơn mất.

Hẩn nói thế chỉ là vờ vịt thôi, từ mùa thu tới giờ, Tôn Tĩnh Hương luôn ở Hong Kong, hẩn lại sướng đến quên đường về nhà luôn rồi ấy chứ, nếu chẳng phải hôm nay chính quyền Đài Loan không bất ngờ tuyên bố bỏ tỉ giá cố định của NTD chỉ e hẩn chẳng nhớ tới mình, Trương Khác biết thừa.

Xe tới khách sạn, vừa vặn Đường Thanh và Thịnh Hạ tới nơi, bọn họ đang đi lên bậc thềm khách sạn nghe Trương Khác liền quay đầu lại.

Trong nước đã là mùa thu, Hong Kong vẫn còn giữa mùa hè, Đường Thanh tay cầm chiếc ô hồng, mặc áo liền váy màu lam, chẳng cần son phấn, yêu kiều đứng dưới cột đèn giả cổ, trông giống tinh linh mỹ lệ trong đêm mưa, giây phút nhìn thấy Trương Khác từ xe đi ra, môi xinh khê hé, ánh mắt bừng bừng say đắm.

Trương Khác giang tay ra, nghênh đón cô công chúa thẹn thùng nhào vào lòng, khê ôm lấy hông cô nàng, mũi ngửi hương thơm thanh mát, ngây ngất như chìm trong mộng.

- Bọn mình trốn ra đây, giám thị tức xá là bà già vừa cổ quái vừa nghiêm khắc, nếu vừa muộn quá là không được đâu ...

Đường Thanh ôm chặt lấy cổ Trương Khác, khê nói:

- Vậy thì đừng về nữa là được mà.

Trương Khác ôm vòng eo nhỏ nhắn của Đường Thanh, tới chào Thịnh Hạ:

- Đồ Phi không bỏ thời gian tới đây được, nếu cô muốn gặp nó thì phải tự tới Kiến Nghiệp thôi ...

- Ai thèm nhớ hân.

Thịnh Hạ mạnh miệng nói.

Đi vào khách sạn, trừ Diệp Kiến Bản, Nick Leeson ra thì Cát Minh Đức cũng đã tới đó.

Trương Khác không vội nói chuyện, Đường Thanh đợi y tới giờ vẫn chưa ăn cơm, liền tới tầng thượng ăn cơm, sau đó Đường Thanh và Thịnh Hạ đi xuống khu mua sắm, để đám Trương Khác bàn công việc.

- Kinh tế Đài Loan mấy năm qua tăng trưởng chậm, nhưng còn chưa tới mếp suy thoái, không có vẻ giống không chịu nổi công kích, nhưng chính quyền Đài Loan đột nhiên tuyên bố thả nổi NDT, đúng là đã kích lớn với thị trường tài chính châu Á, chỉ số Hang Sheng Index chiều nay giảm tới 300 điểm ...

Diệp Kiến Bản giới thiệu sơ qua tình huống.

Trước khi tới đây Trương Khác đã mua báo tới Hong Kong xem rồi, trừ lúc mới tuyên bố thả nổi thì NDT có dao động sụt giảm trong thời gian ngắn ra thì sau đó tương đối ổn định:

- Kinh tế Đài Loan không có vấn đề lắm, đại khái là thừa lúc tiền sụt giá, bảo hộ xí nghiệp xuất khẩu không bị tác động quá lớn ... tôi nghĩ các quỹ đầu cơ quốc tế không quá hứng thú với NDT, đây chỉ là một ngòi thuốc nổ, khiến thị trường tài chính Châu Á càng thêm bấp bênh, cũng tăng thêm tự tin cho đám cá mập tiếp tục hủy hoại kinh tế Châu Á.

- Đúng thế kinh tế Đài Loan không có sơ hở lớn, còn hệ thống tài chính Hàn Quốc thì thùng lỗ chỗ từ trên xuống dưới ..

Cát Minh Đức thở dài:

- Bốn con hổ nhỏ đã đại bại, bốn con rồng nhỏ hai mươi năm qua thành tựu kinh tế chói lọi, nên mọi người còn mang hi vọng nhất định. Hôm nay tự tin đó bị khoét một lỗ.

Từ sau khi thu tay ở Indonesia, đám Trương Khác không đi theo đám đầu cơ quốc tế cắn xé lung tung, mà tập trung đoàn vị ở thị trường ngoại hối quốc tế với đồng won.

Mặc dù sau khi Thái Lan bùng phát nguy cơ tài chính, các quốc gia Châu Á tăng cường cảnh giác, nhưng không thể lấp đầy tất cả các khoảng trống.

***

Đoản vị (short position): Là số cổ phiếu hoặc trái phiếu mà một người kinh doanh không phải là người sở hữu chúng. Ví dụ trong hợp đồng quyền chọn bán (put options), một người sẽ mua quyền chọn bán ột số lượng cổ phiếu nhất định do anh ta nắm giữ với giá ở thời điểm hiện tại bằng giá thị trường. Nhưng trong tương lai, giá cổ phiếu trên thị trường giảm xuống, anh ta sẽ đi mua những cổ phiếu giá thấp đó và về bán lại với giá bằng giá trong hợp đồng tức là giá cao hơn, anh ta sẽ ăn chênh lệch và trả được số nợ đi vay để mua.

Hi vọng khái niệm này giải thích được phần nào thắc mắc hôm nọ của giomuadong.

636. Chương 636: Mèo Mù Mất Cá Rán

Chính quyền Đài Loan xưa nay chưa hề có động thái nào thể hiện chủ động giảm giá DNT, nhưng sau khi cơn bão tài chính bùng phát, thái bộ bọn họ bắt đầu thay đổi, tích cực cố thủ tỉ giá DNT, hôm nay bất ngờ buông tay, ý tứ ẩn dấu trong đó rất hiểm.

Khả năng chính quyền Đài Loan đang đặt bẫy đám đầu cơ tiền tệ quốc tế, cũng có khả năng có nhân tố chính trị trong đó.

Một số lời không thể nói với Nick Lesson và Cát Minh Đức, ban đêm liên liên lạc với Diệp Trần Dân.

Dnt thả nổi vào ngày 24 khiến chính phủ Hong Kong cực kỳ khốn đốn.

Chỉ 4 ngày nữa thôi là vào kỳ giao cắt quý của chỉ số Hang Sheng Index, mấy ngày này vốn là thời cơ có lợi cho cục quản lý tài chính tiến vào giai đoạn phản kích tiền kỳ, hôm qua đột nhiên tình thế xấu đi, tình thế tốt không còn nữa, chứng khoán Hong Kong rất có thể xấu đi trong bốn ngày cuối.

Diệp Trần Dân cùng quan viên chính phủ Hong Kong đêm nay chắc chắn sẽ mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau trời vẫn mưa, xa xa trên mặt biển truyền tới tiếng còi hơi, Thịnh Hạ đã về trường đi học rồi, trong tiếng mưa như tiếng nhạc ru sáng sớm Trương Khác chìm trong giấc ngủ ngon lành, tới khi Đường Thanh chui vào trong chăn mới tỉnh lại.

Đường Thanh mặc váy ngủ lụa, nhưng da thịt lộ ra ngoài còn trơn mịn hơn cả lụa.

Trương Khác ôm lấy khuôn mặt xinh xắn vẫn còn buồn ngủ của Đường Thanh, hai mắt nhắm tịt không muốn mở ra, người rúc vào lòng Trương Khác, cô nàng vất vả lắm mới đợi được Thịnh Thanh đi học để chui vào đây.

Nhìn cánh môi đỏ mọng cong lên đầy khiêu gợi, Trương Khác áp môi tới định hôn, nhưng bị Đường Thanh đưa mười ngón tay như ngọc ra bịt lấy miệng đẩy ra, giận dỗi nói:

- Bạn chưa đánh răng ...

Chăn tuột xuống eo, áo ngủ xộc xệch lộ ra mảng ngực trắng nõn nà, Đường Thanh thấy Trương Khác mắt hau hau nhìn ngực mình, đưa tay kéo cổ áo lên, nũng nịu nói:

- Mình chỉ tới đây mượn lồng ngực bạn ngủ bù thôi đấy ... Ngủ bù là sướng nhất.

Cô nàng ưỡn ngực lên, làm động tác vươn mình cực kỳ dụ hoặc, làm Trương Khác miệng khô khốc, cô nàng lật người lại, đè lên người Trương Khác, thỏ thẻ:

- Lồng ngực bạn luôn sẵn sàng ình chui vào ngủ bù một giấc thoải mái phải không.

Cô bé con cuối cùng cũng đã lớn rồi, Trương Khác cảm nhận một cách hết sức cường liệt sự mềm mại và đàn hồi của hai cái bánh bao kia, yếu hèn Trương Khác cuộn lên cuộn xuống, tay trở nên run run đặt lên cặp mông tròn cô nàng ve vuốt, dù cách lớp lụa mỏng, cảm giác không khác gì chạm vào da thịt thực sự là bao.

Trương Khác hết xoa, bóp, nhào nặn đủ kiểu làm Đường Thanh run lên từng hồi, cơ thể quằn quại trong lòng Trương khác, gò má trắng trẻo dần dần hồng hồng, cặp mắt long lanh như được phủ bởi một lớp sương mù, tỏa ra thần thái mê người.

Lý trí Trương Khác tiêu tan, dục vọng dồn nén bao lâu của y với Đường Thanh tràn gia như đê vỡ, hai mắt đỏ rực lên, tay bóp chặt lấy mông Đường Thanh từ mơn chớn ve vuốt chuyển sang dày vò, làm Đường Thanh phát ra tiếng rên tựa đau đớn nhưng mắt nhắm nghiền cổ rướn cao tựa như cực kỳ sung sướng.

- Thanh Thanh, bạn đúng là một con tiểu yêu tinh.

Giọng Trương Khác khàn đặc, tiếng rên rỉ của Đường Thanh làm thú huyết của Trương khác sôi lên sùng sục, nắm lấy quai áo ngủ của Đường Thanh khéo tuột tới đùi.

Tâm thân ngọc ngà phơi bày trọn vẹn trước mắt Trương Khác, dưới ánh sáng mặt trời như tỏa hào quang lấp lánh, mê người nhất là đôi mắt khép hờ lộ ra sức quyến rũ thanh xuân vô hạn, cặp đùi trắng mịn màng e thẹn khép lại.

Dáng vẻ như trêu ngươi này của Đường Thanh làm Trương Khác mê muội, nâng mông cô lên, muốn cỡi chiếc quần lót của cô xuống, hạ thể của y đã cứng lên như sắt.

Chiếc di động đặt trên tủ đầu giường rung lên không đúng lúc, Trương Khác tắt nhiên chẳng hề nghe thấy, nhưng đôi mắt mê ly của Đường Thanh tỉnh táo trở lại, nhìn chiếc điện thoại vẫn cứng đầu rung mãi, kéo chăn bọc lấy người, nói:

- Nghe đi, có khi là chuyện quan trọng đấy.

Trương Khác lúc này không phải muốn nghe điện thoại mà là muốn đập tan tành nó, nhưng chẳng còn cách nào khác đành cố áp chế dục vọng nhấn nút nghe.

Là điện thoại của Trần Tín Sinh, ngay đêm hán đã tới Kiến Nghiệp, sắp lên máy bay tới Hong Kong.

Trương Khác tức điên, lần này tháo ngay pin ra ném xuống đất, quay lại khát vọng nhìn Đường Thanh:

- Chúng ta tiếp tục nhé.

Đường Thanh cười khúc khích, mặt đỏ bừng xấu hổ:

- Khó khăn lắm mới lấy được dừng khí, giờ thì hết rồi ...mình còn phải đến trường đi học nữa.

Khóe mắt liếc qua người Trương Khác, quay vội đi, cầm lấy quần sịp của Trương Khác ném vào y:

- Xấu quá, mau mặc vào.

Cô nàng chui vào chăn trước, mau chốc mặc lại váy ngủ.

Chẳng nỡ cưỡng ép cô nàng, Trương Khác đành mặc lại y phục, Đường Thanh thò đầu ra, thấy y lăm lăm lại chiếc di động, mặt ỉu xiu thất vọng, như đứa bé làm hỏng mất món đồ chơi yêu thích rất tức cười, ôm lấy y từ đằng sau, áp mặt vào lưng y, nói nhỏ xiu xiu dành:

- Bạn còn ở Hong Kong mà, biết đâu lần sau mình lấy được dừng khí thì sao?

Trương Khác mắt sáng lên, phần chấn trở lại, đứng thế dù sao thời gian này mình ở Hong Kong, chỉ cần Đường Thanh có ý thức chấp nhận việc này, lo gì nữa, vả lại lần đầu của hai người diễn ra trong hoàn cảnh không rõ ràng như thế, chung quy có chút nuối tiếc, y thì không vấn đề gì lắm, nhưng không phải với Đường Thanh, nghĩ thế tình dục lảng xuống, ôm Đường Thanh vào lòng ngắm mưa gió bên ngoài thủ thỉ những lời nhớ thương ....

Đưa Đường Thanh tới trường học trước, sau đó Trương Khác ra sân bay đón Tiêu Tấn Thành, Trần Tín Sinh, Đàm Văn Tùng.

Nhìn thấy Trần Tín Sinh, Trương Khác chỉ hận không thể đá cho hán hai phát.

Trần Tín tươi cười cùng vợ chồng Đàm Văn Tùng đi tới đại sảnh, thấy Trương Khác gườm gườm nhìn mình sờn gai gốc, không hiểu đặc tội với y ở đâu.

Đi cùng với đám Trần Tín Sinh còn có nhóm Dương Văn.

Dương Văn tới đây là đại biểu cho để tiến hành trao đổi với cổ đông Hong Kong, nếu muốn tiến hành chia tách với điều kiện thích hợp, phải tránh sự phản đối kịch liệt của các cổ đông nhỏ Hong Kong.

Trong mắt Trương Khác, thị trường phát triển và thị trường đang phát triển có tính chất hoàn toàn khác biệt, từ vận hành thương hiệu, tới thao tác thị trường cùng với kế hoạch marketing đều khác nhau rất lớn, cho nên mới phân chia nghiệp vụ của Cẩm Hồ làm hai mảng, một mảng do phòng vận hành phụ trách, một do phòng vận hành hải ngoại phụ trách.

Ở đại sảnh Trương Khác đích thân giới thiệu cho vợ chồng Đàm Văn Tùng một thành viên khác của phòng hạng mục lớn, Tiêu Tấn Thành tổng phụ trách phòng vận hành hải ngoại.

Trước đó Đàm Văn Tùng nghe thấy trong hệ thống của Cẩm Hồ còn có phòng vận hành hải ngoại liền cảm thấy hết sức kỳ quái, đâu cần vì quản lý mấy cái trung tâm nghiên cứu phát triển mà cần thành lập cả một phòng ban lớn?

Hiện giờ sản phẩm của Cẩm Hồ chỉ có một, đầu đĩa của Ái Đạt căn bản không thích hợp phổ biến trong thị trường vận hành phòng hải ngoại quản lý, cho dù là các sản phẩm học tập như từ điển điện tử v.v.. Cũng chẳng có sức cạnh tranh lắm ở thị trường hải ngoại.

Cho tới khi chính thức tới Hải Châu ký hợp đồng hợp tác, vợ chồng Đàm Văn Tùng mới được thấy một thứ vũ khí sắc bén mà Cẩm Hồ cất giấu rất lâu, máy nghe nhạc với mã số M1.

Với Cẩm Hồ mà nói, máy MP3 đã có kỹ thuật rất thành thực rồi, lúc này chưa đưa ra một mặt là vì muốn đợi lập nên hệ thống tiêu thụ ở hải ngoại, một mặt là muốn đi sâu nghiên cứu, thiết lập nhiều chương ngại độc quyền hơn nữa với doanh nghiệp điện tử nước ngoài mà bọn họ không vượt qua được.

Đó cũng là ý nghĩa của kế hoạch Vườn Sồi, cung cấp cơ sở đảm bảo kỹ thuật cho thị trường điện tử tiêu dùng.

Đó cũng là dã tâm của Cẩm Hồ.

637. Chương 637: Kế Hoạch Trăm Người

- À, thời gian qua tôi luôn suy nghĩ làm sao thúc đẩy công tác hiện nay của Vườn Sồi.

Ngồi vào trong xe Trương Khác quay lại nói với Trần Tín Sinh:

- Tôi muốn tổ chức một hành động trăm người để thu hút các nhà khoa học hải ngoại.

- Ồ!

Trần Tín Sinh lần đầu tiên nghe thấy Trương Khác nói tới từ “hành động trăm người”, liền ngồi ngay ngắn chăm chú lắng nghe.

- Nguy cơ kinh tế lan rộng là điều không thể vãn hồi, rất nhiều công ty kỹ thuật cao sẽ có thời gian khó khăn, nhân viên bất an, đó là chuyện thường tình của con người, nhưng con người có sức ì, có thể không dọn ổ là không dọn, hướng hồ sang nước khác công tác càng nhiều vấn đề rắc rối. Nên tôi muốn lập kế hoạch trăm người này, đối với nhà khoa học gia và kỹ sư tham gia kiến thiết Vườn Sồi chia làm ba đẳng cấp; nhà khoa học, hỗ trợ 100 vạn, kỹ sư chủ nhiệm, hỗ trợ 50 vạn; nhân tài kỹ thuật thanh niên, hỗ trợ 20 vạn. Ở quyền lưu trú mãi mãi, hộ tịch, học hành của con cái, chúng ta có thể xin mọi điều kiện ưu đãi của thể từ Kiến Nghiệp...

Trương Khác nói ra ý nghĩ của mình:

- Bỏ ra 40 - 60 triệu, giúp những nhân tài đó tới trong nước an cư lập nghiệp, anh tính làm thế nào để thúc đẩy tiến trình thực tế.

- Ra thế!

Trần Tín Sinh biết Trương Khác ở phương diện động viên nhân tài rất khẳng khái, không có các nhà khoa học đỉnh cao, tất cả khuếch trương kỹ thuật chỉ là ảo tưởng:

- Làm như thế có tác dụng thúc đẩy công tác rất lớn.

- Vậy lát nữa tôi sẽ gọi điện cho bí thư La Quân, xem thành phố có thể cho bao nhiêu ưu đãi chính sách, các anh mau chuẩn lập nên kế hoạch thực thi, bắt đầu từ giáo sư Đàm, cùng cả nhân viên công tác kỹ thuật trước đó đồng ý làm việc cho Vườn Sồi.

Trương Khác quay sang Đàm Vân Tung, cười nói:

- Giáo sư Đàm, sau này chúng ta là cào cào bị buộc vào cùng một sợi giây rồi, giáo sư lừa được bao nhiêu người cũng tiện cho triển khai công tác của giáo sư sau này bấy nhiêu ...

Đàm Vân Tung cười ha hả, ông ta làm việc cho đại học Singapore, lương hàng năm quy đổi ra nhân dân tệ còn chưa được 100 vạn, song ông ta chẳng tham số tiền hỗ trợ này, mà tán thưởng khí phách bỏ tiền vì người tài của thanh niên này.

Trong nước, tiền lương của các kỹ sư rất có hạn, hệ thống nghiên cứu trong nước lại coi trọng hành chính, coi nhẹ kỹ thuật, giá trị nhân viên kỹ thuật không được tôn trọng cần thiết, thêm vào cơ sở khoa học trong nước yếu kém, nên nhân viên kỹ thuật không có điều kiện phát huy.

Các loại nguyên nhân này khiến cho nhân viên kỹ thuật chạy ra nước ngoài, chuyện này không liên quan mấy tới yêu nước hay không yêu nước.

Vợ chồng Đàm Văn Tùng buổi chiều sẽ ngồi máy bay về Singapore, Trương Khác đưa bọn họ tới nhà khách Trung Hoàn nghỉ ngơi, ăn trưa xong tiễn bọn họ trở lại sân bay, đồng thời đợi đoàn người của Quách Tùng Duyên tới, Tôn Thượng Nghĩa cũng từ Kiến Nghiệp bay sang, ông tới sớm hơn Quách Tùng Duyên khoảng 15 phút.

Việt Tú và chính phủ Huệ Sơn đặt thành hiệp nghị đầu tư vào Hương Tuyết Hải, do Việt Tú đầu tư 800 triệu, lấy 51% cổ phần, thêm vào cổ phần của Ái Đạt ở Hương Tuyết Hải, thực tế Việt Tú đã nắm hơn 75% cổ phần của Hương Tuyết Hải.

Vì chuyện này Tôn Thượng Nghĩa tốn mất nửa tháng ở Huệ Sơn.

Tôn Thượng Nghĩa tinh thần phấn chấn, thấy Trương Khác ở đại sảnh tươi cười lớn:

- Gấp thế, làm tôi qua Kiến Nghiệp cũng chẳng ăn được một bữa cơm với Tình Mông, nó cứ oán trách mãi, khi nào quán bar kinh doanh, tôi phải về vỗ vỹ, coi như xin lỗi nói.

- Ồ, chuyện đó phải hai ba tháng nữa cơ.

Trương Khác cười:

- Hôm nay cháu tới đón bác Tôn về là để chủ trì công tác.

- Lại ở trường lâu lắm à?

- Hi, cháu có phải là Bin Mohamad đâu, cần gì phải suốt ngày bận rộn ẹ.

** thủ tướng Malaysia.

Hai tháng qua tiền tệ Malaysia mất giá 30%, đương nhiên vẫn chưa phải là quốc gia thê thảm nhất ĐNÁ.

Quách Tùng Duyên tới nơi không lâu sau đó, so với một tháng trước ông ta có vẻ mệt mỏi hơn, mí mắt dưới hơi phù, Tôn Thượng Nghĩa nhiệt tình đi tới bắt tay ôn ta:

- Ông Quách, thời gian qua không nghỉ ngơi tốt sao?

Địa vị Quách thị trong giới thương nhân Hoa kiều không kém gì Cát gia. Sau khi Cát Cảnh Thành qua đời, Cát gia chia rẽ, dù Cát Minh Tín nắm hai sản nghiệp chính là địa ốc Gia Tín, điện tử Gia Tín, nhưng danh tiếng chẳng thể so với cha mình.

Quách Tùng Duyên cũng là đời thứ hai, có điều cha ông ta xử lý vấn đề gia tộc rất tốt, làm tập đoàn Quách thị vẫn quy tụ xung quanh Quách Tùng Duyên.

Có điều hiện áp lực cũng không ít, khi hưng thịnh không có vấn đề gì, hiện nguy cơ kinh tế lan đi, trong gia tộc có kẻ nhảy ra chỉ trích Quách Tùng Duyên xử trí không tốt, đem vấn đề hoàn cảnh quy kết thành lỗi của ông ta.

- Sao có thể nghỉ ngơi tốt được.

Quách Tùng Duyên cười khổ:

- Chứng khoán hai ngày qua thật thê thảm..

Rồi bắt tay Trương Khác:

- Không được quen biết Khác thiếu gia trước thật đáng tiếc.

Ái Đạt tháng 4 mượn xác lên thị trường chứng khoán, Tôn Thượng Nghĩa thượng tuần tháng 6 toàn diện giảm cổ phiếu ở địa ốc Gia Tín, đều đúng nhịp thị trường, lại thêm tháng 7, Ái Đạt hạn chế nghiệp vụ tại ĐNÁ, đưa ra cảnh báo nguy cơ kinh tế, làm người ta thần phục.

Quách Tùng Duyên không khỏi nghĩ, nếu như có chuẩn bị trước một tháng, tuyệt đối không khốn khổ như thế này.

Trương Khác mỉm cười:

- Kinh tế Malaysia tốt hơn Indo, Phil, Thái , bị người ta gây sóng gió chịu chút liên lụy, song chỉ khó khăn một hai năm thôi, tin rằng sẽ mau chóng mây tán mưa tạnh, nếu không Cẩm Hồ cũng đã chẳng cấp thiết hợp tác với Quách thị để lợi dụng cơ hội.

- Ha ha ha...

Thấy Trương Khác bày ra cái vẻ vô lại chiếm lợi, Quách Tùng Duyên cười lới, dễ chịu hơn rất nhiều.

Từ sân bay đón Quách Tùng Duyên an bài ở trong khách sạn Hương Cách Lý Lạp, lúc này trời nhem tối, bầu trời còn sót lại chút nắng chiều cô lệ.

Khi đi qua Trung Hoàn thì xe bị tắc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đứng lên nhìn về phía trước, có vẻ trước một số cửa hàng bách hóa tụ tập vô số người dân.

Chặn một người qua đường xem náo nhiệt quay về hỏi thăm mới biết cửa hàng bách hóa kia do người Nhật đầu tư sắp sập tiệm rồi, trong đó có một hiệu bánh mà người Hong Kong rất thích mua làm quà tặng cho người khác, nghe nói cửa hàng sắp sập, người có đặt trước tất nhiên chen lấn tới đổi bánh, thiếu chút nữa chen lấn làm đổ cả cửa hàng, làm cảnh sát phải tới sơ tán.

Bị tắc ở đoạn đường đó hơn một tiếng, trong thời gian đó Trương Khác gọi điện phái xe đi đón Đường Thanh.

Đón xác phơi đầy đồng, ở Hong Kong cũng bấp bênh bất ổn.

Ngày 25 tháng 9, tỉ giá DTN tiếp tục sụt giảm.

Lúc này lượng dự trữ ngoại hối của Đài Loan ước đạt trên 80 tỷ USD, đứng sau Nhật Bản, đại lục, Hong Kong, vì giữ tỉ giá chỉ tiêu hao chưa tới 5% dự trữ ngoại hối, mà nợ nước ngoài của chính quyền Đài Loan chưa tới 100 triệu USD.

Hành vi thả nổi đồng DTN của ngân hàng TW Đài Loan khiến nhà kinh tế học và đảng đối lập ở Đài Loan phê bình, yêu cầu thống đốc ngân hàng Hứa Viễn Đông phải từ chức.

Quách Tùng Duyên ngồi trong xe đọc báo tài chính đưa tin tình hình của Đài Loan về mặt không khỏi có chút ảm đạm, Trương Khác không thể tỏ ra quá đặc ý.

Ngày 25 tỉ giá đồng Won tiếp tục hạ xuống thêm 1.8%, mặc dù ngân hàng TW Hàn Quốc tiếp tục đưa ra chính sách trợ giá, nhưng không thể khiến đồng Won tăng trở lại.

Ở thị trường Châu Á, lượng giao dịch từ đồng Won sang USD cũng liên tục đột phá kỷ lục, ngày 25 lượng giao dịch hơn 800 triệu USD.

Vì ổn định chứng khoán, viện kinh tế tài chính Hàn Quốc yêu cầu các doanh nghiệp lớn mua lại cổ phần công ty.

Cùng ngày, ngân hàng phát triển Hàn Quốc xin tòa án cho tiếp nhận công ty xe hơi KIA và mấy công ty xe hơi con, đó là hành động tiếp quản xí nghiệp quy mô nhất của Hàn Quốc từ trước tới nay.

638. Chương 638: Cá Mập Nhỏ

Kinh tế Hàn Quốc là do những xí nghiệp lớn chống đỡ, kinh tế Hàn Quốc sụp đổ, khởi nguồn là các công ty này.

Tờ tài chính Nhật Bản đưa tin ngân hàng TW Nhật Bản đang áp dụng những biện pháp cực lực ngăn cản cơn bão tài chính lan tới, ở ĐNÁ, nơi chiếm 40% trong giá trị xuất khẩu của Nhật Bản, cơn bão tài chính đã chặn đứng cánh cửa cuối cùng thoát khỏi suy thoái của Nhật Bản, chỉ số Nikkei sụt giảm gần 4%.

Đồng HKD hôm nay cũng bị kẻ đầu cơ công kích, cục quản lý tài chính quyết đoán giải phóng lượng USD lớn tiền vào thị trường chứng khoán, tạm thời duy trì được tỉ giá.

Khi vào khách sạn Hương Cách Lý Lạp, vì xua đi tâm tình u ám của đoàn người Quách Tùng Duyên, Trương Khác an bài bữa tiệc búp phê, cũng tiện để trao đổi kinh nghiệm.

Quách Tùng Duyên rất kỳ vọng mau chóng đạt thành hiệp nghị đầu tư cổ phần của giấy Tân Quang với bột giấy Vân Nguyên, cho dù như lời Trương Khác đã nói bị bọn họ lợi dụng cơ hội chiếm lợi cũng sẵn lòng.

Lúc này ở trong góc phòng khách xa hoa sang trọng, Trương Khác tay cầm ly rượu vang đỏ, thảo luận chi tiết chuyện này với Quách Tùng Duyên:

- Việc Tân Quan đầu tư vào Vân Nguyên đã được chi nhánh xuất nhập khẩu quốc gia ở Đông Hải ủng hộ, một phương diện khác, vì hạng mục nhà máy Tinh Viên, trong nước cũng sẵn lòng huy động một số tài chính để hóa giải áp lực của Vân Nguyên.

Bên này liên hệ với Liễu Chí Thành không đủ mật thiết, rất nhiều công tác phải do chính Quách Tùng Duyên thúc đẩy, để không khiến ông ta rút lui vì khốn cảnh của Vân Nguyên, thành phố Kiến Nghiệp sẵn sàng phụ trách một bộ phận tiền đầu tư của Vân Nguyên vào hạng mục nhà máy tinh vu.

Điều kiện ưu đãi như thế, lại thêm có thị trường 1,3 tỷ dân không bị cơn bão tài chính làm ảnh hưởng tăng trưởng, cho dù hạng mục di chuyển tới trong nước, phía Singapore cũng sẽ không thiết lập thêm rào cản kỹ thuật, quan trọng là phải xem thái độ của Liễu Chí Thành, không có ông ta dẫn dắt đội ngũ kỹ thuật, nhà máy Tinh Viên chẳng thể lập nên nổi.

Quách Tùng Duyên gật đầu:

- Dù thế nào tôi cũng phải tới Đài Loan một chút.

Chuyện phát triển nhanh tới mức ngoài dự liệu của người ta, tin tức xấu cứ thích liên tiếp đổ tới, nằm ngoài sự tưởng tượng của Trương Khác.

Tối ngày 25, truyền thông Hàn Quốc bóc trần ra có ít nhất 12 ngân hàng gánh một khoản nợ xấu khổng lồ, trước đó phải đi vay nước ngoài che dấu thiếu sót vận hành kinh doanh, nhưng cơn bão tài chính ập tới, cơ cấu tài chính quốc tế thu hẹp ngân sách, không thể lấy chỗ này đập chỗ khác, lỗ hổng liền lộ ra, nếu chính phủ không ra tay cứu vớt, phá sản là cái chắc.

Thuận Sơn Hàn Quốc nộp đơn xin phá sản, tới lúc này đã có 5 trên 30 xí nghiệp lớn của Hàn Quốc nộp đơn xin bảo hộ phá sản.

Bị hai tin tức này kích thích, chỉ số Composite sụt mạnh, giảm 5.91%, đó là sự sụt giảm lớn nhất trong vòng mười năm qua, nhưng đại đa số chuyên gia kinh tế đều không cho rằng đó là mức sụt giảm lớn nhất của Hàn Quốc trong năm nay.

Mây đen chớp chớp tia lửa điện của cơn bão tài chính đã bao phủ bầu trời Hàn Quốc.

Ngày 26 chứng khoán Đài Loan, Singapore, Malaysia, đồng loạt sụt giảm.

Bất ngờ là chỉ số Hang Sheng Index tăng lên 2%.

Một phương diện là do ảnh hưởng thao tác mua vào, hai nữa là chứng khoán Hong Kong trước đó chủ động giảm nhiệt, khiến một số nhà đầu tư chuyển tài chính tới Hong Kong, các nhà phân tích kinh tế học gọi đó là “hiệu ứng tránh bão Hong Kong”.

Ngày 27 quỹ tiền tệ quốc tế tung ra báo cáo chỉ ra nợ xấu hai ngân hàng thương nghiệp Hàn Quốc vượt quá 10 tỷ USD, chính phủ Hàn Quốc xin một khoản vay 20 tỷ USD không đủ cho Hàn Quốc vượt qua khó khăn này.

Chiều hôm đó chỉ số Composite tiếp tục giảm 2.4% so với ngày hôm qua.

Liên tiếp hai ba tin dữ lại khiến cho Diệp Kiến Bản hưng phấn rú lên, nhưng tin dữ này chỉ làm kinh tế Hàn Quốc dần sụp đổ mà thôi, còn vào tai Diệp Kiến Bản lại là nhạc tiền trên trời, hẳn biết đây chỉ là khai vị.

Với tiền gốc là 140 triệu USD, qua hơn một tháng ở Indo, Thái Lan bọn họ đạt được đoản vị tới 800 triệu USD, thu hoạch khá lớn.

Tới hạ tuần tháng 8, tài chính quỹ đầu tư đã vượt quá 250 triệu USD, toàn lực lập đoản vị dài hạn ở Hàn Quốc, đồng Won sụt giảm số tài phú này sẽ còn tiếp tục tăng lên.

Chỉ tiếc rằng muốn chuyển tài chính từ quỹ đầu tư vào tài khoản của Cẩm Hồ và Việt Tú chẳng phải chuyện đơn giản.

Trương Khác không muốn mạo hiểm để Cẩm Hồ và Việt Tú bị vấy bẩn, số tiền đó có nhiều tới đâu tạm thời cũng không dùng tới được, chỉ đành giữ trong tài khoản bí mật ở hải ngoại để đề phòng.

Gần tới giờ tan tầm, Trương Khác đi vào phòng thiết kế tầng dưới, văn phòng của Hứa Tư hướng về phía tịch dương, qua cửa sổ, nhìn thấy cô đem chiếc kính gọng đen to xụ đặt lên chống sách dày, dùng ngón tay nhỏ nhắn vuốt đôi mắt mỗi mét, ánh mặt trời chiếu lên người Hứa Duy, khung cảnh tĩnh mịch làm người ta tựa hồ như nghe được hơi thở của cô.

- Á, là cậu à...

Hứa Tư quay lại, đôi mắt sâu thẳm phảng phất có thể so với nước biển nhìn từ bầu trời Hong Kong:

- Khi thực sự làm mới phát hiện chỉ lòng tin thôi là không đủ dùng.

- Em thì lại rất có lòng tin vào chị đấy.

Trương Khác kéo ghế ngồi xuống đối diện với Hứa Tư, dịu dàng nói:

- Sắp hết giờ rồi, có uống một tách cà phê không?

- Đường Thanh đâu?

- Tối máy bay Phi Dung sẽ tới, Đường Thanh ra sân bay đón cô ấy, đợi lát nữa em lái xe tới thẳng đó là được.

Trương Khác xem đồng hồ, than:

- Cuộc đời em hôm nay có thể bỏ ra hai tiếng đồng hồ nữa.

- Vậy thì được.

Hứa Tư đứng dậy đuổi mình, lườm y một cái hờn dỗi:

- Thời gian cậu bỏ ra được càng lúc càng ít rồi ...

Trương Khác đi tới ôm lấy vòng eo Hứa Tư, vuốt mái tóc của cô:

- Thời gian dành cho chị thì em có thể bỏ ra bất kỳ lúc nào.

- Cần thận bị người ta nhìn thấy.

Hứa Tư tỳ tay lên ngực Trương Khác, không để y cúi xuống hôn mình.

- Em đóng cửa sổ rồi mà.

Đầu Trương Khác bị đẩy ra, nhưng tay vẫn ghì chặt eo Hứa Tư, phần dưới bụng hai người vẫn áp sát vào nhau.

- Kính pha lê mờ, bên ngoài vẫn nhìn thấy bóng đấy.

Hứa Tư không chịu.

Người ngọc trong lòng, Trương Khác sao dễ dàng chịu bỏ qua, toét miệng cười xấu xa.

- Hay là chúng ta trốn sau bàn làm việc.

- Chết đi.

Hứa Tư trừng mắt nhìn khuôn mặt cột nhà của Trương Khác, rốt cuộc vẫn phóng túng cho Trương Khác cúi xuống khóa chặt lấy bờ môi mềm, hai người ôm nhau âu yếm chốc lát, cho dù lo bên ngoài có người đi qua, nhưng Hứa Tư phải thừa nhận cô cực kỳ quyến luyến tư vị được Trương Khác ôm trong lòng vuốt ve.

Chào Chu Dật một tiếng, Trương Khác và Hứa Tư rời khỏi văn phòng, Phó Tuấn luôn đi theo ở một chỗ bọn họ không nhìn thấy.

Thời khắc mặt trời khuất bóng, ánh hoàng kim chiếu lên tòa nhà cao tầng ộp kính san sát, làm mảnh đất Hong Kong chật hẹp này như chứa vô số tịch dương mỹ lệ.

Ở Trung Hoàn có rất nhiều quán cà phê, trong thành phố huyền ảo, tìm một quán cà phê yên tĩnh, ngồi ở bên cửa sổ, uống ngụm cà phê thơm ngát, cảm giác vô cùng thoải mái, huống hồ còn có thể thoải mái ngắm nhìn phong vận làm người ta xao xuyến của Hứa Tư.

Mấy ngày qua ở Hong Kong nếu không có việc gì đặc biệt, Trương Khác đều kiên trì tới Việt Tú, Đường Thanh buổi sáng đi học, văn phòng thiết kế của Hứa Tư cũng mở ở cùng tầng, tới ngay cả Tôn Tĩnh Hương sau khi được cha đầu tư cũng chuyển công ty Hoa Âm tới.

Giờ tan tầm, người trong quán cà phê đông dần, bọn họ bàn tán chỉ số Hang Sheng Index lên xuống, than thở các nước ĐNÁ bị đám cá mập tài chính xâu xé, đa phần trong số họ là những người đầu tư chứng khoán thu lỗ, nhưng bọn họ chẳng thù hận gì Soros, ngược lại rất hâm mộ sùng bái.

- Bọn họ không biết trong quán cà phê này cũng có một con cá mập nhỏ sao?

Hứa Tư nhỏ giọng đùa với Trương Khác.

- Đúng nói về em đáng yêu như vậy.

Trương Khác nhé răng cười:

- Em đã rất cố gắng há cái miệng tham lam của mình ra rồi.

- Một nắm đấm cũng không nhét đủ...

Hứa Tư đưa nắm tay nhỏ nhắn nhét vào cái miệng há ra của Trương Khác, bị y thè lưỡi ra liếm, Hứa Tư cười làm động tác nôn ọe, biết y sắp đi gặp một cô gái khác, nhưng Hứa Tư chẳng thể giận y, không biết Đường Thanh nghĩ gì về mình, cô ấy có bận tâm phải chia sẻ một phần cuộc đời của Trương Khác cho cô gái khác không?

- Chị nghĩ gì thế?

Trương Khác đưa tay gạt lọn tóc xòa xuống mắt của Hứa Tư, đắm đuối nhìn vào đôi mắt như hồ nước thu ấy.

- Còn nhớ quán bar góc phố kia không?

- Đương nhiên rồi, em còn nghĩ có cơ hội kéo chị tới đó ngồi ngắm mặt trời lặn. Sao đột nhiên lại nhớ tới nó?

Hứa Tư cười thùy mị:

- Nhớ tới lời bác chủ quán, sao có thể vì bên cạnh ai đó có người khác mà đi chấp nhận một tình cảm miễn cưỡng. Tôi nghĩ nếu Đường Thanh bận lòng chuyện tôi xuất hiện bên cậu, tôi sẽ mãi mãi nấp vào một góc theo dõi bước tiến của cậu là được rồi.

- Nói lung tung gì đó.

Trương Khác đưa tay hai tay ôm lấy gò má mịn màng của cô, nói chắc chắn:

- Em cần cả hai, đừng tưởng có thể tìm một cái cớ gì đó là có thể vứt bỏ em được.

Hứa Tư dịu dàng cọ nhẹ má vào tay Trương Khác:

- Cậu quá bá đạo đó, chẳng hiểu rồi sẽ có bao nhiêu trái tim thiếu nữ bị cậu chiếm lấy, không cho người ta một khả năng trốn thoát nào.

- Chị nói như thế sẽ làm lòng tự tin của em bánh trướng vô hạn đấy.
  - Bánh trướng thì bành trước đi, có điều trước khi bành trướng, tựa hồ đến lúc cậu phải đi đón người rồi...
- Hứa Tư đưa tay bóp mũi Trương Khác.

Trương Khác cười xin lỗi, mặc dù Đường Thanh từng nói không bận tâm tới sự tồn tại của Hứa Tư, nhưng có điều đó là lời cô bé 16 tuổi, tâm tư của nữ nhân sẽ biến đổi theo thời gian, nếu như quan hệ hai người đột phá tầng cấp đó, tâm tư của cô nàng sẽ biến đổi ra sao? Điều đó rất khó nói được.

639. Chương 639: Biểu Diễn Ở Sân Bay

Trương Khác và Phó Tuấn ngồi tàu điện ngầm tới sân bay, xe của y đã đi đón Đường Thanh rồi.

Trương Khác và Đường Thanh đứng đợi ở đại sảnh, nhìn thấy Trần Phi Dung khoác một ba lô vàng đi ra, Chu Hưng Đông theo sát đằng sau cô bắt chuyện, nhưng phải dừng lại chỗ lấy hành lý, Tiêu Thụy Dân cũng có ở đó.

Người của Liên Tín sao lại xuất hiện ở đây?

Trần Phi Dung tới làm Đường Thanh rất hưng phấn, nhìn thấy bóng dáng của cô là vẫy tay rồi rít, chạy tới sát chỗ ngăn cách đợi Trần Phi Dung làm thủ tục, Trương Khác ngồi trên ghế dài đợi hai tiểu nha đầu, đồng thời quan sát đám Tiêu Thụy Dân, Chu Hưng Đông đằng sau cửa kính.

Nhìn lượng người hình như thời gian này chỉ có chuyến bay từ Kiến Nghiệp tới, chẳng lẽ đám Tiêu Thụy Dân cũng từ Kiến Nghiệp bay sang?

- Này ...

Chu Hưng Đông chen ra ngoài, đi thẳng tới chỗ Đường Thanh và Trần Phi Dung ôm nhau:

- Ở Hong Kong không thể ra ngoài chơi, vậy về Kiến Nghiệp liên lạc nhé, hay là em giữ phương thức liên lạc của anh, nếu gặp phải chuyện đau đầu cứ gọi cho anh, anh sẽ lập tức giải quyết cho em, ở Kiến Nghiệp không có chuyện gì anh không dẹp được ...

Chu Hưng Đông giọng rất to, Trương Khác ngồi tận bên kia cũng không nghe rõ, y đuổi mình đứng dậy, đi tới nói với hắn:

- Hay là tôi cũng cho anh phương thức liên lạc, có chuyện gì anh không dẹp được còn có thể gọi tôi cầu cứu ...

Nhìn thấy Trương Khác cười đều xuất hiện trước mặt mình, Chu Hưng Đông ngớ ra.

Trần Phi Dung nở nụ cười duyên dáng với Trương Khác, cô không biết Trương Khác nhận ra Chu Hưng Đông, tưởng y tới giải vây ình, ôm cánh tay Đường Thanh, yên tĩnh đứng sau lưng y.

Chu Hưng Đông quần bách trốn về chỗ Tiêu Thụy Dân lấy hành lý.

- Ngông nghênh, ra về ta đây.

Chu Hưng Đông cũng chỉ dám đợi Trương Khác đi rồi mới lẩm bẫm sau lưng:

- Giám đốc Tiêu, tên nhóc này xuất hiện ở đây làm gì?

Tiêu Thụy Dân đâu phải biết xem bói, làm sao biết được Trương Khác ở đây làm cái gì:

- Bọn họ đang lôi kéo người từ ĐNÁ cho kế hoạch Vườn Sồi, chắc đây là nguyên nhân y xuất hiện ở đây.

Ấn tượng của Tiêu Thụy Dân về Trương Khác dừng lại ở lần gặp nhau tại nhà Vương Húc Sâm, thiếu niên đắc chí, đụng vào là nổi khùng, thấy Chu Hưng Đông bề mặt cũng chẳng nói gì, bọn họ tới Hong Kong là để bàn chuyện làm ăn, không phải để tán gái.

Nếu như gặp được ở đây rồi, không thể ngờ lơ được đó là biểu hiện thiếu khí độ, đi tới nói:

- Tôi luôn rất mong đợi ngày di động của Ái Đạt ra đời.

Chu Hưng Đông bám dính Tiêu Thụy Dân quay lại, châm chọc:

- Ái Đạt lấy kỹ thuật cũ kỹ của TI, muốn nuốt chửng cả con thiên nga, khí phách này làm người ta khâm phục lắm, không biết Ái Đạt hai lần trì hoãn đưa sản phẩm ra thị trường rồi, còn khiến người ta đợi tới khi nào nữa?

Nghe khẩu khí của hắn thì có vẻ bọn chúng nhận định Cẩm Hồ còn chưa tiêu hóa được kỹ thuật của TI, nên mới liên tục trì hoãn.

Tên kém cỏi này cũng chỉ dám ở bên cạnh Tiêu Thụy Dân mới sửa oảng oảng vài tiếng, Trương Khác xem thường hắn.

Nhưng Trương Khác không thể xem thường tập đoàn Liên Tín sau lưng hắn được, Tiêu Thụy Dân cũng có vài phần nể nang, nói:

- Ái Đạt là công ty vùng vẫy, không học được thuật biến ra vàng của Liên Tín, chỉ có thể từng bước đi tới thôi, nếu giám đốc Tiêu chờ mong di động của Ái Đạt như thế...

Quay lại hỏi Phó Tuấn:

- Anh có thừa mấy mẫu không? Đưa giám đốc Tiêu một cái.

Phó Tuấn lấy ra một chiếc di động dự bị đưa cho Trương Khác, khi đưa tay ra lấy Trương Khác cố ý chậm một nhịp, chiếc di động rơi “cạch” một cái xuống nền đá, bắn lên tới đầu gối, rồi lăn tới dưới chân Trần Phi Dung.

Trương Khác khom người nhặt di động, tranh thủ nhìn chiếc chân nhỏ nhắn của Trần Phi Dung lộ ra dưới mép váy, còn tặc lưỡi mấy cái, đứng dậy trách Phó Tuấn:

- Tôi chưa cầm sao anh đã buông tay rồi?

Đưa cho Tiêu Thụy Dân nói:

- Giám đốc Tiêu không ngại chiếc di động này đã rơi xuống đất chứ? Tôi chưa có cơ hội dùng di động của Liên Tín, hay là giám đốc Tiêu cũng ném di động của Liên Tín xuống rồi tặng tôi?

- ...

Tiêu Thụy Dân cứng người, ông ta đương nhiên không có dũng khí đem di động thả xuống đất rồi tặng cho Trương Khác, mất mấy giây mới nói:

- Xin lỗi, tôi không có di động thừa, hay để hôm khác tôi sai người tặng cho Khác thiếu gia?

Trương Khác nhại lại:

- Tôi luôn mong đợi di động của Liên Tín đấy ...

Rồi cáo từ bỏ đi.

Tiêu Thụy Dân cứ đứng ngây ra trong dòng người, tay vuốt ve chiếc di động trắng lớp giả kim loại lên vỏ nhựa, trông hết ỨC SANG TRỌNG CỦA ÁI ĐẠT, suy ngẫm nguyên nhân Ái Đạt trì hoãn thời gian đưa sản phẩm ra, đến lúc đám Trương Khác đi ra tới cổng đại sảnh rồi mới đưa di động cho Chu Hưng Đông:

- Mở thử xem.

- Thằng nhãi đó dọa người ta thôi.

Chu Hưng Đông rất hoài nghi kỹ thuật hạng hai mà Ái Đạt lấy được từ TI làm sao có thể làm ra được di động đẹp như thế? Nhận lấy chiếc di động, liền phát hiện ra khuyết điểm của nó, cảm thấy nặng hơn di động bình thường, song đây không phải là nhược điểm chí mạng, trong nước chưa có loại di động mỏng nhẹ.

Cho sim vào bật máy ra, Chu Hưng Đông rất thất vọng, máy vẫn khởi động như thường, ngay đám nhân viên đi theo cũng ngạc nhiên, nhạc nền là bài hát của Giang Đại Nhi.

Tiêu Thụy Dân lấy lại chiếc di động, không phải màn hình đen trắng thường thấy trên thị trường, mà phát ra ánh huỳnh quang màu lam, cảm giác màu sắc khiến hiển thị màn hình mịn hơn rất nhiều.

- Lòe loẹt thôi.

Chu Hưng Đông vẫn không chịu thừa nhận di động của Ái Đạt:

- Nói không chừng ruột chỉ là rác rưởi.

- Đủ rồi.

Nếu không có Chu Hưng Đông nói những lời kia, chưa chắc bị Trương Khác xỉ nhục như vừa rồi, Tiêu Thụy Dân không có tâm tình nghe hắn nói lung tung nữa, mặc dù Ái Đạt có được kỹ thuật hạng hai, nhưng chiếc di động trước mắt này phải thừa nhận có cảm giác của đồ hạng nhất, đó mới là thể hiện của thực lực, không phải khua môi múa mép là bù đắp vào được:

- Mua vé máy bay cho tôi, tôi lập tức về Bắc Kinh.

- Á!

Chu Hưng Đông trở mặt:

- Phía điện tử Gia Tín thì sao?

- Chúng ta cũng không thông báo cho phía điện tử Gia Tín là tôi tới, cậu xử lý đi, coi như tôi chưa tới ...

Tiêu Thụy Dân cau mày, không đoán trước được chiếc di động này của Ái Đạt đưa ra thị trường sẽ tác động thế nào vào thị trường di động nội địa do Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng đang chia nhau, nhưng ông ta biết mình không có dũng khí lấy di động của Liên Tín ra trực tiếp cạnh tranh với Ái Đạt.

Lúc này Tiêu Thụy Dân còn tâm tình nào đi du thuyết đối tác Hong Kong, nói những lời đẹp để làm gì khi mấy ngày nữa sẽ bị sản phẩm của Ái Đạt đưa ra thị trường đánh tan một cánh vô tình.

Ông ta quyết định giao chuyện ở Hong Kong cho Chu Hưng Đông xử lý, thực lực lẫn tinh lực của Liên Tín lúc này không đủ đi kinh doanh thị trường hải ngoại, nên dồn toàn bộ sức lực nghênh chiến Ái Đạt ở trong nước thì hơn.

Nếu như chuyến đi Hong Kong này không còn ý nghĩa nữa, chẳng bằng về Bắc Kinh chuẩn bị cho sớm.

Chu Hưng Đông không ngờ một phen hành động của Trương Khác ép Tiêu Thụy Dân xưa nay tác phóng mạnh mẽ phải rời khỏi Hong Kong, bọn họ tới Hong Kong là để tìm đối tác, làm bàn đạp đưa sản phẩm của Liên Tín tới thị trường ĐNÁ, ai ngờ ngay bước đầu còn chưa thực thi, Tiêu Thụy Dân đã rút lui.

Tự tin của Tiêu Thụy Dân đã bị chiếc di động này của Ái Đạt đánh đổ sao?

Cho dù di động của Ái Đạt có đẹp tới đâu thì có tác dụng gì? Một số thị trường trong nước không phải mở cửa cho tất cả doanh nghiệp.

Chu Hưng Đông không suy luận nổi Tiêu Thụy Dân nghĩ gì, hỏi:

- Vậy phía bên này phải đàm phán thế nào?

- Nên đàm phán ra sao thì đàm phán như thế, cậu là tổng giám đốc công ty Nam Phương, những chuyện này vốn do cậu phụ trách.

Tiêu Thụy Dân không tự tin khai thác thị trường hải ngoại nữa, quyết định trong thời gian ngắn Liên Tín không coi đây là thị trường chủ yếu, tất nhiên buông quyền cho Chu Hưng Đông.

640. Chương 640: Hai Chiếc Di Động

Trương Khác chỉ đùa ác kích thích Chu Hưng Đông một chút, không ngờ Tiêu Thụy Dân trực tiếp bay về Bắc Kinh, trên xe hỏi Trần Phi Dung làm sao gặp đám Chu Hưng Đông.

- Vé máy bay Đỗ Phi đưa ỉnh ở ngay ghế sau cái tên đáng ghét đó, trên máy bay không ngừng khoe khoang nhà hắn ghê gớm thế nào, chẳng bận tâm người ta có thích nghe hay không.

Trần Phi Dung ngồi vào xe thở phào một cái:

- Thì ra bạn biết bọn họ.

Trương Khác cười khì khì:

- Tên đó giống mình mà, chẳng phải thứ tốt đẹp, ngu ngốc ngu ngốc mà.

Rồi kể lai lịch của đám Chu Hưng Đông cho Trần Phi Dung nghe, Trần Phi Dung là cô gái thông minh, lại thân thiết với Đường Thanh, chẳng cần phải che giấu.

Đường Thanh hỏi:

- Vậy vừa rồi bạn nói kỹ thuật biến ra vàng của Liên Tín tức là sao?

Trương Khác giải thích:

- Di động của doanh nghiệp hải ngoại nhập vào trong nước có hạn chế hạn ngạch, không thể thoải mái nâng cao lượng tiêu thụ trong ở thị trường trong nước. Nên tất nhiên di động sản xuất trong nước bù vào khoảng trống đó, mà không cần phải cạnh tranh trực tiếp với doanh nghiệp nước ngoài, mấy công ty như Liên Tín chẳng cần nghiên cứu phát triển gì, thậm chí dây chuyền sản xuất cơ bản nhất cũng chẳng có, cứ nhập khẩu hàng nước ngoài vào dán mác lên rồi bù khoảng trống trong nước, bạn nói xem không phải thuật biến ra vàng là gì?

- Ồ ra thế.

Đường Thanh hiểu rồi:

- Vậy hạn ngạch phân phối còn ý nghĩa gì nữa.

- Ha ha ha, đúng là chẳng có ý nghĩ gì thực tế.

Tới ngày hôm nay chiếc I19 chỉ tiến hành thử sức nóng ở giới truyền thông chuyên nghiệp, tuyệt đại đa số mọi người vẫn bị che giấu, không chịu lộ ra chân dung.

Trừ I19 ra, Ái Đạt còn đồng thời đưa ra chiếc di động tầm trung I08, giống như đa phần di động có mặt trên thị trường, là loại máy định sẵn sẽ bị đào thải. Đó là di động Ái Đạt đưa ra giành lấy khoảng trống thị trường tầm trung với ba công ty kia.

Năm 97, thị trường di động còn chưa có khái niệm di động tầm thấp.

Nhìn thấy Trương Khác biểu diễn ở sân bay, Đường Thanh ngồi vào xe rồi vẫn cứ thấy thú vị, cầm chiếc I19 trong tay chơi đùa, nhớ ra một chuyện, quỳ trên ghế quay người ra phía sau nói với Trương Khác:

- Trước khi thi tốt nghiệp, mình còn nói bất kể chiếc di động đầu tiên của Ái Đạt xấu như thế nào, mình cũng muốn bạn tặng ột cái, bạn chưa quên đấy chứ?

- Sao mình quên được.

Trương Khác muốn được ngồi cùng hai cô gái hoa dung nguyệt mạo, đáng hận là lái xe đưa chiếc xe 7 chỗ tới, Phó Tuấn ngồi ở ghế phụ lại, khoang xe có hai hàng ghế, làm tham vọng bí mật được trái ôm phải áp của y tiếp tục phải giấu kín:

- Đó là máy mẫu bình thường, mình không tặng bạn, cái tặng bạn tất nhiên phải khác biệt, mình bảo bọn họ làm riêng một cái I19 nâng cấp, không biết ngày mai trước khi Triệu Hải Chu tới Hong Kong có kịp làm ra không?

- Thật sao?

Đường Thanh mừng rỡ hỏi, cô không tin lắm, cô gái nào chẳng mong được người yêu đối xử đặc biệt hơn người khác, đôi mắt ánh lên vẻ giảo hoạt:

- Mình muốn hai chiếc được không?

- Khi làm bản mẫu, thường phải làm dư vài cái, để mình hỏi Đình Hòe xem anh ta đã hủy bản mẫu thừa chưa ... Mình không dám đảo bảo đâu, mình còn đặc biệt nói với anh ấy phải làm thứ độc nhất vô nhị.

Trương Khác lấy di động ra gọi cho Đình Hòe, trong lúc đợi nhận máy hỏi:

- Bạn cần hai cái làm gì?

- Phi Dung cũng phải có chứ.

Đường Thanh chu mỏ lên nói:

- Á.

Trần Phi Dung ngạc nhiên quay đầu qua:

- Đó là chiếc di động độc nhất vô nhị của bạn mà.

- Mình đâu có ngây thơ như thế, bạn nghĩ Trương Khác nói sao tức là thế à? Nói không chừng cậu ấy lấy mình ra làm vật thí nghiệm không biết chừng, bạn không được từ chối đâu đấy!

Đường Thanh ôm lấy vai Trần Phi Dung, hai cô gái quỳ trên ghế quay lại nhìn Trương Khác nói chuyện, bốn cánh tay trắng như tuyết đặt trên lưng ghế, nói:

- Nhất định phải xứng đợi với mong đợi của người ta mới được, nếu không là không duyệt đâu đấy nhá.

- Ài, tâm tư các cô gái ai dò được nông sâu thế nào? Cái máy này mình vắt hết óc ra rồi đấy, hài lòng hay không mình không đảm bảo.

Trương Khác gọi điện thoại xong, giở thói vô lại với Đường Thanh.

Chiều nay Thịnh Hạ đáp máy bay về Kiến Nghiệp rồi, có điều Trần Phi Dung lại tới, không có cơ hội ở riêng với Đường Thanh, hai tiểu mỹ nhân mong nước làm bạn mà ăn vụng một miếng cũng không được, trong lòng Trương Khác khá u uất.

Không vội về khách sạn, đưa Đường Thanh, Trần Phi Dung ra bãi biển ngắm mặt trời mọc, hôm nay là cuối tuần, du khách trên bãi biển rất đông, mặc dù đuôi bão đã quét qua Hong Kong, nhưng tựa hồ cuộc sống tuyệt đại đa số người dân Hong Kong không bị ảnh hưởng mấy.

Chỗ ở an bài ở khách sạn Di Đôn gần ngay sát bãi biển, mặc dù là gian phòng xa hoa, tiếc là Trần Phi Dung chọn cùng phòng ngủ với Đường Thanh.

Từ tháng 5, Triệu Hải Chu đã phụ trách thao tác thị trường đầu đĩa ĐNÁ, cho nên lần này điều hấn tới phụ trách công ty ở Hong Kong không đột ngột lắm.

Dương Văn thời gian qua luôn ở Hong Kong phụ trách trao đổi với nhà đầu tư Hong Kong, đang nhẽ là Triệu Hải Chu cùng hấn phụ trách việc này mới phải, nhưng Cẩm Hồ người ít chao nhiều, chuyện có thể do một người giải quyết tuyệt đối không lãng phí thêm nhân lực khác, cho nên hôm nay mới tới Hong Kong chính thức nhậm chức.

An bài lái xe tới sân bay đón Triệu Hải Chu, chẳng phải vì hấn có tư cách để Trương Khác đích thân an bài lái xe đi đón, mà là để lái xe lấy hai chiếc I19 từ hấn.

Mặt trời buổi sáng dần trở nên gay gắt, Trương Khác đưa hai cô gái từ bãi biển về khách sạn, về phòng, hai chiếc hộp tinh xảo đã được đặt trên bàn kính, Đình Hòe biết rõ Trương Khác muốn lấy lòng bạn gái, nên ngay cả chiếc hộp cũng cố gắng làm thật hoàn mỹ ...

Trong phòng có gian chiếu phim riêng, Trương Khác để hai cô gái tự mở hộp di động, cầm gói vào gian chiếu phim.

Vừa mới cho đĩa vào trong đầu liền nghe thấy Đường Thanh hưng phấn thét lên rồi chạy vào:

- Đẹp quá.

- Bạn hài lòng là được rồi.

Trương Khác cầm điều khiển, ngồi xuống ghế sofa, vỗ vị trí bên cạnh, bảo Đường Thanh ngồi xuống cùng xem đĩa quảng cáo I19.

Đường Thanh nhảy một phát lên ghế sofa, hưng phấn ôm lấy cổ Trương Khác, khẽ thơm một cái lên má:

- Thưởng cho bạn đấy ..

Hương thơm thiếu nữ truyền tới làm người ta ngây ngất.

Trương Khác ôm lấy Đường Thanh định hôn cô nàng thì thấy Trần Phi Dung tay cầm chiếc di động chống cằm cười tủm tỉm nhìn bộ họ, có vẻ rất hài lòng, liền cười hỏi:

- Vậy bạn thì sao?

- Hả?

Trần Phi Dung ngó người, song chớp mắt hiểu ra ý trêu ghẹo của Trương Khác, thẹn đỏ mặt, cầm di động làm bộ muốn ném y.

Đường Thanh ôm lấy cổ Trương Khác, kéo mặt y lại, thơm lên má kia:

- Đó là của Phi Dung ..

Múa may chiếc I19 nâng cấp trong tay, nói:

- Thực sự rất đẹp đấy.

Trần Phi Dung bị Đường Thanh kéo ngồi xuống ghế sofa, thích thú mân mê chiếc di động trong tay.

Chiếc I19 này về công năng không có gì thay đổi đặc biệt, chỉ có ngoại hình thiết kế độc đáo.

Vỏ máy làm bằng hợp kim, cảm giác càng nhẹ hơn, chiếc trong tay Đường Thanh màu vàng nhạt, của Trần Phi Dung màu xanh lơ, có thể nói là phiên bản dành riêng cho thiếu nữ.

Bàn tay trắng nõn của Phi Dung khẽ vuốt ve mặt kính của chiếc di động, hỏi:

- Thực sự chỉ làm hai chiếc thôi sao? Thiết kế đẹp như vậy, có đáng tiếc quá không?

- Trước khi hai bạn dùng chán thì thiết kế này sẽ không sử dụng nữa, cho nên không cần lo có người nổi bật hơn đâu.

Trương Khác cười nói:

- Mình thấy rất nhiều cô gái chỉ cần nhìn thấy sẽ tranh nhau đòi Ái Đạt bán đấy ...

Đường Thanh chỉ thích cảm giác được Trương Khác chiều chuộng, không muốn độc chiếm thiết kế tuyệt đẹp này, cong cánh môi hồng nhuận hỏi:

- Nếu bị người ta sao chép thì sao?

641. Chương 641: Thế Công Mùa Thu

- Ai sao chép?

Trương Khác sẵn tay áo lên:

- Mình hi vọng Phillips, Ericsson gì gì đó sao chép của bọn mình, nếu có thể kiện vài ba cuộc, là có thể vang danh ở nước ngoài rồi...

Đưa tay bẹo má Đường Thanh:

- Hai chiếc này vốn là dùng để đem khoe khoang khái niệm di động của Ái Đạt, trong hai năm sẽ không sản xuất hàng loạt đâu.

Muốn nhảy ra được thị trường hải ngoại không phải chuyện dễ dàng, sản phẩm điện tử mang tính khái niệm Cẩm Hồ làm ra sẽ đưa tới triển lãm công nghệ ở Âu Mỹ, Nhật Hàn để tuyên truyền làm nóng thị trường trước, tính năng nâng cao dần.

Đây là sách lược thị trường của Cẩm Hồ, bị Trương Khác lấy ra lấy lòng hai cô gái.

Cho nên độc nhất vô nhị tất nhiên là lời nói dối, không sản xuất tiêu thụ hàng loạt là thật.

- Á à.

Đường Thanh nhéo tai Trương Khác, môi ghé sát vào tai y, rít lên:

- Thiếu chút nữa thì tin vào cái lời ma quỷ của bạn đây là thứ độc nhất vô nhị.

- Nếu không xuất hiện trên thị trường tất nhiên nói độc nhất vô nhị cũng đâu phải là nói dối chứ.

Trương Khác cười vô lại:

- Có điều chiếc di động của bạn thực sự là không có cái thứ hai, chỉ là bạn chưa phát hiện ra mà thôi.

- Hả?

Đường Thanh mở to đôi mắt đẹp sẫm soi chiếc di động, cứ như muốn nhét nó luôn vào mắt, lại lấy cái của Trần Phi Dung ra so đo nhiều lần, chẳng phát hiện ra chỗ nào có một không hai, ôm lấy vai Trương Khác không nhẽo:

- Khác ở chỗ nào?

- Câu đó phải từ từ phát hiện ra mới thích ... Có điều thấy dung lượng não của bạn có hạn, mình gợi ý một chút vậy, một người nội tâm như mình, làm sao có thể đem tâm ý có một không hai với bạn thể hiện ra ngoài.

Đường Thanh làm động tác nôn ọe, cùng Trần Phi Dung mở nắp di động ra xem, tức thì hét lên một tiếng kinh ngạc, phía sau nắp khắc chỉ chút chữ mạ vàng bài thơ tình (khi em già), nhìn kỹ còn là khác theo nét chữ của Trương Khác.

- Thế nào?

Trương Khác ghé mắt tới:

- Có cần sai người đem tâm ý của mình khắc ở bên ngoài không?

- Bạn cũng thật đáng ghét!

Đường Thanh gắt giọng, nhưng ánh mắt tràn ngập nụ cười, xấu hổ che dấu vui mừng xúc động trong lòng.

Trương Khác cười, cầm điều khiển bật đầu đĩa, màn hình đen xì làm người ta tưởng đầu đĩa hỏng rồi, tiếp đó có tiếng sóng biển nhẹ nhàng truyền tới, vẫn không có hình ảnh, chớp mắt tiếng dương cầm bùng lên, là khúc nhạc dạo đầu của bài Tuyết bên biển, giữa màn hình sáng lên màu huỳnh quang xanh, rồi khuôn mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết của Giang Đại Nhi xuất hiện xuất hiện.

Tiếng dương cầm phát ra từ chiếc di động I19 trong tay Giang Đại Nhi.

Hình ảnh thay đổi, Lưu Nghị Vĩ đang ngồi ở đại sảnh sang trọng sốt ruột đợi di động kết nối, giây phút bên kia bắt máy, hân mừng rỡ hỏi:

- Tiểu Lệ em ở đâu, sao không nhận điện thoại của anh?

Ống kính thay đổi tới bờ biển, Giang Đại Nhi mang vẻ tinh nghịch đáp:

- Em đang mê hoặc trong thế giới âm sắc cực lam..

Nói rồi cúp điện thoại, màn hình lại tối om chỉ có tiếng âm nhạc truyền ra cùng giọng ca êm ái của Giang Đại Nhi.

- Đẹp quá.

Đường Thanh và Trần Phi Dung hoàn toàn bị cuốn hút vào màn hình.

Trương Khác không biết hai cô gái nói cái gì đẹp, nhưng hài lòng vì biểu hiện đó, lấy di động ra gọi cho Dương Vân:

- Tôi xem rồi, chấp nhận được, công tác tiếp theo các anh làm đi. Nhớ kỹ đây là chuyển lữ hành của âm nhạc cực lam.

~oOo

~Hiện đã là ngày thứ ba Tiêu Thụy Dân trở về Bắc Kinh, ông ta ngồi trong văn phòng nhìn chiếc I19 đặt trên bàn, mặc dù tập đoàn Liên Tín nhập máy di động của Phillips về dán mác tiêu thụ, song không phải là không có chút thực lực nào.

Từ Hong Kong trở về, ông ta khẩn cấp triệu tập đầu não phòng thị trường và chuyên gia kỹ thuật tập đoàn tới, ném chiếc I19 trước mặt bọn họ, để bọn họ phân tích tiền cảnh của nó từ góc độ thị trường và kỹ thuật.

Phải thừa nhận rằng công năng của chiếc I19 chẳng có gì xuất sắc, nhưng thiết kế đặc sắc của nó khiến người ta mê hoặc, đặc biệt Côn Đằng online cho tải quảng cáo i19 xuống.

Điều đó cho thấy Ái Đạt đã chính thức khởi động tiến trình tuyên truyền thị trường.

Ngày 3 tháng 10, Côn Đằng online tăng thêm chuyên mục điện tử tiêu dùng, giới thiệu i19 được đặt ở vị trí bắt mắt, đồng thời tất cả các trang đều có xen quảng cáo tĩnh cực lam âm sắc i19.

Trên ảnh, chiếc i19 xoay tròn trên tay Giang Đại Nhi, còn Giang Đại Nhi mừng rỡ nhìn chiếc i19 tỏa ánh sáng màu lam.

Phối hợp với việc đưa ra i19, Thịnh Hâm một tuần sau ngày quốc khánh long trọng đưa ra nghiệp vụ chuyên doanh di động.

Lấy lời Thiệu Tâm Văn mà nói, hai cô gái xinh đẹp nhất của Thịnh Hâm bọn họ được phái làm cu li chuyên giới thiệu i19, i08 rồi.

Thiệu Tâm Văn gọi điện tăng công với Trương Khác, bị y trả lời:

- Được, tôi hiểu vất vả của anh rồi, tôi rất cảm động, đợi về Kiến Nghiệp tôi sẽ mời riêng hai cô gái đó đi ăn cơm.

Thiệu Tâm Văn thiếu chút nữa tức hộc máu, thế có khác nào đem hoa tươi của Thịnh Hâm đi nhét vào miệng hổ.

Thịnh Hâm mở siêu thị chính ở phố Tân Thị, doanh thu hơn nửa năm đột phá 1,2 tỷ, cả năm có hi vọng đạt tới 2 tỷ, đây là con số làm người ta không sao tưởng tượng nổi, làm sĩ khí của Thịnh Hâm tăng vọt, từ đó liên tục thực thi chiến lược siêu thị chính mở rộng ra phạm vi toàn quốc.

Đem so với Thịnh Hâm thì Hải Thái hiện chỉ có thể củng cố phân ngạch ở thị trường trong tỉnh.

Có ai ngờ chỉ bước sai một bước, lại bị Thịnh Hâm kéo dần khoảng cách lên tới như vậy.

Hải Thái có 13 siêu thị trong tỉnh, vậy mà doanh thu cả năm chỉ miễn cưỡng được 2 tỷ.

Quảng cáo i19 chủ yếu tập trung vào người dùng cao cấp, lấy quảng cáo ở Côn Đằng online, tạp chí cùng ĐTH TW làm trọng điểm.

Ở bình diện giới truyền thông, tập trung các tạp chí màu kỹ thuật in ấn chất lượng cao, thể hiện hình tượng lẫn phẩm chất của i19.

Lực độ quảng cáo i108 thì mãnh liệt hơn nhiều, ngày 3 tháng 19, tất cả các đài truyền hình thành phố lớn và vừa, các loại báo chí, pa nô áp phích quảng cáo ngoài trời đồng loạt tung ra quảng cáo i108, tựa hồ muốn đem năng lượng kìm nén suốt 5 tháng của Ái Đạt bùng ra hết vậy.

Thế đông mùa thu của di động Ái Đạt như đốm lửa nhỏ trên thảo nguyên thu đông, bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Trước đó bốn công ty Ái Đạt, Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng tiến quân vào sản nghiệp di động rất được giới truyền thông trong nước chú ý, thêm vào Ái Đạt rất biết tạo thế trên thị trường, nên giới truyền thông theo dõi đăng tải nối liền không dứt.

Sau khi có được giấy phép sản xuất ĐTDD, Liên Tín đưa ra sản phẩm đầu tiên, dựa vào nền tảng tiêu thụ sản phẩm điện tử thông tấn trước đó, tháng 7 đột phá 2 vạn chiếc, làm doanh nghiệp điện tử khác có giấy phép sản xuất di động ngửa ngáy.

Tiếp theo Liên Tấn, Đông Hưng nối nhau ra di động, lượng tiêu thụ rất đáng mừng, giới truyền thông trong nước ra sức lớn tiếng nói thời đại di động sản xuất trong nước đã tới.

Thế nhưng tập đoàn Ái Đạt trước đó được kỹ thuật từ TI mới được giới truyền thông và người trong nước kỳ vọng nhất.

Giới truyền thông dự đoán nhanh nhất đầu tháng 8 Ái Đạt có thể đưa ra sản phẩm.

Không ngờ tháng tám trôi qua đi, di động của Ái Đạt không thấy tăm hơi, chỉ khoa chiêng gióng trống khởi động kế hoạch Vườn Sồi.

Tới tận trung tuần tháng tám mới nghe phong phanh thời gian Ái Đạt đưa ra di động là hạ tuần tháng tám.

Ngày 20 tháng 9, Ái Đạt tuyên bố trì hoãn thời gian đưa ra sản phẩm, rất nhiều người kỳ vọng vào Ái Đạt bắt đầu dao động.

Nên đám Tiêu Thụ Dân, Chu Hưng Đông mới sinh lòng khinh thường Ái Đạt.

Di động của Liên Tín đã tung ra thị trường được ba tháng, liên tục có lợi nhuận 20 triệu mỗi tháng, Ái Đạt nếu không có nguyên nhân đặc thù không thể bỏ đi món lợi khách sù này được.

Tiêu Thụ Dân tràn trề tự tin tới Hong Kong khai phá thị trường nước ngoài, tại đây bị Trương Khắc ột cái tát đánh gọn, hoảng sợ chạy về Bắc Kinh.

Ái Đạt ẩn mình 5 tháng, thì ra chỉ để chiếc di động đầu tiên có được đột phá về thiết kế.

Khi chiếc i19 chính thức kéo tấm khăn thần bí bao phủ, cả thị trường tức thì kinh động rồi sôi trào.

642. Chương 642: Kế Hoạch Của Tạ Tử Gia

Tòa nhà Thiên Hà phía đông đường Thiên Hà là nơi đặt tổng bộ của điện khí Hải Thái.

Tạ Ý sau khi tiếp nhận Hải Thái liền đem tổng bộ từ Huệ Sơn chuyển về đây, đồng thời cũng trù kiến một siêu thị điện máy cỡ lớn hơn 4000 mét vuông, tới đây coi như hoàn thành bộ cục chuỗi siêu thị trong tỉnh.

Tạ Ý ngồi trên chiếc ghế bọc da đen, chân đặt trên mặt bàn, mười ngón tay chập lại, không hề vì thành tựu trước mắt mà có chút tự đắc nào.

Trên tường treo một chiếc TV Nhật Bản, đang đưa tin hoạt động marketing của siêu thị Thịnh Hâm tại đường Tân Thị, bị Khoa Vương hút mất 200 triệu, khiến cho Hải Thái không còn tài chính tranh vị trí ở đường Tân Thị với Thịnh Hâm, làm Tạ Ý nghĩ thôi đã thấy tim đau nhói.

Tạ Ý bất chấp hình tượng gác chân lên bàn, nhìn Tạ Tử Gia học tư thế thực nữ ngồi ở mé bên cạnh bàn, hẳn biết cô em gái mình tuyệt đối không phải thực nữ gì, hỏi:

- Em gái, sao hôm nay rảnh rồi tới thăm anh? Nếu chẳng phải anh thi thoảng còn tới trường học lấy lòng em, anh hoài nghi em quên mất người anh này rồi?
- Thịnh Hâm chỉ riêng một siêu thị đã kiếm được 1,2 tỷ, anh có vì thế mà thấy khó thở không?

Tạ Tử Gia chớp chớp mắt nói:

- Nếu em tới đây để chế nhạo anh thì cảm ơn, mời tự xuống lầu bắt xe về trường đi.
- Không cần phải lãnh đạm với em gái mình như thế.

Tạ Tử Gia cười giả hoạt:

- Em vất vả kiếm quà tặng anh mà, nếu em nhớ không nhầm một hai ngày nữa là sinh nhật của anh phải không?
- Một hay hai ngày nữa?

Tạ Ý liếc nhìn hai chiếc di động đặt trên bàn, hẳn không thể nói với Tạ Tử Gia hôm qua hẳn nhờ người ta kiếm được 2 chiếc di động này rồi, nói ra chị bị cô bé đánh đá này nhạo báng, không khách khí nói:

- Anh hoài nghi máu em có phải máu lạnh hay không, IQ tới 190 mà sinh nhật anh ruột cũng không nhớ, hôm qua anh cô đơn một mình ăn mỳ thọ rồi, cảm ơn. Em có việc gì, cứ nói thẳng đi.
- Nhớ lại năm ngoái Lục ca còn tự tin nói năm nay sẽ theo kịp Ái Đạt ...
- Lời này em đợi Kiếm Nam rảnh rồi tới rồi nói, anh không có nghĩa vụ nhận lời nhạo báng thay cho nó.

Tạ Ý cắt ngang lời em gái.

Tạ Tử Gia hừm một cái:

- Nói gì phải có đầu có đuôi chứ, Lúc này ai còn dám nói trong vòng một năm có thể đuổi kịp Ái Đạt? Nói ra người ta cười cho rụng răng..
- Được, được, nói đi anh nghe đây.

Tạ Ý đôi khi cũng lấy việc hành hạ tiểu ma đầu trong nhà ra làm trò vui, thấy em gái hờn dỗi, cười đắc ý.

Tạ Tử Gia đánh miệng về hai chiếc di động i19, i08 trên bàn:

- Anh muốn chia một chén canh trong đó không?
- Không muốn, tham nhiều ắt mất.

Tạ Ý lắc đầu:

- Thực sự không muốn?

Tạ Tử Gia nhào người lên bàn, mở to mắt nhìn anh trai:

- Thực sự không động lòng?
- Muốn cũng vô ích thôi.

Tạ Ý tránh ánh mắt Tạ Tử Gia:

- Chẳng biết năm sau bộ bưu điện có phát giấy phép nữa không, cho dù có, ai dám có khí phách của Cẩm Hồ đi tranh giành với các doanh nghiệp trực thuộc bộ ủy ban quốc gia.
- Khí phách của Cẩm Hồ?

Tạ Tử Gia nghi hoặc nói:

- Hình như anh có hơi sùng bái Cẩm Hồ thì phải.
- Thực sự cầu thị mà nói thì đúng là như thế, chẳng lẽ miệng nói đối thủ không đáng một xu là có thể đập đối thủ dưới chân?

Tạ Ý cười nói:

- Anh đâu có hèn hạ như vậy, cho dù có, nói không chừng lại làm em tóm được cơ hội trên chóc ... Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng có thể không cần chuẩn bị gì, không làm cái gì, cứ nhập di động bán thành phẩm về dán nhãn hiệu là thành di động sản xuất trong nước rồi. Xí nghiệp khác có thể thoải mái như họ không?

Nên không có khí phách của Cẩm Hồ, doanh nghiệp dân doanh không thể cạnh tranh với họ được. Bỏ đi những ân oán, Cẩm Hồ đúng là đối thủ quá tôn kính, chẳng phải em cũng luôn nghiên cứu Cẩm Hồ đó sao?

Rồi cầm lấy chiếc i19:

- Chiếc di động này còn xa mới có thể nói là tự sản xuất, trừ thiết kế bề ngoài ra, thêm vào mở rộng 1/4 màn hình, thay nền màu lam, xử lý âm tần và nâng cấp chip xử lý, chỉ những động tác chừng như không đáng kể này đã khiến linh kiện không tự sản xuất của họ nhanh chóng hạ xuống, ngay cả tình hình đó, mà họ vẫn phải hai lần trì hoãn ngày ra mắt, sản lượng tiêu thụ i19 hạn chế, có thể thấy kỹ thuật bọn họ đưa vào từ TI không đủ dùng, hoặc trình độ công nghệ của bản thân Cẩm Hồ chưa đủ phát huy kỹ thuật hạng hai của TI..

- A, thì ra anh sớm đã phân tích hai chiếc di động này rồi, hại em sáng sớm phải xếp hàng nửa ngày ở Thịnh Hâm mới mua được..

Tạ Tử Gia nói với giọng hơi châm chích.

- Đó là em tự chuốc lấy khổ thôi, có chuyện gì sao không nói thẳng ra.

Tạ Ý cười thản nhiên, mở nắp kéo lấy hai chiếc di động được tháo thành linh kiện ra, hắn đang suy nghĩ hai vấn đề một là hai chiếc di động này, hai là nghiệp vụ chuyên doanh di động của Thịnh Hâm, không cần thận bị lộ tẩy rồi:

- Vì sao Cẩm Hồ phải khởi động kế hoạch Vườn Sồi? Bọn họ muốn dùng nó để bù đắp sở đoàn của mình, tự tin của bọn họ dựa vào 4 tỷ kiếm được ở Hong Kong, nếu không chưa chắc bọn họ có dũng khí tiến hành bố cục công nghiệp này. Nhưng một khi bọn họ khởi động rồi, đúng là vĩnh viễn sẽ ném đối thủ cạnh tranh trong nước lại đằng sau ..

- Cho dù không có khí phách của Cẩm Hồ, cũng không phải là không thể chia một chén canh.

Tạ Tử Gia nhớn nhoe nói:

- Cho dù anh không có dũng khí đuổi theo Cẩm Hồ, chẳng lẽ giận dữ không cho Hải Thái triển khai nghiệp vụ chuyên doanh di động.

Tạ Ý hai ngày qua suy nghĩ chuyện này, mặc dù tất nhiên sẽ bị người ta cười nhạo mô phỏng Thịnh Hâm quá rõ ràng, song làm ăn không thể ngại những điều này, chỉ là hắn không muốn thừa nhận với Tạ Tử Gia, làm ra vẻ mất kiên nhẫn:

- Có chuyện gì mà cứ lẽ mà lẽ mề nửa ngày trời không nói ra lời, thời gian của anh không phải có thể lãng phí tùy tiện như thế đâu đấy.

- Còn nói em máu lạnh, nếu không phải muốn tăng cường tình cảm anh em, em thêm vào lắm lời với anh vì những chuyện này.

Tạ Tử Gia bĩu môi, vô cùng bất mãn với thái độ lãnh đạm của anh trai:

- Trong bốn công ty có giấy phép sản xuất di động thì Liên Tấn có năng lực thị trường yếu nhất, thực ra ngay cả Liên Tín cũng không mạnh ở mặt này, nếu không phải Ái Đạt quá mạnh, em nghĩ bọn họ nhất định không bỏ khát vọng chiếm cứ nhiều phân ngạch thị trường hơn. Anh nói bọn họ có đồng ý để doanh nghiệp khác dán thương hiệu của bọn họ để chiếm thêm phân ngạch thị trường không?

-Ồ, mau mau nói tiếp.

Tạ Ý giục:

- Em đã nghĩ rồi, giống như Liên Tấn, năng lực thị trường kém, nếu như có doanh nghiệp sẵn lòng lấy giá tương đối thấp bao thầu thêm nhiều di động Liên Tấn, bọn họ sẽ không từ chối đâu, chỉ cần tổng doanh lợi gia tăng là được. Một phương diện khác, nếu có thể trực tiếp lấy được chi phí nhãn hiệu, nói không chừng cũng sẽ chấp nhận đem giấy phép trong tay bọn họ cho doanh nghiệp khác mượn trực tiếp sản xuất di động thương hiệu Liên Tấn; sản xuất, tiêu thụ, hậu mãi, những công đoạn này không cần các vị quan lão gia ra mặt phụ trách, hơn nữa sau khi làm lớn lên sẽ khiến thương hiệu Liên Tấn tăng giá .. Anh nói bọn họ có từ chối không?

Tạ Ý trầm ngâm ...

- Anh thấy suy nghĩ này ra sao?

Tạ Tử Gia lòng bàn tay áp lên mặt bàn hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên mu bàn tay, sốt ruột, mắt mở to hết cỡ nhìn Tạ Ý.

- Nghe có vẻ không tệ, anh phải nghĩ cho kỹ ...

Tạ Ý nhất thời không quyết định được:

- Ba lúc này đang họp, lát nữa anh gọi điện cho ba thương lượng.

- Thương lượng với ba làm gì, bọn em chỉ định hợp tác với anh, chuyện này tạm thời đừng nói với ba.

- Hả?

Tạ Ý ngẩn ra:

- Em định tự thực thi kế hoạch này?

643. Chương 643: Tính Toán Vẹn Toàn

- Trong tài khoản của em còn hơn 10 triệu, em chẳng thèm trộn lẫn với bọn anh.

Tạ Tử Gia chu mỏ lên:

- Em nghĩ Hải Thái thế nào cũng phải học Thịnh Hâm, có thể coi Hải Thái là một kênh thị trường lớn, nhưng em không muốn trộn lẫn với bọn anh đâu.

- Vậy bọn em là ai với ai?

Tạ Ý nổi hứng, không ngờ cô bé này muốn vỗ cánh bay một mình:

- Cho dù anh đồng ý lấy Hải Thái cho bọn em tiêu thụ hàng, nhưng bọn em mà đi thương lượng với Liên Tấn, Liên Tín thì bọn họ chẳng thèm nhìn em lấy một cái đâu...

- Chuyện này anh không cần phải lo, chỉ cần anh đồng ý cho bọn em mượn Hải Thái tiêu thụ hàng là được.

Tạ Tử Gia rất bức mình với cái thái độ truy hỏi tới cùng của Tạ Ý:

- Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng có tư cách cạnh tranh công khai với Cẩm Hồ ở thị trường di động sao? Anh xem sách lược của Cẩm Hồ định ra i19 phân khúc cao cấp, 6988 đồng, i08 phân khúc tầm trung 3988 đồng, định vị rõ ràng, mà hai cái giá này kẹp giữa cái giá 5000 đồng của ba nhà kia. Di động 5000 yên của bọn họ, trên không cạnh tranh nổi với i19, dưới , không có ưu thế rõ ràng so với i08, bị kẹp giữa sẽ rất khó chịu.

Gập từng ngón tay nhỏ tự tin nói :

- Nếu hạ giá cạnh tranh với i08 trong thời gian ngắn khác gì tát vào mặt bản thân? Mà em nghĩ, bọn họ chắc gì hiểu nổi dụng tâm hiểm ác về giá của Cẩm Hồ, nếu không có thể mạnh hành chính, bọn họ không có tư cách cạnh tranh với Cẩm Hồ. Khi bọn họ bị Cẩm Hồ bỏ lại đằng sau, có lẽ bọn họ sẽ đau đớn, nhưng chẳng phải càng có khả năng lựa chọn con đường nhẹ nhàng hơn sao? Nhường thương hiệu ra, lượng tiêu thụ tính cho bọn họ, để bọn họ có thành tích, còn có lợi là thu phí thương hiệu...

- Được rồi, anh hiểu bọn em có đủ thủ đoạn rồi.

Tạ Ý không muốn nghe em gái nói chuyện thao tác chi tiết, nói trắng ra, nắm năm quyền ở doanh nghiệp bộ ủy ban kia không phải không có tầm nhìn xa rộng, mà là tầm nhìn xa rộng không phù hợp với lợi ích bản thân, cho nên để lại rất nhiều không gian thao tác, từ nhỏ cha hắn để rèn Tạ Tử Gia mấy loại chuyện này rồi, còn hắn không thích:

- Cho dù bọn em có thể đàm phán ổn thỏa, nhưng bọn em định lấy linh kiện ở đâu ra? Lắp đặt ở đâu? Em cho rằng bọn em có tư cách đàm phán với Phillips, Ericsson về chuyện này sao?

Tạ Tử Gia cầm chiếc i08, múa may trước mặt anh trai:

- Anh nói tỉ lệ sản xuất linh kiện của Ái Đạt tương đối cao, nếu lột đi cái vỏ của nó, đổi lại vỏ của Liên Tín, anh thấy tính khả thi ra sao?

Lại gia chiếc i19 lên:

- Anh nói trong tay Cẩm Hồ chỉ có kỹ thuật hạng 2, nhưng anh không thể phủ nhận Cẩm Hồ làm ra sản phẩm hạng nhất. Yếu quyết ở đâu? Còn chẳng phải bỏ công vào thiết kế sao? Điểm này vừa khéo là thứ dễ nhất, chỉ cần có linh kiện của i08, bọn em chưa chắc không thể làm tốt hơn.

- Em chắc chắn thuyết phục được Cẩm Hồ cung cấp linh kiện cho bọn em?

Tạ Ý không hiểu tiểu nha đầu này làm sao có thể suy nghĩ thấu triệt như thế, máy của Cẩm Hồ tung ra thị trường mới 2 ngày.

- Chẳng phải Cẩm Hồ cũng cung cấp linh kiện cho Tân Nguyên sao? Cẩm Hồ có ân oán với các anh, còn chẳng có ân oán gì với bọn em, nên em mới chẳng thêm trợn lẩn với bọn anh.

Tạ Tử Gia chun mũi:

- Anh đừng quên tên đó là bạn học của em, nếu y muốn yên tĩnh trốn trong trường, sẽ không thể từ chối yêu cầu nho nhỏ này của em được.

- Vậy bọn em là ai?

Tạ Ý không để cho nha đầu này bẻ lái dễ như thế:

- Em hay là Trần Tĩnh? Bọn em định lợi dụng danh nghĩa Khoa Vương đấy à?

- Anh thông minh đó, đoán trúng rồi.

Tạ Tử Gia nghiêm túc nói:

- Không được nói với ba đâu đấy.

Tạ Ý chỉ biết lắc đầu:

- Chuyện này giấu ba mãi sao được, em bảo sau này anh phải giải ăn nói với ba ra sao?

Trước kia định lập mấy công ty rỗng ruột, đem thương hiệu cùng tài sản vô hình của Khoa Vương đặt vào đó, ai ngờ Chu Phú Minh lấy nhược điểm của Cẩm Thành chen ngang, kiến nghị để tập đoàn Đại Nhã độc lập không chế công ty hữu hạn khoa kỹ Khoa Vương.

Mặc dù cả quá trình Trần Gia Thiện lẫn Trần Tĩnh không tỏ thái độ, nhưng mọi người không phải đồ ngốc, hai nhà từ nay bằng mặt không bằng lòng nữa rồi.

Tiếp nhận địa ốc Cẩm Thành không thể thiếu sự hỗ trợ của Chu Phú Minh, nên bị ép trao quyền không chế công ty đó cho Đại Nhã.

Tóm lại chuyện xử lý như thế, nhưng lòng không dễ chịu, Tạ Ý biết nếu cha hắn biết Tạ Tử Gia hợp tác với Trần Tĩnh tiến quân vào thị trường di động sẽ ngăn cản, huống hồ lại còn mượn kênh tiêu thụ của Hải Thái.

- Em có cần anh giải thích gì với ba đâu, em chỉ muốn hỏi, anh có giúp bọn em hay không?

Tạ Tử Gia ngoẹo đầu hỏi thẳng luôn:

- Em cũng không dùng miễn phí kênh tiêu thụ của Hải Thái..

- Xem bọn em làm tới bước nào đã.

Tạ Ý lắc đầu, hắn không có gan lập tức từ chối Tạ Tử Gia, chọc giận nha đầu này sẽ càng đau đầu hơn.

- Vậy em coi như anh đã đồng ý, anh không được quịt đâu đấy.

Tử Tử Gia nhảy bật dậy reo lên:

- À, em còn có vài việc phải đi trước, không ăn tối với anh được đâu.
- Không phải chứ, chỉ muốn lợi dụng anh trai mình cũng không thể làm trắng trợn như thế ... Này...

Tạ Ý muốn gọi Tạ Tử Gia cầm hai cái di động đi, nhưng cô nhóc đã chuồn khỏi văn phòng rồi.

Tạ Tử Gia tung tăng đi xuống lầu, lấy chiếc i19 màu xám ra, i19 trên thị trường không có loại này, đó là chiếc Trương Khác nhờ người tặng cho Trần Tĩnh làm quà khai trường cho Tạ Tử Gia.

- Trần Tĩnh, em xử lý xong anh trai em rồi.

Điện thoại vừa thông, Tạ Tử Gia hưng phấn nói:

- Chị đồng ý với em rồi nhé, chỉ cần em thuyết phục được anh em thì chị đích thân tới Cẩm Hồ đàm phán chuyện linh kiện, chị không được chối không đi đâu! Ngoài ra Liên Tín vừa thành lập công ty Nam Phương ở Kiến Nghiệp, có thể để Úc Bình tiếp xúc với họ ... chỉ cần đàm phán thành chuyện linh kiện với Cẩm Hồ thì lấy thương hiệu Liên Tấn hay Liên Tín cũng được. Tóm lại chuyện này trăm cái lợi mà chẳng có cái hại nào.

Tạ Tử Gia nghiền ngẫm việc này từ chiếc i19 mẫu, cho nên cùng Trần Tĩnh cân nhắc thấu triệt các chi tiết rồi.

- Nếu không đàm phán thành chuyện thương hiệu thì bỏ đi.

Trần Tĩnh nói nhỏ:

- Chị đi nói chuyện linh kiện với Cẩm Hồ ngay đây.
- Sao không thành được chứ?

Tạ Tử Gia cười hi hi:

- Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng không thể cả ba đều là khúc xương cứng được, nếu để Lục ca ra tay, nói không chừng hạ luôn cả ba công ty.
- Toàn nghĩ ra những thứ méo mó lệch lạc, không hiểu sao em học những thứ này.

Ngày 5 tháng 10, Trương Khác vẫn ở Hong Kong, nhận được điện thoại của Tô Tân Đông, nói Trần Tĩnh tới Cẩm Hồ đàm phán chuyện mua linh kiện di động.

Trương Khác biết bao thâu, đoán mác sẽ thành một trào lưu di động nội địa sau này, cục diện ấy không thể dựa vào nỗ lực một mình Cẩm Hồ mà thay đổi được, nhưng không ngờ Đại Nhã lại muốn chen chân vào con đường tắt sản nghiệp điện thoại di động nhanh như thế, y không biết, từ đầu tới cuối toàn là chủ ý của Tạ Tử Gia.

Trương Khác suy nghĩ một lúc, thấy nên gọi điện cho Trần Tĩnh thảo luận kỹ hơn.

- A! Nghe nói anh đang ở Hong Kong.

Giọng nói trong veo của Trần Tĩnh từ di động truyền ra, có thể tượng tượng được dung mạo ưu nhã của cô, Trương Khác do dự một chút, vẫn đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi vừa nhận được điện thoại của anh Tô, nói các cô định tiến vào thị trường di động...

644. Chương 644: Xu Thế Không Thể Ngăn Cản

Trần Tĩnh đem ngọn nguồn giải thích rõ ràng, Trương Khác đầu đầu, té ra là cô nhóc Tạ Tử Gia muốn mượn xác Cao Khoa Khoa Vương bày trò, không kìm được hít sâu một hơi, trong Tạ gia có quái thái này rất có nhãn quang đầu cơ, điều ấy cả Tạ Kiếm Nam, Tạ Ý đều không bì được, chỉ không ngờ cô ta vừa vào đại học đã muốn thể hiện tài năng.

- Tử Gia nó cứ lòng thích quậy phá, Úc Bình lại còn hòa vào, nếu không phù hợp với sách lược của Cẩm Hồ, tôi sẽ khuyên Tử Gia bỏ là được ...

Trần Tĩnh rất cảm thông cho khó của Trương Khác, giọng rất dịu dàng thùy mị.

Trương Khác không tiếp xúc mấy với Úc Bình, nhưng qua loạt sự kiện vừa rồi, đúng là cô ta rất có thù đoạn, ba cô gái tụ lại, không biết sẽ khiến Khoa Vương Cao Khoa trở thành thế nào?

Trương Khác không hề do dự nói:

- Nếu các cô có được quyền thương hiệu, Cẩm Hồ cũng không phải hoàn toàn không thể suy xét, nhưng chuyện ngày là đối sách sản nghiệp khá lớn, tôi sẽ bảo đảm Tô Tân Đông suy nghĩ nghiêm túc khả năng của nó.

Cúp điện thoại, Trương Khác ngồi xuống bàn làm việc chống cằm trầm tư, Hứa Tư gõ cửa đi vào y vỗ bàn bảo cô ngồi lên đùi mình.

Hứa Tư lườm y một cái, ôm lấy Trương Khác từ đằng sau, nhìn mây trời bên ngoài.

Tối nay sẽ bay về Kiến Nghiệp, Đường Thanh kéo Trần Phi Dung đi mua sắm, buổi sáng Trương Khác có chuyện tới công ty xử lý.

Mấy ngày qua nguy cơ kinh tế bắt đầu lan tràn tới Hàn Quốc, Trần Tín Sinh bị Trương Khác đuổi tới đó cùng Tiêu Tấn Thành, Tôn Thượng Nghĩa thì tới Đài Loan cùng Quách Tùng Duyên tới Đài Loan tìm Liễu Chí Thành.

Trương Khác hôm nay tới công ty, liền nghe được báo cáo của Trần Tín Sinh, bọn họ vừa mới đàm phán thành công một phương án mua kỹ thuật liên quan tới máy thu âm.

Xem fax truyền về, Trương Khác xem qua, kỹ thuật này vẫn không thể thực hiện lên chip cơ bản, nếu không đã có thể trực tiếp tăng thêm công năng của di động hay mp3, có điều có thể phong phú thêm sản phẩm của Ái Đạt, mua kỹ thuật này không phải sai.

Trương Khác thư thái dựa đầu vào bầu ngực mềm xốp của Hứa Tư, chẳng nói chuyện kỹ thuật nhằm chán kia với cô, mà nói chuyện đám Tạ Tử Gia, Trần Tĩnh có ý tiến quân vào sản nghiệp di động.

Ấn tượng của Hứa Tư với Tạ Tử Gia hoàn toàn từ lời kể của Trương Khác, ồ một tiếng:

- Cô bé đó lợi hại thật đấy.

- Đúng là lợi hại, có điều ngực hơi nhỏ một chút ...

Trương Khác cười cợt, cọ cọ đầu vào bầu ngực Hứa Tư.

- Cậu chỉ biết nhìn chăm chăm vào ngực cô nương nhà người ta, cái đồ đại sắc lang.

Hứa Tư ôm lấy đầu Trương Khác, không cho y động dậy lung tung, bàn tay xoa cằm lún phún râu của y:

- Nói thật đi, cậu thấy chuyện này ra sao? Tôi thấy nó có lợi cũng có hại cho Cẩm Hồ, song lợi ích lớn hơn.

- Đối với nghiệp vụ di động của chúng ta thì tác động đúng là có, song chúng ta cho dù khuyên đám Trần Tĩnh bỏ suy nghĩ này thì những người khác cũng sẽ may chóng nghĩ tới, đồng thời thực thi, một khi có người dẫn đầu, xu thế sẽ khó ngăn cản được. Người trong nước cũng có năng lực sáng tạo đấy, nhưng năng lực mô phỏng sao chép càng khủng khiếp hơn, giống như đầu đĩa vậy, chỉ hai ba năm thôi đã có hơn trăm thương hiệu rồi.

Trương Khác thở dài:

- Đây không phải chuyện mình chúng ta nỗ lực là có thể thay đổi được, chỉ là em không ngờ nó tới nhanh như thế.

Hứa Tư trầm ngâm hỏi:

- Tôi chỉ lạ là Tạ Tử Gia nghĩ ra kế hoạch này mà sao Tạ gia không làm?

- Ai mà biết chứ.

Trương Khác đem chuyện lần trước ăn cơm ở hồ Tử Hà, Tạ Tử Gia ngay cả Tạ Hán Tĩnh cũng muốn hăm hại:

- Cô bé này là một quái thái, nói không chừng thân thiết với Trần Tĩnh, muốn một mình vỗ cánh bay. Có lẽ Tạ gia biết nếu bọn họ tới nói chuyện linh kiện di động với chúng ta, chưa nói chuyện mất thể diện, nếu chúng ta chẳng thêm để ý, chẳng phải bọn họ càng mất mặt hơn sao?

- Hi hi, cậu mà cũng có lúc phải bỏ chạy thế sao?

Hứa Tư tưởng tượng cảnh Trương Khác phải cuống cuống bỏ chạy, cười suýt:

- Ủm, mà bọn họ lấy được linh kiện từ phía chúng ta và từ phía doanh nghiệp hải ngoại, giá thành sẽ chênh nhau rất lớn.

- Cũng không lớn lắm đâu.

Trương Khác lắc đầu:

- Chúng ta cung cấp linh kiện cho bọn họ, sao có thể nhịn không cắn một miếng to ... Có điều vấn đề này không đơn thuần như thế. Một điểm có lợi là đây là cơ hội để Cẩm Hồ chính thức bước vào hàng ngũ doanh nghiệp cung cấp linh kiện, tức là đã cướp một chén canh lớn của doanh nghiệp hải ngoại, có điều không thể không suy xét tới thái độ của bộ bưu điện. Một vấn đề khác, ba công ty kia sẽ có thái độ ra sao về việc này.

Hiện trong nước hạn chế điện thoại di động hải ngoại, nên doanh nghiệp ĐTDD nước ngoài vì cố gắng chiếm thêm nhiều thị phần trong nước, chủ yếu thông qua phương thức cung cấp linh kiện cho doanh nghiệp trong nước dán nhãn hiệu hơn, tất nhiên còn cả buôn lậu đưa hàng vào trong nước.

Cẩm Hồ tiến quân vào hàng ngũ cung ứng linh kiện vốn là điều Trương Khác kỳ vọng, giống như doanh nghiệp ĐTDD nước ngoài vào trong nước bị hạn chế, di động Ái Đạt muốn tiến vào thị trường ĐNÁ cũng gặp phải hàng rào tương tự, nên chia nhỏ xé lẻ ra là một phương thức hữu hiệu.

Ở trong nước, Cẩm Hồ cũng không thể cản làn sóng doanh nghiệp mượn thương hiệu xuất hiện, so với việc ngăn cản, chẳng bằng âm thầm chiếm lấy thị trường này, để Cẩm Hồ phát triển chuỗi sản nghiệp đầu nguồn.

Từ tầm nhìn phát triển lâu dài của doanh nghiệp mà nói, tùy ý cho doanh nghiệp khác dùng nhãn hiệu của mình tuyệt đối không phải là hành vi sáng suốt, nhưng đối với những doanh nghiệp trực thuộc bộ ủy ban kia, lợi ích của doanh nghiệp và lợi ích của nhà quản lý là không đồng nhất.

Huống chi Liên Tín trực thuộc bộ bưu điện, Đông Hưng và Liên Tấn trực thuộc bộ công nghiệp điện tử, vốn mang mâu thuẫn rất sâu.

Vấn đề này Trương Khác trao đổi điện thoại với Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh, cơ bản có thể khẳng định ba công ty kia sẽ không tiến bước theo hướng doanh nghiệp cung ứng như Cẩm Hồ, căn bản không thể ngăn bọn họ cho người khác dùng thương hiệu của mình.

Một phương diện khác, những doanh nghiệp kia có được quyền dùng nhãn hiệu từ ba công ty trên, vậy Cẩm Hồ cung cấp linh kiện cho bọn họ căn bản không phải bận tâm tới bên bưu điện có thái độ gì.

Đây đúng là cơ hội Cẩm Hồ không nên từ bỏ.

Mọi người phân tán ở các nơi nên phải chia nhau ra gọi điện thoại rất phiền phức, đợi mạng cao tốc của Vườn Sồi làm xong, ở Kiến Nghiệp có thể tổ chức cuộc họp trực tuyến đa phương rồi.

Gọi liền tám chín cuộc điện thoại, Trương Khác cảm thấy đầu óc váng vất, may nhờ có Hứa Tư chu đáo săn sóc khẽ dạy huyết thái dương cho y.

- Mọi người đều tán thành việc làm của Khoa Vương Cao Khoa à?

Lúc Trương Khác gọi điện, Hứa Tư chỉ yên tĩnh đứng ở bên cạnh.

- Bọn họ toàn những kẻ bưng bưng đã tâm mà.

Trương Khác cười bình phẩm:

- Lão Tô còn đề xuất có thể ủy thác cho Tân Nguyên sản xuất một phần linh kiện đầu đĩa, như thế có nhiều sức lực tập trung sản xuất linh kiện di động.

- Cẩm Hồ trước giờ luôn nâng đỡ Tân Nguyên không tiếc sức lực, trừ tạo dựng cơ sở công nghiệp điện tử vững chắc cho Hải Châu ra, cũng vì cậu muốn mượn nguồn lực của Tân Nguyên chứ gì?

Hứa Tư quá hiểu Trương Khác rồi.

- Đúng là thế.

Trương Khác gật đầu, ôm lấy eo Hứa Tư, không quên nói vài câu ngọt ngào:

- Chỉ có chị là hiểu em nhất, sách lược phát triển của Cẩm Hồ là hướng tới phân khúc thị trường cao cấp, nhưng không thể mở rộng sản xuất một cách không giới hạn được, cho nên phải tách một số nghiệp vụ tầm trung và thấp ra, cuối cùng chỉ nắm giữ kỹ thuật hạch tâm là được, như thế mới có thể hình thành kết cấu quần thể sản nghiệp kiểu kim tự tháp vững chắc

645. Chương 645: Tạm Thu Quân

- Nghiệp vụ đầu đĩa của chúng ta hiện đã có thể từng bước thực hiện việc chuyển hóa này rồi. Nghiệp vụ di động mới bắt đầu, cần phải bồi dưỡng một thời gian. Cao Khoa Khoa Vương có điều kiện thành doanh nghiệp ủy thác của Cẩm Hồ hay không thì hiện chưa cần suy nghĩ vội.

Trương Khác đặt cơ thể mềm mại của Hứa Tư lên đùi mình, tận hưởng xúc cảm tuyệt diệu từ cặp mông đầy đặn đàn hồi:

- Cẩm Hồ muốn thành nhà cung ứng linh kiện di động, phải tránh doanh nghiệp mượn nhãn hiệu kia lấy được linh kiện của Cẩm Hồ sản xuất ra sản phẩm cùng chất lượng, như thế phải thiết kế ra nhiều phương án ĐTDD khác nhau ...

- Cậu luôn lo nhân viên trung tâm thiết kế sản phẩm chỉ biết cầm lương sống qua ngày sao? Giờ thì không cần lo nữa rồi.

Trương Khác dụi đầu vào ngực Hứa Tư hít hà:

- Em đầu nhỏ nhen thế, chỉ sợ bọn họ cũng khát vọng thể hiện giá trị của mình ấy chứ.

Lúc này ở ngoài cửa sổ còn trời trong mây tạnh, vậy mà chớp mắt một cái mây đen đã ùn ùn kéo tới, mưa bắt đầu rơi, không biết Đường Thanh và Trần Phi Dung có gặp mưa không, nhưng có Phó Tuấn và lái xe công ty đi theo, chắc không đến nỗi.

Trương Khác tiếp tục giải thích cho Hứa Tư:

- Nếu như Trần Tĩnh muốn Cẩm Hồ cung ứng linh kiện cho bọn họ, thì hiện chúng ta cũng thể cung cấp bán thành phẩm đã cải biến di động i08 cho họ mà thôi, phải giữ địa vị thị trường của i19 không bị suy chuyển là được.

Hứa Tư đột nhiên hỏi:

- À nghe nói cậu đem chiếc di động mẫu tặng cho Phi Dung phải không?

- Tiểu Thanh và cô ấy thân thiết quá mà, tặng chiếc di động đó đi, em cũng xót chứ.

Trương Khác gãi đầu:

- Không dám nói hình vẽ hoa cỏ trên đó là tác phẩm của chị.

- Họ có thích không?

Hứa Tư lo lắng hỏi:

- Cái di động đó ai thấy cũng thích, nếu không chị Tương đã chẳng tới chỗ chị kể chuyện.

Đình Hòe sẽ không lăm mồm, hôm qua di động của Trần Phi Dung bị Tương Vi nhìn thấy, đương nhiên là cô ta kể với Hứa Tư.

Hứa Tư cười nhu mì:

- Thích thì tốt, sau này cậu có thể chăm chú thiết kế những thứ tinh xảo lấy lòng các cô gái rồi.

- Em làm gì có tâm tình, có thời gian, nếu có để thời gian ấy bên chị còn hơn.

- Tôi chẳng thêm tin lời của cậu ...

Hứa Tư bĩu môi nguyền y một cái, thấy đã tới trưa, liền cùng Trương Khác đi ăn cơm, ăn trưa xong Trương Khác còn phải đi dạo phố với Đường Thanh, mấy ngày này y thực sự cảm thụ được lời “thân này ví xẻ làm hai được.”

Qua một trận mưa rào buổi sáng, không khí Hồng Kong đột nhiên trở nên mát mẻ, có chút cảm giác nhập thu rồi.

Đối với người Hong Kong mà nói cảm giác này sẽ không kéo dài được lâu, có lẽ mai thôi mùa hè sẽ lại quay về, nhưng đối với Đường Thanh và Trần Phi Dung mà nói, thế là hai cô không phải trốn trong những căn phòng máy lạnh nữa, gọi Trương Khác đi dạo phố Hong Kong.

Tối sẽ bay về Kiến Nghiệp, nên đây là nửa ngày nghỉ cuối cùng rồi.

Tới phía trước cửa hàng bách hóa Tân Thế Giới, nhìn thấy một cái sân khấu che vải lam, vây xung quanh có rất nhiều người giơ tay trên đầu đung đưa, trên sân khấu truyền ra tiếng hát của Giang Đại Nhi, Đường Thanh hưng phấn nói:

- Là Giang Đại Nhi đích thân đi tuyên truyền phải không, mình chưa bao giờ được trực tiếp nghe cô ấy hát.

Rồi một trái một phải nắm tay Trương Khác và Trần Phi Dung kéo đi về phía sân khấu.

Đám Trương Khác chen lấn được tới trước sân khấu thì không còn nghe thấy giọng ca của Giang Đại Nhi nữa, bản thân Giang Đại Nhi cũng chẳng thấy đâu, lúc này chỉ có tám cô gái mặc váy xanh, đi tắt lưới đang biểu diễn.

- Ôi tiếc quá, vừa mới hát xong.

Trương Khác thì chẳng sao cả, đứng ở phía dưới sân khấu ngắm nhìn các thiếu nữ mỹ lệ mép váy tung bay, cặp đùi trắng như ẩn như hiện, thì thoảng còn thoảng thấy chiếc quần lót màu đen, tuyệt đối chẳng kém hơn nghe Giang Đại Nhi hát.

Triệu Hải Chu vừa mới tới Hong Kong phụ trách công ty tiêu thụ nhìn thấy Trương Khác đang ngó nghiêng, còn tưởng ông chủ đi thị sát, vội vàng lấy tinh thần từ phòng thay y phục đi ra:

- Khác thiếu gia tới rồi, hay là vào chỉ đạo công tác của chúng tôi ...

- Có gì cần chỉ đạo chứ?

Trương Khác nhìn vẻ háo hức mong đợi của hai cô gái, chắc muốn vào phòng thay đồ phía sau gặp Giang Đại Nhi nên gật đầu theo Triệu Hải Chu.

Giang Đại Nhi đúng là đang thay y phục bên trong, tiếc là bị Lý Nguyệt Như và Hứa Duy dùng nhựa plastics che đi, chỉ lộ đầu ra ngoài cùng bóng dáng mờ mờ của tấm thân mại dâm, không biết mặc xong y phục chưa, nhưng đồ người thế này, chẳng thể thò đầu vào nhìn được, Trương Khác chép miệng tiếc nuối.

- A! Sao cậu tới đây?

Giang Đại Nhi quay đầu lại, vui mừng nhìn Trương Khác vén rèm cửa đi vào, trong lòng trào dâng chút xúc cảm then thùng vui sướng, mặc dù có tấm nhựa che rồi, nhưng cô hiện mặc đồ lót, mặt như nhuộm một lớp mây hồng, kiều diễm vô song, lên tiếng chào hai cô gái.

Trần Phi Dung và Hứa Duy là hàng xóm lâu năm, quan hệ tất nhiên thân thiết, đi tới nói chuyện với Hứa Duy còn giúp cô cầm tấm nhựa che Giang Đại Nhi.

- Hôm qua chị gọi điện ẹ chị mới nghe nói em tới Hong Kong chơi mà chẳng biết lên hệ với em ra sao.

Hứa Duy nói chuyện với Trần Phi Dung xong, lại quay sang hỏi Trương Khác:

- Sao cậu không tới Ảnh Loan Viên ở, phòng ở đó để trống mà, cần gì vào khách sạn ở chứ?

- À!

Trương Khác mắt né tránh, Hứa Tư ở Ảnh Loan Viên, cho y thêm vài lá gan nữa y cũng không dám đưa Đường Thanh vào đó ở, y đã đi đâu, bịa bừa:

- Không thể để các chị kiếm được có lười việc được.

Đường Thanh đi tới giúp Lý Nguyệt Như cầm tấm nhựa, mỉm cười với Hứa Duy:

- Vậy đợi lần sau Phi Dung tới, bọn em sẽ ở Ảnh Loan Viên.

Câu này làm tim Trương Khác giật đánh thót, không dám nhìn Đường Thanh.

Đường Thanh lại quay mặt vào trong nhìn Giang Đại Nhi, thốt lên:

- Chị Đại Nhi, chị đẹp thật đấy.

Giang Đại Nhi mặt càng đỏ, Trương Khác trông thấy cố kiềm chế kích động tới “giúp”, có điều tình cảnh y bây giờ không hay chút nào, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ không nói gì.

Sáu giờ chiều máy bay cất cánh, mà Thịnh Hạ thì 5 giờ 30 tới Hong Kong, nên bọn họ chỉ ngồi chơi được một chút rồi tới sân bay đợi Thịnh Hạ.

Diệp Kiến Bân theo Trương Khác về Kiến Nghiệp, nghiêm túc tính ra, vì chuyện quỹ đầu tư, Diệp Kiến Bân đã bị nhốt ở Hong Kong sáu tháng rồi.

Ngày 2 tháng 10, nguy cơ kinh tế Hàn Quốc bộc phát, tới ngày 3,4 đồng Won lên tục điên cuồng sụt giá 8.8%.

Không một ai dự liệu được chuyện xảy ra nhanh như thế, cả Trương Khác cũng không, may là trước đó bọn họ không quá tham lam, sau khi thu tay ở Indonesia đã chuyển chiến tuyến sang đó, nên mới nắm bắt được cơ hội.

Từ khi cơn bão tài chính bùng phát cho tới nay, đám Trương Khác đã mò được ở trong đó số tiền kèch xù 250 triệu USD.

Mặc dù kinh tế Châu Á sẽ còn tiến thêm một bước tới mép bờ sụp đổ rồi mới có cơ hội cải thiện, song đầu cơ tiền tệ sẽ càng ngày càng bị hạn chế, dù sao các ngân hàng cung cấp công cụ giao dịch cho những kẻ đầu cơ tiền tệ cũng cảm thấy sợ hãi cơn bão tài chính ngày càng lan rộng này rồi.

Cơn bão tài chính Châu Á đã bắt đầu gây ảnh hưởng lớn tới hệ thống tài chính Âu Mỹ.

Những điều này tiến một bước áp ngân hàng đầu tư tham dự vào hoạt động đầu cơ.

Trừ một phần tài chính tiếp tục để lại trong quỹ cho Nick Leeson tiếp tục tiến hành giao dịch đầu cơ thì đại bộ phận tiền sẽ chuyển vào tài khoản bí mật, dùng một năm hoặc nhiều hơn nữa để rửa sạch mới có thể đầu tư vào thực nghiệp trong nước.

Nghiêm khắc mà nói thì số tiền này kiếm được không phải là phi pháp, nhưng phải chiếu cố tới tâm tình của người dân khu vực trải qua khủng hoảng, cả Ái Đạt lẫn Thịnh Hâm đều muốn tiến vào thị trường Đông Nam Á.

Mặc dù 250 triệu nhìn khủng khiếp thật, nhưng so với thị trường 500 vạn dân của ĐNÁ thì không đáng nhắc tới.

646. Chương 646: Đêm Về Kiến Nghiệp

Hoàng hôn trời lại bắt đầu đổ mưa, ngồi bên trong xe, hé ra một khe cửa kính nhỏ, ngửi thấy được hơi thở của mưa, xe đi trên đường, cảm nhận được không khí tĩnh mịch hiem hoi của Hong Kong.

Sầu ly biệt không lớn lắm, nhìn hai cô gái thanh tú tút tút trò chuyện hàng ghế trước, Trương Khác đa phần thời gian ngắm mưa bên ngoài, sắp đi rồi lại không thể gọi điện chào Hứa Tư một câu.

Tới đại sảnh đợi Thịnh Hạ đi ra Trương Khác mới cùng Trần Phi Dung vào làm thủ tục xuất cảnh, Diệp Kiến Bản và hai trợ lý đã tới trước.

Sắp đi vào phòng khách, Trương Khác ôm lấy cơ thể ấm áp thơm tho của Đường Thanh vào lòng.

- Không gọi điện cho cô ấy sao?

Đường Thanh ghé sát vào tai Trương Khác hỏi nhỏ:

- ...

Trương Khác cúi đầu nhìn đôi mắt trong veo của cô, lắc đầu:

- Không cần.

Tay siết chặt cơ thể Đường Thanh hơn một chút.

- Gọi đi .. Khi bạn ở cùng cô ấy, mình cũng hi vọng bạn còn nhớ tới mình.

Đường Thanh áp mặt lên lên ngực y, nói:

- Bạn là đồ tham lam ... Nhất định phải nhớ mình, nếu không mình không tha cho bạn.

Tất nhiên Trương Khác thế nào cũng không thể gọi cho Hứa Tư trước mặt Đường Thanh, cô cho phép là một chuyện, y không thể không nghĩ tới tình cảm của cô, nhân lúc Đường Thanh nói chuyện với Thịnh Hạ mới ra ngoài gọi điện, Diệp Kiến Bản đợi y nói chuyện xong đi tới trên:

- Thấy đau đầu chưa?

- Tôi chỉ nợ tình cảm, sao so được với món nợ xác thịt của anh.

Trương Khác đá xoáy lại:

Nghe nói mỗi lần Đinh Văn Di tới Hong Kong, Diệp Kiến Bản cả ngày không bò ra khỏi phòng được, Nick Leeson còn lăm lăm đi tuyên dương khắp nơi, một lần còn lỡ miệng với Tôn Tĩnh Hương, chẳng biết sau đó Tôn Tĩnh Hương xử lý hấn ra sao, chắc là nợ xác thịt trả xác thịt, lại thêm một ngày không lết nổi ra khỏi phòng nữa, cả hai cô gái đều đang ở tuổi hổ báo cả mà.

Diệp Kiến Bản cười khổ không thôi, tên tiểu tử này thô bỉ như tể, lấy cái gì đấu khẩu với y.

Thời tiết Hong Kong khác hẳn với Kiến Nghiệp, ở Hong Kong mấy ngày, Trương Khác bị hai cô gái kéo ra bãi biển suốt, nhiệt tình nhất là Trần Phi Dung, khiến làn da hiện không còn trắng muốt như trước nữa, giống như phết một lớp mặt ong mỏng, càng bóng, càng tăng thêm khỏe khoắn tươi trẻ.

May bay hạ xuống sân bay quốc tế Kiến Nghiệp thì đã là 9 giờ, ra đại sảnh mặc áo sơ mi dài tay mà vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Cả Thịnh Hâm và Vườn Sồi đều phái xe tới đợi ngoài sân bay, Diệp Kiến Bản để Phó Tuấn và hai trợ lý vào xe của mình, hấn biết Trương Khác đối đãi với các cô gái xinh đẹp đặc biệt dịu dàng chu đáo, không dám tự ý chủ trương bảo Trần Phi Dung lên xe khác, hấn chủ động ngồi vào ghế phụ lái, quay đầu lại nói chuyện với Trương Khác.

Trần Phi Dung mấy năm qua thân thiết với Đường Thanh nên khoảng cách với Trương Khác cũng gần hơn rất nhiều, không thể không nhìn ra địa vị của Trương Khác ở Cẩm Hồ, song nhìn ra thì chỉ thế mà thôi, Trần Phi Dung càng nhìn thấy nhiều cái vô lại của Trương Khác hơn.

Người ngoài đều luôn mang cảm giác thần bí sùng bái với người ra ngoài một bước đều có trợ lý vệ sĩ đi kèm, nhưng cô hoàn toàn không có cảm giác đó, Diệp Kiến Bản trên xe cũng chỉ tùy ý nói chuyện vụn vặt trong nhà, hai ngày nữa em họ hắn kết hôn, hắn và Trương Khác thảo luận chuẩn bị quà hôn lễ thế nào, còn muốn đề cử Trần Phi Dung và Đường Thanh cùng làm phù dâu.

Còn về Trương Khác, rời khỏi chiếc xe sang trọng, đại khái chẳng ai nhận ra khác biệt giữa y và sinh viên đại học bình thường, trừ đẹp trai một chút, mồm miệng hơi dẻo một chút.

Trần Phi Dung không xen vào cuộc nói chuyện giữa Trương Khác và Diệp Kiến Bản, ngồi chìm trong thế giới riêng, chuyến đi Hong Kong này với cô như tuyệt vời một giấc mộng, lại còn thoát được bị đeo bám quấy nhiễu.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy di động của Trương Khác vang lên, cô nhìn thấy y rút chiếc i19 đặc chế của mình ra, Trần Phi Dung bất giác nắm chặt chiếc di động lớp vỏ màu ánh trắng bao phủ hoa văn khắc tinh xảo.

Ở sân bay Diệp Kiến Bản nhìn thấy chiếc di động của Trương Khác, cũng muốn Cẩm Hồ làm riêng ình một cái, Trương Khác mở miệng đòi ngay 10 vạn, Diệp Kiến Bản không nói một lời lấy chi phiếu ra viết, hỏi:

- Cậu có mặt mũi nhận tờ chi phiếu này sao?

Trương Khác cướp lấy chi phiếu, chăm chọc:

- Cẩm Hồ hỗ trợ Thịnh Hâm chưa đủ à, chút tiền này anh cũng có mặt mũi muốn chiếm?

Cuối cùng tất nhiên không thể mặt dày cho chi phiếu của Diệp Kiến Bản vào túi, thứ sản phẩm không dùng để bán này chính là để cho những người như Diệp Kiến Bản tham ô.

Điện thoại do Tôn Thượng Nghĩa từ Đài Loan gọi tới, Liễu Chí Thành mấy ngày qua suy nghĩ, tối nay chính thức mở tiệc nhận lời ra mặt chủ trì kiến thiết hạng mục nhà máy Tinh Viên.

Trương Khác chuyển di động sang phía tai trái, chẳng phải là muốn tránh Trần Phi Dung, mà lo cô vô ý tiết lộ tin tức ra ngoài, Liễu Chí Thành còn chưa tới Hong Kong, tuyệt đối không thể để lộ ra chút tin tức nào.

Công nghệ của Đài Tích Điện chủ yếu ở tầm trung và thấp, Nhật Hàn ĐNÁ và trong nước là khách hàng chủ yếu, mặc dù cơn bão tài chính khiến bọn họ phải ra sức khai thác thị trường Ấy Mỹ, nhưng mới điều chỉnh, tất nhiên không tránh được tác động của cơn bão tài chính, điều này chắc chắn làm tăng mâu thuẫn giữa tầng quản lý của Đài Tích Điện.

Trương Trung Mưu không thể không biết chút gì về hạng mục nhà máy tinh viên Malaysia, một lượng lớn kỹ sư hết hạn hợp đồng đều lựa chọn rời Đài Tích Điện thế nào cũng khiến ông ta cảnh giác.

Có điều Malaysia xây dựng nhà máy tinh viên không ảnh hưởng lớn tới Đài Tích Điện, cả Singapore sau khi xây dựng nhà máy tinh viên cũng lỗ lớn, vì bọn họ không có môi trường phát triển thuận lợi như ở Đài Loan, tin rằng nhà máy ở Malaysia cũng không thể lay động địa vị của Đài Tích Điện ở Châu Á.

Ông ta căn bản không hề biết rằng Quách Tùng Duyên bí mật chuyển hạng mục vào trong nước.

Trương Trung Mưu giữ thái độ chẳng nóng chẳng lạnh với Liễu Chí Thành, đi cũng được, không đi cũng được, dù thế nào cũng phải nể giao tình gần 20 năm, sẽ không gây khó dễ.

Khí độ Trương Trung Mưu không đại biểu cho cao tầng Đài Tích Điện, trước cơn bão tài chính, một số mâu thuẫn đều còn đè nén được, hiện cơn bão lan tới cả Nhật Hàn, khiến vận hành kinh doanh của Đài Tích Điện bị tác động lúc, cần điều chỉnh một số chức vụ và nghiệp vụ, liền có kẻ nhảy ra chỉ trích Liễu Chí Thành muốn dựng lên lá cờ khác ở Malaysia.

Thực ra trong mắt họ Malaysia bị cơn bão tài chính tàn phá nặng nề, chẳng biết tới bao giờ mới hồi sinh, lúc này chính quyền Malaysia không thể tiếp tục ủng hộ kế hoạch nhà máy tinh viên.

Ngay cả người người ủng hộ kế hoạch lớn nhất là Quách Tùng Duyên cũng bị cơn bão tài chính liên lụy, không khả năng lấy ra 300 triệu đầu tư như ban đầu.

Bọn họ lúc này lấy việc đó ra nói chẳng qua muốn làm khó dễ Liễu Chí Thành thôi.

Nếu là lúc khác Liễu Chí Thành còn có thể nhịn, nhưng thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng, huống hồ tiếp tục ở lại Đài Tích Điện chỉ khiến người ta o ép, những điều đó khiến ông ta quyết định ủng hộ đưa nhà máy tinh viên tới nội địa.

Nhận điện thoại của Tôn Thượng Nghĩa xong, Trương Khác bảo tài xế của Diệp Kiến Bân đưa Trần Phi Dung về trường trước, sau đó kể đơn giản tình hình với Diệp Kiến Bân, gọi điện cho Diêu Văn Thịnh, bảo hắn thông báo cho Vương Duy Quân một lát nữa cùng tới báo cáo cho La Quân.

Đi qua đường Thiên Thành, Diêu Văn Thịnh và Chu Tiểu Quân cùng tới, chui vào xe Trương Khác.

Diêu Văn Thịnh hà hơi về phía Diệp Kiến Bân, hỏi có hơi rượu không, hắn vừa đi tiếp nhà đầu tư, nửa chừng nhận được điện thoại của Trương Khác, mọi việc hiện lấy kế hoạch nhà máy tinh viên làm trọng, nên kéo Chu Tiểu Quân tới tụ họp với Trương Khác.

Ở trong khách sạn, Diêu Văn Thịnh lấy nước lạnh rửa mặt, còn đánh răng, vẫn lo có hơi rượu để lại ấn tượng xấu với lãnh đạo.

647. Chương 647: Ai Cũng Nóng Vội.

Khi đám Trương Khác tới nhà của La Quân thì thấy ông ta và Vương Duy Quân thì đã đứng ở sân đợi rồi, thấy bọn họ Vương Duy Quân liền hỏi ngay:

- Sao đi lâu thế?

- Tại chúng ta nóng ruột quá thôi.

La Quân mỉm cười đáp:

Vương Duy Quân cũng cười, ông ta hỏi thế chẳng phải là có ý trách móc gì, bọn họ đúng là quá nóng ruột.

Nếu thực sự có thể lấy được hạng mục nhà máy tinh viên, sản nghiệp kỹ thuật cao trong nước sẽ có được bước đột phá lớn.

Cả hành lang số lãn Vườn Sồi đều phải qua mấy năm nữa mới phát huy được tác dụng, còn có hạng mục nhà máy tinh viên sẽ nhìn thấy thành quả lớn ngay tức thì.

Trương Khác đem một số tình hình báo cáo cho La Quân, việc Liễu Chí Thành đồng ý tới Kiến Nghiệp chủ trì hạng mục nhà máy tinh viên đúng là một tiến triển lớn.

Hiện sản nghiệp điện tử đang đi vào kỳ suy thoái, khiến cho chi phí đầu tư thấp hơn dự toán trước đó khá nhiều, nhưng tuyệt đối không thể ít hơn 800 triệu USD, trong tay Việt Tú chỉ có hơn 300 triệu USD, cần phải kiếm 500 triệu USD nữa, đây đại khái là khoản huy động vốn lớn nhất thị trường tài chính trong nước mấy năm qua.

- Ở thành phố, thị trường Vương sẽ đích thân thúc đẩy tất cả công tác, thị trường Hoàng, Tiểu Diêu sẽ làm trợ thủ cho thị trường Vương, phải tạo ra mọi điều kiện có lợi có thể. Ngày mai thị trường Vương cùng tôi tới gặp bí thư Đào, tỉnh trưởng Lý báo cáo việc này. Về chuyện huy động với từ TW, tôi sẽ đích thân ra mặt. Một hạng mục ý nghĩa trọng đại như thế, ủy ban kế hoạch cũng sẽ phải người tích cực tham dự. Có điều chuyện này phải đợi Liễu Chí Thành tới Kiến Nghiệp mới giương cờ thực hiện được ...

La Quân không ức chế được hưng phấn.

Trương Khác chỉ e La Quân muốn ôm lấy mọi công lao, như thế sẽ tăng thêm nhiều lực cản không đáng, nghe ông ta nói ngày mai sẽ cùng Vương Duy Quân đi gặp Đào Tấn, Lý Viễn Hồ thì nhẹ nhõm hẳn, dù sao chuyện này không thể thiếu sự ủng hộ của tỉnh được.

Ngồi ở nhà La Quân hơn một tiếng mới cáo từ, Vương Duy Quân cũng đi cùng, trước khi lên xe Trương Khác kiểm được cơ hội nói với Vương Duy Quân chuyện quán nét, chẳng phải chuyên môn vì Đỗ Phi, chuyện

này không cần trực tiếp cần ông ta ủng hộ, mà là muốn khi sản nghiệp quán net nổi lên phải đưa vào quản lý chính quy, nếu không vài ba năm sau xảy ra vấn đề lớn lại phải rầm rộ chỉnh đốn.

Ngoài ra giấy cấp phép quán net cũng là thu nhập không nhỏ, so với việc khiến nó chảy vào túi một nhóm nhỏ hoặc ban ngành nào đó, chẳng bậc liệt vào hệ thống tài chính thành phố còn tăng cường đều tư mạng lưới internet.

Từ khu tập thể thành ủy đi ra còn tới quảng trường Khổng miếu ăn lót dạ.

Ăn xong về tới ĐH Đông Hải đã là 1 giờ sáng rồi, Trương Khác xuống xe ở cổng, dù đã rất khuya nhưng trong trường vẫn có người qua lại.

Lễ Quốc Khánh, Đh Đông Hải cho nghỉ liền 5 ngày, coi như được hưởng thụ dài ngày tuần lễ hoàng kim trước, các đôi tình nhân kỳ nghỉ dài này quấn lấy nhau, nên hiện khó tránh khỏi quyến luyến, khi đi qua rừng mai, liền nghe thấy bên trong có rất nhiều tiếng nói chuyện, ở núi Hợp Hoan hẳn còn náo nhiệt hơn.

Mặc dù vào mùa thu tháng mười, nhưng tình yêu nóng bỏng đủ xua đi cái lạnh đêm thu.

Đi qua cổng trường liền tựa hồ tiến vào thế giới hoàn toàn khác, Trương Khác cảm thấy toàn thân thư thái.

Đông Nhạc và Đỗ Phi đều ở trong phòng, Trương Khác mở cửa ra, thấy bọn họ đang ngồi tán gẫu trước máy vi tính, hỏi:

- Sao muộn thế còn chưa đi ngủ?

- Mới một giờ mà.

Mông Nhạc xem thời gian trên màn hình vi tính:

- Bọn tôi đã bao giờ ngủ trước giờ này đâu, ngoài ra chẳng phải vì đợi cậu về sao?

- Ồ, sao biết tôi về.

- Tao gặp Phi Dung rồi.

Đỗ Phi mở ghi chép công tác, xoay màn hình về phía Trương Khác:

- Đây là những việc bọn tao làm gần đây, mày xem đi.

Trong thời gian Trương Khác đi Hong Kong, Đỗ Phi và Mông Nhạc dồn công sức vào chuyện mở công ty, qua nhiều ngày chuẩn bị, đường lối đã trở nên rõ ràng, đã lập công ty quản lý đầu tư Sáng Hiệp.

Trung tâm sáng nghiệp Vườn Sồi đầu tư vào Sáng Hiệp 10 triệu, nắm 70% cổ phần, hai người sáng lập Đỗ Phi nắm 25%, Mông Nhạc nắm 5%.

Trừ nhân viên cốt cán được quyết định trước đó, nhân kỳ nghỉ Quốc Khánh, Sáng Hiệp còn tiến hành hoạt động chiêu mộ quy mô lớn, đã dựng lên được bộ khung phòng ban, có thể chính thức tiến vào giai đoạn thực thi rồi.

Đỗ Phi vui vẻ nói:

- Thời Học Bán hẳn có thể đi làm giao tiếp được đấy, lần này hẳn là được không ít thiếu nữ vô tri tới, tên này chạy tới Đh Sư Phạm và Học viện Âm nhạc hẳn được bảy tám cô gái tới, mày phải làm sao đây? Mọi người đều cảm thấy không ổn, nhưng có thể đấy các mỹ nữ đi được sao? Mai mày tới mà xem, xem rồi mày cũng không nở.

- Hả?

Trương Khác há hốc mồm, ý đúng là có ý tưởng hiệp hội sáng nghiệp có thể vượt qua chướng ngại giữa các trường học, thành tổ chức sáng nghiệp cho sinh viên, không ngờ mới đi mấy ngày, Thời Học Bán đã khinh suất đi bước này trước rồi.

Ngày 8 tháng 10, Liễu Chí Thanh và hai người phụ trách kỹ thuật chủ yếu của hạng mục nhà máy tinh viên nộp đơn xin nghỉ việc, sau khi được Đài Tích Điện khẳng khái chấp nhận, ngay đêm hôm đó cùng hai người Tôn Quách tới Singapore.

Ngày 9 tháng 10, Liễu Chí Thanh ở thành phố Sư Tử tuyên bố chính thức tiếp nhận ủy thác của tập đoàn Vân Nguyên Quách Thị phụ trách thành lập nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp.

Tại đại sứ quán TQ ở Singapore, Khổng Minh Tấn tiếp đãi đoàn người Tôn Thượng Nghĩa, Quách Tùng Duyên, Liễu Chí Thành, đại biểu cho chính phủ nội địa hoan nghênh bọn họ tới nội địa đầu tư sáng nghiệp.

Tới tận lúc này nhà cầm quyền Đài Loan và Đài Tích Điện mới biết hạng mục nhà máy tinh viên đã chuyển vào nội địa, hơn nữa trừ mưu không chỉ một hai ngày.

Tại tiệc chiêu đãi ở đại sứ quán, cao tầng cục quản lý đầu tư Singapore biểu thị bọn họ cũng có ý tham dự đầu tư vào hạng mục này.

Tôn Thượng Nghĩa liền thông báo cho Trương Khác.

Xét thực tế cục quản lý đầu tư Singapore tham dự đầu tư mấy hạng mục nhà máy tinh viên ở Singapore đều ở trong trạng thái thua lỗ, chính quyền Singapore không thể đầu tư quá nhiều tài chính tài chính ảnh hưởng tới việc y thông qua Việt Tú không chế hạng mục này.

Một phương diện khác hiện chỉ có thể đưa vào kỹ thuật chế tạo tinh viên từ Singapore, có cục quản lý đầu tư Singapore hợp tác có thể dễ dàng vượt qua các loại chướng ngại có thể gặp phải trong tương lai.

Trương Khác nghĩ như thế, liền nói với Tôn Thượng Nghĩa:

- Chính quyền Singapore luôn muốn phát huy nhiều sức ảnh hưởng hơn trong giới thương nhân người Hoa, nên như vậy cũng tốt, có thể chia sẻ một phần áp lực tài chính của chúng ta, đúng là không cần phải từ chối. Đương nhiên nếu như bọn họ muốn tham dự, phải để bọn họ cống hiến nhiều hơn, mời chính quyền Singapore giúp Quách thị huy động vốn ở Singapore...

Ngày 12 tháng 10, nhóm Tôn Thượng Nghĩa, Quách Tùng Duyên lại chính thức ký hiệp nghị hợp tác với cục quản lý đầu tư Singapore, soạn thảo tỉ lệ đầu tư các nhà, Việt Tú bỏ 300 triệu USD nắm 56% cổ phần, cục quản lý đầu tư bỏ 100 triệu USD nắm 19% cổ phần, tập đoàn Quách thị bỏ 80 triệu USD nắm 15% cổ phần, Liễu Chí Thành cùng đội ngũ quản lý đầu tư 20 triệu cùng lấy kỹ thuật và quản lý để nắm số cổ phần còn lại.

Từ khi Quách Tùng Duyên trừ tính kế hoạch nhà máy tinh viên, Liễu Chí Thành đã chuyển tài sản cá nhân khỏi Đài Loan, tất nhiên một số tài sản không mang đi được, như cổ phần ở Đài Tích Điện, ông ta có giác ngộ hi sinh tài sản này rồi.

Đem so với tài sản ít nhiều, ông ta càng khao khát có được thành tựu sự nghiệp và địa vị cá nhân hơn.

648. Chương 648: Cảnh Tượng Lớn

Ngày 13 tháng 10, đoàn người Tôn Thượng Nghĩa, Quách Tùng Duyên, Liễu Chí Thành và nhân viên kỹ thuật cùng gia quyến tới được sân bay quốc tế Kiến Nghiệp.

Cát Kiến Đức phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch quốc gia, Dịch Vân Phi phó bộ trưởng bộ bưu điện, cùng Đào Tấn, Lý Viễn Hồ, La Quân, Tiêu Minh Kiến, Vương Duy Quân ...v.v..v.. Đích thân tới sân bay quốc tế đón tiếp.

Không phải nghi ngờ gì nữa đây là hạng mục có ý nghĩa trọng yếu nhất với bố cục sản nghiệp kỹ thuật cao ở trong nước, so với kế hoạch xây dựng nhà máy của Motorola ở Thiên Tân, nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp càng có tính đột phá hơn, dù sao nó phục vụ cho toàn bộ sản nghiệp điện tử.

Cát Kiến Đức tới Kiến Nghiệp không phải chỉ vì ba người Tôn Thượng Nghĩa, mà đại biểu cho ủy ban kế hoạch quốc gia tiến hành khảo sát thực địa kế hoạch chiến lược sản nghiệp mới của tp Kiến Nghiệp và tỉnh Đông Hải, một khi được thông qua, quốc gia sẽ có hỗ trợ về chính sách.

Chắc là không một ai muốn một tên thanh niên đáng vẻ lưới nhác uể oải đứng ở trong một đám quan viên trung niên ăn mặc trang trọng, mà phía Cẩm Hồ cũng chẳng tìm ra được người thích hợp cùng Đào Tấn ra sân bay đón tiếp.

Đinh Hòe chủ tịch kiêm tổng giám đốc điều hành viện nghiên cứu kỹ thuật Cẩm Hồ, nhưng danh vọng và ảnh hưởng lại không bằng tổng giám đốc điều hành tập đoàn Ái Đạt là Trần Tín Sinh, nhưng tập đoàn Ái Đạt lại không có liên quan trực tiếp tới Việt Tú.

Nếu chỉ nhìn từ chức vụ tổng giám đốc Thái Phi Quyên của Cẩm Hồ là người có tư cách xuất hiện nhất, nhưng trong hệ thống của Cẩm Hồ, Thái Phi Quyên kỳ thực có địa vị kém hơn cả Trần Tín Sinh, Đinh Hòe, Tô Tân Đông, Chu Du.

Đúng là một cái hệ thống có kết cấu làm người ta đau đầu, trường hợp này, Trương Khác mà không xuất hiện là không tìm ra ai thích hợp.

Thế là Trương Khác không để người của Cẩm Hồ ra tham gia hoạt động tiếp đãi nữa, chắc đám Đào Tấn và Lý Viễn Hồ cũng thông cảm thôi.

Trương Khác không tham gia tiếp đãi cùng các ông già, lúc này y đạp xe tới Vườn Sồi tẩy trần cho vợ chồng Đàm Vân Tùng.

Đi theo Đàm Vân Tùng tới Kiến Nghiệp còn có bốn kỹ sư ông ta mời tới từ Singapore, Malaysia, đều là tinh anh trong lĩnh vực của mình, đồng thời là nhân tuyển mà kế hoạch “trăm người hành động” cần chiêu mộ.

Nếu đã ủy thác Đàm Vân Tùng làm nhà khoa học đứng đầu phòng thực nghiệm điện tử, vậy phải cho ông ta quyền lực gây dựng đội ngũ nghiên cứu khoa học, nên chỉ cần nhân tuyển ông ta thừa nhận, sẽ được thuê dùng.

Đương nhiên Đàm Vân Tùng cũng xin ý kiến phía Cẩm Hồ, đặc biệt là của Đinh Hòe, Trần Tín Sinh hai người có hiểu biết sâu về lĩnh vực nghiên cứu kỹ thuật điện tử.

Những người này đều là cốt cán của hệ thống nghiên cứu phát triển kỹ thuật Cẩm Hồ trong tương lai, Trương Khác không thể keo kiệt lộ diện một lần cũng không có.

Đạp xe tới nơi, gặp đúng lúc Triệu Bằng dẫn vợ chồng Đàm Vân Tùng và mấy người nhìn một cái biết ngay là Hoa kiều từ trong đi ra.

- Mọi người đi đâu đấy?

Trương Khác chống chân xuống đất hỏi, y tới không thông báo trước.

- Giáo sư Đàm nói muốn tới Yến Thủy Viên xem qua một cái ...

Triệu Bằng chạy tới nhận lấy xe đạp của Trương Khác.

Đàm Vân Tùng giới thiệu cho Trương Khác những người bên cạnh:

- Trở về Singapore, tôi đang chẳng biết dùng lời lẽ thế nào giới thiệu với họ về Khác thiếu gia, đúng lúc đó Cẩm Hồ làm ra hành động làm người ta phải trở mắt, thế là tôi khỏi phải giải thích gì nữa. Tôi và Liễu Chí Thành cũng có duyên gặp mặt vài lần, không ngờ bị Khác thiếu gia kéo tới rồi... Sao không thấy cậu ở sân bay nhỉ?

Ông ta đi cùng chuyến bay với đám Tôn Thượng Nghĩa, song không thích ồn ào, nên lặng lẽ về trước.

- Tôi tới đó làm gì chứ?

Trương Khác cười nói:

- Hôm nay đáng lẽ là lão Đinh đi đón mọi người cơ, nhưng tôi đuổi tới Nhật Bản mất rồi, mọi người không nghỉ ngơi chút sao?

- Chúng tôi ngồi máy bay 5 tiếng rồi, phải hoạt động chân tay một chút.

Trương Khác chẳng chê người khác quá tham công tiếc việc, liền cùng họ tới Yên Thủy Viên tham quan, trên đường đi giải thích qua về hạng mục nhà máy tinh viên cho Đàm Vân Tùng nghe.

- Chúng tôi định đưa vào công nghệ chế tạo tinh viên 0.35 mm, có điều ở trong nước ngoài Cẩm Hồ còn có chút cơ sở, còn trong nước gần như là khoảng trống. Tôi rất kỳ vọng phòng thực nghiệm hai ba năm sau bồi dưỡng ra được một nhóm kỹ sư trình độ cao ... Trương Khác vừa đi vừa trình bày:

- Tôi thấy tương lai phát triển hai ba năm tới của Cẩm Hồ có thể thỏa mãn nhu cầu kỹ thuật của nhà máy tinh viên này...

Đàm Vân Tùng nói:

Trên thế giới các nhà máy gần như chuyển sang sản xuất tinh viên 0.18 mm thậm chí còn có trình độ công nghệ, nhà máy tinh viên vừa vặn thỏa mãn nhu cầu chip về sản phẩm điện tử tầm thấp của Cẩm Hồ, còn sản phẩm cao cấp phải ủy thác cho TI làm, phải phủ nhận sản phẩm điện tử tầm thấp có tiềm lực thị trường cực lớn ở quốc gia đang phát triển.

Đây là phương hướng chủ công của Cẩm Hồ trong hai năm tới, hai chiếc di động Cẩm Hồ đưa ra, kiếm lời lớn vẫn thuộc về i08.

Năm giờ chiều Tô Tân Đông mới tới Kiến Nghiệp gặp gỡ Đàm Vân Tùng, ngày mai Cát Kiến Đức muốn tới thăm quan Vườn Sồi, có một nhân vật cấp trọng lượng tiếp đãi mới được, trong nhà chỉ còn mỗi Tô Tân Đông nữa thôi.

Chung cư Thanh Niên đang tranh thủ trang trí, nhưng không thể hoàn thành trong một vài ngày được, Trương Khác sai người tới thuê nhà khách Đông Hoa bên bờ tây Yên Quy Hồ an bài nhóm người Liễu Chí Thành cùng Đàm Vân Tùng.

Trên đường đi tới nhà khách Đông Hoa, Tô Tân Đông nói:

- Chúng ta không thể tức thì mở rộng sản xuất quá nhiều cung cấp linh kiện cho Cao Khoa Khoa Vương, như thế sẽ ảnh hưởng lớn tới hệ thống quản lý của Cẩm Hồ. Ngoài ra một khi chúng ta tiến mạnh vào thị trường cung cấp linh kiện di động, sẽ tác động lớn với doanh nghiệp cung cấp linh kiện hải ngoại. Trong vòng hai năm tới, bức tường thuế quan cùng nhân lực giá rẻ là ưu thế của chúng ta, song nếu các doanh nghiệp nước ngoài tiến vào thị trường trong nước xây dựng nhà máy sẽ hóa giải hết ưu thế này, trong thời gian đó chúng ta không thể bù đắp lại yếu kém về kỹ thuật thì cạnh tranh sau này sẽ rơi vào thế kém. Việc cung ứng linh kiện cho Khoa Vương Cao Khoa tôi nghĩ phải giữ ở một mức giá tương đối cao, từng bước có kế hoạch tiến vào thị trường cung ứng linh kiện di động.

Bữa tiệc tẩy trần thân thiết cho nhóm người Đàm Vân Tùng kết thúc thì tiệc do chính phủ thành phố Kiến Nghiệp và chính phủ tỉnh Đông Hải tổ chức cũng kết thúc, nhóm người Tôn Thượng Nghĩa về nhà khách Đông Hoa.

Gặp mặt ngắn ngủi xong, Trương Khác về trường.

Tháng mười rồi, đêm ở Kiến Nghiệp se se lạnh, đạp xe qua rừng mai phía bắc trường, Trương Khác phải dừng lại thả ống tay sao xuống.

- Đây ...

- Ê, này, gọi anh đây.

Trương Khác quay đầu lại, thấy Tạ Tử Gia và Trần Tĩnh đứng dưới một cột đèn đang nhìn về phía này.

Trương Khác chống chân xuống đất, nhìn hai cô gái đang đi tới:

- Trong rừng mai là chỗ sinh viên nam nữ vụng trộm, tôi không ngờ có người gọi mình ở đây ... Sao cô cũng ở Kiến Nghiệp?

Như để hưởng ứng lời y, trong rừng mai truyền ra một tiếng rên rỉ không áp chế nổi, Trương Khác nhún vai, Trần Tĩnh cười xấu hổ, khuôn mặt tinh tế hơi ửng đỏ, ra hiệu cho y vừa đi vừa nói.

- Cẩm Hồ vì sao vô lương tâm thế, vì sao lại định giá linh kiện i108 đắt như vậy.

Tạ Tử Gia tay chống hông trừng mắt nhìn Trương Khác, chẳng để ý vừa rồi y chỉ chào hỏi mỗi Trần Tĩnh, giọng điệu rõ ràng coi cô ta là không khí, nhưng đáng về thanh lệ lại thêm khí thế hung dữ toát ra một tư vị động lòng người rất đặc biệt:

- Chẳng lẽ Cẩm Hồ muốn ngoạm một miếng thịt lớn trên người chúng tôi mới cam tâm?

Trương Khác nhìn Tạ Tử Gia, lại nhìn Trần Tĩnh, Trần Tĩnh nhiều thịt hơn, lại tích hết ở ngực, vòng eo nhỏ nhắn thon gọn, nếu cho y cắn chắc chắn y chẳng cắn cô bé bên cạnh, không biết Trần Tĩnh nhìn nhận sự việc này ra sao.

649. Chương 649: Xe Đạp

Trần Tĩnh thấy mắt Trương Khác cứ thi thoảng liếc qua ngực mình, lòng nổi lên cảm giác thẹn thùng khó hiểu, có lẽ vì ánh mắt Trương Khác chẳng biết che giấu mấy, cô dịu dàng nói:

- Chúng tôi đã lấy được quyền tiêu thụ làm thay từ công ty Nam Phương của Liên Tín rồi, được sản xuất, tiêu thụ một loại hình sản phẩm di động ở tỉnh Đông Hải.

- Công ty Nam Phương?

Trương Khác ngơ ngẩn một lúc mới nhớ ra mấy ngày trước Tô Tân Đông đã nói với mình chuyện này, vì tiền thân của Liên Tín là điện tử Quan Hoa trước kia chỉ làm thị trường ở phía bắc, nên lập công ty này ở Kiến Nghiệp tăng cường năng lực thị trường tại duyên hải đông nam, tổng giám đốc là Chu Hưng Đông, đúng là không phải oan gia không đụng đầu, lần trước còn đùa với Diêu Văn Thịnh hay là cho tên này một vỏ để hấn biết nơi này là địa bàn của ai.

Trương Khác không khỏi ngạc nhiên:

- Các cô lấy được quyền dùng nhãn hiệu của họ à?

- Ừm, làm sao?

Trần Tĩnh cũng ngạc nhiên hỏi lại:

- Ồ, không sao cả, tôi tưởng Liên Tín nghe nói Cẩm Hồ cung ứng linh kiện cho các cô sẽ không đồng ý cơ.

Trương Khác lắc đầu, quyền hạn của Cty Nam Phương này lớn thật, quả nhiên còn có người sau lưng Chu Hưng Đông mà Tiêu Thụy Dân không áp chế nổi.

- Nghe Úc Bình nói, giọng điệu giám đốc Chu của Nam Phương hình như không hài lòng với Cẩm Hồ lắm, song cũng không từ chối cho chúng tôi dùng nhãn hiệu.

- Ha ha ha, Úc Bình đúng là lợi hại.

Không ngờ là do Úc Bình hạ tòa thành này, Trương Khác cười tự trào:

- Con người tôi sinh sự thị phi khắp nơi, chẳng biết có khúc mắc với bao nhiêu người nữa, mà tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy Nam Phương có quyền hạn ủy thác này đây.

- Ồ đúng là vậy đấy, chúng tôi đã xác nhận tin tức này rồi.

Trần Tĩnh mỉm cười:

- Ừm, cái cửa này đã mở, thị trường rất khó mà giới hạn được, đây chắc là ước định trong nội bộ Liên Tín, đã phân chia khu vực kinh doanh, nhưng giữa các nhà tiêu thụ cũng có thể thông đồng với nhau...

Trương Khác gật gù nói:

- Hừm, anh cũng biết cánh cửa này mở ra là khó mà bịt lại được, chúng tôi đi đầu, chẳng lẽ anh không thấy sẽ có công ty thứ hai thứ ba xuất hiện à? Cẩm Hồ chẳng lẽ không muốn chiếm lấy thị trường này?

Tạ Tử Gia mở to đôi mắt sáng ngời hoặc nhìn Trương Khác:

- Sao báo giá cao như thế à? Những chuyện này tôi không rõ lắm, tôi chỉ thắc mắc, cô lựa chọn hợp tác với chúng tôi, tâm tình ba cô sẽ ra sao?

Trương Khác cũng vừa được Tô Tân Đông báo cáo chuyện này, song vẫn vờ hồ đồ.

- Chuyện này anh không cần phải lo, ba tôi không tức chết được đâu, nhưng tôi sẽ cho anh tức chết ...

Tạ Tử Gia phùng mang trợn mắt, Trương Khác vờ vịt không biết, Trần Tĩnh ở bên cạnh lại không chịu nói giúp, có chút đau đầu:

- So với giá bán i08 ngoài thị trường, giá linh kiện chỉ để lại cho chúng tôi 35% lợi nhuận, dần trải ra cho lắp ráp, dán nhãn, marketing, hậu mãi, thuế phí, cuối cùng còn lại được chút xíu lợi nhuận, chẳng lẽ anh muốn Cao Khoa Khoa Vương làm không công cho Cẩm Hồ à? Một khi cánh cửa này đã mở, vô số doanh nghiệp dán mác sẽ xuất hiện, Cẩm Hồ có thể thông qua họ khống chế quá nửa thị trường di động sản xuất trong nước, anh không muốn thấy vinh quang đó à?

- Có cái vinh quang đấy sao?

Trương Khác mỉm cười hỏi lại, lúc này tâm thái đầu cơ của Tạ Tử Gia quá lớn, Trương Khác lại không thể đem sách lược sản nghiệp của Cẩm Hồ ra giải thích, đành nghe cô ta trách móc.

Nói ra mỗi bộ linh kiện i08 thu của Cao Khoa Khoa Vương 2600 đồng đúng là quá tham, nhưng tham cũng là đám Tô Tân Đông, hôm nay y mới được nghe báo cáo mà thôi.

- Sao anh chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt?

Tạ Tử Gia hầm hầm tức giận:

- Thời kỳ đầu bồi dưỡng thị trường không phải quan trọng hay sao? Hay tại vì Khoa Vương?

Còn có ý nhấn mạnh:

- Đây là công ty của Trần Tĩnh, liên quan gì tới Tạ gia chúng tôi?

- Em nói lung tung gì đó.

Trần Tĩnh nắm lấy bờ vai gầy gò của Tạ Tử Gia, chịu không nổi chuyện cô nhóc cố ý đẩy quan hệ giữa mình và Trương Khác theo chiều hướng ám muội:

- Cẩm Hồ có suy tính của Cẩm Hồ, chúng ta kinh doanh đâu phải là dựa vào ân tình.

Tạ Tử Gia đánh miệng nhỏ xinh về phía Trương Khác, song lại nói với Trần Tĩnh:

- Có cái đuôi to như vậy, tội gì mà không ôm chặt lấy. Nhưng mà người ta coi như xa lạ thì cũng hết cách thôi.

Trương Khác dở khóc dở cười, sao cô nhóc này còn vô lại hơn mình, khích bác lý gián cũng đâu cần phải rõ ràng như thế? Ngữ khí mềm xuống một phần:

- Định giá là do công ty đưa ra, tôi đâu thể chuyện gì cũng chỉ tay sai bảo bọn họ được, để cho các cô 35% lợi nhuận có lẽ hơi hẹp, song nếu chỉ phí nhân hiệu của các cô không quá 10%, các công tác khác làm tỉ mỉ hơn, vẫn còn kiếm được lợi. Đương nhiên các cô có thể nâng cao giá bán, tóm lại Cẩm Hồ không kỳ thị các cô .. À, phải rồi, tôi nghe phía dưới nói, có mấy phương án thiết kế phù hợp cho i08, những phương án này với Cẩm Hồ là dư thừa, không biết có ích gì cho các cô không?

- Lại là cái giá cắt cổ chứ gì?

Tạ Tử Gia nói không nể nang gì:

Nghe Tạ Tử Gia nói thế, Trần Tĩnh đứng bên rất ái ngại, đẩy vai cô nhóc nói:

- Nay KTX sắp tắt đèn rồi, em mau về đi, chị tự về nhà khách.

- Hả!

Tạ Tử Gia xem đồng hồ:

- Không ngờ tốn thời gian như vậy, em phải về trước đây, quản lý KTX bọn em là bà điên, làm như tất cả nữ kinh là gái gọi vậy, suốt ngày hét, XXX phòng 419 mau xuống tiếp khách. Ai mà về muốn một chút bà ta chửi như tát nước vào mặt ... Đó là sinh vật duy nhất thế giới này em sợ đấy.

Rồi vẫy tay đi luôn.

- Cô ở nhà khách nào, tôi đưa cô tới.

Trương Khác sao có thể để quý cô kiều diễm như hoa thế này đi một mình trong đêm tối được?

- Ở nhà khách Đông Hoa, xe của tôi đỗ ngoài trường học.

- Nếu cô không ngại tôi đưa cô ra cổng.

Trần Tĩnh nhìn xe đạp của Trương Khác, không có chỗ ngồi phía sau, chỉ có thể ngồi ở phía trước, như thế khác nào chui gọn vào lòng Trương Khác, nhưng chẳng hiểu khi đó ma xui quỷ khiến thế nào lại không từ chối, ngồi lên đó.

Đó là xe đạp của Mông Nhạc, hẳn cố ý tháo chỗ ngồi phía sau đi, tuyên bố đó là xe chuyên chở nữ sinh, nếu có tên nam sinh nào có dũng khí ngồi trong lòng hắn, hẳn cũng không ngại đạp xe một vòng quanh trường.

Trần Tĩnh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, cánh tay trắng sáng như ngọc đặt lên ghi đông xe, người hơi ngã về phía trước, mái tóc dài vấn cao, lộ ra chiếc cổ thiên nga thon dài cùng một phần xương quai xanh gợi cảm.

Trương Khác chưa bao giờ nhìn Trần Tĩnh ở một khoảng cách gần như thế, chiếc lưng ong tỏa sức hút thành thực, mũi thoang thoang hương thơm cơ thể nữ nhân, đẹp mê ly xao xuyến, mấy lần không kìm được nhìn qua vai cô, song chỉ thấy được quai áo lót màu đỏ.

Trần Tĩnh mặc váy, ngồi vắt mình trên thanh ngang xe, chân co lên, méo váy hơi kéo lên, lộ ra thêm một phần chân nhỏ nhắn đi tất màu da dục hoặc.

Ngồi xe như thế, khó tránh khỏi chân hai người cọ vào nhau, tuy cách lớp vải, song cảm nhận rõ được da thịt Trần Tĩnh nóng hơn bình thường, tư thế ngồi của cô, nếu không muốn cả người gọn trong lòng Trương Khác thì người phải ngã về phía trước, như thế lại càng khiến mông đẩy về phía sau, áp sát vào lồng ngực Trương Khác.

Lúc này Trần Tĩnh rất hối hận vì sao vừa rồi mình lại đồng ý cho Trương Khác chở đi, tự đưa bản thân vào cảnh cảnh khó xử này, làm cô hoảng hốt nhất, tự hồ bản thân không hề ghét cảm giác ở trong lòng y.

Không sao kháng cự nổi hơi thở mê ly say lòng đằng sau, lúc này lại đâu thể nói xuống xe tự đi ra cổng, trong lòng có giọng nói xui khiến “dựa vào đó một lúc”, Trần Tĩnh cứng người lại, một giọng khác yếu ớt phủ quyết “không được”, “nhưng mà cúi người thế này rất mỏi” giọng nói tạ ác kia thì trào dục đổ, “vậy thì dựa vào một chút thôi”, ý chí Trần Tĩnh buông lỏng, cơ thể nhẹ nhẹ ngã về phía lồng ngực ấm áp đằng sau.

650. Chương 650: Mộng Xuân Hoang Đường

Nhưng ngay đúng lúc đó cảm giác xe đột nhiên ngừng lại, Trần Tĩnh giật mình kinh hãi, chớp mắt cơ thể chạm vào ngực Trương Khác, còn chưa kịp cảm thụ cảm giác mê người kia thì tim đập thình thịch, như đi ăn vụng bị người ta phát giác, quay đầu lại hơi sờ sờ nhìn Trương Khác.

Trương Khác bóp phanh xe, thấy Trần Tĩnh còn chưa xuống, mỉm cười nói:

- Vậy tôi chở cô tới tận nhà khách Đông Hoa luôn nhé?

- Á!

Trần Tĩnh lúc này mới phát giác ra đi tới cổng rồi, vội vàng nhảy xuống xe, rời khỏi lòng Trương Khác, hốt hoảng chạy tới chiếc BMW đỗ chót đỗ bên cạnh cổng, chẳng còn dũng khí quay đầu lại tạm biệt hoặc cảm ơn nữa, chỉ sợ y nhìn thấy trong tích tắc đó tâm hồn mình đã thất thủ.

Đầu óc mơ màng lái xe về nhà khách, Trần Tĩnh vừa vào phòng đã chui vào chăn đắp kín lấy người, hai tay ôm lấy vai, người cuộn tròn như con mèo, tựa hồ muốn che dấu muốn bảo vệ bản thân.

Trong giấc mơ hỗn loạn, cảm giác có một đôi mắt mãnh liệt bao phủ toàn thân mình, chiếc xe đạp đi mãi không tới đích, hai tấm thân áp sát vào nhau, hơi thở hỗn hển nặng nề phả vào gáy, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đùi cô, cô chưa biết phải phản ứng ra sao thì bàn tay đó chậm chậm hướng lên trên, từng đợt khoái cảm dâng trào che mờ hết lý trí ...

Chiếc xe đạp nằm chổng chơ bên đường, Trần Tĩnh cảm giác một vòng tay không mạnh mẽ nhưng cho người cảm giác rất yên tâm bế xốc mình lên, làm xương cốt toàn thân cô như mềm cả đi chẳng còn sức lực nào, cô bị đặt xuống đất, tiểu nam nhân đó phủ lên người cô, tay áp lên đôi ngực rồi trượt nhẹ theo đường cong lưng linh xuống dưới, người cô khẽ run lên, cảm xúc kỳ diệu bao phủ toàn bộ cơ thể lẫn linh hồn, tay cô nắm chặt lấy cổ ...

Trong rừng mai có hai cơ thể nóng bỏng nhấp nhô cuộn trào.

Trần Tĩnh choàng tỉnh, cảm thấy hạ thể ẩm ướt dính dính, tựa hồ quần lót ướt đầm cả rồi, tim đập dữ dội, Trần Tĩnh ôm lấy gối ngồi dựa vào thành giường, trong bóng đêm tĩnh mịch cô tựa hồ nghe thấy trái tim mình đập, cũng cảm nhận rõ ràng khoái cảm như sóng xô bờ đá khiến người ta mê muội kia..

Trần Tĩnh không dám nghĩ lại nữa, sợ bản thân bị sa đoạ, bị lún vào đó, cô bật đèn lên, hi vọng ánh sáng xua đi được khao khát ám muội trong lòng mình ...

Cô vội y phục ném lên giường, trần truồng đi vào phòng tắm, nhìn bản thân trong gương, khuôn mặt đủ khiến nam nhân xao xuyến tơ tưởng, cô lùi lại thêm mấy bước, để tâm thân trần truồng mỹ lệ hiện ra trọn vẹn trong gương, làn da trắng mịn màng này, cặp chân dài thon thả này, đôi mông săn chắc vểnh cao này, bầu vú căng tròn với hai núm vú tươi hồng này, tất cả đều không có chút tỳ vết nào cả.

Tắm thân 25 tuổi này đã hoàn toàn thành thực rồi, bông hoa đã phơi bày những sắc thái đẹp nhất của mình, ngay cả bản thân Trần Tĩnh nhìn cũng say mê, lúc này cô chỉ có thể khẽ than một tiếng :” Hãy quý trọng bản thân”

Cô ngẩng ra nhìn bản thân trong gương, một tay khẽ đặt lên ngực, cảm giác râm ran tê dại khi nam nhân trong mơ đó chơi đùa nhạo nặn nó lại quay về, trong vô thức Trần Tĩnh khẽ bóp vú mình, càng bóp càng mạnh mẽ hơn, còn dùng ngón tay kẹp lấy núm vú, từng đợt sóng khoái cảm ập tới liên hồi khiến người ta muốn ngừng không được, tới khi phát hiện ra một tay mình đã tự đưa tới vùng giữ hai chân, Trần Tĩnh hoảng sợ vịn vôi hoa sen, bất chấp nước chưa đủ nóng ...

Tắm xong ra ngoài, cẩn thận dọn dẹp không để lại chút dấu vết gì của giấc mơ làm người ta hoảng sợ lại vừa khao khát đó.

Trần Tĩnh quần khăn tắm, cầm lấy một chai nước khoáng lạnh ngồi xuống cửa sổ, kéo rèm cửa lên, bên ngoài ánh trăng đung đưa theo tán lá, gió đêm thổi tới, Trần Tĩnh dần dần tỉnh táo lại.

Lúc này cô mới nhớ hình như trên xe Trương Khác có nói gì đó với mình, rốt cuộc là gì nhỉ?

À, là chiến lược của Cẩm Hồ là muốn hạn chế di động nhập linh kiện chỉ dán mác trong nước phát triển, nếu không hạn chế ắt sẽ khiến doanh nghiệp nước ngoài đem cơ sở sản xuất linh kiện tiến quân quy mô vào trong nước đánh giáp lá cà với Cẩm Hồ, bọn họ phải kéo dài tiến trình đó.

Sách lược giá cao không phải chỉ là nhắm vào mỗi Khoa Vương Cao Khoa, y cũng mong mình tử mĩ kinh doanh hơn, giảm bớt đi tâm thái đầu cơ, có lẽ lợi nhuận thời gian đầu hơi ít, nhưng muốn thực sự trưởng thành thì phải đi bước này.

Có phải Trương Khác nói thế không nhỉ? Hình như còn nói nhiều hơn, nhưng đại khái ý tứ là thế.

Vì sao lại đem chiến lược trọng đại như thế nói ỉnh? Vì tín nhiệm mình sao?

Đột nhiên cô cũng hoài nghi rốt cuộc Trương Khác có nói những lời ấy không, hay chỉ là mình tưởng tượng ra.

Mơ, tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là một cơn mơ, Trần Tĩnh quyết định hoàn toàn quên đi giấc mơ hoang đường đó.

~~o0o

~Nhìn theo chiếc BMW của Trần Tĩnh phóng đi trong đêm, chỉ để lại một vệt đỏ dài, Trương Khác lắc đầu thu lại ánh mắt, quay đầu xe lại.

- Khác thiếu gia thật tàn nhẫn.

- Á.

Trương Khác quay đầu lại, nhìn thấy Dịch Đan Thanh lặng lẽ từ một bên cổng trường cười duyên đáng đi tới, giật cả mình:

- Sao đêm hôm khuya khoắt cô còn đứng đây như hồn ma vậy, định dọa người ta bị bệnh tim à?

- Nghe Khác thiếu gia nói thế, tôi thương tâm lắm đấy.

Dịch Đan Thanh tủm tỉm cười đi tới:

- Khi cậu cách cánh cổng này còn chừng mười mét thì tôi vừa ở trong xe xuống, vốn còn tưởng mình tươi đẹp mê người lắm cơ, tiếc cho bộ trang phục đẹp đẽ này ...

Cô thở dài hết sức khoa trương, rồi cười khúc khích:

- Vừa khéo gặp cô gái kia hoảng hốt bỏ chạy, Khác thiếu gia sẽ không giết người bịt miệng chứ hả?

- Ha ha ha.

Trương Khác bật cười, vừa rồi đúng là y hoàn toàn không chú ý tới sự xuất hiện của Dịch Đan Thanh, thấy cô mặc bộ váy dạ hội đen trễ cổ, khoác lên vai một cái khăn lông dày xám chống lạnh, có điều ngực vẫn lộ ra phần nhỏ bầu ngực trắng muốt no tròn, cùng dung nhan lộng lẫy, một vẻ đẹp không che dấu, làm người ta nhìn một lúc mà muốn ngạt thở:

- Chị ăn mặc thế này đi đâu quyến rũ nam nhân thế?

- Thịnh Thế Niên Hoa khai trương, ông chủ Thịnh bắt tôi đi, tôi có mấy cái lá gan từ chối?

Dịch Đan Thanh xòe tay nói.

- Ồ!

Trương Khác nhớ ra rồi, hôm nay KTV của Thế Kỷ Cẩm Hồ chính thức kinh doanh, hoạt động từ chiều tới rạng sáng, Thịnh Thanh có nói với mình, nhưng mấy hôm đó mình tập trung vì hạng mục nhà máy tinh viên nên quên khuấy mất:

- Đỗ Phi và Mông Nhạc đâu, bọn họ không đi à?

- Bọn họ còn ở đó chơi kìa, tôi về trước, thật không khéo, còn tưởng Khác thiếu gia sẽ vào xe cùng người ta cơ.

Dịch Đan Thanh háy mắt đầy ẩn ý:

- Làm gì có nghiêm trọng như cô nói.

Trương Khác cười xấu hổ, nếu về khác lạ lúc bỏ đi của Trần Tĩnh mà y không nhìn ra thì uổng phí nhiều năm lẫn lộn tình trường, Trần Tĩnh đích xác là quả táo chính mọng nước, nhưng Trương Khác không dám cắn, y không dám tùy tiện ghi thêm vào món nợ tình cảm lên người nữa.

Chỉ không ngờ cảnh đó để Dịch Đan Thanh nhìn thấy, làm sao có thể che dấu được cô gái đảo đẽ này, vồ vồ lên xe:

- Hay là cũng cho chị hưởng thụ một lần.

- Người ta nói Khác thiếu gia là người có thể nuốt được tâm hồn, trái tim, xương cốt của nữ nhân vào bụng không nhả ra chút nào, tôi đâu có dũng khí chơi với lửa, nếu không lại hốt hoảng bỏ chạy như cô gái vừa rồi thì quá đáng thương.

Địch Đan Thanh cười đầy quyến rũ, khoe mắt xuân tình cũng dào dạt tỏa ra.

Trương Khác không có chiêu thức nào đối phó được với nữ nhân thành thực như thế, có điều nói chuyện đùa giỡn với Địch Đan Thanh là một loại hưởng thụ cao cấp, còn nhớ cô vừa mới thi xong, liền hỏi kết quả ra sao?

- Còn tưởng rằng Khác thiếu gia vứt cô gái đáng thương tôi đây ra sau đầu rồi, nhờ sự quan tâm muộn màng của cậu, hơn mười ngày qua ở Đông Hải tôi mới có thể hoàn toàn tập trung ôn thi, cảm giác kết quả không tệ.

Địch Đan Thanh ngoẹo đầu nhìn Trương Khác:

- Tôi rất mong mỗi năm sau thành bạn học với Khác thiếu gia đó.

Trương Khác xoa xoa gáy, hiện giờ y đủ loạn rồi, y thà rằng Địch Đan Thanh đừng tới, trước đó Thịnh Thanh còn trưng cầu ý kiến của y có nên điều Địch Đan Thanh tới Kiến Nghiệp phụ trách sản nghiệp của Thế Kỷ Cẩm Hồ hay không, Trương Khác rất uyển chuyển nói phía bên Tân Vu còn chưa đi vào quỹ đạo, cũng chưa tìm được người thích hợp thay thế Địch Đan Thanh.

Công bằng mà nói với tính cách và năng lực của Địch Đan Thanh, phụ trách sản nghiệp giải trí của Thế Kỷ Cẩm Hồ là hết sức phù hợp, hơn nữa bản thân cô cũng rất nỗ lực, dù sao đây là vấn đề nội bộ của họ, Trương Khác quyết định không can thiệp quá mức.

651. Chương 651: Thiên Thời Địa Lợi

Sáng ngày 15 tháng 10, Đào Tấn, Lý Viễn Hồ, La Quân, cùng Cát Kiến Đức, Dịch Vân Phi đưa Liễu Chí Thành, Quách Tùng Duyên ngồi xe tới Tân Phố tham quan khu cao tân.

Khu cao tân này mấy năm qua phát triển hơi ỉ ạch, La Quân tóm lấy điểm này áp cho Tiêu Minh Kiến không ngẩng đầu lên nổi, cho nên hôm nay ông ta kiểm soát không tham gia hoạt động này.

Đây mới là ngày thứ hai nhóm Liễu Chí Thành ở Kiến Nghiệp, cách ngày ông ta chính thức tuyên bố tiếp nhận ủy thác xây dựng nhà máy tinh viên có vài ngày, từ đó có thể thấy thành phố Kiến Nghiệp khát vọng đưa vào hạng mục này ra sao.

Từ thập niên 70 tới nay, trong nước có ba lần dẫn tiến hạng mục chế tạo tinh viên với quy mô lớn, cũng nhập cả dây chuyền sản xuất rồi, nhưng không lập được một nền tảng vững chắc để sản nghiệp điện tử thông tin trong nước phát triển.

Mỗi lần dẫn tiến là một lần có một bài học, như chỉ đưa vào thiết bị mà không có công nghệ chế tạo tương ứng, lần hai có bài học đó, lại không có được đội ngũ kỹ thuật quản lý hoàn chỉnh, lần thứ ba lẽ mà xây dựng nhà máy tới 7 năm khiến cho công nghệ tiên tiến trước đó đưa vào đã thành thứ bị đào thải.

Bất kể khó khăn lớn cỡ nào, bất kể ba bài học lần trước thấm thương cỡ nào, hạng mục nhà máy tinh viên vẫn phải lập nên, phó thủ tướng Triệu Tế Đông đã nhiều lần biểu thị dù vết hết túi cũng phải lập hạng mục này.

Dưới bối cảnh như thế, trong nước có thiên thời địa lợi để thành lập hạng mục nhà máy tinh viên, thành phố Kiến Nghiệp có tổ ra cấp thiết thế nào cũng chẳng phải là quá.

Quốc vụ viện càng cấp thiết hơn, khi Tôn Thượng Nghĩa còn ở Singapore đàm phán thì La Quân đã mang tài liệu lên Bắc Kinh báo cáo công tác.

Phó thủ tướng Triệu Tể Đông chỉ thị nhất định phải nắm chặt lấy thời cơ có lợi này, phải bật tắt cả đèn xanh, tránh làm lỡ thời cơ.

Ba đại nhân vật có thể dậm chân một cái làm tỉnh Đông Hải rung rinh đều tới khu cao tân thị sát, còn Trương Khác sau khi đặt việc này xuống là lại nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống đại học.

Quân huấn đã kết thúc, sinh viên khóa 97 chính thức đi học, Trương Khác chỉ thi thoảng mới lên lớp nghe giảng, đại bộ phận thời gian rúc trong thư viện đọc sách.

Buổi sáng mùa thu, ánh nắng chan hòa ấm áp chiếu qua cửa sổ, ngồi đọc sách, suy nghĩ một vài vấn đề tương lai của Cẩm Hồ, để tâm hồn phiêu diêu như chiếc lá thu rụng, chẳng cần phải vờ vịt biểu diễn trước mấy nhân vật lớn kia, đương nhiên cuộc sống dễ chịu tự tại.

Thế nhưng cuộc đời luôn chẳng được như mong muốn của người ta, nhìn thấy số của Diêu Văn Thịnh hiện lên trên màn hình di động, Trương Khác chỉ muốn ném nó đi, lúc này Diêu Văn Thịnh đang thấp tùng mấy nhân vật lớn tham quan, hẳn gọi điện thoại tới đảm bảo không có gì hay ho hết.

Nhưng Trương Khác vẫn phải cực kỳ bắt mắt dĩ ra ngoài phòng đọc sách nhận điện thoại.

- Bộ trưởng Dịch muốn gặp cậu, cậu có thể bỏ thời gian ra không?

Bộ trưởng Dịch? Dịch Vân Phi, cha Dịch Hình? Diêu Văn Thịnh bị ép chấp nhận vận mệnh đính ước với Dịch Hình, đó là một trong số điều kiện để hắn được tới Kiến Nghiệp nhậm chức.

Trương Khác phì cười:

- Coi cách anh xưng hô cha vợ tương lai kia, làm tôi thiếu chút nữa không nhận ra anh nói ai...

Nghe thấy hắn ho khụ khụ, chẳng lẽ tên này đang gọi điện thoại trước mặt Dịch Vân Phi? Cẩm Hồ thuận lợi lấy được giấy phép sản xuất di động có công sức của ông ta, đương nhiên không thể từ chối:

- Được, anh an bài thời gian đi.

- Trăm tiếp theo của chúng tôi là ngô Học Phủ, bộ trưởng Dịch buổi trưa có thể bỏ ra chút thời gian.

Diêu Văn Thịnh nghiêm túc nói:

- Vậy tôi sẽ ngoan ngoãn đợi ở túc xá đợi như cô dâu đợi động phòng, khi nào bỏ được thời gian ra thì gọi tôi nhé.

- Cậu tới ngô Học Phủ đợi đi, mọi người có thấy cũng coi như không thấy thôi, những ông lão trung niên đó có thể bỏ thể diện xuống ân cần hỏi thăm tên nhóc con chưa ráo máu đầu cậu trước mặt đám đông sao?

Nghe giọng Diêu Văn Thịnh trở nên cợt nhả, xem ra Dịch Vân Phi đi rồi, Trương Khác cười:

- Hay là thế này, cậu đánh tiếng với bí thư Đào, tôi trà trộn vào đội ngũ tham quan là được.

- Được, để tôi đi nói.

Diêu Văn Thịnh lại đùa:

- Hoàn cảnh trong nước như hiện nay không cho cậu chơi trội đâu, ***, tôi cũng không cho phép cậu cướp mất hào quang của tôi ..

Trương Khác cười cúp máy.

Thong thả đi bộ tới ngô học phủ, thấy Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương, Tô Tân Đông đều ăn mặc trang trọng đứng đợi đội ngũ tham quan tới, Trương Khác trêu:

- Chu choa, đứng đợi như cô dâu ngóng kiệu hoa thế này.

- Cháu nói không tham gia cơ mà?

Trương Tri Phi kỳ quái hỏi, ông đặc biệt từ Hải Châu tới đây chỉ để được tranh thủ lộ diện ở trường hợp trọng đại này.

- Bộ trưởng Dịch muốn gặp cháu, chẳng thể rúc trong ổ không thò mặt ra được.

Trương Khác giải thích:

- Cháu đứng đằng sau, nhường cơ hội ọi người.

Nhìn thấy xe cảnh sát dẫn đường từ xa tới, Trương Khác liền lùi lại hàng sau, đứng cùng với đám Lương Quân.

Có Diêu Văn Thịnh đánh tiếng trước, các lãnh đạo lớn xuống xe, Đào Tấn vẫn theo thứ tự bắt tay nhóm Trương Tri Phi trước, Trương Khác cũng được giới thiệu với các lãnh đạo, có điều trong mắt người ngoài giống như Đào Tấn nổi hứng nói thêm vài câu khích lệ với một nhân viên trẻ nào đó của Cẩm Hồ mà thôi.

Trương Khác lần đầu tiên gặp Cát Kiến Đức, chỉ khác cái tên Cát Minh Đức có một chút, ông ta năm nay 52 tuổi, trông còn trẻ hơn cả tuổi thực.

Trần Tĩnh không có mặt ở đây, nếu không sẽ thấy Cát Kiến Đức trông rất quen mắt.

Trương Khác bắt tay nói vài câu đơn giản với Cát Kiến Đức rồi trà trộn vào trong đội ngũ tham quan.

Ngô Học Phủ được hoàn thành cải tạo trước tháng 10, cửa hàng quán xá trong ngoài ngô đa phần đã vào giai đoạn trang trí, vì chuyến thăm quan này, hôm nay còn đặc biệt ngừng chỉnh đốn một ngày, dọn dẹp vệ sinh giữ một hoàn cảnh sạch sẽ gọn gàng, bốn hàng cây Ngô Đồng rậm rạp che kín đường đi bộ, cùng phong tình độc đáo của ban công bắc ngang ngô để lại ấn tượng cực tốt trong lòng người tham quan.

Đoạn đường này, Thiệu Chí Cương tất nhiên đảm đương vai trò hướng dẫn viên, giải đáp nghi vấn của những người tham quan.

Buổi trưa an bài ăn cơm ở khu sáng nghiệp.

Lúc ăn cơm Trương Khác không cần đứng cuối hàng ngũ tham quan trốn ánh mắt giới truyền thông, mà ngồi cùng bàn chính với Đào Tấn, Lý Viễn Hồ..

Trong bữa cơm, Cát Kiến Đức đột nhiên nói:

- Đầu tư Vườn Sồi là Cẩm Hồ, khai phát là Thế Kỷ Cẩm Hồ, làm quần chúng không rõ chân tướng nghe sẽ nảy sinh ý nghĩ không tốt ...

Dù ông ta nói tới đó là dừng, nhưng đủ gây cho Trương Khác cảnh giác.

Trương Khác ghét nhất đám nhân vật kiểu này chỉ chỗ này nọ, nếu có chút trình độ chuyên nghiệp thì đề xuất ý kiến còn có thể tiếp thu, nếu nói ba lằng nhằng sẽ làm loạn bước tiến phát triển.

Không nghe thì có thể làm tổn thương tự tôn của nhân vật lớn, thế càng đau đầu.

Câu này của Cát Kiến Đức tựa hồ rất đáng suy ngẫm.

Nhưng Cát Kiến Đức không cho Trương Khác cơ hội phản ứng, chuyển ngay sang vấn đề du học sinh về nước sáng nghiệp, che dấu đi câu nói vừa rồi.

Trương Khác thấy những người khác trên bàn có vẻ không suy nghĩ sâu hơn, y coi như không nghe thấy, nếu Cát Kiến Đức có ý đồ gì, ắt sẽ tiếp tục ám thị.

Ăn cơm xong buổi chiều tham quan hạng mục chính đang xây dựng của kế hoạch Vườn Sồi.

Khu vực hạch tâm của Vườn Sồi là cơ sở nghiên cứu ứng dụng kỹ thuật thông tấn di động và điện tử, công trình chủ thể đã hoàn thành, có thể đi vào sử dụng trước năm mới.

652. Chương 652: Lực Cản Vô Hình.

Tới tận khi kết thúc tiệc tối Trương Khác mới có cơ hội gặp riêng Dịch Vân Phi khi đưa các lãnh đạo TW về chỗ nghỉ, Diêu Văn Thịnh là con rể tương lai kiên cấp dưới cù tân niên phải tháp tùng ở bên.

Dịch Vân Phi rất thấp, song khí độ lại bất phàm, khó tưởng tượng ông ta sinh ra được cô con gái cao ráo như Dịch Hinh.

- Tôi thường được nghe Văn Thịnh và Hinh Nhi nhắc tới cậu.

Dịch Vân Phi mời Trương Khác ngồi rồi bảo Diêu Văn Thịnh rót nước:

- Cậu ít tới Bắc Kinh, tôi lại ít có cơ hội rời Bắc Kinh, nên mãi chưa gặp nhau, nghe nói cậu có quan hệ với ti trưởng Vương trong bộ chúng tôi.

Cho dù Vương Húc Sâm không nói, thì Tiêu Thụy Dân, Chu Hưng Đông cũng sẽ không giữ kín miệng, Trương Khác giới thiệu quan hệ giữa Lương Văn Giang và Vương Thái Linh, Dịch Vân Phi nghe thế cười lớn:

- Ha ha, cũng là cha vợ tương lai.

Diêu Văn Thịnh bê chén trà tới, hẳn đã hiểu rõ, muốn thoát khỏi “nhà tù hôn nhân” mà gia tộc đặt ra là không thể, giờ chỉ đợi lúc bị bắt trói tống vào động phòng.

Nay không còn ai dám xem nhẹ Cẩm Hồ, có quan hệ với Diêu Văn Thịnh, Dịch Vân Phi càng thoải mái lên tiếng, trước kia những điều Trương Khác nghi hoặc đều được ông ta chỉ điểm thông suốt.

Dịch Vân Phi nói:

- Ái Đạt định giá di động i08 làm người ta không hiểu, trước khi tới Kiến Nghiệp tôi đã muốn tìm cậu hỏi vấn đề này, đây tất nhiên là vấn đề tư nhân thôi.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Tôi chỉ không muốn để mấy doanh nghiệp như Liên Tín sống quá an nhàn, lại không muốn phá hỏng không khí hài hòa, nguyên nhân đó có quá miễn cưỡng không?

- Ha ha ha.

Dịch Vân Phi cười sảng khoái, trước đó ông ta kiên định đứng ở phe lưng đoạn, nhưng sự trưởng thành của doanh nghiệp trong bộ chậm chạp làm quan điểm của ông ta dao động. Cái gọi là lập trường quyết định thái độ, không thể phủ nhận Cẩm Hồ có được quan hệ với Cố gia, lại ra sức nâng đỡ Diêu Văn Thịnh mới là nguyên nhân trọng yếu khiến ông ta thay đổi quan điểm trước đó:

- Tình hình hai doanh nghiệp bộ công nghiệp điện tử ra sao tôi không rõ, nhưng i19 xuất hiện, khiến Liên Tín có cảm giác sói tới rồi, ngay cả trong bộ cũng có cảm giác đó ... Cậu biết đấy, bộ bưu điện đóng cửa độc quyền lâu rồi, vì thể diện đặc biệt thành lập Liên Tín, nhưng cửa vừa mở ra thì bị Cẩm Hồ hùng dũng xông vào, ít nhiều khiến lãnh đạo bộ mất mặt. Giờ cửa mở rồi, không đóng được nữa, chỉ hi vọng Liên Tín nỗ lực một chút, lúc ấy Chu Hưng Đông trực tiếp đề xuất mô hình bao thầu làm thay rất hợp ý bọn họ.

Trở lực của Cẩm Hồ không tới từ Liên Tín hay Liên Tấn, mà từ quan niệm của một số kẻ trong thể chế, Trương Khác sớm nhận thức được điều này, nên y rất khép mình.

Một tú vu lâm, phong tất tồi chi, may mắn là hiện Cẩm Hồ còn có chút sức chống đỡ, nếu không chẳng chịu nổi đám quan lão gia hành hạ.

*** cái cây cao hơn trong rừng ắt bị gió bẻ gãy.

Rời nhà khách Tử Giang nơi lãnh đạo TW nghỉ chân, Trương Khác tới thẳng nhà khách Đông Hoa tìm Tô Tân Đông, thương lượng làm sao áp bớt con số tài vụ của tập đoàn Ái Đạt xuống, không thể để thành tích quá chói mắt, sau khi nói chuyện với Dịch Vân Phi, Trương Khác hiểu ra chỗ nào cần kín đáo hơn, cần thận hơn một chút.

Có lẽ trong mắt người khác, làm như thế chỉ là bưng tai trộm chuông, tiếc là tình hình trong nước là thế, nên chuyện ngu xuẩn thừa thãi ấy vẫn phải làm.

Cẩm Hồ biểu hiện càng cốt càng khiến những kẻ hẹp hòi đó ngứa mắt, bóp cổ công khai không lo, chỉ sợ ngầm ngáng chân.

Từ nhà khách Đông Hoa ra, vào xe Trương Khác còn nghĩ tới câu nói nhìn có vẻ như vô ý của Cát Kiến Đức, thấy chiếc BMW đỏ của Trần Tĩnh ở bãi đỗ, nhớ lại cô gái gọi cảm lần đầu gặp trên đường cao tốc, khóe miệng hơi cong lên, sau này đa phần Trần Tĩnh để lại cho người ta cảm giác điềm tĩnh, tự nhiên phóng khoáng, Trương Khác càng tin cô gái lần đầu y gặp đó mới là Trần Tĩnh thực sự.

Trương Khác xuống xe ở cửa đông của trường, nhìn thấy một chiếc Mercedes màu lam đỗ ở ngã ba, Lâm Tuyết đứng bên cạnh.

Liếc nhìn về phía đó, nhưng cửa sổ xe màu tối, Trương Khác không nhìn thấy ngồi trong xe là ai, Lâm Tuyết sớm đã chủ ý xe trương khác đi đến, song không ngờ y lại xuống xe ở cổng, không tránh được nữa, liền đứng đó, thấy Trương Khác nhìn về phía trong xe, cười nói:

- Khác thiếu gia đang tìm người quen sao?

- Cái xe đẹp quá.

Trương Khác khen một câu trái lòng:

- Lâm tiểu thư muộn như thế này vẫn còn ở đây, phải chăng chưa từ bỏ ý định với ngô Học Phủ.

- Cẩm Hồ thế lớn lực lớn, ai mà dám tranh ăn với Cẩm Hồ chứ?

Lâm Tuyết cười phóng dăng:

- Huống hồ là một cô gái nhỏ bé như tôi.

- Nói cứ như là tôi bắt nạt cô vậy.

Trương Khác nhếch mép nói.

- Các vị đương nhiên mưu kế rất hay.

Lâm Tuyết cắn răng tức tối, chẳng ai ngờ được Thế Kỷ Cẩm Hồ dùng một kết cấu phức tạp đột phá mở rộng hạn chế diện tích ngô Học Phủ, trước kia bị ngưỡng Cẩm Hồ đặt ra sợ đứng bên ngoài, giờ nhìn Thế Kỷ Cẩm Hồ kiếm được cả trăm triệu, làm sao cam tâm cho được.

- Kế hay kế dở cái gì, các vị tới Hải Châu chẳng phải cũng có kế hay đó à? Thành công rồi phải không?

Trương Khác vẫn cứ giữ nụ cười bình tĩnh, nhưng ánh mắt sắc bén chiếu vào cô gái rắn rết đó.

- Hải Châu thì làm sao mà so với cách cục lớn của Kiến Nghiệp được.

Nếu có thể khiến nam nhân này quỳ dưới váy mình, Lâm Tuyết chẳng ngại hi sinh cơ thể, có điều trong ánh mắt kia cô ta nhìn ra vẻ khinh bỉ, làm cô ta cảm tức nói:

- Phía đầu tư Vườn Sồi là Cẩm Hồ, khai phát là Thế Kỷ Cẩm Hồ, không sợ quần chúng không rõ chân tướng có liên tưởng khác à?

- Ha ha ha.

Trương Khác cười lớn, cô gái này đúng là không biết kiêng nể gì, lời thẳng Cát Kiến Đức ra rồi.

Những lời Cát Kiến Đức trưa nay chẳng qua là chỉ muốn chia một chén canh trong kế hoạch khổng lồ hành lang số mà thôi.

Chỉ riêng xây dựng cơ sở hạ tầng cho hành lang số, La Quân đã đề xuất trong năm năm đầu tư 10 tỷ, càng chưa nói tới khai phát các khu văn phòng, kiến trúc thương nghiệp bên trong.

Một khi quốc vụ viện thông qua chiến lược sản nghiệp mới, hành lang số sẽ có được sự ủng hộ từ quốc gia, Hải Châu không sao bì được.

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn ánh sáng trắng diệu tỏa xuống từ đèn đường, cười nhạt:

- Nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi nghỉ ngơi đây.

Nói rồi đi thẳng vào trường.

Đợi thêm một lúc mới thấy chiếc xe đưa Trương Khác tới rồi đi, Lâm Tuyết mở cửa xe ra, lạnh lùng nói:

- Bà đây khiến người ta ghét như vậy sao? Thật xúi quẩy, buổi tối đi dạo một vòng cũng gặp tên sát tinh này.

- Lý Viễn Hồ cũng phải nhịn y, cô lòi chủ nhiệm Cát ra chưa chắc đã áp chế được kẻ cao ngạo này.

Bất ngờ Hồ Tôn Khánh lộ nửa khuôn mặt ra từ trong xe.

- Thị trưởng Hồ còn chẳng phải cũng bị người ta chẳng coi vào đâu sao?

Lâm Tuyết cười điệu đà.

- Tôi thì làm sao lọt vào mắt y được?

Hồ Tôn Khánh nói câu này hai hàm răng xít lại:

- Cô có muốn tới báo cáo công tác với chủ nhiệm Cát không?

- Ai muốn tới báo cáo công tác gì với ông ta.

Lâm Tuyết hờn dỗi chui vào xe, người cổ ý áp sát Hồ Tôn Khánh:

- Thật đau đầu, còn tưởng dựa vào năng lực của ông ta phá hoại cái chiến lược mới chớ chết kia, ai ngờ bọn chúng lại làm ra hành động lớn như thế? Đúng là hối hận vì tới Hải Châu, giờ thì bị trói vào đó không thoát thân được, trở mặt nhìn miếng thịt béo trước mắt không được cắn, anh biết tôi đau lòng cỡ nào không?

- Thôi đi, cô cắn một miếng như thế ở Hải Châu còn chưa đủ thoải mái à? Người ta nói phụ nữ là tham lam nhất, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp, hôm nay xem như tôi đã được thấy rồi.

- Nhưng nơi này luôn làm người ta không cam lòng.

Lâm Tuyết vẫn để bụng chuyện ngô Học Phủ bị cướp mất, thở dài:

- Nhưng không cam lòng thì biết làm sao?

653. Chương 653: Dẫn Sói Vào Nhà

- Thức thời đi, lúc này ai cũng phải né tránh y!

Trong xe truyền ra một tiếng thở dài nữa, khuôn mặt Chu Cẩm Tỳ xuất hiện trong ánh sáng mờ tối:

- Nhưng bọn chúng quá bắt mắt, khó tránh khỏi làm rất nhiều người khó chịu, chẳng phải thị trưởng Tiêu hôm nay không được khỏe đó sao, ha ha ha.

Nụ cười của ông ta không khỏi khiến người ta có cảm giác rờn rợn.

- Không làm lỡ thời gian Lâm tiểu thư báo cáo công tác với chủ nhiệm Cát nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé, ở Kiến Nghiệp không tiện, có thời gian tôi sẽ lên Bắc Kinh bái phỏng ông ấy.

Chu Cẩm Tỳ xuống xe bắt tay Hồ Tôn Khánh, tiếp đó là Tạ Ý đi ra từ ghế phụ lái, tạm biệt xong đi vào trường.

- Cháu cũng đang nghiên cứu Cẩm Hồ phải không? Cẩm Hồ ngày nay đã bỏ Chính Thái lại rất xa rồi, mặc dù không muốn thừa nhận, song phải đối diện với nó.

Chu Cẩm Tỳ vừa đi vừa nói:

- Điều duy nhất chúng ta có thể làm là theo sát bước tiến của Cẩm Hồ, Cẩm Hồ muốn đi bước nào, cháu phải bước trước một bước.

- Hạng mục nhà máy tinh viên thì chúng ta không làm nổi; hạng mục di động cũng không thể lấy được giấy phép từ bưu điện. Bước tiến của Cẩm Hồ không phải ai cũng theo nổi, nói gì bước trước.

Tạ Ý lắc đầu:

- Phó thị trưởng Hồ ở Kiến Nghiệp là một người rất có địa vị, vậy mà vừa rồi chẳng phải còn ngồi trong xe không dám ra sao? Chẳng lẽ chỉ vì sợ người ta thấy đi cùng Lâm Tuyết.

- Cháu nhìn nhận thế nào về việc bao tiêu di động thay Tử Gia bày ra?

Chu Cẩm Tỳ không tiếp lời hần mà chuyển sang chuyện khác, thấy Tạ Ý mím môi không nói, cười khê:

- Tên nhóc cháu thông minh lắm, nhưng chẳng lẽ cháu sợ chú bán đứng cháu hay sao?

- Xem ra có vẻ Tử Gia tìm được lỗ hổng.

Tạ Ý suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ái Đạt định giá hai chiếc di động rất lạ, không bằng nói bọn họ cố ý ép ba công ty kia lộ ra lỗ hổng này. Nhưng cái giá linh kiện họ đưa ra rất cao, xem ra không muốn làm cái lỗ hổng này quá lớn. Cẩm Hồ xem ra chưa đủ tự tin để trở thành nhà cung cấp linh kiện.

- Chú thường nói cháu mới là đứa có tầm nhìn nhất trong thế hệ các cháu mà.

Chu Cẩm Tỳ hỏi:

- Cháu nhìn thấu triệt như thế, vì sao không tranh trước bước đi này?

- Đi thế nào ạ?

- Cháu lại vờ hồ đồ rồi.

Chu Cẩm Tỳ quay đầu sang:

- Cháu có suy nghĩ, có tầm nhìn, nhưng lại thiếu quyết đoán, cháu không muốn nắm lấy cơ hội duy nhất này để vượt qua Cẩm Hồ sao?

Tạ Ý cúi đầu không nói.

Chiếc i19 của Cẩm Hồ đã khiến doanh nghiệp di động hải ngoại cảm thấy một chút uy hiếp, i08 mới là bước quan trọng để Cẩm Hồ tiến bước thành nhà cung cấp linh kiện.

Doanh nghiệp hải ngoại không thể bỏ qua sự uy hiếp của Cẩm Hồ, nhưng không thể vượt qua rào cản nhân lực, tài nguyên, thuế quan v.v.v.. Khiến Cẩm Hồ chiếm hết thị trường, điều duy nhất có thể làm là chuyển nhà máy lắp ráp vào trong nước.

Cách đơn giản nhất để chuyển nhà máy vào trong nước là gì? Liên doanh với doanh nghiệp trong nước.

Muốn đi được bước này, phải để doanh nghiệp hải ngoại cảm thấy uy hiếp của Cẩm Hồ?

- Làm thế chẳng phải dẫn sói vào nhà sao ạ?

Tạ Ý hỏi:

- Sai rồi, phải gọi là xua hổ nuốt sói.

- Làm thế chúng ta có lợi gì?

- Chưa làm sao biết không có lợi gì?

Giọng của Chu Cẩm Tỳ trở nên nghiêm khắc:

- Mẹ của Kiếm Nam đang làm cơ sở chế tạo điện tử ở tỉnh Giang Nam, nếu cháu quyết tâm làm, lo gì không có được lợi ích?

Tạ Ý không tiếp lời, hiện giờ chỉ có điện tử Gia Tín là có năng lực và công nghệ sản xuất linh kiện thay cho doanh nghiệp nước ngoài, bên bọn họ phải lấy nguồn lực hành chính ra hợp tác với Cát Minh Tín.

Chẳng trách Chu Cẩn Tỳ cấp thiết muốn móc nối quan hệ với Cát Kiến Đức như thế.

Có tin đồn phó thủ tướng Triệu Tể Đông muốn tiến hành phẫu thuật lớn với Quốc vụ viện, tách nghiệp vụ điện tín ra khỏi bộ bưu điện, cùng bộ điện tử thành lập bộ sản nghiệp thông tin, mọi người đều nói Cát Kiến Đức là nhân tuyển có sức cạnh tranh nhất.

Tin này thà tin có chứ không thể tin không, tóm lại ảnh hưởng của Cát Kiến Đức ở sản nghiệp thông tin điện tử là không thể xem thường.

~~o0o

~Trương Khác đứng dưới tàng cây đối diện sân tennis, bên cạnh có một đôi nam nữ đang hôn hít chẳng biết ngại gì, y đang nghĩ sao Lâm Tuyết lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, nhìn bóng Chu Cẩn Tỳ và Tạ Ý, tuy nghe không rõ bọn họ nói gì, có điều lúc này mèo mả gà đồng, không phải chuyện hay ho gì.

Cát Kiến Đức là người khiến Cẩm Hồ phải kiêng kỵ, việc thành lập bộ sản nghiệp thông tin hẳn không còn biến số nào nữa, nếu ông ta chiếm cứ được vị trí quan trọng trong đó, sau này Cẩm Hồ rất khó sống.

Trương Khác nhếch mép, vấn đề này nghĩ thôi đã thấy đau đầu rồi.

Đừng thấy Cẩm Hồ hiện phong quang vô hạn, song phía dưới nước cáo bao nhiêu bãi đá ngầm không ai rõ được, giống như Lâm Tuyết muốn chia một chén canh ở hành lang số, y cũng không thể ngăn cản.

Chu Cẩn Tỳ và Tạ Ý đã đi xa, sức tập trung kéo trở lại, nghe tiếng hôn hít chút chút bên cạnh, Trương Khác chịu không thấu không khí mờ ám này, chạy mất.

Chiếc xe ngoài cổng đã đi rồi, Trương Khác không nhìn thấy Hồ Tôn Khánh, nhưng không quan trọng nữa, y đã biết lực cản tới từ nơi nào.

Trương Khác đi ra đường, gọi điện cho Đỗ Phi xem hấn ở đâu.

Phương án vận hành và thiết kế quán nét được Đỗ Phi và Mông Nhạc làm ra Trương Khác còn chưa kịp quan tâm tới.

Hỏi rõ Đỗ Phi và Mông Nhạc vẫn còn ở đó, Trương Khác đi vào cửa hàng trong trường mua một ít đồ uống, đến nơi thấy cả đồng người, Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bân, Đồng Dược Hoa đều có mặt, cũng có Trần Phi Dung, Tịch Nhược Lâm, nhìn thấy cô gái chất phác thanh tú Thẩm Tiêu, Trương Khác hỏi:

- Bạn bị Đỗ Phi lừa tới đây khi nào vậy?

Thẩm Tiêu chỉ Thời Học Bân:

- Anh ấy bảo mình điền vào một cái đơn, nói có thể có tiền công, thế là bị hồ đồ kéo tới đây.

Gia cảnh của Thẩm Tiêu không tốt, phải nói là toàn bộ công nhân viên chức của lâm trường đều có lương rất thấp, cha cô Thẩm Ước lại là người rất liêm khiết, cho dù ở ngoài lâm trường mở quán cờ cũng vì hứng thú, chẳng thể tăng thêm thu nhập gia đình, ngược lại còn mất tiền vào đó.

Hứa Hồng Bá nhiều lần lâm trường làm việc, quan hệ với Thẩm Ước trở nên thân thiết, mỗi lần đi về đều mang theo thứ sơn trà thơm ngát kia.

Học phí của Thẩm Tiêu phải đi vay mượn, cô đúng là cần một công việc để ăn học, chuyện này chẳng cần phải nói, tin rằng chu đáo như Đỗ Phi sẽ có an bài ổn thỏa, công ty Sáng Hiệp và hiệp hội sáng nghiệp vốn hai mà là một, có thể cho thành viên cố định khoản lương tạm được.

Trương Khác ném túi đồ uống cho bọn họ chia nhau, cầm một *** bia và một *** nước ép, đưa cho Trần Phi Dung *** nước ép:

- Tưởng bạn ở phòng đọc sách chứ?

- Mình có thể tới đây chơi mà, vừa rồi còn đứng ở cửa sổ ngắm cảnh đêm đấy.

Trần Phi Dung cười nói:

- À.

Trương Khác hiểu ý giải thích qua loa thân phận của Lâm Tuyết:

- Đó là cô gái rất hung dữ, trước đó mình còn tưởng cô gái xinh đẹp nhất định có tâm linh thuần mỹ lệ, bạn bảo mình có thuần khiết quá không?

- Hi hi, bạn tưởng mình tin lời bạn nói à?

Trần Phi Dung cười khúc khích:

- Bạn thuần khiết lắm đấy! Quên nói với bạn, mình đổi bảy quả bóng mới trước tức xá rồi đấy.

Cực ít khi thấy được Trần Phi Dung có điệu bộ tinh nghịch này, cô như tỏa ra hơi thở thanh mát làm lòng người dễ chịu, Trương Khác giang tay ra làm bộ mặt bất lực:

- Ai bảo bạn nhận được ủy thác của Tiểu Thanh chứ.

Đỗ Phi và Mông Nhạc mang phương án đi tới, Trương Khác vỗ đầu nói:

- Thiếu chút nữa quên mình là một trong ba quản lý của Sáng Hiệp, Phi Dung, hay là bạn làm chức trách này ỉn nhé?

654. Chương 654: Cho Một Gậy

- Mình đầu rảnh rồi thế.

Trần Phi Dung tuy nói vậy nhưng vẫn ghé đầu tới xem phương án cuối cùng.

So với phương án ngây ngô một tháng trước thì phương án ngưng tụ ý kiến rất nhiều sinh viên này đã được tính là khá hoàn mỹ rồi, Trương Khác không cho rằng mình có thể làm ra phương án hoàn thiện hơn nữa.

Thông qua phương án này có thể nhận thức đầy đủ về năng lực sáng tạo của sinh viên, xem ra lập nên hiệp hội sáng nghiệp không phải là uống phí, Trương Khác xem qua phương án một lượt, tựa hồ không thể đưa ra ý kiến tốt hơn, cười nói:

- Bao nhiêu cái đầu như thế, thế nào chẳng tốt hơn hai cái đầu.

Gần tới giờ KTX tắt đèn, ba cô gái cùng một số thành viên bình thường của hiệp hội liền trở về, đám Thời Học Bản rải chiếu xuống đất là có thể ngủ được, sinh viên năm thứ ba thành cáo cả rồi, phía chung cư nghiên cứu sinh không hạn chế thời gian, Trương Khác ở lại tán phét với bọn họ.

Thời Học Bản là sinh viên năm ba khoa pháp luật, song có thiên phú xã giao cực tốt, lừa các nữ sinh xinh đẹp của Học viện Âm nhạc vào hiệp hội sáng nghiệp chưa nói, khi tất cả còn chưa bắt đầu, hắn đã vi Sáng Vực đi kiếm được người mua quảng cáo hai tấm biển quảng cáo rồi, chẳng hiểu hắn xúi bẩy người ta ra sao.

Đồng Dực Hoa thì có năng lực tổ chức rất cao, ở phương án thi đấu và vận hành hiệp kết mạng đều là hắn hiệp trợ Mông Nhạc, chỉ nhìn phương án cuối cùng này, Trương Khác có thể thấy cuộc thi vô cùng thành công.

Những người này quả nhiên không làm mình thất vọng, chẳng qua trước đó thiếu đất phát triển mà thôi, Cẩm Hồ luôn cần dòng máu mới, đây xem như dòng máu tương lai của Cẩm Hồ.

Qua mấy tháng nỗ lực, phương án khu công nghiệp thứ hai của Hải Châu đã được thẩm duyệt thông qua, ba trấn Tân Kiều, Ích Long, Tượng Sơn đều liệt vào khu công nghiệp Tân Thành Cẩm Hồ.

Phía bên Hải Châu hi vọng Trương Khác có thể về một chuyến.

Xuất phát lúc hoàng hôn, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, chiếu lên gò mà xinh đẹp động lòng người của của Trần Phi Dung, ngồi trong xe ba hoa với mỹ nhân, chẳng cảm thấy thời gian quá dài.

Tới Hải Châu đã là bảy giờ tối, đưa thẳng Trần Phi Dung tới ngõ Đan Tỉnh.

- Oa!

Trần Phi Dung xuống xe ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngõ Đan Tỉnh đã hoàn toàn khác xưa rồi, không kìm được kêu lên một tiếng kinh ngạc.

- Làm sao thế?

Trương Khác còn tưởng cô bị trật chân, thò đầu ra nhìn theo ánh mắt của cô:

- À, cái đấy hả, có gì đáng ngạc nhiên đâu.

- So với trước kia đẹp hơn nhiều đấy chứ.

Trần Phi Dung cảm thấy Trương Khác kể mình hơi sát, hơi thờ phả cả vào cổ cô, hơi ngứa ngứa, cô mới thò một chân ra xe mà thôi, người vẫn ngồi trên ghế, chỉ để lại không gian rất nhỏ cho Trương Khác thò đầu ra, hai cơ thể khó tránh khỏi dán sát vào nhau, cô nhích người ra một chút, song không vội xuống xe, quay đầu lại hỏi:

- Toàn bộ ngõ Đan Tỉnh cải tạo xong cũng sẽ đẹp như thế chứ?

Mắt hai người cách nhau rất gần, cô gần như có thể nhìn bóng mình trong đôi mắt của Trương Khác, tim Trần Phi Dung vô cớ rung nhẹ một cái, người vô thức rụt về một bên.

Trương Khác vẫn nhìn ra ngoài.

Chuyện tu sửa ngõ Đan Tỉnh đâu có dễ dàng xong như vậy, Trương Khác chỉ lo đám Thiệu Chí Cương không đủ tỉ mỉ, mấy ngày trước người đi qua chỗ này còn thấy bạt che kín mít, nay đã bỏ xuống một phần, đẹp hơn cả trên sa bàn, nhất là buổi tối dưới ánh đèn, mảng sáng tối đan xen trông càng đẹp một cách nào nề.

Trương Khác nhe răng cười:

- Làm thế là ụ la sát kia xem đấy.

Địa ốc Cẩm Thành đã chính thức ủy thác quản lý cho công ty quản lý đầu tư do Tỉnh Điện và Chính Thái lập nên, ủy thác quản lý khác sát nhập là càng tiện tách tài sản chất lượng của Cẩm Thành tách ra, mà không lo lún vào nợ nần, đương nhiên, bọn chúng muốn chiếm lấy Cẩm Thành phải trả hết nợ của Cẩm Thành trước.

Tóm lại là Triệu Cẩm Vinh không còn quyền khống chế địa ốc Cẩm Thành nữa, chỉ còn còn sở hữu cái xác rỗng tập đoàn Cẩm Thành mà thôi, hơn nữa còn gánh khoản nợ cả trăm triệu, chắc hẳn vô cùng khó sống.

Trương Khác đương nhiên chẳng thương hại Triệu Cẩm Vinh, Cẩm Thành rơi vào cảnh hôm nay, không biết bao người vô tay vui mừng, tiếc là chuyện chó cắn chó xảy ra ở xã hội này hơi ít.

Tài sản chất lượng của Cẩm Thành chính là khu thương nghiệp phía tây ngõ Đan Tỉnh sắp khai phát, hiện Trương Khác không thể ngăn cản Lâm Tuyết chen vào kế hoạch hành lang số, nhưng ở Hải Châu, có cơ hội y sẽ cho chúng một đòn.

Lúc này tiến hành tuyên truyền thương nghiệp ngõ Đan Tỉnh chính là muốn làm nhạt bớt tiền đồ của khu thương nghiệp Tây Sa Điền.

Trương Khác thậm chí bảo Thiệu Chí Cương công bố trước sách lược thương nghiệp của ngõ Đan Tỉnh, ép bọn chúng phải theo sát bước tiến thương nghiệp của ngõ Đan Tỉnh, không thể thuận lợi sang tay đất thương nghiệp Tây Sa Điền lấy tiền.

Tương lai Ngõ Đan Tỉnh dùng sách lược chỉ cho thuê không bán, chủ yếu là suy nghĩ từ góc độ bảo vệ phổ cổ, ngoài ra tài chính Thế Kỷ Cẩm Hồ bị Ngõ Đan Tỉnh chiếm dụng sẽ do Cẩm Hồ hỗ trợ, không ảnh hưởng tới chuỗi tài chính của bản thân.

Địa ốc Cẩm Thành muốn theo sát bước tiến phía bên này sẽ hết sức vất vả, đặc biệt mấy năm đầu ở thời kỳ khai hoang, muốn bồi dưỡng thành khu thương nghiệp hoàn thiện sẽ cần thời gian dài, thời gian đó không chỉ phải miễn giảm tiền thuê, hỗ trợ phí trang trí, phải tuyên truyền khai phát thương nghiệp.

Đợi khu thương nghiệp hoàn thiện thì bọn chúng mới có thể thoát thân, tới lúc đó coi như ép được bọn chúng cống hiến cho Hải Châu rồi.

Đương nhiên tới lúc đó lợi ích thu được cũng rất lớn.

Song loại người chỉ quen dựa vào sức mạnh hành chính đi cướp bóc như Lâm Tuyết, Tạ gia thì làm sao chịu nổi qua thời kỳ khai hoang? Chỉ e lúc này đây cô ả rắn rít kia đang nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới.

Muốn làm được việc thì phải có chút kiên nhẫn, cô ả Lâm Tuyết đó đại khái sẽ không cam tâm bị giam hãm khoản tiền lớn tại Hải Châu, khiến không thể cần miếng thịt béo ở Kiến Nghiệp.

Nghĩ tới đó, khoe miệng Trương Khác hơi nhếch lên.

- Đây, lại nghĩ tới chuyện xấu gì đấy?

- Hả?

Trương khác xoa mặt:

- Rõ ràng vậy à?

- Đường Thanh bảo bạn cười như thế là không phải suy nghĩ chuyện gì tốt lành, mình thấy không sai là bao ...

Trần Phi Dung cười rúc rích, mời Trương Khác và Phó Tuấn tới Bát Cẩm Trân dùng cơm.

- Chị dâu đảm bảo chuẩn bị canh thập toàn đại bổ cho anh rồi phải không?

Trương Khác trêu Phó Tuấn rồi trả lời Trần Phi Dung:

- Tối mình còn có việc, không tới nhà bạn ăn tiệc được rồi.

Đưa Phó Tuấn tới nhà, Trương Khác tự lái xe rời đi, hiếm khi Hứa Tư về Hải Châu, y không muốn bị chuyện khác làm lỡ thời gian, Hứa Tư về Hải Châu là vì chuyện kiến thiết khu dân cư quy cách cao dưới chân Tượng Sơn.

- Em vừa tới, chị ở đâu?

Trương Khác gọi điện cho Hứa Tư.

- Hứ, đột nhiên gọi điện, hại tôi bị bỏng..

Hứa Tư ở phía đầu kia hơi hờn dỗi:

- Chị ở nhà à?

- Ừ.

Hứa Tư giọng êm ru:

- Ở nhà cậu đấy, đang giúp chị Văn Tình nấu canh.

Còn tưởng Hứa Tư sẽ tránh mặt Tạ Văn Tình chứ, hai cô gái tụ lại một chỗ làm Trương Khác cảm thấy thấp thỏm, không dám đi gặp nữa rồi, lúc này hần chẳng dám nghĩ tới giấc mơ trước kia là Hứa Tư hay Tạ Văn Tình.

Trương Khác đỗ xe ở cổng tiểu khu, đi vào nhà nghe loáng thoáng thấy Hứa Tư và Tạ Văn Tình nói chuyện, nhập mặt mã, đi vào sân, thấy hai cô gái đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối, đây đại khái là cảnh đẹp nhất trong bóng đêm tĩnh mịch khi một nam nhân đi làm về rồi.

Tiếng cửa làm hai cô gái đồng loạt quay đầu ra.

Hứa Tư tiếp tục ở trong bếp chuẩn bị, Tạ Văn Tình chạy ra mở cửa, thấy vẻ mặt ngại ngùng của y, hỏi:

- Làm sao thế?

Trương Khác ôm lấy cơ thể đầy đặn của Tạ Văn Tình, hôn chụt một cái mới thả cô ra:

- Đột nhiên cảm thấy áp lực tâm lý của em còn lớn hơn các chị.

- Thôi đi ạ, cho em hưởng lợi lớn thế rồi còn mở miệng ra nói áp lực, trước kia lừa người ta thế nào hả?

Tạ Văn Tình xấu hổ lườm Trương Khác một cái, néo hông y.

Trương Khác cười hăng hắc, đi vào nhà, Hứa Tư lại tỏ ra rất câu nệ, mặt cũng đỏ lên, nói chuyện với Tạ Văn Tình vẫn tự nhiên, chỉ là không dám nhìn Trương Khác, nhân lúc Tạ Văn Tình sang phòng khác, Trương Khác muốn nắm tay cô bị cô hoảng sợ né tránh.

655. Chương 655: Trả Nợ

Uống rất nhiều rượu, lúc mơ màng nhìn thấy Tạ Văn Tình nằm ở bên cạnh, chiếc váy vén lên một góc, ở mép quần lót đen, có vài sợi lông ương ngạnh thò ra bên ngoài, làm người ta nhìn thôi đã thấy trái tim rung rinh.

Váy ngủ của Hứa Tư cũng tuột xuống, ôm lấy Tạ Văn Tình, một bầu ngực mơn mẩn lộ ả ra ngoài, nụ hoa màu phấn hồng cứ nhấp nhô khiêu khích.

Hai cơ thể hoàn mỹ ở ngay trước mắt, toàn thân Trương Khác căng phồng bởi dục vọng, trái tim đập thình thịch như muốn vọt ra ngoài lồng ngực, thò tay tới muốn vuốt ve cặp đùi trắng nõn nà của Hứa Tư...

- Á.

Cả người từ ghế sofa lăn xuống đất, đầu đau điếng, Trương Khác dụi mắt, thì ra là một giấc mơ khiến người ta không muốn thức tỉnh.

Trương Khác lồm cồm bò dậy từ sàn nhà lạnh lẽo, rón rén đi tới trước cửa phòng ngủ vặn tay nắm cửa, bị khóa từ bên trong rồi, chỉ biết đâm ngực tức tối, nghe thấy bên trong Hứa Tư và Tạ Văn Tình cười khúc khích, đại khái vừa rồi ngã xuống đất đánh thức hai cô gái.

Trương Khác chạy ra ngoài sân, ngó xem có cách nào trèo lên phòng ngủ không, có hai cô gái ở bên cạnh mà không được đụng vào một ai, thế này thì còn sống sao nổi nữa, buổi tối y cố tình chuốc hai cô gái uống rất nhiều rồi, vậy mà cuối cùng bản thân lại ngủ mất, chỉ biết trách bản thân chứ còn biết làm sao nữa.

Kiểm không ra đường trèo lên tầng hai, Trương Khác tiu nghỉu về lấy chăn ngủ trên ghế sofa, khi tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, mở mắt ra nhìn thấy Tạ Văn Tình đang đi xuống lầu, cô nhoén miệng cười với y rồi đi, cô phải tới trường học.

Trương Khác bật dậy như lò xo gắn ở mông, lao thẳng vào phòng ngủ.

- Á!

Hứa Tư không kịp khóa cửa phòng đã bị Trương Khác xông vào, hoảng sợ nhảy về phía sau trốn vào trong chăn, đáng tiếc bị Trương Khác chui vào từ phía dưới, đầu rúc vào giữa hai chân Hứa Tư, miệng tấn công trực diện vùng đất riêng tư của cô.

Hứa Tư cố ôm lấy đầu Trương Khác đẩy ra, cầu khẩn:

- Đừng, chị Văn Tình chưa đi mà ...

Trương Khác lấy hai tay ôm đùi cô, miệng lưỡi ra liếm nếp gấp trên quần lót, Hứa Tư không cưỡng lại nổi, trong miệng chỉ còn phát ra những tiếng kêu càng lúc càng dày đặc, nhưng vẫn cắn răng áp chế không để tiếng rên rỉ phát ra từ trong cơ thể, từ trong tim.

Hứa Tư buổi sáng có chuyện phải ra ngoài, Trương khác thỏa mãn tiếp tục ôm chăn ngủ khì, hôm qua y không ngủ yên, bị tình dục dày vò mơ mơ tỉnh tỉnh ngủ được có hai ba tiếng.

Trong mơ một đôi chân trắng bóng như ngọc đọng đưa trước mắt, cảm giác thực sự có bàn tay mềm đang vuốt ve mình, Trương Khác mở mắt ra, một hơi thở nóng hổi phả vào mặt:

- Chưa bị con yêu tinh kia hút hết tinh lực chứ hả?

Thì ra Tạ Văn Tình tranh thủ buổi trưa rảnh rỗi mò về,

Trương Khác cuối cùng đã được thưởng thức cái tư vị nợ xác thị mà hần trâu Diệp Kiên Bản rồi, buổi chiều Tạ Văn Tình thỏa mãn tới trường, còn y tiếp tục nằm ngủ bổ xung thể lực, tới tận lúc hoàng hôn mới nhớ

ra mục đích chuyến đi lần này, hiểu được có hai cô gái ở bên cạnh đúng là “tiêu hồn” tới mức không biết “hồn tiêu” lúc nào, bò dậy đánh răng rửa mặt, lái xe tới trấn Tượng Sơn, ủy ban quản lý Tân Thành Cẩm Hồ đặt ở đó.

Khu dân cư Cẩm Hồ xây dựng phải dung hợp vào trong quy hoạch chính thể của Tân Thành, chứ không phải riêng rẽ độc lập.

Cơ bản tài chính Châu Á vẫn đang hoành hành, trong nước mọi thứ trông có vẻ sóng yên biển lặng, hoàn cảnh kinh tế bình ổn trong nước chính là nhân tố có lợi nhất cho việc mời gọi đầu tư.

Chuyện chẳng có gì, quan trọng cần y có mặt, xử lý xong việc ở Tượng Sơn, đến tối ăn cơm với Đường Học Khiêm, còn nói tới vấn đề này.

Tuy ăn cơm ở nhà Đường Thanh, tiếc là Đường Thanh lại không có nhà, Tạ Văn Tình bị Hứa Tư kéo tới nhà cô ăn cơm rồi, Hứa Tư có nói Trương Khác, mẹ cô mời y tới nhà ăn cơm, nhưng cô không cho y tới, Trương Khác chỉ đành tới nhà Đường Thanh ăn chực.

Đường Học Khiêm còn hẹn cả Tống Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn tới nhà, vừa vặn Hứa Hồng Bá cũng có mặt ở Hải Châu, cũng bảo Hứa Thụy Bình đón cha hắn tới ăn cơm.

Đường Học Khiêm dần củng cố quyền lực ở Hải Châu, mặc dù Tô Dật Quân không ngừng qua lại với Khoa Vương, nhưng rất tích cực phối hợp với công tác của thành ủy, Chu Phú Minh thì ngày một bì đẩy sang lề rồi, không hiểu có hối hận trước kia nghe theo kế của Tạ gia kiểm chế Đường Học Khiêm hay không?

- Cẩm Hồ am hiểu tình hình ĐNÁ, chắc biết ở đó có hạng mục nào bị cơ bản tài chính làm thủ tiêu, thành phố cần tài liệu ở phương diện đó.

Khi ăn cơm, Cố Kiến Bình thương “con rể” sống xa nhà không có bữa ăn tử tế, nên không cho phép bàn công việc để Trương Khác ăn thoải mái, thế nên phải đợi ăn xong ra phòng khách nghỉ ngơi, Đường Học Khiêm nửa đùa nửa thật nói:

- Tư liệu này cháu không phải chỉ cung cấp cho Tân Vu thôi chứ hả? Bác nuôi Thanh Thanh mười mấy năm trời không để cho cháu hưởng lợi miễn phí đâu đấy!

- Cháu làm sao dám ạ?

Trương Khác cười, Tân Vu và Hải Châu mỗi nơi có đặc điểm kinh tế khác nhau, cơ sở công nghiệp Tân Vu kém, không phải một hai năm có thể bù đắp được, ngoan ngoãn nói:

- Tư liệu thì cháu bảo công ty Hong Kong chỉnh lý, ở thành phố ai sẽ dẫn đầu ạ?

Thái độ của Trương Khác làm Đường Học Khiêm gật gù hài lòng:

- Lão Tống nắm việc này đi, có được tư liệu thì liên hệ trước, rồi lấy người từ ban ngành liên quan tới ĐNÁ một chuyến, tranh thủ kéo vài hạng mục về.

- À, vậy thì chú Tống trực tiếp liên hệ với phía Hong Kong là được, cháu sẽ đánh tiếng trước ...

Trương Khác cười thầm, chẳng bằng bảo Tống Bồi Minh tìm luôn Tương Vi gọn, hai người này đúng là duyên số chưa dứt được, chẳng biết khi xưa sao không tới được với nhau? Y chỉ nghĩ thế thôi chưa tới mức lăm chuyện đi tìm hiểu thật.

Trương Khác kể về khó khăn vô hình Cẩm Hồ gặp phải lúc này, mọi người cũng chỉ có thể thở dài cảm khái, thế chế hiện nay như thế, Cẩm Hồ đi tới ngày hôm nay đã là cực đẹp rồi, đương nhiên hiện cũng chẳng lo kẻ nào dám ngang nhiên cười lên đầu Cẩm Hồ.

Buổi tối đưa Hứa Hồng Bá về Sa Điền, Trương Khác liền hỏi tới tình hình của Trương Dịch.

- Tạm được, tôi rèn thêm một hai năm nữa, có người sai bảo cũng tiện.

Chỉ cần không bị Hứa Hồng Bá đuổi đi là tốt rồi, đưa ông về nhà xong, gọi điện cho Hứa Tư, hỏi tối cô có ở nhà Tạ Văn Tình không, nói thế là để phòng người khác nghe thấy.

- Ô, tôi định giữ chị Văn Tình ngủ lại nhà tôi đây.

Hứa Tư giọng nhu mì:

Thôi, thế là cả một cô gái cũng không còn nữa, Trương Khác đang rầu rĩ thì bên kia mẹ Hứa Tư cướp lấy điện thoại:

- Tiểu Khác, cháu mới về à, nha đầu Tiểu Tư đang ăn khuya với Văn Tình, cháu cùng qua ăn đi.

Trương Khác không chút do dự phóng xe tới nhà Hứa Tư, một lúc sau nhận được điện thoại của cô:

- Không cho cậu tới.

- Em đã tới ngõ rồi, hơn nữa em rất đói ...

Nói tới câu này không khéo ợ một cái, hôm nay Trương Khác bị Cổ Kiến Bình nhồi như nhồi vịt vậy, đến mai cũng chưa chắc đã tiêu hết.

- ...

Hứa Tư còn nói gì được.

Nhà Hứa Tư đã chuyển về chỗ ở cũ rồi, đó là con ngõ hẹp xe không vào được, Trương Khác ném xe ở cửa ngõ, cái ngõ này không biết sao nuôi chó làm gì nhiều đến thế, suốt đường đi chó sủa loạn xạ, Trương Khác lông tóc dựng hết cả lên, chỉ sợ từ trong cái sân nào đó một hàm răng trắng ở phóng ra, phập một cái vào mông.

Tường bao bằng gạch xanh, ngói che mưa đầu mèo, mái hiên uốn cong, sân gọn gàng, giàn nho vẫn còn đó, Trương Khác cảm thấy thân thiết kỳ lạ.

- Lâu lắm không được thấy cháu rồi, chỉ nghe Tiểu Tư kể, bảo nó mời cháu tới nhà chơi, nó không chịu, không biết nó giận cháu cái gì.

Mẹ Hứa Tư nhìn thấy Trương Khác niềm nở nói:

- Nếu nó bắt nạt cháu, cứ nói với thím.

656. Chương 656: Ước Mơ Đời Này

- Mẹ, con làm sao dám bắt nạt cậu ta, mẹ xem cậu ta cao lớn thế kia.

Hứa Tư hờn dỗi nói, cả cuộc đời cô giao cho y rồi, giờ còn mang tiếng bắt nạt y sao:

- Đi chỗ khác, con bé Tiểu Duy hung dữ, con cũng chẳng tốt hơn là bao, mau bê canh cho Tiểu Khác.

Mẹ Hứa Tư ra lệnh:

Trương Khác vào phong khách, Tạ Văn Tình đang uống trà trò chuyện với Trương Đình, nhìn thấy y, mặt Tạ Văn Tình cũng đỏ lên, nhìn sang phía khác, đại khái là chuyện buổi trưa chủ động trốn về tìm y điên cuồng hoan lạc làm cô không khỏi xấu hổ, cô cũng không muốn Trương Khác xuất hiện lúc này, nhưng ai ngờ y mặt dày như thế?

Nói ra đúng là Trương Khác lâu lắm rồi chưa gặp cha mẹ Hứa Tư, sau khi phát sinh quan hệ với Hứa Tư, y cũng hơi có tật giật mình.

Trò chuyện thay đổi của Hứa gia mấy năm qua, lại nói về thay đổi của Sa Điền, vậy là hơn ba năm trôi qua rồi, cảm giác mông lung như mộng, nếu chẳng phải người ngọc sáng nay còn ân ái ở trước mắt, hơi ấm tựa hồ còn ở trong lòng, Trương Khác không phân biệt được thực ảo nữa.

Biết Trương Khác ở Hải Châu một thân một mình, mẹ Hứa Tư bảo Trương Khác ở lại ngủ qua đêm, gian phòng của Hứa Tư giờ chia làm hai gian, một gian có thể dùng làm phòng cho khách.

Hứa Tư vòng ra sau lưng mẹ lườm Trương Khác, muốn y kiểm soát từ chối.

Trương Khác vờ như không thấy, làm bộ ngây thơ, cảm động nói:

- Ba năm trước cháu cũng ngủ trên giường chị Hứa Tư, chị ấy còn pha nước rửa chân cho cháu, còn đưa cháu một cái khăn mặt sao biển...

Không ngờ Trương Khác còn nhớ cả chi tiết nhỏ nhặt đó, Hứa Tư bị y làm cảm động, tìm mề ra, nhưng thừa lúc mọi người không chú ý nhéo y một cái, hai phòng đơn đó thông với nhau, vốn là của cô và Hứa Duy, sợ ban đêm Trương Khác làm sảng làm bậy, Hứa Tư khoác tay Tạ Văn Tình nói:

- Thường học cách đây rất xa, hay là chị ở lại ngủ chung với em nhé.

Hứa Tư giúp lấy nước, Tạ Văn Tình mang khăn tới làm Trương Khác sượng mề toi, đưa chân lên hỏi các cô có thể giúp cởi hộ tất không, Tạ Văn Tình làm động tác nhét cái khăn vào mồm y.

Tạ Văn Tình và Hứa Tư muốn lau người trong phòng, Trương Khác đi dép ra ngoài sân đánh răng, ánh trăng trong mắt chiếu xuống, bóng giàn nho trên sân trông như cây cỏ trong dòng suối trong.

Mấy chùm nho trĩu quả vẫn còn hơi xanh, Trương Khác nhón chân lên hái mấy quả, không chua lắm.

Trương Khác ngủ ở gian phía nam, Hứa Tư và Tạ Văn Tình ngủ ở gian phía bắc, giữa hai gian có lớp ván ngăn cách, nghe hai cô gái ở bên cạnh thì thầm nói chuyện, ngủ chần mang mùi cơ thể Hứa Tư, cho dù không ngủ cùng nhau nhưng gần thế này cảm giá cũng không tệ.

- Nho trong sân sắp chín rồi.

Trương Khác gối đầu lên cánh tay, nói vọng sang gian bên:

- Tiếc là mấy ngày nữa không thể về Hải Châu ăn.

- Hiện giờ ăn được rồi đấy, không chua lắm đâu.

Tạ Văn Tình lúc tới đây cũng hái ăn thử rồi:

- Em thích ăn có thể hái một chùm.

Trương Khác nảy ra một ý bất dấy chạy ra sân hái một chùm nho, rửa sạch sẽ mang về, Trương Khác đẩy thử cảnh cửa gỗ cách hai gian, bên trong không khóa, mừng hóm hởi:

- Các chị có ăn không?

Đẩy cửa đi vào, Tạ Văn Tình và Hứa Tư đều mặc áo ngủ ôm chăn nói chuyện, Trương Khác định ngồi xuống giường, tức thì có hai đôi chân trắng trẻo giơ lên uy hiếp, y đành lấy một cái ghế ngồi ở cạnh giường, trải tờ báo lên đặt nho xuống.

- Phải rồi, làm sao em lại quen tên nhóc này?

Tạ Văn Tình đang ăn nho, đột nhiên nhớ ra không biết quá trình Trương Khác và Hứa Tư quen nhau cụ thể ra sao.

- Dạ..

Hứa Tư nhớ tới buổi chiều hè nóng bức đó cô đồ co ca lên người Trương Khác:

- Muộn hơn so với chị một ngày, tên nhóc này đặt bẫy đợi em nhảy vào ... Rốt cuộc rơi vào tay cậu ta thật.

Trương Khác cười hăng hắc, nếu chẳng phải lần đó trùng hợp, y đúng là sẽ tạo cơ hội để chạm mặt Hứa Tư, nói người đầu tiên y quen khi quay về đây đúng là Tạ Văn Tình.

- Ô, thế à? Chị còn cứ tưởng em quen thằng nhóc này lâu rồi.

Hứa Tư chìm vào hồi ức, cười ngọt ngào:

- Đôi khi em cũng cảm thấy như vậy, hình như quen cậu ta trước đó rồi.

- Nói không chừng tên nhóc này trốn trong góc nào đó mơ tưởng về em lâu lắm rồi, cho nên em mới có cảm giác đó ... Ai cũng bảo cậu ta ít tuổi lắm rồi ...

Tạ Văn Tình đột nhiên ghé vào tai Hứa Tư thì thầm cái gì đó Trương Khác nghe không rõ, chỉ nhìn thấy mặt Hứa Tư tích tắc đỏ như máu, kiều diễm khác thường, lại ôm lấy Tạ Văn Tình nói một câu, hai cô gái ôm nhau cười, bỏ Trương Khác ngồi ở một bên gãi đầu gãi tai như tên ngốc chẳng hiểu ra sao.

Trương Khác hỏi họ nói gì, nhưng bị hai cô gái lơ đi như không nghe thấy, tiếp tục thì thầm cười rúc rích với nhau, Trương Khác ngứa ngáy bò lên giường bị cái hai đẩy xuống, y rầu rĩ nói:

- Cả đời này em chỉ có một nguyện vọng nhỏ nhoi là ngồi trong chăn ăn nho với mọi người.

- Hi hi.

Tạ Văn Tình ghé sát tới mặt y, mắt lúng liếng hỏi:

- Nguyện vọng của em là muốn ngồi trong chăn ăn nho cùng mấy cô gái? Có cần đặt làm một cái chăn siêu lớn không?

Trương Khác ngượng ngập không có gan trả lời, đầu thế nói là càng nhiều càng tốt được, thực sự không ngờ Hứa Tư và Tạ Văn Tình có thể hòa hợp như vậy, cô gái như thế có được một người thôi đã chẳng biết phải làm trâu bò mấy đời, huống hồ mình tham lam chiếm cả hai.

Cười đùa tới khuya, rốt cuộc vẫn phải về phòng ngủ, hai cô gái còn nói chuyện rất lâu, Trương Khác thì ngủ say sưa, tỉnh dậy thì trời đã tờ mờ sáng, nghe thấy Hứa Tư đang nói chuyện với mẹ, tuy đã thực hiện tuần nghỉ hai ngày, nhưng mẹ Hứa Tư vẫn phải tới nhà máy tăng ca, bà vừa đi mua đồ ăn sáng mang về.

Nghe thấy tiếng cha mẹ Hứa Tư đi ra ngoài, tiếng cửa sân đóng lại, Hứa Tư đi vào, đẩy cửa phòng, bị Trương Khác tóm ngay lấy tay, cô giật nảy mình, chỉ trong phòng, ý nói Tạ Văn Tình ngủ ở bên trong.

Trương Khác ôm Hứa Tư vào lòng, cô chỉ mặc váy ngủ mỏng, cảm thụ rõ ràng hơi ấm từ da thịt cô, nói khẽ:

- Em nằm một mình lạnh lắm, nằm với em một lúc.

Hứa Tư không làm gì nổi, đành mặc y kéo vào phòng, chân tay như con bạch tuộc cuốn lấy người cô, hai người chụm chăn nói chuyện, Hứa Tư hôm qua nói chuyện với Tạ Văn Tình quá khuya, cũng có lẽ là thích cảm giác nằm trong lòng Trương Khác, thoáng chốc đã ngủ rồi.

Trương Khác ngắm nhìn khuôn mặt nhu mì diễm lệ của Hứa Tư khi ngủ, nếu trăng phải bầu ngực phập phồng đều đặn, còn tưởng đó là một bức tượng tuyệt mỹ, Trương Khác ôm cô trong lòng, cũng an tĩnh ngủ tiếp.

Hứa Tư tỉnh lại, đầu vừa cử động cảm giác chạm vào một tờ giấy, cầm lấy xem thì ra là lời nhắn của Tạ Văn Tình để lại, nói là tới trường rồi.

“Á, sao lại ngủ quên trong lòng tên nhóc hư hỏng này? Lại còn để chị Văn Tình nhìn thấy!” Hứa Tư xấu hổ vô cùng, nhìn sang bên cạnh thấy Trương Khác đang ngủ say sưa, vừa tức lại buồn cười, vừa định ngồi dậy thì cánh tay đặt trên ngực cô, hai chân kẹp lấy đùi cô lại siết chặt hơn một chút, ngay cả trong lúc ngủ y cũng muốn ôm chặt lấy mình, trái tim Hứa Tư lại nhũn ra, mặc cho Trương Khác tiếp tục ôm mình ngủ.

Chẳng biết bao giờ mới có thể rảnh rỗi ở bên nhau, Trương Khác gạt bỏ hết mọi công việc, đưa Hứa Tư tới công viên Tượng Sơn chơi cả ngày.

657. Chương 657: Nhà Máy Tinh Viên

Cuối tuần sau hôn lễ của Thiệu Tâm Văn và Chu Tiểu Đồng tổ chức ở Kiến Nghiệp, Hứa Tư cũng được mời, có điều cô mượn cớ từ chối rồi.

Trần Phi Dung cũng được mời, chuyến du hành quảng cáo i19 của Giang Đại Nhi vừa khéo mấy ngày đó an bài ở Kiến Nghiệp, Tôn Tinh Hương, Tôn Tinh Mông, Hứa Duy cũng sẽ tham dự hôn lễ.

Ngày hôm đó náo nhiệt vô cùng, Diệp gia trạch viện tụ tập vô số danh nhân chính trường lẫn thương trường, như thiếu tướng Diệp Văn Quân cha Diệp Kiến Bân, phó tổng giám đốc tổng công ty binh khí quốc phòng Diệp Chúc Dân cha Diệp Tiểu Đồng, cùng Diệp Trần Dân, Từ Học Bình, cùng lãnh đạo Kiến Nghiệp, tỉnh Đông Hải như Đào Tấn, Lý Viễn Hồ, La Quân v.v.v...

Nếu người nào ít nhất không ở cấp chính xử chẳng mặt mũi nào nói chúc danh với người khác.

Ngoài ra còn có Quách Tùng Duyên, Tông Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức ...

Đó chỉ là người Trương Khác quen thôi, Diệp gia có quan hệ rộng rãi ở cả hai giới chính thương, số người tham dự hôn lễ không biết kể bao nhiêu cho hết.

Cả trạch viện rộng lớn của Diệp gia mà thiếu chút nữa phải xếp bàn tiệc tới tận trên núi phía sau.

Thiệu Tâm Văn kéo Trương Khác, Đỗ Phi, Diêu Văn Thịnh tới làm phù rể uống rượu đỡ cho hắn, rốt cuộc tới hôm đó cũng không tránh khỏi vận mệnh bị chúc say như chết.

Vô tình vô nghĩa ném Thiệu Tâm Văn lên giường đồng phòng, mặc cho Diệp Tiểu Đồng xử lý hậu quả, đám Trương Khác quay trở về thành phố.

Trương Khác bao cả lấy nhà khách Đông Hoa, an bài cha mẹ y, cha mẹ Đường Thanh, cùng với Đỗ Phi, Thịnh Hạ, Đường Thanh, Trần Phi Dung tuốt tuần tuột vào đó.

Từ Học Bình cùng các quan viên vùng ngoài tham gia hôn lễ thì đã có Diệp gia an bài, Tạ Văn Tình vẫn giữ căn nhà ở Kiến Nghiệp, không cần Trương Khác phải quan tâm.

Hôm sau là lễ khởi công hạng mục nhà máy tinh viên, mọi người đều ở lại tham dự.

Lấy lời của Diệp Tiểu Đồng mà nói, nếu chẳng phải vì hôn lễ của cô vừa khéo an bài trước lễ khởi công thì chưa chắc đã có nhiều nhân vật lớn như thế tới tham dự, có khi ngay cả hai bác của cô là Diệp Văn Quân, Diệp Trần Dân đã về, những nhân vật như Từ Học Bình, Cố Hưng Vũ, Trần Tân Dân lại càng không thể.

Từ Bắc Kinh tới chủ trì lễ khởi công này là ủy viên quốc vụ viện, bí thư đảng tổ ủy ban quốc vụ viện quốc gia, Phan Chí Quốc.

Hôm đó mới chỉ cách ngày Liễu Chí Thành tới Kiến Nghiệp có nửa tháng mà thôi.

Lễ khởi công kết thúc trong buổi sáng, ăn cơm trưa xong Phan Chí Quốc cùng các quan viên bộ ủy ban quốc gia liền trở về Bắc Kinh.

Là quan viên cấp phó bộ, hành động không thể tùy tiện, dưới tình huống bình thường không thể thoát khỏi tầm mắt thư ký, Cát Kiến Đức không kiếm được ở lại Kiến Nghiệp qua đêm, chỉ có thể tranh thủ thời gian trước khi lên máy bay gặp mặt Hồ Tôn Khánh, Lâm Tuyết.

- Kéo bao nhiêu người ra như vậy, định dọa ai cơ chứ?

Khuôn mặt mỹ lệ của Lâm Tuyết sồi sầm, mắt lạnh lẽo, vì lễ động thổ nhà máy tinh viên mà Cẩm Hồ làm ra động tĩnh lớn thế khiến cô ta rất khó chịu.

Lâm Tuyết cũng được mời tham dự lễ khởi công, nhưng bao nhiêu nhân vật lớn như thế hiện diện, cô ta chẳng có lấy nổi một cơ hội hiện diện trước ống kính.

Nhớ lại những uất ức phải chịu mấy ngày qua là cô ta muốn nổi đóa, tới hôm đó chỉ vô tình gặp Trương Khác ở trước cổng ĐH Đông Hải thôi mà ngay hôm sau Thế Kỷ Cẩm Hồ đã giở trò ở Ngõ Đan Tình, thái độ thù địch đến thế chưa bao giờ cô ta gặp phải.

Không phải là cô ta không nghĩ tới ngáng chân Cẩm Hồ, nhưng bị Cẩm Hồ dễ dàng hóa giải.

Không nghĩ tới thì thôi, vừa nghĩ tới bụng lại đầy lửa giận.

Lâm Tuyết bắt kẻ Hồ Tôn Khánh ở trong phòng, ngồi trên tay vịn ghế Cát Kiến Đức ngồi, ôm lấy vai ông ta, hờn dỗi nói:

- Hôm nay anh nhìn thấy rồi đấy, người ta không chỉ bắt nạt cô gái yếu ớt là em, hôm nay mời tới bao nhiêu người tới như vậy, là không coi tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo phát triển sản nghiệp thông tin anh vào mặt đấy.

Có Hồ Tôn Khánh ở đây, Cát Kiến Đức đương nhiên không thể ấu trĩ nói những lời mạnh miệng an ủi mỹ nhân bên cạnh, nếu nói hôm nay ông ta không tức là không thể, nhưng tức thì làm được gì? Hôm nay Phan Chí Quốc tới chủ trì lễ khởi công, đợi hoàn thành có khí phé thủ tướng nào tới chủ trì cũng chưa biết chừng.

- Cứ an tâm, bọn chúng không thể chiếm hết tất cả mọi đường tài lộ không cho người ta vào, nơi này có thị trưởng Hồ giúp, em còn lo gì không được chia một chén canh?

Cát Kiến Đức chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên tấm lưng xúc cảm cực tuyệt của Lâm Tuyết, an ủi cô ta, xoa xoa tay, da thịt này thực sự không gì sánh bằng, tiếc là có Hồ Tôn Khánh, không thể đè ngửa mỹ nhân ra hưởng thụ.

- Vậy tài chính thì sao? Gia sản của Tinh Điển đổ hết vào địa ốc Cẩm Thành rồi, Tinh Điển đâu có như Tạ gia, Cát gia mà có thể tùy tiện ném ra mấy trăm triệu. Ở Kiến Nghiệp này có La Quân theo dõi sát sao, thành phố chỉ lo không đủ tiền dùng, ai có năng lực đem tay trắng đi bắt sói? Hay là anh giúp em vay một khoản ...

Lâm Tuyết không nhéo lắc vai Cát Kiến Đức.

Cát Kiến Đức cau mày, hiện giờ hạn ngạch cho vay các xí nghiệp có giới hạn, người ta tranh nhau vỡ đầu ra, ông ta không quản khối địa ốc, không thể càn không tùy tiện xen vào, quay sang nhìn Hồ Tôn Khánh:

- Địa phương có thể giúp phần nào không? Thị trưởng Hồ cũng nên tận lực giúp đỡ chứ.

- Tôi sao dám không tận lực.

Hồ Tôn Khánh vờ như không nhìn thấy tay Cát Kiến Đức giờ trò với Lâm Tuyết, cười nịnh bợ:

- Chỉ là kế hoạch Hành lang số rút hết tài chính của Kiến Nghiệp rồi, mớ khác trở nên eo hẹp, không tiện ... Nghe nói Chính Thái muốn cùng Gia Tín lập một khu công nghiệp điện tử cỡ lớn ở Kim Sơn, chủ nhiệm Cát nâng đỡ bên đó một chút, để Lâm tiểu thư tới tỉnh Giang Nam hóa duyên, tôi nghĩ có thể dễ dàng giải quyết được vài trăm triệu ...

- Hạng mục tỉnh Giang Nam còn chưa trình lên, tôi chỉ nghe người dưới nhắc tới.

Cát Kiến Đức trầm ngâm:

- Bên Kiến Nghiệp có hai hạng mục hạch tâm Vườn Sồi và nhà máy tinh viên, không ai có thể phá được. Mà hiện đầu cũng thiếu tiền, đặc biệt sau khi Triệu Tể Đông nắm kinh tế, đám chủ ngân hàng bị ông ta thu phục ngoan ngoãn hết, ai phê khoản tiền 800 triệu tới 1 tỷ đều không thể vòng qua ông ta. Hừ, nhà máy tinh viên há miệng một cái đòi ngay ba bốn tỷ, các thủ tướng tụ lại thảo luận nửa ngày vỗ bàn quyết định toàn bộ lấy từ TW, không chiếm dụng tài chính địa phương. Phía bên Kim Sơn chỉ là một hạng mục đang đàm phán, chưa thấy ưu thế gì cụ thể, muốn TW hỗ trợ hơi khó ...

- Chuyện gì mà chẳng có từ miệng quan mà ra.

Lâm Tuyết đổi:

- Chuyện hai bên cùng có lợi này anh không làm sao? Hơn nữa, bất kể thế nào cũng là nâng đỡ kinh tế địa phương mà, chẳng lẽ bọn họ có thể cản trở được sao?

Hồ Tôn Khánh nói thêm:

- Mọi người đều nhìn trúng vào trọng điểm công tác kinh tế tương lai là thông tin hóa, nếu không làm sao Cố gia lại để tên nhãi Diêu Văn Thịnh một mình ở Kiến Nghiệp, từ chuyện hôm nay xem ra, Cố gia và Cẩm Hồ sớm là một bọn ...

Nghe ông ta nói chuyện này, Cát Kiến Đức hỏi:

- Anh có tính toán gì?

Hồ Tôn Khánh cười gượng gạo:

- Tôi có tính toán gì được?

Hiện giờ ở Kiến Nghiệp ngay cả Vương Duy Quân ông ta còn chẳng áp nổi, La Quân và Vương Duy Quân cùng tiến cùng lui, chỉ e khoảng cách nhỏ tồn tại giữa ông ta và Vương Duy Quân càng ngày càng lớn, ông ta có tính toán, song hiện không vội lộ ra.

658. Chương 658: Nhắc Nhở.

Buổi chiều các lãnh đạo Đông Hải ra sân bay tiễn chân Phan Chí Quốc, Từ Học Bình cũng tới, ông chủ trì công tác thanh tra các tỉnh rất bận, có điều mai ông tới Chiết Giang, Tạ Văn Tình mời vợ chồng ông tới Hải Châu ở, mai có thể trực tiếp đi xe tới Chiết Giang, Chu Thúc Huệ còn có thể ở lại với Chỉ Đồng vài ngày.

Vợ chồng Đường Học Khiêm cùng vợ chồng Từ Học Bình về Hải Châu, còn vợ chồng Trương Tri Hành về Tân Vu.

Trương Khác không xuất hiện trong đội ngũ tiễn chân Phan Chí Quốc, y chẳng cần nổi bật, lúc này nổi bật với y là vô ích, y cũng tới sân bay có điều là để cùng Đỗ Phi, Trần Phi Dung tiễn chân Đường Thanh và Thịnh Hạ.

Rời khỏi sân bay thì đã là hoàng hôn, ánh sáng đỏ bao phủ khắp không gian, một ngày náo nhiệt gần kết thúc.

Trên xe Diệp Tiểu Đồng gọi điện tới mời bọn họ đến Diệp gia trạch viện ăn cơm.

Phong tục của Đông Hải là ngày sau hôn lễ tổ chức tiệc đáp tạ người thân, chỉ mời bạn bè thân thiết, chủ yếu trưởng bối hai bên.

Từ sân bay tới Diệp gia trạch viện rất gần, Trương Khác đùa với Diệp Tiểu Đồng hôm nay y không mang phong bao tiền mừng, theo phong tục hôm nay chỉ có trưởng bối trong nhà mới đưa phong bao tiền mừng thôi.

Diệp Tiểu Đồng cười mắng Trương Khác, nói:

- Các chú bác của tôi vẫn ở nhà đấy.

Diệp Trần Dân, Diệp Chúc Dân đều chưa đi, Cố gia và Diệp gia thế giao, Cố Hưng Vũ, Trần Tân Dân được tính là trưởng bối của Diệp Tiểu Đồng cũng không vội đi, buổi tối ở lại Diệp gia trạch viện ăn cơm.

Xe Trương Khác còn chưa dừng hẳn trong sân thì xe của Diêu Văn Thịnh lướt tới.

Dịch Hình nhìn Trần Phi Dung bên Trương Khác, ghé vào tai Diêu Văn Thịnh thì thầm, không biết nói gì mà khiến hắn cười rất bí ối.

- Trông kìa, giống như hôm nay hai người hôm nay động phòng ấy nhỉ.

Trương Khác trêu:

Dịch Hình đã quay lại chuyến bay Kiến Nghiệp - Hong Kong, mỗi tuần ở Kiến Nghiệp vài ngày, vì sức ép gia đình nên cùng Diêu Văn Thịnh nửa thật nửa giả qua lại với nhau.

Là một trong số những người chủ yếu dẫn tiến hạng mục nhà máy tinh viên, hôm nay Diêu Văn Thịnh hào quang rực rỡ, thành phố còn quyết định thưởng vật chất cho hắn.

Thiệu Tâm Văn đã tỉnh rượu, trưa lại bị uống thêm một chút, nhưng không hề gì, mỗi sắc mặt hơi nhợt nhạt, cùng Diệp Kiến Bàn, Diệp Tiểu Đồng ngồi ở hành lang đợi bọn họ.

Diệp Kiến Bàn kéo Trương Khác và Diêu Văn Thịnh vào trong nhà.

- Nhóc con hôi sữa suốt ngày tham gia câu lạc bộ người gia, vô vị ...

Diệp Tiểu Đồng bấu môi nhạo Trương Khác.

- Không cho cô nghỉ phép đâu phải tại tôi, sao lại trút oán hận lên tôi thế?

Trương Khác chẳng vừa, quay lại đáp trả ngay:

- Hay là trách tôi hôm qua không giúp Tâm Văn uống rượu làm hai người không động phòng được? Hai người ăn ở với nhau bao năm, cần gì chút hình thức đó? Nếu không tôi nay tôi giúp hai người náo động phòng.

- Xéo đi, miệng chó không mọc được ngà voi.

Diệp Tiểu Đồng phát hiện dấu khẩu với Trương Khác chỉ có thua, y đâu phải là thanh niên thuần khiết.

Trương Khác cười ha hả, cùng Diệp Kiến Bản đi vào hậu viện, Diệp lão gia tử cùng ba người con trai và Cố Hưng Vũ, Trần Tân Dân nói chuyện:

- Kim Sơn cũng đang làm một cái cơ sở chế tạo điện tử, mọi người có biết không?

Diệp Trần Dân gật đầu:

- Con cũng vừa mới nghe bí thư Trần nói thôi.

Trần Tân Dân là em vợ Cố Hưng Vũ, phó tỉnh trưởng thường vụ, phó bí thư tỉnh ủy tỉnh Giang Nam.

Thành phố Kim Sơn là thủ phủ tỉnh Giang Nam, cách Kiến Nghiệp chưa tới 200km, hai thủ phủ cách nhau gần như thế, lại thêm Huệ Sơn, hình thành tam giác cạnh tranh trực tiếp với nhau.

Do hoàn cảnh tử nhiên, nhân văn và cơ sở công nghiệp giống nhau nên hai tỉnh cạnh tranh với nhau rất kịch liệt.

Có điều tỉnh Giang Nam luôn bị tỉnh Đông Hải áp phía dưới, cứ lấy thành phố Kim Sơn ra nói, bí thư thành ủy do thưởng ủy tỉnh ủy kiêm nhiệm, hưởng thụ đãi ngộ cấp phó tỉnh, thực tế cấp bậc hành chính chỉ là cấp thành phố, không giống như Kiến Nghiệp, Huệ Sơn đều là cấp phó tỉnh.

Có lợi thì cũng có hại, chính quyền tỉnh Giang Nam quyền lực rất tập trung, không như ở Đông Hải, tp Huệ Sơn và tp Kiến Nghiệp nếu gặp chuyện không vừa ý là ương lên đối đầu với tỉnh.

Có một chỗ kỳ quái là thể lực chính trị hai bên lại thường xuyên liên hệ bù đắp cho nhau, giống như Chu Cẩn Du điều khỏi Huệ Sơn là tới thăng Giang Nam làm phó tỉnh trưởng, đây là chuyện quen rồi.

Trương Khác đi vào chào hỏi, người trong phòng hôm qua giới thiệu với nhau cả rồi, yên lặng ngồi một bên.

- Trong tỉnh đúng là có suy tính này, do phó tỉnh trưởng Du đề xuất ra.

Trần Tân Dân cười nói:

- Phó tỉnh trưởng Du trước kia chủ trì kinh tế ở Huệ Sơn rất được bên trên tán thưởng.

Nghe ý trong lời nói của Trần Tân Dân thì Chu Cẩn Du còn có thể tiến thêm một bước?

Không thể phủ nhận, Chu Cẩn Du trong thời gian làm việc ở Huệ Sơn đúng là có làm được một số thành tích.

Ở trong nước tỉ lệ quan viên nữ giới không phải là quá ít, nhưng có năng lực, có cơ hội chủ trì toàn cục thì không khác gì sừng lân lông phượng, thêm vào mạng lưới quan hệ Chu gia rất rộng, chỉ cần không có vấn đề trí mạng gì, công tác chỉ có một điểm sáng thôi là có thể nâng đỡ, đây là chuyện không quá bất ngờ.

Chuyện điều động ở tầng cấp này trừ nội bộ có thể nghe chút phong phanh ra thì bên ngoài rất khó biết được tin tức.

Trần Tân Dân cũng vì quan hệ với Diêu Văn Thịnh mới chỉ điểm một chút, không thể hi vọng ông ta nói quá thấu triệt, dù sao ông ta còn chưa rời khỏi tỉnh Giang Nam, phải chú ý kỷ luật tổ chức.

Ăn cơm ở Diệp gia trạch viện xong ngồi xe về thành phố, trên xe Trương Khác nghĩ: Chu Cẩn Du lần này tiến bộ thay thế vị trí Trần Tân Dân hay là làm bí thư thành ủy Kim Sơn? Vị trí này có vẻ hợp để bà ta làm cơ sở chế tạo công nghiệp điện tử.

Trần Phi Dung phải tranh thủ về túc xá trước khi tắt đèn, Đỗ Phi không yên tâm trang hoàng quán nét Sang Vực, Trương Khác tới 1978 đang trang trí còn chưa chính thức kinh doanh.

Quán bar 1978 của Tôn Tĩnh Mông mang đậm phong cách nước Anh, phục vụ không tới trước bàn, khách phải tự tới quầy bar gọi rượu, giao dịch bằng tiền mặt, không có danh sách thực đơn dài phức tạp, đồ có cồn lấy bia và whisky làm chủ, cũng có cà phê, có âm nhạc cổ điển, có chỗ ném phi tiêu, có bàn bóng bàn, có sàn nhảy cỡ nhỏ.

Tóm lại quán bar kiểu Anh không phải là chỗ uống hết ly này tới ly khác đến say, mà là nơi một ly rượu có thể thông thả uống cả tối, thích hợp với những người không kén chọn, hoài cổ.

Đó chính là cảm giác hoàn toàn khác biệt với kiểu trang phục hoang dại nóng bỏng mà Tôn Tĩnh Mông mang lại cho người ta, cũng khác với 1978 của Tôn Tĩnh Hương, Trương Khác không biết có thể tìm được cảm giác dĩ vãng trong kia không.

Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi cũng có mặt, Chu Tiểu Quân mỗi ngày tới đón Lệnh Tiểu Yến, ngoài ra không còn ai khác, Tôn Tĩnh Mông đứng sau quầy bar chiêu đãi mọi người.

- A.

Thấy Trương Khác đẩy cửa đi vào, Tôn Tĩnh Mông chống nạnh nói:

- Vừa nhắc tới Tào Tháo thì Táo Tháo tới rồi.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn y.

- Nói xấu gì sau lưng tôi đấy?

Trương Khác đứng lại cách quầy bar 3 mét cảnh giác hỏi.

- Đang thảo luận chiếc di động trong tay Đường Thanh khác gì với chiếc i19 bình thường, hôm qua chúng tôi trông mà hâm mộ, nhưng ngại không mượn xem kỹ, song rất tò mò, giờ anh tới rồi, có giải đáp nghi hoặc cho mọi người không?

Đôi mắt Tôn Tĩnh Mông ánh lên:

***

Bạn bè thân thích tân lang tân nương bày trò phá rối động phòng, không hề làm người ta giận, vì quan niệm càng náo nhiệt càng vui, một số nơi thì chủ yếu để trẻ con vào chọc phá, hàm ý sinh sôi nảy nở. Ngay cả trò trốn xuống gầm giường nghe tân lang tân nương tâm sự ân ái cũng được chấp nhận, không cần cấm kỵ, có nơi còn phá tới 3 ngày ...

659. Chương 659: Tiều Tĩnh Tĩnh.

- Mọi người đồng loạt quay đầu lại, làm tôi sợ thiếu chút nữa phá cửa bỏ chạy.

Trương Khác ngồi xuống trước quán bar, đương nhiên y không giải thích chiếc di động bản thiếu nữ hoa tươi làm riêng cho Đường Thanh có gì khác biệt, cợt nhả nói:

- Nếu thấy chán i19 rồi thì dùng di động của Liên Tín ấy.

- Sao cậu lại quảng cáo cho đối thủ cạnh tranh vậy?

Giang Đại Nhi chống tay lên quầy bar nhìn Trương Khác, cô thích cái vẻ uể oải, lười nhác của y.

- Hì, sợ đối thủ yếu quá.

Trương Khác đùa, nhận lấy ly whisky pha nước khoáng từ tay Tôn Tĩnh Mông.

Hoạt động du hành âm nhạc cực lam ở Kiến Nghiệp hẳn là kết thúc từ hôm qua rồi, có điều hôm qua mọi người phải tham dự hôn lễ của Diệp Tiểu Đồng, nhóm Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi đã vất vả cả tháng trời, phải nghỉ ngơi một chút, song hành trình an bài quá chặt, mai họ phải tiếp tục bay tới tỉnh trung bộ tuyên truyền.

Hai chiếc di động của Cẩm Hồ đưa ra thị trường còn chưa được một tháng đã thu được thành tích khá chói lọi rồi.

Cẩm Hồ cung cấp linh kiện và phương án thiết kế, di động của Trần Tĩnh cũng đã gần ngày ra mắt, Cao Khoa Khoa Vương thậm chí vỏ máy cũng mua của công ty phía dưới của Cẩm Hồ, cả quá trình vận hành không cần một tháng đã đưa ra sản phẩm ở tỉnh Đông Hải.

Trong mắt người ngoài, tập đoàn Liên Tín chưa tới nửa năm đã đưa ra di động mới.

Chỉ là bí mật này ở trong nghề không giữ được lâu.

Lúc này Trương Khác lại nhớ tới chuyện Chu Cẩm Du định lập cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn, không thể nào vô cớ lập hạng mục lớn như vậy.

Trương Khác không hoài nghi Trần Tĩnh tiết lộ bí mật, chỉ cảm thấy Trần Tĩnh không thể đấu nổi với đám hồ ly lớn nhỏ của Tạ gia, không biết Tạ gia đang có mưu đồ gì đây?

Nhóm Tôn Tĩnh Mông ngồi một lúc phải về nhà khách, sáng mai máy bay cất cánh rồi, Chu Tiểu Quân cũng đưa Lệnh Tiểu Yến về, Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đều ở trong trường, có uống rượu đến một hai giờ sáng cungxkhoong vấn đề gì.

- Trông anh có vẻ nhiều tâm sự.

Tôn Tĩnh Mông quỳ ở chiếc ghế bên cạnh Trương Khác, người lắc lư như liễu trước gió, làm người ta sợ cô có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào, nhưng cô lại không ngã, miệng cắn bút, đột nhiên hỏi Trương Khác:

- Có phải nhiều nữ nhân quá không?

- Hả?

Trương Khác quay sang, thấy Tôn Tĩnh Mông cắn bút, cánh môi hồng cong lên đầy khiêu khích, nghiêm túc nói:

- Tôi không đau đầu vì chuyện đó, con người tôi không có nhiều chí hướng lắm, chỉ hi vọng các cô gái thích tôi càng nhiều càng tốt, nữ nhân tôi thích chỉ cần đếm được trên đầu ngón tay là đủ.

- Đếm trên đầu ngón tay?

Tôn Tĩnh Mông giơ mười ngón tay lên, tức tối hét lên:

- Mười ngón đấy, anh đúng là đồ khôn kiếp.

Trương Khác còn định trêu chọc Tôn Tĩnh Mông vài câu thì di động trong túi rung lên, Tạ Văn Tình gọi điện tới.

Tôn Tĩnh Mông ghé sát tai tới muốn nghe trộm, Trương Khác thở dài:

- Nữ nhân nhiều quá đúng là đau đầu.

- Ai là nữ nhân của anh?

Tôn Tĩnh Mông hừ một tiếng, quay ngoắt người đi.

Trương Khác chào tạm biệt, Tôn Tĩnh Mông không thềm quay lại, chỉ còn biết cười lắc đầu, tới cuối ngõ vào xe của Tạ Văn Tình.

- Em tưởng chị về Hải Châu rồi ?

- Có chuyện đột xuất, cũng không quan trọng lắm, chỉ thuận tiện ở lại thôi, Chỉ Đồng theo bà nội về Hải Châu rồi.

Trương Khác xem đồng hồ, đã quá 12 giờ đêm:

- Sao giờ mới nói với em?

Tạ Văn Tình cười dịu dàng, cô không muốn quấy rầy cuộc sống bình thường của Trương Khác, chỉ muốn vụng trộm kiếm chút phút giây hoan lạc.

Lái xe tới chung cư Thanh Sơn, hôm qua Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng ở nơi này, còn đậm hơi thở sinh hoạt, những con gấu bông thả bông, dép lớn dép nhỏ còn vứt bừa bộn trên sàn nhà.

Trương Khác chỉ mấy con thú bông hỏi:

- Cái nào của chị, cái nào của Chỉ Đồng?

- Cút, chị không phải cô bé bảy tám tuổi.

Tạ Văn Tình nhặt mấy con thú bông lên làm động tác ném y:

- Có em mới chơi mấy thứ này thì có.

- Em chỉ thích món đồ chơi lớn này thôi.

Trương Khác nắm lấy tay cô, kéo tấm thân thành thực đẩy dấn vào người, khê thối vào tai cô:

- Chưa biết ai thành đồ chơi của ai đâu nhé.

Ánh mắt Tạ Văn Tình long lanh như có nước:

Trương Khác làm sao kìm lòng nổi trước một lời khiêu khích như thế từ cô gái xinh đẹp, Tạ Văn Tình thấy mình bị Trương Khác bế xốc lên, vác trên vai như chiếc bao tải, đi thẳng vào phòng ngủ chính.

- Đứng, đứng ở phòng này.

Tạ Văn Tình đâm lưng Trương Khác nhưng không ăn thua, vẫn bị Trương Khác đặt xuống giường, cô giữ lấy tay Trương Khác đang định cởi áo mình, đổi sang giọng van vớ:

- Chúng ta sang phòng khác được không? Chị không muốn làm chuyện ấy trong căn phòng này ....

Đây là ngủ của cô và Từ Chí Minh.

Trương Khác nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, ôm lấy khuôn mặt đoan trang quỵn rũ của cô , khê gọi:

- Tiểu Tình Tình.

- Á..

Tạ Văn Tình mở to mắt ra nhìn y, môi run run không nói lên lời, cách xưng hô này lâu lắm rồi không ai gọi, trước kia cũng chỉ một người gọi mà thôi.

- Lúc này không có hồng nhan tri kỷ, không có chị Văn Tình, chỉ có Tiểu Tình Tình thôi, em là của anh của duy nhất anh.

Trương Khác dùng giọng nói dịu dàng nhất nhưng cũng đầy sức mạnh tự tin nói:

Tạ Văn Tình ngây ra trong thoáng chốc, đưa hai tay ra đặt lên má Trương Khác, cảm động tới nghẹn ngào, nói trong nước mắt:

- Yêu em đi.

Trương Khác hôn lên môi cô, Tạ Văn Tình đáp trả một cách điên dại say đắm, tay kéo phăng thắt lưng của y ra, bàn tay nhỏ nhắn tìm xuống dưới, trong giây lát chỉ còn hai cơ thể trần truồng quấn lấy nhau trên giường ...

Trong phòng chỉ còn tiếng thở nặng nề, tiếng rên rỉ

Cuối cùng Trương Khác bị Tạ Văn Tình lấy làm đồ chơi trước, rồi lại biến cô thành đồ chơi.

Trăng tròn vành vạch cô đơn treo trên cao không sao, chiếu ánh sáng êm ả vào một ô cửa sổ, hai người đang ôm nhau, Tạ Văn Tình người mềm nhũn chẳng muốn động đây, không phải cô mệt mà là trạng thái biểu thị thỏa mãn lớn nhất của người phụ nữ, dưới ánh trăng đôi mắt cô lạnh lạnh như ánh sao.

Trương Khác vuốt ve tấm lưng của Tạ Văn Tình, kể lại hai tin tức nghe được từ Diệp gia trách viện.

- Á, bọn họ định bắt đầu từ con đường mới.

Tấm thân trắng như tuyết của Tạ Văn Tình phủ lên người Trương Khác, cô có sự đầy đặn của nữ nhân thành thực, nhưng lại rất nhẹ.

- Có lẽ bọn họ học khôn rồi.

Tay Trương Khác trượt từ bờ hông trơn mịn như ngọc của Tạ Văn Tình xuống giữa hai chân cô.

- Nơi đó bẩn, đừng sờ nữa.

Tạ Văn Tình lắc hông không cho tay y nghịch bừa, quay lại chuyện nghiêm túc:

- Khoa Vương theo sát bước tiến của Cẩm Hồ mới thua đau, không học khôn sao được? Tranh với Cẩm Hồ, bọn họ đã bao giờ có lợi? Nguồn lực nào cũng không sánh bằng, tài chính, hành chính, nhân lực cái nào chẳng bị Cẩm Hồ hơn đứt? Ở lại Hải Châu, Kiến Nghiệp bọn họ càng thua, có hai hạng mục lớn Vườn Sồi và nhà máy tinh viên, bọn họ chẳng còn dũng khí thò một chân vào Kiến Nghiệp ấy chứ. Bọn họ tới Kim Sơn mở con đường mới, mặc dù muốn vượt qua Cẩm Hồ là rất khó ...

Trương Khác gạt đầu, Tạ Văn Tình không cho y nghịch phía dưới liền chuyển tay lên trên nghịch ngợm hai bầu ngực tròn trịa của cô.

- Còn nữa, có một điểm rất là lạ.

Tạ Văn Tình cố nhịn cảm giác ngứa ngáy trừ trong lòng, nhưng không gạt tay Trương Khác ra, nói với giọng rất hưởng thụ:

- Nha đầu Từ gia này rất quỷ quái, lần này nó chỉ hợp tác với Trần Tinh cũng không có gì bất ngờ ... Nhưng ba nó, anh nó làm sao có thể chấp nhận? Bọn họ có thể đồng ý để ý tưởng của con bé đó lại để cho Đại Nhã chiếm lợi sao?

660. Chương 660: Tàn Hương.

- Bọn họ đương nhiên là không đồng ý, nhưng bọn họ muốn làm cũng phải còn mặt mũi xin Cẩm Hồ cung ứng linh kiện chứ? Nhập linh kiện từ doanh nghiệp nước ngoài không thuận tiện, chi phí lại đắt hơn.

Tạ Văn Tình hỏi:

- Em nói xem, bọn họ có sản xuất linh kiện di động ở Kim Sơn không?

- Bọn họ không có kỹ thuật, nhưng bọn họ có thể lập nhà máy làm thay cho doanh nghiệp nước ngoài.

Trương Khác khẳng định suy đoán của Tạ Văn Tình:

- Bọn họ còn có thể kéo Cát Minh Tín tham gia, đây là điều chắc chắn, kỹ thuật điện tử của Chính Thái quá yếu, không thể không dựa vào Gia Tín, Gia Tín muốn lớn mạnh trong nước, không thể thiếu sự trợ lực của hai nhà Chu Tạ. Như thế cái gọi là cơ sở chế tạo điện tử công nghiệp rơi vào tay họ thực chất thành xưởng gia công cho nước ngoài ...

Tới đó thở dài:

- Cho dù tuyệt đại bộ phận lợi nhuận sẽ bị doanh nghiệp hải ngoại hút cạn, nhưng bọn họ vẫn sẽ sống phây phây, vì bọn họ có thể hút mồ hôi của công nhân.

Tạ Văn Tình hơi lo:

- Nếu là thế, hoàn cảnh thị trường Cẩm Hồ đối diện khả năng sẽ trở nên gay go trước dự định ...
- Sợ sói tới sao?

Trương Khác cười thản nhiên:

- Đâu thể chuyện gì cũng như ý muốn, tới cũng được, suốt ngày bắt nạt loại đối thủ tầng cấp như Khoa Vương, Liên Tín cũng vô vị, cho dù sói không tới Cẩm Hồ cũng sẽ xông vào bầy sói.
- Em lúc nào cũng ngông cuồng.

Tạ Văn Tình quyến rũ nhìn đáng về tự tin ngạo mạn của Trương Khác, thực sự làm người ta mê mẩn.

Rạng sáng Tạ Văn Tình đã đi, Trương Khác ngủ nướng một giấc, còn bỏ thời gian dọn dẹp nhà sạch sẽ mới tới trường, tới nhà ăn nhân viên, thấy chiếc xe đạp màu vàng của Tôn Tĩnh Mông dựa cạnh xe đám Đỗ Phi.

Những quán ăn ở ngõ Học Phủ còn chưa khai trương, Tôn Tĩnh Mông thời gian qua quen tới đây ăn cơm, dù sao về trường cô xa hơn một trước, mà sau khi thân thiết hơn với đám Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng thi thoảng cùng ăn khuya với nhau.

Trương Khác đi tới, xòe tay bảo Đỗ Phi đưa tiền lẻ inh mua cơm, Tôn Tĩnh Mông đẩy bát cơm tới:

- Mới ăn hai miếng thôi, đột nhiên muốn giảm béo, anh sẽ cơm bên kia ra mà ăn.

Trương Khác ngồi xuống bên cạnh Tôn Tĩnh Mông, lấy ít cơm phía cô chưa ăn, ngẩng đầu lên, tên Đỗ Phi ăn cơm thích chan canh, làm bát cơm của hắn đến tởm, không ai dám lấy một chút cơm nào trong bát của hắn cả. Mông Nhạc thì ăn rất sạch sẽ, Trương Khác cướp thêm ít thức ăn của hắn, lười chẳng muốn đi mua cơm nữa.

Mông Nhạc ngồi phía trái trước mặt Tôn Tĩnh Mông, còn Trương Khác ngồi bên phải cô, lúc nào người tới lấy thức ăn của Mông Nhạc, vai sát bên mũi nhỏ xinh của Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông hít hít, ghé sát vào tai Trương Khác khẽ rít lên:

- Giỏi lắm, tối qua vớt tôi lại một mình, đi lâu lỏng với nữ nhân nhé .. Í, sao mùi này quen quen.

Trên người Tạ Văn Tình có một mùi thơm nhẹ, không phải do nước hoa hay son phấn, mà là do cơ thể tỏa ra, lúc lên tới đỉnh khoái lạc, thứ mùi này càng đậm, nên câu “mồ hôi thơm đầm đìa” chẳng phải là bịa đặt.

Trương Khác sáng tỉnh dậy chưa tắm, trên người tất nhiên mang hương thơm cơ thể của Tạ Văn Tình, song không ngờ mũi Tôn Tĩnh Mông thính như vậy, sao cô ta không đi làm cảnh sát nhỉ?

Trương Khác tất nhiên không dám chọc giận Tôn Tĩnh Mông vào lúc này, quay đầu sang ghé sát vào tai cô nói:

- Thích mùi cơ thể tôi phải không?
- Cút, đừng cản trở tôi gấp thức ăn!

Khi Trương Khác nhào người ra, tất nhiên cô nên ngả người ra phía sau một chút, không động đây là cố ý để Trương Khác chạm vào, Tôn Tĩnh Mông thấy má nóng nóng, đẩy người Trương Khác ra.

Tuy nói đã gạt được đề tài này đi, nhưng Tôn Tĩnh Mông vẫn có vẻ trầm ngâm, thi thoảng lại liếc mắt qua đây hồ nghi, làm Trương Khác ăn cơm mà cứ thấp thỏm, và vội vàng vài miếng nói phải đi trước.

Y vừa đứng lên, Tôn Tĩnh Mông cũng đứng lên theo, vặn cái eo khiến quá nửa nam sinh trong nhà ăn chao đảo, nói với Trương Khác:

- Tôi cũng no rồi, đang buồn không tìm được phu xe, buổi chiều vừa vặn tìm anh giúp việc ...
- Cô còn lo không kiếm được phu xe miễn phí sao?

Trương Khác đảo mắt một vòng, y vừa nói thể không ít đôi mắt nhìn Tôn Tĩnh Mông mong đợi.

Tôn Tĩnh Mông ngó lơ hết, ném chìa khóa cho Trương Khác rồi đi ra trước, đứng một bên nhìn Trương Khác lấy xe của mình trong đồng xe.

Trương Khác uất hận, đám chết tiệt kia không còn chiêu nào khác để dùng hay sao? Trái phải trước sau đều có xe đặt sát xe Tôn Tĩnh Mông, bàn đạp, tay lái, đều móc hết vào nhau, khiến Trương Khác lấy xe giúp Tôn Tĩnh Mông mà toát hết mồ hôi.

Trách người ta mà quên bản thân y cũng từng dùng chiêu này làm quen cô gái khác, có lần không cẩn thận còn khóa ngoéo cả hai xe lại với nhau.

Chưa đợi Trương Khác lên xe, Tôn Tĩnh Mông nhảy phốc lên chỗ ngồi sau rồi.

- Này, thực nữ tựa hồ không nên ngồi như thế.

- Sao, ai nói tôi là thực nữ.

Tôn Tĩnh Mông khinh thường nói, một lúc sau lại hỏi:

- Ngồi một bên và ngồi để chân hai bên thì có gì khác nhau?

Trương Khác định nói với cô điển cổ “cô vợ nhỏ cưới con lừa gầy”, nhưng lại thôi, không nên rước họa vào thân.

*** Điển cổ dài, chỉ biết con lừa gầy có cái xương nhô lên là được.

Tôn Tĩnh Mông hiện giờ được Trương Khác chở, rất tự nhiên ôm lấy hông y, nghiêng đầu sang nói:

- Buổi chiều chỗ tôi thiếu một cu li, anh tới giúp nhé?

- Sức lao động của tôi quý lắm, cô trả nổi tiền công không?

- Anh không đi cũng được.

Tôn Tĩnh Mông hít hít:

- Mùi này quen lắm, phải kiếm người nghiên cứu thật tỉ mỉ, này, anh nói xem tôi tìm ai thì thích hợp.

- À nhớ rồi, buổi chiều tôi đúng là rảnh rỗi đây ...

Trương Khác lập tức giơ tay đầu hàng:

- Vậy cô cùng tôi về phòng trước đã, hôm qua bị người ta kéo vào hộp đêm uống rượu, chắc tại tôi đẹp trai, mấy cô gái ở đó cứ ôm lấy, người đẩy mùi, còn chưa thay y phục.

Y nói thế là muốn tránh nặng tìm nhẹ.

- Nam nhân quả nhiên không có được ai tử tế, đi với ai, Diêu Văn Thịnh à? Có điều anh cũng mặt dày thật đấy, dám nói ra trước mặt tôi.

Tôn Tĩnh Minh giọng đầy khinh miệt, đột nhiên đổi giọng, tò mò hỏi:

- Có phải các cô gái gọi có sức hấp dẫn đặc biệt với đám nam nhân các anh không?

“Khụ khụ..” Trương Khác ho khan, hần không có chút hứng thú nào thảo luận vấn đề này với Tôn Tĩnh Mông.

Về phòng, Tôn Tĩnh Mông lên mạng, Trương Khác thì đi tắm, rửa sạch mùi thơm cơ thể của Tạ Văn Tình, nhét quần áo vào túi.

Đúng một giờ sẽ có người hiệu giặt bên ngoài vào lấy y phục đem giặt.

- Hả?

Trương Khác nhìn Điền Lực Sơn đang ngồi đọc báo trên chiếc ghế dài:

- Bác Trương trước kia đâu?

- À, anh ấy hôm nay tới túc xá ĐH Sư phạm thu y phục rồi ...

Điền Lực Sơn ngẩng đầu lên, không nhận ra Trương Khác, lấy giấy bút hỏi:

- Phòng nào?

- Bác thay tạm thời à?

- Không phải, sau này tôi thu y phục ở đây.

Trương Khác hơi ngớ người, Điền Lực Sơn vốn là phó quản đốc nhà máy nhuộm Lệ Phong, trước kia chính hắn cầm đầu công nhân ngăn cản bán Lệ Phong cho Cẩm Hồ, chặn cửa nhà máy không cho Vương Duy Quân tới thị sát, về sau khiến La Quân phải ra mặt.

Nhà máy Lệ Phong gây ô nhiễm nghiêm trọng bị đóng cửa, an bài công nhân viên do cục công nghiệp nhẹ và tổng công ty dệt nhuộm phụ trách.

Trương Khác biết sẽ có người bị chèn ép, song không ngờ Điền Lực Sơn rơi vào cảnh đi thu y phục cho hiệu giặt.

Điền Lực Sơn được nhận huân chương lao động 1/5, là đại biểu nhân dân toàn quốc, cái danh hiệu này không phải tầm thường, La Quân có muốn báo thù cũng phải ăn gan báo mới dám trực tiếp đuổi việc Điền Lực Sơn về nhà.

- Bác không nhận ra tôi à?

Trương Khác cẩn thận hỏi:

- À!

Trương Khác nói vậy, Điền Lực Sơn liền nhớ ra thanh niên dẫn La Quân tới cổng xả chất thải hôm đó, mỉm cười nói:

- Cậu là sinh viên Đông Hải, thảo nào lại hiểu tình hình ô nhiễm nhà máy Lệ Phong như thế.

Nụ cười ông ta không có chút oán hận nào.

661. Chương 661: Công Nhân Mất Việc.

Có câu Diêm Vương còn đỡ, tiểu quỷ mới khó chơi, La Quân hôm đó nổi giận lôi đình, có lẽ sẽ quên nhanh, đám quan viên thích suy đoán tâm ý quan trên mà nói, chỉ sợ làm việc chưa chu toàn cẩn thận.

Hưởng hồ bị La Quân quát tháo sợ vỡ mật, bọn họ càng phải kiếm đối tượng trút giận lẫn chuyển trách nhiệm.

Còn đối tượng nào thích hợp hơn Điền Lực Sơn nữa.

Nhưng không ai dám đá thẳng Điền Lực Sơn đi, chỉ đưa tới công đoàn tổng công ty dệt nhuộm, vẫn hưởng thụ đãi ngộ cấp phó khoa, song những đại biểu công nhân theo hắn chặn đường phản đối thì không đơn giản thế, bị khai trừ của đảng, đuổi việc, ngay cả phí thôi việc cũng không có, nhà do nhà máy phân phối cũng bị cưỡng chế thu hồi.

Trong mắt rất nhiều người ngoài, tựa hồ thân phận đặc thù của Điền Lực Sơn làm hắn được hưởng ưu đãi đặc thù, trách nhiệm truy cứu tới cấp ông ta giảm đi nhiều rồi, tựa hồ không cần tiếp tục truy cứu lên nữa.

Tình cảnh của Đường Lực Sơn không quá gian nan, nếu không kể tới những lại ngọt nhạt châm chọc thì thoảng truyền vào tai.

Loại phương thức xử lý này cực kỳ âm hiểm, Điền Lực Sơn có khổ không nói lên lời, cho ngồi mát uống trà vài tháng, liền từ chức, tới hiệu chặt cháu gái ông ta mở làm công.

- Chuyện là như thế, hiện giờ thấy Yên Quy Hồ đẹp như thế, hôm trước tôi đi quanh khu sáng nghiệp một vòng, không dám tin đó là nhà máy nhuộm cũ, hiểu ra trước kia chúng tôi quá mức vô lý.

Điền Lực Sơn nhận lấy điều thuốc trong tay Trương Khác, thở dài:

- Chỉ là hơn 300 công nhân viên đột nhiên mất chén cơm, giờ quá nửa không tìm được việc làm, nhất là những đại biểu cùng tôi đứng ra, mất nhà, mất việc .. Ài ...

Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông giúp Điền Lực Sơn đi thu hết y phục bẩn đặt lên xe ba bánh, đưa tới hiệu giặt, trên đường đi nghe ông ta kể đại khái chuyện xảy ra.

Trương Khác cũng muốn hút thuốc, bị Tôn Tĩnh Mông cướp lấy vứt đi, Trương Khác trừng mắt lên, cô dựa vào cái gì đòi quản mình, Tôn Tĩnh Mông cười duyên nói nhỏ vào tai y:

- Anh phải chú ý thân phận chứ.

“Ai nói sinh viên không được hút thuốc?” Trương Khác bực bội nghĩ.

- Bị bạn gái quản cảm thấy gò bó quá hả?

Điền Lực Sơn trêu:

- Cảm ơn hai vợ chồng nhỏ cô cậu đã giúp tôi còn nghe tôi lải nhải, lát nữa tôi còn phải làm việc, nếu không tâm sự với hai cô cậu cũng được lắm..

- Bạn gái anh ấy rất nhiều, nhưng cháu không phải một trong số đó.

Tôn Tĩnh Mông vội vạch rõ quan hệ với Trương Khác.

Trương Khác hỏi Điền Lực Sơn có việc gì cần giúp đỡ không?

- Tôi chỉ cần trước 5 giờ đưa y phục giặt xong về các phòng là được, chuyện này không cần phiền hai vợ chồng nhỏ đâu.

Điền Lực Sơn không quan tâm tới lời giải thích của Tôn Tĩnh Mông, ông ta chẳng phải người lảm chuyện, chẳng qua nghĩ Trương Khác có quan hệ gì đó với La Quân, mong lời của mình qua y truyền tới tai La Quân mà thôi:

- Còn chút thời gian rảnh, tôi phải tới xưởng cơ giới Thanh Sơn xem có kiếm chỗ nào đưa vài ba người vào không, còn nhiều công nhân chưa có việc, miệng ăn núi lở. Song thời buổi này xí nghiệp nhà nước làm ăn không tốt, kiếm một chỗ cũng khó, phải mặt dày đi nhờ vả.

Ông ta cười tự trào:

- Người bị phê bình kỷ luật như tôi, cái mặt này không còn tác dụng lắm nữa, bị người ta trợn suốt, nhưng vẫn phải đi thôi, không đi không có chút cơ hội nào. Toàn là trung niên bốn năm chục tuổi đầu, bị tôi đưa đi làm lao động cực nhọc hết, mấy chục năm nhân viên quốc gia, mất mặt lắm chứ, nhưng phải sống mà, biết làm sao.

Trước kia Vườn Sồi trả tiền trợ cấp thôi việc cho hơn 300 công nhân viên là 12 triệu, số tiền này được bao nhiêu tới tay công nhân, Trương Khác không dám chắc, nhưng nếu được một nửa thôi thì y đã hài lòng rồi, nhưng nghe Điền Lực Sơn nói thì có vẻ không được một nửa.

Trương Khác không thể truy cứu, nếu không sẽ đắc tội với cả đồng người.

Vườn Sồi muốn cấm rẽ ở Kiến Nghiệp không thể chỉ gửi gắm hi vọng vào một mình La Quân.

Một số chuyện phải theo dòng chảy, song một số việc có thể bù đắp vẫn phải bù đắp.

- Bác Điền, vì sao không đi tìm người Vườn Sồi, để bọn họ an bài công tác, dù sao nhà máy cũng là do bọn họ chiếm mà?

Tôn Tĩnh Mông suy nghĩ vấn đề không vòng vèo như Trương Khác, hỏi thẳng luôn.

Điền Lực Sơn lắc đầu:

- Dù có tới bọn họ cũng chặn ngoài cổng, nghe nói lần đó chặn cửa nhà máy khiến ông chủ phía sau Vườn Sồi mất mặt, người ta hận trong lòng, sao chịu giúp.

Trương Khác chỉ biết cười bất lực, chẳng biết kẻ nào phao tin bêu xấu Cẩm Hồ.

- Bác biết ông chủ phía sau của Vườn Sồi?

Tôn Tĩnh Mông cười giảo hoạt, lấy mũi chân khê đá Trương Khác.

- Tôi sao biết được, loại ông chủ lớn như vậy nghe nói bí thư La còn phải đích thân tiếp đãi, nhân vật cỡ đó làm sao tôi gặp được.

Trương Khác đoán Điền Lực Sơn tựa hồ áy náy vì tình trạng ô nhiễm của Yên Quy Hồ, nên không dám đi gặp người của Vườn Sồi sợ bị người ta nhạo báng, nói:

- Tôi thấy bác cứ nên đi tới Vườn Sồi một chuyến đi, như bác nói đây, không đi một chút hi vọng cũng không có.

- Cậu nói cũng đúng.

Điền Lực Sơn gật đầu:

- Nghe nói Vườn Sồi toàn chiêu mộ nhân tài nghiên cứu, có điều thế nào cũng có vài việc vặt phải không, chúng tôi chẳng cần đãi ngộ cao lắm, đủ nuôi sống gia đình là được.

Trương Khác thấy Điền Lực Sơn xem đồng hồ, biết tới giờ ông ta hẹn người xưởng cơ giới, nói:

- Thế này đi, tới 5 giờ chúng tôi lại tới giúp bác trả y phục.

Đội Điền Lực Sơn đi, Tôn Tĩnh Mông nhéo Trương Khác:

- Sao kéo tôi vào? Tôi có rảnh như anh đâu.

- Không thích đi thì thôi, ai chẳng biết cô bận.

Trương Khác tới 1978 giúp Tôn Tĩnh Mông sắp xếp bia rượu, ly tách, tới chừng 5 giờ tới cổng bắc gần hiệu giặt dơi Điền Lực Sơn, Tôn Tĩnh Mông tuy miệng nói bận, vẫn cứ theo Trương Khác.

Lúc này phải đem y phục giặt xong tới các phòng, công việc khá nhiều, Tôn Tĩnh Mông ở ngoài trông xe, Điền Lực Sơn và Trương Khác đi đưa y phục.

Phải thừa nhận sức hút ghê gớm của mỹ nữ, khi Trương Khác và Điền Lực Sơn phát hết đồ một tầng xuống lấy thêm thì thấy một đám nam sinh sách túi y phục bấn xếp hàng đợi Tôn Tĩnh Mông ghi tên đăng ký rồi.

- Hà, xinh đẹp đúng là có lợi.

Trương Khác đứng nghỉ, mời Điền Lực Sơn hút thuốc.

Thấy Trương Khác cười nhàn nhã, Tôn Tĩnh Mông hận tới tím gan, song vẫn nghiêm túc giúp đám nam sinh đăng ký.

- Anh danh của bản cô nương hôm nay bị hủy hết rồi.

Ngồi trên ghế sau xe đạp tới tòa túc xá nam thứ hai, Tôn Tĩnh Mông nhép hông Trương Khác, nghiêng răng nói:

- Không thấy cảm giác thành tựu à? Bác Điền còn nói cô đứng mười phút bằng bác ấy chạy mười chuyến đấy.

Trương Khác lắc người tránh tay Tôn Tĩnh Mông, cô ả này nhéo người ta toàn dùng móng tay, bật máu chứ chả đùa.

- Ngày mai anh treo một cái biển, bên trên ghi “hiệu nhận đồ giặt Trương Khác”, rồi tới trước túc xá nữ ngồi nửa tiếng, đảm bảo có được loại cảm giác thành tựu này.

Tôn Tĩnh Mông đã biết chuyện quả bóng viết chữ của Đường Thanh từ Đỗ Phi, Trương Khác mà dám tới túc xá nữ lộ tên ra, nói không chừng được vậy xem như xem thú lạ.

Chạy đi chạy lại, tới 7 giờ tối mới xong việc.

Đem y phục bẩn về hiệu giặt, Điền Lực Sơn gọi một người ra, bảo đi cùng tới quán ăn bên cạnh ăn cơm, người đó tiếc tiền nói:

- Lát nữa ăn cơm rồi, hay ăn luôn ở đây?
- Có bắt anh trả tiền đâu, tiếc cái gì.

Điền Lực Sơn giới thiệu cho Trương Khác:

- Lý Kiện Quang, đại biểu công nhân, theo tôi nhưng bị xui xẻo mất việc, tạm thời tới đây giúp việc.
- Thân thích của anh à?

Lý Kiện Quang hỏi nhỏ:

662. Chương 662: Làm Gì Có Người Mất Việc.

- Mở to mắt ra nhìn kỹ đi, đó là thanh niên đi theo bí thư La tới nhà máy hồi tháng năm, nhiệt tình giúp tôi nhận y phục, trả y phục nửa ngày, thế nào cũng phải mời người ta bữa cơm chứ hả?

- Ô, thảo nào quen mặt thế, chỉ là tôi không dám nhận.

Lý Kiến Quang nắm chặt tay Trương Khác:

- Cậu quen bí thư La sao? Có một số tình huống nhớ cậu phản ánh với bí thư La, đám chó cục công nghiệp nhẹ đúng là chó, Lão Điền là đại biểu nhân dân toàn quốc vậy mà bị chúng chỉnh ất việc.
- Nói nhảm làm cái gì, ai chỉnh tôi, tự tôi không vừa ý từ chức.

Tới quán bên cạnh gọi hai món ăn, không gọi rượu, 9 giờ Điền Lực Sơn phải đi trả y phục.

- Mấy năm qua xí nghiệp nhà nước làm ăn kém, nhiều người nghỉ việc, nghỉ việc rồi đi tìm việc mới rất khó, trước kia tôi không rõ, mấy tháng qua có cảm xúc rất sâu..

Điền Lực Sơn cảm khái nói:

Lý Kiện Quang nói vào:

- Đúng đấy rất nhiều người nhà máy tìm công việc lớn đều nhờ lão Điền bôn ba chạy vạy mãi mới được, cả tiền mời người ta ăn cơm cũng do anh ấy bỏ.
- Thích lắm mồm à, hay anh ra nói hộ tôi đi.

Điền Lực Sơn tiếp tục nói:

- Trong việc này có vấn đề con đường tái nghiệp, cương vị công tác thì có, nhưng nhìn người bốn năm chục tuổi tới xin việc là đóng cửa không tiếp. Mà người quen làm trong xí nghiệp lâu năm, chậm chạp thực thà, chỉ biết công việc của mình, tin tức hạn hẹp, có việc đang đợi cũng chẳng biết tranh thủ ra sao. Tôi có ý là thành phố bỏ tiền ra lập cơ cấu tái nghiệp, trao đổi kênh việc làm với các xí nghiệp, tôi có viết một tài liệu nộp lên, nhưng thị trường Hồ phân quản lao động không trả lời. Cậu quan tâm tới việc này tôi còn có bản nữa trong nhà cho cậu xem.

Trương Khác nhận lấy tài liệu Điền Lực Sơn chuẩn bị, ăn cơm xong, Điền Lực Sơn tiếp tục đi làm, Trương Khác bảo ông ta đừng quên tới Vườn Sồi thử vận may, còn đùa:

- Bọn họ không nể mặt thì dẫn công nhân chặn cửa.
- Sao thế được, họ là nhà đầu tư tới Kiến Nghiệp làm ăn nghiêm túc, giúp được thì là tốt nhất.

Điền Lực Sơn không nói thêm kéo Lý Kiện Quang đi.

Lý Kiện Quang thấy chuyện chưa nói ra nhẽ, không muốn đi, ra khỏi quán ăn trách:

- Anh chẳng hỏi gì cả đã giao tài liệu cho cậu ta, có biết cậu ta là ai không?
- Cùng lắm thì tôi nay không ngủ viết thêm bản nữa, có mười mấy tờ giấy thôi mà.
- Người này thú vị thật, ông ta rất hi vọng anh giúp đưa tài liệu cho bí thư La, nhưng không chịu nói rõ.

Tôn Tĩnh Mông nhìn theo bóng lưng Điền Lực Sơn dờ đi, nói:

- Chắc là đụng đầu vào tường không ít.

Trương Khác nhìn ra không ít giới hạn của Điền Lực Sơn, nhưng so với đám quan lão gia thì đáng tôn kính hơn nhiều rồi.

Chở Tôn Tĩnh Mông về 1978, Trương khác chui vào một góc quán bar nghiêm túc đọc tài liệu Điền Lực Sơn viết.

- Tôi xem được không?

Tôn Tĩnh Mông mang một ly nước ngọt tới cho Trương Khác, trong tay cũng có một ly chia hai tầng xanh đỏ, trên vành có một quả sơ ri, ngồi xuống đối diện với Trương Khác mút thích thú, mắt nhìn vào bản tài liệu.

Trương Khác đưa cho cô.

- Làm một cơ cấu phục vụ này chưa tới 40 vạn, vì sao thành phố không cho bọn họ tiền?

Tôn Tĩnh Mông vừa lật xem vừa thắc mắc:

- Bằng vào cái gì cho bọn họ, vì sao phải cho, ai cho, tiền đâu ra mà cho.

Trương Khác cười lạnh, y quá hiểu cái thể chế này:

- Còn con số trong tài liệu, ai sẽ thừa nhận nó?

Ngay cả cái từ công nhân bị thôi việc, chính phủ còn tránh nhắc tới, huống hồ là thừa nhận ở trong thành phố Kiến Nghiệp tồn tại hơn hai vạn công nhân mất việc, danh từ bọn họ dùng là ” nghỉ dài hạn“, ”giữ chức không ăn lương“, tóm lại không có ai mất việc.

Người cục lao động xem tài liệu Điền Lực Sơn nộp lên chỉ có hận không ăn sống nuốt tươi ông ta, làm gì có chuyện cho tiền.

Sáng hôm sau Điền Lực Sơn lại tới nhận y phục, không gặp được Trương Khác, thu một đồng y phục mang về hiệu giặt, nhìn thấy Trương Văn Lệ, vốn là nhân viên văn thư của nhà máy nhuộm, một cô gái rất xinh đẹp, đang giúp là y phúc, cau mày hỏi:

- Cháu không phải đi làm à?
- Cháu không muốn đi, hôm qua bị tên giám đốc đầu heo kéo đi tiếp khách, tên đầu heo còn hỏi cháu tối nếu tăng ca trong nhà có yên tâm không, cháu kích động lên cho bát thịt vào mặt lão, hôm nay còn đi làm gì được nữa.
- Chú phải đi một chuyến, cháu đi với chú.

Thối đời là thế, Điền Lực Sơn chỉ biết chép miệng không nói gì thêm.

- Nếu vẫn làm cho hạng người như tên đầu heo kia thì thôi, cháu giúp chị Quyên là y phúc, chỉ cần cho cháu cơm ăn là đủ, một hai năm nữa cháu sẽ gả mình đi.

Điền Lực Sơn và Trương Văn Lệ tới nơi trừ bị kế hoạch Vườn Sồi ở nhà máy Lệ Phong cũ, hi vọng bọn họ cho công nhân nhà máy vài chỗ làm.

Phía Vườn Sồi làm việc muộn hơn nhà máy bình thường nửa tiếng, khi đám Điền Lực Sơn tới nơi mới lác đác có nhân viên ra vào.

Triệu Bằng nhận ra Điền Lực Sơn, trước kia đi tham quan nhà máy, bị đám công nhân do Điền Lực Sơn kích động giật đứt hai cái cúc áo, nhưng hôm qua Trương Khác tìm hắn nói chuyện, thấy Điền Lực Sơn, hắn không dám qua loa, mời ông ta lên xe của hắn vào trong, không ngờ có cả một cô gái xinh đẹp.

Mặc dù hôm qua cũng có chút hi vọng, nhưng tới giờ Điền Lực Sơn mới dám thở phào, nghĩ :” Cuối cùng có lúc mèo mửa vớ cá rán.”

- Quản đốc Điền, đó là do chúng tôi thường ngày làm việc chưa tốt, phiền ông phải đích thân tới.

Nếu Điền Lực Sơn không đích thân tới nơi, Triệu Bằng cũng định tới hiệu giặt một chuyến, đến phòng làm việc, hắn đi thẳng vào chủ đề:

- Vườn Sồi đang định thành lập trung tâm quản lý đồ, tình hình Vườn Sồi thì quản đốc Điền cũng biết rồi, hai khu sáng nghiệp, khu nghiên cứu hạch tâm, cùng khu chung cư, rất nhiều chuyện vụn vặt hậu cần, tôi đang đau đầu không biết phải giải quyết vấn đề này ra sao. Quản đốc Điền đúng là tặng than trong tuyết rồi, trong tay tôi có danh sách công việc đây, ông xem em, thấy ai thích hợp thì tiến cử ... Lương khả năng không cao.

Điền Lực Sơn xem danh sách, có gần 40 cương vị công tác, đa phần là cương vị phổ thông như quét dọn vệ sinh, bảo vệ, chẳng thể yêu cầu cao lắm, đặc biệt là công nhân viên trung niên, kiếm một công việc không dễ dàng.

Lật sang phần giới thiệu lương, Triệu Bằng tuy nói không cao, nhưng một nhân viên hậu cần bình thường cũng cao hơn công nhân lành nghề ở nhà máy nhuộm một bậc.

Trương Văn Lệ ghé tới xem, lương bổng đãi ngộ tuy không tệ, song những công việc như dọn dẹp vệ sinh đối với cô gái hai hai ba tuổi như cô không thích hợp, lòng do dự không biết phải làm thế nào.

Như hiểu tâm ý của cô ta, Triệu Bằng lấy ra một danh sách thứ hai:

- Còn có một vài cương vị công tác khả năng yêu cầu cao hơn, song với nhân viên của Lệ Phong, chúng tôi có thể nới lỏng một chút, các cương vị như văn thư, chỉ cần cô gái tốt nghiệp cao trung, trung cấp chuyên nghiệp là có thể suy xét, sau khi vào làm sẽ có bồi dưỡng tăng cường ...

Điền Lực Sơn không ngờ có thể an bài được công việc nhiều người như thế, kích động tới không biết nói gì luôn.

- Chúng tôi còn có một thỉnh cầu, mong quản đốc Điền chấp nhận.

Triệu Bằng nói theo lời dặn của Trương Khác.

- Được, được, cậu cứ nói.

- Vườn Sồi muốn thuê quản đốc điền làm phó giám đốc trung tâm quản lý đồ, tạm thời ở đó chưa có giám đốc, nên phiền quản đốc Điền phụ trách toàn bộ.

- Hả?

Điền Lực Sơn ngớ ra:

- Tôi có thể tiến cử người thích hợp hơn được không? Chức vụ cao cấp như thế, không nên do tôi nói lung tung, Vườn Sồi giúp chúng tôi việc lớn, song còn gần trăm người chưa có công tác, ngoài ra tôi còn có việc khác phải làm, cảm ơn Vườn Sồi coi trọng ..

663. Chương 663: Không Làm Người Tốt Được.

Triệu Bằng nghe vậy đưa một bảng biểu cho Trương Văn Lệ:

- Đây là bảng tiến cử công tác, phiền Trương tiểu thư tới phòng photo, sao cho tôi bảy bản.

Trương Văn Lệ không rõ vì sao Triệu Bằng lại sai mình đi làm việc, nhưng không tiện nói gì, đi ra ngoài, lúc này mới có tâm tình nhìn ngắm môi trường làm việc của Vườn Sồi, cảm thấy đây mới là khí phách của

công ty lớn, hoàn toàn không nhìn ra chút dấu vết nào của nhà máy sập xệ cũ, khao khát được vào đây làm việc, tựa hồ mình có thể đảm nhiệm được chức thư ký văn thư.

Kiểm soát sai Trương Văn Lệ đi, Triệu Bằng lấy tài liệu Điền Lực Sơn đưa cho Trương Khác ra:

- Quản đốc Điền nói tới chuyện khác là chuyện này?

Điền Lực Sơn giờ mới hiểu thì ra quan hệ giữa Trương Khác và bên Vườn Sồi mật thiết như thế, gật đầu nói:

- Tôi hi vọng làm chút việc, dù biết rằng có những việc rất khó.

- Tôi khâm phục việc làm của quản đốc Điền.

Nếu Điền Lực Sơn nhận chức phó giám đốc, theo lời dặn của Trương Khác, Triệu Bằng sẽ không lấy tài liệu này ra:

- Văn phòng phục vụ tái nghiệp này Vườn Sồi có thể tài trợ toàn bộ, có điều có hai yêu cầu nho nhỏ.

- Yêu cầu gì?

Điền Lực Sơn thực sự không ngờ hôm nay có được nhiều thu hoạch đến thế.

- Văn phòng tái nghiệp chung quy phải ở dưới một ban ngành nào đó, dù là công đoàn hay là cục lao động. Tài liệu này mong quản đốc Điền sửa lại một chút, vài con số người ta muốn bưng tai trộm chuông thì cứ chiều họ, hiện nhà nước chưa có chính sách cho công nhân thôi việc, chỉ e một số quan viên không chấp nhận.

Triệu Bằng giải thích:

- Không chiếm dụng kinh phí của bọn họ còn có thể làm một số công tác, không bị cản trở nhiều. Ngoài ra khi quản đốc Điền thảo luận với ban ngành liên quan, đừng nói là Vườn Sồi chủ động cung cấp kinh phí. Hay là thế này, mấy ngày nữa quản đốc Điền dẫn mấy chục công nhân tới chỗ tôi làm khách, quản đốc Điền hãy làm kẻ ác một lần ...

- Vì sao?

Điền Lực Sơn không hiểu.

- Người quản đốc Điền giao tài liệu dặn tôi làm như thế, tôi cũng không rõ. Tóm lại là phải để Vườn Sồi trông có vẻ bị làm khó.

Điền Lực Sơn nhớ hôm qua Trương Khác yêu cầu ông dẫn người chặn cửa Vườn Sồi, còn tưởng là y nói đùa, nghe giọng điệu này thì lời của Trương Khác là mệnh lệnh với tầng quản lý của Vườn Sồi, thanh niên này thật thần bí.

- Được, kẻ xấu này tôi làm.

Điền Lực Sơn đồng ý ngay:

- Để không ảnh hưởng tới công việc của các vị, có gì cần chú ý cậu cứ nói ...

Buổi trưa Điền Lực Sơn dẫn bảy tám phụ nữ trung niên tới nhà ăn nhân viên Vườn Sồi kháng nghị, còn ăn trưa ở đó xong lại chạy tới đường Đông Hoa, giường biểu ngữ ” Công nhân mất việc cần sinh tồn, cần công việc ” chặn cổng lớn Vườn Sồi.

Vườn Sồi gần ngõ Học Phủ, có chút gió lay cỏ động nào là biết ngay, Tôn Tĩnh Mông không hiểu có chuyện gì, Trương Khác đâu thể tráo trở lật lọng như thế? Gọi di động, mấy bận suốt, Tôn Tĩnh Mông không có kiên nhẫn, đạp xe tới chung cư nghiên cứu sinh nhìn Trương Khác.

Trương Khác kẹt di động ở cổ, mở cửa cho Tôn Tĩnh Mông, miệng vẫn nói:

- À, tôi hiểu, đại biểu công nhân có ý kiến, chúng tôi đương nhiên tiếp thu thay đổi, thị trưởng Vườn nói với bí thư La một tiếng, chuyện này làm phiền bí thư rồi. Công nhân làm thế về tình có thể thông cảm, bốn năm tháng không có việc làm ai chả nóng ruột ... Nếu được mời công đoàn và cục lao động phối hợp, bên

Vườn Sồi tôi sẽ bảo Triệu Bằng ra mặt, nếu là điều kiện có thể chấp nhận, chúng tôi sẽ tận lực ... Không khó xử ... Thực là không khó xử mà.

- Anh đang diễn kịch à?

Tôn Tĩnh Mông ngồi trên giường đợi Trương Khác gọi điện xong, nói:

- Tôi chẳng hiểu, còn tưởng anh thực sự là người tốt chứ.

- Tôi nói tôi là người tốt bao giờ?

Trương Khác chạy đi đóng cửa lại, ghé vào tai Tôn Tĩnh Mông nói:

- Đây cũng là đang diễn kịch, đừng đi nói lung tung.

- Á.

Cứ như là bí mật lớn lắm đấy, hơi thở của y làm lỗ tai ngứa ngứa, Tôn Tĩnh Mông lườm một cái:

- Sao phải làm chuyện thừa thãi như thế?

Trương Khác nằm xuống giường, lấy tờ báo ở đầu giường cho Tôn Tĩnh Mông:

- Hôm qua về đọc được bài báo này, thấy cứ diễn kịch thì tốt hơn.

- Chẳng hiểu cái gì cả.

Tôn Tĩnh Mông giấu mồm lên, xem báo xong nhìn Trương Khác, vẻ mặt chán động không tin nổi:

- Sao có loại chuyện này được?

- Đây là cái quốc gia thần kỳ, có chuyện gì không thể xảy ra?

Trương Khác nhếch mép cười, rất u ám.

Trước đó, truyền thông đăng tin doanh nhân vật liệu xây dựng Kiến Nghiệp tên Thiệu Hưng Quang trong 15 năm tổng cộng bỏ ra 200 vạn làm từ thiện, vì thu hút người đọc cả nước, còn dùng loại từ ngữ như “siêu nhân từ thiện”.

Chỉ trong vòng mười ngày, khiếm mấy trăm người xin từ thiện chen lấn đổ hàng rào nhà Thiệu Hưng Quang, xin quyên góp hơn 300 vạn, còn có một một bệnh nhân máu trắng cầm thư của chính phủ đương địa tới tìm Thiệu Hưng Quang “phụng chỉ xin tiền”.

Hơn mười người xin quyên góp không được đồng loạt tới nhà mẹ Thiệu Hưng Quang gây náo loạn, làm cụ già bị tranh chấp xô đẩy học máu mấy lần, hôm qua đã qua đời trong bệnh viện.

Hôm qua báo chí đăng tin mẹ Thiệu Hưng Quang bị người đi xin quyên góp làm tức chết.

- Điền Lực Sơn muốn lập văn phòng tái nghiệp, tôi khoanh tay ngồi nhìn thì quá lạnh lùng vô tình.

Trương Khác thở dài:

- Nhưng đây là chuyện của chính phủ, nếu tôi quá chủ động, sẽ khiến bọn họ thù hận.

- Vì sao?

Tôn Tĩnh Mông vẫn không hiểu:

- Bọn họ làm không tốt, chúng ta làm thay là tát vào mặt họ, còn nguyên nhân nữa chính là nó.

Trương Khác đánh miệng về tờ báo trong tay cô:

- Thời buổi này không thể làm người tốt được.

Tôn Tĩnh Mông gãi đầu:

- Thật phức tạp, rốt cuộc đầu anh chưa cái gì thế, cho tôi xem nào.

Trương Khác đưa đầu tới trước ngực Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông đưa tay ra lùa vào tóc Trương Khác vuốt nhẹ, nhìn xuống, cảm giác y đang nhìn chăm chăm vào ngực mình, nếu là trước kia cô chắc chắn đẩy y ra chế nhạo một phen, lúc này lại rất muốn ôm y vào lòng, để mặt y dán sát vào bầu ngực đầy đặn mình luôn kiêu ngạo.

Cố gắng khắc chế xao động trong lòng, Tôn Tĩnh Mông đặt Trương Khác nằm trở lại, chăm chú nhìn y:

- Thực sự càng ngày càng không nhìn thấu anh nữa rồi.

Mùa đông hai năm trước gặp nhau ở 1978, chẳng ai nói với cô thân phận của y, cứ như một câu đố, hai năm qua dần dần biết vài việc, lại phát hiện ra nam nhân này là câu đố lớn hơn, dù cô muốn giải câu đố đó.

Biết nguyên cớ rồi, Tôn Tĩnh Mông không có lý do ở lại bám dính lấy y nữa nữa, về quán bar chuẩn bị, Trương Khác cùng đi theo, khi xuống lầu còn gặp Lâm Băng, hai bên chỉ cười gật đầu.

Tôn Tĩnh Mông tới quán bar, Trương Khác tới thư viện, hai người ngồi cùng xe đạp tới núi Hợp Hoan thì chia tay, Trương Khác chưa đi được hai bước thì nghe tiếng động lớn từ đằng xa truyền lại, quay đầu nhìn thấy một chiếc Ferrari 550 màu vàng từ cổng phía đông lao vào, khi qua cổng trường không hề giảm tốc độ, lá rụng cuốn cả lên, tựa hồ chẳng bận tâm xe chạm vào đâu là có thể mất tới mấy chục vạn.

Cái xe này không rẻ phải bằng mấy chiếc Mercedes W140.

Sinh viên trên đường cuống cuồng nhảy lên hè né tránh, Tôn Tĩnh Mông cũng xuống xe tạt sang lề, nhớ ra một việc vẫy tay gọi Trương Khác tới.

Thời buổi này hình như người ta hận không thể khắc chữ “chơi trội” lên mặt.

Kể có tiền, trừ xe sang mỹ nữ ra, tựa hồ không có thứ vũ khí nào thể hiện cái chơi trội hơn nữa.

Trương Khác cẩn thận đi sát mép đường, tấm thân gầy gò của y không chống lại nổi cái Ferrari kia, khi cách Tôn Tĩnh Mông còn vài mét, đột nhiên chiếc xe phanh kết bên cạnh cô, một tên thanh niên đeo kính to sụ thò đầu ra, dùng một giọng phổ thông cổ quái hỏi:

- Tiểu thư, cho hỏi chung cư của lưu học sinh ở đâu?

664. Chương 664: Sáng Mắt Vì Đèn Ô Tô.

Mẹ, thằng này phóng xe nhanh như thế mà mắt không quên nhìn hai bên tìm mỹ nữ.

Thấy hẳn bắt chuyện với Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác vờ như người không liên quan đứng xem náo nhiệt, chỉ là cái xe phanh gấp khiến bụi cuốn lên, phải bật mũi, trong lòng có chút khó chịu.

Liếc nhìn sang cái xe, không ngờ bên trong còn có một cô gái xinh đẹp không thua kém gì Tôn Tĩnh Mông.

Đó là khuôn mặt mỹ nữ Hàn Quốc điển hình, chẳng biết có qua phẫu thuật không, dù là có cũng chẳng nam nhân nào từ chối khuôn mặt đẹp như thế.

Ánh mắt Trương Khác chuyển xuống dưới, máu mũi thiếu chút nữa phun ra, trước giờ luôn nghĩ ngực của “Tiểu Tĩnh Tĩnh” đầy đặn lắm rồi, một cô gái ngực cỡ G đã là ghê gớm lắm, không ngờ cô gái có khuôn mặt thiên sứ này còn có bộ ngực tác động thị giác khủng khiếp hơn.

Nếu chẳng phải thời gian không khớp, Trương Khác còn tưởng Lim Ji Hye đến Trung Quốc.

Tôn Tĩnh Mông không nhìn thấy cái bộ dạng Trư Bát Giới của Trương Khác ở đằng sau, song thấy rõ đôi mắt hau háu của tên phía trước đảo đi đảo lên trên người mình, trong bụng điên tiết, ngoài thì tươi cười nói:

- Anh tìm chung cư lưu học sinh à, đi tới ngã rẽ phía trước, rẽ phải cứ đi thẳng là tới ...

Nghe theo cô ta có mà đi ra khỏi cổng rồi lao luôn xuống hồ thì có.

- Tôi bị mù đường, đường đi đơn giản thế nào cũng nhầm, tiểu thư có thể đi cùng chỉ tôi một đoạn không?

Tên thanh niên bỏ kính xuống, lộ ra khuôn mặt kiêu Hàn với mắt một mí, vô cùng tự tin mời Tôn Tĩnh Mông lên xe, còn quay sang nói với cô gái bên cạnh:

- Xảo Trinh, em xuống ngồi ghế sau đi.

- Anh, sao cái tật xấu của anh không chịu sửa chút nào, đi tới đâu cũng bám lấy các cô gái xinh đẹp?

Cô gái xinh đẹp không chịu, cười xin lỗi Tôn Tĩnh Mông:

- Chúng tôi biết đường rồi, cảm ơn cô đã chỉ.

Thanh niên kia không hề xấu hổ vì bị bóc trần lời nói dối, cũng không để ý vừa rồi Tôn Tĩnh Mông chỉ đường linh tinh, tiếp tục đeo bám:

- Chiếc xe đạp của cô rất giống với xe của tôi, nên không kìm được muốn dừng lại làm quen.

Chẳng hiểu hai ngón tay hần lấy đầu ra một tấm danh thiếp đưa tới:

- Chúng tôi sẽ ở Kiến Nghiệp thời gian dài, mong có cơ hội mời cô ăn cơm.

Xe đạp của Tôn Tĩnh Mông có màu sắc tươi rất giống màu chiếc Ferrari, Tôn Tĩnh Mông quay đầu lại nhìn Trương Khác, chu môi, bảo y giữ xe giúp mình.

Trương Khác khó khăn lắm mới thu ánh mắt từ ngực Xảo Trinh lại, giúp Tôn Tĩnh Mông giữ xe, lấy tấm danh thiếp của thanh niên kia xem lướt qua, cười với cô gái bên cạnh:

- Chào Xảo Trinh tiểu thư.

Mặc dù tên thanh niên Hàn Quốc ngữ điệu hơi quái dị, Trương Khác vẫn nghe ra tên cô gái:

- Nghe nói cô sẽ ở ại Kiến Nghiệp thời gian dài, trong lòng tôi rất vui, hi vọng có cơ hội ăn cơm cùng cô, điện thoại trên danh thiếp có thể liên hệ với cô không?

Kẻ vô sỉ sợ nhất gặp kẻ vô sỉ hơn, tên thanh niên thấy mắt Trương Khác trố trên hết nhìn khuôn mặt xinh đẹp tới bầu ngực cao ngất của em gái mình, mắt trố ra, tức giận nói:

- Mắt nhìn đi đâu đấy?

Trương Khác còn muốn tiếp tục trêu tên thanh niên này, nhưng bị Tôn Tĩnh Mông dùng ngón tay nhọn hoắt nhéo ột cái, Xảo Trinh cũng nhứ mày lại, cợt nhả nói:

- Chẳng lẽ mắt tôi vô lễ hơn mắt anh được à?

Tên thanh niên thấy Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông động tác thân mật, nghĩ họ là một đôi, nhìn y một cái ghét bỏ, khởi động xe phóng đi.

Trương Khác nhìn theo chiếc Ferrari có vẻ trầm tư.

- Đây.

Tôn Tĩnh Mông đưa tay che mũi Trương Khác, châm chọc:

- Chảy máu mũi rồi hả?

Mũi bì bàn tay mát lạnh của Tôn Tĩnh Hương bóp lấy, xúc cảm làm lòng người lao xao, Trương Khác cười:

- Làm gì có, chỉ đuổi những kẻ vô vị cho cô thôi mà.

- Hứ, ai lừa chứ?

Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích, ghé vào tai Trương Khác nói:

- Nếu tôi là nam nhân cũng sẽ nhìn chằm chằm hai cái đèn ô tô, thật hâm mộ, không biết thường ngày cô ấy ăn cái gì?

Đèn ô tô? So sánh này đúng là chuẩn, Trương Khác liếc nhìn ngực Tôn Tĩnh Mông, tuy không tới mức khoa trương, nhưng đối với thiếu nữ thanh xuân, cũng là cũng kích cỡ mê hoặc rồi, no tròn lại hơi vênh, tiếc là bị cổ áo sơ mi che mất .

Trương Khác thích dáng vẻ cô mùa hè mặc áo phông hoặc váy, khi đó có thể thấy cặp chân dài chắc khỏe, cặp mông khêu gợi, chỉ tiếc là vào thu, Tôn Tĩnh Mông thích mặc y phục rộng, che hết đi cơ thể tuyệt mỹ.

- Anh đi xe đạp đi, đột nhiên ghét cái màu này.

Tôn Tĩnh Mông đưa tay che mắt Trương Khác không cho nhìn, không hề biết thái độ của cô với y đang âm thầm phát sinh thay đổi, hay xấu hổ hơn, nữ tính hơn.

- Tôi một mình đi xe này à?

Trương Khác đầu đầu, đó là xe kiểu nữ, màu sáng, Tôn Tĩnh Mông đi thì rất đẹp, nhưng một thanh niên cao to một mình ngồi lên có vẻ không phải cảnh hay ho lắm:

- Để tôi chở cô về quán bar vậy.

- Hay là buổi tối chúng ta lên đi rạch cho cái xe đó vài phát.

Tôn Tĩnh Mông ngồi sau áp mặt vào hông Trương Khác nói:

Trương Khác cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt xinh đẹp chui ra từ dưới nách mình:

- Chuyện biến thái đó tôi không làm đâu.

- Xí, trước kia ai lấy gạch đập BMW của người ta ấy nhỉ.

Trương Khác cười:

- Tình huống khác nhau, người ta bắt chuyện cô là lời khẳng định dung mạo kiêu diễm của cô mà, chỉ thế mà đi hủy xe của người ta, có khê không hiểu khách lắm.

Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích:

- Vậy vòng qua mặt tên nhãi đó lần nữa, nếu còn dám giở trò háo sắc, rạch luôn cái mặt hắn.

Trương Khác thấy sống lưng ớn lạnh, Tôn Tĩnh Mông tuy cười nhưng cái giọng phát ra từ kẽ răng đó không ai dám nghĩ là đùa.

Tôn Tĩnh Mông lại đổi sang giọng thùy mị:

- Anh biết tôi thích anh nhất ở điểm nào không?

- Điểm nào?

- Hôm đó ở quảng trường Ngân Hạ đầm Cát Ấm Quân, nếu cú đâm đó anh tung ra thì càng hoàn mỹ.

Trương Khác bĩu môi khinh bỉ:

- Cô đúng là bạo lực, chuyện nhỏ đó cần gì tôi phải ra tay.

Đi qua một nhà hàng Hàn Quốc, nhìn thấy thông báo dán phía trước, tối nay lần đầu mở cửa, là một trong số ít quán xá ở ngõ Học Phủ đã trang hoàng xong chính thức kinh doanh, Tôn Tĩnh Mông nói:

- Chuyện rạch xe bỏ đi vậy, tối nay mời tôi ăn cơm ở đó đi. Ngày nào cũng ăn trong trường phát ngán rồi, đợi mãi mới tới ngày có quán ăn ngõ Học Phủ kinh doanh.

- Ok thôi!

Trương Khác cũng muốn đổi khẩu vị, món ăn Hàn Quốc cũng rất ngon, như Kimchi xứng đáng khoe với cả thế giới, liền tới 1978 cất xe.

Lệnh Tiểu Yến, Tô Nhất Đình, Hà Huyền đang lau dọn bên trong, thấy hai người bọn họ vào liền hỏi có thấy chiếc Ferrari vàng không?

Thì ra tên kia lái xe khắp hai vòng ngã, chiếc xe đó phải hơn 400 vạn, đắt hơn chiếc Lotus của Thịnh Hạ, người ta không chú ý cũng được.

- Không chỉ nhìn thấy, ai đó còn được bắt chuyện.

Trương Khác nháy mắt với “ai đó”:

- Chiếc Ferrari kia giống màu xe đạp của ai đó, khiến ai đó không muốn đi nữa, bắt tôi phải chở về, phải biết rằng mỗi phút của tôi đáng giá mấy trăm vạn.

- Vậy thì anh tổn thất mấy trăm vạn trước hai cái đèn ô tô kia đấy.

Tôn Tĩnh Mông chọc lại.

Tô Nhất Đình nghi hoặc hỏi:

- Đèn ô tô gì?

Tôn Tĩnh Mông vẽ tay trước ngực:

- Chẳng phải đèn ô tô sao?

Bốn cô gái cười rộ lên.

Bị người ta lấy ra làm trò cười, Trương Khác chỉ biết giang tay ra chịu thua, nói phải tới thư viện, bỏ bốn cô gái điên lại rồi đi.

Nếu tới quán nét Sáng Vực, nói không chừng đám Mông Nhạc, Thời Học Bản còn thèm khát hơn với hai chiếc đèn ô tô, nếu chở cô gái đó đằng sau, có lẽ khiến tiếng hét vang lên khắp toàn trường.

Hiện Trương Khác không có mấy cảm xúc với những chiếc xe đắt tiền.

665. Chương 665: Vì Sao Lại Thích Đạp Xe

Một câu chuyện cũ ở thế giới không xuất hiện nữa, Trương Khác tốt nghiệp xong cùng Mông Nhạc vào cùng công ty, trong công ty có một cô gái xinh đẹp, lấy tiêu chuẩn của Trương Khác mà tính là 9/10.

Cô gái đó được người thân ở Kiến Nghiệp giới thiệu bạn trai, hôm đi xem mắt, cô gái đó kéo Trương Khác và cô gái khác trong công ty giả làm người yêu để trợ trận, nam nhân kia tướng mạo rất tệ, còn đen, làm cô gái thiếu chút nữa muốn bỏ chạy.

Chuyện này bị Trương Khác thường lấy ra trêu đùa cô gái suốt.

Nam nhân kia nhìn trúng cô gái, theo đuổi rất sát, nhưng thái độ cô gái luôn dưới 0 độ C.

Rồi chuyện xảy ra vào một buổi chiều mưa, đồng nghiệp trong công ty không mang ô, cả đám che đầu chạy ra bên xe buýt, một chiếc BMW xanh láng bóng từ xa đi tới, nam nhân kia thò đầu ra mời cô gái lên.

Hiểu chuyện rồi chứ, nam đồng nghiệp thì ghen tị, nữ đồng nghiệp thì hâm mộ, cô gái đó do dự một chút rồi vào chiếc BMW đó ...

Về sau các cô gái trong công ty đều nói nam nhân đó đâu có xấu trai như Trương Khác nói, thế là về sau y cứ thấy xe đắt tiền là muốn đạp.

So với y thì Mông Nhạc càng thê thảm hơn, hẳn yêu cô gái đó, chỉ là không có dũng khí bày tỏ.

Nhớ lại chuyện cũ, Trương Khác chỉ hơi cảm khái mà thôi, lấy tờ danh thiếp kia ra xem.

Lý Tại Thù chuyên vụ Công ty đầu tư hữu hạn Samsung (Trung Quốc).

Trương Khác gõ trán, đúng là nhân vật làm người ta đầu đau, không biết tên Lý Tại Thù này tới Đh Đông Hải làm gì.

Trước đó Samsung có đầu tư kiến thiết nhà máy bán dẫn ở Kiến Nghiệp, đó chẳng phải kỹ thuật hạch tâm cao cấp gì.

Hiện nhu cầu nghiệp vụ đóng gói và kiểm tra chip giải mã trong nước cũng đủ cho nhà máy của Cẩm Hồ kiểm đủ, với hai phía hợp tác là TI và C-Cube tuy nhường ra một phần nhỏ lợi nhuận, nhưng lại tránh được thuế quan, cùng nhân lực giá rẻ trong nước, giảm bớt được giá thành chip giải mã.

Nếu Cẩm Hồ không xây dựng nhà máy đóng gói và kiểm tra chip giải mã, bọn họ cũng sẽ giao cho xí nghiệp nào đó trong nước làm, xí nghiệp bán dẫn Samsung Kiến Nghiệp là một trong số đối tượng có thể suy tính.

Năm 95, Samsung đầu tư nhà máy sản xuất đầu đĩa VCD ở Huệ Châu, từng chiếm gần nửa phân ngạch thị trường, song họ quá nóng vội, lại không muốn nhường lợi nhuận lớn cho C-Cube, nên không dùng chip giải mã đời 2, mà dùng chip giải mã đời 1, chất lượng sản phẩm kém, không ổn định, dần dần bị đào thải, bị Ái Đạt cướp mất thị trường.

Hiện đầu đĩa Samsung trong nước chỉ có thể tính là sản phẩm loại hai.

Đầu đĩa cạnh tranh bất lợi có liên quan lớn tới sách lược của bọn họ, không thể trút oán hận lên Ái Đạt, nhưng chuyện liên doanh với Hương Tuyết Hải đúng là bị Trương Khắc phá hỏng, không muốn hận cũng khó.

Samsung không hề bỏ nỗ lực chuyển cơ sở sản xuất vào trong nước, ngược lại sau khi Chu Cẩm Du điều tới tỉnh Giang Nam, được bà ta dẫn dắt giới thiệu, nhà máy tủ lạnh Ngân Linh mau chóng đạt thành hiệp nghị liên doanh với Samsung, làm Chu Cẩm Du có được chính tích lớn ở tỉnh Giang Nam.

Cơn bão tài chính ập vào Hàn Quốc, tới nay đã có ba mươi xí nghiệp lớn xin bảo hộ phá sản hoặc thực tế đã nhập vào trình tự phá sản.

Nguyên nhân do những kẻ đầu cơ tiền tệ mất đi mục tiêu ngon lành Hong Kong, phát tiết hết lên Hàn Quốc.

Mặc dù Samsung không tới mức nguy cấp, nhưng cũng tích cực bán đi sản nghiệp phụ, toàn lực bảo toàn nghiệp vụ hạch tâm là bán dẫn, điện tử, điện gia dụng.

Nhưng làm Samsung không ngờ, người lãnh đạo của mình, được xưng thần trong giới kinh doanh Hàn Quốc, Lý Kiện Hi (Lee Jae-yong) vì rơi vào vụ bê bối hối lộ tổng thống năm 95, bị phán tù giam hai năm, tới năm 97 chưa được tổng thống đặc xá, lại rơi vào bê bối trốn thuế chấn động toàn quốc.

Cấp phó của Lý Kiện Hi, phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Samsung, Phác Hạc Thù tiếp nhận chức vụ của Lý Kiện Hi, ông ta là người kế thừa trung thành quan niệm kinh doanh của Lý Kiện Hi.

Do giới truyền thông gần như vạch trần tất cả chi tiết của vụ án trốn thuế, gia tộc Lý Kiện Hi rối loạn, thêm vào Hàn Quốc từ trên xuống dưới chó chạy gà bay vì nguy cơ kinh tế, nên không ai rảnh truy cứu rốt cuộc kẻ phản bội là ai.

Có lẽ bọn họ không ngờ rằng, nếu không có bàn tay đằng sau thao tác, vụ án trốn thuế này phải 11 năm sau mới bị phát giác.

Thế là Samsung đã lệch khỏi quỹ tích lịch sử vốn có của bọn họ.

Trương Khắc biết Lý Kiện Hi sẽ đứng phía sau tiếp tục lãnh đạo Samsung, nhưng không trực tiếp, sẽ không còn được làm theo ý muốn nữa rồi.

Thành viên gia tộc Lý Kiện Hi cũng rời khỏi tổng bộ Hàn Quốc, tới chỉ nhanh nước ngoài tích lũy kinh nghiệm, trong mắt công chúng Hàn Quốc đó là biểu hiện gia tộc Lý Kiện Hi chủ động tước giảm quyền khống chế Samsung.

Nhưng đó chỉ là sách lược lấy lui làm tiến, sinh cơ tương lai của Samsung vừa vặn không phải ở Hàn Quốc nữa, mà là thị trường hải ngoại, thành viên gia tộc Lý Kiện Hi không chế thị trường hải ngoại, sau này quay về khống chế tổng bộ có gì khó khăn?

Đây hẳn là nguyên nhân Lý Tại Thù xuất hiện ở Kiến Nghiệp.

Lý Tại Thù là con thứ của con thứ của người sáng lập ra Samsung, giới truyền thông rất ít đưa tin về thành viên nữ trong gia tộc Lý Kiện Hi nên Trương Khắc không biết Xảo Trinh là ai?

Bất kể là Hàn Quốc bùng phát nguy cơ kinh tế, bất kể tập đoàn Samsung đang gặp khó khăn, đám con cháu gia tộc như Lý Tại Thù không ủy khuất bản thân, một chiếc Ferrari chưa là cái gì, cũng không thể nói lái xe đi khoe khoang khắp nơi là hạng lông bông ăn chơi trác táng.

Lý Kiện Hi hẳn phải hiểu tầm quan trọng thị trường Trung Quốc, ông ta không thể phái một kẻ tầm thường vô dụng tới tích lũy kinh nghiệm.

Trương Khác không hề xem thường Lý Tại Thù, chẳng qua có nghĩ cũng vô ích, y càng muốn vào thư viện đọc sách cả chiều hơn.

Hoàng hôn nhận được điện thoại của Triệu Bằng nói cục lao động đã ra mặt phối hợp giải quyết vấn đề của công nhân nhà máy nhuộm, Vườn Sồi trừ an bài công tác, còn bỏ 100 vạn lập quỹ xúc tiến tái nghiệp.

Vương Duy Quân gọi điện tới an ủi, còn chửi mắng Điền Lực Sơn một phen, nói sẽ để truyền thông tuyên dương nghĩa cử của Cẩm Hồ, trong mắt ông ta Cẩm Hồ bị ép bỏ ra 100 vạn, bị ủy khuất, nên không thể để Cẩm Hồ quyên tặng miễn phí số tiền này.

Trương Khác chỉ thuận nước đẩy thuyền khách sáo vào câu, chỉ cần Cẩm Hồ không vì chuyện này bị oán hận, công nhân được giải quyết được công ăn việc làm, thành phố không phải tăng thêm gánh nặng, Điền Lực Sơn làm kẻ xấu một hồi cũng đáng.

Chuyện này tạm thời xem như đã qua, Trương Khác nghĩ, chắc Điền Lực Sơn không còn tới thu y phục nữa.

Rời khỏi thư viện tới ngô Học Phủ mới phát hiện sơ xuất, cái cửa hàng Hàn Quốc sớm bị đám sinh viên đợi mỗi mòn chen chặt ních, làm sao còn chỗ trống được?

Trương Khác gọi điện cho Tôn Tĩnh Mông, hỏi cô đổi chỗ khác cải thiện bữa ăn được không?

- Biết ngay anh không đủ thành ý nên tôi đặt chỗ trước rồi.

- Ồ.

Trương Khác còn định giục cô nhanh chân thì thấy ngay Tôn Tĩnh Mông dáng vẻ thanh xuân thuần khiết đứng đứng xa xa vẫy tay cười tươi tắn với y.

Lúc này đèn đường đã bật lên, như có làn khói mỏng bao phủ, Tôn Tĩnh Mông duyên dáng đứng bên đường, đôi mắt giống một hồ nước mùa thu bị bóng tối trùm lên, một phong cảnh huyền bí mê hoặc nhất đêm tối.

Nhà hàng Hàn Quốc trang trí rất cầu kỳ, đi trên cầu thang gỗ thẫm màu tới tầng hai, thấy gần cửa sổ có một chỗ trống, Trương Khác định đi tới bị Tôn Tĩnh Mông kéo lại, đánh miệng sang bàn bên cạnh, mời nhận ra ở đó có hai người, trong đó hai người xoay lưng về phía họ là anh em Lý Tại Thù.

Ngồi đối diện hai người kia cũng là một thanh niên với khuôn mặt Hàn Quốc điển hình, thấy Tôn Tĩnh Mông, ánh mắt cũng liếc qua một cái, Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đi tới nghe thấy bọn họ dùng tiếng Hàn Quốc nói chuyện với nhau.

666. Chương 666: Tranh Chấ Ngoại Giao

Ánh đèn tầng hai hơi mờ, bên trên còn có một món đồ pha lê tạo hình hoa sen đựng nước, bên trên có ngọn nến nổi bật bình, tăng thêm không ít tình thú.

Phục vụ mang tới hai cốc trà lửa mạch bốc hơi nghi ngút, Tôn Tĩnh Mông ngồi xoay lưng với mỹ nữ ngực to, cầm thực đơn gọi món, Trương Khác dựng tai lên nghe Lý Tại Thù nói.

Trình độ tiếng Hàn của Trương Khác không bằng tiếng Anh, lại thêm thường ngày ít dùng, nên nghe rất tốn công, song vẫn hiểu được.

Chức vụ chuyên trách của Lý Tại Thù là phụ trách vận hành thương hiệu và marketing thị trường, Samsung cũng định lập công ty đầu tư hữu hạn ở Đài Loan, Hong Kong, thành lập khu Đại Trung Hoa, đặt hi vọng quật khởi tại thị trường Trung Quốc.

- Ở Trung Quốc theo tôi cũng chỉ có Ái Đạt là đáng coi trọng một chút, có điều nếu Samsung chúng tôi bắt đầu coi trọng thị trường nơi này, Ái Đạt cũng sẽ bị dẫm nát như con kiến thôi ...

Giọng điệu Lý Tại Thù ngông cuồng làm Trương Khác cực kỳ khó chịu, nhưng chẳng lẽ đi tranh cãi mồm miệng với hắn, đành nỗ lực nghe tiếp:

- Hội trường từng nói, trong mắt ông chỉ có hai đối thủ, một là Sony của Nhật, hai là GE của Mỹ, những đối thủ khác sẽ bị chúng tôi vượt qua, không cần quá quan tâm.

Thanh niên phía đối diện nói:

- Năm ngoái Sony đang hùng hực hùng tâm tranh thị trường với Phillips, nhưng bị Ái Đạt xen vào nên thật bại rút lui. Trước mặt Sony khổng lồ, một nghiệp vụ nho nhỏ có lẽ không đáng kể, song thất bại là thất bại, phân ngạch thị trường mất kia bị Cẩm Hồ chiếm lấy. Samsung thì sao, thất bại ở thị trường đầu đĩa còn chẳng phải làm nền cho Ái Đạt? Ngoài ra xem chiếc i19 trong tay tôi đây.

Đưa chiếc di động ra:

- Kém gì di động Samsung trong nước không? Samsung vào thị trường nội địa thì đối thủ không phải chỉ có Ericsson, Motorola đâu.

Nghe đối thủ khoe ngợi Ái Đạt, Trương Khác thấy rất dễ chịu.

- Ái Đạt quật khởi chẳng qua do ĐTH TW lũng đoạn nguồn lực quảng cáo, làm chúng dễ dàng mở cửa thị trường, chiếm lấy tiên cơ. Song không vấn đề gì thời gian qua chúng tôi nỗ lực rất nhiều với ban ngành liên quan ở Trung Quốc, đám người này rất dễ bị tiền mua chuộc, hiện giờ có chút thành quả rồi.

Lý Tại Thù nghe ngang nói:

- Không ngờ anh tới Trung Quốc du học hai năm nghiên cứu tỉ mỉ về công ty này như thế.

- Có lẽ người khác thích đem thành công của Samsung coi là điển hình nghiên cứu, nhưng quan sát nghiên cứu một xí nghiệp đang trưởng thành cũng có lạc thú của nó.

Thanh niên kia nói:

- Ban đầu tôi được giáo sư hướng dẫn bố trí lấy đó làm bài tập, bắt đầu nghiên cứu xí nghiệp này mới thấy thực sự không hề đơn giản ...

Tới đó quay sang mỹ nữ ngược to:

- Xảo Trinh thích văn hóa Trung Quốc phải không, em cũng có thể tới đây học đấy, chương trình của ĐH Sư Phạm rất phù hợp với em.

Cẩm Hồ hai năm qua thành tích chói lọi, nhưng ở ĐH Đông Hải, Trương Khác không nghĩ ra có giáo sư nào đi nghiên cứu ví dụ thành công của Cẩm Hồ, nghe ngữ khí tên này thì vị giáo sư kia nghiên cứu Cẩm Hồ đã lâu, không phải đúng là Chu Cẩn Tỳ chứ?

- Đừng dung túng Xảo Trinh, nếu đây không phải thị trường 1.2 tỷ nhân khẩu thì cái loại ngôn ngữ thấp kém này có gì đáng học, Seoul (Hán Thành) đáng lẽ phải đổi tên lâu rồi, thật không biết đám nghị sĩ làm ăn cái gì?

Lý Tại Thù tức tối nói.

Không ngờ Lý Tại Thù là một tên tư tưởng dân tộc cực đoan, Trương Khác nghe hắn nói hể thì cau mày.

Tên thanh niên kia thấy Trương Khác cau mày thì sinh nghi, Lý Tại Thù thấy biểu hiện lạ của hắn hỏi:

- Sao? Thấy lời của tôi không đúng à?

- Người sau anh đang nghe trộm chúng ta nói chuyện.

Lý Tại Thù lúc này mới quay lại, nhìn thấy Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông ngồi sau lưng, dùng dùng nổi giận nhìn Trương Khác:

- Quả nhiên là hạng lộn giống của thứ dân tộc thấp kém, dám nghe trộm người khác nói chuyện.

Tôn Tĩnh Mông nghe không hiểu tiếng Hàn, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Tại Thù hung hăng chỉ Trương Khác la hét, không biết xảy ra chuyện gì.

Trương Khác đứng dậy trừng mắt nhìn hắn:

- Cái dân tộc này chưa tới lượt đám Cao Ly bọn mày nói xấu.

Rồi cầm cốc trà còn khá nóng hắt thẳng vào mặt hắn:

- Muốn la hét thì xéo về nước của bọn mày.

- Á!

Lý Tại Thù che đôi mắt bị trà nóng làm bỏng, rú thảm thiết, đại khái hần chưa bao giờ bị dãi ngộ như vậy ở Trung Quốc, đang tuổi máu nóng làm sao chịu nổi, đưa tay ra định tóm cổ áo Trương Khác, mà quên Tôn Tĩnh Mông đứng trước y.

- Á, có kẻ vô lễ!

Tôn Tĩnh Mông thét lên một tiếng trước, sau đó vung tay tát, tiếp sau đó là đập Lý Tại Thù một phát làm hần ngã lăn ra đường.

Ở tầng hai toàn là sinh viên trường xung quanh, không ai hiểu tiếng Hàn, chỉ thấy bên này tranh chấp, Trương Khác hất trà nóng vào mặt người Hàn Quốc, lại nghe Tôn Tĩnh Mông la hét vô lễ, bà chủ 1978, đóa hoa của ngô Học Phủ, sinh viên xung quanh có ai không biết, tức thì không để ý tới ai hất trà vào Lý Tại Thù, hùng hổ vây lấy bọn họ.

Tôn Tĩnh Mông “sợ hãi” nép mình bên cạnh Trương Khác, hỏi nhỏ:

- Làm thế đã đúng chưa?

Trương Khác choáng luôn, nhìn năm ngón tay đỏ lừ trên mặt Lý Tại Thù, không ngờ thân thủ Tôn Tĩnh Mông lại nhanh như thế, một tát một đá làm tên kia không kịp phản ứng.

Thấy có bao nhiêu thanh niên quây xung quanh, Lý Tại Thù không dám ra tay nữa, chỉ dùng tiếng Hàn la hét:

- Báo cảnh sát, báo cảnh sát, để họ bắt thằng lộn giống này.

Mỹ nữ ngực to luống cuống không biết phải làm sao, tên thanh niên kia không dám có phản ứng thái quá, cầm di động gọi cảnh sát, không quên giải thích với đám đông:

- Kẻ này nghe trộm chúng tôi nói chuyện, còn lấy trà nóng hất người ta, còn chuyện vô lễ hoàn toàn do cô gái kia bịa đặt.

Trương Khác thấy tên này giờ trò kẻ ác cáo trạng, đi ngay tới tóm lấy cổ áo:

- Đây là nơi công cộng, các người nói chuyện oang oang, gặp đúng tôi hiểu tiếng Hàn, chẳng lẽ tôi phải bị tai lại? Các người xúc phạm dân tộc chúng tôi là dân tộc thấp kém, còn nói phải đổi tên Seul, tôi chỉ cau mày một cái, các người lớn tiếng chửi bới, chén trà này hất vào mặt còn là khách khí đấy.

Tát cho hần một phát:

- Lại dám đặt điều nói láo, mày gọi cảnh sát đi, bố mày đợi đấy.

Tát thêm phát nữa mới ném hần vào chỗ.

Năm 97, sinh viên đại học còn chưa thấy người Hàn Quốc đáng ghét lắm, có điều hai cát tát của Trương Khác làm người hã dạ, người vây quanh reo hò, người kích động còn muốn xông tới muốn ra tay, khiến ba người Lý Tại Thù sợ hãi không dám gọi điện báo cảnh sát.

Chủ quán là người Triều Tiên, chạy lên hỏi xảy ra chuyện gì, bảo ba người Lý Tại Thù đi trước.

- Báo cảnh sát!

Trương Khác không cho đi, nói với chủ quán:

- Bọn chúng ở nơi công cộng xúc phạm quốc gia, dân tộc chúng tôi, nói xấu tiếng Hán, lại cố chửi người, gây ra tranh chấp, làm gì có chuyện cho chúng đi dễ dàng như thế?

Lý Tại Thù thân phận không đơn giản, nếu để hần thoát thân như thế rồi thông qua giao thiệp với lãnh sự quán là thành sự kiện ngoại giao rồi, phải đem tính chất sự kiện này định đoạt tầng cấp thấp, nên không thể để hần đi.

Mã Hải Long mau chóng dẫn người tới không chế thế cục, không nói quen Trương Khác, chỉ không chế thế cục không ắt kiểm soát, không để đám học sinh đánh ba người kia bị thương.

Lúc này đám Thời Học Bán, Đồng Được Hoa cũng hay tin kéo tới, hưng phấn hò hét đòi đánh người.

Đồn cảnh sát đồn Mã Liên sau khi nhận được tin báo năm phút sau Hà Kỳ Vân dẫn vài cảnh sát tới, thấy cảnh sát, đám Lý Tại Thù hung hăng quát tháo muốn thông báo tổng lãnh sự quán Hàn Quốc ở Thượng Hải tới giải quyết.

Lý Tại Thù rống lên:

- Đây là tranh chấp ngoại giao, các người phải trả giá đắt vì chuyện này.

667. Chương 667: Bản Mặt Nô Tài

Nghे thấy hấn la hét gì đó về tranh chấp ngoại giao, cảnh sát có hơi ngán, cảnh sát sợ nhất là tranh chấp dân tộc, hai là tranh chấp ngoại giao, đều nhìn sang đồn trưởng Hà Kỳ Vân.

Tên thanh niên đi cùng Lý Tại Thù đã gọi điện văn phòng ngoại sự của ĐH Đông Hải, tổng lãnh sự quán Hàn Quốc trước đó, nhưng trước mặt đám đông, hấn không dám nói tình tiết nghiêm trọng, chỉ nói là có chút tranh chấp nhỏ, hi vọng có người tới giải quyết.

Thân phận của Lý Tại Thù rất đặc biệt, chỉ e không bao lâu sẽ kinh động toàn bộ ban ngành ngoại giao ở tỉnh Đông Hải.

Trương Khác thấy bọn chúng không thông báo cho công ty Samsung ở Kiến Nghiệp, đó mới là đối tượng cứu viện trực tiếp bọn chúng mới đúng, chắc sợ học sinh vây quanh biết thân phận của mình, ảnh hưởng tới hình tượng của Samsung trong nước.

Với lại gia tộc Lý Hi Kiện ở Hàn Quốc đang rơi vào bê bối trốn thuế, nếu để xảy ra chuyện lớn, truyền thông Hàn Quốc phản ứng ra sao rất khó phán đoán.

Trương Khác biết bọn chúng lấy tranh chấp ngoại giao ra chẳng qua là gây áp lực với đám Hà Kỳ Vân thôi, cho rằng Hà Kỳ Vân giống cảnh sát bình thường khác, sẽ khuất phục để bọn chúng làm xằng làm bậy.

Thời đó chính phủ trong nước rất thân thiện với Hàn Quốc, nói không chừng sẽ để bọn chúng thành công.

Nếu như một quốc gia sợ tranh chấp ngoại giao mà ngay cả quyền chính đáng của người dân cũng không dám bảo vệ, thì nó còn con đường rất xa để trở thành nước lớn.

- Hừ.

Hà Kỳ Vân nhìn soáy vào Lý Tại Thù, nghiêm giọng quát:

- Tranh chấp ngoại giao? Tưởng cảnh sát Trung Quốc dễ bị dọa à? Ngoan ngoãn theo chúng tôi về đồn khai báo sự việc, nếu không công lại lời đi.

Quát cảnh sát bên cạnh:

- Đưa lên xe.

Một tên cảnh sát sợ không dám đụng tới người Hàn, lại không dám trái ý đồn trưởng, hùng hổ định đi tới kéo tay Trương Khác bị Hà Kỳ Vân phát tay:

- Người này để tôi, cậu đưa ba người Hàn Quốc lên xe.

Trương Khác không định ném tám danh thiếp của Lý Tại Thù ra, chỉ cần hấn khuất phục là được rồi, với thái độ quan viên trong nước, có vạch trần thân phận của hấn cũng chẳng gây ra mấy ảnh hưởng, tin tức có thể do miệng cảnh sát truyền ra trước.

Hà Kỳ Vân cùng Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông xuống lầu, hỏi nhỏ:

- Không phải nhìn trúng cô gái Hàn Quốc chứ? Tôi khó khăn lắm mới lên được cái ghế này, cậu đừng làm tôi mất nó.

Cái gì thế này? Sao một bầu nhiệt huyết bị hấn bồi nhọ bằng ý nghĩ thô bỉ như thế, Trương Khác uất ức vô cùng, phất tay bảo Hà Kỳ Vân phải làm gì nên làm nấy, Tôn Tĩnh Mông cười khúc khích:

- Đúng thế đấy, tên nhóc này háo sắc lắm.

Trên xe cảnh sát, Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông ngồi ngay đối diện với ba người Lý Tại Thù, mắt cứ nhìn mỹ nữ ngực to, thực sự không nhìn ra dấu vết chỉnh sửa trên khuôn mặt hoàn mỹ đó.

Phải thừa nhận là nữ nhân Hàn Quốc cũng có vưu vật đẹp tự nhiên, chỉ là không hiểu hai cái đèn ô tô kia làm sao bồi dưỡng lên được, Trương Khác nghĩ không một nữ nhân bình thường nào làm bầu ngực mình thành hùng vĩ tới thế, quá nửa là tự nhiên mà thành, thực sự tự nhiên thì càng kỳ diệu.

- Nhìn cái gì?

Lý Tại Thù quát Trương Khác.

Trương Khác nhếch mép cười khích miệt, không thèm để ý tới ánh mắt khiêu khích của hắn.

Mỹ nữ ngực to dùng tiếng Hàn trách:

- Anh chỉ thích sinh sự, chuyện này anh sai trước, phải xin lỗi bọn họ, em không muốn ngày đầu tới Hàn Quốc phải trải nghiệm đồn cảnh sát...

- Im mồm, em muốn đứng cùng lập trường với bọn chúng sao?

Lý Tại Thù hạ giọng quát, vẻ mặt cực kỳ nghiêm khắc.

Mỹ nữ ngực to mặt đầy tủi thân cúi đầu không nói, trông hết sức tội nghiệp.

Tôn Tĩnh Mông khoác tay Trương Khác, miệng áp vào tai y, hỏi bọn họ nói gì?

Xe cảnh sát nhỏ tẹo, Trương Khác nhấc chân lên là có thể đạp vào mặt Lý Tại Thù, mỹ nữ ngực to dùng tiếng Hàn nói với Trương Khác:

- Cho dù anh hiểu tiếng Hàn, cũng mong anh đừng nói cho người khác, được không?

Trương Khác quay sang cười với Tôn Tĩnh Mông:

- Người ta không cho tôi nói với cô.

Tôn Tĩnh Mông trừng mắt lên.

- Đây.

Trương Khác dùng thứ tiếng Hàn trúc trắc hỏi:

- Cô tên là Lý Xảo Trinh à?

Lý Hình Dư lườm Trương Khác một cái, Xảo Trinh là tên gọi trong nhà, cô ta nhìn đi nơi khác, dù giận anh mình vô lễ trước, cũng không có lý nào lúc này lại nói chuyện với Trương Khác.

Hơn nữa ánh mắt Trương Khác rất mất lịch sự, cô liền khoanh tay che ngực.

Lý Tại Thù bực mình hỏi cảnh sát ở đuôi xe:

- Sao còn chưa lái xe đi?

- Với cái gì?

Có Hà Kỳ Vân làm mẫu, cảnh sát khác cũng lớn gan hơn, quát:

- Chỉ có mấy nhiều việc thôi à?

Hà Kỳ Vân và hai cảnh sát khác ở trong quán ăn lấy lời khai nhân chứng, thế nào cũng phải xác định đám Lý Tại Thù chửi mắng trước.

Vừa khéo có một cô gái phục vụ người Triều Tiên chứng kiến toàn bộ quá trình sự việc, lời nói của cô gái đó có sức mạnh nhất, lấy được lời làm chứng của cô ta, Hà Kỳ Vân nhẹ nhõm hẳn, chuyện thế này thì dễ giải quyết rồi.

Trương Khác đợi trong xe cũng hơi chút sốt ruột, có điều lúc này Hà Kỳ Vân làm việc phải tỉ mỉ, tránh người ta chụp mũ.

Nghe bên ngoài có động tĩnh, ai đó tới gần xe cảnh sát, ngữ khí rất bất thiện, gần như là giáo huấn, đám Trương Khác trong xe nghe rõ ràng.

- Tôi là phó trưởng phòng Hà Hiểu Quang của văn phòng ngoại sự ĐH Đông Hải, nghe nói sinh viên Hàn Quốc ở trường tôi bị bắt, có chuyện gì xảy ra, các anh điều tra rõ chưa mà đã bắt người? Xảy ra tranh chấp ngoại giao thì sao đây? Các anh có chịu trách nhiệm không?

- Thầy Hà, em ở trong xe.

Tên thanh niên bên cạnh Lý Tại Thù nói vọng ra ngoài:

- Em là Kim Nam Dũng, kẻ đánh em cũng ở trong xe.

- Các anh mở xe ra, tôi đưa lưu học sinh và hai người bạn cậu ta đi trước.

Cửa xe bị một trung niên mặc đồ tây đột ngột mở ra, cảnh sát bên ngoài không kịp ngăn cản.

Lúc này Hà Kỳ Vân đi ra ngoài, quát:

- Này, này, ông là ai?

Hà Hiểu Quang không thèm để ý, nhìn Trương Khác và Tôn Tình Mông, không chút khách khí quát tháo:

- Cô cậu là sinh viên Đông Hải à? Ăn gan báo rồi sao mà đánh người, đây là hành vi phá hỏng quan hệ quốc tế, làm bạn bè quốc tế hiểu lầm Trung Quốc, không sợ bị đuổi học à?

Trương Khác nhú mày, y ngứa mắt nhất là loại người coi người nước ngoài là tổ tiên đội lên đầu, còn chụp mũ tùy tiện, lạnh nhạt nói với Hà Kỳ Vân từ sau đuôi tới:

- Kéo ông ta xuống.

Hà Kỳ Vân không thèm nể nang, tóm lấy thắt lưng Hà Hiểu Quang kéo mạnh, ông ta không chú ý, đập mạnh cằm xuống sàn xe, thiếu chút nữa đi hai cái răng cửa, trông cực kỳ thảm hại.

Hà Kỳ Vân quát:

- Ông còn gây trở ngại chúng tôi chấp pháp cần thận chúng tôi bắt vào đồn.

Rồi đóng cửa xe lại.

- Tôi là phó trưởng phòng của văn phòng ngoại sự Đh Đông Hải, anh có biết cách chấp pháp dã man của các anh sẽ gây ra tranh chấp ngoại giao không?

Hà Hiểu Quang không để ý tới mình vừa bị đối xử thô bạo, chỉ một lòng lo cho người Hàn, đúng là tên nô tài trung thành.

- Mẹ mày, con mắt nào của mày nhìn thấy bố mày chấp pháp dã man.

Hà Kỳ Vân nhin tới tận lúc này mới có kẻ không biết sống chết húc đầu vào họng súng của hắn:

- Bố mày ở Phú Xuân Cát bắt hơn 30 tên tiểu quỷ tử, 10 tên Hàn Quốc, cũng không một ai dám nói tranh chấp ngoại giao, dọa bố mày à? Mày gọi cả trưởng phòng của mày đến đây, gọi lãnh đạo ĐH Đông Hải tới đây, còn hạng như mày, bố mày không tiếp.

Trương Khác ở trong xe nghe mà buồn cười, nhìn Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng chắc bọn chúng nghe tới sự kiện Phú Xuân Các rồi, vẻ mặt rất thú vị.

668. Chương 668: Ai Xin Lỗi Ai

Trước khi xe đi, Đỗ Phi chạy tới, mở cửa xe cảnh sát thò đầu vào trong.

Trương Khác giờ chân muốn đá hấn:

- Sao giờ mày mới tới?
- Thời gian tao rất eo hẹp, buổi trưa nghe đám Thời Học Bên nói rồi, mỗi tội không bỏ thời gian ra được.

Đỗ Phi liếc mắt nhìn Lý Hình Dư, cười hăng hắc:

- Tao có việc phải làm, tối không đợi hai người ăn cơm nữa. Vả lại ai bảo hai người lén lút đi với nhau không gọi tao.
- Cái gì mà lén lén lút lút.

Tôn Tĩnh Mông trợn mắt lên:

- Ai mà biết anh trốn đâu, người ta không tìm được đấy chứ.
- Chẳng lẽ hôm nay di động mất sóng à?

Đỗ Phi cổ giả ngốc:

Thấy trước khi hấn đi còn nhìn Lý Hình Dư cái nữa, té ra tên tiểu tử này chạy tới là để nhìn mỹ nữ ngực to.

Đến khi xe chuyển bánh lại có thêm hai cảnh sát lên xe, Tôn Tĩnh Mông ngồi ở mé trong, dính sát người Trương Khác, ôm cánh tay y hỏi chuyện Phú Xuân Các là sao?

Trương Khác lúc này không thể cho cô biết do y và Diệp Kiến Bên chọc chuyện này ra, viên cảnh sát bên cạnh nhiệt tình đem nguyên bản lời truyền ở bên ngoài kể cho Tôn Tĩnh Mông:

- Đám người này nếu tới đầu tư thì cho, còn nếu lấy danh nghĩa đầu tư tới làm loạn phép nước thì đuổi hết về nhà.

Từ lúc Hà Kỳ Vân để lộ hấn là cảnh sát điều tra sự kiện Phú Xuân Các, hai tên Lý Tại Thù, Kim Nam Dung thái độ có chút khác thường, ghé đầu thì thảo với nhau, Trương Khác không nghe rõ.

Xe tới đồn, Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông và đám Lý Tại Thù bị tách ra, Hà Kỳ Vân chu đáo phái một nữ cảnh sát trẻ xinh đẹp tới lấy lời khai, còn lấy trà Thiết Quan Âm mà hấn cất kỹ ra chiêu đãi.

Chuyện này không tầm thường, Hà Kỳ Vân tạm thời không rảnh tiếp đãi Trương Khác, hai nhóm người mà hấn đưa tới đồn cảnh sát đều là nhân vật đậm chân có thể làm mặt đất rung chuyển.

Trương Khác khỏi nói, Lý Tại Thù mới tới một lúc đã vô số cú điện thoại gọi tới hỏi tình hình.

Một lúc sau Hà Kỳ Vân tới nói:

- Lần này Lý Tại Thù tới Kiến Nghiệp với tư cách cá nhân, giám đốc công ty của hấn hiện đang chặn cửa đồn cảnh sát chúng tôi, tôi phải phái người tiếp đãi. Văn phòng ngoại sự của cục cũng phái người tới điều tra, người của Tổng lãnh sự quán Hàn Quốc đang trên đường, ba tiếng nữa tới nơi. Đám Lý Tại Thù tuyên bố, tổng lãnh sự quán không tới, bọn chúng không trả lời bất kỳ câu hỏi nào.
- Phải đợi tận ba tiếng nữa à?

Trương Khác buồn chán nhìn đồng hồ, hiện là 7 giờ tối:

- Không sao, anh đi cho bọn chúng biết chính sách ngoại giao cởi mở của chúng ta đi ...à, tên Kim Nam Dung, và cô gái kia có thân phận gì?
- Kim Nam Dung vốn là nhân viên cao cấp của Samsung, tới đây du học cũng là do Samsung tài trợ; cô gái kia là Lý Hình Dư, thành viên gia tộc Lý Kiệt Hi, năm nay 20 tuổi, tới đây du lịch.
- Thì ra tên là Lý Hình Dư.

Trương Khác giật mình, năm 2002 Lý Hình Dư du học Nhật Bản treo cổ tự sát, vì là thành viên gia tộc Lý Kiện Hi, lại tự sát ở nước ngoài, nên tất nhiên thành tin tức thế giới, nghe đồn là do gia tộc chỉ định hôn nhân không vừa ý cô, tuy báo không đăng ảnh, nhưng có lẽ trong gia tộc đó không có hai Lý Hình Dư.

Nhưng đó chỉ là tin đồn thôi, bí mật gia tộc làm sao bên ngoài biết dễ thế được.

Có điều nghĩ cũng thấy tiếc, một cô gái khuôn mặt thiên sứ, bộ ngực ma quỷ như vậy mà có thể chỉ còn vài năm nữa là nở hết tuổi hoa rực rỡ của mình.

Đương nhiên nói không chừng quý tích nhân sinh của cô đã sớm thay đổi rồi, như Samsung vậy, Trương Khác thực sự mong là như thế.

- Lại nghĩ tới hai cái đèn ô tô đấy à?

Tôn Tĩnh Mông thấy Trương Khác rơi vào trạng thái thất thần, đưa tay ra xua xua trước mắt y.

- Đèn ô tô làm sao?

Hà Kỳ Vân nghi hoặc hỏi:

Tôn Tĩnh Mông đương nhiên không giải thích, chỉ cười ngượng ngùng.

Hà Kỳ Vân là nhân vật cỡ nào chứ? Nhìn thấy thần sắc Tôn Tĩnh Mông là hiểu ý cười phá lên, đúng lúc này có cảnh sát tới gọi hẳn có điện thoại.

- Vừa rồi nghĩ gì thế?

Tôn Tĩnh Mông không chịu bỏ qua, vừa rồi Hà Kỳ Vân nhắc tới mỹ nhân Hàn Quốc là y thất thần, làm cô rất hoài nghi.

- Tôi nghĩ Lý Hình Dư ở trong nhà nhất định phải chịu nhiều ủy khuất.

- Hả, điều này anh cũng nhìn ra được?

Tôn Tĩnh Mông tròn mắt:

- Hay là lòng thương hương tiếc ngọc của anh lại phát tác quá mức rồi.

- Thế nào gọi là lại?

Trương Khác không hiểu:

- Anh thử nói xem?

Tôn Tĩnh Mông mím môi không nói:

Hà Kỳ Vân đi vào, nói là có điện thoại của Thiệu Tâm Văn và Diệp Tiểu Đồng, bọn họ vừa tổ chức hôn lễ ở quê Thiệu Tâm Văn trở về Kiến Nghiệp, nói tới góp vui:

- Anh Diệp cũng muốn tới.

- Có gì vui mà bọn họ góp?

Trương Khác thở dài:

- Cũng được, tôi đang có chuyện muốn nói với Tiểu Đồng.

Bên phía Cẩm Hồ đã có Mã Hải Long giải thích thay; Trương Khác tới giờ nhận được điện thoại của ba người Diêu Văn Thịnh, Kim Quốc Hải, Vương Duy Quân, thông báo cho ba người này là đủ, không sợ có kẻ bừa bãi nhảy ra gây áp lực cho Hà Kỳ Vân.

Văn phòng ngoại sự cục công an thành phố do một phó xứ trưởng dẫn đầu cùng ba cảnh sát đi tới, theo trình tự lấy lời khai của Trương Khác, cũng không yêu cầu giao việc này cho bọn họ xử lý, sang phòng bên lấy lời khai đám Lý Tại Thù, dù bọn chúng không chịu lên tiếng thì trình tự luật pháp vẫn phải làm.

Một lúc sau trưởng văn phòng ngoại xứ ĐH Đông Hải cùng Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường, Tịch Nhược Lâm đều chạy tới như trời sập xuống.

Tịch Nhược Lâm biết chuyện từ đám Thôi Học Bân, không thể không thông báo trong viện.

Mỗi điều không ai thông báo cho bên Học viện Âm nhạc, cứ như Tôn Tĩnh Mông tới để chơi vậy.

Trương Khác chẳng có tâm tình ứng phó với đám Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường, bảo Hà Kỳ Vân ngăn họ ở ngoài, y và Tôn Tĩnh Mông trống trong phòng chơi cờ ca rô.

Đại Khí Hà Kỳ Vân chịu không nổi người ĐH Đông Hải làm phiền, đi vào xin Trương Khác gặp mặt bọn họ:

- Cô gái trường cậu đúng là hung dữ, tưởng đồn cảnh sát chúng tôi bắt bớ ngược đãi hai người vậy ... Tôi giải thích tình hình với bọn họ rồi, bọn họ đã đi giao lưu với đám Lý Tại Thù trước.

Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông giấu giếm chơi cờ đi, đám Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường và trưởng phòng Trương Hiểu Đông đi vào.

Bọn họ mỗi người mỗi vẻ mặt, đại khái thái độ cứng rắn của Hà Kỳ Vân đã được Hà Hiểu Quang kể cho bọn họ rồi, thêm vào hiểu tình huống, nên không lo trời sập xuống nữa.

- Tôi vừa mới giao thiệp với nhóm Kim Nam Dũng, họ tỏ ý chỉ cần em nhận sai về chuyện đánh người, bọn họ sẽ không truy cứu, trường học cũng không truy cứu ...

Trương Hiểu Đông biết bối cảnh của Trương Khác, nói cách khác tên học sinh này thuộc hạng khó chơi, trường học không thể ép y cúi đầu:

- Xin lỗi nhận sai à?

Trương Khác cười lớn, nói:

- Vì sao bọn chúng không xin lỗi trước? Còn về phần liên lụy mọi người ăn tối không yên, tôi rất xin lỗi, chuyện kia cứ đợi tổng lãnh sự của họ tới. Tôi nghĩ chính phủ của chúng ta không tới mức vì tổng lãnh sự bọn họ tới mà bắt một học sinh phải xin lỗi.

Đúng là mọi người quên cả bữa tối, Hà Kỳ Vân được Trương Khác nhắc vội vàng sai người đi mua cơm hộp, hỏi:

- Viện trưởng Thôi, trưởng phòng Vương, mọi người chưa ăn tối hả?

Thôi Quốc Hằng làm gì có tâm tình ăn cơm? Trương Hiểu Đông nói:

- Hay là chuẩn bị cơm cho ba người Hàn Quốc đã?

- Bọn họ à, chắc gì đã ăn được cơm hộp, thôi thôi.

Hà Kỳ Vân cười ha hả, hẳn chẳng làm gì nổi đám Lý Tại Thù, nhưng cũng không có tâm tình hâu hạ chúng.

669. Chương 669: Thích Làm Gì Thì Làm

9 h 30, tổng lãnh sự Hàn Quốc là Hàn Dũng Thái xuất hiện ở Kiến Nghiệp, Hồ Tôn Khánh và lãnh đạo văn phòng ngoại sự tiếp đãi.

Hồ Tôn Khánh chẳng muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng chuyện thuộc phân quản của ông ta, nếu không ra mặt chỉ có thể đẩy chuyện cho Tiêu Minh Kiến thôi; Tiêu Minh Kiến đưa đẩy nổi thì La Quân phải đích thân giải quyết rồi, Hồ Tôn Khánh sao có gan dám công khai đối đầu với La Quân.

Trước khi Hồ Tôn Khánh tới đã nhận được điện thoại của La Quân:

- Đây chỉ là phản ứng kích động của một sinh viên bình thường bị người ta chửi, thành phố phải có lập trường chính trị, cũng không nên tùy tiện tiết lộ tình hình ra ngoài.

Hồ Tôn Khánh rửa thềm trong bụng, Trương Khác mà là sinh viên bình thường thì làm gì có chuyện phức tạp thế này? Sớm đã bị người ta ấn đầu xuống bắt xin lỗi rồi.

Lập trường chính trị của thành phố là gì? Trước kia sự kiện Phú Xuân Các đã được lập làm điển hình, đây là chuyện mất lòng hai bên, Hồ Tôn Khánh rất muốn tránh mà không tránh nổi.

Bất kể địa vị của Samsung ghê gớm thế nào, nhưng ở tình Đông Hải này không thể so được với Cẩm Hồ, không thể tiết lộ thân phận của Trương Khác, vậy chỉ có thể xử lý là xung đột của sinh viên rồi.

Hồ Tôn Khánh uất ức sai quan viên văn phòng ngoại sự chính phủ tới đồn cảnh sát tìm hiểu tình hình, nhưng không được phép can dự vào, còn ông ta đi đón Hàn Dung Thái.

Hàn Dung Thái không ngốc, hiện đám Lý Tại Thù vẫn bị nhốt ở đồn cảnh sát cấp thấp, sao chẳng hiểu lập trường của Kiến Nghiệp? Gặp Hồ Tôn Khánh cũng không nói kháng nghị gì cả, nếu lại xảy ra chuyện như Phú Xuân Các thì bây giờ lớn tiếng kháng nghị chỉ làm trò cười cho quốc tế, tùy tiện thăng cấp thành sự kiện ngoại giao, là chuyện chỉ kẻ ngu xuẩn thiếu hiểu biết mới làm.

Hàn Dung Thái và Hồ Tôn Khánh tới đồn cảnh sát trước tiên xem lời khai của Trương Khác và người xung quanh, rồi mới đi gặp đám Lý Tại Thù tìm hiểu tình huống.

Hồ Tôn Khánh không muốn gặp Trương Khác, chỉ nói chuyện với Thôi Quốc Hằng, Trương Hiểu Đông, ông ta hiểu tình hình rồi, chỉ còn xem bên phía Hàn Quốc muốn xuống thang ra sao?

Trương Hiểu Đông, Thôi Quốc Hằng chỉ muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ xí xóa, nhưng Trương Khác như cục đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng, nhưng y có bối cảnh không thể xem thường, trước đó lại cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc lập ra hiệp hội sáng nghiệp, rất được phía giáo dục chú ý.

Một sinh viên như thế bọn họ không thể uy hiếp được, thái độ phía đồn cảnh sát lại cứng rắn khác thường.

Ngụy Đông Cường là khôn đồn nhất, hẳn phải chịu trách nhiệm quản lý trực tiếp, trước khi tới Trương Hiểu Đông đã nói rất nhiều lời dọa dẫm.

Thấy Trương Hiểu Đông, Thôi Quốc Hằng ngồi đợi hơn hai tiếng, giờ Hồ Tôn Khánh, tổng lãnh sự Hàn Quốc cũng tới, với hắn mà nói đúng là ngày tận thế giáng xuống, hận Trương Khác tới tận xương tủy.

Trước khi Hồ Tôn Khánh tới, Ngụy Đông Cường cũng ý đồ dọa nạt Trương Khác nhận sai, ai ngờ mới nói được hai câu Trương Khác ngáp dài, cảnh sát liền mời hắn ra ngoài.

Tiếp đó có ba người nam nữ tới, chẳng thèm chào họ họ một tiếng, vào thẳng phòng Trương Khác giờ vẫn chưa ra.

Nhìn khuôn mặt u ám của Hồ Tôn Khánh ngồi ở ghế dài, lại nhìn Tịch Nhược Lâm từ đầu tới giờ không nói một lời, Ngụy Đông Cường hết sức bất an, không có dũng khí nói chuyện với Hồ Tôn Khánh, nói với Thôi Quốc Hằng:

- Viện trường, hay là tôi vào khuyên Trương Khác lần nữa, ba người Hàn Quốc nói chỉ cần cúi đầu nhận sai là sẽ không truy cứu nữa mà.

Lời này tất nhiên là muốn thể hiện trước mặt ngài phó thị trưởng thường vụ.

- Cúi đầu nhận sai?

Hồ Tôn Khánh nhướng mắt lên nhìn Ngụy Đông Cường:

- Vì sao phải cúi đầu nhận sai?

Trong bụng chữ tổ tông mười tám đời Trương Khác, nếu y có thể cúi đầu nhận sai đã chẳng hất trà vào mặt người ta! Quan trọng là ai có tư cách bảo y cúi đầu? Mời Đào Tấn ra à? Ông ta tức điên, sao mình gặp phải chuyện này? Thấy lãnh đạo Đh Đông Hải kinh ngạc, mới nhớ chưa trao đổi lập trường với họ:

- Tôi đã tìm hiểu sự việc rồi, chỉ là xung đột nhỏ, không ai đúng ai sai, phương diện nào chủ động nhận sai hòa giải chúng tôi cũng hoan nghênh.

- Nếu hai bên không đồng ý hòa giải thì sao?

Trương Hiểu Đông hỏi thử:

- Không muốn à?

Hồ Tôn Khánh tức tối nói:

- Vậy để phòng ngoại sự xử lý, theo quy định trị án xử lý.. Bọn chúng thích làm gì thì làm.

Thái độ của Hồ Tôn Khánh làm Thôi Quốc Hằng, Trương Hiếu Đông liên tưởng tới nhà Trương Khác đã vươn tay tới Hong Kong rồi, có điều thành phố không thể ra mặt chống lưng ột sinh viên.

Đối phương là một trong số người thừa kế của gia tộc Lý Kiện Hi, vậy mà thành phố không ra sức lấy lòng, vậy nói rõ một vấn đề, có nhân vật cần lấy lòng hơn, quan trường là mạng lưới quan hệ chằng chịt, Trương Tri Hành có quan hệ mật thiết với tp Kiến Nghiệp là điều bình thường.

Hồ Tôn Khánh tỏ thái độ rồi bọn họ không lo gì nữa, chỉ lấy làm lạ sao Trương Tri Hành không đánh tiếng với trường học?

Ngụy Đông Cường kiến thức ít, chỉ nghe ra oán khí trong lời Hồ Tôn Khánh, trong lòng sợ hãi bị lấy ra gánh trách nhiệm, thế là đem hoán hân trút hết lên đầu Trương Khác, trong mắt hắn, hoàn toàn là do tính hoàn khổ của Trương Khác gây ra, đã sinh sự lại không chịu cúi đầu nhận sai, tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Tịch Nhược Lâm nhìn vấn đề càng đơn thuần hơn, nhưng đúng với bản chất sự việc nhất, chẳng qua chỉ là va chạm nhỏ rất bình thường, mấy người Hàn Quốc chửi bới, Trương Khác hất trả là phản ứng bình thường mà.

~oOo

~~~ Hồ Tôn Khánh ra mặt giải quyết đây ...

Diệp Kiến Bàn trong phòng háy mắt với Trương Khác:

- Không hiểu lão ta đang chửi thầm trong bụng thế nào?

- Đó là chức trách thuộc phận sự của ông ta, trách được ai?

Trương Khác chẳng thương hại cho hoàn cảnh khó của Hồ Tôn Khánh, vừa tán gẫu với Diệp Kiến Bàn vừa chơi cờ ca rô với Tôn Tĩnh Mông được Diệp Tiểu Đồng và Thiệu Tâm Văn tham mưu.

- Chuyến này định trực tiếp đối đầu với Samsung à?

Diệp Kiến Bàn hỏi:

- Tôi trao đổi điện thoại với bí thư La rồi, bảo thành phố tạm thời không tiết lộ thân phận của tôi, loại vấn đề thị phi này, chắc Hồ Tôn Khánh không tự ý chủ trương để người ta nắm thóp. Nhưng cũng khó nói lắm, chuyện âm lên thế này, đám Chu Cẩn Tỳ đã biết, tên Kim Nam Dũng là học sinh của lão ta, ai biết lão ta có ngầm lộ ra không? Chẳng hay ho gì cả, tôi chỉ muốn bọn họ nhận sai với một học sinh bình thường thôi.

- Nếu cậu mà là học sinh bình thường, thì các phương diện đã ấn đầu cậu xuống nhận sai rồi.

Diệp Kiến Bàn cười:

- Đúng thế.

Trương Khác cười khổ:

- Anh nói làm mất hết cả hứng thú.

- Chấp nhận hiện thực đi, cậu không lo Samsung biết thân phận của cậu sẽ đặc biệt nhắm vào Cẩm Hồ?

- Cái này không sợ.

Trương Khác lắc đầu:

- Hai năm qua chúng tôi và Khoa Vương ân oán không ít, vì sao không đặc biệt nhắm vào Khoa Vương? Vì chỉ cần bỏ xa Khoa Vương là đủ, Samsung nếu nhắm vào Cẩm Hồ sẽ lộ sơ hở, sẽ bị đối thủ cạnh tranh quan tâm và đồng tình với Cẩm Hồ, Samsung càng khó đối phó.

- Ô không phải cậu cố ý chọc giận người Samsung chứ?

Diệp Kiến Bân vỗ lể, cười quỷ dị:

- Tên nhóc cậu âm hiểm quá đấy.

Tôn Tĩnh Mông ngẩng đầu lên:

- Không ai âm hiểm hơn tên nhóc con này nữa rồi!

- Cô đánh cờ đi.

Trương Khác gõ bàn cờ giấy, lại bảo Diệp Kiến Bân:

- Chẳng phải thế, nên tên Hàn Quốc khác nói câu đó tôi cũng không do dự hất trà ra ... Có điều Lý Tại Thù lấy thân phận tư nhân tới Kiến Nghiệp không thể vì thăm bạn, tôi hoài nghi hẳn tới khảo sát.

- Rất có khả năng, kế hoạch Vườn Sồi không thể không khiến các nơi chú ý, song nếu Samsung lập trung tâm nghiên cứu ở Kiến Nghiệp thì có chỗ nào bất lợi cho chúng ta.

- Đó là bước chuẩn bị bọn họ mở rộng thị trường trong nước, chẳng phải để phát triển kỹ thuật hạch tâm gì, không có lợi cho Kiến Nghiệp, lại tranh giành nguồn lực với chúng ta, nếu có cơ hội mà không chơi chúng một vỏ thì tôi quá thật thà hiền lành rồi.

Trương Khác cười nhạt:

- Tôi đang mong thằng tiểu tử đó cứ nhìn thấy Kiến Nghiệp là thù hận tránh đường khác.

- Khó mà nói được, nhân viên phái trú của Samsung đầu phải hạng tầm thường, vả lại Lý Tại Thù đâu quyết định nổi kế hoạch vận hành của Samsung.

Diệp Kiến Bân trầm ngâm:

670. Chương 670: Còn Có Kẻ Không Biết Điều

Sau khi Hàn Dũng Thái tới, đám Lý Tại Thù mau chóng nhận hòa giải, biểu thị xin lỗi vì những lời nói không thỏa đáng, bọn họ đâu phải kẻ ngu xuẩn vô tri, lập trường phía Kiến Nghiệp đã rõ, chẳng lẽ còn muốn làm thành tranh chấp ngoại giao sao? Còn giằng co chỉ chuốc nhục vào thân, không có lợi gì cho Samsung đầu tư vào nội địa.

Lý Hình Dư ký tên lên giấy hòa giải, ngón tay thon thả áp lên tờ giấy, khẽ đẩy ra giữ bàn, nhỏ nhẹ nói:

- Gây phiền phức cho hai bạn, tôi thực sự xin lỗi.

Lúc cúi người xuống không quên lấy tay che ngực, hại Trương Khác bị Tôn Tĩnh Mông dẫm chân ột phát.

Trương Khác nhìn chữ ký rất có thần khí của Lý Hình Dư, nhưng nghe thấy đằng sau có tiếng hừ nhẹ rất chói tai, quay đầu nhìn Ngụy Đông Cương, chẳng buồn nói gì với hạng ngu xuẩn này, nhìn đám Lý Tại Thù nói:

- Các anh dẫm chân lên mảnh đất này thì mong hãy giữ tôn trọng cơ bản nhất với nó.

Đám Lý Tại Thù không nói gì, chỉ ký tên rồi vội vàng bỏ đi, chiếc Ferrari cũng đã có người đưa tới đồn cảnh sát, đương nhiên không ai nói cho hẳn biết, trước đó xe của hẳn đỗ ở trung cư lưu học sinh bị không ít thứ bẩn thỉu ném vào như cà thối trứng thối.

Lý Tại Thù vào xe, thấy mấy chiếc xe đắt tiền đỗ ngoài đồn, tuy không bằng xe của hẳn, nhưng ở Trung Quốc đều được tính là xe sang, sầm mặt hỏi:

- Đó toàn là xe của chúng à?

Hắn lớn tới chừng này rồi chưa bao giờ bị thua thiệt như hôm nay.

- Chắc là thế.

Kim Nam Dũng đang nghĩ, y là ai? Hẳn tới Trung Quốc mấy năm rồi, hiểu biết không ít về quốc gia này, nếu hôm nay phát sinh tranh chấp với hai sinh viên bình thường đã không có kết cục như thế.

Lý Hình Dư khoanh tay trước ngực, im lặng không nói, cô mới tới Trung Quốc ngày thứ hai, không ngờ bị đưa vào đồn cảnh sát, đúng là xui xẻo, nhìn Lý Tại Thù, lòng oán trách, nam nhân đúng là tự đại, còn làm liên lụy tới mình.

Di động của Kim Nam Dũng vang lên, nhận máy nói:

- Vâng, vâng .. Dạ, em sẽ chuyển lời thầy Chu cho anh ta.

Cúp điện thoại nói:

- Giáo sư hướng dẫn của tôi hỏi thăm anh và Xảo Trinh, tỏ ý xin lỗi vì chuyện hôm nay.

Lý Hình Dư nhìn thấy chiếc di động của Kim Nam Dũng tỏa ánh sáng xanh trong bóng tối rất đẹp, cả tiếng chuông vừa rồi cũng êm tai, nói:

- Anh Nam Dũng, cho em mượn cái di động xem nào.

Kim Nam Dũng quay lại đưa di động cho Lý Hình Dư:

- Ái Đạt khả năng là đối thủ cạnh tranh đáng kể của Samsung khi tiến vào nội địa đây.

- Em không quan tâm tới chuyện công ty, đứng suốt ngày nói chuyện công ty trước mặt em được không?

Lý Hình Dư trách móc, mở di động ra, phát hiện màn hình này sáng hơn di động bình thường nhiều:

- Đẹp quá, màu lam này cũng rất đẹp.

Kim Nam Dũng tựa hồ chẳng nghe lời cảnh cáo vừa rồi của Lý Hình Dư, bảo Lý Tại Thù:

- Từ năm 95, Ái Đạt đã cùng TI lập viện nghiên cứu ứng dụng kỹ thuật quang điện, lấy kỹ thuật TI làm nền tảng, hai năm qua thành công chế tạo ra ống nhòm cực màu lam ít tổn hao điện năng ...

Lý Hình Dư cau mày, cô không thích bên tai có người luôn miệng bàn việc kinh doanh, quay người đi ngắm nghía chiếc i19.

~~0o0

~~~ Chuyện được giải quyết là tốt rồi.

Hồ Tôn Khánh cười ha hả, dẫn nhân viên chính phủ đi.

- Cậu phải lấy làm mừng vì người Hàn Quốc không truy cứu.

Ngụy Đông Cường lên mặt dạy dỗ Trương Khác:

- Về viết kiểm điểm cho tôi, trường học sẽ tăng cường giáo dục cậu.

- Anh không nói cũng không ai bảo cầm đầu.

Diệp Kiến Bân không chút khách khí nói, thi thoảng cũng gặp ở 1978, coi như biết nhau, người ở đây chỉ có mỗi mình hắn là mù mắt ăn nói lung tung, loại người thượng đội hạ đạp lại còn lúc nào bày ra cái vẻ đạo mạo đường hoàng, Diệp Kiến Bân chỉ muốn tát ột cái.

Nể Lâm Băng, Trương Khác không muốn Ngụy Đông Cường quá mất mặt, nói nhỏ:

- Chúng ta đi thôi.

Gật đầu với Thôi Quốc Hằng một cái, còn Trương Hiểu Đông coi như không quen biết.

Diệp Kiến Bân lạnh lùng nhìn Ngụy Đông Cường một cái rồi mới đi.

Thôi Quốc Hằng vỗ vai Ngụy Đông Cường tím mặt vì bị Diệp Kiến Bân giáo huấn:

- Loại trường hợp này về sau ít lên tiếng thôi.

Thái độ Thôi Quốc Hằng ôn hòa, song vẫn có ý trách Ngụy Đông Cường nói năng lung tung, đến cả phó thị trường thường vụ cũng bị kinh động ra mặt giải quyết cho học sinh này rồi, chẳng lẽ trường học còn không biết điều xử phạt nữa sao?

Ngụy Đông Cường lòng càng khó chịu, bọn họ ra ngoài đồn cảnh sát, thấy Hà Kỳ Vân và cảnh sát văn phòng ngoại sự tiến chân đám Trương Khác đi.

Hai chiếc Mercedes, một chiếc Toyota Crown, một chiếc Chevrolet phóng vút đi.

Trương Hiểu Đông, Thôi Quốc Hằng tuy là quan viên cấp chính xử, nhưng đều không có xe riêng.

Thế trận của đám Trương Khác đúng là rất bất mật, Trương Hiểu Đông đột nhiên nhớ ra gì đó:

- Lão Thôi, người vừa rồi có phải chủ tịch Diệp Kiến Bản của Thịnh Hâm không.

- A.

Thôi Úc Hằng choàng tỉnh:

- Thảo nào tôi thấy quen quen, ra là thái tử Diệp gia.

- ...

Ngụy Đông Cường há mồm, hơi ngạc nhiên, hẳn gặp Diệp Kiến Bản vài lần ở 1978, nhưng không biết thân phận.

Thôi Quốc Hằng lắc đầu, câu quan trường là một tấm lưới chẳng sai chút nào, Trương Tri Hành ở tận Tân Vu mà vì con mình gây chuyện có người Diệp gia ra mặt giải quyết:

- Lão Trương, làm vài chén chứ?

Dẫn dò Ngụy Đông Cường, Tịch Nhược Lâm vài câu rồi đi.

Tịch Nhược Lâm không đi cùng với Ngụy Đông Cường, đạp xe về ngõ Học Phủ, chuyện đã giải quyết xong, phải báo cho đám Đỗ Phi một tiếng để họ khỏi lo lắng.

Tới quán nét Sáng Vực, Đỗ Phi và Mông Nhạc đi ra gọi cô:

- Cô tới đúng lúc quá, Trương Khác mời chúng ta đi ăn khuya.

Tịch Nhược Lâm đầy nghi hoặc, khóa xe trước quán nét, một lúc sau chiếc BMW 140 được tuyệt đại đa số nam nhân coi là mong ước tối cao đi tới.

- Trương Khác, ở đồn có cho hai thằng Hàn Quốc thêm vài đấm không?

Đỗ Phi ngồi vào xe hỏi Mã Hải Long, rồi giới thiệu cho hai người còn lại:

- Đây là chú Mã.

Rời đồn cảnh sát thì đã là 11 giờ, đám Trương Khác liền tìm một quán ăn khuya.

Nhớ tới cái bộ mặt của Ngụy Đông Cường, Diệp Kiến Bản lại tức điên:

- Kể này không ra sao, nhân quang cũng quá kém.

Trương Khác nhìn rất thoáng:

- Bỏ đi, loại người đó bận tâm làm gì.

Y đúng là chẳng buồn để ý tới Ngụy Đông Cường.

- Hừ.

Diệp Kiến Bản khinh bỉ hừ một tiếng, hỏi:

- Cậu nói thương hiệu ngoại như Samsung có cạnh được cánh cổng của ĐTH TW không?

- Có khả năng, trước thực thi phân biệt giá cả cho dù không lập tức thủ tiêu cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Những thương hiệu có tuyến sản phẩm phong phú như Sony, Samsung, một khi khuếch trương là khuếch trương toàn diện, bọn họ sẵn sàng bỏ ra cái giá nhất định vượt quá chương ngại này.

Trương Khác đưa tay gõ bàn trước mặt Diệp Tiểu Đồng:

- Kỳ nghỉ của cô đã kết thúc.

Diệp Tiểu Đồng trờng mắt lên, tuần trăng mật đã dành đi, giờ ngay cả kỳ nghỉ kết hôn bình thường cũng hỏng rồi.

Tịch Nhược Lâm còn tưởng chuyến này được vào nhà hàng cao cấp, không ngờ là một quán ăn bình thường, đi vào trong thấy Hà Kỳ Vân cười với mình:

- Cô giáo Tiểu tịch cũng tới ăn khuya à?

- Á, mọi người quen nhau?

Tịch Nhược Lâm hơi xấu hổ, biểu hiện của cô ở đồn cảnh sát không thân thiện lắm.

Trương Khác gọi chủ quán mang mấy cái ghế tới cho nhóm Đỗ Phi.

Bàn Trương Khác không thể ngồi quá đông người, Mã Hải Long sang ngồi bàn bên cạnh, Tịch Nhược Lâm giật nảy mình, những người bạn bên đầu mặc véc đen, lạnh lùng nghiêm nghị, trông có vẻ là vệ sĩ, thì ra bọn họ cũng đi cùng nhóm Trương Khác.

Liếc nhìn Diệp Kiến Bân cao lớn, mặt vuông, mày rậm, nghe nói đây là chủ tịch Thịnh Hâm nổi tiếng, có vẻ mới hơn 30, nhìn Đỗ Phi và bọn họ rất thân thiết, không biết quan hệ ra sao.

Gọi năm đĩa ốc hương, tôm cay, tán gẫu những đề tài không đâu vào đâu, ăn tới 1 giờ mới xong.

671. Chương 671: Lơ Mơ Làng Màng

Đám Trương Khác xuống xe ở ngõ Học Phủ, tức xá 10h30 đã đóng cửa, tất nhiên phải để Tôn Tĩnh Mông và Tịch Nhược Lâm ngủ ở chung cư nghiên cứu sinh, đám Trương Khác thì tùy tiện kiếm cái góc nào ở quán nét mà ngủ, liền đưa hai cô gái về trước.

- Á, xe của tôi tối để ở ngõ Học Phủ, không khéo sáng sớm bị xe rác kéo mất.

Khi Tịch Nhược Lâm lấy xe thì Tôn Tĩnh Mông không nói gì, đến khi vào trường mới “đột nhiên” nhớ ra, mọi người định cùng cô quay về lấy, Tôn Tĩnh Mông tóm lấy tay Trương Khác:

- Có con gia súc này theo là được.

Trên đường quay lại, Trương Khác bịa mấy câu chuyện ma quỷ ra dọa, còn áp giọng lờ lờ nói:

- Quay lại nhìn đi, tôi không có chân này.

Tôn Tĩnh Mông tỉnh queo đi trước, ngay cả đầu cũng chẳng thèm quay lại, càng khỏi nói tới sợ hãi nép vào lòng y, Trương Khác mất hứng dẫm vào bóng Tôn Tĩnh Mông trải xuống lòng đường.

Đột nhiên Tôn Tĩnh Mông quay ngoắt lại, Trương Khác giật mình, mũi thiếu chút nữa chạm vào trán cô, định trêu cô tập kích thất bại thì hai cánh môi đỏ mọng khiêu khích của Tôn Tĩnh Mông áp tới, cô nhón chân lên hôn y.

Choáng váng, chạm vào cánh môi ướt mềm đó, chớp mắt đầu óc Trương Khác trống rỗng, Tôn Tĩnh Mông khép mắt lại, không thấy được đôi mắt trong như pha lê đó, chỉ có ánh trắng dụ chiếu xuống khuôn mặt mỹ lệ, bóng hàng mi mờ rung rung hiện trên gò má trắng nõn.

Trương Khác chỉ ngỡ ngàng giây lát, vành mắt buông xuống, nhìn thấy cổ áo ren hoa mở rộng, dưới chiếc cổ thon dài là xương quai xanh mè hoặc, da ngực trắng mịn màng.

Làm sao có thể kháng cự được sức dụ hoặc cực lớn đó, Trương Khác muốn tách hàm răng trắng kia ra ném thử chiếc lưỡi nhỏ thích phát ra lời đánh đá kia, muốn sờ lên cặp mông nhỏ y nhìn mà thèm từ rất lâu, nghĩ là làm tay y nhẹ nhàng vòng ra sau lưng Tôn Tĩnh Mông đặt lên cặp mông đầy sức sống, song tay mới chạm vào thì đột nhiên Tôn Tĩnh Mông mở mắt, tách khỏi môi y, hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Gạt tay Trương Khác mới chạm lên mông mình, còn chưa kịp xoa bóp ra:

- Sao anh có thể như thế được?

Trương Khác ngó người lần thứ hai:

- Cô hôn tôi, tôi phải làm gì đó phối hợp chứ!

- À, còn tưởng hôn anh có gì khá biệt, thì ra cũng vô vị, anh cũng chẳng có gì ghê gớm...

Nói xong Tôn Tĩnh Mông thản nhiên quay người bước về chỗ chiếc xe đạp của mình, mở khóa ngồi đằng sau, đợi Trương Khác tới chở.

Trương Khác vừa tức mình vừa buồn cười, tưởng môi chạm nhau đã gọi là hôn sao? Y rất muốn đi tới cho cô bé đảo để này biết nộ hôn thực sự là thế nào, để xem đến lúc đó còn mạnh miệng được không, nhưng không nắm bắt được trái tim Tôn Tĩnh Mông, cứ thế mơ mơ hồ hồ chở Tôn Tĩnh Mông về.

- Động tác anh hất trà vào mặt tên Hàn Quốc đó thật là đẹp, khuôn mặt lúc đó cũng rất đẹp, như trăng trên trời vậy.

Tôn Tĩnh Mông ôm hông Trương Khác, thò đầu tới hỏi:

- Biểu hiện của tôi hôm nay không tệ.

Ví dụ kiểu gì thế? Trương Khác không cam lòng hỏi:

- Vì chuyện này mà vừa rồi cô hôn tôi lại không cho tôi sờ cô hả?

- Anh lăng nhăng như thế, sờ ai không sờ, lại muốn sờ tôi.

Nghe nha đầu này nói gì thế, Trương Khác ngứa ngáy, đây là cái đạo lý quý quái gì vậy?

- Chuyện vừa rồi không cho phép nhớ tới, ngủ một giấc mai phải quên đi, anh không được có suy tính gì với tôi, càng tuyệt đối không được có chút ảo tưởng nào với tôi.

Tôn Tĩnh Mông néo hông Trương Khác uy hiếp:

- Nhận lời đi.

Được rồi, coi như hôm nay bị người ta trêu ghẹo một phen vậy, cho xe vào bãi, Trương Khác hỏi:

- Cô chắc vừa rồi không phải nộ hôn đầu của cô chứ?

- Đã bảo không được nhớ tới nó mà!

Tôn Tĩnh Mông trừng mắt định đưa tay định néo miệng Trương Khác, y né người, Tôn Tĩnh Mông cố ý dậm chân ầm ầm, khiến tầng trên tầng dưới quất tháo om sòm, cô vội cùng Trương Khác chồm vào phòng.

Tịch Nhược Lâm nghe hai trợ lý chủ nhiệm kia nói về căn phòng xa xỉ của Trương Khác của Đỗ Phi, đó là gian phòng cải tạo cứ như phòng hạng sang của khách sạn có sao.

Muộn rồi không về KTX được cô ta và Tôn Tĩnh Mông cứ chiếm ổ thước, tính toán thế nhưng về phòng chẳng ai buồn ngủ, lấy tú ra chơi, tới tận rạng sáng mới giải tán.

Tịch Nhược Lâm và túc xá ngủ bù, Mông Nhạc cố gắng gượng đi học, Đỗ Phi thì tới hiện trường thi công.

Sáng trời đổ mưa, hai chiếc ô bị tịch Nhược Lâm một cái, Đỗ Phi, Mông Nhạc lấy nốt cái còn lại.

Tôn Tĩnh Mông bị nhốt ở chung cư nghiên cứu sinh, cô đã có ý không đi xe đạp nữa, dù không mưa cũng lười chẳng muốn về, mượn áo của Trương Khác đi tắm, Trương Khác lười chui ngay vào chăn ngủ trước, nhưng bị Tôn Tĩnh Mông đá đít:

- Sang giường Đỗ Phi ngủ, tôi ngủ giường anh.

Trương Khác triệt để hết hi vọng rồi, tâm tình cực tệ ôm chăn sang giường Đỗ Phi ngủ, ngủ một lèo tới trưa mới tỉnh, không thấy Tôn Tĩnh Mông trên giường mình, nghĩ nha đầu này đi về rồi, bò dậy đi vào nhà vệ sinh, vừa mới dẫm xuống đất thì thấy cô ta ôm gối ngủ ở mặt đất giữa hai giường ...

Ngủ thế nào mà ngã lăn xuống cũng không biết, quá giỏi! Trương Khác lắc đầu, nhìn Tôn Tĩnh Mông cuộn tròn như đứa trẻ con, một cái chân trắng như tuyết chân gác lên gối, mông hở hết cả ra, chiếc áo sơ mi mượn của Trương Khác có hai cái cúc không cài, hai ngọn hỏa diệm sơn nhô lên xuống, mái tóc dài rối bời che đi qua nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cánh môi hồng mọng, làm Trương Khác nhớ lại nụ hôn bất ngờ đêm qua.

Định bế Tôn Tĩnh Mông lên giường, người vừa cúi xuống thì nha đầu đó tỉnh lại, trở mắt nhìn Trương Khác một lúc, làm rõ tình huống rồi xoa cánh tay, kêu:

- Tôi bảo sao lại mơ bị anh đánh một trận mà?

Rồi hành vi tiếp theo cứ như hoàn toàn quên mất chuyện xảy ra hôm qua, quên đã thề dứt khoát không đi chiếc xe đạp màu vàng, kiếm được của Trương Khác một bữa cơm rồi ung dung đạp xe về, làm chính Trương Khác cũng lẫn lộn, hay là mình cũng mơ?

oOo

~~Thời gian qua, trong lòng Tạ Kiếm Nam không có lúc nào dễ chịu, tình hình kinh tế Châu Á đột nhiên diễn biến xấu, chỉ còn lại hai tháng, chẳng ai ngăn được cơn sóng dữ, Khoa Vương năm nay lỗ lớn đã là chuyện chắc chắn, tuy chuẩn bị trước, nhưng truyền thông âm ỉ đưa tin, đối lại là bất kỳ ai cũng chẳng có được tâm tình tốt đẹp.

Mỗi năm đầu tháng 11, đề tài Tiêu Vương lại thành chủ đề nóng được giới truyền thông săn đón.

Thường mà nói giới truyền thông khó mà có được con số chuẩn xác, chỉ căn cứ nhu cầu tuyên truyền đưa ra con số cần thiết, ví như lợi nhuận không đủ khả quan thì trọng điểm tuyên truyền doanh thu.

Đầu tháng 11 Ái Đạt công bố con số kinh doanh ba quý tiến hành dự đoán chi tiết về tài vụ quý bốn, thế là tình hình thị trường đầu đĩa bị lật trần trước mặt công chúng, chẳng phải Khoa Vương muốn che giấu là che giấu được.

Nhà báo có chuyên môn có thể từ dữ liệu của Ái Đạt và bộ điện tử suy ra tình hình tài vụ của Khoa Vương tới tháng mười.

Lợi nhuận của Ái Đạt từ tháng 1 tới tháng 4 làm người ta há hốc mồm, mỗi tháng lãi 80 triệu, Khoa Vương tới tận tháng 4 mới hơi lãi một chút.

Đầu tháng 5, Ái Đạt mượn xác lên thị trường chứng khoán, con số tài vụ nhập vào công ty trên thị trường chứng khoán, khấu trừ đi lợi nhuận thị trường nội địa bị Cầm Hồ lấy đi, nghiệp vụ đầu đĩa quý hai của Ái Đạt vẫn duy trì mức cao 25 triệu HKD.

Quý hai với Khoa Vương mà nói là nhẹ nhàng nhất, là thời gian mỹ hảo nhất, con số tiêu thụ tăng ổn định, thị trường hải ngoại liên tục đột phá, lợi nhuận tổng bộ Khoa Vương gần 100 triệu, bù đắp được chi phí marketing lớn ở quý một.

Tình thế tốt đẹp nếu cứ như thế tiếp tục duy trì, cho dù không so được với hào quang của Ái Đạt, thành tựu thương nghiệp cá nhân của Tạ Kiếm Nam cũng có thêm một điểm sáng.

672. Chương 672: Khoa Vương Khốn Quẫn.

Đầu tháng 7, cơn bão tài chính càn quét toàn bộ ĐNÁ mà không hề có nhiều dấu hiệu báo trước.

Điện tử Ái Đạt cũng không tránh được, lợi nhuận ĐNÁ giảm từ 40 triệu HDK xuống còn chưa tới 4 triệu; áp lực thị trường ĐNÁ truyền về trong nước, cạnh tranh thêm khốc liệt, lợi nhuận sụt giảm mạnh.

Cơn bão tài chính tiếp tục lan đi, giá trị điện tử Ái Đạt trên thị trường chứng khoán từ mức cao nhất gần 12 tỷ tụt xuống còn chừng 5 tỷ.

Thị trường đầu đĩa quý 4 vẫn không lạc quan, nhưng Ái Đạt cùng lúc với công bố hàng loạt con số, cũng tuyên bố dùng tài chính dự trữ mua lại cổ phiếu công ty duy trì cổ phiếu không trượt mạnh.

Khi mượn xác Ái Đạt có 600 triệu HKD dự trữ, thêm vào loại nhuận hai quý, số tiền có thể sử dụng lên tới hơn 1 tỷ HKD, có thể tối đa mua 20% cổ phiếu từ thị trường.

Duy trì giá cổ phiếu là điều quan trọng trấn an lòng tin của nhà đầu tư, tài chính thực sự cần dùng không cần nhiều đến thế, cần 200-300 triệu đủ duy trì mức cổ phiếu hiện tại.

Là long đầu sản nghiệp đầu đĩa còn “thê thảm như thế”, tình trạng Khoa Vương thế nào khỏi nghĩ cũng biết.

Quý ba Khoa Vương phải bù lỗ cho thị trường ĐNÁ gần 30 triệu, còn chưa tính tổn thất trước đó của công ty hải ngoại, làm người ta nản lòng là áp lực thị trường cứ tăng, lợi nhuận tiếp tục giảm.

Tháng 7 Khoa Vương còn giữ lãi nhất định, tháng 8 chỉ còn cách mức thua lỗ một chút, tháng 9 Tân Nguyên phát động thế công giá cả, Khoa Vương lúc này riêng tổn thất hàng tồn kho đã gần 30 triệu, lợi nhuận mỗi máy không còn, toàn năm khả năng có thể lỗ 150 triệu, chưa tính công ty hải ngoại.

Lúc này vẫn chưa thấy dấu hiệu kinh tế khởi sắc.

Đối lập với Khoa Vương là Tân Nguyên sống khỏe phây phây, Tân Nguyên chưa bao giờ coi Ái Đạt là đối thủ cạnh tranh, ngược lại trong quá trình bảy nhà máy nhỏ sát nhập, được Ái Đạt nâng đỡ toàn diện từ kỹ thuật, nghiệp vụ lẫn cung ứng linh kiện, thực hiện chiến lược sống dựa vào Ái Đạt.

Tân Nguyên cũng không khởi động chiến lược marketing rầm rộ, mà bình ổn tiến lên từ cơ sở thị trường của các nhà máy nhỏ, bọn họ cũng chẳng kịp mở rộng tới ĐNÁ, nên không bị tổn thất gì.

Lượng tiêu thụ của Tân Nguyên đầu năm thậm chí không bằng 1/4 của Khoa Vương, tới giữa năm chỉ bằng 1/3 của Khoa Vương, nhưng bọn họ không chế nghiêm ngặt marketing, quản lý chi tiêu, nắm được thời kỳ lợi nhuận cao cuối cùng của sản nghiệp đầu đĩa, tích lũy được số tài chính nhất định.

Vào quý ba, không chế chi phí sản xuất làm ưu thế của Tân Nguyên đột nhiên tăng mạnh, khi Khoa Vương đang vùng vẫy tránh thua lỗ thì Tân Nguyên dư dả tiếp tục tăng lực độ tuyên truyền thị trường.

Đầu tháng 9, Tân Nguyên được Cẩm Hồ hạ giá linh kiện hỗ trợ, đi trước một bước phát động cơn bão giảm giá, mức tiêu thụ lập tức kéo gần khoảng cách với Khoa Vương chỉ còn 1/2, thành doanh nghiệp xếp thứ 6 trên thị trường đầu đĩa.

Ái Đạt đứng đầu chiếm 32% thị trường, Tân Khoa thứ hai, Khoa Vương thứ ba chiếm cứ 13%, Bộ Bộ Cao thứ 4, Ái Đa thứ 5, Tân Nguyên thứ 6 chiếm cứ 7%.

Thêm vào con số tiêu thụ ở hải ngoại, Khoa Vương đứng trên Tân Khoa, nhưng có tác dụng gì? Tạ Kiếm Nam ngồi trong văn phòng đau đớn xem con số truyền thông dự đoán.

Lúc này, Cẩm Hồ lại đem một phần đầu đĩa ủy thác cho Tân Nguyên sản xuất.

Chi phí làm thay mặc dù thấp, mỗi chiếc lãi có 20 -30 đồng, nhưng lượng tiêu thụ của Ái Đạt cực lớn, mỗi tháng gần 20 vạn chiếc, một xí nghiệp mỗi tháng có 200 - 300 vạn lợi nhuận, còn gì mà không thỏa mãn.

Nếu Cẩm Hồ đem bộ phận này ủy thác cho Khoa Vương làm, Tạ Kiếm Nam hoài nghi mình liệu có dũng khí từ chối hay không, mặc dù ba nhà liên thủ bắn hạ Cẩm Thành kiếm được chút bồi thường, đương nhiên khi nào lợi ích từ Cẩm Thành mới chuyển thành tiền mặt được thì chưa rõ, nhưng áp lực tài vụ của Khoa Vương là thực sự.

Tiếng gõ cửa cắt ngang suy nghĩ của Tạ Kiếm Nam, ngoài cửa thấp thoáng bóng hình xinh đẹp của Trần Tĩnh. Cao Khoa Khoa vương từ tháng 10 dựa vào hỗ trợ linh kiện, kỹ thuật của Cẩm Hồ, tiến vào thị trường di động, đã có mở đầu không tệ.

Với tư duy cố hữu của Tạ gia, không hiểu nổi vì sao trước đó Cẩm Hồ lại dốc sức nâng đỡ Tân Nguyên, ngay cả khi cơn bão tài chính tàn quét gây thiệt hại cho Ái Đạt, Cẩm Hồ không dựa vào ưu thế của mình chen ép không gian lợi nhuận của Tân Nguyên, thậm chí giảm giá hỗ trợ.

Giờ đây lại nâng đỡ Cao Khoa Khoa Vương, đã nhìn ra được xu thế chuyển biến thành doanh nghiệp cung cấp linh kiện của Cẩm Hồ.

Nhưng rốt cuộc mục tiêu của Cẩm Hồ là gì?

Trần Tĩnh ôm tài liệu đi vào, nhìn Tạ Kiếm Nam bị báo chí làm tiểu tụy, đưa tài liệu cho hắn, không nói gì cả.

Ánh mắt Trần Tĩnh nhìn y lạnh nhạt, không còn sự ngưỡng mộ như trước kia nữa.

Khoa Vương lỗ 150 triệu, làm một người từ nhỏ đã được bao phủ hào quang thiên tài thương nghiệp làm sao chịu đựng nổi?

Đẩy trách nhiệm lên đầu cơ bão tài chính à? Nếu không có cơn bão tài chính, Khoa Vương đạt được mục tiêu lợi nhuận 300 triệu không khó, nhưng giới truyền thông nhất trí chỉ trích sách lược marketing gần như đánh bạc và phương châm nhảy vọt của Khoa Vương là nguyên nhân căn bản.

- Khoa Vương thành đối tượng cho giới truyền thông chế nhạo, bọn họ có phải định đập lên Khoa Vương gây áp lực với ĐTH TW, thì triển quyền cước ở đại hội Tiêu Vương?

Tạ Kiếm Nam ngẩng đầu cười khở, giờ hắn chẳng có tâm trạng thể hiện phong độ với Trần Tĩnh như trước kia nữa.

- Có lẽ...

Trần Tĩnh đáp một tiếng, quan hệ với Tạ Kiếm Nam đã trở nên lãnh đạm, nhưng công tác vẫn phải duy trì, không thể phải tay bỏ đi vào lúc này được.

Ái Đạt, Hương Tuyết Hải rất có khả năng vượt trội ở đại hội Tiêu Vương năm nay.

- Vấn đề tiền lương năm tới của Lưu Minh Huy, em nói chuyện với hắn hay để anh?

Tạ Kiếm Nam hỏi:

Khoản lương 80 vạn một năm với Khoa Vương hiện nay là quá xa xỉ.

- Để em nói.

Trần Tĩnh biết thảo luận với Lưu Minh Huy vấn đề này là rất tàn khốc, nhưng cô là phó tổng giám đốc phân quản thị trường, không thể tùy tiện dồn đẩy trách nhiệm lên đầu người khác.

Không chỉ là vấn đề của Lưu Minh Huy, mà toàn bộ người nhảy từ Ái Đạt sang năm ngoái đều làm người ta đau đầu.

- Được, em đi nói với bọn họ đi, được thì tốt, không thì đường ai nấy đi.

Tạ Kiếm Nam nói với giọng sa sút anh hùng lúc tuổi già.

Lưu Minh Huy nhận được điện thoại Trần Tĩnh gọi tới văn phòng thì có chút thấp thỏm, lại sắp tới đại hội Tiêu Vương rồi, lúc này hắn không quan tâm tới kế hoạch tuyên truyền năm sau mà nhớ lại một năm trước hắn cùng 9 chủ quản tiêu thụ bỏ Ái Đạt sang Khoa Vương.

Sắp hết 1 năm hợp đồng, Khoa Vương không có ai tìm hắn thảo luận kéo dài hợp đồng.

Kết cục ra sao, Lưu Minh Huy cũng có thể nghĩ ra.

Đẩy cửa vào văn phòng của Trần Tĩnh, nhìn Trần Tĩnh cầm kính trên bàn đeo lên, đoan trang xinh đẹp, trong công ty ai cũng biết cô và Tạ Kiếm Nam đã rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh, truy cứu căn nguyên là tranh chấp lợi ích giữa Đại Nhã và Chính Thái gây ra.

- Anh ngồi đi.

Trần Tĩnh cảm thấy hơi khó mở miệng.

- Giám đốc Trần tìm tôi bàn chuyện an bài công tác năm sau?

Lưu Minh Huy cố trấn tĩnh, chủ động nói:

- Ừm.

Trần Tĩnh lấy một cặp hồ sơ trong ngăn kéo ra, lật xem rồi đặt xuống, người hơi ngã về phía trước: truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm com

- Anh có khả năng quay về Cẩm Hồ không?

Lưu Minh Huy hiểu tài liệu kia là cái gì, ngay cả Trần Tĩnh cũng không nhấn tâm nói ra mới hỏi thế, trong mắt cô, về Cẩm Hồ với mình là con đường thích hợp.

Chuyện tới mức này Lưu Minh Huy sao chẳng muốn quay đầu lại, không phải chỉ mình hấn nghĩ thế, Cẩm Hồ như mặt trời chính ngọ, chuyển công ty đâu phải chuyện đáng xấu hổ gì?

673. Chương 673: Lời Mời.

Đối diện với kiến nghị thiện chí chân thành của Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy không che dấu:

- Cẩm Hồ thiết lập công ty tiêu thụ mới, rất cần người, một số sẽ lựa chọn trở về, bên kia cũng tiếp nhận, tôi đã tiếp xúc với Dương Vân, khả năng do năm ngoái tôi rời Ái Đạt gây ảnh hưởng lớn, không ai quyết được, phải xin chỉ thị người đó, hồ sơ chuyển đi, câu trả lời được gửi về chỉ có hai chữ : Đã đọc.

Trần Tĩnh không biết an ủi hẳn ra sao, đưa cặp tài liệu cho hẳn:

- Hay là anh mang về văn phòng xem, vài ngày nữa trả lời tôi cũng được.

Lưu Minh Huy thầm nghĩ mình có thể chấp nhận mức lương thấp cỡ nào 20 vạn, 10 vạn? Cuối cùng giữ chút tôn nghiêm nói:

- Tôi định làm xong việc trong tay sẽ đi Quảng Đông, bạn học tôi mới một nhà máy điện tử ở đó, muốn cùng sáng nghiệp.

- Tốt quá, có gì cần giúp anh cứ nói.

Trần Tĩnh tốn nửa ngày nói chuyện với những người đi theo Lưu Minh Huy, có bốn người quay lại Cẩm Hồ, một người ở lại nhận mức lương của Khoa Vương, bốn người khác rời Khoa Vương.

Mức lương hạ xuống còn một phần năm, thậm chí một phần sáu thật khó khiến ai chấp nhận được, cứ nhìn những người ở lại Ái Đạt, dù không phải ai cũng bay cao, song đủ để người cùng lứa hâm mộ rồi.

Với Trần Tĩnh, chuyện đau đầu không chỉ có thế.

Khoa Vương dùng hình thức thu tiền đảm bảo từ nhà phân phối có được gần 200 triệu, nhưng hiện giờ tin tức Khoa Vương năm nay có thể lỗ lớn bị giới truyền thông lộ ra, các nhà tiêu thụ bắt đầu lo cho an toàn khoản tiền đảm bảo của bọn họ rồi.

Khoa Vương một năm trước tài sản cố định chỉ có gần 200 triệu, nói tới tài sản của Khoa Vương, đa phần gắn vào thương hiệu này.

Giá trị thương hiệu cần không ngừng đầu tư thị trường để duy trì, tài sản cố định cũng theo thời gian không ngừng giảm giá.

Năm nay lỗ vốn là không thể tránh khỏi, quan trọng làm sao để xoay chuyển thế yếu, đầu tiên phải giữ được lòng tin của nhà phân phối vào Khoa Vương.

Khoa Vương chỉ cần thay đổi đường lối kinh doanh cấp tiến hiện nay, giảm đầu tư thị trường quá lớn, áp dụng đường lối cạnh tranh ôn hòa, thì sinh tồn được không quá khó.

Hơn nửa năm qua Khoa Vương cũng đầu tư lớn vào nghiên cứu, chi phí sản xuất ít hơn doanh nghiệp khác, chỉ vì chi phí marketing đội giá lên quá cao, đó là nguyên nhân trực tiếp khiến Khoa Vương lỗ lớn.

Quy mô nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt gấp đôi Khoa Vương, nhưng đầu tư tuyên truyền bằng 1/3 Khoa Vương.

Đương nhiên muốn đảo ngược lại không phải chuyện dễ dàng.

Chuyện cấp bách nhất hiện nay là tìm nguồn tài chính ổn định để cải thiện kết cấu tài chính.

Tiếc là mấy đại cổ đông của Khoa Vương không thể đầu tư thêm nữa, vay ngân hàng cũng khó khăn.

Trần Tĩnh ngồi lặng im trong văn phòng, không hiểu thoát khỏi khốn cảnh này ra sao, trong lòng nghĩ, nếu là anh ta, sẽ đối diện với khốn cảnh này ra sao? Bỏ mặc Khoa Vương, dồn tinh lực lên Cao Khoa Khoa Vương?

Đứng ở tầng 12 khu nghiên cứu phát triển tổng hợp của Khoa Vương có thể nhìn thấy ngoài cửa sổ là nhà xưởng của khu công nghiệp nối tiếp nhau như nấm mọc sau mưa, đang không ngừng lan ra bốn phía.

Trần Tĩnh cảm khái, một năm trước tới đây Ái Đạt tuy có tiếng tăm, nhưng quy mô khu công nghiệp còn thua xa hiện nay.

Ái Đạt và Khoa Vương liên tục hai lần đoạt Tiêu Vương đem lại cho Hải Châu sức ảnh hưởng và thanh danh lớn, ngày càng nhiều doanh nghiệp tới Hải Châu đầu tư, hai năm qua tốc độ mời gọi đầu tư của Hải Châu sánh ngang với Huệ Sơn, chỉ có điều cơ sở kém hơn Huệ Sơn một chút.

Tài chính địa phương được triệt để cải thiện, chỉ riêng ba trấn Tân Kiều, Ích Long Tượng Sơn, đã cống hiến cho tài chính địa phương gần một tỷ thuế thu.

Ngân hàng thương nghiệp Hải Châu thành lập chưa tới một năm phát uy được sức ảnh hưởng khá trọng yếu trong hoạt động kinh tế ở Hải Châu.

Lý Nghị Hoa dám nghĩ dám làm, sau khi nhậm chức đuổi 3/4 cán bộ trung tầng của quỹ tín dụng, mạnh mẽ thúc đẩy cải cách, oán thán dậy trời, năm ba ngày lại có người bao vây cơ quan chính phủ thành ủy.

Nhưng Đường Học Kiêm ủng hộ kiên định, Lý Nghị Hoa vượt qua được khó khăn, chỉ trong một năm, nợ xấu, khoảng vay lãi suất không tốt được cải thiện về căn bản, quy mô tiền gửi mau chóng mở rộng lên tới 2 tỷ, cung cấp lượng máu lớn cho việc phát triển kinh tế Hải Châu.

Tiếc rằng ngân hàng thương nghiệp bao phủ dưới cái bóng của Trương Khác sẽ không để Khoa Vương huy động vốn, Tạ Kiếm Nam từng có ý thông qua Tô Dật Quần làm công tác với Lý Nghị Hoa, nhưng bị từ chối không nể nang gì, lý do đơn giản là:

- Cho dù tôi đồng ý cho Khoa Vương vay, cuối cùng có thông qua hay không là ở hội đồng thẩm tra khoản vay.

Vậy là con đường tài chính của Khoa Vương bị bịt kín rồi, quý hai tiêu thụ khả quan khiến Khoa Vương lạc quan mù quáng, cho rằng kết cấu tài chính sẽ cải thiện cùng lợi nhuận, không vay tiền dài hạn từ ngân hàng ... Nhưng ai ngờ được tình thế quý ba xấu đi như vậy?

Không, anh ta đã lường trước được.

Trần Tĩnh nhớ tới khuôn mặt ấy, cả thành phố như bao phủ bởi nụ cười của y.

Tạ Kiếm Nam gõ cửa đi vào, thấy Trần Tĩnh đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, không đoán được ra trong lòng cô đang nghĩ gì, hỏi:

- Anh đi Kiến Nghiệp đây, em có đi cùng anh không?

- À, còn vài việc chưa làm xong.

Trần Tĩnh kiếm cớ tránh khỏi ở riêng bên hẳn quá lâu, từ Hải Châu tới Kiến Nghiệp mất ba tiếng, không kiếm được chủ đề gì để nói, chẳng phải càng thêm khó chịu?

Hoàng hôn, Trần Tĩnh một mình lái xe xuất phát, cô không quan tâm Tạ Kiếm Nam tới Kiến Nghiệp làm gì, còn cô tới tìm Tạ Tử Gia, sau đó cùng tới Bắc Kinh tham dự đại hội Tiêu Vương.

Tới Kiến Nghiệp nhận được điện thoại của Tạ Tử Gia, mới biết Tạ Kiếm Nam tới Kiến Nghiệp để gặp Lý Tại Thù, Tạ Tử Gia cũng bị kéo đi ăn cơm, có lẽ Tạ Tử Gia tự bám theo cũng chưa biết chừng.

Trần Tĩnh chẳng muốn làm quen Lý Tại Thù, lái xe vào ĐH Đông Hải đợi Tạ Tử Gia, qua ngõ Học Phủ phát hiện ra có một vài cửa hàng mở cửa kinh doanh rồi.

Đột nhiên thấy Trương Khác mặc áo gió màu xám một mình ngồi trên chiếc ghế dài đọc sách, đem thu Kiến Nghiệp không lạnh lắm, rất nhiều sinh viên tụ tập bên những chiếc ghế ghế dài trò chuyện.

Rất tò mò không biết Trương Khác xem sách gì, nhưng không dám đối diện với y, có lẽ không dám đối diện bản thân trong giấc mơ hoang đường ấy.

Trương Khác ngẩng đầu lên, bốn mắt chạm nhau, Trần Tĩnh giật mình, phanh gấp xe lại.

- A, trùng hợp quá, hai tiếng trước ở chỗ này tôi gặp Tạ Kiếm Nam đấy.

Trương Khác chỉ đồng hồ nói:

- Còn tưởng cô đi với tiểu ma nữ kia chứ?

Trần Tĩnh nghĩ chắc Trương Khác cũng đau đầu vì Tạ Tử Gia, cười duyên đáp:

- Tử Gia à, nó đi cùng Kiếm Nam ăn tối rồi, tôi vừa tới Kiến Nghiệp.

- Cô vừa từ Hải Châu tới? Vậy chắc là chưa ăn cơm, chưa muộn đâu, tới chỗ họ còn kịp đấy.

Trần Tĩnh khẽ lắc đầu:

- Bọn họ mới chuyên vụ của Samsung ăn cơm.

Trương Khác đứng dậy, gấp sách lại, làm một động tác màu mè của quý tộc Châu Âu xưa:

- Quý cô cho kẻ hèn này vinh hạnh mời một bữa cơm chứ?

- Kiếm được một bữa cơm của anh thật không dễ.

Trần Tĩnh mỉm cười điệu đà gạt đầu, vẫn tò mò Trương Khác xem sách gì:

- Anh đang đọc gì thế?

Trương Khác mở sách ra trước mặt Trần Tĩnh, là Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung, ngồi vào xe:

- Buồn chán đọc tiêu khiển thôi.

- Không học xấu theo chứ hả?

- Học xấu cái gì?

- Á.

Trần Tĩnh đột nhiên cảm thấy đùa như vậy không thích hợp, nếu nói xấu, Trương Khác đâu tử tế gì, mặt nóng lên.

Ngõ Học Phủ vẫn chỉ có nhà hàng Hàn Quốc kia kinh doanh, Trương Khác chẳng mặt mũi nào vào ăn như thể không chuyện gì xảy ra, chỉ đường cho Trần Tĩnh tới nhà hàng tây ngon nhất khu Đông Hoa.

***

Chuyên vụ là cấp quản lý cao hơn trưởng phòng, chức danh chỉ có ở Nhật Hàn.

674. Chương 674: Đến Hẹn Lại Lên

Đi vào nhà hàng, nhìn thấy Kim Nam Dũng và mỹ nữ ngực to, Trương Khác nhún vai:

- Trùng hợp quá, muốn nói không có duyên phận cũng không được.

Cứ tưởng Tạ Kiếm Nam mới Lý Tại Thù thì hai người này cũng có mặt không ngờ lại trốn ở đây hẹn hò.

Thấy khuôn mặt chột nhả của của Trương Khác, Lý Hình Dư quay mặt đi, không che dấu lửa giận trong mắt.

Kim Nam Dũng sắc mặt rất khó coi, nếu là người khác nhìn thấy kẻ tát mình hai cái xuất hiện trước mặt cũng không thể có sắc mặt tử tế, không may lại chỉ còn bàn trống bên cạnh, chỉ đành nhẫn nhịn nhìn Trương Khác và Trần Tĩnh ngồi xuống.

Trần Tĩnh nghi hoặc nhìn Trương Khác, sao y đi đâu cũng trêu chọc vào những cô gái xinh đẹp cực điểm thế?

- Hai người Hàn Quốc, mấy ngày trước có chút va chạm không vui.

- Ồ.

Trần Tĩnh không ngờ Trương Khác biết nói tiếng địa phương Tân Thái.

Lý Hình Dư không nhịn được muốn nghe Trương Khác nói gì, nhưng lọt vào tai lại là thứ tiếng kỳ quái, tò mò nghiêng đầu qua, thấy ngay Trương Khác đang nhe răng cười với mình mới biết trúng bẫy y, tức giận vì bị bốn cợt thấy Kim Nam Dũng cũng không muốn ngồi cùng Trương Khác, liền đề nghị đi chỗ khác.

Đội bọn họ đi rồi Trương Khác mới giải thích nguyên do.

Trần Tĩnh quay đầu lại nhìn theo hướng Lý Hình Dư biến mất:

- Samsung là đối thủ cạnh tranh mà Cẩm Hồ nhất định phải đối diện, nghe nói di động của Samsung cũng có ý tiến vào thị trường nội địa.

- Có lẽ không phải chỉ một mình Samsung đâu.

Trương Khác lắc đầu:

- Một mặt là thị trường trong nước đã mở cửa với bên ngoài rồi, mặt khác các doanh nghiệp Nhật Hàn cũng gửi gắm hi vọng vào thị trường nội địa.

Trần Tĩnh không tiện thảo luận sâu hơn chủ đề này, gọi món ăn xong, kể lại tình huống gần đây của Khoa Vương, Trương Khác nghe tới chuyện Lưu Minh Huy cũng chỉ nhếch môi một chút.

Trương Khác nhìn khuôn mặt Trần Tĩnh có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi, cười nói:

- Cô nghĩ tôi là loại người nhỏ nhen chấp nhặt sao? Đơn giản là hán không thích hợp với Cẩm Hồ nữa, cũng không tìm được vị trí ở Cẩm Hồ.

Lưu Minh Huy nếu không rời Cẩm Hồ thì có lẽ hiện đang chấp chương một phương như Tương Vi, Chu Nhất Bình rồi, nhưng ai ngờ một năm sau Cẩm Hồ có thành tựu như hiện nay.

Trần Tĩnh tiếc cho Lưu Minh Huy.

Đang nói chuyện thì Trương Khác có điện thoại, Trần Tĩnh có thể nghe thấy giọng nam nhân trung niên từ bên kia. Trương Khác nhận được điện thoại không tránh mình làm Trần Tĩnh cảm thấy rất ảm áp, không cho phép bản thân có cảm giác đó, cầm ly nước nhấp một ngụm, nhìn tiểu nam nhân ít nhất phải kém mình 6 tuổi này.

- Điện thoại của bí thư Triệu Dương.

Trương Khác đặt di động xuống:

- Ông ấy tới tỉnh họp, lát nữa tôi phải đi gặp.

Trần Tĩnh không hỏi bí thư thành ủy Huệ Sơn và Trương Khác gặp nhau có chuyện gì, thực sự không tiện hỏi, mắt nhìn chiếc di động của Trương Khác, ngoại hình giống i19, nhưng to hơn một chút, không rõ là chất liệu gì, trông giống da, chắc là di động làm riêng cho y.

Tạ Tử Gia chẳng bao lâu đã vội về trước, gọi điện cho Trần Tĩnh rồi tới thẳng nhà hàng Tây, thấy Trương Khác cũng không tỏ ra bất ngờ, cũng chẳng kỳ hựu nói:

- Ê, anh lợi hại đấy, làm chuyên vụ của Samsung trú ở Hoa Đông hận tới tận xương, thì ra mấy tên Hàn Quốc hôm đó đều có lai lịch, không may đụng phải anh. Không phải là anh thấy cô gái Hàn Quốc xinh đẹp kia nên cố ý kiếm chuyện chứ?

Trương Khác không còn gì để nói, chẳng lẽ nhân phẩm của mình làm người ta không tin tưởng thế sao?

Trần Tĩnh cười trêu:

- Đúng là rất xinh đẹp, nữ nhân nhìn thấy cũng động lòng.

- Í, chị gặp rồi à?

Tạ Tử Gia ngạc nhiên:

- Em còn chưa được gặp, nghe nói buổi tối sẽ cùng ăn cơm, nhưng lại có hai người không tham gia, sao chị biết?

- Vừa rồi có hai người Hàn Quốc bị Trương Khác làm tức giận bỏ đi rồi.

- Hừ, chuyện gì cũng toàn chỉ nghe người khác nói lại.

Tạ Tử Gia tự giận dữ một câu rồi quay sang Trương Khác:

- Anh đừng nghĩ tôi bán đứng anh nhé .. Có điều đúng là thú vị, không biết Samsung và Cẩm Hồ chính diện giao phong với nhau sẽ ra sao?

- Không cho cô cơ hội thấy kịch hay đâu.

Trương Khác nghĩ :“Chắc chỉ hạng Chu Cẩm Tỳ, Tạ Kiếm Nam mới bán đứng thân phận của y, chỉ là sao Kim Nam Dũng không tham gia, chẳng lẽ chiều lòng Lý Hình Dư?” Cười với Tạ Tử Gia:

- Chắc cô muốn hợp tác với Samsung, có tiến triển gì không?

- Chẳng phải vì anh quá tham lam sao?

Tạ Tử Gia giấu môi:

- Có điều thấy cái bản mặt của tên Hàn Quốc đó còn đáng ghét hơn, nên tôi vẫn hợp tác với anh.

Không muốn nhắc tới chuyện hôm nay đụng đầu vào tường, quay sang chuyện khác

- Nghe nói đại hội Tiêu Vương năm nay sẽ mở cửa với thương hiệu nước ngoài, anh có tự tin bỏ Tiêu Vương vào túi không?

- Ai nói Cẩm Hồ muốn cạnh tranh Tiêu Vương?

Trương Khác thầm nghĩ lúc này Lý Tại Thù gặp mặt Tạ Kiếm Nam chắc là muốn rút kinh nghiệm Tiêu Vương từ Khoa Vương.

- Không Ái Đạt thì Hương Tuyết Hải, chẳng phải là chuyện của nội bộ Cẩm Hồ à?

Tạ Tử Gia nói chuyện không khéo léo như Trần Tĩnh, cũng chẳng thêm suy xét lập trường khác nhau của hai bên:

- Chắc là Hương Tuyết Hải hả?

Trần Tĩnh cũng cho rằng nếu Cẩm Hồ muốn Tiêu Vương nhấc tay là có, không ngờ năm nay ĐTH TW mở cửa cho thương hiệu ngoài.

Trương Khác chỉ cười trừ không đáp, mặc Tạ Tử Gia suy đoán.

Nếu là Trần Tĩnh sẽ không nhắc tới chuyện này nữa, song Tạ Tử Gia lại khác:

- Giới truyền thông mấy ngày qua đều cho đăng những tin bất lợi về Khoa Vương, đoán Khoa Vương lỗ bao nhiêu, còn chẳng phải vì Cẩm Hồ công bố số liệu tài vụ, anh muốn áp chế hào quang của Tiêu Vương cũng được, nhưng hại tôi vào Trần Tĩnh chuyện này chỉ có thể lên lút tới Bắc Kinh, anh có chịu trách nhiệm không?

Khoa Vương muốn tiếp tục vận hành thì công tác tuyên truyền phải duy trì, phải tham gia đại hội Tiêu Vương, Khoa Vương là Tiêu Vương lại không có thành tựu tương ứng với kỳ vọng, thời gian qua như bị đùn trong vạc dầu.

Vì tránh bị phóng viên đeo bám phát điên, người Khoa Vương không dám công bố hành trình của mình, phân tán ra lén lút tới Bắc Kinh.

Trương Khác nghĩ Trần Tĩnh tới Bắc Kinh bị đám phóng viên tóm được thì khổ.

- Bao giờ anh đi Bắc Kinh?

Tạ Tử Gia hỏi:

- Còn chưa xác định có đi hay không.

- Anh đưa hai chúng tôi đi cùng nhé, tôi biết anh thế sẽ nấp sau lưng đỡ trò, chúng tôi cũng chỉ muốn thoát khỏi đám phóng viên thôi mà.

Tạ Tử Gia chớp chớp mắt, làm vẻ đáng yêu.

Trương Khác thiếu chút nữa bật cười, dáng vẻ này không phù hợp với tiểu ma nữ chút nào:

- Nếu hai cô không thấy tàu hỏa quá chậm cũng được, mai tôi để cho hai cô một phòng có giường mềm ...

Xem đồng hồ tới giờ hẹn với Triệu Dương liền tạm biệt trời đi.

Bất kể Huệ Sơn mời gọi đầu tư xuất sắc tới đâu, nhưng từ đầu thập niên 90 tới nay, các thương hiệu nổi danh của Huệ Sơn liên tục đi xuống, làm chính phủ Huệ Sơn mất mặt.

Đặc biệt chuyển này Kiến Nghiệp dẫn tiến nhà máy tinh viên gây tiếng vang lớn, càng làm Huệ Sơn ảm đạm, Triệu Dương sao có thể coi như không có gì được?

Hai lần Tiêu Vương xuất hiện ở Hải Châu, khiến danh tiếng Hải Châu ở trong nước tăng vọt, nên Triệu Dương từ trước đó rất lâu đã suy tính tới khả năng Hương Tuyết Hải cạnh tranh Tiêu Vương, nên lần này lên tỉnh họp, có hơi hội đồng nhiên muốn gặp Trương Khác bàn bạc.

Gặp Triệu Dương xong, hôm sau Trương Khác lên tàu hỏa tới Bắc Kinh.

Trần Tĩnh còn cho rằng sẽ có một đám đông theo Trương Khác, cùng Tạ Tử Gia ngồi xe thương vụ của Vườn Sồi đến ga tàu mới phát hiện trừ Phó Tuấn chỉ có hai nhân viên công tác tùy tùng, trông có vẻ như giống cùng Trương Khác hẹn riêng vậy.

Ngồi tàu hỏa có cảm giác nhàn tản thoải mái tới không ngờ, nhìn rừng cây lác đác, ánh lam chiều lượn lờ sau những khoảnh ruộng lúc chiều tà, thực sự là đi máy bay không sao so được.

675. Chương 675: Đêm Nghe Tiếng Suối Chảy

- Thi thoảng ngồi tàu hỏa một chuyến cảm giác không tệ đâu, tôi gần như quên mất cảm giác này rồi.

Tạ Tử Gia không chịu an phận nhảy nhót qua lại trên con đường hẹp, từ lúc cô ta lên tàu chưa có một phút nào chịu ngồi yên, cứ như con nai con lân đầu khám phá thế giới, cô chỉ mặc chiếc áo dệt kim màu vàng nhạt, chiếc quần jean xanh, nổi bật vóc người thon thả đều đặn.

Trương Khác trống tay lên bàn gấp, khách trong toa này vừa lên xe đều chui vào phòng cả rồi, Trương Khác không tiện vào phòng hai cô gái, nên ngồi ở lối đi trò chuyện tán gẫu.

Nghe Trần Tĩnh kể tới hôm qua Tạ Kiếm Nam đã đi thành phố Kim Sơn, không biết là gặp cha mẹ hay là vì chuyện cơ sở chế tạo điện tử. Những người khác của Khoa Vương tham gia đại hội Tiêu Vương có người hôm nay lên đường, có người ngày mai cùng Tạ Kiếm Nam ngồi máy bay xuất phát từ Kim Sơn.

Loa trên nóc toa tàu rè rè, tiếng dương cầm mang theo chút u buồn thoáng lan tỏa, làm người ta quên đi tiếng xịch xịch của tàu hỏa.

Trần Tĩnh chống cằm chăm chú nhìn bên ngoài, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo có chút ưu tư, chiếc áo len trắng bó chặt người như khoe hết bầu ngực ngạo nghễ, vòng eo nhỏ xinh, vóc dáng mê người hơn Tạ Tử Gia non nớt nhiều, hưởng hồ phong vận quyền rũ nhu mì trên khuôn mặt kia cũng không phải điều Tạ Tử Gia lúc này có thể so bì.

Nghe thấy phòng bên cạnh có người dùng tiếng Hàn Quốc trò chuyện, Tạ Tử Gia nghiêng tai lắng nghe chốc lát rồi háy mắt với Trương Khác:

- Đúng là không phải oan gia không chạm trán, sao lúc lên tàu không gặp bọn họ nhỉ?

Khách ở toa giường mềm có thể lên tàu trước nửa tiếng, nhóm bọn họ bấm đúng giờ mới tới, không gặp nhau là bình thường.

Thời ấy phòng riêng cách âm rất kém, muốn làm chuyện gì gì đó hoặc nói lớn đều không được, cơ hội nghe giọng nói của Lý Hình Dư không có nhiều, nhưng giọng nói êm ái trong trẻo đó nghe một lần là người ta khó quên, cứ nghe lại liên tưởng tới khuôn mặt thiên sứ và bộ ngực ma quỷ, là nam nhân bình thường đều có dục vọng lan tỏa trong lòng.

Có lẽ bọn họ cũng muốn cảm thụ sự nhàn tản trên tàu hỏa.

Lý Hình Dư mở cửa phòng ra, đúng lúc Trương Khác quay đầu lại, trong toa tàu khá nóng, áo khoác của Lý Hình Dư đều để trong phòng, chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi, nhìn thấy ánh mắt Trương Khác, lập tức lấy tay che đi bầu ngực.

Tạ Tử Gia phì cười, động tác của Lý Hình Dư làm như ánh mắt của Trương Khác có thể lột hết áo của cô ta ra vậy.

Trần Tĩnh cũng mỉm môi cười, lườm Trương Khác mặt đầy vẻ vô tội, sóng mắt đong đưa quyền rũ vô hạn.

Trương Khác nhún vai dở khóc dở cười, chẳng lẽ ánh mắt mình thực sự khiến cô ta có cảm giác bị lột trần? Mặc dù vô tội, nhưng y rất thích dáng vẻ đó của Lý Hình Dư.

Lý Hình Dư cũng vì động tác vô thức của mình mà đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt Trương Khác, tay ôm trước ngực không biết phải làm sao, nên quay lại phòng hay đi về phòng mình.

Lý Hình Dư đứng chờ ra ở cửa làm Lý Tại Thù thấy lạ, thò đầu ra thấy Tạ Tử Gia đang vát vả nhin cười, hần vốn định thân thiết chào hỏi thì nhìn thấy Trương Khác ngồi sau Tạ Tử Gia, lời ra nửa chừng thì nghẹn lại, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Làm mọi người bất ngờ là Lý Tại Thù không nhào tới đâm đá mà khom mình xin lỗi:

- Xin lỗi, trước đó chúng tôi đã mạo phạm.

Nắm vai Lý Hình Dư kéo vào phòng.

Trương Khác ưỡn thẳng lưng, gật đầu không nói gì, thấy Lý Hình Dư trước khi vào phòng ánh mắt còn có thần thái khác lạ, hẳn là hôm qua đã biết thân phận của mình từ Lý Tại Thù.

- Nhìn cái vẻ nghiêm túc của anh, hình như hai người Hàn Quốc đó xông tới tóm lấy anh đánh một trận mới là bình thường vậy.

Trần Tĩnh đưa cánh tay trắng đỡ trán, nghĩ chắc Lý Tại Thù chắc không ngờ rằng cuốn sách Trương Khác đang nghiêm trang ngồi đọc lại là Lộc Đỉnh Ký.

- Ừm.

Trương Khác đặt quyển truyện lên bàn:

- Đối thủ càng bình tĩnh càng làm người ta đau đầu ... Nếu hẳn thực sự là người lịch sự lễ độ thì đã xin lỗi ở đồn cảnh sát rồi.

Trần Tĩnh gật đầu, người Lý Kiến Hi chọn đưa tới thị trường Trung Quốc mà Samsung hết sức coi trọng đương nhiên không phải là hạng tầm thường:

- Anh ta có thái độ như thế cũng là một lời khẳng định với thành tựu của Cẩm Hồ.

Trương Khác đang định đáp lời Trần Tĩnh thì Tạ Tử Gia ghé tới nhìn vào mắt y.

Trương Khác quay đầu đi né tránh.

Tạ Tử Gia than:

- Không biết một ánh mắt thế nào mới khiến người ta có cảm giác bị lộ sạch đồ? Xem ra chữ trên những quả bóng ở trước KTX nữ là đúng rồi.

Trần Tĩnh nhin cười không nổi, cô cũng đã nghe Tạ Tử Gia kể chuyện những quả bóng ở trước KTX nữ rồi, tay bịt miệng, tay ôm bụng, chỉ sợ quá buồn thả làm cho Lý Hình Dư trong phòng nghe thấy thành quá thất lễ, khuôn mặt trắng trẻo vì nhin cười mà đỏ dừ.

Trương Khác không biết lấy gì chống đỡ:

- À, không còn sớm nữa, tôi về phòng ngủ đây ...

Không thể ở lại đây ột cô bé non nớt quý quái, một cô gái nửa thực nữ trêu ghẹo được, Trương Khác cầm sách chuẩn về phòng.

Đám Lý Tại Thù lúc này đi Bắc Kinh đương nhiên là vì tham gia đại hội Tiêu Vương lần thứ 4, có gặp nhau cũng bình thường, Trương Khác bật đèn nóc toa lên, lấy một cái gối đệm lưng, đọc đoạn miêu tả Vi tước gia trêu chọc tiểu quân chúa Mộc Kiếm Bình trong cung.

Nghe thấy phòng sát bên mở ra, giọng nói trong mềm mại của Lý Hình Dư vang lên, đang chúc ngủ ngon, đối tượng là Kim Nam Dũng, không biết quan hệ giữa hai người đó là gì, vì sao mấy năm sau đi du học Nhật Bản rồi tự sát.

Đem ngủ lại lần nữa mơ thấy chi tiết Lý Hình Dư tự sát, Trương Khác giật mình bừng tỉnh, đầu và vào vách, xoa xoa cái trái đầu buốt.

Lý Hình Dư tự sát được truyền thông đăng tin tường tận, cô buộc giấy vào vòi nước, thông vào cổ, quỳ trong bồn tắm, chết không hề chống cự.

Thời gian đó trang tin trên mạng đua nhau theo dõi tin về cái chết của Lý Hình Dư, cho dù không quan tâm lắm tới tin tức kiểu này, song tin đập vào mặt nên cũng có xem, song không rõ ràng như giấc mơ vừa rồi.

Loa quảng bá trên tàu đã ngừng phát, chỉ còn nghe tiếng bánh xe nghiêng trên đường ray, bên ngoài là bóng đêm tĩnh mịch, đang ở một vùng nông thôn nào đó, đất trời phủ lớp sương khói mờ nhạt.

Trương Khác cứ ngồi ngây ra, đầu óc trống rỗng, một mỹ nữ như vậy tự tử đúng vào lúc tuổi hoa rực rỡ, là nam nhân đều cảm thấy tiếc nuối.

Lấy thuốc lá từ trong túi ra, vừa ra ngoài thì vừa khéo thấy Lý Hình Dư cũng khoác áo đi ra, Trương Khác giơ bao thuốc lá lên, tránh cô hiểu lầm mình theo đuôi.

Nhà vệ sinh và khu hút thuốc đều đặt ở giữa hai toa tàu, thấy Lý Hình Dư đi vào nhà vệ sinh, Trương Khác đứng ở khu hút thuốc, nghe tiếng nước chảy róc róc, một lúc sau Lý Hình Dư mặt đỏ như gấc chín đi ra, chắc hẳn hối hận cho dù có thất lễ cũng phải đợi một lúc nữa mới vào nhà vệ sinh, chắc cũng không ngờ nhà vệ sinh trong tàu ở Trung Quốc không có vòi nước che đi tiếng động kích thích nam nhân kia.

- Này..

Trương Hình Dư nhả khói trong miệng ra, gọi Lý Hình Dư đang vội vã đi về phòng:

- Nghe nói cô thích văn hóa Trung Quốc?

- Ừm..

Bắt chuyện với một cô gái Hàn Quốc có cái hay này, không lo họ nghe một câu đã tránh đi.

Mặc dù Lý Hình Dư không muốn nói chuyện với Trương Khác, nhưng vì phép lịch sự, cô vẫn đứng đợi cho Trương Khác nói hết.

- Samsung coi Trung Quốc là thị trường trọng yếu tới khai thác, song lại không đủ tôn trọng văn hóa Trung Quốc, ít nhiều làm người ta nuối tiếc...

Trương Khác vỗ trán:

- Tôi có một cuốn sách được người Trung Quốc coi là thánh kinh, hẳn có ích cho việc học văn hóa Trung Quốc của cô..

Không đợi cho Lý Hình Dư từ chối, Trương Khác về phòng lấy tập 1 của Lộc Đình Ký đưa cho cô:

- Tiếng Trung của cô rất tốt, đọc quyển sách này hẳn không vất vả đâu.

676. Chương 676: Đối Thủ Là ĐTH TW

Bị cưỡng ép nhét vào tay một cuốn sách dày, với Lý Hình Dư không có thói quen từ chối người khác, chỉ còn cách tiếp nhận, người này khi này hình như cũng xem nó, cô không khỏi có chút tò mò, lại có chút bất an:

- Cuốn sách này khi nào phải trả anh?

- Không cần, cuốn sách này lúc nào tôi cũng mang theo người vài bản ...

Trương Khác nhếch mép người, cảm giác cười như thế ý vị quá rõ, nghiêm túc nói:

- Cuốn Lộc Đình Ký này nhân viên công tác của Cẩm Hồ ai cũng có một cuốn, là tài liệu kiểu thánh kinh.

Nhìn Lý Hình Dư đi như chạy về phòng, Trương Khác cười đắc ý.

- Này, có ai đi dụ dỗ các cô gái như anh không hả?

Trần Tĩnh thò đầu ra khỏi phòng, cười khê:

- Nếu cô ấy nghiêm túc đọc, phát hiện bị bôn cọt, sẽ chẳng có thêm ấn tượng tốt với anh đâu... Không phải tôi cố ý nghe trộm đâu đấy, chỉ vì không muốn lỗ mãng mở cửa kính động hai người thôi.

Trương Khác và Trần Tĩnh ai nấy đứng ở cửa phòng mình, nghiêm túc thảo luận kiến thức tán gái:

- Nói không chừng cô ấy xem một cuốn bị mê mẩn, muốn mượn tôi cuốn thứ hai thì sao?

- Có thể lắm chứ!

Trần Tĩnh cười dí dỏm:

- Tôi còn tưởng anh muốn từ miệng cô ấy biết chuyện Samsung tham gia đại hội Tiêu Vương cơ.

- Tôi lại hi sinh bản thân vì chuyện nhỏ nhặt đó à?

Trương Khác thần bí nói:

- Đối thủ của Cẩm Hồ lần này không phải là thương hiệu ngoại như Samsung, mà là ĐTH TW...

Hôm sau xuống tàu mới phát hiện ra Lý Tại Thuần lần này thông minh hơn một chút, trừ hần và Kim Nam Dũng, Lý Hình Dư còn có ba nhân viên công tác đáng vẻ giống vệ sĩ, cứ như hôm nọ không có vệ sĩ nên mới bị thiệt trong tay Trương Khác vậy.

Lý Hình Dư trốn tránh không nhìn Trương Khác, thi thoảng ánh mắt chạm nhau cũng vội né đi.

Đêm qua Trương Khác nghe thấy phòng bên có tiếng lật sách rất khuya, nghĩ ít nhất cuốn Lộc Đình Ký có thể khiến cô ấy say mê.

Tàu tới Bắc Kinh vào 8 giờ sáng, Trương Khác có an bài khác, không thể đi cùng hai cô gái, công ty tiêu thụ của Khoa Vương ở Bắc Kinh phái xe tới đón bọn họ.

Trước khi tách ra ở ga tàu, Trần Tĩnh mua một tuần san vào xe đọc, tíng ngay trang nhất không ngờ là “thương hiệu dân tộc cần bảo hộ cẩn thận”, xem nội dung bài viết này, mới nhớ ra hôm qua Trương Khác có nói :” Đối thủ lần này của Cẩm Hồ là ĐTH TW”

Tới văn phòng Khoa Vương ở Bắc Kinh mới biết khả năng ĐTH TW chấp nhận thương hiệu nước ngoài được Báo sáng Bắc Kinh cho đăng hôm qua.

Giới truyền thông Bắc Kinh vì mối quan hệ lợi ích cho nên không ít tờ báo ngửa mặt với ĐTH TW, loại tin tức kiểu này xưa nay được Báo sáng Bắc Kinh một tờ báo mới tích cực cho đăng.

Trần Tĩnh mặc dù không muốn đối diện với phóng viên, nhưng né tránh họ thì không giữ được thị trường cùng lòng tin của nhà phân phối vào Khoa Vương, cho nên vẫn phải lấy dũng khí đối diện.

May mà một bộ phận lớn phóng viên bị thu hút bởi đề tài thương hiệu nước ngoài vào thị trường, cho nên ngay trên cuộc họp báo Trần Tĩnh cũng bị hỏi câu kiểu như :” Khoa Vương nhìn nhận thế nào về việc thương hiệu ngoại vào thị trường?”

Cho dù rất nhiều người không muốn thấy Cẩm Hồ một mình hưởng hết vinh quang, nhưng thương hiệu ngoại tràn vào trong nước cũng có tác động lớn với Khoa Vương, cho nên dù để Tạ Kiếm Nam trả lời cũng sẽ đáp:

- Mở cửa với thương hiệu ngoại nên là một quá trình tuần tự, không thể vì mở cửa mà bất chấp sống chết của doanh nghiệp trong nước, có một số thương hiệu ngoại qua mười thậm chí trăm năm phát triển, còn thương hiệu trong nước thường chỉ có vài chục năm vài năm lịch sử, hai tuyến thủ không cùng hạng cân nếu đấu trên một võ đài là sự bất công lớn.

Đth TW cho tới bây giờ vẫn không công bố phương án cụ thể của đại hội Tiêu Vương, hẳn là vấn đề có chấp nhận thương hiệu ngoại hay không ngay trong nội bộ cũng có chia rẽ lớn.

Trương Khác hôm qua đi gặp Triệu Dương nói không chừng là muốn thông qua chính phủ địa phương gây áp lực với ĐTH TW, trong hoàn cảnh chia rẽ như thế, nếu gây thêm áp lực, có khả năng khiến chuyển xoay chuyển theo hướng ngược lại, đây đại khái là ” đối thủ lần này là ĐTH TW”

Người ngoài rất khó lý giải bên trong rốt cuộc ẩn chứa tranh chấp thế nào, nghi vấn xôn xao, ĐTH TW một mực giữ im lặng, có lẽ đang quan sát phản ứng bên ngoài.

6 giờ chiều, trong tòa nhà Ái Đạt ở Trung Quan Thôn, tập đoàn Ái Đạt mở cuộc họp báo biểu thị tinh táo nhận thức chênh lệch giữa xí nghiệp trong nước và doanh nghiệp ngoại, tuyên bố không muốn làm lá xanh cho thương hiệu ngoại, nếu có thương hiệu ngoại tham gia cạnh tranh Tiêu Vương, có khả năng sẽ từ bỏ.

Mọi người nhìn rõ mũi giáo của Ái Đạt chỉ vào đâu, nhưng không dự liệu được một doanh nghiệp lại công khai đứng ra chống đối ĐTH TW, cuộc họp báo này làm giới truyền thông kinh ngạc.

Nhưng nghĩ thì cũng chẳng có gì lạ, cuộc cạnh tranh thời gian quảng cáo hoàng kim, không chỉ là cuộc cạnh tranh giữa các doanh nghiệp, mà cũng là ván cờ giữ doanh nghiệp với ĐTH TW.

Ái Đạt lựa chọn thời cơ này đưa ra tuyên bố từ phương diện khác thể hiện Ái Đạt rất có hứng thú với Tiêu Vương.

Ái Đạt là doanh nghiệp có sức cạnh tranh Tiêu Vương nhất, ĐTH TW thì đương nhiên muốn cạnh tranh càng khốc liệt càng tốt, càng có nhiều doanh nghiệp mạnh tham gia cạnh tranh càng tốt. Ái Đạt lại không muốn phải trả cái giá quá cao.

Ái Đạt nửa tháng trước công bố số liệu tài vụ, tiếp đó giới truyền thông nhất trí tung ra phân tích Khoa Vương có thể lỗ lớn, ý tứ ra sao khỏi phải nói, Ái Đạt muốn cảnh tỉnh công chúng lẫn doanh nghiệp về Tiêu Vương, hạ bớt kỳ vọng các doanh nghiệp vào Tiêu Vương.

Ái Đạt bỏ cạnh tranh Tiêu Vương không phải là vấn đề lớn, nhưng lại để doanh nghiệp ngoại thành Tiêu Vương sẽ tạo thành ảnh hưởng ra sao thì không ai dự liệu được.

Tới hoàng hôn, ĐTH TW tổ chức người ra đường điều tra hiện trường ” Nếu thương hiệu ngoại thành Tiêu Vương”, trước đó Trần Tĩnh nhận được thông báo của ĐTH TW, mời cô và những đại biểu xí nghiệp khác tới trung tâm Mai Địa Á tham gia buổi tọa đàm về phương án cạnh tranh Tiêu Vương.

Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia tới nơi, thấy Phó Tuấn ngồi trên ghế sofa ở một góc đại sảnh, mới hiểu Trương Khác, Dương Văn và Chu Nhất Bình đã được mời tới đây sau khi cuộc họp báo kết thúc, lúc này bọn họ

đang thương thảo với lãnh đạo ĐTH TW.

Những người được mời chủ yếu là đại biểu năm ngoài cạnh tranh quảng cáo giờ vàng.

Trừ những đại biểu đó ra, Trần Tĩnh còn thấy Tiêu Thụy Dân của Liên Tín, Đông Hưng và Liên Tấn tất nhiên cũng không bỏ qua đại hội này, chỉ là Trần Tĩnh không quen họ.

Trương Khác thảo luận với lãnh đạo ĐTH TW xong, quay lại phòng khách, thấy hai cô gái liền tới chào.

- Giờ tôi mới thực sự hiểu câu nói của anh đấy.

Trần Tĩnh chăm chú nhìn Trương Khác, mỉm cười nói:

- Thái độ với ĐTH TW như thế liệu có quá cứng rắn không?

- Chẳng qua là cái kẻ cũ xì, mình tu sạn đạo ám độ Trần Thương thôi ...

Tạ Tử Gia giảo môi nói nhỏ, cô và Trần Tĩnh đều hiểu rõ Cẩm Hồ, đương nhiên hiểu Hương Tuyết Hải rất có khả năng nhảy ra tranh Tiêu Vương, Ái Đạt lúc này nhảy ra thu hút ánh mắt của các xí nghiệp khác, không phải “mình tu sạn đạo ám độ Trần Thương” thì là gì?

Mặc dù Hương Tuyết Hải và Ái Đạt có quan hệ mật thiết, nhưng thực lực khác nhau, Trương Khác lại không thể lấy tài chính của Ái Đạt cấp cho Hương Tuyết Hải miễn phí được.

Trương Khác chẳng để ý tới lời châm chọc của Tạ Tử Gia, trả lời Trần Tĩnh:

- Thái độ phải ra sao mới tính là không cứng rắn? Nhưng mà liên lụy tới các cô tới tham gia buổi tọa đàm này, cô sẽ không bắt tôi chịu trách nhiệm gì chứ hả?

Trần Tĩnh mặt hơi hồng, trước đó nói chịu trách nhiệm chỉ là do tính điều toa ương ngành của Tạ Tử Gia, liền đổi đề tài:

- Các anh có ở lại tham gia buổi tọa đàm không?

Trương Khác hất đầu về phía đám Chu Nhất Bình:

- Có bọn họ ở lại là được, dù sao Cẩm Hồ cũng gây cho các cô chút phiền toái, thế này nhé, kỹ thật sản xuất ĐTDD mà Cẩm Hồ có được từ TI có thể cho Cao Khoa Khoa Vương sử dụng miễn phí, coi như chút bồi thường...

677. Chương 677: Không Làm Máy Hút Máu.

- Á ...

Trần Tĩnh sững sốt, Cẩm Hồ trước kia phải tốn 50 triệu USD mới có được kỹ thuật này, trong đó không có kỹ thuật hạch tâm chip cơ bản, nhưng có thể nói có toàn bộ kỹ thuật linh phụ kiện khác, ngay Cẩm Hồ trong nhất thời cũng không thể tiêu hóa hết.

Trương Khác nói xong câu đó rồi đi, Trần Tĩnh vẫn chưa hết sững sờ, Tạ Tử Gia xua xua tay trước mặt cô, hỏi:

- Chị chắc là anh ta không nói đùa chứ, hay là chị bị anh ta lừa lên giường rồi?

- Em nói cái gì vậy?

Trần Tĩnh gạt tay Tạ Tử Gia ra, mặt đỏ như máu, câu nói vô tâm của Tạ Tử Gia trúng vào bí mật giấu trong lòng kia, cô muốn quên đi giấc mơ kia, song sao nói quên là quên dễ như thế được.

Nhưng cô không hiểu lời vừa rồi của Trương Khác, có thể nói đó là quyết định vừa mới rồi.

Đó là kỹ thuật TI nghiên cứu gần 10 năm, Cẩm Hồ tốn tới 50 triệu USD mới có được, là kỹ thuật hạng hai bị trong nghề châm biếm, nhưng lúc này Cao Khoa Khoa Vương có nỗ lực ra sao cũng không thể có được từ tay doanh nghiệp hải ngoại.

Lúc rời đại sảnh Trương Khác còn nhìn Tiêu Thụy Dân một cái.

Tuy Ái Đạt và Liên Tín là đối thủ cạnh tranh, nhưng ở vấn đề thương hiệu ngoại tiến vào thị trường nội địa, Liên Tín bị ép phải đứng cùng lập trường với Ái Đạt.

Tới khi bóng lưng Trương Khác biến mất, Tiêu Thụy Dân cũng không hề có ý tới bắt chuyện.

Chiếc i19 được Trương Khác tặng ở Hong Kong vẫn trong cặp tài liệu của ông ta, mặc dù Liên Tín không có năng lực thực hiện một kế hoạch khổng lồ như Vườn Sồi, nhưng có thể lập trung tâm nghiên cứu kỹ thuật ứng dụng ở Liên Tín, nhận được chiếc i19, tâm tư này của ông ta càng kiên định.

Tiêu Thụy Dân ngoại trừ lực lượng kỹ thuật điều từ viện nghiên cứu kỹ thuật 20 ra, càng hi vọng dùng lương cao thuê chuyên gia kỹ thuật kinh nghiệm phong phú, nhưng trong bộ chỉ cho phép thuê 5 người, cần rằng bỏ ra khoản lương 50 vạn/ năm.

Ông ta tranh thủ được ở trong bộ được 40 vạn thuê 1 chuyên gia thực sự để lãnh đạo, 10 vạn còn lại thuê 4 sinh viên đại học xuất sắc mới tốt nghiệp, để tự bồi dưỡng.

Còn về phần công ty Nam Phương có quyền lực cho công ty khác dán mác sản xuất thay thì Tiêu Thụy Dân cũng phải chấp nhận, đó là kết quả thỏa hiệp, Chu Hưng Đông trong bộ được những lãnh đạo cũ ủng hộ, ông ta không áp chế được.

Tiêu Thụy Dân nhìn qua phía Trần Tĩnh, nhưng không nhận ra cô, vì hiện Cao Khoa Khoa Vương chỉ có liên hệ với Cty Nam Phương, song một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở đây còn nói chuyện thân mật với người đứng sau Cẩm Hồ, đủ khiến ông ta chú ý.

Trần Tĩnh vẫn chưa hết kinh ngạc bởi những lời của Trương Khác, thấy Tiêu Thụy Dân nhìn mình, rất tự nhiên đi tới đưa tay ra:

- Chào giám đốc Tiêu, tôi là Trần Tĩnh, chủ tịch Cao Khoa Khoa Vương, đã ngưỡng mộ ông từ lâu.

Tiêu Thụy Dân khách khí đứng dậy, nghĩ Cao Khoa Khoa Vương ở Hải Châu, cô gái xinh đẹp như thế quen tên nhóc kia cũng không có gì là lạ.

Ở vấn đề cho thuê nhãn hiệu, Tiêu Thụy Dân và đám Chu Hưng Đông có chia rẽ lớn, nhưng Chu Hưng Đông có được sự ủng hộ lớn trong bộ, Tiêu Thụy Dân vì thế hết sức thống khổ, đó là hành vi vì chính tích thei đuổi cái lợi nhỏ trước mắt, tổn hại nền móng của Liên Tín.

Cho dù như thế Tiêu Thụy Dân không có gì bất mãn với Cao Khoa Khoa Vương.

Dựa vào năng lực sáng tạo như thế, Cao Khoa Khoa Vương là xí nghiệp đáng được tôn trọng, chỉ trách bản thân Liên Tín kém cỏi, không kháng cự được dự hoặc của chi phí dán nhãn hiệu, chính vì thế Liên Tín muốn vượt qua Ái Đạt càng khó, nực cười một tháng trước mình còn nghĩ đã bỏ được Ái Đạt lại đằng sau.

Không biết phương án trước kia của phòng tin tức ĐTH TW là gì, có điều phương án đưa ra trong buổi tọa đàm không phải làm người ta quá khó chấp nhận.

Đoạn quảng cáo 5 giây sau Tin tức thời sự tới Dự báo thời tiết sẽ không cho doanh nghiệp nước ngoài tham gia, còn các giờ quảng cáo hoàng kim khác, doanh nghiệp ngoại ngưỡng giá hơn 50%, còn đoạn khác là 30%.

Sau cuộc tọa đàm, ĐTH TW mở cuộc họp báo công bố phương án này, khi ấy cách đại hội chưa tới 48 tiếng.

o0o

~~Trần Tín Sinh tới tòa nhà Ái Đạt mới biết được phương án này:

- Mặc dù ép được ĐTH TW phải dựng lên tường lũy không cho thương hiệu ngoại dễ dàng chiếm được tài nguyên quảng cáo chủ yếu nhất trong nước, song bọn họ có kinh nghiệm tuyên truyền phong phú, mà mở cửa là xu thế lớn không thể nghịch chuyển, chỉ cần bọn họ thích ứng được với thị trường trong nước là chúng ta sẽ vất vả ...

Trương Khác hỏi sang chuyện khác:

- Anh tới Kim Sơn một chuyến, cảm giác ra sao?

- Từ các dấu hiệu hiện tại ví như Samsung kiến lập một trung tâm nghiên cứu phát triển cỡ lớn ở Kim Sơn, còn thay đổi chiến lược quảng cáo nhắm vào quần thể người tiêu dùng, có thể nhìn ra đường lối kinh doanh của bọn họ đã thay đổi, rất có khả năng bọn họ sẽ lui khỏi thị trường tầm trung thấp, hoặc sẽ hợp tác với doanh nghiệp trong nước khai thác thị trường tầm trung thấp, tập trung vào khai thác thị trường cao cấp.

Trần Tín Sinh trầm tư nói:

Trương Khác gật đầu:

- Chi tiêu bình quân trong nước ở mức độ khá thấp, nên nhắc tới thị trường trong nước rất dễ đem nhãn quang tập trung vào thị trường tầm thấp, mà không nhìn thấy rằng, phần trăm người thu nhập cao trong con số 1.3 tỉ dân kia không kém hai nước Nhật Hàn, đó mới là nơi có lợi nhuận lớn nhất, sức mua cao nhất, là mảng chúng ta phải ra sức cạnh tranh với Samsung, thế mới có thể đứng ngang hàng với họ. Tôi muốn Cẩm Hồ tham dự cạnh tranh toàn cầu chứ không phải thành cái máy hút màu kinh tế khu vực.

- Máy hút máu kinh tế khu vực?

Trần Tín Sinh chưa bao giờ nghe thấy danh từ này.

- À, một doanh nghiệp vô trách nhiệm xả chất thải, hi sinh môi trường lấy lợi nhuận, không phải là hút máu tài nguyên thiên nhiên khu vực là gì? Một doanh nghiệp lấy giá thấp thuê công nhân giá rẻ, không phải hút máu tài nguyên nhân lực khu vực là gì? Một doanh nghiệp thông qua đút lót hối lộ tha hóa quan viên có được chính sách lợi ích, chẳng phải hút máu quốc gia, hút máu địa phương là gì?

Trương Khác giải thích:

- Nếu Cẩm Hồ thành một doanh nghiệp như thế, tôi nghĩ các vị phục vụ cho nó cũng chẳng thấy có mấy thành tựu.

Đám Trần Tín Sinh nghe những lời này chỉ im lặng, không biết bao nhiêu nhà doanh nghiệp trong nước nghe những lời này của Trương Khác sẽ tỏ thái độ khinh bỉ.

- Điều này có thể lấy làm văn hóa hạch tâm của Cẩm Hồ để phát triển không?

Tô Tân Đông hỏi:

- Điều này để sau hãy nói, tôi cũng chỉ tùy ý nghĩ tới thôi.

Trương Khác gật đi:

- Cứ để giám đốc Trần nói tiếp về chuyến đi Kim Sơn đã.

- Cơ sở điện tử Chính Thái và Gia Tín làm hẳn là để nhắm vào chúng ta. Bọn họ nhìn thấy khả năng Cẩm Hồ phát triển theo hướng nhà cung cấp linh kiện, bọn họ không có kỹ thuật hạch tâm nhưng có thể làm thay cho doanh nghiệp ngoại để chia một chén canh thị trường trong nước ... Lấy lời Khác thiếu gia mà nói bọn họ chính là máy hút máu, hút máu nguồn lực lao động giá rẻ.

Trần Tín Sinh trình bày:

- Không biết bọn họ và Samsung đã tiếp xúc ở mức độ nào, chỉ sợ bọn họ liên hợp với Samsung thành lập bố cục chuỗi sản nghiệp ở trong nước, như vậy không cần tới hai năm, Cẩm Hồ sẽ mất hết ưu thế ở bức tường thuế quan và sức lao động giá rẻ.

- Chỉ còn hai năm thôi, không dễ dàng gì.

Trương Khác day trán:

- Tôi vừa đưa ra một quyết định có thể khiến mọi người kinh ngạc, tôi muốn đem kỹ thuật sản xuất di động chúng ta có được từ TI công khai với doanh nghiệp trong khu công nghiệp điện tử Hải Châu, cho họ sử dụng miễn phí.

678. Chương 678: Nam Nhân Khó Hiểu

Mặc dù tổng bộ của Samsung TQ ở Bắc Kinh, nhưng đám Lý Tại Thù vẫn lựa chọn ở trong khách sạn Vương Phủ.

Khi phương án của ĐTH TW đưa ra thì ba người Lý Tại Thù đang uống cà phê trong một quán ở đại sảnh khách sạn, phó tổng giám đốc Samsung TQ là Lý Chính Triết gọi điện thông báo cho hắn tin tức này.

Lý Tại Thù đặt điện thoại xuống, nói với Kim Nam Dũng:

- Vậy là anh nói đúng rồi, ở cái quốc gia này phải suy nghĩ tới chính trị. Ái Đạt dám đứng ra chống đối ĐTH TW là điều chúng tôi không dự liệu trước được, xem ra cần phải có hợp tác mật thiết hơn với một số người ở quốc gia này mới được. Anh tới giúp tôi nhé!

- Cho dù muốn giúp anh thì cũng phải đợi tôi học xong đã.

Kim Nam Dũng tự cho rằng mình có nhận thức rất sâu về quốc gia này, nếu Samsung có thể dễ dàng tham gia cạnh tranh Tiêu Vương mới là lạ, nhưng phương án công bố nghiêm khắc ngoài dự liệu của hắn, phương án này tung ra, khó mà thay đổi lớn trong vòng vài năm tới.

Bàn xung quanh đã có nhân viên tùy tùng chiếm cứ, không sợ bị người khác nghe thấy, Kim Nam Dũng cùng Lý Tại Thù trao đổi một số cái nhìn về việc khai thác thị trường.

Lý Tại Thù không quên cốc trà nóng hắt vào mặt, Kim Nam Dũng cũng không quên hai cái tát nhớ đời, nhưng Cẩm Hồ là đối thủ đáng tôn trọng, không thể tùy tiện đem oán hận thể hiện ra mặt.

Mặc dù ở Châu Á, Samsung có sức mạnh tuyệt đối so với Cẩm Hồ, nhưng ở Trung Quốc, Samsung không thể nói một câu là nghiền nát Cẩm Hồ được.

Lý Hình Dư không muốn nhốt mình trong phòng, ra đây lại toàn nghe chuyện kinh doanh, cô buồn chán ngaoáy cốc cà phê, nghĩ chẳng bằng về phòng đọc quyển sách kia cho xong.

Thi thoảng cũng ôm má nghe bọn họ nói gì đó, đây là đề tài về Cẩm Hồ, giống như từ nhỏ cô thích nghe ông nội kể chuyện sáng lập Samsung vậy, thấy người sáng lập ra xí nghiệp lớn đều có sức hút phi phàm.

- Đây là một thị trường khổng lồ đầy tiềm lực, Bắc Kinh có nhiều khách sạn cao cấp như thế, người ở trong đó không thể toàn là người ngoại quốc như chúng ta, quốc gia này có sức mua đồ cao cấp không thể xem nhẹ, Samsung nếu muốn xâm nhập toàn diện vào thị trường này phải có nhiều kỹ xảo hơn vượt qua chướng ngại thể chế thiết lập cho xí nghiệp bản địa. Ở đất nước này, lợi ích giữa địa phương với nhau không nhất trí, địa phương này làm giả sản phẩm xí nghiệp địa phương khác thậm chí còn được chính phủ đương địa bảo hộ.

Kim Nam Dũng phân tích:

- Cho nên chuyện chúng ta muốn làm không khó, quan trọng là đem lợi ích địa phương trói buộc vào bố cục của chúng ta. Lúc đó anh sẽ thấy vô số kẻ chủ động giúp chúng ta vượt qua chướng ngại thể chế, ngoài ra thanh niên ở đây được nhà nước đầu tư giáo dục bậc cao, song giá lao động lại cực rẻ, Samsung nên chuyển cơ sở chế tạo sang đây, không chỉ vì chiếm lĩnh thị trường này mà vì cung cấp ưu thế giá cả cho chiến lược toàn cầu.

Lý Tại Thù gật đầu:

- Năng lực hành động của công ty trú ở đây quá yếu, đường lối kinh doanh cũng có vấn đề, hội trường nhiều lần nhấn mạnh, trừ vợ và con không thể thay đổi thì tất cả đều có thể thay đổi. Cho nên công ty ở đây cũng phải thay đổi, thay đổi triệt để .. Hai ngày nữa anh đi với tôi, tôi không yên tâm với đám người ở công ty.

Trần Tĩnh cả tối tâm tư không ở phương án cạnh tranh đại hội, mà là bị câu nói của Trương Khác làm lòng cô nổi sóng.

Trong phòng, Tạ Tử Gia cứ nhảy nhót không ngừng, ép Trần Tĩnh khai báo “ bí mật “ giữa cô và Trương Khác:

- Chị nhất định là bị y lừa lên giường rồi, có điều chị cũng lãi lớn, như Úc Bình làm tình nhân cho lão già Chu Phú Minh kia hơn một năm, cũng thế mà, có sao đâu.

Người thường khó mà hiểu nổi quan điểm luân lý của Tạ Tử Gia, Tạ Tử Gia và Úc Bình rất hợp lý cũng là điều Trần Tĩnh không hiểu nổi, nghe cô bé điều ngoa bảm lầy, Trần Tĩnh bịt tai hét lớn:

- Chị nói không có là không có mà, em là con gái sao hơi tí là nói lời thô tục như thế? Lên giường cái gì mà lên giường.

Tạ Tử Gia không chịu buông tha, thốt lên:

- Oa, không thèm lên giường, tác chiến dã ngoại sao, Trần Tĩnh, chị thật dễ nể.

- Con bé điên kia chị giết em bây giờ.

Trần Tĩnh trừng mắt lên dọa dẫm:

- Hì hì, Trần Tĩnh...

Tạ Tử Gia đi tới ôm vai Trần Tĩnh, thổi phूं một hơi vào tai cô, thì thầm:

- Rốt cuộc tên đó và Lục ca ai làm chuyện ấy giỏi hơn ... oa, cứu tôi với, giết người bịt miệng!

Trần Tĩnh gơ tay đuổi đánh Tạ Tử Gia, Tạ Tử Gia vừa chạy vừa cười nắc nẻ còn hỏi tư vị làm chuyện đó ra sao, rồi đủ các loại vấn đề cổ quái, làm Trần Tĩnh mặt đỏ như gấc chín, toát hết mồ hôi bắt được Tạ Tử Gia, ấn lên giường bẹo má không cho cô bé nói lung tung.

Tạ Tử Gia kêu lớn xin tha, Trần Tĩnh buông tay, Tạ Tử Gia xoa hai cái má đau rát nói:

- Thật không sao hiểu nổi, y không thể vô duyên vô cớ đem kỹ thuật tổn bao tiền mới có được cho Cao Khoa Khoa Vương dùng miễn phí, hay là y có ý đồ với chị?

- Làm sao chị biết được?

Trần Tĩnh nằm ngửa ra giường thở dốc, nhìn đèn pha lê trên trần, tâm tư nghĩ tới điều không nên nghĩ, nhưng khả năng đó quá nhỏ.

- Cho dù y có ý đồ cũng chẳng sao, nếu được dùng miễn phí kỹ thuật của Cẩm Hồ thì chị lên giường với y cũng lãi, phía Lục ca em sẽ giữ bị mật hộ chí.

- Em lại bắt đầu rồi đấy, ngứa da à?

Trần Tĩnh quay người lại bẹo má Tạ Tử Gia.

Tạ Tử Gia cười chảy nước mắt, mãi mới nói được:

- Hay là nói cho Úc Bình biết đi, chị ta nhất định cũng cho rằng chị và tên đó có bí mật không thể nói ra ngoài.

- Bỏ đi, nói không chừng chị nghe nhầm rồi.

- Chả lẽ cả hai người đều nghe nhầm?

- Có thể lắm chứ.

Trần Tĩnh bày ra một vẻ mặt rất chắc chắn, Trương Khác là nam nhân làm cô khó hiểu, nhưng mong rằng đêm không mơ giấc mơ như thế nữa.

Trần Tĩnh không gọi điện cho Trương Khác xác nhận việc này, cũng không nói với bất kỳ ai biết.

~~oOo

~Ngày 7 tháng 11, tất cả đều có vẻ hết sức bình thường, Lưu Minh Huy gọi điện tới, hôm nay hẳn chính thức rời Khoa Vương. Buổi sáng Tạ Kiếm Nam từ Kim Sơn bay tới, Úc Bình cũng tới Bắc Kinh.

Úc Bình hiện không còn đảm nhận bất kỳ chức vụ gì ở Khoa Vương nữa, cô ta nói là muốn tới để một lần nữa cảm thụ không khí sôi trào trong cuộc cạnh tranh Tiêu Vương, cùng bá phủng cao tăng Liên Tín và bộ Bưu điện.

Ở sân bay đón Úc Bình, Trần Tĩnh thăm dò:

- Nếu như chúng ta có được kỹ thuật chế tạo di động của TI từ Cẩm Hồ thì Cao Khoa Khoa Vương có thể thể làm gì?

Úc Bình hỏi lại luôn:

- Cô không sốt chứ, chuyện này mà cũng nghĩ tới à?

- Nếu như thì sao?

Tạ Tử Gia truy hỏi:

Úc Bình muốn gạt bỏ chủ đề này, nhưng không chịu nổi ánh mắt mong đợi của Tạ Tử Gia, nói:

- Nếu thực sự là thế nói không chừng chúng ta có thể đem toàn bộ Khoa Vương nằm dưới cờ của mình.

- Á!

Tạ Tử Gia làm bộ vỡ lẽ, háy mắt với Trần Tĩnh, ôm lấy cổ cô thì thầm:

- Nói không chừng y làm như thế là vì đã kích Lục ca ...

Trần Tĩnh lườm Tạ Tử Gia một cái, đem qua cả cô và Tạ Tử Gia đều không ngủ ngon, nhưng không đoán ra được ý đồ của Trương Khác là gì, thực ra chỉ có cô không đoán ra thôi, Tạ Tử Gia có vẻ nghĩ ra cái gì đó kích động không ngủ được, nhưng con bé đầu óc cổ quái chẳng ai hiểu nổi, nên cô không dám chắc sợ đi hỏi lại bị màn trêu chọc nữa.

Úc Bình chẳng hiểu ra sao, không coi đây là vấn đề nghiêm túc để suy tính.

Ngày hôm đó Ái Đạt lẫn Hương Tuyết Hải đều không có tin tức gì truyền ra, nghe nói có vô số phóng viên bao vây tòa nhà Ái Đạt, nhưng cao tầng của Cẩm Hồ đều chuyển đi nơi khác rồi.

Ngày 8 tháng 11, khác với mọi năm, đại hội Tiêu Vương năm nay do phó giám đốc ĐTH Tiền Văn Đông đích thân chủ trì, mặc dù có nhiều hạn chế nghiêm ngặt nhưng Samsung, Sony vẫn lần đầu tham gia đại hội.

679. Chương 679: Toàn Một Lũ Ngốc

Tiêu Vương đầu tiên Khổng Phủ Yến mất hào quang Tiêu Vương nhiệt độ thị trường dần giảm xuống, Tiêu Vương thứ hai Ái Đạt vẫn cứ phong quang vô hạn, Tiêu Vương thứ ba Khoa Vương chẳng được hưởng thụ một năm phong quang đã rơi vào bóng tối thua lỗ.

Kết cục khác nhau của ba Tiêu Vương khiến công chúng và giới truyền thông phải nghĩ lại về khái niệm Tiêu Vương, một số học giả dần nhận thức được thương hiệu mở rộng quá nhanh khiến mất xích sản xuất, quản lý, lưu thông vật tư lỏng lẻo nghiêm trọng, đem nguy hại lâu dài cho doanh nghiệp.

Bất kể thế nào đại hội Tiêu Vương lại một lần nữa mở màn náo nhiệt, đại biểu doanh nghiệp tham gia vẫn đông nghịt, quy mô còn lớn hơn lần trước, ngay cả khi báo danh tham gia đã phải sơ tuyển.

Trần Tĩnh, Tạ Kiểm Nam đeo kính râm từ trong xe đi xuống, phóng viên lập tức bám lấy đưa ra những câu hỏi cay độc chói tai như pháo liên châu, phải dùng kính râm che bớt biểu hiện trên mặt.

Tạ Tử Gia, Úc Bình đánh xe thêm một vòng mới vào, hiển nhiên không muốn bị phóng viên vây ở cổng.

Cao tầng Khoa Vương có biện pháp gì với khoản thua lỗ lớn? Nếu tiếp tục thua lỗ sẽ làm sao? Khoa Vương có hối hận vì sách lược năm ngoái?

Đúng là những câu hỏi làm người ta không dễ chịu nhưng không thể không kiên nhẫn giải thích, chẳng phải là giải thích với giới truyền thông mà thông qua họ giải thích với nhà phân phối, thua lỗ là do nguyên nhân hoàn cảnh bên ngoài, Khoa Vương có năng lực xoay chuyển tình thế vào năm sau.

Tới tận khi Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông xuất hiện thì sự chú ý của phóng viên mới bị hút sang đó, Trần Tĩnh kín đáo lau mồ hôi, nghĩ Trương Khác để Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đích thân ra mặt đại khái là muốn thể hiện tự tin Ái Đạt đoạt Tiêu Vương lần này.

Không thấy Trương Khác cũng như người của Hương Tuyết Hải, hẳn là bọn họ thừa lúc phóng viên không chú ý đã lặng lẽ vào hội trường rồi.

Đại biểu của Samsung, Sony tới cũng được phóng viên nhiệt tình quan tâm, đám Trần Tĩnh mới thoát thân vào được hội trường.

Đi vào hội trường không cho phép phóng viên ra vào, cả người được thả lỏng, Tạ Tử Gia và Úc Bình không bị phóng viên dấn vào từ trước rồi.

Phương thức vẫn như năm ngoái, đầu tiên các doanh nghiệp có ý muốn cạnh tranh quảng cáo trong khoảng thời gian hoàng kim trước tiên đấu giá kín, chọn ra 40 doanh nghiệp trả giá cao nhất, tiếp đó đấu giá công khai.

Ái Đạt và Hương Tuyết Hải đều lọt vào vòng trong không làm Trần Tĩnh ngạc nhiên chút nào, cô biết Ái Đạt sẽ yểm hộ của Hương Tuyết Hải đoạt Tiêu Vương lần này, đó là phân tích của Tạ Tử Gia, cô tin vào đầu óc thiên tài đó.

40 đại biểu doanh nghiệp đi vào khu vực chính giữ hội trường tham gia cạnh tranh công khai.

Tô Tân Đông đại biểu Ái Đạt ngồi hàng sau cùng, Đào Hành Kiện đại biểu Hương Tuyết Hải ngồi hàng đầu tiên, hai người bọn họ ngồi cách xa như thế làm Trần Tĩnh không hiểu vì sao?

Tạ Tử Gia chọc hông Trần Tĩnh, cô quay đầu nhìn lại thì thấy lúc này Trương Khác mới xuất hiện, không ngờ lại còn mặc đồ thể thao, thở hồng hộc, trán ướt mồ hôi, hình như vừa chạy bộ tới.

- Bọn họ chơi trò gì thế?

Tạ Tử Gia hỏi nhỏ Trần Tĩnh:

- Tô Tân Đông ngồi đằng sau, phải chăng muốn các đại biểu khác phải quay đầu lại quan sát sắc mặt ông ta, vì thế phân tán chú ý ?

- Cẩm Hồ cũng phải chơi trò kỹ xảo vặt này!

Tạ Kiếm Nam nói một câu, không hẳn châm chọc hay coi thường.

Vì câu nói hôm qua, Trần Tĩnh nhìn thấy Trương Khác đi vào, trái tim không chịu nghe lời đập loạn cả lên, cảm giác mà cô đã rất lâu rồi, thấy mình thật vô dụng, Trần Tĩnh cố gắng ép mình không quay đầu lại nhìn y.

Tiền Văn Đông chủ trì đấu giá công khai, giá thấp nhất là 15 triệu, ít hơn năm ngoái, Trần Tĩnh tâm tư rối loạn, căn bản chẳng nghe rõ Tiền Văn Đông đang nói gì, chỉ nghe thấy gần như ngay sau khi ông ta công bố giá thấp nhất Tô Tân Đông gờ biển hô:

- 150 triệu.

Toàn hội trường náo động, không ít đại biểu đứng dậy nhìn Tô Tân Đông ngồi ở trong góc, ngay cả Tiền Văn Đông trên bục cũng luống cuống, chắc chắn ông ta không ngờ lần đầu báo giá đã vọt lên gấp 10 lần.

Những doanh nghiệp có ý cạnh tranh Tiêu Vương thấy Ái Đạt khí thế hùng hồ như quyết chiếm lấy Tiêu Vương, đều không khỏi do dự.

Song cái giá 150 triệu vẫn chấp nhận được, bọn họ không cam tâm để Ái Đạt đoạt Tiêu Vương dễ như thế, tâm tình rất phức tạp, tiếc rằng thời gian cho bọn họ suy nghĩ quá ngắn.

Tiền Văn Đông đứng trên bục, sau hai lần hô giá, trán ông ta toát mồ hôi rồi, nhìn thấy các doanh nghiệp khác lo trước sợ sau, nếu Tiêu Vương bị Ái Đạt đoạt được như vậy thì lần này ông ta ra chủ trì đấu giá chẳng phải thành trò cười?

Tất cả thủ đoạn trước đó dày công chuẩn bị đều không dùng được, ông ta hận không thể ném việc này cho người khác, thế mới biết đứng ngoài nhìn thì vị trí này bất mất thế nào, nổi bật thế nào, chỉ khi đứng vào mới biết đó tuyệt đối không phải cảm giác để hưởng thụ.

Đáng chết! Tất cả vì hôm trước Cẩm Hồ yêu cầu mong có nhân vật trọng lượng hơn chủ trì cạnh tranh Tiêu Vương.

Tiền Văn Đông bị dày vò, các đại biểu doanh nghiệp cũng bị dày vò, cái giá này có thể chấp nhận được, nhưng đoán không ra giới hạn Ái Đạt là gì, lại sợ lúc này cạnh tranh quá kịch liệt đẩy giá bình quân đoạn còn lại trong khoảng thời gian hoàng kim đẩy lên, kết cục chỉ ĐTH TW có lợi.

Hay là bỏ Tiêu Vương, mọi người cùng hòa bình phân chia các đoạn thời gian khác?

Sự quật khởi của Ái Đạt chỉ vền vẹn ở trong sản nghiệp đầu đĩa nhỏ xíu thôi, các đại biểu ngồi ở khu đấu giá công khai này có ai không phải doanh nghiệp thứ nhất thứ hai trong sản nghiệp của mình, ai cam tâm từ bỏ cơ hội một năm mới có một lần để thành Tiêu Vương vạn vạn người chú ý.

- 160 triệu!

Trước khi Tiền Văn Đông hô giá lần thứ ba, Đào Hành Kiện giơ biển.

Mọi người không chấn động mà lại nhẹ nhõm hẳn, phảng phất bỏ đi được tảng đá đè lên ngực, cuối cùng cũng có doanh nghiệp nhảy ra cạnh tranh với Ái Đạt rồi, bắt đầu xem xét rốt cuộc là doanh nghiệp giơ biển số 3 là doanh nghiệp nào.

Hương Tuyết Hải!

Cái tên không xa lạ, một xí nghiệp chế tạo điện tử gia dụng từng sánh ngang Thanh Đảo Hải Nhĩ, nhưng sau năm 93 đã đi xuống rồi, bị Thanh Đảo Hải Nhi bỏ quá xa.

Đó là ấn tượng đầu tiên của mọi người, mấy năm qua Hương Tuyết Hải không có hành động gì lớn bắt mắt, trong danh sách xí nghiệp không có nhiều tư liệu liên quan.

Có người mơ hồ đoán Hương Tuyết Hải và Ái Đạt có liên quan, nhưng thời gian rất ngắn không cho bọn họ nghĩ sâu hơn.

Hương Tuyết Hải chỉ tăng thêm 10 triệu, mọi người nghĩ cái giá này hẳn còn kém xa giới hạn của Ái Đạt, cứ tạm xem tiếp ra sao đã.

Tiền Văn Đông liên tục hai lần hô giá, các đại biểu khác quay lại nhìn phản ứng của Tô Tân Đông ...

- Quả nhiên là thế.

Tạ Kiếm Nam cau mày phân tích nhỏ:

- Những doanh nghiệp khác đều tuyên truyền rầm rộ vì đại hội Tiêu Vương này, Hương Tuyết Hải lại im hơi lặng tiếng để lạc hướng sự chú ý của bọn họ ... Đth TW sao lại để một phó giám đốc không quen nghiệp vụ lên chủ trì cạnh tranh? Nếu là một chủ nhiệm của phòng tin tức quảng cáo, người đó sẽ chỉ ngay ra quan hệ giữa Ái Đạt và Cẩm Hồ, cho dù không có doanh nghiệp đầu đĩa khác phá đám, thì cũng có người không để Hương Tuyết Hải nhẹ nhàng như vậy, giờ thì muộn quá rồi.

Tạ Tử Gia khinh bỉ nói:

- Các lãnh đạo mỗi ngày không uống rượu với thư ký thì chỉ đạo công tác cho các nữ diễn viên, thời gian đầu mà xem tư liệu các doanh nghiệp.

Trần Tinh giật tay áo Tạ Tử Gia, nhắc cô chú ý thân phận con gái, những lời này sao cô nói ra như thế được?

Tích tắc đó, Tô Tân Đông cầm biển lên nhìn Tiền Văn Đông, không một đại biểu nào nghi ngờ hắn sẽ giơ biển báo một cái giá áp đảo nữa, mặc dù động tác đó hơi chậm chạp, tới khi tiếng gõ búa vang lên mọi người mới giật mình tỉnh lại.

Vậy là Tiêu Vương chỉ qua hai lần hô giá đã lọt vào tay Hương Tuyết Hải.

Tạ Tử Gia chẳng thêm che miệng, ngáp dài nói:

- Toàn một lũ ngốc, nhạt nhẽo, vậy mà nghe chị kể năm ngoái hay lắm, biết thế này em đã chẳng đến đây.

680. Chương 680: Diên Rồ

Tiền Văn Đông tựa hồ quên luôn cả trình tự bình thường phải tuyên bố Hương Tuyết Hải thắng cuộc, ông ta hồi hải chạy xuống sai người lấy tư liệu của Hương Tuyết Hải, toàn hội trường cũng quên vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng tân Tiêu Vương.

Tạ Kiếm Nam chú ý tới Trương Khác, thấy y bình thần khoanh tay mỉm cười, tựa hồ đã dự liệu trước được cục diện này, hắn biết dù có người kịp thời tỉnh ngộ cũng không chống nổi Ái Đạt và Hương Tuyết Hải liên hợp giáp kích, cuối cùng tối đa Hương Tuyết Hải bỏ ra thêm vài chục triệu nữa là thành công.

Trần Tinh càng hiểu rõ vì sao Trương Khác lại nói đối thủ lần này là ĐTH TW ...

Qua một đoạn hỗn loạn ngắn, Tiền Văn Đông quay lại bọc đầu giá, tuyên bố Hương Tuyết Hải đoạt được Tiêu Vương, Đào Hành Kiện đứng dậy tiếp nhận vỗ tay như sấm xung quanh.

Tiếp theo là cạnh tranh thời lượng quảng cáo còn lại, do hạn chế không có ba doanh nghiệp cùng ngành quảng cáo ở thời gian này nên mức độ kịch liệt cũng khác nhau, giá lần lượt từ 60 triệu tới 140 triệu.

Làm mọi người bất ngờ là Tô Tân Đông ngoại trừ lần đầu báo giá ra thì từ đầu tới cuối ngồi im lặng, khi quan hệ giữa Hương Tuyết Hải và Ái Đạt bị người ta moi ra, các đại biểu mới choàng tỉnh, tất cả hành động của Ái Đạt chỉ là để đưa Hương Tuyết Hải lên ngôi vị Tiêu Vương.

Sau mấy lượt đấu giá kết thúc có thời gian nghỉ ngắn, ĐTH TW đưa ra điều chỉnh, cạnh tranh khoảng thời gian thứ yếu trước. Tô Tân Đông giao lại biển báo giá cho Dương Văn, cả buổi sáng Dương Văn chỉ giơ biển hai lần, lấy giá 12 triệu đoạt lấy hai đoạn quảng cáo.

Samsung giơ biển ba lần, người muốn bắn tĩa doanh nghiệp ngoại không chỉ có một mình Ái Đạt, chỉ có một lần thành công, giá bị đẩy cao tới 8 triệu, lại còn phải trả giá bù 30%.

Buổi sáng Ái Đạt và Hương Tuyết Hải liên thủ căn bản không có cao trào, ĐTH TW quyết đoán điều chỉnh cạnh tranh thời lượng giờ vàng sang buổi chiều, hi vọng có thể đưa lên cao trào.

Đó là cảm thụ của đại biểu doanh nghiệp, còn với các phóng viên mà nói thì khác hẳn.

Giờ mới phát hiện ra trước đó tin tức về Hương Tuyết Hải gần như là không có, tức là càng có nhiều tin tức để khai thác, Ái Đạt lần nữa bỏ cạnh tranh giờ vàng, khác hẳn dự liệu của giới truyền thông, cho nên đám Tô Tân Đông và ra khỏi hội trường bị phóng viên vây tới như bầy ong.

- Tôi biết các bạn có rất nhiều điều muốn hỏi.

Tô Tân Đông đối diện với số micro, máy ghi âm chìa vào người, đưa tay ra hiệu bọn họ bình tĩnh:

- Viện nghiên cứu kỹ thuật điện tử Cẩm Hồ và tập đoàn Ái Đạt trong đêm hôm qua đã thông qua một quyết định trọng yếu, mong nhân dịp này các bạn phóng viên giúp chúng tôi truyền đạt: Chúng tôi quyết định đem kỹ thuật chế tạo ĐTDD có được từ TI vào tháng tư công khai miễn phí cho các doanh nghiệp trong khu công nghiệp điện tử Hải Châu.

Lời Tô Tân Đông chưa dứt, trong ngoài hội trường lặng ngắt như tờ, dù người không nghe thấy Tô Tân Đông nói gì cũng bị sự im lặng bất thường mất bất giác cũng im lặng quay đầu lại.

Hắn ta thần kinh sao? Không ít người nghe được lời Tô Tân Đông nói nghĩ như thế!

- Giám đốc Tô, xin hỏi có phải vừa rồi tôi nghe nhầm gì đó không, hình như ông vừa nói ...
- Kỹ thuật chế tạo ĐTDD không phải căn cơ của tập đoàn Ái Đạt sao? Không phải là vũ khí sắc bén để Ái Đạt tiến xa trong sản nghiệp di động sao? Vì sao Ái Đạt lại công khai với bên ngoài?
- Công khai tức là sao? Các doanh nghiệp khác có thể tùy ý sử dụng?
- Thu phí hay miễn phí?
- Chỉ những xí nghiệp tới khu điện tử công nghiệp Hải Châu trước đó mới có ưu đãi này sao?
- Công khai toàn bộ hay công khai một phần không quan trọng?
- Trí nhớ tôi không tốt lắm, Ái Đạt phải bỏ 50 triệu USD mới có được kỹ thuật này của TI cơ mà, tại sao lại chia cho người khác hưởng chung?
- Không phải chính phủ địa phương gây áp lực cho các vị, bắt Ái Đạt phải đưa ra quyết định khó hiểu này chứ?

Một loạt những câu hỏi liên tiếp đưa ra, các phóng viên xung quanh chen lấn xô đẩy, ai cũng muốn là người đầu tiên được trả lời.

Khung cảnh bất thành linh chuyển từ tĩnh lặng sang náo nhiệt sục sôi, những phóng viên đang phỏng vấn doanh nghiệp khác cũng bỏ đối tượng phỏng vấn, quay cả sang phía Tô Tân Đông.

Những đại biểu bị bỏ rơi cũng không để ý, vội vàng chạy tới nghe tuyên bố làm người ta không thể tưởng tượng nổi kia.

Tạ Kiếm Nam vốn muốn xem Tô Tân Đông sẽ trả lời nghi vấn buổi sáng của phóng viên ra sao, nên đặc biệt cùng Trần Tĩnh chọn một vị trí tốt đợi xem trò hay, nghe thấy Tô Tân Đông đột ngột đưa ra tuyên bố trên, mồm cứ há hốc ra.

Cầm Hồ cung cấp linh kiện cùng thiết kế di động của Cao Khoa Khoa Vương chẳng lẽ không phải vì muốn thành nhà phân phối linh kiện sao? Nếu bọn họ công khai kỹ thuật này thì làm sao giữ được địa vị lũng đoạn thị trường?

Tạ Kiếm Nam không nhìn Tô Tân Đông hay Trần Tín Sinh, mà nhìn người đã khiến cả ngành đầu đĩa bao phủ dưới cái bóng của y, người đó đang ngậm một cọng cỏ đứng ở cửa hội trường.

Trần Tĩnh cũng nhìn y, khe võ trán, cảm thấy đầu óc mình sắp điên rồi, y lấy đầu ra cọng cỏ mà ngậm thế kia?

Tạ Tử Gia bĩu môi:

- Định bắt chiếc Châu Nhuận Phát à?

Trương Khác người hơi nghiêng nghiêng dựa vào cửa, miệng ngậm cọng cỏ, chẳng phải hình tượng của Châu Nhuận Phát trong phim Thần bài là gì?

Tiêu Thụy Dân chưa rời khỏi hội trường, Ái Đạt là đối thủ có trọng lượng nhất của Liên Tín, là uy hiếp lớn nhất của Liên Tín chứ không phải doanh nghiệp di động nước ngoài, ông ta không thể không quan tâm tới lời nói của Tô Tân Đông.

Phải biết rằng ông ta trước đó phải hao tâm tổn trí nghĩ cách dẫn tiến kỹ thuật chế tạo ĐTDD vào Gia Tín chứ không phải chỉ là kênh tiêu thụ cho di động ngoại.

Doanh nghiệp hải ngoại không chỉ muốn thông qua sản phẩm di động của bọn họ mưu lợi ở nội địa, càng muốn thông qua lũng đoạn kỹ thuật, thông qua cung ứng linh kiện không ngừng hút lợi ở trong nước.

Là một người có thể coi là bán chuyên gia, Tiêu Thụy Dân biết chiếc i19 có năng cấp kỹ thuật nhất định, còn chiếc i08 hoàn toàn là kỹ thuật của TI, nói cách khác, chỉ cần doanh nghiệp điện tử Hải Châu có năng lực tiêu hóa kỹ thuật của TI, có thể sản xuất ra được những chiếc di động sánh ngang i08.

Đương nhiên giấy phép sản xuất di động là một vấn đề, nhưng Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng có thể thực hiện nội địa hóa trên 50%, như thế đa phần các doanh nghiệp kia có thể cung cấp linh phụ kiện, hoặc trở thành một Cao Khoa Khoa Vương nữa cũng là một lựa chọn tốt.

Phải biết thị trường thông tấn di động trong nước trong tương lai sẽ là cực cực lớn.

Trung tuần tháng 10, tỉnh Đông Hải là nơi đầu tiên có 10 triệu người dùng di động, đó là con số tích lũy trong cả mười năm, so với 1.3 tỷ dân đúng là ít tới đáng thương, nhưng trong 10 triệu người dùng di động đó, có 40% xuất hiện trong năm nay.

Điều này có nghĩa là gì? Là thị trường di động trong nước đang phát triển với tốc độ tên lửa.

Tập đoàn Ái Đạt vì sao lại đột nhiên lên cơn? Đó là ý nghĩ đầu tiên của Tiêu Thụy Dân, ông ta biết Ái Đạt do hạn chế trình độ kỹ thuật nên sản lượng i19 không thể tăng lên được, trong thời gian ngắn, lợi nhuận của bọn họ chủ yếu là nhờ vào i08, một khi công khai kỹ thuật, trừ ưu thuế marketing và thương hiệu thì Ái Đạt không còn ưu thế nào so với doanh nghiệp khác nữa.

Rốt cuộc Ái Đạt muốn làm cái gì?

Tiêu Thụy Dân rất muốn xông vào đám đông túm lấy cổ áo Tô Tân Đông hỏi câu này, ông ta đưa mắt tìm người thanh niên kia, y bị bức tường người che khuất.

Không chỉ Tiêu Thụy Dân muốn xông tới, tất cả doanh nghiệp nghiệp muốn tiến vào sản nghiệp di động, nhưng không có giấy phép sản xuất lại không có kỹ thuật đều muốn hỏi Tô Tân Đông cho rõ ngọn ngành.

Chưa có giấy phép sản xuất thì có thể làm linh kiện trước, nắm được kỹ thuật chế tạo rồi tranh thủ giấy phép chẳng phải đơn giản sao? Quan trọng là phải tìm được cửa tiền quân trước đã.

681. Chương 681: Khung Phương Án.

Đám Lý Tại Thù cũng chưa đi, mới nghe Tô Tân Đông nói thể tướng tiếng Hán của mình kém nên nghe nhầm, Lý Hình Dư tuy nghe được Tô Tân Đông nhưng cô không quan tâm mấy tới chuyện thương nghiệp, chẳng tỏ ra ngạc nhiên mấy, chỉ vất vả né tránh người khác chen lấn chạm vào người.

Lý Tại Thù đương nhiên không nhìn thấu ý đồ của Ái Đạt, nhưng hẳn có thể nhìn ra quyết định này sẽ gây ảnh hưởng lớn cỡ nào cho kế hoạch định sẵn của Samsung.

Gần như không thể thông qua kỹ thuật chế tạo di động hạng hai tiến vào thị trường nội địa kiếm lợi nữa, như vậy chỉ có thể trực tiếp dựa vào sản phẩm để chiếm thị trường, nhưng cái hạn ngạch chết tiệt kia, cái tường lũy khốn kiếp kia hạn chế sản phẩm nước ngoài nhập vào nội địa quy mô lớn, hưởng hồ lúc này kỹ thuật chế tạo di động của Samsung cũng không có mấy ưu thế đặc biệt.

- Tên khốn kiếp chết tiệt, rốt cuộc y muốn chơi trò gì?

Lý Tại Thù áp giọng dùng tiếng Hàn nghiêng rằng nói:

- Đúng là khó hiểu.

Kim Nam Dũng bình tĩnh hơn:

- Tựa hồ bọn họ chẳng có lợi gì .. Giáo sư hướng dẫn của tôi còn phán đoán Cẩm Hồ có dã tâm thành doanh nghiệp cung cấp linh kiện di động trong nước, những doanh nghiệp như chúng ta bị thể chế lập chương ngại hạn chế, trong hai năm tới không biết Cẩm Hồ kiếm được bao nhiêu lợi nhuận .. Đó là chuyện vươn tay ra là có, sao bọn họ lại tử bỏ?

- Chẳng lẽ bọn họ không thể ngay tử đầu hướng lên đỉnh kim tử tháp sao?

Dòng người xô đẩy, Lý Hình Dư vẫn cố sức không để bị chạm vào, nhưng sao có thể tránh được, nghe hai người kia thảo luận nhin không được xen vào một câu, cô biết từ trong lòng bọn họ khinh rẻ cái quốc gia này.

~~~o0o

~~Ái Đạt và Hương Tuyết Hải liên thủ, chỉ hai lượt báo giá đã chiếm lấy Tiêu Vương, làm Tiền Văn Đông cảm thấy hết sức uất hận, buổi sáng kết thúc đấu giá, gọi phó chủ nhiệm phòng tin tức quảng cáo Lâu Quân Tường tới quát tháo một hồi:

- Còn nói là trước đó đã tiến hành điều tra nghiên cứu tỉ mỉ, giá Tiêu Vương có thể lên tới 260 triệu các anh điều tra kiểu gì hả, toàn đám ăn không ngồi rồi.

Tiền Văn Đông tất nhiên không chịu thừa nhận mình bị Ái Đạt và Hương Tuyết Hải vờn trong lòng bàn tay, Lâu Quân Tường tất nhiên cũng không có gan chỉ ra do ông ta thất sách vô dụng, mãi sau khi xong hết tất cả rồi mới xem tư liệu của Hương Tuyết Hải.

Dù thế nào cũng đâu thể công khai chỉ trích Ái Đạt, Hương Tuyết Hải quá giáo hoạt.

Không hiểu chuyện buổi sáng khiến bao nhiêu người cười trộm, Tiền Văn Đông cực kỳ tức tối, nên gọi Lâu Quân Tường tới chửi bới một trận, hối hận vì đã Đam Hi Tùng sang một bên cướp lấy chuyện này, lại nói:

- Cậu phụ trách ký hợp đồng với Hương Tuyết Hải, tất cả điều kiện ưu đãi thắt chặt vào, không thể để bọn chúng dùng giá bằng một nửa Khoa Vương lại hưởng thụ chính sách ưu đãi tương đương.

Tiền Văn Đông còn chưa nói dứt lời đã có nhân viên gõ cửa vào báo cáo quyết định kinh người Tô Tân Đông vừa công bố.

Vì thấy hiện trường quá chật, Tô Tân Đông muốn mượn chỗ của ĐTH TW mở cuộc họp báo.

Tiền Văn Đông và Lâu Quân Tường không hiểu Ái Đạt làm trò gì, đưa mắt nhìn nhau, Lâu Quân Tường thấy lãnh đạo còn chưa nguôi giận, kiến nghị:

- Đâu cần cấp Ái Đạt ưu đãi gì, nếu ai cũng chạy tới nói một câu mượn chỗ là mượn chỗ được thì chúng ta thành cái gì?

Tiền Văn Đông lần này không trách Lâu Quân Tường, nhưng lại nói:

- Cậu mau đi an bài ..

Lâu Quân Tường ngó người, một lúc sau mới hiểu ra, một tin tức mang tính oanh động như thế phòng thời sự khẳng định sẽ tích cực theo sát, phó giám đốc Triệu Tiến Dũng phân quản bên đó có mâu thuẫn không phải chỉ ngày một ngày hai với Tiền Văn Đông, bên này ngang nhiên làm khó Ái Đạt không phải để người ta nắm thóp à? Vả lại Ái Đạt cũng đâu phải hạng dễ chơi.

Lâu Quân Tường hối hận vừa rồi nói lỡ lời, thấy Tiền Văn Đông không có ý trách móc mới hơi yên tâm, chắc cũng biết mình không có ý xấu.

~o0o

Đth TW lấy hội trường lớn nhất ra dùng cho đại hội Tiêu Vương rồi, nhưng lúc này an bài cho cả phóng viên truyền thông khác vào, ĐTH TW tất nhiên không dám độc quyền lũng đoạn tin tức khiến tất cả chĩa mũi giáo vào mình.

Vì đưa tin Tiêu Vương, số phóng viên còn đông hơn cả số đại biểu doanh nghiệp, nên vào hội trường không còn đủ chỗ ngồi nữa, đành phải đứng tham gia cuộc họp báo ngắn này.

Trần Tín Sinh đại biểu cho Ái Đạt nói ngắn gọn:

- Hôm nay, tôi đại biểu tập đoàn Ái Đạt trình trọng tuyên bố một quyết định: Chúng tôi sẽ đem kỹ thuật chế tạo ĐTDD cơ sở làm nên chiếc i18, chia sẻ với doanh nghiệp chỉ định đặc biệt trong khu công nghiệp điện tử Hải Châu, khu cao tân Hành lang số Kiến Nghiệp. Doanh nghiệp chỉ định đặc biệt là doanh nghiệp có đầu tư xây dựng sản xuất hoặc nghiên cứu làm chủ thể trong khu. Vì tránh kỹ thuật này bị lạm dụng, chúng tôi sẽ có chỉ định, không phải là vì thu lợi, kỹ thuật này không chia sẻ cho doanh nghiệp đầu tư nước ngoài, còn với xí nghiệp trong nước nỗ lực tiến vào lĩnh vực tương quan chúng tôi sẽ nói lỏng giới hạn. Tập đoàn Ái Đạt trình trọng hứa, chúng tôi sẽ không đưa ra bất kỳ yêu cầu lợi ích sở hữu tri thức vào với các xí nghiệp được cấp quyền. Chúng tôi hi vọng có thể cùng thành lập một cơ cấu chuyên môn thẩm duyệt tất cả các đơn xin phép, xuất phát từ suy nghĩ thể hiện Ái Đạt quyết tâm không mưu lợi từ chuyện này, cơ cấu này do Ái Đạt cùng đại biểu chính phủ hai khu công nghiệp cùng thẩm hạch ...

Còn chưa nói xong phía dưới đã có một loạt người giơ tay xin hỏi, Trần Tín Sinh không cho bọn họ cơ hội đưa ra câu hỏi nói ngay:

- Hôm nay chúng tôi chỉ mong nhờ các bạn phóng viên công bố quyết định này ra, lát nữa sẽ có bảng liệt kê danh sách kỹ thuật công bố ...

Xem đồng hồ:

- Chiếm dụng thời gian bữa trưa của mọi người thế này thật áy náy. Ngoài ra Ái Đạt hôm nay là khách cũng không thể lẩn chủ, trước đại hội nhà phân phối ở Hải Châu, chúng tôi sẽ công bố cụ thể ... Hôm nay không làm lỡ thời gian của mọi người nữa.

“Đm” trong đầu vô số người ở dưới hiện lên cái từ này, một câu cũng không cho hỏi, thế chẳng phải hành hạ người ta sao?

Ai cũng muốn biết dụng tâm của Ái Đạt là gì, 50 triệu USD đâu phải đùa, đột nhiên đem ra dùng chung, nếu không phải điên, nhất định có kế hoạch lớn hơn nữa.

Đáp án mọi người muốn biết nhất không được tiết lộ.

Như vậy làm sao có ai chịu rời đi? Đth TW vì buổi chiều tiếp tục tiến hành đấu giá, phái người hiệp trợ đám Trần Tín Sinh rút lui từ lối đi riêng của bọn họ.

Đương nhiên bọn họ cũng không phải dễ đối phó, rời khỏi hội trường liền “bất cóc” đám Trần Tín Sinh tới phòng thời sự.

Thấy Trần Tín Sinh đi rồi, những người khác đều tản đi, định đợi buổi chiều Ái Đạt tham gia đấu giá “trút giận” cũng chưa muộn.

Nhưng cũng có người không đi, bọn họ thấy thanh niên đứng sau tất cả kia chưa đi, phải tóm được y, moi bí mật trong miệng y ra để thỏa mãn tò mò.

Đám Tạ Kiếm Nam, Tiêu Thụy Dân đều canh ở cửa hội trường, kẻ duy nhất mặc đồ thể thao trong đám đông ăn mặc trang trọng rất bắt mắt, Trương Khác đang được đám Phó Tuấn tháp tùng chậm chậm theo dòng người di chuyển ra ngoài hội trường.

Biết những lời tối hôm qua Trương Khác nói không phải đặc biệt nhắm vào Khoa Vương, tâm tư Trần Tĩnh đột nhiên trở nên phức tạp, có chút thất vọng, càng kích động hơn, tò mò hơn.

Tạ Tử Gia tới hiện giờ chỉ nói đúng một câu:

- Tên này điên rồi, có điều em thích.

Khi nói câu đó anh mắt tiểu ma đầu sáng rực, đầy phấn khích.

Úc Bình rất ít nói, nhớ lại lời Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia nói lúc mình xuống máy bay, té ra bọn họ đã biết từ trước rồi.

Tạ Kiếm Nam muốn đi, nhưng không cam tâm, quyết định này ảnh hưởng lớn tới kế hoạch xây dựng cơ sở công nghiệp điện tử ở Kim Sơn, nhưng ảnh hưởng ra sao chưa nói ngay được.

682. Chương 682: Hùng Tâm Của Cẩm Hồ.

Cũng không phải hoàn toàn là ảnh hưởng xấu, quyết định này chắc chắn xúc tiến chuỗi sản nghiệp di động nội địa ở Hải Châu, Kiến Nghiệp.

Trần Tín Sinh đã nói rõ gạt nhà đầu tư nước ngoài sang một bên, nhưng cơ sở chế tạo công nghiệp điện tử Kim Sơn mục đích ban đầu là để sản xuất thay cho doanh nghiệp nước ngoài, tạm thời chỉ có thể dự đoán được hai tác dụng rõ ràng:

Một là doanh nghiệp di động ngoại sẽ phải đối diện với sự cạnh tranh mạnh hơn trong nước, đặc biệt ở sản phẩm tầm trung và thấp, như thế bọn họ càng cấp thiết tiến vào trong nước, song một phương diện khác các doanh nghiệp trong nước được Cẩm Hồ hỗ trợ, nói không chừng sẽ giới hạn tốc độ doanh nghiệp hải ngoại tiến vào trong nước.

Đối với Kim Sơn, ảnh hưởng xấu có thể thấy ngay tức thì, cơ sở chế tạo điện tử công nghiệp trong mắt ban ngành quốc gia sẽ thành cái gân gà, tất cả đều dựa vào chính phủ Kim Sơn đầu tư.

Tạ Kiếm Nam nghĩ tới đó thì cau mày, Kim Nam Dũng chen tới nói với hắn:

- Chuyên vụ muốn mời giám đốc Tạ cùng ăn trưa.

Tạ Kiếm Nam nhớ ra, lúc này Lý Tại Thù chắc cũng đang rất đau đầu, quyết định này của Cẩm Hồ đã hoàn toàn đánh loạn thế trận của bọn họ, không biết kế hoạch cạnh tranh buổi chiều có bị ép thay đổi không, có khi hai bên vì chuyện này có thể tăng cường hợp tác cũng chưa biết chừng.

Nhưng Khoa Vương cũng là doanh nghiệp trong khu công nghiệp điện tử Hải Châu, Cẩm Hồ không thể vô duyên vô cớ gạt bỏ Khoa Vương ra khỏi vụ này, hay là lấy điều kiện Chính Thái từ bỏ kế hoạch ở Kim Sơn để trao đổi?

Suy nghĩ của Tạ Kiếm Nam rất loạn, không biết có nên từ chối lời mời của Kim Nam Dũng hay không, vì Trương Khác đã nhìn sang bên này, hắn nhìn sang Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh không nói gì, Tạ Tử Gia hừ một tiếng:

- Trưa em có việc khác, không đi.

Chắc lần trước ăn cơm thái độ trịnh thượng của Lý Tại Thù vẫn khiến trong lòng cô bé có chút khó chịu.

Hiện cần phải quyết đoán, Tạ Kiếm Nam không nói thêm nữa, đi theo Kim Nam Dũng.

Tiêu Thụy Dân đợi ở cửa, muốn hỏi Trương Khác liệu Liên Tín đưa cơ sở sản xuất tới Hải Châu hoặc Kiến Nghiệp thì có được hưởng kỹ thuật này không.

Vừa rồi Tiêu Thụy Dân thấy giám đốc của Đông Hưng, Liên Tấn như kiến bò chảo nóng, bọn họ không biết thân phận thực của Trương Khác, đều dẫn cấp dưới vội vàng chạy đi, chắc là nhờ cấp trên trong bộ công nghiệp điện tử liên hệ với Cẩm Hồ.

Nơi này ồn ào náo loạn, chẳng thể gọi điện được, bảo một cấp dưới về bộ báo cáo tình hình, ông ta muốn nói chuyện với Trương Khác trước còn chiếm cứ chủ động.

Đáng tiếc khi còn cách sáu bảy mét, Tiêu Thụy Dân đang định đưa tay ra vẫy thì có một quan viên của phòng thời sự ĐTH TW chạy tới gọi Trương Khác, bọn họ nói qua loa vài câu, Trương Khác liền theo hắn quay lại.

Tiêu Thụy Dân ảo não không thôi, đành về trước, chuyện này nói không chừng cần trong bộ ra mặt.

Trần Tĩnh thấy trước khi quay đầu lại còn mỉm cười tỏ ý xin lỗi mình, trong lòng cũng thoải mái, Trương Khác bị ĐTH TW tóm lấy rồi, không dễ dàng thoát thân được, nói với Tạ Tử Gia và Úc Bình:

- Đi thôi, không có cơ hội nữa rồi.

Úc Bình Vỗ đầu than:

- Ài, hôm qua tôi còn tưởng hai cô bị điên, ai ngờ thì ra người của Cẩm Hồ mới là kẻ điên.

~~oOo

~Mặc dù chưa từng tiếp xúc với Triệu Tiến Dũng, nhưng Trương Khác không thể không nể mặt phó giám đốc ĐTH TW, nếu không sẽ đắc tội với toàn bộ ĐTH TW, cho dù sau này địa vị giang hồ của Cẩm Hồ có ổn định thì đánh một nhóm người cũng phải lôi kéo một nhóm người khác mới là đạo kiểm chế chính xác, huống hồ hiện giờ căn cơ còn chưa vững? Nên đành theo bọn họ.

Sau khi có thông tấn di động, tin tức truyền bá làm người ta ứng phó không kịp, vừa ra khỏi thang máy thì di động trong túi Trương Khác lẫn trong tay Phó Tuấn đồng loạt vang lên.

Trương Khác lấy di động ra, đã được bao lâu đâu, vậy mà La Quân đã gọi điện thoại tới tìm rồi, Trương Khác không nghe vội nhìn di động trong tay Phó Tuấn, một của Cao Chân, còn một số là máy để bàn Kiến Nghiệp.

Trương Khác nhận cú điện thoại từ máy để bàn trước.

- A lô, tìm hộ Trương Khác, tôi Triệu Hữu Trác của tỉnh ủy.

Thường ủy tỉnh ủy, thư ký trưởng tỉnh ủy Triệu Hữu Trác, Trương Khác chưa bao giờ tiếp xúc với hắn, chắc là hắn gọi thay cho Đào Tấn, không ngờ Đào Tấn cũng có lúc thiếu kiên nhẫn.

Cao Chân tất nhiên gọi thay cho Lý Viễn Hồ, bọn họ đều muốn lập tức tìm Trương Khác xác nhận thực hư.

Quyết định này có tác dụng xúc tiến trực tiếp với kế hoạch Hành lang số, sẽ có rất nhiều doanh nghiệp tham đồ miễn phí tới Kiến Nghiệp, Hải Châu xây dựng nhà xưởng, thiết lập cơ cấu nghiên cứu phát triển, mau chóng hình thành quần thể sản nghiệp quy mô.

Đó là cái lợi mà Đào Tấn, Lý Viễn Hồ, La Quân đứng ở góc độ của mình nhìn thấy.

Ba cú điện thoại, đều không thể xem nhẹ, Trương Khác tất nhiên không thể không làm cao chút nào đã nói hết tất cả, chỉ nói chuyện đơn giản, xác định đó đúng là quyết định Cẩm Hồ đưa ra, còn chuyện cụ thể sẽ phái Chu Du làm đại biểu báo cáo với họ, hiện không thể nói vài ba lời qua điện thoại là xong được.

Trên đường từ thang máy tới phòng khách phòng Thời sự, có mấy bước chân đã nhận được điện thoại của Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh. Bên phía Hải Châu thì rất trấn tĩnh, tới giờ vẫn chưa có điện thoại gọi tới.

Trương Khác giao di động cho Phó Tuấn, dặn nếu bên Hải Châu gọi tới bảo Đinh Hòe phụ trách ra mặt xử lý, còn nơi khác gọi tới tùy tình hình.

Đi vào phòng khách thấy Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đào Hành Kiện, Diệp Tiểu Đồng đang nói chuyện với Triệu Tiến Dũng.

Triệu Tiến Dũng là một người trung niên hói, béo béo, vóc người cao to, nhìn Trương Khác đi vào, ông ta đứng dậy đưa tay ra bắt, chào hỏi xong nói ngay:

- Tôi biết Cẩm Hồ có sách lược thông tin định sẵn, nhưng ĐTH TW cũng nên có chút dãi ngộ đặc thù chứ nhỉ, tôi xin đề xuất ra ba câu hỏi ... Cui như thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân cũng được.

Trương Khác khó mà từ chối được yêu cầu của ông ta, cười nói:

- Có một vài ý đồ thực sự không để cho người ngoài biết.

Triệu Tiến Dũng cũng cười lớn:

- Vậy tôi hỏi câu đầu tiên, TI có thái độ gì về vấn đề gì?

- Trong hợp đồng của chúng tôi ký với TI, không có giới hạn Cẩm Hồ phát tán công khai với bên thứ ba, công khai kỹ thuật chỉ có lợi không có hại với TI, dù là thế hôm qua chúng tôi vẫn liên hệ với cao tầng TI và được họ hiểu cho.

- Một câu trả lời rất tiêu chuẩn.

Triệu Tiến Dũng xoa cái đầu hói, hỏi Trần Tín Sinh:

- Câu này hỏi giám đốc Trần chắc cũng sẽ được trả lời tương tự phải không?

- Đây là câu hỏi thứ hai à?

Trần Tín Sinh đùa:

- Không, không.

Triệu Tiến Dũng vội xua tay:

- Câu hỏi thứ hai là, ý đồ của Cẩm Hồ là gì?

- Câu hỏi này rất rộng, có thể tính là hai câu được không?

Trương Khác mỉm cười hỏi lại.

- Ha ha ha, câu nói này làm tôi nhận thức được phong thái của Khác thiếu gia rồi, được, tính là câu hỏi cuối cùng.

Triệu Tiến Dũng cười sáng khoái nói:

Trương Khác đưa ngón tay ra chấm nước chè vẽ hai cái vòng tròn, nói:

- Chúng tôi đúng là có vài ý đồ không cho bên ngoài biết, chưa nói đâu xa, ngay vấn đề trong nước, mấy doanh nghiệp di động nội địa, bao gồm Cẩm Hồ có một bức tường vây quanh, say sưa đánh chén bữa ăn, nhưng quên có doanh nghiệp ngoại muốn vượt tường xông vào, bọn họ không chỉ muốn chiếm lấy bữa ăn, còn muốn nuốt sạch cả doanh nghiệp nội địa. Gốc của bức tường này đã lung lay, Cẩm Hồ nhìn ra nên mới có quyết định này ...

- Lần này Cẩm Hồ công khai chống lại thương hiệu ngoại tham gia cạnh tranh Tiêu Vương cũng xuất phát từ suy tính ấy?

Tất nhiên Triệu Tiến Dũng liên tưởng tới hành vi của Ái Đạt mấy ngày trước.

- Nói như thế quá chí công vô tư, thuyết thực không được người khác.

Trương Khác thẳng thắn trả lời:

- Đưa ra quyết định này Cẩm Hồ cũng không hẳn là tổn hại, chỉ không đạt được lợi nhuận ở mức tối đa mà thôi. Nhưng xét từ góc độ lợi ích lâu dài, hình thức một quần thể sản nghiệp hoàn chỉnh mà chắc chắn ở Kiến Nghiệp và Hải Châu với Cẩm Hồ mà nói lợi nhiều hơn hại. Chúng ta phải thừa nhận một sự thật thế này, dù kế hoạch Vườn Sồi có triển khai thuận lợi, Cẩm Hồ cũng không thể một mình làm hết mọi việc. Đối thủ của Cẩm Hồ không phải là Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng mà là Motorola, Samsung, Sony. Rất khó khăn, nhưng Cẩm Hồ phải làm thế, cho nên chúng tôi phải trì hoãn thời gian bức tường này đổ.

Tới đó Trương Khác giang tay ra:

- Trả lời nhiều vấn đề không thể tiết lộ như thế, giám đốc Triệu thấy xứng đáng với hai câu hỏi chưa?

Trần Tín Sinh lúc còn làm TI Trung Quốc có tiếp xúc với Triệu Tiến Dũng, nên nói chuyện tùy tiện hơn:

- Giám đốc Triệu thả cho chúng tôi đi ăn cơm chứ? Cơm công tác của ĐTH TW chúng tôi không dám hưởng thụ hơn.

Là một trong số những nhân vật tầng trên cùng của hệ thống thông tin trong nước, Triệu Tiến Dũng hiểu rõ Trương Khác hơn nhiều phó giám đốc khác, một vài bài báo truy tung nguồn gốc của Cẩm Hồ do chính tay ông ta ngăn cản không cho công bố.

Cho dù bối cảnh của Cẩm Hồ hoàn toàn thanh bạch thì đem chân tướng về Trương Khác công bố ra sẽ gây nghi ngờ lớn, hoàn cảnh chính trị hiện nay không cho phép có nghi ngờ này xuất hiện, đó là giới hạn tin tức mẫn cảm không được vượt qua.

Trước đó khi cho đăng hạng mục nhà máy tinh viên cũng cố ý làm nhạt đi tác dụng của Cẩm Hồ.

Triệu Tiến Dũng có thói quen khi suy nghĩ là đưa tay ve cằm, ông ta cằm khái nói:

- Khí độ đại trí giả ngu này trước đó tôi chưa được thấy, cho nên lòng hiếu kỳ mới lớn như vậy thật là hổ thẹn.

Tin tức này đưa ra sẽ kinh động tới cao tầng, mọi người chắc chắn sẽ bận tối mắt, không tiện giữ bọn họ lại hỏi tới cùng, lần nữa bắt tay Trương Khác:

- Buổi chiều còn tiếp tục cạnh tranh, Cẩm Hồ sẽ không vắng mặt chứ? Tôi mong có vinh hạnh mời một trong số các vị ở lại dùng cơm, mặc dù chỉ là cơm công tác ...

Ông ta muốn tìm hiểu toàn diện về doanh nghiệp này, thông qua người sống, chứ không phải qua tài liệu lạnh băng.

683. Chương 683: Cơ Hội Của Cao Khoa Khoa Vương

Trương Khác nhìn ba người Dương Vân, Đào Hành Kiện, Diệp Tiểu Đồng:

- Hay là mọi người ở lại giao lưu thêm với giám đốc Triệu?

Tuy Hương Tuyết Hải giành được Tiêu Vương, nhưng có đãi ngộ thế nào phải tiếp tục đàm phán với ĐTH TW, với tình thế ngày hôm nay phải đề phòng Tiền Văn Đông làm khó Hương Tuyết Hải?

Lúc này một nhân viên ĐTH gõ cửa đi vào thì thầm với Triệu Tiến Dũng vài câu, Triệu Tiến Dũng giang tay nói:

- Bộ trưởng bộ bưu điện Cảnh Trọng Dương đã gọi điện tới tận văn phòng tôi đòi người rồi? Tôi trả lời sao đây, nói mọi người đi ăn cơm rồi nhé?

Tốc độ nhanh thật, Trương Khác đoán lúc này Tiêu Thụy Dân chắc còn chưa rời khỏi cổng lớn ĐTH TW.

Bọn họ tung ra mỗi nhử lớn như thế, chính là hi vọng Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng bị mắc câu, ba doanh nghiệp này tất nhiên không cam tâm nhận đãi ngộ bằng với doanh nghiệp khác.

Tốt thôi, cửa đã mở thì tất nhiên không cần lập thêm chương ngại gì với họ, nhưng bọn họ muốn có được thêm cái gì thì phải chuẩn bị sẵn sàng bỏ ra thêm cái gì đó.

Trương Khác nhìn Trần Tín Sinh một cái, hẩn hiểu ý cùng Cảnh Trọng Dương trao đổi ngắn gọn, rồi lại gọi cho Tiêu Thụy Dân, hẹn gặp nhau ở tòa nhà Ái Đạt đàm phán.

~~oOo

~Ngọc Uyên Đàm khung cảnh u tĩnh, nhưng Bắc Kinh trưa tháng 11 bầu trời vì gió cát mà âm trầm u ám, chẳng khác gì sắc mặt Tạ Kiếm Nam, Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng lúc này.

Lý Hình Dư buồn chán, nhưng chẳng muốn theo vệ sĩ dạo phố, thành phố này nhiều bão cát, không tốt cho da.

Mặc chiếc áo khác đen bên ngoài áo len đỏ, Lý Hình Dư yên tĩnh ngồi trong cửa hàng tây, nhìn lá đỏ bên ngoài cửa sổ, tiêu hao thời gian nhàm chán.

Đám Tạ Kiếm Nam, Lý Tại Thù thì chẳng nhàn nhã được như thế, trên đường tới đây, Tạ Kiếm Nam đã đem tin tức báo cho Chu Cẩm Tỳ và Tạ Hán Tinh, quyết định điên cuồng của Cẩm Hồ làm hai người họ giật mình, Tạ Hán Tinh không nói gì, chỉ bảo hẩn mật thiết giám sát động tĩnh của Cẩm Hồ, Chu Cẩm Tỳ lại nói:

- Đừng cho rằng Khoa Vương là xí nghiệp ở khu công nghiệp Hải Châu mà mang ảo tưởng gì.

oOo

- Có thể mấy công ty mang danh nghĩa Khoa Vương chỉ Cao Khoa Khoa Vương là được cấp quyền.

Tạ Tử Gia vừa ăn kem vừa hỏi Trần Tĩnh:

- Tên đó sẽ không bỏ qua cơ hội làm người ta tức điên ... Ha, cứ nhớ lại cái dáng vẻ ngậm cọng cỏ của y là em lại ăn rất ngon.

Nuốt ực cả một miếng kem lớn, nuốt xong hổi hận ngay, từ cổ họng tới dạ dày lạnh như muốn đóng băng lại, há hốc miệng ra đưa tay bịt lấy kêu không ra tiếng.

Trần Tĩnh bật cười, Tạ Tử Gia luôn có những hành động ngốc nghếch, nhưng như thế mới làm người bên cạnh thấy có chút cân bằng tâm lý, cô múc một thìa canh nóng cho Tạ Tử Gia uống, mùa thu ở Bắc Kinh nhiệt độ rất thấp, nuốt một miếng kem lớn như thế cảm giác chắc chắn không dễ chịu chút nào, ba cô gái cười đùa tự nhiên như xung quanh không có ai, tiếng cười trong trẻo, dung mạo xinh đẹp, làm những khách hàng khác trong nhà hàng cứ quay sang nhìn suốt.

Nghĩ tới khả năng Tạ Tử Gia nói, Úc Bình hỏi:

- Y chính miệng nói sẽ công khai tất cả kỹ thuật với Cao Khoa Khoa Vương sao?
- Ừm, anh ta nói thế đấy, tôi và Tử Gia còn tưởng anh ta nói đùa.

Trần Tĩnh gật đầu:

- Làm sao?
- Chí hướng của Cẩm Hồ rất cao xa, còn chúng ta chỉ là con chim nhỏ kiếm ăn quanh tổ, cho nên mới thấy bọn họ điên cuồng.

Úc Bình trầm tư nói:

- Dem so với việc đi suy đoán ý đồ của bọn họ không bằng chúng ta hãy nghĩ xem phải làm gì tận dụng cho tốt. Bộ khung cơ bản của phương án đã nói qua rồi, không thể cấp quyền vô hạn chế, cũng không thể cấp quyền cho tất cả, mà là có tính chọn lọc. Nói cách khác, rất có khả năng không mấy công ty được cấp quyền toàn bộ kỹ thuật đâu ...
- Dương nhiên rồi.

Tạ Tử Gia kéo dài giọng:

- Tiểu Tĩnh thì phải khác người ta chứ.
- Cút ...

Trần Tĩnh đập chân Tạ Tử Gia không cho nha đầu điên khùng này nói ba lằng nhằng:

- Miệng của em phải khâu lại người ta mới yên tĩnh được.

Úc Bình không rõ chuyện giữ Trần Tĩnh và Trương Khác, có lẽ nha đầu điên kia gán ghép bậy bạ cũng chưa biết chừng, nhưng trông có vẻ xấu hổ, đáng để người ta suy nghĩ.

Ai cũng đã nhìn ra hố ngăn cách giữa Đại Nhã và Chính Thái không thể san lấp, người bị gia tộc trói buộc như Trần Tĩnh và Tạ Kiếm Nam không thể hoàn toàn trở mặt với nhau được, song tình cảm đã nguội lạnh hẳn rồi, Tạ Kiếm Nam đã nửa công khai đưa cô gái tên Uyển Nhi tới Hải Châu ở.

Úc Bình vuốt mái tóc, nhớ lại chàng trai hết năm nay mới tròn 20 tuổi kia, trong mắt cô ta, nam nhân có quyền thế và tài phú mới có sức hút :

- Tôi đang suy nghĩ lời của Tử Gia, nói không chừng có một ngày chúng ta có thể thôn tính ngược lại Khoa Vương đấy.
- Vậy Lục ca của tôi còn chẳng phải trốn vào một góc khóc lóc sụi xùi hay sao?

Tạ Tử Gia nói tỉnh queo, hoàn toàn chẳng có vẻ thương hại Tạ Kiếm Nam, còn rất khao khát tương lai mà Úc Bình nói:

- Có điều rất hay đấy, nói không chừng tên đó cũng muốn nhìn thấy kết cục này, tôi dám khẳng định tên đó sẽ không cho quá nhiều công ty được toàn bộ ủy quyền kỹ thuật đâu, chúng ta sẽ có ưu thế nhất định. Cẩm Hồ dù có chí công vô tư đến đâu cũng nhân cơ hội hỗ trợ kỹ thuật thẩm thấu vào quần thể sản nghiệp này, y muốn đứng trên đỉnh kim tự tháp mà ...

o0o

~Tiêu Thụy Dân buổi chiều còn phải tới Mai Địa Á đầu thầu, phải một phó tổng giám đốc tới tiếp xúc với Ái Đạt trước, Ái Đạt có nói sẽ thành lập một cơ cấu thẩm tra để tránh kỹ thuật bị lạm dụng, kết quả lý tưởng nhất chính là Liên Tín có thể phái đại biểu tham gia cơ cấu này, như thế mới phát huy được ảnh hưởng lớn hơn.

Nghĩ tới đó Tiêu Thụy Dân đột nhiên nhớ ra, nếu Liên Tín, Đông Hưng cũng có suy nghĩ này, chẳng phải cơ cấu này có địa vị ngang bằng hiệp hội ngành nghề.

Tiêu Thụy Dân dần bình tĩnh lại, cùng lúc suy nghĩ tới lợi ích của Liên Tín cũng suy tính sâu hơn ý đồ của Ái Đạt, lúc này thật khó mà tưởng tượng ra được quyết định này sẽ có ảnh hưởng lớn cỡ nào, khả năng không bao lâu nữa, toàn bộ sản nghiệp di động trong nước không thoát khỏi ảnh hưởng này, đây chính là dã tâm của Ái Đạt sao?

Song hiện không phải lúc nghĩ những chuyện này, phải gạt nó ra khỏi đầu óc, chiều còn phải cạnh tranh quảng cáo nữa.

Tiêu Thụy Dân tới trung tâm Mai Đại Á thì các đại biểu khác cũng đã trở về, rất nhiều phóng viên tranh thủ lúc nghỉ trưa chạy tới tòa nhà Ái Đạt nhưng không có thu hoạch gì, chỉ được nói trả tiêu điểm hôm nay cho đại hội Tiêu Vương.

Tiết tấu đã bị làm loạn, tâm tư của nhiều đại biểu bị phân tán nên cuộc cạnh tranh đoạn quảng cáo giờ hoảng hốt buổi chiều không kịch liệt như trong dự tính.

Lý Tại Thủ ngồi trong hội trường im lặng quan sát, sắc mặt rất âm trầm, từ tình hình ngày hôm nay mà xét, Samsung muốn tiến vào thị trường này sẽ khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều, quyết định của Ái Đạt gần như làm Samsung mất đi ưu thế về kỹ thuật tự cho rằng rất chắc chắn, có thể mình đã quá coi thường cái quốc gia này, Ái Đạt có lẽ chỉ là một dị loại, song là dị loại không được phép bỏ qua.

Tiêu Thụy Dân giành được hai đoạn quảng cáo, vốn phải tiếp nhận phóng vấn của tờ báo thuộc bộ bưu điện, song ông ta chẳng còn tâm tình nào, bảo trợ thủ ở lại, lái xe thẳng tới Trung Quan Thôn, khi vào bãi đỗ xe thấy tổng giám đốc Liên Tấn là Tôn Chí Cương đứng trong đó, hình như đang đợi ai.

Bộ bưu điện và bộ công nghiệp điện tử không hòa thuận, doanh nghiệp thuộc bộ công nghiệp điện tử mạnh hơn hẳn doanh nghiệp dưới bộ bưu điện, Tiêu Thụy Dân thấy Tôn Chí Cương định chui lại xe, không ngờ Tôn Chí Cương chủ động tới chào hỏi:

- Giám đốc Tiêu cũng tới Ái Đạt à, đợi lát nữa lão Liêu cũng tới chúng ta cùng đi.

Liêu Hồng Lô là tổng giám đốc của tập đoàn Đông Hưng.

684. Chương 684: Ưu Đãi Đặc Thù Của Cao Khoa Khoa Vương

Tiêu Thụy Dân trong lòng cực kỳ không muốn đi cùng với hai người họ, song nghĩ tới khả năng đây là an bài của Ái Đạt, chỉ đành chấp nhận.

Khác với các kiến trúc xung quanh, trước tòa nhà Ái Đạt có một vườn hoa nhỏ dày công chăm chút, một rừng cây sanh mướt đầy sức sống, dung hợp một cách hoàn mỹ với kiến trúc tường kính hiện đại, khiến cho tòa nhà 20 tầng này mang một phong thái hoàn toàn khác biệt.

Tổng bộ của Liên Tấn và Đông Hưng đều không ở Bắc Kinh, Tôn Chí Cương và Liêu Hồng Lô lần đầu tiên tới tòa nhà Ái Đạt.

Phong thái Ái Đạt ở Thủ Đô thể hiện ra không chỉ là lăm lăm tiền nhiều của, mà là sự tinh xảo, giống như khí chất sản phẩm của Ái Đạt.

Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông và Điều Kiện đứng trước tòa nhà đón tiếp bọn họ, dù Ái Đạt ngay từ đầu đã tỏ thái độ không tiết lộ tin tức liên quan, nhưng vẫn có không ít phóng viên châu chực sẵn ở đây, nhìn thấy những nhân vật lớn của bốn công ty xuất hiện, lập tức hưng phấn cầm máy ảnh kéo tới.

Bên phía Ái Đạt sớm đã có chuẩn bị trước, nhân viên công tác nhanh chóng đi ra yểm hộ ba người Tiêu Thụy Dân cùng nhân viên vào tòa nhà, ngăn không cho phóng viên tới gần.

Tôn Chí Cương và Liêu Hồng Lô đều không lạ gì Trần Tín Sinh, dù sao hắn đã làm tổng giám đốc TI Trung Quốc 7 năm, có qua lại hoặc ít hoặc nhiều với doanh nghiệp điện tử lớn trong nước, có ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực điện tử.

Tô Tân Đông được tính là nhân vật mới nổi, có thể nói là vì sự quật khởi của Ái Đạt mà vang danh thiên hạ, lúc này gia tài cũng tới trăm triệu.

Làm Tôn Chí Cương, Liêu Hồng Lô tò mò nhất đương nhiên là người vẫn nấp trong bóng tối kia, nghe nói là thanh niên chưa tròn 20 tuổi.

Là người trung niên có quyền uy cực lớn trong địa bàn riêng, nếu không cần thiết, hai bọn họ thực sự không muốn tới ngồi ngang hàng với thanh niên kia, song hôm nay vội vàng tới đây, tựa hồ còn không có tư cách ngồi ngang hàng với người ta, trong lòng có chút thiếu tự nhiên.

Thang máy dừng ở tầng 20, bên ngoài thang máy không phải là những cửa phòng chi chít ở hành lang thường thấy ở công ty trong nước mà là một dải sảnh sáng rộng rãi có khi chiếm tới nửa diện tích của tầng này, văn phòng làm việc, phòng họp ở đầu bên kia của đại sảnh.

Mời ba người Tiêu Thụy Dân đợi chốc lát ở phòng tiếp khách, Tô Tân Đông đi ra ngoài, lúc sau quay lại, Trương Khác theo sau hắn đi vào.

Hai người Tôn Liêu đều biết đó chính là thanh niên đứng sau Ái Đạt, nên đều chú ý quan sát, thấy y có vẻ lười nhác, mặt trắng trẻo, đậm chất thư sinh, vóc người gầy gò nhưng đầy tinh lực.

Thực sự nếu không phải Tiêu Thụy Dân và Trần Tín Sinh đều đứng đây, bọn họ sẽ không ngờ được đó là ông chủ thực sự của Ái Đạt.

Trương Khác liếc mắt nhìn ba người Tiêu Thụy Dân một lượt rồi mới mỉm cười nói:

- Tôi chẳng hề muốn ra mặt, chỉ sợ làm người khác nghi hoặc, hơn nữa Ái Đạt có ngày hôm nay cũng chỉ là khí vận tốt một chút, còn lại là công lao của đám lão Tô lão Trần cả. Có điều ba vị tổng giám đốc tới đây, nếu tôi còn trốn, chỉ sợ làm các vị hiểu lầm Cẩm Hồ lên mặt làm cao.

Mọi người bắt tay chào hỏi rồi ngồi xuống, chẳng vòng vo tốn thời giờ, đi thẳng vào chủ đề luôn.

Tôn Chí Cương lên tiếng:

- Buổi trưa chúng tôi báo cáo quyết định của Ái Đạt cho lãnh đạo trong bộ, các lãnh đạo đều rất phấn chấn. Việc nghiên cứu chế tạo điện thoại di động phòng nghiên cứu điện tử của chúng tôi bắt đầu từ năm 93, tới nay đã có một loạt thành quả, hiện thuộc sở hữu của Liên Tấn và Đông Hưng, buổi chiều trong bộ đã thảo luận quyết định lấy những kỹ thuật này ra giao lưu với Ái Đạt, bù đắp chỗ yếu đôi bên, cũng có thể đưa ra cho doanh nghiệp hai khu công nghiệp sử dụng.

Hành động này của bộ công nghiệp điện tử trừ muốn có được toàn bộ kỹ thuật công khai lần của Ái Đạt, còn muốn cùng chủ động tiến trình công khai kỹ thuật, tuy trong lòng Tiêu Thụy Dân rất coi thường kỹ thuật của Liên Tấn - Đông Hưng, nhưng không thể vạch mặt bọn họ được, phòng nghiên cứu kỹ thuật của bộ bưu điện cũng tích lũy được chút kỹ thuật di động nào đâu mà có tư cách coi thường người ta.

Tiêu Thụy Dân ngoài mặt vẫn tươi cười nói:

- Sự khảng khái của bộ điện tử làm người ta khâm phục, giao lưu bù đắp chỗ yếu cho nhau đúng là rất tốt. Kỹ thuật của Liên Tấn Đông Hưng đều là chỗ mạnh cả, chắc không cần lấy của Ái Đạt bù đắp, dù có chắc cũng không nhiều, không sợ các vị chê cười chứ kỹ thuật của Liên Tín hiện tại là con số 0, cho nên chúng tôi muốn toàn bộ kỹ thuật lần này Ái Đạt công khai.

Trong nụ cười của Tiêu Thụy dân giấu dao kiếm, Liêu Hồng Lô không vừa:

- Kỹ thuật của Liên Tín có hơi kém một chút, nhưng chẳng phải còn tìm một xí nghiệp làm hộ sao? Liên Tín có thể tìm công ty đó mà bù đắp cho nhau ...

Liêu Hồng Lô cao lớn trắng kiện, chỉ nhìn bề ngoài dễ nhầm với hạng đầu óc ngu si tứ chi phát triển, nhưng mồm mép không kém cạnh ai.

Bộ Bưu Điện chỉ cấp bốn giấy phép, thị trường lớn như thế, cạnh tranh không mạnh, Đông Hưng, Liên Tấn còn có chút cốt khí, ít nhất lúc này không có ý cho doanh nghiệp khác dán mác của mình.

Trương Khác đương nhiên cũng chẳng thêm thứ kỹ thuật lạc hậu của Liên Tấn, Đông Hưng; y triệu tập cả ba người họ tới đây chính là hi vọng hai bên kiềm chế lẫn nhau, như thế Cẩm Hồ mới có khả năng nắm được quyền chủ đạo, vì thực ra bọn họ cũng không dám đắc tội với hai bộ kia, cho nên từ đầu đã có chút yếu thế.

Đương nhiên ba người kia ngằm ngàng chân nhau cũng không quên gây áp lực với Cẩm Hồ, Trương Khác khoanh tay nói:

- Chúng tôi đã nói rõ rồi, bộ phận kỹ thuật này chia sẻ ra sao sẽ có một cơ cấu chuyên môn phụ trách thẩm tra, điều kiện và quy định thẩm tra sẽ do cơ cấu này định ra. Liên Tín, Đông Hưng nếu như đã sẵn lòng đem kỹ thuật ra chia sẻ tất nhiên có trách nhiệm tham gia cơ cấu, đương nhiên chúng tôi cũng hi vọng Liên Tín góp một phần sức lực cùng làm tốt công tác này.

Trương Khác nói tới đây, Tôn Chí Cương, Liêu Hồng Lô thầm hưng phấn, Tiêu Thụy Dân trong lòng không muốn lắm, như vậy Liên Tín định sẵn sẽ xếp cuối bốn công ty, ông ta sao cam tâm được? Đang định lên tiếng thì Trương Khác đổi giọng:

- Giám đốc Liêu vừa rồi chỉ ra vấn đề xí nghiệp khác làm thay Liên Tín, chúng tôi không có tư cách nhiều lời, chỉ cá nhân tôi cảm thấy, xí nghiệp này dán mác cho Gia Tín mà không có chút kỹ thuật nào sẽ không thích hợp, truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng bất lợi với Liên Tín. Nên với công ty này tôi mong có thể mở một đặc quyền, cho sử dụng toàn bộ kỹ thuật công khai, giúp công ty này có kỹ thuật nhất định ... Còn về các công ty dán mác khác, tôi thấy cũng xử lý như thế là thích hợp.

Trừ Cao Khoa Khoa Vương ra lúc này làm gì có công ty dán mác thứ hai, ý Trương Khác là chỉ cần công ty nào lấy được quyền dán mác, là có toàn bộ kỹ thuật, sao nghe cứ quái quái? Tiêu Thụy Dân nhất thời không hiểu ra.

- Phải chăng Khác thiếu gia nói ngược rồi?

Tôn Chí Cương cũng hơi nghi hoặc:

- Hẳn phải là xí nghiệp có được toàn bộ kỹ thuật mới có tư cách dán mác làm thay chứ?

-Ồ, ý tôi là như thế hả?

Trương Khác xoa đầu cười:

- Có vẻ như bản thân tôi cũng không hiểu mình nói gì nữa rồi.

685. Chương 685: Anh Có Ý Đồ Gì?

Tiêu Thụy Dân giật mình, mục đích thành lập cái cơ cấu này của Trương Khác quả nhiên không đơn thuần, lời của y nghe ngược lại chính là muốn hạn chế công ty dán mác vào trong cơ cấu này, thế chẳng phải nó thành tính chất hiệp hội ước thúc cả ngành nghề? Ít nhất sau này xí nghiệp lấy được quyền dán mác trừ phi không sử dụng kỹ thuật liên quan, nếu không sẽ bị nó kiểm chế.

Tiêu Thụy Dân không muốn xí nghiệp khác sẽ dụng nhãn mác của mình, vì nó có khả năng hủy cả căn cơ của Liên Tín, nhưng quyền lại nằm trong bộ không phải trong tay ông ta.

Đương nhiên điều kiện này tương đối có lợi cho Liên Tín, ít ra thì nếu Cao Khoa Khoa Vương phát triển lên, Liên Tín không chỉ thu được phí dùng nhãn mác cao, mà coi như còn lấy lại chút thể diện cho bộ bưu điện, nhất là thể diện rất quan trọng với các vị quan lão gia.

Trương Khác cười nói tiếp:

- Hiếm khi nào mọi người ngồi lại cùng với nhau thế này, điều kiện gì cũng có thể nói thoải mái, hưởng quyền lợi thì phải có nghĩa phụ thực hiện. Rốt cuộc làm sao không để kỹ thuật bị lợi dụng khá là phức tạp, nếu các vị nào không tham gia, sẽ vất vả hơn một chút, nhưng công tác vẫn có thể triển khai được.

Lời của y đã rõ rồi, không đáp ứng điều kiện thì sẽ phải bị người ta thẩm tra chứ không phải cùng thẩm tra người ta nữa, muốn có được toàn bộ kỹ thuật càng không thể.

Vậy là bắt đầu từ ngày mùng 8, cao tầng bốn công ty liên tục hai ngày liền gặp nhau ở tòa nhà Ái Đạt, lần nào cũng lái xe thẳng tới trước đại sảnh, lại trực tiếp đón người ở cửa đưa đi, không cho phóng viên cơ hội phỏng vấn.

Tuy vậy phóng viên châu chực dưới tòa nhà Ái Đạt ngày một nhiều, dù không có chút tin tức nào tiết lộ cũng không ảnh hưởng chút nào tới sức tưởng tượng của họ, dựa vào đó là đủ viết những bài báo tuyệt vời rồi.

Các đại biểu doanh nghiệp tham gia đại hội Tiêu Vương cũng không vội rời khỏi Bắc Kinh, đặc biệt là xí nghiệp điện tử có kỹ thuật tương quan càng phải người ở lại chờ tin.

Hiện sản nghiệp di động rất cuộc ẩn chứa lợi nhuận bao nhiêu không phải là bí mật không thể thăm dò, mỗi năm có hàng trăm doanh nghiệp vì có được giấy phép sản xuất di động mà bày trăm phương ngàn kế.

Tới năm nay, bộ bưu điện không trì hoãn được mới phát ra bốn giấy phép, cục diện vẫn là sự nhiều chao ít.

Những doanh nghiệp khác bị cái gọi là “ngưỡng cửa kỹ thuật” chặn bên ngoài, nhưng thực sự có điều kiện kỹ thuật chỉ có Ái Đạt mà thôi, những xí nghiệp khác tất nhiên bụng đầy oán trách, nhưng trách thì trách, tường lũy thế chế lập nên không phải lấy oán hận là có thể xông qua được.

Tuyên bố ngắn gọn kia kỳ thực đẩy bộ bưu điện, bộ điện tử vào hoàn cảnh khá ví diệu.

Doanh nghiệp kia dưới bộ điện tử tuyệt đại đa số có thực lực kỹ thuật lập hạng mục di động, Ái Đạt công khai kỹ thuật, doanh nghiệp bộ điện tử đều có khả năng tiêu hóa, tất nhiên là hưởng lợi nhất.

Bộ bưu điện không muốn cấp quá nhiều giấy phép, nếu được bọn họ thà mong Ái Đạt đừng công khai kỹ thuật này còn hơn, song chưa ngốc tới mức công khai chỉ trích Ái Đạt, những những thế còn phải khen ngợi hành vi của Ái Đạt xúc tiến sản nghiệp trong nước.

Ái Đạt nói đề phòng kỹ thuật tương quan bị lạm dụng cần thành lập cơ cấu thẩm tra, tới đây chưa có gì quá đáng, nhưng để làm điều kiện tham gia, hạn chế ba công ty kia cho công ty khác dùng nhãn mác, thậm chí đem cả quyền lực cấp sử dụng nhãn mác vào cơ cấu thì hơn quá rồi, vì đây là quyền lực chỉ bộ bưu điện mới có.

Nhưng bộ bưu điện dung túng Cao Khoa Khoa Vương, thực tế là đã bỏ quyền này cho Đông Hưng, Ái Đạt, Liên Tấn rồi, nếu thu hồi lại, chẳng khác gì tự tát vào mặt.

Chấp nhận điều này có thể hạn chế cấp quyền toàn bộ kỹ thuật xuất hiện, cũng đề phòng xí nghiệp bộ điện tử có được kỹ thuật chạy tới đòi giấy phép, chính là điều bộ bưu điện không muốn thấy nhất.

Bộ bưu điện thảo luận rất lâu, cuối cùng chấp nhận ủy ban thẩm tra có quyền lực cho công ty khác dán mác, nhưng yêu cầu ủy ban thẩm tra ngoài đại biểu chính phủ ra, phải thêm vào đại biểu bộ bưu điện, đồng thời hạn chế Ái Đạt có quyền lực đặc thù trong ủy ban thẩm tra.

Cao tầng bốn công ty liên tục thảo luận hai ngày, đến ngày thứ ba Dịch Vân Phi và Hồ Vi Nghi phó bộ trưởng bộ điện tử cùng xuất hiện tại tòa nhà Ái Đạt, lòng hiếu kỳ của mọi người bị khơi lên cực điểm, ai cũng nghĩ hôm nay có kết luận rồi.

~~~00o

Sau khi đại hội Tiêu Vương kết thúc, Tạ Kiếm Nam và Úc Bình về Hải Châu trước, Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia ở lại, bọn họ đoán sẽ có rất ít doanh nghiệp được cấp quyền toàn bộ kỹ thuật, nhưng họ ngàn vạn lần không ngờ tới, cái Cao Khoa Khoa Vương có được nhiều hơn so với tưởng tượng của họ rất nhiều.

Khi Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia tới tòa nhà Ái Đạt thì phòng khách nơi này đã chật kín người, hai vị phó bộ trưởng đã rời đi, trước khi đi còn tổ chức một cuộc họp báo đơn giản, mặc dù không tiết lộ nội dung cụ thể, nhưng có thể đoán ra bốn công ty kia đã hình thành ý kiến thống nhất về biện pháp cấp quyền sử dụng kỹ thuật rồi.

- Cái tên này đúng là biết làm người ta hồi hộp.

Tạ Tử Gia hai ngày qua hồi hộp suốt, nên nói câu này rằng nghiêng lại, nếu cấp quyền kỹ thuật do bốn công ty quyết định thì Cao Khoa Khoa Vương còn có thể được hưởng thụ đặc quyền không? Qua mấy ngày không có động tĩnh gì, chính cô cũng có chút dao động rồi.

Trần Tĩnh chỉ cười, cô càng thích thấy khí độ như thế của Cẩm Hồ hơn.

Ba người Tiêu Thụy Dân nối nhau rời khỏi tòa nhà Ái Đạt, các phóng viên cùng đại biểu doanh nghiệp cũng rời đi, Trần Tĩnh do dự không biết có nên tìm Trương Khác không, Tô Tân Đông nhìn thấy bọn họ trước, mời lên lầu.

Ở đại sảnh tầng 20, Trương Khác thấy hai cô gái liền cười đùa:

- Còn tưởng hai cô một về Kiến Nghiệp, một về Hải Châu rồi cơ, sao thế, hay là lại định để tôi mời cùng ngồi tàu hỏa về?

- Lời anh nói tối ngày mừng 6 có còn tính không đấy hả?

Tạ Tử Gia không vòng vo, hỏi thẳng luôn.

Trương Khác thấy lông mày Tạ Tử Gia dựng ngược lên, chẳng thấy đáng sợ gì, mà còn đáng yêu như con mèo nhỏ tức giận, mỉm cười mời hai cô gái vào văn phòng tạm thời của y, đưa cho Trần Tĩnh một bản tài liệu:

- Đây là ý kiến thống nhất do bốn công ty hình thành sáng nay, mặc dù là bản sao thôi, nhưng không để các cô mang đi được.

Trần Tĩnh nhận lấy tài liệu, cùng Tạ Tử Gia ngồi xuống ghế sofa xem thật kỹ, Trương Khác đích thân đi pha cà phê cho họ.

Càng lật xem về sau Trần Tĩnh càng kinh ngạc, càng hoang mang.

Căn cứ vào yêu cầu của hội nghị, doanh nghiệp có được giấy phép nếu cần có thể đem sản xuất và nghiên cứu cho doanh nghiệp có trên hai năm kinh nghiệm làm thay.

Điều này làm các doanh nghiệp dấn mắc xuất hiện quy mô lớn trì hoãn tới sau năm 99, Cao Khoa Khoa Vương trên thực tế là xí nghiệp duy nhất có tư cách này, cũng là xí nghiệp duy nhất không cần thông qua thẩm tra sẽ có được toàn bộ kỹ thuật ủy quyền, điều này chẳng khác gì cho Cao Khoa Khoa Vương giấy phép sản xuất di động thứ năm.

Trương Khác bê cà phê vào đặt lên bàn mời hai cô gái.

- Không phải anh có ý đồ với Trần Tĩnh đấy chứ hả?

Tạ Tử Gia ngờ vực nhìn Trương Khác chằm chằm:

Trương Khác vừa mới uống ngụm cà phê, tức thì bị sặc, một nửa phun lại cốc, một nửa phun lên tay áo, nha đầu điên này đúng là không nói những lời làm người ta hết hồn không chịu yên.

Trương Khác luống cuống quay người đặt cốc cà phê lên bàn làm việc, lau ống tay áo, buồn cười hỏi:

- Các cô cho rằng tôi có ý đồ gì?

Thấy Trương Khác thảm hại như thế, Trần Tĩnh mím miệng nhin cười, ánh mắt chưa chút xấu hổ, làn da trắng nhuộm màu hồng, cô gái đang độ xuân sắc rực rỡ mang dáng vẻ này đúng là giết người không cần gươm dao, đưa tay ra sau nhéo lưng Tạ Tử Gia, không cho cô bé nói linh tinh.

Tạ Tử Gia cười giảo hoạt, trong mắt cô, động cơ của Trương Khác rất đáng hoài nghi.

686. Chương 686: Bắt Đầu Bận Rộn

Trương Khác chịu không nổi cái ánh mắt nhìn người ta như vậy của Tạ Tử Gia, giải thích:

- Phải nói là Cao Khoa Khoa Vương tiến vào sản nghiệp này rất đúng thời cơ, tuy chưa được một tháng, nhưng thời gian này rất quan trọng, Liên Tín đúng là có thực lực chung ở các phương diện yếu nhất trong

bốn công ty, song lại được bộ bưu điện trực tiếp hỗ trợ, chúng tôi không thể làm bề mặt bộ bưu điện được ... Nếu các cô lý giải thành tôi có ý đồ khác thì tôi cũng đành chịu.

Tuy nghe Trương Khác giải thích như thế, song Trần Tĩnh không cho rằng đó là điều hiển nhiên, Cao Khoa Khoa Vương lúc này không có gì đáng kể, thậm chí không đủ tư cách bốn công ty kia nhắc tới khi đàm phán, nếu không có Trương Khác, Cao Khoa Khoa Vương sao có được ưu đãi như thế?

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng lại không thể nói gì, nếu cảm ơn, thì thành nói y có ý đồ khác rồi, Trần Tĩnh mặt nóng lên, quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài.

Tạ Tử Gia miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Trương Khác.

Biết Cao Khoa Khoa Vương có được đãi ngộ như thế, hai cô gái không muốn ở lại Bắc Kinh thêm một giây phút nào, lúc này ra sân bay mua vé không còn kịp nữa, chỉ có cùng Trương Khác ngồi tàu tối về Kiến Nghiệp.

Đợi hai cô gái về nhà khác thu dọn hành lý, Trương Khác gọi Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông tới, y bôi mỡ vào chân chuồn nhanh, ném lại phiên toái vô cùng vô tận cho họ.

- Giờ thì các anh có cảm giác thỏ bị chó săn đuổi sát đất rồi chứ?

Trương Khác mỉm cười nói:

- Sau khi công khai kỹ thuật, chúng ta nếu muốn giữ ưu thế trong thời gian dài là chuyện không dễ dàng gì đâu.

- Đúng thế, nhưng ai bảo chúng ta lựa chọn đối thủ là Samsung, Sony, GE, bọn họ đều là những người khổng lồ điện tử đứng trên lưng kim tự tháp, cơ sở kỹ thuật trong nước thua kém xa so với bọn họ, sức ỳ lại lớn. Không có cơ sở này, Cẩm Hồ không thể một mình leo lên đỉnh kim tự tháp được.

Trần Tín Sinh lật xem sổ tay an ban công tác của mình:

- Đợi ngày mai lão Đinh tới Bắc Kinh, chúng tôi sẽ trực tiếp bay sang Mỹ, phải tiếp xúc thêm với TI, dù sao quần thể sản nghiệp này mà phát triển, có lợi lớn cho phân ngạch thị trường chip cơ sở của TI. Ti trước kia luôn muốn tước giảm nghiệp vụ tầm trung thấp, mặc dù thị trường tầm trung thấp ở thị trường đang phát triển sẽ dòng chính trong thời gian dài, nhưng ở chế tạo chip tầm trung thấp thì TI đã không còn ưu thế gì so với doanh nghiệp Châu Á nữa, nếu TI không muốn hoàn toàn từ bỏ thì chỉ có cách chuyển nghiệp vụ sang Châu Á, tôi thấy cơ hội của chúng ta là rất lớn.

Về nhà khách thu thập hành trang, trên xe Trần Tĩnh gọi điện cho Úc Bình thông báo tin tức làm lòng người phần chần kia, Úc Bình im lặng một lúc lâu cuối cùng reo lên:

- Anh chàng đó thật đáng yêu.

Reo hò một hồi phát tiết kích động trong lòng, nói thêm:

- Lưu Minh Huy sau khi từ chức chưa rời khỏi Hải Châu.

Tuy Cao Khoa Khoa Vương đã tham gia vào sản nghiệp di động, nhưng kênh tiêu thụ phải lợi dụng Hải Thái, Úc Bình thì không muốn bị người khác kiểm chế nữa.

Trần Tĩnh hiểu ý Úc Bình, Lưu Minh Huy nhảy khỏi Cẩm Hồ, tự làm bản thân khốn đốn, nhưng năng lực đáng khâm định, quan trọng nhất là hần theo Trương Khác từ lúc khởi đầu lấy quyền đại lý của Motorola, có thể nói mạng lưới tiêu thụ của Hải Thái chính do Trương Khác suất lĩnh đám Lưu Minh Huy lập nên cơ sở.

Cao Khoa Khoa Vương nếu muốn chân chính phát triển, phải lập nên kênh tiêu thụ của mình, Lưu Minh Huy là người rất đáng sử dụng.

Trần Tĩnh còn muốn xác nhận ý kiến của Trương Khác về việc này trên đường cùng Trương Khác về Kiến Nghiệp, không nói rõ với Úc Bình, chỉ nói sẽ suy nghĩ, ngày mai trả lời.

Lần này ngồi tàu hỏa trở về, vẫn thư thái thong thả như cũ, có điều Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia phấn khích hơn nhiều.

Trương Khác không có ý kiến gì về việc Cao Khoa Khoa Vương dùng Lưu Minh Huy, chưa nói Lưu Minh Huy có công lao lớn lập nên Cẩm Hồ ngày nay, chút khí độ bao dung đó y vẫn có.

Tiếc mỗi cái là lần này không trùng hợp gặp mỹ nữ ngực to, chắc là về Hàn Quốc rồi.

Trương Khác ngáp dài nói muốn về phòng ngủ, nhưng Tạ Tử Gia sao có thể dễ dàng buông tha cho y như thế được.

Nói trắng ra Cao Khoa Khoa Vương chỉ là cái xác, không có kênh tiêu thụ riêng, không có cơ sở kỹ thuật, còn sản xuất à, có cái vỏ máy cũng phải đi thuê công xưởng của Cẩm Hồ, cái gọi là lắp ráp máy chẳng qua chỉ là lấy bán thành phẩm của Cẩm Hồ tiến hành công việc thủ công đơn giản nhất.

Cao Khoa Khoa Vương không chỉ là doanh nghiệp duy nhất trong vòng hai năm được phép dùng nhãn mác nơi khác, còn được toàn bộ kỹ thuật của Cẩm Hồ, làm sao lợi dụng tình thế này một cách tốt nhất, chính là điều làm Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia đau đầu nhất.

Trương Khác đã tự đưa mình tới cửa, Tạ Tử Gia không khách khí, lôi y vào phòng thiếu điều tra tấn bức cung thôi.

- Tôi là nam nhân, nửa đêm canh ba còn ở cùng phòng với các cô còn ra thể thống gì nữa?

Bên ngoài cửa sổ trời đã tối om, Trương Khác ngáp ngắn ngáp dài đòi về.

- Chúng tôi còn không ngại thì anh ngại gì, cùng lắm cho anh ngủ ở đây là được.

Tạ Tử Gia bĩu môi nói:

Trương Khác vẫn nằng nặc đòi về phòng ngủ, Tạ Tử Gia quay sang Trần Tĩnh oán giận nói:

- Nếu không có em ở đây, có khi đuối y cũng chẳng chịu về.

- Em chỉ toàn nói bậy.

Trần Tĩnh cũng sợ ban đêm ở một mình cùng Trương Khác, sợ tâm tư kia không che giấu được nữa:

- Em sao có thể mong người khác rải sẵn đường ình được.

- Đúng là buồn.

Tạ Tử Gia ôm lấy đầu Trần Tĩnh, vò tóc Trần Tĩnh rối tung lên, Tạ Tử Gia tuy thông minh nhưng chưa có kinh nghiệm, đặc biệt ở chuyện quản lý và sản xuất cụ thể thế này:

- Buồn quá, chúng ta phải bắt đầu từ đâu đây?

- Em buồn thì phát tiết lên tóc của em ấy.

Trần Tĩnh giãy dụa kháng nghị, vuốt lại mái tóc, bắt cô nhóc không chịu yên phận ngồi xuống:

- Ý đồ của Cẩm Hồ là muốn hình thành quần thể sản nghiệp lớn ở Hải Châu, Kiến Nghiệp. Nếu tất cả thuận lợi, mọi linh phụ kiện cần sản xuất điện thoại di động sẽ có ở trong quần thể sản nghiệp này. Chúng ta mặc dù có được toàn bộ kỹ thuật, nhưng không nên tham lam, hiện chủ yếu nhất là hấp thụ kỹ thuật này, đồng thời cần lập công ty thiết kế DTDD .. À phải, lần này em có thể chính thức mang tiền tiêu vặt của em ra rồi đấy.

Tạ Tử Gia nhú mày:

- Tài khoản của em bị đóng băng hơn nửa năm rồi, thôi được, mặc dù rất đau đầu song vẫn phải lần nữa đối diện với ông già ngoan cố đó ... Em phải dầm bọn họ dưới chân.

Đêm ngày 5 tháng 11 Trương Khác tới Bắc Kinh, tới sáng ngày 13 mới về Kiến Nghiệp, tới nơi cũng chẳng được nghỉ chút nào, La Quân, Lý Viễn Hồ biết tin đều phái xe tới đón y.

Diêu Văn Thịnh đứng dựa ở cửa xe ngáp nói:

- Giờ này còn chưa tới giờ tôi đi làm cơ.

Trương Khác bảo xe công ty đưa Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia về trường, chiếc BMW đỏ của Trần Tĩnh vẫn đỗ trong bãi đỗ xe ĐH Đông Hải, y cùng Diêu Văn Thịnh đi gặp La Quân.

Lấy xe xong, Trần Tĩnh lái về Hải Châu luôn, cô muốn nói chuyện với Lưu Minh Huy, giữ hẩn lại Cao Khoa Khoa Vương.

Cầm Hồ sẽ công bố phương án cụ thể trước đại hội nhà phân phối, Cao Khoa Khoa Vương ắt vì thế mà được giới truyền thông chú ý, công tác cần chuẩn bị rất nhiều.

Về tới Hải Châu trước buổi trưa, Trần Tĩnh không tới Khoa Vương mà tới nhà máy của Cao Khoa Khoa Vương ở tây trấn Ích Long.

Đó chính là nhà máy đầu đĩa đầu tiên của Ái Đạt, tiền thân là một nhà máy Thanh Đạt từng làm giả đầu video của Yến Vũ, từ mùa thu sau khi quyết định ủy thác một phần đầu đĩa cho Tần Nguyên sản xuất, trang thiết bị sản xuất ở đây liệt vào danh sách đào thải.

Với Cầm Hồ mà nói nhân viên kỹ thuật và thợ lành nghề mới là tài sản quý giá.

687. Chương 687: Trần Tĩnh Khó Xử

Cao Khoa Khoa Vương chỉ là cái xác không có phòng ban sản xuất, liền thuê nhà máy này, bao gồm cả bộ phận thiết bị sản xuất có thể sử dụng.

Khoa Vương là từ một nhà máy của Cầm Thành phát triển lên, vì sau lại đá đít Cầm Thành đi, nhưng nhân viên nhà máy đều ở lại Khoa Vương, bao gồm cả những người ban đầu khá trọng dụng như quản đốc Vương Triệu Quân đều bị chèn ép, Úc Bình rời Khoa Vương phụ trách Cao Khoa Khoa Vương đương nhiên chẳng thèm khách khí lôi hết Vương Triệu Quân và cốt cán nhà máy cũ sang.

Gom góp tạm như vậy, mặc dù còn yếu, nhưng Cao Khoa Khoa Vương cũng xem như là có cơ sở.

Chẳng biết do sở thích của Trương Khác hay là tài quản lý của Tô Tân Đông mà nhà máy thuộc Cầm Hồ đều vô cùng sạch sẽ gọn gàng, căn bản nhìn không ra là kiến trúc của đầu thập niên 80.

Trần Tĩnh đỗ xe trước khu nhà văn phòng, nhìn thấy có một chiếc Ford mang biển số Cầm Hồ.

Thành phố cho Cầm Hồ đăng ký đặc thù, biển số F00600 tới F00699 đều là của Cầm Hồ.

Trần Tĩnh tới văn phòng Úc Bình, gõ cửa đi vào, thấy phó tổng giám đốc phụ trách vận hành kinh doanh của Ái Đạt là Lỗ Khánh Sinh ngồi trong đó, bên cạnh còn có người mặc đồng phục của Ái Đạt, Vương Triệu Quân cũng có mặt.

- Giám đốc Lỗ sao lại rảnh rỗi tới đây?

Trần Tĩnh ngạc nhiên hỏi.

- Ô tôi nhận được thông báo tới đây phối hợp công tác với Cao Khoa Khoa Vương, cụ thể là công tác gì còn mong Trần tiểu thi chỉ thị.

Không ngờ tối hôm qua trên tàu Trương Khác cắn chặt miệng không nói gì, vậy mà hôm nay trực tiếp kéo Lỗ Khánh Sinh qua, Trần Tĩnh mỉm cười, lòng cảm thấy có dòng suối ngọt ngào chảy qua tim, đúng là anh chàng đáng yêu.

Chế tạo điện thoại di động liên quan đủ mọi loại kỹ thuật rối rắm, dù Cao Khoa Khoa Vương có được toàn bộ kỹ thuật của Cầm Hồ mà không có chuyên gia như Lỗ Khánh Sinh chỉ dẫn, trong thời gian ngắn không biết bắt đầu từ nơi chỗ nào.

Lỗ Khánh Sinh đương nhiên không thể hao tốn phần lớn thời gian ở đây, nếu là Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh thì ông ta chỉ phái hai kỹ sư tới phối hợp, nhưng nếu đích thân Trương Khác gọi điện thoại, ông ta đích thân đưa hai kỹ sư tới, trò chuyện qua loa để hai kỹ sư lại cho Cao Khoa Khoa Vương dùng rồi trở về.

Gần tới giờ ăn cơm, Trần Tĩnh bảo Vương Triệu Quân đưa hai kỹ sư đi ăn, cô ở lại thảo luận với Úc Bình vấn đề Tạ Tử Gia góp vốn đầu tư.

Úc Bình xưa nay chưa bao giờ phủ nhận mình là nữ nhân có dã tâm, không muốn sống mãi dưới đáy xã hội hoặc mãi phụ thuộc vào nam nhân, vì thế cô ta không ngại hi sinh tuổi xuân của mình, nhưng không có nghĩa cô ta cam tâm làm đồ chơi của Chu Phú Minh, đăng ký công ty này là một lần đánh cược của cô ta.

Nhưng cô ta vẫn chưa thoát khỏi sự khống chế của Chú Phú Minh, khi Cao Khoa Khoa Vương dựa vào linh kiện của Cẩm Hồ cung cấp tham gia vào nghiệp vụ di động, cô ta mới nhìn thấy khả năng thoát khỏi Chu Phú Minh.

Cô ta chưa biết Chu Phú Minh sắp rời khỏi Hải Châu, Đường Học Khiêm sẽ kiêm nhiệm chủ nhiệm HĐND, nhưng cô ta biết Chu Phú Minh phải nhún nhường Cẩm Hồ.

Hôm qua Trần Tĩnh gọi điện cho cô ta biết bọn họ được ưu đãi đặc thù của Cẩm Hồ, cô ta biết mình đã đánh cược đúng rồi.

Úc Bình không ngại Tạ Tử Gia lấy danh nghĩa cá nhân góp vốn, còn hi vọng công ty thiết kế di động thành lập ở Kiến Nghiệp do Tạ Tử Gia quản lý, tài năng thương nghiệp Tạ Tử Gia vô cùng quan trọng với Cao Khoa Khoa Vương.

Úc Bình luôn cảnh cáo bản thân, dã tâm thì được, nhưng không thể quá tham lam.

Trao đổi với Úc Bình xong, Trần Tĩnh gọi điện về Tân Thái.

Trần Gia Thiện nửa năm qua đa phần ở Tân Thái, cuối năm ngoái ở Hong Kong gặp Trương Khác còn đánh giá “thiếu niên đặc chí, kinh nghiệm chưa đủ”, vậy mà một năm qua Cẩm Hồ có một loạt thao tác làm người ta hoa mắt, Trần Gia Thiện mới hiểu “kinh nghiệm chưa đủ” chính là bản thân mình.

Trước mặt lợi ích thì cái gì cũng trở nên mong manh, giao tình mấy chục năm vậy mà không bằng chữ lợi ích, song tập đoàn Đại Nhã còn có đầu tư ở Hải Thái, Khoa Vương nên Trần Gia Thiện mới không trở mặt với Chính Thái.

Lúc này ông ta mới sinh ra ý nghĩ dần giao Đại Nhã cho Trần Tĩnh quản lý, trước kia ông ta luôn cho rằng người trẻ tuổi không rèn luyện tám với mười năm thì không thể tự mình gánh vác được công việc.

Nên công việc phía Hải Châu hoàn toàn do Trần Tĩnh phụ trách, cổ phần ở Cao Khoa Khoa Vương cũng tính vào cá nhân Trần Tĩnh.

Đương nhiên Đại Nhã năm nay tuy lỗ vốn ở Khoa Vương, nhưng bù lại ở Hải Thái, chỉ là oán khí trong lòng khó tiêu được.

Hải Thái năm nay dưới sự quản lý vững vàng của Tạ Ý, tuy bị hào quang chói mắt của Thịnh Hâm làm mờ nhạt, nhưng lợi nhuận rất tốt, đủ để bù đắp tổn thất của Đại Nhã ở Hải Châu, thậm chí còn dư.

Cho dù quan hệ trở nên căng thẳng, Trần Gia Thiện cũng vẫn luôn cho rằng, nếu Tạ Kiềm Nam và Tạ Ý có thể bắt tay nhau, lấy sở trường bù sở đoản thì sẽ vô cùng hoàn mỹ.

Khuyết điểm lớn nhất của Tạ Kiềm Nam là quá mạo hiểm cấp tiến, Tạ Ý tầm nhìn xa trông rộng, nhưng thiếu quyết đoán, không tùy tiện tiến vào lĩnh vực xa lạ.

Đương nhiên vẫn không thể so được với Tạ nha đầu mới vào đại học kia.

Trần Gia Thiện nghe Trần Tĩnh nhắc tới việc Tạ Tử Gia góp vốn vào Cao Khoa Khoa Vương thì không phản đối:

- Từ Gia lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư thì đương nhiên là tốt, tóm lại đừng có bất kỳ dính líu gì với người khác của nhà họ Tạ nữa.

Hai ngày qua Trần Gia Thiện cũng đọc tin tức về tập đoàn Ái Đạt, không ngờ thanh niên đó có khí độ như vậy, càng cảm thấy lời đánh giá của mình trước kia đúng là sự mỉa mai lớn.

Trao đổi điện thoại với cha xong, Trần Tĩnh do dự không biết làm sao giải thích với Tạ Kiềm Nam mình không thể kiêm cố sự vụ thường nhật ở phòng thị trường Khoa Vương nữa, gọi điện thoại tới công ty mới biết Tạ Kiềm Nam đã về Huệ Sơn rồi.

~~oOo

~Huệ Sơn, trạch viện Tạ gia phía đông rừng mai, từ sau khi Chu Cẩn Du điều khỏi Huệ Sơn, nơi này sau hơn nửa năm, nhà Tạ Văn Sơn chuyển vào đây, tính ra trạch viện này phải do Tạ Văn Sơn kế thừa mới đúng, có điều khi cha hắn bệnh qua đời, Tạ Văn Tình đang học ở nước ngoài, hắn chưa kết hôn, Chu Cẩn Du điều tới Huệ Sơn công tác liền ở đây, đã 9 năm trôi qua rồi.

Vào mùa thu rừng mai thưa thớt, vài cành chìa qua tường, song chẳng có gì đáng thưởng thức, Tạ Hán Minh thời gian qua trở về Huệ Sơn, theo thói quen ở trong nơi này.

- Cẩm Hồ ném một hòn đá khơi lên muôn tầng sóng, đi đâu cũng không sống yên.

Tạ Hán Minh đứng dựa vào tường, bề một cảnh mai mân mê trong tay:

- Kim Sơn là bị ảnh hưởng nhất.

- Chủ nhiệm Cát lần trước tới Huệ Sơn mà không giải quyết được việc gì sao ạ?

Tạ Văn Sơn hỏi:

- Dù có thì giờ cũng phải thay đổi, kế hoạch của Kim Sơn nếu không thay rượu mới thì hi vọng được quốc gia hỗ trợ mong manh lắm.

Tạ Hán Tình biết giờ có gọi điện cho Cát Kiến Đức cũng chỉ có được câu trả lời đối phó thôi, tạm thời không liên hệ tránh gây áp lực cho hai bên, để lại sợi dây này, về sau sẽ có tác dụng:

- Ngoài ra trừ Chính Thái và Gia Tín, muốn đưa doanh nghiệp khác vào là cực khó.

Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng đã bị Cẩm Hồ lôi kéo cùng tham dự kế hoạch công khai kỹ thuật, nói cách khác Hải Châu, Kiến Nghiệp sẽ thành cơ sở cung ứng linh kiện di động cho bốn công ty này.

Tới Hải Châu, Kiến Nghiệp ngoài khả năng có được kỹ thuật miễn phí, còn có cái lợi thực tế là thành xí nghiệp cung cấp linh kiện cho bốn công ty trên, không cần chút lợi nhỏ làm gia công thay cho doanh nghiệp ngoài nữa.

Ở dưới tình huống này, Kim Sơn mà muốn tranh giành đầu tư với Kiến Nghiệp, Hải Châu là tranh không nổi.

- Cho dù Samsung cũng sẽ lựa chọn đầu tư trung tâm nghiên cứu phát triển lớn nhất của bọn họ ở Kiến Nghiệp, dù sao quần thể sản nghiệp di động tập trung ở Hải Châu và Kiến Nghiệp là điều có thể dự kiến, Samsung không thể đi ngược lại xu thế.

Tạ Kiếm Nam xem đồng hồ, tính giờ này Tạ Ý chắc sắp tới, nói thêm:

- Có điều Samsung khả năng sẽ lựa chọn hợp tác mật thiết hơn ở Kim Sơn với chúng ta.

Chu Cẩn Tỳ cũng cảm thấy cha con Tạ Hán Tình tới hơi muộn.

688. Chương 688: Vết Nứt

Trên đường quốc lộ tới rừng mai, một chiếc Mercedes màu đen đang phóng như bay, Tạ Ý nhìn du khách ngoài cửa sổ, có vẻ đông hơn mọi khi nhiều, dù Hương Tuyết Hải là cảnh đẹp nổi tiếng của Huệ Sơn, nhưng thực sự vào mùa thu cũng chẳng có gì đẹp:

- Hương Tuyết Hải đoạt được Tiêu Vương, ngay cả rừng mai cũng thơm lây, buổi sáng con còn nghe có người nói, may là không để ai đó tặng Hương Tuyết Hải cho người Hàn Quốc.

Nghe giọng của hắn xem chừng cũng có bất mãn với ai đó.

“Ai đó” tất nhiên là chỉ Chu Cẩn Du.

- À, lần này Hương Tuyết Hải chiếm lấy vinh quang, thế nào chẳng có lời ra vào, suy nghĩ của thành phố khi đó cũng không có gì không ổn.

Tạ Hán Tình tuy có ý kiến với Chu gia, song địa vị của ông không thể tùy tiện thể hiện ra ngoài, chưa nói hết thì di động vang lên, cầm lên xem ngạc nhiên nói:

- Lại chưa, con bé đó mà lại nhớ tới ba này.

- Chắc là nó gặp chuyện gì khó khăn rồi.

Tạ Ý cười, nhưng thấy cha nhận điện thoại sắc mặt dần trở nên nặng nề, đợi cúp điện thoại rồi, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy ba?

- Chúng ta đều dự liệu được Cẩm Hồ sẽ đưa Cao Khoa Khoa Vương vào kế hoạch, nhưng gạt Khoa Vương ra, song không ngờ tới mức này.

Tạ Hán Tính thở dài.

- ...

Tạ Ý nghi hoặc, đầu nghiêm trọng thể, cùng lắm không tham thứ miễn phí này là được.

- Cao Khoa Khoa Vương sẽ được toàn bộ kỹ thuật của Cẩm Hồ.

Tạ Hán Tính giải thích:

- Hơn nữa dưới sự đề xướng của Cẩm Hồ, hành vi dán mác sẽ bị hạn chế, do Khoa Vương tiến vào trước, nên thành trường hợp đặc thù.

- Hả? Cẩm Hồ muốn gì, chế nhạo, trào phúng chúng ta sao?

Tạ Ý đương nhiên biết không có Cẩm Hồ, Cao Khoa Khoa Vương tuyệt đối không có ưu đãi này.

- Cao Khoa Khoa Vương còn thuê Lưu Minh Huy tự lập kênh tiêu thụ của mình ...

Tạ Hán Tính vỗ vai lái xe, bảo hán dừng lại, ông ta và Tạ Ý đi trên con đường ven rừng mai tới trạch viện, vừa đi vừa nói:

- Trần gia muốn tiểu ma đầu chính thức đầu tư.

Tạ Ý thấy cha có vẻ khó xử, hỏi:

- Có gì không ổn ạ?

Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia rất thân thiết, đây là chuyện thường thôi.

- Con nghĩ xem nếu để chú ba con và Chu gia biết chuyện sẽ có cảm tưởng gì?

Tạ Hán Tính nhíu chặt mày.

Khoa Vương bị châm chọc đau đớn, Tạ Tử Gia lại chạy vào chia món lợi khổng lồ đó, dù ai cũng biết Tạ Tử Gia ngang bướng không ai cản được, nhưng dù sao thân sơ khác biệt, tâm tư cũng sẽ không giống nhau.

- Cơ hội như thế không thể bỏ được.

Tạ Ý trầm ngâm:

- Hôm nay nói thẳng luôn đi ba, chúng ta đâu có tính toán riêng gì, Tử Gia chưa bao giờ chịu người khác quản lý, ai chẳng biết.

- Nếu bọn họ đề xuất số tiền đó lấy từ quỹ gia tộc thì làm sao?

Tạ Hán Tính hỏi:

- Lần này tài chính Cao Khoa Khoa Vương dùng chưa chắc là con số nhỏ, chút tiền của Tử Gia trong quỹ gia tộc sao đủ dùng?

Tạ Ý hoài nghi mình nói như thế có lòng riêng trong đó:

- Nếu lấy tiền từ quỹ gia tộc ra, Trần gia chưa chắc đã chấp nhận, có cơ hội này là do quan hệ riêng giữa Tử Gia và Trần Tĩnh, liên quan gì tới nhà mình.

- Bọn họ chưa chắc đã nghĩ như thế, nếu Cao Khoa Khoa Vương nhân cơ hội này vượt qua Khoa Vương, bọn họ càng có ý kiến, Hải Thái lại ượn kênh tiêu thụ, nói không chừng trong lòng bọn họ đã có khúc mắc rồi ...

Tạ Hán Tĩnh lắc đầu:

- Ba hoài nghi kẻ đó tính tới được cái khó xử của chúng ta, nhưng miếng mồi lớn như vậy, con nói có nên đón hay không?

- ...

Tạ Ý nhún vai:

- Con vẫn nói câu đó, Tử Gia chưa bao giờ chịu người khác quản lý, ai chẳng biết.

- Con nghĩ thế thật à?

- Không thể để cho Chu gia bọn họ ép chúng ta làm gì thì chúng ta phải làm thế.

Tạ Ý tức tối nói:

- Chẳng phải thời gian qua Văn Sơn rất gần gũi với bọn họ sao? Họ muốn ép buộc ba con mình.

Hai cha con Tạ Hán Tĩnh mất không ít thời gian mới tới nơi, trưa ăn cơm, ông ta vờ vô ý nói tới chuyện Tạ Tử Gia đầu tư vào Cao Khoa Khoa Vương, nhưng không hề nói tới chuyện ưu đãi.

Đúng như dự liệu, Tạ Hán Minh cau mày, tuy chỉ trong tích tắc, nhưng muốn thoát khỏi mắt của Tạ Hán Tĩnh là rất khó.

Tạ Hán Tĩnh trao đổi ánh mắt với Chu Cẩm Tỳ, bất kể nói thế nào Chính Thái và Đại Nhã đã bằng mặt không bằng lòng rồi, Trần gia chấp nhận Tạ Tử Gia lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư, nhưng không chấp nhận Chính Thái, khác biệt rất rõ.

Tạ Hán Tĩnh vừa gấp thức ăn vừa thông thả nói:

- Tử Gia học đại học rồi, năm xưa Kiến Nam cũng sáng nghiệp khi học đại học, nên ủng hộ, em thấy có thể lấy thêm tiền trong quỹ gia tộc đặc biệt hỗ trợ nó.

- Ài, Tử Gia trước kia đầu cơ có chút tiền, có mấy trăm vạn thì phải, sớm bị nó lấy đi dùng rồi, lúc này mới thông báo một tiếng, làm người ta dở khóc dở cười mà chẳng làm gì nổi nó.

Tạ Ý nói lời hai cha con họ đã thương lượng trước:

- Chú ba, hay là chú giúp ba cháu quản giáo nó? Cứ để thế này nó không còn coi ai ra gì nữa.

Mặc kệ sắc mặt người khác biến đổi cứ gấp thức ăn tự nhiên.

Tạ Hán Tĩnh cười khổ:

- Con nhóc đó, từ nhỏ đã thích tự quyết, chẳng biết có bị cha con Trần gia hợp nhau hãm hại không?

Chu Cẩm Tỳ không lên tiếng, dù thế nào cũng là chuyện của Tạ gia, đương nhiên ông ta không ngờ Cao Khoa Khoa Vương có địa vị đặc thù, thấy cha con Tạ Hán Tĩnh nói thành chuyện đã rồi, không muốn tranh chấp gì thêm, chả lẽ bảo Hải Thái bóp nghẹt đường tiêu thụ của Cao Khoa Khoa Vương.

Tạ Kiến Nam có chút nghi vấn, nhưng hôm nay tụ họp là để thảo luận điều chỉnh chuyện ở Kim Sơn ra sao để tận dụng tốt nguồn lực của Samsung, nên giấu kín nghi vấn trong lòng.

o0o

~~Trương Khác vừa về tới Kiến Nghiệp thì bị Diêu Văn Thịnh lôi đi gặp La Quân, chưa tới văn phòng bí thư thành ủy thì nhận được điện thoại của Cao Chân, nói Lý Viễn Hồ muốn gặp y.

La Quân dù sao cũng phải tôn trọng Lý Viễn Hồ, nghe Trương Khác nói tình hình xong cũng không đắn đo gì, cùng Trương Khác tới chính phủ tỉnh.

Quyết định lớn gan của Cẩm Hồ chưa biết có ảnh hưởng ra sao với tương lai của chính Cẩm Hồ, nhưng với Kiến Nghiệp, với tỉnh Đông Hải thì đã thấy được hiệu quả tức thì, mấy ngày qua số xí nghiệp đăng ký vào khu cao tân không kể hết, thậm chí có xí nghiệp nóng vội đã bắt đầu đầu tư vào công ty đăng ký rồi.

Trước khi La Quân và Trương Khác tới, Lý Viễn Hồ chấp tay sau lưng nhìn bóng cây lay động bên ngoài.

Lý Viễn Hồ đã hiểu lựa chọn hợp tác với Cẩm Hồ mới phù hợp với tiền đồ chính trị của mình, lần này Cẩm Hồ lại gây oanh động lớn ở Bắc Kinh, thực sự làm người ta bất ngờ trong vui sướng.

Cao Chân gõ cửa đi vào nói xe của La Quân và Trương Khác đã tới bãi đỗ, Lục Văn Phu xuống nghênh đón, mặc dù Cao Chân rất ngứa mắt với Trương Khác, nhưng giờ đây không dám tùy tiện lộ ra chút bất mãn nào với Cẩm Hồ.

Hắn dựa vào cái gì mà bất mãn với Cẩm Hồ? Hai bên làm gì có nghiệp vụ qua lại, Lý Viễn Hồ đâu phải ngốc, dù trước khi nói có nghiêng ngả kỹ cũng chưa chắc qua được mắt ông ta.

- Bộ ủy ban có không ít xí nghiệp ở Kiến Nghiệp, Cẩm Hồ làm một đồng giấy chồng trước mặt tôi rồi, ài rồi cả xí nghiệp địa phương nữa tới xin xỏ suốt, nhưng tôi áp xuống hết, không thể để chuyện phiền toái này quấy nhiễu quyết sách của Cẩm Hồ.

La Quân và đi vừa nói với Trương Khác.

Lục Văn Phu cười thầm, nếu thực sự không muốn quấy nhiễu quyết sách của Cẩm Hồ thì cần gì nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ đường đường bí thư thành ủy còn phải khoe công sao?

Trương Khác mỉm cười:

- Cũng không ảnh hưởng tới Cẩm Hồ, tất cả mọi việc giao cho ủy ban thẩm tra chấp hành, những chuyện này đợi gặp tỉnh trưởng Lý rồi sẽ giải thích tỉ mỉ, nói ở đây thế nào cũng mất cả tiếng ...

Lý Viễn Hồ vẫn dùng văn phòng phó tỉnh trưởng cũ của mình, chỉ tắm biển ngoài là thay đổi, mời La Quân và Trương Khác ngồi xuống, hàn huyên qua loa rồi nói:

- Danh sách kỹ thuật Cẩm Hồ công bố tôi đã mời chuyên gia xem qua, bọn họ đều rất tán thưởng, tôi muốn biết Cẩm Hồ đã có phương án công khai kỹ thuật cụ thể chưa?

689. Chương 689: Không Trả Lời.

Trương Khác liếc nhìn Cao Chân, tuy biết hắn và Tạ gia qua lại mật thiết nhưng không có chứng cứ xác thực, và lại cũng chẳng có gì to tát, ai cũng có quyền lợi quen biết người khác, tin tức mới thông nhất với ba công ty kia cũng chẳng cần giữ bí mật tuyệt đối, chỉ cần giữ chút hồi hộp cho giới truyền thông là được, có tin tức từ con đường không chính thức lộ ra càng khiến người ta hồi hộp.

Nên Trương Khác không bận tâm tới Cao Chân, đem phương án bốn công ty thống nhất nói ra.

- Như vậy tức là ba doanh nghiệp kia cũng sẽ xây dựng nhà máy, cơ cấu nghiên cứu ở Đông Hải?

Lý Viễn Hồ hỏi:

- Xây dựng nhà máy thì họ không nói rõ, còn cơ cấu nghiên cứu nhất định phải xây ở Kiến Nghiệp hoặc Hải Châu, tôi thấy khả năng ở Kiến Nghiệp nhiều hơn, dù sao Hải Châu không thể so sánh với Kiến nghiệp được.

Trương Khác đáp:

- Trong phương án công khai kỹ thuật, phân chia trọng điểm hai nơi, tránh trùng lặp quá nghiêm trọng, phương diện này cần hai bên điều hòa cho phù hợp.

Cao Chân vờ chăm chú học tập, nhưng lòng kinh hãi :” Thế này thì ở Đông Hải còn có ai lật đổ nổi Cẩm Hồ nữa? Chính Thái chỉ e hít bụi không kịp rồi.”

Có thể làm thư ký cho Lý Viễn Hồ thì không thể là hạng ngu như heo được, chẳng qua không thoát nổi cạm bẫy của tiền bạc, quyền lực mà thôi. Phong quang của Cẩm Hồ chẳng làm hấn có chút lợi lộc nào, nên mới thân cận với Tạ Gia, Lâm Tuyết.

Trương Khác báo cáo tình hình cụ thể xong, lại thảo luận một số đề tài làm sao thúc đẩy phản triển chiến lược mới của tỉnh, rồi đến chuyện Kiến Nghiệp và tỉnh phái đại biểu tham gia ủy ban thẩm tra, tất nhiên còn có đại biểu của Hải Châu.

Nói tới đây Cao Chân vờ vô ý ghé người tới, tuy không nhiều lắm, nhưng đủ để người khác chú ý, Trương Khác cau mày lại.

Kiến Nghiệp thì dễ rồi, Diêu Văn Thịnh trước kia làm việc ở bộ bưu điện, đúng là không còn nhân tuyển nào thích hợp hơn.

Lý Viễn Hồ liếc nhìn Cao Chân, nếu cố nhét hấn vào ủy ban thẩm tra thì cần hấn làm gì đó, chứ không thể đeo danh nghĩa xuống được, nghĩ một lúc rồi bảo Lục Văn Phu:

- Anh ghi lại đi, chuyện này xem phó tỉnh trưởng Hồ có thể tiến cử nhân tuyển thích hợp không?

Cuộc gặp mặt này có thể nói là hai bên cùng vui, còn ở lại ăn cơm ở nhà ăn chính phủ rồi mới đi.

Trương Khác chẳng có thời gian ghé qua trường, buổi chiều về thẳng Hải Châu luôn.

Trước đó mọi người dự đoán năm nay mức độ náo nhiệt của đại hội nhà phân phối ở Hải Châu sẽ không thể so với mọi năm được, ai ngờ Cẩm Hồ tung ra quyết định kinh người kia, từ ngày 13, các nhà doanh nghiệp điện tử đã tới Hải Châu rồi, xem tình hình quy mô không thể kém năm ngoái.

Với Cẩm Hồ mà nói, bắt đầu từ năm ngoái, đại hội nhà phân phối phần nhiều là để trình diễn sản phẩm mới nhất của Cẩm Hồ, Trương Khác sai Dương Văn kéo cả Tân Nguyên vào cùng làm một triển lãm sản phẩm, hi vọng có thể tiếp tục duy trì đồng thời dần mở rộng quy mô ảnh hưởng thành hội triển lãm có sức ảnh hưởng.

Hiện nhiệm vụ chủ yếu nhất của Khoa Vương là duy trì được nhà phân phối, một khi kênh tiêu thụ bị thu hẹp, số tiền đảm bảo cũng sẽ teo lại theo, không có nguồn tài chính khác chống đỡ, nói không chừng chuỗi tài chính này đứt đoạn cũng chưa biết chừng.

Mang tâm tự nặng nề như thế, Tạ Kiếm Nam ăn qua loa bữa cơm ở Huệ Sơn rồi về Hải Châu, còn bước trước bước sau cùng Trương Khác tới khu công nghiệp điện tử, rồi không ngờ vừa tới nơi thì Trần Tĩnh nói với hấn muốn bỏ mọi chức vụ của cô ở Khoa Vương.

Tạ Kiếm Nam biết Trần Tĩnh rời Khoa Vương sẽ chỉ là chuyện sớm muộn, song không ngờ cô vừa từ Bắc Kinh về đã vội vàng muốn đi, nhớ lại chuyện Tạ Hán Tĩnh nói buổi trưa, mặt Tạ Tử Gia phủ một lớp sương lạnh, hấn đoán ra Trần Tĩnh nhất định có được thu hoạch lớn ở Bắc Kinh rồi.

Tạ Ý nói :“Tử Gia lấy tiền ra tiêu trước rồi”, chỉ e là bịa ra để bịt miệng bọn họ thôi.

- Chuyện hai bên em sẽ tạm kiên trì trước, đợi bên đó tìm được nhân tuyển thích hợp em mới đi.

Trần Tĩnh bình tĩnh nói, cô đứng dưới ánh sáng mặt trời chiếu xiên qua, đôi mắt trong veo quyền rũ.

Đại hội nhà phân phối của Ái Đạt tổ chức vào ngày 25, phương án công khai kỹ thuật cụ thể sẽ công bố trước đó, vậy là còn lại chừng 10 ngày, có rất nhiều chuyện vụn vặt phải làm, Tạ Tử Gia không hi vọng gì rồi, nhưng cũng không thể chất đồng mọi việc lên đầu Úc Bình.

Trước đó Trần Tĩnh đã tìm Lưu Minh Huy, mời hấn ở lại phụ trách phòng thị trường.

Tạ Kiếm Nam còn chưa biết chuyện Lưu Minh Huy, có điều trước đó Úc Bình kéo đám Vương Triệu Quân đi làm trong lòng hấn khó chịu, chẳng qua hấn không nói ra, dù sao Vương Triệu Quân có quan hệ thân thiết với Triệu Cẩm Vinh, để lại có thể là quả bom nổ chậm.

Trần Tĩnh lần này đi, có lẽ sau này hoàn toàn đường ai nấy đi rồi, Tạ Kiếm Nam lòng buồn bã, nhưng hắn không muốn hạ mình níu kéo, không nói gì đi tới cửa sổ nhìn ánh tà dương, một lúc sau mới quay đầu lại cười:

- Anh đã từng nghĩ nếu chúng ta chung sống với nhau, có lẽ sẽ là một cặp vợ chồng điển hình cũng chưa biết chừng, bỏ qua những chuyện lộn xộn vừa rồi, anh muốn biết liệu đây có phải là ý muốn một phía của anh không?

-...

Trần Tĩnh không biết trả lời ra sao, từ sau khi cô biết mình có một đứa em trai cùng cha khác mẹ cô đã không còn cái suy nghĩ ngày thơ ấu nữa rồi.

Lúc đó cô còn ở Châu Âu, cách rất xa Tạ Kiếm Nam, về sau mới biết khi học đại học Tạ Kiếm Nam có người yêu trong trường, cô cũng chỉ im lặng tha thứ, nếu không có vết nứt giữa Đại Nhã và Chính Thái, có lẽ bọn họ có thể trở thành cặp vợ chồng kiểu mẫu “bề ngoài” chưa biết chừng.

Trần Tĩnh đi mà không trả lời hắn, nhưng Tạ Kiếm Nam cũng biết câu trả lời là gì rồi, ôm đầu dựa vào ghế da một hồi lâu, lòng đầy tiếc nuối, đặc biệt là tiếc chưa ngắt đóa hoa nở rộ ấy, nếu gạo đã thành cơm rồi, có lẽ chuyện đã khác, có điều hiện có quá nhiều vấn đề khó khăn cần giải quyết gấp, ép cho hắn thở không ra hơi, chẳng có thời gian suy nghĩ tới chuyện tình cảm nữa.

Hắn nhú mày chốc lát, cầm điện thoại trên bàn lên.

- A lô, tôi là Tạ Kiếm Nam của điện khí Khoa Vương, không biết lúc này chuyên vụ Lý có tiện nhận điện thoại không?

Điện thoại mau chóng được thư ký chuyển tới tay Lý Tại Thu.

- Sao rồi, các anh đã suy nghĩ tới kiến nghị của tôi chưa?

- Không phải tôi suy nghĩ là được, còn cần trao đổi với các cổ đông khác, tôi nghĩ Gia Tín sẽ không từ chối hợp tác với Samsung đâu ... À đương nhiên, trước khi lập cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn, tôi có kiến nghị này muốn thảo luận với anh.

- Kiến nghị gì?

- Năng lực chế tạo đầu đĩa của Khoa Vương trong một năm qua có bước tiến dài, năm lực cung cấp linh phụ kiện của Hải Châu cũng mạnh hơn nơi khác. Lần trước nói chuyện, có nghe anh Kim nói, nhà máy điện tử của Samsung ở Hải Châu muốn điều chỉnh, muốn chuyển sang sản xuất sản phẩm điện tử khác của Samsung, tôi khi Khoa Vương liệu có thể chia sẻ giúp Samsung một phần không?

- Tôi sẽ cân nhắc ...

Lý Tại Thu trầm ngâm một chút rồi nói thêm:

- Tôi sẽ tới Hải Châu một chuyến trong thời gian gần, mong được nhiệt tình chiêu đãi.

- Tất nhiên rồi.

Tạ Kiếm Nam cười sảng khoái:

Hợp tác với Samsung lập cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn không giải được cơn khát trước mắt của Samsung, nhưng nếu có thể có hợp đồng sản xuất đầu đĩa thay cho Samsung sẽ giúp đỡ lớn trong việc duy trì lòng tin của nhà đầu tư vào Khoa Vương.

Tất nhiên tầm nhìn của Tạ Kiếm Nam không chỉ đặt ở đầu đĩa VCD của Samsung, hắn ý thức được lợi nhuận của đầu đĩa VCD không còn khôi phục lại như trước nữa, hắn đang suy tính đưa đầu đĩa DVD vào trong nước.

690. Chương 690: Chuyện Xấu Trong Nhà

Trương Khác về tới Hải Châu lúc trời sẩm tối, liên hệ với Hứa Thụy Bình, nói buổi tối sẽ tới nhà Đường Thanh ăn tiệc, rồi liên hệ với Thái Phi Quyên, Đinh Hòe cũng tới nhà Đường Học Khiêm ăn cơm, đi ăn tiệc còn dám thay bí thư thành ủy mời khách, chỉ duy nhất Trương Khác có tư cách này.

Hơn một tháng rồi chưa gặp Đường Thanh, Trương Khác rất nhớ, tiếc là Đường Thanh vẫn ở Hong Kong không có ở nhà, gập ngón tay tính, phải đợi tới kỳ nghỉ Nô-en mới được gặp nhau.

Tới khu biệt thự thành ủy, xe của Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh nối nhau tới nơi.

- Ha ha, Cẩm Hồ nếu không làm người ta kinh ngạc thì không chịu yên.

Tống Bồi Minh rảo bước đi tới ôm lấy vai Trương Khác:

- Sao trước đó không lộ chút nào cho chúng tôi, chẳng lẽ sợ chúng tôi hại cậu hay sao?

- Thông báo trước thì còn có Kiến Nghiệp, có tỉnh, mọi người lại ghen tị trước sau, lại sợ Lý Viễn Hồ yêu sách với Cẩm Hồ, nên cháu quyết định ọi người niềm vui bất ngờ.

Trương Khác cười hì hì nói:

- Quá bất ngờ ấy chứ.

Đường Học Khiêm xoa đầu Trương Khác, kéo y vào biệt thự, bất kể Trương Khác có địa vị ra sao, ông đều có tư cách lên mặt trưởng bối với y, vì ông có một cô công chúa xinh đẹp hơn người:

- Thăng nhóc cháu luôn thế, may mà mọi người cũng quen rồi. Làm sao mới đảm bảo được lợi ích của Cẩm Hồ đây?

- Vì trong nước không có cơ sở tốt ở phương diện này, Cẩm Hồ đành tự xây bậc kim tự tháp đưa mình lên đỉnh thôi.

Trương Khác giải thích:

Hứa Thụy Bình hứng thú hỏi:

- Vậy có hẳn một kế hoạch kim tự tháp à?

- Tôi thấy nên gọi là chiến lược nuôi chó cắn thỏ thì thích hợp hơn.

Mọi người cùng cười phá lên.

Một khi Cẩm Hồ công khai kỹ thuật, mấy xí nghiệp liên hiệp lại với nhau cùng tiến về một phương hướng, kỹ thuật sẽ tiến bộ rất nhanh, Cẩm Hồ muốn giữ ưu thế kỹ thuật toàn diện là rất khó, nên nói “nuôi chó cắn thỏ” là rất hình tượng.

Khi một xí nghiệp có bốn năm trăm nhân viên là khá đặc ý thì Cẩm Hồ ở Hải Châu đã có quy mô nhân viên nghiên cứu chừng đó rồi.

Có điều Trương Khác chẳng hề đặc ý, so với cơ cấu nghiên cứu của Samsung, lúc này nỗ lực nghiên cứu của Cẩm Hồ chẳng đáng nhắc tới.

Đường Học Khiêm không hỏi kỹ hơn về kế hoạch của Cẩm Hồ, ông quan tâm quyết định của Cẩm Hồ làm sao có được tác dụng xúc tiến lớn nhất với sản nghiệp điện tử ở Hải Châu.

Hai năm qua Ái Đạt quật khởi, trấn Ích Long bồi dưỡng được một nhóm xí nghiệp điện tử, Trương Khác sẽ tiếp tục trọng điểm nâng đỡ các xí nghiệp này ở lĩnh vực liên quan để tiếp tục lớn mạnh, đương nhiên cũng hi vọng đưa vào Hải Châu một nhóm xí nghiệp điện tử có sức cạnh tranh.

Lúc này Hải Châu chỉ thích hợp trở thành cơ sở chế tạo điện tử, còn về nghiên cứu và thiết kế không có ưu thế tài nguyên nhân lực và kỹ thuật.

Còn một chuyện nữa cần thương lượng với Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh là thành lập trường học bồi dưỡng kỹ thuật.

Cùng với thời gian qua đi, quy mô của Cẩm Hồ sẽ mỗi ngày một lớn, công nhân lành nghề sẽ là nguồn tài nguyên không thể thiếu, tương lai không xa, điều này sẽ là chứng ngại cho sự phát triển của Cẩm Hồ và Hải Châu.

Căn cứ vào kế hoạch Thái Phi Quyên định ra, Cẩm Hồ sẽ xây dựng một trường nội bộ tăng cường hệ thống bồi dưỡng nhân viên, nhưng cũng cần phía Hải Châu có thể phát triển theo kịp bước tiến, đây đã là một trong số công tác bức thiết được đưa vào lịch trình.

Sau khi tới nhà Đường Học Khiêm, Trương Khác thả cho Phó Tuấn về nhà đoàn tụ với gia đình, để Mã Hải Long thay thế, ăn cơm xong y về Tân Cẩm Viên, dặn Mã Hải Long sáng mai y không định đi đâu, nếu không nhận được thông báo thì không cần tới.

Sau khi đi qua cổng thứ hai, chiếc xe bên cạnh phòng bảo vệ có ba người đi xuống gọi Trương Khác:

- Khác thiếu gia.

Trương Khác nhận ra Đinh Văn Tường, đôi nam nữ đằng sau ông ta là cô cháu gái Đinh Lệ Hoa và bạn trai, không biết sao bọn họ biết mà chặn mình ở đây, cười nói:

- Giám đốc Đinh sao lại có hứng thú đi gác cổng thay người ta vậy?

- Làm Khác thiếu gia cười rồi, nếu không như thế làm sao có thể gặp được Khác thiếu gia?

- Tôi có gì để mà gặp?

Trương Khác giang tay ra, đứng đó nói chuyện, chẳng mời họ vào nhà uống trà, sợ “Tiểu Tình Tình” đã tắm rửa trắng trẻo đang nằm trên ghế sofa đợi mình.

Đinh Văn Tường không để ý, cảm thấy đứng ở đây nói chuyện với y cũng là vinh hạnh rồi.

Nghe bên trong tiểu khu loáng thoáng truyền ra tiếng cãi vã, Trương Khác lấy làm lạ, trong đó chỉ có vài hộ, ngoài nhà y, chú y, Tạ Văn Tình thì chỉ có lãnh đạo cục bưu điện, toàn người có thân phận cả, nhà ai cãi nhau âm ỹ như thế?

Trương Khác nhìn về phía bảo vệ, bên đó âm ỹ như thế, sao bảo vệ đứng đây như không có chuyện gì?

Bảo vệ đi tới nói nhỏ:

- Phu nhân giám đốc Trương buổi tối dẫn người tới ...

- Thím tôi à?

Trương Khác ngạc nhiên, nghe thấy cả tiếng đập chén bát, chuyện gì thế không biết? Nói với Đinh Văn Tường :

- Không biết có chuyện gì, tôi phải vào xem sao.

- Vậy chúng tôi ở đây đợi Khác thiếu gia.

Đinh Văn Tường không biết có lần sau gặp được Trương Khác nữa không, không muốn bỏ qua cơ hội này.

- Âm ỹ như thế này, không có chuyện gì cũng thành có rồi, mời mọi người vào uống chén nước.

Trương Khác đi vào trong tiểu khu, thấy nhà chú và Tạ Văn Tình đều sáng đèn, cửa nhà chú mở, đi vào thấy trong phòng khách người đứng người ngồi, trừ thím và Tạ Văn Tình còn có vợ chồng Trương Tri Vi, thím cả đang ngồi trên mặt đất gào khóc, còn có cô gái nữa tóc tai bù xù, đang khóc nức nở, là Lưu Đình bạn gái Trương Dịch.

Trương Dịch chắn giữa mẹ hần và Lưu Đình, mặt chẳng biết bị ai cào ấy vết máu.

Giúp việc và lái xe đều đứng ở trong sân, có cả Trương Đình, thấy Trương Khác đi vào, hoảng loạn không biết giải thích ra sao.

Xảy ra chuyện âm ỹ như vậy hàng xóm xung quanh không đổ ra xem, đại khái sớm biết đây là chuyện nhà rồi.

- Nếu mày không từ hôn con điểm này, hôm nay tao và mẹ mày sẽ chết ngay trước mặt mày, mày sẽ được thấy vì con điểm này mà mày bức tử cha mẹ mày.

Trương Khác vừa đi vào thì nghe thấy Trương Tri Vi hùng hổ nói câu đó.

Lúc này mọi người đều nhìn thấy Trương Khác đi vào, mặt Trương Tri Vi cứng đờ lại, thím cả đang tru réo trên mặt đất cũng im bật, không khí tức thì như đóng băng, Tạ Văn Tình thở phào.

Trương Khác mặt âm trầm chỉ vào cửa sau nói:

- Mở cửa ra, nhảy xuống hồ chết hết đi cho tôi.

Trương Tri Vi còn vốn định tươi cười chào đón, nghe thấy y nói vậy, nụ cười trở thành khó coi hơn cả khóc.

Trương Khác nhìn thấy món đồ gốm sứ bị đập nát trên mặt đất, mấy chiếc gối lót ghê tởm pha bị ném vào góc, cái thị bị xé tung ra, lông bên trong bay khắp phòng.

Y phục trên người Lưu Đình bị nước làm ướt hết, mặt Trương Dịch bê bết máu, chẳng biết vừa rồi phát sinh chuyện gì.

Trương Khác thấy thím cả mình lại bắt đầu thút thít, định gào rú lên, tức tối quát:

- Còn muốn ầm ĩ nữa à, thế thì phá luôn nhà đi cũng được, sợ chưa đủ để xung quanh biết hay sao ?

Nhìn Trương Dịch:

- Tôi hỏi anh có chút việc đây.

Nói tới đó đi ra ngoài không thèm giải thích gì thêm.

Trương Dịch lúng túng, không biết Trương Khác có ý gì, Tạ Văn Tình giật tay áo hắt, đánh mắt về phía lưu Đình, cô theo Trương Khác ra ngoài trước.

Thím đỡ Lưu Đình dậy, đi ra ngoài, cả phòng đi hết, chỉ còn lại vợ chồng Trương Tri Vi.

Chỉ còn thiếu mỗi nước bị Trương Khác chỉ thẳng mặt mà chửi thôi, Trương Tri Vi đầu gối ngã xuống đất mà đầu lại về đúng lúc này, trong lòng sợ hãi, thấy mọi người đi cả, nghĩ chuyện mà kết thúc như thế thì không cam tâm.

Trương Khác ra ngoài xin lỗi Đình Văn Tường:

- Thế này vậy giám đốc Đình, để ngày mai tôi mời ông uống trà..

Bên này có người muốn tìm cái chết, y còn tâm trạng nào giữ người ta ở lại uống trà.

Đình Văn Tường chỉ cần có cơ hội nói chuyện với Trương Khác là được, không nhất định vào hôm nay, hẳn Trương Khác không muốn chuyện xấu trong nhà lọt vào mắt người ngoài, cáo từ rồi đi.

691. Chương 691: Trương Khác Nổi Giận

Trở về nhà của mình, mặc dù thời gian dài không có người ở, nhưng Tạ Văn Tình cho người quét dọn định kỳ, nên sạch sẽ gọn gàng, Trương Khác bật đèn lên, bỏ những người khác ở phòng khách, y bật bếp đun nước, đợi nước sôi pha ba cốc cà phê, cho Tạ Văn Tình, thím và y, những người khác không có phần.

Lúc này mới cảm cốc cà phê quan sát Trương Dịch cúi gầm mặt, Lưu Đình thì hết sức đau thương.

- Nói đi, xảy ra chuyện gì mà đời sống đời chết.

Thím y ở bên cạnh giải thích:

- Trương Dịch và Lưu Đình một tháng trước lấy giấy chứng nhận kết hôn, không nói cho ai biết, chẳng hiểu sao ba nó biết được, chạy tới nhà cha mẹ Lưu Đình quấy phá mấy lần, làm nhà người ta sống không yên.

Bọn họ nghe ngóng mọi cách tìm ra được chỗ ở hai đứa nó, chạy tới đập phá hết đồ đạc, lúc đó Trương Dịch không ở nhà, may nhờ hàng xóm báo cảnh sát. Chú cháu nói căn nhà này để không cũng phí, bảo chúng nó tới ở, coi như trông nhà thay cho chú thím, ai ngờ ba nó lại biết ...

Trương Khác khoanh tay trước ngực, y biết không ai dám lấy chuyện này ra làm phiền mình, nên y căn bản không hề biết.

Liếc nhìn cổ tay Lưu Đình có vẻ thương, chỉ e thím cũng chỉ nó qua loa thôi, chuyện còn nghiêm trọng hơn nhiều, y cau mày lại, nhìn ra cửa thấy Trương Tri Vi và thím cả đang rụt rè ngó đầu vào nhìn.

- Còn muốn gì nữa? Định đập cả nhà tôi à?

Thù mới hận cũ trào lên, nhìn thấy cái mặt Trương Tri Vi là Trương Khác lại sôi máu, đương nhiên không nể nang gì, nếu chẳng vì thân phận văn bối, y đã đâm thẳng tay rồi:

- Các người cứ vào mà đập đi, tôi không ngăn đâu, cứ vào đây bức tử hấn cũng được.

Rồi ném thẳng cốc cà phê ra cửa, cheng một tiếng lớn, cốc cà phê và cửa kính rất chắc không vỡ, chỉ có cà phê nóng bắt tung tóe.

Chẳng ai ngờ Trương Khác nổi giận đến vậy, giật bắn cả mình, không ai dám thử mạnh lấy một cái.

Nghĩ cũng phải vợ chồng Trương Tri Vi làm thế chẳng phải là muốn đẩy người ta vào chỗ chết mới cam tâm?

Tuy cách một lớp cửa kính, nhưng Trương Tri Vi thấy cái cốc ném tới vẫn hoảng hốt lùi lại, trượt chân ngã xuống bồn hoa, sợ không dám kêu tiếng nào.

So với ba năm trước Trương Khác nổi giận lật bàn còn cảm thấy y trẻ con làm càn, lúc này uy thế của y áp cho người xung quanh ngạt thở.

Thím vội vàng ra hiệu, bảo vợ chồng Trương Tri Vi mau rời đi.

Trương Tri Vi sợ thật rồi, thằng nhóc này trước giờ không vừa mắt với ông ta, sợ nó điên tiết lên bất chấp tình thân làm chuyện điên rồ gì đó, run lấy bầy kéo vợ chạy khỏi sân.

Mọi người không biết võ về Trương Khác ra sao, y nhếch mép nhìn vợ chồng Trương Tri Vi, đi nhặt cốc cà phê lên, lại đi vào nhà vệ sinh lấy chổi lau nhà ra, giúp việc vội chạy tới nhận lấy chổi lau vết cà phê.

Trương Khác đổ một nửa cà phê trong cốc Tạ Văn Tình vào cốc mình, ngồi xuống ghế sofa, nói với Trương Dịch cứ như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì:

- Kế hoạch thư trồng rừng phía Giang Nam mai anh đưa rồi một bản, mấy ngày tới tôi rảnh sẽ đọc ... Chuyện anh chị kết hôn, nếu ba mẹ tôi mà biết chắc chắn sẽ tặng anh chị một món quà, vậy tôi thay mặt ba mẹ tôi tặng anh chị ...

Cởi chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên tay xuống, không đưa Trương Dịch mà nhét vào tay Lưu Đình, rồi nói với thím:

- Thím đi nói với bọn họ, ở Hải Châu không có chỗ cho bọn họ la lối đập phá, thích cắt đứt quan hệ thì cứ cắt đứt. Còn về Trương Dịch sau này và Lưu Đình chia tay hay ở bên nhau, tốt hay xấu không cũng không có lý nào ép người ta vào đường chết.

Trương Khác mặc kệ cái chuyện này, đi thẳng lên lầu, thím chạy ra ngoài đem ý tứ của y chuyển cho vợ chồng Trương Tri Vi, Tạ Văn Tình đi lên lầu, không còn ai nữa ôm lấy cánh tay y, nói:

- Em cần gì phải giận như thế, cùng lắm thì để hai đứa nó rời khỏi Hải Châu là được.

Trương Khác thu cơn giận lại, khẽ ôm Tạ Văn Tình vào lòng, cười khổ nói:

- Em mong đợi đêm nay như thế, bị bọn họ phá hoại, không giận mà được sao?

Tạ Văn Tình nhéo y một cái đẩy ra, Trương Khác nhe răng cười lấy di động ra, hôm nay bận rộn còn chưa kịp gọi điện cho chú:

- Chú, đúng lúc cháu về Hải Châu thì bác cả tới gây chuyện, chuyện này có vấn đề.

Tạ Văn Tình ngạc nhiên nhìn Trương Khác, cô không tin chuyện này được an bài trước, nghe thấy Trương Tri Vi bên kia nói:

- Chú khuyên bác cả cháu rồi, cháu không thấy cái dáng vẻ trở mặt không nhận thân của bác cháu à? Chú bị chửi thối mặt ra đây, người không ra người, ma không ra ma, chú chán lắm rồi. Làm sao đây, chẳng lẽ chúng ta đi chửi nhau với bác cả à, chú bảo Trương Dịch dẫn Lưu Đình rời Hải Châu vậy.

Tạ Văn Tình đứng sát người Trương Khác, nghe rõ tiếng phía bên kia, té ra đúng là Trương Tri Phi thừa lúc Trương Khác về Hải Châu nên lộ tin Trương Dịch ở bên này ra, ông chú mưu mô, ông cháu cũng chẳng vừa, đã nhìn ra còn nửa thật nửa giả nổi trận lôi đình một hồi.

Trương Khác thở dài:

- Cháu tỏ thái độ rồi, nổi giận rồi, chuyện này nếu vẫn không giải quyết được đúng là chỉ có cách như vậy ..

Nhớ lại cái bản mặt của Trương Tri Vi là y lại chán nản.

- Thầy Hứa nói bác cả cháu không ngoan cố tới mức đó đâu ...

Trương Tri Phi còn lôi cả Hứa Hồng Bá vào:

- Ài, cháu biết ngay chú lợi dụng cháu mà, thôi, mong chuyện có thể giải quyết được không xảy ra chuyện gì lớn là tốt rồi.

Cúp điện thoại, Trương Khác ngồi phịch xuống ghế, Tạ Văn Tình không biết đầu đuôi sự việc, nhưng vết thương trên cổ tay Lưu Đình rất rõ, chuyện này cứ dung túng nó tiếp diễn, e Lưu Đình chỉ còn con đường chết.

Nghe thấy phía dưới tầng có động tĩnh, Trương Khác liền đi xuống.

- Cha mẹ Trương Dịch về rồi, trước khi đi còn dọn dẹp nhà bên kia.

- Vâng.

Nghe thím nói thế Trương Khác chỉ dám một tiếng, chuyện này chẳng biết đã xong chưa, nhớ ra hỏi chuyện công việc của Lưu Đình.

- Nó còn tâm tư nào làm việc? Sợ bị cha mẹ Trương Dịch tới đơn vị kiểm chuyện.

Thím giải thích thay.

- Vậy tới Cẩm Hồ đi.

Trương Khác hỏi Trương Dịch:

- Anh biết điện thoại của chị Thái không? Chuyện công việc tìm chị Thái, chị ấy sẽ an bài cho.

Đây mới là lần đầu tiên Trương Khác nhét người vào Cẩm Hồ, trông có vẻ như đã phá hỏng nguyên tắc trước đó, ngay cả như Lương Quân trước kia cũng chỉ vào Thế Kỷ Cẩm Hồ, Trương Dịch làm trợ thủ cho Hứa Hồng Bá không có chức danh chính thức, tiền sinh hoạt do Trương Tri Phi móc túi ra trả.

Tạ Văn Tình nghĩ Trương Khác làm như thế là lo những việc quá khứ làm tâm lý của Lưu Đình yếu đuối không chịu nổi đả kích, cố cả phê hôm nay ném đi, cho dù bác y có không cam tâm cũng không dám tới Cẩm Hồ làm cản.

Trương Khác đau đầu vì chuyện nhà, thấy chuyện giải quyết xong, tiễn đám Trương Dịch ra cửa:

- Cứ như thế đi, cũng chẳng có gì to tát dừng ở trong lòng, có chuyện gì mai hẵng nói.

Thím xem đồng hồ, bên kia âm ỉ một hồi, Trương Khác về còn chưa nghỉ ngơi, giờ đã sắp 11 giờ.

Thím liền còn Trương Dịch, Lưu Đình qua nhà khuyên bảo, tránh bọn họ còn trẻ, nghĩ không thông làm chuyện đại dột.

Cuộc hôn nhân này được Trương Khác nhận rồi, đó là chuyện tốt hơn tất cả, loại chuyện đó cô gái nào gặp phải cũng rất đau đớn, Trương Khác nổi khùng một trận, cũng là để giúp Lưu Đình phát tiết u uất trong lòng, nếu không khó mà sống thoải mái được.

Chuyện vào Cẩm Hồ làm việc càng tốt, bác cả y tối mắt vì lợi chứ gì, vậy nhìn xem thân thích bên này đã có ai có tư cách vào Cẩm Hồ chưa?

Bà chỉ lấy làm lạ, tại sao Trương Khác lại chống lưng cho Trương Dịch, Lưu Đình.

Tạ Văn Tình cũng đi theo giảng giải cho Lưu Đình, chuyện đã qua lâu như thế, lại vô tình xé vết thương ra, nữ nhân đều rất mềm yếu, nhưng áp lực cái cuộc đời này cứ đổ lên đầu nữ nhân, còn may tên tiểu tử Trương Dịch có chút cốt khí.

692. Chương 692: Đạo Đức Giết Người.

Mọi người đi cả, phòng trở nên trống trải, Trương Khác vào thư phòng mở máy tính xem tài liệu, nửa tiếng sau Tạ Văn Tình quay về:

- Thím em đón hai đứa nó tới nhà rồi ... Chị giúp em pha cà phê nhé.

Nhà chú tan hoang bữa bãi, không biết bọn họ phá phách bao nhiêu lâu, Tạ Văn Tình có mặt ở đó mà bọn họ còn không kiêng dè, đúng là trở mặt là bấp chấp rồi. Có dọn dẹp cũng vô ích, Lưu Đình ở lại nhìn thấy chỉ chạnh lòng.

Trương Khác hai tay ôm gáy nói:

- Uống cà phê nữa tôi không ngủ được mất, uống rượu đi.

- Vậy chị về nhà lấy.

- Em đi với chị.

Trương Khác đi sau Tạ Văn Tình, hai căn nhà có hậu viện thông với nhau, không phải vòng ra ngoài.

Lấy một chai rượu vang và hai chiếc ly mang ra hậu đình, Trương Khác rót rượu đầy vào ly, Tạ Văn Tình hơi xấu hổ nói:

- Em định chuốc say chị đấy à?

Đã cuối thu rồi, ban đêm ngồi ngoài nhà có hơi lạnh, nhưng hai người ngồi tựa vào nhau chỉ thấy ấm áp, uống một lúc Tạ Văn Tình nói mặt nóng rồi, Trương Khác áp mặt tới, dán sát vào cổ cô, ôm cơ thể ấm mềm như ngọc vào trong lòng.

Tạ Văn Tình cầm lấy ly rượu trong tay Trương Khác, đứng dậy ném chiếc ly vào hồ, cười khúc khích:

- Đây gọi là hủy thi diệt tích ...

Lát nữa, hoặc rất lâu nữa sẽ chẳng còn tâm tư nào mà đi dọn dẹp, để lại hiện trường một chai rượu một cái ly là được, Tạ Văn Tình mang ánh mắt mê ly ngã vào lòng Trương Khác, nũng nịu như thiếu nữ:

- Lần sau ném cốc một lần nữa cho chị xem.

- May mà chiếc cốc đó không vỡ, nếu không em đau lòng chết mất.

Trương Khác cho tay vào trong áo Tạ Văn Tình, vuốt ve da thịt trơn như lụa của cô.

- Lúc nhìn em đập cái cốc đó, chị chỉ hận không thể khiến cho bọn họ lập tức biến mất.

Tạ Văn Tình ngồi trên đùi Trương Khác, không hề che dấu khát khao trong lòng mình, để hạ thân của Trương Khác cọ vào vùng cổ thơm rỉ nước ẩm ướt, lim dim hưởng thụ xung động mê người, phả hơi thở nóng bỏng mang theo sợi tơ tình dục lên mặt Trương Khác:

- Vì sao em lại nóng thế?

Đó gọi là đạo đức giết người, trong lòng Tạ Văn Tình luôn có khúc mắc vì quan hệ không bình thường với Trương Khác, nên càng cảm thông cho cảnh ngộ của Lưu Đình, thói đời này không cho nữ nhân được phép phạm dù chỉ một sai lầm như thế.

Nếu nói ra Hứa Tư chẳng phải cũng bị người ta xì xầm sau lưng sao, Trương Khác nổi giận cũng là điều hiểu được.

- Chị thế này có nam nhân nào chẳng nóng.

Trương Khác cố ý hiểu lầm ý cô, vừa dịu dàng vừa thô bạo xoa nắn cơ thể mỹ diệu của Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình rên rỉ, cởi cúc áo Trương Khác:

- Lúc này không được phép nghĩ tới con bé Hứa Tư đó.

- Ha ha ha.

- Em cười cái gì chứ?

Tạ Văn Tình hơi dỗi, ngừng tay lại quay mặt đi.

Trương Khác nắm lấy tay Tạ Văn Tình, cho ngón tay cô vào miệng mút lấy:

- Chị ấy cũng nói như thế.

- Á!

Tạ Văn Tình thẹn đỏ mặt, không biết trong cơ thể có bao nhiêu lửa dục thiêu đốt.

Bầu trời đêm chỉ có một ánh trăng mờ treo trên không, chẳng sáng lắm, nhưng đủ khiến hai cơ thể áp sát nhau nhìn thấy rõ được hình bóng của mình trong mắt đối phương.

Trương Khác ngậm lấy một ngụm rượu, Tạ Văn Tình áp môi tới, bốn cánh môi chạm nhau, muôn vàn xúc cảm gửi qua nhau, có ấm áp, có êm ái, tất cả đều khơi lên tình dục mãnh liệt.

Trương Khác ném ly rượu xuống đất, bế Tạ Văn Tình vào trong phòng, đặt cô lên ghế sofa, bốn cánh môi vẫn cuồng nhiệt hôn nhau, tay Trương Khác thành thạo cởi bỏ y phục của cô, lưỡi rời khỏi cánh môi mềm, rà theo chiếc cổ ngọc ngà kéo xuống dưới, vùi đầu vào giữa hai ngọn núi đỏ hôn hít cắn mút say sưa.

Tạ Văn Tình giờ hai chân trắng muốt kẹp lấy hông Trương Khác, nghênh đón y tiến vào cơ thể mình, chớp mắt cảm giác cơ thể được lấp đầy đó, làm cô run rẩy co giật, đôi tay ôm lấy cổ Trương Khác, tay bấu lấy lưng y, những tiếng ngân say người phát ra từ khoang mũi.

Mọi phiền não trần tục tan biến, chỉ còn lại đợt sóng khoái cảm dồn dập đổ tới ...

Tắm rửa xong, hai người ôm nhau ngồi ở đầu giường, Trương Khác thích cặp mông đầy đặn mềm mại của Tạ Văn Tình, đặt cô nằm sấp trên giường, tay xoa nắn nơi đầy nhục cảm đó, kể cho cô nghe chuyện trong thời gian qua, dù chuẩn bị rất nhiều, nhưng lần đầu đối diện với người khổng lồ như Samsung, Trương Khác không thể thần nhiên như y luôn thể hiện trước mặt người khác, chỉ với Tạ Văn Tình, y mới hoàn toàn không cần đeo bất kỳ một cái mặt nạ nào .

Tạ Văn Tình dịu dàng đưa tay xoa đều chân mày của y, nhẹ nhàng nói:

- Đừng cau mày, chị thích em luôn cười, luôn tự tin cơ.

- Nếu ngày nào chị cũng ở bên cạnh, thì lúc nào em cũng vui vẻ.

Trương Khác dúm mặt vào vùng cổ Tạ Văn Tình, hít hương thơm đặc thù trên người cô.

Dù biết những lời của y chỉ nói lấy lòng mình, Tạ Văn Tình vẫn cảm thấy hạnh phúc, đưa tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của y, cô biết ngày mai y lại tự tin đối diện với tất cả:

- Á đại sắc lang, em lại làm trò gì thế?

Tạ Văn Tình cảm thấy cơn tê dại từ ngực truyền tới, tên nhóc con lại bắt đầu khiêu khích cô rồi, hai tấm thân lại quần lẩy nhau, tiếng rên rỉ vang vọng đêm tối ...

Trương Khác mỗi lần tỉnh lại thì Tạ Văn Tình đều đã thu dọn ổn thỏa, không để lại bất kỳ một dấu vết nào trong phòng, lần này cũng không phải ngoại lệ, Trương Khác miễn cưỡng bò dậy, y còn nhớ hôm qua bảo Trương Dịch mang tài liệu tới.

Hơn 9 giờ Trương Dịch mang tài liệu tới, vết cào trên mặt hắn nghe Tạ Văn Tình kể là mẹ hắn làm, Trương Khác chẳng biết phải an ủi ra sao, trải qua bao nhiêu chuyện như thế, tâm tính của hắn hẳn được trui rèn rồi.

Vài lời dù sao để chú thích y nói thì thích hợp hơn, Trương Khác chỉ hỏi chuyện Lưu Đình tới tìm Thái Phi Quyên ra sao, thấy mọi chuyện đều ổn, vợ chồng Trương Tri Vi cũng đã về Đông Xã, y không hỏi thêm nữa, tiếp đó bàn bạc công việc.

Trương Dịch hơn nửa năm qua theo Hứa Hồng Bá chạy ngược chạy xuôi, trở nên gầy gò, trầm tĩnh, nếu chẳng phải cha mẹ hắn giở trò hàng tôm hàng cá không buông tha cho Lưu Đình thì hắn còn đang theo Hứa Hồng Bá bôn ba bên ngoài, lúc này phải về Hải Châu cho Lưu Đình làm chỗ dựa.

Hứa Hồng Bá bất kể ra sao cũng không chịu đồng ý gia nhập Tân Quang, ông vất vả chạy khắp nơi cũng chỉ đồng ý tới khi tình hình thảm thực vật ở thượng du Tiểu Giang được cải thiện là ngừng, chẳng đòi hỏi tiền công.

Hứa Hồng Bá là nhân viên ngoài biên chế, Trương Dịch càng không có biên chế.

Thời gian qua sau khi Tân Quang hình thành đội ngũ kiến thiết trồng rừng hoàn chỉnh, tiến độ công tác càng ngày càng nhanh, nhiệm vụ trồng rừng còn lại gần như có thể hoàn thành hơn nửa trước mùa mưa năm nay.

Theo lời hứa ban đầu, Hứa Hồng Bá sẽ có phát tay bỏ đi bất kỳ lúc nào.

Chu Du, Tổng Chỉ Hứu cuống cả lên, Trương Khác biết lấy cái lợi của thương nhân ra là không thể giữ Hứa Hồng bá trở lại.

Đối với việc đi ở của Hứa Hồng Bá, Trương Khác để ông tùy tâm, nếu Hứa Hồng Bá ở lại Hải Châu thì y có thể gặp mặt thỉnh giáo nhiều hơn, có điều hiện phải quan tâm tới vấn đề khuếch trương tiếp theo của Tân Quang.

Tỉnh Giang Nam và Đông Hải đều nằm trong lưu vực của Tiểu Giang, đường dòng nước Tiểu Giang chảy tới mỗi một góc ngách, tận dụng thủy vận giá rẻ, có thể đem nguyên liệu gỗ đưa tới nhà máy bột giấy hạ du, hình thành chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh.

Sau khi nhiệm vụ trồng rừng ở tỉnh Đông Hải hoàn thành, tiếp theo tất nhiên là tới tỉnh Giang Nam rồi.

Trong chín huyện thượng du Tiểu Giang, tỉnh Đông Hải chiếm 7 huyện, chuyện chặt phá rừng bừa bãi chẳng phải là hiện tượng tỉnh Đông Hải mới có, tình hình ở Giang Nam cũng chẳng khác hơn là bao.

Sau khi hệ thống lâm nghiệp tỉnh Đông Hải bị Từ Học Bình bóc trần trò giả dối, Giang Nam tất nhiên muốn che cũng không che được, bị Quốc vụ viện điểm danh phê bình cùng tỉnh Đông Hải.

693. Chương 693: Gặp Lại Đèn Ô Tô (1).

Tỉnh Giang Nam tới lúc đó mới coi trọng công tác bảo hộ tài nguyên thiên nhiên hơn, nhưng trong tỉnh không có doanh nghiệp nào chủ động gánh vác nhiệm vụ trồng rừng như Tân Quang, về tài chính tỉnh Giang Nam đầu tư ít thê thảm, đã thế công nhân công trường mất việc khó khăn trong chuyện tái nghiệp, tích lũy không ít vấn đề.

Nếu chỉ nhìn từ phương diện đó, tỉnh Giang Nam rõ ràng là cần Tân Quang đưa kế hoạch trồng rừng vào trong địa phận của mình.

Trương Dịch tới không lâu thì Chu Du, Chu Phục cũng tới, thời gian qua Trương Khác không đặt tình lực vào Tân Quang, hiếm khi nào y nhớ tới, nên đều hồi hã chạy đến.

- Chúng tôi tiếp xúc với quan viên địa phương Giang Nam, bọn họ tựa hồ không hứng thú lắm ...

Trương Dịch báo cáo:

-Ồ ...

Trương Khác gật đầu, nếu là người khác y sẽ không giải thích gì thêm, nhưng Trương Dịch lần đầu có cơ hội bàn công việc với y, không muốn hẫng nghĩ mình quá lãnh đạm, nên mới giải thích qua:

- Đầu năm ngoái đem kế hoạch trồng rừng trói vào kế hoạch bột giấy, đó cũng là nguyên nhân gây mâu thuẫn giữa Lý Viễn Hồ và Cẩm Hồ, nhưng mâu thuẫn không khơi lên, cũng không công khai, chỉ lưu truyền trong phạm vi nhỏ, quan viên bên đó không biết cũng chẳng có gì là lạ. Từ góc độ bảo vệ môi trường mà nói, nhà máy bột giấy cuối cùng sẽ xây dựng ở khu vực gần biển, chẳng phải bọn họ thấy hứng thú là được.

Vươn mình hỏi Chu Du:

- Chúng ta cũng không cần phải dùng thủ đoạn gì phải không?

- Đúng thế.

Chu Du gật đầu.

Từ tháng 8 TW điều chỉnh kết cấu thường ủy tỉnh Giang Nam với quy mô lớn, Trần Tân Dân bị điều đi, Chu Cẩm Du lên làm phó tỉnh trưởng thường vụ, thường ủy tỉnh ủy, thực sự tiến lên một bước.

Không may hệ thống lâm nghiệp tỉnh Giang Nam lại do Chu Cẩm Du phân quản, làm Trương Khác rất bức bối, công tác trồng rừng bị chính phủ tỉnh Giang Nam kiểm chế rất nhiều, lật xem tài liệu đều là điều lệ với tỉnh Giang Nam:

- Hay là vòng qua tỉnh Giang Nam, đem công tác trồng rừng tới tỉnh nguồn tài nguyên rừng lớn ở tây nam?

Chu Du nói:

- Theo phân tích của thầy Hứa, chức vụ của chu Cẩm Du chỉ là quá độ, bà ta có năng lực về sự vụ kinh tế rất cao, lại thêm đa phần xí nghiệp dưới Chính Thái tập trung ở Kim Sơn, nên rất có khả năng bà ta sẽ tới Kim Sơn làm bí thư thành ủy, lệnh bổ nhiệm có khi sẽ có trước năm mới....

Rồi nói thêm:

- Ở xung quanh hồ Kim Sơn rất thích hợp trồng rừng.

- Anh tưởng tôi không biết à?

Trương Khác trừng mắt lên:

- Các anh cứ dựa theo kế hoạch trước đó mà an bài, bỏ qua Kim Sơn đã.

Nói tới kế hoạch ban đầu, Chu Du trình bày chuyện hợp tác với Vân Nguyên của Quách thị:

- Nhà máy của bọn họ ở Malaysia đã ngừng hoạt động rồi, giá sức lao động trong nước ròn rẻ hơn bên đó, có thể dụ dỗ Quách Tùng Duyên đem một phần sản lượng giấy chuyển sang Hải Châu, Quách thị luôn đánh giá cao thị trường trong nước, bọn họ đã chủ động ám thị ý đồ này.

- Ừm.

Trương Khác biết do ảnh hưởng của nguy cơ tài chính, Malaysia cần chừng một năm mới có thể thoát khỏi đáy vực, Quách Tùng Duyên sẽ không quá bi quan:

- Bọn họ có suy nghĩ này là do coi trọng thị trường trong nước ... Được, có thể tiến hành tiếp xúc ở phương diện này, có điều phải chuyển một số thứ có hàm lượng kỹ thuật sang, bên phía chúng ta sẽ cung cấp nhà xưởng và công nhân lành nghề.

~oOo

~~Tối hôm qua Trương Khác mời Đinh Văn Tường buổi chiều uống trà, không hẹn thời gian cụ thể, qua 12 giờ trưa Chu Phục, Trương Dịch về trước đó rồi, Trương Khác và Chu Du cũng ngừng câu chuyện, định đi kiếm cái gì ăn qua loa thì Đinh Văn Tường đã tới.

Lần này cô cháu gái xinh đẹp của ông ta không đi theo, chỉ có bạn trai cô là Chu Tiểu Bình.

- Ô, giám đốc Đinh tới sớm thế, tôi đâu có định mời ông ăn trưa chứ?

Trương Khác đùa:

- Hôm qua đi vội quá phát hiện chưa hẹn giờ với Khác thiếu gia, thật là thất lễ, nếu không phiền, để tôi mời Khác thiếu gia một bữa.

Đinh Văn Tường không giận mà còn mừng:

- Được ăn miễn phí thế nào cũng không phải chuyện xấu.

Trương Khác xoa tay hồ hởi nói:

Địa điểm Đinh Văn Tường muốn mời Trương Khác ăn cơm là Bát Cẩm Trân, xe dừng ở bãi đỗ sau tòa nhà Phủ Thiên, Đinh Văn Tường nhìn ngô Đan Tĩnh vẫn đang dùng bật che tiến hành tu sửa, nói:

- Có thành công của quảng trường ẩm thực, rất nhiều người đang đợi tác phẩm kinh động lòng người của Cẩm Hồ.

- Tôi cũng rất kỳ vọng như vậy.

Trương Khác mỉm cười, nơi này gửi gắm rất nhiều tình cảm của y và Hứa Tư, tất nhiên Trương Khác muốn nói hoàn mỹ nhất có thể.

Vừa đi vào Bát Cẩm Trân, liền thấy Trần Phi Dung đang ở trong hỗ trợ, Trương Khác ngạc nhiên:

- Sao bạn lại ở Hải Châu?

- Cuối tuần về nhà có gì là lạ?

Trần Phi Dung hơi nghiêng đầu sang, đôi mắt đẹp chớp chớp nhìn Trương Khác, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Trương Khác cười xấu hổ, y chẳng còn có khái niệm đầu tuần cuối tuần gì nữa rồi.

- Bạn mới lạ đó, đột nhiên biến mất thời gian dài.

Trần Phi Dung lại nói:

- Sách lần trước bạn giới thiệu mình xem đã mơ mơ hồ hồ xem hết rồi, có rất nhiều nghi vấn không biết tìm bạn ở đâu mà hỏi đấy.

Đinh Văn Tường không biết Trần Phi Dung, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp thoát tục như sen trắng ngậm sương, nói chuyện thân thiết với Trương Khác, vẻ mặt nói ra mừng rỡ, ông ta duyệt người vô số, nhận ra thiếu nữ này có thiện cảm khác thường với Trương Khác, mà thái độ của Trương Khác với cô gái này cũng không tệ, vì thế nói:

- Khác thiếu gia gặp người quen, không bằng cùng ăn cơm.

Thấy Đinh Văn Tường đề nghị như thế, Trương Khác cười lớn:

- Mời cô ấy à? Giám đốc Đinh muốn ăn cơm miễn phí hay sao?

Đinh Văn Tường nghi hoặc, không hiểu sao Trương Khác lại nói như thế.

Chu Du liền giới thiệu thân phận của Trần Phi Dung, lúc này Trần Kỳ đi ra chào đón, Đinh Văn Tường cười xấu hổ.

Trần Phi Dung mặc áo sơ mi rộng cổ, lộ ra chiếc cổ thiên nga dài trơn mịn, làn da trắng phớt hồng, cô không muốn người khác nhìn thấy cô và Trương Khác thân mật, trong lòng lại có sự chờ mong lạ lùng.

Mọi người đi vào phòng bao, Trần Phi Dung cầm thực đơn theo vào.

Trương Khác cười hỏi:

- Đây là đãi ngộ đặc thù phải không?

Trần Phi Dung đưa bàn tay nhỏ nhắn khê đây Trương Khác một cái, hé miệng cười không nói, Trương Khác ngả đầu ra đằng sau ghé vào tai Trần Phi Dung nói:

- Hay là bạn cũng ngồi xuống đây?

- Mình còn phải giúp việc.

Trần Phi Dung như hồn như không đáp, mắt sáng ánh nước hồ thu, phát thực đơn ọi người, cô đứng sau lưng Trương Khác nhỏ giọng nói chuyện.

Trong bữa cơm tất nhiên đề cập tới vấn đề lần này Cẩm Hồ công khai kỹ thuật chế tạo điện thoại di động.

Bất kể thế nào di động là sản nghiệp có thị trường còn lớn hơn đầu đĩa, nếu Cẩm Hồ không có hành động kinh người này, Đinh Văn Tường tất nhiên cũng không có ảo tưởng, song giờ khác rồi, sao ông ta không tính toán cho được?

Đinh Văn Tường gặp đám Đinh Hòe, Lỗ Khánh Sinh, nhưng ai nấy đều kín như bưng, nên ông ta quyết định giao lưu trực tiếp với Trương Khác.

Ăn cơm xong còn chưa hết chuyện, tới Chữ Mai Cừ uống trà, Trương Khác cũng thản nhiên nói, Tân Nguyên có năng lực phát triển kỹ thuật ở phương diện nào, Cẩm Hồ tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

Từ sau khi Ái Đạt đưa ra tuyên bố, các nhà phân phối ý thức được đây là cơ hội cực tốt, liên tục đòi tăng đơn đặt hàng, nhưng Cẩm Hồ từ chối.

Bên ngoài không hiểu, thậm chí lớn gan suy đoán Ái Đạt và ba công ty di động có hiệp nghị bí mật gì đó, nhưng với Cẩm Hồ mà nói, mù quảng tăng cường sản xuất có lẽ trong thời kỳ đầu sẽ có lợi nhuận lớn, nhưng khiến cho chất lượng không ổn định, cuối cùng làm tổn hại tới căn cơ của bản thân.

Trương Khác giải thích cho Đinh Văn Tường nghĩ suy tính của Cẩm Hồ ở phương diện này, đem các linh phụ kiện chủ yếu cho các doanh nghiệp khác sản xuất, như vậy Cẩm Hồ sẽ không phải khống chế sản lượng nghiêm ngặt như hiện nay nữa.

Đương nhiên Cẩm Hồ sẽ đầu tư lớn xúc tiến phát triển hạch tâm.

694. Chương 694: Không Thể Hàn Gắn

Lý Tại Thù lần này tới chính là cùng Tạ Kiếm Nam thảo luận khả năng Khoa Vương sản xuất đầu đĩa cho Samsung cùng những lĩnh vực có thể triển khai hoạt động phối hợp sâu rộng hơn.

Nếu như đã nhận thức được sự uy hiếp từ Cẩm Hồ thì việc điều chỉnh sách lược là nhất định, lợi dụng xí nghiệp Trung Quốc làm cầu nối là tư tưởng chỉ đạo ổn thỏa, quan trọng là phải lựa chọn đối tác ra sao?

Khoa Vương là một lựa chọn rất hiện thực cũng rất có tính kỹ xảo.

Tạ Kiếm Nam và Lý Tại Thù trên bàn ăn thảo luận những vấn đề này rất lâu, cũng nói tới khả năng DVD thay thế siêu cấp VCD.

Nghiêm túc suy nghĩ chuyện này mới thấy sự ỉnh của Cẩm Hồ, cho dù về kỹ thuật Siêu cấp VCD lạc hậu hơn DVD, nhưng bọn họ có được thời gian một năm cực kỳ quan trọng.

Một năm qua trù thị trường trong nước, Siêu cấp VCD tràn tới cả ĐNÁ, mà Khoa Vương lại chính là người tích cực hỗ trợ quá trình này, đặc biệt là ở ĐNÁ, một thời phân hạch thị trường của Khoa Vương ở đây áp đảo Ái Đạt, nhưng rốt cuộc gánh lấy thua lỗ lớn.

Quay đầu nhìn lại tất cả những điều đó, Tạ Kiếm Nam làm sao có tâm tình vui vẻ được?

Đám Trần Tĩnh ăn qua loa xong rồi đi, tới lúc này Lý Hình Dư mới không nhịn được hỏi Tạ Kiếm Nam:

- Trần tiểu thư chẳng phải cũng là quản lý của Khoa Vương sao, vì sao lại không ăn cơm với chúng ta?

Tiếng phở thông của Lý Hình Dư cũng chẳng phải tiêu chuẩn, nhưng giọng nói trong veo mềm mại của cô tuyệt đối làm người ta rất dễ chịu.

Tạ Kiếm Nam nhìn theo bóng lưng Trần Tĩnh, trong lòng tất nhiên xao động, nhưng không thể hiện ra chút nào, chỉ giải thích sơ qua quan hệ giữa hai công ty cùng tên Khoa Vương hiện nay.

-Ồ, ra là thế.

Lý Tại Thù vỗ lên:

- Thảo nào lần trước đi Bắc Kinh, Trần tiểu thư lại ngồi cùng toa với tên tiểu tử kia.

Mặt Tạ Kiếm Nam tái đi, hắn không ngờ Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia lại đi cùng Trương Khác.

Trương Khác không trì hoãn tới ngày cuối cùng mà vào ngày 18 lệnh Cẩm Hồ lấy danh nghĩa Ái Đạt cùng ba công ty kia công bố phương án công khai kỹ thuật cụ thể.

Ngày hôm đó, Tạ Kiếm Nam đang bàn bạc sơ bộ ý hướng hợp tác với Samsung.

Cao Khoa Khoa Vương có được địa vị đặc thù chẳng làm Lý Tại Thù để ý, dù sao Cẩm Hồ mới là uy hiếp của Samsung, thậm chí Samsung còn chẳng để Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng vào mắt, chỉ hơi lấy làm lạ mà thôi.

Tạ Kiếm Nam giờ mới hiểu vì sao Tạ Tử Gia đầu tư vào Cao Khoa Khoa Vương, vì sao Trần Tĩnh đột nhiên nhắc tới việc bỏ sự vụ ở Khoa Vương, nhớ lại Lý Tại Thù nói Trần Tĩnh đi cùng Trương Khác tới Bắc Kinh, ghen tuông vợ có tràn ngập trong lòng, nhưng hắn vẫn rất lý trí, gọi điện cho Chu Cẩm Tỳ trước tiên.

- Cậu, cậu đã em phương án cụ thể Cẩm Hồ công bố chưa?

- Cậu xem rồi.

Giọng Chu Cẩm Tỳ vẫn rất bình tĩnh:

- Cháu đừng lạ, người ta ném ra một miếng thịt béo như thế, ai mà chẳng muốn cắn?

- Vậy sau này Cao Khoa Khoa Vương và Khoa Vương phát sinh xung đột thì phải làm sao?

Tạ Kiếm Nam hỏi thêm:

- Vậy đợi sau này hẵng nói, giờ chúng ta làm gì được?

Tạ Kiếm Nam im lặng, không biết làm gì hơn, đành cúp điện thoại.

Ngày 18 tháng 11, Cẩm Hồ tuyên bố phương án công nghệ kỹ thuật chi tiết sẽ do các bên có liên quan thành lập một hiệp hội xúc tiến kỹ thuật điện thoại di động phụ trách toàn diện, chỉ cần hiệp hội không đi trái điều ước đã công khai, viện nghiên cứu kỹ thuật Cẩm Hồ sẽ mãi mãi đem kỹ thuật liên quan cấp cho hiệp hội.

Cẩm Hồ đưa ra lời hứa, trừ điều kiện của hiệp hội xúc tiến, Cẩm Hồ sẽ không đề xuất thêm bất kỳ một điều kiện phụ nào, trong quá trình sản xuất sau này Cẩm Hồ cũng không yêu cầu bất kỳ quyền lợi gì.

Trong hiệp hội xúc tiến này có bảy đại biểu có quyền bỏ phiếu, Cẩm Hồ chỉ được tính một phiếu, có thể nói kỹ thuật Cẩm Hồ tốn bao công sức tiền bạc có được từ TI đã đem ra cống hiến toàn bộ rồi.

Trong sáu đại biểu kia có Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng, khu cao tân Kiến Nghiệp, khu công nghiệp Hải Châu, cùng .. Cao Khoa Khoa Vương.

Lần trước có được toàn bộ kỹ thuật với Khoa Vương và nói đã là niềm vui bất ngờ quá dự liệu rồi, lần này còn được vào hiệp hội, tới khi công bố phương án Trần Tĩnh mới được cho biết, lần này thì nói bất ngờ cũng chưa đủ để hình dung.

Chuyện này còn do Chu Hưng Đông gọi điện thông báo cho Úc Bình đầu tiên, làm Úc Bình choáng váng, ứng phó qua loa với Chu Hưng Đông rồi vội vã gọi điện cho Trần Tĩnh, còn hết sức nghiêm túc nói đùa một câu: Có hiến thân cũng đáng.

Trần Tĩnh không có ý định hiến thân, gọi điện cho Trương Khác, hi vọng y bỏ thời gian ra cùng ăn cơm, để có thể cảm ơn trước mặt.

Trương Khác cười nói:

- Cô không oán trách tôi lấy các cô làm quân cờ là tôi phải tạ ơn trời đất rồi. Đương nhiên có cơ hội được Trần tiểu thư mời dùng cơm, kẻ hèn này có chết cũng sẽ tới ...

Trần Tĩnh không hiểu Trương Khác nói quân cờ là sao, dù thế nào y nhận lời ăn cơm rồi, không cần vội truy cứu trong điện thoại.

Cũng ngày 18 Trương Khác tạm thời về Kiến Nghiệp, Cao Khoa Khoa Vương gần như chẳng có căn cơ nào, đột nhiên có địa vị vượt trội trong ngành, tất nhiên cũng có áp lực cực lớn, cho dù Trần Tĩnh có liên lạc gấp với cha cô mượn tinh binh dũng tướng tới giúp cũng bận tới tấp mắt mũi, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, trong tình trạng này đi ăn cơm với cô chẳng phải phí một bữa cơm với mỹ nhân sao?

Trừ thi thoảng gọi điện liên lạc, Trần Tĩnh cũng chẳng có cơ hội gặp mặt Trương Khác, cho tới tận ngày 23, hiệp hội xúc tiến kỹ thuật điện thoại di động chính thức thành lập hai người mới gặp nhau.

Trong kế hoạch 25 là đại hội nhà phân phối của Ái Đạt, ngày 26 là đại hội của Khoa Vương, rồi tiếp đó Tân Nguyên cũng mượn thế tổ chức vào ngày 27.

Ba doanh nghiệp đều có nhà phân phối riêng ở mỗi nơi, mở đại hội chẳng qua xác định hợp đồng năm sau thôi, rất ít có nhà phân phối bị đào thải và thay thế.

Hai năm trước đó dựa vào hào quang của Tiêu Vương, cho nên thu hút nhà phân phối đổ dồn vào Hải Châu, năm nay quy mô đại hội ba công ty gộp lại cũng không bằng năm ngoái và năm kia, có điều tới trước ngày 25, mức độ náo nhiệt ở Hải Châu đã không thua kém gì mọi năm.

Công bố phương án kỹ thuật công khai, cùng thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật đã đánh tan hoàn toàn mọi băn khoăn của xí nghiệp trong nước, người dân bình thường có lẽ không mấy quan tâm tới chuyện này, nhưng ánh mắt người trong nghề đổ dồn hết về Hải Châu.

Sau ngày 18, gần như tất cả doanh nghiệp điện tử có ý dính chen chân vào sản nghiệp di động đều phái đại biểu tới Hải Châu.

Tới ngày 20, toàn bộ nhà khách ở Hải Châu đã chật kín.

Không chỉ doanh nghiệp trong nước, doanh nghiệp di động nước ngoài như Samsung ngửi thấy uy hiếp từ Cẩm Hồ cũng tới Hải Châu quan sát tình thế.

Đám Lý Tại Thù sau khi biết Cảnh Trọng Dương, Lý Viễn Hồ, La Quân sẽ tới Hải Châu tham gia nghi thức thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật vào ngày 24, liền tới trước đó một ngày.

Cẩm Hồ không cần mượn nhà khách Tây Thành để tổ chức hoạt động nữa, đem cả một tầng lầu hơn 1000 mét vuông của tòa nhà Cẩm Hồ ở Ngũ Lý Khê đem ra sử dụng cho ngày quan trọng này.

Máy chiếu chiếu thẳng lên một mặt tường được sơn trắng đỏ quảng cáo của điện tử Ái Đạt, trong ảnh Giang Đại Nhi bước lên bậc đá rêu xanh, không gian là mỹ cảnh rừng Hoàng Lô của Tượng Sơn lúc nhập thu biến đổi tới mùa đông, cùng câu quảng cáo :” Lắng nghe ngắm nhìn cuộc sống mới, điện tử Ái Đạt.”

Hôm nay là ngày 23.

- Hình như nên đổi thành tập đoàn Ái Đạt mới đúng chứ nhỉ?

Vương Thái Linh nhìn hình chiếu quảng cáo, quay sang hỏi Lương Văn Giang.

- Điện tử Ái Đạt vừa là tên công ty, cũng là tên thương hiệu, tập đoàn Ái Đạt chỉ là tên công ty, mà tên công ty và tên thương hiệu không phải lúc nào cũng giống nhau...

Trương Khác vừa vắn nghe được đi tới giải thích.

695. Chương 695: Bữa Rồi

Mùa hè năm nay Lương Văn Giang đã tốt nghiệp đại học, chính thức chủ trì công tác ở Côn Đăng online, quan hệ với Vương Thái Linh cũng phát triển ổn định, ngày mai cha Vương Thái Linh cũng cùng bộ trưởng bưu điện Cảnh Trọng Dương và quan viên bộ bưu điện tới Hải Châu.

Vương Thái Linh cũng muốn tới Hải Châu chơi một chuyến, Lương Văn Giang nghĩ cùng cô tới Hải Châu cũng tốt, hôm kia gọi điện báo cho cha mẹ bị mẹ hấn mắng ột trận, cha vợ tương lai của hắn cũng tới Hải Châu rồi, sao có thể bỏ mẹ vợ tương lai ở Bắc Kinh một mình?

Lương Văn Giang bị mắng, vội vàng nghe lệnh đưa cả hai mẹ con Vương Thái Linh tới Hải Châu.

Hôm qua Lương Văn Giang vừa xuống máy bay thì Lương Cách Trân đi xe tới đón nói với hắn:

- Ba mẹ cháu cũng sắp lên máy bay rồi.

Thế là biến thành cuộc gặp mặt gia trưởng hai nhà.

Trương Khác biết mẹ mình là nhiệt tình với chuyện gia tộc nhất, sai người dọn dẹp nhà chú, lấy tám cho Vương Húc Sâm và Lương Quốc Thịnh ở.

Vừa rồi Trương Khác chỉ thấy Lương Văn Giang và Vương Thái Linh đi dạo loanh quanh, những người khác không thấy đâu nghe Vương Thái Linh hỏi liền đi tới giải thích:

- Nhiều người trộn lẫn tên công ty và thương hiệu làm một nhưng không biết khái niệm công ty là nhắm vào nhà phân phối, còn thương hiệu là nhắm thẳng vào thị trường ... Thôi, chuyện này chán lắm. Chị dâu, đêm qua ngủ có quen không?

Vương Thái Linh gật đầu :

- Bắc Kinh gió cát nhiều, lại khô, mùa thu ở Hải Châu dễ chịu hơn nhiều.

Trương Khác còn định hàn huyên vài câu thì chẳng hiểu từ khi nào Trần Tĩnh đã xuất hiện ở bên cạnh.

- Ế, sao chẳng có chút tiếng động nào thế?

Trương Khác hết sức trịnh trọng giới thiệu:

- Trần tiểu thư, chủ tịch Cao Khoa Khoa Vương, ngôi sao mới chói lọi trên thương trường.

- Khác thiếu gia đang châm chọc tôi đây à?

Trần Tĩnh nhướn miệng cười, bắt tay chào hỏi.

Lương Văn Giang, Vương Thái Linh tế nhị cáo từ đi chỗ khác.

Trương Khác thấy Trần Tĩnh mấp máy môi rồi lại thôi, nghiêm mặt nói:

- Có gì cô cứ nói đi, không phải là muốn quít bữa cơm mời tôi đấy chứ? Không được đâu nhé, tôi mong đợi bữa cơm đó lắm đấy.

Trần Tĩnh phì cười, bị Trương Khác chọc một câu, cô thoải mái đi vào câu chuyện hơn:

- Tôi đang nghĩ, nên nghe anh nói tiếp về công ty và thương hiệu, hay bảo anh nói vì sao gọi chúng tôi là quân cờ.

- Ra là vấn đề đó

Trương Khác và Trần Tĩnh đi vào một góc vắng vẻ nói chuyện:

- Bất kể như thế nào bộ bưu điện cũng sẽ không chấp nhận quyền lực hành chính trong ngành nghiệp thông tin mà bọn họ lung đoạn đã lâu chia cho xí nghiệp dân doanh, tôi phải từ bỏ khống chế hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, đôi khi phải thức thối. Đương nhiên tôi cũng không muốn bộ bưu điện hay bộ điện tử giữ tiếng nói trong hiệp hội, cách duy nhất là lợi dụng mâu thuẫn giữa hai bộ, nên mang Cao Khoa Khoa vương rồi.

Trương Khác chủ yếu sợ bộ bưu điện và bộ điện tử năm sau sát nhập thành bộ thông tin, lúc đó khó không cho bọn họ một quyền bỏ phiếu, thêm vào ba công ty kia quy về một bộ, chẳng phải thành bộ thông tin nắm hiệp hội rồi sao?

Kết cục như vậy việc làm của Trương Khác còn có ý nghĩa gì nữa.

Trong mắt rất nhiều người, Cao Khoa Khoa Vương một bước lên trời có chút khó hiểu, nhưng cũng có rất nhiều người liệt Cao Khoa Khoa Vương vào bộ bưu điện, là cái lá che xấu hổ của bộ bưu điện, nên mới kiểm cho họ một phiếu, bộ bưu điện cũng không tin Cao Khoa Khoa Vương trong thời gian ngắn có thể vượt ra ngoài sự kiểm soát của mình.

Chính vì thế Cao Khoa Khoa Vương đột nhiên vụt sáng.

oOo

~Một mặt tường của phòng trưng bày sản phẩm dùng máy chiếu không ngừng chiếu những hình ảnh quảng cáo mang đủ loại phong cách mà Cẩm Hồ chế tác tuyên truyền trong suốt hơn hai năm qua.

Trần Tĩnh thích nhất là loạt quảng cáo lấy bối cảnh phố cổ Sa Điền, ngõ nhỏ, đá lát phủ rêu, viện tường loang lổ, nước chảy róc rách, cầu đá cong cong, mưa xuân lất phất ...

Nhìn mỹ cảnh say lòng đó, Trần Tĩnh mơ mộng nói:

- Năm ngoái trước khi tới Hải Châu, không ngờ Hải Châu lại đẹp đến thế ... Thêm mười hai mươi năm nữa, thành phố bị bê tông cốt thép chiếm cứ, khắp đường phố xe cộ hối hả qua lại, có một chỗ yên bình như thế chờ đợi, chắc chắn mọi mỗi một trong ngày sẽ bị quét sạch.

Trương Khác mỉm cười, tay đút trong chiếc áo khoác màu xanh lam, trông giống như một học sinh tình cờ đi ngang qua đứng lại ngắm ngía vậy:

- Đó chẳng phải là chuyện đơn giản, khai phát thương nghiệp và bảo tồn nguyên dạng kiến trúc vốn rất khó cân bằng, cho dù có giữ nguyên kiến trúc, nhưng nếu biến thành chốn kinh doanh đèn xanh đèn đỏ lập lờ thì cũng chẳng có ý nghĩa.

- Ủ, đúng là như vậy.

Trần Tĩnh thở dài:

- Có điều giữ được kiến trúc này cũng là nỗ lực rất lớn rồi.

Trần Tĩnh rất có cảm tình với kiến trúc cổ Sa Điền, cô tới Hải Châu được một năm rồi, cho nên cũng hiểu nguyên do quần thể kiến trúc Đông Sa Điền giữ lại được là do đâu.

Một năm qua số lần cô và Trương Khác gặp nhau chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng mỗi lần cô đơn có thích đi dạo trên con ngõ rải đá xanh Đông Sa Điền, từ đó hiểu được một góc trong sáng chất phác thậm chí là ngốc nghếch trong trái tim của nam nhân thần bí đó.

Đổi lại là người khác có điều kiện tương đương, mặc dù cảm thấy quần thể kiến trúc này bị tháo dỡ là hết sức đáng tiếc, nhưng chẳng tốn công sức để làm gì giữ nó lại, vậy mà y vào thời đầu Cẩm Hồ khởi bộ tài chính thiếu thốn, lại bấp chấp chi phí đầu tư khoản loan vào đây giữ cho quần thể kiến trúc cổ ấy không bị rơi vào vận mệnh bị phá bỏ.

Trương Khác nhìn đôi mắt đẹp của Trần Tĩnh, tựa hồ đang nhìn về chốn xa xăm nào đó, không hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng nói tới Sa Điền, lòng y cũng rất nhiều cảm xúc:

- Muốn mười hai mươi năm nữa còn giữ được con phố cổ u tĩnh này, cho dù khai phát du lịch cũng phải hết sức kiểm chế, nói chung không dễ dàng gì.

- Đúng thế.

Trần Tĩnh khoanh tay trước ngực, một tay chống lấy cằm, lộ ra một đoạn cổ tay trắng như tuyết, đôi mắt trong veo chuyển sang nhìn Trương Khác.

Lúc này Lương Văn Giang và Vương Thái Linh đi tới nói bọn họ phải đi trước, mẹ Trương Khác và rất nhiều người khác đang đợi họ.

Lúc này người người trong phòng trưng bày cũng dần tản đi, nhìn ánh tịch dương từ ngoài đã trải lên sân nhà, Trần Tĩnh nhớ tới chuyện mời ăn cơm:

- Còn nhớ định mời anh ăn cơm cảm tạ, nhưng mấy ngày liền không có cơ hội gặp anh, hôm nay anh có rảnh không?

- Tôi thì rảnh rồi thôi, có điều cô hình như có hơi chút mệt mỗi đó, làm một phụ nữ thành danh thật không dễ dàng gì, hay là tranh thủ về ngủ một giấc đi.

Trương Khác quan tâm nói, trông Trần Tĩnh có vẻ tiêu tụy, song lại thêm phần quyến rũ khiến nam nhân sinh lòng thương hương tiếc ngọc.

- Hừ, chẳng phải tại anh hay sao.

Trần Tĩnh oán giận nói, độ nhiên cảm thấy nói vậy có chút ý vị giống làm nũng với tình nhân, trong lòng xấu hổ, lại nói:

- Có điều về cũng chẳng ngủ nổi, thế nào cũng có việc phải chạy đi, không bằng mời anh một bữa cơm, coi như lấy có làm biếng.

- Vậy tốt rồi, con người tôi thực ra rất rảnh rang, nếu cô không mời tôi ăn cơm, tôi còn phải tìm chỗ đốt thời gian.

Trương Khác giang tay ra:

- Cô chặn giúp tôi nhé, tôi chắc chắn bị mẹ tôi kéo đi làm cu li, mấy ngày này gia trưởng hai bên nhà anh họ tôi và bạn gái gặp nhau ở Hải Châu, mẹ tôi lại hết sức nhiệt tình.

Trần Tĩnh cũng vừa làm xong việc đi qua chỗ này, liền vào xem, đi cùng với cô còn có một giám đốc, một quản lý tài vụ và nhân viên phương diện hành chính nhân lực tựa tập đoàn Đại Nhã sang.

Đỗ ở dưới tòa nhà không phải chiếc BMW đỏ mà là chiếc Ford đen, Trần Tĩnh bảo lái xe đưa những nhân viên kia về trước, cô vào xe Trương Khác, ăn cơm tối xong về chỗ ở trong tòa nhà Phủ Thiên cũng không tốn mấy bước chân.

Xe của Trương Khác ở Hải Châu vẫn là món quà sinh nhật của Tạ Văn Tĩnh, chiếc Volvo S40 xám bạc, mặc dù không cao cấp lắm, nhưng mang biển F12345 cũng đủ nổi bật rồi.

Ở khu vực ngô Đan Tĩnh, ngoại trừ Bát Cẩm Trân ra còn có mấy quán ăn không tệ, có xu thế thành một nơi tập trung nghiệp ẩm thực khác ngoài trung tâm ẩm thực cầu Tứ Phụng, còn khu kiến trúc mới phía tây sau khi xây lên xong lại chẳng có mấy nhà đầu tư để ý tới.

Trương Khác và Trần Tĩnh tới một quán ăn tây, ngồi xuống bên cửa sổ.

Ánh hoàng hôn ngả dần sang sắc tối, tiếng nhạc du dương, tạo nên một không khí nhẹ nhàng đầm ấm, Trương Khác đột nhiên nhận ra, chỗ này quá thích hợp cho đôi tình nhân hẹn hò, ngẩng đầu lên nhìn Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh cởi áo khác ra đặt sang một bên, cô mặc chiếc áo len nhạt bỏ sát người, Trần Tĩnh hết sức đẩy dãn nhưng vòng eo nhỏ nhắn thon gọn tạo thành cơ thể mỹ miều tuyệt hảo, đương nhiên bắt mắt nhất là bầu ngực căng tròn ngạo nghễ, chiếc áo len bị đội lên hình thành đường cong hoàn mỹ, tưởng chừng dùng mắt cũng có thể cảm nhận được sức đàn hồi ghê gớm của nó, Trương Khác nuốt nước bọt, cố kiềm chế kích động muốn đưa tay sờ thử.

Trần Tĩnh cố chút mệt mỏi, nhưng dung nhan tinh tế mỹ lệ chẳng sụt giảm chút vào, ánh mắt Trương Khác dõi theo từng hành động nhỏ của cô, nhìn cô hơi kéo ống tay áo lên, nhìn ra được khuôn mặt của cô mang một vẻ đẹp cô đơn khó diễn tả bằng lời, cô đơn mà ưu nhã.

- Nhìn gì thế?

Trần Tĩnh chọn món xong, trả thực đơn cho phục vụ, cô luôn biết Trương Khác chăm chú nhìn mình, nhưng ánh mắt đó lúc này trong vắt chứ không phải như lúc này hau háu nhằm vào ngực mình, dù lúc đó trong lòng cô cũng không có chút bài xích nào, thậm chí còn có chút kiêu ngạo, đưa tay ra xoa trước mặt mình:

- Có gì đẹp mà nhìn?

- Còn gì đẹp hơn nữa để nhìn sao?

Trương Khác không rời ánh mắt khỏi khuôn mặt cô, nói một cách tự nhiên chân thành:

- ...

Trần Tĩnh cảm nhận rõ ràng một chỗ yếu đuối nào đó trong lòng bị làm xúc động rồi, chẳng lẽ mắng y lỗ mắng sao? Cố điều chỉnh lại tâm trạng, mỉm cười che dấu:

- Anh luôn lấy lòng các cô gái như vậy à?

- À, chỉ thuận miệng nói thôi, sự thực là thế mà, không phải tôi muốn lấy lòng cô đâu nhé.

Trương Khác biết điểm dừng, gọi một suất tôm nướng cùng bò bít tết.

Tới lúc ăn cơm lại hết sức nghiêm túc bàn luận chuyện thương nghiệp, lúc ở phòng trưng bày, được nghe Trương Khác nói về khái niệm công ty và thương hiệu, liền lấy ra thành đề tài đàm luận.

Hai năm qua Trần Tĩnh rất muốn đem những lý luận tiên tiến học được ở nước ngoài dùng ở trong nước, nhưng giờ cô đã nhận ra đó là một sự nghiệp đầy sáng tạo và thách thức, nghiêm túc trao đổi mới phát hiện Trương Khác không chỉ có sự nhạy bén với thị trường, mà nghiên cứu vận thành thị trường cũng có nghiên cứu sâu sắc.

- Sớm biết như thế đã chẳng cần du học nữa, bá anh làm thầy cho xong.

Trần Tĩnh gọi phục vụ tới thanh toán xong rồi đùa với Trương Khác, trước đó vốn định ăn tối xong về ngủ, nhưng vừa rồi ở quán ăn nói chuyện rất lâu, càng nói càng hợp ý, quan trọng hơn nữa là trước giờ chưa có ai chịu nghe cô nói một cách nghiêm túc như thế, đặc biệt là nam nhân có địa vị, cảm giác được thừa nhận làm cô hết sức hứng phấn, tới lúc này vẫn chưa hết hứng, vẫn cứ muốn giải bày với Trương Khác nhiều hơn.

696. Chương 696: Không Bằng Cầm Thú

Quán ăn tây cách tòa nhà Phủ Thiên có năm sáu phút đi bộ, Trương Khác lái xe dừng trước tòa nhà, hỏi Trần Tĩnh có muốn về ngủ không, lúc nói chuyện trong quán ăn cô đã che miệng ngáp, mí mắt chịu xuống rồi, thiếu chút nữa là gục luôn xuống bàn ngủ, Trương Khác vừa quay sang hỏi thì phát hiện Trần Tĩnh ngoẹo đầu qua một bên ngủ từ bao giờ.

Trương Khác chỉ còn biết mỉm cười lắc đầu, nhìn thấy cô ngủ hết sức say sưa, không nỡ lòng nào đánh thức, thầm nghĩ liên tục cho Cao Khoa Khoa Vương hai ánh hào quang, thời gian qua áp lực của Trần Tĩnh phải rất lớn, nhìn một mỹ nhân yêu kiều vắt vẻo thành thế này, trong lòng có chút thương xót.

Trương Khác lái xe nhẹ nhàng đi vào dải xanh hóa bên sông dừng lại, đợi Trần Tĩnh ngủ dậy rồi tính.

Trần Tĩnh học ở nước ngoài tập được thói quen tốt, cho dù đi trong thành phố tốc độ không nhanh cũng sẽ đeo giày an toàn, Trương Khác nhìn giày an toàn thất trước ngực cô làm gồ lên bầu ngực cao vút, Trương Khác thiếu chút nữa đưa tay chạm vào, may kịp kim cương trước vực thẳm.

Qua ánh sáng đèn đường từ ngoài chiếu vào, thấy hơi thở của cô không đều, thầm nghĩ có lẽ đai thắt chặt quá, định cởi đai ra cho cô ngủ thoải mái hơn.

Trần Tĩnh tỉnh rồi, ý thức được người Trương Khác ngả tới, một cánh tay áp trước ngực, còn cảm giác được hơi thở nóng rực của Trương Khác phả vào tai mình.

Cô không biết Trương Khác tránh lúc giày an toàn bị tháo ra co lại quá mạnh làm cô thức tỉnh cho nên mới một tay giữ đai an toàn cũng phải từ từ theo nó ngả sang một bên, đó là chuyện bất đắc dĩ thôi, chớp mắt

đó tâm thần Trần Tĩnh chấn động, chỉ nghĩ Trương Khác nhân lúc mình ngủ định làm chuyện gì đó, lông tóc dựng cả lên.

Y định làm gì? Trần Tĩnh rất khẩn trương, không biết nên giả vờ tỉnh lại ngăn cản Trương Khác, lại nghĩ nếu anh ấy hôn một cái hoặc ôm mình thì sao?

Nghĩ như thế trong lòng có chút khát vọng, vừa rồi sao lại ngủ thiếp đi mất để rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan này chứ? Đúng là đau đầu, nếu y hôn xong hoặc ôm xong không thỏa mãn thì làm sao?

Y có sờ ngực mình không? Cái tên này lúc ăn cơm cứ thi thoảng lại nhìn vào đó, cảm giác núp vú tê tê rồi hơi hơi sần cứng lên, Trần Tĩnh thầm mắng đồ phản chủ, nếu y đặt tay lên ngực mình nhất định muốn nghịch ngợm chỗ đó?

Trần Tĩnh vừa xấu hổ lại bất an, nhưng khao khát kia là sao? Càng ức chế ý nghĩ đó, hai núm vú càng ngứa ngáy, trong cơ thể có một ngọn lửa khó diễn tả cháy lan đi từ bụng.

Trương Khác định đặt giấy an toàn sang một bên, từ đầu tới cuối đầu hết sức cẩn thận tránh chạm vào người Trần Tĩnh, nhìn thấy gò má cô ửng hồng dưới ánh đèn hết sức quyến rũ, không kìm được tham lam muốn nhìn thêm một lúc.

Đương nhiên ánh sáng mờ như thế nhìn không rõ, một phần là tưởng tượng trong đầu, động tác ở tay thì thực sự càng ngày càng chậm lại.

Trần Tĩnh đợi thêm một lúc, cô cảm giác được Trương Khác nhìn mình, áp lực từ ánh mắt chầm chầm đó, bằng vào trực giác phụ nữ có thể cảm nhận được, còn cả hơi thở nóng hổi có cái mùi nam nhân ngai ngái làm tâm tư rối loạn kia, thực là khiến người ta mê loạn.

Trần Tĩnh quyết định không tỉnh lại, không tỉnh, tên này nhiều lắm động chân động tay sờ mó vài cái, nếu tỉnh lại y lớn gan muốn làm chuyện quá đáng hơn, mình có nên chống cự hay không? Lại một vấn đề đau đầu nữa.

Đợi lát nữa, cảm giác Trương Khác chẳng những không động chạm gì, lại còn rút tay về, y làm sao vậy, sao tự nhiên nhất gan thế? Trước ngực càng lúc càng ngứa ngáy khó chịu, sao y lại có thể nhất gan vào đúng lúc này cơ chứ?

Trong lòng Trần Tĩnh thầm oán hận.

Trần Tĩnh thầm nghĩ thôi vậy, người ưỡn lên, đợi xoay người một cái rồi vờ tỉnh lại, tránh trên này bị bóc trần tâm tư không xuống nước được về sau khó nhìn mặt nhau, ngực sát qua ban tay đang rút về của Trương Khác.

Cô có thể cảm giác được ngón tay của Trương Khác cách một lớp áo lướt qua hai núm vú của mình, đốm lửa nhỏ âm ỉ tránh trong lòng bùng lên, đột nhiên biến thành luồng điện chạy tán loạn trong lòng, đó là cảm giác kỳ diệu không gì diễn tả được.

Cái tên này không ngờ lại sờ ngực mình, Trần Tĩnh tất nhiên không dám tỉnh lại, còn cố sức làm cho hơi thở của mình không quá gấp gáp, thầm nghĩ y sờ rồi liệu còn muốn làm chuyện gì nữa không?

Trương Khác không ngờ Trần Tĩnh ngủ còn vặn vẹo người lung tung như thế, tay chạm vào một cái, Trần Tĩnh không chỉ mặc áo len còn có cả áo lót, y chỉ vô tình sượt qua, đâu phải bóp nó, đương nhiên chẳng có cảm giác gì, lại còn lo Trần Tĩnh tỉnh lại sinh ra hiểu lầm không biết giải thích ra sao.

Thấy Trần Tĩnh quay người một cái rồi ngủ tiếp liền yên tâm, điều chỉnh ghế hạ thấp xuống, nhìn văng trong cong bên ngoài, cách lớp cửa kính vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nước sông Sơ Cẳng chảy róc rách.

Trần Tĩnh đợi mãi chẳng thấy Trương Khác có thêm động tác gì, cảm thấy hết sức kỳ quái, lại nghĩ: Y muốn làm chuyện khác thì phải từ chối ra sao? Tên này thực quá đáng, rõ ràng có cô gái thiên kiều bá mị như Hứa Tư làm bạn, còn có cô bạn gái xinh tươi đáng yêu như Đường Thanh, sao còn động lòng với nữ nhân khác?

Trần Tĩnh rất muốn thở dài một hơi, song không muốn để Trương Khác nhận ra, áp hơi chầm chậm thở ra từng chút một, đột nhiên nhận ra đai an toàn trước ngực đã được cởi rồi, lúc lên xe mình đã cái vào mà,

đây gần như động tác bản năng không thể nhầm được, chẳng lẽ vừa rồi y giúp mình cởi đai an toàn để ngủ thoải mái hơn?

Giờ Trần Tĩnh hoàn toàn hiểu ra, rõ ràng là mình ưỡn người lên cho y sờ mà, trong lòng ngượng ngùng không siết, mình làm sao có thể như vậy được cơ chứ? Chỉ là cảm giác chớp mắt đó thật mỹ diệu, hai chân cũng ẩm ướt, không khỏi nhớ tới giấc mơ hoang đường đó.

Trương Khác thấy Trần Tĩnh lại cự mình, khẽ hỏi:

- Tĩnh rồi à?

Trần Tĩnh vờ như mới tỉnh dậy, đưa ta che miệng, phát ra tiếng kêu kinh ngạc:

- Á, vừa rồi tôi ngủ trên xe sao?

- Ha ha, xe vừa rời khỏi quán ăn là cô đã ngủ rồi, không muốn gọi cô dậy nên lái xe tới đây, mấy ngày qua mệt lắm hả?

Trương Khác thấy mặt Trần Tĩnh đỏ bừng, chỉ cho rằng do ánh đèn đường chiếu vào, không nghĩ sang hướng khác, có điều trong bóng tối thấy đôi mắt Trần Tĩnh đặc biệt sáng.

- Cho dù muốn thành quân cờ của Cẩm Hồ cũng phải đủ nỗ lực mới được, khổ một chút, mệt một chút cũng là chuyện đương nhiên mà ...

Trần Tĩnh mỉm cười nói:

- Không phải lại muốn tôi chịu trách nhiệm gì chứ hả?

Trương Khác đùa:

- Được, hay là để cô ngủ trong xe một lúc nữa?

- Được không?

Trần Tĩnh không nhịn được ngáp một cái, thẹn thùng nói:

- Mấy ngày qua về chung cứ thế nào cũng không ngủ ngon, hết chuyện này tới chuyện khác cứ hiện ra trong đầu, khả năng là do quá phấn khích.

- Ủ, hai năm trước Cẩm Hồ mỗi bước đều như đi trên băng mỏng, tôi cũng ít khi ngủ ngon, nghe cô nói thế tôi liền có cảm giác đồng bệnh tương lân.

Trương Khác lại ngả người tới, giúp Trần Tĩnh hạ lưng ghế xuống:

- Cô ngủ thêm một chút đi.

Lúc ăn cơm thời gian còn sớm, ăn xong chưa tới 8 giờ, Trần Tĩnh chưa ngủ được 10 phút, chẳng có chuyện gì làm, Trương Khác cũng rảnh rang, nghĩ lúc này mẹ chắc đang cùng nhà cậu và mẹ con Vương Thái Linh tán gẫu việc nhà, y chẳng muốn tới góp vui.

Hai ngày qua Tạ Văn Tĩnh ở gian phòng phía trường học, đi tìm người khác cũng không thích hợp, đại đa số không tiếp khách thì cũng vừa chè chén xong, chẳng bằng ở lại đây bên giai nhân.

Trương Khác đưa tay rời điều chỉnh lưng ghế, gần như thế cảm giác như y ôm mình vậy, Trần Tĩnh cảm thấy người nóng lên, có chút kích động muốn ôm thật chặt y vào lòng.

Nhưng sao có thể như vậy được? Y nhỏ hơn mình rất nhiều, lại có cả bạn gái cả tri kỷ rồi, Trần Tĩnh kéo hai mép áo khoác lại, như cô che đậy bản thân, cô biết nếu Trương Khác muốn làm gì, thực sự mình không có dũng khí từ chối, trong bấn loạn nhắm mắt lại, nghe thấy Trương Khác rút tay về nằm xuống ghế, trong lòng có chút hụt hẫng.

Thật kỳ lạ, lòng loạn như thế mà lại ngủ thiếp đi rất nhanh, ngủ rất ngon, chẳng biết bao lâu Trần Tĩnh tỉnh lại, mặt dựa vào vai Trương Khác, vừa mở mắt ra thấy Trương Khác đang nhìn mình.

- Á.

Trần Tĩnh giật mình, mình ngã vào vai y lúc nào thế, đưa tay lên xem đồng hồ:

- Sao anh không gọi tôi dậy? Làm tổn của anh năm sáu tiếng rồi.
- Làm gì có chuyện đó? Con người tôi rất rảnh rỗi.

Trương Khác khởi động xe:

- Lần sau cô không ngủ được, tôi vẫn có thể bồi tiếp cô miễn phí, giờ tôi đưa cô về nhé.

Trần Tĩnh không biết trả lời câu này ra sao, mím chặt môi không nói.

Trần Tĩnh khuôn mặt tinh tế mỹ lệ, đặc biệt sau khi ngủ đầy đủ, tinh thần phấn chấn, càng đẹp một cách ưu nhã mà gợi cảm, lại đang tuổi hoa nở rộ, Trương Khác nhìn cũng động lòng, tiếc là chỗ này ngay gần tòa nhà Phủ Thiên, đánh vòng xe lại một cái là tới nơi rồi.

Trần Tĩnh trở về phòng lấy chai nước khoáng tu liền một hơi dài.

Ngủ liền trong xe sáu tiếng, đó là giấc ngủ ngon lành nhất trong thời gian qua, về tới nhà tinh thần dồi dào, chẳng buồn ngủ chút nào, liền mở máy vi tính ra xử lý công việc.

Công việc cứ như đổ mãi tới, xử lý không hết, dừng tay nhìn ra ngoài, lúc này bầu trời bên ngoài bị mây đen bao phủ, chẳng thấy trăng sao đâu nữa.

Đột nhiên nhớ ra một việc muốn trao đổi với Úc Bình, chẳng nghĩ Úc Bình đã ngủ chưa, liền gọi điện thoại tới luôn, mấy ngày qua đều như thế, cô cũng thường xuyên đang ngủ bị Úc Bình hoặc Tạ Tử Gia gọi điện đánh thức.

Nghe thấy giọng Úc Bình chẳng hề buồn ngủ, lại vừa khéo có chuyện muốn tìm mình thương lượng, Trần Tĩnh liền bảo cô ta lái xe tới chỗ mình.

Hiện đã sang ngày 24 rồi, chiều hôm nay hiệp hội xúc tiến kỹ thuật sẽ chính thức thành lập, Cao Khoa Khoa Vương mặc dù chỉ là nhân vật phụ, dù là thể thân phận đó cũng làm Trần Tĩnh cảm giác gánh nặng trên vai rất lớn.

Bao nhiêu xí nghiệp điện tử trong nước lọt vào top 100 còn chưa có tư cách làm nhân vật phụ này, Cao Khoa Khoa Vương lại có được quá dễ dàng.

Úc Bình vừa mới thấy Trần Tĩnh đã nói:

- Còn tưởng cô trước khi trời sẽ không tài nào thoát thân được.
- Hả?

Trần Tĩnh vừa không hiểu, vừa hơi giật mình.

- Cô sẽ không nói ăn tối xong với y là về nhà ngủ ngay chứ hả?

Úc Bình nháy mắt:

- Có chuyện khẩn cấp muốn tìm cô, nhưng gọi tới nhà cô bảy tám lần đều không được.
- Di động của tôi có vấn đề gì đâu!

Trần Tĩnh cầm di động trên bàn lên vờ không hiểu lắc lắc trước mặt Úc Bình.

- Mặc dù chuyện rất gấp, nhưng không tới mức gọi vào di động của cô.

Úc Bình cười giảo hoạt:

- Đừng vờ vịt với tôi nữa.
- Không xấu xa như cô nghĩ đâu, tôi ở trong xe anh ta không để ý ngủ mất, tỉnh lại thì đã là 2 giờ sáng ...

Trần Tĩnh phân bua, mặc dù sự thực đúng là như thế, nhưng nói ra vẫn thấy chột dạ:

- May mà tỉnh lại về nhà, nếu không ngủ liền tới lúc trời sáng bị cô làm oan uống chết thôi.

- Không làm chuyện gì khác à?

Úc Bình nghi hoặc hỏi, gọi liền mấy cú điện thoại không được, cô còn tưởng đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.

- Làm chuyện gì chứ?

Dưới ánh đèn trần, da dẻ sáng bóng của Trần Tĩnh hiện lên lớp phấn hồng, có che dầu cũng không che dấu được.

- Ồ..

Úc Bình nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Trần Tĩnh đương nhiên hiểu hôm nay chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhưng Trần Tĩnh động tình với cái tên đó là điều dễ dàng thấy được, phì cười:

- Đúng là không bằng cảm thú.

Trần Tĩnh biết chuyện cười “không bằng cảm thú”, mặt đỏ dừ không không để Úc Bình tiếp tục bám lấy chủ đề này nữa, đi rót nước, thầm nghĩ : Chẳng lẽ mình không trách y “chẳng bằng cảm thú” sao?

- Cô không chủ động mời y lên phòng ngồi một lúc sao?

Úc Bình không chịu buông tha, chút tâm tư đó Trần Tĩnh sao qua nổi người kinh nghiệm như Úc Bình? Trần Tĩnh ở cùng với nam nhân khác đã bao giờ phóng túng tới mức ngủ trên xe người đó chưa? Trần Tĩnh đã không còn chút phòng bị nào với Trương Khác rồi, xui thay tên đó đột nhiên làm quan tử, Úc Bình cũng nhìn ra u oán trong mắt Trần Tĩnh:

- Nếu tôi gặp phải nam nhân mình thích, thế nào cũng tìm mọi cách quyến rũ cho bằng được, tôi cả đồng tuổi thế này rồi vẫn chưa gặp được nam nhân đáng để quyến rũ.

- Ồ, cô già lắm đấy, cô cho rằng thường ngày cô lẳng lơ như thế không phải là để quyến rũ nam nhân à?

Trần Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, ôm lấy gối, nhớ tới Hứa Tư cô gái có thể làm thiên hạ chao đảo, hỏi :

- Nếu nam nhân đó sớm có nữ nhân mình yêu thương, hơn nữa tuyệt đối sẽ không bỏ nữ nhân đó, liệu có có thi triển hết bản lĩnh để quyến rũ không?

- Vậy còn cách nào khác, có lẽ nữ nhân cả đời chỉ gặp được một nam nhân đáng để quyến rũ.

Úc Bình ngồi xuống, đôi mắt như vàng trắng phủ một tầng sương u oán:

- Chẳng lẽ ủy khuất bản thân để thành toàn cho người khác à?

Trần Tĩnh không hiểu lắm, định hỏi, nhưng một số chuyện không thể nói hết ra được, ngập ngừng lại thôi.

Úc Bình thở dài, rồi cười nói:

- Người ta nói cuộc đời có vô số khả năng, nhưng con người lại cứ thường cưỡng ép bản thân đi vào con đường khác người ... Có người có lẽ chỉ nói tự làm tự chịu mà thôi, nhưng người khác không hiểu, không lựa chọn như thế, cũng sẽ bị càng dày vò hơn.

- Ừ...

Trần Tĩnh hiểu con đường khác người Úc Bình nói là làm tình nhân cho Chu Phú Minh, chỉ là không hiểu cô ta nói tới con đường khác càng dày vò hơn là gì.

Tới rạng sáng Úc Bình rời đi, Trần Tĩnh nằm trên ghế sofa ngủ thêm một lúc, lại lần nữa mơ thấy Trương Khác liền hiểu ra.

Trần Tĩnh ăn sáng xong liền lái xe tới toàn nhà Cẩm Hồ.

Văn phòng hiệp hội xúc tiến cũng đặt bên trong tòa nhà Cẩm Hồ, trong hiệp hội, địa vị của Cẩm Hồ giống với sáu đại biểu khác, không hề có đặc thù gì, chi phí hoạt động của hiệp hội cũng không do một mình Cẩm Hồ gánh vác mà do bảy công ty cùng chịu.

Đương nhiên Cao Khoa Khoa Vương lần này có được địa vị và đãi ngộ đặc thù như thế, tất nhiên phải cố gắng thêm chút gì đó cho hiệp hội, thời gian vừa rồi đại bộ phận tinh lực của Trần Tĩnh đổ vào đây.

Trần Tĩnh đi vào thang máy, vừa quay đầu lại thấy Trương Khác đang đi từ cửa vào đại sảnh, nghe nói thường ngày y rất ít tới đây, hôm qua gặp được chỉ là ngẫu nhiên, hơn nữa Trương Khác cũng chẳng chú ý lắm tới chuyện hôm nay, cho dù lúc này có nhớ quan tâm tới, phải nên tới thành ủy thảo luận làm sao tiếp đãi hai nhân vật lớn Cảnh Trọng Dương, Lý Viễn Hồ chứ?

Trương Khác đi nhanh tới, đại khái là muốn vào thang máy.

Lúc này Trần Tĩnh hơi sợ đối diện với Trương Khác, mong cửa thang máy đóng lại trước khi y tới, nhưng có người khác bấm nút không để cửa thang máy đóng vào, Trần Tĩnh quay sang, nhận ra đó là Diêu Văn Tịnh, còn có cả Chu Hưng Đông trong thang máy, hẩn nhìn thấy Trương Khác mặt lạnh tanh.

Trương Khác đi vào thang máy khoác vai Diêu Văn Tịnh chào hỏi, chẳng thèm để ý tới Chu Hưng Đông, cô định nhích sang một bên tránh, Trương Khác lại ghé sát vào bên tai hỏi:

- Tối qua ngủ thế nào?

Không biết là y hỏi chuyện ngủ trên xe hay là về nhà ngủ, xung quanh toàn là người, lời này của Trương Khác làm người ta nghe ít nhiều cảm thấy có chút ám muội.

Trần Tĩnh mím môi, trừng mắt lên nhìn Trương Khác, đôi mắt long lanh như nước hồ thu cố giấu chút tình cảm thâm kín, tâm tư hơi loạn, chẳng biết trả lời ra sao, giống như thiếu nữ lần đầu biết yêu, hay hoảng hốt sợ hãi trước mặt người đó.

Văn phòng hiệp hội ở tầng bảy, Trần Tĩnh đi ra ngoài không thấy Trương Khác đi theo mới thở phào, không ngờ nghe Diêu Văn Tịnh ở bên hỏi:

- Trần tiểu thư có vẻ rất thân với Khác thiếu gia thì phải?

- Ồ thế à? Coi như thế đi, dù sao ở Hải Châu, ngẩng đầu cúi đầu thấy nhau mà ...

Trần Tĩnh trả lời hơi bối rối, một lúc sau mới phản ứng lại:

- Cục trưởng Diêu cũng rất thân với Khác thiếu gia mà.

- Ha ha ha, tên đó à, nếu được tôi mong chẳng có dính líu gì tới y, đi cùng y, các cô gái xinh đẹp đều bị y thu hút hết rồi, đặc biệt cô gái xinh đẹp tài giỏi như Trần tiểu thư, chỉ cần đứng cùng với tên đó là tôi chẳng có chút hi vọng nào rồi.

++++

697. Chương 697: Cuộc Họp Nhàm Chán

Rất nhiều người tới Hải Châu từ hôm qua rồi, sáng nay lại lục tục thêm một đồng người tới nơi, máy bay của Cảnh Trọng Dương tới lúc 11 giờ sáng, còn xe Lý Viễn Hồ, La Quân cũng tới vào chừng đó, mặc dù phía Cẩm Hồ đã có Lễ Khánh Sinh tiếp đãi rồi, nhưng Trương Khác muốn khoanh tay đứng nhìn là không thể.

9 giờ, Tổng Bồi Minh tới Cẩm Hồ xác nhận lần cuối công tác tiếp đãi, lên tầng tóm lấy Trương Khác xuống tham gia cuộc họp.

Tổng Bồi Minh biết, Trương Khác mà mở miệng, công tác tiếp đãi sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều; Cẩm Hồ muốn xe có xe, muốn người có người, muốn địa điểm có địa điểm, tiền tiêu cũng hào phóng, vậy mà Trương Khác lại bảo Cẩm Hồ thể hiện như hoạt động lần này không liên quan trực tiếp tới bọn họ vậy.

Trương Khác bị lôi tới phòng hội nghị, nhưng không ngồi phía trước, kéo một cái ghế, ngồi trong góc với Trần Tĩnh:

- Cô cũng bị kéo tới làm cu li à?

- Tôi luôn là cu li mà.

Trần Tĩnh nói nhỏ:

- Hiện giờ ai cũng sai bảo chúng tôi được, Úc Bình không thể bỏ việc đấy, chỉ đành do tôi tới làm chân sai vặt.

Đám Liên Tẩn Liên Tín chỉ tùy tiện phái một giám đốc khu vực đảm nhận liên lạc trong hiệp hội là được, mà người liên lạc cũng có năm bảy loại, như đám Lỗ Khánh Sinh thậm chí chẳng hỏi tới sự vụ thường nhật của hiệp hội.

Cho dù là công tác tiếp đãi, Diêu Văn Thịnh cũng đến hôm qua mới bỏ thời gian tới Hải Châu, trước đó do Chu Tiểu Quân thay hần.

Cao Khoa Khoa Vương không thể làm cao như thế, dù là sai Lưu Minh Huy tới, nhưng hần chưa đủ phân lượng, Úc Bình là tổng giám đốc, không muốn cô ta bị việc lật vật này trối lầy thì Trần Tĩnh đành phải tới.

Đúng là những chuyện hết sức lật vật, ngay cả đám Tiêu Thụy Dân tới Hải Châu từ hôm kia cũng không thêm tham gia loại hội nghị như thế này, hai ngày qua chỉ lộ diện ở đây đúng một lần.

Trương Khác thuần túy là bị Tống Bồi Minh kéo tới góp vui, chẳng ai hi vọng y có thể làm chuyện gì cụ thể, chỉ mong y có mặt làm người của Cẩm Hồ coi trọng cuộc tiếp đãi này.

Ý của Đường Học Khiêm là hôm nay Trần Tín Sinh có về Hải Châu kịp hay không chưa chắc, có điều hai người Tô Tân Đông, Đinh Hòe nhất định phải tới sân bay và đường cao tốc đón người, không được phép phái bữa một đại biểu tới cho có, Trương Khác đành phải nghe theo.

Từ chi tiết an bài công tác tiếp đãi có thể nhìn ra Cao Khoa KV hoàn toàn không được coi trọng.

Trương Khác cười trừ, lúc này y chẳng thể lên tiếng bất bình thay cho Trần Tĩnh, hai tay gối sau đầu, chân vất lên, nghe Tống Bồi Minh đang thao thao bất tuyệt.

Trần Tĩnh trông bộ dạng lười nhác này, nghĩ ở Hải Châu ngoài Đường Học Khiêm ra chỉ e không ai sai phái nổi y, lúc này di động của cô rung lên, là điện thoại của Tạ Tử Gia, khẽ bảo với Trương Khác:

- Chắc Tử Gia tới thành phố rồi.

Trương Khác nghe tới cái tên này là mày bắt giắc cau lại, nghe Trần Tĩnh che điện thoại nói nhỏ bảo Tạ Tử Gia đi thẳng lên tầng bảy, thì ra cô nhóc này đã tới tòa nhà Cẩm Hồ.

Cuộc họp kết thúc, đương nhiên chẳng có chuyện gì của Trương Khác, Tống Bồi Minh kéo đám Diêu Văn Thịnh, Chu Hưng Đông đi.

Trương Khác vươn vai ngáp dài về văn phòng, ở sảnh lang gặp Tạ Tử Gia mặc chiếc áo khác ngoài màu cam đứng trong góc hơi tối, giống như hương lan trong khe núi sâu kín gió, cô bé này tuy vóc người mỏng manh, nhưng là mỹ nhân tướng mạo thuần khiết, nếu không biết cái tính quái gở của cô ta, có lẽ rất nhiều người sẽ bị mê hoặc.

- Loại cuộc họp này mà anh cũng tham gia à?

Tạ Tử Gia thấy Trương Khác đi ra, nghi hoặc hỏi.

- Chẳng có gì để làm mà.

Trương Khác dứt tay túi quần, nhún vai đáp.

- Á, tốt quá rồi, Trần Tĩnh không có thời gian đưa tôi đi tham quan phòng trưng bày của Cẩm Hồ, bản cô nương thanh thuần khả ái, đi bên cạnh anh sẽ không thấy mất mặt chứ?

Tạ Tử Gia vui ra mặt.

Người khác có thể nói mình “khả ái” riêng Tạ Tử Gia không có tư cách này, Trương Khác nghe mà rùng mình, Trần Tĩnh buồn cười lắm, chàng trai khác mà nghe yêu cầu này đều sẽ cười tít mắt, Trương Khác thì viết luôn hai chữ “phiền toái” lên mặt, Tạ Tử Gia cứ coi như không thấy, mặt hết sức ngây thơ mong đợi nhìn y.

- Ừm, được ...

Trương Khác nghĩ buổi sáng chẳng có gì, không thể phủ phàng từ chối một cô gái.

Trần Tĩnh thấy Trương Khác đồng ý rồi liền đi làm việc của mình.

Đây là ngày thứ hai phòng trưng bày mở cửa với bên ngoài, Trương Khác đứng đỉnh cùng Tạ Tử Gia đi vào, thấy Lý Tại Thù, Lý Hình Dư cũng ở trong đó, bọn họ tới hôm qua, chuyến này có cả Kim Nam Dung.

Lý Hình Dư mặc chiếc áo nhung dài màu đen che kín móng, chiếc quần jean màu lam bó gọn lấy cặp đùi mê đắm, hông thắt lệch một cái đai lưng bằng cổ tay, ăn mặc cực kỳ phong cách thời thượng.

Kim Nam Dung đang trò chuyện với Lý Tại Thù, mặc dù Lý Hình Dư đứng bên cạnh, nhưng hoàn toàn không có vẻ gì là đang nghe bọn họ nói chuyện, đôi mắt đẹp khiến lòng người xao động mang một thoáng u buồn, không biết đang lo lắng chuyện gì.

Đúng là một con yêu tinh, Trương Khác biết rất nhiều mỹ nữ, song chỉ có vài ba người có thể sánh được với Lý Hình Dư, khách thăm quan trong phòng coi cô như sản phẩm tinh xảo nhất để thưởng thức, liên tục nhìn trộm về phía đó.

Trương Khác để ý nét mặt của Tạ Tử Gia, khi nhìn thấy Lý Hình Dư, tiểu ma đầu mím môi lại, dung mạo tuyệt mỹ và vóc dáng bốc lửa của Lý Hình Dư làm các cô gái khác sinh thù địch cũng là thường tình.

Tạ Tử Gia xinh đẹp, nhưng vóc người hơi gầy, nhất là ngực chỉ hơi gồ lên như cô bé 13,14 tuổi mới phát triển, đương nhiên không ưa nổi bộ ngực hùng vĩ của Lý Hình Dư.

- Tôi đã mời trung tâm Bắc Kinh kiểm tra đầu đĩa của Ái Đạt, trừ những đặc tính bọn họ tuyên truyền, ở phương diện xử lý hình ảnh, đọc đĩa, còn ẩn chứa tính năng trác tuyệt, quỹ kế của bọn họ muốn dành lứa doanh nghiệp đầu đĩa khác.

Kim Nam Dung chỉ một cái đầu đĩa nói:

- Bọn họ không chỉ xuất sắc trong vận hành thị trường, mà ở kỹ thuật cũng không thể xem nhẹ ...

Trương Khác nghe thế mỉm cười, quả nhiên đối thủ hiểu được nhau nhất.

Lý Hình Dư nghiêng người qua, nhìn thấy Trương Khác, giật mình mở to mắt, rồi hơi nhú mày lại, tựa hồ tức giận, vẻ mặt mày làm cô thêm hết sức đáng yêu.

Đám Lý Tại Thù quay sang, ánh mắt dừng trên mặt Trương Khác ba giây mới đưa tay ra:

- Nhận thức được chỗ lợi hại của Cẩm Hồ, Samsung sẽ nghiêm túc coi Cẩm Hồ là đối thủ cạnh tranh trọng yếu ở thị trường Trung Quốc, hi vọng Cẩm Hồ ngày càng có biểu hiện xuất sắc trên thị trường.

- Tôi nên nói gì đây, nói xin đừng nương tay à?

Đối diện với sự khiêm nhường giả dối đó, Trương Khác chỉ cười nhạt:

- Hay là nói Cẩm Hồ sẽ cho các vị kinh ngạc?

Trương Khác không hề khách khí chút nào, điều này bọn chúng sớm lĩnh giáo rồi, Lý Hình Dư thì hơi nhướn mày lên, thật khó nói đó là biểu hiện gì.

Đương nhiên thấy thái độ lạnh lùng đó, đám Lý Tại Thù chẳng ở lại làm gì ắt mặt, chào hỏi Tạ Tử Gia rồi dẫn hai tên vệ sĩ đi.

- Lý Kiến Hi từng nói trừ GE của Mỹ, Sony của Nhật thì các doanh nghiệp điện tử khác bọn họ không để vào mắt. Thành viên gia tộc bọn họ đa phần trán cao hơn trời, song đánh giá của Lý Tại Thù về Cẩm Hồ không phải thấp đâu.

Tạ Tử Gia ngoẹo đầu nhìn Trương Khác, trầm nghĩ :“Bỏ qua những cái khác, y còn rất đẹp trai nha!”

- Cần gì đánh giá của bọn họ.

Trương Khác khinh bỉ nói, quay đầu nhìn lại, thấy Lý Hình Dư đang quay mình vào thang máy nhìn sang, không ngờ chạm vào ánh mắt y, bối rối nhìn sang chỗ khác, trông rất nhu mì đáng yêu.

Khỏe miệng Trương Khác hơi cong lên, khó diễn tả chừng hơi giống nụ cười lại có vẻ không giống, không ngờ cô gái thiên hương quốc sắc như vậy, lại lựa chọn tự sát trong bồn tắm ở chung cư lạnh lẽo vào đúng lúc rực rỡ nhất trong đời.

Có mặt Trần Tĩnh, Trương Khác nhận lời đưa Tạ Tử Gia tham quan, tới nơi kéo một nhân viên công tác đẩy toàn bộ trách nhiệm lên hắn, bỏ lại một câu:

- A, nhớ ra có việc phải làm.

Thế là chuồn mất.

698. Chương 698: Chim Nhỏ Xổ Lồng

Trương Khác bỏ chạy bất kể Tạ Tử Gia nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận phía sau chiếu ánh mắt sắc như dao đâm vào lưng mình, đến khi cánh cửa cầu thang máy khép lại, mới thở phào.

Cầu thang máy dừng ở tầng 12, cửa vừa mở ra không ngờ thấy Lý Hình Dư đang đứng dùng tiếng Hàn giải thích gì đó với hai bảo vệ, không thấy đám Lý Tại Thù đâu.

Có thể nói tòa nhà Cẩm Hồ trừ tầng bảy dùng cho hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ra thì đều là cơ cấu hạch tâm của hệ thống Cẩm Hồ, tầng 12 càng là hạch tâm trong hạch tâm, là văn phòng của Trương Khác và thành viên phòng hạng mục lớn, nếu không có nhân viên công tác có cấp bậc cao dẫn đường tuyệt đối không ai được bước chân vào.

Trương Khác không hiểu sao Lý Hình Dư lại một mình xuất hiện ở đây, nghe cô giải thích chẳng qua là lấy việc đi tìm nhà vệ sinh làm cớ mà thôi, đương nhiên bảo vệ không hiểu gì, nhất quyết mời cô đi.

- À, đó là bạn tôi.

Trương Khác phát tay với bảo vệ, dùng tiếng Hàn nói với Lý Hình Dư:

- Hình Dư tiểu thư tìm nhà vệ sinh à, trong phòng tôi có đây ...

Về mặt y rất quý dị làm người ta nhìn không yên tâm nổi.

Lý Hình Dư mặt đỏ dừ, nhớ lại chuyện xấu hổ trên tàu hỏa, hai tay ôm trước ngực, dùng giọng nói tội nghiệp, gần như cầu khẩn nói:

- Tôi chỉ muốn tìm chỗ nấp một chút, không biết nơi này không cho người ngoài vào.

- Trốn bọn họ à?

Trương Khác mỉm cười:

- Văn phòng tôi rộng lắm, một vài người vào trốn cũng không thành vấn đề.

Lý Hình Dư không yên tâm, nhưng không muốn xuống lầu, do dự một lúc rồi đi theo, vừa vào văn phòng thì cửa thang máy mở ra, Lý Tại Thù thò đầu vào, chắc là tìm Lý Hình Dư song bị bảo vệ chặn lại.

Trương Khác huyết sáo vui vẻ, đưa một tách cà phê cho Lý Hình Dư đang ngồi trên ghế sofa rất khép nép.

Lý Hình Dư thì thoảng liếc qua cửa sổ nhìn xuống bãi đỗ xe, tay cầm chiếc di động đã tắt máy, lần nào cũng thất vọng vì chiếc Ferrari vàng rực vẫn đỗ ở bãi.

Trương Khác cầm tách cà phê dựa vào bàn làm việc ngẩng khuôn mặt Lý Hình Dư, chiếc áo khoác cài kín cúc dựng cổ lên, không biết che đi cơ thể nóng bỏng quá cỡ, hay là che dấu nội tâm yếu ớt, ánh mắt sợ hãi lo lắng làm trái tim nam nhân nào có chút thương hương tiếc ngọc cũng cảm thấy đau đau.

Trong câu chuyện xưa cũ kia, Lý Hình Dư tự sát vì ép buộc hôn nhân, thật khó tưởng tượng một cô gái sống trong xã hội văn minh hiện đại lại phải kết thúc cuộc đời tươi đẹp của mình vì gia tộc bức hôn, có lẽ cuộc sống dồn nén ép buộc cuối cùng dồn cô vào con đường đó.

Trương Khác nghĩ như vậy, lòng càng thấy nuối tiếc, càng cảm thấy vẻ đẹp ai oán kia thật đáng thương, nếu không có dung mạo này có lẽ cô ấy sẽ được sống cuộc đời bình thường hơn chẳng? Mỉm cười nói:

- Nếu cô muốn trốn bọn họ thì tòa nhà này có cầu thang riêng, cô đi xuống sẽ không bị phát hiện đâu.
- Vì sao anh lại giúp tôi?

Lý Hình Dư rất nghi ngờ động cơ của Trương Khác, quả thực hành vi trước kia của y không thể làm một cô gái bình thường nào yên tâm.

- Khi nhỏ mỗi ngày đi học về tôi đều bị ba mẹ nhốt trong phòng làm bài tập, nhưng tôi thì bày đủ mọi trò trốn ra ngoài chơi, nhìn cô như thế làm tôi nhớ tới bản thân lúc nhỏ?

Trương Khác gãi đầu:

- Cô chẳng qua chỉ thi thoảng muốn đi đổi gió thôi, nếu tôi tóm cô đưa về chẳng phải quá tàn nhẫn?
- ...

Lý Hình Dư né tránh ánh mắt của y, lí nhí phản bác:

- Tôi không phải trẻ con.

Trương Khác nhìn quanh gian phòng sang trọng hiện đại, làm động tác đập phá:

- Ai mà thích ngồi trong căn phòng lạnh băng này nói chuyện thương nghiệp rồi chứng khoán gì gì đó với đám trung niên chứ? Nếu có thể tôi cũng chỉ muốn ra ngoài kia chạy lăng quăng, tâm tình này cô hiểu không?

Lý Hình Dư dao động, nghe Trương Khác nói thế, cảm giác y còn đáng thương hơn mình:

- Anh mới 19 tuổi phải không?
- Ừ.

Trương Khác gạt đầu, đi tới cửa sổ nhìn xuống, chiếc Ferrari vẫn còn đó:

- Cô mấy tuổi, cùng tuổi tôi phải không?

Cảm giác mình hồi thế giống thời lừa gạt thiếu nữ vô trên mạng, dụ ngọt:

- Hay là chúng ta cùng trốn đi?

Lý Hình Dư chần chờ:

- Hôm nay tổ chức hoạt động lớn như thế, anh đi rồi liệu có loạn hết lên không?
- Không có tôi, chỗ này cũng chẳng tệ hơn.

Trương Khác nắm lấy tay Lý Hình Dư:

- Đi nào ...
- Á!

Lý Hình Dư muốn rút tay lại, nhưng càng bị nắm chắc hơn kéo ra ngoài.

Nắm bàn tay nhỏ nhắn mịn màng ấy, Trương Khác tưởng chừng như tan chảy, nghĩ một cái nắm tay này không uống mình mang cô ấy đi chơi.

Góc tây bắc tòa nhà Cẩm Hồ còn có một thang máy chuyên dụng thông ra bãi đỗ xe, Phó Tuấn thấy Trương Khác nắm tay Lý Hình Dư chạy vào thang máy chuyên dụng cũng đuổi theo, nhưng bị Trương Khác đưa tay ra chặn lại:

- Đừng theo, đưa chìa khóa cho tôi, cũng đừng nói với người khác tôi đi đâu.

Lý Hình Dư lúc này mới hoảng loạn vùng tay khỏi Trương Khác, nghe giọng nói nghiêm túc của Trương Khác, có vẻ muốn trốn thật, lại cảm thấy kỳ quái, nhưng yên lòng trở lại, nấp sau lưng Trương Khác không dám nhìn Phó Tuấn.

Trương Khác và Lý Hình Dư xuống bãi đỗ xe, xe dừng ngay bên cạnh rồi, vừa lái ra khỏi bãi thì thấy Kim Nam Dũng đang đứng ở trước đại sảnh lo lắng bấm điện thoại.

Lý Hình Dư hốt hoảng cúi xuống trốn, Trương Khác trấn an:

- Kính một chiều đấy, bên ngoài không nhìn thấy cô đâu.

Lý Hình Dư thở phào ngồi thẳng dậy, gọi điện cho Lý Tại Thù:

- Em đi ra ngoài rồi, không cần đợi nữa, buổi tối em sẽ tự về nhà khách, em không phải trẻ lên ba, không cần mọi người trông coi suốt cả ngày ...

Nói xong không đợi bên kia nói gì, dứt khoát cúp máy, mở cửa sổ xe ném chiếc di động ra ngoài.

Trương Khác nhìn mà xót của, chiếc i19 tận 7000 ngàn, vậy mà nói ném là ném, có thể thấy cô quyết tâm “bỏ nhà theo trai” lớn cỡ nào.

Hiện là hạ tuần tháng 11 rồi, cảnh sắc Tượng Sơn đẹp tới nào nề, xe đi trong rừng phẳng phiu bao phủ bởi ngọn lửa đỏ rực, bên đường chiếc lá rụng đỏ thắm theo gió núi phiêu bồng trên không trung, xa xa văng vẳng tiếng chuông chùa, không ai có thể đi qua mà không dừng chân lại.

- Oa, đẹp hơn cả trên TV nữa.

Lý Hình Dư chống cằm lên cửa xe nhìn cánh rừng đỏ rực trước mắt.

Sống trong một gia tộc lớn, Lý Hình Dư ngọt ngào như bị cầm tù, hôm nay cô không hi vọng thoát khỏi bọn họ, chỉ là nhất thời nổi loạn, không ngờ gặp được Trương Khác, thế rồi cứ hồ đồ bị y lừa tới đây.

Trương Khác mỉm cười thư thái, thực sự lừa cô gái này đi chơi, y rất lo hoạt động tiếp đãi hôm nay rồi bụng hết, nhưng, nhìn vẻ vui mừng mặt Lý Hình Dư, y gạt bỏ hết đám mình trong cảnh sắc của Tượng Sơn lúc cuối thu.

Trương Khác đỗ xe trong công viên Tượng Sơn, cùng Lý Hình Dư thong thả bước vào rừng, xuyên qua rừng cây hoàng lữ, đứng ở trên núi ngắm nhìn phong cảnh Tiểu Giang phía dưới.

Những kiến trúc lộn xộn phía trước đã bị phá hết, thay vào đó là vườn bách thảo muôn màu hoa thắm, xa xa là trường quốc tế Hải Dụ, có thể nói đây là cảnh đẹp say lòng người thứ hai ở Hải Châu, chỉ sau ngõ Đan Tinh.

Chẳng biết Lý Hình Dư bỏ trốn có làm Lý Tại Thù nổi điên không, Trương Khác mặc xác hấn, nằm trên bãi cỏ, thích thú nhìn Lý Hình Dư như con nai con chạy qua chạy lại, ánh mắt long lanh hưng phấn, liên tưởng tới cảnh khép nép rụt rè của cô thường ngày, cảm thấy mình đã làm một việc hết sức đúng đắn.

Lý Hình Dư chạy lăng quăng một lúc, nói muốn tới trường học Hải Dụ xem, Trương Khác hôm nay coi mình thành sai vặt cô, liền chiều lòng, lái xe đưa cô tới đó, đi vào văn phòng của Tạ Văn Tinh, phát hiện Tạ Tử Gia cũng ở trong đó.

699. Chương 699: Tiệc Tối

- Anh ...

Tạ Tử Gia đang muốn chỉ trích Trương Khác vì bỏ mặc mình ở phòng trưng bày thì nhìn thấy Lý Hình Dư, mồm há hốc ra không nói được thêm chữ nào. Làm sao có thể? Tên tiểu tử này sao lại lừa được công chúa của Samsung đi với y?

- Cô là tiểu thư Lý Hình Dư.

Tạ Văn Tình nghi hoặc nhìn cô gái đẹp không thua kém gì Hứa Tư, Giang Đại Nhi này:

- Nghe nói cô mất tích ở tòa nhà Cẩm Hồ, mọi người náo loạn, chuyên vụ Lý thiếu chút nữa báo cảnh sát ...

- Xin lỗi đã làm phiền.

Lý Hình Dư bất an khom mình xin lỗi:

- Tôi nổi hứng đi đổi gió, không ngờ gây thêm rắc rối ọi người.

- Không phiền gì cả, bất kể thế nào thì sai 24 giờ chuyên vụ lý mới báo cảnh sát được.

Tạ Văn Tình nhìn Lý Hình Dư, lòng có chút đồng cảm, cười dịu hiền:

- Tôi chỉ lấy làm lạ, sao cô lại đi cùng Trương Khác.

- Ngài Trương Khác mỗi ngày bị sự vụ công ty đổ dồn lên người, áp lực rất lớn, cũng muốn ra ngoài đổi không khí.

Tạ Văn Tình thiếu chút nữa phì cười, y mỗi ngày rảnh tới mức phải tốn thời gian nghĩ cách làm gì để giết thời gian mới đúng, lườm Trương Khác một cái, tựa hờn tựa trách, không ngờ y dùng thủ đoạn thấp kém này lừa con gái nhà lành.

Trương Khác cười khỉ, cơ bản y có giải thích cũng không ai tin, ngồi xuống hỏi Tạ Tử Gia sao chạy tới đây.

- Trần Tĩnh không rút ra được, tôi phải tìm chỗ đốt thời gian, không làm phiền chị ấy.

Tạ Tử Gia lấy danh nghĩa cá nhân góp vốn vào Cao Khoa KV, năm 25% cổ phần, song cô không tham gia việc vận vận, bị Trương Khác bỏ rơi, liền đi tìm chị họ, không ngờ tới đây tóm được Trương Khác.

Trương Khác mắt đảo vòng quanh, tìm cơ giải thích thì cái di động rất hiểu lòng người vang lên, điện thoại do Tô Tân Đông gọi tới, nói thành phố đã đón Cảnh Trọng Dương, Lý Viễn Hồ tới nhà khách Văn Sơn, hoạt động chính thức bắt đầu.

Đối với chính phủ thành ủy Hải Châu mà nói đây không phải chỉ là nghi thức thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, mà còn là hoạt động mời gọi đầu tư làm người ta hết sức hưng phấn, trong hoạt động sẽ ký kết hợp đồng với rất nhiều xí nghiệp tới Hải Châu đầu tư.

Cẩm Hồ tung ra một mồi nhử lớn như thế, không có đồng cá lao vào đớp mới là lạ.

Đương nhiên những xí nghiệp này mới đầu chỉ đầu tư rất có hạn, từ vài chục vạn tới vài trăm vạn, chẳng có công ty nào dưới tình huống chưa chắc chắn đã ném cả chục triệu trăm triệu vào đầu tư cơ cấu nghiên cứu phát triển.

Cho dù là thế tổng lượng ý hướng đầu tư cũng tới 200 triệu, chỉ cần hiệp hội vận hành thỏa đáng, có lẽ sẽ trực tiếp đẩy kinh tế Hải Châu lên một nấc thang hoàn toàn mới.

Buổi chiều trời trong nắm ấm, ăn trưa xong, Trương Khác bị Chỉ Đồng và Tích Dung Tích Vũ kéo đi thả diều.

- Trương Khác, Trương Khác, anh nói sẽ dạy em thả diều, không cho quẹt đầu nhé...

Chỉ Đồng tay cầm con diều chạy loạn trên bãi cỏ, con diều chẳng bay lên mà cứ quay tít sau mông cô bé.

- Anh đã bao giờ nói dối Chỉ Đồng chưa nào.

Trương Khác làm sao dám nuốt lời hứa với Chỉ Đồng, chạy tới cùng ba cô bé nô đùa âm ỉ, còn thường xuyên bị ba tiểu nha đầu “bắt nạt”, sai bảo làm hết trò nọ tới trò kia, tay chân mặt mũi lấm lem hết cả, làm Tạ Tử Gia cứ tròn mắt nhìn.

Trước mặt người lạ Lý Hình Dư giữ kẽ, không dám tham gia vào trò chơi “bốn đứa trẻ con”, nhưng đứng bên cạnh vỗ tay cổ vũ, rồi xin đi dạo khắp trường, tựa hồ rất thích không khí trong trường học, cho tới tận hoàng hôn Trương Khác mới bảo lái xe đưa cô về nhà khách, tiếp đó Trương Khác còn phải cùng Tạ Văn Tình về thành phố tham gia tiệc chiêu đãi.

Trương Khác tới nhà khách Văn Sơn thì nơi đó đã khách khứa đông nghìn nghịt, song so với những nhân vật y phục sang trọng kia, y càng thích nhìn cô gái phục vụ trẻ trung xinh đẹp mặc đồng phục hơn.

Đáng tiếc y bị ba cái đuôi nhỏ bám lấy, căn bản không thể thoát thân đi bắt chuyện với các cô gái đó.

Chỉ Đồng rất tinh mắt, nhìn một cái thấy ngay Lý Hình Dư mặc bộ váy màu anh đào bước từ trên chiếc Ferrari đi xuống, giật ống tay Trương Khác hưng phấn hô:

- Chị Hình Dư cũng tới kìa.

- Xuyt!

Tinh Dung, Tích Vũ đột loạt đưa tay bịt miệng Chỉ Đồng:

- Đã bảo có gặp cũng vờ như không quen biết cơ mà.

- Ồ.

Chỉ Đồng giàu mồm lên một cách hết sức khoa trương, phụng phịu lắc tay Trương Khác:

- Em muốn chị Hình Dư chơi cùng với bọn em, phải làm sao đây?

- Bạn cứ chạy tới nói chị ơi, chị đẹp quá, chơi với bọn em nhé, rồi kéo chị ấy tới là xong.

Chẳng hiểu là Tích Dung hay Tích Vũ nói câu này, Trương Khác rờn rợn, sao câu này nghe quen quen, thiếu tập trung một chút thôi đã không kịp tóm lấy Chỉ Đồng chạy về phía Lý Hình Dư.

Chẳng hiểu Chỉ Đồng nói cái gì mà Lý Hình Dư cười duyên dáng nhìn sang bên này, rồi bị Chỉ Đồng kéo đi; Lý Tại Thu, Kim Nam Dung mặt nghếch ra không hiểu gì, Trương Khác cũng giang tay làm bộ mình cũng không hiểu.

Thừa lúc Lý Hình Dư còn chưa đi tới, liền giao Tích Dung, Tích Vũ lại cho vợ chồng Phó Tuấn, y cùng Tạ Văn Tình đi vào bên trong.

- Buổi sáng còn ăn gan báo lừa gạt thiếu nữ vô tri, sao lúc này lại trốn.

Tạ Văn Tình nói mát:

- Em chỉ mở cái lồng giam con chim hoàng yến thôi ... Chỉ có thế.

Trương Khác giải thích:

- Nếu đó là con chim sẻ thì sao?

Trương Khác ngớ người, quay đầu sang nhìn ánh mắt ẩn chứa nụ cười dí dỏm của Tạ Văn Tình, nếu chẳng phải Lý Hình Dư thân thể bất phàm lại quốc sắc thiên hương thì chắc mình chẳng quan tâm tới chuyện của cô. Chim sẻ sao bằng chim hoàng yến? Không ngờ bị Tạ Văn Tình bóc trần, may là lúc này Thái Phi Quyên đi tới mời bọn họ vào đại sảnh tổ chức yến hội.

Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần đang tiếp chuyện Cảnh Trọng Dương, Lý Viễn Hồ, hai người bọn họ đi vào mới phát hiện ra nơi này toàn những người quen biết, Tiêu Thụy Dân của Liên Tín, Tôn Chí Cương của Liên Tấn, Liêu Hồng Lô của Đông Hưng, còn Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh, toàn nhân vật có cấp bậc.

Trương Khác đứng ở cửa một lúc, thấy trong những người mời Cảnh Trọng Dương là y chưa gặp, nhưng y tin ông ta nhận được ra mình.

Hôm nay chủ yếu là Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Thái Phi Quyên đại biểu cho Cẩm Hồ tham gia các hoạt động liên quan, bọn họ đều có những việc không thể thoát thân tham gia tiệc rượu.

Trần Tín Sinh tối vừa về đang cùng Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh nói chuyện, thấy Trương Khác và Tạ Văn Tình được Thái Phi Quyên đi vào, Trần Tĩnh giữ chừng mực không đi tới, chỉ khẽ mỉm cười.

- Còn tưởng là tối nay vẫn gặp được Khác thiếu gia cơ đấy.

Vương Duy Quân nhìn kiểu ăn mặc nhân nhả của Trương Khác, thân thiện choàng vai y kéo vào trong, đi tới phía Cảnh Trọng Dương:

- Bộ trưởng Cảnh, tỉnh trưởng Hồ đều nói nếu buổi tối mà không thấy cậu đâu sẽ tới tận cửa... Bộ trưởng Cảnh lần đầu tiên gặp Khác thiếu gia phải không?

Cảnh Trọng Dương đúng là lần đầu gặp Trương Khác, lúc đưa tay ra còn hơi nheo mắt quan sát thanh niên chưa tròn 20 này.

Chính y năm nay đã làm bộ bưu điện khốn đốn, lấy mất 1 giấy phép sản xuất di động của bộ, hiện còn làm ra hiệp hội xúc tiến kỹ thuật này, không biết sẽ phát sinh ảnh hưởng thế nào với cả ngành nghiệp, nếu chẳng phải Cẩm Hồ không tỏ ra mấy đã tâm thì cái hiệp hội này đã không được xuất hiện.

- Tôi luôn muốn được gặp mặt Khác thiếu gia, lần trước còn nói chuyện với đồng chí Diệp Trấn Dân về cậu.

Trương Khác đáp lại rất chuẩn mực:

- Nghe bộ trưởng Cảnh nói thế tôi lấy làm sợ hãi, hi vọng Cẩm Hồ không gây thêm rắc rối cho bộ trưởng ...

Trong lòng lại nghĩ: “Nếu ông muốn gặp thật thì lần trước ở Bắc Kinh đã chẳng phái Dịch Văn Phi tới.” Xem ra lần này tới đây cũng chẳng phải là ý muốn của ông ta, chẳng qua hiệp hội này có ý nghĩa và sức ảnh hưởng quá lớn, ông ta phải tỏ ra quan tâm.

700. Chương 700: Vẫn Còn Người Đẳng Sau.

Cảnh Trọng Dương cao lớn, là hán tử phương bắc điển hình, truyền thông trong nước viết bài chuyên đề về nhân vật chính trị trong nước rất ít, chỉ có thể suy đoán tính cách ông ta từ hoạt động của bộ bưu điện mấy năm qua.

Ông ta là người cổ hủ, ngoan cố, ủng hộ kiên định tư duy kinh doanh lũng đoạn, không chỉ nghiêm khắc hạn chế doanh nghiệp ngoại, xí nghiệp tư nhân trong nước, mà ngay cả doanh nghiệp các bộ ngành khác ông ta cũng chống đối, còn chẳng ngại vì thế mà trở mặt với bộ công nghiệp điện tử.

Từ đó đủ biết ông ta không ưa gì Cẩm Hồ.

Trương Khác cũng chẳng ưa gì ông ta.

Mặc dù không thích, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra hết sức thân thiết, tới ngay cả lúc chào hỏi Lý Viễn Hồ, La Quân vẫn thân thiết nắm chặt tay Cảnh Trọng Dương.

Diêu Văn Thịnh thời công tác ở bộ bưu điện đã biết không được Cảnh Trọng Dương ưa gì, nên không tới, đứng đằng xa xem Trương Khác biểu diễn, lắc đầu với Trần Tĩnh:

- Tên này thật hết nói.

Trần Tĩnh nhìn thấy Trương Khác lại đưa tay ra nắm chặt tay Lý Viễn Hồ thì không nhịn được cười, người càng xa lạ y lại càng tỏ ra thân thiết.

Lý Viễn Hồ cũng nắm chặt tay Trương Khác:

- Cẩm Hồ chỉ có duy nhất một điều không hay là làm gì cũng không nói trước, làm mọi người đến khổ ...

Mặt tươi cười, không hề có ý trách móc, song nghĩ ông ta không hề trách móc là nhầm.

Câu này quan trọng là phải xem nghe thế nào, người nghe tư cách ra sao, Trương Khác coi nó là câu đùa thì nó chỉ như câu nói đùa, còn người khác nghe câu này, e cả ngày thấp thỏm bất an.

Trương Khác cười khổ nói:

- Chỉ là ý tưởng đột xuất, khi đó tôi phần khích lên, kích động vô đầu một cái là quyết định làm như thế, sau này nghĩ lại hơi hối hận, nhưng lời nói trước giới truyền thông rồi, đành liều đi tới, may mà được bộ và tỉnh ra sức hỗ trợ.

Vậy là câu nói đùa thực sự thành câu nói đùa, thái độ của Trương Khác thể hiện làm mọi người đều vui, ít nhất bề ngoài và hiện thời là thế.

Lý Viễn Hồ, Cảnh Trọng Dương, La Quân là tiêu điểm chú ý, không biết bao nhiêu quan viên chạy tới lấy lòng, Cẩm Hồ không cần phải làm nhân vật chính, hàn huyên vài câu Trương Khác cùng Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa đi vào trong góc nói chuyện, không cướp phong quang của người khác:

- Thuận đường xuôi gió chứ hả?

- Cũng tạm.

Trần Tín Sinh gật đầu:

- Tôi còn dẫn người tới Hải Châu cảm thụ không khí đại hội nhà phân phối ngày mai, cậu có thời gian gặp mặt một chút không?

Trần Tín Sinh nửa tháng trước bay sang Mỹ, một mặt thương thảo với TI việc công khai kỹ thuật di động, chuyện này không chỉ muốn được TI chấp thuận, còn mong TI tích cực tham gia, dù sao nó cực kỳ có cho việc mở rộng thị trường của TI.

Ngoài ra Trương Khác hi vọng được TI đầu tư vào nhà máy tinh viên, tránh sau này cạnh tranh trực tiếp với TI.

Một mục đích khác của Trần Tín Sinh là đưa một phần đội ngũ nghiên cứu của ESS tới trong nước công tác, mấy phòng thực nghiệm trọng yếu của Vườn Sồi cần chính thức khai trương rồi.

Những người này Trương Khác coi là báu vật gửi gắm sự quật khởi trong tương lai của Cẩm Hồ vào họ, liền bảo Tạ Văn Tình:

- Chị Văn Tình, em chuẩn đây, chị ở lại cùng chị Thái thay em chặn đám người kia nhé.

Cẩm Hồ hôm nay không phải nhân vật chính, càng không thể nổi bật, phải tỏ ra khép mình, không có dã tâm khổng chế hiệp hội mới được.

- Ừ.

Tạ Văn Tình gật đầu.

Vương Duy Quân tinh mắt, thấy Trương Khác có ý định trốn giữa chừng, đi tới gọi lại:

- Sao sớm như vậy đã đi rồi?

- Bên công ty chúng tôi có khách cần phải tiếp, đành bảo cậu ấy đi một chuyến.

Tạ Văn Tình mỉm cười giải thích thay cho Trương Khác.

Vương Duy Quân hiện toàn diện phụ trách công tác khu cao tân Kiến Nghiệp, cho nên nắm rõ quỹ tích quật khởi của Cẩm Hồ như lòng bàn tay, Tạ Văn Tình thời gian qua chỉ tập trung tinh lực vào trường học, trước giờ cũng không hề có biểu hiện nổi bật nào, nhưng ông ta biết cô có tác dụng trọng yếu ở Cẩm Hồ.

Càng tiếp xúc với Trương Khác, càng hiểu tính lười biếng nhàn tản của Trương Khác, ông ta càng cảm nhận được có một cái bóng nữa còn âm thầm hơn của Trương Khác đứng đằng sau Cẩm Hồ, chỉ huy quản lý điều phối cả hệ thống vận hành trơn tru.

Có câu đằng sau một người đàn ông thành đạt luôn có bóng dáng một người phụ nữ, quả thực không sai chút nào, đương nhiên ông ta không biết quan hệ bí mật giữa hai bọn họ, chỉ biết tài sản Tạ Văn Tình đã tích lũy tới mức độ khiến người ta trợn mắt há mồm, không biết ở trong nước có người phụ nữ nào giàu có hơn cô không?

~oOo

Nhà khách nội thành đã chật kín rồi, Trần Tín Sinh an bài người ở khu nghỉ dưỡng Bắc Lộc Tượng Sơn của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

- Samsung nghiên cứu rất thấu triệt về chúng ta, nếu còn muốn cho bọn họ bất ngờ thì chúng ta phải chú ý kín đáo hơn.

Xe dừng lại, Trương Khác và Trần Tín Sinh đi xuống, vừa đi vừa nói:

- Cho dù là một thành viên của Cẩm Hồ tôi còn kinh ngạc với quyết tâm phát triển kỹ thuật của cậu nữa là, Samsung muốn nghiên cứu thấu triệt chúng ta thì khó lắm.

Trần Tín Sinh tự tin nói:

- Vì chúng ta đang đi trên con đường gian nan nhất.

- Nhưng anh cũng không thể phủ nhận, đây là con đường bằng phẳng sáng sủa nhất, phát triển tới một mức độ nhất định, anh sẽ phát hiện, con đường này bị hạn chế ít nhất, nhẹ nhàng nhất, quan trọng là thời gian đầu chúng ta phải cẩn thận đi tới.

Tô Tân Đông và Đinh Hòe thấy bọn họ xuống xe, đi tới:

- Còn tưởng mọi người không thể đến sớm như thế, bên này ăm cơm trước rồi.

- Không sao, tùy tiện kiếm cho chúng tôi hai chỗ ngồi là được.

Trương Khác phát tay, tiếp tục chủ đề vừa rồi:

- Công tác bên ngoài phải làm, nhưng tôi coi trọng nhất là công tác nội bộ, một khi chúng ta sở hữu được nguồn lực kỹ thuật rồi, cho dù có những kẻ ngứa mắt với chúng ta cũng chẳng bóp cổ Cẩm Hồ được.

Trần Tín Sinh gật đầu, giống như hạng mục nhà máy tinh vi, tổng đầu tư lên tới chục tỷ, Việt Tú vì sao có tư cách chủ đạo hạng mục này? Không phải vì bọn họ có tiền, vì bọn họ khống chế nguồn lực quan trọng nhất như Liễn Chí Thành, Quách Tùng Duyên.

Đổi lại là hạng mục khác như chế tạo sắt thép, dù có quy mô đầu tư tương đương thì phía đầu tư lấy tiền bạc đi chủ đạo hạng mục cũng sẽ ở vào thế yếu rõ ràng.

Vừa rồi ở tiệc rượu Trương Khác có tư thái cao như thế, thoải mái rời đi giữa chừng nói cho cùng là vì phương thức phát triển của Cẩm Hồ ít phụ thuộc vào thế chế nhất.

Trương Khác không muốn Cẩm Hồ chịu quá nhiều ước thúc là chắc chắn, nhưng không phải cứ muốn là được.

- Những ngày qua tôi luôn suy nghĩ về vấn đề chướng ngại của thể chế, hai năm qua trong nước có xu thế chuyển hóa xí nghiệp dân doanh, các tập đoàn dân doanh lớn trong nước đều có khát vọng phát triển theo hướng công nghiệp hóa dầu, sắt thép. Ở lĩnh vực công nghiệp nhẹ, một số xí nghiệp đã gặp phải chướng ngại rồi, không dễ đột phá chút nào. Hơn nữa ngưỡng tiến vào ngành công nghiệp nhẹ không cao, cạnh tranh nhiều, chiến tranh giá cả liên miên.

Trương Khác phân tích:

- Nếu không có trở ngại thể chế, đầu tư vào sắt thép, dầu mỏ nhẹ nhàng và kiếm lợi nhuận nhiều hơn con đường chúng ta nhiều. Nhưng ở lĩnh vực tài nguyên, năng lượng này, tư bản dân doanh chịu hạn chế quá nhiều, một chính sách hạ xuống là đủ cho anh cuống cuống. Tới lúc đó đừng nói bộ trưởng, mà là ti trưởng, cục trưởng xuống, chúng ta cũng phải khom lưng uốn gối hầu hạ, các anh có muốn làm không? Tôi không muốn cúi đầu với đám bụng mỡ não phì đó ... Còn ở lĩnh vực điện tử tiêu dùng, chỉ cần đối diện với người tiêu dùng, trở ngại chính sách không nhiều, xí nghiệp nhà nước cạnh tranh với chúng ta cũng không nhiều,

nhưng doanh nghiệp ngoại cần cạnh tranh lại không thiếu, cùng lắm thì thua thôi, không cần phải sống hèn hạ luồn cúi.

Trần Tín Sinh cảm khái:

- Chẳng trách mà cậu coi những người hôm nay tới là báu vật.

Trương Khác cười gian, nói nhỏ:

- Hiện coi là báu vật, sau này mới dễ sai phái như gia súc, có câu khoa học kỹ thuật là sức sản xuất hàng đầu, tôi hi vọng đem năng lượng của bọn họ chuyển hóa thành sức sản xuất ... Hắc hắc đó cũng chính là sự hiểm ác ngọt ngào của nhà tư bản.

Đám Trần Tín Sinh cười phá lên.

701. Chương 701: Ban Thành Viên Kỹ Thuật Vườn Sồi

Cái bàn của Tô Tân Đông, Đinh Hòe đã ngồi đầy người, Đinh Xuân Kiện cùng Đinh Lỗi đứng lên muốn nhường chỗ ngồi, Trương Khác ngăn họ:

- Thêm hai cái ghế, ngồi đông cho vui...

Lại nói với Đinh Xuân Kiện:

- Anh họ Lương Văn Giang của tôi hai ngày nay đang ở Hải Châu, anh có liên lạc với anh không...

- À, vừa mới gọi điện rồi...

Đinh Xuân Kiện cùng Lương Văn Giang là bạn học khoa máy tính Thanh Hoa, hai năm trước Đinh Xuân Kiện gia nhập Cẩm Hồ, lấy tài năng xuất sắc trong lĩnh vực nghiên cứu chế mạch của hắn, sẽ đảm nhiệm kỹ sư chính của phòng thí nghiệm cơ sở vi điện tử, là một trong hai kỹ sư chính dưới tay Đàm Văn Tùng, địa vị phải trên các chủ nhiệm kỹ sư khác.

Đinh Lỗi nguyên là kỹ sư chính của trung tâm nghiên cứu & phát triển Đức Nghi, sau khi Cẩm Hồ cùng Đức Nghi hùn vốn thành lập viện nghiên cứu kỹ thuật quang điện Thái Thắc, hắn bị kéo tới Hải Châu, sau khi thi hành chế độ thủ tịch khoa học gia, hắn đảm nhiệm thủ tịch khoa học gia của viện nghiên cứu quang điện Thái Thắc.

Trong hệ thống nghiên cứu & phát triển kỹ thuật của Cẩm Hồ, chỉ cần tiến hành phòng thí nghiệm cơ sở kỹ thuật nghiên cứu thì mới thực thi chế độ thủ tịch khoa học gia. Hiện nay thì Thành Hán Chương kiêm nhiệm thủ tịch khoa học gia của phòng thí nghiệm ESS, Đàm Văn Tùng đảm nhiệm thủ tịch khoa học gia của phòng thí nghiệm vi điện tử Vườn Sồi.

Đương nhiên, Thành Hán Chương còn có chức trách khác, là thành viên của bộ phận hạng mục lớn, tham dự vào quyết sách chiến lược của công ty, địa vị phải cao hơn rất nhiều.

Nhân viên nghiên cứu & phát triển có cấp bậc cao nhất là kỹ sư chính hoặc là nghiên cứu viên chính. Tình lực chủ yếu của Đinh Hòe chuyển dời đến quản lý hệ thống nghiên cứu & phát triển kỹ thuật, quản lý toàn cục, sẽ không đi làm những hạng mục cụ thể.

Những người ngồi ở bàn này ngoại trừ Tô Tân Đông, Đinh Hòe, những người khác đều là thủ tịch khoa học gia hoặc kỹ sư.

Lần này Trần Tín Sinh từ Mỹ mang đến nhân viên nghiên cứu & phát triển phân ba loại.

Một loại là tịnh cấu ESS sau đó sẽ do Đinh Xuân Kiện suất lĩnh nhóm thành viên nghiên cứu & phát triển đến Mỹ tiến hành kỹ thuật khắc phục khó khăn đối với M-1, U-1. Một bộ phận nhân viên này là lực lượng kỹ thuật nòng cốt từ lúc đầu điện tử Ái Đạt thành lập nỗ lực tích góp được .

Trước đó Cẩm Hồ thậm chí sát nhập cả Sở nghiên cứu điện tử cấp dưới của cục KHKT TP.Hải Châu – trong số họ đại đa số đều tham gia công tác khai phát hoàn chỉnh của hệ thống giải mã thế hệ mới.

Sau khi họ bị điều qua Mỹ, nhân số của viện nghiên cứu kỹ thuật điện tử Cẩm Hồ mặc dù không giảm thiểu bao nhiêu, nhưng lực lượng kỹ thuật liên lập tức thua chị kém em rồi. Do đó triệt để chuyển dời trọng tâm công tác đến nghiên cứu & phát triển ứng dụng kỹ thuật có trình tự tương đối đơn giản. Đây cũng là những gì bên ngoài thấy được chỉ trong thời gian một năm nay.

Thực lực của Cẩm Hồ tại nghiên cứu & phát triển hình như cũng đại biểu cho lực lượng kỹ thuật của quốc nội tương đối có thực lực trước mắt. Người bị điều đến Mỹ mặc dù không nhiều lắm, tổng cộng còn chưa đến 50 người.

Những người này tuyệt đại đa số trước đó bởi kiệt xuất nên nhận được cổ phần khích lệ trên công tác nghiên cứu & phát triển, cũng là lực lượng trung kiên của thực nghiệm Vườn Sồi.

Một loại là những khoa học gia người Hoa chiêu mộ từ hải ngoại trong kế hoạch “Trăm người hành động”. Căn cứ thực nghiệm Vườn Sồi mãi đến ngày gần đây mới hoàn thành. Trước đó chưa có điều kiện khai triển công tác nghiên cứu & phát triển.

Ngoại trừ bên trong viên khu sáng nghiệp thành lập phòng thí nghiệm chuẩn bị chỗ cho bộ phận người triển khai công tác chuẩn bị cho giai đoạn trước, lần này đại đa số khoa học gia người Hoa chiêu mộ đến đều tạm thời đưa vào phòng thí nghiệm của ESS.

Ở đó, họ có thể trực tiếp tham gia vào công tác nghiên cứu & phát triển trước mắt. Trong loại người này cũng bao gồm các nhà khoa học người Hoa đến từ khu vực Âu Mỹ theo thông báo tuyển dụng.

Sau khi Thành Hán Chương chính thức gia nhập liên minh Cẩm Hồ, vẫn tích cực tại khu vực Âu Mỹ tìm kiếm nhân viên tiêu chuẩn cao cho Cẩm Hồ. Những người này đương nhiên nguyện ý đến quốc nội công tác, cũng không muốn về nước tiếp tục ở trong phòng thí nghiệm của ESS, dù sao sau này ESS sẽ đem kỹ thuật tiên tiến của Cẩm Hồ cùng quốc tế đưa vào thông đạo chủ yếu nhất.

Những năm gần đây, rất nhiều nhân tài ưu tú của quốc nội sau khi đến hải ngoại lưu học, đại thể lựa chọn ở lại hải ngoại công tác. Trình độ nhận được coi trọng của họ ở nước ngoài so ra kém với dân bản xứ, thế nhưng quốc nội lại không có sân khấu cho họ thi triển tài năng, đành phải ở lại hải ngoại.

Những lưu học sinh hải ngoại này trong hệ thống nghiên cứu & phát triển công nghiệp điện tử Âu Mỹ chiếm vị trí cực kỳ quan trọng. Đức Nghi đem kỹ thuật ĐTĐĐ số hạng 2 ngoại trừ chip băng tần cơ sở cùng đoàn đội nghiên cứu tương quan đều giao cho ESS, đoàn đội nghiên cứu 81 người, trong đó kỹ sư người Hoa có 25 người.

Bộ phận kỹ sư người Hoa đa số nguyện ý về nước công tác. Cũng phải bộ khung do họ cùng một bộ phận kỹ sư Âu Mỹ đến nội địa để khởi động phòng thí nghiệm ĐTĐĐ số của Vườn Sồi. Bởi vậy có thể thấy được, nói “Hệ thống giáo dục của quốc nội đều do Âu Mỹ bồi dưỡng nhân tài” cũng không phải vô vắn.

Còn có một loại người, chính là nhân viên nghiên cứu mới, sau rất nhiều thông báo tuyển dụng của Cẩm Hồ chọn ra ưu tú đưa vào phòng thí nghiệm ESS tiến hành huấn luyện. Bộ phận này có nhân số nhiều nhất, hơn 240 người.

Hơn phân nửa vẫn là sinh viên tốt nghiệp khoá này của các trường đại học, cao đẳng vào mùa hè này. Mặc dù trong đó có rất nhiều thạc sĩ, bác sĩ, nhưng xét thấy cơ sở của sản nghiệp điện tử của quốc nội yếu kém, trình độ nghiên cứu tách rời rất nhiều so với kỹ thuật tiên tiến của quốc tế, những người này nhất định phải trải qua một đoạn thời gian tối luyện mới được trọng dụng.

Trương Khác lại rất kỳ vọng vào họ trở thành lực lượng kỹ thuật nòng cốt của Cẩm Hồ vào tương lai.

Ba bộ phận người này sẽ là nhóm đầu tiên bước vào lực lượng kỹ thuật của căn cứ thực nghiệm Vườn Sồi.

Lần này người Trần Tín Sinh đưa tới Hải Châu chủ yếu là các nhà khoa học người Hoa theo kế hoạch thông báo tuyển dụng “Trăm người hành động”.

Trong số họ đại đa số còn chưa tới Hải Châu, chỉ tới tổng bộ Cẩm Hồ, còn có nhóm thành viên nghiên cứu của bọn Đinh Xuân Kiện được phái đến ESS. Tổng cộng hơn 140 người. Trong 240 nhân viên mới đưa đến ESS tham gia huấn luyện thì ở lại Kiến Nghiệp, họ còn phải hoàn thành khóa huấn luyện cuối cùng. Bằng không thì hơn 400 người ồ ạt qua đó sẽ khiến người chú ý quá.

Trương Khác vẫn là yêu cầu khép mình, để không làm cho Samsung và các cửa hàng điện tử y đầu tư bên ngoài chú ý mới tốt. Hoạt động chiêu đãi ngày hôm nay cũng chỉ là nội bộ Cẩm Hồ cử hành, một chút tin tức cũng không tiết lộ ra bên ngoài.

702. Chương 702: Phương Hưởng Phát Triển Kỹ Thuật(1)

Sau khi tiệc tối kết thúc, có một số người mệt mỏi sẽ về phòng trước nghỉ ngơi, một số người tinh lực dồi dào thì có thiết bị giải trí trong khách sạn rất đầy đủ, thậm chí có người đề nghị đêm du Tượng Sơn.

Nhân viên phụ trách tiếp đãi bên này sẽ tận lực thỏa mãn nhu cầu của họ. Trương Khác thì cùng nhóm Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe cùng Đàm Vân Tùng, các thủ tịch khoa học gia, kỹ sư chuyển qua một gian Nhā thất uống trà nói chuyện.

- Đây là trà trên đầu nguồn của Tiểu Giang, nhìn qua uống cũng không tệ lắm. Tôi thích uống loại trà này, không quản đi đến đâu, chỉ cần là mời người khác uống trà thì đều uống trà này. Không biết mọi người uống có quen không?

Trà này sau đó vẫn là Hứa Hồng Bá mỗi lần đi qua lâm trường Hồng Trí mang về một ít, trong xe có chuẩn bị. Mỗi lần muốn uống trà, Trương Khác đều bảo Phó Tuấn từ trong xe lấy ra là được.

Người làm nghiên cứu tính cách đều rất lạnh nhạt, người thích uống trà không ít, Đàm Vân Tùng bưng ly trà, ngửi mùi hương:

- Mùi hương này so ra không kém với mùi hương của Hách Sát Nhân, trà hình không đẹp, đã làm cho nó bị lu mờ đi.

Trương Khác khẽ cười, ngồi đây cũng không phải đặc biệt thảo luận trà. Những người ngồi đây đều là chuyên gia đứng đầu các lĩnh vực tương quan. Trước đó đều đã gặp mặt, diện đàm qua, có người thông qua kế hoạch “Trăm người hành động” mà được mời chào qua đây. Cũng có các “lão nhân” của Cẩm Hồ như Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương.

Trương Khác nâng chung trà lên cùng mọi người nhấp một ngụm, chuyển đề tài đến chính đề:

- Hiện tại 12 người ngồi đây có thể nói là các chuyên gia có thành tựu rất cao trong các lĩnh vực tương quan, có thể nói là 12 viên kim cương. Căn cứ thực nghiệm Vườn Sồi, phương hướng phát triển kỹ thuật tương lai của Cẩm Hồ, phải dựa vào sự lãnh đạo và nỗ lực của chư vị. Trong số mọi người, vào Cẩm Hồ thời gian dài nhất là Vu Bác Dương, ảnh theo Tô Tân Đông, Đinh Hòe cùng vào Cẩm Hồ, tham dự vào hệ thống kiểu dáng đầu đĩa đầu tiên, và vẫn còn đang làm công tác nghiên cứu phát triển. Có phải Đinh Hòe anh xem Vu Bác Dương là phụ tá đắc lực. . .

- Đúng vậy, lúc trước muốn phái anh ta tới Mỹ tham dự nghiên cứu kỹ thuật của sản phẩm M-1, U-1, cũng là cần rằng mới đồng ý.

Đinh Hòe vừa cười vừa nói:

- Nói cánh tay trái thì cũng phải nói tới cánh tay phải, cuối năm 95 Đinh Xuân Kiện cũng xác định vào Đức Nghi rồi. Trước tết âm lịch tôi ngồi máy bay tới Thanh Hoa, tới KTX, anh ta còn hùng hồn mời tôi ăn mì nữa mà...

Đinh Xuân Kiện lặng lẽ cười, tự giễu nói:

- Người làm kỹ thuật, không phải quá quen thuộc đối với đạo lý đối nhân xử thế, nếu như lúc này Đinh tổng tìm tôi nói chuyện công tác đến khuya, KTX phải có mì ăn liền, cũng coi như tính được ăn khuya...

Mọi người đều mỉm cười, chắc hẳn việc này mọi người đều làm được.

Trần Tín Sinh nói:

- Lúc đó tiểu Đinh đã là người của Đức Nghi rồi. Tôi bị lão Đinh quán lấy quá nên phải đáp ứng thả người. Lần này đi Texas gặp được Engiobus tiên sinh, ông ấy còn nói thả tiểu Đinh đến Cẩm Hồ là chứng cứ tôi qua đây sớm nhất. . .

Mọi người cười ha ha, khai phát sản phẩm M-1, U-1, Đinh Xuân Kiện phát huy tác dụng trọng đại, mặc dù tuổi tác còn rất trẻ, nhưng giành được tán thưởng như vậy cũng là nên có.

Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương là những nhân viên trong lực lượng kỹ thuật trước kia của Cẩm Hồ duy nhất đạt được danh hiệu kỹ sư chính tiến vào căn cứ thực nghiệm Vườn Sồi công tác, bọn họ lãnh đạo công tác nghiên cứu & phát triển của các lĩnh vực kỹ thuật như âm nhạc số, giải mã âm tần, xử lý âm tần.

Biểu hiện xuất sắc của Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương cũng từ khía cạnh nào đó cho thấy thành tựu trên công tác kỹ thuật trong thời gian ba năm đã qua của Cẩm Hồ. Không có sự coi trọng của Cẩm Hồ đối với lĩnh vực nghiên cứu & phát triển, không có Cẩm Hồ trăm phương nghìn kế phái nhân viên kỹ thuật tham dự vào Đức Nghi, đi nghiên cứu kỹ thuật chip cao đoạn của Tư Cao Bách, là sẽ không thể bồi dưỡng ra hai kỹ sư nhất lưu này.

- Kỹ thuật ĐTĐĐ số của Đức Nghi phải lạc hậu hơn so với các dòng ĐTĐĐ của hải ngoại như Nokia, Ericsson, Philips, Motorola. Điều này không cần che giấu, điều này có quan hệ với mức độ coi trọng cùng đầu tư của Đức Nghi vào mảng này. Cũng không phải nói kỹ thuật tập thể của họ là hạng hai. Sự thành công của ĐTĐĐ I19 Ái Đạt, đặc biệt là đột phá trên kỹ thuật lặp lại âm thanh đã hoàn toàn chứng minh giá trị của kỹ thuật tập thể này.

- Rất đáng tiếc, phần lớn trong tập thể nghiên cứu này là kỹ sư ngoại tịch, tạm thời chưa vượt biển đến quốc nội công tác. Ngay cả như vậy, phòng thí nghiệm thông tin di động của Vườn Sồi vẫn đang sở hữu 31 nhân viên nòng cốt, đều rất ưu tú. Cũng nổi bật như hai anh Khang Trí Vĩ, Khuư Tư Viễn vậy. Thủ tịch Thành Hán Chương của ESS ở trong thư gửi cho tôi đã đặc biệt khen ngợi biểu hiện kiệt xuất của hai anh sau khi gia nhập ESS.

Ánh mắt Trương Khác đặt vào trên mặt hai thanh niên khoảng 30 ngồi phía trước bên trái y. Trong thời gian ngắn ngủi nửa năm ở Ái Đạt, Khang Trí Vĩ đã tiếp thu đầy đủ kỹ thuật ĐTĐĐ số của Đức Nghi, và làm ra cống hiến rất lớn, là một nhân tài loại hình toàn năng trong lĩnh vực kỹ thuật ĐTĐĐ số.

Khuư Tư Viễn thành công lấy kỹ thuật lặp lại âm thanh để thực hiện tư tưởng hợp âm tiếng nhạc của Trương Khác. Trước đó họ tại Đức Nghi cũng không có nhận được trọng trách đặc biệt, chỉ có biểu hiện hơi nổi bật trong hàng ngũ kỹ sư người Hoa bình thường.

Đương nhiên, kỹ thuật tập thể trước kia phá thành hai bộ phận, một bộ phận ở lại ESS, một bộ phận trở lại quốc nội để phát triển càng nhiều kỹ thuật tiếp thu được thành bộ môn lớn hơn nữa, liền để lại cho hai người họ không gian phát triển lớn hơn nữa. Trương Khác nói:

- Thủ tịch của ESS đề cử với tôi cho hai anh đảm nhiệm kỹ sư chính của phòng thí nghiệm thông tin di động Vườn Sồi. Tôi hy vọng thấy được hai anh có được biểu hiện xuất sắc hơn nữa trên chức vị sau này.

Có một chút tiếc nuối, phòng thí nghiệm thông tin di động tạm thời còn chưa có thủ tịch khoa học gia, cũng còn thiếu khuyết một đòn đông có thể khơi mào hạng mục nghiên cứu vi xử lý băng tần cơ sở tín hiệu số(chip băng tần cơ sở).

Nhân vật như vậy, khả ngộ bất khả cầu. Trên quốc tế cũng chỉ có mấy công ty nghiên cứu chip băng tần cơ sở. Muốn bảo trì quan hệ hài lòng cùng Đức Nghi, vẫn chưa thể móc người từ Đức Nghi.

Không chỉ không thể móc người từ Đức Nghi, thậm chí không thể bại lộ tầng dã tâm này của Cẩm Hồ cho Đức Nghi biết, chí ít trước khi thành công nghiên cứu chip băng tần cơ sở, không thể để cho Đức Nghi biết.

Trương Khác còn nói thêm:

- Tôi thường nói với người khác, công khai kỹ thuật ĐTĐĐ số, chính là nuôi chó cắn cỏ, tôi không hiểu được quyết định này sẽ gây áp lực lớn thế nào ọi người đang ngồi ở đây. Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, nếu như Cẩm Hồ cuối cùng không thể tham dự vào trong danh sách cạnh tranh toàn cầu, vậy sẽ không thể xưng là thành công. Nếu như cách làm nuôi chó cắn cỏ có thể làm cho chó chạy trốn nhanh hơn, thì không ngại nuôi thêm vài con chó...

703. Chương 703: Phương Hướng Phát Triển Kỹ Thuật(2)

Trương Khác uống trà, ánh mắt đảo qua mọi người, ánh mắt nhìn những người này còn nóng bỏng hơn cả khi thấy tình nhân của mỗi tình đầu:

- Làm kỹ thuật nghiên cứu, tôi là thường dân, nhưng tôi vẫn chưa phải nông cạn.. Đàm Văn Tùng. . . Hàn Cách. . . Trương Chấn Hằng. . . Vi Nguyên Chân, Thư Cường. . . Vương Vệ Lương. . . Lương Thanh Dương.

Ánh mắt y chậm rãi đảo qua, trên mặt mỗi người đều dừng lại một giây đồng hồ:

- Các anh làm việc rất có thành tích. Tên của mỗi người, trước khi tôi và mọi người gặp mặt cũng đã có nghe qua, có thể mời những nhà khoa học nhất lưu như mọi người về Cẩm Hồ công tác, đó là mộng tưởng cho tới nay của tôi. Báo cáo về phát triển kỹ thuật tương lai của mọi người đưa về Cẩm Hồ, một chữ tôi cũng không bỏ đọc.

- Còn đọc nhiều lần. Ngồi ở chỗ này, nhiều đoạn sục sôi nhân tâm, hiện tại đều hiện lên trong đầu. Thời đại kỹ thuật số đã mở ra, vô số cái yếu kém cỡ nào, chúng ta nhất định phải đưa nó lên. Ngoại trừ chức vị đang ngồi, còn có không ngừng nhà khoa học, kỹ sư ưu tú gia nhập, cũng hy vọng Cẩm Hồ có thể bồi dưỡng ra các nhà khoa học, kỹ sư nhất lưu. . .

Đêm cuối mùa thu ở Tượng Sơn yên tĩnh không tiếng động, những người tinh lực dồi dào cũng đều đã đi vào giấc ngủ. Trong gian Nhã thất vẫn còn ánh đèn từ cửa sổ chiếu ra, rơi vào đình viện, hòa tan với ánh trăng.

Cẩm Hồ hoàn toàn công khai kỹ thuật ĐTĐĐ số đạt được từ Đức Nghi, muốn bảo trì toàn diện ưu thế dẫn đầu về kỹ thuật, đó là người si nói mộng, Cẩm Hồ phải nắm được xu thế của tương lai, tập trung lực lượng đi phát triển kỹ thuật hạch tâm của mình. Chỉ cần trên kỹ thuật hạch tâm bảo trì ưu thế dẫn đầu. Vậy có thể đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp.

Trăng đêm khó ngủ, mỗi người đều có kiến giải riêng đối với tương lai phát triển của kỹ thuật số. Cố tìm cái chung, gác lại cái bất đồng. Trước tiên phải định ra phương hướng nghiên cứu, rồi tập trung lực lượng kỹ thuật trong tay đi công phá.

Đại hội bán hàng có cái gì đáng xem? Người chân chính có tầm mắt sẽ không đi ca ngợi huy hoàng lúc này của Cẩm Hồ, huy hoàng chân chính còn ở phía sau. Tập tập mọi người đến Hải Châu, chính là muốn nghị định ra một phương hướng cho phát triển kỹ thuật tương lai của Cẩm Hồ.

Trương Khác không phải là người ngoài cuộc, kỹ thuật số của lĩnh vực điện tử tiêu dùng cuối cùng phải ứng dụng đến sản phẩm điện tử mới có thể tính thành công, ai có thể rõ ràng hơn y xu thế phát triển của sản phẩm điện tử tiêu dùng vào tương lai 10 năm.

Quy tích lịch sử đã thay đổi, một mẫu mã sản phẩm điện tử lưu hành có xu thế lịch sử nhất định, cũng có tính ngẫu nhiên rất lớn, còn có nhân tố cạnh tranh lẫn nhau của các ô mìn trong ngành điện tử.

Đương nhiên, những người nhạy cảm có tầm nhìn xa đối với thị trường sản phẩm điện tử tiêu dùng, và có nhận định về xu thế phát triển của nó đối với tương lai cũng sẽ không kém hơn Trương Khác bao nhiêu.

Trương Khác không phải là xuất thân kỹ thuật, tri thức tích lũy đối với các phương diện như mạch tổ hợp, công trình tài liệu, chỉ là vừa mới đạt đến mức độ phổ cập khoa học, nhưng mời những nhân tài đứng đầu như Đàm Văn Tùng gia nhập Cẩm Hồ, Trương Khác đều là kiên trì muốn nói chuyện với họ, sau đó mới có thể xác định sau cùng. Những nhân tài đứng đầu như vậy sau khi gia nhập, sẽ ở trên trình độ nhất định sẽ chủ đạo phương hướng phát triển kỹ thuật của Cẩm Hồ.

Đầu tiên Trương Khác muốn xác định tư tưởng phát triển kỹ thuật của y là phù hợp với xu thế lịch sử, đây là một tố chất người lãnh đạo phải có. Đầu tiên Trương Khác phải dẫn dắt theo phương hướng chính xác.

Cầm Hồ muốn vượt qua SamSung, Sony, không có nhiều tài nguyên có thể đi lãng phí, cho nên nhất định phải ngay từ đầu phải nắm giữ phương hướng phát triển kỹ thuật chính xác.

Đề xuất ra khái niệm một mẫu mã sản phẩm điện tử, rất dễ, thiết kế xa hoa cũng rất dễ, nhưng muốn cuối cùng hình thành sản phẩm hoàn mỹ không tỳ vết, cũng không phải dễ dàng chút nào.

Trương Khác đề xuất khái niệm MP3 đã tròn thời gian hai năm, Cầm Hồ hầu như tập trung phân nửa lực lượng kỹ thuật đi giải các nan đề kỹ thuật tương quan, lúc này mới miễn cưỡng hợp ý.

Đổi lại là những ông trùm điện tử như SamSung hoặc là Sony, sau khi đề xuất khái niệm sản phẩm, có lẽ chỉ cần ba đến năm tháng là có thể đưa ra được sản phẩm tương đối hoàn mỹ.

Đây là chênh lệch.

Cầm Hồ khuyết thiếu không phải là khái niệm sản phẩm mới, khuyết thiếu chính là lực lượng kỹ thuật cùng cơ sở kỹ thuật để thực hiện khái niệm sản phẩm.

Cái này bao gồm Vườn Sồi, phòng thí nghiệm ESS, cùng với các trung tâm thiết kế sản phẩm lớn, toàn bộ lực lượng kỹ thuật ở bên trong trung tâm nghiên cứu & phát triển kỹ thuật ứng dụng, cũng bao gồm hệ thống sản xuất điện tử công nghiệp hoàn thiện.

Suốt đêm chưa ngủ, Trương Khác cùng mọi người trắng đêm thảo luận.

Quản lý nguồn điện, màn hình LCD, kỹ thuật tần số vô tuyến, kỹ thuật vô tuyến, kỹ thuật kiểm tra, đều là một số kỹ thuật hạch tâm kỹ thuật ĐTĐĐ số phải phát triển, nhưng Cầm Hồ muốn trở thành xí nghiệp lĩnh quân của sản nghiệp ĐTĐĐ, thậm chí nếu có thể cung cấp một nơi khai phát thiết kế ĐTĐĐ cho các cửa hàng ĐTĐĐ khác, chí ít phải có năng lực cung cấp vi xử lý băng tần cơ sở số (chip băng tần cơ sở), hoặc là một loại trong ứng dụng vi xử lý.

Theo công năng ứng dụng của ĐTĐĐ càng ngày càng được nâng cao, khoản kỹ thuật tổng thể của ứng dụng vi xử lý đã vượt qua chip băng tần cơ sở số.

Khai phát ứng dụng vi xử lý của ĐTĐĐ số đối với Cầm Hồ là một hạng mục nhập môn tương đối dễ, sau khi nhập môn thì yêu cầu tập trung càng nhiều tài nguyên kỹ thuật theo phương hướng phát triển.

Đương nhiên, lúc này khai phát chip băng tần cơ sở dễ hơn cũng chỉ là tương đối, chân chính muốn làm thì sẽ không dễ dàng chút nào. Tại khoản này, Cầm Hồ vẫn là thiếu khuyết kỹ thuật, kỹ thuật ĐTĐĐ số tiếp nhận từ trong tay Đức Nghi cũng không bao gồm kỹ thuật vi xử lý. Trương Khác đều muốn phân một chén canh trên chip băng tần cơ sở, lúc này tự nhiên không có đạo lý không làm ứng dụng vi xử lý này.

Đặc biệt thấy được kinh nghiệm khai phát phong phú của Hàn Cách ở trên phương diện ứng dụng vi xử lý này, Trương Khác liền muốn hấn đi lãnh đạo một tập thể chuyên nghiệp đi làm cái này.

Trương Khác tin tưởng, bảy tám năm sau, đặc biệt là sau khi smartphone xuất hiện, tầm quan trọng của khoản ứng dụng vi xử lý này sẽ vượt quá chip băng tần cơ sở.

Trương Khác còn đề xuất thêm một yêu cầu, chính là muốn Vườn Sồi tiến vào lĩnh vực cài đặt Hệ điều hành Linux.

Thời đại smartphone còn sớm, trong từ điển điện tử của công ty hữu hạn khai phát điện tử Ái Đạt chỉ xem như là PDA, xem như là “sản phẩm dê đoan” của PDA, không cần cài vào Hệ điều hành.

Nguyên nhân chính là vì dê đoan, Cầm Hồ mới có thể ung dung như thường tiến vào lĩnh vực cài đặt Hệ điều hành Linux, từ dễ đến khó khai phát bản thân căn cứ vào Hệ điều hành Linux.

Năm 97, nhân viên kỹ thuật trong nước biết có Hệ điều hành Linux này thì như lông phượng và sừng lân, càng không cần nói kinh nghiệm khai phát tương quan. Khi Trần Tín Sinh chọn nhân viên tại Đông Nam Á, Trương Khác cố ý bảo hấn chú ý nhân tài kỹ thuật của phương diện này.

Tư lịch của Vi Nguyên Chân, so với bọn Đàm Văn Tùng, Hàn Cách kém một chút, nhưng hấn ở trên phương diện lãnh đạo tập thể cùng mở rộng Hệ điều hành Linux có kinh nghiệm phong phú. Trương Khác đương nhiên không chút do dự đưa hấn làm kĩ sư chính, do hấn chủ trì công tác phương diện này.

704. Chương 704: Trở Về Trường

Ngày 25, tập đoàn Ái Đạt tổ chức Đại hội bán hàng, ngày 26, điện Khoa Vương tổ chức đại hội bán hàng, ngày 27, điện Tân Nguyên tổ chức đại hội bán hàng. Trong này, tự nhiên đại hội bán hàng của Ái Đạt náo nhiệt nhất, không chỉ có triển lãm sản phẩm, buổi chiều cùng ngày, còn xúc tiến hiệp hội liên hợp tổ chức diễn đàn hoạt động phát triển kỹ thuật ĐTDĐ số.

Trong triển lãm sản phẩm của Ái Đạt điện tử chân chính bắt đầu vào ngày 25, ngoại trừ đưa ra sản phẩm rạp chiếu phim gia đình loại trung đoạn, cũng không có mẫu ĐTDĐ số mới như giới truyền thông chờ mong, hoặc là sản phẩm điện tử loại hình hoàn toàn mới khác.

Mặc dù Phòng Thị trường của tập đoàn Ái Đạt triển lãm sản phẩm vô cùng náo nhiệt, nhưng trong mắt của đám người Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng thì đã có chút thất vọng, cũng không thấy được Cẩm Hồ có sản phẩm mới, kỹ thuật mới khiến người kinh ngạc, đều trầm nghĩ: Lần này Cẩm Hồ có phải có sơ suất rồi không?

Đây là Trương Khác tận lực áp chế lại quan điểm của Cẩm Hồ. Không quản bên ngoài phản ứng thế nào, ba ngày này, cao tầng Cẩm Hồ đều rất ít lộ diện, đại hội bán hàng hay triển lãm sản phẩm cũng vậy, đều là do Phòng Thị trường đi thực hiện. Diễn đàn phát triển kỹ thuật ĐTDĐ số, Trần Tín Sinh cũng chỉ lộ mặt một chút liên biến mắt không thấy đâu.

Nhóm Trương Khác, Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe thì đang trong khách sạn ở Tượng Sơn nghỉ ngơi, ánh mắt của người khác đều bị hấp dẫn bởi cảnh náo nhiệt trong nội thành, ở đây tựa như thế ngoại đào nguyên, thuận tiện trốn đi để thảo luận về đại kế phát triển kỹ thuật tương lai của Cẩm Hồ, cũng kéo cả đám nhân viên có cấp bậc chủ nhiệm kỹ sư tới thảo luận.

Ngày 28, Hải Châu náo nhiệt suốt tuần cũng từ từ bình tĩnh trở lại, Trương Khác theo Đàm Văn Tùng, Hàn Cách, Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương, Vi Nguyên Chân, các nhân viên ngồi trên ba chiếc xe đến Kiến Nghiệp.

Cứ như vậy, khu thực nghiệm Vườn Sồi chính thức khởi động trong yên lặng.

Mùa thu ở Kiến Nghiệp rất ngắn, lúc này trong cơn gió lạnh đã có hơi thở của mùa đông. Lại gặp luồng khí lạnh Nam hạ vừa mới thổi qua Kiến Nghiệp, trên con đường trải nhựa đã trải một tầng lá cây ngô đồng. Lá cây khô vàng thổi xào xạc theo gió.

Đi bên hồ, gió rất lớn, thổi tung mái tóc. Trương Khác xỏ tay trung túi áo, lưng hứng gió, tầm mắt dừng ở một tầng mây nhạt ở nơi xa xa phía chân trời. Trên mặt hồ, gió thổi làm mặt nước gợn sóng lăn tăn, hàng cây sồi bên bờ hồ dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng có vẻ sặc sỡ hơn.

Nhớ tới giấc mộng vào buổi sáng ngày ấy của Hứa Tư, bên hồ này nên trồng sồi. . .

Bên bờ hồ cao to, thấp thoáng trong cành lá xum xuê của rừng sồi là khu thực nghiệm Vườn Sồi mới xây. Khu thực nghiệm khánh thành trước hạ tuần tháng 11, hôm nay có thể nói là tiến vào tập thể kỹ thuật cực kỳ xa hoa ở quốc nội, sẽ trở thành động lực hạch tâm phát triển của Cẩm Hồ vào tương lai.

Đáng tiếc còn xa mới đủ!

Cho dù còn xa mới đủ cũng không có cách nào, chung quy không thể trông cậy vào ăn một miếng thì mập ngay được. Những việc đáng ghét này cứ tạm thời vứt sau đầu đi. Trương Khác xỏ tay vào túi áo, ngược gió đi về hướng ngô Học Phủ.

Buổi chiều thứ sáu, học sinh tình lữ đi lại ở ngô Học Phủ rất nhiều. Đi cũng khoảng 1 tháng rồi, rời khỏi loại sinh hoạt thoải mái nhàn nhã này cũng gần 1 tháng, thật khiến người hoài niệm.

Trương Khác không vội mà liên hệ Đỗ Phi, y ngồi xuống một cái ghế gỗ do cành cây ghép lại ở giữa đường, nhìn chăm chú vào ánh mặt trời chiều tĩnh lặng mà cô độc trên nóc nhà, móc thuốc ra, châm một điếu thông thả hút.

Nhìn vào đoàn người thanh xuân lui tới trước mắt, hình như trong tất cả cảm giác lơ lửng ở giữa không trung, y cảm thấy một tia cô tịch.

Thấy được khuôn mặt anh tuấn mà kiên nghị của Trương Khác rực rỡ dưới ánh mặt trời chiều, Trần Phi Dung đột nhiên cảm ngộ được nỗi cô độc của y. Trong tay đang cầm truyền đơn, cô không biết có nên đi tới trước mặt y, đưa qua truyền đơn và nói một tiếng đại loại như “đã lâu không gặp” hay không.

Mặc dù tại Hải Châu gặp qua một lần, nhưng vẫn cảm giác dường như y đã rời khỏi thật lâu. Y tại Hải Châu, bị hào quang thần bí mà chói mắt vây quanh, trà trộn trong thế giới của những người trưởng thành, y trong niềm hăm hở đó trông xa lạ. Giờ khắc này, mới có thể cảm nhận được tâm tình cùng với niềm cô độc lộ rõ trên gương mặt của y.

Đã mùa đông năm 97 rồi, quỹ tích lịch sử cũng dần dần thay đổi, ngôi nơi ngô Học Phủ cảnh còn người mất này, từng vết tích khắc sâu trong lòng không ngờ bắt đầu trôi nổi. Trương Khác dụi tắt tàn thuốc, quay đầu lại thì thấy Trần Phi Dung đang đứng ở phía sau, bộ dáng có vẻ lúng túng, trong tay cô đang cầm truyền đơn.

- Phát tờ rơi hả bạn, con gái phát tờ rơi đều xinh như bạn sao, có thể giới thiệu vài người ính làm quen được không.

Trương Khác vươn tay, nhìn nụ cười yếu ớt trên khóe miệng Trần Phi Dung, như thể một giọt mực nhỏ lên tờ giấy trắng đang dần dần nhiễm ra, một chút cô tịch liền bị thu hết vào trong lòng, không còn nhìn thấy vết tích.

Tiệm Internet Sáng Vực trải qua hai tháng chuẩn bị, ngày mai bắt đầu chính thức kinh doanh. Trương Khác thấy được trên tờ rơi có lời tuyên truyền thời gian miễn phí, vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử Đỗ Phi này, ngày mai chờ sửa thủy tinh đi.

Y đuổi đuổi người đứng lên, cảm khái một câu:

- Cuối cùng cũng trở lại sinh hoạt thể này rồi. . .

Trần Phi Dung thần nhiên cười, cô thích nhìn thấy một Trương Khác lười biếng, mà không phải là Trương Khác cả ngày trà trộn trong thế giới của người lớn, bị cái hào quang thần bí vây quanh. Trần Phi Dung giờ tờ rơi trong tay lên, ý là hỏi y có muốn giúp mình phát tờ rơi không.

Trương Khác giúp Trần Phi Dung rất nhanh phát hết tờ rơi, nghĩ ngày hôm nay tiểu tử Đỗ Phi này nhất định lo nghĩ lắm, ngại bên tiệm Internet nhiều người lộn xộn, chỉ gọi điện thoại thông tri hẩn một tiếng: - “Tao về rồi”, liền cùng Trần Phi Dung đi ăn cơm tối.

Sợ đụng phải bọn Đỗ Phi, Trương Khác cùng Trần Phi Dung từ đầu ngõ phía nam đi vòng đến nhà hàng Thẩm Ký ở trong con hẻm mới mở cửa buôn bán lại. Đứng ở trước quầy hàng chọn một phần cơm sốt cà chua đã lâu không gặp.

Trương Khác một bên móc tiền, một bên hỏi Trần Phi Dung ăn cái gì, y đột nhiên phát hiện ví tiền của mình trống trơn.

Mấy ngày này, y nào có cơ hội dùng tiền, cũng căn bản không chú ý tới trong ví có tiền hay không, chỉ phải ưỡn mặt bảo Trần Phi Dung đến quầy trả tiền cho y.

Tuy nói ngô Học Phủ ở giữa ba ngôi trường, dung nhan cùng khí chất như Trần Phi Dung, cho dù tại Học viện Âm nhạc, ĐH Sư phạm, hai trường mỹ nữ như mây này cũng là hàng hiếm, cô xuất hiện tại nhà hàng Thẩm Ký tự nhiên khiến người chú ý.

Đám con trai xung quanh đều đang suy nghĩ, ai có thể may mắn mời được cô ăn tối, cũng đã là vận cứt chó lớn bằng trời rồi, không ngờ còn muốn cô ấy bao? Đám nam sinh xung quanh thấy cảnh này đều muốn phát điên rồi, mắt trợn trừng, như muốn bắt Trương Khác ăn sống nuốt tươi vậy

705. Chương 705: Tiệm Internet Khai Trương

Trương Khác phải chịu áp lực cực lớn, cùng Trần Phi Dung đóng vai đứng ở quầy hàng, nhẹ giọng cảm khái:

- Ài, đàn ông muốn ăn cơm gái bao cũng phải có tố chất tâm lý mạnh không bình thường mới được...

Trần Phi Dung bật cười, lườm y một cái. Thần thái xấu hổ giận dữ này làm cho nam sinh xung quanh đổ kị đến bốc khói, lại nhìn gái bên mình, nghĩ thầm cho dù che mặt, so vóc người cũng so không lại, không bằng giết bỏ bớt lo. Nhưng không hiểu được thần sắc của họ đã làm cho các cô gái bên cạnh không vui, lúc này có một cô gái hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu bỏ đi, anh chàng luống cuống không hiểu được nên đuổi theo hay là không, hơn phân nửa trong lòng bọn con trai là đang suy nghĩ: bộ dạng đó mà cũng còn mặt mũi đi tức giận?

Trương Khác thì không để ý tới trong lòng người khác sẽ nghĩ ra sao, lấy được phiếu ăn, cùng Trần Phi Dung tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Lúc này ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, đèn đường đã lên, bao phủ bốn hàng cây ngô đồng ngoài ngõ Học Phủ. Gió thổi qua, lá cây xào xạc rơi xuống, nghe tiếng gió đã cảm thấy lạnh lẽo. Trương Khác nói:

- Mùa thu ở Kiến Nghiệp ngắn thật, không ngờ rời khỏi một tháng, lại bỏ qua mất mùa thu đầu tiên ở Kiến Nghiệp...

- Bạn rất lưu ý đến mùa thu?

Trần Phi Dung nghi hoặc nhìn Trương Khác, cảm thấy y không giống loại người than xuân buồn thua.

“ . . . ” Trương Khác tay nâng gương mặt nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, đối với cuối mùa thu của Kiến Nghiệp y có ký ức sâu sắc, loại ký ức này không thể nào nói với người khác, y chỉ cười nói:

- Mùa đông Kiến Nghiệp lạnh giá, mùa hè oi bức, cây ngô đồng đến mùa xuân sẽ ra lông. Mình rất dị ứng với mấy thứ nhỏ li ti này. Vậy chỉ còn lại mùa thu là đáng mong chờ, nhưng mùa thu ở Kiến Nghiệp lại quá ngắn, lúc này mới qua có một tháng, khí trời cũng đã nhập Đông rồi...

Nhà hàng tuy nói là hoàn toàn mới, nhưng bố cục không khác gì ngày trước, Trương Khác và Trần Phi Dung một chỗ ngồi cạnh cửa sổ, thể thấy được TV ở một góc khác của nhà hàng đang đưa tin chuyên đề kỹ thuật ĐTDĐ số xúc tiến hiệp hội thành lập, là tiết mục của đài truyền hình Kiến Nghiệp, khách quý trong tiết mục đang theo người chủ trì liệt kê ra từng lợi ích của việc thành lập một hiệp hội như thế đối với sản nghiệp ĐTDĐ quốc nội.

- Xí nghiệp quốc nội nếu có thêm mấy công ty chịu chủ động gánh trách nhiệm như điện tử Ái Đạt, thì sẽ không bởi vì tiền cử chồng chéo, tiền cử mù quáng mà lãng phí tài nguyên, tiền tiết kiệm được không biết có thể xây bao nhiêu trường học cho khu dân nghèo.

Một nam nhân ngồi ở bàn sát vách cảm khái với người bạn của hắn, trong lời nói có nỗi oán giận.

- Xí nghiệp phải gánh chịu loại trách nhiệm này sao?

Trần Phi Dung nghe được nghị luận của người khác, nghi hoặc hỏi Trương Khác.

- Xí nghiệp khuyết thiếu tầm nhìn xa, xí nghiệp phải gánh chịu trách nhiệm lớn thế nào?

Trương Khác cười hỏi. Lúc này y có thể lấy một tư thái của những người đứng xem đi xem xét kỹ chuyện này, cũng có thể thấy được phía sau điều này cất giấu các điểm bất lợi đối với Cẩm Hồ. Nghị luận của học sinh trong nhà hàng cũng chỉ là nghe một chút mà thôi, nhưng Trần Phi Dung hỏi thì y lại nguyện ý nghiêm túc chỉ cho cô biết, nghĩ sau này nếu như cô làm thư ký, hay trợ lý ỳnh, thì công việc cũng trở nên thoải mái nhiều hơn.

Ăn xong cơm tối, Trương Khác về khu nhà nghiên cứu sinh trước để lấy thẻ mượn sách. Mặc dù rất nhiều tư liệu đều lưu trong máy tính, y vẫn có thói quen cầm sách bằng giấy chậm rãi đọc, cũng càng quen xem trong không khí ở phòng đọc của ĐH Đông Hải.

Trần Phi Dung tới phòng đọc trước chiếm chỗ giúp y, một nam sinh biết rõ cổ hủ chỉ vào chỗ ngồi có đặt trên xâu chìa khóa đối diện với Trần Phi Dung, có phải có người ngồi rồi không, thấy được Trương Khác đang cầm một chồng sách đi tới, hắn mới không cam lòng rời khỏi.

- Có phải bỏ qua rất nhiều điểm ngộ rồi không? - Trương Khác đặt sách xuống đối diện với Trần Phi Dung, khẽ cười hỏi.

Trần Phi Dung tay nâng cằm, ánh mắt có phần vô tội nhìn Trương Khác, ngón tay dè vào môi, bảo hắn phải chú ý nói chuyện, đừng ảnh hưởng đến người khác.

Trương Khác vội vàng ngồi xuống, hai người chụm đầu vào giữa bàn, nhỏ giọng nói.

Trần Phi Dung cầm lại xâu chìa khóa trên bàn, cười rất điềm đạm, cô rất hưởng thụ sự yên bình hiện tại, chỉ là không muốn mở miệng nói ra, nhìn sách trong tay Trương Khác, đều là sách về công trình điện tử, rất tò mò hỏi y lại xem sách về phương diện này.

Trương Khác cũng không muốn nắm giữ khoản tài phú lớn hơn cả tỷ, thậm chí trên trăm tỷ, tài phú vượt quá một trị số, ý nghĩa đã không lớn.

Học tập cùng suy nghĩ, có đủ lý giải đối với toàn bộ bối cảnh của kỹ thuật, mới có thể chân chính thấy rõ tiên cơ của thị trường. Trương Khác cũng không có hy vọng xa vời bản thân có thể ở trên kỹ thuật có phát triển gì, y cũng không có nhiều tinh lực như vậy. Muốn trở thành con trâu về kỹ thuật như Đinh Xuân Kiện, ngoại trừ thiên phú, còn cần kiên trì cùng nhiệt tình theo kiểu khổ hạnh tăng. Đương nhiên, cho dù muốn thâm nhập lý giải sâu về toàn bộ kỹ thuật của công nghiệp điện tử, bài học phải làm cũng rất gian khổ.

Thư viện 9 giờ 30 đóng cửa. Trương Khác muốn đến tiệm Internet Sáng Vực tìm Đỗ Phi. Bởi vì KTX còn một giờ nữa sẽ tắt đèn. Trần Phi Dung sẽ không thể đi cùng Trương Khác đến tiệm Internet Sáng Vực, nên về KTX trước.

Tầng trệt của tiệm Internet được thiết kế thành khu vực chờ theo kiểu quán cafe, trước bàn quầy bar kiêm thu ngân treo một tivi màn hình LCD, lúc này đang phát tin tức quảng cáo ĐTDĐ Liên Tín của Quan Chi Lâm. Mọi người đều tụ tập dưới ngọn đèn, bàn về kế hoạch ngày mai khai trương.

Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bàn, Đồng Dược Hoa, Thi Tân Phi, Tịch Nhược Lâm, các thành viên chủ yếu của Sáng Hiệp đều đang ở đây. Sáng Vực đầu tư gần 6 triệu ngày mai sẽ chính thức kinh doanh. Trên mặt mỗi người đều hưng phấn cùng chờ mong khó có thể áp chế, đương nhiên cũng có khẩn trương. Thấy được Trương Khác đẩy cửa đi vào, họ đều hưng phấn đứng dậy.

- Ôi, mày còn là một trong ba đại quản lý của Sáng Hiệp đấy, thế mà mắt tích hết tháng, còn tưởng mày không đến kịp thời khắc huy hoàng chứ. Thằng cu này vừa trở về cũng không làm chút chính sự, liền lừa gạt đem đi hot girl của mọi người hết cả năm giờ, lúc này còn lững thững đi tới mới ghê chứ...

Thời Học Bàn thấy Trương Khác liền hưng phấn đi qua chào hỏi, không thấy được Trần Phi Dung đi theo vào, hắn thò đầu ra cửa nhìn:

- Trần muội muội đâu, không phải cả xương cốt mày cũng ăn sạch rồi chứ? Một chút nước cũng không để thừa lại cho huynh đệ sao?

- Tao chỉ làm quản lý danh dự thôi, mà tao mặc kệ chính sự hồi nào?

Trương Khác cười biện giải thay mình:

- Trước khi ăn cơm tối ít nhất tao cũng giúp tụi mày phát 100 tờ rơi rồi còn gì.

Trương Khác nhìn Đỗ Phi đi tới, thân thiết đắm vào vai hắn một cái:

- Bên này tụi mày chắc cũng chuẩn bị đâu vào đấy rồi chứ, không vội thì về sớm nghỉ ngơi đi, lo mà ứng phó cục diện ngày mai.

- Những người khác đều bị tụi tao đuổi về rồi. Bọn tao nằm trên giường cũng không ngủ được, còn không bằng ở đây thương lượng một chút, xem còn chuyện gì chưa nghĩ đến không...

706. Chương 706: Rắc Rối Giờ Khai Trương

Đỗ Phi đứng sững vai với Trương Khác, mặc dù so sánh với Cẩm Hồ khổng lồ, tiệm Internet Sáng Vực như ánh đom đóm yếu ớt dưới ánh trăng, nhưng trong lòng hắn có sự hào hùng của sáng nghiệp thành công trước đó, loại cảm giác thành tựu này cũng sẽ không vì quy mô của Sáng Vực không đủ lớn mà giảm chút nào.

Đỗ Phi nhìn sang chỗ sâu trong phòng khách. Vì tiết kiệm điện, đèn trong đại sảnh đều tắt hết rồi, nhưng đèn đường bên ngoài chiếu sáng vào, vẫn có thể rõ ràng thấy được tất cả trong đại sảnh, Đỗ Phi nói với Trương Khác:

- Còn tưởng rằng mày không tới kịp chứ. Mày nhìn giúp tui tao xem, còn có chỗ nào không hợp ý không?

Năm 97, tiệm Internet vẫn còn là một thứ rất mới mẻ, tiệm Internet Sáng Vực thoág cái đã đưa vào 6 triệu, 320 máy. Phóng nhân trong phạm vi toàn quốc, đều phải tính là tiệm Internet siêu nhất lưu, hơn nữa còn là do đám sinh viên bọn họ vẫn còn trong trường tự tay làm nên, đổi lại là ai, trước đêm khai trương cũng sẽ khẩn trương ngủ không yên.

Trương Khác cũng thật lâu không quan tâm đến tình huống của tiệm Internet, không quản nói như thế nào, y vẫn còn đeo cái chức vụ quản lý danh dự của Sáng Hiệp, chung quy không thể không quan tâm đến một chút chuyện nghiêm chỉnh nào. Trương Khác liền bảo Đỗ Phi, Mông Nhạc dẫn mình nhìn đi xem quanh tiệm.

Thi Tân Phi lãnh đạo thành viên của CLB Côn Trùng trong hai tháng thành công phát triển phần mềm hệ thống quản lý thu phí của tiệm Internet. Yêu cầu này đối với nhân viên kỹ thuật của Cẩm Hồ có thể không tính là cái gì, nhưng đối với những sinh viên còn trong ghế nhà trường như Thi Tân Phi thì nó rất đáng quý.

Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng chính thức lấy danh nghĩa công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực, đăng kí phòng làm việc cho CLB Côn Trùng, nếu dự tính tiệm Internet sẽ hình thành là một ngành nghề mới phát, hệ thống quản lý thu phí cũng sẽ có thị trường tương ứng, thành lập phòng làm việc, chính là muốn tiến hành duy trì sự phát triển liên tục cũng như đưa ra thị trường đối với hệ thống quản lý thu phí.

Bọn Đỗ Phi không chỉ ở bên trong tiệm Internet Sáng Vực, tạo ra một khu vực làm việc chuyên môn, còn đưa vào 20 vạn tài chính, xem như kinh phí để phát triển phần mềm này.

Coi như là hạng mục đầu tư thứ hai ngoài tiệm Internet Sáng Vực của công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực.

Về phần thành viên CLB Côn Trùng trước đó vẫn muốn làm phát triển game để trả lại cho Đỗ Phi, bọn Mông Nhạc tạm thời áp chế lại.

Đỗ Phi quả thật đã sơ bộ có đủ năng lực cùng tầm mắt của nhà đầu tư rồi, mấy năm nay đi theo Trương Khác cũng không phải uổng phí. Mông Nhạc cũng là loại người có ngộ tính cực cao, rất nhiều thời gian, những người như họ chỉ là thiếu khuyết một đất diễn mà thôi.

Một khi đã có đất diễn, họ sẽ nhanh chóng trưởng thành, hơn nữa thành tựu sẽ khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Chịu ân của chính sách ưu đãi thuộc chiến lược sản nghiệp cao tân mới của TP.Kiến Nghiệp, tiệm Internet nằm bên trong khu vực quy hoạch của tư tưởng Hành lang số, phí dụng đưa vào sợi quang học giảm phân nửa.

Vấn đề này cùng vấn đề lũng đoạn của một số ngành tin tức viễn thông khác, Trương Khác rất sớm đã nói với trong TP.Kiến Nghiệp, đương nhiên không phải chỉ vì tiệm Internet Sáng Vực, cái này liên quan đến chính sách lũng đoạn của ngành viễn thông từ xưa tới nay ở quốc nội.

Nhưng TP.Kiến Nghiệp phải có quyết tâm làm cho tư tưởng Hành lang số trở thành Thung lũng điện tử của Trung Quốc, phải có gì đột phá. Trong khu vực quy hoạch của tư tưởng Hành lang số, trên diện rộng giảm cước phí thông tin, tự nhiên sẽ đơn giản nhiều hơn.

Trừ điều đó ra, tiệm Internet Sáng Vực xem như một trong những tiệm Internet sớm nhất, có quy mô đầu tư lớn nhất hiện nay tại quốc nội, tác dụng làm mẫu của nó là không thể xem nhẹ.

Bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng rất chú ý đến khai thác tiềm lực của phương diện này. Chỉ 320 máy tính chất lượng cao, đối với ngành máy tính vào năm 97 thì cũng coi như một đơn hàng lớn rồi. Máy tính, máy server cùng linh kiện internet, bọn Đỗ Phi trực tiếp hợp tác với chi nhánh công ty Kiến Nghiệp của Levono, Levono gần như lấy giá của thành phẩm cung cấp.

Dự toán nguyên vật liệu của tiệm Internet mặc dù không giảm xuống, nhưng phân phối so với dự toán phải cao hơn một bậc.

Xong việc, Trương Khác nói:

- Không sai, theo đuổi sự hoàn mỹ quá mức cũng không phải một phẩm chất tốt.

Đổi lại những người khác làm, cũng rất khó được xuất sắc hơn, cho dù thấy được có một số vấn đề tồn tại, Trương Khác cũng sẽ không chỉ ra, có một số việc nhất định phải để cho họ tự mình đi quan sát, đi suy nghĩ, đi điều chỉnh. Trương Khác lại hỏi Đỗ Phi:

- Buổi sáng 7 giờ đến 9 giờ ngày mai là thời gian miễn phí hả?

Thấy Đỗ Phi gật đầu, y cười nói:

- Ngày mai tụi mày cẩn thận thủy tinh ở trước cửa, đừng để chen lấn mà làm vỡ đấy!

Sự tình khiến Trương Khác bất hạnh đoán trúng rồi. Năm 97, còn rất ít người có thể hiểu rõ hai chữ “miễn phí” có lực mê hoặc sâu sắc thế nào đối với mọi người. Bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc đương nhiên cũng nhận thức không đủ.

7 giờ chính thức kinh doanh, 6 giờ họ phải đến ngõ Học Phủ chuẩn bị, mà ngoài cửa tiệm đã đứng rất nhiều học sinh chờ lên mạng miễn phí. Trương Khác cũng sợ họ ứng biến không đủ, đã thức dậy sớm nửa giờ qua đó xem.

Vừa đi tới Đông môn, nhìn đoàn người đang chờ đợi che kín cả nửa con đường, Trương Khác cầm thẻ nhân viên trong tay, cố chen vào trong đám người. Y phát hiện đoàn người đang chờ mặc dù rất đông, nhưng vẫn còn duy trì thứ tự cơ bản, kiên trì chờ đợi.

Hiện tại chỉ sợ vừa mở cửa, một khắc đó sẽ có hỗn loạn. Ngoại trừ các nhân viên trực ngày đầu tiên, Đỗ Phi, Mông Nhạc gần như đã triệu tập toàn bộ thành viên của Sáng Hiệp từ trên giường qua đây.

- Nhìn cái kiểu này, khẳng định không thể trực tiếp ọi người vào khu vực chờ được.

Đỗ Phi lúc này trong hưng phấn lại xen lẫn nhiều lo lắng, lo lắng không chế không được cục diện, làm cho thời gian miễn phí trở thành ngòi nổ dẫn đến hỗn loạn.

Hắn bảo nhân viên trực tiếp ra ngoài cửa duy trì thứ tự, phát cho thẻ thứ tự, nghĩ hết mọi biện pháp để giảm bớt sự bùng nổ trong nháy mắt mở cửa tiệm. Hắn lại có chút đau đầu nói:

- Cho dù ngày hôm nay có thể miễn cưỡng duy trì được, nếu như mỗi ngày thời gian miễn phí đều là tình cảnh thế này, quả thật khiến người đau đầu.

- Thì làm gì còn cách nào? Lời đã nói ra như bát nước đã hắt đi. Nếu đã đưa ra hứa hẹn thời gian miễn phí, thì tuyệt đối không thể thu hồi.

Mông Nhạc ở bên cạnh cũng mang theo áp lực không ngừng, tâm tình hưng phấn nói:

- Trong khoảng thời gian khai trương, mọi người khổ cực một chút, cẩn thận của thủy tinh đừng để chen lấn làm vỡ là được.

707. Chương 707: Bị Đuà Giỡn

7 giờ lên mạng, khi đoàn người lục tục tiến vào còn có thể duy trì thứ tự, rồi khi ghế trống còn lại chưa đến 40, thứ tự bên ngoài bắt đầu hơi không khống chế được, mọi người xô đẩy lẫn nhau muốn chen vào.

Một bạn nữ được an bài ra ngoài duy trì thứ tự bị tràn diện trước mắt làm sợ hãi, liền trốn vào tiệm. Đoàn người ở vị trí đó đột nhiên không có ai ngăn cản, thoáng cái lao tới trước cánh cửa thủy tinh, thế không thể cản lại.

Cả cánh cửa thủy tinh bị xô ngã, vỡ nát bầy trên mặt đất.

Trương Khác nhỏ đi một ngụm nước bọt, cái mồm mình thối thật, nói cái gì thì tới cái đó.

Cũng may cửa thủy tinh bị xô đổ xuống đất mới vỡ, ngoại trừ mảnh vỡ thủy tinh văng khắp nơi thì không có ai bị thương.

Cảnh tượng này làm mọi người chen nhau vào chiếm chỗ giật mình, cũng làm cho cục diện hỗn loạn bên ngoài tạm thời lắng xuống.

Thừa dịp lúc này, Trương Khác cùng Đỗ Phi giẫm lên mảnh vỡ thủy tinh đi tới, duy trì thứ tự ở bên ngoài, lớn tiếng nói với mọi người đang chờ được lên mạng miễn phí:

- Xảy ra chút tình huống, phía trước toàn là mảnh vỡ thủy tinh, mọi người đừng chen lấn lên phía trước.

Tạm thời ổn định mọi người, Đỗ Phi dẫn theo hai ba người sơ tán đi hàng người phía sau. Mông Nhạc ở trong tiệm cũng nhanh chóng tổ chức nhân thủ quét dọn mảnh vỡ thủy tinh.

Tiệm Internet Sáng Vực chủ yếu chia làm ba khu vực chính, đầu một là khu hội viên bình thường, cũng là khu vực chiếm diện tích nhiều nhất, máy nhiều nhất, đầu hai là khu buôn bán, chuyên khu nữ sinh cùng chuyên khu khách VIP.

Khu hội viên bình thường cùng chuyên khu nữ sinh có giá là 5 đồng /1 giờ. Khu khách VIP giá 8 đồng/1 giờ, phòng bao của khu khách VIP có giá 12 đồng/1 giờ.

Không biết là tiểu tử nào nghĩ ra chủ ý thiêu thối, hai chuyên khu nữ sinh phân biệt thiết lập ở hai bên nam bắc đối diện với cửa sổ, bị khu buôn bán vây quanh. Chỉ ngăn cách bởi cánh cửa thủy tinh cao đến ngực.

Nói cách khác, bất kể người ngồi ở góc nào của khu buôn bán, cũng có thể rất thuận tiện nhìn con gái ở chuyên khu nữ sinh. Phong bao của khu khách VIP dùng kính mờ làm ngăn cách.

Theo lời nói của Thời Học Bàn, giá lên mạng của khu khách VIP cùng khu buôn bán nên đổi một chút mới hợp lý.

Chỉ có máy ở khu hội viên bình thường, trong thời gian miễn phí mới mở cửa không ràng buộc với bên ngoài. Trải qua hỗn loạn lúc đầu, khu buôn bán, chuyên khu nữ sinh, khu khách VIP cũng bắt đầu mở cửa với bên ngoài, cũng rất nhanh bị hết máy. Lúc này khu nghỉ ngơi trước quầy bar tổng hợp cũng mở cửa, ngồi đầy là học sinh đang chờ người khác trả máy.

Ngoại trừ cánh cửa thủy tinh bị vỡ, ngày hôm nay không có chỗ nào không hài lòng khác.

Đứng ở trong quầy bar gọi điện thoại cho cửa hàng thủy tinh, Đỗ Phi thở một hơi dài, giờ nắm tay vung về phía Trương Khác:

- Không quản có làm thành hay không, cuối cùng cũng đã làm được một việc.

Thấy bộ dạng rất hưởng thụ của Đỗ Phi, Trương Khác đá hấn một cái, cười nói:

- Rất hưởng thụ đúng không? Đừng có mà đắc ý quá sớm, khi mệt mỏi, đừng có mà than...

Treo thẻ lên ngực, Trương Khác lại nói:

- Thôi, tao đi lên lầu làm việc đây, không rảnh tán gẫu với mày ở đây nữa, đỡ phải tội mày nói tao không làm chút chuyện nghiêm chỉnh nào.

- Cái đệt, công việc của mày thằng nào chả muốn làm.

Trương Khác cũng mặc kệ Đỗ Phi oán giận cùng ước ao, xoay người đi lên lầu hai, đi về hướng chuyên khu nữ sinh.

Năm 97, máy tính còn xa mới đến trình độ phổ cập. Cho dù toàn bộ các trường đại học đều mở lớp dạy máy tính, nhưng đối với rất nhiều học sinh sau khi vào đại học mới tiếp xúc với máy tính mà nói, cũng không phải chỉ học vài tiết máy vi tính khô khan là có thể giúp họ quen thuộc với sự vật mới mẻ này.

Thậm chí rất nhiều học sinh năm nhất mới mơ hồ học qua mấy tiết máy vi tính, ngay cả khởi động máy thế nào cũng không rõ lắm, càng không cần nói đến lên mạng duyệt website, tìm tư liệu, đăng ký email, gửi email.

Bọn Đỗ Phi suy nghĩ đến loại tình huống này. Tiệm Internet Sáng Vực còn cố ý mời thêm một nhóm “kỹ sư Internet”, qua lại giữa các khu để phụ trách việc chỉ đạo khách rất có thể là lần đầu tiên tiếp xúc với internet, làm sao để lên mạng lướt web.

Cái gọi là đi làm việc của Trương Khác, tự nhiên là tự nguyện không ràng buộc đảm đương “kỹ sư Internet” của chuyên khu nữ sinh.

Rất đáng tiếc cho công việc có ý nghĩa này. Tài năng của Trương Khác chưa kịp phát huy thì điện thoại của Diệp Kiến Bản gọi qua.

Khi ĐTDĐ ở trong túi quần vang lên, Trương Khác đang dạy một bạn nữ xinh đẹp ở ĐH Sư phạm nhập địa chỉ website. Bạn nữ bị tiếng điện thoại làm giật mình, tay cũng hơi run run, chạm phải lòng bàn tay Trương Khác, lại thụt mạnh về. Trương Khác vừa muốn nói tiếng xin lỗi, thấy bạn nữ sắc mặt ửng hồng, ánh mắt như nhìn như không. Hình như cô hy vọng Trương Khác sợ trở lại.

Trương Khác thầm than: Mình ở tại chỗ này chiếm tiện nghi người ta, hay là để người ta chiếm tiện nghi đây? y cũng không nói gì thêm, liền tiếp điện thoại của Diệp Kiến Bản.

Trong khoảng thời gian này Thịnh Hâm đang công thành chiếm đất ở những thành phố lớn tại tây nam, Hoa Bắc, Hoa Trung, Hoa Nam. Thịnh Hâm đang trong thời kỳ phát triển, Diệp Kiến Bản muốn bớt lo, hoàn toàn rút ra là không có khả năng.

Mặc dù hắn đã giao sự vụ hằng ngày cho Thiệu Tâm Văn quản lý, hắn vẫn còn là chủ tịch của Thịnh Hâm.

Trong hai tháng hắn từ Hong Kong trở về, đã phải khắp nơi chạy vạy cho sự vụ của Thịnh Hâm, không được thư giãn chút nào. Trương Khác suy nghĩ một chút, vẫn là lần trước cùng Lý Tại Thù, Lý Hình Dư khi đến đồn công an ở đường Mã Liên mới gặp mặt Diệp Kiến Bản, chớp mắt cái đã gần một tháng trôi qua.

Trương Khác hỏi Diệp Kiến Bản tìm mình có chuyện gì, Diệp Kiến Bản hỏi y đang ở đâu. Trương Khác nói cho hắn địa chỉ. Diệp Kiến Bản bảo y đi ra ngoài. Trương Khác dán mắt vào cánh cửa thủy tinh nhìn xuống dưới lầu, chiếc xe Hoàng Quan màu đen của Diệp Kiến Bản đang đậu ở dưới lầu.

- Chờng nào thì anh được nhàn nhã vào ngày cuối tuần như thế rồi?

Trương Khác kẹp điện thoại vào cổ hỏi Diệp Kiến Bản, nghiêng người đánh chữ trên máy tính, nói cho bạn nữ y mới hướng dẫn lên mạng là ngày hôm nay mình có việc phải ra ngoài, bảo cô tìm người khác hướng dẫn.

Bạn nữ kia tiếp nhận bàn phím, nhanh chóng gõ ra một hàng chữ: “Ngày mai mình sẽ qua đây lên mạng nữa, còn có thể tìm bạn dạy mình lên mạng được không?”

Trương Khác kinh ngạc nhìn bạn nữ kia, tốc độ đánh chữ này đâu giống như người vừa mới tiếp xúc với máy tính đâu. Y nghĩ thầm ngày hôm nay mình có phải xem như bị lừa giỡn rồi không? Cúp máy, Trương Khác nói với bạn nữ kia:

- Ngày mai lại nói đi.

Trương Khác vội vàng chạy ra ngoài, ở lầu một không thấy Đỗ Phi, liền vào xe của Diệp Kiến Bản trước, thì phát hiện ra Diêu Văn Thịnh cũng ở đây.

- Mùi âm mưu nặng quá rồi, vừa mở cửa xe liền sặc thẳng vào mũi.

Trương Khác ngồi vào trong xe, nói với Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh:

- Đừng có nói là chỉ cuối tuần muốn tìm tôi cùng đi tiêu dao khoái hoạt nha, lời này quỷ cũng không tin đâu, có chuyện gì nói mau đi, nếu như không hợp ý, tôi cứ ở lại chơi với nữ sinh thích hơn.

708. Chương 708: Cuối Tuần Của Ba Người

Diệp Kiến Bân cười ha ha:

- Quả thật là tôi chỉ muốn kéo cậu đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt thôi, Văn Thịnh có chủ ý gì thì tôi không rõ lắm...

- Có rõ ràng như thế không?

Diêu Văn Thịnh nghi hoặc hỏi:

- Ánh mắt của tôi lẽ nào rất chờ mong sao?

- Tôi vừa mới trêu một em của ĐH Sư phạm, xem ánh mắt của em này không khác gì anh đâu.

Trương Khác cười nói. Mặc dù ngày hôm nay là cuối tuần, nhưng Diêu Văn Thịnh tuyệt sẽ không rảnh rỗi, Vương Duy Quân vừa mới đi nhậm chức vị trí chủ nhiệm khu cao tân, lại vội vàng việc thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTĐĐ số, rất nhiều kỹ thuật chip, phần mềm, đều sẽ trọng điểm nhằm vào xí nghiệp của khu cao tân Kiến Nghiệp mà công khai.

Khu cao tân Kiến Nghiệp đương nhiên muốn làm tốt công tác chỉ dẫn tương ứng, thậm chí muốn nắm giữ vị trí chủ đạo trong công tác tương quan. Bọn Diêu Văn Thịnh lúc này chắc có lẽ sẽ vội đến bỏ hơi tai rồi.

Diêu Văn Thịnh cười đấm Trương Khác một cái:

- Tóm lại sắp ăn cơm trưa, mời cậu ăn cơm.

- Yếu vô hảo yến, cứ để tôi mời hai người đi. Đợi lát nữa có nói cái gì cũng sẽ dễ trực tiếp từ chối hơn, sẽ không bởi vì ăn một bữa cơm mà bị anh chiếm lợi to.

Trương Khác cười nói, lại nói với tài xế của Diệp Kiến Bân:

- Anh Thành, chúng tôi sẽ ăn ở nhà hàng Thảm Ký, anh tìm một chỗ đậu xe, đi vào trong đó tìm chúng tôi là được.

Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh không nói cười gì, chỉ phải xuống xe đi theo Trương Khác.

- Đây...

Trương Khác cảm giác một trận gió lửa qua, chợt quay lại nhìn, Tôn Tịnh Mông ngồi trên chiếc xe đạp nhỏ màu vàng nghệ của cô chạy qua. Bánh trước gần như dán sát vào chân Trương Khác. Ánh mắt sáng trong của Tôn Tịnh Mông mang theo nghi hoặc quét tới quét lui trên mặt ba người Trương Khác, Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh, hình như đang bắt giặc tìm tang vật:

- Đây, ba người các anh sao ban ngày đi ra hoạt động rồi?

- Được, lại tốn thêm một phần cơm.

Trương Khác bĩu môi, không cho rằng lúc này Tôn Tịnh Mông còn có thể thành thật bỏ đi, ngày hôm qua trở về gấp, chưa kịp đến 1978 lộ mặt, còn tưởng rằng Tôn Tịnh Mông sẽ oán giận cái gì, không nghĩ tới cô hoàn toàn không nhắc đến việc này, khiến trong lòng y có chút thất vọng.

Diêu Văn Thịnh thật là có chuyện muốn tìm Trương Khác thương nghị, còn là việc quan hệ đến Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTĐĐ số.

Họ đi ăn cơm cũng tương đối sớm, trong nhà hàng vẫn chưa có bao nhiêu người. Chọn cơm xong, tìm một góc ngồi xuống, Diêu Văn Thịnh nói rõ mục đích qua đây tìm Trương Khác:

- Trong thành phố muốn thu hút nhân viên lưu học hải ngoại về nước sáng nghiệp, nhưng làm sao sáng tạo điều kiện hài lòng để hấp dẫn những học sinh hải ngoại này trở về thì rất hao tổn tâm trí. Tôi đang nghĩ, hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số cùng khu sáng nghiệp hai cái kết hợp lại, có lẽ sáng tạo ra một vùng đất mới...

Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số có thể đề xuất một khu sân chơi kỹ thuật, khu sáng nghiệp có thể cung cấp phục vụ sáng nghiệp, cũng cung cấp đầu tư mạo hiểm cho các hạng mục sáng nghiệp xuất sắc.

Trương Khác vỗ vỗ đầu, y hiểu được có một số học sinh hải ngoại không cam lòng cả đời làm công cho người khác.

Cho dù khu thực nghiệm Vườn Sồi đưa ra điều kiện cho dù tốt, cũng không nhất định có thể chiêu mộ được những người này, cung cấp cho họ vùng đất sáng nghiệp cũng không hẳn không được, còn có thể thông qua đầu tư mạo hiểm bảo lưu quyền khống chế nhất định đối với xí nghiệp loại hình KHKT này. Xem như là một cách làm chiết trung. Đương nhiên, những nhân viên về nước này sẽ mang theo chút kỹ thuật khác trở về cũng nói không chừng.

Đối với toàn bộ nỗ lực có thể đề cao cơ sở kỹ thuật công nghiệp điện tử của quốc nội, Trương Khác đều sẽ không coi thường.

Trương Khác suy nghĩ một chút, nói:

- Kiến nghị này cũng đáng để suy nghĩ...

Lại nói với Diêu Văn Thịnh:

- Nhưng rất kỳ lạ là, anh Diêu không giống như là đặc biệt nhiệt tâm chạy tới hiến kế, bằng không thì sao nhất định phải kéo cả anh Diệp qua đây để thêm can đảm?

Diêu Văn Thịnh lặng lẽ cười:

- Thật là chuyện gì cũng không thể gạt được cậu, cũng không coi cậu như người ngoài, song có một số việc rất khó mở miệng. Ai cũng biết hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số hoàn toàn do Cẩm Hồ đốc sức thúc đẩy, cho dù Cẩm Hồ khắc chế buông thả rất nhiều quyền lực nên có, vẫn có một số người lo lắng. . .

- À, tôi biết rồi...

Trương Khác chợt hiểu ra bởi vì sao Diêu Văn Thịnh phải nhắc nhở, nói:

- Tôi cũng không coi anh Diêu là người ngoài. Nếu có khả năng, thà rằng Cẩm Hồ không làm náo động. . .

Ý tứ ẩn dấu trong lời nói của Diêu Văn Thịnh đã quá rõ ràng.

Kiến nghị của Diêu Văn Thịnh là tốt, nhưng dựa theo kiến nghị của hắn, lợi dụng hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số, cung cấp khu sân chơi kỹ thuật, khu sáng nghiệp cung cấp khu sân chơi sáng nghiệp, dẫn dắt nhân viên lưu học hải ngoại về nước sáng nghiệp, đến cuối cùng trong Cẩm Hồ chiếm vị trí chủ đạo.

Nhưng TP.Kiến Nghiệp có người không hy vọng Cẩm Hồ biểu hiện quá chói mắt, đương nhiên cũng có thể không chỉ là trong TP.Kiến Nghiệp có người đưa ra ý kiến bất đồng.

Trương Khác cúi đầu trầm ngâm chốc lát, hỏi:

- Bộ trưởng Cảnh Trùng Dương của Bộ Bưu điện sáng ngày 25 sẽ rời khỏi Hải Châu, sau đó đến Kiến Nghiệp tham quan tình huống chuẩn bị của trung tâm nghiên cứu ĐTDD số Liên Tín. Bên TP.Kiến Nghiệp là ai phụ trách tiếp đãi, tôi nhớ kỹ bí thư La là chiều ngày 25 mới trở về Kiến Nghiệp...

Diêu Văn Thịnh cười cười, hắn vốn không muốn nói một số vấn đề quá thấu triệt, cũng không ngờ Trương Khác thoáng cái đã nắm bắt được yếu điểm của vấn đề:

- Bên này là thị trưởng Tiêu tiếp đãi Cảnh Trùng Dương, không biết nói qua cái gì, tin tức vĩa hè truyền ra lại loạn cả lên. Hình như Cảnh Trùng Dương có phần không hài lòng đối với tình huống chuẩn bị của trung tâm nghiên cứu ĐTĐĐ số Liên Tín...

- Chắc có lẽ bị Cẩm Hồ kích động rồi...

Diệp Kiến Bân cười nói:

- Cẩm Hồ cũng hắt cho Liên Tín một bát nước lớn như vậy, Liên Tín thế nào cũng bị Cẩm Hồ bỏ lại phía sau một đoạn xa. Sắc mặt của Bộ Bưu điện chẳng phải càng khó coi sao?

Trương Khác lắc đầu cười khổ, những hậu quả này y đều đã suy nghĩ qua: Người ở bên ngoài xem ra, lần này Cẩm Hồ làm ra một đại sự khó lường, nhưng làm cho Bộ Bưu điện rất là lúng túng.

- Cũng tốt mà. Có thể kích động họ một phát. Coi như là vì quốc gia, vì sản nghiệp điện tử làm ra công hiến, tôi cũng hy vọng họ có thể có được biểu hiện khiến người nhìn với cặp mắt khác xưa..." - Trương Khác cười nói.

Diêu Văn Thịnh còn nói thêm:

- Trước đó, trên vấn đề tư tưởng hành lang số, thị trưởng Tiêu đưa ra ý kiến không lớn...

Trong TP.Kiến Nghiệp muốn làm tư tưởng hành lang số, trên chính sách sản nghiệp cao tân nếu muốn có đột phá có tính thí nghiệm, nhưng lại không nằm ngoài sự ủng hộ của Bộ Bưu điện. Tiêu Minh Kiến cùng Cảnh Trùng Dương liên hệ qua, tại một số phương diện có cái nhìn nhất trí, một lần nữa sinh động trở lại cũng không bất ngờ.

Cẩm Hồ chỉ là một xí nghiệp tư doanh. Không quản nói như thế nào, chính sách sản nghiệp của quốc nội sẽ không chủ trương ột thể chế kinh tế thuộc chế độ phi công hữu chiếm vị trí chủ đạo trong ngành.

709. Chương 709: Binh Tỏi Tướng Ngăn, Nước Lên Đập Chặn

Họ cũng không phải muốn tận lực chèn ép Cẩm Hồ – ai cũng hiểu được ý nghĩa của Cẩm Hồ đối với tư tưởng hành lang số, nhưng các quan viên của phái bảo thủ trong nội bộ Chính phủ lại không thích thấy do Cẩm Hồ vẫn chủ đạo hướng đi của tư tưởng hành lang số.

Trương Khác tin tưởng kiến nghị mà Diêu Văn Thịnh vừa mới đề xuất cũng không nghĩ đến muốn bài xích Cẩm Hồ, nhưng sau khi đề xuất thị trưởng Tiêu Minh Kiến hoặc là những người khác đề xuất dị nghị, nhưng lại phải cẩn thận đối đãi.

- Cây to đón gió mà!

Diệp Kiến Bân bỏ đá xuống giếng, cười nói:

- Hiện tại mặt trên muốn dựa vào Cẩm Hồ để đảm nhiệm hạng mục Trung Tinh Vi Tâm. Điều này đối với họ cũng là việc không thể tránh được. Nhưng mà, ai hy vọng thấy được cuối cùng một quần sản nghiệp khổng lồ hình thành tại Kiến Nghiệp lại bị Cẩm Hồ khống chế?

- Ài.

Trương Khác ngồi ở góc, thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Tôi cũng không muốn tranh danh tiếng gì hết, nhưng cũng muốn các xí nghiệp thuộc Bộ Bưu điện, Bộ công nghiệp điện tử đi tranh mới được, chung quy không thể để cho Cẩm Hồ dừng lại chờ họ mà!

Tôn Tịnh Mông tròn mắt nghi hoặc nhìn bọn Trương Khác:

- Yêu cầu phức tạp như thế sao? Không phải là Cẩm Hồ không làm việc thương thiên hại lý gì sao?

Diệp Kiến Bản lặng lẽ cười, năm nay Cẩm Hồ quá đủ huênh hoang, nếu thật sự làm ra việc thương thiên hại lý, sớm đã có người nhảy ra nắm lấy nhược điểm rồi.

- Đây là vấn đề của hình thái ý thức, không nên chỉ nhìn vào một hai câu nói hàm hồ trên sách báo, muốn đột phá hạn chế của một hai câu nói này cũng không phải là chuyện đơn giản gì...

Trương Khác giải thích:

- Nói đến lần này đi, Liên Tín đã chiếm được lợi, nhưng họ vẫn sẽ cảm thấy đã đánh mất thể diện. Loại sự tình này, bảo tôi nói thể nào mới tốt đây?

Diêu Văn Thịnh cười nói:

- Vậy ngày hôm nay cứ tính là tôi với cậu trao đổi tin tức rồi, dẫn dắt nhân viên lưu học hải ngoại đến Kiến Nghiệp làm sáng nghiệp, trong thành phố hình thành ý kiến cuối cùng, còn muốn hy vọng Cẩm Hồ có thể tham dự vào. Nhưng sẽ do trong thành phố đứng ra chủ đạo, khu cao tân cũng chỉ là hiệp trợ, sẽ kéo theo một số xí nghiệp nổi danh khác cùng tham gia...

Trương Khác bắt đầu dĩ nộ cười, nói với Diêu Văn Thịnh:

- Tôi vẫn là câu nói đó, chỉ cần làm công tác cho đến nơi, về phần áp dụng hình thức gì, có cần làm náo động hay không, đều không có gì đáng kể. . .

Ăn xong cơm trưa trong nhà hàng Thẩm Ký, Diêu Văn Thịnh còn muốn chạy về khu cao tân ở bờ Giang Bắc, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản không có việc gì, đi dạo ở ngô Học Phủ, Tôn Tịnh Mông cũng không có sự tình quan trọng gì muốn làm, liền đi theo sau họ.

Trương Khác nói với Diệp Kiến Bản:

- Thị trường Tiêu bắt đầu sôi nổi, Cẩm Hồ sẽ bị kẹp ở giữa ...

La Quân ngay từ đầu mượn Cẩm Hồ đi chèn ép Tiêu Minh Kiến, không quản Tiêu Minh Kiến là người chính trực vô tư cỡ nào, đối với Cẩm Hồ tuyệt sẽ không có hảo cảm gì, có thể còn sẽ chuyển dời oán hận của hắn đối với La Quân lên đầu Cẩm Hồ. Không quản thấy thế nào, đoạn thời gian phía trước Cẩm Hồ đều như sấm vai nhân vật vẽ đường cho hươu chạy.

Diệp Kiến Bản mỉm cười nói:

- Cẩm Hồ coi như là thâm căn cố đế rồi, còn sợ một cá nhân nào đó hay sao?

- Nói là nói như vậy, nhưng tôi vẫn sợ La Quân đột nhiên thăng chức...Nghìn năm nay, trong quan hệ giữa quan và thương, lúc nào thương nhân chiếm chủ động qua chưa?

Trương Khác hỏi Diệp Kiến Bản:

- Ngày hôm qua tôi còn cùng người khác thảo luận vấn đề tầm nhìn xa của xí nghiệp, cái gọi là vua nào triều thần nấy, quan gia là thiên tử, thương nhân là thần, làm sao để cho thương nhân đi làm bổ cục có tầm nhìn xa?

Diệp Kiến Bản nghe xong rất có cảm xúc, hoàn cảnh kinh tế quốc nội quả thật có tệ nạn như vậy, hắn cười ôm chặt lấy vai Trương Khác:

- Đừng ở chỗ này than ngắn thở dài nữa, chúng ta cũng không phải đang làm xã hội kinh tế học, chỉ cần thời gian của chúng ta không có trở ngại thì sẽ ổn thôi...

Phía sau điện Thịnh Hâm Hoàn Cầu có Diệp gia chống lưng, trong ngành điện gia dụng mới phát này, Thịnh Hâm đã là người mở đường, cũng là người linh quân, đương nhiên sẽ không có trở ngại. Mục tiêu năm nay là số cửa hàng phải đạt đến 30, trong đó cửa hàng có quy mô như Kỳ Hạm phải đạt được 10. Đương nhiên rồi, ngày sau Cẩm Hồ cũng không có trở ngại gì, cho dù Tiêu Minh Kiến lập tức thay thế La Quân đảm nhiệm bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, cũng cùng lắm thì khép mình một chút mà thôi, song có thể sẽ hạn chế sự phát triển của Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp.

Đương nhiên, Tiêu Minh Kiến một lần nữa sôi nổi trở lại, đối với sự phát triển của Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp cũng đã có điều hạn chế. Nhớ tới Thế Kỷ Cẩm Hồ, Trương Khác nhớ tới hai ngày nữa Thế Kỷ

Cắm Hồ sẽ tại Kiến Nghiệp tổ chức hội đồng quản trị. Hứa Tư cũng sẽ đến Kiến Nghiệp. Nghĩ đến Hứa Tư, tâm tư của Trương Khác liền có chút bay bổng trong ánh nắng buổi trưa đầu mùa đông.

Công trình kì I của Vườn Sồi đã đến giai đoạn kết thúc, công trình kì II cho dù lập tức khởi công cũng sẽ không quá cấp bách, nhất định phải kiến thành trong nửa năm. Mượn công trình kì I của Vườn Sồi, tập đoàn địa ốc của Thế Kỷ Cắm Hồ thoảng cái nhảy đến thị trường bất động sản của TP.Kiến Nghiệp, công trình kì I của Vườn Sồi tiến nhập vĩ thanh, trải qua công trình kì I huấn luyện, Thế Kỷ Cắm Hồ cũng đã đến thời gian thi triển quyền cước tại TP.Kiến Nghiệp rồi.

Quy mô bất động sản thương nghiệp của TP.Kiến Nghiệp to lớn hơn của TP.Hải Châu, kiến thiết nhà thương phẩm, TP. Hải Châu vẫn chỉ có một hai nơi, thị trường nhà thương phẩm của bản thân TP.Kiến Nghiệp cũng rất khổng lồ. Những năm 90, thị trường nhà thương phẩm của quốc nội chủ yếu tập trung tại thành phố lớn.

Mặt khác, TP.Kiến Nghiệp đã ở trước thềm 10 tiên phong triển khai công tác thí điểm cải cách chế độ phân phối nhà ở phúc lợi của công nhân viên chức, là một trong những thành phố sớm nhất trong toàn quốc tiến hành cải cách nhà ở. Mặt khác, Kiến Nghiệp lại chính thức khởi động kế hoạch tư tưởng hành lang số, bên trong khu vực quy hoạch tương quan, yêu cầu kiến thiết hàng loạt cao ốc văn phòng, nhà thương phẩm, nhà thương nghiệp. Yêu cầu của thị trường rất mạnh.

Công trình kì I của Vườn Sồi còn chưa hoàn toàn kết thúc, Thiệu Chí Cương liền vội vã tổ chức hội nghị ban giám đốc, đương nhiên không phải là muốn ăn mừng vì công trình kì I thuận lợi kết thúc, tự nhiên là muốn trừ định chiến lược phát triển của Thế Kỷ Cắm Hồ tại Kiến Nghiệp.

Trương Khác cùng tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cắm Hồ không có quan hệ trực tiếp gì, đương nhiên cũng không thể hoàn toàn ngồi yên không quản, chú ba, Hứa Tư đều là đại cổ đông, lúc trước họ chết sống kéo Hứa Tư nhập bọn, không phải là tính toán mình như thế sao? Trương Khác cũng tự nguyện quàng cái sợi dây này lên cổ.

Tiêu Minh Kiến ngoài ý muốn bắt đầu sôi nổi, Hồ Tôn Khánh cũng sẽ không tình nguyện tịch mịch, điều này đối với Thế Kỷ Cắm Hồ mà nói cần phải là một nhân tố bất lợi. Trương Khác suy nghĩ như thế, nhìn Diệp Kiến Bản, lại nở nụ cười, Diệp gia cũng là đại cổ đông của Thế Kỷ Cắm Hồ, bản thân tự nhiên đi lo lắng thay họ chuyện này để làm gì? Cùng lắm thì bình tới tướng ngăn, nước lên đập chặn.

710. Chương 710: Không Đủ Tư Cách(1)

- Em đi theo bọn anh làm gì?

Diệp Kiến Bản kỳ quái nhìn Tôn Tĩnh Mông đi theo phía sau hắn và Trương Khác:

- Buổi chiều em không có chuyện gì làm hả?

- À...em không có việc gì làm hết.

Tôn Tĩnh Mông dụi mũi chân xuống đất, mắt liếc Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản, xem thường nói:

- Cảm thấy em trở ngại hả, hai người chắc không phải đi đến nơi trắng hoa gì đấy chứ?

Tôn Tĩnh Mông nói cũng không khác chế chút thanh âm, ba chữ “nơi trắng hoa” đặc biệt nhấn mạnh, hấp dẫn nhiều người đưa ánh mắt kỳ quái quan sát Trương Khác, Diệp Kiến Bản.

Ngõ Học Phủ nằm ở giữa ba ngôi trường, đều không cần tốn thời gian đi gây dựng bầu không khí thương nghiệp gì, cuối tuần rộn ràng đều là học sinh ở các trường lân cận.

- À.

Diệp Kiến Bản nhú mày, nhìn đồng hồ một chút, lại vỗ vỗ trán hình như nhớ tới sự tình gì:

- Tôi nhớ ra rồi, công ty còn có một số việc, tôi phải nhanh qua xử lý một chút.

Hắn vỗ vai Trương Khác:

- Hôm nào sẽ tìm cậu nói chuyện...

Hắn liền không chút trượng nghĩa bỏ lại một mình Trương Khác, còn mình thì trốn đi.

- Anh thì có chuyện gì quên chưa làm?

Tôn Tĩnh Mông mở to đôi mắt sáng nhìn Trương Khác, dung nhan xinh đẹp làm cho cô như tinh linh ở giữa ban ngày, hơi nghiêng đầu, mái tóc suôn thẳng đổ một bên, che đi nửa khuôn mặt, đôi môi đỏ cùng mái tóc đen tôn nhau tạo nên một loại mỹ hoặc động nhân.

Trương Khác đang suy nghĩ con bé này có phải ghi hận mình đêm hôm qua không kịp thời đến 1978 ra mắt hay không, muốn nói chuyện đương nhiên có chuyện đi làm rồi, tỷ như đến tiệm Internet Sáng Vực tiếp tục đảm đương “kỹ sư Internet” ở chuyên khu nữ sinh, chỉ đạo nữ sinh của Học viện Âm nhạc hoặc ĐH Sư phạm làm sao nhập địa chỉ website, rồi lơ đãng chạm một chút vào bàn tay trơn mềm như ngọc, nhìn thần sắc ngượng ngùng của con gái vẫn rất lý thú.

Buổi sáng Lương Quân còn gọi điện thoại nói với y, căn nhà trong chung cư Thanh niên đặc biệt chuẩn bị cho y đã làm xong, bảo y đi qua xem sao, nếu có gì không hợp ý thì có thể kịp thời sửa chữa.

Biệt thự ở núi Sư Tử chuyển nhượng đến danh nghĩa của Lương Quân để hắn cùng với vị hôn thê Tôn Lệ ở đó song túc song phi. Trương Khác không còn chỗ ở tại Kiến Nghiệp nữa. Từ tháng 9 vào ĐH Đông Hải đến bây giờ vẫn ở nội trú tại khu nhà nghiên cứu sinh, luôn có rất nhiều chỗ không thuận tiện, điều kiện cũng không tốt.

Căn nhà nhỏ ở ven hồ cũng xây gần xong, nhưng sự tồn tại của căn nhà này Trương Khác cũng không có can đảm để cho những người khác biết, người khác ở đây bao gồm ba mẹ y, Đường Thanh, Đỗ Phi, Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung. Y hoài nghi Đường Thanh đã biết căn nhà ở ven hồ là xây cho Hứa Tư, cho nên y còn cần một nơi khác để đặt chân, chung cư Thanh niên chỉ cách khu nhà nghiên cứu sinh một bức tường tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Xem như công trình đồng bộ của Vườn Sồi, sau khi chung cư Thanh niên xây lên sẽ do Vườn Sồi mua về, lấy giá ưu đãi cho nhân viên của Vườn Sồi thuê, công nhân công tác trong khu sáng nghiệp đều ở nhà tình trang.

Trương Khác nói cho Tôn Tịnh buổi chiều mình còn phải đi xem nhà chuẩn bị ỉnh tới cùng có hình dạng gì.

- À, tôi cũng chán ở KTX rồi, cũng đang đi tìm nhà đây.

Tôn Tĩnh Mông hưng phấn nói.

- Ở đó đều là nhà phúc lợi cho công nhân thanh niên của Vườn Sồi...

- Ba tôi có tính không, ông ấy cũng gần 50 rồi, đang lúc về hưu dưỡng lão hưởng an nhàn thì lại bị anh bắt đi làm chủ tịch của Trung Tinh Vi Tâm gì đấy. Tháng trước chỉ Hong Kong, Kiến Nghiệp đã bay qua bay lại bốn lần. Ba tôi mặc dù không phải là công nhân thanh niên, nhưng phúc lợi thế này có thể được hưởng thụ hay không? Ông ấy tặng phúc lợi của mình cho con gái bảo bối thì có thể không?

Tôn Tĩnh Mông liền thoáng nói, khi nói còn tròn to mắt nhìn Trương Khác, hình như Trương Khác muốn nói từ “không”, cô có thể sẽ lập tức gọi điện thoại cho Tôn Thượng Nghĩa để gây xích mích ly gián.

- À, hình như có thể dàn xếp một chút...

Nếu có thể cự tuyệt, Trương Khác tuyệt đối sẽ không muốn làm hàng xóm với Tôn Tĩnh Mông. Cả ngày không có việc gì mặc chiếc áo thun lộ ra cặp chân trắng vừa dài vừa thẳng, tới ngồi lê thì ai mà chịu nổi?

Trương Khác gọi điện thoại cho Lương Quân. Lúc này Lương Quân đang làm thực nghiệm ở phía nam, cơm trưa còn chưa ăn. Lúc này Trương Khác không có việc gì, bảo Lương Quân ăn cơm trước, lo việc bên kia xong cùng với y đi xem nhà. Trương Khác hắn cùng với Tôn Tĩnh Mông đến tiệm Internet trước nghỉ chân một chút.

Khi Diêu Văn Thịnh cùng Diệp Kiến Bân qua đây tìm Trương Khác còn rất sớm. Chờ họ ăn cơm trưa xong, Diêu Văn Thịnh, Diệp Kiến Bân trước sau ngồi xe rời đi.

Lúc này mới là thời gian cao điểm ăn cơm. Tuy nói mức độ tiêu phí của sinh viên năm 97 còn tương đối thấp, ngô Học Phủ thu phí tương đối cao so với các tiệm ăn khác, nhưng sinh ý vẫn rất tốt.

Trương Khác còn tưởng rằng lúc này tiệm Internet Sáng Vực có thể sẽ vắng hơn, đi vào khu chờ vực chờ ở quán cà phê còn thấy bảy tám người dằng dấp học sinh đang ngồi đó chờ lên mạng. Dựa theo xu thế này, có lẽ không cần năm sáu tháng là có thể thu hồi vốn đầu tư của tiệm.

Tịch Nhược Lâm trực trong quầy bar tổng hợp, đang nói chuyện với một thanh niên ngồi trên ghế cao trước quầy bar. Trông bộ dạng hai người rất thân mật.

Trương Khác đi tới bên cạnh, thì ra là bạn trai của Tịch Nhược Lâm, người đi cùng xuống núi Hợp Hoan đêm hôm đó, tên gọi Vương Hải Túc. Trương Khác còn nhớ rõ hần chủ động phát danh thiếp cho Dịch Đan Thanh, kinh doanh một công ty ví da.

Trương Khác gật đầu với Tịch Nhược Lâm, định cùng Tôn Tĩnh Mông đến phòng làm việc của CLB Côn Trùng ở lầu hai để lên mạng. Tịch Nhược Lâm gọi y lại:

- Trương Khác, đây là học trưởng của trường ta, giới thiệu ọi người cùng làm quen một chút...

- À, tôi đã thấy qua cậu rồi...Cậu có quen với chủ tịch Dịch của khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ?

Vương Hải Túc chỉ vào Trương Khác, vẻ mặt kinh ngạc có phần khoa trương, cũng có chút chột dạ giấu đầu hở đuôi.

Thật ra trước đó Vương Hải Túc có gặp qua Trương Khác hai lần, một lần là hần cùng với Tịch Nhược Lâm uống nước ở ngoài nam môn ĐH Đông Hải thấy được Trương Khác ngồi vào chiếc xe Mercedes Benz W140 có thể nói là mộng tưởng cuối cùng của tuyệt đại đa số đàn ông.

Chẳng qua lần đó hần chỉ nhìn thấy bóng lưng của Trương Khác, không có ấn tượng gì. Lần thứ hai là Trương Khác, Trần Phi Dung cùng Dịch Đan Thanh đến thư viện trường mượn sách.

Vương Hải Túc thấy được Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh nói chuyện nhiều, lúc đó hần rất chủ động tiếp cận Dịch Đan Thanh, đáng tiếc không lọt vào ánh mắt của Dịch Đan Thanh.

Trương Khác mỉm cười, ai nhìn thấy cô gái như Dịch Đan Thanh mà không động tâm tư đi tới trêu chọc một chút chứ. Y căn bản không vạch trần tâm tư của Vương Hải Túc trước mặt Tịch Nhược Lâm, thấy bộ dáng này của hần, cũng cố làm ra vẻ hồ hởi:

- A, anh là giám đốc Vương của KH&CN Hải Túc, sao, giám đốc Vương cũng học ở ĐH Đông Hải hả?

711. Chương 711: Không Đủ Tư Cách(2)

- Tôi còn đang ở ĐH Đông Hải dạy qua hai năm khóa máy tính, còn dạy qua Nhược Lâm, năm kia mới rời khỏi ĐH Đông Hải tự mình mở một công ty.

Vương Hải Túc ước ao nhìn bố trí xa hoa trong tiệm Internet:

- Không ngờ trong trường học các bạn cũng làm ra được động tĩnh lớn như vậy...

Hần từ trong túi tây trang xanh thẫm móc ra tấm danh thiếp, chia cho Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông:

- Còn phải nhờ học đệ chỉ giáo nhiều hơn.

Lẽ ra Tịch Nhược Lâm biết tâm tư ái mộ đơn phương của Mông Nhạc đối với cô thì không nên đưa bạn trai của cô đến tiệm, thấy Vương Hải Túc có bộ dạng như vậy, Trương Khác hiểu được cần phải là hần quán lấy

Tịch Nhược Lâm dẫn hân qua đây, nhưng thật không ngờ Tịch Nhược Lâm cùng hân còn thuộc vào phạm trù sư sinh luyện.

E ngại mặt mũi của Tịch Nhược Lâm, Trương Khác không tiện lãnh đạm quá, y bảo Tịch Nhược Lâm lấy bình và Tôn Tĩnh Mông hai l-on nước táo ép.

Tôn Tĩnh Mông cũng thích loại đồ uống nước ép này. Cô mở l-on nước, đặt danh thiếp của Vương Hải Túc xuống dưới l-on nước, lấy ánh mắt như nhìn như không nhìn mặt trên, chờ Vương Hải Túc làm rõ mục đích đến đây.

- Các bạn quả thật không đơn giản, nếu không phải Nhược Lâm nói với tôi, tôi cũng không tin tiệm Internet này là do ba sinh viên còn ngồi trong ghế nhà trường mở ra. Tháng trước, tôi theo đoàn khảo sát của Bộ Khoa học Công nghệ đến Bangalore ở Nam Á khảo sát, tiệm Internet tốt nhất của Bangalore cũng không bằng thể này...

Sản nghiệp phần mềm của Ấn Độ trong số các quốc gia Châu Á vẫn là một mình một cò, Bangalore là công viên phần mềm quy mô lớn nhất, phát triển nhanh nhất của Ấn Độ, thấy Vương Hải Túc cố tình huyền diệu quan hệ giữa hân và Bộ Khoa học Công nghệ, Trương Khác thản nhiên cười nói:

- Tôi chỉ treo cái danh chơi thôi, tiệm Internet này thực tế không có quan hệ nhiều với tôi lắm.

Trương Khác hơi nghiêng người ra phía trước, hỏi Tịch Nhược Lâm:

- Bọn Đỗ Phi đâu?

- Bí thư Cung gọi họ qua đó rồi, chắc là quan tâm đến việc khai trương của tiệm Internet, bọn mình đều đang chờ họ trở về cùng đi ăn cơm trưa đây. Hai người đã ăn chưa? - Tịch Nhược Lâm nói.

- Vừa mới ăn xong.

Trương Khác cũng không muốn nhìn vẻ mặt khổ sở muốn khóc của Mông Nhạc, nhìn trong ánh mắt Tịch Nhược Lâm có vẻ quẫn bách, cô không muốn để cho Mông Nhạc quá khó xử, có lẽ là nguyên do là Vương Hải Túc kiên trì quá.

- Cùng ngồi đi, uống chén nước trà cũng được. Các bạn thực sự rất không đơn giản đấy, tại phương diện sáng nghiệp, tôi cũng có chút cảm ngộ, mọi người có thể ngồi cùng một chỗ bàn luận. - Vương Hải Túc tha thiết nói.

- Chờ họ trở về rồi hãy nói đi.

Trương Khác cũng không lập tức cự tuyệt, lại nói với Tịch Nhược Lâm:

- Hai người tiếp tục trò chuyện đi, chúng tôi lên lầu lên mạng chút, Đỗ Phi trở về thì bảo cậu ấy gọi điện thoại cho tôi.

- Trương Khác, số điện thoại di động của cậu bao nhiêu?

Wang Hai Tu mo ra chiec DTDD Philips co ve kenh cang cua hân, chuẩn bị lưu lại số điện thoại của Trương Khác, còn giải thích:

- Thuận tiện sau đó liên lạc. . .

- Tôi chỉ là một người vô công rồi nghề, anh lưu số điện thoại của tôi cũng không có tác dụng gì...

Trương Khác cự tuyệt nói số điện thoại cho Vương Hải Túc, còn thiếu chút nữa nói hân không có tư cách. Dứt lời y liền cùng Tôn Tĩnh Mông đi lên cầu thang. Vương Hải Túc không ngờ Trương Khác lại cự tuyệt thẳng thắn như thế.

Hân sững sờ một chút, thấy Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông đã lên lầu hai, cắn răng, không cho lời thô tục thoát ra khỏi miệng ở trước mặt Tịch Nhược Lâm. Như vậy cũng chỉ chớp mắt, sắc mặt hân liền khôi phục lại, còn cười nói với Tịch Nhược Lâm:

- Học sinh của em rất có cá tính đấy!

***

Phòng làm việc của CLB Côn Trùng nằm ở chuyên khu khách VIP trên lầu hai, lấy kính mờ ngăn cách, từ bên ngoài nhìn qua trang nhã, đẹp đẽ. Nhưng máy tính bố trí trong phòng làm việc kém hơn nhiều chuyên khu khách VIP ở bên ngoài, thậm chí cũng không hơn máy tính ở khu buôn bán.

Vì thế các thành viên của CLB Côn Trùng kêu khổ thấu trời, Thời Học Bản nói Đỗ Phi, Mông Nhạc đã triệt để bại lộ ra bản chất xấu xí gian thương tham tài của họ. Bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng không bị lay động gì.

Máy tính ở chuyên khu khách VIP mặc dù không dùng màn hình LCD, nhưng đều dùng màn hình phẳng 14 inch, tại quốc nội xem như là cao cấp rồi.

Màn hình phẳng là năm 94 các nhà máy màn hình vì giảm nhỏ độ sai lệch của màn hình lỗi đặc biệt là màn hình bốn góc cùng hiện tượng phản quang của màn hình mới nghiên cứu chế tạo ra kỹ thuật mới màn hình mặt bằng góc vuông, cũng chính vào nửa năm sau, mới có mấy nhà máy màn hình chọn dùng loại kỹ thuật mới này sản xuất màn hình với quy mô lớn.

Trương Khác không quá quan tâm đến kỹ thuật màn hình mặt bằng góc vuông, nhưng hết sức nhiệt tâm đối với kỹ thuật tinh thể lỏng TFT.

Kỹ thuật tinh thể lỏng TFT có ứng dụng cực kỳ rộng rãi trong ngành điện tử loại tiêu dùng. Qua vài năm nữa, màn hình tinh thể lỏng TFT gần như sẽ là linh kiện then chốt của sản phẩm điện tử tiêu dùng.

Năm 97, kỹ thuật màn hình LCD, Nhật Bản mới phát triển đến đời thứ ba, các xí nghiệp điện tử của Đài Loan, Hàn Quốc cũng đã bắt đầu đưa vào quy mô lớn.

Mặc dù Trương Khác rất thèm thuồng kỹ thuật tinh thể lỏng TFT, nhưng hiểu được tham nhiều nhai không nát. Cẩm Hồ còn chưa đủ thực lực cùng năng lực kỹ thuật đi nhập vào, tiêu hóa kỹ thuật cùng tuyển sản xuất tinh thể lỏng TFT đời thứ ba, chỉ tiến cử còn chưa tính, còn phải đưa vào nhân lực, vật lực rất lớn, theo sát bước tiến của các nhà máy Nhật Hàn để phát triển kỹ thuật đời thứ tư. Lại nói lúc này còn chưa có ngành đón thời đại huy hoàng của TFT, cũng dành cho Cẩm Hồ thời gian tương đối dư dả.

Cẩm Hồ từ Đức Nghi tiếp nhận kỹ thuật tinh thể lỏng STN, vẫn là chủ lưu của màn hình sản phẩm điện tử tiêu dùng trước mặt, phí dụng đưa vào kỹ thuật tinh thể lỏng STN không cao, nhưng giá đưa vào của tuyển sản xuất cũng không phải thấp. Tuyển sản xuất tuyển sản xuất tinh thể lỏng TN

Ở dưới cờ tập đoàn tập đoàn thành lập công ty hữu hạn điện tử Tinh Bình đã tiêu hao hết khoảng 15 triệu đô la tài chính. May mà trước đó quốc nội đã đưa vào tuyển sản xuất tinh thể lỏng TN có kỹ thuật quy mô tương đối thấp, xí nghiệp đồng bộ của tuyển sản xuất tinh thể lỏng TN phần lớn có thể cho công ty hữu hạn điện tử Tinh Bình sử dụng.

Mặc dù nói kỹ thuật tinh thể lỏng TFT đã định trước sẽ ngành đón thời đại huy hoàng của nó, nhưng kỹ thuật tinh thể lỏng STN ở trên ứng dụng trung đề đoán sẽ trường kỳ bảo trì thị trường rộng khắp.

Là kỹ thuật trung đề đoán, xí nghiệp quốc nội tiến cử sẽ tương đối dễ. Nói cách khác, cạnh tranh mà công ty hữu hạn điện tử Tinh Bình phải đối mặt sẽ khá lớn. Những việc xưa trước kia mà Trương Khác nhớ kỹ, các xí nghiệp điện tử tương đối nổi danh như điện tử Hoa Điển, điện tử Đông Hiến tại quốc nội đều trong mấy năm sau này lần lượt đưa vào kỹ thuật cùng tuyển sản xuất tinh thể lỏng STN. Cuối cùng có trên trăm xí nghiệp điện tử trùng lặp tiến cử kỹ thuật tương quan vào các lĩnh vực.

712. Chương 712: Ý Đồ Của Vương Hải Túc

Lần này kỹ thuật ĐTDĐ số công khai trao quyền cũng bao gồm kỹ thuật tinh thể lỏng STN cùng linh kiện kỹ thuật tương ứng. Những xí nghiệp như điện tử Đông Hiến, điện tử Hoa Hiến có ý định tiến vào thị trường tinh thể lỏng STN, chỉ cần trực tiếp đến Kiến Nghiệp hoặc Hải Châu đầu tư xây xưởng là có thể xin được trao quyền không ràng buộc sử dụng kỹ thuật tương quan.

Có thể nói, quyết định lần này của Cẩm Hồ, cùng ngành nghề vì thế vui mừng khôn xiết, Bộ Bưu điện chủ quản bộ môn tâm tư khó thăm dò, nội bộ Cẩm Hồ lại phải vì cái này mà gánh chịu thêm áp lực đặc biệt nặng.

Mượn thị trường tinh thể lỏng STN mà nói, Cẩm Hồ có thể nói là không có lý do gọi tới rất nhiều bên cạnh tranh có thực lực cho điện tử Tinh Bình, đem mảng lớn thị trường chấp tay nhượng lại cho người khác.

Loại chiến lược nuôi chó cắn thỏ này của Trương Khác, cũng không phải mỗi công nhân của Cẩm Hồ đều có thể lý giải. Trương Khác mới không quản người phía dưới có thể lý giải hay không, không có loại khí thế cùng quyết tâm bất cứ giá nào này, Cẩm Hồ khi nào mới có thể đem xí nghiệp như SamSung giẫm lên dưới chân?

Chiến lược phải nhìn xa trông rộng. Ở trên việc phát triển sản nghiệp cụ thể, cơm vẫn phải ăn từng miếng một, đường vẫn phải đi từng bước. Trương Khác yêu cầu Cẩm Hồ trước tiên quay chung quanh kỹ thuật tinh thể lỏng STN tiến hành kỹ thuật cùng dự trữ nhân tài.

Đối với kỹ thuật tinh thể lỏng TFT, trước tiên bắt đầu khai phát kỹ thuật ứng dụng ngoại vi, cho dù không có năng lực sản xuất tinh thể lỏng TFT, cũng đừng để lạc hậu so với các hãng điện tử hải ngoại đem ứng dụng đầu tiên của TFT vào trên dòng sản phẩm điện tử như ĐTDĐ, MP3, PDA.

Tôn Tĩnh Mông thấy được Trương Khác thất thần đứng trước phòng làm việc của CLB Côn Trùng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, không thấy được chuyên khu khách VIP có gái đẹp, cô đẩy y một cái, hỏi y:

- Anh phát ngốc cái gì vậy?

- Hả?

Trương Khác đều hoài nghi gần đây có phải bị tẩu hỏa nhập ma rồi hay không. Hơi một tí lại thất thần nghĩ đến chiến lược phát triển kỹ thuật của Cẩm Hồ. Tôn Tĩnh Mông xinh đẹp lên lầu liền dẫn tới ánh mắt chú ý của rất nhiều người. Đương nhiên lúc này Trương Khác sẽ không giải thích với cô mình vì chuyện gì mà thất thần, chỉ nói:

- Sinh viên hiện nay đều rất có tiền nhỉ...

Mặc dù mức độ tiêu phí của sinh viên bình thường tương đối thấp, nhưng đành phải thừa nhận vẫn còn tồn tại quần thể tiêu phí cao với số lượng nhất định. Giá máy ở chuyên khu khách VIP 12 đồng /1 giờ. Máy ở khu vực này từ 7 giờ khai trương đến bây giờ vẫn chưa có để không qua, chỉ doanh thu của 30 máy ở chuyên khu khách VIP vào buổi sáng đã đạt được 1800 đồng, còn chưa bao gồm thu nhập bán đồ uống cùng quảng cáo, lợi nhuận của tiệm Internet thật đúng là mê người.

Nghe Trương Khác nói như vậy, Tôn Tĩnh Mông xem thường nói:

- Anh đi quan tâm chút tiền này?

- Thịt trên đùi muỗi cũng là thịt...

Trương Khác lặng lẽ cười, tiệm Internet Sáng Vực có doanh thu, mặc dù đối với Cẩm Hồ khổng lồ mà nói tựa như thịt trên đùi muỗi. Trương Khác quả thật muốn há miệng qua cắn một miếng. Dù sao quỹ đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi ở trong công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực kiểm giữ 70% cổ phần, trừ phi Đỗ Phi cùng Mông Nhạc từ con đường khác thu được vốn huy động, mua về cổ phần mà Vườn Sồi nắm giữ.

Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông vẫn còn chưa ngồi nóng ghế thì Đỗ Phi cùng Mông Nhạc gấp gáp trở về, Đỗ Phi gọi điện thoại hỏi y có muốn ra ngoài uống cái gì không.

- Cô có đi cùng không? - Trương Khác hỏi Tôn Tĩnh Mông.

- Tôi không cần, nhìn ông kia còn không vừa mắt hơn cả anh nữa.

Tôn Tĩnh Mông bĩu môi lắc đầu, còn nói thêm:

- Lát nữa đi xem nhà đừng có bỏ tôi lại đấy.

Nếu không phải sự tình liên lụy tới Mông Nhạc, Trương Khác mới lười đi để ý tới nhân vật như Vương Hải Túc, khi không có gì trò chuyện, lấy Vương Hải Túc để giết thời gian thì cũng được.

Trương Khác đi tới phòng khách dưới lầu, Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa đang ở đây, Vương Hải Túc một trái một phải nắm lấy vai cả Đỗ Phi, Mông Nhạc, có vẻ cực kỳ thân thiết. Phản ứng của Mông Nhạc tự nhiên lãnh đạm, thậm chí che giấu không được bị thương, thấy được Trương Khác đi xuống, Mông Nhạc nói:

- Mọi người đi ăn cơm đi, ở đây cũng phải có một quán sữ ở lại...
- Chúng ta cũng không đi xa, tìm nhà hàng tốt một chút gần đây, cậu dù sao cũng phải ăn cơm trưa chứ.

Vương Hải Túc khuyên nhủ:

- Làm ông chủ thì phải phải tin tưởng công nhân của mình.

Tịch Nhược Lâm có phần lúng túng đứng ở đó, cô lo lắng Mông Nhạc sẽ bị thương trong lòng, nhưng bạn trai đã tích cực giũt giấy như vậy, lại không tiện mở miệng nói thôi.

Bọn Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa hiểu được tâm tư của Mông Nhạc đối với Tịch Nhược Lâm, nhưng tâm tư của họ cũng sẽ không quá miễn cưỡng, thậm chí cho rằng Mông Nhạc sẽ không nên thất cổ chết trên cái cây Tịch Nhược Lâm.

Tịch Nhược Lâm đẹp thì đẹp, nhưng mỹ nữ hạng nhất của ĐH Đông Hải không phải chỉ có một mình cô ta. Cho dù mỹ nữ ở ĐH Sư phạm khan hiếm, không phải là còn có hai địa phương Học viện Âm nhạc, ĐH Sư phạm mỹ nữ tụ tập sao?

Mấy ngày này, Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa liêu mạng lấy lòng Tôn Tĩnh Mông, đêm không có việc gì cũng đến 1978 đi chơi hai vòng uống chén rượu, trông cậy vào Tôn Tĩnh Mông giới thiệu gái học vũ đạo của Học viện Âm nhạc cho họ làm quen.

- Đi cùng đi...

Trương Khác thần nhiên nói một câu, tiểu tử Mông Nhạc này ngay cả tình địch cũng không dám đối mặt, thế thì sao tranh Tịch Nhược Lâm từ trong tay tình địch được? Đầu năm nay không phải lưu hành cái kiểu “Lặng lẽ nhìn người mình yêu hạnh phúc trong vòng tay người khác” hay sao.

Thấy Trương Khác cũng nói như vậy, Mông Nhạc cũng cố mà đáp ứng. Cũng không đi đâu xa, sát vách có một quán cơm phong cách không tệ, lại gọi thêm Thi Tân Phi, nhóm người đi đến tìm một phòng bao trước cửa sổ trên lầu hai.

Trương Khác ăn xong cơm trưa, đi theo qua đây chỉ giúp vui, còn muốn nhìn xem Vương Hải Túc nhiệt tình như thế là có ý đồ gì.

Vương Hải Túc tại ĐH Đông Hải học xong học vị bác sĩ công trình điện tử, sau đó ở lại trường dạy, lại không cam lòng nghề dạy học thanh bần, liền từ chức sáng lập một công ty phần mềm tên là công ty hữu hạn Khoa học Công nghệ Hải Túc, đã phát triển một phần mềm tài vụ.

Cụ thể TP.Kiến Nghiệp có mấy đơn vị cũng đang dùng phần mềm tài vụ của hắn. Trương Khác cũng không đi làm điều tra gì, chỉ là Vương Hải Túc nói rất dễ dãi. Tuy nhiên không thể phủ nhận khẩu tài của Vương Hải Túc rất khá, chắc hẳn hắn cũng từ chỗ Tịch Nhược Lâm biết được bọn Đỗ Phi đầu tư vào CLB Côn Trùng chủ yếu là phát triển phần mềm hệ thống quản lý tiệm Internet, miêu tả tiền cảnh của sản nghiệp phần mềm Trung Quốc rất xán lạn.

Bọn Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa nghe được liên tiếp gật đầu phụ họa, mặc dù Mông Nhạc trong lòng có chút mâu thuẫn với Vương Hải Túc, nhưng cũng không nói gì để phản bác hắn được, hận không thể lập tức tay nắm tay nhau đầu tư vào sự nghiệp to lớn phát triển phần mềm Trung Quốc.

713. Chương 713: Mùi Âm Mưu

- Tháng trước tôi theo đoàn khảo sát của Bộ Khoa học Công nghệ đến khảo sát công viên phần mềm Bangalore của Ấn Độ. Tôi đang nghĩ, địa phương nào ở Ấn Độ cũng lạc hậu hơn Trung Quốc chúng ta, cơ sở giáo dục của họ kém hơn Trung Quốc, tỉ lệ nhận được giáo dục cũng kém hơn Trung Quốc, nhưng năng

lực xuất khẩu phần mềm của họ lại đạt đến quy mô 2 tỷ USD, vì sao chúng ta ngay cả một phần mười, hai phần mười người Ấn Độ cũng không đạt được?

Vương Hải Túc đồng ý nói:

- Tôi thấy then chốt là ánh mắt của nhà đầu tư Trung Quốc quá bảo thủ, nhìn không thấy tiềm lực to lớn của ngành phần mềm, không dám đầu tư vào ngành phần mềm...

Quốc nội vẫn đang ra sức giúp đỡ ngành phần mềm, thậm chí có thể nói trong những năm 90, các xí nghiệp phần mềm đều được đối đãi như “vật cưng”, được hưởng các loại ưu đãi – thuế thu, nhân tài, đất đai...vv..., nhưng lại giống như một đứa trẻ được nuông chiều từ bé, gốc cây non được tận tâm che chở, kỳ thác kỳ vọng cao lại thủy chung chưa có trưởng thành.

Vương Hải Túc bốc phét ầm trời, đem “ngành phần mềm của Trung Quốc” biến thành mục tiêu phấn đấu của KH&CN Hải Túc, tự nhiên cổ vũ nhân tâm. Bọn Học Bân, Đồng Được Hoa, Thi Tân Phi nghe mà ý loạn tình mê, Tịch Nhược Lâm tự nhiên cũng vẻ mặt sùng bái nhìn bạn trai cô.

Thần sắc của Tịch Nhược Lâm lại làm cho Mông Nhạc thâm đau lòng, nhưng Đỗ Phi lại thần sắc tự nhiên, tay bưng ly rượu, thường thường đưa cho Trương Khác một ánh mắt.

Trong lòng Trương Khác thâm vui vẻ: Bọn Mông Nhạc, Thời Học Bân có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ đến Đỗ Phi tưởng tận thế nào đối với thành phẩm của phần mềm lậu. Ngành phần mềm của quốc nội, bình cảnh lớn nhất ở nơi nào? Những người khác có thể không rõ, trong lòng Đỗ Phi lại rất rõ.

Vương Hải Túc cũng nói trúng một vấn đề, ngành phần mềm của Trung Quốc không đạt được phát triển, bởi vì các xí nghiệp phần mềm khuyết thiếu tài lực để truy trì nghiên cứu & phát triển. Đỗ Phi lại thấy được hoàn cảnh thương nghiệp ác liệt của ngành phần mềm, nguyên nhân căn bản vẫn là người trong nước không tán thành giá trị của quyền tài sản trí thức đối với phần mềm.

Những năm 80, các hãng điện tử hàng đầu hải ngoại vì đưa thiết bị phần cứng vào thị trường quốc nội, đa số chọn dùng sách lược thị trường “mua phần cứng tặng phần mềm”, càng làm người trong nước tăng thêm nhận thức về quan niệm này.

Bọn Thịnh Thanh, Thiệu Chí Cương nửa năm sau đã buông tha kinh doanh ngành đạo bản. Trước đó tại Thâm Quyển thành lập đủ loại phòng làm việc, Cty Khoa học công nghệ to to nhỏ nhỏ cũng thoát ly khỏi liên lụy trên tài vụ.

Xem như là triệt để rửa tay chậu vàng, cải tà quy chính rồi. Khoản tài chính kékh xù họ kiếm được từ trong ngành đạo bản cũng trở thành cơ sở để phát triển tập đoàn địa ốc cùng ăn uống Thế Kỷ Cẩm Hồ ngày hôm nay.

Nhìn ánh mắt Đỗ Phi lấp lánh, Trương Khác cũng chỉ cười không nói lời nào, Đỗ Phi sở dĩ nguyên ý đầu tư vào CLB Côn Trùng để phát triển hệ thống quản lý tiệm Internet, chủ yếu vẫn là bản thân tiệm Internet Sáng Vực có nhu cầu, còn có nữa là tài chính đưa vào tương đối hữu hạn, còn có thể nắm được trong tay những nhân tài kỹ thuật như Thi Tân Phi.

Lại nói tiếp, đối với tiềm lực thị trường của phần mềm hệ thống quản lý tiệm Internet, hắn cũng chưa hẳn có lòng tin lớn bao nhiêu.

Vương Hải Túc thấy được thần sắc hồ hững Trương Khác cùng Đỗ Phi, trong lòng có chút thấp thỏm bất an. Nghiêng đầu tới hỏi họ:

- Các bạn cho rằng ngành phần mềm của Trung Quốc có phải rất có tương lai hay không?

Trương Khác cười haha, không muốn nói cái gì, Đỗ Phi đã có chút thiếu kiên nhẫn, nói:

- Anh vừa nói đến phần mềm, tôi đã nghĩ đến phần mềm Kim Sơn, hình như hai năm nay phần mềm Kim Sơn cũng không có phong quang như trước đây...

Năm 97, Kim Sơn biểu hiện ra vẫn rất phong quang vô hạn, nhưng những người chân chính lý giải thị trường phần mềm đều hiểu được, công tác hai năm nay Kim Sơn làm chính là “bỏ tiền để mua danh tiếng”.

Năm đó Kim Sơn bằng vào phần mềm WPS(Word office) bản DOS mà phong quang vô hạn. Sau khi Windows của Microsoft từ từ trở thành Hệ điều hành chủ lưu, cùng với ràng buộc Office tiếng Trung đồng thời quét sạch thị trường quốc nội, số lượng lớn bản lậu khiến cho WPS của Kim Sơn không có bất cứ ưu thế giá cả gì.

Thị trường suy thoái cực nhanh. Kim Sơn còn phải căn cứ vào Hệ điều hành Windows mỗi một lần update mà đưa vào đại lượng nhân lực, vật lực để tiến hành update WPS.

Cách thức ở phương diện này, những nhân tài thuần kỹ thuật như Thi Tân Phi cũng không rõ lắm, từng trải của Mông Nhạc dù sao còn có hạn, Vương Hải Túc thấy Đỗ Phi thoáng cái đã nói đến điểm mấu chốt, liền hiểu được không phải dễ dàng mà đánh lừa, không có chút chân tài thực liệu là rất khó đả động được người trước mắt, tuy nhiên ánh mắt lạnh đậm lững lờ của Trương Khác lại khiến hắn chợt dạ, hắn nói:

- Cái cậu nói là thị trường phần mềm đại chúng của quốc nội, hai năm nay bởi bản lậu hoành hành, thị trường phần mềm đại chúng của quốc nội quả thực có phần đi xuống. Nhưng tháng trước tôi có trao đổi qua với quan viên của Bộ Khoa học Công nghệ, nghe nói quốc nội muốn tăng cường tiến công vào phương diện bản lậu. Tôi tin tưởng thị trường này sẽ rất nhanh đạt được cải thiện. . .

Trương Khác cười thâm: cho anh thêm 10 năm nữa, thị trường này cũng sẽ không đạt được cải thiện căn bản. Nhưng thật sự không cần phải mở miệng phản bác hắn, nghe hắn hình như còn có lời muốn nói.

-. . . Bởi vì nhu cầu kế toán điện toán hóa của các xí nghiệp quốc nội, cộng thêm Chính phủ vì nâng đỡ ngành phần mềm mà đặc biệt tạo ra một số chính sách sản nghiệp, làm cho phần mềm tài vụ của Trung Quốc có thị trường rộng lớn. Mặt khác, các xí nghiệp quốc nội càng lúc càng chú trọng thông tin hóa quản lý, thông tin hóa công trình, thị trường phần mềm cấp xí nghiệp cũng đặc biệt khổng lồ. Cty Hải Túc chúng tôi đã nhìn trúng hai điểm này, chủ yếu phát triển phần mềm ứng dụng cấp xí nghiệp. Đương nhiên, đây vẫn chỉ là thị trường quốc nội, kém hơn so với Ấn Độ. Thị trường hải ngoại ít nhất còn có 2 tỷ USD tiềm lực có thể khai thác...

Vương Hải Túc cực kỳ muốn thuyết phục Đỗ Phi, Trương Khác nhận thức quan điểm của hắn.

Trương Khác cười cười, Vương Hải Túc này cũng có chút bản lĩnh mê hoặc người, tình huống của Trung Quốc cùng Ấn Độ có thể đơn giản tương tự sao?

Đợi sau khi sản nghiệp ngoại bao phần mềm của Trung Quốc đi đảm nhiệm, quy mô xuất khẩu phần mềm có thể sẽ lớn hơn một chút, nhưng ngoại bao phần mềm ngoại trừ bóc lột giá trị thặng dư sức lao động trí óc.

Đối với sự phát triển của ngành phần mềm quốc nội tới cùng có tác dụng xúc tiến lớn thế nào? có khác gì những nhà máy dựa vào bóc lột sức lao động đâu? Hay là nói các nhân viên phát triển phần mềm ở trong những công ty ngoại bao phần mềm có thể nhận được bao nhiêu sự trưởng thành?

(*)qui trình ngoại bao(BPO): sử dụng các dịch vụ liên quan của các nhà cung cấp chuyên nghiệp bên ngoài thay vì tự tổ chức cung cấp nhằm giảm chi phí và tăng khả năng cạnh tranh cũng như khả năng tập trung phát huy những mặt mạnh của doanh nghiệp.

714. Chương 714: Thấy Được Đối Tượng

Về phần thị trường phần mềm tài vụ, bởi sức mua chủ yếu của thị trường này là xí nghiệp quốc hữu cùng bộ môn Chính phủ, lực cạnh tranh chính của loại công ty phần mềm này là quan hệ xã hội, mà không phải là kỹ thuật.

Xí nghiệp bình thường phần lớn không cần dùng nhiều tiền vì phần mềm cũng giữ gìn phục vụ cho người đến sau. Bởi cơ sở quản lý của các xí nghiệp quốc nội rất yếu, trình độ thông tin hóa quản lý rất kém. Những xí nghiệp này đối với nhu cầu phần mềm quản lý có đủ loại, rất tùy ý.

Hầu như mỗi khi phát triển một xí nghiệp, người sử dụng liền muốn đặc biệt chế định ra một phần mềm cho nó. Công ty phần mềm phải đưa vào số lượng lớn nhân lực hiệu quả thấp, vật lực để đi thỏa mãn nhu cầu của những xí nghiệp này. Hiệu suất của khoản lợi nhuận này liền trở nên thương đối thấp.

Trương Khác trong lòng nghĩ như vậy, nhưng không mở miệng nói, càng sẽ không rảnh đi tranh luận với Vương Hải Túc ở trên bàn cơm. Sự vụ của công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực y đều muốn do Đỗ Phi, Mông Nhạc tự đi quyết sách, dù cho bởi vì kinh nghiệm không đủ bị tổn thất cũng không có gì đáng kể, có đôi khi bài học kinh nghiệm cũng là tài sản khó có được.

Nhưng Trương Khác càng tỏ thái độ như vậy, cũng làm cho trong lòng Vương Hải Túc càng bất an, càng nói càng chột dạ, cuối cùng chỉ nhìn Trương Khác, nói với y:

- Cậu có cái nhìn gì, nói ra nghe thử xem, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi không có tư cách nghe?

Trương Khác cười cười, khẽ thở dài một hơi:

- À, tôi ở trong Sáng Hiệp, cũng chỉ ăn rồi chơi thôi, việc của tiệm Internet Sáng Vực tôi cũng không có tham gia. Anh muốn hỏi tôi có cái nhìn gì, tôi không có cái nhìn gì, nói thế nào?

Ngoại trừ Đỗ Phi, những người đang ngồi cũng chỉ có Mông Nhạc biết Trương Khác ẩn dấu lực ảnh hưởng chân thực ở phía sau, hẳn thấy Trương Khác tỏ thái độ như vậy, hẳn tự nhiên hài lòng nhất.

Bởi nhân tố Tịch Nhược Lâm, trong lòng hẳn có mâu thuẫn với Vương Hải Túc, nhưng vẫn còn thiếu lực nhận biết đối với những lời nói của Vương Hải Túc. Không chỉ nói hẳn, dù là Đỗ Phi, nhận thức đối với thị trường phần mềm cấp xí nghiệp cũng còn chưa đủ.

Tuy nói Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa, Thi Tân Phi bị cổ động làm cho nhiệt huyết sôi trào, nhưng ba nhân vật quan trọng đều lộ ra bộ dạng bình thản như nước. Vương Hải Túc đã hơi nản lòng, sức quan sát của hẳn cũng rất mạnh, chú ý tới thái độ lãnh đạm của Trương Khác ảnh hưởng tới hai người Mông Nhạc, Đỗ Phi, lại nhìn không thấu nội tâm của Trương Khác, trong lòng có phần oán hận, nhưng che giấu không biểu lộ ra. Nhưng hẳn hiểu được, ý đồ ngày hôm nay kiên trì muốn qua đây đã không thể thực hiện rồi.

Mông Nhạc, Đỗ Phi nếu không có quan hệ đặc thù, muốn từ quỹ đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi giành được 10 triệu vốn huy động, Vương Hải Túc đánh chết cũng không tin. Mặc dù không biết tới cùng là quan hệ gì.

Từ chỗ Tịch Nhược Lâm biết tin tức tương quan, Vương Hải Túc nhìn trúng không chỉ có 10 triệu tài chính trong tay công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực – Bộ phận tài chính này đã bị tiệm Internet tiêu hao hết hơn phân nửa, hẳn hy vọng trước tiên dụ dỗ công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực, sau đó thông qua quan hệ đặc biệt giữa công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực cùng Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi, hút máu từ Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi. Vương Hải Túc chưa từng nghĩ đến, mới mở màn đã bị thất bại.

Wang Hải Túc còn muốn nói gì làm cố gắng cuối cùng, lúc này từ bên cầu thang bên kia đi lên vài người. Trương Khác xoay người nhìn qua, là Hồ Kim Tinh cùng vài cán bộ sinh viên của Hội Sinh viên trường, ngay cả Thiệu Bán trước đó thoát ly khỏi CLB Côn Trùng cũng đi cùng họ. Không biết vì sao đến bây giờ họ mới tìm chỗ ăn cơm.

Phòng hoạt động của Sáng Hiệp ở trong trường nằm sát với phòng làm việc của Hội Sinh viên trường, Sáng Hiệp cùng Hội Sinh viên mặc dù có tranh đấu gay gắt, nhưng bọn Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa, Mông Nhạc, Thi Tân Phi, Tịch Nhược Lâm cũng có giao tình cá nhân với vài sinh viên cán bộ của Hội Sinh viên. Đã gặp mặt, tự nhiên phải chào hỏi. Đương nhiên cũng đem oán hận đặt lên mặt.

Hồ Kim Tinh thấy được Trương Khác, trong lòng tự nhiên cũng rất không thoải mái, đứng từ xa nhìn, không đi qua chào hỏi. Khi thành lập Sáng Hiệp, Thiệu Bán bị Trương Khác dạy bảo ột trận, lại có mâu thuẫn với bọn Mông Nhạc, cuối cùng lựa chọn thoát ly khỏi CLB Côn Trùng cũng không chịu chính thể gia nhập Sáng Hiệp. Lúc này, hẳn tự nhiên cũng xụ mặt, lộ ra bộ dáng rất khó chịu.

Lúc này, Trương Khác mới chủ động nói câu đầu tiên với Vương Hải Túc:

- Giám đốc Vương tìm chúng tôi, hình như là tìm lộn đối tượng rồi. Công ty của giám đốc Vương là phát triển phần mềm tài vụ. Vậy tôi giới thiệu một người hữu dụng cho giám đốc Vương quen.

Rồi y hướng về phía Hồ Kim Tinh hắt cằm:

- Tiểu tử bên kia là cháu trai của Hồ Tôn Khánh, phó thị trưởng Thường vụ TP.Kiến Nghiệp, phó thị trưởng Hồ không có con trai, đối đãi với nó như thể là con trai ruột...

Đứng thấy Vương Hải Túc khoe khoang theo đoàn khảo sát của Bộ Khoa học Công nghệ đến Ấn Độ khảo sát một vòng, cái gọi là đoàn khảo sát chẳng qua là một hoạt động giao lưu do các đơn vị bên dưới Bộ Khoa học Công nghệ tổ chức. Chỉ cần là công ty phần mềm của quốc nội đều có thể báo danh tham gia.

Wang Hải Túc cần rằng báo danh bỏ một khoản phí dụng xa xỉ để tham gia đoàn khảo sát, chẳng qua là muốn nhìn xem có thể mượn cơ hội kéo gần quan hệ với quan viên của Bộ Khoa học Công nghệ hay không, tham gia hoạt động lần này cũng hy vọng trát thêm một lớp vàng cho KH&CN Hải Túc.

Đoàn khảo sát do một phó chủ nhiệm của trung tâm giao lưu KHCN dẫn đầu, phó chủ nhiệm đó là quan viên cấp phó cục, được đám cao tầng của các công ty phần mềm lớn Trung Nhuận, Đông Nhuận cả ngày vây quanh hàng đêm sanh ca, Vương Hải Túc vẫn chỉ là một tiểu nhân vật, căn bản không có cơ hội chen chân, tiếp xúc.

Trong mắt Vương Hải Túc, Hồ Tôn Khánh, phó thị trưởng Thường vụ TP.Kiến Nghiệp thuộc về cái loại nhân vật thủ đoạn thông thiên, nhân vật như vậy chỉ cần liếc một cái với bộ môn phía dưới, nói một câu đại loại như “hắn là có thể chú ý KH&CN Hải Túc một chút”, KH&CN Hải Túc ở trên thị trường phần mềm tài vụ của TP.Kiến Nghiệp sẽ không còn phải nhọc nhằn như thế nữa.

Bộ môn Chính phủ cùng xí nghiệp quốc hữu là khách mua chủ yếu của thị trường phần mềm tài vụ quốc nội.

Trong phạm vi toàn quốc, Dụng Hữu, Kim Điệp, hai công ty phần mềm tài vụ lớn đã có tiếng, nhưng thị trường phần mềm tài vụ khu vực vẫn có không gian rất lớn, vừa vặn Hồ Tôn Khánh phân quản tài thuế thành phố, công tác ở các phương diện cải chế doanh nghiệp nhà nước đối với công ty của Hải Túc mà nói, là một người rất hữu dụng.

Nghe Trương Khác giới thiệu thân phận của Hồ Kim Tinh, trong lòng Vương Hải Túc đập thành thịch. Hắn đảo mắt nhìn qua, liếc nhìn Hồ Kim Tinh vài lần. Quần áo trên người mặc dù không thấy nhãn hiệu, bằng cảm giác đủ biết là không phải loại hàng sida. Vương Hải Túc nghĩ thầm cái này dễ làm rồi.

Thấy Hồ Kim Tinh ngồi ở bên kia, không giống như các cán bộ sinh viên của Hội Sinh viên khác đi qua chào hỏi, mà quay đầu nhìn nơi khác, chắc có lẽ cảm giác được bên này đang thảo luận về hắn, mới quay đầu nhìn một cái, trong ánh mắt cũng nói không nên lời cảm giác thế nào, rất nhanh lại ngoảnh đầu qua nơi khác.

715. Chương 715: Dã Tâm

Wang Hải Túc cũng không lỗ mắng đến mức lập tức bỏ lại bên này, nhiệt tình qua bên kia, mà là tạm thời đè nén tâm tư muốn thử xem. Có lẽ trước tiên phải ứng phó hết bên này.

Huống chi Vương Hải Túc còn chưa rõ lắm Hồ Tôn Khánh coi trọng đứa cháu này thế nào. Làm tốt quan hệ với Hồ Kim Tinh, chưa hẳn có thể được Hồ Tôn Khánh thích, dụng tâm sẽ nhận được nghi vấn của Hồ Tôn Khánh cũng nói không chừng. Nói chung không thể vội vàng hành sự, phải chuẩn bị một phen mới được.

Trong lòng Hải Túc nghĩ như vậy, thái độ đối đãi với bên này liền phát sinh biến hóa vi diệu. Có lẽ bản thân hắn cũng không cảm thấy được. Những lời khiến người huyết mạch sôi sục của hắn liền bớt đi. Bữa tiệc rất nhanh kết thúc.

Nói đến thì Mông Nhạc, Đỗ Phi cũng không yên lòng việc ở tiệm Internet. Ngày đầu tiên tiệm kinh doanh, họ hận không thể mắt cũng không nhắm một chút nhìn chăm chăm vào nơi đó.

Trương Khác cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc trực tiếp quay về tiệm Internet, Vương Hải Túc cũng không đi theo, nói phải về công ty. Xe của hắn đậu ở bãi đỗ xe đầu ngõ, Tịch Nhược Lâm đưa hắn đi lấy xe.

Nhìn Tịch Nhược Lâm cùng Vương Hải Túc thần thái thân mật sóng vai rời đi, Mông Nhạc chán nản nhìn theo.

Trương Khác khe khẽ thở dài, nếu như nữ nhân mà mình thích thân thiết với nam nhân khác ở bên cạnh, tâm tình cũng sẽ không dễ chịu. Nam nhân thông thường ở loại chuyện này dễ bị coi thường, cũng dễ lý giải Mông Nhạc.

Trương Khác cùng Thời Học Bàn một trái một phải ôm vai hần, lôi hần về tiệm Internet. Thời Học Bàn còn không quên khuyên bảo hần nghĩ thoáng một chút:

- Chân trời có chỗ nào không có cỏ thơm, tội gì phải tìm ở ĐH Đông Hải, ĐH Đông Hải vốn đã thiếu cỏ, năm nay gặt hái còn không tốt...

Trương Khác cũng vô tâm nở nụ cười, không quản nỗi đau trong lòng Mông Nhạc, đau quen rồi là được.

Phòng quản lý của tiệm Internet bố trí trên lầu hai, Mông Nhạc ở lại đại sảnh, Trương Khác cùng Đỗ Phi đến phòng quản lý nghỉ ngơi nói chuyện. Tôn Tĩnh Mông thấy được họ trở về, cũng không lên mạng nữa, đi đến hỏi Trương Khác lúc nào thì đi xem nhà.

Trương Khác phải đợi Lương Quân gọi điện thoại cho y, lúc này vẫn chưa vội.

Đỗ Phi hỏi Trương Khác:

- Mày nghĩ sao lại đi giới thiệu Hồ Kim Tinh tiếp xúc với Vương Hải Túc?

- Ha ha.

Trương Khác nở nụ cười, hai tay ôm gáy, nói:

- Dã tâm là thứ rất không ổn định. Nam nhân nếu không có thứ này, là hoàn toàn không được đâu...

Lại nghiêng đầu hỏi Tôn Tĩnh Mông:

- Nói như vậy có đúng không?

Tôn Tĩnh Mông tức giận lườm y:

- Sao tôi hiểu được? Con người anh cả ngày cứ nghĩ long nhong ở ĐH Đông Hải, lại còn trà trộn qua đây, mượn cơ hội hướng dẫn con gái lên mạng rồi sờ tay người ta. Anh có dã tâm thật đấy, mới buổi sáng đã chiếm tiện nghi của mấy người rồi? Có cần hướng dẫn tôi lên mạng luôn không?

- Khụ.

Không biết thằng vô liêm sỉ nào của CLB Côn Trùng không có cốt khí như thế, dám đem sự tình này tùy tiện lấy ra huyền diệu, thấy ánh mắt Tôn Tĩnh Mông có vẻ khinh bỉ cùng xem thường, Trương Khác ho khan hai tiếng, bỏ qua câu hỏi này của cô, lại quay qua tiếp tục nói chuyện với Đỗ Phi:

- Dã tâm vô cùng bành trướng, là phúc hay họa cũng khó mà dự liệu được...

- Mày là muốn đưa cho bọn Hồ Tôn Khánh một quả địa lôi...

Đỗ Phi ngăm hiểu, cười lặng lẽ:

- Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, nếu họ thực sự là một loại người, nói không chừng còn phải cảm tạ công lao chỉ dẫn của mày nữa đấy...

- Chỉ sợ dã tâm của Vương Hải Túc còn chưa đủ lớn, làm xáo trộn cục diện không đủ lớn...

Khi Trương Khác nói như vậy, trên mặt không có vẻ lạnh lùng khi thực hiện âm mưu gì, lại còn cười rộ lên phơi phới. Tôn Tĩnh Mông trợn mắt nhìn một lúc, nghĩ một hồi, nhưng cũng sẽ không thừa nhận bị nụ cười của Trương Khác hấp dẫn, xem thường nói:

- Thần kinh...

Rồi xoay người lật xem quyển tạp chí trên bàn công tác.

Trong thế giới lạ lùng của quan trường, quy tắc phân loại người rất đơn giản, hoặc là trong vòng tròn, hoặc là ngoài vòng tròn, đơn giản mà lại thô bạo, với lại dính dáng cực lớn. Vương Hải Túc tự cho là nịnh bợ Hồ Kim Tinh để mượn con đường Hồ Tôn Khánh tiến thân về sau.

Vương Hải Túc muốn đầu kỳ sở hảo, từ trong phạm vi phân công quản lý của Hồ Tôn Khánh để kiếm vài hợp đồng phần mềm béo bở, nhưng công ty phần mềm có phân lượng, càng có thể đầu kỳ sở hảo hơn, lại kinh doanh nhiều năm hơn tại Kiến Nghiệp có cả khối.

(Đầu kỳ sở hảo: đánh vào sở thích, tâm lý người khác)

Tuy nhiên dã tâm là một hạt giống có sinh mệnh lực rất mạnh, gặp phải đất đai nào cũng phát triển được. Ai biết được Vương Hải Túc cuối cùng có thể sẽ quấy ra một cục diện lớn hay không? Trương Khác nghĩ như vậy, cũng có chút chờ mong.

Cầm Hồ tiến vào Kiến Nghiệp, động tác rất lớn, khi trở lại cũng không muốn trực tiếp làm quan trường Kiến Nghiệp quá xáo trộn. Nhưng lúc này ở trên một số phương diện lại không thể không làm một số chuẩn bị trước, miễn cho La Quân ngày nào đó đột nhiên điều đến nơi khác, Cầm Hồ tại Kiến Nghiệp sẽ trở nên quá bị động.

Trương Khác suy nghĩ việc này, Đỗ Phi lại nghĩ đến một việc khác:

- Tao thấy Tịch học tỷ cùng ông họ Vương cũng không phải cùng đường, để họ Vương nhanh cất bước nhanh hơn, cũng dễ để cho giữa cổ và họ Vương sớm có quyết đoán. . .

- Tâm tư của tao cũng không xấu xa như mày đâu...

Trương Khác sẽ không thừa nhận y có loại tâm tư này, nếu không phải vì Mông Nhạc, y cũng sẽ không đi làm loại việc trợ giúp kiểu này, nhân tố từ nhiều phương diện đã thúc đẩy y gieo cái hạt giống này.

- À, được rồi. Mặc dù họ Vương đáng ghét, nhưng lời ổng nói cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, mày cảm thấy tương lai của sản nghiệp phần mềm trong nước thế nào?

Đỗ Phi nghiêm túc hỏi ý kiến của Trương Khác.

- Nói thế nào đây.

Trương Khác suy nghĩ một chút:

- Mượn Cầm Hồ mà nói, vẫn đang vì sản phẩm của mình phát triển phần mềm cài đặt. Mấy năm sau, đầu tư vào phát triển phần mềm cũng vẫn duy trì ở mức cao. Thậm chí tao đã làm cho Vườn Sồi chuyên môn thành lập một tổ để đi phát triển nhân Linux. Cầm Hồ xem phát triển phần mềm như kỹ thuật hạch tâm.

- Cuối cùng, bộ môn phát triển phần mềm sẽ là một trong những chi nhánh quan trọng nhất trong hệ thống nghiên cứu & phát triển của Cầm Hồ. Nhưng đầu tư của Cầm Hồ đối với phát triển phần mềm tạm thời còn chưa phải vì thị trường bên ngoài, chủ yếu là vì thỏa mãn nhu cầu của bản thân. Mở rộng hơn một chút, cũng là thỏa mãn nhu cầu của các sản nghiệp tương quan – Đây cũng là mục tiêu tương lai của Cầm Hồ. Nhưng loại xí nghiệp lấy phát triển phần mềm để thỏa mãn tự thân của bản thân như Cầm Hồ là không nên đi vào ngành phần mềm.

- Khoản đầu tư này cùng nhu cầu mặc dù sẽ càng lúc càng lớn, hơn nữa bộ phận phần mềm này phần lớn đi cùng với phần cứng, trên phương diện bảo hộ quyền tài sản tri thức có ưu thế tự nhiên. Nhưng khoản nhu cầu này, các công ty phần mềm bên ngoài rất khó nhúng tay vào. . . Đây chính là nhận thức của Cầm Hồ đối với sự phát triển của ngành phần mềm tương lai. Về phần cái khác thì tự mày định giá đi.

716. Chương 716: Dọn Đến Nhà Mới

- Mày đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Đỗ Phi đau đầu nhú mày:

- Hình thức của Cẩm Hồ đối với công ty phần mềm bình thường thì có giá trị tham khảo gì?

Mông Nhạc đẩy cửa đi vào, hỏi:

- Đang nói chuyện gì đấy?

- Đang thảo luận cái thang làm mày đau khổ đây...

Trương Khác vô tâm muốn đi học vào vết sẹo của Mông Nhạc.

Mông Nhạc cũng không phải không có chút lực tiếp nhận nào, hắc cười xấu hổ:

- Nói Vương Hải Túc hả, tao thấy ngày hôm nay hắc tím chúng ta tâm tư không đơn thuần đâu, nhưng nếu bỏ qua tâm cơ của hắc, vẫn là có một chút ánh mắt...

- Ha ha.

Trương Khác nở nụ cười:

- Mày muốn khen hắc thì khen đi, đừng có đánh trước cho hắc một gậy như vậy. Lời này, Tịch sư tỷ chắc không thích nghe đâu.

- Cũng đâu có nói trước mặt cô ấy, chúng ta không phải là huynh đệ một nhà sao, tao nói với tụi mày còn che giấu làm gì?

Mông Nhạc ưỡn mặt kéo ra một cái ghế ngồi xuống:

- Thị trường phần mềm mà Vương Hải Túc nói, hiện tại không phải đang bắt đầu đề xướng xí nghiệp thông tin hóa quản lý sao? thị trường của phần mềm quản lý xí nghiệp cũng nên phải khởi động. Về phần phần mềm tài vụ, mặc dù nói Dụng Hữu, Kim Diệp đã có tiếng, nhưng bên trong thị trường khu vực vẫn để lại cho xí nghiệp địa phương thị trường nhất định...

Đỗ Phi nhìn Trương Khác một hồi, thấy Trương Khác không nói gì, hiểu được quả thật y muốn kiên quyết tiếc chữ như vàng, bất đắc dĩ mà nói:

- Hai mảng thị trường phần mềm này ẩn giấu tiềm lực không ít, tuyệt không vô hạn quang minh như họ Vương nói đâu. Nói chung, chúng ta cũng có phòng làm việc CLB Côn Trùng công tác tương quan ở phương diện này, vừa làm vừa tìm hiểu đi.

Lương Quân gọi điện thoại qua đây, muốn Trương Khác đi xem nhà, Trương Khác bảo Đỗ Phi Mông Nhạc đi cùng, không cần khẩn trương dán mắt vào nơi này. Khi xuống lầu, gặp phải Tịch Nhược Lâm đưa Vương Hải Túc trở về, cô biết bọn Mông Nhạc không thích Vương Hải Túc, muốn giải thích một hai câu, lại cảm thấy hơi khó nói.

Trương Khác là muốn đem khu nhà bên này trở thành cứ điểm công khai của y tại Kiến Nghiệp, chỉ ít những người thường ngày thân cận đều sẽ mời đi tụ hội gì đó. Tiệm Internet buổi chiều không có an bài Tịch Nhược Lâm trực ban, liền mời cô cùng đi, Tịch Nhược Lâm cũng không có chối từ, còn giải thích một chút:

- Hải Túc là bản thân ảnh chủ động muốn tìm Sáng Hiệp hợp tác, nếu các bạn không có ý này thì thôi, cứ coi như tôi chưa và ảnh chưa nói gì...

- Cái gì các bạn, là chúng ta, tịch học tỷ không thừa nhận bản thân cũng là một phần tử của Sáng Hiệp sao?
- Trương Khác cười hỏi.

Trương Khác nói như vậy, trong lòng Tịch Nhược Lâm thấy dễ chịu hơn, không hiểu sao, cô đột nhiên sợ bị bên này bài xích, bèn nhìn Mông Nhạc một cái

Chung cư Thanh niên trước sau có 12 căn nhà, bốn căn làm một khu. Căn nhà Thế Kỷ Cẩm Hồ chuẩn bị cho Trương Khác tại ĐH Đông Hải nằm ở phía bắc trường, nằm sát bên khu nhà nghiên cứu sinh của ĐH Đông Hải.

Đi thẳng vào khu, Lương Quân đang chờ họ ở trước nhà, rồi cùng nhau đến khu nhà nằm ở ngoài cùng phía đông, nói là tầng trên cùng, nhưng khi lên lầu, trong thang máy Lương Quân lại ấn số “11”, Mông Nhạc khó hiểu hỏi:

- Nhà ở đây không phải đều 12 tầng sao?

- À, từ tầng 11 có thể lên tầng 12, còn có thể trực tiếp lên đến sân thượng...

- À...

Mông Nhạc nhất thời cũng tưởng tượng không ra tình hình từ tầng 11 đến tầng 12 lại đến sân thượng. Năm 97, biệt thự cũng không phải khái niệm xa lạ gì, khu nông thôn giàu có ở Hoa Đông, thành thị và nông thôn kết hợp, nhà xây biệt thự nhỏ cũng rất nhiều, nhưng căn hộ có thang máy cao cấp thì cũng không thường thấy.

Thang máy dừng lại trước tầng 11. Mở cửa đi vào phòng, thấy được cầu thang ở phía bên đại sảnh, Mông Nhạc mới hiểu được thế nào từ tầng 11 lên tầng 12, hẳn quay đầu đâm Trương Khác một cái, nói:

- Mình mày ở căn nhà lớn thế này, cũng quá xa xỉ rồi đấy?

Đồ đạc bên này vẫn còn chưa bố trí, trong phòng trống không, nhìn như thế không có cảm giác đặc biệt gì. Tôn Tĩnh Mông nhìn quen sinh hoạt xa hoa, so với kinh ngạc mà Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm cảm nhận được, cô đã quen với phong cách trang hoàng xa hoa thế này, xoay một vòng, nói:

- Cũng không bỏ bao nhiêu tâm tư, còn kém xa so với nhà ở con hẻm Đan Tĩnh, còn tưởng rằng anh sẽ xây một hồ bơi trong căn nhà thô tục của mình chứ...

Trương Khác không quản Tôn Tĩnh Mông phê bình, cười nói:

- Tôi cảm thấy rất tốt, cô cũng đâu vào ở. Đánh giá của cô không có giá trị tham khảo gì.... Được rồi, cũng không có gì hay để nhìn nữa.

Nói rồi đẩy vai Tôn Tĩnh Mông muốn đi ra ngoài:

- Phòng trong khu nhà này tự cô lựa chọn một căn đi!

- Sao lại nôn nóng muốn chúng tôi đi thế?

Tôn Tĩnh Mông nghi ngờ nhìn Trương Khác, lại hỏi Lương Quân:

- Ở trong thang máy, anh nói ở đây còn đi thông lên sân thượng. Trên sân thượng còn chưa có xem...

- Sân thượng hả, nghe nói từ sân thượng có thể nhìn thấy núi Hợp Hoan của ĐH Đông Hải. Tôi đang nghĩ có nên trang bị thêm một cái kính viễn vọng trên sân thượng để đêm nhìn hay không...Ban ngày cũng không có gì để xem.

Trương Khác cười nói, lại quay đầu nhìn Tịch Nhược Lâm, như không có việc gì nói:

- Cái khác cũng không có gì rồi.

Tịch Nhược Lâm nghe xong mặt hơi đỏ lên, Mông Nhạc lại bị câu nói vô tâm của Trương Khác đâm cho nội tâm chảy máu, nhìn Trương Khác đá mắt cười với hắn, cũng không thể so đo gì. Đỗ Phi cũng vô tâm cười theo.

- Đàn ông đều có đức tính này thôi.

Tôn Tĩnh Mông đương nhiên cũng nghe nói qua chỗ nổi danh của núi Hợp Hoan ĐH Đông Hải, thấy Trương Khác cười có vẻ bí ôi, còn muốn nói: - “Không nhìn cũng được”, xoay người vừa muốn đi, lại dừng chân nói với Trương Khác:

- Anh không muốn tôi xem, tôi càng muốn xem...

Tôn Tĩnh Mông cũng không để ý tới vẻ mặt lớn không tốt của Trương Khác, trực tiếp bước lên cầu thang gỗ đi lên mái nhà.

Trương Khác bắt đắc dĩ cười khổ, không thể gạt cho cô nàng Tôn Tĩnh Mông này đi được, chỉ phải cũng mời Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm đi lên sân thượng nhìn một cái.

Sân thượng mới là chỗ tinh hoa của tòa nhà này, hoàn toàn là một vườn cây kiêu lam viên thơ mộng, xung quanh là cây xanh tươi tốt, mặc dù đã nhập Đông, nhưng mà không hiểu được từ đâu tập hợp được kỳ hoa dị thảo đang sinh trưởng tươi tốt, chưa hề có vẻ tiêu điều sau khi nhập Đông.

Trên sân thượng có chòi nghỉ mát xây bằng gỗ, có thác nước, có một đầm nước cạn đã chiếm gần nửa diện tích sân thượng, có hồ đá giả sơn, con đường mòn bằng đá cuội đã kết rêu xanh ở giữa, bốn phía lan can gỗ theo kiểu khép kín.

Kiến trúc xung quanh không vượt quá 12 tầng, rất khó tưởng tượng trên mái khu nhà này lại cất giấu một lâm viên mini rất đủ nguyên sinh thái.

Từ đây nhìn về hướng Đông Nam, không chỉ có thể thấy được cảnh núi Hợp Hoan bên trong vườn trường ĐH Đông Hải, còn có thể thấy được hồ Yến Quy cùng núi Yến Quy xanh tươi xa xa. Cảnh đường phố lộn xộn giữa hồ Yến Quy cùng núi Hợp Hoan, vừa lúc bị núi Hợp Hoan che đi, ở lại trong mắt chỉ là một bức tranh sơn thủy không nhiễm một hạt bụi.

717. Chương 717: Tôn Tĩnh Mông Đòi Ở Chung

Lựa chọn khu nhà này cũng là nghiên cứu qua phương diện này, góc độ tốt nhất của tòa nhà, vừa nằm trong chung cư Thanh niên, lại không tiếp cận với cảnh ẩm ỉ ở đường Đông Hoa, lại đem cảnh hồ gió núi thu hết vào đáy mắt.

Tịch Nhược Lâm, Mông Nhạc lúc này mới chân chính bị cảnh xa hoa của tòa nhà này làm kinh ngạc, Đỗ Phi ghen nửa ngày, nhịn không được nói:

- Mẹ nó xa xỉ quá đáng, có nơi này, ai cao hứng đi núi Hợp Hoan đi thì biết.

Đem một tòa lâm viên mini kiêu Trung Quốc hoàn chỉnh xây trên mái nhà, phải suy nghĩ đến kết cấu chịu lực của mái nhà, giá cả tổn hao, không chỉ phí tổn của bản thân lâm viên này.

Nhìn bầu trời một màu xanh như tẩm, Tôn Tĩnh Mông đuổi người, hai tay cố mở về phía sau, hình như muốn ôm bầu trời trong xanh vào lòng, qua một lát cô đột nhiên quay đầu trợn mắt nhìn Trương Khác:

- Tôi quyết định rồi, tôi chỉ muốn căn phòng này!

- Hả!

Để Tôn Tĩnh Mông làm hàng xóm đã là cực hạn của Trương Khác rồi, ở cùng một mái hiên, ai chịu được cô nàng như tinh linh này mê hoặc chứ. Trương Khác sững sốt hết hai giây, đang muốn kiên quyết cự tuyệt thì Tôn Tĩnh Mông lại quay đầu nói với Đỗ Phi:

- Căn phòng này có bốn phòng ngủ, nếu không anh cũng chọn một gian đi?

- Hoàn toàn không ý kiến.

Đỗ Phi còn bần khoản mở miệng thể nào chứ, hướng Trương Khác ngả hai tay, nói:

- Như vậy mà cũng không cần lo không có cách giải thích với Đường Thanh rồi...

- Đuổi hết các người ra là tao không cần giải thích với ai hết! - Trương Khác tức giận nói.

- Như vậy cũng không được, căn nhà lớn thế này, không ai trông, ai biết anh có thể dẫn gái về qua đêm hay không!

Tôn Tĩnh Mông nhe răng nhếch miệng nói, lại đổi lại vẻ mặt vô tội nhìn Trương Khác:

- Nếu không anh ột người nào đó của học viện quan hệ xã hội ở một phòng đi, có bạn ấy, mọi người càng vui, anh cũng không cần thiết biến mình thành một người cô đơn chứ...

Nếu như Văn Tình, Hứa Tư, Đường Thanh có thể vui vẻ ở cùng một chỗ, Trương Khác nằm mơ cũng cười, lúc này lại cực lực tránh việc biến nơi ở đã tốn rất nhiều tâm tư này thành nhà trọ hợp thuê, nghĩ nói cái gì làm cho Tôn Tĩnh Mông biết khó mà lui, không nghĩ tới Tôn Tĩnh Mông lại nói luôn:

- Tôi cáo lui trước chọn phòng đây, hai người là con trai chắc sẽ không dày mặt mà đi tranh với con gái đấy chứ?

Nói xong lại duỗi đầu qua bên tai Trương Khác, nhẹ giọng nói:

- Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ nói cho ba tôi biết, đêm hôm đó là anh chủ động hôn tôi!

Dứt lời đã đi xuống chọn phòng rồi, không để ý tới vẻ mặt quái dị của Trương Khác nữa.

Chính ngày đó không hiểu sao hôn một cái, lúc này sắp phải “nhục nước mắt chủ quyền” sao? Trương Khác nghĩ thầm tuyệt đối không thể để cho Tôn Thượng Nghĩa giữ mặt với mình, chỉ có thể âm thầm quyết định, quyết không thể để cho Tôn Tĩnh Mông biết tồn tại của căn nhà ven hồ, bằng không thì cũng không thể giải thích với Hứa Tư.

Đỗ Phi ngả hai tay, nói với Trương Khác:

- Mày nhất định muốn đuổi tao đi, ta cũng không có ý kiến, nếu như Đường Thanh đến Kiến Nghiệp, tao vẫn có thể dọn qua đây làm khách vài ngày, coi như ở đây thật sự không chỉ có hai người tụi mày ở...

- Nhanh cút xuống đi, gian phòng kèm thư phòng phía đông không cho phép đưa nào tranh với tao...

Trương Khác cười khở duỗi chân đá Đỗ Phi, vỗ vỗ Mông Nhạc đã bị vẽ xa hoa của căn nhà làm kinh ngạc, cười nói:

- Không cần thiết phải ra vẻ không kiến thức như thế, tiệm Internet Sáng Vực kinh doanh rất tốt, ở đây nhìn qua xa hoa, cũng chỉ bằng doanh thu hai tháng của Sáng Vực mà thôi, không có mộng tưởng gì là không thể đạt được...

Nghe Trương Khác nói như vậy, Mông Nhạc lúc này rất muốn thuận miệng nói một câu với Tịch Nhược Lâm:

- Theo mình đi, mình cũng sẽ cho bạn vào ở căn nhà thế này.

Đáng tiếc không có dũng khí nói ra miệng, chỉ là chán nản, thất hồn lạc phách theo Trương Khác đi xuống dưới, cũng không có yêu cầu vô sỉ đòi nhượng lại cho hẳn căn phòng cuối cùng.

Tôn Tĩnh Mông nói là muốn cáo lui trước chọn phòng, đi rồi cũng không nghe thấy tiếng bước chân của bọn Trương Khác từ phía sau đuổi theo, trong lòng lại có đôi chút thấp thỏm: mình như vậy chọn cho Trương Khác ghét thì làm thế nào?

Cứ đòi muốn vào ở, không phải muốn cùng y ở cùng một mái nhà sao? Tên ngu ngốc này, tên ngu ngốc này, nghe tiếng nói bên ngoài, Trương Khác giống như có phần không cam tâm tình nguyện, lòng Tôn Tĩnh Mông lại thắt chặt một phần, đột nhiên cảm thấy mình có chút không biết phấn đấu: tên ngu ngốc này hoa tâm như thế, hương vị ngày đó trên người y rõ ràng là của Tạ Văn Tình, vì sao mình lại còn đi yêu mến y?

Trong lòng cô lại nghĩ: Nếu như thật sự chọn cho y ghét, nếu như y thật sự không thích mình cùng ở dưới một mái hiên, bỏ đi, như vậy cũng tốt, vậy triệt để rời khỏi tên ngu ngốc này, nghĩ cũng không nghĩ nữa. Con gái vì sao không thể sống cho kiêu ngạo?

Lúc này là buổi chiều, ánh mặt trời đỏ rực xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chiếu vào, rọi lên sàn nhà, nhuộm một tầng đỏ ửng, Tôn Tĩnh Mông đột nhiên có cảm giác bị thương, vì sao mình phải có loại tâm tình khổ sở này chứ?

Nước mắt không hiểu cứ thế rơi xuống.

Trương Khác cùng bọn Đỗ Phi vào phòng, không thấy Tịnh Mông, chắc đã lên lầu chọn phòng. Bên cạnh phòng khách dưới lầu có một phòng ngủ, Đỗ Phi rất tự giác thì nhận lấy nó, cùng Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm đi xem.

Nếu Tịnh Mông muốn ở đây, thì không cần phải chuẩn bị nhà khác cho cô nữa. Trương Khác bảo Lương Quân để chìa khóa nhà lại rồi vội vàng đi lo chuyện của hắn. Tịnh Mông cùng Đỗ Phi đều là khách trọ, đồ đạc bố trí thế nào thì phải để tự bản thân họ động não thêm.

Trương Khác đi quanh một vòng các phòng trên lầu, không thấy bóng Tịnh Mông, tay đang định đẩy ra cánh cửa cuối cùng trên lầu còn chưa mở ra, trong lòng nghĩ: Cô nàng Tịnh Mông này đi đâu rồi? Đẩy cửa ra, thấy Tịnh Mông đang quay lưng lại, đứng ở trước cánh cửa sổ thủy tinh, trong ánh mặt trời chiều, mái tóc dài suôn đẹp, thân thể thon thả đều phủ thêm một vàng sáng, làm cho lúc này cô nhìn qua có vẻ đặc biệt yên tĩnh.

- Sao thế, đạt được rồi thì một mình trốn ra đây lén ăn mừng hả?

Trương Khác chợt nhả nói, thấy cô không động dậy, y khó hiểu thò đầu qua, thấy trên gương mặt trắng trẻo xin xắn còn đọng vài giọt nước mắt trong suốt, ánh mắt đó đối với Tôn Tĩnh Mông mà nói là một điểm đáng yêu rất hiếm có. Trương Khác không hiểu sao hoảng hốt:

- Sao thế, có ai khi dễ cô hả...

Tôn Tĩnh Mông đưa tay gạt đi nước mắt, tròn tròn mắt nhìn Trương Khác:

- Có phải anh cảm thấy tôi rất đáng ghét phải không?

Trong con người trong suốt ánh lên vẻ dị dạng, có thể khiến người khác ý thức được cô chung quy là một thiếu nữ cất giấu sự yếu đuối trong nội tâm, dưới bề ngoài kiên cường.

- Chỉ bởi vì cô tranh với tôi một gian phòng? Tôi có nhỏ mọn như thế sao?

Trương Khác đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô, Tôn Tĩnh Mông biểu hiện ra ngoài “ngang ngược”, chỉ vì muốn bao bọc lấy nội tâm yếu đuối của mình, bản thân cô vẫn là một cô gái rất hiểu được chừng mực. Cô luôn luôn trong phạm vi rất khắc chế biểu hiện ra ngoài sự tùy hứng của mình. Như vậy cô sẽ càng khiến người cảm thấy thương hại.

718. Chương 718: Cứ Giết Không Cần Lo Chôn

Nghĩ như vậy, Trương Khác thầm thở dài một hơi: Không cho cô vào ở, còn không phải là lo lắng tôi ở trước mặt cô lực không chế quá hữu hạn sao?

Ài, cứ giết không cần lo chôn! Nếu thật sự bị cô nàng này câu dẫn không chế không được, vậy cũng đợi sự tình xảy ra rồi hãy tính đi, một tình linh cổ quái đáng yêu như thế, ai lại nỡ lòng nào làm cô bị thương tâm?

Trong lòng Trương Khác mặc dù nghĩ như vậy, ngón tay vuốt qua nước mắt bên khóe miệng Tịnh Mông lại đưa tới bên mép liếm một chút, cau mày nói:

- Cũng mặn à?

Lại cười nói:

- Ngày hôm nay cô chiếm tiện nghi của tôi rồi. Ngày sau cô phải cho phép tôi chiếm tiện nghi lại đây!

Tâm tình bị thương cứ như vậy bị bị động tác liếm ngón tay của Trương Khác phá vỡ, trong nháy mắt Tôn Tĩnh Mông từ trong tâm trạng thiếu nữ động tình đáng yêu rơi vào trạng thái hung bạo, như phát điên hét lên:

- Trương Khác, anh là đồ biến thái!

Cô tức giận đuổi Trương Khác ra khỏi phòng.

Bề ngoài kiên cường của Tôn Tĩnh Mông sẽ không bởi vì ngẫu nhiên một lần như thiếu nữ bộc lộ tình cảm mà trở nên yếu đuối.

Trương Khác xuống lầu tìm bọn Đỗ Phi thảo luận bố trí của phòng này thế nào. Sau một lúc lâu, Tôn Tĩnh Mông lại vênh váo, tươi tắn đi xuống lầu. Ngoại trừ Trương Khác, ai cũng không biết được cô vừa mới bộc lộ tình cảm.

Cho dù Trương Khác hiểu được cũng vô dụng, tựa như cái hôn kỳ lạ vào đêm đó, Tôn Tĩnh Mông đã quyết định vứt bỏ những thứ này ra sau đầu rồi.

Cứ như vậy, căn hộ này lại có thêm hai khách trọ, thật ra Trương Khác cũng hy vọng ở đông cho vui vẻ, bằng không thì một mình ở căn nhà to như vậy, khó tránh khỏi sẽ có cảm giác vắng vẻ.

Đương nhiên, Trương Khác sẽ không thừa nhận mình có loại tâm tư này, y luôn khẳng khái cho rằng Tôn Tĩnh Mông đã chiếm tiện nghi của mình, còn để cho tiểu tử Đỗ Phi này nhân cơ hội thừa nước đục thả câu.

Trương Khác liếc mắt thấy Tôn Tĩnh Mông ánh mắt trong suốt, dung nhan tươi tắn, trong lòng nghĩ: nếu thực sự một ngày nào đó kìm lòng không đậu xảy ra một số sự tình gì, phải chăng có thể bớt gánh chịu một số trách nhiệm hay không? Trương Khác đều cảm thấy mình nghĩ như vậy thực sự là rất vô sỉ!

- Anh đang suy nghĩ cái gì đấy?

Tôn Tĩnh Mông thấy được ánh mắt Trương Khác rất quỷ dị:

- Bộ dạng khi thất thần của anh trông xấu xa quá!

- Ặc.

Trương Khác sững sờ, cái gọi là tướng do tâm sinh, những lời này chẳng lẽ không phải là tùy tiện nói thế thôi sao? Đảo đảo mắt, y thu liễm thần sắc:

- Hai người vào đây ở, một số kế hoạch của tôi phải làm chút điều chỉnh, thất thần đương nhiên khó tránh khỏi.

Mặc dù Tôn Tĩnh Mông nói vì tị hiềm có thể kéo cả Trần Phi Dung vào ở, nhưng bản thân Trần Phi Dung không có ý này. Trương Khác nếu chủ động đi nói với cô, chẳng phải là để cho người khác hiểu lầm mình có ý đồ khác?

Một phòng cuối cùng tạm thời để không, tạm để lại cho người hữu duyên.

Trương Khác cùng Đỗ Phi lười biếng bỏ lại việc bày biện phòng cho Tôn Tĩnh Mông, bỏ lại toàn bộ.

Nán lại bên này không lâu, Đỗ Phi cùng Mông Nhạc chung quy tâm tư đặt bên tiệm nét, nói muốn thảo luận bày biện trong phòng cũng có thể qua bên đó thảo luận, còn có thể lên mạng tìm tòi một số tư liệu.

Lợi nhuận ban đầu của tiệm Internet là kinh khủng nhất. Ngày đầu tiên kinh doanh, tiệm Internet Sáng Vực bắt đầu từ 7 giờ sáng, khu hội viên bình thường từ 7 giờ đến 9 giờ sáng là thời gian miễn phí, khu buôn bán cùng khu khách VIP từ 7 giờ sáng kinh doanh thu phí bình thường, cho đến 7 giờ tối, chỉ phí lên mạng đã vượt quá 2 vạn đồng.

Có thể khẳng định, chỉ cần chung quanh không xuất hiện tiệm Internet cạnh tranh hàng loạt, tính từ thứ hai đến thứ sáu, máy trong tiệm rất ít khi được để không.

Trong khoảng thời gian bắt đầu từ cuối năm 97, đích thật là thời kì hoàng kim của ngành làm nét. Mặc dù rất nhiều học sinh đến tiệm Internet, cũng không phải rất lưu ý đối với công năng lên mạng, mà là bị các trò chơi, hoặc phim ảnh, âm nhạc trong máy hấp dẫn.

Cũng không chỉ đặc sắc quốc nội mới có, một ngành nghề mới phát một khi có lợi nhuận siêu cao, hơn nữa cánh cửa tiến vào cũng không cao, vậy sẽ ở trong thời gian rất ngắn hấp dẫn vô số người noi theo.

Ngành đầu đĩa trong nước mới khởi động từ đầu năm 95, năm 96, 97 liên phát triển ồ ạt. Cho dù năm nay hoàn cảnh kinh tế không chuyển biến xấu, lợi nhuận tổng thể của ngành đầu đĩa cũng sẽ giảm mạnh trên diện rộng.

Ngành làm nét cũng chạy không thoát quy luật này. Nhiều lắm đến năm 99, lợi nhuận của nghề làm nét sẽ giảm xuống trên diện rộng. Nếu không có bàn tay thêm vào thúc đẩy ngành nghề này phát triển, vậy phải chờ tới sau năm 99, mới sẽ xảy ra đại quy mô chỉnh hợp trong ngành nghề làm nét.

Tiệm Internet Sáng Vực mở ở khu vực làng đại học, bình thường sẽ không lo lắng vấn đề khách khứa, nhưng đến nghỉ đông và nghỉ hè, bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc đương nhiên sẽ không đóng cửa tiệm, lúc này vấn đề họ muốn quan tâm là lượt khách vào kì nghỉ.

Cách nghỉ đông chỉ còn lại chưa đến nửa tháng, Đỗ Phi và Mông Nhạc đã bắt đầu chuẩn bị việc mở lớp học mạng máy tính, trong kỳ nghỉ lấy tiệm internet dành cho việc dạy học.

Tôn Tĩnh Mông không tiếp tục bám lấy họ nữa, chung quy không thể bỏ 1978 đấy không lo. Cơm tối đều là thức ăn nhanh, Trương Khác liền cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bân, Đồng Được Hoa, Thi Tân Phi cùng nhau ở trong phòng quản lý ăn tối, những người khác tạm thời chưa cần phải ở lại.

Khi ăn thảo luận việc mở lớp dạy mạng máy tính, Đỗ Phi nói:

- Nếu mở lớp này, tôi hy vọng làm cho nó chuyên nghiệp một chút, hoặc là nói trình tự nhiều một chút. Lớp phổ cập máy tính, chúng ta cũng đã làm, lớp nâng cao kỹ năng máy tính, chúng ta cũng làm rồi. Lớp huấn luyện kỹ sư phần cứng và phần mềm, chúng ta cũng có thể đi làm, có thể lợi dụng đầy đủ tài nguyên của ĐH Đông Hải, cũng có thể lợi dụng tài nguyên của Vườn Sồi, đặc biệt là khóa học cấp tốc của Vườn Sồi, chúng ta có thể làm trọng điểm...

- Cái này được. . .

Thời Học Bân trong miệng đang nhét đồ ăn, liền vội vã muốn phát biểu ý kiến:

- Phát quảng cáo, thông qua khóa học của chúng ta, sẽ có tư cách nhận vào vị trí kỹ sư với mức lương 1 vạn một tháng của Vườn Sồi. Vườn Sồi cũng nhất định bằng lòng cho chúng ta làm như thế...

Thời Học Bân phụ trách công tác liên hệ đối ngoại, năng lực của hắn cũng hết sức xuất sắc, mở lớp dạy máy tính cũng là từ góc độ của hắn mà nắm bắt được nội dung chính của sự việc.

- Vậy cũng phải xem khóa học này thật sự có tiêu chuẩn này mới được...

Trương Khác cười nói:

- Bằng không thì chính là quảng cáo lừa dối rồi.

719. Chương 719: Trong 1978

Nguyên nhân chính là vì sau đó Thiệu Chí Cương tường tận giải thích chi tiết của kế hoạch, cùng suy đoán trước đó của Trương Khác có mức độ phù hợp rất cao, mới hoàn toàn hấp dẫn sự hứng thú của ba người Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bân.

Thịnh Thanh lúc này đã hiểu vì sao Thiệu Chí Cương kiên trì muốn Trương Khác tham gia.

Chính diện đi hình dung kế hoạch của Thiệu Chí Cương, nó rất to lớn rất khổng lồ rất có lực mê hoặc, nhưng cực độ mạo hiểm. Công ty địa ốc quy mô tổng tài sản chưa đến 300 triệu, chính thức thành lập cũng không đủ một năm, đột nhiên đề xuất muốn đưa vào kế hoạch thương nghiệp khổng lồ như thế, ít nhiều làm cho người ta có cảm giác quá xa vời.

Ba người Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản đều là tay già đời trong thương trường, mỗi người đều là nhà đầu tư thành thực, đã hình thành lý niệm đầu tư riêng biệt của mình, đều sẽ xác định cho bản thân một con đường, bảo thủ cũng không thể nói là phẩm chất không tốt.

Bất kể Thiệu Chí Cương có nói ba hoa thiên địa đến đâu, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản đối với kế hoạch khổng lồ như vậy đều sẽ tự nhiên có sự cẩn trọng cùng mâu thuẫn.

Đừng đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Trương Khác đối với ba người họ, có suy đoán trước đó của Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản đều rất có hứng thú đối với việc phân tích tường tận kế hoạch kế tiếp của Thiệu Chí Cương. Cẩn thận là hiển nhiên, nhưng không có một chút mâu thuẫn, cũng không có hoài nghi Thế Kỷ Cẩm Hồ có năng lực thao tác kế hoạch khổng lồ này. Một buổi chiều chỉ là thảo luận chi tiết của toàn bộ kế hoạch.

Trương Khác không chỉ có thể ảnh hưởng đến bọn Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản, lực ảnh hưởng đối với La Quân, Vương Duy Quân trong TP.Kiến Nghiệp cũng không phải chuyện đùa. Không cần Cẩm Hồ trực tiếp tham dự, chỉ cần y có thể khẳng định hạng mục kế hoạch này có thể tại trình độ nhất định ảnh hưởng đến các nhân vật thực quyền như La Quân, Vương Duy Quân.

Cẩm Hồ phát triển cho tới hôm nay, trong thời gian ba năm ngắn ngủi, cũng đã xuất hiện vài nhân tài, như trên quản lý có Triệu Bằng, Diêu Kiên, trên kỹ thuật có Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương, bọn họ cùng như Lương Quân, đều còn rất trẻ, đi ra xã hội công tác chưa được mấy năm, nhưng lại có được ngộ tính cùng tài hoa cực kỳ xuất sắc. Đương nhiên, họ có thể xuất đầu, cũng có quan hệ với chế độ dùng người cực kỳ bao dung của Cẩm Hồ, rất khó tưởng tượng trong xí nghiệp truyền thống, họ có thể nhanh chóng như vậy đi lên cương vị như bây giờ hay không.

Có quái thai như Trương Khác ở đây, bọn Triệu Bằng, Diêu Kiên, Đinh Xuân Kiện, Vu Bác Dương xuất đầu, trong nội bộ Cẩm Hồ cũng trở nên rất dễ lý giải.

Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh đối với điểm này cũng không có chỗ nào khó hiểu, không chỉ nói Lương Quân, cho dù Đỗ Phi hiện tại xuất thủ cũng cầm cả 10 triệu đi mở công ty đầu tư, khoản hạng mục đầu tư đầu tiên chính là 6 triệu mở tiệm Internet, họ cũng không có đi nghi vấn Đỗ Phi có năng lực này hay không.

Tác dụng kiểu mẫu thực sự rất quan trọng. Mặc dù Triệu Bằng, Diêu Kiên, những thanh niên này đã đi lên chức vụ quan trọng, có đôi khi bởi vì kinh nghiệm không đủ khó tránh khỏi sẽ phạm một số khuyết điểm nhỏ, nhưng bọn họ mang cho toàn bộ hệ thống Cẩm Hồ sức sống cùng tinh thần phấn đấu vượt xa rất nhiều các xí nghiệp cùng ngành.

Khi đến phòng bao, bọn Thiệu Chí Cương lại bắt đầu vội vã thảo luận.

Đã động Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bản, bọn họ có thể bỏ ra 300 triệu tài chính, hơn nữa vốn lưu động của bản thân Thế Kỷ Cẩm Hồ có thể có hơn 400 triệu tài chính đi khởi động hạng mục này. Cũng coi như gần đủ dùng. Then chốt họ muốn du thuyết TP.Kiến Nghiệp cùng khu cao tân đều ủng hộ kế hoạch của họ, còn muốn bài xích người cạnh tranh có khả năng ra ngoài, độ khó cũng không phải lớn thông thường.

- Trương Khác, cậu nói thời cơ nào thì tìm Vương Duy Quân, La Quân nói chuyện việc này thích hợp?

Vừa mới ngồi xuống, Thiệu Chí Cương ra chiều khiêm tốn thỉnh giáo hỏi Trương Khác.

*****

Lúc này 1978 có phong cách cá nhân rõ rệt của Tôn Tỉnh Mông, quán bar đậm chất kiểu Anh, loại quán bar phong cách này càng như một khu dân cư thân thiện, mà không phải là nơi chèn chèn một ly tiếp một ly, thích hợp cho những người thích trò chuyện, không xoi mói, một ly bia có thể uống cả đêm, cũng có cung cấp cafe, âm nhạc cũng đều là những bài hát cổ.

Nói chung phong cách của loại quán bar này có chút không hợp với xu thế lưu hành đương thời, cũng rất khó liên hệ nó với dung nhan và trang phục tươi đẹp quyền rũ của Tôn Tỉnh Mông.

Nhưng loại phong cách này Trương Khác lại rất thích, cũng thấy được Tôn Tình Mông có một mặt không thường thấy này.

Ăn xong cơm tối, mọi người đều tập trung tại 1978 là đề nghị của Trương Khác, y cũng không muốn ăn cơm xong còn phải ngồi vào phòng hội nghị ngột ngạt thảo luận kế hoạch của Thiệu Chí Cương.

Trương Khác cũng không nói hoàn toàn không quan tâm, nhưng cũng không muốn tham gia ăn không nói có như thế, lại nói đến 1978, có thể gọi cả Diêu Văn Thịnh cùng đến.

Kế hoạch này của Thiệu Chí Cương đầu tiên là cho TP.Kiến Nghiệp tiếp thu, mới có khả năng cho Thế Kỷ Cầm Hồ đi thực thi, giai đoạn thảo luận suy nghĩ một chút ý kiến của Diêu Văn Thịnh cũng rất cần thiết.

1978 giữ lại một phòng bida duy nhất, điều này có quan hệ với kỹ thuật bida rất tốt của chị em Tôn Tình Hương, Tôn Tình Mông, bằng không thì loại quán bar này chỉ cần đặt một bàn ở góc phòng khách bên ngoài cũng được rồi.

Đối với phòng bida của 1978, Trương Khác có một hồi ức thâm thúy, là vào năm ngoái, ở chỗ này bị Tôn Tình Mông hạ đo ván. Hiện giờ người khác đang tụ ở một góc quầy bar ở phòng bida trò chuyện, Trương Khác lại rất nghiêm túc chơi bida, y đã bị Tôn Tình Mông gác hơn phân nửa, thua là phải uống rượu.

Diêu Văn Thịnh vừa qua đây, hiển nhiên bị kế hoạch của Thiệu Chí Cương hấp dẫn. Hắn còn tưởng rằng Trương Khác gọi điện thoại chỉ là muốn uống rượu, không nghĩ tới là có việc này. Lúc này, chỉ cần việc của khu cao tân, hắn đều cảm thấy hứng thú, huống chi còn là kế hoạch lớn như vậy.

Tuy nhiên hắn cũng không vội vã phát biểu ý kiến, trước tiên nghiêm túc lắng nghe đám người Thiệu Chí Cương thảo luận, nghe họ nói chuyện hồi lâu, Diêu Văn Thịnh mới phát biểu ý kiến:

- Hồ Yến Quy là một nơi rất tốt, đặc biệt là trong thành phố mỗi năm đều thanh lý ô nhiễm phụ cận hồ Yến Quy, chung quanh hồ Yến Quy liền trở nên trong sạch. Phía tây bắc hồ Yến Quy là khu nội thành cũ, đông nam là núi Yến Quy. Cũng chỉ góc tây nam cùng Đông Bắc mới thích hợp xây dựng khu nhà ở cao cấp. Để ý đến khu vực này, không chỉ một hai công ty địa ốc...

- Cũng không thể nói như vậy, nơi chân chính tốt đẹp, đã bị Vườn Sồi móc đi rồi...

Thiệu Chí Cương lại cố ý thở dài một hơi, tiếc hận nói:

- Thứ tốt đều bị người nào đó chà đạp rồi...

Diêu Văn Thịnh cười ha ha, quay đầu lại nhìn Trương Khác một cái.

Khu vực giữa bờ bắc hồ Yến Quy cùng ĐH Đông Hải, ĐH Sư phạm đều thuộc về Vườn Sồi rồi. Ngoại trừ ngô Học Phủ, công trình kì I của Vườn Sồi bao gồm hai viên khu sáng nghiệp, đã chiếm hơn 240 mẫu, công trình kì II diện tích còn lớn hơn nữa, có khoảng 400 mẫu.

720. Chương 720: Tài Sản Công Cộng

Ở trong mắt các nhà địa ốc, đất đai chất lượng tốt như thế, không lấy để khai phát khu nhà cao cấp, thì ít nhiều có đôi chút đáng tiếc.

Trương Khác đang nằm sấp trên bàn bida chuyện tâm chơi, nghe được bên kia nói đến mình, y ngẩng đầu vừa cười vừa nói:

- Nửa năm trước, hồ Yến Quy vẫn là một cái ao thối, khi đó, sao các ông không oán giận đi? Muốn tôi nói hả, hồ Yến Quy hẳn là tài sản công cộng của 6 triệu thị dân Kiến Nghiệp, không nên để cho xã khu cá nhân vây quanh hồ Yến Quy. Hồ Yến Quy không phải thuộc về một bộ phận nhỏ người giàu có. Khu ven bờ, đều nên mở mang thành công viên hoặc khu xanh hoá quanh hồ cho thị dân...

Thịnh Thanh nghe xong cười:

- Chúng tôi đâu thể so với cậu được.

Cho tới nay, có vẻ như Thiệu Chí Cương mới là nhân vật hạch tâm của tập đoàn địa ốc, nếu như hiểu được sự phát triển sâu xa của Thế Kỷ Cẩm Hồ, thì hiểu được Trương Khác cho dù đối với Thế Kỷ Cẩm Hồ khoan tay đứng nhìn, y vẫn đang là linh hồn của toàn bộ hệ thống Cẩm Hồ.

Thiệu Chí Cương hơi thở dài một hơi, lắc đầu.

Thiệu Chí Cương đã sớm hiểu được ánh mắt của Trương Khác đối với địa ốc thương nghiệp có tiêu chuẩn thế nào, đáng tiếc Trương Khác chỉ không ở cái này, bắt đầu từ quảng trường ăn uống Tứ Phương Kiều, cho đến giá trị của địa ốc thương nghiệp, Trương Khác đều nhìn thấu triệt hơn so với ai khác, nhưng y phải đi trên một con đường càng rộng hơn. Bằng không thì, từ lúc hồ Yến Quy vẫn là một ao nước thối, y đã nắm lấy khu vực này với một cái giá hời.

Sự hưng thịnh của khu vực hồ Yến Quy có thể nói hoàn toàn là bởi vì kế hoạch Vườn Sồi, không quản lúc đó Cẩm Hồ kèm thêm điều kiện khắt khe cho TP.Kiến Nghiệp thế nào, khả năng bị cự tuyệt đều không lớn. Ngay lúc đó yêu cầu của Trương Khác rất đơn giản, chỉ là đem buộc chặt công trình cải tạo ngô Học Phủ cùng Vườn Sồi.

Thắt chặt công trình cải tạo ngô Học Phủ cùng Vườn Sồi lại với nhau, Thế Kỷ Cẩm Hồ xem như là được thúc đẩy một phát, nhưng giờ ngẫm lại, chỉ sợ chủ yếu vẫn là Trương Khác nhìn thấu ngô Học Phủ lụp xụp không vừa mắt ư?

Cho dù hiện tại, giữa Vườn Sồi cùng hồ Yến Quy còn lại khu đất hẹp dài dùng để kiến thiết đại xanh hoá công cộng quanh hồ. Trên công trình kì II, diện tích dự lưu cho đại xanh hóa công cộng còn lớn hơn nữa.

Trong tương lai, Vườn Sồi còn kế hoạch đem khu vực phi hạch tâm mở rộng ra phía ngoài. Toàn bộ đầu tư của Vườn Sồi vào trên cảnh quan viên khu, thậm chí còn cao hơn cả kiến tạo lâm viên thông thường, thật đúng là không làm thất vọng cái tên “Vườn Sồi”.

Trong mắt các thương nhân khác, một số cách làm của Trương Khác vô cùng lý tưởng hóa rồi, có chứa rất nhiều khí chất lãng mạn, khiến người bất đắc dĩ hơn là, y lại có tư cách làm như vậy.

Trên mặt này bọn Thiệu Chí Cương không thể học theo Trương Khác, có điều muốn cho các xí nghiệp gia lương tâm phân xét, hẳn có lòng tin xếp hàng đầu – nếu như không đề cập tới thủ đoạn làm bản lậu của họ trước đó.

Tôn Tĩnh Mông rất thưởng thức loại hành vi lý tưởng hóa, lãng mạn hóa này, nghe những lời của Trương Khác, cô nói:

- Nên như vậy mà, hồ Yến Quy là thuộc về 6 triệu thị dân TP.Kiến Nghiệp, đây là tài sản công cộng, không nên cho xã khu cá nhân vây quanh, hoàn toàn có thể xây đại xanh hoá.

- Hai con buôn.

Diệp Kiến Bân lắc đầu thở dài, thấy được Hứa Tư ngồi ở đối diện ánh mắt lấp lánh, hẳn lại vô đầu, bổ sung:

- Sai rồi, là ba. . .

Lại lịch của Vườn Sồi, hẳn cùng với Diêu Văn Thịnh trong lòng rất rõ ràng.

Hứa Tư đỏ mặt, ngoảnh đầu nhìn nơi khác.

Trương Khác ngả hai tay, thở dài một hơi:

- Đợi thêm 4-5 năm, TP.Kiến Nghiệp có tài lực này, chắc cũng có thể. Đáng tiếc, TP.Kiến Nghiệp không có khả năng đợi thêm 4-5 năm, những khu đất này luôn luôn rơi vào trong tay bọn thương nhân vô lương...

- Nếu không thể tránh được, rơi vào trong tay chúng ta, chúng quy kiên định hơn so với rơi vào trong tay người khác. Cậu nói có đúng không? - Thiệu Chí Cương cười nói.

Trương Khác bất đắc dĩ lắc đầu. Thiệu Chí Cương cùng chú ba vẫn là muốn mình minh xác tỏ thái độ ủng hộ bọn họ, còn hy vọng Diêu Văn Thịnh nhấn nhủ ý tứ này cho Vương Duy Quân, La Quân.

Trương Khác trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Lý do này của anh coi như là lý do rồi chứ. Kế hoạch trăm người của Vườn Sồi trên toàn cầu lấy lương ời chào nhân tài cao cấp, sẽ tiến hành trợ cấp một lần 20 vạn, 50 vạn, 100 vạn đối với những phần tử trí thức này. Khoản trợ cấp này chủ yếu dùng để giúp họ an cư lạc nghiệp tại Kiến Nghiệp, không chỉ có Vườn Sồi, Trung Tinh Vi Tâm cũng có trên trăm nhân viên kỹ thuật công trình trung cao cấp tham gia kiến thiết hạng mục xưởng Tinh Viên. Chúng ta phải giải quyết nỗi lo về sau cho họ...

Khu vực quanh hồ, ngoại trừ kế hoạch xây một khách sạn cao cấp, còn lại đều có thể xây dựng một xã hội cao cấp cho Vườn Sồi, Trung Tinh Vi Tâm.

Trương Khác nghĩ tới rồi, chuyện khác y sẽ không đi can thiệp, nhưng xã khu cao cấp này quy hoạch, thiết kế thế nào, y vẫn có thể nhúng tay vào. Vậy có thể giữ lại một vành đai xanh hoá công cộng. Nếu rơi vào trong tay chủ thầu xây dựng khác, chỉ sợ ngay cả một cái khe cũng không để lại cho thị dân.

Nghe Trương Khác nói những lời này, Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi thở dài một hơi.

Vườn Sồi không có lấy “kế hoạch trăm người” trắng trợn tuyên truyền, nhưng trong thành phố biết ý nghĩa quan trọng của kế hoạch này, mời chào đều là nhân tài nghiên cứu trung cao cấp mà trong nước rất thiếu thốn, hoặc căn bản là không có.

Theo Liễu Chí Thành đến Kiến Nghiệp tham gia vào hàng ngũ nhân viên kỹ thuật công trình trung cao cấp kiến thiết xưởng Tinh Viên, phân lượng của hắn nặng không cần phải nói.

Cho dù Trương Khác đưa tay đòi không trong thành phố khu đất đó vì xây nơi ở cho nhân viên kỹ thuật công trình hải ngoại của Trung Tinh Vi Tâm cùng nhân viên nghiên cứu trung cao cấp của “kế hoạch trăm người”, trong thành phố khả năng không lớn sẽ không cự tuyệt.

- Nhưng mà.

Cát Kiến Minh không quá quen thuộc đối với quan trường trong nước, còn có một tầng lo lắng:

- Khu vực quanh hồ xây dựng nơi ở cao cấp, tính đủ thì cũng hai ba trăm mẫu, nhưng phải làm gì mới có thể khiến trong thành phố đồng ý, đem khu vực quanh hồ cùng khu vực bên ngoài có diện tích gấp 10 lần đều đóng gói thành một hạng mục siêu cấp?

- Khu cao tân trước đó, mới có 7 km², lần này tư tưởng hành lang số muốn thông qua Quốc vụ viện phê duyệt, diện tích khu cao tân thoảng cái mở rộng gấp hơn 8 lần, gần tới 140 km². Thế nhưng gần 140 km² này, phần lớn là công trường công nghiệp, bao gồm khu thương mại bên trong trung tâm hành chính mới, cùng khu sinh hoạt, diện tích quy hoạch nằm trên tuyến kéo dài của đường Đông Hoa, cũng chỉ hơn 10 km². Tuy nói sau đó còn có khả năng mở rộng, nhưng lúc này chỉ có chút như thế, chúng ta thoảng cái đã nghĩ làm một khu 2 km², hơn nữa 2 km² này ở góc đông bắc hồ Yến Quy, tôi thấy có thể nói là hạch tâm trong khu hạch tâm.

- Cục trưởng Diêu thấy thế nào? - Thiệu Chí Cương cười hỏi Diêu Văn Thịnh.

- Nếu như có khả năng, trong thành phố vẫn hy vọng khai phát cả khu, dù sao ở trên quy hoạch chỉnh thể, kiến thiết có ưu thế lớn hơn nữa. Tôi là nghĩ như vậy...

721. Chương 721: Yêu Cầu Của La Quân

Diêu Văn Thịnh rất rõ ràng tâm tính của La Quân, Vương Duy Quân. Hai người này hận không thể trong hai ba năm liền thấy được tư tưởng hành lang số xây nên hình thức ban đầu.

Kế hoạch này của Thế Kỷ Cầm Hồ có thể được La Quân, Vương Duy Quân thích hay không, trong lòng Diêu Văn Thịnh quá rõ ràng. Đương nhiên, miếng thịt béo bở như vậy, khẳng định sẽ có những người khác tới tranh, những lời vừa rồi của Trương Khác mới là then chốt để quyết định thắng bại.

****

Có xe đưa Hứa Tư về căn nhà ven hồ trước, Trương Khác còn đang ở 1978 uống rượu, sau đó mới thông thả đi qua.

Đêm nay xem như là tỏ thái độ rồi, Hội nghị Ban giám đốc của Thế Kỷ Cầm Hồ ngày mai còn phải tiếp tục, Trương Khác có thể lười biếng không tham gia.

Đêm hôm qua có mưa và tuyết rơi, ngày hôm nay lại trăng sáng sao thưa, Trương Khác cùng Hứa Tư làm một chai rượu đỏ. Hai người ngồi trên căn gác, nhìn hồ nước lấp lánh ngoài cửa sổ, cùng với bóng dáng đen ngòm của núi Yên Quy xa xa.

- Thật sự không thể, để chị rút khỏi Thế Kỷ Cầm Hồ cho xong...

- Chị sợ em sẽ cảm thấy phiền phức sao?

Trương Khác cười hỏi, lại lắc đầu nói:

- Em không cảm thấy như thế, Thiệu Chí Cương có câu văn rất hợp tâm ý của em, rơi vào trong tay người khác, còn không bằng rơi vào trong tay Thế Kỷ Cầm Hồ.

- Bọn họ cũng rõ ràng, kế hoạch này không có sự ủng hộ của cậu, căn bản không thể được, nhưng cậu đứng ra ủng hộ, sẽ khiến người khác hướng đầu mâu vào Cầm Hồ...

- Không sao, em cũng không phải là người sợ trêu chọc phiền phức.

Trương Khác cười cười:

- Lo trước lo sau cũng làm không được sự tình gì, có chút hung hiểm không phải muốn tránh thì tránh được đâu. Mặc kệ như thế nào, La Quân, Vương Duy Quân vẫn là đứng cùng trận doanh với chúng ta. Cho dù La Quân thăng chức đến nơi khác, em cũng sẽ không để cho Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh có cơ hội nhằm vào Cầm Hồ...

Thấy trên mặt Hứa Tư còn lo lắng Trương Khác đưa tay vuốt ve gương mặt trắng mịn hơi lạnh của chị, cười nói:

- Cho dù chị rời khỏi, nếu có thể hỗ trợ thúc đẩy một phát, em cũng không thể khoanh tay đứng nhìn Thế Kỷ Cầm Hồ mà. Mặc dù em ở Thế Kỷ Cầm Hồ không có cổ phần gì, nhưng cho tới bây giờ em cũng không xem Thế Kỷ Cầm Hồ là xí nghiệp nằm ngoài hệ thống của Cầm Hồ. Và lại, em cũng có một số ý nghĩ có thể sẽ vô cùng lý tưởng hóa, hy vọng có thể thông qua Thế Kỷ Cầm Hồ để thực hiện, còn có mộng tưởng của chị...

" . . ." Hứa Tư đưa tay nắm bàn tay Trương Khác đang sờ mặt mình, mười ngón giao nhau, con người trong suốt nhìn Trương Khác, chị vui thích nghe lời y nói.

- Diệp gia, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức còn có chú ba, họ đều hy vọng Thế Kỷ Cầm Hồ có thể đứng lên một cái sân khấu càng cao hơn. Thiệu Chí Cương có trình độ, cũng phải cho hắn một sân khấu để hắn phát huy. . .

Cuối những năm 90, thị trường bất động sản có tính khu vực rất mạnh. Trong cùng một khu vực, những xí nghiệp quốc hữu lại chiếm cường thế,. Thế Kỷ Cầm Hồ không phải là xí nghiệp bản địa của Kiến Nghiệp, càng không phải là xí nghiệp quốc hữu, hơn nữa mượn Vườn Sồi kế hoạch tiến nhập Kiến Nghiệp mới hơn nửa năm.

Nếu như để ột xí nghiệp như thế nuốt vào khối thịt màu mỡ nhất trong tư tưởng hành lang số, cho dù Thiệu Chí Cương kéo lấy Diệp gia, kéo lấy Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, trở lực cùng nghi vấn cũng sẽ ùn ùn kéo đến. Dù sao địa đầu xà không phải dễ ức hiếp.

Kế hoạch của Thế Kỷ Cầm Hồ cho dù có hoàn mỹ đi nữa, nếu như không có thư xác nhận của Trương Khác, La Quân và Vương Duy Quân sẽ không bỏ qua cái kế hoạch phía sau còn chất chứa phiêu lưu này. Có thư xác nhận của Trương Khác rồi thì hoàn toàn bất đồng, chí ít không cần đi nghi vấn Thế Kỷ Cầm Hồ có năng lực đi thực thi kế hoạch khai phát khổng lồ này hay không.

Hội nghị Ban giám đốc của Thế Kỷ Cẩm Hồ thứ ba kết thúc. Tuy nhiên Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đều không vội mà rời khỏi Kiến Nghiệp, Tôn Thượng Nghĩa còn đảm nhiệm chủ tịch của Trung Tinh Vi Tâm, Trung Tinh Vi Tâm thì đang khẩn trương lên kế hoạch. Tôn Thượng Nghĩa phải tại Kiến Nghiệp bận rộn cũng rất nhiều việc.

Mặc dù Thiệu Chí Cương lấy ra kế hoạch khai phát làm cho Tôn Thượng Nghĩa rất tâm động, thế nhưng then chốt còn phải xem trong thành phố có ủng hộ hay không. Hứa Tư mang theo trợ thủ trở về Hải Châu trước. Bản thiết kế của xã khu quốc tế Cẩm Hồ, Trương Khác xem thì đã xem qua, còn phải cầm lại Hải Châu cho những người khác xem.

Chuyện kế hoạch khai phát, cũng không phải Trương Khác tỏ thái độ là có thể rảnh rồi được.

Thứ năm Thiệu Chí Cương tìm Vương Duy Quân nói chuyện kế hoạch khai phát của Thế Kỷ Cẩm Hồ, Vương Duy Quân nghe xong tìm La Quân báo cáo việc này. Khi La Quân gọi điện thoại mời Trương Khác qua, vẫn là Vương Duy Quân nhắc nhở, mới mới cả Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi đến Thành ủy – Trương Tri Phi là chủ tịch của tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, Thiệu Chí Cương là tổng giám đốc của tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ.

- Anh thấy kế hoạch khai phát của Thế Kỷ Cẩm Hồ thế nào?

Vừa mới được gọi điện thoại mời qua, Trương Khác cùng Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi tới đây còn một đoạn thời gian, La Quân trầm ngâm chốc lát, quyết định trước khi họ chạy tới, cùng Vương Duy Quân thảo luận trước một chút.

- Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất loại diện tích lớn thế này, quy mô và hình thức quy hoạch vẫn tương đối sang tân, mà khu cao tân muốn tại bờ đông hồ Yến Quy hình thành trung tâm thành thị phụ, cũng yêu cầu hai xí nghiệp mới đến kéo theo toàn bộ tốc độ cùng quy mô kiến thiết. . .

Vương Duy Quân nói không nhiều lắm, La Quân vẫn có thể nghe ra khuynh hướng trong ý kiến của hắn. La Quân ngồi ở sau bàn công tác, gõ ngón tay lên bàn, híp mắt, khiến người nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Vương Duy Quân ít nhiều có thể đoán được, hình thức khai phát mà Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất, nói sang tân cũng được, nói cực độ mạo hiểm cũng được. Cái đó phải xem ai nói.

Bọn Trương Khác tới đây, cũng là giải đáp một số nghi hoặc của La Quân đối với kế hoạch khai phát. Trương Khác cũng minh xác biểu thị, Cẩm Hồ sẽ mua về toàn bộ nhà ở cao cấp trong kế hoạch khai phát này, làm nơi an cư lạc nghiệp cho nhân viên hải ngoại trở về. Khu chung cư Thanh niên hiện tại chỉ là nơi ở tạm thời của họ.

Những nhân viên trung cao cấp này từ hải ngoại trở về, đại đa số đều dẫn theo người thân, gia nhân tại hải ngoại cũng sẽ rất nhanh đến Kiến Nghiệp đoàn tụ, giải quyết vấn đề nhà ở cho họ là lời hứa hẹn của Cẩm Hồ cùng Phủ thị chính Thành ủy Kiến Nghiệp.

Tựa như lần này khu cao tân chuẩn bị liên hợp Cẩm Hồ cùng các xí nghiệp khác thành lập một quỹ khuyến khích nhân viên lưu học hải ngoại về nước sáng nghiệp, giải quyết vấn đề sinh hoạt cho họ là điều kiện cơ bản nhất.

Trương Khác cùng Thiệu Chí Cương tường tận giải thích điểm đáng ngờ của La Quân, Vương Duy Quân. La Quân trầm ngâm chốc lát mới nói:

- Kế hoạch này còn phải đem thảo luận trên hội nghị Thường ủy...

Hạng mục quá lớn, hơn nữa khai phát bất động sản là sản nghiệp tương đối mẫn cảm, có thể sẽ đưa tới nhiều chèn trách cùng nghi vấn. La Quân cũng không thể một lời quyết định. La Quân cũng không minh xác biểu thị hắn là ủng hộ hay là phản đối, then chốt vẫn là muốn nhìn mức độ phản ứng của các Thường ủy khác đối với kế hoạch khai phát này.

722. Chương 722: Suy Nghĩ Của Vương Duy Quân

Nếu như Tiêu Minh Kiến trở mặt làm trái với La Quân, La Quân cũng không thể kiên trì ủng hộ cho kế hoạch khai phát này. Phỏng chừng tiếng nói phản đối sẽ không nhỏ.

Trương Khác thì không sao cả, Thiệu Chí Cương cùng Trương Tri Phi cũng không hy vọng xa vời La Quân sẽ dễ dàng nhảy ra ủng hộ bọn họ. Buổi tối La Quân, Vương Duy Quân đều có xã giao, nên bọn họ cáo từ trước.

Ở trong xe, Trương Tri Phi ít nhiều có chút thấp thỏm vì tương lai chưa biết:

- Mấy người trong thành phố, có nên tranh thủ tới bãi phỏng một chút không?

Sau khi quyết định quy mô chuyển đến Kiến Nghiệp, đặc biệt là sau khi kế hoạch Vườn Sồi chính thức khởi động, Trương Khác tuyệt sẽ không ngu muội đến mức cho rằng đem toàn bộ hy vọng ký thác ở trên hai người La Quân, Vương Duy Quân là ngon lành.

Quy tắc quan trường rất đơn giản, không ở trong vòng tròn thì chính là ở ngoài vòng tròn. Cẩm Hồ cùng Thế Kỷ Cẩm Hồ đều là hộ ngoại lai, thế nhưng muốn cắm rễ đặt chân lên Kiến Nghiệp, thì phải thành lập vòng tròn nhân mạch rộng khắp.

Vườn Sồi chịu giới hạn bởi bản thân, sẽ không trắng trợn đi tổ chức nhân mạch. Chỉ bản thân Vườn Sồi thì nhìn qua cũng không có đặc biệt cần thiết. Từ từng hạng mục cụ thể thì không cần phải đi tổ chức nhân mạch, nhưng từ trên bố cục chính thể của Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp, lại phải có tổ chức.

Thế Kỷ Cẩm Hồ thì đơn giản hơn nhiều, bất kể là ăn uống giải trí hay là khai phát địa ốc, khả năng dựa vào tài nguyên hành chính của địa phương rất lớn, không có quan hệ nhân mạch rộng khắp, Thế Kỷ Cẩm Hồ sẽ rất khó đặt chân tại Kiến Nghiệp.

Như Diệp gia, Tôn Thượng Nghĩa tại Kiến Nghiệp đều có nhân mạch rất tốt, nhưng những nhân mạch này phân tán, không thể hình thành một vòng tròn hữu hiệu, lực ảnh hưởng đã bị suy yếu rất lớn. Công tác tại phương diện này, chú ba Trương Tri Phi vẫn đang làm, cũng không phải nói ngoại trừ La Quân, Vương Duy Quân thì không có tiếng nói ủng hộ nào nữa.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Trương Khác sẽ không khoan tay đứng nhìn với Thế Kỷ Cẩm Hồ. Tại Kiến Nghiệp, vòng tròn nhân mạch quay chung quanh Thế Kỷ Cẩm Hồ thành lập rộng khắp tương đối dễ hơn nhiều.

Thế Kỷ Cẩm Hồ là bổ sung quan trọng của hệ thống Cẩm Hồ, mặc dù Trương Khác kiên trì không giữ cổ phần của Thế Kỷ Cẩm Hồ, bởi nguyên do chú ba và Hứa Tư, Trương Khác cũng không cần phải trực tiếp đi nắm giữ cổ phần của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Tài sản không phải là trò chơi đơn giản, chỉ có thể bảo đảm lực ảnh hưởng nhất định, còn cần kiên trì tăng thêm 100, 200 triệu cho tài khoản của Cẩm Hồ sao?

- La Quân muốn cái gì, ngoại trừ Vương Duy Quân, trong Thường ủy Thành ủy khẳng định sẽ có người biết.

Trương Khác không trực tiếp phủ định kiến nghị của chú ba, còn nói thêm:

- Đã cuối năm rồi, thống kê kinh tế một năm các nơi sẽ rất nhanh công khai, chú ba có thể tìm một tòa soạn báo, trước tiên viết một số bài dự đoán phương diện này hay không....

- Không sai, phương diện này phải khen ngợi một chút cách lãnh đạo của La Quân.

Thiệu Chí Cương hiểu Trương Khác muốn làm cái gì, chịu ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính Đông Nam Á, các xí nghiệp xuất khẩu chịu áp chế nghiêm trọng, hàng loại thương phẩm từ thị trường quốc tế chuyển đến quốc nội tiêu thụ, đã có xu thế tiền tệ co rút nhanh.

Đối với quan viên Chính phủ địa phương mà nói, số liệu kinh tế chính là then chốt nhất. Tăng trưởng vốn đầu tư của rất nhiều khu vực năm nay rất có thể là số âm.

Đối với các thành phố tăng trưởng đầu tư 0, thậm chí âm, thành tựu kiến thiết kinh tế của TP.Kiến Nghiệp phải nói rành rở, những điều này đương nhiên phải quy đến dưới danh nghĩa lãnh đạo chính xác của La Quân. Thiệu Chí Cương lại hỏi:

- Có cần dự đoán tình huống kinh tế sang năm càng nghiêm trọng hơn? Giới truyền thông cũng có thể tạo thế.

Ủng hộ Thế Kỷ Cẩm Hồ thực thi kế hoạch này, sang năm có thể tăng thêm đầu tư cho ngành bất động sản của Kiến Nghiệp 600 đến 800 triệu, tại tăng trưởng đầu tư rất khả năng tùy thời bởi tình huống tình thế kinh tế của Châu Á chuyển biến xấu mà đình chỉ, mỗi một nhà đầu tư quy mô lớn như Thế Kỷ Cẩm Hồ thì hiển nhiên rất quý trọng.

****

La Quân có thể sẽ đem Kiến Nghiệp trở thành một ván cờ trên sớ đồ, nhưng Vương Duy Quân lại không thoải mái như La Quân.

Vương Duy Quân hầu như là lấy tốc độ nhanh nhất đi lên chức vị phó thị trưởng Thường ủy TP.Kiến Nghiệp, trong đó còn có hai lần đề bạt vượt xa bình thường. Hẳn đương nhiên sẽ không cam tâm đình trệ vào lúc này.

Nếu Vương Duy Quân muốn ở trên sớ đồ có đột phá, điều đến địa cấp thị tương đối quan trọng làm người đứng đầu, tích lũy chiến tích cũng là một lựa chọn không tệ, nhưng có chút kỳ ngộ là khả ngộ bất khả cầu. Một con đường khác chính là tại TP.Kiến Nghiệp gây dựng căn cơ, tại Kiến Nghiệp là một bước cực kỳ quan trọng trên sớ đồ.

Những điều này cũng quyết định thái độ ủng hộ của Vương Duy Quân cùng La Quân có sự bất đồng vi diệu.

La Quân ủng hộ Cẩm Hồ, cũng sợ Cẩm Hồ với tay quá dài, cuối cùng khó có thể khống chế, nhưng khi hấn chân chính muốn ủng hộ một hạng mục nào đó của Cẩm Hồ, lại sẽ không có gì cố kỵ. Loại cách làm này rất nhanh nhẹn dứt khoát.

Nhưng đối với sự phát triển của Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp chưa hẳn là thích hợp nhất, thậm chí sẽ làm đối thủ cạnh tranh trên sớ đồ của La Quân giận chó đánh mèo trút giận lên Cẩm Hồ. Loại ảnh hưởng bất lợi đối với Cẩm Hồ thế này, trong lòng La Quân cũng rất rõ ràng, nhưng hấn không quan tâm đến vấn đề này.

Vương Duy Quân ủng hộ Cẩm Hồ, thì hy vọng Cẩm Hồ có thể chân chính cắm rễ tại Kiến Nghiệp, ngày sau dễ giúp đỡ, dệt hoa trên gấm cho nhau.

Rời khỏi đại lâu Thành ủy, Vương Duy Quân ngồi xe về Tân Phố.

Cơ cấu hành chính của khu cao tân đều ở Tân Phố, ngồi xe đi xuyên qua trung tâm thành phố cùng cầu lớn Tiểu Giang, ít nhất cũng phải hơn 30 phút mới có thể chạy tới Tân Phố, cơ cấu hành chính mới phải nhanh một chút dời đến bờ đông hồ Yến Quy.

Ngồi ở trên xe, Vương Duy Quân tại tỉ mỉ suy nghĩ vấn đề kiến thiết trung tâm thành phố phụ tại bờ đông hồ Yến Quy.

Mặc dù Cục Quy hoạch thành phố đã làm ra quy hoạch đại thể cho trung tâm thành phố phụ kiến thiết mới bên bờ đông hồ Yến Quy, nhưng hiện nay tình huống khai phát bất động sản trong TP.Kiến Nghiệp, trong lòng Vương Duy Quân cũng có nắm chắc, mọi người đều nhìn chăm chăm vào đoạn đường phồn hoa của trung tâm thành phố, hoặc là hạng mục thành cũ. Nhiều là hơn 10 mẫu, trên trăm mẫu, hơn nữa đều là sản phẩm đơn nhất, hoặc là kiến trúc thương nghiệp, hoặc là ký túc xá, nơi ở.

Trung tâm thành phố phụ bên bờ đông hồ Yến Quy theo quy hoạch mới, nếu như dựa theo hình thức cũ đi triển khai, có lẽ phải phân thành 100-200 hạng mục đơn nhất. Đợi sau khi 100-200 hạng mục hoàn thành không đồng đều, trung tâm thành phố phụ bên bờ đông hồ Yến Quy cũng được xây lên. Chỉ là không biết phải kéo dài bao lâu.

Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất hình thức khai phát tổng hợp nhiều trình tự đại diện tích, đại quy mô, lại phối hợp với một số hạng mục khai phát quy mô trung đẳng khác, trung tâm thành phố phụ bên bờ đông hồ Yến Quy nhanh nhất chỉ cần 4-5 năm là có thể thành quy mô ban đầu.

723. Chương 723: Chủ Động Đứng Ra Xông Pha

Thời kì hoàng kim chính trị của mỗi người đều cực kỳ hữu hạn, thời gian là thứ mà mỗi một quan viên có dã tâm trên sĩ đồ đều sẽ dám tùy ý lãng phí.

Vương Duy Quân có thể rõ ràng biết La Quân đã động tâm đối với kế hoạch này của Thế Kỷ Cẩm Hồ rồi, không có minh xác tỏ thái độ, chỉ là cố kỵ thành viên Thường ủy có thể sẽ có tiếng nói phản đối tương đối kịch liệt, nhưng La Quân sẽ nhất nhất bóp chết những tiếng nói phản đối này.

Vương Duy Quân lại suy nghĩ đến cách làm không kiêng nể gì cả của La Quân sẽ lần thứ hai làm cho người phản đối chuyển hướng đầu mâu từ Thế Kỷ Cẩm Hồ sang Cẩm Hồ phía sau màn.

Từ góc độ của Thế Kỷ Cẩm Hồ mà nói, chỉ cần thành công thực thi kế hoạch khai phát này, thì có thể một bước xâm nhập vào hàng ngũ tập đoàn địa ốc nhất lưu của quốc nội, cho dù có nhiều trở lực cùng nghi vấn đi nữa, họ cũng sẽ nghĩa vô phản cố đi làm. Vương Duy Quân luôn luôn nhìn Thế Kỷ Cẩm Hồ thành vật thể có lợi ích liên quan với Cẩm Hồ, cũng sẽ không đi suy nghĩ thêm lợi ích của Cẩm Hồ.

Có thể đổi lại một loại hình thức tương đối hòa hoãn hay không? Vương Duy Quân ngồi ở trong xe đang suy nghĩ vấn đề này.

Trên cầu lớn Tiểu Giang có chiếc xe Pickup Truck cùng Santana xảy ra va quệt, làm che kín mặt cầu, sinh ra loại tình huống này, không đến nửa giờ là giao thông khó mà khai thông được. Vương Duy Quân đương nhiên có thể bảo khu cao tân phái xe đến đổi diện cầu lớn đón hấn. Nhưng lúc này hấn lại không vội. Ngồi ở trong xe, có thể tĩnh tâm suy nghĩ một số vấn đề. Sau một lúc lâu, hấn bảo tài xế quay đầu xe lại, rồi gọi điện thoại cho Trương Khác:

- Mọi người đến đâu rồi? Lúc này cầu lớn đang bị kẹt, tôi không về Tân Phổ được, bữa tiệc tối nay tôi cũng chỉ có thể từ chối thôi. Nếu mọi người không có chuyện gì khác, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm rồi...Tôi sẽ gọi cả Diêu Văn Thịnh.

- Tôi đã suy nghĩ rồi.

Vương Duy Quân trở về trong thành phố, tại khách sạn Trung Nam phụ cận Đông Hoa môn gặp nhóm Trương Khác, Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương.

Vương Duy Quân liền nói ra một số ý nghĩ khi hấn ngồi trong xe:

- Kế hoạch khai phát này có thể hay không nên do khu cao tân đề xuất, rồi để trong khu mời Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng các xí nghiệp bất động sản trong tỉnh khác làm ra phương án cụ thể để cạnh tranh?

- Làm như vậy không thể tốt hơn rồi. . .

Trương Khác gật đầu, cho dù do Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất kế hoạch, không quản có phải yêu cầu trên hình thức hay không, cuối cùng cũng phải đi trình tự cạnh tranh. Vương Duy Quân nguyên ý đứng ra do khu cao tân đề xuất kế hoạch khai phát chính thể, sẽ tránh đầu mâu tập trung đến đầu Cẩm Hồ.

Phương án bên Thiệu Chí Cương làm ra, nếu như tại các loại ưu thế không thể thắng được, hạng mục này cũng không làm được.

Lúc đầu Thiệu Chí Cương còn có chút do dự, tuy nhiên Trương Khác đã mở miệng đáp ứng Vương Duy Quân, hấn cũng không nói gì thêm.

- Vậy được rồi. Tôi sẽ nhanh chóng liên hệ với bí thư La, lúc này mọi người coi như cái gì cũng không biết. . .

Vương Duy Quân móc ra điện thoại, cũng không tránh đi nhóm Trương Khác, liền trực tiếp gọi điện cho La Quân.

Đầu bên kia điện thoại La Quân suy nghĩ một hồi, cũng cảm thấy như vậy trở lực sẽ nhỏ hơn.

Cái gọi là trở lực nhỏ, là trở lực Cẩm Hồ nhận được sẽ nhỏ hơn, nhưng Vương Duy Quân đứng ra để khu cao tân đề xuất kế hoạch khai phát chính thể, sẽ gánh chịu rất nhiều áp lực thêm vào, sẽ nhận được nghi vấn, những áp lực này vốn nên do Cẩm Hồ cùng Thế Kỷ Cẩm Hồ phải gánh chịu.

Lúc này Thiệu Chí Cương nghĩ hiểu được rồi, Vương Duy Quân làm quyết định này, chủ động đứng ra xông pha cho họ, có lẽ là muốn liên hệ càng chặt chẽ sĩ đồ của hắn cùng tương lai của Cẩm Hồ.

Hắn nhìn Trương Khác một cái, không xác định Trương Khác có biết tâm ý của Vương Duy Quân hay không. Trên mặt Trương Khác không có gì đặc biệt, chẳng qua đợi Vương Duy Quân cùng La Quân nói điện thoại xong, bánh ít đi, bánh quy lại mà nói với Vương Duy Quân:

- Nếu như phương án của Thế Kỷ Cẩm Hồ có thể giành được thắng lợi cuối cùng, quyết sẽ không làm cho anh thất vọng...

Wương Duy Quân cười ha ha:

- Với cậu, sao có thể không có lòng tin được?

Hắn cũng không nói có lòng tin với Thế Kỷ Cẩm Hồ hay không.

Trương Khác cũng cười:

- Lòng tin phải dành cho nhau mới được...

Diêu Văn Thịnh rất nhanh liền chạy qua đây, còn cố ý kéo theo cả Chu Tiểu Quân. Trương Khác thì gọi thêm Diệp Kiến Bân qua cùng nhau ăn cơm.

Chu Tiểu Quân cũng là sau khi cùng Diêu Văn Thịnh mới từng bước biết diện mạo chân thực của Cẩm Hồ ẩn sau màn sương mù dày đặc, còn có thể nhớ tới tình cảnh ba năm trước đây, lần đầu thấy Trương Khác cùng Hứa Tư tại ĐH Đông Hải. Cho dù hiện tại, những người không biết ngọn nguồn còn sẽ coi Trương Khác là kẻ hoàn khổ xuất thân phú quý.

Chu Tiểu Quân đi đến, Trương Khác ngồi trên ghế, quay đầu lại kéo tay hắn, bảo hắn tự tìm chỗ ngồi.

- Tôi nhớ tiểu Chu cũng là sinh viên xuất sắc của ĐH Đông Hải phải không?

Wương Duy Quân không xác định hỏi, lại kéo lấy tay hắn, bảo hắn ngồi vào bên cạnh mình.

Khi Chu Tiểu Quân cùng Trương Khác ở chung, còn có thể làm được hồ hững, dù sao Trương Khác khi ở cùng với họ, lời nói và việc làm đều tương đối tùy tiện, cũng không có ngăn cách trên tuổi tác. Vương Duy Quân vừa kéo tay, khiến hắn có phần mở cờ trong bụng.

Wương Duy Quân là Thường ủy Thành ủy, chủ nhiệm, bí thư Công ủy đảng của khu cao tân, đối với Chu Tiểu Quân mà nói, Vương Duy Quân chính là đại BOSS. Tuy nhiên hắn cũng thông minh, cũng sẽ không ở trước mặt Diêu Văn Thịnh biểu hiện quá mức, dù sao Diêu Văn Thịnh là lãnh đạo trực tiếp của hắn. Hắn rõ ràng biết vì sao Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh sẽ có cái nhìn khác với hắn.

Sau khi thống ẩm thỏa thích rồi, mọi người đều mang theo bảy tám phần say ra về. Trương Khác vẫn cùng chú ba, Thiệu Chí Cương ngồi một chiếc xe rời đi. Diệp Kiến Bân không có việc gì cũng ngồi cùng xe với họ, bảo tài xế lái chiếc Hoàng Quan theo phía sau.

Mặc dù đều có vài phần say, nhưng ý nghĩ đều rõ ràng. Thiệu Chí Cương nói ra cái nhìn của mình:

- Lần này Vương Duy Quân nguyện ý xông pha giúp chúng ta, có lẽ là muốn thắt chặt sĩ đồ của hắn cùng tương lai của Cẩm Hồ đúng không?

- Ừm.

Trương Khác chà chà gương mặt, nói:

- Cẩm Hồ và hắn cùng đối mặt với một khốn cảnh: nếu như La Quân thăng chức đến địa phương khác thì làm thế nào?

Đặc biệt là dưới tình huống mâu thuẫn cùng Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh tương đối sâu, căn cơ của Vương Duy Quân tại Kiến Nghiệp cũng không sâu, chung quy không thể La Quân vừa đi hấn di chuyển theo. Như vậy sẽ có hại rất nhiều đối với cuộc đời chính trị của hắn.

- La Quân đối với Cẩm Hồ luôn có thành phần lợi dụng nhiều hơn.

Diệp Kiến Bản ngồi ở vị trí phó lái đằng trước, quay đầu nói:

- Cùng Vương Duy Quân mới có thể tính là giúp đỡ lẫn nhau...

Trương Khác bất đắc dĩ cười cười, hiện tại y cũng không rõ lắm Tiêu Minh Kiến đối với Cẩm Hồ có thành kiến sâu đậm, La Quân lấy kế hoạch Vườn Sồi, tư tưởng hành lang số chèn ép Tiêu Minh Kiến, chắc hẳn Tiêu Minh Kiến có rộng rãi mấy cũng không có khả năng có nhiều hảo cảm đối với Cẩm Hồ được.

724. Chương 724: Lửa Cháy Thêm Dầu

Còn có quan hệ mật thiết giữa Hồ Tôn Khánh cùng Lâm Tuyết của địa ốc Tinh Điển, Thế Kỷ Cẩm Hồ tiếp nhận công trình cải tạo ngõ Học Phủ, là từ trong miệng địa ốc Tinh Điển hồ khẩu đoạt thực.(liều mình)

Những điều này đều là thứ yếu, then chốt là một số cách làm của Cẩm Hồ cùng Thế Kỷ Cẩm Hồ, tỷ như đãi ngộ phúc lợi đối với nhân viên, trên phương diện bảo vệ môi trường nghiêm ngặt ràng buộc bản thân, đối với bồi thường di dời nhà.v.v, những thứ này đều sẽ nhận được người cùng ngành bài xích. Đây cũng không phải một thế giới thanh giả tự thanh.

Trương Khác xuống xe ở trước ngõ Học Phủ, ở trong xe vẫn còn hơi say, sau khi xuống xe bị gió lạnh ban đêm thổi qua, làm tỉnh rượu hơn phân nửa. Sau khi xuống xe, Trương Khác đi về hướng tiệm Internet Sáng Vực.

Tiệm Internet Sáng Vực chính thức kinh doanh đã một tuần rồi, cửa chính đã thay năm tấm kính. Khu hội viên bình thường thời gian miễn phí hai giờ bắt đầu từ 7 giờ, 7 giờ, luôn làm cho bọn Đỗ Phi sợ đến hãi hùng.

Lúc này đã là 11 giờ đêm. Thời gian bao đêm của tiệm Internet bắt đầu từ 10 giờ tối, khu hội viên bình thường, phí bao đêm là 20 đồng. Trương Khác đi vào tiệm Internet đèn đuốc sáng trưng, khu hội viên bình thường ở tầng trệt đã không còn chỗ ngồi.

Khu nghỉ ngơi theo kiểu quán cafe còn có một đôi nam đáng dấp tình lữ đang uống nước, trẻ như vậy cũng không về KTX, cũng không có bao đêm. Trương Khác cũng không cảm thấy lạ lùng về việc này.

Lúc này mà đến núi Hợp Hoan một chuyến, nói không chừng còn có tình lữ đang ngủ ngoài trời nữa đấy, trời băng đất rét nhưng đối với nam nữ sinh áp lực đã lâu, xuất phát từ các loại nguyên nhân không có đi nhà nghỉ hoặc khách sạn mà nói, cũng không phải là trắc trở không thể khắc phục.

Đỗ Phi đang nói chuyện với hai nhân viên trực đêm ở trong quầy bar, Trương Khác đi vào quầy bar ngồi, nghe được một lúc, Đỗ Phi đang phân phó một số sự tình về quản lý tiệm Internet. Đỗ Phi thấy Trương Khác đi vào, nói dăm ba câu cho phân phó xong, liền cùng Trương Khác đi lên lầu.

Bọn Mông Nhạc vào phòng làm việc CLB Côn Trùng để lên mạng, Trương Khác thì trực tiếp trong khu khách VIP ngăn cách bởi kính mờ mở hai hai máy, rủ bọn Đỗ Phi chơi Empire cùng. Đỗ Phi không chơi:

- Mà chơi với máy puter) đi, tao không rảnh mà ăn hành đâu...

- Chấp mày với 1 máy, ày chọn map...

Trương Khác rõ ràng, trước khi những trò chơi này vừa mới lưu hành thì vẫn hành bọn họ, đợi sau khi bọn Đỗ Phi pro rồi, không biết ai hành ai đâu.

Nhanh chóng dùng một đội cung tiễn binh tướng diệt sạch nông dân của Đỗ Phi, Trương Khác mới chậm rãi cùng máy nâng cấp lên nhà cấp 4 chơi trường kỳ kháng chiến, để Đỗ Phi buồn bực ngồi xem ở bên.

- Vương Hải Túc rất biết luồn cúi, đã để hấn và Hồ Kim Tinh móc nối quan hệ thật rồi. Buổi chiều Đồng Dực Hoa đến phòng thể dục, nghe được người của Hội Sinh viên bên cạnh đang khoác lác, nói là KH&CN Hải Túc muốn tài trợ cho hoạt động của Hội Sinh viên...

Đỗ Phi ngồi bên cạnh cũng không nhàn rỗi, nói chuyện với Trương Khác để phân tán lực chú ý vào trò chơi của y.

- Ừm.

Trương Khác không cảm thấy bất ngờ, bầu không khí thương nghiệp của quốc nội như vậy, hoàn cảnh ngành phần mềm càng như vậy, công ty phần mềm quy mô như KH&CN Hải Túc đều sẽ vót nhọn đầu để luồn cúi quan hệ, cũng không thể trách cứ một cá nhân phải vấy vùng trong trào lưu thương nghiệp như vậy. Trương Khác sai một đội cung kỵ đi quấy rối căn cứ của máy, miệng cũng không nán lại nói chuyện với Đỗ Phi:

- Vương Hải Túc không đi tìm Hồ Kim Tinh mới là lạ đấy, trứng gà có khe, con ruồi không chích thì cũng sẽ biến chất. Con ruồi tìm khe trên trứng gà cũng được rồi...

- Vương Hải Túc còn chưa có hoàn toàn buông tha chúng ta đâu. Ngày hôm qua Thời Học Bản gặp hấn ở trên đường, bị hấn kéo đến hộp đêm. . .

Đỗ Phi nói:

- Còn hẹn tao cùng Mông Nhạc ngày hôm nay đi chơi. Nếu không phải việc trong tay không dứt ra được, tao đã đi theo mở mang kiến thức rồi. Nghe tiểu tử Thời Học Bản kia nói, gái của hộp đêm đó đều rất đẹp.

- Rất hoài nghi ánh mắt của tiểu tử đó.

Trương Khác nghỉ tay, bình trong nhà tướng đều phái đi đánh thành trì của máy, mới quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng làm việc của CLB Côn Trùng:

- Ngày hôm nay Thời Học Bản cũng không ở chỗ này, sao trở lại nghỉ ngơi sớm thế?

- Không thể nào, khoảng 9h còn thấy hấn lòng vòng ở chỗ này mà. Lúc này còn chưa tới 12 giờ, hấn không thể về sớm thế được.

Đỗ Phi vừa rồi không chú ý xem Thời Học Bản có ở nhà hay không, lúc này đi qua phòng làm việc xác nhận một chút.

Mông Nhạc đi theo Đỗ Phi qua đó:

- Tiểu tử này cùng Đồng Dực Hoa 9h đã đi rồi, nói là ngày hôm qua mới quen được gái ở hộp đêm, hẹn họ đến đường hầm thời gian nhảy. Còn muốn kéo tao đi, trên đầu tao cả đồng chuyện, đi thể nào được?

Đỗ Phi cầm lấy ĐTDĐ gọi cho Thời Học Bản, một lát sau Thời Học Bản trả lời là bên tiệm Internet rất an tĩnh, Trương Khác cùng Mông Nhạc ngồi ở một bên chọt nghe thấy tiếng âm nhạc truyền đến từ trong ĐTDĐ.

Đỗ Phi treo điện thoại, bắt đắc dĩ hướng về Trương Khác ngả hai tay:

- Họ còn đang ở đường hầm thời gian... Vương Hải Túc cùng Hồ Kim Tinh đang ở đó. Là Vương Hải Túc bảo em ở hộp đêm hẹn Thời Học Bản. Bọn Thời Học Bản tới đó mới biết, ông này có vẻ sốt ruột quá, lúc này còn muốn hẹn chúng ta qua đó nữa đấy...

Trương Khác cười ha ha, còn không quên dẫn kỵ binh chém chết hết nông dân trong thành của quân máy, sau đó mới thoát khỏi trò chơi.

Trương Khác mở hòm thư ra, nói với Đỗ Phi, Mông Nhạc:

- Tao có một phần tư liệu cho tụi mày xem, nếu như Hải Túc còn chủ động tiếp xúc với tụi mày, không ngại lấy thứ trong tư liệu bốc phét với hấn...

Một cái phòng bao trong khu khách VIP có hai máy, Đỗ Phi mở tư liệu Trương Khác send qua cho hắn, cùng Mông Nhạc xem trước vài trang, lại rất nhanh giản lược xem lướt qua một lần. Đây là một phương án hoàn chỉnh của khu sản nghiệp phần mềm, Đỗ Phi kinh ngạc nói:

- Phần tư liệu này rất hoàn thiện, muốn tiết lộ cho Vương Hải Túc biết hả?
- Phương án có hoàn mỹ cũng không có tác dụng, còn phải lực chấp hành xứng đôi mới được, bằng không thì chỉ là đứa trẻ ba tuổi vung đại chùy, sẽ làm bị thương bản thân, cũng sẽ làm bị thương người bên cạnh...

Trương Khác bĩu môi cười, cũng không che giấu dụng ý xấu trong nụ cười.

Đỗ Phi hiểu ý nở nụ cười. Trước đó hắn lo lắng dã tâm cùng năng lực của Vương Hải Túc không đủ, sợ hắn không tạo ra được cục diện lớn, thì ra là Trương Khác muốn giúp hắn một tay:

- Tao sẽ nghiêm túc xem nó.

Mông Nhạc không rõ lắm bối cảnh phức tạp liên quan phía sau Cẩm Hồ, cùng với ân oán phức tạp trong TP.Kiến Nghiệp, cũng sẽ không ý thức được trước đó khi ăn cơm cùng nhau, Trương Khác chỉ điểm Vương Hải Túc đi làm quen Hồ Kim Tinh cũng không phải xuất phát từ hảo tâm.

Như bọn Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa mặc dù ngửa mặt với một số người trong Hội Sinh viên trường bao gồm cả Hồ Kim Tinh ở bên trong, nhưng cũng không phải đặc biệt bài xích, đã có Vương Hải Túc làm cầu nối, đi chơi chung với nhau cũng không phải là việc khó lường gì.

725. Chương 725: Tuổi Thanh Xuân Gây Rối(1)

Lúc này Mông Nhạc vẫn còn chưa rõ là xảy ra chuyện gì, hỏi:

- Chuyện là sao? Tụi mày đang giở trò quỷ gì vậy, sao tao chưa thấy rõ?
- Nhìn không rõ thì thôi, sau này sẽ hiểu.

Trương Khác mỉm cười, cũng không nghĩ lúc này giải thích nhiều cho Mông Nhạc, chỉ là nói với hắn:

- Tụi mày nhắc nhở Thời Học Bán một chút, gái ở hộp đêm mặc kệ đẹp thế nào, thỉnh thoảng tiếp xúc một chút cũng được, nhưng đừng nghiêm túc quá...

Đàn ông chung quy dễ bị vẻ đẹp bề ngoài của phụ nữ mê hoặc, tiểu tử Thời Học Bán giỏi nói lời đường mật, nhưng còn chưa chính thức yêu đương qua một lần. Trương Khác rất lo lắng cho hắn.

Không quản Vương Hải Túc xuất phát từ dụng tâm thế nào, hắn làm như vậy, ít nhiều có chút không thích hợp, hắn tốt xấu cũng là tiến sĩ tốt nghiệp ĐH Đông Hải, tại ĐH Đông Hải làm qua hai năm giảng viên, không nghĩ tới hắn có quan hệ rất thân thiết với gái ở hộp đêm.

Trước đó Trương Khác chỉ điểm Vương Hải Túc đi quen Hồ Kim Tinh, vẫn là thuận lợi đẩy một phát, là phúc hay họa, đều nằm trong lòng bàn tay Vương Hải Túc. Nếu lúc này Vương Hải Túc thiêu thân lao đầu vào lửa, bỏ mình lao qua đây, Trương Khác cũng không ngại lửa cháy thêm đầu.

Trương Khác thoát email, đứng lên nói với Mông Nhạc, Đỗ Phi:

- Mời tụi mày đi uống một ly, việc ở đây không cần tự bản thân làm, phải học cách buông tay cho người khác làm...

Đỗ Phi gật đầu:

- Mới một tuần, tụi tao còn chịu đựng được, nhưng rất muốn mời người quản lý chính thức đến quản lý tiệm Internet, Cty Sáng Vực cùng phòng làm việc CLB Công Trùng cũng phải tách ra với quản lý của tiệm Internet...

Đỗ Phi cùng Mông Nhạc về phòng quản lý, mặc vào áo khoác, rồi theo Trương Khác đến 1978 uống rượu.

Tôn Tĩnh Mông nhú mảy, cô đang tỉ mỉ lau chùi một ly thủy tinh trong suốt. Khi cô nghiêm túc làm chuyện gì thì thường hay nhăn mũi, Trương Khác đi tới trước quầy bar cô mới chú ý tới, khẽ thở dài một tiếng:

- Sao lại là anh? Làm tôi giết mình.

- Tôi tới lấy dây giày.

Trương Khác chỉ vào dây giày Tôn Tĩnh Mông đang dùng để cột tóc, cười nói.

- À, buổi chiều vội vàng ra ngoài, không tìm thấy dây buộc tóc, nên mượn dây giày của anh dùng một chút. Mời các anh uống rượu. - Tôn Tĩnh Mông lấy ba ly thủy tinh đặt lên quầy bar.

- Đây, nếu cô vĩnh viễn đều dịu dàng dễ thân như thế, con trai thích cô sẽ rất nhiều...

Mông Nhạc cười nói.

- Tôi mà thêm?

Tôn Tĩnh Mông hơi nhăn mũi, nghiêng đầu hỏi Trương Khác:

- Lát nữa mọi người khi nào thì về, đi cùng đi?

Qua 11 giờ, 1978 sẽ đóng cửa chính, chỉ chừa một cửa nhỏ cho khách quen ra vào, cơ bản sẽ trước 12 giờ kết thúc một ngày kinh doanh, bọn Trương Khác là nhóm khách cuối cùng rồi.

- Uống hết ly rượu này thì về.

Trương Khác nói:

- Chờ cô về cùng luôn.

Uống rượu rồi, Đỗ Phi cùng Mông Nhạc còn muốn về tiệm Internet trước một chuyến, Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông về chung cư trước.

Buổi sáng hôm qua chung cư Thanh Niên mới bố trí đồ đạc các thứ xong, cũng buổi chiều hôm qua mới dọn vào ở.

Lúc này trăng sáng sao thưa, đèn đường sáng rực, bóng người dưới ánh đèn chột dài chột ngắn, chột trước chột sau. Tôn Tĩnh Mông giẫm lên bóng của Trương Khác, lúc cách Trương Khác thật xa, lúc dần lại gần, lúc theo ở phía sau, lúc đi tới đằng trước, trông cô có vẻ rất thích thú.

****

Âm thanh diếc tai len lõi mỗi góc ngách. Thời Học Bản, Đồng Dược Hoa đứng trên lan can lầu hai, nhìn các đôi nam nữ kích tình giẫy dụa tại sân nhảy dưới lầu. Cô gái dựa vào Thời Học Bản mặc bộ đồ bó màu đen, vóc người yếu điệu mà thon dài, tóc dài đến dưới vai khoảng 10 cm, áo khoác đồ khoát lên lan can, tiếng nhạc trong đại sảnh rất hỗn tạp, cô gái và Thời Học Bản nói chuyện cũng phải áp sát miệng vào tai đối phương, làm cho quan hệ giữa hai người nhìn qua rất thân mật.

Vương Hải Túc ngồi ở phía sau hút thuốc, nhìn cô gái thỉnh thoảng nghiêng qua gương mặt thanh tú, khoe môi khẽ nhếch lên nụ cười. Một cô gái như thế, nếu không phải gặp được ở trong hộp đêm, ai cũng sẽ không tin cô là một cô gái thường xuyên lui tới những nơi đó. Hồ Kim Tinh cũng đang nhìn cô gái bên cạnh Thời Học Bản, thỉnh thoảng lấy cô gái bên cạnh ra so sánh, thoáng có chút thất vọng.

Đồng Dược Hoa rất ít đi ra ngoài chơi, cũng khá ngại ngùng, Vương Hải Túc nói muốn giới thiệu gái cho hắn làm quen, hắn liền khước từ. Đồng Dược Hoa cảm thấy khó hiểu, Vương Hải Túc tại ĐH Đông Hải học xong tiến sĩ, sau đó ở lại trường dạy hai năm, rồi ra ngoài mở công ty riêng, sao lại quen thuộc với những hạng gái ở hộp đêm này như thế? Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn rất ước ao có một cô gái như thế để thân mật.

Cô gái kia kéo Thời Học Bản đi sàn nhảy dưới lầu khiêu vũ, Đồng Dược Hoa liền rời khỏi lan can ngồi vào giữa Vương Hải Túc cùng Hồ Kim Tinh.

Vương Hải Túc khó hiểu hỏi Hồ Kim Tinh:

- Sao cậu lại không quen với bọn Trương Khác, Đỗ Phi? Lần trước Trương Khác ở trong nhà hàng Hàn Quốc động thủ đánh hai người Hàn Quốc, nghe nói còn là thị trưởng Hồ, chú của cậu đích thân đến đồn công an ở phố Mã Nguyên giải quyết chuyện này...

Thân phận bên ngoài như Trương Khác, Đỗ Phi, Vương Hải Túc hẳn muốn đi hỏi thăm tự nhiên không khó, một người là con trai của Trương Tri Hành, phó thị trưởng Thường vụ Tân Vu, một người là con trai của Đỗ Tiểu Sơn, trưởng phòng tổ chức TP. Hải Châu.

Nghe được tên của Trương Khác, Hồ Kim Tinh nhin không được muốn cau mày. Hắn vẫn là từ chỗ cán bộ học sinh của Hội Sinh viên biết được gia thế của Trương Khác – nhà ai có ai đang làm quan hoặc mở công ty ở trong Chính phủ, tin tức của Hội Sinh viên tương đối linh thông.

Nói đến cùng hắn cũng chỉ ngứa mắt khi thấy thằng đó và Trần Phi Dung cả ngày cứ dính vào nhau mà thôi, thật đúng là không hiểu được chú lại ra mặt giúp chùi dít cho thằng đó, cũng chưa cùng chú nhắc tới trong trường học có hai người này, lại không ở cùng một viện, cũng không phải cùng một khóa, cũng hầu như không có sự cùng xuất hiện gì.

Cũng chỉ là phó thị trưởng của Tân Vu, một địa phương tồi tàn mà thôi, ai cũng biết chênh lệch giữa Tân Vu cùng Kiến Nghiệp lớn thế nào.

Ánh đèn nê ông xoay tròn quét qua khuôn mặt u ám, Hồ Kim Tinh cầm chai bia, không đáp lại câu hỏi của Vương Hải Túc.

Vương Hải Túc hiểu được nhắc tới Trương Khác làm cho Hồ Kim Tinh không quá cao hứng. Hắn không rõ lắm giữa hai người này có ân oán gì, liền giục cô gái bên cạnh kéo Hồ Kim Tinh đi khiêu vũ, còn hắn thì kéo Đồng Dục Hoa không có gái đi ra sân thượng bên ngoài lầu hai hút thuốc.

- Trương Khác, Đỗ Phi bình thường không nói chuyện trong nhà với các cậu sao?

Vương Hải Túc đư một điều thuốc cho Đồng Dục Hoa, đổi lại bình thường, hắn sẽ không để ý tới đám thanh niên choai choai này. Có thời gian rảnh thế này, còn không phải là đến cổng trường tán gái sao.

- Họ bình thường đều rất khép mình.

Đồng Dục Hoa cũng không có lòng cảnh giác gì với Vương Hải Túc, ba Trương Khác là phó thị trưởng Tân Vu, ba Đỗ Phi là trưởng phòng tổ chức Thành ủy Hải Châu, hắn vẫn mới vừa nghe Vương Hải Túc nói mới biết được, cũng không có nghĩ đến điểm gì khác:

- Cũng không có ai sẽ cố ý đi hỏi, nhưng có một số việc cũng nhìn ra được, người thân của Trương Khác giữ chức vụ cao tại Thế Kỷ Cẩm Hồ, nói chung không đơn giản là được. . .

726. Chương 726: Tuổi Thanh Xuân Gây Rối(2)

Trong TP.Kiến Nghiệp hơn phân nửa đem Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng Cẩm Hồ nhìn thành một thể, chủ tịch tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ Trương Tri Phi cùng Trương Tri Hành là anh em họ, cũng chính là chú họ của Trương Khác, mấy tin tức này, chỉ cần có ý đi đào móc thì cũng không phải nghe không được. Chính bởi vì nghe được mấy tin tức này, mới cảm thấy hai người này càng có chỗ hữu dụng hơn.

Mấy sinh viên không ngờ có thể nhận được 10 triệu vốn huy động từ Vườn Sồi? Vương Hải Túc nghiêng đầu nhìn đèn đường ngoài đường phố xa xa, hướng ra xa phun ra một ngụm khói thuốc, hắn cười nhạt, nghĩ thầm: Nghiệp quan cầu kết mà thôi, chẳng qua cách làm càng bí mật hơn, có tiền kiếm, họ còn có thể không làm sao?

Nhìn dưới ánh đèn phía trước căn nhà có một người ăn xin đang bước đi trên vỉa hè, Vương Hải Túc bán nửa đoạn tàn thuốc trong tay hướng về ăn mày, cũng không nhìn bắn trúng hay không, hắn liền kéo Đồng Dục Hoa đi xuống sân nhảy.

Chơi cho đến hừng đông thì sàn nhảy mới tan cuộc, bọn Thời Học Bán mới ra về. Lúc gần đi, Thời Học Bán thật có chút cảm giác lưu luyến với cô gái hẹn họ đi ra. Thời Học Bán cùng Đồng Được Hoa còn muốn về trường học, không cùng đường với Vương Hải Túc.

Nói đến thì một chiếc xe của Vương Hải Túc cũng không trở được nhiều người như vậy, Vương Hải Túc cười đắm vào vai Thời Học Bán, nói:

- Tôi phụ trách đưa tiểu Y về nhà, cậu còn lo lắng cái gì?

Vương Hải Túc đưa Thời Học Bán cùng Đồng Được Hoa lên xe taxi, còn nhét vào tay Thời Học Bán 50 đồng tiền taxi.

Vương Hải Túc kéo Hồ Kim Tinh cùng hai cô gái lên xe mình, cả buổi tối Hồ Kim Tinh đều lén nhìn cô gái tên là tiểu Y này. Vương Hải Túc sao có thể không chú ý tới? Nghĩ thầm con gái đúng là được người thích, ném vào trong trường giả làm hot girl thanh thuần một chút vấn đề cũng không có.

Đi một đoạn đường, nhìn phía trước có một khách sạn, Vương Hải Túc đậu xe ở ven đường, rồi quay đầu lại nói với Hồ Kim Tinh:

- Tiểu lão đệ, hay là cậu giúp tôi đưa tiểu Y về nhà ha?

Hắn lại rút ra từ trong ví một sấp tiền nhét vào trong tay Hồ Kim Tinh, chỉ vào khách sạn đang sáng đèn:

- Không thì cậu giúp tôi mời tiểu Y ăn khuya, rồi đưa cổ trở về?

Hồ Kim Tinh dù sao cùng Vương Hải Túc mới thấy qua có hai lần, vẫn chưa buông ra được, không nói gì thêm, nhìn Vương Hải Túc lái xe đi khỏi. Hắn cũng không lập tức kéo theo cô gái lần đầu gặp mặt, vừa mới còn thân mật với Thời Học Bán vào khách sạn, nhưng cô gái kia thì lại chủ động kéo tay hắn đi đến khách sạn...

***

Hai ngày cuối tuần, Trương Khác vẫn ở phòng đọc thư viện xem phương án nghiên cứu & phát triển vi xử lý loại hình chuyên dụng Hàn Cách giao cho y, cho dù ban đêm cũng nhốt mình trong phòng tra tư liệu, cũng sẽ không quan tâm đến việc bên kia của bọn Đỗ Phi.

Đợi đến buổi chiều thứ hai khi thấy được Thời Học Bán, Thời Học Bán như con gà trống được bơm kích thích tố, kéo Mông Nhạc vào trong phòng quản lý thảo luận cô gái tên tiểu Y trong hộp đêm thanh thuần cỡ nào. Nói là nhà cô ở Kiến Nghiệp, bởi vì trong nhà có người bệnh, cuộc sống khó khăn, nên vừa mới tốt nghiệp sơ trung phải đến hộp đêm làm. Thấy Trương Khác đi vào, Thời Học Bán hưng phấn nói:

- Mày không tưởng tượng được đâu, hộp đêm không ngờ có gái thanh thuần như thế...

Trương Khác nhớ tới khi mình 20 tuổi, cũng luôn luôn thích đem “vẻ đẹp bên ngoài” cùng “thiện lương trong nội tâm”, hai cái không liên quan gì đánh đồng nhau, cho rằng con gái đẹp nhất định là nội tâm thiện lương. Thấy bộ dạng hưng phấn của Thời Học Bán, Trương Khác vỗ vai hắn:

- Mày kiểm chế một chút, có thể cô gái đó ban đầu làm như vậy là có các loại nguyên nhân bất đắc dĩ, nhưng sau khi quen với loại sinh hoạt đó, không phải là việc mày có thể tùy tiện là có thể cứu vớt được đâu.

- Anh Vương nói vốn cổ rất thuần khiết, bằng không cũng sẽ không giới thiệu cho tụi tao quen.

Thời Học Bán lại nói đùa:

- Gần đây tao phải cách xa mày một chút, phát hiện gái đẹp bị mày hấp dẫn hết rồi, đi theo sát mày quá, chắc chả còn đường sống.

Trương Khác vẫn còn lo lắng với Vương Hải Túc, nghe thái độ của Thời Học Bán có vẻ không cho là đúng. Trương Khác cũng lý giải loại tâm tính này của Thời Học Bán, nếu như hắn ôm thái độ chơi chơi thì cũng tùy hắn, thấy hắn như vậy, lại không thể không quản không hỏi:

- Hộp đêm nào, cô gái đó tên gì?

Thời Học Bản thấy vẻ mặt của Trương Khác rất nghiêm túc, không giống như đang nói giỡn với hắn, Thời Học Bản có chút xấu hổ, lại khó chịu vì không nhận được tín nhiệm. Trương Khác thấy bộ dạng của Thời Học Bản như vậy, thật không có cách nào. Trương Khác gơ tay làm thế muốn đánh hắn, nói:

- Thăng nhóc này, cũng không phải tao tranh gái với mày, mày khẩn trương cái gì? Tao giúp mày điều tra cô gái này thật sự có thuần khiết hay không.

- Hộp đêm Tâm Hải ở cổng chào số 3, tên là Tiểu Y, đại danh còn chưa có cơ hội hỏi, chỉ biết nhà cổ ở Tân Phổ, ba mẹ cô đều là công nhân viên chức đã nghỉ hưu. Cổ nghỉ học rồi, mới đến hộp đêm làm được một tuần. - Thời Học Bản nói.

- Được, mấy thứ này chắc cô gái đó chủ động nói ày chứ gì, không có người khách nào không thích gái mới bắt đầu làm đâu.

Trương Khác gọi điện thoại cho Hà Kỷ Vân, Hà Kỷ Vân thì ra là khoa trưởng của khoa trị an của cục Công an khu sở thuộc cổng chào số 3, bảo hắn giúp đỡ điều tra nội tình của một cô gái trong hộp đêm, tự nhiên rất dễ dàng.

Còn chưa đợi Hà Kỷ Vân trả lời cho Trương Khác, buổi sáng hôm sau chợt nghe được sự việc Thời Học Bản gây gổ với Hồ Kim Tinh tại phòng làm việc của Hội Sinh viên trường.

Khi Trương Khác nhận được Mông Nhạc điện thoại, y đang ở thư viện xem tài liệu mà Hàn Cách giao. Phòng làm việc của các tổ chức học sinh thuộc Đoàn ủy trường như Hội Sinh viên trường cùng với hội Sáng Hiệp đều nằm trong Tiểu Hồng lâu ở trước thư viện, Trương Khác mang theo tài liệu liền chạy tới đó.

Đang là buổi sáng, trong Tiểu Hồng Lâu hầu như không có người. Đi tới lầu hai, cửa phòng làm việc Hội Sinh viên trường đã bị khóa, Trương Khác đi thẳng vào phòng hoạt động của Sáng Hiệp sát vách, thấy Mông Nhạc đang bộ dạng nghiêm khắc dạy dỗ Thời Học Bản:

- Mày điên hả, lúc đó chúng nó có ba người, một mình mày xông vào không phải muốn ăn đập hả? Mày không biết tập hợp các huynh đệ, đổi nơi khác rồi mới động thủ sao? Tối cùng là xảy ra chuyện gì?

Thấy Thời Học Bản mắt bầm tím, miệng sưng ngồng một chỗ không rên một tiếng, Trương Khác gõ gõ cửa, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì, có đánh lộn không gọi tui tao hả?

Thời Học Bản ngồi một chỗ không nói tiếng nào. Trương Khác thấy hắn mắt ứ xanh, miệng sưng đỏ. Thời Học Bản đau đớn ho khụ một tiếng, còn phun ra một cái răng hàm. Cho dù như vậy hắn cũng không chịu nói vì sao động thủ, bên hông còn mấy vết chân rõ ràng, lúc này Thời Học Bản còn ôm bụng, cau mày sắc mặt tái nhợt, trông vẫn còn chưa hết đau.

Trương Khác oán hận với Thời Học Bản:

- Mày chỉ được thể thôi hả.

727. Chương 727: Nam Nhân Gây Rối Vì Đâu

Trương Khác ném tài liệu lên bàn công tác, rồi đi tới ngoài cửa phòng làm việc của Hội Sinh viên trường, đẩy đẩy cửa, cửa đã khóa từ bên trong. Nghe bên trong có người hỏi, Trương Khác hai lời chưa nói, một đập đá văng cửa. Nửa cánh cửa phòng làm việc đổ ập xuống. Hồ Kim Tinh, Thiệu Bản kinh ngạc đứng bên trong nhìn qua, còn có một người là Trần Dũng, chủ tịch Hội Sinh viên trường. Trần Dũng ngồi quay đầu lại nhìn qua.

Trong phòng làm việc không có những người khác, chắc hẳn Thời Học Bản cùng ba người này động thủ.

Trương Khác đứng ở cửa, mắt lạnh nhìn ba thằng:

- Mẹ tụi mày, ba thằng đánh một...

- Mày muốn đòi công đạo, thì cũng phải phân rõ thị phi trước có được không?

Trần Dũng đứng lên che ở phía trước Trương Khác:

- Bọn tao đang nói chuyện, thì tiểu tử kia không biết sống chết lao tới túm lấy cổ áo Hồ Kim Tinh.

Trương Khác tóm lấy cổ áo của Trần Dũng, trừng mắt nhìn hắn:

- Tao tóm mày đây, sao hả? Có phải muốn đánh tao luôn không!

Trương Khác một tay đẩy Trần Dũng ra, nhìn Thiệu Bân còn muốn xông lên, trừng mắt với hắn và mắng:

- Ngẩng đầu không thấy cú đầu thấy(bình thường gặp mặt), chừa cho bản thân con đường sống đi!

Trương Khác giơ chân đá một cái ghế bay về phía hắn. Người này trước đó cùng với Thời Học Bân đều là thành viên của CLB Côn Trùng, không khuyên can thì thôi, còn liên hợp lại ra tay độc ác với Thời Học Bân, thật là thú không phải người.

Buổi sáng bên Tiểu Hồng Lâu rất ít sinh viên, lâu hai hầu như nhìn không thấy người, nếu không phải Mông Nhạc vội vàng có việc đã chạy tới thấy được, tiểu tử Thời Học Bân cố chịu đựng không nói, chỉ sợ đến trưa cũng chưa hẳn có người biết việc này.

Trương Khác quay đầu lại thấy Mông Nhạc đỡ Thời Học Bân đi tới, trán Thời Học Bân đã thấm mồ hôi. Trương Khác có chút lo lắng, móc ra chìa khóa xe đưa cho Mông Nhạc:

- Mày tìm Đỗ Phi cùng nhau lái xe đưa Thời Học Bân đến bệnh viện kiểm tra xem sao, không có chuyện gì thì sửa răng cho nó đi...

Trương Khác đậu một chiếc xe ở trong Gara xe của chung cư Thanh Niên, không thường dùng, cũng để đó chuẩn bị có khi cần đến.

Trương Khác quay đầu lại nhìn lướt qua phòng làm việc của Hội Sinh viên trường, Hồ Kim Tinh, Thiệu Bân, Trần Dũng có lẽ cũng hoảng hốt, lơ mơ đứng ở bên trong không dám đứng ra. Trương Khác cũng không thể chạy vào đánh người ta, thấy bộ dáng Thời Học Bân thê thảm như vậy cũng lo lắng, gọi Mông Nhạc:

- Ta đi cùng tụi mày, chờ tao một lát.

Trương Khác gọi điện thoại bảo Phó Tuấn lái xe qua đây đón họ, lại chạy về cầm theo tài liệu.

- Không có việc gì.

Đi ra khỏi Tiểu Hồng Lâu đợi Phó Tuấn lái xe qua. Thời Học Bân buông ra tay ôm bụng trái, còn ra vẻ vô sự đuổi người:

- Đừng có khoa trương như vậy, để tao về KTX được rồi, thoa chút dầu là ok thôi...

Trương Khác thấy trán Thời Học Bân thấm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nói:

- Đừng cố chịu nữa. Tụi tao đâu có tới tiệm nét, không ai thấy cái bộ dạng hùng hổ này của mày đâu. Xin mày được chưa, lần sau muốn đánh lộn với ai thì phải nói với tụi tao một tiếng trước...

Phó Tuấn đảo mắt liền lái xe qua đây, hắn xuống xe ấn tay vào bụng trái của Thời Học Bân, thấy hắn đau đến hít hà. Phó Tuấn liền đỡ hắn lên xe, rồi quay đầu lại nói với Trương Khác, Mông Nhạc:

- Không phải là xương sườn đau, có thể là tì tạng có tổn thương, chúng ta lập tức phải đi bệnh viện. . .

Tác động ngoại lực rất dễ tạo thành tì tạng vỡ rồi xuất huyết bên trong. Phó Tuấn có kinh nghiệm, thấy hắn phán đoán như thế, Trương Khác không dám nán lại, liền kéo Mông Nhạc vội vàng vào trong xe, trực tiếp chạy thẳng đến bệnh viện quân y Kiến Nghiệp gần nhất.

Lúc này Thời Học Bân mới có chút chột dạ, hắn nằm thẳng ở trong lòng Trương Khác cùng Mông Nhạc, nhưng vẫn hùng hổ nói:

- Tao sẽ không chết chứ? Tao vẫn còn trinh mà...

Trương Khác tức đến bật cười, Mông Nhạc thì bịt miệng Thời Học Bản lại..

Khi chạy tới bệnh viện quân y Kiến Nghiệp, kiểm tra thực sự là tì tạng bị vỡ dẫn đến màng bụng bị sưng, không delay đưa lâu, liền đưa vào phòng giải phẫu làm phẫu thuật.

Một bác sĩ đi qua nói với Trương Khác:

- Các anh là bạn của bệnh nhân hả? Việc thế này tốt nhất thông báo cho người nhà bệnh nhân, các anh có điện thoại người nhà của bệnh nhân không?

Quê nhà Thời Học Bản cách nơi này đến vài trăm km, muốn gọi điện thoại cho người nhà hẳn cũng phải đợi giải phẫu kết thúc rồi mới tính được.

Mông Nhạc kéo Trương Khác đến một bên, thấp giọng nói:

- Có cần gọi điện thoại cho trường học, báo cho chủ nhiệm lớp của Thời Học Bản hay không?

- Trường học sẽ xử lý như thế nào? - Trương Khác hỏi Mông Nhạc.

Mông Nhạc lo lắng hỏi Trương Khác:

- Sẽ không có việc gì chứ?

Chẳng qua là ẩu đả giữa học sinh mà thôi, cho dù để cho nhà trường biết, cũng chỉ để Hồ Kim Tinh vốn có bối cảnh thâm hậu bồi thường chút tiền thuốc men mà thôi. Cái gọi là xử phạt, đối với những người như họ không hề có ý nghĩa, không chừng ngay cả Thời Học Bản cũng phải chịu xử phạt; then chốt là Thời Học Bản cắn chặt răng cái gì cũng không chịu nói.

Mông Nhạc không có kinh nghiệm gì, không biết tình huống của Thời Học Bản có nghiêm trọng không. Nếu như nghiêm trọng, khẳng định không thể gạt được nhà trường một mình xử lý, nếu như không nghiêm trọng, vậy đợi phẫu thuật xong hãy tính tiếp.

Trương Khác hiểu được kịp thời đưa vào bệnh viện, cái mạng nhỏ của Thời Học Bản khẳng định không có vấn đề. Y nhếch mày lên, hỏi Phó Tuấn:

- Cái này có thể coi là thương nặng hay là thương nhẹ?

- Bầm tím dẫn đến màng tì sưng tấy, rất khó quy là trọng thương được. - Phó Tuấn nói.

- Bỏ đi.

Không thể định tính thành trọng thương, dây dưa cũng không có ý nghĩa, Trương Khác vỗ vỗ vai Mông Nhạc và nói:

- Phẫu thuật nhỏ mà thôi, đợi làm xong giải phẫu thì để bản thân Thời Học Bản quyết định. . .

Cùng Mông Nhạc đi trở về, Trương Khác lại nói với bác sĩ:

- Các bác sĩ cứ chuyên tâm làm phẫu thuật trước đi, người nhà của cậu ấy chúng tôi sẽ thông báo.

Người bị thương là xe Mercedes Benz đỉnh cấp đưa vào, lại nói màng tỳ bị sưng tấy chỉ cần đưa vào chữa trị kịp thời, giải phẫu không có độ khó gì, bác sĩ thấy Trương Khác nói như vậy thì cũng không nói thêm gì.

Qua một hồi, bọn Đỗ Phi, Tịch Nhược Lâm, Đồng Dục Hoa, Thi Tân Hoa nhận được điện thoại của Trương Khác đều chạy qua đây. Giải phẫu nội soi khoang bụng chỉ dùng nửa tiếng đồng hồ là thành công hoàn thành. Thời Học Bản được tiêm thuốc tê chỗ vị trí phẫu thuật, người vẫn thanh tỉnh. Hắn nhìn mọi người đi vào, nói:

- Khi làm phẫu thuật không cảm thấy đau chút nào, tao vẫn không biết phấn đấu chảy nước mắt, tụi mày đừng cười tao.

Lúc này không ai dám chọc hắn, cứ kệ đấy không để ý đến lời hắn nói. Thời Học Bản lại lẩm bẩm:

- Khác đại thiếu gia đã trút giắt giúp tao đập bung một cánh cửa của phòng làm việc Hội Sinh viên, tụi mày nhất định phải qua đó chiêm ngưỡng một chút, tốt nhất chụp hình lưu trữ giúp tao luôn...

- Máy cứ nói làm sao không biết lượng sức đi một đầu ba đi?

Trương Khác thấy Thời Học Bản không có trở ngại gì, cũng không có lo lắng gì nữa.

Thời Học Bản cắn môi do dự một hồi, mới nói:

- Cũng là bản thân tao ngu, buổi sáng đến Tiểu Hồng Lâu, có đi qua Hội Sinh viên trường, nghe được tiểu tử kia ở bên trong khoác lác với Thiệu Bản, Trần Dũng việc làm với Tiểu Y...

728. Chương 728: 300 Đồng Nguyên Đêm

- Tiểu Y gì?

Việc ở hộp đêm mọi người chưa nói với Tịch Nhược Lâm, Tịch Nhược Lâm đột nhiên nghe Thời Học Bản nói ra tên một cô gái xa lạ, liền hỏi:

- Là ai, gái của trường nào, anh bởi vì cô gái này mới đánh nhau với người của Hội Sinh viên?

Mọi người đều quay mặt đi, không ai giải thích cho Tịch Nhược Lâm Tiểu Y là ai, cũng không ai nói cho Tịch Nhược Lâm này là Vương Hải Túc giới thiệu cho Thời Học Bản làm quen.

Đây cũng không phải là giúp Vương Hải Túc che giấu cái gì, chỉ là loại chuyện này sao lại để cho con gái biết được?

Phó Tuấn mua cơm hộp đem tới, mọi người đều ở trong phòng bệnh vây quanh giường của Thời Học Bản ăn cơm. Sáng Vực đang chuẩn bị mở lớp mạng máy tính, Thời Học Bản phụ trách công tác liên hệ đối ngoại, là một nòng cốt, chủ lực hoàn toàn xứng đáng, lúc này phải nằm trên giường bệnh một tuần, Đỗ Phi, Mông Nhạc liên đầu đầu, then chốt còn phải giúp hắn tìm cái cớ để xin nghỉ một tuần.

Chuyện này cũng chỉ phải cho qua như thế, Thời Học Bản cũng hy vọng như thế, Đồng Dược Hoa tức giận bất bình, nói:

- Chuyện này không thể bỏ qua như thế được, tội nó hạ thủ cũng quá độc ác. Mẹ thằng chó Thiệu Bản kia, bình thường còn xưng huynh gọi đệ nữa chứ...

- Thấy một cánh cửa của Hội Sinh viên bị đập bung, tao cũng nguôi giận rồi, chỉ là có chút tiếc nuối, cánh cửa kia không phải là tao đập.

Thời Học Bản lại quay đầu hỏi Trương Khác:

- Tao nhớ hình như mày đưa tao qua đây là xe Mercedes Benz S600?

- Anh còn có tâm tình quan tâm đến xe nữa à!

Tịch Nhược Lâm dở khóc dở cười, mọi người cũng vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Xe đó là mộng tưởng cuối cùng của bao nhiêu đàn ông, sao tôi lại không quan tâm được?

Thời Học Bản nửa dựa vào gối, nói đùa với Trương Khác:

- Mày thì luôn khiến người khác ngạc nhiên, hiện tại cho dù mày lái trực thăng tới đây thì tao cũng không kinh ngạc nữa. Tao có thể đề xuất một yêu cầu nho nhỏ được không, khi xuất viện mày cho tao ngồi xe này một lần nữa đi?

- Được, chỉ cần mày ngâm cái miệng lại luôn và ngay cho tao.

Trương Khác cũng phì cười Thời Học Bản lải nhải, đầu có giống như người mới làm phẫu thuật xong?

Đồng Dược Hoa, Tịch Nhược Lâm, Thi Tân Phi tự mình bắt xe Bus về trường học, Mercedes Benz xe cũng không nhét nổi nhiều người như vậy, Trương Khác cùng Mông Nhạc, Đỗ Phi ngồi lại một lúc, rồi mới ngồi xe rời khỏi.

- Việc này cứ quên đi như thế sao?

Mông Nhạc ở trong xe hỏi Trương Khác, Đỗ Phi.

Việc này bây giờ cũng rõ ràng rồi, Vương Hải Túc giới thiệu gái của hộp đêm cho Thời Học Bản làm quen. Cô gái này rất nhanh liền có quan hệ với Hồ Kim Tinh, trước đó Thời Học Bản chỉ theo ý mình cho rằng cô gái Vương Hải Túc giới thiệu cho hắn là gia thế thanh bạch.

Trương Khác ngồi ở trong xe cười nói với Đỗ Phi:

- Buổi trưa Hà Kỷ Vân gọi điện thoại cho tao, đã tra được tin tức của cô gái kia rồi. Lúc này ở trong phòng bệnh cũng không dám kích thích Thời Học Bản.

Y lại nói với Mông Nhạc:

- 300 đồng nguyên đêm, giá cũng không mắc, có cần tao giới thiệu ày làm quen không?

Vương Hải Túc từ chỗ Tịch Nhược Lâm biết được việc ẩu đả giữa Thời Học Bản và Hồ Kim Tinh, mơ hồ đoán được có thể là việc do cô gái của hộp đêm gây ra. Hắn không có nghĩ đến Hồ Kim Tinh lầy lầy việc này để khoắc lắc, còn để cho Thời Học Bản nghe được. Vương Hải Túc kêu một tiếng xui xẻo, liền vội vàng đi tìm Hồ Kim Tinh.

Hồ Kim Tinh hoàn toàn không có việc gì, lúc đó Thời Học Bản chạy ào tới nắm lấy cổ áo hắn, Thiệu Bản cùng Trần Dũng rất nhanh kịp phản ứng, một trái một phải giữ Thời Học Bản lại, ba người liền đập cho Thời Học Bản một trận.

Sau đó thì Trương Khác hùng hổ đến đá văng một cánh cửa, lại đưa Thời Học Bản đến bệnh viện kiểm tra, mới khiến họ có phần lo lắng.

- Tổn hại tì tạng còn làm phẫu thuật...

Nghe Vương Hải Túc thuật lại tình hình thương tích của Thời Học Bản nghe được từ chỗ Tịch Nhược Lâm, Hồ Kim Tinh cũng có chút lúng túng. Hắn không biết mảng tỳ bị sưng là vết thương nặng hay nhẹ, nếu động đến phẫu thuật thì sự tình tổng sẽ không quá nhỏ.

Hồ Kim Tinh tự nhiên không để Thời Học Bản vào mắt, thế nhưng chỉ sợ Trương Khác giúp Thời Học Bản ra mặt, việc này ít nhiều sẽ có chút khó giải quyết. Một tháng trước chuyện Trương Khác tại ngô Học Phủ dạy bảo người Hàn Quốc đã sớm truyền khắp ĐH Đông Hải. Sinh viên kiêu ngạo trong các trường gần đây không ít, nhưng có mấy người dám trước công chúng bạt tai người Hàn Quốc, hắt nước trà nóng lên mặt họ?

Thấy Hồ Kim Tinh cũng không có nói hắn cùng với cô gái kia đi vào khách sạn là mình giật dây, Vương Hải Túc cũng yên tâm, nếu như để Thời Học Bản biết sự tình là mình đứng đằng sau, chắc sẽ đắc tội chết với hắn. Theo Vương Hải Túc thấy, phiền phức chưa hẳn sẽ có, thế nhưng sợi dây Cẩm Hồ bị chặt đứt như thế, ít nhiều có chút đáng tiếc.

Thấy được vẻ mặt Hồ Kim Tinh có chút thấp thỏm bất an, Vương Hải Túc cười vỗ vai hắn:

- Bên bệnh viện, lát nữa chúng ta phải đi xem một chút. Tiểu tử Thời Học Bản kia cũng không phải đứa không biết điều, cùng lắm thì bồi thường chút tiền thuốc men. . . Việc này cũng trách tôi, cứ giao cho tôi xử lý đi.

Hắn ôm hết mọi việc, lại ái muội nháy mắt với Hồ Kim Tinh, nói:

- Tiểu Y kia thế nào, trêu chọc chút phiền toái cũng đáng chứ? Nếu chú thích, anh sẽ đưa nó đến công ty anh, miễn cho tiểu tử đuôi mù nào lại nhảy ra trêu chọc.

Vương Hải Túc sáng khoái ôm mọi việc như thế, lúc này Hồ Kim Tinh mới yên tâm hơn. Nhớ tới bộ dáng kiêu mị của cô gái kia trên giường, mặc dù biết loại gái này sẽ không nghiêm chỉnh, nhưng chỉ bằng khuôn mặt đó chính là vưu vật của rất nhiều nam nhân ước mơ. Do dự một hồi, Hồ Kim Tinh mới nói với Vương Hải Túc:

- Làm phiền anh Vương rồi...

- Không phiền, không phiền. . .

Vương Hải Túc hận không thể ôm hết phiền phức của chú Hồ Kim Tinh là Hồ Tôn Khánh lên người mình.

Đối với Vương Hải Túc mà nói, có thể lấy lòng hai bên, tự nhiên nghĩ thuận lợi mọi bề hai bên đều lấy lòng được. Hắn ngẫm nghĩ một chút, cũng cảm thấy được bọn Thời Học Bàn không có đạo lý muốn đi hận bản thân. Thời Học Bàn cũng chỉ có thể oán mình không ra gì.

Vương Hải Túc từ chỗ Tịch Nhược Lâm sớm biết được Thời Học Bàn cũng không muốn làm lớn chuyện, vì vậy sau khi tách ra với Hồ Kim Tinh, hắn liền gọi điện thoại hẹn Tịch Nhược Lâm đi ra, nói là muốn đến bệnh viện hỏi thăm Thời Học Bàn. Đồng Dực Hoa ở trong phòng quản lý tiệm Internet nghe Mông Nhạc nói cô gái tên Tiểu Y kia chỉ 300 đồng một đêm, hắn liền thò tay vào túi móc bóp ra xem, thăm mắng:

- Chó thật, lão tử ngay cả 300 đồng cũng không có. . .

Trương Khác giơ chân muốn đá Đồng Dực Hoa:

- Có cần tao ày mượn 300 đồng không, sau đó lại ày số điện thoại của em đó?

- Nói thật, nếu như không bị người khác biết, mà trong túi tao có 300 đồng, nói không chừng đã tâm động rồi.

Đồng Dực Hoa vẫn còn không quá tin lại rẻ như thế, hắn ưỡn mặt hỏi:

- Em đó quả thực rất khiến người khác đi tù, mà thật chỉ cần 300 đồng? Hiện tại tao mới biết, tiểu tử Đỗ Phi này ăn chặn thì ăn chặn, một tháng 600 đồng tiền phụ cấp, tốt xấu cũng đủ hai đêm.

- Giá này không phải là mức độ xinh đẹp của gái quyết định, mà là nhìn đẳng cấp của hộp đêm.

729. Chương 729: Dễ Dàng Ngoài Ý Muốn

Tịch Nhược Lâm không nghĩ ngờ gì hắn, cầm chìa khoá xe đi đến bãi đỗ xe ở bên kia. Vương Hải Túc cầm tài liệu ra khỏi bệnh viện, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Tịch Nhược Lâm đã biến mất ở góc tường, hắn mới vội vã mở tài liệu ra, nhưng không biết trong cửa sổ trên lầu tám có ba ánh mắt đang nhìn từng nhất cử nhất động của hắn.

Trương Khác xoay người lại, đứng dựa vào bệ cửa sổ, khoe môi khẽ nhếch lên nụ cười, nói với Đỗ Phi, Mông Nhạc:

- Tụi mày biết trong tài liệu đó chứa tư liệu gì không?

- Tư liệu gì? - Đỗ Phi, Mông Nhạc nói.

- Mấy ngày trước phần tư liệu tao phát cho tụi mày xem, viên khu vườn ươm phần mềm là một hạng mục Vườn Sồi quyết định bỏ dỡ, tao đem tư liệu tương quan chỉnh sửa một chút, liền thành một kế hoạch của viên khu sản nghiệp phần mềm đã được duyệt, tin tưởng vẫn khá đặc sắc. Thật hoài nghi trong thời gian ngắn như thế, hắn có thể xem được bao nhiêu?

Mông Nhạc xoay người muốn đi, Trương Khác hỏi hắn:

- Mày đi đâu đấy?

- Người như thế không đáng để Nhược Lâm đi theo.- Mông Nhạc nói.

- Đừng ngây thơ như vậy.

Trương Khác gọi hắn lại:

- Mày tưởng đây là một thế giới đơn giản không phải là đen thì chính là trắng sao? Vương Hải Túc không chống nổi mê hoặc lên xem tài liệu, hắn giới thiệu một cave cho Thời Học Bàn làm quen, lại giật giây em

cave đó hẹn Thời Học Bàn đi ra ngoài chơi, muốn mượn Thời Học Bàn để tiếp cận chúng ta. Hẳn là có ý đồ khác. Hẳn đang giữ thủ đoạn, nhưng những thứ này có thể đánh đồng với cảm tình hẳn đang đùa với Tịch Nhược Lâm hả?

Trương Khác không quan sắc mặt của Mông Nhạc có khó coi hay không, nói không nể mặt chút nào:

- Còn nữa, người như thế có đáng cho Tịch Nhược Lâm đi theo hay không, không phải là do mày quyết định. Nhưng, mày có thể nói hết chuyện này cho cổ biết.

Mông Nhạc chưa bao giờ nghe ai nói qua với hẳn như vậy, có phần khó tiếp thu được. Hẳn đứng đó, xanh mặt không nói một lời.

Trương Khác thấy bộ dạng này của Mông Nhạc, nhún vai ngả hai tay cười với Đỗ Phi, cũng không nói gì thêm, liền đi về hướng phòng bệnh của Thời Học Bàn.

Khi Trần Ninh rời bỏ mình, lúc đó cũng có một loại ý nghĩ rất mãnh liệt. Chỉ cần người đàn ông kia đáng để Trần Ninh đi theo, cũng thì thôi. Loại ý nghĩ này hiện tại ngấm lại cũng thật là ngốc. Phòng bệnh của Thời Học Bàn ở lầu 6, Trương Khác cùng Mông Nhạc, Đỗ Phi đi vào phòng bệnh, Đồng Dược Hoa cùng Thi Tân Phi đã ở bên trong rồi.

Đợi một hồi lâu thì Vương Hải Túc cùng Tịch Nhược Lâm mới xách theo một giỏ trái cây đi lên. Tài liệu ở trong tay Tịch Nhược Lâm, Tịch Nhược Lâm đưa tài liệu cho Trương Khác, nói:

- Thấy ở trong xe, không biết ai để quên trong đó...

- Để tôi đi gọi điện hỏi xem.

Trương Khác cầm lấy tài liệu rồi đi đến góc phòng gọi điện thoại, khi trở lại tùy ý lật xem vài tờ, lại nói với Tịch Nhược Lâm:

- Không phải là thứ quan trọng gì đâu, một kế hoạch đã được duyệt giờ đã thành phế bỏ. Trước kia dự định tại phía Nam hồ Yên Quy xây một viên khu sản nghiệp phần mềm.

Trương Khác lại lật xem vài tờ, nhìn liễu một hồi không có kiên trì xem nữa, rồi đưa cho Vương Hải Túc, nói:

- Lần trước lúc ăn cơm anh Vương có thảo luận tình huống phát triển sản nghiệp phần mềm ở quốc nội, có chút liên quan với cái này đây. Anh Vương có muốn cầm lấy xem không? Đợi lát nữa nhớ để lại trong xe là được.

Wang Hải Túc nhận lấy tài liệu, nghĩ thầm dễ dàng như vậy có thể xem được, vừa rồi tốn công như vậy làm gì? Có vội vàng cũng không thể nghiêm túc thấy được cái gì. Hẳn lật xem vài tờ, đoạn hỏi Trương Khác:

- Kế hoạch đã được duyệt này nhìn qua rất tốt mà. Vì sao Vườn Sồi phải hủy?

- Mỗi ngày Vườn Sồi không biết nhận được bao nhiêu kế hoạch thương nghiệp. Có nội bộ, có từ bên ngoài. Kế hoạch chân chính có thể xét duyệt thông qua luôn luôn rất ít. Ai biết kế hoạch này vì sao bị hủy? Có thể lớn quá không làm được, có thể không phù hợp với nhu cầu phát triển của bản thân Cẩm Hồ.

Trương Khác nói:

- Anh lật đến phần cuối cùng xem đi, thông thường vài tờ cuối cùng sẽ có ý kiến xét duyệt.

Nếu Trương Khác nói như vậy, Vương Hải Túc cũng không khách khí, hẳn kéo một cái ghế ngồi xuống lật xem.

Đây là một phần kế hoạch tương đối hoàn chỉnh. Từ kế hoạch, con đường huy động vốn, ủng hộ kỹ thuật cùng nhân lực, ủng hộ của chính sách sản nghiệp quốc gia, xu thế phát triển kỹ thuật phần mềm, cùng tương lai thị trường, các phương diện đều trình bày rất tường tận.

Wang Hải Túc xem như nhân sĩ chuyên nghiệp, đương nhiên rõ ràng đây là một phương án sản nghiệp phần mềm cực kỳ chuyên nghiệp, tính chỉ đạo rất mạnh. Về phần Vườn Sồi vì sao không tiếp nhận phương án này, trong phần ý kiến xét duyệt ở bốn trang cuối cùng, từ hoàn cảnh thị trường, tiêu chuẩn kỹ thuật phần

mềm, cùng mức độ phù hợp với phát triển của bản thân Cẩm Hồ, các mặt đều đưa ra câu trả lời rõ ràng, phần kế hoạch này không thích hợp với Cẩm Hồ, phiếu lưu thị trường lại hơi lớn.

Vương Hải Túc không quản thị trường phiếu lưu lớn thế nào, một ý nghĩ đột nhiên xông thẳng vào trong đầu hắn: Cùng với để cho KH&CN Hải Túc nửa chết nửa sống cũng không có phát triển gì, vì sao không liều một phen? Ai có thể chuyên nghiệp như Cẩm Hồ, có thể liếc mắt nhìn ra phiếu lưu trong đó? Lại nói Cẩm Hồ bỏ qua phần kế hoạch này, nhân tố chủ yếu vẫn là không phù hợp với lợi ích chủ thể của họ.

Đáng tiếc không thể đem phần kế hoạch này về nhà, cũng không thể yêu cầu mang đi photo .

Bọn Trương Khác hàn huyên với Thời Học Bân ở trong phòng bệnh hết cả tiếng đồng hồ, liền muốn ra về. Vương Hải Túc cũng chỉ phải trả lại liệu để cho Trương Khác bỏ lại trong xe.

Vương Hải Túc đưa Tịch Nhược Lâm, Đồng Dưc Hoa, Thi Tân Phi trở về ngô Học Phủ liền chạy xe thẳng tới nơi ở, một giây cũng không dám nán lại, rồi nhanh chóng viết lại một số nội dung mà hắn cố gắng ghi nhớ.

Phần tài liệu này có thể ngày mai sẽ bị nhét vào một xó nào đó trong quỹ tài liệu của Vườn Sồi không ai chú ý đến. Vương Hải Túc lại hiểu được phần tài liệu này quan trọng thế nào đối với mình.

Trong phòng bệnh khi Vương Hải Túc lật xem không chú ý tới phải thu liễm ánh mắt hưng phấn một chút, Trương Khác tự nhiên cũng nhìn thấu hết những chi tiết này.

Rời khỏi bệnh viện, Trương Khác cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc không về trường học mà đậu xe bên bờ hồ, đóng cửa sổ xe, lắng nghe tiếng gió Bắc thổi vù vù ở bên ngoài.

- Mày đang nghĩ gì vậy?

Trương Khác quay đầu hỏi Mông Nhạc:

- Thấy mày cả đêm buồn bực không nói tiếng nào, có đi khuyên Tịch học tỷ cách xa Vương Hải Túc một chút không? Ở trong bệnh viện, thấy mày cùng Tịch học tỷ từng cùng đi ra ngoài.

- Không có, nói không nên lời, sau này chắc cổ sẽ hiểu thôi.

Mông Nhạc lắc đầu, lại hỏi:

- Mày muốn lợi dụng Vương Hải Túc làm cái gì? Vấn đề này tao suy nghĩ mãi mà không ra. Tiết lộ phần tài liệu kia cho hắn, mày hy vọng hắn cầm phần tài liệu kia làm cái gì?

Mông Nhạc cho dù hiểu được Trương Khác, Đỗ Phi có quan hệ rất mật thiết với Cẩm Hồ, với Thế Kỷ Cẩm Hồ, nhưng loại quan hệ mật thiết này nhìn qua quá quái dị. Trên người Trương Khác có rất nhiều bí ẩn, nguyên nhân chính là vì có rất nhiều bí ẩn cùng khó hiểu, mới khiến người ta xa cách cùng xa lạ với y.

730. Chương 730: Gặp Gỡ Bất Ngờ

- Cẩm Hồ quật khởi thời gian rất ngắn, cũng đã hơn ba năm rồi, tao cùng với Đỗ Phi đều tham dự cũng như chứng kiến sự quật khởi của Cẩm Hồ, có thể mức độ tao tham dự vào hơi sâu một chút, cho nên trong tập đoàn Cẩm Hồ tao có một chút địa vị.

Trương Khác cười giải thích:

- Cẩm Hồ phát triển tại Kiến Nghiệp gặp một số trở lực, tao hy vọng thông qua một người không có liên quan gì đến Cẩm Hồ như Vương Hải Túc tung ra một kế hoạch sản nghiệp nhìn như to lớn, nhìn qua có thể đối kháng với kế hoạch Vườn Sồi của Cẩm Hồ, đều hấp dẫn đi lực chú ý của trở lực này. Đáp án chính là đơn giản như vậy. Vương Hải Túc dùng hết thủ đoạn luôn cúi, chẳng qua là muốn trở thành người đứng trên mọi người. Điều này đối với hắn, có thể là một kỳ ngộ cũng nói không chừng. . . Đương nhiên, không chừng đi một bước nữa chính là vực sâu vạn trượng, tất cả đều quyết định bởi bản thân Vương Hải Túc.

- Có phải mày nói, mày là một trong những người sáng lập của Cẩm Hồ?

Mông Nhạc cũng sờ không hiểu được muốn nói gì cho phải. Trong lời nói của Trương Khắc hấn có thể nghe ra tầng ý tứ này, chỉ khó có thể tiêu hóa mà thôi.

Rất nhiều sư huynh sư tỷ của ĐH Đông Hải tốt nghiệp đều hy vọng có thể đi vào Cẩm Hồ làm việc, bởi vì tiền lương dành cho sinh viên tốt nghiệp thuộc khoá này của Cẩm Hồ cao nhất vượt quá 10 ngàn.

Mông Nhạc biết anh họ của Trương Khắc là trợ lý tổng giám đốc của Thế Kỷ Cẩm Hồ, biết chú của y là đại cổ đông của Thế Kỷ Cẩm Hồ, biết Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng Cẩm Hồ nghe tên thì có liên quan nhất định. Nhưng cho dù Trương Khắc nói ba hoặc mẹ y là chủ tịch, tổng giám đốc của tập đoàn Cẩm Hồ, đều làm cho hấn dễ tiếp thu hơn so với tin tức này.

- Cũng có thể nói là như vậy. - Trương Khắc thẳng thắn trả lời Mông Nhạc.

Đỗ Phi hai tay ôm gáy, nhìn hồ nước dưới bóng đêm ngoài cửa sổ xe, trong lòng nghĩ: có thể thêm vào “một trong” làm cho Mông Nhạc càng dễ tiếp thu hơn.

****

Vào ngày sinh nhật 21 tuổi của Hồ Kim Tinh, Vương Hải Túc bỏ tiền bao một gian phòng yến hội ở Hilton để cho Hồ Kim Tinh mời bạn học, bạn bè cùng qua đó chúc mừng sinh nhật hấn – Vương Hải Túc biết là đại tửu hội Hilton cùng một ngày đó cử hành tiệc rượu hữu nghị giữa các xí nghiệp trong TP.Kiến Nghiệp, phó thị trưởng Thường vụ Hồ Tôn Khánh cũng đáp ứng lời mời tham gia.

Khi yến hội gần kết thúc, mọi người sắp chuyển đến một hộp đêm khác để tiếp tục hoan ca chè chén, Vương Hải Túc cực lực không chế không để lộ ra tâm tình thất vọng, lúc này thì Hồ Tôn Khánh sắc mặt đỏ hồng, người toàn mùi rượu mới khoan thai đi đến, theo Hồ Tôn Khánh đến đây còn có một vị khách không mời mà đến, chính là tổng giám đốc Lâm Tuyết của tập đoàn địa ốc Tinh Điền.

Khi Vương Hải Túc mới nhìn thấy Lâm Tuyết còn tưởng là tình nhân của Hồ Tôn Khánh. Đương nhiên, hấn biết Hồ Tôn Khánh không thể dẫn theo tình nhân đến tham dự tiệc rượu hữu nghị giữa các xí nghiệp gia, cũng không thể dẫn theo tình nhân đến tham dự yến hội mừng sinh nhật của cháu hấn có mặt các bạn học, bạn bè. Hấn nghĩ không ra thân phận của Lâm Tuyết.

Tỉ mỉ trang phục qua Lâm Tuyết trông đặc biệt xinh đẹp, ánh mắt màu tím nhạt dưới đôi lông mi thật dài, khiến người như bị chìm vào trong. Sau khi vào nhà cô cởi áo khoác, lộ ra body khêu gợi trong bộ y phục bó sát người bằng chỉ thêu, hông thắt đai lưng màu nâu có gắn hạt xoàn thủy tinh, đôi giày da gót àu hồng, bộ ngực nở nang đứng vững như ngọn núi.

Trong yến hội, ngoại trừ Vương Hải Túc đều là tiểu thanh niên tuổi tác không khác Hồ Kim Tinh bao nhiêu, thấy được phụ nữ xinh đẹp quyết rũ như Lâm Tuyết, đều nhìn không được miệng khát lưỡi khô, cực lực không chế không đi nuốt nước bọt. Cô gái cả đêm tỏa sáng bên Hồ Kim Tinh, sau sự có mặt của Lâm Tuyết liền lập tức có vẻ ngầy ngỏ rồi.

- Xin chào thị trưởng Hồ, tôi là bạn của Kim Tinh, Vương Hải Túc. . .

Ánh mắt của Vương Hải Túc ngừng lại trên khuôn mặt yêu mị của Lâm Tuyết trong thời gian một cái chớp mắt, hấn hiểu được Hồ Tôn Khánh mới cần phải là tiêu điểm nhận được quan tâm.

Hồ Tôn Khánh đương nhiên hiểu được mỗi một người cố gắng tiếp cận với cháu hấn đều mang theo một số dụng tâm không thể cho ai biết. Hồ Tôn Khánh cũng không bài xích những người này, then chốt phải xem những người này có đủ thông minh hay không.

Hồ Tôn Khánh nhìn một chút Vương Hải Túc trong bộ dạng hào hoa phong nhã, đeo cặp kính màu xám bạc, hấn hơi gật đầu, tính là chào hỏi qua, cũng không nhìn động tác cấp bách muốn móc ra danh thiếp của Vương Hải Túc.

Động tác Vương Hải Túc móc ra danh thiếp cũng không dừng lại. Hấn đoán được nữ nhân yêu mị theo Hồ Tôn Khánh rất có khả năng chính là khách quý đáp ứng lời mời tham gia tiệc rượu hữu nghị giữa các xí nghiệp gia ở dưới lầu.

Vương Hải Túc lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Lâm Tuyết:

- Tệ nhân Vương Hải Túc. . .

- Công ty hữu hạn Khoa học Công nghệ Hải Túc...

Lâm Tuyết suy nghĩ một hồi, không nhớ tới nghe nói qua công ty này, cô cũng vứt bỏ cố gắng. Nhưng danh hiệu phía dưới nhìn qua rất dọa người, “Quản lý hiệp hội hành nghiệp phần mềm tỉnh Đông Hải”, cô cười duyên nói:

- Có hiệp hội này sao, sao tôi chưa từng nghe nói qua?

Dưới ánh mắt ngả ngớn của Lâm Tuyết, Vương Hải Túc đỏ mặt, cũng may Lâm Tuyết không có ý truy tường tận, cô chỉ xoay người lại nói với Hồ Kim Tinh:

- Sinh nhật Kim Tinh mời nhiều bạn bè như vậy, nhưng lại quên đi chị rồi, lẽ nào ngại chị Lâm hoa tàn ít bướm không xứng chơi chung với đám thanh niên sao?

Từ trong túi xách Lâm Tuyết lấy ra một cái hộp nhỏ được đóng gói tinh xảo:

- Chị Lâm cũng không quên ngày hôm nay là sinh nhật của cậu đâu.

Cô đặt cái hộp vào trong tay Hồ Kim Tinh, nói “Sinh nhật vui vẻ”, rồi đưa tay sờ lên gương mặt nhẵn bóng của cô gái đang ngồi ôm lấy Hồ Kim Tinh, cười phóng túng:

- Lại đổi bạn gái rồi hả? Bé này rất xinh đẹp, tuổi nhỏ thật có điểm phúc.

Giọng nói yêu kiều, cũng không quên vuốt mị nhân ột thanh niên huyết khí phương cương khoảng 20 tuổi khác đang ngồi. Thiệu Bán, Trần Dũng những người này đều chịu được câu dẫn như vậy, đều né tránh đi ánh mắt, chỉ thỉnh thoảng trộm ngắm đôi tuyết lê đồ sộ, cùng cặp mông khê lắc lư khi nói của Lâm Tuyết.

Thấy một màn như vậy, Vương Hải Túc không khỏi nhớ tới Dịch Đan Thanh quen khi nhập học khóa MBA mùa xuân, phụ nữ như vậy mới có thể nói là vưu vật có vẻ đẹp diên đảo chúng sinh.

Đương nhiên, Vương Hải Túc còn chưa đến mức đại gái đến đánh mất cả tâm hồn, quên đi mục đích đêm nay là cùng Hồ Tôn Khánh thân cận, sau đó tìm một thời cơ thích hợp đưa phương án hoàn chỉnh của viên khu sản nghiệp phần mềm, rồi tường tận nói cho Hồ Tôn Khánh.

Về phương án của viên khu sản nghiệp phần mềm hẳn đều đã lần lượt theo sát Hồ Kim Tinh quán thâu qua, chỉ là vẫn không đạt được phản hồi gì, cũng không rõ lắm Hồ Kim Tinh tới cùng có nói qua với Hồ Tôn Khánh việc này hay không.

Hồ Tôn Khánh chỉ đến một lát rồi rời khỏi, Lâm Tuyết thì không có đi vội vã, còn đi cùng với họ đến hộp đêm gần đây hát karaoke. Điều này làm cho Vương Hải Túc rất ngoài ý muốn, cho dù không phải là tình nhân, Hồ Tôn Khánh sẽ bỏ qua một vưu vật như vậy không ăn sao?

731. Chương 731: Ăn Thịt Không Nhè Xương

Hồ Kim Tinh lại chủ động giới thiệu thân phận của Lâm Tuyết ọi người, Vương Hải Túc mới biết thì ra cô là tổng giám đốc của tập đoàn địa ốc Tinh Điển.

Vương Hải Túc giật mình, hẳn đều nghe nói ông chủ của địa ốc Tinh Điển, một trong mười tập đoàn địa ốc dân doanh lớn nhất TP.Kiến Nghiệp là một mỹ nữ mảnh khảnh thông thiên, thật không ngờ lại là người phụ nữ trước mắt.

Chơi cho đến hừng đông, sau khi đưa Hồ Kim Tinh cùng nhóm bạn của hắn ra về, cuối cùng Hải Túc mới lái xe một mình rời đi, trong đầu còn lờn vờn dung nhan xinh đẹp của Lâm Tuyết, hẳn có chút miệng khát lưỡi khô, nghĩ có nên kiếm một em cave ở ven đường mang đến khách sạn phát tiết một chút không. Lúc này ĐTĐĐ của hắn vang lên, Vương Hải Túc cầm lấy xem, phát hiện là một dãy số xa lạ.

- Giám đốc Vương lái xe thích nhìn cảnh đêm ven đường sao, hay là đang nhìn hoa dại ven đường?

Giọng nói mê hồn của Lâm Tuyết từ trong ĐTDĐ truyền ra làm cho Vương Hải Túc giật mình, hấn ép xe lên hàng đá bọc vỉa hè, hơi khống chế không được tay lái, thiếu chút nữa va phải một em gái đứng đường, vì trời lạnh mà mặc áo lông nhưng lộ ra bắp đùi trong cặp vớ chân mắt lưới.

Vương Hải Túc sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội dừng xe lại, lại nghe thấy trong ĐTDĐ truyền ra tiếng cười phóng túng, trông có vẻ hả hê. Còn nghe được tiếng mắng chửi với của cô gái đứng đường mới hết hoảng hồn đang đi xa:

- Đủ mẹ, tìm gái mà muốn gian thi hả.

Vương Hải Túc thấy một chiếc BMW dừng lại bên trái, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt như yêu nghiệt của Lâm Tuyết.

- Nhìn anh bây giờ, tôi sẽ tìm lòng không đau nhớ tới bản thân mình 5 năm trước.

Lâm Tuyết nói:

- Phương án viên khu sản nghiệp phần mềm, tôi có nghe Hồ thị trưởng nói qua rồi, rất tốt. Đáng tiếc không có quý nhân tương trợ, giám đốc Vương anh có hoài bão cũng không có đất mà thi triển...

Vương Hải Túc mừng đến nỗi không tự kìm hãm được, hấn cho rằng còn phải hao tổn tâm cơ luôn cúi mới có thể đạt được tín nhiệm của Hồ Tôn Khánh, nhưng không nghĩ đến người khác cũng đang cực khổ tìm kiếm con mồi, loại chuyện này vốn nên ăn nhip với nhau. Trước đó Vương Hải Túc còn lo lắng Hồ Tôn Khánh không đủ ánh mắt, không đủ khí phách nữa chứ.

Lâm Tuyết châm một điếu thuốc, dưới ánh đèn đường phun ra một ngậm khói như một tầng lụa mỏng, cô mới chậm rãi nói:

- Anh chuẩn bị hai phần hợp đồng để trống chuyển nhượng cổ phần của KH&CN Hải Túc, ngày mai mang theo phần kế hoạch hoàn chỉnh của viên khu sản nghiệp phần mềm đến địa ốc Tinh Điển tìm tôi...

- Tôi phải chuyển nhượng bao nhiêu cổ phần?

Vương Hải Túc không nghĩ tới sẽ đến dễ dàng như vậy, nhịn không được mở miệng hỏi.

- Tôi muốn 40%, thị trưởng Hồ muốn 30%, anh có ý kiến gì?

Đủ má, Vương Hải Túc trong lòng thầm mắng, đều nói có một số người ăn thịt không nhè xương, không nghĩ tới Lâm Tuyết vắt chày ra nước, mở miệng đã muốn bảy phần cổ phần của Cty Hải Túc. Hồ Tôn Khánh cầm ba phần, Vương Hải Túc đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đột nhiên lòi ra một Lâm Tuyết không ngờ muốn chiếm bốn phần, còn nhiều hơn Hồ Tôn Khánh một phần, Vương Hải Túc liền có chút do dự.

- Anh có nghi vấn gì sao?

Lâm Tuyết ưu nhã bắn tàn thuốc ra ngoài cửa sổ xe, ánh mắt kiêu mị lúc này lại tỏa ra vẻ lạnh lẽo.

Một phụ nữ nhìn qua yếu điệu như Lâm Tuyết, trong tay lại sở hữu địa ốc Tinh Điển, một trong 10 công ty địa ốc dân doanh lớn nhất Kiến Nghiệp, tự nhiên không phải là nhân vật đơn giản, Vương Hải Túc vẫn biết rõ điểm này.

Mặc dù Vương Hải Túc có nghi vấn đối với việc phân phối lợi ích như vậy, đối phương chưa có biểu thị gì, lại muốn mình lập tức dâng lên công ty mà mình khổ tâm kinh doanh hết hai năm.

Nhưng hấn hiểu được mình không có tư cách nghi vấn, hấn thậm chí ngay cả điện thoại liên hệ của Hồ Tôn Khánh cũng không có một cuộc. Nhân sinh có lẽ phải đánh cược vào một lần này! Lâm Tuyết thần nhiên tự đắc mà hút thuốc, cũng chưa nói mời Vương Hải Túc hút một điếu.

- Được, ngày mai tôi sẽ mang theo hợp đồng đến Cty Tinh Điển tìm cô, nhân sinh hiếm khi được đánh cược lần, chắc hấn đại nhân vật như giám đốc Lâm đây cũng sẽ không khi dễ những kẻ vô danh tiểu tốt như tôi.

Vương Hải Túc không do dự bao lâu, dứt khoát kiên quyết hạ quyết tâm.

- Vậy ngày mai tôi chờ anh ở công ty.

Lâm Tuyết bắn đi mẫu thuốc lá còn lại, rồi phân phó tài xế lái xe, BMW khởi động, cửa sổ xe từ từ đóng lại.

Nhìn bóng xe biến mất ở dưới đèn đường xa xa, Vương Hải Túc cũng không biết vừa rồi làm ra quyết định tới cùng là đúng hay sai, vừa rồi ở trước mắt một phụ nữ sẽ làm toàn bộ đàn ông đều sẽ sản sinh dục vọng, hẳn lại cảm nhận được áp lực chưa bao giờ có.

Vương Hải Túc làm cho bản thân thoáng bình tĩnh hơn, dục vọng trong lòng đã triệt để nguội lạnh, hẳn lắm lắm:

- Thà chết dưới hoa, thành quỷ cũng phong lưu, cho dù bị em này hãm hại cũng không oan. . .

Lúc này hẳn chỉ có thể an ủi bản thân như thế.

- Fu*k, ngày hôm nay mới hiểu được cái gì gọi là phong tao tận xương, nếu được chơi em này một đêm, thật nguyện ý giảm thọ 10 năm.

***

Trương Khác xem tài liệu, phản hồi email, đến đêm khuya mới đi ra ngoài, vừa đi thuận tiện kéo theo Đỗ Phi, Mông Nhạc ra ngoài ăn khuya, lại tiện thể đến 1978 đón Tôn Tình Mông trở về.

Khi đi tới lầu hai tiệm Internet, nghe trong khu buôn bán có hai khách chơi đêm đang mặt mày hớn hở nói chuyện về gái, Trương Khác nghiêng đầu nhìn thoáng qua, có chút ấn tượng, là hai cán bộ sinh viên của Hội Sinh viên.

Ngày hôm nay Vương Hải Túc tại khách sạn Hilton bao một phòng yến hội chúc mừng sinh nhật Hồ Kim Tình, có mời một số bạn bè trong Hội Sinh viên.

Trương Khác biết chuyện này, y còn biết ngày hôm nay Hồ Tôn Khánh sẽ tham dự tiệc rượu hữu nghị giữa các xí nghiệp gia cử hành tại Hilton, trong lòng nghĩ: Vương Hải Túc đúng là biết luồn cúi, nữ nhân phong tao tận xương mà họ đang bàn luận là Lâm Tuyết?

Trương Khác không có tâm tình đứng nghe trộm hai người này khoác lác về mỹ nữ rắn rết Lâm Tuyết, y qua đây tìm Đỗ Phi, Mông Nhạc đi ăn khuya.

Trong ngõ có một quán thịt dê, tiệm ăn đã kết thúc kinh doanh từ lâu, hàng thịt nướng kebab trước cửa tiệm thì đến hừng đông mới thu dọn. Nghe tiếng mỡ dê tí tách trong lòng than thở, Đỗ Phi chạy tới cửa hàng tạp hóa bên cạnh mua bia. Ăn khuya có thịt nướng kebab với bia cũng không tệ.

Lâm Tuyết cùng Hồ Tôn Khánh đồng thời xuất hiện trên tiệc sinh nhật Vương Hải Túc tổ chức cho Hồ Kim Tình, rất có khả năng nữ nhân rắn rết này cũng muốn chen vào một chân. Trương Khác lại không nghĩ đến Lâm Tuyết sẽ chen chân vào nhanh như vậy.

Nhớ tới Lâm Tuyết, Trương Khác liền nghĩ tới nhân vật núp phía sau Lâm Tuyết, người giữ chức vị phó chủ nhiệm Kế ủy quốc gia, Cát Kiến Đức. Cát Kiến Đức còn kiêm nhiệm tổ trưởng tổ phát triển sản nghiệp điện tử thông tin Kế ủy quốc gia, một chức vụ hết sức quan trọng.

732. Chương 732: Cát Kiến Đức Là Ai?

Ngồi trên bậc thang dưới ánh đèn đường, ăn thịt nướng kebab đậm dầu, uống l-on bia Tsingtao, Trương Khác giới thiệu cho Mông Nhạc, Đỗ Phi một số bối cảnh chính sách của sản nghiệp phần mềm quốc nội trước mắt, nói:

- Nói từ ý nghĩa nào đó, viên khu sản nghiệp phần mềm hẳn là thuộc về hạng mục địa ốc thương nghiệp, thông qua xây dựng khu vực sản nghiệp, hấp dẫn đông đảo xí nghiệp công nghệ cao lại với nhau, để thực hiện chuyên sâu về hiệu quả và lợi ích, thể hiện hiệu ứng vườn ươm của xí nghiệp công nghệ cao, làm cho các nhà đầu tư cùng nhà quản lý của viên khu, có thể theo đuổi hiệu quả và lợi ích lâu dài. Loại hình thức

thương nghiệp này tại nước ngoài đã có tiền lệ thành công tương đối phổ biến, cho dù hoàn cảnh thương nghiệp phần mềm của quốc nội còn chưa đủ lý tưởng, nhưng bởi chính sách bảo hộ của một số sản nghiệp đặc biệt, tại phân khúc thị trường còn có tương lai rất sáng sủa, chỉ cần chân chính làm tốt công tác, không chểnh mảng quy mô, cũng có thể đạt được một mảng sự nghiệp. . .

- Cho dù việc mở lớp mạng máy tính rất bề bộn, tao cũng dành chút thời gian nghiêm túc nghiên cứu qua phần tư liệu đó. Nói thật, tao thật sự có chút lo lắng Vương Hải Túc căn cứ vào phần kế hoạch đó có thể làm ra một mảng sự nghiệp. Như vậy chẳng phải sẽ rất khó coi?

Đỗ Phi nằm thẳng trên bãi cỏ, uống một ngụm bia.

- Có cái gì mà khó coi. Chẳng lẽ nhất định phải thấy được Vương Hải Túc thân bại danh liệt thì mới cao hứng? Tao cũng đâu có ân oán gì với hắn.

Trương Khác cầm l-on bia cạn với Đỗ Phi một cái rồi uống một ngụm, còn liếc nhìn Mông Nhạc.

- Thành lập nhà xưởng phần mềm, trung tâm nghiên cứu & phát triển cùng kiểm tra phần mềm, trung tâm giao lưu học thuật đối ngoại, thành lập công ty hữu hạn cổ phần phần mềm, lấy phương thức nhập cổ phần tài sản vô hình dẫn vào Sở Nghiên cứu phần mềm của Viện hàn lâm Khoa học Trung Quốc, cùng các trường đại học thành lập cơ chế liên hợp nghiên cứu & phát triển cùng bồi dưỡng nhân tài. Trước tiên dựng lên viên khu sản nghiệp phần mềm với bộ khung cơ sở như vậy, sau đó lại lần lượt tiến cử từng xí nghiệp phần mềm vào trong viên khu...

Mông Nhạc quay đầu hỏi Trương Khác:

- Phần kế hoạch này, dù sao tao cũng là người tài sơ học thiển, thật sự nhìn không ra một chút thiếu sót trong đó, thể nói không hề tỳ vết. Tao khó hiểu là, vì sao bản thân Cẩm Hồ không đi làm?

- Đừng có đơn giản phân tán tài nguyên hữu hạn. Tài nguyên mà Cẩm Hồ khan hiếm nhất là nhân viên quản lý cùng nghiên cứu & phát triển trung cao cấp, Cẩm Hồ sẽ không vì một hạng mục không quan hệ tới phương hướng chủ thể mà phân tán những tài nguyên khan hiếm này. Nói đủ dụng tâm hiểm ác thì, nếu trên con đường Vương Hải Túc làm viên khu sản nghiệp phần mềm gặp khó khăn, bởi vì hạng mục viên khu sản nghiệp phần mềm mà tụ tập được một số nhân lực cùng tài nguyên kỹ thuật, Cẩm Hồ sẽ rất cao hứng tiếp thu.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Bất kể là công thành danh toại hay là thân bại danh liệt, đều nằm trong lựa chọn của bản thân Vương Hải Túc...

Ở trong mắt Trương Khác, Vương Hải Túc chẳng qua là một quân cờ mà thôi, dùng quân cờ này cũng không phải muốn đạt được mục đích không thể cho ai biết gì, về phần Vương Hải Túc là phúc hay họa thì hoàn toàn dựa vào tạo hóa cá nhân hắn.

Trương Khác nói như vậy, trong lòng lại nghĩ: Phần kế hoạch này một khi cuốn cả Hồ Tôn Khánh, Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức vào trong, thậm chí còn khả năng cuốn theo cả nhân vật cứng cỏi như Tiêu Minh Kiến, cục diện tới cùng sẽ phát triển theo phương hướng nào, nó quả thật khiến người chờ mong! Tuy nhiên như vậy cũng tốt, ném một khúc xương cho họ gặm, cũng có thể không cần nhìn chăm chăm vào Cẩm Hồ mà sửa ỉnh lên nữa!

Lâm Tuyết không biết nhiều lắm đối với hiện trạng phát triển của sản nghiệp phần mềm của quốc nội, dù sao cô ta không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp, nhưng cô từ chỗ Hồ Tôn Khánh nghe được miêu tả thô sơ giản lược về hạng mục viên khu sản nghiệp phần mềm, liền thấy được trong hạng mục này có một loại tài nguyên khiến cô cực kỳ khát vọng, đó chính là đất.

Căn cứ vào chính sách giúp đỡ của quốc nội đối với các sản nghiệp kỹ thuật cao tân của sản nghiệp phần mềm, xây lên một khu sản nghiệp phần mềm như thế, có thể lấy giá rẻ, thậm chí không ràng buộc từ trong tay chính phủ nhận được đại lượng đất dùng để kiến thiết viên khu.

Cẩm Hồ khởi động kế hoạch Vườn Sồi, làm viên khu sáng nghiệp, bí thư Thành ủy La Quân sáng khoái vùng tay, đem xưởng in nhuộm Lê Phong còn có một nhà xưởng tẩy nhuộm bên cạnh cùng đất đai lấy nữa

giá bán cho Cẩm Hồ, ai cũng không thể đưa ra một số lời nói phản đối.

Cẩm Hồ có thể làm như thế, Tinh Điển vì sao không thể làm như thế? Trước tiên lấy danh nghĩa của viên khu sản nghiệp phần mềm giành được đất đai, sau đó chậm rãi nghĩ biện pháp chia cắt khu đất này chuyển dời đến trong tay địa ốc Tinh Điển, rồi dùng cho con đường khác.

Đây mới là nguyên nhân căn bản mà ngày hôm qua Lâm Tuyết khẩn cấp chủ động tìm Vương Hải Túc.

Sáng sớm, Vương Hải Túc liền cầm hai phần hợp đồng bỏ trống chuyển nhượng cổ phần của công ty KH&CN Hải Túc cùng hẩn bản kế hoạch hoàn chỉnh của viên khu sản nghiệp phần mềm đi tới địa ốc Tinh Điển tìm Lâm Tuyết.

Mặc dù Vương Hải Túc rất dụng tâm đem một số yếu điểm trong phần kế hoạch đều nói cho Hồ Kim Tinh nghe, nhưng trải qua lời tường thuật của hai nhân sĩ phi chuyên nghiệp Hồ Kim Tinh, Hồ Tôn Khánh, Lâm Tuyết nghe được bản kế hoạch này ít nhiều có chút cảm giác hoàn toàn khác hẳn. Ngày hôm nay mới là lần đầu tiên Lâm Tuyết thấy được bản kế hoạch hoàn chỉnh này.

Lúc đầu Lâm Tuyết là rất tùy ý lật xem, tùy ý vừa xem, vừa lấy móng tay quẹt môi lơ đãng câu dẫn Vương Hải Túc – cô vẫn có chút hứng thú đối với loại phần tử trí thức như tiến sĩ, giảng viên trường đại học.

Rất nhanh, Lâm Tuyết liền bị bản kế hoạch với cơ cấu rộng lớn, lập ý cao xa hấp dẫn, cho dù xem như một người ngoài nghề Lâm Tuyết cũng có thể nhìn ra giá trị của bản kế hoạch này, ánh mắt nhìn Vương Hải Túc không khỏi thu đi ý vị lảng lơ.

- Trình độ của bản kế hoạch này có trình độ thế nào, sẽ có nhân sĩ càng chuyên nghiệp đưa ra nhận xét. . .

Lâm Tuyết giơ lên bản kế hoạch trong tay hướng về Vương Hải Túc đang ngồi trên ghế sofa đối diện, Vương Hải Túc còn tưởng rằng Lâm Tuyết muốn cùng hẩn đàm luận về bản kế hoạch, vội vàng đứng lên đi tới trước bàn công tác.

Lâm Tuyết đang viết ra tên một người trên giấy, một số điện thoại Bắc Kinh, cũng không ngại để cho Vương Hải Túc thấy được. Sau đó gọi điện thoại thông báo cho trợ lý của cô đi vào, giao cho trợ lý bản báo cáo và tờ giấy:

- Lập tức fax bản tư liệu này đến Bắc Kinh...

Cát Kiến Đức? Vương Hải Túc cảm thấy tên người ghi trên tờ giấy rất quen, nhưng nhất thời nhớ không nổi là ai.

Lâm Tuyết cười, không để ý tới sự nghi hoặc của Vương Hải Túc, liền gọi điện thoại cho Cát Kiến Đức:

- Bản kế hoạch hoàn chỉnh em đã fax qua cho anh rồi. Trước đó Hồ Tôn Khánh nói rất không hoàn chỉnh, anh giúp em xem hoàn chỉnh giúp nhé...

733. Chương 733: Bó Cục(2)

Kế hoạch khai phát trung tâm thành phố phụ bên bờ đông hồ Yên Quy vào ngày 20 tháng 12 trước khi thành văn thông qua nội bộ khu cao tân xem xét đệ trình cho Thành ủy thảo luận.

Hạng mục hạch tâm của trung tâm thành phố phụ bên bờ đông hồ Yên Quy chính là hạng mục kiến thiết thương quyền chiếm diện tích vượt quá 3000 mẫu, sẽ do khu cao tân đứng ra mời các công ty địa ốc có tư cách trong ngoài tỉnh tham dự kế hoạch đấu thầu quy hoạch hạng mục thương quyền.

Đây là hạng mục địa ốc siêu lớn chưa bao giờ từng có trên lịch sử của ngành bất động sản Kiến Nghiệp, hạng mục địa ốc có quy mô như vậy tại quốc nội cũng cực kỳ hiếm thấy, một khi nhắc tới liền tạo thành tranh luận rất lớn. Phản ứng kích liệt nhất không thể nghi ngờ là các công ty địa ốc quốc hữu hoặc dân doanh tự cho là không có năng lực tiếp nhận hạng mục địa ốc lớn như vậy.

Trước đó khu cao tân co đầu rút cổ tại một góc của Tân Phổ bờ Giang Bắc, sau khi khởi động tư tưởng hành lang số, địa vị của khu cao tân đột nhiên lên cao, khu vực quần hạt cũng từ một góc Tân Phổ bờ Giang Bắc mở rộng đến địa khu hồ Yến Quy bờ Giang Nam, khu vực đã gia tăng tám chín lần.

Thời gian thay đổi này ngắn, quyền hạn hành chính của Chính phủ cùng thể lực tư bản rộng khắp TP.Kiến Nghiệp còn chưa kịp tiến hành dung hợp. Mặt khác, Vương Duy Quân lấy thân phận của thành viên Thường ủy Thành ủy kiêm nhiệm các chức vị quan trọng trong Đảng chính, chủ nhiệm hội Quản ủy, Công ủy đảng khu cao tân, để cho hắn nắm quyền trong nội bộ khu cao tân.

Đề xuất kế hoạch khai phát này, tại nội bộ khu cao tân không gặp phải bất luận trở lực gì, toàn bộ nghị vấn cùng mâu thuẫn đều trực tiếp tập trung đến hội nghị Thường ủy Thành ủy.

Chân chính đến ngày thảo luận trên hội nghị Thường ủy Thành ủy, những mâu thuẫn này lại không có cơ hội trở nên kịch liệt, trước đó bên ngoài suy đoán, đám người Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh có khả năng nhất, cũng có tư cách nhất đi nghị vấn kế hoạch này, tiếng nói khi thảo luận trên hội nghị Thường ủy Thành ủy cũng không phải kiên quyết cho lắm, lần đầu tiên thảo luận liên thông qua kế hoạch khai phát khổng lồ này.

Cùng một ngày, dưới sự ủng hộ của Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh, KH&CN Hải Túc liên hợp với Sở Nghiên cứu phần mềm của Viện hàn lâm Khoa học Trung Quốc, công ty Khoa học Công nghệ Kim Đỉnh thuộc Sở Khoa học công nghệ tỉnh Đông Hải trực tiếp đệ trình lên Thành ủy phương án viên khu sản nghiệp phần mềm kiến thiết bên bờ nam hồ Yến Quy.

Phương án của viên khu sản nghiệp phần mềm mặc dù đề xuất dưới sự ủng hộ của Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh, sẽ làm Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh trong kế hoạch tư tưởng hành lang số nắm lại quyền chủ đạo nhất định, nhưng trên chính thể sẽ thúc đẩy tư tưởng hành lang số phát triển, thái độ của La Quân tự nhiên là dục cự hoàn ghênh.

Trương Khác cũng đến lúc này mới hiểu được khu sản nghiệp phần mềm còn đang trong giai đoạn quy hoạch trên giấy đã được thổi lên gấp ba, mặc dù có chút ngoài dự liệu của y, nhưng tất cả đều nằm trong tình lý, hơn nữa KH&CN Hải Túc trước đó tại phương án đệ trình đã liên hợp với Sở Nghiên cứu phần mềm của Viện hàn lâm Khoa học Trung Quốc cùng KH&CN Kim Đỉnh thuộc sở KH&CN tỉnh, cần phải là Cát Kiến Đức tự mình ở sau lưng thúc đẩy.

Các loại dấu hiệu cho thấy, Tiêu Minh Kiến cùng Hồ Tôn Khánh cũng không có gặp gỡ đặc biệt sâu, nhưng khi cùng chống lại áp lực đến từ La Quân, lợi ích của Tiêu Minh Kiến cùng Hồ Tôn Khánh là nhất trí.

Hồ Tôn Khánh thỉnh cầu trợ lực của Tiêu Minh Kiến, Tiêu Minh Kiến đáp ứng cùng thúc đẩy hạng mục khu sản nghiệp phần mềm cũng không phải là việc ngoài ý muốn.

Trương Khác lo lắng viên khu sản nghiệp phần mềm cuối cùng sẽ bị Cát Kiến Đức, Hồ Tôn Khánh, Vương Hải Túc làm thành tàn cục không thể thu thập, quân cờ trong tay hình như cũng nặng hơn một phần. Khi hạ cờ cũng không có do dự gì, nói:

- Cho dù họ có khốn khiếp, đối với sự phát triển của ngành phần mềm Đông Hải vẫn là lợi lớn hơn hại, toàn bộ ngành điện tử thông tin, mảng phần mềm từ trước đến nay đều là đoàn bản, cũng có chút khó khăn, tương lai cũng là như vậy, thế nhưng tóm lại phải có người đi làm. . .

(Đoản bản: nhân tố cản trở)

Buổi chiều, trong quán bar không có những người khác, Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá trở lại Kiến Nghiệp đang ở trong góc đánh cờ, góc bàn đặt trà thơm. Tôn Tĩnh Mông ngồi ở trong quầy bar nhìn Trương Khác. Hiện tại không phải là thời gian 1978 kinh doanh, sinh viên làm thêm còn chưa qua đây, Linh Tiểu Yến đem xe đạp khóa lại trước cửa quán bar, cô tới đây sớm, là bởi vì đợt lát nữa Tôn Tĩnh Mông phải về trường học.

Thấy được Linh Tiểu Yến đi vào, Trương Khác nhớ tới một việc, cánh tay đặt trên lưng ghé dựa, nghiêng người nói với cô:

- Đỗ Phi có việc muốn tìm cô đấy, cô gọi điện thoại cho nó, nói là cô đến quán bar rồi.

- Đỗ Phi tìm Linh Tiểu Yến thì có chuyện gì?

Tôn Tĩnh Mông cởi đồ làm việc ra đưa cho Linh Tiểu Yến, nghe Trương Khác nói như vậy, cô có chút nghi hoặc.

- Công ty của họ cần một tổng giám đốc biết nghe lời, có thể phụ trách sự vụ hằng ngày, việc cụ thể thì phải đợi Đỗ Phi qua đây hai cô cứ hỏi trực tiếp nó đi.

- Họ cần nghe lời, hay là muốn cần năng lực phụ trách sự vụ hằng ngày? - Linh Tiểu Yến hỏi.

Tôn Tĩnh Mông nói:

- Mấy đứa này mở một công ty như thế, không biết có thể có tương lai hơn 1978 hay không nữa?

- Ai biết được?

Ván cờ giữa Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá còn chưa chơi xong:

- Cô mau gọi điện thoại cho Đỗ Phi đi. . .

Trương Khác liền quay đầu lại nghiêm túc đánh cờ với Hứa Hồng Bá.

Linh Tiểu Yến, Hứa Duy, Lâm Băng, Giang Đại Nhi, chỉ từ năng lực chuyên nghiệp mà nói thì vẫn là Linh Tiểu Yến xuất sắc nhất. Lâm Băng học nghiên cứu, Giang Đại Nhi đi con đường nghệ thuật, Hứa Duy đi làm quản lý, Linh Tiểu Yến giúp Tôn Tĩnh Mông kinh doanh.

Phong cách bình lặng của quán bar cho tới bây giờ cũng chưa suy nghĩ đến nhân tố mưu cầu lợi nhuận, cũng chưa bao giờ suy nghĩ qua phương hướng kinh doanh, đây là 1978 của Tôn Tĩnh Mông, không phải là 1978 của Linh Tiểu Yến, Tĩnh Mông đương nhiên hy vọng Linh Tiểu Yến có thể có lựa chọn càng thích hợp với bản thân cô hơn.

Tôn Tĩnh Mông cầm lấy ĐTDĐ giúp Linh Tiểu Yến gọi cho Đỗ Phi:

- Chú em muốn cướp người từ 1978 cũng được, nhưng vệ sinh của khu vực công cộng cuối tuần thì chú em phải lo.

- Điểm ấy mình tán thành.

Trương Khác ở trong góc nghe được vội vàng phụ họa với Tôn Tĩnh Mông.

****

Công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực cùng Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp đã gửi gắm mộng tưởng sáng nghiệp của nhóm sinh viên Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa, Thi Tân Phi, Tịch Nhược Lâm, họ cố gắng đưa mộng tưởng đủ màu sắc đến thế giới hiện thực, chuyển biến từng hạng mục cụ thể mà rườm rà, cuối cùng biến thành xí nghiệp kinh doanh thực thể.

Tinh lực luôn luôn hữu hạn, còn không thể bỏ bê việc học. Thi Tân Phi, Tịch Nhược Lâm đều là sinh viên của lớp tốt nghiệp, giờ học cũng nhẹ nhõm hơn, nhưng Tịch Nhược Lâm còn kiêm trợ lý chủ nhiệm khóa 97 của Học viện Thương mại Quốc tế, phải phân đi một phần tinh lực qua đó.

734. Chương 734: Trước Lúc Trở Về

Thi Tân Phi chủ yếu dẫn dắt thành viên của CLB Côn Trùng tiến hành phát triển phần mềm, cung cấp kỹ thuật cho tiệm Internet, đợi sau khi trường đào tạo mạng máy tính khai giảng, Thi Tân Phi cùng thành viên CLB Côn Trùng còn có thể được mời làm giảng viên. Nhưng công tác quản lý hằng ngày không thể giúp được bao nhiêu, Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng sẽ không để cho công tác quản lý rườm rà hằng ngày đi làm phiền Thi Tân Phi.

Ba người Mông Nhạc, Thời Học Bàn, Đồng Dực Hoa đều là sinh viên năm ba, lịch học có nhẹ nhõm hơn, nhưng lượng công việc họ đảm đương phải nặng nề hơn nhiều một cán bộ của một công ty bình thường. Đỗ

Phi càng không cần nói, hướng chỉ hần mới vừa vào đại học, áp lực học tập lớn nhất, hần lại không thể như Trương Khác, hần như ngay cả cửa phòng học hướng về bên nào cũng không biết.

Tìm một người thích hợp, có thể phối hợp ăn ý đến phụ trách công tác quản lý hàng ngày của Cty Sáng Vực là điều khá bức thiết.

Đỗ Phi đã sớm nhìn chuẩn Linh Tiểu Yến, là sư tỷ vừa mới tốt nghiệp của Học viện Thương mại Quốc tế, Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm đều quen biết với Linh Tiểu Yến, năng lực trên công tác của Linh Tiểu Yến cũng đáng để tán thành. Chỉ là Đỗ Phi như muốn gây với Tôn Tĩnh Mông, 1978 cũng vừa mở kinh doanh lại chưa đến mấy tháng, lại bắt đi Linh Tiểu Yến từ 1978, thật đúng là sợ Tôn Tĩnh Mông nổi đóa.

Thì ra chỉ cần bao việc vệ sinh của khu vực công cộng trong chung cư một tuần. Nhận được điện thoại của Tôn Tĩnh Mông thay Linh Tiểu Yến gọi tới, Đỗ Phi thở dài một hơi, liền kéo bọn Mông Nhạc chạy tới 1978 tìm Linh Tiểu Yến bàn bạc việc mời cô đến Sáng Vực làm việc.

Đỗ Phi cùng Mông Nhạc chạy tới, Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá còn đang ở trong góc yên tĩnh chơi cờ. Quán bar là nơi đến đêm mới tràn ngập ánh sáng rạng rỡ, vào buổi chiều thì không có người. Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua khe hở trên ban công chiếu lên mặt đất trước quầy bar, chỉ có quân cờ rơi vào bàn cờ bằng gỗ thu cũng phát ra tiếng vang trong trẻo.

Tôn Tĩnh Mông phải vội vàng về trường đi học, cô nhìn thấy bọn Đỗ Phi đều chạy qua đây thì hỏi:

- Mọi người qua đây hết làm gì, cùng nhau qua đây phỏng vấn cho Linh Tiểu Yến sao?
- Bọn tôi muốn mời tổng giám đốc, đương nhiên phải toàn thể thành viên đều thỏa mãn rồi.

Đỗ Phi vừa cười vừa nói.

Tôn Tĩnh Mông hơi cau mũi, biểu thị không tin. Cô khoác ba lô màu hồng lên vai muốn đi trước, bỗng nhớ tới một việc, liền quay đầu hỏi Trương Khác:

- Nhóm Tiểu Giai ngày mai muốn đến trường các anh đánh tennis, anh có rảnh không?
- À, mấy ngày nay có thể có tuyết rơi mà.

Trương Khác ngẩng đầu lên, nghĩ đến mùa đông đánh tennis lại nhìn không thấy bọn Tôn Tĩnh Mông mặc váy tennis, y không khỏi cụt hứng, không khơi dậy nổi hứng thú gì, nói:

- Buổi trưa ngày mai Đường Thanh, Thịnh Hạ đến Kiến Nghiệp rồi, để xem họ có chơi hay không nữa.

Y còn nói thêm:

- Các cô đến ĐH Đông Hải đánh tennis, còn sợ tìm không được người chơi cùng sao? Sáng Hiệp có nhiều anh chàng thừa tình lực như vậy, không biết bao nhiêu người nguyện ý cùng các cô trải qua đêm giáng sinh đầu.
- Cái này cũng phải...

Tôn Tĩnh Mông đắc ý nở nụ cười, Thời Học Bàn, Đồng Dược Hoa đều cực kỳ tán thành gật đầu. Thời Học Bàn nằm viện một tuần thì đã khỏi hần rồi,, người cũng khôi phục sinh khí, hần cứ đòi Tôn Tĩnh Mông giới thiệu gái của Học viện Âm nhạc cho hần làm quen.

Tôn Tĩnh Mông kéo họ đến khu KTX nữ của Học viện Âm nhạc lượn một vòng, thấy được dưới lầu đậu đầy BMW, Mercedes Benz vào cuối tuần. Nhận thức của họ đối với xã hội này lại khắc sâu thêm một bước.

Sắp đến cuối học kỳ, công tác trường đào tạo mạng máy tính lại tiến vào thời kì chuẩn bị khẩn trương nhất, bọn Thời Học Bàn trái lại tràn ngập ý chí chiến đấu.

Tôn Tĩnh Mông ngồi lên chiếc xe hơi màu vàng nghệ của cô rời đi. Bọn Đỗ Phi ngồi vây quanh trước quầy bar cùng Linh Tiểu Yến thương lượng việc đi làm.

Bên Trương Khác đã kết thúc ván cờ, Trương Dịch giúp họ đếm mục, Trương Khác nhớ kỹ trước đây Trương Dịch không biết chơi cờ, y cười:

- Anh chừng nào thì biết chơi cờ vậy rồi?

- Tôi thường xuyên không tìm được người chơi cơ, nên bắt nó phải học.

Hứa Hồng Bá cười nói:

- Hiện tại chấp nó đi trước 6 nước, miễn cưỡng có thể đánh được hai bàn.

Trương Dịch chỉ cười cười, vẫn nghiêm túc đếm mục, không có tâm tư trả lời.

Trương Khác suy nghĩ một chút, liền nói với Trương Dịch:

- Trong khoảng thời gian này thầy Hứa sẽ ở lại Kiến Nghiệp, anh rảnh thì có thể đến Thế Kỷ Cẩm Hồ hỗ trợ, việc này chú ba đã nói với em rồi, không biết có nói với anh chưa?

- Vậy lát nữa anh sẽ gọi điện thoại cho chú ba...

Trương Dịch nói.

Đếm mục xong, Trương Khác vẫn bại bởi Hứa Hồng Bá một mục.

Thu dọn quân cờ vào hộp, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe đưa Hứa Hồng Bá, Trương Dịch đến công ty Lâm Nghiệp giao nhận một số sự vụ, buổi tối lại đón họ qua đây cùng ăn cơm.

Trương Khác đi tới quầy bar, tự mình pha cafe. Chờ hương cafe tỏa ngát rồi, Trương Khác mới đi xem Đỗ Phi, Mông Nhạc nghiêm trang cùng Linh Tiểu Yến thảo luận tương lai của Sáng Hiệp cùng công ty hữu hạn đầu tư Sáng Vực.

Sau khi hoàn thành trường đào tạo mạng máy tính, ngoại trừ quy mô tiếp tục mở rộng, sang năm, sẽ cân nhắc kinh doanh dây chuyền cho tiệm Internet, cũng sẽ chân chính phát huy công năng của Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp khích lệ sinh viên sáng nghiệp.

Kế hoạch toàn bộ trường đại học trong phạm vi hồ Yến Quy triển khai giải thi đấu sinh viên sáng nghiệp, kế hoạch sáng nghiệp, phương án thương nghiệp xuất sắc sẽ nhận được tiền thưởng của Cty Sáng Vực, hoặc là do Cty Sáng Vực trực tiếp bỏ vốn mua kế hoạch sáng nghiệp rồi đưa vào hoạt động. Đây là một ý tưởng hỗ trợ sinh viên thực hiện mộng tưởng sáng nghiệp, cũng là điều Trương Khác mong đợi một tổ chức sinh viên như Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp có thể khai thác, bồi dưỡng ra càng nhiều nhân tài thương nghiệp.

- Nói chuyện thế nào rồi?

Trương Khác cầm tới bảy cái ly, rót cafe cho bọn Đỗ Phi, Linh Tiểu Yến.

- Vẫn có một vài chỗ không ủng hộ trong cách nghĩ của họ.

Linh Tiểu Yến vừa cười vừa nói:

- Nhưng họ là ông chủ, một số chỗ không nhất trí có thể bỏ qua.

Trương Khác đưa cafe tới trong tay từng người. Đồng Dược Hoa tiếp nhận cafe, đột nhiên nhớ tới Vương Hải Túc nhiều ngày rồi không có xuất hiện, cảm thấy có chút quái lạ, hần liền nói ra.

Hiện tại Tịch Nhược Lâm bị sự vụ của Sáng Vực cùng việc ở trường cuốn lấy không thoát thân được, bọn Đồng Dược Hoa nhìn không thấy Vương Hải Túc, cũng nói rõ Tịch Nhược Lâm đã lâu không gặp Vương Hải Túc.

- Anh ta hả, nhảy lên nhánh ngô đồng hóa thành phượng hoàng rồi...

Trương Khác đưa cafe cho Tịch Nhược Lâm.

Phương án viên khu sản nghiệp phần mềm được sửa chữa qua dưới sự ủng hộ của Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh, ngày hôm qua trực tiếp trình cho Thành ủy, lúc này Vương Hải Túc đã là quý khách của phó thị trưởng Thành ủy Kiến Nghiệp, thị trưởng Tiêu Minh Kiến cùng phó thị trưởng Thường vụ, Thường ủy Thành ủy Kiến Nghiệp, nói hần nhảy lên nhánh ngô đồng hóa thành phượng hoàng cũng không quá đáng chút nào.

Trương Khác nhìn Tịch Nhược Lâm, thấy cô hình như còn chưa biết việc này. Không chỉ nói lúc này Vương Hải Túc bận tối mảy tối mặt, đại nhân vật mà hắn cần phải nịnh bợ khiến hắn đáp ứng không xuể, cho dù lúc hắn rảnh rỗi cũng khả năng không lớn sẽ xuất hiện ở đây.

Kế hoạch viên khu sản nghiệp phần mềm của họ là thứ ăn cắp của Vườn Sồi, trong lòng hắn có quỷ, đương nhiên sẽ lo lắng Mông Nhạc, Thời Học Bản có khả năng cũng xem qua bản gốc của Vườn Sồi, chỉ sợ hắn trong khoảng thời gian này số lần liên hệ qua điện thoại với Tịch Nhược Lâm cũng ít đi. Đây là cái tật khi một người vô ý thức muốn lảng tránh.

Tịch Nhược Lâm không rõ chân tướng, cái gì cũng không hiểu, nghe Trương Khác nói như vậy thì còn xấu hổ cười thay cho Vương Hải Túc, cô quan tâm đến cuộc thi cuối kỳ của Trương Khác, nói:

- Cậu bình thường đều rất ít đến lớp, thành tích ở lớp học sẽ không có, cuộc thi cuối kỳ phải nghiêm túc mới được, cậu có nắm chắc sẽ không treo đèn đỏ hay không?

- Ngày mai sẽ có người qua phụ đạo giúp cậu ấy, không cần chúng ta quan tâm. - Linh Tiểu Yến cười nói.

- À, tôi chỉ tính đến đây chơi thôi, quên là còn có cuộc thi cuối kỳ...

Trương Khác vỗ vỗ trán:

- Nói gì thì sinh viên tốt luôn có mấy người như vậy, thị lực của tôi cũng không kém.

***

Kì nghỉ đông của đại học Hong Kong bắt đầu từ đêm trước lễ Nô-en duy trì cho đến cuối tháng 1, mà kì nghỉ đông của nội địa thì phải qua khoảng một tháng nữa mới bắt đầu. Nghỉ đến Thịnh Hạ, Đường Thanh buổi trưa ngày mai sẽ về Kiến Nghiệp, cho dù trên đường Đường Thanh sẽ về Hải Châu, phần lớn thời gian sẽ ở lại Kiến Nghiệp với Trương Khác. Nghỉ đến lập tức sẽ có hai sức lao động miễn phí có thể sai sử, Đỗ Phi đặc ý nở nụ cười.

Ngoại trừ Mông Nhạc, bọn Thời Học Bản, Đồng Dục Hoa, Tịch Nhược Lâm cũng chưa gặp qua Đường Thanh, cũng có phần kỳ vọng.

Tối cùng chú ba, Thiệu Chí Cương, Hứa Hồng Bá ăn cơm xong, khi trở về thì có tuyết rơi. Tuyết rất lớn. Trương Khác ngồi ở trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại với Đường Thanh, nhìn hoa tuyết ngoài cửa sổ rơi vào bệ cửa sổ.

Dự báo thời tiết ngày mai còn có thể tiếp tục có tuyết rơi, trái lại rất phù hợp với bầu không khí của đêm giáng sinh. Không hiểu được trường đại học bắt đầu từ lúc nào quen trải qua lễ Giáng Sinh, chỉ là phát hiện lúc này người chung quanh đều rất coi trọng đêm giáng sinh, cho dù công tác chuẩn bị cho trường đào tạo mạng máy tính có bận rộn, bọn Đỗ Phi cũng phải bị ép buộc ngưng lại một ngày.

Bọn Thời Học Bản, Đồng Dục Hoa hẹn con gái trong khoa của Tôn Tĩnh Mông cùng nhau đánh tennis. Hoạt động Tennis có thể bởi vì khí trời có tuyết rơi mà bỏ dỡ, tuy nhiên dã tâm lớn hơn nữa của họ là hẹn các cô gái này cùng đi xem [RMS Titanic], mong đợi có thể một hai cô nàng sẽ bị bộ phim này làm tan vỡ để họ thừa hư mà vào.

Trương Khác cũng đã lên kế hoạch cho Đường Thanh sau khi đến Kiến Nghiệp, Đường Thanh thì ở đầu bên kia điện thoại, vừa cùng Thịnh Hạ thu dọn hành lý, vừa trò chuyện với Trương Khác.

735. Chương 735: Rms Titanic

Tuyết vẫn còn rơi, tuyết đọng trên đường cũng đã được dọn bớt, chỉ để lại mặt đường ướt sũng, xa xa dãy núi xanh thẫm nhấp nhô cũng bị phủ trong tuyết. Tuyết ẩm ướt rơi vào cửa sổ xe, làm cần gạt nước mưa phát ra tiếng vang như da ma sát với thủy tinh.

Bảo Phó Tuấn lái xe đưa Hứa Hồng Bá, Trương Dịch về Hải Châu, Trương Khắc tự mình lái xe chở theo Đỗ Phi, Trần Phi Dung đến đón Đường Thanh, Thịnh Hạ.

Ngày hôm nay là đêm giáng sinh lại vào cuối tuần, xe cộ đi lại trên đường đi đến sân bay rất nhiều. Chạy tới sân bay, cách thời gian máy bay dự tính đến còn có nửa giờ. Trong đại sảnh đón hành khách rộng rãi mà sáng sủa, Trương Khắc cùng Đỗ Phi, Trần Phi Dung ngồi ở trên ghế trong sảnh nói chuyện, xuyên qua bức tường thủy tinh là có thể thấy được đến hành khách đi tới. Đường Thanh cùng Thịnh Hạ xuất hiện trước bằng chuyện hành lý, cũng đồng thời thấy được nhóm Trương Khắc đang chờ họ. Cả hai đặc biệt hưng phấn muốn nhảy dựng lên.

Đường Thanh mặc áo khoác lông đen dài tới đầu gối, quần jean xanh, giày ống àu cà phê. Cô mới từ trên máy bay xuống, hệ thống sưởi hơi trong đại sảnh cũng đủ, còn chưa cảm nhận được cái lạnh của Kiến Nghiệp. Áo khoác mở rộng, lộ ra áo nhung màu vàng bên trong, vóc người thon dài nẩy nở, trên gương mặt trắng trẻo xinh xắn tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Nhìn Đường Thanh đang đẩy hành lý đi ra, Trương Khắc mở hai tay chờ cô lao qua ôm một cái, không ngờ Đường Thanh lại ôm Trần Phi Dung trước.

- Ặc, làm tổn thương tự tôn quá rồi...

Trương Khắc một tay tiếp nhận xe hành lý của Đường Thanh, vuốt mũi nói. Ngày hôm qua mở cửa sổ nghe tiếng tuyết rơi, nên có chút cảm lạnh, Trương Khắc đột nhiên nhớ tới vài năm sau Tống Đan Đan ở trên sân khấu của CCTV sẽ nói ra câu nổi danh “làm tổn thương tự tôn quá rồi”, bọn Đường Thanh sẽ không cho rằng Tống Đan Đan là của mình chứ?

Đường Thanh cười duyên nhào vào trong lòng Trương Khắc, ôm lấy thắt lưng y, từ độ mạnh yếu của tay là có thể cảm giác được nỗi nhớ nhung đã thâm nhập xương tủy của cô. Trương Khắc ôm lấy eo Đường Thanh, làm cho cô càng gần sát vào lòng mình, khẽ hôn lên trán cô một cái, mới nhẹ nhàng buông ra, cùng Thịnh Hạ phất phất tay coi như chào hỏi qua, sau đó cùng Đỗ Phi giúp hai người nàg cầm hành, đi ra khỏi đại sảnh đón khách.

- Có cần tìm một nhà hàng gần đây để giải quyết cơm trưa trước không?

Trương Khắc cùng Đỗ Phi đem hành lý nhét vào sau xe, vào trong xe quay đầu lại hỏi Đường Thanh.

Đường Thanh trông gầy hơn so với lần trước gặp một chút, học tập rất khắc khổ, Đường Thanh phải chịu áp lực cũng rất lớn, nhưng ngũ quan tinh xảo vẫn lộ ra hơi thở thanh thuần quen thuộc, đôi mắt vừa dài lại quyến rũ, ngồi máy bay thời gian dài như vậy, sắc mặt cô có hơi tái nhợt và uể oải.

- Đến ngõ Học Phủ đi, chờ mong đã lâu rồi, chỉ nghe các bạn trong điện thoại, trong email miêu tả thôi. Cuối tháng 10 về Kiến Nghiệp cũng vội vàng nên chưa có nhìn thấy.

Đường Thanh ôm lấy cánh tay Trần Phi Dung, ánh mắt đung đưa nhìn sang Trương Khắc, lại ngó qua hỏi Thịnh Hạ ngồi bên kia Trần Phi Dung:

- Chúng ta trực tiếp đi đến ngõ Học Phủ đi? Ăn cơm xong, chúng ta có thể ngồi dưới cây sồi trong Vườn Sồi nhìn cảnh tuyết rơi trên hồ Yến Quy!

Thanh âm mềm mại thanh thúy, tựa như tuyết rơi ngoài cửa sổ xe.

Đến ngõ Học Phủ đã là 1 giờ, mọi người đi tới một quán cafe bên trong con hẻm ăn cơm. Tôn Tĩnh Mông, Tiểu Giai, một nhóm nữ sinh của Học viện Âm nhạc cùng Thời Học Bân, Đồng Dược Hoa, Thi Tân Phi còn có bạn gái của Thi Tân Phi ở đội bóng rổ nữ của trường đang từ trong quán đi ra. Họ hẹn nhau cùng vào trong thành phố xem [RMS Titanic].

Đường Thanh ở Hong Kong nhận được rất nhiều sự chiều cố của vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, thấy được Tôn Tĩnh Mông tự nhiên rất thân thiết, mời cô ở lại:

- Bộ phim này Hong Kong đã chiếu lâu rồi, mỗi ngày đều nghe bạn học kể thôi, mình phải đợi cùng đầu heo này đi xem chung...Bạn đi cùng đi?

- Tôi không cần làm bóng đèn của các người đâu...

Tôn Tình Mông vừa cười vừa nói. Cô thấy bạn học buổi sáng xem qua công chiếu trở về khóc đến lê hoa đái vũ, Tôn Tình Mông cũng không có nắm chắc có thể kiên cường không có cảm giác rơi lệ, Đường Thanh có vai của Trương Khác, còn mình thì làm thế nào? Ngày sau có lẽ sẽ nhớ kỹ mình là đáng thương nhất. Còn không bằng đi xem chung với nhóm của Tiểu Giai, Thời Học Bân, vượt qua đêm giáng sinh năm 97 này.

Nhìn Trần Phi Dung cũng muốn đi theo họ, Đường Thanh ôm cánh tay của cô, ra chiều cầu xin:

- Bạn nhất định phải ở lại với bọn mình, mình thà rằng không cần đầu heo này.

Trần Phi Dung quay đầu hỏi Trương Khác:

- Có cảm thấy mình quá chướng mắt hay không?

- Xin bạn đấy, đừng để Đường Thanh bỏ mình lại mà.

Trương Khác cười nói:

- Bạn có cản trở, cũng không cản trở bằng đôi gian phu dâm phụ Đỗ Phi và Thịnh Hạ đâu.

Trong trí nhớ của kiếp trước, mỗi lần Trương Khác xem bộ phim này đều không kiên trì qua nửa giờ thì buồn ngủ. Y không thể tưởng tượng ra tình cảnh bốn cô gái Đường Thanh, Trần Phi Dung, Tôn Tình Mông, Thịnh Hạ ở trong rạp chiếu phim khóc thành lệ nhân, mà y cùng với Đỗ Phi đã ngủ qua một giấc.

Cũng có thể kiếp trước không muốn ở trước mặt con gái xem phim cùng mình bại lộ ra nội tâm yếu đuối, đến nỗi bộ phim ái tình kinh điển có tiếng là “sự kết thúc của gái trinh” này mình xem qua rất nhiều lần rồi, mà cũng chỉ như mới xem qua lần đầu.

Ăn cơm ở ngô Học Phủ xong, lại đưa hành lý về nhà, trong nhà còn trống một gian phòng ngủ, Đường Thanh cùng Thịnh Hạ có thể vào ở. Sau đó Đỗ Phi cùng Thịnh Hạ đi trước, trước khi đi còn rất không lương tâm bỏ lại một câu:

- Mọi người ngồi cùng nhau xem không có cảm giác đâu...

Đỗ Phi móc ra vé xem phim đã mua sẵn, cũng là hai tám giờ buổi chiều, ba tám xế chiều.

- Đúng là đôi cầu nam nữ!

Trương Khác thấy Đỗ Phi đã sớm lên kế hoạch cùng Thịnh Hạ bỏ trốn, y cười mắng bọn họ. Quả thật chỉ còn lại có y cùng với Đường Thanh, Trần Phi Dung thôi.

Đỗ Phi cùng Thịnh Hạ đi xem giờ buổi chiều trước, Trương Khác chỉ có thể cùng Đường Thanh, Trần Phi Dung đến Vườn Sồi xem cảnh tuyết.

Đậu xe ở Vườn Sồi, ba người đứng dưới bóng cây sồi nhìn cảnh tuyết rơi trên mặt hồ.

Ngồi trên ghế dài dưới bóng cây, Đường Thanh cùng Trần Phi Dung hưng phấn nghênh đón hoa tuyết từ bầu trời bay tới. Đường Thanh mặc áo lông màu đỏ, Trần Phi Dung mặc áo lông trắng, hai người đều làm cho người ta có ấn tượng xinh đẹp mạnh mẽ. Đường Thanh hoạt bát nhiệt tình, không chỗ nào không tản mát ra hơi thở thanh xuân nhiệt liệt, trong ánh mắt nhộn nhạo xuân tình thu ý. Dung mạo Trần Phi Dung lạnh như trăng mùa thu, giống như một đóa sen trắng trên nền tuyết.

Tình hữu nghị giữa đàn ông, phụ nữ rất khó tưởng tượng, sự thân mật giữa phụ nữ, đàn ông cũng đừng nỗ lực đi phỏng đoán. Nhìn Đường Thanh cùng Trần Phi Dung thân mật như chị em gái đứng ở trong màn tuyết thì thâm, Trương Khác hoài nghi Đường Thanh sự tình gì cũng nói hết với Trần Phi Dung mà không nói với y, đồ kỵ cũng đồ kỵ không được. Trương Khác nhin không được lắc đầu nở nụ cười.

Đi vào trong rạp chiếu phim, Trương Khác nhớ tới kiếp trước ở trên BBS ĐH Đông Hải đã làm một cuộc điều tra về [RMS Titanic], giờ khắc này, nội dung của nó như hòa tan cùng tuyết rồi chảy vào trong đầu, rõ ràng vô cùng.

Bài điều tra có một câu hỏi trong bộ phim ai để lại cho bạn ấn tượng sâu sắc nhất, Trương Khác nhớ tới con cá heo bơi trong biển. Còn có một câu hỏi là hỏi có học qua động tác kinh điển đứng ở đầu thuyền bay lượn trong [RMS Titanic] hay không, Trương Khác nhớ tới từng có mấy nữ sinh đề cập qua yêu cầu như vậy, nhưng mình chỉ cho Hà Huyền mượn vai giẫm lên rồi “bay” qua rào chắn hàng lang.

Nhìn chỗ ngồi cũng có chút quen thuộc, dưới tia sáng mờ mờ lần mò vào chỗ ngồi. Đợi khi ngồi xuống thì “Á!”, từ chỗ ngồi bên cạnh truyền ra tiếng la hoảng trong trời.

Trương Khác vỗ vỗ đầu, chẳng trách lại cảm thấy chỗ ngồi này quen thuộc, kiếp trước là cầm tay một cô gái đi vào chỗ ngồi, gặp phải Hà Huyền đang một mình xem phim, lần này mình cũng dắt tay Đường Thanh không sai, nhưng Đường Thanh còn dắt tay Trần Phi Dung.

- Các bạn cũng đi xem phim hả?

Đường Thanh thân thiết vỗ tay cùng Hà Huyền, cô dựa vào người Trương Khác thò đầu qua nhìn một chút bên người Hà Huyền, là một cô gái cùng một anh chàng xa lạ đang thân thiết thì thầm, cảm giác từ “các” nói thừa rồi, tay khẽ che môi, hạ giọng hỏi:

- Bạn đi xem phim một mình hả?

- Tô Nhất Đình cũng tới rồi, nhưng không biết nó và bạn trai đang ngồi trong góc nào?

Hà Huyền cười nói:

- Hiện tại mình không phải một mình nữa rồi.

Vẫn luôn trải qua cùng bộ phim này, nhìn từ tương lai nguyên vẹn, cũng không rõ người nhiều như vậy khóc bên trong rạp chiếu phim đến tột cùng là vì thế nào. Lại có cơ hội ngồi ở trước màn hình lớn, nhìn bà lão Rose trăm tuổi đã trải qua vài chục năm mà vẫn rõ ràng nhớ kỹ thời khắc tốt đẹp ngắn ngủi như hoa quỳnh, Trương Khác rất có cảm xúc: ký ức luôn là tài sản tốt nhất.

“You, I jump” Những lời này đã sớm bị những giọng điệu dung tục trong ánh đèn mờ mờ làm bẩn, chỉ có những người sau khi trải qua đau khổ như cát chảy khiến người hâm sâu trong đó không thể tự thoát ra mới có thể cảm nhận được sức mạnh của câu nói xem như lời hứa này. Trương Khác nghĩ như vậy.

Tình cảnh bên trong rạp chiếu phim hoàn toàn có thể dùng từ ngữ quảng cáo trên áp phích dán trước rạp để hình dung: thiên địa động dung. Trương Khác sớm có chuẩn bị đối với điều này, cố ý chuẩn bị một sấp khăn giấy.

Từ một khắc thuyền cứu nạn buông xuống, dự cảm sinh ly tử biệt hình như tràn ngập bên trong rạp chiếu phim, Đường Thanh, Hà Huyền, Trần Phi Dung, ba cô gái liền không ngừng rút khăn giấy từ trong tay Trương Khác.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, mắt ba cô gái đều sưng đỏ, khóe mắt còn đầy vệt nước mắt áp chế không được tràn ra bên ngoài, vẻ mặt còn trầm mặc hơn cả Trương Khác.

Căn cứ điều tra, hầu như toàn bộ con gái xem xong bộ phim này đều có một loại xung động không chế không được muốn hỏi người con trai bên cạnh: “I jump, you?” Đường Thanh cũng không ngoại lệ, chẳng qua ở trước mặt Trần Phi Dung, Hà Huyền nhịn xuống không hỏi.

736. Chương 736: You Jump, I Jump

Tô Nhất Đình và bạn trai cũng ở rạp chiếu phim, chỉ là vô tâm vô tình ngồi tách ra với Hà Huyền, rời khỏi rạp chiếu phim, Trương Khác cùng ba cô gái đứng ở cửa đợi.

Trời rét căm căm, ba cô gái mặc áo khoác dày, nhưng bất kỳ cô gái nào trong số họ chỉ cần khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành lộ ra ngoài thôi, cũng đủ thu hút mọi ánh mắt, hưởng hơ ba cô gái cùng đứng cạnh nhau.

Trương Khác rất biết điều dựng cổ áo lên che nửa khuôn mặt, ngồi xuống bậc thềm nhìn ba cô gái mắt vẫn còn đỏ hoe chia sẻ với nhau cảm xúc sau bộ phim.

Bên cạnh có một đôi tình lữ, cô gái nước mắt chan chứa hỏi chàng trai:

- I jump, you jump?

Trương Khác nghe thấy có người đang hỏi vấn đề tương tự, ngẩng đầu lên, chỉ thấy chàng trai kia ánh mắt thất thần, tâm tư tựa hồ bị dung mạo nguyệt thẹn hoa nhường của đám Đường Thanh thu hút rồi, chẳng để ý tới câu hỏi của bạn gái.

Cô gái kia thấy bạn trai vẻ mặt khác thường, quay sang nhìn thấy nhóm Đường Thanh, sắc mặt tức thì tối sầm lại, nhéo tay bạn trai, hằm hằm bỏ đi, anh chàng tội nghiệp cuống quýt đuổi theo.

Tốt, nếu cô gái đó còn là xử nữ vậy đêm nay sẽ giữ được trinh tiết rồi.

Trương Khác cười phá lên, đứng dậy ôm lấy eo Đường Thanh, nói với ba cô gái:

- Vì ba bạn đứng ở đây khóc vì tình cảm mộng ảo trong phim, đã hủy hoại không ít mối tình hiện thực rồi đấy. Đúng là toàn mầm họa, liệu chúng ta có nên lánh đi nơi khác không?

Lúc này Tô Nhất Đình cầm khăn tay lau nước mắt đi ra, thấy ba cô gái kia liền hét lớn:

- Đây ba người, có để cho các cô gái khác sống nữa không hả?

Anh chàng bạn trai gầy gò đứng sau Tô Nhất Đình cũng giống các chàng trai bình thường khác nhìn ba cô gái kiều diễm đứng cạnh nhau cũng nhìn tới thất thần, Tô Nhất Đình sống chết không chịu đi cùng ba cô bạn:

- Lọ Lem cũng có mộng tưởng ái tình của mình, có võ cũng phải đợi sáng mai ...

Cười đùa một hồi rồi kéo bạn trai đi, ném ba cái mầm họa lại cho Trương Khác xử lý.

Hôm nay là Giáng Sinh lại là cuối tuần, nhiều cửa hàng có người mặc trang phục ông già Nô-en đứng mời khách, cho dù tuyết rơi lất phất thanh niên nam nữ thành đôi thành cặp đi trên đường rất nhiều.

Trương Khác đi dạo phố cùng với ba mầm họa áp lực quá lớn, sau khi ăn tối xong, liền lái xe về ngõ Học Phủ.

Ngõ Học Phủ đêm nay cũng náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều, khu nghỉ ngơi kiểu quán cà phê trước quán nét Sáng Vực vẫn có nhiều học sinh đang uống nước đợi vào mạng.

Đỗ Phi, Mông Nhạc hôm qua mới tìm Lệnh Tiểu Yến bàn bạc công việc, hôm nay Lệnh Tiểu Yến đã tới công ty Sáng Vực chính thức đảm nhận chức vụ quản lý tài vụ và hành chính.

Khi Trương Khác và ba cô gái đi qua quán nét Sang Vực nhìn thấy Chu Tiểu Quân cũng bị ép tới nơi này bồi tiếp bạn gái.

Hà Huyền về KTX trước, Trương Khác và Đường Thanh đưa Trần Phi Dung về KTX, rồi tay nắm tay đi về, bông tuyết lất phất rơi trên mặt, mát lạnh, mười ngón tay đan vào nhau cảm thấy hết sức êm đềm áp áp.

Đường Thanh nói muốn tới núi Hợp Hoan tham quan một chuyến, lên núi mới phát hiện chỗ nào cũng toàn đôi tình lữ ôm ấp nhau, chẳng hề ngại cái lạnh, nhiều đôi còn có những tư thế rất “kỳ cục”, Trương Khác bị Đường Thanh bịt mắt bắt về.

Về tới chung cư thấy hai tờ giấy nhắn, Tôn Tĩnh Mông về KTX ngủ, còn Đỗ Phi cũng cầm chìa khóa phòng đi rồi, đọc lời nhắn, khuôn mặt Đường Thanh tức thì đỏ bừng như say rượu.

Đường Thanh cởi áo ngoài ra, cửa mình thoát khỏi vòng tay của Trương Khác, nói đi pha cà phê, Trương Khác biết cô nàng chỉ muốn tìm việc gì đó che giấu sự xấu hổ, y cũng chẳng hề muốn uống cà phê nhưng không cần.

Trương Khác ngồi xuống ghế sofa, nhìn bóng lưng cô công chúa ở trong bếp cẩn thận đặt từng món đồ phe cà phê xuống, mông Tạ Văn Tĩnh tròn nở nang một cách khoa trương cực kỳ gợi tình, mông Hứa Tư thì mà vênh phất tán dụ hoặc nữ tính, mông Đường Thanh nhỏ gọn hơn, dưới lớp quần jean bó sát, trông săn chắc xinh xắn.

Trương Khác tới trong phòng trà bật lò than lên, Đường Thanh bê cà phê vào, bốn phía yên tĩnh, tựa hồ cảm giác cả thành phố đã ngủ rồi, chỉ có tuyết rơi lác đác.

Đường Thanh đặt cà phê xuống rồi lúng túng không biết phải làm sao, dầu cô có ý định trao gửi hết cho Trương Khác từ lâu, song khi thời điểm đó đến, cô công chúa ngây thơ liền sợ hãi, đương nhiên đa phần là xấu hổ.

Trương Khác nhìn khuôn mặt xinh tươi càng lúc càng đỏ của Đường Thanh, nắm tay cô kéo ngồi lên đùi mình, một tay vén mái tóc dài của Đường Thanh, tay kia luồn qua nách ôm lấy eo, cảm thấy cơ thể ấm áp của cô khẽ run lên từng đợt, lòng trào dâng yêu thương vô hạn:

- Hay uống một ít rượu cho ấm người nhé?

- Ừm.

Đường Thanh lí nhí đáp một tiếng, hơi thở loạn nhịp, mặt càng đỏ hơn, cái thứ xấu xa kia chọc dưới mông, Trương Khác lại còn giữ chặt lấy người không cho tránh đi, thấy y rót rượu vào ly đã chuẩn bị sẵn, chẳng biết cảm động vì sự chu đáo của y hay là mừng y một trận nữa.

Đưa ly rượu tới trước mặt Đường Thanh, Trương Khác hớp một ngụm lớn, nhưng không nuốt mà áp tới cánh môi đỏ mọng mềm mại của cô.

Đường Thanh sau một thoáng lúng túng mơ màng khép mắt lại, tim đập như muốn nảy khỏi lồng ngực, một chiếc lưỡi khéo léo thành thạo như con rắn tách đôi môi, luồn qua hàm răng của cô, rượu từng chút một được đưa vào miệng cô không chảy ra bên ngoài một chút nào.

Hai chiếc lưỡi quấn quýt lấy nhau, trong cơn mê say Đường Thanh run lên như phát sốt dưới những cái vuốt ve nóng bỏng của Trương Khác, cô nàng hoàn toàn choáng ngợp trong nụ hôn say đắm, tới khi Trương Khác dừng nụ hôn lại mới hoàn hồn, người mềm nhũn tưởng chừng không dựa vừa y ngay cả ngồi cũng không ngồi được, đắm y thềm thục:

- Đồ xấu xa, đồ đại sắc lang, học trò này dụ dỗ bao nhiêu con gái rồi hả?

Trương Khác cười gian:

- Còn chỗ xấu xa hơn nữa đấy, bạn có muốn biết không?

Đường Thanh sao chịu nổi những lời này, càng đắm mạnh hơn, thấy tay Trương Khác mò lên ngực của mình một cách hết sức không thành thực, lí nhí nói:

- Chúng ta về phòng đã được không?

Đường Thanh ý loạn tình mê, mơ mơ hồ hồ bị Trương Khác nắm tay dắt vào phòng, bên ngoài tuyết vẫn rơi, trong phòng ấm áp như mùa xuân, không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, đủ nhìn thấy khuôn mặt kiều mị như xuân của Đường Thanh, cùng đôi mắt dài sáng lóng lánh như sao.

Trương Khác đặt Đường Thanh xuống giường, mặc dù không phải lần đầu tiên cởi y phục của cô, nhưng lần này mang ý đồ hoàn toàn khác hẳn, tay hơi run lên, mãi không mò được cúc áo lót phía sau, y không trì hoãn nổi nữa, nóng ruột đẩy áo lót lên, hai con thỏ nhỏ trắng trẻo bật ra ngoài, hai điểm nhũ đầu đỏ tươi nhỏ nhắn non nớt, giống như hai viên ngọc tương tự hồng hồng ngạo nghễ nhô lên giữa vầng hồng ngọc nhân nhật, khiến người ta hít thở không thông.

Lúc này Trương Khác mới nhìn ra cái áo lót này là kiểu nút ở phía trước, bật cười vì sự nóng vội của mình, đều tại tiểu yêu tình này hết.

Áo đã bị cởi ra hết, tấm thân thiếu nữ gần như phơi trần trong ánh sáng mờ ảo càng khiến người ta choáng váng như trong mộng ảo, Đường Thanh trong lúc mê ly bởi tình dục cảm thấy hơi lạnh, khoanh tay ôm trước ngực, Trương Khác hôn lên mu bàn tay, làm cô xấu hổ rút tay lại, nhưng chỗ trọng yếu hơn lại thất thủ, hai núm vú bé nhỏ luân phiên trở thành mục tiêu bị công kích, Đường Thanh rên rĩ, người cong lên rên lớn mỗi khi bị mút mạnh hai núm vú.

Tay Trương Khác vuốt ve cơ thể trơn mịn đầy nhựa sống trượt xuống dưới, sờ tới chiếc quần jean, Đường Thanh theo bản năng đưa tay xuống che chắn, nhưng sự phòng thủ yếu ớt đó làm sao ngăn cản Trương

Khác cởi cúc quần, kéo cả quần trong quần ngoài xuống, quần vừa kéo qua chiếc mông cong, linh hồn y thiếu chút nữa bị hút vào con lạch nhỏ nằm giữa u cổ thần bí.

Đường Thanh phát giác ra nguy hiểm, kéo chặn che lấy cơ thể trần truồng chỉ còn lại chiếc quần đã bị kéo tới gối, Trương Khác miệng khô rang, tay chân gấp gáp kéo quần Đường Thanh ra, rồi cởi sạch sẽ y phục bàn thân, sờ bàn chân nhỏ nhắn của Đường Thanh chui vào trong chăn, ngón tay vuốt nhẹ theo cặp chân thanh tú săn chắc của Đường Thanh, mơn trớn nhích dần lên trên, Đường Thanh kẹp cứng lấy tay y không cho nó tiến vào.

Cảm thụ được sự căng thẳng của cô, Trương Khác không cố tiến vào nữa, đổi hướng tấn công, đầu chui lên trên đi tìm cánh môi hồng làm tâm hồn người ta điên đảo, dần dà dưới những cái vuốt ve âu yếm của Trương Khác, hơi thở gấp gáp của Đường Thanh chuyển thành tiếng rên da diết, cơ thể run lên từng chập, phía dưới cũng bắt đầu ẩm ướt, hai tay Đường Thanh quấn chặt lấy cổ Trương Khác, bàn tay mềm mại nóng ấm áp lên lưng y như muốn kéo sát vào lòng.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Trương Khác luồn tay xuống dưới mông Đường Thanh khẽ nâng lên, tách hai chân cô ra, nhìn đôi mắt nhắm nghiền mở ra, mê ly như đêm tuyết bên ngoài, bên tai truyền tới tiếng rên nhẹ động tình của cô:

- Trương Khác, mình hỏi bạn một câu có được không?

Trương Khác trầm nghĩ, chắc là câu hỏi kinh điển :” I jump, you jump?” Kia, mặc dù câu hỏi này y từng bị mấy cô gái trước khi làm chuyện ấy hỏi qua, y cũng trả lời cho có, nhưng lần này Trương Khác trả lời tuyệt đối không phải chỉ là đối phó, y biết mình có thể đáp chắc nịch :” You jump, i jump”, cho nên đôi tay nỗ lực tách hai chân Đường Thanh ra không ngừng lại chút nào.

Thình lình một tiếng sấm nổ đánh ụp một cái, thiếu chút nữa làm cái chân thứ ba của Trương Khác tê liệt luôn.

Trương Khác dừng tay, nhìn đôi mắt mông lung của Đường Thanh khôi phục chút tỉnh táo, mặt áp sát vào má cô, nói:

- You jump, i jump, she jump, i jump.

Nói xong tiu nghỉu, thầm thương cảm vậy là hết rồi, lại phải ôm gối ngủ một mình rồi thì đôi chân của Đường Thanh lặng lẽ tách ra, để thứ vẫn cứng như cũ của y trực tiếp chạm bào mếp thịt mềm ấm áp trơn tru đó, còn nói nhỏ vào tai y:

- Trương Khác, không được làm mình đau ....

Tiếng rên nhẹ cố kìm trong cổ họng của Đường Thanh, cơ thể mềm mại trắng muốt trải dưới ánh trăng trong, đẹp đến mê người, mái tóc đen tuyền tú lệ xoả tán loạn trên cổ mịn màng và bờ vai trơn, eo nhỏ thon thon, nhưng lại mềm dẻo đầy sức sống, bụng phẳng lì, khuôn mặt đỏ bừng như son, dường như tăng tăng rắng đỏ đang chiếu lên đó, đôi mắt dưới hàng mi dài sóng sánh, đang thâm tình nhìn y, phát ra ánh sáng tiêu hồn.

Cơ thể đang run rẩy, uốn éo trong vô thức, Trương Khác cảm thấy hạ thân càng lúc càng bị một cái động nhỏ siết chặt, hít một sâu một hơi trầm mình xuống, hoàn toàn chọc thủng màn chắn cuối cùng.

Đường Thanh há miệng ngửa cổ ra sau không phát ra tiếng kêu nào, giống như con cá kêu im lặng trong bóng đêm, người căng cứng, ngón chân quắp lại, cặp đùi run rẩy kịch liệt, rồi từ từ thả lỏng ra, nhưng tay bầu chặt lấy Trương Khác, hận không thể hòa tan y vào trong cơ thể mình, mặt bừng sáng hạnh phúc, cuối cùng cô thực sự thành nữ nhân của Trương Khác rồi, không còn thua kém bất kỳ ai đó nữa.

Trương Khác nhìn Đường Thanh, lòng yêu thương vô cùng, câu ” you jump, i jump” thực sự không phải chỉ nói chơi, y sẵn lòng chết vì cô.

Sợ cơ thể Đường Thanh không chịu nổi dày vò liên tục, Trương Khác không dám tham lam chỉ biết tìm kiếm hoan lạc, chỉ yêu thương ôm cô vào lòng, tay nhẹ nhàng vuốt ve, cơ thể hai người vẫn nối liền với nhau.

Trong sự dịu dàng của Trương Khác, Đường Thanh qua khỏi cơn đau, mở mắt ra thấy Trương Khác cũng đang nhìn mình âu yếm, xấu hổ vô cùng, nhúc nhích mông muốn thoát khỏi thứ kia, nhưng hạ thân có luồng

điện lan tỏa đi, khoái cảm kỳ lạ đi cùng cơn đau âm ỉ thành lịch ập vào cảm quan cả cô, xâm lấn mọi góc ngách cơ thể, cô mê muội trong một xúc cảm đáng sợ, không dám động đậy bữa bãi nữa, kéo chăn che lấy mặt.

Trương Khác mừng rỡ, công chúa nhỏ đã sẵn sàng đón nhận mưa móc thực sự đầu đời rồi, cuối cùng dục vọng trong lòng bùng lên lần ất tất cả, bắt đầu lên xuống nhịp nhàng, thân thể mềm mại của Đường Thanh lên xuống như sóng cuộn bờ, mỗi lần đạt tới đỉnh của cơn sóng là cả người như muốn vỡ tung, vụng về đáp lại, miệng phát ra tiếng rên da diết liên tục không dứt ...

Tắm rửa xong, giữ lấy Đường Thanh hận không thể đem hết chăn ga gối đệm đi giặt ngay trong đêm, Trương Khác vuốt má cô nói:

- Giặt chăn rồi bạn đem đi đâu phơi để người ta không nhìn thấy.

- Đều tại tên đại sắc lang bạn hại mình mất mặt.

Đường Thanh giận dữ, ôm đống cái chăn dính máu lẫn dịch thể dính nhớp không biết phải làm sao, thấy Trương Khác cười gian, nhào tới kéo má y sang hai bên, còn nghiêm túc cảnh cáo:

- Không cho bạn nói với người khác chuyện này.

Trương Khác rít gật đầu, Đường Thanh cuối cùng tìm một cái va li trống nhét chăn vào đó, đợi tất cả dọn dẹp sạch sẽ mới phủ tay nói:

- Cùng mình lên nóc nhà được không? Vừa rồi lòng rồi tung hết, không xem khu vườn trên không cho kỹ.

“Khu vườn trên không” là cách Trương Khác và Đường Thanh gọi sân nóc nhà trong thư.

Trương Khác rút một cái chăn, bọc mình và Đường Thanh vào bên trong, giống như hai đứa trẻ con dính liền, lò than bên trên chưa tắt, phủ một lớp tro xám, Trương Khác nhặt mấy miếng than ném vào cái lò vốn dùng để nướng.

Cà phê đặt trên bàn đã lạnh ngắt rồi, Trương Khác nhấp một ngụm, đổ vào trong lò, nghe tiếng than ứốt cháy xèo xèo, mùi cà phê thơm phức lan tỏa khắp phòng trà.

Trương Khác để Đường Thanh ngồi trong lòng mình, ôm chặt lấy cô, quần kín chăn lấy hai người, tay còn thuận tiện nắm lấy bầu vú của cô, nhục cảm mềm mềm xộp xộp hết sức mê đắm từ lòng bàn tay truyền tới, Đường Thanh trừng mắt lên nhìn, ngồi không dám nhúc nhích, vì cô phát hiện, đã hết chăn để thay rồi.

Lúc này đêm đã khuya, xung quanh vắng lặng, thi thoảng có tiếng động không rõ, chắc là tiếng còi xe cách đó mấy dãy nhà, càng làm không gian trở nên tĩnh mịch.

Qua cửa sổ gỗ nhìn ra ngoài, bóng cây trên núi Hợp Hoan mờ mờ đường nét, xa hơn nữa là sương mờ mờ bao phủ trên hồ nước, xa hơn nữa là núi Yến Quy giống như một đường mờ xa xăm ở giữa lưng chừng không.

- Lần trước kéo Thịnh Hạ đi dạo phố gặp cô ấy.

Đường Thanh nhớ lại lần gặp mặt Hứa Tư trên phố, ngẩng đầu lên, áp mặt vào má Trương Khác, thủ thủ:

- Có hơi chua xót.

Trương Khác nghe Đường Thanh nói vậy, còn tưởng cô rất để bụng chuyện đó, đang nghĩ phải dùng lời ngon tiếng ngọt gì gạt qua chuyện này, nhưng vừa rồi ở thời khắc mấu chốt, cô ấy đâu ngừng lại?

- Nếu bỏ được bạn, mình đã chẳng cho tên đầu heo bạn hưởng lợi đâu, bạn đừng có mà đắc ý, mình thực sự muốn rời bỏ bạn đó.

Đường Thanh quay đầu lại trừng mắt nhìn y:

- Cái thứ xấu xa như thế còn cứ thích chọc vào người ta, giờ vẫn cứ không chịu yên ...

Trương Khác xấu hổ nhích mông ra đằng sau, vừa rồi sợ Đường Thanh không chịu nổi nên không dám ra sức phát tiết, hai tay siết chặt, kéo cả người Đường Thanh vào lòng, mềm mại âm áp, đúng là giết người.

- Mình đang nghĩ, có phải cô ta cũng như thế không, thực sự không rời được bạn, về sau lại nghĩ cho dù gặp nhau cười một cái cũng đâu có sao, nữ nhân có gì phải làm khổ nhau? Tất cả chỉ vì cái tên đầu heo bạn hại cả, không biết sau này còn hại không biết bao nhiêu người nữa. Chỉ là người mình khi đó cứ cứng đờ ra, bản thân cứ canh cánh trong lòng, không biết cô ta nghĩ về mình thế nào.

Nghe những lời Đường Thanh nói, Trương Khác cảm giác như được đại xá, vừa cảm động và yêu thương, đương nhiên không nói với cô Hứa Tư đã tới Kiến Nghiệp.

737. Chương 737: Nhu Tình Mật Ý

Tôn Tĩnh Mông hai tay ôm gối ngồi một mình trên giường, những người khác trong phòng đã tới KTV Thịnh Thế Niên Hoa ca hát thâu đêm rồi, cô chần chừ nhìn bóng đen xù xì ngoài cửa sổ, phát hiện tường KTX đã phủ một lớp tuyết, vệt sáng lẻ loi trong đêm đó càng làm cô thêm chạnh lòng.

Đôi khi nghĩ chỉ cần thoải mái thích một người là được, vậy mà không ngờ còn có lúc chua xót thế này, cảm lấy di động gọi cho chị gái.

- Chị à, chị đang làm gì thế?

- Vừa về tới nhà, xương cốt rời ra cả, sao muộn thế này lại đột nhiên gọi điện cho chị?

- Hôm nay mà vẫn làm việc sao?

Tôn Tĩnh Minh nghĩ chị mình có khi quên mất hôm nay là ngày gì rồi.

- Ủ, Cẩm Hồ yêu cầu chế tác ca khúc quảng cáo quá cao, về một cái là vùi đầu vào việc, phải phối hợp với sản phẩm mới của bọn họ tung ra thị trường, bên này có một chết cũng phải cầm cự.

Tôn Tĩnh Hương cười oán trách.

Lại phải nhớ tới tên đầu heo đó, trong lòng u uất, Tôn Tĩnh Mông gục đầu xuống, nói nhỏ:

- Vậy chị chú ý nghỉ ngơi nhé, em cũng ngủ đây.

Cúp điện thoại, lại gọi điện hỏi tình hình cha mẹ, xong quyết định gạt bỏ hết mọi suy nghĩ, kéo chăn trùm kín đầu ngủ.

oOo

Than trong lò đã cháy hết, chần không còn đủ giữ ấm nữa, Trương Khác và Đường Thanh về phòng, ôm nhau thủ thủ tâm sự, tới khi mí mắt nặng trĩu liền thuận theo tự nhiên lăn ra ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại Đường Thanh không ở trong lòng, dự vọng đã không được phát tiết thì chớ, con yên tĩnh lại ở bên cạnh trêu chọc, càng làm cơ thể như có hòn than đang cháy, đi chân trần bước ra khỏi phòng, tới hành lang nghe thấy tiếng đầu mỡ xèo xèo.

- Tiểu Thanh.

Trương Khác gọi, đứng ở đây không nhìn thấy tình hình trong bếp.

Đường Thanh đeo tạp dề từ trong bếp đi ra, tay còn cầm một cái khay, trên khay có một quả trứng ốp lếp gần như cháy đen rồi, ấy là Trương Khác đoán thế, vì nó trông giống mấy cục than hôm qua y ném vào lò nướng hơn.

- Không ăn sáng được rồi.

Đường Thanh lè lưỡi, tự biết xấu hổ chế ra được bữa sáng như thế.

Thấy cô nàng đi lại rất tự nhiên chẳng có gì trở ngại, Trương Khác nghĩ : “Bạn đem bản thân thành bữa sáng inh ăn là được!” Có điều mặt không lộ ra chút nào, phải lừa được cô bé này lên tầng rồi mới nói:

- Bạn mau lên đây, mình có cái này cho bạn xem.

Đường Thanh hưng phấn chạy lên lầu, vào phòng khắp khắp hỏi:

- Có cái gì mà thần bí thế?

Trương Khác giật phăng áo ngủ ra, lộ thân thể trần truồng không mặc gì cả, kéo Đường Thanh vào lòng, nói nhỏ bên tai:

- Bữa sáng để mình ăn bạn có được không?

Đường Thanh phát hiện bị sói lửa rồi, trợn mắt giờ nắm đấm nhỏ lên:

- Dám lửa mình à?

Dáng vẻ tức giận của cô nàng hết sức khả ái, vẻ mặt tỏ ra bất lực không làm gì nổi, tình dục Trương Khác bị khơi lên toàn bộ, hai tay sau lưng cô kéo quần xuống, lộ ra cặp mông trắng mịn như trứng gà bóc vỏ, đường cong nhu thuận nối tiếp với cặp đùi săn chắc đầy sức sống, giữa hai chân là một cái lạch màu hồng tươi ướm ất, trong ánh sáng ban mai phản xạ cái trắng sáng của tuyết, làm người ta chói mắt, làm người ta mê loạn lạc lối, cứ như thể Đường Thanh biến thành bữa sáng cho Trương Khác tận tình hưởng thụ.

Di động đã tắt, điện thoại để bàn bị rút giây, tóm lại không lo chuyện tốt bị Trần Tín Sinh phá ngang như lần trước, cả buổi sáng ngày 25, Trương Khác và Đường Thanh đều trốn trong phòng, tại Đường Thanh xấu hổ không dám ra ngoài gặp người khác, còn hết sức nghiêm túc đem đồ của cô ra phòng khách.

Lúc sáng sớm Trương Khác không thương hoa tiếc ngọc lắm, làm Đường Thanh đi lại hơi thiếu tự nhiên, thấy Trương Khác cứ cười xấu xa, Đường Thanh tất nhiên tức tới ngứa ngáy răng lợi.

oOo

~Trương Khác vốn muốn tổ chức đại tiệc bạn bè, Đường Thanh sống chết không chịu ra ngoài, liền gọi điện hẹn Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình, Hà Huyền tới chơi.

Đỗ Phi và Thịnh Hạ trở về trước buổi trưa, không biết lê lết ở đâu suốt từ đêm qua tới giờ.

Đám Mông Nhạc, Thời Học Bán cùng mấy cô gái trong phòng Tôn Tĩnh Mông hát hò tới sáng mới về, khi Trương Khác tới gõ cửa mấy người bọn họ còn đang ngủ bù trong phòng, chỉ đành kéo Đỗ Phi tới chợ mua một đồng nguyên liệu nấu nướng về.

Về tới nơi thấy không chỉ có đám Thời Học Bán, còn có cả mấy cô bạn cùng phòng của Tôn Tĩnh Mông.

Mấy cô gái này Trương Khác đều quen từ lần tham dự sinh nhật của Tôn Tĩnh Mông, khi Trương Khác vào cửa còn nghe thấy Tiểu Giai đang tình tứ nũng nịu với Trần Hiểu Tùng, liền cướp lấy điện thoại bảo hắn cũng tới ăn trưa.

Tịch Nhược Lâm sắc mặt có vẻ cô đơn, hôm qua cô theo đám Mông Nhạc đi hát, tới tận giờ vẫn không thấy Vương Hải Túc gọi điện hẹn đi chơi; so với sự hưng phấn của Mông Nhạc thì cô càng trở nên âm u.

Tối trưa Lệnh Tiểu Yến và Chu Tiểu Quân cũng kéo đến, may mà chung cư đủ lớn, có hai mươi người cũng không chật chội, mọi người vừa nô đùa vừa tíu tít chuẩn bị nấu nướng, ăn xong lại tản hết đi như bầy ong vỡ tổ, cuối cùng chỉ còn lại Trương Khác, Đường Thanh, Trần Phi Dung thu dọn tàn cuộc.

Đường Thanh mới nếm trái cấm, còn chưa tới tuổi tác chìm đắm trong hoan lạc, nhưng đóa hoa sau khi tưới tắm đủ lộ rõ khác biệt, thêm vào chút thẹn thùng xuân tình, ánh mắt long lanh quyến rũ, gò má trắng bóng phơn phớt ánh hồng, mỗi nụ cười đều vô tình tỏa ra hơi thở mùa xuân ấm áp.

Trần Phi Dung thì quen dùng sự lạnh lùng bao bọc bản thân làm người ta không dám tới gần, tới khi mọi người đi cả, chỉ còn Trương Khác và Đường Thanh, khuôn mặt trần trụi thanh xuân của cô mới có chút nụ cười, dưới hàng mi như núi xa, đều mất thâm thúy mà trong suốt, mang tới cảm giác êm dịu chứ không hề xa cách.

Trương Khác hết sức sẵn lòng ở cùng hai cô gái xinh đẹp như vậy trong một buổi chiều tuyệt, dù dọn dẹp bãi chiến trường hơi mệt.

Trương Khác đang buộc tạp dề quỳ dưới sàn lau dọn thì Triệu Bằng tặng ca cả ngày Giáng Sinh cuối tuần đưa một bản tài liệu tới, đó là lịch trình an ban của phái đoàn đàm phán TI và Cube.

Thời gian qua một loạt hành động của Cẩm Hồ không chỉ làm đồng nghiệp trong nước trở mắt nhìn cũng làm hai đối tác trọng yếu của Cẩm Hồ ở nước ngoài phải có đánh giá khác hẳn.

Ai cũng có thể ý thức được kỹ thuật Cẩm Hồ công khai thúc đẩy biến hóa sâu sắc của sản nghiệp di động nội địa.

Xem qua an bài lịch trình, Trương Khác không dị nghị gì, chỉ hỏi Trần Tín Sinh và Đinh Hòe, Tiêu Tấn Thanh lúc nào tới Kiến Nghiệp, rồi bảo Triệu Bằng rời đi.

Trương Khác cởi tạp dề ra, đưa cho hai cô gái đang bận rộn trong bếp:

- Mình còn chút việc phải làm, làm xong những việc này buổi tối mới có thể đưa hai bạn đi chơi được.

Trương Khác về thư phòng lấy tài liệu ra, xuống phòng khách sáng sửa rộng rãi ngồi đọc.

Đường Thanh bê một tách cà phê nóng hổi hương thơm ngào ngạt đi vào đặt trên bàn, ôm lấy Trương Khác từ phía sau, cùng đọc tài liệu với y, chỉ được một lúc là thấy huyết thái dương nhưng nhức:

- Khó quá ...

Trương Khác bảo cô ngồi xuống bên cạnh, Đường Thanh cười thẹn thùng, quay lại thấy Trần Phi Dung đang nhìn hướng khác, hôn nhanh lên môi y một cái rồi chạy qua đó nói chuyện, Trương Khác tiếp tục ngồi lê loi đọc tài liệu một mình.

Đó là báo cáo phương án kỹ thuật vi xử lý chuyên dụng do Cẩm Hồ nghiên cứu phát triển.

Cẩm Hồ muốn chân chính tiến vào hàng ngũ doanh nghiệp cung cấp linh kiện đầu nguồn phải có hệ thống sản xuất theo trục dọc của chính bản thân, vi xử lý có thể dùng trong nhiều loại sản phẩm điện tử, đồng thời có thể giải quyết di động sau này ngày càng đa năng là điều Trương Khác không thể không quan tâm.

738. Chương 738: Chạm Mặt

Đương nhiên muốn ngay lập tức phát triển bộ vi xử lý với toàn bộ bản quyền tri thức là khó khăn lớn, mức độ hao tiền, hao nhân lực, hao tổn thời gian khó mà tưởng tượng được, dù sao lúc này Cẩm Hồ không thể đem toàn bộ 400 nhân viên nghiên cứu đổ vào việc này.

Ti ở phương diện này lại tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm và kỹ thuật, đó là điều Cẩm Hồ rất khao khát.

Trương Khác rất kỳ vọng vào lần đàm phán hợp tác kỹ thuật lần này có được đột phá, nhưng kỹ thuật mà Cẩm Hồ dựa vào để làm TI ngưỡng mộ quá hữu hạn, hiện thứ duy nhất khiến Cẩm Hồ có thể kiêu ngạo là kỹ thuật độc quyền sản phẩm và loạt chip giải mã ở phương diện máy nghe nhạc số.

Căn cứ vào công ước quốc tế về “chống lũng đoạn”, cấm chỉ lạm dụng độc quyền kỹ thuật ở bất kỳ quốc gia nào, một kỹ thuật độc quyền cần phải được cấp quyền cho cá nhân hoặc cơ cấu thứ ba sử dụng.

Trước kia C-Cube đã phải đem chi giải mã đời 1 cho TI sử dụng, Toshiba cũng phải dùng chung Flash memory với Samsung.

Tất nhiên đây không phải là thứ miễn phí, hai bên cần phải trao đổi với nhau.

Mặc dù doanh nghiệp trong nước coi công ước này như mớ giấy lộn, nhưng Cẩm Hồ nếu muốn tham gia vào cuộc cạnh tranh toàn cầu thì phải tuân thủ quy tắc tương ứng.

Làm sao hợp tác sâu rộng hơn với C-Cube và TI đám Trần Tín Sinh đã đưa lên phương án tỉ mỉ, Trương Khác xem xong tài liệu thì đã gần hoàng hôn rồi.

Đóng chiếc Pocket PC vào, Trương Khác vận mình, trong phòng không có cảm giác sự tồn tại của người khác, không hiểu hai nha đầu kia chạy đi đâu mất rồi, cầm chiếc Pocket PC về phòng trên lầu, đi qua thấy ban cửa lên sân thượng mở, loáng thoáng tiếng thì thầm của hai cô gái.

Bên ngoài tàn tuyết đã phủ kín tán cây, thi thoảng lại có tiếng toong một cái trong trẻo, đó là giọt nước tan chảy nhỏ xuống mặt hồ.

Đường Thanh và Trần Phi Dung đang ngồi tán dóc bên lò than, thấy Trương Khác đi lên mới lười nhác đứng dậy, dáng vẻ hết ức yêu kiều làm người nhìn dễ chịu.

Buổi tối tới quảng trường gần Khổng miếu ăn cơm, sông Tiểu Tần đằng sau quảng trường là đường thủy chủ yếu của thành Kiến Nghiệp thời Minh Thanh, hiện tất nhiên không còn thấy cảnh mua bán nhộn nhịp năm xưa nữa, huyền ảo thì vẫn huyền ảo, có điều là một loại đèn màu lấp lánh.

Đám Trương Khác nhìn trúng một quán ăn Tương, đi vào đại sảnh hai bên là cô phục vụ mặc sườn xám, vóc dáng cao ráo, dung nhan tú lệ, một cô gái dẫn nhóm Trương Khác vào bàn, cô gái còn lại đưa thực đơn cho bọn họ, phục vụ rất tận tình chu đáo.

Đường Thanh quay đầu lại nhìn bóng lưng gợi cảm của cô gái phục vụ dẫn đường, kéo tay Trần Phi Dung than nhỏ:

- Cô gái đó thật là xinh đẹp.

Nếu nói tới xinh đẹp thì cả hai cô gái đó còn thua kém Đường Thanh và Trần Phi Dung một bậc, chỉ đáng tính là mức trung bình khá, chẳng qua giữa mùa đông rét mướt mặc sườn xám mỏng manh gợi cảm, cho nên trông bắt mắt mà thôi.

Còn về phần Đường Thanh vì sao lại phát ra một câu cảm thán như thế thì Trương Khác cũng hiểu, ai cũng có thói quen cho rằng các cô gái xinh đẹp là luôn được cưng chiều, được bảo hộ, bản thân y cũng như vậy.

Lần trước Thời Học Bân bị ăn đòn chẳng phải vì tâm thái này sao?

Con người là thế luôn có thêm kỳ vọng vào những thứ đẹp đẽ, đâu thể nói với Đường Thanh những lời tàn khốc rằng ở cái xã hội này xinh đẹp và quyến rũ đều là thứ rẻ tiền, hai cô gái này đứng ở đây đón khách chứ không tới chỗ họp đêm đã ít nhiều làm người ta được an ủi rồi.

Xã hội này đáng bị ai vậy đấy, nhưng không phải những điều tốt đẹp không hiện diện, hãy sống thực tế nhưng nên biết nhìn vào những mặt tốt.

Trương Khác chỉ mỉm cười, bất chấp ánh mắt tham lam, ghen tị bốn xung quanh, gọi món ăn theo sở thích của hai cô gái.

- Hay là uống chút rượu nhé? Thế nào cũng phải chúc mừng chứ.

Trương Khác nháy mắt với Đường Thanh.

Đường Thanh biết y nói tới điều gì, có chút xấu hổ:

- Ăn xong bạn phải lái xe, mình không không muốn bạn lái xe sau khi say rượu.

- Đúng là một cô bé ngoan, không sao, mình gọi người tới lái xe cho chúng ta là được.

Trương Khác gọi một chai rượu Tương Dụ (ChangYu).

Trần Phi Dung không hiểu chúc mừng cái gì, có lẽ hôm nay là ngày Giáng Sinh.

Không lâu sau thức ăn đưa lên, Trương Khác rót rượu cho hai cô gái, rót cho Đường Thanh nửa ly, đến khi rót cho Trần Phi Dung thì nhìn thấy Lâm Tuyết và Vương Hải Túc đi vào, đôi cầu nam nữ này trông rất là thân thiết.

- Bạn định chuốc say Phi Dung à?

Đường Thanh thấy Trương Khác rót tới quá nửa ly rượu mà không dừng lại, thấy ánh mắt y hướng ra ngoài cửa cũng nhìn theo:

- Bạn quen họ?

- Chỉ sợ họ giả vờ không quen mình.

Trương Khác quay lại đổi ly rượu đầy tràn của Trần Phi Dung ình, đem ly của mình cho cô.

Trương Khác đánh giá thấp Lâm Tuyết rồi.

Vương Túc Hải nhìn thấy Trương Khác thì chân nhũn ra, lòng thầm hỏi hận sao lại vào cái quán này? Lâm Tuyết thì thầm kêu xúi quẩy, nếu liệt kê những gương mặt mà cô ta ghét nhất, Trương Khác chắc chắn chiếm vị trí số một, song vẫn cười duyên đi tới:

- Khác thiếu gia đúng là thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, hiếm khi gặp được không ngờ đi ăn tối với hai cô bé xinh đẹp như hoa ngọc. Hai tiểu muội muội này là ai vậy? Có thể giới thiệu cho tôi biết không?

Nhìn hai khuôn mặt kiều diễm tươi trẻ đó, cô ta chỉ muốn cầm dao rạch ấy cái mới đúng.

Trương Khác liếc nhìn Vương Hải Túc, đoán chừng Lâm Tuyết đã nói với hần thân phận của mình, chỉ sợ hần có mười cái gan cũng không thừa nhận với Lâm Tuyết cái gọi là kế hoạch sản nghiệp phần mềm kỳ thực là ăn cắp của Vườn Sồi.

Với những lời trong bóng chứa kim của cô ta, Trương Khác cười khẩy:

- Giám đốc Lâm đúng là loại người nào cũng quen, vị Vương tiên sinh này là ai, giám đốc Lâm còn chưa giới thiệu cho tôi đó.

- Vị này là ...

Lâm Tuyết định giới thiệu Vương Hải Túc đột nhiên nhận ra lời y nói quá rõ ràng còn gì nữa, nghi hoặc hỏi:

- Hai người quen nhau?

Vương Hải Túc lòng bối rối, không biết vì sao Lâm Tuyết cứ cố miễn cưỡng diễn kịch với Trương Khác, lại sợ Trương Khác vạch trần mình trước mặt Lâm Tuyết, ứ ở không nói lên lời.

Trương Khác tiếp tục mỉa mai:

- Giám đốc Vương hiện không thềm chơi với đám nhãi con chúng tôi nữa, hóa ra là vì bám víu được vào cành cao rồi ...

Lâm Tuyết không muốn ăn cùng Trương Khác một nơi, trong lòng nôn nóng bất an như bị nhét cả đông cỏ vào đó, cùng Vương Hải Túc quay trở ra tìm chỗ khác.

Ra ngoài rồi Vương Túc Hải mới dè dặt hỏi:

- Sao giám đốc Lâm quen Trương Khác?

~~oOo

~~Trương Khác chẳng thềm lo chuyện Vương Hải Túc biết thân phận của mình, khi uống rượu hứng thú rất cao, uống hết chai rượu còn gọi chai nữa, hai cô gái cũng uống hết một chai, làn da sáng bóng nhuốm một lớp phấn hồng mê người, cực kỳ xinh đẹp.

Rời khỏi quán ăn, Đường Thanh hưng phấn kéo Trần Phi Dung đi tới Khổng miếu mua bóng, Trương Khác chỉ còn biết đi theo.

Mã Hải Long đã đánh xa tới đợi ngoài quảng trường, cần một cái là trong 5 phút có thể xuất hiện bên cạnh, Trương Khác không thích bị kẻ theo sát bên người.

Bóng bay chiếm thể tích rất lớn, không gian của chiếc Mercedes S60 còn tạm, nhưng không nhét nổi bảy quả bóng, thể là bảy quả bóng buộc sau xe, điều từ Khổng phủ tới Đh Đông Hải, từ ngô Học Phủ đi vào thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hai cô gái thích thú đi tới sân tennis trước KTX nữ treo bóng, Trương Khác trốn trong xe không dám thò mặt ra, hồi hận vì chuốc hai cô gái uống nhiều như thế.

Khó khăn lắm mới đợi được hai cô gái chơi ác buộc hết bóng xong vào xe, Trương Khác liền bảo Mã Hải Long khẩn cấp rời khỏi chỗ thị phi này, đến tận chung cư thanh niên mới xuống xe, cùng hai cô gái đến ngô Học Phủ chơi, Đường Thanh đã hẹn Trần Phi Dung cùng tới chung cư ngủ rồi, không lo KTX đóng cửa.

- Hô hô hô, buộc bóng sau xe thật là bắt mắt đấy, vang dội cả ngô Học Phủ nhé.

Thời Học Bản nhìn thấy đám Trương Khác đi tới nhiệt tình chào đón:

739. Chương 739: Sáng Sớm

- Hắc hắc, thường thôi thường thôi...

Trương Khác suy tính xem có nên dùng chiếc xe khác ít bắt mắt hay không, chứ đi đến đâu cũng có cảm giác có con mắt nhìn chăm chăm đằng sau không phải là ai cũng thích.

Tịch Nhược Lâm ôm một đồng tài liệu đi tới, có hơi lơ đãng, tới gần nhìn thấy đám Trương Khác giật nảy mình, luống cuống chào rồi trốn vào văn phòng, Trương Khác thấy vành mắt cô ta hơi đỏ, liền hỏi Thời Học Bản có chuyện gì.

- Vừa rồi nghe thấy chị ấy và tên Vương Hải Túc cãi nhau trong kia...

Thời Học Bản hiện giờ tất nhiên chẳng còn chút xíu thiện cảm nào với Vương Hải Túc.

Trương Khác không đem chuyện gặp Vương Hải Túc và Lâm Tuyết đi với nhau kể cho bọn họ, Đường Thanh nhìn thấy Đỗ Phi từ văn phòng đi ra, hỏi không chắc lắm:

- Các bạn có thiếu người không, có cần lao động miễn phí không?

Trương Khác ôm cổ Đường Thanh, vuốt mái tóc cô:

- Bọn họ bận tới mông bốc khối, chỉ bạn ngọc ngà đi hỏi bọn họ có cần lao động miễn phí hay không?

Kỳ nghỉ đông dài cho dù muốn đi Tân Vu nghỉ phép cũng phải đợi trường đại học cao đẳng nội địa nghỉ phép mới được, Đường Thanh muốn ở lại bên Trương Khác, dù thì thoáng về Hải Châu an ủi nhớ nhung của cha mẹ, cũng sợ không việc gì làm quần chân Trương Khác, nếu có thể cùng Thịnh Hạ tới Cty Sáng Vực giúp đỡ thì quá tốt rồi.

Trò chuyện tới khuya Trương Khác đưa hai cô gái về chung cư.

Đêm tuyết tan trời lạnh khác thường, sáng sớm hơi sương lạnh lẽo tụ trong phòng chảy như dòng nước.

- Lạnh quá!

Đường Thanh đẩy cửa phòng ngủ ra, gặp ngay một luồng không khí lạnh, sờn hết gai ốc, lặng lẽ đi tới giường Trương Khác, cô nàng dậy sớm không ngủ lại được, muốn lén lút tới xem tên đầu heo một cái rồi về phòng ngủ bù, đi tới đầu giường thấy Trương Khác vẫn mở mắt.

- Á, bạn dậy rồi à?

Đường Thanh quỳ xuống bên giường, ôm mặt Trương Khác.

Trương Khác vén chăn lên, Đường Thanh lắc đầu:

- Một lúc nữa Phi Dung dậy rồi.

- Chỉ nói chuyện chút thôi mà, bạn như thế không sợ lạnh à?

Trương Khác đưa tay ôm vòng eo mềm, kéo cô lên.

Đường Thanh chỉ mặc áo ngủ, không ngờ phòng Trương Khác lại lạnh như thế, giả bộ đùn đẩy một lúc mới chịu chui vào chăn, miệng còn oán trách:

- Trời lạnh cảm như thế, sao lại mở cửa sổ ra ngủ?

Rồi cuộn tròn trong lòng ỹ.

Trương Khác ôm eo Đường Thanh, cách lớp áo ngủ mỏng vuốt ve lưng cô, cảm giác mềm mại, cực kỳ tiêu hồn, đương nhiên đời nào y chịu chỉ sờ soạng là đủ, hai tay chui vào trong áo ngủ, nắm lấy bờ mông săn chắc, làn da láng mịn trơn bóng như mỡ đông, da thịt giữa hai chân lại càng mịn chết người.

Đường Thanh nhắm mắt lại, ngất ngây bởi những cái vuốt ve của Trương Khác, cánh mũi khẽ phập phồng, miệng nhỏ hồng hồng còn luôn mồm nói:

- Đừng, Phi Dung sắp tỉnh rồi, đừng làm thế, Phi Dung sắp tỉnh đây ...

Mặc dù chưa tới tuổi ham muốn hưởng thụ tình dục, nhưng dưới bàn tay lão luyện của Trương Khác, chẳng mấy chốc cô nàng bắt đầu rên rỉ nho nhỏ, đùi mở rộng trong vô thức, tuy có chống cự nhưng chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Trương Khác đè lên cơ thể xinh đẹp, nhìn khuôn mặt mang đầy xuân sắc dạt dào, trong lòng tràn ngập mật ngọt, hôm qua nhớ nhung nhưng lại chẳng thể bảo cô và Trần Phi Dung ngủ tách nhau ra, lúc này sao chịu để cô đi nữa.

Cúi đầu xuống say sưa ngậm lấy nụ hoa e ấp, một tay mơn chớn quả đào nhỏ còn lại, tay nhẹ nhàng luôn xuống khu vực hoa cỏ, hỏi thăm hang sâu thần bí thiếu nữ .

Phản kháng yếu ớt trong sự đè nén, hai chân quắp lại, tay Đường Thanh cố gắng đẩy y ra, nhưng bụng dưới khó chịu uốn lên, như muốn cọ sát hơn vào người Trương Khác, càng lúc càng lạc lối trong trong biển dục vọng, đến khi Trương Khác đưa tay nâng mông cô lên, Đường Thanh buông xuôi ...

Đúng lúc Trương Khác kéo cả quần lót Đường Thanh tới đầu gối thì bên ngoài có tiếng bước chân đi lại, Đường Thanh bịt miệng, dù cô này giờ cô vẫn cố gắng không phát ra tiếng động, trong phòng im phăng phắc chỉ có mồ hôi lấm tấm trên cơ thể cô chậm chậm chảy xuống.

Lúc Đường Thanh đi vào không cài cửa, lúc này nghe thấy tiếng Tôn Tĩnh Mông và Trần Phi Dung nói chuyện với nhau.

- Đường Thanh còn chưa dậy à?

- Vừa rồi mơ mơ hồ hồ nghe thấy bạn ấy dậy rồi, chắc đi vào nhà vệ sinh ... Oa, buồn ngủ quá cơ.

Nghe tiếng ngáp dài ngái ngủ của Trần Phi Dung mà Đường Thanh cứ như nghe tiếng sấm nổ, tức thì từ trạng thái ngáy ngất tỉnh lại, kéo quần chỉnh áo, chui ra khỏi chăn, ấn đầu Trương Khác xuống, ghé vào tai y nói nhỏ:

- Mau vờ ngủ...

Trương Khác dở khóc dở cười, một buổi bình minh tươi đẹp nhường nào, vậy mà bị người ta phá hoại thô bạo, lòng bức bối vẫn cứ phải giả vờ ngủ, nghe cô nàng cố làm ra vẻ trấn tĩnh chạy ra ngoài nói:

- Mình ở chỗ tên đầu heo, tên đầu heo ngủ như heo ấy, chúng ta vào vẽ lên mặt đi ...

Đại khái lúc chạy ra Đường Thanh kịp vớ lấy cái bút dạ rồi, có thể tưởng tượng ra bộ mặt vờ hờn hờ đắc ý của cô nàng, tiếp đó nghe thấy tiếng bước chân rón rén nín thở đi vào của ba cô gái, Trương Khác suy tính nên “tĩnh” lại hay để mặc họ vẽ bậy vẽ bạ lên mặt.

Thịt trên đùi bị nhéo mạnh, Trương Khác biết Đường Thanh đang cảnh cáo mình, đành ngậm đắng nuốt cay thành trò chơi cho ba cô gái, nghe ba tiếng cười nho nhỏ kìm nén, cảm thụ khuôn mặt họ rất gần mặt mình, mấy hương thơm khác nhau đồng loạt luồn vào cánh mũi, thầm nghĩ nếu kéo cả ba cô gái vào chăn thì sướng biết nhường nào.

Giấc mộng của nam nhân luôn luôn xa xỉ.

Đợi cho ba cô gái vẽ chán vẽ chê, Trương Khác mới vặn mình vờ tỉnh lại, ba cô gái giật nảy mình bỏ chạy ra ngoài, Trương Khác thuận tay chỉ kịp tóm lấy Đường Thanh, mà y cũng chỉ muốn tóm lấy Đường Thanh:

- Tiểu Thanh, bạn thật độc ác, bắt mình giả vờ ngủ lại còn vẽ bậy lên mặt mình, xem mình trừng phạt bạn ra sao?

Đường Thanh da mặt rất mỏng, tuyệt đối không dám để người khác biết cô và Trương Khác làm chuyện kia, vừa vùng vẫy vừa gọi Trần Phi Dung, Tôn Tĩnh Mông vào cứu.

Trương Khác sợ Đường Thanh ăn mặc phong phanh ở ngoài trời lạnh quá lâu bị cảm, đành thả cô nàng bỏ chạy ra ngoài.

~~oOo

Trần Tín Sinh và Đinh Hòe xuất phát từ Hải Châu vào buổi sáng buổi trưa tới nơi, Tiêu Tấn Thành bay từ Anh sang, máy bay hạ cánh lúc 9h sáng, Trương Khác không thích nghiêm túc ngồi trong văn phòng bàn việc, liền đón Tiêu Tấn Thành ở chung cư.

Lần này đi theo Tiêu Tấn Thành còn có người phụ trách ở Nhật Hàn là Trần Tuấn Huy, Triệu Văn Dục, đây là lần đầu tiên Trương Khác tiếp hai người này.

Từ khi ngô Học Phủ sửa sang xong, Tiêu Tấn Thành mới lần đầu tới đây, khi họ tới nơi thì Trần Phi Dung, Tôn Tĩnh Mông đã đi học, Đường Thanh tới Sáng Vực giúp đỡ.

Tiêu Tấn Thành báo cáo công việc thời gian qua với Trương Khác ở vườn hoa trên nóc nhà, nhìn khu vườn giữa mùa đông lạnh lẽo mà vẫn rực rỡ sắc màu sức sống, không khỏi hâm mộ nói:

- Chiêu đãi đoàn người Delfassy, Ngải Mặc ở đây rất thích hợp.

So với chiêu đãi thương vụ, người Mỹ càng coi trọng bữa tiệc tư nhân phi chính thức hơn, càng xúc tiến trao đổi và giao lưu hai bên.

Trương Khác gật đầu:

- Như vậy điều chỉnh lịch trình một chút cũng được ... Tôi định chiêu đãi anh ở đây, còn sợ anh cảm thấy không đủ trọng thị.

- Khác thiếu gia là ông chủ của chúng tôi, dù có mời quán bên đường, tôi cũng thấy vinh hạnh rồi.

Tiêu Tấn Thành quay đầu lại hỏi hai người kia:

- Các anh không ngại ăn cơm ở đây chứ?

Trần Tuấn Huy là sinh viên ĐH Bắc Kinh du học tại Nhật, tốt nghiệp xong định cư làm việc luôn ở nhật, nhận chức vụ mảng âm hưởng của Sony, hiện đang làm trợ thủ cho Tiêu Tấn Thành, phụ trách tiêu thụ sản phẩm của Ái Đạt (Nhật Bản).

Chỉ có điều cho tới bây giờ còn chưa chính thức đưa ra sản phẩm điện tử trên thị trường Nhật Bản.

Triệu Văn Dục nguyên quán Thẩm Dương, người Triều Tiên, du học ở Seoul, vốn làm việc kỹ thuật ở công ty bán dẫn Hynix tới 8 năm, nhưng vì cơn bão tài chính, Hynix tổn thất nặng nề, sa thải nhân viên hàng loạt, cuối tháng 10 hân chính thức gia nhập Ái Đạt (Hàn Quốc).

Nghe Tiêu Tấn Thành nói đùa, hai bọn họ tất nhiên cười lắc đầu, trong lòng vừa mong đợi vừa thấp thỏm về lần gặp mặt này.

740. Chương 740: Lý Do Trì Hoãn.

Trương Khác rất hứng thú với quá trình công tác của Trần Tuấn Huy ở Sony và Triệu Văn Dục ở Hynix, Sony là mục tiêu Cẩm Hồ đuổi theo, Hynix thì lại vừa đưa vào kỹ thuật sản xuất màn hình tinh thể TFT đời ba từ Nhật Bản, cũng đầu tư tương đối nhân lực vật lực tiến hành nghiên cứu phát triển LCD TFT đời bốn.

Mặc dù có rất nhiều nhiều doanh nghiệp điện tử Nhật Hàn dẫn tiến kỹ thuật sản xuất LCD TFT từ Nhật Bản, nhưng quan trọng nhất là trong bao nhiêu doanh nghiệp như thế có Hynix bị cơn bão tài Châu Á làm trọng thương lâm vào cảnh khó khăn.

Đáng tiếc là hiện giờ Cẩm Hồ không có đủ tài chính nuốt lấy Hynix, mà cho dù có gom đủ tài chính, thì tiêu hóa một con quái vật to lớn như vậy không phải việc đơn giản, không khéo con bị nó liên lụy, kéo vào nguy hiểm.

Không vội ra tay, nhưng Cẩm Hồ có thể làm được vài việc, Hynix đang rơi vào khó khăn tài vụ, phải cắt giảm nhân viên, Trương Khác muốn cố gắng hấp thụ hết số nhân viên nghiên cứu kỹ thuật của họ.

Trương Khác tạm thời không để lộ suy tính trong lòng ra, chỉ giải thích:

- Kỹ thuật LCD STN của Ái Đạt cần rất nhiều chỗ phải tăng cường, Hynix ở phương diện này rất đáng cho chúng tôi học hỏi, nếu như có thể, sẽ thành lập một phòng nghiên cứu ở Hàn Quốc chuyên tăng cường nghiên cứu kỹ thuật LCD STN.

Lcd STN chẳng qua chỉ là một loại kỹ thuật cấp thấp, đa phần các loại máy nhắn tin đen trắng đều dùng nó, còn màn hình màu tuyệt đại đa số dùng kỹ thuật LCD TFT.

Trần Tín Sinh, Đinh Hòe tới Kiến Nghiệp, bọn họ cũng tới thẳng chung cư ăn cơm.

Mấy ngày tới chỗ này sẽ dùng làm nơi tiếp khách, công tác tiếp đã có đầu bếp và nhân viên công tác xử lý.

Trần Tín Sinh, Đinh Hòe thời gian qua cứ mỗi một tháng là lại bay qua bay lại Nhật Hàn vài lần, bọn họ sớm đã rất quen thuộc với hai người Trần Tuấn Huy, Triệu Văn Dục, tới nơi câu đầu tiên là:

- Thế nào, có giật mình không?

Hai người kia chỉ cười, câu này trước mặt Trương Khác đúng là khó trả lời, nói không giật mình là nói dối, nói có lại thành không tôn trọng.

Trần Tín Sinh cười ha hả:

- Ít nhất hai người còn gặp Khác thiếu gia khi đã lên đại học, tôi gặp cậu ta khi mới học năm đầu cao trung cơ.

Trương Khác cười xua tay:

- mấy chuyện cũ xì này không nói nữa, chúng ta nghe xem công tác của phòng vận hành hải ngoại thời gian qua như thế nào đi.

Tiêu Tấn Thành cũng là một trong số thành viên của phòng hạng mục lớn, tổng giám đốc vận hành hải ngoại, thời gian qua trừ hiệp trợ Trần Tín Sinh, Đinh Hòe mở rộng kỹ thuật ở hải ngoại, chiêu mộ nhà khoa học và kỹ sư, con hiệp trợ nghiệp vụ mua bán linh kiện của Cẩm Hồ.

Giống như hai chiếc i19, i08 cho dù Cẩm Hồ có nắm hết kỹ thuật liên quan, nhưng bị giới hạn về trình độ chế tạo trong nước, một số linh kiện phải nhờ doanh nghiệp điện tử Nhật, Hàn, Đài Loan gia công.

Cẩm Hồ tuyên bố i08 có 80% nội địa hóa là có chút thổi phồng, dù sao hình thành được hệ thống sản nghiệp điện tử không phải chuyện một sớm một chiều.

Ngoài ra Tiêu Tấn Thành còn chớ chức trách trọng yếu là chuẩn bị mang MP3 ra nước ngoài.

Cẩm Hồ sớm đã có kỹ thuật MP3 tương đối chín muồi, nhưng việc đưa ra thị trường nước ngoài cứ lần lữa mới, hiện tới cuối tháng 12 rồi mà vẫn chưa xác định được thời gian cuối cùng.

- Sức sống mạnh mẽ và tiền đồ thị trường của M-1 là điều chúng ta không nghi ngờ gì, hoàn toàn có thể nói là một sản phẩm điện tử ý nghĩa mốc lịch sử, song ở phạm vi toàn cầu, Cẩm Hồ là một công ty không có danh tiếng gì ...

Nói tới đó Tiêu Tấn Thành hơi ngừng lại nhìn Trương Khác.

Trương Khác mỉm cười:

- Chút điều tự biết mình đó tôi cũng có, không phải cố kỵ gì, tôi triệu tập các anh tới đây là để nghe nịnh bợ hay sao?

Tiêu Tấn Thành cười ngượng, y lại tiếp tục:

- M-1 là sản phẩm điện tử hoàn toàn mới, một phương diện khác, Ái Đạt cũng là thương hiệu hoàn toàn mới, việc phát triển thị trường khó khăn hơn rất nhiều, không phải chỉ cần có thủ đoạn marketing tốt là có thể tung hàng ra bán, ở hải ngoại phương diện bảo hộ sở hữu trí tuệ nghiêm ngặt. Cẩm Hồ muốn tham gia phải tuân thủ quy tắc cuộc chơi, những điều đó tôi hiểu cả.

Trần Tín Sinh gật đầu, rất nhiều nhà doanh nghiệp thành công trong nước có nhận thức nông cạn về hoàn cảnh thương nghiệp nước ngoài, nhưng lại có dã tâm ra nước ngoài hô phong hoán vũ.

Chạy tới địa bàn người khác không rõ quy tắc cuộc chơi của người ta khó mà có kết cục tốt đẹp, may mắn là Cẩm Hồ không có lo lắng ở phương diện này.

Trương Khác lại nói:

- Khi Cẩm Hồ đưa sản phẩm ra thị trường, doanh nghiệp cùng nghề ở nước ngoài sẽ lợi dụng quy tắc cuộc chơi của bọn họ tạo ra cảm bẫy ngăn cản chúng ta có lợi nhuận đáng có, điều này là chắc chắn. Cho dù đối thủ cạnh tranh của chúng ta đều có tinh thần cạnh tranh công bằng, chỉ bằng nỗ lực của chúng ta, muốn đem M-1 thành sản phẩm chủ lưu phải tốn mất bao lâu, một năm, hai năm hay là lâu hơn nữa? Thời gian dài như thế đủ để đối thủ cạnh tranh của chúng ta hoàn toàn hiểu được kỹ thuật và đưa ra sản phẩm tương tự. Cho nên công tác giai đoạn đầu chúng ta phải làm cho thật kỹ lưỡng, có như thế mới mới tạo nên được nhiều chúng ngại và cảm bẫy cho đối thủ tiến vào thị trường này ...

~~0o0

~~Mùa đông Kiến Nghiệp có cái lạnh buốt xương, hàng cây Ngô Đồng cao lớn vốn ùm xum xuê lá cũng khuất phục trước cái lạnh tê tái chỉ còn thưa thớt cành cây khẳng khiu.

Bãi đỗ xe trước sân bay trống trải, gió lạnh hoành hành cản quét, trong không khí nó thét gào khoe khoang uy lực, ăn cơm trưa xong, đám Trương Khác cùng tới sân bay đón đại biểu của TI, C-Cube.

Trương Khác xuống xe, bị gió lạnh ập tới, cứ như kim đâm vào xương, nói với Trần Tín Sinh:

- Không ngờ phương nam cũng lạnh như vậy hả?

Trần Tín Sinh vừa mở miệng thì một cơn gió xoáy mang theo tuyết, lá khô bay cả vào miệng, khó chịu vô cùng, ngậm chặt miệng xua tay ý bảo vào đại sảnh hãy nói.

Trương Khác dựng cổ áo lên, kéo khóa kín mít, xoay lưng về hướng gió đi tới đại sảnh, không ngờ lại gặp hai người quen tổng giám đốc Cao Khoa KV và tiểu ma đầu Tạ Tử Gia.

Trong đại sảnh ấm áp, Úc Bình cầm chiếc áo khoác vàng ở tay, chiếc áo len bó ôm gọn lấy người, đem đường cong hông, ngực, eo tôn lên mức cực điểm, tuy không quá khoa trương, nhưng vừa nhìn một cái liền cảm thấy đó mới là vận vị nên có của một nữ nhân.

Cổ áo len rất thấp, mặc dù cổ còn quấn cái khăn len, nhưng vẫn lộ ra một mảng ngực trắng cùng khe sâu dự hoặc, phải thừa nhận cô ta là nữ nhân hiếm có.

Chẳng biết cô ta sau khi có được cổ phần ở Cao Khoa KV còn giữ quan hệ như trước với Chu Phú Minh hay không, thấy vị trí bọn họ tựa hồ khách muốn đón sắp xuống máy bay rồi, Trương Khác chỉ gật đầu, không định chủ động tới chào hỏi, cùng đám Trần Tín Sinh tới quán cà phê.

Mặc dù Tạ Tử Gia xinh xắn thanh tú, nhưng nam nhân đi qua đều đưa ánh mắt chiếu lên cơ thể nữ tính của Úc Bình, tên Trương Khác đó cũng như thế, làm Tạ Tử Gia uất ức nói:

- Nam nhân đều không có thứ gì tử tế, đứng cùng cô đúng là một sai lầm...

- Đứng ở đây một lúc rồi có thấy cô oán trách gì đâu?

Úc Bình cười tủm tỉm:

- Có cần tôi dạy cô cách dụ nam nhân lên giường không?

Rồi kéo tay Tạ Tử Gia đi về phía đám Trương Khác.

- Có thể gặp Khác thiếu gia ở đây thật vinh hạnh.

Úc Bình đưa bàn tay nhỏ nhắn ra:

- Chúng tôi đăng ký một công ty thiết kế ở Kiến Nghiệp, tuyển hai nhân viên thiết kế ở Hàn Quốc, 20 phút nữa sẽ tới nơi, vốn Trần Tĩnh cũng đi cùng, nhưng ở Hải Châu có việc gấp nên chậm trễ, tối mới tới nơi được.

741. Chương 741: Ý Đồ Của C-cube

Nếu chỉ có mỗi có mỗi Úc Bình thì Trương Khác ngay cả đứng cùng cô ta cũng không muốn, nhưng có tiểu ma nữ làm việc không theo quy củ ở đây, Trương Khác không muốn gây thêm cho bản thân rắc rối không thể dự đoán, đành đưa tay mời họ ngồi xuống ghế sofa đối diện nói chuyện.

Cao Khoa KV tuy được cấp quyền toàn bộ kỹ thuật chế tạo di động, nhưng không có năng lực hấp thu kỹ thuật, nên đám Trần Tĩnh lấy thiết kế và lắp ráp máy thành điểm đột phá.

Nghe nói buổi tối Trần Tĩnh tới nơi, cho thấy họ rất coi trọng công ty thiết kế, với Cao Khoa KV, đây là việc làm sáng suốt, Trương Khác nhớ ra gần đây ít gặp Tạ Tử Gia ở trường, nói:

- Công ty thiết kế do cô phụ trách phải không? Đúng là làm người ta mong đợi.

Nghe những lời giả dối của y, Tạ Tử Gia trợn mắt lên:

- Nếu tôi nói công ty thiết kế nằm đối diện với Cty Sáng Vực, tối qua tôi còn thấy anh đứng ở cửa sổ tí tởn tán tỉnh hai cô gái, thì anh có phản ứng gì?

- À ...

Trương Khác cứng họng, hôm qua đúng là y đứng ở cửa sổ tán dóc với Đường Thanh và Trần Phi Dung:

- Thật à?

Xem ra ngũ Học Phủ sau này náo nhiệt rồi, Tạ Tử Gia tuy làm người ta thấy mà sợ, nhưng tài hoa chói mắt của cô ở thương nghiệp là không cần nghi ngờ, chỉ cần có thời cơ thích hợp sẽ bùng sáng.

Hai nhân viên thiết kế Hàn Quốc đúng 20 phút sau ra đại sảnh, một nam một nữ, tướng mạo phổ thông.

Nửa sau thập niên 90, kỹ thuật chế tạo di động của Hàn Quốc không quá mạnh, nhưng bọn họ rất chú trọng thiết kế, đó là điểm Cẩm Hồ học theo.

Tạ Tử Gia rất muốn biết nhân vật nào khiến Trương Khác đích thân đi đón, nhưng đón được người rồi không thể không đi, vào xe rồi đầu óc vẫn quanh quẩn về chuyện này, di động trong ba lô sau lưng vang lên, lấy ra thấy do Trần Tĩnh gọi tới:

- A, chị tới rồi à, không nghĩ chị tới sớm thế, em đang trên đường về nội thành.

Máy bay từ Bắc Kinh tới Thái Bình Dương tới nơi đúng giờ, còn máy bay xuất phát từ Bắc Kinh lại chậm mất hơn một tiếng, Trương Khác đón được đoàn người Delfassy, Ngải Mặc rồi vẫn phải đợi Chu Chính Thanh tổng giám đốc TI Trung Quốc.

Delfassy là phó tổng giám đốc cao cấp của TI, xử lý nghiệp vụ khai phát vận hành thương nghiệp số, địa vị ở TI chỉ đứng sau vài người thôi.

Trương Khác cao tới mét tám đứng cạnh Ngải Mặc cứ như trẻ con, nhưng Delfassy lại thấp hơn y nửa cái đầu, hần năm nay 37 tuổi, mái tóc nâu, làn da và khuôn mặt khá giống người Châu Á.

Trương Khác đầu năm sang Dallas có tiếp xúc qua với Delfassy, đang tính xem có nên nhiệt tình tới ôm người bạn cũ này không, nào ngờ bị sinh vật khổng lồ từ sau chen lên ôm chầm lấy y, dùng giọng phổ thông quái dị nói:

- Mỗi lần thấy cậu là có bất ngờ lớn, hi vọng lần này không ngoại lệ.

Ngải Mặc trông qua có vẻ thô kệch, nhưng nếu cho rằng ông ta dễ tiếp xúc thì nhầm rồi, bị ông ta phá ngang, Trương Khác đành khắc chế bắt tay Delfassy:

- Hoan nghênh mọi người tới Trung Quốc, cá nhân tôi và Cẩm Hồ đều rất vinh hạnh đón tiếp ngài.

- Ti luôn thấy quan hệ với công ty trưởng thành nhanh chóng.

Delfassy nói tiếng Hán khá chuẩn mực, làm người ta phải vỗ tay kêu tuyệt là hẳn chưa bao giờ sống trong môi trường tiếng Hán, bắt tay hàn huyên với Trương Khác, tỏ ra hơi cứng nhắc, thậm chí còn nói lời khách sáo kiểu Trung Quốc đâu ra đấy:

- Cẩm Hồ trong ba năm qua trưởng thành với tốc độ làm người ta kinh ngạc, có thể nói là một trong số công ty có thành tích tăng trưởng nhanh nhất toàn cầu, ngài Engibous còn nói với tôi kiêu ngạo vì nghe kiến nghị của anh ba năm trước.

Delfassy và Trần Tín Sinh từng cộng tác với nhau thời gian dài, ôm nhau thân tình nói:

- Tôi đã nói anh đi là tổn thất không thể xem nhẹ của TI mà, thậm chí phải trì hoãn việc chính hợp ở Châu Á.

Trần Tín Sinh cười:

- Cho dù tôi rời TI gia nhập Cẩm Hồ cũng là nỗ lực vì lợi ích chung của hai bên, tin rằng chuyển đi này không làm anh thất vọng.

Đương nhiên Delfassy chỉ nghe thôi, bảo về lợi ích của ông chủ là tiêu chuẩn cơ bản nhất của nghề giám đốc.

Đội Chu Chính Thanh tới nơi, đoàn người trở về nội thành, Cẩm Hồ thống nhất an bài bọn họ ở khách sạn Hilton.

Về tới nội thành thì đã là hoàng hôn rồi, gió rất lớn, tuyết bay mù mịt khắp nơi, trời càng thêm lạnh, làm tốc độ xe chậm lại.

Ngải Mặc chui vào xe Trương Khác, Trần Tín Sinh và Đinh Hòe đi cùng Delfassy, lần này tổng cộng có sáu chiếc xe đi đón.

Trương Khác biết Ngải Mặc nhiệt tình như thế là có chuyện muốn chính thức đàm phán với y.

Sự hợp tác giữa Cẩm Hồ, TI và C-Cube ở chip giải mã làm quan hệ giữa ba công ty trở nên thân thiết, nhưng địa vị ba công ty không ngang hàng nhau, trên trường quốc tế Cẩm Hồ còn kém hai công ty kia xa tít.

Nhìn bề ngoài Cẩm Hồ thân thiết với TI hơn, nhưng lợi ích thương nghiệp luôn là điều ưu tiên suy tính hàng đầu, lần hợp tác này, Cẩm Hồ muốn có được điều kiện hợp tác có lợi hơn từ TI thì sự hỗ trợ của C-Cube là cực kỳ quan trọng.

- Đầu năm tôi mạnh mẽ yêu cầu BQT thành lập công ty phát triển nghiệp vụ ở Trung Quốc, tiếc là ít người thấy tương lai của thị trường Trung Quốc, đều đâm đầu vào thị trường Âu Mỹ.

Xe vừa mới khởi động Ngải Mặc đã oán trách:

Nghe ông ta nói thế Trương Khác chỉ cười, tính cách thẳng thắn này của Ngải Mặc rất làm người ta thích, thường thường cũng là thủ đoạn hữu hiệu hạ bệ đối thủ đàm phán, không rõ mấy phần do tính cách mấy phần là thủ đoạn, Trương Khác biết thế song vẫn thích Ngải Mặc, đó là sự lợi hại của ông ta.

Trương Khác làm bộ ngạc nhiên:

- C-cube cung cấp chip giải mã SVCD cho doanh nghiệp trong nước do đại lý vất vả thay, công việc nhàn nhã, cần phải thành lập công ty nghiệp vụ sao?

Ngải Mặc chỉ mặt y cười lớn:

- Cậu đang hả hê hi vọng chúng tôi đâm vào bế tắc chuyên nghiệp hóa mãi mãi không thoát ra được chứ gì?
- Hai hoàn cảnh thị trường khác nhau, hai loại mô hình vận hành khác nhau, cái nào hơn cái nào kém chưa có kết luận, sao gọi là bế tắc được.

Trương Khác thần nhiên nói:

- Đương nhiên nếu C-cube quyết định thành lập công ty đầu tư ở nội địa, mở rộng nghiệp vụ là điều chúng tôi vui vẻ muốn thấy ...

Trước đó cao tầng C-cube hành động chậm chạp không phải bọn họ coi thường thị trường Trung Quốc, mà bọn họ định vị nghiệp vụ ở vai trò cung cấp linh kiện, như Trương Khác đã nói, chỉ cần giao cho cơ cấu cấp văn phòng xử lý là đủ.

Ở tầng cấp C-Cube và TI, Cẩm Hồ không giúp gì được họ, như thế muốn có được lợi ích từ người ta cũng khó.

C-cube mở rộng nghiệp vụ, có ý muốn tiến vào nghiệp vụ mới là thay đổi Trương Khác muốn thấy, điều đó có nghĩa là Cẩm Hồ có thể hợp tác với C-Cube mật thiết hơn.

Trương Khác nhìn cảnh sắc ngoài cửa đợi Ngải Mặc nói tiếp thì ông ta lại tắt đài.

Đợi một lúc vẫn không thấy Ngải Mặc nói gì, quay sang thấy ông ta tựa cười tựa không nhìn mình, lại còn làm cao nữa, đúng là dở khóc dở cười:

- C-cube lựa chọn đầu tư vào Trung Quốc lúc này hẳn là phương diện DVD có được đột phá rồi phải không?
- ...

Ngải Mặc há hốc mồm:

- Về mặt của tôi hẳn là không tiết lộ được nhiều tin tức như thế, sao cậu đoán trúng ngay được?
- Nếu ông không giả thần giả quỷ tôi cũng chẳng nghĩ tới phương diện đó.

Với C-Cube mà nói, có thể làm bọn họ chủ động tìm Cẩm Hồ, khả năng lớn nhất là hợp tác đầu đĩa DVD mà thôi, hiểu mình hiểu người không có gì khó đoán.

Để Trương Khác thuận miệng đoán ra rồi Ngải Mặc không cố làm ra vẻ thần bí nữa:

- Hiện giờ không một công ty nào tuyên bố nắm được toàn bộ kỹ thuật độc quyền DVD, cho nên cuối cùng chỉ có cách cấp quyền cho nhau sử dụng. Ở phương diện giải mã chúng tôi có được chút đột phá, chắc viện nghiên cứu Thái Khắc cũng có thành tựu về mắt đọc rồi hả? Nếu hai công ty chúng ta không liên minh với nhau, tiến hành trao đổi kỹ thuật, có khi cuối cùng bị đẩy khỏi thị trường DVD. So với Phillips và Sony chúng ta đều có cái không bằng.

- ...

Đến lượt Trương Khác há hốc mồm, y không ngờ C-cube muốn tiến vào thị trường sản phẩm đầu cuối chứ không thỏa mãn ở vai trò cung cấp linh kiện đầu nguồn nữa.

Trầm ngâm một lúc Trương Khác mới nói:

- Không giấu ông, Thái Khắc đúng là có được một số kỹ thuật độc quyền, nhưng Thái Khắc do Cẩm Hồ và TI liên doanh lập nên, vì sao ông không tiếp xúc với TI ở phương diện này? Ông và Delfassy ngồi cùng máy bay lâu như vậy cơ mà.
- TI không có hứng thú tham gia vào thị trường sản phẩm, tôi nghĩ chỉ cần không tổn hại lợi ích của TI, họ sẽ vui vẻ để Cẩm Hồ chủ đạo phương diện vận hành Thái Khắc, ngoài ra rất nhiều kỹ thuật của Cẩm Hồ ở SVCD có thể dùng trên đầu đĩa DVD, chúng ta nếu đã liên hợp, tất nhiên phải nắm càng nhiều lợi thế càng tốt.

Lần này mời đoàn người Ngải Mặc tới đây chủ yếu là tìm bên thứ ba hợp tác máy MP3, không ngờ ông ta vừa mới tới nơi đã chủ động nhắc tới hợp tác đầu đĩa DVD đúng là thu hoạch bất ngờ.

Nửa tiếng sau tới được khách sạn Hilton.

Bay liên tục hơn mười mấy tiếng, đoàn người Ngải Mặc và Delfassy đều rất mệt mỏi, ăn tối xong chỉ nói chuyện qua loa rồi về phòng ngủ.

Thời gian còn sớm, Trương khác cùng Đinh Hòe, Tiêu Tấn Thành vào phòng Trần Tín Sinh, đem ý tứ hợp tác của C-Cube nói với họ.

- Chắc chắn là bọn họ cũng biết có công ty khác đột phá kỹ thuật chip giải mã DVD rồi, cho nên không thể phục chế mô hình cũ với VCD nữa. Tiến vào thị trường sản phẩm là vì bất đắc dĩ, họ không muốn doanh thu bị tuột dốc ...

Trần Tín Sinh đại khái đoán được ý đồ thương nghiệp của C-Cube.

Tiêu Tấn Thành cũng có phán đoán tương tự:

- Ưu thế thị trường của bọn họ là ở Âu Mỹ, như vậy chúng ta có thể mượn họ đưa MP3 vào đó, trao đổi kỹ thuật MP3 cho bọn họ sử dụng?

Căn cứ vào công ước quốc tế chống lũng đoạn, cấm chỉ lạm dụng kỹ thuật độc quyền, phải cấp quyền cho bên thứ ba sử dụng, tránh một công ty dựa vào độc quyền kỹ thuật lũng đoạn thị trường.

Cấp quyền cho công ty nào, công ty đó sẽ thành đối thủ cạnh tranh trực tiếp, nếu cấp ột công ty nhược tiểu, phải tính tới khả năng bị công ty khác thôn tính, nên đây không phải là vấn đề đơn giản.

Trương Khác gạt đầu:

- Thời kỳ đầu mục tiêu thị trường của chúng ta là Nhật Hàn, ĐNÁ, không có sức để ý tới nơi khác, giao Âu Mỹ cho C-Cube cũng là lựa chọn tốt.

742. Chương 742: Động Tĩnh Hơi Lớn

Đường Thanh ở Kiến Nghiệp nên Trương Khác không ở khách sạn Hilton quá lâu, nghĩ nếu Đường Thanh không cảm thấy quá nhàm chán, về sau có thể đưa cô tham gia bữa tiệc thương nghiệp như thế này.

Tối ngô Học Phủ thì đã qua thời gian KTX đóng cửa, đám Đỗ Phi còn chưa được nghỉ ngơi, đang bù đầu vì công tác chuẩn bị bồi dưỡng mạng vi tính, Trương Khác đi vào, thấy bọn họ đang ở phòng làm việc lớn thảo luận nội dung công việc ngày mai, Đường Thanh cùng Trần Phi Dung, Thịnh Hạ đều ở bên cạnh nghe rất chuyên chú.

Đường Thanh mặc áo khoác phấn hồng, mái tóc dày dùng một sợi giây buộc tùy ý để sau vai, thấy Trương Khác đi vào uể oải vẫy tay, không tìm được ngáp một cái, xấu hổ che miệng, gò má đỏ ửng dưới ánh đèn hết sức nhu hòa thùy mị.

Trương Khác đi tới ngồi cùng Đường Thanh, ôm cô trong lòng, đưa chân đá Đỗ Phi hất đầu sang phía đối diện:

- Mà biết đó là công ty gì không?

- À, đương nhiên là biết.

Đỗ Phi cười:

- Lúc chập tối Trần Tĩnh còn qua đây chào, mà không ở đây thôi.

- Vậy à, tao ra sân bay gặp Tạ Tử Gia mới biết.

Thấy Đỗ Phi biết rồi Trương Khác không nói gì thêm, Đường Thanh mắt díp lại, liền nắm tay cô về ngủ trước, Đường Thanh tất nhiên kéo theo Trần Phi Dung, Trương Khác nghĩ nếu hai cô gái cứ dính lấy nhau thế này thì mình nghen chết à?

Đường Thanh dù sao cũng phải về Hải Châu ở vài ngày, nếu không cha mẹ cô sẽ rất thương tâm, sáng ngày hôm Trương Khác bảo công ty phái xe đưa cô về nhà.

Đàm phán hợp tác kỹ thuật giữa Cẩm Hồ và TI, C-Cube chính thức triển khai, Trương Khác vốn định buổi sáng tới khách sạn Hilton tham dự ngày đàm phán đầu tiên, vừa lên xe thì nhận được điện thoại của Trần Tín Sinh nói có phóng viên mai phục ở khách sạn, liền thay đổi quyết định.

Thời gian qua rất nhiều doanh nghiệp có ý tiến quân vào sản nghiệp di động kéo nhau tới Hải Châu, Kiến Nghiệp, đa phần là ở Kiến Nghiệp, đều ở trong khách sạn không nhiều lắm ở nơi này như Hilton.

Ngay từ hôm qua khi đoàn người Trương Khác tháp tùng đám Ngải Mặc, Delfassy tới khách sạn Hilton đã được người trong nghề chú ý rồi, những phóng viên nhạy tin lập tức kéo tới ôm cây đợi thỏ, tin tức mau chấu tiết lộ ra ngoài.

Cẩm Hồ vừa chia sẻ kỹ thuật hàng chục triệu đô cho xí nghiệp trong nghề dùng, nên có chút động tĩnh thôi thì các doanh nghiệp khác đều hết sức miễn cưỡng, có chút gió lay cỏ động là không thoát khỏi tai mắt phóng viên, huống hồ ba vị chóp bu của tập đoàn Ái Đạt cùng xuất hiện.

Trương Khác không đích thân đi tham dự đàm phán được rồi, cũng chẳng sao vì y đủ tự tin vào đám Trần Tín Sinh, chỉ tiếc sáng sớm không về Hải Châu cùng Đường Thanh, đành vào thư viện đốt thời gian.

Chừng 10 giờ Trương Khác nhận được điện thoại của Diêu Văn Thịnh:

- Cẩm Hồ lại có kế hoạch gì lớn thế, có tiết lộ chút được không? Cậu phải biết cú điện thoại này không phải do bản thân tôi muốn gọi đâu đấy.

Trương Khác bật cười, là La Quân và Vương Duy Quân ngồi không yên được, có điều dù sao là hoạt động thương nghiệp bình thường của Cẩm Hồ, bọn họ không tiện gọi điện hỏi trực tiếp, nên chỉ thị Diêu Văn Thịnh thăm dò.

Giữa Cẩm Hồ và La Quân chỉ là nương tựa vào nhau, xong từ lần trước Vương Duy Quân chủ động tỏ thiện chí, Trương Khác sẵn lòng phát triển mối quan hệ với ông ta mật thiết hơn, hỗ trợ nhau lập nên căn cơ không thể lay động ở Kiến nghiệp.

Xem đồng hồ thấy chưa tới giờ ăn cơm, liền bảo Diêu Văn Thịnh vừa vặn muốn tới Tân Phố xem qua, hẹn hẳn và Vương Duy Quân ăn cơm để thuận tiện báo cáo công tác.

Trương Khác thu dọn sách vở, y không bảo Mã Hải Long tới tận nơi đón, như thế quá bất mắt, vội vàng tới cổng trường.

- Đây ..

Trương Khác quay đầu lại, Trần Tĩnh một mình đứng cửa hàng trung chung cư thông thả đi tới, cô mặc áo choàng màu cà phê, giày cao gót mang vẻ đẹp hút hồn của mỹ nữ trí thức, vẫy tay với Trương Khác, vẻ mặt hưng phấn ửng hồng.

- Hôm qua nghe nói cô tới Kiến Nghiệp, không ngờ hôm nay được gặp rồi.

Trương Khác đi nhanh tới:

- Buổi trưa anh có thời gian không?

- Sao, muốn mời tôi ăn cơm à?

Trương Khác nói kế hoạch của mình:

- Nếu cô không có chuyện gì thì đi cùng tôi nhé.

- Được không?

Trần Tĩnh hơi chút bất an khó hiểu, là chủ tịch Cao Khoa KV tiếp xúc với quan viên Kiến Nghiệp đâu có gì không ổn.

- Có gì không được?

Trương Khác nhún vai, cùng Trần Tĩnh đi ra xe.

Trừ chiếc xe chuyên dụng của Trương Khác, còn có một chiếc Buck đen đi cùng bọn họ.

Vừa đi qua Tiểu Giang thì thấy Vương Duy Quân và Diêu Văn Thịnh ở đó đợi, không nói chuyện môn lái xe tới đó đón y, chỉ nói là đi thị sát tiến độ thi công Nhị Kiều.

Trương Khác chỉ Trần Tĩnh giải thích cho bọn họ:

- Cao Khoa KV gần đây thành lập công ty thiết kế điện thoại di động, tôi rời trường thì gặp Trần tiểu thư, nên mời cô ấy đi cùng báo cáo công tác. Doanh nghiệp di động trong nước nếu muốn theo kịp doanh nghiệp di động Âu Mỹ ngay là điều không hiện thực, bỏ công sức vào thiết kế sản phẩm là con đường tắt kéo gần khoảng cách.

Đám Vương Duy Quân đều biết ân oán dây dưa trước giờ của Cẩm Hồ và Khoa Vương, loại ân oán này không thể giải quyết nhanh gọn thống khoái được, huống hồ lại còn dính lứu tới một mỹ nhân thiên kiều bá mị, đại khái ai cũng sẵn lòng nhận thêm chút rắc rối.

Xe đi về phía đại học Tân Phổ, qua đoạn khu vực bãi loạn thạch, Trương Khác đề nghị xuống xe đi dạo, đứng trên con đường bốn phía không có gì che chắn, gió thổi lồng lộng, Diêu Văn Thịnh kéo Trương Khác xuống đề tránh giá, nháy mắt với y:

- Làm sao có thể trùng hợp gặp được như thế?

Trương Khác giang tay ra không dám, thấy Trần Tĩnh đang cẩn thận xuống đề, vì tránh Diêu Văn Thịnh nói bậy nói bạ nên không chủ động tới đỡ, y thì chẳng sao, nhưng với một cô gái mà nói, có khi điều đó đem tới phiền toái khó đoán được.

Trần Tĩnh thấy Diêu Văn Thịnh kéo Trương Khác nói chuyện lại còn nhìn mình rất mờ ám, biết ngay hẳn không nói gì hay ho, tới ngay cả Úc Bình cũng suy đoán cô và Trương Khác có quan hệ bất thường, mặt đỏ lên.

Nếu ai biết chí khí của Trương Khác sẽ hiểu Cẩm Hồ nâng đỡ Cao Khoa KV phù hợp với chiến lược chính thể của bọn họ, có lẽ Cao Khoa KV hơi may mắn một chút, cũng có lẽ là quan hệ riêng có chút tác dụng.

Đề ở đây không có bậc thang để xuống, Trần Tĩnh đi bót cao gót rất chặt vật, không dám để Trương Khác đỡ mình, nhưng lại hơi giận Trương Khác không chủ động tới đỡ mình.

Vương Duy Quân hơi béo, đi còn vất vả hơn Trần Tĩnh, xuống được dưới đề thì thở hồng hộc:

- Chỉ lo không cẩn thận lăn xuống sông, chẳng bằng đứng trên đề uống gió cho xong.

Chỉ bãi loạn thạch:

- Cái chỗ này khó nuốt nhất, lại còn ảnh hưởng cả khu vực xung quanh không làm ăn gì được.

Trương Khác nhìn bãi loạn thạch rộng cả kilomet vuông, nói:

- Thế nào cũng có cách giải quyết.

- Cậu là người lắm ý tưởng, chỉ điểm cho khu một cái đi.

- Người khác cảm thấy bãi loạn thạch này không trồng không cấy, tiêu điều, u ám. Nhưng tôi lại thấy đá trắng ở đây rất đẹp.

Trần Tĩnh lần đầu tiên tới nơi này, ấn tượng đầu tiên khi xuống xe cũng cảm thấy tiêu điều, cho dù có ít cỏ dại mọc giữa khe đá cũng bị gió thổi khô héo gãy rạp, trông giống như cái đầu chốc ghê, rất xấu xí, nghe Trương Khác nói thế thì nhìn lại, đẹp thật sao?

Vương Duy Quân gãi đầu, ông ta cũng chẳng nghĩ ra bài loạn thạch này có gì đẹp, có điều nể mặt Trương Khác cười ha hả nói:

- Vậy tôi phải lòi cái đám ăn không ngồi rồi của cục quy hoạch ra đây vắt óc suy nghĩ mới được. Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, động tĩnh ở khách sạn Hilton rất lớn đấy, nếu Cẩm Hồ có hành động gì lớn muốn làm chúng tôi bất ngờ thì tôi cũng đành đợi vậy.

Trương Khác tất nhiên không dám để ông ta phải đợi, đáp:

- Tôi cũng có vài điều muốn thông báo trước cho khu, mong khu báo cáo lại cho thành phố, lần này TI phái đoàn đại biểu cao cấp tiếp xúc với chúng tôi thảo luận khả năng đầu tư vào nhà máy tinh viên. Theo kế hoạch ngày mai ngài Tôn Thượng Nghị, Quách Tùng Duyên cũng tới Kiến Nghiệp

- A, Cẩm Hồ nhanh thật, đã tiếp xúc với TI rồi sao?

Vương Duy Quân mừng rỡ.

743. Chương 743: Xe Buýt Điện

Hạng mục nhà máy tinh viên được cả nước chú ý, có thể nói chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại, Cẩm Hồ có cả đoàn đội kỹ thuật tự Đài Tích Điện, còn liên hợp với Diệp gia, Tôn gia cùng với công ty bán dẫn Singapore, có thể nói là hạng mục nhà máy tinh viên nắm chắc thành công nhất trong nước tới nay.

Không ngờ Cẩm Hồ còn suy tính đưa đối tác chiến lược còn thực lực mạnh hơn nữa tới, chỉ cần bám được vào cái chân to của TI, thậm chí có thể dễ dàng phá vỡ phong tỏa kỹ thuật của Nhật Hàn, Đài Loan cùng phương Tây với Trung Quốc.

Đây đúng là tin tức rất đáng mừng.

Tất nhiên chỉ nghe tin tức Vương Duy Quân không thỏa mãn lắm, nếu chỉ đàm phán hạng mục này phải do Liễu Chí Thành phụ trách mới đúng, vậy mà Liễu Chí Thành chưa lộ diện đám Tô Tân Đông đã tiếp xúc trước.

Diêu Văn Thịnh rất am hiểu tình hình, nghi hoặc hỏi Trương Khác:

- Ti luôn nỗ lực giảm bớt nghiệp vụ tầm trung và thấp, nói thẳng ra, nhà máy tinh viên chỉ sản xuất được sản phẩm chỉ là thứ cấp thấp. Hai nữa là cơn bão tài chính còn chưa ngừng, ngay kinh tế Âu Mỹ cũng chịu ảnh hưởng, trong hoàn cảnh này bất kỳ vụ đầu tư nào cũng phải cẩn thận gấp bội. Thêm nữa TI phải suy nghĩ tới áp lực chính quyền Mỹ.

Trần Tĩnh không nói, cô nghĩ TI phái nhân vật như Delfassy sang thì hẳn đàm phán tiến vào giai đoạn thực chất rồi, không cần nghi ngờ.

Trương Khác lắc đầu:

- Thị trường Âu Mỹ đang ngày càng bão hòa, mà thị trường mới nổi lại tập trung vào thị trường tầm trung và thấp. Ngoài ra cơn bão tài chính rồi có lúc ngừng, đầu tư lúc này nhắm vào khi mất giá, theo đuổi lợi nhuận khi tăng trưởng.

Diêu Văn Thịnh gơ tay đầu hàng:

- Tôi đâu có làm biện luận, loại chuyện này có biện luận ba ngày ba đêm chưa chắc thuyết phục được ai. Chỉ có thể khẳng định nhà máy tinh viên không thể làm TI đặc biệt hứng thú, tôi nghĩ nhất định Cẩm Hồ có thứ làm TI động lòng hơn.

Vương Duy Quân gật gù:

- Tôi cũng cho rằng như vậy.

Trương Khác mỉm cười:

- Trước đó, Cẩm Hồ và TI, C-Cube đã có hợp tác nhất định ở lĩnh vực liên quan lần này sẽ tăng cường sự hợp tác đó.

Rồi hỏi Trần Tĩnh:

- Nghe nói Khoa Vương lập hạng mục đầu đĩa DVD?

- Tôi cũng nghe nói thế, nhưng tình hình cụ thể tôi không rõ lắm, Tạ Kiếm Nam và Samsung tiếp xúc khá mật thiết, tôi nghĩ chắc sẽ mượn sức họ.

Cho dù đã đường ai nấy đi, nhưng Trần Tĩnh không tiết lộ cơ mật của Khoa Vương, cười xin lỗi, hỏi lại:

- Cẩm Hồ cũng hứng thú với đầu đĩa DVD sao?

- Quốc gia mới nổi và quốc gia phát triển khác nhau, SVCD không thể được cấp quyền nội dung, căn bản không tiến được vào Âu Mỹ nơi bảo vệ bản quyền nghiêm ngặt, Cẩm Hồ muốn đưa đầu đĩa bán tới đó, chỉ có thể là DVD thôi, lần này chúng tôi hợp tác với TI, C-Cube là vì vấn đề này...

Trương Khác thẳng thắn đáp.

Trần Tĩnh thốt lên:

- Á, như vậy Khoa Vương vẫn tụt hậu so với Cẩm Hồ một bước xa.

Samsung ở lĩnh vực đầu đĩa khẳng định kém xa TI và C-Cube, Trần Tĩnh không hiểu Tạ Kiếm Nam biết tin tức này sẽ có tâm tình thế nào, nhưng cô cũng sẽ không nói cho hắn biết.

Đi tới công trường Trung Tinh Vi Tâm một vòng, buổi trưa ở lại ăn cơm tại công trường, dùng cơm xong Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh trở về khu, Trương Khác và Trần Tĩnh vòng qua Đại Kiều về trường, còn tưởng tình hình giao thông buổi trưa sẽ tốt một chút, không ngờ xe vừa lên cầu dẫn đã bị kẹt cứng, tiến lùi không xong.

Hạ cửa sổ xuống nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy tiếng còi xe inh ỏi, chẳng hiểu xảy ra chuyện gì làm tắc đường, Trương Khác tay ôm gáy nói:

- Hay là chúng ta đi bộ rồi bắt xe về ngõ Học Phủ.

Trần Tĩnh nhướn miệng cười:

- Ủ, tôi còn chưa có cơ hội đi lên Đại Kiều ...

Cô đương nhiên không ngại ở riêng bên Trương Khác, hai người bỏ Mã Hải Long lại nhàn nhã đi bộ sang bên kia cầu.

Trên cầu không có gì che chắn, gió tây bắt buốt lạnh, người đi bộ qua cầu phải xoay lưng chắn gió, tóc Trần Tĩnh bị gió thổi tung dính lên mặt, cánh môi đỏ hồng cùng mái tóc đen nhánh phối hợp thành sự hấp dẫn lạ thường, Trương Khác mãi nhìn vấp chân thiếu chút nữa té ngã, may Trần Tĩnh nhanh tay giữ được mới không bêu mặt, nhưng làm cô không nhịn được cười rúc rích, sóng mắt đong đưa phong tình vô hạn.

Trương Khác cười xấu hổ viện cớ nói:

- Cái cầu này lâu lắm chưa sửa ...

Thấy Trần Tĩnh vẫn còn cười, nói:

- Đám yêu tinh hại người các cô ra đường phải đeo mặt nạ vào.

- Sao không nói con mắt láo liên của anh đáng móc ra?

Trần Tĩnh bĩu môi, đưa tay gạt sợi tóc che trước mắt ra, phải vừa đi vừa giữ mái tóc.

- Tay cô có lạnh không?

- Anh có sợi giây nào không, để tôi buộc tóc?

Trần Tĩnh hỏi, nhiệt độ âm 5-6 độ C, để tay bên ngoài một lúc buốt hết cả, đúng là ngồi xe không biết được cái khổ bên ngoài.

- Để tôi giúp cô.

Trương Khác đi ra sau lưng Trần Tĩnh, vén tóc cô gọn lại rồi nhét vào trong cổ áo khoác:

- Thế này đã được chưa?

- Cảm giác lưng cứ cộm cộm, anh chỉnh lại giúp tôi...

Khi nói câu này Trần Tĩnh hoàn toàn không nghĩ gì, đến khi Trương Khác luồn tay vào áo khoác giúp cô dàn đều tóc ra, mới cảm thấy động tác này quá thân mật, vai cứng lại, toàn thân nóng ran, may mà xoay lưng lại với Trương Khác, Trần Tĩnh hít sâu một hơi cố ép bản thân trấn tĩnh lại, nếu không để Trương Khác phát hiện ra thì mất mặt lớn.

- Xong rồi.

Trương Khác rút tay ra, còn vuốt lại áo khoác của Trần Tĩnh, mái tóc đen ôm sát mặt làm cô rất đẹp:

- Giờ không sợ bị gió thổi bay nữa.

Trần Tĩnh cho tay vào túi áo, cùng Trương Khác sóng vai đi sang kia cầu, giữa cầu có hai chiếc xe tránh nhau làm chắn hết mặt cầu, cả đám đông vây quanh, cảnh sát giao thông chưa tới, hai tài xế chửi nhau ầm ĩ, Trương Khác và Trần Tĩnh đứng ngoài xem, thấy bọn họ không có ý đánh nhau, tiếp tục đi.

Đứng ở bên xe buýt, thấy chiếc xe số 318 đi Yến Quy Hồ tới, hai người bọn họ lên xe rồi mới nhớ ra chiếc xe này không đi qua ngõ Học Phủ.

Lái xe của đội xe số 318 là điên cuồng nhất trong tất cả tài xế xe buýt của Kiến Nghiệp, đám gọi là băng đua xe ở Hong Kong mà gặp xe buýt 318 thì chẳng là cái gì, Trương Khác từng chính mắt nhìn thấy một lần lái xe phanh xe làm hành khách hàng ghế cuối cùng ngã lộn đầu xe luôn.

Trương Khác kể chuyện này cho Trần Tĩnh nghe, bảo cô nắm lấy cả hai tay vịn:

- Nếu cô thấy nắm tay vịn lạnh quá thì ôm eo tôi cũng được.

- Xí, anh tưởng tôi dễ lừa như mấy cô bé con à.

Trần Tĩnh thực sự cũng muốn ôm Trương Khác, đứng dựa vào nhau, nhưng không thể để bị lý do đơn giản như thế dụ dỗ được, thấy Trương Khác hết sức nghiêm túc dùng cả hai tay nắm tay vịn liền bật cười, cô lắc đầu chẳng tin lời Trương Khác, càng không tin y có mấy cơ hội đi xe buýt Kiến Nghiệp.

Đưa tay ra sờ tay nắm bằng sắt, lạnh băng, lạnh như kim đâm vào thịt, Trần Tĩnh chỉ đưa ra hai ngón tay vịn hờ hững.

Xe buýt số 318 điên cuồng không cho phép cô không tin, đúng lúc Trần Tĩnh lắc đầu, lái xe vì tranh vào trạm trước một chiếc 318 khác đột ngột quay vô lăng vượt qua, lực quán tính mạnh tới mức Trương Khác thiếu chút nữa bị hất văng sang phía kia khoang xe, Trần Tĩnh chỉ kịp tóm lấy cánh tay Trương Khác, trong xe la hét liên hồi.

Trần Tĩnh còn chưa đứng vững, thì lái xe lại đột ngột quay vô lăng sang phía ngược lại, lần này cô va cả người vào lòng Trương Khác, phải ôm lấy lưng y mới đứng vững.

Trần Tĩnh đi bốt cao gót chỉ thấp hơn Trương Khác một chút, thẳng tầm mắt là mũi y, chỉ nhích lên một chút là bốn mắt chạm nhau, cảm thấy hơi thở nóng hổi của Trương Khác phả lên mũi, lên môi môi, lòng càng lúc càng mê loạn, có chút quyến luyến không muốn buông tay ra nắm lấy tay vịn.

744. Chương 744: Nuôi Hổ Gây Họa

May mà tài xế giúp cô lựa chọn, xe 318 đằng sau bị vượt quá rất khó chịu nhả ga muốn vượt lại, lái xe không ngờ còn tuyên bố trước:

- Mọi người nắm chặt vào, trạm phía trước sẽ không dừng đâu, phải vượt qua thẳng khôn này rồi hẵng hay.

Bất chấp người trong xe phản đối, hai chiếc 318 bắt đầu màn truy đuổi y như phim hành động Hollywood.

Đó chính là xe buýt 318 ở Kiến Nghiệp năm 97, hoàn toàn có thể làm thành bộ phim Xe buýt điên cuồng. Những hành khách to béo nặng cân còn đỡ, nếu là cô gái mỏng manh nhỏ nhẹ có thể bị hất văng, trong xe tiếng thét chói tai vang lên không ngớt.

Trần Tĩnh không ôm lưng Trương Khác, một tay nắm tay vịn, một tay nắm cánh tay Trương Khác, Trương Khác cũng buông một tay ra nắm lấy tay Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh mặt tái nhợt:

- Đúng là điên quá mức, xem ra phải mượn tay anh ... Á.

Còn chưa dứt lời tài xế lại đổi hướng, cả người lần nữa nhào vào lòng Trương Khác.

- Không cần phải đi tàu lượn cao tốc nữa rồi, ở đó cũng không kích thích thế này.

Trương Khác ôm chặt lấy eo Trần Tĩnh giúp cô đứng vững, muốn yên ổn trong cái xe này phải hai người đồng tâm hiệp lực mới được.

Xe đổi hướng liên tục, lúc thì Trần Tĩnh bị ngã dúi dụi vào lòng Trương Khác, lúc thì Trương Khác bị đẩy dính vào người Trần Tĩnh, mặc dù mỗi lần thời gian rất ngắn, nhưng cơ thể hai người dán sát vào nhau, Trần Tĩnh không hề oán trách tài xế.

Xe cứ thế bỏ liên mấy trạm, Trần Tĩnh nghĩ cứ mãi mãi đi như vậy cũng được, tới điểm cuối núi Yến Quy, không thể không xuống được nữa, cũng không còn cơ để bám tay Trương Khác nữa.

- Cảm giác thế nào?

Trương Khác nhìn Trần Tĩnh má chưa hết đỏ:

- Thành phố làm thí điểm xe 318, giao cho tài xe bao thầu, cho nên mới xảy ra chuyện thế này. Hiện giờ cái gì cũng bao thầu hết, làm như nó là linh đơn vậy, quên mất xe buýt nội thành là để phục vụ nhân dân. Người dân nộp thuế trả lương, đổi lại là hưởng thụ kích thích này đây! Ài...

Trần Tĩnh chỉ cười nhẹ, cô chẳng muốn thảo luận vấn đề dân sinh với Trương Khác vào lúc này, nếu có cơ hợp lý, cô sẵn lòng cùng y ngồi xe 318 quay lại đường cũ, cảm giác được tay y ôm chặt vẫn bồi hồi trong lòng, không muốn cảm giác này bị quấy nhiễu.

Vẫn ngồi xe buýt về ngô Học Phủ, nhưng là xe số 1, lái xe lành tính, xe lại vắng, cả hai đều có chỗ ngồi, xuống trạm ngô Học Phủ, Trần Tĩnh do dự một lúc mới nói:

- Tối anh có rảnh không, thế nào cũng phải cho tôi cơ hội mời anh ăn cơm chứ?

Khách sạn Hilton bị phóng viên bao vây kín mít, bữa tiệc tối nay với Ngải Mặc và Delfassy ở đó không tham gia được nữa rồi, Trần Tĩnh mời ăn cơm, Trương Khác đồng ý ngay.

12 giờ trưa hai người cùng tới ngô Học Phủ, gió rất lớn, nghe như tiếng sói tru quỷ tréo, người trên đường lác đác, ai nấy đều vội vã.

Tối ngã rẽ vào quán nét Sáng Vực, Trần Tĩnh hỏi:

- Có vào tham quan công ty thiết kế Tụ Trân của chúng tôi không?

- Tôi kỳ vọng rất lớn vào công ty các cô đấy.

Hai người đi lên tầng ba, biển trong phòng làm việc ghi “phòng công tác kim chỉ nam” không hiểu cái tên này xuất phát từ hứng thú của ai, song tên là thứ yếu, quan trọng là công năng của nó.

- Á!

Thấy Trương Khác và Trần Tĩnh đi vào, Tạ Tử Gia đang ôm quyển sách trước ngực chuẩn bị đi ra ngoài hồ nghi nhìn hai bọn họ:

- Sao về sớm thế?

- Nếu không tắc xe giữa đường thì chị đã về sớm hơn nữa rồi.

Trần Tĩnh nhớ lại cảnh trên xe là thấy mặt mơ hồ như nóng lên, kể qua chuyện gặp Vương Duy Quân buổi sáng:

- Đang mời Trương Khác tới công ty tham quan, em định đi học à?

Tạ Tử Gia cười xảo quyệt:

- Ai đó chưa bao giờ tới lớp, nên thi thoảng em bỏ học không phải tội đại ác...

Rồi không đi nữa.

Phòng công tác rất nhỏ, nhìn vài cái là hết rồi, Trương Khác hẹn tối cùng ăn cơm, Trần Tĩnh tất nhiên không thể bỏ Tạ Tử Gia lại, thành ra không còn cơ hội hẹn riêng với Trần Tĩnh, trước khi đi nhớ ra một việc nói:

- Phòng công tác này hẳn là trọng điểm phát triển của các cô trong thời gian gần, cơ hội cô tới Kiến Nghiệp cũng nhiều, nếu ở nhà khách không tiện thì sau ngõ Học Phủ có một chung cư, không biết cô có thích không?

- Vậy thì tiện quá, cảm giác lẻ loi ở trong nhà khách thật thê lương.

Trần Tĩnh mỉm cười:

- Cũng tiện cho Tử Gia.

Tạ Tử Gia rất hoài nghi nói:

- Cảm giác anh có mưu đồ khác.

Trương Khác nhìn Tạ Tử Gia từ trên xuống dưới:

- Cô có cái gì để người ta mưu đồ nhỉ?

Tạ Tử Gia dấu sao vẫn còn tấm tính con gái, chịu không nổi giọng điệu vô lại cùng ánh mắt trơ trẽn của Trương Khác, cắn môi nói:

- Hiện giờ dấu thế nào cũng phải cảm ơn anh, chỉ có điều Cẩm Hồ không lo Cao Khoa KV cất một tiếng oanh động đất trời, thành đối thủ cạnh tranh của Cẩm Hồ sao?

- Tôi thậm chí rất mong đợi ngày đó.

Trương Khác nói:

- Cẩm Hồ làm nhiều chuyện về răn thêm chân như thế có lo nuôi hổ gây họa không? Nói thật là có, nhưng đầu phải chỉ mỗi Cao Khoa KV, nhưng một cánh én nhỏ không làm nên được mùa xuân, một mình Cẩm Hồ mãi mãi không đủ tạo nên một sản nghiệp di động phát triển thực sự ... Nếu như suy nghĩ này của tôi làm cô thấy khó chấp nhận thì cứ coi tôi có mưu đồ khác cũng được.

Thấy Tạ Tử Gia không lên tiếng, Trương Khác cười với Trần Tĩnh rồi đi trước.

Đợi y đi rồi Tạ Tử Gia chun mũi không phục nói:

- Ra về gì chứ, em nhất định sẽ làm y phải giật mình.

Trần Tĩnh nhớ lại cảnh ôn nhu Trương Khác chỉnh tóc ình, mỉm cười, có lẽ ưu đãi của Cao Khoa KV có hơi bắt mắt một chút, nhưng cũng có rất nhiều công ty được lợi trực tiếp từ Cẩm Hồ, như Tân Nguyên được một tay Cẩm Hồ nâng đỡ có được quy mô hôm nay, trước kia có lẽ có người nói Cẩm Hồ làm thế vì chén ép Khoa Vương, tất nhiên thôi, Cẩm Hồ quật khởi khó tránh được những lời dèm pha, nhưng cô biết Cẩm Hồ thực sự muốn ra tay với Khoa Vương hoàn toàn không cần mượn sức bên ngoài.

Tin rằng Cẩm Hồ sẽ tiếp tục còn nâng đỡ các công ty khác, mục đích chỉ là mùa xuân cho sản nghiệp di động.

~o0o

~Chuyện đàm phán với C-Cube, TI vừa mới bắt đầu đã được truyền thông chú ý, Cẩm Hồ tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội mở rộng ảnh hưởng, không chỉ ở trong nước, mà còn thâm nhập vào nước ngoài.

Ngày đầu tiên không có chuẩn bị gì, ngày thứ hai liền thương lượng tổ chức cơ chế tin tức, kết quả đàm phán mỗi ngày đều công bố một cách có lựa chọn, tránh cho đám phóng viên suốt ngày nhìn chăm chăm sau đít làm người ta không yên thân.

Tin tức công bố đầu tiên là thành lập một công ty kiểu liên minh tiếp quản kỹ thuật chip giải mã SVCD phân tán của ba bên, Cẩm Hồ nắm 26% của công ty này, tuyên bố sẽ đồng thời giảm mạnh chi phí linh kiện, có nghĩa là giá SVCD trên thị trường sẽ giảm xuống.

Xem được tin tức này trên TV, Tạ Kiếm Nam cảm thấy tay chân giá lạnh, lúc này hắn đang ở Kim Sơn, buổi tối hắn thích đứng trên tòa nhà Tín Đại, kiến trúc cao nhất của thành phố, nó cho hắn khoái cảm đắm mọi thứ dưới chân, nhưng lúc này cảm giác của hắn rất tệ, cực kỳ tệ.

Không ngờ Cẩm Hồ chiếm được tới 26% trong công ty liên minh kỹ thuật này, điều đó có nghĩa là ngay từ đầu Cẩm Hồ đã nghiên cứu chuyên sâu về chip giải mã SVCD.

Rốt cuộc bọn họ nghiên cứu bao lâu rồi? Hai năm hay ba năm? Nhưng Cẩm Hồ mới chỉ thành lập ba năm thôi.

Lúc này Tạ Kiếm Nam cảm giác hết sức bất lực.

Cùng lúc đó ở khu công nghiệp điện tử trấn Ích Long, Đinh Văn Tường cũng được Đinh Lý Hoa báo cho tin tức này.

Đinh Văn Tường cười nói:

- Vậy mà một năm trước Khoa Vương tuyên bố muốn vượt qua Ái Đạt, giờ thành trò cười cho người ta rồi, người ta căn bản không để Khoa Vương vào mắt ... Chúng ta cũng phải cố gắng lên thôi.

745. Chương 745: Nhanh Chân Tới Trước

Cho dù ném vào trong bóng đêm tối om, Tạ Kiếm Nam cũng là người thành công có sự nghiệp chói lọi, nhưng gần đây trong lòng hắn thường nghĩ: Loại thành công đó là thứ thành công khốn kiếp gì.

Lưu vực Tiểu Giang hiếm khi có một mùa đông lạnh như vậy, ngày nào may cũng âm u, một tuần trước thôi đã có một trận tuyết lớn rồi, mà giờ lại sắp đổ tuyết nữa. Trước kia cả mùa đông có khi chẳng thấy một trận tuyết.

Kim Sơn và Kiến Nghiệp là hai trung tâm văn hóa, kinh tế, chính trị của Giang Nam và Đông Hải, chỉ cách nhau có 200 km, vậy mà không có được cao tốc nối với nhau.

Bị cơn bão tài chính ảnh hưởng, nửa cuối năm nay xuất khẩu sụt giảm mạnh, rất nhiều hàng hóa xuất khẩu đem vào thị trường nội địa tiêu thụ, khiến cho kinh tế trong nước bắt đầu xuất hiện tình trạng tiền lưu thông co hẹp, các loại con số kinh tế đều trượt mạnh cho với năm ngoái.

Kinh tế tăng trưởng chậm là vấn đề toàn quốc phải phải đối diện, nhưng cũng có ngoại lệ.

Tỉnh Đông Hải chính là một ngoại lệ, khi toàn quốc bị cơn bão tài chính liên lụy thì tốc độ tăng trưởng của tỉnh Đông Hải thậm chí còn cao hơn năm ngoái 5 bậc.

Từ Học Bình lập nên cơ sở, Đào Tấn cũng ngồi vững vàng, kẻ nào đó hi vọng ông ta phải về tuyến hai trước thời hạn tất nhiên là phải thất vọng.

Chỉ cách một con sông tỉnh Giang Nam chật vật hơn nhiều, tốc độ tăng trưởng kinh tế chỉ thậm chí chỉ bằng một nửa năm ngoái, trong thời đại tất cả lấy phát triển kinh tế làm trọng này, áp lực chính phủ tỉnh ủy Giang Nam ra sao khỏi nói cũng biết.

Thôi thì chuyện đã xảy ra rồi, quan trọng là ở năm sau, chẳng lẽ năm 98 vẫn làm lá xanh cho tỉnh Đông Hải.

Thành phố Kim Sơn hưởng đãi ngộ cấp phó tỉnh, nhưng khác biệt lớn nhất với các thành phố cùng cấp khác là chính phủ tỉnh không chế Kim Sơn rất mạnh.

Kim Sơn là trung tâm kinh tế của Giang Nam, Giang Nam muốn kéo kinh tế đi lên, nhất định phải phát huy được tác dụng đi đầu dẫn lối của Kim Sơn.

Nhưng cách đó chưa tới 200 km Kiến Nghiệp đang bay cao, Kim Sơn phải làm sao mới có thể không thua chị kém em đây?

Tạ Kiếm Nam không cho rằng lúc này mẹ hắn làm bí thư thành ủy Kim Sơn là một lựa chọn hay, nếu như được đề bạt với hi vọng đặc biệt như vậy mà trong vòng ba bốn năm kinh tế Kim Sơn không có cải biến lớn, đại khái tiền đồ sẽ bị vùi lấp.

Trên đường tới Kiến Nghiệp, Tạ Kiếm Nam cứ suy nghĩ miên man suốt, phía trước là trạm thu phí rồi, có một đội xe dài xếp hàng, rất đông cảnh sát vũ trang đứng ở trạm, không biết là lại xảy ra vụ án gì rồi, có lẽ là mỗi năm trước Tết theo thói quen tăng cường lực độ tuần tra.

Tới Kiến Nghiệp mà thời tiết cũng chẳng thấy tốt hơn, Tạ Kiếm Nam mệt mỏi nhìn đội xe dài ngoài cửa, cô gái ngồi bên cạnh hắn ngủ suốt chặng đường, xe dừng mới mở mắt ra, đại khái thấy vẻ mệt mỏi của Tạ Kiếm Nam liền đưa tay ra vuốt má hắn:

- Hay là để em lái xe cho.

Tạ Kiếm Nam quay đầu sang nhìn cô ta, cho dù ở trong xe bật điều hòa, cô gái vẫn cảm thấy lạnh, người cuộn tròn trong chiếc áo nhung, chỉ lộ ra khuôn mặt kiều diễm, cô gái xinh đẹp yếu đuối luôn làm nam nhân yêu thương, Tạ Kiếm Nam cũng vuốt má cô ta, cười dịu dàng:

- Sắp tới nơi rồi, em cần mở cửa sổ xe cho thoáng không?

Ngọt ngọt trong xe suốt bốn tiếng, cảm giác rất khó chịu, hạ cửa sổ xe xuống, không khí lạnh ứa vào, rung mình một cái, Tạ Kiếm Nam thấy tỉnh táo hơn hẳn.

Đột nhiên nhớ tới Trần Tĩnh, cô có một sở thích là để gió lùa vào mặt như thế, là cô gái dung nhan diễm là không kém cạnh gì cô gái bên cạnh hắn lúc này, nhưng cá tính của Trần Tĩnh quá độc lập, khiến nam nhân không có mấy chỗ thể hiện, nghĩ lại chỉ có chút nuối tiếc, không biết cô gái như thế sẽ cam tâm nghe lời nam nhân nào?

Bên cạnh có một cái xe tải, lái xe ở trên cao nhìn xuống thấy mỹ nhân trong xe, huyết sáo khiêu khích, hắn coi Tạ Kiếm Nam thành loại mặt trắng vô dụng rồi.

Tạ Kiếm Nam điều chỉnh cửa kính lên một chút, không cho tên lái xe kia nhìn vào bên trong nữa.

- Anh thay đổi rồi ...

Mỹ nhân bên cạnh nhìn hắn nói:

Tạ Kiếm Nam chỉ cười khẽ, nếu là trước kia hắn sẽ cho tên lái xe trả giá đắt, nhưng hiện giờ không ngờ chủ động bớt việc cho yên thân.

Người ta thường nói đời như dòng nước chảy, nó sẽ mài mòn góc cạnh của con người, ban đầu Tạ Kiếm Nam khịt mũi xem thường, nhưng hiện giờ chẳng biết mình trở nên trưởng thành hay là đã sa sút nữa.

Hôm nay là ngày trước tết Dương Lịch, Samsung đã quyết định lập trung tâm nghiên cứu phát triển lớn nhất của mình ở Trung Quốc, được đặt tại Kiến Nghiệp.

Tạ Kiếm Nam lái xe từ Kim Sơn tới Kiến Nghiệp là tham gia lễ khởi công này, thực sự không nên lái xe mới đúng, hành trình chưa tới 200 km, mất tới gần 5 tiếng rồi, lễ khởi công buổi chiều, giờ chỉ có thể tham gia tiệc tối.

Tạ Kiếm Nam gọi điện xin lỗi Lý Tại Thù, bên kia Lý Tại Thù tỏ ra rộng lượng bày tỏ cảm thông, còn mời Tạ Kiếm Nam đưa bạn gái tới gặp.

Lý Hình Dư thiên kiều bá mị làm Tạ Kiếm Nam nhìn cũng nhưng nhớ mãi đã về Hàn Quốc rồi, trước đó nghe nói cô quyết định tới Trung Quốc du học, còn cãi nhau với Lý Tại Thù ngay trước mặt mọi người, không biết bông hoa được trồng trong nhà kính đó có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của gia tộc không?

Tạ Kiếm Nam tới khách sạn Kiến Nghiệp, ngoài cao tầng Samsung TQ ra còn có Kim Nam Dũng.

Bên cạnh Lý Tại Thù cũng có cô gái tướng mạo xuất chúng, là sinh viên trường đại học nào đó ở Kiến Nghiệp, Tạ Kiếm Nam học ở Kiến Nghiệp 4 năm mà chưa bao giờ nghe tới tên cái trường đại học đó, nhưng là vật trang trí ột nam nhân thành công thì quá đủ tư cách rồi.

- Buổi chiều anh ở trên đường, có lẽ chưa biết tình hình mới nhất ở Kiến Nghiệp.

Tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, Lý Tại Thù mời Tạ Kiếm Nam ngồi xuống ghế sofa trong góc đại sảnh nói:

- Hôm nay C-Cube nhân họp báo tuyên bố bọn họ đã nắm được kỹ thuật giải mã DVD, cùng TI và Cẩm Hồ đạt thành hiệp nghị, giao viện nghiên cứu Thái Khắc sử dụng kỹ thuật này. Như thế chắc hẳn Thái Khắc cũng phải có thành tích nhất định ở lĩnh vực đầu đĩa DVD.

Tạ Kiếm Nam khi vào nội thành đã nhận được tin tức mới nhất từ Tạ Ý, Khoa Vương liên kết với Samsung tưởng có thể đi trước Cẩm Hồ một bước ở thị trường DVD, không ngờ Cẩm Hồ âm thầm giải quyết được đại bộ phận chương ngại rồi.

Đây đúng là tin tức làm người ta ảo não.

May mà doanh nghiệp ngoại nghiên cứu phát triển đầu đĩa DVD rất nhiều, không chỉ có C-Cube nắm được kỹ thuật chip giải mã, với ảnh hưởng quốc tế lớn của Samsung, có được cấp quyền kỹ thuật từ doanh nghiệp Nhật Bản hẳn là không khó.

- C-cube trước kia chuyên vào lĩnh vực chip giải mã, nay đem nó ra trao đổi với TI, Cẩm Hồ chắc hẳn phải có dã tâm lớn hơn nữa.

Kim Nam Dũng trầm tư nói:

- Nếu như đổi bằng kỹ thuật DVD tương quan, tức C-Cube nắm được toàn diện kỹ thuật DVD rồi.

Lý Tại Thù hỏi:

- Ý anh nói nói là bọn họ muốn làm sản phẩm cuối cùng?

Rồi quay sang Tạ Kiếm Nam:

- Còn có một động thái liên quan tới Cẩm Hồ nữa, gần đây bọn họ có mua một trang web âm nhạc ở Nhật Bản, đó là trang web cho tải âm nhạc chính bản, đem so với tin tức bọn chúng công bố mấy ngày qua có phải càng lạ hơn không?

Nghe tin này tư duy Tạ Kiếm Nam ngừng lại vài giây.

Nhiều, phong phú, giá rẻ, địa lậu đã tràn ngập toàn quốc, giải quyết triệt để vấn đề nguồn đĩa, đó là nguyên nhân căn bản cho sự phát triển nhảy vọt của thị trường đầu đĩa ba năm qua.

Đánh chết Tạ Kiếm Nam cũng không tin Trương Khắc và Cẩm Hồ không hiểu đạo lý này, thậm chí hẳn hoài nghi đĩa lậu phát triển nhanh như thế là do Trương Khắc đứng sau thúc đẩy.

Trang web cung cấp âm nhạc bản chính có liên quan gì tới Cẩm Hồ, hay là tên đó lương tâm thức tỉnh muốn ủng hộ sự nghiệp bản quyền?

Nhìn từ bề ngoài đây là chuyện hết sức hoang đường.

Nhưng Cẩm Hồ đã làm nhiều chuyện rất hoang đường, sau này đều chứng minh bọn họ có mưu đồ rất sâu xa.

Tạ Kiếm Nam nhíu mày lại, nhưng không nhìn thấu điểm mấu chốt trong đó, nhìn sang Lý Tại Thù, nếu như hắn trịnh trọng nói ra chuyện này hẳn phải có lời giải thích, giang tay cười thần nhiên:

- Tôi kiến thức nông cạn, nghĩ không ra ý đồ của Cẩm Hồ.

Lý Tại Thù cũng không cố làm vẻ thần bí:

- Đầu tháng 8, có một giám đốc của Samsung đã ra ý tưởng, đem âm nhạc với hình thức Mp3 lưu trữ trong máy ... Tổng bộ không coi trọng đề án này, hành động của Cẩm Hồ làm tôi liên tưởng tới nó.

Cơn bão tài chính làm Samsung phải có điều chỉnh lớn nhất trong 10 năm qua, không thể tránh khỏi một chút hỗn loạn, đó mới là nguyên nhân căn bản họ không xem trọng đề án này.

Lý Tại Thù mấy ngày qua đang nghiên cứu tỉ mỉ đề án này, càng nghiên cứu càng phát hiện tiền đồ rộng lớn của nó, Samsung bỏ không khai thác là một sai lầm trọng đại có hối cũng không kịp, hẳn rất lo Cẩm Hồ đã nhanh chân đi trước.

Lúc này nhân viên công tác tới báo thị trưởng Tiêu Minh Kiến cùng tổng lãnh sự Hàn Dũng Thái tới, đám Lý Tại Thù đi ra đó tiếp, Tạ Kiếm Nam đi tìm bạn gái tới cùng hẳn.

Tầng hai đại sảnh, rất thích hợp đứng quan sát các danh nhân tham gia bữa tiệc, không chỉ Tiêu Minh Kiến tới mà Hồ Tôn Khánh cũng tới.

Tạ Kiếm Nam do dự không biết có nên tới chào hỏi Hồ Tôn Khánh không?

Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh ủng hộ Vương Hải Túc lập hạng mục sản nghiệp phần mềm, trước đó Tạ Kiếm Nam chưa từng nghe tới cái tên CT KH&CN Hải Túc, thầm nghĩ Kim Sơn lại thêm một chỗ bị Kiến Nghiệp bỏ lại rồi.

Không phải Kim Sơn chậm, mà là Kiến Nghiệp quá nhanh, bắt đầu từ khi Cẩm Hồ quyết định lập kế hoạch Vườn Sồi ở Kiến Nghiệp, tựa hồ mọi thứ đều đồng loạt tăng tốc vọt lên.

Tạ Kiếm Nam gọi điện cho Chu Cẩm Tỳ, hẹn sau bữa tiệc sẽ tới nhà ông ta.

oOo

~~Gió lạnh từng cơn, mây mù cứ như áp ngay trên đỉnh đầu, thời tiết như thế chẳng ai muốn ở ngoài đường thêm một giây, mọi người đều chui hết vào quán bar, quán cà phê cả.

Du học sinh thích phong cách kiểu Anh của 1978 không ít, có rất nhiều người Tây ngồi trong quán bar uống rượu tán gẫu, Trương Khác, Diệp Kiến Bản và Ngải Mặc ngồi trước quầy bar.

Ngải Mặc lấy chìa khóa xe từ tay trợ lý, ném lên quầy bar, thế là suốt buổi tối có mấy cô gái tham hư vinh lấy cớ luyện ngoại ngữ tới bắt chuyện.

Trương Khác coi như không thấy cái bộ dạng đắc ý của Ngải Mặc, nhược điểm cái lão này tóm lấy không phải là chỉ có ở các cô gái Trung Quốc, liền bảo Diệp Kiến Bản hôm nào đó sang Mỹ gỡ vồn.

Diệp Kiến Bản đối với cô gái bám lấy như ruồi đó không lịch sự gì hết, nếu là cô gái xinh đẹp thì hẳn bắt thành linh quay sang hỏi thẳng một câu:

- Bao em một tuần hết bao nhiêu?

Câu này chỉ cần cô gái nào còn chút liêm sỉ là sẽ bỏ chạy.

- Ba tên vô lại.

Tôn Tĩnh Mông đứng sau bình luận.

Bình luận này Trương Khác không dám nhận, xoay lưng lại quầy bar, tay gác lên quầy, vừa uống rượu, vừa nhìn xem trong quán bar có cô gái xinh đẹp nào không, mai Đường Thanh từ Hải Châu tới, có cô nàng bên cạnh, phải hạn chế nhìn các cô gái khác rồi.

- Trung tâm nghiên cứu Samsung đầu tư ở Kiến Nghiệp là cái lớn nhất trừ ở tổng bộ Hàn Quốc ra, mọi người có ý kiến thế nào?

Ngải Mặc dù tiếng Anh giao lưu với đám Trương Khác, ông ta ra đây không phải vì dụ dỗ những cô giáo tham hư vinh.

Trương Khác lắc đầu, trả lời vô trách nhiệm:

- Ông đầu phải là người nhiệt tình công việc trong thời gian nghỉ, coi trọng thị trường Trung Quốc cũng đầu phải chỉ mỗi Samsung.

Lão này vừa tán gái lại vẫn không quên thăm dò tin tức của mình.

- Ở đây thực sự không bàn công việc được à?

Ngải Mặc hỏi:

Trương Khác lấy di động ra:

- Có cần tôi hẹn Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông ra không?

Ngải Mặc chỉ biết lắc đầu chịu thua.

Từ một tháng trước Cẩm Hồ đã gửi tài liệu kỹ thuật về máy MP3 cho C-Cube và TI, nhưng chuyện đàm phán cho tới lúc này vẫn chưa đụng tới máy MP3, song nếu chỉ là nội dung đang đàm phán bên TI không thể phải Delfassy sang.

Ở phương diện này Cẩm Hồ có dã tâm gì Ngải Mặc dùng đầu gối nghĩ cũng ra.

Chỉ cần liên hiệp với TI, không chỉ có thể trao đổi kỹ thuật với nhau, quan trọng nhất là dựa vào địa vị trong nghề của TI nhanh chân đi trước tiến vào thị trường chiếm ưu thế.

Điều này có nghĩa là Cẩm Hồ sẽ cùng TI thành nhà cung ứng kỹ thuật hạch tâm của sản nghiệp, nếu như máy MP3 hình thành một sản nghiệp lớn.

Ti đương nhiên cũng có lợi lớn, cùng Cẩm Hồ chia sẻ lợi nhuận gần như lũng đoạn đó là dự hoặc không ai kháng cự được.

Cẩm Hồ và TI có rất nhiều lợi ích nhất trí, tức là bọn họ có rất nhiều phương án hợp tác, cho nên Delfassy thân nhiên như không, chẳng gấp gáp gì.

Ngải Mặc thì không thể nhàn nhã như vậy, trước mặt TI, ông ta chẳng có mặt mũi nào khoác lác kỹ thuật tuyệt vời của C-Cube, kỳ thực trong tay C-Cube không có kỹ thuật Cẩm Hồ khao khát lắm, cũng chẳng có lợi thế gì đủ mạnh, trong khi lại tham đồ của người khác, tất nhiên phải bỏ một cái giá lớn mới được, Ngải Mặc có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng càng trì hoãn áp lực tâm lý càng lớn.

Ngải Mặc hoài nghi Cẩm Hồ và TI đã tiến vào đàm phán nội dung chính rồi, chỉ là ông ta chưa biết mà thôi.

Trương Khác thì muốn tiêu hao kiên nhẫn của Ngải Mặc, y không muốn nuôi hổ gây họa, không muốn làm C-Cube thành đối thủ cạnh tranh mạnh nhất, cho nên có một số điều kiện hạn chế muốn ép C-Cube phải chấp nhận.

oOo

Rời bữa tiệc còn chưa tới 10 giờ tối, mang theo chút hơi men, Tạ Kiếm Nam lái xe đi qua ngõ Học Phủ, nhìn thấy quán net Sáng Vực, Tạ Kiếm Nam nhớ ra ngoại trừ kẻ hắc đang cố đuổi theo đó ra, sau lưng hắc còn có rất nhiều người đang đuổi theo.

- Em tới nhà khách ở thôi.

Xe đi vào Đh Đông Hải cô gái bên cạnh lo lắng nói:

- Cậu anh rất dễ gần.

Tạ Kiếm Nam trấn an:

- Bọn họ không còn phòng thì anh sẽ cùng em ở nhà khách, làm sao anh nở bỏ em một mình trong nhà khách được.

Đi vào khu giao viên Đh Đông Hải, có rất nhiều nhà lắp chuồng nuôi gà, tiếng xe hơi làm đám gà què kinh sợ kêu toáng cả lên, khiến đám chó cũng sủa theo, tiểu khu yên ắng náo nhiệt hơn rất nhiều, đèn xe còn chiếu thấy những khoảnh vườn trồng rau trước nhà.

Trong ấn tượng của nhiều người giáo viên Đh Đông Hải cùng người nhà đều là phần tử trí thức cao cấp, phải là quần thể có phong cách sống rất cao.

Kỳ thực không phải thế, từ giải phóng tới trước cải cách mở cửa, đa phần giáo viên đại học đều lấy phụ nữ nông thôn làm vợ, thêm vào người thân họ tới nhờ cậy, nên cả tiểu khu trông cứ như vùng nông thôn.

Tạ Kiếm Nam giải thích với cô gái đây là một trong bốn chuyện lạ của ĐH Đông Hải.

Chu Cẩm Tỳ ở tầng ba, chỉ có hai vợ chồng cùng một giúp việc dưới quê.

Tạ Kiếm Nam vào nhà chào hỏi xong liền cùng Chu Cẩm Tỳ vào thư phòng nói chuyện.

- Trong tay Cẩm Hồ có khả năng nắm giữ một kỹ thuật sản phẩm mới.

Tạ Kiếm Nam đem tin tức Lý Tại Thù tiết lộ kể ra:

- Cháu lo bị Cẩm Hồ nhanh chân giành trước, giờ chỉ còn mong bọn chúng tự phạm sai lầm thôi ...

- Cháu còn chưa hiểu thấu triệt cái thể chế quốc gia này rồi.

Chu Cẩm Tỳ cười nhạt:

- Chuyện không đơn giản vậy đâu, chúng ta có thể cảm thấy lực bất tòng tâm, thực ra chúng ngại thể chế mà Cẩm Hồ gặp phải nhiều hơn người thường nhiều lắm.

- ...

Tạ Kiếm Nam im lặng, tự biết nhận thức của mình ở phương diện này chưa đủ sâu sắc.

746. Chương 746: Còn Chưa Đủ To Đâu

- Mai là năm 98 rồi, đợi sau khi Triệu Tề Đông thực sự nắm quốc vụ viện, ông ta nhất định ra sức thúc đẩy cải cách. Hiện đã có chút tin tức truyền ra, nghiệp vụ điện tín của bộ bưu điện tách ra sát nhập với bộ công nghiệp đã thành xu thế lớn.

Chu Cẩm Tỳ thông thả nói:

- Năm nay Cẩm Hồ có thể làm nhiều chuyện như vậy là do bọn chúng luồn vào kẽ hở đối kháng giữa bộ bưu điện và bộ công nghiệp điện tử, một khi hai bộ mâu thuẫn trùng trùng này hợp thành một thể lực, cháu nghĩ xem liệu cái thể lực này có chấp nhận một doanh nghiệp dân doanh ảnh hưởng tới khống chế của bọn họ với sản nghiệp không? Cách cục của Cẩm Hồ rất lớn, nhưng chúng càng lớn càng làm ai đó ghét.

Tuy nói thế nhưng lòng ông ta không dễ chịu chút nào, vì cục diện đã nằm ngoài tầm khống chế của mình, cảm giác đó chẳng khiến ai vui vẻ được.

Đây là cuộc chơi Khoa Vương không thể tham dự được, Tạ Kiếm Nam thần sắc ảm đạm, đột nhiên nhớ ra một chuyện nói:

- Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh đều tham dự bữa tiệc hôm nay, bọn họ tựa hồ rất chú trọng hạng mục khu sản nghiệp phần mềm, có ý mong Samsung làm điều gì đó.

- Chuyện này chú chưa nói kỹ với cháu, người sáng lập Vương Hải Túc tốt nghiệp xong ở lại trường dạy học hai năm mới đi lập công ty, chú nghĩ hẳn phải mất thời gian nữa mới có thể mài cọ thành tài, ai ngờ thành lĩnh làm ra động tĩnh như thế, đúng là nhìn nhầm người.

- Hồ Tôn Khánh khá coi trọng người này.

Tạ Kiếm Nam nhớ lại thái độ ân cần của Hồ Tôn Khánh hôm nay, nghi hoặc hỏi:

- Cái công ty này cháu chưa nghe thấy bao giờ nó từ đâu nhảy ra vậy ạ?

- Hải Túc có năng lực liên hợp với tập đoàn Kim Định lập nên hạng mục này nhất định có người thúc đẩy đằng sau, mấy hôm trước Hồ Tôn Khánh tới tìm chú, mới hiệu do Cát Kiến Đức đứng sau giật dây, địa ốc Tinh Điền nắm cổ phần ở Túc Hải.

Chu Cần Tỳ giải thích:

- Cụ thể thì chú không rõ.

- Hồ Tôn Khánh tìm chủ làm gì ạ?

Tạ Kiếm Nam vốn không định gặp mặt Lâm Tuyết, cảm thấy ánh mắt của cô ta như muốn nuốt chửng người ta, không hề hài hòa với vẻ đẹp trời ban.

- Hồ Tôn Khánh ủng hộ hạng mục này, La Quân thì ồm ồm, thái độ Vương Duy Quân hơi tiêu cực, hi vọng nghiên cứu thêm, hẳn ta do dự làm các thường ủy khác cũng chần chừ không tỏ thái độ, đó hẳn là nguyên nhân khiến hôm nay Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh nhiệt tình với bên Samsung.

Chu Cần Tỳ cười:

- Lúc này đám phế nhân bọn ta cuối cùng cũng có chút công dụng rồi.

Tạ Kiếm Nam hiểu ra, khi tình thế mập mờ, tạo thế trong giới học thuật là điều quan trọng:

- Ý chú ra sao về hạng mục này?

- To một cách không cần thiết.

Chu Cần Tỳ không che giấu gì cháu mình:

- Nhưng quy mô nhỏ làm sao so được với Vườn Sồi, có gì đang nói? Chẳng qua là đám ham thành tích thôi, tài liệu đây, cháu có rảnh thì xem qua đi.

oOo

Tết Dương Lịch là ngày nghỉ được luật pháp quốc gia quy định, nhưng có rất nhiều người không được hưởng thụ ngày nghỉ này.

Trương Khác ngồi ngáp trên ghế nhìn con sổ doanh thu mới nhất của tập đoàn, hỏi Trần Tín Sinh:

- Con sổ này đã làm kẻ nào đó hài lòng chưa nhỉ?

- Doanh thu của Khoa Vương năm qua là 2.6 tỷ, Tân Nguyên là 2 tỷ, con số ba tỷ không đáng chú ý lắm, khả năng rất ngoài hạng 30. Có điều các con số khác, như doanh lợi, đầu tư, sở hữu độc quyền có thể hiện bên cạnh không?

Trần Tín Sinh hỏi lại:

Tô Tân Đông cũng trầm tư nói:

- Lợi nhuận chỉ có 1 tỷ, con số này liệu có ổn không? Riêng việc đầu tư Vườn Sồi đã hơn 1 tỷ rồi.

- Cảm giác năm nay kiếm rất nhiều tiền, thì ra tiêu còn nhiều hơn.

Trương Khác thở dài song chẳng tỏ ra tiếc nuối:

- Mặc xác bọn họ đi, tin hay không thì tùy, dù sao chỉ tỏ thái độ đúng là được rồi.

~~oOo

~Vương Hải Túc được nghe tới tên Tạ Kiếm Nam từ lâu rồi, từ thời hắn học tiến sĩ ở ĐH Đông Hải đã nghe thấy lịch sử chói lọi của Tạ Kiếm Nam: Thời đại học lập công ty, tài sản trăm triệu, dứt khoát bán công ty cho gia tộc ra nước ngoài du học, quay về nước liên tục lập nên hai doanh nghiệp có sức ảnh hưởng lớn trong nước là Hải Thái và Khoa Vương.

Bấy nhiêu đó đủ xưng là sự tích truyền kỳ rồi.

Thẳng thắn mà nói, Vương Hải Túc lập công ty là bị ảnh hưởng của Tạ Kiếm Nam.

Không tiếp xúc được với góc khuất bí mật người thường không thể biết, cho nên trước kia trong lòng Vương Hải Túc tràn trề sùng bái Tạ Kiếm Nam.

Sau khi bỏ nắm cổ phần của Hải Túc, công ty của hắn đã bỏ văn phòng chật hẹp âm u sau Học viện thể dục, chuyển sang tọa nhà Tinh Điển hiện đại ở tây đường Diêm Thủy Tinh (Giếng nước ngọt).

Đứng trong văn phòng rộng rãi, nhìn chiếc lá cuối cùng của cây Ngô Đồng cổ thụ bị gió lạnh đánh rụng, xoay vòng vòng trong không trung, trên đường người qua lại vội vã, mặt tái đi vì lạnh, còn trong phòng ấm áp như xuân, còn có cô thư ký trẻ trung e thẹn mới tuyển, Vương Hải Túc lúc này mới thực sự cảm thụ được sự thành công.

Có người bức bối, tiếc nuối vì không được hưởng thụ ngày nghỉ này, Vương Túc Hải lại hào hứng tới văn phòng vào ngày nghỉ tận hưởng cảm giác “bận rộn” của người thành đạt.

Vương Hải Túc gặp được Tạ Kiếm Nam, thấy hắn cao ráo, có khuôn mặt đường nét rõ ràng làm cô gái yêu thích, mặc áo khoác xám phong cách, trầm nghĩ:” Chẳng qua cũng chỉ đến thế”.

Hắn biết người sáng lập ra Cẩm Hồ suốt ngày giống như con chó lười biếng nằm sưởi nắng ở mái hiên quán xá nào đó trong ngõ Học Phủ, nên Vương Hải Túc coi thường kẻ vẻ ngoài trịnh trọng đường đường như Tạ Kiếm Nam cũng chẳng có gì lạ, vì giờ hắn cũng thế, cũng “thành công” rồi.

Vương Hải Túc còn từ chỗ Lâm Tuyết biết được, Khoa Vương do không khống chế được chi phí marketing thị trường, khả năng phải chịu khoản lỗ lớn tới gần 200 triệu.

200 triệu đấy! Vậy mà hắn còn làm cái vẻ mặt thản nhiên ngồi đây nói chuyện sản nghiệp phần mềm với mình. Song Tinh Điển có hợp tác mật thiết với Chính Thái ở Hải Châu, Vương Túc Hải cố kiềm chế giữ một khuôn mặt khiêm tốn.

Tạ Kiếm Nam hôm qua xem xem xong tư liệu, trừ có chút lớn cảm giác không tới mức không cần thiết còn tư tưởng chủ đạo không tệ.

Chính Thái muốn liên hợp với Gia Tín lập nên cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn, phần mềm sẽ là ngành nghiệp phụ trợ quan trọng, Tạ Kiếm Nam còn suy nghĩ có nên lập một khu sản nghiệp phần mềm quy mô nhỏ ở Kim Sơn hay không, hiện toàn quốc rộ lên phong trào kiến thiết số hóa, sản nghiệp phần mềm có tiền đồ nhất định.

Cho dù Tạ Kiếm Nam không hề có ý tới Kiến Nghiệp tiếp xúc với Lâm Tuyết, song lúc này không thể không thay đổi ý định, gặp Lâm Tuyết và Vương Hải Túc giao lưu.

Mặc dù Vương Hải Túc chú ý giữ thái độ đúng mực, nhưng Tạ Kiếm Nam vẫn nhìn ra vẻ xem nhẹ của hắn, trong lòng cảm thấy khó chịu, tiếp theo đó trong lúc trò chuyện, hắn không cảm thụ được tài hoa tương xứng với người lập hạng mục kia trên người Vương Túc Hải.

Tạ Kiếm Nam không che giấu ý đồ của mình, nói ra khả năng liệu có thể phục chế khu sản nghiệp phần mềm ở Kim Sơn hay không, nói với hai người này, nhưng thực chất là nhìn trúng năng lực của Cát Kiến Đứng đứng đằng sau.

Trong mắt Tạ Kiếm Nam, tuy Hải Túc có 50 nhân viên, ở Kiến Nghiệp có thể coi là một công ty phần mềm có quy mô rồi, đáng tiếc so với kế hoạch lớn đó, một công ty thế này chẳng khác gì lấy dưa đem chống cánh cửa.

Cát Minh Đức có thể đem tất cả tinh anh viện nghiên cứu phần mềm phối hợp với Hải Túc thúc đẩy kế hoạch này mới là điều Tạ Kiếm Nam coi trọng.

Lâm Tuyết đương nhiên cũng có ái ngại của cô ta, đem nguồn lực phân tán tới Kim Sơn không phải kết quả Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh muốn thấy.

Đương nhiên Hồ Tôn Khánh bí mật nắm cổ phần ở Hải Túc, chỉ cần có được lợi ích lớn, chính tích không phải thứ ông ta quan tâm lắm nữa, quan trọng là thêm một hạng mục sản nghiệp phần mềm ở Kim Sơn liệu có tăng lợi nhuận trong tương lai không?

Không có được câu trả lời rõ ràng từ Lâm Tuyết, Tạ Kiếm Nam tới tổng bộ Hải Thái bàn bạc với Tạ Ý về việc này.

Mặc dù chuyện Tạ Tử Gia góp vốn vào Cao Khoa KV làm nội bộ Tạ gia có chút vết nứt, nhưng cả gia tộc vẫn giữ được đồng thuận nhất trí ở phương hướng chung.

Cầm Hồ mạnh mẽ như vậy, càng cần gia tộc đoàn kết, đành ngậm chấp nhận việc làm của Tạ Tử Gia.

Tạ Ý nghe Tạ Kiếm Nam trình bày xong suy nghĩ một lúc mới nói:

- Đối với Cát Kiến Đức mà nói đồng thời lập hạng mục ở cả Kim Sơn chẳng phải là chuyện tốt hay sao? Chẳng qua là cần một cái danh nghĩa nghe lọt tai được mà thôi. Kế hoạch thứ kia anh chưa xem, có điều sửa đi một chút, nâng tầm lên, suy tính kéo cả xí nghiệp phần mềm Hong Kong chuyển hướng vào trong nước, em nói xem Cát Kiến Đức có động lòng không?

Khó khăn vậy là đã được giải quyết một cách hết sức đơn giản, Tạ Kiếm Nam không thể không thừa nhận Tạ Ý có tầm nhìn vĩ mô cao hơn mình rất nhiều, trong khi hắn và Chu Cẩm Tỳ còn nghĩ kế hoạch này lớn quá mức cần thiết, Tạ Ý còn thấy chưa đủ, nhưng phải nói chủ ý này khiến người ta vỗ bàn khen tuyệt.

Tạ Kiếm Nam lập tức kéo Tạ Ý đi tìm Chu Cẩm Tỳ, hắn không muốn thông qua Lâm Tuyết nữa, hi vọng trực tiếp gặp Cát Kiến Đức thảo luận tính khả thi của kế hoạch này.

Đem so với những động tác lớn của Kiến Nghiệp thời gian qua thì kế hoạch lập cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn có được tiếng ủng hộ ít hơn nhiều, không chỉ làm Chu Cẩm Du ê mặt, còn làm bí thư tỉnh ủy Giang Nam bất an, lúc này cần có ngay một hạng mục lớn ổn định lòng tin tỉnh ủy Giang Nam.

~~oOo

~Trương Khác không biết cái thứ kế hoạch dị hóa mà y thông qua Vương Hải Túc tung ra khiến cho bao người chạy đồn chạy đảo, hôm nay trời lại đổ những bông tuyết to như cục áo, may là Đường Thanh tới được Kiến Nghiệp trước khi đường cao tốc đóng cửa.

Tuy ngoài trời gió rét căm căm, song Đường Thanh ngồi trong xe ba tiếng rồi, không muốn chui vào trong phòng nữa, kéo Trương Khác đi ngắm tuyết rơi bên hồ.

Mép nước hồ đã đóng một lớp băng dày, tuyết rơi xuống, nhanh chóng tạo ra một mảng trắng xóa, đây đã là trận tuyết thứ ba của mùa đông năm nay rồi.

Đường Thanh tâm tư thông tuệ, cùng Trương Khác đi tản bộ bên hồ cũng không cố ý tránh hướng biệt thự nhỏ kia, Trương Khác nhìn thấy góc nhà lộ ra sau rặng cây thưa thớt, lấy một chiếc MP3 xinh xắn đưa cho Đường Thanh:

- A, quà năm mới, thiếu chút nữa thì quên.

Đường Thanh cười tủm tỉm, tuy bên cạnh không có người khác, cô vẫn ghé sát vào tai y cắn một cái, nói:

- Bạn xấu lắm, tới nhìn một cái cũng không được à?

Trương Khác cười ngượng ngùng, người khác luôn cảm thấy hành động của y thần bí khó hiểu, Trương Khác thì lại cảm thấy trước Đường Thanh mình cứ như đứa bé ba tuổi, nghĩ gì cũng không qua mắt cô nàng được, tiếp tục cùng Đường Thanh đi về phía trước, vừa đi vừa giúp cô đeo tai nghe.

- Iplayr..

Đường Thanh đọc cái tên tiếng Anh khắc trên máy, hứng thú hỏi:

- Đây là cái thứ mà Cầm Hồ hao tổn tâm trí bao lâu mà chưa thấy bóng dáng đâu phải không?

- Ừ, nếu tất cả đều thuận lợi nó sẽ được tiêu thụ sớm thôi, tên tiêu chuẩn của nó là máy phát nhạc số, iplayr là tên tiếng Anh đăng ký cho nó ...

Trời lạnh buốt da buốt thịt, Trương Khác để Đường Thanh đút tay trong túi áo giữ ấm, y điều khiển máy giúp cô:

- Bạn chăm chú nghe là được rồi, mình đặc biệt chọn những ca khúc bạn thích đấy. Sau này bạn thích nghe bài gì cứ vào mạng tải thẳng xuống là được, chiếc máy này đặc biệt bỏ những hạn chế phần mềm rồi.

- Bỏ hạn chế phần mềm là sao?

Đường Thanh không hiểu.

- Đề phòng ca khúc tải xuống thông qua Iplayr truyền bá áy khác, bảo hộ bản quyền số của Nhật Hàn và Âu Mỹ vô cùng nghiêm ngặt. Cẩm Hồ phải tuân theo quy tắc cuộc chơi của họ, nếu không bị họ đá đít khỏi cuộc chơi.

Trương Khác dịu dàng ôm lấy Đường Thanh từ đằng sau, một cái tai nghe cho vào tai cô, một cái cho vào tai mình, giải thích:

- Đương nhiên còn một số hạn chế khác, như ca khúc mua trên mạng chỉ được phát ở máy do Cẩm Hồ cấp quyền sản xuất ..v..v.. Nói chung là điều kiện đầu đầu, nói ra chẳng còn hứng nghe nhạc nữa.

oOo

- Điều kiện quá hà khắc...

Ngải Mặc túm tóc, cau mày lớn tiếng oán trách Trần Tín Sinh:

- Khác thiếu gia đối đãi với bạn bè chân thành như vậy đó hả? Tôi hoài nghi cậu ta không có dũng khí đặt văn bản này trước mặt tôi nên mới giao anh làm thay.

Trần Tín Sinh chẳng để ý tới phản ứng mang tính chất diễn kịch của Ngải Mặc:

- Tôi vừa nhận được tin Khác thiếu gia đưa bạn gái ra hồ tắm bộ, so ra thì công việc của tôi đúng là chuyện khổ sai ... Điều này buổi sáng tôi đã than vãn với cậu ấy rồi.

Đắm vào cái gối mềm của Trần Tín Sinh, Ngải Mặc hết cách, đi tới trước cửa sổ, nhìn bông hoa tuyết phát phơ rơi xuống, đất trời bao phủ bởi một màu trắng xóa, đứng ở tầng cao của khách sạn Hilton có thể nhìn thấy Yến Quy Hồ, nhưng thời tiết thế này tầm nhìn rất hữu hạn.

Thời tiết quái quỷ này mà còn cùng bạn gái đi dạo bên hồ cũng sướng hơn đàm phán với đối thủ giảo hoạt tham lam, Ngải Mặc nghĩ như thế.

Trong lòng Ngải Mặc lúc này, Trương Khác, Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thành đều là kẻ giảo hoạt tham lam hết rồi:

- Những điều kiện khác mặc dù làm người ta nhìn rất tức giận, nhưng vì sao kiên trì đem phần cứng chúng tôi tiêu thụ trói buộc vào trang web âm nhạc của các vị. Đây là yêu cầu vô lý, tôi không ngờ luôn coi những kẻ hà khắc như thế này là bạn bè...

Người ngồi đây đâu phải dễ bị ngôn ngữ làm dao động, Trần Tín Sinh trên mặt luôn giữ nụ cười ôn hòa, Tiêu Tấn Thành không nhận được vận mình một cái, giải thích:

- Ở Bắc Mỹ do hạn chế bản quyền nghiêm ngặt, nguồn cung cấp âm nhạc trực tuyến hữu hạn, cho nên chúng tôi mới bỏ ra tinh lực và quyết tâm cực lớn làm trang web âm nhạc. Tất cả chỉ vì thúc đẩy tiêu thụ cả phần cứng và phần mềm, chúng tôi không hề có ý đồ mưu lợi ở trang web âm nhạc. Lần mua lại mở trang web âm nhạc này chúng tôi đã mua bản quyền số hóa từ Sony và Warner Bros, trong thời gian ngắn sẽ quảng cáo tới Bắc Mỹ, sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch tiêu thụ máy của các vị ở Bắc Mỹ.

- Chúng tôi cũng có thể cung cấp dịch vụ tải nhạc của mình.

Ngải Mặc lắc đầu:

- Tôi không phủ nhận C-Cube có thể làm xuất sắc hơn chúng tôi.

Trần Tín Sinh từ tốn nói:

- Quan trọng là thời gian, chúng tôi không thể trì hoãn tới khi C-Cube chuẩn bị thỏa đáng, các vị có chắc chắn làm xong tất cả trong nửa năm thậm chí ít hơn không?

- Trang web của các vị có thể là lựa chọn thay thế thời gian đầu, nhưng không nên bài xích chúng tôi có lựa chọn của mình.

Ngải Mặc dứt khoát nói:

- Chỉ là lựa chọn tính chất thay thế vậy vì sao muốn chúng tôi đưa cả cửa hàng âm nhạc trên mạng tới Bắc Mỹ vì C-cube? Chi phí ban đầu của nó cực lớn, nếu C-Cube đồng ý trả chúng tôi 4% quyền cấp phép, đồng thời bồi thường chi phí quảng bá ở Bắc Mỹ thì chúng tôi sẽ suy nghĩ.

Tiêu Tấn Thành nghiêm túc nói:

- đương nhiên như thế đàm phán tương quan sẽ càng trở nên phức tạp, phía chúng tôi không vấn đề gì, dù sao doanh nghiệp Bắc Mỹ chúng tôi có thể cấp quyền không chỉ có mỗi C-cube, chúng tôi ưu tiên đàm phán với C-Cube trước là xét tới thời gian hợp tác vui vẻ trước đây.

Trong những cuộc đàm phán thế này chưa bao giờ C-Cube chiếm ưu thế, Cẩm Hồ chuẩn bị đầy đủ lại là phía đề xuất điều kiện, thời gian eo hẹp. Sau khi C-Cube được cấp quyền còn phải tổ chức sản xuất, tiêu thụ, thời gian rất eo hẹp.

Ngải Mặc cảm thấy đau đầu, không đau thường mà muốn nổ tung, ông ta hiểu dã tâm của Cẩm Hồ.

Một khi C-Cube chấp nhận trói buộc phần cứng với cửa hàng âm nhạc của Cẩm Hồ, thứ nhất C-Cube không thể lợi dụng cửa hàng âm nhạc để hạn chế kẻ cạnh tranh khác được Cẩm Hồ cấp quyền.

Loại mô hình trói buộc này chính là tuyên truyền cho Cẩm Hồ tại Bắc Mỹ, cho dù Cẩm Hồ không vội khai thác thị trường Bắc Mỹ thì chỉ cần còn cửa hàng này nắm trong tay Cẩm Hồ sẽ luôn được mở rộng cửa tiến vào.

747. Chương 747: Dmp

Cẩm Hồ không đủ to để có tư cách đề xuất điều kiện hà khắc này với cự đầu trong ngành, nhưng với C-cube vừa tiến vào thị trường sản phẩm cả kênh tiêu thụ lẫn kinh nghiệm thị trường đều rất yếu, đối với Cẩm Hồ mà nói không phải phải là đối tác tốt nhất, Cẩm Hồ tìm C-Cube trước không phải là vì ba năm hợp tác vui vẻ chút đó mà là vì C-Cube có khả năng đồng ý điều kiện hà khắc của bọn họ nhất.

Ngải Mặc cảm thấy lúc vừa tới Kiến Nghiệp đã lộ ra C-Cube muốn tiến vào thị trường sản phẩm có chút sai lầm rồi.

Tô Tân Đông, Đinh Hòe đàm phán với Ti nhẹ nhàng hơn nhiều, MP3 vốn dùng kỹ thuật vi xử lý của TI phối hợp kỹ thuật giải mã âm tần của Cẩm Hồ khung cơ bản.

Tiêu điểm đàm phán chỉ là phân phối lợi ích công ty liên doanh ra sao.

Trương Khác không hề muốn chiếm quá nhiều lợi ích từ TI, thậm chí chủ động nhường ra một phần lợi ích, không có TI, Cẩm Hồ không có khả năng độc lập có được kỹ thuật, chỉ cần công ty liên doanh cùng trung tâm nghiên cứu ở Kiến Nghiệp là có thể được TI phải nhân viên kỹ thuật hỗ trợ.

Quá trình đàm phán hai bên vui vẻ, chỉ cần đợi tổng bộ TI xác nhận.

Cẩm Hồ đạt thành hiệp nghị với TI, C-Cube càng trở nên bị động.

Được Trương Khác kéo tới hộp đêm phổ Tân Thị uống rượu, Ngải Mặc vẫn mặt mày ủ rũ, không còn cả hứng thú chơi trò đùa các cô gái — Các cô gái trong hộp đêm không cần phải dụ dỗ.

Ngải Mặc biết C-Cube đã bị ép vào một cái góc không thể xoay mình được rồi.

Cẩm Hồ và TI đạt thành hiệp nghị, tức là dây chuyền sản xuất quy mô đã chuẩn đầy đủ, không cần một tuần chip xử lý ở Dallas sẽ tới được Hải Châu, những linh kiện khác đã chuẩn bị từ trước, đại khái

chẳng cần tới 1 tiếng lắp ráp chiếc iplayr đầu tiên có thể phát ra tiếng nhạc du dương rồi, tới đa chưa tới một tuần iplayr sẽ xuất hiện ở thị trường Nhật Bản.

Thậm chí không cần một chiếc iplayr nào xuất hiện, chỉ cần Cẩm Hồ và TI phối hợp tuyên bố đưa ra sản phẩm mới, sẽ có vô số doanh nghiệp tới tìm hợp tác.

Vì mau chóng thu được lợi nhuận từ phần cứng, TI cũng muốn Cẩm Hồ đưa ra sản phẩm, như thế nếu Cẩm Hồ không quá tham lam, TI thậm chí lợi dụng ảnh hưởng của mình trong nghề hiệp trợ Cẩm Hồ phổ biến sản phẩm mới.

Sau khi Cẩm Hồ đạt thành hiệp nghị với TI, C-Cube phải đàm phán với một Cẩm Hồ có TI chống lưng đằng sau.

Căn bản là không có đường lựa chọn.

Ngải Mặc cảm thấy ly rượu trong tay hơi đắng, hỏi Trương Khác:

- Có phải rượu giả không, cảm thấy vị không đúng.

Trương Khác nhấp một ngụm, chép chép miệng, có gì không ổn đâu, với lại y cũng chẳng có nghiên cứu gì rượu tây, quay sang hỏi Diệp Kiến Bàn:

- Anh thấy có gì khác thường không?

- Chắc là do lão Ngải đắng miệng rồi.

Diệp Kiến Bàn vô tâm chọc vào nỗi đau của Ngải Mặc:

- Bao giờ Cẩm Hồ và TI công bố sản phẩm mới?

Trong tay hắn còn có một chiếc Iplayr, hiện Cẩm Hồ đã chính thức khởi đầu kế hoạch tuyên truyền thị trường, máy mẫu trở nên rất hiếm, muốn có thể phải đợi sản xuất dây chuyền.

- Ở trong nước tuyên bố tin tức ảnh hưởng tương đối yếu, chắc sẽ chờ bữa một ngày rồi tổ chức họp báo, thời gian cụ thể cũng chẳng biết đám Trần Tín Sinh đã quyết định chưa.

Trương Khác thuận miệng nói.

- Điều kiện cầu đưa ra đã vượt quá phạm vi quyền lực công ty cấp cho tôi.

Ngải Mặc oán thán Trương Khác không nể tình nghĩa:

- Phải xem phía công ty quyết định ra sao, đám đó trước giờ làm ăn rất lè mề.

Trương Khác cười thoải mái:

- Không vội, thời kỳ đầu thị trường rất nhỏ, sản lượng Cẩm Hồ lại lớn, có thể lấy một phần hỗ trợ, như thế C-Cube có thêm nhiều thời gian chuẩn bị sản xuất. Đây, phía chúng tôi chu đáo thể còn gì.

Ngải Mặc chỉ còn biết cười khổ, chơi trò tình cảm với Trương Khác là vô ích, mình tới Kiến Nghiệp chẳng được việc gì, chỉ khiến đám rảnh rỗi ở công ty xem thường.

Diệp Kiến Bàn không để ý tới dáng vẻ đau khổ của Ngải Mặc, hỏi Cẩm Hồ:

- Cẩm Hồ định vị thị trường cho iplayr thế nào?

- Tãi ca phúc trên mạng, đưa từ máy vi tính vào Iplayr mang theo bên mình, thông thả bước đi trên phố nghe nhạc, chẳng lẽ anh không thấy nó sẽ thành phong cách đi dạo xã hội sao?

Trương Khác đáp, chỉ cần nắm trúng cách thức tiêu thụ và định vị đúng thị trường, công việc cụ thể Trương Khác không hỏi kỹ, nếu không nuôi cả đám tinh anh làm gì?

Diệp Kiến Bàn gật đầu:

- Tiếc là phổ biến Iplayr phụ thuộc sự phổ cập mạng internet, không biết tới bao giờ mới thành trào lưu trong nước.

- Chắc là tầm ba bốn năm..

o0o

~Ngày 06 tháng 1 năm 1998, Cẩm Hồ và TI mở cuộc họp báo về sản phẩm DMP (digital music player), hôm đó cách ngày Delfassy và Ngải Mặc tới Kiến Nghiệp 10 ngày, một ngày trước đó C-Cube cũng bị ép chấp nhận tất cả các điều kiện của Cẩm Hồ, Ngải Mặc đại biểu ký hiệp nghị hợp tác, có đường quyền sản xuất, tiêu thụ DMP ở Bắc Mỹ.

Cẩm Hồ và TI liên hợp thành lập công ty mới tiếp tục nghiên cứu đưa DMP ra toàn cầu, C-cube là một trong số đối tác.

Vốn phóng viên canh ở khách sạn Hilton đợi tin tức mới của Cẩm Hồ rất nhiều, cuộc họp báo này Cẩm Hồ không chuẩn bị gì đặc biệt, làm phóng viên nghĩ rằng là cuộc họp báo thường lệ sau khi kết thúc một ngày đàm phán, người phụ trách tin tức ba công ty đem giấy chuẩn bị sẵn đọc xong chẳng ở lại nghe phóng viên đặt câu hỏi đã rời đi.

Đã mười ngày rồi, tin tức ba công ty đưa ra rất hữu hạn, giới truyền thông đối với cái gọi là DMP không rõ ràng lắm.

Truyền thông trong nước càng chờ đợi TI đưa ra thiện chí với hạng mục tinh viên, trước đó tin tức từ khu cao tân tiết lộ ra BQT của Trung Tinh Vi Tâm đã tiếp xúc với đoàn người Delfassy, ai cũng nghĩ rằng đây mới là trọng điểm của cuộc đàm phán lần này.

Nên ai cũng nghĩ cuộc đàm phán sẽ còn kéo dài.

Cho tới tận khi nhân viên Cẩm Hồ ở cuộc họp báo nói ngày mai Delfassy và Ngải Mặc sẽ trở về nước, các phóng viên mới ý thức được nội dung cuộc họp bào hôm nay là thành quả trọng yếu nhất của cuộc đàm phán lần này.

Đợi tới lúc phóng viên nhớ ra hỏi DMP thì đại biểu ba phía tham gia đàm phán đã rời khách sạn Hilton rồi, lúc này phóng viên mới nghiêm túc thảo luận DMP là cái gì.

Rất nhiều phóng viên còn chẳng hiểu DMP là viết tắt của cái gì thì làm sao mà hiểu được ý nghĩa của nó?

Khi ánh tịch dương sát núi Hợp Hoan thì có bốn chiếc xe thương vụ nối đuôi nhau đi vào chung cư Thanh Niên, bảo vệ hôm nay được tăng thêm vài người để phòng phóng viên nhảy bèn trà trộn vào.

Trương Khác quyết định mở tiệc ở nhà mời Delfassy và Ngải Mặc trước khi bọn họ về nước.

Nhìn mấy chiếc xe đi vào Đường Thanh ít nhiều có chút bất an, thấy Trương Khác đang ngoẹo đầu suy nghĩ, hỏi:

- Đang nghĩ gì mà cười thô bỉ thế?

- Hả, thô bỉ lắm à? Có nghĩ gì đâu, bảo bạn đoán một câu đố thôi.

Trương Khác ôm lấy eo Đường Thanh:

- Đoán cái gì?

Đường Thanh tròn mắt.

- Trắng trơn tròn vênh căng mềm mịn, bạn nói những từ này hình dung cái gì?

- Háo sắc!

Đường Thanh đỏ mặt, thấy tay y còn lần xuống mông mình, hung dữ nhéo y một cái đau điếng:

- Đầu óc toàn là cái thứ xấu xa, không được, mình ở cùng bạn sẽ trở nên không thuần khiết mất.

- Bạn vốn đã không thuần khiết rồi, nghĩ đi đâu thế? Mình nói tới bánh trôi mà.

Trương Khác cười ha hả:

Đường Thanh bị trêu ghẹo không chịu, nhất định phải nhéo Trương Khác, y né trai né phải, thiếu chút nữa ngã xuống ghế sofa, giải thích:

- Mình đang nghĩ tối nay chuẩn bị thêm vài món ăn đặc sắc của Trung Quốc, đang tưởng tượng bộ dạng Delfassy và Ngài Mặc cầm đĩa gấp bánh trôi tròn tuột nó ra làm sao ...

Triệu Bằng chạy lên báo Trần Tín Sinh đã đưa đoàn người Delfassy, Ngài Mặc vào thang máy, đôi tiểu tình nhân mới chịu ngừng trêu đùa, tới phòng khách chuẩn bị đón tiếp.

748. Chương 748: Đại Sứ Quảng Cáo

Giới truyền thông trong nước gãi đầu gãi tai về cái gọi là DMP, nhưng Lý Tại Thù thì biết thứ hấn luôn lo lắng đã thành sự thực rồi.

Vì chuyện trung tâm nghiên cứu thời gian qua Lý Tại Thù luôn ở Kiến Nghiệp, khi nghe được báo cáo, hấn và Kim Nam Dũng đang khảo sát trung tâm.

Đây là trung tâm nghiên cứu có quy mô lớn nhất của Samsung ở khu vực Đại Trung Hoa, nhưng không phải để nghiên cứu kỹ thuật hạch tâm, mà là để sản phẩm thích hợp với thị hiếu của người Trung Quốc, trung tâm tạm thời thuê văn phòng dùng, Samsung sẽ không vì chuyện xây dựng mà trì hoãn bước tiến.

Cơn bão tài chính trông có vẻ như đã lắng xuống, nhưng xí nghiệp thực sự nằm trong tâm bão thì biết rắc rối còn lâu mới hết, mây đen vẫn bao phủ cả bầu trời.

Vì ứng phó với khả năng nguy cơ còn thêm dữ dội, Samsung đã đem nghiệp vụ hóa công nghiệp bán đi, làm thể thống khổng lồ trở nên tinh gọn, như thế mới có thể quyết đoán bỏ ra 50 triệu USD đầu tư trung tâm nghiên cứu ở Kiến Nghiệp.

Cao tầng Samsung hiểu, thời đại kỹ thuật số sắp tới rồi, các nghiệp vụ phụ khác có bỏ đi cũng không đáng tiếc, nếu bỏ lỡ thời đại kỹ thuật số mới là chuyện hối không kịp, còn cả thị trường Trung Quốc, nếu lúc này không nhìn thấy tiềm lực của nó, chỉ có thể nói kẻ đó không có nhãn quang chiến lược.

Trước khi tới Trung Quốc, Lý Tại Thù mang một lòng tin mãnh liệt, tới nơi vài ba tháng rồi hấn mới hiểu con đường không hề bằng phẳng.

Phía đông Yên Quy Hồ còn có những cánh đồng lớn với vết tàn tuyết, lúa mạch khô gầy, tựa hồ đang cản rặng chống chơi lại cái lạnh đợi mùa xuân tới, đáng tiếc nó không đợi được cái ngày đó nữa, tòa nhà trung tâm nghiên cứu của Samsung sẽ xây dựng trên mảnh đất này.

Đứng trên đồng ruộng, cổ Lý Tại Thù còn quần chiếc khăn, mũi miệng cũng che kín trong đó, lưng quay về hướng gió, mày nhíu lại.

Tin tức hấn vừa được nghe không dễ chịu một chút nào, trong lòng cứ như nhét cái gì đó làm hấn rất khó thở, đáng hận là Cẩm Hồ và TI chỉ vội vàng công bố tin tức, không đưa ra sản phẩm, không thể nghiên cứu kỹ DMP của Cẩm Hồ rồi cuộc dùng những kỹ thuật gì.

Giọng Kim Nam Dũng cũng quàng khăn kín mít, giọng khàn khàn:

- Việc phổ biến DMP hạn chế bởi máy tính, mặc dù tạm thời không thể khai thác thị trường Trung Quốc, nhưng lại cho Cẩm Hồ cơ hội tiến vào thị trường nước ngoài. Nhìn hành động của ba phía đó, tựa hồ bọn họ muốn lợi dụng kỹ thuật này để chiếm lấy lợi ích lớn nhất.

- Cẩm Hồ không thể đi đầu một lĩnh vực mà bay cao được, cho dù bọn chúng có nắm được kỹ thuật này cũng không thể cản trở các doanh nghiệp khác tiến vào thị trường DMP, Samsung cũng phải đẩy nhanh tiến độ nghiên cứu.

Lý Tại Thù vẫn mạnh miệng nói:

Kim Nam Dŭng nhìn Lý Tại Thù, thấy trong mắt hần ẩn chứa lo lắng, chần hần cũng phải hiểu, một khi Cẩm Hồ thừa thế quật khởi, như vậy sẽ thành uy hiếp trực tiếp nhất mà Samsung phải đối diện trong lĩnh vực điện tử tiêu dùng.

- Bất kể nói gì thì chúng ta cũng phải làm tốt công tác của bản thân, để sản phẩm của Samsung phủ khắp thị trường Trung Quốc.

Nếu không phải chú hần vì bê bối thuế từ bỏ mọi chức vụ hành chính trong tập đoàn làm gia tộc của y không chế tập đoàn yếu đi thì hần đã kiến nghị tập đoàn toàn diện áp chế Cẩm Hồ, hiện chỉ có thể áp chế không gian sinh tồn của Cẩm Hồ trong nước mà thôi.

oOo

~~Trương Khác tổ chức tiệc rượu ở nhà, trừ đại biểu đàm phán ba bên, còn mời Liễu Chí Thành, Diệp Kiến Bân. Tuy Thiệu Chí Cương và chú y cũng ở Kiến Nghiệp nhưng không có nghiệp vụ liên quan nên không làm phiền.

Trương Khác cũng sợ quá đông thành loạn, mặc dù phòng hần rộng, nhưng đầu sau không phải trang viên biệt thự, hơn 20 người cùng vào, vẫn trở nên chật chội.

Sau bữa tiệc mọi người tụm năm tụm ba trò chuyện, trong khu vườn trên không Trương Khác và Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành ngồi bên lò lửa nói chuyện, Đường Thanh như con chim nhỏ ngồi ngoan ngoãn bên Trương Khác, vờ chăm chú nghe bọn họ nói chuyện.

Nghe Trần Tín Sinh giới thiệu quá trình đàm phán mười ngày qua, Liễu Chí Thành tự hào nói:

- Đây có thể nói là một trong số ít kỹ thuật sản phẩm điện tử trong nước có thể dẫn đầu rồi.

Trương Khác bình thản nói:

- Cẩm Hồ có thể dựa vào Iplayr quật khởi ở lĩnh vực điện tử tiêu dùng hay không còn phải nỗ lực nhiều lắm.

- Kế hoạch tiêu thụ Iplayr ở Nhật Bản đã được tiêu thụ chưa?

Mặc dù trước khi Iplayr chính thức đưa ra thị trường là cơ mật được gìn giữ nghiêm ngặt, nhưng Liễu Chí Thành là “người ngoài” có tư cách biết kế hoạch.

Trương Khác gọi Tiêu Tấn Thành đang đứng cùng Trần Tuấn Huy người phụ trách công ty Nhật Bản tới:

- Chuyện này nên hỏi Tấn Thành.

- Mời đại sứ quảng cáo ở Nhật Bản chẳng phải là sở thích cá nhân của Khác thiếu gia sao?

Tiêu Tấn Thành cười.

Trương Khác thần nhiên nói:

- Minh tinh Nhật Bản tôi nhìn trúng không nhiều lắm, chẳng lẽ phải ủy khuất mình ở phương diện này sao?

- Đại sứ Iplayr ở Nhật Bản là ai vậy?

Liễu Chí Thành hứng thú hỏi:

- Mộc Thôn Thác Tai và Tùng Long Tử.

Trần Tuấn Huy trả lời thay:

- Không chỉ ở Nhật Bản còn là đại sứ của toàn bộ khu vực Châu Á.

*** Takuya Kimura và Takako Matsu

- A, là nhân vật chính của bộ phim Love Generation?

-Ồ ngài Liễu cũng thích xem phim TH Nhật Bản à?

Trần Tuấn Huy khi làm việc ở Sony đã biết sức ảnh hưởng của Liễu Chí Thành trong nghề.

- Tôi đâu có thời gian xem mấy cái đó? Chẳng qua con bé nhà tôi mê lắm, lần trước gọi điện về nó còn giới thiệu cho tôi, để có đề tài nói chuyện với nó, tôi phải lên mạng tìm kiếm báo chí có liên quan tới bộ phim này, đúng là người cha đáng thương.

Liều Chí Thành giang tay ra làm bộ mặt đau khổ làm mọi người cười lớn:

- Lựa chọn này không tệ, bộ phim đó rất được ưa chuộng ở Hàn Quốc, Đài Loan, Hong Kong đó.

Trương Khác gật đầu:

- Đó là những mục tiêu chủ yếu ở Châu Á, đương nhiên trọng điểm vẫn là Nhật Bản.

Ở Châu Á thì Nhật Bản có sức mua cao nhất, lại có nhân khẩu gấp đôi tổng dân số các nơi trên cộng lại.

Tiêu Tấn Thành nói vào:

- Có điều chi phí không phải là nhỏ.

- Chi phí đại sứ quảng cáo chỉ là chuyện nhỏ, mọi người cùng biết đấy, ở Nhật Bản, sản phẩm Trung Quốc đồng nghĩa với hàng chất lượng kém, không phải chỉ bỏ tiền ra là có thể mời minh tinh của họ làm đại sứ của chúng ta đâu, một số người còn suy nghĩ tới sản phẩm quảng cáo chấp lượng thấp có ảnh hưởng tới hình tượng của bọn họ không? Chứ không giống như trong nước, các minh tinh cứ có quảng cáo là nhận, ngay cả lời lừa đảo như “Hong Đào Q” trị bách bệch cũng dám nói ...

Trương Khác cứ có cơ hội là châm chích hiện tượng xấu trong nước vài câu:

- Nên đây là nhiệm vụ nặng nề mà lâu dài, Cẩm Hồ còn phải gánh cả trách nhiệm thay đổi hình tượng sản phẩm Trung Quốc trong mắt quốc tế.

- Trọng trách này không phải nhẹ...

Trần Tín Sinh cảm khái:

Đường Thanh quay đầu sang hỏi:

- Hôm qua bạn cùng mình xem Kỳ nghỉ dài, sao còn oán trách sao không cho Mộc Thôn Thác Tai và Tùng Long Tử cuối cùng đến với nhau mà.

- À ...

Trương Khác đảo mắt một vòng, giả ngốc hỏi lại:

- Mình có nói thế à?

Trương Khác vừa rồi nói những lời kích động sĩ khí nhưng bị Đường Thanh làm bộ vô ý bóc Trần, Tiêu Tấn Thành nhún vai:

- Tôi biết ngay Khác thiếu gia chọn người theo sở thích cá nhân mà.

oOo

Vì thúc đẩy sản nghiệp phần mềm, cũng trong ngày hôm đó Cát Kiến Đức từ Bắc Kinh tới Kiến Nghiệp, đích thân thúc đẩy tiến triển chuẩn bị hạng mục này.

Trước đó Chu Cần Du thông qua danh nghĩa thành ủy Kim Sơn đề xuất ý tưởng liên hiệp với Kiến Nghiệp lập dải sản nghiệp phần mềm mới tiểu tổ lãnh đạo sản nghiệp thông tin ủy ban kế hoạch quốc gia.

Cát Kiến Đức tới nơi, Tạ Kiếm Nam liền cùng Tạ Hán Minh tới gặp.

Tựa hồ tập đoàn Chính Thái do Tạ Hán Tĩnh đại biểu mới thực sự là người xây dựng cơ sở công nghiệp điện tử Kim Sơn, thực tế Chính Thái và Gia Tín chỉ cung cấp nguồn lực tương ứng, còn nhân vật lập kế hoạch thực sự đằng sau là cha con Tạ Hán Minh, Tạ Kiếm Nam.

Vì che tai trộm chuông, cha con Tạ Kiếm Nam mặc dù vất vả bôn ba vì chuyện này, nhưng đều đứng đằng sau thúc đẩy, bề ngoài bọn họ phải phân rõ giới hạn sự vụ ở Kim Sơn.

749. Chương 749: Gian Lận Thi Cử

Xe đi tới đường rẽ vào ngõ Học Phủ, Tạ Hán Tinh muốn vào thăm con gái, nên không đi cùng cha con Tạ Kiếm Nam tìm Chu Cẩm Tỳ, bảo xe tiếp tục đi về phía bắc.

Mười hai tòa nhà của chung cư Thanh Niên chia làm ba tiểu khu độc lập, căn hộ Trương Khác để lại cho Trần Tinh và Tạ Tử Gia nắm đối diện với cổng chính của Học viện Âm nhạc.

Vào ngõ Tạ Hán Tinh xuống xe, ngẩng đầu nhìn tầng cao nhất của tòa nhà số 6 chung cư Thanh Niên, nơi đó đèn sáng trưng, bóng người qua lại, nghe nói đại biểu đàm phán Cẩm Hồ, TI và C-Cube sau cuộc họp báo ở khách sạn Hilton liền không thấy đâu nữa, chắc là tới đây tổ chức tiệc mừng công rồi.

Tạ Hán Tinh nhớ lại lần đầu tiên gặp Trương Khác là lúc Chính Thái còn nắm 30% cổ phần của Cẩm Hồ ...

Chuyện cũ không truy cứu, hiện giờ phải kiên trì nguyên tắc “kinh doanh là kinh doanh”, không nêo đem ân oán lằng nhằng vào kinh doanh, Tạ Hán Tinh nghĩ thế, do dự không biết có nên gặp mặt Trương Khác hay không?

Cuối cùng từ bỏ suy nghĩ này, mâu thuẫn nội bộ Tạ gia không thể chịu được kích thích lớn, Tạ Hán Tinh không muốn tập đoàn Chính Thái được ông bỏ tâm huyết cả đời rơi vào cảnh chia năm sẻ ba.

- Hả, ba nói tới về Huệ Sơn mà, sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

Gõ cửa nửa ngày trời mới đợi được con gái cứng mở cửa, không ngờ nhận lấy một câu hỏi lãnh đạm như thế, Tạ Hán Tinh chỉ biết thở dài:

- Trước khi về vẫn kịp thăm con gái bảo bối chứ ...

Thấy con gái trông hết sức nhếch nhác, đầu tóc rối bù, còn cầm hai cái bút chì, trong phòng bữa bộn, rác đã tràn ra khỏi thùng rồi, trên bàn toàn là vỏ đồ ăn nhanh, cau mày nói:

- Con không biết chiều cô bản thân thì phải mời người hoặc nhờ chị dâu con mỗi tuần một hai lần tới dọn dẹp chứ, thế này làm sao mà ở được.

- Nữ nhân của Tạ Ý thì miễn đi, nhờ cô ta tới lại nghe cô ta lên mặt cần nhân. Giúp việc mời rồi, nhưng không vừa ý nên đuổi, con thấy rất ổn, mấy thứ gián chuột con chẳng sợ.

Tạ Tử Gia bĩu môi, rất khó chịu vì vừa gặp mặt đã bị trách mắng.

- Không biết phòng con có gián chuột thì Vườn Sồi có thu lại phòng không đây.

- Cõi là thú nuôi không được à? Bọn họ quản được con nuôi chó hay là nuôi chuột sao?

Tạ Tử Gia vẫn cái giọng rất lạnh nhạt.

Tạ Hán Tinh lắc đầu ngán ngẩm, phát tay bảo con gái làm gì thì làm nấy, xắn tay áo lên chuẩn bị dọn dẹp phòng.

Ai có thể ngờ được chủ tịch tập đoàn Chính Thái sát phạt quyết đoán, chỉ cần có chút cơ hội là đã kích đối thủ cạnh tranh không chút thương xót lại có thể đeo tạp dề quỳ xuống đất lau nhà cho con gái.

Tạ Tử Gia lại chẳng hề cảm kích, hồ nghi nói:

- Ba, đây là tự ba khốc lóc đòi quét dọn đấy nhé, con không đồng ý điều kiện gì của ba đâu đấy. Nói thực con cũng chịu hết nổi rồi, nhưng mai phải thi, tới giờ mới ôn tập được 1/3, lại còn cả đồng việc của công ty.

Chế độ thi cử trong nước dành cho những con sâu chăm chỉ, chứ không phải dành cho thiên tài, nên Tạ Tử Gia cũng phải học vất vả.

- 20 ngày nữa là tết, trường nên cho nghỉ phép rồi mới đúng.

Tạ Hán Tinh một tay chống sào, tay cầm rổ lau nói:

- Tên đó chắc cũng sẽ nghiêm túc tới lớp làm bài thi chứ?

- Tên đó à?

Tạ Tử Gia nhớ lại cái bộ mặt lười nhác kia:

- Buổi sáng con thấy y vào phòng thi bên cạnh, lúc đi ra còn nghe y khoác lác với Đỗ Phi thị lực tốt, đủ biết y nghiêm túc thế nào.

Tạ Hán Tĩnh không hiểu vì sao Trương Khác kiên trì học đại học để cuối kỳ gian lận qua cuộc thi? Nếu thế học còn có ý nghĩa gì nữa?

~~oOo

~~Hôm sau khi Delfassy, Ngải Mặc ngồi máy bay rời Kiến Nghiệp thì Trương Khác cũng đi thi cuối kỳ.

Vừa từ ngoài trời vào, thấy trong lớp mọi người ngồi rời rạc, nhiệt độ chẳng khá hơn ngoài kia bao nhiêu, chống tay nói chuyện với Đỗ Phi cách đó mấy bàn.

Chẳng biết tên nào thất đức nhất định môn cuối xếp chỗ theo thẻ sinh viên, tách y và Đỗ Phi ra, làm thị lực Trương Khác có tốt đến mấy cũng chẳng nhìn được bài thi của Đỗ Phi.

Trương Khác lúc này mới phát hiện ra trong lớp trừ Thẩm Tiêu, Lục Thiên Hựu thì chẳng ai biết y cả, muốn nhờ chuyển đáp án từ chỗ Đỗ Phi sang không dễ chút nào.

- Trương Khác, thi xong cậu và Đỗ Phi còn ở lại trường vài ngày phải không?

Còn vài phút nữa mới thi, Lục Thiên Hựu ngồi bàn phía trước hỏi:

Đội các trường sơ cao trung kiến nghiệp cho nghỉ là lập tức khởi động kế hoạch trường bồi dưỡng internet rồi, Đỗ Phi ngay cả Tết có về Hải Châu không chưa biết.

Trương Khác thì cùng Đường Thanh tới Tân Vu vài ngày, sau đó bay sang Nhật Bản, đó là bước đầu tiên Cẩm Hồ tiến ra thị trường hải ngoại là bước khó khăn nhất, y không thể ngồi rung đùi đợi tin được.

Trương Khác không biết Lục Thiên Hựu có chuyện gì, hỏi:

- Tôi còn tới Tân Vu thăm cha mẹ, Đỗ Phi ở lại trường, cậu có chuyện gì?

- Hội sinh viên tổ chức hoạt động xuống nông thôn lấy kinh nghiệm thực tế, tôi thấy cậu nên tham gia một số hoạt động tập thể, lớp chúng ta, tôi đã tiến cử cậu.

Lục Thiên Hựu làm mặt nghiêm túc nói:

Hiện giờ Lục Văn Phu được Lý Viễn Hồ coi trọng, quan hệ giữ Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ khôi phục tuần trăng mật, Lục Văn Phu không bị kẹp giữa hai bên nữa, mấy ngày trước Trương Khác còn ăn cùng bàn với ông ta, trò chuyện qua loa vài câu.

Mặc dù Lục Văn Phu gia giáo rất nghiêm, nhưng Lục Thiên Hựu khó trách khỏi ý thân phận, đối xử với người khác với thái độ trịch thượng bề trên.

Trương Khác dù chẳng thích hần cũng chẳng ghét, gãi đầu hỏi:

- Định đi đâu kiếm kinh nghiệm thực tiễn? Tôi về Tân Vu vài ngày trước, nếu kịp sẽ tới thẳng đó tụ họp.

- Chúng tôi tới lâm trường Hồng Trí quê của Thẩm Tiêu, ngày kia xuất phát, ở đó 10 ngày.

Cho dù trước khi đi Nhật Bản có thể bỏ ra hai ngày thì Trương Khác cũng chẳng muốn lãn phí vì cái gọi là đi lấy kinh nghiệm thực tế này, có điều lúc này phải lấy lòng hần để được chiếu cố ít nhiều khi thi, nên đáp bừa:

- Vậy xuất phát từ Tân Vu gần hơn nhiều, tôi sẽ cố gắng tới lâm trường Hồng Trì tụ họp với mọi người.

- Bạn đồng ý tới lâm trường à?

Thẩm Tiêu ngồi bàn trên nữa nghe thế quay đầu lại:

- Trong thư ba mình còn nói muốn tiếp tục đánh cờ với bạn.

Trương Khác vỗ vai Lục Thiên Hựu:

- Tôi có việc nói với Thắm Tiêu, cậu đổi cho cho tôi chút ...

Tuy xếp chỗ theo số thẻ, nhưng giám thị sẽ chẳng đi tra cái này.

Lục Thiên Hựu hơi khó chịu, xếp bàn là trách nhiệm của hắn, có điều về mặt tha thiết của Trương Khác làm hắn khó từ chối, rất miễn cưỡng đổi chỗ cho y.

Trương Khác và Thắm Tiêu quan hệ khá thân, Thắm Tiêu lại làm việc ở quán nét Sáng Vực, ghé tai cô thì thầm khi làm bài để bài thi nhích sang cho y nhìn ké, Thắm Tiêu không cần suy nghĩ gật đầu ngay.

Giám thị là gia giảng viên thanh niên một nam một nữ, nữ khá nghiêm túc, nam chỉ tíu tít lấy lòng nữ.

Trương Khác tự cho rằng mình có nền tảng số học khá được, nhưng thời gian qua bận rộn không đọc sách chút nào, nên nền tảng đó chỉ giúp y đọc hiểu đề, chứ không giải nổi.

Thắm Tiêu là cô gái cực kỳ thông minh lại chăm chỉ, ước chừng tốn nửa tiếng là làm xong, bài thi lộ ra ngoài người, chứ viết to lại ngay ngắn, Trương Khác chép bài chẳng tốn công chút nào.

Đang chép bài say sưa thì một cái tay giật bài thi, Trương Khác không kịp dừng bút, làm ngòi bút làm rách bài thi, tiếp đó thấy Ngụy Đông Cường đi lên bàn trên lấy bài thi của Thắm Tiêu.

- Dám chống lại kỷ luật thi cử.

Ngụy Đông Cường nghiêm mặt quát:

- Cả hai ra ngoài cho tôi.

Đây là chuyện vặt, Trương Khác chẳng bận tâm, Thắm Tiêu chưa bao giờ gặp chuyện này, sợ hãi thiếu chút nữa bật khóc.

750. Chương 750: Phản Ứng Quá Khích

Lúc này ánh mắt của đám bạn trong phòng đều hướng về phía bọn họ, hai giám thị chưa hiểu chuyện gì đi xuống, nước mắt Thắm Tiêu chỉ sắp chảy ra tới nơi, Trương Khác cảm thấy đau đầu, không ngờ sắp rời khỏi Kiến Nghiệp còn gặp loại chuyện phiền toái này, chẳng muốn tranh cãi với hắn trong lớp, khẽ giật áo Thắm Tiêu, bảo cô theo mình ra ngoài rồi tính.

Trong lớp đã có hơi nhốn nháo, hai giám thị không đi theo, bọn họ phải trấn an học sinh làm bài trước đã, Ngụy Đông Cường không phải là giáo viên được bố trí giám sát thi cử, đột nhiên xông vào lớp bắt gian lận làm bọn họ cảm thấy rất bất ngờ.

Thấy Ngụy Đông Cường vừa ra khỏi phòng là đem so sánh hai bài thi, Trương Khác mới xác định được là tên này cố ý nhắm vào mình rồi, y đâu ngu chép bài y hết muốn là cãi được ngay song Trương Khác không muốn gây ra ảnh hưởng xấu gì cho Thắm Tiêu, cũng không muốn để lại trong cô ám ảnh tâm lý gì, nên chẳng phủ nhận, như thế chỉ thành cãi nhau vô ích, nói luôn:

- Là tôi nhìn trộm bài thi của Thắm Tiêu, anh nên để cô ấy vào lớp làm bài tiếp.

Ngụy Đông Cường chỉ lo Trương Khác phủ nhận nên mới ra ngoài một cái là đối chiếu chứng cứ ngay để chứng minh, thấy y thần nhiên thừa nhận, chẳng hề sợ hãi khi bắt quả tang, giống như có cái gai đâm vào tim, gằn giọng nói:

- Tưởng tôi mù mắt à, hai cô cậu phối hợp gian lận, trường học nhiều lần nhấn mạnh kỷ luật thi cử, bắt được kẻ nào đuổi học kẻ đó, tuyệt đối không nhân nhượng, tôi bắt hai người tới phòng giáo vụ đã, để xem người cha làm phó thị trưởng kia có giúp cậu qua được cái cửa này.

Đỗ Phi còn chưa làm xong bài đã nộp vội đi ra, nghe thấy Ngụy Đông Cường phát tác như thảng đien, hận không thể chỉ ngón tay chọc thủng mặt Trương Khác, lạnh lùng nói:

- Chủ nhiệm Ngụy, chỗ ngồi xếp theo số thể sinh viên, Lục Thiên Hựu lại đổi vị trí cho Trương Khác trước khi thi, cũng có hiềm nghi gian lận, có nên bắt cả cậu ta tới phòng giáo vụ không?

Lục Văn Phu ở thành phố này có thể lực thông thiên – Ít nhất trong mắt Ngụy Đông Cường là thế – Lại là bạn thân của viện trưởng Thôi Quốc Hằng, Ngụy Đông Cường còn chưa ngay thẳng cũng chưa ngốc tới mức bắt cả Lục Thiên Hựu tới phòng giáo vụ, bị Đỗ Phi chạy ra phá đám, càng diên tiết quá:

- Cậu chạy ra đây làm gì, tôi có gọi cậu ra à?

Đỗ Phi chẳng hề ngại chọc giận Ngụy Đông Cường, cười nhạt nói:

- Nộp bài xong tôi ở lại trong phòng làm gì?

- Hai đứa chúng mày cùng một bọn, đừng tưởng tao không biết, Trương Khác và Thẩm Tiêu bị tao bắt tại trận, mày định bao che chúng nó à?

Ngụy Đông Cường càng nói càng mất tư cách giáo viên.

Trương Khác nháy mắt ra hiệu cho Đỗ Phi không nói nữa, hai bọn họ là lợn chết không sợ nước sôi, nhưng cô bé Thẩm Tiêu này thật thà chân chất, năng lực gánh chịu tâm lý kém, bên ngoài này cãi vã ầm ĩ để mọi người đổ ra xem ảnh hưởng không tốt tới Thẩm Tiêu.

Đỗ Phi lúc này mới thôi, mấy giáo viên nghe ồn ào chạy tới xem xảy ra chuyện gì, Lục Thiên Hựu nộp bài rời phòng thi.

Thấy bắt đầu có người tới Trương Khác bảo Đỗ Phi đưa Thẩm Tiêu đi trước, Ngụy Đông Cường đưa tay ra định giữ Thẩm Tiêu lại, Trương Khác chắn trước cô, nói:

- Là do tôi không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn, nếu chủ nhiệm Ngụy cho rằng tôi gian lận thì cứ tính tôi gian lận là được, tôi không phủ nhận gì cả, muốn xử phạt, muốn đuổi học, tôi đều lấy thái độ thành khẩn tốt đẹp chấp nhận ... Không còn chuyện gì khác tôi đi đây.

Nghe Trương Khác nói hời hợt như thế, mắt Ngụy Đông Cường thiếu điều tóe ra lửa, cố kìm chế nói:

- Cậu nói dễ nghe lắm, thế nào gọi là không nhìn được ngẩng đầu nhìn?

Kéo Lục Thiên Hựu tới:

- Cậu ngồi ngay sau lưng chúng tôi xem có phải bọn chúng từ đầu tới cuối phối hợp gian lận không?

Lục Thiên Hựu không hiểu sao Ngụy Đông Cường lại phản ứng mạnh như thế, chủ nhiệm khóa là phải bảo vệ sinh viên của mình, có chuyện gì giấu đi không được, lại muốn nhất định lôi tới phòng giáo vụ, đuổi học Trương Khác, Thẩm Tiêu?

Nếu để Ngụy Đông Cường làm to ra, Lục Thiên Hựu có thể đoán ra chuyện phát triển thế nào, Trương Khác chắc sẽ bị mắng vài câu không đau không ngứa, cuối cùng gặp họa chỉ có cô gái không chỗ dựa như Thẩm Tiêu, khó tưởng tượng nổi Thẩm Tiêu bị đuổi học sẽ tạo ảnh hưởng tồi tệ thế nào cho cuộc đời cô, phản cảm vì hành động quá khích của Ngụy Đông Cường, cau mày nói:

- Em không chú ý, hẳn không nghiêm trọng như vậy đâu.

Ngụy Đông Cường nghe vậy tức lắm, nhưng không thể tỏ ra bất mãn với Lục Thiên Hựu, trút hết lên đầu Trương Khác:

- Đừng tưởng chuyện thế là xong, cậu cứ đợi trường học xử phạt nghiêm khắc cả hai đi.

Nói với hai giám thị, nói rất đường hoàng chính nghĩa:

- Trước khi thi tôi đã nhiều lần nhấn mạnh kỷ luật, không ngờ xảy ra chuyện này, bắt được là phải xử nghiêm khắc, tuyệt đối không nhân nhượng, có thể mới cảnh cáo người khác, giữ nghiêm kỷ luật trường thi.

Rồi thương lượng đem chuyện này lên phòng giáo vụ.

Hai giám thị cầm lấy bài thi xem tên trên đó, đều nghĩ :” Thì ra là tên này, viết chữ đẹp thật, chắc bình thường đặc tội với Ngụy Quân Tử rồi.”

Ngụy Đông Cường lúc nào cũng tỏ ra vẻ đạo mạo thanh cao, nên có người trong trường gọi hắn là Quân Tử, có điều đem cái “nick name” này phối hợp với cái họ của hắn lại thành ý nghĩa không hay ho lắm.

Nếu như Ngụy Đông Cường đã “chí công vô tư” giao cho phòng giáo vụ xử lý, lại là học sinh của chính hắn, hai bọn họ chỉ làm theo trình tự, đợi trường học xử lý là được.

Trương Khác đuổi theo Đỗ Phi và Thẩm Tiêu, thấy Lục Thiên Hựu cũng chạy theo, cười với hắn:

- Vừa rồi cảm ơn cậu nói giúp.

Lục Thiên Hựu lạnh lùng nói:

- Các cậu muốn làm gì thì làm, đừng có liên lụy tới Thẩm Tiêu.

Nhưng nhẹ giọng an ủi Thẩm Tiêu:

- Chủ nhiệm Ngụy chỉ hơi nghiêm khắc bề ngoài thôi, thực ra muốn răn đe Trương Khác một chút, không liên quan tới bạn đâu.

Thẩm Tiêu tới giờ vẫn chưa bình tĩnh lại, mặt trắng bệch, tuy không khóc nhưng rất lo.

Trương Khác nhếch mép cười, té ra tên này chỉ quan tâm tới mỗi Thẩm Tiêu.

Đỗ Phi vặn mình một cái, cười với Trương Khác:

- Trông có vẻ như Ngụy Đông Cường nhắm vào mày đấy, lạ thật, mày cũng có làm gì không phải với hắn đâu.

- Ài...

Trương Khác thở dài:

- Cái xã hội này nó thế đấy, chính vì mày không làm gì, nên khả năng vì thế mà người ta ghét.

- Nên tìm cách xử lý hậu quả đi.

Lục Thiên Hựu quay sang họ, vẫn là giọng điệu bề trên quen thuộc.

- Khó khăn lắm mới để Ngụy Đông Cường nắm được cơ hội, hắn làm sao chịu buông tha dễ dàng thế?

Đỗ Phi dừng dừng nói, trong mắt hắn Ngụy Đông Cường chỉ như con kiến với Trương Khác, kẻ phải lo xử lý hậu quả là chính Ngụy Đông Cường mới đúng.

- Thẩm Tiêu thì làm sao?

Lục Thiên Hựu đương nhiên biết Trương Khác không sợ, dù có bị đuổi học, năm sau dễ dàng đổi trường khác.

- Làm thế nào, hay là mày đi thừa nhận với Thôi Quốc Hằng là mày và Thẩm Tiêu yêu nhau, ông ta nể mặt cha mày không dám phạt bạn ấy đâu.

Đỗ Phi nói đùa nhưng tính Lục Thiên Hựu lại có chút nghiêm túc thái quá, mặt đỏ lên, chột dạ nhìn Thẩm Tiêu rồi nghiêm mặt nói:

- Hai cậu không biết suy nghĩ cho người khác à, lúc nào rồi mà còn đùa.

Trương Khác vỗ vai Lục Thiên Hựu:

- Không có chuyện gì đâu, Ngụy Đông Cường thích làm gì thì làm, bọn tôi tới Sáng Vực đây, cậu đi không?

Lục Thiên Hựu không muốn đi cùng đám Trương Khác nhưng không yên tâm về Thẩm Tiêu, do dự một lúc cũng theo.

Nhận được điện thoại của phòng giáo vụ, Thôi Quốc Hằng đang ở trong văn phòng của mình nói chuyện với Tần Cương chủ nhiệm khóa 95, nghe điện thoại xong, mặt hơi tái đi.

Tần Cương không hiểu có chuyện gì mà Thôi Quốc Hằng nghe điện thoại lại biến sắc như thế, nói:

- Viện trưởng thôi có việc, vậy lúc khác tôi báo cáo công tác của Sáng Hiệp.

Tần Cương và bí thư đoàn trường Cung Như Xuân đều là giáo viên chỉ đạo Sáng Hiệp.

- Chuyện này không liên quan tới anh.

Thôi Quốc Hằng giữ hần lại:

- Tôi vừa nhận được điện thoại của phòng giáo vụ, Trương Khác trong phòng thi chép bài của một nữ sinh bàn trên, bị Ngụy Đông Cường bắt tại chỗ, đã giao cho phòng giáo vụ! Hần đúng là ăn no rồi ngủ!

751. Chương 751: Đau Đầu

Tần Cương nghe thế không biết phải nói ra làm sao nữa.

Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp đang hoạt động rất tốt, chuyện học viện thương mại quốc tế tổ chức kỳ nghỉ xuống nông thôn lấy kinh nghiệm thực tiễn còn do Đỗ Phi thông qua Sáng Hiệp cung cấp kinh phí, Cung Như Xuân chuẩn bị lấy danh nghĩa đoàn trường khen thưởng, vừa rồi còn thảo luận xem có nên thưởng cho ba người sáng lập là Đỗ Phi, Trương Khác, Mông Nhạc hay không, nào ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tần Cương nghĩ hần là đoàn trường đã viết cả tên Trương Khác lên giấy khen rồi cũng nên, toát mồ hôi lạnh, nghĩ phải khẩn cấp gọi điện cho Cung Như Xuân, nếu không vừa khen vừa thưởng công bố một lúc thì mọi người không xuống thang nổi.

Thôi Quốc Hằng là người thực sự sợ hãi, nghĩ không ra vì sao bình thường Ngụy Đông Cường rất khôn ngoan, sao lại không hiểu chừng mực như thế.

Nghĩ Ngụy Đông Cường nhất định lúc này không chịu ngoan ngoãn ngồi tại văn phòng khóa, Thôi Quốc Hằng tìm kiếm số máy nhắn tin của Ngụy Đông Cường.

Một lúc sau có điện thoại gọi tới, Ngụy Đông Cường quên máy nhắn tin trên bàn làm việc, trợ lý chủ nhiệm nhìn thấy trên máy là số của viện trưởng liền gọi điện lại hỏi xảy ra chuyện gì, Thôi Quốc Hằng đành nén giận bảo trợ lý chủ nhiệm kia lập tức đi tìm Ngụy Đông Cường.

- Hay là tôi đi tìm hiểu tình hình cụ thể ra sao?

Tần Cương cẩn thận hỏi:

- Không cần.

Thôi Quốc Hằng lắc đầu:

- Có phải gian lận hay không không phải quan trọng trong sự kiện này, hai giám thị phòng thi đều đã nói là tình tiết không nghiêm trọng, cảnh cáo miệng là được. Hai bài thi không hoàn toàn giống nhau, mà cho dù tình tiết có thực sự nghiêm trọng như lời hần nói thì cũng phải thông báo cho viện trước chứ.

Tần Cương thấy Thôi Quốc Hằng cũng muốn đem chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, nên không đi tìm hiểu tình hình để giải vây cho Trương Khác nữa, ngồi đợi Ngụy Đông Cường tới.

Ở viện thương mại quốc tế, Thôi Quốc Hằng có quyền uy tuyệt đối, chuyện hần bào lảm là phải làm đến nơi đến chốn, Ngụy Đông Cường rất nhanh mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy tới.

Thôi Quốc Hằng không tới mức chẳng có chút hàm dưỡng nào quát tháo Ngụy Đông Cường ngay, uống một ngụm trà, đặt chén xuống, nói:

- Tôi vừa nhận được điện thoại phòng giáo vụ, chuyện cụ thể ra sao cậu nói cho tôi biết đi.

Dù thế nào mặt vẫn có chút âm trầm.

Đừng nói là là hình thức xử phạt nghiêm trọng như “đuổi học, đình chỉ học tập” thậm chí là “cảnh cáo nghiêm trọng” cũng phải thông qua trao đổi với Thôi Quốc Hằng trước mới công bố được.

Ngụy Đông Cường không rõ thái độ của Thôi Quốc Hằng, cố gắng đẩy sự việc tới mức nghiêm trọng nhất có thể:

- ... Bị tôi bắt tại chỗ, không những không hề có ý tới phòng giáo vụ nghiêm túc kiểm điểm. Còn ngênh ngang rời đi, nửa năm nay, chỉ riêng số lần bỏ học đã đủ đuổi học trực tiếp nó rồi, sự việc lần này có ảnh hưởng hết sức ác liệt, gây tác động xấu tới học sinh khác và danh tiếng bao năm của trường.

- Cho nên cậu kiến nghị phòng giáo vụ xử lý đuổi học.

Thôi Quốc Hằng đột nhiên vỗ bàn đánh rầm một cái:

- Ai cho cậu cái quyền kiến nghị phòng giáo vụ đuổi học cả Thẩm Tiêu.

Chén trà trên bàn rung rinh, trà bắn tung cả ra.

Tần Cương ngồi bên cạnh giật mình, đừng nói là Ngụy Đông Cường hồn siêu phách lạc, mặt xám như tro tàn, không dám lên tiếng giải thích cho chính bản thân.

Thôi Quốc Hằng lấy khăn ra, lau trà bắn lên áo, cũng nhân cơ hội này cho lửa giận lắng xuống, đứng lên đi mấy bước trong phòng, rồi đổi sang giọng khuyên nhủ nói:

- Tuổi trẻ ai chẳng phạm sai lầm? Có câu răn trước ngựa sau, chữa bệnh cứu người. Việc có thể phê bình giáo dục, chứ chẳng lẽ chỉ biết đuổi học cho sướng à, thường ngày tôi chỉ đạo các cậu làm công tác sinh viên ra sao? Đặc biệt là cô bé Thẩm Tiêu kia, thành tích tốt, nhiệt tình với bạn bè, gia cảnh không tốt, nhưng tích cực hướng tới. Cho dù có đúng như cậu nói là phối hợp cho Trương Khác nhìn trộm bài thi, thì cũng là nể tình bạn học mà làm thế thôi, tôi có tới mức đuổi học, làm hỏng tương lai hứa hẹn của cô bé đó không? Mà tôi thấy tình hình không nghiêm trọng như cậu nói.

Tới đó không kìm được giận, giọng trở nên nghiêm khắc:

- Tiểu Thẩm, Tiểu Chu phụ trách giám thị, bọn họ mù cả hay sao? Không hiểu cậu nghĩ cái gì nữa.

Tần Cương cũng không hiểu Ngụy Đông Cường ngu thật hay giả ngu, một cô bé cả đạo đức lẫn học tập kiêm toàn như Thẩm Tiêu, khả năng chỉ vì nhất thời cả nể bạn bè mà phạm sai lầm nhỏ, cứ thế đuổi học người ta, khả năng hủy cả cuộc đời, nói kẻ xử phạt là ác độc cũng không phải quá.

Không biết Ngụy Đông Cường có nghĩ tới chuyện này không? Tần Cương ngồi đó không hề có chút thông cảm nào với Ngụy Đông Cường, mặc hấn bị Thôi Quốc Hằng quát mắng.

Ngụy Đông Cường mặt tái me tái mét, hấn không hiểu tại sao Thôi Quốc Hằng phản ứng mạnh như thế, nghiêm khắc như thế.

Thôi Quốc Hằng nhìn Ngụy Đông Cường, khuôn mặt này thường ngày rất được lòng hấn, giờ mới thấu bản chất giả dối giấu bên trong, cảm thấy ghét bỏ không chịu nổi:

- Chuyện này không cần cậu quản nữa, tôi và thầy Tần tới phòng giáo vụ xử lý, hai ngày nữa là trường nghỉ rồi, cậu làm việc của mình là được.

Rồi không muốn nghe thêm hấn nói gì, phất tay đuổi ra khỏi phòng.

Quát tháo Ngụy Đông Cường một hồi, xong chuyện đau đầu chưa thể mà xong, dù sao chuyện đã làm ầm lên học sinh, giám thị rồi cả phòng giáo vụ cũng biết, phải ăn nói ra sao đây? Đó là vấn đề Thôi Quốc Hằng rất đau đầu.

Nói thực mỗi năm ĐH Đông Hải đều có không ít sinh viên đặc thù, danh sách có trong ngăn kéo Thôi Quốc Hằng, đối với những sinh viên này, thái độ của nhà trường là hi vọng chúng ít sinh sự trong trường, chỉ khi nào làm việc gì không thể che giấu nổi mới xử lý.

Giống như năm ngoái khoa môi trường có một sinh viên trước ngày tốt nghiệp quá phần khích ăn chơi, làm cho phòng mình bị lửa thiêu trụ luôn, nhà trường cũng chỉ nghiên cứu rất lâu cuối cùng khai trừ học tịch, khai trừ xong lấy danh nghĩa tuyển sinh đặc biệt cho học nghiên cứu sinh.

Nói gì tới chuyện nhìn bài người khác.

Xã hội này là thế, Thôi Quốc Hằng còn tưởng Ngụy Đông Cường phải hiểu, không ngờ hắn uống nhầm thuốc ném ình một đồng rầy rà.

Danh sách sinh viên đặc thù phòng giáo vụ cũng có, Lý Hồng Minh cũng có. Đương nhiên danh sách của Lý Hồng Minh chỉ thừa thớt vài người, cha Trương Khác chỉ là phó sở chắc chưa được vào danh sách của Lý Hồng Minh.

Thôi Quốc Hằng nhớ tới chuyện tháng 10, tranh chấp liên quan tới thành viên gia tộc Lý Hi Kiện, ngay tổng lãnh sự Hàn Quốc tới cuối cùng cũng phải để ba người Hàn Quốc nhận sai, Trương Khác gia cảnh liệu có thể đơn giản như trong hồ sơ sao?

Chuyện này không dễ xử lý, nếu là gian lận thi cử, xử phạt không thể quá nhẹ, nếu phạt nặng, một nhân vật lớn nào đó bọn họ không đối phó nổi trực tiếp tìm Lý Hồng Minh thì chẳng phải tự chuốc phiền vào thân hay sao?

Thôi Quốc Hằng đau đầu vô cùng.

oOo

~~~ Cậu ta là tên đầu heo, cho dù bị đuổi học cả trăm lần cũng không oan, nhưng Ngụy Đông Cường nhắm vào bạn như thế thật quá đáng, Tiểu Tiêu bạn đừng lo, trường học không vô lý như vậy đâu.

Mọi người đều tập trung ở 1978, Đường Thanh kéo Thẩm Tiêu qua một bên an ủi.

- Này này, mình cũng là người bị hại, không biết đắc tội họ Ngụy thế nào ...

Trương Khác ngồi xa xa, kêu oan:

Đường Thanh trừng mắt lên:

- Bạn còn có mặt mũi nói mình là người bị hại à?

Tôn Tĩnh Mông đang chuẩn bị nước uống ọi người, thấy Trương Khác trơ trẽn nói mình bị hại, cũng lườm y một cái:

- Đúng là bị đuổi học trăm lần cũng đáng.

Đường Thanh là cô bé ngoan không biết dùng quyền lực đặc thù, còn lo lắng bảo Lệnh Tiểu Yến:

- Chị Tiểu Yến, hay phiền chị tìm chị Lâm Băng nói đỡ với Ngụy Đông Cường.

752. Chương 752: Biến Hóa Vi Diệu.

- Tìm hắn làm gì cho hắn lên mặt, không đi.

Đỗ Phi thái độ rất rõ ràng, mặc cho Ngụy Đông Cường muốn làm gì thì làm, cho dù giấy có xử phạt đuổi học có dán ra cũng sẽ khiến Ngụy Đông Cường nuốt vào miệng, hơn nữa lãnh đạo trường đầu óc không mù quáng như họ Ngụy, chí ít cũng phải tìm người đương sự tìm hiểu tình hình.

Lệnh Tiểu Yến nhìn Trương Khác không nói gì, cô chỉ lo cho Lâm Băng, nghĩ hay khuyên Lâm Băng bỏ họ Ngụy đó càng thực tế hơn.

- Cũng không thể ngồi yên đây không làm gì cả.

Lục Thiên Hựu sốt ruột, hắn không rõ tình thế, chỉ lo phòng giáo vụ công bố xử phạt thì không thể vẫn hời được nữa:

- Tới phòng giáo vụ giải thích đi, không thể để họ nghe lời một phía của chủ nhiệm Ngụy được.

- Nếu mày thực sự lo Thẩm Tiêu bị khai trừ thì mày nên chủ động tới đó khai nhận trước khi thi mày đổi chỗ cho Trương Khác để gian lận, chắc chắn trường học không đuổi mày đâu.

Đỗ Phi chẳng ưa gì Lục Thiên Hựu, nói thẳng luôn:

- Các người ...

Lục Thiên Hựu tức lắm, nhưng không làm gì nổi Đỗ Phi, ầm ỨC bỏ đi.

Lục Thiên Hựu ra ngoài, vẫn lo trường học xử phạt Thẩm Tiêu thì vẫn hồi lại không kịp nữa, nhưng đầu óc ù ù không nghĩ ra cách giải quyết, hay là làm như Đỗ Phi nói, không chừng viện trưởng Thôi nể quan hệ với cha mình sẽ xử nhẹ Thẩm Tiêu? Song lại lo như thế khiến trong nhà biết bản thân bị ảnh hưởng.

Lục Thiên Hựu lòng rối loạn, đi tới một hàng tạp hóa, do dự mãi quyết định gọi điện cho cha thăm dò rồi mới quyết.

Khi điện thoại di động vang lên thì Lục Văn Phu đang báo cáo công tác với Lý Viễn Hồ, Lý Viễn Hồ bảo ông ta nhận điện thoại trước, chỉ đi vài bước tới bên cửa sổ, nghe thấy giọng con trai định bảo hắn đợi lúc nữa gọi lại.

- Đứa bạn học lần trước con nói với ba buổi sáng thi con đổi chỗ với cậu ta, cậu ta bị bắt vì gian lận, con có thể cũng bị trường xử phạt.

Lục Thiên Hựu sợ để lâu trường ra quyết định hỏng việc, nói vội vàng:

- Hả? Con nói Trương Khác à?

Lục Văn Phu giật mình, buột miệng nói ra tên Trương Khác, thấy Lý Viễn Hồ quay mặt nhìn sang, liền nói to hơn cho ông ta nghe:

- Con nói bạn học tên Trương Khác của con bị trường học coi là gian lận thì cử và bắt rồi?

Lục Thiên Hựu không hiểu sao ba mình cố ý nói to tên Trương Khác lên:

- Vâng, là cậu ta, trước khi thi con đổi chỗ với cậu ấy, cậu ấy bị bắt gian lận, con nói trước để ba mẹ mà nghe được thì đừng trách con.

- Con nói con và Trương Khác đổi chỗ, cậu ta bị coi là gian lận bị bắt?

Lục Văn Phu lặp lại một lần nữa, vì chỉ cần là chuyện liên quan tới Trương Khác bất kể là lớn hay nhỏ thì Lý Viễn Hồ đều rất quan tâm.

- Hình như cậu ấy cũng nhìn trộm bài của một bạn nữ.

Lục Thiên Hựu sao hiểu tâm tư của cha, chỉ nói như đã tính toán:

- Có điều bạn nữ ngồi bàn trước rất oan uổng, trường học định đuổi hai bọn họ.

Lục Văn Phu chớp mắt đoán được tám chín phần sự việc, Trương Khác tất nhiên không cần xúi Lục Thiên Hựu gọi điện cho ông ta, con ông ta cũng ngứa mắt với tác phong hoàn khổ của Trương Khác, gọi điện thoại chắc chắn là vì cô bé kia rồi.

Một nhân vật như Trương Khác lại còn để cho cô bé vô tội liên lụy? Con mình quá quan tâm sinh loạn thôi, thậm chí Thiên Hựu lớn rồi, không biết cô bé kia nhân phẩm ra sao, bậc làm cha làm mẹ, tất nhiên suy nghĩ đầu tiên là như thế.

Lục Văn Phu chỉ nói:

- Ba biết rồi, nếu trường thực sự phạt con, con phải nghiêm túc kiểm điểm, hối cải.

Cúp điện thoại, Lục Văn Phu cười khổ:

- Tỉnh trưởng, buổi sáng Trương Khác đi thi nhìn trộm bài của bạn học bàn trên, trường học nói sẽ xử lý nghiêm túc ... Ha ha, không biết xử lý nghiêm túc thế nào.

- Ài, chú nhóc này cũng gian lận à?

Lý Viễn Hồ phát tay cười.

Lục Văn Phu đột nhiên nhận ra nụ cười của Lý Viễn Hồ hết sức thoải mái, hơi ngẩn ra, trước kia nhắc tới tên Trương Khác là ông ta cảm nhận được sự nặng nề trên khuôn mặt vị tỉnh trưởng này.

Quan hệ với Cẩm Hồ nhìn bề ngoài có vẻ hòa hoãn rồi, thực chất thần kinh mọi người đều căng như dây đàn, lúc này cười nhẹ nhõm vì biết Trương Khác cũng gian lận sao?

Không ngờ Lý Viễn Hồ vì một chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn lại buông lỏng đề phòng với ai đó.

Lý Viễn Hồ nhẹ nhõm, Lục Văn Phu cũng nhẹ nhõm, tiếp tục báo cáo công tác, xong việc định rời đi thì bị Lý Viễn Hồ gọi lại.

- Ủm, anh nói xem nếu Trương Khác bị trường học đuổi thật rồi liệu cậu ta có nghiêm túc ngồi trong văn phòng bàn việc cùng những đồng chí trung niên như chúng ta không?

Lý Viễn Hồ cười nói:

- Bỏ đi, tôi cũng đau đầu nếu thấy bộ dạng cậu ta như thế, nghe nói anh và viện trưởng của cậu ta là bạn học à? Rắc rối nhỏ này anh giúp cậu ta giải quyết đi, cứ để cậu ta trốn trong trường đóng giả hoàn khổ, như thế mọi người thoải mái hơn.

- Cẩm Hồ đang rối bù công việc còn phải đối phó với thi cử, đúng là làm khó cậu ta. Lại còn định gian lận qua ải, xem ra cậu ta rất thích cuộc sống ở Đh Đông Hải.

Lục Văn Phu gật đầu:

- Vậy tôi gọi điện cho bạn học ...

Lý Viễn Hồ không ngờ chủ động muốn giúp Trương Khác giải quyết chuyện dễ như trở bàn tay này, đây là hành động trước kia quyết không thể có.

~~oOo

~~Thôi Quốc Hằng nhận được điện thoại của Lục Văn Phu, nghe một lúc còn tưởng ông ta lo chuyện Lục Thiên Hựu đổi chỗ:

- Anh cũng làm quá rồi, tôi thực sự không biết việc này, dù có cũng đâu tới mức xử phạt cháu nó.

- Nếu xử phạt thì phải xử phạt tất cả, không thể bên trọng bên khinh, nếu không Thiên Hựu sẽ thành thói quen xấu.

Lục Văn Phu nghiêm túc nói.

Nghe thế Thôi Quốc Hằng mới hiểu ra ý đồ thực sự của cuộc điện thoại này, ngồi thẳng dậy, nắm chặt điện thoại hỏi:

- Lần trước là thị trưởng Hồ ra mặt giúp cậu ta giải quyết rắc rối, lần này phiên tới đại giá của anh, nề tình bạn học của chúng ta, anh có thể cho tôi biết chàng trai Trương Khác này rốt cuộc là vị đại thần nào không?

- Cái này anh cứ dừng cảm phát huy trí tưởng tượng đi, tất cả đều có manh mối, chỉ là một số sự thực khiến người ta khó tin mà thôi, chúng tôi có kỷ luật, không thể nói bừa được.

Lục Văn Phu biết bên trên phong tỏa loại tin tức này rất nghiêm, dù trong dân gian lan truyền cũng không phải là điều bên trên muốn thấy, nên cả bạn thân cũng không nói ra được.

- Anh nghiêm túc quá, từ thời đại học đã thế, làm cháu nó không hoạt bát được.

Thôi Quốc Hằng không muốn đoán cho đau đầu, tay gõ lên bàn, có cú điện thoại này là hẳn biết phải xử lý ra sao rồi:

- Tôi chỉ làm theo lời anh thôi nhé, anh đừng trách tôi cho cháu nó một cái cảnh cáo.

- Không trách, Thiên Hựu lát nữa khả năng còn tới tìm anh chủ động kiểm điểm, anh nghiêm mặt giáo huấn nó một trận cho tôi.

Lục Văn Phu còn chưa nói xong thì Thôi Quốc Hằng nghe thấy có người gõ cửa văn phòng, liền gọi vào, thấy Lục Thiên Hựu, vẫy tay nói:

- Thiên Hựu, mau vào đây, thập thò ngoài cửa làm gì?

Lời này cũng là nói cho Lục Văn Phu nghe, cúp điện thoại bảo Lục Thiên Hựu ngồi xuống, thấy trong tay hắn còn có giấy kiểm điểm, nghĩ :” Đúng là thằng bé khờ, bị cha bán đứng mà không biết.”

Thôi Quốc Hằng nói hai ba câu đuổi Lục Thiên Hựu đi, cầm bản kiểm điểm tới tìm trường phòng giáo vụ Trần Lộ Kiến, trên đường đi thấy Tần Cương, gọi tới nói:

- Lục Thiên Hựu tự ý đổi vị trí cho Trương Khác trước khi thi, chuyện này phải nghiêm túc xử lý, ít nhất cũng phải cảnh cáo, anh đi nói với Ngụy Đông Cường đi.

753. Chương 753: Quyền Thế Và Thể Chế

Tần Cương ngỡ người, sao lại liên quan tới cả con trai thư ký trưởng chính phủ tỉnh nữa, lại còn do Lục Thiên Hựu chủ động đầu thú.

Mặc dù chuyện rất quỷ dị, nhưng ý tứ Thôi Quốc Hằng thì hắn hiểu rõ, chuyện này xử lý cuối cùng là cảnh cáo miệng Trương Khác và Lục Thiên Hựu, không hề nhắc tới cô bé kia, Thôi Quốc Hằng bảo mình đi cảnh cáo Ngụy Đông Cường, để phòng tên tiểu tử đó tái phạm.

Nhân vật nhỏ mãi mãi chỉ có thể nhìn thấy biểu hiện bên ngoài, Ngụy Đông Cường tuyệt đối không ngờ Lục Thiên Hựu lại đi tới chỗ Thôi Quốc Hằng đầu thú.

Buổi sang hắn bị Thôi Quốc Hằng mắng cho sợ mất hồn mất vía, chạy về phòng mà tưởng chừng trời sắp sập tới nơi rồi, hắn chưa bao giờ nghe thấy Thôi Quốc Hằng nổi giận với ai tới mức đó, nghe Tần Cương nói xong, cảm giác có một cái lưới đang ngày càng thắt chặt lấy mình tới không thở nổi.

Thường ngày hắn rất quan tâm, rất chiều cố Lục Thiên Hựu, ai ngờ lại bị chính Lục Thiên Hựu làm khó, Ngụy Đông Cường cảm giác như mình bị phản bội, chẳng phải mình muốn bảo vệ nó nên mới vờ không thấy nó đổi chỗ sao? Giờ thì mình thành tiểu nhân rồi.

Nhìn cái dáng vẻ như chó nhà tang của Ngụy Đông Cường, Tần Cương chẳng thương hại chút nào.

Chẳng phải vì Ngụy Đông Cường lấy trứng mà muốn chơi lại tảng đá Trương Khác, nếu hắn thực sự mà làm thế, bên trên dù khó xử, nhưng các giáo viên khác sẽ tán đồng với hắn, đám hoàn khổ có cơ hội là nên trấn áp một chút.

Nhưng Ngụy Đông Cường không thể đối xử độc ác như vậy với một cô bé gia cảnh bần hàn nhưng khắc khổ học tập vươn lên được, đừng nói phòng giáo vụ không phải là kẻ gốc, mà các giáo viên nghe thấy cũng không tưởng tượng nổi.

Chuyện này Ngụy Đông Cường xem như mất lòng sạch sẽ cả trên lẫn dưới rồi, có giáo viên thẳng thừng nói: Ngụy Đông Cường không thích hợp làm công tác với sinh viên nữa.

Lời này còn chưa truyền tới tai Thôi Quốc Hằng, nhưng chưa chắc Thôi Quốc Hằng đã không có suy nghĩ này, nếu không làm công tác sinh viên nữa thì trong viện còn vị trí nào cho hắn? Chỉ e làm công tác hai năm thì hạn ngạch học nghiên cứu sinh hắn cũng chẳng có phần.

Cùng vùng vẫy trong một hệ thống, tâm thái Ngụy Đông Cường ra sao, Tần Cương cũng cảm thụ được ít nhiều, nói không chừng hắn cũng oán hận mình rồi.

Tần Cương biết Ngụy Đông Cường thèm khát cái vị trí giáo viên chỉ đạo Sáng Hiệp của mình, trước kia chọn vị trí này, Mông Nhạc là học sinh của mình nên đã nói giúp mình, Trương Khác và Đỗ Phi là học sinh của Ngụy Đông Cường lại không nói giúp hắn.

Hắn điều này khiến tên Ngụy Quân Tử dễ bụng, cho nên mới nhân cơ hội này phát tác, nếu không vì phạm kiểu này nói thực thì đã đi học có mấy ai không phạm vào, có thể nói là nhỏ nhất trong các lỗi gian lận thi cử rồi, nhìn thấy cùng lắm cảnh cáo miệng thôi, có gì làm ầm ĩ tới tận phòng giáo vụ.

Thấy quyền quý, có người tránh xa, nhưng đa phần thì nỗ lực lấy lòng, có kẻ leo lên rồi hoàn toàn quên mất bản thân, hoặc là có lẽ trong lòng ẩn chứa chua xót nhục nhã khi phải luồn cúi làm tâm lý vụn vẹo, cho nên nhìn thấy người giống mình trước kia liền trà đạp tàn nhẫn.

Có lẽ Ngụy Đông Cường nhìn thấy hình ảnh cũ của bản thân trong cô bé nhà nghèo phấn đấu vươn lên kia, tâm lý không chịu nổi.

Loại người như thế, Tần Cương chưa phải không thấy qua bao giờ.

Tần Cương nhận ra con người của Ngụy Đông Cường liền sinh cảnh giác, không muốn nói lời khuyên nhủ gì hần, chỉ ngồi đó nhìn bố trí trong phòng.

Phòng giáo viên của Đh Đông Hải điều kiện chẳng tốt hơn được KTX sinh viên, còn do hai giáo viên thanh niên trung một gian, vô cùng đơn giản, chỉ có hai cái giường, tủ quần áo đơn giản, một cái bàn dài đặt ở giữa, ngay cả bàn riêng của mình cũng không có, tắm rửa vệ sinh cá nhân đều ra nơi công cộng, cả gian phòng bốc mùi ẩm mốc.

Tần Cương trước đó cũng ở trong gian phòng như vậy, thi thoảng bạn gái đến còn phải nhờ người cùng phòng tới tìm chỗ khác ngủ tạm, đa phần đều bạn gái tới buổi sáng, ăn tối xong rồi đi.

Kết hôn xong được trường phân cho cái phòng riêng, đã làm cho người ta thỏa mãn lắm rồi.

Lần này trường được Thế Kỷ Cẩm Hồ chia cho hai tòa nhà trong khu chung cư Thanh Niên, tới viện bọn họ được 24 phòng, nói là an bài cho giáo viên thanh niên.

Nhưng trong viện còn rất nhiều phó giáo sư phải chen chúc trong căn nhà chật chội, 24 gian phòng cũng là sự nhiều chao ít, phân phối thế nào cũng có ý kiến, viện vừa mới thảo luận danh sách: Có gia đình thì được một gian, độc thân thì ở chung.

Nhưng vẫn không đủ phòng, giáo viên được chia phòng tất nhiên là vui mừng, như Ngụy Đông Cường làm việc có được nửa năm đã được chia phòng đơn, không biết bao nhiêu người hâm mộ, ai cũng hiểu hần mà thanh cao như cái vẻ bề ngoài thì đâu được cái xuất này.

Tần Cương thấy mình còn trẻ, không tiện đi tranh giành với các phó giáo sư vất vả nửa đời người, nên bị loại ra ngoài danh sách, tuy thế trong lòng chua xót nhất là về nhà còn bị vợ trách móc.

Tần Cương cũng hiểu, vợ hần mang thai rồi, tới lúc sinh con ra, còn nhờ mẹ vợ tới chiếu cố, gian phòng hiện thời làm sao để mẹ vợ vào ở được.

Mặc dù biết không thể có phòng từ chung cư Thanh Niên, song con người ta lúc nào cũng có chút kỳ vọng, buổi tối cùng vợ đi tản bộ, vợ hần nhìn những gian phòng giáo viên trong viện đã vào ở, hâm mộ nói:

- Nếu có được một phòng trong đó, đời này em theo anh cũng thấy đủ rồi.

Làm Tần Cương nghe mà nát lòng.

Giờ không phải là lúc nghĩ chuyện đấy, Tần Cương thu ánh mắt lại, nhìn đồng hồ, nửa tiếng rồi, bất kể hần nghĩ có thông không cũng mặc.

Tần Cương đứng dậy, vỗ vai Ngụy Đông Cường:

- Viện trưởng phê bình có hơi nghiêm khắc một chút, cũng là suy nghĩ bảo vệ học sinh, bảo vệ cậu. Yêu cầu xử phạt của cậu căn bản không được thông qua đâu. Nếu viện trưởng không phê bình nghiêm khắc, cậu chưa chắc đã ý thức được sai lầm của mình, cậu phải cảm thông cho khổ tâm của viện trưởng ...

Chẳng muốn nói nhiều, bỏ lại Ngụy Đông Cường ngồi đó ủ rũ như con gà bại trận, không biết hần nhớ lúc hung hăng đòi đuổi học người ta không?

Lúc này đã là trưa, hai môn thi cuối sang đều đã kết thúc, trong trường toàn sinh viên hưng phấn chuẩn bị hưởng thụ kỳ nghỉ.

Tần Cương về văn phòng, biết phán quyết đã được đưa ra, lúc này đã dán khắp các giảng đường, viện cũng có một bản, Tần Cương cầm lấy xem: Lục Thiên Hựu và Trương Khắc không ngồi theo quy định của phòng thi, vi phạm kỷ luật, cảnh cáo một lần.

Bị cảnh cáo tức là không được bình chọn làm sinh viên ưu tú của học kỳ này nữa, Trương Khác cũng được đi, với số lần trốn học đó mà được bình chọn sinh viên ưu tú thì đám sinh viên chẳng tạo phản sao? Lục Thiên Hựu thì hơi đáng tiếc.

Tần Cương không hiểu vì sao Lục Thiên Hựu lại đầu thú, mà Thôi Úc Hằng vốn thân thiết với Lục Văn Phu lại vì chuyện nhỏ như con kiến này mà cảnh cáo Lục Thiên Hựu sao?

Nói chung chuyện đến đây là xong, Tần Cương cũng biết phía sau có nhiều chuyện không thể nhìn thấu được, chẳng muốn phí công suy nghĩ làm gì, định sang Sáng Vực một chuyến, chắc đám Trương Khác, Đỗ Phi đều đang ở đó.

Tần Cương vừa rời khỏi văn phòng thì nghe thấy hai giáo viên nghị luận Thôi Quốc Hằng vừa chỉ thị loại bỏ Ngụy Đông Cường ra khỏi danh sách giáo viên được vào chung cư Thanh Niên.

Chắc giờ Ngụy Đông Cường vẫn chưa hiểu nổi sao việc mình làm dẫn tới hậu quả như vậy, không muốn tham gia chuyện này, Tần Cương quay người định đi hướng khác thì một giáo viên gọi lại:

- Tần Cương, hôm nay anh dẫm phải phân chó à? Viện trưởng Thôi vừa chỉ thị phải ưu tiên nữ giáo viên có thai hoặc gia quyến có phụ nữ mang thai được bố trí phòng ở. Ngụy Đông Cường bị loại rồi, vừa vặn dư một phòng hai gian, tối nay anh phải chiêu đãi chúng tôi một bữa đấy, tưởng chúng tôi dễ dàng tha cho anh thể à?

- Đừng mang tôi ra đùa, tìm tôi yếu lắm đấy, cẩn thận gây ra án mạng.

Tần Cương nghĩ mình vừa mới ở chỗ Thôi Quốc Hằng cách đây một tiếng, nếu có chuyện tốt thể này sao Thôi Quốc Hằng không nói.

- Chưa chi đã lên mặt, không tin anh gọi điện cho viện trưởng đi.

Giáo viên trẻ giọng có chút đồ kị, đừng nói hoàn cảnh chung cư Thanh Niên làm người ta thêm khát, ai muốn ở chung phòng với người khác, đêm làm chuyện kia cũng phải cẩn thận im thin thít.

Giáo viên lớn tuổi hơn nói:

- Nói ra anh cũng đủ tư cách rồi, thạc sĩ, chính khoa, công tác tròn bốn năm, lần trước không xét tới anh vì anh mới kết hôn được chia phòng đơn, con trong bụng chưa thể tính, lần này bù đắp cũng là bình thường thôi.

Tần Cương nghĩ tất cả là phản ứng dây chuyền của chuyện Lục Thiên Hựu đầu thú, trong lòng hơi tin tin, chỉ là không muốn lộ ra, miệng nói dứt khoát không tin, nói tìm viện trưởng chứng thực rồi về xe miệng bọn họ, nói xong rồi đi.

Xuống lầu Tần Cương nghĩ nếu mình được phân chia căn phòng vốn thuộc về Ngụy Đông Cường, chẳng phải bị tên tiểu tử đó hạn suốt đời sao?

Nhưng nếu có được một phòng ở chung cư Thanh Niên, bị hạn suốt đời có sao? Và lại đâu phải mình đi tranh giành gì, đây hoàn toàn là ở hiền gặp lành.

Nghĩ thế lòng Tần Cương cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, tối về ít nhất không phải nghe vợ oán trách nữa, đúng là giải quyết được cho hắn vấn đề đau đầu nhất.

Nhưng lúc này nên đi tìm đám Trương Khác hay đi tìm Thôi Quốc Hằng báo cáo công tác, tiện thể xác nhận tin này? Hắn không dám gọi điện cho vợ, sợ bị hai tên kia lừa, vợ hắn đang mang thai rất yếu đuối, không chịu nổi kích thích mạnh.

Trên đường gặp giáo viên phòng nhân sự, Thôi Quốc Hằng hành động rất nhanh, chuyện phân phối phòng đã được báo tới phòng nhân sự, giáo viên kia nhìn Tần Cương hết sức hâm mộ.

Chuyện có nhanh chậm nặng nhẹ, Xí! Đó là lời rầm thối thối, Tần Cương hận không thể lập tức chạy tới chung cư Thanh Niên xem căn phòng sắp được chia cho sướng mắt, song vẫn quyết định tới Sáng Vực trước.

Tới nơi chỉ thấy mỗi Thời Học Bân, không thấy đám Trương Khác, Đỗ Phi đâu, liền hỏi thăm.

- Chắc là đều ở 1978.

Thời Học Bán tò mò hỏi:

- Chẳng phải nói là gian lận bị bắt tại trận sao? Thông báo lại ghi khác.

Tần Cương cười xòa:

- Nói chung là vi phạm kỷ luật trường thi, xử phạt như thế không sợ tên tiểu tử Trương Khác chối.

Tần Cương và Thời Học Bán tới 1978 tìm đám Trương Khác, 1978 không mở cửa buổi trưa, cửa lớn đóng, cửa nhỏ mở cho người quen ra vào, mọi người đều có mặt cả chỉ thiếu có mỗi Trương Khác và Lục Thiên Hựu.

Tần Cương thấy mất Thẩm Tiêu hơi đỏ, chặc vừa khóc, hỏi Mông Nhạc:

- Trương Khác đâu?

- Cậu ta đang ở trong gọi điện.

Mông Nhạc cười như đang liên hoan:

- Không ngờ Lục Thiên Hựu ngốc nghếch đi nhận xử phạt, lão Tần, có phải anh từ văn phòng viện tới không? Có thấy hấn đâu không?

- Cậu ta tới tìm viện trưởng Thôi đầu thú, nộp bản kiểm điểm xong là đi, tôi cho tưởng cậu ta ở chỗ mọi người, các cậu không ép cậu ta đi đầu thú chứ hả?

Tần Cương không thích lên mặt như Ngụy Đông Cường, đặc biệt với những học sinh xuất sắc này, ngay bản thân mình cũng không bằng, thoải mái nói cười với bọn họ.

Đỗ Phi chép miệng:

- Ai mà ngờ hấn chủ động đi khai nhận, tưởng học sinh hai tốt như hấn, vô duyên vô cớ bị xử phạt, chắc là trong lòng rất tổn thương, nói không chừng nấp vào đâu nó liếm láp vết thương. Không ngờ hấn cũng có lúc nổi giận vì hồng nhan.

Mọi người nghe thế đều cười phá lên, cái nhìn với Lục Thiên Hựu thay đổi hẳn, Thẩm Tiêu có chút xấu hổ, trong mắt cô, Lục Thiên Hựu bị Đỗ Phi mỉa mai nên đi đầu thú, trong lòng hơi bất an, nhưng không dám đi tìm Lục Thiên Hựu, sợ mọi người cười.

Thời Học Bán thò đầu vào trong, nghe nói Trương Khác gọi điện bên trong mà không thấy y đâu:

- Tôi cứ tưởng Trương Khác chỉ đưa một đầu ngón tay ra là dẹp yên chuyện này, ai ngờ cậu ta ngồi rung đùi để người khác đi xử lý.

- Cậu ta gian lận là sự thực, mặt mũi nào mà đi vênh váo.

Tôn Tĩnh Mông khinh bỉ nói:

Đường Thanh cũng phụ họa:

- Phải đấy.

Trần Phi Dung chỉ cười, cô hơi hiểu Trương Khác rồi, biết y làm gì không thể dễ dàng phán xét qua bên ngoài, đôi khi y làm rất nhiều việc, người ngoài không hay biết gì.

Đỗ Phi biết ngay từ đầu Ngụy Đông Cường có lòng lộn chạy lên chạy xuống cũng chẳng làm nên trò trống gì, Trương Khác xử lý kín là không muốn để ảnh hưởng tới Thẩm Tiêu; Lục Thiên Hựu đâm đầu vào lưới chẳng qua để trường học có cái cớ xuống thang thôi.

Thế giới này chỉ có hai loại người, một loại muốn gì có nấy, mỗi sợi lông mỗi sợi tóc của hấn đều được quan tâm săn sóc vô cùng chu đáo. Một loại người muốn gì cũng không có ...

Thế nào gọi là quyền thế? Quyền thế chân chính chỉ cần người lộ ra một ánh mắt là sẽ có người chủ động suy nghĩ chu đáo cho người gấp trăm lần, không cần người phải đi giáo huấn những kẻ mù mắt, sẽ có người trả đáp cho kẻ đó không góc đầu lên nổi.

Trương Khác nghe thấy nội dung xử phạt công bố ra biết dù Lục Thiên Hựu có đi đầu thú thì Thôi Quốc Hằng cũng không vì chuyện này mà để hắn bị cảnh cáo, suy đi nghĩ lại chỉ có Lục Văn Phu đích thân giải quyết rắc rối này.

Trong những người có quan hệ mật thiết với Đh Đông Hải chỉ có ông ta hiểu mình không muốn bị người khác chú ý, xử lý thế này là thích hợp nhất.

Trương Khác vào phòng bóng bàn 1978, gọi điện cho Lục Văn Phu:

- Xấu hổ quá, làm chú Lục phải mất mặt cùng tôi.

- Ha ha, tôi nhận được điện thoại của Thiên Hựu thì đang báo cáo công tác với tỉnh trưởng Lý, chuyện nhỏ thôi mà, chỉ lo cậu trách tôi về rắc rối thêm chân.

Nghe Trương Khác xưng hô thân thiết, Lục Văn Phu mở cổ trong bụng, biết chuyện này xử lý chuẩn xác rồi.

“Té ra là vì Lý Viễn Hồ, thảo nào Lục Văn Phu lại ôm lấy chuyện này, mà quái, sao ngài tỉnh trưởng lại quan tâm tới loại chuyện vụn vặt này?” Bất kể thế nào cũng là chuyện tốt, có nghĩa là thái độ của Lý Viễn Hồ có chuyển biến vì điều gì? Đương nhiên điều này cảm thụ là được, không cần nói ra:

- Sao thế chứ, tôi cảm ơn chú Lục còn không hết.

Nhớ tới Ngụy Đông Cường, Trương Khác nhếch mép cười cúp điện thoại, nếu hắn không lôi Thẩm Tiêu vào, y cũng không thêm chấp, Trương Khác chai mặt rồi.

Nhưng Ngụy Đông Cường há miệng cắn càn, Trương Khác không nể nang tình nghĩa gì nữa, đương nhiên Lục Văn Phu cũng chẳng cần nói gì thêm, chỉ cần giữ thái độ lạnh lùng, thể chế sẽ cho Ngụy Đông Cường nếm đủ đau khổ.

Trương Khác nghĩ sau này có chuyện gì hay không cũng nên chủ động tìm Lý Viễn Hồ báo cáo nhiều hơn, quan hệ cải thiện không dễ, phải biết trân trọng, đi ra quán bar thấy cả đồng người ở đó, nói:

- Trưa rồi, mọi người còn ngồi lì ở đây, không đói à?

- Cậu không vì keo kiệt một bữa cơm mà đuổi chúng tôi đi chứ hả?

Mông Nhạc quay sang:

- Vì chút việc của cậu mà mọi người khấn trương nửa ngày trời, lão Tần chạy tới quan tâm tới cậu đây này.

Tịch Nhược Lâm lúc này mới thở hồng hộc chạy tới:

- Thông báo xử phạt là sao, thay đổi chỗ ngồi sao lại bị cảnh cáo, có phải Trương Khác cãi lại giám thị không?

Mọi người đều cười cô phản ứng chậm chạp, chuyện đã xong cả rồi không ngờ Tịch Nhược Lâm chỉ biết phiên bản đem ra lừa người của viện, không vội giải thích, chỉ thảo luận xem buổi trưa đi ăn ở đâu mới có thể làm Trương Khác nhận chút bài học.

Buổi sáng mọi người đều thi xong môn cuối cùng rồi, thi xong là có thể rời trường.

Nếu chẳng phải chuyện gian lận bị tóm thì thi xong môn thứ nhất Trương Khác đã cùng Đường Thanh lên xe tới Tân Vu, y cũng không dám giải thích với mẹ nguyên nhân, chỉ nói là có thể kịp tới Tân Vu ăn tối.

Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình thì chiều sẽ về Hải Châu, vừa khéo có xe ngân hàng thương nghiệp tới tỉnh làm việc, cha Tô Nhất Đình cán bộ trung tầng ngân hàng, có xe đi liền tiện thể đưa hai cô về.

Tôn Tĩnh Mông sẽ về Hong Kong trước, 1978 giao cho Lệnh Tiểu Yến quản lý.

Tính toán lịch trình thì không biết có thể về nước trước tết không nên ăn bữa cơm hôm nay coi như là cơm tất niên, có cơ hội đương nhiên Trương Khác muốn lôi mọi người cùng đi.

754. Chương 754: Đả Kích Liên Tục

Trương Khác giúp Tôn Tĩnh Mông đóng cửa, mọi người tràn ra đường như bầy ong tìm quán ăn chém Trương Khác một bữa.

Lục Thiên Hựu đang quanh quẩn ở ngõ, muốn tìm Thẩm Tiêu nhưng da mặt mỏng, sợ bị Đỗ Phi trêu ghẹo.

- Ê, cùng ăn cơm không? Dù sao cũng quen nhau nửa năm rồi.

Đỗ Phi lên tiếng gọi Lục Thiên Hựu:

- Ủm...

Lục Thiên Hựu do dự một lúc mới đi tới, còn tự giải thích:

- Tôi đang muốn tìm thầy Tần bàn chuyện đi thực tế.

Kỳ thực chuyến đi thực tế về nông thôn này do đám Đỗ Phi thông qua Sáng Hiệp cấp kinh phí, phối hợp đoàn trường hoạt động, sau khi lớp bồi dưỡng internet mở ra, nhân vật quan trọng như Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bản không đi được.

Lục Thiên Hựu nói câu đó hoàn toàn là do không bỏ thể diện xuống được, ai cũng nhìn ra, nhưng con người luôn có tật xấu, chỉ cần bản chất không xấu là được, chẳng chấp hấn chuyện này.

Ăn trưa với đám Đỗ Phi xong là Trương Khác kéo Đường Thanh lên đường, ném lại cho đám Đỗ Phi giải quyết hậu quả, ngay cả tiền chân Tôn Tĩnh Mông ra sân bay cũng không thể.

Đường cao tốc Tân Vu tới Kiến Nghiệp đang được kiến thiết, dự kiến giữa năm 99 mới hoàn thành.

Trương Khác không đi đường quốc lộ mà đi men theo sông, con đường này một số đoạn đường nông thôn không tốt lắm, nếu chẳng phải tranh thủ tới Tân Vu trước bữa tối, thì y chẳng chọn đường này.

Mùa đông giá rét, đồng ruộng lúa thù khô héo, lúc thì đi trên đê, lúc thì đi bên ruộng, thi thoảng có bầy chim sẻ bay qua, bọn chúng xuống ruộng kiếm thức ăn, khung cảnh thiên nhiên hữu tình làm người ta quên đi buồn bực ở trong xe.

Ngồi trong xe không cảm nhận được cái lạnh của mùa đông, hệ thống giữ thăng bằng của Mercedes rất tốt, cho dù đi trên đường đất hương trần cũng chẳng xóc lắm.

Đường Thanh lên xe là dựa vào vai Trương Khác ngủ luôn một giấc, tỉnh lại ngơ ngác không biết mình ở đâu, thấy Trương Khác nghiêm túc nhìn sông xa xa, kỳ quái hỏi:

- Sông có cái gì vậy, bạn nhìn suốt cả chặng đường rồi, lại nghiêm túc như thế, nghĩ gì đấy?

- Bạn nói xem mình đang nghĩ gì?

Trương Khác ôm Đường Thanh vào lòng, miệng ghé sát vào tai cô nói:

- Đang nghĩ làm sao buổi tối mới có thể ngủ cùng phòng với bạn.

- Muốn chết à? Đầu óc lúc nào cũng toàn những thứ bậy bạ ...

Đường Thanh then thùng lườm y một cái, giãy dụa nhưng không thoát được khỏi vòng tay của y, liền im lặng nèn sóng nước long lanh, vờ giận không nói chuyện với y.

Mùa thu năm 96 sau khi tóm được La Quý Nguyên cùng tập đoàn Long Hoa hợp mưu chiếm đoạt tiền xây đê phòng hộ Tân Vu, tỉnh toàn lực chinh đồn hệ thống thủy lợi, điều tra xét xử một đồng quan viên thủy lợi, còn tiến hành tra xét công trình đê điều Tiểu Giang.

Những chuyện này Từ Học Bình mới chỉ làm được một nửa thì bị nhiều nguyên nhân điều khỏi Đông Hải, trở lực đã bị Từ Học Bình dẹp bỏ gần hết rồi, Lý Viễn Hồ tất nhiên vui vẻ thúc đẩy công việc này.

Đê điều kênh mương Tiểu Giang đều tiến hành chinh đón gia cố, tra ra rất nhiều vấn đề, cho dù mùa đông lạnh như thế, đi trên đường vẫn thi thoảng thấy được các công trình đang xây dựng.

o0o

~Kết thúc học kỳ luôn có đủ cuộc tổng kết, họp hành, đánh giá phải tham gia, Ngụy Quốc Cường dù tâm tình sa sút tới đâu, dù có sợ gặp Thôi Quốc Hằng thế nào vẫn phải cúi mặt tới dự.

Cuộc họp chiều hôm đó, Ngụy Quốc Cường khả năng gặp phải cú vấp ngã lớn nhất đời.

Trước tiên là tên của hắn trong danh sách được vào ở chung cư Thanh Niên bị loại bỏ, không ai nói với hắn đó là ý Thôi Quốc Hằng, chỉ nói vợ Tần Cương sắp đẻ, mong hắn phát huy phong cách giáo viên làm gương sáng, phó viện trưởng phân quản còn đặc biệt làm công tác tư tưởng cho hắn, Ngụy Đông Cường như nuốt phải con ruồi lại không được nhổ ra.

Vài ngày nữa thôi là có chìa khóa rồi, tuy chỉ là nhà đơn, nhưng so với căn phòng hiện tại phải dùng chung mọi thứ thì đã là khách biệt trời với đất.

Ngụy Đông Cường và Lâm Băng còn vì chuyện này mà ăn mừng mấy lần, còn tính toán đem tiền thưởng năm nay mua đồ gia dụng, gửi gắm biết bao tính toán và mơ ước tươi đẹp về tổ ấm của hai người, hắn không biết phải giải thích với Lâm Băng ra sao.

Cuộc họp chưa diễn ra đã bị ột đòn mạnh, Ngụy Đông Cường như muốn ngạt thở, nhưng tất cả mới chỉ bắt đầu.

Trước tiên là tổng kết công tác học sinh, có giáo viên trực tiếp chỉ trích Ngụy Đông Cường xử lý vấn đề buổi sáng quá hà khắc, yêu cầu hắn tiến hành kiểm điểm bản thân.

Ngụy Đông Cường buổi sáng bị Thôi Quốc Hằng vỗ bàn mắng mỏ, tuy chỉ có Tần Cương ở đó, nhưng tiếng quát tháo rất lớn, người đi qua hành lang đều nghe thấy, sớm truyền khắp trường rồi, cho dù không ai nhẫn tâm đập thêm cho hắn một cái cũng tuyệt đối không có ai đứng ra nói đỡ cho hắn.

Đó mới là đả kích lớn nhất với Ngụy Đông Cường, hắn cho rằng mình cần cù công tác nửa năm, tới cuộc họp tổng kết lại bị kiểm điểm trước mặt mọi người, làm kẻ tự cao như hắn không chịu nổi.

Không chịu nổi vẫn phải kiểm điểm, Thôi Quốc Hằng mặt âm trầm bảo chủ nhiệm khóa 94 từ hôm nay sẽ chỉ đạo công tác của hắn, Ngụy Đông Cường biết nếu mình kiểm điểm không đủ thành khẩn học kỳ sau sẽ bị đá dít khỏi vị trí chủ nhiệm khóa.

Ngụy Đông Cường không biết nếu mất vị trí này thì mình mới công tác nửa năm còn có vị trí gì thích hợp nữa? Đành đứng lên lấp bấp kiểm điểm, nhưng thậm chí hắn không biết mình phải kiểm điểm ở phương diện nào, càng không biết mình sai ở đâu, làm tất cả mọi người đứng ra phản đối hắn.

Tiếp theo là bình bầu công tác năm, chẳng có gì nghi ngờ Ngụy Đông Cường bị đánh giá kém, ảnh hưởng trực tiếp tới tiền thưởng năm, bị mất một khoản lớn.

Ngụy Đông Cường mới tham gia công tác, lương cơ bản, trợ cấp trách nhiệm đều kém người khác, chỉ hi vọng vào tiền thưởng cuối năm bù lại, giờ hi vọng tan tành rồi.

Ảnh hưởng sâu xa là chỉ cần bị bình bầu kém một năm thôi, sau này hắn phải từ biệt rất nhiều cơ hội, chia phòng, thăng chức đều sẽ xếp hàng cuối, đợi người khác hưởng thụ hết rồi thì cơm thừa canh cặn mới tới phần hắn, còn chuyện công tác hai năm được tiến cử tại chức học nghiên cứu sinh cũng vô duyên luôn.

Họp xong Ngụy Đông Cường như cái xác không hồn đi ra khỏi phòng, cảm giác toàn thân bị moi rỗng rồi, hắn chưa bao giờ bị đả kích như thế, thậm chí hắn không hiểu vì đâu, cũng không một ai tới chỉ điểm cho hắn.

Ngụy Đông Cường thất hồn lạc phách đi tới ngõ đầu trường, nhìn thấy một cái xe khách đi về Tân Dương quê hắn, hắn muốn ngồi lên đó, hắn không còn dũng khí tìm Lâm Băng kể chuyện xảy ra hôm nay, rồi Kiến Nghiệp cho xong, như thế còn được thanh tỉnh.

- Chủ nhiệm Ngụy.

Ngụy Đông Cường vừa định vịn cửa xe đi lên thì nghe thấy có người gọi ở đằng sau, hắn giật nảy mình, thì ra có một sinh viên xách hành lý định lên xe, cũng là người Tân Dương.

- Ha ha ha, các cậu đi đường về nhà cẩn thận nhé ...

Ngụy Đông Cường hốt hoảng chạy đi, máy nhắn tin bên hông vang lên mấy lần, lấy ra xem đều là số của Lâm Băng.

Có một chiếc Audi đen đeo biển chính phủ đi qua, Ngụy Đông Cường nhớ Chu Tiểu Quân từng lái chiếc xe này, không biết hiện có phải Chu Tiểu Quân đang lái xe không, hần chẳng còn sức so đo chuyện người ta lái xe qua không chào hần một tiếng rồi.

Bắt đầu kỳ nghỉ, sinh viên đa phần về nhà, số ở lại trường rất ít, nguồn khách quán net Sáng Vực giảm mạnh, trừ tăng một còn tiếp tục kinh doanh, còn tăng hai dùng cho lớp bồi dưỡng.

Công tác tiền kỳ không tệ, mượn danh nghĩa ĐH Đông Hải và Vườn Sồi, vốn tưởng bị lạnh nhạt không ngờ lại đầy kín người.

Lệnh Tiểu Yến sau khi bị kéo sang Sáng Vực, công việc vất vả hơn làm cho Tôn Tĩnh Mông nhiều, đám Đỗ Phi thực sự cần một người có năng lực, kinh nghiệm như cô áp trận thay bọn họ.

Lớp bồi dưỡng vận hành, chức trách của Lệnh Tiểu Yến càng nặng nề.

755. Chương 755: Tan Vỡ

Mô hình vận hành mới mẻ, cái gì cũng phải tự mày mò, công việc gì cũng rối ung, khả năng chỉ vì sơ xuất một chi tiết nhỏ làm toàn bộ công việc đình trệ, nhưng có thể tiến tới là một thành công cực lớn, sẽ làm Đỗ Phi, Mông Nhạc, Lệnh Tiểu Yến có tiền bộ đột phá.

Chu Tiểu Quân buổi chiều làm việc bên Yến Quy Hồ, làm việc xong không về Tân Phố mà chạy sang Sáng Vực, hiện giờ chuyện sinh hoạt đều là hần hỗ trợ Lệnh Tiểu Yến, cùng cô sống một phòng ở chung cư Thanh Niên, cùng tòa nhà với Tạ Tử Gia.

Tới nơi mới biết Trương Khác đã rời khỏi Kiến Nghiệp, khi lái xe qua ngõ Chu Tiểu Quân đúng là nhìn thấy Ngụy Đông Cường, tuy không biết chuyện ban sáng, nhưng không muốn quan hệ với loại người đó, nên vờ như không thấy.

Nghe Lệnh Tiểu Yến kể chuyện Trương Khác gian lận bị bắt, Chu Tiểu Quân cười xong, kéo cô sang một bên nói:

- Ngụy Đông Cường là kẻ không biết điều, giả thanh cao cũng phải có giới hạn thôi, người như hần định sẵn sẽ gặp cú ngã nhớ đời.

Di động trong túi Lệnh Tiểu Yến vang lên, cô xem rồi bảo Chu Tiểu Quân:

- Là Lâm Băng ...

- Lúc này cô ấy tìm em làm gì?

Chu Tiểu Quân cau mày, bảo cô nhận điện rồi tính sau.

Lệnh Tiểu Yến nghe điện thoại xong, nói:

- Lâm Băng mới biết chuyện buổi sáng, cô ấy tìm Ngụy Đông Cường khắp nơi không thấy, gọi vào máy nhắn tin mấy lần không được. Nghe nói hôm nay trong viện họp, Ngụy Đông Cường bị phê bình gay gắt, khen thưởng, bình bầu, chia phòng trước đó bị mất hết. Lâm Băng sợ hần nghĩ quẩn.

- Hần mà nghĩ thông được đã không tới ngày hôm nay.

Chu Tiểu Quân khinh miệt nói:

- Vừa rồi anh nhìn thấy hần ở ngõ, như chó rớt nước, không đáng thương hại chút nào.

- Nhưng phản ứng trong viện có phải hơi lạ không? Em thấy hơi quá kịch liệt.

Lệnh Tiểu Yến không ở thể chế, nhận thức không đủ, thấy dù buổi sáng Ngụy Đông Cường có hơi quá đáng, nhưng đâu cần nghiêm khắc như thế.

- Ha ha ha, nói cho em biết không hề lạ, không hề kịch liệt.

Chu Tiểu Quân bật cười:

- Thôi Quốc Hằng là ai, em cho rằng hắn ta suốt ngày tươi cười là không có sức sát thương nào sao? Hắn ta có thể khiến Lục Thiên Hựu bị xử phạt cùng, tức là đã trao đổi với Lục Văn Phu trước. Chút chuyện như con kiến đó mà bị lỗi tới tận tầng cấp tỉnh, trong lòng hắn an tâm nổi không? Anh đã từng kể cho em chuyện một người bị chó cắn, chó toàn thành bị giết. Tình hình hiện tại của Ngụy Đông Cường mới là phản ứng bình thường của các bên. Anh có thể khẳng định, chỉ cần ngày nào Trương Khác không ra mặt vấn đề cho hắn, thì hắn vĩnh viễn không có ngày trở mình ... Em nói đi, Trương Khác có rộng lượng tới đâu cũng có thể chấp nhận hắn ba bốn phen cắn cần cần như thế không?

Lệnh Tiểu Yến thở dài:

- Em chỉ lo Lâm Băng, nếu cứ tiếp tục theo hắn, ai biết sau này còn chịu khổ tới đâu.

- Ngụy Đông Cường chỉ biết đam mê vào ngõ cụt không biết quay đầu, Lâm Băng muốn theo hắn thì tùy cô ấy thôi ...

Chu Tiểu Quân còn định nói thêm, xong cảm thấy không thích hợp liền thôi.

Buổi tối Chu Tiểu Quân cùng Lệnh Tiểu Yến tìm một quán ăn ở ngõ Học Phủ, đi vào thấy Lâm Băng và Ngụy Đông Cường, Chu Tiểu Quân định kéo Lệnh Tiểu Yến quay trở ra, xong chiếu cố thể diện của Lâm Băng, đành đi tới, để Lệnh Tiểu Yến tâm sự với Lâm Băng, hắn ngồi ở bàn bên gọi thức ăn, không hề có ý ngồi chung bàn với bọn họ.

Ngụy Đông Cường mặt tái nhợt, mất thất thần, nhìn Chu Tiểu Quân ngồi bàn khác như tránh bệnh dịch, muốn lên tiếng chào, nhưng Chu Tiểu Quân ngoảnh mặt đi.

Lâm Băng nắm tay Lệnh Tiểu Yến, vừa tủi thân và áy náy, nhưng không muốn nặng lời với Ngụy Đông Cường:

- Đông Cường bị ma nhập rồi, nói thế nào Trương Khác cũng là người quen của chúng ta, anh sao có thể làm như thế? Bạn có thấy Trương Khác đâu không, mình phải tìm cậu ấy xin lỗi.

- Việc gì phải xin lỗi thằng đó, chẳng lẽ xử phạt nhẹ tức là nó không gian lận à?

Ngụy Đông Cường thủy chung uất hận Trương Khác, nên lời của Lâm Băng làm hắn rất khó chịu:

- Việc anh làm hoàn toàn đúng, không thể để con sâu làm rầu nồi canh, không phải đi xin lỗi nó.

Chu Tiểu Quân nghe thế chỉ cười nhạt.

Ngụy Đông Cường thật không đáng thương hại chút nào, cả đời này hắn cũng chẳng hiểu ra được mình chết vì sao, Lệnh Tiểu Yến chẳng nhắc, chỉ lo Lâm Băng, vì sao phải theo một kẻ như thế chịu khổ? Thâm thở dài:

- Trương Khác buổi trưa đã rời Kiến Nghiệp, bạn không có gì phải xin lỗi cả, Trương Khác trước khi đi đã nộp bản kiểm điểm rồi, cậu ấy tự biết lỗi của mình ...

Bất kể thế nào Trương Khác là người quen của họ, dù sau này không qua lại, cũng không thể đối đầu với nhau, nếu Ngụy Đông Cường chịu nghe khuyên nhủ, không những không có ngày hôm nay, còn được Trương Khác hỗ trợ, cũng như Chu Tiểu Quân vậy.

Lần này Ngụy Đông Cường chủ đích nhắm vào Trương Khác cũng đành đi, sao lại độc ác kéo cô bé Thẩm Tiểu vô tội vào, làm sao Trương Khác luôn dịu dàng với các cô gái tha cho hắn được? Nếu Lâm Băng không chịu bỏ Ngụy Đông Cường, chỉ e Trương Khác không thêm gặp mặt cô nữa.

Lệnh Tiểu Yến nói chuyện với Lâm Băng một lúc, đợi bên kia đưa thức ăn lên, liền quay về ngồi cùng với Chu Tiểu Quân, xem như tỏ thái độ vạch rõ giới hạn với Ngụy Đông Cường.

Lâm Bằng là người đau khổ nhất, đặc biệt là Lệnh Tiểu Yến ngồi bàn khác, làm cô hiểu tình cảm bốn năm chung phòng sắp tan vỡ rồi.

Tối khi Tần Cương và vợ mang thai năm tháng đi vào thì không khí khó xử tới cực điểm. Nhìn Tần Cương và vợ mặt mày hơn hớn là biết bọn họ tới ăn mừng chuyện chia phòng, Ngụy Đông Cường không ngồi nổi nữa, quay đầu bỏ đi, Lâm Bằng trả tiền xong cũng đi theo.

Tần Cương cười ngại ngùng:

- Xem ra chúng tôi tới nhầm chỗ rồi.

Chu Tiểu Quân gặp Tần Cương mấy lần, thái độ thay đổi hẳn so với vừa rồi, nhiệt tình đứng dậy mời hai vợ chồng họ ngồi xuống:

- Bọn họ đi càng tốt, nếu không tôi và Tiểu Yến còn phải cố nuốt đồng rơm khô này vào cổ. Chủ nhiệm Tần không ngại chúng tôi ăn trước thì cùng ngồi ăn đi ...

Rồi gọi phục vụ mang thêm vài món ăn nữa tới.

~~o0o

Đường không tốt, tới được Tân Vu thì trời đã tối đen rồi.

Trời trong trắng sáng sao thưa, vầng trăng tròn vành vành treo trên cao, chiếu ánh sáng trong mát như ánh bạc trải khắp sườn bắc dãy núi trập trùng nằm vắt ngang thành phố, như một giới tuyết mập mờ nổi giữa tầng không, cắt bóng đêm thành hai nửa.

Buổi tối Tân Vu rất yên tĩnh, đó cũng là điều Trương Khác thích Tân Vu, trừ những nơi tụ tập về đêm thì đường phố hết sức vắng vẻ.

Có Thiên Vân Sơn che chắn, nhiệt độ rất ít khi hạ xuống dưới 0 độ, không giống cái lạnh cắt da cắt thịt ở Kiến Nghiệp, mùa này ở Tân Vu, đêm đi ngủ không cần đóng cửa sổ.

Xe đi vào tiểu khu, chắc nghe thấy tiếng còi ô tô, cha mẹ Trương Khác từ phòng khách đi ra, nếu là thường ngày, Đường Thanh chắc chắn sẽ nhảy xuống xe trước tút tát chào hỏi, lúc này như con dâu về nhà chồng, thẹn thùng kéo tay Trương Khác, nấp đằng sau lưng y xuống xe.

Lương Cách Trân thấy thế mắt sáng lên như nhìn thấy vàng, người từng trải như bà còn lạ gì dáng vẻ đó nữa, đi ngay tới nắm tay Đường Thanh kéo qua một bên, chẳng thèm để ý tới đứa con trai lâu ngày mới gặp, Trương Tri Hành không thấy gì khác thường, tới vỗ vai con trai một cái đau điếng.

Trương Khác chỉ biết cười khổ, nhìn thấy trong phòng khách còn có người khác, Dịch Đan Thanh và Vệ Lan không niềm nở ra chào đón, chỉ giúp mẹ Vệ Lan mang thức ăn lên bàn.

Trương Khác tự mình xách hành lý vào, hai cô gái chạy tới giúp.

Vệ Lan vẫn chưa hoàn toàn hết khí chất của thiếu nữ, khuôn mặt có hơi chút phúng phính của trẻ con, mũi dọc dừa, toàn thân mang vẻ đẹp long lanh, Trương Khác cảm thấy hình như ánh mắt cô nhìn mình hôm nay có gì đó không đúng, cứ né tránh.

756. Chương 756: Có Thêm Một Người Chi.

Dịch Đan Thanh cho dù eo vẫn buộc tạp dề vừa giúp việc trong bếp, vóc người cao ráo, thân hình cực chuẩn, đôi mắt sáng, cánh môi hồng phát huy vẻ đẹp nữ tính tới cực điểm.

Nhớ tới đến mùa xuân Dịch Đan Thanh sẽ vào Đh Đông Hải học MBA, mùa xuân Kiến Nghiệp sẽ náo nhiệt thêm vài phần, Trương Khác cảm thấy có chút đau đầu, kháng cự lại sức hút của cô gái này không dễ dàng chút nào.

Trương Khác xoa tay không để hai cô gái giúp:

- Nếu để hai chị em phụ lòng thì tôi bồi thường không nổi.

Tạm thời đặt hành lý ở góc phòng, ngồi trên xe quá lâu, y đói meo rồi, chắc mọi người ở Tân Vu cũng đợi rất lâu rồi.

Trương Khác vốn định vốn định chỉ giữ Phó Tuấn lại dùng cơm, còn các nhân viên đi theo khác thì tới khách sạn luôn, nhưng ba y mời tất ở lại.

- Con nói 10 giờ sáng xuất phát cơ mà? Giờ đã là 8 giờ tối rồi.

Đi vào phòng ăn ngồi xuống, Trương Tri Hành gõ gõ đồng hồ đeo tay hướng về phía Trương Khác:

- Vì đợi con mà mọi người phải nhịn đói đấy.

Trương Khác tất nhiên không có mặt mũi nào dám nói thật, đang tính kiếm cớ gì đó đối phó cho qua, Đường Thanh lúc này đã bình thường trở lại, không nể nang gì vạch trần cái xấu của y ra:

- Trương Khác hôm này giỏi lắm đấy ạ, vốn bọn cháu kế hoạch trước rồi, 10 giờ sáng sẽ lên đường, nhưng bạn ấy sáng đi thi nhìn trộm bài người ta bị bắt tại trận, còn bị phạt cảnh cáo. Bọn cháu chỉ đành ăn trưa xong mới xuất phát.

Trương Tri Hành và Lương Cách Trân ngạc nhiên nhìn nhau, nghe thấy chuyện này không biết phải có thái độ thế nào mới thích hợp.

Địch Đan Thanh cố nhịn cười, Vệ Lan mắt mở to nhìn y hết sức khoa trương.

- Sau này phải lấy bằng dính dính miệng bạn lại mới dám đưa bạn tới Tân Vu.

Trương Khác đưa tay捏 hông Đường Thanh:

- Mình chỉ có chuyện mất mặt ấy mà bạn còn đi tuyên dương khắp nơi.

Đường Thanh y phục đầy, vắn mình né tránh, cười khúc khích, tránh sang bên cạnh Lương Cách Trân:

- Dì Lương, Trương Khác suốt ngày bắt nạt cháu, ở Kiến Nghiệp không ai giúp cháu, đành để bị bạn ấy bắt nạt, tới Tân Vu dì phải giúp cháu bắt nạt lại.

- Đã đi thi nhìn trộm bài còn dọa người ta.

Lương Cách Trân tất nhiên lúc này cũng “con dâu” hơn rồi,捏 tay Trương Khác bắt y ngồi xuống, uy hiếp:

- Con mà dám bắt nạt Thanh Thanh, để xem mẹ xử lý con ra sao.

Trương Tri Hành thở dài một cái, nói với vợ:

- Thật là bi ai, chúng ta sau này hoàn toàn không được hưởng thụ thú vui cha mẹ dạy dỗ con cái rồi.

- Đứa con này em sớm muốn vứt ra ngoài đường từ lâu rồi, anh xem có đáng về già chất của nó, không có chút đáng yêu nào như lúc còn nhỏ. Em chỉ hối hận sao không sinh thêm một đứa con gái, may mắn còn có Thanh Thanh với Tiểu Lan.

Lương Cách Trân cười tít mắt để Đường Thanh ngồi trong lòng, lại nắm tay Vệ Lan ở bên cạnh giờ lên:

- Quên nói với con qua điện thoại, con có thêm một người chị.

- ...

Trương Khác quay đầu sang nhìn Vệ Lan, y biết sau mùa hè Vệ Lan thiếu chút nữa bị thằng con chó má của La Quý Nguyên làm nhục, mẹ y đã muốn nhận Vệ Lan làm con nuôi, khi đó Vệ Lan không đồng ý, về sau quan hệ hai nhà thân thiết, không nhắc tới chuyện này nữa, không ngờ về Tân Vu lại có thêm một người chị, thảo nào vừa nảy thấy ánh mắt Vệ Lan cứ né tránh. Cười nói:

- Đúng là bất ngờ, vậy phải là chị tặng em quà gặp mặt, hay là em phải tặng chị quà gặp mặt đây?

- Á...

Vệ Lan có chuẩn bị quà gặp mặt gì đâu, còn chưa biết phải đối diện với Trương Khác bằng mối quan hệ thân thiết hơn này ra sao, bị Trương Khác làm bối rối, mặt đỏ tới tận mang tai, nhìn túi sách đặt bên cạnh, nhớ ra bên trong đó cũng chẳng có cái gì làm qua gặt mặt được.

- Cái thằng nhóc này, vừa gặp mặt đã đòi quà, có muốn mẹ tát ột cái không?

Tay Lương Cách Trân khẽ lướt qua má con trai một cái, nắm tay Vệ Lan:

- Con đừng nghe nó nói linh tinh.

Trương Khác cười hăng hắc, Đường Thanh hưng phấn nói với Vệ Lan:

- Vậy chẳng phải sau này em cũng có thêm một người chị?

- Nhảm rồi, bạn có phải con gái mẹ mình đâu.

Trương Khác cướp lại Đường Thanh, ấn cô nàng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình:

- Cho dù bạn có gả vào nhà mình thì cũng là quan hệ chị chồng và em dâu, đó là kiểu chị em gì có biết không, là bà cô bên chồng đó, là kẻ thù. Đừng có hâm mộ mình, không nổi đâu, có giỏi thì bảo mẹ bạn nhận thêm con gái nuôi ấy.

Đường Thanh xấu hổ đưa tay béo má Trương Khác không cho y nói lung tung nữa, Trương Khác cười ha hả né tránh, nói nếu cô lấy được quà gặp mặt thì tính cô có thêm một người chị.

Đường Thanh lục túi lấy ra chiếc Iplayr, dùng hai tay đưa cho Vệ Lan, vừa chân thành vừa khấn trương nói:

- Chị nhất định phải nhận em làm em gái nhé, từ nhỏ em đã mong có anh hoặc chị rồi, sau này không lo suốt ngày bị tên đầu heo kia bắt nạt nữa.

Thấy Vệ Lan hoảng hốt không biết phải làm sao, liền nhét chiếc Iplayr vào tay cô, nhìn Vệ Lan tỏ ra hết sức đáng thương.

Mẹ Vệ Lan cười vui vẻ, nhìn cả nhà Trương Khác cười đùa, bà chất phác không giỏi ăn nói, Định Đan Thanh giúp, bảo mai Vệ Lan chuẩn bị quà gặp mặt cũng không muộn.

Lương Cách Trân bảo Vệ Lan thu lấy đồ, nói:

- Mẹ có thêm hai đứa con gái, cho dù vứt đứa con trai vô lương tâm kia đi cũng không tiếc nữa.

Thấy Trương Khác bày ra bộ mặt bị tổn thương, cười hiền từ nói với Đường Thanh:

- À phải, phòng phía nam thoáng hơn, mẹ bảo Tiểu Lan phơi chăn giúp con rồi, còn Trương Khác ngủ phòng phía bắc.

Biên ngay là tới Tân Vu phải ngủ riêng mà, Trương Khác thăm thở dài trong bụng.

Ăn tối xong Định Đan Thanh và mẹ con Vệ Lan cùng Phó Tuấn và nhân viên đi cùng rời đi. Định Đan Thanh muốn tìm Trương Khác báo cáo công tác, có điều chuyện gì đều phải đợi tới ngày mai hẵng nói.

Trương Khác cùng Đường Thanh và cha mẹ lên tầng hai xem TV, Lương Cách Trân kéo Đường Thanh ngồi bên cạnh, hạnh phúc nói:

- Mẹ con rất hâm mộ mẹ nhận con gái nuôi, nhất định cũng hâm mộ cả nhà ta quây quần bên nhau cùng ngồi xem TV thế này.

Đường Thanh cũng hạnh phúc ôm lấy Lương Cách Trân, Trương Khác thăm thở dài, thảo nào người ta nói con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, mình phải gọi điện quan tâm hỏi thăm vợ chồng Đường Học Khiêm hộ cô nàng vậy.

Trên TV đang chiếu một bộ phim lịch sử chưa chất tên là Câu chuyện Hong Kong, Trương Khác và cha đều không phải là người có thể mỗi ngày ngồi xuống xem phim truyền hình, cố ngồi xem chốc lát không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, liệt bại trận rút lui ra ban công.

Ban đêm ở Tân Vu không lạnh chút nào, không bật đèn hành lang, ánh trăng đã đủ chiếu sáng rồi, Trương Khác nhìn khuôn mặt có chút mỏi mệt của cha, cười:

- Hiện ba là lãnh đạo thành phố thực sự rồi, mẹ có kêu ca ba vất vả quá không?
- Sao không chứ? Kinh tế Tân Vu mới có tiến triển, công tác phải làm quá nhiều. Mẹ con ở Tân Vu không có nhiều người quen, cho nên mới dứt khoát đòi nhận Tiểu Lan làm con gái nuôi.

Trương Tri Hành gõ trán con trai:

- Con nói xem nuôi đứa con như con có tác dụng gì? Cha mẹ chẳng phải lo lắng gì cả, hoàn toàn mất lạc thú của cha mẹ rồi.

Trương Khác nhe răng cười:

- Thật ra so với đám trẻ con đang ở tuổi nổi loạn thì con rất thích được nghe cha mẹ cần nhằn.
- Ha ha, tối nay thì thôi vậy, mai con có thời gian thì nghe ba cần nhằn.

Trương Tri Hành vỗ vai con, người làm cha mẹ khi thấy con cái lớn lên cao lớn bằng mình đều cảm khái con lớn rồi, thằng con này thì hay quá, cần bản chẳng sinh ra nổi sự cảm khái đó.

757. Chương 757: Không Cần Phải Tránh

Trương Khác tới Tân Vu là để nghỉ ngơi, cho nên sáng sớm tỉnh lại nghe tiếng mưa rơi tí tách, chẳng muốn rời giường, ngẩng đầu nhìn mưa ngoài cửa sổ một lúc lại chui đầu vào chăn ngủ vùi.

Trong lúc mơ màng, cơ thể thơm ngát của Đường Thanh chui vào trong trăng, mái tóc dài đen bóng buông xõa, vài sợi chọc vào tai ngựa ngựa, mở mắt ra thấy dáng vẻ chưa ngủ đã Đường Thanh, cô nàng chỉ nhoẽn miệng cười ngọt ngào với y, rúc vào trong lòng, chẳng mấy chốc đã ngủ say tít.

Trương Khác giương tai lên nghe ngóng một lúc, trừ tiếng mưa ra thì không thấy tiếng động gì khác, chắc cha mẹ tới đơn vị cả rồi, còn thím Vệ chắc chắn là không tới làm cơm sớm như thế.

Ôm lấy khuôn mặt trơn mịn như sứ của Đường Thanh, ghé tới cánh môi hồng ướm át cong lên vừa tỉnh nghịch vừa khả ái, say sưa hôn lên đó.

Đường Thanh hàng mi dài khẽ rung động, đợi tới khi Trương Khác muốn đưa lưỡi vào miệng mình mới mở mắt ra, hờn dỗi nói:

- Còn chưa đánh răng.

Đặt tay lên ngực Trương Khác đẩy y ra:

- Mình chỉ muốn ngủ trong lòng bạn thôi, không được thừa cơ bắt nạt mình....

Cái loại chuyện này càng chống cự càng khoái lạc, nghe tiếng kháng nghị như muỗi kêu của Đường Thanh, Trương Khác mặc cho cơ thể cô vụn vụn như rắn, đưa lưỡi liếm nhẹ vào tai Đường Thanh, khiến người cô run lên khe khẽ, cánh môi đỏ mỏng hé ra phả hương thơm thanh thoát như lan luồn vào cánh mũi, mắt hơi lim dim mơ màng, làm tiểu yêu tinh thêm muốn phần dụ hoặc.

Máu trong người Trương Khác như sôi lên, ngừng thở áp lên đôi môi mọng ướm, luồn lưỡi vào khiêu khích cô, tay sờ ruột cổ y phục của Đường Thanh, không ngờ lưỡi bị Đường Thanh cắn lấy, Trương Khác hoảng hồn gơ tay không dám nhúc nhích, cả người ngã xuống đè lên người Đường Thanh.

Trò chơi vật lộn diễn ra một lúc, Đường Thanh đã chịu không nổi trước, xuân tình hoàn toàn bị khơi lên, cô ôm chặt lấy cổ y, đôi môi hồng khao khát tìm đầu lưỡi của Trương Khác, xuân tình thiếu nữ đã không còn gì kìm hãm nổi nữa.

Đường Thanh nhiệt tình như thế, Trương Khác sao có thể chịu thua kém, vừa đáp trả nụ hôn của Đường Thanh, tay trượt dần xuống, luồn vào áo ngủ, xoa bóp chán chê bờ mông cực kỳ đàn hồi đó, ngón tay tinh

quái đưa vào khe thịt non mềm, Đường Thanh bị kích thích run lên, dòng suối ẩm tuôn ra ào ạt, không ngờ cao trào đầu tiên đã tới rồi .

Vệ Lan và Dịch Đan Thanh chín giờ tới nơi này, trước đó nhận được điện thoại của cha nói buổi trưa Giang Thượng Nguyên tới ăn cơm, Trương Khác không biết ông ta có chuyện gì, nhưng xem chừng không dễ thoát thân, liền bảo Đường Thanh cùng Dịch Đan Thanh và Vệ Lan đi dạo phố.

Vụ án đề bao bị bóc trần, cái nhọt độc La Quy Nguyên bị trừ bỏ, Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước phải gánh trách nhiệm nhất định.

Giang Thượng Nguyên biết rằng sĩ đồ của mình rất có khả năng phải chấm dứt ở Tân Vu rồi, nếu là quan viên khác rất có khả năng vì thế mà sa sút buông thả, trở nên sa đọa tha hóa, nhưng ông ta lại cho rằng mình có thể phóng tay làm gì đó cho thành phố này rồi, không còn quá e ngại những quy tắc ngầm nữa.

Hơn một năm qua, Giang Thượng Nguyên bắt đầu chỉnh đốn lễ thói Tân Vu bằng bàn tay sắt, với quan viên tra ra vấn đề tuyệt đối không nương tay, cho dù không tra ra vấn đề, nhưng có qua lại mật thiết không rõ ràng với La Quy Nguyên, đều đá đít sang một góc ngồi uống trà đợi tra.

Chỉnh đốn trị án, thúc đẩy cải cách quốc xã, không ngại đắc tội với giai tầng lợi ích, khiến Tân Vu xuất hiện một diện mạo mới đầy hứa hẹn.

Trong các quan viên Tân Vu, Giang Thượng Nguyên là người biết thân phận của Trương Khác sớm nhất, cũng là người ủng hộ kiên định công tác của Trương Tri Hành ở Tân Vu nhất, so ra thì thị trưởng Lưu Tước tỏ ra lãnh đạm hơn nhiều.

Trương Tri Hành trong ba năm ngắn ngủi từ phó thư ký trưởng chính phủ nhảy tới chức phó thị trưởng thường vụ, tiến lên ba cấp, trong mắt người thường là sự thăng tiến kiểu tên lửa rồi.

Nghe tiếng xe đi vào sân, Trương Khác đi ra phòng khách, đứng ở bậc thềm đợi.

Trương Khác đã lâu lắm rồi chưa gặp Giang Thượng Nguyên, hai mai giờ đã xen lẫn rất nhiều tóc trắng rồi, rồi không đen bóng như lần đầu gặp nữa.

Giang Thượng Nguyên cũng quan sát Trương Khác, thấy y không hề cố ý đóng giả hoàn hảo, mà ung dung nho nhã, mỉm cười với Trương Tri Hành:

- Có đứa con thế này, anh làm cha có thấy áp lực không?
- Nói chung là không được hưởng thụ niềm vui của bậc cha mẹ bình thường.

Trương Tri Hành lắc đầu thở dài.

Trương Khác cười, chủ động nói gì lúc này cũng không thích hợp, chào hỏi Giang Thượng Nguyên, mời vào phòng khách nói chuyện một lúc rồi cùng ăn cơm.

Giang Thượng Nguyên ở thành phố cấm uống rượu, nên bữa trưa không uống rượu, ông ta đích thân tới nhà báo phỏng vấn đương nhiên là có ý đồ, đợi tới cuối bữa ăn nói:

- Cẩm Hồ phát triển thật nhanh chóng, mỗi lần xem tin tức có liên quan tới Cẩm Hồ trên đài báo, tôi đều cảm khái hồi lâu. Có một số chuyện tôi còn chưa trao đổi với cha cậu, nghe nói hôm qua cậu tới Tân Vu, tôi đã vội tới, cậu không thấy lão già này gây phiền phức đấy chứ?
- Sao thế được chứ ạ? Có một vài chuyện cháu muốn thỉnh giáo bác Giang còn không kịp ấy chứ.
- Mặc dù có yêu cầu gia quyền trực hệ của lãnh đạo đảng chính phủ tránh kinh doanh, nhưng không thể tránh vì phải tránh. Tôi nghĩ Cẩm Hồ đang thời khắc phát triển phải cố ý tránh Tân Vu, không chỉ bất tiện với Cẩm Hồ mà còn là tổn thất trực tiếp tới Tân Vu.. Về chính sách tôi có thể chạy tới chỗ bí thư Đào xin, không chỉ trên tỉnh, mà cả TW, đều phải nghĩ tới địa vị đặc thù của Cẩm Hồ trong ngành chứ.

Giang Thượng Nguyên nói rất chân thành tha thiết.

- ...

Trương Khác không ngờ Giang Thượng Nguyên tới vì chuyện này.

Quy định né tránh kia là điều khoản mang tính nguyên tắc, không phải tuyệt đối không cho trường hợp đặc biệt.

Tập đoàn Chính Thái và và Gia Tín liên hợp xây dựng khu chế tạo điện tử chính là ví dụ đặc thù.

Chu Cẩm Du làm bí thư thành ủy Kim Sơn, mà Tạ Kiếm Nam lại nắm hơn 10% cổ phần của Chính Thái, chỗ né tránh duy nhất là Tạ Kiếm Nam không đại biểu Chính Thái trực tiếp tham gia xây dựng khu chế tạo điện tử, chuyện này không cho phép truyền thống đăng tin bừa bãi, trong nội bộ thể chế coi đây là chuyện bình thường.

Giống như Giang Thượng Nguyên nói, với địa vị ngày nay của Cẩm Hồ, muốn tới Tân Vu đầu tư, chỉ cần trình lên ban ngành chủ quản xin chính sách là vấn đề có thể giải quyết.

Giang Thượng Nguyên biết Tân Vu không đủ nguồn lực tiếp nhận hạng mục lớn, nhưng một số hạng mục phụ trợ thì Tân Vu còn có chút ưu thế, đặc biệt là đội đường cao tốc Tân Vu - Kiến Nghiệp xây xong, hai nơi cách nhau chưa tới 2 tiếng đi xe, tới sân bay quốc tế Kiến Nghiệp chỉ có tiếng rượu, liên hệ giữa Tân Vu - Kiến Nghiệp sẽ càng thêm chặt chẽ.

Cẩm Hồ chỉ cần tùy tiện đem một hạng mục phụ trợ tới Tân Vu là có thể đẩy thẳng các con số kinh tế của Tân Vu tăng vọt rồi.

Người khác chẳng thấy Tân Vu có điều kiện tiện lợi gì để tranh thủ Cẩm Hồ tới Tân Vu đầu tư, chẳng phải có Trương Tri Hành làm phó thị trưởng thường vụ tại Tân Vu sao? Đó chính là điều kiện tiện lợi.

Vì kinh tế Tân Vu tiến lên một bậc, Giang Thượng Nguyên đành mặt dày tới cửa.

Trương Khác nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của Giang Thượng Nguyên, ánh mắt lại sáng lên như con hồ ly nhìn trúng con mồi, chỉ có thể nói:

- Mấy ngày ở Tân Vu cháu sẽ suy nghĩ chuyện này.

Trương Tri Hành lúc này không tiện nói gì, không thể giúp bên kia cũng không thể ép Trương Khác trả lời. Ăn cơm xong Giang Thượng Nguyên lại cùng Trương Tri Hành rời đi, ném lại vấn đề đau đầu cho Trương Khác.

Đám Đường Thanh đi dạo phố tới 4 giờ chiều mới về, xách một đồng túi chiến lợi phẩm, hưng phấn chạy lên lầu, mua cả quà cho Trương Khác, gọi y tới xem, nhưng thấy Trương Khác ngồi trong thư phòng, cả người bị đồng sách vở tư liệu vây kín.

Đường Thanh không hài lòng:

- Chẳng phải nói tới Tân Vu là để bản thân nghỉ ngơi, không hỏi không quan tâm tới bất kỳ chuyện gì sao?

Trương Khác bắt lực cười khổ:

- Cho dù mình muốn nghỉ, người khác cũng ỉnh nghỉ sao? Bạn nghĩ Giang Thượng Nguyên tới ăn trưa là có gì tốt đẹp à?

Trương Khác đem đề nghị của Giang Thượng Nguyên kể ra, Địch Đan Thanh nghe xong bình luận:

- Sau khi trừ đi được cái nhọt độc La Quy Nguyên, bí thư Giang đúng là làm được một số chuyện tốt thực sự cho Tân Vu, phó thị trưởng Trương cũng có công lao không thể phủ nhận.

Trương Khác chống bàn đứng dậy, lúc này mấy cảm thấy lưng ngồi cả chiều tê nhức hết, cười trêu:

- Ba tôi có ở đây đâu, chị võ mông ngựa cho ai nghe thế?

- Vậy tôi võ mông cậu luôn là được.

Địch Đan Thanh cười duyên:

- Tân Vu nhỏ tí xiu, Cẩm Hồ ột chút lộc rơi lộc vãi là đủ no rồi.

- Lập trường của chị có vấn đề, tôi không thảo luận với chị.

Trương Khác xoa bóp chân, nói:

- Nếu có hạng mục cho chị quyết định, chắc chị thiên vị kéo tới Tân Vu ngay.
- Ai chẳng muốn quê mình tốt lên, có đồ hay ai chẳng muốn mang về nhà.

Địch Đan Thanh thản nhiên thừa nhận.

- Nếu chị thiên vị Tân Vu như thế vậy vấn đề này giao cho chị là xong.

Trương Khác lấy một bản tài liệu ra cho Địch Đan Thanh:

- Đây toàn là tài liệu có giá trị tham khảo, chị ngồi đây xem đi nhé, có suy nghĩ gì hay, có thể nói ra tiếp thu ý kiến hay từ quần chúng.

Địch Đan Thanh hơi cau mày lại, ngó ra nhìn Trương Khác, không ngờ nói giúp Tân Vu một câu thôi mà gặp phải chuyện khổ sai này.

Chống cảm nhìn Trương Khác hớn hờ kéo Đường Thanh và Vệ Lan xuống bếp giúp thím Vệ chuẩn bị cơm tối, suy nghĩ một lúc, biết Trương Khác không muốn dùng danh nghĩa Cẩm Hồ, chỉ cần làm chuyện gì đó xúc tiến kinh tế Tân Vu phát triển để có thể ăn nói với Giang Thượng Nguyên là được.

Không dùng danh nghĩa của Cẩm Hồ thì không thể trực tiếp điều người của Cẩm Hồ phụ trách, mình đứng là xui xẻo, bị vị thiếu gia lười nhác này tóm lấy làm khổ sai miễn phí rồi.

Địch Đan Thanh thở dài, cầm lấy tài liệu Trương Khác chọn cho cô, ngồi trước bàn xem một cách nghiêm túc, cho tới khi nghe thấy dưới lầu có tiếng còi xe, mới nhận ra ngoài cửa sổ đã tối đen, hẳn vợ chồng Trương Tri Hành đi làm về.

758. Chương 758: Người Phát Ngôn

Địch Đan Thanh xuống lầu, thấy hai vợ chồng Trương Tri Hành vừa đi vào phòng khách, Đường Thanh và Vệ Lan đi sau tay xách mấy túi ni lông.

Trương Tri Hành hỏi Địch Đan Thanh:

- Trương Khác ở trên đó à?

Lương Cách Trân thò đầu nhìn cầu thang phía sau Địch Đan Thanh, gọi với tính thăm dò:

- Tiểu Khác ...

Bà không thích có cô gái xinh đẹp lượn quanh Trương Khác, khi bà quyết chọn Đường Thanh làm con dâu, nhất là hôm qua mơ hồ nhận ra đường quan hệ của con trai và Đường Thanh và con mình có tiến triển lớn càng sợ con trai bị cô gái xinh đẹp khác quyến rũ, đặc biệt là cô gái xinh đẹp tới mức có thể gọi là yêu nghiệt như Địch Đan Thanh.

Địch Đan Thanh từ sau khi lớn lên không biết bị bao nhiêu cô gái đề phòng, thanh danh ở Tân Vu cũng không tốt lắm, thường ngày thể hiện kiên cường, sắc sảo không được người ta yêu thích như Vệ Lan ngây thơ ngoan ngoãn, tuy hiểu tâm thái của Lương Cách Trân nhưng trong lòng chưa xót:

- Khác thiếu gia ở trong bếp giúp thím Vệ làm cơm tối.

Lòng nghĩ: " Ai mà dám quyến rũ cậu ta phải có tinh thần thiêu thân lao vào lửa, để cậu ta nuốt cho xương không còn mới được."

Trương Khác đeo tạp dề từ bếp đi ra, hỏi:

- Chị Địch, có ý tưởng gì chưa?

Địch Đan Thanh trước mặt Lương Cách Trân chú ý ăn nói cử chỉ, đáp:

- Vẫn chưa có đầu mối nào.

Trương Khác bảo Đường Thanh:

- Mau đưa ớt cho thím Vệ đi, thím ấy cần dùng..

Cởi tạp dề ra nhét vào tay mẹ rồi đẩy vào bếp:

- Chuyện bí thư Giang nói hồi trưa ba không định hỏi tới sao?

- Ba đúng là không ngờ bí thư Giang lại đưa ra yêu cầu này, Cẩm Hồ chỉ cần ngả một chút cho Tân Vu cũng làm nơi này hưởng lợi lớn, con nên suy nghĩ nghiêm túc thỉnh cầu đó. Còn ba nên tránh thì hơn, với lại ba cũng chẳng còn tinh lực chú ý tới nó.

Trương Tri Hành nói:

- Các con cứ thảo luận đi, ba ngồi bên cạnh nghe.

- Lấy một hạng mục không quan trọng tới Tân Vu rất dễ, song không có ích lợi gì thực tế, suy nghĩ của con rất đơn giản.

Trương Khác kéo cha y và Địch Đan Thanh ngồi xuống ghế sofa:

- Nói cho cùng vẫn là vấn đề phân cấp sản nghiệp. Hành lang số của Kiến Nghiệp dùng hơn 100 km³, trừ đi đất dùng cho cơ sở trang thiết bị thì không đủ 80 km³, trông có vẻ rộng đấy, nhưng muốn phát triển thành cơ sở sản nghiệp thông tin toàn cầu thì chút đó còn xa mới đủ. Một hạng mục nhà máy tinh viên đã chiếm mất một nghìn mẫu, các công trình phụ trợ nữa tốn thêm hai nghìn mẫu, đó mới chỉ là quy hoạch năm nay thôi đấy.

Trương Tri Hành cắt ngang:

- Hạng mục đó đối với Kiến Nghiệp mà nói cũng chỉ có thể gặp không thể cầu, con nói ngắn gọn thôi.

Trương Khác gật đầu:

- Con xem tài liệu khu khai phát của Tân Vu, cường độ bình quân mỗi mẫu là 20.000 USD, so với yêu cầu đầu tư mỗi hạng mẫu là 150.000 USD. Nếu như khu khai phát Tân Vu cam tâm định vị thành khu sản nghiệp phụ trợ của Kiến Nghiệp, sẽ giải quyết được phần nào thiếu đất công nghiệp của Kiến Nghiệp, con nghĩ Kiến Nghiệp sẽ chấp nhận hỗ trợ tài chính, chính sách và hướng dẫn kỹ thuật,

- Không có gì là cam tâm hay không cam tâm hết, không phải mỗi thành phố đều có điều kiện phát triển khu sản nghiệp thông tin hàng đầu thế giới, Tân Vu không mơ cao xa, chỉ muốn phát triển chắc chắn.

Trương Tri Hành mỉm cười nói:

Trương Khác nhìn ra lúc này Giang Thượng Nguyên không hề có ý muốn kiểm chính tích, quan viên không mù quáng tham công hám lợi rất tốt cho sự phát triển lành mạnh của thành phố:

- Đợi sau khi đường cao tốc xây lên xong, liên hệ giữa hai nơi tiện hơn nhiều. Trong ba thành phố kề sát nhau, Kim Sơn - Kiến Nghiệp quan hệ cạnh tranh trực tiếp, Kiến Nghiệp chẳng lẽ đi nâng đỡ Kim Sơn?

- Đúng thế, như vậy cách cục lớn hơn nhiều so với việc kéo một hai hạng mục của Cẩm Hồ vào.

Trương Tri Hành cười hài lòng:

- Có điều chuyện này có thành không phải xem con có chịu bỏ công ra không?

Trương Khác bĩu môi:

- Khu khai phát Tân Vu do Lưu Tước quản, ông ta nhìn thấy con cứ như thấy kẻ trộm, giúp đằng sau thì được, còn ra mặt công tác con chẳng thèm làm.

Trương Tri Hành chỉ còn biết lắc đầu:

- Vậy mai ba sẽ báo cho bí thư Giang một tiếng, thị trưởng Lưu phải chú trọng đại cục.

Quay sang hỏi Địch Đan Thanh:

- Sau tết cô tới ĐH Đông Hải học thạc sĩ phải không?

Cẩm Hồ không thể phái người trực tiếp tham dự, nhưng nếu không có Cẩm Hồ hỗ trợ, khó tưởng tượng tiến triển ỉ ạch đến đâu, trừ khi Trương Tri Hành bỏ việc đó mà phụ trách việc này. Đây hiển nhiên là điều không thể, Địch Đan Thanh hiển nhiên vui vẻ đại biểu Cẩm Hồ hoàn thành việc này:

- Vâng thưa thị trưởng Trương, qua Tết thế nào tôi cũng phải chạy qua chạy lại hai nơi.

~oOo

- Anh nói xem Địch Đan Thanh có phải quá bắt mắt không? Em sợ cô ta quá gần gũi với Tiểu Khác, anh thì hay lắm, còn để cô ta giúp Tiểu Khác xử lý việc này.

- Bình thường em thân thiết với cô ấy lắm mà, sao giờ lại đề phòng, em lo cái gì? Thằng nhóc đó cần em phải lo sao?

- Thanh Thanh ...

Lương Cách Trân định nói lại thôi, dù sao chưa xác thực, chỉ nói:

- Bình thường là bình thường, em thấy ánh mắt cô ta nhìn Tiểu Khác không ổn.

- Cẩm Hồ tới quy mô này, chuyện cần làm không phải là tùy tiện tóm lấy một người là xong, mà các phương diện phải khiến người ta yên tâm, thằng nhóc đó cũng cần người dùng thuận tay. Mà chuyện này, em phải lo thằng con em mới đúng ...

Trương Tri Hành biết lo lắng của vợ, nhưng ngay Hứa Tư còn không thể khiến Trương Khác lạnh nhạt với Đường Thanh, ông không nghĩ cô gái khác làm được chuyện ấy, có điều chuyện Hứa Tư không cần nói với vợ làm gì.

Đêm đã khuya, Lương Cách Trân và chồng vẫn tựa vào đầu giường nói chuyện.

Một cô gái xinh đẹp lộng lẫy như thế, tuổi còn trẻ đã luôn lách sinh tồn được ở nơi hiểm ác như quan trường, trong mắt người khác Địch Đan Thanh tuyệt đối không phải là nhân vật lương thiện, những lời đồn đại ở Tân Vu cũng tuyệt đối không có gì tốt đẹp cả.

Bình thường quan hệ Lương Cách Trân thấy cô làm việc chu đáo, ăn nói được lòng người, nhưng lo lắng của người mẹ luôn ít nhiều có chút phi lý trí, tất nhiên là bài xích.

Trương Tri Hành thì tùy ý hơn, Cẩm Hồ to như thế, con ông có thể điều hành như điều khiển bàn tay, năng lực vượt quá người thường có thể tưởng tượng. Như chuyện Hứa Tư, ban đầu ông còn lo lắng cô làm Trương Khác sa đoạ, lâu dần kín đáo quan sát, Hứa Tư cực kỳ giữ mình, làm ông chuyển thành áy náy với cô, nên giờ Trương Tri Hành không lo cô gái nào quyến rũ con trai mình mà lo Trương Khác làm lỡ dở đời con gái của người ta hơn

~oOo

~Địch Đan Thanh kéo Vệ Lan về chung cư, ở một mình quá cô đơn, cảm giác đó tới giờ như bóng đèn điện chói mắt treo trước mặt, có nhắm mắt lại cũng cảm thấy nó ở ngay trước mắt.

Hai cô gái ngồi ở ban công nói chuyện, đèn đã tắt, ánh trăng nhu hòa trải lên người hai mỹ nữ hiếm có.

- Chị Địch, Trương Khác sau này liệu có giữ chị lại ở bên cạnh cậu ấy làm việc không? Giống như kiểu một người phát ngôn vậy.

Vệ Lan tay chống cằm hỏi:

- Làm sao chị biết được, em mới là chị của tên nhóc đó cơ mà.

Địch Đan Thanh nhận ra được Lương Cách Trân bài xích mình, tâm tư này không muốn để nha đầu ngây thơ Vệ Lan biết, rất hâm mộ Vệ Lan được Trương gia tiếp nhận.

Thế Kỷ Cẩm Hồ hiện đang tăng cường quản lý khách sạn dưới quyền, cùng tập đoàn Vân Nguyên Malaysia hợp tác, thuê một đoàn đội quản lý tới phụ trách hai vùng Hải Châu - Tân Vu.

Tác dụng của Địch Đan Thanh với khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ đã yếu đi rồi, cho dù bỏ cả mùa xuân tới Đh Đông Hải cũng không thành vấn đề.

Ý của Thiệu Chí Cương là muốn điều Dịch Đan Thanh tới Kiến Nghiệp nhậm chức vụ cao hơn, bất kể thế nào cô cũng là người Trương Khác khai quật được, rất nhiều chuyện của Trương Khác ở Tân Vu đều ủy thác Dịch Đan Thanh làm, sử dụng cô ra sao, Thiệu Chí Cương phải xin ý kiến Trương Khác.

Tương lai mình phải đi con đường nào, Dịch Đan Thanh rất hoang mang, vào Đh Đông Hải học MBA, nói là đề cao năng lực bản thân, chẳng bằng nói muốn yên tĩnh suy nghĩ.

Sắp 30 tuổi rồi, nhưng Dịch Đan Thanh chưa bao giờ muốn cùng nam nhân bình thường sống dày vò cả đời, cô cũng không nhìn thấy nam nhân nào chấp nhận quá khứ của cô.

Được Trương Khác tín nhiệm giao cho ra mặt xử lý vài việc Cẩm Hồ không muốn ra mặt, cô rất vui, chỉ có điều, ở Cẩm Hồ cô chẳng có thân phận gì, cũng chỉ khi nào có việc mới được tên nhóc đó nhớ tới, rốt cuộc đây là chuyện quý quái gì?

- Em là chị gì đâu chứ?

Vệ Lan không biết chớp mắt Dịch Đan Thanh suy nghĩ nhiều như thế, nhu mì nói:

- Dì Lương cứ nhất quyết muốn thế, em muốn từ chối không được, chị tưởng làm chị cậu ta nhẹ nhàng à? Có điều cũng chẳng biết một năm cậu ta ở Tân Vu được mấy ngày.

- Cậu ta không ở đó thì em có thể qua đó ở mà.

Dịch Đan Thanh chọc phá tâm tư Vệ Lan:

- Vợ chồng phó thị trưởng Trương hi vọng em có thể tiếp tục đi học, chị cũng thấy em nên nghiêm túc học thêm đi. Chuyện trường học em không phải lo, cứ tới Kiến Nghiệp học, không cần ở Tân Vu suốt ngày suy nghĩ vấn đề buồn chán này nữa.

- Chị toàn nói lung tung thôi.

Vệ Lan hờn dỗi.

~oOo

Trương Tri Hành ngày hôm sau tìm Giang Thượng Nguyên nói chuyện làm sản nghiệp phụ trợ cho Hành lang số, dù Cẩm Hồ không ra mặt đầu tư cụ thể, nhưng có Cẩm Hồ đứng sau xúc tiến, càng có lợi cho sự phát triển của Tân Vu Hơn.

Giang Thượng Nguyên không hề có tâm tư đi tranh công với Lưu Tước, chỉ muốn làm tốt công tác, liên tục tiếp xúc tìm ông ta tới thương lượng.

Trước khi phát sinh vụ án dê bao, Lưu Tước hoài nghi cha con Trương Tri Hành nhắm vào La Quy Nguyên là vì thù riêng, thậm chí còn có lời lẽ chống đối Từ Học Bình, về sau quan hệ luôn rất lạnh nhạt, song công tác không có hành động cản trở làm khó gì, không khí hai ban so với nơi khác tương đối hòa thuận.

Lưu Tước và Giang Quy Nguyên tâm tư giống nhau, muốn được Cẩm Hồ hỗ trợ, đương nhiên tán thành chuyện thành sản nghiệp phụ trợ của Kiến Nghiệp, nói thế nào đây thuộc phần quản của ông ta nên do ai đề xuất không quan trọng, quan trọng là thành tích thuộc về ông ta, không ai tranh được.

Giang Thượng Nguyên nói thêm:

- Mỹ nữ giám đốc Dịch Đan Thanh của Thế Kỷ Cẩm Hồ sẽ đại biểu cho Cẩm Hồ hỗ trợ thao tác và lập kế hoạch ..

Lưu Tước là người khả cổ hủ, không tiếp xúc mấy với mỹ nữ nổi tiếng Tân Vu này, nhưng cũng biết cô là nhân vật lợi hại.

Trương Tri Hành thế nào cũng phải tách khỏi sự vụ của Cẩm Hồ, nếu không thân phận thái thượng hoàng của ông ít nhiều làm người của Cẩm Hồ không biết nghe ai; cho dù ở Tân Vu cũng thế, Trương Tri Hành cơ bản không hỏi tới chuyện của Cẩm Hồ, có chuyện gì cũng bảo trực tiếp hỏi Trương Khác.

Trong mắt những người biết nội tình của Cẩm Hồ, Dịch Đan Thanh càng giống người phát ngôn của Cẩm Hồ hơn.

Quyên tặc tiền xây đê bao, sáng lập cơ cấu giáo dục nghề nghiệp cho Tân Vu, quyên tặng trường học nâng cao điều kiện học tập, tất cả những chuyện này do Dịch Đan Thanh xử lý.

La Tước không bất ngờ mấy:

- Được thôi, tôi gọi mấy đầu mục của khu khai phát tới đây, rồi cùng thảo luận với giám đốc Dịch.

Lưu Tước không thể làm như Giang Thượng Nguyên, cảm thấy tiếp xúc với Dịch Đan Thanh dễ chịu hơn với con trai Trương Tri Hành.

~~o0o

~~Dịch Đan Thanh còn chưa hiểu tường tận ý tưởng của Trương Khác lắm, chỉ xem qua tài liệu, buổi chiều cùng Vệ Lan hẹn Trương Khác, Đường Thanh lên đê bao mới của Tân Vu chơi, thuận tiện bàn việc.

Đứng trên đê ngắm cảnh sông nước không tệ chút nào, còn nhìn thấy cả dấu vết của con đê bao cũ.

Dịch Đan Thanh thấy Đường Thanh và Vệ Lan trèo xuống dưới đê chơi mới dám thoải mái nhìn Trương Khác, là nam nhân mà lông mi quá dày, đôi mắt trông ấm áp, làn da trắng trẻo, gò má góc cạnh rõ ràng, phần thư sinh nhiều hơn sự khí khái mạnh mẽ nam tử hán, nhưng lại luôn làm người ta thấy yên tâm.

Tách ánh mắt khỏi khuôn mặt Trương Khác, nhìn ra lòng sông, Dịch Đan Thanh nói:

- Khác thiếu gia bảo người xử lý việc này đi, qua Tết tôi đi học rồi, qua thời gian đó khả năng tôi không thể nhúng tay vào chuyện Thế Kỷ Cẩm Hồ nữa ... Thế chẳng phải tôi thất nghiệp à?

Trương Khác bật cười:

- Ai nỡ để Dịch mỹ nhân thất nghiệp chứ, không phải thành cho chị đi gây hại nhân gian sao? Chị có kế hoạch gì chưa?

- Xã hội này phụ nữ chỉ là bèo trôi theo dòng nước thôi.

Trương Khác quay sang nhìn Dịch Đan Thanh:

- Chị đừng nói đáng thương như thế, trên đời này có mấy ai không bị dòng đời xô đẩy? Tóm lại, chị không có chuyện muốn làm, vậy tôi mời chị giúp tôi, nếu chị có chuyện muốn làm, tôi sẽ không cố giữ.

Sau này sẽ ngày càng có nhiều việc Cẩm Hồ không tiện ra mặt xử lý, Trương Khác lại lười, Tạ Văn Tình trấn thủ tổng bộ Hải Châu cùng lo việc trường học đủ mệt rồi, chạy bốn ba khắp nơi cần có người khác, nếu chẳng phải Dịch Đan Thanh quá kiêu diễm, rất thích hợp giữ lại bên cạnh đóng vai trò trợ lý riêng bí mật của y, Trương Khác cũng rất mâu thuẫn, nhưng chuyện này chỉ có thể nhờ Dịch Đan Thanh hiệp trợ Cẩm Hồ tiếp xúc các nơi thôi.

~~o0o

~~Trương Khác tới Tân Vu hai ngày chẳng được yên thân, tới ngày thứ ba mới thoát thân tới Thiên Vân Sơn chơi.

Tân Vu tiến hành quy hoạch lại sản nghiệp du lịch, Thiên Vân Sơn trở thành trọng điểm, so với năm ngoái con đường cát đá đã được sửa thành đường rải nhựa, các sản nghiệp khác cũng bắt kịp, trừ phong cảnh mỹ lệ ra, khí hậu dễ chịu ra, còn phải có nơi ăn, nơi ở, nơi mua sắm thuận tiện v.v.v..

Thành phố dự toán sơ bộ phải đầu tư 600 triệu là ít nhất.

Bị ảnh hưởng nguy cơ tài chính Châu Á, tăng trưởng kinh tế trong nước sụt giảm nghiêm trọng, chuyện TW ra biện pháp kích thích tăng trưởng kinh tế là điều tới trong nay mai.

Những ai có khứu giác nhạy bén sẽ ý thức được sản nghiệp nào sẽ được hưởng lợi từ chính sách kích thích kinh tế.

Ở dưới hoàn cảnh như thế, Tân Vu hoàn toàn có thể lấy thu nhập tài chính ra để thế chấp vay ngân hàng, đầu tư kiến thiết quy mô lớn, có lẽ không cần tới 10 năm thu lợi từ sản nghiệp du lịch có thể trả hết khoản vay.

Đứng ở dưới chân núi nhìn lên thấy tầng mây rất dày, có vẻ như sắp mưa, đi lên giữa sườn núi, trời chuyển âm u, cảm giác tầng mây ẩm ướt ở ngay dưới chân.

Thiên Vân Sơn so với năm ngoái còn có một điểm tiến bộ nữa, là tới lưng núi vẫn có tín hiệu di động, như thể tuy tiện hơn, nhưng Trương Khác thì không có tín hiệu thì hơn, như vậy mới có thể hoàn toàn vứt bỏ mọi việc.

Đường Thanh còn tưởng sẽ như năm ngoái ở trong nhà khách suối nước nóng của Thế Kỷ Cẩm Hồ, nhưng xe đi qua nơi đó mà không dừng lại, rồi tiếp tục đi dưới con đường rợp bóng cây, tới tận hồ nước cuối đường.

Xe dừng trước hồ, Đường Thanh mới nhìn thấy mép hồ vốn mọc đầy lau sậy đã được dọn dẹp xây một căn nhà gỗ nhỏ nhắn, một phần trên đất liền, một phần cắm cọc gỗ nằm lơ lửng trên mặt hồ.

- Oa! Xây từ bao giờ thế, nhanh quá.

Đường Thanh quỳ trên ghế, phấn khích nói:

- Nếu tối nay có thể ngủ ở bên hồ thì quá tốt rồi.

- Chúng ta không ở đó.

Trương Khác xuống xe, mở cửa cho Đường Thanh, chỉ vào giữa lòng hồ:

- Buổi tối chúng ta ở đó, bên đó mới là địa bàn của bạn.

Đường Thanh lúc này mới nhìn thấy hòn đảo nhỏ giữa hồ vốn toàn lau lách có một cái cầu gỗ cao lớn, giữa bóng cây um tùm rậm rạp có một thủy tạ bằng gỗ kéo dài tới tận mặt nước.

- Á!

Đường Thanh che miệng, nhìn hòn đảo giữa hồ với vẻ không sao tin nổi, năm ngoái ở đây cô thuận miệng nói với Trương Khác mơ tưởng của mình, muốn mua một hòn đảo giữa hồ rồi xây một căn nhà gỗ, dù có làm bằng trúc cũng được, đến hoàng hôn mở ban công ngồi dưới đọc sách, không ngờ chớp mắt một năm đã trôi qua, mơ tưởng biến thành sự thực trước mắt, cô nhìn phía đó mất mấy giây mới hồn dỗi nói:

- Thật là, không nói trước cho người ta một tiếng.

759. Chương 759: Nhà Gỗ Đảo Nhỏ

Trương Khác cười toét miệng:

- Nói trước thì làm gì còn bất ngờ nữa.

- Đó là mơ ước chung của mình và Phi Dung, nếu biết bạn lén lút chuẩn bị sẵn lần này mình sẽ kéo Phi Dung theo.

Đường Thanh giấu môi nói:

- Mình là cô gái, ở đây một mình sợ lắm. A! Phải rồi, gọi chị Tiểu Lan lên nói ở cùng.

- Hả, nghe lời này thật thương tâm.

Trương Khác làm ra bộ mặt rầu rĩ:

- Bạn tưởng ai cũng rảnh rỗi như chúng ta sao? Chị Vệ Lan phải làm việc. Bạn không nghĩ ra ai khác muốn ở cùng căn nhà đó với bạn à?

- Di Lương nói bảo chị Tiểu Lan hết năm nay chuẩn bị ôn tập tham gia thi là gì? Hơn nữa chị Tiểu Lan luôn giúp việc cho chị Định, chị Định chẳng phải xin chỉ thị của bạn sao.

Đường Thanh cười khúc khích:

- Mình phải gọi điện thoại gọi chị ấy lên mới được.

Cô nàng này trước mặt người khác cực kỳ xấu hổ, ở trong thành phố cũng đề phòng Trương Khác như phòng trộm vậy.

- Hôm nay thì thôi đi, mai một cuối tuần mình còn muốn đón cả cha mẹ lên núi.

Trương Khác ghé sát vào tai Đường Thanh, nói nhỏ:

- Đêm nay sẽ cho bạn thưởng thức cái tư vị có gào rít cổ cũng chẳng ai thêm để ý.

- Chết đi!

Đường Thanh then thùng néo Trương Khác một cái rồi bỏ chạy, nhưng không còn kịp nữa, bị Trương Khác ôm gọn trong lòng.

Bên hồ có neo một chiếc du thuyền màu trắng, Trương Khác và Đường Thanh mang hành lý lên thuyền, Phó Tuấn và nhân viên công tác ở lại căn nhà gỗ bên hồ.

Đây là khu nghỉ dưỡng do Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phát, đầu tư không nhiều, nhưng rất được người lên núi nghỉ ngơi hoan nghênh, mặc dù hòn đảo giữa hồ cũng thuộc quản lý của nhà khách, nhưng tuyệt đối không mở cửa với người ngoài.

Trương Khác và Đường Thanh lên đảo, căn nhà gỗ còn xinh xắn hơn trong tưởng tượng của Đường Thanh, hậu viện bị hàng gỗ cao bằng người vây quanh, bầu trời bị tán lá cây che kín mít, đường nhỏ lát đá xanh, toàn bộ hậu viện là một ao nước nông, chỉ có hòn giả sơn đứng giữa và mấy chiếc lá rụng bập bênh trên mặt hồ.

Ở một góc hậu viện là những tảng đá trắng quây thành một ao tắm nhỏ, có ống trúc hàng rào gỗ chĩa vào, nước nóng bốc hơi nghi ngút nhỏ vào đó, chẳng biết nước suối nóng này từ đâu dẫn vào, nước trong ao tắm tràn ra chảy vào ao nước nông, không biết cuối cùng sẽ chảy đi đâu.

- Nhà thiết kế là ai thế, nơi này đẹp quá đi.

Đường Thanh vội vàng ném hành lý vào trong phòng, hớn hỏ chạy khắp nơi xem một lượt, càng xem càng hài lòng, chạy tới hỏi Trương Khác đang nằm vắt chân trên lan can ban công.

- Bạn sẽ không hứng thú biết đâu.

Trương Khác mỉm cười nói.

- Sao mình lại không hứng thú biết?

Đường Thanh nửa nằm nửa ngồi trên ghế tò mò nhìn Trương Khác, thấy ánh mắt y né tránh, bĩu môi nói:

- Cô ấy chứ gì? Ai nói mình không hứng thú muốn biết.

Trương Khác kéo cả người Đường Thanh tới gần, hỏi:

- Sợ bạn không thích.

- Sao thế được.

Đường Thanh quay lại nhìn hậu viện phía dưới, hít sâu một hơi quay lại nhìn y rất dịu dàng, ánh mắt tựa hồ như cũng đang tìm kiếm điều gì đó:

- Đẹp lắm, cô ấy nhất định đã bỏ rất nhiều công sức.

Trương Khác đưa tay phải ra vuốt ve gò má mịn màng của cô, hôn lên cánh môi mềm, muốn biết trong lòng một cô gái nghĩ gì, nghe lời nói của cô gái đó chưa chắc đã có tác dụng, tốt nhất là trực tiếp xem phản ứng cơ thể của cô ấy.

Kéo hẳn Đường Thanh sang ghế của mình, hai cơ thể dán sát vào nhau, Đường Thanh không kìm được khẽ rên lên một tiếng, cô nàng không phản kháng, chỉ lo bị người bên hồ nhìn thấy, yếu ớt chống tay lên ngực Trương Khác, run giọng nói:

- Vào .. Vào trong phòng đã.

Ngửi mùi thơm dịu nhẹ tỏa ra từ người cô, Trương Khác như mê như say, cúi xuống tìm đôi môi hồng nhuận mềm mại đó, cảm giác ướt át âm ẩm của nó thật khiến người ta không dứt ra được, nhưng Đường Thanh xấu hổ vùng vẫy, thành ra y hôn lên cổ cô, cảm giác không thua kém, thuận thể vùi đầu vào ngực cô, giọng lưu manh:

- Mình đã nói hôm nay cho bạn thưởng thức tư vị gào khản cổ không ai quan tâm mà.

Thực ra Đường Thanh xấu hổ quá thôi, từ bên hồ nhìn sang bên này bị cây che hết rồi, làm sao có thể thấy gì được, trong lúc ngần ngừ một lúc thôi đã bị Trương Khác âm thầm cởi bỏ thắt lưng từ lúc nào không hay, một tay chậm chậm vuốt ve bầu ngực tròn, tay kia thuận theo đường cong lưng linh đó trượt nhẹ xuống phía dưới, da thịt non nớt mềm mại đó khiến Trương Khác cảm nhận được kỳ diệu vô cùng,

Đường Thanh mơ màng nhắm nghiền mắt lại, ngực mỗi lúc một phập phồng, cô muốn phản kháng nhưng khoái cảm mãnh liệt trào dâng dưới đôi tay ma quỷ quá mức thành thạo của Trương Khác làm đầu óc cô trở nên trống rỗng, chỉ có thể thả trôi theo cảm xúc ...

Trương Khác được nước lấn tới, dụ dỗ lừa Đường Thanh tới ao nước nóng, khó khăn lắm mới mới lột sạch cô nàng như con dê non trắng trẻo bế tới ao nước nóng ở hậu viện thì nhận được điện thoại của Dịch Đan Thanh, nói Bàn Lão Đại vừa lên núi mời y nể mặt ăn cơm.

Trương Khác đành tạm tha cho Đường Thanh, ngâm nước nóng một lúc rồi ngồi thuyền về bờ, dù sao buổi tối cũng phải ăn cơm trong nhà khách, Lưu Bàn và Dịch Đan Thanh đã đợi họ ở đó từ trước.

Lưu Bàn là địa đầu xà của Tân Vu, là người biết tiến biết lui, là nhân tố quan trọng giúp Dịch Đan Thanh có thể sinh tồn trong hoàn cảnh hiểm ác ở Tân Vu, không thành món đồ chơi tình dục cho đám nam nhân.

Nếu nói Lưu Bàn không có chút tư tưởng nào với Dịch Đan Thanh là tự lừa mình lừa người, nhưng ông ta biết, bản tính Dịch Đan Thanh kiêu ngạo, ông ta có thể kéo cô lên giường, nhưng mãi mãi không thuận phục được, cũng không phải kẻ có thể lực bình thường khuất phục được.

Làm người khó nhất là biết mình, khó hơn nữa là biết chừng mực, Lưu Bàn có điểm này hơn hẳn người khác, nên giữ được tôn trọng của Dịch Đan Thanh, hai người hỗ trợ cho nhau.

Sau khi Trương Tri Hành tới Tân Vu, thế lực cân bằng ở đây bị phá vỡ hoàn toàn, rất nhiều người nhón chân chờ Dịch Đan Thanh vấp ngã, sau đó bị đại lão nào đó biến thành đồ riêng trong phòng, ai ngờ cô lắc mình một cái biến thành người phát ngôn của Cẩm Hồ ở Tân Vu, thành người khiến người ta phải nín thở lấy lòng.

Lưu Bàn đương nhiên biết nội tình sâu xa hơn, tất cả là nhờ quan hệ với Trương Khác, địa vị của Dịch Đan Thanh ở Thế Kỷ Cẩm Hồ cũng rất đặc thù.

Có nam nhân nào lại không muốn quỳ gối trước váy hồng của Dịch Đan Thanh, Lưu Bàn luôn nghĩ Trương Khác tuổi thanh niên khí huyết dư dật làm sao kháng cự được sự dụ hoặc của Dịch Đan Thanh.

Nhìn Trương Khác và Đường Thanh tay trong tay thân mật từ xa đi tới, còn ánh mắt Dịch Đan Thanh hướng về phía đó có chút khao khát không che dấu được, Lưu Bàn thầm nghĩ :“Chẳng lẽ là ngược lại?”

Lưu Bàn cấp thiết muốn gặp mặt Trương Khác như thế là vì nghe được từ Dịch Đan Thanh chuyện Tân Vu có ý lập khu sản nghiệp phụ trợ cho Kiến Nghiệp.

Đương nhiên Trương Khác tới Tân Vu thì bất kể thế nào ông ta cũng muốn gặp mặt.

Khi ăn cơm Lưu Bàn không che giấu gì, trực tiếp đề xuất muốn cống hiến một phần sức lực vì khu sản nghiệp phụ trợ.

Khu sản nghiệp phụ trợ hiện mới ở giai đoạn ủ mầm, Trương Khác biết Dịch Đan Thanh ở Tân Vu được Lưu Bàn giúp đỡ rất nhiều, có chuyện gì tốt cô nghĩ tới Lưu Bàn đầu tiên là chuyện đương nhiên.

Tất nhiên muốn làm thành một việc, càng đem thế lực có theo đuổi lợi ích giống nhau tụ lại một chỗ, như thế làm ít hưởng nhiều, đường lối của Dịch Đan Thanh là chính xác.

Trương Khác không cự tuyệt yêu cầu của Lưu Bân, chỉ nói:

- Chuyện này lấy thành phố làm chủ, Cẩm Hồ sẽ không tranh dành vinh quang gì cả, tập đoàn Đại Hưng gần đây rất được thành phố coi trọng, tôi thấy Bân lão đại nên trao đổi với thị trường Lưu nhiều hơn.

760. Chương 760: Mỹ Nữ Khỏa Thân.

Lưu Bân càng tìm hiểu Trương Khác, càng nhận ra quyền thế tập trung sau lưng Cẩm Hồ lớn tới mức người người khó ngờ tới, Tân Vu nếu dựa vào Kiến Nghiệp làm khu sản nghiệp phụ trợ mà không có Cẩm Hồ thúc đẩy đằng sau thì khó mà tưởng tượng được tới ngày tháng năm nào mới thành công.

Tập đoàn Đại Hưng muốn tham dự, tất nhiên phải trao đổi với Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước, thậm chí là Trương Tri Hành, nhưng nếu được Trương Khác đồng ý trước thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Chuyện này liên quan tới rất nhiều phương diện, Trương Khác để Dịch Đan Thanh đại biểu Cẩm Hồ xúc tiến, nói cách khác Dịch Đan Thanh có thể lấy thân phận trợ lý tư nhân hoặc người phát ngôn của y tiếp xúc với mạng lưới quan hệ các phía, tức là Dịch Đan Thanh chính thức có địa vị đặc thù ở Cẩm Hồ.

Lưu Bân lúc này lại nghĩ, Trương Khác và Dịch Đan Thanh rốt cuộc ai sẽ nuốt chửng ai, nam nhân có quyền thế vô thượng và nữ nhân phong tình tuyệt sắc vĩnh viễn là nhân vật chính của thế giới này.

Dùng cơm tối xong, có được câu trả lời muốn có, Lưu Bân không ở lại trở ngại người ta làm gì, liền xuống núi trước.

Đường Thanh hết sức nhiệt tình giữ Dịch Đan Thanh ở lại, Trương Khác chỉ biết khóc thầm trong lòng.

Buổi tối ngồi thuyền quay trở lại đảo, vàng trắng hơi khuyết trông như khảm trên bầu trời lam thẫm, mặt hồ nước giống một cái gương u ám soi bóng núi mập mờ, ngồi trên ghế ở thủy tạ, đón cơn gió nhẹ chẳng hề lạnh của Tân Vu, Trương Khác không suy nghĩ gì hết, ôm cốc cà phê ngây ngốc nhìn cảnh sắc mặt hồ.

- Biết ngay bạn ấy không có việc gì cứ thích ngồi ngây ra một chỗ mà, nếu không có chị ở lại, một mình em với tên đầu heo ở lại trên đảo nhất định buồn chết mất.

Đường Thanh véo tai Trương Khác, than vãn với Dịch Đan Thanh.

Trương Khác nhe răng cười với Đường Thanh, nếu chẳng phải có Dịch Đan Thanh ở đây, chắc chắn hiện giờ nha đầu này đang được thưởng thức cái tư vị kêu vỡ hổng chẳng ai quan tâm.

Lúc này làm gì cũng không được, đại gì đi chuốc lấy lửa vào người.

Dịch Đan Thanh đi dép vài đứng trên sàn nhà, ở đây nhiệt độ cao hơn dưới chân núi một ít, cô chỉ mặc chiếc áo len mỏng bó sát người:

- Vậy thì chúng ta cứ kệ cậu ấy là được, ra hậu viện ngâm nước nóng đi.

Rồi kéo Đường Thanh đi luôn.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Dịch Đan Thanh, eo nhỏ, mông nở, đùi săn, tổ hợp thành đường cong làm lòng người xao động, phối hợp với khuôn mặt đẹp tới mức yêu nghiệt kia, bất giác khiến y tưởng tượng ra nếu cơ thể đó trần truồng đứng trước mặt mình sẽ mê đắm tới cỡ nào.

Trương Khác chẳng thể vô sỉ yêu cầu ba người tắm chung, đành nuốt nước bọt, tiếp tục dần thói mặt ôm cốc cà phê nhìn ngắm triền núi đen xì xì đằng xa.

Một lúc sau tiếng cười đùa giòn nước của Đường Thanh và Dịch Đan Thanh truyền tới, đại khái là Đường Thanh cảm khái vì bộ ngực của Dịch Đan Thanh, rồi Dịch Đan Thanh bảo cô lấy tay ra đo thử, Đường Thanh xấu hổ vẫn đưa tay ra bóp.

Hai cô gái lại so eo với nhau, Đường Thanh còn hỏi nam nhân có thích nữ nhân hông to không, vì hông Địch Đan Thanh rất nở nang, còn hông cô nàng vừa nhỏ lại vểnh.

Tiếp đó còn so da ai đẹp hơn, trên đảo đêm khuya tĩnh lặng, Trương Khác hoài nghi có người ngáy ở phía bên kia đảo y cũng nghe rõ ràng, tức tối nghĩ :” Sao nữ nhân tắm rửa lại ồn ào như thế?” Làm y bứt rứt khó chịu vô cùng.

Trương Khác uống ực một cái hết cốc cà phê, nghĩ lấy nước đun cà phê chắc là lý do chính đáng, còn tự nói một câu:

- Phải thêm chút cà phê, không có cà phê ngồi ngoài này buồn chán quá ...

Câu này là y nói a nó nghe đấy.

Đi vào phòng, Trương Khác do dự không biết ra ngoài lấy nước hay là đi thêm vài bước, vào phòng ngủ mở cửa sổ ra nhìn trộm, đúng là tâm linh tương thông, vừa tiến tới hai bước định rút lui cho an toàn, nhưng bị Địch Đan Thanh từ phòng ngủ ra va phải.

-

Khăn tắm của Địch Đan Thanh bị Trương Khác va phải rơi xuống, Địch Đan Thanh không nghĩ tới chuyện Trương Khác lại rảnh rỗi quanh quẩn ở cửa phòng ngủ, cơ thể trần truồng trắng tới lóa mắt hoàn toàn phơi bày trước mặt Trương Khác.

Phản ứng đầu tiên của Địch Đan Thanh là bịt lấy miệng, ngăn tiếng hét phát ra, tiếp theo mới nhớ ra đưa tay che ngực, giấu đi hai hai núm vú đỏ tươi, hốt hoảng ngồi xuống nhặt khăn tắm lên.

Nhưng quá trễ rồi, tích tắc đủ Trương Khác nhìn thấy hai bầu vú vươn cao đầy ngạo nghễ, núm vú non nớt xinh xinh đáng yêu, như nụ hoa e ấp mới chớm nở nửa thẹn thùng nửa kiêu ngạo, bao quanh nó là quầng vú hồng hào, giống như quầng sáng bao quanh mặt trăng đêm rằm.

Nhìn hai núm vú như hai nụ hồng đỏ tươi đó, Trương Khác hiểu ngay nhiều năm qua không một nam nhân nào có may mắn thưởng thức dòng sữa ngọt ngào trong đó, trắng nõn nà như thế, lại mịn màng như thế, vừa mềm mại vừa săn chắc, đúng là khiến tất cả nam nhân phải điên cuồng, không biết đem so với hai cái đèn ô tô của Lý Hinh Dư thì ai hơn ai.

Địch Đan Thanh cúi xuống nhặt khăn, tiếp tới chiếc lưng ong trơn bóng khoe sức gợi cảm vô hạn trước mặt Trương Khác, eo nhỏ nhắn vừa vòng ôm, nhìn tiếp xuống dưới là hai cặp hông tròn căng nở nang tới mức khoa trương, lại còn trắng vô ngần.

Địch Đan Thanh đứng dậy, kệ ánh mắt háo sắc của Trương Khác đảo khắp cơ thể mình, hoảng loạn chỉ lo quần khăn che lấy mình, dù quần khăn cũng là mỹ nữ bán khóa thân, đôi chân trần trắng trẻo, móng chân hồng hồng, bầu ngực bị khăn tắm chèn ép trong lúc gấp gáp, hình như có hai chấm nhỏ gồ lên, chẳng biết có phải mình nhìn nhầm không, nhưng Trương Khác biết chắc chắn máu mình đang sôi lên, không kém gì nước sôi nóng ngoài kia, khuôn mặt đẹp tới mức yêu nghiệt mang vẻ thẹn thùng kia, nam nhân không cuồng loạn mới lạ, trong đầu Trương Khác vang lên giọng xúi bẩy của ma quỷ :” Sờ, sờ thử đi!”

Rõ ràng nghe thấy cô ấy đang giỡn nước với Đường Thanh ngoài kia, sao lại đột nhiên từ phòng ngủ đi ra chứ?

Trương Khác gơ cốc cà phê lên, ý bảo mình vào rót cà phê, Địch Đan Thanh mím chặt môi, liếc mắt vào phòng ngủ, ý bảo trong đó làm gì có cà phê mà rót, Trương Khác nhún vai cười vô lại.

Nghe thấy Đường Thanh ở hậu viện gọi, Địch Đan Thanh trừng mắt lên nhìn Trương Khác, ánh hồng thẹn thùng trên mặt còn chưa phai, quay người đi tới hậu viện.

Vừa rồi hốt hoảng nhặt khăn tắm, làm mép sau khăn tắm cuộn lên, lộ ra hai cặp hông dong đưa trước mắt Trương Khác làm máu mũi y thiếu chút nữa phun cả ra, Địch Đan Thanh bước xuống bậc thang còn cắn thân ôm ngực, lưng khom xuống, hông chống lên, lớp lông giữa hai chân tuy không nhiều nhưng rất dài lộ ra hết trước mắt như mời gọi, đúng là muốn giết người mà.

Địch Đan Thanh như có trực giác quay đầu lại, thấy Trương Khắc mắt mờ dần nhìn lưng mình, mới ý thức đằng sau chưa che kín, hoảng hốt che lấy hông bỏ chạy, suýt nữa thì vấp ngã.

Trương Khắc luyến tiếc nhìn theo mãi, y trước giờ cứ nghĩ Địch Đan Thanh là cô gái cho dù trần truồng đứng trước một đám nam nhân cũng có thể trấn định tự nhiên, không ngờ được cô cũng có lúc luống cuống bỏ chạy như thế?

Rót một cốc cà phê quay lại ghế ngồi, nhìn ánh trăng sáng soi bóng dưới hồ nước, chẳng hiểu sao nó lại biến thành cái hông trắng trẻo mỹ diệu câu hồn.

Địch Đan Thanh và Đường Thanh ngâm nước rất lâu mới thay áo ngủ đi ra, dù sao ngoài phòng thời tiết se lạnh, áo ngủ dày che đi tất cả cảnh xuân.

Địch Đan Thanh khôi phục vẻ tự nhiên, tựa hồ căn bản chẳng có chuyện gì xảy ra, trước mặt Đường Thanh, ánh mắt cô nhìn Trương Khắc chẳng khác gì thường ngày.

Nhưng Đường Thanh lại ôm lấy cổ Trương Khắc làm nũng:

- Tiểu xấu xa, vừa rồi có định nhìn trộm không đấy hả? Cẩn thận chị Địch móc hai cái mắt háo sắc ra đấy.

Nghe Đường Thanh nói thế, Trương Khắc đúng là toát hết mồ hôi lạnh, vừa rồi cho dù Địch Đan Thanh có chọc mù mắt mình cũng là phản ứng quá sức bình thường.

Trương Khắc sắc cà phê ở cổ, ho chảy nước mắt, làm hai cô gái cười ngặt ngoẽo, chẳng tới vỗ lưng cho y.

Trước kia quan hệ đơn thuần một chút, Đường Thanh khả năng còn chui vào lòng Trương Khắc ngủ, hiện giờ có người khác tuyệt đối không để người khác biết đã ngủ cùng y, nói chi chịu ngủ cùng y, kéo Địch Đan Thanh ngủ cùng.

Có hai cô gái thiên kiều bá mị ở bên đã đành đi, vừa rồi còn bị Địch Đan Thanh kích thích như thế, Trương Khắc lần qua lật lại trên giường tới rạng sáng mới ngủ được, chưa bao lâu đã bị Đường Thanh đánh thức bảo đi xem mặt trời mọc, y vừa đi vừa ngủ gật còn ngã cả xuống nước.

Lúc này Trương Khắc càng hoài nghi mình giữ Địch Đan Thanh bên cạnh làm trợ lý có phải quyết định chính xác không, dù có Hứa Tư, Tạ Văn Tình, Đường Thanh toàn là mỹ nhân tuyệt sắc, xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ, nhưng năng lực kháng cự dụ hoặc của các cô gái xinh đẹp chẳng hề tăng lên như trong tưởng tượng.

761. Chương 761: Chuyển Đi Tới Nhật.

Muốn để Địch Đan Thanh mau chóng hòa nhập vào vai trò của mình phải để cô hiểu nội tình của Cẩm Hồ.

Địch Đan Thanh một năm qua cũng biết thêm vài chuyện của Cẩm Hồ, nhưng chưa đủ sâu sắc, lúc này mới thực sự hiểu Cẩm Hồ còn hùng mạnh hơn cả tưởng tượng của người ngoài.

Rất nhiều sản nghiệp dễ dàng kiếm lợi Cẩm Hồ đều kiểm chế không dính líu tới, trừ Trương Khắc có cái “tật xấu” giữ mình, thận trọng ra thì với doanh lợi lớn như thế của Cẩm Hồ, thực sự không cần vươn tay tới quá nhiều chỗ.

Bất kể thế nào Địch Đan Thanh đều phải nỗ lực tiêu hóa những thông tin kinh tế hải tặc, để thực sự dung hòa vào hạch tâm của hệ thống Cẩm Hồ.

Trương Khắc cùng Đường Thanh ở trên núi một tuần, trong một tuần này Địch Đan Thanh do nhu cầu công tác quá nửa thời gian cô ở trên núi cùng bọn họ.

Ngày 15 tháng 1, cách Tết chỉ còn vài ngày, cứ mỗi khi tới cuối năm là thấy trên đường khắp nơi là những xe khách đường dài nhét đầy người, còn xe cộ khác thì ít hơn nhiều, Trương Khắc đưa Đường Thanh, Địch Đan Thanh cùng mẹ ngồi xe về Kiến Nghiệp trước.

Lương Quân và Tôn Lệ qua Tết sẽ cử hành hôn lễ ở Hải Châu, mẹ y và Đường Thanh sẽ về Hải Châu chuẩn bị ăn tết, chính phủ cứ cuối năm là cả đồng công việc đổ tới, cha y chắc là phải tới đêm 30 mới thoát thân được.

Ăn trưa ở Kiến Nghiệp, nghỉ ngơi một chút rồi về Hải Châu, Lương Cách Trân còn không quên dặn Trương Khác nhớ về nước trước mừng 4 tết, đó là ngày tổ chức hôn lễ của Lương Quân và Tôn Lệ.

Trương Khác luôn mồm vâng dạ, nhưng bản thân y không chắc có thể về kịp không?

Trương Khác cũng từng mơ tưởng ngồi ở Hải Châu điều khiển đám Tiêu Tấn Thành dùng Iplayr công thành chiếm đất ở Nhật Bản.

Đáng tiếc mơ mãi chỉ là mơ thôi, thậm chí còn chuẩn bị sẵn sàng trận đấu chiến bại, Trương Khác chẳng biết mình đích thân tới Nhật Bản có giúp được nhiều không?

Đối với doanh nghiệp điện tử tiêu dùng ngoài Nhật Bản thì thị trường Nhật Bản là khúc xương khó gắp nhất, cho dù vất vả toát mồ hôi cũng chưa chắc đã thành công.

Tới cả Samsung có thành tựu huy hoàng ở thị trường thế giới, nhưng cuối cùng vẫn phải ủ rũ rút lui khỏi thị trường Nhật Bản.

Mọi người đều biết Nhật Bản là nước sản xuất sản phẩm điện tử tiêu dùng lớn thế giới, có doanh nghiệp hàng đầu thế giới như Sony, Toshiba, Panasonic.

Những doanh nghiệp này chiếm địa vị tuyệt đối ở thị trường Nhật Bản, doanh nghiệp ngoại lai cho dù sản phẩm mới mẻ, chất lượng hàng đầu cũng đối diện với sự khiêu chiến khó khăn về chấp nhận thương hiệu.

Đặc biệt là lĩnh vực nghe nhìn, doanh nghiệp Nhật trên thế giới cũng có địa vị tuyệt đối trên thế giới, sao có thể dễ dàng ột doanh nghiệp Trung Quốc tới sân sau của bọn “giết người phóng hỏa”.

Trừ máy nghe nhạc mang theo người truyền thống và máy CD ra, lúc này Sony, Panasonic, Sharp đang toàn lực chuẩn bị ột sản phẩm âm nhạc được cho là có ý nghĩa vượt thời đại: Máy nghe nhạc MD.

Iplayer trừ có ưu thế kết nối chặt chẽ với máy tính ra thì chẳng có gì hơn MD.

Lần này Địch Đan Thanh không theo Trương Khác đi Nhật Bản, cô tới Kiến Nghiệp chỉ là để lấy thân phận mới tiếp xúc với mạng lưới quan hệ ở phương diện Kiến Nghiệp, tình lực chủ yếu vẫn là ở sản nghiệp phụ trợ Tân Vu.

Trương Khác vốn không muốn phá hỏng đoàn tụ gia đình ngày Tết của Phó Tuấn, Phó Tuấn chỉ yêu cầu tới Nhật Bản cho hẳn đủ thời gian mua đủ nhiều quà cho hai nhà đầu Tích Dung, Tích Vũ là được.

Trương Khác thời học đại học năm thứ nhất chọn học tiếng Nhật để thưởng thức một thể loại phim ấy ấy của Nhật Bản, tốt nghiệp tới tập đoàn Long Dự cũng phụ trách công tác mậu dịch với Nhật Bản, y tự tin mình nói tiếng Nhật còn lưu loát hơn một bộ phận người Nhật, nhưng y chưa bao giờ tới đảo quốc ở rất gần này.

Trừ Phó Tuấn thì Trương Khác không cho ai khác đi theo, cũng không cho người ở Nhật đón tiếp, mặc dù Tiêu Tấn Thành và công ty ở Nhật sẽ an bài tốt mọi việc, nhưng bất kể thế nào họ không phải người mà Trương Khác mong đợi — Hứa Tư năm nay cũng vẫn về Hải Châu ăn Tết cùng Hứa Duy.

Trương Khác cảm thấy mình tới Nhật Bản đốc chiến có lẽ không có tác dụng gì lớn lắm, nhưng trong lòng y rất muốn tới đảo quốc này, nghe nói ở đó nữ sinh cao trung mùa đông cũng mặc váy, cho dù ngoài trời mưa băng bão tuyết vẫn để lộ cặp đùi trắng nõn nà ra ngoài, khi ngồi xuống bậc thang còn có thể nhìn thấy chiếc quần lót không bọc hết được cặp mông non tơ, hà, nghĩ thôi mà thú huyết sôi trào rồi.

Tất nhiên là không thể tiết lộ ra ngoài chút nào, nói chung là y biết mình không có dũng khí kiếm nữ sinh Nhật Bản chơi trò kích thích như trong phim...

Trương Khác ở lại Bắc Kinh một ngày gặp mặt Diệp Trấn Dân, Từ Học Bình, buổi tối còn đặc biệt tới thăm Cố gia.

Rạng sáng ngày 17, Trương Khác và Phó Tuấn đáp máy bay tới Tokyo.

Tới bầu trời quốc gia này, từ trên cửa sổ máy bay nhìn xuống, thấy tuyết trắng phau phau bao phủ cánh rừng lớn, cảm thấy nơi đây hết sức sạch sẽ tinh khiết, cảm thấy thành phố phía dưới dù bao phủ bởi tuyết trắng cũng có sức sống hơn thành phố trong nước.

Nhật Bản từ thập niên 70 đã đã hạn chế phát triển của các sản nghiệp hao tổn tài nguyên, năng lượng trong nước, ra sức phát triển sản nghiệp kỹ thuật.

Chính nhờ sách lược hút máu tài nguyên năng lượng kiểu này, nhờ tài nguyên thiên nhiên quý giá không ngừng mang về từ Trung Quốc, Việt Nam, Thái Lan mới làm cho quốc gia phía dưới trong sạch tươi sáng như thế, bọn họ dùng nhân công giá rẻ, dùng tài nguyên các nước trên, sản xuất ra thứ hàng hóa bán lại chính các nước đó với giá cắt cổ, một kiểu hút máu kép, vậy mà vẫn được quan viên và một bộ phận người dân các nước đó mù quáng lấy lòng.

Nhưng trách người ta được sao? Chỉ có thể trách bản thân mình thôi.

Nhật Bản là quốc gia mật độ nhân khẩu cao nhất thế giới, vậy mà có 68% diện tích rừng. Còn quan viên trong nước thì hò hét: Không phá rừng, không ô nhiễm thì một số kẻ không có cơm mà ăn.

Lý trí nói thế, có điều Trương Khác chẳng có cái nhìn tốt đẹp gì về quốc gia này, nhưng phải thừa nhận nó có rất nhiều chỗ đáng học tập.

Tiêu Tấn Thành, Trần Tuấn Huy tới sân bay đón, trong số nhân viên công tác còn có cô gái người nhỏ nhắn nhưng dung mạo ngọt ngào rất bắt mắt, là phiên dịch tiếng Nhật mà Trần Tuấn Huy đặc biệt chuẩn bị cho Trương Khác.

Lâm Lệ Văn, người Hồ Châu Chiết Giang, năm ngoái mới tới Nhật Bản du học, sau khi công ty Nhật Bản thành lập, cô nộp đơn vào làm thêm.

Mặc dù Trương Khác dám khẳng định tiếng Nhật của mình tốt hơn Lâm Lệ Văn tới Nhật chưa bao lâu, nhưng y thích an bài của Trần Tuấn Huy, chỉ cần hắn không đem tất cả tâm tư dồn ở phương diện này là được.

Có điều qua giao tiếp đơn giản, trình độ tiếng Nhật của Lâm Lệ Văn không tệ như Trương Khác nghĩ, Lâm Lệ Văn thì nghi hoặc, anh ta có thể dùng tiếng Nhật kể chuyện cười, còn cần phiên dịch nữa hay sao? Cô chỉ biết Trương Khác là người từ tổng bộ tới.

Trên đường từ sân bay tới Shinkansen, Trương Khác rất chú ý quan sát những tấm biển quảng cáo, khác với ở trong nước, biển quảng cáo ở đây mang đậm chất manga.

Shinkansen nói trắng ra là tàu hỏa cao tốc, nhưng ở trong nước còn chưa có thứ tàu hỏa nào ngồi thư thái như thế, không có đám đông chen chúc, lên tàu rồi Trương Khác không vội bàn bạc công việc mà lặng lẽ quan sát tất cả những điều có thể thấy được.

Trong khoang tàu rất yên tĩnh, mọi người không xem báo thì đọc manga, trong hai tiếng đồng hồ lộ trình, trừ nhà chỉ nhìn thấy nhà, mặc dù so với trong nước thì chỉnh tề hơn nhiều, nhưng vẫn còn có khoảng cách quá lớn so với các nước Âu Mỹ, quan trọng vẫn tại đông người.

Nagoya chỉ là một thành phố tầm trung của Nhật, mùa đông trông có vẻ vắng lặng, khi cách Tokyo chừng nửa tiếng lộ trình mới cảm thấy hơi thở của thành phố lớn ập tới.

762. Chương 762: Tokyo , Tokyo

- Ban đêm đứng trên tháp Tokyo cao hơn tháp Eiffel 10 mét nhìn xuống, ánh sẽ thấy một đại dương mênh mông do tòa nhà cao tầng và đường xá kết thành trải ra trước mắt ...

Đó là câu Trương Khác nói khi xuống Shinkansen.

Có lẽ trong tương lai không xa, có thành phố ở Trung Quốc còn phồn hoa hơn Tokyo, nhưng hiện đây là thành phố phồn hoa tấp nập nhất Châu Á, cho dù gặp phải cơn bão tài chính làm kinh tế Tokyo suy thoái nghiêm trọng nhất trong mười năm qua, nhưng tựa hồ không hề ảnh hưởng tới cảnh đêm của Tokyo.

Chỉ riêng Tokyo đã có 11 triệu người, sự phát triển của Tokyo đã nuốt chửng khe hở giữa các thành phố, mấy thành thị nối liền với nhau, tạo thành thành phố gần 40 triệu nhân khẩu, một phần tư nhân khẩu Nhật Bản và một phần ba học sinh đại học đều sống trong thành phố này.

Nhìn dòng người trước bến tàu, Tiêu Tấn Thành cố làm ra vẻ thoải mái nói:

- Nếu Iplayr có thể đánh hạ được tòa thành này, thì thị trường điện tử Châu Á nằm trong tầm tay rồi.
- Câu này không khoa trương chút nào, nhưng đánh chiếm được nó đâu phải dễ.

Trương Khác cảm khái:

- Tôi nói thế anh có cảm thấy áp lực nhẹ đi chút nào không?

Tiêu Tấn Thành cười lắc đầu.

Công ty chuẩn bị một chiếc xe sang trọng, Trương Khác nói:

- Lần đầu tiên tôi tới Nhật Bản, cho dù không ở lại lâu, nhưng muốn dùng đôi chân của mình để cảm thụ sâu sắc hơn, các anh ngồi xe đi, tôi và Phó Tuấn đi tàu điện ngầm, bị đám người vây quanh thì chẳng có cảm thụ gì cả.

Câu cuối cự tuyệt luôn ý định đi tàu điện ngầm cùng của đám Tiêu Tấn Thành.

Tiêu Tấn Thành hi vọng Trương Khác mang theo phiên dịch bên người, Lâm Lệ Văn cũng thể hiện sự tích cực của nhân viên phiên dịch:

- Tàu điện ngầm Tokyo nổi tiếng phức tạp..
- Trước khi tôi tới Nhật Bản cũng nghe nói tàu điện ngầm Tokyo nổi tiếng đơn giản, chỉ cần biết xem bản đồ, biết dùng máy bán vé tự động, trí óc bình thường, thì không biết tiếng Nhật cũng không lạc đường.

Trương Khác không thích đem theo cô gái xa bên người, từ chối luôn:

- Nửa tiếng sau chúng ta gặp nhau ở trung tâm thành phố, nói không chừng mọi người còn đến muộn vì tắc đường ấy chứ.

Từ lúc xuống máy bay ở Nagoya, Trương Khác liền chủ động nói tiếng Nhật, cũng thi thoảng dạy Phó Tuấn vài câu thường dùng, đám Tiêu Tấn Thành không lo lạc mất bọn họ nữa.

Tầng cấp không gian của Nhật Bản làm người ta cảm thấy hỗn loạn, Trương Khác rõ ràng đi xuống ga tàu điện ngầm, nhưng ngẩng đầu lên lại thấy bầu trời thừa thớt ánh sao, rõ ràng là đi lên có một tầng thôi mà biến chỉ dẫn lại ghi là tầng 3.

Trong các cửa hàng điện máy ở ga tàu điện ngầm có thể nhìn thấy máy MD được bán khắp nơi.

Từ trạm tàu điện ngầm ra thì đã hơn 8 giờ tối, có thể nhìn thấy các tòa nhà văn phòng phải trên 70% ô cửa sổ sáng đèn, người bên trong vẫn chăm chỉ làm việc như ban ngày.

Đám Tiêu Tấn Thành quả nhiên tới muộn hơn một chút, chọn một cửa hàng thịt nướng để ăn tối, chẳng phải là chỗ xa hoa gì, Trương Khác cũng yêu cầu việc ăn ở cố gắng an bài ở chỗ bình dân, nơi ở bố trí lại, ở trong nhà khách Anh Đào kiểu lữ quán gia đình Nhật Bản gần quán đồ nước.

Chỗ xa hoa duy nhất của nhà khách này là có quán cà phê internet mở cửa 24/24.

Tiêu Tấn Thành tất nhiên cũng chuyển điểm trú chân sang đó, buổi tối còn giữ Trần Tấn Huy lại, cùng tiến hành trao đổi chuyên sâu sách lược tiêu thụ Iplayr ở Nhật Bản, chủ yếu hơn là đối sách với phản ứng của doanh nghiệp Nhật Bản.

Thị trường đồ nghe nhìn ở Nhật Bản không phải hồ nước thu yên bình, doanh nghiệp Nhật Bản cũng đấu đá nhau từng búng, nhưng khi đối diện với uy hiếp bên ngoài là lập tức chung tay hợp tác.

Đương nhiên lúc này Cẩm Hồ không phải là uy hiếp với bọn họ, nhưng chỉ cần Iplayr sơ bộ có được sự ưa chuộng, là những ánh mắt thù địch sẽ chiếu lên người Cẩm Hồ.

Trò chuyện tới gần sáng mới kết thúc, ngày hôm sau ngoại trừ đàm thoại với người phụ trách các cơ cấu Nhật Bản, còn an bài mấy cuộc tiếp đãi thương nghiệp.

Tham tán thương mại đại sứ quán Trung Quốc là Nghiêm Nghị buổi chiều đến thăm, Diệp Trấn Dân là lãnh đạo trực tiếp của Nghiêm Nghị, trước khi Trương Khác tới Nhật Bản, Nghiêm Nghị nhận được chỉ thị, phải chiếu cố hoạt động thương mại của Cẩm Hồ tại Nhật Bản.

Còn có cả Tùng Đào Kiện, người liên lạc của điện khí Thạch Hoàn, nhà phân phối Iplayr tại Nhật.

Điện khí Thạch Hoàn là thương hiệu lâu năm có chuỗi 20 cửa hàng ở khu Quan Đông Nhật Bản, Tùng Đào Kiện là trưởng phòng, phụ trách nghiệp vụ đại lý Iplayr.

Người Nhật có một đặc điểm rõ rệt là dòng người đi trên phố đa phần thần sắc lạnh lùng hiền lành, khi làm việc thì hết sức nhiệt tình chăm chỉ, cho dù có không chăm chỉ cũng không thể hiện ra trước mặt.

Bất kể thế nào thì lúc này Cẩm Hồ không có khả năng lập nên một mạng lưới tiêu thụ vươn tới các góc ngách của Nhật Bản, chi phí quá cao. Không chỉ ở Nhật Bản mà các thị trường hải ngoại khác cũng tương tự, đại lý là lựa chọn thích hợp nhất hiện nay.

Hàn huyền đơn giản xong liền đi vào chủ đề chính.

- Xeu là một doanh nghiệp thiết bị nghe nhạc có tiếng ở Nhật Bản, Xeu sẵn lòng mua lại toàn bộ 10 vạn chiếc Iplayr của các vị trong kế hoạch tiến vào thị trường Nhật Bản này, chỉ cần dán nhãn hiệu Xeu lên, đối với các vị mà nói vừa đỡ tốn công là lại không giảm bớt lợi nhuận thu về.

Tùng Đào Kiện kiến nghị:

- Ái Đạt là một công ty vô danh ở Nhật Bản, mạo muội nói một câu, người tiêu dùng Nhật Bản có thành kiến với sản phẩm Trung Quốc, đối diện với khó khăn chồng chất như thế, vì sao các vị không chọn con đường dễ dàng hơn để đi.

Trương Khác hiểu khuyến cáo của Tùng Đào Kiện, một mặt là Thạch Hoàn không đủ tự tin, dán mác của Xeu có thể dễ dàng vượt qua chướng ngại tâm lý của người tiêu dùng Nhật bản.

Nhưng trước đó quyết định bỏ thị trường Âu Mỹ cho C-Cube là để tập trung tinh lực công chiếm thị trường Nhật Hàn, sao có thể vì sợ thất bại mà để Xeu dán mác.

Trương Khác lắc đầu, từ chối khuyến cáo của Tùng Đào Kiện, hai ngày nữa là triển lãm điện tử Tokyo, Iplayr sẽ chính thức lộ diện.

Triển lãm điện tử Tokyo từ ngày 20/1 tới ngày 22/1 là một trong số triển lãm điện tử nổi danh nhất thế giới, từ lúc tổ chức mỗi năm một lần tới nay đã có 26 lần triển lãm, năm nay là lần 27, gần 900 doanh nghiệp điện tử tham gia, thu hút hơn 6 vạn đại biểu doanh nghiệp điện tử tham quan.

Rất nhiều doanh nghiệp nhân cơ hội này để công bố sản phẩm mới, trong người tới tham quan có bộ phận khá đông là nhân vật chuyên nghiệp tới thu thập tư liệu về sản phẩm mới.

Tất nhiên cũng có phóng viên toàn cầu thời đưa tin.

C-cube, TI cũng có mặt.

Ti trừ chính thức cùng Cẩm Hồ đưa ra sản phẩm kỹ thuật DMP mới, còn có rất nhiều sản phẩm điện tử khác.

C-cube có nhân viên tới Tokyo phối hợp với Cẩm Hồ chuyện triển lãm, Ngải Mặc ngày 19 mới từ Mỹ bay sang, ông ta tinh lực dư thừa, buổi trưa tới Tokyo, xử lý xong công tác vẫn còn hăng hái, sau khi trời sẩm tối liền kéo Trương Khác quán bar ở Shinjuku tiêu khiển.

- Phải để tôi chính thức hoan nghênh cậu tới Tokyo mới đúng.

Ngải Mặc oang oang nói át cả tiếng nhạc âm ỉ bên trong:

- Cái đám Tiêu Tấn Thành, Trần Tuấn Huy làm sao dám lộ cái bản mặt thật trước mặt cậu? Có phải trước khi tới đến cậu cảm thấy buồn bực kìm nén lắm không?

Ông ta đã dứt hết tất cả người khác, thậm chí cả Phó Tuấn và lái xe của công ty cũng bị cho đợi ngoài xe, không ảnh hưởng tới ông ta và Trương Khác tìm kiếm thú vui.

- Đúng là rất buồn bực, có điều không hi vọng ông cũng tới Tokyo.

Nói chuyện trong sàn nhảy phải hét lớn, Trương Khác đa phần thích ngồi trên chiếc ghế cao trước quán bar, cầm ly rượu vang đỏ, chịu đựng âm nhạc chất chúa, nhìn ngắm các cô gái Nhật Bản hơn.

763. Chương 763: Gặp Nhau Nơi Đất Khách

Trong quán bar ánh đèn mờ tối, tuyệt đại các khách hàng nữ đều rất trẻ trung, không phải chịu cái lạnh bên ngoài, bọn họ cởi đi chiếc áo khoác dày cộp, lộ ra những đường cong mềm mại, có thể dễ dàng nhìn thấy khe vú sâu hun hút, cặp đùi trẻ trung mơn mẩn đầy khêu gợi.

Đây là một quán bar nhạc jazz kẹp giữa khách sạn tình nhân và hiệu mát xa, người Nhật mê nhạc jazz còn hơn cả nơi sinh ra nhạc jazz, trong quán bar đa phần là người Nhật, cái kiểu gọi châm biếm “quỷ lùn” xưa rồi, nam nhân Nhật không thấp, Trương Khác trà trộn trong đó không có gì khác biệt, còn Ngải Mặc là người da trắng duy nhất, vừa vào đã khiến người khác chú ý.

- Phía Nhật có động tĩnh gì không?

Ngải Mặc dùng tiếng Nhật hét vào tai Trương Khác:

- Xeu thông qua Thạch Hoàn đề xuất muốn mua đứt Iplayr tiêu thụ ở Nhật Bản, lần đầu đã đặt 10 vạn chiếc, chúng tôi từ chối rồi. Ngoài ra không có động tĩnh gì.

Trương Khác cũng phải hét vào tai Ngải Mặc, nghĩ hay là tìm nơi yên tĩnh hơn thảo luận vấn đề này nếu không có khi mai mất tiếng chưa biết chừng.

- Người Nhật khôn lắm, Cẩm Hồ và TI liên hợp công bố thông tin ở Kiến Nghiệp đã nửa tháng rồi, chuyện mua trang web âm nhạc lại còn được Sony cấp quyền tiêu thụ sản phẩm âm nhạc trên mạng, tôi nghĩ bọn họ thu thập được khá nhiều tình báo rồi đấy. Chắc bọn họ đợi ngày mai Cẩm Hồ chính thức đưa ra Iplayr mới đưa ra đối sách tương ứng. Xeu xem ra rất phóng khoáng, chơi liền một lúc 10 vạn máy, thế mà Sony, Sharp vẫn không có động tĩnh gì, đúng là không phải hạng giáo hoạt bình thường.

Ngải Mặc gật gù nói:

- Ai mà biết, trước mặt con quái vật khổng lồ Sony, Cẩm Hồ căn bản không là cái gì, chẳng đáng bọn họ nhìn một cái.

Trương Khác chú ý thấy phía bên kia quầy bar có hai cô gái Nhật Bản ăn mặc thời thượng nhìn trộm y và Ngải Mặc nói chuyện, nụ cười rất mờ ám.

Ngải Mặc nhào người ra đưa tay vẫy hai cô gái, hai cô gái Nhật Bản cười có chút miễn cưỡng, quay mặt đi nơi khác, Ngải Mặc cũng không tiến thêm một bước.

Hiển nhiên là Ngải Mặc không hài lòng với dung mạo hai cô gái này, không biết gu thẩm mỹ của người Âu Mỹ với nữ sinh phương đông thế nào, Trương Khác thì cảm thấy hai cô gái này cơ thể lả lướt, dung mạo xinh xắn đáng yêu.

Ngải Mặc quay sang giao lưu không tiếng động với ba cô gái ngồi bàn đằng sau, Trương Khác lại chẳng nhìn trúng được cô nào trong đó.

- Toshiba.

Ngải Mặc thu ánh mắt ve vãn lại, quát vào tai Trương Khác:

- Chúng ta nên tìm Toshiba, trong tay bọn họ có kỹ thuật Flash memory mà Cẩm Hồ đang cần, ở thị trường nghe nhìn, Toshiba đang bị Sony, Sharp ép cho thở không ra hơi. Tuy người Nhật Bản đều đang giữ im lặng, nhưng tôi nghĩ Toshiba nhất định có suy nghĩ khác về Iplayr.

Trương Khác cũng đồng ý về nhận định của Ngải Mặc, có điều nhìn thấy ba cô gái dung mạo bình thường mà Ngải Mặc tán tỉnh có ý đi tới, cho dù uống rượu cùng, Trương Khác cũng không muốn ủy khuất bản thân, liếc nhìn hai cô gái ngọt nước bên kia, đưa một ánh mắt ám muội, một cô gái đứng lên, cô kia có vẻ do dự, có vẻ xấu hổ, đấu tranh tư tưởng, chẳng hiểu sao tới quán bar uống rượu còn mang tâm tình phức tạp như thế.

Hai cô gái này chưa chắc tối nay có thể chinh phục được, nếu được thì quá nửa là phải trả tiền phục vụ.

- Nay, chúng ta không ở đây được lâu đâu đấy, hai em này khó tán lắm.

Thì ra Ngải Mặc căn cứ vào cái này để lựa chọn đối tượng, Trương Khác bật cười:

- Truy cầu của tôi rất đơn giản, thà bỏ tiền cũng phải uống rượu cùng cô gái xinh đẹp.

Cô gái có chút do dự kia cũng đứng lên, vừa rồi bị một góc quầy bar che đi, giờ mới thấy cặp chân dài dưới váy cô gái này không mang tất, dưới ánh sáng mờ của quán bar trắng tới mê người.

Hai cô gái tự báo tên tuổi, đều là cái tên Nhật Bản rất bình thường, Trương Khác thậm chí còn muốn nói đùa với cô gái chân đẹp kia gọi cô là Tiểu Trạch Viên (Madoka Ozawa) có được không? Dung mạo của cô gái này vài phần tương tự Tiểu Trạch Viên.

Bất kể là nữ nhân viên công sở tới quán bar săn tình, hay là cô gái kiếm tiền tiếp rượu, đều không có khả năng nói tên thật của mình với người lạ gặp nhau lần đầu.

Ánh mắt của Ngải Mặc cực chuẩn, khi bọn họ đi trả tiền bo, hai cô gái không từ chối, ngày mai phải dậy sớm, Ngải Mặc rất tiếc không thể đưa hai cô gái về khách sạn, liền để lại cách liên hệ, đứng dậy tạm biệt hai cô gái:

- Chúc các cô tối nay còn gặp được vị khách khăng khải khác.

Trương Khác cầm áo khoác định đi, bất ngờ nghe thấy cô gái chân đẹp kia nói một câu Thượng Hải, y hơi ngẩn ra, nhưng không tỏ thái độ gì, cùng Ngải Mặc rời đi. Phó Tuấn và lái xe đều đợi bên ngoài, bọn họ chơi tới giờ đã vô lương tâm lắm rồi.

~oOo

~Mặc dù triển lãm điện tử Tokyo được gọi là quyền uy Nhật Bản, triển lãm quốc tế số một Châu Á, với quy mô triển lãm 60 vạn mét vuông, có thể nói lão đại trong triển lãm điện tử Châu Á, nhưng ảnh hưởng quốc tế yếu hơn so với triển lãm điện tử Hong Kong rất nhiều, quá trình quốc tế hóa không đủ.

Vì mở rộng ảnh hưởng quốc tế của nó, đơn vị tổ chức từ năm 95 đã chuyển thời gian tổ chức mỗi năm từ tháng 11 hàng năm sang tháng 1, mời càng nhiều doanh nghiệp nổi tiếng tham ra hơn.

Doanh nghiệp điện tử Hàn Quốc luôn là mục tiêu đuổi theo doanh nghiệp điện tử Nhật Bản, bọn họ rất coi trọng cuộc triển lãm rồi, Trương Khác đã xem ảnh chụp khu trưng bày của Samsung, để thấy hơn Cẩm Hồ nhiều.

Trương Khác tra thông tin trên mạng, bất ngờ còn thấy cả điện tử Gia Tín tham gia.

Khu trưng bày độc lập của Samsung bên ngoài treo biển huỳnh quang với logo cực lớn của Samsung, Trương Khác và Tiêu Tấn Thành tới nơi triển lãm không tới chỗ của Cẩm Hồ ngày mà tới chỗ của Samsung.

Trừ sản phẩm bạch điện ưu thế truyền thống ra, ở đó còn thấy được nỗ lực của Samsung về mặt kỹ thuật số, màn hình LCD, máy dtdd tinh xảo, Samsung còn có đầu đĩa DVD, đúng là bọn họ có quá nhiều thứ Cẩm Hồ vận hết sức mới có thể đuổi kịp.

Đầu đĩa DVD muốn phổ biến ở Trung Quốc và các khu vực mới nổi điều kiện cơ bản nhất là phải xem được cả đĩa VCD, SVCD, như thế mới giải quyết được mâu thuẫn của các nguồn đĩa khác nhau.

Vcd là kỹ thuật công khai, SVCD đa phần nằm trong tay Cẩm Hồ, đầu đĩa DVD của Samsung muốn tiến vào thị trường mới nổi, Cẩm Hồ là chướng ngại bọn họ phải không thể vòng qua, trừ phi bọn họ có thể làm đĩa DVD lậu có thể phủ khắp nguồn đĩa.

Cẩm Hồ tạm thời còn chưa muốn đưa đầu đĩa DVD phổ biến trong nước, Samsung cũng không thể thắng thần đàm phán vấn đề cấp quyền SVCD với Cẩm Hồ, hiện giờ đưa DVD ra thị trường phát triển hải ngoại là chuẩn xác nhất.

Ở phòng trưng bày của Samsung đi nửa tiếng đồng hồ quay về bất ngờ nhìn thấy Lý Hình Dư đang đứng trước khu của Ái Đạt, cô mặc quần jean, nổi bật cặp chân dài, áo khoác trắng in hình chữ thập đen, cánh tay khoác một cái túi xách nữ màu đen.

Lý Hình Dư đang cúi mình xem nhân viên biểu diễn công năng của Iplayr, áo khoác ngoài bị kéo lên, lộ ra cặp mông căng tròn, Trương Khác dám khẳng định mỗi một nam nhân đi qua nhìn thấy chần chẫn muốn đưa tay sờ cặp mông tròn lẳn này.

- Samsung cho dù muốn do thám tình báo thương nghiệp của chúng tôi tựa hồ cũng đâu cần cô ra mặt nhỉ.

Trương Khác nói nhỏ:

- Á!

Lý Hình Dư đột nhiên thấy Trương Khác đứng bên cạnh, giật mình thét lên, khiến người xung quanh quay đầu nhìn, dù là tiếng la hoảng của cô cũng hết sức trong trẻo êm ái, làm người ta nghe mà vương vấn.

Vội vàng đưa tay che mặt, Lý Hình Dư khom mình xin lỗi, khuôn mặt xinh xắn đỏ như máu, càng thêm phần quyến rũ.

- Không nghe nói anh sẽ tới Nhật Bản.

Lý Hình Dư đợi bình tĩnh lại một chút mới nói:

764. Chương 764: Cô Gái Tiếp Thị

- Ngày 17 tôi bay từ Bắc Kinh tới Nagoya, tìm kiếm ở chuyến bay Kiến Nghiệp hoặc Tokyo sẽ không thấy tung tích của tôi.

Trương Khác gần đây chăm chỉ tăng cường học tiếng Hàn, so với tiếng Anh, tiếng Nhật còn kém, song đối thoại đơn giản không thành vấn đề.

- Giám đốc Trần của quý công ty hôm qua còn lộ diện ở trong nước tôi mới nghĩ anh tới Nhật Bản, không phải có người chuyên môn đi tra hành trình của anh.

Lý Hình Dư cắn môi, có chút tức giận nói:

- Tôi tới đây đột thời gian, không phải tới thăm dò tình báo quý công ty.

Trương Khác cười:

- Tôi cũng không có ý đó, chỉ là hai người đều ở nơi đất khách gặp nhau cảm thấy rất bất ngờ, nếu cô để bụng, tôi xin thu lại câu vừa rồi. Tôi cũng vừa ở chỗ Samsung về mà.

- Không cần đâu.

Lý Hình Dư không phải cô gái danh đá, Trương Khác hơi lùi bước một chút là cô cảm thấy áy náy vì thái độ vừa rồi:

- Tôi nói cũng có chỗ không ổn.

Lòng thì thắc mắc :” Sao mình cứ gặp cái người có tính hơi vô lại này suốt thế nhỉ?”

- Triển lãm mới bắt đầu chưa lâu, cô sẽ không xem khu trưng bày của chúng tôi xong là về ngay chứ?
- Không đâu, rất nhiều công ty đưa ra sản phẩm mới lạ, anh cũng đi dạo xung quanh đây à?

Lý Hình Dư không ngại có thêm một người bạn đi cùng, chỉ là hoài nghi Trương Khác có thể thoát thân được hay không.

- Tôi đương nhiên có thể thoát thân cô rồi ...

Trương Khác lấy một chiếc Iplayr từ chỗ trưng bày đưa cho Lý Hình Dư:

- Người Hàn Quốc cũng có thói quen ăn Tết, đây coi như quà năm mới tặng cô, vừa rồi tôi thấy cô xem bọn họ giảng giải rất chăm chú.

Lý Hình Dư bối rối nhận lấy, cúi đầu cảm ơn rất trang trọng, giống các cô gái truyền thống Hàn Quốc trong phim, mặc dù cô ăn mặc khá thời trang.

Trương Khác tới hội triển lãm cũng là định đi dạo xung quanh, tìm kiếm các kỹ thuật mới có thể quét khỏi trong tương lai không xa mà y không ý thức được, tới trước khu trưng bày của Sony còn nhìn thấy “người bạn cũ” Độ Biên Kính Nhất.

Độ Biên Kính Nhất từng phụ trách sự vụ mất độc của Sony, do Cẩm Hồ, Phillips, Ti, C-Cube kết minh bài trừ Sony khỏi SVCD, khiến Sony tuyên bố từ bỏ cuộc chơi sản xuất mất độc.

Năm 97, lượng tiêu thụ toàn cầu của Sony hơn 50 tỷ USD, hơn Ái Đạt 100 lần.

Độ Biên Kính Nhất từng tới Hải Châu, nhưng không hề biết gì về Trương Khác, không ngờ có một đôi nam nữ thân phận quái dị đi với nhau xuất hiện ở đây.

Hai cô gái tiếp thị chạy tới phát tờ rơi, mặc trang phục phần bên trên giống như y phục không gian, phía dưới lại là bikini xẻ cao, chẳng hiểu ai thiết kế kiểu trang phục tuyên truyền này.

Trương Khác ban đầu không chú ý lắm, cùng Lý Hình Dư trò chuyện vui vẻ, chỉ thuận tay nhận lấy một tờ quảng cáo, cho tới khi một cô gái cứ ngây ra nhìn y, Trương Khác mới chú ý nhìn kỹ, nhận ra là cô gái Thượng Hải gặp ở quán bar tối qua, không ngờ ban ngày còn đi tới đây làm thêm kiếm tiền.

Cô gái đó tựa hồ rất sợ Trương Khác vạch trần chuyện cô tiếp rượu ở quán bar, mặt trắng bệch, cô gái bên cạnh không phải cô bạn đi cùng tối qua.

Trương Khác hôm qua đã chú ý tới cặp đùi nuột nà của cô gái này, tuy không có dung mạo thiên kiều bá mị như Lý Hình Dư bên cạnh, xong tuyệt đối có thể xếp vào hạng mỹ nữ loại một, nhìn biểu hiện tối qua tựa hồ mới bị người ta kéo xuống nước.

Trương Khác lấy một tờ giấy trong tay cô, hơi khom người cáo ơn, thấy dáng vẻ bất an của cô gái, không nói gì, cùng Lý Hình Dư rẽ sang một khu khác.

Lý Hình Dư cũng chú ý tới vẻ mặt kinh hoàng của cô gái đó khi nhìn thấy Trương Khác, đi tới khu trưng bày của Toshiba còn nhìn không được quay đầu lại, cô gái kia vẫn đang nhìn y, nghi hoặc hỏi:

- Hai người biết nhau, vì sao lại vờ như xa lạ?
- Điều đó phải xem quen nhau thế nào.

Trương Khác quay đầu lại, cô gái Thượng Hải hốt hoảng quay đi:

- Cô ấy chưa chắc muốn tôi nhận ra ở trường hợp này, là bargirl quen tối qua.
-

Lý Hình Dư trở mắt nhìn y:

- Dù không sao cả, nhưng làm chuyện đó, khi nói ra với một cô gái. chẳng lẽ anh không thấy nên tế nhị che dấu một chút à?
- Chỉ uống rượu với nhau thôi mà, có gì phải che dấu?

Trương Khác giang tay, nghi hoặc nhìn cô:

- ...

Lý Hình Dư hơi cong môi lên, đúng là chẳng có gì để kháng nghị, ngẩng đầu lên nhìn, vừa vặn thấy màn hình đang chiếu một đoạn quảng cáo.

Trên màn hình là con phố bình thường của Nhật Bản, vang lên tiếng nhạc jazz trong giọng hát tiếng Nhật, với tiết tấu nhanh, Mộc Thôn Thác Tai với mái tóc dài che kín tai từ xa chạy tới theo tiết tấu nhạc, thấy hai bên tai cô đeo tai nghe màu trắng, giây nghe nối tới lòng bàn tay, chỉ lộ ra một góc sáng bạc chiếu về phía mặt trời.

Màn hình chuyển sang một chiếc xe buýt, váy quây, giày cao gót, Long Tùng Tử trang phục công sở còn cách trạm xe buýt một quãng, thấy xe liền chạy tới, tai cầm tai nghe, giây nối vào túi xách của cô.

Khi lên xe đúng lúc cửa khép lại, túi đập vào cửa, làm người ta nghĩ máy bên trong va chạm hỏng mất, Tùng Long Tử vẫn chìm đắm trong âm nhạc, nở nụ cười dịu ngọt với lái xe, tiếng nhạc không hề dừng lại ...

Mộc Thôn Thác Tai lại từ xa xa xuất hiện trước ống kính, chạy tới bờ biển mới dừng lại, nhảy lên một chiếc thuyền sơn trắng, nhắm mắt giang tay mặc chiếc Iplayr rơi xuống sàn thuyền, âm nhạc vẫn vang lên, màn hình lại chuyển sang Tùng Long Tử đi vào văn phòng, đặt chiếc Iplayr lên bàn làm việc ...

Cuối cùng chỉ có câu quảng cáo :” Hưởng thụ âm nhạc mọi lúc mọi nơi, Iplayr I-D-E-A.”

Rất nhiều khách tham quan ngẩng đầu xem quảng cáo, chẳng phải vì có gì tuyệt vời mới mẻ, quảng cáo chỉ dài 15 giây này đã thể hiện được tính năng chống va đập, thuận tiện mang theo người của Iplayr, có điều thu hút khách tham quan chủ yếu là vì nam nữ nhân vật chính trong bộ phim Love generation đang làm diễn đạo Nhật, Đài Loan, Singapore, ngày nào chiếu bộ phim là doanh thu các khu giải trí Tokyo sụt giảm mạnh.

- Các anh mời được Mộc Thôn Thác Tai và Tùng Long Tử làm đại sứ quảng cáo cơ à? Nhất định khu trưng bày sẽ đông nghịt người.

Lý Hình Dư hơi khom người, có vẻ hơi mỗi chân.

- Hợp đồng ký trước mùa thu, chúng tôi cũng có cảm giác như vớ được báu vật ...

Trương Khác hỏi có cần tới khu nghỉ ngơi bên cạnh ngôi một lúc không.

Lý Hình Dư cười nhu mì, theo Trương Khác tới khu nghỉ ngơi, lấy chiếc Iplayr Trương Khác tặng cho giờ lên:

- So với chiếc Iplayr, tôi càng chú ý tới Mộc Thôn Thác Tai hơn ...

Bật máy lên phát hiện bên trong có lưu trữ bài hát mới nhất của Mộc Thôn Thác Tai và Tùng Long Tử:

- Vì sao lại hợp tác với TI? Các anh không đủ tự tin à?

- Coi như vậy đi...

Trương Khác cũng không phủ nhận, thấy Lý Hình Dư ra hiệu mình nghiêng đầu đi, liền làm theo, để cô nhét một cái tai nghe vào.

- Ừm, chất lượng âm thanh tốt hơn tưởng tượng.

Lý Hình Dư khẽ lắc lư cơ thể, nói hết sức ngây thơ:

- Chẳng trách Tại Thù căng thẳng như thế, tiếc là người ở tổng bộ lại không bận tâm...

Thật khó tưởng tượng nổi cô gái thuần khiết đáng yêu thế này mấy năm sau lại lựa chọn phương thức tiêu lương từ bỏ cuộc đời trong một chung cư lạnh lẽo.

- Đây ...

Lý Hình Dư nhìn thấy cô gái tiếp thị vừa này đứng ở bên kia khu nghỉ ngơi nhìn sang, đẩy vai Trương Khác.

Trương Khác nhìn cô gái Thượng Hải, không biết cô ta có việc gì.

Cô gái do dự đi tới, dùng tiếng Nhật nói:

- Có thể nói chuyện riêng với anh vài câu không ...

Đợi nhìn rõ thẻ đeo trước ngực Trương Khác hỏi thêm:

- Anh không phải nhân viên ở đây à?

765. Chương 765: Đồng Bào

Thẻ phát cho doanh nhân và nhân viên công tác trông rất giống nhau, giờ Trương Khác mới hiểu tại sao cô gái này lại quanh quẩn cạnh mình, ra là lo mình đem chuyện tiếp rượu quán bar nói ra với người làm ở đây:

- Tôi không làm ở đây, sao không thấy Giai Mỹ đâu?

Giai Mỹ là tên cô gái khác tối qua, quá nửa là tên giả.

- Cô ấy ban ngày cũng làm ở Shinjuku ...

Cô gái đối với loại chuyện này có chút xấu hổ, định giải thích cho bản thân, nhưng lại ngại Lý Hình Dư.

*** Shinjuku là khu khá nhiều người Hoa ở Tokyo.

- Tôi cũng không ngại để anh ấy tới quán bar ở Shinjuku đâu.

Lý Hình Dư cười giảo hoạt:

- Nếu có thể còn định nhờ anh ấy đưa tới đó chơi.

Trương Khác nhếch môi cười, không ngờ cô gái kia là gái chuyên nghiệp rồi, cũng không vạch trần Lý Hình Dư cố ý gây hiểu lầm.

Cô gái kia rất ngạc nhiên, sao cô gái này sao lại không ngại bạn trai ra vào chỗ như thế.

Lý Hình Dư rất đắc ý mảnh nhỏ của mình thành công, mời cô gái kia ngồi xuống nói chuyện.

- Giờ nghỉ của chúng tôi rất ngắn..

Cô gái xin lỗi, giải thích nguyên nhân không thể ở lại lâu.

- Tôi là Lý Hình Dư, người Hàn Quốc.

Lý Hình Dư nhiệt tình giới thiệu, cô sống ở Nhật Bản khá lâu, tiếng Nhật rất chuẩn thi thoảng còn giúp Trương Khác sửa cách phát âm mà y tưởng là mình giỏi lắm rồi.

- Người ta gọi tôi là Thôn Thượng Lệ Nại.

- Nói tên Trung Quốc của cô đi.

Trương Khác không chút nể nang dùng tiếng phổ thông vạch trần thân phận của cô ta, nhìn vẻ kinh hoàng của cô gái, nhếch môi dùng giọng điệu lạnh lùng tàn khốc nói:

- Không ngờ người cô tiếp rượu hôm qua là đồng bào phải không?

Cuối thập niên 90 trong du học sinh Trung Quốc tới Tokyo, quá nửa là người Thượng Hải, trong đó phần lớn là các cô gái, thật không hiểu các cô gái này tới theo đuổi giấc mơ hảo huyền gì.

Cô gái luôn lo lắng bị Trương Khác vạch trần bí mật, cô và bạn học cùng tới trung tâm triển lãm làm thêm, tuyệt đối không muốn bạn bè biết, tâm lý yếu ớt thấp thỏm suốt từ nãy tới giờ tức thì bị đánh tan, người nhũn ra xụi xuống, ngồi trên mặt đất lạnh băng ôm mặt khóc nức nở.

Lần này tới lượt Trương Khác đau đầu, du khách đều bị tiếng khóc thu hút, một thiếu nữ dung mạo thuyết thể, một thanh niên điển trai, một cô gái mặc đồ tiếp thị lộ nửa cái mông ngồi trên mặt đất lạnh khóc lớn, khung cảnh hết sức quái dị.

Trương Khác thậm chí còn không biết cái cô gái đang khóc ầm ĩ kia tên là gì, thật đau đầu, Lý Hình Dư cũng luống cuống, định kéo cô gái dậy, nhưng không kéo nổi.

Tới tận khi Lâm Lệ Văn theo cùng Phó Tuấn rảo bước đi tới, ngồi xuống đỡ cô gái đang chuyển vào trạng thái khóc nức lên, hỏi:

- Nhận Ninh, cô làm sao thế?

- Cô quen cô ấy à?

Trương Khác hỏi:

- Cô ấy là tên là Tiêu Nhận Ninh, học đại học Chiba, sau khi tôi tới Tokyo, tụ họp đồng hương có gặp qua, khi công ty tuyển phiên dịch tiếng Nhật, cô ấy cũng tới ứng tuyển cho nên mới quen.

- Ồ...

Trương Khác nhớ Lâm Lệ Văn là người Hồ Châu, rất gần Thượng Hải, tiếng địa phương cũng giống nhau, tới đất khách quan hệ càng thêm thân thiết, thấy Lâm Lệ Văn nhìn mình cảnh giác Trương Khác chỉ biết cười bất lực, chỉ mong cô gái kia ngừng khóc, có chuyện gì ra ngoài nói, ở đây rất khó xử.

- Anh nói như thế các cô gái rất tổn thương đấy.

Lý Hình Dư ghé sát vào tai Trương Khác nói nhỏ:

- Hình như anh rất để ý thân phận người Trung Quốc của cô ấy? Nếu là cô gái người Nhật hoặc Hàn có lẽ anh im lặng theo bọn họ thôi phải không? Anh cũng là người chủ nghĩa dân tộc cực đơn, không khác gì Tại Thù hết.

Trương Khác gãi đầu, có lẽ Lý Hình Dư nói đúng, nhưng trong trường hợp này dùng lời Tà Văn Tình sẽ chính xác hơn, nếu là con chim sẻ xấu xí chắc y chẳng bận tâm, nhưng là con hoàng yến thì khác.

Lý Hình Dư và Lâm Lệ Văn đỡ Tiêu Nhận Ninh ra khu nghỉ ngơi sau trung tâm triển lãm, nơi này tới bữa ăn mới náo nhiệt, hiện không có mấy người.

Tiêu Nhận Ninh mặc bikini cùng áo nilong bạc, trong khu triển lãm thì không có gì, ra ngoài trở nên quái dị lại lạnh, Trương Khác cởi áo ngoài để cô buộc bên hông, được một ánh mắt tán thưởng của Lý Hình Dư.

Không muốn làm Tiêu Nhận Ninh khó xử, mọi người không nói gì, đợi cô dần thu lại bi thương.

Lâm Lệ Văn hiện vẫn chưa biết thân phận của Trương Khác, lại chẳng cảm thấy y có thân phận quyền thế gì, Tiêu Tấn Thái cùng nhân viên rất hòa đồng, cho dù hần tôn kính Trương Khác, cũng không khiến nhân viên cảm thấy Trương Khác có gì ghê gớm.

Tiêu Nhận Ninh sau khi bình ổn lại tâm tình, cởi áo khoác trả lại Trương Khác:

- Tôi còn phải về làm việc, đi quá lâu sẽ bị trừ lương.

Trương Khác không biết phải nói sao, Lâm Lệ Văn lên tiếng:

- Sắp tới giờ nghỉ trưa rồi, cô ăn cơm cùng chúng tôi đi, lát nữa có thể nói chúng tôi có việc cần hỏi cho nên phải rời đi.

Tiêu Nhận Ninh vẫn rất xấu hổ, nhất định muốn đi, bọn họ chẳng thể giữ lại, Trương Khác bảo Lâm Lệ Văn đi cùng, Trương Khác vốn không cần phiên dịch, Lâm Lệ Văn mới tới Nhật Bản nửa năm, dẫn đường vẫn chưa đủ tư cách.

Trương Khác mời Lý Hình Dư tới quán ăn tây dùng bữa, ăn xong tới nơi trưng bày Cẩm Hồ, trên đường đi Trương Khác hứng thú hỏi:

- Nhân viên Samsung có biết cô ở đây không?

- Chắc là không.

Lý Hình Dư buồn buồn nói:

- Nếu được, tôi nguyện bọn họ mãi mãi không biết hành tung của mình.

Đáng lẽ ăn cơm xong hai người có thể chia tay rồi, có lẽ ở một mình tại Tokyo quá cô đơn, có lẽ thấy Trương Khác không có người dẫn đường, Lý Hình Dư vẫn đi theo Trương Khác.

Tới khu trưng bày thấy đám đông hiếu kỳ vây quanh, xem ra chọn đại sứ quảng cáo chính xác rồi. Trương Khác nhìn thấy Độ Biên Kính Nhất cũng trong đám đông xem biểu diễn công năng của Iplayr.

Đương nhiên cũng nghe thấy không ít lời tương tự “Trung Quốc thì làm được cái gì ra hồn?” “Ôi xời, đồ Trung Quốc ra gì.”, mặc dù rất giận, nhưng chỉ có thể nghe mà thôi.

Thủ đoạn marketing nhắm vào thị trường Nhật Bản tuyệt đối không thể chỉ là quảng cáo trên truyền hình, cung cấp nội dung Mp3 thu phí hoặc miễn phí trên mạng là trên tuyến truyền tuyệt hảo, quảng cáo trên các loại tạp trí thời thượng, còn gửi gắm hi vọng vào các nhà phân phối bản địa tích cực phối hợp, đương nhiên đặt hi vọng vào Thạch Hoàn là xa vời.

Cẩm Hồ có bán Iplayr ở triển lãm, nhưng có thể khẳng định quá nửa số người mua là các doanh nghiệp điện tử khác.

Trương Khác nhìn thấy Tùng Đào Kiện và Tiêu Tấn Thành đang nói chuyện, bọn họ cũng nhìn thấy Trương Khác, liền đi tới đón.

- Lần này tôi mang tới kế hoạch tuyên truyền tiêu thụ cuối cùng, mời ngài Trương thẩm duyệt, nếu thích hợp, chúng tôi sẽ bắt đầu ...

Tùng Đào Kiện nói:

Trương Khác nhận lấy kế hoạch, đi vào văn phòng nhỏ sau khu trưng bày, đều là kế hoạch tuyên truyền thực thi thời gian gần sắp tới, không cần bảo mật.

Thạch Hoàn yêu cầu Cẩm Hồ cung cấp 2000 chiếc Iplayr với giá ưu đãi, xem tới đây Trương Khác xoa cằm nói:

- Đối với sản phẩm mới, cho dù giảm nửa giá người tiêu dùng cũng chẳng cảm thấy có lợi gì, vì bọn họ chưa tiếp xúc với giá thật của nó, tôi cũng không thích cách thúc đẩy doanh số này.

- Nhưng hạ giá là điều cần thiết.

Tùng Đào Kiện giải thích:

- Tôi hiểu, chỉ là tôi muốn thay đổi phương thức, cô có thấy thời gian thúc đẩy doanh số đều toàn là giảm nửa giá có quá nhạt nhẽo không?

Câu cuối Trương Khác nhìn đôi mắt to mê đắm của Lý Hình Dư.

- Đúng thế.

Lý Hình Dư không ngờ Trương Khác đưa mình tới nơi thảo luận sách lược thị trường của Cẩm Hồ, còn hỏi ý kiến của mình, quá đột ngột, đầu óc chưa theo kịp:

- Nhưng còn cách nào khác?

- Thời gian thúc đẩy tiêu thụ giới hạn mười ngày, mỗi cửa hiệu chỉ cung cấp 1000 chiếc Iplayr, ngày đầu tiên giảm giá 10%, ngày thứ hai 20%, tới ngày thứ mười còn có chiếc Iplayr nào dùng để thúc đẩy tiêu thụ chưa bán được thì tặng miễn phí.

Trương Khác gõ gõ bản kế hoạch, đưa cho Tiêu Tấn Thành:

- Sửa theo ý tôi.

Rồi quay sang cười với Lý Hình Dư:

- Thúc đẩy doanh số không thu hút được người ta, tôi thà tặng miễn phí cho xong.
- Cho dù Iplayr không đủ thu hút, thì cách bán hàng này của anh cũng làm người đương địa thích thú.

Lý Hình Dư từ nhỏ đã được huấn luyện nghiêm ngặt về phương diện thương nghiệp, cách thức này chủ yếu khiến người có hứng thú với Iplayr ngứa ngáy, hơn nữa còn có thể làm sự chú ý tích lũy theo từng ngày, khả năng ngày đầu tiên chỉ có vài chục người chú ý, bọn họ không mua khi giảm giá 10%, bọn họ sẽ chú ý tới ngày thứ hai, lúc đó giá giảm là 20%, rồi đến ngày thứ ba, thứ tư sẽ ngày càng có nhiều người chú ý, thế nào có người không nhin nổi tới ngày cuối mới ra tay.

Tóm lại là inh hơn cách đều đều giảm giá một nửa, Lý Hình Dư ngoeo đầu nhìn Trương Khác, nghĩ quả nhiên không thẹn là người một bước bay vọt lên trời ở thị trường Trung Quốc.

Trương Khác chỉ xen vào một câu còn những người khác bắt đầu bận tối mắt ngay cả đi nhà xí cũng phải tính toán kỹ thời gian.

766. Chương 766: Lại Là Đồng Bào

Lâm Lệ Văn lúc sau tới nói với Trương Khác:

- Hôm qua cô ấy lần đầu tiên tới quán bar tiếp rượu, rất hồ thẹn, lại lo anh sẽ ...
- Ồ...

Trương Khác bật cười, có chút xấu hổ, y cũng tin cô gái giống Tiểu Trạch Viên đó lần đầu bị kéo xuống bùn, trong lòng vùng vẫy đầy mâu thuẫn, cho nên mới trở nên yếu đuối như vậy:

- Cô ấy đâu rồi?
- Tâm tình không tốt, xin nghỉ rồi.

Cho dù khách tham quan Âu Mỹ rất đông, nhưng Ngải Mặc cao lừng lừng tới hai mét, to như con gấu xám bắc Mỹ vẫn hết sức bắt mắt, ông ta thấy Trương Khác và Lý Hình Dư đứng cùng nhau thì ngớ ra mất một lúc, khoác vai Trương Khác cười rất quỷ dị:

- Còn định hẹn cậu tới tới Trì Đại (Ikebukuro) .. Ài, thôi vậy, thôi vậy.

Trì Đại, trong truyền thuyết là thánh thổ hỗ trợ giao tiếp, là nơi nữ sinh cao trung và đại thúc trầm luân, nơi tập trung trang phục thủy thủ, váy ngắn kẻ ca rô, tất đen cao quá gối.

Nụ cười quái dị mà ám muội của Ngải Mặc khiến Lý Hình Dư và Lâm Văn Lệ nhìn mà sởn gai ốc.

Trương Khác gãi gãi đầu, cũng muốn đi mở mang kiến thức lắm, nhưng mà thời cơ không thích hợp, bảo Ngải Mặc có chuyện gì tìm Tiêu Tấn Thành thương lượng, quay sang hỏi Lâm Văn Lệ:

- Cô biết Tiêu tiểu thư ở đâu không, tôi không thông thuộc Chiba lắm, đang muốn đi ra ngoài xem xét ...
- Nhận Ninh chắc còn ở phòng thay y phục, tôi có thể mời cô ấy cùng làm dẫn đường cho anh.

Lâm Văn Lệ nói xong vội vã đi tới chỗ thay y phục nhân viên.

Trương Khác giang tay ra với Lý Hình Dư, còn chưa kịp nói gì, Lý Hình Dư đã dụi dằm nói:

- Tôi cũng muốn ra ngoài đổi không khí.
- Vậy thì tốt quá.

Trương Khác cũng như nam nhân bình thường, tất nhiên hi vọng có mỹ nhân như Lý Hình Dư đồng hành, liền cùng cô đi tới chỗ thay y phục.

Đi tới sảnh bên cạnh, nơi này là chỗ nghỉ ngơi của nhân viên công tác, có rất nhiều cô gái tiếp thị ăn mặc gợi cảm nghỉ ngơi trong đó, nhìn thấy Lâm Lệ Văn đang nói chuyện cùng Tiêu Nhận Ninh đã mặc áo khoác nhung màu đỏ thẫm, Lý Hình Dư đưa tay ra thân thiết chào bọn họ, nhưng có bốn người chen ngang chặn đường chặn hai cô gái lại.

Trương Khác vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Cát Ấm Quân có mặt trong đó, dù điện tử Gia Tín tham gia triển lãm này, nhưng hẳn phụ trách công ty hải ngoại của Khoa Vương lâu rồi, không biết tới đây vì nguyên nhân gì.

Trong bốn người có một thanh niên tuổi tương đương với Cát Ấm Quân, hai người khác đều là trung niên bụng phệ. Nhìn hai người này lập tức trong đầu Trương Khác tưởng tượng ra hình ảnh quan viên ra nước ngoài khảo sát, không biết vì sao bọn họ lại chặn đường Lâm Lệ Văn và Tiêu Nhận Ninh?

Trương Khác kéo Lý Hình Dư lại, đứng sau xem tình hình.

- Chào các cô, đây là anh Cát người Hong Kong, còn ba chúng tôi đều là đồng hương của các cô.

Tên thanh niên đi lên phía trước đưa tay ra:

- Các cô đều là sinh viên du học Tokyo phải không? Vừa rồi chủ nhiệm Điền của chúng tôi nghe thấy các cô nói tiếng quê hương cảm thấy hết sức thân thiết, lại nghe các cô nói chuyện cuộc sống ở Tokyo khó khăn, thấy nên có nghĩa vụ giúp đỡ đồng bào. Bốn người chúng tôi không quen thuộc Tokyo, muốn mời các cô làm bạn du lịch, không biết tốn bao nhiêu tiền? Nếu có thêm hai cô gái xinh đẹp nữa thì quá tốt, các cô cũng biết đấy, chỉ cần chơi vui vẻ, chúng tôi không ngại tốn kém ...

Trong mắt bốn người đó chỉ có hai cô gái xinh đẹp phía trước mà không thấy Trương Khác và Lý Hình Dư từ phía sau đi tới.

Trương Khác thầm nghĩ đại khái họ Điền kia nghe thấy Tiêu Nhận Ninh và Lâm Lệ Văn nói tới chuyện tới quán bar tiếp rượu mới sinh lòng háo sắc tìm người đuổi theo tới đây, nhú mày lại.

Cát Ấm Quân đứng hơi tụt về phía sau một chút, nói nhỏ với tên trung niên bụng phệ:

- Nghe nói chủ nhiệm Điền thích cô gái xinh đẹp da non mềm, cô bé bên trái được đấy, da dẻ mịn màng, chân lại dài.

Rồi quay sang tên trung niên hỏi đầu:

- Sở trưởng Mã sẽ không tranh với chủ nhiệm Điền chứ?

Tên trung niên hỏi cười dâm ô:

- Nói không chừng lão Điền không nhìn trúng cô em chân dài còn muốn đổi với tôi ấy chứ.

Bọn họ nghĩ chỗ này có người hiểu được tiếng Trung thì cũng là du học sinh nghèo khó vùng vẫy dưới đáy xã hội, nên cười nói rất thản nhiên.

Cát Ấm Quân vô tình quay đầu lại, nhìn thấy Lý Hình Dư, cô vừa nghe thấy lời Cát Ấm Quân đang tức giận nhìn chằm chằm.

Lý Hình Dư dung nhan mỹ lệ thanh khiết, đôi mắt trong veo, ánh mắt chạm nhau, tên hoàn khổ buông thả dâm dục như Cát Ấm Quân cũng bối rối tránh đi, hoàn toàn không nhìn thấy Trương Khác.

Tên chủ nhiệm Điền thấy vẻ mặt khác lạ của Cát Ấm Quân quay đầu nhìn lại, thấy Lý Hình Dư, mắt lồi ra, coi cô cũng là cô gái tiếp thị ở đây, sợ đám còn lại tranh với mình, không ngờ ngó lơ Trương Khác, đưa tay ra muốn nắm lấy tay Lý Hình Dư:

- Cô em, em là du học sinh Trung Quốc phải không, bọn anh vừa mới tới Tokyo.

- Còn đưa tới ra tôi chặt cái tay chó của ông.

Trương Khác tóm lấy cổ tay chủ nhiệm Điền, tóm lấy cổ áo lão ta:

- Ra tận nước ngoài làm trò bẽ mặt này.

Rồi cảm ghét đẩy hẳn sang một bên.

Lý Hình Dư có chút hoảng sợ, theo bản năng nép vào người Trương Khác.

Tên chủ nhiệm Điền người béo phì, bị Trương Khác đẩy ột cái ngã lăn quay, chống tay xuống đất vất vả đứng dậy, chỉ mặt Trương Khác:

- Này này, sao cậu tùy tiện động chân động tay thế hả, không biết nói lý lẽ à? Chẳng qua là thứ học sinh nghèo du học, có gì ghê gớm, tôi hỏi, tôi đã làm gì chưa?

Trương Khác trừng mắt lên:

- Mắt chó của lão mù à, học sinh nghèo trong nước du học là để cho đám quan viên chó má ức hiếp à?

Nếu chẳng phải sợ động tĩnh quá lớn khiến truyền thông Nhật có cái cớ tung hê rùm beng lên, Trương Khác đã đập ột phát rồi.

Lúc này Cát Ấm Quân mới nhìn thấy Trương Khác, chết đứng tại chỗ, tên sở trưởng Mã thấy Trương Khác cao lớn không dám tranh chấp, chỉ kéo chủ nhiệm Điền lên, tên thanh niên kia thấy thế xông tới định liều mạng, song bị Phó Tuấn kịp thời tới nơi tóm lấy vai trái không cho nhúc nhích.

Trương Khác chỉ vào mặt Cát Ấm Quân, hạ thấp giọng mắng:

- Đừng có giở trò bêu mặt ở đây, Cát gia cũng là gia tộc có chút thể diện đấy.

Cát Ấm Quân đâu ngờ gặp được sát tinh này ở đây? Từ hồi ở Hong Kong bị Phó Tuấn đâm cho rụng hai cái răng, trong lòng hắn rất sợ Trương Khác, nghĩ cái hạng giàu xổi này rất hung hăng, không hợp ý một chút là động thủ, làm gì có chút khí độ nào của con cháu thế gia, nếu bị y giáo huấn ột bài ở đây thì quá oan uổng.

Cát Ấm Quân kéo áo chủ nhiệm Điền, thì thầm vài câu, lão ta vội bảo tên thanh niên đang bị Phó Tuấn giữ chặt bỏ qua, bốn tên vội vã bỏ đi, nhưng vẫn không cam tâm còn trừng mắt nhìn Trương Khác oán hận.

Trương Khác tay chống chán cười khở, Lý Hình Dư xin lỗi, áy náy vì mình mà gây nên va chạm này, thấy hai cô gái kia có vẻ sợ hãi, Trương Khác gượng cười nói:

- Chuyện này các cô chắc chưa gặp bao giờ hả?

- Vừa rồi tôi và Nhạn Ninh ăn cơm ở phòng ăn, lão trung niên đáng ghê tởm đó cứ bám dính lấy bên cạnh, không ngờ lại từ trong nước tới.

Lâm Lệ Văn lo lắng nói:

- Lão ta chắc nghe thấy chúng tôi nói chuyện với nhau rồi.

Tiêu Nhạn Ninh vốn tâm lý bất ổn, lại thêm chuyện này, sắc mặt rất kém.

Tuy gây ra chút động tĩnh, nhưng chuyện nhanh chóng được dẹp yên, không khiến nhiều người kéo tới lắm, Trương Khác vẫn cẩn thận nói:

- Bỏ đi, chúng ta đi trước nào.

Ba cô gái vội vã đi ra ngoài, trước khi lên xe, Trương Khác nói với Phó Tuấn:

- Tên họ Điền kia ở ủy ban mật dịch tỉnh Giang Nam, về nước anh nhớ sai người tra ...

767. Chương 767: Trí Tá Tú Tàng

Nhóm Trương Khác, Lý Hình Dư đứng dưới mái hiên che nắng trước trung tâm đợi lái xe từ bãi đỗ ra, nhìn thấy đám Cát Ấm Quân, trừ họ Điền, họ Mã và tên thanh niên có thêm ba người nữa.

Trương Khác cảm hơi hếch lên, trầm tư nhìn bầu trời xanh lam tinh khiết, Lý Hình Dư, Lâm Lệ Văn nhìn đám người đó, còn Tiêu Nhận Ninh xấu hổ cúi đầu không nói tiếng nào.

Cát Ấm Quân nhìn thấy đám Trương Khác mặt trở nên âm trầm, nhưng vẫn không kìm được liếc qua Lý Hình Dư mấy cái, những năm qua mỹ nữ hấn chinh phục cũng đa phần có dung nhan mỹ lệ, nhưng cả cô gái xuất sắc nhất đem so với cô gái bên cạnh Trương Khác này vẫn thiếu hụt gì đó.

Hắn cắn răng cố gắng cao đầu đi qua bên Trương Khác, họ Điền, họ Mã cúi gằm mặt xuống, biết thân phận của Trương Khác cho dù hận có bầm gan tím ruột bọn chúng cũng không dám tranh chấp gì, nếu chuyện bọn chúng ở Nhật Bản kiếm gái bị lộ tới trong nước, chúng sẽ nếm đủ, đành cúi đầu trước, sau này đòi nợ cũng không muộn.

Họ Điền là Điền Kiện chủ nhiệm ủy ban thương mại tỉnh Giang Nam, họ Mã là Mã Canh Đức phó sở trưởng sở KHKT, thành viên chủ yếu của tiểu tổ lãnh đạo hạng mục kiến thiết cơ sở chế tạo điện tử Kim Sơn, lãnh đạo tiểu tổ này là Chu Cẩn Du.

Lần này lấy cớ tham quan khảo sát hội chợ triển lãm là do họ Điền họ Mã cầm đầu, đám còn lại là quan viên tâm phúc, nếu không đã chẳng được đi theo.

Đám Cát Ấm Quân sau khi lên xe, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Trương Khác, không vội bảo tái xế lái xe.

Điền Kiện ngọt nhạt nói một câu:

- Cầm Hồ tay dài thật, Tân Quang tới tận Giang Nam trồng rừng rồi.
- Cầm Hồ muốn vươn tay tới Giang Nam chẳng phải là thò cổ cho chủ nhiệm Điền chém sao? Để bọn chúng thấy thủ đoạn ngửa tay làm mây úp tay làm mưa của chủ nhiệm Điền.

Mã Canh Đức tuy không trực tiếp bị bề mặt nhưng cũng rất uất ức:

- Hơn nữa nếu như Cầm Hồ đã muốn vươn tay tới Giang Nam, thằng nhãi đó phải biết chủ nhiệm Điền chứ?
- Anh chỉ biết khách bác xúi bẩy.

Trong cái xe này không có người ngoài, tới Nhật Bản bọn chúng đều lộ bản chất, biết nhau quá rõ, Điền Kiện nói chuyện cùng tùy ý:

- Chuyện ngáng chân người khác, thủ đoạn của anh có kém ai đâu.
- Tôi có muốn ngáng cũng phải ngáng được mới dám chứ.

Mã Canh Đức cười hăng hắc:

- Tôi nói thế chỉ an ủi anh thôi, ai biết anh thấy giai nhân lại hấp tấp như thế, chẳng thèm nhìn người đứng bên cạnh là ai.
- Nếu chẳng phải Cát thiếu gia nhắc, ai mà nhận ra được cái mặt đó.

Điền Kiện, Mã Canh Đức đều coi Cát Ấm Quân là đại thiếu gia Hong Kong, có tài sản hàng tỷ, tùy tiện ném một phần là mặt đất thủng cả mảng, giờ lại là nhà đầu tư rót tiền vào cơ sở chế tạo điện tử ở Kim Sơn, không dám lên mặt quan viên.

Điền Kiện thấy hắn mắt nhìn chằm chằm phía bên kia, ánh mắt có tham lam, có oán hận, định nói với hắn vài câu phát tiết thì thấy một Lexus đi tới, ba thanh niên Nhật Bản ăn mặc sang trọng đi xuống, ghé tai thì thầm vài câu rồi đi về phía đám Trương Khác.

- Cầm Hồ ở Nhật Bản cũng được ưa chuộng quá nhỉ.

Điền Kiện nghĩ ba thanh niên đến đây là vì Trương Khác, cảm khái một câu, thầm nghĩ nếu thế xung đột ở đây chỉ có thua thiệt, điện tử Gia Tín không có căn cơ gì ở Nhật Bản.

- Cầm Hồ có nghiệp vụ ở Nhật Bản, bọn chúng có sản phẩm điện tử đang tính tiến vào thị trường Nhật...

Cát Ấm Quân tiếp lời:

- Bằng vào bọn chúng à?

Mã Canh Đức cười khinh miệt:

- Chẳng phải tôi nói mạnh miệng, bằng vào vị trí của tôi cũng nhìn thấu, trong vòng 20 năm, Trung Quốc mà có sản phẩm điện tử vào được thị trường Nhật Bản thì là kỳ tích rồi. Cái trò bọn chúng làm ở Đông Hải không ăn thua ở đây đâu, tưởng rằng có được thứ kỹ thuật hạng bét là ghê sao? Nằm mơ đi, vài năm nữa bọn chúng sẽ hiểu, chuyện Chính Thái và Gia Tín đang làm ở Giang Nam mới là chuẩn xác.

Lời của Mã Canh Đức còn chưa kịp được hưởng ứng thì Cát Ấm Quân nhìn thấy ba người Nhật kia đã tới trước cô gái tuyệt diễm bên cạnh Trương Khác cúi mình chào cực kỳ cung kính.

- Cô gái đó là ai?

Điện Kiện vừa rồi nhìn thấy khuôn mặt thiên kiều bá mị đó còn tràn ra dục vọng vô hạn, lúc này tỏ ra ngạc nhiên:

- Không nhận ra..

Cát Ấm Quân lắc đầu, nhìn có vẻ thân phận không thấp, nói không chừng là thiên kim một tài phiệt nào đó ở Nhật Bản, may mà không làm chuyện gì quá đáng, nếu không sẽ rất khó giải quyết.

Cô gái này sao lại xuất hiện ở khu nghỉ ngơi nhân viên, còn quen hai cô gái quán bar? Nghe nói một số thiếu nữ Nhật Bản dù trong nhà rất nhiều tiền, nhưng vì cảm thụ sinh hoạt xã hội cũng ra ngoài làm việc thấp kém, Cát Ấm Quân vỗ đầu, nghĩ không ra nổi.

Gia tộc Lý Hi Kiện trừ người nhậm chức trong tập đoàn, các thành viên còn lại sống kín đáo, ít lộ diện trước giới truyền thông, Cát Ấm Quân cho dù có qua lại với Lý Tại Thù nhưng không nhận ra Lý Hình Dư, nếu không hẳn sẽ càng ngạc nhiên.

Trước đó hẳn được nghe Tạ Kiếm Nam kể giữa Trương Khác và Lý Tại Thù thậm chí xung đột tới mức tổng lãnh sự Hàn Quốc phải ra mặt mới giải quyết được, ở trong nước rất nhiều chính sách của Cẩm Hồ lại đối đầu với Samsung.

Trong suy nghĩ của Cát Ấm Quân thì thành viên gia tộc Lý Hi Kiện thấy Trương Khác phải nghiêng rằng nghiêng lợi mới phải, sao có thể thân mật khăng khít thế kia.

Thấy cô gái kia giới thiệu ba người Nhật Bản, Trương Khác vẫn tỏ thái độ nhàn nhã, Cát Ấm Quân nhíu chặt mày, đột nhiên thấy Trương Khác ném sang bên này một ánh mắt khinh miệt, dù biết ý không nhìn được trong xe, Cát Ấm Quân vẫn theo tiềm thức né tránh.

Dù có khinh bỉ đám họ Điền họ Mã kia thế nào Trương Khác cũng không để giới truyền thông có mưu đồ của Nhật Bản thừa cơ tung hệ tin tức bất lợi về nội địa, nếu không bọn chúng làm sao thoát thân dễ dàng thế được, thấy bọn chúng vào xe chưa đi, biết đang nấp trong đó quan sát bên này.

Trương Khác không sợ người ta hận, chỉ cần làm bọn chúng sợ mình là được.

Một trong ba thanh niên từ trong xe đi ra biết Lý Hình Dư, liền đi tới cúi mình chào:

- Tiểu thư Hình Dư, thật vinh hạnh quá, không ngờ tình cờ gặp cô ở đây.

Rồi khẽ gật đầu với Trương Khác, Phó Tuấn:

- Trì Tá Tú Tàng chào các vị.

Trên mặt Lý Hình Dư chẳng có vui mừng nào, chỉ đáp lại theo lễ tiết, thấy Trì Tá Tú Tàng chào Trương Khác, đành miễn cưỡng giới thiệu:

- Bọn họ là người bạn chúng tôi quen ở Trung Quốc.

Trương Khác thầm đoán tên thanh niên đẹp trai lạnh lùng này là người của gia tộc Trì Tá, một trong ba gia tộc đứng sau lưng Mitsui?

Trí Tá Tú Tàng hiển nhiên không thèm biết tên người khác, có lẽ vì Lý Hình Dư nói là bạn ở Trung Quốc, chưa đợi cô giới thiệu tên, hắn đã quay mặt đi:

- Tiểu thư Hình Dư vừa mới tới hay là chuẩn bị đi? Nếu chuẩn bị đi có thể đợi tôi chốc lát không?

Trương Khác cười nhạt, sự vênh váo che giấu dưới bề ngoài khiêm nhường của người Nhật không phải y mới nhận ra, Trí Tá Tú Tàng ân cần với Lý Hình Dư, y thì quan sát hai tên còn lại, một có lẽ là vệ sĩ, tên còn lại có vẻ là nhân viên cao cấp, tuổi chừng 30.

Thanh niên kia nhìn thấy thẻ trước ngực Trương Khác thì chủ động hỏi:

- Ngài có phải là người của tập đoàn Ái Đạt, kẻ hèn này là Sâm Sơn Dã, làm việc ở Toshiba.

Rồi hết sức trang trọng đưa danh thiếp cho Trương Khác và Phó Tuấn.

Thẻ trước ngực Trương Khác không ghi tên công ty, nhưng cả triển lãm chỉ có một doanh nghiệp tới từ Trung Quốc, nên nghe Lý Hình Dư giới thiệu, Sâm Sơn Dã đoán ra.

Trương Khác nhận lấy danh thiếp không ngờ là trợ lý trưởng phòng sự nghiệp sản phẩm của Toshiba.

768. Chương 768: Disney Land.

Trương Khác nhìn tấm danh thiếp, rồi nhìn khuôn mặt phổ thông kiểu Nhật Bản, cười thầm :” Đợi anh lâu lắm rồi đó.”

Trí Tá Tú Tàng lúc này mới quay sang:

- Đó là người anh muốn tìm à? Vậy thì tốt rồi, có chuyện gì mau nói đi, tôi cũng không muốn để tiểu thư Hình Dư đợi tôi quá lâu.

Trương Khác nhìn Lý Hình Dư, thấy đôi mày thanh tú của cô khẽ nhíu lại vì lời nói độc đoán của Trí Tá Tú Tàng, cố gắng không để sự khó chịu thể hiện ra mặt, trả danh thiếp lại cho Sâm Sơn Dã:

- Xin lỗi, tôi không tham dự nghiệp vụ của công ty tại Nhật Bản, nếu các vị có nghiệp vụ muốn liên lạc ...

Vẫy tay gọi một nhân viên đi theo:

- Anh ta sẽ dẫn các vị tìm nhân viên công tác.

Sâm Sơn Dã khom người với Trương Khác, nói một câu cảm ơn:

- Vội vã tới thăm, hết sức xin lỗi, không quấy rầy các vị lên đường nữa, tôi sẽ tìm nhân viên công tác.

Trương Khác mỉm cười:

- Không cần khách khí.

Kéo cánh tay Lý Hình Dư:

- Chúng ta đi thôi, xe đang đợi.

Hoàn toàn không thèm để ý khuôn mặt Trí Tá Tú Tàng cực kỳ khó coi.

- Xin lỗi, tôi và bạn có hẹn rồi.

Lý Hình Dư bối rối chào Trí Tá Tú Tàng, Sâm Sơn Dã rồi đi theo Trương Khác.

Trí Tá Tú Tàng ngó ra nhìn Lý Hình Dư vào xe, giọng không tin nổi:

- Không phải tôi nằm mơ chứ, Hình Dư vì cái thằng ở đâu nhảy ra kia mà không thèm để ý tới tôi à?

- Tiểu thư Hình Dư cũng có quyền kết bạn mà.

Sâm Sơn Dã mỉm cười:

- Cho dù anh có muốn đem cô ấy vào giấu riêng trong nhà cũng phải kiên nhẫn đợi vài năm nữa mới được, cô ấy mới 20 tuổi phải không?

Trì Tá Tú Tàng gạt chuyện Lý Hình Dư sang một bên, hần gần như coi cô đồ trong túi rồi, cau mày nói:

- Chẳng hiểu đầu óc anh nghĩ cái gì mà tìm doanh nghiệp TQ hợp tác.

Sâm Sơn Dã thì nhìn theo xe Trương Khác:

- Anh nói xem tiểu thư Hình Dư làm sao quen những người bạn TQ đó? Theo tôi biết Samsung và Ái Đạt quan hệ không tốt, mà thanh niên kia địa vị ở Ái Đạt chắc không thấp.

- Anh thực sự cho rằng công ty TQ đó và TI liên hợp đưa ra DMP có thể thay thế CD, MD sao?

Trì Tá Tú Tàng không để Sâm Sơn Dã lảng sang chủ đề khác, hỏi tới:

- Kỹ thuật số là xu thế của tương lai, MD tuy có phẩm chất tốt, song ứng dụng số không triệt để. DMP cho dù không thay thế được thì cũng chiếm cứ địa vị chủ đạo thị trường trong tương lai.

Sâm Sơn Dã nói rất chắc chắn:

- Sao anh không đi tìm Tùng Đảo Quân của Panasonic hỏi xem họ có ý kiến gì?

~~~o0o

Cho tới khi rời khỏi trung tâm triển lãm rất xa Lý Hình Dư mới thở phào, giờ mới nhớ ra một việc, Sâm Sơn Dã là nhân viên cao cấp của Toshiba, hẳn chủ động tìm Cẩm Hồ vì có gì? Nghĩ thế mày cau lại.

Ngồi đối diện với Lý Hình Dư luôn là chuyện rất vui vẻ dễ chịu, thấy cô hơi cau mày, liền hỏi:

- Chẳng lẽ cô đang học tập chuyện kinh doanh?

- Á.

Lý Hình Dư xấu hổ vì bị nhìn thấy nội tâm:

- Chỉ tò mò một chút thôi, còn tưởng anh sẽ bỏ chúng tôi lại đi cùng ngài Sâm Sơn của Toshiba.

- Tôi là người vô vị như vậy sao?

Trương Khác hỏi ngược lại:

Lý Hình Dư nhớ lại lúc ở Hải Châu, Trương Khác đem mình trốn đi chơi là lúc Cẩm Hồ đang bận rộn, mặt đỏ lên, tránh ánh mắt của y.

Tiêu Nhạn Ninh vì hổ thẹn nhục nhã, cứ hoang mang lên xe, đầu óc trống rỗng. Lâm Lệ Văn từ lúc nhìn thấy Lý Hình Dư đã tò mò thân phận của cô, chẳng biết Trương Khác mời Tiêu Nhạn Ninh chiều đưa đi Chiba chơi là muốn tới đâu, chắc không phải là chỗ ghé thăm như mấy kẻ đồng bào kia muốn tới chứ?

Cuộc đời chẳng có đạo lý lớn lao gì mà nói, với Tiêu Nhạn Ninh, Trương Khác không có tư cách giáo huấn, tuy nói nhờ cô dẫn đường tới Chiba chơi, nhưng chỉ hỏi ý Lý Hình Dư:

- Cô sống ở Tokyo lâu rồi, cô nói xem chúng ta nên đi đâu chơi.

Bất ngờ là Lý Hình Dư kiến nghị tới công viên Disney land.

Đang ở Chiba, tới Disney land một chuyến cũng rất thuận tiện, chỉ là hôm nay hôm nay là cuối tuần, người đông nghìn nghịt, mua vé vào cổng rồi chơi trò gì cũng không tốn tiền, hay hơn công viên trong nước nhiều, chỉ là phải xếp hàng.

Một số địa điểm trò chơi thu hút xếp hàng từ trong ra ngoài, thò đầu nhìn vào trong cũng có cả đám đông dài dằng dặc.

Lý Hình Dư vừa vào Disney land là nhắm ngay vào tàu lượn cao tốc thẳng tiến, cô nói từ sau khi lên 10 không ai đưa cô đi chơi nữa, tựa hồ thời gian vui sướng tuổi thơ bị cắt đứt từ đó.

Nhìn thấy những cái đường ray uốn lượn ngoằn ngoèo, chiếc tàu lượn lao đi như bay, người ngồi trên gio hai tay phát ra tiếng gào thảm khốc, chỉ nhìn thôi Trương Khác đã vã mồ hôi lạnh.

Tưởng rằng Lý Hình Dư nhìn thấy cảnh này sẽ hưng phấn tới hai mắt tỏa sáng, không ngờ nghe thấy tiếng kêu đó, cô cũng sợ run bấu lấy cánh tay Trương Khác, mặt đầy khăn trương, sợ thế còn đi làm gì, Trương Khác lấy làm lạ nhưng không hỏi, phải giữ tư cách phái mạnh chứ.

Đội ngũ rất dài, nhóm Trương Khác xếp hàng bên ngoài 20 phút, bên trong đợi 20 phút nữa mới tới lượt, Tiêu Nhận Ninh vẫn cứ như người mất hồn, nên ra sao cũng được, Lâm Lệ Văn thì càng nhìn càng sợ muốn rút lui.

Trương Khác vô lại nói:

- Tôi không muốn cô thấy tôi bị bêu xấu, hoặc cô đi cùng chúng tôi, hoặc lập tức về trung tâm triển lãm.

Lâm Lệ Văn bắt lực bị Trương Khác ép cùng Tiêu Nhận Ninh ngồi lên tàu lượn.

Trương Khác cũng lần đầu chơi trò này, tàu lượn đâm thẳng xuống từ góc 60 độ, cảm giác như đang rơi xuống vực sâu muôn trượng, muốn liều mạng tóm lấy cái gì đó níu kéo, nhưng mọi thứ bên cạnh cũng đang ầm ầm rơi theo, xuống đoạn bằng phẳng cảm giác như thoát chết trở về, kích thích nhất là khi phóng vọt lên không trung, cho dù cánh tay bị Lý Hình Dư ôm chặt vào lòng, nghe cô thét chói tai, nhưng không gì so được với cảm giác đầy đặn êm ái từ bộ ngực kia truyền tới.

Sau khi xuống, Lâm Lệ Văn, Tiêu Nhận Ninh cầm túi ni long trốn sau cây nôn thốc nôn tháo, Trương Khác hai chân bủn rủn, đi trên mặt đất mà như đi trên mây, nhịn lắm mới không gọi Phó Tuấn tới đỡ.

Lý Hình Dư cảm giác không tốt tí nào, má trắng bệch, tóm lấy cánh tay Trương Khác, tựa hồ buông ra là người ngã xuống đất, cơ thể còn hơi run rẩy.

Trương Khác uống hết một chai nước khoáng lạnh, nghỉ ngơi mười phút mới hoàn hồn, nhìn Lâm Lệ Văn mặt cắt không ra máu:

- Cảm giác ra sao?

- Tôi muốn về trung tâm triển lãm.

Lâm Lệ Văn xua tay, tỏ ra rất hối hận:

Ngược lại Tiêu Nhận Ninh nôn song mắt đã có sức sống trở lại, tâm trạng như trời sắp sập đã biến mất, đại khái nhờ sự kích thích mạnh mẽ vừa rồi xua đi, Lý Hình Dư đứng là rất hiểu lòng người.

Trương Khác không muốn dạy dỗ gì Tiêu Nhận Ninh, chỉ muốn cho cô có một cơ hội ghìm cương trước khi lao xuống vực thẳm, y muốn cơ cấu phòng vận hành hải ngoại cố gắng an bài thật nhiều cương vị công tác cho du học sinh, đó là điều duy nhất hiện y có thể làm, y cũng luôn làm.

Năm 97, tổng số du học sinh lên tới 15000 người, một phần ba tới Nhật Bản, từ thập niên 80 tới nay, du học sinh ở lại Nhật Bản tới hơn 6 vạn, trên toàn thế giới trên 30 vạn.

Kỹ thuật trong nước lạc hậu nghiêm trọng so với phương Tây, nếu kéo những sinh viên này trở về có thể bù đắp rất nhiều sự chênh lệch này, khởi động kế hoạch Vườn Sồi là cũng có suy tính này, chỉ là chuyện Cẩm Hồ có thể làm rất hữu hạn.

769. Chương 769: Bóng Dáng Tài Phiệt.

Nơi ở của Lý Hình Dư gần Bảo Thần Đình, đó là một khu chung cư rất cao cấp, gần đó có một nghĩa trang thấp thoáng dưới bóng cây bách xanh mướt, nếu chẳng phải được cô nhắc cho, Trương Khác còn tưởng rằng đó là khu lâm viên cổ giữa thành phố huyền ảo.

Nhật Bản coi người chết là âm thần, chung cư gần nghĩa trang là chuyện thường thấy, đưa Lý Hình Dư về nhà, xe còn qua nghĩa trang kia về nhà khách Anh Đào.

Lý Hình Dư buổi tối mỗi ngày đều phải gọi điện thoại về nhà đúng giờ, nói là vì thân tình, chẳng bằng nói bị giới nghiêm, Trương Khác hỏi nếu cô không kịp thời gọi điện về nhà sẽ có hậu quả gì, Lý Hình Dư nói toàn bộ vệ sĩ của cô ở Tokyo sẽ hành động.

Về tới nhà khách, thấy đám Tiêu Tấn Thành đi xã giao thương nghiệp chưa về, Trương Khác xuống quán cà phê internet tra duyệt tư liệu về tài phiệt Nhật Bản.

Mạng internet trong nước mới có bước khởi đầu, tình hình Nhật Bản tốt hơn rất nhiều, một tiếng lên mạng chỉ tốn 400 đồng, so với vật giá ở Nhật Bản là khá rẻ rồi, cà phê cũng không tệ.

Năm 98, lên mạng tra tư liệu đương nhiên chẳng thể so với 10 năm sau, dù ở Nhật, tư liệu về Mitsubishi, Mitsui cũng rất ít, đừng nói là gia tộc đứng ở đằng sau.

*** Samsung là Tam Tinh, Mitsui là Tam Tinh, còn Mitsubishi là Tam Lăng, khá ngộ.

Tiêu Tấn Thành mang theo hơi men ngà ngà về nhà khách, Trần Tuấn Huy cũng tới báo cáo.

- Ổ..

Trần Tuấn Huy đi qua quán cà phê internet, thấy Trương Khác đang ngồi trước màn hình, nhà nhả uống cà phê hòa tan rẻ tiền, nói:

- Khác thiếu gia hình như chưa có thói quen của người có tiền.

Trương Khác quay đầu lại, ra hiệu bọn họ đợi để y tắt máy.

Trong phòng có gian nhỏ để uống trà bàn việc, vừa ngồi xuống Trần Tuấn Huy đã có chút nóng vội nói:

- Toshiba động lòng rồi, Sâm Sơn Dã hôm nay chạy tới hỏi chúng tôi tư liệu liên quan tới Iplayr.. Nghe nói Sâm Sơn Dã trước khi vào trung tâm triển lãm gặp được Khác thiếu gia.

Trương Khác gật đầu:

- Lúc này nói Toshiba động lòng còn sớm lắm, quan hệ đằng sau doanh nghiệp Nhật Bản quá phức tạp, chúng ta cần đối đãi cẩn thận.

Tiêu Tấn Thành báo cáo:

- Hôm nay bán ra giới hạn 1000 chiếc Iplayr, tôi thấy 90% do doanh nghiệp trong nghề mua, vì để không ảnh hưởng tới hoạt động thúc đẩy doanh số, đành lấy ra mấy mẫu cho bọn họ mang về mổ xẻ nghiên cứu. Toshiba có phòng nghiên cứu ở Đh Chiba, cho dù bọn họ lấy được Iplayr sớm nhất nhưng buổi chiều đã tiếp xúc với chúng ta thì tốc độ đúng là quá nhanh.

Trương Khác xoa tay:

- Bọn họ muốn tiến thêm một bước đưa ra con số nghiên cứu đánh giá vẫn cần một khoảng thời gian, phương diện này chúng ta không cần lo. Dù chưa tới mức mài kiếm mười năm, nhưng Iplayr cũng được đầu tư hai năm tâm huyết, chút tự tin vẫn có.

Tiêu Tấn Thành tự lự:

Có lẽ thực sự cần lo là thái độ doanh nghiệp Nhật liên hợp với nhau, cho dù Toshiba có hứng thú với Iplayr, loại hứng thú này khả năng sẽ bị dập tắt ngay thôi ....

- Dập tắt cũng tốt, theo kế hoạch của chúng ta, cũng không mong Toshiba khuất phục quá sớm.

Trương Khác cười tự tin, làm Tiêu Tấn Thành, Trần Tuấn Huy khá yên tâm.

Doanh nghiệp điện tử Nhật Bản nhìn thì cạnh tranh rất kịch liệt, nhưng thái độ đối ngoại lại nhất trí khác thường, nguyên nhân bọn họ thường xuất phát cùng một nguồn.

Lấy Toshiba ra nói, trước Đại chiến thế giới II, Toshiba là một trong số xí nghiệp thành viên của tài phiệt Mitsui, sau Đại chiến, Nhật Bản bị Mỹ tiếp quản, tài phiệt Mitsui vốn đoàn kết chặt chẽ bị ép giải tán hình thành tổ chức rời rạc, Toshiba, Toyota chính thức tách rời Mitsui, hưởng thụ tự do tương đối.

Nhưng Sony, Panasonic, NEC dưới quyền Mitsui vẫn có đặc quyền ưu tiên hợp tác với Toshiba, đặc biệt là sức ảnh hưởng đằng sau càng làm Toshiba khó đưa ra quyết định ảnh hưởng tới lợi ích chính thể của doanh nghiệp điện tử Nhật Bản.

Biến số quá nhiều, hôm nay Toshiba chủ động tiếp xúc vẫn chưa nói lên được điều gì, nhưng khiến Toshiba hứng thú là thành công đầu tiên.

Quả nhiên ngày hôm sau các tờ báo chuyên nghiệp đưa tin về triển lãm điện tử Tokyo hoàn toàn không có cái tên của Cẩm Hồ, nhưng Cẩm Hồ tuyển chọn chính xác đại sứ sản phẩm, tin tức Mộc Thôn Thác Tai và Tùng Long Tử làm đại sứ cho Iplayr được truyền thông giải trí cho đăng bữa bãi.

Mặc dù có nhiều lời nghi vấn như “tuy ý tưởng sản phẩm rất mới mẻ độc đáo, song thứ tới từ Trung Quốc liệu đáng tin tưởng?”, thậm chí có tờ báo cực đoan chỉ trích Mộc Thôn Thác Tai, Tùng Long Tử làm đại sứ cho “sản phẩm thấp kém của Trung Quốc”, có điều Iplayr được xã hội Nhật Bản chú ý là sự thực không phải tranh cãi.

Kế hoạch tu sửa của Thạch Hoàn cũng chính thức khởi động, bắt đầu tuyên truyền sản phẩm mới.

Một phương diện khác, trừ doanh nghiệp Nhật Bản ra, triển lãm điện tử Tokyo còn thu hút hơn 300 doanh nghiệp hải ngoại tham gia triển lãm, trong đó có 40 doanh nghiệp điện tử nghe nhìn.

Chính như lời Tiêu Tấn Thành nói, số Iplayr tiêu thụ trong mấy ngày đầu tuyệt đại đa số bị những doanh nghiệp đó mua sạch, dù không thiếu du khách bị quảng cáo thu hút tới mua Iplayr, nhưng sự hưởng ứng ở triển lãm không thể đại biểu tình hình thị trường Nhật Bản thật sự.

Đối với nhân sĩ chuyên nghiệp đỉnh cấp, tháo một sản phẩm điện tử không cần nhiều thời gian là có thể xem hiểu đại khái, hướng hồ ở Tokyo có nhiều cơ cấu nghiên cứu cung cấp máy móc trang thiết bị phân tích, tới ngày 22, rất nhiều doanh nghiệp điện tử đã có đánh giá thực sự về kỹ thuật DMP.

Cùng bắt đầu từ ngày 22, liên tục có doanh nghiệp đưa ra yêu cầu giống Xeu trước đó, hi vọng mua sản phẩm của Cẩm Hồ dán thương hiệu của bọn họ tiêu thụ.

Doanh nghiệp điện tử Nhật Bản chính đang khẩn trương đưa MD ra toàn cầu, Cẩm Hồ vốn không có chút căn cơ nào ở Châu Á căn bản không thể lũng đoạn sản xuất tiêu thụ máy phát MP3 được.

Sách lược thị trường định sẵn mà Trương Khác cùng Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh đưa ra là tiền hành cấp quyền với điều kiện rộng rãi cho doanh nghiệp điện tử ngoài thị trường Nhật Bản, dùng tốc độ nhanh nhất phổ biến DMP, áp chế sự khuếch trương của kỹ thuật MD Nhật Bản trên phạm vi toàn cầu.

Đây là quyết định nhất trí hình thành sau khi đàm phán với TI.

Cấp quyền kỹ thuật sản phẩm là quyết định khá phức tạp có quan hệ lợi hại trong đại, dán mác tiêu thụ lại đơn giản hơn nhiều, với doanh nghiệp điện tử kia mà nói, không cần đầu tư sản xuất gì, có thể thực thi trong thời gian ngắn.

Lúc này đại đa số doanh nghiệp đề xuất dán mác tiêu thụ là điều Trương Khác hoàn toàn có thể hiểu được, ngoại trừ công ty hợp tác nhiều năm với Cẩm Hồ như C-Cube ra, muốn để các doanh nghiệp khác lúc này tin tưởng Cẩm Hồ thì làm khó người ta quá.

Đây chỉ là bước đầu thôi, chỉ cần sản phẩm dán mác thuận lợi phổ biến ở thị trường hải ngoại, phản hồi tốt đẹp là có doanh nghiệp trực tiếp tranh thủ cấp quyền kỹ thuật sản phẩm để có nhiều lợi nhuận hơn.

Hàn Quốc, Singapore, Đài Loan, Úc, Châu Âu, Canada, Mỹ, doanh nghiệp tới từ các nước này Cẩm Hồ đều có thể cung cấp sản phẩm cho họ dán mác tiêu thụ, chỉ thị trường Nhật Bản là giữ lại tự đánh chiếm.

Cẩm Hồ lựa chọn đầu tư nhân lực vật lực cực lớn đánh giáp lá cà trên địa bàn doanh nghiệp điện tử Nhật Bản một mặt là muốn các thị trường khác thấy sức cạnh tranh của MP3 với MD, để trực tiếp thúc đẩy tiến trình phổ biến kỹ thuật DMP ra khắp thế giới, hi vọng biến hóa thị trường ngoại vi truyền áp lực tới thị trường Nhật Bản, giúp Cẩm Hồ sớm đứng vững chân ở đây.

Trương Khác càng hi vọng Toshiba nhanh chóng cảm thụ được áp lực này.

Ngày 24, hai cửa hàng của điện khí Thạch Hoàn ở Chiba và Ginza chính thức triển khai hoạt động xúc tiến tiêu thụ Iplayr, đây mới là cuộc thăm dò chính thức với thị trường Nhật Bản.

Hai cửa hàng này có lượng người mua sắm nhiều nhất trong chuỗi cửa hàng của Thạch Hoàn.

Tấm biển cực lớn ghi ngày giảm giá được treo trên lan can tầng hai, đi vào đại sảnh cửa hàng, ngẩng đầu lên là nhìn thấy hàng chữ bắt mắt “ngày 24 - 10%, hoặc ngày 25 - 20%”.

Tiêu Tấn Thành phụ trách việc đàm phán hợp tác dán mác tiêu thụ với doanh nghiệp điện tử hải ngoại khác, Trần Tuấn Huy phụ trách liên hợp càng nhiều nhà phân phối Nhật Bản hơn, Trương Khác trông có vẻ nhàn nhã, suốt ngày đi dạo trên đường phố Chiba, nhưng trong đầu thì toàn suy nghĩ kế hoạch chinh phục thị trường Nhật Bản.

+++

Chưa bao giờ nghĩ trên công ty lớn như Sony còn có tập đoàn to hơn.

770. Chương 770: Thúc Đẩy Bán Hàng Ở Chiba

Cho dù không có hoạt động giảm giá dần dần theo ngày, người bình thường mua một sản phẩm điện tử hoàn toàn mới cũng hết sức cẩn thận, ngay cả những giới trẻ thích những thứ mới mẻ thời thượng cũng không thể mua ngay khi còn chưa hiểu.

Hoạt động giảm giá vừa vặn thu hút ánh mắt số người có hứng thú, những người đó có lẽ trong lòng nghĩ : 5 vạn yên cao quá, không đáng mạo hiểm, nếu đợi tới vài ngày cuối cùng 1 vạn yên hoặc ít hơn thì đáng thử một chút.

Hai ngày đầu chính thức thăm dò thu hút không ít ánh mắt, nhưng chẳng bán được mấy cái, tới ngày thứ 3 tức là 26 tháng 1, giảm giá còn 70%, số người thu hút ngày càng nhiều, nhưng người chịu móc ví ra mua vẫn thưa thớt, song lòng tin một số người dao động rồi.

Ngày 26 là giao thừa, cho dù đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông ở trong nước cũng bắt đầu nghỉ từ 3-7 ngày, người Nhật Bản không có tập tục ăn Tết, người Hàn Quốc lại có tập tục về quê bái tế tổ tiên.

Trương Khác nghĩ Lý Hình Dư về Hàn Quốc rồi, không ngờ lại gặp cô trên đường phố Chiba.

- Ngồi lý trong phòng rất buồn tẻ, bạn bè ở Tokyo đều về Seoul rồi, nhớ ra Iplayr đã chính thức đưa ra thị trường ba ngày, liên tới đây xem thử...

Khi gặp Lý Hình Dư, Trương Khác đang ngó đầu vào một quán cà phê nữ hầu gái, bị Lý Hình Dư đi như mèo tới bên cạnh vỗ vai ột cái, giật bắn cả mình.

Lý Hình Dư mặc mặc áo khoác cao cổ màu cà phê, cổ lộ ra góc khăn quàng màu lam, làm nổi bật khuôn mặt mỹ lệ mê người, đôi mắt sáng trong veo, mũi dọc dừa thẳng tắp, cánh môi mọng ướn, hình môi cong mềm cực đẹp.

Trương Khác luôn cho rằng mặt các cô gái có hai chỗ cần nhìn, một đôi mắt, hai là cánh môi, ngũ quan Lý Hình Dư vốn đã đẹp, tổ hợp lại càng thêm sống động đầy linh khí.

- Cô không về Seoul à?

Trương Khác ngạc nhiên hỏi:

- Không, mặc dù đầu xuân cũng là ngày nghỉ quốc gia của Hàn Quốc, nhưng không được coi trọng như người Hoa.

Lý Hình Dư tay cầm túi sách da, khi cô đứng đối diện nói chuyện với Trương Khác, thường thích hai tay cầm túi đặt trước đầu gối:

- Anh cũng chưa rời Tokyo sao?

- Lúc này lang thang nơi đất khách quê người có tư vị khác lạ.

- Vậy anh không nghĩ ở Trung Quốc có người sẽ nhớ tới anh sao?

Lý Hình Dư nheo mắt cười:

Hứa Tư, Đường Thanh, Tạ Văn Tình đều ở Hải Châu cả, dù có nhớ Trương Khác cũng chẳng thể phân thân, ở bên cô gái nào cũng cảm thấy có lỗi với người còn lại, chia ra thì thời gian quá ít ỏi, chẳng bỏ, lại tỏ ra không đủ thành ý, rất là đau đầu.

Buồn nhất là Tạ Văn Tình, Chỉ Đồng tới Bắc Kinh đón tết với ông bà rồi, chỉ còn mình cô ở Hải Châu, Trương Khác rất muốn cô sang Tokyo, nhưng cô từ chối :” Phải lấy có gì đây? Hứa Tư sẽ đoán ra ngay” Nên với câu hỏi của Lý Hình Dư, Trương Khác chỉ cười mà thôi.

- Cho dù không ở cùng nhau, tương tư ập ù sẽ làm tình cảm thêm sâu đậm.

Lý Hình Dư rất tâm lý, chuyển sang đề tài khác:

- Iplayr có được hoan nghênh không, hôm nay là ngày thứ ba rồi.

- Lòng tin của nhà phân phối có chút dao động.

Trương Khác nói cho Lý Hình Dư biết số tiêu thụ mấy ngày qua, xòe năm ngón tay ra:

- Đếm được trên đầu ngón tay.

- Dễ bị dao động vậy sao? Vừa rồi ở cửa hàng Thạch Hoàn Chiba tôi thấy Sâm Sơn Dã của Toshiba, mặt anh ta rất nặng nề, chắc là có lòng tin không ít vào quý công ty đâu.

Toshiba phải theo sát tình hình thăm dò thị Nhật Bản, nó sẽ ảnh hưởng tới quyết định hợp tác với Cẩm Hồ hay khuất phục các doanh nghiệp Nhật khác.

Trương Khác không nghĩ Sâm Sơn Dã sốt ruột như vậy, thầm nghĩ có lẽ Lý Hình Dư biết được mối liên quan đằng sau, nhưng chỉ nghĩ vậy thôi, y không muốn Lý Hình Dư có cảm giác bị lợi dụng, y chưa từng có ý nghĩ lợi dụng cô, những hành động trước giờ hoàn toàn xuất phát từ thương cảm với tương lai bi kịch của cô.

Không hiểu những chuyện vòng vèo sau lưng, dựa vào tư liệu công khai Trương Khác không thể có giải thích hợp lý.

- Sâm Sơn Dã mặt nặng nề, chẳng phải là càng không có lòng tin vào Iplayr sao? Có lẽ trước kia anh ta khá kỳ vọng vào nó.

Trương Khác hỏi:

- Nhìn nét mặt anh ấy không phải thuộc loại mất đi tự tin.

Lý Hình Dư mỉm cười:

- Cho dù là tôi cũng không tin quý công ty đem toàn bộ hi vọng gửi gắm vào Thạch Hoàn.

Trương Khác mỉm cười, Lý Hình Dư rất nhạy bén, song lúc này nói chuyện kinh doanh thì thật vô vị.

Cùng ở nơi đất khách quê người, Trương Khác mời Lý Hình Dư cùng ăn tối, với người Nhật đây chỉ là một buổi tối bình thường, đúng 9 giờ đưa Lý Hình Dư về chung cư Bảo Thần Đình.

Sáng ngày 27, Trương Khác ở trong văn phòng của công ty, gọi điện chúc Tết về nước, cũng liên tục nhận được điện thoại, gọi điện suốt cả buổi sáng, cảm giác bị thiên đầu thống mất rồi.

Vốn tưởng hoạt động của điện khí Thạch Hoàn phải giằng có thêm hai ngày nữa mới có thể phá vỡ cục diện, song đến buổi chiều Trần Tuấn Huy gọi điện tới báo cáo, cứ như có cánh cửa sổ đột nhiên bị mở toang, từ lúc 9 giờ tối giờ, đã bán được hơn 300 máy, tình hình đột nhiên chuyển biến tốt, làm người ta hưng phấn là trước quầy vẫn chật kín người muốn mua máy.

Hoạt động thúc đẩy tiêu thụ có giới hạn số lượng tiêu thụ, cho nên không phải tất cả đều có lòng tin đợi tới ngày cuối cùng giảm giá thấp nhận còn máy mà mua, thế giằng co một khi bị phá vỡ, tình thế sẽ thay đổi hẳn, khiến nhiều người do dự sớm đưa ra quyết định hơn.

Ngày 28 khởi động hoạt động thúc đẩy tiêu thụ thứ hai, lượng tiêu thụ liên tục tăng đến tối ngày 30 thì hết hàng, đó mới là ngày thứ 7 trong kế hoạch 10 ngày, vì thế ngày 31 tiếp tục hoạt động thúc đẩy tiêu thụ thứ ba, cho tới ngày 2 tháng 2 mới kết thúc.

So với kế hoạch giảm giá 50% như ban đầu, giá bình quân thực tế cao hơn 40%, lượng tiêu thụ còn tăng lên gấp đôi, quan trọng nhất là nó mở rộng ảnh hưởng thị trường của một sản phẩm hoàn toàn mới.

Trước đó thái độ hợp tác của Thạch Hoàn với Cẩm Hồ không được nhiệt tình cho lắm, Tùng Đạo Kiệt chỉ là một nhân viên quản lý trung tầng của Thạch Hoàn mà thôi, sau hai ngày kết thúc hoạt động thúc đẩy tiêu thụ, điện khí Thạch Hoàn cuối cùng cũng đồng ý để 20 cửa hoàn đồng loạt bán Iplayr.

Thông qua chuỗi cửa hàng của điện khí Thạch Hoàn, Iplayr đã thực sự đi vào thị trường điện tử tiêu dùng vùng Kantō.

Là đối thủ cạnh tranh của Thạch Hoàn ở vùng Kantō, điện cơ Sơn Điền long đầu của chuỗi siêu thị điện khí Nhật Bản không thể lấy thái độ cứng rắn từ chối Iplayr nữa.

Đây mới chỉ là bước đầu tiên thôi, gạt bỏ đi quần thể ban đầu thích thứ mới lạ, Iplayr có được người tiêu dùng bình thường chấp nhận hay không mới là mấu chốt thành bại, bất kể nói thế nào thì bước đầu coi như đã thuận lợi rồi.

Ngoài hoạt động thúc đẩy tiêu thụ ở hai cửa hàng của điện khí Thạch Hoàn, Cẩm Hồ cũng liên hợp với hai trang web âm nhạc trực tuyến lớn nhất của Nhật Bản, tổ chức hoạt động “trải nghiệm hưởng thụ âm nhạc mọi lúc mọi nơi”.

Hoạt động yêu cầu người tham gia viết đơn xin trải nghiệm với thông tin cá nhân tỉ mỉ, công ty Nhật Bản sẽ dùng hình thức rút thăm ngẫu nhiên tặng Iplayr miễn phí, sự báo đáp chỉ là mong người trúng thăm viết bài cảm thụ.

Thực chất là công ty sẽ căn cứ vào thông tin cá nhân kia để lựa chọn đối tượng được “trúng thăm” ví dụ như nếu có ba đơn tới từ học sinh cùng một trường, vậy rất có khả năng hai người sẽ được nhận Iplayr miễn phí, như vậy đảm bảo hoạt động tuyên truyền đạt được hiệu quả không bị pha loãng.

Một phương diện khác hoạt động này tăng cường lòng trung thành của người dùng với cửa hàng âm nhạc, mở rộng danh tiếng ở Nhật.

771. Chương 771: Tranh Luận

Sau triển lãm Tokyo, Ngải Mặc đại biểu cho C-Cube liên tục bốn ba giữa Tokyo, Kiến Nghiệp, Hải Châu. Trừ Cẩm Hồ sản xuất DMP thay cho bọn họ ra, do C-Cube có được ủy quyền kỹ thuật hoàn chỉnh, bọn họ có thể ủy thác cho doanh nghiệp khác sản xuất DMP.

Công nhân lành nghề luôn là tài nguyên khan hiếm, sản lượng DMP của Cẩm Hồ không lớn lắm, may đang ở giai đoạn phổ biến sản phẩm mới, dung lượng thị trường có hạn, Cẩm Hồ miễn cưỡng đáp ứng được đại bộ phận nhu cầu sản xuất thay, nhưng khi thị trường dần gây dựng, Cẩm Hồ không gánh vác được nhiều.

Cẩm Hồ không hề ngại C-Cube giao đơn đặt hàng cho doanh nghiệp khác, thậm chí sẵn sàng làm cầu nối cho C-Cube và doanh nghiệp điện tử Hải Châu.

Ngải Mặc trước khi về Mỹ đi qua Tokyo, nhưng không vội gặp Trương Khắc, mà đốc thúc Cẩm Hồ tăng cường nghiệp vụ âm nhạc trực tuyến ở Bắc Mỹ, hiệu quả hoạt động “trải nghiệm cảm thụ âm nhạc mọi lúc mọi nơi” có hiệu quả không tệ, Ngải Mặc hi vọng Cẩm Hồ triển khai hoạt động tương tự ở Bắc Mỹ.

Ngải Mặc ngày càng cảm thấy Cẩm Hồ trói buộc phần cứng của C-Cube và trang web âm nhạc trực tuyến là là điều ước bất bình đẳng, còn những doanh nghiệp dán mác thông thường không có kế hoạch lâu dài không cự tuyệt điều này.

Trước khi rời Tokyo, Ngải Mặc còn lớn tiếng oán trách Trương Khắc.

~~oOo

~~Bầu trời xanh tới trong vắt, mấy đám nhẹ bị gió thổi đi hết rồi, Sâm Sơn Dã có chứng sợ độ cao, đứng ở ban công ngắm cảnh đẹp chẳng làm giảm bớt thần kinh căng thẳng của hắn, rặng núi xa xa như con quái thú tĩnh lặng phục mỗi dưới ánh mặt trời.

Trì Tá Tú Tàng chống mép lan can, nhìn mặt đất cách đó 38 tầng, xoay lưng lại nói:

- Nhìn người khác như con kiến bò dưới chân, cảm giác không tệ.

Sâm Sơn Dã thì không sao hiểu nổi cái loại khoái cảm đó, nếu đổi chỗ cho Trì Tá Tú Tàng hắn chỉ cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, tim đập mạnh, mồ hôi vã như tắm...

Trừ hai người bọn họ còn một thanh niên tuổi tương đương Sâm Sơn Dã, tướng mạo phổ thông, kém xa vẻ đáng cao thẳng, anh Tuấn của Trì Tá Tú Tàng, trong tay hắn là chiếc ly thủy tinh rót đầy champagne, hắn là Sơn Bổn Hiền Thứ, nhân viên cao cấp của Panasonic - TQ, cũng có gia thế hiển hách như ba người kia, nên quan hệ không tệ.

- Hiền Thứ, anh vừa ở Trung Quốc về, vậy nói cảm quan của anh về Ái Đạt xem.

Trì Tá Tú Tàng cầm ly đặt trên lan can lên:

- Sâm Sơn mấy ngày qua toàn trút vào đầu tôi cái nhìn thiên kiến của anh ta.

- Suy nghĩ của anh mới là thiên kiến.

Sâm Sơn Dã nói:

- Chẳng lẽ quốc gia láng giềng cách biển đó không thể sinh ra một doanh nghiệp đáng được tôn trọng sao?

- Đáng hoài nghi thì có.

Trì Tá Tú Tàng kiêu ngạo nói:

- Anh cũng biết đấy, phương hướng nghiên cứu của tôi là thị trường TQ, hiện với thể chế và cơ sở của TQ không có khả năng bồi dưỡng được doanh nghiệp đáng tôn trọng. Dù mấy mảnh lời marketing có thể thu được thành công thị trường chẳng nói lên vấn đề gì, tài phú nhiều tới đâu chẳng qua là con số bong bóng thôi, đáng thương cho đám quan viên bên đó coi con số GDP còn quan trọng hơn tính mạng. Không có một cơ cấu công nghiệp hoàn chỉnh, thì bong bóng mãi mãi chỉ là bong bóng. Tôi dám khẳng định, 20 năm nữa, thu nhập của thanh niên Nhật Bản vẫn gấp bọn họ hơn 20 lần.

- Anh khẳng định được là không có trường hợp đặc biệt sao?

Sâm Sơn Dã lắc đầu:

- Mitsui có tầm nhìn của Mitsui, Toshiba có góc độ suy nghĩ của mình, Mitsui có thể khiến Ngân hàng TW khởi động máy in tiền, Toshiba chỉ có thể lấy lợi nhuận từ thị trường. Nếu bắt Toshiba cũng phải có tầm nhìn lớn như Mitsui thì đó là tai họa với Toshiba.

Trì Tá Tú Tàng không cãi với hắn:

- Hiền Thứ, anh đánh giá cho chúng tôi nghe.

- Ở Trung Quốc tôi có tiếp xúc với Lý Tại Thù, anh ta nghiên cứu về xí nghiệp này rất sâu, có lẽ Samsung mong dựa vào thị trường Trung Quốc giúp bọn họ thoát khỏi khốn cảnh. Giống như Sâm Sơn hỏi đấy, chẳng lẽ không có trường hợp đặc biệt? Chắc anh không hề biết xí nghiệp này đã tâm lớn tới mức muốn dựng lên bộ khung sản nghiệp di động hoàn chỉnh ở Trung Quốc, mà tôi xem chừng không chỉ thế đâu ...

Sơn Bổn Hiền Thứ nghiêm túc nói:

- Cho dù phán đoán của tôi có sai lầm, vậy anh thấy đề nghị của Sâm Sơn ra sao?

Trì Tá Tú Tàng hỏi:

- Anh ấy không ngờ muốn dẫn tiến kỹ thuật DMP vào, còn nộp báo cáo lên bộ sự vụ.

- Mặc dù nói Cẩm Hồ và TI liên hợp đưa ra kỹ thuật DMP, nhưng khó tưởng tượng dưới tình huống ngang bằng, TI lại sẵn sàng vô tư hợp tác với Cẩm Hồ. Tôi nghĩ đằng sau cái này hắn là Cẩm Hồ nhường ra một

số lợi ích, thực tế Cẩm Hồ chiếm cứ địa vị chủ đạo, Cẩm Hồ tuy nhỏ nhưng khiến người ta nghĩ thấy mùi nguy hiểm.

Sơn Bốn Hiền Thứ khẳng định lần nữa.

Trì Tá Tú Tàng liếc nhìn Sâm Sơn Dã, ý tứ là xí nghiệp đó là uy hiếp tiềm tàng, hợp tác với chúng, chẳng phải cho chúng thêm nguy hiểm sao?

Sâm Sơn Dã cười nhạt, hẳn chẳng phải người mang chủ nghĩa sô vanh, vì đối phương sau này có khả năng trở nên hùng mạnh mà từ chối hợp tác căn bản không phải tư duy thông thường của người kinh doanh.

Có lẽ đứng trên tầm nhìn của Mitsui làm thế là không sai, nhưng Toshiba không phải là thành viên của Mitsui nữa, độc lập để sinh tồn lâu dài hơn là mục tiêu căn bản của Toshiba, Sâm Sơn Dã trước giờ luôn suy nghĩ như thế, mặc dù suy nghĩ của hắn thường không được người ta tán đồng.

- Sao, cứng họng rồi hả?

Trì Tá Tú Tàng lên giọng nói:

- Cũng chẳng phải nói liên hợp là áp chế được.

Sâm Sơn Dã bình thản nói:

- Cẩm Hồ đang lợi dụng ảnh hưởng của điện tử Tokyo thu hút doanh nghiệp toàn cầu ký hiệp nghị với họ, nếu DMP được thị trường tiếp thụ, việc dán mác tiêu thụ sẽ mau chóng thăng cấp thành cấp quyền kỹ thuật. Nhưng tôi không thấy Cẩm Hồ tiếp xúc với một doanh nghiệp Nhật Bản nào cả.

- Chẳng lẽ Cẩm Hồ hoang tưởng muốn thôn tính thị trường Nhật Bản một mình?

Trì Tá Tú Tàng không chắc lắm:

- Bề ngoài thì là như thế, chúng ta liên hiệp lại đúng là có thể áp chế không cho Cẩm Hồ có thành công lớn ở đây, nhưng cạnh tranh ở sản nghiệp toàn cầu, khi DMP thành chủ lưu thị trường, mà chúng ta đóng cửa tử thủ, chẳng phải thành trò hề sao?

Không chỉ thành trò hề mà hành vi liên hợp đàn áp này gây ảnh hưởng cực xấu cho hình ảnh của doanh nghiệp Nhật Bản, Sâm Sơn Dã nghiêm giọng nói:

- Có lẽ nguyên nhân chân chính Cẩm Hồ để lại thị trường trống ở Nhật Bản chính là để chúng ta có lựa chọn tiến thoái lưỡng nan. Nói cho cùng phải xem tiềm lực thị trường của DMP ra sao, nếu đó là xu thế lớn, chúng ta không thể đi ngược dòng được. Hoặc hợp tác, hoặc mau chóng nghiên cứu ra kỹ thuật thay thế.

Trì Tá Tú Tàng cười lạnh:

- Nói cho cùng sản phẩm cạnh tranh chủ yếu của DMP là máy CD walk man, máy MD đều không phải là thế mạnh của Toshiba, ngược lại DMP vừa khéo cũng khiến cho kỹ thuật Flash Memory của Toshiba được phổ biến, đó mới là nguyên nhân anh kiến nghị hợp tác với Cẩm Hồ chứ gì?

~~oOo

~~Ngày 28, một số trường cao đẳng đại học trong nước chuẩn bị khai giảng rồi, Trương Khác vẫn còn ở Tokyo, hôn lễ của Lương Quân và Tôn Lệ tổ chức vào ngày 30, trước khi đi Nhật Bản, Trương Khác còn luôn miệng hứa sẽ về trước hôn lễ, mà y cũng phải chuẩn bị đi học rồi.

Cùng hôm đó, Thành Hán Chương từ Mỹ bay sang chỉ đạo công tác cơ sở thực nghiệm Chiba, thuận tiện báo cáo công tác với Trương Khác.

Trương Khác thảo luận với hắn vấn đề làm khó mình mấy ngày qua:

- Chuyện có thể khá nắm chắc là mau chóng nộp đơn xin bản quyền sáng chế kỹ thuật ứng dụng ngoại vi, để kỹ thuật flash memory của Toshiba khó thoát được cạm bẫy bản quyền của chúng ta, cho dù bọn họ vùng vẫy đến đâu cũng chỉ còn một con đường khuất phục.

- Chỉ một tháng trước thôi chắc Toshiba, Samsung nằm mơ cũng không ngờ được, ứng dụng kỹ thuật flash memory trong tay bọn họ lại được ứng dụng thị trường trên quy mô lớn là dựa vào sản phẩm của chúng ta.

Thành Hán Chương tán thành:

- Tôi thấy nên thành lập tiểu tổ flash memory chuyên môn tại Chiba.
- Ủi được.

Trương Khác gật đầu khẳng định:

- Hiện đầu tư thêm vào một chút, tương lai càng nắm chắc bắt Toshiba phải khuất phục, cho dù lúc này Toshiba tới tìm đàm phán, cũng phải trì hoãn thêm một năm nữa.

772. Chương 772: Cạm Bẫy.

Nằm sát cảng Tokyo có một nơi sân bãi có thể sánh ngang với các vũ trường ở Shinjuku đó là Lục Bồn Mộc, mà tổng bộ của Toshiba cũng nằm cách đó không xa.

Qua cửa sổ trong suốt có thể nhìn thấy thân tháp Tokyo nguy nga, Sâm Sơn Dã luôn cho rằng tháp Tokyo là tượng trưng cho vinh quang của Nhật Bản, đứng trong văn phòng của trưởng phòng sự vụ Cương Thôn Mộc, nhân lúc ông ta chăm chú nghiên cứu báo cáo, hần ngấm nhìn tòa tháp cao vút tầng mây này.

- Cậu gặp qua người đó chưa?
- Nếu không phải Sơn Bồn từ Trung Quốc về, thì tôi cũng không ngờ chàng thanh niên đi cùng tiểu thư Lý gia Hàn Quốc lại là nhân vật quan trọng làm nên sự quật khởi của Cẩm Hồ.

Sâm Sơn Dã thu ánh mắt lại, nghiêm túc trả lời:

- Quật khởi?

Cương Thôn Mộc ngạc nhiên về cách dùng từ của Sâm Sơn Dã, so với quy mô của Toshiba, Cẩm Hồ vẫn còn chưa đáng nhắc tới, nhưng thử dài:

- Toshiba trải qua 120 năm mới có địa vị ngày nay, cậu nói không sai, nói xem cảm quan của cậu về người đó đi.
- Vốn tôi nghĩ đó là loại người tương tự như Trì Tá Tú Tàng nên không quan sát kỹ.

Sâm Sơn Dã tiếc nuối, thực ra lúc đó hần cũng bị Lý Hình Dư thu hút, nên ấn tượng về Trương Khác rất nhạt.

- Trì Tá Tú Tàng có lẽ cuồng ngạo, nhưng hần phản đối Toshiba hợp tác với Cẩm Hồ là điều không thể xem nhẹ.

Cương Thôn Mộc lại thử dài:

- Có điều Toshiba chưa tới lượt nhà Trì Tá tới chỉ tay chỉ chân, với công ty này, không phải cứ áp chế là được, so với việc theo đuổi Sony, Panasonic chẳng bằng chủ động thâm nhập vào đó, Toshiba phải có lập trường của Toshiba.

Những năm qua Toshiba có chút va chạm với xí nghiệp thành viên dưới cờ tài phiệt Mitsui, cũng là vì tranh thủ nhiều quyền tự chủ hơn, cao tầng Toshiba cũng rất phản cảm chuyện gia tộc ẩn sau lưng Mitsui đứng ra chỉ tay năm ngón.

- Cho cậu xem cái này.

Cương Thôn Mộc mở ngăn kéo, lấy một chiếc Iplayr màu bạc đặt trên bàn:

- Đó là do Hạnh Tử không nhịn được mua một cái, Hạnh Tử hiện còn đang lôi kéo đám bạn học của nó viết đơn tham gia cái hoạt động trải nghiệm âm nhạc gì đó trên mạng, tôi cũng đã nghiên cứu kế hoạch marketing của họ, không ngờ một công ty ngoài Nhật Bản cũng hiểu tâm lý giới trẻ Nhật Bản như thế, tận

hưởng âm nhạc mọi lúc mọi nơi, DMP mà làm được đúng như thế thì khả năng thành công cực cao ... So với sau này bị ép phải ứng phó, chẳng bằng lấy thái độ tích cực hơn, tôi và phó giám đốc Tá Tá Mộc đã thảo luận vấn đề này rồi, không phải quan tâm tới phản ứng của Panasonic, Sony nữa.

Ái Đạt (Nhật Bản) nằm trong tòa nhà Ái Tri - Bảo Thần Đình, đó là một tòa nhà hình thoi, dưới ánh mặt trời, trông giống như viên thủy tinh khổng lồ dựng ở phố Bảo Thần Đình.

Sâm Sơn Dã cùng Cương Thôn Mộc đi vào đại sảnh Ái Tri, lúc đợi thang máy, Cương Thôn Mộc không yên tâm hỏi:

- Cậu không nói với bọn họ chúng ta sẽ tới chứ?
- Không có, trưởng phòng vừa khéo đi qua đây cho nên mới cùng tới bãi phóng.

Sâm Sơn Dã cười nói:

Cương Thôn Mộc gật gù tán thưởng, ông ta lo Cẩm Hồ lấy tin ông ta tới thăm tung lên báo, trong thang máy sáng bóng như gương, phản chiếu vóc người thấp lùn, ông ta rất không hài lòng với vóc dáng của mình, liền quay đi chỗ khác.

Thang máy dừng ở tầng 20, Ái Đạt - Nhật Bản có phong thái kiểu Nhật, Sâm Sơn Dã tới tiếp tân báo ý tứ tới đây, đang định cùng Cương Thôn Mộc đi vào thì liếc thấy trong văn phòng có người vác camera tựa hồ đang phóng vấn.

Trước khi chuyện có tiến triển để cho giới truyền thông biết người phụ trách sản phẩm điện tử của Toshiba tới thăm Cẩm Hồ, khó dự đoán được ảnh hưởng, Sâm Sơn Dã quyết đoán chặn trước Cương Thôn Mộc, chuẩn bị quay về, nhưng chưa kịp ra ngoài đã xô phải hai người đi vào.

- A, không phải trưởng phòng Cương Thôn đây sao?

Người nhiều tuổi hơn trong hai người đó ngạc nhiên:

- Tôi là Vĩnh Vĩ của tòa báo Tân Tokyo! Trưởng phòng Cương Thôn vừa mới tới thăm công ty Trung Quốc này sao? Không biết ngài có cảm quan thể nào về Iplayr.

Tuy rất ngạc nhiên nhưng Vĩnh Vĩ lấy ngay được thái độ chuyên nghiệp của phóng viên ra hỏi:

Cương Thôn Mộc tiến thoái lưỡng nan, Sâm Sơn Dã cũng lúng túng, ai mà ngờ có phóng viên vào lúc này.

Sâm Sơn Dã có chút ấn tượng về Vĩnh Vĩ Hành, muốn kéo hắn sang một bên mong hắn quên chuyện này đi, còn chưa kịp hành động thì Trần Tuấn Huy đi ra, nhiệt tình chào hỏi:

- Anh Sâm Sơn sao lại tới đây? A ... Ngài Cương Thôn? Chào ngài, trưởng phòng Cương Thôn đích thân tới đây sao, vinh dự quá.

Sâm Sơn Dã, Cương Thôn Mộc bị Trần Tuấn Huy hết sức nhiệt tình mời vào phòng khách.

Trương Khác đứng trong văn phòng Tiêu Tấn Thành nhìn thấy hết, cười nói:

- Thấy chưa, bỏ thêm chút công phu chuẩn bị luôn thích hợp mà.
- Khác thiếu gia sao xác định được ông ta sẽ tới?

Tiêu Tấn Thành nghi hoặc:

- Chuẩn bị trước thế nào cũng không phải chuyện xấu.

Trương Khác mặc dù không dám chắc Cương Thôn Mộc sẽ đích thân tới thăm, nhưng chỉ cần có 1/100 cơ hội cũng đáng chuẩn bị trước, đôi khi thủ đoạn là điều cần thiết.

- Khác thiếu gia, giám đốc Tiêu.

Trần Tuấn Huy gõ cửa thò đầu vào.

- Anh đi đi, Cương Thôn Mộc tới, chúng ta phải tôn trọng.

Trương Khác khẽ vỗ vai Tiêu Tấn Thành.

~o0o

Báo Tân Tokyo ngay chiều hôm đó cho đăng tin Cường Thôn Mộc ngầm tiếp xúc với Cẩm Hồ, dù Tân Tokyo không phải là tờ báo có ảnh hưởng lắm, nhưng tin tức họ đăng tải vẫn được công chúng và nhân vật liên quan chú ý.

- Khốn kiếp.

Trì Tá Tú Tàng ném tờ báo xuống bàn, cầm điện thoại lên gọi ngay cho Sâm Sơn Dã:

- Sao Toshiba có thể để một tin thế này lên báo? Uống cho Trì Tá gia còn muốn hòa hoãn quan hệ giữa Toshiba và Sony, Panasonic. Các anh không nói câu nào đã lên tiếp xúc với công ty đó, những người khác sẽ nghĩ ra sao hả? Toshiba phải có một câu trả lời thích đáng.

Sâm Sơn Dã cũng không ngờ Tân Tokyo không nói trước đã trực tiếp cho đăng tin này, nhưng rất khó chịu với thái độ của Trì Tá Tú Tàng, chỉ nói:

- Tôi sẽ báo cho trưởng phòng Cường Thôn, cố gắng trừ bỏ ảnh hưởng.

Toshiba lúc này rất bị động, bọn họ muốn tranh thủ thêm quyền tự chủ, nhưng không muốn bị cô lập.

Sâm Sơn Dã cúp điện thoại, vào văn phòng của Cường Thôn Mộc, ông ta cũng đang xem bài báo đó, nhìn thấy Sâm Sơn Dã liền hỏi:

- Liệu có phải do bọn họ cố ý an bài không?

- Mặc dù bọn họ có động cơ làm thế, nhưng bọn họ không thể không nghĩ tới, một khi tin tức lộ ra, Toshiba buộc phải ngừng tiếp xúc với họ, làm thế có lợi gì cho họ?

Sâm Sơn Dã phân tích:

- Chẳng lẽ bọn họ thực sự muốn dựa vào sức lực bản thân công chiếm thị trường Nhật Bản?

- Tạm thời kệ đã, cậu liên hệ với truyền thông, lấy lý do ngăn bọn họ truyền đăng tin này, chúng ta phải công khai tuyên bố lập trường trong thời gian tới không có ý hướng hợp tác với Ái Đạt.

Cường Thôn Mộc cũng có chút bức bối vì bị cuốn vào loại chuyện này.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, bất kể thiết lập thêm chướng ngại của kỹ thuật ngoại vi hay là tự nỗ lực khai thác thị trường Nhật Bản, chuyện đàm phán với Toshiba không cần phải gấp.

Trước khi rời Tokyo đi Hong Kong, Trước Khác dặn Tiêu Tấn Thành:

- Lúc này hợp tác với Toshiba căn bản không có tư cách đòi hỏi thứ ta muốn có. Ngoài ra dù Toshiba tổ chức họp báo đưa ra thanh minh càng khiến Iplayr được quan tâm thêm, quan trọng nhất không phải bọn họ thanh minh là khiến Sony, Toshiba vốn có thù oán cũ hết nghi ngờ được, anh tận dụng cho tốt.

773. Chương 773: Tai Nạn Xe (1).

Trương Khác tới Hong Kong một mặt là quan tâm tới nghiệp vụ nơi này, mặt khác đầu tháng 2 Đường Thanh quay về trường, nên y không ngại phiền toái, trước khi tới Bắc Kinh đặc biệt tới Hong Kong gặp công chúa trong lòng.

Trong nước còn chìm trong mùa đông giá rét, trung tuần tháng 2 ở Hong Kong đã cho người ta cảm giác đậm đà hơi thở mùa xuân.

Đường Thanh mặc quần jean lam nhạt, đi giày thể thao đế bằng, yên tĩnh đứng trong đại sảnh nhìn Trương Khác đi tới, trong đôi mắt vừa dài vừa quyến rũ tỏa ra ánh sáng long lanh, toàn thân tràn ngập sức sống thanh xuân tươi trẻ.

Trương Khác mỉm cười giang tay ra chờ đợi.

- Chỉ ở Hong Kong mỗi một ngày thôi à?

Đường Thanh bắt chắp ánh mắt của người bên cạnh, nhào vào lòng Trương Khác, ôm chặt lấy lưng y, để giải nỗi tương tư những ngày qua.

- Ủ, mai phải bay đi Bắc Kinh mất rồi.

Trương Khác vuốt ve lưng cô, áy náy nói:

Đường Thanh đặt tay lên má y, nói đầy yêu thương:

- Vậy thì vất vả quá, đáng nhẽ bạn phải bay thẳng tới Bắc Kinh.

- Chính vì vất vả mới cần gặp bạn để lấy thêm sinh lực chứ.

Trương Khác khẽ vuốt mũi Đường Thanh, ôm cô đi ra ngoài.

Hong Kong vừa mới đổ mưa, trời trong xanh không khí mát lạnh, mặt đường vẫn còn những vũng nước ướt sũng.

Trương Khác chỉ cho đám Tương Vi thời gian báo cáo công tác ở trên xe, nhìn thấy khách sạn ở trong tầm mắt, liền nói:

- Ái ái, sao lưng lại đau thế nhỉ, chắc thời gian qua vất vả quá.

- Khác thiếu gia muốn đuổi khách cứ nói thẳng đi.

Tương Vi phì cười:

- Tôi có không biết điều tới đâu cũng chẳng ở lại đây cản trở, ngay Đường Thanh cũng muốn đuổi tôi đi rồi.

- Giờ chị mới biết là mình gây cản trở à?

Trương Khác cười vô lại, bị Đường Thanh đỏ mặt nhéo ột cái, y vỗ cặp hồ sơ nói tiếp:

- Tôi sẽ bỏ thời gian ra xem, trước khi rời Hong Kong trả lời chị, buổi tối còn tới nhà bác Tôn ăn cơm, không thể trì hoãn được nữa.

Miệng thì nói không thể trì hoãn, nhưng đuổi Tương Vi lên, vào phòng vừa đóng cửa lại, Trương Khác ấn Đường Thanh vào cửa ngấu nghiêng cánh môi cô, giải tỏa tương tư dồn nén.

- Ủ, ư..

Cánh môi phần hồng của Đường Thanh bị quần lấy, không thể nói được gì, chỉ phát ra những tiếng hàm hồ, thừa lúc Trương Khác đưa lưỡi vào cắn nhẹ một cái, khiến y rụt lưỡi lại, mới có cơ hội vừa thở dốc vừa nói:

- Không phải nói cần tới nhà bác Tôn gấp sao?

- Đâu cần phải tới vào giờ này, nhớ bạn lâu lắm rồi, phải bồi thường một chút trước?

Tay Trương Khác bắt đầu không yên phận:

Đường Thanh cắn mạnh hơn một chút:

- Sao cái tay kia lại cỡi quần mình?

Trương Khác vội gơ tay đầu hàng, ôm lấy gò má mịn màng của cô:

- Máy bay trễ giờ một hai tiếng là bình thường mà, bác Tôn sẽ thông cảm thôi...

Nói rồi lại vô sỉ hôn tiếp, lần này y bày đủ mọi thủ đoạn hôn cho Đường Thanh choáng váng mơ màng, Đường Thanh không ngừng run rẩy, cả người như không còn chút sức lực dựa hẳn vào trong lòng Trương Khác, tay trái chậm chậm chạm vào đôi ngực tròn trịa vuốt ve, tay phải âm thầm cỡi thắt lưng cô.

Đường Thanh còn chưa biết buông lỏng cơ thể hoàn toàn để tận tình thưởng thức chỗ mỹ diệu của nam nữ ân ái, nhưng tương tư dồn nén bật ra cũng nhiệt tình như ngọn lửa, hai tay lùa vào tóc Trương Khác say

sữa đáp trả, mặc ông biến đổi thành đủ mọi hình dáng trong tay Trương Khác, cơ thể nóng bừng, ánh mắt mỗi lúc một thêm mê ly.

Trương Khác ngửa đầu ra sau, tách khỏi môi cô muốn quan sát gương mặt mê đắm lúc động tình của Đường Thanh, song chiếc lưỡi nhỏ của Đường Thanh vẫn vô thức truy đuổi, thè ra ngoài chờ đợi Trương Khác mút lấy, mắt lim dim mơ màng.

- Tiểu Yêu Tinh.

Máu huyết trong người Trương Khác như muốn nổ tung, lúc này còn kiên nhẫn ngắm nhìn được nữa, mắng khê một tiếng rồi 'huych' một tiếng, hai cơ thể ôm lấy nhau ngã xuống chiếc giường êm ái, cuồng nhiệt hôn hít vừa cởi bỏ y phục của nhau, trong những tiếng thở gấp gấp, tiếng rên kéo dài biểu thị tình cảm không diễn tả bằng lời, hai cơ thể đầy mồ hôi dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ...

Sau mây mưa, gò má Đường Thanh vẫn đỏ như máu, bờ vai mềm trắng mịn như ngọc lộ ra ngoài chăn cũng mang một màu phấn hồng mê hoặc, cô như mất hết sức lực cuộn mình trong lòng Trương Khác.

Lúc này Đường Thanh mới nhớ ra Hứa Tư hẳn cũng đang ở thành phố, nhìn ánh nắng hoàng hôn xuyên qua cửa sổ vào phòng, mây hơi nhú lại, Trương Khác chỉ ở đây có một đêm thôi.

Nhìn thấy Đường Thanh đặt tay lên môi có vẻ trầm tư, Trương Khác cầm lấy tay cô, mút ngón tay nhỏ nhắn đó, hỏi:

- Đang nghĩ gì thế?

Tay thì theo thói quen vuốt ve cặp mông trần truồng của Đường Thanh.

- Không có gì.

Đường Thanh nhìn Trương Khác một lúc, dụi đầu vào cổ y:

- Nằm trong lòng bạn thích hợp suy nghĩ lung tung nhất, nhưng giờ mình chỉ muốn ngủ một giấc cho ngon, ngủ một giấc là có cảm giác có tất cả, vì sao có cảm giác thế nhỉ? Hay là bạn tới nhà bác Tôn một mình đi? Nhưng dì Cát rất tốt với mình, nếu bảo bạn nói dối lừa dì ấy, mình sẽ rất áy náy.

Đường Thanh tự nói với bản thân, rồi kéo chăn quấn lấy cơ thể, đi vào phòng tắm.

Trương Khác ngồi dựa vào thành giường, liếc nhìn di động để ở tủ bên cạnh, Hứa Tư đã về Hong Kong được một tuần rồi.

Đường Thanh quay đầu lại thấy Trương Khác mắt nhìn chiếc di động, mặt có chút thần thờ, hơi mím môi lại không nói gì. Trương Khác ngẩng đầu lên, Đường Thanh mỉm cười nhu mì, đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Trương Khác nhìn bờ vai Đường Thanh lộ ra ngoài chăn, gọi:

- Chờ đã.

- Sao thế?

Đường Thanh nghi hoặc quay đầu lại:

Trương Khác đi chân trần tới, vuốt ve xương bả vai của Đường Thanh, thì thầm:

- Nơi này mà mọc một đôi cánh thì thành hoàn mỹ rồi.

- Như vậy thì xấu lắm.

Đường Thanh bị Trương Khác nhìn chăm chăm, vừa xấu hổ vừa kiêu ngạo:

- Đừng có mà lấy cái cố dụ dỗ tiểu cô nương tắm cùng với bạn nhé, ngoan ngoãn ở ngoài đợi đi.

Trương Khác cúi đầu xuống môi hôn dọc từ cổ Đường Thanh xuống tới vai:

- Con người vốn đều có cánh, thế nhưng nam nhân vì nặng nề mà mất khả năng bay lượn, đôi cánh thoái hóa biến thành xương bả vai...

Đường Thanh dựa lưng vào lòng Trương Khác, ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy nữ nhân vì sao không còn cánh nữa?

- Nữ nhân vì nam nhân mà chủ động bỏ đi đôi cánh, so với nam nhân xấu xí đầy dục vọng, nữ nhân trời sinh thuần khiết .

Trương Khác nhẹ nhàng ôm lấy eo Đường Thanh nói nhỏ:

- Có lẽ đó là món quà duy nhất thượng đế tặng cho nam nhân đáng trân trọng giữ gìn.

Nếu lúc này Tôn Tĩnh Mông ở đây nhất định vỗ trán than :” Mong là món quà thượng đế tặng cho anh ít thôi”, Đường Thanh chỉ cười dịu ngọt, chủ động hôn lên môi Trương Khác một cái, tình cảm của Trương Khác, cô đương nhiên là hiểu, dùng cả hai tay vỗ má y:

- Đừng để bác Tôn, di Cát đợi lâu, chúng ta cùng tắm nào.

o0o

~~Tôn Thượng Nghĩa hôm qua còn ở Kiến Nghiệp, hôm nay đặc biệt về Hong Kong mời Trương Khác và Đường Thanh tới nhà dùng cơm, ông đã mua lại căn nhà của mình ở vịnh nước nông vốn thuộc sở hữu của địa ốc Gia Tín.

Mấy tòa biệt thự ở vịnh nước nông ban đầu đều là tài sản của Cát gia, khi Cát Cảnh Thành qua đời, con cháu đời hai Cát gia tranh đoạt gia sản khiến cho tập đoàn khổng lồ tan rã, Cát Minh Tín đuổi vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa khỏi căn nhà bọn họ ở, tới hôm nay mới lấy lại được.

Biệt thự nơi này đa phần xây dựa vào núi, xe đi trên đường núi quanh co, thi thoảng thấy những tòa nhà màu trắng mô phỏng phong cách Châu Âu cổ, hoặc là đại trạch viện của Trung Quốc thấp thoáng giữa rừng núi, Trương Khác rất thích phong cảnh này, mở rộng cửa sổ xe, cùng đón gió ngấm cảnh.

Xe vừa đi qua một khúc cua thì nghe thấy tiếng động cơ rền vang ở đằng sau, một chiếc Ferrari đỏ vọt qua bên cạnh, Trương Khác chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt Cát Ấm Quân giật mình kinh ngạc, còn người bên cạnh thì vì xe đi quá nhanh không nhìn rõ, tiếp theo đó thấy chiếc Ferrari tại khúc cua tiếp theo hình như mất lái lao qua kè bảo vệ...

774. Chương 774: Xử Lý Sự Cố

Trương Khác nhìn về phía Cát Ấm Quân, lúc này có hai chiếc BMW đi tới, có hai trung niên mặc véc đứng bên cạnh hẳn, bọn chúng đang khẩn cấp thương lượng gì đó, Cát Ấm Quân thì thoảng còn cúi đầu hỏi người trong xe, Trương Khác có nhầm mắt cũng biết bên trong xe là ai, không ngờ Cát Minh Tín lúc này chỉ lo bị giới truyền thông biết được, trốn trong xe không hề tới có một câu hỏi thăm hay xin lỗi gì.

Nếu mong những kẻ này biết tôn trọng mạng sống người khác, chẳng thà mong lợn nái biết leo cây.

Cảnh sát xem xét hiện trường sự cố, xem xong mới gọi chủ xe và người đương sự tới tìm hiểu tình hình cụ thể.

Trương Khác và Phó Tuấn đi tới trình bày điều họ nhìn thấy, nguyên nhân trực tiếp gây ra tai nạn là do Cát Ấm Quân lái xe quá tốc độ lại biểu diễn động tác nguy hiểm ở chỗ rẽ nên mới gây ra thảm kịch.

- Ông Trương cũng là người có thân phận địa vị, tuy ông và Cát gia có nhiều thù oán, nhưng ở trường hợp này không thể ăn nói tùy tiện.

Tên trung niên bên cạnh Cát Ấm Quân không đợi Trương Khác nói hết đã nhảy ra chỉ trích, rồi bảo với cảnh sát:

- Tôi là luật sư của ông Cát Ấm Quân, tôi đã trao đổi với người đương sự, hiểu được chi tiết tai nạn. Nguyên nhân là người đương sự ở chỗ rẽ gặp tình huống khẩn cấp, vì né tránh mà không để ý bên cạnh có người đi, chỗ rẽ này có vết phanh, đó là chứng cứ, mời các vị kiểm tra.

Lái xe nguy hiểm và khẩn cấp né tránh tạo thành tai nạn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, Trương Khác không ngờ Cát Ấm Quân chỉ tìm cách đẩy tội, phần hận lấp kín trong lòng, lạnh lùng nhìn hắn, Cát Ấm Quân chợt dạ quay đầu đi.

Trương Khác nhìn luật sư Cát gia:

- Ông biết thân phận của tôi, vậy xin mời cứ tiếp tục bán lương tâm chùi dít cho Cát gia, có tội phải phạt, không phải các người muốn chạy là chạy thoát ...

Lạnh lùng ném lại một câu, rồi tới chỗ cảnh sát ký tên lên lời khai.

- Xin nhắc ông Trương một câu, có những lời không nên nói bừa, bằng vào câu này, tôi có thể kiện ông tội hăm dọa ...

Tên luật sư phản kích:

Trương Khác siết chặt nắm đấm, khớp ngón tay kêu răng rắc, mặt càng trở nên bình tĩnh, nhìn về phía chiếc xe Cát Minh Tín ngồi.

- Chúng tôi muốn hỏi người đương sự ...

Cảnh sát tựa hồ cũng bức mình với tác phong của kẻ lăm tiền, ngăn tên luật sư lại:

- Tôi không ghe ra lời của ông đây có ý hăm dọa gì, chỉ hi vọng mọi người đừng che giấu chân tướng tai nạn, chủ xe hãy tự trả lời câu hỏi của chúng tôi.

- Thân chủ của tôi có quyền giữ im lặng, không có tôi đi cùng, ông Cát Ấm Quân sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của các vị. Hiện giờ thân chủ của tôi vừa trải qua nguy hiểm, tâm trạng bất ổn, không thể phối hợp với các vị điều tra, tôi thỉnh cầu cho thân chủ của tôi về nhà đợi lệnh gọi của cảnh sát.

Tên luật sư quay sang Cát Ấm Quân:

- Không cần phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cảnh sát, cho dù nói chuyện, cũng cần có tôi ở bên cạnh.

Pháp luật Hong Kong rất chặt chẽ, song đa phần là đặc quyền để bảo hộ kẻ có tiền, chỉ cần có đủ tiền, sẽ có một đồng luật sư nhảy ra rửa sạch tội danh cho người.

- Lời vừa rồi của tôi không phải là hăm dọa đâu.

Trương Khác đem bản ghi lời khai trả cho phía cảnh sát:

- Chúng tôi sẵn sàng phối hợp với các vị điều tra bất kỳ lúc nào, có chuyện cứ liên hệ với chúng tôi.

Rồi cùng đi về phía vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, chị em Tôn Tĩnh Hương đã theo xe cấp cứu tới bệnh viện rồi.

- Khả năng có chứng cứ làm Cát Ấm Quân thoát được trừng phạt ...

Trương Khác cũng có chút bi quan, nhất là dấu vết phanh xe vốn là do hắn biểu diễn trò nguy hiểm nhưng lại cực kỳ có lợi cho hắn, lời khai thứ y nhìn thấy về chứng cứ pháp luật có rất ít tác dụng.

Nhìn cảnh sát thử độ cồn của Cát Ấm Quân, biết trừ khi có chứng cứ rõ ràng là hắn lái xe nguy hiểm, nếu không không thể lập tức tạm giam hắn.

Tôn Thượng Nghĩa không cam tâm nghiêng chặt răng, im lặng một lúc mới nói:

- Tới bệnh viện trước đã.

Lúc này trời đã tối dần, xe vừa mới khởi động thì nhận được điện thoại của Tôn Tĩnh Hương, dì Châu tim đã ngừng đập trên đường tới bệnh viện, hiện cô đang trông nom em gái.

Trương Khác và Tôn Thượng Nghĩa vẫn tới bệnh viện, cáo biệt người chết cũng là sự tôn trọng với sinh mạng.

Ở bệnh viện, người nhà dì Châu đều hay tin tới đó, chồng dì Châu đã mất, bà chỉ có một con gái, một con trai, phía cảnh sát cũng có một người ở đó, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa tới an ủi người nhà dì Châu.

Trương Khác và Đường Thanh đi tìm chị em Tôn Tĩnh Hương. Tôn Tĩnh Mông vùi mặt vào lòng chị khóc nghẹn ngào, vai run lên từng chập, nghe thấy tiếng Trương Khác liền ngẩng đầu lên, cô đã khóc tới mắt xum húp, hết sức đáng thương, hận thù nói:

- Lần này anh phải giúp tôi, không được để Cát gia lấy tiền giải quyết việc này.

Trương Khác nghiêm túc gật đầu:

- Cho dù là người hoàn toàn không liên quan tôi cũng sẽ không khoanh tay ngồi nhìn.

Chuyện bất bình trong thiên hạ biết bao nhiêu mà kể, Trương Khác không lo được, cũng chẳng có khả năng mà lo, nhưng nếu đã gặp phải thì không thể bỏ qua.

Trương Khác để Đường Thanh an ủi Tôn Tĩnh Mông, y và Phó Tuấn đi xem di thể, Tôn Tĩnh Mông mặt nặng nề đứng đó, Cát Minh Ngọc lấy khăn tay lau nước mắt rồi ra ngoài tìm con gái.

- Tên đi cùng Cát Ấm Quân là ai?

Trương Khác kéo Tôn Thượng Nghĩa ra góc hành lang nói chuyện, tình hình này chỉ có lời khai tên thanh niên ngồi cùng xe Cát Ấm Quân là quan trọng nhất, nhưng muốn hắn đưa ra lời khai gây bất lợi cho Cát Ấm Quân là rất khó.

- Trần Kỳ con trai của Trần Lực Dương.

Trần gia Hong Kong là bạn làm ăn lâu năm của Cát gia, từng nắm cổ phần trong tất cả xí nghiệp dưới cờ của Gia Tín, Cát Minh Tín vì áp chế sự phản kháng của các thành viên khác trong gia tộc, tăng cường khống chế tập đoàn, đã thúc đẩy Trần gia thành đại cổ đông thứ hai.

Trần Lực Dương là gia chủ đời đầu của Trần gia, cũng là thành viên BQT tập đoàn Gia Tín, trừ nắm cổ phần ở Gia Tín ra còn có gia nghiệp khổng lồ nữa.

Nghe vậy Trương Khác có thể đoán ra Trần Kỳ và Cát Ấm Quân có thể là hai tên đầu trâu mặt ngựa từ nhỏ lớn lên chơi với nhau, Trần Kỳ bị ăn đòn ở hiện trường, muốn hắn đứng ra làm chứng gần như là không thể rồi.

Tôn Thượng Nghĩa cũng không hi vọng, Trương Khác lấy di động ra, do dự, nếu gọi điện nhờ Diệp Trấn Dân can dự vào việc này không thích hợp lắm, lại thôi, không muốn đem rắc rối chuyển sang đầu người khác.

Lúc này bên ngoài có tiếng ồn ào, Trương Khác và Tôn Thượng Nghĩa vội chạy ra xem, tên luật sư kia đang nói với con trai, con gái của dì Châu:

- Tôi đại biểu cho ông Cát Ấm Quân tới xin lỗi, trên đường mới biết tin tức chị Châu đã qua đời, chúng tôi hết sức nuối tiếc. Tin rằng các vị đã nghe cảnh sát nói qua quá trình xảy ra sự cố, dù là trường hợp khẩn cấp né tránh gây ra, nhưng đối với hậu sự chị Châu, ông Cát Ấm Quân sẵn sàng gánh vác tất cả trách nhiệm, như thế lương tâm mới dễ chịu hơn, chúng ta tìm chỗ trao đổi việc này nhé.

- Lương tâm của nó bị chó ăn rồi, muốn hòa giải à, nằm mơ!

Tôn Tĩnh Mông chỉ mặt tên luật sư:

- Ông cút đi, không cần giở trò nước mắt cá sấu ở đây.

- Tôn tiểu thư, chị Châu qua đời là điều không ai muốn cả, mọi người nên bình tâm giải quyết sự việc, để cuộc sống quay về quỹ đạo bình thường, đừng quấy nhiễu chị Châu ra đi. Tôi cũng gặp chị Châu vài lần, tôi nghĩ làm như thế không phù hợp với ý nguyện của chị ấy đâu.

Tên luật sư nói tới đó thì trở giọng:

- Ngoài ra tôi muốn hỏi Tôn tiểu thư đại biểu cho lập trường gì mà lên tiếng? Ở hiện trường, Tôn tiểu thư đạp chân ông Cát Ấm Quân bị thương nhiều chỗ, mặt bị kéo xước xát, chuyện gì cũng muốn so đo, chẳng lẽ muốn thân chủ tôi tới cục cảnh sát làm giám định thương tích kiện cô?

775. Chương 775: Muốn Ra Tay

Thấy Tôn Tĩnh Mông rơi vào trạng thái điên cuồng, Cát Minh Ngọc và Tôn Tĩnh Mông cảnh giác, đề phòng cô lao vào đánh người.

Tôn Tĩnh Mông quay đi lấy di động của Trương Khác ném tên luật sư, Trương Khác không ngăn cản mà còn đi che mắt cảnh sát.

- Á!

Tên luật sư kêu thảm, ôm mắt trái chỉ Tôn Tĩnh Mông:

- Cảnh sát, cảnh sát, có người ném tôi.

- Ai ném ông?

Trương Khác chắn trước mặt Tôn Tĩnh Mông, chỉ vào bản thân:

- Đừng có chỉ lung tung, đừng tưởng trừ Cát Minh Tín ra thì người khác không mời được luật sư, tôi chẳng nhìn thấy ở đây có ai ném ông.

Phó Tuấn đã nhặt chiếc di động lên trước khi tên luật sư kịp phản ứng, Trương Khác quay sang phía cửa:

- Ngài cảnh sát có nhìn thấy ai ném ông ta không?

- Tôi không nhìn thấy, nếu ông luật sư muốn kiên trì báo cảnh sát, tôi sẽ gọi đồng nghiệp tới đưa các vị về đồn điều tra.

Viên cảnh sát thản nhiên nói, làm như không hề nhìn thấy vết thâm tím trên mắt trái của tên luật sư.

Tên luật sư cũng không muốn làm chuyện phức tạp thêm, chỉ con của dì Châu nói:

- Ông Cát Ấm Quân thành tâm thành ý biểu thị nuối tiếc về việc này, chị Châu đã chết rồi, đây là sự thực không ai thay đổi được, tôi nghĩ chúng ta nên tìm chỗ để thương lượng ...

Nói xong thấy gương mặt hung tợn của Tôn Tĩnh Mông vội vàng bỏ đi.

Tránh Tôn Tĩnh Mông lại phát tác, Cát Minh Ngọc cùng con gái và Đường Thanh vội kéo cô ra nơi khác.

- Tôi không biết, tôi chỉ muốn mẹ tôi sống lại ...

Cô con gái quá đau thương không có chủ ý gì, người con trai tuy lắc đầu không nói, nhưng ánh mắt do dự, cho thấy hắn đã động lòng, có lẽ so với việc truy cứu tội của Cát Ấm Quân, hắn quan tâm tới khoản bồi thường hơn, chỉ có điều không dám nói ra ở chỗ đông người.

Trương Khác thở dài bước đi, dù sao bọn họ không thể quyết định truy cứu thay cho con cái người chết, ra ngoài nghĩ một lúc mới nói:

- Bác Tôn, không phải cháu nhắm vào ai cả, nhưng nếu cha con Cát Minh Tín ngay cả dũng khí gánh trách nhiệm cũng không có .. Cháu nghĩ nên vạch trần chuyện này trên giới truyền thông hãy tính ...

Lòng nghĩ :” Nếu không làm gì, cô ấy sẽ rất đau khổ!” Nhưng sự quan tâm này, tất nhiên không thể nói ra với Tôn Thượng Nghĩa.

Truyền thông Hong Kong đại khái là truyền thông không sợ kiện cáo nhất, chỉ cần có thể thu hút ánh mắt người dân, tăng lượng tiêu thụ của tờ báo, tìm được báo muốn đăng tin “Người kế thừa Cát gia lái xe nguy hiểm gây chết người, sau việc ra sức đùn đẩy trách nhiệm”, không những không khó mà còn có cả đồng.

Mặc dù tập đoàn Gia Tín ở Hong Kong thế lớn lực lớn, nhưng Tôn Thượng Nghĩa cũng không phải là hoàn toàn không có ảnh hưởng, đặc biệt là Việt Tú gần đây đầu tư lớn vào nội địa, toàn là hạng mục có sức ảnh hưởng lớn, ở Hong Kong thanh thế đã bắt kịp tập đoàn Gia Tín.

Tôn Thượng Nghĩa là chủ tịch tập đoàn Gia Tín, là nhân vật đại biểu cho Việt Tú trước giới báo chí, nếu không vừa rồi Tôn Tĩnh Mông cầm di động ném tên luật sư rõ ràng rành, sao cảnh sát lại ngó lơ?

Cảnh sát khám nghiệm hiện trường cùng chứng cứ, lời khai nhân chứng thu thập được, nhìn có vẻ như là vì né tránh tình hình khẩn cấp gây tai nạn, tới ngay cả Trương Khác, nếu chẳng phải nhìn thấy phản ứng của hai tên súc sinh sau tai nạn, cũng cho rằng Cát Ấm Quân vì rẽ quá gấp mà gây ra tai nạn.

Giờ không có lý do và chứng cứ gì yêu cầu bắt người, hai bên đều có năng lực thuê luật sư giỏi, nên kết quả kiện cáo cuối cùng khó làm người ta hải lòng.

Không may luật sư riêng của Tôn Thượng Nghĩa lại không ở Hong Kong, không tới kịp, gọi điện thoại liên hệ, luật sư đó cũng tỏ thái độ không mấy tin tưởng vào việc chiến thắng vụ kiện này.

Trương Khác không muốn chán tướng bị nhấn chìm trong quy tắc trò chơi, trừ trình tự pháp luật ra, còn có rất nhiều con đường khiến Cát Ấm Quân bị trừng trị đích đáng.

Cát gia có thói quen ném tiền giải quyết vấn đề, dưới thế công tiền bạc của Cát Minh Tín, con trai dì Châu đã động lòng, Tôn Thượng Nghĩa và Trương Khác đều nhìn ra.

Tôn Thượng Nghĩa có thể tìm giới truyền thân bóc trần sự việc, nhưng nếu không có con cái dì Châu phối hợp, sức sát thương sẽ rất ít, cha con Cát Minh Tín chẳng cần phản kích, tin tức sẽ tự bị nhấn chìm trong biển tin tức hỗn loạn rắc rối của Hong Kong, chẳng tạo nên ảnh hưởng gì.

Chẳng lẽ phải đưa tên Trương Khác ra, tất nhiên là không rồi, Tôn Thượng Nghĩa đành tìm con cái chị Châu trao đổi.

Đi trở lại thì tên luật sư đã không còn ở đó, cho dù con trai dì Châu có tham số tiền bồi thường lớn của Cát gia thì cũng thể bất chấp đạo nghĩa nhân tình hòa giải với cha con Cát Minh Đức vào lúc này, hơn nữa việc hòa giải cần cả cô con gái chấp nhận mới có hiệu quả.

Cho dù hai người con của dì Châu có chấp nhận hòa giải, Trương Khác cũng không cho chuyện này qua đi như thế, loại người như cha con Cát Minh Tín không thể nương tay được nữa, số tài phú khổng lồ nằm trong tay chúng, là tai họa với xã hội.

Trương Khác không cho rằng mình là đáng cứu thế, nhưng với kẻ mà y ngựa mất, thì ân oán y rất rạch ròi, chẳng cần làm ra vẻ thanh cao.

Trương Khác suy tính trì hoãn chuyến đi Bắc Kinh ngày mai, Tôn Thượng Nghĩa nói:

- Mai cậu có hẹn với Dịch Văn Phi, chuyện này không trì hoãn được, những chuyện hiện cần làm để tôi an bài.

Trương Khác nghĩ cũng phải, tới tầng cấp bọn họ, không cần chuyện gì cũng đích thân ra tay, chỉ cần ở đằng sau gọi điện lập kế hoạch chỉ huy, ở lại Hong Kong chỉ vì nghĩ tới cảm thụ của Tôn Tĩnh Mông, nhưng lại chẳng có lập trường gì để nhất định phải ở lại, tới Bắc Kinh gặp Dịch Văn Phi cũng là chuyện quan trọng.

Trương Khác đi tới phòng bên, Cát Minh Ngọc và ba cô gái ở đó, nhìn thấy Trương Khác đi vào, Tôn Tĩnh Mông gương đôi mắt đầm lệ lên, trống rỗng đau xót.

Thấy cô còn thương tâm đau đớn hơn cả con cái dì Châu, Trương Khác nghĩ có lẽ không ai hiểu được sự cô đơn đáng thương của cô thời mới theo cha mẹ tới Hong Kong.

- Chuyện này bất kể thế nào, chỉ cần Cát Ấm Quân chưa bị trừng trị đích đáng tôi sẽ không bỏ qua.

Trương Khác ngồi đối diện với Tôn Tĩnh Mông, lúc này y chỉ có thể an ủi cô như vậy:

- Người nhà của dì Châu đều có mặt ở đây, chúng ta nên trở về trước, thương lượng xem làm sao đòi lại công bằng mới thích hợp.

Trương Khác hiểu tính cách của Tôn Tĩnh Mông, cho dù cô đau thương đến mấy cũng sẽ không để bản thân chìm đắm trong đau khổ, mà tích cực đòi lại lẽ công bằng.

Tôn Tĩnh Mông vẫn cứ khóc nức nở, hai vệt nước mắt trên má chưa khô, nghe Trương Khác nói thế, đứng dậy đi ra ngoài.

Bãi đỗ xe bệnh viện, hai chiếc BMW xuất hiện sau tai nạn vẫn đỗ ở đó, thấy đám Trương Khác đi tới, Cát Minh Tín từ xe đi ra, có hai tên nhân viên đi theo, những kẻ khác ngồi nguyên trong xe.

Đường Thanh và Tôn Tĩnh Hương đỡ Tôn Tĩnh Mông tiếp tục đi về phía xe của bọn họ, Trương Khác dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lam thâm, vầng trăng non như treo trên còn cây xa xa.

- Cái loại chuyện vặt vãnh này tiếp tục dây dưa đâu có lợi gì cho cả hai bên.

Cát Minh Tín đi tới, ánh mắt nhìn qua Tôn Thương Nghĩa rồi dừng ở trước mặt Trương Khác:

- Chắc Cẩm Hồ và Việt Tú cũng không hề thiếu luật sư cố vấn, tôi hỏi cậu, dây dưa tiếp có ý nghĩa gì?

- Nếu như về pháp luật ông đã không có gì phải lo, sao còn đứng ở đây.

Trương Khác chẳng muốn lý luận tốn nước bọt với hạng người này, nhếch mép lên cười nhạt:

- Ông làm việc trái lương tâm, nên đang sợ hãi, ông đang sợ tôi.

Khinh miệt bỏ lại một câu rồi cùng Tôn Thương Nghĩa rời đi.

Cát Minh Tín ngó người, ông ta tiếp xúc với Trương Khác không nhiều, nhưng ấn tượng để lại hết sức sâu sắc, hơn nữa Cẩm Hồ từng sừng sững chắn trước mặt, ông ta có cuồng vọng đến đâu lúc này cũng không cho rằng Cát gia sau khi chia năm xẻ bảy còn có thể hùng mạnh hơn, có tiềm lực hơn Cẩm Hồ.

Đương nhiên ông ta cũng sẽ không thừa nhận mình sợ Cẩm Hồ, hay sợ Trương Khác, nhưng nghe y bỏ lại một câu, tim giật thót một cái, cảm giác bị đâm trúng chỗ yếu.

776. Chương 776: Lại Có Chuyện?

Đội Trương Khác đi xa hơn mười bước rồi, Cát Minh Tín mới cố mạnh miệng nói một câu:

- Bất kể thế nào tôi cũng không ột ai gây bất lợi cho Âm Quân.

Trương Khác quay đầu lại, lộ ra nụ cười tà ác như ma quỷ:

- Đừng nói những lời lừa mình lừa người như thế, ông biết bản thân đang lo lắng gì phải không? Yên tâm đi, tôi không để ông thất vọng đâu.

Cát Minh Tín lòng như có lửa đốt, nhưng trước mặt người khác, vẫn phải ra vẻ bình tĩnh trấn định, âm trầm quay về trong xe.

- Cơn bão tài chính trông có vẻ như đã lắng xuống rồi, nhưng tất cả chứng cứ, con số đều chỉ ra tổn hại thực tế của nó còn chưa hoàn toàn bộc lộ ra.

Ngồi vào trong xe, Trương Khác nói:

- Nếu những tổn hại kinh tế này lộ ra ngoài, sẽ khiến thị trường tài chính thêm một lần nữa chấn động kịch liệt, đám cá mập nghỉ ngơi một thời gian tiêu hóa mồi cũng đã bắt đầu muốn hoạt động rồi. Lần này đi Bắc Kinh, cháu cũng định bỏ thời gian thảo luận với bộ trưởng Diệp về vấn đề đó, bác Tôn và cháu cùng đi Bắc Kinh nhé, chúng ta phải ra tay với địa ốc Gia Tín, điện tử Gia Tín, chấn động thị trường sắp tới là thời cơ tốt, chuyện này chúng ta phải nghiên cứu cho kỹ.

Tôn Thượng Nghĩa giờ mới biết vừa rồi Trương Khác không phải chỉ nói hăm dọa, mà là quyết tâm ra tay với tập đoàn Gia Tín, lo lắng hỏi:

- Liệu có ảnh hưởng xấu tới Cẩm Hồ không?

- Vấn đề không lớn.

Trương Khác lắc đầu:

- Cho dù có chút ảnh hưởng, nhưng có thể chấp nhận được. Mục tiêu lần này của chúng ta là cố gắng dùng một cái giá nhỏ nhất lấy được tiếng nói trong tập đoàn Gia Tín, điều này cũng sẽ hạn chế Cát gia, Tạ gia lợi dụng tập đoàn Gia Tín đối kháng với Cẩm Hồ.

Tôn Thượng Nghĩa biết Trương Khác chưa bao giờ ngại Cẩm Hồ có người cạnh tranh, thậm chí cổ vũ, nâng đỡ, bởi đường đối thủ cạnh tranh tương lai, đó liên quan tới cách cục.

Trong nước nếu không hình thành cả sản nghiệp có hệ thống, Cẩm Hồ phát triển đơn lẻ là không thể tiến xa được.

Nhưng ân oán với Tạ gia, Cát gia có nguồn gốc sâu xa, loại ân oán này không phải chỉ là cạnh tranh thương trường, mà là sự đối kháng trực tiếp.

Mặc dù nói Tạ gia luôn bị Trương Khác áp chế, nhưng cùng với việc Tạ gia và Cát gia tiến thêm một bước dung hợp, cùng với việc Samsung tiến vào, nhất định sẽ thành uy hiếp với Cẩm Hồ.

Tôn Thượng Nghĩa gật đầu:

- Lấy đó làm mục đích cũng thích hợp.

Ân oán giữa ông và Cát Minh Tín cũng có từ lâu, từ sau khi tới Hong Kong không những bị Cát Minh Tín chèn ép trong nội bộ tập đoàn Gia Tín, còn bị dùng lời lẽ xỉ nhục, đến khi cha vợ qua đời phân chia tài sản thì mâu thuẫn triệt để bùng phát.

Trương Khác nhìn ra ngoài, xe của Tôn Tĩnh Mông đi song song bên cạnh, cửa xe mở, nhìn đôi mắt xung húp thất thần hết sức tội nghiệp, trái tim y cứ đau đau.

Không dám nhìn cô quá lâu, Trương Khác quay đầu lại, nói một câu:

- Dung tha cho bọn chúng quá lâu rồi.

oOo

Cha con Cát Minh Tín đương nhiên không hiểu được Trương Khác cấm hận hành vi lái xe nguy hiểm, bất chấp tính mạng người khác ra sao.

Chiếc BMW chạy rất êm trên đường lớn, sắc mặt Cát Minh Tín âm trầm, bị một tên nhóc con miệng còn hôi sữa giáo huấn như thế, làm sao ông ta có thể nuốt trôi cục tức này? Đồng thời còn lo Trương Khác sẽ làm việc bất lợi với tập đoàn Gia Tín.

- Sau này lái xe phải chú ý một chút, xô phải người ta đã đành, con không lo cho bản thân à? Ba không hiểu nổi đám trẻ các con nữa, vì theo đuổi sự kích thích mà không chú ý an nguy của mình nữa.

Cát Minh Tín kìm nén phiền muộn trong lòng, nhìn đứa con trai ngồi im thít bên cạnh, khuyên nhủ:

- Con sắp 30 rồi, còn muốn ba và mẹ lo lắng hộ con tới khi nào nữa? Ba mong con kế thừa cái ghế của ba, đừng làm ba thất vọng.

Suy nghĩ thêm một lúc rồi nói:

- Trước khi chuyện lắng xuống, ba bảo chú Bình làm lái xe cho con.

- Tính năng an toàn của Ferrari cực cao, chỉ cần không phải lao xuống vách núi, hoặc là bị kẹt giữa đường sắt thì không thể gây ra tai họa, cho dù ở chỗ rẽ con không khống chế tốt xe, thì người bên trong cũng không có vấn đề gì lớn, nhiều lắm thì hỏng một cái xe mà thôi.

Cát Ấm Quân tự giải thích:

- Tai nạn lần này có vết phanh cùng vết đuôi xe cọ vào vành đai bảo hộ rõ ràng, chứng cứ đều có lợi cho chúng ta, chẳng cần phải lo, chỉ tiếc phải thay một cái lốp xe.

- Con còn có tâm tư lo cho cái lốp xe à?

Cát Minh Tín bắt lực lắc đầu:

- Nếu tai nạn này bị kẻ có mưu đồ đưa lên báo, không chỉ mang lại ảnh hưởng xấu tới Cát gia, với tập đoàn Gia Tín, sau này con thay thế vị trí ba cũng sẽ có kẻ nhảy ra nhắc lại chuyện cũ, thêm cản trở không đáng có. Con phải có tầm nhìn xa về những vấn đề này, cho nên ba mới bảo con thường ngày làm việc phải thận trọng.

~oOo

Trương Khác buổi tối vốn tới chúc mừng Tôn gia trở về nhà cũ, ai ngờ lại gặp phải thảm kịch như thế trên đường? Tai nạn xe này chắc chắn làm quan hệ hai bên triệt để phá vỡ, phải ra tay tới lúc có kết quả mới cam tâm.

- Cái gì gọi là đặc quyền của kẻ có tiền, ở trên cùng một con đường, ngồi trong xe Ferrari càng có được đảm bảo an toàn hơn đi bộ trên đường, đó là một trong số hình thành đặc quyền của tiền. Cát Ấm Quân vì sao thích biểu diễn xe nguy hiểm như thế, vì hắn biết chiếc Ferrari đảm bảo an toàn cho hắn, để hắn đổi một cái xe bình thường xem hắn có dám lái xe như thế ở chỗ rẽ không?

Trương Khác áp giọng xuống nhưng không che giấu được cảm phẫn trong lòng, xe dừng lại trước sân Tôn gia, vừa đi vừa nói như kẻ báo thù, đứng ở cửa nhà đợi xe của Đường Thanh, Tôn Tĩnh Mông tới.

Tôn Tĩnh Hương xuống xe trước, tức thì sững người đứng khựng lại, Trương Khác quay đầu lại nhìn, thấy Hứa Tư đôi mắt đắm lệ đang đứng dưới mái hiên nhìn về phía này.

Trương Khác không kịp nghĩ vì sao Hứa Tư đến đây, theo phản xạ điều kiện muốn ngăn Đường Thanh xuống xe, vừa mới đưa tay ra thì Đường Thanh đã mở cửa đi xuống, nhưng mặt vẫn hướng vào bên trong chuẩn bị đợi Tôn Tĩnh Mông xuống xe.

Lúc này làm gì cũng đã muộn rồi, tay Trương Khác cứng đờ ra đó, thường ngày đầu óc linh hoạt cơ trí đi đâu hết mất cả, không biết làm sao tránh được cục diện khó xử này.

Quan hệ giữa Trương Khác và Hứa Tư, trong Tôn gia chỉ Tôn Tĩnh Hương biết rõ ràng từ đầu tới cuối.

Tôn Thượng Nghĩa già nhưng không hoa mắt, đương nhiên cũng đoán ra được, chỉ có điều trước mặt người ngoài Hứa Tư luôn khắc chế không có động tác thân mật với Trương Khác, ông cũng vờ hồ đồ, giang tay ra tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tôn Tĩnh Mông bằng vào sự miễn cảm thiếu nữ càng biết nhiều hơn, có điều lúc này cô đang ở trạng thái bi thương, nhìn thấy Hứa Tư cũng không suy nghĩ gì.

Trong Tôn gia chỉ có Cát Minh Ngọc là không hay biết gì, nhìn thấy Hứa Tư đứng dưới hành lang, ánh đèn chiếu lên đôi mắt đẹp ạng nước đỏ hoe nhưng không hề ảnh hưởng tới vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô, nước mắt long lanh lăn trên gò má còn chưa khô, tay nắm chặt vào lan can, cảm giác dùng sức lực toàn thân.

Thấy Hứa Tư lau nước mắt định đi vào trong nhà, Cát Minh Ngọc gọi lại:

- Hứa Tư, cháu tới à, xảy ra chuyện này bảo cháu đích thân tới, thật ngại quá ...

Nghe thấy hai tiếng “Hứa Tư” người Đường Thanh khựng một cái, không dám quay đầu lại, cô không biết phải dùng thái độ gì đối diện với Hứa Tư.

Tôn Tĩnh Hương đá Trương Khác một cái, đánh mắt về phía Hứa Tư, mặc dù nói Hứa Tư bản tính lương thiện, nhưng vì bảo mẫu của Tôn gia gặp tai nạn mà thương tâm khóc tới mức đó làm người ta bất ngờ.

Trương Khác lúc này mới choàng tỉnh, Hứa Tư chắc gặp phải chuyện gì rồi, chẳng kịp để ý tới Đường Thanh, lo lắng chạy vội tới, chưa kịp hỏi gì thì Hứa Tư đã quỵ xuống, Trương Khác nhanh tay đỡ kịp cô mới không ngã xuống đất, nhìn dáng vẻ Hứa Tư như thế, tim như bị ai đó dùng dao đâm một cái không thương xót, Trương Khác kệ người xung quanh, ôm lấy cô, hỏi vội:

- Làm sao thế, đã xảy ra chuyện gì rồi?

777. Chương 777: Đường Thanh Gặp Hứa Tư

- Tại sao cậu không nhận điện thoại, tại sao cậu không nhận điện thoại? Nghe nói cậu gặp tai nạn, tôi gọi không biết bao nhiêu lần, tôi không muốn tới, nhưng cậu mãi không nhận điện thoại ...

Hứa Tư khóc nức lên, nước mắt rơi lã chã rơi trên gò má nhợt nhạt, tựa mình muốn thoát khỏi vòng tay Trương Khác, nhưng vì lo lắng sợ hãi quá độ, người không còn chút sức lực nào nữa.

Hứa Tư xem tin tức có nói ở đường Vịnh Nước Nông có xảy ra tai nạn xe cô, nội dung rất hàm hồ, cô lo cho an nguy của Trương Khác, vội gọi điện thoại hỏi, gọi mấy lần không ai nhận, lòng lập tức bồn loạn, gọi vào máy của Phó Tuấn thì tắt máy.

Cô biết Trương Khác và Đường Thanh tối nay sẽ tới Tôn gia ăn tối, gọi vào di động của Tôn Tĩnh Hương không thấy nhận máy, gọi tới Tôn gia thì giúp việc cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nói là xảy ra tai nạn, cả nhà Tôn Thượng Nghĩa vừa nghe tin liền hoảng loạn chạy đi cả, di động cũng không kịp mang theo.

Tin tức này làm Hứa Tư cảm giác trời đất sụp đổ, cô tưởng rằng Trương Khác bị tai nạn rồi, hoảng sợ đi xe tới hiện trường, chỉ thấy cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường cùng một vũng máu chưa khô hết, không ai nói cho cô chuyện gì, Hứa Tư chỉ biết chạy tới Tôn gia đợi trong tuyệt vọng.

Nhìn thấy Trương Khác bình yên từ trong xe đi ra, thần kinh căng tới cực điểm của Hứa Tư đứt phụt, rồi lại thấy Đường Thanh, vừa nhẹ nhõm vừa cực kỳ bất an, dù các loại tình cảm đẩy tới cao trào cùng lúc tập kích tâm lý vốn hết sức yếu ớt vì lo cho Trương Khác, toàn thân nhũn ra, chỉ còn biết liên tục lặp đi lặp lại:

- Tại sao cậu không nhận điện thoại, tại sao cậu không nhận điện thoại?

Phó Tuấn lúc sơ cứu cho di Châu di động rơi vào vũng máu, đợi tới khi hấn nhặt lên thì đã hỏng rồi, cho nên Hứa Tư không liên lạc được.

Cả nhà Tôn Thượng Nghĩa nhận được điện thoại của Đường Thanh nói có một phụ nữ đi trên đường Vịnh Nước Nông bị xe Cát Âm Quân xô phải, nghe miêu tả thì rất có thể là bảo mẫu Châu, chỉ biết chạy ngay tới hiện trường, còn tâm tư nào nhớ tới mang di động đi? Cho nên Hứa Tư không liên lạc với ai cả.

Trương Khác sờ tay vào túi, mới phát hiện ra di động cũng không còn nữa, chẳng biết là đánh rơi mất ở đâu lúc nào rồi.

Nhìn thấy Hứa Tư vì mình mà lo lắng sợ hãi tới mức gần như xuy sụp, Trương Khác lòng trào dâng thương cảm, lại hết sức đau lòng, cũng không kìm nổi nước mắt, ôm chặt lấy cô dỗ dành yêu thương:

- Em không sao, em không sao mà, không phải em vẫn khỏe mạnh đây sao, chị đừng khóc, đừng khóc nữa.

Cả hai ôm lấy nhau khóc giữa sân.

Tôn Thượng Nghĩa ra hiệu ọi người tránh đi, Cát Minh Ngọc không biết rằng giữa Trương Khác và Hứa Tư lại có tình cảm sâu sắc như thế, mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Tôn Tĩnh Hương đi tới cùng mẹ đỡ em gái vào nhà, Tôn Tĩnh Mông thấy Hứa Tư khóc, nhớ tới chuyện thương tâm, nước mắt lại chảy ra.

Tôn Tĩnh Hương quay đầu lại nhìn Đường Thanh, thấy cô quay lưng lại phía này, gò vai nhỏ run run, không biết có nên ở lại giúp bọn họ hóa giải tình cảnh này không, nhưng nghĩ mình xen vào không thích hợp, liền đi vào trong.

Những người khác đều đi vào nhà, thậm chí cửa sổ cũng kéo xuống, để lại Trương Khác, Hứa Tư, Đường Thanh ngoài sân dưới ánh trăng non, rất lâu sau tiếng khóc đã ngừng, nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ rơi xuống.

Đường Thanh vẫn đứng xoay lưng về phía cửa Tôn gia, không có dũng khí nhìn Trương Khác và Hứa Tư ôm nhau khóc, ba người im lặng rất lâu, Đường Thanh lau nước mắt trên gò má, vẫn không quay đầu, chỉ nói khẽ:

- Hai người ở lại đây đi, tôi về trường học đây.

Nói xong đi thật nhanh ra ngoài.

Trương Khác bị chân tình của Hứa Tư làm xúc động rơi lệ, nhưng y lo lắng nhất vẫn là xử lý cục diện đau đầu trước mắt, nghe thấy Đường Thanh muốn đi, hơn nữa còn đi như chạy, định đuổi theo, nhưng Hứa Tư vẫn ngồi trên mặt đất làm sao bỏ cô ở lại được, do dự không biết phải làm sao.

Hứa Tư vùng thoát khỏi tay Trương Khác, trải qua chấn động tình cảm mãnh liệt như thế, hết lo lắng, tuyệt vọng, vỡ òa, rồi lại hoảng sợ, bất an làm cô mất hết sức lực toàn thân, ngay cả vịn lan can đứng dậy cũng thấy đuối sức, vẫn cố đẩy Trương Khác đuổi theo Đường Thanh:

- Tôi không nên tới đây, chỉ vì lo lắng cho cậu nên .. Cậu đuổi theo cô ấy đi, tôi ngồi một lúc rồi về.

Trương Khác làm sao có thể làm thế, nhưng càng không thể để Đường Thanh đi như vậy, khi Phó Tuấn vào nhà không tắt xe, đèn vẫn còn bật, Trương Khác dìu Hứa Tư vào trong xe, lái xe đuổi theo.

Đường Thanh bước nhanh trên đường, trong lòng bị cảm xúc không thể diễn tả được lấp đầy, mắt ướn nhoe, mặc cho gió đêm lạnh băng quất lên mặt.

Mặc dù trong lòng cô đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của Hứa Tư, nhưng tận mắt chứng kiến tình cảm sâu nặng của hai người đó dành cho nhau như vậy, làm sao có thể coi như bình thường, sao có thể thản nhiên, là cảm động là đau lòng, có lẽ cả hai, nhưng cái nào nhiều hơn, cô cũng không biết.

Đường Thanh cảm thấy mình thật kém cỏi, sao lại khóc, sao mình lại khóc?

Trước giờ cô luôn tránh gặp phải Hứa Tư, lần trước vô tình gặp nhau đã làm cô đủ bối rối hốt hoảng rồi, lại vì sao nhìn dáng vẻ như sắp sụp đổ của cô ta, lại cảm thấy như bản thân trong tình cảnh đó, cũng cảm thụ được thương tâm và tuyệt vọng khi chờ đợi đó?

Chính vì thế nước mắt không kìm được chảy ra.

Nếu đổi lại là bản thân nghe tin tức Trương Khác xảy ra tai nạn, chắc chắn cũng không còn muốn sống nữa, Đường Thanh có một khắc không nhận được quay đầu lại nhìn, nhớ lại cảnh đó, hai hàng lệ thương tâm chảy ra.

Cô cảm nhận được rõ ràng tình cảm thấm thiết của Hứa Tư, chút thù địch với Hứa Tư thời khắc này đã hoàn toàn biến mất, cô ấy có tình cảm chân thành với Trương Khác không hề thua kém mình, mình có lý do gì yêu cầu cô ấy phải rời bỏ?

Nhưng cô không thể cao thượng dễ dàng như thế, tất cả chỉ tại tên đầu heo hết!

Nếu có thể Đường Thanh thà im lặng chấp nhận với sự tồn tại của Hứa Tư, lúc này cô không đối diện được cả với bản thân, chỉ muốn đi thật xa, cho dù cảm giác được Trương Khác lái xe đuổi theo, cô cũng cố cưỡng ép mình không quay đầu lại.

- Lên xe đi, từ đây về Đh Hong Kong xa lắm đấy.

Trương Khác thò đầu ra ngoài cửa sổ, khuyên:

Đường Thanh không quay đầu lại, chẳng cần nhìn cô cũng biết Hứa Tư ở trên xe, cô hiểu tên đầu heo ấy quá mà, Đường Thanh cắn chặt lấy môi không để mình bật khóc.

- Hay là để Hứa Tư xuống đi bộ, bạn lên ngồi nhé?

Trương Khác tiếp tục hỏi:

Đường Thanh quay đầu sang trừng mắt nhìn Trương Khác, vẫn không có dũng khí nhìn Hứa Tư phía sau.

- Hay là mình xuống đi bộ, bạn và Hứa Tư lái xe?

Trương Khác tiếp tục hỏi:

Đường Thanh đứng phắt lại, quay người nhìn Trương Khác, nói lạnh băng:

- Xuống ngay!

Trương Khác bị cô nàng làm sợ thót tim, trong tích tắc đó chẳng hiểu sao Trương Khác nhớ tới ánh mắt bà nội, cả đời y sợ ai đến thế, nghe lời răm rắp mở cửa xuống xe.

Hứa Tư định xuống theo thì Đường Thanh nói:

- Để tên đầu heo đi bộ một mình.

Hứa Tư trong lòng luôn day dứt, luôn nghĩ mình chiếm đoạt tình cảm của Trương Khác dành cho Đường Thanh, áy náy nhìn Trương Khác một cái rồi ở lại trên xe.

Thế là Trương Khác nơm nớp đi bộ, Đường Thanh lái xe chở Hứa Tư, xe đi rất chậm trên đường lớn, tới nơi xảy ra tai nạn, Đường Thanh dừng xe lại, Trương Khác định hỏi Đường Thanh lại dừng xe ở đây, nhưng nhìn mặt cô nàng lại không dám.

Dưới ánh trăng, vết máu khô vẫn còn có ánh lên yếu ớt, Đường Thanh nhìn chăm chú sườn núi, đột nhiên nước mắt lăn xuống gò má.

Trương Khác chỉ nghĩ Đường Thanh cảm thấy tủi thân, cuống lên không biết phải an ủi cô trước mặt Hứa Tư ra sao.

Đường Thanh ghen ngào:

- Nếu không có bạn, mọi thứ sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Nghĩ thế thôi làm người ta không yên.

778. Chương 778: Chuyện Ba Người

Trương Khác lặng lẽ nhìn nơi xảy ra tai nạn, Hứa Tư đi xuống, vịn tay cửa xe, Trương Khác chỉ bãi cỏ giải thích:

- Bảo mẫu của Tĩnh Mông đi trên đường bị xe xô phải, đã qua đời trên đường đi cấp cứu. Em và Đường Thanh vừa khéo đi qua đây, cùng vào bệnh viện...

Trương Khác lúc mới nhìn thấy ánh mắt bi thương tuyệt vọng của Hứa Tư, y cũng hoảng loạn, đầu óc rối lên, sau này mới nhớ ra di động của y bị Tôn Tĩnh Mông lấy ném tên luật sư rồi, sau đó rơi xuống đất, không dùng được nữa.

Hứa Tư khẽ che lấy miệng, day dứt nói:

- Vừa rồi tôi có thất lễ quá không, nhà họ đang như thế, tôi còn ...

Trương Khác lắc đầu, đã thành như vậy rồi, ai còn quản nhiều được như vậy? Y mở cửa giúp Đường Thanh, nhẹ nhàng lấy tay áo thấm nước mắt cho cô, đỡ cô xuống xe, nói:

- Mình đã từng nói, mùa hè năm 94 mình sốt ấy ngày liền đã có một giấc mơ hết sức ly kỳ chân thật, trong mơ mình đã 30 tuổi rồi, chính vì một vụ tai nạn mà giấc mơ chấm dứt ... Nếu như người trong mơ cũng có tình cảm, không biết họ nhìn mình ra đi ra sao?

Trương Khác biết mình vĩnh viễn không biết được vấn đề này, ba mẹ và Đỗ Phi, Chu Hiểu Lộ có lẽ sẽ đau lòng, Trương Thanh vừa mới quen biết hẳn tiếc nuối, đó gọi là :

Hướng lai tương tống nhân

Các tự hoàn kỳ gia

Thân thích hoặc dư bi

Tha nhân diệc dĩ ca
Tử khứ hà sở đạo
Thác thể đồng sơn a

...

Người đưa ta đến đó
Đà lục tục ra về ra về
Thân thuộc còn xót xa
Người dừng đà vui vẻ
Chết đi là hết nói
Thân vùi bên sườn đồi.
(Vân Ca - Đào Tiềm)

Đường Thanh nép vào lòng Trương Khác, ôm lấy lưng y, áp mặt lên ngực y, đưa mắt nhìn Hứa Tư đứng bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Đáng lẽ tôi phải hận cô mới đúng, nhưng nghĩ tới nếu tên đầu heo này có gì bất chắc, tôi cũng sẽ thương tâm như cô ...

Lời này không còn nghi ngờ gì nữa, đã thừa nhận tình cảm thâm thiết của Hứa Tư dành cho Trương Khác.

Hai cô gái từ lúc gặp nhau tới giờ còn chưa diễn ra cảnh nói chuyện với nhau bằng “gươm đao”, Trương Khác thở phào, đưa tay ra định kéo Hứa Tư vào lòng, giấc mơ trái ôm phải ấp vừa mới bắt đầu thì Đường Thanh nhéo cho y một cái đau méo mặt, Hứa Tư cũng vội vàng tránh đi, Trương Khác đành lùi lại cầu cái ít hão huyền hơn: Chỉ cần bình an vô sự là tốt rồi.

Thế nào cũng không thể đứng mãi ở đây được, nghĩ thôi cũng sờn gai ốc, Trương Khác nhìn trái nhìn phải, gãi đầu ngượng ngịu nói:

- Giờ chúng ta đi đâu đây? Tối nay cả hai đừng mong vứt bỏ được mình ...

Bất kể là bỏ cô gái nào lại trong trường hợp thế này đều có chút tàn nhẫn.

Đường Thanh vẫn ôm Trương Khác, cô không muốn rời Trương Khác, cũng biết Hứa Tư nhất định cũng không muốn lẻ loi trong đêm thế này, thầm nghĩ dù thế nào mình cũng là “chính thể”, phải chủ động, dè dặt hỏi Hứa Tư:

- Tối Ảnh Loan Viên được không? Tôi luôn muốn đến đó.

Hứa Tư gật đầu, Trương Khác mừng hóm, mở cửa xe ra định chui vào thì Đường Thanh tóm lấy cổ áo.

- Bạn đi bộ đi.

Mặc dù nói Ảnh Loan Viên cũng ở vịnh nước nông, nhưng phải tới 5-6 km chứ ít gì, Trương Khác mặt mày đau khổ, Đường Thanh chui vào trong xe đóng cửa lại.

Trương Khác rảo bước đi theo xe, Đường Thanh quyết tâm muốn hành hạ y cho hả giận, tìm con đường đi mất cả tiếng đồng hồ mới tới Ảnh Loan Viên, làm đôi giày da đắt tiền của Trương Khác bị hỏng luôn.

Hiện giờ có rất nhiều người quen ở Ảnh Loan Viên, Tương Vi cùng một số quản lý cao cấp của công ty Hong Kong, Tôn Tĩnh Hương ở một mình tại đây, Hứa Duy và Giang Đại Nhi nếu không phải về nội địa quay MV cũng ở Ảnh Loan Viên.

Đi vào nhà của Hứa Tư, ba người ngồi trong phòng khách, chẳng biết phải nói gì, im lặng một lúc, Trương Khác đi pha cà phê.

Hứa Tư chọn một đề tài khó nói, đó chính là chuyện cô và Trương Khác gặp nhau trong vụ án Đường Học Khiêm như thế nào, tuy khó mở miệng, tuy không muốn nhìn lại quá khứ, nhưng Đường Thanh có tư cách biết chuyện này:

- ... Tôi vốn cho rằng tôi phải nhận trừng phạt vì hành vi của mình, nhưng bất ngờ Viện kiểm sát lại không truy cứu trách nhiệm của tôi, cho dù như thế, trong lòng tôi luôn bất an. Tiền trả lại do cậu ấy cho vay 12 vạn, tôi đi tìm cậu ấy, cậu ấy nói muốn dùng số tiền đó mua 3 năm cuộc đời của tôi, tôi không thể từ chối, liền để cậu ấy sai bảo chạy đông chạy tây, làm việc này việc kia, chứng kiến Cẩm Hồ từ từ lớn lên. Tôi không dám hi vọng xa vời gì, càng không nghĩ sẽ mãi mãi được ở bên cậu ấy, một ngày chỉ được đứng xa xa nhìn cậu ấy, chỉ cần cảm giác được cậu ấy tồn tại để nhớ nhung nhưng không bị gửi gắm vào hư vô, chỉ cần cùng được nhìn một bầu trời trong đêm, là không đòi hỏi gì khác nữa ...

Trương Khác rất không hài lòng Hứa Tư và Đường Thanh nói chuyện không nhắc tới tên mình, mà dùng “y” “cậu ta” thay thế, mình thì đứng lù lù ở đây.

Biết chủ đề quá khứ luôn nặng nề, Hứa Tư chủ động khai báo hơi nhiều rồi, Trương Khác đá chân Hứa Tư dưới bàn, không ngờ Đường Thanh quay ngoắt lại nhìn y:

- Đá mình làm gì? Còn có chuyện gì muốn dấu diếm à?

- Hả?

Trương Khác cúi đầu xuống, đúng là chân Đường Thanh thò sang bên cạnh.

Lúc này di động của Đường Thanh vang lên, cô cầm lấy đưa cho Trương Khác:

- Điện thoại của anh Phó, chắc là tìm bạn đấy.

Trương Khác nhận được điện thoại của Phó Tuấn mới biết sau khi bọn họ rời đi, Tôn Tĩnh Mông đột nhiên sốt cao hôn mê, khả năng do đau thương quá độ, bác sĩ tư của Tôn gia tới một lúc rồi, Tôn Tĩnh Mông vẫn còn chưa tỉnh, cả nhà họ Tôn đang cuống lên, Phó Tuấn cảm thấy phải báo cho Trương Khác biết.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Hứa Tư thấy Trương Khác nhận điện thoại xong mày nhíu chặt lại, lo lắng lộ ra mặt, quan tâm hỏi:

Trương Khác hít một hơi nói:

- Phó Tuấn gọi điện báo, Tĩnh Mông sốt cao hôn mê ... Bác sĩ tới rồi mà chưa tỉnh.

- Á, có nặng không? Cậu tới xem sao đi.

Hứa Tư giục:

- Em đi hai người sẽ không lấy dao chém nhau chứ?

Trương Khác đứng dậy, thấy hai cô gái đều không muốn đi theo, biết họ hiện giờ có vướng mắc tâm lý không muốn gặp người ngoài, còn hỏi thêm một câu:

- Cút đi!

Đường Thanh cầm lấy gối lót lưng ném y.

Hứa Tư đỏ khốc đỏ cười, đứng dậy đẩy Trương Khác ra ngoài:

- Lúc này cậu còn có tâm tư mà đùa được à?

Trương Khác lái xe tới Tôn gia, Tôn Tĩnh Mông đã tỉnh rồi, đi vào trong phòng cô, thấy Tôn Tĩnh Mông nằm trên giường đang truyền đạm, chỉ có vài tiếng thở mà khuôn mặt xinh đẹp hốc hác hần, trông hết sức tiêu tụy, đôi mắt thường ngày hết sức linh động cũng chẳng còn chút thần thái nào.

- Sao đột nhiên cô ấy lại sốt cao?

Trương Khác ra khỏi phòng hỏi Tôn Tĩnh Hương.

- Chấn động tình cảm quá lớn, chỉ cần tâm tình nó ổn định lại sẽ không còn chuyện gì nữa.

Cát Minh Ngọc ở bên nói:

- Nếu dì chết, chẳng biết nó có thương tâm như thế không.
- Lúc này mà em còn nghĩ chuyện đó à?

Tôn Thượng Nghĩa lắc đầu, kéo Trương Khác vào thư phòng, cũng không ai hỏi ý chuyện Đường Thanh, Hứa Tư.

- Phóng viên đã phỏng vấn con gái chị Châu rồi, cô ấy cũng muốn kiện Cát Ấm Quân lái xe nguy hiểm gây ra cái chết của mẹ mình.

Tôn Thượng Nghĩa kể với Trương Khác chuyện ông đã an bài, việc đưa lên báo chỉ là để đánh lạc hướng, che dấu mục đích chân chính của bọn là dùng cái giá nhỏ nhất, nắm tiếng nói ở tập đoàn Gia Tín.

Hai người bọn họ thương lượng trong thư phòng tới bốn giờ sáng.

Dì Châu qua đời, Tôn Tĩnh Mông thương tâm quá độ sinh bệnh, Tôn Thượng Nghĩa không thể cùng Trương Khác bay tới Bắc Kinh được.

Trước khi đi, Trương Khác lại đi qua phòng Tôn Tĩnh Mông, cô đã ngủ say rồi, môi mím chặt, người cuộn tròn, ánh lệ còn hoen mi, làm người ta trông mà đau xót, ai nghĩ bình thường cô gái đánh đá đáo đả cũng có lúc yếu đuối như vậy.

779. Chương 779: Tin Xấu

Trương Khác về tới Ảnh Loan Viên, y có chìa khóa phòng Hứa Tư, trực tiếp mở cửa đi vào, bên trong còn sáng đèn, Hứa Tư và Đường Thanh mỗi người ôm một cái gối ngủ trên ghế sofa, khuôn mặt khi ngủ đều rất yên bình.

Đường Thanh miệng chóp chép, cái cằm thanh tú đã tròn trịa hơn một chút, má ít phúng phính hơn, vẻ non nớt đã mất dần, mỗi ngày một trở nên mê người. Hứa Tư càng có vẻ đẹp diên đảo chóng sinh, gò má còn có vết nước mắt chưa lau, không biết sau khi mình đi hai cô gái này nói chuyện gì?

Khẽ khép cửa lại, Trương Khác im lặng ngắm nhìn bức tranh hai cô gái ngủ trước mắt, khẽ buông một tiếng thở dài, làm cho hai cô gái thương tâm, đúng tạo nghiệt mà, Trương Khác sợ nhất Đường Thanh sẽ phất tay bỏ y mà đi, trong lòng hoảng hốt, sợ hãi không yên.

Cẩn thận không để đánh thức hai cô gái, chẳng may dẫm lên túi đồ ăn vặt trên sàn, Đường Thanh đã ngủ là rất khó tỉnh, Hứa Tư thì lại rất tỉnh, mở mắt ra, vắn lưng hỏi:

- Tĩnh Mông làm sao rồi?
- Không sao cả, là em và bác Tôn trao đổi tới tận bây giờ, lúc em đi thì cô ấy ngủ rồi.

Trương Khác ngồi xuống bên cạnh Hứa Tư, nắm lấy tay cô vuốt nhẹ nhàng, đánh mắt sang phía Đường Thanh:

- Sau khi em đi cả hai nói chuyện gì?
- Còn nói chuyện gì được nữa, đem chuyện trái lòng cậu làm mấy năm qua kể cho cô ấy, cậu đi không lâu thì nhận được điện thoại của chị Vân Tình, ngày mai chị ấy cũng sẽ đi đón Chỉ Đồng về Hải Châu học, còn tưởng cậu ở đây.

Hứa Tư nói nhỏ:

Tạ Văn Tình gọi điện cho y không được, gọi tới chỗ Hứa Tư hỏi thăm là hết sức bình thường, chỉ có điều hôm nay Trương Khác có hơi mất cảm, nghe thấy Hứa Tư nói tới Tạ Văn Tình tim vọt lên tận cổ họng, ghé sát vào tai Hứa Tư hỏi nhỏ:

- Chị có kể cho Tiểu Thanh chuyện chị Văn Tình không?

- Tôi dám à?

Hứa Tư ai oán nói:

- Nhìn chuyện cậu làm đi, còn khiến người khác thấp thỏm lo cho cậu.

Trước đó kế hoạch tới Bắc Kinh gồm thảo luận tình thế kinh tế Châu Á trong tương lai với Diệp Trấn Dân, Tôn Thượng Nghĩa không đi được, Trương Khác đã thông báo cho Diệp Kiến Bản, Dịch Đan Thanh, còn cả nhóm Trần Tín Sinh tới Bắc Kinh thảo luận ra tay với Cát gia.

Tạ Văn Tình gọi điện tới, hiển nhiên là muốn gặp mặt mình, thế là hay rồi, Tiểu Tình Tình không thể ở lại Bắc Kinh lâu, mình lại khó có thể bỏ thời gian ra bồi tiếp cô.

Nhìn bộ dạng nhăn nhó khó xử của Trương Khác, Hứa Tư khẽ nhéo y một cái:

- Tự gây nghiệt, không ai thương cậu đâu.

- Chỉ cần chị không hận em là được.

Trương Khác cười hăng hắc, muốn ôm Hứa Tư vào lòng.

Hứa Tư chống tay lên ngực Trương Khác, không cho y đắc ý.

Hai người đang ôm ôm đẩy đẩy thì Đường Thanh ngáp một cái, làm giật mình.

Đường Thanh mơ màng mở mắt ra, thấy Trương Khác, trong lúc buồn ngủ không nghĩ nhiều, hỏi:

- Trong mơ đã thấy bạn về rồi, muốn tỉnh lại vậy mà vật lộn trong mơ mãi mới tỉnh lại được, bạn về bao giờ thế?

- Mới được mấy phút, thấy bạn ngủ say như vậy nên không đánh thức.

Trương Khác nhìn thấy Đường Thanh cứ như bị lấy cơn buồn ngủ, vừa ngáp vừa nói, đi chuyển bay buổi sáng không có thời gian ngủ nhiều, nhưng không ngủ, ban ngày sẽ uể oải.

Trong lòng y có mộng tưởng ba người ngủ chung, do dự một lúc cảm thấy lúc này mà nói ra, cà chua trứng thối sẽ ném tới tấp vào mặt, cuối cùng không giữ được một ai. Y cũng rất muốn hùng hổ hỏi hai cô gái: "Đêm nay ai ngủ cùng mình?", nhưng hỏi như thế cũng chỉ chuốc khổ vào thân.

Đành cầm lấy một cái gối ôm vào lòng, đóng giả đáng thương nói:

- Trước khi lên máy bay mình phải tranh thủ ngủ một giấc, nếu nói chuyện với bộ trưởng Dịch mà ngáp ngắn ngáp dài thì mất hết thể diện.

- Vậy cậu ngủ ở ghế sofa đi.

Hứa Tư hết sức vô tình nói, rồi bảo Đường Thanh:

- Cô ngủ ở phòng tôi đi, tôi sang phòng Tiểu Duy.

Ủ rũ nhìn hai cô gái ai vào phòng người người nấy, Trương Khác đành đồ mình xuống ghế sofa ngủ.

7 giờ đúng vất vả đấu tranh tỉnh lại, vẫn chưa ngủ đủ, mồm ngáp, mắt không mở ra được, lần mò đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, không may va đầu gối vào cạnh bàn, đau tới tỉnh cả ngủ, Hứa Tư nghe thấy tiếng động đi ra, thấy Trương Khác đang xoa đầu gối, nói một câu "đáng đời" rồi đi làm việc khác.

Trương Khác rửa mặt xong vào phòng ngủ của Hứa Tư, Đường Thanh vẫn ôm chăn ngủ say tít, cánh tay trắng nõn nà ôm ngang tấm chăn màu lam, Trương Khác đi tới khẽ vỗ vào má cô nàng đánh thức dậy:

- Mình phải đi đây, bạn ngủ tiếp đi nhé.

Đêm qua đã đành đi, tâm tình mọi người đều đang kích động, giờ ngủ một giấc lắng dịu lại rồi, nghĩ Trương Khác đi, còn một mình mình đối diện với Hứa Tư, Đường Thanh hơi mất tự tin, thấy Hứa Tư đứng dựa ở cửa, nhàn nhả tỉnh lặng, có vẻ đẹp điên đảo chúng sinh, nghĩ tới thân thể gập ghềnh của cô, nhủ: "Mình thấy còn thương, hưởng gì tên đầu heo."

Đường Thanh nghĩ nếu vội vàng đi lúc này, Hứa Tư sẽ nghĩ mình không tha thứ, vướng mắc giữa hai người mãi mãi còn đó, lần sau liệu có dũng khí giáp mặt nữa không, lại chẳng thể lờ đi như trước kia, nên không đề xuất cùng đi với Trương Khác, kéo gối ôm vào lòng che đi nửa khuôn mặt, nũng nịu nói:

- Cái đồ đầu heo, đừng đánh thức giấc ngủ của người ta chứ, hôm qua chẳng ngủ được mấy.

Nghe Đường Thanh nói thế, Trương Khác hoàn toàn yên tâm rồi, thông báo cho Phó Tuần tới đón mình.

Trương Khác lên máy bay là ngủ luôn một lèo tới lúc hạ cánh, tỉnh lực khôi phục phần nào.

Trần Tín Sinh, Diệp Kiến Bản, Hứa Hồng Bá, Dịch Đan Thanh đáp máy bay từ Kiến Nghiệp, tới sớm hơn Trương Khác, còn đợi họ một tiếng ở sân bay, Chu Nhất Bình, Diêu Kiên cũng lái xe đến đón.

Trương Khác trước khi lên máy bay gọi cho Tạ Văn Tình, trợ lý Trương Đình nhận máy, Tạ Văn Tình không có mặt, lên máy bay bị cấm dùng di động phải tắt máy, trước mặt bao người Trương Khác chột dạ không dám gọi điện cho Tạ Văn Tình, tính thời gian lúc này Tạ Văn Tình cũng lên máy bay rồi.

Hôm nay vừa vặn là Tết Nguyên Tiêu, còn nhớ lần đầu tiên với Tạ Văn Tình cũng là vào ngày này, lòng tự nhiên nhớ da diết.

Bắc Kinh nhiệt độ hạ xuống -5 độ C, trong phòng có điều hòa, nhưng nhìn cảnh bên ngoài hoàn toàn không cảm giác được không khí đầu xuân.

Dịch Đan Thanh cầm chiếc áo khoác màu hạt dẻ trong tay, mặc chiếc áo véc nữ màu xám, áo sơ mi hồng nhạt ren hoa, eo bó gọn, nổi bật vóc dáng nóng bỏng gợi tình, dung nhan diễm lệ, phong tư rạng ngời, cô đứng đó chẳng biết khiến bao nhiêu du khách lạc lối, nhìn thấy Trương Khác, cô ung dung đi tới, cầm lấy cặp sách tay của y hết sức tự nhiên.

Dùng Dịch Đan Thanh làm trợ lý, Trương Khác chịu áp lực tâm lý tương đối lớn, ngay cả mẹ y cũng không muốn Dịch Đan Thanh quá gần gũi với y, người bên cạnh càng dễ sinh suy tưởng.

Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá không cảm thấy ngạc nhiên, bên cạnh Trương Khác đúng là cần một trợ lý năng lực xuất chúng, giao tiếp khéo léo để giúp y xử lý sự vụ thường nhật, nếu không mỗi ngày Trương Khác riêng thời gian đọc bưu kiện đã đủ mệt rồi, trừ Dịch Đan Thanh ra thực sự không nghĩ ra ai thích hợp hơn.

Trương Khác vừa mới xuống máy bay, Hứa Hồng Bá đã ném cho y một tin tức xấu:

- Công ty lâm nghiệp vừa mới nhận được trả lời của chính phủ tỉnh Giang Nam, kế hoạch trồng rừng của Tân Quang không phù hợp với quy hoạch tương quan của họ, cùng với vấn đề lâm quyền phức tạp, nên không hỗ trợ chính sách Tân Quang trồng rừng. Tân Quang nếu muốn tiếp tục kế hoạch, phải đàm phán với từng huyện thị liên quan.

Trương Khác vỗ đầu đúng là một tin tức xấu đây.

- Vì sao chính phủ tỉnh Giang Nam lại từ chối?

Diệp Kiến Bản vọt miệng hỏi, nói ra miệng mới thấy thừa, trong lòng một số kẻ không hề có cái gọi là đại cục, kẻ làm trái với lợi ích của bọn chúng đều là kẻ địch. Mặc dù công hàm chỉ nói “không hỗ trợ chính sách” nhưng đó là thái độ không hoan nghênh rõ ràng, huyện thị phía dưới chẳng dám làm trái ý cấp trên.

780. Chương 780: Nhân Tuyển Bộ Trưởng.

Trương Khác kể lại chuyện gặp hai tên họ Mã họ Điền ở Tokyo cho bọn họ nghe, đặc tội với đám tiểu nhân nắm thực quyền đúng là có chút phiền phức.

Hứa Hồng Bá khẽ thở dài:

- Cho dù tên hề như Điền Kiện đứng ra giở trò cũng gây cho công tác của Cẩm Hồ ở tỉnh Giang Nam không ít khó khăn, hắn còn khả năng được tiến cử làm phó sở trưởng .

- Loại quan viên như thế mà quan lộ lại luôn bằng phẳng.

Trần Tín Sinh cảm khái.

Trương Khác kiên quyết nói:

- Tỉnh Giang Nam thế nào cũng có quan viên đáng tin nhiệm, không thể vì chút lực cản mà làm công việc đình trệ được.

Quốc gia từ thập niên 80 tới nay đã cổ vũ trồng rừng nguyên liệu, nhưng công tác không có tiến triển, do sự quan tâm bảo vệ rừng thiên nhiên chưa đủ, đầu tư trồng rừng không đem lại lợi ích bằng chặt phá rừng tự nhiên.

Dưới bối cảnh như thế, Tân Quang lấy khoản đầu tư lớn ra trồng rừng nguyên liệu, khả năng gặp phải chướng ngại ở một số nơi, nhưng cũng được thêm nhiều tỉnh thành quan tâm, trừ tỉnh Giang Nam ra, công ty lâm nghiệp đã tiếp xúc với các tỉnh thành khác.

Hứa Hồng Bá biết Trương Khác phải tính tới sự vận hành thống nhất của cả hệ thống Cẩm Hồ, những đối thủ cạnh tranh còn tồn tại trong nước của Cẩm Hồ đang có xu thế tập trung ở Giang Nam để phản kháng, tỉnh Giang Nam thủ chung là chướng ngại Cẩm Hồ, không thể để vì chướng ngại mà bỏ qua được.

- Nghe nói ở Hong Kong cậu gặp vài việc hả?

Diệp Kiến Bàn hỏi:

Tất nhiên là hẳn biết chuyện từ chỗ Tôn Tĩnh Mông, thấy hẳn nháy mắt đều giả, Trương Khác biết hẳn chỉ muốn hỏi tình hình Hứa Tư và Đường Thanh.

- Mời mọi người tới đây chính là muốn thảo luận chuyện này.

Trương Khác tất nhiên không thỏa mãn tâm nguyện của Diệp Kiến Bàn:

- Chúng ta lên xe rồi hãy nói, không đứng đây gây cản trở giao thông nữa.

Mọi người đi ra ngoài, Trương Khác cuối cùng không nhận được gọi điện cho Tạ Văn Tĩnh:

- Chị Văn Tĩnh, chị tới Bắc Kinh chưa? Ồ, chị đang ở sân bay à? Vậy đợi tới Bắc Kinh nói chuyện nhé?

Đám Trần Tín Sinh không biết Tạ Văn Tĩnh sẽ tới Bắc Kinh, thời gian qua Tạ Văn Tĩnh một lòng tập trung vào trường quốc tế Hải Dụ, chỉ nghe báo cáo, ít khi hỏi tới chuyện cụ thể của công ty, nhưng có kế hoạch lớn, mời cô tham gia thương lượng cũng không có gì lạ.

Chỉ có Dịch Đan Thanh hồ nghi nhìn theo bóng lưng Trương Khác, cô chỉ gặp Tạ Văn Tĩnh vài lần nhưng mãi cảm phát giác quan hệ giữa hai người này không rõ ràng.

Vào trong xe, Trương Khác mới đem chuyện tai nạn xe hôm qua kể ra:

- Tin tức liên quan tới vụ tai nạn chiều ngày hôm nay báo chí Hong Kong sẽ đưa tin, đương nhiên chúng ta làm thế chỉ để gây áp lực với cha con chúng thôi ...

Dừng lại một chút gần giọng nói:

- Chúng ta còn muốn nhiều hơn.

Mọi người đi tới chỗ ở của Diệp Trần Dân trước, lần này Trương Khác gặp ông không phải chỉ giao lưu cái nhìn kinh tế vĩ mô, chủ yếu là làm sao mượn thế đoạt được tiếng nói trong tập đoàn Gia Tín, thậm chí là quyền khống chế Gia Tín, đây là kế hoạch lớn liên quan cả phương diện chính quyền nên mới cần cả Hứa Hồng Bá tham gia.

oOo

~Tòa nhà Gia Tín 36 tầng đứng sừng sững ở trung tâm Trung Hoàn - Hong Kong, đây là kiến trúc tiêu chí của tập đoàn Gia Tín, hai công ty quan trọng nhất của tập đoàn Gia Tín cũng đặt ở đây.

Thân là chủ tịch tập đoàn, Cát Minh Tín làm việc ở tầng 36, có phòng khách, phòng golf trong nhà, phòng họp, phòng nghỉ, toàn bộ tầng 36 là dùng riêng cho ông ta.

Trên chiếc bàn gỗ lim đỏ, đặt tờ tuần san Hong Kong số mới nhất, trang nhất không ngờ cho đăng hiện trường vụ tai nạn đường Vịnh Nước Nồng, tiêu đề màu đỏ, như khóc than cho thảm kịch đẫm máu :” Con trai phú hào họ Cát lái xe nguy hiểm gây chết người, ngằm tiếp xúc người nhà nạn nhân lấy tiền thoát tội”, một tiêu đề hết sức nhức mắt.

Cát Minh Tín thấy máu trong ngực nhộn nhạo, bấm chuông báo thư ký thông vào cho cố vấn cao cấp Triệu Tử Cường của phòng pháp luật tới phòng ông ta.

Triệu Tử Cường là tên luật sư hôm qua, vừa tới nơi, Cát Minh Tín ném tờ tạp chí vào tay ông ta, mặt tối sầm, lồng lộn rít lên:

- Nhất định phải cho nó đóng cửa phá sản.

Triệu Tử Cường bình tĩnh đọc báo, tuy trong bài báo chỉ đích danh Cát Ấm Quân, bắt tòa báo phải đưa tin chính xác, công khai xin lỗi rất dễ dàng, nhưng muốn nói phá sản đóng cửa thì không có khả năng, nhưng ông ta không cần, cứ kiện trước đã, có thành công không lại là chuyện khác.

Nói lửa giận của Cát Minh Tín bị tờ báo khơi lên, chẳng bằng nói những lời của Trương Khác hôm qua ở bệnh viện làm ông ta lo sợ, bài báo này chẳng phải đại biểu cho ý không định buông tay sao?

Rốt cuộc bọn chúng muốn làm cái gì, bài báo thế này mặc dù làm tập đoàn Gia Tín bị chút áp lực dư luận, nhưng không ảnh hưởng mấy tới vụ điều tra tai nạn.

Cát Minh Tín nghĩ, rốt cuộc bọn chúng muốn gì?

Rất nhanh, Cát Minh Tín đoán ra ý đồ của Trương Khác.

Việt Tú vào 4 giờ chiều cùng ngày mở cuộc họp báo công bố sẽ mua lại cổ phiếu tập đoàn Gia Tín của chủ tịch Tôn Thượng Nghĩa, thành viên BQT Cát Minh Đức.

Đồng thời tuyên bố tiếp tục mua cổ phiếu địa ốc Gia Tín và điện tử Gia Tín ở thị trường công khai và cá nhân, không hề che dấu dã tâm với điện tử Gia Tín và địa ốc Gia Tín.

- Mục đích của bọn chúng là toàn bộ tập đoàn Gia Tín.

Cát Ấm Quân đọc được tin vụ tai nạn chẳng hề có chút hoảng sợ nào, mặt hần có thêm một chiếc kính râm, vì ảnh hấn được cho đăng cỡ lớn trong bài báo, thế nhưng nghe tuyên bố công khai của Việt Tú thì dùng dùng nổi giận xông lên tới tầng 36:

- Bọn chúng đúng là không biết sống chết, dám nẩy lòng tham với tập đoàn Gia Tín, bọn chúng không sợ vỡ bụng chết sao?

Cát Minh Tín ve cằm, vào thời đỉnh thịnh điện tử Gia Tín, địa ốc Gia Tín tổng giá trị lên tới 40 tỷ, mặc dù Hong Kong đã có biện pháp ứng phó thỏa đáng với cơn bão tài chính, nhưng thị trường tài chính cũng bị sụt giảm, thêm vào thị trường tòa nhà văn phòng Hong Kong từ cuối mùa thu năm ngoái có dấu hiệu đóng băng, khiến chính thể thị trường địa ốc đi xuống, giá trị địa ốc Gia Tín thậm chí không bằng 1/3 thời kỳ đỉnh thịnh, điện tử Gia Tín cũng mất nửa giá trị.

Vì giải quyết nghiệp vụ kinh doanh khác bị cơn bão tài chính ảnh hưởng, Cát Minh Tín do dự mãi, cuối cùng giảm cổ phần ở cả hai công ty, lúc này giá trị cổ phiếu của ông ta ở hai công ty còn 4 tỷ, chiếm chừng 22%.

Nói cách khác, nếu thị trường chứng khoán không dao động, Việt Tú chỉ cần bỏ ra trên 4 tỷ là có thể nắm quyền kiểm soát 2 công ty này.

Tập đoàn Gia Tín gốc rễ là ở hai công ty này, một khi bị mất quyền khống chế ở đó, thì nó chỉ là tập đoàn rỗng ruột mà thôi.

Bị ảnh hưởng của tuần san Hong Kong, giá cổ phiếu của hai công ty đó giảm mạnh.

- Bọn chúng liệu có phải chỉ nổ súng hù dọa thôi không? Có lẽ bọn chúng không hề có ý định ra tay, hơn nữa cho dù Việt Tú muốn đạt được mục đích cũng phải bỏ ra khoản tiền cực lớn, con thấy bọn chúng chưa chắc có quyết tâm cùng sự kiên nhẫn này.

Cát Ấm Quân cổ mạnh miệng.

Lo lắng nhiều cũng vô ích, hiện giờ chỉ có thể đợi xem Việt Tú làm gì rồi mới phản kích, không thể để bọn chúng vừa ra tuyên bố đã loạn thể trận rồi.

~oOo

~Từ nhà Diệp Trấn Dân ra, Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh tới nhà Dịch Vân Phi, những người khác ở lại nhà Diệp Trấn Dân ăn cơm.

Dịch Vân Phi còn đặc biệt mời Vương Húc Sâm tới nhà, vì Vương Thái Linh và Lương Văn Giang đã xác định quan hệ yêu đương, gia trưởng trong nhà năm ngoái đã tới Hải Châu gặp mặt.

Trên đường đi, Trương Khác gọi điện cho Tạ Văn Tình, cô và trợ lý đã tới nhà Từ Học Bình, sẽ ở lại Bắc Kinh một đêm.

Tới nhà Dịch Vân Phi còn chưa tới giờ cơm, Dịch Vân Phi mời mọi người vào thư phòng nói chuyện.

- Hai đại hội nửa tháng nữa mới diễn ra, có điều kết quả mọi người đều đã nhìn thấy rồi, phó thủ tướng Triệu Tế Đông sau khi lên chấp chính chuyển cải cách Quốc vụ viện sẽ mau chóng được bắt đầu. Hiện giờ trong bộ đang bàn toán xôn xao.

Sau khi vào thư phòng, Dịch Vân Phi đi thẳng vào vấn đề.

Chuyện nghiệp vụ điện tín của bộ bưu điện tách ra sát nhập bộ công nghiệp điện tử, thành bộ thông tin gần như đã thành sự thực không thể nghịch chuyển, hiện mọi người suy đoán chỉ có một: Ai sẽ làm chủ môn nhân của bộ mới này?

Bộ trưởng bộ bưu điện Cảnh Trọng Dương mặc dù có rất nhiều khiếm khuyết, cố chấp cứng đầu, tư tưởng bảo thủ, tính khí nóng nảy, lại không hòa hợp với phó thủ tướng Triệu Tế Đông.

Nhưng đem so với Cát Kiến Đức thì Trương Khác thà chọn Cảnh Trọng Dương, vì ông ta còn có nguyên tắc, còn có tính đảng.

Các nhân tuyển khác hoặc sắp đến tuổi lui về tuyến hai như bộ trưởng bộ công nghiệp, hoặc tư lịch chưa đủ như Dịch Vân Phi, cũng có thể ở chỗ khác nhảy vào, song với tình hình hai bộ sát nhập phức tạp như thế, khả năng có người khác chen vào là không cao.

Dịch Vân Phi vừa quan sát phản ứng của Trương Khác vừa nói:

- Bộ trưởng Cảnh quyết đoạt được vị trí bộ trưởng mới này, ông ta thậm chí còn bắt đầu suy tính xem ai đảm nhận chức vụ gì, trong đó có một hạng mục quan trọng là thành lập công ty tập đoàn sản nghiệp tin tức điện tử Hoa Hạ, sát nhập cả Liên Tín, Đông Hưng, Liên Tấn dưới cờ của Hoa Hạ.

Nghe tới đây Trương Khác hít một hơi khí lạnh, tập đoàn Hoa Hạ khổng lồ này không hề có trong lịch sử từng có kia, đại khái sự tồn tại của Cẩm Hồ thúc đẩy Cảnh Trọng Dương thành lập cái hàng không mẫu hạm này.

781. Chương 781: Yêu Đương Vụng Trộm

Sau khi đến Bắc Kinh, Trương Khác bảo Phó Tuấn trực tiếp ngồi máy bay từ Bắc Kinh về Hải Châu, cả tết âm lịch đều bảo Phó Tuấn đi theo mình lang thang ở Nhật Bản, Lý Minh Du cùng hai tiểu nha đầu Tích Dung, Tích Vũ khẳng định là đầy bụng ý kiến, ngày hôm nay lại là ngày hội nguyên tiêu, không quản nói như thế nào cũng phải cho Phó Tuấn chạy về Hải Châu cùng người nhà đoàn tụ.

Trương Khác xuất hành tại Bắc Kinh, tự có nhân viên tại công ty chi nhánh ở Bắc Kinh an bài.

Tầng mây màu tím nhạt bao trùm bầu trời đêm Bắc Kinh, che lấp đi trăng sao, bầu trời đêm lại không quá tối tăm, chắc có lẽ là vì mây rất mỏng.

Từ trong nhà Dịch Vân Phi đi ra, Trương Khác bảo tài xế đưa y cùng Dịch Đan Thanh đến khách sạn. Dịch Đan Thanh nghiêng đầu nhìn Trương Khác, nhắc nhở y:

- Không cần đi gặp giám đốc Tạ hả?

Cô gơ tay nhìn chiếc đồng hồ nữ tinh xảo:

- Thời gian còn rất sớm.

- À, thiếu chút nữa quên mất việc này rồi.

Trương Khác như không có chuyện gì lấy điện thoại gọi cho Văn Tình:

- Chị cũng ở khách sạn Wangfujing hả? Vậy vừa lúc, chúng ta lập tức trở về đi, chị chờ tụi em ở quán cafe ở đại sảnh.

Lúc này Trương Khác lo lắng Dịch Đan Thanh sẽ quá thông minh, y bỏ điện thoại xuống, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, từ trong ảnh ngược của cửa sổ xe thấy trên mặt Dịch Đan Thanh có vài phần hồ nghi, ài, thực sự là đau đầu.

Trương Khác phân phó tài xế đưa y cùng với Dịch Đan Thanh về khách sạn, Văn Tình đang ở tiệm cafe ở đại sảnh khách sạn chờ họ.

Đầu mùa xuân ở Bắc Kinh, tiết xuân bên ngoài se sắt, bên trong phòng có cung ứng hệ thống sưởi hơi, nhiệt độ thường đều duy trì ngoài 20 độ. Văn Tình cũng không tính ra ngoài, ngồi ở trong quán cafe ở đại sảnh đợi Trương Khác.

Trương Đình, trợ lý của Văn Tình cũng có mặt ở đó.

- Xin chào giám đốc Tạ...

Dịch Đan Thanh nhìn bộ trang phục trên người Văn Tình, đoan trang hơn trước, lại nhiều hơn vài phần gợi cảm, có lẽ sẽ trêu chọc đám đàn ông ở quán cafe miên man bất định rồi. Cô đặt hai tay trước bụng, hạ thấp người chào:

- Sau đó xin giám đốc Tạ chỉ giáo nhiều hơn.

- Chỉ giáo chưa nói tới, cô cứ gọi tôi chị Tạ được rồi.

Văn Tình mỉm cười:

- Sau này Trương Khác còn phải nhờ cô chiếu cố nhiều hơn nữa...

Rồi chị tránh người ra, mời Dịch Đan Thanh cùng Trương Khác ngồi xuống.

Ngồi cùng một chỗ với hai mỹ nữ, tự nhiên phải tiếp nhận ánh mắt đổ kỵ cùng oán hận từ xung quanh, nhưng Trương Khác nghĩ thế nào mới có thể đuổi đi Dịch Đan Thanh, đây có lẽ chính là cái gọi là “ba hòa thượng không có nước uống”.(ý nói nhiều người thì hỏng việc)

Ngồi trong quán cafe nói chuyện một lúc, lại gặp gỡ nhóm Chu Nhất Bình, Diêu Kiên đưa Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá về khách sạn. Mọi người lại phải ngồi trong quán cafe nói chuyện tào lao.

Trương Khác cũng căn bản không có tâm tư nói chuyện chính sự gì, y thường ngày tinh lực dồi dào nhất lại mở miệng ngáp một cái. Trương Khác liền không khách khí đứng lên trực khách:

- Đêm qua ngủ không ngon, có chuyện gì có cần ngày mai mới nói không?

Lúc này Trương Khác quả thật cảm thấy rất uể oải. Mí mắt cứ nín lại, tay che miệng ngáp cầm lấy thẻ phòng mà Diêu Kiên chuẩn bị giúp y – hành lý đã sớm được nhân viên đưa vào phòng khách sạn.

Trương Khác đi về hướng thang máy, Diệp Kiến Bân ở Bắc Kinh ở chỗ khác. Mọi người cũng giải tán.

Nói đến kỳ quái, mới vừa vào phòng thì rất nhanh lại có tinh thần. Trương Khác lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Văn Tình, gọi chị qua.

- Em đúng là quý. Thấy bộ dạng của em nghĩ tưởng em thấy giường là ngủ ngay chứ.

Văn Tình ở trong điện thoại cười nói:

- Chị qua ngay.

Trương Khác để cửa phòng khép hờ. Khi cửa đẩy ra, nghe thấy Văn Tình tại cửa khẽ hét lên một tiếng. Trương Khác thò đầu qua nhìn, Văn Tình đỏ mặt đi vào. Đóng cửa phòng lại, chị dán lưng vào cửa phòng ôm ngực, trong bộ dạng đã bị sợ hãi.

- Sao thế, gặp quỷ hả? - Trương Khác kỳ quái hỏi.

- Sao lại an bài phòng của Dịch Đan Thanh và phòng của em cùng một tầng?

Văn Tình hoảng hốt bưng ngực:

- Cô ấy thấy chị đi vào.

Phòng ở khách sạn đều là nhân viên ở công ty chi nhánh Bắc Kinh an bài, khi lên lầu còn ý đặc biệt chú ý qua phòng của Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá đều ở tầng khác, không nghĩ đến nhân viên bên này lại an bài phòng của Dịch Đan Thanh và Trương Khác cùng một tầng. Trương Khác sờ sờ đầu, bất đắc dĩ nói:

- Có thể là nhân viên an bài phòng suy nghĩ nhiều quá. . . Em nhìn qua giống như người thích làm loạn với nhân viên bên mình vậy ấy?

- Sao không giống? Cô nàng đó chọc mắt người như thế, chị cũng hoài nghi rắp tâm của em, em có tâm tư trộm tình hay không đấy?

Văn Tình lườm Trương Khác.

- Sao em có lá gan này?

Trương Khác bất đắc dĩ nói. Không chỉ nói người khác không tin, ngay cả bản thân y đều rất do dự đối với chuyện giữ Dịch Đan Thanh ở bên cạnh mình.

Văn Tình lại chột dạ hỏi:

- Bị cô ấy thấy được thì làm thế nào?

- Còn có thể làm sao bây giờ, lẽ nào giết chị ấy diệt khẩu?

Trương Khác vừa mới cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi. Y đi qua kê sát cơ thể đầy đà của Văn Tình lên cửa phòng, nhìn ánh mắt hoảng loạn của chị, trông như một con mèo nhỏ vừa mới ăn vụng cá, xoa nắn cặp lông mày đầy đặn của chị, nhẹ giọng nói bên tai chị:

- Nếu như chị ấy hỏi, chị cứ nói là đến phòng em nói chuyện công việc, chị ấy có tin hay không.

Trương Khác đè đầu Văn Tình lên cửa phòng, hôn lên đôi môi mềm mại của chị, mút vào đầu lưỡi trơn mềm.

Dưới sự vuốt ve cùng hôn môi đầy kinh nghiệm của Trương Khác, người Văn Tình nóng rực lên, cũng không sợ gian tình có thể bị người ta phát hiện hay không, chị ôm lấy Trương Khác, mềm mại hôn trả, bộ ngực nảy nở dán sát lên người Trương Khác, cảm giác giữa hai chân đã rất ẩm ướt, lại bị Trương Khác lột trần như nhộng rồi đẩy ngã lên giường.

Văn Tình cũng chịu không nổi lửa tình cuộn cuộn, chị buông ra thận trọng, chủ động giúp Trương Khác cởi quần áo, tháo đai lưng, nắm cái ấy cứng rắn dẫn vào địa phương ẩm ướt giữa hai chân mình, còn thiếu một chút mới đi vào, hạ thân kích thích làm phải ưỡn người tới nghênh tiếp, làm cho hai người dính chặt lại với nhau.

Mặc dù biết cửa phòng cách âm rất tốt, hơn nữa sát vách chắc là phòng khách, nhưng nghĩ đến Dịch Đan Thanh cũng có khả năng đang ở trong phòng khách, Văn Tình vẫn che miệng không cho tiếng rên phát ra. Chắc có lẽ do gian tình bị phát hiện, hưởng thụ lên thỏa thích không có nửa điểm cản trở, đồ mô hôi nhễ nhại, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng không nổi, phải kêu to lên.

Sau khi thỏa thích hưởng thụ qua, Văn Tình mới nằm ở trên ngực Trương Khác hỏi:

- Hứa Tư cùng Đường Thanh gặp mặt rồi hả?

- Chị nhin cho đến bây giờ mới hỏi sao?

Trương Khác dụi tay lên mũi Văn Tình, nhìn khuôn mặt đỏ ửng mà xinh đẹp của chị, cười nói:

- May mà không có nghiêm trọng đến mức cầm dao chém, em cũng sợ đến toát mồ hôi. Sáng sớm nay trước khi đi, Đường Thanh còn ngủ ở trong phòng của Hứa Tư. Hôm nay Hứa Duy, Giang Đại Nhi về Hong Kong, Đường Thanh gặp được họ, còn cùng đến nhà Tôn tiên sinh thăm Tôn Tình Mông. Em về khách sạn trước, mới điện thoại cho Đường Thanh, trước hoàng hôn cô ấy mới về trường học.

- Giờ thì em đắc ý rồi chứ? Không ngờ em còn đang cười đắc ý!

Văn Tình với tay qua làm bằng khoe miệng Trương Khác đang nhếch lên.

782. Chương 782: Không Ngại Chột Dạ

- Em đâu có đắc ý?

Trương Khác ra chiều vô tội nói.

- Việc của tập đoàn Gia Tín em dự định xử lý như thế nào? - Văn Tình hỏi.

- Cũng nên nói một chút chính sự rồi.

Trương Khác lặng lẽ cười, người hơi chìm xuống, ngón tay vờ đầu vú của Văn Tình, vừa mới từng có cao trào, đầu vú vẫn còn đỏ tươi, y gấp tay khế bắn hai cái, chỉ khi bị tay Văn Tình ấn lại mới nói chính sự:

- Trước tiên không nói việc đối phó tập đoàn Gia Tín.

Trương Khác liền nói cho Văn Tình hay tin tức mới nhất nghe được ở trong nhà Dịch Vân Phi:

- Nếu là thành lập tập đoàn sản nghiệp điện tử thông tin, đối thủ cạnh tranh mà tương lai Cẩm Hồ phải đối mặt sẽ càng nhiều hơn, em muốn muốn lợi dụng công ty chi nhánh ở hải ngoại tiến hành giao xoa trì cổ (đan xen nắm giữ cổ phần của nhau) đối với các xí nghiệp quốc nội, lợi dụng kế hoạch này hạ thấp cổ phần các xí nghiệp dưới cờ của Cẩm Hồ đến trình độ nhất định, như vậy nhìn qua mới sẽ không quá chói mắt. . .

- Vậy còn không phải là theo ý thích của em rồi.

Văn Tình dựa người vào lòng Trương Khác, lợi dụng các công ty đầu tư hải ngoại thực hiện kế hoạch giao xoa trì cổ, đơn giản là làm cho quan hệ cổ phần càng trở nên phức tạp, càng bí mật, còn có một chỗ tốt chính là khi thuế thu cùng hưởng thụ chính sách ưu đãi khác sẽ giành được địa vị ngang nhau với các công ty liên doanh khác.

Cho dù đến 10 năm sau đó, địa vị của các xí nghiệp dân doanh tại quốc nội cùng các chính sách hưởng thụ được lạc hậu hơn nhiều so với các công ty liên doanh và đầu tư bên ngoài, rất nhiều xí nghiệp dân doanh bắt đầu dĩ mặc vào cái vỏ công ty liên doanh.

- Về phần làm sao đi đối phó tập đoàn Gia Tín, em suy nghĩ vận dụng tài chính trong tài khoản hải ngoại, then chốt vẫn là phải dựa thế mà làm, giành được địa ốc Gia Tín, quyền tiếng nói của điện tử Gia Tín...

Nghe xong chỉ chốc lát, Văn Tình lại bắt đầu ngáp rồi, chị nằm lên ngực Trương Khác, nhẹ giọng nói:

- Muốn ở bên cạnh em ngủ một giấc, việc ngày mai cứ để ngày mai nói đi.

Buổi sáng nhà hàng cơm Tây dùng bữa sáng, Văn Tình cùng Trương Khác còn cố ý dậy sớm, tách nhau ra mới vào.

- Chị Tạ, chào buổi sáng.

Địch Đan Thanh đã ngồi trong đại sảnh dùng bữa sáng rồi.

Tạ Văn Tình cũng không phải là tiểu cô nương vừa mới học được làm chuyện xấu, cũng chỉ khi đêm hôm qua bị Địch Đan chạm phải mới có chút chột dạ, lúc này thấy được Địch Đan Thanh thanh thoi chào hỏi với mình, chị cũng ngọt ngào cười đáp trả.

Nói thật chứ, bất đồng với một số cô gái sợ sệt, Văn Tình biết việc cùng Trương Khác sau khi bị Địch Đan Thanh biết thì không cần phải ngại ngùng ở trước mặt Địch Đan Thanh nữa, che giấu cái gì, trái lại đối với Địch Đan Thanh có một loại cảm giác rất thân thiết. Văn Tình cầm lấy thực đơn chọn món ăn, rồi đi qua ngồi vào bên cạnh Địch Đan Thanh, hỏi:

- Hôm qua ngủ ngon chứ?

- Em ngủ ngon lắm, ngày hôm qua chị Tạ ngủ thế nào, em muốn trách khách sạn đây, sao giường lại để sát vào tường thế chứ! - Địch Đan Thanh cười nói.

- A. . .

Văn Tình mặt đỏ lên, đêm hôm qua bắt đầu còn chú ý, sau đó thì thả cửa, cũng không chú ý tới đầu giường va chạm vào tường, thấy được Địch Đan Thanh hếch môi ra phía cửa, Văn Tình quay đầu lại nhìn qua, Trương Khác đang ôm về mặt vô tội đi vào. Mặt Văn Tình lại càng đỏ hơn, ăn qua loa vài miếng cho xong bữa rồi gọi trợ lý Trương Đình, trực tiếp đi đón Chỉ Đồng ngồi máy bay về Hải Châu, cũng chưa nói một tiếng với Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá.

****

Trước buổi trưa Văn Tình đón Chỉ Đồng ngồi máy bay về Hải Châu, buổi trưa Trương Khác đến nhà Từ Học Bình ăn cơm, như vậy hai người đan xen nhau, không cần gặp mặt tại nhà Từ Học Bình. Trương Khác còn cố ý gọi cả Địch Đan Thanh, giới thiệu Địch Đan Thanh cho vợ chồng Từ Học Bình, Chu Thục Huệ làm quen.

- Văn Tình vừa mới đưa Chỉ Đồng ngồi máy bay về Hải Châu rồi, lúc này còn chưa tới Hải Châu đâu, nếu như cháu qua đây sớm hơn là có thể gặp Chỉ Đồng rồi. Chỉ Đồng luôn oán giận nhiều ngày rồi chưa thấy cháu đấy.

Chu Thục Huệ châm trà cho họ, rồi nói chuyện với Trương Khác.

- Gần đây cũng muốn bớt chút thời gian về Hải Châu một chuyến, đến lúc đó là có thể thấy được Chỉ Đồng rồi. - Trương Khác nói.

- Tiểu Địch này, cháu không biết được đâu, lúc trước may có Tiểu Khác mới cướp lại được cái mạng nhỏ của Chỉ Đồng dưới bánh xe, ba nó thì không có vận tốt như vậy.

Chu Thục Huệ cũng ngồi xuống, nâng chung trà lên nói chuyện với Địch Đan Thanh:

- Cũng thiệt thòi ẹ Chỉ Đồng, kiếm nhiều tiền làm gì, đi bước nữa cũng không dễ dàng rồi.

Địch Đan Thanh mỉm cười nghe Chu Thục Huệ nói, trong lòng tính toán tài sản trên danh nghĩa cá nhân của Tạ Văn Tình có thể nói là nữ nhân giàu có nhất Trung Quốc, địa vị cùng tài sản hiện tại như của Tạ Văn Tình, đi bước nữa quả thật không dễ dàng, căn bản không cần đi bước nữa, chính là không rõ lắm khi nào thì Trương Khác đã đắc thủ được một quả phụ xinh đẹp lại có phong tình như vậy.

Địch Đan Thanh nghe Chu Thục Huệ nói đến chuyện cũ năm đó, nghĩ thầm nếu ai tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông đó nhìn thứ mình thương yêu nhất sắp bị hủy diệt đi lại được cứu thoát, trái tim cũng sẽ dễ dàng bị chiếm đóng thôi. Lại nghĩ tới nha đầu gốc Vẹ Lan kia, không ngờ còn có tâm tư làm con thiêu thân.

- Sắp đến trưa rồi mà còn ở đây lải nhải. Tiểu Khác cùng khách còn chờ ăn cơm trưa đấy.

Từ Học Bình nói:

- Tiểu Khác dẫn khách qua đây cũng không phải để nghe những lời này đâu.

- Được được được, tôi không làm lỡ chính sự của mọi người nữa...

Chu Thục Huệ tay chống thắt lưng đứng lên đi vào phòng bếp cùng bảo mẫu chuẩn bị cơm trưa.

Địch Đan Thanh nghe hai vợ chồng Từ Học Bình gọi Trương Khác bằng giọng điệu thân mật, nghĩ thầm họ cũng phải hòa hợp thành người một nhà rồi, không biết vợ chồng Từ Học Bình biết tình yêu cấm kỵ giữa Tạ Văn Tình cùng Trương Khác thì sẽ nói cái gì.

- Tiểu Khác bên người cần phải có một người cẩn thận tỉ mỉ, có năng lực chiều cổ.

Từ Học Bình sớm biết sự tích của Địch Đan Thanh, có thể nói là quan trường dị dạng đã đề ị lực đặc biệt của Địch Đan Thanh, cũng không có thành kiến đối với cô. Ông mời cô cùng đến thư phòng ngồi:

- Các lĩnh vực liên quan của Cẩm Hồ có phần rộng khắp, muốn làm tốt công tác này, vẫn là có một số trắc trở.

- Hy vọng có thể thích ứng, không bị Khác thiếu gia sa thải mới tốt.

Địch Đan Thanh cười nói, cô tràn ngập kính ý đối với Từ Học Bình, không chỉ sự quật khởi của Cẩm Hồ trên trình độ nhất định đã mượn danh vọng của Từ Học Bình, chủ yếu vẫn là trong lúc Từ Học Bình nhậm chức tại Đông Hải quả thật đã làm rất nhiều chuyện cho Đông Hải.

Đối với với rất nhiều người mà nói, 62-63 tuổi vẫn chưa phải là một cái tuổi già, Từ Học Bình cuối đời còn chịu tang con, tóc mai hoa râu, thần sắc mệt mỏi, trông có vẻ đặc biệt là già nua.

783. Chương 783: Tới Gặp Từ Học Bình

- Ha ha.

Từ Học Bình mỉm cười:

- Tiểu Khác vẫn rất có khả năng nhìn người, nghe nói cô muốn học bằng thạc sĩ quản lý công thương của ĐH Đông Hải, chắc hẳn đối với kinh tế cũng có cái nhìn của mình, đợi lát nữa còn phải nghe ý kiến của cô nhiều hơn.

Thấy được bộ dáng già nua tiều tụy lại mệt mỏi của Từ Học Bình, Trương Khác nghĩ thầm có thể triệt để lui xuống là một lựa chọn rất tốt. Cuối mùa thu năm ngoái trên hội nghị Bắc Kinh, Từ Học Bình vẫn duy trì địa vị Đảng nội tại Ủy viên TW, mà không triệt để lui tuyến hai như một số người suy đoán. Thậm chí lấy thân phận phó tổ trưởng lãnh đạo tổ thanh tra kinh tế của Quốc vụ viện tiến hành thanh tra đối với xí nghiệp trung ương các tỉnh thị.

Lần này Trương Khác tới gặp Từ Học Bình, chủ yếu là mỗi lần y qua Bắc Kinh đều phải tận khả năng bớt thời gian đến thăm vợ chồng Từ Học Bình. Mặt khác là muốn thảo luận cùng Từ Học Bình về tình hình kinh tế Châu Á sẽ trong thời gian nửa năm thứ hai chuyển biến xấu. Không chỉ có phía Hong Kong, quốc nội còn phải vì thế làm chút chuẩn bị.

- Các xí nghiệp trung ương ở tỉnh Quảng Đông trước mắt tra ra 22 tỷ nợ chết. Cái này chỉ là lập tức điều tra ra, khả năng mắc nợ cuối cùng khả năng vượt quá 30 tỷ.

Từ Học Bình lấy ra từ trong giá sách mấy phần tư liệu đặt lên bàn học, giọng ông trầm thấp, đau lòng nói:

- Của tỉnh Giang Nam trước mắt điều tra ra là gần 10 tỷ, bằng tổng thu nhập tài chính trong hai năm của Giang Nam. Chữ số cuối cùng khả năng càng kinh khủng hơn. Đây chỉ là một góc tảng băng lộ ra khỏi mặt nước, tảng băng dưới biển tới cùng khổng lồ thế nào, vẫn chưa biết được. 30 tỉnh tỉnh thị khu tự trị, toàn bộ mắc nợ lớn thế nào, 200 tỷ hay 400 tỷ hay lớn hơn nữa? Trước đó ai cũng không chú ý tới sẽ có khoản nợ như vậy. Then chốt là khoản nợ phải lấp vào thế nào? Nếu muốn tài chính trung ương phụ vào, cũng rất khả năng kéo sụp đổ cả tài chính trung ương...

- Dự trữ ngoại hối có vẻ như rất nhiều, nhưng trung ương thật muốn lấp vào lỗ thủng này, thì phải tiêu hao số lượng lớn dự trữ ngoại hối. Mà chưa hẳn sẽ có hiệu quả. Tôi thấy trung ương nên hạ quyết tâm, để cho các tỉnh thị tự động giải quyết. Nếu vẫn không được... Các xí nghiệp trung ương đều là dựa theo chế độ của

công ty đương đại thành lập. Nếu còn không được, cứ dựa theo chế độ công ty đương đại thực thi phá sản; cục diện rối rắm không nên đều tập trung đến trung ương.

- Bài văn chương của Diệp Trần Dân tôi đã xem qua. Hiện tại hẳn lực ảnh hưởng của hẳn tại quốc nội lớn như vậy. Ý kiến của hẳn rất được coi trọng. Quốc vụ viện đã bắt đầu cảnh giác cơn khủng hoảng tài chính Châu Á sẽ ngóc đầu trở lại. Mặt khác, Diệp Trần Dân vẫn kiêm nhiệm chức vụ phó chủ nhiệm của văn phòng liên lạc của đặc khu hành chính Hong Kong. Điều này nói rõ TW vẫn luôn bảo trì cảnh giác đối với cơn khủng hoảng tài chính Châu Á trở lại.

Từ Học Bình nói:

- Trung ương quả thật cũng muốn nắm chặt ngân quỹ. . . Mặt khác, nền kinh tế trước mắt đi xuống đã thành kết cục đã định. Nhưng phải bảo trì ổn định phát triển, thì yêu cầu TW đưa ra càng nhiều biện pháp càng có hiệu quả hơn nữa.

Sau đó khủng hoảng tài chính Châu Á, Triệu Tể Đông đề xuất rất nhiều phương án kích thích kinh tế. Trong đó một hạng mục chính là có thể đem ngành bất động sản trở thành sản nghiệp trụ cột để phát triển. Loại biện pháp này sau khi Triệu Tể Đông lên đài sẽ nhanh chóng phổ biến. Thời gian còn lại cũng sẽ không nhiều lắm.

- Việc này có lẽ cháu nghĩ cũng sẽ đau đầu chứ gì.

Từ Học Bình cười nói:

- Trước tiên đặt đề tài này qua một bên đi, phát triển của Cẩm Hồ lúc này thế nào rồi?

- Tất cả còn như ý, nhưng cũng không phải đặc biệt như ý. Cháu tin tưởng không lâu sau khi thành lập bộ sản nghiệp thông tin, nguyên nội hạo của Bộ Bưu điện cùng bộ công nghiệp điện tử sẽ biến mất, và trở thành bộ môn thực quyền mạnh mẽ. Các tập đoàn công ty sản nghiệp điện tử thông tin Hoa Hạ cũng sẽ vượt trội hơn các xí nghiệp điện tử khác tại quốc nội, Cẩm Hồ cũng phải phủ phục dưới gối của họ.

- Cháu cũng không phải người bi quan như thế.

Từ Học Bình vừa cười vừa nói:

- Cháu là từ chỗ Dịch Vân Phi biết được tin tức sẽ thành lập tập đoàn sản nghiệp điện tử thông tin Hoa Hạ? Việc này đầu tiên phải Bộ Bưu điện cùng Bộ công nghiệp điện tử xác nhập mới có thể thực hiện được. Nhưng một khi xác nhập, quy mô mà tập đoàn sản nghiệp điện tử thông tin Hoa Hạ sở hữu sẽ tương đối kinh người, Cẩm Hồ có thể tại quốc nội cũng sẽ gặp phải chút cản trở. Dịch Vân Phi có một số việc không thể nói hết với cháu, để tôi nói cũng không sao. Khả năng rất lớn là Cảnh Trùng Dương chấp chương Bộ sản nghiệp thông tin, gần đây hẳn cùng Cát Kiến Đức liên hệ hơi mật thiết. Nếu thật sự thành lập tập đoàn sản nghiệp điện tử thông tin Hoa Hạ, có thể sẽ đề cử dùng Cát Kiến Đức. . .

- Nếu như vậy, đó chính là tổ hợp bất lợi nhất đối với Cẩm Hồ rồi.

Trương Khác ngờ tới hơn phân nửa trong tương lai Cát Kiến Đức sẽ chiếm địa vị cao trong Bộ sản nghiệp thông tin, Cảnh Trùng Dương muốn như nguyện dĩ thường leo lên bảo tọa bộ trưởng Bộ sản nghiệp thông tin, đích xác yêu cầu cùng một số nhân vật thực quyền đạt thành ăn ý ở mức độ nào đó mới được. Đây đích thật là vấn đề rất đau đầu. Y chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói:

- Bình tới tướng ngăn, nước lên đập chặn, đơn giản như vậy.

Ăn xong cơm trưa từ trong nhà Từ Học Bình đi ra, ngồi trên xe, Dịch Đan Thanh ngẩng nhìn bên mặt đường viên rờ ràng của Trương Khác, một gương mặt trẻ tuổi như thế, giữa đôi lông mày nhăn như vách núi thẳng đứng.

Từ ngày hôm qua thấy Diệp Trần Dân cho tới hôm nay thấy Từ Học Bình, thảo luận đều là việc trên kinh tế vĩ mô. Dịch Đan Thanh cũng rất dễ nghĩ đến tình hình Tạ Văn Tình dưới thân Trương Khác hầu hạ.

Dưới tâm tình chảy xuôi, cô còn nghĩ đến cảnh kinh hoảng ở trên đảo Ôn Hồ tại núi Thiên Vân năm trước bị Trương Khác thấy thân trần truồng, đều là tâm tình mấy năm nay chưa bao giờ từng có.

Địch Đan Thanh khẽ lắc đầu, muốn đuổi những ý nghĩ này ra khỏi đầu. Là một trợ lý hợp cách, là không nên tìm tòi bí mật trên sinh hoạt cá nhân của ông chủ. Cô có thể nhẫn nại ung dung đâm thủng bí mật ở trong lòng Tạ Văn Tình, nhưng ở trước mặt Trương Khác cũng không dám quá làm càn.

- Chị đang suy nghĩ cái gì đấy? - Trương Khác thấy được Địch Đan Thanh đang khẽ lắc đầu.
- Không nghĩ cái gì hết.

Địch Đan Thanh tránh khỏi ánh mắt của Trương Khác:

- Chỉ là cảm thấy lý giải đối với Cẩm Hồ còn chưa đủ. . .
- Phải không?

Trương Khác hỏi, còn muốn trò chuyện thêm vài câu thì xe đã tới công ty chi nhánh tại Bắc Kinh.

Nằm ở đường Hải Điện Trung, công ty chi nhánh Bắc Kinh sẽ tổ chức hội ký giả, Trần Tín Sinh sẽ ở trên hội ký giả công bố tin tức ĐTDD mới của Ái Đạt cùng với thời gian đưa ra thị trường.

784. Chương 784: Sách Lược Đưa Vào

Lần này chiếc ĐTDD mới công bố là sản phẩm nâng cấp của hai chiếc I08, I09. Một khi đưa ra thị trường mẫu mã I8, I9 sắp ngưng để tiêu thụ, nguyên kế hoạch sẽ không tạo ra động tĩnh gì lớn.

Vừa lúc Trần Tín Sinh tại Bắc Kinh, để hẳn đứng ra tuyên bố tin tức ở trên hội ký giả. Hiện nay chủng loại ĐTDD đơn nhất của quốc nội, chủ yếu là công năng đơn nhất tạo thành. Trương Khác thà rằng đưa ra bản nâng cấp của I9 để duy trì hình tượng ĐTDD cao đoan của nó, cũng không muốn thoảng cái đưa ra ra nhiều mẫu mã ĐTDD mới, rất nhiều khi còn phải nhìn phản ứng của đối thủ cạnh tranh.

Cao ốc độc lập hình buồm nằm trên đường Hải Điện Trung đặc biệt bắt mắt. Tài xế lái xe chạy thẳng đến bãi đỗ xe mà công nhân chuyển dừng. Trương Khác cùng Địch Đan Thanh vòng đại sảnh, thấy tổng giám đốc công ty phía nam của Liên Tín Chu Hưng Đông đang đi ở phía trước, đi sóng vai cùng hẳn còn có một thanh niên ngoài 30.

Chu Hưng Đông quay đầu lại thấy được Trương Khác, Địch Đan Thanh từ phía sau đi tới, hẳn hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh lại quay đầu lại, cúi đầu nhỏ giọng nói với thanh niên bên cạnh, rồi một mình xoay người đi ra ngoài.

- Chắc không phải hẳn thấy chúng ta mới đi chứ?

Địch Đan Thanh kinh ngạc hỏi, bởi vì việc Hiệp hội thúc đẩy kỹ thuật ĐTDD số cô cùng Chu Hưng Đông từng gặp mặt hai lần, khi mới gặp hẳn còn rất thân thiện với mình. Vừa nghe là mình đại biểu Cẩm Hồ dự họp, hẳn lập tức tránh xa. Xem ra Cẩm Hồ quả thật đã tạo thành bóng ma rất lớn với hẳn.

- Ha ha, thành tựu sáng khoái nhất của đời người không phải để kẻ địch thấy được mình thì tránh xa sau?

Trương Khác nở nụ cười:

- Không nghĩ tới hẳn cũng tại Bắc Kinh, có lẽ là qua đây xem chúng ta ở trên hội ký giả sẽ công bố cái gì mới. Đáng tiếc, cho dù hẳn tới cũng sẽ thất vọng. Sách lược hiện nay của Cẩm Hồ tiếp cận sản phẩm mới của các đối thủ cạnh tranh như Motorola, Ericsson, SamSung, sao nào có chịu ảnh hưởng của Liên Tín, Liên Tấn cùng với Đông Hưng chứ?

Ngồi thang máy lên tầng trên cùng, nơi đó có phòng làm việc độc lập của Trương Khác, mặc dù y không thường đến Bắc Kinh, nhưng công ty chi nhánh bên này vẫn chuẩn bị cho y.

Trương Khác cùng Địch Đan Thanh vào phòng làm việc, Hứa Hồng Bá cùng Diệp Kiến Bân đã sớm chờ y ở đây. Diệp Kiến Bân liếc mắt thấy Địch Đan Thanh, lại nghiêng đầu cười nói với Trương Khác:

- Chú nhóc không sợ bị người khác ghét ghét hả? đi đâu cũng dẫn theo tiểu mỹ nhân bên cạnh.
- Ai có thể so với Diệp đại thiếu gia, trong nhà có một thê thê có thể làm cho Diệp đại thiếu gia giả mạo chính nhân quân tử chứ? - Dịch Đan Thanh cười nói.

Trương Khác ngả tay cười cười với Diệp Kiến Bân:

- Ước ao cũng ước ao không được, nếu không tôi để Đan Thanh tới làm trợ lý cho anh, xem lần này chị Đinh có phản ứng gì hay không?

Diệp Kiến Bân cầm lấy ly trà bên cạnh làm bộ muốn ném Trương Khác, hẳn không phải là ước ao Dịch Đan Thanh, mà là ước ao Đường Thanh cùng Hứa Tư gặp mặt tại Hong Kong mà không ngờ không cầm dao hay sẵn tay áo gì.

Hứa Hồng Bá neho mắt quan sát Dịch Đan Thanh, ánh mắt đó như có thể thấu vào lòng người, có cảm giác như bị nhìn thấu. Dịch Đan Thanh cũng chột dạ tránh khỏi ánh mắt của Hứa Hồng Bá, chỉ nói:

- Để tôi thêm trà cho thầy Hứa và Diệp đại thiếu gia.

Một lát sau Trần Tín Sinh mới đi lên, Trương Khác thuận miệng hỏi:

- Tình huống của hội ký giả tốt chứ?

Cũng không đợi Trần Tín Sinh trả lời, y liền mời Trương Khác cùng nhau ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, y không quá quan tâm đến việc công bố ĐTĐĐ mới loại hình cải tiến trên hội ký giả, liền nói thẳng vào chính đề:

- Tà gia cùng điện tử Gia Tín liên hợp tại Kim Sơn chuẩn bị cơ sở sản xuất công nghiệp điện tử, chuyện này vốn không đáng để suy nghĩ, nhưng nhìn xu thế hai tháng này, quan hệ giữa họ và SamSung càng lúc càng thân mật, hơn nữa chúng ta cũng biết, SamSung sẽ trong năm gần đây di chuyển toàn bộ cơ sở sản xuất của họ trên toàn cầu đến quốc nội, nếu như mặc cho thế cục phát triển tiếp tục như thế, SamSung có thể sẽ lựa chọn Kim Sơn làm nơi di chuyển chính của họ. Ngày hôm qua tôi còn nghe được một tin tức không tính rất tốt, chính là sau khi Bộ Bưu điện, Bộ công nghiệp điện tử trùng tổ, Cảnh Trùng Dương có thể sẽ tích cực thúc đẩy các xí nghiệp điện tử tương ứng của Bộ uỷ trùng tổ, quy mô sẽ tương đối khổng lồ. Nhìn vào trước mắt, trong kế hoạch của Cảnh Trùng Dương khẳng định sẽ liên hệ chặt chẽ ba xí nghiệp Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng, khả năng chinh hợp thành một xí nghiệp điện tử quốc hữu siêu đại hình cấp Phó bộ thậm chí cấp Chính bộ.

- Xem ra quả thật không tính tin tức rất tốt.

Trần Tín Sinh lắc đầu cười:

- Năm ngoái Cẩm Hồ sở dĩ có thể thành công triển khai mấy hạng mục, có thể nói là đấu tranh ở giữa cái khe Bộ Bưu điện cùng Bộ công nghiệp điện tử, Liên Tín cùng Liên Tấn, Đông Hưng. Sau khi trùng tổ, dưới thủ đoạn của Cảnh Trùng Dương, chỉ sợ mâu thuẫn giữa hai ngành viễn thông cùng liên thông (China Un) sẽ tạm thời bị che đậy, muốn Bộ sản nghiệp thông tin trong tương lai trên chính sách làm ra nhượng bộ thì gần như không có khả năng.

- Phải suy nghĩ lâu dài, nhưng không thể bởi vì suy nghĩ quá nhiều liền bó tay bó chân, kế hoạch doanh lâm của Tân Quang tại Đông Nam bị trở ngại. Tôi đang suy nghĩ, phân viên đầu tiên của Vườn Sồi có nên thiết lập trước tại Kim Sơn hay không? - Trương Khác nói.

- Sách lược đưa vào tốt, không chỉ giành được quyền ngôn ngữ tại điện tử Gia Tín, địa ốc Gia Tín để gián tiếp ảnh hưởng đến sự phát triển của cơ sở sản xuất công nghiệp điện tử tại TP.Kim Sơn.

Hứa Hồng Bá gật đầu nói:

- Lựa chọn phân viên đầu tiên của Vườn Sồi tại Kim Sơn cũng phải đưa vào, chí ít không thể để TP. Kim Sơn, tỉnh Giang Nam vững chắc chĩa vào Cẩm Hồ.

- Tiến vào Kim Sơn vẫn chậm một chút:

Trương Khác nói:

- Chu Cẩn Du là địch thủ lớn của chúng ta, cô ta cũng đảm nhiệm bí thư Thành ủy tại Kim Sơn rồi, chúng ta tiến vào Kim Sơn chịu kiểm chế là tất nhiên. May mà trước tiên chỉ thiết lập một cơ cấu nghiên cứu & phát triển, độ khó sẽ nhỏ hơn... Về phần làm sao giành được quyền ngôn ngữ tại điện tử Gia Tín, địa ốc Gia Tín, chúng ta có thể trước tiên phô trương thanh thế, vận dụng bộ phận tài chính của Việt Tú, điện tử Ái Đạt để tăng cổ phiếu khống chế của hai công ty này. Tài chính trong tài khoản hải ngoại cũng phải vận dụng, tạo thành giả tượng chúng ta liều lĩnh muốn tranh đoạt quyền khống chế cho cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân thấy. Buộc họ phải tăng cổ phiếu khống chế trước chúng ta, làm tiêu hao lượng tiền mặt của tập đoàn Gia Tín, sau đó lại yên lặng đợi thể cục biến hóa.

Lúc này cổ phiếu Hồng Kông đang trong thời kỳ tăng giá, yên lặng đợi thể cục biến hóa, không phải nói tình thế sẽ trở nên càng tốt hơn sao. Mà là sau khi số liệu kinh tế của quý đầu tiên đưa ra, mọi người sẽ đột nhiên phát giác mức độ tổn hại của khủng hoảng tài chính Châu Á đối với nền kinh tế thực thể.

Chứng khoán, tài chính sẽ lần thứ hai chuyển biến xấu, khiến cho tập đoàn Gia Tín khi trên địa vị cao tăng mạnh cổ phiếu khống chế của địa ốc Gia Tín, điện tử Gia Tín để bảo đảm quyền khống chế hai công ty này vào trong tay họ.

Một khi thể cục chuyển biến xấu mà lượng tiền mặt của tập đoàn Gia Tín khô kiệt, tập đoàn Gia Tín sẽ bị vây trong hoàn cảnh càng nguy hiểm hơn – Trương Khác chính là muốn dụ cho họ đi lên con đường càng nguy hiểm hơn, mới có nhiều hơn phương thức áp chế, tiến công họ.

785. Chương 785: Chủ Nhiệm Lớp Không Tưởng

Trương Khác còn đang ở lại Bắc Kinh một ngày, mãi đến ngày 13 tháng 2, ngày cuối cùng đăng ký học kỳ mới của đại học Đông Hải mới cùng Dịch Đan Thanh rời khỏi Bắc Kinh, vội vàng chạy về Kiến Nghiệp.

Chạy về Kiến Nghiệp, Trương Khác không nán lại các chỗ khác, mà trước hết chạy về Học viện Thương mại Quốc tế tiến hành hành đăng ký thủ tục. Học kỳ này không cần nộp học phí gì hết, đến văn phòng khóa nói một tiếng coi như là báo danh đăng ký rồi.

Đẩy cửa vào văn phòng, ngoại trừ các sinh viên cuối cùng đến báo danh, chỉ có Tịch Nhược Lâm cùng hai trợ lý chủ nhiệm khác, không thấy bóng Ngụy Đông Cường đâu. Trương Khác vẫy vẫy tay với Tịch Nhược Lâm, để cho cô thấy được mình đã đến trường học, sau đó đi ra ngoài.

- Bây.

Tịch Nhược Lâm gọi Trương Khác, bảo y ở cửa đợi mình một chút.

Tịch Nhược Lâm giao cuốn sổ báo danh cho Vạn Khiếu, một trợ lý chủ nhiệm khác ở đối diện, rồi đi tới chỗ Trương Khác, cùng Trương Khác vừa xuống cầu thang vừa nói:

- Cậu có biết không, từ học kỳ này Ngụy Đông Cường sẽ không còn đảm nhiệm chủ nhiệm khóa 97 của Học viện Thương mại Quốc tế nữa rồi...

Đối với việc này, Trương Khác chỉ thốt thốt một tiếng chứ không có lời gì muốn nói, y nghiêng đầu nhìn Tịch Nhược Lâm:

- Phải không, tôi nghe cô nói là hấn rời khỏi ĐH Đông Hải rồi mà?

- Anh ta không đi, bị điều đến công ty hậu cần làm cán sự rồi, còn tưởng rằng cậu biết chứ.

Nghe Tịch Nhược Lâm nói Ngụy Đông Cường bị điều đến công ty hậu cần rồi, Trương Khác cười cười, trong lòng nghĩ, cái này cuối cùng cũng mất không thấy thì thanh tịnh rồi. Trương Khác lại hỏi Tịch Nhược Lâm:

- Vậy trong viện phái ai làm chủ nhiệm lớp của chúng ta?

- Gọi cậu lại là bởi vì chủ nhiệm Thôi mới tới phân phó, nói là thấy cậu thì dẫn cậu đến KTX cô ấy...

- Đến lúc này rồi.

Trương Khác gõ đồng hồ trên cổ tay:

- Tôi cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc đã hẹn cùng nhau ăn cơm, cô theo tôi ăn cơm trước đi, chủ nhiệm lớp thì lúc nào chả thấy!

Trương Khác chỉ nghĩ tưởng an vô sự tại trường học, thoải mái trải qua 4 năm thì vạn sự đại cát rồi, y không thích ngày đầu tiên về Kiến Nghiệp còn bị chủ nhiệm lớp mới tới răn dạy.

Đi xuống lầu thấy viện trưởng Học viện Thương mại Quốc tế Thôi Quốc Hằng đứng ở cửa KTX, đang nói chuyện với một cô gái mặc áo gió màu vàng. Trương Khác cũng không chào hỏi với Thôi Quốc Hằng, muốn đi chen qua hai người họ. Tịch Nhược Lâm thấy Thôi Quốc Hằng thì rất thành thật chào hỏi:

- Viện trưởng Thôi...

Lúc này Thôi Quốc Hằng mới thấy Trương Khác cùng Tịch Nhược Lâm, hần gọi Trương Khác lại:

- Trương Khác, tôi đang tìm em có việc, đây là cô Thôi, chủ nhiệm lớp mới khóa 97 của các em.

Trương Khác vừa muốn liếc mắt nhìn cô gái đang nói chuyện với Thôi Quốc Hằng, nghe được Thôi Quốc Hằng gọi y lại, trong lòng cả kinh, quay đầu thấy được chủ nhiệm lớp mới, mắt y cũng choáng váng. . .

- Cô Thôi, lại đây...đây là một trong những sinh viên đặc biệt của khóa 97 mà tôi vừa mới nói với cô. Để tôi giới thiệu ọi người.

Thôi Quốc Hằng có phần tha thiết kéo vai Trương Khác giúp y giới thiệu:

- Không cần đâu viện trưởng Thôi, tôi cùng Trương Khác cũng không lần đầu tiên gặp mặt. . .

Thôi Úc Mạn cười khanh khách nói, tuy nói khoe miệng cười, nhưng ánh mắt lại bất thiện.

Trương Khác thật sự trợn tròn mắt, vai bị nghiêng đi mà cũng quên xoay lại, y chỉ vào Thôi Úc Mạn, lắp bắp nói:

- Cô...cô...sao có thể là cô?

- Sao lại không phải là tôi?

Thôi Úc Mạn tay chống thắt lưng, ánh mắt sáng sủa mà sắc bén nhìn Trương Khác.

Thấy được Thôi Úc Mạn như vậy, Trương Khác rất tự nhiên nghĩ tới tình hình Thôi Úc Mạn nằm vắt eo trên người Triệu Ti Minh trên chiếc Mitsubishi, trong khoảng thời gian này tin tức xấu không ngừng, Thôi Úc Mạn biến hóa nhanh chóng trở thành chủ nhiệm lớp của y, đây tuyệt đối là một tin tức thứ nhất xấu nhất.

- Sao hả, hai người quen nhau à?

Thôi Quốc Hằng nghi hoặc hỏi, Tịch Nhược Lâm cũng khá kinh ngạc, nhìn về mặt Trương Khác có phần nao núng, cho thấy là đã gặp phải oan gia.

- À, trước khi tôi thi đỗ nghiên cứu sinh ĐH Đông Hải, từng trải qua công tác ngắn hạn, có làm giáo sư cao trung tại Nhất Trung Hải Châu, mặc dù chỉ làm chủ nhiệm lớp của Trương Khác vài ngày, thậm chí chưa từng dạy cậu ấy tiết nào, chỉ ở trên đường gặp mặt qua một lần, nhưng đối với danh hiệu tứ đại ác thiếu Hải Châu vẫn như sấm bên tai. . .

Thôi Úc Mạn cắn môi, sắc mặt như cười như không làm cho Trương Khác nhìn mà lạnh lòng, lại nghe thấy Thôi Úc Mạn còn nói:

- Tứ đại ác thiếu Hải Châu lấy Trương Khác dẫn đầu, Đỗ Phi cũng là một thành viên trong đó. Viện trưởng Thôi không biết chứ, tứ đại ác thiếu Hải Châu đại danh鼎鼎鼎鼎, từng bởi vì bọn họ, giáo sư, sinh viên của Nhất Trung Hải Châu bãi khóa tập thể ...

- Ôi!

Tịch Nhược Lâm mở to miệng, bộ dạng khó tin nhìn Trương Khác. Nghe giọng điệu Thôi Úc Mạn nói, cho dù Trương Khác lập tức bị kéo đi nhân đạo hủy diệt cũng không quá đáng. Cô quen với Trương Khác nửa năm rồi, chưa thấy y xấu xa như thế mà? gây chuyện thì lại không ít.

Lúc này Trương Khác cũng không biết đi tìm ai giải oan. Tập thể giáo sư, sinh viên của Nhất Trung Hải Châu năm 95 bãi khóa đó là Triệu Ti Minh, Vạn Thiên Tài muốn làm Thôi Úc Mạn bị bắt. Nhưng bình thường thị dân nghe nhầm đồn bậy, tứ đại ác thiếu Nhất Trung đã sớm thanh danh tại ngoại. Mà khi đó danh tiếng của Trương Khác là vang nhất, nên bị rất nhiều lời nguyên rủa.

Thôi Quốc Hằng còn cười nói:

- Không khoa trương như vậy chứ, thanh niên dồi dào tinh lực, hay muốn làm chút việc thôi. Chúng ta phải dẫn dắt họ cho đúng hướng.

Nhìn vẻ mặt của hắn, hơn phân nửa là hơi tin lời Thôi Úc Mạn nói.

Mùa thu năm 95, Lý Chi Phương trở về Nhất Trung tiếp tục đảm nhiệm chủ nhiệm lớp của bọn Trương Khác, Đỗ Phi, Đường Thanh, Thôi Úc Mạn điều đến sơ trung dạy học. Sau đó, Trương Khác không quan tâm đến việc đi ở của Thôi Úc Mạn nữa. Không nghĩ tới cô thi đỗ nghiên cứu sinh của ĐH Đông Hải, lúc này lại nhảy ra đảm nhiệm chủ nhiệm lớp của y.

Thực sự là nhà đột lại suốt đêm gặp mưa. Còn tưởng rằng Ngụy Đông Cường bị đá đi thì sẽ thiên hạ thái bình, bắt đầu được thanh tịnh, không ngờ ông trời lại an bài một người càng ác hơn đợi y.

Bị Thôi Úc Mạn nhìn với ánh mắt như nhìn quân địch, trong lòng Trương Khác lộp bộp:

- Nếu chủ nhiệm Thôi không có chuyện gì khác thì tôi còn có việc đi ra ngoài một chút.

Trương Khác muốn vội vàng thoát khỏi đây để ổn định tâm mới là phải đạo.

Thôi Úc Mạn lại nói:

- Cậu muốn đi tìm Đỗ Phi đúng không, vừa lúc tôi cũng muốn gặp cậu ấy. Tôi muốn hỏi xem có phải đi đăng kí báo danh, cậu ấy cũng tìm người thay thế hay không? Chúng ta đi cùng đi.

Cô lại nói với Thôi Quốc Hằng:

- Viện trưởng Thôi, tôi xin phép.

Thằng chó Đỗ Phi này, cho dù hắn chưa cùng gặp mặt Thôi Úc Mạn, cũng biết việc Thôi Úc Mạn đảm nhiệm chủ nhiệm lớp của họ, thế mà trước đó không nhắc nhở một tiếng, chính là muốn nhìn mình bị cười nhạo. Trong lòng Trương Khác nghĩ như vậy.

786. Chương 786: Tứ Đại Ác Thiếu

Tịch Nhược Lâm vẫn không thể tin Trương Khác, Đỗ Phi lúc học cao trung sẽ quậy tới mức khiến người người oán trách, tập thể giáo viên, học sinh bãi khóa.

Đi tới trước tiệm Internet Sáng Vực, mỗi một người Trương Khác gặp phải đều nói Đỗ Phi không có ở đây. Trương Khác cười nói với Thôi Úc Mạn:

- Nó nhất định không đáp gặp cô rồi, cô có chú ý, mỗi một người khi nói Đỗ Phi không có ở đây thì ánh mắt hơi khác không?

- Tôi có thể nhìn ra được.

Thôi Úc Mạn sờ sờ mũi, đi thẳng đến tiệm Internet Sáng Vực, hỏi cô gái sau quầy thu ngân:

- Đỗ Phi đang ở đâu?

- Chị tìm giám đốc Đỗ hả? - Cô gái đó nói.

- Hả, giám đốc Đỗ?

Thôi Úc Mạn nghiêng đầu, thấy Trương Khác đang cười, có vẻ khinh miệt nói:

- Có cần tôi sửa gọi cậu là giám đốc Trương hay không đây?

- Cô Thôi đang đùa gì đấy, làm sao em dám?

Trương Khác nghĩ đến sự dũng mãnh của Thôi Úc Mạn trong bộ dáng nhỏ nhắn đó, nếu như chọc giận bị cô tóm cổ áo dạy bảo, mặt mặt trước mặt mọi người là ít.

Tịch Nhược Lâm đi tới trước quầy thu ngân, cầm lấy điện thoại trên bàn gọi vào số ĐTDĐ của Đỗ Phi. Qua một lát, Đỗ Phi mới không tình nguyện vác mặt đến, Thôi Úc Mạn nói:

- Trừ nguyên nhân đặc biệt, báo danh đăng kí học kỳ không thể tìm người làm giúp, cậu có nguyên nhân đặc biệt hay không?

- Không có.

Đỗ Phi thấy bộ dạng Trương Khác có vẻ hả hê, lúc này cũng không muốn làm tức giận con cọp cái này, còn tưởng rằng cô trải qua việc đầu mùa thu năm 95 thì tính tình sẽ dịu dàng hơn chứ. Hoàn toàn không có việc đó.

- Được rồi, hiện tại cậu theo tôi trở về văn phòng khóa báo danh đi.

Thôi Úc Mạn xoay người đi ra khỏi tiệm Internet Sáng Vực, Đỗ Phi chỉ phải đi theo.

- Ôi...

Nhìn Thôi Úc Mạn cùng Đỗ Phi đi ra ngoài, Trương Khác vỗ vỗ ngực, khẽ thở ra một hơi.

- Tứ đại ác thiếu Hải Châu là sao!

Đợi Thôi Úc Mạn đi rồi, Tịch Nhược Lâm liền khẩn cấp hỏi Trương Khác vấn đề này:

- Các cậu làm ra chuyện gì, không ngờ làm cho cả giáo viên, học sinh trong trường cũng phải bãi khóa kháng nghị?

Mông Nhạc, Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa vừa rồi đi tới cùng Đỗ Phi. Mông Nhạc rất đồng tình đi tới vỗ vỗ vai Trương Khác:

- Nam nhân làm bừa, cùng lắm thì một đấm một đá, nữ nhân làm bừa, đặc biệt là tiểu mỹ nhân tâm lý có chút cực đoan thì tội mảy ứng phó thế nào? Nhìn cô ấy hình như rất nghiêm túc đối với công việc. À đúng rồi, Hải Châu tứ đại ác thiếu rốt cuộc là thế nào? Tội mảy rốt cuộc khi học cao trung làm qua bao nhiêu việc người người oán trách, nên mới bị người ta ghen ghét như thế?

- Tốc vậy bạn nữ, hay là sờ đùi bạn nữ, hay là cởi quần bạn nữ rồi?

Thời Học Bán thò đầu qua chen vào một câu:

- Ấn tượng của ác thiếu cho người ta, luôn luôn liên quan tới mấy việc khi nam bá nữ này.

- Cút, tao mà làm những việc không phong cách này hả?

Trương Khác đuổi chân muốn đá Thời Học Bán:

- Trước tiên chúng ta tìm chỗ ăn cơm đi, vừa ăn vừa đợi Đỗ Phi.

Chọn một tiệm cơm Tây trang hoàng tinh xảo trên đường ngô Học Phủ, gọi điện thoại cho ở Dịch Đan Thanh đang thu xếp phòng ở chung cư Thanh Niên, gọi cô cùng ra ăn cơm. Dịch Đan Thanh không chỉ đảm đương trợ lý của Trương Khác, giữa tháng ba còn phải đến ĐH Đông Hải nhập học, vào chung cư Thanh Niên ở là việc thuận lý thành chương. Cô ở căn phòng dưới lầu của bọn Mông Nhạc.

Một lát sau Dịch Đan Thanh chạy qua, cô cởi áo khoác rồi ngồi vào bên cạnh Trương Khác, ghé đến bên tai y cười nói:

- Còn tưởng rằng bữa cơm ngày hôm nay sẽ ổi người một bát mì chứ.
- Tôi đối với công nhân có hà khắc như thế không.

Trương Khác lại nghiêng đầu ghé đến bên tai Dịch Đan Thanh nói:

- Trên đường mỹ thực vô số, cô lo lắng cho vóc người của mình đi?

Dịch Đan Thanh nghiêng đầu ghé đến bên tai Trương Khác bên lại muốn nói cái gì, Thời Học Bân ngồi ở đối diện lớn tiếng kháng nghị:

- Này đừng có như vậy, ở đây chúng tôi đều là thanh niên huyết khí 20 tuổi đầu, cho dù chúng tôi không có gì đáng kể, để cho trẻ con thấy cũng không tốt mà.

Dịch Đan Thanh thản nhiên cười, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh:

- Nếu không cậu ngồi bên này đi?
- Được rồi, đừng có gây tai họa cho những bạn trẻ này nữa.

Trương Khác cười nói, cầm lấy ĐTĐĐ muốn gọi cho Đỗ Phi hỏi hắn có thoát khỏi ma chương của Thôi Úc Mạn hay chưa.

- Không đến mức đó chứ. Ngụy Đông Cường muốn chinh mảy, nhưng bị điều đi nơi khác rồi, mảy còn sợ mỷ nữ nhỏ con đó sao?

Thời Học Bân thấy Trương Khác có vẻ lo lắng, kỳ quái hỏi.

- Ài, kể cho tụi mảy nghe chuyện cũ của tứ đại ác thiếu vậy.

Trương Khác cất ĐTĐĐ đi, lộ ra dáng dấp thâm trầm như đang hồi ức chuyện cũ:

- Tộc vầy con gái, sờ đùi con gái, đối với tứ đại ác thiếu đều là những việc không đủ phong cách. Vị chủ nhiệm Thôi này đã từng bởi vì đắc tội với hai trong tứ đại ác thiếu bọn tao, nếu không phải cảnh sát kịp thời xuất hiện, thiếu chút nữa bị đánh thuốc mê đưa đến dã ngoại rồi. Mặc dù lần bắt cóc đó tao cùng Đỗ Phi không có tham gia, nhưng trong mắt chủ nhiệm Thôi này, tứ đại ác thiếu là không phân biệt bên nọ với bên kia. Tụi mảy nói xem, hiện tại tao có nên lo lắng hay không?

Trương Tri Hành đến Tân Vu nhậm chức, Trương Khác cũng lấy diện mạo ăn chơi trác táng quấy cho Tân Vu long trời lở đất, khiến cho Tân Vu bị bám bắt vài chục năm cũng bị gạt đục khơi trong, thay đổi một dung nhan mới. Dưới khuôn mặt ăn chơi trác táng hỉ nộ vô thường, cất giấu một tấm lòng son không dễ dàng để người khác thấy.

Nghe Trương Khác ở trên bàn cơm hồi ức lại chuyện cũ khi nam bá nữ của họ tại Hải Châu, trên mặt Dịch Đan Thanh nhộn nhạo tiểu ý dụ dằng.

Lần trước biết thân phận của Trương Khác, có việc kỳ quái gì phát sinh ở trên đầu Trương Khác, Mông Nhạc cũng sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc.

Tịch Nhược Lâm, Đồng Dục Hoa nghe mà sợ hãi không ngớt. Thời Học Bân há hốc mồm nhìn Trương Khác:

- Trước đây còn chưa nhìn ra mảy và Đỗ Phi có phẩm chất riêng như vậy, sao chúng mảy cải tà quy chính rồi?
- Làm gì có chút cải tà quy chính nào.

Tịch Nhược Lâm tay nâng cằm, ra vẻ đăm chiêu nói:

- Treo bong bóng trên lưới sắt trước trước KTX, danh tiếng truyền tới ngoài trường học rồi. Lần trước, tôi cùng bạn học cao trung của ĐH Sư phạm gặp mặt, người ta còn hỏi tôi Trương Khác là ai vậy, tới cùng trêu chọc bao nhiêu con gái, làm cho bao nhiêu con gái thương tâm rồi, mới khiến người ta treo bong bóng trước KTX nữ? Tôi nói là, nếu Trương Khác dám đứng ở tâm đường ngõ Học Phủ hô to ba tiếng: tôi là Trương Khác! Không biết sẽ có bao nhiêu trứng thối, cà chua bay qua đầu...

- Có khoa trương như vậy sao? vậy vẫn là nhỏ giọng chút đi...

Trương Khác đặt ngón tay lên môi làm ra tư thế nhỏ giọng, ánh mắt đảo chung quanh nhà hàng:

- Không phải chỉ bàn của chúng ta ăn trên lầu hai, bị ném trứng thối và cà chua thật, sợ liên lụy tới mọi người thôi.

Mọi người cười ha ha, lúc này Đỗ Phi đi lên, Trương Khác bảo hắn ngồi bên cạnh mình rồi hỏi:

- Thôi Úc Mạn làm gì mà hay không?

787. Chương 787: Sáng Vực Đông Hải

- Còn làm gì? tao ở trong mắt cổ còn là đứa trẻ đáng để cứu vớt. Mà thì thăm rồi, cũng có thể là viện trưởng Thôi phân phó cổ ít quản việc của mày, vậy không phải trong mắt cổ mày là đứa triệt để hết thuốc chữa rồi sao?

Đỗ Phi đắc ý cười ngồi vào bên cạnh Trương Khác:

- Tao cùng Mông Nhạc đều là sinh viên sáng nghiệp ưu tú do Đoàn ủy trường, Học viện Thương mại Quốc tế đắp nặn ra hình tượng tốt đẹp, do Thôi Quốc Hằng đích thân trước mặt phân phó, tinh thần trọng nghĩa của cổ có tràn lan, còn có thể trứng chọi đá được sao?

Thôi Quốc Hằng tuyệt không muốn tái xuất hiện sự kiện thư ký trưởng Chính phủ tỉnh đích thân gọi điện thoại cầu tình nữa, tường an vô sự mới là thượng sách. Ngụy Đồng Cường bị đá đi, Thôi Quốc Hằng dùng Thôi Úc Mạn đảm nhiệm chủ nhiệm lớp khóa 97, trước đó đương nhiên sẽ có liên hệ. Thôi Úc Mạn ít nhiều có chút không cam lòng, mới tìm Đỗ Phi nói những lời này, có lẽ là ôm hy vọng có thể cứu được người này thì hay người ấy.

Trương Khác nở nụ cười, nghiêng đầu nói với Đỗ Phi:

- Chúng ta trốn ở chỗ này cười nhạo cô ấy, hình như có vẻ không đạo đức thì phải, không biết qua 10 năm nữa, cô Thôi của chúng ta còn có thể bảo trì đơn thuần cùng nhiệt huyết như vậy hay không nữa?

Địch Đan Thanh mím môi cười, nhìn bộ dạng mặt dày mày dạn của Trương Khác. Y hình như đối với tân nhiệm chủ nhiệm lớp ẩn tượng không xấu, cũng không ngại người ta sau đó cố ý làm khó y, ghé đến bên tai y nói:

- Cậu không phải là muốn đùa giỡn người ta đấy chứ?

- Tôi có bí ổi như thế sao?

Trương Khác nhìn Địch Đan Thanh, lại cười nói với Đỗ Phi:

- Thực sự rất ngoài ý muốn, thấy được cô Thôi, tao cũng hơi choáng, sao mày không nhắc nhở tao một tiếng.

- Nói ày không phải là hết chuyện chơi rồi sao?

Đỗ Phi cười nói, lại hỏi Tịch Nhược Lâm:

- Tịch sư tỷ, khi Trương Khác thấy chủ nhiệm Thôi thì có vẻ mặt gì?

- Giống như là làm chuyện xấu bị người ta bắt được.

Tịch Nhược Lâm còn nói thêm:

- Khi chủ nhiệm Thôi vừa mới tới còn tìm ba trợ lý chủ nhiệm bọn tôi lý giải tình huống của cậu đấy. Cậu có biết những việc mà mình làm không, dù tôi có muốn nói giúp cũng cảm thấy bất lực. Tôi cuối cùng không thể về mặt thành khẩn nắm lấy tay chủ nhiệm Thôi mà nói rằng: Trương Khác thật ra là người tốt. . .

Mọi người lại nở nụ cười. Thường ngày cũng chưa thấy qua nhân vật làm cho Trương Khác đau đầu xuất hiện, cho dù gian lận khi thi bị Ngụy Đông Cường tại chỗ bắt được, Trương Khác cũng xử lý không sợ hãi, chẳng quan tâm. Nhưng lúc này lại xuất hiện một nhân vật làm cho Trương Khác cảm thấy đau đầu, mọi người khó tránh khỏi bắt đầu hưng phấn.

Thời Học Bàn vươn ngón tay liền muốn đếm những “chuyện xấu” mà nửa năm qua Trương Khác làm tại Đông Hải. Trương Khác cầm lấy ly trà trên bàn làm bộ muốn hất vào hắn:

- Tụi mày cũng không tốt lành gì đâu.

- Thập niên nhất giác Dương Châu mộng, doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh. Đây đâu phải người nào cũng có thể làm được?

(Mười năm sức tỉnh Dương Châu mộng, luống hận lầu xanh phụ bạc hoài)

Thời Học Bàn chế nhạo vừa cười vừa nói:

- Bị một mỹ nữ chủ nhiệm nhìn chăm chăm, cũng không phải chuyện xấu gì. Bọn tao muốn hưởng thụ đãi ngộ như vậy cũng không có cửa đâu.

- À, nói như vậy, tao cũng nhớ tới đáng đáp khi vừa mới thấy Tịch sư tử rồi.

Đỗ Phi cười nhạo tới Tịch Nhược Lâm:

- Bộ dạng nghiêm trang của Tịch sư tử, như muốn ăn sống nuốt tươi tao cùng Trương Khác mới cam tâm.

Tịch Nhược Lâm đỏ mặt, chống eo đứng lên muốn cầm đồ ném Đỗ Phi:

- Sao tôi biết hai đứa các cậu lại gian tà như vậy. Hiện tại có mượn hai cái lá gan của hai cậu, tôi cũng không dám đi trêu chọc hai cậu nữa đâu.

Trương Khác bó tay lắc đầu. Hành vi của mình tại trường học, nếu giả thuyết không có bối cảnh cáo mượn oai hùm để chống lưng, thì không biết đã bị khai trừ học tịch bao nhiêu lần rồi.

Thái độ của Thôi Úc Mạn không đủ hữu hảo đó là nhất định. Cái này còn phải tính đến khi Thôi Úc Mạn tại Nhất Trung Hải Châu đã lưu lại ấn tượng xấu. Giống như Tịch Nhược Lâm đã nói, mình còn có thể chạy tới cầm lấy tay Thôi Úc Mạn khóc lóc kể lể: thật ra tôi là người tốt.

Ai cũng từng có năm tháng đơn thuần, nhiệt huyết mà xung động, thấy được Thôi Úc Mạn, Trương Khác có thể nhớ tới thời kỳ thanh xuân đơn thuần mà nhiệt huyết của mình. Đáng tiếc biến cố gia đình gặp phải, khiến y sớm phải khuất phục quy tắc ngầm của xã hội này, tuy nói khuất phục, nhưng luôn có chút không cam lòng.

Sau đó việc duy nhất y còn kiên trì làm là trên xe Bus nhường chỗ ngồi cho người ta, cho dù hành động như vậy cũng thường thường lọt vào ánh mắt khó hiểu cùng cười nhạo.

Có thể trở lại nhân sinh năm 94 tràn đầy tiếc nuối, thấy được người cá tính dứt khoát như Thôi Úc Mạn, Trương Khác luôn luôn vô duyên vô cớ có cảm xúc, chỉ sợ cá tính của cô sẽ sớm bị quy tắc ngầm của xã hội này bẻ gãy, làm mờ đi, thật có một loại “sợ hãi” run như cây sậy.

Mọi người nói nói cười cười, Dịch Đan Thanh tỉ mỉ nhìn vẻ mặt Trương Khác, lại ghé đến lỗ tai y cười hỏi:

- Hình như bị hiểu lầm rồi, lại không thể chạy tới giải thích, thật sự không thể coi thành phiên toái mà đá văng đi!

- Chị hy vọng tôi làm như vậy? - Trương Khác cười hỏi Dịch Đan Thanh.

Dịch Đan Thanh hơi nhún vai, thản nhiên cười nói:

- Nam nhân không xấu, nữ nhân không thích, nếu không có thiếu nữ yếu đuối cho cậu khi dễ, thì sao thể hiện ra mặt xấu của cậu được?

Dịch Đan Thanh đẩy về phong tình, Trương Khác nhìn mà cũng cảm thấy tâm lý có áp lực:

- Nếu nói phiền phức, tôi nên đá cho chị một đạp văng đi mới đúng.... Được, được, được, không nói cái này nữa, nói nữa thì thành tán tỉnh thật mất.

Địch Đan Thanh lúc này mới đỏ mặt, xoay mặt nhìn nơi khác, nói chuyện với bọn Đỗ Phi.

Mọi người vừa ăn vừa nói vừa cười, đợi khi cơm tối sắp kết thúc thì Trương Khác hỏi nhóm Đỗ Phi thu hoạch của kỳ nghỉ đông này.

Đỗ Phi nói:

- Trải qua thí nghiệm của kỳ nghỉ đông, bọn tao nghiêm túc phân tích qua nhu cầu của thị trường, tao thấy đào tạo mạng máy tính rất có tiền đồ, ánh mắt cũng không nên chỉ đặt ở đào tạo ứng dụng máy tính sơ cấp, nhu cầu cao đoạn chân chính vẫn là đào tạo kỹ thuật nghề trung cao cấp. Tao nghĩ thành lập trường đào tạo mạng máy tính đặc biệt, mà không chỉ lợi dụng thời gian nghỉ đông và nghỉ hè, lợi dụng tài nguyên thặng dư của tiệm Internet vào kỳ nghỉ đi làm chuyện này. . .

Trương Khác cúi đầu, nghe Đỗ Phi tiếp tục nói.

- Kỹ thuật máy tính thay đổi từng ngày. Chương trình học đào tạo máy tính của các trường đại học trong nước vẫn còn đang sử dụng tài liệu của 5-6 năm trước, có trường học thậm chí còn sử dụng tài liệu của những năm 80, những sinh viên được đào tạo từ những trường này sao có thể thỏa mãn nhu cầu nhân tài của các xí nghiệp hiện đại? Đương nhiên, một bộ phận người sau khi vào xí nghiệp có thể dựa vào hệ thống huấn luyện trong xí nghiệp mà trưởng thành, càng nhiều xí nghiệp không có phần trách nhiệm này đối với công nhân, cũng không thể cung cấp đào tạo nghề hoàn thiện. Những công nhân này cảm giác được mình không đủ, muốn đề cao bản thân. Họ yêu cầu cái gì? Họ yêu cầu trường đào tạo mạng máy tính Sáng Vực Đông Hải của chúng ta!

788. Chương 788: Thêm 10 Triệu

- Cái đệt, mày không phải ở chỗ này đọc thuộc lòng lời quảng cáo đấy chứ.

Trương Khác cười cắt đứt lời nói của Đỗ Phi, lại hỏi:

- Ngay cả tên trường đào tạo tụi mày cũng nghĩ ra rồi? Sáng Vực Đông Hải. . .

Y lại nghiêng đầu nói với Địch Đan Thanh:

- Tên này nghe qua cũng không tệ nhỉ?

***

Ngày hôm nay là ngày cuối cùng báo danh học kỳ mới, đa số các viện khoa đều sẽ vào buổi tối hôm nay tổ chức họp lớp, nên ăn cơm xong thì mọi người đều tự giải tán.

Trương Khác bảo Đỗ Phi, Mông Nhạc ở lại, chỉ vào Địch Đan Thanh và nói với họ:

- Chị Địch sau này là trợ lý của tao, tụi mày có chuyện gì, có thể thỉnh giáo thêm chị Địch.

Trước đây Địch Đan Thanh học tại ĐH Đông Hải có gặp mặt mọi người qua vài lần, cũng không có gì xa lạ. Chỉ là lúc này cô tại Cẩm Hồ đã có địa vị chính thức rồi.

Bốn người rời khỏi tiệm cơm Tây, Trương Khác kéo Đỗ Phi đi tới bên cạnh mình, nói:

- Hệ thống đại công nghiệp chân chính là sản-học-nghiên, ba cái tại một thể, thiếu cái nào cũng đều là người què, đi cũng miễn cưỡng, càng không cần nói chạy. Mày nói chương trình học đào tạo máy tính của các trường đại học trong nước đều còn dùng tài liệu 5-6 năm trước, nguyên nhân căn bản nhất là kết cấu tri thức của các giáo sư đại học đều dừng lại 5-6 năm trước, vẫn còn chưa tiến lên theo thời gian. Đây vẫn là tình huống của các trường đại học trọng điểm trong nước.

- Loại trường này ở trong phạm vi toàn quốc chỉ chiếm tỉ lệ 5%-10%, các trường trên 90% còn lại tình huống rất xấu. Bắt đầu từ năm trước, xu thế mở rộng tuyển sinh của các trường càng lúc càng rõ ràng, loại tình huống này sẽ dẫn đến càng ngày càng nhiều sinh viên bị ném vào các trường đại học trên danh nghĩa một cách vô trách nhiệm. Sau ba hoặc bốn năm được đưa ra xã hội để tự đấu tranh với nhân sinh của mình.

- Tao cũng không rõ lắm, một loại thái độ càng phụ trách nhiệm hơn là gì, mà tài chính quốc gia nhìn qua trong 10 năm gần đây cũng không đầu tư đầy đủ vào hệ thống giáo dục. Cẩm Hồ chỉ có thể suy nghĩ từ lợi ích của bản thân, ủng hộ có trọng điểm, có lựa chọn một số trường đại học có một số ngành học chuyên nghiệp.

- Năm nay kế hoạch thông qua 50 triệu tài chính. Tụi mày có ý định làm trường đào tạo mạng máy tính này, ý nghĩ rất tốt, phương tiện nguyên vật liệu dễ tính, nhưng yêu cầu tổ chức một đội ngũ giáo viên ưu tú nhất, sẽ không phải là một chuyện đơn giản. Tụi mày cứ nghiêm túc nghiên cứu đi, tao có thể trích ra một phần tài chính trong đó ủng hộ tụi mày...10 triệu có đủ không?

Năm nay thông qua 50 triệu tài chính chỉ là ủng hộ các ngành học tương đối chuyên nghiệp của các trường đại học trong Kiến Nghiệp như ĐH Đông Hải, Bư điện Kiến Nghiệp, Vườn Sồi còn liên hợp càng mật thiết công tác nghiên cứu của các trường đại học lớn, không chỉ phải đầy đủ lợi dụng lực lượng kỹ thuật của các trường đại học trong Kiến Nghiệp, cũng phải thúc đẩy trình độ dạy học của các trường theo tiêu chuẩn phát triển càng cao hơn, từng bước thu nhỏ lại cự ly với các quốc gia tiên tiến trên thế giới. Những việc này đều liên quan đến bố cục sản nghiệp hoàn chỉnh của Cẩm Hồ tại Đông Hải.

Đi ra khỏi tiệm cơm Tây, đi lên con đường tại ngô Học Phủ, đèn bên đường đã lần lượt thấp sáng. Đi ngang qua cửa 1978, Trương Khác vô ý thức nhìn vào trong một chút, đương nhiên không có bóng của Tôn Tĩnh Mông, lúc này mới nhớ tới Đỗ Phi, Mông Nhạc nói là bảo mẫu của Tôn Tĩnh Mông gặp tai nạn giao thông tại Hong Kong. Có lẽ Tôn Tĩnh Mông phải vài ngày nữa mới về trường học được.

- A, Trương Khác, cậu đến Kiến Nghiệp rồi hả, còn tưởng rằng cậu không kịp báo danh chứ?

Trương Khác quay đầu nhìn lại, Tần Cương đi cùng với vợ hần đang mang thai tám tháng, ở phía sau nói chuyện với họ.

- Nghe nói thầy Tần dọn đến nhà mới rồi, còn mời bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc ăn một bữa?

Trương Khác đứng lại, cười đợi vợ chồng Tần Cương đi tới.

- Cậu cứ gọi tôi là lão Tần cho dễ nghe. Cậu vừa nghĩ cái gì không thấy bóng dáng đâu, muốn gọi cậu cũng không được. Hôm nào đến đi.

Tần Cương đỡ tay vợ, chỉ vào Trương Khác giới thiệu:

- Cậu ấy chính là người mà em vẫn muốn gặp mà không được, Trương Khác...

- Nghe danh không bằng gặp mặt rồi...

Trương Khác cười nói, lại giới thiệu Dịch Đan Thanh cho Tần Cương cùng vợ hần quen...

Phụ nữ xinh đẹp mà lại có khí chất thoát tục như vậy, tại Kiến Nghiệp tuyệt đối là hiếm thấy. Thân phận của Trương Khác lại có rất nhiều chỗ thần bí, Tần Cương thấy Dịch Đan Thanh chủ động duỗi tay qua thì mới nhẹ nhàng cầm lấy, xem như là chào hỏi qua, hần lại hỏi bọn Trương Khác:

- Các cậu vừa mới thảo luận việc của Sáng Vực Đông Hải hả?

Trương Khác gật đầu:

- Đúng là đang thảo luận việc này.

Tần Cương còn nói thêm:

- Đỗ Phi, Mông Nhạc đã suy nghĩ rất nhiều, cũng rất chu đáo, nhưng vẫn còn phải chờ cậu về quyết định đấy.

Hai thầy hướng dẫn của Hiệp hội sinh viên sáng nghiệp, Cung Như Xuân của Đoàn ủy trường chỉ treo cái danh mà thôi, Tần Cương mới là người làm việc chân chính, cũng quả thật đã làm rất nhiều việc.

Trương Khác nói:

- Vừa lúc có chuyện muốn thương lượng với thầy một chút, Đỗ Phi, Mông Nhạc đang tính trường đào tạo mạng máy tính sẽ nhận được 10 triệu tài chính viện trợ của Vườn Sồi. Thầy Tần phải giúp đưa ra chủ ý làm sao để xài 10 triệu này mới tốt...

- Thật sao?

Tần Cương hơi khó tin, đăm vai Đỗ Phi một cái:

- Buổi trưa còn chưa nghe cậu nhắc tới mà!

- Đi trên đường bị chim ỉa vào đầu, mua tấm vé số có thể trúng 500 vạn. Đây đều là những việc nửa ngày trước không ngờ được.

Đỗ Phi cười:

- Không cầm số tiền này càng thoải mái hơn, cầm vào lại càng bị tội.

Trương Khác cười cười, không nói gì nữa, y nhìn Tần Cương, xem hắn có ý nghĩ tốt gì không.

Đỗ Phi, Mông Nhạc lúc đầu chính là từ Vườn Sồi nhận được 10 triệu vốn huy động mới có Sáng Vực ngày hôm nay, họ mở trường đào tạo mạng máy tính học có thể lần thứ hai nhận được tài chính ủng hộ của Vườn Sồi, Tần Cương cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt bất ngờ. Then chốt là buổi trưa còn chưa có chuyện này, chỉ là sau khi Trương Khác chạy tới Kiến Nghiệp thì có chuyện tốt như vậy xảy ra, vậy chẳng phải là nói Trương Khác và Cẩm Hồ có quan hệ càng mật thiết hơn?

Tần Cương cười nói:

- Có được chuyện tốt như vậy, vẫn phải lên kế hoạch cho tốt...

Nhóm Trương Khác đi cùng với vợ chồng Tần Cương tản bộ đến chung cư giáo viên Thanh Niên mới cáo từ. Tần Cương dìu vợ đứng đợi thang máy. Khi thang máy mở, Ngụy Đông Cường cùng Lâm Băng đứng ở trong thang máy đang từ trên lầu xuống. Trong tay Ngụy Đông Cường cầm một hộp quà dinh dưỡng, họ hiển nhiên không ngờ tới sẽ gặp Tần Cương cùng vợ hắn. Ngụy Đông Cường vô ý thức muốn giấu hộp quà ra sau lưng, nghĩ thầm, sớm biết rằng như vậy thì đi cầu thang xuống rồi.

Tần Cương thấy vậy chỉ cười, cũng không biết nói cái gì cho phải, không phải là người thích đánh rần giập đầu. Nhưng cũng sẽ không thân cận nhiều với Ngụy Đông Cường, nhìn Ngụy Đông Cường cùng Lâm Băng trong bộ dạng vội vã nghiêng người rời khỏi thang máy, hắn cùng với vợ đi vào. Mãi đến khi cửa thang máy đóng lại, mới phát hiện còn chưa chào hỏi qua câu nào.

Tần Cương biết lão tổng của công ty hậu cần trường ở đối diện nhà hắn, có lẽ là Ngụy Đông Cường cùng Lâm Băng muốn tới tặng quà nhưng không như nguyện, chỉ có thể cầm quà vội vã rời khỏi.

789. Chương 789: Tần Cương Thượng Vị(1)

- Ngụy Đông Cường tới cùng là đắc tội với ai vậy, bị điều đến công ty hậu cần cũng không có cương vị tốt, nếu tiếp tục, chẳng phải ngay cả biên chế cũng không có?

Vợ Tần Cương cảm thấy Ngụy Đông Cường rất đáng thương.

- Ai biết hắn đắc tội với ai?

Tần Cương nhún nhún vai, hắn sẽ không quên nhà của hắn được phân có phân nửa là tranh từ trong miệng Ngụy Đông Cường.

Tần Cương nắm tay vợ nói:

- Lòng thông cảm cũng dừng dừng tùy tiện, khi người ta đi vào ngõ cụt, người khác cũng không có nghĩa vụ cứu hần. Mà cứu hần rồi, còn phải lo lắng sẽ bị cắn lại một phát.

Đi ra khỏi chung cư giáo viên Thanh Niên, Ngụy Đông Cường phát hận muốn ném cái túi trong tay xuống đất, Lâm Băng vội vàng đỡ lấy.

- Mỗi ngày ăn không ngồi chờ, lúc nào cũng phải khúm núm cầu người khác.

Ngụy Đông Cường phát hận nói:

- Cầu được còn đỡ, bị người ta đuổi ra khỏi nhà, mặt mũi cũng mất hết.

Lâm Băng không nói gì, chỉ cầm cái túi trong tay, muốn kéo cánh tay của Ngụy Đông Cường lại bị hần tức giận giãy khỏi. Cô chỉ im lặng đi theo sau hần đi đến KTX trường học. Cho dù đi về KTX, Ngụy Đông Cường vẫn lưu luyến quay đầu lại nhìn một cái, vốn trong tòa nhà này có một chút gì nhỏ nhen của hần.

- Lâm Băng hình như rất vô tội...

Đỗ Phi từ trong bóng tối đi ra, nhìn bóng lưng của Ngụy Đông Cường cùng Lâm Băng biến mất trong bóng đêm, nói với Trương Khác vẫn còn núp trong bóng tối.

- Thế giới này rất khó nói ai càng đáng tội hơn ai, cũng rất khó nói ai càng vô tội hơn ai, tao với mày cũng không phải là thiên sứ, cũng không phải ma quỷ, có cần phải có trách nhiệm về số phận của người khác sao?

Trương Khác từ trong bóng tối đi ra, nhìn Đỗ Phi, Mông Nhạc, Địch Đan Thanh.

Địch Đan Thanh cười nói:

- Nếu nói lời tương ứng, có phải trên thế giới này rất khó nói ai càng cao thượng hơn ai, cũng rất khó nói ai càng đê tiện hơn ai không?

Trương Khác chỉ vào Địch Đan Thanh lắc đầu cười.

Nhìn bóng lưng Ngụy Đông Cường và Lâm Băng biến mất trong bóng đêm, Địch Đan Thanh khẽ than một tiếng, Trương Khác không phải là loại nhân vật kiêu hùng “thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết”, thậm chí có thể dễ dàng tha thứ cho thái độ đối địch của người khác, nhưng phải đối phương làm việc không đàng hoàng mới được, bằng không thì Trương Khác sẽ không keo kiệt giẫm lên một đạp.

- Ngụy Đông Cường không cần đi lo nữa, cô Thôi cũng đủ khiến người đau đầu rồi.

Đỗ Phi nói:

- Cứ trở lại đề tài Sáng Vực Đông Hải đi, tao nghĩ nếu cơ cấu đào tạo Sáng Vực Đông Hải muốn mượn tên tuổi của ĐH Đông Hải, vậy nhất định phải mượn cho tốt, phương thức tốt nhất cũng chính là tại trong hợp tác thể hiện ra lợi ích của ĐH Đông Hải, nhượng lại 30% thậm chí càng nhiều cổ phần cũng có thể nói chuyện.

Nói đến đây, Đỗ Phi nghiêng đầu hỏi Trương Khác:

- Trong Sáng Vực Đông Hải sẽ thể hiện ra quyền lợi của ĐH Đông Hải, ĐH Đông Hải tự nhiên cũng sẽ tìm mọi cách đưa người vào trong. Hiện tại tao chỉ sợ trường phái ra người không hợp ý, chúng ta đều rõ ràng những người đó đi ra từ trong cơ quan hành chính đa số có đức tính gì, bản lĩnh nội hảo, tranh quyền đoạt lợi, người nào cũng không thua kém nhau, năng lực làm việc lại không có. Tao và Mông Nhạc thảo luận tới thảo luận lui, hiện nay chỉ có lão Tần tương đối hợp ý của chúng ta, ở chung với mọi người cũng tốt, sẽ không tồn tại vấn đề hòa hợp gì. Vấn đề then chốt trước tiên là làm sao có thể mời được lão Tần? Lão Tần là thầy trong viện, ở trong trường học không có sổ má gì, bằng cái gì chuyện tốt có thể đến phiên lão Tần. Mày đã có thể viện trợ bọn tao 10 triệu tài chính lo việc đào tạo vậy lần này tài chính treo trên danh nghĩa của lão Tần được không?

- Tụi mày đã quyết định rồi?

Trương Khác thẳng thắn đáp ứng:

- Nói chung 10 triệu này chỉ hỗ trợ tụi mày lo việc đào tạo, đừng tham ô đến chỗ khác là được.

- Đưa lão Tần thượng vị cũng là giúp mày. Tao nghĩ Ngụy Đông Cường thấy lão Tần thăng chức, tư vị trong lòng nhất định là trăm mối, càng không thoải mái gì? - Đỗ Phi lặng lẽ cười nói.

- Một việc rất tốt bị mày nói như thế, sao có cảm giác như có dụng ý xấu vậy?

Trương Khác nở nụ cười, lại nói với Dịch Đan Thanh:

- Chị Dịch, có một số việc chị phải phối hợp với bọn Đỗ Phi đi làm, người bên Vườn Sồi chị cũng quen thuộc rồi.

Trước mắt nhất định phải đạt được sự ủng hộ của phía trường Đông Hải, mượn lực lượng giáo viên của Đông Hải mới có thể làm tốt cơ cấu đào tạo chỉnh thể “Sân-học-nghiên” của Trương Khác. Bằng không thì cho dù quan hệ cá nhân giữa Trương Khác cùng Đỗ Phi có tốt, cũng không thể lấy danh nghĩa của công ty trực tiếp viện trợ Sáng Vực Đông Hải 10 triệu tài chính.

Ngày hôm sau Đỗ Phi mới tìm Tần Cương nói chuyện hy vọng hắn có thể đại biểu ĐH Đông Hải tham dự vào trong kế hoạch của Sáng Vực Đông Hải, cũng tại tương lai chính thức đảm đương quản lý chức vụ.

Dù sao Đỗ Phi cùng Mông Nhạc còn muốn giữ bản phận của sinh viên, không có thời gian dùng hết tinh lực vào trong việc quản lý hằng ngày của Sáng Vực Đông Hải. Chỉ một Linh Tiểu Yến cũng không phải ba đầu sáu móng, có thể gánh hết toàn bộ sự tình.

Đối với Tần Cương mà nói, trên danh nghĩa hắn vẫn đại biểu cho ĐH Đông Hải tham dự quản lý, sẽ không thoát ly khỏi biên chế của ĐH Đông Hải. Đảm nhiệm tầng quản lý của công ty, tự nhiên sai lệch quá nhiều với công tác quản lý sinh viên ở trong viện. Chuyện tốt như vậy, Tần Cương sẽ không cự tuyệt.

Chức vị quản lý của các xí nghiệp liên doanh hoặc xí nghiệp vốn riêng, từ trước đến nay đều là việc tốt tranh nhau đến bể đầu. Nhưng hắn chung quy không thể vào lúc Đỗ Phi, Mông Nhạc đàm phán với trường thì nhảy ra tự đề cử. Bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc cũng không thể trực tiếp chỉ định nhân tuyển thay phía trường.

Tần Cương nói ra nghi hoặc của mình, Đỗ Phi cười nói với hắn:

- 10 triệu tài chính của Vườn Sồi xem như là khoản tài trợ thầy đứng ra kéo về được, khiêng lấy lá cờ này, trường học có lý do gì không cho thầy ra mặt?

Cuối năm ngoái sau khi điều chỉnh qua tiền lương, tiền lương mỗi tháng của Tần Cương cũng chỉ 462 đồng, những nhân viên cấp khoa như họ đến cuối năm còn có thể nhận được tiền trợ cấp cương vị 6000,8000, 10 ngàn không đều nhau. Ngoại trừ có thể thỉnh thoảng nhận được một số quà cáp của phụ huynh sinh viên tặng, đây trên cơ bản là toàn bộ thu nhập một năm.

Tần Cương nghe được Đỗ Phi báo ra con số này, hắn cảm thấy chóng mặt. Trầm ngâm chốc lát Tần Cương mới nói:

- Việc 10 triệu tài chính đêm hôm qua mới nghe các cậu đề xuất, bất kể lấy danh nghĩa nào để nhận được, bên Vườn Sồi sẽ không có ý kiến chứ?

- Chắc sẽ không.

Đỗ Phi vừa cười vừa nói:

- Cũng là một việc, tận khả năng đạt được càng nhiều mục tiêu, cũng là phong cách của Vườn Sồi. Tinh lực của em và Mông Nhạc có hạn, năng lực cũng có hạn, giao tiếp với trường, khó tránh không được người coi trọng, cho nên mới nghĩ kéo thầy nhập bọn, trừ phi thầy cảm thấy tụi em là một nhóm trẻ ranh đang chơi trò người lớn không đáng tham dự, vậy thì sẽ nói khác...

Tần Cương nở nụ cười, nghĩ thầm mình nào có tư cách chê người ta? Tuy nói hắn tham dự là đại biểu phía trường, thế nhưng cơ hội này hoàn toàn là bọn Đỗ Phi cho hắn, đổi lại người khác còn có thể cố kỵ danh phận sư sinh, Tần Cương sẽ không có quá nhiều tâm lý cản trở, thường ngày đi cùng với nhóm Mông Nhạc, Đỗ Phi, cũng không có tự giác thân là thầy hướng dẫn.

Tần Cương lập tức đáp ứng, còn nói thêm:

- Theo lý chuyện này chỉ thương lượng với phía trường thì được, tôi nghĩ nên trước tiên liên hệ một chút với viện trưởng Thôi mới tốt.

Tần Cương đạp xe tới phòng làm việc của viện trưởng, vừa lúc gặp được Thôi Quốc Hằng ở trong phòng.

Nghe được Tần Cương nói Vườn Sồi sẽ hỗ trợ cho Cty Sáng Vực của Đỗ Phi, Mông Nhạc 10 triệu tổ chức cơ cấu đào tạo, Thôi Quốc Hằng hít một hơi dài:

- Cẩm Hồ quả thật là tài đại khí thô.

Cẩm Hồ tài đại khí thô là một chuyện, không quản công ty của ai tài đại khí thô cỡ nào, còn không rộng rãi đến mức rải tài tùy ý, không nghiêm túc với 10 triệu tài chính. Quan hệ giữa nhóm Đỗ Phi cùng Cẩm Hồ quả thật rất mật thiết. Thôi Quốc Hằng nhớ tới bạn học cũ Lục Văn Phu khiến hắn lớn mật suy đoán thân phận của Trương Khác.

Lục Văn Phu thân là thư ký trưởng Chính phủ tỉnh, tự nhiên biết rất nhiều bí mật người ngoài không biết, hắn cũng không cần phải cố lộng huyền hư, xem ra vòng then chốt nhất vẫn là rơi vào đầu sinh viên tên Trương Khác này.

Nhớ tới buổi sáng đến phòng làm việc còn thấy bộ dáng của Trương Khác cầm sách vào thư viện, quả thật không nhìn ra có chỗ nào đặc biệt – thực sự là khiến người đau đầu.

- Nhóm Đỗ Phi hy vọng tôi có thể đứng ra lên kế hoạch việc này, tôi cuối cùng cảm thấy mình phụ trách việc này có chút không quá thích hợp, cho nên tìm viện trưởng Thôi xin chỉ thị một chút. - Tần Cương nói.

- Đây là chuyện tốt.

Thôi Quốc Hằng cũng không quản trong lời này của Tần Cương có mấy phần chân thành, có thể qua đây nói một tiếng, nói rõ trong mắt hắn vẫn còn có Thôi Quốc Hằng. Thôi Quốc Hằng cũng cao hứng thành nhân chi mỹ, nói:

- Anh phải có dũng khí đảm đương việc này, công tác tại Đoàn ủy viện cùng với trên lớp có thể giao lại cho người khác, trong viện khẳng định phải ủng hộ anh... Có thể trực tiếp đến phòng làm việc hiệu trưởng hỏi việc này.

Hiệu trưởng Lý Hồng Minh là một người tương đối nhiệt tình với đầu tư, mấy năm nay từ trong tài khoản của trường chuyển mấy trăm triệu tài chính ra ngoài đầu tư công ty.

Những khoản đầu tư này tới cùng hiệu quả bao nhiêu, lại có bao nhiêu tài sản chuyển vào trong tài khoản của cá nhân thì không thể biết.

Cao tầng công ty hoặc là trực tiếp do lãnh đạo trường tự mình kiêm chức, hoặc là tâm phúc thân thích của lãnh đạo trường. Mỗi người đều tai to mặt lớn.

Không quản nói như thế nào, như Sáng Vực chỉ mượn danh nghĩa của ĐH Đông Hải để phía trường cầm cổ phần danh nghĩa hợp tác, hơn nữa quy mô đầu tư trên chục triệu, nó sẽ rất hợp ý của hiệu trưởng Lý Hồng Minh.

Nghĩ như vậy, Thôi Quốc Hằng cũng có chút hâm mộ Tần Cương, nếu có thể để hắn bảo lưu chức vụ viện trưởng, lại đi kiêm chức quản lý một cơ cấu có quy mô tài sản trên chục triệu, hắn cũng rất vui lòng.

Thôi Quốc Hằng lại hỏi:

- Thừa dịp nghỉ đông, lớp đào tạo mạng máy tính mà nhóm Đỗ Phi, Mông Nhạc chuẩn bị có hiệu quả không?

- Cũng được, tại Kiến Nghiệp mở lớp đào tạo mạng máy tính, Sáng Vực vẫn là đầu tiên, ngoại trừ lớp hai kỳ như dự định, còn tăng thêm lớp ban đêm, ngoại trừ các sinh viên vào kỳ nghỉ mới có thời gian, rất nhiều học viên có nhu cầu đều là viên chức công ty đang tham gia công tác muốn cố gắng đề cao bản thân. Lúc này mới bắt đầu nảy ra ý nghĩ của cơ cấu đào tạo mạng máy tính chuyên môn.

- Vậy thêm ba bốn tháng nữa, là có thể thu hồi vốn của tiệm Internet rồi? - Thôi Quốc Hằng hỏi.

- Nguyên kế hoạch sáu tháng thu hồi vốn, nhưng Kiến Nghiệp có nhiều nhà đầu tư cá nhân thấy được hình thức kinh doanh của tiệm Internet Sáng Vực thành công, liền có ý định trở thành đại lí của tiệm Internet

Sáng Vực, hiện nay điều kiện hợp tác thỏa đáng thì có bốn nhà, Sáng Vực chỉ tiêu thụ hệ thống quản lý tổng hợp tiệm Internet, 100.000 một bộ, hơn nữa thu gần triệu tiền phí giấy phép trở thành đại lý. Có lẽ qua tháng nữa là có thể thu hồi vốn của giai đoạn trước. Đỗ Phi và Mông Nhạc đều có ý nghĩ thương nghiệp đặc biệt nhạy cảm. Nếu ép buộc họ thành thật ngồi trong ghế nhà trường, thật đúng là oan ức cho tụi nó. Viện trưởng Thôi bình thường nói bồi dưỡng nhân tài phải dạy theo năng khiếu, hiện tại tôi có thể cảm nhận được ý của những lời này, đối với những sinh viên như Đỗ Phi, Mông Nhạc, mở rộng một chút sẽ rất có lợi cho họ thành tài...

- Thiếu niên có thiên tài cũng không phải quá ghê ghớm, mấy năm trước ĐH Đông Hải xuất hiện một Tạ Kiểm Nam, phong quang vô hạn, giờ cũng nên có nhân vật mới xuất hiện rồi.

Thôi Quốc Hằng biết Tần Cương là nói tốt giúp cho bọn Đỗ Phi, Mông Nhạc, nếu như cứ nhắc dựa theo nội quy trường học để đối đãi với những sinh viên này, những sinh viên này cũng không phải sinh viên tốt hợp cách, nếu như từ mục đích cuối cùng đào tạo nhân tài để đi đối đãi với họ, họ cần phải là gương điển hình của sinh viên đương đại.

Là nhà giáo dục, không nên nhất là đối với sinh viên bảo thủ không chịu thay đổi, cướp đi tính sáng tạo của họ, đáng tiếc tại quốc nội nói dễ làm khó, Thôi Quốc Hằng cũng chỉ có thể “dung túng” những sinh viên này. Tuy nhiên ngoài Đỗ Phi, Mông Nhạc, Trương Khác càng có thể khiến hấn hứng thú hơn.

Thôi Quốc Hằng lại hỏi Tần Cương:

- Biểu hiện của sinh viên Trương Khác này hình như hơi yên lặng?

- Đúng vậy, hình như cậu ấy có hơi xem thường đối với việc của Sáng Vực. Việc của Sáng Vực cậu ấy cũng không tham dự vào quá nhiều, nhưng mà, nhóm Đỗ Phi, Mông Nhạc vẫn rất tôn trọng ý kiến ý kiến của cậu ấy. - Tần Cương nói.

Khi Tần Cương nói đến từ xem thường, trong đầu Thôi Quốc Hằng lại hiện ra một ý nghĩ: nếu như ngay cả đầu tư hơn 10 triệu của Sáng Vực cũng xem thường, vậy lòng dạ của y lớn thế nào? Lúc này hình như hấn không cần phải hoài nghi năng lực của đám tiểu tử này nữa rồi.

790. Chương 790: Hạng Mục Trọng Điểm

Hôm nay là ngày Thiệu Chí Cương và chú mời La Quân, Vương Duy Quân ở khách sạn Hilton, Trương Khác bị kéo tới làm khách bồi, y luôn cố gắng từ chối những cuộc xã giao, nhưng không phải cái nào cũng từ chối được.

Trước khách sạn Hilton, Trương Khác và Dịch Đan Thanh chuẩn bị xuống xe thì nhìn thấy Vương Hải Túc từ xe phía trước chui ra, nhưng không vào ngay mà đứng nhìn phía sau, Trương Khác đi xuống thấy chiếc Mec của Lâm Tuyết, qua cửa xe nhìn thấy Hồ Tôn Khánh ngồi ở ghế phụ lái.

Thì ra bọn chúng cũng chọn ăn cơm ở đây, Trương Khác lấy làm lạ, ai ngồi hàng sau mà để Hồ Tôn Khánh phải hạ mình ngồi ghế phụ lái? Nếu là Tiêu Minh Kiến thì ông ta phải ngồi cùng Hồ Tôn Khánh để Lâm Tuyết ngồi ở ghế phụ, trừ khi ông ta và Lâm Tuyết có quan hệ không rõ ràng mới có cách ngồi quái lạ này.

Trương Khác đột nhiên cảm thấy hứng thú với người ngồi trong xe, hoặc đơn thuần là tính thích đùa ác, nhiệt tình chào hỏi Vương Hải Túc:

- A, giám đốc Vương cũng ăn cơm ở đây à? Anh đợi ai thế? Lâm tiểu thư và phó thị trưởng Hồ à? Vậy tôi đợi cùng anh nhé.

Sau khi biết thân phận của Trương Khác, trong lòng Vương Hải Túc luôn có sự sợ hãi khó nói, hấn đâu phải hạng nã tàn, sau này đương nhiên có thể hiểu ra Trương Khác để hấn có ý kế hoạch sản nghiệp phần mềm.

Chỉ có điều Vương Hải Túc không rõ ý đồ của Trương Khác, thực sự hấn không tưởng tượng ra được hậu quả nếu để đám Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức biết được sự thực.

Vương Hải Túc đột nhiên leo lên được đỉnh cao cuộc đời, làm sao mà có thể chấp nhận mình dễ dàng rơi xuống trắng tay?

Cảm giác chân thực nhất là thanh niên thường ngày vô hại như con chó lười biếng giờ thành một thứ ma quỷ, dự khi mình cam tâm tình nguyện lao vào một giấc mộng vĩnh viễn không muốn tỉnh, nhưng y lại có thể dễ dàng bóp nát giấc mộng đó.

Vương Hải Túc mặt cứng đờ, muốn cười nhưng trông còn khó coi hơn khóc.

Trương Khác thì cười tủm tỉm, lúc này nhìn thấy Hồ Tôn Khánh sau khi xuống xe giúp mở cửa sau, người đi xuống lại là Cát Kiến Đức, còn Lâm Tuyết thì xuống xe ở phía bên kia, miệng mang nụ cười như xóa bỏ hiềm khích trước kia:

- Cẩm Hồ toại nguyện lấy được mảnh đất phía đông hồ, hôm nay tới ăn mừng phải không?

Đám Lâm Tuyết, Hồ Tôn Khánh chú ý hết vào sản nghiệp phần mềm, đương nhiên không còn tinh lực đi tranh hạng mục trung tâm thành phố phía đông Yến Quy Hồ, Thế Kỷ Cẩm Hồ không đối thủ cạnh tranh đương nhiên dễ dàng ôm mảnh đất đó vào lòng.

Giờ chuyện đã xong, Lâm Tuyết không hề có dáng vẻ nào bị đả kích, lại tỏ ra vui vẻ làm Trương Khác lấy làm lạ: Chẳng lẽ hạng mục sản nghiệp phần mềm có gì đó đột phá?

Trương Khác ung dung nói:

- Cái đó liên quan gì tới Cẩm Hồ, Lâm tiểu thư đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu Cẩm Hồ, nếu sau này hạng mục sản nghiệp phần mềm của các vị có gì sơ xuất cũng đổ lên đầu Cẩm Hồ thì làm sao chúng tôi gánh vác được?

Lâm Tuyết chỉ coi là thói quen ăn nói của Trương Khác, còn Vương Hải Túc toát hết mồ hôi.

Trương Khác chấp tay với Cát Kiến Đức:

- Chủ nhiệm Cát vào lúc quan trọng thế này mà rảnh rỗi từ Bắc Kinh tới thị sát sao?

Hai hội sắp diễn ra, bộ thông tin sắp thành lập, là nhân vật trong vòng xoáy, lúc này quá nửa không thể dễ dàng rời Bắc Kinh mới đúng.

Cát Kiến Đức trừ thi thoảng gặp Trương Khác ở trường hợp công khai, nhưng hai người chính thức tiếp xúc thì chưa.

Cát Kiến Đức khẽ gật đầu:

- Có vài công việc thế nào cũng phải làm.

Giả dối hàn huyên chốc lát, hai bên ai đi đường nấy, trong đại sảnh hai phía đều có thang máy, chẳng ai tiếp tục chịu đựng được đối phương lâu hơn.

Tới phòng bao thì tất cả chủ khách đều tới đủ rồi.

- Hả, không phải là chúng tôi tới muộn chứ?

Trương Khác và Dịch Đan Thanh ngồi xuống ghế để trống dành cho họ, chào hỏi mọi người xong nói với Lương Quân:

- Muốn tranh thủ về tham gia hôn lễ của anh chị, không ngờ mùa đông ở Nhật Bản chẳng nhàn chán lắm, nên lười. Anh chị đừng oán trách em nhé, mẹ em giúp em tặng quà cho anh chị rồi chứ?

- Lười không muốn về nước lại còn to mồm nói ra..

Trương Tri Phi chỉ còn biết lắc đầu.

Lương Quân cũng lắc đầu chịu thua, người đã tới đông đủ, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Trương Khác đem chuyện gặp Cát Kiến Đức ở cửa nói ra, Vương Duy Quân nói:

- Hạng mục sản nghiệp phần mềm được liệt vào hạng mục ngọn đuốc trọng điểm cấp quốc gia rồi, bộ KH&KT cùng sở KH&KT trực tiếp cấp cho 300 vạn tiền hỗ trợ, đại khái bọn họ ăn mừng vì việc này.

Cái hạng mục đó hiện chỉ nằm trên giấy, chưa có công tác thực tế mà đã thành hạng mục trọng điểm cấp quốc gia rồi, song Trương Khác chẳng ngạc nhiên vì chuyện này, ở trong nước đây là điều hết sức bình thường, điều này cũng gián tiếp phản ánh “năng lực” của Cát Kiến Đức.

Trương Khác không tiết lộ sự thực hạng mục này, chỉ cười nói:

- Chẳng trách vừa rồi Lâm Tuyết nhìn thấy tôi lại nở nụ cười mê đắm, tôi cứ ngạc nhiên tới giờ. Trước kia thấy tôi, mặt cô ta tối đen như trời sắp mưa.

300 vạn chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là sau khi được liệt vào hạng mục cấp quốc gia, vay vốn khởi động hạng mục được bật đèn xanh hết rồi, Vương Duy Quân không có gì cản trở nữa.

- Chẳng trách bọn họ đặc ý, không chỉ Kiến Nghiệp, còn đem cả Kim Sơn đều quy hoạch vào đó, nói là hình thành chuỗi sản nghiệp để hai thành phố thúc đẩy lẫn nhau ...

Vương Duy Quân giải thích, Trương Khác đi Nhật hơn một tháng rồi, ông ta lo y không hiểu những chuyện này.

- Ô, bọn họ muốn chơi trò cách cục lớn à, thảo nào không thấy thị trường Tiêu đầu, chắc là ông ấy có cái nhìn khác về cách cục này.

Trương Khác mỉm cười, có thể nhìn ra Tiêu Minh Kiến không hoàn toàn hòa hợp với bọn họ, với xuất phát tư tưởng của ông ta là để Kiến Nghiệp toàn lực triển khai hạng mục này để ông ta có vốn đầu với La Quân, giờ chia sang hai nơi, tất nhiên sức tập trung yếu đi. Nhưng ông ta không lựa chọn nào khác, nếu như không muốn hoàn toàn bị cô lập ở Kiến Nghiệp.

La Quân thái độ rất lãnh đạm với việc này, hỏi Trương Khác:

- Vườn Sồi tùy tiện ném ra một kế hoạch báo lên cũng đủ làm trọng điểm quốc gia, Cẩm Hồ có kế hoạch tương ứng không? Tôi sẽ bảo cục KH&KT phối hợp.

Trương Khác gãi đầu, y không muốn chen vào vũng nước đục này:

- Trước đó chúng tôi cũng có ý này, sau nghĩ mỗi năm số lượng hạng mục trọng điểm quốc gia có giới hạn, tôi hi vọng để cơ hội cho các doanh nghiệp khác ở Kiến Nghiệp.

La Quân gật đầu, đem chủ đề chuyển sang việc chính hôm nay:

- Hạng mục đông Yển Quy Hồ đã chính thức giao cho Thế Kỷ Cẩm Hồ rồi, hạng mục có được thúc đẩy mong chóng hay không, ngoài thành phố khu cao tân hỗ trợ chính sách ra, còn mong Cẩm Hồ nâng đỡ thêm.

- Đây là điều chắc chắn.

Trương Khác gật đầu, y không muốn nói nhiều, nhường quyền chủ đạo lại cho Thiệu Chí Cường, Trương Tri Phi giữ đúng thân phận khách bồi.

Ăn cơm tối xong tiễn hai vị lãnh đạo đi, vừa vặn nhóm Cát Kiến Đức cũng ăn cơm xong đang tạm biệt ở đại sảnh, có thêm Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam và Chu Cẩm Tỳ, Trương Khác chẳng có gì ngạc nhiên hạng mục này đột nhiên kéo sang cả Kim Sơn, chắc chắn có Tạ gia ngầm thao tác.

La Quân và Cát Kiến Đức gặp nhau, chẳng thể vờ không nhìn thấy tiếp tục rời đi được, cho dù là Hồ Tôn Khánh thường ngày bất mãn với La Quân tới đâu cũng chẳng dám làm mất mặt ông ta trước mặt mọi người, thế là lại thêm một màn giả dối nữa.

Lên xe rồi Trương Khác mới than vãn với Dịch Đan Thanh:

- Trời ơi sớm hết gai ốc, răng ê hết cả, may mà trước kia quyết định trốn vào ĐH Đông Hải, chỉ cần tưởng tượng ra cái cảnh phải nghiêm túc ngồi trong văn phòng nhìn cái đám chỉ hện không thể cắn một miếng mới hả, lại phải cười tươi tỉnh với chúng ta buồn nôn.

Dịch Đan Thanh cười duyên:

- Ai bảo cậu cứ làm cho người ta hận?
  - Biết làm sao được, nói không chừng tôi và bọn chúng là kẻ địch trời sinh.
- Trương Khác cười khẩy:

791. Chương 791: Cần Tìm Hướng Đi Mới

Không về trường ngay mà cùng đám Thiệu Chí Cương tới tổng bộ Thế Kỷ Cẩm Hồ, vừa mới vào đại sảnh thì thấy một sa bàn lớn bày trước mặt mọi người.

- Ồ, hạng mục chưa khởi động mà khí thế đã thể hiện ra rồi.

Trương Khác đứng trước mô hình, bao gòì một khi biệt thự cao cấp, một chung cư 12 tầng, một quần thể tòa nhà văn phòng và một khách sạn 5 sao, tổng quy mô đầu tư gần 3 tỷ:

- Tất cả đều có trên sa bàn này rồi sao?
- Không nhanh như thế, còn phương án đợi Khác thiếu gia xác nhận, khi cậu tới Hong Kong, Hứa tiểu thư có đưa phương án mới nhất của cậu xem không?

Thiệu Chí Cương trả lời:

- Bí thư La hi vọng khách sạn 5 sao trở thành công trình kiến trúc tiêu biểu của khu cao tân, phương án càng khó quyết, đang thảo luận, đợi ý kiến Khác thiếu gia.

Ở Hong Kong có một đêm, lại xảy ra bao nhiêu việc, thời gian đâu mà thảo luận với Hứa Tư phương án kiến trúc, Trương Khác lắc đầu:

- Biệt thự và khách sạn mọi người đưa ra phương án thế nào tôi không quản, chỉ cần chỗ cách hồ 100 mét để trồng ra làm dải xanh hóa công cộng là được, tôi có thể bỏ tiền túi ra trợ cấp, còn cái khác tôi không có ý kiến gì. Ngoài ra trừ đất đai công trình kỳ một, số còn lại cũng không thể để bỏ hoang phía được, hay là tính trồng một số loại cây cảnh trước ... Hà hà, lại nói nhiều rồi.
- Không sao, muốn gì cháu cứ nói, thiếu bao nhiêu tiền cháu bù vào là được rồi.

Trương Tri Hành cười ha hả, những lời thế này giờ chỉ có ông dám nói với Trương Khác thôi.

Thế Kỷ Cẩm Hồ dù sao là công ty lấy doanh lợi làm mục tiêu, không thể kiêm cố quá nhiều công ích xã hội, đương nhiên yêu cầu của Trương Khác phải thỏa mãn, có trợ cấp sẽ không ảnh hưởng tới lợi ích của Thế Kỷ Cẩm Hồ, Thiệu Chí Cương gạt đề tài này đi, hỏi:

- Lần này Khác thiếu gia đi Nhật có thuận lợi không?
- Coi như là thuận lợi nhưng không thể có hiệu quả ngay được, thị trường quốc tế rất phức tạp, cần một khoảng thời gian để bồi dưỡng thị trường.

oOo

~~Đêm đã khuya, Tạ Hán Tĩnh vốn định gặp Cát Kiến Đức xong là trở về Huệ Sơn, nhưng sau khi gặp Trương Khác ở khách sạn Hilton liền thay đổi chủ ý, quyết định tới nhà Chu Cẩm Tỳ một lúc, còn gọi cả Tạ Ý không tham dự bữa tiệc hôm nay tới.

- Mọi người thấy thế nào về tuyên bố của Việt Tú ở Hong Kong?

Tạ Hán Tĩnh ném vấn đề ra.

Tạ Kiếm Nam đau đầu day huyệt thái dương, hần và Cát Ấm Quân luôn giữ quan hệ mật thiết, biết chuyện xảy ra ở Hong Kong mấy ngày qua, chỉ mong chuyện này đơn giản là Trương Khác đòi lại công bằng cho bảo mẫu của Tôn Tĩnh Mông.

Hiện giờ sự hợp tác của Tạ gia và cha con Cát Ấm Quân đều thông qua địa ốc Gia Tín và điện tử Gia Tín, kết quả xấu nhất là Cẩm Hồ nắm quyền khống chế của hai công ty này.

Tạ Kiếm Nam không dám tưởng tượng ra tình hình khi đó, lúc ấy chẳng phải Tạ gia nằm trong tay Cẩm Hồ, muốn bóp nặn thế nào tùy ý sao?

Cả bốn người trong phòng đều không dám khẳng định Cẩm Hồ không có thực lực tranh đoạt quyền khống chế hai công ty này.

~~o0o

~~Cát Ấm Quân thân là người kế thừa tập đoàn Gia Tín, lái xe nguy hiểm gây chết người, sau việc lại mua chuộc người nhà nhận nhân trốn tội, tin tức này gây ảnh hưởng xấu trực tiếp tới tập đoàn Gia Tín.

Mặc dù không nghiêm trọng tới mức bị bắt ngay tại hiện trường, nhưng Cát Ấm Quân bị hạn chế rời Hong Kong, thời gian qua hắn cũng bị việc này làm đau đầu, chẳng có tâm tư đi đâu, ở luôn tổng bộ tập đoàn xử lý công việc.

Nghiệp vụ đầu đĩa của Khoa Vương bị tổn thất lớn, không nhìn thấy thị trường ĐNÁ có dấu hiệu khôi phục trong thời gian gần, Cát Ấm Quân không muốn tiêu hao thời gian vào đó, đem công ty hải ngoại cho cấp phó phụ trách, còn hắn hiện chịu trách nhiệm kiến thiết cơ sở chế tạo điện tử Kim Sơn.

Vấn đề tai nạn hoàn toàn có thể giao cho luật sư giải quyết, không cần lo lắng, ở Hong Kong, dư luận không ảnh hưởng nhiều tới phán quyết của bồi thẩm đoàn, điều kiện giờ là bảo luật sư phát đơn kiện Tuần san Hong Kong, đồng thời gửi thư cảnh báo tới các tòa báo khác, đại khái qua thời gian ảnh hưởng xấu sẽ giảm dần, hiện cần lo là tin tức xấu này khiến cho đối thủ lợi dụng.

- Ấm Quân, báo cáo của phòng nghiên cứu thị trường vừa đưa lên, con tới xem đi.

Cát Ấm Quân nhận được điện thoại của Cát Minh Tín, bỏ văn kiện trong tay đó, tới văn phòng của cha, thấy cô thư ký đang khom người thao tác máy photo, cái móng tròn tria vểnh lên, hắn đưa tay bóp một cái, đặc ý nhìn cô gái hoảng sợ thét lên lùi vào góc phòng.

Cát Minh Tín thấy hắn đi vào, ném báo cáo lên bàn:

- Xem đi, về sau đừng có giở trò với các cô gái trong công ty, họ tới đây là để làm việc.

Cát Ấm Quân cười, căn bản chẳng hề có ý hối cải:

- Năm xưa ba cũng bị ông nội cảnh cáo như thế phải không?

Cát Ấm Quân bực mình phát tay, bảo thằng nghịch tử đọc báo cáo, trong đó chứng thực hai ngày qua có nguồn tài chính đang hút cổ phiếu của điện tử Gia Tín, dấu hiệu rất rõ ràng, còn địa ốc Gia Tín thì chưa thấy có dấu hiệu gì.

Ngoài ra hai ngày qua Cát Minh Tín cũng hoạt động rất tích cực, liên tục tiếp xúc với các cổ đông trọng yếu của hai công ty.

- Cho dù chúng ta có hoàn toàn từ bỏ phản kháng, kẻ nào muốn nắm quyền khống chế hai công ty này ít ra phải dùng tới 5 tỷ HKD, có điều xem tình hình này bọn chúng hứng thú với điện tử Gia Tín nhiều hơn.

Cát Ấm Quân xem lướt qua báo cáo:

- Cẩm Hồ có hai nghiệp vụ chính là điện tử và giấy, nếu bọn chúng thành công mua được Gia Tín, sẽ bù đắp được rất nhiều cho sự thiếu hụt nghiêm trọng của bọn chúng ở cơ sở sản xuất hiện tử.

Cát Minh Tín dựa vào lưng ghế, đan tay vào nhau nói:

- Ngoài ra chúng ta hợp tác với Tạ gia đa phần qua điện tử Gia Tín, nên đó cũng là đả kích lớn nhất với Tạ Gia. Bọn họ là kẻ thù cũ, nếu áp chế Tạ gia trên thị trường thì giết địch một vạn tự mất ba nghìn, còn thông qua thủ đoạn này thì là một mũi tên trúng hai con chim, không gì tốt hơn.

Cát Ấm Quân cũng nghĩ tới hai ngày qua Tạ Kiếm Nam gọi điện liên hệ mật thiết hơn trước kia, chắc hắn cũng lo lắng tới điều ấy.

Cát Minh Tín khẳng định:

- Ba nghĩ mục tiêu của bọn chúng là điện tử Gia Tín, cùng lúc ra tay với địa ốc Gia Tín chẳng qua là muốn phân tán sự chú ý của chúng ta.

- Cho dù bọn chúng muốn khống chế một mình điện tử Gia Tín thì cùng mất 3 tỷ HDK trong trường hợp chúng ta từ bỏ kháng cự.

Cát Ấm Quân cười nhạt:

- Chắc bọn chúng không ngu tới mức cho rằng chúng ta sẽ ngoan ngoãn buông súng đầu hàng chứ?

- Tình hình còn nghiêm trọng và phức tạp hơn tưởng tượng đấy.

Cát Minh Tín thở dài, lấy từ trong ngăn kéo ra một báo cáo tài vụ của điện tử Gia Tín trong năm 97:

- Sau cơn bão tài chính, nghiệp vụ xuất khẩu của nhà máy Quảng Đông bị ảnh hưởng nghiêm trọng, doanh lợi tụt 80% so với năm 96, tình hình quý 1 năm nay cũng không lạc quan .. Bọn chúng lựa chọn thời cơ này ra tay không phải là do tai nạn xe kia thôi đâu.

Tổng giá trị của điện tử Gia Tín đã mất 40% so với năm ngoái, lúc này nếu như bị lộ ra tin tức làm ăn thua lỗ thêm vào dự đoán bi quan về tình hình kinh tế năm nay, giá cổ phiếu của điện tử Gia Tín sẽ còn giảm xuống, đúng là thời cơ tốt tranh đoạt quyền khống chế điện tử Gia Tín.

Cát Ấm Quân hàm hừ nói:

- Cho dù xét tới đủ các loại tình huống cũng không thể bài trừ khả năng bọn chúng chỉ hư trương thanh thế, chúng ta cũng không thể vì bọn chúng tuyên bố một câu mà loạn thế trận.

- Cũng không thể nói loạn là loạn được, nhưng phải ứng phó với lời chỉ trích của nhà đầu tư chứng khoán.

Cát Minh Tín chỉ vào báo cáo tài vụ chưa công bố:

- Chúng ta cũng phải có một số biện pháp cấp bách giữ lòng tin của nhà đầu tư, thị trường hải ngoại tạm thời còn chưa thấy dấu hiệu hồi sinh, chỉ có thị trường trong nước chẳng những không bị ảnh hưởng của cơn bão tài chính nhiều, lại còn thể hiện tiềm lực lớn. Mười năm qua mặc dù chúng ta luôn gia công cho doanh nghiệp nước ngoài, nhưng chúng ta chưa bao giờ ngừng đầu tư nghiên cứu kỹ thuật. Ba nghĩ chúng ta cần có phương thức linh hoạt hơn để tranh đoạt thị trường trong nước. Con chuẩn bị đi, mấy ngày nữa tới nội địa với ba một chuyến...

Nghĩ một lúc rồi bỏ xung:

- Trước khi rời Hong Kong, ba sẽ mở cuộc họp HDDQT, nghiên cứu tăng cổ phần địa ốc Gia Tín và điện tử Gia Tín.

- Nhưng tài chính của tập đoàn cũng rất hữu hạn.

Cát Ấm Quân lo lắng nói:

- Các biện pháp khác không có hiệu quả tức thì, đây là lựa chọn bất đắc dĩ.

Cát Minh Tín thở dài.

Tuy nói được kế thừa quá nửa di sản gia tộc, nắm chắc tập đoàn Gia Tín trong tay, tài sản của Cát Minh Tín một dạo cũng hơn 16 tỷ HDK, cho dù qua cơn bão tài chính vẫn còn ở mức 10 tỷ HDK, nhưng đại đa số tồn tại dưới dạng tài sản công ty, còn tài chính nắm trong tay rất hữu hạn.

Nửa năm qua vì để các công ty bình ổn vượt qua cơn bão tài chính, đá đít phần tử không cùng đường khỏi tập đoàn, ông ta đã tiêu hao một khoản tiền lớn, tài chính còn dư thậm chí không bằng Cẩm Hồ, chỉ nhớ tới việc trước cơn bão tài chính Ái Đạt vợ được từ thị trường chứng khoán 4 tỷ HKD là thèm rồi.

Cát Ấm Quân không nói gì, đang định đi thì bị cha hắt gọi lại:

- Tang lễ của chị Châu con có tham dự không?

Sờ vết xước trên mặt, Cát Ấm Quân hơi sợ, khó xử nói:

- Hay để người khác đi.
- Con không tới giới truyền thông sẽ lại làm ầm lên.
- Con mà tới bọn chúng càng hưng phấn.

Cát Ấm Quân lắc đầu, kiên quyết không tham gia tang lễ.

oOo

~~Trương Khác cũng không đặc biệt tới Hong Kong tham gia tang lễ dì Châu, nhưng y luôn theo dõi mật thiết tin tức ở phía Hong Kong, ba ngày sau tang lễ tập đoàn Gia Tín tuyên bố kế hoạch tăng cổ phần hai công ty điện tử và địa ốc, kích thích giá cổ phiếu tăng lên.

Trương Khác tin tập đoàn Gia Tín không thể chỉ có một hai chiêu giãy dụa, cuộc chiến thương nghiệp cỡ lớn không thể có kết quả nhanh được, cần có nhiều thời gian, và cần kiên nhẫn.

Ngày 26 tháng 2 Tôn Tĩnh Mông mới bay về Kiến Nghiệp, cô vẫn chưa phụ hồi sau bị thương, Tôn Tĩnh Hương tạm thời bỏ chuyện công ty đó đi cùng em gái, Trương Khác đích thân tới đón.

Nhìn thấy hai chị em Tôn Tĩnh Hương đi ra đại sảnh sân bay, sắc mặt không dễ coi lắm, Trương Khác còn tưởng hai cô bị say máy bay, hoặc vẫn còn đau buồn, đợi nhìn thấy cha con Cát Minh Tín cùng một đám tùy tùng đi sau, Trương Khác chỉ biết cười khổ, chẳng trách sắc mặt Tôn Tĩnh Mông tệ như thế, y lại không thể tóm cổ Cát Ấm Quân đập một trận cho cô hả giận.

- Đây mới là phản ứng thực sự của Gia Tín chứ.

Địch Đan Thanh đứng bên cạnh Trương Khác nói nhỏ, ngó quanh không thấy người tiếp đón:

- Xem ra đây là trạm trung chuyển của bọn họ, chắc sẽ tới Kim Sơn.

Trương Khác gạt đầu, biện pháp tăng cổ phần mà Gia Tín tuyên bố chỉ trị ngọn không trị gốc, tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Không ngờ cùng chuyến bay với cha con họ Cát, chị em Tôn Tĩnh Hương hết sức khó chịu; kỳ thực cha con Cát Minh Tín chẳng dễ chịu chút nào, bọn họ không muốn để phía Cẩm Hồ biết bọn họ tới nội địa vào lúc này.

Chuyến bay giữa Hong Kong và Kim Sơn mỗi tuần chỉ có một lần, cho nên Cát Minh Tín đành tới Kiến Nghiệp rồi mới tới Kim Sơn.

Cha con họ Cát nhìn thấy Trương Khác khoanh tay đứng giữa đại sảnh, khó không nảy ra suy nghĩ muốn quay về tránh y trước rồi tính, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong đầu thôi, hiện giờ ngoài tiền tới thì còn cách nào khác nữa.

Lúc này hai bên chẳng còn chút khách sáo giả dối nào nữa, Trương Khác lạnh lùng nhìn cha con chúng vội vã đi ra ngoài đại sảnh, đi tới xách hành lý giúp hai cô gái, thấy bọn họ ăn mặc phong phanh, nhíu mày lại:

- Hong Kong mùa xuân ấm áp nhưng mùa đông ở Kiến Nghiệp chưa đi đâu, dự báo thời tiết còn nói tối nay sẽ có tuyết đấy.

Rồi cởi áo khoác ra đưa cho Tôn Tĩnh Mông:

- Cẩm giác chỉ cô cần chiếu cô thôi.

Thấy Tôn Tĩnh Mông không từ chối, liền giúp cô khoác áo lên vai.

Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, ba người bọn họ mau chóng vào xe, vừa ngồi xong thì nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân, do chiếu cố tới tâm tình của Tôn Tĩnh Mông, buổi tối sẽ tổ chức bữa cơm thân tình đơn giản ở chung cư Thanh Niên.

Diệp Kiến Bân, Đỗ Phi và Trần Phi Dung đang ở nhà chuẩn bị thức ăn, không có người ngoài nào khác, Trương Khác nói qua loa vài câu rồi tắt điện thoại cho Tôn Tĩnh Hương.

Xe tới ngõ Học Phủ thì tuyết đổ xuống thật.

-Hai quý cô hôm nay hưởng quy cách tiếp đãi cấp cao đấy nhé.

Diệp Kiến Bân khi ra mở cửa thì còn đeo tạp dề, tay cầm cái bát đang đánh trứng, nín cười:

- Đợi lát nữa để Trương Khác làm cho hai quý cô mấy món, bữa cơm này có thể nói là đáng giá ngàn vàng đấy.

Trương Khác hết sức hoài nghi tài nấu nướng của Đỗ Phi và Diệp Kiến Bân, hỏi Dịch Đan Thanh:

- Tay nghề của chị ra sao?

- Để tôi phụ cho cậu.

Dịch Đan Thanh xấu hổ không nhận tay nghề của mình cũng chẳng ra sao.

- Được, được, được, mọi người cứ ngồi đấy mà đợi ăn đi.

Trương Khác phát tay, cởi tạp dề của Diệp Kiến Bân ra, đích thân vào bếp nấu ăn, còn may là có Trần Phi Dung nữa.

Diệp Kiến Bân nghe Tôn Tĩnh Hương kể cha con Cát Minh Tín ngồi cùng chuyến bay tới Kiến Nghiệp, đứng ở cửa bếp nói:

- Xem ra mấy động tĩnh nhỏ của chúng ta đã làm mục tiêu rối loạn rồi, lão già Cát Minh Tín này không tùy tiện nhúc nhích vậy đâu.

- Sản phẩm điện tử tiêu dùng năm ngoái xuất khẩu bị sụt giảm mạnh, năm nay cũng chưa chắc gì khôi phục, trong khi thị trường trong nước đang không ngừng tăng trưởng, anh cho rằng Cát Minh Tín có nhiều lựa chọn sao?

Trương Khác vừa nhận củ cải rửa sạch của Trần Phi Dung đặt lên thớt thái, vừa tán gẫu với Diệp Kiến Bân:

- Vậy cậu nói xem lần này bọn họ tới nội địa sẽ có hành động gì?

- Điện tử Gia Tín muốn thoát khỏi khốn cảnh hiện nay, một là tăng cường hợp tác với doanh nghiệp ngoại như Samsung, tăng cường gia công sản phẩm cho họ. Đồng thời đừng quên rằng tháng 9 năm ngoái, Chính Thái và điện tử Gia Tín đồng thời đăng ký bốn công ty với tên Khoa Vương, Cao Khoa KV đã do Đại Nhã khống chế. Trong ba công ty kia có một cái trù tính làm bạch điện, nhưng tới giờ vẫn chưa phát triển thành nghiệp vụ hạch tâm gì. Năm nay dự toán quảng cáo của Khoa Vương không ít hơn 150 triệu, anh nói xem bọn họ định làm gì?

- Trong tay Gia Tín có rất nhiều dây chuyền sản xuất và kỹ thuật sản phẩm hoàn chỉnh, chỉ có điều trước đó bọn họ định vị thị trường hạn chế trong nghiệp vụ gia công, ở thương hiệu đầu tư rất ít, cũng không có hệ thống tiêu thụ liên kết thị trường đầu cuối. Nếu đổi lại là tôi, không cần thay đổi đường lối kinh doanh, nhưng liên hiệp với Khoa Vương, dùng thương hiệu của Khoa Vương, có thể trực tiếp đi vào thị trường nội địa.

Diệp Kiến Bân khẳng định:

- Chuẩn xác, mặc dù cha con chúng làm người ta không ưa gì, tiếc là chúng không phải là hạng ngu xuẩn vô tri tự đại.

Trương Khác chép miệng:

Cầm Hồ có bước phát triển dài, đối thủ cũng chẳng hề dậm chân tại chỗ, ngược lại đám người Tạ gia, Cát gia đó đều có đầu óc kinh tế, bị Cầm Hồ kích thích còn phát triển xuất sắc hơn quỹ tích bình thường.

Diệp Kiến Bân cười sảng khoái:

- Đối thủ cạnh tranh quá ngu xuẩn thì còn thú vị gì nữa.

792. Chương 792: Cần Tìm Hướng Đi Mới 2

Tổng giá trị của điện tử Gia Tín đã mất 40% so với năm ngoái, lúc này nếu như bị lộ ra tin tức làm ăn thua lỗ thêm vào dự đoán bi quan về tình hình kinh tế năm nay, giá cổ phiếu của điện tử Gia Tín sẽ còn giảm xuống, đúng là thời cơ tốt tranh đoạt quyền khống chế điện tử Gia Tín.

Cát Ấm Quân hàm hừ nói:

- Cho dù xét tới đủ các loại tình huống cũng không thể bài trừ khả năng bọn chúng chỉ hư trương thanh thế, chúng ta cũng không thể vì bọn chúng tuyên bố một câu mà loạn thế trận.
- Cũng không thể nói loạn là loạn được, nhưng phải ứng phó với lời chỉ trích của nhà đầu tư chứng khoán.

Cát Minh Tín chỉ vào báo cáo tài vụ chưa công bố:

- Chúng ta cũng phải có một số biện pháp cấp bách giữ lòng tin của nhà đầu tư, thị trường hải ngoại tạm thời còn chưa thấy dấu hiệu hồi sinh, chỉ có thị trường trong nước chẳng những không bị ảnh hưởng của cơn bão tài chính nhiều, lại còn thể hiện tiềm lực lớn. Mười năm qua mặc dù chúng ta luôn gia công cho doanh nghiệp nước ngoài, nhưng chúng ta chưa bao giờ ngừng đầu tư nghiên cứu kỹ thuật. Ba nghĩ chúng ta cần có phương thức linh hoạt hơn để tranh đoạt thị trường trong nước. Con chuẩn bị đi, mấy ngày nữa tới nội địa với ba một chuyến...

Nghĩ một lúc rồi bổ sung:

- Trước khi rời Hong Kong, ba sẽ mở cuộc họp HDDQT, nghiên cứu tăng cổ phần địa ốc Gia Tín và điện tử Gia Tín.
- Nhưng tài chính của tập đoàn cũng rất hữu hạn.

Cát Ấm Quân lo lắng nói:

- Các biện pháp khác không có hiệu quả tức thì, đây là lựa chọn bất đắc dĩ.

Cát Minh Tín thở dài.

Tuy nói được kế thừa quá nửa di sản gia tộc, nắm chắc tập đoàn Gia Tín trong tay, tài sản của Cát Minh Tín một dạo cũng hơn 16 tỷ HDK, cho dù qua cơn bão tài chính vẫn còn ở mức 10 tỷ HDK, nhưng đại đa số tồn tại dưới dạng tài sản công ty, còn tài chính nắm trong tay rất hữu hạn.

Nửa năm qua vì để các công ty bình ổn vượt qua cơn bão tài chính, đá đít phần tử không cùng đường khỏi tập đoàn, ông ta đã tiêu hao một khoản tiền lớn, tài chính còn dư thậm chí không bằng Cẩm Hồ, chỉ nhờ tới việc trước cơn bão tài chính Ái Đạt vợ được từ thị trường chứng khoán 4 tỷ HKD là thềm rồi.

Cát Ấm Quân không nói gì, đang định đi thì bị cha hắt gọi lại:

- Tang lễ của chị Châu con có tham dự không?

Sờ vết xước trên mặt, Cát Ấm Quân hơi sợ, khó xử nói:

- Hay để người khác đi.
- Con không tới giới truyền thông sẽ lại làm ầm lên.
- Con mà tới bọn chúng càng hưng phấn.

Cát Ấm Quân lắc đầu, kiên quyết không tham gia tang lễ.

oOo

~~Trương Khác cũng không đặc biệt tới Hong Kong tham gia tang lễ dì Châu, nhưng y luôn theo dõi mật thiết tin tức ở phía Hong Kong, ba ngày sau tang lễ tập đoàn Gia Tín tuyên bố kế hoạch tăng cổ phần hai công ty điện tử và địa ốc, kích thích giá cổ phiếu tăng lên.

Trương Khác tin tập đoàn Gia Tín không thể chỉ có một hai chiêu giầy dụa, cuộc chiến thương nghiệp cỡ lớn không thể có kết quả nhanh được, cần có nhiều thời gian, và cần kiên nhẫn.

Ngày 26 tháng 2 Tôn Tĩnh Mông mới bay về Kiến Nghiệp, cô vẫn chưa phụ hồi sau bị thương, Tôn Tĩnh Hương tạm thời bỏ chuyện công ty đó đi cùng em gái, Trương Khác đích thân tới đón.

Nhìn thấy hai chị em Tôn Tĩnh Hương đi ra đại sảnh sân bay, sắc mặt không dễ coi lắm, Trương Khác còn tưởng hai cô bị say máy bay, hoặc vẫn còn đau buồn, đợi nhìn thấy cha con Cát Minh Tín cùng một đám tùy tùng đi sau, Trương Khác chỉ biết cười khổ, chẳng trách sắc mặt Tôn Tĩnh Mông tệ như thế, y lại không thể tóm cổ Cát Ấm Quân đập một trận cho cô hả giận.

- Đây mới là phản ứng thực sự của Gia Tín chứ.

Địch Đan Thanh đứng bên cạnh Trương Khác nói nhỏ, ngó quanh không thấy người tiếp đón:

- Xem ra đây là trạm trung chuyển của bọn họ, chắc sẽ tới Kim Sơn.

Trương Khác gật đầu, biện pháp tăng cổ phần mà Gia Tín tuyên bố chỉ trị ngọn không trị gốc, tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Không ngờ cùng chuyến bay với cha con họ Cát, chị em Tôn Tĩnh Hương hết sức khó chịu; kỳ thực cha con Cát Minh Tín chẳng dễ chịu chút nào, bọn họ không muốn để phía Cẩm Hồ biết bọn họ tới nội địa vào lúc này.

Chuyến bay giữa Hong Kong và Kim Sơn mỗi tuần chỉ có một lần, cho nên Cát Minh Tín đành tới Kiến Nghiệp rồi mới tới Kim Sơn.

Cha con họ Cát nhìn thấy Trương Khác khoanh tay đứng giữa đại sảnh, khó không nảy ra suy nghĩ muốn quay về tránh y trước rồi tính, đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong đầu thôi, hiện giờ ngoài tiền tới thì còn cách nào khác nữa.

Lúc này hai bên chẳng còn chút khách sáo giả dối nào nữa, Trương Khác lạnh lùng nhìn cha con chúng vội vã đi ra ngoài đại sảnh, đi tới xách hành lý giúp hai cô gái, thấy bọn họ ăn mặc phong phanh, nhủ mày lại:

- Hong Kong mùa xuân ấm áp nhưng mùa đông ở Kiến Nghiệp chưa đi đâu, dự báo thời tiết còn nói tối nay sẽ có tuyết đấy.

Rồi cởi áo khoác ra đưa cho Tôn Tĩnh Mông:

- Cẩm giác chỉ cô cần chiếu cô thôi.

Thấy Tôn Tĩnh Mông không từ chối, liền giúp cô khoác áo lên vai.

Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, ba người bọn họ mau chóng vào xe, vừa ngồi xong thì nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân, do chiếu cố tới tâm tình của Tôn Tĩnh Mông, buổi tối sẽ tổ chức bữa cơm thân tình đơn giản ở chung cư Thanh Niên.

Diệp Kiến Bân, Đỗ Phi và Trần Phi Dung đang ở nhà chuẩn bị thức ăn, không có người ngoài nào khác, Trương Khác nói qua loa vài câu rồi tắt máy chuyển điện thoại cho Tôn Tĩnh Hương.

Xe tới ngõ Học Phủ thì tuyết đổ xuống thật.

-Hai quý cô hôm nay hưởng quy cách tiếp đãi cấp cao đấy nhé.

Diệp Kiến Bân khi ra mở cửa thì còn đeo tạp dề, tay cầm cái bát đang đánh trứng, nín thở:

- Đợi lát nữa để Trương Khác làm cho hai quý cô mấy món, bữa cơm này có thể nói là đáng giá ngàn vàng đó.

Trương Khác hết sức hoài nghi tài nấu nướng của Đỗ Phi và Diệp Kiến Bân, hỏi Địch Đan Thanh:

- Tay nghề của chị ra sao?

- Để tôi phụ cho cậu.

Địch Đan Thanh xấu hổ không nhận tay nghề của mình cũng chẳng ra sao.

- Được, được, được, mọi người cứ ngồi đấy mà đợi ăn đi.

Trương Khác phát tay, cởi tạp dề của Diệp Kiến Bàn ra, đích thân vào bếp nấu ăn, còn may là có Trần Phi Dung nữa.

Diệp Kiến Bàn nghe Tôn Tĩnh Hương kể cha con Cát Minh Tín ngồi cùng chuyến bay tới Kiến Nghiệp, đứng ở cửa bếp nói:

- Xem ra mấy động tĩnh nhỏ của chúng ta đã làm mục tiêu rối loạn rồi, lão già Cát Minh Tín này không tùy tiện nhúc nhích vậy đâu.
- Sản phẩm điện tử tiêu dùng năm ngoái xuất khẩu bị sụt giảm mạnh, năm nay cũng chưa chắc gì khôi phục, trong khi thị trường trong nước đang không ngừng tăng trưởng, anh cho rằng Cát Minh Tín có nhiều lựa chọn sao?

Trương Khác vừa nhận củ cải rửa sạch của Trần Phi Dung đặt lên thớt thái, vừa tán gẫu với Diệp Kiến Bàn:

- Vậy cậu nói xem lần này bọn họ tới nội địa sẽ có hành động gì?
- Điện tử Gia Tín muốn thoát khỏi khốn cảnh hiện nay, một là tăng cường hợp tác với doanh nghiệp ngoại như Samsung, tăng cường gia công sản phẩm cho họ. Đồng thời đừng quên rằng tháng 9 năm ngoái, Chính Thái và điện tử Gia Tín đồng thời đăng ký bốn công ti với tên Khoa Vương, Cao Khoa KV đã do Đại Nhã khống chế. Trong ba công ty kia có một cái trù tính làm bạch điện, nhưng tới giờ vẫn chưa phát triển thành nghiệp vụ hạch tâm gì. Năm nay dự toán quảng cáo của Khoa Vương không ít hơn 150 triệu, anh nói xem bọn họ định làm gì?
- Trong tay Gia Tín có rất nhiều dây chuyền sản xuất và kỹ thuật sản phẩm hoàn chỉnh, chỉ có điều trước đó bọn họ định vị thị trường hạn chế trong nghiệp vụ gia công, ở thương hiệu đầu tư rất ít, cũng không có hệ thống tiêu thụ liên kết thị trường đầu cuối. Nếu đổi lại là tôi, không cần thay đổi đường lối kinh doanh, nhưng liên hiệp với Khoa Vương, dùng thương hiệu của Khoa Vương, có thể trực tiếp đi vào thị trường nội địa.

Diệp Kiến Bàn khẳng định:

- Chuẩn xác, mặc dù cha con chúng làm người ta không ưa gì, tiếc là chúng không phải là hạng ngu xuẩn vô tri tự đại.

Trương Khác chép miệng:

Cầm Hồ có bước phát triển dài, đối thủ cũng chẳng hề dậm chân tại chỗ, ngược lại đám người Tạ gia, Cát gia đó đều có đầu óc kinh tế, bị Cầm Hồ kích thích còn phát triển xuất sắc hơn quỹ tích bình thường.

Diệp Kiến Bàn cười sáng khoái:

- Đối thủ cạnh tranh quá ngu xuẩn thì còn thú vị gì nữa.

793. Chương 793: Chia Tay.

- Tôi chẳng có hào khí ngút trời như anh, tôi mong đối thủ kẻ nào cũng ngu như heo, tôi đỡ phải đau đầu.

Trương Khác trong lúc nói chuyện cũng luôn tay thái củ cải, nắm hương, thịt gà đầu ra đấy, đột nhiên nhớ ra một chuyện:

- Vài ngày nữa anh đi Kim Sơn phải không, cho tôi đi với.
- Thế thì tốt quá, cậu cũng biết đẩy mụ la sát họ Chu kia không hoan nghênh chúng ta đâu, tôi đi một mình hơi run, có cậu đi theo còn cổ vũ tinh thần cho nhau.

Diệp Kiến Bàn khoái chí nói:

- Hay là chúng ta tới sớm đi, tranh thủ lúc cha con Cát Minh Tín chưa đi, thế mới vui.

Nếu không có Trần Phi Dung nhắc nhở thì Trương Khác đã thiếu chút nữa cho đường thay vì muối rồi, đuổi Diệp Kiến Bân đi, chuyên tâm phối hợp cùng Trần Phi Dung làm cơm.

Cơm xong chỉ có Diệp Kiến Bân, Đỗ Phi, Trần Phi Dung, Dịch Đan Thanh, Mã Hải Long, cùng Trương Khác, chị em Tôn Tĩnh Hương, tổng cộng tám người ngồi quây quần bên bàn ăn.

Buổi tối Tôn Tĩnh Hương đi với Diệp Kiến Bân, Đỗ Phi bận rộn chuyện công ty, Dịch Đan Thanh về phòng chỉnh lý tài liệu, Trương Khác kéo Trần Phi Dung và Tôn Tĩnh Mông lên phòng trà tầng trên cùng tán gẫu.

- Rõ ràng nói đưa tôi về Kiến Nghiệp giải khuây, vừa mới tới nơi đã chuồn mất.

Tôn Tĩnh Mông khoác áo ngồi cuộn mình trên ghế, oán trách chị gái:

- Thực sự hoài nghi mục đích tới đây của chị ấy.

- Ài, toàn là người vô nhân tính.

Trương Khác phụ họa, thấy Tôn Tĩnh Mông có tâm tư than phiền như thế, chắc tâm tình tốt hơn lúc ở Hong Kong nhiều rồi, cũng mừng cho cô:

- Hay tôi đưa cô ra phố đi dạo, chỗ này không đốt lò than ngồi không lạnh lắm.

Lúc này quá yên tĩnh với Tôn Tĩnh Mông không tốt, chẳng bằng đưa cô đi tới chỗ náo nhiệt để phân tán đầu óc, tới 1978 cũng tốt hơn ở đây.

Ngoài trời lác đác tuyết rơi, Tôn Tĩnh Mông còn chưa mở va li, nên khoác áo của Trương Khác, cùng y và Trần Phi Dung đi bộ tới ngõ Học Phủ, trên đường đi nghe Trần Phi Dung kể chuyện lớp bồi dưỡng internet của đám Đỗ Phi.

Tới cửa ngõ, nhìn thấy Tịch Nhược Lâm tay che mặt chạy về phía này, nước mắt long lanh tranh mắt, dưới ánh đèn nhợt nhạt, trông thương tâm vô cùng, còn phía bên kia Vương Hải Túc đang chui vào xe.

Cãi nhau hay là chia tay?

Nhìn thấy cảnh này Trương Khác nảy ra suy nghĩ đó, tính toán không biết có nên tránh đi, sau đó thông báo cho Mông Nhạc tới thu thập tàn cuộc không?

Tịch Nhược Lâm nhìn thấy đám Trương Khác, vội quay người đi không muốn bọn họ nhìn thấy mình khóc, tay vội vàng lau nước mắt, vai run run, trông hết sức tội nghiệp.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trương Khác không thể coi như không nhìn thấy gì, đi tới trước mặt Tịch Nhược Lâm hỏi:

- Có phải bị tên lưu manh thối tha kia bắt nạt không? Tôi lập tức bảo Mông Nhạc, dẫn vài huynh đệ tới xử lý hắn cho chị hả giận.

Tôn Tĩnh Mông lườm Trương Khác một cái, nhìn tình hình rõ ràng người ta vừa chia tay, y còn cố ý xát muối vào vết thương.

Trương Khác cứ cười lớn hết sức phớt bỏ, tình cảm là chuyện người ngoài khó xen vào nhất, y có ý lợi dụng Vương Hải Túc, lại lo Tịch Nhược Lâm bị cuốn vào, thấy hai bọn họ chia tay tất nhiên là kết quả lý tưởng nhất.

Kết quả này y cũng dự liệu được rồi, Vương Hải Túc có điều phải che giấu, lại sợ y như hổ, sao không lo Tịch Nhược Lâm vô ý lộ ra cho đám Lâm Tuyết biết? Thời gian qua Vương Hải Túc thậm chí không dám tới ngõ Học Phủ, không dám tiếp xúc với Tịch Nhược Lâm, đủ biết hai bọn họ đã tới hồi kết.

Điều khó chịu nổi nhất có lẽ là lúc bản thân rơi vào cảnh quần bách bị người quen nhìn thấy, Tịch Nhược Lâm cố kìm nước mắt thì nước mắt càng nhiều, không so chừng lại được.

Trương Khác lăm lét nhìn quanh:

- Tôi phải chuồn thôi, nếu người ta hiểu lầm tôi là tên lưu manh thối tha làm chị khóc thì thảm rồi, thanh danh của tôi đủ tệ rồi, không cần làm nó tồi tệ thêm nữa.

Tịch Nhược Lâm phì cười, nước mũi phun cả ra, thế là bản thân cô xấu hổ không khóc nữa.

Trương Khác đứng trên tầng ba của quán nét Sáng Vực, nhìn ô cửa sổ phía đối diện, bóng dáng gầy gò của Tạ Tử Gia hiện lên cửa sổ, cô đang chuyên tâm làm việc, không chú ý thấy Trương Khác đang quan sát mình.

- Đa phần lúc tao đi rồi bên đó vẫn sáng đèn.

Đỗ Phi nhìn theo hướng Trương Khác, đi tới nói:

- Biết đâu đấy có thể gì đó sẽ làm người khác phải chấn kinh.

Trương Khác gật đầu:

- Chắc chắn rồi, cô ấy rất đáng kỳ vọng đấy.

Trương Khác mỉm cười rời đi, kéo một cái ghế ngồi xuống, nhìn mấy cô gái vây quanh an ủi Tịch Nhược Lâm, an ủi nữ nhân của người khác là chuyện đau khổ nhất, nên Trương Khác giao công tác này cho người khác làm.

Lúc này còn ở văn phòng gần như đều là người thân thiết với Tịch Nhược Lâm, hai cô gái Tôn Tình Mông, Lệnh Tiểu Yến vừa an ủi vừa mắng mỏ Vương Hải Túc, đám con trai bao giờ cũng vô tâm, còn người quỷ dị kéo Mông Nhạc sang một bên chúc mừng.

Mọi người đều không ưa gì tên Vương Túc Hải đó, nhưng lại chẳng thể bảo Tịch Nhược Lâm chia tay hẳn, lúc này tất nhiên là thấy phải ăn mừng rồi, mặc dù trông cái dáng vẻ căm phẫn của Mông Nhạc, nhưng có ma mới tin hẳn không sướng thâm trong bụng.

- Thế là sao chứ, ngay cả lý do cũng không có...

Lệnh Tiểu Yến tức tối nói:

Trần Phi Dung ngồi bên cạnh Trương Khác cũng phụ họa:

- Đúng là quá đáng.

Trương Khác nói nhỏ với cô:

- Tuyệt đại đa số những người sau khi chia tay đau khổ là vì họ không tìm ra nguyên nhân chia tay, nên cứ vướng mắc trong lòng.

Thấy đám Thời Học Bản mặt mày hớn hở, cười mắng:

- Nơi này đúng là không phải chỗ cho các cô gái vừa chia tay tới, có cái đám này, chỉ làm lòng người ta thêm đau khổ.

Đỗ Phi cười hăng hắc:

- Nếu đem đáp án nói ra, chẳng phải càng tàn nhẫn hơn sao?

- Mày đuổi đám Học Bản đi trước đi, bọn này chuyện tốt không làm, chỉ toàn đổ dầu vào lửa.

Trương Khác đứng dậy đi tới bên cạnh Tịch Nhược Lâm:

- Có đáp án chị có cảm thấy thoải mái hơn không?

- ...

Tịch Nhược Lâm đang gục đầu trên bàn khóc thút thít, nghe vậy ngẩng đầu lên, hai mắt đã sưng đỏ, nghẹn ngào nói:

- Cho dù anh ấy gặp cô gái tốt hơn tôi cũng được, cho dù cảm thấy chán tôi cũng được, dù sao cũng không thể mời tôi ăn cơm như bình thường rồi bảo chia tay, không nói lý do gì hết rồi bỏ đi...

- Nếu đổi lại là tôi, thường vì để đối phương dễ chịu hơn một chút, tôi sẽ nói cho cô ấy lý do không hứng thú nữa .. Chia tay không phải là chuyện trời sập, có lẽ chị cho rằng Vương Hải Túc bay cao rồi, không coi

trọng chị nữa, chị cảm thấy bị vứt bỏ nên mới thương tâm? Hoặc có lẽ tình cảm của chị với anh ta sâu tới mức khiến chị không thể chấp nhận được chuyện chia tay?

Trương Khác xé một tờ giấy đưa cho Tịch Nhược Lâm:

- Số điện thoại của Vương Hải Túc là gì? Chị viết đi, chị muốn biết đáp án chứ gì? Tôi bảo anh ta tới trả lời cho chị.

Tịch Nhược Lâm giật mình nhìn Trương Khác, không hiểu vì sao y khẳng định có thể gọi một cái là Vương Hải Túc sẽ tới, do dự một lúc rồi viết số di động của hắn cho Trương Khác.

Đỗ Phi đuổi hết những người không liên quan đi, chỉ còn lại những người thực sự thân thiết với Tịch Nhược Lâm.

Nghe Trương Khác nói vậy, Lệnh Tiểu Yến nghi hoặc:

- Nghe giọng điệu của cậu hình như đã từng vứt bỏ cô gái nào đó một cách vô tình vậy, không biết cô gái ấy là ai thế?

Trương Khác chỉ cười, cầm điện thoại bàn gọi cho Vương Hải Túc.

Điện thoại thông ngay, có lẽ trước kia Tịch Nhược Lâm đã dùng điện thoại công ty gọi cho hắn, Vương Hải Túc cũng nghĩ là cô gọi, bực mình nói:

- Bình tĩnh lại mà suy nghĩ đi, chia tay là tốt cho cô cũng tốt cho tôi .. Tồn thời gian bên nhau chẳng có lợi cho ai hết.

Trương Khác cắt ngang:

- Tôi là Trương Khác, đang ở Sáng Vực, anh có tiện tới đây một chút không?

794. Chương 794: Cái Đình.

Có thể nghe thấy tiếng phanh gấp ở phía bên kia điện thoại, một lúc sau giọng Vương Hải Túc truyền tới:

- Được rồi, tôi sẽ tới ngay.

Trương Khác cúp điện thoại, bảo Tịch Nhược Lâm:

- Anh ấy sẽ tới ngay, nếu chị cần đáp án lát nữa cứ hỏi ... Có điều, hết yêu rồi, truy cứu chỉ làm bản thân thêm đau lòng thôi.

Tịch Nhược Lâm hết sức ngạc nhiên nhìn Trương Khác, quên luôn cả khóc.

Vương Hải Túc chưa đi được bao xa, ba bốn phút sau đã nghe thấy tiếng động cơ dưới lầu, rồi tiếng bước chân trên bậc thang.

Vào phòng, Vương Hải Túc liếc mắt qua mọi người, chỉ dừng trên mặt Tịch Nhược Lâm một giây, nhưng lại dùng ngữ khí hết sức dè dặt hỏi Trương Khác:

- Khác thiếu gia tìm tôi có chuyện gì ạ?

Thấy dáng vẻ của hắn như thế, đau khổ lấp đầy trái tim Tịch Nhược Lâm đột nhiên như vùi nước hồng thoát hết ra, cô biết mình là vô nghĩa với hắn rồi.

Trương Khác quay đầu sang nhìn cô, nói:

- Nếu còn cần đáp án gì, chị cứ thoải mái hỏi đi.

Tịch Nhược Lâm lắc đầu, giờ mới phát giác đáp án không còn quan trọng nữa.

Trương Khác lúc này mới bảo Vương Hải Túc:

- Tôi có chuyện tìm anh nói chuyện, anh theo tôi vào văn phòng.

Võ vai Đỗ Phi bảo hắn đi theo.

Vào văn phòng Trương Khác mời Vương Hải Túc ngồi xuống rồi nói:

- Tôi chưa phiền toái tới mức vì chuyện anh và Tịch sư tỷ chia tay mà gọi anh tới, vừa vặn có cơ hội này nên tìm anh nói chuyện thôi.

Wang Hai Tu sau khi biết thân phận của Trương Khác luôn sợ y, mặc dù hiện giờ hắn có thể kiếm được cô gái xinh đẹp hơn cả Tịch Nhược Lâm, nhưng nếu không phải vì Trương Khác, hắn chẳng chia tay cô, một cô gái ngây thơ ngốc nhếch như thế, sao có thể chê nhiều được?

- Khác thiếu gia có chuyện gì cứ sai bảo là được.

Wang Hai Tu hết sức cẩn thận nói:

- Đừng gò bó thế, Hải Túc là công ty lớn rồi.

Trương Khác xoa tay:

- Dù tôi và Lâm Tuyết có chút mâu thuẫn nhỏ, nhưng dù sao cũng có tình hữu nghị bạn bè với anh, hiện hạng mục sản nghiệp phần mềm càng lúc càng lớn, tôi tìm anh tới để hỏi, anh có ý kiến thế nào về quy mô này?

Wang Hai Tu toát mồ hôi hột, giờ hắn bị Trương Khác dùng hạng mục này bắt cóc rồi, trừ khi hắn có thể vứt bỏ được quyền thế và địa vị, nếu không sẽ như Tôn Ngộ Không nằm trong tay Phật Tổ Như Lai, có điều cả đời có mấy người leo lên được tầm cao như thế, sao cam tâm vứt đi được? Nơm nớp lo sợ nhìn Trương Khác:

- Khác thiếu gia có ý kiến gì ạ?

- Tôi chẳng có ý kiến gì, nếu không nhìn thấy anh tôi đã quên bống mất nó. Thấy anh tôi mới có chút lo lắng, sản nghiệp phần mềm tới lúc này có thể nói muốn đất có đất, muốn tiền có tiền, có thể làm việc thực tế rồi, sẽ có tương lai phát triển rất lớn, tôi lo một số người không đủ kiên nhẫn.

Trương Khác nghiêm túc nhìn hắn:

- Nếu như có kẻ nào đó muốn dựa vào danh nghĩa hạng mục này vợ đất, vợ tiền đem dùng vào hạng mục khác, tôi nghĩ mặc cho bọn họ làm thế sẽ không có ích lợi gì cho anh, nói không chừng anh ôm một giấc mơ bong bóng ... Chẳng ai muốn mèo lại hoàn mèo, tôi không muốn, tôi biết anh cũng không muốn.

Wang Hai Tu do dự một lúc mới cắn răng hạ quyết tâm:

- Hải Túc thực tế đã bị Tinh Điện khống chế rồi, Khác thiếu gia cho rằng tôi có thể làm gì?

- Chuyện anh có thể làm rất nhiều, thị trường Tiêu sẽ không dung túng cho bọn chúng làm càn, tôi cũng sẽ thi thoảng ngó qua bọn họ một chút ... Quan trọng vẫn ở bản thân anh, có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu hòa vào cùng một bọn với họ anh có lợi gì? Trương Khác không định giải bày tâm sự với hắn, đứng lên trịnh trọng nói:

- Hi vọng của anh và tương lai của sản nghiệp phần mềm gắn với nhau, hạng mục này hỏng, anh sẽ trắng tay, anh tự xem mà làm đi ... À phải, Tịch sư tỷ ở bên ngoài, nếu không còn gì để nói anh cứ đi thẳng, chuyện riêng của hai người, tôi không lên tiếng bất bình cho chị ấy được.

Rồi mở cửa phòng ra.

Nhìn Vương Hải Túc đi qua văn phòng chỉ quay lại nhìn Tịch Nhược Lâm một cái, không nói lời nào, Đỗ Phi khép cửa lại nói:

- Đám Hồ Tôn Khánh, Lâm Tuyết đại khái không bao giờ mảy mò cái đình này bên cạnh chúng.

- Không đơn giản vậy đâu, hiện Vương Hải Túc không có sức phản kháng nên mới để chúng ta sai bảo, đợi hắn có chỗ đứng rồi, nói không chừng sẽ thành con rắn độc.

~~o0o

~Vương Hải Túc đi thì đêm cũng đã khuya, trời vẫn còn tuyết rơi, nhưng không lớn, chẳng thể chất thành đồng, chỉ lưu lại những vũng ướt ướt sũng trên mặt đất.

Tôn Tĩnh Hương gọi điện tới, cô và Diệp Kiến Bàn đã về tới Hải Châu rồi, không quay về ngủ với Tôn Tĩnh Mông được nữa.

Tu bố ngô Đan Tĩnh đã gần hồi kết, cuối năm ngoái cô đã trở về xem xét chuyện trang hoàng và hoàn thành căn nhà cổ kia, đó là căn nhà chung của cô và Diệp Kiến Bàn mà cô khao khát bao lâu, trước khi hoàn thành thể nào cũng phải tới nơi xem còn chỗ nào chưa hợp ý để sửa.

Tâm tình Tịch Nhược Lâm đã bình ổn hơn, chia tay chứ đâu phải sinh ly tử biệt, thời gian qua Vương Hải Túc cứ luôn né tránh, trong lòng cô phần nào đã hình dung ra kết cục, chẳng qua đột ngột đối diện với nó, trong lòng không chịu đựng nổi.

Trần Phi Dung ở lại chung cư ngủ cùng Tôn Tĩnh Mông, không cần thiết phải về KTX trước khi đóng cửa nữa, mọi người cùng đi ăn thịt dê nướng, Tịch Nhược Lâm không muốn một mình cô đơn một mình nên cũng đi theo.

Lục Thiên Hựu nhìn thấy nhóm Trương Khác đi vào, tay đang cầm xương thịt dê nướng, định tránh đi thì Đỗ Phi cười cợt nhả đi tới:

-Ồ, lớp trưởng và bí thư chi bộ đang ăn thịt dê thảo luận công tác đó hả?

Thẩm Tiêu mặt đỏ như Ớt chín cúi gầm xuống, Lục Thiên Hựu tưởng Trương Khác, Đỗ Phi biết mình da mặt cô mỏng sẽ không bóc trần mình, ai ngờ Đỗ Phi quay sang bảo với Trương Khác:

-Quá nửa là lớp trưởng của chúng ta lấy danh nghĩa thảo luận công tác lừa Tiểu Tiêu ra đây rồi.

Tình cách Lục Thiên Hựu quá mức nghiêm túc, chẳng hiểu Lục Văn Phu thường ngày dạy dỗ hần ra sao, Trương Khác không cùng Đỗ Phi trêu chọc họ.

Sự kiện gian lận thi cử kia không gây cho Thẩm Tiêu bất kỳ ảnh hưởng xấu gì, ngược lại để Lục Thiên Hựu có cơ hội tiếp cận cô, lần xuống nông thôn lấy thực tiễn này lại chọn ở quê Thẩm Tiêu, Trương Khác và Đỗ Phi không tham gia, nhưng nghe bạn học kể lại hai người này lấy cớ hoạt động ở bên nhau suốt.

Trương Khác bảo đầu bếp nướng xương thịt 100 đồng, sai Đỗ Phi và Mông Nhạc đi mua bia, ngồi dưới cái lều đơn sơ, nhìn tuyết rơi, uống bia, ăn thịt dê nướng đúng là hết sức thích thú.

Lục Thiên Hựu và Thẩm Tiêu chẳng biết vì xấu hổ hay vì lo KTX đóng cửa nên kiếm cơ đi trước.

o0o

~~Hôm sau, Vương Hải Túc và Lâm Tuyết đi cùng xe tới Kim Sơn, tiến hành cuộc thương thảo cuối cùng với phía đó, còn phải tham gia cuộc nói chuyện về phát triển của sản nghiệp điện tử do thành ủy Kim Sơn tổ chức, rất nhiều doanh nghiệp trong ngoài nước được mời, Cát Kiến Đức cũng nhận lời mời tham gia hoạt động này.

Đây chính là hoạt động tạo thế cho khu sản nghiệp phần mềm, nhưng Kim Sơn muốn làm được thành tích chói lọi như Kiến Nghiệp thì còn nhiều công tác phải làm, đừng nói người ngoài, e quan viên chính phủ Kim Sơn cũng chẳng đủ tự tin.

Lâm Tuyết Hải nhắm mắt dưỡng thần, còn đầu óc Vương Hải Túc cứ lớn vồn lời Trương Khác nói hôm qua, nếu như để Lâm Tuyết đem sản nghiệp phần mềm thành công cụ để cô ta huy động vốn, vậy hần và cả Hải Túc đều lọt vào bẫy của cô ta rồi, đúng như Trương Khác nói, cuối cùng hần sẽ chẳng có cái gì, nói không chừng chỉ là giấc mơ bong bóng.

-Tới Kim Sơn rồi à?

Lâm Tuyết ngái ngủ mở mắt ra, thấy Vương Hải Túc trầm tư, điệu đà đưa ngón tay thon nhỏ vén tóc mai lên.

795. Chương 795: Tới Kim Sơn.

Vương Hải Túc nhìn dáng vẻ mê người đó, hơi thở như ngừng lại, nhưng không dám nhìn khuôn mặt gọi cảm đó lâu:

- Chưa tới, vừa nhận được điện thoại của Tạ Kiếm Nam, hẳn đợi chúng ta ở trạm thu phí.

-Ồ, anh ta coi Kim Sơn là địa bản của mình rồi.

Lâm Tuyết uể oải vắn eo, khoe hết đường cong mê hoặc, cô ta rất thích dáng vẻ nam nhân nhìn mình ngây dại, cảm thấy nam nhân bò dưới váy mình có ít nguy hiểm nhất.

Bên ngoài gió rất lớn, tới trạm thu phí không chỉ hàn huyên qua loa vài câu rồi Lâm Tuyết, Vương Túc Hải vào xe Tạ Kiếm Nam.

- Chủ nhiệm Cát trước khi về Bắc Kinh đưa tôi một bản tư liệu, danh sách 100 xí nghiệp điện tử đã có rồi, nhưng chính thức phải tới trung tuần tháng ba mới công bố.

Lâm Tuyết nói:

- Rất bất ngờ là Ái Đạt chỉ có doanh thu trên 3 tỷ, đứng thứ 28, so với năm ngoái còn tụt mấy bậc liền, Khoa Vương các vị đứng thứ 43, ảnh hưởng của Tiêu Vương đứng là không thể xem nhẹ, không biết năm nay Hương Tuyết Hải ngoi lên được thứ mấy.

Khi Ái Đạt và Khoa Vương đoạt được Tiêu Vương thì gần như không có mấy cơ sở, có thể nói là khởi đầu từ bàn tay trắng, vậy mà lập tức có quy mô lớn như vậy.

Hương Tuyết Hải tuy những năm qua có đi xuống, nhưng là thương hiệu có hơn 20 năm cơ sở, tin rằng sẽ có thành tích không tệ.

Tạ Kiếm Nam không muốn bình phẩm gì về Hương Tuyết Hải, chỉ là lượng tiêu thụ thấp của Ái Đạt làm hắn bất ngờ:

- Chắc Cẩm Hồ có ý hạ thấp xuống, tổng ngạch tiêu thụ không thể thấp như thế, thêm vào bọn họ tiêu thụ linh kiện và chuyển nhượng kỹ thuật, con số cuối cùng phải lớn hơn rất nhiều.

- Cách nghề như cách núi, tôi không rõ về con số ngành điện tử, song được nghe nhân sĩ chuyên nghiệp phân tích rồi, Cẩm Hồ có thể chủ động đem lượng tiêu thụ toàn năm đưa vào công ty mượn xác ở Hong Kong, linh kiện tiêu thụ tính cho viện nghiên cứu Cẩm Hồ. Nếu gộp hết lại con số này phải trên 7 tỷ, chắc chắn xếp vào 5 hạng đầu.

Lâm Tuyết cười tươi như hoa:

- Bọn họ chơi trò này vô ích, bộ trưởng Cảnh Trọng Dương nhắm chuẩn cái ghế bộ trưởng bộ thông tin rồi, khó có ai tranh với ông ta được. Ông ta có ý sát nhập các xí nghiệp phía dưới lại thành một cái hàng không mẫu hạm siêu cấp ... Bất kể là khu chế tạo điện tử Kim Sơn hay sản nghiệp phần mềm, thì đối tác chủ yếu sẽ là cái hàng không mẫu hạm này.

- Đáng lý ra giám đốc Lâm không nhạy cảm lắm với tin tức này mới đúng chứ?

Tạ Kiếm Nam ngần ngừ nhìn Lâm Tuyết, nói thế cũng không thỏa đáng lắm, Tình Điển kỳ thực nắm Hải Túc tiến vào ngành nghề thông tấn điện tử rồi, có lẽ cô gái này không phải chỉ muốn lợi dụng hạng mục sản nghiệp phần mềm huy động vốn cho Tình Điển:

- Chẳng lẽ chủ nhiệm Cát sẽ làm chương môn nhân của cái hàng không mẫu hạm này.

- Lão Cát tới Kim Sơn tham gia diễn đàn phát triển sản nghiệp điện tử mà? Anh cứ hỏi ông ấy là được.

Lâm Tuyết cười duyên dáng:

Hai đại hội ở Bắc Kinh vài ngày nữa sẽ diễn ra, Cát Kiến Đức tất nhiên sẽ không thảo luận chuyện điều chỉnh quan viên cấp bộ, trừ khi ông ta đặc ý quên hết cả nói ra, Tạ Kiếm Nam cũng chẳng dám hỏi vấn đề mẫn cảm này.

Tạ Kiếm Nam biết cô gái này và Cát Kiến Đức có quan hệ đặc thù, thấy cô ta cười tự tin như thế, thầm nghĩ nếu như Cát Kiến Đức làm chương môn nhân xí nghiệp khổng lồ đó, thì là một tin tức tuyệt hảo.

Trước đó bị Cẩm Hồ áp chế cho không có năng lực phản kháng, cũng chẳng dám phản kháng, nếu nói Tạ Kiếm Nam không uất ức thì là nói dối, nhưng người ta mạnh hơn, không khuất phục không được.

Nếu xuất hiện một xí nghiệp khổng lồ như thế sẽ có năng lực áp chế lại Cẩm Hồ, Khoa Vương cũng có thể lợi dụng quan hệ tốt đẹp với Cát Kiến Đức thu rất nhiều lợi ích, quan trọng nhất vẫn là áp chế Cẩm Hồ để hả giận.

Vương Hải Túc ngồi ở ghế phụ, hẳn chưa bao giờ nghe thấy Lâm Tuyết nói tới, trong lòng ít nhiều khó chịu, không biết trong mắt cô ta Cty Hải Túc có được mấy trọng lượng, nhưng nghĩ lại thì nếu như Cát Kiến Đức nắm xí nghiệp khổng lồ này, chẳng phải chỉ cần tùy tiện gãy một cái móng tay, Hải Túc cũng ăn đủ no rồi.

Tâm tư Vương Hải Túc lại dao động, có điều nghĩ đi nghĩ lại vẫn ử rữ phát hiện ra, Trương Khác nắm tử huyệt của mình, không ình chống cự.

Tạ Kiếm Nam không tìm được phần chấn nói:

- Chủ tịch Cát của Gia Tín hôm qua đã tới Kim Sơn, tôi nghĩ nghe tin này, ông ấy sẽ sẵn lòng triển khai hợp tác mật thiết hơn với Hải Túc.

~oOo

Trương Khác và Diệp Kiến Bản cũng tới Kim Sơn ngày tổ chức diễn đàn phát triển sản nghiệp điện tử, từ Kiến Nghiệp tới Kim Sơn mất gần 5 tiếng.

Hứa Hồng Bá và Chu Du đã tới Kim Sơn hai ngày trước đó.

Qua hai năm gian khổ tác chiến, hạng mục trồng rừng quy mô lớn của Tân Quang ở tỉnh Đông Hải cuối cùng đã gần hoàn thành, nhưng kế hoạch tiến tới tỉnh Giang Nam thị gặp phần cản trở, không có được ban ngành cấp tỉnh hỗ trợ, Chu Du và Hứa Hồng Bá phải tới tiến hành trao đổi với từng ban ngành tỉnh Giang Nam, xem có khả năng nỗ lực không? Bên trên không mở miệng, muốn đột phá ở phía dưới càng khó, càng phức tạp.

Trần Tín Sinh cũng đã tới trước Trương Khác một ngày, hẳn được mời tham dự diễn đàn kia, mặc dù Chu Cẩm Du chẳng muốn thấy người của Cẩm Hồ xuất hiện trong hoạt động lần này, nhưng Cẩm Hồ đã là doanh nghiệp có tiếng nói đủ lớn ở sản nghiệp điện tử trong nước, không phải bọn họ muốn bỏ qua là bỏ qua được, thậm chí còn an bài Trần Tín Sinh thời gian phát biểu khá dài.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản sau khi tới Kim Sơn, không trực tiếp tới thành phố, mà dừng lại ở trấn Giang Vu ngoại ô tây bắc Kim Sơn, ăn cơm ở đó.

Trấn Giang Vu là cửa ngõ sông Âm Mã chảy vào Tiểu Giang, hồ Kim Sơn cách trấn Giang Vu chưa tới 30 km, Trương Khác chỉ đến Kim Vu vài lần nhưng biết tôm hồ, cá sông của Giang Vu rất nổi tiếng, vào thành phố ăn trong khách sạn sang trọng chẳng bằng ở nông thôn ăn món tươi sống.

Nhìn thấy một nhà hàng không bắt mắt lắm, nhưng trước cửa đỗ mấy cỗ xe hơi liền, Trương Khác bảo Diệp Kiến Bản:

- Người có tiền đương địa mò tới đây ăn, chứng tỏ không tệ.

Diệp Kiến Bản than vãn đường đi quá xa, lắc đầu vẫy tay thư giãn gân cốt:

- Nghe nói ông chủ dân doanh ở Hồ Chiết mua máy bay riêng rồi, lúc nào chúng ta cũng kiếm hai cái chơi.

- Cũng chỉ để chơi được thôi, sân bay Kim Sơn có cho phép máy bay tư nhân hạ cánh không?

Trương Khác chẳng thích mua máy bay rồi xếp xó làm đồ chơi:

- So với mơ tưởng xa xỉ đó chẳng bằng mong đường cao tốc Kim Sơn - Kiến Nghiệp sớm xây xong thì hơn.
- Sợ cái đám thực dụng chủ nghĩa, chàng trai cậu mới 20 tuổi thôi đấy, suy nghĩ vấn đề tươi sáng lên một chút.

Diệp Kiến Bân khoác vai Trương Khác kéo vào nhà hàng.

Triệu Bằng, Mã Hải Long, Dịch Đan Thanh cùng hai nhân viên công tác và hai lái xe kiêm vệ sĩ, tổng cộng chín người đi theo.

Nhà hàng không rộng lắm, song nhân viên tiếp tân cực kỳ ngọt nước, mặc sườn xám màu đỏ xẻ tận đùi, có điều bên trong đi tất chống lạnh, trông chả ra làm sao.

Lúc này đã không còn phòng bao nữa, đại sảnh cũng ngồi kín tới bảy tám phần, chẳng còn cách nào, đành ngồi xuống một bàn lớn ở góc đại sảnh, gọi mấy món ăn, phục vụ tiến cử rượu địa phương ừ, Trương Khác liền bảo phục vụ đi hâm rượu.

Đầu bếp nhà hàng rất nhanh nhẹn, chẳng bao lâu thức ăn đưa lên liên tục, bữa sáng gần như chẳng còn gì, 5 tiếng đi xe đôi meo, thấy thức ăn đưa lên là Trương Khác cầm đũa chén luôn, chẳng cần chú ý hình tượng gì hết.

Trong đĩa cá có một sợi tóc dài, nhà hàng không lớn mấy chi tiết này bỏ qua được, đang định lấy sợi tóc đi thì di động trên bàn vang lên, Dịch Đan Thanh cầm lấy xem trước, nói:

- Cửa giám đốc Trần.

Trương Khác cho rằng Trần Tín Sinh có chuyện gấp, nhận lấy điện thoại, chỉ sợi tóc bảo Diệp Kiến Bân lấy ra.

796. Chương 796: Nảy Sinh Biến Cố.

- Khác thiếu chắc sắp tới rồi phải không, còn cách Kim Sơn bao xa?

Trần Tín Sinh hỏi:

- Tôi có định mời anh ăn trưa đâu, anh gọi điện hỏi tôi ở đâu làm gì?

Trương Khác cười đùa, thấy Diệp Kiến Bân không lấy sợi tóc ra mà vẫy tay gọi cô phục vụ tới, nghĩ hẳn đại khái thấy cô gái này xinh đẹp, định tán tỉnh vài câu dốt thời gian, không để ý lắm, tiếp tục nói chuyện:

- Chúng tôi tới trấn Giang Vu rồi, đang ăn cơm, cách trạm thu phí chừng hai ba dặm, nếu anh chưa ăn thì tới đi, đến sớm thì còn cơm thừa anh cặn đợi đấy ha ha ha.

- Thị trưởng Triệu Hữu Luân biết cậu tới Kim Sơn nhất định muốn tới trạm thu phí đón, cậu thấy phải làm sao đây?

Trần Tín Sinh cười khỏ:

- Hả?

Trương Khác bảo nhóm Trần Tín Sinh có cơ hội thì lộ tin y và Diệp Kiến Bân sẽ tới Kim Sơn ra, xem xem Chu Cẩn Du và các quan viên khác có phản ứng thế nào, không ngờ Triệu Hữu Luân lại tích cực như thế.

Trương Khác hơi do dự, không thể lập tức đi đón Triệu Hữu Luân được, nhưng bảo ông ta đến nhìn bọn họ ăn thừa cũng hơi thất lễ, liền bảo Trần Tín Sinh đưa ông ta tới, bên phía họ sẽ chuẩn bị bàn rượu khác là được.

Vừa cúp điện thoại thì thấy Diệp Kiến Bân đang chỉ sợi tóc đặc ý nói với cô phục vụ:

- Chuyện này phải tính làm sao đây?

Phục vụ hạ thấp giọng nói:

- Tôi bảo đầu bếp làm một đĩa khác được không ạ?

- Bỏ đi.

Trương Khác không rảnh tán gái với Diệp Kiến Bân, nhặt sợi tóc lên vứt đi, nói:

- Cô chuẩn bị một bàn y hệt như thế này cho tôi, nhanh lên.

Cô phục vụ cứng người nhìn Trương Khác mấy giây liền, không nói gì thêm chạy vào một phòng bao bên cạnh, Trương Khác giải thích cho đám Diệp Kiến Bân chuyện Triệu Hữu Luân sắp tới đây, nên cũng không nghĩ nhiều.

Một lúc sau phòng bao kia mở ra, một tên thanh niên đứng ở cửa gườm gườm nhìn phía bọn họ, cô phục vụ kia đứng bên cạnh chỉ chỗ cái gì đó.

Tên thanh niên đi về phía bọn họ, trong phòng bao có bảy tám tên thanh niên và cô phục vụ kia hùng hổ đi tới, Trương Khác gãi đầu hỏi Dịch Đan Thanh:

- Tôi nói gì làm bọn họ hiểu lầm à?

Tên thanh niên đi tới, tựa hồ cho rằng Trương Khác là người đứng đầu, nói:

- Này huynh đệ, tôi là ông chủ cái cửa hàng này, buổi trưa nhiều việc, khó tránh khỏi sơ xuất, vì một sợi tóc mà đòi đổi cả bàn cơm, có quá đáng lắm không?

Trương Khác cười, đang định giải thích hiểu lầm thì một tên thanh niên tóc húi cua xông tới, chỉ mặt Trương Khác chửi:

- Mẹ nó, đầu ra giống chó đẻ dăm đèn Giang Vu giở trò tống tiền? Bọn mày tưởng đông người mà ghê à?

Quay lại quát:

- Cường Tử, mày gọi điện bảo người tới đây.

Lúc này Mã Hải Long và vệ sĩ của Diệp Kiến Bân đứng dậy, chắn trước mặt hai bên, Mã Hải Long giải thích cho chủ nhà hàng:

- Tôi nghĩ các anh hiểu lầm rồi, chúng tôi có khách đang tới, cho nên bảo chuẩn bị bàn khác, không phải tính toán gì sợ tóc đó.

Hai vệ sĩ khác cũng đứng sau lưng Trương Khác.

- Mẹ thằng chíp hôi này, sợ rồi hả?

Chủ nhà hàng nhìn Mã Hải Long hồ nghi chưa nói thì tên Tóc Húi Cua đã nhổ phì một bãi nước bọt, chỉ thẳng vào mặt Mã Hải Long:

- Vừa rồi sao không tự lượng sức mình?

Bảo cô phục vụ:

- Tính tiền rồi đuổi bọn chúng đi, tính tiền gấp ba, chúng còn dám nói lằng nhằng, gọi bọn tôi.

Diệp Kiến Bân bật cười, bảo Trương Khác:

- Thế là thành chúng ta bị tống tiền rồi.

- Sao, mày không phục à?

Tóc Húi Cua nghe thấy cùng mấy tên thanh niên sấn xổ áp tới:

- Phục chứ, sao không phục cho được?

Trương Khác cười lớn:

- Tính tiền cũng được, gấp ba gấp bốn cũng xong, nhưng chúng tôi đúng là cần chỗ ăn cơm, các anh không thể đuổi chúng tôi đi như thế được ...

Bảo Mã Hải Long:

- Anh tính tiền cho họ đi.

Thời đó thể tín dụng không tiện bằng tiền mặt, Trương Khác đi xa, Mã Hải Long luôn chuẩn bị sẵn tiền mặt theo mình, mở cặp ra, lấp một xấp tiền đập trước mặt Tóc Húi Cua:

- Đủ chưa?

Thấy Tóc Húi Cua chần chừ không dám nhận tiền, nói tiếp:

- Ngoài ra phiền các anh chuẩn bị một bàn nữa như vừa rồi, nếu chưa đủ tiền, cứ bảo với chúng tôi.

Thái độ của đám Trương Khác rất tốt, chấp nhận chịu chém, lại tươi cười, đám thanh niên kia không còn mặt mũi nào làm khó bọn họ nữa.

Tóc Húi Cua ôm vai Diệp Kiến Bân thân thiết nói:

- Trông các vị ăn mặc chắc là người có địa vị, nếu có chuyện gì không hay, chúng tôi vào khám vài ba tháng cũng như về nhà thôi, các vị gãy chân gãy tay có phải là thiệt thòi không?

Diệp Kiến Bân nheo mắt lại, ánh mắt trở nên dữ dội, Diệp đại thiếu gia bị lời nói mang vẻ uy hiếp của Tóc Húi Cua làm tức giận rồi, lạnh lùng gạt tay hắn ra:

- Tiền chúng tôi đã trả, muốn hóa đơn, chắc các người không viết đâu, vậy bỏ đi, có an bài cho chúng tôi một phòng bao được không? Lát nữa chúng tôi còn phải mời khách.

Chặt chém người ta thì phải chấp nhận người ta oán giận, Tóc Húi Cua nói với tên tự xưng chủ nhà hàng:

- Bọn chúng cũng biết điều đấy, anh an bài phòng bao tốt một chút, phục vụ tốt một chút, để bọn chúng thấy đáng tiền ...

Rồi quát tháo bọn đàn em tiếp tục vào phòng bao uống rượu.

- Để xem chút nữa bọn chúng giải quyết ra sao.

Trương Khác không ngờ gặp phải chuyện này, cũng chẳng nói là tâm tình tốt xấu, vỗ vai Diệp Kiến Bân:

- Đám lão Trần sắp tới rồi, chúng ta ra đón thôi.

Triệu Hữu Luân có lòng tới tận trạm thu phí đón, Trương Khác tất nhiên cũng phải đối đáp tương ứng.

Triệu Hữu Luân chừng 50 tuổi, người cao gầy, mí mắt hơi phù, đi cùng với ông ta còn có phó thị trưởng Tiêu Vi Quân phân quản công nghiệp, Giải Trân Hoa thư ký trưởng chính phủ và thư ký Trần Minh Phàm.

Để biểu thị sự tôn trọng với nhóm Trương Khác, hoặc cũng có lẽ là thể hiện khí thế thị trưởng xuất hành, còn có hai xe cảnh sát đi mở đường.

Bãi đỗ xe trước nhà hàng rất nhỏ, bị các xe khác đến trước xếp kín rồi, xe của Triệu Hữu Luân đành đỗ ở lề đường.

Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá, Chu Du đi theo tháp tùng, Trương Khác và Diệp Kiến Bân đợi Triệu Hữu Luân đi tới gần mới bước xuống thêm đòn.

Trên quan trường rất chú trọng vị trí đi, ngồi, ăn, ở cho nên Trương Khác tuyệt đối không thể nhầm lẫn, chỉ là vừa rồi nói chuyện điện thoại qua loa, không ngờ có thể trận lớn như vậy, xem ra phải chuẩn bị thêm một bàn.

Về quan viên chủ yếu của Giang Nam cũng như Kim Sơn, Trương Khác đã được Hứa Hồng Bá phân tích tỉ mỉ, Triệu Hữu Luân giống Chu Cẩn Du đều từ ngoài chuyển tới, đều là quan viên căn cơ mỏng, nhưng Chu Cẩn Du được trên tỉnh hỗ trợ nhiều hơn hẳn.

Trương Khác chủ động đưa tay ra bắt tay Triệu Hữu Luân:

- Đi qua chỗ này thì bụng trống rỗng, không nhịn nổi dừng xe lại ăn, mong thị trưởng Triệu không chê chỗ này đơn sơ.

Triệu Hữu Luân đánh giá Trương Khác thực sự có cảm giác trăm nghe không bằng một thấy:

- Nghe về Cẩm Hồ như nghe chuyện truyền kỳ, gặp Khác thiếu gia cũng như cổ tằm gió xuân, sao còn chê chỗ này đơn sơ? Có điều tới Kim Sơn phải để tôi làm chọn tình địa chủ chứ..

Rồi bắt tay Diệp Kiến Bân, hỏi thăm sức khỏe Diệp lão gia tử:

- Diệp lão vẫn khỏe chứ, tuy Kim Sơn cách Kiến Nghiệp chỉ 200 km, nhưng tôi chưa rảnh rồi tới bái phỏng lão nhân gia, thật hết sức hổ thẹn.

Diệp Tổ Phạm có quan hệ rất rộng, song lời này của Triệu Hữu Luân chỉ là khách sáo kéo gần quan hệ hai bên thôi.

Đám đông đứng trước cửa nhà hàng giới thiệu lẫn nhau rồi mới đi vào trong.

797. Chương 797: Tính Toán Của Mỗi Bên.

Hai chiếc xe cảnh sát đi tới cùng cả đoàn người đông đúc tức thì kinh động đám thanh niên kia, tên tự xưng là chủ nhà hàng đứng chết lặng ở đại sảnh, nhìn đám Trương Khác nói cười với Triệu Hữu Luân ở cửa đầu óc trống rỗng, cơ thịt trên mặt cứng đờ, quai hàm co giật, không biết là nên tới nghênh đón hay là nên trốn đi.

Những tên thanh niên khác thấy đám Trương Khác sắp quay vào thì trốn vội vào phòng bao, hé cười nhìn ra ngoài, nuốt nước bọt không biết phải giải quyết chuyện này ra sao.

Tên Cường Tử bảo với tên Tóc Húi Cua vừa sinh sự:

- Đới Ngư, xem ra chúng ta hiểu lầm bọn chúng rồi, khách bọn chúng mời là Triệu Hữu Luân, mẹ nó, còn tưởng là dê béo chứ, đúng là đụng đầu vào tường sắt rồi.

- Đm, mày không nói thì chết à? Bỏ mày có mù đâu.

Tóc Húi Cua trừng mắt lên, thấy mấy người vùng ngoài đi cùng thị trường vào, hắn cũng cuống cà kê, nghe có kẻ lái nhái bên cạnh càng bực mình, chửi rủa:

- Mày lắm mồm thế làm gì, vừa rồi lấy tiền mày có chậm hơn đứa nào không hả???

Trong đại sảnh có người nhận ra Triệu Hữu Luân, hưng phấn đứng dậy hô:

- A, thị trưởng Triệu kia, thị trưởng Triệu xuống thị sát đây, sao lại ăn cơm ở chỗ nhỏ bé này nhỉ?

Có người thì huých chủ nhà hàng đang đứng ngây như phỗng:

- Ông chủ Khám giỏi thật đấy, không ngờ nhà hàng Giang Vu nổi tiếng tới mức thu hút được cả thị trưởng Triệu tới, còn đứng đó làm gì?

Khám Đào sắp khóc tới nơi rồi, vừa rồi tranh chấp đám Trương Khác chủ động nhận cắt xẻo, nên không gây động tĩnh gì, những người khác không biết, nhưng hắn không thể lừa mình lừa người coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đám người vùng ngoài kia móc một phát ra cả vạn đồng, cứ tưởng là hạng hiệp yếu sợ mạnh, không chém là thằng ngu.

Khám Đào cũng chẳng phải là người trung hậu thành thực, thu tiền xong, bỏ bảy tám trăm đồng tính tiền cơm, phát cho đám lưu manh hỗ trợ thanh thế kia mỗi tên 100 đồng, ai mà ngờ khách mời của đám người vùng ngoài kia lại là thị trưởng đại nhân.

Triệu Hữu Luân nói muốn trọn tình địa chủ, tất nhiên chẳng cần ông ta phải bảo, Giải Trân Hoa đã tự động an bài, nói với Khám Đào:

- Anh là giám đốc nhà hàng phải không? Có thể an bài cho chúng tôi ba bàn tiệc, tốt nhất là có phòng yến tiệc riêng, nếu không thì một phòng bao, ngoài ra anh an bài cho chúng tôi một chỗ nghỉ ngơi, trước khi tiệc chuẩn bị xong để thị trường và khách nghỉ ngơi một chút. Còn nữa, cho tôi một tấm danh thiếp của anh.

Trương Khác không để ý những chuyện vụn vặt này, Triệu Hữu Luân thân thiết chào những người khách trong nhà hàng, còn hắn và Tiêu Vi Quân đứng ở bên hàn huyên.

Địch Đan Thanh đi tới, mỉm cười nói với Giải Trân Hoa:

- Thư ký trưởng Giải, không cần phải phiền toái thế, chúng tôi đã chuẩn bị một bàn tiệc trong phòng bao, chỉ không ngờ là có nhiều người tới như vậy, hay là thư ký trưởng đưa thị trường Triệu vào phòng bao trước, tôi và các nhân viên khác đợi ở bên ngoài?

Rồi chủ động nhận lấy danh thiếp trong tay Khám đào:

-Ồ, ông Khám đúng là giám đốc nhà hàng này ...

Chuyển danh thiếp cho Giải Trân Hoa, không hề nhắc tới chuyện vừa rồi, cứ để cái gai đó cắm trong tim Khám Đào, đây gọi là dùng dao cùn cắt thịt, không cho hắn chết một cách thoải mái, quay người cùng Triệu Hữu Luân, Trương Khác vào phòng bao.

Phía bên Trương Khác có Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá, Chu Du, Địch Đan Thanh còn کیا Kim Sơn có Triệu Hữu Luân, Tiêu Vi Quân, Giải Trân Hoa và một vị phó cục trưởng cục công an thành phố dùng cơm trong phòng bao, những người khác thì ăn bên ngoài.

Diễn đàn Kim Sơn hôm nay là do Chu Cẩm Du tổ chức để thúc đẩy tạo thế cho cơ sở chế tạo điện tử, tăng ảnh hưởng trong ngành nghề, chuyện này đã chuẩn bị một thời gian rồi, sản nghiệp phần mềm vừa khéo mượn trận gió đông này.

Trừ cha con Cát gia, những nhân vật chủ yếu của Tạ gia như Tạ Hán Tĩnh, Tạ Ý, Tạ Kiếm Nam đều có mặt, các đại biểu của doanh nghiệp có tiếng trong nước, cùng phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch Cát Kiến Đức, thêm cơ cầu của Samsung, Toshiba ở Trung Quốc.

Chỉ nhìn vào danh sách khách khứa tham gia thì diễn đàn này tương đối thành công rồi.

Triệu Hữu Luân buổi trưa có thể thoát thân đi đón mình, chắc là vì không muốn làm nền cho Chu Cẩm Du.

- Tôi ở hội trường có nghe giám đốc Trần có nhắc tới Cẩm Hồ muốn lập chi nhánh Vườn Sồi ở Kim Sơn ..

Triệu Hữu Luân muốn đoạt lại hào quang đáng lẽ thuộc về mình từ chỗ Chu Cẩm Du thì ở phương diện mời gọi đầu tư phải có thành tích xuất sắc, tác dụng trọng yếu của Hành lang số đã được ông ta nghiên cứu thấu triệt, đừng nhìn cơ sở chế tạo điện tử được Chu Cẩm Du thổi lên long lanh rực rỡ, song còn kém Cẩm Hồ xa, nếu đưa Cẩm Hồ vào Kim Sơn là có vốn đầu với Chu Cẩm Du.

Trương Khác hiểu tâm tư của Triệu Hữu Luân, cũng không cố làm ra vẻ thần bí:

- Đúng là chúng tôi có suy tính này, tài nguyên nhân lực, kỹ thuật đều không thể tập trung vào một địa phương một cách vô hạn, Kiến Nghiệp và Kim Sơn mỗi nơi đều có ưu thế riêng. Kim Sơn ở lĩnh vực kỹ thuật điện tử có nguồn dự trữ nhân tài cực kỳ phong phú, các cơ cấu nghiên cứu, trường cao đẳng đại học kỹ thuật đều xếp hàng đầu cả nước, cho nên chúng tôi cân nhắc nghiêm túc việc tới Kim Sơn đầu tư phát triển, chuyện này tới đây là để xem trước.

Các đối thủ cạnh tranh của Cẩm Hồ rất có khả năng tập trung thành một thế lực hùng mạnh, nếu đơn thuần là cạnh tranh thì trường cũng chấp nhận được, nhưng khó tưởng tượng Cát Kiến Đức, cùng với Chính Thái, Gia Tín, Samsung lại ngoan ngoãn cùng Cẩm Hồ tiến hành cạnh tranh chính đáng, nên Trương Khác đành phòng ngừa trước.

Một mặt là tiến hành tranh thủ tiếng nói nhất định ở điện tử Gia Tín, tránh cha con họ Cát có hành vi cạnh tranh không lành mạnh, tiếp đó là cái cái đình Vương Hải Túc vào nội bộ của bọn chúng, kiềm chế đâm Lâm Tuyết, Hồ Tôn Khánh làm càn.

Thêm nữa là phải mau chóng hoàn thành bố cục đầu tư ở Kim Sơn, đề phòng bọn chúng liên kết doanh nghiệp nước ngoài thành lập đại bản doanh đối kháng với Cẩm Hồ, nếu Cẩm Hồ không có chút thế lực ở

đây để Tạ gia giả trò được chính quyền Kim Sơn hỗ trợ lập nên một hai xí nghiệp giả mạo sản phẩm điện tử của Cẩm Hồ với quy mô lớn là Cẩm Hồ ném đủ.

Ngoài ra việc trồng rừng ở Kim Sơn cũng cần mượn sức Triệu Hữu Luân, Diệp Kiến Bân không muốn thành phố trọng yếu nhất của tỉnh Giang Nam là hậu hoa viên của Hải Thái, muốn đưa nghiệp vụ của Thịnh Hâm tới Kim Sơn, cần Triệu Hữu Luân chống lại khả năng Chu Cẩm Du làm khó dễ.

Thời gian buổi trưa rất có hạn, Triệu Hữu Luân và nhóm Trần Tín Sinh phải về thành phố tham gia diễn đàn, gần cuối bữa cơm, Triệu Hữu Luân muốn để Giải Trân Hoa đi thanh toán tiền, còn nói với đám Trương Khác:

- Các vị nể mặt tôi chứ?
- Tất nhiên cung kính không bằng tuân lệnh.

Diệp Kiến Bân cười ha hả:

- Có điều làm thị trưởng Triệu thất vọng rồi, giám đốc khách sạn này đã sớm yêu cầu chúng tôi thanh toán trước hai bàn tiệc, còn lại một bàn làm phiền các vị ... À quên, nhà hàng chưa trả hóa đơn cho chúng tôi, làm phiền thư ký trưởng Giải lấy dùm.

Triệu Hữu Luân lắc đầu cười, cho rằng đám Trương Khác quá khách khí nên thanh toán tiền trước, bảo Giải Trân Hoa đi trả tiền, một lúc sau Giải Trân Hoa sắc mặt rất tệ đi vào, cầm hai hóa đơn tới, cười ngượng với đám Trương Khác rồi đưa hóa đơn cho Triệu Hữu Luân xem trước.

Nhà hàng lúc này vừa không dám trả lại tiền, lại không dám quít, Giải Trân Hoa đi tới lấy hóa đơn, bọn chúng chỉ đành viết đúng số đã thu, Giải Trân Hoa nhìn con số giật mình đó, tất nhiên phải hỏi rõ tình hình.

Trong lòng hẩn hĩnh Diệp Kiến Bân nhờ hẩn đi lấy hóa đơn tất nhiên muốn nhờ hẩn xả hận.

798. Chương 798: Hả Giận

Hai bàn tiệc thu tới 9200 đồng, Triệu Hữu Luân mặt tối sầm lại, vỗ hóa đơn trước mặt phó cục trưởng cục công an:

- Đây là môi trường đầu tư tốt đẹp Kim Sơn sáng tạo ra sao? Đây là tình huống tôi nhìn thấy, điều tôi không nhìn thấy còn có bao nhiêu nữa, đồng chí lập tức xử lý cho tôi.

Rồi hơi khom người xin lỗi Trương Khác, Diệp Kiến Bân:

- Để xảy ra chuyện này tôi rất hổ thẹn, hi vọng đây là hiện tượng cá biệt. Có điều tôi sẽ cắt bỏ hết những nhọt độc xã hội này, mong các vị không thất vọng về môi trường đầu tư ở Kim Sơn.
- Ở đâu cũng khó tránh khỏi có những con ngựa hại bầy.

Trương Khác đứng dậy bắt tay Triệu Hữu Luân:

- Có cục trưởng Trương xử lý chuyện này rồi, chúng tôi không cần phiền não về nó nữa, thị trưởng Triệu phải về thành phố tham dự hội nghị, chúng ta đi thôi.

Trương Khác và Triệu Hữu Luân đi ra, ông chủ nhà hàng và đám thanh niên đều chưa dám chuồn mắt, bị bốn cảnh sát khổng lồ, ôm đầu ngồi ở đại sảnh, đám Mã Hải Long đứng đưng đứng bên nhìn, thực khách có người quen chủ nhà hàng, lại không biết chuyện gì xảy ra, có người nói:

- Thị trưởng Triệu, ngài có có không hài lòng về bữa cơm cứ đề xuất, không thể bắt người không rõ ràng được.

Người ám nói câu này hẩn là người có chỗ dựa.

Triệu Hữu Luân cầm tờ hóa đơn đưa cho người vây quanh xem:

- Mấy vị này là khách tôi mời từ Kiến Nghiệp tới, đến đây ăn cơm, không ngờ 2 bàn tiệc thu 9200 đồng, lại còn bị đám lưu manh bao vây uy hiếp, đây là hành vi gì? Là uy hiếp ông tiền, trấn Giang Vu là cánh cửa tiến vào Kim Sơn, không biết hiện tượng bắt chẹt khách vùng ngoài này có phải là phổ biến không ...

Lại bảo phó cục trưởng cục công an:

- Đồng chí ở lại giám sát đồn công an nơi này tra xem có hiện tượng tương tự không, tra ra phải nghiêm túc xử lý. Còn nữa sau khi xử lý xong trả tiền thừa cho tôi, để tôi xin lỗi khách.

Dưới sự mời mọc nhiệt tình của Triệu Hữu Luân, Trương Khác và Diệp Kiến Bân tới trung tâm triển lãm quốc tế Kim Sơn, đó là hội trường chính diễn ra diễn đàn điện tử Kim Sơn.

Kiến thiết thành phố của Kim Sơn còn kém Kiến Nghiệp và Huệ Sơn một chút, nhưng trung tâm triển lãm vừa xây xong do năm kiến trúc lớn tạo thành, tọa lạc ngoại ô tây Kim Sơn, năm tòa kiến trúc này ôm lấy quảng trường trung tâm mấy vạn mét vuông, khí thế phi phàm.

Triệu Hữu Luân đặt biệt bảo xe tới một ngọn núi cao hơn trăm mét phía nam trung tâm triển lãm, đứng trên đỉnh núi dựa vào hàng rào nhìn xuống, xúc cảm càng dữ dội, tiếc là ngoài trung tâm triển lãm này ra không có kiến trúc nào ra hồn, còn rải rác một số khu dân cư chưa giải tỏa hết, và một công trường chưa thi công xong.

- Nơi này sẽ là trung tâm thành phố mới của Kim Sơn, các cơ quan hành chính chủ yếu của Kim Sơn sẽ chuyển ra đây, không cần chịu cảnh tắc đường trong thành phố nữa.

Triệu Hữu Luân giới thiệu với giọng khá tự hào, chỉ vào công trường cỡ lớn đang thi công:

- Đó là tòa nhà thị chính mới, hạng mục này người tiền nhiệm tôi đã đề xuất ra, nhưng vì nhiều nguyên nhân nên chưa được thực thi, tôi nghĩ khu thành phố mới muốn thu hút được nhà đầu tư thì dựa vào mỗi trung tâm triển lãm là không đủ, con mắt nhà đầu tư đều nắm vào kiến thiết tòa nhà thị chính, nên có dốc hết túi cũng phải xây dựng nó lên, do đó mới có tiền đề hôm nay.

Trương Khác không bình luận gì, hết sức kiên nhẫn đóng vai một thích giả chăm chú, nghe Triệu Hữu Luân trình bày hoài bão của mình, Diệp Kiến Bân thì thoảng xen vào vài câu, là đại cổ đông của Thế Kỷ Cẩm Hồ, rất hứng thu với đầu tư địa ốc, tất nhiên là hẳn thích quan viên có khí phách đầu tư kiến thiết thành phố.

Nhìn về phía nam có thể thấy được công trường của cơ sở chế tạo điện tử, chia tách với thành phố mới bởi Ấm Mã Hà, ngọn núi này không đủ cao, thêm vào phía trước có rừng núi chập chùng che chắn, nên hồ Kim Sơn ở xa hơn chỉ thấy được mảng trời nước đan xen không rõ.

Trương Khác chỉ về phía công trường bên sông:

- Thị trường Triệu, khu sản nghiệp phần mềm cũng chọn bên đó sao?

- Đúng thế khu điện tử và khu phần mềm kề sát nhau, không bao lâu nữa sẽ khởi công.

Triệu Hữu Luân gật đầu:

- Nơi đó vừa sát nhập vào khu cao tân, nếu như Cẩm Hồ quyết định đầu tư vào Kim Sơn trong thời gian gần, có thể chiếm một mảnh đất bên đó.

Trương Khác nhìn Ấm Mã Hà không nói gì, Diệp Kiến Bân nói nhỏ với Chu Du:

- Nước sông có màu không bình thường.

Trên mặt sông vàng đục đang có mảng bọt trắng lớn nổi bồng bênh, chứng tỏ thượng du có xí nghiệp xả chất thải một cách vô tội vạ.

Trương Khác muốn quan sát phản ứng của Triệu Hữu Luân khi nghe câu này của Diệp Kiến Bân ra sao thì thấy ông ta đang nhìn xuống dốc, trên con đường đất có bốn chiếc xe đang đi lên, dừng trước bọn họ chừng 40 - 50 mét, Chu Cẩm Du, Cát Kiến Đức, Tạ Hán Tĩnh, Cát Minh Tín, Lâm Tuyết lần lượt đi ra.

Trương Khác đương nhiên biết vì sao Chu Cẩn Du đưa những kẻ này lên núi, ai nắm trong tay một tòa thành phố, đều muốn khoe với người ngoài tương lai tươi sáng của nó, chẳng phải là tâm tư gì đáng xấu hổ, đáng tiếc thị trưởng và bí thư thành ủy có hai bức tranh khác nhau, không thể vẽ lên cùng một tờ giấy.

Quan trường bản thủ gian trà, nhưng chuyện trở mặt rất ít có, Chu Cẩn Du nhìn thấy Triệu Hữu Luân đứng trên đỉnh núi, vẫn đi tới, từ xa đã gọi:

- Thị trưởng Triệu cũng dân khách tới xem quy hoạch thành phố mới à? Tốt quá, bên phía tôi cũng có vài vị khách, phiền thị trưởng giảng giải lần nữa vậy.

Lời này của Chu Cẩn Du nghe có vẻ như thỉnh cầu, thực chất là sai phách, Triệu Hữu Luân có chút khó chịu, song vẫn tươi cười đi tới:

- Bí thư là người lập kế hoạch, là nhà thiết kế khu thành phố mới, nếu tôi giảng giải không phải là khách lần chủ sao?

Chu Cẩn Du sắc mặt hơi tối lại, nói:

- Vậy thị trưởng nói trước, tôi bổ xung.

Trương Khác nghe bọn họ đối thoại chỉ mỉm cười, tính khí Chu Cẩn Du vẫn thế, lúc nào cũng thích hất hàm sai bảo người khác, thời ở Huệ Sơn còn làm thị trưởng đã có thái độ này với bí thư thành ủy Triệu Dương, làm Triệu Dương đau đầu, giờ bà ta làm bí thư thành ủy, các Triệu Hữu Luân càng khó chịu hơn.

Thấy không khí có vẻ hơi căng, Tiêu Vi Dân định đứng ra dàn hòa, không ngờ Trương Khác đứng sau nhướn mày lên, nói:

- Vừa rồi được nghe thị trưởng Triệu nói rất lâu, đang đợi bí thư Chu bổ xung đây.

Rồi bày ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Chu Cẩn Du nhìn thấy người của Cẩm Hồ trong lòng đã bức rồi, lại nghe Trương Khác khiêu khích, lửa giận càng bùng lên trong lòng, ánh mắt như dao quét tới, thấy Trương Khác mỉm cười hết sự tự nhiên, không thể phát tác tại chỗ được.

Triệu Hữu Luân thì hả hê lắm, xem như hả giận, ông ta chuẩn bị kháng chiến trường kỳ với mụ đàn bà đánh đá này rồi, đương nhiên cũng biết ân oán không thể hóa giải giữa Cẩm Hồ và Tạ gia, chỉ không ngờ Trương Khác công khai lên tiếng khích bác, còn rất khéo, nên đứng nhìn đợi xem Chu Cẩn Du có bổ xung gì không?

Địch Đan Thanh khoanh tay trước ngực, một tay chống lên, ngón tay áp cánh môi đỏ mọng ướm, nhìn khuôn mặt vô tội của Trương Khác, cố nhịn cười.

Chỉ có Hứa Hồng Bá là lắc đầu, có câu oan gia nên giải không nên kết, Trương Khác lại cố tình chọc giận đối phương.

Mọi người không ngờ lúc này lại là Tạ Hán Tĩnh đứng ra hóa giải thế đối đầu như nước lửa của hai bên:

- Khác thiếu gia quan tâm tới quy hoạch thành phố mới như vậy, có phải là định đầu tư vào Kim Sơn?

Trương Khác tay vẫn đút trong túi:

- Chắc vậy, có điều đứng đây ngắm phong cảnh cũng không tệ, mỗi tội nước Âm Mã Hà có hơi quái dị.

Nếu chỉ có Triệu Hữu Luân, nể mặt ông ta, Trương Khác không nói trắng ra như vậy, giờ Chu Cẩn Du đã tới, chẳng cần nể nang nữa, thân là bí thư thành ủy, loại chuyện này bà ta phải có trách nhiệm.

Nước sông đục vàng sủi bọt, cùng với thứ mùi khó ngửi cách xa thế này vẫn thấy, Tạ Hán Tĩnh hơi cau mày, Chu Cẩn Du cũng cau mày, nhưng vì thấy Trương Khác ngang ngược lại quản quá nhiều việc, lại hối hận không an bài tốt, ít nhất để mấy nhà máy ở thượng du kín đáo một chút trong mấy ngày này.

Triệu Hữu Luân trầm ngâm:

- Ở thượng du có nhà máy lén xả chất thải ...

Giữa ban ngày ban mặt thế này “lén” ở đâu ra? Nói thế chẳng qua là bưng tai trộm chuông thôi, quay sang bảo Giải Trần Hoa:

- Đồng chí phái người cục môi trường đi xem, rốt cuộc nhà máy nào đang lén xả thải.

Trương Khác đứng đỉnh nói:

- Giấy Thần Hi ở thượng du Ấm Mã Hà, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Tân Quang nếu muốn tiến vào thị trường Giang Nam, tôi rất kỳ vọng thấy thị trường Triệu tra vấn đề ô nhiễm của bọn họ đến nơi đến chốn.

Người có kinh nghiệm nhìn màu nước sông là biết ngay nước thải công nghiệp làm bột giấy.

Chuyện Tân Quang trồng rừng ở tỉnh Giang Nam bị cản trở có nhiều nhân tố phức tạp, song chắc chắn có nguyên nhân từ giấy Thần Hi, vì một khi bố cục giấy rừng nhất thể hóa hoàn thành, Thần Hi gần như không có sức cạnh tranh với Tân Quang.

Trương Khác nói thẳng thắn như thế, cả Triệu Hữu Luân và Chu Cẩn Du đều không tiện tiếp lời, hai bọn họ bất kể là ai khi căn cơ bản thân chưa vững cũng không dám đứng đầu một quốc xã cỡ lớn doanh thu hàng năm 3 tỷ, nộp thuế sáu bảy trăm triệu như Thần Hi.

Đám Chu Cẩn Du tất nhiên không còn hứng thú lên núi khoe khoang tăng bốc nhau nữa, mau chóng men theo con đường núi đi xuống, trong suốt cả quá trình đó Cát Kiến Đức không nói một lời, nhưng kín đáo nhìn Dịch Đan Thanh, hiển nhiên bị vẻ đẹp lộng lẫy rạng ngời của cô thu hút, Trương Khác chú ý thấy ánh mắt của Lâm Tuyết rất bất thiện, còn Vương Túc Hải đứng sau cùng có vẻ trốn tránh.

Sắp tới giờ mở cửa buổi chiều, Triệu Hữu Luân và Trần Tín Sinh phải tới trung tâm triển lãm tham gia hoạt động buổi chiều.

Trương Khác muốn tránh ánh mắt giới truyền thông, cho nên không đi cùng bọn họ, mà cùng Chu Du, Hứa Hồng Bá tới bên sông, chỗ này cái mùi khó ngửi kia càng nồng nặc.

799. Chương 799: Cạnh Tranh Thấp Kém

Chu Du chỉ về phía nhà máy Thần Hi nói:

- Với quy mô sản xuất của họ, muốn nước thải đạt chỉ tiêu thải ra môi trường, mỗi năm phải đầu tư ít nhất 60 triệu, bọn họ xả chất thải tối đa bị phạt bao nhiêu? 10 -20 triệu một năm, chắc chắn cục môi trường cũng ủng hộ bọn họ tiếp tục xả thải để kiếm thêm tiền thôi, còn nếu bọn họ đầu tư môi trường cả hai bên đều chẳng có lợi lộc gì. Cho nên công tác trồng rừng của chúng ta có trợ ngại lớn tới từ Thần Hi.

Hứa Hồng Bá bổ sung:

- Quốc xã cỡ lớn vốn là cái giường ấm bồi dưỡng quan viên, Thần Hi và quan trường địa phương có lợi ích rồi rắm, phó tỉnh trưởng Diệp Chúc Đồng, thị trưởng thành phố An Thuận - Giang Chung Bình, cùng nhiều nhân vật thực quyền trong tỉnh đều công khai ủng hộ Thần Hi.

Trương Khác thở dài, cười :

- Làm một hoàn khổ vẫn dễ dàng hơn.

- Đúng thế, dễ hơn nhiều ấy chứ.

Hứa Hồng Bá mỉm cười:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu không chọn con đường gian nan, Cẩm Hồ đã chẳng được như ngày hôm nay.

Đi dọc theo bờ sông, mùi trong nước các lúc càng không chịu nổi, thấy bóng dáng nhà xưởng của Thần Hi xa xa, Trương Khác đứng lại, nói với mọi người:

- Chúng ta tới triển lãm xem sao, buổi chiều Cát Kiến Đức phát biểu phải không? Xem cái miệng chó của lão ta có mọc được ngà voi không?

Tới triển lãm, nhưng bọn họ chẳng có thể để vào, phải gọi thư ký của Triệu Hữu Luân ra nhờ đưa vào trong, đúng lúc Cát Kiến Đức đang đứng trên bục phát biểu.

Khi Trương Khác tiến vào hội trường, Cát Kiến Đức khá ngạc nhiên, diễn giảng dừng mất mấy giây, khiến người trong hội trường quay đầu lại, những người nhận ra Trương Khác đều bất ngờ.

- Chị làm ngài chủ nhiệm thất thổ rồi kia.

Trương Khác trêu Dịch Đan Thanh:

- Hay là chị đá lông nheo với ông ta một cái? Nếu làm ông ta bêu mặt trên bục phát biểu thì tối nay tôi mời cơm chị.

- Mơ, cái đá lông nheo của tôi rẻ tiền thế à?

Dịch Đan Thanh nguyệt Trương Khác một cái, phong tình vô hạn, khiến không ít trái tim non trẻ ngậy ra, Trương Khác vội kéo cô ngồi xuống ghế.

Cát Kiến Đức hắng giọng rồi tiếp tục diễn giảng:

- Cùng với việc phát triển thông tin hóa, ảnh hưởng tới các ngành nghề cũng sẽ ngày càng lớn, trong quá trình kiến thiết mọi người cũng không ngừng mài mò và tham khảo: Làm sao có thể hòa nhập ngành nghề của mình vào đó. Điện tử nước ta mới có bước khởi đầu chưa lâu, chúng ta phải lấy chính hợp nguồn lực trong ngoài chính phủ làm chủ thể ... Hiện nay ở lĩnh vực kỹ thuật, nghiệp vụ con số và các loại kho dữ liệu xuất hiện tình huống khác thường làm người ta cảm thấy không hài lòng, tại Kiến Nghiệp trung tâm số Kim Túc ở lĩnh vực xử lý hệ thống cơ sở thông tin có sản phẩm đi đầu, các cơ quan chức năng tương quan phải đẩy mạnh bước tiến số hóa ...

Cát Kiến Đức nói rất dài dòng, rất buồn ngủ, nhưng vẫn có vài thông tin đáng chú ý trong đó, Diệp Kiên bản nói nhỏ:

- Cứ tưởng là ông ta sẽ tạo thế cho tập đoàn Hoa Hạ, không ngờ một lòng đặt vào sản nghiệp phần mềm.

Kim Túc mà ông ta nói là tên gộp của Kim Đình và Hải Túc, thực ra chủ yếu nền móng là ở Kim Đình, sau khi Vương Hải Túc đưa ra hạng mục sản nghiệp phần mềm, đám Cát Kiến Đức quyết định lấy Hải Túc làm hạch tâm vận hành hạng mục, biến nó từ một công ty nhỏ chưa đầy 20 nhân viên chỉ trong vài tháng ngắn ngủi thổi phồng lên thành công ty phần mềm có thực lực nhất tỉnh Đông Hải.

Nếu Hải Túc có thể lấy được công trình chính vụ điện tử của hai thành phố chủ yếu, như thế có thể cầm cự được một thời gian, không phải lo trước khi khu sản nghiệp phần mềm lập nên Hải Túc bị chọc thủng quả bong bóng.

Chu Cẩn Du phí bất bao nhiêu tâm tư tổ chức diễn đàn này là vì tạo thế cho cơ sở chế tạo điện tử, đương nhiên Cát Kiến Đức phải dành lời cho nói:

- Các quốc gia Châu Âu, Bắc Mỹ, Nhật Hàn dựa vào ưu thế kỹ thuật, tài chính, thương hiệu nắm cách cục và xu thế phát triển sản nghiệp tin tức, đó là sự thực không thể chối cãi. Vậy ưu thế nội địa ở đâu? Đó là nguồn lao động giá rẻ, lấy đó làm cơ sở, tận dụng kỹ thuật hoàn chỉnh doanh nghiệp nước ngoài, phát triển gia công, lắp ráp đó là địa vị mà chúng ta có thể chiếm được trong giải đoạn hiện này. Nhảy bèn nắm bắt tình thế đó, chính phủ, thành ủy Kim Sơn, cùng tỉnh Giang Nam liên hợp điện tử Gia Tín, tập đoàn Chính Thái đầu tư xây dựng cơ sở chế tạo điện tử ...

Trương Khác vốn tính chuồn đi trước khi hoạt động buổi chiều kết thúc ai ngờ thư ký Trần Minh Phàm của Triệu Hữu Luân chạy tới nói, tỉnh trưởng Lương Vĩ Phát hi vọng có cơ hội nói chuyện với y trong bữa tiệc tối.

Trương Khác còn chưa cuồng vọng tới mức ngay cả lời mời của tỉnh trưởng cũng không thèm đếm xỉa tới, mặc dù chuyện y và Lý Viễn Hồ từng đối kháng đã không phải bí mật gì trong cao tầng quan trường.

Tiệc tối vẫn ở trung tâm triển lãm, chỉ đổi hội trường khác, tuy diễn đàn thu hút rất nhiều phóng viên bao vây trong ngoài, nhưng tiệc tối không mời số phóng viên này tham gia.

Cuộc hội diện của Trương Khác và Lương Vĩ Phát không chỉ có hai bọn họ mà, Chu Cẩn Du, Triệu Hữu Luân, Cát Kiến Đức, Cát Minh Tín, Tạ Hán Tĩnh đều có mặt.

Nhìn thấy những nhân vật này, Diệp Kiến Bàn quay sang nói với Trương Khác:

- Vậy là định tổ chức diễn đàn của sản nghiệp điện tử thực sự rồi.

Lương Vĩ Phát là nam nhân vóc dáng khôi ngô, đầu hói sáng bóng, ông ta chủ động sải bước đi ra cửa bắt tay Trương Khác:

- Trong sản nghiệp thông tin nước ta, Khác thiếu gia và chủ nhiệm Cát đều là nhân vật có trọng lượng nhất của sản nghiệp thông tin, Kim Sơn tổ chức diễn đàn này có thể mời được hai vị, có thể coi là thành công rất lớn rồi.

- Sao dám sánh ngang với chủ nhiệm Cát? Tỉnh trưởng Lương đề cao tôi quá rồi, thật không dám nhận.

Trương Khác khiêm tốn nói.

Chẳng qua Cát Kiến Đức thân ở vị trí đặc thù, ảnh hưởng trong nghề là từ thế chế ra, chẳng làm được thành tích gì, sớm muộn cũng có lúc người đi trà lạnh.

Còn Trương Khác không chỉ thống trị cả hệ thống Cẩm Hồ, còn đứng sau hạng mục nhà máy tinh viên, húc đẩy chiến lược Hành lang số, ủ mầm quần thể sản nghiệp di động Hải Châu, Kiến Nghiệp, đem so với Cát Kiến Đức là bất công.

Lương Vĩ lần lượt bắt tay Diệp Kiến Bàn, Trần Tín Sinh, Hứa Hồng Bá song lại hỏi Trương Khác:

- Tôi đặc biệt mời Khác thiếu gia tới là để nghe cái nhìn của cậu về sản nghiệp thông tin, thị trưởng Hữu Luân vừa nói với tôi, Cẩm Hồ có ý đầu tư vào Kim Sơn.

Quan trường tỉnh Giang Nam nửa cuối năm ngoái đại biến động, trừ bí thư tỉnh ủy Thượng Học Nghĩa ra, thành viên thường ủy tỉnh thay 5 người, đây là cơn địa chấn quan trường cực kỳ hiếm thấy, Lương Vĩ Phát hiện vẫn là tỉnh trưởng tạm quyền, phải đợi đại hội đại biểu nhân dân tỉnh cuối tháng 3 mới bỏ đi được chữ tạm quyền.

- Tôi tài hèn sức mọn, Cẩm Hồ có chút thành tựu ngoại trừ tăng quản lý nỗ lực ra, đa phần là do vận may. Hôm nay ở hội trường nghe mọi người phát biểu tôi học hỏi được không ít, có cái nhìn thì cũng là cái nhìn nông cạn, nói ra ọi người cười khẩy thôi.

Trương Khác bình thản nói:

- Thế tức là có cái nhìn rồi.

Cát Minh Tín cầm ly rượu vang đi tới, còn khe khẽ lắc rượu nói:

- Tôi rất muốn nghe ý kiến nông cạn của cậu.

Còn cố ý nhận mấy hai chữ nông cạn.

Người trong phòng đều đổ dồn sự chú ý của mình vào đó.

- Nếu để tôi chủ trì điện tử Gia Tín, sẽ không phát biểu lời tự xem thường mình như hôm nay đâu.

Trương Khác cười khẩy, đốp chất lại.

Người nói vô tình, kẻ nghe có ý, Tạ Hán Tĩnh giật nảy mình, chẳng lẽ Trương Khác thực sự có ý chiếm điện tử Gia Tín?

- Tự xem thường mình?

Cát Minh Tín cau mày lại.

Đám người Lương Vĩ Phát cũng hơi cau mày, Trương Khác không phải chỉ phê bình mỗi điện tử Gia Tín, kiên nhẫn nghe y nói.

- Mới đầu cải cách mở cửa, sản nghiệp thông tin khởi đầu bằng gia công, lắp ráp, dựa vào sức lao động giá rẻ tham gia phân công sản nghiệp thông tin quốc tế. Đã hơn 10 năm trôi đi, ánh mắt điện tử Gia Tín vẫn chỉ nhắm vào tầng cuối cùng chuỗi sản nghiệp, chẳng phải tự xem thường bản thân là gì?

Trương Khác lời nói như gai đâm:

- Thông qua không ngừng nâng cao cường độ lao động của công nhân, kéo dài thời gian lao động, áp chế lương công nhân kiếm lợi, đây cũng là một con đường có được lợi nhuận khả quan, nhưng vĩnh viễn là cạnh tranh thị trường thấp kém, chẳng lẽ ông Cát không nhìn thấy con đường nào khác để đi nữa hay sao?

Diệp Kiến Bân thầm cái khái, cái tát này của Trương Khác không chỉ tát lên mặt Cát Minh Tín, mà toàn bộ quan viên Kim Sơn, Giang Nam thúc đẩy cơ sở chế tạo công nghiệp.

Trừ Cát Minh Tín mặt lúc đỏ lúc trắng, đám Tạ Hán Tĩnh, Chu Cẩm tỳ cũng rất khó coi, Cát Kiến Đức nheo mắt lại nhìn Trương Khác, có lẽ khinh thường sự cuồng vọng của y, chỉ có Lương Vĩ Phát có vẻ trầm ngâm, không rõ cảm thụ chân thực.

Trần Tín Sinh nghe những lời này tuy thống khoái thật, nhưng cũng ngậm lo lắng, đặt hi vọng vào khí độ của người khác vĩnh viễn là vụ đánh cược nguy hiểm, đám Chu Cẩm Du, Cát Kiến Đức đã đành đi, đã đổi đầu rồi không thể thu lại được nữa, nhưng Lương Vĩ Phát, Triệu Hữu Luân trong lòng sẽ nghĩ gì.

Trương Khác vẫn có vẻ chưa tận hứng, Trần Tín Sinh chỉ biết nhìn Hứa Hồng Bá đứng lau lưng y.

Cẩm Hồ tiếp tục tiến lên, tất yếu sẽ có mối quan hệ càng phức tạp, đấu tranh ở tầng cấp càng cao, đó là đặc thù trong nước, bên cạnh Trương Khác định sẵn phải cần một nhân vật có kiến thức và kinh nghiệm như Hứa Hồng Bá.

Mỗi người mang một tâm tư khác nhau, không khí đột nhiên trở nên tĩnh lặng, Trương Khác tiếp tục nói với Cát Minh Tín:

- Có lẽ tôi tuổi trẻ khí thịnh cuồng vọng, nên chỉ có chút cái nhìn nông cạn nói ra cho ông Cát cười thôi.

Cát Minh Tín có ngốc đến đâu cũng biết lời này của Trương Khác nói cho Lương Vĩ Phát nghe, bị y giáo huấn, trong lòng tức tối, song không phản bác được, nói y cuồng vọng sao, Cẩm Hồ sừng sững đứng trước mặt là từ sự cuồng vọng đó, chỉ hừ một cái biểu thị bất bình.

- Lời này đúng là tỉnh cả người điếc, rất đáng suy nghĩ.

Lương Vĩ Phát cảm khái một câu rồi chuyển giọng:

- Đường lối thực tế cả chủ tịch Cát ... cũng rất đáng học hỏi, nếu không phải sợ lỗ mọi người dùng cơm, tôi rất hi vọng được nghe mọi người tiếp tục biện luận.

Trương Khác vừa phát biểu ý kiến đã nồng nặc mùi thuốc súng, ở đây ai cũng tự trọng thân phận, sao dám đứng ra biện luận với y? Hơn nữa Lương Vĩ Phát cũng chẳng muốn thấy Cát Minh Tín và Trương Khác cãi nhau như gà chọi, tuy khéo léo hòa giải, nhưng bữa tiệc lãnh đạm hơn nhiều.

Nhóm Trương Khác nhanh chóng cáo từ rời đi, Dịch Đan Thanh ở ngoài giao lưu với các đại biểu diễn đàn, thấy Trương Khác đi ra cũng cáo từ đi theo.

Ra ngoài quảng trường rộng lớn của trung tâm triển lãm, Trương Khác mới hỏi:

- Thầy Hứa, liệu tỉnh trưởng Lương có bị những lời đó tác động không?

- Lương Vĩ Phát xuất thân học giả, từ lý lịch trước kia của ông ta mà nói, thuộc về quan viên khuynh hướng mạnh tay cải cách, nhưng hiện thực trong nước không cho phép thay đổi lớn, ông ta lại là người thông minh giỏi luồn lách giữa các khe hở, nên mang cho người ta cảm giác tính cách không rõ nét.

Hứa Hồng Bá phân tích:

- Cậu không chú ý lời cuối cùng của ông ta à? Đa phần là an ủi thôi, ông ta có ngừng lại chốc lát, chứng tỏ đang tìm kiếm lời an ủi thích hợp, hẳn bị những lời của cậu chiếm cứ đầu óc.

Hứa Hồng Bá nhìn người cực kỳ tỉ mỉ, như đi sâu vào gan ruột của người ta, đó là cái nhìn tận vào bản chất con người, khó có thể lấy mặt nạ che dấu được, Trương Khác thở phào:

- Nếu chọc giận ông ấy, chắc cháu phải cúp đuôi lại thôi ... Chỉ là không biết ông ấy còn muốn nghe tiếp những lời cuồng vọng của cháu không?

Tới bãi đỗ xe, Trương Khác định vào xe thì Dịch Đan Thanh cầm di động đi tới:

- Điện thoại của thứ ký tỉnh trưởng Lương ...

- À vâng, chúng tôi đang về khách sạn ...

Trương Khác bật ổng nói hỏi Trần Tín Sinh:

- Khách sạn gì nhỉ?

- Khách sạn Thiên Nam.

- Chúng tôi ở trong khách sạn Thiên Nam.

Trương Khác nghĩ một lúc nói thêm:

- Trời chưa khuya lắm, tôi còn định tới bên Ấm Mã Hà, được, liên lạc sau.

Cúp điện thoại xong nói:

- Tỉnh trưởng Lương phải tiếp đám Cát Kiến Đức, chưa thoát thân được, chắc phải đợi một tiếng nữa.

- Vậy tôi về khách sạn trước đây.

Hứa Hồng Bá nói:

- Vâng, thầy vất vả cả ngày rồi.

Trương Khác mở cửa xe cho ông:

- Để cháu và anh Diệp ở lại thôi là được.

Trừ Mã Hải Long, Dịch Đan Thanh và hai lái xe kiêm vệ sĩ, những người khác thì về khách sạn.

Ban ngày còn xả thải nghiêm trọng như thế, tình hình buổi tối có thể tưởng tượng ra khủng khiếp cỡ nào, không khác gì đứng trước một cái cống, thậm chí Diệp Kiến Bản phải lấy khăn tay ra che mặt.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau điện thoại của thư ký Lương Vĩ Phát gọi tới, ban đêm xe cực ít, nhìn chiếc xe từ trung tâm triển lãm đi ra, thoáng cái đã tới nơi.

- Tôi tới là để nghe con đường khác lúc này Khác thiếu gia nói.

Lương Vĩ Phát đi tới nói:

- Có điều cậu chọn địa điểm nói chuyện nơi này, chắc hẳn có lời gì muốn nói với tôi.

- So với khu công nghiệp điện tử Kim Sơn, giấy Thần Hi lấy hi sinh môi trường sinh thái để kiếm lời, con đường đi càng là sự cạnh tranh thấp kém hơn ...

Trương Khác đứng xoay lại chiều gió, có thể mới không bị mùi nước sông làm lộn mửa.

- Tình hình Thần Hi đã phức tạp tới mức có muốn trị cũng không ra tay nổi nữa rồi.

Lương Vĩ Phát cảm khái:

- Có lẽ quyết tâm của chính phủ tỉnh còn chưa đủ, ngoài ra ý kiến Kim Sơn không nhất chí, làm vấn đề càng thêm khó giải quyết.

Chưa nói mỗi năm Thần Hi đóng một khoản lợi thuế lớn chi tỉnh, riêng gần một vạn công nhân viên đủ khó ai dám động vào rồi.

Trương Khác nghĩ lại lời nhận xét của Hứa Hồng Bá, học giả làm quan, khí độ, suy nghĩ là có, nhưng cũng nhìn trước ngó sau nhiều hơn người khác nên mới làm người ta cảm giác tính cách không rõ nét, nhưng nói đi cũng phải nói lại, quan lớn cấp tỉnh bộ có tính cách rõ ràng đâu được mấy người.

Đứng giữa lý tưởng và hiện thực, hẳn đó không chỉ là đạo sinh tồn của mỗi Lương Vĩ Pháp, thực tế Cẩm Hồ cũng tuân thủ phép tắc tương tự, chẳng qua Trương Khác biết được xu thế phát triển, nên có thể những nước cấp tiến hơn mà thôi.

- Chủ nhiệm Học Bình nửa tháng trước khi tới Kim Sơn tôi có gặp một lần.

Lương Vĩ Pháp nói chậm lại, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Các công ty đầu tư tỉnh gây ra lỗ hổng trên chục tỷ, TW sẽ không bỏ ra đồng nào để bù đắp, lỗ hổng này trong tỉnh phải lấp vào, dù không làm gì hết, lấp được cái lỗ hổng này cũng mất hai năm, nên tôi không cách nào yêu cầu Thần Hi đóng cửa cải cách được, tỉnh không có tiền cho Thần Hi cải cải kỹ thuật.

Từ Học Bình tới Kim Sơn là để ước định khoản nợ xấu không thể thu hồi của tập đoàn đầu tư quốc tế Giang Nam trực thuộc sở tài chính Giang Nam, TW đã ra quyết định không bù đắp khoản thiếu hụt do đầu tư quản lý hỗn loạn này, tất cả do tài chính địa phương gánh vác, Lương Vĩ Pháp xuất phát từ bối cảnh này được phái tới tỉnh Giang Nam chữa cháy.

Trong bối cảnh như thế Lương Vĩ Pháp không thể yêu cầu Thần Hi đóng cửa cải cách, càng không thể không ủng hộ khu công nghiệp điện tử Kim Sơn.

Trương Khác rõ hoàn cảnh hiện tại của ông ta, trầm ngâm:

- Theo tôi biết Quốc vụ viện chuẩn bị đưa ra chính sách chủ trương rút bỏ từng bước tài sản quốc hữu khỏi ngành nghề có tính cạnh tranh, Giang Nam liệu có thể đi trước một bước không?

- Đi trước ra sao?

Lương Vĩ Pháp hỏi:

800. Chương 800: Đi Trước Một Bước.

- Cẩm Hồ có thể đầu tư vào Thần Hi, hoặc tiến thêm một bước là mua Thần Hi.

Trương Khác nói ra ý nghĩ thực sự của mình:

- Cẩm Hồ không dám hứa nhiều, chỉ hứa sau khi đầu tư vào Thần Hi, lập tức đóng cửa giấy chuyển làm bột giấy gây ô nhiễm nhất, đồng thời tiến hành cải tạo kỹ thuật toàn bộ giấy chuyển làm giấy. Đảm bảo không xả một giọt nước ô nhiễm nào vào Âm Mã Hà, toàn bộ công nhân viên và quản lý trung tầng sẽ được Cẩm Hồ tiếp nhận, còn quản lý cao tầng, cấp bậc hành chính của họ quá cao, Cẩm Hồ là miếu nhỏ không chứa nổi bồ tát lớn.

Lương Vĩ Pháp chăm chú nhìn thanh niên trước mắt, Cẩm Hồ trước đó hoàn toàn không để lộ ra chút nào, kế hoạch này đúng là quá kinh người, nhìn về mặt của y thì đây là kế hoạch tính toán từ lâu, chỉ thiếu thời cơ thích hợp để đề xuất ra.

Nói chính xác là không có đối tượng thích hợp.

Xí nghiệp tiến bộ tới mức độ nhất định sẽ bị hạn chế bởi kỹ thuật, nhân lực, thị trường. Muốn tiến thêm một bước là cực khó.

Cẩm Hồ sau khi mua Thần Hi sẽ chỉ cần thời gian cực ngắn để hình thành quy mô sản nghiệp lớn nhất vùng Hoa Đông, nếu không phải tốn 3-4 năm hoặc hơn nữa để đạt thành mục tiêu này.

Tân Quang sẽ có toàn bộ thị trường giấy thương phẩm của Thần Hi, cùng với lực cản việc trồng rừng sẽ giảm đi rất nhiều.

Lợi ích không chỉ có thế, tỉnh Giang Nam là một chiến trường hoàn toàn mới, nơi Cẩm Hồ ở vào thế yếu, mua được Thần Hi, Cẩm Hồ sẽ có căn cứ chắc chắn tiến hành cuộc chiến.

Đối với tỉnh Giang Nam mà nói, triệt để giải quyết được vấn đề ô nhiễm Ấm Mã hà, thuế thu không bị ảnh hưởng, Cẩm Hồ tăng đầu tư còn xúc tiến kinh tế phát triển, quan trọng nhất tỉnh có thể bán Thần Hi dùng làm tài chính xoay vòng trong lúc đang cạn kiệt này.

Xét từ góc độ hiện thực, đây là hành động đôi bên cùng có lợi.

Song Lương Vĩ Pháp nhũu chặt mày, vấn đề quan trọng nhất là bán đi tài sản quốc hữu cỡ lớn, không phải là bước đi đơn giản, nó định sẵn sẽ gây nên sóng gió lớn.

Trên cầu lớn Ấm Mã Hà, Trương Khác, Diệp Kiến Bân và Lương Vĩ Pháp đứng dựa vào lan can nói chuyện tới tận khuya, không chỉ vấn đề giấy Thần Hi, còn chi nhánh Vườn Sồi, Thịnh Hâm đầu tư ba siêu thị cỡ lớn.

Lương Vĩ Pháp mang theo sự trầm tư rời đi.

Nhìn đèn xe của Lương Vĩ Phi tới lúc nó trộn lẫn vào đèn đường tới mức không còn nhận ra được nữa Diệp Kiến Bân cảm khái:

- Mua Thần Hi tốn ít nhất từ 2.5 - 3 tỷ, cậu định kiếm đâu ra?

Trương Khác trả lời:

- Quy mô quản lý không đổi, có điều tôi định tách tài vụ giấy Tân Quang ra khỏi Cty lâm nghiệp Tân Quang, trồng rừng tiếp tục Cẩm Hồ phụ trách, có điều sự phát triển gần đây của Tân Quang rất đáng kỳ vọng. Tân Quang nắm 30% cổ phần của giấy Vân Nguyên - Malaysia, chúng ta phải khai thác triệt để sản năng của nó, cung cấp bột giấy cho Thần Hi, đồng thời cho phép tập đoàn Vân Nguyên đầu tư nắm cổ phần Tân Quang. Sau khi tập đoàn Vân Nguyên gượng lại được, Quách Tùng Duyên không chỉ một lần ám thị hứng thú với ngành giấy trong nước, có điều ông ta không tán thành mô hình trồng rừng của Tân Quang lắm, cho nên tôi mới phải tách nghiệp vụ hai bên ra.

Rồi gỡ giọng dụ dỗ:

- Nếu như anh có hứng thú, tôi sẽ không đóng cửa từ chối đâu.

- Nói thực tình nếu việc trồng rừng tiến hành được 6 - 7 năm rồi thì tiềm lực của lâm nghiệp Tân Quang còn kinh người hơn giấy Tân Quang.

Diệp Kiến Bân tư lự nói:

- Cậu có suy nghĩ của cậu, nhưng vẫn còn liên tục đầu tư trong vòng 5 - 6 năm nữa, khó mà làm người ta xem trọng được.

- Vài năm nữa lâm nghiệp Tân Quang mới nở hoa cũng có sao đâu.

Trương Khác nhe răng cười:

- Tiền hiện đã không còn phải là vấn đề khiến tôi suy nghĩ nữa.

Diệp Kiến Bân đắm vào vai Trương Khác:

- Để tên tiểu tử cậu kiêu ngạo rồi! Có điều vấn đề Tân Quang tôi sẽ suy nghĩ, có nói cho bác Tôn chứ?

- Có chuyện tốt sao quên cha vợ của anh được.

Trương Khác trêu:

- Tân Quang muốn mau chóng có tiếng nói ở thị trường trong nước chỉ dựa vào Cẩm Hồ là không đủ, dù Chính Thái tới đầu tư tôi cũng không từ chối.

- Ha ha ha, cho dù cậu mở toang cửa ra bọn họ cũng chẳng dám vào, sợ cậu đóng cửa làm thịt.

Diệp Kiến Bân cười ha hả:

- Có điều chuyện mua Thần Hi dù có được tỉnh trưởng Lương ủng hộ cũng không phải là chuyện đơn giản.

~oOo

~~Bị Trương Khác giáo huấn ngay trước mặt đám đông, với Cát Minh Tín mà nói, tuyệt đối không phải trải nghiệm thú vị, tiệc tan từ lâu, phần hận trong lòng ông ta vẫn chưa giảm đi chút nào.

Trong căn phòng xa hoa tầng trên cùng khách sạn Kim Sơn, Chu Cẩm Du, Cát Kiến Đức, Cát Minh Tín, Cát Âm Quân, Tạ Hán Tĩnh, Tạ Kiếm Nam, Lâm Tuyết, Vương Hải Túc cùng Tạ Hán Minh thường ngày rất ít xuất hiện trước công chúng và truyền thông, dù đêm đã khuya, “liên minh chống Cẩm Hồ” này vẫn tụ tập ở quần bar cỡ nhỏ, không biết tên nhóc đáng ghét đã mật đàm với Lương Vĩ Phát được ba tiếng.

- Đúng là tức chết thôi ...

Cát Minh Tín uống ực một ngụm rượu, tới giờ nghĩ lại vẫn chưa nguôi.

Tạ Hán Tĩnh cúi đầu suy nghĩ ông ta có tiêu chuẩn cân nhắc của mình, không hưởng ứng Cát Minh Tín.

Tạ Kiếm Nam thì liếc nhìn Cát Kiến Đức, tình hình hiện này, trừ doanh nghiệp nước ngoài, chỉ có tập đoàn Hoa Hạ là có thể áp chế Cẩm Hồ thôi, đương nhiên hắn cũng không hoàn toàn đủ tự tin.

Có điều hắn cũng nghĩ tới một khả năng khác, với năng lực sản xuất mạnh mẽ của Gia Tín, cùng thương hiệu của Khoa Vương, nếu liên kết lại càng có thể có hành động lớn hơn nữa, nhưng đám Cát Kiến Đức ở đây, hắn không nói ra.

Vương Hải Túc lúc này còn chưa có tư cách tham gia bữa tiệc nhỏ đó nghe Trương Khác giáo huấn Cát Minh Tín, nhưng cứ nhìn cái vẻ mặt hầm hầm của ông ta lúc này là đoán ra được lời của Trương Khác xóc óc ra sao.

Trước đó nghe nói Cát Kiến Đức có thể nắm tập đoàn Hoa Hoa thì hắn có chút do dự, nhưng lúc này thấy những nhân vật thường ngày hắn phải ngược nhìn chỉ dám đóng cửa phát tiết phần hận với Trương Khác mới nhận ra quyền thế của y mạnh tới mức nào.

- Bất kể thế nào thì thằng nhãi đó cũng không thể gây sóng gì ở Kim Sơn được.

Tạ Hán Minh lên tiếng an ủi:

- Nhìn tình hình hôm nay thì có vẻ bọn chúng câu kết với Triệu Hữu Luân, có điều ở Kim Sơn thì Triệu Hữu Luân cũng không có căn cơ gì, chỉ cần khu công nghiệp điện tử làm ra thành tích là được, không cần tức giận thằng nhóc đó.

Nghe thế Cát Minh Tín cũng chỉ đành nuốt hận, đợi khu công nghiệp điện tử dựng lên rồi mới có thể đáp trả.

Cả nhà Chu Cẩm Du rời đi, để biểu thị quan hệ thân thích thân mật, còn mời Tạ Hán Tĩnh tới nhà bọn họ ở.

Trên đường đi Tạ Kiếm Nam mới nói suy nghĩ của mình:

- Trương Khác chộc giận Cát Minh Tín rất có lợi cho chúng ta, chỉ dựa vào gia công cho doanh nghiệp nước ngoài đúng là xem thường bản thân, lấy ưu thế thương hiệu của Khoa Vương kết hợp thực lực sản xuất của Gia Tín, sẽ có sản phẩm phong phú hơn, tiêu thụ nhiều hơn. Điện tử Gia Tín cũng có thể trực tiếp cạnh tranh với Cẩm Hồ, chắc ông ta cũng muốn thấy cục diện này.

801. Chương 801: Tin Tháng Ba.

Diễn đàn điện tử Kim Sơn diễn ra trong hai ngày, trừ khai mạc và cuộc diễn giảng xuyên, còn tổ chức hội nghị thảo luận hơn mười chuyên đề như ảnh hưởng truyền thông internet với xã hội, sản nghiệp phần mềm tương lai, cùng một số hoạt động thương mại như ký hiệp ước với các ngân hàng, nhà đầu tư ..v..v..v..

Ngày thứ hai cười ngửa xem hoa đi dạo các hội nghị chuyên đề, tham quan kiến trúc trung tâm triển lãm, vậy là chẳng còn cái gì làm Trương Khác quẩn luyện nữa.

Trần Tín Sinh cũng đại biểu cho Ái Đạt ký với chính phủ Kim Sơn ý hướng đầu tư 200 triệu lập chi nhánh Vườn Sồi, còn Hải Túc và Chính Thái, Gia Tín ký kết ý hướng công trình khu điện tử và khu phần mềm lên tới 3 tỷ.

Đêm hai bên so với nhau, lần này Cẩm Hồ đúng là không có gì đáng nói.

Cát Ấm Quân nhìn thấy Trương Khác trốn ở phía dưới đóng vai thính giả nghe luận đàm, không nhin được chế nhạo:

- Hôm qua nghe nói hùng hồn lắm, cứ tưởng Cẩm Hồ lần này ra tay lớn thế nào chứ .. Xi, 200 trăm triệu ...

Trương Khác vốn chẳng định để ý tới hắn, nhưng thấy hắn mò tới trước mặt mình vênh vào cũng đá lại vài câu:

- Ký kết chỉ là ý hướng, thế nào là ý hướng, thực chất bỏ được bao nhiêu tiền, ai nói chắc được, viết ra cho báo cáo chính phủ trông đẹp chút thôi. 200 triệu, chẳng qua hôm qua tôi buồn chán thuận miệng nói ra mà thôi, còn số tiền tôi dùng mua điện tử Gia Tín tuyệt đối không chỉ có 200 triệu đâu.

Nghe Trương Khác nhắc tới điện tử Gia Tín, mặt Cát Ấm Quân biến đổi liên tục, không nói gì thêm xoay người bỏ đi.

Diệp Kiến Bân nhếch mép cười lạnh:

- Riêng hạng mục Trung Tinh Vi Tâm ở Kiến Nghiệp đã có gần 10 tỷ tài chính thực sự được sử dụng, cái thằng nhãi này vênh vào cái gì thế nhỉ?

Địch Đan Thanh mỉm cười:

- Vì hắn không tìm được cơ hội nào chế nhạo chúng ta thôi.

- Không, không!

Trương Khác lúc lắc ngón tay:

- Quá nửa là bọn chúng coi Kim Sơn là địa bàn của mình nên mới có thái độ đó.

Diệp Kiến Bân cười phá lên:

- Đợi tới khi mua Thần Hi rồi không biết cái mặt bọn chúng khó coi tới đâu.

~~oOo

Cát Ấm Quân vốn không để lời Trương Khác trong lòng, cho tới tận 4 giờ chiều, có điện thoại từ tổng bộ gọi tới, lượng cổ phiếu được giao dịch của điện tử Gia Tín ở thị trường công khai hôm nay tăng lên rất nhiều, mới biết tình hình còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng.

Bị ảnh hưởng của cơn bão tài chính, chứng khoán Hong Kong chìm vào mùa đông u ám, lượng giao dịch thấp, vậy mà cổ phiếu điện tử Gia Tín lại giao dịch tăng lên, ý đồ của Cẩm Hồ ngày càng rõ ràng rồi.

Chu Cẩm Du tới sân bay tiễn chân các vị khách trọng yếu, đám Cát Minh Tín, Tạ Hán Tĩnh đều có chút hốt hoảng, sau khi diễn đàn bế mạc, khẩn cấp tới khách sạn Kim Sơn thương lượng.

Mặc dù dự đoán lượng tài chính dự trữ của Cẩm Hồ không đủ tạo thành uy hiếp với điện tử Gia Tín, nhưng với quy mô và địa vị của Cẩm Hồ ngày nay, huy động 40 -80 triệu USD từ thị trường tài chính quốc tế là chuyện không ai dám nói không thể xảy ra.

Nếu thực sự để Cẩm Hồ đoạt quyền khống chế điện tử Gia Tín, Tạ Hán Tĩnh thực sự không dám tưởng tượng ra hậu quả, khu công nghiệp điện tử Kim Sơn sẽ thành đồ trong túi Cẩm Hồ, tất cả nỗ lực của bọn họ sẽ thành làm nền cho Cẩm Hồ, chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ.

Chính Thái cũng sẽ mãi mãi bị Cẩm Hồ cười trên đầu.

Điện tử Gia Tín và địa ốc Gia Tín là hai cột trụ của tập đoàn Gia Tín, Cát Minh Tín tuyệt đối không cho phép kẻ khác đụng vào.

- Đúng là một con chó điên!

Cát Minh Tín cố áp tiếng rống xuống, hẳn không biết đánh úp điện tử Gia Tín có lợi ích thực chất mấy cho Cẩm Hồ, nhưng Cẩm Hồ đang thực sự làm như thế.

- Chứng khoán Hong Kong giám sát quản lý nghiêm ngặt hơn nội địa nhiều, bọn chúng sao có thể muốn làm gì thì làm được?

Tạ Hán Tinh ngần ngừ nói, ông ta không chắc lắm về thị trường chứng khoán.

- Nghiêm ngặt là đúng, nhưng nó cũng là thị trường có tính tự do cao độ, thêm vào tài chính quốc tế liên tục ra vào chứng khoán Hong Kong, bọn chúng hoàn toàn có thể che giấu ý đồ của mình. Bọn chúng có thể phân tán thu nạp cổ phiếu, đến thời cơ thích hợp thì phát động mua lại, sát nhập, còn thủ đoạn phản kích của chúng tôi thì khá ít.

Cát Minh Tín ủ rũ giải thích.

Tình hình hiện nay, cho dù không thể đoán chính xác ý đồ của Cẩm Hồ, nhưng bọn chúng phải nghiêm túc chuẩn bị ột cuộc chiến phòng ngự, đây là điều khiến Cát Minh Tín uất ức.

Mà ông ta lo nhất là mấy ngày nữa sẽ công bố báo cáo tài vụ năm 97 rồi, con số lợi nhuận sụt giảm sẽ khiến rất nhiều nhà đầu tư bán tổng bán tháo cổ phiếu, khiến Cẩm Hồ mua lại được với giá rẻ.

Tập đoàn Gia Tín trừ cách bỏ tiền ra mua lại cổ phiếu, thì chỉ còn cách có hành động hữu hiệu nâng cao doanh lợi trong tương lai, tăng cường lòng tin nhà đầu tư.

Tạ Kiếm Nam thăm nghĩ đây chính là lúc đề xuất Khoa Vương và Gia Tín hợp tác mật thiết hơn rồi.

Cổ phiếu của điện tử Gia Tín với Khoa Vương chỉ ít hơn tập đoàn Chính Thái một chút, nên phát huy ưu thế thương hiệu của Khoa Vương cũng phù hợp với lợi ích của điện tử Gia Tín.

Ngoài ra Cát Ấm Quân nắm hơn 80% cổ phần ở công ty hải ngoại, càng phù hợp lợi ích cá nhân của hắn.

~~o0o

~Trương Khác tối hôm đó không rời Kim Sơn mà cùng Triệu Hữu Luân ăn tối ở khách sạn Thiên Nam, ăn cơm xong, đêm kế hoạch Cẩm Hồ mua Thần Thi nói ra.

Lương Vĩ Pháp không thể có câu trả lời nhanh được, nhưng không thể không nói kế hoạch này không làm ông ta động lòng, mà do nguy hiểm chính trị ẩn chứa trong đó cùng khả năng gây ra tranh luận lớn làm ông ta do dự.

Triệu Hữu Luân là nhân vật quan trọng có thể xúc tiến kế hoạch này, Thần Hi mặc dù trực thuộc tỉnh, nhưng dù sao đặt trên địa bàn Kim Sơn, lại gây ô nhiễm diện tích lớn cho Ấm Mã hà, tạo thành tổn hại sức khỏe cho cứ dân hai bên bờ, Triệu Hữu Luân có thể gây áp lực từ góc độ bảo vệ môi trường.

Nghe Trương Khác nói mà Triệu Hữu Luân giật mình, chuyện tư bản tư hữu có ý đồ mua lại tập đoàn quốc xĩ cỡ lớn chưa từng có tiền lệ, mặc dù TW cổ vũ địa phương có hành động mới mẻ trong cải cách kinh tế địa phương, nhưng ai dám bước một bước lớn như thế, không phải bãi mìn cũng là vực sâu muôn trượng.

Nhưng ngay lập tức ông ta lại nghĩ tới cái lợi của nó, giữa ông ta và Chu Cẩm Du, quan trọng ai làm ra thành tích lớn hơn, sẽ có cơ sở vững chắc và ảnh hưởng lớn hơn trong quần thể lãnh đạo đảng chính phủ Kim Sơn.

Mặc dù có thể dự liệu được trở lực, nhưng một khi thành công, tình thế sẽ đột nhiên chuyển theo hướng có lợi cho ông ta.

Còn làm sao gây áp lực với giấy Thần Hi thì quá dễ.

Người dân sống hai bên bờ Ấm Mã Hà có thể nói đã hận Thần Hi tới thấu xương, không chỉ ô nhiễm nguồn nước làm bọn họ bệnh tật, mà còn làm cư dân đương địa sợ hãi, đại bộ phận nông dân hai bên bờ sông đem

lượng thực mình trồng được đi bán, rồi lại phải mua lương thực khác về ăn, nhà nào có điều kiện thậm chí đã chuyển đi càng xa càng tốt.

Trước kia trong mắt chính phủ hai cấp tỉnh thành chỉ nhìn thấy hiệu quả kinh tế, lơ đi tổn hại cư dân hai bên bờ, thậm chí đàn áp nghiêm khắc tiếng nói phản đối giấy Thần Hi của bọn họ.

Thành phố chỉ cần thuận theo dân ý một lần, là có thể hỗ trợ tuyệt hảo cho Cẩm Hồ mua Thần Hi.

~~o0o

~~Đầu tháng ba, tổ chức kinh hợp quốc tế (***) đưa ra báo cáo, cho dù Châu Á diễn ra cơn bão tài chính, nhưng lượng vốn huy động từ thị trường quốc tế vẫn đạt tới mức trên 1000 tỷ USD, sáng lập kỷ lục tối cao trong lịch sử.

Bộ thương mại Mỹ đưa ra thông báo kinh tế Mỹ tăng trưởng tới 3.8%, cao nhất từ thập niên 90 tới này.

Tất cả các dấu hiệu tựa hồ không đủ nói lên cơn bão tài chính có khả năng liên lụy tới thị trường tài chính toàn cầu.

Kinh tế Châu Á sau hơn nửa năm đi xuống cũng có dấu hiệu phục hồi, chỉ số Hang Shen Index cũng tăng trở lại, lo lắng bị che lấp dưới sự khôi phục giả dối, lượng giao dịch liên tục tăng lên.

*** OECD anization for Economic Cooperation and Development, tổ chức hợp tác và đầu tư phát triển kinh tế.

Dưới tính hình đó, tập đoàn Gia Tín không tin Cẩm Hồ đánh úp bọn chúng có tác dụng, vẫn theo sách lược định sẵn tăng cổ phần nắm giữ điện tử Gia Tín tới một con số tương đối an toàn, song tiêu hao rất nhiều tiền mặt của tập đoàn Gia Tín.

802. Chương 802: Điện Tử Hoa Hạ

Nửa tháng tiếp theo đó Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc khóa 9 diễn ra ở Bắc Kinh thành tiêu điểm cả thế giới chú ý, thủ tướng, phó thủ tướng, ủy viên quốc vụ viện, bộ trưởng khóa mới sẽ được tuyển cử, Triệu Tế Đông trung tuyển làm thủ tướng chính phủ.

Trên đại hội đề xuất mục tiêu :” Đảm bảo tốc độ phát triển kinh tế đạt mức 8%” cùng tăng cường xây dựng đường sắt, thủy lợi, thị chính v..v..v..

Nhưng với người dân thường, cảm thụ sâu sắc nhất là cải cách nhà ở và chế độ y tế.

Cải cách nhà ở đã áp ủ ba năm, đem chính sách chia phòng phúc lợi chuyển thành nhà ở thương phẩm, tiền tệ hóa, thúc đẩy kiến thiết nhà ở thành điểm tăng trưởng kinh tế mới.

Mặc dù đại hội không đề xuất rõ ràng đem ngành địa ốc làm sản nghiệp trụ cột kinh tế dân doanh, nhưng riêng chế độ cải cách này đủ làm giới thương nhân địa ốc toàn quốc reo hò vui sướng rồi.

Thiệu Chí Cương, Trương Tri Phi sau khi biết tin tức tương quan thậm chí còn định tổ chức tiệc lớn ăn mừng.

Trương Khác thì chẳng có ý kiến tốt hay xấu gì cả, cái này dự liệu được trước rồi.

Ảnh hưởng khá lớn tới Cẩm Hồ chính là đại hội đề xuất tăng cường kết thiết sản nghiệp kỹ thuật cao, thành lập bộ sản nghiệp thông tấn, không có gì bất ngờ Cảnh Trọng Dương làm bộ trưởng.

Mặc dù chuyện thành lập tập đoàn Hoa Hạ còn chưa tiết lộ công khai, nhưng người trong nghề không ai lạ nữa, đây là chuyện không thể tránh được.

Thực tế tới tận thượng tuần tháng 4 công tác thành lập tập đoàn Hoa Hạ vẫn chưa được công bố chính thức, nhưng công tác thực tế đã bắt đầu tiến hành từ tháng ba rồi.

Các vị tổng giám đốc của xí nghiệp trực thuộc bộ điện tử, bộ bưu điện Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng, Hoa Bưu đều tập trung ở Bắc Kinh.

Chính phủ khoa mới biểu đạt quyết tâm phát triển sản nghiệp kỹ thuật cao, sản nghiệp thông tin là nhánh quan trọng nhất trong đó, sự coi trọng cũng trở nên lớn hơn trước kia, trừ thành lập bộ thông tin ra, lãnh đạo tiểu tổ phát triển sản nghiệp thông tin cũng cao vọt, do phó thủ tướng Tăng Như Thánh làm tổ trưởng, Cảnh Trọng Dương làm phó tổ trưởng, nguyên tổ trưởng Cát Kiến Đức thành thành viên thường.

Mùa xuân năm nay tựa hồ tới muộn quá mức, rời khỏi đại sảnh sân bay ẩm áp, áo khoác không kéo khóa bị gió ập tới thổi tung, tháng 4 rồi mà trời vẫn còn lạnh, Trương Khác nhìn đám mây xám xịt bao phủ phía bắc, cả Phó Tuấn và Dịch Đan Thanh cũng chưa bao giờ thấy cảnh này, không biết xảy ra chuyện gì.

Có lẽ khách kính nghiệm đi qua, nhìn bầu trời cảm khái:

- Lại gặp bão cát rồi! Tháng ba tôi ở Bắc Kinh nửa tháng, vậy mà gặp ba trận bão cát, không có chỗ mà trốn. Các cô gái Bắc Kinh da dễ đều thô ráp, ài, đi dưới cái thời tiết đó vài lần thôi làm sao còn mọng nước được nữa.

- Anh phải vui vì sau khi máy bay hạ cánh bão cát mới tới chứ ...

Người bạn ở bên nói, vừa đi vừa nhìn Dịch Đan Thanh đứng cạnh Trương Khác, thiếu chút nữa đâm đầu vào cột.

Trương Khác nhìn đám mây đang từ phương bắc tràn tới kia còn cách sân bay một quãng, chui vào trong xe, nhưng xe đi về phía thành phố được chừng bảy tám phút thì bị bão cát mù mịt trời đất ập tới.

Chỉ thấy bên ngoài là vùng đất trời màu vàng, tầm nhìn không quá mười mét, cát đập rào rào vào thân xe, mặc dù cát không thể tạo thành dấu vết gì trên chiếc xe Cadillac, nhưng nghe cái tiếng này vẫn sờn gai ốc.

Xe đỗ ở bên đường đợi bão cát tan rồi mới đi tiếp, Trương Khác giờ mới nhớ ra năm 98 bão cát ở Bắc Kinh cực kỳ nghiêm trọng, đó là do phá hoại môi trường nghiêm trọng gây ra, thậm chí còn có học giả viết bài kiến nghị rời thủ đô.

Đối với loại luận điệu này Trương Khác chỉ cười thôi, đâu thể lấy kim khâu miệng hết loại chuyên gia học giả đó lại được.

Di động trong túi vang lên, là điện thoại của Chu Thục Huệ, hỏi ý xuống máy bay chưa?

- Cháu còn cách thành phố không xa, nhưng gặp bão cát vậy trên đường, bác Từ đã về chưa ạ?

Trong lần điều chỉnh này, chức vụ của Từ Học Bình không phát sinh biến động, vẫn là thành viên của tiểu tổ lãnh đạo khoa giáo hưng quốc do Triệu Tế Đông làm tổ trưởng, nhưng có thể nói địa vị ở chính phủ TW đã được tăng cường.

- Bác Từ cháu vốn trên đường về rồi đấy, đột xuất bị phó thủ tướng Tăng có chuyện gấp tìm, chẳng biết có về sớm hơn cháu được không?

Tăng Như Thánh phân quản sản nghiệp thông tin, có thể nói hiện là người đứng đầu cơ cấu quyết định phương hướng phát triển sản nghiệp thông tin trong nước, đồng thời là phó tổ trưởng tiểu tổ lãnh đạo khoa giáo hưng quốc, tiếp xúc nhiều với Từ Học Bình.

Đợi bão cát tan đi, mặt đường bị phủ một lớp cát, kính xe cũng trở nên mờ mờ, cửa sổ ở kiến trúc bên đường cũng thế, nhà nào hôm nay quên đóng cửa sổ thì phải quét dọn mệt.

Tới chỗ ở của Từ Học Bình, vừa khéo ông cũng tới nơi, đứng đợi đám Trương Khác cùng vào nhà.

- Tin tức thành lập điện tử Hoa Hạ hai ngày nữa sẽ công bố.

Từ Học Bình chấp tay sau lưng nói:

- Phó thủ tướng Tăng vừa tìm bác, hỏi chuyện Cẩm Hồ, hiện giờ ông ấy bận chuyện khác khó đặc biệt quan tâm tới sự vụ của Cẩm Hồ được, có điều vấn đề sau khi Hoa Hạ thành lập cạnh tranh với Cẩm Hồ thì ông ấy có thái độ tán thành.

- Mặc dù một số tài sản quốc hữu đang thí nghiệm rút ra khỏi ngành nghề mang tính cạnh tranh, nhưng tăng cường địa vị tài sản quốc hữu trong sản nghiệp hạch tâm lại là công tác trọng điểm của chính phủ khóa này, lời của phó thủ tướng Tăng chắc là không thật lắm ạ?

Từ Học Bình cười:

- Lời của phó thủ tướng mà cháu cũng dám nghi ngờ à?
- Cái gọi là cạnh tranh công bằng là nói miệng cho hay ho thôi.

Trương Khác giang tay:

- Liên Tấn do nguyên bộ điện tử công nghiệp là cổ đông được thành lập bao năm rồi ạ? TW lúc nào cũng ủng hộ Liên Tấn và tập đoàn điện tin cạnh tranh công bằng, nhưng Liên Thông bị chen ép tới bây giờ.
- Phó thủ tướng Tăng trong lòng nghĩ gì thì bác không dám nói, nhưng có một điều bác dám khẳng định, nếu trong tương lai Cẩm Hồ xuất sắc hơn Hoa Hạ, quốc gia sẽ ủng hộ Cẩm Hồ.

Từ Học Bình từ tốn nói:

- Cho dù có không ủng hộ cũng không có lý nào lại chen ép, hạng mục nhà máy tinh viên chẳng phải được quốc gia ra sức ủng hộ sao?
- Bộ thông tin hỗ trợ Hoa Hạ, bản chất đã là sự chen ép với Cẩm Hồ rồi ạ, làm sao công bằng được.

Trương Khác bĩu môi:

- Có điều phó thủ tướng Tăng đã nói thế thì trong cạnh tranh đừng trách Cẩm Hồ không nỗ lực, cháu tin Cẩm Hồ sẽ làm tốt hơn Hoa Hạ.
- Phó thủ tướng Tăng không hi vọng Cẩm Hồ sẽ nỗ lực, thậm chí ông ấy hi vọng biểu hiện xuất sắc của Cẩm Hồ sẽ kích thích Hoa Hạ, không có người thúc dục, khó làm con lừa che mắt chịu đi.

Từ Học Bình thở dài:

- Cháu cũng biết tiến trình cải cách thể chế kinh tế hiện nay đây, phải đi từng bước, Cẩm Hồ mua Thần Hi là bước đi quá lớn, hiện chưa lên tới TW, nhưng chắc chắn sẽ có chia rẽ. Kế hoạch của cháu không được chính sách ủng hộ, nhưng cải cách luôn là ném đá dò đường, không phải là không thể có tiền lệ, chuyện này quyền quyết định vẫn ở Giang Nam.

Buổi tối Trương Khác ở lại nhà Từ Học Bình, sáng ngày kế, tức chiều ngày 8 tháng 4, tin tức Hoa Hạ chính thức treo biển thành lập được truyền ra ngoài.

Bộ thông tin vì việc này mà tổ chức đại hội lớn truyền hình trực tiếp.

Trương Khác nếu đã ở Bắc Kinh tất nhiên tới tận nơi nhìn cái bản mặt đắc ý của Cát Kiến Đức.

Tối hiện trường thấy xác pháo khắp nơi, Cát Kiến Đức vì đại hội này đã dày công chuẩn bị, mời cực nhiều khách quý, không chỉ các vị quan lớn, còn đại biểu doanh nghiệp ngoại, Trương Khác nhận ra Lý Tại Thù và Độ Biên Kính Nhất, Trương Khác không được mời, nhưng nhờ vào quan hệ với Dịch Vân Phi, y muốn trà trộn vào không khó, chắc Cát Kiến Đức chẳng thể kém phong độ tới mức đuổi y đi.

803. Chương 803: Toshiba Và Samsung

Trương Khác và Dịch Đan Thanh vào hội trường, thấy phóng viên vừa hỏi gì đó không nghe rõ, còn Cát Kiến Đức thao thao bất tuyệt nói:

- Đối với xí nghiệp thành viên cùng ngành nghề, chúng tôi cổ vũ cạnh tranh lẫn nhau, tập đoàn tuyệt đối không thiên vị. Đương nhiên chúng tôi càng hi vọng các xí nghiệp thành viên xúc tiến lẫn nhau, cùng trưởng thành, tài nguyên được chinh hợp hữu hiệu. Còn chinh hợp thể nào? Hoa Hạ sẽ hợp tác với chính phủ địa

phương, ví dụ như khu công nghiệp điện tử Kim Sơn, hỗ trợ một phần xí nghiệp thành viên chính hợp tài nguyên sản xuất ...

Toàn lời cũ rích nhạt nhẽo giả dối, Trương Khác nghe mà bực mình, định cùng Dịch Đan Thanh rút lui.

- Ngài Trương phải không ạ?

Đằng sau có người hỏi không chắc lắm:

Trương Khác quay đầu lại, thấy một thanh niên chừng 33 -34 mặt mày phần khởi, xem ra hẳn đang tìm mình, là một người Nhật Bản, Trương Khác không nhớ đã gặp hắn.

- Anh gọi tôi à?

Trương Khác hỏi lại:

- À, tôi là Sơn Bồn của Toshiba.

Sơn Bồn Hiền Thứ đưa danh thiếp ra:

- Từng được anh Sâm Sơn kể về ngài Trương, không ngờ được gặp ở đây.

-Ồ, ra là phó tổng giám đốc Sơn Bồn.

Trương Khác thu danh thiếp lại bắt tay hắn:

- Thật bất ngờ quá, tôi còn định sau khi về nước sẽ tới bãi phỏng, không ngờ bị nhiều việc chen ngang, tới giờ vẫn chưa bỏ thời gian ra được.

Dịch Đan Thanh thừa biết Trương Khác nói xằng, cô chưa bao giờ nghe Trương Khác nói tới cái tên Sơn Bồn Hiền Thứ.

- Anh Sâm Sơn hôm qua đã tới Bắc Kinh, chắc hôm nay đã liên lạc với quý công ty, hà, chắc anh ấy không ngờ tôi gặp được ngài Trương ở đây.

Sơn Bồn Hiền Thứ cẩn thận hỏi:

- Tôi nói cho anh ấy gặp ngài ở đây có tiện không?

- Anh Sâm Sơn chuyên môn vì chuyện của Cẩm Hồ mà tới Trung Quốc?

- Hình như là thế tôi cũng không chắc lắm.

Trương Khác mỉm cười:

- Nếu đã thế tôi phải làm tròn tình địa chủ chứ, phiền giám đốc Sơn Bồn liên lạc với anh ấy.

Trương Khác và Dịch Đan Thanh đi tới khu nghỉ ngơi đợi, nói với cô:

- Cứ tưởng Toshiba quên mất việc này rồi.

Từ khi Trương Khác về nước đã được hai tháng, Toshiba không có bất kỳ liên hệ nào, còn tưởng bọn họ đã từ bỏ nỗ lực có được kỹ thuật DMP.

- Ngài Trương.

Sơn Bồn Hiền Thứ thích dùng cách xưng hô trang trọng, gọi điện thoại xong đi tới nói:

- Anh Sâm Sơn đang trên đường tới, anh ấy nhờ tôi hỏi, lúc này anh ấy có thể đặc biệt tới bãi phỏng ngài không?

Trương Khác lần này tới Bắc Kinh là để nghe ngóng động tĩnh của cao tầng TW với sản nghiệp thông tin, không có an bài nào khác, nên gật đầu đồng ý.

Sơn Bồn Hiền Thứ lại lui sang một bên gọi điện thoại, Trương Khác cũng bảo Dịch Đan Thanh gọi Chu Nhất Bình tới, dù sao muốn khởi động đàm phán chính thức, phía bên Cẩm Hồ cũng cần có nhân vật cùng cấp với Sâm Sơn Dã phụ trách sự việc liên quan.

Lúc này cuộc họp báo đã kết thúc, phóng viên ra khỏi hội trường, khách khứa cũng chuẩn bị tham gia bữa tiệc chiêu đãi thịnh soạn.

Lý Tại Thù và Kim Nam Dũng ra ngoài hít thở không khí, nhìn thấy Sơn Bồn Hiền Thứ đang cùng Trương Khác trò chuyện thân mật, còn nhiệt tình chào hỏi, hẳn không tiện quay đầu bỏ đi, đành đi tới:

- Anh Sơn Bồn quen anh Trương của Cẩm Hồ sao?

Sơn Bồn Hiền Thứ đùa:

- Anh Sâm Sơn từng nói với tôi, ngài Trương là người đỡ đầu sản nghiệp điện tử tiêu dùng Trung Quốc, sao tôi không biết cho được.

Trương Khác quan sát Lý Tại Thù, không biết hẳn thấy mình đứng cùng Sơn Bồn Hiền Thứ sẽ có liên tưởng gì.

Lý Tại Thù mặt rất bình tĩnh, nhưng trong bụng không bình tĩnh chút nào.

Kỹ thuật DMP do Cẩm Hồ và TI liên hợp đưa ra vốn có người ở Samsung đề xuất, nhưng vì cơn bão tài chính mà không được ứng dụng, đợi tới khi Lý Tại Thù thấy Cẩm Hồ mua trang web âm nhạc của Nhật mới phát hiện kỹ thuật Flash memory kết hợp MP3 đã được Cẩm Hồ nghiên cứu thấu triệt đăng ký bản quyền.

Vốn với kỹ thuật Flash memory được chia sẻ từ Toshiba, Samsung chỉ cần đầu tư năm ba tháng là có thể đưa ra sản phẩm rồi, giờ nếu vượt qua được bản quyền của Cẩm Hồ, e tổng thời gian gấp 10 lần chưa chắc đã thành công, nên nhìn thấy Trương Khác, làm sao hẳn bình tĩnh được?

Hiện chỉ có Toshiba, Samsung, Intel là sở hữu kỹ thuật Flash memory, do Intel chuyên tâm vào phát triển kỹ thuật vi xử lý, nên kỹ thuật này chỉ có Toshiba và Samsung là tiên tiến nhất.

Năm 98, kỹ thuật flash memory dung lượng ít, giá lại cao, chỉ nhìn thấy tiền đồ chứ chưa ứng dụng rộng rãi, Iplayr là sản phẩm ứng dụng thương nghiệp Flash memory với quy mô lớn nhất.

Hiện DMP mới chỉ đưa ra, nếu nó thành sản phẩm mang tính thời đại, Cẩm Hồ sẽ quyết định Toshiba, Samsung, Intel ai có được ưu thế ứng dụng thương nghiệp Flash memory trên quy mô lớn.

Dù xem thường Cẩm Hồ, nhưng Lý Tại Thù phải thừa nhận Cẩm Hồ đang nắm thứ khiến Samsung phải thấp thỏm.

Vì Iplayr đang dùng flash memory của Toshiba, nên nhìn thấy hai bọn họ đứng với nhau, Lý Tại Thù chẳng cảm thấy lạ, có điều khi Sâm Sơn Dã đi vào, mới nhớ tới trước kia có tin đồn Toshiba muốn mua lại kỹ thuật DMP của Cẩm Hồ, xem ra không phải vô cớ.

Lý Tại Thù lo lắng ra mặt.

- Tạm biệt ở Tokyo, đã hai tháng chưa thấy phong thái của ngài Trương rồi.

Sâm Sơn Dã không cần Sơn Bồn Hiền Thứ phiên dịch, dùng tiếng Nhật nói chuyện với Trương Khác:

- A, anh Lý cũng ở đây ..

Nhìn thấy biển chúc mừng thành lập điện tử Hoa Hạ mới vỡ lẽ.

Vì lấy Samsung ra uy hiếp Toshiba, Trương Khác không muốn để Sâm Sơn Dã và Sơn Bồn Hiền Thứ thấy y và Lý Tại Thù có ân oán cá nhân rất sâu.

- Hiếm khi gặp được các vị ở Bắc Kinh, liệu có thể để tôi làm trọn tình địa chủ không?

Lý Tại Thù mặt không hay ho lắm, Kim Nam Dũng thì biết nhẩn nhẹn hơn, nhân lúc người khác không chú ý khẽ giật áo hắn, vì lợi ích của Samsung, ân oán cá nhân có là gì, so với việc suy đoán quan hệ giữa Cẩm Hồ và Toshiba mà không có manh mối gì, chẳng bằng đi theo quan sát có thể nhìn được nhiều thứ hơn.

Thực ra Sâm Sơn Dã nhìn thấy Trương Khác và Lý Hình Dư thân mật đi bên nhau ở triển lãm Tokyo, còn tưởng Cẩm Hồ và Samsung có quan hệ không tệ.

Đội Chu Nhất Bình tới nơi, Trương Khác liền cùng Sâm Sơn Dã, Sơn Bồn Hiền Thứ, Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng tới khách sạn Vương Phủ Tỉnh dùng cơm.

~oOo

~Cùng lúc đó Cát Kiến Đức đang nhiệt tình chào hỏi các vị khách có thân phận hiển hách tới hội trường tổ chức tiệc, đặc biệt là đại biểu doanh nghiệp ngoại, đột nhiên có người chạy tới nói với ông ta:

- Đại biểu của Samsung và Toshiba đi mất rồi.

- Vì sao?

Cát Kiến Đức đang nói chuyện với Độ Biên Kính Nhất của Sony, ngạc nhiên hỏi.

- Chu Nhất Bình của Ái Đạt vừa tới, đại biểu của Samsung và Toshiba liền đi theo.

Người kia không biết Trương Khác:

Cát Kiến Đức mặt tối sầm, trong bữa tiệc thành lập Hoa Hạ, người của Cẩm Hồ tới vô duyên vô cớ kéo đi hai vị khách ông ta hết sức coi trọng làm sao ông ta có tâm tình tốt được?

~oOo

~Đám Trương Khác đi ra ngoài gặp đèn giao thông đỏ, nhìn dòng xe dài phía trước, Trương Khác liền quyết định mời khách tới nhà hàng đồ ăn Hàng Châu gần đó.

Nhà hàng trang hoàng không sang trọng, nhưng rất tĩnh xảo.

Phục vụ dẫn vào phòng bao, không gian trong phòng rất nhỏ, không ngờ ghế ngồi là ghế sofa đôi vây quanh bàn tròn, ít nhiều có chút quái dị.

Mời khách ở đây có lẽ bị cho là hơi keo kiệt, có điều vì giao thông ùn tắc, chắc cũng được thông cảm.

Trương Khác mời Dịch Đan Thanh ngồi xuống trước, phòng bao đèn không sáng lắm, đôi mắt sáng của Dịch Đan Thanh đảo một vòng, mới đi tới bàn.

Trương Khác không nghĩ nhiều, là chủ nhân, bọn họ phải chủ động ngồi xuống cái ghế sofa quái dị này, Chu Nhất Bình kéo một cái ghế bên cạnh ngồi xuống, Trương Khác phải ngồi xuống ghế sofa, đầu liền chạm vào cặp móng vuốt đàn hồi của Dịch Đan Thanh, mới phát hiện cái kiểu ghế ngồi này, nếu muốn ngồi cho thoải mái, móng vuốt phải tránh khỏi chạm vào nhau.

Trương Khác không phải cố ý đụng chạm, kín đáo nhích sang một bên, không ngờ thấy chút bất an trong mắt Dịch Đan Thanh: “Thật là lạ!” Làm y nhớ tới cảnh Dịch Đan Thanh hét hoảng che khăn tắm bỏ chạy hôm đó.

804. Chương 804: Cô Sợ Tôi À?

- Ly này uống vì Iplayr có thành tích thị trường tốt ở Nhật Bản.

Sâm Sơn Dã nâng ly chúc, Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng đành uống, dù sao bọn họ ở Trung Quốc, không rõ tình hình tiêu thụ của Iplayr ở Nhật, nhưng chắc là Cẩm Hồ đã có thành tích không tầm thường ở Nhật.

Với rất nhiều doanh nghiệp điện tử ngoài Nhật mà nói, thị trường Nhật Bản rất khó chơi, nhiều cự đầu Âu Mỹ phải thất bại quay về, không biết thành tích Cẩm Hồ tốt cỡ nào, làm Lý Tại Thù rất tò mò, nhưng không tiện hỏi.

Trương Khác nhìn ra, chẳng che dấu gì, cười nói:

- So với lượng tiêu thụ 30 vạn chiếc MD cùng kỳ, trong tháng ba Iplayr chỉ tiêu thụ được có 1 vạn cái, chẳng đáng nói tới.

- Ngài Trương đừng nên xem thường bản thân, con số này đã hơn xa dự đoán của đám người Sony, Panasonic rồi.

Sâm Sơn Dã xoa tay nói:

Lý Tại Thù thâm kinh hãi, trước đó hẳn tính toán mức cân bằng lợi nhuận của Iplayr ở thị trường Nhật Bản là chừng 1 vạn chiếc một tháng, như vậy là Cẩm Hồ có thể dựa vào lợi nhuận có được không ngừng khai thác thị trường Nhật Bản rồi.

Con số này mặc dù trông có vẻ không đáng kể, nhưng có nghĩa là chỉ 2 tháng Cẩm Hồ đã đứng vững ở thị trường Nhật Bản, đây là thành tích đáng kiêu ngạo.

Lý Tại Thù vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, không còn tâm tư nào nói chuyện.

Sâm Sơn Dã nhìn có vẻ như sau khi uống rượu thả lỏng, nhưng những lời vừa rồi là lo lắng Cẩm Hồ hợp tác với Samsung, nhìn thần sắc của Lý Tại Thù thì lo lắng này là dư thừa rồi.

Đương nhiên có lẽ lúc này cũng không phải là dư thừa, vì không có nghĩa Cẩm Hồ không hợp tác với Samsung, hẳn còn chưa quên cảnh tiểu công chúa Lý Hình Dư thân mật đứng bên Trương Khác, Trì Tá Tú Tàng miệng không nói gì, nhưng trong bụng thì tức bầm gan tím ruột rồi.

Nếu như nói thanh niên này ở thương trường có đối tượng nào môn đăng hộ đối, thì Lý Hình Dư đúng là mỹ nhân xách với anh hùng, ai mà biết người thanh niên này có vì Lý Hình Dư mà lấy lòng Samsung không, gia tộc Lý Hi Kiện cũng luôn ra sức lung lạc thanh niên có thiên phú thương nghiệp.

Lý Tại Thù lúc này cũng xác định được Sâm Sơn Dã tới Trung Quốc là để đàm phán vấn đề cấp quyền kỹ thuật DMP, Toshiba động lòng với DMP thật rồi, cho dù bị giới truyền thông bóc trần vẫn phải người tới Trung Quốc tiếp xúc với Cẩm Hồ.

Gõ tay lên mặt bàn, Lý Tại Thù thâm nghĩ, trừ lượng tiêu thụ Iplayr ở Nhật Bản, Toshiba có thể căn cứ vào lượng flash memory cung cấp cho Cẩm Hồ tính ra lượng tiêu thụ DMP trên toàn cầu, con số này là bao nhiêu?

Dù cực kỳ khao khát đáp án, nhưng lại không thể hỏi ra, đúng là không dễ chịu gì.

Sâm Sơn Dã tất nhiên con số này, tổng lượng tiêu thụ DMP toàn cầu tháng 3 là 4 vạn chiếc.

Do Trương Khác kéo Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng theo, nên Sâm Sơn Dã không thể đi vào chủ đề chính, nhưng trong lòng Trương Khác đã hiểu ý đồ của hắn, chỉ có điều chưa rõ quyết tâm của Toshiba tới đâu.

Bữa cơm không khí rất sôi nổi, Trương Khác cũng uống thêm vài chén, mặt đỏ hồng hào, gần như quên luôn cả ân oán với Lý Tại Thù, cuối bữa còn khoác vai Lý Tại Thù, nói với Sâm Sơn Dã:

- Thời gian anh ở Trung Quốc, tôi bảo giám đốc Chu tiếp đãi, nếu anh có yêu cầu gì với Cẩm Hồ cứ đề xuất.

Mọi người chào tạm biệt trước nhà hàng rồi ai vào xe người nấy.

Trương Khác gọi Chu Nhất Bình vào xe, cho dù chiếc Cadillac khá rộng, ngồi ba người vẫn không hề chật chội, Địch Đan Thanh vẫn ghé sát vào cửa xe, tránh chạm vào người Trương Khác.

- Mấy ngày này anh đưa Sâm Sơn Dã tới Hải Châu cũng được, Kiến Nghiệp cũng được, tóm lại là đừng đàm phán sâu hơn.

Trương Khác căn dặn:

- Hiện chưa phải là thời cơ tốt, đợi khi nào lượng tiêu thụ hàng tháng trên toàn cầu đột phá mức 10 vạn chiếc, bắt đầu đàm phán kỹ thuật Flash memory với Intel thì có lẽ mới là thời cơ tốt, trì hoãn ba tháng nữa đi. Yêu cầu của Cẩm Hồ chưa chắc bằng vào Sâm Sơn Dã đã có thể quyết được.

Nói thêm vài việc nữa rồi Chu Nhất Bình xuống xe.

Địch Đan Thanh lúc này mới hỏi:

- Tối thấy Lý Tại Thù cũng động lòng rồi, nếu Samsung đề xuất hợp tác thì cậu quyết định ra sao?

- Samsung lúc này nhìn có vẻ yếu hơn Toshiba, nhưng năng lực thị trường của họ rất mạnh, đặc biệt là khả năng thích ứng với thị trường nội địa, nếu có khả năng phải đặt thêm nhiều chứng ngại với họ.

Trương Khác nhớ ra một chuyện:

- Hôm nay hình như cô hơi sợ tôi, có chuyện gì thế?

Địch Đan Thanh chỉ nhoẻn miệng cười né tránh trả lời.

Đêm mùa xuân ở Bắc Kinh lạnh lại khô, trong xe thoảng mùi thơm nước hoa, lại như mùi cơ thể mỹ nhân, Trương Khác ngồi mà lòng khoan khoái, trời vẫn còn sớm, trừ đèn đường ra thì hai bên đường các cửa hàng cũng chiếu ra đủ ánh sáng xanh đỏ nhấp nháy, người qua người lại như mắc cửi.

Chả lẽ cô nam quả nữ mà lại về khách sạn ai vào phòng này chịu dày vò tới sáng mới ra, nhưng lúc này chỗ đốt thời gian được trừ các CLB thì chỉ có quán bar.

Tới CLB nghe đám nam nhân ăn mặc trải chuốt, khoe mẽ mình tài ra sao lắm tiền thế nào, các cô gái xúm xít vây quanh, Trương Khác chẳng thích chỗ như thế, thời gian này đi quấy nhiễu người khác cũng không hợp, đi qua một quán KFC mới nhớ về khách sạn chẳng có cà phê nóng để uống.

Địch Đan Thanh định xuống, nhưng Trương Khác sao thiếu ga lăng thế được, xuống xe trước còn hỏi cô thích ăn gì, vào quán KFC mua đồ đi ra, Địch Đan Thanh mở cửa giúp, Trương Khác đưa cho cô một cốc cà phê nóng, di động trên ghế đột nhiên vang lên, Địch Đan Thanh giật mình cầm trượt cốc cà phê, Trương Khác đã buông tay, cả cốc cà phê nóng đổ lên ngực cô.

- Á!

Địch Đan Thanh bị bỏng thét lên, theo bản năng đứng bật dậy, đầu va cốp vào trần xe, lại kêu thảm thiết một tiếng nữa, đau đớn ôm lấy đầu, mày nhăn tít lại.

Trương Khác vội ném cốc cà phê của mình ra ngoài xe, luống cuống giúp cô kéo áo cho khỏi dính vào ngực, tay chạm vào bầu ngực mềm người đó, nhưng lúc này chẳng còn tâm tư nào hưởng thụ xúc cảm khao khát đã lâu đó.

Thấy Địch Đan Thanh bị bỏng, song lại chẳng thể cởi áo cô ra, Trương Khác đành lấy tay áo lau chỗ bị ướt trên ngực.

Lái xe đưa cho hộp giấy, Địch Đan Thanh vội nhận lấy, ngực bỏng rát, thấy Trương Khác còn giúp mình kéo cổ áo tránh nó dính vào da thịt, cảm giác trong lòng rất quái dị, nếu chẳng phải tự cô không cầm chắc cốc cà phê, cô hoài nghi có phải ý cố ý hay không?

Trương Khác nhanh chóng rút mấy tờ giấy, lau vết cà phê trên áo cô, thấy ánh mắt Địch Đan Thanh nhìn mình rất lạ mới nhớ ra, ngưng ngừng vỗ đầu, đưa khăn giấy cho cô:

- Cô tự lau vậy.

Địch Đan Thanh lúc này mới đỏ mặt cầm lấy khăn giấy lau ngực, cầm lấy chiếc di động vẫn kiên trì kêu, đưa cho Trương Khác xem số:

- Nhà đầu chết tiệt này, để xem hôm nay tôi về xử lý nó ra sao, cậu không được bảo vệ nó.

Trương Khác cười:

- Tôi làm gì có gan bảo vệ chị ấy trước mặt chị.

Địch Đan Thanh vừa cầm khăn giấy lau cà phê, vừa nói chuyện với Vệ Lan.

Vệ Lan chẳng qua buồn chán gọi điện tâm sự, nghe giọng Địch Đan Thanh tức tối chẳng hiểu ra sao.

Phó Tuấn từ xe khác đi tới hỏi xảy ra chuyện gì.

- Bị cà phê đổ lên người...

Trương Khác bảo hẳn không cần lo, nhìn chiếc sơ mi màu ngà sữa của cô bị vết cà phê làm loang lổ, bảo lái xe đi tới một cửa hàng thời trang nữ, thấy Địch Đan Thanh vẫn cau mày, quan tâm hỏi:

- Nóng quá à, hay là chúng ta tới bệnh viện trước.

- Không nghiêm trọng vậy đâu.

Thấy Trương Khác quan tâm chăm chú nhìn vào ngực mình, áo ướt dán sát lên da thịt, trông càng khiêu khích, Địch Đan Thanh đỏ mặt kéo áo che lại:

- Cảm giác rơi rất rất ...

Xe dừng trước một cửa hàng chuyên bán trang phục nữ, Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đi vào.

805. Chương 805: Mua Áo

Lúc này ngoại trừ cảm giác hơi rất ở ngực, Địch Đan Thanh không cảm thấy có chỗ nào bất thường, chỉ cần thay y phục trên người, là có thể về, có điều nhìn thấy trên người Trương Khác cũng bị dính cà phê, y chỉ định ở Bắc Kinh hai tối, không có dư áo khoác.

Mặc dù bị đổ cà phê lên người, nhưng không cảnh hưởng chút nào tới phong tình thành thực quyến rũ của Địch Đan Thanh, cô dùng hai tay che cổ áo ướt, trông càng thêm chút tội nghiệp, khiến các chàng trai đi cùng bạn gái chọn đồ trong cửa hàng đều ngoái đầu nhìn.

Trương Khác đẩy cửa kính cho Địch Đan Thanh vào trước, rồi lững thững theo sau cô, thu hút không ít cô gái, nhưng y chỉ chuyên tâm giúp Địch Đan Thanh tìm gian trang phục mùa xuân.

Địch Đan Thanh hơi do dự, không biết nên chọn một bộ trang phục công sở dùng tạm, hay mua một bộ áo thời trang khao thưởng mình.

- Cô thử bộ này xem.

Địch Đan Thanh không ngờ Trương Khác còn giúp chọn y phục, y đưa tới một chiếc áo đồ sộ cổ chữ V và một chiếc quần jean màu lam, Địch Đan Thanh cầm lấy chiếc quần xem, đúng với số đo của mình, ngạc nhiên nhìn Trương Khác, sao y biết số đo của mình?

Chiếc T-shirt cổ hơi rộng, Địch Đan Thanh cắn căng một lúc rồi vẫn vào gian thay y phục thử.

- Oa!

Nhìn thấy Địch Đan Thanh mặc y phục mình chọn đi ra, Trương Khác phải thốt lên một tiếng, cổ áo đúng là hơi trễ, để lộ ra cả mảng da ngực mịn màng, cùng khe vú sâu không thấy đáy, ngực trái hơi đỏ.

Thấy ánh mắt hau háu của Trương Khác, Địch Đan Thanh một tay che hờ ngực, một tay đưa ra chỉ lên trên, ý bảo ảnh mắt y nhích lên một chút.

Trương Khác cười ngược:

- Mắt tôi được đầy chữ hử ...

Rồi ghé vào bên tai cô hỏi nhỏ:

- Sao bên trong không mặc áo lót?

- Không rõ ràng đến thế chứ?

Địch Đan Thanh thấy tai nóng lên, tay vẫn che ngực, sợ núm vú lộ dấu vết ra ngoài, đáp nhỏ:

- Đồ bên trong bị ướt rồi, dính dính khó chịu lắm, hơn nữa cái áo này cổ trễ như vậy, chiếc áo kia của tôi dùng không hợp.

- Không ngại tôi chọn cho cô chứ?

Trương Khác đánh mắt sang phía đồ lót:

- Tôi thấy bên đó có loại che nửa ngực hợp với cái áo này.

- Khác thiếu gia học chọn y phục giúp nữ nhân từ khi nào thế?

Địch Đan Thanh hít sâu một hơi để tâm tư bình tĩnh lại, mới dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật nói với Trương Khác:

- Kích cỡ lại rất chuẩn xác, cậu chọn đồ lót giúp tôi, tôi không nghi cậu chọn nhầm đâu. Có điều ánh mắt này phải nhìn cơ thể bao nhiêu cô gái mới chuẩn xác được như thế?

- Ha ha ha.

Trương Khác thấy cô gái Địch Đan Thanh đáo để đã trở lại, cũng thoải mái nói:

- Năm ngoái chẳng phải nhìn cô khỏa thân sao, nếu chọn áo lót, 86, loại E có thích hợp không?

Địch Đan Thanh khó khăn lắm mới dựng lên được phòng tuyến tâm lý bị Trương Khác nói đùa một câu đánh tan, ho khan chạy sang khu đồ lót.

Địch Đan Thanh lúc vào đã khiến nam nhân thần thờ, lúc này càng khiến các cô gái căm hận, có khuôn mặt yêu nghiệt đã đành đi, lại còn có vóc dáng gợi tình như thế, định làm cả thiên hạ ghen tị hay sao?

Địch Đan Thanh chọn xong y phục, lập tức bảo người bán hàng tới bỏ nhãn mác đi, chiếc T-Shirt đỏ sậm quá gợi cảm, hơn nữa Bắc Kinh chưa ấm tới mức mặc một cái áo, lại chọn một chiếc áo thể thao màu lam, kéo khóa lên tận cổ che đi cơ thể.

Trương Khác lấy thẻ tín dụng ra trả tiền, lại giúp Địch Đan Thanh cần y phục thay ra, ra ngoài cửa hàng hỏi:

- Chỗ bị nóng có hơi đỏ, thực sự không cần tới bệnh viện kiểm tra chứ?

- Không sao đâu.

Địch Đan Thanh lắc đầu, hơi đỏ thôi, nhưng không thể kéo khóa xuống cho y xem được.

Khi lên xe vẫn có khách trong cửa hàng nhìn theo, Trương Khác cười nói:

- Cô quá đẹp đó, nhìn ánh mắt vừa hâm mộ vừa đổ kị kìa ..

- Có đẹp tới đâu cũng có gì đáng nể? Bọn họ hâm mộ tôi quyến rũ được một đại thiếu gia nhà giàu thôi ...

Địch Đan Thanh ngồi trong xe nhìn ra:

- Anh nhìn trúng cô gái nào, chỉ cần lấy ra một chiếc thẻ tín dụng, nói ba chữ là chắc chắn lấy được trái tim tuyệt đại đa số các cô gái xinh đẹp.

- Ba chữ gì thế, không phải là “anh yêu em” chứ?

- Tôi mà thèm nói ba chữ muốn ới đó à?

Địch Đan Thanh nhếch môi khinh thường:

- Đó là ba chữ “tiêu thoải mái”.

Trương Khác cười phá lên, cầm nạy nắm cửa vặn một cái:

- Tôi xuống xe thử mới được.

- Thôi đi, tôi nhìn hộ anh rồi, trong đó không có cô gái khiến anh động lòng đâu.

Địch Đan Thanh cũng cười:

- Đi chọn y phục cho anh thôi.

- Y phục của tôi thì đơn giản lắm, phía trước có người bày hàng ven đường kìa, tùy tiện xuống kiểm một bộ là được.

~~oOo

--Hai mùa xuân thu của Kiến Nghiệp rất ngắn, gần như chẳng có cảm giác gì, như bóng ngựa qua cửa sổ, trước khi lên máy bay còn cảm thụ cái lạnh của Bắc Kinh, vừa hạ cánh xuống Kiến Nghiệp, đã là cảnh hoa xuân sắp tàn, cái nóng nực đầu hè khiến rất nhiều người chuyển sang mặc áo cộc tay,

Tạ Văn Tình mặc áo sơ mi xa tanh màu lam ngọc, bên ngoài còn khoác áo ngắn màu hạt dẻ, mặc váy bó màu đen, chân đi giày cao gót, chân ngọc ẩn hiện, đẹp một cách đoan trang thần bí, tay cầm túi sách đặt trước người, đứng tĩnh lặng trong đại sảnh, đôi mắt sáng ngời nhìn Trương Khác từ chỗ băng truyền hành lý đi ra, nở nụ cười dịu dàng ấm lòng.

- Sao không nghe ai nói chị tới đón?

Chẳng thể có hành động thân mật, Trương Khác đứng trước mặt Tạ Văn Tình, cười dịu dàng.

- Chị tới Kiến Nghiệp vừa vặn thấy xe đi đón em từ Vườn Sồi đi ra, cho nên đi cùng.

Hai hạng mục lớn Vườn Sồi và Trung Tinh Vi Tâm tuyển mộ từ nước ngoài rất nhiều nhân tài kỹ thuật cao cấp, Cẩm Hồ và thành phố Kiến Nghiệp cùng đưa ra lời hứa giải quyết vấn đề sinh hoạt của bọn họ cùng người nhà, đương nhiên có vấn đề giáo dục con cái.

Kiến Nghiệp mặc dù có rất nhiều trường học danh tiếng, nhưng kiểu giáo dục nhồi vẹt đó không được đại đa số học sinh hải ngoại chấp nhận, trường quốc tế Hải Dụ tới Kiến Nghiệp lập chi nhánh đã được đưa lên lịch trình.

Đó là nguyên nhân Tạ Văn Tình tới Kiến Nghiệp.

Trương Khác muốn tự mình lái xe chở Tạ Văn Tình và Dịch Đan Thanh về thành phố, đuổi Phó Tuấn và nhân viên khác lên xe còn lại, tới Kiến Nghiệp, y không thích có bảo vệ đi sát bên cạnh.

Nói ra cũng lạ, Tạ Văn Tình có một cảm giác thân thiết với Dịch Đan Thanh, có lẽ chuyện bí mật nhất của mình bị phát hiện, chẳng cần phải che giấu hoặc ngụy trang, lại thấy Dịch Đan Thanh chẳng sợ hãi trốn tránh như thiếu nữ ngây ngô, có một người có thể chia sẻ cảm thụ trong lòng, đó là cảm giác không tệ.

Qua gương chiếu hậu nhìn Tạ Văn Tình và Dịch Đan Thanh trò chuyện thân mật, mới phát hiện ra rằng mình hiểu nữ nhân chưa đủ sâu sắc, trước đó y cứ nghĩ Tạ Văn Tình sẽ né tránh gặp mình trước mặt Dịch Đan Thanh, không ngờ cô lại thản nhiên coi Dịch Đan Thanh thành “người một nhà” rồi.

- Kiến Nghiệp nóng thật đấy.

Tạ Văn Tình lên xe là cởi áo ngoài ra, chỉ mặc chiếc áo sơ mi xanh ngọc:

- Cô không thấy nóng sao?

Đúng là hơi nóng, có điều bên trong Dịch Đan Thanh mặc chiếc áo T-shirt trễ cổ Trương Khác chọn cho, nghe Tạ Văn Tình nói mới thấy nóng, cũng cởi áo khoác ra.

Tức thì mắng da ngực trắng muốn dụ người ta tơ tưởng xuất hiện.

- Chà, cái áo đẹp thế sao lại phải giấu bên trong? Cửa hàng PD ở Kiến Nghiệp lại không thấy loại áo này nhỉ, cô mua ở Bắc Kinh phải không? Tôi thích màu này lắm, mỗi tội là chiếc áo này cổ trễ quá, không dám mặc, cô mặc thế này không biết làm bao nhiêu nam nhân thèm khát ...

Tạ Văn Tình đưa tay sờ chất liệu chiếc áo, đột nhiên nhìn thấy một vết hồng trên bầu ngực của Dịch Đan Thanh, mắt thoáng qua vẻ nghi ngờ, mím môi néo Trương Khác thật mạnh.

- Ái, em đang lái xe, sao tự nhiên lại néo em?

Trương Khác kêu oan:

- Còn dám kêu oan à?

Tạ Văn Tình lườm y một cái.

806. Chương 806: Trộm

Địch Đan Thanh ý thức được vì sao Tạ Văn Tình nhéo Trương Khác, quá nửa là hiểu nhầm dấu vết sót lại đêm qua mình thân thiết với Trương Khác để lại, mặc đồ dờ, cố làm vẻ không biết gì, nắm tay Tạ Văn Tình nói:

- Tôi cũng không muốn mặc chiếc áo trễ cổ thế này, hôm qua uống cà phê, không cẩn thận để cà phê nóng nổ lên người, nên mua tạm để mặc.

Nhìn kỹ thì đúng là giống vết bỏng hơn là vết hôn, Địch Đan Thanh làm việc bên cạnh Trương Khác cũng không thể mặc y phục gợi cảm như thế, trừ Trương Khác ra còn quyến rũ được ai.

Tạ Văn Tình che miệng cười, đưa tay ra xoa hông Trương Khác bị cô nhéo:

- Xin lỗi nhé, hiểu lầm em rồi.

Không hề ngại để Địch Đan Thanh nhìn thấy mình thân mật với Trương Khác, cảm giác này thật là tuyệt, trước kia dù ở trước mặt Hứa Tư cũng phải chú ý rất nhiều.

- Hiểu lầm em cái gì?

Trương Khác chẳng hiểu ra làm sao?

- Cái này em không cần quan tâm.

Tạ Văn Tình lại cười, cảm thấy tâm tư Địch Đan Thanh thật khéo léo, hiếm có nhất là từ vùng bùn đi ra lại không dính bùn, liền nói chuyện trường học ra, để cô góp ý:

- Tiểu Khác bây giờ giỏi rồi, chuyện nhỏ này tôi không dám phiền cậu ấy quan tâm nữa.

- Tùy chị nói sao cũng được, em đều không phản kháng ...

Trương Khác nhún vai hỏi:

- Buổi trưa chúng ta ăn cơm ở đâu đây, hôm nay chỉ có an bài gì không, hay là tới ngõ Học Phủ ăn?

- Nếu em tự đi về, chị giữ Đan Thanh lại, chuyện trường học chẳng cần gấp, hai cô gái có thể dạo phố, làm đẹp, có nhiều việc để làm lắm.

Tạ Văn Tình nghĩ một lúc nói:

- Vậy tới chung cư Thanh Sơn đi, chúng ta có thể tự làm cơm ăn.

Trương Khác rẽ về hướng chung cư Thanh Sơn, nói:

- Ở Bắc Kinh được ăn thức ăn do dì Chu làm, đúng là muốn ăn gì tự làm vẫn hơn.

Chung cư Thanh Sơn là nơi hẹn hò bí mật của Trương Khác và Tạ Văn Tình, trừ chỗ này ra, ở Kiến Nghiệp cô cũng không có nơi ở nào khác, nếu tới Kiến Nghiệp mà không có Trương Khác, quá nửa cô sẽ ở khách sạn, chứ không ở đó một mình.

Tạ Văn Tình đề nghị tới chung cư Thanh Sơn, xem ra cô không đề phòng Địch Đan Thanh chút nào, tình cảm và tính toán giữa nữ nhân với nhau là điều Trương Khác chưa bao giờ hiểu nổi.

Giữa đường dừng ở siêu thị mua thức ăn, Địch Đan Thanh mặc dù phụ trách kinh doanh nhà khách nhiều năm, nhưng hoàn toàn không có liên quan chút nào tới khả năng nấu ăn của cô.

Tạ Văn Tình là cô gái mà không có nhà hàng hay giúp việc là rất có thể mì ăn liền chẳng biết nấu, rất có khả năng chết đói bên cạnh đồng thức ăn.

Thế là trọng trách nấu nướng đổ hết lên đầu Trương Khác, còn không biết hai cô gái thành thực gợi cảm nấp trong phòng lú ra lú rú cái gì.

Buổi chiều Trương Khác không thể ở đây, Cát Kiến Đức phát biểu mang tính thiên vị Kim Sơn rõ rệt, đám Lý Viễn Hồ, La Quân nghe xong trong lòng nhất định khó chịu.

Mặc dù tập đoàn Hoa Hạ hiện giờ chưa thể gây ảnh hưởng với Cẩm Hồ, dù sao bọn họ chinh hợp nội bộ rất tốn công sức, nhưng Cát Kiến Đức đã đưa ra tuyên bố rồi, phải có lời đáp trả, nếu Cẩm Hồ im ắng quá, người ta tưởng Cẩm Hồ sợ.

Ăn cơm xong việc dọn dẹp bát đũa giao cho hai cô gái, Trương Khác đi trước.

Mở rộng tâm lòng với nhau, càng ở cạnh nhau lâu càng thấy đối phương có điểm giống mình, mặc dù xuất thân hoàn toàn khác biệt.

Tạ Văn Tình xuất thân phú quý, lại gả vào nhà quan quyền, cả đời sống nhàn nhã cao sang, cuộc sống quý phu nhân trông có vẻ hết sức rực rỡ hoa lệ.

Địch Đan Thanh xuất thân nghèo khó, cuộc đời gặp ghềnh thê thảm, lúc nào cũng phải vận dụng mưu mô tới ngày này mới có thể thở nhẹ một hơi.

Nhưng cuộc đời khác nhau, không quyết định hai cô gái không thể có điểm chung, ở trong phòng thử đồ, Tạ Văn Tình nhìn thấy cơ thể Địch Đan Thanh có rất nhiều điểm giống mình, cặp mông nở nang đầy đặn cứ như đúc ra từ một khuôn, ngay cả eo, đùi cũng y hệt, Tạ Văn Tình nâng ngực mình lên:

- Trừ chỗ này nhỏ hơn ra thì những chỗ khác hình như không có gì khác.

- Cậu ấy chê ngực chị nhỏ sao? Đồ tham lam.

Địch Đan Thanh sờ ngực Tạ Văn Tình:

- Tôi cảm thấy ngực mình là gánh nặng kìa, chẳng biết có chỗ nào phẫu thuật nhỏ lại được không?

Lòng thầm nghĩ chẳng trách Trương Khác có thể đoán số đo mình chuẩn xác như thế, thì ra trong lòng y sớm đem so cơ thể của mình với Văn Tình rồi, nhớ tới hôm ở căn nhà trên đảo bị Trương Khác nhìn thấy hết, người cảm thấy nóng nóng.

Buổi tối Trương Khác còn ăn cơm với La Quân không thoát thân được, đành gọi điện báo Tạ Văn Tình.

Ăn tối xong, Tạ Văn Tình giữ Địch Đan Thanh ở lại, Địch Đan Thanh do dự:

- Tôi ở lại không gây cản trở sao?

- Cản trở cái gì? Tôi không cho cậu ấy tới là được.

- Hai người cũng đâu được gặp nhau thường xuyên.

Địch Đan Thanh thời gian qua luôn ở bên cạnh Trương Khác nên biết hai người họ gần đây chỉ gặp nhau một lần ở Bắc Kinh, còn tưởng hai bọn họ trong lúc gian tình nóng bỏng ai cản trở còn bị giết người bịt miệng chứ.

Tạ Văn Tình hỏi nhỏ:

- Cô bao năm rồi không có nam nhân khác?

- Sao phải cần nam nhân?

Địch Đan Thanh mặt đỏ lên, nhưng không cảm thấy nói chuyện này với Tạ Văn Tình có gì không ổn.

- Như vậy thì không được rồi.

Tạ Văn Tình ghé vào tai Địch Đan Thanh thì thầm ..

Đột nhiên có điện thoại của Lý Minh Du từ Hải Châu gọi tới, ba tiểu nha đầu buổi chiều ra ngoài ăn đồ không sạch sẽ bị tiêu chảy.

Mặc dù đã mời bác sĩ, nhưng triệu chứng tiêu chảy chưa hoàn toàn dứt, Tạ Văn Tình không yên tâm, mấy năm qua mặc dù cô có được sự an ủi lớn từ Trương Khác, nhưng quá nửa tâm tư vẫn đặt trên người Chỉ Đồng, lập tức bảo Trương Đình tới đón mình về.

Tạ Văn Tình đi, Địch Đan Thanh cũng định về, Tạ Văn Tình nói:

- Cô cứ ở lại đi, chỗ này ít xe lăm, hôm nay mua một đồng hồ như thế, làm sao mà một mình mang về được.

Tạ Văn Tình gọi cho Trương Khác hai lần đầu máy bận, thăm nghĩ cho dù ban đêm Trương Khác về đây thấy Dịch Đan Thanh cũng chẳng thể xảy ra chuyện gì, còn bị Dịch Đan Thanh trêu cho, tâm tư đặt hết lên con gái, không để ý tới Trương Khác nữa.

Trương Khác ăn cơm tối xong, còn cùng đám La Quân, Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh tới quán cà phê nói chuyện rất lâu.

Mặc dù thi thoảng lại có mấy tên hề nhảy ra làm trò, lợi dụng quan hệ cạnh tranh giữa Kiến Nghiệp và Kim Sơn, nhưng Trương Khác càng mong hai bên bỏ qua thành kiến, tăng cường giao lưu, cùng nhau phát triển.

Hai thành phố trọng yếu mà cứ đối đầu mãi, chắc chắn không có lợi cho sự phồn vinh của lưu vực Tiểu Giang, cũng chẳng có lợi gì cho Kiến Nghiệp, Trương Khác hết sức nghiêm túc đề xuất chuyện này với La Quân.

Từ quán cà phê đi ra, Trương Khác muốn về tìm Tạ Văn Tình ngay, nhưng nhà Vương Duy Quân cũng qua chung cư Thanh Niên, nên phải chờ cùng đường đi cùng, nói chuyện với ông ta cũng thoải mái hơn:

- Tôi thấy cạnh tranh với Kim Sơn, thì chỉ cạnh tranh với Chu Cẩm Du là được, nếu có cơ hội làm bẽ mặt bà ta tôi sẽ không nường tay, còn nên tăng cường giao lưu hỗ trợ lẫn nhau, liên hệ với thị trường Triệu Hữu Luân nhiều hơn.

- Đây là chiêu đả kích một người, lôi kéo một người ..

Vương Duy Quân lắc đầu cười, Trương Khác tuy biết chú trọng đại cục, nhưng với kẻ thù cũng không hề nường tay, ủng hộ công tác của Triệu Hữu Luân chính là đả kích Chu Cẩm Du rồi.

Vứt Vương Duy Quân xuống xe, Trương Khác càng nhớ nhung cơ thể thơm ngát của Tạ Văn Tình, phóng xe như bay tới chung cư Thanh Sơn.

Trăng sáng sao thưa, bầu trời còn mấy đám mây mờ lững lờ trôi, bóng đêm tội lỗi bao phủ cả tòa thành thị.

Khuya thế này rồi, Tiểu Tình Tình chắc đã ngủ? Trương Khác có chìa khóa, không cần đánh thức cô dậy mở cửa.

Dịch Đan Thanh ở trong căn nhà rộng, cứ như ở giữa cánh đồng trống trải, cô không thích cảm giác này, ở Tân Vu, cô cũng thích ở loại nhà chật chội, hưởng thụ cô độc nhưng rất sợ tịch mịch.

Sau khi biết tin Tạ Văn Tình đã về tới Hải Châu gặp được ba tiểu nha đầu, Dịch Đan Thanh chui vào chăn tắt đèn đi ngủ, hiện đã hơn 12 giờ rồi, mắt díp lại, nhắm mắt vào là ngủ ngay.

Dịch Đan Thanh không nghe thấy tiếng Trương Khác mở cửa, nhưng khi y mò mẫm lên lầu đụng phải bàn trà làm cô tỉnh lại, cô căn bản không nghĩ Tạ Văn Tình có thể không liên lạc với Trương Khác, vậy trừ khi Trương Khác cố ý tới có mưu đồ với mình, nếu không tuyệt đối không mò mẫm bóng tối như vậy, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ: Có trộm vào nhà rồi.

Một cô gái yếu đuối đối phó với trộm, tốt nhất chờ ngủ đợi trộm lấy đồ xong rồi đi, có điều tránh tên trộm nảy ý dâm dục, phải chồm chắn che kín đầu chờ ngủ.

Dịch Đan Thanh tìm một con dao nhỏ, nắm chặt trong tay, nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Trương Khác va phải bàn mà không thấy trong phòng có động tĩnh gì, còn nghĩ Tạ Văn Tình ngủ quá say, rón rén mở cửa phòng ra, đợi mắt quen với ánh sáng yếu ớt trong phòng, chỉ thấy đường cong cơ thể mạn diệu mê đắm hiện ra dưới lớp chăn.

Tiểu Tình Tình chồm chắn ngủ sao? Trương Khác lắc đầu cười, nhìn cô gái trong lòng ngủ như cô bé con, trong lòng hết sức ngọt ngào.

Nữ nhân đôi khi lộ ra chút nữ tính yếu đuối thế thôi là có thể khơi lên tình dục nóng cháy của nam nhân, dưới ánh trăng ấm muội, có thể tưởng tượng ra tấm thân chỉ mặc áo ngủ mỏng manh, có khi chẳng mặc gì cả đợi mình.

Bóng tối tựa hồ làm người ta sinh ra rất nhiều cảm xúc kỳ quái, trong lòng Trương Khác có chút khản trương, có chút phấn khích, có chút cảm giác vùng trộm hết sức lạng lẽ cỡ áo khoác ra, ngồi xuống cuối

giường, thò tay vào trong chăn nhẹ nhàng nắm lấy bàn chân nhỏ nhắn, nhẹ nhàng mơn trớn lên trên, định thừa lúc Tiểu Tình Tình còn chưa tỉnh chơi đùa đôi chân mê người này, mặc váy ngủ thật là tiện, không biết bên trong có quần lót không, nghĩ như thế xương cốt mềm đi ba phần.

Chân bị sờ mps, tim Dịch Đan Thanh thắt lại, không ngờ tên trộm này lại là tên dâm tặc, tay cô nắm chặt con dao, cố gắng để cơ thể buông lỏng, đối với loại này, cô biết phụ nữ yếu đuối chỉ có một cơ hội ra tay, nếu thất bại sẽ gặp phải sự báo thù điên cuồng, cho nên cố gắng nhấn nhin.

Trương Khác có biết nhiều nữ nhân đến đâu cũng không thể chỉ từ bấp chân trơn mịn có thể nhận ra được Dịch Đan Thanh hay Tạ Văn Tình, hơn nữa y chỉ nhìn thấy cơ thể trần truồng của Dịch Đan Thanh, chưa đưa tay chạm vào.

Trong bóng đêm mông lung huyền ảo, vuốt ve cơ thể nữ nhân yêu thương đúng là hưởng thụ tuyệt vời, Trương Khác không kìm chế được áp mặt vào chân cô hôn nhẹ.

Dịch Đan Thanh thì sờ hết gai ốc, nào có ngờ tên dâm tặc này là thứ biến thái có sở thích khác người, cảm giác cái lưỡi kia khẽ liếm láp quanh bấp chân,

Tất nhiên cô là người trải đời rồi, dư sức hiểu kết cục cuối cùng là gì, không nam nhân nào có thể hài lòng với việc xoa vuốt đó, cô biết loại dục vọng này chỉ có tiến sâu vào cơ thể nữ nhân mới có thể giải phóng được, mặc dù trong lòng cảm thấy ghê tởm, nhưng cơ thể lại chỉ có cảm giác ngứa ngứa là lạ, Dịch Đan Thanh hoài nghi mình không không chế nổi phải đâm nhất dao kia sớm hơn.

Chỉ là tên khốn đó chui vào chăn rồi không leo lên cơ thể mình, mà cứ ở cuối giường say sưa với sở thích đáng tởm của y, Dịch Đan Thanh càng lúc càng lo, sợ để tên khốn phát hiện mình chưa ngủ, bật dậy đâm y thì khả năng trúng không cao lắm, như vậy thì mình nguy hiểm mất.

Lúc này đành cắn răng chịu đựng tên dâm tặc kia, còn phải co chân lại dụ tên dâm tặc đó tiến tới gần hơn.

Phải thừa nhận rằng tên dâm tặc này rất ôn nhu, nếu chẳng phải là hạng lên vào nhà giở trò đồi bại, thì là kẻ rất biết làm nữ nhân khoái hoạt.

Dịch Đan Thanh phải cực lực tìm cái gì đó phân tán sự chú ý bản thân, không để cảm giác khác lạ kia chiếm cứ cơ thể, làm bản thân trở nên mất kiểm soát.

Á, tên khốn đó đầu vẫn vùi ở bấp chân, nhưng tay thì bắt đầu lướt nhẹ từ mắt cá chân nhẵn nhụi, bấp chân thon thả, dần tới mép đùi rồi, đó là một ngón tay nhỏ dài, cực kỳ điêu luyện, tim Dịch Đan Thanh sắp vọt da khỏi lồng ngực rồi, tuyệt đối không thể để hắn sờ tới đó được, đang định nhảy lên đâm liều một dao, thì ngón tay kia dừng lại ở chỗ cách nơi riêng tư chừng ba tấc, cảm giác tên khốn đó dùng ngón tay mơn trớn da thịt non mềm xung quanh.

Dịch Đan Thanh là nữ nhân bình thường, mặc dù tim vọt tới tận cổ, tay cầm dao đâm mò hôi, nhưng cơ thể không chịu sự khống chế của đầu óc phản bội lại cô, có dòng điện nho nhỏ tê tê chạy qua chỗ riêng tư, kích thích nơi đó dần dần có chút ướt át.

Vừa thẹn vừa tức, không ngờ có một tên nam nhân ghê tởm chơi đùa cơ thể mình, vậy mà cơ thể mình lại còn phấn khích, cổ sắc mím chặt môi dưới, cô hi vọng tất cả chỉ là cơn ác mộng.

Dịch Đan Thanh cắn lưỡi, lấy hết sức tập trung để bình tĩnh lại, đánh giá vị trí của tên dâm tặc, hình dung phản ứng và động tác của tên dâm tặc khi mình bật dậy, đảm bảo một dao này phải làm cho hắn mất sức phản kháng, sau đó là cầm chìa khóa khóa cửa phòng lại, đi báo cảnh sát ...

Trương Khác hoàn toàn không ý thức được mình đang ở tình cảnh nguy hiểm tới tính mạng, say sưa hưởng thụ da thịt mịn màng của “Tiểu Tình Tình”, có điều chui trong chăn lâu hơi ngộp thở, vén chăn lên thở lấy hơi.

Kế hoạch của Dịch Đan Thanh phải tạm thời trì hoãn, cô có thể tưởng tượng ra đôi mắt đỏ ngầu tham lam đang nhìn đôi chân mình lộ ra dưới ánh trăng.

Chiếc chăn nhung mỏng giống như tuyết mùa đông phủ lên cơ thể mỹ diệu, nổi lên đường cong mê đắm nhất thế gian, cặp chân dài từ chỗ cách đầu gối mười centimet lộ ra ngoài chăn, chân ngọc hơi cong lại, phẳng phất tỏa ra ánh sáng diu diu, trắng không tỳ vết.

Chỉ nhìn đôi chân này thôi mắt đã đình trệ tại đó, thấy “Tạ Văn Tình” không có dấu hiệu gì tỉnh lại, càng cảm thấy chơi thể này rất có tình thú, tiếp tục ngồi xuống cuối giường, áp môi vào mé trong đùi hôn hít.

Địch Đan Thanh càng lúc càng tin đây là tên biến thái, nhưng lúc này chẳng đầu óc nào suy xét chuyện đó nữa, vì một cái lướt ướt át đang đang liếm quanh chỗ riêng tư của mình, đầu óc cô cảm thấy mơ hồ khoái cảm dần dần lấn át lý trí, cô cảm thấy người nóng lên, mềm đi nhất là có mấy rợn râu mép kích thích chỗ đó ngứa ngáy vô cùng, dòng nước âm ẩm chảy ra ngoài ngày một nhiều.

Lúc này Trương Khác lại cuốn chần lên thêm một đoạn nữa, y muốn chơi đùa vị trí quan trọng nhất rồi, nhưng tay vẫn không hề dừng sờn trớn mép đùi, mép váy ngủ cũng bị cuốn lên theo chần, lộ ra chiếc quần lót che chắn chốn riêng tư đã ướt lên, làm chiếc quần lót mỏng như trở nên trong suốt, mập mờ nhìn thấy hai mép thịt mỹ lệ, không kìm được “Oa” một tiếng.

Chính tiếng kêu này đã cứu Trương Khác một mạng, nhưng Địch Đan Thanh lại như bị một tia sét đánh trúng, đầu óc ngừng suy nghĩ tới mấy giây liền mới tỉnh ngộ ra, Trương Khác nhắm mình với Tạ Văn Tình rồi, té ra giữa y và Tạ Văn Tình âu yếm tình tứ với nhau theo kiểu này.

Nhưng hiểu lắm thì sao nào, trong mấy giây đầu óc cô trống rỗng, Trương Khác đã đưa một ngón tay lách qua quần lót tiến vào hang sâu âm áp đã lụt lội, chẳng lẽ vờ tỉnh lại sao?

Lúc này y hôn hít chân mình không tỉnh lại giờ mới tỉnh y sẽ nghĩ thế nào? Nhưng không tỉnh lại thì không kịp nữa, lý trí của cô sắp sụp đổ rồi, chỉ sợ Trương Khác chơi đùa thêm một lúc nữa, cô mới chính là người đẩy y xuống phát tiết mất.

Phải làm sao đây? Động đây, hay vờ nói mơ vài câu.

Nhưng nếu y định sai thì sai luôn?

Tình hình càng lúc càng nguy hiểm, cô cảm nhận được cái lưới nóng hổi, hơi thở hằm hập phả vào giữa hai chân mình, nhưng ... Nhưng thật dễ chịu, một đôi môi đang ôn nhu hôn lên chỗ riêng tư của cô, Tạ Văn Tình thật hạnh phúc, không ngờ có tình nhân dịu dàng yêu thương như thế, khoái cảm cực kỳ cường liệt đánh tan mọi ý nghĩ khác của cô, Địch Đan Thanh nhắm chặt mắt hưởng thụ cảm giác lâng lâng mê mị.

Không ngăn cản là không kịp nữa, rồi, thực ra là đã không kịp nữa, ngón tay kia cho vào bên trong nghịch ngợm như máy đánh trứng, cảm giác tên rợn phát từ từ xương sống, cơ thể toàn thân cứng lên, hay mềm đi nhỉ, Địch Đan Thanh không nhận biết được cái gì một cách rõ ràng nữa.

807. Chương 807: Làm Sao Bây Giờ ?

Nữ nhân trong khi ngủ rất dễ bị kích thích bên ngoài làm tình dục dâng trào, cũng thường thường tỉnh lại lúc tỉnh dục lên tới đỉnh điểm, Trương Khác kinh nghiệm đối phó với nữ nhân rất phong phú, nhìn giữa hai chân Tạ Văn Tình ướt nhẹp, chắc cô đang gặp mộng xuân, muốn nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm thẹn thù của cô lúc giật mình tỉnh lại khi lên đỉnh Vu Sơn, cho thêm một ngón tay ra sức khiêu khích.

Địch Đan Thanh không còn chịu nổi nữa rồi, cảm giác khoái cảm dồn nén trong lòng chuẩn bị tuôn trào, chính là tích tắc vọt lên chín tầng mây thì ngón tay của Trương Khác rút ra, cơ thể không khống chế được nữa, hai chân co giật, một dòng nước ấm tuôn ra ào ạt, may là Trương Khác rút tay ra, không thì mất mặt lớn.

Trong mấy giây ngắn ngủi đó, cả cơ thể lẫn đầu có bị khoái cảm vô tận chiếm cứ, người lâng lâng như ở trên mây, không còn nghĩ tới được cái gì nữa, một lúc sau toàn thân vẫn bủn rủn không thể động đây, nhưng đầu óc bắt đầu vận chuyển, nghe thấy Trương Khác vừa nghe điện thoại vừa đi ra, khép cửa lại, Địch Đan Thanh mới hiểu vì sao Trương Khác rút tay lại vào tích tắc đó, ra là di động ở trong túi y rung.

Nếu đổi lại là người khác có lẽ cảm thấy mất hứng, Địch Đan Thanh thì thấy vui mừng, cô không muốn để Trương Khác biết y chỉ dùng một ngón tay đã đưa mình tới cao trào, như thế sau còn mặt mũi nào nhìn y

nữa.

Lúc này bình tĩnh lại, Dịch Đan Thanh không thể không suy tính tới tình cảnh của mình, lúc nghe thấy Trương Khác phát ra tiếng kêu kia, cô đã buông thả toàn bộ rồi, tại sao lại như thế? Là do buổi chiều mưa đó, hay cái đêm y đứng cô đơn trên đê trong mưa gió? Hay là từ cái ngày y ôm cơ thể Vệ Lan y phục xộc xệch đi ra, còn mình lao vào cào y như phát điên.

Suốt ngày nhắc nhở bản thân phải cẩn thận y là kẻ nuốt chửng cả cơ thể lẫn linh hồn nữ nhân, vậy mà cuối cùng vẫn không ngăn được bản thân sa vào vũng lầy đó.

Chắc là Trương Khác không liên hệ được với Tạ Văn Tình, coi mình như cô ấy, không biết lúc này y đã nhận ra sự khác biệt chứ? Nếu y nhận ra rồi sẽ có phản ứng ra sao, tiếp tục sai càng thêm sai, hay là rút lui, ghìm cương trước vực thẳm?

Còn mình, muốn kết cục nào hơn, trái tim Dịch Đan Thanh lay động không ngừng, nếu tên nhóc này lựa chọn rút lui thì sao?

Bà cô bị y dùng ngón tay cưỡng gian rồi, y muốn ghìm cương trước vực sao, muộn rồi! Giả vờ hồ đồ qua ải ư, nằm mơ! Dịch Đan Thanh hung hăng nghĩ thế ...

Nhưng nếu cứ tiếp tục sai ... Tên nhóc háo sắc này sẽ không vô lại tới mức không nhận trách nhiệm, Dịch Đan Thanh rất tự tin vào dung mạo của mình, cùng lắm thì sử dụng chút thủ đoạn quyến rũ, nhưng ở trong lòng y, mình có so được với Hứa Tư, Đường Thanh, Tạ Văn Tình không?

Bởi vì hai người vì hiểu lầm mới tới với nhau.

Có lẽ mình sẽ thành nhân tình của y, được an bài tới chỗ nào đó, mỗi một khoảng thời gian gặp nhau một lần để tránh gặp ba cô gái kia.

Chẳng lẽ đó là cuộc sống mình mong muốn sao?

Dịch Đan Thanh do dự, so với bị đẩy sang một bên hưởng thụ cuộc sống của một tình nhân, cô hi vọng ở lại bên Trương Khác làm trợ thủ, hi vọng bản thân cũng làm nên sự nghiệp, không cần phải dựa vào nam nhân cũng có địa vị và tôn nghiêm của mình trong cái xã hội do nam nhân làm chủ này.

Cái xã hội này tuy bẩn thỉu, nhưng ta không thể cự tuyệt nó, đã khó khăn vượt qua nó rồi, chẳng lẽ dễ dàng từ bỏ vậy sao?

Dịch Đan Thanh nghĩ không ra cách vẹn toàn vừa làm nữ nhân của Trương Khác lại được ở bên y...

~~oOo

Trương Khác không hề biết người trong chân bị ngón tay của mình đưa lên cao trào, di động của y là loại rung trước mới reo, không muốn làm Tạ Văn Tình mất tình thú, lấy áo khoác sang phòng bên nghe điện thoại, đến khi nghe giọng Tạ Văn Tình từ bên kia truyền sang, thiếu chút nữa điện thoại rơi xuống đất: Người trong phòng là ai? Mồ hôi lạnh ướt đầm lưng.

Y không biết mình phải ăn mừng mới đúng, nếu thời khắc quan trọng y không kêu lên một tiếng thì lúc này đã nằm trong bệnh viện rồi, mà dù nằm trong bệnh viện cũng phải giải thích vì sao y vào đó, khi ấy y sẽ biết thế nào là thống khổ một cái đầu biến thành hai.

- Nói chuyện với bí thư La về rồi à? Quên nói với em một tiếng, chị về tới Hải Châu rồi, ba tiểu nha đầu bị đau bụng, vừa mới ngủ xong, bị bệnh cũng bệnh cùng nhau, hết nói. Giờ mới rảnh gọi cho em, em không cần lo đâu, không còn chuyện gì nữa, chị về cũng vì sốt ruột quá thôi, Minh Du còn kiên cường hơn chị, tới Phó Tuấn cũng không nói. Mai chị sẽ lại tới Kiến Nghiệp, em đang ở đâu thế?

Dịch Đan Thanh! Trương Khác đoán ngay ra, do căn nhà này không có người ở, nên trừ phòng ngủ chính ra thì phòng ngủ cho khách cũng không có chần chệm.

Trương Khác chẳng lẽ nói với Tạ Văn Tình là vừa mới nhân lúc Dịch Đan Thanh ngủ, lấy ngón tay cho vào chỗ đó của cô?

Đau đầu, đúng là đau đầu, vừa nhận điện thoại vừa rón rén đi xuống tầng, mở cửa phòng ra rồi đóng vào:

- A, em vừa vào nhà, thật là thất vọng, đành đợi chị mai vậy.

- Hi hi, trong phòng chị có một đại mỹ nhân, em có gan thì cứ ra tay đi.

Tạ Văn Tình cười khúc khích:

- Có điều lúc chị đi dạo phố với Đan Thanh thấy trong túi sách của ấy có một con dao bạc rất sắc, nếu mai chị tới mà em mất thứ đó thì mới là thất vọng.

Trương Khác nuốt nước bọt đánh ực:

- Hay là em chuẩn? Em vừa mới vào nhà hình như không đánh thức cô ấy.

- Chạy đi chạy làm gì, khuya rồi, có ngủ cùng phòng đâu.. Chị tin em, nếu hai người có chuyện gì được thì đã xảy ra từ lâu rồi, hoặc sớm muộn cũng xảy ra, chị không lo chuyện đó.

Địch Đan Thanh dụi mắt nói:

- À, nói chuyện gì mà về muộn thế?

- Chuyện hợp tác kinh tế khu vực, em hi vọng mọi người phóng tầm mắt xa một chút ...

Trương Khác không tin nổi lúc này mà mình còn có thể nói với Tạ Văn Tình chuyện như vậy, nghe trên lầu không có động tĩnh gì, thầm nghĩ Địch Đan Thanh chắc chưa tỉnh, y không tin chuyện bị bại lộ Địch Đan Thanh sẽ cầm dao thiến mình, chút tự tin vào bản thân y vẫn có, đối phó với Tạ Văn Tình thì dễ, cô là người dung túng mình nhất, nhưng bên Địch Đan Thanh ăn nói ra sao đây?

Lén lút bỏ đi để Địch Đan Thanh coi đó như một giấc mộng xuân, hay đi lên cho sai tới cùng luôn? Mặc dù không có tình cảm sâu đậm với cô, nhưng nếu có thể sai thì sai luôn, Trương Khác sẽ không từ chối.

Trương Khác hoàn toàn không ý thức được Địch Đan Thanh đã tỉnh rồi, y luôn cho rằng với tính cách của Địch Đan Thanh cho dù sẵn lòng lên giường cùng mình cũng sẽ không để mình đụng tay đụng chân mà im lặng không lên tiếng, hoàn toàn không biết bản thân vừa thoát hiểm trong gang tấc.

Nên đánh thức cô ấy, nói rõ tình hình, nếu cô ấy chấp nhận, thì gạo nấu thành cơm luôn, chuyện về sau thì đợi sáng mai dậy hăng hay, mà quái, sao vừa rồi không nhận ra hai cô gái có gì khác biệt, mà sao cô ấy lại chum chán ngủ? Lộ ra mỗi chân với chỗ đó thì làm sao mình phân biệt được?

Nghĩ như thế gánh nặng trong lòng Trương Khác nhẹ đi nhiều, nhỏ giọng tán gẫu với Tạ Văn Tình một lúc rồi cúp điện thoại, chuẩn bị đi lên gọi Địch Đan Thanh dậy, nghĩ tới cơ thể mỹ diệu cùng dung mạo mê hoặc đó, bước chân có chút gấp gáp.

808. Chương 808: Mầm Họa.

Nhìn thấy Địch Đan Thanh y phục xộc xệch lộ ra nửa bầu ngực đang từ trong phòng đi ra, thấy y đi lên, vội vàng che ngực trốn ra sau cửa, sắc giọng hỏi:

- Cậu tới đây làm gì? Chị Địch không nói cho cậu biết đêm nay chị ấy không ở đây à?

Phát hiện ra trong mắt Địch Đan Thanh có chút đề phòng không tin tưởng, Trương Khác ngớ ra, ở Bắc Kinh hai người còn có chút mập mờ, chẳng lẽ cô ấy nghĩ mình tới đây có mưu đồ? Nhưng ít nhất cũng phải ỉnh cơ hội giải thích chứ? Vậy khả năng duy nhất là vừa rồi trong mơ cô ấy nam nhân khác, cho nên thấy mình mới sinh ra sự kháng cự này.

- ....

Trương Khác giang tay ra chẳng biết phải giải thích ra sao, nhìn dáng vẻ cự tuyệt của Địch Đan Thanh, sâu trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng.

- Chị Tạ về Hải Châu rồi, còn tưởng chị ấy nói với cậu chứ, tôi vừa tình ngữ hơi lờ lờ thôi, cậu đợi tôi một chút...

Địch Đan Thanh đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, tiếng khóc kìm nén trong lòng: Thực sự có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng nếu để sai càng thêm sai, mình còn ở lại bên cậu ấy được không?

Địch Đan Thanh ôm lấy ngực, đời cô đây là lần đầu tiên đau lòng vì một nam nhân, mà nam nhân đó lại ở ngay bên kia cửa, gần như vươn tay một cái là có thể chạm tới được.

- Chị Văn Tình không ở đây, vậy tôi đi trước ...

Nghĩ Địch Đan Thanh có nam nhân khác trong lòng, Trương Khác thất vọng, tựa hồ không cần giải thích gì về hiểu lầm vừa rồi nữa, cứ để cô ấy coi thành xuân tình trong mộng là được, không đợi Địch Đan Thanh trong phòng trả lời, liền xuống lầu.

Nghe tiếng bước chân tiếp đó là tiếng cửa đóng lại, chân Địch Đan Thanh nhùng ra ngồi sụp xuống sau cánh cửa, ngồi chộc lát lại kiên cường đứng dậy, đi tới cửa sổ nhìn Trương Khác rời khỏi khu chung cư.

Mặc dù trong lòng đủ mọi cảm xúc hỗn tạp, nhưng Địch Đan Thanh không phải là cô gái thích dây dưa nhùng nhằng, với cô mọi việc tựa hồ chỉ cần phát tay một cái là có thể bỏ lại đằng sau, lúc này cũng chỉ xử lý như vậy được thôi.

Nhìn Trương Khác chui vào trong xe, tuy biết bản thân không thể lún vào chuyện tình cảm phức tạp này, nói cho cùng lúc này kẻ giở trò bỉ ổi với mình chỉ là ma quỷ mà y nhốt trong tim mà thôi, không biết trên đời này có cô gái nào có thể hoàn toàn chiếm trọn y không, chứ không phải do ma quỷ trong lòng y chạy ra gây họa cho nữ nhân khác.

Địch Đan Thanh đứng dựa bên cửa sổ, nhớ lại cô gái như hoa sen trắng cầm ô dưới chiều mưa hôm đó, vì sao Trương Khác buộc dèp ột cô gái xa lạ lại có cảm giác bị thương vô tận như thế?

Trương Khác ngồi trong xe ngẩng đầu nhìn lên, trong phòng không có đèn, cũng không hề thấy Địch Đan Thanh dựa vào mép cửa sổ nhìn xuống, xem đồng hồ, đã hơn 2 giờ sáng, bên ngoài hết sức tĩnh mịch, chỉ có côn trùng kêu.

Trên con đường rộng sáng đèn, thi thoảng còn thấy người qua lại, hoặc là người ăn chơi thác loạn tới giờ mới về, hoặc là đôi tình nhân quyến luyến chia tay lại không dám thuê phòng ở bên nhau, cũng có người bị nữ nhân cự tuyệt thất thiểu đi trên đường giống mình.

Địch Đan Thanh trong y là cô gái mang đầy sức quyến rũ phong trần nhưng giấu bên trong là sự kiên cường không hề nhuốm bụi, bảo người ta không động lòng sao được.

Ngõ Học Phủ càng có đông những người chưa chịu đi ngủ, sinh viên là quần thể có sinh lực vô cùng vô tận để vui chơi đùa nghịch, càng thích chìm trong bóng tối, Trương Khác nhớ trước kia mình cũng thế, chơi suốt đêm để rồi hôm sau mắt díp lại lên lớp.

Tối tháng 4, trong ngõ Học Phủ không chỉ có mỗi quán nét Sáng Vực nữa, do ngõ Học Phủ có tiền thuê đất đỏ, mặc dù đã giảm giá một nửa, nhưng vẫn còn xa mới tính là quán net bình dân, tuy thế năm 98 là đỉnh cao của kinh doanh quán net, quán nét Phong Vân mở ngay đối diện với Sáng Vực.

Trương Khác đỗ xe trong tiểu khu, lúc này y chẳng buồn ngủ chút nào, chỉ có hơi đói, đi tới cửa hàng tạp hóa Tô Quả mở 24/24 đầu ngõ mua bao thuốc lá, thấy phía đối diện là cửa hàng tạp hóa Liên Hoa, không nhận được cười, bức thanh thương nghiệp tàn khốc hiện hữu ở khắp mọi nơi.

Xoay lưng lại chắn gió, ngồi trên bậc thềm trước quán nét Sáng Vực hút thuốc suy nghĩ.

- Sao lại ngồi bên ngoài?

Trương Khác quay đầu lại, thấy Hà Huyền mặc chiếc áo khoác màu hoa hồng đứng cửa nhìn mình.

- Cô cũng lên mạng suốt đêm cơ à?

Trương Khác lấy làm lạ:

- Vì sao tôi không thể lên mạng suốt đêm?

Hà Huyền chỉ vào bên trong, các cô gái ngồi trước màn hình không ít:

- Bị Nhất Đình kéo tới, có điều bạn ấy ngủ gục trên bàn rồi, tôi ra đây hít thở không khí ... Anh cũng thế à?
- Ừ.

Trương Khác gạt đầu, nhích sang bên một chút cho Hà Huyền ngồi.

Người khác có lẽ rất khó tưởng tượng cô gái xinh xắn như món đồ sứ cao cấp lại ngồi bệt trên phố, nhưng cô ngồi xuống thật, học theo Trương Khác nhìn về phía đối diện, nhưng Hà Huyền có thể cảm giác được y không hề nhìn quán nét đối diện, mà nhìn vào còi hư vô nào đó.

- Đây.

Trương Khác đưa thuốc lá tới.

- ...

Hà Huyền ngó người, rồi nhoẻn miệng cười, nói:

- Tôi còn định đóng giả thực nữ đến cùng đó, anh đừng có vạch trần một cách thô bạo vậy chứ.

Trương Khác cười, lấy một điếu thuốc nữa ra.

- Hút thuốc hay lắm à?

Hà Huyền tò mò:

- Chẳng hay cũng chẳng chán, đôi khi nó chỉ là một thói quen thôi.

Trương Khác lắc đầu:

- Ai bảo thực nữ không thể hút thuốc?

- Là nam nhân hút thuốc nói.

Hà Huyền cười tinh nghịch:

- Còn tưởng anh sẽ nghiêm trang nói con gái hút thuốc không tốt cơ.

Trương Khác trả lời bằng hành động, đưa cả bao thuốc và bật lửa cho Hà Huyền.

- Không cần, một điếu thôi, thử chút xem sao ...

Hà Huyền chỉ điếu thuốc Trương Khác ngậm trên môi:

- Khởi phí.

Trương Khác đưa điếu thuốc cho cô, nhìn Hà Huyền có chút tò mò lẫn sợ hãi chậm chậm đặt điếu thuốc giữa hai cánh môi hồng, run run một lúc mới hít vào rồi bị sặc khói ... Tất cả giọng hét ỨC trước kia, gò má trắng như tuyết của Hà Huyền phủ đầy ráng hồng, sắc tới chảy nước mắt..

Hà Huyền ho mấy cái liền mới thở đều lại được, đem trả điếu thuốc cho Trương Khác:

- Thì ra hút thuốc chẳng hay chút nào.

Trương Khác cười lớn nhận lấy điếu thuốc, cô gái này đây mình đã quen hơn 10 năm rồi, sau khi trải qua mấy cuộc tình, y trân trọng tình bạn với cô như báu vật vậy, có nhiều thứ vẫn cứ ngẫu nhiên diễn ra theo đúng quỹ tích ban đầu của nó, có lẽ đây mới càng tiếp cận bản chất hơn.

Lúc này chút mây mờ Dịch Đan Thanh gây ra trong lòng Trương Khác đứng dậy, nắm bàn tay mềm của Hà Huyền kéo dậy, chỉ vào trong quán net:

- Uống cùng tôi cốc cà phê chứ?

- Anh nói rất khác với người bình thường đấy, thông thường người ta phải nói là mời uống cà phê.

Hà Huyền phủ bụi trên mông đứng dậy.

- Cô thích cách nói nào hơn.

- Thế nào cũng được, tôi không phải người so đo lắm.

Hà Huyền cười, để Trương Khác nắm tay kéo vào quán nét, ngồi xuống khu nghỉ ngơi kiểu quán cà phê, nhìn Trương Khác bê hai cốc cà phê tới.

Trương Khác còn chưa kịp đặt cà phê xuống bàn thì có ba tên thanh niên từ quán nét Phong Vân đi tới, đến thẳng trước mặt Hà Huyền, vẻ mặt kích động nói:

- Em từ chối anh là vì cái thằng ma cô này à?

Trương Khác nhìn tên thanh niên đó, trông giống hạng Nhị Thế, đẹp trai lắm tiền, nhưng mình rốt cuộc có điểm nào giống một thằng ma cô hơn hẳn? Trương Khác thần nhiên quan sát ba tên thanh niên hung hăng trước mặt Hà Huyền, tên Nhị Thế cầm đầu mắt trừng lên nhìn Hà Huyền, tay chỉ mặt y, Trương Khác nhích sang bên nửa bước, y không thích bị người ta chỉ vào mặt, hai tên còn lại nhìn mình đầy thù địch và khinh miệt.

Mỹ nữ là cái nguồn đủ mọi chuyện thị phi, Trương Khác nhận thức rất rõ vì điều này.

809. Chương 809: Đấu Của

Tính toán nghiêm túc thì hạng lắm tiền nhiều của sẵn sàng bao vợ bé không hề nhiều hơn các cô gái xinh đẹp, tài nguyên đáng lẽ đủ phân phối rồi, nhưng lúc nào cũng có vài đôi mắt nhìn chăm chăm vào cùng một cái nổi, thế là tranh chấp khó tránh khỏi, ngoài quyền thế, tiền bạc thì trên đời này còn gì khơi lên đấu chí của nam nhân bằng nữ nhân?

- Ngày nào anh cũng tới 1978 ủng hộ, em lại vì cái thằng ma cô này mà từ chối anh à?

Tên Nhị Thế sắp nổi giận tới mất kiểm soát rồi.

- Ấy ...

Trương Khác không nhịn được nhắc tên nhóc này:

- Hà Huyền làm công cho 1978, tiền lương mỗi tiếng 10 đồng, cậu tới ủng hộ cũng được, không ủng hộ cũng được, cô ấy chẳng thêm được một cắc nào đâu, chững chẳng mất đi xu nào, tựa hồ cô ấy đâu cần nhận ân tình mà qua lại với cậu ...

Thấy tên nhóc đó mắt tròn, lại cười nói:

- Tôi chỉ giải thích một câu tránh cậu hiểu lầm 1978 là chỗ không sạch sẽ thôi, cậu và Hà Huyền có tranh chấp gì thì tiếp tục bàn bạc nào.

Thấy Trương Khác bày ra cái vẻ mặt lợn chết không sợ nước sôi, tên Nhị Thế thiếu chút nữa nổ tung:

- Mà không biết lấy gương mà soi, mà có tư cách gì theo đuổi Hà Huyền?

- Nói tới tư cách à?

Trương Khác nhìn đồng hồ trên cổ tay tên Nhị Thế:

- Đồng hồ Cartier phải không? Cậu nói tới tư cách là nói tới cái đó à?

Tên thanh niên đó nhướn mày lên:

- Mà cũng biết hàng đấy.

- Tôi có một cái Vacheron Constantin, nếu nói tới tư cách là nói tới cái này ...

Trương Khác sẵn tay áo lên, giơ chiếc Vacheron Constantin trước mặt tên Nhị Thế, đi ra cửa quán nét, ném nó ra giữa đường, chẳng thèm nhìn lấy một cái, quay lại giang tay nói:

- Tôi chẳng cần tư cách gì cũng có thể mời bạn bè uống một cốc cà phê.

Tên Nhị Thế hoàn toàn không ngờ đeo một chiếc Vacheron Constantin, mặt khó coi vô cùng, tháo chiếc đồng hồ của mình xuống, đưa cho tên thanh niên bên cạnh:

- Ném đi cho tao.

Tên thanh niên kia rất khó xử, cái đồng hồ này ít cũng 10 vạn, cho dù không phải của mình cũng thấy xót của.

- Ném đi, một cái đồng hồ thôi, trong ngăn kéo của ba tao có bảy tám cái đắt tiền hơn cái này, nhiều cũng rắc rối...

Tên Nhị Thế bị Trương Khác đẩy lên lò lửa rồi, làm sao nuốt được cục tức này? Thằng bạn hấn cũng thấy hấn điên rồi, không ném chỉ sợ hấn trút giận lên mình, đành ném chiếc đồng hồ ra đường.

Đỗ Phi và Mông Nhạc nghe thấy có người gây sự liền mau chóng xuống lầu, thấy cảnh này, Đỗ Phi cười chảy nước mắt, nói nhỏ với Mông Nhạc:

- Mẹ cái thằng đểu thật, cái đồng hồ đó nó mua lẻ đường có 30 đồng.

Đỗ Phi chưa nói hết thì Trương Khác móc trong túi ra một cái chìa khóa đập lên bàn:

- Tôi còn có một cái Mercedes 600, cậu có cái gì chúng ta kéo ra đập chơi nào.

Nhìn cái chìa khóa biểu tượng Mercedes, tên Nhị Thế mặt cứng đờ, mất cái đồng hồ đã làm cho hấn xót của lắm rồi, nếu lái xe ra đập, thế nào cũng bị cha hấn lột da, mặt lúc xanh lúc trắng, trông càng thêm dữ tợn, né tránh ánh mắt vô lại của Trương Khác, ném cho Hà Huyền một cái nhìn khinh bỉ:

- Không ngờ cô là loại nữ nhân đó.

- Người anh em, cậu lại sai rồi.

Trương Khác thấy tên Nhị Thế định làm cao bỏ đi, đưa tay vỗ vai hấn:

- Chẳng phải cậu mong cô ấy thành loại nữ nhân đó sao? Cậu có tư cách gì nói câu đó?

Đám Đỗ Phi, Mông Nhạc xông tới, ba tên thanh niên nhận ra họ không dám ho he câu nào bỏ đi, còn nhặt chiếc đồng hồ hồng lên.

Từ đầu tới cuối chuyện diễn ra trong vài phút, không kinh động người khác.

- Anh bị điên đấy à?

Tô Nhất Đình không nghe thấy Đỗ Phi nói với Mông Nhạc, sấn xô đi tới giáo huấn Trương Khác:

- Có định giúp Hà Huyền thoát khỏi con đĩa dói đó cũng không cần phải đập một chiếc Vacheron Constantin, anh có biết nó đủ cho biết bao trẻ em được đi học không, anh tưởng làm thế là Hà Huyền sẽ nhìn anh với ánh mắt khác à? Tưởng bạn ấy sẽ thích anh à?

Hà Huyền giật ống tay áo Tô Nhất Đình, không cho cô bạn nói tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt cô, cũng không tán thành cách làm của Trương Khác.

Trương Khác nhún vai không giải thích gì hết, Đỗ Phi hớn hở nhảy ra, đám cho Trương Khác một cái:

- Thằng này đểu thật, cái đồng hồ đó có 30 đồng thôi, nó làm ra vẻ cứ như thật, làm hai cô cũng tin sái cổ.

- Đây là zircon phải không? Nhìn dưới ánh đèn đúng là kém kim cương xa.

Mông Nhạc chạy ra ngoài nhặt chiếc đồng hồ của Trương Khác vào, mặt kính đã vỡ, “kim cương” bên trong cũng rụng mất mấy hạt, kim đồng hồ cũng rơi một cái, có thể thấy vừa rồi Trương Khác ném rất mạnh.

***

vi.wikipedia.org/wiki/Zircon

- Giả á?

Tô Nhất Đình ngó ra:

Hà Huyền nhận lấy chiếc đồng hồ, nhìn một lúc không nhận ra được, đưa cho Tô Nhất Đình:

- Bạn có thấy kim cương chưa, mình chưa thấy.
- Xem cái này, đây là kim cương độ thuần không cao, nhìn có vẻ to, nhưng không đáng tiền.

Đỗ Phi lấy đồng hồ ra, trên đó cũng khảm một viên kim cương:

- Còn chiếc đồng hồ của thằng kia hình như là thật hả mày?
- Tao chỉ nhận ra cái tiêu chí thôi, biết thế đếch đâu được thật hay giả?

Trương Khác cười xấu xa, lại giải thích cho Tô Nhất Đình:

- Tôi chỉ có một cái Vacheron Constantin khảm kim cương thôi, tặng cho chị dâu làm quà kết hôn rồi, thật ra cũng xót lắm. Về sau đi đường nhìn thấy cái đồ giả này không khác đồ thật là bao, sau này đem tặng cũng không thấy tiếc lắm ... Hay là tôi mua một cái tặng cô nhé?
- Đồ thần kinh.

Tô Nhất Đình cười mắng:

- Nếu tên Đường Trung đó biết thế nào cũng tức hộc máu.
- Tên đó tên Đường Trung?

Trương Khác quay đầu nhìn, ba tên kia về quán nét Phong Vân vẫn gườm gườm căm tức nhìn qua bên này.

Năm 98, phú hào trong nước xuất hiện không kể xiết, nhưng một tên Nhị Thế dám ném chiếc đồng hồ Cartier thì không phải đơn giản.

Thời buổi này, triệu phú, tỷ phú nhan nhản thật, song đó là cộng đất đai, nhà máy, cổ phiếu vào, chứ không phải trong tay ai cũng có hàng triệu hàng tỷ tiền mặt.

Giống như vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa là triệu phú từ lâu, nhưng nếu chẳng phải hai năm qua dư dả hơn, Tôn Tĩnh Hương lúc mới vào Học viện Âm nhạc mỗi tháng chỉ có 3-4 vạn tiền sinh hoạt thôi, có điều ví dụ này không chuẩn xác, vì cô bé Tôn Tĩnh Mông dám vì tức giận mà ném chiếc đồng hồ hơn chục vạn lắm.

- Tên Nhị Thế nổi tiếng của Đh Sư phạm, nhằng nhẵng bám lấy Hà Huyền, là người Chương Châu Giang Nam, hình như trong nhà có công ty khai khoáng.

Tô Nhất Đình khinh bỉ nói:

- Thời buổi này khai khoáng kiếm tiền dễ lắm à?
- Ủ, dễ kiếm tiền, nhưng thứ tiền này tanh mùi máu.

Đỗ Phi gật đầu.

Đường gia, khoáng nghiệp, Chương Châu ... Mấy từ này thoáng hiện trong đầu Trương Khác, không kịp được quay đầu lại nhìn.

Ao nước ở Chương Châu quá sâu, trong câu chuyện quá khứ xưa cũ, bí thư kỷ ủy, thị trưởng, bí thư thành ủy Chương Châu cùng cả bí thư kỷ ủy Giang Nam, bốn vị lão đạo vào năm 2002 bị tóm cổ, tạo ra một vụ oán chấn động toàn quốc.

Nhân tố quan trọng nhất là khoáng sản Chương Châu, hoàng thạch, kim loại, đất hiếm đó là tài nguyên chủ yếu nhất ở Chương Châu, là khu vực tài nguyên khoáng sản phong phú nhất Giang Nam, trọng yếu nhất toàn quốc, là nguồn gốc mọi tội ác ở Chương Châu.

Sau khi vụ án vỡ lở, thanh tra ra vô số quan viên chính phủ các cấp nắm cổ phần ở các công ty khoáng nghiệp Chương Châu, chính nhờ sự câu kết này, khiến nguồn tài nguyên khoáng sản Chương Châu bị khai thác kiểu ăn cướp hơn mười năm, môi trường sinh thái phá hủy nghiêm trọng, lượng tài nguyên vốn có trữ

lượng dùng trong trăm năm bị lãng phí quá nửa, không biết bao nhiêu công nhân mất mạng trong những hầm mỏ kém chất lượng, nói là đồng tiền tanh máu không hề sai.

Đường gia Chương Châu không phải chỉ là địa đầu xa ở Chương Châu mà còn là một con rắn độc.

Gặp chuyện bất bình mà bỏ qua không phải là phong cách của Trương Khác, đặc biệt là ánh mắt không cam tâm của Đường Trung lúc bỏ đi, sau này nhất định còn không ít rắc rối.

Cũng chỉ là rắc rối không lớn không nhỏ mà thôi, địa đầu xa cũng có đạo sinh tồn của nó, thường nó không chủ động đi công kích đối thủ mạnh hơn.

810. Chương 810: Nước Ở Đâu Cũng Sâu

Có điều rắc rối nhỏ cũng là rắc rối, phải nghĩ cách đập gãy cái răng của con rắn độc này ... Nhưng Lương Vĩ Pháp không phải là người có đủ khí phách trừ đi cái nhọt độc này trước bốn năm.

Đây không phải chuyện trừ đi một người, mà phải trừ bỏ cả nhóm người, gần như diệt sạch các thế lực phức tạp ở Chương Châu, có điều đó một trong số những khu cách mạng lâu năm, có mấy vị tướng quân cao tuổi ở nơi đó.

Trương Khác không hiểu lắm về tấm màn đen ở Chương Châu, cũng không biết Đường gia và quan viên Chương Châu có quan hệ với lãnh đạo TW không, nhưng nếu không có đủ chứng cứ, dù Từ Học Bình có nắm thực quyền ở kỷ ủy TW, cũng không thể lộn nhào cả cái ổ Chương Châu.

Cứ nghĩ tới chuyện trước kia Từ Học Bình chính đồn hệ thống thủy lợi Đông Hải bị ép rời đi, đủ biết tra vụ án Chương Châu khó tới mức nào.

Vụ án kiểu này đầu đầu nhất là không có võ kịch chó cắn chó để lợi dụng, lợi ích ở Chương Châu tuyệt đối không chỉ nằm trong tay người Chương Châu.

Chuyện này phải cho người đi tra mới được.

Hà Huyền cầm lấy chiếc đồng hồ hồng chơi trong tay, Trương Khác lấy đồng hồ, gọi Đỗ Phi sang một bên giao đồng hồ cho hắn:

- Kiểm cái khung kính treo lên cho tao.

Đỗ Phi nghi hoặc nhìn Trương Khác, làm thế này chắc chắn triệt để chọc giận tên Nhị Thế kia rồi, dù chẳng sợ họ Đường làm gì, nhưng kiểu này đâu hợp với phong cách của Trương Khác? Mà họ Đường cũng chưa làm việc gì khiến quỷ thần phẫn nộ.

- Trong chuyện này nước rất sâu, rất đục, tao chưa biết gì đã khiến người ta thù hận rồi, nên tao phải khuấy lộn nó lên.

Trương Khác vỗ vai Đỗ Phi, không giải thích gì thêm, chuyện này phải bố cục kỹ càng, nếu không để đám chó điên xông vào cắn càn sẽ rất đau đầu, giờ chọc con chó con chơi cái đã, ngoài ra chuyện mua Thần Hi không thể trì hoãn, nếu không cắn bạn không chạm vào được chuỗi lợi ích của Chương Châu.

Đỗ Phi gật đầu, hắn đương nhiên không làm chuyện ngu ngốc lấy khung kính treo chiếc đồng hồ hồng lên, chỉ cần cho người truyền tin cái Trương Khác là đồ giả là được, tên nhãi kia không ba máu sáu cơ đi trả thù mới lạ:

- Mày cẩn thận, đám chó điên này cắn càn lắm.

Trương Khác chẳng sợ, hơn nữa tin vào trình độ đám Mã Hải Long, Phó Tuấn, hiện giờ vệ sĩ của y có tới 4 người, tuy không thích họ kè kè theo sát bên cạnh ở Kiến Nghiệp, nhưng có chuyện gì bất ngờ chỉ trong 5 phút bọn họ sẽ tới nơi:

- À phải sao hôm nay mày và Mông Nhạc lại ở quán nét thức thâu đêm thế?

Đỗ Phi cũng cười nói:

- Nơi này nước cũng sâu lắm, cho dù có Hà Kỳ Vân chiếu cố cũng khó tránh khỏi có thể lực xâm nhập vào, mấy ngày trước mày ở Bắc Kinh có người tới đây sinh sự, có điều bọn chúng đại khái cũng biết bối cảnh của bọn mình, không dám làm to, bởi móc vài chuyện, yêu cầu chúng ta phải năng cao nghiệp vụ, tao chẳng thêm để ý. Tuy đẹp chuyện này dễ, nhưng tao biết mày không muốn ngõ Học Phủ thành chỗ thối tha nhơ nhớp, tao và Mông Nhạc thức đêm suy tính, muốn tìm hiểu tình hình .. Mai là cuối tuần rồi, người thức qua đêm cũng nhiều.

Thế giới này không phải là không trắng thì đen, có rất nhiều kẻ đứng ở giai tầng màu xám.

Trương Khắc lắc đầu, ngõ Học Phủ quay lại vận hành thương nghiệp hóa đã 5 tháng, quay lại thời thịnh vượng được người ta gọi là Bất Dạ Thành của Kiến Nghiệp, thậm chí có thể nói còn hơn trước.

Trước kia toàn là cửa hàng xây từng thập niên 40, 50 hỗn loạn và sập xệ, chỉ dựa vào vị trí địa lý đặc thù mà phồn vinh, hiện giờ Thế Kỷ Cẩm Hồ đầu tư khoản tiền lớn, xây dựng khu phố thương mại giải trí, chung cư cao cấp với tiêu chuẩn vượt quá thành phố này, thêm vào năm ngoài chính phủ kiến nghiệp dốc tài chính vào công chính thị chính khu cao tân phía đông, tăng lượng xe suốt đêm đi qua tuyến đường này, cũng xúc tiến thêm sự phồn vinh của ngõ Học Phủ.

Nhưng tư duy kinh doanh thì theo quán tính khó nghịch chuyển được, trong ngoài ngõ xuất hiện rất nhiều quán bar, mỗi quý cách là cao hơn một chút mà thôi.

Nơi này có Học viện Âm nhạc, có chuyên nghiệp nghệ thuật, có Đh Sư phạm, có trường sư phạm mẫu giáo, có ca vũ đoàn quân khu ... Tóm lại có thể nói trừ quảng trường quốc tế đường Tân Thị ra thì ngõ Học Phủ là nơi có mỹ nữ qua lại thường xuyên nhất, lại còn non nớt đơn thuần, chưa nhuốm bụi, đúng là thiên đường của nam nhân, thành địa điểm săn tình hàng đầu Kiến Nghiệp.

Dù sao cô gái xinh đẹp ra vào ở quảng trường quốc tế không phải là anh chàng nhân viên trung tầng quen có thể chinh phục nổi.

Nói thẳng ra thì đó là một trong số nhân tố khiến Trương Khắc thích suốt ngày rúc vào đây.

Trương Khắc cũng không thể ngăn cản thế giới ăn chơi trụy lạc xâm nhập nơi này.

Mặc dù các cửa hàng không dám trắng trợn kiếm lời từ công nghiệp xác thịt này, nhưng cũng vui vẻ thu hút thêm nguồn khách, đại đa số quán bar tính tiền lương của phục vụ nữ dựa vào mức đồ uống được tiêu thụ, vừa rồi tên nhãi họ Đường kia hiểu lầm Hà Huyền cũng là từ đó.

Trừ quán bar trong ngõ Học Phủ còn mở mấy phòng luyện hát, hai cái sàn nhảy, đương nhiên sẽ có các cô gái đem dung mạo và cơ thể biến thành vốn liếng đổi cuộc sống sung túc thoải mái hơn.

Cái thứ này có mặt khắp góc ngách của thế giới, chẳng phải ngõ Học Phủ là nơi sinh ra nó, chẳng qua trong bóng đêm đục vọng con người không che dấu lắm mà thôi.

Giống như hiệp hội liên hợp nghe nhìn nước Mỹ phát thông cáo luật sư chất vấn kỹ thuật DMP khả năng khiến cho việc sao chép không thể khống chế, C-Cube và TI liên hợp trả lời: Vì lo lắng hành vi vi phạm bản quyền mà bóp chết kỹ thuật nghe nhìn phát triển là làm trái tinh thần phát triển của luật pháp Mỹ.

Hai việc này có cùng đạo lý.

Trong mắt một số kẻ, ngõ Học Phủ là nơi sinh ra lợi ích màu xám, nên toan tính tràn vào đây là chuyện hết sức bình thường.

Đúng là đau đầu.

Chính như Đỗ Phi nói, Trương Khắc tuyệt đối không cho nơi này biến thành chỗ thối tha dơ bẩn.

Trương Khắc phát tay:

- Vậy đợi có kẻ nào vươn tay vào đây đã rồi mới chém được, trước tiên kiếm chỗ ăn lót dạ đi, một số chuyện có đề phòng suốt ngày cũng không nổi.

Rồi kéo cả đám Tô Nhất Đình, Hà Huyền đi.

Quán ăn đêm của ngõ Học Phủ rất nhiều, trong ngõ quản lý rất nghiêm khắc, có điều ngoài ngõ rạng sáng vẫn còn mấy quán dựng bằng vải bạt, đám Trương Khác chọn một quán ngồi xuống, bên trong có mấy cô gái trang điểm rất đậm, thoáng tư se lạnh mà bọn họ ăn mặt rất hỏ hang gợi cảm.

Không biết sinh viên các trường gần đây hay là oanh yến chuyên nghiệp, Trương Khác chỉ nhìn một cái, chẳng để ý, có điều Tô Nhất Đình, Hà Huyền không nhin được nhìn thêm vì lướt.

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Một cô gái tô mắt xanh biếc tròng mắt lên, không thèm để ý ba chàng trai bên cạnh, rất là hung hăng.

Trương Khác che mắt Mông Nhạc nói nhỏ:

- Tôi đói lắm rồi, ăn xong còn về ngủ, hôm khác thừa lúc bọn tôi không có mặt, anh có ý kiến gì hãy đề xuất với người ta.

- Hiện giờ tôi là người có thân phận địa vị rồi, có phải tiểu lưu manh đâu mà thèm đi so đo với bọn chúng?

Mông Nhạc cúi đầu xuống ăn.

Ăn lót dạ xong thì đã là bốn giờ sáng rồi, Tô Nhất Đình đã buồn ngủ mắt díp lại, Hà Huyền cũng ngáp hết sức đáng yêu, không nhần tâm bất hai cô gái tới quán nét đợi KTX hai tiếng nữa mở cửa, bảo họ tới chung cư Thanh Niên ở, dù sao phòng khách còn để trống, hơn nữa trừ khi Thịnh Hạ tới, còn không Đỗ Phi cũng rất ít khi có nhà, nên tuyệt đại đa số thời gian chỉ có Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông ở trong cả nhà rộng lớn.

Tới nơi là lúc trời tối nhất, rón rén sợ đánh thức Tôn Tĩnh Mông.

Tô Nhất Đình cảm khái:

- Tôi phát hiện ra anh ngoại trừ hạo sắc một chút, ngoài ra không còn có khuyết điểm nào khác ... À không chỉ một chút, mà là quá hạo sắc.

811. Chương 811: Sức Mạnh Ẩn Hình

Trương Khác cười trừ, đưa hai cô gái vào phòng ngủ, thấy Đỗ Phi, Mông Nhạc tinh thần còn rất tốt, không thể bỏ họ ở đó chui vào phòng ngủ, pha cà phê xuống tầng dưới nói chuyện.

- Sự quật khởi hưng suy của đầu đĩa tựa hồ cũng dự báo trước tương lai của quán net, cùng với sự quật khởi sản nghiệp cà phê internet, cạnh tranh sẽ ngày càng kịch liệt, thời kỳ lợi nhuận lớn sẽ qua đi.

Đỗ Phi trầm tư nói:

- Bọn tao sẽ không mù quáng mở rộng quy mô quán net, trong thời gian tới sẽ mở một quán ở phố Tân Thị, cấp bậc hơn ở đây một chút, cũng sẽ phần nghi ngơi nhiều hơn, một số ý tưởng sẽ được thể hiện hoàn mỹ ở đó, có điều quán này mở ra chỉ là để củng cố thương hiệu Sáng Vực mà thôi, nghiệp vụ tương lai của Sáng Vực là lấy phát triển liên minh làm chủ.

Đỗ Phi, Mông Nhạc suy nghĩ ngày càng trưởng thành rồi, đối với những người có tài hoa mà nói, tuổi tác không phải là nhân tố hạn chế họ.

Tới khi trời tờ mờ sáng Đỗ Phi mới không chịu nổi cơn buồn ngủ, trước khi đi nói với Trương Khác:

- Cái lão già Chu Cẩn Tỳ chiều nay sẽ báo cáo học thuật gì đấy, mà có hứng thú đi xem nào nhiệt không? Đi phá đám cũng được, lão già gian ngoan xảo quyệt đó ít khi cho người ta cơ hội thể này...

Kinh tế trong nước đã chính thức bước vào thời đại Triệu Tể Đông, ông ta có một đặc điểm rõ ràng so với tiền nhiệm, là khuynh hướng tiếp nhận ý kiến của chuyên gia, đặc điểm rõ ràng này dần lộ ra từ trước thời kỳ Triệu Tể Đông rồi.

Trong các loại thể lực ảnh hưởng được tới quyết sách TW, thì sức ảnh hưởng của giới học thuật ngày càng tăng, bọn họ cũng ngày càng lớn tiếng, ở địa phương nếu có lợi ích gì xung đột với TW, thường thường thông qua giới học thuật phát ra tiếng nói thăm dò thái độ TW.

Chu Cẩn Tỳ không phải hạng ngu xuẩn, ông ta phát hiện ra thứ quyền lực kín này từ lâu, cho nên mới cam lòng trốn trong Đh Đông Hải, Chu Cẩn Tỳ từ học giả lên làm quan viên, rồi từ quan viên thành học giả, sớm nắm rõ hết yếu quyết trong đó, mấy năm cũng kiếm được danh tiếng kha khá trong giới học thuật, lợi dụng nó luồn lách giữa các loại nhân vật ở thương trường, luận điệu của ông ta mang dấu vết người đại diện cho lợi ích nào đó quá rõ ràng.

Mấy giáo sư có tiếng nhất học viện cùng với Chu Cẩn Tỳ thường xuyên lợi dụng ngày cuối tuần tổ chức sinh viên trong viện làm các báo cáo chuyên đề, thu hút nhiều sinh viên cảm thấy có hứng thú xem ra nghe, giảng đường 300 người thường xuyên kín chỗ.

Trương Khác tới nghe vài lần, thấy nhạt nhẽo cũ rích, nên không đi nữa.

Đỗ Phi nói tới là vì hôm nay Chu Cẩn Tỳ chủ giảng, cảm giác Trương Khác ngồi dưới bởi móc lão già này nhất định rất sướng.

Chu Cẩn Tỳ là người rất có tài, chính nhờ ông ta giật giây các giáo sư khác trong viện liên tục làm 8 báo cáo chuyên đề tạo thế sản nghiệp phần mềm trong tháng 2, 3. Cuối cùng thu hút cả Lý Viễn Hồ, La Quân tới nghe.

Không biết hôm nay trong hồ lô lão già này bán cái gì, Trương Khác không hứng thú nghe, chỉ thuận miệng hỏi:

- Về phương diện nào?

- Tao không rõ, nghe Thời Học Bản nói thế, nó lại nghe người khác nói, hình như là diễn đàn học thuật quy mô nhỏ, mời cả giáo sư trường khác tham gia, dân cả áp phích ở nhà ăn, tao chưa có thời gian tới xem.

Đỗ Phi bổ sung:

- Nghe nói liên quan tới thương mại điện tử.

- Lão già này bắt kịp với thời đại thật đấy.

Thương mại điện tử mới nổi lên ở Âu Mỹ chưa lâu, trong nước mạng internet còn chưa phổ cập, thương mại điện tử mới là mầm chôn sâu trong đất, vậy mà cái lão già này đã mở diễn đàn chuyên đề rồi, Trương Khác chẳng nói đi hay không đi.

Sáng chỉ kịp ngủ một chút, nghe thấy trong phòng khách có tiếng nói chuyện, Trương Khác rời giường, đi ra thấy Dịch Đan Thanh và Tôn Tĩnh Mông đang ăn sáng, nhớ tới chuyện đêm qua, Trương Khác hơi thiếu tự nhiên, vịn lan can nói với Dịch Đan Thanh:

- Buổi sáng tra giúp tôi tài liệu liên quan tới đất hiếm, khoảng sản kim loại cùng ứng dụng nhé.

Dịch Đan Thanh chỉ “ừm” một tiếng không nói gì thêm.

- Ê.

Tôn Tĩnh Mông quay đầu lại nhìn Trương Khác:

- Đêm qua mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng hai cô gái nói chuyện, ai với ai thế, đã nói không ang con gái tới làm bậy mà.

- À...

Trương Khác chỉ vào phòng ngủ của khách:

- Nhất Đình và Hà Huyền, hôm qua thức đêm lên mạng, tôi trở về thấy bọn họ buồn ngủ lắm rồi, nên nổi lòng trắc ẩn, nếu là cô thì có đuổi bọn họ đi không?

- Hai nha đầu chết tiệt, chắc chắn không nói với anh là hôm qua bọn họ quên thu chăn bị người ta lấy mất, tôi bảo bọn họ tới đây ngủ, còn nói gì mà có con đại sắc lang trong phòng, thà ngủ ở quán nét cho yên tâm,

hi hi, thế mà lại bị con đại sắc lang dẫn về ... Anh giúp tôi đến phòng họ đá cho vài phát, làm như bà cô ngày suốt ngày lấy thân nuôi sói vậy.

Tôn Tĩnh Mông nửa đùa nửa thật nói.

Tô Nhất Đình đã đành, đó là bạn thân của Đường Thanh và Trần Phi Dung, còn cô bé Hà Huyền kia ngoại hiệu “mầm họa”, Địch Đan Thanh kín đáo nhìn Trương Khác, cái tên này 2 giờ sáng mới về, vậy mà không quên “dụ dỗ” cô bé xinh đẹp.

Địch Đan Thanh lại chuyển ánh mắt đi chỗ khác, thông thả nhấm cà phê, may mà mình hôm qua không hồ đồ thất thân với y.

Trương Khác theo lời Tôn Tĩnh Mông tới trước phòng Tô Nhất Đình, Hà Huyền dấm mạnh mấy cái rồi về phòng bắt đầu làm việc, hôm qua không kịp xử lý các thư công tác, nhưng thư của Đường Thanh và Hứa Tư vẫn phải trả lời trước, Tạ Văn Tĩnh tới Kiến Nghiệp vào sáng nay, tránh để lộ trước mặt Địch Đan Thanh, mấy ngày tới ít tiếp xúc thì hơn, thăm nghĩ xem có cái gì sai cô đi nơi khác.

Công trình thư viện số còn một thời gian nữa mới hoàn thành, tra tư liệu biến thành một công việc thể lực, trừ Phó Tuấn còn lâm thời điều thêm một thư ký từ Vườn Sồi sang, thêm vào Trần Phi Dung đang ở thư viện giúp đỡ, bốn người bận rộn cả ngày trời, in được gần trăm bản tư liệu, do Địch Đan Thanh và Trần Phi Dung bê về, một thời thời không ra hơi.

Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy hỏi:

- Các cô thực sự làm thư ký cho tên đó rồi à?
- Số tôi nó vốn là thế.

Địch Đan Thanh thở hắt ra, nhờ Tôn Tĩnh Mông bê giúp.

Tôn Tĩnh Mông thuần túy nghĩ Địch Đan Thanh tới Đh Đông Hải học thạc sĩ quản lý, không ai nói cho cô biết Địch Đan Thanh là trợ lý riêng cho Trương Khác.

Trần Phi Dung lắc đầu:

- Tôi ở thư viện thấy chị Địch vất vả quá nên mới giúp một tay.
- Ấy, nhiều tư liệu thế à?

Trương Khác nghe thấy tiếng nói chuyện đi ra, thấy hai cô gái bê tài liệu lên, nói:

- Cứ đặt ở trên bàn đi, tôi xuống xem.

Địch Đan Thanh không hiểu Trương Khác vì sao đột nhiên một xem số tài liệu này, đặt xuống bàn, nghi hoặc nói:

- Đại khái xem qua, tài liệu công khai phải tới nghìn bản, chỗ này chưa tới 1/10, cậu có chắc là muốn đích thân xem hết chứ? Ngoài ra tôi có liên hệ với hai chuyên gia nghiên cứu có tiếng nhất của sở nghiên cứu khoáng sản Giang Nam và Đh Khoáng sản Kim Sơn. Nếu cần có thể trực tiếp phái xe đưa họ tới Kiến Nghiệp, ngoài ra có còn có chuyên gia đất hiếm đang tới thăm Đh Đông Hải, có cần tôi đi liên hệ không?

Trương Khác đẩy chồng tư liệu tới trước mặt Địch Đan Thanh:

- Ai bảo tôi xem hết? Chị xem trước đi, tóm tắt lại viết một báo cáo hiện trạng và xu thế phát triển tương lai ứng dụng khoáng sản trong nước, còn về báo cáo là chị viết hay chuyên gia viết tôi không quan tâm, chỉ cần nhanh, đừng làm mất thời gian của tôi.

Rồi lấy hai tư liệu mỏng nhất kẹp vào sách:

- Tôi đi ăn cơm trưa trước đây.
- ...

Địch Đan Thanh đau đầu, riêng đọc chỗ tư liệu này một lượt không biết tốn bao nhiêu thời gian rồi, đừng nói viết báo cáo, căn bản không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai, tên chết tiệt này rõ ràng có tật giết mình.

- Chị đắc tội với cậu ta à?

Tôn Tĩnh Mông nghi hoặc hỏi:

- Sao cảm giác hai người hôm nay có gì đó không bình thường.

Địch Đan Thanh không ngờ Tôn Tĩnh Mông nhìn ra, má hơi nóng lên, chớp mắt một cái đã khôi phục lại vẻ bình thường, thở dài che dấu:

- Ai mà biết, nói không chừng thực sự đắc tội với cậu ta ở đâu đó rồi, nhưng ai bảo cậu ta là ông chủ của tôi, có giận cũng đành nhịn, các cô giúp tôi mang tài liệu vào phòng, buổi trưa tôi mới các cô đi ăn cơm.

812. Chương 812: Buổi Tọa Giảng

Trương Khác theo thông lệ tới nhà ăn nhân viên ăn cơm, trước khi vào trong còn xem áp phích dán ở cửa, không chỉ một mình Chu Cẩm Tỳ giảng thuật mà là cả cuộc tọa đàm chuyên đề liên quan tới phát triển sản nghiệp vật liệu mới.

Đất hiếm là một phần trọng yếu trong đó, Trương Khác xem áp phích thấy đất hiếm được tách riêng ra, chắc là sẽ có báo cáo độc lập.

Nghiên cứu phát triển vật liệu mới là một phần quan trọng của cơ sở thực nghiệm Vườn Sồi, kỹ thuật màn hình xanh của i19 có thể nói là đột phá trọng đại của kỹ thuật vật liệu mới, Cẩm Hồ có rất nhiều nghiên cứu liên quan tới vật liệu mới.

Lúc này không ai có thể ngờ được, trong thời gian 10 năm tới, do khai thác xuất khẩu mất kiểm soát, khiến tài nguyên đất hiếm trong nước tiêu hao quá nửa, khiến người trong nước đầm ngực tiếc nuối cũng đã muộn rồi.

Trương Khác tới nhà ăn thì không còn sớm nữa, bên trong thưa thớt chẳng còn mấy người, Chu Cẩm Tỳ ngồi trong một góc ăn cơm với ba nam nhân trung niên, Trương Khác không nhận ra, không phải giáo sư trong viện, có vẻ thân phận không tầm thường.

Trương Khác cũng chỉ nhìn một cái, tới bàn bên cửa sổ gọi thức ăn, tranh thủ xem tài liệu trong lúc đợi.

Chu Cẩm Tỳ cũng liếc nhìn Trương Khác vài lượt rồi tiếp tục nói chuyện, mặc dù cách rất xa nhưng theo bản năng vẫn áp giọng xuống, sự thay đổi nhỏ này khiến người ngồi đối diện ông ta chú ý, quay đầu nhìn Trương Khác, nghĩ đây là sinh viên trong trường, vậy mà đi vào không biết chào hỏi bọn họ, không có lễ phép, không nghĩ sâu hơn.

Cho dù buổi chiều cũng có nói về đất hiếm, nhưng Trương Khác không hứng thú với cái kiểu diễn giảng chung chung đó, thế nhưng nghĩ buổi chiều chẳng có việc gì để làm, đi nghe một chút cũng được.

Ăn xong rồi đi thì dám Chu Cẩm Tỳ vẫn chưa đi, thấy người ngồi đối diện Chu Cẩm Tỳ có hơi quen quen nhưng không nhận ra.

Trương Khác đi tới bãi đỗ xe gần nhà ăn, ở đó có một Mercedes đeo biển Kim Sơn, một chiếc Hummer đeo biển quân khu Giang Nam, đúng là ba người trung niên kia có lai lịch không phải tầm thường.

Sản lượng Hammer dân dụng rất có hạn, trong nước cực kỳ hiếm, ở Giang Nam cũng chỉ có đám chủ mỏ thích loại xe việt dã tính năng cực tốt này, Chu Cẩm Tỳ không hổ với câu “đàm tiếu có hồng nho, qua lại toàn quan thương”.

Trước khi đi nghe giảng, Trương Khác đọc hết tư liệu hiện trạng sản nghiệp đất hiếm một lượt.

Bất kể Trương Khác có hận nhân phẩm Chu Cẩn Tỳ tới thấu xương ra sao cũng chẳng thay đổi được sự thực ông ta có sức hiệu triệu lớn ở Đh Đông Hải, Trương Khác tới giảng đường thì thấy người tới nghe giảng đứng tràn cả ra hành lang.

Không thấy Đỗ Phi đâu, nhưng thấy Trần Phi Dung ngồi ở hàng thứ ba vỗ tay với y, cuối tuần cô thường kéo bạn bè cùng phòng tới nghe giảng, hơn nữa rất tích cực.

Trần Phi Dung ngồi cùng bạn, Trương Khác ngồi xuống, khó tránh khỏi cơ thể dán sát vào nhau, tức thì khiến không ít ánh mắt thù hận xung quanh chiếu vào, nhất là anh chàng vốn ngồi cạnh Trần Phi Dung còn đang thâm tính cách bắt chuyện với cô. Trần Phi Dung nhường chỗ cho Trương Khác, còn hẩn ngồi im không thềm nhúc nhích, thấy Trương Khác nhảy vào giữa mình với Trần Phi Dung, mắt như có thể lột da y.

- Ê, sao anh cũng tới đây thế?

Có người chọc bứt vào lưng, Trương Khác quay đầu lại nhìn thấy Tạ Tử Gia, lúc này trong giảng đường chen lẩn nhốn nháo, vừa rồi không để ý.

- Cô tới được sao tôi không tới được?

Trương Khác cười với Tạ Tử Gia:

- Chẳng qua đây là môn ông già nhà tôi quy định, nếu không tôi đâu rảnh mà tới nghe.

Tạ Tử Gia cười khoái chí:

- Có điều anh tới rồi, chắc thế nào cũng làm ai đó không còn dũng khí bước lên bục giảng.

Tự hồ rất thích thấy Trương Khác làm Chu Cẩn Tỳ mất mặt, hoàn toàn không bận tâm tới việc đa phần Chu Cẩn Tỳ làm người phát ngôn cho lợi ích của Chính Thái.

Trương Khác chịu thua cô gái hành động không theo lẽ thường này, Trần Phi Dung chỉ cho y thấy Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bân ngồi cuối giảng đường, cũng là 3 người chen nhau chỗ ngồi dành cho hai người, nhưng hiển nhiên cảm thụ kém xa so với Trương Khác.

Tới giờ, Chu Cẩn Tỳ và hai trợ giảng đi vào, ba nam nhân trung niên ăn trưa với ông ta cùng một giáo sư trong viện đứng với nhau ở cửa.

Trợ giảng của Chu Cẩn Tỳ đi về phía Trương Khác, chẳng phải là nhận ra y, mà muốn bọn họ nhường chỗ cho khách mời, chàng trai mặt đầy trứng cá oán hận Trương Khác kia và ba sinh viên khác được mời ra ngoài hành lang đứng, kéo tay áo Trương Khác:

- Anh bạn, xin lỗi nhé.

- Thầy Tiểu Tô, anh gọi bác Chu tới đây xem bác ấy có mặt mũi nào mời anh bạn này ra hành lang đứng nghe bọn họ báo cáo không?

Tạ Tử Gia thích thú nói với trợ giảng của Chu Cẩn Tỳ.

Chu Cẩn Tỳ nhìn thấy Trương Khác ngồi trong giảng đường, lại còn bị trợ lý của mình kéo đi, vội gọi:

- Tiểu Tô.

“Tiểu Tô” nghi hoặc nhìn Trương Khác một cái rồi đi, chỗ trống của anh chàng Mặt Trứng Cá kia lập tức bị Tạ Tử Gia tí tởn nhảy lên chiếm lấy, thế là Trương Khác ngồi kẹp giữa hai cô gái xinh như mộng, số lượng ánh mắt thù hận tất nhiên tăng lên gấp đôi.

Lúc này đám Chu Cẩn Tỳ mới đi vào giảng đường, trước tiên là giáo sư Thẩm Tề của viện báo cáo “nghiên cứu tính khả thi và tương lai phát triển của sản nghiệp vật liệu mới trong nước”.

Sản nghiệp vật liệu mới là một trong ba sản nghiệp kỹ thuật cao có giá trị nhất, giáo sư Thẩm Tề liệt ra những chênh lệch lớn với trình độ các nước tiên tiến, mặc dù chẳng có gì mới mẻ nhưng chỉ riêng phần chỉ ra hiện trạng lạc hậu đã đủ thúc đẩy người ta phải phấn đấu tiến lên rồi.

Trương Khác cảm thấy rất lạ, chuyện này sao không mời giáo sư hệ vật liệu tới phát biểu mà mời người viện thương mại tới thể hiện?

Muốn đợi nghe xem Chu Cẩn Tỳ có cao kiến gì với đất hiểm nên Trương Khác không đi trước mở Pocket PC ra xem tài liệu của mình.

Tạ Tử Gia chú ý thấy chiếc Pocket PC này không có tiêu chí thương hiệu, như vậy chắc là sản phẩm mới Cẩm Hồ phát triển, lại không sử dụng kiểu bàn phím hoàn chỉnh mà dùng bàn phím kiểu ĐTDD.

- Kiểu bàn phím này làm sao mà gõ tiếng Trung được?

Tâm tư Tạ Tử Gia không đặt vào báo cáo của Triệu Tề, ghé chiếc đầu nhỏ nhấn sang, ngạc nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Cẩm Hồ đã phát triển kỹ thuật nhập tiếng Trung từ bàn phím bàn phím rồi à?

Trương Khác cười đáp:

- Coi như vậy đi, có điều kỹ thuật chưa thành thực lắm, chỉ làm một cái cho tôi dùng trước.

- Tối tận bây giờ Cẩm Hồ cũng vẫn chưa đưa ra thêm di động mới, chẳng lẽ toàn bộ tinh lực tập trung hết cả vào đây rồi?

Tạ Tử Gia khẽ vỗ đầu, hóm hỉnh hỏi:

- Ủm, ừm! Mấy ngày trước Trần Tĩnh đi tham một cuộc họp nội bộ điện tử Hoa Hạ tổ chức, Cát Kiến Đức tưởng là đem mấy con dê béo tập hợp lại với nhau là thành hổ được, trên cuộc họp huênh hoang nó năm nay sẽ đè bẹp di động Cẩm Hồ xuống dưới chân, không biết Cẩm Hồ đưa ra kỹ thuật nhập tiếng Trung này sắc mặt bọn họ khó coi thế nào?

Chiếc I19 sử dụng kỹ thuật màn hình màu lam của Cẩm Hồ cho tới nay còn chưa có doanh nghiệp điện tử nào vượt qua được, Cẩm Hồ từ năm ngoái tới nay đã âm thầm đem lượng hàng i19 xuất ra tăng lên 4 vạn chiếc một tháng, giá bán giảm so với năm ngoái 200 đồng, còn lượng sản xuất i08 đã hơn 20 vạn.

Tạ Tử Gia dám khẳng định cùng với việc kỹ thuật của Cẩm Hồ ngày càng hoàn thiện, riêng i19 mỗi tháng có thể đem về cho Cẩm Hồ hơn 100 triệu lãi ròng, nếu Cẩm Hồ lại đưa ra di động nhập tiếng Trung đầu tiên, Hoa Hạ muốn dùng di động trong nước đè bẹp Cẩm Hồ đúng là nằm mơ giữa ban ngày, có khi ở thị trường cao cấp, Cẩm Hồ còn có thể làm lay động địa vị của Motorola và Ericsson.

Nhìn chiếc Pocket PC trong tay Trương Khác, Tạ Tử Gia thêm khát vô cùng, để tiện nói chuyện với Trương Khác, đầu còn cố gắng ghé sát vào mặt Trương Khác hết mức có thể, con người long lanh như hắc bảo thạch đảo qua đảo lại trên mặt Trương Khác và chiếc Pocket PC, đáng vẻ như đôi tình nhân đang tình tứ trong lớp hoàn toàn ngớ lơ giáo viên trên bục giảng.

813. Chương 813: Tức Hộc Máu

Đương nhiên giáo viên nào trên bục giảng nhìn thấy cảnh này cũng sôi máu, có điều Thẩm Tề nhận ra Tạ Tử Gia là tiểu công chúa của tập đoàn Chính Thái, giận thì cũng chỉ cố nuốt vào bụng, ông ta không nhận ra Trương Khác, nhưng đương nhiên nghe tới cái tên này rồi, cứ thắc mắc kẻ này là ai mà lọt vào mắt xanh của tiểu công chúa Tạ gia.

Chu Cẩn Tỳ cũng chú ý tới hành động của Tạ Tử Gia và Trương Khác, tỏ ra khá xấu hổ.

Chu Cẩn Tỳ làm sao biết được trong đôi mắt khao khát tha thiết kia của Tạ Tử Gia chỉ có mỗi cái Pocket PC màu trắng tinh xảo thanh lịch, cứ nghĩ cô đang nhìn Trương Khác, trong lòng chấn kinh, nếu tiểu ma đầu mà Tạ gia không ai hàng phục nổi này này sinh tình cảm với tiểu sát tinh Trương Khác, há chẳng phải là sự nhạo báng cực lớn?

Người trung niên bên cạnh cũng chú ý tới thanh niên gặp lúc ăn trưa, trong giảng đường mà còn tán tỉnh gái mú, đúng là thứ vô phép vô tắc vô giáo dục.

Tên trợ lý của Chu Cẩm Tỳ thì lại càng nhìn Trương Khác với ánh mắt tràn ngập thù địch.

Tạ Tử Gia không hề biết, mà cho dù có biết cũng chẳng thèm để ý, chỉ chiếc Pocket Pc, giọng ngọt sớt:

- Cho tôi dùng một chút được không?

Trương Khác đưa qua, còn ghé đầu tới dạy Tạ Tử Gia cách thao tác, Trần Phi Dung cũng bị chú ý sang, đại khái là bên trên giảng giải hơi chán, nghe Trương Khác nhỏ giọng giảng giải cho Tạ Tử Gia.

Tạ Tử Gia quan tâm tới thao tác cách nhập tiếng trung từ bàn phím, với trí thông minh của cô thật ra liếc nhìn Trương Khác thao tác là biết rồi, chuyên tâm vào “chơi” căn bản chẳng nghe thấy Trương Khác nói gì, ngay cả Chu Cẩm Tỳ lên báo cáo cũng chẳng hay biết.

Phát biểu của Chu Cẩm Tỳ không giới hạn trong phạm vi vật liệu đất hiếm, mà ngay từ đầu đã mở rộng ra toàn bộ vấn đề phát triển sản nghiệp đất hiếm.

Sự chú ý của Trương Khác ngay lập tức bị thu hút, vì báo cáo của Chu Cẩm Tỳ rất phù hợp với xu thế phát triển sản nghiệp đất hiếm mười năm tiếp, quyền khai thác buông lỏng cho địa phương, cho phép đầu tư cá nhân tham gia, xúc tiến cạnh tranh thị trường, nới lỏng hạn ngạch xuất khẩu, lợi dụng ưu thế tài nguyên đất hiếm, thành lập cơ sở vật liệu đất hiếm lớn nhất thế giới, giảm thiểu trưng thu thuế tài nguyên khoáng sản, xúc tiến sản phẩm đất hiếm trong nước tham gia cạnh tranh thị trường quốc tế, nhưng điều này có lợi cho việc TQ tham gia đàm phán gia nhập WTO.

Nghe những điều này Trương Khác hoài nghi Chu Cẩm Tỳ thực tế đã tham gia hoạch định chính sách sản nghiệp đất hiếm quốc gia, chính chính sách nới lỏng này, biến đất hiếm thứ tài nguyên giá trị kinh tế quân sự cực cao sau này thành thứ vật liệu giá rẻ chảy sang Nhật Hàn.

Trương Khác cực kỳ hoài nghi nhìn Chu Cẩm Tỳ và ba tên nam nhân trung niên, mặc dù đại đa số tài nguyên đất hiếm tập trung ở Bạch Vân Ngạn Bắc Mông Cổ, nhưng thứ đất hiếm có giá trị cao nhất lại nằm ở xung quanh Chương Châu.

Tạ Tử Gia không biết Trương Khác đang nghĩ gì, cô đưa chiếc Pocket PC cho Trương Khác, y cũng không để ý, định dứt vào túi thì bị Tạ Tử Gia ngăn lại, chỉ vào màn hình, thì ra trên đó có hàng chữ :” Cẩm Hồ định một mình hưởng kỹ thuật bàn phím nhập tiếng Trung hay là có khả năng chuyển nhượng cho doanh nghiệp khác?”

Vừa rồi toàn bộ linh hồn thể xác của Tạ Tử Gia đều tập trung vào đó, tất nhiên có thể nhìn ra giá trị thị trường của nó, cô lo Cẩm Hồ vì muốn tiến một bước mở rộng địa vị ở thị trường di động nội địa mà dùng kỹ thuật này một mình.

Từ tháng 10 năm ngoái, số người đăng ký dùng di động trong nước đột phá 10 triệu, nghiệp vụ thông tin di động bùng nổ, cho tới nay số hộ đăng ký dùng di động đã trên 300 vạn, mỗi tháng số đăng ký mới trên 100 vạn, không hề ảnh hưởng bởi nguy cơ Châu Á.

Trung Quốc mất gần 10 năm để có được 10 triệu thuê bao di động, vậy mà bây giờ chỉ cần 1 năm có được con số đó, đủ biết sản nghiệp này phát triển thế nào.

Đem so với khu vực Âu Mỹ thị quy mô này vẫn hơi nhỏ, nhưng không một ai dám xem thường tiềm lực của nó, chính vì tiềm lực này mà hai năm qua doanh nghiệp di động hải ngoại đua nhau kéo vào TQ.

Năm 97, Ericsson với GH 398 giao diện tiếng Trung đã kéo Motorola xuống khỏi ngôi báu, đồng thời làm các doanh nghiệp nước ngoài thăng cấp cạnh tranh ở thị trường trong nước.

Nhân cơ hội doanh nghiệp ngoại đấu nhau, i19 của Cẩm Hồ với ưu thế thị trường, thương hiệu và kiểu dáng thiết kế đã vươn lên chiếm 14% thị phần di động trong nước, thành thương hiệu thứ đứng sau Ericsson, Motorola, Nokia.

Còn Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng thêm cả Cao Khoa KV cộng lại chỉ chiếm chưa tới 6%, từ đó có thể thấy lượng tiêu thụ mỗi tháng 1 vạn chiếc di động của Cao Khoa KV đáng quý thế nào.

Đem so với lịch sử từng phát sinh, năm 98 di động trong nước chiếm có 3%, có thể nói lịch sử đã hoàn toàn thay đổi.

Ngược lại thương hiệu di động của Nhật Hàn tiến vào trong nước có hơi muộn, cho tới đầu năm nay Samsung mới đưa ra chiếc di động đầu tiên.

Đối với kỹ thuật bàn phím nhập tiếng Trung, Trương Khác chẳng muốn của mình mình quý, dù muốn gây chút rắc rối cho Hoa Hạ, nhưng tầm nhìn của Cẩm Hồ đã đặt lên cuộc cạnh tranh hải ngoại rồi. Motorola, Ericsson nhanh chóng đưa kỹ thuật này từ hải ngoại vào.

Điều Trương Khác muốn không phải là di động Ái Đạt chiếm bao nhiêu thị phần, mà mức độ phổ cập của kỹ thuật Cẩm Hồ, cho dù Motorola, Ericsson chịu hạ mình tới mua kỹ thuật của Cẩm Hồ thì Trương Khác cũng không từ chối, chỉ là trì hoãn thêm một thời gian.

Trương Khác cũng nhập vào màn hình trả lời :” Có hứng thú thì có thể bàn ngay bây giờ, dù là Hoa Hạ, chúng tôi cũng không từ chối.”

- Thật sao?

Đôi mắt đen nhánh của Tạ Tử Gia nhìn y chăm chăm, Cao Khoa KV nếu dẫn tiến kỹ thật này, đưa ra sản phẩm trước Hoa Hạ một bước sẽ là ưu thế lớn thế nào, Tạ Tử Gia quá mừng rỡ, bất giác giọng to lên, dù cũng chẳng phải là quá to, nhưng trong lúc tất cả im lặng nghe Chu Cẩm Tỳ báo cáo liền trở nên rõ quá mức.

Tất cả người trong giảng đường đều đổ mắt về phía đó, nhìn một cái là tức không chỗ phát tiết.

Tạ Tử Gia vóc người thanh mảnh, mặt xinh tươi, là mỹ nữ hiếm thấy của Đh Đông Hải, đôi mắt linh động “chan chứa tình cảm” nhìn Trương Khác.

Trần Phi Dung cũng đang chống cằm đầy hứng thú nhìn Trương Khác nhập kỹ tự vào màn hình, hai người vốn đã kè sát nhau, lúc này trông càng thân thiết quá đáng.

Tạ Tử Gia đã đành đi, Trần Phi Dung sớm được phong là hoa khôi ĐH Đông Hải kế nhiệm Giang Đại Nhi rồi, trong giảng đường có quá nửa số thanh niên thầm ái mộ cô, cũng có số ít nhận ra Trương Khác chính là cái tên suốt ngày xuất hiện bên Trần Phi Dung ở thư viện.

Lúc này trong giảng đường y lại công khai “trái ôm phải ấp” làm sao bọn họ chịu đựng nổi.

Chu Cẩm Tỳ không đơn giản hiểu lầm Tạ Tử Gia và Trương Khác công khai tình tứ trong giảng đường, ông ta cũng chú ý cái máy mà hai người truyền tay nhau, đoán là sản phẩm mới của Cẩm Hồ, chỉ là không biết sao lại làm Tạ Tử Gia mừng ra mặt như vậy, cau mày lại.

Tên trợ giảng trông thấy vậy cứ tưởng ông ta bất mãn với biểu hiện của ba người họ, làm bộ làm tịch đẩy mắt kính lên, đi tới Trương Khác giáo huấn:

- Cậu không muốn nghe giảng thì ra ngoài, đừng có ảnh hưởng tới người khác.

Hoàn toàn đổ hết tội của Tạ Tử Gia lên đầu y.

Trương Khác nghe giọng điệu của Chu Cẩm Tỳ vốn đã đầy bụng bất mãn, thậm chí hoài nghi 10 năm kiến người ta đầm ngực hối hận của sản nghiệp đất hiếm trong nước là do quan điểm của lão già này gây ra, sớm đã chẳng muốn nghe ông ta lải nhải, lúc này tên trợ giảng lại như con chó điên chạy tới lên giọng giáo huấn, lạnh lùng nói:

- Loại lời phát biểu này nghe làm cái gì.

Y cực hận Chu Cẩm Tỳ, muốn kích lão ta một phát, nên khi nói lời này với Trần Phi Dung chẳng hề áp giọng xuống, cực kỳ chững tại.

Chu Cẩm Tỳ cho dù có tự lừa mình lừa người đến đâu cũng chẳng thể vờ như không hề nghe thấy, đứng trên bục giảng nhìn Trương Khác cực kỳ khó chịu.

Trương Khác chẳng thèm bận tâm tâm tình của Chu Cẩm Tỳ tốt hay xấu, bảo Tạ Tử Gia nhường chỗ cho y và Trần Phi Dung, Tạ Tử Gia cũng hoàn toàn chỉ còn để ý tới kỹ thuật nhập tiếng Trung, chẳng nghĩ nhiều, cũng chẳng chiều cổ tới thể diện của Chu Cẩm Tỳ, đứng lên đi trước.

Đám Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bân thấy thế cũng bỏ đi, gây ra náo động nhỏ ở phía sau giảng đường.

- Anh bạn kia, nghe khẩu khí của cậu tựa hồ có cao kiến khác về sản nghiệp đất hiếm.

Chu Cẩm Tỳ mặt tối đen không nhìn nổi, trước kia Trương Khác và hai cô gái ra tới cửa liền gọi lại.

- Hỏi ý kiến của tôi à?

Trương Khác quay lại nhìn Chu Cẩm Tỳ, lại nhìn đám sinh viên nghe giảng đang nhìn mình cực kỳ bất thiện, mí mắt hạ xuống nhìn mũi chân vài giây rồi lại ngẩng lên:

- Ông cho rằng tôi cố ý phá đám chứ gì?

Rồi đi thẳng lên bục giảng, chỉ người phía dưới hỏi ông ta:

- Tôi không có cao kiến gì, nhưng ông có dùng khí giảng giải sự phát triển sản nghiệp đất hiếm trước 400 con người này, hẳn phải có hiểu biết cực sâu về hiện trạng sản nghiệp đất hiếm trong nước, tôi có mấy câu muốn hỏi ông đây.

Mặc dù có rất nhiều người đổ kỵ hành vi " trái ôm phải ấp " của Trương Khác, nhưng thấy y đứng lên phá đám lại hết sức mong đợi, đó chính là văn hóa "ưa náo nhiệt" của người trong nước.

Đám Đồ Phi đứng ngoài giảng đường không để lỡ thời cơ kích động xung quanh reo hò hòa theo, Chu Cẩm Tỳ mặt ngày càng khó coi, không ngờ nhất thời mất bình tĩnh để bản thân rơi vào vào cảnh bị động này, đương nhiên ông ta không tin Trương Khác có kiến giải sâu sắc về chuyện này, vẫn điềm đạm nói:

- Khi tôi giảng giải rất thích phía dưới đưa ra câu hỏi, tuy chưa tới thời gian ra câu hỏi, nhưng cậu tự nói xem.

- Ông kiến nghị buông lỏng quyền khai khoáng cho địa phương, khai thác đất hiếm và tinh luyện cho phép tư bản tư nhân tiến vào, cũng cho phép nước ngoài tiến vào lĩnh vực công nghiệp gia công sâu hơn về vật liệu đất hiếm. Dù hiện giờ nhà nước còn chưa mở cửa cho xí nghiệp tư, nhưng chính phủ địa phương và tư nhân cấu kết khai thác trộm đất hiếm đã nghiêm trọng tới mức nào ông biết hay không hả?

Trương Khác nghiêm mặt đưa một ngón tay ra:

- Lấy Chương Châu làm ví dụ, Chương Châu chỉ có 4 tấm giấy cho phép khai thác đất hiếm, sản lượng mỗi năm giới hạn ở 1000 tấn, nhưng đất hiếm từ Chương Châu mỗi năm chảy vào thị trường tới tận 8000 tấn ... Kiến nghị của ông chẳng qua biến hành vi gian thương và tham quan cấu kết từ phi pháp biến thành hợp pháp mà thôi. Ừ thì nếu có lợi cho kinh tế địa phương thì cũng nên ủng hộ, nhưng tôi hỏi ông, ông hiểu được tình hình khai thác đất hiếm được bao nhiêu? Ông có biết Chương Châu tách được 1 tấn đất hiếm cần bao nhiêu tấn đất khoáng không?

Thấy ánh mắt Chu Cẩm Tỳ né tránh, Trương Khác càng giận dữ, không chút nể nang nói:

- Vậy tôi nói cho ông biết, để được 1 tấn đất hiếm họ cần 1000 tấn đất khoáng, trong đó còn lãng phí mất 70% vì công nghệ khai thác lạc hậu. Những xí nghiệp khai thác trộm kia bỏ chi phí cực thấp, chủ yếu là trả tiền lương rẻ mạt cho công nhân, ít dầu mỡ máy móc, nhưng mỗi tấn tinh khoáng có thể bán ra thị trường quốc tế 8 -10 vạn đồng, nhưng số tiền này hoàn toàn không xuất hiện trên sổ sách kinh tế địa phương. Còn 1000 tấn đất khoáng bị khai thác kia thực sự làm thảm thực vật trên đó bị phá hủy hoàn toàn, đó chưa phải là hậu quả nghiêm trọng nhất.

Buông một tiếng thở dài:

- Nghiêm trọng nhất là số đất đai bị ô nhiễm sau khi trải qua quá trình tách lọc kém chất lượng không được xử lý vứt bỏ ở ngoài trời, tiếp tục làm ô nhiễm lan tới nước ngầm, hậu quả ai chịu? Là người dân, còn tiền có vào túi địa phương không? Không! Nó chảy hết vào túi một số cá nhân.

Rồi giọng trở nên đanh thép:

- Nếu làm như ông nói, thả lỏng cho cạnh tranh thị trường, sẽ khiến việc khai thác càng thêm quá đà, giá giảm xuất, đầu tư môi trường càng ngổ lơ. Khi doanh nghiệp nước ngoài đầu tư vào, càng xúc tiến việc khai thác lãng phí này diễn ra trên quy mô lớn hơn mà thôi.

Chu Cẩn Tỳ lúc này mới thực sự hiểu gọi Trương Khác lại là chuốc nhục vào thân, mặt hết xanh lại trắng, nhưng ông ta làm việc trái lòng chẳng thể nói lại phản bác.

Trương Khác không buông tha, tiếp tục nói:

- Ông là học giả có tiếng trong nước, chẳng lẽ ông không tưởng tượng ra nếu quốc gia làm theo kiến nghị của ông sẽ gây ra hậu quả như thế nào à? Nếu như ông không nghĩ ra, được! Tôi nói cho ông biết: Đất hiếm quý giá của quốc gia sẽ bị nước ngoài mua với giá chẳng đắt hơn bùn đất bao nhiêu, còn trong nước ngoài béo đấm chủ mỏ tư kia ra, thì môi trường bị hủy hoại, tài nguyên bị thất thoát ... Ông không nghĩ tới hậu quả hay là nghĩ tới những nghĩ bất kể hậu quả ra sao đều không quan hệ đến ông?

Phía dưới lắng ngắt như tờ, chưa một ai được thấy một sinh viên dùng lời lẽ sắc bén, không chút nương tình nào như thế với một giáo sư, một học giả ngay trên bục giảng.

Là người nghe cho nên thông tin tiếp xúc được, tình hình trước mắt làm bọn họ không phân biện được thật giả ra sao, nhưng Chu Cẩn Tỳ bị Trương Khác nói cứng họng là điều không thể chối cãi.

Có người cảm thấy lời của Trương Khác làm nhiệt huyết sôi, có người thấy y không biết trời cao đất dày, còn đám Đỗ Phi đứng ở ngoài dẫn đầu vỗ tay reo hò.

- Cậu ...

Chu Cẩn Tỳ cảm thấy có cái gì đó nghẹn ở lồng ngực, máu cuộn lên ngực rồi ứ lại ở đó, tay chỉ mặt Trương Khác mà không nói được câu nào.

- Ông có dám đặt tay lên ngực mà nói với hơn 400 người nghe phía dưới quan điểm vừa rồi ông đề xuất là quan sát và suy nghĩ độc lập của ông, chứ không phải nhận tiền từ tập đoàn nào đó không? Ông chỉ mặt tôi cũng vô ích, tôi không phải người dễ bị ông lừa gạt, tôi còn có lương tri mới đứng lên chỉ ra lời nói của ông mà suy tính bất lương ra sao.

Trương Khác cười lạnh:

- Khi ông đứng trước bục giảng, ông nên nghĩ phải xứng đáng với lập trường, trách nhiệm và lương tri của một học giả nổi tiếng, chứ không phải kẻ phát ngôn là chó săn của giai tầng lợi ích nào đó.

Nhìn thấy gân cổ Chu Cẩn Tỳ nổi hết lên, huyết mạch căng phồng, Trương Khác không nói thêm nữa, quay người đi ra ngoài.

- Cậu là người khoa nào, kẻ nào sai cậu nói những lời lăng nhăng này?

Tên trợ giảng lúc này mới tỉnh ra, thấy phải hả giận cho Chu Cẩn Tỳ.

- Tôi nói lăng nhăng?

Trương Khác khinh miệt nhìn tên trợ giảng họ Tô:

- Anh có tư cách gì bảo tôi nói lăng nhăng?

- Bỏ qua được cho người ta thì nên bỏ qua đi, anh bạn, cậu ăn nói khấc bạc như vậy có lợi gì cho cậu không?

Tên trung niên luôn thấy Trương Khác vô lễ lúc này không nhịn được lên tiếng giáo huấn, giọng mang đầy vẻ uy hiếp.

-Ồ!

Trương Khác mày dưng ngược, nhìn kẻ mà y luôn thấy quen quen:

- Phải nói thế nào mới có lợi? Nói như vị học giả nổi tiếng trên kia chứ gì?

Quay đầu lại nhìn Chu Cẩn Tỳ, vừa vặn thấy lão ta loạng choạng ngã xuống.

Chu Cẩn Tỳ ngắt xiu, trong giảng đường tức thì như ong vỡ tổ, Thẩm Tề và tên trợ giảng chạy tới đỡ Chu Cẩn Tỳ đã bất tỉnh nhân sự, trán va vào bục giảng chảy máu lên, tên ba trung niên kia cũng vội vàng chạy tới.

Trương Khác giang tay tỏ vẻ tỏ vẻ vô tội, y cũng không ngờ năng lực chịu đựng tâm lý của ông ta kém như thế, nhìn khoe miệng ông ta có vết máu, đại khái là tức tới hộc máu rồi, nhưng ngậm máu này vào bụng.

Nhân lúc hỗn loạn Trương Khác kéo tay Trần Phi Dung rời giảng đường, đám Đỗ Phi cũng chạy theo tụ họp, Đỗ Phi nhìn thấy Tạ Tử Gia vẫn theo sau Trương Khác, lấy làm lạ hỏi:

- Cô không hận Trương Khác tới tận xương sao?
  - Tại sao tôi phải hận, vì Trương Khác nói cho kẻ nào đó hộc máu ngắt xỉu sao?
- Tạ Tử Gia ngênh mặt lên, cứ như Đỗ Phi hỏi một câu rất thiếu năng, giải thích thêm:
- Ông ta vốn thẹn với lương tâm, nên mới bị nói cho cứng họng .. À, sao anh biết những thứ đó?

814. Chương 814: Giá Trị Của Đất Hiếm

- Ông ta đúng là gặp vận không may, mấy ngày vừa qua tôi nghiên cứu tài liệu sản nghiệp đất hiếm.

Trương Khác cười khẩy:

- Nếu chẳng phải nhìn thấy đề tài tọa giảng có liên quan tới đất hiếm, tôi chẳng tới góp vui, tôi đã đi rồi, ông ta còn cố kéo tôi lại, đương nhiên tôi chẳng khách khí.

Tạ Tử Gia cười hết sức vô tâm, nhìn chiếc Pocket Pc để trong túi áo Trương Khác:

- Chuyện này tôi sẽ bảo Trần Tĩnh, anh hi vọng Trần Tĩnh tới tìm anh hay tìm Đinh Hòa?
- Tùy tiện, tìm ai cũng được .. Mà tìm tôi cũng chẳng làm được việc gì.

Trương Khác nhún vai.

Lúc này đã là hoàng hôn rồi, cuối tuần có rất nhiều sinh viên tới giảng đường ôn bài đang trở về, ngạc nhiên nhìn Chu Cẩm Tỳ được người ta khiêng đi, tới lúc này vẫn chưa tỉnh, đám người kia cũng không để ý tới đám Trương Khác đứng một góc xem trò hay.

Tạ Tử Gia giang tay nói:

- Tôi đi trước đây, nếu bị ba tôi biết lúc này tôi còn lêu lổng với anh, thế nào cũng bị giáo huấn một bài.

Chẳng phải là sợ mắng, mà không muốn nghe lời nhải rác tai.

Thời Học Bản lúc này mới nói:

- Đúng sai thế nào thì tôi chưa rõ, nhưng tôi dám khẳng định ân oán của cậu với Chu Cẩm Tỳ không nhỏ, nếu không đã chẳng làm ông ta bẽ mặt như thế.
- Nói là thù sâu như biển cũng không quá.

Trương Khác cười nhạt, không biết Tạ Văn Tĩnh nghe nói lão già này tức hộc máu sẽ có tâm trạng gì, dù sao cũng giúp cô hả giận rồi.

Đám Trương Khác xuống thang tìm chỗ ăn tối, không chú ý Thôi Úc Mạn theo đằng sau.

- Đó chính là học sinh lưu manh mà cô nói đấy à? Không ngờ lừa được hoa khôi trường rồi. Tôi thấy cậu ta nói có lý đấy chứ, mặc dù lời lẽ hơi khắc bạc một chút.

Bạn của Thôi Úc Mạn nhìn theo đám Trương Khác nói:

- Có điều cậu ta rắc rối rồi, thế nào cũng có kẻ cáo trạng tới tận viện, không buông tha cho cậu ta. Cô nói xem bọn họ sẽ xử lý cậu ta ra sao?
- Làm sao tôi biết được?

Thôi Úc Mạn lắc đầu:

Sinh viên gây rối trật tự trong giảng đường làm giáo sư chủ giảng tức tới học máu, chẳng phải chuyện nhỏ phát tay một cái là xong.

Trương Khác mặc dù rất ít khi xuất hiện ở lớp học, nhưng không có nghĩa là không ai nhận ra y, Trương Khác vốn nổi danh là cái gai của viện thương mại quốc tế, lại suốt ngày ở bên hoa khôi Trần Phi Dung, nên danh tiếng lớn hơn sự tưởng tượng của chính bản thân y nhiều.

Thôi Úc Mạn trở về văn phòng thì nhận được điện thoại của tên trợ giảng:

- Khóa cô sao có loại sinh viên như thế, chưa nói trước kia gian lận thi cử, giờ lại chạy tới buổi tọa giảng của giáo sư Chu phá đám, công khai làm nhục giáo sư Chu, khiến ông ấy ngất xỉu tại chỗ. Giáo sư Chu là học giả kinh tế nổi tiếng trong nước, cô có biết hậu quả của sự kiện này nghiêm trọng thế nào không? Loại sinh viên này có khai trừ cả trăm lần cũng không quá, cô phải nghiêm túc suy nghĩ kiến nghị của tôi.

- Tùy tiện một câu nói của anh là khai trừ một sinh viên sao, xin hỏi anh là ai đấy? Viện trưởng Thôi à? Sao tôi không nghe ra giọng của viện trưởng Thôi?

Giọng của Thôi Úc Mạn cũng chẳng ôn hòa, nói một câu chặn đứng tên trợ lý, có điều Trương Khác mắng Chu Cẩm Tỳ là chó săn, nói thế nào cũng có chút quá đáng.

Nhưng không thể vì loại nguyên nhân này mà khai trừ Trương Khác, mặc dù cô muốn đá dít Trương Khác khỏi Đh Đông Hải hơn bất kỳ ai, nhưng mượn việc công báo thù tư không phải là phong cách của cô, vả lại cô cũng thấy Trương Khác nói rất có lý.

Thôi Úc Mạn nghĩ bên phía Chu Cẩm Tỳ nhất định sẽ không chịu bỏ qua, nói không chừng đã cáo trạng tới chỗ Thôi Quốc Hằng, có điều Thôi Quốc Hằng rõ ràng bảo vệ tên hoàn khố đó, nói không chừng đã bị hủ bại rồi, nghĩ thế liền gọi điện tới Bắc Kinh:

- Anh, giờ anh thăng quan phát tài rồi, không thêm quan tâm tới em gái sống chết nữa à?

- Em đúng là ăn cắp lại la làng, một năm qua em gọi cho anh mấy cú điện thoại, em gọi cho anh mấy cú, anh ghi rõ cả đấy.

Thôi Úc Hằng vừa điều từ hải ngoại về nước, đùa với em gái:

- Chắc chắn là có chuyện mới chủ động gọi điện cho anh, nói đi, có chuyện gì?

- Thật đúng là, em máu lạnh như vậy à?

Thôi Úc Mạn làm nũng với anh trai:

- Em nhớ anh mà, chẳng qua là vừa vặn có chuyện muốn hỏi thôi. Trường em có một sinh viên tranh luận với giáo sư vấn đề sản nghiệp đất hiếm, em không rõ quan điểm của ai chính xác, anh vào nam ra bắc kiến thức nhiều, em muốn nghe xem anh có cái nhìn thế nào?

oOo

-- Đất hiếm là cách gọi chung của 17 loại kim loại, còn chia ra gọi là đất hiếm nặng và đất hiếm nhẹ, có ứng dụng rộng rãi ở điện tử, quân sự, vật liệu mới. Với trình độ khoa học trong nước hiện nay chưa hiểu tầm quan trọng của nó, có thể nói nó là thứ nguyên liệu công nghệ thiếu trong ngành khoa học kỹ thuật cao, khoa học càng phát triển thì nhu cầu càng cao. Tới lúc đó khả năng là từ tiểu học đám nhóc đã được trút vào đầu tư tưởng đất hiếm là tài nguyên quan trọng thế nào.

Trương Khác và đám Đỗ Phi, Trần Phi Dung tới nhà ăn, vì những người kia kiến thức về đất hiếm ít tới đáng thương, y đành phải đảm nhận vai trò giảng viên, giảng giải cho bọn họ giá trị chiến lược của đất hiếm:

- Năm 92, Đặng Công có nói một câu, Trung Đông có dầu mỏ, Trung Quốc có đất hiếm, đủ biết tầm quan trọng của nó. Nếu như Trung Đông có thể lập nên một chính phủ đủ mạnh, thì sẽ là quốc gia hùng mạnh nhất thế giới, nhưng hiện nay bọn họ chỉ có thể gọi là giàu mà không thể gọi là mạnh, còn thì thoảng lại

nổ ra chiến tranh, quá nửa nguyên nhân là do nhân tố đứng sau thúc đẩy, nói thế đã hiểu giá trị chiến lược của đất hiếm chưa?

Trương Khác cũng chỉ có thể nói qua loa vậy thôi, chi tiết hơn phải đợi Dịch Đan Thanh đưa ra báo cáo chi tiết, ăn tối xong Trương Khác về chung cư trước, trên đường đi gọi điện cho Tạ Văn Tình kể chuyện xảy ra hồi chiều:

- Coi như giúp chị hả giận, nếu không phải ông ta tự nộp mạng em cũng không có cơ hội này, ông ta lúc nào cũng nấp đằng sau thao túng.

Tạ Văn Tình cười hỏi:

- Không có rắc rối gì chứ, dù sao nhìn thế nào cũng không giống học sinh ngoan.

- Chưa rõ, nhưng chắc ông ta không có mặt mũi nào mà đi cáo trạng đâu.

Chu Cẩm Tỳ chỉ đành nuốt cả răng và máu vào bụng thôi, song Trương Khác không hề biết tên trợ giảng đã tự ý đi cáo trạng trước, kỳ thực y mong chuyện càng rùm beng càng tốt, càng ảnh hưởng càng tốt, thế mới khiến nhiều người chú ý.

- Cậu gọi điện cho ai suốt này giờ thế hả?

Trương Khác đi tới trước chung cư thì thấy Dịch Đan Thanh hấp tấp chạy tới.

- À, nói chuyện với chị Văn Tình.

Trương Khác chỉ vào điện thoại:

- Có chuyện gì gấp thế?

- Lục Văn Phu gọi điện cho cậu không được liền gọi cho Phó Tuấn, Phó Tuấn thông báo cho tôi còn anh ấy đi tới trường học tìm cậu rồi. Tỉnh trưởng Lý tìm cậu đấy.

Đám Trương Khác ăn cơm hơi sớm, lúc này mới tới giờ cơm tối, chắc Lý Viễn Hồ mời ăn cơm đây, Trương Khác xoa bụng:

- Tiếc quá, vừa ních no bụng.

Lâu lắm rồi không gặp riêng Lý Viễn Hồ, dù cuối năm ngoái vì chuyện gian lận mà Lý Viễn Hồ có bày tỏ thiện ý, nhưng về sau không có cơ hội gặp mặt, lần này hiếm có được ông ta mời, Trương Khác đương nhiên không dám chậm trễ, chỉ không biết ông ta đột nhiên tìm mình có việc gì.

- Làmột vị học giả có tiếng trong nước tức học máu không phải là chuyện đáng tuyên dương đâu đấy.

Vừa gặp mặt Lý Viễn Hồ đã phê bình.

- À..

Trương Khác gãi đầu, nhìn Lý Viễn Hồ mỉm cười không hề có ý trách móc, cũng cười:

- Tin tức truyền nhanh thật, lúc đó tôi chỉ nói cho sướng miệng, về sau nhìn thấy ông ấy như vậy liền hối hận, lòng rất áy náy, còn muốn kiếm cơ hội tới nhà xin lỗi.

Trong phòng bao chỉ có thêm Lục Văn Phu và Dịch Đan Thanh tổng cộng bốn người, những người khác đều đã bị ngăn ở ngoài.

815. Chương 815: Chiến Lược Quốc Gia

Lục Văn Phu nghĩ :” Y mà tới nhà xin lỗi chắc Chu Cẩm Tỳ học máu lần nữa”, bảo cho y biết rằng chuyện do Thôi Quốc Hằng kể, nói Trương Khác ngay trước mặt 400 sinh viên công khai mắng Chu Cẩm Tỳ là

người phát ngôn, là chớ sẵn cho giai tầng lợi ích, là kẻ chỉ biết tiền không có lập trường, khiến Chu Cẩm Tỳ tức hộc máu.

Chuyện này cực kỳ khó giải quyết, ít nhất rất nhiều giáo viên trong viện nổi giận, không tôn trọng giáo viên là kỳ hủ lớn nhất của bọn họ, đúng sai không cần biết. Thôi Quốc Hằng là người thông minh, liền nói với Lục Văn Phu.

Giờ Trương Khác mới biết chuyện đã đưa lên viện, vậy chắc chắn có kẻ đã làm trái ý Chu Cẩm Tỳ, nếu không với bản tính của ông ta chắc chắn nuốt hận vào bụng tìm cơ hội trả thù, thế là chuyện tới tai Lý Viễn Hồ.

Tỉnh Đông Hải không có sản nghiệp đất hiếm quý mô, hiếm khi có cơ hội tốt, tối lại không phải đi xã giao, liền hẹn Trương Khác, trừ đề tài đất hiếm ra còn có rất nhiều việc để trao đổi, vả lại tham vọng chính trị của Lý Viễn Hồ không chỉ giới hạn ở tỉnh Đông Hải.

- Đây hẳn là đề tài mà ban đất hiếm Quốc vụ viện ủy thác cho Chu Cẩm Tỳ, khả năng không chỉ có một mình ông ta.

Lý Viễn Hồ giới thiệu bối cảnh sâu hơn:

- Tw đang tăng cường đàm phán gia nhập WTO, mở cửa khai thác đất hiếm chính là điều kiện của một số thành viên WTO, cho nên mới có đề tài này.

Tư liệu mà Trương Khác thu thập được tất nhiên không tiếp cận với thông tin thế này, lời của Lý Viễn Hồ vừa vận chứng minh Chu Cẩm Tỳ là nhân vật quan trọng ảnh hưởng tới sản nghiệp đất hiếm, xem ra hôm nay vào mặt ông ta trước bao người như vậy là đúng rồi, phải tỏ thái độ đối đầu quyết liệt ông ta mới không dám tùy tiện đưa quan điểm này lên quốc vụ viện, chuyện mới có cơ xoay chuyển.

Lý Viễn Hồ đương nhiên cũng tò mò vì sao Trương Khác có thái độ cứng rắn như vậy, nói xong liền đợi y giải thích.

- Ở đây tôi cũng không nói tới vấn đề phá hỏng sinh thái gì cả, không chỉ đất hiếm, mà các loại kim loại khác, viện nghiên cứu của Cẩm Hồ đưa ra dự đoán sẽ có ứng dụng lớn trong tương lai, đương nhiên những kỹ thuật liên quan có khi phải cần 8-10 năm mới thành thực được, nhưng xét một chính sách, chẳng lẽ tầm nhìn của chúng ta không nên nhìn tới 10 năm thậm chí xa hơn nữa?

Trương Khác trước tiên là giải thích từ góc độ lợi ích của Cẩm Hồ:

- Ngoài ra, kỹ thuật LCD mà số ít quốc gia như Nhật Hàn đang sở hữu sẽ lưu hành trên phạm vi toàn cầu, chúng tôi dự đoán loại kỹ thuật này sử dụng một thứ kim loại mà nước ta chiếm trữ lượng tuyệt đối, thứ kim loại này trừ ứng dụng ít ở kỹ thuật quân sự cao cấp, còn công nghiệp dân dụng dùng rất ít, cho nên giá khá rẻ. Nếu chúng tôi dự đoán không sai, khi màn hình LCD này được phổ biến, nhu cầu với đất hiếm sẽ tăng vọt, hiện nay giá xuất khẩu của nó chẳng khác gì đem châu báu bán với giá rác rưởi. Tôi đang tính xin các ban ngành liên quan cho Cẩm Hồ dùng tài chính dự trữ loại đất hiếm này. Nếu có khả năng, Cẩm Hồ thậm chí mong không chế con đường xuất khẩu nó, làm lợi thế trọng yếu sau này đối chọi với các xí nghiệp điện tử Nhật Hàn.

Lý Viễn Hồ với vấn đề kỹ thuật không hiểu lắm, nhưng Trương Khác có thể nói thấu triệt với mình chiến lược lâu dài của Cẩm Hồ làm ông ta rất hài lòng:

- Có một số việc đúng là cần ở phía dưới phản ánh lên, một vài học giả bị ảnh hưởng của đoàn thể lợi ích, không có được suy nghĩ độc lập, thái độ chính trị đúng mực.

Trương Khác lại nói:

- Chúng ta có lòng tin đất nước sẽ giữ được mức tăng trưởng cao tốc trong vòng 10 - 20 năm, nhưng chỉ nhắm nhăm vào con số 8% đó thì 10 năm sau chúng ta sẽ thành nước nhu cầu về dầu mỏ, khoáng thạch lớn nhất thế giới, lúc đó sẽ phụ thuộc nghiêm trọng vào nhập khẩu. Giữa các quốc gia với nhau, xung đột về năng lượng và nguyên liệu công nghiệp sẽ ngày càng rõ ràng. Trừ thị trường 1.3 tỷ nhân khẩu, lao động giá rẻ cùng nguồn tài nguyên đất hiếm mà trong nước chiếm địa vị lũng đoạn, chúng ta chẳng còn thứ vũ khí gì để đấu tranh với nước khác rồi, đây là chiến lược tầm quốc gia, chúng ta cần tính toán trước.

Tới đây dừng lại một chút, quan sát Lý Viễn Hồ mới nói thêm:

- Đặc biệt là hai nước Nhật Hàn có trữ lượng đất hiếm cực ít, hệ thống sản nghiệp kỹ thuật cao ỷ lại vào đất hiếm rất nhiều, trong khi Âu Mỹ bọn họ quản lý rất chặt, cho nên không chế xuất khẩu đất hiếm sang Nhật, Hàn có thể ép các sản nghiệp kỹ thuật cao chuyển sang nước ta, thực sự không cần vội mở cửa sản nghiệp đất hiếm.

Lý Viễn Hồ đang tuổi tráng niên, chí hướng chính trị xa rộng, cho dù ông ta lúc này chỉ ở Đông Hải, chưa chắc gì không muốn phát ra tiếng nói của mình ở chiến lược mang tính quốc gia, lập nên hình tượng nắm toàn cục có lợi cho phát triển sĩ đồ của mình.

Nghe Trương Khác nói việc liên quan tới chiến lược quốc gia, hai mắt Lý Viễn Hồ mở to:

- Đất hiếm thực sự có thể gánh vác trọng trách chiến lược kinh tế?

Thực ra không phải vấn đề có thể hay không thể, dù Lý Viễn Hồ không hiểu kỹ thuật, nhưng biết rõ chính sách về đất hiếm, trước đó TW luôn coi đất hiếm là tài nguyên chiến lược, việc khai thác, chế luyện, xuất khẩu có hạn chế nghiêm khắc, năm 92 đưa ra văn kiện cấm đầu tư nước ngoài vào sản nghiệp đất hiếm.

Nhưng lợi ích giữa TW và địa phương không phải là hài hòa thống nhất, con mắt của chính phủ địa phương chỉ nhìn vào con số kinh tế, cho nên chính họ thả lỏng cho nạn khai thác trộm hoành hành, một phương diện là do bọn họ bị hối lộ sa đọa, một mặt là tư duy kinh tế cục hạn, sống rừng ăn vào rừng, sống núi ăn nhờ núi.

Ngoài ra các nước nhập khẩu đất hiếm như Nhật, Hàn liên tục dùng đủ mọi cách gây áp lực, khiến TW dao động nghiêm trọng, có thể nói lúc này phương diện nào lớn tiếng hơn, chính sách ngã về phía đó.

Tất nhiên phe bảo vệ ít không hưởng lợi gì, làm sao hung hăng bằng phe phá hoại được hưởng lợi trực tiếp.

- Cẩm Hồ cũng không có nhiều tư liệu lắm, Đh Đông Hải có trung tâm nghiên cứu đất hiếm, so với Chu Cẩm Tỳ, những chuyên gia đó có quyền phát ngôn hơn ở vấn đề này.

Trương Khác kiến nghị.

Lý Viễn Hồ gật đầu, trước kia chỉ nghe tới chuyện Trương Khác là chính, chỉ tiếp xúc với y mới có cảm thụ sâu sắc về y, Trương Khác đã trịnh trọng nói với sản nghiệp đất hiếm, ông ta sao có thể xem nhẹ, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Như vậy đây là vấn đề rất đáng quan tâm, thư ký trưởng Lục, anh giúp tôi liên hệ với các chuyên gia lĩnh vực đất hiếm trong tỉnh, an bài xem lúc nào tôi có thể bỏ thời gian gặp họ tìm hiểu sâu hơn.

Tỉnh Đông Hải dù chẳng có mấy tài nguyên đất hiếm, nhưng có nhiều cơ cấu nghiên cứu ứng dụng đất hiếm.

~~~o0o

~Thôi Quốc Hằng đợi điện thoại của Lục Văn Phu, may mắn là chuyện xảy ra đã vào lúc tan tầm, lại chẳng phải chuyện khẩn cấp, không cần lập tức ra quyết định, có đầy đủ thời gian cân nhắc thiệt hơn.

Thực tình mà nói, Chu Cẩm Tỳ có ảnh hưởng lớn ở trong nước, có mối quan hệ sâu, Thôi Quốc Hằng tuy là viện trưởng, trước mặt ông ta vẫn phải cẩn thận hầu hạ.

Chu Cẩm Tỳ chuốc nhục vào người, Thôi Quốc Hằng không dám xem là chuyện bình thường, chuyện đã tới chỗ hiệu trưởng Lý Hồng Minh rồi, Lý Hồng Minh cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn, nhưng kẻ gây họa lại có thân phận rất thần bí, Thôi Quốc Hằng đương nhiên không vội vùng gây lên, mà đợi Lục Văn Phu đưa chủ ý.

Lục Văn Phu ăn tối cùng Lý Viễn Hồ xong không vội về nhà, mà mời Thôi Quốc Hằng đi uống trà, dù sao Trương Khác gây ra một số ảnh hưởng xấu, cần phải xử lý.

Thôi Úc Hằng đạp xe tới quán trà gần nhà, chỉ có Lục Văn Phu ở trong đợi mình, liền hỏi:

- Còn tưởng anh sẽ cùng cậu sinh viên kia tới mời tôi uống trà chứ?

Lắm lời một chút:

Các mỏ đất hiếm tồn tại ở khắp nơi trên thế giới. Cục Địa chất Mỹ nhận định tổng trữ lượng đất hiếm trên toàn cầu lên tới 99 triệu tấn, trong đó Trung Quốc có 36 triệu tấn và Mỹ có 13 triệu tấn, thậm chí một số loại cực hiếm Trung Quốc có trữ lượng chiếm trên 90% của thế giới, nước ta cũng có một ít.

Vì thế mà hiện Iphone hiện chủ yếu sản xuất tại TQ, theo tính toán giá 1 cái Iphone 5 là 699 USD, chi phí sản xuất là 399 USD, các vụ lùm xùm ở nhà máy Foxconn chắc các bác cũng ít, đại khái TQ hút máu lao động, hút máu tài nguyên, còn lãi chủ yếu chạy về Mỹ, người TQ tự hào vì sở hữu một chiếc Iphone đúng là ...

Đương nhiên, những chuyện này đa phần chúng ta chẳng thể làm gì, như câu nói của Sâm Sơn Dã: Mitsui có thể khiến ngân hàng TW phải khởi động máy in tiền, nhưng Toshiba chỉ có thể kiếm tiền từ thị trường, bắt Toshiba có tầm nhìn đại cục như Mitsui thì đó là tai họa với Toshiba.

Nói thế chỉ để có một nhận thức không quá sai lệch, không tới mức Samsung, Nokia tới nước ta đầu tư xây nhà máy lại nhảy cẫng lên vui mừng, hay như ở một số trang công nghệ hay nói: mua Qmobile, MobbileStar làm gì toàn hàng ruột tàu, mua để ủng hộ tiền cho nó đánh nước ta à? Ủng hộ Samsung, Nokia vì có nhà máy ở nước ta ấy....

816. Chương 816: Nhiệt Tình Cộng Ngụ Dốt.

- Thăng con nhà tôi có ngoan không?

Lục Văn Phu không vội hỏi chuyện Trương Khác.

- Anh mời tôi uống trà chỉ vì việc này à?

Thôi Quốc Hằng cởi áo khoác vắt lên ghế:

- Chẳng lẽ anh hiểu con anh ít hơn tôi mà cần phải hỏi.

- Giờ khoảng cách với thế hệ trẻ ngày càng lớn, ai mà biết đám học sinh 20 tuổi nghĩ cái gì?

Lục Văn Phu đi vào chủ đề chính:

- Chuyện anh nói với tôi buổi chiều tôi đã nói với tỉnh trưởng Lý rồi, tỉnh trưởng Lý rất quan tâm, còn bảo tôi liên hệ với các chuyên gia đất hiếm, hi vọng bỏ thời gian tìm hiểu thêm. Quan điểm của Chu Cẩm Tỳ cũng không phải là không có vấn đề.

- Tỉnh trưởng Lý mà quan tâm tới vấn đề này à?

Thôi Quốc Hằng kinh ngạc, nếu Lý Viễn Hồ ra mặt nói giúp Trương Khác thì ông ta cũng chẳng ngạc nhiên, nhưng tựa hồ chuyện đã nâng tới tầm tranh luận học thuật rồi, không tiện lấy tôn sư trọng đạo ra nói ra nói vào nữa.

- Sao, tỉnh trưởng quan tâm tới vấn đề này có gì mà lạ? Anh cũng biết Chu Cẩm Tỳ được Quốc vụ viện ủy thác mới tiến hành nghiên cứu tương quan, kết luận của ông ta ra sao có ảnh hưởng lớn tới chính sách trong nước. Tỉnh trưởng Lý nghe thấy có sinh viên dám phản đối một học giả nổi tiếng, nên rất hứng thú, muốn tìm hiểu thêm, có gì mà lạ?

Lục Văn Phu hỏi ngược lại:

- Ha ha, anh thật đúng là, lúc nào cũng chơi trò đầu đuôi với tôi.

Thôi Quốc Hằng chỉ biết lắc đầu, Lục Văn Phu chắc quyết không nói ra thân phận của Trương Khác rồi:

- Cậu sinh viên này thông qua quan hệ với Cẩm Hồ vào trường, năm nay Cẩm Hồ có kế hoạch tài trợ xây dựng trường 40 triệu, chỉ cần cậu ta không giết người phóng hỏa thì bất kể thế nào tôi cũng chiều cổ. Nhưng không ngờ tỉnh trưởng Lý cũng quan tâm tới vấn đề này, như vậy càng đơn giản, trường học nên đề xướng tự do tham khảo học thuật, học sinh đương nhiên có quyền đứng ra chất vấn. Nếu vấn đề đã có tranh luận

thì chúng tôi tổ chức thảo luận thêm, xem xem quan điểm của cậu ấy có lý không, tránh có người nói chúng tôi bao che cậu ta.

Lục Văn Phu mỉm cười, Thôi Quốc Hằng rất thông minh, không cần nói cũng hiểu phải đi thế nào.

Lục Văn Phu đương nhiên biết giữa Từ Học Bình, Trương Khác và Chu Cẩm Tỳ có ân oán không thể cởi bỏ, hoài nghi vấn đề đất hiếm có phải Trương Khác cố ý kiếm chuyện không, nếu Chu Cẩm Tỳ không làm gì trái lòng thì đành, nếu có, chuyện này không thể xong được, nó sẽ còn bị làm to lên.

~oOo

~Chu Cẩm Tỳ sau khi được đưa vào bệnh viện liền dần tỉnh lại, do huyết áp tăng đột ngột làm ngất xỉu, máu chảy ra ở miệng là do ông ta cắn lưỡi chảy máu, tuy không phải tức hộc máu song cũng chẳng khác là bao.

Ba người khác đưa ông ta tới bệnh viện thấy không có gì liền cáo từ rời đi, chỉ có vợ ông ta và trợ lý ở trong, Tạ Ý cũng ở ngoài nói chuyện, không vào làm phiền.

Tạ Ý không biết ai làm Chu Cẩm Tỳ giận thành thế này, tới nơi mới gọi điện cho em gái, bảo cùng tới thăm. Tạ Tử Gia đương nhiên chẳng tới để ăn mắng, cũng chẳng nói là Trương Khác làm, do vợ Chu Cẩm Tỳ tức giận, kéo Tạ Ý ra phòng khách kể khổ:

- Cháu nói xem đám học sinh thời nay sao thế? Tọa giảng là lão Chu làm nghĩa vụ công ích cho trường, thuần túy là vì tròn chức trách với học sinh, có được xu nào đâu, dì còn trách ông ấy, ông ấy không nghe dì, nói dì hạn hẹp, ông ta đem cả bầu nhiệt huyết đi cống hiến còn bị xỉ nhục như thế, cháu nói xem có hận không? Thầy tiểu Tô gọi điện cho chủ nhiệm khóa của đứa học sinh đó, không ngờ bị dựng vào tường, nghe nói đứa học sinh đó gian lận thi cử bị bắt tại chỗ mà chỉ viết bản kiểm điểm là xong, trường học ngày càng quản lý lỏng lẻo rồi ... Dì bảo thầy tiểu Tô gọi điện cho viện trưởng bọn họ, Thôi Quốc Hằng ấy, cháu biết phải không, để xem viện trưởng Thôi có bao che cho nó không? Nếu không dì đi tìm Lý Hồng Minh, để ông ta xem xem, trường Đông Hải thành ra cái gì rồi.

- Ai bảo các người lảm chuyện?

Tạ Ý quay đầu lại, thấy Chu Cẩm Tỳ mặc áo ngủ đeo giấy truyền nước, mặt âm trầm đứng ở cửa phòng bệnh nhìn vợ và trợ lý.

- Bác sĩ bảo ông nằm nghỉ, sao không không nghe lời?

Vợ Chu Cẩm Tỳ vội vàng đứng lên đỡ:

- Huyết áp của ông còn chưa khôi phục bình thường, nếu có mệnh hệ gì thì làm sao? Đứa học sinh đó cứ để trường học xử lý đến nơi đến chốn.

- Các người hiểu cái chó gì?

Chu Cẩm Tỳ vừa giận vừa lo, lên tiếng không lựa lời, đẩy bà vợ ra quát, thấy mắt tối xầm, loạng choạng sắp ngã, vội vịn lấy khung cửa nói:

- Chuyện hồng là hồng trong tay cái đám óc rỗng các người đó.

Tạ Ý luồn cuống đỡ lấy Chu Cẩm Tỳ lên giường bệnh rồi gọi bác sĩ, trong lòng lấy làm lạ, ông ta bị công khai làm nhục, sao nghe thấy chuyện làm âm ỉ tới viện lại tỏ ra lo lắng? Nhân lúc bác sĩ, y tá tới đi ra ngoài gọi điện:

- Tử Gia, ba bảo em kiên trì tới nghe bác Chu giảng bài, chiều nay em có đi nghe không?

- Lão già đó giận thành như thế tuyệt đối không liên quan tới em.

Tự Tử Gia trước tiên chối bỏ trách nhiệm:

- Tự ông ta chọc vào Trương Khác, tuyệt đối không dính dáng gì tới em hết.

Tạ Tử Gia xưa nay hoàn toàn không có chút kính trọng nào với Chu Cẩm Tỳ, chẳng qua thi thoảng phải đóng giả cô bé ngoan.

Tạ Ý hít một hơi khí lạnh, chẳng trách Chu Cẩm Tỳ nghe vợ và trợ giảng làm ầm chuyện lên lại có phản ứng lớn như vậy, tuy chưa rõ vì sao Trương Khác làm thế, nhưng có thể khẳng định, nếu không tóm được chỗ yếu của Chu Cẩm Tỳ thì y sẽ không vô duyên vô cớ công kích, chuyện càng to, điểm yếu của Chu Cẩm Tỳ càng lộ ra trước mắt nhiều người.

Tạ Ý quay về phòng bệnh, được bác sĩ và y tá hết lòng chiếu cố, tình hình Chu Cẩm Tỳ đã tạm thời ổn định lại, bác sĩ dặn lúc này ông ta cần tĩnh dưỡng tuyệt đối, không thể bị kích thích, ông ta đã có dấu hiệu xuất huyết não, huyết áp còn tăng cao không phải chuyện tốt.

Nhìn thấy Chu Cẩm Tỳ uống thuốc đi ngủ, Tạ Ý cáo từ trở về, Tạ gia không còn là một chính thể cùng chung vinh nhục như bề ngoài nữa, Tạ Ý thậm chí không hỏi vì sao xảy ra tranh chấp, hấn thà vờ hồ đồ trước mặt Chu Cẩm Tỳ còn hơn.

~oOo

~~Sau khi tạm biệt Lý Viễn Hồ, Trương Khác vào xe, hạ ghế ngồi xuống, ôm bụng than:

- Thì ra ăn hai bữa chẳng phải chuyện hay ho.

- Tự làm tự chịu, chả ai thương cậu đâu.

Địch Đan Thanh bĩu môi cười:

Phó Tuấn ngồi ở ghế phụ lái nghe điện thoại, nói với Trương Khác:

- Chủ của chiếc Hammer để tra một chút, xe thuộc quản lý công ty hữu hạn Hoa Hi Kim Sơn, cái công ty này mang danh là khai thác phát triển vật liệu mới, thực chất là công ty mậu dịch tư, ông chủ là Đường Bồi Anh, người Chương Châu, nghe nói phát lên ở Chương Châu.

Địch Đan Thanh hỏi:

- Công ty mậu dịch à? Liệu có phải là trong số con đường để khoáng sản khai thác trộm ở Chương Châu chảy ra thị trường.

Trương Khác nhớ ra rồi, thảo nào cứ thấy quen quen, té ra cũng là Đường Gia Chương Châu, chắc là có quan hệ huyết thống với tên Đường Trung bám lấy Hà Huyền hôm qua, đều có cái mặt dài bẽn bẹt âm hiểm.

Xem ra Đường gia đã hình thành mạng lưới khai thác trộm, tinh luyện, tiêu thụ hợp lại làm một rồi, Đường Anh Bồi nắm tiêu thụ của mạng lưới này, hẳn là một nhân vật trọng yếu của Đường gia.

- Muốn hoàn toàn đánh gãy răng Chu Cẩm Tỳ, có vẻ phải ra tay từ Đường Anh Bồi.

Địch Đan Thanh lại nói:

- Chu Cẩm Tỳ được Quốc vụ viện ủy thác lại còn qua lại thân mật với người của Hoa Hi, ông ta tẩy thế nào cũng không sạch được tội.

- Cũng chỉ có thể làm ông ta nghỉ hưu trước thời hạn thôi.

Trương Khác thở dài:

- Mà ngay cả điều này cũng không dễ, họ Đường kinh doanh ở Chương Châu nhiều năm, mà chúng ta lại chẳng có gì buôn bán với Hoa Hi...

817. Chương 817: Đường Anh Bồi

- Vậy thì vu cáo, cứ tùy tiện tìm một tờ báo nào đó bóc trần việc này ra, Chu Cẩm Tỳ có trăm miệng cũng không cãi được ... Cho dù không có chứng cứ thực sự thì chẳng lẽ con mắt của người bên trên mù cả, không biết gì về hiện trạng khai thác trộm của Chương Châu hay sao?

Địch Đan Thanh lấy làm lạ vì thái độ của Trương Khác:

- Hay là cậu muốn lật trọn ổ tập đoàn khai thác trộm ở Chương Châu nên mới cần chứng cứ xác đáng?

- Ai đắc tội với chị đúng là xui xẻo.

Trương Khác cười ha hả, không trả lời thẳng vấn đề của cô:

- Đào bới sâu hơn từ Đường Anh Bồi cũng là một con đường, chúng ta phải tiến quân từ nhiều đường .. Trừ họ Đường ra còn có hai trung niên nữa, bọn họ đi xe biển Kim Sơn, loại tam giác lợi ích này cần quan viên chính phủ ăn trong rào ngoài.

Xe tới ngõ Học Phủ, Trương Khác xuống xe, lấy có ăn quá no phải đi lại cho tiêu bớt, Định Đan Thanh đoán y đi tìm Tạ Văn Tình, nhưng không bóc trần, chỉ trong lòng có hơi tủi thân.

Từ sau vụ đêm hôm qua, Trương Khác cứ nhìn thấy Định Đan Thanh là luôn có chút chột dạ, xuống xe trước là để tránh ngồi riêng với cô về chung cư, nếu không còn phải bàn bạc công việc rất lâu.

Trương Khác lúc không có việc gì thường thích tản bộ ở ngõ Học Phủ, lúc này trời còn chưa quá khuya, học sinh qua lại rất nhiều, có thể thấy số cô gái xinh tươi xuất hiện còn nhiều hơn ban ngày, có lẽ vì một số khiếm khuyết trên mặt dưới bóng đêm không còn rõ ràng nữa. Rượu, bóng đêm cùng với tình dục thậm chí có thể làm những chỗ thiếu sót đó trở nên khả ái.

Trương Khác cũng sợ bị lộ tẩy trước Tạ Văn Tình, do dự xem có nên lập tức tìm cô không, ngồi ở đây ghế dài suy nghĩ vấn đề này.

- Giám đốc Đường của tôi mời cậu đi nói chuyện.

Trương Khác quay đầu nhìn lại, là kẻ xuất hiện bên Đường Anh Bồi, hơn 30 tuổi, cao lớn vạm vỡ, ánh mắt rất lạnh, một tay đặt lên vai Trương Khác, ngữ khí cực kỳ bất thiện.

Chiếc Hammer đỗ cách đó không xa, chỗ lái xe để trống, chắc là lái xe của Đường Anh Bồi, chỗ phụ lái còn có một người nữa, nhưng không nhìn rõ, cửa sau xe mở ra một nửa, Đường Anh Bồi thò đầu nhìn sang phía bên này, dưới ánh đèn sắc mặt rất âm hiểm.

Trương Khác nheo mắt nhìn sang, thấy ông ta quay mặt đi, lúc này mới xác nhận là ông ta không biết thân phận của mình, nhớ lại lời đe dọa của ông ta ở giảng đường, chắc là lái xe qua đây thấy mình mới đột xuất nảy ra ý tìm mình nói chuyện?

Vì chuyện “phá đám” ở giảng đường, mà muốn gọi mình tới “nói chuyện”, chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì, ài, đã hơn 40 tuổi rồi mà vẫn còn cái tính không biết kìm nén, thích gây họa.

Trương Khác cau mày:

- Tôi không biết giám đốc Đường của anh, nếu như ông ta muốn nói chuyện, thì theo phép lịch sự ông ta phải xuống xe chứ.

- Giám đốc Đường có ý tốt mời cậu, cậu đừng làm lãng phí lòng tốt đó.

Tên lái xe hạ thấp giọng, người ngả tới sẵn tay áo lên, lộ ra hình xăm dữ dằn bên trên.

Trương Khác còn lo Đường Thanh kiểm quân nhân đặc chủng giải ngũ làm lái xe, nhìn tên này xắn tay áo lên mới biết quá nửa là lưu manh, tưởng mình là sinh viên bình thường dễ lừa, những mày lên, lạnh lùng nói:

- Các người muốn làm gì? Ở chỗ này các người dám làm gì?

Rồi đứng dậy bỏ đi.

Lại một tên nữa ở trên xe xuống, có vẻ là cấp dưới của Đường Anh Bồi, đi theo đằng sau Trương Khác, bọn chúng tựa hồ cũng thấy giáo huấn tên tiểu tử mù mắt này ở chỗ bao người qua lại quá gây chú ý, định theo Trương Khác tới chỗ ít người mới cho vài đòn.

Đường Anh Bồi cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội xem kịch hay, cũng theo sau xa xa.

Đi tới gần cửa vào chung cư Thanh Niên, quãng đường này ít người qua lại, đèn đường cũng ít, ánh sáng khá tối, Trương Khác quay lại nhìn hai cái đuôi:

- Rốt cuộc bọn mày muốn làm gì?

- Cho mày biết có một số lời không thể nói bừa, hôm nay mày sẽ nhớ kỹ.

Tên tài xế nhìn Trương Khác như mèo nhìn chuột, cởi áo khoác ra, lộ cánh tay xăm trổ, thấy phòng bạo vệ có người ngó đầu ra, nghĩ bảo vệ ở đây toàn hàng ăn hại như nơi khác, trờm mắt lên:

- Nhìn cái gì, chưa thấy xã hội đen đánh người à?

Tên đồng bọn bên cạnh nhặt một hòn đá lên, giơ lên hướng về phía hai bảo vệ đi tới, định dọa họ, đột nhiên thấy khuỷu chân đau nhói, người không khống chế được ngã về phía trước, nhưng trước khi hấn ngã thì bả vai tay cầm cục đá còn trúng một đấm, cảm giác vai như vỡ nát.

Lái xe của Đường Anh Bồi không hiểu vì sao đột nhiên đằng sau có người như bóng ma xông tới hạ gục đồng bọn của mình, hấn chưa kịp phản ứng thì một nắm đấm to tướng giáng một phát vào mũi, chỉ kịp á một tiếng, còn loạng choạng trụ lại thì hai bảo vệ đã tới nơi, tóm gọn hai tên không cho chúng nhúc nhích.

Quá đơn giản, Diệp Kiến Bàn nói đúng, đối thủ ngu như heo thì hoàn toàn chẳng có tí kích thích nào, Trương Khác ngáp dài.

Đường Anh Bồi nhìn thấy hết, sao có thể ngờ cục diện thành ra như thế này, nhìn thấy người ra tay “bất bình” kia quay lại nhìn về phía mình, ông ta chợt dạ quay đầu chạy, vừa chạy vừa nhìn lại đằng sau, thấy người đó không đuổi theo, bỏ mặc hai tên cấp dưới, chạy một lèo ngõ Học Phủ náo nhiệt mới yên tâm dừng lại.

Lúc này mới có thời gian lo cho hai tên cấp dưới, nghĩ tốt nhất là báo cảnh sát trước, tránh người của mình ở chỗ xa lạ bị cho ăn đòn mới đưa tới cảnh sát, không biết đầu ra cái tên kia, thân thủ đáng sợ.

Đường Anh Bồi cho tay vào túi móc điện thoại mới nhớ ra để trên xe, ở đó có hai cảnh sát mặc đồng phục đội sắn, không thèm nghe hấn nói gì, một trái một phải ấn xuống đất còng lại.

Đường Anh Bồi bị hai cảnh sát còng tay xong mới được kéo dậy khỏi mặt đất, hỏi:

- Ông có phải là chủ chiếc xe Hammer này không? Chúng tôi nhận được tin báo ông sai phái hai người ý đồ làm hại sinh viên qua đường, ông theo chúng tôi về đồn.

Động tĩnh lớn như thế khiến sinh viên trong ngõ vây lấy xem, Đường Anh Bồi sau khi có tiền, có địa vị, không còn là tay kiêu hùng xông pha giang hồ năm xưa nữa, chỉ muốn đưa tay che ánh mắt xung quanh, vừa rồi bị ấn xuống đất, bị đập môi, răng cũng lung lay cả, nhưng tay bị còng ra đằng sau, sao mà che đậy gì được, đành cúi mặt xuống không dám ho he gì.

Hai cảnh sát kéo ông ta về phía xe, vừa đi vừa giáo huấn:

- Ông không nhìn thấy con đường này có biển cấm xe đi vào buổi tối à?

Đường Anh Bồi quyết không ngờ tới vấn đề ở chỗ Trương Khác, vì ánh mắt ông ta chưa từng dời khỏi Trương Khác, hai tên cấp dưới theo sát đằng sau, tên tiểu tử đó không báo cảnh sát, mất bọn chúng chưa mù.

Hôm nay làm sao đen thế, Đường Anh Bồi không hiểu, cho rằng người qua đường nhìn thấy báo cảnh sát, nhưng cảnh sát trực tiếp tìm ông ta, sau khi biết là chủ xe Hammer đắt tiền, còn không chút dung tình cho hấn đập mặt xuống đất ấn cút chó, thật không sao ngờ được.

*** cảnh sát trong nước chấp pháp công bằng từ bao giờ thế? Nhìn thấy bố mày lái Hammer còn dám bắt? Đường Anh Bồi lúc này lòng uất ức thế nào khỏi nghĩ cũng biết, nhưng hấn chưa ngủ tới mức nói ra miệng, trong đầu tính toán cách thoát thân.

Hà Kỳ vân nay đã là phó cục trưởng chi cục khu cao tân, biết tin Trương Khác ở ngõ Học Phủ bị người ta uy hiếp, cuống cuống tới chung cư Thanh Niên, trên đường đi cứ thấp thỏm không thôi, Trương Khác có gặp chuyện gì không may thì hấn cũng về quê chăn vịt là vừa.

May mắn Trương Khác không làm sao cả, Đường Anh Bồi và hai tên cấp dưới đã bị đồn cảnh sát, trong chung cư Phó Tuấn, Dịch Đan Thanh, Tôn Tĩnh Mông đều có mặt, Trương Khác thì đang oán trách Phó Tuấn:

- Có hai tên tiểu lưu manh thôi mà, đáng lẽ anh phải để lại một tên cho tôi hoạt động tiêu cơm chứ.
- Này này, cậu nghĩ cho chúng tôi chút đi, cậu mà xước chút da ở khu vực này thôi, cấp trên biết được thế nào cũng lột *** chúng tôi ...

Hà Kỳ Vân thấy Trương Khác không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

- Gì tới mức ấy, nếu tôi đi đường không may bị ngã thì anh cũng phải chịu trách nhiệm à?

Trương Khác kéo ghế mời Hà Kỳ Vân ngồi, y không muốn nhiều người biết chuyện này, càng không muốn làm rùm beng lên:

- Chuyện tới chỗ anh là dừng, đừng truyền lên trên, tôi không chịu nổi rắc rối.
- Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến người ta muốn hại anh?

Tôn Tĩnh Mông lo lắng hỏi:

Hà Kỳ Vân cũng rất muốn biết rốt cuộc chuyện thế nào, nhưng hắn sẽ không chủ động hỏi.

Trương Khác đem chuyện hôm nay chất vấn Chu Cẩn Tỳ ở giảng đường kể ra cho hai bọn họ:

- Tư liệu cụ thể còn chưa có, nhưng có thể khẳng định, Đường gia khổng chế chuối lợi ích khai thác khoáng trộm ở Chương Châu ...
- Liệu có phải là Chu Cẩn Tỳ sai bọn họ làm không?

Tôn Tĩnh Mông rất lo cho an nguy của Trương Khác.

- Chu Cẩn Tỳ còn đang tĩnh dưỡng trong bệnh viện, ông ta không có tinh lực sai phái vụ này, Đường Anh Bồi hẳn chưa biết thân phận của tôi.

Chiêu này của Đường Anh Bội quá cùn, tuyệt đối không phải là hành động dự mưu sẵn sau khi biết thân phận của Trương Khác, những người khác đều hiểu Chu Cẩn Tỳ không có dũng khí cá chết lưới rách, nên không nghi tới ông ta, chuyện này có vẻ chỉ là tình cờ, Tôn Tĩnh Mông chẳng qua quá quan tâm đâm loạn.

- Nếu bọn chúng đã động thổ trên đầu Thái Tuế, chuyện này phải xử ra sao?

Hà Kỳ Vân hi vọng xử lý mọi chuyện cho Trương Khác thật hài lòng, có điều nghĩ đăm kia thật ngu xuẩn, chưa biết gì về Trương Khác đã dám ra tay, phạm sai lầm hết sức sơ đẳng, cứ nghĩ là lại buồn cười.

***động thổ trên đầu Thái Tuế: Thái Tuế ở phương vị nào không được xây dựng trên vị trí đó, tránh gặp họa.

- Xử lý như sự kiện trị an bình thường đi, có bắt giữ Đường Anh Bồi được không?

Thấy Hà Kỳ Vân gật đầu, Trương Khác nói:

- Vậy trước tiên giam ông ta vài ngày, không chỉ thế, tốt nhất không để ông ta biết tí ti gì, chúng tôi sẽ theo anh tới đồn lấy lời khai.

Đường Anh Bồi là nhân vật trọng yếu của Đường gia, cứ lấy danh nghĩa trị an giam cho vài ngày, để Đường Gia cuống lên, bên này phái người đi tra xét cũng dễ.

Xem tình hình thì việc điều chỉnh chính sách với đất hiếm đã tới thời khắc quan trọng, làm Chu Cẩn Tỳ tức tới ngã bệnh, giam giữ Đường Anh Bồi sẽ trì hoãn nghiêm trọng bước tiến của bọn chúng.

Trương Khác nghĩ một lúc rồi nói thêm:

- Dù không rõ vì sao Chu Cẩn Tỳ không nói thân phận của tôi với Đường Anh Bồi, nhưng thời gian này khiến bọn chúng không thể tiếp xúc với nhau có lợi cho chúng ta.

Trương Khác, Phó Tuấn cùng hai bảo vệ ở chung cư theo Hà Kỳ Vân tới đồn cảnh sát đường Mã Liên, với thân phận là nhân chứng, người bị hại và người ra tay bất bình ghi chép lời khai, còn đối chất với Đường Anh Bồi bị đập môi.

Hà Kỳ Vân quyết định bắt giam đăm Đường Anh Bồi 15 này, ngay trong đêm đưa tới sở câu lưu.

Đường Anh Bồi không hiểu ra làm sao, ý thức pháp luật của ông ta còn chưa đề cao tới mức đi tìm luật sư, chỉ muốn mau chóng nhờ vả quan hệ thoát thân trước, cũng không dám tìm Chu Cẩm Tỳ, sợ mất mặt là một nguyên nhân, vả lại Chu Cẩm Tỳ đã ra như thế rồi, không muốn kinh động ông ta nữa, cũng chẳng liên lạc với đứa cháu Đường Trung, cái thằng đó ngoại trừ tiêu tiền tán gái thì vô dụng, chẳng bằng để bị nhốt 15 ngày.

Dù sao đây cũng không phải là Kim Sơn, chẳng có mối quan hệ nào, chỉ báo về với gia đình, bị giam 15 ngày là chuyện nhỏ, các chuyện khác bị lỡ mới nguy.

o0o

Thôi Úc Mạn căn bản không biết đằng sau chuyện Trương Khác công khai mắng chửi Chu Cẩm Tỳ lại có lắm chuyện lằng nhằng như thế, gọi điện cho anh trai thì anh cô nói phải tìm hiểu tình hình trước đã, có điều tới giờ vẫn chưa gọi điện lại.

Cô ta cảm thấy mình là chủ nhiệm khóa, không thể bị động đợi viện xử phạt Trương Khác được, trừ lần đầu tiên tình cờ gặp Trương Khác ở KTX nam thì đến hôm nay mới gặp lần thứ hai, nên căn bản không có phương thức liên lạc của y, nghĩ tới đây là tức giận :” Có còn là sinh viên Đh Đông Hải nữa không?”

Thôi Úc Mạn đoán Đỗ Phi biết hành tung của Trương Khác, liền tới Sáng Vực tìm.

Kỳ thực khi cô tới ngõ Học Phủ thì Trương Khác lái một chiếc Audi đen đi qua bên cạnh, y tránh Thôi Úc Mạn còn chẳng kịp, làm gì có chuyện chủ động chào hỏi, cứ thế đi qua.

Thôi Úc Mạn đứng ở trước quán nét Sáng Vực không vội đi vào, thấy nơi này đèn sáng trưng, trang hoàn bắt mắt, thật không ngờ được một tên hoàn khổ ba năm trước ở Hải Châu ai thấy cũng tránh sau khi lên đại học lại tự lập công ty.

Sáng Vực có tiếng tăm khá lớn ở Đh Đông Hải, một sinh viên chưa tròn 20 đã có công ty tài sản chục triệu, tất nhiên không thể không được chú ý.

Đó gọi là ăn của người ta thì chẳng thể lên mặt nổi, huống hồ trường học đang muốn đem Đỗ Phi, Mông Nhạc làm điển hình tuyên truyền, Tần Cương khỏi phải nói, hần còn đảm nhận chức vụ quản lý ở quán net Sáng Vực Đông Hải, những giáo viên khác đều hưởng lợi từ Sáng Vực, như Sáng Vực tổ chức hoạt động bồi dưỡng gì đều nghĩ tới giáo viên trong viện trước tiên, trả tiền không ít, lúc này người dám nổi xấu Đỗ Phi rất ít, ai cũng hận không thể nói hần là điển hình của Đh Sư Phạm.

Đây chính là tên hoàn khổ ba năm trước sao? Nếu Đỗ Phi đã thay đổi được, vì sao Trương Khác vẫn không đổi tính chó ăn phân? Không đúng, những lời y nói hôm nay không giống tầng cấp sinh viên năm thứ 1 có thể tiếp xúc.

- Chủ nhiệm Thôi tới lên mạng ạ?

Hôm nay là ngày Thẩm Tiêu trực ở Sáng Vực, thấy Thôi Úc Mạn cứ lần khần do dự bên ngoài mãi, liền đi ra chào hỏi.

- Tôi tới tìm Đỗ Phi, cậu ấy có ở đây không?

Đỗ Phi không có mặt, buổi tối hần có chuyện đi cùng Thời Học Bán rồi.

Thôi Úc Mạn đành trở về, vừa vặn nhận được một cú điện thoại hết sức bất ngờ từ Bắc Kinh:

- Cái gì, anh sắp lên tàu hỏa tới Kiến Nghiệp?

Mỗi buổi sáng đều có chuyến bay từ Bắc Kinh tới Kiến Nghiệp, chừng 1 giờ chiều là có thể tới nội thành rồi, ban đêm đột xuất muốn đi thì thà đi tàu đêm còn nhanh hơn, có thể tới nơi vào buổi sáng.

Trong điện thoại nói quá vội, Thôi Úc Mạn không rõ vì sao anh trai lại tới Kiến Nghiệp, muốn hỏi thêm thì phía bên kia có người thúc vào kiểm tra vé, vội cúp điện thoại.

Ngày hôm sau Thôi Úc Mạn đi tìm Thôi Quốc Hằng, muốn biến ý kiến xử lý Trương Khác, cô khẳng định lần này Trương Khác thế nào cũng bị sự phạt, nhưng mong viện đừng mở rộng trách nhiệm quá mức, bắt ngờ Thôi Quốc Hằng nói:

- Cậu sinh viên đó ngôn từ mặc dù hơi quá khích một chút, nhưng không phải là vô lý, viện phải thận trọng xử lý, nếu chỉ là gây rối, chửi mắng thầy giáo trên giảng đường, viện chắc chắn xử lý nghiêm túc, nếu chỉ là bất đồng về học thuật, lấy phê bình giáo dục làm chủ ... Hôm qua tới nghe tọa giảng, còn có rất nhiều giáo viên trong viện, viện sẽ thu thập ý kiến của họ. Cô tiểu Thôi, cậu sinh viên đó của khóa 97, việc này cô phụ trách nhé?

Trong viện dân chủ cởi mở như thế này từ bao giờ thế? Thôi Úc Mạn trong lòng nghi hoặc, nhưng thái độ này là điều cô muốn thấy, ít nhất không vô duyên vô cớ đập một gậy chết tươi.

Thôi Úc Mạn nhận lời, tiếp theo đó cô tới ga tàu đón anh trai.

Thôi Úc Hằng chẳng thay đổi gì so với năm 97, râu xồm xoàm, mặt đầy tang thương, rõ ràng mới 35-36 mà trông cứ như trung niên trên 40, áo thì có một đồng túi to túi nhỏ, ba lô cao quá đầu, còn có túi máy ảnh kè kè bên mình.

Anh trai quanh năm trú ở nước ngoài, một năm chẳng gặp nhau được mấy lần, nhưng tình cảm rất sâu, Thôi Úc Mạn đi tới ôm chặt lấy, người khác nhìn còn tưởng cha con lâu ngày gặp nhau.

818. Chương 818: Đề Tài Mới

Bên cạnh Thôi Úc Hằng còn có một thanh niên ăn mặc gọn gàng chừng 30, vừa ôm em gái, hắn vừa giới thiệu đồng nghiệp:

- Thế nào, nhìn thấy em gái tôi rồi không bảo tôi nói dối chứ? Gen tội của ba mẹ tôi không thể hiện chút nào trên người tôi nhưng tập trung hết lên em gái tôi đó. Em gái, đây là Chiêm Văn Minh, em gọi anh ta là Đại Chiêm là được, đồng nghiệp trong báo ...

Thôi Úc Mạn hơi xấu hổ chào Đại Chiêm, rồi nũng nịu nói:

- Chẳng nói nguyên nhân gì cả, đột nhiên hấp tấp chạy tới Kiến Nghiệp là sao?

Thấy anh trai cùng đồng nghiệp tới, tất nhiên không phải vì nhớ cô em gái nhỏ này.

- Chuyện hôm qua em nói Đại Chiêm hiểu một chút, bọn anh bàn tính với nhau, thấy Chương Châu khả năng có tin tức quan trọng đề khai thác, hiện là lúc điều chỉnh chính sách, loại tin này sẽ có giá trị rất cao, nên sao không sốt ruột cho được? Nên anh mới đi ngay trong đêm.

Thôi Úc Hằng giờ mới có thời gian giải thích:

- Hôm qua vội lên tàu, không kịp nói cho em.

- Vậy sao anh không đi thẳng tới Chương Châu ấy?

Thôi Úc Mạn nghi hoặc:

- Em chẳng cảm thấy anh qua Kiến Nghiệp vì em chút nào.

Thôi Úc Hằng xoa đầu em gái:

- Nghe em kể thì cậu sinh viên đó có vẻ hiểu rất rõ tình hình ở Chương Châu, tài liệu trong tay bọn anh có hạn, cho nên mới tới Kiến Nghiệp tìm cậu sinh viên đó tìm hiểu rồi mới liên lạc với đồng nghiệp ở Giang Nam đi phỏng vấn ... Cậu sinh viên đó là người Chương Châu à?

- Hả, anh vì thế mà qua Kiến Nghiệp?

Thôi Úc Mạn giấu môi:

- Đầu tại em không nói rõ với anh, anh còn nhớ trước kia em mới tới Nhất Trung Hải Châu, ở đó có tứ đại thiếu gia không? Còn hai tên khác nữa ngoài Vạn Thiên Tài, Triệu Ti Minh.

Học sinh bắt cóc giáo viên định giở trò đồi bại, chuyện này toàn quốc chẳng có nổi mấy vụ, thế nào lại rơi trúng vào đầu em gái, Thôi Úc Hằng sao quên được, lão gia tử cực kỳ phẫn nộ.

Làm người ta lạ là quan viên Hải Châu xử lý việc này cực kỳ hợp lý kịp thời, làm trong lòng có oán hận cũng không thể lộ ra, nên chuyện qua đi.

Khi ấy Trương Khác còn chưa trình báo tư liệu của Cẩm Hồ lên, Thôi Úc Hằng có tài thông thiên cũng không tra ra được Trương Khác, chuyện qua ba năm rồi, hắn không thể quan tâm mãi được, nghe em gái nói thế ngạc nhiên:

- Sao, chẳng lẽ chuyện có liên quan tới bọn chúng.

- Một trong đó tên Đỗ Phi, hiện thành điển hình sáng nghiệp của Đh Đông Hải, năm ngoái vừa nhập học đã, lấy được 10 triệu sáng nghiệp từ Vườn Sồi, sáng lập công ty giờ có tài sản mấy chục triệu, được xưng là sinh viên giàu nhất ĐH Đông Hải. Còn một là Trương Khác, cậu ta là kẻ công khai phản bác quan điểm của Chu Cẩm Tỳ, nhưng cậu ta là người Hải Châu, chẳng có chút liên quan gì tới Chương Châu.

- ...

Thôi Úc Hằng kinh ngạc không nói lên lời, bằng vào sự nhạy bén nghề nghiệp, hắn nhận ra trên 2 học sinh này có đề tài tin tức trọng đại, còn nhớ hai học sinh này đều có phụ huynh là quan viên trọng yếu ở Hải Châu, tin tức bình thường không thể công khai, có thể đưa ra trong nội bộ trước:

- Vậy có cơ hội anh muốn gặp hai cậu này, đặc biệt là cậu tên Trương Khác, cho dù không phải là người Chương Châu, nhưng chắc là có manh mối trọng yếu, em dẫn anh đi tìm cậu ta ...

Thôi Úc Mạn hơi do dự, cô không muốn để anh trai biết mình làm chủ nhiệm khóa kém cỏi ra sao, phải đi đầu tìm Trương Khác? Kiểm soát nói:

- Hiện sinh viên có như thời anh đâu? Tuy hôm nay là thứ 2, nhưng ai đảm bảo họ ở lớp?

- Thì cứ tìm trước?

Thôi Úc Hằng nghĩ sinh viên bây giờ đúng là không chịu ngoan ngoãn lên lớp nghe giảng.

~oOo

~Anh em họ Thôi đương nhiên không tìm được Trương Khác vì cả buổi sáng y và Tạ Văn Tình ở bên nhau.

Được ở nhà cùng Trương Khác cả một ngày với Tạ Văn Tình mà nói là một hạnh phúc hiếm có, lần này có tới Kiến Nghiệp ở một khoảng thời gian, hôm kia ra chợ mua một đồng thức ăn dự trữ rồi, có thể cùng Trương Khác rúc trong ổ ái tình, sống tách biệt với cuộc đời mấy ngày cũng không thành vấn đề.

Trương Khác cũng không hay biết Thôi Úc Hằng và đồng nghiệp đã tới Kiến Nghiệp đang tìm kiếm y tìm hiểu tình hình, so với phía Tân Hoa Xã thì phía Trương Khác chuẩn bị chu đáo hơn nhiều.

Trừ bắt giữ Đường Anh Bồi thu hút sự chú ý của Đường gia, qua Lục Văn Phu Trương Khác còn biết Thôi Quốc Hằng đang an bài trong việc, triển khai thảo luận học thuật chữa mũi giáo vào Chu Cẩm Tỳ, có những hành động này đủ hóa giải thế cục để chuẩn bị tài liệu.

Cẩm Hồ sớm đã thành lập cơ cấu nghiên cứu thị trường và điều tra thương nghiệp, mặc dù trọng tâm không ở trong nước, nhưng rút người điều tra tình hình Chương Châu thì quá dư.

Ngoài ra Trương Khác còn liên hệ với Giản Chí Khang, mong báo sáng Kiến Nghiệp tham gia vào việc này, còn liên lạc với Mã Hướng Đông bảo phái phóng viên của Côn Đăng online đi điều tra tình trạng khai thác trộm và ô nhiễm môi trường ở Chương Châu.

Xét khả năng dám chủ mô ở Chương Châu phản kháng điên cuồng, Trương Khác còn bảo Mã Hải Long dẫn người tới Chương Châu phối hợp, đảm bảo an toàn nhân thân của phóng viên.

Trương Khác nhận được điện thoại của Đỗ Phi nói Thôi Úc Mạn đang tìm, y làm gì có chuyện muốn đi gặp cô ta? Nên bảo Đỗ Phi kiểm tra lý do nào lừa Thôi Úc Mạn là được.

Tạ Văn Tình cầm cốc cà phê ngồi bên Trương Khác, cô mặc quần áo vải mềm sát người, móng căng tròn, bên trong không mặc áo lót, núm vú gồ lên cực kỳ khiêu khích, nghe Trương Khác nói điện thoại xong, mắng yêu:

- Em ngày càng không chịu học thứ tử tế, chủ nhiệm khoa tìm cũng kiểm soát này nọ.
- Em bảo mình là học sinh ngoan bao giờ đâu?

Trương Khác ngả người vào lòng Tạ Văn Tình, gối đầu lên bụng nhỏ mềm mại của cô, ở cùng Tạ Văn Tình, Trương Khác có thể thả lỏng bản thân, nói tới tâm lý tuổi tác, chính vì Tạ Văn Tình gần tuổi y nhất, nên ở bên cô có thể thả lỏng hơn ở bên Hứa Tư, Đường Thanh.

Trương Khác muốn biến mất tự có cái cơ biến mất, hoặc là cùng tỉnh trưởng, thị trưởng trốn đâu đó trao đổi đại kế phát triển kinh tế khu vực, hoặc nghe báo cáo chuyên gia có tiếng nhất trong lĩnh vực điện tử, không thì đang đàm phán với doanh nghiệp nước ngoài.

Nhưng Đỗ Phi chẳng thể lấy lý do này, chỉ nói với Thôi Úc Mạn:

- Không liên lạc được, cái thằng này thường xuyên quên di động, ai biết nó rúc vào xó xỉnh nào, có khi rời Kiến Nghiệp rồi cũng chưa biết chừng. Chủ nhiệm Thôi, cô vội tìm Trương Khác có việc gì?

Chuyện Thôi Úc Hằng định đi săn tin ở Chương Châu không thể nói tùy tiện được, Thôi Úc Hằng tiếc nuối nhìn anh trai, nhưng trong lòng chẳng cho rằng Trương Khác thì giúp đỡ được gì.

Thôi Úc Hằng quan sát văn phòng Sáng Vực, rất đơn giản, thực tế Đỗ Phi và Mông Nhạc dùng chung một văn phòng lẫn thư ký, trông khó mà nhận ra công ty có tài sản mấy chục triệu.

Thôi Úc Hằng và đồng nghiệp Chiêm Văn Minh ăn trưa xong ở Kiến Nghiệp liền tới Kim Sơn, định liên hệ với người ở chi nhánh Giang Nam, rồi mượn đường Kim Sơn ngầm tới Chương Châu điều tra vấn đề quan viên chính phủ và tư nhân câu kết với tư nhân khai thác trộm khoáng sản.

Buổi chiều Thôi Úc Mạn về viện, lúc này chiều gió đột nhiên thay đổi.

Hôm qua nghe chuyện Chu Cẩm Tỳ bị mắng công khai trên giảng đường, giáo viên trong viện ai nấy sục sôi phẫn nộ, hận không thể đuổi đánh tên sinh viên gây chuyện ra khỏi trường, cùng là giáo viên, khó tránh khỏi đồng cảm.

Buổi sáng Thôi Quốc Hằng đề xuất bỏ đi góc độ thân phận nhìn vấn đề đây không phải là sinh viên tranh luận với giáo sư, mà là ai nấy tích cực phát biểu ý kiến của mình, đồng thời biểu thị tình rất quan tâm tới sự phát triển của sản nghiệp đất hiếm, tỉnh trưởng Lý đích thân tìm giáo sư trung tâm nghiên cứu đất hiếm tìm hiểu tình hình.

Nhẹ nhàng thế thôi là xong, lúc này ai còn bám lấy vấn đề thân phận sinh viên của Trương Khác thì chẳng những không đủ khí độ nữa mà đúng là không hiểu nhân tình thế thái.

Đem vấn đề chuyển tới tranh luận học thuật, trách nhiệm cá nhân của Trương Khác xem như đã được phải sạch sẽ, nhưng quan điểm Trương Khác và Chu Cẩm Tỳ đưa ra cái nào gần sự thực hơn thì mỗi người một ý, cãi nhau không ai nhường ai.

819. Chương 819: Lại Là Mistui

Chu Cẩm Tỳ vẫn nằm tĩnh dưỡng trong phòng bệnh, bà vợ và tên trợ giảng biết trong trường tranh luận xôn xao, còn tên sinh viên kia căn bản là không bị xử phạt gì, lòng cực kỳ bất bình, nhưng không dám nói cho Chu Cẩm Tỳ, sợ ông ta ngã lăn ra đó.

Chu Cẩm Tỳ càng không biết Đường Anh Bồi đã bị khống chế với danh nghĩa gây mất trật tự trị an.

Tạ Ý thông qua các con đường khác nhau tìm hiểu tình hình liên quan, hần sớm đoán được cục diện này rồi, hần không nghiên cứu vấn đề đất hiếm, song biết nếu Chu Cẩm Tỳ thực sự có vấn đề gì trong chuyện này bị Trương Khác tóm được, chỉ e người ta sẽ hè nhau đánh hội đồng, không có kết cục tốt đẹp.

Do dự mãi Tạ Ý vẫn quyết định đem nguồn cơn sự việc báo cho cha, nhưng không ai nói cho Chu Cẩm Du, Tạ Hán Minh, càng không nói cho Tạ Kiếm Nam biết.

Tạ Hán Tĩnh suy nghĩ rất lâu mới trả lời Tạ Ý:

- Con bằng quan đi, chỗ chú ba con chưa chắc đã giúp được gì, đừng để bọn họ làm rối thêm. Chỉ mong ngọn lửa này không quá dữ dội, con có rảnh cũng nên đi thăm em gái ...

Tạ Ý biết cha lo lửa lan tới mình, thậm chí còn muốn giả vờ hồ đồ với vợ chồng chú ba, giấu được thì cứ giấu, cho dù lửa cháy cũng để nó chỉ cháy trên người một mình Chu Cẩm Tỳ, Chính Thái ngày nay không còn kháng cự lại được Cẩm Hồ nữa.

Chuyện ở khu công nghiệp điện tử ở Kim Sơn chỉ có cha con Tạ Hán Minh, Tạ Kiếm Nam là hăng hái, Tạ Ý chẳng qua thuận thế mà làm thôi.

Tạ Ý cũng hiểu tâm tư của cha, muốn Cao Khoa Khoa Vương làm con bài hòa hoãn giữa Chính Thái và Cẩm Hồ, đừng thấy em gái hấn ra bài không theo lý thường tình, nhưng thiên phú và sự nhạy bén thương nghiệp thì người khác kém xa lắm.

Chỉ một điều làm người ta thấy đáng tiếc là so với việc giúp gia tộc tiến lên, Tạ Tử Gia chỉ muốn đập hết tất cả nam nhân trong gia tộc dưới chân mình.

Tạ Ý chẳng làm gì nổi cô em gái này, buổi chiều Thôi Úc Mạn thất vọng rời khỏi Cty Sáng Vực vì không tìm được Trương Khác, thì Tạ Ý tới văn phòng thiết kế của Cao Khoa KV ngay phía đối diện.

- Còn nói không phải em gây họa à?

Tạ Ý nhìn cô em gái ăn mặc luộm thuộm, tóc tai chẳng thêm chải, chỉ tết đuôi ngựa qua loa, khề thở dài lắc đầu, phỉ hoài dung mạo trời cho, chẳng giống cô gái bình thường chút nào:

- Hôm qua trong giảng đường em nói chuyện gì với Trương Khác mà quên cả trời đất thế hả?

- Cẩm Hồ có một sản phẩm mới, tên đó đồng ý cấp quyền cho Cao Khoa KV sử dụng, tiềm lực thị trường khá lớn cho nên quên bég mất là đang ở trong giảng đường.

Tạ Tử Gia thấy chuyện ầm ĩ thành ra như thế, bản thân cũng hơi xấu hổ.

- Kỹ thuật gì thế, chẳng lẽ với anh cũng giữ bí mật?

Tạ Tử Gia bĩu môi, ý tứ rõ ràng :” Anh đoán trúng rồi.” Tạ Ý cụt hứng gạt đề tài này đi.

Vài ngày đầu xôn xao cũng chỉ giới hạn trong Đh Đông Hải, Đường Anh Bồi bị bắt, nhưng xấu hổ không dám nói ra nguyên nhân, Đường gia đành nghĩ cách cứu người ra, thông qua đủ loại mối quan hệ, gọi điện tới chỗ Hà Kỳ Vân, Hà Kỳ Vân dùng thái độ cứng rắn trả lời tất cả các phía: Đường Anh Bồi gây chuyện ở Kiến Nghiệp, phải chịu xử phạt ở Kiến Nghiệp.

Chiếc Hammer của Đường Anh Bồi bị vứt ở ngõ Học Phủ một đêm, cửa kính bị đập vỡ hết, cảnh sát giao thông mới tới kéo đi.

Muốn làm rõ tình hình ở Chương Châu không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể hoàn thành, nhưng một số bài viết có thể tung ra trước, trung tuần tháng tư tạp chí Cầu Thật thuộc phòng tuyên truyền tỉnh ủy Đông Hải cho đăng bài Cần suy nghĩ kỹ càng tiến trình mở cửa tài nguyên khoáng sản cho tư nhân và tư bản nước ngoài do chuyên gia viện nghiên cứu kinh tế tỉnh viết.

Viện nghiên cứu kinh tế tỉnh là tủ khôn của chính phủ, tỉnh ủy về vấn đề chính sách kinh tế, đề tài bốn chỉ giới hạn ở trường Đông Hải lần đầu tiên đưa lên truyền thông, thể hiện tính khuynh hướng của chính phủ, tỉnh ủy Đông Hải.

Trung tuần tháng 4, Diệp Trần Dân về nhà ở Kiến Nghiệp, Trương Khác nhân cơ hội gặp ông, đề xuất hi vọng Cẩm Hồ có thể khống chế con đường xuất khẩu đất hiếm, đặc biệt với quốc gia như Nhật Hàn.

Đương nhiên Diệp Trần Dân muốn tổ thái độ về vấn đề này cần nhiều tư liệu hơn, trực tiếp hơn nữa. Dem so với chuyện quan viên chính phủ địa phương bao che tư nhân khai thác trộm tài nguyên, khiến cho tài nguyên thất thoát, môi trường bị hủy hoại, mà với vị trí phó bộ trưởng thứ nhất bộ thương mại, ông ta

càng muốn biết mảnh khoe của doanh nghiệp ngoại trong tiến trình mở cửa khai thác tài nguyên khoáng sản hơn.

Đương nhiên vấn đề này càng khó tra, rất có khả năng quan viên phòng thương mại và ban đất hiếm Quốc vụ viện đã bị doanh nghiệp ngoại hối lộ, thành chó săn cho người nước ngoài.

Không muốn đánh cỏ động rắn, cho nên thân phận của hai tên trung niên khác ăn cơm cùng Chu Cẩn Tỳ tới hạ tuần tháng 4 mới điều tra rõ ràng, cả hai đều là nhân viên cao cấp của công ty sản nghiệp đất hiếm Mitsui trú ở Trung Quốc, một là Trì Tá Anh Thọ, người phụ trách bên Nhật phái sang, một là nhân viên của sở nghiên cứu khoáng nghiệp Kim Sơn, được Mitsui lôi kéo sang làm nhân viên cao cấp.

Công ty khoáng nghiệp Mitsui đặt ở Kim Sơn.

Tới đây chuỗi mắt xích lợi ích của việc điều chỉnh chính sách sản nghiệp đất hiếm đã hiện lên trước mắt rồi.

- Lại là Mitsui, lại là người nhà Trì Tá ...

Trương Khác đọc tư liệu mà hít một hơi khí lạnh, tài phiệt Mitsui từ thập niên 80 đã bắt đầu từng bước tăng cường thẩm thấu vào nền kinh tế trong nước, Trương Khác đã va chạm mấy lần, đầu tiên là đàm phán sắt thép liên hiệp Đông Hải với Tân Nhật Thiết của Mitsui, tới việc vào thị trường điện tử Nhật Bản, giờ tới điều chỉnh chính sách sản nghiệp đất hiếm, bóng dáng của Mitsui có mặt khắp nơi.

Không biết Trì Tá Tú Tàng gặp ở triển lãm điện tử Tokyo và Trì Tá Anh Thọ này có quan hệ gì, nhưng có vẻ địa vị Trì Tá Tú Tàng cao hơn, gần đích hệ hơn.

- Nếu như bọn chúng biết có đôi mắt theo dõi đằng sau, chắc hẳn sẽ không sơ xuất đi cùng với nhau như thế.

Địch Đan Thanh cười trông như một lưỡi dao sắc bén, trong mắt mọi người cô đúng là nhân tuyển trợ thủ thích hợp cho Trương Khác, cảm giác nhạy bén kinh nghiệm xử lý sự vụ phong phú:

- Chỉ cần manh mối này công bố ra ngoài, Chu Cẩn Tỳ dứt khoát ném đủ.

- Vung gậy đánh chết Chu Cẩn Tỳ không phải là mục đích của tôi.

Trương khác nằm trên ghế mây trong vườn hoa tầng thượng, nhìn bầu trời xanh lam qua tán cây đan xen:

- Thù riêng đương nhiên phải đòi, có điều chúng ta còn có ân oán lớn hơn với Mitsui cần giải quyết. Trì Anh Thọ có thể đào bới sâu hơn, Mitsui muốn tác động thay đổi chính sách, tuyệt đối không chỉ lợi dụng ảnh hưởng ở giới học thuật, nếu nắm được chứng cứ phạm tội thương nghiệp của bọn chúng, không chỉ ngăn cản chuyển hướng chính sách, còn đả kích nghiêm trọng sự thẩm thấu của bọn chúng vào sản nghiệp đất hiếm trong nước ... Chuyện tuy không liên quan tới Cẩm Hồ, nhưng tôi sẵn sàng làm thế.

Nói là vậy nhưng Trương Khác biết không dễ chút nào, tài phiệt Mitsui thẩm thấu vào trong nước là chuyện từ thập niên 70, khi quan hệ Nhật Trung phục sinh, trong quan viên chủ quản chính sách kinh tế trong nước có rất đông du học ở Nhật, tâm lý huynh hướng ngã về phía Nhật là điều dự liệu được.

Địch Đan Thanh hỏi:

- Cậu muốn coi Mitsui là đối thủ tiềm tàng của Cẩm Hồ.

- Mitsui là một người khổng lồ, nói thế người ta nghe thấy sẽ cười chúng ta không tự lượng sức. Có điều sau này xung đột lợi ích sẽ ngày một nhiều, Sony, Panasonic đều là xí nghiệp thành viên của Mitsui, ngay cả Toshiba cũng có liên hệ trực tiếp với họ.

Tài phiệt Mitsui đã tạo thành cả hệ thống công nghiệp nòng cốt khổng lồ, từ nghiên cứu, tài nguyên, chế tạo, không đâu không có, sự hùng mạnh của Mitsui có thể nói là ngấm sâu vào tận xương tủy của Nhật Bản rồi.

Cho dù không có hạn chế của thể chế thì Mitsui cũng không phải một người khổng lồ bình thường mà Cẩm Hồ có thể dùng vài chục năm có thể theo kịp.

Nhưng một điều có thể khẳng định, ở lĩnh vực điện tử, đặc biệt là điện tử tiêu dùng, va chạm với Mitsui sẽ ngày một lớn.

Samsung (Tam Tinh) chỉ là một xí nghiệp điện tử, tài phiệt Mitsui (Tam Tinh) lại quy tụ mấy xí nghiệp điện tử ưu tú nhất của Nhật Bản đứng dưới cờ.

Cầm Hồ đuổi theo Samsung còn chưa kịp, đủ thấy khoảng cách với Mitsui lớn thế nào.

820. Chương 820: Hai Sự Lựa Chọn

Địch Đan Thanh đặc biệt thích dáng vẻ Trương Khác lúc chỉ điểm giang sơn, mặc dù có thể thoát khỏi vũng bùn một cách sạch sẽ, nhưng quá khứ làm cô có một khát vọng gần như là bản năng với quyền thế, đem so với việc làm tình nhân của nam nhân này, Địch Đan Thanh càng hi vọng ở lại bên y làm trợ thủ hơn.

- Đang nghĩ gì thế?

Thấy Địch Đan Thanh có chút thiếu tập trung, Trương Khác quay sang hỏi.

- Tôi đang nghĩ ánh mắt của cậu đã không còn ở trong nước nữa, vậy mà điện tử Hoa Hạ hùng hổ quyết ăn thua với Cầm Hồ.

Địch Đan Thanh mỉm cười, khéo léo dấu đi suy nghĩ trong lòng, tiếp tục đề tài vừa rồi:

- Mấy công ty dưới Hoa Hạ định đồng loạt đưa ra 6 điện thoại mới vào tháng 5, xem ra bọn chúng muốn cắn chặt chúng ta không buông rồi.

- Mục tiêu có cao xa đến đâu cũng phải thực hiện từng bước một, không xác định được địa vị trong nước, sao nói gì tới cạnh tranh quốc tế.

Trương Khác nhìn bản ghi chép bên cạnh:

- Chị bảo đám giám đốc Trần xem chiếc di động mới của chúng ta có thể xuất hiện sớm được không? Tôi không chịu nổi cái bản mặt đắc ý của Cát Kiến Đức.

Hiện mục tiêu chiến thuật của Cầm Hồ là muốn hóa giải sự thù địch của Hoa Hạ, nhưng không phải vậy đuôi tổ về đáng thương cầu xin Cát Kiến Đức bỏ qua, mà là thông qua thủ đoạn thị trường đánh cho Hoa Hạ phải sợ, không dám sinh địch ý với Cầm Hồ, giống Khoa Vương hiện nay, thật là ngoan ngoãn.

Địch Đan Thanh ghi chép lại:

- Không còn chuyện gì khác tôi xuống đây, tôi tham gia tiệc rượu cậu địch mặc lễ phục gì, tôi chuẩn bị giúp cậu, một tiếng nữa tôi sẽ tới đón.

Địch Đan Thanh mặc váy bó công sở xanh thẫm, lúc xoay người mông đong đưa, eo bó chặt càng làm cặp mông tròn trịa thêm gợi cảm mê hồn, đôi chân đi tất màu da, phối hợp với đôi giày cao gót đỏ, tạo ra hiệu quả tương phản, khiến chân, mông, eo đều ra đó, làm người nhìn ngây ngất.

Kiếp trước quá chìm đắm trong tình dục mà chẳng tới được mức độ khám phá hồng trần coi giai nhân như khô lâu, ngược lại sức đề kháng với cô gái xinh đẹp gợi cảm càng yếu, với tình cảm cũng không có thái độ chuyên tâm, làm y kiềm chế chỉ vì không muốn để các cô gái trong lòng thương tâm thôi.

Bữa tiệc tối nay là lần đầu tiếp xúc chuyển biến tư tưởng cạnh tranh giữa Đông Hải và Giang Nam, phó bí thư, tỉnh trưởng Giang Nam là Lương Vĩ Pháp đích thân dẫn đội tới Kiến Nghiệp khảo sát học tập.

Bao năm nay hai tỉnh, đặc biệt là Kim Sơn và Kiến Nghiệp cạnh tranh kịch liệt, nhưng năm ngoái quan viên Giang Nam điều chỉnh lớn, những quan viên mới tới như Lương Vĩ Pháp, Triệu Hữu Luân chẳng hề có thành kiến gì với Đông Hải, mặt khác quan viên Đông Hải có suy nghĩ lại về việc cạnh tranh khu vực, thêm Trương Khác tích cực thúc đẩy đằng sau, cho nên mới có cuộc giao lưu tiếp xúc quy mô lớn này của hai tỉnh.

Lần tiếp xúc này cũng đàm phán được rất nhiều thành quả, ký được hiệp nghị tăng cường hợp tác giao thông hai tỉnh, xây dựng đường cao tốc liên thông giữa Kim Sơn, Huệ Sơn, Kiến Nghiệp, còn có đường thủy, đường sắt, sân bay giữa hai nơi được tăng cường kiến thiết, thực hiệp nối tiếp chặt chẽ giữa ba thành phố.

Bữa tiệc tổ chức ở nhà chiêu đãi chính phủ khách sạn Mai Viên, hai bên đều là quan viên chính phủ, Trương Khác thì gần tới lúc bữa tiệc kết thúc mới tới.

Mai Viên là kiến trúc thời đầu Dân Quốc, từng là nhà riêng của quan viên Quốc dân đảng, từ sau khi giải phóng tới nay luôn là nhà chiêu đãi chính phủ, tỉnh ủy.

Mai Viên được xây dựa vào Mai Hoa Sơn, mặc dù không nổi danh bằng Thập Lý Hương Tuyết Hải, nhưng cũng là nơi thưởng mai hay vào mùa mai, lúc này trừ nhành cây thưa thớt ra thì chẳng có gì để xem, ngược lại hoa đào trồng đầy núi đầy đường thì lại hết sức rực rỡ.

Trương Khác, Dịch Đan Thanh và Chu Du tới phòng bên của Mai Viên đợi, một lúc sau Lý Viễn Hồ, Lương Vĩ Pháp, La Quân, Triệu Hữu Luân rời bữa tiệc đi tới.

Mặc dù mới là lần thứ hai Trương Khác gặp Lương Vĩ Pháp, Triệu Hữu Luân nhưng đôi bên đều không có gì xa lạ, nói rất nhiều chủ đề hợp tác kinh tế đa khu vực.

Đoạn hạ du Tiểu Giang hình cái móc ngược trên bản đồ, tập trung năm thành phố lớn nhất của hai tỉnh, Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, Hải Châu của Đông Hải, Kim Sơn, Trường Đình của Giang Nam. Trong đó Kiến Nghiệp và Trường Đình cách xa nhau nhất cũng chỉ có 260 km thôi, nếu không hỗ trợ xúc tiến lẫn nhau mà mạnh ai nấy làm, hoặc ngáng gạt nhau thì thật đáng tiếc.

Cẩm Hồ sau này cũng có suy tính có đầu tư thích đáng ở Kim Sơn, thậm chí Trường Đình.

Tất nhiên, nếu như hai tỉnh vẫn không thể rút mình ra khỏi cạnh tranh khinh tế khu vực hạn hẹp thì Cẩm Hồ đầu tư sang Giang Nam, đám Lý Viễn Hồ, La Quân ngoài mặt không tỏ ra bất mãn, nhưng trong lòng quá nửa sẽ có khúc mắc, hiện suy nghĩ vấn đề từ góc độ hợp tác khu vực, sẽ dễ dàng tiếp nhận bố cục sản nghiệp của Cẩm Hồ hơn.

Trương Khác cũng chính thức đề cập với Lý Viễn Hồ, La Quân việc thu mua tập đoàn giấy Thần Hi, lấy đó làm cơ sở triển khai bố cục sản nghiệp ở Giang Nam.

Lý Viễn Hồ, La Quân hiểu rất rõ một cơ cấu dân doanh mua xí nghiệp quốc hữu cỡ lớn có trở ngại lớn thế nào, lại biết chí hướng cao xa của Cẩm Hồ, không thể trói buộc được ở trong tỉnh Đông Hải, lại ở trước mặt đám Lương Vĩ Pháp, đương nhiên bày tỏ sự ủng hộ.

Công tác chuẩn bị tiền kỳ thu mua Thần Hi do giấy Vân Nguyên của Malaysia tiến hành với danh nghĩa đàm phán liên doanh, đã tiến hành gần một tháng.

Cao tầng quản lý của Thần Hi không biết chân tướng sự việc, chỉ tiếp xúc với danh nghĩa liên quan, bảo mật nghiêm ngặt. Ở tỉnh Giang Nam cũng chỉ có vài người biết Cẩm Hồ có hứng thú với Thần Hi, làm thế là để giảm bớt trở lực có thể ở công tác tiền kỳ.

Hiện đã có tìm hiểu khá sâu về tình hình kinh doanh và tài vụ của Thần Hi, Chu Du theo Trương Khác tới là chính thức đại biểu giấy Tân Quang đưa hiệp ước mua Thần Hi cho Lương Vĩ Pháp.

2.2 tỷ, thậm chí còn hơn so với dự đoán của Lương Vĩ Pháp khá nhiều.

Thần Hi mặc dù có lợi nhuận khá tốt, nhưng lợi nhuận có được do hi sinh môi trường xung quanh mà có, khấu trừ đi chi phí hoàn cảnh sinh thái, thì Thần Hi thành lỗ vốn.

Cẩm Hồ ngoài báo giá, còn hứa đóng cửa dây chuyền sản xuất bột giấy gây ô nhiễm môi trường nghiêm trọng, đảm bảo giải quyết triệt để vấn đề ô nhiễm của Thần Hi mà không yêu cầu gì về hỗ trợ thuế thu, tránh ảnh hưởng thu nhập tài chính địa phương.

Một khi giải quyết được nguồn gây ô nhiễm chủ yếu của Âm Mã Hà này, cuộc sống của người dân sẽ được cải thiện, nông lâm ngư nghiệp cùng du lịch sẽ được hồi sinh, tính toán được mất trong đó Lương Vĩ Pháp đã có cân nhắc:

- Đây đại khái là vụ xí nghiệp dân doanh mua quốc xĩ lớn nhất lịch sử rồi, lực cản không phải nhỏ đâu.

Lý Viễn Hồ cùng hiểu lo lắng của ông ta, chuyện này rất có khả năng gây tranh cãi lớn, Lương Vĩ Pháp là nhân vật tiên phong, nếu phương án bị phủ quyết, sẽ là một bất lợi lớn trong sự nghiệp chính trị của Lương Vĩ Pháp.

- Nếu phương án này lực cản quá lớn, Tân Quang còn chuẩn bị một phương án khác.

Trương Khác có suy tính rất đầy đủ:

- Giấy Vân Nguyên sẽ đại biểu Malaysia đầu tư vào Thần Hi thành lập công ti liên doanh, dùng 1.8 tỷ mua 51% cổ phần của Thần Hi, các điều khoản khác không thay đổi.

Hiển nhiên lấy danh nghĩa công ty hải ngoại liên doanh gặp lực cản ít hơn, nhưng không giải được cơn khát tài chính hiện tại của chính phủ Giang Nam, vì 1.8 tỷ này sẽ để lại ở nội bộ Thần Hi để phát triển, chính phủ không được xu nào.

Thấy Lương Vĩ Pháp mắt có vẻ do dự khó quyết, Trương Khác nhẹ nhàng nói:

- Tỉnh trưởng Lương hôm nay sẽ chỉ có thể mang một phương án về thôi, không biết tỉnh trưởng Lương sẽ lựa chọn thể nào?

821. Chương 821: Xảy Ra Chuyện Rồi

- Chỉ có thể mang một phương án về?

Lương Vĩ Pháp ngạc nhiên, ông ta định mang cả hai phương án về cân nhắc thiệt hơn, thậm chí có thể đưa ra thường ủy thảo luận, Trương Khác nói thế tức là ngoài ông ta ra không một ai có thể thấy phương án khác:

- Vì sao?

- Chúng tôi không muốn tốn quá nhiều thời gian ở chuyện giấy Thần Hi, một khi con đường này không thông, chúng tôi sẽ ma chóng lựa chọn con đường khác để tăng tốc phát triển của Tân Quang.

Trương Khác giải thích.

Đúng vậy, với kiểu làm ăn lè mề lại quan liêu cửa quyền của cơ quan hành chính trong nước, chẳng biết ngày tháng năm nào mới thảo luận ra kết quả, có khi bên Giang Nam đòi đàm phán đồng thời ở cả hai phương án, cuối cùng do chính bọn họ quyết định, chắc Trương Khác đập đầu vào tường, rồi lại như vụ Samsung liên doanh với Hương Tuyết Hải.

Có điều yêu cầu Lương Vĩ Pháp phải lựa chọn bây giờ là thái độ rất cứng rắn, La Quân liếc nhìn Lý Viễn Hồ, thấy mặt ông ta bình thản, nghĩ Trương Khác và Lý Viễn Hồ xung đột vì vấn đề nhà máy bột giấy cũng đã nhạt theo thời gian rồi.

Lý Viễn Hồ cá tính mạnh, người khác lấy thái độ cứng rắn trước mặt ông ta rất dễ gây xung đột, Lương Vĩ Pháp tính tình ôn hòa, tuy ngạc nhiên nhưng không phản cảm, đương nhiên cũng vì địa vị của Cẩm Hồ ngày một quan trọng.

Trương Khác lần này tới dự tiệc của quan viên hai tỉnh cũng chẳng phải vì chuyện Thần Hi không:

- Nhân có hai vị tỉnh trưởng ở đây, tôi có tình hình muốn thông báo một chút.

Lương Vĩ Pháp đang đau đầu lựa chọn, nghe Trương Khác trình trọng nói có chuyện thông báo, đùa:

- Khác thiếu gia nói như thế, luôn làm tôi thấy lo lắng vô cớ.

Lý Viễn Hồ mỉm cười, ông ta hiểu tâm trạng này:

- Có chuyện gì thế?

- Cũng chẳng phải là chuyện nghiêm trọng lắm, chỉ là tôi thấy nên báo cáo cho hai vị tỉnh trưởng.

Trương Khác cười nhẹ nhàng, nhưng lời lẽ nghiêm trang:

- Giáo sư Chu Cẩn Tỳ của Đh Đông Hải được ban đất hiếm Quốc vụ viện ủy thác điều tra nghiên cứu chính sách kinh tế vĩ mô. Có tin tức được chứng thực, Chu Cẩn Tỳ thời gian qua có qua lại mật thiết với cao tầng quản lý của Cty kim loại đặc chủng Mitsui và Hoa Hi của Kim Sơn, có lẽ tỉnh trưởng Lương còn chưa biết Hoa Hi là con đường chủ yếu để tài nguyên đất hiếm chảy ra thị trường.

Từ góc độ kinh tế địa phương mà nói, chính sách điều chỉnh theo quan điểm của Chu Cẩn Tỳ, sẽ mở rộng quy mô sản nghiệp khai khoáng Chương Châu, có lợi cho phát triển kinh tế địa phương hơn, đương nhiên cái lợi này chỉ giới hạn trong vòng 4-5 năm, cũng chỉ có lợi cho con số GDP.

Theo đuổi con số kinh tế là hành vi vô trách nhiệm với người dân, giống như việc ủng hộ Cẩm Hồ mua Thần Hi là chính xác, điều này Lương Vĩ Pháp hiểu, nhưng điều này liên quan tới xung đột chính trị thể chế, quan viên tốt cũng khó mà làm việc tốt ...

Địch Đan Thanh giờ mới hiểu Trương Khác lựa chọn thời cơ này đưa vấn đề đất hiếm ra là một chiêu hiểm, Lương Vĩ Pháp hoặc lựa chọn rút lui, hoặc lựa chọn biểu hiện ra khí phách chính trị có trách nhiệm, như thế Cẩm Hồ cũng sẽ biết lựa chọn hướng đi tại Kim Sơn ra sao.

Lý Viễn Hồ thấy vậy là hiểu Cẩm Hồ có nghiên cứu rất sâu về Lương Vĩ Pháp mới tung ra hai vấn đề khó nhằn vào lúc này, ngoài ra tên nhóc Trương Khác có vẻ cũng chẳng ngại người ta cho rằng y lấy việc công trả thù riêng, đem cả ân oán của Chu gia cuốn vào.

Loại thái độ này làm người ta dễ chấp nhận hơn một xí nghiệp lúc nào lấy tư thái cao, suy nghĩ chiến lược quốc gia, quốc tế gì gì đó, con người đa phần hèn mọn họ dễ chấp nhận người hèn mọn một chút hơn là người lúc nào cũng tỏ ra thanh cao, thanh cao người ta có thể tôn kính có thể ghét, nhưng chắc chắn họ sẽ tránh xa.

Triệu Hữu Luân nghe tin này thì hưng phấn, Chu Cẩn Tỳ là anh Chu Cẩn Du, nếu tin này truyền ra cũng là một đả kích lớn với Chu Cẩn Du.

- Có tội chứng gì không?

Lương Vĩ Pháp đương nhiên phải làm rõ trước đã.

- Giám đốc Đường Anh Bồi của Hoa Hi nửa tháng trước sai cấp dưới tấn công một sinh viên Đh Đông Hải, bị cơ quan công an bắt giữ, cho tới nay vẫn trong sổ câu lưu. Đường Anh Bồi có lời khai hành trình của ông ta từ ngày 12-13 ở Kiến Nghiệp.

Trương Khác trả lời:

~oOo

Tất cả lời nhờ vả, đánh tiếng, cầu xin tới chi cục công an khu cao tân Kiến Nghiệp đều bị đá ngược lại, Đường Anh Bồi bị giam giữ đúng nửa tháng mới được thả ra, chịu một phen khổ sở, mặt gầy dộc đi.

Đúng tới ngày 28, đúng 15 ngày không hơn không kém một giây, Đường Anh Bồi mới được thả.

Dù có ngốc tới đâu Đường anh Bồi cũng biết có người ở sau lưng trị mình, nhưng ông ta không hiểu gì cả, ở Kiến Nghiệp làm gì có đắc tội với ai chứ, càng không nghĩ lời khai hành trình ở đồn cảnh sát đường Mã Liên có gì quan trọng.

Sau khi nhân vật xuất hiện trong hành trình của ông ta được xác thực, sẽ là một mũi dao nhọn đâm vào Chu Cẩn Tỳ.

Thả cùng với Đường Anh Bồi tất nhiên là hai tên cấp dưới, đi ra ngoài cánh cửa sắt lớn, nhìn thấy anh trai Đường Anh Dục và cháu trai Đường Trung cùng nhân viên tùy tùng đợi bên ngoài, ngạc nhiên hỏi:

- Anh, sao lại tới đây? Lấy xe của em ra chưa?

- Lên xe rồi hẵng nói...

Đường Anh Dục mặt ảm trầm phát tay, bảo con trai và nhân viên lên xe sau:

- Em có đắc tội với ai ở Kiến Nghiệp không?

- Em không biết, bị nhốt trong đó nửa tháng, nghĩ vỡ đầu không hiểu sai sót ở chỗ nào? Chẳng lẽ có kẻ cố ý chơi khó chúng ta?

Đường Anh Bồi hung hăng nói:

- Nếu để em biết kẻ nào giở trò, em sẽ cho nó biết tay.
- Anh vốn cũng không địch tới đây, có điều ở Chương Châu xảy ra chuyện rồi.

Đường Anh Dục nhú chặt mày:

- Tiểu Thiện sáng nay thấy có ba kẻ lén lút tìm hiểu tình hình mỏ quặng, liền bắt bọn chúng, em có biết thân phận bọn chúng là gì không?
- Phóng viên hay là điều tra viên bên trên?
- Là phóng viên...
- Vậy dứt tiền vào mồm chúng.

Đường Anh Bồi khinh bỉ nhổ phì một cái:

- Lũ phóng viên chó má này thật đáng hận, lần nào cũng xuống kiểm chác, tưởng chúng ta là ngân hàng chác.
- Chuyện không đơn giản như thế, ba kẻ này không đòi tiền, thái độ rất ngông cuồng, khi đó còn cướp lại phim camera từ Tiểu Thiện, Tiểu Thiện ra tay giáo huấn bọn chúng, lục soát giấy chứng minh trên người. Là phóng viên Tân Hoa Xã và chính nhánh Giang Nam, lúc anh tới thì ba kẻ đó đã bị đánh không còn ra hình người nữa, điều kiện gì cũng không chấp nhận, uy hiếp không xong, dứt tiền không xong, giờ nhốt cũng không được, thả cũng không được ...

Đường Anh Dục rất lo lắng:

- Ba kẻ này tới Chương Châu bốn ngày sau khi em bị giam, anh thấy có chút liên quan, cho nên mới tới đây, muốn cùng em xem xem sai sót xảy ra ở chỗ nào.
- Hay là đi tìm Chu Cẩn Tỳ?

Đường Anh Bồi cũng biết chuyện nghiêm trọng rồi.

- Anh chưa tiếp xúc nhiều với lão già đó, nhưng cũng biết đó là con hồ ly, nếu để lão ta biết, chúng ta phải tốn bao nhiêu tiền mới kéo được lão ta vào cùng một chiến hào?

Đường Anh Dục thậm chí nghi ngờ Chu Cẩn Tỳ đã bán đứng bọn chúng trước rồi.

- Tiểu Thiện lúc bắt người có ai thấy không?

Đường Anh Bồi đột nhiên gằn giọng hỏi:

Thôi Úc Mạn đứng ngồi không yên, anh cô từ sau khi tới Chương Châu mỗi tối đều gọi điện báo tin bình an, cô cũng biết chuyện âm thầm điều tra này có nguy hiểm, dù sao kết quả công bố ra sẽ đả kích nghiêm trọng lợi ích của đám khai thác trộm, hôm nay đã hơn 9 giờ rồi vẫn chưa nhận được điện thoại của anh trai, cô rất lo.

Có lẽ chỉ quá lo thôi, anh ấy có thể bị chuyện gì làm trì hoãn, điều tra bên ngoài có rất nhiều tình huống đột phát không dự liệu được, không kịp về nhà khách, vì lấy được tin tức có giá trị cầm chốt suốt đêm cũng có khả năng, vả lại Chương Châu nhiều đồi núi, đường xá kém chất lượng, có khi xe bị nổ lốp, trên núi đi động lại không có sóng.

Thôi Úc Mạn tự an ủi bản thân như thế, cố xua đi lo lắng trong lòng, cũng không gọi điện cho cha mẹ, bị cười cho vì chút chuyện vặt mà cuống lên.

Rời khỏi văn phòng khóa, Thôi Úc Mạn thấy bụng đói đói, đi tới phía cổng trường, nhìn thấy Đỗ Phi và Tịch Nhược Lâm đi phía trước.

Nhớ ra trước khi đi Chương Châu anh trai định tìm Trương Khác tìm hiểu tình hình, trong lòng lại khơi lên lo lắng, nghĩ tìm Trương Khác hỏi thăm chút tình hình Chương Châu sẽ yên tâm hơn, liền lên tiếng gọi:

- Đỗ Phi!
- Ôi ...
- Mai post tiếp nhé!
-

822. Chương 821: Xảy Ra Chuyện Rồi

- Chỉ có thể mang một phương án về?

Lương Vĩ Pháp ngạc nhiên, ông ta định mang cả hai phương án về cân nhắc thiệt hơn, thậm chí có thể đưa ra thường ủy thảo luận, Trương Khác nói thế tức là ngoài ông ta ra không một ai có thể thấy phương án khác:

- Vì sao?

- Chúng tôi không muốn tốn quá nhiều thời gian ở chuyện giấy Thần Hi, một khi con đường này không thông, chúng tôi sẽ ma chóng lựa chọn con đường khác để tăng tốc phát triển của Tân Quang.

Trương Khác giải thích.

Đúng vậy, với kiểu làm ăn lè mề lại quan liêu cửa quyền của cơ quan hành chính trong nước, chẳng biết ngày tháng năm nào mới thảo luận ra kết quả, có khi bên Giang Nam đòi đàm phán đồng thời ở cả hai phương án, cuối cùng do chính bọn họ quyết định, chắc Trương Khác đập đầu vào tường, rồi lại như vụ Samsung liên doanh với Hương Tuyết Hải.

Có điều yêu cầu Lương Vĩ Pháp phải lựa chọn bây giờ là thái độ rất cứng rắn, La Quân liếc nhìn Lý Viễn Hồ, thấy mặt ông ta bình thản, nghĩ Trương Khác và Lý Viễn Hồ xung đột vì vấn đề nhà máy bột giấy cũng đã nhạt theo thời gian rồi.

Lý Viễn Hồ cá tính mạnh, người khác lấy thái độ cứng rắn trước mặt ông ta rất dễ gây xung đột, Lương Vĩ Pháp tính tình ôn hòa, tuy ngạc nhiên nhưng không phản cảm, đương nhiên cũng vì địa vị của Cẩm Hồ ngày một quan trọng.

Trương Khác lần này tới dự tiệc của quan viên hai tỉnh cũng chẳng phải vì chuyện Thần Hi không:

- Nhân có hai vị tỉnh trưởng ở đây, tôi có tình hình muốn thông báo một chút.

Lương Vĩ Pháp đang đau đầu lựa chọn, nghe Trương Khác trình trọng nói có chuyện thông báo, đùa:

- Khác thiếu gia nói như thế, luôn làm tôi thấy lo lắng vô cớ.

Lý Viễn Hồ mỉm cười, ông ta hiểu tâm trạng này:

- Có chuyện gì thế?
- Cũng chẳng phải là chuyện nghiêm trọng lắm, chỉ là tôi thấy nên báo cáo cho hai vị tỉnh trưởng.

Trương Khác cười nhẹ nhàng, nhưng lời lẽ nghiêm trang:

- Giáo sư Chu Cẩn Tỳ của Đh Đông Hải được ban đất hiếm Quốc vụ viện ủy thác điều tra nghiên cứu chính sách kinh tế vĩ mô. Có tin tức được chứng thực, Chu Cẩn Tỳ thời gian qua có qua lại mật thiết với cao tầng quản lý của Cty kim loại đặc chủng Mitsui và Hoa Hi của Kim Sơn, có lẽ tỉnh trưởng Lương còn chưa biết Hoa Hi là con đường chủ yếu để tài nguyên đất hiếm chảy ra thị trường.

Từ góc độ kinh tế địa phương mà nói, chính sách điều chỉnh theo quan điểm của Chu Cẩn Tỳ, sẽ mở rộng quy mô sản nghiệp khai khoáng Chương Châu, có lợi cho phát triển kinh tế địa phương hơn, đương nhiên cái lợi này chỉ giới hạn trong vòng 4-5 năm, cũng chỉ có lợi cho con số GDP.

Theo đuổi con số kinh tế là hành vi vô trách nhiệm với người dân, giống như việc ủng hộ Cẩm Hồ mua Thần Hi là chính xác, điều này Lương Vĩ Pháp hiểu, nhưng điều này liên quan tới xung đột chính trị thể chế, quan viên tốt cũng khó mà làm việc tốt ...

Địch Đan Thanh giờ mới hiểu Trương Khác lựa chọn thời cơ này đưa vấn đề đất hiếm ra là một chiêu hiểm, Lương Vĩ Pháp hoặc lựa chọn rút lui, hoặc lựa chọn biểu hiện ra khí phách chính trị có trách nhiệm, như thế Cẩm Hồ cũng sẽ biết lựa chọn hướng đi tại Kim Sơn ra sao.

Lý Viễn Hồ thấy vậy là hiểu Cẩm Hồ có nghiên cứu rất sâu về Lương Vĩ Pháp mới tung ra hai vấn đề khó nhằn vào lúc này, ngoài ra tên nhóc Trương Khác có vẻ cũng chẳng ngại người ta cho rằng y lấy việc công trả thù riêng, đem cả ân oán của Chu gia cuốn vào.

Loại thái độ này làm người ta dễ chấp nhận hơn một xí nghiệp lúc nào lấy tư thái cao, suy nghĩ chiến lược quốc gia, quốc tế gì gì đó, con người đa phần hèn mọn họ dễ chấp nhận người hèn mọn một chút hơn là người lúc nào cũng tỏ ra thanh cao, thanh cao người ta có thể tôn kính có thể ghét, nhưng chắc chắn họ sẽ tránh xa.

Triệu Hữu Luân nghe tin này thì hưng phấn, Chu Cẩn Tỳ là anh Chu Cẩn Du, nếu tin này truyền ra cũng là một đả kích lớn với Chu Cẩn Du.

- Có tội chứng gì không?

Lương Vĩ Pháp đương nhiên phải làm rõ trước đã.

- Giám đốc Đường Anh Bồi của Hoa Hi nửa tháng trước sai cấp dưới tấn công một sinh viên Đh Đông Hải, bị cơ quan công an bắt giữ, cho tới nay vẫn trong sổ câu lưu. Đường Anh Bồi có lời khai hành trình của ông ta từ ngày 12-13 ở Kiến Nghiệp.

Trương Khác trả lời:

~oOo

Tất cả lời nhờ vả, đánh tiếng, cầu xin tới chi cục công an khu cao tân Kiến Nghiệp đều bị đá ngược lại, Đường Anh Bồi bị giam giữ đúng nửa tháng mới được thả ra, chịu một phen khổ sở, mặt gầy dộc đi.

Đúng tới ngày 28, đúng 15 ngày không hơn không kém một giây, Đường Anh Bồi mới được thả.

Dù có ngốc tới đâu Đường anh Bồi cũng biết có người ở sau lưng trị mình, nhưng ông ta không hiểu gì cả, ở Kiến Nghiệp làm gì có đắc tội với ai chứ, càng không nghĩ lời khai hành trình ở đồn cảnh sát đường Mã Liên có gì quan trọng.

Sau khi nhân vật xuất hiện trong hành trình của ông ta được xác thực, sẽ là một mũi dao nhọn đâm vào Chu Cẩn Tỳ.

Thả cùng với Đường Anh Bồi tất nhiên là hai tên cấp dưới, đi ra ngoài cảnh cửa sắt lớn, nhìn thấy anh trai Đường Anh Dục và cháu trai Đường Trung cùng nhân viên tùy tùng đợi bên ngoài, ngạc nhiên hỏi:

- Anh, sao lại tới đây? Lấy xe của em ra chưa?

- Lên xe rồi hẵng nói...

Đường Anh Dục mặt âm trầm phát tay, bảo con trai và nhân viên lên xe sau:

- Em có đắc tội với ai ở Kiến Nghiệp không?

- Em không biết, bị nhốt trong đó nửa tháng, nghĩ vỡ đầu không hiểu sai sót ở chỗ nào? Chẳng lẽ có kẻ cố ý chơi khó chúng ta?

Đường Anh Bồi hung hăng nói:

- Nếu để em biết kẻ nào giở trò, em sẽ cho nó biết tay.

- Anh vốn cũng không địch tới đây, có điều ở Chương Châu xảy ra chuyện rồi.

Đường Anh Dục nhú chặt mày:

- Tiểu Thiện sáng nay thấy có ba kẻ lén lút tìm hiểu tình hình mỏ quặng, liền bắt bọn chúng, em có biết thân phận bọn chúng là gì không?

- Phóng viên hay là điều tra viên bên trên?

- Là phóng viên...

- Vậy dứt tiền vào mồm chúng.

Đường Anh Bồi khinh bỉ nhổ phì một cái:

- Lũ phóng viên chó má này thật đáng hận, lần nào cũng xuống kiểm chác, tưởng chúng ta là ngân hàng chác.

- Chuyện không đơn giản như thế, ba kẻ này không đòi tiền, thái độ rất ngông cuồng, khi đó còn cướp lại phim camera từ Tiểu Thiện, Tiểu Thiện ra tay giáo huấn bọn chúng, lục soát giấy chứng minh trên người. Là phóng viên Tân Hoa Xã và chính nhánh Giang Nam, lúc anh tới thì ba kẻ đó đã bị đánh không còn ra hình người nữa, điều kiện gì cũng không chấp nhận, uy hiếp không xong, dứt tiền không xong, giờ nhốt cũng không được, thả cũng không được ...

Đường Anh Dục rất lo lắng:

- Ba kẻ này tới Chương Châu bốn ngày sau khi em bị giam, anh thấy có chút liên quan, cho nên mới tới đây, muốn cùng em xem xem sai sót xảy ra ở chỗ nào.

- Hay là đi tìm Chu Cẩn Tỳ?

Đường Anh Bồi cũng biết chuyện nghiêm trọng rồi.

- Anh chưa tiếp xúc nhiều với lão già đó, nhưng cũng biết đó là con hồ ly, nếu để lão ta biết, chúng ta phải tốn bao nhiêu tiền mới kéo được lão ta vào cùng một chiến hào?

Đường Anh Dục thậm chí nghi ngờ Chu Cẩn Tỳ đã bán đứng bọn chúng trước rồi.

- Tiểu Thiện lúc bắt người có ai thấy không?

Đường Anh Bồi đột nhiên gằn giọng hỏi:

Thôi Úc Mạn đứng ngồi không yên, anh cô từ sau khi tới Chương Châu mỗi tối đều gọi điện báo tin bình an, cô cũng biết chuyện âm thầm điều tra này có nguy hiểm, dù sao kết quả công bố ra sẽ đả kích nghiêm trọng lợi ích của đám khai thác trộm, hôm nay đã hơn 9 giờ rồi vẫn chưa nhận được điện thoại của anh trai, cô rất lo.

Có lẽ chỉ quá lo thôi, anh ấy có thể bị chuyện gì làm trì hoãn, điều tra bên ngoài có rất nhiều tình huống đột phát không dự liệu được, không kịp về nhà khách, vì lấy được tin tức có giá trị cấm chốt suốt đêm cũng có khả năng, vả lại Chương Châu nhiều đồi núi, đường xá kém chất lượng, có khi xe bị nổ lốp, trên núi đi động lại không có sóng.

Thôi Úc Mạn tự an ủi bản thân như thế, cố xua đi lo lắng trong lòng, cũng không gọi điện cho cha mẹ, bị cười cho vì chút chuyện vặt mà cuống lên.

Rời khỏi văn phòng khóa, Thôi Úc Mạn thấy bụng đói đói, đi tới phía cổng trường, nhìn thấy Đỗ Phi và Tịch Nhược Lâm đi phía trước.

Nhớ ra trước khi đi Chương Châu anh trai định tìm Trương Khắc tìm hiểu tình hình, trong lòng lại khơi lên lo lắng, nghĩ tìm Trương Khắc hỏi thăm chút tình hình Chương Châu sẽ yên tâm hơn, liền lên tiếng gọi:

- Đỗ Phi!

- Ồi ...

- Mai post tiếp nhé!

-

823. Chương 822: Dấu Quá Kín

- Ô, cô giáo Tiểu Thôi, cô tìm em à?

Đỗ Phi đứng lại:

- Cậu có liên hệ được với Trương Khác không? Tôi có chuyện muốn hỏi cậu ta.

- Có chuyện trong trường sao?

Đỗ Phi đương nhiên không vì Thôi Úc Mạn muốn tìm Trương Khác là gọi điện thoại ngay, phải hỏi cho rõ đã:

- ...

Thôi Úc Mạn không quen bị Đỗ Phi hỏi như thế, nếu là sinh viên khác, cô ta tuyệt đối không nhiều lời, nhưng biết thân phận của hai sinh viên này đặc thù, vả lại cũng rất muốn tìm Trương Khác hỏi chuyện Chương Châu, nói:

- Cậu ấy tranh luận với giáo sư Chu có nói tới Chương Châu, tôi muốn tìm hiểu tình hình tương quan.

- Hả, không phải chuyện qua rồi à?

Đỗ Phi hỏi lại, dù chuyện này vẫn còn tiếp tục ở cao tầng, song không liên quan gì tới thân phận sinh viên của Trương Khác nữa.

- ...

Thôi Úc Mạn thấy Đỗ Phi hỏi quá nhiều, có một số vấn đề nhất thời lại không thể giải thích ra sao, lúng ta lúng túng.

Đỗ Phi nhìn ra cô ta lo lắng, không hỏi tiếp nữa, Tịch Nhược Lâm là trợ lý chủ nhiệm quan hệ với Thôi Úc Mạn cũng hài hòa, nói giúp:

- Cậu gọi điện thoại cho Trương Khác giúp chủ nhiệm Thôi đi.

Đỗ Phi suy nghĩ rồi lấy điện thoại gọi Trương Khác hỏi y ở đâu.

Lúc này Trương Khác đã rời khách sạn Mai Viên, đang trên đường Đông Hoa, thấy một chiếc Mercedes đi ở phía trước, còn có hai chiếc xe khác theo sau, Phó Tuấn quay đầu lại nói:

- Đường Anh Dục của khoáng nghiệp Hoa Hi đích thân tới đón Đường Anh Bồi, có vẻ như bọn họ cũng tới Đh Đông Hải như chúng ta.

- Chu Cẩm Tỳ không phải vẫn tĩnh dưỡng ở quân y viện à?

Trương Khác hỏi:

- Đúng vậy, ngoài ra tôi vừa liên hệ với Mã Hải Long, hôm nay ở Chương Châu có vẻ đề phòng nghiêm ngặt, không biết xảy ra chuyện gì?

Đi về phía Đh Đông Hải chẳng có nhà khách cao cấp, lại chẳng phải đường thông tới Chương Châu, không biết bọn chúng tới gặp ai đây?

Trương Khác nhận được điện thoại của Đỗ Phi, hỏi có chuyện gì.

- Cô giáo Tiểu Thôi tìm mày, có vẻ lo lắng.

Trương Khác lấy làm lạ, lần trước Thôi Úc Mạn cũng đột nhiên thông qua Đỗ Phi tìm mình, thấy ngô Học Phủ đã trong tầm mắt, liền nói:

- Tao sắp tới ngô Học Phủ rồi.

- Vậy mày tới quán nét đi, bọn tao đợi mày ở đó.

Trương Khác xuống xe ở ngô, ba chiếc xe kia cũng đỗ trước ngô, người thì đi rồi, chặc vào trong ngô, thấy thế Phó Tuấn cũng xuống theo, đi sau Trương Khác một quãng, còn gọi điện cho hai vệ sĩ khác tới.

Tới trước quán nét, nhìn thấy Đường Anh Bồi cùng một người trung niên trông rất giống ông ta đang đứng trước cổng Đh Đông Hải ngó nghiêng, chắc đó là Đường Anh Dục, lão đại của Đường gia, khí chất nho nhã, thật khó mà tưởng tượng được một nhân vật như thế khổng chế thể lực ngằm ở Chương Châu hơn mười năm.

Trương Khác phái liền ba nhóm nhân mã tới Chương Châu điều tra, một số vấn đề đã có manh mối, đầu thập niên 90, khi nhu cầu đất hiếm trên thị trường quốc tế tăng vọt, tập đoàn khai thác trộm do anh em Đường Anh Dục, Đường Anh Bồi dùng thủ đoạn đấm máu đem đại đa số điểm khai thác trộm lũng đoạn dưới khoáng nghiệp Hoa Hi.

Những năm gần đây, mỗi năm bọn chúng kiếm được hơn 100 triệu.

Đường Anh Dục thấy chuyện em trai bị bắt ở ngô Học Phủ rất có vấn đề cho nên mới đích thân tới xem, đột nhiên nguy cơ ập tới Đường gia đều từ cái ngô này, chuyện điều chỉnh sản nghiệp đất hiếm trở nên mong manh, lại còn nảy nòi đám phóng viên Tân Hoa Xã ngằm điều tra.

Đường Anh Bồi cũng nhìn thấy Trương Khác, liền nhỏ giọng nói với anh trai, lần này không lỗ mãng trực tiếp phải người tóm lấy Trương Khác hỏi nữa, vào sổ câu lưu từ trong miệng đám lưu manh Kiến Nghiệp được biết sau sự kiện sinh viên Học viện Thể dục bao vây KTX nữ Học viện âm nhạc, trị an xung quanh đây rất nghiêm, đồn cảnh sát đường Mã Liên trang bị tốt hơn hẳn các đồn cảnh sát khác, đêm khuya cũng có cảnh sát tuần tra.

Đường Anh Dục nhìn thấy Trương Khác cảm thấy y cũng bình thường, mày nhú lại, suy nghĩ rốt cuộc vấn đề xảy ra ở mắt xích nào.

Đường Trung nhìn thấy Trương Khác thì hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hắn không đem chuyện mình bị người ta bỡn cợt nói ra.

~~oOo

~Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh em họ Đường, Trương Khác thì nghĩ các phương diện hành động rất kín, chắc chưa tới độ đánh rắn động cỏ, sao bọn chúng lại có vẻ cảnh giác đến thế?

Đi vào quán nét, thấy Đỗ Phi, Tịch Nhược Lâm, Mông Nhạc và Thôi Úc Mạn đều ngồi ở chỗ nghỉ ngơi trước quầy bar tổn hợp.

Đỗ Phi thấy hai vệ sĩ theo sau lưng Trương Khác đứng ở cổng quán bar canh gác, ngạc nhiên hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

- Đám người đó từ Chương Châu tới.

Trương Khác chỉ đám Đường Anh Bồi vẫn đang đứng ở đường đối diện:

- Hôm nay ông ta được thả ... Hi hi, cô giáo Tiểu Thôi vội tìm em có chuyện gì thế ạ, có phải vì em trốn học không?

- Bọn họ là người Chương Châu à?

Thôi Úc Mạn tai thính, tâm tư cô đang rất nhạy cảm tất cả mọi vấn đề liên quan tới Chương Châu đều liên hệ tới anh trai mình, đứng dậy chạy ra cửa sổ nhìn.

Trương Khác rất lấy làm kỳ quái vì thái độ của Thôi Úc Mạn:

- Sao thế ạ, bọn họ từ Chương Châu tới thì có liên quan gì tới cô?

Thôi Úc Mạn cảm thấy khó mở miệng, trước kia luôn châm chích nhạo báng đứa học sinh này, giờ có việc nhờ tới người ta, do dự mãi mới nói:

- Lần trước ở giảng đường cậu có nói tới vấn đề khai thác trộm và ô nhiễm ở Chương Châu, có phải cậu hiểu rất rõ tình hình nơi đó?

Trương Khác nhú mày nhìn Thôi Úc Mạn, so với cô gái ba năm trước giang tay chắn trước chiếc xe của Triệu Ti Minh không có gì khác biệt, khuôn mặt xinh đẹp, tóc đuôi ngựa gọn gàng, tính cách vẫn nhiệt tình hấp tấp như thế, mặc dù Trương Khác không ghét Thôi Úc Mạn chút nào, nhưng thấy cô ta là lại đau đầu:

- Cô giáo muốn tìm hiểu gì về Chương Châu nên tìm sinh viên Chương Châu chứ, tìm em làm gì?

Tới tìm Trương Khác chỉ là ý nghĩ đột xuất khi thấy Đỗ Phi thôi, Thôi Úc Mạn không hi vọng có được tin tức an ủi nào từ Trương Khác, cũng không biết phải hỏi từ đâu.

- Chủ nhiệm Thôi, chị lo cho anh chị à?

Tịch Nhược Lâm biết một số chuyện vì nghe Thôi Úc Mạn nói chuyện với anh trai trong văn phòng mấy lần, thấy Thôi Úc Mạn mãi cảm với chuyện Chương Châu như thế liền hỏi.

Trương Khác càng chẳng hiểu ra sao, anh trai Thôi Úc Mạn có liên quan gì tới Chương Châu?

Chuyện ngầm điều tra không thể tùy tiện nói ra tránh tiết lộ hành tung, nhưng Tịch Nhược Lâm đã nói rồi, Thôi Úc Mạn nghĩ có nói cho Trương Khác cũng không sao:

- Anh tôi là phóng viên, mấy ngày trước cậu tranh luận với giáo sư Chu về chuyện đất hiếm, tôi có kể cho anh tôi, anh tôi nghe xong liền quyết định tới Chương Châu điều tra, hôm nay tới giờ vẫn không có liên hệ, tôi muốn tìm cậu hỏi chuyện Chương Châu, liệu điều tra có nguy hiểm không?

Đỗ Phi nhớ ra người đi cùng Thôi Úc Mạn tìm Trương Khác lần trước, đưa tay ôm mặt:

- Là cái ông râu xồm đó à? Em còn tưởng là cha chú gì của cô giáo, anh ấy làm ở báo nào thế?

- Anh tôi đấy, trông có vẻ già, là phóng viên tổng bộ Tân Hoa Xã.

Thôi Úc Mạn cười ngượng:

- Lần trước anh ấy tới Kiến Nghiệp là muốn tìm Trương Khác hỏi chuyện Chương Châu tiện cho việc điều tra.

- Hôm nay không liên hệ được, hay mấy ngày rồi không có liên hệ.

Trương Khác cau mày, nhìn ra bên ngoài, anh em họ Đường đã rời đi.

- Ngày nào cũng liên hệ, chỉ hôm nay chưa thấy đâu.

Thôi Úc Mạn thấy vẻ mặt Trương Khác trở nên nghiêm trọng, càng lo hơn.

- Mới một tối chưa liên hệ mà, chắc có chuyện gì đó trì hoãn thôi.

Mông Nhạc còn tưởng có vấn đề gì to tát;

- Hơn nữa ai dám đắc tội với phóng viên Tân Hoa Xã chứ?

- Chúng ta lên lầu nói chuyện.

Trương Khác đứng dậy, hôm nay tình hình Chương Châu trở nên bất thường, đám Đường gia cũng đột ngột cảnh giác, y luôn hoài nghi có phương diện nào đã đánh rắn động cỏ không ngờ là phóng viên Tân Hoa Xã hay tin ngấm đi điều tra.

Không biết chuyện này gây ra diễn biến tốt xấu thế nào?

Dáng vẻ trịnh trọng của Trương Khác càng làm Thôi Úc Mạn thêm hoảng, cũng thêm tin tưởng Trương Khác hiểu chuyện Chương Châu.

- Không tới mức như vậy chứ, tao không nghe nói trong nước có thế lực nào dám gây chuyện bất lợi cho phóng viên Tân Hoa Xã.

Đỗ Phi cũng rất bất ngờ:

Theo lý mà nói, Đường Anh Dục có điên tới đâu cũng không dám hạ độc thủ với phóng viên Tân Hoa Xã, dù sao phóng viên phải ra ngoài, vô duyên vô cớ mất tích, thì cả vùng đó sẽ bị xói tung lên để điều tra.

Nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối, nếu họ có chứng cứ đủ để tiêu diệt đám Đường Anh Bồi, đánh tan tập đoàn khai thác trộm Chương Châu, bọn chúng dám làm bất kỳ điều gì để chống cự.

- Hôm qua anh trai cô liên hệ có nói là hôm nay đi đâu điều tra không?

Trương Khác hỏi:

Thôi Úc Mạn lo lắng nói:

- Hai hôm nay bọn họ luôn ở nơi tên là Tây Đường...

Trương Khác vỗ trán, thấy Đỗ Phi đưa mắt hỏi, liền nói:

- Trấn Tây Đường là xào huyết của Hoa Hi, anh em Đường Anh Dục phất lên từ đó...

Rồi hỏi Thôi Úc Mạn:

- Mấy phóng viên đó hình dạng ra sao, em liên hệ với một người, cô nói rõ tình hình cho họ.

- Cậu nói anh tôi có khả năng xảy ra chuyện rồi?

Thôi Úc Mạn lo thất ruột, dù sao cô chưa trải qua sóng gió gì, chuyện ba năm trước chỉ có chút hoảng sợ thôi, lòng rối loạn, nói vội:

- Bọn họ tổng cộng có ba người, hai từ tổng bộ, một của chi nhánh ... Hay là trực tiếp báo cho cảnh sát Chương Châu để bọn họ tìm người.

- Mới tối nay chưa liên lạc, cảnh sát Chương Châu sao chịu giúp cô tìm người? Cho dù có báo về Tân Hoa Xã bọn họ cũng không coi trọng.

Đỗ Phi hỏi Trương Khác:

- Xảy ra chuyện được sao?

- Phía Chương Châu và những kẻ kia hôm nay phản ứng rất lạ, tao hoài nghi có người đánh có động rần rồi, đương nhiên cũng chưa chắc là xảy ra chuyện.

Trương Khác gọi điện cho Mã Hải Long.

Thôi Úc Mạn nghe vậy kinh sợ:

- Chuyện gì vậy, đánh có động rần là sao?

- Bên phía em cũng đang tra vấn đề của Chương Châu, cho nên có thể biết tình hình nơi đó mọi lúc, vừa rồi đám người đứng ở trước quán nét chính là đám đào trộm mỏ lớn nhất ở Chương Châu, thường này bọn chúng rất ít khi rời khỏi Chương Châu.

Lúc này điện thoại đã thông, Trương Khác liền nói với Mã Hải Long trước:

- Mấy ngày qua có ba phóng viên của Tân Hoa Xã ngấm tới Tây Đường điều tra, trong đó một người để râu quái nón ...

Miêu tả lại ba người theo lời kể của Thôi Úc Hằng.

Trương Khác cúp điện thoại nói:

- Bên kia nhìn thấy anh cô và hai người khác tới trấn Tây Đường, nhưng không biết họ đi chưa, hiện chỉ có thể phải người tới nhà khách anh cô ở và trấn Tây Đường nghe ngóng tin tức ... Có phải mất tích không thì phải đợi một chút mới biết.

Nghe vậy Thôi Úc Mạn đương nhiên nghĩ tới hướng nghiêm trọng nhất, cuống cả lên, chẳng kiên nhẫn đợi tin được nữa, cầm máy bàn gọi về nhà:

- Tiểu Hồ, ba tôi đâu, đang họp à ... Mau phải người đi tìm ba tôi, anh tôi có khả năng xảy ra chuyện rồi, bảo ba tôi khẩn cấp thông báo cảnh sát Chương Châu tìm người.

Ba năm trước Trương Khác có sai người tra bối cảnh của Thôi Úc Mạn nhưng không tra ra được điều gì, nghe ngữ khí của cô chừng như chắc chắn điều động được cảnh sát Chương Châu tìm người.

Một lúc sau bên kia điện thoại có tiếng đáp, Thôi Úc Mạn gần như bật khóc:

- Ba, anh có thể xảy ra chuyện ở Chương Châu xảy ra chuyện rồi ...

Trương Khác ra hiệu với Thôi Úc Mạn, ý bảo y muốn nói chuyện với cha cô, có một số chuyện cần chú ý, nếu không chỉ ép đối phương vào đường cùng, khiến chúng càng hạ quyết tâm giết người bịt miệng, nếu quan hệ của Thôi gia không đủ, Trương Khác đành nhờ Lương Vi Pháp cứu người.

Thôi Úc Mạn hoảng rồi, chẳng thể nói rõ được nữa:

- Rất cuộc xảy ra chuyện gì thì con bảo người nói với ba ..

Liền đưa điện thoại cho Trương Khác.

- Tôi là Thôi Văn Nghị, đã xảy ra chuyện gì?

Bên kia điện thoại truyền tới giọng trầm mà uy nghiêm:

Giọng điệu như chất vấn này chỉ có người ở vị trí cao lâu năm mới hay có, Trương Khác đáp:

- Tôi là học sinh của cô giáo Tiểu Thôi, ở phía Kiến Nghiệp cũng có báo điều tra vấn đề phía Chương Châu, chỉ có điều trước đó không liên hệ với phóng viên Thôi, hiện chỉ biết phóng viên Thôi hôm nay tới trấn Tây Đường không có liên lạc, nhưng phóng viên phía Kiến Nghiệp phát hiện ra phía Tây Đường có điểm bất thường, cho rằng có sự kiện phóng viên Thôi mất tích cần phải đối đãi thận trọng..

Không rõ tình hình Thôi gia ra sao, càng không rõ con người cha Thôi Úc Mạn thế nào, tất nhiên không thể nói hết cho ông ta biết, chỉ mong ông ta có thể đánh giá đúng tầm nghiêm trọng của việc này.

Thôi Văn Nghị im lặng chốc lát lại hỏi tiếp:

- Các cậu cho rằng ở Chương Châu có vấn đề gì mà xuống điều tra?

Chỉ tiếp xúc trong chốc lát, Trương Khác có thể đoán ra Thôi Văn Nghị tâm tư kín đáo, hơn nữa lập tức nắm được mấu chốt của vấn đề, chẳng biết cái tính hấp tấp của Thôi Úc Mạn kế thừa từ ai, Trương Khác cũng suy nghĩ một lúc mới đáp:

- Tình hình Chương Châu khá phức tạp, vì lợi ích cực lớn của việc khai khoáng khiến một số quan viên chính phủ cam tâm làm ô dù bảo hộ cho các thế lực đen đó. Có nhiều quan viên thậm chí nắm cổ phần ở các mỏ lộ Chương Châu, có thể khẳng định sơ bộ người Chương Châu vì khai thác trộm nên gắn kết với nhau thành mạng lưới lợi ích, hiện không thể phán đoán mạng lưới này lớn mạnh tới cỡ nào.

Trương Khác cũng chỉ nói tới đó thôi, chưa đủ chứng cứ, y sẽ phải gánh trách nhiệm chính trị.

- Ý cậu nói là tìm người không nên thông qua địa phương?

Thôi Văn Nghị hiểu rất nhanh.

Trong cái tổ vỡ làm gì có trứng lành, dù Thôi gia thế lực thông thiên, dù Thôi Úc Hằng có bùa hộ thân Tân Hoa Xã, cũng không thể ngăn anh em họ Đường kéo người chết chùm, lúc đó thông qua người của Chương Châu tìm được Thôi Úc Hằng mới là lạ.

Thời buổi này, nước ngoài vì tranh giành lợi ích mà người ta giết cả mấy vị tổng thống rồi, trong nước cũng có mấy vị bí thư tỉnh ủy bị ám sát hụt, còn có chuyện quan viên thành ủy bị giết cả nhà bị đầu mối, ép con thú vào đường cùng thì hậu quả rất khó lường.

Trương Khác không đáp, coi như ngầm thừa nhận, phía bên kia điện thoại có tiếng hít hơi khe khẽ, chuyện này cực kỳ khó giải quyết.

Thôi Úc Mạn đứng ngồi không yên, mắt nhìn Trương Khác không chớp, tay nắm lấy mép bàn tối trắng bệch, hơi thở như ngừng lại.

Đám Đồ Phi, Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm đều ý thức được chuyện quá nghiêm trọng, nhưng bọn họ không giúp được gì, chỉ biết đợi ở Trương Khác.

Một lúc sau Thôi Văn Nghị lại hỏi:

- Mời cảnh sát vũ trang địa phương giúp vậy, phía cậu có cách ổn thỏa hơn không?

Nghe khẩu khí ông ta tựa hồ bắt đắc dĩ lắm mới mời quân đội trú tại địa phương giúp tìm người, nhưng vì một tin tức chưa được xác thực, thông qua quan hệ hay trực tiếp điều động quân đội là chuyện rất phạm húy, quyền lực to tới đâu cũng bị người ta chất vấn.

Hơn nữa cảnh sát vũ trang ở phương diện yêu cầu tỉ mỉ chu đáo không phải sở trường, bọn họ là bộ đội tính chất bảo vệ, hơn nữa do chế độ luân phiên, khả năng cảnh sát vũ trang bị thể lực địa phương làm hủ bại tương đối nhỏ, điều động họ là ổn thỏa nhất, Trương Khác nói:

- Vậy phía tòa báo bên này cũng phái phóng viên hỗ trợ.

- Tốt rồi, vậy cậu điện thoại của tôi.

Thôi Văn Nghị nói đúng một câu rồi cúp điện thoại.

Di động của Trương Khác vang lên, Mã Hải Long từ Chương Châu báo cáo về:

- Cảnh sát Chương Châu có hành động lạ, đường vào Tây Đường đều bị lập chốt kiểm tra, người ngoài bị tra xét nghiêm ngặt, nói là bên trong Tây Đường có vụ án. Tình hình không ai nó rõ được, cũng may chúng tôi có người ở Tây Đường nếu không vào được đó là rất khó ... Phía nhà khách Thôi Úc Hằng, người của tôi vừa tới đó nghe nói buổi chiều cảnh sát tới điều tra, không dám hỏi kỹ, chỉ biết ba phóng viên đó chưa về nhà khách, tôi phải đích thân tới Tây Đường một chuyến ...

824. Chương 823: Giải Cứu

Trương Khác căn dặn:

- Bên này khả năng liên hệ được với cảnh sát vũ trang cần anh tới phối hợp, anh dừng hành động vội .

Thôi Úc Mạn mặt đầm đìa nước mắt nhưng môi mím chặt, không để khóc ra tiếng, mọi người im lặng chờ đợi trong căng thẳng lo lắng, đại khái chừng bảy tám phút sau, điện thoại trên bàn vang lên.

Trương Khác nhắc điện thoại, là giọng Thôi Văn Nghị:

- Cảnh sát vũ trang tỉnh Giang Nam có một đơn vị trú ở giữa Kim Sơn và Chương Châu, có thể điều người tới, đây là số điện thoại của đại tá Lê Kiến Minh, cậu nhớ kỹ.

Tuy có thể nhớ được nhưng Trương Khác cẩn thận lấy giấy ghi lại, đặt điện thoại xuống hỏi Thôi Úc Mạn:

- Nhà cô giáo ở trong hệ thống quân đội à?

Thôi Úc Mạn lòng như lửa đốt, hỏi lại theo bản năng:

- Sao cậu biết?

Người đứng đầu tổng đội cảnh sát vũ trang Giang Nam là thiếu tướng hay đại tá thì Trương Khác không rõ, song chỉ 7-8 phút mà Thôi Văn Nghị đã có thể liên hệ với một vị đại tá chứng tỏ phải có liên quan rất sâu tới quân đội, nếu chẳng phải ban đầu ông ta không khẳng định lắm về việc dùng tới quan hệ cảnh sát vũ trang, Trương Khác còn đoán ông ta là cao tầng cảnh sát vũ trang.

Cảnh sát vũ trang tuy trước năm 96 luôn thuộc về bộ công an, nhưng tính chất bảo vệ là chính, nên quyết định có quan hệ mật thiết với phía quân đội hơn, rất nhiều tướng lĩnh cao tầng cảnh sát vũ trang đều từ quân đội điều sang.

Trương Khác không trả lời, gọi điện cho Mã Hải Long, bảo hắn liên hệ với đại tá Lê Kiến Minh, sau đó cúp điện thoại nhìn Thôi Úc Mạn:

- Hiện chỉ có thể đợi thôi.

Đã dùng tới cảnh sát vũ trang rồi, tuy lòng rất lo lắng, nhưng Thôi Úc Mạn không còn hoảng loạn nữa, trong lòng ít nhiều vẫn còn mang chút hi vọng anh trai gặp chuyện bất ngờ mà không kịp liên lạc.

Điện thoại trên bàn lại reo, Trương Khác đánh miếng cho Thôi Úc Mạn bảo cô tự nghe, chuyện Thôi Úc Hằng đã như vậy, tiếp theo hẳn chỉ là Thôi gia họ an ủi nhau thôi, nói:

- Tôi khát nước, xuống nhà lấy đây, có ai cần uống không?

Trương Khác xuống lầu, bảo Phó Tuấn:

- Anh liên hệ với Đan Thanh, bảo chị ấy nói với phía Côn Đẳng và báo Kiến Nghiệp tạm ngừng cho đăng chuyện Chương Châu ...

Lúc này cần tránh kinh động tới đám Đường Anh Dục, để bọn chúng nghĩ chuyện vẫn trong tầm kiểm soát, như thế mới có cơ xoay chuyển.

Cầm bình nước, nghỉ một lúc Trương Khác ngồi vào góc khu nghỉ ngơi, gọi cho Lương Vĩ Pháp:

- Tỉnh trưởng Lương vẫn trên đường ạ?

Lương Vĩ Pháp thấy Trương Khác vừa tạm biệt không lâu đã gọi điện tới, liền hỏi:

- Có chuyện gì thế? Hôm nay cậu ném liền cho tôi hai vấn đề khó nhằn, thấy điện thoại của cậu tôi hơi sợ đó.

Cứu Thôi Úc Hằng thì nhất định, có cơ hội mượn thể trừ đi ung nhọt của Chương Châu, Trương Khác sẽ không bỏ qua.

Tại khách sạn Mai Viên, Lương Vĩ Pháp do dự mãi, cuối cùng lựa chọn phương án mua trọn gói của Cẩm Hồ, mặc dù ông ta phải gánh nguy hiểm chính trị nhất định, nhưng phương án này có lợi nhất cho giải quyết khốn cục của Giang Nam, đồng thời cũng biểu thị không dung thứ cho chính phủ địa phương và tư nhân câu kết khai thác khoáng sản trộm, phá hỏng môi trường sinh thái tiếp tục diễn ra.

Hạ quyết tâm thì dễ, nhưng là một tỉnh trưởng mới điều tới, căn cơ còn chưa vững, lại muốn đụng chạm vào lợi ích địa phương, khó khăn thế nào khỏi nói cũng biết.

Nhưng nhìn theo chiều ngược lại, vừa mới tới dám lập tức đụng chạm vào hai vấn đề khó nhằn nhất, nếu thành công, sẽ dựng lên quyền uy, hình tượng quan viên khí phách trách nhiệm, hiển nhiên sau này kẻ nào dám chống lại ông ta sẽ phải cân nhắc kỹ, cực kỳ có lợi cho việc triển khai công tác, chút nguy hiểm kia cũng đáng.

Trương Khác đem tình hình kể qua, không nói kỹ lắm, chỉ nói có ba phóng viên Tân Hoa Xã ngầm điều tra bị mất liên hệ, nếu bên phía Tân Hoa Xã xác định người của mình bị bắt giam phi pháp tại Chương Châu, thì đó sẽ là vụ án cực lớn, quá nửa sẽ thông báo cho Lương Vĩ Pháp lập tức, hi vọng ông ta có biện pháp chuẩn bị ứng phó.

- Hay là chúng tôi lập tức phái sở công an tham gia điều tra?

Lương Vĩ Pháp không dám xem nhẹ an nguy của phóng viên Tân Hoa Xã.

- Bên này đã mời cảnh sát vũ trang phái người hiệp trợ, tôi thấy đợi tin tức xác thực rồi thông báo cho cảnh sát thì tốt hơn, dù sao hiện chưa mất liên lạc lâu lắm.

Lương Vĩ Pháp không bắt ngờ Trương Khác có thể thông qua quan hệ nhờ cảnh sát vũ trang tìm người, không hỏi kỹ, chỉ nói:

- Khi nào có tin tức xác thực cứ liên hệ với tôi.

Kết thúc điện thoại, Phó Tuấn cũng vừa thông báo cho Dịch Đan Thanh xong, Trương Khác uống một ngụm nước hỏi:

- Anh xuất thân quân ngũ, đã nghe thấy cái tên Thôi Văn Nghị bao giờ chưa?

- Ông ấy là phó chủ nhiệm ủy ban công nghệ khoa học quốc phòng TW, từng làm phó bộ trưởng bộ quân vụ thuộc bộ tham mưu, hiện giờ chắc tính là phó bộ trưởng bộ tổng trang bị rồi.

Học thuộc lý lịch tướng lĩnh cấp cao cũng là bài học gần như bắt buộc của quân nhân, Phó Tuấn đáp:

- Ông ấy hình như quê gốc ở Hải Châu, cha ông tấy là thiếu tướng, tiếc là qua đời sớm, Hải Châu không có mấy vị tướng, mà nhà ông ta đã có hai người.

Không ngờ là tướng lĩnh xuất thân kỹ thuật, bộ tổng trang bị do tính chất đặc thù, lãnh đạo chủ yếu quá nửa là các học giả, có điều Thôi Văn Nghị từng đảm nhận chức vụ trọng yếu ở bộ tổng tham mưu, như vậy sức ảnh hưởng trong quân không cần phải nghi ngờ.

Trương Khác thấy Phó Tuấn nghi hoặc, chỉ ngón tay lên trên lầu:

- Thôi Úc Mạn, thảo nào trước kia chúng ta không tra được bối cảnh của cô ấy.

Phó Tuấn cũng cảm thấy hơi bất ngờ, may mà trước kia không có tra tiếp, nếu không bị ban ngành liên quan hiểu lầm thì rất rắc rối.

Xem ra trước kia ngăn cản hành vi cầm thú của Triệu Ti Minh, Vạn Thiên Tài không phải chỉ cứu mình Thôi Úc Mạn mà cứu luôn hai thằng súc sinh đó, nếu không Thôi Úc Mạn có bề gì, hai thằng đó cũng tiêu, đời đúng là chẳng ai học được chữ ngờ.

Trương Khác chống cằm, nghĩ ra một chuyện, dặn:

- Anh đi xác nhận khách sạn đám Đường Anh Dục trú chân, rồi liên hệ Hà Kỳ Vân chuẩn bị, nếu giải cứu thất bại, khả năng cần lập tức bắt lấy bọn chúng.

Phía Trương Khác chỉ có thể ngồi đợi, Mã Hải Long hội họp cùng tiểu đội cảnh sát vũ trang của Lê Kiến Minh ngoài trấn Tây Đường thì đã là hai giờ sáng.

Tới lúc này vẫn chưa có thêm tin tức về Thôi Úc Hằng, sơ bộ có thể xác định là mất tích ở Tây Đường, Tân Hoa Xã có phản ứng với chuyện này thì nhanh nhất cũng phải sáng mai.

Trương Khác xem đồng hồ, đã 4 giờ sáng, nhận được tin của Phó Tuấn, đám Đường Anh Bồi ở trong khách sạn Kiến Nghiệp, hai anh em chúng đều thuê gian phòng xa hoa ở tầng thượng, còn gọi cả gái vào phòng.

Cảm thấy đói bụng, Trương Khác xuống lầu úp một bát mì ăn liền lớn, bê lên trên thấy những người khác vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, hỏi:

- Mọi người không đói à?

Lúc này còn ai chú ý tới vấn đề đói bụng, Thôi Úc Mạn cả cơm tối cũng chưa ăn, đói tới cả người, nhưng không còn tâm tình ăn uống. Đám Đỗ Phi đại khái chủ yếu bị kích động làm quên đói, đúng là đời người mấy ai gặp được chuyện thế này?

Nhưng mì ăn liền là cái thứ rất ác độc, dù chẳng bỏ béo gì cho cam, nhưng hít một hơi thôi là cơn thèm nổi lên, Tịch Nhược Lâm bụng reo òng ọc, xấu hổ vô cùng, hận không thể có cái lỗ chui vào.

Còn ba tháng nữa Tịch Nhược Lâm sẽ tốt nghiệp, cô đã báo danh học nghiên cứu sinh, đám Mông Nhạc đều mong cô không học nghiên cứu sinh, chính thức gia nhập Sáng Vực, tầng quản lý của bọn họ quá thiếu người, nhưng việc muốn làm quá nhiều, đặc biệt người trưởng thành cùng Sáng Vực như Tịch Nhược Lâm, Đỗ Phi sao không muốn dụ dỗ cho được? Hôm nay Đỗ Phi đi cùng với Tịch Nhược chính là để bàn việc này.

Trương Khác đặt bát mì trước mặt Tịch Nhược Lâm:

- Không cần phải khách khí, tôi sẽ úp ồi người một bát, được phục vụ thế này, mười hai mươi năm nữa chị có thể đem ra ngoài khoe khoang đấy.

Tịch Nhược Lâm chiếu cố tới tâm tình của Thôi Úc Mạn, không thể nói lại thái độ cợt nhả của Trương Khác, quay mặt đi.

Điện thoại trên bàn rung lên, Thôi Úc Mạn giật mình, mắt nhìn chăm chăm vào đó, Trương Khác nhận máy, là của Mã Hải Long, chắc hẳn đã có tin tức xác thực.

825. Chương 824: Câu Đố

- Đã tìm được ba người bọn họ, đều bị thương với mức độ khác nhau, bị nhốt trong một mỏ hoang ở bắc Tây Đường, trông coi bọn họ có bốn tên, chúng tôi không chế được ba, một tên bỏ chạy tới thôn gần đó, người trong thôn đã bị kinh động ... Hiện chúng tôi đang rời hiện trường.

Trương Khác vừa nghe báo cáo vừa dừng một chiếc điện thoại khác gọi cho Hà Kỳ Vân:

- Bên phía anh có thể hành động được rồi ...

Tây Đường là xào huyết của Đường gia, căn cơ của bọn chúng ở đó rất sâu, hơn nữa rất nhiều người dựa vào khai thác kiếm lợi, tìm được người chưa phải là xong, nếu để bọn chúng kích động nhân dân bao vây ảnh sát vũ trang chuyện rất rầy ra, không chế anh em Đường Anh Dục có thể tiến hành không chế Tây Đường từ xa, cũng có thể đề phòng bọn chúng bỏ trốn.

Trương Khác lập tức gọi điện cho Lương Vĩ Pháp, nghe giọng là biết ông ta vẫn chưa ngủ, không biết đang đợi tin tức về việc phóng viên Tân Hoa Xã mất tích hay nghĩ vấn đề bán Thần Hi:

- Đã tìm được ba phóng viên Tân Hoa Xã, bọn họ đúng là bị thế lực địa phương ở Tây Đường bắt giam trái phép, được cảnh sát vũ trang cứu ra, một trong số người bị bắt là con trai tướng quân Thôi Văn Nghị của bộ tổng trang bị, tỉnh trưởng Lương thấy vụ án này có thích hợp để sở công an Giang Nam trực tiếp tham gia không?

Cả buổi tối Trương Khác không nói gì, đột nhiên lúc này nói ra thân phận của cha mình, Thôi Úc Mạn ngạc nhiên nhìn y.

Lúc này điện thoại bàn cũng reo vang, đại khái Thôi Văn Nghị được tin gọi tới, Trương Khác ra hiệu cho Thôi Úc Mạn nhận điện.

Đường Anh Bồi tức điên người, vừa mới được thả ra chưa đầy một đêm lại có cảnh sát xông vào phòng đè chặt trên chiếc giường lớn hào hoa, lòng uất ức rống lớn: Mẹ nó, có còn là khách sạn 5 sao nữa không, gọi gái mà cũng bị cảnh sát tóm?

Hai ả gái gọi cũng rất bất ngờ, sợ hai kéo chăn che cơ thể trần truồng.

Đường Anh Bồi bị lôi ra khỏi phòng, thấy anh trai cũng được hưởng đãi ngộ tương tự, ông ta nhìn lâu lắm rồi, tóm lấy tay cảnh sát gầm lên:

- Đm, là thằng nào chính bọn tao, có gan thì ra mặt đi, lén lén lút lút không phải anh hùng.

Hà Kỳ Vân quay đầu lại lạnh nhạt nói:

- Ông muốn toàn bộ khách ở đây ra nhìn mình thì xin cứ tiếp tục hét to vào. Các ông chỉ có thể tự kêu xui xẻo thôi, đúng lúc trong cục đang thực hiện hành động truy quét mua bán dâm, đứng nói là ở khách sạn, dù các ông chơi gái ở nhà chúng tôi cũng xông vào bắt. Ông còn phát ngôn bừa bãi, tôi chẳng ngại cho ông thêm một tội danh phỉ báng.

Đường Anh Dục chỉ mặc một cái áo may ô, trông rất nhếch nhác, ông ta thừa sức hiểu đây không đơn giản là chuyện truy quét mua bán dâm, ổn định lại tinh thần, nói với Hà Kỳ Vân:

- Cho tôi gọi điện thoại đã được không?

- Ông tưởng rằng gọi điện tìm một nhân vật lớn nào đó thì chuyện các ông làm tối nay coi như chưa làm à?

Hà Kỳ Vân hừ một tiếng, lệnh cho cảnh sát:

- Áp giải bọn chúng về cục, không nghe bọn chúng nói.

Bị đưa lên hai chiếc xe khác nhau, Đường Anh Dục dù không thông thuộc đường lối Kiến Nghiệp lắm, nhưng nhìn xe đi qua một chiếc cầu lớn, nghi ngờ hỏi:

- Các người là cảnh sát ở đâu? Định đưa chúng tôi đi đâu?

Cảnh sát khinh miệt đáp:

- Chi cục khu cao tân, thế nào, chẳng lẽ chúng tôi không được vào phố Tân Thị bắt người à?

Đường Anh Dục có dự cảm đại nạn ập tới rồi, Đường Anh Bồi bị bắt ở ngô Học Phủ là do chi cục khu cao tân bắt, có điều nơi đó thuộc phạm vi khu cao tân, lần này rõ ràng bọn họ ở trung tâm thành phố, vẫn là cảnh sát khu cao tân bắt, có ma mới tin không ai sai phải đằng sau.

Kẻ này là ai, có ý đồ gì, chơi gài căn bản chẳng phải là tội, vì sao kẻ này cứ khiêu khích mấy lần liên tiếp? Đường Anh Dục lại lo tình hình phía Tây Đường, liên hệ với chuyện ba phóng viên Tân Hoa Xã, đáng tiếc ông ta bị khống chế, đừng nói là được dùng điện thoại, thậm chí đám thuộc hạ ở tầng dưới cũng không hay biết gì.

Đường Anh Dục mắt nhìn chăm chăm Hà Kỳ Vân nhìn phía trước, điện thoại của ông ta ở đó, có mấy cuộc điện thoại gọi đến, Hà Kỳ Vân đều không nghe.

Xe đi qua cầu, Hà Kỳ Vân mới quay đầu lại giờ di động của Đường Anh Dục với thái độ mèo vờn chuột, trào phúng:

- Ở Chương Châu liên tục gọi tới mười mấy cú điện thoại rồi, không biết ở đó xảy ra chuyện gì mà sáng sớm thế này gọi tới phá giấc mộng đẹp của ông nhỉ?

- Đây mà là mộng đẹp à?

Đường Anh Dục ngồi kẹp giữa hai cảnh sát, giờ tay bị còng lên, cổ trần tingle nói:

- Nói thẳng ra đi, rốt cuộc ở Kiến Nghiệp chúng tôi đã đắc tội với ai, phải làm sao mới có thể chuộc lỗi được?

- Phải giải thích bao nhiêu lần đây, chúng tôi làm theo phép nước, ông tưởng chúng tôi không có việc gì làm, chuyên môn chỉnh ông à? Đánh giá bản thân cao quá đấy.

Hà Kỳ Vân nghiêm trang nói, di động trong trong túi vang lên, liền vội nhận điện:

- Hai người bọn chúng coi như an tĩnh, chuyện cậu dặn sao tôi dám để có sai sót? Cậu đi Kim Sơn bây giờ sao?

Khống chế được anh em Đường Anh Dục, thế lực ở trấn Tây Đường liền thành nắm cát vụn, không có kẻ nào dám đứng ra chủ trì cục diện, tuy đám Mã Hải Lúc lúc rời khỏi Tây Đường bị có kẻ lập chướng ngại vật bao vây, nhưng cảnh sát vũ trang bắt chỉ thiên, đám người đó đó chạy tán loạn hết.

Lúc này đám Mã Hải Long đã rời khỏi phạm vi trấn Tây Đường, cho dù cảnh sát Chương Châu có sâu một cũng không dám công khai bao vây xe của cảnh sát vũ trang, có đám cũng phải có cảnh sát dám nghe lệnh mới được.

Trương Khác muốn sở công an Giang Nam trực tiếp tham gia vụ án này, ít nhất Lương Vĩ Pháp vớt lại chút thể diện, Thôi Văn Nghị biết tin con không bị nguy hiểm tới tính mạng cũng không phản đối việc này.

Hiện Tân Hoa Xã đã bị kinh động, phóng viên của bọn họ bị thế lực địa phương giam giữ trái phép là điều nhiều năm qua không có, người phụ trách chi nhánh Giang Nam đã cùng Đàm Dĩ Kim sở trưởng sở công an đợi người tại trạm thu phí Kim Sơn.

Thôi Úc Mạn nóng lòng muốn tới Kim Sơn xác nhận anh trai vẫn bình yên, chuyển xe đường dài tới Kim Sơn phải 8 giờ mới có, tàu hỏa còn muộn hơn, mẹ và chị dâu cô đến khi cứu được người ra mới biết chuyện, sẽ bay từ Bắc Kinh tới Kim Sơn.

Trương Khác cũng muốn tới Kim Sơn gặp Lương Vĩ Pháp trao đổi vị vụ án này, dù sao ở Giang Nam chỉ có thể dựa vào ông ta tra án, nếu không để một số kẻ cố tình trì hoãn lộ tin cho thủ phạm chủ yếu chạy sang nước ngoài.

Thôi Úc Mạn nghe nói Trương Khác muốn đi Kim Sơn liền theo ngay, lúc này trời tờ mờ sáng rồi, nhìn thấy ngoài quán nét có máy chiếc Mercedes đắt tiền thì rất ngạc nhiên.

Thôi Úc Mạn chui vào xe, nhìn thấy dung nhan khiến tuyệt đại đa số nữ nhân sinh đồ kỵ của Dịch Đan Thanh hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn Trương Khác thì y đã lên xe ở cửa bên kia rồi.

- Chào chủ nhiệm Tiểu Thôi, tôi là Dịch Đan Thanh học thạc sĩ quản lý công thương, chúng tôi xem như bạn cùng trường, được nghe Trương Khác kể về cô từ lâu.

Dịch Đan Thanh cười duyên dáng, thấy Trương Khác ngồi bên cạnh mình đã nhắm mắt dưỡng thần, nói thêm:

- Cái thằng bé này chẳng lúc nào khiến người ta được yên tâm, chủ nhiệm Tiểu Thôi nhất định rất đau đầu vì cậu ta hả?

Dịch Đan Thanh giả mạo trưởng bối của mình, Trương Khác lại chẳng thể trừng mắt lên nhìn, đành để cô nói năng lung tung.

Tên ác thiếu gia ba năm trước lưng danh Hải Châu này trên người mang quá nhiều câu đố chưa có lời giải, Dịch Đan Thanh nói lạnh lùng không đúng, nói dối cũng không phải, từng ánh mắt nụ cười lại tràn ngập phong tình dịu ngọt, đan xen nhiều khí chất phức tạp, càng làm dung nhan kiều diễm của cô thêm mê người.

Thôi Úc Mạn thường ngày rất tự tin về dung mạo của mình cũng phải nhìn Dịch Đan Thanh ngây ra mất mấy giây, không biết cô gái này có quan hệ gì với Trương Khác?

826. Chương 825: Thất Vọng Chưa?

Khi xe rời ngõ Học Phủ, lại có một chiếc Buck đen đi theo, nếu chẳng phải nghe thấy Phó Tuấn ngồi ở phía trước dùng điện đàm liên lạc, Thôi Úc Mạn không biết một chiếc xe màu đen khác ở phía trước cũng đi cùng bọn họ.

Sợ hãi một mỗi cả một đêm, biết người đã được cứu ra, Thôi Úc Mạn không còn hoảng loạn nữa, xe rời khỏi thành phố thì cũng đã ngủ say.

Thôi Úc Mạn tỉnh lại thì trời đã sáng hẳn, xe đang chạy trên đường quốc lộ, không biết còn bao lâu nữa mới tới Kim Sơn, tấm chắn hạ xuống không thấy tình hình phía trước ra sao, quay sang thấy Dịch Đan Thanh tựa đầu vào vai Trương Khác ngủ, còn ôm tay y, Trương Khác mặt tỳ vào cửa kính đang ngủ say, nhìn cảnh này giống như một đôi tình nhân.

Nhưng có điều Dịch Đan Thanh trông thành thực hơn Trương Khác một chút, dù sao lớp thạc sĩ quản lý công thương có rất nhiều người là nhà doanh nghiệp thành đạt hoặc cao tầng quản lý công ty.

Thấy Trương Khác hơi nhúc nhích, Thôi Úc Mạn nhắm mắt lại vờ ngủ.

Trương Khác chỉ thấy nửa người tê tê, một lọn tóc phát phơ trước miệng, hương thơm thoang thoang luồn vào mũi, quay đầu sang thấy Dịch Đan Thanh ngủ như đứa trẻ con, thích rúc vào lòng người bên cạnh, còn ôm chặt lấy cánh tay Trương Khác, dù y có là chính nhân quân tử lúc này cũng liên tưởng tới hai bầu ngực trắng lóa đêm đó.

Cuối tháng 4 Kiến Nghiệp hơi nóng rồi, Dịch Đan Thanh mặc áo sơ mi trắng, chất vải mềm dán lên cơ thể mượt mà, đường cong lả lướt còn khiêu khích hơn cả lúc trần truồng, phía dưới là chiếc quần tây màu đen, bó lấy cặp đùi tròn lẳn, chỉ nhìn thôi đã cảm giác được sức đàn hồi kinh người đó, hướng hồ bầu ngực cô còn dán tỳ sát lên tay, cùng với chiếc xe lắc lư, cảm giác như nước hồ mùa xuân lay động dưới gió nhẹ.

Trương Khác tìm không ra áo khoác che thứ không hay ho dựng lều phía dưới, thật mất mặt, tính phải nghĩ tới chuyện gì đó phân tán sự chú ý thôi, vì Thôi Úc Mạn còn ngồi phía kia.

Cứ như ông trời cố ý chơi xấu y vậy, bánh xe đi qua một hòn đá, xe lắc mạnh, Dịch Đan Thanh bị giật mình thức giấc, theo tiềm thức chống tay xuống, đứng giữa hai chân Trương Khác, nhất thời chưa để ý, thấy Trương Khác cắn răng nhăn nhó vì đau, còn hỏi:

- Tới Kim Sơn chưa?

Lúc này mới nhận ra tay đặt nhầm chỗ, mặt đỏ lên mau chóng, kinh hoàng rút tay về, nhưng cố làm ra vẻ trấn tĩnh, ghé vào sát tai Trương Khác trào phúng:

- Đám đàn ông các cậu suốt ngày suy nghĩ gì vậy hả?

Trương Khác đã đau thì chớ Dịch Đan Thanh không quan tâm còn nói những lời đầu đầu, xoay người đi ngồi đối diện với cửa sổ, cơ thể 20 tuổi đúng là rất tốt, nhưng mà cái thứ kia lúc nào cũng chực giương lên đúng là khó coi.

Từ cửa kính mơ hồ nhìn thấy Dịch Đan Thanh liếc nhìn chỗ đó rồi nhú mày bĩu môi, tựa hồ thấy một thứ xấu xí lắm vậy, đúng là dở khóc dở cười, nhưng mà Thôi Úc Mạn còn ở trên xe kia, đành lấy báo ra đặt trên gối che đi.

Thấy Trương Khác như thế, Dịch Đan Thanh không sợ nữa, biết y lo bêu xấu trước mặt Thôi Úc Mạn, mím miệng cười, có lạc thú trên ghẹo cậu trai nhỏ, vừa rồi mới tỉnh lại, phát hiện đùi hai người dính sát vào nhau, bối rối nhích mông ra, lúc này mới thở phào thả lỏng, còn khom người nhìn tờ báo đặt trên đầu gối Trương Khác:

- Đây là báo hôm qua à? Sao chưa tôi xem nhỉ?

Lại ngồi nhích tới để đùi hai người chạm vào nhau.

Trương Khác đang nỗ lực để thẳng em nhỏ bình tĩnh lại, nhưng cách lớp vải mỏng cảm nhận được da thịt ấm áp của Dịch Đan Thanh, làm sao mà có thể lảng xuống được, đã thế Dịch Đan Thanh lúc cúi xuống còn điệu đà đưa bàn tay trắng muốt vén tóc mai lên, nhìn rõ cái tái nhợt trắng hồng xinh xinh, hai bầu ngực trĩu xuống, cách tay y có vài milimet, Trương Khác không biết mình có chịu nổi vờ vô ý chạm vào đó không?

Lúc tới Kim Sơn, cả người Trương Khác có thể coi là rúc hủn vào một góc, chịu đựng Dịch Đan Thanh khiêu khích.

Tuy không vướng gì trên đường đi, nhưng tới nơi đã là 10 giờ, Mã Hải Long đã tới trước đó hai tiếng, ba người Thôi Úc Hằng được đưa vào bệnh viện quan sát chữa trị.

Trương Khác cùng Thôi Úc Mạn tới bệnh viện thăm anh trai, nghe nói mặc dù ba người bọn họ thương tích nhìn có vẻ thê thảm, nhưng kiểm tra qua thì đều không có gì đáng ngại, Lương Vũ Pháp, Đàm Dĩ Kim cùng người phụ trách Tân Hoa Xã Giang Nam đều vừa tới bệnh viện thăm hỏi, mới đi chưa lâu

Trương Khác không vội đi tìm Lương Vũ Pháp, để ông ta gây áp lực cho sở công an trước là được, bất kể thế nào cũng phải làm bộ làm tịch tới hỏi thăm Thôi Úc Hằng trước, để cho hắn biết ai phải bỏ công sức kéo hắn.

Thôi Úc Hằng có không biết cũng không sao, quan trọng là để Thôi Văn Nghị biết, Trương Khác còn tính xem có nên đem cả chuyện trước kia ở Hải Châu nói ra hay không?

Dịch Đan Thanh và Trương Khác cùng ngồi ở ghế nhựa ngoài phòng, để gia đình họ Thôi đoàn tụ trước, cô thấy Trương Khác cười gian manh đắc ý, nói nhỏ:

- Tưởng cậu là người tốt làm việc thiện không để lại tên chứ?

Trương Khác cười hăng hắc:

- Trước đó không ngờ có cái lợi này, nhưng nhìn thấy ngay trước mắt mà không đưa tay ra lấy thì có là thẳng ngốc.

Dịch Đan Thanh mím môi cười, lúc này Thôi Úc Mạn đi ra mời họ vào.

Đúng là trông ba người bọn họ thảm thật, nếu chẳng phải bộ râu xồm kia, Trương Khác khó mà nhận ra được Thôi Úc Hằng theo miêu tả của Thôi Úc Mạn.

- Tôi là học sinh của cô giáo Tiểu Thôi, cao trung là học sinh của cô ấy, lên đại học vẫn chưa thoát khỏi lòng bàn tay cô ấy.

Trương Khác tự giới thiệu trước người nhà họ Thôi:

- Mọi người cứ gọi tôi là Trương Khác.

Mẹ Thôi Úc Mạn cho người ta cảm giác là một bà giáo nghỉ hưu đã có mấy chục năm trong nghề, tóc hoa râm, ngồi bên giường bệnh, thấy đám Trương Khác giúp kéo ghế, mà không đứng lên chào.

Chị dâu Thôi Úc Mạn là thiếu phụ thanh lệ chừng 30, đã khóc tới đỏ mắt.

Mẹ và chị dâu Thôi Úc Mạn cùng với Thôi Úc Hằng bị bó như bó giò nằm trên giường bệnh đều nhìn Trương Khác không hiểu gì cả.

- À ... Chính là cậu học sinh này của con liên hệ với phóng viên báo Kiến Nghiệp tìm kiếm mới cứu được anh, phóng viên báo sáng Kiến Nghiệp cũng phải người điều tra vấn đề khai thác trộm ở Chương Châu.

Thôi Úc Mạn cũng chẳng biết phải giới thiệu Trương Khác thế nào cho chính xác, trong lòng cô còn chứa cả đồng nghi hoặc, trong lúc gấp gáp chỉ có thể nói thế.

- Ô, là cậu bé gọi điện cho lão Thôi à, phải cảm ơn cháu nhiều, không có cháu, chẳng biết Úc Hằng còn phải chịu tội thế nào ...

Mẹ Thôi Úc Mạn nắm chặt tay Trương Khác cảm ơn.

Trương Khác hơi nhếch mép lên nhưng chẳng thể nói với bà rằng y làm rất nhiều việc chứ chẳng phải chỉ có gọi một cú điện thoại báo tin.

Chẳng thể tăng công, Trương Khác chán nản cáo từ đi trước tìm Lương Vĩ Pháp.

Ra khỏi bệnh viện Dịch Đạn Thanh cười khúc khích:

- Có phải là hơi thất vọng không? Người ta còn chẳng thêm mời cậu tới nhà làm khách.

- Thôi thì coi như làm người tốt không để lại tên.

Trương Khác cười:

- Hơn nữa tôi thích người ta bàn luận sau lưng mình hơn, chứ thể hiện trước mặt giả dối lắm.

Trương Khác còn có thể ngủ bù trên đường đi chứ Lương Vĩ Pháp cả đêm không chợp mắt.

Tắm Viên là khách sạn sơn trang nghỉ dưỡng giả cổ bên Ấm Mã Hà, buổi trưa Trương Khác mời Lương Vĩ Pháp tới đây ăn cơm.

Xe đỗ trước Tắm Viên, vừa xuống xe là ngửi thấy ngay mùi khó chịu từ Ấm Mã Hà truyền lại, không khó tưởng tượng vì sao Tắm Viên lại vắng vẻ như thế.

Lương Vĩ Pháp xuống xe, chẳng vờ vịt bịt mũi, cười khổ nói với thư ký trưởng chính phủ:

- Cậu Trương Khác đó lúc nào cũng không quên khéo léo nhắc tôi nhỉ!

Thư ký trưởng Cảnh Kiến Trung hơi bực tức nói:

- Tỉnh trưởng, tôi nghĩ nên để cậu ấy tới xem cuộc họp văn phòng chính phủ xem nơi đó náo nhiệt thế nào.

Lương Vĩ Pháp lắc đầu:

- Cẩm Hồ là một doanh nghiệp, cách làm của họ không sai, Cẩm Hồ đưa một cái giá, lại đưa ra một lời hứa quyết tâm cao như thế là có thành ý lắm rồi. Nếu như còn có khó khăn chưa thể khắc phục, đó là phía chúng ta không đủ thành ý.

Vì sao địa vị xí nghiệp dân doanh trong nước luôn kém xa so với quốc xĩ, quan trọng là chính phủ đánh giá xí nghiệp dân doanh quá ít, giống như quan viên đa phần tự xưng là nô bộc của nhân dân, nhưng đám nô bộc này quá hung ác.

Khí độ của Lương Vĩ Pháp là điều Cảnh Kiến Trung không hiểu nổi.

827. Chương 826: Nhập Cuộc

Lương Vĩ Pháp không bảo phục vụ thông báo với Trương Khác là họ đã tới, Trương Khác đến khi nghe bên ngoài lao nhao nói tỉnh trưởng tới mới vội cùng Hứa Hồng Bá ra nghênh tiếp.

- Tôi vốn tưởng đợi chuyện mua Thần Hi giải quyết xong mới quay sang chỉnh đốn vấn đề khai thác trộm, sáng nay đã đưa phương án của Cẩm Hồ ra cuộc họp văn phòng chính phủ.

Lương Vĩ Pháp bắt tay Trương Khác:

- Ai ngờ xảy ra vụ án lớn như thế, đành phải hoãn lại trước.

- Còn một chuyện quên nói trước với tỉnh trưởng Lương, cùng lúc với việc ba phóng viên Tân Hoa Xã được cử ra thì khả năng kẻ chủ mưu đứng sau là Đường Anh Dục và Đường Anh Bồi đã bị cảnh sát Kiến Nghiệp bắt trong chuyến truy quét mại dâm, tôi vừa nhận được điện từ kiến Nghiệp bọn họ bị câu lưu 15 ngày ...

Trương Khác mời Lương Vĩ Pháp ngồi xuống rồi đích thân pha trà.

- 15 ngày à?

Lương Vĩ Pháp nhú mày, ông ta cũng không dám khẳng định công an tỉnh Giang Nam có chống lại nổi áp lực trong 15 ngày này để có đột phá trong điều tra không, tuy là phó bí thư tỉnh ủy, tỉnh trưởng nhưng Lương Vĩ Pháp cảm giác thế đơn lực mỏng, trầm ngâm một lúc rồi dứt khoát gật đầu:

- Có khó khăn cần phải khắc phục.

- Có lẽ không khó như trong tưởng tượng.

Trương Khác cười nói:

- Tôi vừa nhận được tin phó xã trưởng của Tân Hoa Xã buổi chiều sẽ tới thăm ba phóng viên anh dũng, chắc tỉnh ủy Giang Nam cũng không muốn bộ công an trực tiếp nhúng tay vào việc này? Hơn nữa vấn đề đất hiếm không chỉ quan hệ tới một sản nghiệp, tướng quân Thôi Văn Nghị cũng không muốn ầm ĩ, nhưng ở vấn đề này ông ấy chưa chắc đã chịu thiệt trọng lời ăn tiếng nói.

Bộ công an có nhúng tay vào không là chuyện nhỏ, nhưng nếu để họ trong quá trình điều tra phát hiện vấn đề lớn từ chính phủ, thanh ủy Chương Châu, vậy có khả năng khiến Trung kỷ ủy trực tiếp tham gia. Tỉnh Giang Nam đương nhiên muốn chuyện khổng chế tầm kiểm soát của mình.

Ngày càng có thể khẳng định Mitsui, Hoa Hi và Cẩn Tỳ có tồn tại giao dịch lợi ích, đây không đơn giản là phạm tội thương nghiệp, nếu còn có thành viên ban đất hiếm quốc vụ viện lún vào, rất có khả năng khiến ban ngành an ninh quốc gia phải ra tay, vì nó ảnh hưởng tới cả chiến lược của đất nước.

Lương Vĩ Pháp hiểu ý Trương Khác, là muốn mượn thế tung một cú đấm khiến cho đối thủ hết được đối phó, xô ngã quân bài domino quan trọng nhất.

Một viên đá khơi lên muôn tầng sóng, tin tức ba phóng viên Tân Hoa Xã bị bắt giữ phi pháp lan đi, chưa biết khuấy lên sóng gió thế nào, chỉ biết phó xã trưởng Tân Hoa Xã tới Kim Sơn thăm, còn cùng các lãnh đạo trọng yếu tỉnh Giang Nam thảo luận, bày tỏ muốn đám côn đồ này phải bị trừng trị đích đáng.

Vụ án lộ ra nhìn có vẻ tính chất rất ác liệt, nhưng ảnh hưởng chương đủ lớn, chẳng qua là thế lực phi phạm địa phương ngăn cản phóng viên tác nghiệp dùng thủ đoạn quá khích một chút thôi.

Loại chuyện này mỗi năm trong nước lại có vài vụ, cũng chẳng thấy có ảnh hưởng gì to tát, cho nên rất nhiều người nghe thấy chuyện này chỉ cho là vì liên quan tới phóng viên Tân Hoa Xã cho nên tỉnh mới coi trọng như thế.

Chu Cẩm Du cũng không ý thức được đằng sau vụ này có ảnh hưởng rộng như vậy, bà ta không có liên quan trực tiếp tới mạng lưới khai thác trộm ở Chương Châu, chỉ có Chu Cẩm Tỳ định thành người phát ngôn cho lợi ích của Mitsui ở TQ, cũng không thể dính líu quá sâu vào mạng lưới này.

Bất kể là Chu Cẩm Tỳ bị Trương Khắc chỉ trích, Đường anh Dục, Đường Anh Bồi bị giam giữ ở Kiến Nghiệp, phóng viên Tân Hoa Xã bị bắt, người không rõ nội tình chỉ cho là những sự kiện độc lập.

Ngay cả quan viên có liên quan ở Chương Châu lúc này cũng chỉ nóng ruột tìm cách lấp chỗ hở, kiếm dè thế tội, không hề hoảng loạn.

- Thằng nhóc đó ép người quá lắm, muốn vươn tay tới cả Kim Sơn...

Biệt thự của nhà Chu Cẩm Du bên hồ, phong cảnh hữu tình, Chu Cẩm Du biết tin Cẩm Hồ có ý mua Thần Hi thì đang về nhà ăn cơm trưa, mới nghe tin này bà ta cực kỳ tức giận, thiếu chút nữa đập vỡ di động trong tay.

Tạ Hán Minh nghe vợ kể lại cũng hết sức kinh ngạc:

- Thần Hi chẳng phải luôn bàn chuyện liên doanh với Vân Nguyên Malaysia sao? Đột nhiên nhảy ra Cẩm Hồ là thế nào?

- Lương Vĩ Pháp sáng nay trên cuộc họp tỉnh giải thích là Vân Nguyên điều chỉnh kế hoạch đầu tư trong nước, đối trực tiếp đầu tư vào Thần Hi sang đầu tư vào Tân Quang, việc hợp tác với Thần Hi cũng giao cho Tân Quang tiến hành, do hai tập đoàn liên hợp lại thực lực tài chính mạnh hơn, nên điều chỉnh từ liên doanh sang mua lại Thần Hi.

Tạ Hán Minh không phải kẻ ngu, chớp mắt một cái đã hiểu ra:

- Hơn tháng qua bọn chúng mình tu sán đạo ám độ Trần Thương đây mà.

Năm ngoái tập đoàn Vân Nguyên cùng Việt Tú cùng hợp sức khởi động hạng mục nhà máy tinh viên chấn động cả nước, khiến Cẩm Hồ xác định chỗ đứng trong nước, khiến Tạ gia cùng các đối thủ cạnh tranh của Cẩm Hồ phải khiếp sợ.

Lần này Cẩm Hồ và Vân Nguyên lại triển khai hợp tác trong nghiệp vụ giấy, mặc dù chưa rõ chi tiết, nhưng có thể khẳng định sẽ tăng cường địa vị của Tân Quang trong ngành nghiệp.

Thế cũng đành đi, Tạ Hán Minh không còn hi vọng lật đổ Cẩm Hồ trên thương trường nữa, quan trọng là Cẩm Hồ mua Thần Hi thành công sẽ vươn tay tới Kim Sơn, làm bọn họ khó khăn lắm mới đứng vững chân được ở Kim Sơn lại chuẩn bị đối diện với uy hiếp và áp chế của Cẩm Hồ.

- Bọn chúng muốn truy tận gốc đây mà.

Chu Cẩm Du không thể không rung mình.

Thời gian qua Triệu Hữu Luân và Cẩm Hồ quan hệ rất mật thiết, Hứa Hồng Bá thậm chí còn ở Kim Sơn, nhưng chỉ giới hạn ở chi nhánh Vườn Sồi có 200 triệu đầu tư, căn bản không so được mấy hạng mục lớn bọn họ đang tiến hành, ai ngờ hơn tháng qua Cẩm Hồ hơi kể dưng đông kích tây,

Thần Hi là quốc xĩ to nhất có hiệu ích lớn nhất tỉnh, là cái nôi bồi dưỡng cán bộ Giang Nam, rất nhiều cán bộ cơ quan cấp tỉnh đeo chức rèn luyện thích tới Thần Hi, cũng rất nhiều quan viên xuất thân từ Thần Hi leo lên cương vị lãnh đạo đảng chính phủ địa phương.

Có thể dự liệu được việc Cẩm Hồ mua Thần Hi sẽ vấp phải cản trở lớn, nhưng một khi thành công chẳng khác nào đã thông hai mạch Nhâm Đốc của quan trường Giang Nam, càng chưa nói sẽ nâng ảnh hưởng địa vị của Cẩm Hồ ở Giang Nam.

Với Tạ gia mà nói, thì Cẩm Hồ muốn truy đuổi bọn họ tới tận cùng.

Làm sao mà Chu Cẩm Du bình tĩnh xem xét sự kiện này?

Tạ Hán Minh trấn tĩnh hơn:

- Em thương lượng với anh Cẩm Tỳ xem.

- Anh em bị thăng súc sinh đó làm thiếu chút nữa xuất huyết não, đang cần tĩnh dưỡng, không nên quấy nhiễu anh ấy.

Chu Cẩn Du nói thế song vẫn ép bản thân bình tĩnh lại:

- Hơn nữa bọn chúng muốn thông qua Lương Vĩ Pháp thúc đẩy việc này, đâu phải là chuyện đơn giản, bí thư Thượng Học Nghi liệu để Lương Vĩ Pháp đem Giang Nam biến thành địa bàn của mình sao? Một năm qua trong tình chấn động lớn, anh trai em phát tích, Thượng Học Nghĩa ở kinh tế cầu phát triển, chính trị cầu ổn định, nếu hai thứ này có xung đột, Thượng Học Nghĩa sẽ cầu ổn định chính trị, ông ta cũng hi vọng Lương Vĩ Pháp tới Giang Nam để cứu hỏa chứ không phải để phóng hỏa.

- Cho dù như thế, chúng ta cũng phải thận trọng, không thể sơ xuất được.

Tạ Hán Minh hiểu rõ, nếu để Cẩm Hồ lần áp ở Kim Sơn, Tạ gia không còn đường trở mình nữa.

Chu Cẩn Du gật đầu:

- Hiện Lương Vĩ Pháp mới chỉ đưa phương án ra cuộc họp chính phủ thảo luận. Chuyện lớn lại mang tính chất đặc thù, không thể không đưa lên cuộc họp thường ủy tỉnh, tới lúc đó em mới có thể lên tiếng.

- Cho dù không liên hệ với anh Cẩn Tỳ, chúng ta cũng nên thảo luận với Hán Tĩnh và Cát Minh Tín.

Sau bữa cơm với Lương Vĩ Pháp, Trương Khác ở lại Tẩm Viên cùng Hứa Hồng Bá suy đoán phản ứng của hai nhà Chu Tạ.

Việc mua Thần Hi có khả năng thu hút hết sự chú ý của hai nhà đó, vậy càng có khả năng cho Chu Cẩn Tỳ một đòn chí mạng ở vụ án đất hiếm, chỉ cần Chu gia không có hoạt động hành lang trước, khi chứng cứ trình lên TW hoặc phơi bày ra công chúng, mạng lưới quan hệ của Chu gia không phát huy được nhiều tác dụng.

- Vì thế chuyện mua Thần Hi chúng ta phải tích cực vào.

Hứa Hồng Bá dặn:

- Dạ.

Trương Khác gật đầu, dù địa vị có cao tới đâu với Hứa Hồng Bá, y luôn là đứa học trò ngoan ngoãn nghe lời:

- Vậy cháu gọi điện cho Chu Du, bảo anh ấy nếu không có chuyện gấp thì đừng rời Kim Sơn, nhanh chóng giải quyết việc này.

Địch Đan Thanh gõ cửa đi vào:

- Ông chủ Tẩm Viên muốn đích thân tới hỏi bữa trưa có hợp khẩu vị không, bữa tối ăn bài ra sao? Cậu định đáp thế nào?

- Lương Vĩ Pháp đúng là hại người.

Trương Khác chống đầu gối đứng dậy oán trách:

- Phía tây vườn có một cái đình, tôi và thầy Hứa ra đó đánh cờ, chị hỏi xem khách sạn có cờ vậy không?

Địch Đan Thanh tròn mắt:

- Bên ngoài mùi vị nồng như thế sao không đánh cờ trong phòng.

- Chỉ ngồi nửa ngày cũng chẳng chết người được.

Trương Khác nhún vai:

- Mời luôn ông chủ Tẩm Viên tới đình, nói ra thì loại nhân vật này chú tôi mới là người thích tiếp xúc.

Đi ra sân gặp Trương Dịch đang nói chuyện với Giản Chí Khang, hần liền chủ động chạy tới chỗ phục vụ lấy cờ.

Trải qua nhiều việc như thế, Trương Dịch đã được Hứa Hồng Bá rèn luyện cho hơn một năm, thanh niên xốc nổi phù phiếm trước kia đã hoàn toàn không còn nữa, được Trương Khác chống lưng, cha hắn không dám nói gì tới chuyện của hắn và Lưu Đình .

Vả lại thời gian qua Trương Dịch cũng ngày càng được trọng dụng, địa vị trong gia đình tăng lên, hôn sự với Lưu Đình đã được ngầm hứa nhận

Chỉ là quan hệ rạn nứt cần có thời gian cải thiện.

Chập tối Ấm Mã Hà long lanh ánh sáng, như có hàng trăm vạn đồng kim tệ giấu dưới đó, nếu chẳng phải có cái mùi nhức mũi truyền tới theo gió, buổi tối ra sân đánh cờ cảm giác không tệ.

Đó chỉ là cảm khái của người xem cờ thôi, với người đắm chìm vào bàn cờ tựa hồ không có sự phiền não này.

Đàm Thiên chủ của Tẩm Viên sơn trang không hiểu thân phận của những người này, đăng ký chỉ là một công ty vô danh, nhưng đi xe Mercedes 600, có hai vệ sĩ theo sát, còn có giai nhân tìm khắp Kim Sơn chưa chắc có nổi một người làm bạn, ắt phải có thân phận hiển hách.

Ừ thế cũng đành đi, du long quá cảnh, thân phận to tới đâu cũng chẳng cần lấy lòng, nhưng tình trường đại nhân đích thân tới dự tiệc, Đàm Thiên có không có mắt nhìn người tới đâu thì lấy danh nghĩa khách sạn ra chào hỏi cũng là việc nên làm.

Kỳ thực Đàm Thiên rất thắc mắc, sao những người này lại ở đây?

Đàm Viên xây dựng Tẩm Viên bên Ấm Mã Hà là nghe được tin tức nội bộ nói tỉnh sẽ hạ quyết tâm chỉnh đốn vấn đề ô nhiễm, nên mua đất xây sơn trang đầu cơ.

Ấy nhưng “tin tức nội bộ” trong nước nó đặc sắc lắm, có thể làm người ta thăng quan phát tài, cũng có thể khiến người ta táng gia bại sản, tỉnh “sắp” được 4 năm rồi mà Ấm Mã Hà ngày càng ô nhiễm nghiêm trọng, cái mùi nhức mũi kia có đóng cửa cũng không hết.

Từ khi xây xong Tẩm Viên, mỗi năm Đàm Thiên phải bù cào đó mấy chục vạn duy trì vận hành, không thì biết làm sao, hắn gần như ném cả gia sản vào đây rồi, muốn thoát thân cũng không được, đành cắn răng đợi thời cơ xoay chuyển.

Trưa nay được tin, vấn đề Ấm Mã Hà lần này khả năng được giải quyết thật, độ đáng tin rất cao, do chính tỉnh trưởng đề xuất, nhưng dù Lương Vĩ Pháp hôm nay tới Tẩm Viên, Đàm Thiên cũng chẳng dám hỏi.

Hiện Đàm Thiên rất là ức chế, hắn đứng xem cờ cả tiếng rồi, lúc tới còn đưa danh thiếp cho Hứa Hồng Bá, Hứa Hồng Bá chỉ liếc qua rồi nói :” Tôi không có danh thiếp“, rồi đưa cho thanh niên đối diện, thanh niên đó chỉ liếc qua nói một câu ”cám ơn chiêu đãi“, đặt danh thiếp xuống bàn, tiếp tục đánh cờ.

Nếu là người khác thì sớm đã cáo từ rồi đi rồi, nhưng Đàm Thiên có chút kỳ vọng, nên đứng đợi, dè dặt đứng liền một lèo hơn tiếng đồng hồ, tuy có biết cờ vậy nhưng còn tâm tư nào xem cờ, người bên cạnh xem cờ đều không nói một lời, làm tình cảnh Đàm Thiên càng trở trêu chả hiểu phải đứng thế này tới bao giờ.

- Thầy Hứa ở Kim Sơn, tôi tìm thầy ấy đánh cờ lại không chịu, vậy mà chịu đánh cờ với cậu.

Diệp Kiến Bân từ đâu tới, cười nói tự nhiên, làm áp lực trên người Đàm Thiên nhẹ đi không ít.

Hứa Hồng Bá chẳng lịch sự nói:

- Cái trình độ cờ thối của cậu, thà tôi ngồi không còn dễ chịu hơn.

Diệp Kiến Bân cười ha hả vỗ vai Trương Khác:

- Cậu nói tới là tới, chả bảo tôi tiếng nào, hôm nay tôi hợp cả ngày giờ mới thoát thân được, không phải là ăn tối xong lại về luôn chứ?

- Không có chuyện thì tôi ở lại làm gì?

Trương Khác đặt cờ xuống rồi mới đáp.

Diệp Kiến Bân thấy Đàm Thiên là người lạ, hỏi:

- Vị này là ai vậy nhỉ?

Đợi mãi mới có người chịu nói chuyện với mình, Đàm Thiên cảm tạ ơn đức vô ngần, vội lấy danh thiếp ra:

- Tòa sơn trang này do tiểu đệ mở, đứng đây học cờ hai vị sư phụ.

Diệp Kiến Bân đầu biết Đàm Thiên bị “ghê lạnh” nửa ngày trời rồi, tưởng là đám Trương Khác rất hợp ý chủ khách sạn nên mới để người ta tới xem cờ, lấy danh thiếp ra đưa cho hắn hỏi:

- Sức cờ của anh ra sao, chơi với tôi một vạn, bọn họ thu quan ít nhất cũng phải mất một tiếng.

Đàm Thiên xem danh thiếp của Diệp Kiến Bân mới hiểu sao mình đứng đây lâu thế mà chẳng ai thèm để ý, hắn tất nhiên không lạ gì Thịnh Hâm, không ngờ người tuổi tác không chênh lệch với mình là bao này lại là chủ tịch của Thịnh Hâm, cầm danh thiếp của Diệp Kiến Bân mà tay hắn run run, vậy thì một già một trẻ kẻ là thần thánh phương nào đây?

Đàm Thiên vội đích thân đi lấy cờ, Trương Dịch nói:

- Giám đốc Đàm ngồi đi, tôi đi lấy cờ.

Hứa Hồng Bá lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Đàm Thiên, chỉ cười không nói gì cả.

Diệp Kiến Bân và Đàm Thiên đánh cờ rất nhanh, phía Trương Khác thu quan xong sang xem họ đánh thì bàn đó cũng thu quan rồi, chém giết từng búng, nhìn cục diện thì Diệp Kiến Bân không hề thua kém, hắn cười hề hả nói:

- Thầy Hứa thấy sao, tôi cũng tìm được kỳ phùng địch thủ rồi.

Hứa Hồng Bá chỉ cười, Trương Khác thì nói:

- Ván tiếp theo anh xin giám đốc Đàm nhường ba quân xem anh có thắng nổi không?

- Hả ...

Diệp Kiến Bân không tin, nhưng thấy Đàm Thiên có vẻ xấu hổ, nắm cờ thả lên bàn nhận thua:

- Đánh cờ chán chết.

Đàm Thiên trước kia ở cơ quan tỉnh ủy, sức cờ tung hoành ngang dọc, khi ấy Thượng Học Nghĩa còn là phó bí thư tỉnh ủy cũng nghe danh tới tìm hắn đánh cờ, lúc đó hắn tuổi trẻ khí thịnh, không biết tới chữ nhường, đánh cho Thượng Học Nghĩa tới bởi hoa lá ngay trước mặt mọi người, thế là thành thời khắc vinh quang nhất và cũng là cuối cùng của hắn ở tỉnh ủy.

Nghỉ việc không lương mấy năm, Đàm Thiên cũng học được cách nịnh bợ luồn cúi rồi, cho nên mới cố ý đánh ván cờ náo nhiệt như thế, hi vọng có cơ hội bắt được quan hệ với hào phú nổi danh hai tỉnh này, ai ngờ bị Trương Khác bóc trần, mặt đỏ cả lên.

Diệp Kiến Bân chẳng phải bỏ cờ nhân thua vì tức, chẳng qua thấy thất vọng thôi, Trương Khác bóc trần chẳng phải là muốn làm Đàm Thiên quần bách, chẳng qua thích đả kích Diệp Kiến Bân.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Vậy là thầy ở đây không lo thiếu người đấu cờ rồi, không biết Trương Dịch đánh cờ ra sao?

Trương Dịch lắc đầu:

- Chơi cỡ cần thiên phú, cần thầy Hứa nhường ba quân, có điều miễn cưỡng thắng anh Diệp.

- Đừng đắc ý.

Diệp Kiến Bân đưa tay lên làm bộ muốn đánh Trương Dịch.

Hứa Hồng Bá quay sang Đàm Thiên:

- Chúng tôi mới tới đây không hiểu tình hình xung quanh, giám đốc Đàm không ngại làm dẫn đường chứ?

Đàm Thiên tất nhiên là gạt đầu cái rụp, đoàn người Trương Khác rời Tầm Viên, đi lên đê, cheo chéo phía đối diện chính là nhà xưởng nhìn không thấy điểm cuối của Thần Hi, quay đầu lại nhìn Tầm Viên, cả khu vực rộng lớn chẳng có mấy công trình, sơn trang lại nằm địa thế cao hơn xung quanh, trông càng lẻ loi.

Trương Khác tò mò hỏi:

- Sao giám đốc Đàm lại đi xây Tầm Viên ở đây.

- Ba năm trước Trần Tân Dân lên làm phó bí thư tỉnh ủy, có tin nội bộ nói ông ấy sẽ thay tỉnh trưởng Lương Văn Kính, ông ấy là người rất căm ghét chuyện làm ô nhiễm Ấm Mã Hà, tôi nhất thời kích động mới nhân lúc giá thấp mua mảnh đất đó xây Tầm Viên, ai ngờ Trần Tân Dân không làm tỉnh trưởng.

Đàm Thiên chẳng có gì phải giấu, tình hình của Tầm Viên dù người ngoài nhìn một cái là cũng đoán được, trong lòng có chút oán hận:

- Hiện giờ lại có tin nói Thần Hi sắp bán cho tư nhân, sẽ ngừng thải chất ô nhiễm ra Ấm Mã Hà, nhưng cứ đợi mà xem, chuyện này cuối cùng chỉ là nói mồm.

Trương Khác và Hứa Hồng Bá nhìn nhau, Lương Văn Pháp mới đưa phương án ra, tin tức đã truyền tới tại Đàm Thiên, không biết là Đàm Thiên tin tức linh thông hay ở Kim Sơn này tin tức lan truyền nhanh.

Diệp Kiến Bân cười hỏi:

- Không có lòng tin như thế sao còn cố kinh doanh Tầm Viên?

Đàm Thiên lấy dũng khí nói:

- Mọi người trưa ăn cơm với tỉnh trưởng Lương, chắc cũng hiểu tình cảnh của ông ấy. Nghe nói trong tỉnh hiện chỉ có một mình công khai đứng ra ủng hộ bán đứt Thần Hi, chưa nói chuyện bán quốc xĩ có nguy hiểm chính trị ra sao, riêng nhìn có một mình ông ấy ủng hộ là biết chuyện không ăn thua ...

Nói tới đó thở dài:

- Nên tôi cũng muốn bỏ lắm, nhưng cũng có người chịu mua mới được.

Diệp Kiến Bân hỏi:

- Nếu tôi tiến cử một công ty muốn mua thì giám đốc Đàm chấp nhận bán với giá thế nào?

Đàm Thiên tất nhiên không nghĩ chủ tịch Thịnh Hâm chỉ thuận miệng nói, trầm ngâm một lúc đáp:

- Tôi đổ rất nhiều tâm huyết vào Tầm Viên, dù có bán cũng không tùy tiện báo giá rồi bỏ mặc nó, hơn nữa trong tay tôi không phải chỉ có Tầm Viên, năm xưa đánh liều mua cả mấy chục mẫu đất quanh Tầm Viên. Nếu công ty ông Diệp có thành ý, tôi sẵn sàng đợi người tới đàm phán bất kỳ lúc nào.

Diệp Kiến Bân gạt gù, đi tới bên cạnh Trương Khác nói:

- Tôi mượn cậu một người.

- Mượn ai?

- Trương Dịch, cũng không phải là cho tôi mượn, Thế Kỷ Cẩm Hồ thế nào cũng cần chỗ đặt chân ở Kim Sơn, lão Thiệu nói với tôi Trương Dịch thích hợp.

Trương Khác chỉ Hứa Hồng Bá:

- Chuyện này hỏi thầy Hứa.

Hứa Hồng Bá cười:

- Hỏi tôi làm gì? Tôi có lấy thất lưng buộc vào cổ cậu ta dắt đi đâu.

- Vậy tôi coi cả hai đồng ý này, tên Trương Dịch này dám nói điều kiện với tôi, tôi đá ột phát lăn xuống Ấm Mã Hà luôn.

Diệp Kiến Bân nói oang oang như thế Trương Dịch không có ở bên cạnh, rồi bảo Đàm Luân:

- Đây, cậu ta sẽ đại biểu tập đoàn giải trí ẩm thực Thế Kỷ Cẩm Hồ đàm phán với anh, không biết anh nghe tới cái công ty đó chưa? Tôi là thành viên BQT công ty đó.

Cẩm Hồ vì tiến vào Kim Sơn đã bỏ nỗ lực lớn, đám Thiệu Chí Cương tất nhiên cũng muốn mượn gió đông thấm thấu vào Kim Sơn, chỉ là hiện bọn họ đang dồn tinh lực vào Kiến Nghiệp, không thể làm lớn ở Kim Sơn, nhưng cần người chủ trì cục diện, Trương Tri Phi luôn muốn nâng đỡ cháu mình, nên đẩy Trương Dịch ra, nên lúc này Diệp Kiến Bản mới đề xuất như vậy.

Đi một khoảng xa Hứa Hồng Bá mới nói với Trương Khác:

- Mưu sự tại nhân, như Đàm Thiên vậy, mấy năm qua tôi ít thấy người như vậy, nhưng thành công hay không là nhờ trời.

Trương Khác hiểu Hứa Hồng Bá mượn chuyện Đàm Thiên nói về Thần Hi, Trương Khác cười nói:

- Dù có là 5/5 cũng đáng nỗ lực rồi ạ, cho dù thất bại, trong mắt người khác cũng là một chuyện ngu ngốc ít có mà Cẩm Hồ làm. Có điều người được thầy nhìn trúng đúng là hiếm có, tiếc là nhân tài như thế quá nửa bị anh Diệp kéo sang Cẩm Hồ rồi, ai bảo anh ta là đại cổ đông của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Địch Đan Thanh lúc này từ Tầm Viên đi ra, gơ điện thoại lên, đi tới nói:

- Chủ nhiệm Tiểu Thôi tìm cậu đấy, cậu gọi điện lại đi. Buổi sáng hi vọng người ta cảm tạ ơn đức không có, chẳng hiểu sao đột nhiên linh ngộ ra ơn đức to lớn của cậu.

Trương Khác đứng ở trên đê gọi điện lại cho Thôi Úc Mạn.

- Vừa rồi nghe nói phóng viên báo Kiến Nghiệp đã về Kim Sơn trước, không biết cậu liên hệ được không, anh tôi và xã trưởng Thái Vân Phi muốn cảm ơn bọn họ.

Thôi Úc Mạn nói:

- À, vậy em sẽ liên hệ hộ cô giáo...

Trương Khác cúp điện thoại trước, tiểu ngủ giang tay với Địch Đan Thanh:

- Chị đoán sai rồi, bọn họ tìm tôi là vì muốn liên hệ với Giản Chí Khang, chị thử đoán xem lần này vì cái gì?

- Thôi Quốc Hằng bị giam đương nhiên tư liệu bị người ta hủy, bọn họ muốn mượn tài liệu trong tay Giản Chí Khang chứ gì?

Địch Đan Thanh đoán:

- Quá nửa là như thế ...

Trương Khác gật đầu:

Xét tới tính miễn cảm của tin tức này, cho dù cho phép qua báo lộ ra ngoài, theo yêu cầu chính trị đều phải lấy hình thức thông cáo của Tân Hoa Xã, nếu không được công khai phải qua báo nội bộ của Tân Hoa Xã đưa lên cao tầng TW.

Trương Khác trước kia phái ba nhóm người tới chương Châu, chính là muốn thu thập chứng cứ trực tiếp để thông qua các con đường đưa lên cao tầng TW.

Trong tất cả các con đường, thông qua Tân Hoa Xã chắc chắn là tốt nhất, Thái Vân Phi, Thôi Úc Hằng vội tìm Giản Chí Khang như thế, khẳng định là không muốn dễ dàng buông tha cho Chương Châu.

Giản Chí Khang đang bật mũi đứng ở chỗ cách đê xa nhất, Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đi tới, nói:

- Tân Hoa Xã muốn tìm anh vì chuyện Chương Châu, tôi an bài xe đưa anh tới.

Giản Chí Khang là bạn học Chu Tiểu Quân, tốt nghiệp xong làm việc ở Tân Hoa Xã, cùng Chu Tiểu Quân phanh phui vụ Samsung thôn tính Hương Tuyết Hải, bị đá đít tới báo Kiến Nghiệp, vụ mua dâm tập thể ở Phú Xuân Các cũng do hắn đăng tin, là phóng viên nhiệt huyết, hiện rất có tiếng ở Đông Hải, được đặc quyền đưa tin quan trọng của Cẩm Hồ.

Nhìn xa đưa Giản Chí Khang đi, Địch Đan Thanh quay lại nhìn nước sông đục ngầu dưới ánh chiều tà, gần bờ còn có cá chết nổi lềnh bềnh trên mặt nước, nơi này còn có cá sống được đúng là kỳ tích.

- Cậu không định lấy đây làm địa điểm đàm phán với Thần Hi đấy chứ hả?

Địch Đan Thanh đột nhiên nhớ tới một vấn đề:

- Tòa nhà quản lý của Thần Hi xây cách bờ sông xa nhất, lãnh đạo tỉnh quá nửa chưa bao giờ đích thân tới cảm thụ ô nhiễm ở đây, cho bọn họ tới hít một cái, chưa bắt bọn họ uống nước ở đây, ăn gạo trồng lên ở đây, chẳng lẽ là quá đáng à?

Trương Khác hỏi lại:

- Với những kẻ to tiếng tuyên bố vì đại cục phát triển kinh tế có thể hi sinh tất cả lợi ích khác, cho dù có ném bọn chúng xuống sông thì bọn chúng cũng không đổi giọng đâu.

Địch Đan Thanh cười chịu thua tính ương bướng của Trương Khác:

- Có điều nói đi cũng phải nói lại chúng ta cũng đâu cần đứng đây hít thứ không khí ô nhiễm này?

- Coi như tăng cường chút quyết tâm cũng tốt.

Hứa Hồng Bá cười lớn:

Đàm Thiên không ngờ rằng khốn cảnh mấy năm qua đột nhiên có cơ xoay chuyển, hắn không tới mức kích động lên là mất năng lực tư duy, lúc này Tẩm Viên an bài bữa tối, mượn cơ don đốc rời đi.

Xuống đê, Đàm Thiên lấy di động ra gọi cho bạn ở chính phủ tỉnh:

- Thế Kỷ Cẩm Hồ và Tân Quang có phải là có liên quan gì không?

- Hôm nay nơi này náo nhiệt lắm, đủ các loại tin tức truyền tới, hai công ty đó có quan hệ thế nào tôi không rõ, nhưng chắc chắn là có, chẳng lẽ cái quán rách của anh có cơ xoay chuyển rồi à? Thôi đợi đi, náo nhiệt vậy chứ thay đổi đâu có dễ, mấy ông chủ lớn còn chưa tỏ thái độ mà, đừng có nghĩ im lặng là ngầm thừa nhận.

828. Chương 827: Quân Đội Luôn Ẩn Đằng Sau

Đàm Thiên không có tâm trạng nghe bạn nói đông nói dài, qua loa vài câu rồi cúp máy, mặc dù còn chưa biết thân phận cụ thể của Trương Khác, nhưng đoán quá nửa rồi, buổi trưa Lương Vĩ Pháp xuất hiện ở đây, rồi Diệp Kiến Bản lại lấy thân phận BQT Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất mua Tẩm Viên cũng quen biết với Trương Khác, Đàm Thiên đương nhiên có thể móc nối lại với nhau.

Hiện giờ Đàm Thiên đối diện với rất nhiều lựa chọn, là cần rằng cầm cự tới khi đổi vận, lúc đó hắn sẽ giành lại những gì đã mất, đương nhiên nếu phương án thu mua trở ngại, hoặc Tân Quang không giải quyết ô nhiễm Âm Mã Hà, thì hắn mất luôn những gì đã có.

Nhưng tâm huyết dồn vào đây, hắn không cam tâm bán đi, đặc biệt sau khi trả nợ ngân hàng, hắn sẽ chẳng còn bao tiền, phải khởi đầu lại.

Đàm Thiên kiểm tra qua thức ăn buổi tối rồi chạy lên đê thông báo với đoàn người Trương Khác, từ xa nghe thấy Diệp Kiến Bản nói:

- Lĩnh vực quân sự cao cấp trong nước hiện có cơ sở rất kém, ngay cả hệ thống tên lửa đạn đạo trước khi xuất khẩu sang Pakistan phải thay bằng toàn bộ hệ thống điện tử của Âu Mỹ ...

Rồi thấy hắn tới liền không nói nữa.

Đàm Thiên chỉ coi bọn họ đang thảo luận vui vậy thôi, không nghĩ nhiều:

- Tiệc chuẩn bị xong, vừa rồi có chút đường đột, bữa tiệc này coi như để tôi biểu đạt xin lỗi ..

Đi vào trong phòng tiệc của Tẩm Viên đóng chặt các cánh cửa sổ lại, hô hấp thoải mái hơn nhiều.

Sau bữa tiệc Diệp Kiến Bàn tìm Trương Khác, Hứa Hồng Bá tiếp tục đề tài trên đề:

- Trong nước lấy đâu ra công ty nào chịu bỏ đầu tư lớn vào lĩnh vực nghiên cứu như Cẩm Hồ? Cho dù trong nước muốn đưa các nhân tài du học nước ngoài về thì cái thể chế hiện tại cũng hạn chế bọn họ phát huy, tôi thấy bộ tổng trang bị chưa chắc không có chút quan tâm nào tới Cẩm Hồ. Nếu không tin chúng ta lập tức gọi điện cho ba Tiểu Đồng, xem quân đội có chú ý đặc biệt tới Cẩm Hồ không? Sở dĩ bọn họ chưa tỏ thái độ tôi thấy do các phương diện đang đợi nhà máy tinh viên được xây dựng lên?

Trương Khác trầm ngâm:

- Thầy, đây là phúc hay họa?

- Chuyện gì cũng có hai mặt, chẳng qua cần cân nhắc thiệt hơn cho kỹ thôi.

Hứa Hồng Bá bình đạm nói:

- Người ta không vội tới cảm tạ ơn đức của cậu cũng là có suy tính đấy, đó là sợ chúng ta thuận thế bò lên. Hoa rơi có ý, nhưng nước chảy chưa chắc có tình, với bọn họ mà nói, dẫn tiến một xí nghiệp dân doanh vào lĩnh vực nghiên cứu quân sự là bước đột phá chẳng nhỏ hơn thu mua Thần Hi.

Trương Khác lúc ở bệnh viện đã báo danh rồi, chẳng lẽ Thôi Văn Nghị tới giờ còn chưa liên hệ với người nhà? Hơn nữa phó xã trưởng Thái Văn Phi dần dần tới mức không biết thân phận của Trương Khác?

Nghe Hứa Hồng Bá phân tích như thế Trương Khác không sốt ruột nữa, chuyện gì cũng phải làm từng bước.

Giản Chí Khang tranh thủ lúc rảnh rồi gọi điện thoại tới, thông báo lý do Thái Văn Phi tìm hẩn, không chỉ có Thái Văn Phi còn có Lương Vĩ Pháp cùng người phụ trách của chính pháp ủy, kỷ ủy Giang Nam đều có mặt.

Thái Văn Phi hạ quyết tâm bóc trần chuyện ở Chương Châu, nên mời những ban ngành liên quan tới nghe Giản Chí Khang, Thôi Úc Hằng báo cáo hiện trạng của việc khai thác mỏ ở Chương Châu, còn nói sẽ dùng thời gian nhanh nhất và cấp bậc cao nhất đưa báo cáo nội bộ lên lãnh đạo chủ yếu của TW.

Thái Văn Phi tỏ thái độ cực kỳ cứng rắn, biểu thị không cho phép lấy tôm tép ra làm dê thế tội đối phó cho qua, Lương Vĩ Pháp thừa cơ yêu cầu sở công an ngay trong đêm tăng cường thẩm vấn nghi phạm tìm chỗ đột phá, chỉ cần đem lửa mau chóng đốt lên người anh em Đường Anh Dục ở Kiến Nghiệp, là vụ án này có thể đào sâu thêm.

- Khả năng tướng quân Thôi cũng quan tâm tới hiện trạng tài nguyên đất hiếm.

Trương Khác không tin thái độ cứng rắn của Thái Văn Phi chỉ là vì muốn đòi lại công đạo cho ba phóng viên Tân Hoa Xã, mà ắt có cân nhắc khác.

oOo

~Thôi Úc Hằng bị đánh cho xương mũi, má đều bị rạn, còn vết thâm tím trên người không đáng lo, qua xử lý, dù phải ở bệnh viện quan sát, song không có gì bất tiện tới sinh hoạt nữa, cũng không ảnh hưởng hẩn sửa soạn tài liệu.

Khi bị giam thì phần lớn tài liệu đã bị hủy, không muốn trở lại Chương Châu điều tra, đành mượn tài liệu của báo sáng Kiến Nghiệp.

Thôi Úc Hằng còn tưởng bọn họ điều tra tỉ mỉ lắm rồi, đến khi xem tài liệu của Giản Chí Khang mới biết báo sáng Kiến Nghiệp có chuẩn bị kỹ càng hơn họ nhiều, cơ bản hơn trăm điểm khai thác trộm ở Chương Châu đều được tra ra, con đường tài nguyên chảy ra nước ngoài cũng làm rõ, thậm chí còn điều tra rõ cả tình trạng ô nhiễm xung quanh.

Thật khó tưởng tượng được số tài liệu này được hai phóng viên tra ra trong nửa tháng, nếu chẳng phải đa phần nội dung trùng hợp với điều tra của Tân Hoa Xã, Thôi Úc Hằng còn nghi ngờ bọn họ làm giả.

Làm hẩn càng bất ngờ là Lương Vĩ Pháp, Thái Văn Phi chẳng hề tỏ ra nghi ngờ về tính chân thật của tài liệu này.

Lương Văn Pháp là tỉnh trưởng chắc biết phần nào, Thái Văn Phi làm phóng viên mấy chục năm, phải biết năng lực điều tra hai phóng viên rất có hạn, vén được một góc tảng băng chìm đã không tẻ, sao có thể chuẩn xác như thế?

Thái Văn Phi ở nhà khách chính phủ, Thôi Úc Hằng ở phòng bệnh chẳng kém gì biệt thự nghỉ dưỡng, Thôi Úc Mạn cùng mẹ và chị dâu cũng ở trong bệnh viện.

Thôi Úc Mạn thương lượng với mẹ và chị dâu khi nào chính thức cảm ơn Trương Khác và phóng viên Nhật báo Kiến Nghiệp:

- Tối ngày hôm qua đều là ba và cậu học sinh của con trao đổi điện thoại, nếu cảm ơn cũng phải do ba bỏ thời gian ra chứ.

- Nói tới cậu học sinh của em, anh có chuyện muốn hỏi đây.

Thôi Úc Hằng gõ cửa phòng, ý bảo em gái ra ngoài nói chuyện.

Mẹ hẳn không vui:

- Có chuyện gì mà phải tránh mẹ và Tiểu Cẩm, năm xưa Tiểu Mạn xảy ra chuyện ở Hải Châu, không ngờ hai đứa giấu nửa năm trời mới nói, thật không biết hai anh em các con còn dấu diếm cái gì, đang nghĩ cái gì trong đầu.

- Con sợ mẹ và ba lo thôi mà.

Thôi Úc Mạn năm xưa kiên trì về quê làm giáo viên, sợ gia đình lấy cớ hạn chế tự do của mình nên mới dấu:

- Chuyện cũ thì mẹ con nói làm gì?

Thôi Úc Hằng đau đầu, khi đó hẳn chiều em gái nên dấu trong nhà, chuyện lộ ra bị mắng cho thôi mặt, đành hỏi Tiểu Mạn:

- Cậu Trương Khác đó là sinh viên năm thứ nhất hả, sao lại biết chuyện phóng viên Nhật báo Kiến Nghiệp ngầm điều tra? Anh thấy tài liệu của cậu họ rất đầy đủ, chắc chắn phải chuẩn bị kỹ càng, cũng hiểu tầm nguy hiểm của việc này, sao có thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài?

Càng nghĩ càng thấy có rất nhiều nghi vấn, đặc biệt là phản ứng từ Tân Hoa Xã và tỉnh Giang Nam, hẳn là phóng viên, không quen dấu nghi vấn trong lòng.

- Em cũng không rõ, cảm giác rất loạn.

Thôi Úc Mạn muốn miêu tả lợi ẩn tượng về Trương Khác, nhưng thấy rất khó:

- Anh cũng biết bốn học sinh kia của Nhất Trung, Đỗ Phi và Trương Khác rất đặc biệt, Đỗ Phi vào đại học đã sáng lập công ty, Trương Khác em còn thấy đặc biệt hơn. Anh không biết tối qua em đi xe gì tới đây, chính là chiếc Mercedes đắt nhất anh chỉ cho em ở triển lãm xe Bắc Kinh, còn nữa, cậu ta liên hệ với phóng viên Nhật báo Kiến Nghiệp ở Chương Châu mà không hề thông qua ai cả, sáng nay cứu anh ra rồi, hình như cậu ấy gọi điện cho tỉnh trưởng Lương ... Em cảm giác ba biết gì đó, nhưng ba cứ hay lấy cơ mật quốc gia ra làm cớ, chuyện này liên quan gì tới cơ mật quốc gia? Anh có nghi vấn gì chẳng bằng gọi thẳng cho ba.

Thôi Úc Hằng nghĩ cũng phải, về phòng làm việc tạm thời gọi điện.

829. Chương 828: Ở Ngoài Không Ở Trong

Thôi Văn Nghị không thể tùy tiện rời cương vị công tác, đêm vẫn còn ở thư phòng, trên bàn là đồng tài liệu, nhận được điện của con trai, trách:

- Công việc có thể hoãn lại, con làm thế không phải khiến mẹ thêm lo à?

- Mẹ hiểu con mà, vả lại tranh thủ thời gian sửa soạn tài liệu cũng là tự đòi lại công bằng cho con.

Thôi Úc Hằng cười, chỉ nhếch mép được lên một chút, nếu không rất đau:

- Tiểu Mạn nói trong tay ba khả năng có tư liệu của cậu học sinh kia, còn rất tò mò, ba lộ cho con biết một chút được không?

- ...

Thôi Văn Nghị trầm ngâm một lúc mới nói:

- Đứa học sinh kia của Tiểu Mạn là một dị loại, trước kia con biện luận với cha mảnh đất Trung Quốc này sinh ra được Bill Gates thì tưởng thành cũng chẳng thể thành Tôn Chính Nghĩa ...

Tối qua khi gọi điện thoại Thôi Văn Nghị đã biết thân phận của Trương Khác, cho nên mới nghe ý kiến của y giải cứu con mình.

Thôi Úc Hằng không phát ra được tiếng nào, thật khó tưởng tượng được chàng trai sáng nay đứng trước giường bệnh lại là người sáng lập Cẩm Hồ, sự thực này khiến người ta khó tiêu hóa, nhưng phù hợp với hoang mang của Tiểu Mạn, thái độ của các phương diện.

Nhưng Cẩm Hồ nhiệt tình tham gia vào chuyện Chương Châu có ý đồ gì? Quy mô điều tra dứt khoát không phải chỉ có hai phóng viên của báo Kiến Nghiệp.

Thôi Văn Nghị cũng đoán ra được nét mặt con trai lúc này:

- Thái Văn Phi vừa mới gọi điện cho ba, nói Cẩm Hồ lấy danh nghĩa Báo sáng Kiến Nghiệp điều tra rất tỉ mỉ về hiện trạng tài nguyên đất hiếm của Chương Châu, xuất phát từ lập trường của mình, con thử phân tích cho ba mục đích của bọn họ là gì?

- Trong tay con không có tài liệu tỉ mỉ về chàng trai đó, làm sao phân tích được?

Thôi Úc Hằng đúng là đoán không ra, nhưng nghĩ tới một vấn đề quan trọng:

- Theo như ba nói thì ba năm trước khi Tiểu Mạn mới tới Hải Châu thì Cẩm Hồ cũng đã có chút quy mô, vậy cậu ta không phải đơn thuần là tên hoàn khố trong trường ...

- Cậu ta còn chẳng phải lấy thân phận học sinh ra yểm hộ hay sao?

Thôi Văn Nghị thở dài:

- Trước kia cũng có e cậu ta quá kiêu ngạo, không thích tiếp xúc chính diện

*** Tôn Chính Nghĩa - Masayoshi Son: Chủ tịch kiêm CEO của SoftBank Mobile , người giàu nhất Nhật.

*** Bill Gates : do trước kia bỏ học, nên hiện gần như đang thất nghiệp

oOo

Diệp Kiến Bàn cầm tài liệu về hiện trạng và tương lai phát triển sản nghiệp đất hiếm mà Dịch Đan Thanh làm theo yêu cầu của Trương Khác, vừa xem vừa cảm khái:

- Cái thằng nhóc này làm sao mà tốt số thế, kiếm được trợ lý như cô, vừa bỏ mất lại tài cán, hay sang làm trợ lý cho tôi đi.

- Cho dù tôi sẵn lòng làm trợ thủ cho anh cũng cần chị Đinh phê chuẩn mới được, tôi không muốn suốt ngày bị chị ấy phòng như phòng trộm.

Dịch Đan Thanh chẳng chút nương tình chọc vào chỗ đau của Diệp Kiến Bàn.

Nhìn Diệp Kiến Bàn cười méo xẹo, Trương Khác cười khoái trá:

- Nhìn thấy chưa, có trợ thủ như vậy chưa chắc là chuyện may mắn đâu.

Nói tới đó nhận ra câu “vừa bỏ mất vừa tài cán” của Diệp Kiến Bàn còn có ý khác, không nhịn được lại cười phá lên.

*** tài cán - năng can, tức là vừa bỏ mất lại có thể XXX được.

Địch Đan Thanh nghe vậy lờm Trương Khác một cái, đúng lúc Hứa Hồng Bá đang đứng nói chuyện với Trương Khác ở cửa sổ nhìn sang, chợt dạ quay đầu đi, tiếp tục giảng giải chi tiết phương án cho Diệp Kiến Bân, cô sợ ánh mắt như nhìn thấu lòng người của ông.

Thấy cảnh đó Hứa Hồng Bá khẽ thở dài nhưng không nói gì, với phương án thương nghiệp cụ thể ông không hứng thú, ở phương diện này Cẩm Hồ có đủ nhân sĩ chuyên nghiệp rồi, ông chỉ giúp Trương Khác suy nghĩ tới những nhân tố đứng đằng sau văn bản luật pháp.

Tuy có Địch Đan Thanh ở bên giải thích, Diệp Kiến Bân vẫn phải day huyệt thái dương, đứng dậy cũng thấy đầu choáng váng.

- Ài, cái này phải bỏ công sức rất lớn đây ..

Diệp Kiến Bân vò đầu đi tới cửa sổ, nhưng ban đêm cái mùi từ Ấm Mã Hà truyền tới chẳng giảm chút nào, làm hần càng khó chịu.

Trương Khác thở dài:

- Thị trường trong nước dù rất lớn, nhưng chính phủ TW sẽ không để Cẩm Hồ dựa vào thị trường trong nước trở thành con quái vật khổng lồ không thể khống chế, Cẩm Hồ chỉ đứng chân trong nước, sẽ ngày càng bị chính sách kiểm chế, có lẽ tới một ngày bọn họ sẽ phải dựa vào Cẩm Hồ, nhưng bọn họ mãi mãi không bỏ nỗ lực khống chế Cẩm Hồ.

Hứa Hồng Bá gật đầu tỏ ý trẻ nhỏ dễ dạy:

- Đúng, tương lai của Cẩm Hồ ở ngoài chứ không ở bên trong.

Đương nhiên không có nghĩa là Cẩm Hồ chuyển tài sản ra nước ngoài hay là Trương Khác kiếm lấy thân phận công dân nước ngoài, Trương Khác hiểu ý ông:

- Mục tiêu của Cẩm Hồ là đứng vững chân trong thị trường toàn cầu, hiện với thể chế kinh tế này, chúng ta cạnh tranh với doanh nghiệp ngoại ở trong nước cũng phải trả giá lớn, khỏi nói tới cạnh tranh bên ngoài được nhà nước ủng hộ. Hiện chúng ta cần làm là phải bố cục trước, để tham gia vào chiến lược kinh tế đối ngoại quốc gia ở mức độ nhất định, chỉ có lợi ích nhất trí mới là có thể làm địa vị của chúng ta ở trong nước được ổn định, không lo một hai thăng hê có thể làm lay động được.

Trương Khác không cần che dấu ý đồ của mình, đương nhiên cũng cần kéo Diệp Kiến Bân vào cùng thực hiện ý đồ này.

Phương án Địch Đan Thanh soạn ra bao gồm lập một loạt công ty ở các quốc gia tiêu phí, xuất khẩu đất hiếm, thành một con đường lưu thông hoàn chỉnh, chặt chẽ hơn nữa có thể khống chế được.

Công ty nước ngoài có thể do Việt Tú đầu tư thành lập, công ty tư trong nước muốn tham gia vào sản nghiệp đất hiếm thì rất miễn cưỡng, Trương Khác suy tính liên hợp với ngân hàng thương nghiệp Hải Châu, Kiến Nghiệp cùng tổ chức công ty, cho dù công ty lập nên để hai ngân hàng chiếm đa số cổ phần cũng không sao, chỉ cần đảm bảo con đường lưu thông này luôn nằm trong tay Cẩm Hồ là được.

- Đương nhiên phương án này còn chưa hoàn chỉnh lắm, vội vội vàng vàng lập ra trong một tháng, khi chấp hành còn phức tạp ...

Trương Khác nhíu mày, tựa hồ đang tưởng tượng ra khó khăn trong đó:

- Phải điều động hết mọi quan hệ có thể.

- Hiện nguồn lực Cẩm Hồ có thể điều động cũng khá khủng bố rồi, cậu không cần tự xem nhẹ bản thân.

Diệp Kiến Bân vỗ vai Trương Khác.

- Phương án này có thể bắt đầu chấp hành trước ở trong nước.

Trương Khác cười, mày dẫn ra nói:

- Mấy ngày qua tôi luôn nghĩ đặt tên công ty này thế nào cho tốt, hiếm khi có cả thầy Hứa và anh Diệp ở đây, chúng ta cùng thảo luận.

- Chuyện này còn cần phí công thảo luận à?

Diệp Kiến Bản kỳ quái:

- Muộn thế này rồi, ở đây lại nặng mùi, tôi về khách sạn trong thành phố ngủ đây, công ty lấy tên gì, tự cậu chọn.

- Anh thấy đặt là Khoáng nghiệp Thịnh Hâm thì sao? Bất kể là trong hay ngoài nước đều lấy tên Thịnh Hâm ...

Thấy Diệp Kiến Bản muốn đi, Trương Khác nói nhanh:

- Ê này, cậu có ý gì thế hả?

- Phương án này khi chấp hành rất phức tạp, nhiên quan tới quan hệ nhân sự, tôi không nghĩ ai thích hợp hơn anh.

Trương Khác lúc này mới để lộ ý đồ chân chính, cười híp mắt nói:

- Mục đích tập đoàn khoáng nghiệp không phải chỉ tham dự khai thác tài nguyên đất hiếm trong nước, như thầy Hứa nói đấy, tương lai ở ngoài không ở trong, bên ngoài bầu trời rộng lớn ra sao lúc này còn chưa biết. Trong nước hiện mẫu năm tổng ngạch xuất khẩu đất hiếm chưa tới 20 triệu, trước tiên bỏ ra 400 triệu khởi động, anh thấy sao.

Diệp Kiến Bản ngớ ra không ngờ Trương Khác tính kế cả mình vào rồi.

Trương Khác không để ý tới hắn, quay sang nói:

- Lần này lại phải làm phiền thầy rồi.

Hứa Hồng Bá vuốt râu:

- Giám đốc Diệp không chê tôi chứ hả?

Diệp Kiến Bản vẫn chưa quyết được.

Trương Khác dụ khị:

- Anh không thấy xen vào chuyện điện khí Thịnh Hâm quá nhiều làm trở ngại cho anh Thiệu à? Hơn nữa chuỗi siêu thị điện máy trong nước với anh làm gì còn thách thức nữa, tôi suốt ngày nghe anh oán trách nên mới nhường vị trí này cho anh đấy.

-Ồ, ra là cậu toàn nghĩ cho tôi thôi.

Diệp Kiến Bản họa diên mới tin lời ma quỷ đó:

- Tôi biết cậu có bàn với chú Hai chuyện này, ngoài chú Hai ra hiện còn ai ủng hộ cậu?

- Tôi đã nói với tỉnh trưởng Lý, ông ta tất nhiên không thỏa mãn chỉ có tiếng nói ở sự vụ địa phương ...

Trương Khác cười khì:

- Còn nữa đang đợi tiếp xúc là quân đội, ứng dụng đất hiếm trong lĩnh vực quân sự cực lớn, từ góc độ quân sự mà xét, tuyệt đối không cho phép khai thác diên cuồng như vậy, sao có thể không phát ra tiếng nói. Tướng quân Thôi đang đợi anh đấy ...

Diệp Kiến Bản giờ có chút hối hận vì buổi tối nhét Trương Dịch vào Thế Kỷ Cẩm Hồ, làm ơn mắc oán, hai chú cháu nhà này một gian một manh, trầm ngâm một lúc nói:

- Bất kể thế nào, công ty muốn thành công không thể thiếu sự hỗ trợ tài chính của Cẩm Hồ, tôi thấy cứ đặt là khoáng nghiệp Cẩm Hồ đi, xem kiếp này nước ta có sinh ra được một tài phiệt khuynh đảo quốc gia không.

- Làm gì có dã tâm lớn thế ... Nhưng mà đương nhiên, chỉ cần có khả năng tất nhiên phải nỗ lực.

~~o0o

~~Trong tòa biệt thự thành ủy gần hồ, đèn vẫn sáng, tới tận khuya, Cát Kiến Đức và Cát Ấm Quân, Lâm Tuyết, Vương Hải Túc mới đi, khi bọn họ lên xe, không chú ý thấy Triệu Hữu Luân đứng ở cửa sổ biệt thự gần đó nhìn bọn họ.

Chu Cẩm Du từ khi lên làm bí thư thành ủy Kim Sơn tới nay, tuy bị hành lang số của Kiến Nghiệp che lấp hào quang, nhưng vẫn làm ra được một số thành tích không tệ, hạng mục khu công nghiệp điện và khu sản nghiệp phần mềm đã chính thức khởi động, điện tử Hoa Hạ cũng đã đầu tư cơ sở sản xuất 1 tỷ đồng vào Kim Sơn, so với Triệu Hữu Luân, chắc chắn Chu Cẩm Du đáng khể định hơn.

Rất ít khi nhìn thấy vợ chồng Chu Cẩm Du giữ khách tới đêm khuya thế này, bà ta sợ Cẩm Hồ vươn tay tới Kim Sơn? Triệu Hữu Luân nghĩ thế, nhìn mấy cỗ xe rời đi, mới quay về bàn, muốn đứng vững chân ở Kim Sơn thật không dễ dàng gì.

Lâm Tuyết ngồi trên xe Cát Kiến Đức.

Cát Kiến Đức thời gian qua vì chuyện cơ sở sản xuất ở Kim Sơn mà thường xuyên tới đây, làm giám đốc Hoa Hạ, thời gian tự do hơn làm phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch nhiều.

- Tên nhóc đó hiện có thể bỏ ra 2.2 tỷ mua Thần Hi, đúng là mạnh tay.

Lâm Tuyết như giấy leo bám trên người Cát Kiến Đức, cô ta biết phải lấy lòng nam nhân ra sao, nhất là nam nhân năm sáu chục tuổi, xoa cằm Cát Kiến Đức không nhéo:

- Tinh Điển mấy năm qua khai phát nhà đất tổng trị giá còn chưa quá được 1 tỷ, hiện chỉ hi vọng vào Hoa Hạ để lấy lại chính nghĩa thôi, đừng để Cẩm Hồ bắt nạt công ty nhỏ.

Cát Kiến Đức cười khẩy:

- Bọn chúng nằm mơ nói mộng, Thần Hi đâu phải quốc xĩ thua lỗ, không phải gánh nặng chính phủ, Lương Vĩ Pháp muốn bán, Thượng Học Nghĩa phải nghĩ cho kỹ. Cẩm Hồ thường làm những chuyện sấm chớp to mà mưa thử nhỏ, như hạng mục bột giấy năm xưa, tới giờ có nhắc tới đâu, làm ầm lên nửa năm, không ngờ lại xúi bẩy Kiến Nghiệp làm Hành lang số, em có chẳng tên nhãi đó lần này cũng không chơi mê hồn trận.

- Vậy anh nghĩ bọn chúng muốn làm cái gì?

Lâm Tuyết gật như ngồi hẫng trong lòng Cát Kiến Đức.

- Làm sao anh biết.

Cát Kiến Đức mặt đê mê bóp móng cô ta:

- Điều kiện mua Thần Hi hơi quỵ dị, em nói Thần Hi có đảm bảo được lợi nhuận nếu không làm ô nhiễm môi trường sao?

Lâm Tuyết phụng phịu:

- Kệ nói thế nào cũng phải đề phòng, ở Kiến Nghiệp em phải chịu uất ức rồi, chẳng lẽ tới Kim Sơn vẫn phải nhẫn nhịn.

Cát Kiến Đức cười:

- Bọn chúng dám dùng khoản tiền lớn mua quốc xĩ, chủ yếu là vì dự báo tốt về tiền đồ di động trong nước, nếu có thể đảm bảo kiếm được mỗi tháng vài trăm triệu từ di động, còn chuyện gì bọn chúng không dám làm? Nhưng anh không cho bọn chúng dễ dàng vậy đâu.

- Anh nói thì hay lắm, lần này Hoa Hạ đầu tư cơ sở sản xuất ở Kim Sơn, sao em không thấy Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng có động tĩnh gì.

Lâm Tuyết không ngừng kích thích lòng tự tôn của Cát Kiến Đức.

Không phải bộ thông tin nhét cả ba xí nghiệp kia vào dưới cờ Hoa Hạ là Cát Kiến Đức có thể sai phái người ta như con ở, tuy hai bộ trực thuộc cũ không còn nữa, nhưng người vẫn không đổi, mối quan hệ không đổi, thành ra Cát Kiến Đức mới giống kẻ cổ chen chân vào.

Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng lần này không nghe lệnh Cát Kiến Đức đem cơ sở sản xuất mới đặt ở Kim Sơn, chủ yếu là do hạn chế từ hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, ba công ty này không thể đem nhà máy hạch tâm và trung tâm nghiên cứu đặt ở Kiến Nghiệp, rồi đem lắp ráp ở Kim Sơn.

Tuy nói điện tử Hoa Hạ nắm ba phiếu ở hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, cùng một phiếu thuộc bộ thông tin, nhưng quyền quyết định bị hạn chế, một khi lạm dụng quyền lực, Cẩm Hồ có quyền giải tán hiệp hội.

Cát Kiến Đức dù biết tình trạng này, nhưng bị Lâm Tuyết chọc vào, trong lòng có chút phần hận, âm thầm toan tính kiểm cơ hội đổi hết cao tầng của ba công ty này.

~~o0o

Trì Tá Anh Thọ tới tối mới biết ba phóng viên Tân Hoa Xã bị bắt giữ trái phép, lo hiện trạng khai thác trái phép hỗn loạn ở Chương Châu sẽ làm cao tầng chính phủ Trung Quốc thay đổi quyết sách với đất hiếm, vội vàng gọi điện cho Đường Anh Bồi.

Một phần giao dịch của Cty kim loại đặc chủng Mitsui tiến hành qua Hoa Hi, ông ta cũng rõ Hoa Hi không chế quá nửa mỏ quặng ở Chương Châu.

Nếu không có Hoa Hi, Mitsui tối đa mỗi năm chỉ có thể mua được 100 tấn đất hiếm khai thác hợp pháp ở Chương Châu chứ không phải là gấp 6 lần như hiện tại.

Trì Tá Anh Thọ thời gian qua ngầm thao tác ở Bắc Kinh, hôm qua mới về tới Kim Sơn, phát hiện ra Đường Anh Bồi lâu lắm rồi không chủ động liên hệ với mình, giao dịch hai bên vẫn tiến hành bình thường, nên cũng không chú ý lắm.

Lần này gọi điện tới mới biết sự thực.

Hai anh em Đường Anh Dục, Đường Anh Bồi đồng thời bị cảnh sát Kiến Nghiệp bắt giam, còn ngăn không cho tiếp xúc với bên ngoài, hiện Hoa Hi loạn lên như thế, cần hai anh em họ chủ trì đại cục, nhưng cảnh sát Kiến Nghiệp kín như bưng, không vươn tay tới được, nên mới đem thực tình nói cho Trì Tá Anh Thọ, nghĩ cảnh sát Kiến Nghiệp phải nể mặt người Nhật.

Trì Tá Anh Thọ có nghiên cứu về Trung Quốc, thậm chí còn có nhận thức tinh táo về quốc gia này hơn cả đại đa số người dân nước họ, nhìn ra rất nhiều nghi vấn, tự nhiên xâu chuỗi chúng với nhau, ngay lập tức lo lắng gọi điện cho Chu Cẩn Tỳ.

Chu Cẩn Tỳ đặt điện thoại xuống, lại có cảm giác máu giật giật trên đầu, vội vịn vào bàn để bản thân bình tĩnh lại, từ từ chỉnh đốn suy nghĩ, sau khi nhận được điện thoại của Trì Tá Anh Thọ, ông ta liên tục gọi mấy cuộc điện thoại, hiểu được một số chi tiết trong vụ bắt giữ phóng viên Tân Hoa Xã.

Chu Cẩn Tỳ dần dần xua đi được bóng tối, nhìn thấy một khuôn mặt “ngông cuồng” hiện ra, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Xem ra nửa tháng trước bị thăng nhãi đó làm nhục không phải ngẫu nhiên, xuất hiện tình hình này có hai loại khả năng, hoặc Cẩm Hồ luôn theo sát sản nghiệp đất hiếm, hoặc thăng nhãi đó luôn nhắm vào Chu gia.

Chu Cẩn Tỳ bảo bản thân phải bình tĩnh không được tự loạn thế trận, tình hình chưa chắc đã tệ như tưởng tượng.

Chu Cẩn Du tiến đám người Cát Kiến Đức đi, sắp xếp lại những chuyện hỗn loạn mấy ngày qua.

Tạ Hán Minh rót hai ly rượu vang tới, Chu Cẩn Tỳ thích trước khi ngủ uống một ly rượu vang, phụ nữ tới tuổi này rồi vẫn còn cuốn trong vòng xoáy đấu tranh quyền lực, càng biết phải bảo dưỡng ra sao?

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn tường, ánh sáng xuyên qua pha lê trong suốt, làm ly rượu vang trông có màu như một ly máu.

830. Chương 829: Phản Bội Quốc Gia

Chu Cẩn Du nhận lay ly rượu, định uống xong rồi lên giường ngủ, nhưng điện thoại trong phòng ngủ đột ngột vang lên, Chu Cẩn Du giật mình, rượu văng ra sàn, nửa đêm có điện thoại luôn làm cho người ta có cảm giác chẳng lành, Chu Cẩn Du dù tính cách kiên cường, như ở thời khắc mất cảm thê này, vẫn sợ nghe thêm tin gì đó bất lợi.

Tạ Hán Minh nhắc điện thoại lên, một lúc sau quay lại bảo vợ:

- Điện của anh cả đó, tìm em.
- Chuyện Thần Hi chưa ai nói với anh ấy phải không, muộn thế anh ấy còn gọi làm gì?

Chu Cẩn Du không lo chỗ anh mình có thể xảy ra sai sót gì, yên tâm hơn một chút, tới nhận điện thoại.

Tạ Hán Minh không cố ý nghe lén âm thanh rất nhỏ truyền ra từ điện thoại, nhưng từ biến hóa trên mặt vợ là biết chuyện gay go rồi, quả nhiên lại là tin tức xấu.

- Phóng viên Tân Hoa Xã bị bắt khả năng vẫn do thằng súc sinh kia giở trò đàng sau.

Chu Cẩn Du đặt điện thoại xuống, mặt âm trầm như trời mưa, nói với chồng:

- Dẫn cảnh sát vũ trang đi cứu người là phóng viên Báo sáng Kiến Nghiệp.

Không có quan hệ lợi ích, báo địa phương không thể chạy sang địa phương khác vạch trần tấm màn đen làm gì, Báo sáng Kiến Nghiệp có quan hệ mật thiết với Cẩm Hồ, rất nhiều tin tức trọng đại của Cẩm Hồ được đưa ra qua Báo sáng Kiến Nghiệp, điều này Tạ Hán Minh biết rất rõ.

- Nói như thế nửa tháng trước anh em bị thằng nhãi đó xỉ nhục trên giảng đường không phải là ngẫu nhiên?

Tạ Hán Minh liên hệ các sự kiện với nhau, đột nhiên có cảm giác hai mặt đều có địch bao vây.

- Anh em thật là, nhất định dính vào loại chuyện này làm gì?

Chu Cẩn Du nhíu chặt mày, vừa uống rượu xong có hơi buồn ngủ, giờ lại cảm thấy đau đầu:

- Ngài Trí Tá của Mitsui nhờ vả, anh em không tiện từ chối.

Tạ Hán Minh giải thích:

- Tài phiệt Mitsui nắm giữ mấy doanh nghiệp điện tử lớn nhất Nhật Bản, Tạ gia nếu muốn có thành tựu ở lĩnh vực điện tử, phải hợp tác với bọn họ. Có điều hiện chưa thấy vấn đề gì, em đừng lo.
- Sao em không lo cho được? Ai mà biết thằng súc sinh đó đang toan tính gì? Ai mà biết nó làm gì tiếp theo?

Chu Cẩn Du rít lên:

Tạ Hán Minh im lặng không nói.

Lúc này có dấu hiệu rõ ràng Việt Tú dùng lượng lớn tài chính mua cổ phiếu của Gia Tín, dù Gia Tín tích cực phòng ngự, khả năng bị mất quyền khống chế rất nhỏ, nhưng không có nghĩa là không có.

Cẩm Hồ lại vươn tay tới Kim Sơn, mua được Thần Hi cũng rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không thể.

Ba cái giây thường buộc vào cổ, dù cả ba đều rất lỏng lẻo, nhưng chẳng ai bị buộc vào có thể thoải mái.

- Tất cả điều bọn chúng làm đều nhắm vào Chu gia.

Chu Cẩn Du như lên cơn điên:

- Lão hồ ly kia luôn nấp sau lưng đợi ra tay.

Tạ Hán Minh không dám khẳng định tất cả do Từ Học Bình mưu tính, nhưng chắc chắn Từ Học Bình là người ủng hộ Cẩm Hồ kiên định nhất.

~~o0o

~~Sáng sớm Trương Khắc nhận được điện thoại của Lương Vĩ Pháp, việc thẩm vấn ba nghi phạm đã có đột phá, một trong số đó không chịu nổi “áp lực thẩm vấn”, thừa nhận Đường Anh Dục đứng sau thao túng, đã liên hệ với bên Kiến Nghiệp, đưa Đường Anh Dục về Kim Sơn tiến hành thẩm vấn.

Cảnh sát Kiến Nghiệp rất phối hợp, vì tiết kiệm thời gian, chủ động phái xe đưa Đường Anh Dục tới Kim Sơn.

Quân bài domino đầu tiên đã bị xô đổ, quân bài tiếp theo ngã là chuyện hiển nhiên, Lương Vĩ Pháp lập tức quyết định, rút người từ sở công an, kỷ ủy tỉnh, cục giám sát khoáng sản thành lập tổ điều tra liên hợp làm rõ toàn bộ tội trạng việc khai thác mỏ trái phép ở Chương Châu, bao gồm cả vụ án cũ cũng lật lại điều tra.

Các quan viên khác của tỉnh ủy Giang Nam ở sự kiện này giữ im lặng tập thể, chấp nhận sự thực phát sinh, ai cũng biết chuyện sắp được Tân Hoa Xã đưa lên TW, che không nổi nữa, chỉ mong có hành động bù đắp, một số kẻ thì tính toán tìm đề thể tội, nhìn chung đa phần chưa ý thức được việc này điều tra sâu hơn có dính líu lớn thế nào.

Hành động của tỉnh rất nhanh, chỉ trong 24 tiếng đã có quyết định không cho phía Chương Châu kịp phản ứng, bí thư tỉnh ủy Thượng Học Nghĩa cũng ủng hộ điều tra liên hợp.

Thôi Úc Hằng ở bệnh viện biết kẻ đứng sau bị khai ra, trong lòng chẳng nhiều vui mừng mấy, chỉ có một suy nghĩ lớn vồn mãi: Cẩm Hồ nhúng tay vào việc này làm gì?

Hôm qua hấn chỉnh đốn tài liệu tới nửa đêm, lại gọi điện với cha tới rạng sáng, đối với người bị trọng thương mà nói là rất vất vả, sáng nhận điện thoại của lãnh đạo, đầu óc quay cuồng.

- Anh, phóng viên Giảng dẫn bạn anh tới thăm anh này.

Thôi Úc Mạn gõ cửa đi vào, Giảng Chí Khang cùng một nam nhân xa lạ theo sau.

Thôi Úc Hằng không nhớ ra mình và nam nhân này là bạn khi nào.

- Sao, không nhận ra tôi à?

Diệp Kiến Bân xua xua tay trước mặt Thôi Úc Hằng:

- Khi đó anh học Nhị Thập Trung, tôi ít hơn anh một lớp, mẹ anh còn dạy hộ lớp tôi hai ngày, nhà tôi khi ở Bắc Kinh trong ngõ Đông Tứ, cách nhà anh hai ngõ ... Anh không có ấn tượng gì về tôi à?

Chuyện từ năm 77 -78 rồi, lại chẳng cùng lớp cùng khóa, rốt cuộc là loại bạn kiểu gì thế?

Mặc cho Thôi Úc Hằng dẫn mặt ra, người do ân nhân cứu mạng Giảng Chí Khang đưa tới, tất nhiên không thể lãnh đạm, vẫn kéo ghế mời khách, bảo vợ pha nước.

Giảng Chí Khang nhiệt thành nói:

- Hôm qua không biết chủ tịch Diệp lại là bạn phóng viên Thôi, nếu không tôi kéo anh ấy cùng tới.

Diệp Kiến Bân như hát bè:

- Tôi cũng không ngờ đêm hôm nọ thằng nhóc Trương Khắc đó dựng tôi dậy thì ra vì cứu anh, bạn học năm xưa anh còn liên lạc với ai không?

Ngồi xuống giường bệnh, nhìn Thôi Úc Mạn:

- Tiểu Mạn phải không, năm xưa suốt ngày như cô bé mít ướt lẻo đẻo theo sau Úc Hằng.

Thôi Úc Mạn cũng bất ngờ, nam nhân cao lớn điển trai này chính là chủ tịch Diệp Kiến Bân của tập đoàn thương nghiệp lớn nhất Hoa Đông? Còn nữa Trương Khắc thông qua anh ta để liên lạc phóng viên báo Kiến Nghiệp cứu anh mình? Còn là bạn học của anh mình, vậy tính ra cũng là bạn học của mình.

Thôi Úc Hằng thì bị Diệp Kiến Bân làm đầu óc hơi chàm mạch, hấn biết rõ Cẩm Hồ đứng sau vụ án này, không ngờ tập đoàn Thịnh Hâm cũng xen vào, hấn vừa về nước, tin tức hữu hạn, không hiểu ý đồ Diệp Kiến Bân.

- Sau khi tôi biết là anh, liền gọi điện cho chú Ba tôi, chú tôi bảo tôi tới hỏi thăm thương thế của anh ...

Diệp Kiến Bân tiếp tục nhiệt tình lôi kéo quan hệ, thấy mặt Thôi Úc Hằng hơi dờ dẫm:

- Chú Ba tôi là Diệp Chúc Dân, anh chắc phải biết chứ? Còn nhớ Tiểu Đồng không? Tôi gọi điện cho Tiểu Đồng, nó còn nhớ lại chuyện từng đính ước với anh, chớp mắt đã bốn năm năm rồi, hai người đều đã kết hôn, hiện Tiểu Đồng làm phó tổng giám đốc của Hương Tuyết Hải.

Ký ức Thôi Úc Hằng dần dần sống lại.

Thôi Úc Hằng đúng là có tiếp xúc với Diệp Chúc Dân, nhưng không quen biết mấy Diệp Tiểu Đồng từ nhỏ lớn lên ở Kiến Nghiệp, còn về lần đính ước đó, chẳng qua là mùa xuân bốn năm trước gia trưởng hai nhà lừa tới quán cà phê nửa ngày mà thôi, thiếu chút nữa bị cưỡng ép thành vật hi sinh của cuộc hôn nhân chính trị.

- Ô! Tiểu Đồng giờ làm phó tổng giám đốc của Hương Tuyết Hải f?

Thôi Úc Hằng nghe được một tin quan trọng liền nhắc lại, hôm qua hẳn mới biết chuyện về Cẩm Hồ, không rõ quan hệ giữa Diệp gia và Cẩm Hồ, nhưng quan hệ giữa Hương Tuyết Hải và Cẩm Hồ thì hẳn biết.

Rồi rồi, vẫn là Cẩm Hồ, Thôi Úc Hằng nghĩ, rốt cuộc Cẩm Hồ có ý đồ gì đây?

- Đúng vậy, Thịnh Hâm cũng chẳng giữ được nó.

Diệp Kiến Bân cười ha ha:

- Có điều Hương Tuyết Hải cũng coi như có liên hệ với Thịnh Hâm, Thịnh Hâm và Cẩm Hồ là cổ đông của tập đoàn Việt Tú Hong Kong, Việt Tú nắm giữ Hương Tuyết Hải, hơi vòng vèo một chút, ha ha ha.

Ý đồ Diệp Kiến Bân hôm nay vô cùng rõ ràng, một là thông qua địa vị của Thôi Úc Hằng ở Tân Hoa Xã, hi vọng phát huy tác dụng ở vấn đề điều chỉnh sản nghiệp đất hiếm.

Ý đồ khác là gặp mặt Thôi Văn Nghị, ý nghĩa chiến lược của đất hiếm với quân sự, quân đội thế nào cũng phải phát ra tiếng nói, mà từ bộ tổng trang bị phát ra càng tiện.

- Cậu học sinh kia của Tiểu Mạn đâu? Nhờ có cậu ấy gọi điện cho anh, nếu không tôi còn bị nhốt giam ở cái mỏ tối tăm đó.

Thôi Úc Hằng cũng biết chuyện của Cẩm Hồ không tùy tiện tiết lộ ra ngoài, phối hợp hỏi:

- Thằng nhóc đó à, chắc là trước buổi trưa về Kiến Nghiệp, ủy thác tôi đến Bắc Kinh thăm chú Thôi, tới đây là vì chuyện đó.

Diệp Kiến Bân cười hỏi:

- Nghe nói hôm nay anh định về Bắc Kinh.

Thôi Úc Mạn thắc mắc, tên nhóc Trương Khác đó nhờ người thăm cha mình làm cái gì.

- Đúng thế, chẳng phải thương tích chí mạng gì, dưỡng thương về nhà vẫn hơn.

Thôi Úc Hằng cảnh giác với Diệp Kiến Bân, nhưng cũng không thể lên tiếng ngăn hẳn tiếp xúc với cha mình, Diệp gia có tới bốn quan viên cấp tỉnh bộ, đặc biệt Diệp Trần Dân biểu hiện xuất sắc ở nguy cơ tài chính Châu Á năm ngoái đang có thể rất lớn, nếu chẳng phải tư lịch còn kém, thì lần này đã làm bộ trưởng bộ ngoại thương rồi.

Diệp Kiến Bân thân thiết hỏi Thôi Úc Mạn:

- Tiểu Mạn, em về Bắc Kinh hay Kiến Nghiệp, nếu về Kiến Nghiệp thì chắc thằng nhóc đó chưa lên đường đâu.

Với Thôi Úc Mạn thì chuyện tới đây là xong, tất nhiên cô sẽ về Kiến Nghiệp, nhưng trong lòng cô đầy nghi vấn: “Tôi qua anh mình rõ ràng là hoài nghi bối cảnh Trương Khác, sau khi nói chuyện với ba xong thì không nói tiếng nào, giờ đột nhiên có người bạn học thế này nhảy ra, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thôi Úc Hằng theo bản tính phóng viên cực kỳ hứng thú với Trương Khác, nói:

- Nếu cậu ấy chưa đi thì chúng ta cùng ăn cơm, Tiểu Mạn tính chiều về Kiến Nghiệp, vừa vặn đi nhờ xe của bọn họ.

oOo

~~Buổi sáng Chu Du đã tới Kim Sơn, đại biểu giấy Tân Quang chính thức tiếp xúc với Thần Hi.

Trương Khác nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân thì y đang cùng Hứa Hồng Bá, Chu Du mật đàm trong văn phòng của Lương Vĩ Pháp chuyện ở Chương Châu.

Lương Vĩ Pháp lúc nào cũng bận rộn, trưa còn có yến tiệc phải tham dự, Trương Khác nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân liền cáo từ rời đi.

Chu Du và Hứa Hồng Bá tới Tầm Viên, Trương Khác tới bệnh viện, nhìn thấy bãi đỗ xe chiếc xe số một của thành ủy Kim Sơn.

Chu Cẩm Du cũng tới góp vui à? Trương Khác nghi hoặc đứng dựa vào cửa xe nhìn chiếc xe mang biển số 00001, xem ra Chu Cẩm Tỳ có liên hệ khá mật thiết với Chương Châu.

Chắc là bà ta vừa mới tới nên Diệp Kiến Bân và Giản Chí Khang không kịp gọi điện ình, Trương Khác đưa tay lên sờ mũi, đột nhiên cười phá lên, nếu cô vợ nhỏ Đường Thanh ở đây chắc lại mắng mình có ý đồ xấu.

- Chị dâu, sao tới Kim Sơn không nói với em một tiếng? Nếu chẳng phải em vừa khéo tới bệnh viện thị sát công tác còn không biết Úc Hằng xảy ra chuyện ở đất Giang Nam. Úc Hằng chớp mắt cái là lên cương vị lãnh đạo rồi, nếu có chuyện gì, chị bảo em hay tin trong lòng sẽ ra sao? Thế lực hương trấn ở Chương Châu quá lắm rồi, lần này nhất định phải chỉnh đốn đến nơi đến chốn, đòi lại công bằng cho Úc Hằng.

Trương Khác trước khi đẩy cửa vào liền nghe thấy lời nhiệt tình lung lạc nhân tâm có hơi the thé của Chu Cẩm Du, đẩy cửa ra thấy Chu Cẩm Du đang nắm tay mẹ Thôi Úc Mạn, nhìn mẹ Thôi Úc Mạn ánh mắt hơi ngó ra, có thể đoán được hai nhà chẳng có quan hệ gì mật thiết, là Chu Cẩm Du cố lời kéo quan hệ.

- Nếu chỉ so đo ân oán cá nhân thì giác ngộ tư tưởng của phóng viên Thôi quá thấp rồi đấy.

Trương Khác đứng ở cửa lạnh lùng chọc Chu Cẩm Du một câu.

Diệp Kiến Bân thấy Trương Khác vừa tới mồm miệng đã chẳng mọc nổi ngà voi, Diệp đại thiếu gia rất ưa náo nhiệt, bất kể sắt mặt tối sầm lại của Chu Cẩm Du, ngoác miệng cười.

Chu Cẩm Du nhìn Trương Khác một cái độc địa, Trương Khác xuất hiện ở đây xác thực lo lắng của bà ta :“Chuyện Chương Châu quả nhiên do thăng súc sinh này thao túng, không biết nó muốn quấy phá tới mức độ nào mới chịu thôi.”

Mẹ Thôi Úc Mạn thở phào, Thôi Úc Hằng mặc dù thường bị phê bình là chính nghĩa quá độ, nhưng không phải là người có đầu óc chính trị, sao ban đầu có thể từ cuộc biện luận giữa Trương Khác và Chu Cẩm Tỳ nảy ra hứng thú tới Chương Châu điều tra, tất nhiên cảnh giác với em gái Chu Cẩm Tỳ, nhưng theo đạo đãi khách thì vẫn phải mời Chu Cẩm Du lại cùng ăn trưa.

Chu Cẩm Du sao ở lại cho Trương Khác và Diệp Kiến Bân công kích? Nói buổi trưa có việc, liền vội vàng rời đi.

Thôi Úc Hằng mặc dù không có thương tích đáng ngại, nhưng không tiện rời bệnh viện tới nhà hàng, may mà khu chăm sóc đặc biệt có cơm nước khá được, mọi người liền ở lại bệnh viện ăn cơm.

Mặc dù Thôi Úc Hằng cũng cảnh giác với Diệp Kiến Bân, nhưng dù thế nào danh nghĩa Diệp Kiến Bân cũng là người giúp giải cứu hắn, về tình về lý đều nên mới hắn tới Bắc Kinh làm khách.

Diệp Kiến Bân lại là người nhiệt tình phóng khoáng, chỉ nửa ngày đã cùng nhà họ Thôi có quan hệ khá thân thiện.

Buổi chiều trên đường ra sân bay, Trương Khác an bài Thôi Úc Hằng và Diệp Kiến Bân ngồi xe của mình, từ phản ứng ở bữa cơm, có thể đoán ra Thôi Úc Hằng đã biết thân phận của mình.

- Nghe nói anh Thôi sắp đảm nhận chức phó trưởng phòng tin tức quốc nội Tân Hoa Xã, sau này Cẩm Hồ có động tĩnh gì không qua được mắt anh rồi.

Trương Khác chủ động mở đề tài:

- Có vẻ anh rất hiểu kỳ về việc phóng viên Kiến Nghiệp ở Chương Châu.

Thôi Úc Hằng gật đầu.

- Không chỉ phóng viên báo Kiến Nghiệp, còn có cả phóng viên Côn Đằng Online, buổi chiều bọn họ cũng sẽ về Bắc Kinh cùng chuyến bay với anh, ngoài ra còn có nhân viên điều tra thị trường của Cẩm Hồ. Trước đó tôi có chút quan tâm tới sản nghiệp đất hiếm, có điều chính thức tham gia vào là do lần biện luận nửa tháng trước với Chu Cẩm Tỳ, cái đó anh thôi biết rồi.

Thôi Úc Hằng cười nói:

- Chính nghe Tiểu Mạn nói nên tôi mới tới Chương Châu điều tra, trước đó có tới Kiến Nghiệp liên hệ với cậu mà không gặp, cho nên mới xảy ra chuyện này.

Không xảy ra chuyện này, sao có diễn biến thuận lợi như thế? Trương Khác cười trộm trong lòng, nhưng bề ngoài không hề để lộ ra:

- Tôi biết Chu gia có mối quan hệ rất sâu ở Bắc Kinh, cũng đã xem nội dung báo cáo Chu Cẩm Tỳ nộp lên Quốc vụ viện, giống luận điệu ông ta phát biểu ở giảng đường hôm đó, điểm này anh tới Bắc Kinh có thể tìm hiểu, anh có biết ông ta biết rõ tình hình khai thác trộm ở Chương Châu không?

- Có chứng cứ không?

Thôi Úc Hằng ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, nhíu mày lại.

- Khi ông ta phát biểu quan điểm của mình ở giảng đường thì cao tầng của Mitsui cùng Hoa Hi cũng có mặt, cô giáo Tiểu Thôi khi đó cũng thấy. Ngoài ra còn có chứng cứ xác thực hơn về mối liên hệ mật thiết không bình thường của bọn họ, mà Chương Châu thông qua Hoa Hi tuồn tài nguyên hiếm có ra nước ngoài, có thể nói một cách không dung tình, ông ta đã phản bội quốc gia.

Trương Khác nói câu này ánh mắt tàn khốc, y nhất định phải đập một phát cho Chu Cẩm Tỳ chết tươi, nếu vấn đề này thông qua Tân Hoa Xã phản ánh càng hiệu quả hơn, không cần quan sát phản ứng của Thôi Úc Hằng, nói tiếp:

- Đất hiếm là tài nguyên chiến lược quốc gia, tôi nghĩ tướng quân Thôi có nhận thức sâu sắc hơn người thường, không biết ông ấy hay chuyện khai thác điên cuồng hỗn loạn có tâm tình gì? Nếu tiếp tục dung túng thì mười, hai mươi năm nữa sẽ ra sao? Cẩm Hồ tham dự vào việc này có mưu cầu của mình, nhưng tôi tin lợi ích của Cẩm Hồ nhất trí với lợi ích chiến lược của quốc gia.

831. Chương 830: Indo Tháng 5

Chu Cẩm Du không nghĩ chuyện còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng, thậm chí không lập tức gọi điện cho anh trai, không biết Trương Khác đã nhắm vào Mitsui, với bà ta mà nói Trương Khác thông qua Thôi Úc Hằng móc nối với Thôi Văn Nghị đã tồi tệ lắm rồi.

Trong nước quân đội thường ít đưa ra phát biểu, nhưng nếu cho rằng quân đội không có ý kiến gì, hoặc bọn họ không phát biểu nổi ý kiến thì sai lớn rồi.

Cẩm Hồ ít nhất ở mạng lưới quan hệ tư nhân đã ngày càng lớn mạnh.

Tuy là một tin tức rất tệ, Chu Cẩm Du vẫn gọi điện cho anh trai, thế nào cũng phải dự phòng cục diện tồi tệ nhất xuất hiện.

Tồi tệ nhất là gì? Chu Cẩm Du thậm chí còn chưa nghĩ tới tăng cấp phản bội quốc gia, Chu Cẩm Tỳ thường ngày thậm chí không dấu diếm qua lại với Hoa Hi, Mitsui. Ngoài ra Mitsui thẩm thấu vào Trung Quốc hơn

20 năm, len lỏi vào sâu trong các thế lực trong nước, tuyệt đối không cho phép cục diện tồi tệ nhất xuất hiện.

Trương Khác trở về Kiến Nghiệp được một tuần, tổ điều tra liên hợp thế trận khổng lồ xuống Chương Châu đã tra ra mấy vụ án tổn hại nhân mạng, chỉ thẳng vào tập đoàn Hoa Hi.

Có một số vụ án thậm chí có cả trong hồ sơ bộ công an, nhưng địa phương lè mề không chịu tra.

Lúc này chính phủ, tỉnh ủy Giang Nam mới sơ bộ nhận thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, Hoa Hi là một tập đoàn tội phạm kinh tế xã hội đen quy mô lớn sống ký sinh ở Chương Châu, mỗi năm khoản tiền phi pháp cướp đoạt được thậm chí hơn mười mấy năm thu nhập tài chính của Chương Châu, thế mà tỉnh hình như “không hay biết gì”, chẳng phải nói rõ ô dù bảo vệ của tập đoàn tội phạm này cực lớn.

Đường Anh Bồi lập tức được đưa về Giang Nam, đồng thời cảnh sát vũ trang cũng bắt hơn mười thành viên cốt cán của Hoa Hi đưa về Kim Sơn thẩm vấn.

Tất nhiên cũng có kẻ ý đồ ngăn cản vụ án đào sâu hơn, tầng tầng áp lực dồn lên người Lương Vĩ Pháp, ông ta cũng chẳng cố ra sức chống lại áp lực này, tự có thế lực thúc đẩy tiếp tục điều tra triệt để vụ án này, chính thế lực này khiến các quan viên khác trong tỉnh phải im lặng, sợ liên lụy vào, nhưng người có dính líu, chỉ cần không sâu, lúc này càng tìm mọi cách rút ra, đại gì đâm đầu vào chỗ tối nữa.

Cả tháng 5 tựa hồ chẳng có gì hay ho cả, nếu như không có cuộc hỗn loạn lớn phát sinh ở Indonesia vào ngày 9 tháng 5.

Ngày 9 tháng 5, một cuộc vận động chính trị phản đối chính quyền Suharto, do quân đội ngầm tham dự, nó diễn biến thành một cuộc bạo loạn lớn chưa từng có trong lịch sử ở Jakarta, kéo dài tới bốn ngày.

Cuộc bạo loạn bài Hoa này không phải là không có dấu hiệu báo trước, từ tháng 3, tháng 4, đã có mấy kế hoạch bạo động nhằm vào người Hoa, thậm chí chính phủ Indo còn có lần công khai phát biểu trên báo “người Hoa ở Indo cướp đoạt tài phú người Indo trong cơn bão tài chính”, hòng che dấu sự bất lực của chính quyền, đẩy vấn đề sang mâu thuẫn dân tộc.

Tình hình trong nước bất ổn, khơi lên tranh chấp nước ngoài di chuyển sự chú ý người dân trong nước là chiêu thường dùng của chính phủ nhiều nước không chỉ Indo, nhưng chính phủ Indo hèn kém lần này đã đi quá đà chỉ để che giấu sự kém cỏi của mình.

Có điều trước đó bạo lực diễn ra quy mô nhỏ, không đủ khiến quốc tế quan tâm.

Nỗ lực cá nhân rất hữu hạn, điều duy nhất Trương Khác có thể làm là kịp thời truyền bá tin tức đi, để thông qua truyền thông quốc tế, gây áp lực chính phủ Indo, ngăn cản bạo lực lan tràn.

Ngày 9 tin tức bạo lực lan khắp Jarkata, lúc này tổng thống Suharto bay tới Ai Cập tham dự cuộc họp, tướng lĩnh chủ yếu của Indo lại vừa khéo tập trung cả ở đông Java tham dự buổi lễ, rất nhiều phóng viên quốc tế miễn cảm và tổ chức quan sát quốc tế đánh hơi được mùi vị nguy hiểm.

Đêm khuya ngày 9, Jarkata lục tục phát sinh nhiều sự kiện bạo lực nhắm vào người Hoa, nhưng còn chưa biến thành đại loạn.

Tin tức được Côn Đăng online phát đi kịp thời, nhưng không được chú ý, đại sứ quán Trung Quốc ở Indo cũng phản ứng rất lạnh nhạt, trả lời là không nên can thiệp vào nội chính của Indo.

Trương Khác không dám để công nhân viên ở Indo vào thời kỳ đặc thù này, thực tế lấy cơ cơn bão tài chính, Ái Đạt đã rút toàn bộ nghiệp vụ khỏi Indo, thậm chí không để phóng viên Côn Đăng online tới Jarkata vào trước lúc đó.

Trong thời gian phát sinh bạo lực, bất kể khuôn mặt người Hoa nào xuất hiện trên phố cũng cực kỳ nguy hiểm, đừng nói là đưa tin, nguồn tin của Côn Đăng online lấy qua một thông tấn xã dân doanh Châu Âu.

Nick Leeson chẳng có thiện cảm mấy với Indo, thậm chí có thể nói là ghét, những năm đầu tiến vào giới tài chính hẳn làm ở công ty tại Jarkata, chắc thời gian đó chẳng để lại ấn tượng tốt đẹp gì.

Thời gian qua thị trường tiền tệ Châu Á khá bình tĩnh, nhưng Nick Leeson không bỏ qua cho Indo, đội ngũ của hắn trừ ở Hong Kong thì còn có khoảng thời gian dài ở Ấn Độ, đồng Rupiah mất giá mạnh, mang theo

USD tới Indo tiêu thụ đúng là thiên đường, tận mắt chứng kiến mấy vụ phạm tội nhắm vào người Hoa, ở Indo, kỳ thị người Hoa là chuyện phổ biến, nhưng bạo lực nhắm vào người Hoa là khuynh hướng mới sau cơn bão tài chính.

Trương Khác thông qua Nick Leeson tiến hành viện trợ tài chính cho tổ chức nhân quyền quốc tế và truyền thông tiến hành điều tra nhân đạo ở Indo.

Tối ngày 9, Nick Leeson ở một khách sạn giữa trung tâm Jarkata, hẳn chẳng phải tới vì cuộc bạo loạn có thể xảy ra, mà hẳn ngửi mùi đồng Rupia, vừa vận thành tai mất trực tiếp cho Trương Khác.

Trong đêm mùng 9, Trương Khác gọi điện cho Quách Tùng Duyên:

- Chiều gió tại Indo có vẻ bất ổn, ngay ở trong nước tôi cũng nghe tin hỗn loạn lan khắp đường phố Indo...

Quách Tùng Duyên cũng không hoài nghi khả năng xảy ra bạo loạn, trong tình huống các phương diện đều lãnh đạo, chỉ có thể thông báo cho chính phủ Singapore, chính phủ Malaysia với người Hoa không thân thiện lắm, địa vị chính trị của người Hoa ở Malaysia không cao, còn Singapore là quốc gia người Hoa ở hải ngoại lập nên, thông báo cho họ là lựa chọn tốt nhất.

Đại bạo loạn bùng phát vào sáng ngày mùng 10.

Trương Khác ngồi ở ban công ngôi nhà gỗ bên hồ suốt một đêm không chợp mắt, đang định pha ỉnh cốc cà phê thì nhận được điện thoại của Nick Leeson.

Mười mấy phút trước đột nhiên có rất nhiều người Indo xông vào trung tâm mua sắm trước khách sạn Nick Leeson ở, cướp bóc hàng hóa, đánh đập cả chủ lẫn khách người Hoa, ngang nhiên cưỡng hiếp phụ nữ, cuối cùng phóng hỏa đốt trung tâm mua sắm.

Bạo động gần như đồng thời nổ ra ở các đường phố chủ yếu, Jarkata chìm vào trong hỗn loạn, do bạo loạn mới phát sinh, chưa có đủ chứng cứ chứng minh hành động đẫm máu đó nhắm vào người Hoa, ĐTH TW buổi trưa còn phát tin tức bạo loạn ở Indo.

Tối chiều mùng 10, nhiều tư liệu thông qua phía Singapore truyền ra chứng minh được mục tiêu chủ yếu là nhắm vào người Hoa.

Chuyện cướp bóc hãm hiếp phụ nữ người Hoa diễn ra khắp góc ngách đường phố Jarkata, từ sáng đến chiều đã có hơn trăm vụ thảm án diễn ra, gần như tất cả trung tâm mua sắm nổi tiếng của người Hoa cùng kiến trúc thương nghiệp đều bị phóng hỏa thiêu rụi, khói đen cuộn cuộn bao phủ khắp nơi, đoàn người điên loạn lung sục người Hoa khắp nơi, lôi ra đường giở đủ mọi trò đồi bại, bất kể là người già hay trẻ nhỏ, những cuộc hành hình dã man không thua gì thời trung cổ diễn ra ngay trên đường phố, nhưng không hề thấy bóng dáng cảnh sát và quân đội.

Lúc này mới có người đột nhiên ý thức được tính chất ác liệt của vụ bạo động Indo.

5 giờ chiều, Trương Khác nhận được điện thoại của Mã Hưởng Đông, có ban ngành yêu cầu Côn Đảng online gỡ bỏ các tin tức về bạo loạn ở Indo, chính phủ TW quyết định bình tĩnh xử lý sự kiện này.

Trương Khác hiểu và cảm thông cho TW, nhưng không thể không đau đớn tức giận, nhưng chỉ có thể nói:

- Xóa bỏ hết đi, chính phủ có suy tính của chính phủ, chúng ta không suy đoán được.

Vấn đề Trung Quốc và người Hoa ở Indo luôn rất mẫn cảm, cuối thập niên 90, bố cục chiến lược quân sự của Trung Quốc tại Myanma, Thái Lan vẫn chưa hoàn thành, eo biển Malacca nơi vận chuyển dầu mỏ hải ngoại vào Trung Quốc không chế trong tay Indo, lúc đó thái độ ngoại giao mềm mỏng ở trong nước là có thể hiểu được, quan trọng quốc gia chưa đủ cơ sở để cứng rắn, hơn nữa còn có vô số kẻ vì lợi ích cá nhân phản bội quốc gia như Chu Cần Tỳ.

Chương này tác giả không miêu tả được 1/1000 sự thảm khốc của sự kiện (có lẽ không muốn), còn nhớ lần đầu tiên mình đọc trên mạng sự kiện này là năm 2003, tình cờ lên mạng tìm tin về chiến tranh Iraq thì thấy, vẫn còn nhớ rõ ấn tượng khi đó, có thể nói là kinh tởm.

Mình đem so với 2 sự kiện là thảm sát người Do Thái của Phát Xít Đức, Diệt chủng Khmer đỏ, thậm chí còn đáng tởm hơn vì những người thực hiện hành vi đó ở Indo là người dân chủ yếu nhắm vào phụ nữ trẻ em với hành vi cực kỳ man rợ và đốn hèn, thực sự là không bằng cảm thù, ghét người TQ cũng không bao che cho hành vi không khác ăn thịt người là bao đó.

Từ đó mình chưa bao giờ thực sự căm ghét một nước nào như Indo.

Trương Khác chỉ có thể hi vọng có thể đem tin tức truyền ra quốc tế, để được chú ý, dù là ngăn cản bạo loạn sớm một phút thôi cũng đáng nỗ lực.

Đáng tiếc cơ sở Côn Đăng online ở hải ngoại mới được thành lập, gần như không có ảnh hưởng gì, lúc này Trương Khác càng căm thù được quyền lực xâm nhập vào tận sâu trong xã hội của truyền thông mạng ở xã hội hiện đại.

Chính phủ và truyền thông Singapore phản ứng kịp thời nhất, người Hoa ở Malaysia cũng kịp thời đưa tin về thảm kịch ở Indo, nhưng ảnh hưởng vẫn có hạn.

2 giờ chiều ngày mùng 10, chính phủ Singapore quyết định mở sân bay quốc tế Chương Nghi đón Hoa Kiều chạy nạn khỏi Indonesia.

Dưới sự bảo hộ của bóng đêm, bạo lực càng thêm khùng bố và đẫm máu, tới ngày 11 thời báo New York cho đăng tin, sự kiện đẫm máu này mới mau chóng truyền khắp toàn cầu, đa phần giới truyền thông xem tin của Thời báo New York mới phải phóng viên tới Jarkata.

Tối rạng sáng ngày 12, dưới áp lực dư luận quốc tế, cảnh sát Indo mới phải người xuất hiện ở đường phố, cho dù là thế bạo lực vẫn hoành hành tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng vang lên khắp nơi như không hề có người ngăn cản.

Bạo động quy mô diễn ra tới 40 tiếng, cho dù ngắn hơn một nửa so với lịch sử từng có, nhưng vẫn có hàng nghìn người Hoa Indo thiệt mạng hàng vạn người rơi vào cảnh địa ngục nhân gian.

Chính phủ Indo tới lúc này mới nhớ ra cần che đậy bản mặt xấu xa của mình, tìm đủ mọi cách hạn chế tin tức truyền đi.

Đại khái không có quốc gia nào làm người Hoa toàn thế giới căm hận hơn Indo nữa, trong lòng Trương Khác nghĩ thế, và y luôn cho rằng như thế.

Tối ngày 12, đại bạo loạn cơ bản đã lắng dịu, nhưng những vụ phạm tội nhỏ lẻ vẫn không được áp chế.

Trương Khác đi ra khỏi căn nhà gỗ bên hồ, ngồi xuống chiếc ghế dài dưới tàng cây, toàn thân như hư thoát.

Bạo động làm cộng đồng người Hoa ở nước ngoài vô cùng phẫn nộ, chiều ngày 11, lãnh sự quán Indo tại Hong Kong bị người dân phẫn nộ bao vây, vô số cửa kính bị đập tan tành, cảnh sát Hong Kong phải người cách ly đám đông phẫn nộ ở ngoài.

Trong nước vô cùng yên tĩnh, tựa hồ cuộc bạo loạn kia chưa từng xảy ra.

Nhận được điện thoại của Đường Thanh, tiểu nha đầu khóc thút thít trong điện thoại, Trương Khác rất áy náy vì để cô thấy một phần chân thực xấu xa của thế thói, nhẹ nhàng an ủi:

- Ác mộng rồi sẽ mau chóng qua đi, mai mình tới Hong Kong thăm bạn.

Mùa xuân Kiến Nghiệp rất ngắn, làm người ta không nhận ra nó chợt đến rồi âm thầm đi từ bao giờ, nhiệt độ tăng vọt, trung tuần tháng 5, dù ban đêm chỉ mặc một cái áo sơ mi dài tay cũng không thấy lạnh.

Do nhiều ngày không ngủ ngon, cơ thể suy yếu, Trương Khác mặc áo thể thao vẫn cảm thấy lạnh, đi tới ngô Học Phủ mua đồ ăn lót dạ, đầu ngô có một cái xe bán hạt de, trứng ngũ vị, chủ quán là một phụ nữ thanh tú trên 30, có một cô bé sáu bảy tuổi giúp bán hàng, tựa hồ là mẹ con, trước kia Trương Khác chưa từng thấy.

Chẳng còn nhớ hôm nay mình đã ăn chưa, Phó Tuấn chu đáo chuẩn bị đồ ăn, nhưng chẳng có tâm tình nào ăn uống, ra ngoài rồi thấy người yếu ớt, mới nghĩ phải ăn cái gì đó bổ xung thể lực, nếu không chẳng thể làm gì.

Trương Khác mua hạt dẻ, một cốc cà phê, xe đồ ăn khuya mà có cà phê, làm Trương Khác rất bất ngờ, chủ quán bóc hạt dẻ trong lò đặt đầy đĩa cho Trương Khác, ních đầy một bụng hạt dẻ, mới có chút sức lực.

- Bao nhiêu tiền?

Trương Khác hỏi chủ quán, thò tay vào túi mới phát hiện không mang ví.

- Hạt dẻ một đồng, cà phê ba đồng, tổng cộng 4 đồng ...

Chủ quán chào mới người khác, không chú ý tới Trương Khác đang lúng túng, cô bé kia nhìn thấy vậy kéo áo chủ quán, chủ quán cười hiền lành:

- Quên mang tiền à, không sao, khi nào nhớ mang tới trả là được.

Trương Khác ho mấy tiếng, xin lỗi rồi cáo từ, đi xa xa lại ho, không phải vì xấu hổ mà vì y miễn cảm với cây Ngô Đồng vào mùa xuân, từ tháng tư trở đi, trong vòng 1 tháng, Trương Khác luôn bị ho, dùng thuốc cũng hiệu quả rất kém, song chưa tới mức phẫu thuật.

Trương Khác hiểu rất rõ tình trạng của mình, thi thoảng cũng uống vài viên thuốc, nhưng đa phần là quên, trong mắt Dịch Đan Thanh và Tôn Tĩnh Mộng thì Trương Khác hình như có miễn cảm tâm lý quá mức với thuốc men.

Đường ngoài ngõ Học Phủ trồng tới 4 hàng cây Ngô Đồng, Trương Khác tất nhiên không dễ chịu tí nào, lại không muốn chùm mũ kéo cao khóa lên, làm người ta tưởng là cướp thì phiền.

Trương Khác vừa ho vừa vào quán nét, báo Thẩm Tiêu:

- Bật ình một cái máy.

Thẩm Tiêu ngạc nhiên:

- Hả, bạn muốn vào mạng ở đây?

- Ủi chẳng biết vì sao ở căn hộ của mình vào mạng giáo viên chậm quá.

Trương Khác chỉ một chỗ trống:

- Máy đó nhé.

Máy phục vụ cho BBS Đh Đông Hải đặt ở mạng Sáng Vực, ở đây có thể trực tiếp vào BBS ĐH Đông Hải.

***Bulletin Board System.

Trên mạng quả nhiên không có tin tức bạo loạn nhắm vào người Hoa, chỉ cho đăng ở Indo xảy ra bạo loạn, lúc này tin tức hải ngoại chưa kịp truyền về trong nước, người dân thường căn bản không hề biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Khác dùng tài khoản đăng ký đã lâu nhưng chưa sử dụng, post một bài tiêu đề " nguồn cơn bạo động bài Hoa ngày 9 tháng 5" .

Viết xong Trương Khác tắt máy, bảo với Thẩm Tiêu:

- Mình về ngủ đây, bọn Đỗ Phi mà tìm mình thì cứ nói thế nhé.

Trương Khác ngủ một giấc say không mơ mộng gì, bị tiếng di động đánh thức, mở mắt ra rồi nhắm tịt ngay lại bởi ánh mặt trời chói mắt, có vẻ không còn sớm, mò mẫn dưới gối tìm di động, là điện thoại của Đỗ Phi:

- Đã bảo là tao ngủ mà.

- Ngủ cái mẹ gì, bên ngoài náo động ầm lên rồi kìa, trương gọi điện tới yêu cầu xóa bài về Indo, đám Thi Tân Phi không xóa, cả bí thư đoàn cũng tới yêu cầu truy xét xem ai đăng bài.

Đỗ Phi sốt ruột nói:

- Mà bảo phải làm sao đây?

- Ủi một lúc nữa tao sẽ tới.

Trương Khác rửa mặt xong xuống lầu.

Chưa bao giờ thấy sáng thứ 3 mà quán nét lại đông như thế, mỗi một chiếc máy tính đều có cả đồng sinh viên vây quanh, những khuôn mặt không khác gì kiếp trước Trương Khác đã thấy, đó là chấn động, phần nộ, đau đớn ...

Đi lên tầng ba, nghe thấy một tiếng quát tháo rất chướng tai:

- Các cậu đang tự hủy tiền đồ của mình, tôi muốn các cậu xóa thì các cậu xóa cho tôi, còn người đầu tiên viết bài này, lập tức phải đưa tư liệu cho tôi, đợi trường xử lý.

Trương Khác âm trầm đẩy cửa đi vào, thấy Thẩm Kiện trưởng phòng công đoàn trường đang hung hăng đứng giữa văn phòng quát tháo, Cung Như Xuân đứng bên không nói một lời, Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thi Tân Phi, Tịch Nhược Lâm, Tàn Cương đều tỏ vẻ do dự.

Tàn Cương cố hòa giải:

- Cũng không có thông báo cấm truyền bá tin tức bạo loạn ở Indo, chúng tôi có thể chỉ bỏ đi một số câu quá khích, còn người đăng bài, tôi thấy không nên truy cứu.

- Tiểu Tàn, cậu làm công tác sinh viên bao năm rồi, một chút tính cảnh giác cũng không có? Xảy ra chuyện, thì ai chịu? Chẳng lẽ cậu muốn bí thư Cung gánh giúp à,, bất kể có thông báo không, nhất định phải xóa.

Thẩm Kiện kiên quyết nói:

- Bài do tôi viết đấy.

Trương Khác đứng dựa vào cửa, lạnh nhạt nói:

- Tôi là Trương Khác, chắc nghe thấy tên tôi rồi phải không?

Thẩm Kiện quay người lại, bị khí thế của Trương Khác trấn áp, nhất thời không nói ra lời.

- Gặp chút chuyện đã cuống cả lên, chỉ sợ xảy ra rối loạn, có ban ngành hữu quan yêu cầu giới truyền thông bình tĩnh xử lý tin tức bạo loạn ở Indo, nhưng không yêu cầu cấm truyền bá tin tức. Ban ngành hữu quan yêu cầu trường học ổn định học sinh, chứ không phải là bịt tai che mắt. Các người thì chỉ muốn học sinh như những con lừa bị gạt, các người mới yên tâm.

Trương Khác nhìn chằm chằm vào mặt Thẩm Kiện, thấy ông ta cứng họng, mới quay sang bảo Đỗ Phi:

- Những bài khác có xóa hay không thì tùy, bài của tao không được xóa, ai muốn truy cứu trách nhiệm cứ bảo tìm tao.

Trương Khác không thèm nhìn mặt Thẩm Kiện, xoay người bỏ đi.

832. Chương 831: Lời Nói Dối Thiện Chí

- Thái độ gì thế này! Lát nữa tôi tìm Thôi Úc Hằng, xem xử lý nó ra sao.

Trương Khác đi rồi, Thẩm Kiện mới nổi cơn tam bành, nhưng giọng vẫn áp xuống:

- Bí thư Cung là giáo viên chỉ đạo Sáng Vực, ông nói sao đây?

- Làm gì có thông báo, không tiện cấm.

Cung Như Xuân lãnh đạm nói:

- Hơn nữa xóa đi cũng chưa chắc có lợi cho công tác ổn định học sinh, nước ngoài cho đăng cả rồi, chuyện này chúng báo với hiệu trưởng rồi tính.

Thẩm Kiện coi chuyện này như lửa cháy ngang mày, thấy Cung Như Xuân đứng đả đưng định, điên lắm nhưng không dám nổi giận với ông ta, mấp máy môi mãi mãi rồi phát tay bỏ đi.

Lúc này Cung Như Xuân mới nói:

- Xóa đi một số câu từ quá khích, tốt nhất cậu an bài hai ba người trực, tôi nghĩ trường sắp mở cuộc họp chuyên môn rồi, cậu phải đảm bảo để tôi kịp thời liên lạc với người của cậu.

Cung Như Xuân tuy chưa tới mức hèn kém như Thẩm Kiện, song biết không chế không để học sinh kích động tuần hành là chuyện rất rắc rối.

Trương Khác vừa vào vừa vào một quán cháo ăn sáng, mông ngồi chưa nóng chỗ đã nhận được điện của Lục Văn Phu.

Thẩm Kiện gọi điện cáo trạng cho Thôi Quốc Hằng, gần như theo quán tính Thôi Quốc Hằng chuyển báo cho Lục Văn Phu.

- Côn Đăng online giữ sự nhất trí với ban ngành hữu quan của TW, còn tôi hiện là thân phận học sinh bình thường, nếu trường học quyết định bài viết đó không phù hợp, tôi sẽ tích cực phối hợp xóa đi.

Trương Khác kẹp điện thoại vào cổ, trong lòng mang nghi vấn cực lớn: Vì sao có nhiều người như vậy chọn phương thức sinh tồn tự thiện như thế? Bóng ma ám ảnh cả dân tộc này truy cứu ra có thể tới truyền thống Văn Tự Ngục thời nhà Thanh.

** Văn Tự Ngục: Đầu truyện Lộc Đỉnh Ký có nói rất rõ.

Như Cung Như Xuân nói, hiện không phải là vấn đề xóa hay không xóa nữa, tin tức đã lan đi khắp trường, tới trưa, đám học sinh bị phần không phát tiết nhao nhao muốn ra đường tuần hành, Lý Hồng Minh phải đích thân ra cổng trường khuyên can.

Lúc đó Trương Khác đã bay sang Hong Kong, sau khi xuống máy bay gọi điện cho Đỗ Phi mới biết cuối cùng không thể lên phổ diễn hành, các viện tổ chức học sinh biểu tình tuần hành ở thao trường để phát tiết.

~oOo

~~Đường Xanh mặc quần dài màu cà phê thể hiện hết cặp chân thon dài mỹ diệu, cùng chiếc T-shirt ngắn tay màu vàng nhạt, eo nhỏ thon thon, mông cong săn chắc, như hơi thở mùa xuân người ta đang cảm thụ được.

Đường Thanh ôm lấy cánh tay Trương Khác, không có chào đón nóng bỏng như mọi khi, cả hai đều mang nỗi đau vì đồng bào, cô nhìn khuôn mặt mỗi mặt, cảm lún phún râu của y, nói nhẹ:

- Mưa từ sáng tới giờ mà vẫn chưa dừng ...

Trương Khác khẽ vỗ gò má hồng hào của cô, nhìn màn mưa ngoài trời:

- Chiều có thời gian, tới ĐH Hong Kong đi dạo nhé.

So với không khí ngột ngạt trong nước, người dân Hong Kong có quyền phát tiết phần nộ đau thương trong lòng, dùng đủ mọi hình thức viện trợ cho đồng bào gặp nạn ở Indo.

Ở đại sảnh sân bay cũng có người phát truyền đơn sự kiện mới xảy ra ở Indo, hi vọng có nhiều người hơn quan tâm tới thảm họa nhân đạo này.

Không có quá nhiều khuynh hướng chính trị, cũng không có ngôn luận đặc biệt quá khích, chỉ là tố cáo một tội ác xảy ra trong xã hội văn minh, tố cáo chính phủ Indo khoanh tay dung túng với kẻ bạo loạn, quản lý sân bay thậm chí tổ thái độ dung túng, phái người giúp duy trì trật tự.

Xe đi vào Đh Hong Kong từ cổng sau, vì gọi là cổng thôi chứ trường hoàn toàn mở cửa với bên ngoài, cổng vào cũng chẳng thấy bảo vệ cũng chẳng có tường bao ngăn cách khu dân cư như ở trường trong nước, giống hệt một kiến trúc bình thường bên đường.

Sau trận mưa lớn, mưa phùn vẫn lặng lẽ rơi, Trương Khác và Đường Thanh đi vào trường, thi thoảng có mưa phát lên mặt, chui vào cổ, có học sinh cầm cô hoặc mặc áo mưa đứng trong sân trường diễn giảng.

Nghe Đường Thanh nói, vốn bọn họ đã liên hệ với Đh Trung Văn cùng tới lãnh sự quán Indo tuần hành thị uy, bị trận mưa lớn buổi sáng đột ngột làm loạn hành trình, nhưng hoạt động ở trong trường vẫn tổ chức, có cả hoạt động chiếu phim.

Trương Khác cùng Đường Thanh đi tới đại sảnh trung tâm giải trí trường nơi chiếu phim, người tới đó đã đông nghịt, đứng tràn ra cả ngoài cửa.

Lại một lần nữa nhìn thấy những bức ảnh mất hết nhân tính đó, máu trong người Trương Khác cuộn trào, móng tay bập sâu vào thịt, Đường Thanh mắt ươn ướt nhẹ nhàng tách ngón tay y ra, không xem nữa, cả hai đi dưới làn mưa mù mịt, cơn mưa không giải tỏa chút nào bi phẫn trong lòng.

Trước buổi tối, Trương Khác đưa Đường Thanh tới bán đảo Tiêm Sa Trớ gặp mặt Nick Leeson từ Indo về, tới nơi đúng vào giờ cơm tối, nhưng không ai muốn ăn, chỉ gọi bát mì lót dạ, rồi gọi cà phê uống, đợi Quách Tùng Duyên, Tông Thượng Nghĩa, Cát Minh Tín tới.

Trước đó Trương Khác nhận được điện thoại của Diệp Trần Dân.

- Nghe nói cháu tới Hong Kong à, chú tới đây ngày 11 rồi, có bỏ thời gian ra nói chuyện chút được không?

Diệp Trần Dân khẩn cấp tới Hong Kong cũng là vì vấn đề Indo, tuy bề ngoài chính phủ TW tỏ ra rất ôn hòa, nhưng không có nghĩa là hoạt động sau lưng cũng ôn hòa, chỉ là những hoạt động này không thể công khai.

- Cháu ở khách sạn Bán Đảo, ngài Quách Tùng Duyên nói muốn giới thiệu cho cháu một vị khách, đợi bên này xong việc, cháu sẽ tới gặp chú Hai.

Trương Khác đáp.

- Quách Tùng Duyên tới Hong Kong rồi à, quá tốt, chú cũng đang muốn gặp ông ta, để chú tới ...

Diệp Trần Dân không phải quan viên làm cao, chú ý tới việc ai phải đi gặp ai.

Chuyện quỹ đầu cơ không thể để Quách Tùng Duyên biết, càng không thể để người khách Quách Tùng Duyên đưa tới biết, Nick Leeson ngồi một lúc rồi về phòng.

Trong gian phòng xa hoa rộng lớn, chỉ còn lại mỗi Đường Thanh và Trương Khác.

Người Quách Tùng Duyên muốn giới thiệu là một nam nhân trên 50, vẻ mặt bi thương, ánh mắt thâm trầm kiên nghị.

- Đây là ông Trần Văn Thông của tập đoàn Vạn Nghiệp Indo.

Quách Tùng Duyên giới thiệu:

- Chào ông, tôi hết sức tiếc nuối về tai nạn ở Indo, muốn làm gì đó, nhưng lại bất lực ...

Trương Khác đi tới nắm chặt bàn tay thô ráp của Trần Văn Thông.

Trần Văn Thông là lãnh tụ Hoa Kiều nổi danh ở Indo.

Trương Khác lúc này mới hiểu ra, Diệp Trần Dân vội tới là để gặp Trần Văn Thông, không biết ông biết tin Trần Văn Thông đi cùng Quách Tùng Duyên từ đâu.

- Nếu chẳng phải tư liệu tin tức bạo loạn truyền ra nước ngoài, nếu không phải được quốc tế kịp thời chú ý, thật không tưởng tượng nổi kiếp nạn này sẽ còn kéo dài bao lâu, cho dù có ngăn được kiếp nạn này sớm một phút, ngài Trương vẫn là ân nhân của người Hoa Indo.

Trần Văn Thông buông tay Trương Khác ra, lùi lại cúi mình thật sâu.

Trương Khác giật mình, sức nhớ ra vì sao, trong lòng rất hồ thẹn, vội đi tới đỡ Trần Văn Thông:

- Không dám, tôi không dám nhận.

Một ngày trước cuộc bạo loạn, chuyện khẩn cấp như cung lên giấy, Quách Tùng Duyên không chỉ thông báo cho nhà máy của tập đoàn Vạn Nguyên ở Indo chuẩn bị, cũng thông báo ấy người bạn làm ăn khác chuẩn bị sẵn, nếu không thể kịp thời rời khỏi Indo cũng phải tập trung lại để tự bảo vệ.

Sau khi bạo loạn bùng phát các tổ chức nhân quyền và phóng viên được Trương Khác tài trợ thông qua Nick Leeson kịp thời đem tin tức truyền ra ngoài.

Trần Văn Thông tất nhiên là biết được tin thông qua Quách Tùng Duyên, ông ta không kịp rời Indo, sản nghiệp của tập đoàn Vạn Nghiệp gần như đều ở Indo, ông ta để người nhà rời Indo trước đêm ngày mùng 9, tới ngày 11 ông ta mới lên máy bay tới Singapore.

Theo lời kể của Trần Văn Thông, khi đó chuyến bay quốc tế đi Singapore chỉ cần còn chỗ trống là cho người Hoa lên không cần vé.

Trương Khác trầm ngâm chốc lát, miệng đắng chát nói:

- Trong nước và người Hoa ở Indo xưa nay luôn rất miễn cảm, chính phủ ở trường hợp công khai chỉ có thể tỏ thái độ ôn hòa, đành dùng phương thức khác cố gắng giúp đỡ đồng bào gặp nạn, mong ông trần và những đồng báo khác cảm thông. Chuyện này tôi không dám tham công, phó chủ nhiệm ban liên lạc TW hay tin đang tới đây, mong ông Trần không ngại gặp một chuyến.

Nghe Trương Khác nói thế Tôn Thượng Nghĩa hết sức ngạc nhiên, Trương khác đang có ý nhường công cho chính phủ, không biết dụng ý của y là gì?

Lúc này Phó Tuấn đi vào nói xe của Diệp Trần Dân đã tới bến tàu, từ đó đi vô đến đến chỉ mất vài phút, Trương Khác nói:

- Bác Tôn cùng cháu đón bộ trưởng Diệp.

Khẽ vỗ vai Đường Thanh:

- Tiểu Thanh, bạn ngồi tiếp ông Quách ông Trần hộ mình.

Rời khỏi phòng Trương Khác nói với Tôn Thượng Nghĩa:

- Tuy ở trường hợp công khai chính phủ tỏ thái độ có hơi ôn hòa, nhưng cháu tin chính phủ không khoan tay ngồi nhìn, chuyện quá bất ngờ, một số hành động chưa kịp triển khai, lại không thể quá công khai, khả năng khiến người ta hiểu lầm.

Trong lòng Trương Khác luôn tin như thế, trong nước tới năm 97, trong đầu tư nước ngoài có tới 60% tới từ Hoa Kiều, Trung Quốc còn cần ra sức thu hút đầu tư, không thể làm tổn thương đồng bào ở nước ngoài.

Chỉ là bản thân tham gia quá nhiều vào tiến trình lịch sử, nếu không quốc tế cũng phải tới đầu tháng 7 mới có quan tâm rộng rãi, Trương Khác không biết lịch sử lúc này sẽ diễn ra thế nào.

Tôn Thượng Nghĩa cười khổ:

- Vậy vừa rồi cậu nói thế là có tính toán gì?

Tới thập niên 80 ông mới sang Hong Kong, chẳng lạ gì chính trị trong nước cho nên mới cười khổ.

- Đây chỉ là một lời nói dối thiện ý, bác đừng để người ta biết, cháu thà giấu kín nó mãi trong lòng.

Trương Khác thở dài:

- Ân tình này cháu không nhận nổi, nếu nói tới tính toán, cháu muốn Cẩm Hồ thực sự lớn mạnh, điều đó cần giữ lợi ích nhất trí với quốc gia, nhưng Cẩm Hồ sẽ không tham gia vào vấn đề mang tính chính trị.

Tôn Thượng Nghĩa gật đầu, ông hiểu dụng tâm của Trương Khác.

Hai người bọn họ vừa ra tới cửa thì gặp Diệp Trần Dân, ba người cùng vào một chiếc thang máy, để thư ký và lái xe của ông vào thang máy khác.

- Chú Hai đoán ra tin tức kịp thời truyền ra khỏi Indo là do cháu giở trò đằng sau rồi phải không?

Diệp Trần Dân gật đầu:

- Trước đó chú chỉ đoán thôi, nghe nói Quách Tùng Duyên dẫn Trần Văn Thông tới gặp cháu mới khẳng định, trước chuyện cháu cũng gọi điện cho đại sứ Tiêu ... Ài, phản ứng vẫn chậm một chút, chuyện cháu làm TW sẽ nhớ kỹ.

- Ông Trần và ông Quách ở bên trên, cháu đã nói với họ, chú Hai chuyên môn tới là để thăm họ.

-...

Diệp Trần Dân không hiểu:

- Nếu không có chú Hai chống lưng đằng sau, làm sau cháu làm được nhiều việc như thế?

Diệp Trần Dân hiểu ra:

- Chú biết cháu rất bất mãn với thái độ của TW nên mới bày ra trò ở ĐH Đông Hải, không biết bao nhiêu người đang đau đầu vì chuyện đó. Trường hợp công khai chỉ có thể tỏ thái độ như thế, chú tin cháu phần nào hiểu được khổ tâm của TW, cháu cũng yên tâm, hoạt động đằng sau tuyệt đối không thể thiếu.

Trương Khác im lặng, hiểu ngầm là được rồi, không cần nói gì thêm nữa.

Diệp Trần Dân chính là để giải thích lập trường lẫn nỗi khổ của TW trong sự kiện này:

- Hiện quốc tế quan tâm cực lớn tới bạo loạn bài Hoa ở Indo, TW cũng theo dõi từng giờ từng khắc, tuyệt không cho phép chuyện diễn biến xấu thêm, người dân Hong Kong cũng dùng rất nhiều hình thức lên tiếng hỗ trợ cho đồng bào gặp nạn ...

Có Trương Khác trải đường trước, những lời này của Diệp Trần Dân tất nhiên được Trần Văn Thông chấp nhận, đồng thời sẵn lòng an bài Diệp Trần Dân gặp mặt lãnh đạo Hoa Kiều của Thái Lan, Malaysia, Singapore ở trường hợp công khai.

Diệp Trần Dân cũng bày tỏ trong thời gian gần nhận lời mời tới Thái Lan đàm phán một khoản viện trợ kinh tế, sẽ thúc giục chính phủ Thái Lan giúp đỡ người Hoa ở Indo tị nạn.

Một số lời không thể nói quá rõ, tiền nhóm Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông đi, Diệp Trần Dân ở lại nói chuyện với Trương Khác:

- Quyết định của cháu đúng là có lợi cho công tác thống chiến hiện tại, lần này tới Thái Lan, ngoài chú còn có đại biểu quân đội, nếu đàm phán thuận lợi, chính phủ Thái Lan mời chúng ta tăng quân đồn trú tại căn cứ liên hợp Tổng Tịch Trung Thái (songkhla???), trong nước cũng sẽ thận trọng suy nghĩ việc mở ống dẫn dầu từ Myanmar qua Côn Minh, Trùng Khánh tới Thành Đô.

Trương Khác cười méo xẹo:

- Chú đem cơ mật này nói cho cháu, không phải tăng thêm gánh nặng cho cháu à?

Eo biển Malacca là con đường phải qua nếu tới Ấn Độ Dương, hiện dầu mỏ trong nước nhập khẩu từ nước ngoài phải qua đó, mà eo biển này lại khống chế ở trong tay hai quốc gia thân Mỹ là Indo và Malay.

Mặc dù nói Trung Quốc, Indo, Malay đã bình thường hóa quan hệ, nhưng lợi ích hai bên xung đột rất sâu, quan trọng là ở tranh chấp chủ quyền quần đảo Nam Sa.

Một phương diện khác quan hệ giữa Indo và Thái Lan rất tệ, Trung Quốc tăng cường quan hệ hợp tác quân sự với Myanmar và Thái Lan để kiềm chế Indo và Malay, lúc này viện trợ kinh tế, hiệp đàm hợp tác quân sự với Thái Lan cũng là để tăng áp lực với Indo, lập đường ống dẫn dầu là để giảm bớt phụ thuộc vào Malacca — Ống dẫn dầu này thực chất 10 năm sau cũng chưa thấy có dầu chảy.

Trong nước đã liên tục 10 năm tăng trưởng cao tốc, ỷ lại vào nhập khẩu dầu mỏ bên ngoài cực lớn, nhưng yết hầu bị người ta bóp rồi, nên chuyện gì cũng chẳng thể nói được.

Indo lợi dụng eo biển Malacca gây khó dễ trong nước không phải chỉ một vài lần, Trương Khác mong muốn mau chóng xây xong ống dẫn dầu từ Myanmar tới Thành Đô.

- Chẳng phải là chú tự tiện đem những chuyện này nói cho cháu, phóng viên Tân Hoa Xã ở Indo không kịp thời đưa tin ra, vậy mà Côn Đằng online đã có, cháu cho rằng tình báo TW là đám ăn hại sao ... Có điều chưa có chứng cứ xác thực, bên trên cũng hơi chần chừ. Chú thì cho rằng cháu hẳn luôn quan tâm tới động thái ở ĐNÁ.

- Đúng đấy ạ, cháu có chống hông lên cũng không giấu được chú Hai.

Trương Khác chỉ nói:

- Lần này là may mắn, cháu nghi đồng Rupiah sẽ còn sụt giảm nên mới đặc biệt chú ý, hiện không cần nghi nữa, hiện quốc hội Mỹ cũng chính thức thảo luận tính chất cuộc bạo động này, một khi nhận định là kỳ thị chủng tộc, chính phủ Mỹ mở đường tiếp nhận người Hoa Indo tới Mỹ tị nạn. Sau chuyện này tư bản người Hoa rút vốn quy mô lớn ở Indo là chắc chắn, đồng Rupiah sẽ lần nữa tụt mạnh ... Chú Hai đừng bào cháu chuyện gì cũng không báo lên trên nhé.

- Chú đã nói với cháu rồi, chỉ cần hợp phép tắc, không tổn hại lợi ích quốc gia, chẳng ai quản cháu làm gì bên ngoài, nhưng cần cẩn thận, đừng để thành đối tượng để người ta di chuyển mâu thuẫn sang.

Diệp Trần Dân căn dặn, tiếp đó nói chuyện tới đêm khuya mới đi.

Rạng sáng mưa lại to lên, nhìn cây cối bên ngoài càng thêm xanh tươi, nhưng Trương Khác lo chuyện có thể xảy ra hai tháng sau, chạy ra mở cửa sổ, nghe tiếng mưa ào ào.

Gió lùa vào phòng thổi màn cuộn như biển động, Trương Khác ngồi bên giường nhìn Đường Thanh ngủ, chần chừ che bụng, mép vẩy cuộn lên lộ ra cặp chân trắng trẻo, cô bé chưa thay y phục đã vội ngủ rồi.

Trương Khác đưa tay ra yêu thương vuốt ve gò má sáng bóng.

- Ừm, chú Diệp vừa đi à?

Đường Thanh lim dim mở mắt ra, người xấu hổ:

- Còn định đợi bạn, không ngờ vừa chạm lưng xuống giường lại ngủ thiếp đi mất ...

Lồm cồm bò dậy, cuộn mành như con mèo nhỏ gối đầu lên đùi Trương Khác, ngắm mưa bên ngoài.

- Mình chẳng có thời gian ở bên bạn, không trách mình chứ?

Trương Khác áy náy nói:

- Mình không hiểu chuyện vậy sao?

Đường Thanh lườm y một cái:

- Cảm thấy không giúp được gì cho bạn, nhìn bạn vất vả như thế lại đau lòng.

Đường Thanh nói thế càng làm Trương Khác thấy mình tội nghiệt sâu nặng, cứ thế ôm nhau một lúc, có giọt mưa bắn vào, hỏi:

- Bạn còn nhớ được mấy câu thơ liên quan tới mưa?

- Ừm....

Đường Thanh nhớ lại:

- Dạ lan ngọc thính phong xuy vũ, Thiết mã băng hà nhập mộng lai ... Hàn vũ liên giang dạ nhập ngô, bình minh tổng khách sở sơn cô ... Còn nữa ...Tiểu lâu nhất dạ thính xuân vũ, thâm hạm minh triêu mại hạnh hoa..

- Bạn làm mình nhớ ra một câu thơ ...

Trương Khác cười gian:

- Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu, có điều bài thơ này ở Đh Đông Hải bị cải biên không còn ra sao nữa, bạn không muốn biết đâu.

Đường Thanh đỏ mặt, nếu là một năm trước thôi tất nhiên cô không hiểu, hiện đương nhiên là thừa biết rồi, còn biết cả chuyện gì sắp xảy ra ...

833. Chương 832: Lễ Bán Hàng

Hong Kong là trung tâm giới thương nhân người Hoa ở ĐNÁ, mặc dù bạo loạn ở Indo đã cơ bản được dẹp, nhưng có rất nhiều thương nhân người Hoa Indo tụ tập tới Hong Kong, như chim sợ cành cong.

Bất kể truyền thông chủ lưu trong nước ra sao, dân chúng và truyền thông Hong Kong vẫn lên tiếng ủng hộ đồng bào nhiệt tình, tiếp theo đó do Trần Văn Thông, Quách Tùng Duyên an bài, Diệp Trần Dân đại biểu chính quyền TW cùng chính quyền Hong Kong tới thăm hỏi an ủi Hoa Kiều ở trường hợp không công khai.

Sau bạo loạn ở Indo, có thể dự liệu được tư bản người Hoa sẽ rút khỏi Indo ở quy mô lớn, chưa nói kinh tế Indo tan rã, sự kiện này để lại bóng ma không thể xóa mờ trong lòng người Hoa trên toàn thế giới.

Hiện quan trọng là vấn đề tư bản người Hoa ở Indo sẽ rút đi đâu.

Trương Khác hi vọng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức đại biểu cho Cẩm Hồ, Việt Tú tích cực tham dự vào sự vụ tương quan.

Chính phủ nước Mỹ cũng chính thức nhận định bạo loạn ngày 9 tháng 5 ở Indo là kỹ thị chủng tộc nghiêm trọng, chính thức nhận đơn tị nạn của người Hoa ở Indo, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có gần 5 vạn người người Hoa ở Indo đã di chuyển tới Singapore, Thái Lan, Malaysia lánh nạn.

Ngày 15 tháng 5 Diệp Trần Dân đại biểu bộ ngoại thương tới viếng thăm Thái Lan, nhóm Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông, Tôn Thượng Nghĩa đi cùng, sẽ tiến hành hội diện những đại biểu thương nhân người Hoa.

Trương Khác không đi theo cũng không vội rời Hong Kong.

Ngày 16 tháng 5 sẽ tổ chức bán di động mới của Ái Đạt, chiếc I198 vì chuyện này phó tổng giám đốc Lỗ Khánh Sinh tới Hong Kong, Trương Khác cũng ở lại thêm vào ngày.

Đầu tháng 5, Liên Tấn - Liên Tín liên tục tung ra bốn chiếc điện thoại mới, Cẩm Hồ cũng chính thức khởi động chiến dịch quảng cáo tuyên truyền cho i198 tại Hong Kong.

Hai tuần trước đó i198 ở Hong Kong qua hợp tác với điện khí Phong Trạch được đặt mua hơn 1000 chiếc đặc biệt long trọng tổ chức lễ bán hàng này.

Chi nhánh Hong Kong ở hiện trường hoạt động dày công chuẩn bị hội diễn nhạc jazz cùng hội thử rượu để tạo thế, Trương Khác và Đường Thanh tới nơi, rất nhiều người vì có được chiếc 198 đầu tiên khiến hội trường trở nên chật chội.

Trước hoạt động không nói tới Giang Đại Nhi sẽ tới tham dự, nhưng sự xuất hiện của cô khiến hiện trường trở nên rất náo nhiệt.

Tuy hơi đông nhưng không hề hỗn loạn, dù sao đa phần người đặt mua là giai cấp tinh anh và trí thức cao cấp, cho dù có mê giọng ca của Giang Đại Nhi cũng không tới mức cuồng nhiệt.

Trương Khác và Đường Thanh mỗi người cầm một ly rượu vang, vừa khéo nhìn thấy Tôn Tĩnh Hương đang đứng ở góc nói chuyện với Tương Vi, Đường Thanh hưng phấn vỗ tay gọi, trước đó không gọi điện thoại báo, không biết sẽ gặp được ai, Đường Thanh còn uy hiếp Trương Khác:

- Nếu gặp Hứa Tư, bạn phải để mình cắn hai cái.

Thật may hôm nay Hứa Tư bận việc khác rồi, Trương Khác không lo bị Đường Thanh cắn.

Chi nhánh công ty trừ mời những người đặt hàng tới tham dự hoạt động, còn mời một số danh nhân giới giải trí, thương nghiệp để tạo thế, cố ý tạo nên một không khí ấm áp, xua đi tâm tình bi phẫn do vụ bạo loạn ở Indo, dù sao vẫn tiến hành kinh doanh.

Tôn Tĩnh Hương và Tương Vi cùng đi tới, ngạc nhiên nói:

- Không ai nói cho tôi biết cậu sẽ tới .. À, tôi có thể đoán ra được.

Trương Khác biết câu cuối của cô ý nói Hứa Tư sẽ không tham gia hoạt động hôm nay, may và Đường Thanh và Hứa Tư đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của đối phương, cười che giấu:

- Ngày mai tôi mới rời Hong Kong, chẳng có chỗ nào dốt thời gian, nên cùng Tiểu Thanh tới chơi.

Tôn Tĩnh Hương là khách mời, cô và Trương Vi đều mặc lễ phục dự tiệc, Trương Khác và Đường Thanh ăn mặc tùy tiện giống người tới nhận điện thoại đặt trước.

- Thế Kỷ Hoa Âm đúng là có cây sinh ra tiền ...

Trương Khác nhìn Giang Đại Nhi bị người hâm mộ bao vây, cần cả bảo vệ duy trì trật tự, cười nói:

Album riêng đầu tiên của Giang Đại Nhi là Tuyết bên biển mùa đông có cả tiếng quốc ngữ, tiếng Việt mặc dù trình độ khá được, vốn có thể được thị trường chấp nhận, nhưng do thị trường cạnh tranh khốc liệt, Thế Kỷ Hoa Âm mới hoạt động, tài chính có hạn, kinh nghiệm tuyên truyền có hạn, Giang Đại Nhi không thể đạt mức tức thì thành danh, chỉ có thể nói là lập nên cơ sở không tệ cho con đường biểu diễn sau này.

Giang Đại Nhi có dung mạo lộng lẫy ngọt ngào, vóc người cao ráo, đôi mắt linh động đầy khí chất cả nhân, giọng ca trong độc đáo, làm gì có chuyện không được yêu thích.

Nửa cuối năm 98, được hỗ trợ tài chính của gia tộc, Tôn Tĩnh Hương quyết định chiêu mộ những người sáng tác trữ danh của Hong Kong tới Thế Kỷ Hoa Âm, nhắm chuẩn thị trường Hoa ngữ Châu Á, hoạch định tương lai cho Giang Đại Nhi, bỏ ca khúc tiếng Việt.

Tôn Tĩnh Hương thậm chí còn để Giang Đại Nhi tham dự vào sáng tác ca khúc, album thứ hai Chắp mé mang đầy phong cách cá nhân thứ hai được hưởng ứng cực tốt từ thị trường, album này thành công lớn, trong ấn tượng người bình thường không chỉ là người mẫu quảng cáo nữa.

Thế Kỷ Hoa Âm đương nhiên cũng thu lợi lớn.

Nghe Trương Khác nói thế Tôn Tĩnh Hương mỉm cười mở túi sách tay ra, lấy chiếc i198 gơ lên:

- Sao mà so được cái cây sinh tiền này.

Lại hỏi Đường Thanh:

- Lần này cậu ta cho cho em đãi ngộ đặc thù không?

- Chiếc di động kia em còn chưa chơi chán.

Đường Thanh lắc đầu, di động của cô được Trương Khác mang đi tiến hành nâng cấp cả phần cứng và phần mềm.

- Thật hâm mộ, chiếc di động này của chị còn nhờ chị Trương đi cửa sau tặng cho, tiếc là không phải độc nhất vô nhị.

Tôn Tĩnh Hương thu điện thoại lại:

- Thôi cất đi cho khỏi mất mặt.

Chiếc i198 của Tôn Tĩnh Hương là đồ kỷ niệm có hơi hạn, vỏ màu nước biển phủ lớp kim loại mỏng, so với chiếc di động khác dưới bàn phím trang bị hai nguồn đèn LED màu sắc khác nhau, vừa bắt mắt lại mỹ quan, do đèn LED tốn phí khá cao, phải dùng pin mới nhất của Toshiba, giá hơn 1 vạn tệ, là tác phẩm cao cấp nhất của Cẩm Hồ.

- A ...

Trương Vi đột nhiên phát ra tiếng kêu khê, nhìn về phía cửa, vẻ mặt khá quái dị.

Trương Khác quay đầu lại, nhìn thấy Lý Tại Thù và Lý Hình Dư, Trương Vi đương nhiên không nhận ra Lý Hình Dư, nhưng nhìn thấy cô vui mừng nhìn Trương Khác ngập ngừng muốn chào lại thôi, tất nhiên biết thiếu nữ tuyệt sắc đó có quan hệ thân thiết với ông chủ lớn.

Đại khái là nhìn thấy Đường Thanh đứng bên Trương Khác, cho nên mới thu lại vẻ vui mừng, chỉ khi Trương Khác quay lại chỉ nở nụ cười bình đạm.

Tôn Tĩnh Hương, Đường Thanh đều quay lưng lại phía cửa, chỉ nhìn thấy nụ cười bình đạm của Lý Hình Dư, chỉ nghĩ Lý Hình Dư chào hỏi Trương Vi.

- Sao, chị biết cô gái à, thật xinh đẹp, hôm nay các cô gái xinh đẹp quá nhiều, chúng ta xuống sắc cả rồi, thật bí ai.

Tôn Tĩnh Mông đùa:

- Cho dù chị quen cũng ngàn vạn lần đừng giới thiệu cho Trương Khác đấy.

Đường Thanh nghe vậy lườm Trương Khác một cái, thấy y vẫn cười, nhéo ột cái:

- Động lòng rồi hả?

- Người nam đó là chuyên vụ của Samsung tại TQ, không ngờ anh ta chạy sang góp vui.

Trương Khác đổi giọng nửa trần thuật nửa nghi vấn:

- Cô gái đó cũng là người Samsung ..

Tương Vi tất nhiên không bóc trần y, nói:

- Trước đó có mời nhân viên của Samsung, chỉ là không ngờ họ tới thật, thực sự không ngờ.

Tôn Tĩnh Hương đột nhiên nhớ ra, cô nghe em gái kể về Lý Hình Dư, thời buổi này cô gái xinh đẹp không ít, nhưng vừa xinh đẹp lại có cơ thể nóng bỏng với khuôn mặt thuần khiết, để lại cho người ta ấn tượng khó quên.

Trương Khác mấy lần gặp Lý Hình Dư ở Hải Châu, Bắc Kinh, Tokyo là chuyện rất ít người biết, Tôn Tĩnh Hương tất nhiên không biết, chỉ hỏi:

- Đó chính là người xung đột với cậu mùa thu năm ngoái ở Kiến Nghiệp phải không?

- Tĩnh Mông kể với chị à?

Tôn Tĩnh Hương cười tủm tỉm rất quỷ dị:

- Khi nó kể, tôi còn nghĩ con bé này nói bậy, giờ mới biết đúng là thế thật.

- Tĩnh Mông nói gì thế?

Đường Thanh tò mò hỏi.

Tôn Tĩnh Hương ghé vào tai cô thì thầm, Tương Vi cũng ghé đầu tới nghe, tiếp đó ba cô gái cười khúc khích.

Trương Khác đương nhiên đoán ra ba cô gái đang thảo luận thân hình ma quỷ dụ hoặc của Lý Hình Dư, y tới bàn lấy một ly vang trắng, thầm nghĩ tốt hơn không nên chào hỏi Lý Hình Dư trước mặt ba cô gái này thì hơn.

Tuy nói Cẩm Hồ và Samsung bắt đầu âm thầm đấu đá trong nước, Trương Khác và Lý Tại Thù còn có ân oán nhỏ, nhưng tăng cấp công ty vẫn phải giả dối xã giao, Lỗ Khánh Sinh, Tương Vi phải tới chào hỏi.

Do bán ở thị trường Hong Kong, nên tuyên truyền không nhấn mạnh chức năng nhập tiếng Trung từ bàn phím của i198, một số bài báo đánh giá chuyên môn cũng chỉ lướt qua.

Nhưng thị trường chủ yếu của I198 vẫn là ở trong nước, các doanh nghiệp cạnh tranh đặc biệt chú ý tới kỹ thuật nhập tiếng Trung do Cẩm Hồ độc lập phát triển.

Lý Tại Thù hàn huyên với Lỗ Khánh Sinh nhưng ánh mắt nhìn quan sát Trương Khác ở đằng xa.

Từ chiếc i19, Lý Tại Thù nhìn ra đặc điểm di động của Cẩm Hồ, coi trọng phát triển thị trường, dùng thiết kế bù đắp kỹ thuật, vừa vặn đó cũng là sách lược mà Samsung định ra ở Trung Quốc, làm sao hắn có thể buông lỏng theo dõi Cẩm Hồ.

Lần này Lý Tại Thù tới Hong Kong chuyên môn vì chiếc i198 này, muốn lấy tư liệu đầu tiên về nó, vì Cẩm Hồ đã đưa ra kỹ thuật nhập tiếng Trung, Samsung không thể không thay đổi kế hoạch đưa ra di động mới.

Không chỉ Samsung mà Ericsson, Motorola đều phải thay đổi, ít nhất phải đưa ra di động hỗ trợ nhập tiếng Trung, nhưng không có nghĩ muốn đưa ra là đưa ra được.

Hội trường có đặt khu thử nghiệm sản phẩm, có người mẫu mặc váy da ngắn, lộ ra làn da trắng muốt biểu diễn công năng của i198, Samsung đương nhiên cũng đặt mua i198, nhưng Lý Tại Thù không thể dùng thử tính năng nhập tiếng trung ở đây, vừa vặn thấy cô người mẫu biểu diễn kỹ thuật này, tạm dừng nói chuyện, chú ý sang không thử nghiệm sản phẩm.

Kết quả là điều Lý Tại Thù không muốn nhìn thấy, cảm giác kỹ thuật của Cẩm Hồ có tính năng hơn hẳn hai công ty khác hẳn tiếp xúc, quả nhiên người TQ phát triển kỹ thuật này có lợi thế hơn hẳn người khác.

Lý Tại Thù lúc này đối diện với một quyết định khó: Làm sao mở miệng với Cẩm Hồ về việc dẫn tiến kỹ thuật này?

Là một trong số hoạt động ngày hôm nay, Giang Đại Nhi biểu diễn ca khúc trong album Chắp mê mới nhất của cô, Trương Khác và người có mặt nghe tới say sưa, dư âm còn vang mãi mới nhớ ra vỗ tay.

Giang Đại Nhi hai tay nắm micro, ghé cánh môi hồng ướt át dùng giọng nói nhỏ nhẹ đặc biệt của cô nói:

- Cám ơn người tổ chức hôm nay, để tôi có tâm tình vui vẻ hát ở nơi này ...

Ở đây mỹ nhân không thiếu, còn có cả nhan sắc vóc dáng chấn động của Lý Hình Dư, nhưng lúc này thu hút ánh mắt mọi người đều bị thu hút bởi Giang Đại Nhi, dưới ánh đèn, ánh mắt Giang Đại Nhi làm mỗi người có cảm giá ánh mắt thuần khiết vô tà đó thâm tình nhìn mình.

- Con bé ngốc, đã bảo hôm nay chỉ hát bốn bài thôi, xem dáng vẻ nó thì nổi hứng ca hát rồi, ôi lỗ chết thôi, sớm biết thế này tôi báo giá live show ...

Tôn Tĩnh Hương ở dưới sân khấu nhỏ giọng than phiền.

Giọng ca Giang Đại Nhi làm Đường Thanh nghe như mê như say, gật đầu phụ họa:

- Đúng là không thể để Trương Khác hưởng lợi, chắc người tới lấy di động hôm nay cũng cảm thấy vượt giá trị rồi.

Trương Khác chọc eo Đường Thanh nói:

- Nay, nay có nhằm lập trường không thể, tiền sữa cho con chúng ta sau này đấy.

Đường Thanh đỏ dừ mặt, len lén nhìn Tôn Tĩnh Hương chỉ sợ người khác nghe thấy, véo Trương Khác thật đau, không cho ý nói năng linh tinh.

Giang Đại Nhi hát thêm vài bài nữa mới lui về hậu trường nghỉ ngơi, buổi bàn hàng tiến hành hoạt động tiếp theo, tránh Giang Đại Nhi phân tán sự chú ý của mọi người, Trương Khác và Đường Thanh ra sau hậu trường, Giang Đại Nhi đang ngồi trên ghế sofa để Hứa Duy giúp lau trang điểm.

- Chị Đại Nhi ngày càng chói sáng rồi.

Trương Khác cười nói:

- Không biết khi nào chị tổ chức live show riêng, tôi và Tiểu Thanh sẽ tới cổ vũ.

- Vậy tôi phải nỗ lực nhiều hơn mới được ...

Giang Đại Nhi đột nhiên nhận ra mình đã chăm chú nhìn Trương Khác tới hơn ba giây, tim nhói đau, nhớ lại thời mới quen nhau, quyến luyến khắc cốt ghi lòng, dấu sao phải che dấu nó, lập tức quay sang nói chuyện với Đường Thanh.

Trương Khác còn chưa kịp cảm thụ tình cảm trong đôi mắt Giang Đại Nhi thì Tôn Tĩnh Hương đi vào, nói:

- Lý Tại Thù của Samsung thành fan hâm mộ của Đại Nhi từ khi nào không biết, hay là anh ta kiếm cớ gặp mặt cậu?

Chỉ trách số Lý Tại Thù không tốt, hiện rất nhiều hành động của Cẩm Hồ đều là nhắm vào sách lược thị trường của Samsung ở TQ, là người phụ trách, Lý Tại Thù chắc không có thể thoải mái được?

Một lúc sau, Lỗ Khánh Sinh tháp tùng Lý Tại Thù, Lý Hình Dư đi vào?

- Giọng ca của tiểu thư Đại Nhi rất hay, tôi thường giới thiệu bài hát của cô cho bạn bè của tôi, tôi đến đây mong được xin chữ ký của cô.

So với sự do dự của Lý Tại Thù, Lý Hình Dư đi vào hết sức tự nhiên chào hỏi, tiếng phổ thông của cô tốt hơn lần trước nhiều, Trương Khác thầm nghĩ thời gian qua hẳn cô rất chăm chỉ tập luyện, Lý Hình Dư còn quay sang nói với y:

- Hiện giọng tôi có còn có âm lạ nữa không? Vì sang Trung Quốc du học, thời gian qua tôi đã khổ luyện rất vất vả.

Thế là Trương Khác thành ra rất lúng túng, trông thế này làm gì giống có ân oán.

Thấy cảnh này, Đường Thanh hồ nghi nhìn Trương Khác, Tôn Tĩnh Hương cười gian xảo, ai cũng nhìn ra chuyện không tầm thường, hỏi Lý Hình Dư:

- Cô và Trương Khác có vẻ rất thân quen?

Tuy Đường Thanh và Giang Đại Nhi đều có dung mạo không thua kém Lý Hình Dư, nhưng vũ khí giết người của Lý Hình Dư là khuôn mặt thiên thần thuần khiết cùng cơ thể ma quỷ gợi cảm, sự đối lập đó tạo nên sức hút không cưỡng nổi.

Hong Kong hôm nay trời đổ mưa, Lý Hình Dư mặc áo T-shirt xám, váy mềm dài quá gối bó lại ở hông, vừa nổi bật cặp hông căng mẩy vừa khoe được đôi chân duyên dáng, tạo nên chữ S hoàn mỹ, làm nữ nhân nhìn thấy có thể không sinh địch ý quá ít.

- Sao thế?

Lý Hình Dư ánh lên, như phủ lớp sương mai long lanh, làm người ta chịu không thấu:

- Chẳng lẽ anh ấy giới thiệu tôi như người xa lạ? Tôi còn tưởng chúng ta được coi là bạn chứ ..

Rồi lùi lại một bước, chào rất chính thức:

- Xin chào, tôi là Lý Hình Dư, người Hàn Quốc, đây là Lý Tại Thù, con trai bác tôi. Bị tôi anh hưởng, nên anh ấy rất thích giọng ca của tiểu thư Đại Nhi, nếu có cơ hội, chúng tôi rất muốn mời tiểu thư Đại Nhi tới Seoul biểu diễn.

Mé trong cánh tay của Trương Khác bị Đường Thanh véo cho đau chảy nước mắt, phải quay người đi, Đường Thanh hỏi nhỏ bên tai:

- Còn có bao nhiêu người bạn không muốn giới thiệu ọi người hả?

Dù không nhìn thấy mặt cô nàng, Trương Khác có thể tưởng tượng ra hai cái răng nanh, lúc này bày ra cái thái độ ân oán rõ ràng đúng là thất sách, mặc cho Trương Khác gian như hồ ly, lúc này cũng không cách nào thoát khỏi khốn cảnh.

Ngay cả Hứa Duy nhìn sang cũng như có gai trong mắt, Giang Đại Nhi càng vui sâu tình cảm dư thừa dưới đáy lòng.

Trương Khác vờ vịt tự nhiên nói với Lý Hình Dư:

- Cô tới Trung Quốc du học, Trì Tá Tú Tàng cũng sẽ tới Trung Quốc nhậm chức chứ?

Nhìn đôi mắt Lý Hình Dư trở nên ảm đạm, thầm nghĩ cô rất ghét sự đeo bám của Trì Tá Tú Tàng, nhưng lúc này thoát nguy khốn quan trọng hơn, nếu không hàm răng sắc nhọn kia sẽ ình nếm đủ, nên chẳng thể chiếu cố tới cảm thụ của cô:

- Lần trước vô tình gặp ở Tokyo, không ngờ lại sớm gặp lại như thế, tôi cũng gặp qua một nhân vật khác của nhà Trì Tá.

834. Chương 833: Kế Nhỏ

- Anh Trương gặp vị nào của nhà Trì Tá thế?

Lý Tại Thù đi tới, cứ như ân oán giữa hần và Trương Khác là ảo tưởng không thực tế của người khác, đột ngột hỏi:

- Trì Tá Anh Thọ, có điều tôi nghĩ hần ông ta không biết tôi.

- À.

Lý Tại Thù chỉ nghe tới cái tên này chứ không biết:

- Tú Tàng đúng là sẽ tới Trung Quốc, tôi còn định giới thiệu cho anh Trương làm quen, không ngờ hai người biết nhau rồi.

- Tôi gặp ở Tokyo, lần đó không thể coi là vui vẻ gì, tiểu thư Hình Dư lúc đó cũng có mặt.

Nhìn ánh mắt Lý Hình Dư thoáng qua chút ai oán, Trương Khác cười nhẹ, thế là nhẹ nhàng gạt qua chuyện quen biết Lý Hình Dư rồi, những chuyện khác thì nói riêng cho Đường Thanh tốt hơn.

Giang Đại Nhi đã tẩy trang xong, cũng hiểu Lý Tại Thù không phải vô duyên vô cớ tới đây, liền cùng Đường Thanh và Tôn Tĩnh Hương qua một bên nói chuyện.

Lý Tại Thù đi vào chủ đề chính:

- Còn chưa kịp chúng mừng kỹ thuật nhập văn bản tiếng Trung của Cẩm Hồ thu được đột phá, Cẩm Hồ đúng là liên tục làm người ta bất ngờ.

Trương Khác cũng nở nụ cười xã giao:

- Chúng tôi là người Trung Quốc, thế nên cũng có chút ưu thế, so với cách nhập của Tự Nguyên, kỹ thuật CKE của chúng tôi có thể tăng lên 40% hiệu suất, đứng đây quan sát có thể cảm thụ được rõ ràng ...

Cke? Lý Tại Thù nghĩ chắc là C- China, K - Keyboard, E - Enter? Nghe giọng ngạo nghễ của Trương Khác, Lý Tại Thù uất lắm, tuy không biết có phải hiệu suất tăng lên 40% không, nhưng đúng là đứng ngoài nhìn có thể cảm thụ được kỹ thuật ưu việt của Cẩm Hồ.

Muốn trong thời gian ngắn rút gọn khoảng cách với Cẩm Hồ là không thực tế, đặc biệt là kỹ thuật, một khi đối phương đi trước, còn phải né tránh lĩnh vực bản quyền của họ, càng khó hơn.

Lý Tại Thù cảm thấy nụ cười của Trương Khác hơi quỷ dị, lòng máy động, chẳng lẽ y có thể khẳng định Samsung sắp đưa kỹ thuật nhập tiếng Trung của Tự Nguyên vào di động nội địa? Chẳng lẽ trong Samsung có nội gián? Tức thì trong đầu hần hiện lên mấy cái tên khả nghi, nhưng không chắc lắm, đành về điều tra sau.

Trương Khác đương nhiên biết Cẩm Hồ không ra sức nhanh chóng đưa kỹ thuật nhập tiếng Trung vào thị trường trong nước có thể gây chút phiền toái cho Samsung, y chẳng ngại dùng chút âm mưu quỷ kế.

Lý Tại Thù đương nhiên không có toàn quyền chính thức đề xuất mua kỹ thuật nhập tiếng Trung của Cẩm Hồ, hàn huyền chốc lát rồi cùng Lý Hình Dư rời đi, Trương Khác còn tặng cho bọn họ mỗi người một chiếc i198.

Chui vào trong xe, Lý Tại Thù chẳng có thời gian xem xét chiếc i198 đưa cho trợ thủ, nói:

- Giao cho phòng nghiên cứu, phải dùng tốc độ nhanh nhất có được con số đánh giá...

Lại hỏi Lý Hình Dư:

- Em nhất định tới Trung Quốc du học, không phải có liên quan tới tên đó chứ?

- Thật không hiểu sao anh lại có cái suy nghĩ này?

Lý Hình Dư vờ giận:

- Vừa xong anh cũng nhìn thấy rồi đấy, y căn bản coi em là người xa lạ, nếu chẳng phải anh cố tới bắt chuyện, em chẳng phải chịu ầm ức này.

Rồi quay ngoắt đầu sang một bên, giấu nụ cười trên môi.

o0o

Hoạt động cũng sắp kết thúc, khách khứa lần lượt rời đi, Trương Khác triệu tập Lỗ Khánh Sinh, Tương Vi, Lại Tề Xuân tới, nói:

- Công ty điện tín trong nước không coi trọng nghiệp vụ nhắn tin, cho nên không hỗ trợ kỹ thuật nhập tiếng Trung, vì thế rất nhiều người dùng không biết công ty điện tín còn cung cấp dịch vụ nhắn tin. Nhưng thúc đẩy công ty điện tín phát triển nghiệp vụ nhắn tin không phải một mình Cẩm Hồ là làm được, cho nên chúng ta phải có thái độ hợp tác với công ty khác ở kỹ thuật này, đó là trọng điểm cả chúng ta.

Trương Khác còn định nói thêm, nhưng Đường Thanh thò đầu vào hỏi bao giờ y mới có thể xuất phát, liền thôi, buổi tối còn mời nhóm Giang Đại Nhi ăn cơm, Lỗ Khánh Sinh không quen mọi người lắm, ngược lại Tương Vi và Tôn Tĩnh Hương rất thân thiết nên đi cùng.

Chẳng cần né tránh phóng viên bám đuôi, tới một nhà hàng Tôn Tĩnh Hương hay ăn ở Trung Hoàn, vừa mới ngồi xuống thì Hứa Duy nhận được điện thoại của Hứa Tư.

- Ủm, bọn em được Trương Khác mời đi ăn cơm, ở nhà hàng Pháp .. Cái gì, chị có việc gấp à ... Vậy chị tự nói với cậu ta.

Nghe Hứa Duy nói chuyện điện thoại với Hứa Tư ngay bên cạnh, Trương Khác có cảm giác rờn rợn, nhận lấy di động Hứa Duy đưa cho:

- Vâng, em tới Hong Kong hai ngày rồi, chị tới ăn cơm cùng đi .. Ồ, chị bận lắm à? Vậy chị làm việc đi, hẹn lần khác vậy.

Vừa mới gặp máy lại thì Đường Thanh ghé vào tai giọng rin rít:

- Thấy bản lĩnh nói dối không chớp mắt này, về sau ai còn dám tin bạn nữa?

Đến tối cơn mưa rào rích kéo dài suốt một ngày đã ngừng, mây tan mưa tạnh, vầng trăng lại lộ ra bầu trời, Trương Khác và Đường Thanh nắm tay nhau đi bên bờ biển dưới ánh trăng bạc lung linh.

Trương Khác kể cho Đường Thanh nghe chuyện tình cờ gặp Lý Hinh Dư ở triển lãm Tokyo:

- Trí Tá Tú Tàng có lẽ là nam nhân mà Lý Hinh Dư không muốn nhưng phải chấp nhận, cô ấy nhìn qua có vẻ giống công chúa cao quý của Samsung, nhưng chẳng tự quyết định được số phận của mình ... Nam nhân đó với cô ấy có lẽ là cơn ác mộng.

- Những điều này cô ấy nói với bạn sao?

- Cô ấy sao có thể kể khổ với người không thân thiết?

Trương Khác nhìn đôt sóng trắng từ xa xa cuộn tới, giọng có chút xa xăm:

- Đôi mắt này của mình có thể nhìn thấy những thứ người thường không nhìn thấy, thậm chí mình nhìn thấy cuộc sống đang độ rực rỡ của cô ấy kết thúc trong góc tối chật hẹp.

- Đó là cảnh bạn thấy trong mơ à?

- Bạn tin không?

Trương Khác nhìn vào đôi mắt như nước biển dưới ánh trăng của Đường Thanh.

- Mặc dù hoài nghi bạn lấy giấc mơ ra kiểm có ...

Đường Thanh mím môi nói:

- Nhưng mình tin bạn, mình thậm chí còn cảm nhận được bạn đang chờ đợi một người khác.

- Lại nghĩ lung tung rồi, có bạn bên cạnh, mình còn chờ đợi cái gì nữa?

Trương Khác trào dâng tình cảm, ôm chặt lấy Đường Thanh vào lòng.

Đường Thanh áp mặt vào lồng ngực Trương Khác, im lặng nghe tiếng tim đập của y, tựa hồ cảm thụ được đau buồn giấu kín dưới đáy lòng của y, nhưng cô không nói gì, đôi khi cảm thụ được là được rồi.

~~o0o

~Từ chỗ Lý Tại Thù biết được tin Trì Tá Tú Tàng sẽ tới Trung Quốc nhậm chức, Trương Khác chẳng thấy bất ngờ, bất kể có phải là Trì Tá Tú Tàng hay không cũng chẳng có ảnh hưởng gì đặc biệt, chỉ là không ngờ rằng Lý Hình Dư quyết định tới Trung Quốc du học, mặc dù cô có thể tạm thời không thoát được bóng ma của Trì Tá Tú Tàng và gia tộc bao phủ lên cuộc đời, nhưng quỹ tích cuộc đời cô đã đi vào lối rẽ khác rồi, mong cô có được tương lai khác hẳn.

Ngày 17 Trương Khác và Hứa Tư cùng rời Hồng Kông, sau khi xuống máy bay tới căn nhà gỗ bên hồ liền nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bân tại Bắc Kinh, nói thời gian qua Trì Tá Anh Thọ ở Bắc Kinh hoạt động tích cực, qua lại mật thiết với lãnh đạo của ban đất hiếm Quốc vụ viện, hết sức đáng nghi.

Ban ngành tình báo bộ tổng tham mưu đã tham gia điều tra vấn đề đất hiếm, nhưng không chính thức, chỉ thông qua nhiều con đường thu thập tình báo, vì tầng cấp lợi ích của quân đội cũng rất phức tạp.

Theo Diệp Kiến Bân nói, sự kiện ngày 9 -5 kích động thần kinh của cao tầng tướng lĩnh quân đội, khiến quân đội hạ quyết tâm điều tra tới cùng chuyện nội ngoại câu kết ở chính sách đất hiếm.

Ngày hôm qua khi Trì Tá Anh Thọ tiếp mấy quan lớn bộ ủy TW, để Pocket PC luôn mang theo bên mình trong nhà khách, nhân viên điều tra âm thầm đột nhập vào phòng ông ta, bật chiếc Pocket PC đó ...

835. Chương 834: Án Lớn

Ngày 17, Trì Tá Tú Tàng lên máy bay tại Tokyo, trước khi hẳn xuất phát tới Trung Quốc, được hay tin trưa hôm đó người phụ trách sự vụ kim loại đặc chủng của Mitsui ở Trung Quốc bị an ninh quốc gia TQ bắt, còn là thành viên nhà Trì Tá.

Từ thập niên 70 tới nay, Mitsui thành lập 16 chi nhánh ở Trung Quốc, phân ra xử lý toàn bộ nghiệp vụ của Mitsui ở Trung Quốc, kim loại đặc chủng chỉ là 1/16 chi nhánh đó, nhưng bị ban ngành an ninh quốc gia bắt không phải là sự kiện chính trị tầm thường.

Trì Tá Tú Tàng xét tầm nghiêm trọng của vấn đề, lập tức trì hoãn chuyên bay, một mặt liên hệ đại sứ quán ở TQ, một mặt báo cho người tổng sự vụ ở TQ, xác nhận nguyên nhân Trì Tá Anh Thọ bị bắt rồi cùng cao tầng Mitsui thảo luận đối sách, nếu cần thậm chí liên hệ quan viên ngoại giao để giao thiệp với Trung Quốc.

Trong chiếc Pocket Pc của Trì Tá Anh Thọ có hơn 500 trang tài liệu, trong đó đại bộ phận là văn kiện cơ mật sản nghiệp đất hiếm quốc gia, thậm chí còn có ghi lại cả lời phê của lãnh đạo TW.

Nhân viên điều tra còn phát hiện ra một bảng danh sách, bên trên lần lượt là ngày tháng năm, tên người nhận hối lộ của bọn chúng, trong đó tổng cộng 26 quan viên địa phương cùng bộ ủy ban quốc gia, Trì Tá Anh Thọ hối lộ hơn 5 triệu USD, trong đó đã chi ra 50 000 USD cùng tên người nhận hối lộ.

Ngày 16, lãnh đạo bộ tổng tham mưu sau khi ngay trong đêm nghe báo cáo, sáng ngày 17 liền khẩn cấp giao cho an ninh quốc gia, để bọn họ tiếp nhận điều tra.

Vì Trì Tá Anh Thọ có kế hoạch trở về Nhật trong thời gian gần, tránh manh mối đứt giữa chừng, an ninh quốc gia lập tức quyết định bắt giữ Trì Tá Anh Thọ, đồng thời thông báo tỉnh Giang Nam tiến hành lục soát khẩn cấp văn phòng kim loại đặc chủng Mitsui ở Kim Sơn và bắt nhân viên liên quan.

Tại nơi ở của Trì Tá Anh Thọ thu được giấy biên nhận của người nhận hối lộ, đối chiếu với danh sách trong máy, phát hiện Chu Cẩn Tỳ lấy tên giả “Diêu Ngộ Hồng” nhận của Trì Tá Anh Thọ ba lần với 4.2 vạn USD.

Trương Khác khi đáp máy bay xuống Kiến Nghiệp thì được Diệp Kiến Bân gọi điện thông báo cục an ninh quốc gia, viện kiểm sát Bắc Kinh thành lập tiểu tổ chuyên án 516 bí mật điều tra vụ này.

Gần hoàng hôn, Trương Khác và Hứa Tư lái xe về căn nhà gỗ, khi đi qua ngõ Học Phủ thấy một chiếc xe cấp cứu phóng vọt qua, rẽ vào ngõ trước bọn họ.

Không biết trong ngõ xảy ra chuyện gì, hai người bọn họ xuống xe đi bộ vào ngõ, thấy xe cấp cứu đỗ phía trước không xa, trong đám đông vây quanh có cả Đỗ Phi, Mông Nhạc.

Trương Khác và Hứa Tư đi tới, người bị thương đã được đưa vào xe cứu hộ.

- A, hai người về lúc nào thế?

Đỗ Phi nhìn thấy Trương Khác và Hứa Tư đứng sau lưng vui mừng reo lên:

- Vừa về, xảy ra chuyện gì vậy?

Trương Khác nhìn thấy vũng máu nhỏ, có vẻ không phải chuyện gì to tát:

- Chu Cẩm Tỳ đó.

Đỗ Phi cười rất hả hê:

- Nghe nói lão ta tản bộ trên phố, nhận được một cú điện thoại liền ngã cắm mặt xuống đất, không ai biết xảy ra chuyện gì.

Trương Khác hồi hận vô cùng, nắm đấm siết chặt lại, chỉ thiếu một bước nữa thôi là nhìn thấy cảnh lão già này nằm thẳng cẳng trên phố, làm sao không tức cho được:

- Sớm biết vậy không nhận điện thoại của anh Diệp ở sân bay, làm chậm mất mấy phút.

- Mà biết chuyện gì xảy ra à?

- Hừ.

Trương Khác nhìn chiếc xe cứu hộ khởi động chuẩn bị đi:

- Đối với lão ta mà nói, có lẽ vĩnh viễn không tỉnh dậy nữa là may mắn.

Với tài liệu bên an ninh quốc gia nắm giữ, Chu gia có mối quan hệ lớn đến đâu cũng không bảo vệ nổi Chu Cẩm Tỳ, nếu ông ta lần này ngã gục luôn, nói không chừng có người nể tình mà xử lý nương nhẹ.

Lúc này Thôi Quốc Hằng và trợ giảng của Chu Cẩm Tỳ đi nhanh tới, thấy đám Trương Khác vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì, giáo sư Chu đâu?

- Lần này không liên quan gì tới chúng tôi.

Trương Khác nói một câu khiến người ta phát ghét, mới đánh mắt sang xe cứu hộ:

- Giáo sư Chu được đưa lên xe rồi, tôi cũng vừa tới đây, không rõ vì sao ông ấy nhận được một cú điện thoại lại ngã lăn quay ra đường, chắc là có tin dữ.

Thôi Quốc Hằng không truy cứu mà vội quay lại bảo tên trợ giảng:

- Thầy Tiểu Chu, mau đi tìm vợ giáo sư Chu, rồi cùng tới bệnh viện chiếu cố.

Tên trợ giảng vừa rồi bị Hứa Tư bắt mất hồn, mãi mới phản ứng lại, lắp bắp hỏi:

- Tìm sư mẫu .. Tới bệnh .. viện .. Tới, bệnh viện nào?

- Cậu không thấy xe cấp cứu của quân y viện à?

Thôi Quốc Hằng rất bất mãn, nhìn sang phía Hứa Tư, cũng thấy chao đảo, chẳng trách hẳn lại thất thố, một khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, gò má sáng bóng, da dẻ trắng mịn như tuyết đầu mùa, dưới hàng mi như núi xa là đôi mắt long lanh động lòng người, mỹ nhân vạn người không có một này điềm tĩnh đứng bên Trương Khác, làm người ta đoán không thấu thân phận y.

Thôi Quốc Hằng mấy ngày qua tìm tìm Trương Khác, bài viết vạch trần bạo loạn ở Indo lan đi trên mạng với tốc độ chóng mặt, học sinh các trường hết sức phấn nộ kích động, làm lãnh đạo trường vẫn vả công tác ổn định tâm tình, vậy mà cái tên gây họa lại chạy mất.

Hắn cứ lo bộ giáo dục sẽ phái người xuống truy xét, phạm vi sự việc đã vượt quá trường, các giáo viên trong trường chia thành hai phe đối lập hoàn toàn, có người cực kỳ tán thưởng hành vi của Trương Khác, người thì cảm hận, sợ bộ giáo dục có ý kiến với trường, lo nhiều loạn trật tự trường học.

Làm Thôi Quốc Hằng bất ngờ là mãi chẳng có ai tra vụ này, ngay cả Lý Hồng Minh khi bổ trí làm công tác tư tưởng cho sinh viên cũng hoàn toàn không nhắc tới kẻ gây họa.

Lộ ra rồi thì quan trọng là xử lý hậu quả, Thôi Quốc Hằng đoán bên trên nghĩ như thế.

Thôi Quốc Hằng trước kia rất muốn tìm hiểu về chàng sinh viên thần bí này, nhưng thấy Hứa Tư đứng bên Trương Khác, thăm nghĩ mình đừng nên nhúng vào vũng nước này thì hơn, liền gặt đầu với Trương Khác rồi rời đi.

Chu Cẩn Tỳ là giáo sư nổi tiếng trong nước, phải kịp thời báo tin cho hiệu trưởng, nếu kinh động tới giới truyền thông thì trường học cũng phải có cách ứng phó.

Xe cấp cứu đi xa, người vây quanh cũng tan hết, không ít người lén lút nhìn Hứa Tư.

Mông Nhạc lúc này mới hiểu chân tướng tàn khốc mỹ nữ luôn vây quanh một số người, vở vai Trương Khác hỏi:

- Cậu lừa ở đâu được thần tiên tỷ tỷ thế?

Hứa Tư bật cười khúc khích, đưa bàn tay mềm mại trắng mịn ra:

- Cậu là Mông Nhạc à? Tôi là chị của Trương Khác và Đỗ Phi, nghe họ nhắc tới cậu và những người bạn trong trường luôn, buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm làm quen.

Kéo cả Đỗ Phi vào là để làm người khác giảm bớt tò mò quan hệ giữa cô và Trương Khác.

Đây gọi là chuyện tốt chưa ra khỏi nhà, chuyện xấu đã truyền khắp ngõ, đám Trương Khác vừa mới tới quán ăn thì tin tức Chu Cẩn Tỳ xuất huyết não truyền khắp Đông Hải, cách lần ngất xỉu trước có một tháng, giữ được mạng là lý tưởng rồi, nhưng chỉ e Chu Cẩn Tỳ cũng không muốn tình lại để nhìn thấy cái còng tay lãnh lẽo.

Trương Khác gọi điện thoại cho Từ Học Bình, ông không nói gì, chỉ thở dài, cái chết của Từ Chí Minh cũng tính do Chu Cẩn Tỳ gián tiếp gây ra, Từ Học Bình lòng có khoáng đạt đến đâu cũng không quên được mối hận này.

Trương Khác không còn lo con rắn độc Chu Cẩn Tỳ này nấp trong bóng tối thừa cơ cắn người nữa, tiếp đó lại gọi điện cho Tạ Văn Tình, thời gian qua cô luôn ở Kiến Nghiệp:

- Chị muốn gặp em.

Trương Khác trầm mặc.

- Em nói Hứa Tư, chị cũng muốn gặp cô ấy.

Tạ Văn Tình dịu dàng nói:

- Thế chẳng phải xong sao, có gì khó xử đâu?

836. Chương 835: Bắt Gian Trên Giường

Trương Khác đẩy cửa phòng ngủ, cửa phòng không đóng, trái tim kém cỏi đập cuồng loạn, trong phòng ngủ không có đèn, ánh trăng từ cửa sổ mở toang chiếu lên chiếc giường lớn hình nửa vầng trăng, thấy hai mỹ nhân ôm chăn ngủ, y cẩn thận đưa tay đưa tay ôm ngực, sợ tiếng tim đập đánh thức người trong mộng.

Tâm nguyện bao năm giờ mới thực hiện được.

Thời tiết Kiến Nghiệp tháng 5 đã khá nóng rồi, tuy nói là ôm chăn ngủ, nhưng hai mỹ nhân chỉ đắp chăn mỏng che bụng, nửa người lộ ra ngoài.

Tạ Văn Tình mặc váy lụa màu sáng, một góc váy ngủ vén lên, lộ ra cặp đùi trắng mịn màng không thua kém chất lụa của váy, cái váy vừa khéo vén lên gần eo, giữa hai chân để lại mảng tối, cảm giác trong đó không hề mặc gì, Trương Khác mặc hùm.

Mặt Hứa Tư bị mái tóc đen dài che đi, chỉ để lộ ra khoe môi hồng, cô là là vưu vật toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không làm tâm hồn người ta chao đảo, Trương Khác nhìn tới si dại một lúc lâu mới nhớ ra ý đồ ban đêm lên vào đây, vả mặt nhẹ một cái, mắng bản thân, có phải lần đầu thấy mỹ nữ đâu.

Trương Khác tính toán rất lâu, cảm thấy nên ra tay với Hứa Tư trước thì hơn, Hứa Tư sợ thẹn, cho dù có tỉnh rồi cũng sợ đánh thức người bên cạnh sẽ mặc cho y làm bừa, còn Tiểu Tình Tình luôn dung túng y, đợi xử xong Hứa Tư, cùng lắm giở mấy chiêu vô lại, quá nửa sẽ chiều lòng mình.

Nếu làm ngược lại, thì Hứa Tư bỏ chạy ngay, Tạ Văn Tình chiếu cố cảm thụ của Hứa Tư không ỉnh toại nguyện, thế là xôi hỏng bỏng không hết, thứ tự này tuyệt đối không thể nhầm.

Tà niệm sinh ra, Trương Khác càng không thể khống chế được bản thân, tay luồn vào trong váy ngủ của Hứa Tư, trong mơ Hứa Tư như có cảm giác kẹp chặt hai chân lại, Trương Khác nín thở mất một giây, tay bị cặp đùi âm ẩm kẹp chặt làm máu trong người sôi lên, bất kể có làm giai nhân tình lại không, lật chăn lên, đè lên tấm thân gợi cảm đó, một tay áp lên bầu ngực Hứa Tư, cách lớp vải cảm giác mềm mềm êm êm đó tuyệt diệu vô ngần, đối diện với mỹ nhân như thế có nan nhân bình thường nào không sinh dục vọng cho được.

- Anh ... Anh muốn làm cái gì?

Cơ thể mềm mại phía dưới quẫy động, mái tóc rối gạt sang hai bên, lộ ra khuôn mặt Tôn Tĩnh Mông, mắt còn ngái ngủ phát ánh sáng mê ly, tựa hồ đầu óc chưa tỉnh táo nghi hoặc sao Trương Khác nằm đè lên mình.

Trương Khác ngớ ra trong thoáng chốc, thấy Tôn Tĩnh Mông không cự tuyệt lắm, còn tay mình vẫn ở giữa hai chân cô, nghĩ tiến tới luôn thì bên cạnh truyền tới tiếng hô:

- Sao cậu vẫn cái thói đó? Lần trước còn định sai là lần tới với tôi, giờ chắc lại dùng chiêu đó với người khác ...

Trương Khác choáng váng quay đầu lại, người nằm bên cạnh không ngờ là Dịch Đan Thanh, sợ tới dục vọng tắt ngúm, cuống cuống bỏ chạy, vấp phải chân Tôn Tĩnh Mông, ngã lăn từ trên giường xuống.

- Á ...

Trương Khác chỉ kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bốn cô gái ngồi ở phòng trà tầng thượng thấy Trương Khác đang ngủ ngon lành, đột nhiên nhẩy lên ngã lăn quay ra đất rồi kêu gào, chẳng hiểu ra sao cả.

Tôn Tĩnh Mông bĩu môi, nhìn Trương Khác đang xoa trán, châm chọc:

- Hừ, nói chuyện với bốn mỹ nữ mà có thể ngủ tít được, đã ngủ lại còn ngã lăn xuống đất, anh đúng là không phải người tầm thường.

Mới từ trong giấc mộng tỉnh lại, trên tây vẫn vẫn vương cảm giác mịn mịn giữa hai chân Tôn Tĩnh Mông, chẳng lấy nổi dũng khí cãi nhau với cô.

- Nằm mơ à?

Hứa Tư quay sang hỏi:

- Ủm, nghe mọi người nói chuyện làm đẹp, thế là ngủ mất ...

Trương Khác ậm ừ đáp:

- Mơ gì thế, mộng đẹp hay ác mộng?

Dịch Đan Thanh ngồi quay lưng về với Trương Khác, gằn y nhất, hỏi:

- Có một lúc nghe cậu thở rất gấp ...

Tôn Tĩnh Mông bên ngoài váy ngủ còn mặc một chiếc áo sơ mi ca rô, Trương Khác thấy cái áo quen quen, nhưng mắt lại đóng đinh vào cặp chân nhỏ nhắn trắng trẻo, chẳng còn đầu óc nào truy cứu sao cô lại lấy áo sơ mi mình vắt trên ghế để mặc.

Địch Đan Thanh mặc quần ngủ vải mềm lụa, mông bó căng, loáng thoáng nhìn thấy mép quần lót màu đỏ, cô ôm gối ngồi xoay lưng với Trương Khác, giữa mép quần và mép áo là đoạn da thịt trắng nõn.

Sao lại nằm mơ thấy hai cô gái này, đây gọi là mộng đẹp hay là ác mộng? Trương Khác cười khổ lắc đầu, vốn tưởng là cuộc hẹn hò của y và Hứa Tư, Tạ Văn Tình, ai ngờ bị hai cô gái kia chen ngang.

Buổi tối trước khi ăn cơm vừa gọi điện cho Tạ Văn Tình xong quay về chỗ thì bị Hứa Tư nói đã nhận lời mời của Tôn Tĩnh Mông tới chung cư Thanh Niên ngủ, Địch Đan Thanh mới vừa từ Tân Vu về Kiến Nghiệp, thế là tất cả mộng tưởng tan tành, Trương Khác rơi vào cảnh lảm mồm tối nằm không, chẳng cô gái nào thêm để ý.

- Máy giờ rồi, sao mọi người còn chưa đi ngủ.

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn, cho dù là ở túc xá nghiên cứu sinh thường thức thâu đêm cũng chẳng còn mấy cửa sổ sáng đèn.

- Cậu muốn ngủ thì cứ ngủ đi, chẳng lẽ còn muốn chọn người thị tẩm hay sao?

Lời Địch Đan Thanh tựa hồ khiêu khích nhưng lại như có ý ám chỉ, Trương Khác chỉ còn cách chuồn vội, sợ Tôn Tĩnh Mông nghe ra điều gì, Tạ Văn Tình và Hứa Tư thì chột dạ, mặt đỏ lên.

Tạ Văn Tình ngáp một cái đứng dậy nói:

- Cũng không sớm nữa đâu, chúng ta đi ngủ thôi ...

Cô kéo tay Hứa Tư và Địch Đan Thanh xuống lầu, Tôn Tĩnh Mông chun mũi hết sức đáng yêu cũng xuống theo.

Trương Khác về phòng khép hờ cửa, nghe thấy bốn cô gái xuống lầu, lại bắt đầu toan tính xem làm sao lừa được Hứa Tư vào phòng.

Địch Đan Thanh ở căn hộ phía dưới, cô về trước, ba cô gái còn đứng ở hành lang trò chuyện một lúc, Trương Khác nghe thấy Tôn Tĩnh Mông hỏi:

- Giường phòng khách hơi chật, hay là hai chị ai ngủ với em.

- Hứa Tư chiều đi máy bay, sợ tối ngủ không ngon, để cô ấy ngủ một mình ...

Tạ Văn Tình nói:

Trương Khác nghe thế mừng thầm, đợi bọn họ ai về phòng nấy, liền gọi điện cho Hứa Tư, giở trò vô lại:

- Vừa rồi gặp ác mộng, tỉnh lại không ngủ được nữa, chị sang nói chuyện với em đi. Nếu không em sang đây, nhưng mà tường bên đó mỏng, nói không chừng làm họ nghe thấy ...

Đợi chốc lát Hứa Tư đẩy cửa đi vào, lúc khép cửa còn chột dạ quay đầu lại nhìn hành lang, không dám khóa cửa, sợ chẳng may có ai tìm Trương Khác thì cô có trăm cái miệng cũng không cãi được, thấy Trương Khác cười xấu xa, tức khí nói:

- Cậu là đồ vô lại, có chuyện gì muốn nói ...

Trương Khác vỗ vỗ giường, bảo Hứa Tư ngồi xuống nói chuyện, cô vừa vào trong tầm tay, là ôm chầm lấy, liếm vành tai Hứa Tư:

- Sao chị dễ lừa như cô bé mười lăm mười sáu tuổi thế, chị nói xem lúc này có chuyện gì để mà nói.

Cánh môi tham lam trượt qua gò má trơn nhẵn, tìm kiếm cánh môi đỏ nóng bỏng.

Hứa Tư mím môi lại im lặng giây dựa, Trương Khác không buông tha, cách lớp áo ngủ ngậm lấy núm vú của Hứa Tư nhay nhẹ, tay trượt dần theo tấm lưng thon trơn mượt, xoa bóp cặp mông cực kỳ đàn hồi ấy.

Biết không thoát nổi móng vuốt của ác ma, Hứa Tư chỉ xin Trương Khác tắt đèn, khép cửa sổ lại, tựa hồ chỉ có chút ánh sáng sẽ rất xấu hổ ...

Cặp mông bị Trương Khác bóp lấy, người nóng như sốt, càng vùng vẫy tình dục càng bốc cao, váy ngủ bị Trương Khác lột ra, bầu ngực như ngọn núi ưỡn thẳng, núm vú hồng tươi bị khiêu khích trở nên cực kỳ mẫn cảm, chạm nhẹ một cái là toàn thân cô run lên, da ửng hồng, y như tân nương đêm động phòng, Trương Khác phả hơi nóng vào tai cô nói:

- Tắt làm gì, còn chỗ nào trên người chị em chưa thấy nữa đâu.

Tuy nói thế nhưng Trương Khác vẫn tắt đèn đi, kéo kim rèm cửa xuống, nếu chẳng phải hai việc này y với tay ra là làm được thì đã chẳng chiều ý cô.

Bóng tối làm người ta thêm dũng khí, dám làm chuyện không dám làm dưới ánh sáng, Hứa Tư kẹp chặt hai chân lấy hông Trương Khác đưa thứ kia vào cơ thể, một tay bịt miệng không để bản thân phát ra tiếng rên rỉ, một tay bầu sâu vào lưng Trương Khác ...

- Kết ...

Có ai đó đẩy cửa:

Nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, tim Hứa Tư ngừng đập, lập tức ôm chặt lấy Trương Khác không cho y nhúc nhích, nhưng hai cơ thể vẫn dính liền với nhau, cô cảm thụ rõ ràng hạ thân bị thứ nóng hổi kia lấp kín, tuy dừng cử động, nhưng thứ kia vẫn giật giật trong người, hết sức khó chịu.

Tiếp đó cảm thấy có người lần mò trong bóng tối, cạy một cái khóa cửa lại, giờ lại hối hận nếu lúc này khóa cửa lại đã không rơi vào cảnh xấu hổ thế này, đúng lúc cơ thể đang hết sức mẫn cảm, không hề muốn dừng lại.

- Á ...

Người kia tiến vào phòng và phải mép bàn, đau đớn kêu khê một tiếng, là giọng Tạ Văn Tình, Hứa Tư nhéo đùi non của Trương Khác uy hiếp y không được lên tiếng.

Trương Khác mặc dù rất khao khát ba người cùng giường, nhưng cảnh này bị Tạ Văn Tình bắt gặp chẳng phải hay ho gì, hơn nữa Tôn Tĩnh Mông ở trong nhà, y có mấy cái gan dám làm bừa?

Trương Khác và Hứa Tư đều nín thở, Tạ Văn Tình đợi trong bóng tối một lúc không thấy có người phản ứng, nghĩ Trương Khác không có ở trong phòng, lẩm bẩm oán trách:

- Tên trộm này quả nhiên gan lớn bằng trời chuồn tới phòng con bé lẳng lơ Hứa Tư rồi, không cần tới kiểm tra cũng đoán được ...

Tạ Văn Tình nói thế, đùi non của Trương Khác liền bị Hứa Tư véo đau nhói, lại không thể phát ra tiếng, hạ thân bị siết chặt, càng lúc càng phồng to.

Xuân tình bị khởi lên tới cực điểm, người nóng rực hết sức khó chịu, chỉ đợi Tạ Văn Tình đi “giáo huấn” tên vô lại này một bài học nhớ đời, không ngờ Tạ Văn Tình lại nói một câu làm cô hồn siêu phách lạc:

- Hay tên trộm này đêm nay tuyệt vọng ngủ mất rồi?

Mấy giây sau liền thấy một bàn tay sờ lên eo mình.

Trong số nam nhân, da dẻ Trương Khác cũng được tính thuộc loại mịn màng hiếm có, nhưng đem so với làn da non như da trẻ con của Hứa Tư thì kém xa lắm, Tạ Văn Tình sờ một cái biết ngay là Hứa Tư, cô ngàn vạn lần không ngờ Hứa Tư to gan tới mức lên vào phòng Trương Khác vụng trộm, tay chưa rút lại thấy cơ thể Hứa Tư cứng đờ rồi rung mình.

Con bé lẳng lơ này! Tạ Văn Tình thừa hiểu phản ứng cơ thể đó là gì, không muốn phá ngang họ lúc này, đứng dậy định bỏ đi, nhưng tay bị Hứa Tư tóm chặt.

Lúc này Hứa Tư chỉ phản xạ theo điều kiện, hơn mười giây liên tục co giật trong khoái cảm mê muội, mới thẹn thùng buông tay ra, kéo chăn chui tọt vào đó, cả đầu và chân cũng chum kín luôn, còn thuận tiện đạp cả Trương Khác xuống giường.

Tạ Văn Tình bật đèn lên, nhìn thấy Trương Khác đang luống cuống tranh giành chỗ với Hứa Tư, nhưng Hứa Tư liều chết giữ chỗ giành không nổi, chỉ hạ thân còn đeo bao cao su của Trương Khác:

- Xấu chết đi được, mau lấy cái gì mà che.

Trương Khác bối rối lấy gối che đi, trông ngu hết sức.

- Hừ, thừa lúc Tỉnh Mông ngủ say, muốn đi tuần tra đêm, không ngờ con bé lẳng lơ không chịu nổi chạy tới đây ăn vụng, sớm biết thế đã chẳng tới đây.

Giọng Tạ Văn Tình chua chua:

- Tại tên nhóc Tiểu Khác lừa em qua đây ...

Hứa Tư trong chăn lúng búng giải thích cho bản thân:

- Tiểu Khác là tên vô lại, em bị lừa sang đây thế là ... Mất mặt chết đi, chị Văn Tình, không được cười em.

Tạ Văn Tình phì cười:

- Tùy hai đứa, chị về ngủ đây, sáng mai hai đứa đừng có ngủ quên đây ...

- Chị Văn Tình ...

Trương Khác thấy Tạ Văn Tình không giận, nắm lấy tay cô.

- Chỉ biết học thứ hư hỏng ...

Tạ Văn Tình nguýt yêu Trương Khác một cái, liếc nhìn Hứa Tư vẫn còn chùn chùn kín mít, thầm nghĩ mình ở lại con bé này cũng chẳng thể nói gì được, nghĩ thế cảm thấy giữa đùi mình tê tê, nếu chẳng phải nha đầu Tỉnh Mông kia còn ở trong phòng, cô cũng không muốn từ chối tiểu oan gia này, đưa tay nắm hạ thân Trương Khác, nói nhỏ:

- Em phải để lại cho chị chút thể diện, con bé Tỉnh Mông mà biết thì hỏng hết ...

Tạ Văn Tình vừa đi, Hứa Tư hất chăn bật dậy, tay chân như con bạch tuộc từ sau cuốn lấy người Trương Khác, cắn vai y, oán trách:

- Cậu bảo sau này tôi nhìn mặt chị Văn Tình ra sao? Đồ vô lại...

- Không sao, lúc nào đó chị tới bắt gian em và chị Văn Tình là hòa ...

Trương Khác chưa nói dứt lời bả vai bị Hứa Tư ngoan một cái, tiếng kêu vừa thốt ra khỏi miệng bị Hứa Tư chuẩn bị trước bịt lấy:

- Không được kêu, nhịn đi.

Trương Khác nhin đau, ôm lấy lưng trần truồng của Hứa Tư, khe vuốt ve, có lẽ mình quá tham lam, nhưng có nam nhân nào kháng cự nổi sự dụ hoặc này?

Ấu yếm thêm một lúc, Hứa Tư đương nhiên không dám ở lại ngủ qua đêm, mặc lại váy rón ra rón rén trở lại phòng.

Ngủ mơ cảm thấy có một cơ thể trắng trẻo đầy đặn đè lên người, bàn tay mềm mại thò vào trong quần mình, nắm lấy hạ thân ve vuốt, Trương Khác mở choàng mắt, thấy khuôn mặt xinh đẹp đầy thâm tình của Tạ Văn Tình đang nhìn mình:

- Hại người ta cả đêm trần trọc không ngủ được, oan gia ạ ... Hứa Tư và Tỉnh Mông vừa đi rồi, phải chiều người ta ...

Rồi tụt quần Trương Khác xuống, nắm lấy thứ chủ động ngồi lên, một tiếng rên dài đầy nhục dục bật ra từ cổ họng không sao kìm chế được.

Trương Khác có mấy là gan không chiều lòng Tạ Văn Tình, có thể thực hiện mộng tưởng nhân sinh hay không chỉ có thể hi vọng vào Tạ Văn Tình tích cực phối hợp.

~oOo

~Trái ngược với sự ung dung khoáng hoạt cả Trương Khắc, Chu Cẩn Du và Tạ Hán Minh rơi vào hoảng loạn chưa từng có.

Từ lần theo đường dây Chương Châu, gần như không thể chạm vào gân cốt Chu Cẩn Tỳ, mà bất kỳ ai muốn điều tra Mitsui đều phải xét tới ảnh hưởng cực lớn của con quái vật khổng lồ này tới mối quan hệ Nhật Trung.

Ai có thể ngờ được bạo loạn ở Indo, cao tăng tiến hành xử lý tinh táo, nhưng không có nghĩa là cao tăng TW và quân đội không kích động, đúng lúc gặp sự kiện Mitsui, quyết tra theo manh mối này, liền giáng cho Chu Cẩn Tỳ một đòn chí mạng.

Thậm chí TW không còn cẩn thận đối đãi với mối quan hệ Nhật Trung nữa, quyết tra đến cùng, so ra Chu Cẩn Tỳ có là cái gì? Hiện kết quả tốt nhất của ông ta là đợi 8 -10 năm nữa hãy tỉnh lại.

- Dừng dừng thuốc đi!

Chu Cẩn Du nghe thấy chồng kiến nghị như thế, kinh ngạc vô cùng:

- Anh ấy là anh ruột của em, anh sao có thể bảo em làm như thế?

- Không phải là hoàn toàn dừng dừng thuốc, mà dùng cách trị liệu giữ tình hình thôi, trước khi vụ án đất hiếm kết thúc, bất kể kết quả cuối cùng ra sao, chỉ cần điều tra tiếp là sẽ ảnh hưởng tới em.

Tạ Hán Minh dốc lòng khuyên nhủ, nhưng ánh mắt hết sức vô tình:

- Anh nghĩ anh trai em có ý thức cũng sẽ làm như thế, chẳng lẽ em muốn anh ấy tỉnh lại cho cục an ninh quốc gia bắt đi điều tra?

Chu Cẩn Du suốt đêm đi tới Kiến Nghiệp, tới giờ vẫn chưa nghỉ ngơi chút nào, mắt đầy tơ máu, những người đều ở bên ngoài đợi bà ta ra quyết định, hiện phẫu thuật còn có hi vọng khôi phục ý thức, nhưng mọi người đều biết, đây không phải là lúc thích hợp để Chu Cẩn Tỳ khôi phục ý thức ...

Tạ Hán Tĩnh, Tạ Văn Sơn, Tạ Ý, Tạ Kiếm Nam, tất cả ngồi trong gian nhỏ ngoài phòng bệnh im lặng chờ đợi, nhưng mỗi người mang một tâm tư khác nhau, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng tranh luận bên trong, tuy không rõ lắm, nhưng có thể đoán ra trong đó đang tranh luận điều gì.

Một lúc sau vợ chồng Chu Cẩn Du và vợ Chu Cẩn Tỳ đi ra, bà vợ giọng bi ai lãnh đạm nói:

- Lão Chu không gánh nổi nguy hiểm nữa, cứ trị liệu thì hơn, ít nhất để lại trên đời một chút tưởng niệm ...

Chu Cẩn Tỳ không tỉnh lại mới phù hợp với lợi ích Chu gia, có như thế mới có người thương hại nói giúp Chu gia vài câu, Tạ Hán Tĩnh nghĩ thế, đi tới trước giường nhìn khuôn mặt hốc hác như cái xác không hồn của Chu Cẩn Tỳ, mũi cảm máy thở, tay truyền dịch.

837. Chương 836: Sống Trong Lo Sợ

Tuy nói không có ai xuống điều tra, nhưng từ hoàng hôn hôm qua tới giờ, trừ mấy giáo viên cùng sinh viên ông ta hướng dẫn, trường học không chính thức phái người tới thăm, nói rõ tin tức Chu Cẩn Tỳ dính líu vụ án kia đã không còn bí mật nữa.

Phía trường học cũng không muốn Chu Cẩn Tỳ tỉnh lại, như thế Đh Đông Hải mới tránh được vụ bê bối học thuật, nhưng phía trường tiếng nói không lớn, chỉ có thể in lặng xem biến hóa.

Tạ Hán Tĩnh ở lại một lúc rồi cáo từ.

Chui vào xe, Tạ Ý nghi ngại hỏi:

- Cẩm Hồ liệu có vì thế mà dừng tay không ba?

- Bất kể Cẩm Hồ có dừng tay hay không thì cũng không cần ôm nhau chết chum nữa.

Tạ Hán Tĩnh lạnh nhạt nói, đợi một lúc không thấy Tạ Văn Sơn đi ra, liền bảo tài xế khởi động xe:

- Tới đây rồi thì chúng ta cùng đi thăm Tử Gia.

Khi đi qua ngõ Học Phủ, nhìn thấy Trương Khác đang một mình buồn chán lượn lờ khắp ngõ.

Thật khó tưởng tượng được kẻ đứng sau gây ra tất cả lại có bộ dạng thế này, Tạ Hán Tĩnh nắm chặt tay, cuối cùng không bảo lái xe dừng lại.

Ngày 16, Cẩm Hồ long trọng cử hành lễ bán di động mới i198 ở Hong Kong, đồng thời ở nội địa cũng rầm rộ tổ chức hoạt động tuyên truyền, thông qua chuỗi cửa hàng của Thịnh Hâm nhận đơn đặt hàng, nửa tháng sau sẽ bán i198 ra thị trường.

Nói cách khác người dùng ở nội địa nếu không có nguồn từ Hong Kong, chỉ đành đợi nửa tháng nữa để thấy chiếc di động mới nhất của Cẩm Hồ, nửa tháng sau Cẩm Hồ còn đưa ra 2 chiếc di động mới nữa, khiến Cẩm Hồ có 5 loại di động trên thị trường.

Lúc này thật khó dự đoán được cuối cùng nghiệp vụ di động của Cẩm Hồ sẽ lớn tới mức nào, nhưng tuyệt đối đã vượt xa nghiệp vụ đầu đĩa hiện nay của Cẩm Hồ.

Hôm qua ở Bắc Kinh, Đinh Hòe trên diễn đàn sản nghiệp kỹ thuật thông tin chính thức tuyên bố cung cấp kỹ thuật CKE cho thành viên của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động, thậm chí còn chiết suất 4% tiền cấp quyền lập quỹ, giúp đỡ thành viên trong hiệp hội phát triển kỹ thuật.

Đừng nói bộ trưởng Cảnh Trọng Dương, tới ngay cả Cát Kiến Đức hận Cẩm Hồ tới tận xương tủy cũng phải công khai tán dương Cẩm Hồ, Cảnh Trọng Dương trước đó không tỏ thái độ gì về hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động, cũng phải công khai bày tỏ hi vọng hiệp hội phát huy tác dụng lớn hơn nữa ở lĩnh vực thông tin trong nước.

Nếu so cách cục, ai có thể bằng thanh niên này? Tạ Hán Tĩnh quay đầu lại thấy Trương Khác đang đuổi theo đá một cái *** rỗng, trong lòng dờ khóc dờ cười, thực sự không tìm được cố xuồng xe.

Tạ Tử Gia dụi đôi mắt díp lại, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch, nhìn cha và anh đứng ở cửa, ngạc nhiên hỏi:

- Hai người rảnh rồi mà nghĩ tới con à? Được rồi, mau mua cái gì đó cho con, tối qua quên ăn, thức tới tận sáng mới lần ra ngủ, dung nhan thảm hại, không dám ra ngoài, nếu ba với anh không tới, nói không chừng con chết đói ở đây ...

Tạ Ý thấy phòng ốc thu dọn chỉnh tề ngăn nắp, hỏi:

- Gần đây Trần Tĩnh có qua à?

- Hôm kia có tới ký hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật với Cẩm Hồ, nhưng muốn đem kỹ thuật đó vào di động còn phải nỗ lực làm việc ...

Tạ Tử Gia thều thào nói như sắp hết hơi:

- Kỹ thuật hôm qua Cẩm Hồ công bố ở Bắc Kinh à?

Tạ Hán Tĩnh hỏi:

- Con không biết, Cẩm Hồ hôm qua lại muốn chuyển nhượng kỹ thuật à? Trần Tĩnh hôm qua cũng ở Bắc Kinh, để con gọi chị ấy hỏi là biết.

Tạ Tử Gia gãi đầu mặt có vẻ hoang mang:

Tạ Hán Tĩnh thấy con gái mang dáng vẻ “hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ”, thầm nghĩ chắc còn chưa biết hôm qua Chu Cẩn Tỳ xảy ra chuyện, bảo Tạ Ý đi mua thức ăn, còn ông xắn tay áo lên lau dọn phòng cho con gái, lúc này mới biết Cao Khoa KV là công ty đầu tiên được Cẩm Hồ cấp quyền sử dụng CKE, sớm hơn công bố của Cẩm Hồ.

Đối với giá bán di động hiện toàn ba bốn nghìn, mỗi chiếc di động dùng kỹ thuật CKE của Cẩm Hồ chỉ phải trả 1 USD, đúng là rất rẻ.

Tạ Hán Tĩnh không hiểu vì sao Cẩm Hồ lại khảng khái như thế, dù ông ta không hiểu sản nghiệp di động lắm, cũng biết kỹ thuật này của Cẩm Hồ với thị trường di động trong nước vô cùng quan trọng.

- Kỹ thuật CKE của Cẩm Hồ muốn thể hiện được ưu thế thì phải liên hợp với các doanh nghiệp khác thúc đẩy nghiệp vụ nhấn tin phát triển, nếu không chúng ta nhập tiếng Trung làm gì, di động có phải Pocket Pc đâu? Cẩm Hồ không muốn bộ thông tin và Hoa Hạ liên hợp bóp cổ bọn họ, nên phải tỏ ra rộng rãi một chút... Hơn nữa Cẩm Hồ lúc này thêm vào so đo với doanh nghiệp trong nước.

Tạ Tử Gia nói câu nào trúng câu đó, chỉ ra dụng tâm của Cẩm Hồ:

- Phí thông tấn mỗi tháng hơn 1000 không phải ai cũng gánh được, trường con có đưa phí sinh hoạt mỗi tháng thậm chí chưa tới 100 đồng.

Nói tới đó gãi đầu:

- Sao họ sống được với bằng đầy tiền nhỉ?

Mặc cho có bộ óc thiên tài, cô ngoạ đầu nghĩ mãi không ra, lại nói tiếp:

- Muốn công ty điện tín hạ phí thông tấn di động là nằm mơ, Cẩm Hồ sớm nhìn ra nghiệp vụ nhấn tin trong nước có tiền đồ lớn, nhưng đám quan lão gia đầu óc dần dộn, đám doanh nghiệp ngoại càng muốn đám quan lão gia dần dộn. Hiện Cẩm Hồ có chút ưu thế ở kỹ thuật CKE, nhưng nghiệp vụ nhấn tin phải hai ba năm nữa mới phát triển lên được, tới lúc đó bọn họ làm sao còn ưu thế với cự đầu nước ngoài, cho nên mới liên hợp với cái đám đáng ghét kia..

Tạ Hán Tĩnh nghe mà cảm thấy kiêu ngạo vì con gái, ông ta luôn gửi gắm kỳ vọng lớn vào Tạ Tử Gia, nhưng cô bé này tính cách quá quái đản, ông ta làm cha cũng chẳng kiểm soát nổi, đành mặc con gái tùy ý, song rất quan tâm sự phát triển sau này của con:

- Cao Khoa KV các con có tính toán gì?

- Tạm thời chưa có quy hoạch gì quá xa, muốn làm gì cũng phải có cơ sở chứ, bọn con hiện tới cái giấy phép sản xuất cũng chẳng có, làm càng lớn chỉ tổ làm nền cho người ta, Liên Tín thu giấy phép là chết luôn, hiện chỉ có thể dần dần lập nên cơ sở chắc chắn đã, tên đó không keo kiệt đâu ..

Cho dù bàn chuyện nghiêm túc của công tay, Tạ Tử Gia cũng khoanh chân ngồi trên ghế sofa, người lắc la lắc lư, đúng là không chịu yên tĩnh lấy 1 phút.

- Em có lòng tin vào tên đó quá nhỉ.

Tạ Ý bê món vịt tần nóng hôi hổi vào, đặt lên bàn, còn giúp lấy đũa, bát, hầu hạ bà cô nhỏ phải cẩn thận một chút, nếu không rất phiền hà.

- Thế anh lo cái gì?

Tạ Tử Gia ngoạ đầu chớp mắt hỏi.

Tạ Ý nghĩ xem ra bà cô nhỏ này còn chưa biết Chu Cẩm Tỳ đang nằm bất tỉnh trong bệnh viện.

Chu Cẩm Tỳ xem như xong rồi, nhưng Tạ Ý vẫn lo Trương Khắc tiếp tới sẽ ra tay với Tạ gia, lúc này Chính Thái gần như không còn sức kháng cự đả kích chính diện của Cẩm Hồ.

Năng lực khống chế thị trường của Cẩm Hồ không cần phải nói, so thế lực quan trường đằng sau, Chính Thái cũng không có sức chống đỡ.

Chu Cẩm Tỳ phạm án, mạng lưới quan hệ của Chu gia ở TW xem như đã đứt hẳn, cho dù Chu Cẩm Du có qua được khảo nghiệm, nhưng khả năng bà ta có thể ngồi ở vị trí bí thư thành ủy Kim Sơn tới hết nhiệm kỳ là cực thấp, đợi chính trị Giang Nam ổn định lại là sẽ cho ngồi mát, đó còn là cần bà ta không có sai phạm gì.

Căn cơ chủ yếu của Chính Thái là ở tỉnh Đông Hải, nhưng ở đây sức ảnh hưởng của họ không đủ tư cách sách dèp cho Cẩm Hồ, hiện lãnh đạo đảng chính phủ từ thành phố tới tỉnh đều không có khả năng lựa chọn đứng về phía đối diện với Cẩm Hồ, tên nhóc đó nếu muốn có hành động gì với Tạ gia, thế lực địa phương sẽ hòa theo cho Chính Thái ném dòn hội đồng.

Con đường sau này của Tạ gia ra sao?

Đó là vấn đề đang làm Tạ Hán Tĩnh đau đầu, Chu gia hoàn toàn xuống dốc rồi, Tạ gia bốn năm trước bị Chu Cẩm Tỳ kéo xuống bùn, Tạ Hán Tĩnh lần này đương nhiên không cam tâm chết chung với ông ta.

Quan hệ giữa Cao Khoa KV có vẻ vẫn tốt đẹp, có phải có nghĩa là Cẩm Hồ có khả năng tha cho Tạ gia một đường sống?

Tạ Hán Tĩnh không định bảo con gái đi thăm dò ý của Cẩm Hồ, Tạ Ý mấp máy môi mãi không nói được.

Lúc này di động trên bàn rung lên, Tạ Tử gia xem số nói:

- Trần Tĩnh đây, chị ấy chắc sắp xuống máy bay rồi ..

Nhận điện thoại mới biết Trần Tĩnh sắp tới ngõ Học Phủ, bảo cô xuống kiểm quán ăn.

Tạ Tử Gia cúp điện thoại rồi đuổi khách:

- Trần Tĩnh sắp về rồi, con phải tắm đây, lát nữa bảo chị ấy khao một bữa ... Mấy ngày qua cứ ngửi thấy mùi vịt là buồn nôn, làm phiền gói gém lại mang đi, đừng để phòng này thêm mùi vịt nữa ...

Nói xong chạy luôn vào phòng tắm.

Tạ Ý cười bất lực cho vịt tần vào tủ lạnh, cùng cha xuống lầu, đi qua ngõ Học Phủ thấy Trương Khác đang gọi điện, thấy cả Phó Tuấn và hai người đáng vệ sĩ đứng xa xa.

Buổi chiều có thời gian rảnh rỗi, Trương Khác đặc biệt tới nhà gỗ bên hồ làm mấy món ăn, ăn xong còn ân cần thu dọn bát đĩa rửa sạch sẽ, xong xuôi hết mọi việc, Hứa Tư và Tạ Văn Tĩnh nói muốn đi ngủ rồi đá dít y đi không thương tiếc.

Xem ra mơ mộng luôn đẹp, nhưng hiện thực thì tàn khốc, Trương Khác buồn chán lang thang ở ngõ Học Phủ, đá vớ *** tới khi công nhân vệ sinh tới dọn dẹp làm y hết trò, còn nhớ trước khi đi Hong Kong có ăn hạt dẻ với uống cà phê ở đầu ngõ chưa trả tiền, lúc này còn sớm nên quán chưa dọn.

Trương Khác định trả 4 đồng kia nên không về vội, ngồi gọi điện cho Trần Tín Sinh ở Bắc Kinh, không chú ý thấy Tạ Hán Tĩnh lái xe đi qua.

Tiếp đó Trần Tĩnh và Lưu Minh Huy xuống tắc xi, nhìn thấy Trương Khác đang ngồi ngây ngốc trên ghế, Lưu Minh Huy cảm xúc lẫn lộn, ai có thể ngờ Cẩm Hồ có ngày huy hoàng hôm nay.

Trần Tĩnh vui vẻ đi tới chào Trương Khác, Lưu Minh Huy chân như đeo chì, sợ tới chào y cũng chẳng thèm để ý, liền cùng trợ lý của Trần Tĩnh đứng xa xa chờ.

Có một số ân oán làm người ta khắc cốt ghi lòng, một số ân oán Trương Khác coi rất nhạt, khẽ gật đầu với Lưu Minh Huy, ngẩng đầu lên nhìn Trần Tĩnh duyên dáng đứng trước mặt:

- Sao cô tới Kiến Nghiệp?

- Từ Bắc Kinh mới về, đang đợi tìm Tử Gia đi ăn tối, không ngờ thấy anh lẻ loi ngồi ngây ra ở đây.

- Đợi trả tiền người ta.

Trương Khác không thể kể khổ với Trần Tĩnh là vừa bị hai cô gái máu lạnh vô tình đá ra khỏi cửa, xoa cổ ngồi nhích sang một bên nói:

- Cô ngồi xuống đi, cứ giửa cổ lên thế này mãi quá.

Trần Tĩnh cao gần 1m70, thêm vào đi giày cao gót, trông càng cao, mặc chiếc áo sơ mi cổ tròn bó, từ dưới nhìn lên thấy hai bầu vú cao ngất, nhưng đợi cô ngồi xuống lại nhìn thấy khe vú lập lờ, cùng quần bó và tất màu da, dáng vẻ trí thức công sở, hết sức quyến rũ.

- Anh mà cũng thiếu tiền người ta à?

Trần Tĩnh hỏi, thấy Trương Khác nhìn vào cổ mình, đưa tay lên sờ:

- Có gì thế?

- Có một sợi tóc.

Trước mặt bao người Trương Khác không thể đưa tay giúp cô nhặt sợi tóc, càng không thể đưa miệng thổi đi, chỉ có thể dùng lời nói bảo Trần Tĩnh tự nhặt.

Gió đêm rít gào, cây Ngô Đồng trên đầu xào xạc không ngớt.

Tạ Tử Gia tắm xong chạy ra, tóc ướt còn dính trên gò má đỏ hồng, chạy tới thở hồng hộc, gò má túm mẩy trông hết sức tươi non, Trương Khác không ngờ tiểu ma đầu này lại có lúc mang đầy vẻ nữ nhân như thế?

- Hai người vì sao lại trùng hợp gặp nhau thế?

Tạ Tử Gia hé cánh môi nhỏ, nhìn chăm chăm Trần Tĩnh và Trương Khác, không hề che dấu nghi ngờ ám muội:

- Không phải hẹn hò chứ?

- Nói bậy, chỉ trùng hợp gặp nhau thôi.

Trần Tĩnh mặt đỏ lên, đứng dậy nhéo Tạ Tử Gia một cái, rồi hỏi Trương Khác:

- Hay là chúng ta cùng ăn gì đó.

Trương Khác kệ Tạ Tử Gia nói lung tung, nhìn cửa ngõ đã có xe hàng, nói:

- Các cô nếu không thức đêm thì ăn ở quán đầu ngõ không tệ đâu, coi như tôi mời các cô ... Lần trước tới ăn quên mang tiền, lần này không thể trả tiền xong rồi đi mất.

Chiếc xe có lắp một cái mái che mưa, dọn dẹp rất sạch sẽ, có hai cái bàn gấp, chủ quán là thiếu phụ thanh tú, cô bé năm sáu tuổi rất hiểu chuyện giúp mang bát đĩa.

Trương Khác và hai cô gái ngồi một bàn, Lưu Minh Huy và trợ lý của Trần Tĩnh tự giác ngồi xuống bàn còn lại, Trương Khác vẫy tay họ nói:

- Ở đây có mỗi hai cái bàn, chúng ta chia nhau chiếm hết người ta không làm ăn được nữa ...

Lưu Minh Huy và trợ lý của Trần Tĩnh mới tới ngồi cùng, tuy Trương Khác không để bụng, nhưng trong lòng vẫn hoảng loạn, không tĩnh tâm lại được.

Tuy hai năm trước Cẩm Hồ một năm kiếm được từ nghiệp vụ đầu đĩa hơn 1 tỷ, nhưng lúc đó Cẩm Hồ mới chỉ giới hạn ở mảnh đất Hải Châu nhỏ hẹp, nhờ vào mỗi cái danh Tiêu Vương mà nổi lên, hiện thứ bậc trong top 100 của Cẩm Hồ vẫn không có gì nổi bật, nhưng địa vị đã vượt xa Cẩm Hồ khi đó.

Giống như diễn đàn sản nghiệp thông tin lần này ở Bắc Kinh lần này Đinh Hòe phải rất miễn cưỡng mới bỏ thời gian ra tham dự, còn Cao Khoa Linh Vân vì là trường hợp đặc biệt mới được mời tham dự, căn bản không có cơ hội phát biểu.

Chu Nhất Bình, Dương Văn, Tương Vi ba người năm xưa gia nhập Cẩm Hồ sớm nhất ai cũng đã nắm quyền một phương.

Nhớ lại những chuyện quá khứ, Lưu Minh Huy lòng chua chát, im lặng nghe người khác nói chuyện, rất ít xen vào.

Ngoại trừ hạt dẻ còn có bánh hoa quế, bánh nhân thông có cả cháo nấu trong nồi nhỏ. Trương Khác gọi cà phê và bánh, nếm thử thấy không tệ, giống như bánh tự làm, vừa ngồi xuống bị Tạ Tử Gia chế nhạo:

- Cái đồ đi ăn khuya cũng xét tới dung mạo chủ quán.

Trương Khác không dám lấy cái chủ đề này ra nói thêm, thầm nghĩ chẳng biết trong mắt con bé này mình thành hạng hão sắc từ bao giờ.

Ngược lại Trần Tĩnh lại rất hứng thú với cô bé con, dù cô bé nói chuyện, mới biết thiếu phụ thanh tú này họ La, có cái tên rất phổ thông: La Mai.

La Mai vốn là thợ làm bánh trong một nhà máy làm bánh, sau khi nghỉ việc, không tìm được công việc khác, nên mỗi ngày sau 9 giờ tối lại đẩy xe ra đây kiếm chút tiền sinh hoạt, con gái để ở nhà cũng không có người trông, nên mang theo còn giúp được chút việc.

Nhìn nét u sầu giữa mày của La Mai, Trương Khác thầm nghĩ có lẽ còn có nỗi khổ khác trong cuộc sống, nhưng không thân quen, cũng chẳng tiện nghe ngóng gì, nói chung một cô bé năm sáu tuổi phải thức đêm cùng người lớn không phải là cuộc sống bình thường.

La Mai thì thoảng lại bảo con gái ra ngõ canh, lo đội chấp pháp thị dung tới, người bán hàng tới bên đường rất sợ đội chấp pháp thị dung, xem tình hình cô bé còn kiểm luôn cả lính gác.

*** thị dung: Dung mạo thành phố, na ná đội tuần tra quản lý thị trường của mình.

Năm 98, chính phủ Kiến Nghiệp còn chưa chính thức thiết lập cục quản lý thành thị, do cục thị chính quản lý chức năng thị dung.

Cô bé mới năm sáu tuổi, rất ham chơi, Trương Khác nhìn thấy cô bé quên nhiệm vụ mẹ đặt, một mình cầm nắm cát nhỏ ngồi nghịch ở đầu đường.

838. Chương 837: Chấp Pháp Thị Dung

Vừa ăn vừa nói chuyện, nói tới năm nay bộ thông tin còn chưa phát một tờ giấy phép sản xuất di động nào, Trương Khác tiết lộ nội tình với Trương Khác:

- Kỹ thuật của doanh nghiệp trong nước còn chưa chín muồi, giấy phép năm nay sẽ ưu tiên cấp cho doanh nghiệp ngoại, xúc tiến bọn họ đưa cơ sở sản xuất vào trong nước. Có điều hiện giờ lợi nhuận của di động rất cao, doanh nghiệp ngoại cũng không gấp. Nên việc này cứ trì hoãn mãi, nói cho cùng là vì bảo vệ lợi ích của Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng thôi, có điều với các cô mà nói là một cơ hội rất tốt, nếu muốn làm lớn, có thể xin vốn từ ngân hàng thương nghiệp Hải Châu tăng cường nghiên cứu phát triển ...

Tạm thời không cấp giấy phép cho doanh nghiệp trong nước, vậy Cao Khoa KV vẫn là doanh nghiệp thứ 5 sản xuất di động trong 4 doanh nghiệp có giấy phép, có thể lợi dụng thời gian này lập nên cơ sở vững chắc.

Trương Khác nói thêm:

- Kỹ thuật là ngưỡng lớn nhất vào ngành nghề này, bất kể từ phương diện nào, Cẩm Hồ và ba công ty kia đều sẽ hạn chế những kẻ đầu cơ tiền vào ngành nghề này, tránh thị trường trở nên hỗn loạn, thành thị trường lệ thuộc vào nước ngoài.

Cao Khoa Khoa Vương nền móng mỏng, mặc dù đã liên tục mấy tháng liền thu được lợi nhuận không tệ, nhưng chỗ cần tiêu tiền quá nhiều như mở rộng nhà máy, mua giấy chuyên sản xuất, tuyển mộ và bồi dưỡng nhân viên, tuyên truyền và kiến thiết kênh tiêu thụ, không mánh nãi là không ném cả đồng tiền vào.

Vậy nên tiền dành cho nghiên cứu rất có hạn, ý tứ của Trương Khác rất rõ ràng, Cao Khoa KV đầu tư vào kỹ thuật dừng lại ở tầng cấp này, khó mà lấy được giấy phép di động tới quan trọng kia.

Mọi người đang trò chuyện say sưa thì đột nhiên La Mai chạy tới muốn thu đoạn chén bát, Tạ Tử Gia kinh ngạc nói:

- Ê, ê, chúng tôi còn chưa ăn xong.

Trương Khác quay đầu nhìn, có hai chiếc xe treo tấm biển ghi “chấp pháp thị dung” đỗ chới dờ ngoài ngõ, hơn mười người mặc đồng phục lục xám đang lao về phía này như hổ đói lao vào bầy dê, cô bé con ham chơi quên mất nhiệm vụ canh gác cứ đứng ngây ra không biết phải làm sao.

Những chủ quán chỉ trải một tấm bạt bày mấy thứ đồ lật vật động tác cực nhanh, túm bốn đầu lại là bỏ chạy ngay, La Mai thì không kịp đẩy xe bỏ chạy, Trương Khác thậm chí còn chưa kịp nuốt miếng bánh nhai dở thì có ba bốn đội viên chấp pháp giữ lấy xe, người đứng đầu chỉ huy cấp dưới đuổi theo chủ hàng chạy tán loạn, vừa bực bội chỉ huy xử trí chiếc xe:

- Vứt hết đồ, kéo xe đi, không đập hết đồ của đáp điều dân này thì không chính đồn sạch sẽ được...

La Mai đang sợ hãi nghe thấy chiếc xe dựa vào sinh tồn bị kéo đi, đột nhiên tỉnh lại nắm lấy càng xe ngồi xuống mặt đất, khóc lớn:

- Đừng kéo xe của tôi đi, lần sau tôi không tới đây bán hàng nữa là được, xe này tôi đi mượn của người ta, các người kéo đi, tôi lấy gì mà trả ...

Cô bé lúc này cũng chạy tới, giúp mẹ giữ chặt lấy xe không cho kéo đi, khóc tu tu:

- Đều tại Nhiếp Nhiếp sai, Nhiếp Nhiếp lần sau không dám ham chơi nữa, đừng kéo xe đi, Nhiếp Nhiếp không dám ham chơi nữa đâu.

Hai đội viên chấp pháp không quan tâm thô bạo gạt tay hai mẹ con ra, kéo xe sang một bên, lại có hai người nữa đem bánh, cháo, cùng đồ uống trên xe cho vào túi nilong vứt hết vào đồng rác, kéo chiếc xe hàng lên xe của mình, còn chạy tới định đem cả bàn gập đi.

Trần Tĩnh không chịu nổi, nói với người định lấy bàn:

- Các người có biết thế nào là chấp pháp văn minh không?

- Đem bớt quần chuyện không phải của mình đi, chấp pháp văn minh cái ****? Đám điều dân này không làm bọn chúng sợ, ngày nào bọn chúng cũng ra đánh du kích, con mẹ nó, chịu thế *** nào được? Con nữa, các người mua đồ của đám bán hàng trái phép, là đối đầu với đội chấp pháp, mời các người đi là khách khí lắm rồi .. Nếu không phải tại các người tham đồ rẻ, Kiến Nghiệp lấy đâu ra lắm rác rưởi thế?

Tên cầm đầu vốn nhìn thấy Trần Tĩnh xinh đẹp nên cứ đứng bên không đi, nghe cô lên tiếng bất bình, trừng mắt lên quát:

Trần Tĩnh tức tới mặt trắng bệch, cô là cô gái yếu điệu, đâu thể đi tranh giành với đám vai u thịt bắp này, trợ lý của cô đứng dậy tranh luận:

- Lãnh đạo các người là ai, có kiểu chấp pháp như các người không? Chúng tôi phải gọi điện thoại cho lãnh đạo các người tố cáo hành vi chấp pháp dã man ...

- Tố cáo à?

Người kia đã văng chiếc bàn sang một bên:

- Bọn mày tố cáo đi.

Trương Khác không kịp tránh bị cà phê bắn hết lên người, Lưu Minh Huy bị góc bàn va vào đùi đau điếng.

Trương Khác tức giận, vừa định phát tác thì nghe thấy tiếng tát tai đanh gọn, quay đầu nhìn lại thấy La Mai như phát điên lao vào một đội viên cào cấu:

- Đám súc sinh, các người dám đánh trẻ con ...

Tên đội viên kia gơ tay lên:

- Con súc sinh kia cắn tôi ...

Một tên đội viên khác nhảy tới ấn La Mai xuống đất khiến cô không nhúc nhích được, Trương Khác lúc này mới thấy khuôn mặt trắng trẻo của cô bé có năm dấu ngón tay rõ ràng, bị đánh sợ ngồi ngất trên mặt đất, nhưng không khóc.

Trương Khác điên tiết đi tới đằng sau tên đội viên kia túm tóc kéo hẳn ngã xuống, còn dẫm một phát lên bụng, chửi:

- Thằng chó, có ngon thì đánh tao này!

Mấy đội viên khác thấy bên này động thủ, hung hổ chửi bới nhào tới, nhưng Phó Tuấn cầm chiếc bàn gập lên “rốp” một cái tách làm đôi, quát:

- Kẻ nào dám tới đây ?

Rồi đá lăn tên đội viên đang ấn La Mai nằm xuống đất, tên đội viên kia bò dậy lại đau đớn ngã xuống, khiến những kẻ khác không dám mạo hiểm xông lên.

Hai vệ sĩ đi cùng Phó Tuấn bảo vệ Trương Khác và cô bé ở đằng sau, Trương Khác đá thêm tên đánh cô bé một phát nữa, đám Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia cũng tụ tập bên này.

Lúc này La Mai mới bò tới ôm con gái vào trong lòng, cô bé lúc này vẫn không khóc, Trương Khác sợ cô bé bị đánh đau chấn động tâm thần.

- Các người là ai, sao dám ra tay đánh người của đội chấp pháp thị dung.

Tên cầm đầu thấy hai người của mình bị đánh, mặt mày tím tái, nhưng những chủ quán vừa rồi chạy tan tác thấy bên này náo loạn, lại tụ tới, thêm vào học sinh đi qua đứng lại xem, nên không dám ra lệnh cấp dưới xông lên đánh hạ đám đám chống đối đội chấp pháp, chỉ nói:

- Dem hết về đội.

- Lãnh đạo phân quản khu đội các người là ai? Phải tìm ai mới có thể làm các người học được cách chấp pháp văn minh.

Trương Khác đứng ra nói, y nghĩ những người này là đội chấp pháp khu cao tân.

- Khẩu khí không nhỏ, mày có gan thì gọi La Quân tới đây cho bố mày, bố mày sẽ ày sẽ biết chấp pháp văn minh.

Tên cầm đầu nhướng mày, vẻ mặt như chỉ muốn nhổ thẳng nước bọt vào Trương Khác:

- Mày tưởng quen được mấy người ở khu cao tân là lên giọng với bố mày à? Bố mày tên Lưu Quân, tao nói trước, hôm nay đại đội chấp pháp cục quản lý thị chính đột kích bất ngờ, hai đội viện bị chúng mày đánh, tìm ai tới cũng không ăn thua đâu.

- Mày muốn bí thư La tới dạy bọn mày chấp pháp à?

Trương Khác không biết tên Lưu Quân này là ai, nghe khẩu khí của hắn tức tới bật cười, không ngờ cục quản lý thị chính tới đây đột kích, ít nhiều có vấn đề, bảo Phó Tuấn:

- Anh gọi cho bí thư La, phản ánh tình hình ở đây.

Lấy di động ra gọi 120, cô bé tới lúc này vẫn chưa khóc, nên đưa tới bệnh viện kiểm tra cho cẩn thận, nhưng đám người đội chấp pháp đứng nhìn gườm gườm, chắc chắn không cho bọn họ đi, đành gọi xe cấp cứu tới.

Lưu Quân không không phải hạng dọa là sợ, thấy Phó Tuấn và Trương Khác đều lấy di động ra, hắn cũng móc “cục gạch” Motorola to ụch gọi người:

- Trong đội còn bao người? Kéo hết tới ngõ Học Phủ cho tao, ***, xúi quẩy, tao dẫn người tới ngõ Học Phủ chấp pháp, Cá Mực và Mèo Béo bị bọn chúng đánh ...

Đại đội chấp pháp cục quản lý thị chính chở hai xe tải đầy người tới, có trên 100 người, tất cả mặc đồng phục lực xám, mặc dù không cầm ống thép xích sắt, nhưng khí thế rất lớn.

Xe của La Quân tới chậm một bước, nhìn thấy cảnh tượng hùng tráng này, mặt âm trầm không nói không rằng, thư ký xuống trước mở cửa xe, nhưng La Quân không vội xuống, nhìn thấy xe Tiêu Minh Kiến cũng đi tới mới xuống xe.

Tiêu Minh Kiến đang tham gia một bữa tiệc chiêu đãi nhà đầu tư Nhật Bản, nhận được điện thoại của thư ký La Quân thông báo tới ngõ Học Phủ dự một cuộc họp đột xuất tại hiện trường, liền cùng Hồ Tôn Khánh vội vã tới nơi, liền thấy cảnh tượng hay ho đó, sắc mặt rất khó coi, thấy La Quân đã xuống xe trước, sắc mặt càng khó coi hơn.

Hồ Tôn Khánh nhỏ giọng oán trách:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để người khác tới giải quyết không được à?

Cục quản lý thị chính thuộc quản lý của chính phủ, bất kể chuyện lớn chuyện nhỏ nếu như La Quân đã tóm lấy thì Tiêu Minh Kiến không thể coi là chuyện tầm thường, chỉ sơ xuất một chút thôi sẽ bị La Quân nắm thóp mất mặt trước mọi người.

Tiêu Minh Kiến vừa định bảo thư ký thông báo cho Chung Bình cục trưởng cục quản lý thị chính thành phố thì La Quân đi tới nói:

- Chúng ta tới trước xem rốt cuộc có chuyện gì mà phải bày ra thế trận lớn như thế? Nếu không phải bọn họ mặc bộ đồng phục kia, làm người ta nhìn thấy còn tưởng xã hội đen đêm kéo ra hành động.

Nói tới đó giọng càng thêm lạnh lùng:

- Mặc bộ đồng phục đó, để người dân nhìn thấy cảnh này càng gây ảnh hưởng ác liệt.

Tiêu Minh Kiến chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, nên chẳng thể tranh luận, đành im lặng đợi làm rõ tình hình mới tính.

Người của đội chấp pháp hùng hổ xuống xe, còn chưa phát huy được ưu thế lực lượng, mới chỉ tách được người dân và học sinh vây quanh ra, chưa kịp bắt lấy những kẻ gây chuyện, người xung quanh la hét:

- Bí thư La, thị trưởng Tiêu tới rồi.

Lại có người hô:

- Phó thị trưởng Hồ cũng tới.

- Mẹ nó, tướng tao dễ dọa

Lưu Quân cho điều thuốc vào miệng rít một hơi, nhìn thấy La Quân, Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh mặt tối xám xuyên qua đám “đàn em” đi tới, há miệng ra, điều thuốc rơi lên cổ áo cũng không biết.

Hồ Tôn Khánh là phó bí thư kiêm phó thị trưởng thường vụ, địa vị ở thành phố còn cao hơn bí thư kỷ ủy, xem như nhân vật số ba, vậy là ba nhân vật đứng đầu thành phố đều tới rồi.

Tiêu Minh Kiến nhìn thấy mặt Trương Khác thì tim đập đánh thót một cái, mỗi lần nhìn thấy tên nhóc này dính vào chuyện gì, đảm bảo không thấy chuyện gì hay ho, đi tới vài bước nhìn thấy trên áo sơ mi của y có dính chút cà phê thì tức tối: “Chỉ vì có chút xung đột nhỏ với đội chấp pháp mà gọi cả mình và La Quân tới, nó coi mình là thái tử gia thật rồi.” Mặt càng lúc càng khó coi.

- Bí thư La, thị trưởng Tiêu, thị trưởng Hồ ...

Lưu Quân run lấy bầy gạt mẩu thuốc lá đi, bước tới đón.

La Quân có chút ấn tượng với Lưu Quân, nhưng không sâu, biết là nhân vật nhỏ, không đáp lại, ông ta tất nhiên sao có thể có suy nghĩ nông cạn về Trương Khác như Tiêu Minh Kiến, đi tới phía đám Trương Khác bị hơn mười đội viên đội chấp pháp đang bao vây.

Tiêu Minh Kiến trừng mắt lên nhìn Lưu Quân phó đại đội trưởng đại đội chấp pháp, hạ giọng quát:

- Cậu làm cái trò gì thế? Mau ngoan ngoãn tới xin lỗi cho tôi ...

Ông ta mặc dù rất giận Trương Khác vì chút chuyện nhỏ mà làm ầm lên, nhưng đã tới rồi chỉ đành áp cơn giận xuống, để chuyện này thuận lợi trôi qua.

Đợi ông ta tới gần, mới nhìn thấy phía sau Trương Khác có một thiếu phụ xinh đẹp ôm một cô bé trong lòng, nghe thấy Trương Khác nói:

- Bí thư La đích thân tới thì tốt quá, chuyện khác nói sau, trước tiên bảo người đội chấp pháp nhường đường để đưa cô bé tới bệnh viện.

Tiêu Minh Kiến lúc này mới nhận ra chuyện có hơi nghiêm trọng rồi, cô bé trong lòng thiếu phụ má trái hằn lên năm dấu ngón tay rõ ràng, thế đã đành, nhưng cô bé ánh mắt đờ đẫn, còn xe cấp cứu đỗ ngoài ngõ, bị người đội chấp pháp ngăn cản không vào được.

Bên phía Trương Khác trừ Phó Tuấn và hai vệ sĩ còn có hai cảnh sát tới giúp duy trì trật tự, xe cấp cứu tới trước đó, dù đám La Quân không kịp tới thì có cảnh sát đồn Mã Liên giúp, Lưu Quân gan to tới đâu cũng không dám ngăn cản không cho cô bé vào bệnh viện.

Trương Khác nói như thế là vì y hận thấu xương đội chấp pháp, nên thêm cho chúng một cái tội; La Quân mặt từ âm trầm thành tím tái, nhìn Tiêu Minh Kiến chăm chăm.

Tiêu Minh Kiến quay đầu nhìn Lưu Quân, giọng hung dữ hơn ba phần:

- Chuyện này là sao? Tôi và bí thư La không tới, cậu định xử lý chuyện này thế nào?

Lưu Quân chân nhũn ra như bún, đầu óc không còn vận chuyển bình thường, ngơ ngơ nhìn Trương Khác, làm sao hẳn ngờ được bí thư thành ủy lại vì một câu của thằng mặt trắng mà tới thật, hẳn có ngu tới đâu cũng không dám nói xấu đám Trương Khác một câu.

Trương Khác nhìn mẹ con La Mai lên xe cấp cứu, bảo Phó Tuấn phái hai nhân viên công tác đi cùng, lúc này mới rảnh quay sang nhìn đội chấp pháp.

Cái gọi là khí chất có mức độ lớn liên quan tới quyền uy, vừa rồi trong mắt Lưu Quân thì Trương Khác chỉ là thằng mặt trắng bám váy đàn bà, lúc này cảm thấy ánh mắt y chiếu lên người như có thiên quân vạn mã.

Lưu Quân lắp ba lắp bắp kể lại chuyện xảy ra, thậm chí không dám nói sau khi cô bé bị đánh, Trương Khác tóm tóc đội viên đội chấp pháp đập hai cái.

La Quân lúc này mới hừ một tiếng, đứng ra nói với học sinh và người dân vây quanh:

- Tình huống cần phải điều tra thêm, nhưng căn cứ vào điều đã nắm được, tôi đại biểu chính phủ, thành ủy tuyên bố ý kiến xử lý: Chuyện này, nhân viên chấp pháp biết sai còn phạm, hơn nữa còn ra tay với cô bé sáu tuổi, cho dù chỉ là vết thương nhẹ, nhưng cái thói xấu này tuyệt đối không thể dung dưỡng. Đội viên chấp pháp đánh người lập tức giao cho đồn công an điều tra xử lý, ngoài ra Lưu Quân lãnh đạo đội không lĩnh ngộ được tinh thần chấp pháp văn minh của chính phủ thành ủy, cầm đầu chấp pháp đã man làm hỏng hình tượng chính quyền, tôi đại biểu thành ủy kiến nghị chính phủ cách chức điều tra xử lý. Chính phủ và thành ủy sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm chữ trị hai mẹ con bị thương.

Vương Duy Quân và Diêu Văn Thịnh ở Giang Bắc, nhận được điện thoại tới nơi đúng lúc gặp Chung Bình cục trưởng cục quản lý thị chính.

Chung Bình tới hơi muộn, nhưng ở trên xe ông ta đã tìm hiểu sơ lược tình hình, xuống xe nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của La Quân, vừa đi vừa không ngừng cổ vũ tinh thần bản thân mà sống lưng vẫn đầm mồ hôi lạnh.

La Quân trong lòng dù có giận đến đâu cũng không thể phát tiết với Tiêu Minh Kiến, ít nhiều không đã lắm, Lưu Quân là tên tiểu lâu la, bóp một phát là chết, không đáng để ông ta nổi cơn lôi đình, nhìn thấy Chung Bình tới, thế là có chỗ xả hận rồi, chỉ vào đám đông mặc đồng phục lục xám, mắt lạnh như đâm vào thị Chung Bình nói:

- Vì sao lại xuất hiện cảnh này, cục quản lý thị chính là tổ chức xã hội đen à?

Vương Duy Quân mặt âm trầm đi tới:

- Té ra cục quản lý thị chính tới giúp khu cao tân chỉnh đốn dung mạo thành phố đấy à, có nên thông báo cho chúng tôi một chút để thưởng công cho các anh không?

Theo lý mà nói cục quản lý thị chính phái đội chấp pháp tới cũng không có gì không ổn lắm, nhưng khu cao tân cũng có ban quản lý thị chính, theo thông lệ nước sông không phạm nước giếng, hành động này của cục quản lý thị chính hơi bất thường, La Quân nghe Vương Duy Quân nhắc, ý thức được có vấn đề khác tồn tại, mày nhíu lại.

Trương Khác sớm nhận ra có vấn đề rồi, có điều lúc này y không tiện xen vào, chỉ đứng im một bên nghe.

Mặc cho Chung Bình thường ngày công phu đưa đẩy bao biện thế nào, nhưng trước ánh mắt nhìn chăm chăm của La Quân và Vương Duy Quân, sợ toát mồ hôi, bất giác nhìn sang phía Tiêu Minh Kiến.

839. Chương 838: Kỳ Ngộ

Tuy nói La Quân muốn Tiêu Minh Kiến gánh trách nhiệm, nhưng khu cao tân phải tranh thủ chủ động, tích cực quan tâm, Diêu Văn Thịnh nói:

- Cô bé bị chấn động não nhẹ, phải ở bệnh viện quan sát một đêm mới yên tâm không để lại di chứng gì.

- Thành phố không thể không quản, có điều các chuyện khác công tác của chúng ta càng tích cực hơn ...

Vương Duy Quân nhìn chiếc áo dính cà phê chưa thay của Trương Khác:

- Nếu không chỉ riêng cái áo sơ mi này, khu đã không đèn nổi.
- Ha ha ha, tôi sao dám bắt khu đèn? Được in thêm màu trông cũng không tệ.

Trương Khác cúi đầu nhìn vết cà phê, nói đùa:

- Cả vùng lớn của khu Hoa Đông đã liệt vào khu cao tân rồi, vấn đề công nhân mất việc vốn chưa được giải quyết hiện chắc làm bí thư Vương đau đầu lắm phải không? Tôi cũng cảm thấy vấn đề này hơi nổi cộm.
- Những chuyện này cũng là do đám Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh gây ra.

Vương Duy Quân thở dài:

- Bọn họ nóng vội muốn lập sản nghiệp phần mềm, đuổi hết công nhân nhà máy nhuộm Bát Nhất. Cái nhà máy đó là một nguồn ô nhiễm của Yến Quy Hồ, đóng cửa hoặc di dời là một việc tốt, nhưng làm quá gấp khiến cả ngành nghề nhuộm năm nay tụt dốc mạnh, Bát Nhất lớn như thế, hơn 3000 công nhân bị mất việc cùng lúc, khu sản nghiệp phần mềm tiếp nhận nhà máy mà không bố trí cho số công nhân này. Tôi đã tranh chấp với họ Tiêu, ông ta đảm bảo không cần khu cao tân phải lo, cậu xem bọn chúng giải quyết thế đấy ...

Đương nhiên với chuyện này ông ta không phải chỉ là có chút oán trách:

- Cuối cùng khu bỏ ra một chút tài chính, cho dù mỗi tháng phát cho công nhân mất việc phí sinh hoạt 100 đồng, mỗi tháng tốn thêm 30 vạn, mà với cuộc sống của những công nhân này chỉ như muối bỏ biển, quan trọng là phải bố trí tái nghiệp cho họ, nếu không sẽ thành vấn đề trị an ...

Trương Khác sực nhớ:

- Năm ngoái Điền Lực Sơn tới Vườn Sồi với một khoản tiền, bí thư Vương còn nhớ không? Ông ấy vẫn là đại biểu nhân dân toàn quốc chứ?
- Cậu đừng vờ hồ đồ nữa, ai dám với tiền Cẩm Hồ?

Nếu Cẩm Hồ thực sự bị với tiền, Điền Lực Sơn sao năm nay vẫn còn có thể là đại biểu nhân dân toàn quốc được, không chỉ Vương Duy Quân không hồ đồ, La Quân cũng chẳng hồ đồ, nhưng vẫn phải diễn kịch cho thiên hạ xem.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Ông ta lập một cái sở phục vụ tái nghiệp dân gian, khu có thể tìm ông ta, nếu Điền Lực Sơn tới với một khoản tiền nữa của Cẩm Hồ cũng không sao.

Vương Duy Quân gật đầu:

- Thế cũng tốt, Cẩm Hồ hiện không cần cầu danh nữa, nhưng chuyện Cẩm Hồ làm, bên trên không thể nhắm mắt không biết.

Rồi dặn Diêu Văn Thịnh:

- Cậu ghi nhớ việc này.

Xe đi qua ngõ Học Phủ, Trương Khác và Diêu Văn Thịnh xuống xe, Vương Duy Quân về chỗ ở.

Diêu Văn Thịnh bắt bình thay cho Cẩm Hồ:

- Đám Tiêu Minh Kiến không chùi sạch dirt, lại còn cần Cẩm Hồ giúp ...
- Tôi bỏ số tiền này không liên quan gì tới bọn họ.

Trương Khác lắc đầu:

- Bọn họ không phải không biết mà là không muốn đụng chạm tới lợi ích sâu hơn, thà rằng đơn giản quy kết vào bề ngoài chấp pháp không đúng mực và kinh doanh trái phép. Cái đạo lý chó má của bọn chúng là kinh doanh trái phép lấn chiếm lòng lề đường, ảnh hưởng giao thông, phá hỏng mỹ quan đô thị, đội chấp

pháp có thô bạo một chút cũng có thể tha thứ được! Một lũ ăn thịt người, ài, Cẩm Hồ cũng chẳng làm được nhiều lắm ...

- Một số công tác cần chính phủ thành phố trực tiếp ra mặt, bí thư La hôm nay chỉ e trong lòng không thoải mái gì đâu, cho dù bên trên có nhỏ cái đỉnh Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khanh đi, theo truyền thống thị trường mới cũng sẽ đối đầu với La bí thư, công tác chẳng dễ làm hơn ...

Diêu Văn Thịnh không lạc quan mấy:

Trương Khác mỉm cười:

- Lừa ngựa thi chạy, xem ai hơn ai, Cẩm Hồ phải vung roi tăng tốc trước thôi.

- Cẩm Hồ có trò gì mới thế hả?

Diêu Văn Thịnh tò mò:

- Giống như một trò chơi, phải cố gắng để trò chơi hoàn mỹ nhất có thể, hôm nay Tiêu Minh Kiến là táng đá ngáng đường chúng ta, nhưng mai này ai biết có thành đá lót đường cho chúng ta hay không?

Diêu Văn Thịnh không hiểu nổi tâm thái đem tất cả mọi thứ như trò chơi của Trương Khác, nhưng có lẽ chính thái độ coi mọi thứ như trò chơi xem thường thường tài phú này lại khiến Cẩm Hồ quật khởi thần tốc.

Tất nhiên hẳn biết không ép Trương Khác nói ra, chỉ đành đợi thời cơ chín muồi rồi mọi người cùng trở mặt.

Trương Khác nói thế, nhưng y có nỗi lo lớn.

Ái Đạt mỗi tháng kiếm được 200 triệu từ nghiệp vụ di động thật, quy mô lợi nhuận này ở trong nước có thể nói là chói mắt, nhưng số lợi nhuận này chỉ đủ duy trì kế hoạch Vườn Sồi vận hành.

Vườn Sồi cần tăng cường hệ thống nghiên cứu phát triển, tiếp tục mở rộng bố cục ở thành phố trọng điểm trong nước, cùng hai cơ sở thực nghiệm ở Nhật, Mỹ, liên tục phải đầu tư khoản tiền cực lớn liên tục nghiên cứu phát triển.

Iplayr còn phải đợi khai phát thị trường, không thể cung cấp lợi nhuận ngay được.

Dự đoán lợi nhuận tiền kỳ của Trung tinh vi tâm cũng không lạc quan, nếu muốn đuổi kịp xí nghiệp tiên tiến của hải ngoại ở sản nghiệp vi điện tử cơ sở, thậm chí Trương Khác đã chuẩn bị tâm lý coi Trung tinh vi tâm là máy hút máy chứ không phải máy bơm máu, mỗi năm nghiên cứu chế tạo tinh viên cũng phải tính bằng đơn vị trăm triệu.

Rồi tiếp tục phải trồng rừng, phải bỏ thêm tiền mà lợi nhuận chắc chắn phải đợi thêm năm sáu năm nữa,

Lần này lại để Diệp Kiến Bán cầm đầu bước chân vào sản nghiệp đất hiếm, Cẩm Hồ có nói cung cấp 400 triệu, đem số gia sản chẳng còn nhiều nhận gì của Cẩm Hồ bị khoét mất quá nửa.

Trương Khác nếu muốn làm thêm việc gì ngoài lề, đúng là giật gấu vá vai.

Trương Khác và Diêu Văn Thịnh đi vào 1978, Tôn Tĩnh Mông đứng sau quầy bar, thấy vẻ mặt dăm chiêu suy nghĩ của Trương Khác, chống nạnh hỏi:

- Làm sao mà mặt mày buồn bã như thế, cứ như không muốn đi vào đây vậy.

Trương Khác khẽ thở dài:

- Thiếu tiền, buồn.

- Hả, thiếu bao nhiêu, tôi cho vay.

Tôn Tĩnh Mông làm bộ mở ngăn kéo lấy tiền ra.

Tạ Tử Gia bĩu môi xì một tiếng, nhìn Trương Khác kêu nghèo, Cẩm Hồ mỗi tháng kiếm được từ nghiệp vụ di động trong nước 200 triệu lãi ròng. Nếu y phải rầu rĩ vì thiếu tiền, nhân dân Trung Quốc đã treo cổ chết hết rồi.

Trương Khác chẳng gập ngón tay ra kể khó khăn của mình với Tạ Tử Gia làm gì, ngồi xuống bên cạnh Trần Tĩnh nói:

- Muốn mời cô một bữa vậy mà sinh ra lắm chuyện như thế.
- Tôi không có vấn đề gì, cô bé kia tới bệnh viện có kết quả kiểm tra chưa?

Trần Tĩnh lo lắng hỏi:

- Chấn động não nhẹ.

Trương Khác thở dài:

- Vấn đề không lớn, vẫn ở lại bệnh viện thêm một đêm để quan sát ...

Chấn động não nhẹ đến ngay cả thương nhẹ cũng không phải, nhưng nó để lại tác động tâm lý xấu với cô bé, chẳng phải đơn giản xin lỗi mà bù đắp được.

Trương Khác bảo Tôn Tĩnh Mông pha ột ly Chivas pha đá, rồi lấy mấy tờ giấy và bút chì, vừa uống rượu vừa vẽ, Trần Tĩnh ngó đầu sang, thấy Trương Khác phác thảo một hình kiểu như quán cà phê mở, đặt sát nhà cao tầng, trông vô cùng tinh tế, xong không hiểu để làm gì ...

Trương Khác vẽ xong vẫy tay gọi Dịch Đan Thanh tới đưa tờ giấy cho cô, nói:

- Chị biết chuyện xảy ra ngày hôm nay rồi chứ? Mai chị đi tìm Triệu Bằng, bảo bọn họ làm theo hình vẽ này, dựng một quán nhỏ bên góc phía bắc chung cư số 1, làm hết xong những việc này, tới bệnh viện nói với mẹ con kia, sau này không cần lo đội chấp pháp nữa, cũng không phải lo dãi gió dầm sương thức đêm nữa ...

Trần Tĩnh lúc này mới hiểu Trương Khác lấy bút vẽ hình làm gì, nhìn y say đắm, cười dịu dàng:

- May đôi mẹ con đó gặp được anh ...

Trương Khác lắc đầu:

- Đừng nói thế, tôi chỉ làm chút việc cầu tâm mình được yên bình thôi, hơn nữa cà phê và bánh hôm nay không tệ, giá lại rẻ, làm thế cũng là tăng phúc lợi cho nhân viên công ty mà ...

Dịch Đan Thanh đứng dựa vào quần bar xem kỹ hình Trương Khác vẽ, cũng quan sát hết nét mặt Trần Tĩnh, thầm nghĩ thằng nhóc con này lừa gạt trái tim nữ nhân thật không bao giờ hết trò, thực sự nếu không phải y treo hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, đúng là tình nhân hoàn mỹ của các cô gái ...

Trần Tĩnh và Tạ Tử Gia cùng trợ lý về chung cư, Lưu Minh Huy tới nhà chiêu đãi Đh Sư phạm.

Trương Khác và Diêu Văn Thịnh không vội đi, kéo đám Mông Nhạc, Đỗ Phi đi chơi bóng bàn.

1978 trừ góc đại sảnh có một bàn bóng, còn có cả một phòng chơi bóng riêng, cuối cùng Tôn Tĩnh Mông ham chơi bỏ quán, rủ Dịch Đan Thanh lập thành một đội, đánh cho đám nam nhân thua tan tác mất hết mặt mũi, rồi hai cô gái chiếm bàn so tài với nhau, Trương Khác và diêu Văn Thịnh cúi mặt ngồi một bên nói chuyện.

- Vừa rồi cầu nói thiếu tiền, có phải muốn tới bên trên hoạt động một chút?

Diêu Văn Thịnh hỏi:

Cầm Hồ mà thiếu tiền thì không phải chỉ có thể thiếu một chút, chỉ dựa vào cơ cấu tài chính địa phương khó mà giải quyết cơn khát của Cầm Hồ, lại khiến xác xí nghiệp khác không còn vốn mà vay, nên thiếu hụt tài chính của Cầm Hồ chỉ bốn ngân hàng thương nghiệp quốc hữu lớn giải quyết được.

Trương Khác lắc đầu:

- Cầm Hồ không phải chỉ thiếu một vài tỉ, số tiền lớn như thế, không có chính sách sản nghiệp rõ ràng hỗ trợ, Cầm Hồ khó vay được một cách sạch sẽ. Tối quy mô như Cầm Hồ hiện này, muốn đột phá phải có con đường khác ... trước đó vì chuyện này tôi có cảm giác chân tay trói buộc, hiện có một thời cơ rất tốt, đợi tôi nghĩ thêm vài ngày, nghĩ chín muồi rồi sẽ nói ọi người.

Phó Tuấn mang di động tới nói:

- Ông Tôn từ Singapore gọi điện tới.

Tôn Tĩnh Mông đang đánh bóng bàn nghe thấy hỏi Trương Khác:

- Là điện thoại của ba tôi à?

Trương Khác nói chuyện với Tôn Thượng Nghĩa tìm hiểu tình hình người Hoa Indo rút sang Singapore rồi đưa điện thoại cho Tôn Tĩnh Mông.

Bạo động bài Hoa trừ làm người Hoa Indo bị tàn hại vô nhân tính, còn làm người Hoa trên cả thế giới kinh sợ, phần nọ.

Cho dù Chính phủ Indo tiếp theo có biện pháp xử lý gì, lật đổ chế độ thống trị của tổng thống Suharto hay là nghiêm khắc điều tra chân tướng, hay cố tình che giấu cũng không thay đổi được một xu thế, đó là tư bản người Hoa rút khỏi Indo.

Hiện người ta chưa dự đoán được quy mô tư bản người Hoa rút khỏi Indo lớn như thế nào, nhưng kiếp trước Trương Khác có theo dõi sự kiện này vẫn còn nhớ con số đó chừng 50 tỷ USD, gấp nhiều lần thiệt hại do cơn bão tài chính gây ra cho Indo.

Khả năng số tài phú tất cả quỹ đầu cơ tiền tệ trên thế giới cướp bóc được ở Châu Á cũng chẳng tới con số khủng khiếp đó.

Năm 97, đầu tư nước ngoài của tỉnh Đông Hải có bước nhảy vọt, đứng thứ hai toàn quốc, cũng chưa tới 5 tỷ.

Dù nội tình Cẩm Hồ giúp sức hạn chế bạo loạn lan đi được khổng chế nghiêm ngặt trong một nhóm nhỏ, nhưng thế cũng là đủ rồi, được tập đoàn tài chính chủ yếu của Hoa Kiều ở ĐNÁ tín nhiệm và thiện cảm là rất quý giá.

Nói cách khác Cẩm Hồ có thể ảnh hưởng tới hướng đi của tư bản người Hoa Indo ở mức độ nào đó.

Cho dù ảnh hưởng này có nhỏ nhưng cũng rất khả quan, dù chỉ móc nối được tập đoàn Vạn Nghiệp của Trần Văn Thông, vốn của tập đoàn này khả năng không dưới 1 tỷ USD, đây có thể nói là thời cơ lớn mà Cẩm Hồ chưa bao giờ gặp.

Mặc dù một số công lao nhường cho TW, nhưng lợi lộc đáng được hưởng, Trương Khác không nhường ai, lợi dụng tốt cơ hội này không chỉ giải quyết vấn đề cơn khát tài chính, còn có thể làm được nhiều việc lớn hơn nữa mà trước đó không dám nghĩ, nếu không y chẳng làm phiền Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức vất vả bôn ba vì chính phủ.

Với thể chế chính trị hiện nay đám người như Tiêu Minh Kiến ngứa mắt với Cẩm Hồ, song Trương Khác chẳng làm gì được chúng, chỉ có thể sải cánh bay thật cao, bỏ chúng lại đằng sau, không cần để ý tới bọn chúng nữa, cứ nhìn đi Tô Dật Quần trước kia ở trước mặt Trương Khác hung hăng như thế, hiện ngoan ngoãn không dám ho he một câu.

Cùng Diêu Văn Thịnh uống rượu tới rạng sáng mới giải tán, Trương Khác tới nhà gỗ bên hồ, ấn chuông mãi mới nghe thấy giọng gái ngủ uể oải của Tạ Văn Tĩnh từ trong truyền ra từ loa:

- Sao muộn thế này còn tới quấy nhiễu giấc ngủ của người khác.

- Chị xem em bị người ta đánh đây này.

Trương Khác lùi lại một bước, để ống kính camera chĩa vào áo sơ mi, làm bộ đáng thương:

- Áo cũng bị người ta hất cả phê nóng lên.

- Đáng thương như thế sao không kể khổ với cô gái họ Trần kia kia?

Tạ Văn Tĩnh cười mang vẻ chế nhạo, đưa dứt lời lại có tiếng Hứa Tư truyền tới:

- Nếu hợp ý tâm đầu thì sao không thấp nền nói chuyện qua đêm luôn, chỉ uống mỗi cốc cà phê ở quán bên đường thì có đáng gì?

Trương Khác không biết kẻ nào lắm mồm thất đức đem chuyện tối nay kể cho hai cô gái rồi, nài nỉ tội nghiệp:

- Người ta hôm nay còn ra sức khen hai chị, hai chị nấp ở đó nói này nói nọ. Em tới muộn như vậy là bồi tiếp La Quân, rồi bồi tiếp Vương Duy Quân, lại bồi tiếp Diêu Văn Thịnh, đúng là tam bồi ... Gió hồ lạnh quá, mau mau mở cửa cho em vào đi.

- Không mở, có bản lĩnh thì leo vào đi.

Tạ Văn Tình cười khúc khích:

- Cũng được, nhưng chị tắt hệ thống an ninh trước đi, nó réo ầm lên hàng xóm kéo tới xem là vui lắm đấy ...

Trương Khác giở trò vô lại, nắm cửa sắt định treo lên, tức thì cánh cửa cạnh một cái mở ra kịp thời.

Bắt đầu từ ngày 12 tháng 5, người Hoa ở Indo cùng với thương nhân hải ngoại đầu tư tại Indo bắt đầu rút đi với quy mô lớn, khiến Indo bị trọng thương từ cơn bão tài chính Châu Á lại càng thêm khốn khó, chính quyền Suharto bị quốc tế cô lập trở nên bấp bênh, quân đội địa phương tiến vào Jarkata với quy mô lớn.

Bạo loạn bài Hoa dừng từ đêm ngày 11, nhưng nhà đầu tư e ngại bỏ đi, khiến kinh tế Indo sụp đổ, xung đột giữa người dân và chính phủ không chấm dứt.

Quốc hội Indo hạ cho Suharto muốn nhất phải tuyên bố từ chức trước ngày 21, nếu không sẽ tổ chức hội nghị đặc biệt hiệp thương nhân dân tiến hành công kích ông ta. Ngày 20, tổng thống Suharto tuyên bố từ chức giao quyền cho phó tổng thống Habibie, tiếp đó Babibie tuyên thệ nhậm chức đồng thành lập chính phủ Indo mới.

Cùng lúc đó Hoa Kiều toàn thế giới tổ chức tuần hành yêu cầu chính phủ Indo trừng trị kẻ gây tội ác trong cuộc bạo động ngày 9 tháng 5.

Nhưng Habibie tiếp nhận quyền lực từ chính phủ của Suharto, chẳng qua là bình mới rượu cũ, căn bản không có năng lực điều tra ảnh hưởng của quân đội trong cuộc bạo động bài Hoa.

Nói chung chuyện gì đều có trật tự riêng của nó.

Có Diệp Trần Dân đi trước rải đường, ngày 20 phó thủ tướng Tăng Như Thánh sang thăm Thái Lan, cung cấp 3 tỷ USD viện trợ cho Thái Lan vượt qua cơn bão tài chính Châu Á.

Để báo đáp chính phủ Thái Lan mới hạm đội Nam Hải Trung Quốc phái quân hạm tuần tra phía tây eo biển Malacca, đồng thời tăng cường hợp tác quân sự trinh sát trên không, Trung Quốc bán cho quân đội Thái Lan 12 chiếc máy bay tiêm kích, giúp Thái Lan áp chế Indo trong cạnh tranh quân sự khu vực.

Ngày 24 tháng 5, Chu Du đại biểu cho Tân Quang cùng chính phủ tỉnh Giang Nam đàm phán mua Thần Hi kết thúc trong thất bại, điều kiện hai bên chênh lệch quá xa, căn bản không san lấp được.

Chính phủ Giang Nam chỉ đồng ý bán tối đa 49% cổ phần của Thần Hi, lại đòi hỏi giá cũng lớn hơn giá mua toàn bộ của Cẩm Hồ đưa ra, còn yêu cầu vô lý Tân Quang phải cung cấp toàn bộ tài chính cải tạo kỹ thuật Thần Hi, thậm chí trong thời gian Thần Hi ngừng sản xuất nộp lợi thuế vẫn không được ít hơn lúc sản xuất.

Cuộc đàm phán này có giới hạn do thường ủy tỉnh ủy xác định, Lương Vĩ Pháp chẳng thể làm gì, sau cuộc đàm phán đầu tiên thất bại, có cần thay đổi giới hạn hay không, thay đổi thế nào, vẫn do thường ủy tỉnh ủy quyết định.

Đương nhiên vấn đề này sẽ không được mau chóng đưa ra bàn bạc, đặc biệt bí thư tỉnh ủy Thượng Học Nhân rất băn khoăn về việc bán tài sản quốc hữu cho xí nghiệp dân doanh, nên nếu đàm phán chấm dứt ở đây cũng chẳng có gì bất ngờ.

Song không ảnh hưởng tới chuyện hợp tác của Cẩm Hồ với tỉnh Giang Nam ở các lĩnh vực khác.

840. Chương 839: Thương Xá Tổng Hợp

Dưới sự thúc đẩy của Lương Vĩ Pháp, chương ngại việc Tân Quang trồng rừng ở Giang Nam đã có lay động, chỉ là tạm thời chưa được thoải mái như ở Đông Hải, quy mô cũng kém xa kế hoạch.

Nhưng Thịnh Hâm tiến quân vào Giang Nam rất thuận lợi, hạ tuần tháng 5, siêu thị chính đã khai trương ở trung tâm thành phố Kim Sơn.

Hải Thái cũng học theo mô hình của Thịnh Hâm, mở siêu thị chính cỡ lớn ở Kim Sơn, hai siêu thị chính của hai công ty ở trên đường Giải Phóng, cách nhau chưa tới 200 mét.

Thịnh Hâm lập tức phản kích, trước khi siêu thị chính kinh doanh, đã chuẩn bị mở ba siêu thị khác ở thành khu khác của Kim Sơn, đảm bảo ưu thế với Hải Thái.

Mô hình thương nghiệp rất dễ mô phỏng, năng lực quản lý của Tạ Ý cũng không cần nghi ngờ, nhưng những nguồn lực đằng sau như tài chính, hậu cần, thương hiệu mới là thực lực chống đỡ cho cạnh tranh.

Một năm trước, Thịnh Hâm được Việt Tú đầu tư hỗ trợ, mạnh dạn mở rộng chiếc lược siêu thị chính trong vòng hạch tâm thương nghiệp toàn quốc, đánh chiếm mạng lưới chuỗi siêu thị toàn quốc.

Tất nhiên Hải Thái vốn chỉ hài lòng trong một vùng Đông Hải không thể sánh được.

Với thể cục hiện nay, Chu Cẩn Du cũng không dám tùy tiện sử dụng nguồn lực hành chính trực tiếp hỗ trợ cho Hải Thái, trong lòng bọn họ đều rõ, thời điểm này cho dù bị tóm lấy một nhược điểm dù nhỏ nhất, thì khả năng ngay chút sức kháng cự cuối cùng cũng không còn.

Chu Cẩn Tỳ nằm trong bệnh viện gần 10 ngày không hề có dấu hiệu tỉnh lại, tổ chuyên án 516 chỉ giám thị trị liệu của ông ta, không có hành động kế tiếp.

Về phần Chu Cẩn Tỳ dùng phương án trị liệu gì thì cần gia đình ông ta quyết định, cho dù gia đình ông ta quyết định bỏ hoàn toàn trị liệu, tổ chuyên án cũng chẳng thể làm gì.

Thôi Văn Nghị trước khi tới Kiến Nghiệp, đại biểu quân đội nghe tổ chuyên án 516 báo cáo tiến triển vụ án, hiện phía Nhật cũng có ý đồ gây áp lực với tổ chuyên án, muốn ép phía Trung Quốc thả ngay nhân viên liên quan phía Nhật.

Kết quả điều tra vụ án sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới hướng điều chỉnh chính sách đất hiếm, nên cả phía Hàn cũng quan tâm mật thiết tới việc này.

Nhưng tình hình chẳng phải những kẻ đó có thể khống chế, ngày 25, kỷ ủy tỉnh ủy Giang Nam tiến hành song quy Vệ Trì Kiến bí thư thành ủy Chương Châu, đây là bước đột phá lớn nhất của vụ án.

Chuyện phát triển tới mức này có muốn che cũng không che được nữa, Trương Khác lúc này cũng khoanh tay ngồi xem diễn biến.

Ngày 27, Diệp Kiến Bân mời bộ tổng trang bị, bộ khoa học kỹ thuật, ban đất hiếm quốc vụ viện tới Kiến Nghiệp tham gia buổi báo cáo tiền độ thị trường cùng ứng dụng kỹ thuật của đất hiếm, trung tướng Thôi Văn Nghị chuyên môn tới Kiến Nghiệp tham gia buổi báo cáo này.

Chuyên án 516 có thể điều tra tới mức này cũng là do có quân đội thúc đẩy đằng sau.

Trương Khác không trực tiếp tham gia buổi báo cáo này, một thanh niên 20 tuổi lẫn trong đám chuyên gia học giả trung lão niên, quá bất mắt, thậm chí chướng mắt.

Thôi Quốc Hằng lại bất ngờ nhận được lời mời, trong buổi báo cáo gặp được Thôi Văn Nghị, tuy biết Thôi Úc Mạn là con gái Thôi Văn Nghị, nhưng hiện mới được gặp lần đầu.

Thôi Văn Nghị năm nay 59 tuổi, tuy xuất thân từ học giả, nhưng quá trình nhập chức tại pháo binh cùng tổng bộ tham mưu làm trên người ông mang khí chất cương nghị của quân nhân, lưng thẳng tắp, mắt sáng uy nghiêm, đối với vấn đề kỹ thuật cũng hết sức am hiểu, chăm chú nghe báo cáo chuyên đề.

Trong lòng Thôi Quốc Hằng đầy nghi vấn, trừ hẩn ra, không có một học giả của giới kinh tế học, cũng không nhận được thông báo trước, nên chẳng có chuẩn bị gì, về sản nghiệp đất hiếm chẳng có nghiên cứu sâu sắc, chỉ sau khi Trương Khác mắng Chu Cẩm Tỳ học mấu mới xem chút tài liệu liên quan.

Chủ trì buổi báo cáo là Diệp Kiến Bản, trong mắt Thôi Quốc Hằng thì mắc tới tám cái sào vào cũng chẳng liên quan gì tới sản nghiệp đất hiếm, đương nhiên hẩn nhìn ra mọi chuyện tựa hồ có liên quan tới cái gai của viện thương mại quốc tế.

Năm ngoài Trương Khác xung đột với người Hàn Quốc bị đồn cảnh sát “bắt”, Diệp Kiến Bản xuất hiện, sau đó đi cùng xe với Trương Khác.

Trong buổi báo cáo, viện nghiên cứu Thái Khắc chuẩn bị đầy đủ nhất về báo cáo chuyên đề ứng dụng đất hiếm, Thôi Quốc Hằng cũng biết quan hệ giữa Thái Khắc, Cẩm Hồ và TI.

Thôi Quốc Hằng chẳng ngờ, dù không đoán ra ẩn sau lớp sương mù này là cái gì, nhưng nếu mình được mời tới đây, thế nào cũng có người nói cho đáp án.

Tiếp đó hẩn giống như bị tẩy não khoa học phổ thông một lượt, sau khi kết thúc một ngày rưỡi báo cáo, cũng chẳng biết vì sao được mời, rất ít có cơ hội tiếp xúc giao lưu với Thôi Văn Nghị hay Diệp Kiến Bản.

Bắt đầu từ trưa ngày thứ hai, an bài buổi báo cáo thoải mái hơn, cùng các chuyên gia, học giả thăm quan các danh thắng ở Kiến Nghiệp, Thôi Quốc Hằng tất nhiên chẳng đi xem những nơi đã quá quen thuộc này, hơn nữa cho dù có 2 giáo sư trung tâm nghiên cứu đất hiếm Đh Đông Hải thì hẩn cũng không quen, đi làm gì cho lạc lõng.

Ăn cơm trưa xong, Thôi Quốc Hằng không chơi đánh đố với Diệp Kiến Bản nữa, tìm hẩn nói:

- Trong trường còn có việc, chiều tôi không tham gia hoạt động tham qua nữa, về sản nghiệp đất hiếm, mời tôi tới nghe cũng như đàn gảy tai trâu thôi.

Suốt một ngày rưỡi phải nghe những thứ chẳng hiểu gì, Thôi Quốc Hằng vẫn kiên nhẫn ngồi nghe, đúng là tốt tình.

Diệp Kiến Bản mỉm cười hỏi:

- Vậy viện trưởng Thôi cho rằng vấn đề nghiêm trọng nhất sản nghiệp đất hiếm đối diện là gì?
- Chuỗi sản nghiệp mất cân bằng nghiêm trọng.

Thôi Quốc Hằng không cần suy nghĩ:

- Khai thác, tinh luyện có bước phát triển lớn, nhưng ứng dụng lại hữu hạn, kỹ thuật ứng dụng đa phần nằm trong tay xí nghiệp hải ngoại.

Diệp Kiến Bản nghiêm túc hỏi:

- Tôi còn một nghi hoặc nữa, thường mà nói, xí nghiệp không chế đầu nguồn sản nghiệp, đáng lẽ phải có quyền định giá lớn nhất từ đó điều chỉnh chuỗi sản nghiệp để có lợi nhuận lớn, vì sao sản nghiệp đất hiếm của chúng ta lại nằm ở thế bị động.

Thôi Quốc Hằng lắc đầu:

- Nhìn bề ngoài thì sản nghiệp đất hiếm những năm gần đây phát triển mạnh mẽ, khai thác trộm nghiêm trọng, khiến lượng đất hiếm cung ứng gia tăng, chúng ta có thể ngăn cản hữu hiệu tới đa chỉ ngăn tài nguyên không bị tổn hại, xoay chuyển thế bị động hiện nay. Nhưng không giúp gì được cho việc định giá hết.
- Xin được nghe kỹ hơn.
- Xuất khẩu đất hiếm chủ yếu cho Nhật Hàn, mà mô hình mậu dịch đối ngoại hai nước này có một đặc điểm vô cùng nổi bật, chính là thương xã tổng hợp cỡ siêu lớn chiếm cứ địa vị chủ đạo trong mậu dịch. Xí nghiệp Nhật Hàn có nhu cầu về đất hiếm thông qua thương xã tổng hợp đại diện mua đất hiếm từ thị trường quốc tế, đem quyền định giá phân tán vào số ít thương xã tổng hợp.

Thôi Quốc Hằng gập ngón tay nói:

- Lấy Nhật Bản ra mà nói, sản vật Mitsui chính là thương xã tổng hợp lớn nhất của Nhật Bản, nó đại biểu xí nghiệp Nhật Bản thu mua đất hiếm phân tán khắp nơi ở Trung Quốc, thế nên dễ dàng phá vỡ cơ cấu giá của nước ta. Một mặt vật sản Mitsui có đủ tài chính tích trữ đất hiếm quy mô lớn để điều tiết nhu cầu cung ứng, từ đó chủ đạo giá cả. Thậm chí lần này Mitsui muốn thông qua điều chỉnh chính sách để trực tiếp tham gia lĩnh vực khai thác đất hiếm. Một đối thủ khổng lồ như thế, nắm cát vụn trong nước đối phó nổi không?

Nói tới đây lòng Thôi Quốc Hằng máy động, hần hơi hiểu ra vì sao mình được mời tới đây rồi.

- Ha ha ha.

Diệp Kiến Bản vỗ tay cười:

- Sớm được nghe nói viện trưởng Thôi có nghiên cứu chuyên sâu về mô hình thương xã tổng hợp của Nhật Bản, không chỉ tôi mà còn có trung tướng Thôi Văn Nghị, phó bộ trưởng Diệp Trấn Dân, tỉnh trưởng Lý, bí thư La Quân, tỉnh trưởng Lương Vĩ Pháp của Giang Nam, kết thực báo cáo, buổi chiều có cuộc tọa đàm, sẽ nghe cao kiến của viện trưởng Thôi.

841. Chương 840: Hiểu Rồi

Nghe một loạt những cái tên của các nhân vật lớn, Thôi Quốc Hằng choáng váng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo:

- Chẳng lẽ các vị muốn phục chế mô hình thương xã tổng hợp của Nhật Bản?

- Được hay không cần phải nghiên cứu tỉ mỉ mới được.

- Trước kia trong nước cũng có tiếng nói phục chế mô hình của Nhật Bản, nhưng hiện ở TW gần như tuyệt tích rồi.

Thôi Quốc Hằng tỏ ra không lạc quan lắm:

- Chủ tịch Diệp biết nguyên nhân chứ.

- Tôi có biết một chút, từ thập niên 70 có rất nhiều quốc gia phục chế mô hình của Nhật Bản, trong đó Hàn Quốc là thành công nhất, cho nên bọn họ sinh ra các tập đoàn cỡ lớn như Samsung, Hyundai (Hiện Đại), Daewoo ... Cho nên cao tầng TW cũng có tâm tư thành lập thương xã tổng hợp, chỉ là năm ngoái sau cơn bão tài chính rất nhiều tập đoàn mô phỏng Nhật Bản thành công của Hàn Quốc đều rơi vào nguy cơ nghiêm trọng, nên TW bỏ đi tâm tư này ...

Diệp Kiến Bản gật đầu:

- Nhưng viện trưởng Thôi có cho rằng mô hình thương xã tổng hợp có điểm đáng học hỏi không?

- Suy nghĩ của tôi ra sao đâu có tác động gì tới quyết định của TW, hiện các nhà kinh tế học trong nước đều ngã hẳn sang phía phê bình mô hình này.

Thôi Quốc Hằng mỉm cười:

- Lần này các tập đoàn lớn của Hàn Quốc bị rơi vào nguy cơ chủ yếu do bọn họ có hành động quá cấp tiến, song bọn họ cũng đâu bị đánh bại ...

Giờ Thôi Quốc Hằng mới nhận thức ra đằng sau sự kiện liên quan đất hiếm thời gian qua ẩn chứa bí mật lớn như thế, nhưng vì sao Diệp Kiến Bản lại là người trung gian.

Mang theo nghi hoặc, Thôi Quốc Hằng cùng Diệp Kiến Bản đi vào một phòng hội nghị trang hoàng rất lộng lẫy sang trọng, nhìn thấy Diệp Trấn Dân đang cùng Thôi Văn Nghị ngồi ở ghế sofa nói chuyện với Lý Viễn Hồ, còn có cả một mỹ phụ ở bên cạnh.

Lý Viễn Hồ đứng lên nói:

- Viện trưởng Thôi đây là chuyên gia mô hình thương xã tổng hợp, còn tôi là người ngoài nghề, còn cần viện trưởng Thôi giúp xóa mù...

Rồi giới thiệu:

- Vị này là ông Tôn Thượng Nghĩa chủ tịch Cty Cổ phần Việt Tú Hong Kong, cũng là chủ tịch Trung Tỉnh Vi Tâm, còn đây là tiểu thư Trương Vi tổng giám đốc điều hành Việt Tú.

Thôi Quốc Hằng luống cuống chào hỏi từng người một, giọng hơi ấp úng:

- Chuyện này bất ngờ quá, tôi không chuẩn bị .. Không biết nói gì.

- Chuyện liên quan tới hai vụ án lớn, một số tư liệu không thể cung cấp trước, mong viện trưởng Thôi lượng thứ.

Thôi Văn Nghị nói:

- Có điều các phương diện đều chuẩn bị gấp gáp, lần này mọi người tụ họp lại cũng là để tiếp thu ý kiến của nhau, xin được nghe viện trưởng Thôi nói khả năng phục chế mô hình này.

Khi Thôi Quốc Hằng khép nép ngồi xuống, nghe thấy Lý Viễn Hồ hỏi nhỏ Diệp Kiến Bân: “Buổi chiều Trương Khác có tới không?” Tim hắn giật thót một cái, hay là mình nghe nhầm? Lại nghe Diệp Kiến Bân nói :” Thằng nhóc đó chắc buổi chiều không rảnh ...” Nuốt nước bọt đánh ực một cái không thể hỏi xen vào, tranh thủ thời gian suy nghĩ suy nghĩ nan đề Thôi Văn Nghị ném cho:

- Thương xã tổng hợp tuy nói là mô hình lấy xí nghiệp mậu dịch làm chủ thể, nhưng công năng cực kỳ lớn, bao gồm mậu dịch đại diện, tham dự sản xuất, phục vụ huy động vốn, cổ vấn tin tức ...

~~o0o

~~Suốt cả buổi chiều nghiên cứu thảo luận Thôi Quốc Hằng đều nghĩ tới những lời thì thầm giữa Lý Viễn Hồ và Diệp Kiến Bân, khi xe đi qua ngõ Học Phủ, liền bảo lái xe dừng lại, hắn đi bộ vào ngõ, đi qua tấm biển nhấp nháy đèn nê ong xanh đỏ của Sáng Vực, Đỗ Phi lấy vốn sáng nghiệp từ Vườn Sồi dễ hiểu một chút, còn kẻ đeo danh ở Sáng Hiệu, suốt ngày không thấy bóng dáng đâu thì như một câu đố.

- Viện trưởng Thôi...

Thôi Quốc Hằng quay đầu lại nhìn, Thôi Úc Mạn cùng Trương Khác, Đỗ Phi đứng ở cách đó không xa chào hắn, có vẻ từ vừa chung cư Thanh Niên ra, bên cạnh còn có một thanh niên trên 30 râu ria xồm xoàm, trông hơi giống Thôi Văn Nghị, chắc là Thôi Úc Hằng rồi, tên chỉ khác mình một chữ.

- Viện trưởng Thôi về nhà à?

Thôi Úc Mạn giới thiệu:

- Đây là anh trai tôi, mới tới Kiến Nghiệp hôm qua.

Thôi Úc Hằng ở Bắc Kinh vừa tỉnh dưỡng vừa làm việc, lần này trừ theo cha tới Kiến Nghiệp đưa tin về sản nghiệp đất hiếm, còn muốn gặp mặt Trương Khác.

- Xin chào, tôi là Thôi Úc Hằng, chỉ khác tên viện trưởng Thôi có một chữ, Tiểu Mạn nói với tôi mấy lần rồi, mãi không có cơ hội gặp anh, vừa rồi còn cùng học sinh của anh thảo luận về bài viết của anh.

Thôi Úc Hằng đưa tay ra, cười nói:

- Không biết viện trưởng Thôi có cho tôi cơ hội thỉnh giáo không?

Thôi Quốc Hằng liếc nhìn Trương Khác, đoán là hắn muốn nói với mô hình thương xã tổng hợp rồi:

- Rúc trong một cái góc viết bài, kiến thức hạn hẹp, có gì đâu để thỉnh giáo hay không...

Lại chỉ Trương Khác và Đỗ Phi nói:

- Học viện thương mại Đông Đại chỉ hai học sinh này là không đơn giản nhất, phóng viên Thôi lại đi nhiều biết rộng, tôi đang muốn nhờ mọi người chỉ cho thiếu sót trong bài viết ...

Trương Khác quan sát Thôi Quốc Hằng mấy giây liền, nghe lời hắn có ý ám chỉ, đi tới nói:

- Chúng tôi đang định gặp cha của anh Thôi, viện trưởng có muốn cùng tôi quay trở lại một chuyến không?

Tất cả thực sự do cậu học sinh này ở đằng sau bày mưu tính kế? Chân tướng gần ngay trước mắt, Thôi Quốc Hằng lại đâm do dự, nhưng đương nhiên hắn không từ chối đi gặp Thôi Văn Nghị lần nữa.

Thôi Quốc Hằng biết sau bữa tiệc những nhân vật lớn kia đều không vội rời đi, nhưng đều bàn chuyện cơ mật, hắn không tham dự được, nên chủ động cáo từ, đám Diệp Kiến Bàn không ngăn cản.

Thôi Úc Mạn và Đỗ Phi không đi cùng, chỉ có hắn và Thôi Quốc Hằng, Trương Khác.

Nhìn thấy chiếc Mercedes sang trọng từ ngoài ngõ lái tới, trong lòng Thôi Quốc Hằng không còn có gì kinh ngạc nữa, Trương Khác mời hắn lên trước, hắn cũng thần nhiên vào xe, lại tới khách sạn Kiến Nghiệp, tới phòng khách trên tầng thượng đợi chốc lát, nhìn thấy Lục Văn Phu đi ra.

Lục Văn Phu nhìn thấy Thôi Quốc Hằng ngồi đó, mỉm cười hỏi:

- Thế nào, có cần tôi giới thiệu nữa không?

Thôi Quốc Hằng có chậm chạp đến mấy thì lúc này cũng đoán ra bảy tám phần rồi, bên ngoài có đủ những lời đồn đại về Cẩm Hồ, chẳng qua lời đồn làm người ta thấy khó tin mà thôi, hắn lắc đầu cười gượng, đang định nói gì thì nhóm Diệp Trấn Dân, Lý Viễn Hồ đi ra.

Nguyên phó bộ trưởng bộ luyện kim, hội trưởng danh dự hiệp hội luyện kim Trần Vinh Côn đi tới, nhìn Trương Khác mấy giây, mới cười vang:

- Ở Bắc Kinh tôi có gặp Học Bình một lần, nghe Học Bình nói chuyện Cẩm Hồ, hỏi hạn cậu tới Bắc Kinh mấy lần mà không gặp lần nào.

Trương Khác cười khiêm nhường:

- Toàn là chuyện người khác làm, công lao lại chất lên người cháu, truyền kỳ giang hồ toàn thể mà ra cả, bác Trần muốn gặp, làm văn bối cháu có chút sợ hãi...

Sau khi bộ luyện kim bị cắt bỏ, Trần Vinh Côn cũng tới giới hạn tuổi, lui về tuyến hai, đảm nhận chức vụ ủy viên chính hiệp, đồng thời lấy thân phận cố vấn tiếp tục phát huy sức ảnh hưởng ở lĩnh vực liên quan.

Đối với quan viên khác chủ quản Cẩm Hồ, Trương Khác có thể lấy lễ nghi xã giao tiếp, nhưng với Trần Vinh Côn lui về tuyến hai, không ngại hạ mình, hơn nữa trong lời nói của ông ta cũng ra sức kéo gần quan hệ với Từ Học Bình.

Trương Khác xuất hiện chủ yếu là để gặp mặt Thôi Văn Nghị, Trần Vinh Côn cũng chẳng thể nói nhiều chuyện trong thời gian ngắn ngủi sau bữa tiệc, ở lại một chút rồi cáo từ.

Thôi Văn Nghị không ở trong khách sạn Kiến Nghiệp, bộ tổng trang bị có nhà khách ở Kiến Nghiệp, ông ta kiên trì cùng các thành viên trong đoàn đều ở nhà khách.

Lên xe, Thôi Úc Hằng hỏi cha:

- Hay là chúng ta cùng đi đón Tiểu Mạn ạ?

- Thôi, mai gặp nha đầu đó cũng không muộn, người nhà tới đó ở, con bảo nhà khách nên thu tiền hay là không thu đây?

Thôi Văn Nghị lắc đầu:

- May mà đi công tác Tân Hoa Xã có trợ cấp.

Thôi Úc Hằng chỉ biết nói:

- Nếu không ba cũng định bắt con móc tiền túi ra ở khách sạn mất.

- Tình huống của con đặc thù, đừng có tranh luận với ba.

Thôi Văn Nghị nghiêm mặt nói:

- Buổi chiều con ăn cơm với Trương Khác, có cái nhìn gì về cậu ta?

Ở tầng cấp như ông ta dù cuộc gặp phi chính thức cũng phải cẩn thận quá nhiều điều, tiếp xúc cũng rất chừng mực.

842. Chương 841: Dã Tâm Không Nhỏ

- Con nhớ lại thời năm thứ nhất của con, khi đó con nghĩ mình trưởng thành lắm rồi, rất phản cảm chuyện ba mẹ quản con, bức thư tình đầu tiên giấu trong cặp bị mẹ lục tìm thấy ...

- Ba không muốn con nói những chuyện lung tung beng đó.

Thôi Văn Nghị mỉm cười, lòng rất an ủi con trai dùng ngữ khí bình thản nói chuyện trẻ con trước kia, chứng tỏ con mình trưởng thành thực sự rồi:

- Mà sao ba phải thận trọng thế?

- Quân đội sẽ không trực tiếp tham dự kế hoạch này, nhưng trong đủ các mối quan hệ lợi ích phức tạp, không nhìn ra phương án nào có tính khả thi hơn nữa. Đất hiếm hiện bị địa phương khai thác như phá hoại rồi để doanh nghiệp ngoại lấy mất như rác, làm sao quân đội có thể ngồi nhìn được, có điều chuyện này cần có bố trí thống nhất ở tầng cấp kinh tế, quân đội lại không thể trực tiếp can dự vào quyết sách TW, cũng chẳng thể cấm chỉ xuất khẩu đất hiếm, dù có quyết tâm này thì chính phủ địa phương, xí nghiệp khai khoáng, bộ ủy quốc gia có lợi ích phức tạp, không đơn thuần một mệnh lệnh hạ xuống là xong, huống hồ còn phải để ý tới áp lực của quốc tế nữa.

- Ba lo bộ tổng trang bị bị Cẩm Hồ lợi dụng phải không?

Thôi Úc Hằng hiểu ra:

- Kế hoạch này lực cản không nhỏ, nhưng có chuyên án 516 có thể bịt miệng được rất nhiều kẻ, một khi bỏ lỡ thời cơ, sau này muốn làm còn khó hơn chục lần.

- Ừm, tựa hồ mưu cầu của Cẩm Hồ không rõ lắm, tựa hồ vấn đề gì cũng có thể đàm phán, chuyện gì cũng có thể nhượng bộ, cung cấp tuyệt đại đa số tài chính vận hành, nhưng lại nắm chưa tới 15% cổ phần, mà tỉ lệ này còn có thể ép giảm thêm.

Thôi Văn Nghị gật đầu tự lự:

- Từ khi nào ba cũng nhiễm luận điệu âm mưu quỷ kế thế?

Thôi Úc Hằng mỉm cười nói:

- Con thì thấy vấn đề đơn giản lắm, trước tiên đất hiếm có ứng dụng rộng rãi ở kỹ thuật thông tấn, quang điện. Đây chính là hai phương diện mà Cẩm Hồ đang nỗ lực nghiên cứu phát triển, mặc dù các cơ sở nghiên cứu trong nước đều hạn hẹp, nhưng không thể thấy người ta có tầm nhìn xa rộng lại lấy làm lạ. Còn nữa kế hoạch này nếu chấp hành, lợi ích sẽ vô cùng khả quan, cho dù chỉ chiếm rất ít cổ phần, tương lai thu lại cũng hơn xa chi phí bỏ ra, kế hoạch này phải mau chóng thực thi, nên các phương diện đều cố gắng cung cấp hết các nguồn lực có thể, nếu Cẩm Hồ chỉ lấy hình thức trái phiếu công ty tham dự, thì có ai cho Cẩm Hồ vào không?

oOo

~Trương Khác mời Tôn Thượng Nghĩa, Tương Vi tới chung cư Thanh Niên, Diệp Trấn Dân và Diệp Kiến Bàn tạm thời chưa về chỗ ở nên cùng đi theo.

Lúc này trời đổ mưa, mọi người ngồi trên tầng thượng, vừa uống trà vừa nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên mái.

- Buổi chiều Trần Vinh Côn đề xuất tất cả tài chính mà quốc hữu bỏ ra đều tập trung trong một quỹ liên hợp, đây chắc là ý kiến của Quốc vụ viện.

Diệp Kiến Bàn nói, mai bọn họ tiếp tục bàn bạc, nên có một số vấn đề phải thảo luận trong đêm.

Trương Khác chỉ “ừm” một tiếng, không tỏ ra bất ngờ lắm, cười nói:

- Cẩm Hồ cũng chẳng có dã tâm lớn, chú Hai thấy có phải vậy không?
- Dù có liên hợp thành một quỹ, bên trong đó cũng không phát ra cùng một tiếng nói được.

Diệp Trần Dân mỉm cười:

- Trước đó cháu kiến nghị tỉnh Giang Nam chỉnh hợp toàn bộ xí nghiệp mở rộng vào một công ty lớn, tương đương tăng thêm sức ảnh hưởng của tỉnh Giang Nam trong quỹ, mà địa phương và TW thì lợi ích không nhất trí. Có phải cháu đã sớm có chuẩn bị cho điều này rồi?
- Chỉnh hợp tài nguyên đầu nguồn là điều cần thiết mà chú, Cẩm Hồ cũng không có hi vọng xa với tranh quyền chủ đạo lần này.

Trương Khác giải thích:

- Có thể mau chóng thúc đẩy công tác mới phù hợp lợi ích quốc gia, Cẩm Hồ sẽ lựa chọn giữ lợi ích căn bản nhất trí với quốc gia, đôi khi dùng chút thủ đoạn nhỏ là lo có kẻ chui vào sơ hở thể chế.

o0o

Buổi tối Thôi Quốc Hằng cùng Lục Văn Phu rời đi, tới một quán rượu kiểu Nhật, trò chuyện tới khuya mới cáo từ rời đi.

Chia tay trước quán rượu Lục Văn Phu cười nói:

- Trước kia anh không ngờ có một con quái vật trốn trong Đông Đại hả?

Thôi Quốc Hằng cười khổ:

- Anh lừa rồi đến khổ.
- Chuyện này nói ra với anh thì có lợi gì? Một số người còn vờ không biết chú nhóc đó mà không được đấy.

Thôi Quốc Hằng hiểu ý ông ta.

Sáng hôm sau, Thôi Quốc Hằng nhận được tin nói Diệp Kiến Bàn sẽ đích thân tới mời hắn tham dự cuộc họp, xuống lầu thấy chiếc Toyota Crown của Diệp Kiến Bàn, nhưng người ra mở cửa cho ông ta lại là Dịch Đan Thanh hơi bất ngờ, nhưng bình thường lại rất nhanh, chắc là nhân viên quản lý cao tầng của Cẩm Hồ hoặc Thịnh Hâm tới Đông Đại học thêm.

- Viện trưởng Thôi nhìn thấy rồi bất ngờ lắm phải không?

Dịch Đan Thanh cười duyên dáng nói:

- Trước kia tôi làm việc cho Thế Kỷ Cẩm Hồ, do tới Đông Đại học, nên tạm thời làm trợ lý cho Khác thiếu gia.

Thôi Quốc Hằng vào xe, thấy Trương Khác và Diệp Kiến Bàn, nói:

- Người ta bảo bảo “đại ẩn vu thị” quả không sai chút nào, thế là sau này tôi không thể lên mặt giáo viên nữa rồi.
- Chẳng thể nói ẩn hay không ẩn.

Trương Khác mỉm cười:

- Tôi tuy là sinh viên lười nhác, nhưng trong trường gây không ít chuyện cho viện trưởng Thôi, viện trưởng không vì chuyện này mà không nhận tôi là học sinh đấy chứ?

Thôi Quốc Hằng lắc đầu cười không nói gì thêm, làm hắn đau đầu nhất là sau này phải lấy thái độ gì tiếp xúc với Trương Khác đây? Giống như Lục Văn Phu nói biết thân phận của Trương Khác chẳng có lợi gì, nhưng nghe Trương Khác nói thể hắn yên tâm hơn một chút, có điều sau này trong trường cứ ít gặp thì tốt hơn.

- Thời gian còn sớm, hay là chúng ta đi quanh trường một vòng?

Trương Khác đề nghị.

Thôi Quốc Hằng biết Trương Khác có lời muốn nói nên không ý kiến gì.

- Trần Vinh Côn đề xuất đem phần vốn quốc xã bỏ ra chính hợp vào một quỹ liên hợp, thông qua quy này hợp tác với Cẩm Hồ chấp hành kế hoạch này, như thế quyền chủ đạo sẽ nắm chắc trong tay quỹ liên hợp.

Trương Khác đột nhiên chuyển sang chủ đề không liên quan:

- Cẩm Hồ coi như đã chút quy mô, tôi đang suy nghĩ vấn đề không gian phát triển tương lai cùng đối thủ cạnh tranh của Cẩm Hồ. Nhưng một điều chúng tôi không thể phủ nhận, hiện chỉ ở trong nước Cẩm Hồ mới có không gian phát triển, ra nước ngoài là điểm yếu chí mạng của chúng tôi.

- Kỹ thuật DMP của Cẩm Hồ ở nước ngoài cũng có tiền độ không tệ đấy chứ.

Là học giả kinh tế Thôi Quốc Hằng cũng có bỏ thời gian nghiên cứu thành công của Cẩm Hồ, cảm thấy Trương Khác nói thế quá xem nhẹ bản thân..

- Cẩm Hồ nghiên cứu ra được DMP đầu tiên là ví dụ đặc thù, chúng ta nghiêm túc nhìn nhận xem, rất nhiều kỹ thuật hạch tâm của DMP, có mấy cái thuộc về bản thân Cẩm Hồ, nên sức cạnh tranh quốc tế của Cẩm Hồ không đáng nói.

Trương Khác lắc đầu:

- Trong tương lai đối thủ cạnh tranh của Cẩm Hồ sẽ là những doanh nghiệp điện tử Nhật Hàn như Samsung, Sony, bọn họ không phải là doanh nghiệp tồn tại đơn lẻ, mà lấy mô hình thương xã tổng hợp tham gia vào hệ thống mậu dịch, mô hình này điển hình nhất là tập đoàn Mitsui, đó chính là bộ khung Samsung mô phỏng. Cẩm Hồ nếu như không xét tới những nhân tố đằng sau Samsung, Sony mà muốn vươn ra nước ngoài cạnh tranh với họ chỉ là trò hề. Tôi suy nghĩ mãi, cảm thấy hiện chỉ có mô hình thương xã tổng hợp mới giúp chúng tôi có thể đứng ngang tầm chiến lược với doanh nghiệp Nhật Hàn. Cho nên chúng tôi muốn đưa mô hình này vào, không phải TW, mà là Cẩm Hồ muốn phát triển theo mô hình thương xã tổng hợp.

Thôi Úc Hằng không kìm được chấn động: " Không ngờ cậu ta muốn đem Cẩm Hồ phát triển thành tập đoàn siêu sản nghiệp! Đúng là dã tâm không tầm thường"

843. Chương 842: Mitsui Hành Động

Trương Khác vẫn tiếp tục nói:

- Chuyện mâu thuẫn với Chu Cẩm Tỳ ở giảng đường chỉ là ngẫu nhiên, có điều nhìn thấy sản nghiệp đất hiếm bộc lộ ra vấn đề lớn như thế, tôi nghĩ hiện trạng và quy mô sản nghiệp đất hiếm có lẽ cho chúng tôi một cơ hội thực tiễn ...

- Cũng chỉ là một cơ hội thực tiễn thôi, cho dù chúng tôi bỏ bao nhiêu công sức, nhưng chung quy TW vẫn nắm lấy quyền chủ đạo:

Diệp Kiến Bân thở dài, hẳn luôn cảm thấy có chút đáng tiếc, nghe ngữ khí của Trần Vinh Côn hôm qua rõ ràng còn chưa cam tâm lui lại tuyên hai phát huy nhiệt tình còn lại bằng vai trò cố vấn:

Thấy Thôi Quốc Hằng không nói, Trương Khác chủ động hỏi tới:

- Viện trưởng Thôi thấy sao?

- Thể chế trong nước là thế, tư bản dân doanh khó làm được chuyện gì to tát.

Thôi Quốc Hằng tập trung tinh thần đáp đúng sự thực, không nói thuận theo ý bọn họ:

- Một phương diện là cơ bản tài chính làm kinh tế Hàn Quốc rơi vào cảnh khốn đốn, khiến cho TW e ngại, khẳng định không thúc đẩy mô hình này phát triển trong nước, song tính đặc thù cùng quy mô nhỏ của đất hiếm, khả năng được TW đồng ý.

- Nếu như chúng tôi nhất định muốn phục chế mô hình đó ở trong nước, liệu có con đường nào đột phá hạn chế của thể chế không?

Trương Khác hỏi:

- Cho dù trong kế hoạch lần này chúng tôi không nắm được quyền chủ đạo, nhưng dù sao chúng tôi đã tham dự vào, sẽ phát huy được sức ảnh hưởng không thể xem nhẹ.

- Chưa nói tới chính sách, còn vấn đề quy mô vốn phải giải quyết ra sao? Chúc năng hạc tâm của thương xã tổng hợp là phục vụ huy động vốn, xúc tiến đoạn sản nghiệp phát triển không cân bằng tăng tốc, nên tài chính duy trì vận hành thường nhật của thương xã tổng hợp cực lớn, thường mà nói thương xã tổng hợp luôn lấy cơ cấu tài chính như ngân hàng làm hạc tâm.

Thôi Quốc Hằng phân tích:

- Tập đoàn Nhật thì không nói, như Samsung, LG, Hyundai, tuy không có ngân hàng cỡ lớn thuộc về mình, nhưng chính phủ Hàn Quốc cực kỳ ủng hộ phục chế mô hình thương xã tổng hợp, lấy danh nghĩa quốc gia vay nợ nước ngoài trực tiếp cung cấp khoản vay hàng trăm tỷ USD cho những công ty đó, đây cũng là căn nguyên Hàn Quốc chìm sâu vào nguy cơ tài chính ...

Nghi vấn này của Thôi Quốc Hằng, Trương Khắc chỉ có thể giải thích qua:

- Gần đây Cẩm Hồ được ít tìm nhiệm của quần thể thương nhân Hoa Kiều, mặc dù tài chính quy mô đặc biệt lớn không thể có ngay được, nhưng hơn chục tỷ không thành vấn đề, dù sao tín nhiệm cần tăng cường dần. Ngoài ra Cẩm Hồ mới tiến vào ngành khai khoáng, khó tránh khỏi bị thua thiệt trong giao dịch, tôi sẽ cung cấp toàn bộ tư liệu cần có cho viện trưởng, tôi hi vọng mời viện trưởng Thôi làm cố vấn cho khoáng nghiệp Cẩm Hồ ...

Thôi Quốc Hằng không lập tức trả lời ngay, hơi cau mày lại, nói:

- Có thể xem tư liệu trước đã được không, chuyện này có nhiều khó khăn, tôi thực sự không đủ tự tin đảm nhận chức vụ cố vấn này.

Trương Khắc tất nhiên là sẵn lòng, Thôi Quốc Hằng chưa biết gì đã gật đầu không phải là thái độ có trách nhiệm mà y muốn:

- Cẩm Hồ muốn thực sự thành tập đoàn thương xã tổng hợp còn rất xa, không có chính sách hỗ trợ, chúng ta không có ưu thế gì, phải cẩn rằng đi lên, đi qua được bước này là trời cao biển rộng rồi. Tôi đã bảo phía Hong Kong thành lập tập đoàn thương vụ Cẩm Hồ, tổng bộ hải ngoại đặt ở Hong Kong, tổng bộ trong nước đặt ở Kiến Nghiệp, mọi người thấy sao?

Chuyện luôn chẳng bao giờ đơn giản như suy nghĩ, Trương Khắc tới đại sảnh khách sạn Kiến Nghiệp thì bị Diêu Văn Thịnh chặn lại.

- Khu vừa nhận được thông báo, quan viên bộ thông tin, ủy ban cải cách phát triển hai ngày sau sẽ cùng đại biểu điện tử Hoa Hạ, điện tử NEC và sản vật Mitsui của Nhật Bản sẽ tới tham quan thiết kế Trung Tinh Vi Tâm của Kiến Nghiệp, yêu cầu chúng ta phải làm tốt công tác tiếp đãi, thông báo từ văn phòng thị trưởng gửi tới.

- Bọn chúng định làm gì?

Diệp Kiến Bàn cau mày, Mitsui đang lún vào chuyên án 516, lại chọn hành động vào lúc này, khiến người ta phải suy nghĩ.

- Trò quen dùng của Mitsui thôi.

Thôi Quốc Hằng nghiên cứu về thương xã tổng hợp Nhật Bản rất sâu, nói:

- Mitsui không muốn tổn thất lợi ích ở đất hiểm, bọn họ không ngồi coi thế cục biến hóa, lần này chắc muốn nhét một quả táo mật tới đây.

Mitsui, điện tử Hoa Hạ, Trung Tinh Vi Tâm, văn phòng phị trưởng — Tiêu Minh Kiến?

Trương Khắc ngẩng đầu nhìn đèn thủy tinh long lanh trên trần, tự hỏi tự đáp:

- Bọn chúng muốn xây nhà máy tinh viên thứ hai trong nước?

Chỉ đồng hồ, bảo Diệp Kiến Bàn, Thôi Quốc Hằng đi tham dự cuộc họp trước, hỏi Diêu Văn Thịnh:

- Bí thư Vương đâu?
- Vẫn ở Tân Phổ, buổi trưa có thể bỏ thời gian ra tới nội thành.
- Nếu như bọn chúng muốn tham quan hạng mục Trung Tinh Vi Tâm, chúng ta phải phải có chuẩn bị trước.

Trương Khác lắc đầu:

- Cùng tới Tân Phổ đi, anh gọi điện hỏi bí thư Vương xem có thời gian tới nhà máy không.

Trương Khác và Vương Duy Quân, Liễu Chí Thành hội họp trước cửa nhà máy xong cùng đi vào bên trong, mặt đường đã được thi công xong, khiến cả khu nhà xưởng trông hết sức hoành tráng.

- Từ rất lâu rồi TW đã có kế hoạch dẫn tiến kỹ thuật tinh viên từ Nhật, đối tượng đàm phán là NEC, nhưng mãi mà không có tiến triển, xem ra Mitsui chính là kẻ thao túng đằng sau.

Wương Duy Quân kể:

- Trung Tinh Vi Tâm xây nên, đám doanh nghiệp ngoại ý thức phong tỏa kỹ thuật chế tạo tinh viên 0.35 micromet với chúng ta là vô nghĩa.
- Ha ha, nhưng với bộ thông tin, ủy ban phát triển cải cách mà nói thì ý nghĩa khác hẳn.

Trương Khác cười nhạt:

- Trước kia bọn họ ủng hộ chúng ta là vì không còn cách nào khác, trong mắt bọn họ trung tâm xây nên là con người khác, nếu NEC đồng ý cung cấp kỹ thuật đầu tư cho Hoa Hạ xây nhà máy tinh viên, thế là bọn họ có con của mình rồi.
- Vậy là hai đứa con tranh sữa.

Wương Duy Quân cười khỏ, ví dụ của Trương Khác đúng là chuẩn:

- Sau này Trung Tinh Vi Tâm sẽ nhận được sự ủng hộ của TW ít hơn nhiều rồi.
- Ý đồ của Mitsui chủ yếu là nhắm vào chuyên án 516 đây mà, không biết bọn chúng có đặc biệt nhắm vào Trung Tinh Vi Tâm không, nhưng bọn chúng sẽ đẩy mạnh tiến trình này, bắt TW lựa chọn hoặc nhà máy tinh viên hoặc chuyên án 516.
- Khi xây dựng khu cao tân, chúng ta tính toán cho nhu cầu kỳ hai của trung tinh vi tâm rồi, nếu bọn chúng mang hạng mục này tới Kiến Nghiệp chiếm cơ sở chúng ta chuẩn bị sẵn, tiến trình sẽ rất nhanh.

Liễu Chí Thành cau mày:

- Bọn chúng đột nhiên muốn tới đây tham quan là có mưu đồ.

Nếu xuất hiện cục diện này bọn họ chẳng những không thể có được hỗ trợ tài chính của TW, mà rất có thể trang thiết bị chuẩn bị sẵn bị Mitsui liên hợp Hoa Hạ vung dao đoạt mất, đây đúng là tin tức làm người ta không sao thoải mái được.

- Bọn chúng sẽ trực tiếp đưa hạng mục tới đây sao?

Wương Duy Quân hết sức đau đầu, tin tức là văn phòng Tiêu Minh Kiến, đủ nói rõ vấn đề.

La Quân là bí thư thành ủy, phân công ở công tác kinh tế là bố trí đại cục phát triển, khởi động chiến lược sản nghiệp mới lập Hành lang số là chính tích lớn nhất của ông ta, còn thao tác là thuộc phạm vi quản hạt của chính phủ.

La Quân đã vươn tay rất dài, nhưng ông ta không thể vươn tay dài mãi được, Tiêu Minh Kiến khả năng thừa thời cơ này cướp lại quyền chính đáng của chính phủ, mà đối với La Quân ngày bay cao không xa mà nói sẽ không hứng thú tranh quyền đoạt thế với Tiêu Minh Kiến ở Kiến Nghiệp nữa.

Tiêu Minh Kiến được thế, hoàn cảnh của Vương Duy Quân sẽ trở nên gian nan, miệng lẩm bẩm:

- Chẳng trách thời gian qua ông ta tích cực như thế.
- Cũng không phải hoàn toàn là chuyện xấu.

Trương Khác nhay bèn nói:

- Chúng ta đã đàm phán hợp tác nhà máy tinh viên với TI mấy tháng rồi mà không có tiến triển, điều này có khi làm TI dao động, ngoài ra thì một số chuyện xuất hiện chúng ta không cản trở được. Mà cho dù bọn chúng tới Kiến Nghiệp xây nhà máy thật thì xây xong có lợi nhuận hay không, có giúp đỡ phát triển sản nghiệp công nghệ cao trong nước hay không mới là thứ phân thắng bại, bây thế trận càng to rồi để thời trong tay càng khó coi thôi.

Cùng Vương Duy Quân trao đổi ý kiến xong Trương Khác về thành phố, đi qua Đại Kiều lại bị tắc trên cầu, đành gọi điện phái xe khác tới đầu kia cầu đón, Trương Khác cùng Địch Đan Thanh Phó Tuấn đi bộ qua cầu.

- Tôi thấy Kiến Nghiệp nên suy nghĩ quy hoạch chiếc cầu thứ ba rồi.

Địch Đan Thanh nhìn đội xe dài không thấy điểm kết than:

- Vấn đề chẳng liên quan này chẳng cần chúng ta phải lo ..

Trương Khác khẽ thở dài, cùng với quy mô sản nghiệp kỹ thuật cao của Kiến Nghiệp ngày một lớn, tác dụng của Cẩm Hồ sẽ không còn quá nổi bật nữa, ảnh hưởng trực tiếp với thành phố ngày một yếu. La Quân lại là quan viên thực tế, thành phố này chỉ là bàn đạp của ông ta mà thôi.

- Trước kia tôi thấy thành lập tập đoàn thương vụ Cẩm Hồ có hơi sớm, hôm nay xem ra không sớm chút nào.

Địch Đan Thanh biết lo lắng của Trương Khác.

Trương Khác cảm thấy hơi đau đầu, loại chuyện này là điều có thể dự kiến được, trò của Mitsui sao qua mắt nổi y, cái nhà máy do NEC và Hoa Hạ xây nên chỉ là thứ hàng què quặt, tiếc là cho dù sau này nó có thành đồng phế liệu thì Cát Kiến Đức, Tiêu Minh Kiến cũng sớm mượn vào nó bay cao rồi, cuối cùng là trò đùn đẩy sẽ chẳng ai chịu trách nhiệm.

Địch Đan Thanh chui vào xe, thấy Trương Khác dựa đầu vào cửa khép mắt lại, mày hơi nhăn, , làm cô nhìn có hơi đau lòng, lại nghĩ :” Hừ, nữ nhân đau lòng vì tên nhóc này cả đồng, chẳng đến lượt mình.”

Trương Khác mấy hôm nay dùng đầu óc quá độ, thường hay bị đau nửa đầu, chỉ là buổi trưa còn hên dùng cơm với Lương Vĩ Pháp, chỉ đành lấy tay day huyệt thái dương xoa dịu bớt cơn đau.

Trừ khoáng nghiệp Cẩm Hồ ra, lần này mục đích chủ yếu Lương Vĩ Pháp tới Kiến Nghiệp là tiến hành đàm phán hợp tác với tỉnh Đông Hải lần thứ hai, trọng điểm hợp tác kinh tế khu vực Tiểu Giang là năm thành phố Hải Châu, Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, Kim Sơn, Tân Đình.

Cẩm Hồ hi vọng có thể nắm cổ phần ở hai ngân hàng thương nghiệp Kim Sơn, Tân Đình, muốn có sức ảnh hưởng sâu hơn với tài chính khu vực, đây là con đường không thể thiếu.

Tối trưa, Lương Vĩ Pháp cũng đã biết tin, lập tức liên tưởng tới NEC và Hoa Hạ sẽ xây nhà máy tinh viên thứ hai trong nước.

Ăn trưa xong Diệp Trần Dân về Bắc Kinh, Trương Khác đích thân đi tiễn.

Đứng trong phòng chờ, Diệp Trần Dân lo lắng nói:

- Động tác của Mitsui nhanh quá hả?

Trương Khác cười:

- Có cơ hội đánh giáp lá cà cũng tốt, chú Hai không rảnh chứ ở lại hai ngày nữa xem cái bản mặt của đám người đó vui lắm.

Diệp Trần Dân cười, ông lẫn lộn quan trường bao năm, có bộ mặt nào chưa thấy qua? Biết chính sự độc lập của Cẩm Hồ khiến nó gặp phải một số sự bài xích không đáng có.

Về chung cư Thanh Niên, đầu càng đau dữ dội, ngồi xuống ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần mong dịu bớt cơn đau, nghe tiếng giày cao gót gõ lên sàn của Địch Đan Thanh.

Địch Đan Thanh đang muốn chuẩn bị tài liệu cho Thôi Quốc Hằng, thấy Trương Khác ngồi trên ghế sofa nhắm mắt, nhưng mày nhăn lại, chắc thần kinh căng thẳng không sao thả lỏng được, liền đi tới sau lưng y nói:

- Có cần tôi day giúp cậu không?

Liền thấy Trương Khác ngửa ngay đầu dựa vào lưng ghế, mày giãn ra, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười khoái chí, rõ ràng là muốn đợi cô.

Ồ vô lại! Địch Đan Thanh thầm mắng một câu nhưng vẫn đưa tay ra xoa đầu cho y.

Cảm giác êm ái mát lạnh từ tay Địch Đan Thanh, cùng hương thơm dịu dịu trên cơ thể có khiến người ta như ở trong rừng mai, chỉ tiếc là thủ pháp của Địch Đan Thanh không thuần thực lắm, Trương Khác không dám chỉ đạo, lại cảm thấy lưng hơi đau, hay là .. Không nên tham, có được sự hưởng thụ này là bất ngờ ngoài dự liệu rồi.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Trương Khác cảnh giác mở mắt ra, Tôn Tĩnh Mông đi vào hoài nghi nhìn bọn họ:

- Hai người đang làm gì đó?

Một tích tắc trước khi cửa mở Địch Đan Thanh đã rút tay lại, nhưng tư thế của cô và Trương Khác hơi quỷ dị, cô đứng sau ghế, còn Trương Khác ngửa đầu ra đằng sau giống như sắp hôn nhau vậy, nhưng Địch Đan Thanh chẳng hề hoảng loạn, mỉm cười nói:

- Vậy cô lo chúng tôi làm gì?

- Ai thêm lo hai người làm cái gì?

Chút nghi ngờ của Tôn Tĩnh Mông bị câu này của Địch Đan Thanh đánh tan, bĩu môi, thay dép vào nhà.

oOo

~~Trì Tá Tú Tàng đầu tháng tư tới Bắc Kinh, bãi phỏng tổng đại biểu của vật sản Mitsui Trung Quốc là Đại Dã Tín Hành, được đưa cho hai bản tài liệu, một chủ yếu là tình hình các hạng mục của Mitsui ở Trung Quốc, hai là kế hoạch nghiệp vụ của Mitsui.

Thế nhưng ngay trước khi hấn tới Trung Quốc làm tổng đại biểu lại xảy ra vụ án 516, không chỉ tổn hại tới lợi ích của Mitsui ở hạng mục đất hiếm, mà còn liên lụy tới hạng mục khác, hạng mục hợp tác điện lực trị giá 2 tỷ với Chiết Giang cũng bị đối thủ cạnh tranh chất vấn mà phải dừng lại.

Thoát khỏi ảnh hưởng của chuyên án 516 vẫn hồi lợi ích đất hiếm với Trì Tá Tú Tàng là khó khăn hấn phải đối diện trước cả khi tới Bắc Kinh nhậm chức.

Trong một quán rượu Nhật sau ngõ Vương Phủ Tỉnh Bắc Kinh, Lý Tại Thù ngồi trên chiếu, tay đặt thoải mái lên bàn, bình đạm nói:

- Căn cứ vào tình báo Samsung thu thập được, chuyện này hoàn toàn do Cẩm Hồ đứng sau giở trò, nghe nói Cẩm Hồ gạt bỏ cơ cấu chuyên môn phụ trách đất hiếm của Trung Quốc qua một bên, tụ tập một số quan viên tới Kiến Nghiệp thảo luận làm sao nắm quyền chủ đạo đất hiếm trong tay, một khi để bọn chúng thành công, tiếp theo bọn chúng sẽ nhắm vào các nghiệp vụ khác của Mitsui ... Có điều lần này Mitsui xuất kích đã đánh trúng chỗ hiểm của bọn chúng rồi, chúng gửi gắm kỳ vọng rất lớn vào Trung Tĩnh Vi Tâm.

Trì Tá Tú Tàng hỏi:

- Chẳng lẽ Samsung không lo sao?

- Samsung đang bị lún vào vũng lầy nguy cơ tài chính, còn sức đâu ra mà tính tới những chuyện xa xôi ấy.

Lý Tại Thù lắc đầu:

- Cho dù có lo lắng cũng chẳng phản kích như Mitsui được.

- Theo tôi bắt kinh phí dự toán đầu tư nghiên cứu của Samsung so với năm ngoái hơn 600 triệu USD, trước khi tôi tới Bắc Kinh có người cảnh cáo tôi dù Samsung đang bị sa lầy cũng không thể coi thường, một khi

Samsung thoát khỏi vũng lầy sẽ là một con dã thú hung hãn, dù là Mitsui cũng phải cẩn dè chừng. Không biết so sánh vậy có hợp lý không?

- Được nghe anh nói câu này đúng là cao hứng, chỉ mong không phải là anh đang phỉnh phờ chúng tôi.

Lý Tại Thù cười ha hả:

- Tôi theo dõi Cẩm Hồ một thời gian rồi, Mitsui nếu có thể đặt hạng mục tinh viên ở Kiến Nghiệp, chẳng những trong tương lai triệt để chèn ép Trung Tinh Vi Tâm phát triển, mà Kiến Nghiệp thị trường Tiêu Minh Kiến luôn ngửa mắt với Cẩm Hồ, còn có thể giúp rất nhiều. Anh cần giúp gì cứ nói, vừa khéo tôi sắp tới Kiến Nghiệp rồi, anh có đi cùng không?

Trì Tá Tú Tàng gật gù:

- Mitsui cũng chỉ làm cầu nối cho NEC và điện tử Hoa Hạ thôi, vì sao Samsung không thêm chút sức cho lần hợp tác này.

- Có thể ra sức sao chúng tôi rút lui được, nhưng yêu cầu cấp thiết hiện nay của chúng tôi là thoát khỏi khốn cảnh, vì nó thậm chí hội trưởng phái đem bán nhà máy bán dẫn do ông sáng lập cho người Mỹ ... Trong cao tầng có người có thái độ với chúng tôi, nếu không tôi đã cầu tới giúp đỡ của tổng bộ.

Trì Tá Tú Tàng không muốn nói lời vờ vịt lời Lý Tại Thù nữa, hỏi thẳng:

- Nghe nói Hình Dư quyết định sau mùa hè tới Trung Quốc du học, không biết cô ấy đã chọn trường chưa?

Lý Tại Thù lắc đầu:

- Cái này tôi không rõ, tưởng Xảo Trinh nói cho anh chứ, kế hoạch của nó là du học một năm rồi chính thức vào Đh Tokyo, chẳng biết con bé này làm sao đột nhiên thay đổi. Nhìn bề ngoài nó có vẻ yếu đuối có điều nghĩ chuyện gì là nhất định làm, hay là nó biết anh tới Bắc Kinh nhậm chức trước rồi?

844. Chương 843: Thế Trận Hoàn Tráng.

Trì Tá Tú Tàng từ tháng 3 đã có quyết định tới Trung Quốc nhậm chức, nhưng tới tháng 5 mới công bố ra ngoài, đừng nói Lý Hình Dư dù là tình báo Samsung cũng không hay biết, tức là Lý Hình Dư tới Trung Quốc du học chẳng liên quan tới mình.

Nhớ tới khuôn mặt Trung Quốc đáng ghét ở triển lãm Tokyo, trong lòng Trì Tá Tú Tàng lại thấy khó chịu.

- Anh Trì Tá quen tiểu thư Hình Dư vào 8 năm trước à?

Kim Nam Dũng thấy chủ đề chuyển sang người Lý Hình Dư cũng vui vẻ tham dự:

- Đúng thế, tám năm trước lần đầu thấy Hình Dư tôi đã choáng ngợp rồi.

Giống tuyệt đại đa số nam nhân Nhật Bản, Trì Tá Tú Tàng không che dấu tham lam với mỹ sắc:

- Trước kia cứ lo áp lực của gia tộc phải lấy đứa con gái xấu xí của nhà khác, cho dù không phải chịu trách nhiệm làm chồng, nhưng thường xuyên phải nhìn mặt chẳng phải chuyện thích thú gì, nhìn thấy Hình Dư tôi quyết định đợi cô ấy 10 năm cũng đáng.

Lý Tại Thù trong lòng không vui, nhưng không lộ ra ngoài, cáo từ rời đi, lên xe mới nói với Kim Nam Dũng:

- Hiện đã phải là cơ hội chúng ta hợp tác với Cẩm Hồ chưa? Kỹ thuật DMP và CKE của Cẩm Hồ sẽ có hỗ trợ lớn cho nghiệp vụ của Samsung.

Thời buổi này chẳng động vật có chân nào chạy nhanh hơn tin tức, chỉ hai ngày sau khi tin tức Mitsui muốn giới thiệu NEC cung cấp kỹ thuật cho Hoa Hạ đầu tư nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp, một số chi tiết đã truyền tới tai người quan tâm.

Tạm gọi đây là hạng mục tinh viên Hoa Hạ NEC đi, sẽ do NEC nắm cổ phần không quá 30%, cung cấp kỹ thuật chế tạo tinh viên 0.35 mi-crô-mét (Thuần Việt), toàn bộ nhân viên quản lý kỹ thuật do NEC phái

tới, đồng thời do NEC đảm nhận công tác tiêu thụ sản phẩm sau khi nhà máy xây dựng lên, còn phía Trung Quốc chuẩn bị tài chính và điều kiện cần thiết khác.

Mitsui trắng trợn thể hiện dụng tâm can thiệp vào vụ án 516, tuy khiến một số kẻ tranh giành nhau miếng mồi bọn chúng tung ra, nhưng cũng khiến một số người khác bất mãn.

Thôi Úc Hằng theo cha về tới Bắc Kinh biết tin, vỗ đùi chửi rủa:

- Đám người này còn chút sĩ diện nào không, người ta ném ra một cái xương là nhào tới vẫy đuôi.

Thôi Văn Nghị nhíu mày, mặc dù trong lòng rất bất mãn, nhưng không tùy tiện biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

Có một số kẻ cực kỳ coi trọng lợi ích, cho rằng chỉ cần trao đổi được lợi ích thì hi sinh một số nguyên tắc cũng đáng, suy nghĩ này rất có thị trường ở các bộ ủy ban quốc gia, Mitsui nhìn thấu cái tâm tư này.

Hơn nữa mặc dù ai ai cũng hô hào lợi ích quốc gia là quan trọng nhất, thực chất trong thao tác, bọn họ chỉ coi trọng lợi ích cục bộ, bộ có lợi ích của các bộ, địa phương có lợi ích của địa phương, rất ít người chịu nghĩ cho người khác cho quốc gia.

Thôi Văn Nghị tay chống cằm suy nghĩ, cầm điện thoại gọi cho thượng tướng Tiêu Vĩ Liệt bộ trưởng quốc phòng:

- Tôi thấy công tác điều tra chuyên án 516 có thể tạm hoãn, thậm chí khi kết án có thể hơi hót một số chỗ, chiếu cố lo lắng một số kẻ sợ nó ảnh hưởng tới quan hệ Trung - Nhật, có điều tôi nghĩ kế hoạch Cẩm Hồ đề xuất phải tăng tốc, không thể để 10, hay 20 năm sau để bọn chúng nắm lấy thời cơ.

Ngày 31 tháng 5, Tần Dĩ Kiệt phó chủ nhiệm ủy ban phát triển kế hoạch, bộ trưởng Cảnh Trọng Dương bộ thông tin, chủ tịch Cát Kiến Đức của điện tử Hoa Hạ cùng Tiểu Trạch Hùng trưởng phòng Cty TNHH NEC, Trì Tá Tú Tàng của Mitsui bày ra thế trận rất hoành tráng tới tham quan nhà máy tinh viên.

Phía địa phương có La Quân, Tiêu Minh Kiến, Vương Duy Quân tháp tùng toàn bộ hành trình, Đào Tần và Lý Viễn Hồ chỉ tham gia nghi thức tiếp đãi.

Những năm qua Đào Tần quen đứng sau bố cục kinh tế, rất nhiều hoạt động trọng yếu chỉ có mặt một chút rồi lui, nên không có gì bất ngờ.

Chỉ có điều Lý Viễn Hồ xuất hiện qua loa rồi đi làm nhiều người ngạc nhiên, tuyệt đại đa số cho rằng dù NEC đưa hạng mục tới Kiến Nghiệp, cuối cùng có khi chỉ định thành phố Kiến Nghiệp chủ quản công tác quản lý, nên Lý Viễn Hồ nhường quyền ra cũng không khó hiểu lắm, chỉ có số ít người đoán ra Lý Viễn Hồ tỏ thái độ ngả về phía Cẩm Hồ, hoặc không coi trọng hạng mục này.

- Thăng nhãi đó không xuất hiện.

Trì Tá Tú Tàng nhỏ giọng nói với Lý Tại Thù, hai bọn chúng đều chưa tròn 30, nhưng đều là quản lý cao tầng ở Trung Quốc, ở trong đám quan viên lớn tuổi, tất nhiên là rất bất mãn.

Từ lúc xuống sân bay tới giờ Trì Tá Tú Tàng luôn đợi được gặp kẻ đó, lần trước ở triển lãm Tokyo bỏ qua y thật là thất sách, có điều mãi chẳng thấy đâu.

- Giới truyền thông Trung Quốc chưa bao giờ đăng tin về y ...

Lý Tại Thù nói, nhớ tới chú mình, tính của Lý Kiện Hi cũng tuyệt đối không bao giờ lộ diện ở trường hợp có thể tránh được, với lại chắc tên nhóc kia nghe tin NEC và điện tử Hoa Hạ lập nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp tức tới bể bực, làm sao tới cho được.

Có thể làm cho tên nhóc đó khó chịu, Lý Tại Thù sẽ không bỏ qua, lại nói:

- Nếu quan viên Trung Quốc ra mặt mời, y sẽ không tránh được.

Trì Tá Tú Tàng nhướng mày lên, vẫy tay gọi người tổ chức tới nói chuyện này, Cát Kiến Đức nghe được khích bác:

- Bộ trưởng Cảnh và chủ nhiệm Thành ở đây mà cậu ta trốn không gặp, có phải là không hay lắm không?

La Quân hoan nghênh Hoa Hạ và NEC đặt nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp, nhưng thế nào cũng phải bảo vệ Cẩm Hồ:

- Kế hoạch của Trương Khác là sẽ tham gia, nhưng bên Tân Vu có chuyện đột xuất, đêm qua phải lên đường, chuyện này đã nói trước với bộ trưởng Cảnh và chủ nhiệm Thành.

Cảnh Trọng Dương cười rộng lượng:

- Không sao cả, cậu ấy không từ chối cho chúng ta tham quan Trung Tinh Vi Tâm là được rồi.

Cát Kiến Đức sượng mặt, lời này chứng tỏ nói ông ta không có tư cách để Trương Khác đánh tiếng trước, khích bác thành chuốc nhục vào thân, nhưng lại chẳng thể nói Trương Khác cố ý tránh tới Tân Vu, mặc dù trong lòng mọi người đều hiểu cả.

Mặc dù bên Trung Tinh Vi Tâm biết đám người kia tới không có ý gì tốt đẹp, nhưng không thể bày rõ thái độ thù địch trên mặt, dù sao phải chiếu cố tới thể diện lãnh đạo, hơn nữa quan hệ giữa Cẩm Hồ và Cảnh Trọng Dương đang cải thiện, dù rất hữu hạn.

Tôn Thượng Nghĩa ở Kiến Nghiệp, nên ông ta và Liễu Chí Thành đại biểu Trung Tinh Vi Tâm tiếp đãi, có điều chỗ nào có thể tham quan, chỗ nào không được, đều đã trao đổi trước với bên tổ chức, tuyệt đối đối không cho NEC, Mitsui thăm dò cơ mật thương nghiệp.

Trong quá trình tham qua cuối ngựa xem hoa nhà máy đang xây dựng, Liễu Chí Thành thậm chí phái rất nhiều nhân viên theo dõi tất cả thành viên đoàn tham quan, để phòng hơn cả phòng trộm, đa phần hoạt động là tổ chức trong phòng hội nghị, cho phát biểu toàn những lời rỗng tuếch đón lý các vị lãnh đạo, mới phóng viên các tờ báo lớn tới chụp ảnh quay phim cho các lãnh đạo sượng mặt, bữa tối cũng rất chu đáo, cuối cùng ngày đầu tham quan đã đối phó xong.

Ngày hôm sau, tiếp tục tham quan thành tựu Hành lang số, rồi chiều tổ chức hội thảo tính khả thi tiền kỳ của hạng mục tinh viên, Cảnh Trọng Dương điểm danh yêu cầu Tôn Thượng Nghĩa, Liễu Chí Thành tham gia.

- Ý đồ rõ ràng, động tác thần tốc, phán đoán của Trương Khác đúng rồi.

Tôn Thượng Nghĩa nhỏ giọng cảm khái, ông ta và Liễu Tấn Thành tuy tham gia hội thảo này nhưng quyết ngồi trong góc không ai chú ý không lên tiếng, người khác chắc cũng không cưỡng ép họ lên phát biểu.

- Mitsui đúng là có một cánh tay khổng lồ vô hình, nếu không có họ thúc đẩy, e chỉ tiếp xúc sơ bộ cũng tốn nửa năm.

Liễu Chí Thành khẽ thở dài, trù bị tiền kỳ của Trung Tinh Vi Tâm cũng tốn rất nhiều thời gian:

- Tiếp theo đây tốc độ của bọn họ đoán chừng sẽ nhanh hơn chúng ta rất nhiều.

- Ai bảo chúng ta không biết điều từ chối quốc gia tham gia nắm cổ phần? Mitsui ném ra quả táo mật này đúng là lôi kéo được hết phái trung gian.

845. Chương 844: Mâu Thuẫn Nội Bộ.

Tiêu Thụy Dân cũng tham gia hội thảo này, chỉ nghe thấy bên cạnh thì thầm không rõ cái gì, một lúc sau Tôn Thượng Nghĩa chủ động bắt chuyện:

- Lần này Hoa Hạ hợp tác với NEC, đại khái đầu tư vào xí nghiệp như Liên Tín bị dàn mỏng đi rất nhiều phải không?

Tiêu Thụy Dân cười khổ, Cẩm Hồ nắm rõ tình hình của Hoa Hạ như lòng bàn tay.

Hoa Hạ chính hợp các xí nghiệp phía dưới còn chưa hoàn thành, chưa thu được hết quyền nhân sự và tài chính, muốn hợp tác với NEC sẽ cần khoản tiền khổng lồ, mặc dù có thể giải quyết đại bộ phận qua ngân hàng, nhưng vẫn phải chuẩn bị ít tài chính khởi động, “ít” ở đây cũng phải 2 tỷ.

Cát Kiến Đức lần này kéo hết người phụ trách các xí nghiệp có tài chính dư dả tới, chính là muốn bọn họ lấy danh nghĩa xí nghiệp thành viên đầu tư.

Tiêu Thụy Dân hiểu quá rõ Hoa Hạ, nếu không y vào thân phận quốc xĩ, có bộ thông tin hỗ trợ chính sách đã chẳng chịu nổi một đòn của Cẩm Hồ, từ kỹ thuật, nhân tài, marketing, tiêu thụ, thương hiệu đều thua kém quá xa.

Liều Chí Thành cũng quay sang hỏi:

- Giám đốc Tiêu có cái nhìn thế nào về vụ hợp tác này.

Tiêu Thụy Dân vẫn chỉ có thể cười khổ, trước mặt người trong nghề nói lời đường hoàng giả dối chỉ là vô nghĩa, nhưng ý nghĩ chân thực sao có thể nói cho đối thủ cạnh tranh biết, thậm chí cảm giác Liều Chí Thành đang chế nhạo mình.

Buổi tối cùng quan viên nội bộ của Hoa Hạ và bộ thông tin tập trung lại cùng thảo luận về cuộc hợp tác này, Tiêu Thụy Dân mới nói ra suy nghĩ của mình:

- Toàn bộ quản lý kỹ thuật đều do bên Nhật chịu trách nhiệm, không hề có điều khoản bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật trong nước, cái gọi là cung cấp kỹ thuật chế tạo hoàn chỉnh là lời vô nghĩa, một khi phía nhật rút hết nhân viên về nước, để lại một mớ giấy tờ kỹ thuật có tác dụng gì? Ngoài ra tiêu thụ do NEC phụ trách, mà NEC có nhà máy tinh viên ở Nhật, tức là hai bên cạnh tranh nhau, chúng ta có thể hi vọng bọn họ công bằng được không?

Nghe thấy có người đề xuất ý kiến bất đồng, trong lòng Cát Kiến Đức cực kỳ bức bối, đó là bệnh chung của quan lão gia, mặt trầm xuống:

- Đừng chỉ nhìn vào phương diện xấu, TW đã ba lần lập hạng mục nhà máy tinh viên đều thất bại, nhưng TW vẫn không tiếc tiền lập hạng mục vì sao? Chẳng lẽ ba lần thất bại chúng ta không tiếp thu được bài học, không nhìn ra khó khăn à? Mặc dù lần hợp tác này có chỗ chưa hoàn toàn như ý muốn, nhưng so với trước kia đã có tiến bộ lớn rồi.

Càng nói càng hăng, như chỉ hận không thể đâm vào mặt toàn bộ kẻ phản đối:

- Cơ hội này không dễ có, nếu không vì chuyên án 516, Mitsui đã không chủ động lấy lòng, chúng ta phải nắm lấy. Tw lập ra Hoa Hạ là vì muốn chúng ta gánh trọng trách thúc đẩy sản nghiệp thông tin phát triển, không thể vì khó khăn mà sợ hãi, mắt chỉ thấy chỗ không hay.

Tiêu Thụy Dân liếc nhìn liếc nhìn khuôn mặt không rõ vui buồn của Cảnh Trọng Dương, có điều lời chỉ trích của Cát Kiến Đức làm ông ta rất khó chịu, hơn nữa trong đó toàn lời màu mè chung chung, không nói được cách giải quyết khó khăn, nói thẳng luôn:

- Trong nước đã có Trung Tinh Vi Tâm, chúng ta lại dẫn tiến nhà máy tinh viên 0.35 micron vào là đầu tư trùng lặp. Ngoài ra, với tình hình hiện thời mà xét, điều kiện phát triển của Trung Tinh Vi Tâm hơn chúng ta rất nhiều, bọn họ có hơn 200 nhân viên kỹ thuật và kỹ sư cao cấp, đảm bảo nhu cầu khởi công nhà máy, Nec chỉ phải 50 người. Trung Tinh Vi Tâm cùng lúc xây nhà máy còn lập Vườn Sồi đầu tư tạo nên nền tảng nghiên cứu thực nghiệm kỹ thuật hàng đầu Châu Á, chiêu mộ rất nhiều tiến sĩ, thạc sĩ bồi dưỡng lực lượng kế cận, NEC chỉ đồng ý cung cấp cho chúng ta kỹ thuật, còn phát triển bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật không nói tới. Cẩm Hồ có quan hệ mật thiết với TI, đảm bảo sau khi nhà máy xây xong có thị trường nhất định. Còn chúng ta tối đa là nhận đơn gia công, tiêu thụ bị NEC không chế, quốc gia muốn phát triển sản nghiệp tinh viên, ngả chính sách cho Trung Tinh Vi Tâm càng thích hợp hơn.

- Chẳng lẽ ông muốn bộ thông tin bị đám xí nghiệp dân doanh nắm thóp à?

Cát Kiến Đức không chút khách khí quát, ông ta biết đó là nỗi đau trong tim Cảnh Trọng Dương, còn liếc mắt sang, thấy Cảnh Trọng Dương hơi nướng mày lên không tỏ ý gì.

- Để doanh nghiệp dân doanh trong nước nắm thóp hay là để người Nhật nắm thóp đây, chà chà, khó chọn lựa thật đấy nhỉ?

Ngay cả Tôn Chí Cương của Liên Tấn cũng không nhịn nổi ngọt nhạt một câu, làm Cát Kiến Đức thì nổi khùng.

Trong các thành viên của Hoa Hạ, thì Liên Tấn có thực lực mạnh nhất, Hoa Hạ muốn hợp tác với NEC, Liên Tấn phải gánh phần lớn tiền đầu tư, Tôn Chí Cương không coi trọng tiền đồ hạng mục này.

Nhưng thân ở trong thể chế, Liên Tấn cuối cùng có bỏ tiền không, bỏ bao nhiêu không phải do ông ta vỗ bàn quyết định được, mà là ở bên trên, bụng chứa đầy âm ức không biết phải làm sao, thấy Tiêu Thụy Dân chống đối liền lên tiếng hỗ trợ, nguyên nhân sâu hơn là ông ta hoàn toàn xem thường Cát Kiến Đức.

Cát Kiến Đức biết mình không chế nội bộ Hoa Hạ còn xa mới tới mức mong muốn, Cảnh Trọng Dương ở đây, ông ta không tiện lên mặt quá mức, cố dồn nén lửa giận xuống:

- Tôi đã trao đổi với thị trưởng Tiêu, hạng mục này sẽ đặt ở Kiến Nghiệp, địa phương sẽ hỗ trợ đất đai, cơ sở hạ tầng, còn có thể suy tính bỏ một phần tài chính, như thế có thể san sẻ giúp chúng ta một phần áp lực ...

Cảnh Trọng Dương khép mắt lại suy nghĩ, một lúc lâu mới nói:

- Cứ chuẩn bị tiền kỳ đi, cố gắng tranh thủ thêm điều kiện có lợi ...

Thái độ vẫn ngả về phía liên doanh.

Nội bộ thông tin tranh cãi mãi tới gần sáng mới giải tán, từ hội trường đi ra, Tôn Chí Cương muốn gọi Tiêu Thụy Dân, vừa vặn Tiêu Thụy Dân nhận được điện thoại, Liêu Hồng Lôi của Đông Hưng, lấy khuỷu tay huých ông ta bảo tìm chỗ nói chuyện.

Trước kia Đông Hưng, Liên Tấn đấu đá nhau không ai chịu ai, giờ bị sát nhập vào Hoa Hạ, đều thành phe thiếu số, trong đấu tranh nội bộ liền đứng vào cùng một chiến tuyến, qua lại dần trở nên mật thiết.

- Tiêu Thụy Dân hôm nay uống nhầm thuốc à? Trong bộ ai cũng biết Dịch Vân Phi công khai ngã về phía Cẩm Hồ, bộ trưởng Cảnh không cho Dịch Vân Phi tham dự, thái độ đã rất rõ ràng ... Hay là Tiêu Thụy Dân bị Cẩm Hồ mua chuộc rồi?

Liêu Hồng Lôi cảm thấy rất lạ, vào xe nói:

- Còn anh nữa, sao cứ nhất định phải làm mất mặt Cát Kiến Đức trước mặt mọi người.

- Họ Cát làm gì nổi tôi? Không cho ở Hoa Hạ nữa thì tôi về địa phương.

Tôn Chí Cương nhướng mày lên:

- Tiêu Thụy Dân muốn làm vài việc nhưng bị họ Cát ngăn, ghen trong lòng không nói không thoả mái được. Chẳng phải nói giúp Cẩm Hồ, nếu họ Cát có thể làm Hoa Hạ mô phỏng được mô hình của Cẩm Hồ, tôi thấy Tiêu Thụy Dân sẽ trung thành với ông ta, quan trọng là họ Cát có cái năng lực này không?

Tiêu Thụy Dân nhờ năng lực nổi bật mà được đề bạt, nhưng không có bối cảnh, rất nhiều việc ở Liên Tín cũng không phải do ông ta phát lệnh, nên Liên Tín làm được tới mức này là giỏi lắm rồi.

Đương nhiên khi thành tựu của Liên Tín trở nên ổn định, người khác theo quán tính coi đó là chuyện đương nhiên, lúc này tính cách không hợp với số đông của Tiêu Thụy Dân trở nên nổi bật.

Liêu Hồng Lôi chẳng quan tâm lắm tới sống chết của Tiêu Thụy Dân, dù sao thường ngày chẳng có liên quan gì, hỏi:

- Vụ đầu tư này trong tập đoàn sẽ để ai cầm đầu, hay là ủy ban kế hoạch chen vào?

- Ai mà biết? Thích ai bảo người đó làm, nếu người quen, tôi sẽ khuyên không nên cho chân vào vũng nước đục này, còn kẻ nào tới ngứa mắt, tôi sẽ đẩy thêm ột phát, xem hấn chết trong đồng bùn ra sao.

Tôn Chí Cương cười nhạt:

- Anh nói trong bộ ngoài anh tôi và Tiêu Thụy Dân, còn ai hiểu Cẩm Hồ hơn nữa? Họ Cát không đầu nổi thẳng nhóc đó đâu, sớm muộn cũng bị nó vờn chết, thái độ Cảnh Trọng Dương không phải sẽ mãi không đổi, càng không chiếm mãi cái ghế đó được.

Liêu Hồng Lôi nghĩ hoặc:

- Này, anh có nguồn tin khác à?

- Đâu ra nguồn tin nào khác.

Tôn Chí Cương lắc đầu:

- Mâu thuẫn bên trên chúng ta đôi khi chỉ nhìn thấy tập trung ở phương châm, nhìn thấy phương châm biến hóa mà không thấy đấu tranh sau lưng, chuyên án 516 là do quân đội thúc đẩy, anh tin Thôi Văn Nghị vì con trai bị bắt mà làm ầm lên như thế à? Sau bạo loạn bài Hoa ở Indo, TW phải tỏ thái độ “ôn hòa”, khiến lập trường một số người bên trên đã âm thầm thay đổi. Hạng mục hợp tác với NEC hiện không thể ngăn cản nữa, nhưng cái này thành công đã đành, nếu lại hỏng nữa thì không thể nói một câu hấp thu bài hỏng kinh nghiệm mà qua được đâu. Anh nói xem tỉ lệ thành công của cái hạng mục này là bao nhiêu?

846. Chương 845: Em Chị Là Ai Chứ

Ở trong khu dân cư quốc tế Tinh Hồ, Samsung thuê rất nhiều chung cư cao cấp cho nhân viên quản lý cao cấp của mình, Lý Tại Thù tới Kiến Nghiệp nhiều lần, chuẩn bị một căn hộ cũng tiện.

Có rất nhiều cô gái trẻ ở trường học xung quanh thích tới khu dân cư quốc tế dạy tiếng Trung, Lý Tại Thù ban đêm về căn hộ, nhìn thấy một người Châu Phi da đen ôm một cô nương Trung Quốc xinh tươi “luyện tiếng”, về căn hộ bảo trợ lý tìm Kim Nam Dũng tới nói:

- Anh có hứng thú kiếm một cô giáo ngôn ngữ không, toàn là cô bé ngon lành.

Kim Nam Dũng tới Trung Quốc nhiều năm trừ khuôn mặt Hàn Quốc ra thì không còn nhìn ra chút vết tích người Hàn Quốc trên người hắn nữa:

- Anh hứng thú thì tôi kiếm cho anh hai em, tôi thì khỏi đi...

Lý Tại Thù cười, nói tới chính sự:

- Chúng ta chính thức phát điện đàm yêu cầu hợp tác kỹ thuật với Cẩm Hồ đã được trả lời chưa?

- Xế chiều bọn họ trả lời bằng fax rồi, tôi lấy bản photo cho anh ...

- Đúng là tên tham lam.

Lý Tại Thù nhận lấy bản photo, đập mạnh lên bàn:

- Tưởng bọn chúng vì áp lực của Mitsui sẽ khiến đàm phán nhẹ nhàng hơn, ai ngờ bọn chúng thêm muốn kỹ thuật Flash Memory của chúng ta.

- Bọn họ cũng cho rằng lần hợp tác lấy Mitsui không thể uy hiếp thực chất tới bọn họ được, hôm qua đi tham quan, cao tầng Trung Tinh Vi Tâm tựa hồ rất bình thản, chẳng hề tỏ ra lo sợ.

Kim Nam Dũng trầm ngâm:

- Hành động này của Mitsui sẽ dụ một số kẻ đứng về phía đối lập với Cẩm Hồ — Thực ra những kẻ đó sớm đứng ở phía đối lập với Cẩm Hồ rồi — Nhưng cũng làm một số người đồng tình với Cẩm Hồ, khó nói thiệt hơn.

- Samsung không tổn thất là được, kỹ thuật hạng 3 lại mấy chục kỹ thuật viên không theo kịp thời đại, bán được giá tốt như thế chắc NEC sẽ hào phóng đem hết thiết bị đào thải tới Trung Quốc, lại còn giảm được ảnh hưởng xấu của chuyên án 516.

Lý Tại Thù thở dài:

- Hơn 20 năm trước chúng ta hạ quyết tâm học Mitsui, tiếc là tới giờ vẫn kém xa người ta.

o0o

~~Tân Vu không nóng như Kiến Nghiệp, chỉ một trận mưa nhẹ là đủ mát lạnh cả thành phố.

Nước mưa tí tách nhỏ từ mái ngói đen cổ kính rêu phong, bãi cỏ xanh mướt điểm xuyết bông hoa nhỏ màu lam, hoàng hôn màn mưa li ti như khói mỏng, điều thuốc chớp tắt dưới ánh sáng le lói còn lại trong ngày.

Trời đã khá tối rồi, Vệ Lan ôm chồng sách trước ngực đi ra khỏi lớp học, đứng trên bậc thang, nhìn thấy khuôn mặt lộ ra ngoài cửa sổ chiếc xe đỗ trước sân, đôi mắt xa xăm nhìn màn mưa, có một sự trầm tịch như áp sâu tận đáy lòng.

- Nhìn cô gái nào mà mê mẩn thế?

Vệ Lan cầm sách khẽ gõ lên đầu Trương Khác, để y tỉnh lại.

Trương Khác ngẩng đầu lên thấy Vệ Lan tha thướt đứng trước mặt, mỉm cười nói:

- Nhìn ai cũng chẳng bằng nhìn chị Vệ Lan, chẳng phải lo bỏ lỡ chị sao?

Đây là phòng học lớp ôn thi đại học của trung học Tân Vu, Vệ Lan sau Tết liền tới đây ôn tập môn học cao trung.

Khuôn mặt Vệ Lan ngoài màn mưa như miếng ngọc trắng, bớt đi vẻ phúng phính trẻ con hai năm trước, khuôn mặt hơi bầu bầu, chỉ là cảm hơi gầy, thời gian qua chắc ôn tập rất vất vả, nhưng dưới ánh hoàng hôn, càng thêm uyển chuyển động lòng người.

Trương Khác nhận lấy sách trong tay cô, để lại ở ghế sau, nhìn Vệ Lan từ bên kia chui vào xe, cặp đùi cấn tròn sau lớp quần jean khép lại ngồi nghiêng một bên, mang tới cho khoang xe ngọt ngào một hương thơm tươi mát, thấy rất nhiều chàng trai từ trong lớp đi ra, gườm gườm nhìn mình, liền cười nói:

- Chị Vệ Lan, ở đây có phải chị được hoan nghênh nhất không? Thế này lần sau đi đón chị, em bảo đám Phó Tuấn theo mới được, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Vệ Lan lườm y:

- Tân Vu sơn thủy hữu tình, là nơi sản sinh mỹ nữ, các cô gái xinh đẹp hơn tôi ở khắp đường, làm sao tôi có thể được hoan nghênh nhất?

Trương Khác thấy Vệ Lan không có thói quen đeo đai an toàn, nhào người tới cài giúp cô, miệng còn ba hoa:

- Em tới Tân Vu có một mong mỏi lớn nhất là nhìn thấy mỹ nữ Tân Vu đông như chó, gió thổi tới khắp đường, thế mà mãi mong ước không được thực hiện.

Vệ Lan cười khúc khích, người chạm vào tay Trương Khác, mặc dù chỉ là một chút thôi, nhưng tim đập dữ dội, vội ngồi áp sát vào lưng ghế không dám nhúc nhích nữa, cũng không nghĩ tới tự cài đai an toàn, theo bản năng tung ra một đồng câu hỏi che dấu lúng túng trong lòng:

- Sao tự nhiên cậu lại tới Tân Vu mà chẳng nói tiếng nào? Chị Đan Thanh có đi cùng cậu không? Sao lại rảnh rỗi tới đón tôi?

- Ba mẹ em ở Tân Vu, em tới đây có gì mà lạ? Em tới đón chị, là thể hiện chị em tình thâm, sao chị bảo em rảnh rỗi không có chuyện làm? Chị Định đang giúp em tìm kiếm tài liệu, em đón chị trước, rồi đón chị ấy.

Vệ Lan má ửng hồng, không lên tiếng phản bác nổi, nhìn y xoay vô lăng quay đầu xe, đúng lúc tan học tối, lại là cuối tuần, trong trường học trống vắng đột nhiên lấp đầy xe đạp, Trương Khác rất kiên nhẫn nhích từng chút trong dòng người.

Vệ Lan thấy Trương Khác ngó nghiêng tìm kiếm trong đám đông, tựa hồ tìm ai đó, cứ thấy khuôn mặt xinh đẹp nào dưới ô là dừng lại một hai giây rồi mới chuyển đi, cười trêu:

- Hai mắt liệu có đủ dùng không, hay là dừng xe lại bên đường?

Trương Khác cười, hai ba nghìn người như thế, làm sao tìm được cô ấy, thu hồi ánh mắt chuyên tâm lái xe.

Trương Khác hơi trầm mặc, Vệ Lan cũng chẳng sôi nổi lên được, đợi đón Định Đan Thanh lên xe, hai cô gái chui ra ghế sau riu rít trò chuyện, Vệ Lan ra sức kể khổ với Định Đan Thanh.

Ba năm trước vì nhà nghèo, em trai phải đi học, Vệ Lan đã bỏ ý định học đại học, khi cao trung chỉ còn một học kỳ, thấy nhà khách tuyển người liền bỏ học đi làm, rồi xảy ra biết bao chuyện cứ như qua một giấc mơ hoang đường.

Vệ Lan vốn hơn Trương Khác một lớp, giờ lại thành kém Trương Khác một lớp, nhưng cùng tuổi với Trương Khác, do từ nhỏ nhà nghèo, lại bỏ học đi làm hai năm, so với thiếu nữ giàu sang lớn lên trong nhà kính thì trưởng thành hơn nhiều, được Trương Tri Hành, Lương Cách Trân nhận làm con nuôi ra sức khuyến khích cô học lại, hai năm không đụng tới sách, thành ra ôn tập lại cũng vất vả.

Trương Khác quay đầu lại:

- Chị đã điền nguyện vọng chưa?
- Khi nào điền nguyện vọng, cậu cũng không nhớ à?

Vệ Lan thắc mắc:

Trương Khác cười trừ, chuyện từ cái đời thừa nào, y đúng là không nhớ nổi:

- Năm ngoái em được tiến cử, cần gì quan tâm tới cái đó? Chị định học trường nào?

Vệ Lan rầu rĩ nói:

- Càng ôn tập càng càng mất lòng tin, hơn nữa đâu phải muốn trường nào là được trường đó, phải thi đỗ mới được.

Trương Khác hùng hổ phát tay:

- Nhìn lại xem em chị là ai, nhét vài ba người vào Đông Đại không thành vấn đề.

Địch Đan Thanh ở bên cũng nói:

- Vừa vặn vài ngày qua bọn chị chiêu an được viện trưởng viện thương mại quốc tế.

Vệ Lan bịt chặt tai lại thét lên:

- Đừng nói những lời làm mài mòn ý chí người ta, giờ chỉ buông lỏng một chút thôi là không còn đủ tinh thần nữa, còn mỗi một tháng, hai người phải lấy roi quất tôi mới đúng, đừng nói những lời kéo chân người ta.

Trương Khác và Địch Đan Thanh cười lớn, Trương Khác quay lại nhìn khuôn mặt khả ái của Vệ Lan cười gian tà:

- Em rất sẵn lòng cầm roi quất chị đấy.

Ăn tối xong Lưu Bân tới chơi, hạng mục khu phụ trợ điện tử Tân Vu do Cty Mậu dịch Đại Hưng hiệp trợ thành phố, hạng mục này thực chất do Cẩm Hồ thúc đẩy đằng sau, cho Đại Hưng hưởng ké chút lợi, Lưu Bân làm người làm tổng điều phối.

Tiến Lưu Bân đi, Trương Khác và cha lên ban công tầng hai nói chuyện.

847. Chương 846: Trao Đổi Lợi Ích

Trời mưa tí tách mãi tới giờ không những không ngớt mà ngày càng lớn hơn, mây đen che kín mít bầu trời, ngoại trừ ánh phản quang của giọt mưa lạnh băng, bầu trời chẳng có chút ánh sáng nào, trong khu biệt thự cũng thưa thớt ánh đèn, bốn xung quanh là mảng tối đáng sợ.

- Năm nay nhập mai sớm rồi ...

Nhìn nước mưa bắn vào tay, Trương Tri Hành thở dài.

Lưu vực Tiểu Giang thông thường ngày 7-8 tháng 6 là nhập mai (mai vũ kỳ - Mùa mưa sau nhập thu hoặc tết), hôm nay mới mừng 1 tháng 6 mà trời mưa mãi không ngớt.

Trương Khác hỏi:

- Bên khí tượng dựa báo sao về mùa mưa năm nay hả ba?

- Lượng mưa sẽ rất nhiều, tình hình phòng lũ tương đối gay go, hai năm qua Tân Vu sửa sang đê bao nên cũng tạm...

Trương Tri Hành thuận miệng đáp, không coi trọng lắm.

Trương Khác nhìn màn mưa ngoài ban công, mùa mưa mới bắt đầu, tuy nhập mai sớm, nhưng không thấy dấu hiệu thành đại họa, quan trọng là những con đê rồng ruột hoàn toàn là điều không ai dự liệu được.

Trương Khác trầm tư:

- Nếu năm nay tình hình phòng lũ như vậy con bảo chú quyền ít vật tư phòng lũ, chuẩn bị cho đầy đủ một chút.

- Thế cũng được.

Trương Tri Hành biết con mình chẳng bận tâm chút tiền này, có thể chi viện thêm cho Tân Vu thế nào cũng tốt, năm nay không dùng thì năm sau.

Trừ Tân Vu ra, chẳng còn có danh nghĩa nào để quyền tặng vật tư phòng lũ, đối với tai nạn xem ra không thể tránh khỏi này, Trương Khác đành ném ra sau đầu, nói với cha chuyện phát sinh gần đây:

- Một đám hề đang nhảy qua nhảy lại trước mắt, con chỉ hận không thể bóp chết chúng như rệp, NEC và điện tử Hoa Hạ xây nhà máy tinh vi khả năng làm quốc gia một lần nữa bị tổn thất, nhưng con lại chẳng thể vân hồi ... Con định lập thương vụ Cẩm Hồ, tăng cường năng lực điều phối tài nguyên nội và mở rộng ra bên ngoài

Nói tới đó thì di động đặt trên bàn vang lên, nói với cha là điện thoại của Diệp Kiến Bản ở Bắc Kinh, nhận điện thoại, một lúc sau nói:

- Phó thủ tướng Tăng Như Thánh vừa rời một hoạt động sớm, bỏ thời gian ra muốn gặp anh ấy, đại khái kế hoạch của bọn con về sản nghiệp đất hiếm có câu trả lời rồi ..

Đêm ngày 6 tháng 1 ở Kiến Nghiệp cũng nhiều mây có mưa, tiếng mưa tí tách ngoài mái hiên, cùng tiếng gió thổi nước mưa đập lộp bộp lên cửa kính không ngừng truyền vào phòng.

Gió bên ngoài to dần, tán lá xào xạc, trong quán rượu Bác Vượng Xuân kiểu Nhật bên đường Phủ Thanh Hà, Trì Tá Tú Tàng vừa mới hay tin cao tăng Trung Quốc đã đưa ra quyết sách trọng đại về sản nghiệp đất hiếm, quyết định mô phỏng mô hình thương xã tổng hợp Nhật Bản, thực hiện kinh doanh mang tính lũng đoạn với sản nghiệp đất hiếm.

Mặc dù không rõ chi tiết nhưng đủ làm khuôn mặt đang hào hứng uống rượu của Trì Tá Tú Tàng lạnh xuống như phủ lên một lớp băng.

- Chuyên án 516 không tra nữa cũng thành cái gân gà.

Tổng đại biểu tiền nhiệm của vật sản Mitsui TQ là Đại Dã Tín Hành biến sắc:

- Chỉ giữ được vài phần thể diện cho chúng ta mà thôi.

- Sao tốc độ của bọn chúng nhanh như thế?

Khuôn mặt đẹp trai lạnh giá của Trì Tá Tú Tàng danh lại, cách vụ án có nửa tháng, phía TQ không những phê bỏ chính sách ban đầu, còn dùng một hình thức cấp tiến hơn tăng cường lũng đoạn đất hiếm, hoàn toàn trái với phán đoán trước đó của hắn:

- Cẩm Hồ thực sự có thể lớn vậy sao?

- Vậy chúng tôi phát tay bỏ đi, ngừng cuộc đàm phán này chứ?

Tiểu Trạch Hùng tổng giám đốc phân quản nghiệp vụ bán dẫn NEC là thành viên hội nghị giám đốc cơ cấu quyết sách tối cao tài phiệt Mitsui, địa vị cao hơn cả Trì Tá Tú Tàng, nhưng trong hệ thống Mitsui rất chú trọng bối phận, người kế thừa gia tộc Trì Tá 29 tuổi đã được đại biểu cho Misui tới TQ cáng đáng mọi sự

vụ nơi này, còn huy hoàng hơn cả thành viên bình thường của hội nghị giám đốc, nói không chừng sẽ mau chóng lãnh đạo xí nghiệp hạch tâm, nên Tiểu Trạch Hùng rất khách khí với hắn.

- Cao tầng Trung Quốc đã ra quyết định là khó sửa lắm.

Đại Dã Tín Hành cảm thấy chuyện này nên đối đãi cẩn thận:

- Đột nhiên ngừng đàm phán sẽ càng gây ảnh hưởng tồi tệ hơn, dù sao ở chuyên án 516, chúng ta không có lập trường cứng rắn. Ngoài ra hợp tác với Hoa Hạ chúng ta trăm lợi vô hại, không cần phải gánh nguy hiểm khi xây dựng hạng mục, nhà máy hoàn thành mạch máu của nó nằm trong tay chúng ta, thậm chí có thể chỗi dậy cho nhà máy của chúng ta ở Nhật Bản.

- Đàm phán tiếp theo không nhượng bộ chút nào, được không?

Tri Tá Tú Tàng hỏi Tiểu Trạch Hùng:

~oOo

~Lý Tại Thủ biết tin muộn hơn Tri Tá Tú Tàng một chút, trước đó hắn đang phần nộ vì điều kiện của Cẩm Hồ, nếu chẳng phải có Kim Nam Dũng ngăn cản, hắn đã fax lại xỉ nhục một phen.

Biết được tin tức, Lý Tại Thủ tức tốc lấy một xấp tiền đưa cho cô nữ sinh Đh Sư Phạm nữ ông ẹo mãi không chịu cởi quần áo mời đi, gọi Kim Nam Dũng tới căn hộ của hắn.

Tri Tá Tú Tàng có lẽ chưa đủ chú ý với Cẩm Hồ, Lý Tại Thủ hận không thể khoét mắt nhét lên người Trương Khác.

- Tốc độ quá nhanh, Cẩm Hồ có sức mạnh thế này từ bao giờ?

Lý Tại Thủ nhíu mày nhìn không thấu:

- Nhất định là có chỗ chúng ta bỏ sót rồi.

- Tư duy chiến lược mới đối với Nhật Bản không chiếm đa phần trong cao tầng Trung Quốc.

Kim Nam Dũng chỉ ra:

- Song Mitsui ném ra cái mồi này, khiến một số mừng phá điên, cũng khiến một số thêm ác cảm.

- Nhưng tác dụng của Cẩm Hồ không hề bị làm yếu đi, anh không thấy lạ sao?

Lý Tại Thủ vẫn cau mày:

- Giá trị của đất hiếm, anh tôi đều rõ, tôi nghĩ cao tầng TQ cũng không hàm hồ, để một cơ cấu kiểu như consortium nắm cổ phần, cho dù không quá 10%, cũng là điều khó tưởng tượng. Cho dù Trung Quốc muốn cổ vũ xí nghiệp dân doanh phát triển, thì phải vài ba năm nữa mới đột phá được thể chế cũ...

- Có lẽ cao tầng Trung Quốc còn chưa ý thức được chọn vẹn giá trị của đất hiếm, khiến áp lực của Cẩm Hồ giảm bớt

Bọn chúng không sao biết được tri tiết cụ thể, không hiểu kế hoạch này vốn do Cẩm Hồ ra sức thúc đẩy nên mới được thực hiện, những phía có liên quan tham dự có thể nói đều có thiện chí lớn với Cẩm Hồ.

Cho dù là cao tầng TW cũng không thể không suy nghĩ tới tác dụng của Cẩm Hồ trong bạo động bài Hoa, đặc biệt vào thời khắc quan trọng, Cẩm Hồ đem công lao nhường cho quốc gia, đảm bảo Hoa Kiều tin tưởng và có thiện cảm với TW.

Tại thể chế hiện hữu cố gắng bảo vệ lợi ích của Cẩm Hồ cũng là công thức chung của nhiều phía.

Lý Tại Thủ nhíu mày, hiện chức trách chủ yếu của hắn là giúp Samsung khai thác thị trường Trung Quốc, nhưng là người muốn cạnh tranh vị trí kế nghiệp, hắn phải suy tính chuyện ngoài chức trách.

Nhu cầu đất hiếm của Hàn Quốc ít hơn nhiều nhu cầu của Nhật Bản, xưa nay đều theo sau thương xã tổng hợp Nhật Bản ngồi hưởng thành quả, cùng lắm là đứng bên vấy cờ reo hò, vụ án 615 này rất miễn cưỡng, ngay cả Nhật Bản không công khai nghị luận Trung Quốc, nên Hàn Quốc càng giữ im lặng, xem Mitsui có thể ngăn được cơn sóng dữ không?

Có thể khẳng định một điều, Cẩm Hồ có đủ năng lực ảnh hưởng xuất khẩu đất hiếm sang Nhật Hàn, nghĩ tới đây Lý Tại Thu nói:

- Chuyển bản fax của Cẩm Hồ về Hàn Quốc, chuyện này phải do tổng bộ quyết định.

Consortium : Có thể hiểu là tập đoàn tài chính, liên đoàn, hiệp đoàn một trong những hình thức lũng đoạn của chủ nghĩa Tư Bản, do các xí nghiệp, các công ty mậu dịch, ngân hàng, các xí nghiệp vận tải, các công ty bảo hiểm...liên kết thành. Mục đích là làm lũng đoạn thị trường buôn bán, tranh giành các nguồn tài nguyên và các cơ sở đầu tư để kiếm lợi nhuận cao. Thao túng nền kinh tế, khống chế bộ máy làm việc của quốc gia và quyết định các chính sách đối nội, đối ngoại của nước đó

848. Chương 847: Trận Doanh Kỹ Thuật

Diệp Kiến Bân và Tăng Như Thánh hội diện không lâu, cha con Trương Tri Hành chưa kết thúc cuộc nói chuyện ở ban công đã nhận được điện thoại của hắn, dưới sự can dự của bộ trưởng quốc phòng Tiêu Vĩ Liệt và Tăng Như Thánh, phương án thương xã tổng hợp do hội nghị Kiến Nghiệp hình thành được thông qua.

Vì mau chóng thúc đẩy công tác tương quan, sẽ tạm thời do Trần Vinh Côn đại biểu cho Quốc vụ viện liên lạc các cơ cấu về đất hiếm, rồi mới liên hợp với Cẩm Hồ thành lập tập đoàn mậu dịch khoáng nghiệp Hoa Hi, khoáng nghiệp Hoa Hi tại nghiệp vụ nhận chỉ đạo hiệp hội công nghiệp đất hiếm, do quỹ liên hợp nắm cổ phần tuyệt đối với khoáng nghiệp Cẩm Hồ.

*** Hoa Hi là viết tắt : Hi thổ (đất hiếm) Trung Hoa.

Hoa Hi này khác hoàn toàn với Hoa Hi của anh em chợ Đường Chương Châu, trong nước tất cả xí nghiệp không mang tiền tố địa phương trước “Hoa” hoặc “Trung” đều có hàm nghĩa đặc thù.

Trừ công tác nhanh chóng ngoài dự liệu ra thì các kết quả khác không có gì bất ngờ, Trương Khác cúp điện thoại của Diệp Kiến Bân, thở phào:

- Cuối cùng cũng xong được một việc, xí nghiệp Nhật Hàn thế nào cũng nhảy dựng lên chứ bới.

Trương Tri Hành hỏi:

- Ba nghe trong điện thoại nói lần này còn muốn tăng hạn ngạch xuất khẩu à?

- Là để hòa hoãn oán khí của các nước Âu Mỹ, cho dù tăng gấp đôi hạn ngạch thì chỉ cần triệt để phong tỏa con đường chảy máu tài nguyên, thực tế đã giảm hạn ngạch xuống một nửa rồi.

Trương Khác trả lời:

- Nếu chúng ta đoàn kết, lại có ưu thế sẵn có, có thể phân hóa đối thủ, tiếp theo đó trong chuyện đàm phán dẫn tiến kỹ thuật dễ dàng đột phá từng phần một.

Lương Cách Trân tới nhắc nhở hai cha con con là đã rất khuya rồi, Trương Khác thì không sao, Trương Tri Hành mai phải dậy sớm xuống nông thôn, cần ngủ sớm.

Chưa tới 2 giờ sáng là Trương Khác chưa buồn ngủ, liền xuống lầu pha cà phê, nhìn thấy Vệ Lan đang ôn bài, còn Dịch Đan Thanh cũng ngồi trước bàn ăn đọc tài liệu.

Dưới nhà Vệ Lan có cửa hàng hợp kim ban đêm cũng làm việc, để không ảnh hưởng tới cô ôn thi, thời gian qua cô cùng thím Vệ ở đây, có phòng khách riêng rẽ ẹ con họ.

Trương Khác mua luôn cả tòa biệt thự sát bên, để cho đám Phó Tuấn và nhân viên đi cùng mỗi lần tới không cần phải ở nhà khách, có chuyện gì cũng tiện. Dịch Đan Thanh tuy có nhà ở Tân Vu, nhưng so với cô đơn một mình, chẳng bằng chen lẫn với Vệ Lan trên giường.

Trương Khác đem chuyện vừa rồi Diệp Kiến Bân nói qua điện thoại kể cho Dịch Đan Thanh:

- Tôi sẽ ở lại Tân vu vài ngày, chị xem xem chuyện thảo luận thành lập thương vụ Cẩm Hồ bố trí tại Tân Vu có được không? Thuận tiện ọi người nghỉ ngơi luôn.

- Nhưng tài liệu dùng thảo luận, tôi chưa chắc đã làm kịp trong một hai ngày ...

- Cô có thể tìm một hai trợ lý ...

Trương Khác cũng không muốn dồn hết công việc lên người Dịch Đan Thanh, từ lúc có cô bên cạnh, không chỉ phân chia áp lực cho y, mà rất nhiều công việc còn được làm tỉ mỉ hơn, toàn diện hơn, xem ra phải thành lập một văn phòng chuyên môn ở Kiến Nghiệp rồi:

- Không cần thiết chuyện gì cũng đích thân làm ...

Định thêm “trừ mát xa” song có Vệ Lan ở đây không nói ra miệng được.

Bên ngoài trời mưa rả rích, do suối nước nóng nên trong nhà gỗ nhiệt độ còn cao hơn dưới núi.

Dịch Đan Thanh ngồi trên bồ đoàn cỏ, người nằm nhoài ra bàn thấp xem tài liệu trong máy vi tính, mái tóc dài vén sang một bên, lộ ra một góc cổ ngà ngọc, Trương Khác cứ lớn vồn trước mặt Dịch Đan Thanh, từ đó y có thể nhìn xuyên qua cổ áo cô thấy nửa bầu vú trắng nõn và khe sâu mê hồn.

Dịch Đan Thanh sao chẳng biết cái trò của y, cố gắng tỏ ra thản nhiên không biết gì, song căn bản không đọc nổi nội dung tài liệu, cuối cùng chịu không nổi đứng dậy nói:

- Cậu ngồi xuống, tôi đứng xem tài liệu.

Tần Dụ Cầm đi vào, thấy Trương Khác ngồi tiu ngủ trươg bàn, Dịch Đan Thanh lại đứng ôm tài liệu trước ngực xem, lấy làm hạ hoi:

- Giám đốc Dịch sao thích đứng thế?

Dịch Đan Thanh tất nhiên không nói thật:

- Ngồi mỗi lưng, đứng lên cho thoải mái ...

Dịch Đan Thanh muốn gọi Vệ Lan tới giúp, nhưng không muốn làm ảnh hưởng việc học tập của cô, nên tạm thời dùng Tần Dụ Cầm, là người Trương Khác quen sớm nhất ở Tân Vu.

- Giám đốc Tạ ở phía bên hồ đối diện gọi điện nói giám đốc Thành Hán Chương, Tiêu Tấn Thành đã tới nhà khách suối nước nóng, tối nay chắc người đến đủ, muốn tôi tới thông báo trước ...

- Để bọn họ ôn chuyện cũ trước.

Trương Khác phát tay:

- Đợi chủ tịch Tôn đến thì tôi tới.

Tần Dụ Cầm đi rồi, Trương Khác hỏi Dịch Đan Thanh:

- Mỗi lưng thật à?

- Chuẩn bị chừng này tài liệu, cậu tưởng nhẹ nhàng chắc?

Dịch Đan Thanh nghĩ có cả Tạ Văn Tình lẫn Hứa Tư ở Tân Vu mà tên nhóc này vẫn không chịu ngoan ngoãn.

Bên ngoài có tiếng động, nghe thấy Lương Quân nói với Tôn Lệ:

- Như thế ngoại đạo viên ấy, tên nhóc này chỉ giỏi làm những chỗ hay để hưởng thụ.

- Trừ nơi này ra anh bảo Trương Khác còn mấy chốn ôn nhu bí mật khác nữa?

Diệp Tiểu Đồng luôn hoài nghi nhân phẩm của Trương Khác, lại chẳng nể nang gì y.

Tiếp đó nghe thấy tiếng cười khúc khích của Tạ Văn Tình và Hứa Tư, Trương Khác chẳng thèm mang dép, cứ thế chân đất đi ra ngoài nhìn thấy Tạ Văn Tình, Hứa Tư, Lương Quân, Tôn Lệ, Trương Dịch, Lưu Đình cả một đồng người ngồi thuyền từ hồ đối diện sang, đứng dưới mái hiên ngăn ao nước phủ hơi mờ huyền ảo:

- Mọi người đi chơi núi về sớm thế?

Trù kiến thương vụ Cẩm Hồ là cách cục lớn chưa từng có của Cẩm Hồ, những nhân vật hạch tâm trong hệ thống Cẩm Hồ mấy ngày qua lục tục tới đây, không chỉ có cao tăng Tân Quang, Ái Đạt mà còn có cao tăng Thế Kỷ Cẩm Hồ, Việt Tú, Hương Tuyết Hải, Thịnh Hâm, còn đặc biệt mời cả Quách Tùng Duyên.

Đương nhiên không có chuẩn bị trước, mọi người bỏ việc tới đây, nên thời gian không đồng nhất, những người đi sớm được mang người nhà tới nghỉ ngơi, Cẩm Hồ thành lập bốn năm, ai cũng bận tới mặt tới tận bây giờ, coi như phúc lợi hiếm có.

Tạ Văn Tình và Hứa Tư tới khá sớm, nhưng trước mặt bao người, làm gì cho Trương Khắc cơ hội ăn vụng.

Trương Khắc đi đất, ngồi bệt ở ngưỡng cửa, nhìn đám người còn đông hơn nữa đứng ở bờ đối diện nhìn sang bên này, bản thân y cũng không ngờ Cẩm Hồ có thể phát triển thành quy mô như vậy, đội ngũ quản lý lớn thế này ở Trung Quốc có thể gọi là hàng đầu rồi.

~oOo

~~Đầu mùa hè thời tiết Bắc Kinh khô nóng, không khí ngột ngạt chẳng cảm thấy chút độ ẩm nào.

- Các người tính hợp tác với Cẩm Hồ, tính đem một kỹ thuật trọng yếu như thế chia sẻ với Cẩm Hồ à? Các người có biết cái công ty này khiến Mitsui tổn thất lớn không hả?

Trong quán rượu Nhật ở con ngõ sâu tại Bắc Kinh, trong tiếng rít cổ dồn nén của Trì Tá Tú Tàng chứa phần nộ diên đại, hần về Bắc Kinh vài ngày rồi, đã đủ tìm hiểu chi tiết về vai trò Cẩm Hồ đằng sau quyết sách về đất hiếm của chính phủ TQ, trước đó Cẩm Hồ chưa đủ tư cách làm hần chú ý hay nổi giận.

- Tôi rất lấy làm tiếc vì chuyện ngài Anh Thọ.

Cương Thôn Mộc ôn hòa hỏi:

- Khi nào phía Trung Quốc đưa ngài Anh Thọ về Nhật, ngài đại sự có đạt được nhất trí với Trung Quốc về việc này không?

Cương Thôn Mộc và trợ lý Sâm Sơn Dã tới TQ là để chính thức tiếp xúc với Cẩm Hồ, hiệp đàm dẫn tiến kỹ thuật, xuống máy bay liên cùng Sơn Bồn Hiền Thứ tới gặp Trì Tá Tú Tàng, trong lòng ông không muốn nhà Trì Tá chỉ tay năm ngón với Toshiba, nên chẳng giải thích, hời lảng đi.

- Nec tiếp tục đàm phán với phía TQ về nhà máy tinh viên, chẳng lẽ Toshiba từ chối hợp tác với Cẩm Hồ là có thể vẫn hồi lợi ích cho Mitsui?

Sâm Sơn Dã rất bất mãn việc Trì Tá Tú Tàng luôn can dự vào nghiệp vụ của Toshiba, giờ còn định lợi dụng Toshiba dấn mặt Cẩm Hồ, nói thẳng luôn:

- Cẩm Hồ là một xí nghiệp ưu tú, nhưng không có nghĩa được kỹ thuật Flash Memory là có thể mau chóng kéo gần khoảng cách cực lớn với doanh nghiệp điện Nhật Bản.

- Nếu có khả năng, xí nghiệp Nhật nên chung tay đoàn kết với nhau.

Cương Mộc Tôn thở dài:

- Cẩm Hồ từ năm 96 đã triển khai nghiên cứu ứng dụng kỹ thuật Flash Memory trên quy mô lớn, Iplayr chính là thành quả nổi bật của họ, có rất nhiều kỹ thuật độc quyền, làm Toshiba và Samsung khó vòng qua hết được. Từ chối hợp tác với Cẩm Hồ chỉ đẩy họ về phía Samsung mà thôi, đó là nguyên nhân chính chúng tôi vội vã tới Trung Quốc, nếu Cẩm Hồ bắt tay với Samsung, chúng tôi có khả năng lỗ một cơ hội lớn ... Lúc này kẻ thực sự đang rình rập doanh nghiệp điện tử Nhật Bản chính là Samsung Hàn Quốc.

Nếu Cẩm Hồ đơn thuần chỉ lấy kỹ thuật DMP ra thì có lẽ Toshiba không động lòng, nhưng đầu tháng sáu Cẩm Hồ lại thêm một lợi thế nữa, ép Toshiba phải hợp tác với Cẩm Hồ trước Samsung.

Cẩm Hồ đã giải quyết được triệt để khó khăn kỹ thuật phần mềm cổng kết nối USB, thực hiện được toàn bộ công năng đĩa mềm lại có ưu thế mà đĩa mềm không thể sánh được.

Sơn Bồn Hiền Thứ ở Bắc Kinh nên cũng tiếp xúc nhiều với Trì Tá Tú Tàng, dù Toshiba muốn độc lập, nhưng vẫn chịu ảnh hưởng khá sâu của Mitsui, hần không muốn quan hệ mọi người thêm căng thẳng, đứng ra hòa giải:

- Cẩm Hồ đúng là may mắn phát triển được hai kỹ thuật quan trọng, cứ cho Samsung lời nói và việc làm nhất trí, không hợp tác với Cẩm Hồ, Intel cũng có thể bán kỹ thuật Flash memory trong tay họ, hình như TI đã tiếp xúc với Intel ở phương diện này rồi.

Tình thế đã thay đổi, Toshiba đơn phương cự tuyệt Cẩm Hồ là vô nghĩa, đương nhiên vì tránh kích thích Trì Tá Tú Tàng, Sơn Bồn Hiền Thứ không chỉ ra địa vị có khả năng Cẩm Hồ sẽ có ở sản nghiệp đất hiếm quốc tế sau này.

Nec không có khả năng cung cấp kỹ thuật tiên tiến hơn Trung Tinh Vi Tâm, có kinh nghiệm trước nên Hoa Hạ và chính phủ Kiến Nghiệp cũng rõ trong quá trình đàm phán phải chú ý chi tiết nào.

Do tất cả mô phỏng theo Trung Tinh Vi Tâm nên đàm phán diễn ra thuận lợi, ngày 18 tháng 6 ba bên đạt thành ý hướng sơ bộ.

Cát Kiến Đức chẳng giữ nổi tâm trạng phấn khích cho tới trước hoàng hôn, vì Trung Tinh Vi Tâm đã đưa một thông báo cho Nhật báo Kiến Nghiệp, dù mai mới cho đăng nhưng ông ta vẫn biết được nội dung.

Hôm nay, Việt Tú đại biểu cho Trung Tinh Vi Tâm đã cùng TI đạt thành ý hướng đầu tư 60 triệu USD vào nhà máy tinh viên, đổi lấy 10% cổ phần.

Hiệp nghị này còn cần thông qua ủy ban kế hoạch phát triển quốc gia phê duyệt mới sinh hiệu lực, nhưng nó đủ đánh tan mọi tâm tình tốt đẹp của Cát Kiến Đức.

Đối với Trì Tá Tú Tàng hôm nay tham dự nghi thức ký kết mà nói, hạng mục này là cái gân gà, vì phía Trung Quốc nhượng bộ cực lớn, NEC chẳng mất gì, nhưng dù sao gân gà vẫn ăn được, Trì Tá Tú Tàng chẳng có nổi chút vui vẻ nào.

Khoảng nghiệp Hoa Hi hôm nay cũng chính thức treo biển hoạt động ở Kiến Nghiệp, chẳng khác gì mả mai Trì Tá Tú Tàng thất bại thảm hại trong lần cứu vãn nguy cơ này.

Trước đó một ngày Cẩm Hồ và Toshiba đã đạt thành hiệp nghị trao đổi kỹ thuật, giáng một cái tát đánh gọn lên mặt hắn.

Cũng chẳng phải chỉ có Cát Kiến Đức và Trì Tá Tú Tàng thất vọng, trong chung cư tạm, Lý Tại Thù nhìn màn mưa bên ngoài, mặt lạnh tanh nói:

- Toshiba nhanh thật.

Kim Nam Dũng không đáp, chẳng lẽ trách tổng bộ chậm chạp à? Thôi thì đành nói Toshiba nhanh vậy, nhưng tâm tình không sao nhẹ đi được.

- Có khi chúng ta bị Cẩm Hồ lợi dụng gây áp lực với Toshiba.

Lý Tại Thù thở dài:

- Mục tiêu của bọn chúng là Toshiba, nửa năm trước chúng đã có ý này rồi, giống như câu nói cổ của Trung Quốc: Củi khô luôn chờ lửa mạnh.

Kim Nam Dũng trầm nghĩ: “Trung Quốc lấy đâu ra câu này?”, miệng nói:

- Chỉ trong vòng nửa năm Iplayr và sản phẩm DMP tăng vùn vụt, nhưng còn xa mới thay thế được máy ghi đĩa CD, MD. Giờ thêm Toshiba chính thức gia nhập trận doanh của DMP, chắc sẽ dần chiếm ưu thế.

- Samsung lại bỏ lỡ mất dịp may.

Lý Tại Thù thấy nuối tiếc, dù có lẽ cho rằng kỹ thuật DMP không đáng đổi lấy Flash Memory, nhưng một tuần trước ở triển lãm điện tử Moscow, Cẩm Hồ lần đầu đưa ra vật thực hiện lưu trữ USB, đó mới là thứ khuất phục Toshiba.

Nhìn cái USB nhỏ hơn chiếc bật lửa trên bàn, nhưng Lý Tại Thù nhìn thấy tương lai to lớn của nó, liền cầm nó lên, xoay trong tay.

Hai ứng dụng có khả năng lớn nhất của Flash Memory trong tương lai lại do Cẩm Hồ phát triển ra, Lý Tại Thù cảm thấy miệng đắng ngắt, trong lòng hắn tính toán giá trị thị trường của USB, quy mô thị trường của nó chắc chắn không nhỏ hơn đĩa mềm.

- Có lẽ giá cao là chướng ngại duy nhất của nó, dù chưa chính thức tiêu thụ, nhưng có thể dự đoán một chiếc USB dung lượng hơn đĩa mềm 20 lần, giá không thể thấp hơn 100 USD, thậm chí lên tới 120 USD, giá cao như thế khó mà phổ biến được.

Kim Nam Dũng tỉnh táo phân tích:

- Iplayr chưa tiếp cận thị trường đại trà cũng là vì giá quá cao. Bất kể USB hay Iplayr thì linh kiện hạch tâm quan trọng nhất vẫn là Flash memory chip, bọn họ phải phát triển được nó với giá rẻ hơn và dung lượng lớn hơn.
- Phải, đây cũng là nguyên nhân Toshiba phải vội vàng hợp tác với Cẩm Hồ.

Lý Tại Thù cau mày:

- Dung lượng cao hơn, giá rẻ hơn, tức là ứng dụng rộng rãi hơn, chúng ta không thể để chúng bỏ lại ở phương diện này...

o0o

- ~~ Chung ta cần nâng cao dung lượng hơn nữa, giá rẻ hơn nữa, giá Iplayr có thể giảm xuống một nửa là có thể chiếm ưu thế tuyệt đối trên thị trường.

Trương Khác ngón tay kẹp một cái Flash memory chip, nhìn chăm chú:

- Trước đây chúng ta chỉ có thể bị động đợi người khác, hiện có thể dựa vào bản thân ...

Trước khi đi Hong Kong, Trương Khác đặc biệt triệu tập nhóm Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành Đình Hòe, Thành Hán Chương tới họp nội bộ, mặc dù cấm chỉ chuyển nhượng cho bên thứ ba, Cẩm Hồ một ngày trước đó thực sự có được toàn bộ kỹ thuật Flash Memory từ Toshiba, cái giá là toàn bộ vốn liếng kỹ thuật Cẩm Hồ tính lũy mấy năm qua.

Thế nên Trương Khác mới có chút tự tin chiếm lấy một chỗ trong sản nghiệp địa vị:

- Dung lượng cao hơn thì tạm chưa dám yêu cầu, dù sao thì cần thêm thời gian nghiên cứu ... Nhưng giá rẻ hơn không biết sau tháng 10 có thể thực hiện được không?

Nhà máy của Trung Tinh Vi Tâm đã đi vào giai đoạn lắp đặt trang bị, phối hợp với đội ngũ kỹ thuật của Vườn Sồi tiêu hóa kỹ thuật của Toshiba, bốn tháng hẳn là nắm chắc được.

Liễu Chí Thành tính toán rồi nói:

- Vậy chúng tôi chuẩn bị sản xuất Flash Chip Memory, có điều cũng không thể lập tức hạ ngay xuống được, tỉ lệ sản phẩm xấu có thể sẽ làm Trung Tinh Vi Tâm đau đầu một thời gian, mọi người phải sớm có chuẩn bị tâm lý.

Trương Khác xoa tay:

- Không cần quá gấp, tôi nghĩ Trung Tinh Vi Tâm sinh tồn được không thành vấn đề, quan trọng là phát triển.

Liễu Chí Thành cũng chẳng lo vấn đề tồn tại của Trung Tinh Vi Tâm, dù NEC và điện tử Hoa Hạ cùng chính phủ Kiến Nghiệp rùm beng chuyện xây nhà máy tinh viên, nhưng chỗ bọn họ thậm chí chẳng thêm có ý thảo luận về việc này.

Hạng mục Hoa Hạ NEC cơ sở không đủ, căn bản không thể tạo thành uy hiếp với họ, Liễu Chí Thành đã nghĩ tới công trình kỳ hai rồi:

- Công nghệ hiện nay của chúng ta tối đa chỉ có thể sản xuất Flash memory chip 64M, muốn cao hơn chỉ có thể trông vào công trình kỳ hai.

Trương Khác gật đầu nhìn Trần Tín Sinh, Trần Tín Sinh giải thích:

- Dù TI vừa mới đầu tư, nhưng họ cũng chỉ mới lập nhà máy 0.18 micron, muốn TI lập tức cung cấp kỹ thuật 0.25 micron là khá khó, trong vài năm tới, yêu cầu thị trường về việc nâng cao dung lượng Flash memory chip không nhiều, nhưng yêu cầu với dung lượng của Iplayr rất cao, chúng ta đành nhờ nhà máy của TI hoặc Toshiba làm hộ.

- Hiện Iplayr có dung lượng 32M đủ lưu trữ ca khúc nghe trong nửa tiếng, nếu dung lượng có thể nâng lên 10 lần thì hoàn mỹ.

Dinh Hoe gãi cằm nói:

- Nghe nói IBM và Hitachi có kế hoạch phát triển kỹ thuật ổ cứng mini, đó là con đường tắt đột phá dung lượng trong thời gian ngắn, chúng ta có nên theo không?

- Áp lực quá cao cũng không tốt, Hitachi và IBM có tích lũy kỹ thuật, chúng ta không so được, theo họ sẽ vô cùng vất vả.

Trương Khác lắc đầu:

- Chúng ta không có thực lực chân đạp hai thuyền, nếu đã bước lên con thuyền giặc Flash memory chip thì cứ theo nó tới cùng đi..

849. Chương 848: Cô Gái Xinh Đẹp.

Sau khi vào tháng 6, mưa hai bên bờ Tiểu Giang chưa lúc nào ngừng, mây đen cứ như lúc nhập mai, mưa không to song rả rích suốt, dù không thành tai họa được, có điều nước dâng lên so với năm trước rất nhiều, chẳng riêng gì lưu vực Tiểu Giang mà rất nhiều nơi ở phương nam, mùa mưa cũng tới sớm, lượng mưa rất sung túc.

Trước khi lên máy bay trời vẫn mưa, Trần Tín Sinh đi cùng Trương Khác.

- Nghiệp vụ đi mua trong hệ thống Cẩm Hồ có thể sát nhập vào thương vụ Cẩm Hồ, việc dẫn tiến kỹ thuật cùng nhân tài tổ chất cao đều là nghiệp vụ phải kiên trì trong thời gian dài, cũng nên do thương vụ Cẩm Hồ phụ trách. Tránh việc trùng lặp lãng phí, có thể tạm thời đặt phòng vận hành hải ngoại dưới thương vụ Cẩm Hồ, có điều chúng ta hi vọng Ái Đạt thành thương hiệu nổi tiếng thế giới, tập đoàn Ái Đạt cần phát triển độc lập ...

Trần Tín Sinh chẳng để ý tới màn mưa dày bên ngoài, tâm tư hoàn toàn đặt lên mục đích chuyển đi tới Hong Kong.

- Thương vụ Cẩm Hồ sẽ hấp thu vốn hải ngoại, không thể để nó là cái xác rỗng được.

Trương Khác gật đầu:

- Đem nghiệp vụ hải ngoại của Cẩm Hồ một số tài sản của Việt Tú vào đó có thể lấy làm vốn liếng thu hút đầu tư.

Thương vụ Cẩm Hồ thành lập bất kể từ quy mô nghiệp vụ hay là bố trí nhân viên, đều có thể chen chân vào hàng ngũ doanh nghiệp xuất nhập khẩu lớn nhất trong nước, đó chỉ là mục đích cơ bản thành lập thương vụ Cẩm Hồ.

Ngày 16 tháng 6, Thôi Quốc Hằng nhận lời mời tới Hong Kong, tham gia công tác thành lập tổng bộ thương vụ Cẩm Hồ tại Hong Kong, cũng chính thức được thuê làm cố vấn.

Tương lai của Cẩm Hồ ở ngoài không ở trong, Trương Khác có kế hoạch bỏ tiền lập cơ cấu nghiên cứu kinh tế, mời một số học giả kinh tế tham dự nghiên cứu độc lập, hỗ trợ cho chiến lược toàn cầu trong tương lai.

Thôi Quốc Hằng có lẽ không thể tính là học giả kinh tế hàng, gần đây lại đảm nhận công tác hành chính, hơi thể tục một chút, công tác học thuật khó tránh khỏi trễ nải, nhưng lại là nhân tuyển thích hợp chủ trì viện nghiên cứu kinh tế.

Trương Khác an bài Thôi Quốc Hằng thời gian qua dần tiếp xúc với cơ mật thương nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ.

Diệp Kiến Bân mời Thôi Quốc Hằng và Tiêu Tấn Thành cùng hẳn tới sân bay đón Trương Khác, ngoài ra còn có Tôn Thượng Nghĩa, Trần Văn Thông, các đội nhân mã khác đợi ở khách sạn bán đảo.

Buổi tối sẽ có bữa tiệc thành lập thương vụ Cẩm Hồ, mời cả danh nhân giới thương nghiệp ĐNÁ tới.

Hong Kong cũng đang vào mùa mưa, trên đường tới sân bay, Thôi Quốc Hằng vừa nhìn giọt mưa ngoài cửa, vừa thi thoảng quay sang nghe Diệp Kiến Bân và Tiêu Tấn Thanh thảo luận.

- Anh đoán xem nghiệp vụ hải ngoại mất bao lâu mới cân bằng cán cân xuất nhập khẩu, hai hay ba năm, ít nhất anh phải cho con số ước chừng.

Diệp Kiến Bân ngồi hàng trên quay đầu lại nói với Tiêu Tấn Thành:

- Thương vụ Cẩm Hồ bị ngoại hối bóp cổ, không có đủ lượng dự trữ ngoại hối, muốn duy trì nghiệp vụ đi mua quy mô như hiện nay đã khó, nói gì tới mở rộng.

Chế độ quản lý ngoại hối cũng là một sợi giây thường hạn chế cơ cấu dân doanh phát triển thành thương xã tổng hợp, khó tưởng tượng Cẩm Hồ mở rộng ở nước ngoài lại được quốc gia hỗ trợ ngoại hối.

Cẩm Hồ đặt tổng bộ ở Hong Kong, kết toán ngoại hối có thể tránh sự hạn chế của hệ thống giám sát ngoại hối, nhưng vẫn phải tìm đường ra để xoay chuyển chênh lệch mậu dịch ngoại hối.

Thôi Quốc Hằng không phát biểu ý kiến, hẳn rất tán thưởng dã tâm mạnh mẽ của cậu sinh viên lười kia, nhưng không có cơ cấu quốc gia ủng hộ mạnh mẽ, thì bước đi sẽ vô cùng gian nan.

Tiêu Minh Kiến trả lời:

- Nghiệp vụ Flash memory năm nay sẽ không thể có tiến triển lớn, quy mô tiêu thụ di động ở hải ngoại cũng hữu hạn, Iplayr thì sẽ có thành tựu khá, tổng thể có chừng 300 triệu USD, nếu tăng trưởng như thế này, cuối năm sau chắc đạt mức bình hành.

Cẩm Hồ còn có nguồn ngoại hối khác là thu nhập từ tiền bản quyền mỗi năm hơn 100 triệu USD, nhưng nó dùng để duy trì vận hành cơ cấu phát triển hải ngoại.

Diệp Kiến Bân trầm tính trong lòng, hiện Cẩm Hồ đang thời kỳ mở rộng, nhu cầu ngoại hối là cái động không đáy, Samsung được chính phủ Hàn Quốc hỗ trợ, quy mô vay ngoại hối có lần hơn 10 tỷ USD, Cẩm Hồ vĩnh viễn không có được sự hỗ trợ này.

- Lần này chúng ta có thể giải quyết được bao nhiêu tiền ...

Trương Khác và Trần Tín Sinh đi ra ngoài đại sảnh sân bay vừa đi vừa nói:

- Khó nói lắm ...

Trần Tín Sinh cau mày:

Đám Diệp Kiến Bân vừa tới nơi, đang chào hỏi nhóm Tôn Thượng Nghĩa, còn chưa thấy Trương Khác vừa mới vào đại sảnh.

Mọi người đứng hàn huyên chốc lát cùng trợ lý, vệ sĩ, cả đoàn đông chia nhau lên xe.

Tối khách sạn Bán Đảo thì đã là xẩm tối, mưa vẫn rơi, trời còn tối hơn cùng giờ thường ngày, qua màn mưa có thể thấy mây đen cuộn cuộn ngoài khơi xa.

Tiệc còn chưa chính thức bắt đầu, Trương Khác vào vào nghỉ chỉnh trang, Đường Thanh đợi trong phòng từ lâu.

- Toàn một đám người già cả cổ hủ, sợ bạn chán nên mình không để bạn ra sân bay đón.

Trương Khác bẹo má Đường Thanh:

- Bao giờ bạn nghỉ hè, có theo mình về Kiến Nghiệp được không?

- Bạn không đợi nổi đâu, mình và Thịnh Hạ đi với nhau là được, để bạn có thời gian đuổi hết tiểu tình nhân ở Kiến Nghiệp đi.

Đường Thanh bấu môi:

- Nói lung tung gì đó, ở Kiến Nghiệp mình một lòng một dạ nhớ tới bạn.

- Lừa ma à ...

Đường Thanh đương nhiên không tin, mặc dù ngày nào Trương Khác cũng gọi điện cho cô, nhưng cứ nghĩ tới thời gian qua Hứa Tư thường xuyên tới Kiến Nghiệp là lòng lại chua chua.

- Nói tới đợi không nổi, đúng là hiện giờ mình đợi không nổi nữa ..

Trương Khác kéo Đường Thanh khỏi ghế sofa, vòng tay qua chiếc eo nhỏ nhắn của cô, ngửi mùi thơm mê người trên cơ thể tươi trẻ, ngắm nhìn khuôn mặt nhớ nhung bao ngày, cảm thấy mê loạn, tay tìm cách luồn vào quần cô.

- Á, thích chết!

Đường Thanh giữ lấy tay Trương Khác không cho y luồn vào.

Trương Khác tiến không được, nhưng cũng không chịu lui, không gian hoạt động có hạn, liền lấy ngón tay gãi gãi bờ mông mịn màng săn gọn của cô, Đường Thanh ngửa ngáy vùng vẫy né tránh, cọ vào hạ thể cứng ngắt của Trương Khác giật mình đứng im, cô nàng có chút kinh nghiệm rồi, biết lúc này phản kháng hậu quả sẽ càng tệ, sợ bị Trương Khác hành hạ kiệt sức trước bữa tiệc, mảnh long lanh nhìn Trương Khác hết sức tội nghiệp:

- Thịnh Hạ sắp tới đây, đừng để cô ấy bắt gặp.

Thịnh Hạ không bắt gặp mà là người khác, Dịch Đan Thanh đi vào thấy Trương Khác và Đường Thanh quần lấy nhau, không tránh đi mà ho khẽ một tiếng nói:

- Ô, Đường Thanh cũng ở đây à, còn nửa tiếng nữa là tới bữa tiệc, bộ trưởng Diệp đã tới rồi, ngài Tôn bảo tôi hỏi cậu có tới nói chuyện một chút không? Hay là tôi quay về trả lời hai cô cậu cần nửa tiếng bên nhau nhé?

Đường Thanh tóm lấy cái tay hư hỏng của Trương Khác lôi ra khỏi quần, mặt đỏ như tôm luộc, không dám nhìn Dịch Đan Thanh, nói một câu:

- Mình phải đi thay lễ phục.

Rồi chạy ù đi, lát sau thò đầu vào hỏi:

- Chị Dịch cũng tới thay lễ phục à?

Dịch Đan Thanh mặc trang phục công sở nữ tiêu chuẩn, váy bó màu thẫm, áo sơ mi dài tay trắng, tất màu da, giày cao gót đen, tóc chải gọn gàng, cô cười nói:

- Cái số tôi là hầu hạ chủ nhân, nên ăn mặc thế này là thích hợp nhất, cô mới là công chúa, lát nữa tôi tới xem cô trang điểm ...

Đường Thanh cười rời đi, Trương Khác trừng mắt nhìn Dịch Đan Thanh, bảo cô mời Diệp Trần Dân, Tôn Thượng Nghĩa, Trần Văn Thông tới nói chuyện.

Trần Văn Thông lần thứ hai gặp Trương Khác, tập đoàn Vạn Nghiệp cũng có một số đầu tư trong nước, một tháng qua ông ta cũng đã có tìm hiểu tỉ mỉ về Cẩm Hồ.

- Cơ sở thành lập thương vụ Cẩm Hồ chắc đã được chủ tịch Tôn và giám đốc Trần trao đổi với ông rồi.

Trương Khác mới nhóm Trần Văn Hồng ngồi xuống nói:

- Người Hoa hải ngoại giỏi kinh doanh, hình thành quần thể đặc biệt trên toàn thế giới, phân bố ra các ngành nghề, ban đầu lúc suy nghĩ thành lập thương vụ Cẩm Hồ tôi đã nghĩ muốn đứng vững ở hải ngoại phải được thương nhân Hoa kiều các nơi hỗ trợ, cuối cùng cũng là vì làm đất nước trở nên hùng mạnh ... nếu nhìn thấy có thể đạt được mục tiêu này, tôi cho rằng thương vụ Cẩm Hồ mới có thành công bước đầu.

Diệp Trần Dân thầm nghĩ Cẩm Hồ rốt cuộc không cam tâm bị thể chế trong nước hạn chế, muốn thông qua thương vụ Cẩm Hồ đặt trọng tâm ở hải ngoại.

Trần Văn Thông có thể coi là thời cơ hiếm có, cảnh tượng bi thảm trong vụ bạo động bài Hoa làm tư tưởng của ông ta trở nên cấp tiến, chẳng ngại ngần nói trước mặt Diệp Trần Dân:

- Căn bản người Hoa hải ngoại đứng chân tại ở hải ngoại là tổ quốc phải hùng mạnh, Cẩm Hồ cũng đã dùng bốn năm của mình chứng minh dưới cờ của mình tụ tập nhân sĩ có tầm nhìn trác việt ..

Chớp mắt một cái nửa tiếng đã qua, Dịch Đan Thanh tới mời mọi người tới tham gia bữa tiệc, Trương Khác tới phóng yến tiệc, chỉ nhìn thấy Thịnh Hạ mặc váy dạ hội màu phấn hồng, ngó nghiêng không thấy Đường Thanh đâu:

- Tiểu Thanh đâu rồi? Cần mình đi mời sao?

- Mình ở đây?

Giọng nói êm ái của Đường Thanh từ phía sau truyền tới:

Trương Khác quay đầu lại tức thì há hốc mồm sững sốt không nhận ra nổi nữa, Đường Thanh mặc một bộ dạ phục màu đen tuyền, bờ vai trắng nõn nà cùng đại bộ phận da thịt lưng lộ ra ngoài, hình thành đối lập đen trắng cường liệt, chấn động lòng người, như ẩn như hiện khiến ai cũng khao khát muốn khám phá ngọc thể mê người đằng sau, chắc chắn đó là một tuyệt phẩm không tỳ vết.

Trương Khác thầm nghĩ không ngờ khe vú cô bé này lại sâu như thế, một chuỗi dây chuyền long lanh đeo trước ngực, cặp mắt quyến rũ đôi phần mị hoặc, hàng mi được chăm chút hết sức tinh tế, với khuôn mặt mang thần thái hồn nhiên thuần khiết, tạo thành vẻ đẹp lạ lùng, thiếu chút nữa làm tan chảy linh hồn của Trương Khác.

Trương Khác ngơ ngẩn đi tới nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Đường Thanh, ghé vào bên tai cô nói:

- Hiện mình chỉ muốn lấy một tấm vải thật to che cả người bạn lại, không cho người khác nhìn thêm cái nào.

- Chị Dịch cứ ép mình mặc như vậy...

Đường Thanh then thùng nói:

- Mình cũng thấy quá hở hang ...

- Đêm về phòng cũng mặc thế nhé.

Trương Khác vô sỉ tưởng tượng ra cảnh Đường Thanh mặt lẽ phục nằm trên giường, không ngờ Đường Thanh mặt giữ nụ cười thực nữ, còn tay giấu sau lưng nhéo y.

850. Chương 849: Mượn Thế Trên Bữa Tiệc

Bên cạnh Trần Văn Thông còn có một cô gái xinh đẹp tha thướt, là con gái ông, vừa rồi nghe nói Trần Văn Thông muốn giới thiệu ỳnh làm quan, cô gái đó dung mạo xinh xắn, làn da hơi sạm, nhưng mang khí tức thanh xuân khỏe khắn, nhìn thấy hai cha con họ đi tới, Trương Khác bảo Đường Thanh khoác vai mình lên đón, Đường Thanh nói nhỏ bên tai y:

- Chị Dịch bản tiểu yêu tinh muốn ăn thịt bạn nhiều lắm, mình phải cẩn thận đề phòng, ánh mắt Trần Đình Thiện nhìn bạn rất bất thiện, có trách mình phá hỏng chuyện tốt không?

Trương Khác còn chưa biết tên cô gái đó, thì ra Đường Thanh đã gặp rồi, Đường Thanh có thể chấp nhận được Hứa Tư lại sinh dịch ý với cô gái này, đúng là lạ, đáp:

- Mình chỉ hận vừa rồi chị Dịch phá hỏng chuyện tốt của mình.

Đường Thanh nhoẻn miệng cười duyên, kiêu ngạo mà đắc ý.

Bữa tiệc thế này, Trương Khác cố gắng thu mình hết mức có thể, tuyệt đối không lên bục phát biểu, tuyệt đối không nói chuyện lâu với nhóm người bắt mắt Trần Văn Thông, chỉ hàn huyên qua loa, đa phần thời gian là ở cạnh bên Đường Thanh đứng ở trong một góc thưởng thức những món ăn ngon lành.

Tuy nói đứng cạnh Đường Thanh càng khiến người ta chú ý, thậm chí bị đổ kị ghen ghét, nhưng không quá nổi bật, hôm nay mới rất nhiều doanh nhân có tiếng ở Hong Kong, mỹ nữ cũng nhiều như mây, cũng không ít công tử thế gia, Trương Khác trà trộn trong đó người thường không nhận ra có gì khác lạ.

Địch Đan Thanh ở bên cạnh cười nói:

- Thiên hạ chắc là có rất nhiều bậc cha mẹ muốn băm nhỏ con gái mình ra bán cho cậu lắm nhỉ?

Cô vẫn ăn mặc kiểu công sở tiêu chuẩn, chiếc váy bó tôn lên đường cong chữ S hoàn mỹ, so với Đường Thanh dạ phục hoa lệ, càng phát tán vận vị khiến người ta điên đảo thần hồn, làm người ta tưởng tượng ra chuyện phong lưu trong văn phòng, đó gọi là đồng phục dụ hoặc.

- Ánh mắt người ta còn đảo sang bên này...

Đường Thanh ghé cái miệng nhỏ nhắn vào tai Trương Khác cười khúc khích nói:

Trương Khác chẳng dám quay đầu lại nhìn, thầm nghĩ Trần Đình Thiện biết thân phận của mình nên mới hiếu kỳ một chút thôi, y chẳng tin Trần Văn Thông có tâm tư chơi trò thông hôn, nên chẳng để ý lời trêu ghẹo của hai cô gái.

Nhớ ra trên đường đi Diệp Kiến Bân có nói Giang Đại Nhi sẽ tham dự bữa tiệc, nhưng chưa thấy bóng dáng cô và Tôn Tĩnh Hương đâu, định hỏi thì thấy Giang Đại Nhi xuất hiện cửa phòng, mặc bộ váy dài bên trên đính vẩy bạc lấp lánh, mềm mại yếu điệu đi vào như mỹ nhân ngư, tức thì thu hút tất cả ánh mắt người trong bữa tiệc.

- Sao bây giờ Đại Nhi mới tới?

Trương Khác hỏi Đường Thanh:

- Chị ấy tham gia diễn xuất về, nghe nói trên bữa tiệc còn hát nữa.

Đường Thanh nói có vẻ hơi lo:

- Bạn thấy chị ấy vất vả quá không?

Cách đứng đầu người lúc nhúc vây quanh Giang Đại Nhi, nhìn thấy mi mắt cô hơi trùng, gò má có vẻ trang điểm đậm hơn thường ngày, cô vừa chuẩn bị album thứ ba, vừa tham gia các hoạt động thương nghiệp, chắc chắn là vất vả rồi.

Trương Khác vẫy tay gọi Tôn Tĩnh Hương và Hứa Duy tới:

- Các chị có vẻ có tâm đắc trong việc bóc lột sức lao động đấy nhỉ?

Tôn Tĩnh Hương liếc nhìn Đường Thanh một cái, quay sang nói mĩa Trương Khác:

- Tiểu Thanh xinh đẹp thế này, cậu còn có tâm tư thương hương tiếc ngọc với cô gái khác à?

Chưa đợi Trương Khác giải thích, quay sang nói với Hứa Duy:

- Tìm chị Tương, nói là ông chủ lớn thương hoa tiếc ngọc, miễn cho chuyện khổ sai của Đại Nhi, tiền vẫn phải trả không thiếu xu nào.

Trương Khác cười khỏ, Quách Tùng Duyên đi tới nói:

- Tôi và ông Trần hi vọng giới thiệu vài người bạn với Khác thiếu gia.

Bữa tiệc hôm nay còn có đại biểu thương nhân người Hoa ĐNÁ tham dự, bọn họ đều biết cống hiến của Cẩm Hồ trong cuộc bạo loạn, Trương Khác không muốn bị chú ý, giữa bữa tiệc, tìm chỗ khác gặp người Quách Tùng Duyên giới thiệu.

Thôi Văn Diệp, Hà Chiếu Khuê, Mã Văn Cừ đều xuất thân gia tộc người Hoa có tiếng ở ĐNÁ

Thôi Văn Diệp là người Hoa ở Phillipin, nhưng vợ Hà Chiêu Hi là anh em họ nội với Hà Chiêu Khuê.

Hà gia ở Indo kinh doanh chủ yếu mảng địa ốc, khách sạn, siêu thị, trong lần bạo loạn này, có tám siêu thị cỡ lớn ở Jarkata bị thiêu hủy, do khách sạn thuộc loại cao cấp, có người ngoại quốc ở, nên tránh được kiếp nạn, người nhà Hà Chiêu Khuê kịp thời rời Indo, nhưng có hơn 60 công nhân người Hoa bị chết, tổn thất nặng nề.

Mã gia có tập đoàn hải vận Nam Dương đứng thứ hai khu vực eo biển Malacca, nghiệp vụ không chỉ giới hạn ở Indo, lần này tổn thất trực tiếp không nghiêm trọng lắm, nhưng ở Jarkata có hơn 10 thuyền viên mất tích, đại đa số là người Hoa thuê ở Phillipin, Malay.

- Khác thiếu gia có lẽ chưa biết, Cẩm Hồ thực ra luôn có nghiệp vụ qua lại với chúng tôi đấy.

Mã Văn Cừ nắm chặt tay Trương Khác nói:

Trương Khác ngẫm nghĩ, hỏi không chắc nói:

- Ý ông Mã nói tới bột giấy Tân Quang nhập khẩu từ Malaysia?

- Đúng thế, chính do thuyền của Nam Dương chúng tôi vận chuyển.

Nếu Mã Văn Cừ không nhắc tới thì Trương Khác không biết việc này.

- Khi Jarkata xảy ra bạo loạn, tôi và người nhà bị mấy chục bạo dân vây trong biệt thự ngoại ô, tuy có mấy vệ sĩ nhưng không được việc gì, thậm chí có hai vệ sĩ sợ hãi nhân lúc tối trời bỏ trốn.

Mã Văn Cừ nhớ lại tình hình ngay hôm đó, giọng vẫn chưa hết căm phẫn lẫn sợ hãi.:

- Đường tới sân bay bị cộn họ bày đủ mọi thứ chướng ngại vật, trong đêm 11, có tới hơn 100 người vây quanh nhà chúng tôi, bên cạnh có biệt thự người Hoa khác, cô con gái mười mấy tuổi cùng phụ nữ khác trong nhà bị bọn chúng kéo ra ngoài cưỡng bức tập thể, bọn chúng gào thét ném đá chửi bới còn xách đầu người đứng ngoài thị uy, chúng tôi tưởng chừng không qua nổi, tính cả tới chuyện tự sát đốt nhà để khỏi rơi vào tay bọn chúng ... May mà tới đêm khuya, dưới sức ép của dư luận quốc tế, cảnh sát Indo phải ra mặt dẹp loạn, chúng tôi mới chạy thoát ... Sau khi tới Singapore mới biết nhờ Cẩm Hồ nỗ lực truyền tin ra ngoài, mới được quốc tế chú ý.

Trương Khác không đành lòng nghe người đương sự hồi tưởng lại chuyện bạo loạn, mím chặt môi không nói gì, tình cảm không phải lúc nào cũng cần biểu lộ bằng lời.

Diệp Trần Dân nhận thức rõ được sự bi thương cùng bất an đó có lợi cho thương vụ Cẩm Hồ quy tụ thêm nhiều lực lượng người Hoa ở ĐNÁ, đặc biệt những người bỏ chạy ở ĐNÁ, có được mấy nhà Trần, Hà, Mã tín nhiệm, thương vụ Cẩm Hồ sẽ có đủ vốn kinh doanh.

Cuộc hội diện này chắc chắn là rất thành công, ba người Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Hà Chiêu Khuê rất tích cực chủ động bắt quan hệ với Cẩm Hồ.

Tên nhóc Trương Khác này đúng là giỏi mượn thế.

Đêm khuya, tiễn chân mọi người, Trương Khác, Diệp Kiến Bản ai về phòng nấy, không thấy Đường Thanh đợi mình trong phòng, Trương Khác gọi điện hỏi mới biết cô cùng Thịnh Hạ, Giang Đại Nhi, Hứa Duy, Tôn Tĩnh Hương tụ tập trên quán bar tầng thượng uống rượu.

Trương Khác đi thang máy lên tầng thượng, Diệp Kiến Bản đi sau một chút.

Một đám cô gái xinh đẹp đủ phong thái ngồi ở quán bar hết sức bắt mắt, cho dù đây là quán bar cao cấp, nam nhân nhìn thấy mỹ nữ tới bắt chuyện tuyệt không phải số ít, huống hồ Giang Đại Nhi còn phủ ánh hào quang minh tinh.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản tới nơi, có một trung niên đứng bên bàn nói chuyện với các cô gái, thấy hai bọn họ đi tới, liền cầm ly rượu rời đi.

- Ông ta nói gì thế?

Trương Khác thấy người trung niên đó quen mắt, ngồi xuống bên cạnh Đường Thanh hỏi:

- Ông ấy là Dương Thành Thủ là tổng giám đốc của quốc tế Anh Vương, nói muốn đưa chị Đại Nhi về công ty ông ta, còn bảo mình có tiềm chất minh tinh.

Đường Thanh thay bộ lễ phục gợi cảm bằng trang phục nữ sinh quần jean áo phông thanh thuần, tự do tự tại.

-Ồ, thảo nào mình thấy quen thế.

Trương Khác nhớ ra, quốc tế Anh Vương là công ty biểu diễn quy mô lớn nhất người Hoa thế giới, những vụ bê bối rợn người ở giới nghệ sĩ Hong Kong tám phần có liên quan tới công ty này:

- Ông ta đích thân tới mời, chúng tôi tiềm lực biểu diễn của chị Đại Nhi đang dần được phát huy rồi.

851. Chương 850: Buồn Ngủ Thì Gặp Chiêu Manh

Trương Khác nói rất qua loa, Tôn Tịnh Hương lại ôm một bụng tức, tổng giám đốc của quốc tế Anh Vương Dương Thành Thủ ở trước mặt cô rút ruột, chẳng phải là từ sâu đáy lòng coi thường Thế Kỷ Hoa Âm sao? Thừa dịp không ai chú ý, dưới bàn đá Diệp Kiến Bân một cái.

- Thế Kỷ Hoa Âm ở trong vòng là tiểu nhân vật, bị người coi thường cũng không thể tránh được, chúng ta còn không phải đầu đầu cũng ra vẻ đáng thương sao?

Diệp Kiến Bân đẩy vai Trương Khác, muốn Trương Khác tán thành lời hắn nói.

Trương Khác cười lấy lòng:

- Không nhịn nổi thì ăn miếng trả miếng, nghệ sĩ dưới cờ Anh Vương, người trực tiếp chúng ta không rút ruột nổi, chúng ta có thể chọn những người có tiềm lực để hạ thủ. . .Mà những nghệ sĩ trẻ tuổi tại Anh Vương cũng là đối tượng bị bóc lột tàn khốc, ngoại trừ hoạt động thương nghiệp quy định trong hợp đồng, còn phải ra ngoài tiếp rượu...

- Cậu không phải là coi trọng nữ nghệ sĩ nào đó của Anh Vương rồi chứ?

Diệp Kiến Bân thấy Trương Khác nói rất nhiệt tình, nhịn không được muốn chọc y một câu.

- Được, cứ coi như tôi chưa từng nói. - Trương Khác ngả tay, bắt đầu dĩ cười khổ.

Đường Thanh, Giang Đại Nhi lại cười. Muốn Trương Khác thẳng thắn tới cùng y nhìn trúng vị nghệ nhân nào của Anh Vương, thủ đoạn dụ cung, bức cung đều dùng hết.

Ở trong mắt họ, Trương Khác chính là một quái thai, thanh niên nam nữ 20 tuổi ít nhiều có một số thần tượng, dù Đường Thanh cũng sẽ ước ao Giang Đại Nhi, đứng ở dưới ánh đèn huỳnh quang, là hình tượng cho giới truyền thông truy đuổi.

Lại có bao nhiêu người có thể như Trương Khác, bình tĩnh đem tầm mắt qua màn sương mù chói mắt lộng lẫy.

Nếu chỉ nhìn mặt ngoài, nhìn những vụ xì căng đan trong vòng giải trí, Trương Khác căn bản không có nổi hứng thú đối với ngành giải trí, nhưng không được phủ nhận ngành công nghiệp giải trí là công cụ cùng thủ đoạn sắc bén cũng là chính yếu để thẩm thấu văn hóa.

Suy nghĩ đến những điều này, cho dù không tốn bao nhiêu tinh lực, Trương Khác vẫn không ngại làm chút việc lửa cháy thêm dầu, song lúc này cũng không phải thời cơ nói việc này.

Thương vụ ngày sau của Cẩm Hồ phải đặt chân lên đảo Hồng Kông, trừ phi độ tự do của nội địa trên tài chính, mậu dịch có thể so với Hồng Kông, bằng không thì thương vụ của Cẩm Hồ căn bản sẽ không chuyển trở về nội địa, thương vụ Cẩm Hồ sẽ trở thành lực lượng mới phát của ngành giải trí của Hồng Kông.

Về phần Tôn Tịnh Hương chịu những cơn giận không đầu này, tự có Diệp Kiến Bân đòi lại giúp cô.

Đêm thì trời đã tạnh mưa, mây đen ngoài khơi vẫn còn đang cuộn cuộn, nhưng mưa đã tạm ngừng, xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt, có thể thấy ngọn đèn rực rỡ từ bờ biển bên kia.

Trương Khác tỉnh lại dựa vào đầu giường ngồi một lúc, rất muốn ôm Đường Thanh đang ngủ bên người vào lòng, cô ngủ rất say. Lông mi cong cong khẽ rung động, gương mặt xinh xắn dưới ánh đèn tường u ám có vẻ tinh khiết không tỳ vết, khóe miệng hồng nhuận đang ngủ cũng hơi cong lên, trông mềm mại mà chọc người triu mến.

Trương Khác duỗi tay qua từ dưới cổ cô, muốn ôm cô vào lòng. Đường Thanh đang ngủ cảm giác được có động tĩnh, liền trở mình qua, đặt tay lên bụng Trương Khác, mặt dán vào ngực Trương Khác khẽ nhúc nhích để tìm một vị trí thoải mái. Hai chân tựa như rễ cây quẩn lấy bắp đùi Trương Khác.

Trong lòng Trương Khác có dòng nước ấm tràn ra, y tưởng người xuống, thuận tay xoa lên cặp mông co dãn của Đường Thanh.

Rất nhiều nam nhân thích nắm vú của nữ nhân bên cạnh khi ngủ, Trương Khác lại thích vuốt mông của nữ nhân bên cạnh ngủ, Đường Thanh thường bởi vậy cười bản tính háo sắc của y.

Khi tỉnh lại nữa thì trời đã sáng. Trong nháy mắt tỉnh lại đó, Trương Khác cảm giác Đường Thanh đang lấy tóc chọc lỗ mũi mình, ngứa ngáy khó chịu. Mở mắt ra, cô bé này còn đang dán mặt lên ngực mình giả bộ ngủ say.

Trương Khác lấy tay xoa lên mông cô, lại trở mình cô lại, môi dán lên làn da thịt trên ngực cô mà liếm hôn, mũi ngửi mùi thơm nồng nàn của cơ thể. Mãi đến khi bản thân Đường Thanh chịu không nổi bốn chân mới dây dưa vào nhau.

Đang hôn sâu thì ĐTDĐ vang lên. Trương Khác cầm lấy ĐTDĐ trên tủ đầu giường, thấy là điện thoại của mẹ, y cười nói với Đường Thanh:

- Lão thái bà thật là đáng ghét, mới sáng sớm đã gọi điện thoại qua đây rồi. Lẽ nào bà ấy không biết làm phiền lão đầu tử sao?

Đường Thanh cầm lấy ĐTDĐ của cô cho Trương Khác xem thời gian, đã hơn 8 giờ rồi. Trương Khác cười tiếp điện thoại. Trong điện thoại mẹ hỏi gần đây có khỏe không. Mấy ngày nay Tân Vu đổ mưa lớn, có dấu hiệu thành bão.

Trong thành phố quyết định dời cư dân ở mấy hòn đảo nhỏ giữa sông cùng với chỗ trũng. Từ sớm cha đã đi xuống làm công tác rồi. Lại hỏi Đường Thanh có khỏe không. Nghe giọng điệu của Trương Khác không quá bình tĩnh, liền muốn Đường Thanh tiếp điện thoại, muốn trò chuyện với cô một lúc.

Đường Thanh chết sống không chịu lập tức đi tiếp điện thoại. Trương Khác chỉ phải giả vờ đi mở cửa, còn gân cổ la:

- Đường Thanh thức dậy nghe điện thoại này!

Đường Thanh mới dề nặng cười cầm lấy ĐTDĐ, kéo chăn che khuất bộ ngực rồi nói chuyện với mẹ chồng tương lai.

Cô nàng sau khi ngủ dậy có vẻ biếng nhác. Ánh mắt lơ đãng nhìn ngang liếc dọc cũng có thể câu hồn đoạt phách, da thịt trắng mịn khỏe mạnh bóp cũng có thể chảy ra nước. Buổi sáng tốt đẹp như vậy không ngờ lại đi nẫu cháo điện thoại với bà già. Trương Khác lại không dám phát biểu ý kiến, ôm Đường Thanh nằm một lúc.

Nghe được mẹ trong điện thoại thảo luận với Đường Thanh phụ nữ trung niên dùng đồ trang điểm gì mới thích hợp. Đề tài này nhất thời nửa cơ hội cũng không kết thúc được, Trương Khác chỉ phải buồn bực đi tắm.

Đợi khi Trương Khác tắm xong, thấy Đường Thanh đang tạm biệt mẹ qua điện thoại, y cười nói:

- Quan hệ mẹ chồng nàng dâu khá tốt nhỉ. Bạn định lát nữa sẽ ra phố mua đồ trang điểm giúp mẹ mình sao...

- Di Lương thương mình hơn bạn nhiều. Mình đương nhiên phải đặc biệt đi mua đồ giúp dì ấy.

Đường Thanh cười nói.

Nhiều như vậy ngấm lại cũng xấu hổ. Mẹ y coi Đường Thanh là con dâu duy nhất, mình lại ở bên ngoài trêu chọc nhiều khoản nợ tình như vậy. Trương Khác nhéo má Đường Thanh, nói:

- Vậy lát nữa mình và bạn ra phố, con trai không thể kém hơn con dâu được...

Nam nhân luôn luôn chịu không nổi mê hoặc tham luyến nữ sắc. Đường Thanh đi tắm. Trương Khác bảo Dịch Đan Thanh cầm qua tài liệu ngày hôm nay muốn xử lý, y có thể thấy được trên người Dịch Đan Thanh phát ra sự quyết đoán đặc hữu bất đồng với Đường Thanh.

Trương Khác ở lại Hồng Kông mấy ngày, tiếp xúc với rất nhiều thương nhân người Hoa tại Indonesia, cũng lợi dụng thời gian mấy ngày để tham quan căn cứ của tập đoàn hải vận Nam Dương của Indonesia Mã gia tại Hồng Kông.

- Thương vụ Cẩm Hồ muốn phát triển đến hình thức thương xã tổng hợp, nhất định phải với tay đến hệ thống phân phối, mà phương thức phân phối chủ yếu của mậu dịch thương phẩm cùng tài nguyên quốc tế vẫn là vận tải đường biển.

Trương Khác biểu hiện ra rất hứng thú đối với căn cứ của tập đoàn hải vận Nam Dương tại Hồng Kông, liền đem một số ý nghĩ của y trao đổi với Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa:

- Đây có lẽ chính là cái gọi vận khí tốt đang buồn ngủ thì gặp chiếu manh...

852. Chương 851: Hải Vận Nam Dương

Năm 98, mây đen của khủng hoảng tài chính Châu Á không những chưa tan đi, còn đang có dấu hiệu tiến thêm một bước tụ hợp ra mưa to gió lớn càng mãnh liệt hơn.

Kinh tế Châu Á nhận được tàn phá nghiêm trọng, lúc này còn chưa nhìn thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt. Mức độ ỷ lại của Trung Quốc đối với tài nguyên hải ngoại còn chưa nghiêm trọng như sau năm 2003.

Tập đoàn hải vận Nam Dương của Mã gia Indonesia mặc dù ở trong sự kiện bài Hoa tại Indonesia hữu kinh vô hiểm, không chịu nhiều tổn thất, nhưng lại chịu đủ tàn phá của khủng hoảng kinh tế Châu Á, đang thông qua giảm bớt nghiệp vụ để vượt qua nguy cơ, đã hủy bớt đơn đặt hàng mấy chiếc tàu hàng cỡ lớn để tránh tổn thất tăng lên. Cho dù lần này Mã gia sẽ rút khỏi đại lượng tài sản từ quốc nội Indonesia, cũng sẽ không tùy tiện đầu tư vào nghiệp vụ hải vận của gia tộc.

Dưới sự dẫn đầu của Trần Văn Thông, Quách Tùng Duyên, Mã Văn Cừ biểu thị nguyện ý mua 100 triệu đô la trái phiếu công ty của thương vụ Cẩm Hồ. Đã thấy được thương vụ Cẩm Hồ lấy toàn bộ tài sản của hệ thống Cẩm Hồ để phát triển bước đường tương lai, tài sản của gia tộc cũng yêu cầu phương thức đầu tư càng đáng tin hơn.

Đương nhiên, Cẩm Hồ đối với cử động của người Hoa Indonesia trong sự kiện bài Hoa mới là căn bản để thu được tín nhiệm cùng hảo cảm của họ.

Trương Khác có dự đoán càng lạc quan đối với tương lai của ngành hải vận hơn, 10 năm sau, mậu dịch quốc tế hầu như hình thành một quy tắc, chỉ cần Trung Quốc muốn vật tư gì, giá thị trường quốc tế sẽ tăng mạnh, mà ngành vận tải phân phối này – đặc biệt là vận tải viễn dương – giá cả cũng sẽ tăng mạnh theo.

Năm 98 ngành vận tải viễn dương đang rơi vào đáy cốc, tình huống kinh tế đình trệ khả năng phải tiếp tục đến năm tới mới có thể giảm bớt, thế nhưng đáy cốc vĩnh viễn cũng là thời cơ tốt nhất để mở rộng.

Sau vài ngày tham quan, Trương Khác đứng trên chiếc tàu hàng cỡ lớn của hải vận Nam Dương đậu ở bến tàu, đón gió biển phả vào mặt, nói cho Mã Văn Cừ một số ý nghĩ còn chưa quá thành thực:

- Mấy ngày nay tôi có một số ý nghĩ, trước khi Mã tiên sinh rời khỏi Hồng Kông, cho dù ý nghĩ còn chưa đủ thành thực, nhưng vẫn phải nói ra để trước mặt thỉnh giáo Mã tiên sinh...

Quách Tùng Duyên đã sớm trở về, mấy ngày này, Trần Văn Thông vẫn ở lại Hồng Kông, trong mấy ngày Trương Khác tham quan hải vận Nam Dương tại căn cứ Hồng Kông, hẳn đều sẽ bớt chút thời gian đi cùng, chỉ có thông qua giao lưu, đôi bên mới có thể lý giải cùng tín nhiệm sâu sắc hơn.

Lý giải cùng tín nhiệm là cơ sở để tiến hành hợp tác, cũng có thể nói Trần Văn Thông tràn ngập lòng hiếu kỳ đối với bản thân Trương Khác, muốn lý giải căn nguyên phía sau kỳ tích sáng tạo thị trường của Cẩm Hồ, mấy ngày nay ở chung cùng lý giải quả thật không khiến hắn thất vọng, cũng tăng thêm lòng tin đối với thương vụ Cẩm Hồ – Mã Văn Cừ cũng như vậy.

Mọi người đều đứng trên boong tàu, Mã Văn Cừ cười nói:

- Nguyên nghe tổ tường. . .

- Lần này nhận được tín nhiệm của Mã tiên sinh, vào lúc thương vụ Cẩm Hồ mới phát triển, thậm chí ngay cả căn cơ cũng chưa thẳng bằng, đã sẵn lòng mua trái phiếu công ty của thương vụ Cẩm Hồ để giúp thương vụ Cẩm Hồ phát triển –

Trương Khác hơi đổi giọng nói:

- Tôi hy vọng thương vụ Cẩm Hồ có thể rút hết toàn bộ tài chính mà gia tộc Mã tiên sinh mua trái phiếu công ty của Cẩm Hồ vào hải vận Nam Dương, không biết Mã tiên sinh có suy nghĩ một chút kiến nghị này của tôi hay không. . .

Trương Khác nói ra ý nghĩ của y, mặt hướng về biển rộng hướng đông, nước biển xanh thẳm như một miếng ngọc bích thật lớn khảm trong thiên địa.

“ . . . ” Mã Văn Cừ có phần ngạc nhiên, Mã gia cùng hải vận Nam Dương hầu như là cùng một thể. Mã gia sở hữu quyền khống chế tuyệt đối của hải vận Nam Dương, Mã gia đầu tư tài chính vào thương vụ Cẩm Hồ, thương vụ Cẩm Hồ lại đầu tư tài chính vào hải vận Nam Dương, đối với Mã gia, hình như không khác nhau quá nhiều.

Chỗ bất đồng là, Mã gia đầu tư tài chính và thương vụ Cẩm Hồ, đối lấy là trái quyền 100 triệu đô la, thương vụ Cẩm Hồ đầu tư tài chính vào hải vận Nam Dương, đối lấy là cổ phần.

Tại thời khắc kinh tế Châu Á không biết khi nào sẽ ảm đạm, đầu tư trái quyền gánh chịu phiêu lưu nhỏ hơn.

Nhóm Trần Văn Thông cũng đứng ở đó đợi Trương Khác giải thích.

- Đứng trên con tàu hàng viễn dương khổng lồ thế này, hình như tôi có thể thấy được tương lai thương vụ Cẩm Hồ có thể dựa vào những tàu viễn dương siêu đại hình để đi ra thế giới, hình như có thể thấy được còn đường biển màu xanh bằng phẳng.

Trương Khác nói, không che giấu dã tâm thương vụ Cẩm Hồ đặt chân vào ngành hải vận, với tay vào hệ thống phân phối toàn cầu:

- Mục tiêu của thương vụ Cẩm Hồ là trở thành người phối hợp, người tổ chức tài nguyên các ngành nghề, mà không phải người khống chế, hy vọng càng nhiều tài nguyên có thể ngưng tụ lại cùng nhau, thành một luồng sức mạnh càng lớn hơn. Tôi cũng rất có lòng tin đối với tương lai của ngành hải vận, thương vụ Cẩm Hồ sẽ không theo đuổi quyền cổ phần khống chế đối với hải vận Nam Dương, đổ hết tài chính vào tập đoàn hải vận Nam Dương, hy vọng có thể duy trì quy mô phát triển của tập đoàn hải vận Nam Dương tại kỳ thấp nhất. Thương vụ Cẩm Hồ đồng thời có thể trợ giúp hải vận Nam Dương khai thác ngành nghiệp vụ vận tải viễn dương của nội địa, nhằm vượt qua thời kỳ sa sút trước mắt. . . Không hề nghi ngờ, con đường biển màu xanh từ nội địa đi thông thế giới sẽ trở thành một trong những con đường mậu dịch quan trọng nhất của ngành vận tải viễn dương toàn cầu. . .

- Đông Hải, chỉ sau khi công trình xây dựng của tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải hoàn thành, nhu cầu vận lực viễn dương tăng thêm sẽ đạt đến 40 triệu tấn.

Diệp Kiến Bân nói:

- Ngành hải vận của nội địa, năng lực vận tải viễn dương rất yếu kém, vận lực viễn dương tăng thêm dựa quá nhiều vào xí nghiệp hải vận của Nhật Hàn, cũng không phải là cục diện chúng ta hy vọng thấy được. . .

Công trình mở rộng của tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải vẫn là lúc Từ Học Bình đảm nhiệm tỉnh trưởng tại Đông Hải lấy được khoản cho vay 1 tỷ đôla mới thành công thực thi.

Công trình kiến thiết hai năm. Nửa năm sau là có thể đưa vào hoạt động. Tuy nói đang lúc vượt qua khủng hoảng kinh tế, nhưng quốc nội bởi thực thi nhiều chính sách điều tiết vĩ mô kích thích kinh tế, nên nhu cầu sắt thép của quốc nội vẫn rất lớn.

Lực ảnh hưởng của Cẩm Hồ tại tỉnh Đông Hải không được nghi ngờ, lực ảnh hưởng đối với tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải càng không được nghi ngờ.

Mặc dù không hy vọng xa vời có thể nâng giá hải vận so với xí nghiệp hải vận của Nhật, Hàn, nhưng có thể lấy đơn đặt hàng hải vận quặng sắt, hải vận Nam Dương có thể duy trì được quy mô nghiệp vụ hải vận trước mắt, thậm chí có thể gia tăng quy mô phát triển tại thời kỳ thấp nhất.

Thương vụ Cẩm Hồ cũng có thể đem đơn đặt hàng của hải vận Nam Dương cho các xí nghiệp đóng tàu tại quốc nội, cũng thúc đẩy xí nghiệp đóng tàu tăng thêm đơn đặt hàng với sắt thép liên hợp Đông Hải.

853. Chương 852: Trọng Tâm

Thương vụ Cẩm Hồ chính là muốn dưới thể chế hiện có, lợi dụng nhân mạch vững chắc tại quốc nội, cùng với lực lượng hiện có của Cẩm Hồ, trở thành đại thương gia thẩm thấu vào các ngành, phát huy tác dụng cân đối tài nguyên.

Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ mấy ngày nay cũng có chút hiểu thêm về nguyện vọng vĩ đại của thương vụ Cẩm Hồ, nhưng là mấy câu ngắn gọn này họ càng có lý giải sâu sắc hơn, cũng có thể thấy được hợp tác chặt chẽ với thương vụ Cẩm Hồ có thể mang lại cho họ lợi ích gì.

Thế gian không có tình yêu chỉ theo ý mình, cũng không có sự hợp tác chỉ theo ý mình.

Trương Khác đồng thời đáp ứng, vì bảo đảm quyền lợi của Mã gia, Mã gia có thể lựa chọn sau thời hạn nhất định, chuyển trái quyền của thương vụ Cẩm Hồ thành cổ phần của thương vụ Cẩm Hồ, cũng có thể rút bỏ quyền lợi thu hồi vốn cùng lãi hằng năm.

Đối với trái quyền của thương vụ Cẩm Hồ, có cổ phần của thương vụ Cẩm Hồ tại hải vận Nam Dương làm thế chấp, Mã gia thậm chí không cần suy nghĩ năng lực hoàn lại của thương vụ Cẩm Hồ vào tương lai.

Phương án này bảo đảm vốn của Mã gia chảy hết về phía tập đoàn hải vận Nam Dương, đồng thời làm giảm phiếu lưu mà Mã gia phải gánh chịu đối với tiền cảnh không trong sáng của ngành hải vận, lợi ích hiện thực nhất vẫn là thương vụ Cẩm Hồ có năng lực trợ giúp hải vận Nam Dương càng thuận lợi vượt qua thời kỳ kinh tế đình trệ trước mắt – thương vụ Cẩm Hồ thì mượn cơ hội từng bước nhúng tay vào ngành hải vận.

Trương Khác suy nghĩ xuất phát từ đại cục, giao công lao ngăn bạo loạn bài Hoa tại Indonesia cho Chính phủ TW. Thiện ý này không chỉ có thể giành được hảo cảm của cao tầng trung ương, cũng sẽ làm cho nhóm Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ tin tưởng Cẩm Hồ có cơ sở càng vững chắc hơn tại quốc nội.

Trải qua bạo loạn bài Hoa tại Indonesia, Mã Văn Cừ, Trần Văn Thông mặc dù ngồi ôm tài sản cả trăm triệu, thậm chí có thể nói phú khả địch quốc, trước nhà sau nhà, ra vào đều có bảo tiêu vây quanh. Nhưng trước thế lực chính trị quốc gia, vẫn giống như tấm bèo trong mưa gió không nơi nương tựa. Dưới tiền đề không đánh mất quyền khống chế xí nghiệp, phải đi kiếm bấp đũa to để ôm là việc rất khó cự tuyệt.

Phương án Trương Khác tạm thời đề xuất, quả thật có thể làm cho Mã Văn Cừ rất tâm động, Mã Văn Cừ lập tức biểu thị sẽ lập tức tổ chức hội nghị ban giám đốc của hải vận Nam Dương để suy nghĩ đề nghị của Trương Khác.

Ngồi xe từ bến tàu số 4 rời đi, từ kính chiếu hậu còn có thể thấy những container xếp cao như tòa nhà nhà cao tầng trên bến tàu.

- Quốc nội vì thoát khỏi ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính Châu Á đối với kinh tế, thúc đẩy nội nhu, tăng cường kiến thiết phương tiện cơ sở, chính sách này là chính xác, nhưng cũng sẽ có ảnh hưởng của mặt trái.

Trương Khác nói:

- Thúc đẩy nội nhu, đặc biệt là đầu tư đại quy mô về phương tiện cơ sở, sẽ khiến giá của các nguyên vật liệu như xi măng, sắt thép tại quốc nội không có xu thế giảm, các xí nghiệp vốn dân doanh cùng Chính phủ địa phương đều sẽ có xung động cùng khát vọng đầu tư vào ngành sắt thép. . .

- Năm gần đây rất nhiều hạng mục sắt thép mới xây đa phần là sử dụng kỹ thuật của Nhật Bản, yêu cầu đối với nguyên liệu quặng sắt rất cao, lượng dự trữ quặng sắt của quốc nội mặc dù rất cao, thế nhưng phẩm vị quặng sắt rất thấp, không thể thỏa mãn nhu cầu nguyên liệu của hạng mục sắt thép mới tăng thêm, để duy trì sản xuất chỉ có thể dựa vào nhập khẩu tài nguyên quặng sắt chất lượng tốt của hải ngoại.

- Tôi cho rằng 10 năm sau, ngành sắt thép quốc nội cũng rất khó thoát khỏi ảnh hưởng của kỹ thuật Nhật Bản, tiếp tục hạng mục, là tiếp tục tăng tính ỷ lại đối với tài nguyên quặng sắt hải ngoại, mà năng lực vận tải viễn dương của các xí nghiệp hải vận quốc nội rất yếu, là một khuyết điểm. . .

Nói đến đây, Trương Khác khẽ thở dài một hơi, khoe môi nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ:

- Hình như có thể thấy được tương lai bị người ta bóp cổ mọi lúc mọi nơi.

- Cho dù mọi lúc bị người ta bóp cổ, bị người ta bóc lột, đối với một số người của quốc nội, dân số 1.3 tỷ, đã thành khoáng sản tự nhiên lớn nhất có thể tùy ý đào móc rồi. - Diệp Kiến Bân có phần châm chọc nói.

Tôn Thượng Nghĩa cười ôn hòa, hần đang suy nghĩ tiền cảnh kinh tế mà Trương Khác miêu tả sẽ mang đến cho ngành hải vận kỳ ngộ lớn thế nào.

Đương nhiên rồi, chưa hề trải qua một lần, rất khó lý giải mức độ ỷ lại của Trung Quốc đối với tài nguyên hải ngoại 10 năm sau nghiêm trọng thế nào.

Một mặt là bản thân thị trường khổng lồ của quốc nội có nhu cầu rất cao đối với sắt thép, một mặt ngành chế tạo toàn cầu đại quy mô chuyển dời khỏi Trung Quốc, đã gia tăng nhu cầu đối với sắt thép.

Năm 97, tổng sản lượng sắt thép của quốc nội lần đầu đột phá 100 tấn, chiếm vị trí đệ nhất thế giới. Nhưng năm 98 đến năm 03, lại nghênh đón thời kỳ kiến thiết nhanh chóng của ngành sắt thép quốc nội, dân doanh trọng hình hóa là một điểm đặc thù rõ nét vào thời gian này, vốn dân doanh đại quy mô tiến vào ngành sắt thép.

Sau năm 01, năng suất sắt thép của quốc nội bắt đầu tăng nhanh, sản lượng sắt thép lấy tư thái hát vang tiến mạnh mà tăng trưởng. Đến năm 08, sản lượng sắt thép Trung Quốc vượt quá 500 triệu tấn. Sản lượng thép không chỉ chiếm vị trí đệ nhất toàn cầu, còn vượt lên trước tổng sản lượng thép của quốc gia xếp thứ 2 đến thứ 8.

Đến lúc đó, chỉ nhu cầu của ngành sắt thép quốc nội đối với vận lực viễn dương đã tiếp cận 500 tấn, gấp ba nhu cầu vận lực viễn dương của dầu thô, yêu cầu 50 hải vận Nam Dương như lúc này mới có thể thỏa mãn nhu cầu vận lực viễn dương của ngành sắt thép quốc nội.

- Tuy nói năng lực vận tải viễn dương của hải vận Nam Dương tại khu vực Malacca chiếm thứ hai, nhưng so với các trùm hải vận toàn cầu, đặc biệt các xí nghiệp hải vận lớn của Nhật Bản, Hy Lạp, quy mô còn rất nhỏ, năng lực vận tải viễn dương tăng trưởng gấp 10 thì mới có thể sản sinh lực ảnh hưởng rõ ràng đối với ngành hải vận quốc nội...

Trương Khác trầm ngâm chốc lát, đem kết quả tính toán của y nói cho Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa:

- Chúng ta trực tiếp đổ tiền vào hải vận Nam Dương, so sánh với nhu cầu tương lai, không khác gì hoài thủy xa tân(ko thăm vào đâu), còn phải dấn dất càng nhiều tài chính đổ vào hải vận Nam Dương. . .

Diệp Kiến Bân mỉm cười:

- Đây chẳng phải là việc chúng ta muốn làm đó sao?

Trước khi thành lập thương vụ Cẩm Hồ, đa phần Cẩm Hồ vẫn là ở trong hệ thống nội bộ tiến hành điều hòa tài nguyên. Sau khi thành lập thương vụ Cẩm Hồ, thì có thể tại lĩnh vực càng rộng hơn phát huy tác dụng điều hòa tài nguyên, có thể gây ảnh hưởng trực tiếp đối với các ngành trước đó không gây được ảnh hưởng.

Liên hệ càng nhiều xí nghiệp lớn hơn nữa lại với nhau – điều này cũng ý nghĩa quyền càng lớn hơn nữa. Thể chế hiện có của quốc nội còn không thể hạn chế thương vụ Cẩm Hồ lấy loại hình thức này gây ảnh hưởng, tiến hành thăm thấu đối với các ngành nghề của quốc nội. Đương nhiên, trọng tâm của thương vụ Cẩm Hồ là tại ngoại bất tại nội.

854. Chương 853: Công Nghiệp Nhẹ Hải Liên

Trương Khác nhìn Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa, không biết Tôn Thượng Nghĩa có gì phát hiện việc giữa Diệp Kiến Bân và Tôn Tịnh Hương hay không.

Công tác nghiệp vụ cụ thể của thương vụ Cẩm Hồ do nhóm Tiêu Tấn thành, Tưởng Vi, Chu Nhất Bình phụ trách, nhưng mục đích mà thương vụ Cẩm Hồ thành lập sẽ không lấy nghiệp vụ phát triển ổn định là mục đích.

Tôn Thượng Nghĩa có lực ảnh hưởng trong quần thể thương nhân người Hoa tại Đông Nam Á, mà Diệp Kiến Bân khi thao tác lên như cá gặp nước đối với hệ thống của quốc nội cùng với mạng lưới nhân mạch hiện có của Cẩm Hồ. Để cho hai người họ cùng phụ trách thương vụ Cẩm Hồ hẳn là sự phối hợp thích hợp nhất. Chỉ là giữa hai người lại nhét một Tôn Tịnh Hương, trông có vẻ hơi quý dị.

Trương Khác chỉ có thể bịt tay trộm chuông không thấy sự tồn tại của Tôn Tịnh Hương, lại nói trong khu chung cư Thanh Niên của Kiến Nghiệp còn một tiểu yêu tinh khiến người đau đầu. Tuy nhiên người đang ở Hồng Kông, bên người có Đường Thanh, y chỉ có thể đặt toàn bộ tâm tư lên người cô nàng này.

Từ bến tàu đến sân bay có một đoạn đường, lúc này tình không vạn lí, xe chạy trên đường Tân Hải, có thể thấy mặt nước biển trong vắt như ngọc bích.

Đường Thanh gọi điện thoại tới, hỏi họ đã xuất phát hay chưa, cô đã đến sân bay rồi.

- Bọn mình đã đi rồi, rất nhanh sẽ đến sân bay thôi. . .

Trương Khác nói cho Đường Thanh:

- Máy bay sắp đến cảnh nội Hồng Kông rồi chứ?

Đường Học Khiêm, Tổng Bồi Minh suất lĩnh đoàn đại biểu chiêu thương dẫn tư của Hải Châu ngày hôm nay đến Hồng Kông, hôm nay Đường Thanh không theo Trương Khác đến hải vận Nam Dương tham quan, mà là chuẩn bị đến sân bay trước để đón khách.

Trương Khác cùng Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân cũng từ bến tàu chạy đến sân bay đón khách.

Bởi lần này người Hoa rút vốn khỏi Indonesia với quy mô rất lớn, lại cực kỳ vội vàng, thương vụ Cẩm Hồ cũng thành lập trong vội vàng, muốn chuyển dời vốn đến quốc nội, còn có rất nhiều công tác phải làm.

Lợi ích trước tiên đương nhiên phải để lại cho Hải Châu.

Sau khi Trương Khác đến Hồng Kông, dưới sự dẫn dắt của Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông, cùng đại biểu Hoa thương Indonesia tiến hành tiếp xúc mật thiết, một mặt là trực tiếp làm chuẩn bị dẫn vốn cho thương vụ Cẩm Hồ, một mặt cũng thông tri bên TP. Hải Châu vội vàng tổ chức các xí nghiệp có nhu cầu huy động vốn tới Hồng Kông tiếp xúc với Hoa thương Indonesia.

Thời gian rất gấp, cũng không kịp an bài các Hoa thương Indonesia đến nội địa.

Cũng chỉ thời gian một tuần, Đường Học Khiêm, Tổng Bồi Minh đã làm rất nhiều công tác, đoàn đại biểu chiêu thương dẫn tư qua đây với đội hình khổng lồ. Nhóm Trương Khác chạy tới sân bay. Chuyến bay từ Kiến Nghiệp đã hạ cánh. Đường Học Khiêm suất lĩnh đoàn đại biểu chờ ở đại sảnh đón khách.

Trong đội ngũ của đoàn đại biểu nhìn thấy các bóng hình quen thuộc Lý Minh Học, Lý Nghị Hoa, Trần Tĩnh, Úc Bình, Đinh Văn Tường, cậu của Hứa Tư là Thi Vệ Trung lần này cũng theo đoàn đến Hồng Kông.

Trương Khác bước nhanh vào đại sảnh, đón Đường Học Khiêm, cười nói:

- Chạy hết nước mà vẫn chậm nửa bước. Bác Đường, mọi người vừa mới xuống phi cơ, giờ đến khách sạn nghỉ ngơi một chút đi. . . Buổi tối cháu sẽ tẩy trần ọi người, gặp mặt Hoa thương Indonesia thì an bài vào mai mốt.

Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân cũng nhiệt tình đi qua nói chuyện với Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh.

Thị trưởng Tô Dật Quần cũng ở trong đội ngũ, nhất nhị bả thủ của TP. Hải Châu lần này đều xuất động, vì thể hiện sự coi trọng đối với hoạt động chiêu thương dẫn tư lần này. Tô Dật Quần hình như hoàn toàn quên mất mâu thuẫn trước đó giữa hắn và Trương Khác, biểu hiện ra cũng rất nhiệt tình.

Tình thế mạnh hơn người mà. Không được phép hắn không cúi đầu, dù Lý Viễn Hồ đối với Cẩm Hồ cũng dần dần sinh ra hảo cảm.

Trương Khác cũng có thể bảo trì lễ ngộ cơ bản đối với Tô Dật Quần, Tô Dật Quần dù sao cũng là người của Lý Viễn Hồ, tuy nói sau đó cũng phải chịu lạnh nhạt, nhưng sau khi Cẩm Hồ giành được cường thế, Tô Dật Quần tại Hải Châu cũng không cản trở nữa, Cẩm Hồ cũng phải có độ lượng, để mà lôi kéo một số lực lượng trung gian qua.

Đường Thanh như con chim nhỏ kéo cánh tay ba cô, khi đứng cùng Trương Khác ở trong đại sảnh nói chuyện với mọi người, cũng sẽ thỉnh thoảng kéo ống tay áo Trương Khác một cái, bộ dạng hết sức ngọt ngào.

Tưởng Vi trong bộ quần áo đoan trang phụ trách công tác tiếp đãi cụ thể, an bài thành viên của đoàn đại biểu đi ra đại sảnh đón khách, xe buýt đang đợi ở trước đại sảnh.

Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh đều kiên trì ngồi cùng xe buýt với mọi người. Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân đương nhiên cũng lên xe buýt đi cùng. Trước khi lên xe, Trương Khác nói với cậu của Hứa Tư:

- Cậu có liên hệ với chị Hứa Duy không? Hay là cháu gọi điện thoại, gọi chị ấy qua tham gia tiệc tẩy trần buổi tối luôn?

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời chiều đang xa chiếu lên cánh cửa sổ xe trong veo, cánh cửa thủy tinh như một mặt gương lóng lánh ánh vàng. Trương Khác đứng ở bên cạnh cửa xe gọi điện thoại cho Hứa Duy.

Đợi khi điện thoại nói được rồi, y lại nói với Thi Vệ Trung:

- Trong số các Hoa thương Indonesia muốn tham gia hiệp đàm, có mấy xí nghiệp Công nghiệp nhẹ muốn dời khỏi Indonesia. Cháu xem qua liệu, có hai xí nghiệp có điều kiện rất tốt, tuy nói trong cơn bạo loạn nhận được trùng kích, tổn thất khá lớn, nhưng căn cơ vẫn còn, rất thích hợp cho các xưởng máy móc nông nghiệp hợp tác với họ – hơn nữa, họ nóng lòng rút khỏi Indonesia, chúng ta khẳng định có thể chiếm được tiện nghi.

Trương Khác lặng lẽ cười, còn nói thêm:

- Cháu đã sớm bảo người giao tư liệu của xưởng máy móc nông nghiệp cho họ rồi, ngày mai sẽ để Cẩm Hồ phái nhân viên phối hợp với bên chú, tranh thủ đàm phán sơ bộ, sau đó đưa họ đi thực địa tham quan một chút.

Xưởng Máy móc nông nghiệp là danh xưng sớm nhất, công ty cổ phần Hải Châu thực hành cải chế, xưởng liền thay tên là công ty cơ giới Hải Châu, sau đó lại đem xí nghiệp chế tạo máy móc, thiết bị tương ứng của Cục Công nghiệp nhẹ TP. Hải Châu nhập vào, thay tên là tập đoàn Công nghiệp nhẹ Hải Liên, do Thi Vệ Trung dẫn đầu quản lý.

Cơ sở chế tạo thiết bị Công nghiệp nhẹ của Hải Châu rất yếu kém, dự trữ nhân tài, kỹ thuật cũng không có ưu thế, tuy nói mấy năm nay Công nghiệp nhẹ Hải Liên có phát triển rất lớn, thế nhưng tại quốc nội vẫn không có ảnh hưởng gì, dù sao nhà cao tầng không thể xây ở trên cát.

Nối điện thoại rồi, Trương Khác bảo Hứa Duy trực tiếp đến khách sạn Bán Đảo hội hợp, Thi Vệ Trung cười nói:

- Còn phải đa tạ cháu đã đặt chuyện này ở trong lòng. . .

- Chuyện của cậu, cháu có thể không đặt ở trong lòng sao?

Trương Khác cười nói:

- Lần này trong thành phố không phải là quyết định yêu cầu công ty Hải Châu tiến thêm một bước mở rộng hạn ngạch cổ phần của tầng quản lý sao? Trong thành phố muốn kiếm càng nhiều tài chính dùng đến các phương diện khác, cũng đồng thời vì đề cao tính tích cực của tầng quản lý. Phương án cụ thể cháu còn chưa rõ lắm. Tóm lại là cổ phần càng nhiều, giá thành phẩm phải trả cũng càng cao, tránh để lại hậu họa cho người khác. Tài sản quốc hữu chung quy không thể bán vãi, thậm chí sẽ cho phép công nhân mua cổ phần. Lần này nếu có thể gây dựng cơ sở, Công nghiệp nhẹ Hải Liên sẽ có phát triển lớn. Nhìn vào ngày sau, lần này cậu phải lấy đủ mức cổ phần, tài chính không cần lo lắng, trong tay chị Hứa Tư có rất nhiều tiền để không, khoảng 10 triệu thì không có vấn đề gì. . .

855. Chương 854: Hiệp Đàm Chính Thức

Trương Khác luôn ôm lòng hổ thẹn đối với Hứa Tư, tuy nói trên danh nghĩa Hứa Tư có tài sản lớn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới muốn hưởng dụng khoản tài sản này, trong thành phố quyết định tiến hành cải tạo thương nghiệp hóa đối với khu đông Sa Điền, cuối cùng Hứa gia triệt để cáo biệt với Sa Điền, ở trong thành phố mua một căn nhà thương phẩm, vẫn là Hứa Tư cùng Hứa Duy mỗi người bỏ hơn 10 vạn. Hứa Hải Sơn cha của Hứa Tư vẫn là công nhân viên chức bình thường của Công nghiệp nhẹ Hải Liên, chỉ là không cần phải đối mặt với khốn cảnh như trước đây nữa.

Đối với số phận của Hứa Tư, trong lòng Thi Vệ Trung tuy có tiếc nuối, thế nhưng hình như cũng nhìn không thấy tương lai càng sáng sủa hơn. Dưới ánh sáng của Cẩm Hồ, tất cả đều có vẻ tối tăm, ai có thể nghĩ đến Hải Châu sẽ sinh ra một quái thai như Trương Khác? Hình như trời sinh chính là tối khắp nơi trên thế giới để vợ vét tài sản, đối với người hay là đối với sự việc, lại luôn luôn cực có chừng mực, cống hiến đối với Hải Châu cũng lớn, dù phí dụng cho lần hoạt động đến Hồng Kông chiêu thương dẫn tư cũng do Cẩm Hồ tài trợ.

Cho dù thấy được bộ dạng thân mật vừa rồi của Trương Khác cùng con gái của Đường Học Khiêm trong lòng có chút khó chịu, nhưng Thi Vệ Trung cũng sẽ không yêu cầu xa với Trương Khác cùng Hứa Tư ngang nhiên đi cùng nhau. Trong lòng biết những an bài của Trương Khác là cố gắng giúp đỡ họ, cũng sẽ không cự tuyệt. Hắn cười rồi cùng bước đi lên xe.

Xe đến khách sạn Bán Đảo, yến hội đã chuẩn bị xong xuôi, trong đại sảnh cao như bầu trời, ánh đèn tỏa khắp, trên mặt đất trải thảm, yến hội kiểu Trung Quốc sẽ an bài tổng cộng 10 bàn.

Ngoại trừ các thành viên của đoàn đại biểu chiêu thương dẫn tư Hải Châu, toàn bộ nhân viên quản lý cao tầng của thương vụ Cẩm Hồ tại Hồng Kông cũng dự thính. Cẩm Hồ là xí nghiệp trưởng thành từ Hải Châu, như Tưởng Vi, Chu Nhất Bình, Cổ Tế Xuân thậm chí đều là người Hải Châu, có quen biết với thành viên của đoàn đại biểu, có không quen biết. Mọi người đều giới thiệu cho nhau, chào hỏi trao đổi danh thiếp.

Xí nghiệp của Hải Châu muốn đi ra khỏi biên giới, lực lượng phân tán, trong mậu dịch quốc tế sẽ không được chiếm ưu thế gì. Đại lý mậu dịch hải ngoại, trợ giúp xí nghiệp quốc nội đi hướng thị trường hải ngoại, cung cấp các loại ủng hộ phục vụ cùng tài nguyên, những thứ này đều là nghiệp vụ hạch tâm thương vụ Cẩm Hồ muốn phát triển.

Các xí nghiệp có tiềm lực, thương vụ Cẩm Hồ thậm chí sẽ đổ tiền ủng hộ. Địa vị cùng ảnh hưởng của Cẩm Hồ tại Hải Châu càng không cần lời vô ích để giới thiệu, nếu không phải thương vụ Cẩm Hồ lần này đứng ra chiêu đãi, còn có rất nhiều các đại biểu của xí nghiệp thường ngày cũng không có cơ hội ngồi cùng bàn với các cao tầng của Cẩm Hồ, giữa đôi bên đều có thêm lý giải, tăng cường liên hệ cần thiết.

Ngày mai sẽ tiến hành hiệp đàm chiêu thương dẫn tư chính thức, mọi người cũng không có thả cửa uống rượu, sau yến hội, còn phải giới thiệu an bài cho các hoạt động hiệp đàm chiêu thương dẫn tư ngày mai.

Nhân viên của thương vụ Cẩm Hồ sẽ phụ trách công tác giới thiệu của hội hiệp đàm, mặc dù thời gian rất gấp, bên thương vụ Cẩm Hồ vẫn làm được rất nhiều công tác, trước đó đều đã thu thập, chỉnh lý tư liệu của song phương, tiến hành phối hợp sơ bộ các đối tượng hợp tác hiệp đàm, bảo đảm trong thời gian ngắn ngủi vài ngày sẽ tận khả năng đạt thành mục đích hợp tác.

Trương Khác sẽ không quản công việc cụ thể, cùng Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bản đi chung với Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần, Tống Bồi Minh, Lý Minh Học đến trong phòng của y tại khách sạn Bán Đảo nói chuyện.

Căn hộ Trương Khác ở có bốn phòng ngủ, phòng an bài cho Đường Học Khiêm cũng ở trong căn hộ này. Nếu để cho Đường Học Khiêm đơn độc ở trong một căn phòng xa hoa như vậy thì nhất định sẽ bị cự tuyệt, Trương Khác cũng không khách khí với Đường Học Khiêm, đã coi hần như chuẩn nhạc phụ, mời hần cùng với Đường Thanh vào trong căn hộ xa hoa như vậy, quan hệ giữa mọi người sẽ thân thiết hơn.

Trong căn hộ có hồ bơi, có phòng họp, có phòng tiếp khách, có hoa viên sân thượng, có phòng giải trí, có phòng tập thể thao, khách sạn cung cấp kiểu phục vụ thiếp thân theo kiểu quân gia, có thang máy chuyên dụng ra vào khách sạn.

Ngồi trong phòng tiếp khách rộng rãi, xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh sát đất có thể thấy màn nước trong xanh trong hồ.

Tô Dật Quần cũng không phải người không có kiến thức, chỉ là tại Hải Châu chịu ràng buộc rất nhiều, hưởng thụ không nổi cái gì.

Ở trong Phủ thị chính, Đường Học Khiêm luôn luôn tín nhiệm Tống Bồi Minh nhiều hơn hần, hơn nữa những phó thị trưởng trong Phủ thị chính mỗi người đều lấy Đường Học Khiêm làm người dẫn đầu, không cho phép Tô Dật Quần có chút tính khí gì.

Trong lòng Tô Dật Quần cho dù rất cảm khái diệu dụng của tài sản cùng quyền thế, nhưng không có cơ hội để hần buông tay chân. Đồng thời hần lại luyện tiết vị trí của Hải Châu.

Đầu năm nay, các địa thị, các bộ môn trực thuộc tỉnh đều là một cây củ cải một cái hồ, cho dù có vị trí đang trống, lúc này Lý Viễn Hồ sẽ không nghĩ đến hần. Dù sao lúc trước mâu thuẫn giữa hần và Trương Khác là rất khó lau sạch.

Đường Học Khiêm không quan tâm nhiều lắm tới buổi hiệp đàm chiêu thương dẫn tư ngày mai. Hần ngồi xuống, tay đặt lên tay vịn mềm mại của ghế sofa, hơi nghiêng người ra trước, hỏi Trương Khác:

- Thời gian hai ngày tương đối gấp, cháu ước chừng lần này có thể nói tới mức độ nào?
- Biết bác Đường sẽ có một số nghi ngờ, buổi tối hôm nay sẽ không có an bài đại biểu của phía Hoa thương Indonesia dự họp.

Trương Khác nói:

- Thế cục của Indonesia còn có thể tiếp tục hỗn loạn, Hoa thương có năng lực đều có xung động bức thiết thoát khỏi Indonesia, di dời vốn đã kéo dài một tháng rồi, còn có thể tiếp tục, tiếp tục trong thời gian rất dài. Có thể khẳng định, cho dù năm sau kinh tế Châu Á có thể sống lại, kinh tế Indonesia trong 5-6 năm cũng đừng nghĩ có cơ hội trở mình.
- Trong quá trình người Hoa rút vốn khỏi Indonesia, di dời tài chính là nhanh và tiện nhất, thế nhưng tài sản về sản nghiệp, đặc biệt là các thiết bị công nghiệp, tài sản kỹ thuật còn có nhân lực tài nguyên chất lượng tốt, những thứ này muốn di dời phải trắc trở hơn nhiều. Bởi cơ sở kinh tế của Indonesia là do người Hoa chèo chống, bộ phận tài sản này còn khó bán tháo hơn cả bất động sản tại Indonesia, nên bức thiết yêu cầu con đường di chuyển. . .
- Mọi người đều rất vội vàng, mặc dù thương vụ Cẩm Hồ đã làm một số công tác, thế nhưng công tác chuẩn bị cũng còn xa mới tính đủ. Phía Hoa thương Indonesia, Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Hà Chiếu Khuê là những nhân vật loại hình lãnh tụ có lực ảnh hưởng. Họ đứng ra chủ trì, cũng có thể nói là lấy danh tiếng của họ làm cho những hoạt động chiêu thương dẫn tư được đảm bảo tiến hành với mức độ nhất định. Cháu mời bác Đường và thị trưởng Tô tự mình đến Hồng Kông, cũng là muốn biểu thị thành ý của địa phương Hải Châu. . . Thương vụ Cẩm Hồ cũng sẽ tăng thêm đảm bảo ột số hợp tác quan trọng.

856. Chương 855: Lợi Ích Lớn Nhất, Căn Bản Nhất

- Ít nhiều có chút hưng phấn của kẻ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đúng là không nên.

Nghe Trương Khác miêu tả ra một tương lai rất mê người, Tống Bồi Minh hưng phấn lặng lẽ cười:

- Nhưng vẫn hy vọng có thể nắm lấy kỳ ngộ lần này, làm cho kinh tế của Hải Châu bước lên một bậc thang lớn . . .

- Hẳn là có thể, mục tiêu này không khó thực hiện.

Trương Khác luôn rất lạc quan đối với tương lai:

- Hoạt động hiệp đàm chiêu thương dẫn tư lần này, Hải Châu là khởi động trước tiên, nhưng cũng sẽ không giới hạn tại Hải Châu, Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, Kim Sơn, Tân Đình, khu vực lưu vực Tiểu Giang, các thành phố khác trong phạm vi quy hoạch hợp tác kinh tế, bao gồm Tân Vu, chỉ cần có yêu cầu, thương vụ Cẩm Hồ sẽ giúp đỡ giật dây bắc cầu, dẫn dắt người Hoa rút tài sản khỏi Indonesia, chuyển dời đến quốc nội. . .

Trong kiếp trước, sau khi bạo loạn bài Hoa Indonesia phát sinh, tổng tài sản mà người Hoa rút khỏi Indonesia quy mô vượt quá 50 tỷ đôla, có thể nói là sự rút lui có tính khủng hoảng.

Lịch sử chung quy sẽ phát triển theo quỹ tích có sẵn, người Hoa rút tài sản khỏi Indonesia là thế không thể nghịch.

Điểm bất đồng duy nhất, lần này Cẩm Hồ liên hợp với mấy đầu sỏ Hoa thương Indonesia ở sau lưng lửa cháy thêm dầu thúc giục người Hoa rất có thứ tự rút tài sản khỏi Indonesia, cũng rút đi càng triệt để, càng sạch sẽ lưu loát, cũng dẫn dắt tài sản của người Hoa chảy về phía quốc nội rất có thứ tự, mà không phải là bừa bãi chủ yếu chảy về các quốc gia khu vực khác ở Đông Nam Á.

Không chỉ nói 5-6 năm, chỉ cần công tác tổ chức của thương vụ Cẩm Hồ có thứ tự có lực, Trương Khác có thể khẳng định kinh tế của Indonesia trong 10 năm dừng nghỉ khôi phục nguyên khí; người Indonesia tham gia bạo loạn bài Hoa tuy nói là nhận được xúi giục của một số thế lực chính trị, nhưng chung quy cũng phải trả giá vì điều đó mới được.

Sau đó, Diệp Trần Dân ở Hồng Kông đích thân qua đây gặp mặt với nhóm Đường Học Khiêm, tiếp kiến các thành viên của đoàn đại biểu chiêu thương dẫn tư đến Hải Châu, sự tình bận rộn, hẳn chỉ ở lại một chút liền rời khỏi, đáp ứng ngày mai sẽ cùng cục trưởng Cục Quản lý tiền tệ Hồng Kông cùng cao tầng của chính phủ Hồng Kông qua đây trợ uy cho hội hiệp đàm chiêu thương dẫn tư, đương nhiên cũng hy vọng thương vụ Cẩm Hồ có thể đưa một số xí nghiệp quốc hữu trọng điểm vào trong hoạt động hiệp đàm chiêu thương dẫn tư siêu đại quy mô lần này.

Tôn Thượng Nghĩa cũng muốn vượt biển trở về nơi ở tại khu nam Hồng Kông, liền rời khỏi cùng Diệp Trần Dân. Bên kia Hứa Duy cùng cậu Thi Vệ Trung sau khi gặp mặt cũng muốn vượt biển về Hồng Kông, có thể thuận tiện ngồi xe của Tôn Thượng Nghĩa.

Đêm hơi sâu, nhóm Tô Dật Quần, Lý Minh Học cũng thức thơi mà cáo từ ra về, biết Đường Học Khiêm xem như là chuẩn nhạc phụ của Trương Khác, hai nhà lại là thế giao quan hệ sâu đậm, tự nhiên có một số lời càng thân mật hơn muốn nói, họ không cần phải ở lại để vướng chân vướng tay.

Chỉ còn Tống Bồi Minh, Diệp Kiến Bân ở lại nói chuyện, lúc này Đường Thanh mới như con mèo nhỏ cuộn tròn trong ghế ghế sofa nghe họ nói.

- Một bước đi này, căn cơ của Cẩm Hồ có lẽ không người có thể lay động rồi chứ?

Tống Bồi Minh khê than, không có Tô Dật Quần ở chỗ này, hẳn nói cũng tùy tiện hơn, cũng có thể nói càng thấu triệt hơn.

Thương vụ Cẩm Hồ tổ chức dẫn dắt người Hoa rút vốn khỏi Indonesia, tập trung chảy về hai tỉnh sáu thành phố thuộc lưu vực sông Tiểu Giang, chảy về phía các ngành các nghề của hai tỉnh sáu thành phố, giúp cho rất nhiều xí nghiệp quốc hữu, tập thể hoặc tư doanh, và rất nhiều thu được lợi từ đó.

Những xí nghiệp này sau khi dung hợp với vốn của người Hoa Indonesia, thực lực các phương diện đều được nâng cao trên diện rộng, tin tưởng đại bộ phận các xí nghiệp đều sẽ đạt được sự phát triển rất tốt. Tầng quản lý của các xí nghiệp này cũng sẽ nhận được địa vị xã hội cùng lực ảnh hưởng càng cao hơn. Những xí nghiệp này cũng sẽ sản sinh ra tầng lớp trung sản số lượng lớn, hình thành lực lượng thị dân trung kiên của thành phố.

Thương vụ Cẩm Hồ lần này cũng sẽ có trọng điểm trực tiếp nâng đỡ một số xí nghiệp có tiềm lực, tương lai trực tiếp đầu tư thu lợi là một mặt, tăng cường hoàn thiện hệ thống của thương vụ Cẩm Hồ tại quốc nội là một mặt, lấy những xí nghiệp này làm bộ khung, còn có thể tiến thêm một bước củng cố căn cơ tại hai tỉnh sáu thành phố.

Lực ảnh hưởng cùng lực thẩm thấu của Cẩm Hồ trong một số quần thể này là khó có thể tưởng tượng, loại lực ảnh hưởng này sẽ trực tiếp thẩm thấu đến căn cơ kinh tế của hai tỉnh sáu thành phố – loại lực ảnh hưởng này cũng không phải thương vụ Cẩm Hồ bỏ vốn trực tiếp đầu tư một hai nhà xưởng lớn nào đó là có thể so được. Loại cơ sở của lực ảnh hưởng này cũng không phải thay thế một hai khóa bí thư Tỉnh ủy muốn là có thể dao động được.

Trước đó, quy mô phát triển của Cẩm Hồ có khổng lồ, đó cũng chỉ là một nhà xí nghiệp, lúc này mới chân chính phát triển thành cơ sở cùng khí độ của một nhà tài phiệt.

Then chốt là Chính phủ địa phương của hai tỉnh sáu thành phố có thể cự tuyệt thương vụ Cẩm Hồ hỗ trợ đưa vốn của người Hoa rút khỏi Indonesia chảy về phía địa phương sao? Không chỉ có Chính phủ địa phương của sáu tỉnh hai thành phố không cự tuyệt được, Chính phủ TW cũng sẽ không cự tuyệt – thể chế hiện có của quốc nội đều phải cam chịu Cẩm Hồ thẩm thấu lực ảnh hưởng với trình tự sâu hơn vào sáu tỉnh hai thành phố.

Vốn người Hoa rút khỏi Indonesia ngoại trừ đại lượng tài chính, kỹ thuật tiên tiến, thiết bị công nghiệp, thị trường hải ngoại, nhân tài có tố chất cao, hình thức quản lý tiên tiến, đều là những tài sản có chất lượng càng tốt hơn.

Nếu nói không chút khoa trương, cơ sở kinh tế của Indonesia hơn phân nửa là do nhân khẩu người Hoa chiếm tới 3% chèo chống, lần này tương đối tiến hành hút máu rút tủy đối với cơ sở kinh tế của Indonesia, lại tiến hành đại bổ cho kinh tế khu vực lưu vực Tiểu Giang, hai tỉnh Giang Nam, Đông Hải.

Thương vụ Cẩm Hồ lúc này đang làm công năng của thực quản, hai tỉnh Đông Hải, Giang Nam sao có thể đi nắm lấy thực quản của mình chứ?

Tổng Bồi Minh cùng Đường Học Khiêm đương nhiên có thể thấy được bản chất trong đó, đây cũng là nguyên nhân căn bản mà Trương Khác vừa mới thúc đẩy ngành thổ sản hiếm quốc nội chính hợp tài nguyên, sau khi thành lập ngành mỏ, lại bảo Diệp Kiến Bân vội vàng đi thành lập thương vụ Cẩm Hồ.

Cơ hội tốt như vậy cũng không phải nói muốn gặp là có thể gặp được, đây hầu như có thể chính là lợi ích lớn nhất, căn bản nhất mà Cẩm Hồ thu được từ trong cuộc khủng hoảng tài chính Châu Á. Dưới thể chế hiện có của quốc nội, cũng không phải có vài tỷ đôla tài chính là có thể thu được lợi ích với mức độ sâu thế này.

Đường Học Khiêm chỉ kế hoạch ở lại Hồng Kông ba ngày, có thể tưởng tượng ra cảnh bận rộn mai kia. Ngồi trong phòng chốc lát, Trương Khác liền kiến nghị đi ra bờ biển dạo. Cũng không thể để hẩn uống công đến Hồng Kông một chuyến, kết quả đều dành hết thời gian lên công tác.

857. Chương 856: Mê Tình Dưới Ánh Trăng

- Châu cũng rõ ràng, sự tình gì cũng có tính hai mặt, có người vui mừng khôn xiết ủng hộ, thì sẽ có người ghen ghét trốn ở sau lưng cản trở, bản tên trộm.

Trương Khác cười cười, đối với loại sự tình này y có lĩnh ngộ quá sâu rồi:

- Cho dù có thể chạy như bay, cũng phải thận trọng một chút.

Đường Học Khiêm nghe xong nở nụ cười:

- Ở chỗ này thành lập một cơ cấu tạm thời cũng là một ý kiến hay, công tác chiêu thương dẫn tư tranh thủ mấy năm liền có hiệu quả...

Kinh tế Hải Châu có một xí nghiệp Cẩm Hồ đầu tư chống đỡ, phát triển kinh tế liền cực kỳ tốc độ.

Vào năm 94, kinh tế Hải Châu quy mô kém hơn so với Tân Đình ở bờ nam Tiểu Giang, nhưng trong 4 năm nay kinh tế Hải Châu đột nhiên khởi động, đã bỏ xa Tân Đình ở phía sau một đoạn lộ trình. 300-500 triệu đôla nghe qua không quá thu hút, nhưng phải hiểu được TP. Tân Đình vào năm 97, thực tế đưa vào ngoại tư còn chưa đến 170 triệu đôla.

Năm 97 Hải Châu chỉ thông qua một mình Cẩm Hồ thì đã ôm vào 200 triệu đôla đầu tư ngoại hối trực tiếp, đặc biệt là Cẩm Hồ dẫn đầu thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, đem Hải Châu cùng Kiến Nghiệp xem như cơ sở của ngành ĐTDĐ trong nước để phát triển, đại quy mô hấp dẫn nội tư đến Hải Châu đầu tư xây xưởng, đồng thời cũng tăng thêm hấp dẫn đầu tư ngoại thương.

Ngoại trừ Cẩm Hồ, thực tế lợi dụng ngoại tư vượt quá 300 triệu đôla, tổng sản lượng mặc dù có chút cự ly với Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, nhưng phải đuổi kịp Kim Sơn rồi.

Lần này nếu có thể đưa vào 300 triệu đôla, một lần là có thể vượt mức hoàn thành nhiệm vụ dẫn tư cả năm, cũng khó trách Tổng Bồi Minh đã tâm bình bình nói muốn cho kinh tế của Hải Châu lần này bước lên một bậc thang mới.

Bất kể nói như thế nào, đây đều là một lần kỳ ngộ lớn lao để phát triển kinh tế Hải Châu mà phải đối mặt, tạm thời thiết lập một văn phòng chiêu thương chuyên trách, có thể dưới sự hiệp trợ của thương vụ Cẩm Hồ đem công tác làm được càng thấu triệt hơn. Đường Học Khiêm lại liếc mắt nhìn Tổng Bồi Minh:

- Trong thành phố sai người khi nào qua đây thì thích hợp?

Tổng Bồi Minh chủ động xin đi giết giặc:

- Ở chỗ này tôi có thể gánh vác hai ba tháng.

Lại quay đầu hỏi Trương Khác:

- Cũng có thể là hai ba tháng này cấp bách nhất chứ?

- Cùng một nhịp thở với cục diện chính trị Indonesia, Habibie tiếp nhận quyền lực tổng thống tạm thời từ trong tay Suharto, người này không có năng lực ổn định cục diện chính trị của Indonesia, càng không dám tùy tiện đắc tội với quân đội Indonesia đi truy vấn hung phạm phía sau màn của cuộc bạo loạn bài Hoa, để trấn an tâm tình người Hoa.

Trương Khác đưa ra phán đoán:

- Trước khi tân nhiệm tổng thống trúng cử, vốn người Hoa rút khỏi Indonesia sẽ không đình chỉ bước tiến, cho dù tân tổng thống nhậm chức, cũng phải xem có năng lực ổn định cục diện chính trị hay không, vậy chỉ ít là việc sang năm rồi. Nếu nói cấp bách nhất, đương nhiên cũng là hai ba tháng trước mắt, các loại công tác đều rất vội vàng, cũng rất hỗn loạn. Thị trường Tổng đích thân tọa trấn sẽ rất có lực. Sau khi vượt qua thời kỳ áp lực hai ba tháng, đưa ra một manh mối cho công tác chiêu thương, việc kế tiếp sẽ dễ hơn. . .

- Vậy được rồi, ngày mai tôi sẽ thảo luận với Tô Dật Quần một chút.

Nói tìm Tô Dật Quần thảo luận, cũng chỉ là cho hay một tiếng, Đường Học Khiêm chỉ suy nghĩ một chút, liền quyết định:

- Lần này anh trực tiếp ở lại Hồng Kông duy trì hai tháng, trong đoàn đại biểu trực tiếp chọn ra hai trợ thủ ở lại, công tác trong thành phố cái nào có thể giao thì tạm thời giao cho người khác, không thể thì anh cũng có thể tại Hồng Kông chỉ huy từ xa. . .

Đường Thanh kéo cánh tay cha, lại kéo tay Trương Khác, chung quy cảm thấy khi các nam nhân thảo luận những sự tình này có mị lực đặc biệt mê người, cũng xấu hổ tại trước mặt cha nhìn chăm chăm vào Trương Khác.

Trương Khác trong lòng lại nghĩ Tống Bồi Minh tìm cơ hội ở lại Hồng Kông, không chừng còn muốn cùng Tưởng Vi phát sinh chút gì, ừm, cũng không biết giúp hắn nói tốt hay nói xấu, có một số việc là phải dựa vào bản thân họ đi nắm chặt, ngẫm lại mình còn không phải đang loạn như tơ sao?

Tuy nhiên Hải Châu cũng thật cần phải có nhân vật phân lượng ở lại, cũng có thể chia sẻ công tác với thương vụ Cẩm Hồ. Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, Kim Sơn, Tân Đình, Tân Vu đều có thể tạm thời thành lập cơ cấu như vậy tại Hồng Kông, có thể càng thuận lợi dẫn vốn người Hoa Indonesia về quốc nội.

Khi tản bộ lại gặp phải Trần Tĩnh cùng Úc Bình, thành viên nữ trong đoàn đại biểu rất ít, hai người họ lại có dung mạo xuất chúng như vậy, đi ra bờ biển tản bộ cũng hấp dẫn rất nhiều thành viên nam đi theo.

Nhưng mọi người thấy Đường Học Khiêm cùng Tống Bồi Minh đi tản bộ, lại vây quanh thảo luận công tác chiều thương ngày kia, cũng làm cho Trương Khác có cơ hội ở ngoài nói chuyện với Trần Tĩnh. Úc Bình hếch cằm nhìn đám người vây quanh Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh, cười nói:

- Cái này có phải chứng minh quyền thế có lực mê hoặc hơn cả mỹ sắc không?

858. Chương 857: Bị Người Chặn Ở Sân Bay

Đêm khuya Trương Khác trở về phòng, nhận được điện thoại Hứa Tư gọi tới từ Kiến Nghiệp.

- Cậu ba ở Hồng Kông gặt em chiều đãi đấy!

- Nói gì xa lạ vậy, em cũng theo chị gọi cậu ba rồi.

Trương Khác chung quy không thể ở trước mặt Đường Học Khiêm bảo Đường Thanh đêm cùng y ngủ một phòng, cũng không thể ban đêm đi tìm Trần Tĩnh đi dạo bờ biển theo kiểu bạn bè.

Trương Khác ngồi trên bệ cửa sổ tại phòng ngủ, dựa lưng vào mặt tường đá cẩm thạch lạnh lẽo, hơi nghiêng mặt áp ĐTDD vào má, ngưng mắt nhìn mặt biển xanh thẳm dưới ánh trăng ngoài cửa sổ, nói chuyện cùng Hứa Tư:

- Cậu gọi điện thoại cho chị rồi hả?

- À, Hứa Duy gọi điện thoại cho chị rồi, chị mới nhớ tới gọi điện thoại hỏi thăm cậu ba một tiếng.

Ở trong điện thoại, giọng Hứa Tư rất nhẹ nhàng, như đại dương xanh thẳm dưới ánh trăng, lặng yên lên vào trong tim lại tan ra:

- Mới biết em muốn ủng hộ cậu tăng cổ phần của Hải Liên. . .

- Trong thành phố lần này đưa ra đích chính sách, công nhân bình thường cũng có thể mua cổ phần, chẳng lẽ chị không muốn ba mẹ nửa đời sau không cần lo lắng vì tiền tài nữa?

Trương Khác ở trong điện thoại hỏi:

- Chị luôn dè dặt quá mức, có cơ hội như vậy cũng không cần chị phải dè dặt nữa, cậu sẽ an bài tốt. . .Cậu lại thông minh như thế.

- Đương nhiên rồi, mẹ chị nửa mù chữ, ba chị sơ trung thì bỏ học, nếu không phải cậu ba, chị và Hứa Duy có thể đều thi đỗ ĐH Đồng Hải, trở thành sinh viên xuất sắc của ĐH Đồng Hải sao?

Hứa Tư kiêu ngạo nói:

- Năm nay Tiểu Thiên bỏ danh ngạch vào ĐH Đồng Hải, trực tiếp ghi danh vào ĐH Bắc Kinh rồi. . .

Tiểu thiên là con một của Thi Vệ Trung, nhỏ hơn Trương Khác hai tuổi, nhưng học chỉ thua Trương Khác một lớp, năm nay tham gia thi vào đại học.

- Đừng đắc ý nữa, biết nhà chị một ổ nhân tài rồi.

Trương Khác khẽ cười ra tiếng, còn nói thêm:

- Có cần phân tích với chị, xem có bao nhiêu nhân tài bằng cấp cao trên cả ĐH Bắc Kinh đang làm việc cho em không?

Trương Khác lại lấy thuốc ra hút, vừa nói chuyện với Hứa Tư vừa hút thuốc, nhìn từng làn khói thuốc lơ lửng dưới ánh trăng trong suốt.

Hai ngày kế tiếp là hội hiệp đàm chiêu thương dẫn tư của Hải Châu, Trương Khác đều là bán mệnh cũng phải giúp đỡ, như Trần Văn Thông, Hà Chiếu Khuê, Mã Văn Cừ, Diệp Trần Dân cùng với các cao tầng chính phủ Hồng Kông, y đều đứng ra đi cùng, Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức, Diệp Kiến Bân cũng đều bớt thời gian tham gia hội hiệp đàm.

Bên Hải Châu tổ chức hơn 40 xí nghiệp phái ra đại biểu, phần lớn đều là xí nghiệp đầu đàn trong các ngành nghề của TP. Hải Châu. Trong đầu Đường Học Khiêm không có tư tưởng tàn dư của chủ nghĩa bình quân, chính sách hấn phổ biến tại TP. Hải Châu chính là làm cho tài nguyên nghiêng về các xí nghiệp chất lượng cao. Lần này cũng không ngoại lệ. Các xí nghiệp dưới cờ công ty cổ phần Hải Châu đã chiếm 1/4 danh ngạch.

Đám người Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Hà Chiếu Khuê lần này tổ chức hơn 80 Hoa thương Indonesia, các đại biểu của xí nghiệp người Hoa Indonesia tham gia vào hội hiệp đàm lần này đều là các xí nghiệp tương đối xuất sắc tại Indonesia, có tài sản rất cần dời đi và cũng có chất lượng cực kỳ cao.

Chim dậy sớm có trùng ăn, Trương Khác tự nhiên muốn bắt công một chút với Hải Châu.

Buổi chiều ngày đầu tiên của Hội Hiệp đàm, Quách Tùng Duyên còn đặc biệt từ Malaysia chạy tới Hồng Kông, gặp mặt với nhóm Đường Học Khiêm.

Tập đoàn Vân Nguyên của Quách thị cũng có đầu tư tại Indonesia, thế cục kinh tế của Malaysia còn chưa có ổn định, khủng hoảng tài chính Châu Á vào tháng 6 năm 1998 đã có thêm dấu hiệu lan tràn, rút khỏi vốn từ Indonesia chuyển dời đến nội địa là quyết định sáng suốt nhất.

Tập đoàn Vân Nguyên đã sớm thực hiện đa nguyên hóa kinh doanh, mà các ngành nghề bên trong hệ thống Cẩm Hồ đều chủ yếu tập trung tại mấy lĩnh vực đó.

Mặc dù Quách Tùng Duyên muốn đầu tư vốn rút khỏi từ Indonesia vào trong hệ thống Cẩm Hồ, nhưng Cẩm Hồ cũng không thể tại trước mặt tập trung tinh lực đi phát triển các ngành nghề ngoài lĩnh vực.

Tập đoàn Vân Nguyên liền muốn lựa chọn người hợp tác khác tại quốc nội, lựa chọn đầu tiên đương nhiên là Hải Châu.

Người biết qua thăm trạng của bạo loạn bài Hoa Indonesia sẽ không khó lý giải sự cấp bách của tư bản người Hoa muốn rút khỏi Indonesia. Mà lúc này cục diện chính trị của Indonesia đang rất rối ren, cũng vô lực đi ngăn cản cục diện này lan tràn.

Đã từng phát sinh trên lịch sử, tư bản Người Hoa rút khỏi Indonesia là hỗn loạn mà bừa bãi, mù quáng mà xung động, càng nhiều người như trốn ôn dịch thoát ly tất cả quan hệ với quốc gia tội ác đó. Công tác tổ chức của thương vụ Cẩm Hồ mặc dù cực kỳ vội vàng, nhưng đã làm rất nhiều công tác.

Kéo tới Diệp Trần Dân cùng cao tầng lãnh đạo của chính phủ Hồng Kông, mời Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Hà Chiếu Khuê các lãnh tụ Hoa thương Indonesia đứng ra tổ chức, cũng đã cho các Hoa thương cấp thiết muốn chạy trốn khỏi Indonesia trong hỗn loạn bừa bãi trông thấy ánh rạng đồng chói mắt.

Trước đó Đường Học Khiêm lo lắng thời gian hội hiệp đàm hai ngày quá vội vàng, sự thực nhưng chứng minh hấn còn chưa lý giải triệt để tâm tính của các Hoa thương Indonesia bức thiết muốn thoát đi.

Hoa thương Indonesia rất ít người có yêu cầu đề xuất đến nội địa thực địa khảo sát xí nghiệp, hầu như đều là sau khi đối với xí nghiệp Hải Châu có thêm một bước lý giải liền bức thiết thỉnh cầu hợp tác, tiến hành đàm phán thực tế, thậm chí có một số chi tiết còn chưa thể ước định còn có thể trước tiên ký các hiệp ước với điều kiện rộng rãi, để mau chóng dời đi các tài sản vô hình, hữu hình khỏi Indonesia.

Hai ngày sau, Đường Học Khiêm cùng Tô Dật Quần trước tiên về quốc nội, xí nghiệp thành viên của đoàn đại biểu chiêu thương dẫn tư hầu như đều tiến vào đàm phán hợp tác thực tế, tuyệt đại đa số đều bởi vậy muốn ở lại Hồng Kông thêm vài ngày, thậm chí cũng có đại biểu xí nghiệp trong hai ngày liền ký tên lên

hiệp nghị hợp tác rồi, mang theo hiệp nghị hợp tác trước tiên trở về quốc nội tiến hành công tác chuẩn bị tiếp nhận.

Trương Khác trước đó phán đoán lần này có thể bàn bạc ra thành quả 300-500 triệu đôla, hai ngày hội hiệp đàm kết thúc không ngoài y sở liệu, chiêu thương dẫn tư lần này của TP. Hải Châu trong thời gian hai ngày đã bàn ra hợp đồng kim ngạch 460 triệu đôla. Năm 98, mục tiêu hàng năm Hải Châu đưa vào ngoại tư cũng chỉ 600 triệu mà thôi.

Ngày 30, hội hiệp đàm kết thúc vào buổi chiều ngày kế, Trương Khác đưa nhóm Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần ra sân bay, lần này Đường Thanh cũng sẽ theo Đường Học Khiêm về Hải Châu trước, ngày nghỉ của đại học Hồng Kông đã sớm bắt đầu, Thịnh Hạ đã sớm trở về nội địa. Mấy ngày này cô đều đi theo bên người Trương Khác.

Đi cùng với nhóm Đường Học Khiêm vào đại sảnh chờ máy bay. Đây là sân bay quốc tế Hồng Kong năm nay mới bắt đầu đưa vào sử dụng.

Những năm gần đây, số lần bay đến Hồng Kông cũng nhiều, trước đây Trương Khác đã quen với sân bay Kai Tak. Đứng ở đại sảnh chờ máy bay còn có chút cảm giác ngơ ngẩn lúng túng.

Tự có nhân viên giúp nhóm Đường Học Khiêm tiến hành thủ tục kiểm tra. Trương Khác đứng với nhóm Đường Học Khiêm trong đại sảnh rộng rãi sáng sủa nói chuyện, nghe được có người lớn tiếng gọi tên của Đường Học Khiêm:

- Bí thư Học Khiêm, bí thư Học Khiêm. . . Thị trưởng Tô. . .

Trương Khác trong lòng đang suy nghĩ xác suất Đường Học Khiêm gặp phải người quen ở sân bay Hồng Kông nhỏ bao nhiêu, quay đầu nhìn qua, một trung niên béo trắng đang bước nhanh qua bên này, vừa đi vừa phát tay, bên người hắn còn đi theo một thanh niên đeo kính, ngoài 30 tuổi.

Trương Khác thấy Đường Học Khiêm cũng vẻ mặt nghi hoặc, nhưng Tô Dật Quần lại có phản ứng trước:

- A, đó không phải là bí thư Thành ủy Tân Đình Khảm Duy Đào sao, sao hắn cũng vừa lúc ở Hồng Kông, có phải là ngồi chung máy bay với chúng ta trở về không?

Công việc hợp tác kinh tế ở khu vực lưu vực Tiểu Giang, giai đoạn hiện tại vẫn chỉ là bắt đầu đàm phán của các bộ môn cấp tỉnh hai vùng Đông Hải, Giang Nam. Mặt khác là giữa ba thành phố Kim Sơn, Kiến Nghiệp, Huệ Sơn tiến hành đàm phán hợp tác kinh tế khu vực. Tân Đình, Hải Châu tạm thời còn chưa tham gia.

Mặc dù Trương Khác chưa cùng quan viên chính của TP. Tân Đình gặp mặt qua, nhưng cũng không thể nói không nhận ra, nhưng loại nhận thức ở khu vực xa lạ, gặp phải cũng rất khó nói.

- Bí thư Khảm cũng ngồi cùng máy bay với chúng tôi về nội địa sao?

Đường Học Khiêm cười nắm tay với Khảm Duy Đào, tuy nói Hải Châu, Tân Đình phân ra thuộc hai tỉnh, nhưng giữa hai thành phố chỉ cách Tiểu Giang, quan viên hai vùng qua lại cũng coi như mặt thiết. Đường Học Khiêm cũng là tại sân bay chợt thấy Khảm Duy Đào nên nhất thời chưa kịp phản ứng.

- Chúng tôi vừa mới đến Hồng Kông, biết bí thư Học Khiêm cùng thị trưởng Tô muốn ngồi máy bay này về nội địa, chúng tôi cũng ở đây chờ mọi người. . .

Khảm Duy Đào tha thiết nắm tay với Đường Học Khiêm, nắm đã lâu nhưng chưa buông ra, lại duỗi một tay qua nắm tay Tô Dật Quần.

Đường Học Khiêm cũng không có tự đại cho rằng bản thân có tư cách làm cho Khảm Duy Đào sau khi xuống phi cơ đặc biệt đến đại sảnh chờ mình, chỉ là vì chào hỏi với mình vài câu.

Lúc này thanh niên đi theo Khảm Duy Đào gọi điện thoại báo những người khác đến nơi đây tập hợp, xem ra vì tóm được hai người họ, đều rải nhân viên đi theo khắp đại sảnh chờ máy bay rồi.

- Vị này chính là Khác thiếu gia đại danh鼎鼎鼎鼎 của Cẩm Hồ đúng không?

Khám Duy Đào nắm được tay của Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần, quay đầu làm bộ mới nhìn thấy Trương Khác, trên mặt mang theo chút ngạc nhiên, thần sắc mừng rỡ, lơ đãng buông tay Tô Dật Quần ra, duỗi qua muốn nắm tay Trương Khác:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thảng trước tôi đã bị tỉnh trưởng Lương giáo dục một phen rồi – Tân Đình là hàng xóm với Hải Châu, lại không biết học kinh nghiệm của Cẩm Hồ, bị tỉnh trưởng Lương giáo dục một phen, nhưng vẫn nóng lòng muốn gặp mặt cậu một lần để mà nghe lời giáo dục của cậu, lại sợ cậu không có thời gian. Lần này xem như là tôi nắm được cơ hội rồi. . . Ngày hôm nay xem như là thật sự nhận thức được Khác thiếu gia của Cẩm Hồ rồi!

Nếu nói vô sỉ, quan viên quốc nội là mỗi người một vẻ, không quản cấp bậc cao thế nào, đều có thể nhìn qua không thấy vết tích bày ra tư thái thân mật khiến người khác không thể nào cự tuyệt như vậy. Nói thật chứ, Trương Khác chưa hẳn có thể làm ra loại trình độ này.

Những lời này của Khám Duy Đào đã tiết lộ “thiên cơ” rồi, họ ở đại sảnh để bắt Đường Học Khiêm, thật ra là chờ Trương Khác. Trương Khác đương nhiên cũng sẽ không ngờ nghêch đứng ở đại sảnh thực sự giáo dục Khám Duy Đào học tập kinh nghiệm của Cẩm Hồ.

Trương Khác thu liễm thần thái, cùng Khám Duy Đào nắm tay qua liền kiên quyết rút trở về, cười nói:

- Chút ác danh ấy của tôi, bí thư Khám cứ tha cho tôi đi, không cần ở tại sân bay Hồng Kông lớn tiếng tuyên dương ra đâu...

Lúc này, có ba nam nhân trung niên tới hội hợp. Khám Duy Đào thân thiết giới thiệu từng người cho nhóm Đường Học Khiêm, Trương Khác:

- Vị này chính là phó thị trưởng Đào Thư Nghệ, phụ trách chiêu thương dẫn tư của Tân Đình, là Thường ủy trong thành phố. . .

Đều nói dưới địa đồ lộ dao găm, Khám Duy Đào lại khai môn kiến sơn, không chút nào che giấu ý đồ ở trong đại sảnh sân bay chặn người.

Lúc này lại có hai cô gái chạy tới, là nhân viên của ban Thành ủy Tân Đình.

Trương Mai khoảng 30 tuổi, vóc dáng không cao, nhưng rất cân xứng, khuôn mặt thanh tú, môi hồng hào hơi dày, làm cho thiếu phụ này tăng thêm chút gợi cảm, không chừng là một nhân vật phong lưu.

Cao Tình 22-23 tuổi, trên người tràn đầy khí tức thiếu nữ thanh xuân, khi cười lên lộ ra hai má lúm đồng tiền, đáng vẻ tươi tắn.

Thấy được trong đội ngũ của Tân Đình còn có hai người phụ nữ này, trong lòng Trương Khác cũng phải cảm khái cơ cấu Chính phủ cũng là một nơi tốt để Kim ốc tàng kiều. Khám Duy Đào cũng không che giấu ý đồ họ xuất hiện ở chỗ này, chính là khẩn cấp chạy tới để chia một miếng bánh gato ngon ngọt hấp dẫn.

- Tin tức của họ cũng linh thông thật.

Địch Đan Thanh đứng ở bên cạnh Trương Khác nhỏ giọng nói, ánh mắt nhạy cảm của cô có thể nhận ra Trương Mai tại TP. Tân Đình đảm nhiệm nhân vật như của cô tại Tân Vu, sẽ tự nhiên sinh ra chút cảnh giác, có thể nói là địch ý cũng thoả đáng:

- Chúng ta cũng chưa chính thức thông báo cho phía chính phủ Tân Đình mà.

Trương Khác nắm tay với Trương Mai, tay vừa tiếp xúc liền cảm thấy rất ấm áp, nghĩ thầm Địch Đan Thanh nhìn như mị diễm, nội tâm chính là có phần cương liệt.

Một nữ tử xinh đẹp không có chỗ dựa vững chắc, có thể ở trong cái ao quan trường gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, gặp được một người như Địch Đan Thanh thì có thể nói kỳ tích rồi.

Trương Khác cũng sẽ không hy vọng xa vời kỳ tích cũng có thể phát sinh ở trên người thiếu phụ phong lưu trước mắt.

Sau khi nhóm Đường Học Khiêm, Tô Dật Quần đăng ký thủ tục hoàn tất, cùng các quan viên TP. Tân Đình hàn huyên chốc lát liền vội vàng đi qua cánh cửa kiểm tra, Đường Thanh cũng lưu luyến đi theo sau cha.

Trong TP.Tân Đình, lần này chỉ có bí thư Thành ủy Khám Duy Đào, phó thị trưởng Thường vụ Đào Thư Nghệ dẫn vài nhân viên của Chính phủ chạy tới Hồng Kông, ngoài ra không có những người khác. Họ cũng vừa mới xuống phi cơ không lâu, không biết từ đâu biết được tin tức ngày hôm nay nhóm Đường Học Khiêm sẽ về Kiến Nghiệp, liền chạy tới đại sảnh chờ máy bay ôm cây đợi thỏ, chặn lại nhóm Trương Khác.

Lần này Tổng Bồi Minh ở lại Hồng Kông phụ trách công tác chiêu thương dẫn tư một đoạn thời gian, đi cùng Trương Khác qua đây tiễn Đường Học Khiêm. Đội nhóm Đường Học Khiêm đi khuất nhìn không thấy bóng hình, hần mới cười nói với Đào Thư Nghệ bên cạnh:

- Các anh cũng thính tai thật đấy, từ đâu biết được tin tức vậy?

859. Chương 858: Né Tránh

Tân Đình cùng Hải Châu chỉ cách một con sông Tiểu Giang. Trong thời gian Tổng Bồi Minh đảm nhiệm khu trưởng khu thành nam, Đào Thư Nghệ đảm nhiệm bí thư Huyện ủy huyện Bắc Hà TP.Tân Đình, càng nằm sát bên khu thành nam của Hải Châu.

Tổng Bồi Minh cùng Đào Thư Nghệ từng có vài lần tiếp xúc, xem như là cố nhân, khi nói chuyện cũng có vẻ túy ý. Khám Duy Đào cũng là người láu cá, không cần phải ở trước mặt Trương Khác giả bộ kín đáo.

Đào Thư Nghệ hiển nhiên sẽ không nói cho Tổng Bồi Minh nơi chân chính phát ra tin tức, chỉ cười nói:

- Các anh tại Hồng Kông làm ra động tĩnh lớn như vậy, Tân Đình cũng chỉ cách Hải Châu con sông, có ngọn gió (tin tức) nào không thổi qua được? Tân Đình nhất thời nửa cơ hội cũng chuẩn bị không chu toàn. Khám bí thư có quyết đoán, quyết định thật nhanh, dẫn theo chúng tôi chạy tới đây trước. Trên máy bay chúng tôi cũng thấp thỏm, chỉ sợ đến Hồng Kông không được để ý đến.

Hần lại xoa mặt nhìn về phía Trương Khác:

- Sợ Tân Đình miếu nhỏ, không vào được pháp nhãn của Khác thiếu gia. . .

Khám Duy Đào cũng theo sau nhìn Trương Khác, mắt híp lại, trong ánh mắt láu cá có giấu đi vẻ khấn trương.

Tổng Bồi Minh biết dự định của Trương Khác, hần đứng đó không nói gì. Nghĩ đến lấy địa vị ngày hôm nay của Cẩm Hồ, Trương Khác cũng quả thật có tư cách làm cho Khám Duy Đào, bí thư Thành ủy Tân Đình chạy tới lấy lòng rồi.

Công tác cấp bách nhất mà thương vụ Cẩm Hồ khi mới thành lập là tận khả năng đưa tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia về quốc nội.

Ngoại trừ các xí nghiệp bên trong hệ thống Cẩm Hồ cùng thương vụ Cẩm Hồ yêu cầu hấp thu đại lượng vốn, tài sản chất lượng tốt, tài sản và vốn càng lớn hơn Cẩm Hồ nhất thời không thu nạp được, vậy phải trọng điểm dẫn dắt về lưu vực Tiểu Giang, xúc tiến kinh tế lưu vực Tiểu Giang phát triển kinh tế, đồng thời cũng đưa căn cơ của Cẩm Hồ tiến sâu vào lưu vực Tiểu Giang.

Tân Đình cũng nằm trong kế hoạch của Trương Khác, chỉ là công tác khai triển vội vàng, mới có liên hệ với tỉnh Đông Hải, chưa có liên hệ với tỉnh Giang Nam. Nhưng không nghĩ đến quan viên Tân Đình nghe được phong thanh liền khẩn cấp hành động chạy tới Hồng Kông.

Thủ tục đến Hồng Kông cũng chỉ một ngày bay là có thể hoàn thành, chắc hẳn Khám Duy Đào đã sớm biết tin tức hai ngày trước rồi. Đoàn đại biểu Hải Châu nhiều xí nghiệp đại biểu như vậy, ai truyền tin tức tới Tân Đình trước cũng có khả năng, đều không bắt ngờ.

Tuy nhiên hai ngày trước còn chưa có bàn ra thành quả gì, Khám Duy Đào coi như là nhân vật quyết đoán kịp thời.

Trương Khác đương nhiên sẽ không cự tuyệt người ta, vừa cười vừa nói:

- Bí thư Khám đến Hồng Kông đã định ra nơi dừng chân hay chưa?

Trương Khác tự nhiên có thiên vị đối với Hải Châu, quy mô đoàn đại biểu có khổng lồ, y cũng muốn thành viên đoàn đại biểu an bài ở trong khách sạn Bán Đảo, không chỉ bao cả phí dụng tiếp đãi, cũng bao cả kinh phí của toàn bộ hội hiệp đàm, đối với Tân Đình thì không cần phải quan tâm như vậy.

- Chúng tôi đã đặt phòng ở khách sạn Bán Đảo rồi mà?

Khám Duy Đào lại cùng thiếu phụ phong lưu Trương Mai xác nhận một chút, mới nói với Trương Khác:

- Buổi tối hôm nay Khác thiếu gia có thể bớt chút thời giờ được không?

Hắn lại thúc vai Cao Tình, bảo cô nàng có hơi ngượng ngừng đi đến phía trước Trương Khác:

- Không chỉ nói những trung lão niên như chúng tôi, tiểu nha đầu Cao Tình của Tân Đình cũng rất sùng bái về kỳ tích sáng tạo của Cẩm Hồ. . . Tiểu nha đầu cũng là học sinh giỏi học kinh tế, vừa đến Tân Đình công tác.

Tin tức trong thành phố Tân Đình vẫn có phần chuẩn xác, đặt phòng trước ở trong khách sạn Bán Đảo cũng là có ý đồ.

Về phần Cao Tình đứng ở trước mặt trêu chọc ánh mắt người, trong ánh mắt e thẹn còn giấu chút chờ mong, Trương Khác không nhìn nhiều, chỉ nghiêng đầu nhìn Địch Đan Thanh, Địch Đan Thanh hội ý khẽ nói:

- Buổi tối đã an bài cùng trưởng phòng Quách rồi. . .

Mặc dù nhẹ giọng, nhưng có thể bảo đảm Khám Duy Đào nghe được.

Trương Khác hơi tiếc nuối:

- Thực sự là xin lỗi, còn nghỉ buổi tối tẩy trần cho bí thư Khám nữa chứ. . . Vậy chỉ có thể bớt thời gian qua bãi phóng bí thư Khám rồi. . .

Cất bước nhóm Đường Học Khiêm, Trương Khác còn để không một chiếc xe thương vụ, có thể cho các quan viên của Tân Đình ngồi, cùng nhau trở về khách sạn Bán Đảo.

Ở trên xe, Tống Bồi Minh pha trò với Trương Khác:

- Tân Đình sắp đưa vào lòng cậu một con thỏ trắng bé nhỏ tươi ngon rồi đấy!

Khi có Đường Học Khiêm, Đường Thanh ở đây, hình như Khám Duy Đào đã quên đi cô gái Cao Tình này, đợi Đường Học Khiêm, Đường Thanh đi vào cánh cửa kiểm tra, Khám Duy Đào lại đột nhiên nhớ tới còn có một cô gái tên Cao Tình có đi cùng hắn đến Hồng Kông.

- Tôi lại nhớ tới một truyện cười.

Trương Khác vừa cười vừa nói:

- Một địa hạ đảng(Đảng cộng sản Trung Quốc) bị bắt vào ngày 28 tháng 9 năm 49. Ngày đầu tiên, quân địch dùng ghế hùm anh ta không khai, ngày hôm sau, quân địch dùng nước ớt anh ta không khai. Ngày thứ ba quân địch dùng mỹ nhân kế anh ta khai, ngày thứ tư anh ta còn muốn khai, cuối cùng được thả...

Người trên xe bật cười, năm 98 internet còn chưa lưu hành rộng, những người khác chỉ dựa vào miệng tai truyền lời, xem chuyện xưa, các tiết mục bất nhã không tầm thường ở trong bụng đâu có nhiều bằng Trương Khác?

Người trên xe cười, Địch Đan Thanh mặt đỏ bừng, tay chống nạnh, nghĩ thầm hồn tiểu tử không có da mặt này vô lại như một nam nhân 40 tuổi. Rồi cô đưa mắt lườm y:

- Về ý chí cách mạng này, xem ra cậu còn kém cả địa hạ đảng đấy...

Nghĩ thầm đều nói nam nhân chịu không nổi mê hoặc, then chốt thiên hạ sẽ có bao nhiêu mê hoặc sẽ chủ động chạy đến trước mắt Trương Khác trêu chọc y? Làm nữ nhân của hắn thật đúng là cực nhọc.

- Chuyện cười này là phần tử đặc vụ của địch bịa đặt ra để nói xấu đảng ta, ý chí cách mạng của nhân sĩ đảng ta từ trước đến nay rất kiên định.

Trương Khác pha trò cười, nhìn Dịch Đan Thanh có vẻ khinh thường, không biết là xem thường nhân sĩ đẳng ta, hay là xem thường tính tình phong lưu của y.

Trương Khác làm bộ không phát hiện ra vẻ phong tình trên mặt Dịch Đan Thanh, xoay mặt lại hỏi Tống Bồi Minh:

- Buổi tối anh có rảnh tiếp người của Tân Đình không?

- Tôi cùng với Đào Thư Nghệ xem như là người quen, tiểu tử cậu dùng mách lới linh mắt, tôi còn có thể tránh được sao? - Tống Bồi Minh nói.

Buổi tối Trương Khác cũng không có chuyện gì, chỉ mời nhóm Thi Vệ Trung ăn bữa cơm.

Tuy nói các quan viên của Tân Đình qua đây, mọi người có thể cùng đến dùng cơm, nhưng cảnh náo nhiệt ly qua cốc lại đâu tồn tại mấy phần tình nghĩa? Trương Khác thà bỏ các quan viên của Tân Đình qua một bên, chuyên tâm mời nhóm Thi Vệ Trung ăn một bữa cơm gia đình ở Hồng Kông.

Ngoại trừ Thi Vệ Trung cùng Hứa Duy, Trương Khác còn mời Lý Minh Học. Lý Minh Học cùng cha hồi xưa là đồng sự một khoa của sư viện, sau đó cũng là cha kéo Lý Minh Học ra khỏi sư viện cùng nhau khởi động công ty Hải Châu.

860. Chương 859: Mặt Dày

Bản thân Trương Khác rất kính trọng Lý Minh Học, cho dù dưới sự ủng hộ mạnh mẽ của Đường Học Khiêm, cố gắng đột phá hạn chế của thể chế hiện có, phát triển công ty Hải Châu thành quy mô ngày hôm nay.

Năng lực của Lý Minh Học là chân thật đáng tin. Trương Khác đối với Lý Minh Học càng cò chờ mong cao hơn. Mặt khác, Lý Minh Học cùng Lý Minh Du, vợ của Phó Tuấn là anh em họ.

Trở lại khách sạn thì đã là 4 giờ chiều. Hứa Duy kết thúc một ngày làm việc đã chạy tới khách sạn Bán Đảo, đang nói chuyện với Thi Vệ Trung. Trương Khác cũng không lãng phí thời gian với nhóm quan viên của Tân Đình, liền bảo Phó Tuấn chọn một nhà hàng có thể thấy được biển, đưa họ đi dùng cơm trước.

Xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh trong suốt sát đất có thể nhìn thấy mặt nước biển màu xanh thẳm dưới bóng đêm, những nơi gần ánh đèn đường hắt ra tia sáng màu vàng u ám, giống như trong không trung lơ lửng một tầng khói nhẹ.

Nhân tính là thứ phức tạp khó hiểu, tối Trương Khác đơn độc mời ăn cơm, lúc đầu Thi Vệ Trung không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng nghe nói Trương Khác bỏ qua nhóm Khảm Duy Đào một bên, đặc biệt mời hẳn cùng với Lý Minh Học ăn cơm, cảm thụ trong lòng lại khác xa, chỉ là chú ý không cho giọng nói của mình nghe qua có ý lấy lòng mà có vẻ quá lỗ mãng.

Cho tới nay Thi Vệ Trung còn nhớ rõ mùa hè 4 năm trước, tình cảnh Trương Khác đến nhà chị hẳn đưa tiền, một thiếu niên 16 tuổi ném 12 chồng tiền 100 đồng lên mặt bàn, hẳn nên nhận ra số phận của Hứa Tư đã dính chặt với người thiếu niên này rồi, đã định trước sinh tồn trên thế giới này không thể như người thường.

- Cậu dự định để cho Tân Đình chen ngang?

Lý Minh Học hỏi Trương Khác xử lý ra sao vấn đề Tân Đình không mời tự đến.

- Thương vụ Cẩm Hồ mới thành lập không bao lâu, nhân thủ chung quy không đủ. . .

Trương Khác trước kia hy vọng toàn bộ các hạng mục hợp tư, hợp tác, thương vụ Cẩm Hồ có thể phái ra nhân viên trực tiếp hiệp trợ, như vậy mới có thể bảo đảm càng tốt hơn mượn cơ hội lần này đại quy mô chiêu thương dẫn tư, thẩm thấu lực ảnh hưởng của Cẩm Hồ đến khu vực trọng điểm hai tỉnh sáu thành phố thuộc lưu vực Tiểu Giang.

Hải Châu thoảng cái đã đưa ra hơn 40 hạng mục hiệp nghị, bên thương vụ Cẩm Hồ ít nhất cũng phải phái ra hơn 40 nhân viên hiệp trợ, hầu như điều động cả nhân lực tài nguyên của cổ phần Việt Tú cùng công ty con Hồng Kông.

Trương Khác nói:

- Tạm thời điều chút công nhân từ Bắc Kinh, Singapore qua đây, nhưng vẫn chưa thể thỏa mãn nhu cầu, đúng là rất đau đầu. . .
- Hai ngày đàm phán được 460 triệu đôla, tuy nói con số này phải do nội bộ khống chế, nhưng có một số việc cũng không phải rất khó phán đoán. Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ đều là những người lười đời, chỉ cần tiếp xúc với thành viên đoàn đại biểu bên này của chúng ta, ít nhiều có thể tính ra được đại khái – lại nói họ có thể quyết định thật nhanh chạy tới, cũng rất có quyết tâm rồi.

Lý Minh Học cười nói:

- Mặt khác, tin tức truyền ra, chỉ sợ Huệ Sơn, Kiến Nghiệp cũng sẽ không bình tĩnh ngồi đợi các cậu tới an bài, đặc biệt là hiện tại Tân Đình đều đã tới chen ngang rồi. . . Ngoại trừ Huệ Sơn, Kiến Nghiệp, địa khu khác của Đông Hải các cậu dự định an bài thế nào?
- Trước đó dự tính có phần không đủ, tiết tấu này xem ra cũng không phải thương vụ Cẩm Hồ muốn khống chế là có thể khống chế được.

Trương Khác cau mày cười, việc này mặc dù rất đau đầu, nhưng chung quy không phải là chuyện xấu gì, số liệu 460 triệu đôla không truyền ra ngoài, chủ yếu vẫn là sợ kinh động các lãnh đạo Indonesia, tuy nói cục diện chính trị trước mắt của Indonesia vô cùng hỗn loạn, cẩn thận chút chung quy không có sai.

Trương Khác lại giãn mày ra, vô tâm cười nói:

- Hai ngày nữa cháu sẽ trở về, cục diện rối rắm này tự có bên Diệp Kiến Bân tới xử lý. . .
- Cậu ở lại Hồng Kông, đại khái cũng sẽ không đặc biệt vì việc này.

Lý Minh Học hỏi:

- Thương vụ Cẩm Hồ đại khái sẽ không bỏ qua cơ hội lần này hút đủ vốn chứ?
- Chú nói mót đủ hả?

Trương Khác thần nhiên cười.

- Ha ha, nói mót đủ là xem thường cậu rồi.

Lý Minh Học đã hiểu ý:

- 300-500 triệu đôla là không thỏa mãn được khẩu vị của thương vụ Cẩm Hồ.

Trương Khác khẽ gật đầu, khẳng định suy đoán của Lý Minh Học.

Trên thực tế, công ty cổ phần Hải Châu cũng là trên trình độ nhất định tham khảo hình thức tổ chức của Thương xã tổng hợp để thực hiện phát triển đa nguyên hóa, Lý Minh Học có nhận thức càng sâu sắc hơn đối với thương vụ Cẩm Hồ.

Thi Vệ Trung nghĩ thầm: thương vụ Cẩm Hồ vừa mới thành lập lần này còn có thể trực tiếp hấp thụ 300-500 triệu đôla tài chính? Thực sự là quá ghê gớm, Cẩm Hồ tiếp tục đi như thế, tới cùng sẽ đi tới một bước nào?

Tổng Bồi Minh ở ngay trong khách sạn Bán Đảo tẩy trần cho các quan viên Tân Đình, ngồi máy bay thời gian dài sẽ hơi mệt. Trước khi bữa cơm bắt đầu, hần cố ý bảo nhóm Khám Duy Đào vào phòng nghỉ ngơi chốc lát, rửa mặt chỉnh lý dung nhan một chút. Lại nói, Diệp Kiến Bân đang ở khu nam Hồng Kông, yển hội phải kéo dài tới tám giờ mới bắt đầu.

Các nhân sĩ xí nghiệp trong TP.Hải Châu tổ chức qua đây tham gia chiêu thương dẫn tư cũng có người có quan hệ mật thiết với bên Tân Đình, nhiều tin tức chính là bọn họ sớm tiết lộ ra ngoài. Hải Châu cùng Tân Đình ở rất gần nhau, có tin tức nào không thổi qua được?

Lời này cũng không sai. Họ nghe nói Khám Duy Đào ngày hôm nay chạy tới Hồng Kông, cũng ở trong khách sạn Bán Đảo, họ rất tự nhiên đều có thể đoán được Khám Duy Đào cũng vì lần chiêu thương dẫn tư đặc biệt này mà đến, đều qua đây bãi phóng.

Xuất phát từ các loại lo lắng, kết quả của số liệu lần đầu đàm phán không làm thông báo, không xử lý tuyên truyền, Khám Duy Đào quả thực không rõ lắm tổng ngạch ngoại tư trong hợp đồng Hải Châu lần này tiến cử cao tới 460 triệu đôla. Thế nhưng sau khi đến khách sạn tiếp xúc thực tế với mấy đại biểu xí nghiệp tham gia hội hiệp đàm, trước khi tiệc bắt đầu, Khám Duy Đào sắc mặt ngưng trọng gọi Đào Thư Nghệ, Trương Mai vào trong phòng hắt, nói:

- Xem ra lạc quan hơn nhiều so với chúng ta dự tính trước đó, bất luận nghị biện pháp gì, chúng ta cũng không thể để người ta đuổi trở về!

Lo lắng của Khám Duy Đào không phải không có đạo lý.

Mặc dù trước đó chưa từng Trương Khác tiếp xúc qua, cũng không suy ra tính tình của y. Biểu hiện của Trương Khác tại sân bay tuy nói không đến mức quá lạnh nhạt, nhưng chưa nói tới nhiệt tình. Sau khi trở về khách sạn Bán Đảo chưa từng ra mặt nữa. Tiệc tẩy trần buổi tối vẫn là Tổng Bồi Minh niệm tình đồng liêu đứng ra tổ chức.

Bên thương vụ Cẩm Hồ người ngay từ đầu đã phụ trách đi cùng là Chu Nhất Bình. Đại lão Diệp Kiến Bản của thương vụ Cẩm Hồ đang nửa đường dự tiệc, ngồi xuống uống được hai ba ngụm rượu liền tiếp một cuộc điện thoại, nói là phó chủ nhiệm văn phòng Quốc vụ viện đang ở Hồng Kông muốn gặp hắt. Diệp Kiến Bản buông ly rượu, nói tiếng cáo từ rồi vội vã rời khỏi.

861. Chương 860: Lo Lắng Bị Đuổi Về

Khám Duy Đào cũng không thể tranh gì với phó chủ nhiệm văn phòng Quốc vụ viện. Người ta là cấp Chính bộ, muốn gặp Diệp Kiến Bản, một cuộc điện thoại là có thể gọi Diệp Kiến Bản qua đó rồi. Họ thì bị vớt lại chỗ này.

Tiệc đón gió qua đi, Tổng Bồi Minh cũng cáo từ rời đi. Từ ngày đầu tiên bắt đầu hội hiệp đàm, ban đêm Đường Học Khiêm đều phải triệu tập lại các thành viên của đoàn đại biểu, để mà nắm rõ công tác cùng ngày.

Đường Học Khiêm đi, công tác này liền do Tổng Bồi Minh chèo chống, như vậy mới có thể kịp thời phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề. Chỉ là công tác phải khổ cực chút. Trên tiệc cũng không thể uống nhiều rượu, phải có các hoạt động khác, tự nhiên cũng hết cách phân thân ra.

Cũng may công tác chiêu thương dẫn tư cũng đặc biệt được coi trọng, hội nghị này Tưởng Vi cũng phải kéo thân thể uể oải đích thân tham gia.

Sau bữa tiệc các quan viên của Tân Đình trở về phòng. Khám Duy Đào là bí thư, phòng có rộng hơn, có phòng khách. Đây là căn phòng sa hoa ở khách sạn Bán Đảo, nằm trên tầng 16, từ cửa sổ có thể thấy được đại dương xanh thẳm dưới bóng đêm.

- Chúng ta là khách không mời mà đến!

Khám Duy Đào khẽ than một tiếng:

- Mọi người cũng cảm nhận được điều này rồi chứ?

Đào Thư Nghệ thấy Khám Duy Đào nói như vậy cũng không phải là bực dọc. Mà là lo lắng.

Trước buổi tiệc là ước ao, sau buổi tiệc có thể nói là trông mà thêm rồi.

Trên buổi tiệc, từ trong miệng mọi người nói chuyện với nhau nhóm Khám Duy Đào biết được, ngày hôm nay cũng đã có người đưa tài chính cấp bách rút khỏi Indonesia vào ngân hàng Trung Quốc có cơ cấu chi nhánh đặt tại Hồng Kông rồi. Con số còn rất xa xỉ. Tài chính vĩnh viễn là thứ thuận tiện di dời nhất.

- Có nên gọi điện thoại cho tỉnh trưởng Lương, thỉnh cầu trợ giúp hay không? - Đào Thư Nghệ đưa ra kiến nghị.

- Khi Cẩm Hồ còn chưa mạnh lên, đã có la gan sập cửa vào mặt Lý Viễn Hồ rồi. Muốn gây áp lực cho Cẩm Hồ là không được. Lại nói những năm gần đây, tài nguyên trong tỉnh đều nghiêng về Kim Sơn. Nếu tỉnh trưởng Lương có thể nghĩ ra biện pháp gì, nói không chừng muốn chủ động giúp Kim Sơn giật dây bắc cầu.

Khám Duy Đào cau mày nói:

- Lần này, tôi thấy chúng ta phải tự mình động não nghĩ biện pháp thôi.

- Ngoài Hải Châu, Cẩm Hồ có quan hệ mật thiết nhất với Huệ Sơn, Kiến Nghiệp, nói không chừng Huệ Sơn, Kiến Nghiệp đều đã chuẩn bị việc chiêu thương dẫn tư rồi – Tân Đình chúng ta chưa bao giờ có tiếp xúc với Cẩm Hồ. Chúng ta khẳng định phải chủ động xuất kích. Như vậy mới có cơ hội, mới có thể nắm lấy cơ hội.

Đào Thư Nghệ trước tiên khẳng định quyết định trước đó của Khám Duy Đào. Nếu như không chủ động xuất kích thì ý nghĩa một chút cơ hội cũng không có. Mặc dù hiện tại chạy tới Hồng Kông cũng chỉ là làm liều, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với không làm cái gì.

Đào Thư Nghệ lại đổi giọng, nói đến một vấn đề hiện thực:

- Có thể cũng là như thế này mới khiến họ cho rằng có chút đột ngột. Chúng ta phải đưa ra càng nhiều thành ý, hay là tôi cùng trưởng phòng Trương đi chặn ở trước cửa xem sao?

- Tôi đã hỏi qua, tầng lầu căn hộ người ta ở là thang máy chuyên dụng đưa lên xuống. Tôi cũng nguyện ý cùng anh đi chặn ở trước cửa.

Trương Mai thần nhiên cười. Theo thường lệ lơ đãng bày ra chút phong tình:

- Chỉ sợ nhân viên của khách sạn không cho chúng ta đi vào thang máy thôi!

Khám Duy Đào cũng thấy đau đầu. Nếu như bị đối xử lạnh nhạt, một chút cơ hội họ cũng không có. Có chút thủ đoạn quá tùy tiện, quá đột ngột, trái lại sẽ phản tác dụng.

Thấy được con gái của Đường Học Khiêm cùng với nữ trợ lý bên cạnh Trương Khác, Khám Duy Đào cảm giác dù có giao phó nhiệm vụ chính trị trọng đại cho Cao Tình cũng không quá thỏa đáng. Hắn mở miệng nói:

- Ngày mai tôi đi gặp anh ta, chắc ngay cả cơ hội gặp mặt cũng phải cho thôi. . .

Bọn Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ nghĩ đồng nghĩ tây, Trương Khác cũng cảm thấy đau đầu. Ánh mắt của y đã sớm đặt trên việc hợp tác kinh tế khu vực với lưu vực Tiểu Giang. Tân Đình đã sớm nằm trong phạm vi nhìn của y.

Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ chủ động qua đây, Trương Khác cũng không thể làm họ chán nản. Nhưng lúc này thương vụ Cẩm Hồ luống cuống tay chân, công tác chiêu thương dẫn tư của Hải Châu còn chưa đến giai đoạn kết thúc, không rút ra được nhân thủ để đi dẫn dắt công tác chiêu thương dẫn tư cho Tân Đình.

Còn chưa thể quá thẳng thắn bày ra ý đồ chủ động dẫn dắt – đây dù sao liên quan đến dã tâm trình tự sâu hơn. Nếu như mượn cớ là thiếu nhân thủ, không chừng Tân Đình còn không hy vọng Cẩm Hồ phái ra nhân thủ, đã trực tiếp tham dự đến công tác dẫn tư cụ thể rồi.

Lại nói Tân Đình chen ngang, bên Huệ Sơn, Kiến Nghiệp có quan hệ càng mật thiết hơn với Cẩm Hồ thì làm sao trấn an?

- Có thể làm cho Tân Đình chủ động trì hoãn lại cũng được.

Diệp Kiến Bàn cười nói:

- Tuy nhiên cũng khó nói. Họ có thể sẽ cho là chúng ta đang dùng kế hoãn binh, gạt họ trở lại trước. Hơn nữa, các quan viên quốc nội có một tư duy theo quán tính, như một thằng ăn xin. Nếu đã mở miệng, ít nhiều gì mình cũng phải thỏa mãn cho họ một chút, bằng không thì sẽ rất dễ sinh ra oán khí.

Sau khi đưa Hứa Duy đi, Lý Minh Học và Thị Vệ Trung trở về khách sạn. Trương Khác mời Diệp Kiến Bàn còn có Tôn Thượng Nghĩa đến quán cà phê cạnh biển thảo luận.

- Có thể thế này không?

Tôn Thượng Nghĩa kiến nghị:

- Chia nhân thủ tại tổng bộ Hồng Kông làm năm tổ công tác, mỗi tổ phụ trách công tác dẫn dắt chiêu thương dẫn tư một khu. Như vậy mặc dù không thể bảo đảm mỗi người đều tương ứng với một hạng mục dẫn cụ thể, nhưng có thể đồng thời tại Kiến Nghiệp điều nhân thủ thành lập tổ điều động. Mỗi người điều động tổ phụ trách trợ giúp công tác dẫn dắt một khu, như vậy có thể có chút bù đắp. . .

Những công nhân của thương vụ Cẩm Hồ tại tổng bộ Hồng Kông là công nhân cũ từ công ty chi nhánh Hồng Kông trước kia, sau đó Việt Tú tiếp nhận.

Những công nhân này tại các phương diện đầu tư khai thác mậu dịch có kinh nghiệm phong phú, lại tinh thông tiếng Anh. Họ mới là nòng cốt, chủ lực phụ trách công tác dẫn dắt chiêu thương dẫn tư.

Công nhân ở quốc nội thích hợp với công tác này không nhiều lắm, làm công tác điều động vẫn rất thích hợp. Lại nói lần này công tác chiêu thương dẫn tư đặc biệt, vốn phải chia làm hai bộ phận đối ngoại cùng đối nội.

Lại nói lấy hình thức của tổ công tác, cũng có thể làm sâu sắc thêm mối liên hệ giữa các quan viên phụ trách bộ môn chiêu thương dẫn tư.

Trương Khác suy nghĩ một chút, nói:

- Làm cho công tác của Hải Châu chậm lại, phương pháp này cũng có thể thử một lần. . .

- A, được rồi. Nói đến điều người từ Kiến Nghiệp.

Diệp Kiến Bàn nhớ tới một việc:

- Hứa Hồng Bá, người mà cậu giao cho tôi, trên công tác quốc nội của thương vụ Cẩm Hồ, Hứa Hồng Bá tuyệt đối là người tinh. Thiếu ông ta không được. Hiện tại tôi rất hối hận giao Trương Dịch cho Thế Kỷ Cẩm Hồ rồi. Cậu ta kỳ thật thích hợp cùng tôi làm việc này. . .

862. Chương 861: Tận Nghĩa Vụ Của Sinh Viên

- Thầy Hứa. . . muốn thì tự anh đi mời thôi.

Trương Khác nói. Những truyện cũ trước kia có dính líu cả tình cảm bên trong, y đối với Hứa Hồng Bá là sự kính trọng vừa là thầy vừa là bạn. Loại kính trọng này hình như Hứa Hồng Bá lúc này cũng khó có thể lý giải. Trương Khác cũng sẽ không đi giải thích cái gì.

- Trương Dịch à, nếu ảnh đến Thế Kỷ Cẩm Hồ, vậy để ảnh giúp Thế Kỷ Cẩm Hồ làm hai năm. Không có kinh nghiệm, chạy theo chân các anh cũng đối với ảnh không thích hợp.

- Đây là cậu đang bao che khuyết điểm...

Diệp Kiến Bàn khẽ cười nói.

Lúc này Dịch Đan Thanh đi tới, nói:

- Mã Văn Cừ tiên sinh vừa gọi điện thoại qua đây, hy vọng buổi sáng ngày mai có thể gặp mặt cậu. Tôn tiên sinh, giám đốc Diệp ở đây rất tốt.

- Nhanh như vậy đã cho chúng ta đáp án rồi sao?

Trương Khác nghi hoặc hỏi:

- Bọn họ sẽ đồng ý thương vụ Cẩm Hồ nắm giữ cổ phần của hải vận Nam Dương sao?

- Nếu họ đồng ý phương án của cậu, vậy cậu có thể nói là tay chơi phá sản nhanh nhất rồi.

Diệp Kiến Bàn ung dung cười nói:

- Thật vất vả mới để Mã gia đồng ý mua 100 triệu đôla trái phiếu công ty của thương vụ Cẩm Hồ. 100 triệu này đảo mắt sẽ bị cậu tiến hành đổ tiền cho hải vận Nam Dương của Mã gia. Chúng ta thậm chí nhìn số liệu của tài khoản biến hóa cũng khó!

Tổng bộ Hồng Kông của thương vụ Cẩm Hồ mấy ngày nay vì hội hiệp đàm chiêu thương dẫn tư mà vội vàng đến người ngã ngựa đổ, nhưng cũng không làm lỡ việc bản thân thương vụ Cẩm Hồ hấp thụ vốn và các nghiệp vụ khác.

Trước đó Trương Khác đề xuất với Mã Văn Cừ cùng cục đồng sự của hải vận Nam Dương phương án hợp tác có phần đặc biệt: Mã gia sẽ dùng một bộ phận tài chính rút khỏi Indonesia để mua trái phiếu công ty của thương vụ Cẩm Hồ, thương vụ Cẩm Hồ thì đổ tiền vào tập đoàn hải vận Nam Dương do Mã gia không chế để thu được cổ phần nhất định.

Thương vụ Cẩm Hồ chính thức với tay vào ngành hải vận, đồng thời dẫn dắt hải vận Nam Dương phát triển nghiệp vụ vận tải viễn dương tại quốc nội.

Mã Văn Cừ cùng cục đồng sự của hải vận Nam Dương suy nghĩ không lâu sau, ngày 31 tháng 7 liền đưa ra câu trả lời đồng ý tiếp nhận phương án do Trương Khác đề xuất.

Mã gia thậm chí tăng tài chính đưa vào thương vụ Cẩm Hồ mua trái quyền lên 200 triệu đôla, cũng đồng ý thương vụ Cẩm Hồ lấy 200 triệu đôla đổi lấy 12% cổ phần của hải vận Nam Dương. Điều kiện tiền đề là thương vụ Cẩm Hồ phải hiệp trợ hải vận Nam Dương tại nội địa khai thác nghiệp vụ vận tải viễn dương với mục tiêu nhất định, bằng không thì hải vận Nam Dương sẽ thu hồi cổ phần từ trong tay thương vụ Cẩm Hồ với giá gốc.

Bởi điều khoản liên quan đến tính chất đánh cược, yêu cầu phương ngồi xuống bàn bạc chi tiết. 200 triệu đô la, cũng gần như đã chiếm phân nửa số tài sản Mã gia rút khỏi Indonesia.

Bất kể là chủ động đề ức độ hợp tác, hay là lấy giá tài sản trao đổi cổ phần, nó đều biểu hiện ra Mã gia, cục đồng sự của hải vận Nam Dương rất động tâm đối với phương án mà Trương Khác đề xuất.

Trương Khác cực kỳ coi trọng việc nắm giữ cổ phần của hải vận Nam Dương, mật dịch giữa quốc tế có trên 90% là thông qua hải vận hoàn thành.

Hải vận Nam Dương không ngừng phát triển, không ngừng phát triển nghiệp vụ vận tải viễn dương của hải vận Nam Dương, khiến Trương Khác hình như thấy được thông đạo xanh biếc trên mặt biển lúc ẩn lúc hiện.

Thương vụ Cẩm Hồ muốn phát triển hình thức Thương xã tổng hợp, muốn trở thành đại thương gia quốc tế thâm thấu vào trong cốt tủy các ngành nghề, thì không thể không bảo trì lực ảnh hưởng cùng lực thẩm thấu đối với ngành hải vận.

Ngày 31 tháng 6, Hồng Kông bị cơn bão quét qua, nhưng cả ngày trời mưa xối xả. Phó thủ tướng Tăng Như Thánh ngày hôm nay đến Thâm Quyển nên không chịu ảnh hưởng, sau đó từ Thâm Quyển ngồi chuyển xe đặc biệt đến Hồng Kông, chuẩn bị tham gia hoạt động mừng tròn 1 năm Hồng Kông trở về.

Lãnh đạo cao tầng TW ngày mai sẽ hộ tống thủ tướng Triệu Tế Đông cùng đến Hồng Kông, có người nói thủ tướng Triệu Tế Đông cũng chỉ dừng lại một thời gian ngắn ngủi, rồi sẽ rời khỏi Hồng Kông đến Thái Lan tiến hành lễ viếng thăm chính thức.

Trước khi phó thủ tướng Tăng Như Thánh đến, còn có các quan viên cao cấp TW của văn phòng Quốc vụ viện.

Những hoạt động này, Khâm Duy Đào xem như bí thư Thành ủy Tân Đình căn bản không có tư cách thò vào một chân, nhưng Tôn Thượng Nghĩa là chủ tịch của Trung Tinh Vi Tâm, còn có nhóm Quách Tùng Duyên xem như đại biểu Hoa Kiều người Hoa đáp ứng lời mời dự thính buổi tiệc chúc mừng vào buổi tối ngày mai.

Nhìn mưa rơi trắng xóa ngoài cửa sổ, hình như có thể nghe được tiếng sóng biển rào rạt không xa, Khám Duy Đào lo lắng, hẳn biết buổi sáng Trương Khác vẫn chưa rời khỏi khách sạn Bán Đảo, nhưng có việc quan trọng, hẳn cũng không thể cố yêu cầu người ta gặp mình.

Khám Duy Đào sẽ nghĩ: phó thủ tướng Tăng Như Thánh đến Hồng Kông sớm một ngày tới tham gia lễ mừng kỷ niệm Hồng Kông trở về, có thể sẽ gặp mặt với Trương Khác hay không?

Hai năm nay, quốc gia cổ vũ xí nghiệp dân doanh phát triển, lãnh đạo Trung ương đến xí nghiệp dân doanh tham quan, ví dụ này cũng là ít thấy, nhưng vẫn chưa nghe nói qua có lãnh đạo Trung ương có phân lượng tương đối đến Cẩm Hồ tham quan, dù là Hải Châu mấy năm nay công tác kinh tế xuất sắc như vậy cũng không có lãnh đạo Trung ương cao cấp đặc biệt nào đến Hải Châu thị sát.

- Ngày mai Trương Khác phải về Kiến Nghiệp, buổi chiều hôm nay có thể mưa tạnh, chắc buổi chiều sẽ đi. .

Đào Thư Nghệ vội vàng đi vào, lo lắng nói với Khám Duy Đào. Họ đều rõ ràng, chỉ có Trương Khác có thể quyết định cho Tân Đình tham dự lần chiêu thương dẫn tư đặc biệt này hay không, không có cơ hội liên hệ, chẳng phải là nói một chút hy vọng cũng không có?

- Anh nghe ai nói?

Khám Duy Đào cũng có chút lo lắng, hẳn tin tưởng xuất phát từ lễ tiết, nếu không có sự vụ khẩn cấp, trước khi Trương Khác rời khỏi Hồng Kông sẽ ra mặt nói với họ một tiếng, không có khả năng để cho người khác chuyển cáo. Cẩm Hồ ở trong mắt hẳn không thể xem như là xí nghiệp ngạo mạn, mặc dù nó có tư cách ngạo mạn.

- Nghe cao tăng của Cẩm Hồ nói chuyện, nói là Trương Khác phải về trường học tham gia cuộc thi cuối kỳ, mấy ngày này còn dành thời gian ôn bài nữa.

Đào Thư Nghệ nói:

- Tôi gọi điện thoại trở lại hỏi thử, cuộc thi cuối kỳ năm nhất của ĐH Đông Hải bắt đầu từ buổi chiều ngày mai, chẳng phải là nói chậm nhất là buổi sáng ngày mai cậu ta phải ngồi máy bay rời khỏi Hồng Kông rồi sao?

Hắn lại bất đắc dĩ nói:

- Cậu ta về tham gia cuộc thi gì chứ!

Khám Duy Đào cũng cười khổ, thế nhưng Trương Khác lại chính là sinh viên năm nhất của ĐH Đông Hải, lại còn muốn chạy trở về tận chút nghĩa vụ của sinh viên, họ có thể nói ra nói vào hay sao?

Mấy ngày này, Giang Bắc, Giang Nam hai tầng trời, Khám Duy Đào cũng là sau trận động đất quan trường của tỉnh Giang Nam vào năm ngoái mới được điều đến Tân Đình đảm nhiệm bí thư Thành ủy.

863. Chương 862: Đảo Đông Sơn

4 năm trước, quy mô nhân khẩu, quy mô kinh tế, điều kiện sản xuất công nông nghiệp, kiến thiết thành phố, điều kiện các phương diện của Tân Đình cùng Hải Châu đều rất tương đương. Thời gian 4 năm trôi qua, Tân Đình hầu như bị Hải Châu bỏ rơi mất dạng.

Nếu nói Khám Duy Đào không nóng lòng, thì đó là gạt người. Cho dù suy nghĩ vì sĩ đồ ngày sau của mình, nên không nể mặt vẫn là không nể mặt. Lại nói như Cẩm Hồ, hẳn là một bí thư Thành ủy, có được tư cách tự cao tự đại cùng hắn sao?

- Anh đích thân đi tìm Tổng Bồi Minh, tốt nhất có thể trước khi Trương Khác rời khỏi Hồng Kông có thể có cơ hội liên hệ một chút.

Khám Duy Đào cũng không tiện hạ mệnh lệnh với Đào Thư Nghệ, dù sao quyền chủ động nắm giữ ở trong tay Cẩm Hồ, còn có thể ép buộc Trương Khác gặp mình hay sao?

Khám Duy Đào cầm lấy điện thoại gọi vào số phòng của Trương Mai, không nghe thấy có người tiếp. Hắn lớn tiếng gọi thư ký ở sát vách, bảo hắn đi tìm Trương Mai.

Bởi vì lo lắng, lúc này lại không tìm thấy người, trong lòng Khám Duy Đào ít nhiều có chút tức giận, hắn oán giận nói:

- Lúc này không ở trong phòng, không biết chạy đi đâu rồi?

Hắn không nhớ rõ số điện thoại di động của Trương Mai, cũng quên gọi Đào Thư Nghệ hoặc là thư ký trực tiếp gọi vào ĐTDD của Trương Mai là được.

- Bí thư Khám.

Thư ký của Khám Duy Đào còn chưa đi ra ngoài, vừa mới mở cửa thì Trương Mai trong bộ áo đầm màu lam nhạt liền muốn chạy ào vào, làm viên thư ký giật mình, cũng suýt nữa bị xô ngã.

Trương Mai đi vào, căn bản không ý thức được Khám Duy Đào vì không gọi điện thoại được cho cô mà sinh ra nộ khí:

- Con bé Cao Tình này cũng cơ linh thật, sáng sớm chờ ở trên con đường người ta nhất định phải đi qua, cuối cùng đã bắt được người, Trương Khác muốn mời ngài cùng thị trưởng Đào cùng nhau ăn cơm trưa. . .

- Thật sao?

Khám Duy Đào nghe được Trương Mai nói cho hắn tin vui này, chút khó chịu vừa rồi cũng tiêu tan thành mây khói. Về kích động trên mặt hắn có phần không nhận được. Hắn cũng hiểu cơ hội khó có được, nắm lấy cơ hội lần này, thành phố sẽ tiết kiệm được con đường vòng tới mấy năm, điều này làm cho hắn làm sao có thể thoải mái được.

Đào Thư Nghệ nhìn đồng hồ, lúc này đã gần 11 giờ, lại hỏi Trương Mai:

- Có nói cơm Tàu lúc nào bắt đầu?

Việc này cũng liên quan đến vấn đề thời gian dài ngắn, không có đầy đủ thời gian tiến hành liên hệ, hình như cũng không thể đặc biệt như ý.

Lúc này trong hành lang lại truyền đến tiếng bước chân sần sật, Trương Mai còn đứng ở cửa liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, ngoài cửa vang lên tiếng nói:

- Trợ lý Dịch, sao con bé Cao Tình có thể mời được cả cô qua đây rồi?

Khám Duy Đào bước tới cửa, thấy Trương Khác đi cùng với trợ lý Dịch Đan Thanh cùng Cao Tình xuất hiện ở cửa. Dịch Đan Thanh đảo mắt qua Khám Duy Đào cùng Đào Thư Nghệ, nói:

- Khác thiếu gia đang chiêu đãi khách nhân, không thể thoát thân tự mình tới mời bí thư Khám cùng thị trưởng Đào được, Khác thiếu gia còn muốn tôi hỏi bí thư Khám một tiếng, có tiện qua ăn cơm tán gẫu một chút hay không?

Khám Duy Đào đang lo lắng không có cơ hội, đâu có chút nào không tiện, ngoại trừ Đào Thư Nghệ, Trương Mai, còn bảo cả Cao Tình đi qua cùng. Hắn không hiểu được Trương Khác vốn đang muốn gặp họ, quả thật còn tưởng rằng Cao Tình đã phát huy tác dụng.

Nhóm Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ theo Dịch Đan Thanh bước vào thang máy chuyên dụng cho căn hộ cao cấp lên tầng đỉnh. Khi lên đã có nhân viên đang chờ ở cửa thang máy, cùng đi vào phòng tiếp khách được trang trí lộng lẫy. Ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngoại trừ Trương Khác, Diệp Kiến Bân, còn có hai nam tử trung niên xa lạ.

- Vị này chính là chủ tịch, tổng giám đốc của tập đoàn Vạn Nghiệp Indonesia, Trần Văn Thông tiên sinh, vị này chính là chủ tịch cục đồng sự tập đoàn hải vận Nam Dương, Mã Văn Cừ tiên sinh. Vừa rồi tôi đã nói về bí thư Khám cho hai vị tiên sinh nghe rồi.

Trương Khác đứng lên giới thiệu cho Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ.

Buổi sáng Mã Văn Cừ qua đây là chính thức trả lời phương án mà trước đó Trương Khác đề xuất. Hẹn là đàm phán đến buổi trưa, Trần Văn Thông lại từ Hồng Kông tới, Trương Khác nói muốn giới thiệu quan viên nội địa cho họ quen, rồi ở lại cùng nhau dùng cơm Tàu.

Ngày 27 nhận được tin tức nói là Hải Châu tổ chức đoàn thể đến Hồng Kông chiêu thương dẫn tư, hấp dẫn tư bản người Hoa Indonesia chảy về phía quốc nội, Khám Duy Đào ngoài khẩn cấp cũng sai người thu thập tư liệu về Hoa thương Indonesia, biết Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ đều là cự phú của Indonesia, cũng là một trong những người tổ chức của Hoa thương Indonesia tại hội hiệp đàm chiêu thương dẫn tư đặc biệt lần này.

Không ngờ Trương Khác lại giới thiệu cho hắn cùng với Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ gặp mặt, tâm tình Khám Duy Đào kích động đến nỗi khó có thể tự kiềm chế, các loại suy đoán cùng oán khí trước đó đều mất sạch.

Trương Khác mời Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ ngồi xuống, lại liếc Trương Mai, Cao Tình đi theo, cảm thấy có chút khó hiểu, không mời mà họ cũng ngồi xuống, cũng không nói gì liền tự tiện ngồi xuống.

Trương Mai, Cao Tình cũng thức thời theo Dịch Đan Thanh ra ngoài hoa viên ở ban công tham quan. Họ tại Tân Đình coi như là người biết nhiều quen mặt, tuy nói Tân Đình lúc này chỉ có hai khách sạn ba sao, nhưng tại quốc nội cái gọi là căn hộ tổng thống, Trương Mai cũng có cơ hội đi vào, nhưng không nghĩ đến trong khách sạn lại có được căn hộ xa hoa như vậy.

Mái che hoa viên bằng inox cùng thủy tinh trong suốt, xuyên thấu qua bức tường thủy tinh còn có thể thấy mặt nước xanh biếc ở hồ bơi trong phòng. Hai người nhìn mà choáng váng.

Trương Khác không đi quản Trương Mai, Cao Tình đang tình mê ý loạn vì căn hộ xa hoa. Thế giới này nữ nhân tuyệt sắc nguyện ý quỳ dưới chân tài sản cùng quyền thế rất nhiều, thêm hai người này cũng không nhiều.

Trương Khác nói với Mã Văn Cừ:

- Vừa rồi tôi giới thiệu cho Mã tiên sinh về đảo Đông Sơn, đó chính là phạm vi quản hạt của bí thư Khâm, vẫn là mời bí thư Khâm giới thiệu cho hai vị đây mới càng chuẩn xác hơn. . .

Khám Duy Đào có phần ngoài ý muốn, Trương Khác cùng hai cự phú Indonesia này không có việc gì đi thảo luận về đảo Đông Sơn của Tân Đình làm cái gì?

Thấy phản ứng của Khám Duy Đào hơi chậm, Trương Khác nói:

- Tôi đã giới thiệu cho Mã tiên sinh, Trần tiên sinh, hai tỉnh Giang Nam, Đông Hải, hai bên cửa nam bắc của Tiểu Giang, đường ven biển hơn 1500 km, đến nay vẫn chưa có một hải cảng nước sâu nào tính bằng tấn, đây là bởi địa khu hạ du Tiểu Giang đều là đồng bằng, hải vực gần biển thiếu đường thủy nước sâu. Mãi đến những năm 80, ở ngoài bờ biển Tân Đình phát hiện ra thông đạo nước sâu nối thẳng đến Thái Bình Dương, đảo Đông Sơn của Tân Đình nằm trên thông đạo nước sâu này, có đủ điều kiện cơ sở để xây dựng hải cảng nước sâu. . . Chút tri thức ấy của tôi đều xem qua từ sách báo, khẳng định không hiểu rõ bằng bí thư Khâm, phó thị trưởng Đào, việc cụ thể vẫn phải mời hai vị tới giới thiệu.

864. Chương 863: Xây Cảng Hoặc Là Kế Hoãn Bình

Nghe Trương Khác giới thiệu đảo Đông Sơn như thế, Khám Duy Đào kim lòng không đậu nghiêng người ra trước, tay đỡ mép bàn trà thủy tinh, chỉ ngồi bằng nửa móng trên ghế sofa, mắt sáng rực, khó áp chế nổi hưng phấn. Trao đổi ánh mắt với Đào Thư Nghệ, thấy trong mắt hắn cũng vậy.

Tân Đình cùng Hải Châu địa vực liền nhau, tự nhiên hoàn cảnh, tài nguyên địa lý cực kỳ tương tự, hôm nay kinh tế Hải Châu đã phát triển ra hồn, trước khi kinh tế Hải Châu phát triển bão hòa, rất khó tưởng tượng Tân Đình tại phương diện chiêu thương dẫn tư có thể cạnh tranh qua Hải Châu, thế nhưng Tân Đình có một ưu thế tự nhiên rất lớn mà Hải Châu không có đủ, đó chính là đường biển nước sâu của đảo Đông Sơn.

Trung hạ du Tiểu Giang là khu đồng bằng trầm tích trên vùng bãi bồi, nước ăn rất cạn, đường ven biển ngoại trừ vài cảng cá nổi tiếng, cho tới nay vẫn chưa có một hải cảng nước sâu nào.

Nhưng đường kênh chính của Tiểu Giang nước ăn tương đối sâu, giang cảng của Hải Châu, Kiến Nghiệp đều sở hữu các cảng lớn vạn tấn, lượng đưa đón cũng thuộc các bến tàu hàng đầu quốc nội.

Nhưng mực nước đường kênh chính của Tiểu Giang có sâu, cũng là có hạn, không thể chứa được các tàu lớn chạy vào, mà trong mật dịch viễn dương quốc tế, tàu hàng 10 vạn tấn, 20 vạn tấn, thậm chí 30 vạn tấn dần dần thành chủ lưu, tài nguyên đường biển nước sâu của đảo Đông Sơn Tân Đình cho thấy rất trân quý đối với khu vực kinh tế của lưu vực Tiểu Giang.

Khảo sát, nghiên cứu việc xây cảng ở đảo Đông Sơn, TP. Tân Đình, Bộ uỷ quốc gia cùng các viện sở nghiên cứu khoa học đều đã tiến hành thời gian gần 10 năm, nghiên cứu rất đầy đủ, thế nhưng hoạt động xây cảng vẫn chưa khởi động mang tính thực chất.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là kinh tế của Tân Đình thậm chí toàn bộ tỉnh Giang Nam phát triển lạc hậu.

Một mặt, hiện tượng quan trường giằng co giữa tỉnh Đông Hải cùng tỉnh Giang Nam rất nghiêm trọng, tỉnh Đông Hải không muốn nhờ tài nguyên đường biển nước sâu của tỉnh Giang Nam, không muốn tốn nhiều sức lực giúp TP. Tân Đình phát triển hải cảng nước sâu.

Một mặt tỉnh Đông Hải, tỉnh Giang Nam bằng vào tài nguyên giang cảng tốt đã có thể thỏa mãn nhu cầu phát triển kinh tế trước mắt. Thời gian 10 năm sau thì ít có người suy nghĩ đến.

Một mặt, kinh tế của TP. Tân Đình phát triển lạc hậu vừa không có năng lực tự lực đi thúc đẩy kiến thiết hải cảng nước sâu, đồng thời kinh tế hiện có của vùng Tân Đình gần như không hề dựa vào hải cảng nước sâu, không có nhu cầu tích cực để sản sinh tự phát.

Các loại nhân tố khiến cho công tác xây cảng của đảo Đông Sơn vẫn chưa có thực chất tiến hành.

Năm ngoái, sau khi Khảm Duy Đào đảm nhiệm bí thư Thành uỷ Tân Đình, muốn bắt mấy hạng mục nòng cốt nhằm thúc đẩy kinh tế của Tân Đình, hạng mục xây cảng của đảo Đông Sơn ngay trong tầm nhìn của hắn.

Đảo Đông Sơn theo đường ven biển có 4 km, trung gian là bãi bùn cạn tương liên, ngoại trừ các xây dựng cơ bản của bản thân bến tàu, còn phải kéo dài tuyến đường sắt hướng đông của Tân Đình gần 60 km mới có thể tương liên cùng bến tàu.

Tân Đình vẫn chưa có đường cao tốc. Thế nhưng chỉ ít phải kéo dài đường quốc lộ đến bến tàu. Không suy nghĩ đến mạng lưới đường cao tốc, đầu tư xây dựng cơ bản cũng không thể ít hơn 15 tỷ.

TP. Tân Đình căn bản không có năng lực đi thúc đẩy công trình xây cảng của đảo Đông Sơn.

Bên ngoài trời mưa xối xả, va vào lán che mưa vang lên lộp độp. Điều này cũng không ảnh hưởng đến Dịch Đan Thanh cùng Trương Mai, Cao Tình đang đứng ở trong góc phòng mưa không hắt tới xem hoa viên bị mưa gió làm cho hơi lộn xộn. Ánh mắt Dịch Đan Thanh xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh nhìn vào phòng tiếp khách ngậm đầy xuân tình.

Dịch Đan Thanh liếc mắt vào trong phòng khách đang ngưng thần lắng nghe Khảm Duy Đào nói chuyện với Trương Khác, y vẫn chưa ý thức được tài phú cùng quyền thế của mình đã làm ột thiếu nữ như hoa đối với y xuân tình bừng bừng phấn chấn.

Tuy nhiên cũng rất khó nói, tiểu tử này từ nhỏ đã là một ma đầu bóc lột thậm tệ đối với nữ nhân, tâm tư của tiểu cô nương làm sao có thể giấu diếm được pháp nhãn của y? Chắc có lẽ y xem thường hạ thủ mà thôi. Đúng kẻ đạo đức giả phong lưu không hạ lưu.

Trong lòng Dịch Đan Thanh có chút không cam lòng như vậy, lại cảnh giác thu ánh mắt lại, nghĩ thầm sao mình lại thành tiểu oán phụ rồi, thực sự là không nên.

Trương Mai khi nói chuyện lại lơ đãng quan sát Dịch Đan Thanh, quan sát dung nhan làm cho nữ nhân ghen ghét, đại khái không có người nào nam nhân có thể bảo trì lòng dạ kiên định trước mặt một dung nhan như vậy, cô cùng thanh niên sau cánh cửa thủy tinh kia chỉ là quan hệ giữa trợ lý và ông chủ thôi sao?

Trương Khác đương nhiên không rõ lắm ba nữ nhân cách cánh cửa thủy tinh đang có tâm tư gì, y cùng với Mã Văn Cừ, Trần Văn Thông đang nghe Khám Duy Đào giới thiệu tình huống tài nguyên đường biển nước sâu của đảo Đông Sơn.

Khám Duy Đào là một quan viên lấu cá, cũng không phải là loại bất học vô thuật, đến Tân Đình đã gần thời gian 1 năm, đã rất thành thực đối với tình huống các phương diện của Tân Đình, không thể lấy yêu cầu của Đường Học Khiêm hoặc một người cha mà đi yêu cầu hà khắc với Khám Duy Đào, Khám Duy Đào cũng có thể coi là một vị quan giỏi, chỉ là tình huống kinh tế trì trệ không tiến của Tân Đình đã ràng buộc tay chân hắn.

Tâm tình Khám Duy Đào hưng phấn khó có thể áp chế. Năm ngoái, thực tế Tân Đình đưa vào ngoại tư 170 triệu đôla, lần này mới nghe được biến động nhỏ, hắn liền quả đoán đưa ra quyết định chạy tới Hồng Kông. Hắn cũng không hy vọng xa vời nhiều, có thể kéo được 100 triệu đôla ngoại tư, đối với Tân Đình thì đã là thành công có tính đột phá rồi.

Sau khi đến Hồng Kông, Khám Duy Đào cùng với Đào Thư Nghệ phân tích, ngoại tư mà Hải Châu thông qua lần chiêu thương dẫn tư đặc biệt này đưa vào khả năng vượt xa dự đoán trước đây của họ. Họ liền tiến vào trạng thái phấn khởi.

Lúc này thấy Trương Khác, Diệp Kiến Bản cùng hai đại cự phú của Indonesia không ngờ nổi lên hứng thú đối với đảo Đông Sơn, Khám Duy Đào cũng không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào. Nếu có thể mượn cơ hội lần này thúc đẩy công trình xây cảng đảo Đông Sơn khởi công, thì đây đã không còn là vấn đề đưa vào ngoại tư 100-200 triệu đôla rồi.

Tổng ngạch đầu tư xây dựng cơ bản phải tiếp cận 2 tỷ đôla. Tương lai đầu tư vào sản nghiệp bến tàu, công nghiệp bến tàu sẽ càng lớn hơn, thậm chí có thể quanh đảo Đông Sơn xây dựng một bến tàu thành phố mới hiện đại hoá.

Chỉ cần thúc đẩy công trình xây cảng đảo Đông Sơn khởi công, Khám Duy Đào có thể khẳng định Tân Đình có thể mượn cơ hội thúc đẩy kinh tế toàn thành phố toàn diện phát triển.

Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ chỉ kiên trì nghe hắn miêu tả tương lai tốt đẹp khi xây cảng đảo Đông Sơn, cũng không phát biểu ý kiến có tính khuynh hướng gì. Cho dù vào giờ cơm buổi trưa, Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ đều luôn mồm giới thiệu tình huống của TP. Tân Đình, đảo Đông Sơn. Bọn Trương Khác vẫn nói rất ít.

Dùng cơm xong, Khám Duy Đào, Đào Thư Nghệ không thể tiếp tục ở bên cạnh nhóm Trương Khác nữa. Trên yến hội, Trương Khác cũng minh xác nói ra, hoặc là buổi chiều hôm nay, hoặc là ngày mai sẽ quay về Kiến Nghiệp, sẽ không đơn độc qua đây cáo từ nữa.

Trở lại phòng, Khám Duy Đào chỉ thị cho Đào Thư Nghệ:

- Anh lập tức thông tri trong thành phố, sai người chỉnh lý tốt tư liệu về đảo Đông Sơn, cho bộ môn tương quan rút người phải rõ ràng tình huống thành lập một tổ công tác, chuẩn bị hai ngày nữa chúng ta trở về. .

Lại chỉ thị Trương Mai:

- Cô đi hỏi thăm một chút, lúc nào có chuyến bay về Kim Sơn. . .

Mặc dù không có ý kiến khuynh hướng gì, nhưng Khám Duy Đào nhận thức được Trương Khác kéo nhóm Mã Văn Cừ tìm họ lý giải tình huống của đảo Đông Sơn chính là một loại ám chỉ rõ ràng.

Xí nghiệp hàng vận cùng bến tàu có liên hệ mật bất khả phân, vì định chế phục vụ cá tính hóa, hoặc là tránh bị quản chế bởi người khác, các xí nghiệp hàng vận có thực lực đầu tư vào bến tàu tại nước ngoài cũng không hiếm thấy, xí nghiệp hàng vận vì kéo dài sản nghiệp, tích cực tiến vào lĩnh vực đóng tàu tại nước ngoài cũng là rất bình thường.

Tại nước ngoài thông thường, tại quốc nội hiếm thấy, chủ yếu cũng là bởi vì hàng vận của quốc nội đạt được phát triển mạnh cũng chỉ trong thời gian hơn 10 năm gần đây, quy mô cùng thực lực của xí nghiệp hàng vận quốc nội phổ biến là còn kém, không có thực lực tham gia vào kiến thiết đầu tư bến tàu cỡ lớn.

Mã Văn Cừ là chủ tịch cục đồng sự của tập đoàn hải vận Nam Dương, hải vận Nam Dương là xí nghiệp hải vận lớn nhất của Indonesia, tại hải vực Malacca, quy mô gần với tập đoàn hải vận Singapore.

Lúc này Khảm Duy Đào còn chưa biết sau khi Mã gia tiếp thu phương án mà Trương Khác đề xuất, thương vụ Cẩm Hồ sẽ nắm giữ 12% cổ phần của hải vận Nam Dương.

Sau khi cất bước Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, buổi chiều mưa đã nhỏ đi, nghe được sân bay quốc tế Hồng Kông có thể cất cánh, tuy nhiên buổi sáng bị đọng lại rất nhiều lữ khách, không biết lúc nào có thể an bài chuyển bay đến Kiến Nghiệp, Trương Khác chạy đến sân bay quốc tế mới Hồng Kông chờ trước.

Mấy ngày qua bận rộn hình như cũng có thể được nghỉ ngơi một lát, không bảo ai tiễn đưa, chỉ cùng Phó Tuấn, Địch Đan Thanh, các nhân viên tùy thân đến sân bay mua vé, rồi bước vào phòng chờ của quý khách, không biết chuyển bay lúc nào có thể an bài cất cánh.

So sánh với sân bay Kai Tak của Hồng Kông trước đó, phòng chờ quý khách của sân bay mới cũng nhìn thấy biển, ngoài cửa sổ là đường băng. Trời vẫn còn mưa nhỏ, có thể thấy một số đường băng còn thấm nước, chưa thể dùng được.

Không rõ lắm nội địa còn có chuyện gì đang chờ mình, mình nhẹ nhõm cũng chỉ trong giây lát. Tuấn nam mỹ nhân trong phòng chờ rất nhiều, còn có mấy nam nữ nhìn như nghệ sĩ đang nhẹ giọng nói đùa. Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đi vào, có thể rõ ràng cảm giác được xung quanh an tĩnh rất nhiều.

Địch Đan Thanh đảo quanh ánh mắt quyến rũ, trên gương mặt kèm theo nụ cười thản nhiên, cô rất hồ hởi đối với loại tình hình này, giúp Trương Khác xách túi tài liệu, ngồi xuống ghế sofa, đặt túi xách lên bàn trà rồi hỏi:

- Cậu muốn uống cafe hay thứ gì?

Phòng quý khách cung cấp miễn phí rất nhiều phục vụ.

- Cafe đi. - Trương Khác trả lời, rồi cầm ra tư liệu xem.

- Lần này hẳn là có thể gạt người của Tân Đình rời khỏi Hồng Kông trước rồi chứ!

Địch Đan Thanh bưng cafe đặt lên bàn trước mặt Trương Khác.

- Có cần thiết nói tôi thành xấu xa như vậy không? Điều này sao có thể gọi là gạt chứ?

Trương Khác khẽ cười nói:

- Con đường bằng phẳng của cơ cấu vận tải viễn dương trên biển, hải cảng chính là khởi điểm cùng tới hạn nối liền con đường này. Tăng cường hợp tác kinh tế khu vực của lưu vực Tiểu Giang, nhét Tân Đình vào trong đó, chính là suy nghĩ đến con đường biển nước sâu có một không hai men theo Đông Hải, Giang Nam. Đông Hải, Giang Nam đã sớm nên vứt bỏ tiền hiềm để cùng nhau thúc đẩy công trình xây cảng đảo Đông Sơn rồi. . .

-Tôi đã xem qua tư liệu của hải vận Nam Dương rồi.

Địch Đan Thanh thản nhiên cười:

- Hải vận Nam Dương tại Indonesia, Malaysia đều có đầu tư bến tàu, nhưng cả hai đều là đầu tư cổ phần tham dự quản lý, hơn nữa bến tàu đầu tư đều là dựa vào các hải cảng lớn, lợi dụng tài nguyên hải cảng. Xây cảng đảo Đông Sơn là hoàn toàn xây dựng một hải cảng mới cỡ lớn, hải vận Nam Dương sẽ rất có hứng thú, chúng ta cũng có thể hiệp trợ tụ tập nhiều tài chính dưới danh nghĩa của hạng mục này. Nhưng hải vận Nam Dương không thể đảm đương nổi trọng trách kiến thiết. . . Các công ty cảng vụ của Đông Hải hoặc Giang Nam chắc cũng lọt vào mắt của cậu được.

- Hiện tại quả thật chưa có cơ sở gì.

Trương Khác cũng thừa nhận:

- Chị cũng thấy được các quan viên của Tân Đình rất hưng phấn, vì sao không thể phát huy tính năng động chủ quan của họ? Nếu họ có thể đề xuất một phương án mà chúng ta có thể tán thành, có thể tìm được người chấp hành phương án hữu lực, chúng ta tán thành là được. .. Hải vận Nam Dương cảm thấy hứng

thú đối với việc này, họ cũng sẽ nghĩ biện pháp., mặt khác, bên tập đoàn cảng vụ Singapore, chúng ta có thể chủ động liên hệ một chút hay không? Chẳng qua

Trương Khác xoay mặt lại cười vô sỉ:

- Lần này gạt họ trở lại trước cũng là mục đích của tôi, bằng không thì thật đúng là khiến người đau đầu!

Làm trung gian chiêu thương dẫn tư cho nội địa còn có thể tiếp tục tiến hành, chỉ ít trước khi người Hoa ngừng đại quy mô rút vốn khỏi Indonesia, loại chiêu thương dẫn tư hình thức đặc biệt này sẽ là một nghiệp vụ trọng tâm từ khi thương vụ tiếp tục(xuống) thành lập tới nay.

Ngoại trừ hợp tác với Mã gia cùng tập đoàn hải vận Nam Dương, mấy ngày Trương Khác ở Hồng Kông còn cùng Trần Văn Thông, Hà Chiêu Khuê, đạt thành ý đồ mượn tiền với hơn 10 trum Hoa thương Indonesia, thương vụ Cẩm Hồ còn trực tiếp nhận được 500 triệu đôla tài chính để phát triển.

Ngoại trừ tài chính mà thương vụ Cẩm Hồ trực tiếp thu được, tập đoàn Vạn Nghiệp của Trần gia lập kế hoạch chuyển một xưởng tạo giấy cỡ lớn tại Indonesia đến Hải Châu nhập vào công ty giấy Tân Quang, để tránh tổn thất bán vải xưởng giấy tại Indonesia.

Đợi đến đêm tại sân bay quốc tế Hồng Kông, chuyển bay đến Kiến Nghiệp mới an bài cất cánh. Từ Hồng Kông một đường hướng bắc, một đường trong màn trời mưa, máy bay bay trên tầng mây, từ cửa sổ nhìn xuống đại địa một màu tối đen, nhìn không thấy một điểm ánh đèn, tạo cảm giác âm lạnh mà áp lực.

Kiến Nghiệp cũng đang đổ mưa, nhưng không lớn, máy bay hạ cánh trong trời mưa. Sau khi hạ cánh, từ con đường đáp máy bay đi thẳng đến đại sảnh đón khách, nghe tiếng nước mưa rơi xuống trần nhà vang lên tiếng lộp độp. Mưa đột nhiên nặng hạt hơn.

865. Chương 864: Ý Loạn Tình Mê Đêm Giông Tố

Ngồi xe chạy đến khu nội thành, bầu trời đêm phía nam sấm sét ầm ầm, không ngừng xé rách bầu trời đêm Kiến Nghiệp. Chuyển bay nhóm Trương Khác ngồi cũng là đến Kiến Nghiệp sớm 15 phút, bằng không thì có thể hạ xuống không vẫn là một nghi vấn.

Mở Radio, hình như đài nào cũng đưa tin bởi vì trời mưa lớn mà rất nhiều lữ khách phải ngưng lại. Tại sân bay Hồng Kông, vì chuyển bay đến trễ nên có phục vụ cơm.

Trên máy bay ăn vài thứ, trở lại nội thành thì đã muộn. Trương Khác cảm thấy hơi uể oải, y bảo lái xe đưa mình với Dịch Đan Thanh đến trước chung cư Thanh Niên. Nghỉ ngơi một chút, còn phải tranh thủ ôn bài.

Tại trường làm ra động tĩnh lớn như vậy, cuối cùng đá Ngụy Đông Cường đến một góc. Lần này trừ phi nói một tiếng không tham gia cuộc thi với Thôi Quốc Hằng, bằng không các thầy cô giám thị có bốn con mắt thì cũng phải giành ba con để nhìn chăm chú lên người y.

Trước tiên Trương Khác xem qua lịch thi, tốn chút thời gian lướt qua sách giáo khoa một lần, miễn cưỡng thi qua thì không thành vấn đề – thi cử trong đại học chỉ cần nắm giữ cơ bản chương trình học là được rồi, cũng không khó.

Nhưng mọi chuyện lại thường không như ý người. Xe dừng trước căn hộ, Trương Khác mới nhớ tới sau khi xuống phi cơ đã quên mở ĐTDD. Nhân viên đi theo giúp y mở cửa xe. Hai cây đèn che trên đầu giúp y che mưa. Trương Khác lấy điện thoại ra khỏi động máy, chân chưa bước lên cầu thang thì ĐTDD đã vang lên.

Trương Khác nhét ĐTDD vào trong tay Dịch Đan Thanh phía sau:

- Nói là tôi vừa trở về liền đóng cửa ôn bài rồi. .. Sau đó đưa ĐTDD cho tôi.

Dịch Đan Thanh thấy trên màn hình điện thoại là tên La Quân, cũng không suy nghĩ nhiều liền làm theo lời Trương Khác. Cô tiếp điện thoại:

- Bí thư La...tôi là tiểu Địch. Bí thư tìm Khác thiếu gia hả. Cậu ấy vừa trở về đã nhốt mình lại ôn bài rồi, đuổi chúng tôi đi. ĐTDĐ đang ở chỗ tôi. Ngày mai trường học bắt đầu thi...Giờ tôi đi tìm cậu ấy, bảo cậu ấy nói chuyện với bí thư...

Trương Khắc cùng Dịch Đan Thanh đi vào trong đại sảnh, Phó Tuấn cùng nhân viên khác cũng không đi vào theo. Họ dừng lại tại một lầu. Đi vào trong thang máy, Trương Khắc mới cầm lấy ĐTDĐ trong tay Dịch Đan Thanh:

- Bí thư La...Ừm, chịu thôi, thi cử phải kiên trì tham gia. Đây coi như là bế quan tu luyện khảo nghiệm ý chí. Tối nay còn dự định suốt đêm học bài nữa đó. Thời gian cũng chỉ 3-5 ngày thôi, vượt qua thì tốt rồi. .
 . Ừm, được. Trước khi thi xong thôi sẽ báo tin cho bí thư La...

Nghe Trương Khắc nói lung tung vài câu, Dịch Đan Thanh liền hiểu Trương Khắc vì sao phải diễn trò này.

Giữa bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp La Quân cùng bí thư Thành ủy Huệ Sơn Triệu Dương vẫn luôn tồn tại quan hệ cạnh tranh.

Giữa Kiến Nghiệp cùng Huệ Sơn, Cẩm Hồ theo kế hoạch phát triển của mình đã định trước đó là đi phân phối tài nguyên phát triển tại hai nơi. Tài nguyên về phương diện kỹ thuật thông tin, vi điện tử của Kiến Nghiệp phải vững chắc hơn so với Huệ Sơn.

Trong quá khứ, 1 năm Cẩm Hồ đều trọng điểm phát triển tại Kiến Nghiệp, La Quân tự nhiên cao hứng, Triệu Dương cũng sẽ không có ý kiến gì.

Tình huống lần này có phần đặc biệt, TP. Hải Châu tổ chức chiêu thương dẫn tư tại Hồng Kông thu được thành quả, mặc dù không thông báo, không tuyên truyền, nhưng không thể gạt được Kiến Nghiệp, Huệ Sơn. Lại nói trước đó thương vụ Cẩm Hồ cũng đã thông tri muốn Kiến Nghiệp, Huệ Sơn sớm làm chuẩn bị.

Kế tiếp là an bài Kiến Nghiệp, hay là an bài Huệ Sơn trước tiến hành hiệp đàm chiêu thương dẫn tư đặc biệt, trong lòng La Quân cùng Triệu Dương khẳng định đều sẽ có chút ý nghĩ.

Bên này họ xuống phi cơ còn chưa được bao nhiêu thời gian, La Quân liền tự mình gọi điện thoại qua, không chùng trong khi khóa máy cũng đã gọi vài lần. Bởi vậy có thể thấy được tâm tình bức thiết của La Quân.

Nếu như không có tín nhiệm cùng dựa vào lẫn nhau, tình thế cho tới bây giờ đều là: hoặc là gió tây áp chế gió đông, hoặc là gió đông áp chế gió tây, thế lực ngang nhau tuyệt đối sẽ không tồn tại.

Từ trước đến nay La Quân đã lợi dụng Cẩm Hồ quá nhiều, giữa Cẩm Hồ cùng Tiêu Minh Kiến có xu thế thủy hỏa bất dung, cũng là nguyên do La Quân lợi dụng Cẩm Hồ quá nhiều chèn ép Tiêu Minh Kiến, khiến Tiêu Minh Kiến gâp chó đánh mèo với Cẩm Hồ.

Điện tử NEC xây hạng mục xưởng Tinh Viên tại TP.Kiến Nghiệp, muốn nắm giữ tài nguyên đồng bộ của Trung Tinh Vi Tâm tại khu cao tần, bởi đối với La Quân có lợi, La Quân cũng không nói giúp Trung Tinh Vi Tâm.

Trương Khắc quả là con tiêu hồ ly, trước nay chưa công khai làm qua những việc gây chia rẽ với La Quân, nhưng lần này nắm được cơ hội thì triển một chiêu “kéo dài” với La Quân, thử thăm dò tính nhẫn nại của hắn, cũng có thể làm cho La Quân suy nghĩ thêm, thái độ sau đó đối với Cẩm Hồ là lợi dụng hay là nhờ cậy?

Địch Đan Thanh ngừng mắt nhìn gương mặt góc cạnh rõ nét, tuấn tú của Trương Khắc, đợi y cúp điện thoại mới cười nói:

- Tôi đang khó hiểu, con tiểu hồ ly câu sao lại tu luyện giáo hoat đến như vậy?

Trương Khác cười cười, muốn phản bác cô một câu, nhưng liếc mắt thấy khe vú trắng trẻo sâu không thấy đáy của Dịch Đan Thanh, thực sự là nơi khiến người tình mê ý loạn. Tim y đập loạn miệng há hốc, đã quên lời muốn nói, bô dang thì ngây ngốc.

Bởi hành trình buổi chiều đều chờ ở trong phòng chờ sân bay, Định Đan Thanh thay bằng bộ thường phục, bên trên là chiếc áo thun vàng, cánh tay trắng nõn đầy dả ôm quanh trước ngực, ngăn trở tầm mắt của

Trương Khác, bên hông lại lộ ra một đoạn, vòng eo thon trắng như ngọc khiến cho cặp chân dài được tôn lên bởi chiếc quần dài làm người ta có cảm giác như sa lầy vào trong.

Trương Khác định thần lại, xoay người ngừng mắt nhìn ánh mắt quyến rũ của Dịch Đan Thanh:

- Chị cảm thấy tôi giao hoạt sao?

Đèn trong thang máy đột nhiên chớp tắt, tiếng sấm liên tục vang lên, Dịch Đan Thanh bị giật mình. Còn chưa đợi cô có phản ứng thì tia sét thứ hai lại đánh xuống, đèn trong thang máy sáng lên lại tắt.

Thang máy chợt rơi vào trong bóng tối. Nguồn điện chịu ảnh hưởng của sấm sét tạm thời mất tác dụng, trang bị bảo hộ của thang máy phát huy tác dụng khẩn cấp dừng lại, làm cho người ta có loại ảo giác thang máy đột nhiên rơi xuống.

Dịch Đan Thanh sợ quá hét rầm lên, vô ý thức nắm lấy tay Trương Khác, làm ĐTĐĐ trong tay Trương Khác rơi xuống đất. Trong nháy mắt lại phát hiện ra thang máy chỉ có dừng lại. Vỏ ĐTĐĐ bằng kim loại rơi xuống nền thang máy, phát ra tiếng vang loảng xoảng. . .

Trong thang máy tối om, Dịch Đan Thanh buông tay Trương Khác ra, xoay người lại mò ĐTĐĐ, khi khom lưng ngực sượt qua đầu ngón tay Trương Khác đang buông xuống. Tuy nói cách áo thun còn có nịt ngực bằng lụa mỏng, Dịch Đan Thanh lại cảm giác được tê dại trong nháy mắt, tựa như có một luồng sét rất nhỏ đánh vào tim, hình như vị trí của một điểm còn dưới hơn tim.

Trong lòng hồi tưởng lại cảm giác vừa tiếp xúc lúc đó, Dịch Đan Thanh cúi người mà tâm hoảng ý loạn đi mò chiếc ĐTĐĐ không biết đã rơi vào góc nào trong phòng, trong lòng có một ý nghĩ như ma quỷ: có cần đứng lên cho tay cậu ta cọ lại một chút không?

Thang máy rất nhanh có điện trở lại, cũng chỉ thời gian vài giây, đèn chớp chớp vài cái liền sáng lên. Thang máy cũng khởi động trở lại, từ từ đi lên. Lúc này Dịch Đan Thanh mới nhìn thấy ĐTĐĐ rớt ở trong góc.

Dịch Đan Thanh nhặt lên ĐTĐĐ, chợt dạ không dám nhìn Trương Khác, lúc này thang máy vừa lúc dừng lại trước tầng 9. Cô hoảng hốt khom lưng xách túi đi ra khỏi thang máy, vào phòng rồi đóng cửa lại mới thở ra một hơi, lại tự giễu lẩm bẩm:

- Xong đời rồi, sao lại nứng lên như con chó cái ấy nhỉ?

Đi tới phòng rửa mặt, nhìn mình trong gương, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, trong ánh mắt như nhỏ ra nước, đang muốn cầm khăn rửa mặt thì cô nghe được có tiếng đập cửa.

Dịch Đan Thanh hoảng hốt trong lòng, nghĩ thầm chắc không phải con tiểu hồ ly kia nhìn ra kẽ hở rồi chứ? Thật sự không có lòng tin con tiểu hồ ly kia nếu như chủ động tiến công mình có thể nhẫn tâm cự tuyệt. Tiếng đập cửa vẫn truyền đến rất kiên trì.

- Ai thế?

Dịch Đan Thanh rón rén đi tới phía sau cửa, biết rõ còn cố hỏi.

- Tôi đây.

Giọng Trương Khác ở ngoài cửa nghe qua có vẻ hơi khác lạ.

- Đã trễ thế này cậu còn muốn làm gì?

Dịch Đan Thanh néo néo nắm tay, âm thầm nói cho bản thân không thể mở cửa, mở rộng cửa sẽ xong ngay.

- Chị không thể cầm ĐTĐĐ của tôi lại còn chạy đi chứ!

- A!

Dịch Đan Thanh nhìn chiếc ĐTĐĐ treo sau giá dép. Cô vừa xấu hổ lại vừa buồn cười: vừa rồi nhặt lên ĐTĐĐ giúp Trương Khác, nhưng đã quên phải trả lại cho y. Lúc đó hầu như là chạy trốn chết ra khỏi thang máy.

Dịch Đan Thanh hơi trấn định lại, rồi mở cửa đưa ĐTĐĐ cho Trương Khác ngoài cửa:

- Còn tưởng là cậu bảo tôi cầm ĐTDĐ, giúp cậu ngăn mấy số điện thoại không cần thiết chứ. . .

- Như vậy à?

Trương Khác ở ngoài cửa do dự một hồi, lại đưa ĐTDĐ vào:

- Có điện thoại gọi đến, chị bảo họ gọi lại vào trong phòng tôi là được...

Địch Đan Thanh đóng cửa lại, lại trở về đi tắm. Nhìn bản thân trong gương, cô nhếch miệng mắng:

- Xấu hổ chết đi được!

Đứng trước kính cỡ đồ, nhìn thân thể gợi cảm của mình trong gương, đứng dưới vòi hoa sen, rồi mở nước, dòng nước ấm áp sôi lên hai bầu vú trắng trẻo nảy nở, khiến cô kim lòng không đậu hồi tưởng lại khoái cảm kỳ diệu đêm đó bị con tiểu hồ ly kia chọc ngón tay vào trong cơ thể mình.

Trương Khác đâu có thể nghĩ đến tâm tư của Địch Đan Thanh, y đi thàng máy lên tầng trên cùng thì đã trễ. Bên trong phòng không có ánh đèn hắt ra. Có lẽ Tôn Tĩnh Mông còn đang ở 1978, hoặc là đã đi ngủ. Trương Khác gõ mật mã rồi mở cửa, vừa lúc một tia sét hiện lên trước cửa sổ, chiếu rõ cảnh bên trong phòng rõ như ban ngày.

Tôn Tĩnh Mông bưng lỗ tai đi chân đất ngồi xồm trên ghế sofa, đang xoay mặt nhìn qua bên này. Trong ánh mắt cô đầy vẻ kinh hoàng như đang chờ tia sét này đánh xuống, sấm sét hình như vang lên ở trên mặt hồ Yến Quy cách đó không xa, chấn cho cửa sổ thủy tinh vang lên ồm ồm.

Sấm sét chỉ lóe qua, trong phòng lại chìm trong bóng tối. Trương Khác mở đèn, thấy Tôn Tĩnh Mông vẫn tư thế ngồi đó, mới cười hỏi cô:

- Sao không mở đèn?

- Bật đèn hình như sẽ không sợ như vậy nữa...

Trương Khác sững sốt một lát mới hiểu được ý của cô nàng này, y nhếch mép cười:

- Vậy cô cầm một cây gậy sắt rồi lên đỉnh sân thượng mà ngồi, như thế còn kích thích hơn đây...

- Kích cái đầu heo của anh đây.

Trương Khác vào phòng. Tôn Tĩnh Mông không sợ sấm sét như thế nữa, cô nhảy xuống ghế sofa, đi chân trần đứng trên sàn nhà:

- Anh nói bay 4 giờ, giờ xem hiện tại là mấy giờ rồi, chẳng lẽ bay trên không trung cần 8 giờ sao?

Bởi lý do thời tiết, chuyến bay xuất phát từ Hồng Kông nhiều lần bị trì hoãn. Chuyến bay đến trễ, Trương Khác cũng không gọi điện thoại báo cho Tôn Tĩnh Mông. Đến tối, mình lại tắt ĐTDĐ. Thì ra cô ấy vẫn ở trong phòng chờ mình.

Tôn Tĩnh Mông mặc quần đùi, nhảy xuống ghế sofa, vạt áo thun rộng thùng thình che khuất quần đùi, lộ ra cặp đùi thon dài. Nếu không phải vừa mới nhìn thấy một góc quần đùi lộ ra khi cô ngồi trên ghế sofa, bộ dạng này của cô nhìn qua hình như trong vạt áo thun rộng không có mặc cái gì.

Bên trong áo thun bằng cotton hình như không mang nịt vú, mơ hồ thấy lòi lên. Có thể nhìn kỹ ra của cô nàng không phải là quá lớn, như một trái mật đào tươi mát úp ngược, khiến người ra rất muốn xóc áo lên nhìn xem.

- Nhìn cái gì vậy?

Tôn Tĩnh Mông trừng mắt với Trương Khác. Cô cúi đầu nhìn thử, áo thun cotton đâu thấu ánh sáng, sẽ không nhô lên quá rõ ràng. Tôn Tĩnh Mông đâu thể nghĩ đến nam nhân có thể thấy được một chút dấu hiệu là có thể sản sinh ra liên tưởng phong phú chứ?

Trương Khác dời ánh mắt khỏi ngực cô:

- Cô đi ra ngoài cũng mặc như thế hả?

- Làm gì có? Nam nhân trên đường hẳn hơn anh thiếu gì.

Tôn Tĩnh Mông liền thoáng cái miệng:

- Buổi tối xem tivi thấy Tân Phổ có một nhà bị sét đánh trúng, tivi đang mở đột nhiên nổ tung...tôi tắt đi hết thiết bị điện trong nhà rồi. Không có điều hòa, cửa sổ lại không thể mở, nóng như quỷ, còn mang theo thứ kia, khó chịu chết đi được... Đợi lát nữa tôi còn muốn khóa thân ngủ.

Da thịt Tôn Tĩnh Mông lộng lẫy dưới ánh đèn lập lòe, trắng trẻo mà săn chắc, đôi chân thon dài như muốn đâm vào lòng người. Trương Khác nhìn không được đi liên tưởng đến tình cảnh cô nàng này khóa thân ngủ, quả thật mê hoặc khiến người ta tìm lòng không dẫu muốn xông vào phòng cô.

Không mở điều hòa, cho dù đêm mưa cũng sẽ cảm thấy nóng. Trương Khác không tin sẽ xui xẻo bị sét đánh trúng nhà, y muốn đi mở điều hòa. Tôn Tĩnh Mông lại bị tin tức trong tivi làm sợ hãi, lại có tia sét chớp động liên tục rồi nổ vang hai tiếng bên tai, cô liền ngăn cản không cho Trương Khác đi mở bất cứ thiết bị điện nào.

Thấy Tôn Tĩnh Mông dè dặt thành như vậy, trong lòng Trương Khác cũng nôn nao, chỉ có chạy tới mở cửa sổ ra một chút, không dám cho nước mưa bắn vào.

- Vì chờ anh mà tôi chưa ăn gì hết...Bên ngoài lại mưa to nữa!

Tôn Tĩnh Mông duyên dáng xoay eo một cái, hơi nghiêng người, lưng hướng về ánh sáng, từ chiếc áo thun nửa trong suốt có thể mơ hồ thấy màu da tuyết trắng càng tinh khiết hơn so với áo thun. Trương Khác nhìn không được muốn nhìn thêm vài lần.

- Có cần xóc lên cho anh nhìn không?

Tôn Tĩnh Mông đột nhiên quay sang hỏi Trương Khác:

- Chỉ cho nhìn, không cho chạm vào!

- Được, được...

Trương Khác vô ý thức gật đầu đáp ứng.

- Đi chết đi, không hao sắc thì chết hả.

Tôn Tĩnh Mông cầm một cái gối trên ghế sofa ném qua Trương Khác:

- Ngày nào Đường Thanh tới, tôi sẽ nói cho nó biết!

- Ai có thể cự tuyệt kiến nghị như vậy, cô đánh giá tôi quá cao rồi đó!

Trương Khác bị gối đập tỉnh, chu miệng, nhặt gối lên bỏ lại trên ghế sofa, lại hỏi Tĩnh Mông:

- Đến bây giờ chưa ăn gì thật sao?

- Cảm thấy đói bụng rồi, bên ngoài thì vẫn sét đánh trời mưa, một mình không dám đi xuống lầu. . .

866. Chương 865: Kịch Tình Đêm Giông Tố

Tôn Tĩnh Mông xoa bụng, đáng thương nhìn Trương Khác chằm chằm, trông cô như một con mèo ngoan, hoàn toàn không có khí thế bư hãn trừng mắt như vừa rồi.

Trương Khác rời khỏi Kiến Nghiệp gần 10 ngày, trong tủ lạnh ngoại trừ mì cùng trứng gà, không nhìn thấy đồ ăn nào khác. Trương Khác úp một tô mì Dương Xuân, luộc một quả trứng gà rồi đặt lên bàn cho Tôn Tĩnh Mông.

Trương Khác xem qua bài vở ngài mai cần thi rồi trở lại phòng khách, Tôn Tĩnh Mông cũng đã bỏ vào bụng tô mì và trái trứng luộc, thu dọn bát đĩa xong cô lại ngồi vào bên cạnh Trương Khác, nhỏ giọng hỏi:

- Anh có thể dừng về phòng được không?

Bên ngoài tiếng sấm không ngừng, tia chớp không ngừng xé rách bầu trời đêm, hiếm khi thấy Tôn Tĩnh Mông có lúc sợ hãi, Trương Khác cười cười:

- Được thôi, ngày mai tôi thi hai môn, vốn cũng định thức đêm học một chút...

- Vậy được rồi, tôi đi tắm trước. Ăn bát mì mà chảy cả mồ hôi...

Tôn Tĩnh Mông nhẹ nhàng như một con nai xoay người vào phòng tắm, xuất phát từ sợ hãi, cô chỉ nửa khép cửa lại, và cũng không quên cảnh cáo Trương Khác:

- Nếu anh dám nhìn lén, cẩn thận tôi đâm mù mắt!

Đêm đông tố, nữ nhân trong phòng tắm, cửa nửa khép. Trương Khác nghĩ thầm, đây không phải tình cảnh thông thường trong tiểu thuyết sao? Nếu như lúc này có một tia sét làm tắt hết đèn trong phòng, Tôn Tĩnh Mông ở trong phòng tắm bị trượt chân, như vậy thì càng đặc sắc hơn rồi.

Rất đáng tiếc, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, mãi đến khi Tôn Tĩnh Mông tắm xong đi ra, cũng không xảy ra cái loại ngoài ý muốn mà Trương Khác chờ mong.

Tôn Tĩnh Mông thay một chiếc áo thun trắng nhìn qua còng dài hơn, cô gập chân quỳ trên ghế sofa, cẳng chân thon dài như băng khắc ngọc dũa lập lòe chói mắt. Cô cầm khăn mặt khô lau mái tóc dài ướt sũng, trông qua càng thêm đen nhánh. Mái tóc dán vào má làm cho gương mặt xinh đẹp của cô vì nước nóng phủ vào làm ửng đỏ càng thêm kiều mị, người còn hơi nghiêng qua xem Trương Khác đang đọc sách gì, còn thỉnh thoảng quấy rầy:

- Khoa kinh tế học của các anh phải học cái này sao? xem cả quyển thế này, không biết có bị rụng tóc không nữa? Kinh khủng thật đấy. Từ nhỏ tôi đã không có cảm giác gì với các con số rồi, muốn tôi học cái này, trước 30 tuổi khẳng định sẽ trở nên vừa già lại vừa xấu!

Ngửi mùi thơm cơ thể của Tôn Tĩnh Mông sau khi tắm rất là dễ chịu, nhưng nghe cô cứ lải nhải như thế, kế hoạch thức khuya học bài bị phá hủy mất rồi. Trương Khác nghiêng người để nằm càng thoải mái hơn, cũng làm cho lỗ tai của mình cách đôi môi của Tôn Tĩnh Mông xa hơn.

Tôn Tĩnh Mông nhưng lại không chịu, còn ghé người qua cùng nhau xem sách, cổ áo thun không lớn trùng xuống. Trương Khác từ cổ áo thoáng nhìn thấy cái tròn tròn, trắng mịn như tuyết như giọt nước nhỏ xuống, không phải rất lớn, có thể nắm vừa tay, còn cái màu hồng nho nhỏ quá người, khiến ánh mắt không kìm nổi đóng đinh lên đó.

Tôn Tĩnh Mông nhìn con mắt của Trương Khác, không che cổ áo lại, cũng không có ý tránh né ánh mắt Trương Khác, qua một hồi lâu cô mới hỏi:

- Đẹp không?

Trương Khác mới nhớ tới phải thở một hơi, dời ánh mắt khỏi nơi chết người đó, sách giáo khoa trong tay cũng ném xuống sàn nhà. Y nhìn đôi mắt long lanh cùng với khuôn mặt quyến rũ như yêu nghiệt của Tôn Tĩnh Mông, muốn đưa tay xoa vòng eo nhìn qua dây co giãn của cô. Lúc này Tôn Tĩnh Mông lại chống tay ngồi thẳng dậy, nói:

- Nể mặt anh ngồi chung với tôi với đêm mới cho anh xem nhiều như vậy! Không được có ý nghĩ được voi đòi tiên!

Cô lại duỗi tay gõ lên đầu Trương Khác một cái:

- Đuổi mấy cái ý nghĩ xấu xa ra khỏi đầu đi. Tiểu sắc nam!

Trương Khác cảm giác được trên người Tôn Tĩnh Mông lộ ra một loại vẻ đẹp khiến người ngạt thở, quỷ sai thần khiến thế nào y nắm lấy bàn tay mềm mại của Tĩnh Mông trước mắt mình, lại vòng một tay ôm lấy eo cô, kéo người cô áp sát lên ngực mình, lại xoay người đè lên người cô, dán môi lên đôi môi kiều diễm hồng hào, tràn đầy xúc cảm mềm mại ấm áp, cạy ra đôi môi cùng hàm răng có vẻ cứng ngắc của cô, mút vào đầu lưỡi thơm mềm. . .

Lúc này Tôn Tĩnh Mông mới kịp phản ứng, với tay lên lưng Trương Khác, móng tay nhọn khê lướt qua cơ ngực, chỉ là cô không hiểu được kỹ thuật hôn môi, mặc cho Trương Khác điên cuồng nút lưỡi mình, chỉ có nhận lấy từng đợt cảm giác mê muội trùng kích lên đầu. . .

Trương Khác vén chiếc áo thun trắng của Tĩnh Mông lên, lộ ra bộ ngực trắng nõn nhô cao, co dãn mà tuyệt đẹp, bờ vai mảnh khảnh, eo thon, bụng phẳng, tất cả tuyệt vời mà gợi cảm. Trương Khác lấy ngón tay gầy nụ hoa đỏ tươi, khiến nó như hạt ngô đứng thẳng trên ngọn núi, mỹ cảnh dưới thân càng kích thích y hơn, mùi hương thơm ngào ngạt làm cho cậu nhỏ đã chào cờ.

Trong chiếc áo thun trắng Tôn Tĩnh Mông không mặc quần đùi, chỉ mặc một chiếc quần lót hồng bằng tơ nửa trong suốt, mơ hồ thấy được thứ mềm mại bóng loáng, bề mặt múp múp hoàn mỹ phơi bày ra. Trương Khác sờ lên, cảm giác được qua một tầng vải mỏng bên trong đã hơi ẩm ướt, gạt quần lót qua một bên, y thuận tay muốn sờ vào.

Tôn Tĩnh Mông lúc này lại đột nhiên như tỉnh táo lại, nắm lấy tay Trương Khác, Trương Khác nghi hoặc nhìn Tôn Tĩnh Mông.

- Anh muốn tôi rời, tôi sẽ không có dũng khí đối mặt với anh nữa. Tôi sẽ rời xa anh. Anh muốn tôi rời xa anh sao?

Ánh mắt Tôn Tĩnh Mông xa xăm, điềm đạm đáng yêu.

Trái tim Trương Khác như bị cái vẻ dịu dàng bắn trúng, Tôn Tĩnh Mông giống như con tiểu yêu tinh dịu dàng, cho dù là nhe răng nhếch miệng vẫn chọc người triu mến, mình không nỡ làm tổn thương con tiểu yêu tinh này, làm cho con tiểu yêu tinh này trong nháy mắt không còn nhìn thấy nữa sao?

Hình như tại thời khắc này, nữ nhân chung quy bảo trì lý trí nhiều hơn nam nhân, cũng có thể là Tôn Tĩnh Mông sau rất lâu dần vật đã dập tắt đi quyết tâm.

Nổi kích động gần như muốn người phát cuồng đã rút đi, nhưng thay thế là một loại khác nhu tình dịu dàng khác. Trương Khác bỏ tay ra, dịu dàng hôn lên đôi môi Tôn Tĩnh Mông, ôm thân thể xinh đẹp của cô vào lòng.

“ . . . ” Tôn Tĩnh Mông khê thở ra một hơi, sững sờ ngồi đó, qua một hồi lâu cô mới nói:

- Đây là cảm giác hôn môi sao? Thì ra thật phải đầu lưỡi đụng vào nhau mới có cảm giác tốt thế. Trước nay xem trong film thấy cái trò này buồn nôn quá.

Chép miệng, cô thè lưỡi ra liếm môi:

- Liếm môi thì chả có cảm giác gì!

Liếm môi mình có thể có cảm giác sao? Trương Khác gãi chân mày, lúc này Tôn Tĩnh Mông đã không còn vẻ điềm đạm đáng yêu khi nằm dưới thân, cũng chỉ như một con tiểu yêu tinh kiêu ngạo, nghiêm trang thảo luận về cảm giác hôn môi, một tiểu yêu tinh như thế quả thật không cam lòng để nó bỏ đi, chỉ có thể kiểm chế bản thân.

- Có phải rất khó chịu hay không?

Tôn Tĩnh Mông liếc mắt nhìn đũng quần Trương Khác hơi phình ra, cô lại kéo áo thun của mình che đi bắp đùi trắng tinh lóa lờ.

867. Chương 866: Mùa Lũ

Lúc này trời đã chuyển lạnh, nhưng phản ứng của thân thể nhất thời chưa thể tiêu được, cậu nhỏ phình lên trong đũng quần như một ếch nhỏ nằm đó. Tôn Tĩnh Mông đưa mắt nhìn nơi đó, Trương Khác lại cảm thấy ngại ngùng, nghiêng người đi không cho cô nhìn vào nơi đó.

- Nghe người khác nói, nam nhân bị nghẹn cái đó không tốt đối với thân thể, có phải như vậy không?

- Học ở đâu được tri thức đó? - Trương Khác hơi choáng.

- Tiểu Thi nói...

Thằng chó Trần Hiểu Tùng kia, vì làm cho thú tính của mình thực hiện được, lại truyền bá những tri thức không khỏe mạnh này cho con gái thanh thuần! Thằng chó Trần Hiểu Tùng này, ngoại trừ Tiểu Thi, nó không phải là còn có ngũ cô nương sao? Trương Khác thầm hận trong lòng, lại không thể giải thích cái gì với Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông thấy Trương Khác sắc mặt khác thường, mặt cô đỏ lên, lại nhỏ giọng nói:

- Tiểu Thi còn nói, cho dù không làm chuyện này, vẫn có rất nhiều biện pháp giúp nam nhân các anh giải quyết. Tôi không biết gì hết. Có cần anh dạy tôi, rồi tôi giúp anh hay không?

Không biết thằng chó Trần Hiểu Tùng đã thử qua mấy thứ trong tay, miệng, vú, mông của Tiểu Thi rồi, Trương Khác cũng hơi động lòng, y nghiêng mặt nhìn Tôn Tĩnh Mông, thấy trong ánh mắt trong suốt của cô có vẻ như nóng lòng muốn thử, nhưng không có nhiều lắm.

Nói không chừng là muốn lấy mình để nghiên cứu cấu tạo của nam nhân nhằm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô ta. Trương Khác thật sự không có dũng khí cởi quần bảo cô lấy tay giúp mình giải quyết:

- Đừng để ý đến nó là được, ghen cũng không khó chịu lắm đâu!

- A!

Tôn Tĩnh Mông còn có phần tiếc nuối thở dài một hơi:

- Thực sự không muốn sao?

- Tôi cũng không phải cầm thú!

Trương Khác giang chân ra, cho Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy đũng quần phình lên cũng không phải quá rõ ràng. Nhặt sách lên, y nói:

- Ngày mai tôi còn phải đi thi nữa, nào có tâm tư nghĩ đến loại chuyện này?

- Hỏi anh một vấn đề?

- Ừm!

- Anh cùng họ làm loại chuyện này, cảm giác đều rất tốt sao?

Trong vài giây ngắn ngủi đầu óc Trương Khác như chập mạch, thấy trên gương mặt ngây thơ của Tôn Tĩnh Mông thật ra rất giống như đang nghiêm trang thảo luận vấn đề. Về ngây thơ lại làm cho Trương Khác đột nhiên có loại cảm giác muốn chạy trốn chết, không hiểu được “họ” mà cô nói là chỉ hai người hay là ba người.

Trương Khác cố nén cảm giác bối rối, giơ lên cuốn sách trong tay:

- Dù sao cũng phải để tôi giải quyết kì thi ngày mai đã chứ?

Lúc này Tôn Tĩnh Mông bỏ qua cho Trương Khác, cũng lấy ra sách vở học bài. Không học bao lâu, mí mắt như nhũn ra. Bên ngoài trời vẫn còn nổi cơn giông, không có can đảm về phòng ngủ một mình, cô bèn gối đầu lên bắp đùi Trương Khác, đầu đặt lên bụng Trương Khác, nhúc nhích vài cái, tìm một vị trí thoải mái rồi ngủ đi.

Trương Khác cứ bảo trì tư thế như vậy một hồi lâu, đợi Tĩnh Mông ngủ say rồi mới nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, còn mình thì ngồi trên sàn nhà dựa lưng vào ghế sofa học bài. Xem đến nửa đêm, ông qua một lần hai môn sắp sửa thi, Trương Khác mới đuổi người.

Lúc này đông tố đã ngưng, xoay người thấy Tĩnh Mông nằm ngang trên ghế sofa. Trương Khác vén vạt áo thun lên, lộ ra cái bụng phẳng, cặp đùi trắng trẻo thon dài khép lại không hở ra một tia, quần lót lụa hồng phủ lấy phần xương mu đen bóng, chất vải rất mỏng, làm chỗ kín như ẩn như hiện.

Trương Khác nhìn chằm chằm chỗ kín của Tịnh Mông một lúc, y thực sự đã cúi xuống hôn một cái, hôn dính ra cả nước bọt ngọt ngào, rồi lại luyến tiếc con yêu tinh này bị thương chảy máu. Nhớ tới lời nói và việc làm của Tịnh Mông, cô đúng là người ngây thơ, hình như cho rằng chỉ cần bảo vệ điểm mấu chốt cuối cùng là có thể lừa mình dối người.

Trương Khác lên lầu cầm một cái chăn che lên bụng và hai chân lỏa lồ của Tịnh Mông, để tránh cô bị cảm lạnh, còn mình thì cầm một cái gối nằm lên sàn nhà, cạnh ngay ghế sofa.

Khi Trương Khác tỉnh lại, cảm giác có người đang bóp mũi mình, mở mắt ra, đập vào mi mắt chính là khuôn mặt xinh đẹp của Dịch Đan Thanh.

- Có phải cậu thi lúc 9 giờ phải không?

Dịch Đan Thanh buông tay đang niết mũi Trương Khác ra, nghiêm trang hỏi.

Trương Khác ngủ trên sàn nhà, Dịch Đan Thanh cúi người xuống lay y tỉnh dậy, cổ áo trùng xuống, Trương Khác hơi nghiêng đầu liền thấy đôi tuyết lê đỏ sộ nằm trong cổ áo, được nịt vú nâng đỡ, hình dạng hoàn mỹ như giọt nước mưa. Thấy được cảnh này, Trương Khác không muốn truy cứu phương thức đánh thức mình bằng cách bóp mũi của cô.

- A!

Trương Khác mới phát hiện không biết lúc nào Tịnh Mông đã đắp chăn lên người y rồi, cầm lấy ĐTDĐ đặt ở cạnh đầu nhìn thoáng qua, cách giờ thi chỉ còn 15 phút, y vội vàng ngồi dậy, ném chăn lên ghế sofa rồi đi rửa mặt.

Khi đi tới cửa phòng, Trương Khác lại khó hiểu quay đầu lại nhìn Dịch Đan Thanh, sao chị ta không hỏi mình vì sao lại ngủ ở trên sàn nhà?

Dịch Đan Thanh hình như không cảm giác được Trương Khác đang nhìn, chỉ cúi đầu giúp Trương Khác thu dọn đồ. Trương Khác bắt đầu đánh răng súc miệng.

- Đêm qua có sấm sét, không ngờ lại không nhân cơ hội gạt tiểu cô nương vào trong mình mới ghê chứ!

Trương Khác sợ đến run lên, nước súc miệng cũng chảy vào cổ họng, y nghiêng đầu nhìn Dịch Đan Thanh đang đứng dựa vào cửa, trên mặt nở nụ cười ái muội không hiểu, y ho khan hai tiếng rồi lại tiếp tục đánh răng.

Dịch Đan Thanh lại muốn nói “Người ta cũng sợ sét đánh”, nhưng nghĩ, nói vậy không phải là câu dẫn lộ liễu quá sao. Cô lại quay đầu đi giúp Trương Khác thu dọn đồ.

Bốn ngày tiếp theo trời sẽ đổ mưa liên tục, nhưng ngày cuối cùng Trương Khác thi xong bầu trời lại đột nhiên dừng mưa, đã lộ ra một vầng mặt trời đỏ rực.

Mùa hạ năm nay bão cũng ít tập kích vào đại lục, xem tin tức đọc báo, hình như toàn quốc không một nơi nào là không mưa, hơn nữa đều là mưa lớn. Các con sông lớn ở Hoa Đông, Hoa Bắc, Đông Bắc không ngờ tại đầu tháng 7 lần lượt đều hình thành đỉnh lũ, các bộ môn khí tượng, thủy lợi, phòng lụt đả quốc gia cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, mùa hạ năm nay có thể sẽ hình thành nạn lụt toàn lưu vực tại các con sông chính của Hoa Đông, Hoa Bắc, Đông Bắc.

Chiều ngày 4 tháng 7, Trương Khác đang thi một môn cuối cùng, ngày nghỉ của sinh viên đại học Đông Hải cũng bắt đầu từ ngày hôm nay.

Nhìn áng mây hồng diễm lệ trên bầu trời, tựa như nước sông đang cuộn sóng. Ngay tại giờ khắc này, đỉnh lũ đầu tiên hình thành tại lưu vực Tiểu Giang vừa mới an toàn vượt qua thủy vực Tiểu Giang đoạn Kiến Nghiệp, tiếp tục chảy xuống.

Khu KTX nam của ĐH Đông Hải có mặt bằng khá thấp, hệ thống thoát nước không chống nổi mưa lớn trong mấy ngày, từ khu KTX số 8 đến số 12 nước mưa đều ngập đến cầu thang, nếu như mưa còn không ngừng, KTX sẽ phải chìm trong biển nước.

Thi xong, phải đến văn phòng khóa nhận sách thực tập hè, loại sách này đối với Trương Khác mà nói không hề có ý nghĩa, nhưng đã thu xong cũng không có chuyện quan trọng hơn đi làm.

868. Chương 867: Tình Thế Mạnh Hơn Người

Đi cùng bọn Đỗ Phi lợi nước đến khu KTX số 12, phải vén ống quần đến tận bắp đùi, nước ngập qua đầu gối. Đối với các sinh viên sắp được thả nghỉ hè mà nói, nghỉ rồi thì quần nó lũ lụt ngập trời làm quái gì! Mọi người đi về hướng KTX mà cao hứng bưng bưng, ai cũng không ý thức được vừa mới đi qua Kiến Nghiệp chỉ là đỉnh lũ đầu tiên của mùa hè này mà thôi.

ĐTĐĐ trong túi quần vang lên, Trương Khác bảo Đỗ Phi cầm sách giúp mình, rồi y lấy điện thoại ra.

- Bí thư la vẫn còn nhớ về cuộc thi của cậu đấy...

Địch Đan Thanh ở trong điện thoại nhắc nhở y.

Trương Khác nhớ đáp ứng La Quân sau khi mình thi xong sẽ gọi điện thoại cho hắn, liền bảo Địch Đan Thanh đi tìm Phó Tuấn, chuẩn bị hành đi gặp La Quân.

Gọi điện thoại cho thư ký của La Quân, không phải là thư ký của La Quân tiếp điện thoại, mà là thanh âm không áp chế nổi hưng phấn của La Quân trực tiếp truyền ra từ trong ĐTĐĐ:

- Cậu thi hết chưa, được, được, được.

Nói liền mấy lần từ được:

- Tôi đang ở trên đê, sẽ lập tức trở về trong thành phố. . .

Trên các trang báo quốc tế đều tiến hành đưa tin tình huống người Hoa rút vốn khỏi Indonesia. Các nhà lãnh đạo Indonesia cũng rõ ràng tình huống này, nhưng Chính phủ nhiều quốc gia lấy nước Mỹ dẫn đầu đều nghị quyết tiếp thu đơn xin tị nạn của người Hoa Indonesia. Lãnh đạo Indonesia như trứng chọi đá, hơn nữa cục diện chính trị rung chuyển, căn bản không thể ngăn cản người Hoa rút vốn khỏi Indonesia.

Trong mắt tuyệt đại đa số mọi người, người Hoa rút vốn khỏi Indonesia trong cảnh hỗn loạn, nhưng cũng có một số người biết không phải hỗn loạn như thế. Số người này biết người duy nhất có năng lực, có tư cách dẫn dắt người Hoa chính là Cẩm Hồ đã kịp thời ngăn cản bạo loạn bài Hoa Indonesia lan tràn, và giành được hảo cảm cùng tín nhiệm của các Hoa thương Indonesia.

Cuối tháng sáu TP. Hải Châu tiến hành chiêu thương dẫn tư đặc biệt tại Hồng Kông, không thông báo, không tuyên truyền, nhưng La Quân ở trong vài ngày trước cũng đã biết được tình huống đại khái.

Hải Châu một lần liền ôm vào lòng 460 triệu đôla hợp đồng ngoại tư, hơn nữa trong mấy ngày này, ngoại tư vẫn lục tục đổ vào với quy mô lớn, tốc độ cực nhanh, điều kiện chiêu thương dẫn tư rất rộng rãi, coi như hiếm thấy trong năm gần đây, làm sao khiến người không tâm động cho được?

La Quân rất bất đắc dĩ bị Trương Khác mượn danh nghĩa cuộc thi cuối kỳ lơ đi bốn ngày, không chỉ La Quân, trong bốn ngày này, điện thoại của Lý Viễn Hồ, Lương Vĩ Pháp, Triệu Dương, Triệu Hữu Luân, thậm chí bí thư Tỉnh ủy Giang Nam Thượng Học Nhân đều gọi vào ĐTĐĐ của Trương Khác, hết thấy đều bị Trương Khác lấy danh nghĩa cuộc thi bỏ lơ một bên.

Số người cảm thấy có thể chia một phần bánh ga tô, nhưng lại có thể an tọa như núi thì rất ít, ngay cả bí thư Thành ủy Tân Vu Giang Thượng Nguyên có Trương Tri Hành làm bảo đảm cũng nhịn không được trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Khác.

Ai cũng không rõ người Hoa rút vốn khỏi Indonesia sẽ tiếp tục trong bao lâu, ai cũng không rõ quy mô tới cùng lớn bao nhiêu, duy nhất có thể khẳng định chính là, ai giành tới trước nhất thì người đó sẽ được lợi ích lớn nhất.

Cuộc thi lần này của Trương Khác đã làm cho rất nhiều người lo lắng theo, nhưng y lại giống như người không cảm giác được gì vậy.

Nghe La Quân nói hắn đang thị sát ở trên đê sông, Trương Khác cũng muốn nhìn xem cảnh nước sông đục ngầu khi đỉnh lũ vừa qua, liền hẹn hắn gặp nhau ở trên bờ đê.

Chia tay với Đỗ Phi ở trước KTX rồi đi về đông môn. Đi tới trước KTX số 8, thấy Ngụy Đông Cường đang khom lưng đứng trong vũng nước đọng cao tới bắp đùi, tay xách cái nắp cống thoát nước bằng sắt đưa lên bậc thang. Có lẽ là mở nắp cống ra để cho nước thoát được nhanh hơn.

Trương Khác mới nhớ tới Đỗ Phi nói là Ngụy Đông Cường bị đá ra khỏi Học viện Thương mại Quốc tế và điều đến công ty hậu cần rồi. Không ngờ hắn lại bị sai làm công việc thoát nước.

Đứng trên bậc thang là một thanh niên không lớn tuổi hơn Ngụy Đông Cường bao nhiêu, đang chỉ huy hắn làm ký hiệu trên miệng cống, để tránh có ai đi qua nơi này bị ngã vào.

Quần áo trên người Ngụy Đông Cường đã ướt gần hết. Trương Khác tránh phải gặp gỡ chính diện với hắn, liền đổi một hướng khác đi vòng qua KTX số 8 ra đông môn. Bọn Phó Tuấn đã chuẩn bị xe ở đó để đón y.

Ngụy Đông Cường lại thấy được Trương Khác, nhìn theo Trương Khác đi vòng rồi khỏi. Giáo viên thanh niên trên bậc thang có phần bực mình:

- Lão Ngụy, động tác lưu loát chút đi. Còn rất nhiều ống cống phải làm đấy. Chân tôi không vào nước được. Đợi lát nữa vẫn phải làm phiền anh rồi. Anh cũng phải nhanh lên một chút đi...

Vài ngày tiếp theo trời vẫn đổ mưa lớn. Ngoài Đông Hoa môn vẫn còn đỡ. Xe đi qua nội thành sẽ thấy có vài con đường bị ngập nước, nhất thời còn chưa thể lưu thông được. Đặc biệt là vùng gần đê sông, có mấy chỗ lụt rất sâu, che cả đường đi.

Phó Tuấn đã sớm có chuẩn bị đối với việc này, đổi dùng xe Hammer việt dã có khung xe cao. Phía trước cũng có một chiếc Hammer dò đường, sợ có đoạn có đường bị nước mưa làm sụp lở.

Trong thành phố cũng không phải một mình La Quân thị sát công tác phòng lụt ở trên đê sông, mấy lãnh đạo Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh đều có mặt. Khi họ thị sát đê sông, mưa to vẫn chưa ngừng.

Mặc dù được nhân viên chiếu cố chu toàn, nhưng y phục trên người vẫn bị nước mưa xối ướt.

Trương Khác muốn qua đây, La Quân cũng không bảo Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh đi.

Kiến Nghiệp nằm ở vùng trung du Tiểu Giang. Đường sông hẹp, nước sông đổ qua rất xiết. Tuy nhiên Huệ Sơn, Hải Châu ở hạ du thì nhiệm vụ phòng lụt năm nay rất nặng. Nhưng cơ hội chiêu thương dẫn tư lần này có thể nói 10 năm khó gặp, hơn nữa chiêu thương dẫn tư dù sao vẫn phải lấy danh nghĩa của Phủ thị chính tiến hành.

Mâu thuẫn thì mâu thuẫn, có một số việc vẫn phải tìm Tiêu Minh Kiến cùng nhau thương lượng.

Tiêu Minh Kiến nhìn hai chiếc xe Hammer đậu ở dưới đê. Trên đê có mấy chỗ nước đọng, nước ngập đầu gối. Nhìn Trương Khác đứng ở cạnh vũng nước sấn quần lên, cởi giày bỏ vào trong xe.

Trương Khác muốn lội nước, Dịch Đan Thanh ở phía sau gọi y. Dịch Đan Thanh ở trong xe cởi vớ, lộ ra cặp đùi thon. Cô cũng đi chân đất, và luôn trời sinh sợ nước, muốn Trương Khác dìu mình. Hai người dắt tay nhau lội qua nước.

Nhóm Phó Tuấn cũng theo sau, cùng nhau trèo lên đê sông.

Nước đọng không qua đầu gối. Dịch Đan Thanh cuốn váy lên mà vẫn bị ướt hết một mảnh.

Dưới ánh mắt chăm chú của cánh đàn ông, cũng chỉ có thể buông váy bị ướt xuống để che đi cặp đùi. Váy bị ướt, khi bước đi dính vào đùi, rất khó chịu.

Chân Trương Khác dù sao cũng dài hơn của Dịch Đan Thanh, lội nước cũng không để ý đến dáng vẻ, vén ống quần cao đến tận bắp đùi.

Khi lội qua, ống quần Trương Khác cũng không bị ướt. Y thả ống quần xuống gập đầu một cái với Tiêu Minh Kiến, tính là chào hỏi qua, mà ánh mắt cũng không liếc Hồ Tôn Khánh một cái, trực tiếp nói với La Quân:

- Nghe nói đỉnh lũ đã đi qua. Tình hình lũ năm nay có hơi nghiêm trọng. Mấy ngày nay tôi xem tin tức đều báo việc này. Không chỉ Kiến Nghiệp, hình như các nhánh sông chính trong toàn quốc đều rất nghiêm trọng. . .

- Năm nay có phần đặc biệt. Ngày mai bắt đầu lại có mưa lớn.

La Quân vì tình hình lũ nghiêm trọng mà nhúu mày, lại trấn an:

- May mà tỉnh trưởng Từ khi đảm nhiệm công trình đề sông toàn tỉnh đã chỉnh lý lại một lần, quyết tâm tra xét mấy án lớn, bằng không thì tình huống còn nghiêm trọng hơn...

Địch Đan Thanh đứng ở phía sau Trương Khác, nghe La Quân nói như vậy, cô nhớ tới năm kia vạch trần vụ án đề sông bảo vệ thành. Tình hình lũ nghiêm trọng như vậy, thực khó tưởng tượng đề sông bãi đậu trước đó của Tân Vu có thể kiên trì bao lâu. Ngẫm lại cũng hơi sợ.

Cũng may tai họa ngầm này đã triệt để giải quyết. Cô liếc nhìn nửa khuôn mặt của Trương Khác, tại bề ngoài anh tuần lạnh lùng của y, cất chứa một trái tim đầy nhiệt huyết cỡ nào?

Từ Học Bình quyết tâm tra xét mấy vụ án lớn, nhưng trực tiếp khiến cho ông bị điều ra khỏi tỉnh Đông Hải. Trương Khác khẽ nhếch lên nụ cười lạnh nhạt nơi khóe môi, không trả lời câu nói của La Quân, đưa mắt nhìn xuống đề sông.

Tuy nói đỉnh lũ đã qua, nhưng mực nước sông vẫn rất cao, đục ngầu. Rất nhiều nhánh cây đoạn gỗ gãy trôi nổi trong nước.

- Mấy ngày nay mưa lớn, rừng lâm nghiệp Tân Quang trồng trên thượng du có chút tổn thất chứ?

Tiêu Minh Kiến nói chen vào, có vẻ rất quan tâm đến Cẩm Hồ.

Tình thế mạnh hơn người. Khi hắn cảm thấy hạng mục hùn vốn điện tử NEC là có thể ngang vai ngang vế cùng La Quân, tự nhiên có thể lấy về quyền lực thị trường mà hắn nên có. Nhưng phát hiện Trung Tinh Vi Tâm không chỉ đưa vào Đức Nghi làm nhà hợp tác chiến lược, các xí nghiệp lớn của Nhật như Toshiba đều bị ép tiến hành hợp tác kỹ thuật cùng Cẩm Hồ.

Sự thành lập của quặng mỏ Hoa Hi càng củng cố thêm địa vị của Cẩm Hồ tại quốc nội. Lúc này Cẩm Hồ không ngờ vừa xoay người là có thể móc tới cho Kiến Nghiệp một cái bánh ga to lớn như vậy. Mà người được lợi của cái bánh ga-tô này không chỉ có một hai người, mà là một đám người.

Tương lai các xí nghiệp tham gia chiêu thương dẫn tư ai sẽ không nhớ kỹ lợi ích của Cẩm Hồ, cho dù Kiến Nghiệp có người vong ân phụ nghĩa, nhưng các nhà tư sản người Hoa Indonesia trong các công ty liên doanh sao lại quên đi chỗ tốt của Cẩm Hồ?

Tiêu Minh Kiến luôn luôn hiểu được, bằng vào thủ đoạn của hắn là không thể bóp chết Cẩm Hồ được – nếu biết rõ không thể bóp chết Cẩm Hồ, thì không cần phải cố làm gì, cũng phải để thừa lại ít chút gì.

- A.

Trương Khác quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu Minh Kiến, nói:

- Đầu tư chung quy sẽ có phiêu lưu mà, bằng không thì cần công ty bảo hiểm làm cái gì?

Tiêu Minh Kiến nở nụ cười. Hình như hắn cảm giác lời nói của Trương Khác có chút buồn cười.

Trương Khác cũng không muốn làm cho Tiêu Minh Kiến quá khó xử, giọng hơi hòa hoãn lại:

- Tổn thất hẳn là có một chút. Nhưng mùa lũ chưa qua, bất cứ lúc nào cũng sẽ đổ mưa lớn. Công nhân đều đã rút hết rồi, tạm thời vẫn chưa thể thống kê tổn thất. Cây cối ở thượng du trong hai năm nay đã có chút khôi phục. Phán đoán về đại thể, tình huống đất màu bị trôi trên thượng du không tính quá nghiêm trọng. Thiên tai nhân họa, luôn luôn khó có thể dự liệu. Chỉ cần mọi người dặt tay nhau vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt, tổn thất sau đó chung quy có thể bù đắp lại...

Hồ Tôn Khánh nghe xong lòng lạnh đi: Tiêu Minh Kiến đều có ý đồ lấy lòng, mà Trương Khác từ khi bước lên con đê, ánh mắt chưa từng nhìn mình. Chẳng phải là sau đó sẽ bị hai người La Quân, Tiêu Minh Kiến

cô lập? Phó thị trưởng Thường vụ Thường ủy như hần coi như có chút phân lượng, nhưng bị cho La Quân, Tiêu Minh Kiến đồng thời cô lập, cục diện đó cũng rất thê lương rồi.

La Quân cũng cảm giác Trương Khác nói có vẻ nghiêm túc. Hần tìm Trương Khác tới đây, cũng không phải là nói chuyện tình hình lũ, mà là nói chuyện chiêu thương dẫn tư. Hần nói:

- Cho dù có tổn thất, cũng có công ty bảo hiểm ôm cả. Chỉ là sau thiên tai phải tốn thời gian để mà thu dọn – nghiệp vụ của thương vụ Cẩm Hồ khai triển tại Hồng Kông vẫn còn thuận lợi. Đây chính là xí nghiệp lần đầu tiên đi ra ngoài Đông Hải có thể ưỡn thẳng thất lưng mà làm!

Trương Khác cũng bắt đầu nói đến việc chiêu thương dẫn tư:

- Nhiệm vụ phòng lụt bên Hải Châu thì nhẹ hơn, cũng không gây khó khăn cho công tác kinh tế hằng ngày. Thương vụ Cẩm Hồ hiệp trợ Hải Châu chiêu thương dẫn tư cũng coi như thuận lợi. Nhưng nhân thủ hơi eo hẹp, lại không có nhiều kinh nghiệm, khó tránh khỏi sẽ có chút hỗn loạn. Tuy nhiên đến phiên phiên Kiến Nghiệp, Huệ Sơn thì chắc hẳn sẽ thuận lợi hơn. . .

La Quân nghe Trương Khác đặt song song Kiến Nghiệp cùng Huệ Sơn với nhau, nghĩ thầm đây có lẽ là kết quả tốt nhất rồi. Hần cũng không trông cậy vào Trương Khác có thể triệt để hướng về Kiến Nghiệp, liền nói:

- Nói đến Kiến Nghiệp, tôi cũng muốn nói với cậu một tiếng. Trong thành phố đã làm một số công tác chuẩn bị, không biết có thỏa đáng hay không, còn có chỗ nào cần cải tiến, tất cả phải tìm cậu giúp tôi góp ý một chút...

- Bên thương vụ Cẩm Hồ sẽ đặc biệt vì công tác chiêu thương dẫn tư của Kiến Nghiệp cùng Huệ Sơn mà thành lập một tổ công tác. Nếu thuận tiện, các nhân viên phụ trách chiêu thương dẫn tư có thể liên lạc với tổ công tác. Như vậy là có thể gắn liền các công việc rồi. Mặt khác, công ty con của thương vụ Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp cũng sẽ thành lập một tổ phối hợp cho công tác chiêu thương dẫn tư của Kiến Nghiệp, tận khả năng an bài công tác đúng nơi đúng lúc, giúp cho các lãnh đạo trong thành phố an tâm hơn...

Lúc này Trương Khác mới nói cho La Quân một số kế hoạch cụ thể của thương vụ Cẩm Hồ:

- Chỉ là những công tác này, cụ thể phải báo cáo với vị lãnh đạo nào trong thành phố?

La Quân cũng là người chủ trì đại cục, không có khả năng đi làm công tác quá vụn vặt. Hần nghiêng đầu hỏi Tiêu Minh Kiến:

- Thị trưởng Tiêu, anh cảm thấy ai thích hợp?

Tiêu Minh Kiến nóng lòng muốn thử, nhưng cũng hiểu quá chủ động thì không được. Hồ Tôn Khánh càng không phải là nhân tuyển có thể suy nghĩ đến, hần chỉ có thuận nước đẩy thuyền:

- Cứ để cho Vương Duy Quân dẫn đầu, Phủ thị chính lại phái một phó thị trưởng phối hợp với Vương Duy Quân. . .

Hần thậm chí cũng không trực tiếp kiến nghị Phủ thị chính cụ thể phái phó thị trưởng nào phối hợp với Vương Duy Quân.

La Quân rất hưởng thụ thái độ như vậy của Tiêu Minh Kiến:

- Cụ thể phó thị trưởng nào, cứ để Phủ thị chính tới quyết định. . .

869. Chương 868: Phong Ba Tĩnh Cầu

Hồ Tôn Khánh vừa rồi chỉ là lo lắng, không nghĩ tới lại nhanh như vậy trở thành hiện thực rồi. Chuyện quan trọng như thế, Tiêu Minh Kiến thậm chí chưa từng suy nghĩ đến hần.

Hơn nữa Tiêu Minh Kiến cùng La Quân thảo luận chuyện như vậy, thậm chí quen hần cũng là thành viên Thường ủy Thành ủy, cũng là phó thị trưởng Thường vụ, cũng là người nên có tư cách thảo luận.

Lúc này ai lại đi suy nghĩ đến cảm thụ của Hồ Tôn Khanh. Chỉ tiếc nhất thời còn chưa nắm được nhược điểm của hắn, nắm được nhược điểm của hắn rồi, còn không giẫm lên cho chết luôn?

ĐTĐĐ vang lên, tiếng nhạc dễ nghe truyền ra từ trong túi xách của Dịch Đan Thanh. Dịch Đan Thanh lấy ra ĐTĐĐ, rồi đứng ra xa vài bước tiếp điện thoại. Nghe đầu bên kia điện thoại nói vài câu, sắc mặt cô đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Treo điện thoại, Dịch Đan Thanh đi tới bên cạnh Trương Khác, cũng cảm thấy tin tức này không cần phải gạt La Quân, Tiêu Minh Kiến, liền nói thẳng:

- Điện thoại từ Kim Sơn gọi tới. Đàm phán về vụ án thu mua giấy Thần Hi ngày hôm nay tiến hành tại bản bộ giấy Thần Hi. Sau khi đàm phán kết thúc, khi các nhân viên tham dự đàm phán của chúng ta muốn đi thì bị gần nghìn công nhân của giấy Thần Hi bao vây. Vũ cảnh dùng bom cay mới cứu người ra được. Bên chúng ta có mấy người bị thương. Giám đốc Chu cũng bị đá đập trúng đầu, vừa mới đưa đến bệnh viện chữa trị rồi...

Công ty giấy Tân Quang tịnh cấu công ty giấy Thần Hi, lần đầu tiên đàm phán bởi chênh lệch song phương quá lớn mà không thể đạt thành. Đàm phán vẫn giằng co đến trung tuần tháng sáu mà vẫn chưa được khởi động lại.

Trung tuần tháng sáu, lấy chính hợp tài nguyên đất hiếm của quốc nội làm mục đích, khoáng sản Hoa Hi lấy tốc độ thường nhân khó có thể tưởng tượng để thúc đẩy thành lập.

Quốc vụ viện cũng lần đầu đặc biệt cho phép Cẩm Hồ lấy thân phận là cơ cấu dân doanh nắm giữ khoáng sản Hoa Hi, xí nghiệp có tính chất lũng đoạn tài nguyên. Cẩm Hồ gián tiếp khống chế Trung Tinh Vi Tâm đổ tiền vào Đức Nghi, điện tử Ái Đạt dưới cờ của Cẩm Hồ lại cùng Toshiba đạt thành hiệp nghị hợp tác kỹ thuật.

Thái độ của Tỉnh ủy Giang Nam lúc này lặng yên phát sinh chuyển biến.

Trong khoảng thời gian Trương Khác tại Hồng Kông, công ty giấy Tân Quang tịnh cấu Thần Hi lần đàm phán thứ hai có thể thuận lợi khởi động.

Trương Khác vốn tưởng rằng lần đàm phán thứ hai cho dù vẫn chưa thể thành công, cũng sẽ rút ngắn chênh lệch song phương nhận thức nhau.

- Việc chiêu thương dẫn tư toàn bộ do bên thương vụ Cẩm Hồ phụ trách, tôi sẽ bảo Diệp Kiến Bản chủ động liên hệ với bí thư Vương Duy Quân.

Trương Khác cũng không có tâm tư nói nhiều với La Quân ở trên đê:

- Giờ tôi phải đi Kim Sơn một chuyến!

La Quân cũng không giữ Trương Khác lại, cũng không thể mở miệng giữ lại, không ngờ vào thời khắc thanh thế của Cẩm Hồ tăng cao, Kim Sơn sẽ ở trên án tịnh cấu gây ra việc này.

Thông thường, án tịnh cấu còn đang trong giai đoạn đàm phán, cho dù điều kiện đàm phán có hà khắc, công nhân bình thường cũng không có khả năng biết được. Vậy sao lại tụ tập gây rối được? Lấy lý giải của La Quân đối với Cẩm Hồ, Cẩm Hồ cũng không thể tại án tịnh cấu đi xâm chiếm tài sản quốc hữu gì.

Gây ra chuyện như vậy, dùng đầu ngón chân đi suy nghĩ vấn đề thì cũng biết ở phía sau nhất định có người đang phá rối.

Một khi án tịnh cấu bởi vì những loại nguyên nhân này mà bị buộc phải ngưng lại, vậy quan hệ giữa Cẩm Hồ cùng tỉnh Giang Nam, TP. Kim Sơn liền giảm đi trên diện rộng, cho dù thương vụ Cẩm Hồ có năng lực mang đến cho tỉnh Giang Nam, TP. Kim Sơn đại lượng đầu tư ngoại hối, nhưng chung quy cũng có người không hy vọng thấy được Cẩm Hồ bành trướng thanh thế tại tỉnh Giang Nam, TP. Kim Sơn, dù sao công ty giấy Thần Hi bị Cẩm Hồ thu mua, cũng sẽ xúc phạm tới lợi ích của một bộ phận người, những người này ở sau lưng phá rối là điều hết sức bình thường.

Không quản nói thế nào, điều này đối với Kiến Nghiệp, đối với tỉnh Đông Hải mà nói lại là một chuyện tốt, La Quân cũng sẽ không đưa ra bộ mặt cười trên nỗi đau của người khác, mà quan tâm nói:

- Được rồi, cậu chạy tới Kim Sơn đi, có chuyện gì cậu có thể trực tiếp liên hệ với tôi.

Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh đi xuống đê, bảo Phó Tuấn quay đầu xe lại chạy thẳng về hướng nam, thẳng đến Kim Sơn.

Sau khi ngồi trên xe, điện thoại của Lương Vĩ Pháp, phó thư ký trưởng Tỉnh ủy Giang Nam rất nhanh liền gọi tới điện thoại của Trương Khác.

- Xảy ra chuyện như vậy, trong tỉnh cảm thấy rất đáng tiếc. Tôi đang ở trong bệnh viện, đã thảo luận qua với các nhân viên bác sĩ, nhất định sẽ bảo đảm nhân viên đàm phán không có nguy hiểm gì về sinh mệnh, bí thư Thượng Ngạn cũng đang trên đường tới bệnh viện...

Lương Vĩ Pháp trong điện thoại nói tình huống cụ thể cho Trương Khác.

Lương Vĩ Pháp cũng không nói khả năng tồn tại có người phía sau sai khiến, cũng không có ý muốn truy xét tiếp tục.

Tình huống có phần phức tạp. Dù sao tại năm 98 bán một xí nghiệp quốc hữu còn đang có doanh thu ột xí nghiệp tư nhân sẽ phải gánh chịu phiêu lưu trị nhất định. Lần này lại là hơn 1000 công nhân viên tụ tập gây rối. Tiếp tục tra xét, trong tỉnh đại khái sẽ lo lắng gây ra phong ba càng lớn hơn, khiến cho Lương Vĩ Pháp cùng Thượng Ngạn rơi vào bị động.

Trương Khác nghe Lương Vĩ Pháp trong điện thoại nói lời trấn an, nghe xong y mới nói:

- Đa tạ trong tỉnh quan tâm, nếu không có đại sự gì, tại Kiến Nghiệp tôi cũng an tâm rồi, tôi xem có thể bớt chút thời gian chạy tới Kim Sơn một chuyến. . .

Trương Khác cũng chưa nói thật hết với Lương Vĩ Pháp, có muốn tiếp tục tra xét hay không. Trương Khác còn muốn cùng Chu Du, Hứa Hồng Bá gặp mặt thảo luận qua, sau đó mới quyết định. Trước khi gặp mặt Chu Du, Hứa Hồng Bá, Trương Khác tận lực muốn tránh gặp mặt Lương Vĩ Pháp, càng không thể gặp mặt với Thượng Ngạn.

Lương Vĩ Pháp cúp điện thoại, hần suy nghĩ không ra một câu cuối cùng của Trương Khác tới cùng là có tới hay không. Nhưng hần cũng rõ ràng Trương Khác không có ý muốn gặp hần.

Nhiều mây, hần cảm thấy sự tình rất khó giải quyết, thư ký đã chạy tới nói cho hần, xe của Thượng Ngạn đã tới bệnh viện. Lương Vĩ Pháp chỉ phải trước tiên bỏ xuống vấn đề lo lắng trong đầu, đi ra ngoài đón Thượng Ngạn trước.

Tỉnh Giang Nam cho tới bây giờ cũng không coi trọng một xí nghiệp có cơ cấu như thế, Cẩm Hồ lại là nạn nhân, bí thư Tỉnh ủy tự mình xuất động vấn an người bệnh cũng là việc trong tình lý.

Sự kiện lần này xử lý không tốt, quan hệ giữa Cẩm Hồ cùng tỉnh Giang Nam sẽ thật giảm trên diện rộng, Cẩm Hồ toàn diện giảm bớt đầu tư tại Giang Nam không nói, Cẩm Hồ vẫn âm thầm thúc đẩy hợp tác kinh tế khu vực Tiểu Giang tiến triển có thể từ nay về sau trì trệ không tiến, và sẽ không có phần cho tỉnh Giang Nam trong việc phân chia cái bánh ngon của tư bản người Hoa Indonesia.

Thế nhưng, sự tình hôm nay cũng rất khó truy xét, cho dù biết phía sau màn có người xui khiến, cũng rất khó tiếp tục tra xét, dù sao tụ tập gây rối đã thương người đều là công nhân viên bình thường của công ty giấy Thần Hi, làm ra sóng gió lớn, đối với hần, đối với Thượng Ngạn đều rất không có lợi.

Lại nói quan viên trong tỉnh phản đối án tịnh cấu vẫn là chủ lưu, nhưng Thượng Ngạn suy nghĩ đến thế lực phía sau Cẩm Hồ càng lúc càng thâm hậu, thậm chí có quan hệ với cả quân đội, mới miễn cưỡng đồng ý mở đàm phán lần thứ hai, suy nghĩ đến mặt mũi của Cẩm Hồ, trong lòng lại chưa hần ủng hộ đàm phán thành công.

Mà thương vụ Cẩm Hồ thành lập tại Hồng Kông cũng là vì việc Hải Châu tiến hành chiêu thương dẫn tư đặc biệt nên mới phát sinh gần đây...

Thượng Ngạn tóc đen bóng loáng, tướng tá to béo, không hề giống như một lão nhân qua tuổi lục tuần. Thấy Lương Vĩ Pháp chạy đến đại sảnh của tầng cấp cứu để đón mình, hắn đi tới, nghiêng đầu thấp giọng hỏi:

- Tình huống người bệnh thế nào?

- Thương nhẹ không tính, có hai người bị gãy xương đều đưa vào phòng cấp cứu rồi, Chu Du phụ trách đàm phán phía Cẩm Hồ bị gạch đập trúng đầu, đưa vào bệnh viện từng có hôn mê một hồi, hiện tại đã khôi phục chút ý thức, nhưng không phải rất thanh tỉnh, khả năng chấn động não là khó tránh, đang tổ chức bác sĩ làm kiểm tra cho anh ta...

Lương Vĩ Pháp giới thiệu tình huống cho Lương Vĩ Pháp.

Thượng Ngạn cau mày, thấp giọng hỏi:

- Việc này phải xử lý thế nào? Công nhân viên gây rối, chúng ta cũng phải lý giải.

Lương Vĩ Pháp biết ý của Thượng Ngạn, không phải là muốn truy xét vấn đề hay không, mà là muốn ngưng hẳn đàm phán để giảm bớt vấn đề tâm tình của công nhân hay không.

Có một tình huống, vẫn là Trương Khác tạm thời không biết, vào lúc hơn nghìn công nhân viên vây công thành viên của tổ đàm phán, cũng có mấy trăm công nhân viên tụ tập đến trước đại lầu Chính phủ tỉnh Tỉnh ủy để biểu tình – điều này nói rõ phía sau là có người lên kế hoạch, tổ chức.

Thế nhưng kẻ này cũng chưa hẳn là người sai khiến phía sau màn chân chính. Có một số thời gian, nhân vật phía sau màn chân chính chỉ cần mở miệng là có thể làm tâm tình công nhân viên trở nên gay gắt. Đây cũng là chỗ khó xử lý của loại chuyện này.

Mặt khác, án tịnh cầu công ty giấy Thần Hi không chiếm được sự ủng hộ của đại đa số quan viên, công nhân viên lại gây ra chuyện, đối với Thượng Ngạn mà nói, bảo đảm chính trị, xã hội ổn định quan trọng hơn, thậm chí vứt bỏ cái bánh ga tô của tư bản người Hoa Indonesia cũng không tiếc.

- Cẩm Hồ là giữ gìn lợi ích của đại bộ phận công nhân viên, điều kiện cũng rộng rãi, nhưng bộ phận vốn có của Thần Hi, nếu bỏ, nếu cách tân, khẳng định cũng có một bộ phận công nhân viên không thể thích ứng.

Lương Vĩ Pháp giải thích sơ qua, thấy Thượng Ngạn cau mày, hắn ngừng lại việc tranh luận vấn đề này cùng Thượng Ngạn vào lúc này, còn nói thêm:

- Quyền chủ động này có phải dành cho bên Cẩm Hồ hay không? Nhân viên Cẩm Hồ bị thương trong sự kiện lần này, trong tỉnh lại kiên quyết gián đoạn đàm phán, đã tổn hại quá lớn đối với quan hệ của song phương.

- Anh đã liên hệ qua với người đó chưa? - Thượng Ngạn hỏi.

- Vừa mới liên hệ qua, cũng không có phản ứng gì. . .

Có chút vấn đề, Lương Vĩ Pháp khẳng định sẽ không nói cho Thượng Ngạn, hắn cho rằng Thượng Ngạn quá bảo thủ, dễ bị ảnh hưởng bởi lợi ích của tỉnh Giang Nam. Những năm gần đây tỉnh Giang Nam khó có thành tích ở trên kinh tế. Thượng Ngạn phải gánh chịu một số trách nhiệm.

Mấy ngày trước Thượng Ngạn thấy được người Hoa Indonesia rút vốn, hắn vui mừng, nói muốn đẩy thúc đẩy tiến trình đàm phán án tịnh cầu giấy Thần Hi, lúc này lại muốn lùi bước. Đây bụng ý kiến, Lương Vĩ Pháp cũng chôn sâu ở trong lòng, không bày ra ngoài mặt.

Lương Vĩ Pháp đi cùng với Thượng Ngạn vào thăm những công nhân bị thương lần này của Cẩm Hồ – những người này cũng không phải công nhân bình thường, mà đều là nhân viên quản lý cao cấp, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cảm quan của cao tầng Cẩm Hồ đối với tỉnh Giang Nam.

Quốc lộ từ Kiến Nghiệp đến Kim Sơn có một đoạn đường bị ngập nước do cơn mưa to mấy ngày trước, xe cộ phải đi vòng mới tới được, may mà ban đêm không đổ mưa lớn lần nữa, trước rạng sáng cũng đến Kim Sơn.

Mấy người bị đánh bị thương, một người bị gãy xương sườn do ẩu đả, một người lúc bỏ chạy bĩ té mà vỡ mắt cá chân. Nhóm Trương Khác chạy tới bệnh viện. Chu Du tuy có chút di chứng, người đã khôi phục ý thức, cũng không có trở ngại.

Sự kiện lần này đã truyền đến nội bộ cao tầng Cẩm Hồ, trên đường Trương Khác nhận được vô số điện thoại, quá phiền phức, cuối cùng y đưa điện thoại cho Dịch Đan Thanh chống đỡ, còn mình ở trên xe ngủ một giấc.

Mấy ngày nay vì việc thi cử nên Trương Khác ngủ được rất ít, lúc này nghe nói người không có trở ngại thì không có gì lo lắng nữa. Kế tiếp nên giao phong thể nào, nên lấy lại công đạo thể nào, đó là việc kế tiếp. Trong làn sóng cải cách thể chế quốc hữu, chuyện như vậy xảy ra rất nhiều.

Mâu thuẫn giữa công nhân viên của doanh nghiệp nhà nước cùng nhà tư sản, cùng Chính phủ, trong thời gian mấy năm sau cũng sẽ có đột phá tương đối.

Đích thực, từ đầu năm 98, trong làn sóng cải cách thể chế doanh nghiệp nhà nước mới dấy lên, công nhân viên của doanh nghiệp nhà nước có thể nói bị vây trong thể yếu tuyệt đối, vô số các quan thương vui mừng phần khởi gờ dao nĩa trong tay mà xẻ thịt miếng mồi ngon.

Đồng đảo công nhân viên doanh nghiệp nhà nước bị ép rời khỏi các xí nghiệp mà họ đã phục vụ nửa cuộc đời, và chỉ nhận được phần bồi thường rất đáng thương, ngay cả sinh hoạt cơ bản cũng không thể duy trì, muốn họ không lòng đầy căm phẫn cũng không có khả năng.

Nhưng cũng cùng vô pháp phủ nhận cải cách thể chế doanh nghiệp nhà nước có nhân tố chính diện thúc đẩy xã hội, kinh tế phát triển đi lên. Dẫn đến mâu thuẫn trở nên gay gắt then chốt là Chính phủ địa phương thất trách, thậm chí có vô số quan viên tham dự vào chia xẻ miếng mồi này.

Chẳng qua lần này Cẩm Hồ là bị ngộ thương, phía sau ngộ thương cũng không phải sự tình đơn giản như vậy.

Trương Khác tại bệnh viện thăm hỏi các công nhân bị thương trong cuộc xung đột, Chu Du muốn đứng dậy khỏi giường bệnh để thương lượng sự tình, Trương Khác cười nói:

- Anh cứ thành thật nằm yên trên giường bệnh cho tôi, bệnh nặng phải có tự giác của bệnh nặng, sau đó có nhiều chuyện phải trông cậy vào anh đi làm đấy, đừng có mà để lúc này đầu óc bị tôi làm ra di chứng gì...

Trương Khác quay đầu lại nói với nhóm Hứa Hồng Bá:

- Ban đêm chúng ta cũng ở Thăm viên, có chuyện gì về Thăm viên lại nói.

Trong đầu không có tự huyết, mặc dù lúc đó bị gạch đập vào đầu, lúc này ngoại trừ còn có chút choáng đầu, cũng không có chỗ nào khác không khỏe. Chu Du thà rằng ban đêm cùng nhau trở về Thăm viên, cũng không muốn ở lại bệnh viện dưỡng bệnh.

Thế nhưng hần từ giường của bệnh nhân nặng đứng lên, có thể sẽ tạo thành một loại ảo giác cho Chính phủ Tỉnh ủy Giang Nam, sẽ khiến cho họ cho rằng việc lần này cũng không phải nghiêm trọng và ác liệt như vậy

- Chu Du xem như “người trọng thương”, trước khi sự kiện chưa đạt được giải quyết thỏa đáng, vẫn phải nằm trên giường bệnh vài ngày.

Chu Du rất bất đắc dĩ, chỉ có thể thành thật nằm ở trên giường bệnh, nhìn nhóm Trương Khác rời đi.

870. Chương 869: Kẻ Nấp Sau Màn Sắp Xuất Hiện

Ở Kim Sơn, mấy ngày hôm trước cũng đổ mưa lớn, khách sạn Thăm Viên xây ở nơi tương đối cao, không trở ngại chút nào, nhưng mấy chỗ trùng xung quanh không ít nước, bánh xe chạy qua, nghe tiếng nước giống như đang chạy xe trong sông suối.

Đến Thẩm Viên, Trương Khắc bảo những người khác đi nghỉ ngơi trước, y mời Hứa Hồng Bá vào trong viện uống trà đánh cờ. Tuy nói những người khác đều đi nghỉ ngơi, chung quy cũng phải có người giúp đỡ châm trà đưa nước. Trương Dịch bảo Phó Tuần đi nghỉ ngơi, còn hần đứng ở bên cạnh.

Nói lên phong ba lúc hoàng hôn, Trương Dịch hơi nghi hoặc:

- Doanh nghiệp nhà nước cải chế, Hải Châu cũng rất thuận lợi, nhưng bên Kim Sơn lại tiến hành không được, thực sự là khiến người khó hiểu. . .
- Bên Hải Châu, Đường Học Khiêm, Tống Bồi Minh còn có chú hai cháu là hổ trên núi, tăng quản lý mà xí nghiệp cải chế mướn cũng là chọn ra người uy tín trong số công nhân đảm nhiệm, những người này là địa đầu xà, hổ trên núi cùng địa đầu xà liên hợp lại thúc đẩy cải chế, cho dù có trở lực thì cũng dễ giải quyết, cải chế đương nhiên phải thuận lợi hơn nhiều.

Hứa Hồng Bá giải thích nguyên nhân cho Trương Dịch nghe:

- Đến Kim Sơn, chúng ta là rồng qua sông, các quan viên trong tỉnh là hổ trên núi, ngày hôm nay người ở sau lưng gây chuyện là địa đầu xà. Nói đến thì chúng ta ngay cả hổ trên núi cũng chưa hoàn toàn bãi bình, bị bọn địa đầu xà cắn ột cái, cũng không phải là việc quái lạ gì – nói không chừng cũng có hổ ở sau lưng đẩy bọn địa đầu xà một phát. Cũng trách chúng ta không cẩn thận.

Lúc này nghe được có tiếng ô tô dừng lại, Trương Dịch quay đầu lại nhìn, ngoại trừ thấy được tường viện, đâu thể thấy được bãi đỗ xe ở ngoài mấy bức tường? Hần chần chờ nói:

- Có thể là Đàm Thiên qua đây rồi. . .

Đàm Thiên nguyên là chủ nhân của tòa Thẩm Viên này, Đàm Thiên tiếp nhận Thế Kỷ Cẩm Hồ đồ tiên khổng chế Thẩm viên, hần vẫn đảm nhiệm tổng giám đốc của khách sạn Thẩm Viên, phụ trách công tác quản lý hành chính cụ thể.

Đợi một hồi, nghe tiếng bước chân đi qua nơi này, Trương Khắc cười nói:

- Đàm Thiên có thể coi là địa đầu xà rồi chứ?

Hứa Hồng Bá gật đầu:

- Luôn luôn phải kiểm tra nội tình. . .

Sự kiện xảy ra ngày hôm nay có tính chất ác liệt như vậy, truy cứu kẻ phía sau màn sai sử hay không thì khó nói, nhưng cũng phải làm rõ chân tướng.

Đàm Thiên trước đây là nhân viên của văn phòng Tỉnh ủy, nhân mạch rất rộng. Tin tức cũng linh thông, quả thật có thể coi là địa đầu xà, căn cơ của Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Kim Sơn không sâu, thích hợp nhất chỉ có địa đầu xà như Đàm Thiên thôi.

Cũng là sau khi Thế Kỷ Cẩm Hồ đồ tiên vào Thẩm Viên, Đàm Thiên khôn ngoan biết được hệ thống Cẩm Hồ giấu dưới màn sương mù dày đặc cùng với nhân vật hạch tâm của hệ thống Cẩm Hồ, bằng không thì chỉ dựa vào nghe nói, lý giải đối với Cẩm Hồ chỉ có thể nói bằng một góc của tảng băng lở ra trên mặt biển.

- Khác thiếu gia, thầy Hứa. . .

Đàm Thiên đi vào trong viện, hần nhẹ giọng nói.

- Có tin tức gì làm chúng tôi ngoài ý muốn không? - Hứa Hồng Bá bảo hần ngồi xuống.
- Có người truyền bá tin tức chuyện cũ 4 năm trước xưởng giấy Tân Quang cải chế cho các công nhân viên Thần Hi. . .

Đàm Thiên thấy được Trương Khắc cầm lấy ấm trà giúp mình rót nước, hần vội vàng ngồi dậy.

Trước khi hần thấy được Trương Khắc, mặc dù biết thân phận y quan trọng, nhưng không nghĩ đến y là nhân vật tâm hồn sáng lập Cẩm Hồ, thói quen dưỡng thành tại quan trường, thương trường, hần nào dám để cho Trương Khắc giúp hần rót nước.

Trương Khắc để Đàm Thiên giành lấy ấm trà, nhìn Đàm Thiên giúp y và Hứa Hồng Bá rót nước, nói:

- 4 năm trước nhận thầu cải cách thể chế cho giấy Tân Quang, vì làm cho cục diện xấu có thể trong thời gian ngắn đảo ngược, đích xác là đã chọn dùng một số thủ đoạn tương đối kịch liệt, bao gồm các công nhân viên bị cưỡng chế nộp tiền bảo đảm và không nộp, đều chuyển thành các dạng như công việc tạm thời, may mà cửa ải khó khăn rất nhanh thì trôi qua, không khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt. Nhưng thật không ngờ còn có người nhìn chằm chằm vào điểm này không tha. . .

- 4 năm trước, quốc gia cũng không có minh xác gửi công văn đi cấm xí nghiệp thu tiền bảo đảm mà?

Đàm Thiên có lý giải một ít đối với tình huống này, hẳn không xác định hỏi thử, còn nói thêm:

- Lời đồn lưu truyền trong công nhân viên thật ra tương đương với điều này, then chốt có một số văn kiện photo của tài liệu gốc, khó mà khiến các công nhân viên của Thần Hi không tin, khiến họ cho rằng sau khi Cẩm Hồ nhận được Thần Hi còn có thể áp dụng một số thủ đoạn cải chế kịch liệt. Mặt khác, trong điều khoản thu mua, nhắc tới muốn loại ra một số cơ cấu phụ thuộc vốn có của Thần Hi như nhà trẻ, tiểu học, trung học, bệnh viện công nhân viên, truyền tới tai các dĩ công nhân viên liên biến dạng đi, nói Cẩm Hồ muốn một lần đóng hết các cơ cấu này... Ngày hôm nay ngoại trừ các công nhân viên vây công tổ đàm phán, còn có mấy trăm công nhân viên bao vây đại viện Tỉnh ủy đưa ra yêu sách.

- Kể núp sau lưng có lý giải rất sâu về Cẩm Hồ nhỉ...

Hứa Hồng Bá khẽ thở dài.

- Cho dù như Chu Cẩm Tỳ đã thành người sống đời sống thực vật, họ cũng cho rằng tại Kim Sơn còn có chút lực chống lại. Trương Khác lạnh lùng cười:

- Khi họ thấy được Cẩm Hồ có thể ảnh hưởng đến người Hoa rút vốn khỏi Indonesia, đại khái cũng có thể hiểu, bằng vào một chút lực của họ là căn bản không thể ngăn trở Cẩm Hồ toàn diện thẩm thấu vào Kim Sơn, họ mới làm ra những sự kiện ác tính này, làm cho đàm phán giữa chúng ta cùng Chính phủ Tỉnh ủy Giang Nam triệt để thất bại, họ còn có thể miễn cưỡng bảo trì vị trí của mình...

- Đáng tiếc loại sự tình này không nắm được nhược điểm trực tiếp, kẻ chân chính chạy trốn có lẽ vẫn là đám địa đầu xà.

Hứa Hồng Bá nhú mày:

- Điều duy nhất có thể làm, là họ sợ hãi cái gì, Cẩm Hồ phải cố gắng làm thành cái gì. . .

Hứa Hồng Bá cũng không hy vọng gặp phải chèn ép như vậy liền rút khỏi tỉnh Giang Nam, sao có thể thuận lợi làm thỏa mãn nguyện vọng của một số người được?

- Đàm phán thu mua giấy Thần Hi dù sao vẫn phải tạm thời dừng lại.

Trương Khác khẽ nhú mày:

- Sự tình hôm nay mặc dù thể suy đoán ra người nào ở sau lưng phá rối, nhưng cũng đích xác tồn tại rất nhiều mâu thuẫn mới có thể để cho họ thực hiện được, ngày hôm nay xem như là một lần ngoài ý muốn mâu thuẫn trở nên gay gắt. Không thể để thuận theo mâu thuẫn, phân hoá đi, đàm phán sẽ rất khó tiếp tục. . . Mặt khác, Chính phủ Tỉnh ủy Giang Nam chỉ sợ sẽ phải nửa đường bỏ cuộc. . .

Khi nói chuyện, đi cờ cũng rất chậm, Hứa Hồng Bá đột nhiên không để ý đến một khu vực đang dây dưa ở góc trái bên dưới, nhặt một quân cờ đi tiến công góc trên bên trái Trương Khác.

871. Chương 870: Địa Đầu Xà

- Khởi đầu một chiến trường khác hả?

Trương Khác nhìn Hứa Hồng Bá đi cờ, nở nụ cười, cũng đi một quân cờ đáp lại Hứa Hồng Bá, rồi đột nhiên hỏi Đàm Thiên:

- Anh có nghe nói đến việc người Hoa rút vốn khỏi Indonesia hay không?

- Nghe nói qua một ít, nhưng biết không nhiều.

Đàm Thiên giật thót, nhưng có thể kiềm chế nổi kích động trong lòng, cực lực bình tĩnh nhìn Trương Khác.

- Anh có cảm thấy hứng thú với cái này không? - Trương Khác bỏ quân cờ vào hộp, nghiêng người hỏi Đàm Thiên.

- Rất hy vọng Khác thiếu gia có thể cho tôi một cơ hội mở mang kiến thức.

Đàm Thiên nghiêm mặt nói, trước khi Thế Kỷ Cẩm Hồ đổ tiền vào khách sạn Thẩm Viên, hẳn thiếu chút nữa bị ngân hàng ép phá sản, cho dù khách sạn Thẩm Viên bị Thế Kỷ Cẩm Hồ trưng tở, tài sản danh nghĩa của hẳn cũng chưa đến 2 triệu, tại quyền thế, tài sản có thể làm cho quan viên hai tỉnh đều hơi bị khuynh đảo trước hào phú, hẳn còn có gì mà thận trọng nữa?

- Ngày hôm nay đã chậm. . .

Trương Khác suy nghĩ một chút:

- Như vậy đi, sáng sớm ngày mai anh gặp Dịch Đan Thanh, mượn chị ấy một phần tư liệu, mặt khác, sáng sớm ngày mai lại giúp tôi hẹn Triệu Hữu Luân một chút, hỏi anh ta buổi trưa có thể ăn với tôi một bữa cơm hay không...

Phân phó qua việc này, Trương Khác lại phát phát tay:

- Để tôi và thầy Hứa an tĩnh chơi cờ một chút, các anh thích làm gì thì làm đi, tìm chỗ nào tâm sự trước cũng được, không cần theo chúng tôi.

Y muốn đuổi Đàm Thiên, Trương Dịch đi.

- Cháu nhìn trúng Đàm Thiên rồi.

Hứa Hồng Bá cười hỏi:

- Mới gặp mặt hai lần?

- Thầy Hứa mấy ngày này thường gặp mặt Đàm Thiên chứ?

Trương Khác cười nói:

- Có thể được thầy Hứa coi trọng, sao cháu lại không tín nhiệm?

- Việc tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia, tôi cũng biết một ít.

Trương Dịch cùng Đàm Thiên rời khỏi viện tử Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá chơi cờ, cũng không trở về phòng ngủ mà đi tới sương phòng sát vách ngồi uống trà nói chuyện, Trương Dịch khoe khoang với Đàm Thiên:

- Chắc hẳn tương tận hơn so với anh nghe được lời đồn từ nơi khác...

Lần trước Trương Khác tại Kim Sơn, Diệp Kiến Bân nói với y là muốn điều Trương Dịch đến Thế Kỷ Cẩm Hồ phụ trách sự vụ của Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Kim Sơn, sau khi Thế Kỷ Cẩm Hồ đổ tiền vào khách sạn Thẩm Viên, nghiệp vụ khác còn chưa bắt đầu khai triển, Trương Dịch liền đại biểu Thế Kỷ Cẩm Hồ hiệp trợ Đàm Thiên phụ trách kinh doanh của Thẩm Viên, gần hai tháng nay quan hệ với Đàm Thiên đã trở nên rất thân thiết.

Trước tối nay, Đàm Thiên cũng không có thể tính là dòng chính của Cẩm Hồ, tự nhiên không thể từ trong nội bộ của Cẩm Hồ lý giải tình hình cụ thể tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia.

Trương Dịch thì lại biết, hẳn biết Trương Khác dùng Đàm Thiên là muốn đồng thời khởi động TP. Kim Sơn đặc biệt nhằm vào công tác chiêu thương dẫn tư. Đây vừa vặn là điều khiến bọn Chu Cần Du sợ hãi nhất. Đàm Thiên là địa đầu xà, phụ trách phối hợp chiêu thương dẫn tư của TP. Kim Sơn là thích hợp nhất.

Ngày 2 tháng 7, Tân Hoa Xã đưa tin tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia.

Triệu Hữu Luân chờ mong Kim Sơn cũng có thể chia một chén canh, hơn nữa là dưới sự chủ trì của hẳn chia một chén canh, như vậy hẳn có thể trong công tác kinh tế thành phố ngăn chặn Chu Cần Du, thậm chí có

thể trong công tác cán bộ Đảng quần mượn hơi càng nhiều hơn sự ủng hộ của thành viên Thường ủy mà chống lại Chu Cẩm Du.

Kim Sơn có thể tham dự bữa thịnh yến đặc biệt chiêu thương dân tư lần này hay không, hoàn toàn quyết định bởi với Cẩm Hồ.

Lúc này Triệu Hữu Luân đã lý giải thấu đáo ân oán giữa Cẩm Hồ cùng hai nhà Chu Tạ, hẳn tin tưởng Cẩm Hồ sẽ không bỏ qua cơ hội tốt triệt để áp chế hai nhà Chu Tạ, cho dù trong đêm 2/7 gọi điện thoại đến số của Trương Khác bị Dịch Đan Thanh ngăn lại, hẳn cũng tin tưởng Kim Sơn sẽ không bỏ qua bữa thịnh yến đặc biệt lần này, cũng làm sĩ đồ của hắn thêm rực rỡ.

Hoàng hôn ngày 4 tháng 7, bên trong nhà xưởng giấy Thần Hi đột nhiên nổi lên sóng gió công nhân viên gây rối, làm cho Triệu Hữu Luân có phần trở tay không kịp, trước tiên hắn chỉ thị cho vũ cảnh chạy đến cứu người ra, thế nhưng công tác khắc phục hậu quả thì trong thành phố Kim Sơn hoàn toàn không nhúng tay vào, muốn trong tình quyết định. Sự chờ mong trước đó hình như phải ngưng lại.

Triệu Hữu Luân cơ hồ là một đêm không ngủ, hắn mấy lần gọi điện thoại cho Lương Vĩ Pháp, thái độ của Thượng Ngạn ái muội không rõ, Chu Du cùng hai nhân viên cao cấp tham gia đàm phán đều còn nằm trong bệnh viện.

Trương Khác khả năng đến Kim Sơn rồi, cũng có thể không tới, nhưng tạm thời sẽ không liên hệ với phía chính phủ thì đó là điều khẳng định.

Cuối cùng Triệu Hữu Luân không nhịn nổi nữa gọi điện thoại cho Trương Khác, người tiếp điện thoại không phải là Trương Khác, mà là một thanh âm già nua, nghe như Hứa Hồng Bá, nhưng lại không thể xác nhận, đối phương nói Trương Khác đã đi ngủ, nếu có việc gì thì ngày mai có thể gọi lại.

Lúc này Triệu Hữu Luân lại nghe trong điện thoại có tiếng quân cờ rơi vào bàn cờ.

Triệu Hữu Luân trong lòng nghĩ: thái độ trong tình ái muội không rõ, sao Cẩm Hồ lại đi để ý tới trong thành phố Kim Sơn?

TP. Kim Sơn mặc dù là tỉnh lỵ của Giang Nam, hưởng thụ đãi ngộ cấp Phó tỉnh, nhưng chung quy bất đồng cùng Kiến Nghiệp với Đông Hải, trong thành phố khắp nơi chịu phải trong tình tiết chế.

Sáng sớm trải áo nằm ngủ trên ghế sofa, tỉnh lại rửa mặt rồi ngồi đợi tài xế qua đón hắn đến Phủ thị chính. Sau khi đến Phủ thị chính, thư ký của hắn tới, nói là mới vừa nhận được thông tri của phía Cẩm Hồ, Trương Khác mời hắn buổi trưa đến khách sạn Thâm Viên dùng cơm.

Triệu Hữu Luân rất ngoài ý muốn, hỏi thư ký:

- Ai gọi điện thoại thông báo cho anh?
- Đàm Thiên tổng giám đốc của khách sạn Thâm Viên, tôi có gọi điện thoại cho Dịch tiểu thư xác nhận qua.
- ...

Bên ngoài cũng không rõ lắm việc Thế Kỷ Cẩm Hồ đổ tiền đối với khách sạn Thâm Viên, Triệu Hữu Luân biết, hắn đã từng đến khách sạn Thâm Viên vài lần, có chút ấn tượng với Đàm Thiên, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái. Trương Khác muốn tìm mình vì sao phải thông qua Đàm Thiên?

Triệu Hữu Luân còn suy nghĩ đến một điểm: Trương Khác đến Kim Sơn, có thông báo trong tỉnh hay không, hay là chỉ mời mình?

Triệu Hữu Luân đi vào phòng làm việc của mình, suy nghĩ một hồi mới gọi điện thoại vào phòng làm việc của Lương Vĩ Pháp. Lương Vĩ Pháp đoán được Trương Khác sẽ suốt đêm chạy tới Kim Sơn, nhưng nghe Triệu Hữu Luân nói Trương Khác đơn độc liên hệ với trong thành phố Kim Sơn, hắn đầu tiên là rất nghi hoặc, nghĩ lại có thể mơ hồ hiểu tâm tư của Trương Khác.

Hạng mục hợp tác trực tiếp nhất lớn nhất của Cẩm Hồ cùng tỉnh Giang Nam chính là vấn đề tịnh cầu giấy Thần Hi, ngày hôm qua đột nhiên gây ra phong ba lớn như vậy, trong tỉnh không có quyết đoán gì, không cho thuyết pháp gì. Đàm phán vậy chỉ có thể vô hạn tiếp tục kéo dài.

Lúc này nếu như Trương Khác gặp mặt với các quan viên trong tỉnh, chẳng lẽ là cần vài câu an ủi sao? Nhưng Cẩm Hồ cũng sẽ không hành động theo cảm tình, lúc đó kiên quyết rút đầu tư khỏi tỉnh Giang Nam.

Lương Vĩ Pháp tóm lại phải bảo trì giằng co với Thượng Ngạn trên mặt ngoài, lúc này hẳn đi gặp Trương Khác, cũng không có gì không dám, nhưng Triệu Hữu Luân tại trong thành phố có thể được lợi nắm quyền.

872. Chương 871: Khu Bằng Hộ

Buổi sáng, Trương Khác cùng Hứa Hồng đi qua đó.

Nhà xưởng giấy Thần Hi hướng về phía đông, khi xây xong vào đầu những năm 70, đồng thời khởi công xây dựng khu sinh hoạt, theo Thần Hi không ngừng phát triển, khu sinh hoạt cũng không ngừng mở rộng.

Gần vạn công nhân viên và gia thuộc của Thần Hi sinh hoạt tại đây, cộng thêm khu sinh hoạt của 2000 công nhân viên cùng gia thuộc của xưởng dệt cùng tập trung ở đây, hình thành một tòa thành trấn quy mô không nhỏ.

Giữa khu sinh hoạt cùng khu sản xuất có một tuyến đường chính tên Chỉ Hán chia cách, còn có một tuyến đường chính tên là đường Thần Hi chạy thẳng về hướng đông, chia khu sinh hoạt thành hai vùng nam bắc.

Đường Chỉ Hán cùng đường Thần Hi hình thành một ngã ba, cấu thành cơ cấu chủ yếu của thành trấn này, đồn công an, trung tiểu học, nhà trẻ, bưu cục, ngân hàng, bệnh viện tất cả đều có, lớn thì cũng có khách sạn, loại thành trấn dựa vào doanh nghiệp nhà nước lớn mà hình thành bố cục rất thông thường.

Ở trên bản đồ Kim Sơn, ngoại trừ đánh dấu giấy Thần Hi, còn có thể tra ra các địa danh như thôn Chỉ Hán, đường Chỉ Hán, đường Thần Hi, thôn Bắc Quách, cầu Dịch Gia.

- Nhìn từ bên ngoài cũng rất ngăn nắp.

Trương Khác nhẹ giọng nói:

- Đứng ở chỗ này nhìn, giấy Thần Hi cũng rất ngăn nắp. . .

Hứa Hồng Bá cười cười, không tiếp lời của Trương Khác.

Lúc này một chiếc xe tải chạy qua trước mặt hướng về phía nhà xưởng, thải rất nhiều bụi than đá. Hứa Hồng Bá lấy tay che mũi:

- Cháu xem than đá trên xe này coi như không tệ, đó chỉ là một tầng mặt ngoài, phía dưới đều là than đá chất lượng kém, khi cân cũng có người động tay chân, tăng trọng lượng rồi vận chuyển đến xưởng...Nếu giấy Thần Hi bị thu mua, loại hiện tượng nội ngoại cấu kết đào móc này còn có thể tồn tại dưới chân tường XHCN sao? Dựa vào những thứ này để phát tài đều là địa đầu xà, sao họ sẵn lòng thấy Thần Hi bị thua mua được?

Những năm gần đây, xí nghiệp quốc hữu hình thành một loại hiện tượng ký sinh, những người ký sinh trên các xí nghiệp quốc hữu đều không hy vọng thấy được hiện trạng lợi ích bị thay đổi. Trương Khác khê thở dài một hơi:

- Nhu cầu giấy của quốc nội rất cao, giấy Thần Hi lại không kiêng nể gì cả hi sinh cảnh vật chung quanh, nuôi một đồng sâu một, còn có thể miễn cưỡng duy trì lợi nhuận —— cái này làm cho những người này mượn cớ đứng ra cổ động công nhân viên ngăn cản tịnh cấu.

Hứa Hồng Bá cũng lắc đầu cười khổ, tịnh cấu giấy Thần Hi, hiện nay xem ra, quyền chủ động lại trở về tay trong tỉnh.

- Đi sâu vào trong đi, dù sao cháu không phải rất lý giải đối với tình huống thực tế. - Trương Khác nói.

- Vậy được rồi, đi vào trong.

Mặc dù hoàng hôn ngày hôm qua giấy Thần Hi xảy ra sự việc lớn như vậy, trong khu sinh hoạt vẫn coi như bình tĩnh, ngẫu nhiên còn thấy được có người đứng ở ngõ thảo luận chuyện này.

Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá quần áo bình thường, cũng không gây chú ý, nhưng có mấy tiệm cắt tóc trước cửa đứng các em tiếp viên, thấy được một già một trẻ đi qua đây, ánh mắt quan sát nhà cửa hai bên đường, còn tưởng rằng có khách tới cửa, liếc mắt đưa tình, huýt sáo, “anh đẹp trai”, tiếng cười không ngừng truyền đến.

Đi vào trong thành trấn, biết là vẻ ngăn nắp mới nhìn thấy chỉ là biểu hiện ở bên ngoài.

Bởi khu sinh hoạt là mở rộng theo khu xưởng, nên khuyết thiếu quy hoạch hợp lý, nhìn qua cực kỳ mất trật tự. Đường Thần Hi lấy tiêu chuẩn của đường tỉnh xây dựng thêm, chỉ là xê dịch một dãy khu nhà tập thể để lấy thêm không gian.

Khu nhà tập thể vẫn là xây lên theo nhà xưởng kiến thiết vào đầu những năm 70, đa số ngoài tường không trét vôi, lộ ra cả gạch đỏ đã trải qua ăn mòn 20-30 năm, trông rất gồ ghề.

Lại đi vào trong, có một số nhà mới nhưng đều rất đơn sơ, khu nhà tập thể bốn tầng, năm tầng, sáu tầng thậm chí bảy tầng cũng có, so le không đồng đều. Lại đi vào trong, lại thấy được một khu bằng hộ lụp xụp.

Quy mô của khu bằng hộ còn không nhỏ. Có một đám trẻ con đang chơi đá cầu trong ngõ, đất lầy lội cũng không khô ráo. Trên người chúng nó toàn bùn đất, nhưng thấy chơi rất vui.

Cho dù không ai ngăn cản, mặt đất đầy bùn cũng không có chỗ đặt chân. Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá liền đứng ở đầu ngõ.

- Trong xó này cũng có một khu bằng hộ như thế sao?

Trương Khác hơi khó hiểu, bên này là thành thôn kết hợp, chủ yếu lại là khu sinh hoạt của công nhân viên Thần Hi, có khu bằng hộ thật đúng là khó hiểu.

- Khu bằng hộ hình thành trước giải phóng, xưởng dệt đã tồn tại khi đó rồi, sau đó năm 72 xây xưởng giấy, khu nhà tập thể tạm thời của công nhân viên thì dựa vào khu bằng hộ, sau đó khu sinh hoạt xây chính thức, khu nhà tập thể tạm thời không bỏ, cho công nhân viên sau đó ở. Khu bằng hộ thì dần dần mở rộng, mãi cho đến quy mô như hiện tại. Những năm 80 nói muốn cải tạo, nhưng vào giai đoạn sau những năm 80 tốc độ xây dựng thêm xưởng giấy rất nhanh, khu sinh hoạt đưa vào lại theo không kịp, khu bằng hộ thì có thể phát huy tác dụng, cho các công nhân viên về hưu cùng gia thuộc ở, hoặc là công nhân viên mới vào xưởng trong mấy năm gần đây.

Trong khoảng thời gian này Hứa Hồng Bá tìm hiểu rất kỹ tình huống của giấy Thần Hi:

- Đứng cảm thấy khó hiểu, khu bằng hộ này có khoảng 2000 hộ gia đình đấy...

“Leng keng leng keng...”

Phía sau có tiếng chuông xe đạp, Trương Khác quay đầu thấy một thiếu nữ mặc váy đỏ chạy xe đạp qua, y cùng với Hứa Hồng Bá đứng ở sát bên ngõ, thiếu nữ kia dừng xe lại hỏi:

- Hai người qua đây tìm người hả?

Thiếu nữ dung mạo thanh tú, vóc người thon thả, đôi mắt long lanh nhìn hai người xa lạ trước mắt, đám trẻ con đá cầu trong ngõ thấy thiếu nữ váy đỏ đi qua, cũng đều ủa tới như ong vỡ tổ.

- Cô là Hình Văn Lệ phải không? - Hứa Hồng Bá ngậm cười hỏi.

- Bác biết cháu hả? - thiếu nữ nghiêng đầu nhìn Hứa Hồng Bá.

- đương nhiên biết, nghe nói cháu vừa tốt nghiệp được gọi vào xưởng giấy rồi, lại còn là thư ký của xưởng trưởng xưởng chế tương nữa.

Hứa Hồng Bá nói:

- Chúng tôi qua đây, cũng không có chỗ nào đặc biệt muốn đi, thấy cô, tôi lại nghĩ tới, xưởng trưởng Hình lúc này có ở nhà không?

- Xưởng trưởng Hình là xưởng trưởng của một phân xưởng trong Thần Hi, năm 91 thì về hưu, cô gái này là cháu của xưởng trưởng Hình, một nhà họ đều ở đây.

Hứa Hồng Bá giải thích cho Trương Khác.

Trương Khác nhìn khu bằng hộ lộn xộn, nghĩ thầm vẫn là người già của thể hệ này đơn thuần hơn, sẽ có giằng ngo, y đối với cao tầng của Cẩm Hồ cho tới bây giờ chưa hề có yêu cầu xa vời cao như thế.

Thiếu nữ nghi hoặc nhìn Trương Khác, Hứa Hồng Bá, đối với họ hoàn toàn không có ấn tượng gì:

- Hai người đi theo tôi, ông tôi lúc này chắc đang ở nhà.

873. Chương 872: Tình Thế Nghiêm Trọng

Đi theo thiếu nữ váy đỏ vào trong khu bằng hộ. Mưa lớn vài ngày liền, hoàng hôn ngày hôm qua mới ngừng, buổi sáng trong ngõ lầy lội không chỗ đứng, chỗ nào cũng là bùn. Nước đọng cũng không nhiều. Đi vào, giày da, ống quần đều dính bùn, thiếu nữ váy đỏ thì có xe đạp, chân không cần chạm đất, chỉ là phải vén váy cao đến đầu gối, lộ ra đôi cẳng chân trắng trẻo, cũng bị dính chút bùn đất.

Một số nhà có nền thấp đều bị nước tràn vào. Đi vào ngõ, còn thấy có người đứng ở trong nhà cầm chậu múc nước hắt ra ngoài.

Thiếu nữ váy đỏ dừng lại trước cửa một căn nhà, dè dặt bước chân tránh bùn đi qua, quay đầu lại nói với Trương Khác, Hứa Hồng Bá:

- May là đêm qua hết mưa, bằng không thì trong nhà cũng bị nước tràn vào...

Trương Khác ngẩng đầu nhìn bầu trời, buổi sáng chỉ là mây mỏng, nhìn không thấy dấu hiệu trời muốn đổ mưa lớn.

- Ông ơi, có khách tới tìm này...

Thiếu nữ vóc dáng cao ráo, đi giày cao gót, còn phải hơi cúi đầu xuống mới có thể tránh chạm phải cạnh cửa để đi vào trong phòng.

Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá ở ngoài cửa chờ chốc lát, không nghe thấy trong phòng có tiếng đáp lại, nhưng từ trong cổng tò vò sắt vách đi ra một phụ nữ trung niên béo lùn cột tạp dề, tay cầm khăn lau. Bà ta nhìn Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá, lại nhìn Trương Khác thêm vài lần, mới hô:

- Văn Lệ, nhà cháu có khách này, cậu thanh niên đẹp trai có phải là cậu sinh viên lần trước cháu nói vào xưởng chế tương không? cũng đẹp trai thật đấy!

Thiếu nữ váy đỏ đi ra, không dám nhìn Trương Khác, hờn dỗi:

- Thím nói vậy, họ là khách của gia gia. Gia gia cháu đâu rồi?

- Xưởng trưởng Hình dẫn người đi ra bờ đê rồi.

Phụ nữ trung niên quay đầu lại nhìn Trương Khác rồi hạ giọng nói:

- Có phải lại đối đối tượng rồi không? Ừm, người này tốt, tuần tú, khí chất cũng tốt, nghe thím, chọn người này đi!

Tuy nói hạ giọng, nhưng vẫn vang hơn cả giọng bình thường của Trương Khác, Trương Khác thì mắt điếc tai ngơ đánh giá khu bằng hộ.

Thiếu nữ đỏ mặt, không để ý tới phụ nữ trung niên nữa, bèn nói với hai người Trương Khác:

- Tôi dẫn hai người đi ra đê...

Rồi cô ngồi lên xe đi ra khu bằng hộ từ một cửa khác, đợi đến đoạn đường nhựa rồi cô mới dừng lại chờ Trương Khác, Hứa Hồng Bá, rồi lại cùng nhau đẩy xe đi lên đê.

Cách đê hơi xa nhìn thấy một nhóm người đang đứng trên đê. Hứa Hồng Bá chỉ vào một ông già tóc bạc đứng ở giữa, nói cho Trương Khác:

- Người đó chính là xưởng trưởng Hình, Hình Kiến Quốc...

Trương Khác ngẩn người, Hình Kiến Quốc năm 91 về hưu, ít nhất cũng phải 67-68 tuổi, sao lại tên là “Hình Kiến Quốc”, Kiến Quốc, Kiến Quân, Ái Quốc, Vệ hồng, các tên này không phải là kết quả sau dựng nước sao?

Nhưng thiếu nữ váy đỏ lại nhìn ra nghi hoặc trong mắt Trương Khác, cô nói:

- Ông tôi trước giải phóng là học trò ở trong xưởng, không có đại danh. Sau giải phóng mới đặt tên ình như vậy. Ba tôi tên Hình Ái Quốc, chú ba tôi tên Hình Kiến Quân, người khác khi nghe tên còn tưởng rằng họ là ba anh em đấy.

Thiếu nữ váy đỏ mang theo chút e thẹn bật cười, dừng xe đạp ở dưới đề rồi dẫn Trương Khác, Hứa Hồng Bà leo lên đề.

- Ông ơi, có khách tới tìm, cháu dẫn lên đề giúp ông đây...

Hình Kiến Quốc quay đầu lại nhìn thoáng qua, từ xa thấy là Hứa Hồng Bà thì phát tay:

- A, là ông à, hôm nay không rảnh mà đánh với ông hai ván. Ông chạy lên đề uống công rồi...

- Tôi cũng đi dạo thôi.

Hứa Hồng Bà phát tay nói:

- Không có việc gì, ông cứ làm việc của mình đi...

Trương Khác ở dưới đề nhìn thấy Hình Kiến Quốc cùng hai người trung niên đang tranh chấp cái gì, khi leo lên đề y mới nghe rõ Hình Kiến Quốc lớn giọng nói cái gì:

- Phòng lụt năm nay, các anh không thể có lệ qua loa. . .

- Hôm qua đã tạnh mưa, tôi điều từ trong xưởng 10 cái máy bơm cho ông bơm nước. Nước đọng ở góc phía Đông Bắc buổi sáng tôi đi xem qua, đã giải quyết hết. Lão Hình, ông còn muốn thế nào nữa?

Người trung niên mặc tây trang có vẻ không nhịn được, nhưng còn cố gắng giải thích.

- Ứng ngập là khu bằng hồ, các anh làm quan thì có gì mà đau lòng? Nếu không phải tôi gọi điện thoại cho phó tỉnh trưởng Lưu, có thể điều 10 máy bơm qua đây cho chúng ta dùng không? Mà ngày hôm nay tôi gọi anh cùng chủ tịch Tổng qua đây không phải vì chuyện này, ngày hôm qua nước sông đã ngập bãi đá dưới chân chúng ta. Các anh không lo lắng lũ năm nay sẽ nghiêm trọng hơn so với năm rồi sao?

Thiếu nữ váy đỏ sợ hai người Trương Khác không nhận ra, bèn nhỏ giọng giới thiệu:

- Đó là giám đốc Hậu của chúng tôi...

Thấy ông cùng lãnh đạo của công ty ở trên đề cãi nhau, trong lòng cô hơi lo.

Trương Khác vẫn biết mấy cao tăng của giấy Thần Hi, người trung niên tây trang bụng phệ là Hậu Tín Đạt, phó tổng giám đốc của giấy Thần Hi. Còn có một người Trương Khác không nhận ra, Hứa Hồng Bà giới thiệu nói là Tổng Tổ Đức, chủ tịch công hội của giấy Thần Hi.

- Hôm qua nước không phải là rút xuống rồi sao? Mà đoạn đề này năm 94 nhà máy đã bỏ vốn gia cố qua. Đừng nói 50 năm không thấy, dù là một trận mưa to trăm năm cũng không dễ gặp, đề vẫn có thể đứng vững, cho dù nước sông muốn tràn qua bờ đề, chúng ta không phải đã chuẩn bị đủ bao cát, các vật tư phòng lụt rồi sao? Công nhân trong xưởng sống ở gần đây, cho dù nửa đêm cũng có thể kéo một nhóm người đi ra đề. Ông đừng làm phiền giám đốc Hậu nữa, có vấn đề gì thì cứ thương lượng với tôi!

- Tổng Tổ Đức, cái miệng thối của anh chỉ biết liếm mông người ta thôi sao, thương lượng với anh thì có tác dụng mẹ gì!

Hình Kiến Quốc cổ họng to, tiếng nói như sấm, lời của ông ta làm cho sắc mặt Tổng Tổ Đức lúc đen lúc trắng. Hình Kiến Quốc thì cứ tóm lấy Hậu Tín Đạt không tha:

- Xưởng giấy bỏ vốn gia cố đoạn đề dài bao nhiêu? Đừng cho là tôi đã về hưu thì cái gì cũng không biết. Các anh lừa người khác, đừng tưởng rằng có thể lừa được tôi. Bỏ 4 triệu gia cố 2 km, thực tế chỉ gia cố một

đoạn ở xưởng mới, chỉ dài hơn 1 km, còn tuyên truyền ra bên ngoài là 2km... Phó tỉnh trưởng Lưu qua đây, cảm thấy 2km đề gia cố này không đủ an toàn, các anh liền biến xóa 2 viết thành 4 báo lên...

- Lão Hình, việc không có chứng cứ đừng nói mò.

Hậu Tín Đạt nhăn mày, trên mặt đã thấy rõ bức mình. Hắn nghiêng đầu đảo mắt qua Trương Khác, Hứa Hồng Bá, lại nhìn thiếu nữ váy đỏ:

- Nội bộ chúng ta cũng biết đề gia cố là 2km, cho dù trong tỉnh báo 4km, đó cũng là chuyện trên mặt mũi, sau đó phó tỉnh trưởng Lưu đã biết, và nhà máy tiếp thu phê bình, sau đó phó tỉnh trưởng Lưu cũng thông cảm cho chỗ khó xử của nhà máy. Trên thực tế, ngoài 2km cũng không phải phạm vi của xưởng giấy, vì sao còn muốn xưởng giấy móc ra 4 triệu gia cố đoạn đề cho xưởng tơ tằm và xưởng dệt?

Hậu Tín Đạt thấy Hình Kiến Quốc còn muốn dây dưa, nói năng đã trở nên nghiêm khắc:

- Lão Hình, ông đã lui xuống bảy tám năm rồi, hiện tại xưởng giấy là tôi phụ trách công tác phòng lụt, muốn đưa ra vấn đề gì, tôi gánh!

Nói xong vứt Hình Kiến Quốc trên bờ đề, nghênh ngang bỏ đi.

874. Chương 873: Mỹ Nhân Cứu Anh Hùng

- Gánh cái mẹ gì.

Hình Kiến Quốc nhìn Hậu Tín Đạt nghênh ngang bỏ đi, chửi ầm lên:

- Các người làm quan lúc nào không phải là đem cứt đáί chụp lên đầu người khác, lúc nào giữ lại ỉnh ăn chưa?

Thiếu nữ váy đỏ cười, thề lưỡi:

- Ông tôi nổi danh là Hình đại pháo của xưởng giấy, cái miệng của ông không biết đã đắc tội bao nhiêu người rồi...

Trương Khác cũng có phần lo lắng nhìn dòng nước đục ngầu dưới đề.

- Những người này chỉ biết kiếm tiền, thật sự xảy ra vấn đề gì thì sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác.

Hình Kiến Quốc tức giận bất bình đi đến chỗ nhóm Hứa Hồng Bá:

- Hôm nay lại sắp mưa to, thật xin lỗi, không có tâm tư đánh vài ván với ông.

Nhìn Trương Khác, ông ta nghĩ thầm là thanh niên Hứa Hồng Bá dẫn đến, cũng không có tâm tư hỏi thanh niên này là ai.

- Dự báo thời tiết nói ngày hôm nay còn có thể có mưa to, hiện tại là mây nhẹ, tuy nhiên thời tiết thay đổi cũng mau...

Hứa Hồng Bá phụ họa một câu:

- Năm nay tình hình lũ các nơi đều rất nghiêm trọng!

- Tình huống của hồ Kim Sơn càng nghiêm trọng. Hồ Kim Sơn những năm gần đây, đại lượng bãi bùn quanh hồ đều bị bơm lên đồng ruộng, có dùng xây nhà xưởng. Xưởng giấy thuê một khu bãi bùn lớn để trồng cây, nói là làm chuẩn bị cho hạng mục bột giấy sau này... Những cái này trên thực tế sẽ khiến năng lực trữ nước lũ của hồ Kim Sơn giảm đi trên diện rộng.

Hình Kiến Quốc lo lắng nói.

Hứa Hồng Bá thấy vẻ mặt Trương Khác hơi nghi hoặc mới giải thích:

- Trước khi xưởng giấy chưa thành lập, xưởng trưởng Hình tham gia công tác phòng lụt của khu vực này. Sau khi xưởng giấy thành lập, xưởng trưởng Hình còn phụ trách công tác phòng lụt một đoạn thời gian.

Trương Khác gật đầu, thảo nào lão nhân này quen thuộc với công tác phòng lụt như vậy.

Trên mặt Hình Kiến Quốc không giấu nổi lo lắng nói:

- Sông Ấm Mã là đường rút lũ chủ yếu của hồ Kim Sơn, nhưng công tác thanh lọc của thủy đạo sông Ấm Mã nhiều năm đều chỉ biểu hiện trên mặt ngoài. Tình huống ứ đọng của sông Ấm Mã rất nghiêm trọng, năng lực rút lũ của sông Ấm Mã đã giảm xuống trên diện rộng. Nếu tiếp tục đổ mưa lớn, nước không rút được, chỉ sợ sẽ xảy ra hiện tượng úng ngập nghiêm trọng...

Trong khoảng thời gian này Hứa Hồng Bá ở lại Kim Sơn, mặc dù không trực tiếp đứng ra tham dự đàm phán tịnh cầu, nhưng có ở phía sau màn nắm rõ chút tình huống, ông nói:

- Mấy ngày trước vẫn luôn mưa to, cảm thấy công tác phòng lụt của sông Ấm Mã hơi phiêu, xưởng trưởng Hình là người biết rõ, nói chuyện với ông ấy mấy ngày, chuyện khác cũng có chút sao nhãng.

Trương Khác xoay người nhìn lại, phía sau đề ngoại trừ nhà xưởng, còn có khu sinh hoạt của gần 2 vạn công nhân viên và gia thuộc. Trên lịch sử đã từng xảy ra ở đây, toàn lưu vực Tiểu Giang vào mùa hạ năm 98 tổng cộng hình thành chín đỉnh lũ lớn.

Mực nước của lưu vực Tiểu Giang cũng thủy chung bảo trì mức cao trên lịch sử. Nước của hồ Kim Sơn tóm lại phải mượn sông Ấm Mã để rút nước đến Tiểu Giang, mực nước Tiểu Giang duy trì ở mức cao, cũng làm suy yếu đi năng lực rút lũ của sông Ấm Mã.

Khi tới đỉnh lũ, nếu không thể kịp thời chặn nước, thậm chí sẽ xảy ra hiện tượng hồng thủy chảy ngược.

Điều then chốt nhất, bất kể là Chu Cẩn Du hay là Triệu Hữu Luân, dù là Lương Vĩ Pháp vừa mới điều tới Kim Sơn, đều không biết gì đối với công tác phòng lụt của Kim Sơn, chỉ sợ bọn họ không dám coi trọng.

Trương Khác nghĩ đến hôm nay mời Triệu Hữu Luân đến khách sạn Thâm Viên gặp mặt, dẫn Hình Kiến Quốc đi gặp Triệu Hữu Luân có thể sẽ có sở trợ giúp. Đang muốn mở miệng nói với Hình Kiến Quốc thì chợt nghe Hình Kiến Quốc nói với thiếu nữ váy đỏ:

- Này này này, Bánh Trôi, nước bên đó chảy xiết, cháu chạy tới bên đó làm cái gì?

Thiếu nữ váy đỏ đứng ở bậc thang mọc đầy rêu xanh, nghe Hình Kiến Quốc lớn tiếng nói thì giật mình, bị trượt chân...

Thiếu nữ váy đỏ đang khom người bên thềm đá cỏi giày xăng-đan thủy tinh, thò cẳng chân trắng nõn vào trong nước, chợt nghe ông mình lớn tiếng nói thì mũi chân điểm lên bậc thềm đá đầy rêu xanh bị trượt chân, trọng tâm bất ổn, lảo đảo muốn ngã vào trong nước. Cô sợ quá hét toáng lên.

Trương Khác chỉ cách thiếu nữ khoảng cách hai lần chiều dài cánh tay, bước chân tới kịp thời đưa tay nắm lấy thiếu nữ, nhưng không nghĩ đến thiếu nữ đã ổn định lại trọng tâm, trong hoảng loạn hơi kéo mạnh tay. Dưới chân Trương Khác đạp phải bùn, thân thể khổng lồ không được trượt thẳng xuống, vẫn là thiếu nữ vô ý thức nắm lấy cổ tay y, giúp Trương Khác hoãn lại, kịp thời nắm lấy mép đê, không có bị rút cả người vào trong nước, nhưng hơn nửa người bị nhúng vào nước.

Trương Khác chật vật bơi vào bờ, quần cùng áo sơmi ngắn tay bị ướt dính hết lên người, y vội vàng lấy ĐTĐĐ tắt máy tháo pin ra. Tính năng không thấm nước của ĐTĐĐ cao đoạn của Cẩm Hồ vẫn chưa phải rất lý tưởng.

Thiếu nữ hoảng loạn nhảy lên đê, cô không có chuyện gì, còn kéo giúp Trương Khác bò lên đê. Nhìn dáng dấp chật vật của Trương Khác, cô hổ thẹn, lúng túng nói:

- Chân tôi dính bùn, định thò xuống nước rửa. ..

Cô vén váy lên, lộ ra cẳng chân trắng trẻo cho Trương Khác nhìn, cẳng chân cùng đầu gối bị dính vài giọt bùn, là bị bắn vào khi đi qua khu bằng hồ.

May mà đây là thượng du thoát nước bản của xưởng giấy, nước mặc dù hơi đục, nhưng cũng sẽ không khiến người quá khó chịu, Trương Khác chỉ có thể cười khổ:

- Còn phải cảm ơn cô đã kéo tôi lên.

Thiếu nữ đỏ mặt, nhìn bộ dạng Trương Khác ướt nhem chạt vật, cũng không biết phải làm cái gì mới tốt.

- Người ướt hết rồi, đến nhà tôi thay đồ khác đi. Bộ đồ này cởi ra để Bánh Trôi giặt cho.

Hình Kiến Quốc quay đầu lại trừng mắt với cháu gái, lên giọng dạy bảo:

- Không có việc đứng cạnh sông làm gì?

- Nếu không phải ông nói lớn tiếng, cháu có bị sợ rơi xuống nước không?

Thiếu nữ Hình Văn Lệ có vẻ không sợ ông mình, cũng phùng má lên tranh luận, đột nhiên cô thấy khuỷu tay Trương Khác có vết máu, mới giặt mình khe thốt lên:

- A, chảy máu rồi?

Trương Khác giơ tay lên nhìn, đã bị rách da. Nếu không phải được nhắc nhở, y cũng không cảm giác được đau, lúc này lại cảm thấy đau rất. Hứa Hồng Bá nhìn thoáng qua, nói:

- Về khách sạn bôi chút thuốc đỏ là được.

Trương Khác lau khô pin rồi bỏ vào ĐTDD, khởi động máy báo cho Phó Tuấn lái xe đến bên này đón y.

Điện thoại của Trương Khác vô cớ tắt đi, bên kia Phó Tuấn cũng biết, nên đang lái xe chạy về bên này rồi.

- Xưởng trưởng Hình, vừa mới nghe ông nói tình hình phòng lụt của hồ Kim Sơn ngày hôm nay rất nghiêm trọng.

Trương Khác nói với Hình Kiến Quốc:

- Tôi cùng với thầy Hứa đang ở khách sạn Thẩm Viên bờ bên kia sông, một lát nữa sẽ có xe đón chúng tôi. Thị trưởng Triệu Hữu Luân buổi trưa sẽ đến khách sạn Thẩm Viên. Về công tác phòng lụt, ông xem có thể đi theo chúng tôi rồi phản ánh mấy vấn đề này với thị trưởng Triệu được không?

875. Chương 874: Ngay Mặt Chỉ Trích

Chỉ chờ khoảng 3 phút, nhóm Phó Tuấn liền lái xe chạy qua. Hình Kiến Quốc vốn nửa ngờ nửa tin đối với lời nói của Trương Khác, Hứa Hồng Bá cũng chỉ là bạn chơi cờ trong khoảng thời gian này mà thôi, đột nhiên nói muốn dẫn ông đi tìm thị trưởng của TP. Kim Sơn, ai cũng sẽ hoài nghi.

Khi thấy được hai chiếc xe việt dã đậu ở dưới dè, Hình Kiến Quốc liền cảm thấy có chút vấn đề có thể nói một chút với Triệu Hữu Luân, so ra còn tốt hơn đám vương bát ở xưởng giấy.

Thanh niên tướng mạo anh tuấn trước mắt ăn mặc bất phàm, Hình Văn Lệ sớm đã để ý thấy, nào có thiếu nữ không hoài xuân. Thấy được thanh niên anh tuấn, cứ chỉ văn nhả, ai cũng sẽ nhìn không được nhìn thêm vài lần. Cô vừa mới điều vào phòng làm việc xưởng trưởng làm thư ký, thấy lãnh đạo trong xưởng rất hay đổi ĐTDD, không còn ai dùng ĐTDD cũ.

Cô xem qua ĐTDD rất nhiều người khoe khoang nhưng còn xa mới đẹp và khác biệt bằng chiếc ĐTDD của Trương Khác, màn hình ĐTDD vàng nhạt sáng bóng, hình như càng trong sáng hơn so với màn hình ĐTDD bình thường. Mặt sau còn phủ một tầng thuốc da nâu.

Cô cũng chưa nghe nói qua còn có ĐTDD thuộc da bên ngoài. Loại xe việt dã này cô cũng từng nghe nói, không khỏi có tâm tư khác nhìn Trương Khác, nghĩ thầm: anh ta tới cùng có địa vị gì?

Khí trời mùa hạ hay thay đổi, khi qua cầu nổi gió, chạy tới Thẩm Viên, bầu trời chợt tối đen, mây đen tụ tập trên đỉnh đầu, tầng mây rất thấp, hình như đứng trên nóc nhà đưa tay là có thể bắt được.

Triệu Hữu Luân sớm chạy tới khách sạn Thẩm Viên trước một bước. Trương Khác toàn thân ướt đẫm, bộ dạng nhếch nhác bị hấn thấy được. Trương Khác mời Hứa Hồng Bá giới thiệu Hình Kiến Quốc cho Triệu Hữu Luân làm quen, còn y vào phòng tắm thay quần áo.

- Ngày hôm nay là anh hùng cứu mỹ nhân, hay là anh hùng được mỹ nhân cứu?

Địch Đan Thanh để Trương Khác nâng cánh tay lên, rồi cô dè dặt bôi thuốc đỏ chỗ tay bị trầy da cho y, nhin không được muồn châm biếm y vài câu. Cô thấy được thiếu nữ váy đỏ xinh xắn đạp xe qua đây.

- Nhục không chịu được, may là không để con gái nhảy xuống nước cứu tôi, bằng không thì cũng không có mặt mũi trở về gặp mọi người rồi.

Trương Khác cười nói chuyện với Địch Đan Thanh, cổ tay bị ngón tay hơi lạnh lạnh của Địch Đan Thanh nhắc lên. Nhìn cô nghiêm túc bôi thuốc đỏ, chỉ nhìn đôi lông mi cong cong cùng sống mũi đẹp. Đương nhiên cũng có thể thấy được khe vú hơi lộ ra trong cổ áo rủ xuống.

- Nên giao cả việc bôi thuốc cho cô bé đó làm đi.

Địch Đan Thanh cười nói, thấy Trương Khác nâng cánh tay lên lộ ra xương sườn dưới nách, cô chọc ngón tay lạnh lạnh vào đó:

- Gầy như que củi!

Trương Khác bị nhột tay run run, cổ tay khê quẹt qua gương mặt Địch Đan Thanh, hơi lạnh, đàn hồi mịn màng. Y muốn đưa tay sờ một chút, nghiêng đầu, vừa lúc Địch Đan Thanh ngẩng đầu nhìn y. Bốn mắt nhìn nhau. Trương Khác chợt dạ không dám hạ thủ, chỉ phải vội vàng giơ tay cao lên, lại để Địch Đan Thanh cầm băng gạc hút khô thuốc đỏ:

- Tay giơ qua đỉnh đầu, nếu dưới nách không lộ ra xương sườn thì quá béo rồi. Tôi sẽ không để cho bản thân béo như vậy đâu...

Đang nói chuyện, Phó Tuấn đưa tới một chiếc áo sơ mi tay dài. Trương Khác mặc vào, vén tay áo lên, vừa lúc có thể che khuất vết thương nơi khuỷu tay.

Gió rất lớn, lọt qua khe ngói thổi vào. Có vài gian phòng không kịp đóng cửa sổ, xích sắt bị thổi tung mở toang ra, nghe thấy tiếng bang bang, còn có tiếng vỡ thủy tinh truyền đến.

Trương Khác ra khỏi phòng, nhìn lên bầu trời. Xem tình hình thì mưa lập tức sẽ kéo tới. Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đi về hướng phòng yến hội. Giọng Hình Kiến Quốc rất lớn, đi trên hành lang đã nghe thấy. Trương Khác cùng Địch Đan Thanh cũng không cần nhân viên dẫn đường, theo thanh âm là có thể tìm được bọn họ.

Hứa Hồng Bá, Đàm Thiên, Trương Dịch đi cùng với Triệu Hữu Luân nghe Hình Kiến Quốc nói tình hình lũ ở hồ Kim Sơn và sông Ấm Mã. Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đẩy cửa đi vào. Cơn mưa to đổ xuống, giọt mưa rơi vào mái ngói, vang lên tiếng lộp độp.

- Xưởng trưởng Hình, tình hình lũ năm nay thật nghiêm trọng như thế sao?

Triệu Hữu Luân sắc mặt ngưng trọng:

- Tôi và bí thư Chu hai lần nghe báo cáo công tác của bộ môn phòng lụt thành phố, phán đoán của họ có lạc quan hơn...

- Cụ thể nghiêm trọng thế nào thì còn phải nhìn ông trời. Tôi cũng không có cách nào đưa cái đầu của mình để bảo đảm cho thị trưởng Triệu.

Thấy sắc mặt Triệu Hữu Luân ngưng trọng, ánh mắt có vẻ nghi ngờ. Hình Kiến Quốc chỉ tưởng là Triệu Hữu Luân cho rằng ông đang bắn tiếng đe dọa. Người khác vừa lo lắng, giọng thì lớn, ngôn ngữ cũng trở nên thô tục. Cũng không quản Trương Khác cùng Địch Đan Thanh xuất hiện tại cửa:

- Thông thường thì ngày 10 tháng 7 Kim Sơn có thể ra mai. Trước khi ra mai nếu như ông trời không rơi một hạt mưa, vậy đương nhiên lũ định kỳ cái mẹ gì cũng không có. Hôm nay là ngày 5 tháng 7, nếu như còn tiếp tục mưa to ba bốn ngày như buổi sáng ngày hôm qua, vậy sẽ có khảo nghiệm đối với công tác phòng lụt của sông Ấm Mã cùng hồ Kim Sơn. Nhưng ngày hôm qua tôi nghe dự báo thời tiết của đài trung ương nói năm nay khu vực Hoa Đông sẽ ra mai chậm hơn năm rồi. Hơn nữa lượng mưa bão mang đến càng lớn, càng mạnh hơn năm rồi...Người phía dưới làm công tác đều giấu trên không giấu dưới. Thị trưởng Triệu anh vừa đến Kim Sơn, trước đây cũng chưa công tác qua tại Kim Sơn, vấn đề vi quy vi pháp này có một số người đã kiếm được lợi ích, sao họ lại chủ động phản ánh cho anh biết được?

Hình Văn Lệ đứng phía sau Hình Kiến Quốc cảm thấy ông mình nói quá không chú ý ảnh hưởng, lặng lẽ kéo áo ông, bảo ông nói chú ý trường hợp hơn.

Địch Đan Thanh đứng ở cửa dựa sát vào bên tai Trương Khác nhẹ giọng cười:

- Ông già này cũng thú vị thật...

Trương Khác biết cô là đang nói Hình Kiến Quốc nói tục, lại không nể mặt Triệu Hữu Luân chút nào, rất khó tưởng tượng trước đó ông ta làm qua xưởng trưởng của phân xưởng giấy Thần Hi. Y nghe rằng mỉm cười.

Hình Văn Lệ quay đầu lại vừa lúc thấy được Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đang có cử chỉ thân mật, trong lòng cô nhói đau. Rồi lại đành phải thừa nhận, người phụ nữ bên cạnh Trương Khác quả thật rất quyến rũ, tuy nói mình ở trong xưởng rất được tiểu thanh niên hoan nghênh, nhưng ở trước mặt một người phụ nữ quyến rũ như vậy, cô vẫn nhịn không được sẽ tự ti mặc cảm.

Để người ta ngay mặt chỉ trích không có kinh nghiệm đối với công tác phòng lụt, bị người bên dưới gạt. Triệu Hữu Luân thật là có chút xấu hổ, nhưng người là Trương Khác giới thiệu cho hắn quen, lại nói cũng là muốn bù đắp góc chết trong công tác của hắn, Triệu Hữu Luân vẫn có chút độ lượng. Sắc mặt hắn không quá khó coi. Triệu Hữu Luân thấy được Trương Khác đi vào, liền đứng lên:

- Khác thiếu gia, cậu cũng cảm thấy tình hình lũ năm nay của hồ Kim Sơn rất nghiêm trọng sao?

Hắn cho rằng buổi trưa Trương Khác tìm hắn qua đây chính là vì việc này.

- Tình hình lũ nghiêm trọng hay không, tôi không thể đưa ra phán đoán. Tôi là .

Nghe tiếng mưa đổ xuống mái ngói, Trương Khác nhìn thoáng qua bầu trời ngoài cửa sổ, giống như một bức rèm che màu trắng. Y cùng Địch Đan Thanh đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn, nói:

- Tôi mời thị trưởng Triệu qua đây là vì chuyện khác. Chỉ là chuyện có vợ có hôn, cho nên mới để xưởng trưởng Hình phản ánh vấn đề với thị trưởng Triệu trước...

- Tôi dẫn Trương Khác đi gặp xưởng trưởng Hình.

Hứa Hồng Bá nói:

- Công tác phòng lụt có thể nghe nhiều ý kiến của các phương hơn, nó luôn luôn hữu ích. . .

876. Chương 875: Bánh Trôi Bị Tai Bay Vạ Gió

Triệu Hữu Luân cau mày, hắn cũng rất rõ ràng công tác phòng lụt qua loa không được. Hắn nghiêng đầu phân phó thư ký:

- Anh lập tức liên hệ ban chỉ huy phòng lụt thành phố, buổi chiều tôi muốn họ ở chỗ này báo cáo với tôi về công tác phòng lụt. . . Người phụ trách công tác phòng lụt của giấy Thần Hi, anh đơn độc liên hệ một chút. Mặt khác, anh liên hệ một chút với Học viện Thủy Lợi, xem có thể mời được hai chuyên gia có kinh nghiệm hỗ trợ công tác phòng lụt trong thành phố một chút được không? Trong thành phố phái xe đi đón...

Lúc này hắn mới nghiêm mặt nói với Hình Kiến Quốc:

- Xưởng trưởng Hình, có thể vạch ra chỗ thiếu sót trong công tác của tôi, tôi đặc biệt cảm tạ. Buổi chiều tôi có thể mời xưởng trưởng Hình ở lại làm tham mưu cho tôi được không?

Hậu Tín Đạt, phó tổng giám đốc giấy Thần Hi nhận được thông tri bảo hắn tới khách sạn Thẩm Viên tham gia hội nghị công tác phòng lụt, trong lòng hắn rất không tình nguyện.

Thần Hi là xí nghiệp thuộc tỉnh cấp Phó sở, bình thường không liên quan gì tới trong thành phố Kim Sơn, tuy nhiên công tác phòng lụt ven bờ của sông Âm Mã lại thuộc về TP. Kim Sơn thống nhất điều hành.

Mưa xối xả, ban ngày mà như trời đã vào đêm. Hậu Tín Đạt cũng không biết hội nghị công tác phòng lụt lần này do Triệu Hữu Luân đích thân chủ trì, toàn bộ người đứng đầu của các bộ môn tương quan đều được gọi qua. Hắn nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên đỉnh xe, ở trong xe mắng chửi:

- Mẹ thằng nào ăn no rảnh rồi quá. Qua bốn năm ngày nữa thì ra mai rồi, thời tiết chó chết này còn bắt người khác đi họp?

Xưởng giấy gây ra phong ba lớn như vậy, không biết trong tỉnh sẽ giải quyết ra sao, hắn cùng người khác rất có ăn ý mà dùng tư thái phóng túng đối với công nhân viên. Ngoại trừ cán bộ trung tầng, phó tổng giám đốc trở lên, mọi người đều mượn cớ ra ngoài. Buổi trưa hắn vừa mới chạy về thành phố hẹn người ta chơi mát trượt, lại vội vàng trong cơn mưa lớn thế này đến đông ngoại thành tham gia hội nghị phòng lụt, tự nhiên một bụng oán hận.

Xe đậu ở bãi đỗ xe trước Thẩm Viên, từ bãi đỗ xe đến cửa phòng còn có một đoạn đường ngắn. Hậu Tín Đạt cùng tài xế cũng không mang dù, phải chạy ào vào đại sảnh, áo sơ mi trên người bị ướt sượt.

Hậu Tín Đạt cười với người quen rồi ngồi vào bàn. Chợt thấy Hình Kiến Quốc đứng ở trong phòng hội nghị, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, mày cau lại, cảnh giác nhìn Hình Kiến Quốc chằm chằm:

- Sao ông lại ở đây?

- Buổi trưa thị trưởng Triệu dùng cơm tại khách sạn Thẩm Viên, có một số tình huống, vừa lúc tôi có thể phản ánh với thị trưởng Triệu một chút. - Hình Kiến Quốc lại không hề sợ ánh mắt âm trầm của Hậu Tín Đạt.

- Cũng vì ông nói lung tung, làm chúng tôi phải đội mưa chạy tới đây. Ông ăn no rảnh rồi quá hả!

Hậu Tín Đạt lạnh giọng quả măng. Khuôn mặt dữ tợn, ánh mắt dữ dần nhìn chằm chằm Hình Kiến Quốc:

- Tôi cảnh cáo ông, ông ăn no rảnh rồi đừng có mà nói bậy. Nói sai nói cái gì, ông phải chịu trách nhiệm!

- Tôi cũng đội mưa chạy qua đây. Anh có ý kiến gì?

Lương Vĩ Pháp đi ra phòng hội nghị, vừa lúc nghe được Hậu Tín Đạt nói lời không hay với Hình Kiến Quốc, hắn chỉ vào mặt Hậu Tín Đạt, hếch cằm ra bên ngoài, không chút khách khí dạy bảo:

- Anh ra bên ngoài đứng đi, thông tri Tổng Cảnh Bình qua tới tham gia hội nghị, công tác phòng lụt của xưởng giấy, Tổng Cảnh Bình là xưởng trưởng, phải gánh vác tổng trách nhiệm!

Hậu Tín Đạt chỉ coi như Triệu Hữu Luân đứng ra chủ trì hội nghị, đâu nghĩ tới phó bí thư trưởng Tỉnh ủy Lương Vĩ Pháp đột nhiên đứng ở phía sau? Ba hồn sợ hãi rớt mất hai hồn, sắc mặt tái mét.

Thấy Lương Vĩ Pháp chỉ tay vào mặt mình, nhịn không được người run lên, không dám phản bác một câu, chỉ phải xám xịt đi ra ngoài phòng hội nghị, gọi điện thoại cho tổng giám đốc Tổng Cảnh Bình báo hắn tới tham gia hội nghị. Gọi điện thoại rồi, hắn cũng không dám đi.

Lương Vĩ Pháp phát tác xong, phòng hội nghị nhất thời rơi vào an tĩnh. Không ai dám hé răng gì nữa.

Lúc này Lương Vĩ Pháp mới nghiêng đầu nói với Triệu Hữu Luân bên cạnh:

- Công tác phòng lụt của hồ Kim Sơn, sông Âm Mã vẫn lấy trong thành phố là chủ. Tôi cùng với người phụ trách bộ môn phòng lụt tỉnh chạy tới dự thỉnh...

Tổ đàm phán giấy Thần Hi bị hơn nghìn công nhân viên vây đánh, dẫn đến ba nhân viên Cẩm Hồ bị thương nặng, Tỉnh ủy lại dự định ba phải. Đàm phán tịnh cầu Thần Hi tự nhiên phải dừng lại, không thể tiếp tục.

Dưới loại tình hình này, Lương Vĩ Pháp đương nhiên không có lý do gì gặp mặt Trương Khác.

Hắn nhận được điện thoại của Triệu Hữu Luân, đến Thẩm Viên là dự họp hội nghị công tác phòng lụt khẩn cấp.

Kim Sơn có hồ Kim Sơn phương viên 600 dặm phía nam thành phố, điều tiết mực nước trong vùng. Mà địa thế lại tự nhiên nghiêng về TP.Kiến Nghiệp phương bắc. 30 năm nay không có trận lũ nào quá nghiêm trọng.

Đối với công tác phòng lụt cũng chưa nói tới hết sức coi trọng. Rất nhiều địa phương quốc nội trước năm 98 đối với công tác phòng lụt, phòng thiên tai cũng không rất coi trọng. Cũng không có thực hiện chế độ người đứng đầu phụ trách.

Công tác phòng lụt của TP. Kim Sơn vẫn do thị trưởng Triệu Hữu Luân đảm đương tổng chỉ huy. Tuy nhiên công tác phòng lụt của TP. Kim Sơn lại là một bộ phận của công tác phòng lụt tỉnh. Lương Văn Pháp dự thỉnh hội nghị nhưng lại có một lý do thỏa đáng.

Lương Văn Pháp chạy tới khách sạn Thẩm Viên, mới biết ngoại trừ tình hình lũ, buổi trưa Trương Khác lại cùng Triệu Hữu Luân đề cập tới việc chiêu thương dẫn tư. Việc tham gia chiêu thương dẫn tư đặc biệt lần này, công tác chuẩn bị của giai đoạn trước cũng có thể đồng thời khai triển, nhưng không thể làm lỡ công tác phòng lụt.

Biết tin tức này, Lương Văn Pháp cũng không cần phải gặp Trương Khác gấp, trước tiên tham gia hội nghị công tác phòng lụt lại nói, công tác phòng lụt quả thật phải coi trọng.

Hình Văn Lệ đứng ở ngoài cửa phòng họp, thấy được trong phòng hội nghị im ắng không tiếng động, thấy Hậu Tín Đạt như chó nhà có tang lo lắng đứng ở ngoài cửa, mắt hướng vào trong phòng hội nghị. Cô thè lưỡi, quay đầu lại đi về chỗ khác.

Gió thổi mưa bay vào trong hành lang, Hình Văn Lệ nhảy tới phía sau hành lang cản gió, thiếu chút nữa va phải Dịch Đan Thanh từ nguyệt môn đi tới.

- A...

- Gì mà chạy tới chạy lui. Hội nghị bắt đầu chưa? - Dịch Đan Thanh hỏi.

- Tỉnh trưởng Lương, thị trưởng Triệu Triệu mới vào, vừa mới ngồi xuống. . . Chị Dịch muốn qua đó hả?

- Tôi tới xem hội nghị bắt đầu chưa, họ vào phòng họp hết rồi hả. Vậy thôi.

Dịch Đan Thanh dắt tay Hình Văn Lệ trở lại, nhớ tới một việc liền hỏi cô:

- Xưởng trưởng Hình vì sao gọi cô là Bánh Trôi?

Hình Văn Lệ đỏ mặt:

- Khi em mới sinh ra, có người nói em vừa trắng vừa tròn, nên ông cứ gọi em là Bánh Trôi suốt.

- Thì ra là nguyên nhân này?

Dịch Đan Thanh nghi hoặc nhìn Hình Văn Lệ:

- Vậy cô đỏ mặt cái gì, khẳng định còn có thuyết pháp khác.

Hình Văn Lệ càng đỏ mặt hơn, ánh mắt e lệ rơi vào bộ ngực cao vót:

- Không biết sao biệt danh này lại truyền vào trong xưởng, tiểu thanh niên trong xưởng khi gọi tên này, ánh mắt toàn chui vào chỗ đó của người ta.

- Co giãn trắng trẻo to bự, thiên hạ nào có cái bánh trôi như vậy?

Dịch Đan Thanh cười rộ lên, thiếu nữ xinh đẹp hoài xuân luôn trên chọc ánh mắt chú ý của người khác.

Hình Văn Lệ liếc nhìn ngực Dịch Đan Thanh. Trước đó cô cho rằng tiểu thanh niên trong xưởng gọi như thế, mặc dù e lệ, nhưng cũng không đặc biệt tức giận, còn âm thầm có chút đắc chí. Thiếu nữ hoài xuân nào không muốn người khác khen mình ngực bự, body đẹp chứ?

Nhưng khi Hình Văn Lệ thấy body quyến rũ cùng dung nhan xinh đẹp của Dịch Đan Thanh, Hình Văn Lệ triệt để không tự tin nổi nữa. Buổi sáng chút tình cảm bí ẩn đối với Trương Khác mới nhen nhóm, ngay dưới tâm tình không tự tin, tự ti mặc cảm này đã tiêu tan thành mây khói.

Ánh mắt Dịch Đan Thanh có thể nhìn thấu lòng người, Hình Văn Lệ có tâm tư gì, ít nhiều cô cũng có thể nhìn ra một chút. Nghĩ thầm thiếu nữ hoài xuân đã đặt tình ý trên người Trương Khác khốn kiếp kia rồi. So với một giấc mộng xuân không thực tế, nên sớm tiêu tan thành mây khói mới tốt hơn.

Đi tới viện tử Trương Khắc ở, Trương Khắc cùng Hứa Hồng Bá đang ngồi xếp bằng trên giường trúc cạnh cửa sổ chơi cờ, có mưa hắt vào mà họ cũng không để ý.

- Hội nghị phía trước bắt đầu rồi.

Địch Đan Thanh đi vào hỏi:

- Buổi chiều cậu không gặp Lương Vĩ Pháp hả?

- Ông ta tới tham gia hội nghị công tác phòng lụt, có quan hệ gì với chúng ta?

Trương Khắc vẫn lo chơi cờ, cũng không quay đầu lại nhìn Địch Đan Thanh.

Bởi Lương Vĩ Pháp cũng đã dự họp hội nghị công tác phòng lụt vào buổi chiều, Chu Cẩn Du biết tin tức cũng chạy qua đây. Mặc dù vết rách giữa đôi bên đã như chiều rộng của lòng sông Ấm Mã, nhưng loại hội nghị này Chu Cẩn Du không thể tránh được. Bằng không thì xảy ra vấn đề, trách nhiệm gì cũng sẽ đổ lên đầu bà.

Chu Cẩn Du đội mưa chạy tới Thẩm Viên, tài xế, thư ký đều giành xuống xe trước bà, bung dù giúp bà ta che mưa. Chu Cẩn Du nhìn cửa phòng, mặc dù có gọi điện thoại thông tri, nhưng ngoại trừ thư ký của Triệu Hữu Luân, không có người khác chạy ra nghênh đón mình. Chu Cẩn Du kim lòng không đậu sẽ nghĩ tiểu tử kia có thể ở chỗ này không?

Chu Cẩn Du không biết lúc này Trương Khắc đang ở trong Thẩm Viên, cũng không biết Trương Khắc đã đến Kim Sơn rồi, càng không biết Thế Kỷ Cẩm Hồ đã đổ tiền khổng chế khách sạn Thẩm Viên. Nhưng bà biết Trương Khắc lần trước đến Kim Sơn gặp Lương Vĩ Pháp, Triệu Hữu Luân thì chọn ở Thẩm Viên.

- Hội nghị công tác phòng lụt còn đang tiếp tục ở bên trong. . .

Thư ký của Triệu Hữu Luân chỉ dẫn Chu Cẩn Du đi vào.

Thấy được Chu Cẩn Du xuất hiện tại cửa phòng hội nghị, Triệu Hữu Luân mới đứng lên nói:

- Bí thư Chu đích thân chạy tới dự họp hội nghị, năm nay Thành ủy đã đặc biệt coi trọng đối với công tác phòng lụt. Nếu bí thư Chu tới rồi, vậy hội nghị trong phòng sẽ tiến hành đến đây thôi. Tiếp theo chúng ta đến hiện trường, đi lên đê để tận mắt nhìn xem. . .

Hắn lại đi tới nói với Chu Cẩn Du:

- Tình huống của hội nghị, vào trong xe tôi sẽ báo cáo với chị.

Chu Cẩn Du tức giận đến bốc khói, vội vàng chạy tới đây, không ngờ cơ hội nói cổ vũ sĩ khí cũng không có, liền bị Triệu Hữu Luân kéo ra ngoài trời mưa to đến trời đất u ám. Lương Vĩ Pháp ở đây, bà cũng không thể gỡ tính bí thư Thành ủy, chỉ phải vừa đi vừa hỏi công tác an toàn có suy nghĩ chu toàn hay chưa. Bày ra tư thế của bí thư Thành ủy một chút.

Trong cơn mưa lớn thế này lên đê, gió lại lớn, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn ai bị trượt ngã xuống sông, khi cứu hộ cũng khó khăn. Trước đó Triệu Hữu Luân có liên hệ với trú quân, Quân phân khu sẽ phái người lên đê hội hợp với họ.

Hậu Tín Đạt đứng ở cửa, không biết có nên đi theo ra hiện trường hay không. Tổng Cảnh Bình chạy tới cũng bị Lương Vĩ Pháp dạy bảo ột trận – ai có thể khẳng định Lương Vĩ Pháp không phải giận chó đánh mèo với họ sau vụ công nhân viên vây đánh tổ đám phàn, dẫn đến đàm phán ngoài ý muốn gián đoạn – Tổng Cảnh Bình cũng không có cách nào khác mở miệng nói giúp hắn. Khi phân phát đồ che mưa, Hậu Tín Đạt bị cho qua, xe cùng tài xế của hắn cũng tạm thời bị điều đi, hắn bị bỏ rơi trong đại sảnh không ai để ý tới.

Hậu Tín Đạt đứng ở trong phòng hội nghị không ai để ý tới, hắn nhớ tới trước hội nghị thấy bóng hình mặc váy đỏ của Hình Văn Lệ. trong lòng hắn tà ác thầm nghĩ: Hình Kiến Quốc ơi Hình Kiến Quốc, ngày hôm nay ông làm tôi mất mặt. Tôi muốn đem cháu gái của ông lên giường đùa bỡn một phen, cho Hình gia ông mất mặt. Nhớ tới biệt danh của Hình Văn Lệ, nghĩ tới đôi thỏ trắng bên trong lớp váy đỏ, hai cái bánh trôi, trong lòng hắn nóng lên, biết tiểu nha đầu này cũng như những cô gái tầm thường, có chút tâm hư vinh, lại hơi ngay thơ, lại có chút nhát gan, dày công chút cũng có thể ôm vào lòng.

Cho dù dùng chút sức mạnh, chắc hẳn con bé này cũng không dám phản kháng, cùng lắm thì hứa hẹn cho chút lợi ích.

Chẳng qua hẳn sợ Hình Kiến Quốc, trước đó có tâm tư vẫn chịu đựng không có hạ thủ. Nghĩ tới hôm nay bị nhục nhã như vậy, hẳn đâu còn cố kỵ nhiều nữa. Hậu Tín Đạt đi thuê một gian phòng, muốn gọi Hình Văn Lệ vào phòng để nói chuyện công tác.

Nghĩ Hình Văn Lệ rời khỏi phòng hội nghị từ cửa hông, hẳn liền từ cửa hông phòng họp đi ra ngoài bắt đầu tìm người.

- Chó trông cửa đã đi rồi, để lại con thỏ trắng khao chú sói...

Hậu Tín Đạt đắc ý huyết sáo, nghĩ có thể hạ thủ với Bánh Trôi, tâm tình xui xẻo vừa rồi đã tan biến không còn. Chỉ là hẳn tìm nửa ngày nhưng không tìm được người, thấy góc phía đông có một viện tử. Hẳn vừa thò đầu vào, thấy có hai thanh niên mặc áo sơ mi tay ngắn màu xanh nhạt, thân cao thể trắng từ sau cửa viện đi tới, ngăn cản tầm mắt của hẳn:

- Anh tới đây làm gì?

Họ đẩy vai của hẳn đi ra ngoài.

Hậu Tín Đạt nhướng mày. Thấy hai thanh niên sắc mặt dữ dằn, như xã hội đen, hẳn không dám hé răng, quay đầu trở lại. Tìm một vòng, không tìm thấy Hình Văn Lệ. Hẳn thầm khó hiểu, cũng không nghĩ đến cô đã đi ra ngoài cùng nhóm Hình Kiến Quốc.

Nhớ tới cô có một cái máy nhắn tin, hẳn trở lại phòng gọi điện đến tổng đài, sau một lúc lâu, Hình Văn Lệ gọi điện thoại trở lại.

Hậu Tín Đạt tại xưởng giấy tác uy tác phúc mấy năm nay, còn chưa sợ thư ký của xưởng trưởng Xưởng Chế tương có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hẳn. Hẳn bảo Hình Văn Lệ vào phòng mình, còn hẳn đi vào phòng tắm. . .

Hậu Tín Đạt cởi trần, dưới cột khăn tắm. Hẳn thấy Hình Văn Lệ sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt nhìn về nơi khác, chút sợ hãi lại không dám mở miệng yêu cầu rời khỏi.

- Tiểu Hình này, chú và gia gia trên công việc có chút mâu thuẫn, thường lớn tiếng cãi nhau. Trong lòng chú vẫn rất tôn trọng lão Hình...cháu vào phòng xưởng trưởng công tác, là chú đã nói qua một tiếng, bằng không thì cháu nghĩ lại xem, nhiều nữ hài tử muốn vào như vậy, đâu đến phiên cháu làm thư ký cho phòng xưởng trưởng chứ? Chú gọi cháu qua đây, chỉ muốn nghe trên công việc cháu có chỗ nào khó khăn. Có khó khăn cháu nhất định phải nói cho chú biết. Chú là người đề cử cháu làm thư ký, cháu không vui về công việc, trong lòng chú cũng không dễ chịu gì. . . Ngoại trừ khó khăn trên công việc, cuộc sống có gì khó khăn, cháu cũng có thể nói với chú mà...Cháu đừng có quá câu thúc, chú là người rất dễ dãi. Cháu xem chú đây, buổi sáng bị lão Hình ở trên đề làm toát mồ hôi, sợ cháu là con gái không chịu nổi, chú đã tắm trước rồi. Cháu có cần đi tắm luôn không? đừng quá câu thúc, ngồi đây với chú nào...

Hậu Tín Đạt vỗ vỗ mép giường bên cạnh:

- Ngồi gần một chút, nói chuyện tùy ý đi. Cháu có khó khăn gì trên cuộc sống cứ nói với chú.

877. Chương 876: Trận Chiến Phòng Lụt

Hậu Tín Đạt thấy cháu gái của Hình Kiến Quốc như một chú thỏ nhỏ lo lắng hãi hùng ngồi ở trên ghế không dám nhúc nhích, hẳn đứng lên vỗ vỗ vai cô. Cảm giác được đầu vai tiểu cô nương căng lại, cũng không dám giãy dụa, nghĩ thầm ngày hôm nay có hi vọng rồi.

Hẳn đứng đến phía sau, từ cổ áo nhìn thấy khe vũ sâu trắng nõn nà của Hình Văn Lệ, lòng căng thẳng, vừa rồi lo lắng lực duy trì không được lâu, thằng nhỏ mới vừa được dùng tay bắn qua một lần trước đó lại bắt đầu phản chấn lên.

Trong lòng hẳn nghĩ: Thiếu nữ thanh xuân quả nhiên có lực hấp dẫn. Hẳn vẫn rất kiên trì dụ dỗ:

- Hoặc là muốn mua thứ gì lại không có tiền, cháu cũng có thể nói với chú. . .

Hắn lặng lẽ cởi khăn tắm ra, xoay đầu vai Hình Văn Lệ lại:

- Cho dù không ngồi bên đó, thì cũng có thể quay đầu lại nói chuyện với chú mà...

- Á!

Hình Văn Lệ bị xoay vai lại, chợt Hậu Tín Đạt đã trần truồng đứng bên người, cô sợ quá hét toáng lên.

- La rách cổ họng cũng không có tác dụng gì đâu, trước đây cháu đã thấy qua thứ này của đàn ông chưa...

Hậu Tín Đạt chỉ coi như đã đắc thủ, đưa tay muốn sờ vào trong váy Hình Văn Lệ.

Nhưng chính vào lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, cũng lo lắng Hình Văn Lệ lại hét lên, hắn dừng tay lại đợi người bên ngoài đi qua. Nhưng thật không ngờ cửa phòng bị đập văng, Đàm Thiên dẫn hai cảnh sát xông vào – trong tay Đàm Thiên còn cầm cameras.

- Đàn ông thật là xấu xa, nghĩ lại mà buồn nôn. Cũng chưa thực hiện hiệp dâm, nhưng mình lại làm một bãi trên sàn nhà rồi. Lần này Hậu Tín Đạt có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch...

Trương Khác ngồi ngoài cửa sổ gơ cánh tay lên cho Dịch Đan Thanh lấy cồn rửa thuốc đỏ, vết thương đã kết vảy, nhưng tay áo sơ mi bị thuốc làm đỏ thẫm một mảng. Dịch Đan Thanh vừa lấy cồn rửa thuốc cho y, vừa nói với y chuyện vừa rồi xảy ra bên ngoài phòng.

Dịch Đan Thanh chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn Trương Khác, nghi hoặc hỏi:

- Nếu hắn muốn động thủ với Tiểu Hình thật, vì sao bản thân còn dùng tay làm cái kia?

Dịch Đan Thanh tuy nói có thể khám phá thể sự, nhưng đối với việc nam nữ vẫn có chỗ còn không rõ, trong phòng không có người bên ngoài, cô hiểu kỳ hỏi Trương Khác.

“ . . . ” Trương Khác hít một hơi khí lạnh, nếu như người nào trên vấn đề tình dục học có nghi hoặc đều chạy tới hỏi y, vậy cuộc sống khó mà yên ổn. Y vẽ ngón tay trên không trung một vòng, ngẩng đầu nhìn nóc nhà:

- Cái này tôi cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên bị một phụ nữ xinh đẹp thành thực như Dịch Đan Thanh hỏi mấy vấn đề này, nó vẫn có một loại mê hoặc dị dạng. Trương Khác lại nhìn Dịch Đan Thanh, xem chị ta có phải biết rõ cổ hủ hay không.

Đôi mắt Dịch Đan Thanh trong sáng, vẻ mặt hồn nhiên nhìn Trương Khác, trong ánh mắt còn chứa vẻ khinh thường đối với nam nhân. Trương Khác đương nhiên không có dũng khí nói cho cô chân tướng, chỉ nói:

- Chắc có thể giảm bớt khấn trương, tâm tình kích động gì đó...

- À, cũng đúng...

Dịch Đan Thanh nửa ngờ nửa tin lên tiếng, vút cồn và bông gòn vào trong thùng rác:

- Hắn cũng to gan quá nhỉ, cũng không nhìn là thời cơ gì, địa điểm gì, cũng quá khinh thường phụ nữ rồi...

Câu phía sau cô nói còn nghiêng răng nghiêng lợi, tỏ vẻ tức giận bất bình.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn Dịch Đan Thanh, không biết vừa rồi cô có cho Hậu Tín Đạt vài chiêu độc ác gì không. Nghĩ thầm trên đời này có thể có bao nhiêu nữ nhân sau khi bị làm nhục còn có khí khái cá chết lười rách cầm dao thiến người ta? Thế gian này vốn có rất nhiều người vùng vẫy trong hư vinh, sợ hãi, mê hoặc, sa đoạ cũng chỉ là việc trong chớp mắt.

- Con mẹ mày Hậu Tín Đạt. . .

Hình Kiến Quốc 67 tuổi, đầu đầy muối tiêu, tuy nói mặc áo mưa, nhưng không ngăn nổi bên ngoài mưa to gió lớn, hơn nửa người đã bị tưới ướt, da mặt nhầy lên thành thạch. Ông gơ chân đạp vào ngực Hậu Tín

Đạt đang nửa ngồi chồm hổm bên cây trụ ven đường. Hậu Tín Đạt bị đập ngã, tay lại bị còng không tránh được, xương cổ tay bị kéo đến sắp đứt. Hắn đau la oai oái.

Vẫn là cảnh sát bên cạnh sợ Hình Kiến Quốc đập cái nữa sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của Hậu Tín Đạt, anh ta vội vàng đi qua giữ lại Hình Kiến Quốc bị lửa giận đốt đi lý trí. Hình Kiến Quốc bị người ta kéo lại, hai chân đập lung tung, mũi chân đá lên mũi Hậu Tín Đạt, làm hắn méo cả mũi.

- Thật là nhục cái mặt!

Lương Vĩ Pháp rất tức giận, đối với Hậu Tín Đạt hắn đã không lời nào để nói, lạnh lùng lườm một cái rồi đi vào trong. Hắn vốn không quen biết Hậu Tín Đạt, bởi vì hắn đang tự mình thúc đẩy chuyện Cẩm Hồ tịnh cầu Thần Hi, tiếp xúc khá nhiều với nhân viên quản lý của Thần Hi. Chính là những người này tới lui tìm cách chống lại tịnh cầu. Trong lòng những người này đang có chủ ý gì, trong lòng Lương Vĩ Pháp cũng rõ ràng.

Những người buổi chiều tham gia hội nghị công tác phòng lụt thì lấy ánh mắt thương hại, nhìn Hậu Tín Đạt như chó nhà có tang. Lúc này Hậu Tín Đạt chỉ có dũng khí lấy ánh mắt xin thương xót mà nhìn tổng giám đốc Thần Hi Tống Cảnh Bình.

Tống Cảnh Bình quay mặt qua chỗ khác, cũng không nhìn Hậu Tín Đạt cái nào.

Mọi người đi lên đề thị sát tình hình lũ. Con mưa còn mạnh hơn mấy ngày trước, khiến người ta sợ hãi. Mưa lớn trắng xóa che khuất tầm mắt. Từ trước buổi trưa đã bắt đầu đổ mưa lớn, đến khi kết thúc thị sát, mực nước sông Ấm Mã đã gần bằng với bờ sông rồi.

Họ đang định xông mưa chạy xe về sông Kim Sơn, nhưng nhận được điện thoại nói Hậu Tín Đạt tại khách sạn Thẩm Viên làm ra sự tình như vậy, lúc này mới đi vòng trở về.

Lương Vĩ Pháp, Chu Cẩm Du cùng Triệu Hữu Luân còn có các quan viên, chuyên gia của bộ môn phòng lụt hai cấp tỉnh thị đều đi vào phòng hội nghị. Lương Vĩ Pháp không hề muốn nói tới vụ bê bối xảy ra tại khách sạn, cũng không có tâm tình khách sáo với Chu Cẩm Du, Triệu Hữu Luân.

Lương Vĩ Pháp cởi áo mưa ném lên bàn hội nghị, chỉ tay vào các quan viên bộ môn phòng lụt hai cấp tỉnh thị, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, mắng:

- Các anh chị làm ăn kiểu gì thế hả, nước sông đoạn xuống dột đã tràn ra đề, ngày hôm qua các anh chị còn như đinh đóng cột nói tuyệt đối không có vấn đề, chúng ta ra đề thị sát, người phụ trách phòng lụt đoạn sông đó còn có tâm tình chơi gái trong khách sạn!

Dưới bàn im ắng không tiếng động. Lương Vĩ Pháp buông lời trách mắng:

- Lúc này dạy bảo cho các anh chị, không phải là cho các anh chị làm người câm. Công tác phòng lụt phải lập tức bố trí lại. Bố trí phải thực sự cầu thị, đừng có làm những chuyện tốt đẹp thì phô ra, xấu xa thì che lại. Đề mà vỡ, nước sông tràn ra, các anh chị không xong với tôi đâu...

Hắn lại nói với Triệu Hữu Luân, Chu Cẩm Du:

- Công tác phòng lụt không thể coi là trò đùa, địa thế ở đây cao không sợ lũ, lại nằm gần sông Ấm Mã, các hồ Kim Sơn cũng gần, phương tiện thông tin cũng tốt. Điều thêm hai điện đài vô tuyến tới dự phòng, nơi đây đã coi như trung tâm chỉ huy phòng lụt. Mực nước sông Ấm Mã bất cứ lúc nào cũng có thể tràn qua bờ đề. Đề vững chắc hay không, anh chị cũng phải sai người thăm dò rõ tình huống từng tắc một cho tôi...

Hắn lại quay đầu nói với thư ký:

- Anh giúp tôi liên hệ với bí thư Thượng, tôi muốn báo cáo tình huống với bí thư Thượng ngay!

Lương Vĩ Pháp giọng nghiêm khắc, không khoan dung chút nào. Triệu Hữu Luân, Chu Cẩm Du nghe vào tai, cảm thụ trong lòng lại khác hoàn toàn.

Hội nghị công tác phòng lụt vào buổi chiều là Triệu Hữu Luân khẩn cấp triệu tập, lại trên hội nghị khẩn cấp lần này phát hiện tình huống nghiêm trọng như vậy, có thể nói là đều bù đắp hết trách nhiệm chậm trễ giai đoạn trước.

Chu Cẩn Du chỉ là bị động dự họp hội nghị. Bà càng lo lắng xảy ra chuyện. Lương Vĩ Pháp an bài như vậy, bà cũng tuyệt sẽ không tranh luận cái gì vào lúc này. Đảm đương chức trách bí thư, đảm đương chức trách tổng chỉ huy của ban chỉ huy phòng lụt thành phố.

Trách nhiệm này lúc này dù Chu Cẩn Du có khước từ cũng khước từ không được, lấy sự nhiệt tình ít có của phụ nữ, tận khả năng điều hết lực lượng phòng lụt trong thành phố xông mưa đi về hướng sông Ấm Mã, ven bờ hồ Kim Sơn.

Triệu Hữu Luân thì lãnh đạo các chuyên gia phòng lụt ở đây điều chỉnh lại bố trí phòng lụt. Lương Vĩ Pháp gọi điện thoại cho Thượng Ngạn xong, trở lại nói cho Chu Cẩn Du, Triệu Hữu Luân:

- Trú quân sẽ lấy tốc độ nhanh nhất lên đê, trong thành phố phải bảo đảm cung ứng vật tư phòng lụt. . .

Sơ bộ bố trí xong, máy thông tin cũng được vận chuyển đến khách sạn Thắm Viên.

Khách sạn Thắm Viên nằm ở bên bờ sông Ấm Mã phía đông ngoại thành. Mưa lớn như vậy, sẽ không có nhiều người qua đây ở hoặc tổ chức tiệc rượu. Hoàn cảnh của Sông Ấm Mã vẫn chưa đạt được cải thiện.

Mặc dù Thế Kỷ Cẩm Hồ đổ tiền nắm giữ, kinh doanh vẫn diện mạo cũ, nửa chết nửa sống kéo dài đợi bước ngoặt. Ngoại trừ nhóm Trương Khác, lũ khách vào ở rất ít.

Thấy mưa lớn như vậy, cũng sợ ở đây bị ngập, mọi người đều đến nội thành tìm chỗ ở khác.

Lương Vĩ Pháp muốn dẫn theo hai nhân viên có kinh nghiệm phòng lụt đi cùng hấn lên đê bờ bắc hồ Kim Sơn nhìn xem. Dù bên kia đã phái người giám sát mực nước, kịp thời sẽ có số liệu phản hồi. Nhưng không tận mắt nhìn thấy một chút, trong lòng hấn càng thấp thỏm không yên.

Trời đã khuya, cơn mưa đã nửa ngày vẫn còn tiếp tục. Lại nói hồ nước căng to ra, đê có nguy hiểm hay không còn chưa biết. Lúc này lên đê hồ sẽ đặc biệt nguy hiểm. Chu Cẩn Du, Triệu Hữu Luân đều khuyên Lương Vĩ Pháp ở lại trung tâm chỉ huy phòng lụt Thắm Viên mà quyết định kế sách.

Lương Vĩ Pháp đi vào đại sảnh. Hậu Tín Đạt vẫn còn bị còng trong đại sảnh, trông hấn ủ rũ kinh khủng ngồi trên sàn nhà, hoàn toàn không để ý đến hình tượng, mà cũng không có hình tượng gì mà để giữ. Xe cộ khẩn trương, nhân thủ khẩn trương, cũng không phái ra người mà áp giải hấn đến cục cảnh sát.

Cứ như vậy còng hấn ở trong đại sảnh. Tất cả những người đi qua có thể thấy được trông hấn như chó nhà có tang.

Lương Vĩ Pháp nhú mày, cứ còng như thế cũng không phải cách. Hấn không quan tâm thể diện, tôn nghiêm của Hậu Tín Đạt đã bị giày xéo quá thậm tệ. Nhưng còng hấn ở chỗ này sẽ ảnh hưởng sĩ khí – ngực hấn còn in vết chân của Hình Kiến Quốc.

Lương Vĩ Pháp vừa rồi bớt thời giờ nghe người khác báo cáo một chút tình huống, nói Hậu Tín Đạt cường hiếp chưa toại cũng không nghiêm trọng như vậy, nói dâm loạn phụ nữ đó là bằng chứng như núi, chỉ là lúc này gây ra loại chuyện này, khiến hấn đặc biệt tức giận, hấn không thể nuốt sống súc sinh này, bắn một phát chết luôn mới cam tâm.

- Tỉnh trưởng Lương, việc này phải xử lý như thế nào?

Triệu Hữu Luân thấy Lương Vĩ Pháp nhìn Hậu Tín Đạt cau mày, bèn lên tiếng hỏi hấn.

Chu Cẩn Du cảm thấy có điểm đáng ngờ, cau mày hỏi Triệu Hữu Luân:

- Lúc đó sao vừa lúc có cảnh sát?

Cẩm Hồ tịnh cầu Thần Hi, tổ đàm phán bị hơn ngàn công nhân vây đánh. Chính phủ Tỉnh ủy cũng lọt vào vòng vây của công nhân viên, trong tình lo lắng đến tâm tình của công nhân viên, đều bảo trì trầm mặc khi muốn truy xét người chỉ huy phía sau màn, cả việc xem có tiếp tục tiến hành đàm phán hay không.

Chu Cẩn Du thấy được khả năng Cẩm Hồ bởi vì tức giận mà kiên quyết rút lui khỏi Giang Nam, đây mới là kết cục bà hy vọng thấy được.

Hậu Tín Đạt là phó tổng giám đốc của giấy Thần Hi, Thần Hi xảy ra bê bối như vậy, một khi truyền bá ra ngoài – khẳng định sẽ truyền bá ra ngoài, sẽ là một đả kích trầm trọng đối với công nhân viên, ý chí của quần thể công nhân viên chống lại Cẩm Hồ thu mua sẽ bị suy yếu. Công nhân viên có thể sẽ nghĩ: để ột lãnh đạo xưởng không bằng chó lợn như vậy quản lý, còn không bằng để Cẩm Hồ thu mua cho xong!

Một điều kiện Cẩm Hồ thu mua Thần Hi chính là muốn trong tỉnh rút hết toàn bộ cao tầng của Thần Hi, chính là cao tầng sắp bị trục xuất mới là một trong lực lượng chủ yếu chống lại thu mua. Hậu Tín Đạt gây ra bê bối lớn như vậy, sẽ làm cao tầng của Thần Hi không ngẩng đầu lên nổi ở trước mặt Chính phủ Tỉnh ủy, ở trước mặt công nhân viên bình thường, lòng tin chống lại sẽ suy giảm đi rất lớn.

Thấy được xảy ra chuyện như vậy, Chu Cẩm Du sao có thể không suy nghĩ đến các chỗ khác. Một điểm đáng ngờ rõ ràng của sự việc lần này chính là hai viên cảnh sát trước đó ngay ở trong khách sạn kịp thời xuất hiện.

- Việc xảy ra ngày hôm qua ở xưởng giấy nghĩ lại khiến người sợ hãi.

Triệu Hữu Luân nói:

- Ở đây lại cách xưởng giấy không xa, tôi lo lắng có vẻ không quá an toàn, nên tôi bảo cục trưởng Tổng phái một số cảnh viên qua đây, sáng sớm hôm nay thì đến nơi rồi.

Chu Cẩm Du cảm thấy lạnh sống lưng. Bà lo lắng Trương Khác đã đến Kim Sơn, lời này của Triệu Hữu Luân không thể nghĩ ngờ là thẳng mặt nói cho bà Trương Khác đang ở tại Kim Sơn, còn đang ở trong khách sạn Thắm Viên, lúc này lẽ nào bà lại nói Hậu Tín Đạt dâm loạn phụ nữ là cái bẫy do Trương Khác thiết lập? Coi như là cái bẫy do Trương Khác thiết lập, bà cũng không thể mở miệng nói: Chứng cứ của người ta vô cùng xác thực.

Lương Vĩ Pháp cau mày, nói thẳng:

- Tìm hai người đưa hẩn về phân cục khu, qua việc trước mắt sẽ cho hẩn biết mặt.

Tâm tình của Hình Văn Lệ cũng coi như ổn định, không có tổn thất gì. Lại nói nữ hài tử của xã hội hiện nay, năng lực tiếp nhận của tâm lý cũng không quá kém, chuyện này có thể sẽ làm cho cô cảm thấy chán ghét nhiều hơn.

Hình Kiến Quốc áp chế nộ khí trên mặt, đợi hội nghị kết thúc liền chạy tới dạy bảo Hình Văn Lệ:

- Cháu có đầu óc không vậy, bảo cháu vào phòng thì cháu vào phòng nó thật hả? Nếu không phải ở Thắm Viên, ai có thể vừa lúc chạy tới cứu cháu? Nếu cháu xảy ra chuyện, cháu bảo ông phải ăn nói với ba mẹ cháu thế nào?

Hình Văn Lệ vừa mới ổn định tâm tình, bị Hình Kiến Quốc dạy bảo, nước mắt liền lăn rơi xuống. Cũng may có Hứa Hồng Bá ở bên cạnh khuyên Hình Kiến Quốc yên tâm, không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

- Các người quen với thị trưởng Triệu, vậy cũng quen với tỉnh trưởng Lương và bí thư Chu chứ?

Hình Kiến Quốc hiểu kỳ hỏi:

- Sao không thấy các người chào hỏi gì với tỉnh trưởng Lương và bí thư Chu?

Trương Khác trong lòng nghĩ: đúng là lão đầu bụng cất giấu toàn nghi vấn. Y cười nói:

- Tỉnh trưởng Lương, bí thư Chu chưa hẩn muốn gặp chúng tôi, lại nói hiện tại đều lấy phòng lữ làm trọng, chúng tôi cũng không nên đi làm phiền họ làm việc...

- Tình huống trên đề thế nào? - Hứa Hồng Bá quan tâm hỏi.

- Nước sông cũng đã ngang với bờ rồi. Bên hồ Kim Sơn, đề mới vây quanh phần lớn bãi bùn, đề cũ đã lâu không được gìn giữ, hiện tại cũng không thể đưa nước của đề mới tới bãi bùn. Buổi tối hôm nay trú quân sẽ tới đây. Trước mắt chỉ có thể bảo vệ đề thôi. - Hình Kiến Quốc nói.

- Chỗ nào giữ được thì nhất định phải giữ. Chỗ nào tính nguy hiểm lớn thì trước tiên sơ tán người ra ngoài. Hiện tại không có gì để mà che giấu nữa. Nếu thật sự giữ không được, phải giữ người trước! - Hứa Hồng Bá căn dặn.

- Các người quen với thị trưởng Triệu, những lời này các người nói với thị trưởng Triệu thì hữu dụng hơn... -
Hình Kiến Quốc nói.

- Tỉnh trưởng Lương, thị trưởng Triệu đều là những quan viên có thể nghe lọt tai ý kiến, tuy nhiên cũng phải người như tướng trưởng Hình đề xuất ý kiến chuyên môn mới được. Mọi người cứ chen vào nói lung tung, không phải là lộn xộn hết rồi sao?

Trương Khác cười nói:

- Không chừng thị trưởng Triệu còn có thể giữ Bánh Trôi ở lại trung tâm chỉ huy phòng lụt để hỗ trợ đấy.

Cơn mưa chưa hề có dấu hiệu ngưng lại, hoàng hôn ngày 9 tháng 7 trời trong chỉ chốc lát, bầu trời trong suốt vạn lý, mây hồng sáng lạn, sau khi vào đêm lại tí tách đổ mưa. Mưa ít hơn, làm ọi người yên lòng. Ngày 10, ngày 11, bão lần thứ hai xâm nhập, mang theo lượng mưa dồi dào.

Trong lúc này, Trương Khác trở về Kiến Nghiệp một chuyến, còn đến Huệ Sơn. Việc chiêu thương dẫn tư thì Diệp Kiến Bản cũng cố ý vội vàng trở về từ Hồng Kông, liên hệ với La Quân, Triệu Dương. Kiến Nghiệp và Huệ Sơn tuy hai mà một, công tác chiêu thương dẫn tư ở hai nơi đồng thời khai triển.

Công tác chiêu thương dẫn tư ở hai nơi làm chút an bài, tại sân bay Huệ Sơn đưa Diệp Kiến Bản lên máy bay đến Bắc Kinh, lại từ Bắc Kinh bay đến Hồng Kông. Trương Khác lại trực tiếp ngồi xe từ Huệ Sơn chạy tới Kim Sơn.

- Thời tiết quỷ quái này thật làm khổ người ta quá!

Ở trên xe, Trương Khác oán hận mắng.

Huệ Sơn kênh rạch chằng chịt, cơ sở phương tiện thủy lợi tốt, năng lực chống lũ mạnh. Hai ngày này Huệ Sơn lại trời quang mây tạnh. Xe Trương Khác đến cảnh nội tỉnh Giang Dương phía đông Kim Sơn liền đổ mưa lớn như muốn sập trời.

Lúc này Trương Khác biết vào buổi chiều hôm nay, đoạn sông 360 km của Tiểu Giang từ Tân Vu trở xuống cùng hồ Kim Sơn có mực nước cao nhất trên lịch sử. Mà mưa lớn ở vùng trung du Kim Sơn cùng Tiểu Giang lại không hề có dấu hiệu ngưng.

Trong Radio đưa tin hồ Kim Sơn toàn tuyến báo nguy, bí thư Thành ủy Chu Cẩm Du, thị trưởng Triệu Hữu Luân lên đề thị sát. Tình hình lũ tại trung thượng du Tiểu Giang, khúc sông cảnh nội tỉnh Giang Nam càng nghiêm trọng. Tỉnh trưởng Lương Vĩ Pháp cùng bí thư Tỉnh ủy đều chạy tới Chương Châu, Thuận Nghĩa thị sát công tác phòng lụt.

Chạy trong cơn mưa to cả sáu giờ, đến nội thành Kim Sơn, bọn Trương Khác trước tiên tìm một nhà hàng, vội vội vàng vàng ăn vài miếng cơm rồi gọi Đàm Thiên qua. Cũng không phải là muốn tìm Đàm Thiên hỏi công tác chuẩn bị cho chiêu thương dẫn tư tiến hành thế nào.

Vật tư Cẩm Hồ quyền tặng cho TP. Kim Sơn chống lũ cứu nguy vẫn phải thông qua Đàm Thiên để phối hợp với các bộ môn có liên quan của TP. Kim Sơn.

- Các con đường xung quanh Thâm Viên đều đã ngập nước đến thắt lưng rồi, trung tâm chỉ huy phòng lụt cũng rút khỏi các nơi đó.

Đàm Thiên hỏi:

- Khác thiếu gia buổi tối có ở trong thành phố không?

- Thấy Hứa còn đang ở Thâm Viên, chúng ta đi nhìn xem, nếu như không thể qua, còn phải suy nghĩ đón thầy Hứa ra trước. - Trương Khác nói.

Chạy tới đông ngoại thành. Mặc dù đề vẫn còn, nhưng mưa lớn làm cảnh trước mắt mơ hồ. Mực nước sông trong đề vẫn tiếp tục dâng lên, chỗ trũng ngoài đề nước đọng vẫn chưa thể rút đi. Đứng ở bên sông thấy đề trong mưa giống như một sợi dây nhỏ nổi trên mặt nước.

Con đường đến Thẩm Viên có vài đoạn cũng chìm ngập trong nước, cũng may sàn xe Hammer cao, thuận lợi lội qua nước. Đến Thẩm Viên mới phát hiện địa thế phía bắc Thẩm Viên hơi cao, không bị ngập, khiến Thẩm Viên không đến mức trở thành cô đảo.

Chỗ trũng hai bờ sông chỉ bị ngập. Trong thành phố không có thống nhất an bài rút lui, nhưng chỗ trũng cũng có rất nhiều hộ gia đình bị ngập. Sau khi Ban chỉ huy Phòng lụt rút khỏi Thẩm Viên, thôn dân phụ cận rút khỏi đều được an bài ở khách sạn Thẩm Viên. Ngoại trừ các sân, phòng ở vốn có của Thẩm Viên, còn chuẩn bị mấy trăm căn lều.

Mấy trăm người sắp xếp ở trong khách sạn Thẩm Viên thì hết sức lộn xộn. Trương Khác không thấy Hứa Hồng Bá, nhưng lại thấy được Trương Dịch đi ủng cao su ống cao trong mưa chỉ huy nhân viên thu xếp cho nạn dân.

- Mưa gió quá lớn, tuyến đường thông tin của thôn Tứ Yển gián đoạn, đường đến thôn Tứ Yển cũng bị mưa lớn làm sụp. ĐTDĐ bình thường không thể cầm lên đề dùng trong mưa to. Toàn bộ thông tin đều dựa vào một chiếc xe chở điện đài vô tuyến của binh doanh. Ban chỉ huy phòng lụt cũng không có đầy đủ xe việt dã có thể sử dụng. Thầy Hứa cầm ĐTDĐ không thấm nước đến thôn Tứ Yển rồi... Trạm thông tin di động bị mưa làm xói lở không ít, tín hiệu chỉ có thể duy trì trò chuyện.

Trương Dịch nói cho Trương Khác hướng đi của Hứa Hồng Bá:

- Mới thông qua điện thoại, họ đang trên đường trở về, tạm thời quyết định đến xưởng giấy xem sao, nói muốn gặp mặt xưởng trưởng Hình.

Hình Văn Lệ thay bằng bộ đồ gọn gàng, bên ngoài khoác áo mưa, trước đó cô tạm thời đến ban chỉ huy phòng lụt hỗ trợ, ban chỉ huy phòng lụt rút khỏi Thẩm Viên, cô ở lại Thẩm Viên.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, tuy nói Hậu Tín Đạt đã bị tạm giữ, cũng truyền vào tai mọi người trong xưởng. Hình Văn Lệ tạm thời không muốn về xưởng giấy đi làm. Mà gần đây xưởng giấy cũng chuyển dời trọng điểm đến công tác phòng lụt. Phân chia và tổ chức hơn 1000 công nhân viên khỏe mạnh lên đề phối hợp với trú quân chống lũ giải nguy.

- Chúng ta cũng đến xưởng giấy đi...

Trương Khác quyết định thật nhanh, bờ tây sông Ấm Mã là khu thành thị mới xây, là khu vực ban chỉ huy phòng lụt trọng điểm bảo hộ. Chủ lực của đoàn công binh Quân phân khu trú ở bờ tây. Bờ bắc hồ Kim Sơn lại điều quân đội tới. Bờ đông ngoại trừ giấy Thần Hi, không có công trình công nghiệp quan trọng nào.

Khi Trương Khác ở Huệ Sơn, nghe được ban chỉ huy phòng lụt kế hoạch tại hạ du bờ đông Thần Hi phá đề rút lui. Tình hình lũ của thôn Tứ Yển ở thượng du cũng rất cấp bách. Trương Khác quyết định đến bờ đông xem trước.

Dịch Đan Thanh muốn lên xe, Trương Khác đẩy cô xuống:

- Chị ở lại chỗ này giúp Trương Dịch. . .

- Té xuống nước không biết ai cứu ai đâu?

Dịch Đan Thanh cãi lại Trương Khác một câu, rồi đoạt lấy một chiếc áo phòng hộ màu hồng trong tay Trương Dịch, tranh trước một bước chui lên xe việt dã.

Trương Khác không để ý đến Dịch Đan Thanh, cũng lên xe theo. Hai chiếc xe, còn phải chở một số vật tư phòng lụt qua sông. Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh dựa sát vào nhau, song bên ngoài mưa to gió lớn, trong radio cũng đưa tin tin tình hình lũ các nơi. Họ cũng không có tâm tình suy nghĩ đến việc nam nữ ái muội.

Qua cầu trên sông Ấm Mã, nhìn thấy nước sông dâng cao, cầu có cảm giác như sắp bị lũ nuốt hết. Qua cầu Trương Khác mới liên hệ Hứa Hồng Bá:

- Cậu qua đây là tốt rồi, tôi đang chờ cậu ở trên đề!

Trong ĐTDĐ toàn là tạp âm, nghe thanh âm của Hứa Hồng Bá trong mưa to có vẻ khàn khàn.

Qua cầu mới phát hiện chỗ xưởng giấy Thần Hi bị lụt rất sâu, đường Chỉ Hán giữa khu sản xuất cùng khu sinh hoạt đều bị ngập trong nước. Còn khu sản xuất xếp đồng bao cát cao tới ngực cầu thành một con đê nhân tạo, còn có máy bơm nước không ngừng rút nước từ trong khu xưởng ra bên ngoài.

Từ trong ngõ nhìn ra ngoài, rất nhiều khu nhà cao trong khu sinh hoạt đều ngập trong nước.

Xe lội nước chạy qua đường Chỉ Hán, chạy tới một đầu khác của đường Chỉ Hán, địa thế có cao hơn, không bị ngập trong nước. Ban chỉ huy phòng lụt của khúc sông xưởng giấy Thần Hi cũng tạm thời thiết lập ở đoạn đê chỗ đó. Có vài căn lều dựng lên bằng gỗ sam.

Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh xuống xe. Tuy nói mặc áo mưa, khi bò lên đê, quần áo vẫn bị ướt hơn nửa. Hai người chui vào trong ban chỉ huy tạm thời.

Phó Tuấn sai người dỡ xuống vật tư phòng lụt, đặc biệt là một số thiết bị thông tin không thấm nước, rồi mới leo lên đê.

- Thôn Tứ Yển một mặt đối diện với hồ, một mặt dựa vào sông, bị lũ kẹp ở chính giữa. Mực nước của hồ nước Kim Sơn vẫn còn không ngừng dâng cao. Nơi đó rất khả năng không giữ được. Bộ tổng chỉ huy thảo luận qua, quyết định rút hết khỏi thôn Tứ Yển. Tôi nghĩ đến thôn Tứ Yển thất thủ, mặc dù thôn Tứ Yển có một đường trũng có thể thoát lũ, nhưng nếu con nước quá lớn, có thể sẽ lan đến xưởng giấy chúng ta. Chúng ta có nên suy nghĩ trước tiên rút hết cư dân của khu bằng hồ không?

Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh mới vừa vào lều liền nghe được Hình Kiến Quốc lớn giọng nói với Tổng Cảnh Bình, là tổng giám đốc xưởng giấy Thần Hi, chỉ huy phòng lụt phân đoạn xưởng giấy.

- Chúng ta cách một gò núi với thôn Tứ Yển, gò núi này mặc dù không cao, nhưng thấp nhất cũng không dưới 30m. Là một con đê tự nhiên, ngăn hồng thủy đổ ra từ thôn Tứ Yển thì không có vấn đề.

Tổng Cảnh Bình kiên trì giải thích cho Hình Kiến Quốc:

- Lại nói bộ tổng chỉ huy cũng không có hạ lệnh lệnh muốn chúng ta rút người, cũng không có an bài, nhiều người như vậy sao mà rút, rút đi đâu?

- Có đồi ngăn cản là không thành vấn đề, nhưng chỗ hổng từ đường Thần Yển xuyên núi thì sao? Tứ Yển giữ không được, hồng thủy sẽ từ đường Thần Yển đổ qua. Hiện tại người của thôn Tứ Yển muốn rút khỏi từ đường Thần Yển, chỗ hổng đó muốn che cũng không thể che được.

Hình Kiến Quốc nói:

- Nếu như anh không suy nghĩ vấn đề này, tôi sẽ gọi điện thoại cho thị trưởng Triệu...

Tổng Cảnh Bình nhíu mày, nếu suy nghĩ đến tai họa ngầm mà Hình Kiến Quốc nói, hẳn cũng đau đầu từ sau khi Hình Kiến Quốc được Triệu Hữu Luân cho phép, công tác phòng lụt hơi một tí là trực tiếp đi tìm Triệu Hữu Luân.

- Tôi thương lượng một chút với doanh trưởng Lưu, có phải nên phải một đội đến chỗ hổng, đợi mọi người của thôn Tứ Yển vừa rút khỏi, lập tức dùng bao cát lấp kín chỗ hổng lại, bảo đảm không cho hồng thủy đổ vào từ chỗ hổng. Ông xem an bài như vậy thế nào? - Tổng Cảnh Bình nói.

- An bài của anh cũng được, có điều cũng không thể bảo đảm vạn vô nhất thất. Như vậy được rồi, anh an bài như thế, tôi sẽ nghĩ biện pháp khác động viên mọi người rút lui... - Hình Kiến Quốc nói.

- Tùy ông.

Tổng Cảnh Bình cũng chỉ có thể nói như vậy, nghĩ thầm Hình Kiến Quốc cần người thì không có ai, cần xe không xe, muốn rút mọi người của khu bằng hồ đi chỉ như vọng tưởng. Nhìn Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh đi vào, đến khi họ cùng Hình Kiến Quốc đi ra ngoài, hẳn cũng không nói tiếng nào.

Hứa Hồng Bá đi đến đoạn đê phía nam xem qua tình hình lũ trở về, trên người ướt sạch. Trương Khác bảo Phó Tuấn đi bưng một bát trà gừng cho Hứa Hồng Bá uống.

- Tài nguyên đều phân phối đến chỗ nguy ngập nhất, trong thành phố đầu tiên phải bảo đảm mọi người của thôn Tứ Yển rút khỏi...

Hứa Hồng Bá biết Trương Khác gọi điện thoại cho Triệu Hữu Luân, là có thể bảo ban chỉ huy phòng lụt điều người điều xe đến. Nhưng ông cũng sẽ quấy rầy bố trí của ban chỉ huy phòng lụt, làm như vậy sẽ có chút không thích hợp. Họ ở lại dù sao cũng là trợ giúp, không phải là lung tung nhúng tay vào công tác phòng lụt.

- Tôi bảo Đàm Thiên mượn đoàn xe từ trong nội thành chạy qua đây...

Trương Khác không do dự, lập tức quyết định:

- Nhân viên động viên cùng với lộ tuyến rút đi thì phiền xướng trưởng Hình vậy. Mặt khác, chúng ta không dùng tài nguyên phòng lụt trong thành phố, những cũng phải tình huống rút lui của khu bằng hộ báo cho ban chỉ huy phòng lụt, để ban chỉ huy phòng lụt cân nhắc, tốt nhất có thể phái vũ cảnh tới duy trì trật tự.

Ngoại trừ lần đầu tiên Trương Khác giới thiệu Hình Kiến Quốc phân tích tình hình lũ nghiêm trọng cho Triệu Hữu Luân, sau đó Hình Kiến Quốc không thấy Trương Khác cùng Triệu Hữu Luân gặp mặt nữa, cho dù có một đoạn thời gian Trương Khác ở trong Thẩm Viên.

Ban chỉ huy phòng lụt cũng thiết lập tại Thẩm Viên. Ông cũng không thấy được Trương Khác cùng Triệu Hữu Luân gặp mặt, càng không nói cùng bí thư Thành ủy Chu Cẩm Du chạm mặt. Thật sự không rõ y là người thế nào, có quan hệ gì với Triệu Hữu Luân.

878. Chương 877: Võ Đê

Ứng lụt tích lũy cả tháng rất sâu, dựa vào mỗi mấy cái máy bơm nước khó mà thoát được, khu lều lán nhà máy giấy toàn là nhà trệt thấp, gần như nhà nào cũng bị ngâm trong nước.

Hình Kiến Quốc uy tín cao, động viên rời đi hoàn toàn không khó, còn tổ chức được đội công tác đại biểu động viên, vấn đề là phối hợp nơi bố trí rút đi với tổng chỉ huy phòng chống lụt bão thành phố.

Trương Dịch, Hình Văn Lệ và Tôn Đình đều tới phía tây khu lều lán, nơi có những kiến trúc nguy hiểm điều phối đưa gần một vạn dân cư rời đi.

Đội Hình Kiến Quốc đưa ra phương án sơ bộ, Đàm Thiên ở thành phố cũng tổ chức một đội xe gồm 60 cái xe tải tới nơi, Trương Khác thì đích thân tới bộ tổng chỉ huy phòng chống lụt bão tìm Triệu Hữu Luân báo ông ta đến cư dân khu lều lán bố trí vào trong tổng bộ, phối hợp với xã Tứ Yến cùng dùng đường Thần Yến rút lui, tránh tạo thành hỗn loạn không cần thiết ảnh hưởng tới tốc độ rút lui.

Bộ tổng chỉ huy bận rộn hỗn loạn, tiếng chuông điện thoại vang lên không ngớt.

Nhìn thấy Trương khác đi vào bộ tổng chỉ huy, Chu Cẩm Du mặt âm trầm, nhưng dân cư khu lều lán giấy Thần Hi rút đi không dùng tới tài nguyên phòng chống lụt bão của thành phố, bà ta chẳng nói được gì.

Từ thượng tuần tháng 6 tới nay, Cẩm Hồ đã quyên tặng cho Kim Sơn vật tư giá trị mấy trăm vạn, quyên tặng cho các khu bị lũ lụt ở hai tỉnh Giang Nam, Đông Hải vô số kể, chẳng lẽ bà ta nói y rảnh rang xen vào chuyện của người khác.

Thượng du Tiểu Giang có lũ, thượng du Ấm Mã Hà cũng có lũ, tuy nhỏ hơn, nhưng đã tới cực hạn chịu đựng của đê bao hồ Kim Sơn rồi, mà nước Tiểu Giang cứ dâng cao không ngừng, khiến nước hồ Kim Sơn không thoát đi đâu được, thậm chí khi lũ Tiểu Giang đổ tới còn phải đóng cổng xả lũ để phòng nước sông chảy ngược vào.

Tình thế của xã Tứ Yến là nguy hiểm nhất, khi dân cư nơi đó rút đi, sẽ thành một tới tiết lũ thiên nhiên, có thể giảm bớt áp lực phòng lũ của hồ Kim Sơn và Ấm Mã Hà, bên phía bắc lại có sườn núi ngăn cản, có thể ép đổi hướng lũ, vòng qua nhà máy giấy Thần Hi để chảy xuống bờ đông thấp hơn.

Nhưng giữa đường Thần Yến giấy Thần Hi và xã Tứ Yến lại có một lỗ hổng, khu lều lán chính đối diện với nó, có tính nguy hiểm nhất định.

Triệu Hữu Luân thì lại lo Trương Khác quá tích cực với công tác phòng lũ làm trì hoãn công tác chuẩn bị thu hút vốn người Hoa Indo rút đi, nhưng lời này không thể nói ra ngoài được.

Rạng sáng ngày 15 tháng 7, từ bộ tổng chỉ huy Trương Khác lên xe tới bờ đông, trên đường toàn là người dân rút khỏi xã Tứ Yên. Trên đường chật ních xe quân dụng, xe dân dụng cùng vô số người đi bộ, tiếng chỉ huy rút lui truyền qua loa phóng thanh hướng dẫn mọi người thoát đi.

Bình minh tới, mưa ngừng lại, phương đông lộ ra ánh sáng đỏ hồng.

Tuy nói nơi này mây tan mưa tạnh, nhưng thượng du Ấm Mã hà từ huyện Tấn Bình tới phía đông nam Chương Châu, mưa lớn không hề có dấu hiệu sẽ ngừng, khiến thanh thế lũ tới phía nam huyện Tấn Bình càng lúc càng khiếp người.

Đứng trên bờ đê lầy lội, Trương Khác nhìn thấy các chiến sĩ người đầy bùn đất đang đóng từng cái cọc gỗ xuống nước gia cố bờ đê, nhìn Địch Đan Thanh mặc đồng phục công nhân nhà máy giấy đã cả một đêm không ngủ, đang chăm chú nhìn mặt nước đỏ ánh bình minh:

- Vất vả lắm hả?

- Cũng tạm.

Địch Đan Thanh nhoẻn miệng cười, nhìn người dân đang rời đi:

- Nghe nói tình hình ở Tân Vu cũng rất nguy cấp, tôi đang nghĩ nếu La Quý Nguyên còn tại vị, không biết Tân Vu có kiếp nạn này không?

Trương Khác chẳng thấy vui hơn chút nào, trừ đi Tân Vu con số người gặp nạn trong trận lũ 98 mà chính quyền công bố tới hơn 4000 người.

Cho tới tận buổi chiều công tác tổ chức người dân rút lui mới cơ bản hoàn thành, xe quân dụng, xe tuyên truyền lục tục tới nhà máy tập kết, chuẩn bị cuộc rút lui cuối cùng, tổng bộ chỉ huy cũng phái bộ đội vận chuyển vật tư tới chỗ hồng sườn núi, chuẩn bị xây dựng một con đê tạm ở đó, tăng thêm một bức tường bảo hộ nhà máy Thần Hi.

Lũ sẽ kéo vào hồ Kim Sơn trước tối nay, 4 giờ chiều Trương Khác nhận được điện thoại của Triệu Hữu Luân mới y tới bờ đối diện xem quá trình phá đê tiết lũ vào xã Tứ Yên.

Trương Khác không hứng thú gì với cảnh này, người dân xã Tứ Yên vì đảm bảo an toàn cho đê bao hồ Kim Sơn và Ấm Mã Hà đã phải hi sinh lớn, tuy chính phủ nói sẽ bố trí ổn thỏa, nhưng dù sao đó là tổn thất lớn, người dân tích góp cả đời được chút sản nghiệp sẽ bị hủy trong chớp mắt, bồi thường sẽ rất có hạn.

Nhưng Triệu Hữu Luân đã mời đành phải đồng ý.

Trương Khác và Địch Đan Thanh đã hơn 30 tiếng rồi chưa ngủ, ngồi lên xe, tinh thần vừa mới buông lỏng một cái là ngủ thiếp đi, xe tới nơi Phó Tuấn mới đánh thức dậy, Trương Khác mở mắt ra, thấy Địch Đan Thanh gối đầu lên vai mình ngủ ngon lành, nhưng trông mặt hơi tiều tụy.

Hai người họ xuống xe, nhìn thấy trên đê có phóng viên cầm camera, Trương Khác cau mày lại, nơi này chính là đê bao đối diện xã Tứ Yên, mặt sông nơi này rất rộng, giống như Ấm Mã Hà tới đây giống như há miệng ra nuốt lấy hồ Kim Sơn vậy, Chu Cần Du đang đứng xoay lưng hồ Kim Sơn trả lời phỏng vấn.

Trương Khác không muốn lọt vào ống kính, cùng Địch Đan Thanh đứng xa xa, cũng không đi chào Triệu Hữu Luân, lũ đã vào thủy vực hồ Kim Sơn, bị hồ nước rộng thu nạp, uy lực của lũ giảm đi rất nhiều, nhưng áp lực thực sự còn phải đợi một thời gian nữa mới truyền tới hạ du Ấm Mã Hà, lúc này phá đê tiết lũ là để giảm bớt áp lực với hạ du.

Nhìn qua ống nhòm, đê phía đông nam xã Yên Hương đã nứt, tựa hồ không cần người đi phá, nước càng ngày càng lớn, cả đoạn đê sắp sụp rồi.

Ánh tịch dương cực đẹp, một đợt sóng trắng từ xa cuộn tới, Địch Đan Thanh chỉ phía đó hỏi:

- Đây có phải là sóng do lũ tạo ra không?

Trương Khác không rõ, định tìm người hỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng động khủng khiếp ở sau lưng, kinh hãi quay đầu lại, đê phòng hộ khu thành phố mới bị sập một lỗ lớn, nước hồ cuộn cuộn với khí thế san đồi phá núi ập vào đê đất sau đê bao ...

Trương Khác mặt trắng bệch, không ai rõ sau đê hồ có bao nhiêu chiến sĩ giữ đê, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng một chiếc xe quân dụng đang sập sau chớp mắt bị dòng nước cuốn trôi.

Lỗ hỏng nhanh chóng mở rộng, áp lực nước khổng lồ dồn lên mấy chục mét đê bê tông cốt thép, nếu đoạn đê này mất, nước hồ 600 dặm của hồ Kim Sơn sẽ đổ ập vào thành phố Kim Sơn.

Không một ai ngờ phía bờ tây lại xảy ra vấn đề, tất cả các đoàn công binh, đủ các loại vật tư đều chất đồng ở phía bờ tây, chính là để đảm bảo cho nơi đó không có sơ xảy gì, vì đằng sau đó là 300 vạn nhân khẩu, không ngờ đúng lúc chuẩn bị phá đê phía đông tiết lũ thì đê phía tây lại sập.

Hơn một trăm triệu tấn nước sẽ đổ xuống thành phố Kim Sơn.

Tất cả mọi người mặt tái dại, Chu Cẩm Du và Triệu Hữu Luân mặt cắt không ra máu, đang trả lời phỏng vấn đều đồng loạt cầm nín, cuống lên không biết làm sao, máy camera vẫn chiếu về phía bờ đê.

Địch Đan Than theo bản năng nắm chặt tay Trương Khác ôm vào lòng, nín thở nhìn chỗ đê vỡ, Trương Khác nắm tay cô, thấy đám lãnh đạo thành phố vẫn ngơ ra như phỗng.

- Phải điều động tất cả nhân thủ có thể tới bờ đông sông Cửu Giang xây đê, bất kỳ công cụ gì có thể dùng được, máy đào đất, cuốc, cuốc xẻng gì cũng được, dùng tất cả xe cộ thành phố có thể điều động, quyết không để lũ đổ vào thành phố...

Trương Khác chẳng để ý tới ân oán cá nhân với Chu Cẩm Du, lúc này cần lập tức ra quyết định chạy tới trước mặt quát cho bà ta tỉnh lại:

879. Chương 878: Đê Đất Giữa Thành

Chu Cẩm Du giật mình, nhưng ánh mắt vẫn còn hoang mang, Triệu Hữu Luân hiểu ra ngay, thấy Chu Cẩm Du luống cuống, ông ta đành phải nhận lấy trách nhiệm này, lớn tiếng chỉ thị điều động xe tuyên truyền, xe quân dụng đi cứu người dân đang ở phía chính diện cơn lũ, mời chuyên gia thủy lợi lên đê, mở cuộc họp khẩn cấp, đưa ra phương án ngăn lũ.

Triệu Hữu Luân tuy thấy đề nghị của Trương Khác là chính xác, nhưng ông ta không thể lơ mãng, cần chuyên gia đưa ra phương án tốt nhất, thành phố Kim Sơn có 300 vạn nhân khẩu, có chút sơ xuất thôi chặt bao nhiêu cái đầu cũng không bù được vào đó.

Cửu Giang Hà là một con sông bao quanh mép đông nam thành phố Kim Sơn, phía sông kề với thành phố là một đoạn đê đất, có thể dùng lòng sông của nó giảm bớt sức lũ, hơn nữa giữa Cửu Giang Hà và đê vỡ còn có một khoảng cách, có thể trì hoãn được một thời gian nhất định.

Phương án ngăn nước mau chóng đưa ra, trước tiên điều động tất cả xe động cơ đưa dân quân kháng lũ hai bên bờ điều tới phía tây Cửu Giang, còn phương án tỉ mỉ có thể tận dụng thời gian hoàn thiện.

- Chúng tôi tới bờ tây Cửu Giang Hà ngay, trung tâm chỉ huy khẩn cấp lập ở đây.

Triệu Hữu Luân thấy Chu Cẩm Du đã hơi hoàn toàn, nói:

- Bí thư Chu, mời bí thư tới trung tâm chỉ huy kháng lũ chủ trì đại cục, tôi tới tiền tuyến chống cự, trừ khi nước lũ cuốn đi, nếu không tôi sẽ không lùi một bước ...

Dân quân kiên thủ ở bên đê dọc hồ Kim Sơn, Ấm Mã Hà đã mệt mỏi vô cùng, lại lập tức điều đi tới bờ tây Cửu Giang Hà, xe không đủ, đại đa số cơ chân chạy hết tốc lực đi cứu nạn...

Ở bờ tây sông Cửu Giang, mấy vạn người hình thành một đội ngũ dài mấy kilomet, dừng cảm ra trận, đắp từng tảng đất moi lên được trước mắt, mau chóng tạo nên một con đê đất như con rồng rài màu vàng.

Trương Khác cùng Thượng Học Nghĩa, Lương Vĩ Pháp cùng với thiếu tướng Khâu Khải tư lệnh phân quân khu tỉnh đứng tên tòa nhà tám tầng, sắc mặt nghiêm trọng nhìn nước lũ ngợp tời bờ đông Cửu Giang Hà.

Đây là đêm trời tạnh hiếm hoi từ đầu tháng 7 tới giờ, trăng sao đầy trời, ánh trăng rải khắp núi sông, đêm đẹp như thế không ngờ lại để người ta nhìn thấy cảnh thế này.

Đằng xa sóng cồn ầm ầm cuộn tới, như cuồng phong đang rít gào, nhà cửa phía bờ đông bị sóng xô đổ từng cái một.

Đã hai tiếng từ khi đê bên hồ bị vỡ, sau khi biết tin, Thượng Học Nghĩa đang thị sát tình hình ở Chương Châu và Lương Vĩ Pháp thị sát ở Thận Nghĩa đã dùng tốc độ nhanh nhất ngồi xe quân đội về Kim Sơn, chỉ huy công tác.

Đây là lần đầu tiên Trương Khác và Thượng Học Nghĩa gặp nhau, ở trường hợp thế này chẳng có gì để hàn huyên, tất cả lấy vây cứu hộ làm trọng, chỉ mong xây được đê đất kiên cố trước khi sóng lớn cuốn qua Cửu Giang, mới giúp thành phố phía sau tránh được thảm họa.

Nằm giữa hồ Kim Sơn, Cửu Giang Hà và Ấm Mã Hà là khu thành phố mới, trừ trung tâm triển lãm quốc tế, có khu công nghiệp phần mềm, khu công nghiệp điện tử và chi nhánh Vườn Sồi đều xây dựng ở đây.

Trương Khác không biết công nhân chi nhánh Vườn Sồi có kịp rút lui hay không, lúc này nước lũ đã tràn tới công trường xây dựng chi nhánh Vườn Sồi, tòa nhà nghiên cứu phát triển kế hoạch xây 16 tầng đã làm tới tầng 9, còn có một đoạn lớn lộ trên mặt nước, đứng ở bên này chỉ nhìn thấy bóng đen mơ hồ, chẳng biết có đúng là nó không.

Kim Sơn khởi động xây dựng thành phố mới làm nơi này đồng thời di dời quy mô lớn, làm cư dân ở đây sụt giảm mạnh, còn công nhân kịp thời tổ chức leo lên chỗ cao.

- Phía Tầm Viên đã tổ chức sơ tán toàn bộ rồi Còn bên phía công trường lượng xe có hạn, nước lũ cuộn dâng, còn đại bộ phận công nhân bị vây khốn ở đó, qua thông kê khẩn cấp, có 7 công nhân mất tích.

Phó Tuấn đi tới báo cáo với Trương Khác:

- Thầy Hứa đã được an bài ở thành phố, Trương Dịch vừa đưa quản đốc Hình tới, đang ở dưới lầu cùng trợ lý Dịch.

Thượng Học Nghĩa, Lương Vĩ Pháp, Triệu Hữu Luân phải gánh vác trọng trách lớn, Trương Khác trước tiên muốn xác nhận tình trạng nhân viên Cẩm Hồ ở Kim Sơn, chuyện xảy ra vào lúc chập tối, 7 công nhân mất tích chưa chắc đã gặp nạn, phải khẩn cấp điều thuyền xuống xung kích vào khu đê vỡ tiến hành cứu viện, ban đêm năng lực của trực thăng kém, phải đợi tới ngày mai mới dùng được.

Sau khi bờ tây vỡ đê, đoạn đê xã Tứ Yến tất nhiên cũng vỡ, nước lũ xé toang đoạn đê, hình thành đoạn trống dài mấy trăm mét, ầm ầm cuốn qua xã Tứ Yến, khiến cho áp lực ở phía đông giảm bớt, nhưng nước xung quanh nhà máy Thần Hi ngày càng dâng cao, có rất đông gia đình công nhân viên bị vây khốn ở đó, song bọn họ cũng đã có chuẩn bị đối phó với lũ.

Tới 7 giờ sáng, đợt sóng đầu tiên đã cuốn tới con đê xây tạm, lúc này ông trời đáng hận lại gọi mây đen tới, Trương Khác đứng trên tầng thượng nghe tiếng sóng vỗ vào đê đất, sóng trắng tới rợn người.

Điện thoại không ngừng vang lên, liên tiếp có tin nước lũ xuyên thủng đê đất, vô số cọc gỗ, cát đá, bao tải bị nước lũ cuốn trôi, đây là bức tường phòng hộ cuối cùng rồi, đằng sau chính là 300 vạn nhân khẩu không có gì che chắn.

Hàng tấn nước lũ tiết qua đê vỡ hồ Kim Sơn chảy qua gần 50 kilimet địa hình phức tạp, sức nước có giảm, cho nên tuy không ngừng có tin đê đất sụp đổ, nhưng chưa hình thành sụp đổ chí mạng.

Trời tờ mờ sáng, các lãnh đạo tỉnh ủy được mọi người tháp tùng trở về bộ chỉ huy kháng lũ khẩn cấp, Triệu Hữu Luân ở lại cố thủ, trận đánh này tạm thời coi như đã thắng, nước lũ bị đê đất chặn lại, đã hơi chuyển hướng, theo địa thế cuốn tới vùng đất rộng lớn giữa Cửu Giang Hà và Ấm Mã Hà.

Mọi người thở phào, ít nhất thì cũng tạm giữ được thành phố Kim Sơn rồi, thời điểm nguy hiểm nhất đã qua, mặc dù nước lũ tạo thành một khu vực ngập lũ tới mấy trăm kilomet khiến vô số người bị bao vây,

Trương Khác không giúp được gì, đành gửi gắm vào quân đội và chính phủ trợ giúp.

Ngoài ra mùa mưa chưa kết thúc, nước lũ sẽ còn tới, phải bịt kín đoạn đê vỡ hồ Kim Sơn trong thời gian ngắn.

Trương Khác không cần ở lại bỏ chỉ huy kháng lũ khẩn cấp nữa, trước khi cáo từ đám Thượng Học Nghĩa nói:

- Cẩm Hồ sẽ khẩn cấp mua thiết bị cứu sinh dùng tốc độ nhanh nhất chuyển tới, tôi có hai chiếc xe chắc có thể phát huy chút tác dụng cứu nạn, sau này để lại cho tỉnh dùng.

Từ khi tình hình lũ trở nên nguy cấp, Cẩm Hồ đã quyên tặng cho Kim Sơn, Chương Châu, Thuận Nghĩa hàng chục triệu vật tư phòng lũ, những việc Cẩm Hồ làm chưa bao giờ để truyền thông tuyên dương.

Một tiếng sau khi đê vỡ, Trương Khác đưa ra một danh sách dụng cụ cứu sinh yêu cầu bộ chỉ huy khẩn cấp xác định xem có cần gấp không, rồi ngay trong đêm khởi động hệ thống vừa chỉnh hợp của thương vụ Cẩm Hồ đi mua, hành động thần tốc, đã thuê trực thăng đưa từ Kiến Nghiệp tới Kim Sơn.

Lúc này Trương Khác còn để lại hai chiếc hammer dùng cứu nạn.

Đê hồ Kim Sơn bị vỡ, Cẩm Hồ cũng bị thiệt hại nặng nề, công trường Vườn Sồi cách chỗ đê vỡ chưa tới 5 km, bị nước lũ phá hoại nghiêm trọng, chỉ có kiến trúc chủ thể là kháng cự được sức nước, Tẩm Viên cũng bị nước lũ cuốn qua, kéo đổ vô số kiến trúc.

Vậy mà chàng thanh niên này không đề xuất bất kỳ yêu cầu nào, Thượng Học Nghĩa ân hận trước kia vì sao không bỏ cái sĩ diện bí thư tỉnh ủy xuống để nâng chén nói chuyện, có lẽ sau này không còn cơ hội nữa rồi.

Đê hồ Kim Sơn đã vỡ, dù cứu được 300 vạn người dân tp Kim Sơn nhưng cư dân giữa Cửu Giang Hà và Cẩm Mã Hà thì sao? Thế nào cũng có người phải chịu trách nhiệm, Thượng Học Nghĩa biết rõ sĩ đồ của mình đã hết, hiện phải nhanh chóng giảm thiểu tổn thất, cứu vãn sinh mạng bù đắp lương tâm bất an.

Lúc này thư ký trưởng tỉnh ủy tới nói nhỏ với ông ta:

- Điện thoại từ văn phòng quốc vụ viện, thủ tướng muốn nói chuyện với bí thư.

880. Chương 879: Đòn Thẳng Mặt.

Triệu Tề Đông cũng có một đêm mất ngủ ở Quốc vụ viện, sau khi nghe tin tường đất đã tạm ngăn được thế lũ mới thở phào:

- Tôi sẽ lập tức tới Trường Sa thị sát tình hình lũ lụt, để đồng chí Như Thánh đến Kim Sơn đại biểu cho tôi thị sát công tác cứu nạn ...

Tới đó giọng nặng hơn:

- Bất kể thế nào cũng không được phép coi tính mạng người dân như trò đùa.

Một câu thôi cũng làm cho lưng Thượng Học Nghĩa mồ hôi tuôn như suối, chẳng phải là vì áp lực quyền thế, thân là bí thư tỉnh ủy, là chủ hầu một phương, có thể nói là đỉnh cao quyền lực, không đặc biệt sợ hãi quyền lực cao hơn, nhưng đây là một câu nói đâm thẳng vào tim.

Mặc dù nói đê vỡ chắc chắn có nguyên nhân trực tiếp hơn nữa, nhưng Thượng Học Nghĩa không thể phủ nhận sai sót của mình.

Từ lâu đã có học giả đề xuất làm ruộng quanh hồ là ngu xuẩn tột độ, tranh đất với hồ cũng là chính sách ngu xuẩn không gì bằng, căn nguyên đê vỡ chính là ở chính sách này khiến cho diện tích hồ nước giảm mạnh, năng lực tích nước kháng lũ thậm chí còn chưa bằng một nửa ban đầu, cuối cùng cũng đã phải chịu sự trừng phạt, nhưng người gánh chịu lại là nhân dân vô tội.

Lương Vi Pháp, Triệu Hữu Luân đứng hình vàng sáng bình minh đỏ au, muốn khóc mà không có nước mắt, thiệt hại nhân mạng tạm thời chưa thể thống kê được, nhưng mọi thành quả kiến thiết kinh tế một năm

qua đã bị ngâm trong nước lũ, nóc trung tâm triển lãm lộ ra trên mặt nước, từ đây nhìn qua có thể thấy dân chúng tránh nạn ở trên đó, đen xì, giống như một bầy kiến .

~oOo

~Giây phút đê vỡ dừng khí trong người Chu Cẩm Du cũng tiêu tan sạch sẽ, không thể ung dung chỉ huy đại cục chống lũ được nữa, phải để Triệu Hữu Luân gánh lấy trách nhiệm.

Sau chuyện lấy lại được tinh thần, song không thể lấy lại được quyền chủ động trong tay Triệu Hữu Luân, đành ở lại hậu phương điều phối vật tư, thành tổng chỉ huy hậu cần.

Được tin mấy vạn quân dân xây lên đoạn đê đất đã phát huy tác dụng, Chu Cẩm Du hơi thở phào, đồng thời hối hận không thôi, sao lúc đó mình lại cuống chân tay lên như thế.

Sức lực cạn kiệt, Chu Cẩm Du ngồi sụp xuống ghế sofa, bà ta phải tính tới hậu quả nghiêm trọng của việc đê vỡ, định gọi điện cho chồng thương lượng mới phát hiện di động được thư ký đi xạc, không ở bên cạnh, đứng dậy mở cửa đi lấy thì thấy thư ký cầm di động của mình đi tới, chuẩn bị gõ cửa.

- Bí thư, có điện thoại.

Chu Cẩm Du nhận lấy, thấy số ở nhà, đóng cửa lại mới nhận điện thoại.

- Kiểm Nam tới đây ...

Giọng hơi khàn của Tạ Hán Minh truyền tới, có thể thấy ông ta cũng cả đêm không ngủ:

- Nghe nói lũ đã được chặn, có thể nhìn ra thiệt hại sơ bộ chưa?

Chu Cẩm Du nhắm mắt lại, giọng như tự lẩm bẩm:

- Đều bị ngâm hết trong nước lũ rồi ...

~~oOo

Trên con đường từ Huệ Sơn thông tới Kim Sơn, có một chiếc Mercedes phóng như bay, tới gần Kim Sơn chậm rãi.

Ngay sau khi biết tin vỡ đê, Tạ Hán Tĩnh lập tức bảo lái xe đưa tới Kim Sơn, đây đã là đợt lũ thứ hai từ đầu mùa tới Huệ Sơn, phà đóng cửa, ông ta đợi tới gần sáng mới qua sông được.

Tới nơi ở của vợ chồng Chu Cẩm Du, bên mép hồ cũng dùng bao cát chồng lên làm đê, nước không ngừng rỉ ra từ đó.

Tạ Hán Tĩnh đi vào biệt thự thấy Tạ Hán Minh, Tạ Kiểm Nam cùng Trần Liễu Phạm tổng giám đốc khu công nghiệp điện tử đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, trông rất tiêu tụy, mỗi một, thất thần thấy ông ta tới cũng không hề rằng một lời, Tạ Hán Tĩnh biết chẳng có tin tức tốt lành nào đang đợi mình.

Mặc dù giới truyền thông chỉ miêu tả qua loa chuyện vỡ đê, còn chuyện quân dân chung tay phòng lũ thì sơn son thiếp vàng cho thật nổi, nhưng chuyện đê vỡ ắt làm TW chấn động.

Lúc này chẳng rảnh quan tâm tới tiền đồ chính trị của Chu Cẩm Du, kỳ thực từ lúc Chu Cẩm Tỳ dính vào chuyên án 516, tiền đồ chính trị của Chu gia đã bị phán tử hình, Chu Cẩm Du còn giữ ghế chẳng qua là là quán tính tự có ở quan trường, quán tính này chỉ e sẽ phải dừng lại ở đây.

- Đã thông báo cho Cát gia chưa?

Tạ Hán Tĩnh đã đoán ra kết quả gì đang đợi mình ở Kim Sơn, nhìn thấy bộ dạng cha con Tạ Hán Minh như thế, chẳng hỏi thêm.

Khu công nghiệp điện tử vừa mới đi vào sản xuất mặc dù không bị nước lũ cuốn hết, nhưng cũng chìm trong lũ rồi, nhà xưởng thì có lẽ còn chống chịu được, thiết bị thì coi như đã vứt đi hết rồi, vô số nguyên vật liệu giữ được 10% cũng đủ khó.

Không có chút chuẩn bị nào, nửa tiếng sau khi đê vỡ nước đã nhấn chìm nhà máy, thời gian ngắn như thế thậm chí công nhân cũng chẳng kịp rút lui.

Tổn thất trực tiếp là một phương diện, lại chẳng biết tới khi nào mới khôi phục được sản xuất, không thể hoàn thành đơn đặt hàng làm chữ tín bị tổn thất, mất khách hàng, đối với điện tử Gia Tín đó là tổn thất nghiêm trọng ghê gớm.

Như vậy thì cũng phải khẩn cấp thông báo cho Samsung, Samsung đem một phần đơn đặt hàng sản phẩm điện tử ở thị trường Trung Quốc giao cho nhà máy phía Kim Sơn, đơn đặt hàng này không thể hoàn thành rồi, thiệt hại sẽ còn lan đi.

oOo

~~Trương Khác và Dịch Đan Thanh tới sân vận động Tam Tùng tụ hợp với Hứa Hồng Bá.

Sân vận động Tam Tùng là điểm bố trí nạn dân lớn nhất của Kim Sơn tới giờ, ngoài 5 vạn dân rút khỏi xã Tứ Yên và khu lều lán ra, còn có hai xã khác, khi dề vỡ thành phố điều động tất cả xe cộ có thể cứu người nhưng không thể cứu được kịp thời, chẳng biết có bao nhiêu người bị nước lũ bao vây, bao nhiêu người mất mạng trong trận lũ này.

Hai mắt Trương Khác hôm sâu, lòng trắng chi chít tơ máu, thời gian qua tinh lực tiêu hao nghiêm trọng, từ Huệ Sơn về lại liên tục hai ngày không chợp mắt, cổ khăn đặc, chỉ kể qua loa với Hứa Hồng Bá tình hình, nhìn khung cảnh hỗn loạn người lớn bơ phờ, trẻ em kinh hoàng, chẳng thể nói ra lời mấy câu chú ý bảo vệ sức khỏe.

Trương Khác không ở lại SVĐ, y ở lại cũng chẳng có mấy tác dụng, liền về nhà khách nghỉ, vừa mới chui vào xe còn chưa kịp đợi xe khởi động đã ngủ tít rồi, đến khi tỉnh lại thấy Dịch Đan Thanh gối đầu lên đùi mình, người cuộn trên ghế đang ngủ say sưa, bọn họ quá mệt rồi, chẳng ai còn bận tâm được tới về ngoài.

Trương Khác nhẹ nhàng nâng đầu Dịch Đan Thanh lên mở cửa xuống xe, Phó Tuấn và lái xe ngồi ở bên xe hút thuốc, những nhân viên khác ngủ trên xe còn lại, thấy Trương Khác xuống xe, đứng dậy hỏi:

- Khác thiếu gia và trợ lý Dịch tới phòng nghỉ một lúc chứ.

Vừa rồi thấy y ngủ say nên tới nhà khách Phó Tuấn cũng không gọi.

- Để cô ấy ngủ thêm một chút đi ... Tỉnh lại rồi khó ngủ tiếp lắm.

Trương Khác ngồi xuống nhận lấy điều thuốc hỏi:

- Mấy giờ rồi?

- Mười giờ.

Phó Tuấn lấy sổ tay ra lật cho y xem:

- Thị trưởng Trương và mẹ cậu gọi điện tới lúc 7 giờ, ông Tôn, chủ tịch Diệp, bộ trưởng Diệp, tỉnh trưởng Từ, bí thư Đường đều gọi điện thoại tới, nhưng biết cậu ngủ không bảo tôi gọi cậu dậy.

Trương Khác gọi điện thoại cho thư ký Lương Vĩ Pháp trước tiên, mới biết phó thủ tướng Tăng Như Thánh rạng sáng ngồi chuyên cơ tới Kim Sơn, Lương Vĩ Phas đang đưa ông ta đi thị sát.

Trương Khác chỉ quan tâm tình hình thiên tai có gì bất thường không, công tác cứu nạn có thuận lợi không, còn Tăng Như Thánh tới y chẳng định góp vui làm gì, nghĩ Triệu Hữu Luân chắc cũng đang cấp thiết kiểm cơ hội nói chuyện với phó thủ tướng nên chẳng gọi cho ông ta.

Chẳng biết toàn quốc từ trên xuống dưới có bao nhiêu người mất ngủ vì dề Kim Sơn, Trương Khác xem ghi chép, còn rất nhiều cú điện thoại phải trả lời, Dịch Đan Thanh lúc này tỉnh lại, mọi người mới rời bãi đỗ xe vào phòng nghỉ.

881. Chương 880: Nghiêm Túc Điều Tra

Cát Minh Tín chẳng bận tâm dề vỡ khiến bao nhiêu người bị dòng nước cuốn trôi, bao nhiêu người mất tài sản, ông ta cũng chìm trong tuyệt vọng khóc không ra nước mắt.

Truyền thông Hong Kong đều cho đăng tin đề hồ Kim Sơn bị vỡ, 10 giờ sáng sàn chứng khoán Hong Kong mở cửa giao dịch, cổ phiếu điện tử Gia Tín điên cuồng tụt giảm, tài sản trôi đi chẳng khác gì bị lũ cuốn.

Điện tử Gia Tín cùng tập đoàn Chính Thái đầu tư vào khu công nghiệp điện tử Kim Sơn gần 2 tỷ, đại khái không tin tức nào đánh tan lòng tin nhà đầu tư vào Gia Tín hơn nữa.

- Giá trị cổ phiếu lúc này làm chúng tôi cũng không thể không từ bỏ lòng tin vào điện tử Gia Tín, bọn họ muốn vượt qua được khó khăn này tựa hồ không dễ dàng gì ...

Tên TV đang chiếu cuộc phỏng vấn của ĐTH Hong Kong với tổng giám đốc điều hành Trương Vi của Việt Tú.

Cát Ấm Quân xem tin tức này cũng chẳng còn tinh thần chửi rửa Cẩm Hồ vào lúc này cũng không quên đâm bọn chúng một dao, bọn họ một năm qua gửi gắm cực lớn vào hạng mục đầu tư ở Kim Sơn, nghe tin tất cả bị nước lũ hủy hoại, nghe những lời của Trương Vi đã chẳng cảm thấy gì nữa.

- Phòng sách lược nghiên cứu ra đối sách gì chưa?

Cát Minh Tín mặt mỗi hồi con trai.

Chỉ trong 15 phút, cổ phiếu tập đoàn Gia Tín mất tới 40% giá trị, tức là gần 2.4 tỷ, giá trị lúc này không bằng được 1/3 thời đỉnh cao năm 96, đặc biệt thời gian qua kháng cự lại Cẩm Hồ có mưu đồ nắm cổ phần của Gia Tín, Cát Minh Tín dùng tới gần 1.4 tỷ HKD tiền mặt dự trữ mua thêm cổ phần, riêng bộ phận này mất giá đã khiến tổn thất tới gần 500 triệu.

- Bên đó chỉ có phương án sơ bộ, còn phải xem lực độ cứu nạn phía Kim Sơn ra sao.

Cát Ấm Quân trả lời:

- Các thành viên BQT tới đủ rồi, chỉ đợi ba tới họp.

- Lúc này họp còn có tác dụng gì?

Cát Minh Tín nói vậy nhưng vẫn gắng gượng đứng dậy, lại hỏi Cát Ấm Quân khi nào có thể tới Kim Sơn.

~oOo

~Năm ngày sau, ngày 21 tháng 7, qua nỗ lực gian nan của quân đội và người dân, đoạn đê vỡ dài gần 200 mét phía bắc hồ Kim Sơn đã được bịt kín, lúc này quân khu đã điều động một sư đoàn bộ đội cùng mấy vạn dân quân trú ở bên hồ Kim Sơn, đảm bảo an toàn đê bao.

Thời gian này sức khỏe của Trương Khác bị sụt giảm nghiêm trọng, ngày 19 sốt nhẹ, uống thuốc xong không đỡ ý lắm, ngày đê được lấp kín còn chạy lên xem, Địch Đan Thanh bị trượt chân ngã xuống hồ, Trương Khác và Phó Tuấn nhảy xuống nước cứu cô lên, Địch Đan Thanh thì không sao, nhưng Trương Khác không thay y phục ướt ngay, tới tối thì sốt cao, có lúc rơi vào hôn mê.

Phó Tuấn, Địch Đan Thanh không nghe Trương Khác để y ở lại Kim Sơn nữa, đem chuyện kể cho Lương Cách Trân.

Lương Cách Trân ở Tân Vu lo sốt vó, đường bộ, đường sắt từ Kiến Nghiệp tới Kim Sơn đã bị lũ nhấn chìm, lại chẳng thể vì mình tới Kim Sơn mà điều động trực thăng quân đội, mà chồng cũng đang đâm đầu kháng lũ không màng sống chết, hơn tháng qua toàn ở trên đê, chỉ về nhà có hai lần, Lương Cách Trân phải tới tận bộ chỉ huy chống lũ và chính phủ mới gặp được chồng, cần bà ở lại Tân Vũ theo dõi thì Trương Tri Hành mới không xảy ra vấn đề gì.

Lương Cách Trân bảo Phó Tuấn và Địch Đan Thanh đưa Trương Khác về Hải Châu ngay trong đêm, từ Kim Sơn tới Tân Đình rồi tới Hải Châu thì đường vẫn thông.

Phó thủ tướng Tăng Như Thánh sau khi biết bệnh tình của Trương Khác cùng quan viên tỉnh Giang Nam và tp Kim Sơn tới bệnh viện thăm, thì y đã ý thức mơ hồ, rơi vào trạng thái nửa hôn mê, đợi bệnh viện bố trí trị liệu xong, liền phái chuyên cơ đưa đoàn người Trương Khác về Hải Châu, thế là Trương Khác bỏ lỡ cơ hội tốt gặp Tăng Như Thánh.

Về tới Hải Châu đến sáng ngày hôm sau nữa Trương Khác mới giảm sốt, ở trong bệnh viện nhân dân số 1 Hải Châu quan sát thêm hai ngày mới rời viện về nhà, mọi người đều lấy lời Lương Cách Trân ra ngăn không cho y rời khỏi Hải Châu, Trương Khác mới đành ở lại.

Lương Cách Trân rốt cuộc không thể yên tâm, quay về Hải Châu, thấy con trai má hõm sâu lại, oán trách:

- Sao cần con đích thân đi lên tuyến đầu? Con lên đó chỉ tay múa chân chỉ gây thêm rắc rối cho người ta, con nói xem người ta có cần con chỉ bảo không? Cẩm Hồ tiền cũng quên rồi, vật tư cũng quên rồi, con còn muốn thế nào nữa? Đừng học thói cứng đầu của ba con!

Hậm hực dậm chân:

- Đúng là tạo nghiệt mà, mẹ tôi còn phải về Tân Vu, con nói đi hai cha con ngoan ngoãn nghe lời thì mẹ có phải khổ thế này không? Tiểu Lan sắp có kết quả thi rồi, đợi ở đâu cũng là đợi, mẹ bảo nó tới Hải Châu trông chừng con.

Hiện giờ Đường Thanh suốt ngày ở cùng y, Địch Đan Thanh cũng không rời nửa bước, Tạ Văn Tĩnh đã về Hải Châu, thêm vào Trần Phi Dung thường xuyên được Đường Thanh hẹn tới, một đồng người ngọc lượn qua lượn lại bên cạnh, y không đụng vào được một ai.

Ấy, còn chưa hết, thêm vào ba tiểu nha đầu Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ nhảy nhót trước mặt, Trương Khác chỉ nghĩ tới đó là cười khổ:

- Ai chiếu cố ai chứ ạ? Mấy ngày qua toàn con đi chợ mua thức ăn về nấu, thêm một mình chị Vệ Lan nữa cũng chẳng nhiều.

- Bạn sinh bệnh chủ yếu là do dùng đầu óc quá độ, thể lực hao hụt quá nhiều, phải kết hợp làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, vận động nhẹ nhàng mới có lợi cho việc hồi phục sức khỏe.

Đường Thanh cong môi nói:

- Để bạn làm chút việc để bạn khỏi rảnh rồi đầu óc suy nghĩ lung tung.

- Biết bạn lo ình, quan tâm tới sức khỏe của mình, thực ra mình đã khỏe như con trâu rồi.

Trương Khác đưa tay ra bẹo má Đường Thanh, ăn no sinh dâm dục, cô bé này lại lấy cớ mình chưa khỏe không cho đụng vào người, không còn chuyện gì tệ hơn nữa.

Đường Thanh biết Trương Khác nói gì, lại không dám để lộ trước mặt Lương Cách Trân, quay mặt không cho y bẹo má.

Địch Đan Thanh đi vào, Trương Khác nhìn thấy khóe mắt cô hơi đỏ, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

- Không có gì?

Địch Đan Thanh lắc đầu:

- Thành phố Kim Sơn tiến hành điều tra sơ bộ vụ vỡ đê, tôi vừa mới nhận được điện thoại, nghe nói một số việc.

- Việc gì vậy?

Mọi người đều quay đầu sang:

- Trước khi đê vỡ đã có người phát hiện tình hình nguy hiểm, khi ấy quân dân giữ đê đặt tinh lực chủ yếu trên mặt đê, dân công luân lưu nghỉ ngơi ở dưới đê phát hiện ở lưng đê có đoạn rỉ nước, liền thông báo cho bộ đội, nhưng khi bộ đội cứu nạn tới nơi thì đê sụp xuống, khi đó có sáu chiến sĩ cầm tay nhau nhảy vào lỗ hổng, định dựng cơ thể ngăn lũ, tranh thủ thêm một cơ hội mong manh, thì thể sáu chiến sĩ này nay mới tìm thấy ở phía bắc Tầm Viên, bọn họ vẫn nắm chặt lấy cánh tay nhau, dùng sức tách ra mà không được, đầu bọn họ đều chụm vào nhau.

Nói tới đó giọng Địch Đan Thanh nghẹn ngào, các cô gái trong phòng mắt đỏ lên.

Lương Cách Trân dễ mềm lòng không trách con trai chuyện gì cũng xông lên phía trước:

- Mẹ về Tân Vu đây, cha con liều mạng lắm, mẹ không sao yên tâm được.

Trương Khác gạt đầu, đi tiễn mẹ lên xe, về phòng khách gọi Dịch Đan Thanh tới hỏi tình hình Kim Sơn.

- Trừ sáu chiến sĩ kia ra, khi ấy trên đê còn có hơn 20 quân dân bị lũ cuốn không kịp chạy thoát. Khu thành phố mới cùng hai xã bị tai nạn nghiêm trọng nhất đã xác nhận có hơn 400 người thiệt mạng, hơn 700 người mất tích, hi vọng sống sót rất mong manh. Khu thành phố mới bị nước lũ nhấn chìm, vô số công trình chưa kịp hoàn thành hoặc giải tỏa đã bị lũ phá hủy, nhiều tuyến đường sắt, đường bộ tới Kiến Nghiệp chìm sâu trong nước, giao thông đứt đoạn, vật tư cứu viện phải dùng tàu thủy vận chuyển tới. Ước tính tổn thất trực tiếp gần 10 tỷ, kinh tế Kim Sơn tổn hại nghiêm trọng.

Trương Khác trầm ngâm một chút rồi ra hiệu cho Dịch Đan Thanh nói tiếp.

- Gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy, tỉnh không thể ba phải đùn đẩy trách nhiệm nữa. Nguyên nhân trực tiếp gây ra đê vỡ đã được sơ bộ làm rõ, một công ty phía dưới cục thủy lợi từng muốn xây một trạm xăng gần sát thân đê, đào nền sâu mấy mét, ăn sâu vào tận móng đê, sau khi bắt đầu công tác phòng lũ năm nay, cái trạm xăng đó bị điều chỉnh, công ty kia lệnh phải khôi phục nguyên trạng, lấp kín đất vào. Nhưng công tía kia chỉ đối phó cho xong chuyện, nên gây ra tai họa.

Dịch Đan Thanh tiếp tục nói:

- Khi sửa đê hồ Kim Sơn năm 95, bao thầu lại là công ty thuộc cục thủy lợi, nhưng phân chia gói thầu ra tới tận 60 công ty, quản lý cực kỳ hỗn loạn, làm người nghiên rằng cảm hận là bên thi công đó tới 60 -70 phần trăm không có tư cách thi công, hiện tất cả quan viên có liên quan đều đã bị bắt.

Trương Khác dựa đầu vào lưng ghế sofa, chẳng muốn nói gì, bất kể là sáu chiến sĩ hi sinh anh dũng, hay là cục thủy lợi Kim Sơn tự đào nền gây ra họa, đều sẽ không xuất hiện trên báo chí, trước đó tất cả công ty truyền thông chính đều được chỉ thị, chỉ được cho đăng tin tích cực chính diện.

Buổi tối ăn cơm, vợ chồng Đường Học Khiêm và Cố Kiến Bình cùng tới, so với tổn thất thiên tai ở Kim Sơn, Đường Học Khiêm càng quan tâm tới khả năng chính cục Kim Sơn rung chuyển vì chuyện này hơn.

- Chu Cẩn Du sau khi lên làm bí thư thành ủy Kim Sơn quyết định đem đê cũ phá đi để lấy không gian phát triển sản nghiệp kỹ thuật thông tin. Chính vì đê cũ bị phá, khiến cho đê hồ Kim Sơn sau khi vỡ, cho tới tận Cửu Giang Hà không có địa hình thuận lợi nào để kháng lũ. Hơn nữa trong lúc kháng lũ, biểu hiện của bà ta cũng làm chính phủ tỉnh ủy Giang Nam hết sức thất vọng, nên ở lại hậu phương phụ trách việc hậu cần.

Trương Khác kể những điều y quan sát được:

- Bà ta dù ở lại được vị trí này cũng là vì tình hình nghiêm trọng, cần phải giữ lòng người ổn định. Hiện công tác phòng chống lũ lụt đều do thị trưởng Triệu Hữu Luân phụ trách. Hai lần phó thủ tướng Tăng Như Thánh, bộ trưởng bộ quốc phòng Lương Vĩ Liệt tới Kim Sơn, đều do thị trưởng Triệu báo cáo tình hình. Tỉnh ủy Giang Nam đã mở cuộc họp khẩn cấp, đề bạt ông ta làm thành viên thường ủy tỉnh ủy.

Triệu Hữu Luân thay thế Chu Cẩn Du xem ra đã được định đoạt, còn hướng đi của Thượng Học Nghĩa sẽ do TW định đoạt, nhưng Lương Vĩ Pháp tư lịch kém, sợ không thể trực tiếp thế chỗ.

Cuối bữa ăn, Đường Học Khiêm mới nói:

- Bác vừa được thông báo, đợi qua kỳ lũ này, bác sẽ tới trường đảng TW học ba tháng.

Nghe Đường Học Khiêm nói thế đưa trong tay Trương Khác khựng lại, gãi gãi đầu:

- Bất ngờ quá! Nhưng mà kệ bất ngờ hay không, phải nói chúc mừng bác mới đúng ...

Tới trường đảng TW học gần như là bước đi ắt qua để tới cấp phó tỉnh, chỉ là Đường Học Khiêm đang làm rất tốt ở Hải Châu, đột nhiên điều đi học, mà Trương Khác không nghe được chút tin tức nào từ phía Đào Tấn hay Lý Viễn Hồ, tức là không phải trong tỉnh tiền cử, rồi cuộc mấy vị lão đại TW có tâm tư gì, y chưa đủ tầng cấp để phán đoán.

Mấy cái ghế ở tỉnh Đông Hải có người ngồi hết rồi, kinh tế phát triển tốt, chính trị xã hội ổn định, TW sẽ không tùy tiện làm rối loạn trật tự hiện có của tỉnh Đông Hải, như vậy khả năng lớn nhất là Đường Học Khiêm sẽ điều đi.

Đương nhiên cái tên “tỉnh Giang Nam” hiện ra trong đầu Trương Khác đầu tiên.

Đường Học Khiêm mỉm cười nói:

- Cháu vừa từ Giang Nam về, chắc hiểu tình hình bên đó, bác phải tìm cháu nghe cho kỹ mọi chuyện.
- Bên trên có ám thị bác rồi ạ?

Trương Khác hỏi:

Đường Học Khiêm lắc đầu:

- Bác chỉ nhận được mỗi thông báo đi học, ngày mai mới tới gặp bí thư Đào Tấn.

Đương nhiên điều Trương Khác nghĩ ra ông cũng nghĩ ra được.

Trương Khác thở dài, tỉnh Giang Nam kinh tế phát triển trì trệ, chính trị hủ bại nghiêm trọng.

Năm ngoái TW tiến hành đại phẫu với nhân sự tỉnh Giang Nam, thành viên thường ủy thay liền năm người, nhưng vận hạn của tỉnh Giang Nam chỉ mới bắt đầu, đầu tiên là vụ án đất hiếm chất động toàn quốc, Lương Vĩ Pháp và Triệu Hữu Luân tích cực bôn ba hợp tác kinh tế khu vực với tỉnh Đông Hải, làm kinh tế vừa có chút dấu hiệu chuyển biến thì đề hồ Kim Sơn đã vỡ giăng ột đồn tàn khốc.

Kinh tế Giang Nam rất có khả năng không gượng dậy được nữa, khỏi nói tới ổn định chính trị xã hội, muốn thay đổi cục diện cực kỳ bị động này, TW cần phải có khí phách lớn bỏ cục ngược lợi với quán tính quan trường Giang Nam mới mang tới sức sống cho tỉnh Giang Nam.

Chỉ là không biết tỉnh Giang Nam sẽ để lại ví trì gì cho Đường Học Khiêm đây?

Trương Khác nghĩ không ra, gãi đầu gãi tai.

- Đầu óc Trương Khác sắp sốt tới hồ đồ rồi, nói không chừng chưa tới 60 đã mắc chứng mất trí.

Đường Thanh thấy cha muốn bàn công việc với Trương Khác, cô không vui, làm nũng nói:

- Con bắt bạn ấy phải nghỉ mấy ngày, ba lại còn muốn tìm bạn ấy nói chuyện.
- Đừng có nguyên rửa mình, nếu 60 tuổi mình bị mất trí, bạn lúc ấy 59 tuổi muốn lấy chồng khác cũng muộn rồi.

Trương Khác nói đùa làm cả nhà cười lớn, lại quay sang Đường Học Khiêm:

- Bác tìm thầy Hứa mới đúng.

Lần này Hứa Hồng Bá cũng bị cưỡng ép đưa về Hải Châu nghỉ ngơi, Trương Khác liền gọi điện cho Hứa Thụy Bình bảo hẩn lái xe đón cha tới.

Hứa Hồng Bá nghe xong tình hình cũng cau mày, mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng không nói ra trước mặt Đường Học Khiêm, chỉ đem tình hình tỉnh Giang Nam nói ra một cách chi tiết hơn cho Đường Học Khiêm nghe, bất tri bất giác nói chuyện tới tận đêm khuya, Đường Thanh ngồi bên cạnh ngủ gà ngủ gật rồi.

Đường Học Khiêm sáng sớm còn lên tỉnh, sau 12 giờ liền cùng con gái rời đi, Cố Kiến Bình đã về từ trước rồi, nghe thấy chồng vào nhà, trở mình nói với ông:

- Anh có thấy các cô gái bên cạnh Tiểu Khác quá nhiều không?

Hôm nay bà mới thấy Dịch Đan Thanh, Vệ Lan đã hoa cả mắt.

- Thế nào gọi là nhiều, thế nào là không nhiều, nếu chẳng phải cái ghế của anh có đồng kê trên dưới nhấm vào, anh đã đổi sang trợ lý trẻ trung xinh đẹp, đuổi Tiểu Hứa đi làm chuyện khác.

Đường Học Khiêm lên giường đùa với vợ:

- Ai mà biết anh có nuôi vợ bé bên ngoài không, đừng có tưởng lấy bộ mặt cột nhà đó ra là lừa được em.

Cổ Kiến Bình vắn ép áp sát vào người chồng:

- Không phải em nói Tiểu Khắc, em chỉ thấy nam nhân chẳng có ai tử tế, Tiểu Thanh cũng ngốc quá đi, sao lại đồng ý để Cách Trân cho cô chị nuôi kia ở lại chăm sóc Tiểu Khắc chứ?

- Thế mà em còn bảo không nói nó à? Anh phát hiện ra phụ nữ bọn em mà đấu đá nhau còn lợi hại hơn người trên quan trường.

Đường Học Khiêm biết ý vợ nhưng mà mai ông phải đi sớm, gấp bí thư tỉnh ủy đâu phải đùa, cần ở trạng thái tốt nhất có thể, sắp 50 rồi đâu còn sung sức chiến đấu ngày đêm nữa, vỗ vai vợ:

- Tắt đèn ngủ thôi.

- Tự đi mà tắt.

Cổ Kiến Bình hờn dỗi kéo chăn quay người đi:

- Anh dù có làm thủ tướng cũng đừng mơ sai bảo em như người hầu.

Đường Học Khiêm chỉ biết cười khổ, xoay người đi tắt đèn.

~oOo

~~Đội Đường Học đi rồi, Hứa Hồng Bá mới nói với Trương Khắc:

- Tw trực tiếp điều Đường Học Khiêm tới Giang Nam là hi vọng dựa vào đôi bàn tay khéo léo của ông ta chỉnh đốn công tác kinh tế của Giang Nam, ông ta sẽ phối hợp với Lương Vi Pháp hay bí thư tỉnh ủy Giang Nam kế tiếp chưa chắc được, nên cần phải đợi chuyện này xác định trước đã.

Thượng Học Nghĩa xuống là điều chắc chắn, năng lực của ông ta đã không còn được TW tin nhiệm nữa, có thể lui về tuyến hai một cách có thể diện là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Tỉnh trưởng Lương không có hi vọng sao ạ?

Trương Khắc hỏi, y cũng cảm thấy hi vọng rất nhỏ, nhưng Giang Nam đã nát nát thế này, biết đâu TW phá lệ.

- Chắc hẳn là vô vọng rồi, chưa nói tư lịch của ông ta còn thấp, tính cách không rõ ràng, không có khí phách khai sáng cục diện mới, TW sẽ không nhìn trúng ông ta ...

Hứa Hồng Bá nói rất khẳng định.

882. Chương 881: Điều Chỉnh Nhân Sự Ở Hải Châu.

Cục diện hiện nay của tỉnh Giang Nam nhất định phải có nhân vật cương nghị chủ trì đại cục mới được, nhưng người như vậy thì lại có dục vọng khổng chế quá mạnh, ắt sẽ nhúng tay vào công tác kinh tế, từ góc độ này mà xét, TW điều Đường Học Khiêm tới Giang Nam là hi vọng ông ta phối hợp với bí thư tỉnh ủy đời tiếp theo.

Đường Học Khiêm xuất thân địa phương, không có liên hệ trực tiếp với TW, ai sẽ là nhân vật ông phải phối hợp đây?

Hứa Hồng Bá rời đi lại nói một câu:

- Lần này TW chưa chắc đã làm theo lệ cũ ...

Tối hạ tuần tháng 7, thượng du Tiểu Gian đã hình thành đợt lũ thứ năm, hồ Kinh Sơn, Âm Mã Hà bình an vượt qua. Trương Khắc khi đó vẫn ở Hải Châu, đang hỏi tình hình quyên góp ở Hong Kong thì nhận được điện thoại của Từ Học Bình.

- Mai thủ tướng sẽ tới Kim Sơn thị sát, bác cũng đi theo, người phụ trách của Cẩm Hồ ở Kim Sơn là ai, thủ tướng có khả năng sẽ tìm để hỏi công tác sau thiên tai, phía cháu chuẩn bị một chút đi.

- Thủ tướng nào ạ?

Đầu Trương Khác sáng lên như có tia chớp xẹt qua, Tăng Như Thánh đã hai lần tới Kim Sơn thị sát rồi.

- Là thủ tướng Triệu Tề Đông.

Trương Khác hít một hơi:

- Tw lần này quyết tâm lớn thật.

- Toàn là chuyện chưa xác định, bác chỉ cùng thủ tướng đi xem xét một chút.

Hôm sau thủ tướng Triệu Tề Đông trong lúc bận bịu công việc vẫn bỏ thời gian dùng chuyên cơ tới Kim Sơn thị sát tình hình thiên tai, bất ngờ là Từ Học Bình cũng đi cùng, đồng thời còn xuất hiện ở trên Thời sự, phát biểu chỉ đạo công tác cứu giúp sau tai nạn.

Người có khứu giác chính trị nhạy bén đều hết sức ngạc nhiên.

Hai năm trước Từ Học Bình bị điều khỏi tỉnh Đông Hải, ai cũng nghĩ ông sẽ quá độ một thời gian rồi hoàn toàn lui về tuyến hai, thế nhưng ông chỉ ngồi nhàn nửa năm, cơn bão tài chính Châu Á, các công ty đầu tư trong nước tồn tại ẩn họa cực lớn, còn năng lực của Từ Học Bình ở Đông Hải lại được biểu hiện chói mắt, chẳng những không bị ảnh hưởng từ cơn bão tài chính, còn kiếm được từ chênh lệch đồng Yên một khoản ngang thu nhập tài chính năm 95.

Chỉ riêng với chuyện này, Từ Học Bình đủ vốn không cần lui về tuyến hai, hơn nữa tính cách cương trực của ông được thủ tướng Triệu Tề Đông tán thưởng, giao công tác thanh tra công ty đầu tư toàn quốc, ông tra ra mấy vụ án, trực tiếp gây nên cơn động đất quan trường Giang Nam năm ngoại.

Từ hạ tuần tháng 6, Tiểu Giang liên tục phát sinh lũ to, tỉnh Đông Hải trước sau trải qua 5 trận lũ, đề điều có thể vượt hiểm hoàn toàn nhờ công trị thủy của Từ Học Bình vào năm 96.

Những người nhạy bén đều đoán Từ Học Bình sẽ còn tiến một bước nắm thực quyền, nhưng vạn lần không ngờ để ông tới địa phương, tới Giang Nam, chuyển đi cùng thủ tướng Triệu Tề Đông là tạo thế cho bước tiếp theo, cũng có thể nói là thăm dò.

Đừng nói người khác, Trương Khác cũng không hiểu, trong nước có cái truyền thống “bất kể chính sách có đúng hay sai, đều kiên quyết không quay đầu chịu nhận lỗi”, Từ Học Bình bị điều khỏi tỉnh Đông Hải, bất kể chịu bao uất ức cũng phải cắn răng nuốt xuống, nhưng địa ông tới địa phương chẳng phải là điển hình ”biết sai phải sửa”.

Có lẽ các đại lão TW cũng thấy cái tỉnh Giang Nam này sắp sập rồi, cần có nhân vật có bàn tay sắt chống đỡ nguy cơ.

o0o

- Từ Học Bình tới Giang Nam làm bí thư tỉnh ủy, Đường Học Khiêm nói không chừng cũng sẽ điều tới Giang Nam làm phó tỉnh trưởng phụ trách kinh tế, nói không chừng có thể trực tiếp làm thường ủy tỉnh ủy.

- Xì, không làm thường ủy, Đường Học Khiêm thêm vào tới đó làm phó tỉnh trưởng.

- Ghê nhỉ, vậy tôi hỏi anh, Đường Học Khiêm đi rồi, bên phía Hải Châu ai sẽ làm đại ca, Lục Dật Quang hay Tô Dật Quân?

Trương Khác và Hứa Hồng Bá đánh cờ ở quán cờ, người xem cờ xung quanh thì đứng thảo luận thời cuộc, nước bọt bắn cả lên bàn cờ, phải lấy giấy ra lau.

Tw quyết định phái Từ Học Bình tới Giang Nam chủ trì đại cục, không còn tồn tại vấn đề bị địa phương chống đối nữa, quan trường Giang Nam có là tấm lưới sắt thì cũng bị vụ án Chương Châu, hồ Kim Sơn vỡ đề xé cho tan tành.

Lần đầu tiên Từ Học Bình công khai xuất hiện không gây ra tranh luận đặc biệt lắm, ngày 6 tháng 8, Từ Học Bình một lần nữa cùng phó thủ tướng Tăng Như Thánh tới Kim Sơn thị sát, chính thức đại biểu cho Quốc vụ viện phụ trách công tác cứu chữa tai nạn của tỉnh Giang Nam, chỉ còn đợi giao ban với Thượng Hồng Nghĩa.

Tối tháng 8, khả năng bão trực tiếp uy hiếp Hải Châu đã nhỏ đi rất nhiều, Đường Học Khiêm đành tạm thời bỏ công việc đấy, tới Bắc Kinh học tập ba tháng.

Hai tin tức này vừa công khai, suy đoán trước kia trở nên sáng tỏ, ọi người không ít chủ đề bàn luận, với người dân Hải Châu mà nói, ít nhiều không muốn để Đường Học Khiêm đi, cũng lo người thay thế ông sẽ khiến cục diện tốt đẹp của Hải Châu hỏng hết.

Hứa Hồng Bá thì lại rất hứng thú nghe người bên cạnh bàn chuyện chính trị thời cuộc, đặt cờ lên góc bàn, mở nắp trà ung dung ngồi uống, đợi người kia trả lời.

Người kia vừa mở miệng nước bọt đã bắt tới:

- Đỗ Tiểu Sơn lên là phó bí thư tức là Tô Dật Quân, Lúc Dật Quang đều hết hi vọng rồi, nói không chừng bên trên điều một người tới Hải Châu.

Đường Học Khiêm điều khỏi Hải Châu, làm sao giữ cho Hải Châu phát triển cao tốc, đó là vấn đề tỉnh phải suy nghĩ thận trọng.

Trước khi Đường Học Khiêm đi học, tỉnh ủy tiến hành điều chỉnh sơ bộ cách cục chiến trị Hải Châu, đề bạt Đỗ Tiểu Sơn lên làm trưởng phòng tổ chức kiêm phó bí thư thành ủy, nhưng an bài bước tiếp theo thì không lo chút phong phanh nào.

Nghe người xem cờ thảo luận tới điểm này, Trương Khác khẽ mỉm cười, cùng Hứa Hồng Bá thu quan đếm cờ, Đỗ Phi cả mùa hè cũng hiếm hơi về Hải Châu, tranh thủ cha hấn thắng quan phát tài, hấn về nhà nghỉ vài ngày, Trương Khác mời Hứa Hồng Bá ăn tối, ông lắc đầu nói:

- Tôi thà pha một chén trà vụn, cắt quả dưa chuột ngồi thông thả ăn cơm còn hơn là đi với các cậu.

Trương Khác thu dọn cờ xong xuống lầu đi tới Bát Cẩm Trân, Đỗ Phi đang cùng Mông Nhạc, Trần Phi Dung, Đường Thanh đánh bài trong phòng bao, Thịnh Hà và Tịch Nhược Lâm chia nhau ngồi sau Đỗ Phi và Mông Nhạc. Thấy Trương Khác đi vào Tịch Nhược Lâm hơi xấu hổ.

- Mọi người tới Hải Châu hết phía bên Sáng Vực làm sao?

Trương Khác đứng cửa hỏi:

- Hai ba ngày thì có quái chuyện gì lớn cho được.

Đỗ Phi đưa bài cho Thịnh Hạ để cô chơi hộ mình, tới cửa hỏi Trương Khác:

- Ba Đường Thanh rời Hải Châu, nhân sự bên này sẽ an bài ra sao?

- Ba mày đã tới bước này rồi, còn muốn thế nào nữa?

Trương Khác đưa thuốc lá cho Đỗ Phi.

Lúc này Vệ Lan từ đại sảnh đi tới, tròng mắt lên, Trương Khác ho khan, bỏ thuốc lá ra khỏi miệng, hỏi:

- Chị Dịch đâu ạ?

- Bên Hong Kong lại chuyển tới một đồng tài liệu, chị Dịch sợ xem không kịp nên không tới nữa, một lát nữa tôi đem về cho chị ấy chút đồ ăn là được.

Đợi Vệ Lan đi vào phòng, Đỗ Phi mới tiếp tục đề tài vừa rồi:

- Ba Đường Thanh đi, Hải Châu sẽ trở nên phức tạp, máy không lo à?

- Ra mày nghĩ cho tao đó hả?

Trương Khác vờ đưa chân đá Đỗ Phi:

- Bảo với ba mày không cần phải mày tới do thám quân tình đâu, theo an bài của tỉnh, Lục Dật Quang sẽ thay ba Đường Thanh làm chủ nhiệm hội đồng nhân dân, an bài thế mày hiểu chưa?

Phó bí thư thành ủy, bí thư kỷ ủy Lục Dật Quang là con lật đật của quan trường Hải Châu, loại người này có một cái gỏi, là nhìn rõ tình thế, không có đủ lợi ích, ông ta tuyệt đối không dễ dàng đổi trận doanh, có lẽ loại người như thế không làm người ta thích lắm, nhưng dùng ông ta sẽ khá ổn định.

883. Chương 882: Tịch Dương Trên Đê

Địa vị Hải Châu đang ngày một trở nên trọng yếu, không có bối cảnh đủ sâu, Lục Dật Quang hiển nhiên không có khả năng làm bí thư thành ủy, một phương diện khác tuổi của ông ta cũng sắp tới giới hạn rồi, an bài ông ta làm chủ nhiệm hội đồng nhân dân, lại có Đỗ Tiểu Sơn làm trưởng phòng tổ chức, như thế có thể tránh tân bí thư thành ủy một tay che trời, Hải Châu có thể duy trì tình hình kinh tế tốt đẹp nằm trên quỹ đạo.

- Ô, vậy Tô Dật Quần hoặc người khác tới làm bí thư thành ủy cũng chẳng sao cả rồi.

Đỗ Phi gật gù, lại hỏi:

- Có thể tân bí thư là nhân tuyển khác, còn Tô Dật Quần điều khỏi Hải Châu không?

Trương Khác gật đầu:

- Không thể để Tô Dật Quần có cơ hội liên hợp với bí thư mới khổng chế Hải Châu.

Đỗ Phi bĩu môi:

- Bà nó chứ, há chẳng phải Tống Bồi Minh lại cười ngoạc miệng ra rồi?

Tống Bồi Minh vốn ở Hong Kong phụ trách chuyện mời gọi đầu tư, Đường Học Khiêm tới Bắc Kinh học, ông ta liền khẩn cấp trở về.

Trước tiên là điều chỉnh với Đỗ Tiểu Sơn, Lục Dật Quang, ổn định cục diện Hải Châu, đợi tới khi Đường Học Khiêm chính thức rời Hải Châu, hoặc Tô Dật Quần lên làm bí thư thành ủy, Tống Bồi Minh làm thị trưởng; hoặc điều một người khác tới làm bí thư thành ủy, Tô Dật Quần điều khỏi Hải Châu, Tống Bồi Minh vẫn làm thị trưởng.

Trương Khác không tiện can dự vào bổ nhiệm bí thư thành ủy mới, địa vị Hải Châu ngày càng trở nên trọng yếu, nói không chừng nhân tuyển bí thư thành ủy đã lọt vào tầm mắt TW, có điều Trương Khác chẳng cho rằng Tô Dật Quần có cái số dấm phải phân cho này, Lý Viễn Hồ cũng chẳng hề có ý nói đỡ cho hắn.

~oOo

~~Nước lũ rút đi, khắp nơi là cảnh nhà cửa tan hoang, cây cối đổ rạp, đồ gia dụng tán loạn, bùn đất be bét, thành phố đã tổ chức người dọn dẹp đường phố, có điều tinh lực chủ yếu vẫn đặt lên việc bảo vệ đê điều, con đường phía nam trung tâm triển lãm công tác dọn dẹp chưa bắt đầu, bánh xe lún vào bùn đất trên đường, để lại dấu vết kéo dài, nhìn có ánh kim loại phản quang trong bùn, Trương Khác bảo lái xe dừng lại, nhảy xuống nhặt lên xem, không ngờ là băng mạch di động cắm vào trong bùn.

- Thảo nào Samsung trì hoãn thời gian ra mắt di động.

Trương Khác đưa cho Địch Đan Thanh xem:

- Xem ra di động bọn họ sẽ tiêu thụ ở Trung Quốc đều giao cho khu công nghiệp điện tử Kim Sơn sản xuất, Samsung phải tổ chức dây chuyền sản xuất khác thôi.

Địch Đan Thanh hỏi:

- Cậu đoán chừng bọn họ tổn thất bao nhiêu?

- Siết chặt cổ bọn chúng thêm một chút, đủ để điện tử Gia Tín gục hẳn.

Trương Khác nhìn khu nhà xưởng tàn tạ, tuy nói hiện lấy công tác cứu chữa làm trọng, nhưng với cha con Cát Minh Tín phải thừa cơ lấy mạng chúng, trong này không có chuyện nhân nghĩa gì hết.

Ngày 11 tháng 8, sau khi tiễn Đường Thanh và Thịnh Hạ về Hong Kong, Trương Khác lại trực tiếp đi máy bay từ Hong Kong tới Kim Sơn.

Từ Học Bình là tổ trưởng tiểu tổ điều phối công tác khắc phục tai nạn của Quốc vụ viện, trước đó công tác khẩn yếu nhất là kháng lũ cứu nạn, Trương Khác không vội tới gặp ông, xuống máy bay được biết Từ Học Bình đang được Lương Vĩ Pháp đưa đi thị sát hiện trường tai nạn nên từ sân bay tới thẳng đây.

Khu thành phố mới đã hoàn toàn không nhận ra được nữa, qua trung tâm triển lãm, không còn gì dựa vào để nhận đường nữa, Trương Khác bảo lái xe đi theo vết xe để lại.

Nhìn đồng kiến trúc đồ nát trước mắt là có thể đoán ra được đó là trung tâm chế tạo điện tử cho Gia Tín và Chính Thái đầu tư.

Mặt tường bao đối diện với hướng lũ đổ về đã đổ tàn bộ, nhà xưởng sập cả khoảng lớn, dây chuyền sản xuất thì tan nát mỗi chỗ một ít, cho thấy nhà xưởng khi đó không chịu được nước lũ tấn công, cách nhà máy càng gần, nguyên vật liệu càng nhiều, cho dù không tàn mạt thế này, bị ngâm nước hơn mười ngày cũng chẳng sử dụng được nữa.

Có một đám đông tụ tập góc đông bắc nhà máy, Tạ Kiếm Nam tay vò đầu, thấy có xe đi tới liền nhìn sang, đợi nhìn rõ khuôn mặt lạnh tanh của Trương Khác sau cửa kính liền ngoảnh đi, tất nhiên không muốn bộ dạng khốn đốn của mình làm kẻ thù thống khoái.

Xe dừng lại, Trương Khác đi xuống, đứng đằng xa cười, chẳng vội đi tới.

~oOo

~~~ Nơi này là trạm cuối cùng của bác rồi, chẳng có gì phải đắn đo sau hết ...

Hoàng hôn, khí trời ngọt ngào, vàng thái dương màu đỏ chiếu ánh sáng sắp tắt lên Ấm Mã Hà, ánh sáng long lanh chói mắt, nước sông cuối cùng đã hạ xuống, Từ Học Bình dỗi mắt nhìn bầu trời như có lửa đốt cháy đám mây,

Trương Khác cùng Từ Học Bình đi dạo trên đê, trước khi mùa mưa qua đi, công tác kháng lũ vẫn tiếp tục, dân quân chưa rút đi, nhưng nước hạ xuống đã làm mọi người nở nụ cười nhẹ nhõm.

Y có thể hiểu được quyết tâm của Từ Học Bình, với ông mà nói, ở lại Bắc Kinh có lẽ sẽ có tuổi già yên ả hơn nhưng đó không phải cuộc sống ông muốn.

- Trong số bọn họ có rất nhiều người nhà cửa bị nước lũ cuốn trôi, có điều họ đều chưa mất hi vọng.

Từ Học Bình nhìn những dân quân mệt mỏi dựa vào thân đê ngủ thiếp đi:

- Tiếp theo đây là công tác xây dựng lại sau thiên tai, bác đã trao đổi với tỉnh trưởng Lương rồi, bí thư Thượng hi vọng trước khi lui về xúc tiến chuyện Cẩm Hồ mua Thần Hi, làm tốt chặng cuối cùng, sáng nay tỉnh mở cuộc họp quyết định điều Tống Cảnh Bình khỏi vị trí tổng giám đốc giấy Thần Hi, do phó tỉnh trưởng Lưu Tử Kỳ kiêm nhiệm, cháu có ý kiến gì không?

Bờ sông đối diện là nhà máy Thần Hi, đa phần nhà xưởng bị nhấn chìm, chưa biết bao giờ mới khôi phục sản xuất, nhưng Ấm Mã Hà được nước lũ tẩy rửa, đứng bên sông không ngửi thấy cái mùi khó chịu kia nữa rồi.

Tuy nói người đi trà lạnh, Thượng Học Nghĩa cũng không vô trách nhiệm tới mức ném một đồng hồ độn lại cho Từ Học Bình, mà đem những vấn đề khó nhằn còn tranh luận giải quyết hộ, để giảm bớt một chút áp lực cho việc Từ Học Bình tới Giang Nam triển khai công tác.

Trương Khác khẽ thở dài:

- Hiện giờ đường bộ, đường sắt từ Kiến Nghiệp tới Kim Sơn đã được khôi phục, Chu Du có thể tới thương lượng bất kỳ lúc nào ...

~oOo

- Nhà máy khó khăn lắm mới giữ được, nhưng chỉ cần đồng tâm hiệp lực có thể mau chóng khôi phục sản xuất, vì sao kiên trì bán cho loại xí nghiệp tư doanh như thế?

Hình Kiến Quốc theo sát gót Lưu Từ Kỳ trên đê hỏi:

Lưu Từ Kỳ vừa đại biểu chính phủ tỉnh ủy tới tuyên bố Tổng Cảnh Bình sẽ điều tới sở thủy lợi tỉnh làm tuần thị viên cấp phó sở, giấy Thần Hi sẽ do ông ta kiêm nhiệm cùng đàm phán bán nhà máy.

Lưu Từ Kỳ từ giấy Thần Hi đi lên, có cảm tình rất sâu nặng với nhà máy, các giám đốc, xưởng trưởng hiện tại của Thần Hi đa phần do ông ta bồi dưỡng lên, mặc dù ông ta nhìn thấy rất nhiều vấn đề tồn tại ở Thần Hi, nhưng vẫn chống đối bán nó cho Cẩm Hồ.

Hôm nay Thượng Học Nghĩa đặt trọng trách lên vai ông ta, còn dứt khoát nói:

- Không làm được việc này, đồng chí cũng khỏi làm phó tỉnh trưởng nữa, theo tôi về nhà dưỡng lão ...

Lưu Từ Kỳ không hoài nghi Thượng Học Nghĩa có khả năng đá đít mình trước khi lui về, thái độ chuyển biến nhanh chóng, ông ta thay đổi thái độ rồi, đám địa đầu xa không giở trò gì được nữa, khi đông ta tuyên bố quyết định này, thậm chí không một ai dám đứng ra công khai chất vấn.

Chỉ là không biết ai đem tin tức nói ra cho Hình Kiến Quốc, Lưu Từ Kỳ biết các giám đốc, xưởng trưởng vừa rồi ở cuộc họp không nói gì, nhưng không có nghĩa họ không có ý kiến, chỉ không dám phản đối trước mặt mình, nên mới giật dây Hình Kiến Quốc.

Khi Lưu Từ Kỳ mới tới xưởng bột giấy làm kỹ thuật viên, Hình Kiến Quốc là thợ cả, chỉ là tính ông ta quá khó chịu, không để cho người ta chút thể diện nào, Lưu Từ Kỳ chẳng có chút thiện cảm nào với ông ta, sau khi bay cao càng không muốn ngó ngang tới ông ta.

Lưu Từ Kỳ thích thể diện, sợ người ta nói mình vong ân bạc nghĩa, cho nên không đuổi Hình Kiến Quốc xuống đê, kiên nhẫn giải thích:

- Đây là quyết định của chính phủ và tỉnh ủy, ông phải hiểu, phải tin vào ...

- Tin cái rắm, ông nhìn xem bờ đối diện đã thành ra thế nào?

Hình Kiến Quốc ở trước mặt Lưu Từ Kỳ càng chẳng cố kỵ gì.

Lưu Từ Kỳ điên đầu, chỉ muốn đập ông ta một phát xuống sông, nhưng bất kể thế nào Hình Kiến Quốc lần này lập công, một ông già 60 tuổi, trong thời khắc nguy cấp không về nhà tới một ngày, còn được tiếp kiến thủ tướng, ở trên đê uy tín chưa chắc kém Lưu Từ Kỳ.

Nhìn thấy bờ đối diện có mấy cái xe, Lưu Từ Kỳ hỏi thư ký:

- Ai ở bên đó thế?

- Là chủ nhiệm Từ.

Lưu Từ Kỳ kiểm ngay được cái cố bỏ Hình Kiến Quốc lại:

- Tôi phải đi tìm chủ nhiệm Từ báo cáo công tác, ông đừng theo tôi.

- Vừa vặn tôi cũng muốn báo cáo công tác với chủ nhiệm Từ, tỉnh trưởng Lưu, ông không ngại cho tôi đi nhờ xe chứ?

Lưu Từ Kỳ cuống lên, Thượng Học Nghĩa vì sao vội giải quyết việc bán Thần Hi trước khi lui vị, chính là xét tới mối quan hệ mật thiết giữa Từ Học Bình và Cẩm Hồ, sợ có kẻ lấy đó làm cái cớ tạo dư luận bất lợi cho Từ Học Bình.

Nếu Hình Kiến Quốc tới trước mặt Từ Học Bình nói linh tinh gì đó, nói không chừng Từ Học Bình sẽ hoài nghi do mình sai phái, Lưu Từ Kỳ nào dám mạo hiểm như thế, nghiêm mặt nói:

- Ông đã nghỉ hưu mấy năm rồi đừng xen vào nữa, chuyện tỉnh bán nhà máy cho Cẩm Hồ không kiếm chút lợi nào trong đó đâu, điều kiện mua lại cũng có lợi cho tỉnh, trước lũ muốn bán, sau lũ càng phải bán! Vì sao phải bán, trong lòng ông cũng rõ, hiện Kim Sơn, Chương Châu, Thuận Nghĩa tình hình nghiêm trọng, cần tiền để xây dựng lại, quốc gia sẽ cấp, người dân sẽ quyên, nhưng không thể giải quyết toàn bộ vấn đề, các cán bộ già tình cảm sâu nặng với nhà máy, nhưng không thể vì thế bỏ mặc những nơi khác. Ông đi báo cáo công tác với chủ nhiệm Từ đi, tôi đột xuất có việc không tiễn ông nữa.

Lưu Tử Kỳ nghĩ mình đường đường là một phó tỉnh trưởng mà bị một lão già nửa điên nửa khùng dòn ép thành ra thế này, thực sự là bị ai, nhưng hoàn toàn không làm gì nổi loại người này, trước kia chộc giận mình còn có thể sai người đuổi đi, giờ người ta đã là anh hùng kháng lũ, không thể dùng thủ đoạn kịch liệt được.

Lúc này viên thư ký đi tới nói:

- Chủ nhiệm Từ nhìn thấy chúng ta, gọi điện tới mời tỉnh trưởng qua đó.

Lưu Tử Kỳ thăm thở dài, ông ta không thể không gặp Từ Học Bình, lúc này cũng không có cơ gì bỏ Hình Kiến Quốc lại, lên xe chỉ nói:

- Chủ nhiệm Từ vì chuyện cứu giúp thiên tai mà quên ăn quên ngủ, ông đừng có nói năng linh tinh đấy.

Hình Kiến Quốc vốn chẳng định nói gì trước mặt Từ Học Bình, không thấy Hứa Hồng Bá đâu liền hỏi thăm, nghe Trương Khác kể xong thì lắc đầu:

- Cậu có hai mấy tuổi đầu, vậy mà gân cốt còn kém ông già sáu bảy chục tuổi.

Khi tình hình lũ khẩn cấp, trên dưới hỗn loạn, một số chi tiết người ta bỏ quên, Lưu Tử Kỳ trước kia thấy qua Trương Khác rồi, lúc đó y xuất hiện bên Thượng Học Nghĩa, Lương Vĩ Pháp, thì thoảng có mặt trên đê kháng lũ, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc, tới khi phó thủ tướng Tăng Như Thánh sau khi nghe tin người thanh niên này bị bệnh đích thân tới bệnh viện thăm, còn dùng chuyên cơ của mình đưa y về Hải Châu, mới dám khẳng định y là Trương Khác.

Lưu Tử Kỳ không ngờ Hình Kiến Quốc và Trương Khác biết nhau, hơn nữa còn có vẻ thân thiết, cổ dẫu ngạc nhiên trong lòng, chào hỏi Từ Học Bình:

- Chủ nhiệm Từ lại đích thân lên đi thị sát mực nước ạ?

Từ Học Bình khẽ gật đầu:

- Tỉnh trưởng Lương bảo tôi chuyển lời cho Trương Khác, đồng chí ở đây, vậy không cần tôi làm người trung gian nữa.

Lưu Tử Kỳ không rõ mối quan hệ giữ Hình Kiến Quốc và Trương Khác là gì, chỉ nửa đùa nửa thật nói:

- Tôi với tới giấy Thần Hi chuyển đạt tinh thần của tỉnh, xướng trưởng Hình đây là người phản đối kiên định, vừa may để Khác thiếu gia làm công tác cho xướng trưởng Hình.

Hình Kiến Quốc không hiểu sao Lưu Tử Kỳ lại nói như thế?

Trương Khác mỉm cười:

- Tân Quang bị nói thành xí nghiệp bội tín bội nghĩa, hứa mà không làm, chỉ biết bóc lột công nhân, không có trách nhiệm xã hội, xướng trưởng Hình phản đối là đương nhiên đâu.

Thấy Hình Kiến Quốc mặt ngơ ngơ, Trương Khác không vội giải thích với ông ta, bảo Lưu Tử Kỳ:

- Trong đại biểu đàm phán, tôi thấy cần tăng số đại biểu công nhân viên chức, gồm cả người đã nghỉ hưu, để họ có được con đường tin tức chính thức, tôi nghĩ chuyện công nhân bao vây tổ đàm phán lần trước là có thể tránh được ...

Rồi mới quay sang Hình Kiến Quốc:

- Xướng trưởng Hình, chuyện thu mua Thần Hi là do chúng tôi đứng sau thúc đẩy, lần trước tôi tới Kim Sơn là vì công nhân viên nghe lời đồn vấy công khiến nhân viên Tân Quang bị thương, tôi tới là để hi vọng làm rõ tin đồn, đàm phán được tiếp tục, Kim Sơn sẽ không xảy ra lũ lụt nghiêm trọng thế này nữa ...

- Các ... các cậu muốn mua Thần Hi?

- Xướng trưởng Hình có thấy chúng tôi là một xí nghiệp như vậy không?

Trương Khác bình tĩnh nhìn Hình Kiến Quốc hỏi lại:

Hình Kiến Quốc hoàn toàn không ngờ người thanh niên này lại lên tiếng đại biểu cho Tân Quang, thân phận hình như còn hơn cả Chu Du, chẳng biết phải nói gì, theo bản năng hỏi:

- Trương Dịch cũng là người của Tân Quang à?

- Coi như vậy.

Trương Khác gật đầu:

- Tầm Viên do chú tôi đầu tư.

Hình Kiến Quốc ập a ập ứng, trước mặt Trương Khác bỗng nhiên trở nên câu nệ cẩn thận, không dám hỏi kỹ nữa.

Tầm Viên cách chỗ đề vỡ khá xa, sau khi nước rút cơ bản không có tổn thất gì, nhưng không vội chỉnh trang kinh doanh lại, mà tiếp tục sử dụng làm nơi trú chân tạm thời, Trương Dịch và tất cả nhân viên của Tầm Viên đều tập trung hết vào việc cứu nạn.

Sau khi đề hồ Kim Sơn vỡ, các kiến trúc lầu lớn đơn giản bị nước lũ cuốn trôi quá nửa, hoàn toàn nhờ bên này chuẩn bị hơn 100 chiếc xe tải sơ tán cho nên mới không tạo thành thương vong về người, tổn thất tài sản mới giảm thiểu đi rất nhiều.

Khi tình hình nghiêm trọng nhất Trương Khác, Hứa Hồng Bá đích thân lên tuyến đầu bốn ba, Hình Văn Lệ ở lại Tầm Viên làm công tác cứu trợ, cho nên ông ta biết từ sau khi phát sinh tai nạn, vật tư cuộn cuộn đổ về Kim Sơn, tuy cô không rõ con số cụ thể, nhưng biết nếu đổi ra tiền sẽ là con số khủng khiếp.

Chiếc di động chống nước trong tay ông ta là vật tư phòng lũ do Tầm Viên quyên, tổng cộng có hơn 1000 chiếc, trước đó ông ta còn thắc mắc, sao một cái khách sạn nhỏ mà ông chủ đằng sau lại có tài lực lớn như thế.

Thì ra tất cả đều là do xí nghiệp muốn mua Thần Hi mà ra.

Hình Kiến Quốc tự hỏi lương tâm, đó là một xí nghiệp không có chữ tín, chỉ biết bóc lột, không có chút trách nhiệm xã hội nào ư?

Lưu Tử Kỳ nhìn Hình Kiến Quốc như thế, thầm nghĩ thì ra ông ta biết tác dụng của Tầm Viên trong việc cứu nạn, chẳng qua không biết đó là Cẩm Hồ hỗ trợ.

Trương Khác nói với Lưu Tử Kỳ:

- Tôi sẽ thông báo cho Chu Du mau chóng liên hệ với tỉnh trưởng Lưu. Xưởng trưởng Hình, tôi đang tìm ông có việc, khu lều lán bị lũ xô đổ quá nửa rồi, cái còn lại cũng toàn là nhà sắp sập. Chuyện xây dựng lại chúng tôi sẽ không khoanh tay ngồi nhìn. Vừa rồi ở trên đề chúng tôi đã thương lượng, nếu xây lại theo tiêu chuẩn tiểu khu, ước chừng tốn 100 triệu, số tiền này chúng tôi sẽ bỏ ...

Đúng là lắm tiền nhiều của, lần này Kim Sơn là nơi tổn thất lớn nhất, Cẩm Hồ lên tiếng một cái đã nhận ngay 1/10 nhiệm vụ xây dựng lại, Lưu Tử Kỳ tạm biệt về xe, lòng còn nghĩ :” Tw quyết định sẽ dựng Từ Học Bình quả nhiên là có toan tính.”

884. Chương 883: 100 Triệu.

Lưu Tử Kỳ trở về thành phố, báo cáo với Thượng Học Nghĩa, Lương Vĩ pháp tình hình ông ta tới nhà máy Thần Hi công bố quyết định, giờ không phải lo bên đó chống đối nữa, có khi Thượng Học Nghĩa trước khi lui về quyết tâm hoàn thành chuyện vốn tư nhân mua tài sản quốc hữu lớn nhất chính do Triệu Tế Đông ám thị.

- Tiêu chuẩn hơi ột chút không?

Nghe Lưu Tử Kỳ báo cáo Trương Khác trên bờ đề quyên số tiền lớn xây dựng lại khu lán trại, Lương Vĩ Pháp liền hỏi lại, TW cấp cho tỉnh Giang Nam tiền gia cô dè, nạo vét sông, trả ruộng cho hồ v.v.v.v.. Mới được hơn 200 triệu, Cẩm Hồ mà thực sự bỏ 100 triệu để xây lại khu lều lán thì đúng là quá xa xỉ.

Lương Văn Pháp chớp mắt một cái là hiểu ra ngay, cảm thấy câu này có hơi dư thừa, thấy Thượng Học Nghĩa ngồi ở phía bàn đối diện không nói tiếng nào, hẳn ông ta cũng hiểu, khoản tiền này danh nghĩa tính do Từ Học Bình kéo về, kiến thiết khu lều lán đẹp một chút, là dát vàng lên mặt Từ Học Bình, Trương Khác đứng là có tầm lòng son, nhưng tuyệt đối không ngốc.

Thượng Học Nghĩa suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Số tiền này để Cẩm Hồ tự tiêu có lẽ sẽ được tiêu thực tế hơn, tỉnh trưởng, hay là anh đích thân tìm chủ nhiệm Từ cùng trao đổi với Cẩm Hồ?

Trong nước chưa từng có tiền lệ xí nghiệp quyên tặng hoặc cá nhân trực tiếp tham dự công tác xây dựng sau tai nạn, Lương Văn Pháp thấy Thượng Học Nghĩa đã hạ quyết tâm phá bỏ tục lệ cũ, cũng chẳng sợ ban ngành dân chính có khản ứng, gật đầu đồng ý:

- Tôi sẽ mau chóng tìm Trương Khác nói chuyện.

Hình Kiến Quốc khi nghe thấy Trương Khác lên tiếng quyên tặng 100 triệu xây dựng lại khu lều trại, tim đập như trống trận, đứng ngây như phỗng tới cả Lưu Tử Kỳ đi cũng không nói một lời.

Hình Kiến Quốc được hai vị thủ tướng Triệu Tề Đông, Tăng Như Thánh tiếp kiến, là anh hùng kháng lũ, là đại biểu nhân dân tỉnh, cho nên Triệu Hữu Luân mời ông ta tham gia công tác sau tai nạn.

Năm nay quá nửa Trung Quốc bị thiên tai, tài chính TW giật gấu vá vai, phát cho tỉnh Giang nam 200 triệu cũng đã là khoản tiền lớn, công tác khơi thông lòng sông, gia cố đê điều là trọng điểm, khoản tiền cấp cứu cho người dân gặp nạn là rất ít, căn cứ số tiền hiện trích ra được, mỗi hộ chỉ có thể nhận 1700 đồng tiền cứu nạn.

Năm 98, 1700 đồng có thể làm gì? Có thể làm một cái lều cả nhà che mưa che nắng.

Mấy ngày qua Hình Kiến Quốc chứng kiến không biết bao nhiêu khuôn mặt âu sầu, rất nhiều người trước đó tuy cuộc sống kham khổ, nhưng vẫn cầm cự được, giờ thoảng cái thành tay trắng, ai chẳng đau đớn.

Hình Kiến Quốc chẳng suy nghĩ được, ông ta suy nghĩ rất trực quan, lũ còn chưa hoàn toàn lui đi, tỉnh vội bán Thần Hi, chắc đó là do thiếu tiền?

Trương Khác nhìn Hình Kiến Quốc nói:

- Như vậy xin nhờ xuống trường Hình đi nói cho quần chúng khu lều lán để mọi người được an tâm, trước mặt bác Từ, tôi không dám nuốt lời, có điều chuyện nào ra chuyện nấy, tôi cũng không phải muốn lấy 100 triệu này ra mua lòng người vì Tân Quang.

Hình Kiến Quốc sợ 100 triệu này bay mất, vội vàng xuống đê, thăm tính, nếu thẳng nhóc này nuốt lời thì chuyện Tân Quang mua Thần Hi đừng mong thành công, rồi lại thấy tính toán như thế không phải với người ta, bọn họ đã bỏ ra quá nhiều rồi.

- Những 100 triệu.

Từ Học Bình thở dài:

- Bằng đấy tiền làm được nhiều việc lắm đấy.

- Bác có xác định được khi nào chính thức chủ trì đại cục Giang Nam không?

Trương Khác hỏi một câu, nói thêm:

- Số tiền này mà giao cho bên thị chính, vòng qua vèo lại, chẳng biết còn mấy đồng dùng cho nạn dân, nên cháu mới nói rõ là để xây dựng khu lều lán. Một là giảm bớt lực cản việc mua Thần Hi, hai là có thể theo dõi phía thị chính dùng tiền ra sao ...

Một điều Trương Khác chưa nói là muốn dựng điển hình, dù sao hiện chưa phải do Từ Học Bình chủ trì công tác tỉnh ủy Giang Nam.

Trời dần tối, nhìn không rõ nước sông dưới đê nữa, Trương Khác và Từ Học Bình xuống đê, Lương Vĩ Pháp gọi điện tới, nói thành phố Kim Sơn tối nay muốn báo cáo công tác cứu nạn với ông, mời cả Trương Khác tham gia.

Từ Học Bình không đợi được tới tối, ông hẹn tới nhà ăn chính phủ tỉnh.

Tối nhà ăn nằm phía tây tòa nhà chính phủ, buổi tối ngoại trừ những quan viên thanh niên, gần như không có ai ở lại đây ăn cơm, Trương Khác và Từ Học Bình lên tầng hai, thấy Triệu Hữu Luân đã tới trước, Lương Vĩ Pháp tham gia cuộc họp đột xuất, một lúc nữa mới tới được.

- Tỉnh trưởng Lương đã trao đổi với tôi, khoản tiền 100 triệu Cấm Hồ quyền góp, bên dân chính sẽ không xen vào, để Cấm Hồ tự an bài, thành phố sẽ tổ chức một tiểu tổ phối hợp giải quyết vấn đề trình tự pháp luật.

Chào hỏi xong, Triệu Hữu Luân đi vào đề:

- Tỉnh ủy đã triệt tiêu các chức vụ thường ủy, bí thư thành ủy của Chu Cẩm Du, tạm thời do tôi làm bí thư thành ủy. Chu Cẩm Du tạm thời giữ chức vụ thường ủy tỉnh ủy, tiếp theo điều chỉnh ra sao sẽ do hội nghị toàn thể tỉnh ủy quyết định.

Nghe vậy Trương Khác rất bất ngờ, Thượng Học Nghĩa mà có sự quyết đoán này thì Giang Nam đâu tới ngày hôm nay? Nhưng nếu ông ta có quyết đoán như thế thì sĩ đồ cũng chẳng leo cao được như vậy, nhưng dù sao phá vỡ luật lệ cũ nát cổ lỗ sĩ đúng là chẳng phải đơn giản.

Trương Khác nhìn Từ Học Bình, rồi nghiêm nghị trả lời:

- Tỉnh ủy đưa ra quyết định chính thức, Cấm Hồ sẽ còn làm được nhiều chuyện hơn nữa.

Trương Khác vốn định ở Kim Sơn thêm vài ngày, nhưng buổi tối nhận được điện thoại của mẹ từ Tân Vu gọi tới nói ba y từ đê về ngủ một ngày một đêm không tỉnh, làm bà hơi lo.

Trương Khác không lo lắng mấy, từ thượng tuần tháng 6 lưu vực Tiểu Giang đã vào mùa lũ, tới tận thượng tuần tháng 8 mực nước mới xuống dưới mức nguy hiểm, tổng cộng có sáu đợt lũ, áp lực tàn khốc đó đè lên, dù người làm bằng sắt cũng chẳng chịu nổi, ba bỏ đi được tảng đá trong lòng, ngủ như chết cũng chẳng lạ gì.

Nhưng mẹ đã lo lắng, Trương Khác nói với Từ Học Bình một tiếng rồi lên tàu hỏa về Kiến Nghiệp ngay đêm hôm đó, rồi đi ngay tới Tân Vu, chuyện chân tai cứu tế tạm chưa nói, phải mười ngày nữa tháng nữa, nước đã rút hẳn đâu.

Khi tới Tân Vu thì trời đã tảng sáng, mấy con chim bay vọt qua bầu trời màu xám, bắt đầu một ngày chăm chỉ.

Xe đỗ trước biệt thự, phòng khách trong nhà sáng đèn, Trương Khác xuống xe thấy cha từ trong nhà đi ra.

- Con về ngay trong đêm thật à?

Lương Cách Trân nghe thấy tiếng xe hơi, mặc áo ngủ từ ban công tầng thai thò đầu ra.

- Dạ, con cũng muốn về Tân Vu ở vài ngày.

Trương Khác bảo mẹ đưa chìa khóa biệt thự bên cạnh, để Phó Tuấn và các nhân viên theo cùng nghỉ ngơi, hỏi cha:

- Ba cảm thấy sao rồi?

- Ba ngủ liền 30 tiếng rồi, 3 giờ sáng tỉnh lại chẳng thấy buồn ngủ nữa, đúng là một trận gian nan, 6 đợt lũ liên, sao con số thì sánh với năm 54 được rồi.

Trương Tri Hành đẩy cửa bảo Trương Khác và Dịch Đan Thanh vào phòng khách:

- Ở đây coi như đã được thở phào một hơi.

- Đâu ra được thở phào, nếu chẳng phải em can, anh ngủ dậy một cái đã chạy lên đê rồi.

Lương Cách Trân đi tới bé má Trương Khác, xót con nói:

- Chưa vỗ béo được.

Trương Tri Hành cười trừ:

- Thì sau khi Kim Sơn vỡ đê, mấy thường ủy thành phố cứ lo nơm nớp, cho dù ngủ dưới đê cũng không yên tâm, chẳng bằng lên đi ngủ cho xong, dù có bị lũ cuốn đi cũng coi như được chết thống khoái. Cho nên tới tận khi mực nước hạ xuống mức nguy hiểm mới thả lỏng ngủ một giấc, con nói cho ba xem, tình hình Kim Sơn rốt cuộc ra sao rồi.

- Con nó vừa mới về đã nói chuyện này, nói tới bao giờ mới hết.

Lương Cách Trân dậm chân không hài lòng, rồi quay sang bảo con trai:

- Ngồi xe cả đêm, chắc con đói lắm rồi hả, muốn ăn gì không, hình như Tiểu Lan hôm qua làm bánh trôi để trong tủ lạnh, mẹ làm cho con và Đan Thanh lót dạ.

885. Chương 884: Trò Chuyện Đầu Giường

- Dì Lương, để cháu giúp dì.

Tuy nói làm mấy bát bánh trôi rất đơn giản, nhưng Dịch Đan Thanh vẫn quy củ đứng dậy muốn giúp đỡ.

- Chị để mẹ tôi làm là được rồi.

Trương Khác gọi Dịch Đan Thanh lại:

- Chị ra xe lấy tài liệu phía Indo vào đây.

Lương Cách Trân trừng mắt nhìn con, rồi một mình xuống bếp.

- Con bảo thương vụ Cẩm Hồ thu thập một chút tài liệu về thương nhân Indo có bối cảnh du lịch, ủ rượu, dệt, điện tử. Bên phía Tân Vu tổ chức đoàn mời gọi đầu tư tới Indo, như thế chuẩn bị có mục tiêu hơn.

Trương Khác nhận lấy tài liệu của Dịch Đan Thanh.

Không được có tâm tư mượn gió bẻ măng nhân lúc người Hoa Indo gặp lúc nguy nan, thậm chí còn phải cố gắng chặn đứng các địa phương có kẻ mang tâm tư này, có như thế Cẩm Hồ mới xứng đáng với sự tín nhiệm của người Hoa Indo đang chuyển vốn tới lưu vực Tiểu Giang, mới có thể quy tụ thêm nhiều thể lực tư bản dưới cờ của thương vụ Cẩm Hồ, có thể mới kiếm được nhiều lợi ích hơn trong tương lai.

Trương Khác sẽ không vô trách nhiệm kéo vốn người Hoa Indo vào Tân Vu, quy mô công nghiệp của Tân Vu nhỏ, lại bị hạn chế địa vực, dung lượng hấp nạp vốn có hạn, không thể so với Hải Châu, cho nên càng phải bỏ công chuẩn bị.

Trương Tri Hành 8 giờ phải tới chính phủ, Trương Khác ban đêm trên xe đã ngủ gật giấc rồi, buổi sáng liền cùng Dịch Đan Thanh lên đê.

Đê bao đập vỡ xây dựng lại năm 96 vẫn đứng sừng sững, đi lên đê có thể nghe thấy tiếng nước sông vỗ ì oạp vào thân đê.

- Tuyệt đại đa số người dân Tân Vu không biết cái đê rồng ruột do cậu xô đổ, tuyệt đại đa số không biết con đê vững như tường đồng vách sắt này do cậu bỏ tiền bù vào chỗ thiếu, tuyệt đại đa số không biết ơn cậu, cậu có thấy chút thất vọng nào không?

Dịch Đan Thanh nhìn bóng lưng gầy gò của Trương Khác, đột nhiên hỏi:

- Chẳng phải chị biết đấy sao?

Trương Khác quay đầu lại cười:

- Coi như những chuyện tôi làm là để lấy lòng chị đi.

- Phì, phì, miệng chó không mọc được ngà voi, ai cần cậu lấy lòng.

Trương Khác đột nhiên nói đùa kiểu này, làm Dịch Đan Thanh hơi bối rối.

- Người ta biết cũng được, không biết cũng được, có gì quan trọng đâu.

Trương Khác nhún vai:

- Tôi chẳng muốn cho người ta biết.

- Chuyện gì cậu cũng giấu kín trong lòng không cho người khác biết.

Dịch Đan Thanh chăm chú nhìn Trương Khác:

- Khi cậu sốt iệng không ngừng gọi tên mấy cô gái, có điều cái tên cậu gọi nhiều nhất không phải Đường Thanh, không phải Hứa Tư, không phải Tạ Văn Tình, tôi có nên nhắc cậu muốn dấu thì dấu kín hơn một chút không?

Trương Khác tim thất lại, khoe miệng lại cong lên:

- Không cẩn thận lộ mất bản tính ra ngoài rồi, tôi không gọi tên chị phải không? Thực ra tôi rất lo sẽ gọi ra tên chị.

Dịch Đan Thanh đỏ mặt, chịu không nổi kiểu cợt nhả này của Trương Khác, quay mặt đi:

- Khi phó thủ tướng Tăng tới thăm cậu tìm tôi suýt vọt ra khỏi lồng ngực, chỉ sợ cậu buột miệng gọi lớn “chị Văn Tình, chị Văn Tình”, nếu vậy mọi người khỏi mong có ngày thảnh yên thân nữa.

Nói tới đó liền phì cười, cảnh đó mà có thực thì cũng hết sức thú vị.

Trương Khác không tiếp lời Dịch Đan Thanh, lòng nhói đau cúi xuống nhìn dòng nước đục ngầu, trong đó tựa hồ hiện ra một khuôn mặt thanh thuần vô tà.

Mười ngày tiếp đó Trương Khác ở lại tại Tân Vu, công việc Cẩm Hồ vị trí nào cũng có người quản, Trương Khác tạm thời không quản tới cũng chẳng gây ra hỗn loạn. Ở phía Kim Sơn, bất kể là đàm phán với giấy Thần Hi, hay là công tác xây dựng lại khu lều lán, được Thượng Học Nghĩa thúc đẩy, đều có tiến triển lớn, nhưng phía Cẩm Hồ lại đứng đĩnh, không vội vàng ký vào văn kiện liên quan.

Vật tư cứu nạn Cẩm Hồ thông qua Tẩm Viên vận chuyển tới Kim Sơn không hề đứt đoạn, nhưng số tiền Trương Khác hứa chưa thấy đâu, cũng chẳng tiến hành đàm phán cụ thể với phía Kim Sơn.

Ngày 26 tháng 8, TW quyết định để Từ Học Bình thay thế Thượng Học Nghĩa làm bí thư tỉnh ủy Giang Nam, lúc này Trương Khác mới quay lại Kim Sơn.

Bỏ đi khác biệt địa phận tỉnh cụ thể, và các bộ ủy khác nhau, địa vị của bí thư tỉnh ủy hiển nhiên là cao hơn bộ trưởng, điều này có thể nhìn ra từ an bài cục chính trị và ban chấp hành TW.

Thường thì bí thư tỉnh ủy và tỉnh trưởng đều sẽ vào ban chấp hành TW, còn ở các bộ thì thường chỉ có bộ trưởng được chọn. Ngoài ra trong tuyển chọn vào cục chính trị, số bí thư tỉnh ủy nhiều hơn hẳn số bộ trưởng.

Bộ trưởng vào cục chính trị thì phải bỏ chức vụ bộ trưởng, công tác các bộ không cần do ủy viên cục chính trị chủ trì, còn bí thư tỉnh ủy làm ủy viên cục chính trị vẫn chủ trì địa phương.

Bí thư tỉnh ủy chính là chư hầu một phương thực sự.

Có điều cho dù Từ Học Bình không làm bí thư tỉnh ủy Giang Nam, Trương Khác cũng coi Giang Nam là đồ trong túi rồi, TW quyết định sử dụng Từ Học Bình, trừ cái đồng hỗn loạn ở Giang Nam cần một nhân vật cứng rắn đảm đương, không thể không xét tới tác dụng của Cẩm Hồ trong việc làm kinh tế Giang Nam hồi sinh, Đường Học Khiêm tới Giang Nam công tác càng lộ rõ ý đồ này.

Trương Khác không hoài nghi thiện chí của lãnh đạo TW với Cẩm Hồ, Cẩm Hồ đúng là có thể dựa vào thời cơ này đặt lên nền móng thật sâu thật chắc, nhưng thủ tướng bàn tay sát Triệu Tề Đông làm hết khóa này quá nửa sẽ đúng như quỹ tích lịch sử lùi khỏi vũ đài chính trị, Từ Học Bình vì tới hạn tuổi tác về Bắc Kinh dưỡng lão, cách cục chính trị 4 -5 năm nữa sẽ xáo bài lại.

Tiền đồ Cẩm Hồ nhìn qua thì sáng lung linh, nhưng phải dự phòng ánh sáng này làm mờ mắt không nhìn thấy cái hố dưới chân.

So với điều này Trương Khác càng lo Từ Học Bình kiệt sức, y thì còn biết đi đường vòng, chứ Từ Học Bình dù có biết rõ ràng phía trước có đá ngầm cũng vẫn xông thẳng tới.

Nhà chiêu đại tể lĩnh ủy khu Trưng Hà thành phố Kim Sơn, nơi này có hàng cây xanh um che phủ lên đình viện nhỏ nhắn, đó là nơi ở tạm thời của Từ Học Bình, Trương Khác tới Kim Sơn, biết thời gian này Từ Học Bình cực kỳ bận rộn, liền tới thẳng nhà khách tể lĩnh ủy tham dự tiệc gia đình, Chu Thục Huệ cũng vừa tới Kim Sơn, trừ Trương Khác ra còn có Tạ Văn Tình và Chỉ Đồng.

Tạ Văn Tình mặc chiếc áo sơ mi cộc tay màu tro bằng vải mềm, đơn giản nhưng đủ tôn lên đường cong bầu ngực mê người của cô, chiếc quần âu khéo léo ôm lấy cặp mông đầy đặn và đôi chân dài, bất kể đi, đứng, ngồi đều quyến rũ mà đoan trang ưu nhã.

- Sao dùng ánh mắt đó nhìn người ta, cứ như con mèo lâu rồi không thấy cá vậy?

Tạ Văn Tình bị ánh mắt lửa tình nồng cháy của Trương Khác làm có chút thẹn thùng, quay người nhìn cửa sổ.

Nhìn cặp mông no tròn hết sức gợi cảm, Trương Khác thấy lòng rạo rực, không kìm chế được ôm lấy Tạ Văn Tình từ đằng sau, cúi sát cúi, lưng dựa lưng, tuy cách mấy lớp vải vẫn cảm thụ được cặp mông săn chắc đầy đặn và áp áp đó, máu nóng chảy ngược lên não, lấy hạ thân cạ nhẹ vào mông cô, đầu vùi vào mái tóc dày, hít hương thơm dịu dịu, hai tay đặt lên vai, nhẹ nhàng lướt qua cơ thể mê người đi tìm xuống dưới.

Tạ Văn Tình dựa vào lòng trương khác, vén tóc sang một bên, để gò má áp sát vào bên mặt gầy gò của y, lắng nghe xúc cảm mê mê từ cơ thể truyền tới bởi bàn tay Trương Khác, tới khi y chạm vào bụng dưới của mình mới đưa tay ra giữ lại.

- Lão gia tử đã coi Giang Nam là trạm cuối cùng của cuộc đời rồi, thiên tai ở Giang Nam, không chỉ Kim Sơn mà Chương Châu, Thuận Nghĩa đều hết sức nghiêm trọng, hệ sinh thái vốn yếu ớt lại bị hủy hoại nặng nề. Chị và Chỉ Đồng tới hai ngày rồi, thấy lão gia tử mặt mày rầu rĩ suốt, chỉ thiếu mỗi điều đặt sổ sách sổ tài chính trước mặt chị thôi, nhưng chị đâu thể vờ như không thấy ...

Tạ Văn Tình tuy nói chuyện nhưng eo uốn éo như rần kích thích Trương Khác:

- Cẩm Hồ muốn lôi kéo thương nhân người Hoa ĐNÁ tới dưới cờ của mình thì không thể để họ đứng ngoài sản nghiệp hạch tâm ... Ừm ... Cổ phần của Ái Đạt, Việt Tú lần này chị nhường ra .. ừ ..ừ... Em thấy có được không?

- Chuyện nghiêm .. nghiêm túc thế này đợi lát nữa thảo luận được không?

Trương Khác người nóng như hòn than, vô lại ưỡn người chọc vào mông Tạ Văn Tình, giọng khàn đặc:

- Máu chảy hết tới chỗ này rồi, đầu óc còn suy nghĩ gì được nữa?

Hai gò má Tạ Văn Tình ửng hồng, cô cũng là con mèo thèm đồ tanh lâu ngày rồi, đôi mắt sáng sảo xuân tình kia đã tố cáo điều đó, Trương Khác nắm tay cô, Tạ Văn Tình hiểu ý lườm yêu y một cái, vòng tay ra sau nắm lấy thứ nhô cao đó bóp một cái, rồi luồn vào trong quần tuốt nhẹ nhẹ, thấy Trương Khác khép mắt lại rên gừ gừ như con mèo bệnh, cực kỳ hưởng thụ, cười mỉa:

- Ai bảo bên cạnh em nhiều cô gái như hoa như ngọc thế, bọn họ giám thị lẫn nhau, cho nên không ăn vụng nổi chứ gì?

Cổ tay bị thất lưng thít chặt hơi đau, liền lần tay cởi thất lưng ra, bàn tay nhỏ nhắn ấm mềm tuốt lên suốt nhịp nhàng.

Khoái cảm làm đầu óc Trương Khác mê muội, nhưng đôi tay chẳng cần đầu óc điều khiển vẫn như con rắn nước luồn qua áo từ chiếc bụng nhỏ mịn màng tìm lên hai con thỏ trắng béo múp săn chắc đầy sức đàn hồi, môi tìm tới cánh môi đỏ thắm.

Rèm cửa bị gió đêm thổi tung, bóng đêm lay động ngoài cửa, ánh trăng thanh chiếu sáng từng góc ngách âm u trong phòng, Trương Khác bế ngang Tạ Văn Tình lên, như ôm một báu vật đặt lên giường, nhẹ nhàng

đặt cô xuống giường, lần lượt cởi áo sơ mi, quần dài của cô ra, chỉ để lại cơ thể trắng nõn nà với bộ nội y lụa không đủ che đi đường cong nóng bỏng gợi cảm.

Da Tạ Văn Tình trắng mịn như tuyết, do chăm sóc cực tốt, còn cơ bắp chẳng kém thì thiếu nữ, lại tỏa ra một hương thơm, thứ hương thơm đặc thù càng động tình càng đậm, như liều thuốc kích thích, hai bầu như hai giọt nước lớn đặt trên người, núm vú mỹ lệ đã sẵn lên dựng đứng trên đó, đôi mắt bị tình dục thiêu đốt trở nên mê ly tán loạn.

Trương Khác đưa tay cởi quần lót của cô, Tạ Văn Tình theo bản năng đưa tay che lấy bụng dưới, nhưng mộng lại phối hợp nâng lên, người run rẩy, Trương Khác áp mặt vào mặt giữa hai đùi cô ngấm ngấm hương sâu thẳm bí ẩn dưới lớp cỏ dầy.

Tạ Văn Tình cảm thấy có luồng hơi ấm từ trong người tràn ra, hoảng hốt kéo Trương Khác lên người mình, xấu hổ không cho Trương Khác nhìn thấy nơi đó trở nên lây lội, lại nôn nóng muốn y tiến vào cơ thể mình, hai chân kẹp chặt lấy lưng y, phía dưới hai múi thịt mềm tách ra từng chút một, cảm giác lấp đầy đó làm Tạ Văn Tình không kìm được, phát ra tiếng kêu dài thofta mãn ....

Sản nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ chắc chắn chính là sản phẩm điện tử tiêu dùng mang thương hiệu Ái Đạt.

Có tới 1.3 tỷ nhân khẩu, kinh tế liên tục phát triển cao tốc, chẳng cần nghi ngờ Trung Quốc sẽ là thị trường điện tử tiêu dùng tăng trưởng nhanh nhất toàn cầu trong mười năm tới.

Bất kể là bỏ ra khoản tiền lớn cùng công sức kiến thiết lên hệ thống nghiên cứu, hay là bố cục tỉ mỉ sản nghiệp trong nước, cùng chuỗi sản nghiệp ngày càng hoàn thiện, khiến cho ở trong nước Ái Đạt có địa vị các doanh nghiệp khác không thể sánh bằng.

Do khác biệt văn hóa cùng tường lũy thuế quan, cho dù là doanh nghiệp cự đầu điện tử của Nhật Hàn Âu Mỹ tiến vào thị trường Trung Quốc cũng không hề có ưu thế rõ ràng so với Ái Đạt.

Ái Đạt đăng ký ở Hong Kong, phát hành không công khai 3100 vạn cổ phiếu, Trương Khác thông qua Cẩm Hồ nắm 2700 cổ phiếu, có quyền khống chế tuyệt đối, Tạ Văn Tình thông qua trường quốc tế Hải dụ nắm 210 vạn cổ phiếu, còn lại thuộc sở hữu của cao tầng công ty.

Bật chiếc đèn mờ ở đầu giường, tình dục thỏa thuê làm cơ thể người ta liên tục thiêu đốt, người Tạ Văn Tình vẫn nóng, Trương Khác ôm cơ thể cô, cảm nhận hơi ấm còn lại đó, làn da trắng như tuyết ứng hồng sau hoan du, có thể làm nữ nhân trong lòng hưởng thụ khoái cảm tột đỉnh, đủ cho nam nhân cảm thấy tự hào.

Tạ Văn Tình gối đầu lên ngực Trương Khác, nhìn hạ thể y mất đi sự uy vũ dũng mãnh vừa rồi, cười khúc khích:

- Cứ như con rắn vậy ...

Đưa tay ra mơn chớn trên đó:

- Chẳng có mấy thịt, sao vừa rồi lại to như thế.

Thấy cái thứ đó chưa kích thích mấy đã phồng phao hẳn lên, trong khi dư âm cơ thể còn chưa lắng hết, cô vội vàng buông tay:

- Không chơi nữa, không chết mất, để chị nghỉ chút chứ.

- Vậy chúng ta nghĩ sang chuyện khác phân tán nhé ...

Miệng thì nói như thế, nhưng tay vẫn vân vê núm vú Tạ Văn Tình, một tay khác luồn vào giữa hay khe hông mây mờ, thấy Tạ Văn Tình muốn nhích hông né tránh, Trương Khác thì thắm vào tai cô:

- Không sao, vừa rồi em giúp chị rửa rất kỹ ....

Tạ Văn Tình nhẹ thật mạnh lên ngực y:

- Đứa nào dung túng cho thói xấu này của em? Hứa Tư hay Đường Thanh? Hai con bé đó không có gan cũng không phóng dăng như vậy...

Nói rồi chống người lên nhìn ánh mắt né tránh của Trương Khác:

- Hay là từng chơi trên người cô gái nào khác hả?

- Vừa rồi kích động không biết trời đất là gì, ai mà biết lại nhằm chỗ, chẳng phải là chị vừa kêu đau một cái là em sửa sai ngay đó sao?

Trương Khác bịa bừa, ôm vòng eo mềm của cô kéo xuống, để cô ngoan ngoãn nằm lên ngực mình:

- Tính xem chúng ta có bao nhiêu tiền đi.

- Tính cái đó làm gì?

Tạ Văn Tình nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi em thất thần chính là tính toán cái đó à? Có cần phải tính không? Nhảm chán.

- Đúng là hơi nhảm chán.

Trương Khác thở dài, từ khi Ái Đạt lấy nghiệp vụ đầu đĩa mượn xác lên thị trường chứng khoán, y ít quan tâm tới vấn đề tài sản cụ thể, cũng chưa từng có ý định bán cổ phần đi lấy tiền mặt, chẳng qua Tạ Văn Tình nói muốn nhường cổ phần ra, đầu óc để trống, nên thử tính toán một phen, phát hiện phải mời chuyên gia mới được, đầu óc y không ăn thua:

- Nếu chuyển nhượng một ít cổ phần cho Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ thì tỉ lệ quá ít, không có ý nghĩa gì với họ, chị cũng không cần nhường hết cổ phần ra. Thế này, em bỏ ra 100 vạn cổ phần Ái Đạt, chị cũng bỏ ra 100 vạn, gộp lại chia ba cho bọn họ. Phía Bên Việt Tú cũng thế.

- Không cần dùng tới cổ phần của em...

Tạ Văn Tình từ chối:

- Đây là chuyện của chị, em đã tận tâm với Kim Sơn rồi.

- Em kể cho chị một câu chuyện ...

Trương Khác khẽ vỗ mông Tạ Văn Tình, để cô bình tĩnh nghe y nói hết:

- Có một nam nhân, cửa nhà hần quanh năm có một tên ăn mày, nam nhân đó rất lương thiện, mỗi lần đi qua đều cho tên ăn mày ít tiền. Có một ngày hần cho ăn mày tiền theo thông lệ, tên ăn mày ngẩng đầu lên hỏi :” Thưa ngài, vì sao trước kia ngài đều cho tôi 5 đồng, sau chỉ cho 3 đồng? Giờ chỉ có 1 đồng” Nam nhân trả lời :” Trước kia tôi độc thân, còn dư dả nên cho anh 5 đồng, sau đó tôi kết hôn phải chăm sóc vợ, nên giảm còn 3 đồng, giờ con tôi đã ra đời, sữa rất đắt, chỉ có thể cho anh 1 đồng.” Tên ăn mày tức giận nói :” Sao ngài lại có thể làm thế, sao lại lấy tiền của tôi đi nuôi vợ con ngài!”

Tạ Văn Tình không hiểu Trương Khác kể câu chuyện này với mục đích gì.

- Thời buổi này quá mức nhiệt tình chưa chắc đã hay, bác Từ còn tại chức còn được, bốn năm sau bác ấy lùi về, người kế nhiệm chưa chắc nhận ân tình này. Nói trắng ra chính phủ chẳng hơn tên ăn mày trong truyện là bao, còn người dân đều hay quên ...

Trương Khác thông thả nói:

- Cẩm Hồ lần này bỏ ra 100 triệu, nói ra ý đồ không hề thuần túy ... Em cũng chẳng phải người đơn thuần.

- Bụng em lăm trờ ai mà chẳng hiểu.

Tạ Văn Tình cười nói, cô hiểu lo lắng của Trương Khác.

- Cho dù Thượng Học Nghĩa đã định đoạt tiền Cẩm Hồ bỏ do Cẩm Hồ quyết định dùng, chuyện cụ thể em tìm chú em làm, Hoàn Viên có kinh nghiệm bố trí nhà định cư, vừa nhanh vừa tốt. Chú em cũng đồng ý không nhận xu nào trong đó, nhưng số tiền này chi dùng cụ thể ra sao, sổ sách em quyết định tìm một quỹ từ thiện Hong Kong thao tác. Chị hiểu ý em chứ?

Trương Khác bẹo má Tạ Văn Tình hỏi:

- Thêm vào phía bên Hong Kong quyền góp, kiếm được 200 triệu xây dựng, có thể ăn nói với tất cả phương diện. Nếu chị chuyển nhượng cổ phần trực tiếp bỏ số tiền kia ra thì quá gây chú ý ...

- Tiền do Chí Minh để lại, do lão gia tử tiêu cũng đúng mà ...

Tạ Văn Tình do dự nói:

- Em hiểu tâm tư của chị, cho nên em mới an bài như thế.

Trương Khác bóp mũi cô, bảo:

- Chị ngồi dậy trước đi, em nói cho chị nghe an bài của em...

Tạ Văn Tình co đầu lại chạm vào thứ hư hỏng kia, hơi giận búng nó một cái:

- Em là đồ đáng ghét, nói chuyện nghiêm túc còn tơ tưởng tới chuyện đó ...

Miệng nói vậy, nhưng cơ thể bị Trương Khác khiêu khích nãy giờ đã ướt đầm rồi, nhắm thẳng vị trí ngồi xuống, khép mắt lại vừa tận hưởng, vừa nghe Trương Khác nói tiếp.

- Tiền kiếm được không nên trực tiếp ném cho tỉnh Giang Nam, chúng ta có thể đưa vào một ngân hàng hải ngoại, để ngân hàng này cho tỉnh Giang Nam vay với lãi suất thấp. Bốn năm năm nữa, kinh tế Tỉnh Giang Nam phát triển lên, cũng không để ý tới món tiền này nữa ...

- Như thế cũng được ...

Tạ Văn Tình gật đầu, cô từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh như thế, một số chuyện thấy rất nhiều, ngắc đầu lên nhìn đồng hồ, thè lưỡi ra nói:

- Á, sắp 12 giờ rồi, chị không thể ở qua đêm trong phòng em, nếu không sáng mai nhất định sẽ bị lộ ...

Rồi vội vàng đứng dậy mặc y phục.

Trương Khác dở khóc dở cười:

- Chị không thể vô trách nhiệm như vậy được.

Tạ Văn Tình vừa mặc y phục, vừa hôn lên má Trương Khác, dịu dàng nói:

- Hôm nào thời gian sung túc chị sẽ phục vụ em chu đáo, nhưng ở Kim Sơn thì không được.

Tạ Văn Tình lén lút rời phòng, Trương Khác chẳng còn buồn ngủ, tắm rửa xong liền ngồi trên ghế sofa xem tài liệu.

Cửa kính mở rộng, gió đêm thổi rèm lay phấp phật, bên ngoài là ban công kim loại làm một cách nghệ thuật, đắm trong ánh trăng như nước.

Lấy chai nước khoáng từ trong tủ lạnh ra, Trương Khác tới ban công, thấy gian phòng kế bên chưa tắt đèn, Dịch Đan Thanh tha thướt đứng ban công ngắm bóng đêm, vẻ đẹp như đóa hoa giết người cùng cơ thể gợi cảm giấu trong bóng tối.

- Chị chưa ngủ vừa hay.

Trương Khác nói:

- Qua chỗ tôi đi, có việc cần nhờ chị làm đây.

Rồi quay lại phòng, mở cửa đợi.

886. Chương 885: Khoản Vay Cứu Nạn.

Dịch Đan Thanh ở trong phòng mặc váy ngủ, có hơi mỏng manh, vừa rồi tắt đèn ra ban công đứng ngắm cảnh nghe thấy tiếng Tạ Văn Tình rời khỏi phòng Trương Khác, không biết muện thế y tìm mình có việc gì, gấp gấp thay y phục rồi sang phòng bên.

Trương Khác nhìn Địch Đan Thanh mặc một chiếc quần trắng, rất mỏng, mỏng bó căng, dưới ánh đèn có thể nhìn thấy mờ mờ quần lót ren màu đỏ, thân trên mặc áo voan không tay, lộ ra cái rốn nhỏ nhỏ, Trương Khác quen nhìn trang phục công sở chính thống của cô, lúc này cảm thấy Địch Đan Thanh gợi cảm thành thực khác thường, cũng không ngờ cô mặc loại quần lót sexy nhỏ như thế, nghe rằng cười.

- Lúc này còn có chuyện gì?

Địch Đan Thanh giờ mới nhận ra thay y phục quá vội, quần mỏng, áo ngắn, vẫn cổ trần tỉnh hời.

- Tôi và chị Văn Tình vừa thương lượng xong, định giảm cổ phần ở Ái Đạt xuống 6%, lấy ít tiền mặt gửi vào ngân hàng nào đó ở Châu Á, cung cấp khoản vay lãi suất thấp cho tỉnh Giang Nam, chuyện này chị an bài hộ tôi.

Trương Khác tính chuyện này tạo thanh thế cho Từ Học Bình, và lại lữ lự đã qua, công tác xây dựng lại không thể trì hoãn được.

- Nghe thấy hô to gọi nhỏ, còn tưởng là chuyện gì, thì ra là thương lượng việc này.

Địch Đan Thanh lẩm bẩm, thấy Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn, chuyên tâm lấy sổ tay ra viết lại, cứ như vừa rồi không hề nói gì vậy.

Trương Khác thầm nghĩ chắc lúc đó Tạ Văn Tình bị đau kêu ra tiếng làm Địch Đan Thanh đứng ở ban công nghe thấy, đành vờ hồ đồ, dặn thêm vài việc nữa rồi bảo Địch Đan Thanh về phòng.

Thương vụ Cẩm Hồ mới được thành lập, tiền đồ ra sao còn chưa được rõ ràng, nhưng giá trị của Ái Đạt xí nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ thì không cần nghi ngờ, cho dù không xét tới tương lai phát triển, Trương Khác và Tạ Văn Tình liên hợp bán ra 200 vạn cổ phiếu định giá 120 triệu USD, tính với quy mô lãi ròng 300 triệu USD năm 98 của Ái Đạt mà nói, chỉ số P/E chưa tới 7 phần.

*** Hệ số giá trên thu nhập một cổ phiếu (Price to Earning Ratio) tính bằng cách lấy giá thị trường bình quân của cổ phiếu do doanh nghiệp phát hành trong một kỳ nhất định chia cho thu nhập bình quân trên một cổ phần mà doanh nghiệp phải trả cho nhà đầu tư trong kỳ đó.

Ngày hôm sau Địch Đan Thanh fax cho Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ chuyện này, nhanh chóng có được câu trả lời, Quách Tùng Duyên thêm khát sản nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ từ lâu mấy phút sau đã trực tiếp gọi điện cho Trương Khác:

- Chỉ 6% có phải là hơi ít không?

Từ khi khởi động hạng mục Trung Tinh Vi Tâm, Văn Nguyên và Cẩm Hồ hợp tác phạt thiết, cho nên Quách Tùng Duyên hiểu khá rõ tình hình của Cẩm Hồ, đừng nói 6% này chia ấy nhà, chỉ phân ột mình Quách gia, ông ta cũng thấy quá ít.

- Cẩm Hồ hi vọng cùng Văn Nguyên, Vạn Nghiệp, Nam Dương có quan hệ mật thiết hơn, để các đối tác có cơ hội hưởng lợi nhuận nghiệp vụ hạch tâm của Cẩm Hồ.

Trương Khác giải thích:

- Số tiền có được qua lần chuyển nhượng cổ phần này vừa khéo bù đắp lại khoản đầu tư hải ngoại có khả năng tạo ra thiếu hụt tài chính với Cẩm Hồ.

Địch Đan Thanh nghe Trương Khác ba hoa, đảo lộn hết cả sự thực, chỉ biết lắc đầu, thầm nhủ sau này mà tin lời y đúng là bị ma xui quỷ khiến rồi.

Trương Khác vắt chân chữ ngũ, tiếp tục nói ba lằng nhằng:

- Sau này chúng tôi còn có an bài tương tự, quan trọng là mọi người phải có lòng tin vào Cẩm Hồ mới được, nếu Vạn Nghiệp, Nam Dương đều lựa chọn từ bỏ, Văn Nguyên sẵn lòng tiếp nhận 6% này, tôi hết sức cảm tạ.

Kết thúc cuộc điện thoại với Quách Tùng Khuê chưa lâu, liên tiếp Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Hà Chiếu Khuê gọi điện tới, đều nói sẽ dùng tốc độ nhanh nhất gửi tiền vào tài khoản của Cẩm Hồ.

Tập đoàn Vạn Nghiệp của Trần Văn Thông vào thời đỉnh cao tài sản hơn 3.5 tỷ USD, sau cơn bão tài chính, tài sản bị sụt giảm nghiêm trọng, lại thêm bạo loạn bài Hoa, quy mô tài sản chuyển đi vẫn hơn 1 tỷ USD.

Mã thị gia tộc tập trung tài sản vào tập đoàn hải vận Nam Dương, tuy nói bị cơn bão tài chính Châu Á đã kích, dù sao ảnh hưởng bạo loạn bài Hoa không lớn, tài sản cần chuyển đi chưa tới 300 triệu USD, căn cơ tập đoàn không hề tổn hại.

Quy mô của Hà thị gia tộc nhỏ hơn Trần gia, Mã gia nhưng tài sản có thể chuyển đi lên tới 500-600 triệu USD.

Số cổ phần lần này Trương Khác nhường ra với bọn họ mà nói thực sự là quá nhỏ.

Còn về phần khoản vay cứu nạn, Quách Tùng Duyên tiến cử một ngân hàng Singapore, đồng thời sau khi hiểu rõ ý đồ thực sự của lần chuyển nhượng cổ phiếu này, chủ động đề nghị tới Singapore tác thành việc này.

Tối hôm đó Quách Tùng Duyên ở Singapore gọi điện về nói:

- Tôi đã nói chuyện với chủ tịch Khâu Diệu Tổ của ngân hàng Hoa Thương, ông ấy rất vui vẻ tác thành việc này, ngoài ra ngân hàng Hoa Thương sẽ quyên tặng 20 vạn đô la Singapore biểu thị an ủi cảm thông, xét thấy công tác xây dựng sau thiên tai hết sức bận rộn, ông ấy sẽ tới Kim Sơn liên hệ với các quan viên hữu quan.

Quách Tùng Duyên có uy vọng cực cao ở Malaysia và Singapore, có điều ngân hàng Hoa Thương nhiệt tình như thế làm Trương Khác bất ngờ, Dịch Đan Thanh nói trúng ngay điểm mấu chốt:

- Liệu có phải ngân hàng Hoa Thương muốn nhận nghiệp vụ gì đó của thương vụ Cẩm Hồ tại ĐNÁ?

Ngân hàng Hoa Thương chỉ đứng thứ 4 ở Singapore, thương vụ Cẩm Hồ có nghiệp vụ ở ĐNÁ, đúng là chẳng nghĩ tới việc hợp tác với họ, không biết họ có ý đồ gì, nhưng chuyện hiện tại làm xong đã, sau này có hợp tác hay không lại là chuyện khác.

Tài chính cấp tỉnh vì phải gánh món nợ gần 10 tỷ đồng của công ty đầu tư quốc hữu tỉnh, lần này không chỉ phải bỏ khoản lớn cứu nạn, mà còn vì bị thiên tai, các nguồn thuế ảnh hưởng nghiêm trọng, đủ các chuyện gộp vào làm tài chính tỉnh vốn giật gấu vá vai càng thêm túng thiếu.

- Khoản vay 200 triệu USD cứu nạn có lẽ không giải quyết được căn bản vấn đề, nhưng cũng làm tỉnh thở phào được một hơi.

Ngày 7 tháng 8, Trương Khác quyết định trước khi rời Kim Sơn tới nhà Từ Học Bình ăn cơm với Tạ Văn Tình, Chỉ Đồng, Chu Thục Huệ, đợi tới 1 giờ sáng Từ Học Bình mới về nhà.

Từ Học Bình mày được giãn ra một lần hiếm hoi:

- Thế mà cháu chẳng để lộ ra chút nào.

- Cháu cũng mới làm hai ngày thôi.

Trương Khác nói:

- Hôm kia cháu trao đổi với chị Văn Tình nhường ra một phần cổ phần Cẩm Hồ lấy tiền mặt, rồi chuyển khoản tiền sang ngân hàng Hoa Thương Singapore, tiếp đó do Hoa Thương cung cấp khoản vay lãi xuất thấp cho tỉnh, tỉnh có thể đem khoản tiền này vào kế hoạch cứu nạn.

Từ Học Bình khẽ “ồ” một tiếng, ông hiểu vì sao Trương Khác bày trò phức tạp như vậy:

- Cháu đúng là lăm trò, chuyện phức tạp như vậy mà hai ngày đã xử lý xong rồi.

- Cũng bất đắc dĩ thôi ạ.

Trương Khác nhún vai:

- Trong nước gặp thiên tai làm động lòng đồng bào Hoa kiều ĐNÁ, vì chuyện này mà ông Quách Tùng Duyên tạm bỏ công việc sang một bên, bay qua Singapore để thực hiện.

887. Chương 886: Bóng Đêm Bao Phủ

Tỉnh Giang Nam từ trên xuống dưới đều vì khoản tiền cứu nạn mà lo thối ruột, trước đó Thượng Học Nghĩa còn tại chức yêu cầu 200 vạn đồng viên toàn tỉnh nộp lệ phí đảng đặc biệt, cũng chỉ kiếm được hơn 100 triệu.

Từ Học Bình nhậm chức chưa được mấy ngày đã vay được 200 triệu USD với lãi suất thấp, tức thì khiến ông có được danh vọng cao trong quan viên cán bộ phổ thông.

Từ Học Bình lập căn cơ uy tín ở Giang Nam, trở ngại không đến từ Lương Vĩ Pháp, mà là đám quan viên đại biểu cho thế lực địa phương lo ông dùng bàn tay thép trị Giang Nam.

Kế hoạch ban đầu của Trương Khác là ngày 30 về Kiến Nghiệp, có điều chuyên viên ngân hàng Hoa Thương ngày 30 tới Kim Sơn, cho nên ở lại thêm một ngày, cùng Từ Học Bình, Lương Vĩ Pháp đích thân tiếp kiến chuyên viên ngân hàng Hoa Thương, sơ bộ đàm phán xong khoản vay cứu nạn.

Từ lúc bước vào mùa lũ tới nay, gần 2 tháng rồi Lương Vĩ Pháp không nghỉ ngơi tử tế, cho dù qua mùa lũ, công tác cứu chữa càng làm ông gặp áp lực nặng nề, gò má vốn gầy càng thêm hốc hác, giờ có khoản vay 200 triệu USD này có thể thở ra nhẹ nhõm.

Trong nhà khách chiêu đãi tỉnh ủy, sau bữa cơm thân thiết với chuyên viên ngân hàng Hoa Thương, Lương Vĩ Pháp cùng Trương Khác tới nơi ở cả Từ Học Bình trong nhà khách, vừa mới ngồi xuống đã vội vàng nói tới phương án mua Thần Hi.

- Trận lũ này này làm rất nhiều người ý thức được tầm quan trọng của môi trường sinh thái, lượng mưa chỉ tương đương với năm 97, mà gây ra tai nạn trăm năm mới có, thiệt hại toàn tỉnh ít nhất cũng trên 30 tỷ. Bài học thương đau này chúng ta nhớ kỹ.

Từ Học Bình tới thư phòng nhận điện thoại tới từ Bắc Kinh, Lương Vĩ Pháp nói chuyện với Trương Khác, thời gian qua ông ta cũng ít gặp Trương Khác:

- Giang Nam nhất định phải học kinh nghiệm của bí thư Từ khi ở Đông Hải, công tác bảo hộ thiên nhiên phải lập tức triển khai. Chế độ khai thác rừng phải quán triệt nghiêm khắc, nên tôi muốn trao đổi trực tiếp với cậu.

Trương Khác vốn không muốn trực tiếp hỏi tới công tác đàm phán, nhưng Lương Vĩ Pháp đã nhắc tới, y cũng không thể giả câm giả điếc, mượn sức Từ Học Bình trấn áp Lương Vĩ Pháp là hành vi ngu ngốc không thể chấp nhận, mà phải tận lực xúc tiến sự hợp tác giữa ông ta với Từ Học Bình:

- Tỉnh trưởng Lương có việc gì cứ chỉ thị tôi một tiếng là được.

- Giấy Thần Hi trước kia cũng có kế hoạch rừng giấy nhất thể hóa, định đào kênh phía đông hồ Kim Sơn, trồng hai vạn mẫu rừng.

Lương Vĩ Pháp nói:

- Lần này trả ruộng cho hồ, trả rừng cho hồ cũng quy hoạch cả 2 vạn mẫu này vào đó. Cậu cũng biết đó, trước kia đàm phán chẳng thể tiên tri đưa nhân tố này vào trong tính toán.

Giá trị hai vạn mẫu rừng nguyên liệu và tương lai trả lại cho hồ được tính khả năng cấp chút bồi thường khác nhau rất lớn, thông thường thì trực tiếp trừ giá trị hai vạn mẫu đất rừng trong phương án thu mua, như vậy cuộc đàm phán ắt vì chi tiết phát sinh mà tiếp tục bị kéo dài.

Trương Khác hiểu tâm tư của Lương Vĩ Pháp, tài chính tỉnh đang giật gấu vá vai, e trong lòng Lương Vĩ Pháp đã tính phải tiêu khoản tiền Cẩm Hồ mua Thần Hi ra sao, chắc chắn không muốn đàm phán tiếp tục kéo dài vì chuyện này.

Trương Khác cũng không muốn cuộc đàm phán kéo dài vô thời hạn.

Sau khi vào mùa thu tình hình kinh tế Châu Á sẽ tiếp tục diễn biến xấu, các cự đầu giấy quốc tế muộn nhất vào cuối năm 99 sẽ kéo quân vào trong nước, thời gian để lại cho Tân Quang không còn nhiều, Trương Khác không biết cho Chu Du một năm có làm bên Thần Hi đi vào trình tự được hay không.

Trương Khác trầm ngâm một chút, nói:

- Công tác của tỉnh tôi ủng hộ hết mình, như vậy, nhân tố này tạm thời bỏ qua không nói, đừng để ảnh hưởng tới quá trình đàm phán, lần sau tôi tới Kim Sơn là có thể chính thức ký hợp đồng.

Lương Vĩ Pháp còn tưởng rằng Trương Khác sẽ đề xuất thêm điều kiện, không ngờ y lại đồng ý nhanh gọn, thậm chí TW điều Từ Học Bình tới Giang Nam quả đúng là hết xúc chính xác.

~~o0o

~Cả nhà Chu Cẩn Du vẫn chưa dọn ra khỏi khu tập thể thành ủy, bà ta tuy mất chức bí thư thành ủy, nhưng vẫn còn là thường ủy tỉnh ủy, không ai vội đuổi bà ta ra khỏi nhà.

Có điều không còn xa nữa, hội nghị toàn thể tỉnh ủy sẽ tổ chức vào hạ tuần tháng 9, Từ Học Bình có độ lương đến đâu cũng đá bà ta khỏi Giang Nam, con đường quay về tỉnh Đông Hải đã bị chặn đứng, sẽ chẳng ai đứng ra nói đỡ cho bà ta, cho dù tới nơi nhà nhả như tổng công đoàn, hội phụ nữ cũng không còn khả năng nữa.

Bên bờ hồ, vợ chồng Chu Cẩn Du, Tạ Hán Minh ăn tối xong đi ra tản bộ, gặp người quen đều vờ như không thấy bọn họ cúi đầu né tránh mình, Chu Cẩn Du lòng căm hận, bà ta chưa bao giờ phải chịu thối đời bạc bẽo như thế.

- Cả Chu gia coi như đã hết rồi, mấy năm qua làm anh thiệt thòi quá.

Chu Cẩn Du nhìn hai mai hoa râm của chồng:

- Giờ anh có thể ra ngoài làm việc rồi, đổi lại em làm tham mưu cho anh.

Tạ Hán Minh nhìn mặt hồ trong bóng đêm như viên hắc trân châu:

- Đời người lúc lên voi lúc xuống cho, chúng ta kiên nhẫn bốn năm năm nữa, cho dù Cẩm Hồ thanh thế mạnh tới đâu cũng không thể một tay che khuất bầu trời.

o0o

Đường thương nghiệp Phủ Thanh, thành phố Kiến Nghiệp, tổng bộ Hải Thái đứng sừng sững ở đầu đường.

Tạ Hán Tĩnh đứng trên tầng thượng nhìn đèn đường và ánh đèn ông xanh đỏ chớp tắt.

- Không thể cứ giằng co mãi như vậy được, ý đồ của chú Ba quá rõ ràng rồi, chú ấy tự cho rằng mình là bảo đao chưa giã.

Tạ Ý thoải mái đặt hai chân lên bàn:

- Ba cũng không thể do dự mãi được, nếu không con nghỉ vài năm, ném đồng rác Hải Thái này cho chú Ba.

- Đừng nói những lời đó.

Tạ Hán Tĩnh áp giọng xuống, quay đầu lại nhìn con trai:

- Bà ba con, trong lòng con nghĩ cái gì tưởng ba không biết sao? Chia nhà! Cái nhà này dễ chia thế à?

- Con tưởng trong đầu ba chưa bao giờ có cái ý nghĩ đó chứ?

Tạ Ý vẫn cười hết sức thản nhiên:

- Hiện giờ còn có lựa chọn trước mắt chúng ta sao? Nhà máy ở Kim Sơn được công ty bảo hiểm bồi thường rất hữu hạn, tính ít nhất cũng cần 600-700 triệu mới có thể khôi phục sản xuất, thêm vào tổn thất vật liệu, đã vượt quá phạm vi chúng ta có thể gánh vác rồi, kinh tế ĐNÁ đang có xu thế xấu đi. Nghiệp vụ của nhà máy thuộc điện tử Gia Tín ở Quảng Châu đã sụt giảm mạnh, nếu không có vài ba năm thì căn bản không khôi phục lại được. Trận lũ này làm ý định chuyển hình nghiệp vụ của Gia Tín thất bại, còn gánh tổn thất lớn, tình hình ở thị trường chứng khoán Hong Kong cũng cực kỳ thảm hại, chúng ta còn có thể dựa vào Cát gia sao?

Tạ Hán Tĩnh thở dài, lúc này Cát gia có thể nói giữ mình còn khó nói chi ...

Cát gia đã chẳng còn phong quang như lúc Cát lão gia tử còn sống nữa, người Hong Kong quen lấy xếp hạng tài phú xưng hô phú hào Hong Kong, ở nơi tập trung giới thương nhân người Hoa toàn cầu, Cát lão gia tử được gọi là Tứ thúc.

Cát lão gia tử qua đời, Cát Minh Tín muốn độc chiếm quyền lực khiến Cát gia tan rã, lại gặp đúng cơn bão gài chính, nghiệp vụ Cát gia tổn thất nặng.

Đầu tư vào Kim Sơn là hành động chấn hưng Cát gia, điện tử Gia Tín không chỉ đem nghiệp vụ gia công chuyển vào nội địa, đồng thời còn có thể sản xuất sản phẩm của mình.

Hồ Kim Sơn vỡ đê, là thiên tai cũng là nhân họa, đã cho Cát gia một đòn chí mạng, dù kinh tế Châu Á vào tháng 8 không diễn biến xấu, Cát gia cũng không tránh nổi vận mệnh rơi xuống vực sâu.

Quan trọng nhất là Cẩm Hồ luôn rình rập một bên.

Tạ Ý đứng dậy, tựa hồ thúc giục cha hạ quyết tâm, nói:

- Công tác xây dựng lại ở Kim Sơn đã bắt đầu, nhưng gần như tất cả các ngân hàng đều né tránh chúng ta. Nhà máy ở Kim Sơn không kiếm nổi một xu để khôi phục sản xuất, tin tức này tung ra, sẽ ảnh hưởng tới nghiệp vụ của Hải Thái.

Tạ Hân Tĩnh cau mày không nói.

- Đh Đông Hải sắp khai giảng rồi, con nghĩ tên đó sẽ tiếp tục xuất hiện trong trường, có cần con đi gặp y trước không?

Tạ Ý hỏi.

- Vậy cũng được.

Tạ Hán Tĩnh bất lực chấp nhận.

Đại học Đông Hải khai giảng vào ngày mùng 1 tháng 9, Trương Khác tới 31 tháng 8 mới về Kiến Nghiệp, có điều ở trên đường về y nhận được một cú điện thoại lạ, nhận điện, giọng nói trong trẻo nơn nót của Tạ Tử Gia từ trong điện thoại truyền ra:

- Tôi là Tạ Tử Gia này, anh đã về trường chưa?

Nghe giọng nói ấy vĩnh viễn không thể liên hệ với tính cách cô ta, mà nhất định người có giọng nói này là cô gái e thẹn ngây thơ, đương nhiên Tạ Tử Gia có vẻ ngoài ngây thơ xinh đẹp, chỉ có điều tiếp xúc sâu hơn một chút sẽ biết, giọng nói và ngoại hình của cô ta là một cái bẫy.

- Tôi đang trên đường về, sao cô lại gọi cho tôi?

Trương Khác kỳ quái hỏi:

- Anh lấy làm lạ vì sao tôi biết số điện thoại của anh chứ gì? Nghịch di động của Trần Tĩnh là có, mặc dù vì sao Trần Tĩnh biết số di động của anh thì tôi không biết.

Lúc này nghe thấy đầu kia có tiếng cười đùa, Trương Khác rất miễn cảm với giọng phụ nữ, nghe ra tiếng của Trần Tĩnh, nhớ lại cô gái gợi cảm trên đường cao tốc lần đầu gặp đó.

Địch Đan Thanh nghi hoặc nhìn Trương Khác, thấy miệng y mang nụ cười, nhưng không hỏi nhiều.

- Anh tôi muốn gặp anh, anh có bỏ thời gian ra được không?

Giọng Tạ Tử Gia trở nên nghiêm túc.

Đầu óc Trương Khác dừng lại mất mấy giây mới nhớ ra là Tạ Ý muốn gặp mình.

Đường từ Kim Sơn tới Kiến Nghiệp rất tệ, bị ngâm trong nước lũ, một số đường bị sụt lún, rất nhiều chỗ chưa kịp tu bổ, chỉ còn mặt đường hẹp cho xe đi qua, thường ngày chỉ cần đi bốn tiếng, lần này mất 6 tiếng, tới xẩm tối mới đến được ngõ Học Phủ.

Ở ngõ Học Phủ, Trương Khác cảm thụ được cảm giác “nhà”, nếu có thể y nguyện cả ngày sống ở nơi này.

Trong ngõ đã lên đèn, Tôn Tĩnh Mông mặc áo liền váy màu phấn hồng, từ cổ áo tới mép váy có một hàng cúc đồng, tay cầm găng tay, khuôn mặt mỹ lệ không trang điểm chút nào, đôi mắt dưới ánh đèn sáng long lanh như hắc bảo thạch, cả kỳ nghỉ chưa được thấy hình ảnh này rồi.

- Đi đường thuận lợi chứ?

Tôn Tĩnh Mông bình đạm hỏi, tựa hồ quên mất đêm mưa gió đó, cô đã trần truồng cho Trương Khác nhìn hết.

- Tạm ổn, hơi tắc đường, chỉ ngủ trong xe thôi thôi mà.

Trương Khác nhún vai:

- Tìm chỗ ăn cơm đi, buổi tối tôi còn hẹn người ta ở 1978...

Cô bé này hôn rồi cũng xem như chưa hôn, sờ rồi cũng coi như chưa sờ, đoán không thấu trong lòng cô nghĩ gì, không dám quá thân thiết, chỉ khi đi đường tới gần hơn một chút, ngửi mùi bạc hà nhẹ nhẹ trên tóc cô.

Ngồi trong một nhà hàng trang hoàng tinh xảo, cửa kính bị lá cây ngô đồng che kín, trên cành cây còn có một cái tổ chim, hai con chim non lông vàng ươm miệng chiêm chiếp trong tổ.

Trương Khác chỉ cho Tôn Tĩnh Mông xem, cô hứng phấn nhào người ra nhìn, ngực chạm vào cánh tay Trương Khác, quay đầu sang trừng mắt như y cố tình vậy:

- Anh ngồi ra ngoài ... Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tổ chim, đây là chim gì thế?

Nhưng khi đổi chỗ lại đưa tay nắm tay Trương Khác miết nhẹ lòng bàn tay một cái.

Hẹn đám Tạ Tử Gia ở 1978, Dịch Đan Thanh thân là trợ lý, phải thay Trương Khác xử lý một đồng chuyện vụn vặt, ăn cơm xong về chung cư trước rồi.

Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông sóng vai đi về 1978.

- Tôi thấy tôi không nên thích anh thì tốt hơn.

Tôn Tĩnh Mông vừa đi vừa dẫm lên bóng mình:

- Tôi không muốn làm ba tôi tức chết, chị tôi đã như thế, nếu tôi cũng vậy ... Như vậy tuyệt đối không được.

- Á!

Trương Khác ngẩn ra, quay sang nhìn Tôn Tĩnh Mông hơi mím cánh môi hồng:

- Vậy là tôi bị cô đá rồi?

- Đá cái đầu anh.

Tôn Tĩnh Mông trừng mắt lên, vẻ mặt khôi phục như thường:

- Chỉ chính thức cảnh cáo anh không được dụ dỗ tôi.

Trương Khác đầu óc đình trệ, rốt cuộc là ai dụ dỗ ai? Cảm thấy không cần tranh luận với nha đầu này, đầu óc vẫn đang mụ mẫm thì nghe Tôn Tĩnh Mông nói chẳng chút tự tin nào:

- Thi thoảng hôn một chút cũng được, dù sao ở Tây hôn nhau là lễ tiết bình thường, thi thoảng ôm một chút cũng được ... Còn cái khác tuyệt đối không được.

Thế là bị vạch rõ giới hạn rồi, Trương Khác lòng buồn bực, Tôn Tĩnh Mông thì như giải quyết được vấn đề khiến cô vướng mắc bao lâu, tâm tình trở nên khoan khoái, trên đường đi còn huýt sáo, y như một nữ lưu manh.

Tới 1978, Tạ Tử Gia, Trần Tĩnh cùng Tạ Ý ngồi đợi chiếc ghế dài trước quầy bar, nếu chẳng phải biết Trương Khác rồi, chẳng ai ngờ một sinh viên ăn mặc bình thường giống cả trăm sinh viên khác trong ngõ lại nắm trong tay một hệ thống xí nghiệp hùng mạnh.

Có điều không thể phủ nhận gò má hơi gầy, đôi mắt có thần, cùng khí chất nhàn nhã kia, tuyệt đối sinh viên bình thường không có.

- Mọi người đợi lâu rồi hả?

Trương Khác ngồi xuống ghế dài, gật đầu với Trần Tĩnh:

- Đường từ Kim Sơn về rất tệ, bị trễ hai tiếng ...

Nhận lấy ly Chivas pha nước khoáng từ tay Tôn Tĩnh Mông, hỏi:

- Chuyện liên doanh Cao Khoa KV đàm phán xong chưa? Tôi quên hỏi, nghĩ với thực lực của các cô, đàm phán khoản đầu tư đó hẳn dễ thôi.

- Đàm phán xong rồi, xây một nhà máy làm vỏ và bảng mạch di động, thiết bị đã vận chuyển từ Jakarta sang, đối phương còn tặng thêm 10 triệu USD đầu tư và hơn 10 kỹ thuật viên ...

Trần Tĩnh nghiêng đầu sang, mái tóc xoăn mềm trượt sáng một bên, dung nhan tinh tế, ăn vận thời thượng, trang điểm vừa phải, dưới ánh đèn mờ ảo của 1978, thu hút ánh mắt không ít chàng trai trẻ.

Tạ Ý kiên nhẫn nghe Trương Khác và Trần Tĩnh nói chuyện, mặc dù Cẩm Hồ cũng có lúc được thể không tha người, nhưng hẳn chưa thấy lúc nào Cẩm Hồ ý thể hiếp người hay đứng sau phá hỏng quy tắc thương nghiệp, bất kể thế nào, Cẩm Hồ nếu muốn vượt qua xí nghiệp bình thường, phải hết sức coi trọng danh dự thương nghiệp, cho nên Tạ Ý mới cảm thấy có khả năng hòa giải Cẩm Hồ và Chính Thái.

Trương Khác thì chưa bao giờ nghĩ tới khả năng Tạ gia chia rẽ.

Chu Cẩm Tỳ và Từ Học Bình âm thầm đấu đá hơn 10 năm rồi, giờ Chu Cẩm Tỳ đã thành người thực vật, Chu Cẩm Du cũng sắp hoàn toàn rời khỏi sĩ đồ, Từ Học Bình nắm quyền bính một phương, ân oán giữa bọn họ coi như có một cái kết.

Tạ gia bị cuốn vào vòng ân oán đó, Tạ Chiêm bị đuổi khỏi chính Thái rồi, còn về những người khác, có lẽ không ưa gì, nhưng chẳng có thù oán.

Cứ lấy Tạ Văn Sơn và Tạ Văn Tĩnh ra mà nói, tuy hơn mười năm gặp nhau chẳng thêm chào lấy một tiếng, nhưng dù thế nào cũng vẫn là anh em cùng cha khác mẹ, còn Tạ Văn Tĩnh vẫn có tình cảm với đám Tự Tử Gia.

Cho dù Tạ gia hùng hổ thật, cướp lấy Hải Thái do mình sáng lập ra, Tạ Kiếm Nam còn khoét tường của Cẩm Hồ, nhưng chẳng phải có gì đặc biệt quá đáng, và lại mấy năm qua Tạ gia làm gì nổi mình đâu.

Nếu nói tới oán hận thì cũng là Tạ gia oán hận mình, Trương Khác thấy mình chẳng có lý do gì để oán hận Tạ gia, chỉ có điều còn Cát gia, mình nợ Tĩnh Mông một lời hứa, Lâm Tuyết lại là nữ nhân độc như rắn rết, nếu Tạ gia nhất định hòa cùng một bọn với chúng, Trương Khác thấy hai bên cứ làm người qua đường thì hơn.

Tạ Ý vòng vo ám thị ý đồ của mình, Trương Khác chỉ bình đạm nói một câu:

- Làm xí nghiệp phải có khí độ làm xí nghiệp, tôi rất khâm phục tinh thần chuyên nghiệp của Chính Thái, cũng rất tán thưởng tinh thần cạnh tranh mà Hải Thái thể hiện ra. 20 năm cải cách mở cửa, quy tắc thương nghiệp trong nước chưa được lập nên, người trong nước không coi trọng danh dự thương nghiệp, những loại xí nghiệp đó tôi không ưa gì, nếu cần tôi lấy ví dụ thì Tinh Điển, Gia Tín là loại tôi rất ghét.

888. Chương 887: Tạ Gia Quyết Liệt

Tôn Thượng Nghĩa có thể nói là một trong số nhân vật quan trọng nhất trong hệ thống Cẩm Hồ trừ Trương Khác ra, Cát Ấm Quân lái xe nguy hiểm khiến bảo mẫu của Tôn Tĩnh Mông bị chết, sau sự việc tìm cách chối bỏ trách nhiệm, lại thêm vào ân oán nhiều năm giữa Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Tín, nút thắt này không dễ cởi.

Chỉ có điều Tạ Ý không hiểu vì sao Trương Khác lại có thành kiến sâu như vậy với Tinh Điển, nhưng Lâm Tuyết tham lam liều lĩnh làm hẳn sợ hãi, có thể được thì sớm tách ra thì tốt hơn.

Tạ Ý sau khi hiểu ý của Trương Khác chỉ hàn huyên một lúc rồi cáo từ, ngồi vào xe, gọi điện cho cha:

- Con vừa gặp Trương Khắc, y đã nói rất rõ ràng tâm tư của mình, xem ra chúng ta phải vứt bỏ hết nghiệp vụ đầu tư ở Khoa Vương, khu điện tử Kim Sơn cùng sản nghiệp địa ốc ... Ba thấy sao?

“Phải chặt đứt dính lú tới Gia Tín, Tinh Điền sao?” Tạ Hán Tinh cúp điện thoại, ngồi xuống ghế mây ngoài ban công, nhìn bầu trời đầy sao, im lặng không nói.

Một thiếu phụ xinh đẹp tuổi chừng 30 bê cốc trà nóng đặt trên bàn, đứng sau lưng ông ta, ôm lấy đầu đặt lên bầu ngực cao ngất của mình, lấy ngón tay nhẹ nhàng day huyệt thái dương, ôn nhu hỏi:

- Có chuyện phiền lòng à?

- Người ta nói “thanh giả tự thanh”, em nói xem ở cái thế giới này người ta có thể muốn thanh bạch là thanh bạch được không?

Tạ Hán Tinh thích nữ nhân ôn nhu như nước, có địa vị và tài phú, dễ dàng có nữ nhân, cũng dễ dàng vứt bỏ. Nhưng bên cạnh vẫn giữ một cô gái không nở dứt bỏ.

- Thời gian trước anh quá bận, em buồn chán về quê, khi đi qua đi qua đập nước Tam Hiệp, lại nhìn “Trung lưu chi trụ”, thăm nghĩ cột đá này đứng sừng sững cản nghìn năm rồi, mọi thứ xung quanh bị sóng nước xô đổ, chỉ còn nó đứng đó, mỗi lần đi qua đều thấy.

Trung lưu chi trụ

Tạ Hán Tinh vỗ nhẹ lên tay thiếu phụ, kỳ thực cái kẻ đứng sau chỗ kia đã thành người thực vật nằm trên giường bệnh, chắc gì ông ta không thở phào một cái, làm sao ông ta chấp nhận Tạ Hán Minh tự mình là bảo đao chưa già đứng ra làm loạn cục diện.

- Chia nhà thì chia nhà, như thế cũng đơn giản hơn.

Tạ Hán Tinh khẽ thở dài, cầm lấy di động.

Sau cơn lũ, trong khu nhà xưởng hỗn độn bị xe của nhà phân phối tới đòi hàng lấp kín, lần này nhà máy Kim Sơn tổn thất nguyên vật liệu tới 200 triệu, đó đều là tiền hàng nợ nhà phân phối, tài chính vận chuyển bình thường của nhà máy dựa vào tiền hàng 3 -5 tháng của nhà phân phối.

Đây vốn không phải là vấn đề gì, với thực lực hơn 10 năm gia công của Gia Tín, một số nhà phân phối chấp nhận vì lấy được nhiều hàng hơn, thậm chí chấp nhận đặt thêm tiền hàng.

Nhưng hồ Kim Sơn vỡ đê làm nhà xưởng tổn thất nặng nề, nhà phân phối sợ tiền hàng của bọn họ không đòi lại được, lũ vua rút, nhà phân phối liền kéo tới đòi nợ, vây chặt nhà máy thì không đòi được tiền không về.

Nhìn thấy cảnh này Cát Ấm Quân muốn khóc mà không có nước mắt, hẩn sinh ra trong hào môn, lớn lên trong nhung lụa, đã bao giờ gặp khổ cảnh này? Cho dù năm 97 công ty hải ngoại lỗ hơn 100 triệu, hẩn chỉ coi như mất chút tiền tiêu vặt, chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại phiền não vì chút tiền lẻ này.

200 triệu nói nhiều cũng không nhiều, điện tử Gia Tín lúc đỉnh cao trị giá tới 30 tỷ, cho dù gặp chút trắc trở, giá trị chưa bao giờ thấp hơn 5 tỷ.

Nhưng nhà máy ở Quang Đông năm ngoái lỗ lớn, nửa đầu năm nay tiếp tục lỗ lớn, xây dựng khu công nghiệp điện tử Kim Sơn đã tiêu hao lượng lớn tài chính của Gia Tín, tập đoàn Gia Tín nửa đầu năm bị Cẩm Hồ ép phải dùng tiền mặt mua cổ phần, thế là tiêu hao mất 2 tỷ HKD, cổ phiếu tụt giá làm thua lỗ 800 triệu.

Hiện bỏ ra 200 triệu là hết sức khó khăn, quan trọng hơn nhà máy muốn khôi phục sản xuất không phải bỏ 200 triệu ra là đủ.

Ngày 31 tháng 8, Triệu Hữu Luân thị sát khu thành phố mới, cũng dừng lại ở khu công nghiệp điện tử một lúc, chỉ thị nhân viên công tác đi theo phải nghiêm khắc dựa theo quy định hữu quan của quốc gia để giúp đỡ khôi phục sản xuất.

Kế hoạch cho vay của các ngân hàng chủ yếu với tỉnh Giang Nam chỉ hơn 50 tỷ, đặc điểm cho vay của các ngân hàng trong nước là nửa đầu năm thoải mái, nửa cuối năm thắt chặt.

Trước mùa lũ, hạn ngạch cho vay năm nay đã tiêu hao quá nửa, sau mùa lũ dù trung tuần tháng 8 ngân hàng nhân dân tạm thời nới lỏng cho Giang Nam, cũng chỉ tăng thêm hơn 100 triệu, hạn ngạch nửa cuối năm tăng lên tới 25 tỷ.

Nhưng 25 tỷ này phải chia cho 12 địa khu trong toàn tỉnh, cho dù Kim Sơn độc chiếm 1/3 cũng chỉ được 8 tỷ mà thôi.

Nếu nói tới mức độ khẩn cấp thì phải đảm bảo cho các ban ngành giao thông, thông tin, năng lượng. Nếu nói tới quan hệ thân sơ, phải đảm bảo cho khoản vay các xí nghiệp quốc hữu.

Hơn nữa Từ Học Bình lúc mới tới chủ trì công tác chưa đã yêu cầu rõ ràng các cơ cấu tài chính phải chú trọng tình hình sản xuất của xí nghiệp dân doanh.

Triệu Hữu Luân không nói làm theo trường hợp đặc biệt, mà nói theo quy định quốc gia, tức là thành phố Kim Sơn chỉ có thể cấp cho khu công nghiệp điện tử 8 triệu, mà lại còn cần tài sản hữu hiệu để thế chấp.

Điều này làm Cát Ấm Quân tức sôi máu:

- Con mẹ nó, định đuổi ăn mày đấy à?

Hắn biết cha mình về Hong Kong huy động vốn cũng không thuận lời.

Giữa tháng 7, thị trường tài chính Châu Á một lần nữa bị mây đen bao phủ, nhân lúc chứng khoán Mỹ dao động, tỉ giá đồng yên sụt giảm, đám cá mập tài chính phát động tấn công Hong Kong, mặc dù chính phủ TW cử Diệp Trấn Dân tới Hong Kon tọa trấn, nhưng không thể xoay chuyển đại thế.

Hạ tuần tháng 8, Nga đột nhiên bùng phát nguy cơ tài chính, đồng Rúp mất giá 60%, khiến nguy cơ kinh tế Châu Á lan ra toàn cầu.

Dưới tình huống này chỉ có thương gia căn cơ sâu, tín dự tốt mới có thể huy động vốn lớn ở thị trường, còn với tập đoàn Gia Tín đang chìm sâu vào nguy cơ thì rất khó khăn.

Cát Ấm Quân hiện giờ đặt hi vọng lên Tạ gia, tuy Chu Cẩn Du thất thế, nhưng tập đoàn Chính Thái ở thời điểm cơn bão tài chính Châu Á dữ dội nhất vẫn giữ được lợi nhuận nhất định.

Còn Hải Thái được lợi từ thị trường phát triển mạnh trong nước, vượt qua sự áp chế của Thịnh Hâm giữ thế tăng trưởng liên tục, năng lực huy động vốn của Tạ gia ở trong nước là không thể xem thường.

Vậy nhưng Cát Ấm Quân không ngờ nội bộ Tạ gia đã chia rẽ tới mức đem đề tài chia nhà ra nói công khai.

~~oOo

~~Tạ Hán Minh cố dồn nén cảm hận đặt điện thoại xuống.

- Sao thế, anh Hai nói gì vậy?

Chu Cẩn Du thấy chồng cau mày, lo lắng hỏi, lúc này bà ta không còn tính cách mạnh mẽ trước kia, trông giống một phụ nữ trung niên bình thường hơn.

- Em có ngờ được không, anh Hai lại đâm dao sau lưng chúng ta vào lúc này.

Tạ Hán Minh mặt mày hung tợn, nhìn cái di động, kiểm chế lắm mới không đập xuống.

Chu Cẩn Du khẩn trương hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

- Anh ấy muốn chia nhà.

Tạ Hán Minh nghiêng răng rít lên:

- Còn muốn ném đồng hồ loạn Khoa Vương, khu điện tử, khu phần mềm cho chúng ta.

Ông ta không ngờ anh mình chẳng nói một câu về việc huy động vốn đã thẳng thừng đề nghị chia nhà, cảm hận lấp đầy đầu óc, nếu không có công phu hàm dưỡng bao năm qua đã phun ra những lời chửi bới thô bỉ rồi, chỉ rít lên:

- Muốn chia nhà à? Nằm mơ đi.

Tạ Hán Minh tức tới tay run rẩy, gọi điện cho Tạ Kiếm Nam, lúc này ông ta cũng nhận thấy chỉ còn đứa con trai này là có thể thương lượng được, mất rất lâu đầu kia điện thoại mới có tiếng thở dài.

- Ba nghĩ xem vì sao bác Hai đầu năm lại điều anh Văn Sơn khỏi Huệ sơn không phụ trách nghiệp vụ tổng bộ nữa, nói là muốn thúc đẩy chế độ quản lý giám đốc chuyên nghiệp, để người trong nhà ra ngoài xung phong hãm trận. Ba lại phân bổ cổ phần công ty, đặc biệt là phân bổ cổ phần ở công ty đầu tư.

Tạ Hán Minh tay chân giá lạnh, giờ mới choàng tỉnh, cái ý nghĩ “chia nhà” đã xuất hiện trong đầu anh mình không phải là ngày một ngày hai nữa, lại còn chuẩn bị sẵn cả đường lùi.

Phân bổ cổ phần thành viên gia tộc, đều có lợi cho việc chia tách nghiệp vụ ra khỏi nhau, thậm chí đầu năm còn điều Tạ Văn Sơn khỏi tổng bộ, vì hẳn có xu hướng ngã về phía này.

Nửa năm trước Tạ Hán Minh nào có ngờ Chu gia đột nhiên thất thế, nên không nhìn thấu được một loạt hành động của anh họ mình, thậm chí còn tưởng những điều chỉnh đó là để thuận tiện cho bố cục ở Kim Sơn.

- Con mẹ mày Tạ Hán Tĩnh.

Tạ Hán Minh gầm lên, quên mất mẹ Tạ Hán Tĩnh là thím của hắn.

oOo

Tạ Hán Tĩnh cúp điện thoại, tắt máy đặt lên bàn, hai cánh tay trắng muốt như ngọc từ sau ôm lấy.

- Hạ quyết tâm rồi à?

Cô gái kia cúi người xuống, dịu dàng hỏi.

- Lời đã nói ra, nước đã hắt đi, đều không thu lại được.

Tạ Hán Tĩnh thở dài:

- Anh cũng tiếc mảnh địa ốc, qua vài năm nữa nó nhất định là món cực hời. Đáng tiếc lúc này không quyết đoán, khả năng không qua nổi ba bốn năm nữa, địa ốc Cẩm Thành lún quá sâu ở Hải Châu, khó phá vòng vây được.

Tạ Hán Tĩnh dựa đầu vào bầu ngực êm ái thiếu phụ đằng sau, ông ta biết mình chừng này tuổi đầu còn hưởng thụ cô gái mộng nước như thế là dựa vào tài phú nắm trong tay, còn nói tới tình cảm à, nằm mơ đi:

- Em liên hệ Thường Minh Thu cho anh, mai anh tới công ty, nếu thấy ông ta ở công ty, em có thể hỏi giúp anh xem ông ta có hứng thú với văn phòng của anh không?

- Hả?

Thiếu phụ đằng sau thốt lên một tiếng:

- Chuyện chuyên nghiệp sớm nên giao cho chuyên gia quản lý.

Tạ Hán Tĩnh đứng thẳng dậy, nói mạnh mẽ:

- Chính Thái sớm phải thoát khỏi mô hình quản lý gia tộc rồi, anh cũng muốn có thêm thời gian ở bên em.

oOo

~~Ngõ Học Phủ lung linh dưới ánh đèn mê ly, trông đêm trăng không rõ lắm, bố cục dấu trong bóng tối càng chẳng mấy ai rõ.

Từ 1978 đi ra, Trương Khác một mình đi trong ngõ, chẳng hề cảm thấy cô đơn, nhìn những đôi nam nữ quyền duyên chia tay nhau trở về trường, bốn năm ngày nữa tân sinh viên mới nhập trường, đây là khoảng thời gian thư thái nhất, chẳng có áp lực gì, cho dù thấy Lâm Tuyết và một thanh niên ăn mặc kiểu cảnh đi vào ngõ, Trương Khác vẫn chẳng để ý, thoải mái vận mình ngáp một cái.

Lâm Tuyết mặc váy hoa, hông đeo chiếc thắt lưng vàng, chất liệu vải mềm ôm lấy cơ thể đầy đặn, nổi bật từng đường cong mê hồn của phụ nữ, cổ áo khá trễ, nhìn thấy nửa bầu ngực trắng trơn, những chàng sinh viên non trẻ không ai đi qua mà có thể không ngoái đầu lại, trái tim rung rinh theo mép váy đung đưa của cô ta.

Đáng tiếc ai có thể ngờ khuôn mặt xinh tươi, cơ thể hấp dẫn đó bao bọc lấy một trái tim độc như rắn rết.

Lâm Tuyết chăm chú trò chuyện với thanh niên bên cạnh, còn thi thoảng liếc mắt đưa tình với hắn, đi tới gần mới bị tiếng ngáp lười nhác của Trương Khác làm giật bản mình, nhảy sang một bên như gặp phải ma quỷ, chiếc giày cao gót trượt đi, kêu lên một tiếng, gặp người xuống ôm lấy chân.

Trương Khác chẳng thèm để ý tới loại nữ nhân này, vừa vặn có một cô gái mặc váy ngắn, lộ ra cặp đùi thon thả trắng trẻo, hết sức tự nhiên chuyển ánh mắt sang đó ngắm nghía.

Thanh niên kia cũng bị phản ứng bất ngờ của Lâm Tuyết làm giật mình, lịch sự đi tới đỡ lấy cánh tay Lâm Tuyết, không hề nhìn xuống cổ áo cô ta, hoài nghi nhìn Trương Khác mấy giây rồi hỏi:

- Y chính là Trương Khác?

Giọng hắn không cao, nhưng Trương Khác vẫn nghe thấy, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, tuổi chừng 33 -34, cao gầy, tướng mạo khá là đẹp trai, trên mặt có vết sẹo, cả cánh tay cũng có, nhưng không có khí chất hung hãn của đám lưu manh, có lẽ từng ở trong quân đội.

- Xin chào, tôi là Nghiêm Văn Giới, hi vọng cậu nhớ lấy.

Tên thanh niên chẳng thèm để ý tới ánh mắt hoài nghi của Trương Khác, lạnh nhạt nói thêm một câu:

- Tôi nghĩ cậu chắc chắn sẽ nhớ thôi.

Rồi chẳng nhìn y thêm cái nào, dịu dàng chu đáo hỏi Lâm Tuyết:

- Chân cô có đau không, hay tôi bảo lái xe đưa xe tới nhé?

- Thằng nào thế, giọng điệu có vẻ bất thiện.

Đỗ Phi nhìn Nghiêm Văn Giới đỡ Lâm Tuyết rời khỏi ngõ, hắn chỉ nghe thấy câu cuối cùng, khinh bỉ nói:

- Thể diện hắn lớn cỡ nào đòi mày nhớ kỹ vậy?

- Gặp nhau ở ngõ Học Phủ này có lẽ chỉ là bất ngờ, nhưng hắn tới Kiến Nghiệp là có chuẩn bị.

Trương Khác cười nhạt:

- Kể nói câu này luôn có chút tự tin, Nghiêm Văn Giới và kiến thiết Hoàn Hảo Tín, mày đã nghe thấy bao giờ chưa?

Đỗ Phi nghĩ mấy giây không ra cái tên xa lạ đó, lắc đầu hỏi:

- Lại lịch ra sao?

- Nghiêm Văn Giới là người Chiết Đông, khoản tiền đầu tiên kiếm được nhờ vào kinh doanh đất ở Hải Nam, rồi rút khỏi thị trường địa ốc Hải Nam trước khi nó đóng băng, lập nên Hoàn Hảo Tín, năm 95, Quốc vụ viện phê chuẩn cho hai công ty phi quốc hữu chủ thể ngân hàng thương nghiệp tính toàn quốc, kiến thiết Hoàn Hảo Tín lại thành ngân hàng Tín Thông.

Trương Khác dừng dừng nói:

- Hắn còn là ủy viên chính hiệp toàn quốc đấy, mày thế lại lịch thế nào?

Đỗ Phi há miệng một lúc mới nói:

- Đúng là nhân vật ghê gớm.

Đầu thập niên 90, Nam Hải thiết lập đặc khu, địa ốc Hải Nam tăng vùn vụt, ba năm đầu giá tăng gấp bốn lần, thu hút chính phủ tỉnh thành kéo tới Hải Nam đào vàng, khi đó có người hình dung “thập vạn đại quân xuống Hải Nam, tập đoàn lớn tranh cướp địa bàn.”

Thế nhưng nửa cuối năm 92, TW đột nhiên thu hẹp ngân sách với Hải Nam, làm giấc mộng vàng đột nhiên tan vỡ, khiến Hải Nam chỉ có tổng nhân khẩu chưa tới 8 triệu, có tới 20 triệu mét vuông nhà trống, ngoài ra còn có 240 triệu mét vuông dùng để kiến thiết để hoang, rất nhiều xí nghiệp địa ốc cấp tỉnh tới đó đầu tư bị lút sâu vào vũng lầy.

Thoát khỏi đó trước thời điểm địa ốc đóng băng, ngoại trừ ánh mắt sắc bén, đầu óc tỉnh táo, còn cần phong cách dũng cảm hào sảng, chính là người có năng lực, có bối cảnh, thông tin nhạy bén.

Tín Thông là một trong hai ngân hàng thương nghiệp phi quốc hữu toàn quốc, lại là cái có quy mô lớn nhất, tuy đây chỉ là thí điểm, nhưng toàn quốc bao nhiêu xí nghiệp dân doanh như vậy, tiến được vào tầm mắt của TW, ngoại từ thực lực tài chính hùng hậu còn cần các mối quan hệ rộng.

Giống như năm ngoái Cẩm Hồ cướp được một tấm giấy phép sản xuất di động của bộ bưu điện, tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

- Chính xác, rất ghê gớm.

Trương Khác thở dài:

- Nhưng sao chưa bao giờ nghe thấy.

- Người ta không thích phô trương.

Trương Khác vận mình cái nữa, nếu chẳng phải NH Tín Thông công khai lên thị trường chứng khoán, thì công chúng không biết tới, Trương Khác không ngờ một nhân vật như vậy muốn nhúng tay vào Kiến Nghiệp:

- Đầu thập niên 90, kinh tế dân doanh Đông Hải không phát triển lắm còn sinh ra được Chính Thái, toàn quốc lớn như thế xí nghiệp dân doanh lớn hơn Chính Thái có rất nhiều, nhưng vênh vác vô cùng. Như tên diễn Mâu Kỳ Trung thậm chí còn muốn thực hiện kế hoạch phá từng dãy Himalayas .... Nhưng cũng có người kín đáo không muốn lộ ra ngoài công chúng chút nào.

Nửa năm qua những chuyện kỳ quái xảy ra ở Kiến Nghiệp làm người ta không hiểu nổi, giờ tấm màn mới vén lên, có lẽ trận đại hồng thủy đột ngột đã trì hoãn bước tiến của Nghiêm Văn Giới.

Chỉ có điều chính vì hấn trì hoãn qua mùa hè, trì hoãn tới sau khi Cẩm Hồ phát huy tác dụng lớn trong việc đưa vốn từ người Hoa Indo vào làm thái độ Tiêu Kiến Minh mềm xuống, chẳng lẽ con đường của Nghiêm Văn giới không qua Tiêu Kiến Minh? Trương Khác hơi nghi hoặc.

889. Chương 888: Nghiêm Văn Giới Khó Nhìn Thấu.

Nghiêm Văn Giới sau khi dìu Lâm Tuyết lên xe mới nhìn về phía ngõ, cách quá xa chỉ thấy mơ hồ bóng Trương Khác đứng nói chuyện với Đỗ Phi, không nhìn được nét mặt, nghĩ :” Chắc bọn chúng đang suy đoán thân phận của mình.”

Bảo lái xe lên đường, Nghiêm Văn Giới cười với Lâm Tuyết:

- Lần phiên Lâm tiểu thư cùng tôi đi tham quan ngõ Học Phủ, khiến cô bị khở, thực hết sức xin lỗi, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện, sau này nhất định Lâm tiểu thư phải cho tôi cơ hội chuộc lỗi.

Lâm Tuyết liếc hẩn một cái, đỏ mặt thẹn thùng nói:

- Giám đốc Nghiêm nói thế nhất định là sợ tôi đề xuất điều kiện không thích hợp rồi. Chân tôi hơi đau, có điều chưa nghiêm trọng tới mức phải tới bệnh viện, giám đốc Nghiêm đưa tôi về nhà là được.

Xe tới biệt thự Tinh Hải, Nghiêm Văn Giới bảo vệ sĩ cùng hẩn dìu Lâm Tuyết vào nhà, cô ta thấy quen nam nhân lúc nào hau hẩu muốn vật mình ra giường rồi, Nghiêm Văn Giới lịch thiệp nho nhã làm cô ta nhìn không thấu.

Nhìn Nghiêm Văn Giới khép cửa lại rồi đi, Lâm Tuyết cởi giày cao gót ra, đi chân đất trên sàn, làm gì có chút đau đớn nào, cách rèm cửa nhìn Nghiêm Văn Giới rồi đi, mắt sắc như dao, gọi điện cho Hồ Tôn Khánh.

- Nghiêm Văn Giới vừa mới đi rồi, đúng là làm người ta nhìn không thấu.

- Chuyến này hẳn tới Kiến Nghiệp không thể là để du ngoạn được.

Giọng Hồ Tôn Hiến hơi khàn:

- Cô nghĩ xem hẳn có tới gặp Tiêu Minh Kiến hay không?

- Ông lo Tiêu Minh Kiến thay đổi chứ gì, tôi thấy không cần lo, thời buổi này thăng quan tiến chức dựa vào bên trên có người chắc hơn là chính tích, dân tâm. Tiêu Minh Kiến đâu hồ đồ.

Lâm Tuyết nhìn đuôi xe biến mất trong bóng đêm mới quay lưng dựa vào cửa sổ nói:

- Trong lòng Nghiêm Văn Giới cũng rõ bọn chúng và Cẩm Hồ không cùng đường, muốn vào Kiến Nghiệp, không thể ôn hòa ngồi xuống chia địa bàn với Cẩm Hồ được. Tôi và hẳn tới ngô Học Phủ, vừa khéo gặp thằng nhóc kia, giọng điệu hẳn không khách khí gì.

- Cho dù ở khu cao tân thì Thế Kỷ Cẩm Hồ cũng chỉ chiếm một khoảnh nhỏ, Nghiêm Văn Giới đâu phải hạng cứng đầu bướng bỉnh, thái độ Tiêu Minh Kiến đã không rõ, hẳn còn như thế ... Ừm, cô đem tình hình khi đó kể rõ cho tôi xem ...

Hồ Tôn Khánh không yên tâm, thương vụ Cẩm Hồ đột nhiên có quan hệ mật thiết với thương nhân người Hoa ở ĐNÁ, thậm chí có thể dẫn tư bản người Hoa chạy khỏi Indo vào Đông Hải, làm Tiêu Kiến Minh xưa nay luôn oán hận Cẩm Hồ cũng trở nên ám muội.

Đây là cục diện Hồ Tôn Khánh sợ nhất, cho nên ông ta rất quan tâm tới Nghiêm Văn Giới, người có thể ảnh hưởng tới khuynh hướng Tiêu Kiến Minh với Cẩm Hồ, nếu Tiêu Kiến Minh hoàn toàn ngã về phía Cẩm Hồ, như thế sẽ bị La Quân và Tiêu Kiến Minh liên hợp áp chế, ông ta sẽ có một nhiệm kỳ khốn đốn.

Lâm Tuyết biết Hồ Tôn Khánh lo cái gì, nhưng cô ta không nghĩ như thế, liền đem chuyện gặp Trương Khác ở ngô Học Phủ kể ra.

Lời của Nghiêm Văn Giới với Trương Khác không thể tính là vô lễ, nhưng có ý vị đối địch, có lẽ do cá tính của hẳn. Nghiêm Văn Giới có bối cảnh sâu như thế, lại gây dựng lên xí nghiệp lớn như thế, cho dù thường ngày tỏ ra kín đáo đến đâu, thì bản chất ngạo mạn là khó tránh.

Nghiêm Văn Giới có thể đoán được Lâm Tuyết đứng ở cửa sổ nhìn mình, xe rời khỏi khu biệt thự liền quay đầu lại nhìn, tuy Lâm Tuyết là một mỹ nhân cực kỳ hiếm có, nhưng một mỹ nhân yếu điệu có thể ngồi lên vị trí tổng giám đốc địa ốc Tinh Điển, nếu nghĩ cô ta đơn giản thì quá ngu xuẩn.

Hẳn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, cho nên chẳng thèm dùng chung tình nhân với người khác, bảo lái xe tới nhà Tiêu Minh Kiến.

Tiêu Minh Kiến từ chối hết chuyện xã giao buổi tối, ông ta định cùng Nghiêm Văn Giới đi khảo sát, chỉ sợ thân phận của mình quá gây chú ý.

-Ồ, cậu gặp Trương Khác rồi à?

Tiêu Minh Kiến nghe Nghiêm Văn Giới kể chuyện ở ngô Học Phủ, khẩn trương ngồi thẳng dậy, thấy ngữ khí hẳn không thân thiện gì, khẽ môi hơi hơi nhếch lên:

- Tôi thấy Hoành Tín đầu tư kiến thiết công trình cơ sở, nói không chừng có cơ hội hợp tác với Thế Kỷ Cẩm Hồ.

- Cháu cũng chẳng phải là người háo thắng thích đấu đá.

Nghiêm Văn Giới hớp một ngụm cà phê:

- Ba cháu nhờ cháu gửi lời hỏi thăm chú Tiêu, ba cháu nói dù sao Kiến Nghiệp khác với thành phố bình thường, cơ hội chính chức điều đi, phó chức thay thế chỉ 50/50. Cháu không rõ lắm, sao chú lại đi hạ mình với La Quân hòa hoãn với Cẩm Hồ làm gì, đâu có mấy tác dụng ...

Tiêu Minh Kiến ngẩn ra, thì ra hẳn tới không phải là giúp tu bổ quan hệ giữa mình và La Quân, mà còn ngược lại còn muốn đẩy âu thuẫn.

Chính trị luôn chỉ là cân nhắc lợi ích, chẳng có cái gọi là đạo nghĩa hay liêm sỉ.

Tiêu Minh Kiến suy nghĩ, lời của Nghiêm Văn Giới có lý, cho dù La Quân rời Kiến Nghiệp, ông ta leo lên vị trí bí thư là rất xa vời, gửi hi vọng lên người La Quân lại càng ngu xuẩn, quan trường chưa bao giờ có chuyện xóa bỏ thù hận xưa. Chẳng lẽ có cơ hội chơi La Quân một vỏ mình lại bỏ? Hạ mình chẳng qua là vì càng phù hợp với lợi ích hiện tại mà thôi.

Trưa hôm sau trước khi rời Kiến Nghiệp, Nghiêm Văn Giới lại tới bái phỏng Tiêu Minh Kiến.

Lần này Nghiêm Văn Giới hỏi càng thẳng thắn hơn:

- Cháu ví dụ nhé, nếu chú Tiêu tới Giang Nam nhậm chức, năng lực lại được Từ Học Bình tán thưởng, chú có toàn tâm toàn lực theo hầu ông ta không?

Tiêu Minh Kiến lắc đầu, ông ta đương nhiên sẽ không hiến tim mình cho cấp trên như Từ Học Bình.

Tác phong của Từ Học Bình quá mạnh mẽ quá cứng rắn, đắc tội với người quá nhiều, khi Từ Học Bình đắc thế, theo ông ta sẽ vinh quang, nhưng một khi ông ta lui về, hậu họa vô tận sẽ kéo tới, đạo lý này ai cũng rõ, cho nên thời nhậm chức ở Đông Hải, đích hệ của Từ Học Bình rất mỏng, nếu chẳng phải có con quái thú Cẩm Hồ, Từ Học Bình thì thoảng về Đông Hải rất thê lương.

Lần này Từ Học Bình có thể quay trở lại nói cho cùng là vì đám người trước kia ông ta đắc tội đang hoảng loạn sợ hãi bị thanh toán vì trận lũ lụt nên mới không nhảy ra phá đám.

Một số người theo Từ Học Bình, đó là vì không còn lựa chọn nào khác, cũng chẳng có ngày vươn lên, nhưng người có lựa chọn, không tính toán một chút thì quá ngu xuẩn.

Thấy Tiêu Minh Kiến cau mày suy nghĩ, Nghiêm Văn Giới cười khẽ, nói:

- Thủ tướng khi nhậm chức có nói một câu, ông mang mười cỗ quan tài đi nhậm chức, một để ỳnh, chín cái giành cho đám tham quan ô lại. Không biết chú Tiêu có nghe câu nói này không?

- Cũng có nghe nói ...

Tiêu Minh Kiến lòng máy động, hiểu ý Nghiêm Văn Giới, cho dù được thủ tướng Triệu Tề Đông tán thưởng cũng không nên vui mừng quá sớm.

- Lần này thủ tướng ở tỉnh Hồ Tây nói muốn chặt mấy cái đầu, chú nói xem ông ấy có chặt không?

Nghiêm Văn Giới cười đầy thâm ý, đột ngột chuyển đề tài:

- Nghe nói mấy ngày nữa Tiểu Nhị sẽ đi Mỹ du học, chú Tiêu có cần cháu giúp gì không?

Đứa con thứ hai của Tiêu Minh Kiến là Tiêu Dương sắp đi Mỹ du học, không ngờ Nghiêm Văn Giới cũng biết.

- À, Sở Mật Tư của Cty Trung Lợi là bạn cũ của tôi, ông ấy về Mỹ, Tiểu Nhị vừa khéo đi theo, không cần gì đâu.

- Chuyện lớn như thế, dù sao cũng phải bày tiệc chúc mừng chứ, cháu không biết có thể tới Kiến Nghiệp tham gia tiệc nhà của nhà chú được, ân tình này cháu phải giành trước ...

Nghiêm Văn Giới lấy từ từ cặp ra một cái phong bì đặt lên bàn:

- Hoành Tín ở Mỹ có chi nhánh, Tiểu Nhị tới Mỹ học có thể tới đó làm thêm, coi như rèn luyện, khiếm chút tiền tiêu vặt.

Tiêu Minh Kiến tiễn Nghiêm Văn Giới về, quay lại bàn cầm lấy phong bì mở ra xem, là một xấp USD, ông ta nhét trở lại, cười tự trào:

- Thế là mình thành tham quan ô lại rồi.

Gọi vợ tới:

- Đây là tiền Văn Giới cho Tiểu Nhị du học, em đưa cho Tiểu Nhị đi.

890. Chương 889: Xuân Tâm Thiếu Nữ Không Như Vẻ Bề Ngoài.

Ngày đầu khai giảng, Trương Khác ngoan ngoãn tới báo danh, buổi tới còn tới lớp tham gia họp đầu năm, phát hiện ra rất nhiều khuôn mặt lạ, kiếp trước vốn ít tiếp xúc, kiếp này càng chẳng quan hệ với bạn trong khóa.

Rất nhiều người cũng thấy Trương Khác lạ mặt, có mấy cô nữ sinh nhìn thấy Trương Khác đi vào thì thầm với nhau:

- Oa, viện chúng ta có một anh chàng đẹp trai chuyển tới từ khi nào thế?

Cũng may là thanh danh của Trương Khác trong trường rất vang dội, có ngay bạn nói cho cô gái, cô gái vừa lộ bỏ vẻ non nớt thiếu nữ, muốn ra tay lại chẳng biết phải làm sao nhìn thấy ánh mắt Trương Khác vừa sợ vừa mừng, danh tiếng của y không trở ngại cho cô gái sinh ra ý nghĩ :” Cho dù để anh ấy chơi đùa .... Mình coi như cũng đang chơi đùa anh ấy vậy!” Chỉ là không có cơ hội, thì thoảng quay đầu lại nhìn, thấy Đỗ Phi ngồi bên cạnh Trương Khác cũng rất đáng thêm khát...

Trong viện thương mại quốc tế đa phần là khoa văn, nữ sinh nhiều hơn nam sinh một chút, chuyện nữ sinh theo đuổi nam sinh chẳng hiếm, chẳng thiên hạ chỉ cho chàng trai áp ức dục vọng, không có các cô gái khổ não vì ham muốn sao?

Trương Khác nghe Đỗ Phi kể Tiêu Xuân Minh từ khi vào trường đã đổi ba cô bạn gái, cười chọc:

- Mà thay người ta hay người ta thay mà?

- Tao mà mất giá vậy à?

Tiêu Xuân Minh chỉ lên gân được một câu, rồi thở dài:

- Có một lần bị người ta thay, còn là cô bé tao thấy quyến luyến nhất, hai em còn lại chỉ quen hai ba tháng là thấy vô vị ... Ài, thế là hỏng mất một năm, mấy ngày nữa sinh viên mới vào trường, phải rút kinh nghiệm. Hai thằng bọn mày có tham gia đón sinh viên mới không, kiếm vài em tâm sự lý tưởng cuộc đời, phụ đạo vài kinh nghiệm sống...

Đỗ Phi cười dâm, lắc đầu:

- Mày tưởng tao không muốn à, nhưng thời gian đâu ra.

- Là em đó hả?

Trương Khác chỉ cô gái mặc váy liền có hoa màu hồng bàn trên, vừa rồi y thấy Tiêu Xuân Minh thi thoảng liếc nhìn cô gái. Cô gái này trông khá thanh tú, da trắng trẻo, mắt dài, cặp môi đầy gợi cảm, còn uốn tóc rất thời trang, có điều trông hơi già trước tuổi, đang trò chuyện tíu tít với một nam sinh, che miệng cười khúc khích, đại khái không chú ý có người chưa dứt tình với mình.

Trương Khác cười gian hỏi Đỗ Phi:

- Hàng của Tiêu Xuân Minh cũng tính là bạn bọn mình chứ nhỉ?

- Tính chứ.

Đỗ Phi gật đầu cười cũng hiếm không kém.

Trương Khác lại quay xang Tiêu Xuân Minh:

- Mày biết lái xe không?

- Tao thì lấy đâu ra bằng lái.

- Ok, dù sao tao cũng rảnh, mày có gan thì hẹn em đó tối đi dạo phố, tao lái xe ày.

Tiêu Xuân Minh phấn chấn, hít mấy hơi lấy dũng khí chạy tới bắt chuyện với cô gái, một lúc sau ừ ừ bại trận quay về:

- Cô ấy nói tối phải tự ôn tập, không có thời gian đi dạo phố.

- Không sao, đợi lát nữa thử lại.

Trương Khác vỗ vai hân an ủi:

- Lát nữa bọn mình ra trước.

Trừ Thôi Úc Mạn ra, nhóm ba người trợ lý Tích Nhược Lâm, hoặc tốt nghiệp đi làm hoặc học nghiên cứu sinh, không làm trợ lý chủ nhiệm khóa nữa, đã chọn ba người khác. Thôi Úc Mạn đúng là khỏe nói, cuộc họp tới một tiếng rưỡi mới kết thúc.

Mọi người kêu đói rầm trời kéo nhau ra khỏi phòng, tới hành lang thấy một chiếc Mercedes 500 SEC xám bạc đỗ ở sân, cho dù rất nhiều sinh viên không phân biệt được loại xe nhưng nhìn chiếc xe cũng đủ biết sự xa hoa của nó.

Đám sinh viên đi qua đều tránh xa xa, sợ chạm phải thì xước một cái cũng táng gia bại sản cũng không đủ đền, có rất nhiều người đi một đoạn rồi vẫn quay đầu nhìn, các cô gái suốt ngày mơ mộng một chàng hoàng tử bạch mã từ trên chiếc xe đi xuống tới trước mặt mình ngổ lờ.

Cô gái tóc uốn cùng bạn đi ra khỏi phòng, anh chàng lúc này quần lầy nói muốn buổi tối ôn bài cùng, trước mặt bạn, cô gái tóc uốn dè dặt nói:

- Tính sau nhé, nói không chừng mình lười không rời phòng nữa ...

Đi vài bước thấy chiếc Mercedes, cô gái tóc uốn theo bản năng bước chậm lại, thấy Tiêu Xuân Minh mở cửa xe bước ra đi tới, đột nhiên thấy tim đập loạn lên.

- Buổi tối anh có thể mời em tới phố Tân Thị chọn cho em một quà nhập học không?

Cô gái tóc uốn đấu tranh nội tâm, do dự không biết có nên giữ kẽ một chút không, nhưng liếc thấy ánh mắt hâm mộ của đám bạn, cô gái đỏ mặt gật đầu, cũng không từ chối Tiêu Xuân Minh nắm tay mình.

Trương Khác ngồi trong xe nhìn thấy hết tất cả, thầm thở dài, cảnh này y thấy nhiều rồi, kiếp trước y chỉ mê đắm nhục thể của các cô gái, chẳng quan tâm họ nghĩ gì trong lòng, đột nhiên do dự có nên nhận việc đón sinh viên mới hay không?

Đỗ Phi giúp Tiêu Xuân Minh và cô gái tóc uốn mở cửa xe, vừa vặn nghe thấy cô gái nói:

- Anh còn lừa em nói ba mẹ anh là công nhân nghỉ việc, anh tưởng em là hạng con gái tham hư vinh à? Nếu anh nghĩ thế còn tìm em làm gì?

Đỗ Phi huyết sáo, gác chân lên bảng điều khiển, nói với Trương Khác:

- Mày đưa tao tới ngõ Học Phủ là được, tao không rảnh đi dạo phố với bọn mày.

- Hả, mày cho rằng tao có kế hoạch đưa mày đi à?

Trương Khác nhún vai:

- Ngày mai chị Vệ Lan sẽ tới, ba mẹ tao cũng tới Kiến Nghiệp chơi vài ngày, tao còn phải đi đón Tĩnh Mông giúp chị tao mua đồ dùng ...

Kiếp trước tiêu chuẩn của Trương Khác là thô khon không ăn cỏ gần hang, các cô gái trong viện y đầu tránh xa, quan trọng là ăn cỏ gần hang khó mà một chân dẫm nhiều thuyền, hơn nữa các cô gái xinh đẹp ở Học viên Âm nhạc và Đh Sư phạm còn nhiều hơn, chỉ mỗi Trần Ninh phá hỏng quy củ của y, từ đó mới trở nên yên phận.

Thế nhưng một đêm thu năm 1999 nhìn thấy một cô gái mặt chan chứa nước mắt đi qua, cho nên mới có chút ấn tượng về cô gái tóc quăn tên Từ Mai Mai này, còn về vì sao đêm khuya Từ Mai Mai khóc lóc về trường thì tin đồn từ KTX nữ truyền ra chẳng qua là do tham hư vinh bị người ta chơi chán chê rồi bỏ.

Từ Mai Mai đột nhiên nhìn thấy Trương Khác, Đỗ Phi hai nam sinh truyền kỳ trong viện ngồi hàng ghế trên thì trở nên câu nệ, Đỗ Phi còn đỡ một chút, thường ngày thì thoảng vẫn gặp trong lớp, nhưng Trương Khác ....

Bất kể chuyện bóng bay ở KTX nữ, ra tay đánh lưu học sinh Hàn Quốc, mắng Chu Cẩm Tỳ học máu tại chỗ, vạch trần sự kiện bạo loạn bài Hoa ở Indo đều mang đầy sắc thái truyền kỳ, nhưng 90% nữ sinh trong viện chỉ nghe tên chưa thấy mặt.

- Làm sao anh lại quen họ?

Từ Mai Mai hỏi nhỏ Tiêu Xuân Minh:

Tiêu Xuân Minh có chút lơ đãng, Đỗ Phi quay lại cười chột nhá:

- Bọn này thời cao trung là bạn cùng lớp, em thử nói xem làm sao bọn này quen nhau?

Từ Mai Mai hơi đỏ mặt e thẹn, không tiếp lời.

Tới ngõ Học Phủ, Trương Khác đá Đỗ Phi xuống xe, rồi lái xe tới Học viện Âm nhạc đón Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông đang đứng trước cổng trường ngó nghiêng đợi Trương Khác, một chiếc xe màu đen tối trước y, có tên thanh niên thò đầu ra khỏi cửa xe bắt chuyện với Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác không vội lái xe tới, định xem cô gái áo trắng này ứng phó ra sao, chẳng hiểu Tôn Tĩnh Mông nói gì tên kia thụt ngay đầu lại lái xe chạy mất, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ cô ấy chửi bậy dọa hấn chạy mất?"

Tôn Tĩnh Mông lúc này mới chú ý Trương Khác đã đổi xe mới, Trương Khác giúp cô mở cửa, Tôn Tĩnh Mông vừa vào xe đã hỏi:

- Đám người hầu của anh đâu?

Nhìn thấy hai người ngồi sau, cô nhận ra Tiêu Xuân Minh giờ bàn tay trắng trẻo lên vầy vầy, coi như chào hỏi:

- Hai người cũng đi dạo phố à?

Trương Khác tò mò hỏi cô nói gì với tên thanh niên bắt chuyện, Tôn Tĩnh Mông đặt túi sách lên bảng điều khiển, khinh khỉnh nói:

- Tôi mở túi sách cho hấn xem, hỏi hấn bao nổi tôi không?

Trương Khác cứng họng luôn, cô bé này đúng là không lấy lý lẽ bình thường ra suy đoán được.

891. Chương 890: Bóng Em Nơi Đâu ...

Sau khi Tôn Tĩnh Mông lên xe, Từ Mai Mai trở nên trầm mặc, một cô gái coi trọng tướng mạo của mình thấy một cô gái xinh đẹp hơn, thường mất tự tin.

Bọn họ tới cửa hàng KFC ăn tối, Tôn Tĩnh Mông thích món này, những chuyện nhỏ nhặt như thế, Trương Khác luôn chiều ý cô, rồi lại tới Đông Phương Plaza mua sắm đồ dùng ẹ con Vệ Lan, chuyện này tất nhiên có thể sai nhân viên đi làm, nhưng chuyện gì cũng bảo người khác làm hộ thì cuộc sống còn lạc thú gì nữa?

Mua đồ xong thì hơn 9 giờ rồi, liền lái xe về thẳng trường, trước chung cư Thanh Niên gặp Tịch Nhược Lâm, nhờ cô giúp Tôn Tĩnh Mông mang đồ lên phòng, Trương Khác lái xe đưa Từ Mai Mai về KTX, rồi đỗ dưới núi Hợp Hoan, thấy Tiêu Xuân Minh ủ rũ, mỉm cười lấy thuốc lá đưa cho hấn.

Tiêu Xuân Minh ngồi im hút thuốc, một lúc lâu mới hỏi:

- Có phải con gái xinh đẹp đều tham hư vinh không?

Vừa vặn có một đôi nam nữ đi qua trước mũi xe, lên núi Hợp Hoan, Trương Khác đánh mắt về phía đó, hỏi:

- Nếu cô gái đó thích mày thì mày có thích người ta không?

Cô gái kia vóc dáng không tệ, vừa vặn quay đầu lại nhìn xe bọn họ, mặt đầy trướng cá, Tiêu Xuân Minh sợ run người lắc đầu:

- Tao có phải loại thích tự ngược đâu.

- Thế có cần tao trả lời câu của mày không?

Tiêu Xuân Minh ngó ra, hiểu ý Trương Khác, con gái ham hư vinh, con trai thì sao? Mình có gì khác đâu, có tư cách gì trách người ta?

Trương Khác tựa như tự nói với bản thân:

- So với cô gái xinh đẹp tham hư vinh, càng làm người ta khó chấp nhận là những cô gái xấu xí cũng tham hư vinh ...

Vỗ vai Tiêu Xuân Minh, cười nói:

- Được rồi, trốn vào phòng xem phim cấp 3 sex, hay chui vào chăn đọc tiểu thuyết dâm dục mang ảo tưởng về ái tình không có chút tạp chất nào thì không trưởng thành thành nổi đâu. Tình yêu à, giống như ma vậy, rất nhiều người tin, nhưng chưa ai thấy ... Có điều chân tướng cũng chẳng tệ như mày nghĩ, có câu nước quá trong không có cá, người quá xét nét không có bạn mà. Đừng nghĩ cô gái tham hư vinh là xấu hết, tiếp theo thế nào thì mày tự nghĩ đi ... À phải, chuyện tiếp đón sinh viên mới cho tao một suất, dù sao chẳng có chuyện gì đốt thời gian, nói với Lục Thiên Hựu hộ tao..

Nói xong đuổi Tiêu Xuân Minh xuống xe, lẻ loi ngồi trong xe, nhìn từng bóng dáng nhấp nhô trong bụi cây trên núi Hợp Hoan, lấy thuốc ra hút, vừa rồi mình nói thì hay ho lắm, nhưng chẳng phải bản thân vì không biết chính xác nguyên nhân Trần Ninh chia tay mình nên không sao quên nổi ư? Rút hai hơi ném mẩu thuốc lá vào bãi cỏ bên cạnh, hung dữ nghĩ, đốt sạch cái núi Hợp Hoan này cho xong, rồi lái xe về chung cư.

Tôn Tĩnh Mông vừa xếp xong đồ mới mua, nhìn thấy Trương Khác đi vào, ngoẹo đầu nhìn y:

- Hình như anh đang mong đợi điều gì đó?

- Tôi mong đợi cái gì? Đợi chị Vệ Lan tới thôi ...

Trương Khác nắm lấy chiếc cầm nhỏ nhắn trơn mịn của Tôn Tĩnh Mông quay đầu cô đi.

- Ai mà biết trong đầu anh nghĩ cái gì?

Tôn Tĩnh Mông rất hoài nghi:

- Tôi cứ có cảm giác anh có gì đó không ổn ...

Trương Khác chỉ cười xòa không đáp..

Tuy nói bên này giúp Vệ Lan chuẩn bị rất nhiều, nhưng khi Vệ Lan từ Tân Vu tới vẫn mang cả một đồng, trừ đồ dùng tắm rửa giặt giũ, còn có chăn màn, có tới 4 cái đệm chưa mùa đông.

Cha Vệ Lan là công nhân chất phác, thích Vệ tuy chân hơi tập tễnh, nhưng ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, nét mặt Vệ Lan thừa hưởng từ mẹ, có thể nhìn ra thích Vệ năm xưa cũng là một mỹ nhân.

Lương Cách Trân không yên tâm về con trai, mới nhân cơ hội đưa Vệ Lan đi học tới Kiến Nghiệp một tối cần nhờ Trương Khác một tối, hôm sau lo cho chồng lại chạy về Tân Vu, cha mẹ Vệ Lan cả đời chưa rời Tân Vu, ở lại chơi với con gái ba ngày, một ngày trước khi Vệ Lan chính thức nhập học mới về Tân Vu.

Vệ Lan cao trung bỏ học đi làm hai năm, lại theo Dịch Đan Thanh, cho nên chuyện nhỏ nhặt như báo danh nhập học này tất nhiên không cần người nhà theo cùng.

Trương Khác báo danh tham gia tiếp đãi học sinh mới, nhờ Lục Thiên Hựu nay là chủ tịch hội sinh viên viện, nên y mới nhà nhà ngồi bên đường chỗ tiếp đãi chờ đợi sinh viên mới.

Chiều ngày 6 tháng 9, một thiếu niên non nớt xách hành lý rụt rè đặt trước ba chiếc bàn ghép lại dùng làm chỗ tiếp đãi, Trương Khác không nhìn thấy bên cạnh hắn có cô gái chưa hết về trẻ con, có đôi mắt linh động, trái tim bỗng nhiên đập cuồng loạn..

- A, tôi nhận ra anh.

Thiếu niên kia nhìn thấy Trương Khác cũng ngẩn ra một lúc mới nhớ ra buổi chiều mưa hoàng hôn hai năm trước, kinh ngạc chỉ vào Trương Khác kêu lên.

Trương Khác cảm thấy hai tay mình đang run rẩy, chân cũng run rẩy, tim như muốn vỡ tung, y phải cực lực khống chế không hỏi vì sao Trần Ninh không xuất hiện?

Cô ấy bị bệnh sao, hay cô ấy không thi đỗ? Chẳng lẽ mình làm vận mệnh của cô ấy thay đổi, không biết cô gái tâm cao khí ngạo như Trần Ninh nếu không đỗ sẽ đã kích thế nào, chẳng lẽ kiếp này định sẵn mình và cô ấy sẽ tách ra hai con đường.

Vì Đường Thanh, ông trời sắp đặt ỉn quay về thời điểm đó là vì Đường Thanh sao? Có Đường Thanh rồi, ông ấy sẽ bắt mình phải chia tách với cô ấy?

Đầu óc Trương Khác bấn loạn, không thể nở nụ cười thiện ý với thiếu niên kia, cũng không nói với Tiêu Xuân Minh tiếng nào ... Y ngồi ở đây suốt hai ngày, kết cục là là vậy sao, mình không còn gặp được cô ấy nữa sao, Trương Khác đẩy bản, đi như người mất hồn ra khỏi trường ...

Mã Hải Long xuất hiện hỏi y muốn đi đâu, Trương Khác nói tâm trạng không tốt, không muốn có người đi theo.

Trước nay Trương Khác luôn cho rằng được sống lại một lần nữa là chuyện hết sức may mắn, những chuyện trước kia, đau đớn, nuối tiếc hay ân hận ... Y đều mang tâm thái để nó tùy theo duyên phận, không ngờ tới lúc gặp phải rồi, trong lòng vẫn không cởi bỏ được ...

Tuy nói ngô Học Phủ đã thay đổi hoàn toàn rồi, nhưng Đh Đông Hải vẫn còn, Đh Sư phạm vẫn còn, Học viện Âm nhạc cũng không có gì thay đổi, cô ấy đâu rồi? ...

Đầu óc trống rỗng chỉ biết đi, đi và đi, không biết đi bao lâu, đi tới chỗ nào, hình ảnh Trần Ninh lúc mờ lúc rõ, nhìn thấy một quán ăn nhỏ, nhớ ra từng cùng Trần Ninh ăn ở đó, đi vào, gọi gà cay, đậu hũ chẳng nhìn thấy trong quán còn món ăn nào cô ấy thích, gọi thêm một ít bia, uống, rồi uống chẳng biết bốn hay năm chai, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, tay chân càng giá lạnh, tim đập thình thịch, thình lình thấy một bóng lưng nhỏ nhắn xuất hiện ở trước cửa quán, tuy chỉ là cái bóng lưng thôi, nhưng nó ăn sâu vào ký ức của Trương Khác, chẳng suy nghĩ chút nào liền đuổi theo ...

Lý Hình Dư vui mừng nhìn thấy Trương Khác từ trong một cái quán nhỏ bên đường chạy ra, định nở nụ cười ngọt ngào với y, không ngờ Trương Khác chân xoắn lại vấp vào nhau, người theo đá lao tới phía trước, nếu không giữ y lại kịp thời nhất định y sẽ ngã cắm mặt xuống nền đường ...

Trương Khác lao thẳng vào lòng Lý Hình Dư ôm chặt lấy cô, dùng thứ tiếng địa phương mà cô không hiểu nói gì đó, ôm cô mỗi lúc một chặt hơn.

Lý Hình Dư luống cuống, là bạn bè, cô không thể cứ thế đẩy Trương Khác ra được, tuy eo bị Trương Khác siết chặt phát đau, nhưng nhìn dáng vẻ bi thương, mặt đầy nước mắt của y, Lý Hình Dư không hiểu ở Trung Quốc ai có thể khiến chúa tể một đế quốc kinh tế thành ra như thế, chẳng lẽ người thân của y có biến cố, nhân viên của Cẩm Hồ không thấy đâu, chỗ mềm yếu nhất trong lòng cô xao động, nỗ lực dìu Trương Khác về chỗ ở của mình, chẳng hề bận tâm một bàn tay của y đặt lên ngực mình.

Chủ quán tất nhiên không cho phép một kẻ ăn quịt đi như thế, vừa chửi vừa đuổi theo, nhưng Mã Hải Long kịp thời xuất hiện chặn lại, đưa cho ông ta 200 đồng:

- Đủ chưa?

Chủ quán nghi hoặc nhìn Mã Hải Long, nhưng chỉ cần có người trả tiền là được, không cần biết là ai trả:

- Còn dư một ít, tôi lấy thực đơn ra cho anh tính ...

- Đủ là được rồi.

Mã Hải Long không có tâm tư tính toán mấy đồng tiền lẻ với ông ta, lúc này Dịch Đan Thanh gọi điện tới, hắn liền báo cáo:

- Chúng tôi đang ở phụ cận tiểu khu Tinh Hải, Khác thiếu gia uống nhiều hơi say, vừa khéo gặp được tiểu thư Lý Hình Dư của Samsung, hình như cô ấy dìu Khác thiếu gia về chỗ ở của mình.

Thuận tay nhặt di động Trương Khác đánh rơi dưới đất lên.

892. Chương 891: Sau Khi Say Rượu.

Địch Đan Thanh cúp điện thoại, tức tối nói:

- Tên nhóc này lên cơn điên cũng gặp mỹ nữ, ông trời sao không bảo Thiên Lô đánh chết y đi.
- Bên ngoài có người gõ cửa, đi ra nhìn qua lỗ mắt mèo, thấy Tôn Tĩnh Mông liền mở cửa.
- Trương Khác đâu rồi, hôm nay đã nói sẽ chúc mừng chị Vệ Lan nhập học mà, sao y lại biến mất tích?
- À...

Địch Đan Thanh cười che dấu:

- Đột xuất nhận được một cú điện thoại rồi Kiến Nghiệp rồi, tôi đang định nói với cô chuyện này, chúng ta cứ ăn thôi, kệ cậu ta...

Địch Đan Thanh mà muốn nói dối thì Tôn Tĩnh Mông làm sao nhận ra được, cô cũng không nghĩ nhiều, tưởng Trương Khác có chuyện khẩn cấp không thoát thân được, khoác tay Địch Đan Thanh đi ra ngoài, vào thang máy rồi còn hết sức nghiêm túc hỏi:

- Chị có thấy tên nhóc đó gần đây hơi bất thường không, em luôn có cảm giác y đang chờ đợi ai đó.
- Chờ đợi ai?

Địch Đan Thanh vờ hồ đồ hỏi:

Tôn Tĩnh Mông lắc đầu, cô cũng không tin lắm vào trực giác của mình, chỉ thuận miệng hỏi thôi.

Địch Đan Thanh trầm ngâm rồi cảm hận :” May mà bà cô đêm đó không cho tên khốn khiếp đó chiếm được cơ thể, nếu không lúc này phải nói dối thay y, chẳng phải uất ức chết thôi à?” Nhưng cũng lấy làm lạ vì sao tâm trạng của Trương Khác đột nhiên lại tệ như thế, có Mã Hải Long dẫn người theo sát, không thể xảy ra vấn đề gì.

Nếu nói có vấn đề cùng là vấn đề của cô công chúa Samsung kia, mặc xác y, hôm nay bà cô cũng không say không về.

Địch Đan Thanh càng nghĩ càng tức, nhưng vẫn tươi cười như hoa trò chuyện với Tôn Tĩnh Mông, thầm than:”Ai bảo y là ông chủ chứ!”

Lý Hình Dư dừng hết sức mới đỡ được Trương Khác mềm nhũn như bún không bị ngã xuống, lần mò mở cửa, nhẹ nhàng đặt y nằm xuống sàn phòng khách, cô vừa dọn vào đây ở, cả phòng khách rộng lớn chỉ có bức tường trắng tinh cùng rèm cửa sổ.

Trương Khác tuy gầy, nhưng cao, thể trọng tới 70 kg, người say cảm giác nặng hơn cả vật 70 kg thông thường nhiều, đặt được Trương Khác xuống thì cô cũng mệt đứt người, cảm thấy tim như ngừng đập, nhìn Trương Khác say bất tỉnh nhân sự chỉ biết cười khổ, không biết xử lý ra sao, đưa tay sờ túi y, không ngờ di động, ví tiền đều không mang trên người, cô cũng không biết cách liên lạc với phía Cẩm Hồ, quyết định không để cho Lý Tại Thủ hoặc Kim Nam Dũng biết mình đem Trương Khác say rượu về chỗ ở.

Chẳng còn sức mà đỡ Trương Khác lên tầng trên nữa, Lý Hình Dư lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt Trương Khác, ngồi xuống sàn đá lạnh, chăm chú nhìn Trương Khác ngủ say, trầm nghĩ khuôn mặt này thật đẹp trai, cái môi cũng đẹp, cái mũi cũng đẹp, cái mắt cũng đẹp....

Lý Hình Dư nghỉ một lúc lấy lại sức, tính đỡ Trương Khác lên phòng lầu trên, tính để Trương Khác ở tạm đây hôm nay, đợi mai y tỉnh rượu tự biết phải về thế nào, vừa mới đỡ Trương Khác lên thì thấy yết hầu y cuộn lên, thức ăn trong bụng cứ thế ồ ạt phun ra.

- Á.

Lý Hình Dư giật mình, thiếu chút nữa theo bản năng đẩy Trương Khác xuống đất, ôm lấy eo y từ từ đặt xuống đất, trong phòng toàn mùi đồ nôn ra rất khó ngửi, trên người cô cũng dính rất nhiều.

Lý Hình Dư bịt mũi nhón chân đi vào phòng vệ sinh, cởi y phục ra, chỉ mặc mỗi quần áo lót, rón rên thò đầu nhìn ra phòng khách, thấy Trương Khác không có vẻ gì là sẽ tỉnh lại, tỉnh nghịch thè lưỡi ra, tay còn dứ dứ về phía Trương Khác, cười khúc khích, lại cảm thấy thấy trường hợp này mình nên khóc hoặc tức giận mới đúng.

Rồi cứ để cơ thể cực kỳ gọi cảm nửa khóa thân như thế cầm khăn ra lau thứ nôn vung vãi trên sàn, thấy trên người Trương Khác cũng có, cởi áo sơ mi ngăn tay của y ra, xấu hổ không cởi nốt quần y ra, lấy khăn lau thứ bắn trên quần y.

Nhìn Trương Khác thân trên để trần ngay trước mặt mình, da gì mà trắng như con gái, Lý Hình Dư lấy một ngón tay ra chọc chọc nhẹ lên người y, mềm thật, lại nhìn cơ thể chỉ có hai món đồ lót của mình, Lý Hình Dư vừa xấu hổ vừa buồn cười.

Lý Hình Dư yếu sức, chỉ có thể ôm Trương Khác kéo lên lầu, thân trên hai người dán vào nhau, đặc biệt là bầu ngực đồ sộ liên tục dính hẳn lên người Trương Khác, lại cọ sát theo cử động của cô, nhưng Lý Hình Dư không cảm giác ghét chút nào, chỉ có chút cảm giác tê tê từ đầu vú, làm cô tai nóng lên như phát sốt, chẳng thể bỏ Trương Khác lại nữa chừng kiểm cái áo mặc thêm vào, thắm tức tối nghĩ, sinh ra bộ ngực to thế này làm gì, mặc dù lúc này Trương Khác không có tri giác, nhưng cô thì có, ôm một người đàn ông mình trần chứ có phải là ôm gấu bông đâu, nghĩ thế gò má ửng hồng, muốn nhéo y một cái, nhưng sợ Trương Khác tỉnh, chun mũi làm mặt xấu với y, hết sức đáng yêu.

Vừa lôi vừa kéo, áo lót của Lý Hình Dư tuột mất một bên mà không biết, gần nửa bầu ngực trắng với một phần quàng vú hồng tươi lộ ra ngoài, nếu có ai đó khác nhìn thấy cảnh này, chỉ sợ chảy mấy mấy lít máu mũi chứ chả đùa.

Lý Hình Dư phí hết ức bình sinh mới kéo được Trương Khác lên lầu, lòng còn cầu khẩn :” Đừng nôn nữa nhé! Tôi cũng chỉ có một gian phòng này thôi đấy.” Thấy Trương Khác nằm trên giường mình ngủ say tít, nhẹ nhàng khép khép cửa lại đi xuống lầu dọn dẹp.

Sạch sẽ cả rồi Lý Hình Dư mới đi tắm, nằm trong bồn nước nóng ấm áp, cô cảm thấy toàn thân hư thoát, thì ra chiều cổ một nam nhân say rượu khổ cực như thế.

Cô mặc một chiếc quần cộc, áo hoa vải mềm, nghĩ Trương Khác chắc còn lâu mới tỉnh lại, cho nên cũng chẳng mặc thêm áo lót, chẳng biết sao trừu cha ra thì Trương Khác cũng là nam nhân làm cô cảm thấy an tâm.

Thu dọn xong hết cả mọi thứ rồi, về phòng thấy Trương Khác vẫn nằm im với tư thế cũ, ngủ say như chết vậy, lại lo y bị trúng độc rượu, sờ lên ngực y, thấy tim đập vẫn ổn định, còn tim mình đập không bình thường chút nào, cũng yên lòng ngồi xuống chiếc bàn kê gần đầu giường, lật sách của Đh Sư phạm xem nội dung bài học ngày mai.

Có lẽ là do quá mệt, vừa xem được mấy trang thì mí mắt díp vào, Lý Hình Dư ngã người nằm xuống sàn, cảm thấy người ề ảm, đứng dậy nhìn Trương Khác chiếm mất cái giường êm ái của mình rồi, hơi giận, đành cẩn thận tìm một chỗ trống cuối giường co ro nằm ngủ.

Địch Đan Thanh uống không ít rượu, cùng Vệ Lan, Tôn Tĩnh Mông cũng ngà ngà say về chung tư, thấy Trương Khác chưa về, gọi điện cho Mã Hải Long hỏi, hần ập ứng một lúc mới nói:

- Khác thiếu gia đêm nay chắc ở lại biệt thự Tĩnh Hải.

Mã Hải Long không ngờ được Trương Khác uống có 4 chai bia mà say thành như thế, Địch Đan Thanh càng không biết Trương Khác đã say bất tỉnh nhân sự, cúp điện thoại hằm hằm đi vào phòng.

Tôn Tĩnh Mông và Vệ Lan ngồi co chân trên ghế sofa, thấy Địch Đan Thanh về mặt khác thường, hỏi:

- Làm sao mà trông hung dữ thế, ai đắc tội với chị? Mai bảo Trương Khác xử lý hần.

Mồm miệng đầy lời thổ phỉ hung hãn, trong cầu thang máy còn nhờ Địch Đan Thanh dạy chữ bậy.

Nếu hôm đó để cho y chiếm cơ thể này còn có tư cách lên tiếng, giờ người ta là ông chủ, mình là trợ lý ăn lương, chuyện chửi đứ thay y này phải cố nhịn mà làm, Địch Đan Thanh thở dài:

- Giờ ai dám đắc tội với tôi chứ, chỉ là nghĩ tới chuyện cũ, trong lòng thấy căm hận mà thôi.

Thực sự là đang rất căm hận.

Tôn Tĩnh Mông tâm cơ đơn thuần, ồ một tiếng nói:

- Chị Dịch, đêm nay chị cũng ngủ ở đây đi, dù sao Trương Khác cũng không về, ba chị em mình ngủ trên cái giường lớn của y, đêm tiếp tục tâm sự hay biết chừng nào ...

Tôn Tĩnh Hương hơn cô cả chục tuổi, Tôn Tĩnh Mông nhỏ tính tình cô độc không có bạn chơi cũng không có người tâm sự chuyện trong khuê phòng thiếu nữ, có Vệ Lan cùng tuổi tới, cô là người hưng phấn nhất.

Dịch Đan Thanh quyết tâm loại bỏ hình ảnh Trương Khác và Lý Hình Dư đang điên đảo loan phượng ra khỏi đầu, nói:

- Chúng ta mang thêm ít rượu vào phòng, uống cho sướng, uống sau thì thôi, có điều phải nhớ khóa cửa lại, tránh tên nhóc kia sáng sớm về nhà giở trò với chúng ta.

893. Chương 892: Bắt Gian Tại Trận.

- Xảo Trinh mà biết anh Tú Tàng vì mình nhập học mà tới Kiến Nghiệp, nó nhất định sẽ vô cùng vui mừng, nhất định sẽ rất cảm động ...

Lý Tại Thù nói chuyện với Trì Tá Tú Tàng lúc nào cũng có chút nịnh nọt lấy lòng, bản thân hẳn hoàn toàn không ngại, chỉ huy lái xe tới biệt thự của Lý Hình Dư, thấy phía trước đỗ hai chiếc Mercedes, cảm thấy rất kỳ quái.

Trì Tá Tú Tàng nhìn hai chiếc Mercedes đắt tiền, cười khẩy nói:

- Người Chi Na có rất nhiều người giàu, mặc dù đại bộ phận rất nghèo, nhưng quan viên và doanh nhân cùng với những người có liên quan tới bọn chúng luôn giàu có, bộ phận này tuy không tỉ lệ không nhiều, nhưng với 1.3 tỉ dân lại hình thành một thị trường khổng lồ, nghe nói Samsung cũng rất coi trọng thị trường Chi Na này.

*** Chi Na: Cách gọi miệt thị của người Nhật với người Trung Quốc, sau năm 1931 lúc đó Nhật thắng TQ nên rất đắc ý, từ này thậm chí còn được dùng trong một số văn bản chính thức của người Nhật, mãi tới sau khi Nhật bị TQ đánh đuổi mới bỏ kiểu gọi này trong các văn bản, không rõ phiên âm sang tiếng Nhật thì Chi Na là gì, nhưng nó là cách gọi xúc phạm, chú Nhật cũng bực, thử tưởng tượng công văn ngoại giao chính thức mình gọi TQ là Khựa nó ngu cỡ nào?

Không có người Trung Quốc ở đây, thì thoảng nói vài câu kỳ thị Trung Quốc chẳng ảnh hưởng gì, nhưng Lý Tại Thù thì nhớ lại năm ngoài mình và Kim Nam Dung dùng tiếng Hàn nói xấu quốc gia này, chẳng có gì to tát, không ngờ bị Trương Khác ngồi đằng sau hiểu tiếng Hàn nghe được ột bài học, giờ nhớ lại trong lòng vẫn cảm thấy đau đau.

Lý Tại Thù đương nhiên không sửa lời cho Trì Tá Tú Tàng, theo thói quen cười nịnh:

- Samsung lúc nào chẳng phải ngửa mặt nhìn Mitsui...

Cơn bão tài chính Châu Á có xu thế lan rộng, Samsung ngày một lún sâu, cho nên trước mặt Trì Tá Tú Tàng tất nhiên phải hạ mình, hi vọng dựa vào tình cảm giữa Trì Tá Tú Tàng và em họ giúp đỡ Samsung, đi tới cửa bấm chuông.

Mã Hải Long ngồi trong xe, ngả đầu dựa vào lưng ghế ngủ, bị nhân viên bên cạnh đánh thức, ngạc nhiên thấy một chiếc Lincoln màu đen đỗ trước biệt thự của Lý Hình Dư, vội đẩy cửa xuống xe.

Trương Khác bị tiếng chuông cửa đánh thức, đầu đau như nứt ra, hoang mang không biết mình ở đâu, chỉ còn nhớ mình nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, thế rồi theo tiềm thức xông ra ngoài quán cơm đuổi theo, bị nước mắt che mờ, trong tích tắc đứng dậy, hơi men sộc lên người, cơ thể không còn khống chế được nữa, chỉ có cảm giác ý thức tan vỡ.

Trương Khác thấy hai chân mình được ôm trong một lòng ngực ấm áp êm ái, ngẩng đầu lên thấy cô gái kia mặt áp sát vào vế đùi mình, mặt bị mái tóc dài đen nhánh che đi, trái tim Trương Khác hoảng lên, thì ra tích tắc trước khi ý thức tan vỡ không phải là nằm mơ.

Y vừa hơi nhúc nhích, Lý Hình Dư liền tỉnh lại, mơ màng mất mấy giây mới ý thức được mình ôm đùi Trương Khác trong lòng mà ngủ, hoảng loạn buông ra, chống người dậy nhìn Trương Khác, hỏi câu thừa thãi:

- Anh tỉnh rồi à?

Lý Hình Dư cổ áo thông xuống, bên trong không hề có áo lót, hai gò núi tuyết trắng lỏa lồ ngay trước mắt, Trương Khác lúc đầu thấy Lý Hình Dư ôm chân mình ngủ, chứ không phải là cô gái mà y mong đợi, tim bỗng nhiên như có cái kim đâm qua một cách tàn nhẫn.

Lý Hình Dư rất giống với cô gái người mẫu xe Hàn Quốc, trong máy tính của Trương Khác lưu trữ cả đồng ảnh của cô gái đó, hơn nữa y thích nhìn lưng mông các cô gái, nên ảnh chụp lưng đặc biệt nhiều, chẳng trách khi say lại cảm thấy bóng lưng cô ấy quen như vậy.

Lúc này hai bầu ngực Lý Hình Dư như hái trái đào lớn chín mọng không chút gì che chắn phơi bày hoàn toàn trước mắt, song Trương Khác chỉ cảm thấy lòng xót xa, chẳng có tâm trạng thương thức, đưa tay ra chỉ chỉ.

- Á.

Lý Hình Dư nhớ ra bên trong mình không mặc cái gì cả, chiếc áo T-shirt còn mỏng manh như nhìn xuyên qua được, cuống quýt lấy hai tay ôm ngực, xấu hổ không dám nhìn Trương Khác, cúi đầu nói:

- Hôm qua thấy anh say ngã trên đường, nên tôi nhặt anh về.

- Nhặt về?

Trương Khác cười méo miệng, mình thành chó mèo hoang rồi à, Lý Hình Dư dùng Hán ngữ đúng là chuẩn xác.

Nghe thấy tầng dưới có tiếng chuông cửa reo, Lý Hình Dư chẳng rảnh nghĩ tới tư vị chua chát trong lời Trương Khác, hơn nữa hai người ngủ chung một giường, cô không dám đối diện với y, bản năng tìm có trốn tránh, hoảng hốt đi chân đất nhảy xuống giường, tay che ngực ra mở cửa.

- Em vẫn đang ngủ à? Sao mở cửa muộn thế?

Lý Tại Thu hơi bất mãn, nghi hoặc nhìn Lý Hình Dư tóc tai rối bời.

Trì Tá Tú Tàng cũng nghi hoặc nhìn cô, thấy mặt Lý Hình Dư còn phớt ánh hồng thẹn thùng, tay ôm ngực, thâm nghĩ: "Chẳng lẽ cô ấy không mặc áo lót?"

- Sao mọi người tới mà chẳng nói trước câu nào là sao?

Lý Hình Dư trong lúc hốt hoảng mở cửa, đợi tới khi Lý Tại Thu và Trì Tá Tú Tàng vào trong rồi mới nhận ra chuyện không hay, nếu để bọn họ nhìn thấy Trương Khác ở trong nhà chẳng phải là náo loạn trời đất sao?

Trì Tá Tú Tàng nhìn thấy chiếc giày nam trong giá để giày nghi ngờ trong lòng tăng, mặt đành lại xám ngắt, chưa đợi Lý Hình Dư kiểm có lừa hai tên này đi thì Trương Khác đã để thân trần, loạng choạng vịn cầu thang đi xuống, do y chưa hoàn toàn tỉnh rượu, đầu đau như lấy chày dã vào, nhìn thấy Trì Tá Tú Tàng và Lý Tại Thu ở dưới lầu còn ngơ ngẩn gật đầu chào.

Trì Tá Tú Tàng mới nhìn thấy Trương Khác đi xuống, mất mấy giây đầu óc ngừng vận chuyển, nhưng cái gật đầu chào hỏi kia của Trương Khác làm trong tích tắc ngọn núi lửa trong lòng hắn nổ tung.

- Thăng chó!

Trì Tá Tú Tàng rống lớn xông tới, túm lấy cổ áo Trương Khác lôi xuống thang.

Trương Khác giờ mới tỉnh táo một chút, lúc rảnh rồi y thường theo Mã Hải Long học mấy chiêu cầm nã hổ thân, lật tay bóp lấy hổ khẩu của Trì Tá Tú Tàng gạt ra:

- Lên cơn à?

Đối với một nam nhân tự phụ mà nói, còn có chuyện gì làm hấn phần nộ hơn nữ nhân mà chính bản thân hấn chưa chạm vào được một cọng tóc lại để cho nam nhân khác chiếm mất lần đầu.

Trì Tá Tú Tàng bị lửa giận che mờ lý trí, lại rống lên:

- Chẳng chó, đồ khốn, đồ Chi Na, mày dám chơi đùa nữ nhân của tao à?

Đưa tay ra tóm tóc Trương Khác, vung chân đá tới.

Trương Khác lách người né, nhưng chân mềm nhũn trọ đi, thiếu chút nữa ngã lăn ra, Lý Hình Dư còn tưởng Trương Khác bị đá trúng rồi, vội vàng lao tới che cho Trương Khác, hét lên:

- Chuyện không phải như anh nghĩ, chúng tôi không làm gì cả, hơn nữa tôi cũng không phải là nữ nhân của anh.

Lý Hình Dư tay vẫn không quên che ngực, hiển nhiên bên trong không mặc áo lót, Trương Khác thì mình trần, chân đất, dáng vẻ kiệt quệ, ngay cả Lý Tại Thù đứng bên cạnh xem trò hay cũng không tin đem qua không có chuyện gì xảy ra, hiển hấn chỉ mong Trì Tá Tú Tàng bị ghen tuông làm mờ mắt.

Đương nhiên trong lòng Lý Tại Thù cũng giận dữ vô cùng, công chúa Samsung mệnh danh đoá hoa Nam Hàn lại bị nam nhân Chi Na biến thành hoa tàn, đúng là sỉ nhục của gia tộc, nhưng hấn vẫn giữ được lý trí.

Lý Tại Thù cực kỳ hối hận đi cùng với Trì Tá Tú Tàng qua đây, nếu Trì Tá Tú Tàng tới một mình, thì nếu hấn đánh chết Trương Khác, hay bị Trương Khác đánh chết, hoặc chết luôn cả hai là một kết cục vô cùng hoàn mỹ, sẽ chẳng ai đẩy trách nhiệm lên một cô gái, đầu óc hấn tức tốc vận hành, tính toán làm sao thừa cơ xả mối hận trong lòng.

- Thằng khốn nạn, con dâm phụ!

Trì Tá Tú Tàng thấy Lý Hình Dư đứng ra bảo vệ Trương Khác vung tay tát cô một cái, xô mạnh sang một bên, tiếp tục đá Trương Khác.

- Thằng chó, mày dám đánh cô ấy.

Trương Khác thấy Lý Hình Dư bị đánh, lửa giận cũng ngùn ngụt bốc lên, bị đá trúng ngực, cắn răng thừa thế ôm luôn lấy chân hấn, kéo Trì Tá Tú Tàng ngã luôn xuống đất, không thêm suy nghĩ đập vào mặt Trì Tá Tú Tàng, nhưng sau say rượu, người yếu ớt đá hụt, cả người ngời lên mặt hấn, hai nam nhân ôm nhau vật lộn.

894. Chương 893: Chuyện Phức Tạp Rồi.

Lý Tại Thù bề ngoài không giúp ai cả, nhưng khi Trương Khác và Trì Tá Tú Tàng lăn tới chân hấn thì lại thò chân ra đá trộm Trương Khác một cái.

Lái xe và vệ sĩ của Trì Tá Tú Tàng định xông vào giúp, nhưng bị Mã Hải Long dẫn người khổng chế, Mã Hải Long vào phòng, đưa tay bóp cổ Lý Tại Thù đang định “cản trở” đẩy ngã xuống đất, lại khóa khớp bả vai của Trì Tá Tú Tàng, tách hấn khỏi Trương Khác, thấy hấn vẫn chưa cam tâm đập Trương Khác một cái, quát:

- Ở Trung Quốc mày bớt nông cuồng đi.

Trương Khác chật vật bò dậy, trong lòng y trống rỗng, chẳng còn tâm tình so đo với Lý Tại Thù, Trì Tá Tú Tàng, nhưng thấy Lý Hình Dư vừa bị đánh vừa bị đẩy ngã ra đất trông hết sức đáng thương, lòng xót xa hỏi:

- Hay là cô đi với tôi?

Lý Hình Dư thấy Trì Tá Tú Tàng như con thú điên, sao dám ở lại đây, vừa đứng dậy được là trốn ngay sau lưng Trương Khác, còn không quên giải thích:

- Tôi và anh Trương Khác không như các người nghĩ, anh ấy uống say tá túc ở đây.

Trương Khác say rượu tá túc ở đây, còn vệ sĩ của y lại canh ngoài biệt thự, Trì Tá Tú Tàng có ăn cút chó mới tin hai người này đêm qua không làm gì, nam nhân bình thường còn khó cưỡng lại sức hấp dẫn của Lý Hình Dư, nói gì sau khi say, có điều bị Mã Hải Long bóp vai không vùng vẫy được, găm gù nhìn Trương Khác nói:

- Tao sẽ ày biết thế nào là cảm giác hai bàn tay trắng.

Trương Khác chẳng buồn cãi nhau với hắn, chỉ lãnh đạm nói:

- Tao chờ đấy.

Nắm tay Lý Hình Dư còn đang hoảng loạn ra khỏi biệt thự, y thực sự còn chưa tỉnh rượu, đi xuống bậc thềm ngã lăn ra, kéo cả Lý Hình Dư ngã theo, cả hai luống cuống đứng dậy, chui vào trong xe, Lý Hình Dư xấu hổ che mặt không dám nhìn ai, nếu nói bọn họ không phải là một đôi gian phu dâm phụ, tới ngay vệ sĩ của Trương Khác cũng chẳng tin.

Nhìn Lý Hình Dư để Trương Khác nắm tay dẫn đi, Trì Tá Tú Tàng giận tím mặt, quát vào mặt Lý Tại Thù:

- Còn không mau thông báo cho đại sứ quán Hàn Quốc, Hình Dư bị thằng Chi Na lừa đi rồi.

Lý Tại Thù trong lòng cũng sôi lên sùng sục, song vẫn còn tỉnh táo, khẽ vỗ vai Trì Tá Tú Tàng:

- Anh Tú Tàng, đây là Trung Quốc, vả lại Xảo Trinh là người trưởng thành rồi, đợi lát nữa tôi sẽ gọi nó về mắng ột trận, nó là đứa bé ngoan, sẽ không phá hỏng tình hữu nghị giữa Samsung và Mitsui đâu.

Lý Tại Thù không phải cấp dưới của hắn, Trì Tá Tú Tàng không thể tùy tiện trút giận lên đầu được, dậm chân vào đầu đi lại trong phòng, không nghĩ ra cách nào giành lại Lý Hình Dư, đầu năm ở Tokyo thấy cô đi với tên Chi Na đó hắn đã cảnh giác rồi, tới khi Lý Hình Dư nhất định tới Trung Quốc du học, hắn càng tin nhất định là vì tên Chi Na đó.

Sao mà chịu nổi được, Trì Tá Tú Tàng chỉ muốn băm vằm Trương Khác làm trăm mảnh mới hả, nhưng hắn không phải là người bị phần nộ chiếm cứ là không suy nghĩ được nữa, đừng nói đây là Trung Quốc, cho dù là Nhật Bản, đối phương là người sáng lập ra Cẩm Hồ, trừ khi hắn dám liều phá hỏng kinh tế qua lại giữa Nhật Trung mới có thể làm gì thì làm.

Vụ án 516 đã gây tổn hại nghiêm trọng cho bố cục Mitsui thẩm thấu vào kinh tế Trung Quốc, hắn phải tới đây là để gánh trọng trách khôi phục bố cục chứ không phải đi đánh ghen.

Cho dù không cam lòng, cũng không thể để điểm yếu bị kẻ cạnh tranh trong nội bộ Mitsui nắm được, Trì Tá Tú Tàng nghĩ thế, mặt đành lại cần rằng xoa dịu lửa giận trong lòng, hắn cần chút thủ đoạn để tên Chi Na kia biết thế nào là đau khổ dám cả gan tranh nữ nhân với hắn.

Ngoài ra hắn biết Lý Tại Thù không muốn bùng phát bê bối của gia tộc Lý Kiện Hi tại Trung Quốc, mà đâu chỉ mất mặt Samsung? Nếu để đám con rùa ở Nhật Bản biết mỹ nhân mình trông đợi mười năm bị nam nhân Chi Na hưởng trước thì cả đời này đừng mong ngẩng đầu lên trước mặt chúng.

Nhìn bề ngoài Trì Tá Tú Tàng đã bình tĩnh lại, nhưng sâu trong lòng có một ngọn lửa càng cháy càng dữ dội.

Lý Hình Dư một tay che ngực, một tay che gò má bị Trì Tá Tú Tàng tát tới bây giờ vẫn còn đau rát, chẳng cần soi gương cũng biết mặt mình nhất định có năm vết ngón tay rõ ràng, vậy mà vẫn còn rớt rít xin lỗi Trương Khác:

- Tú Tàng quá võ lễ rồi, gây ra phiền phức lớn thế này cho anh, thực sự hết sức xin lỗi ...

Ôi, cô bé này! Trương Khác nhìn Lý Hình Dư như thế chẳng biết nói gì nữa.

Xe khởi động, Lý Hình Dư mới chợt nhớ giấy tờ dùng để hôm nay đi báo danh ở Đh Sư phạm vẫn còn trong nhà, ấp úng nhờ Trương Khác lấy hộ, cô không dám quay lại nhìn khuôn mặt như dã thú của Trì Tá Tú Tàng nữa.

Trương Khác sai Mã Hải Long phái hai nhân viên làm theo lời Lý Hình Dư, lấy đồ cô cần từ trong biệt thự ra, Lý Hình Dư ngại không nhờ người lấy cả đồ lót trong phòng ngủ, thấy hộ chiếu, giấy báo nhập học, chứng minh, hồ sơ đều có rồi, liền không lên tiếng nữa, ôm vào lòng ngực ngồi cuộn mình trong góc xe.

Trương Khác chẳng thèm quan tâm Trì Tá Tú Tàng và Lý Tại Thù ở trong phòng có sắc mặt thế nào, bảo tài xế lái xe về ngõ Học Phủ, nhưng nhận ra đưa cô tới đó cũng rất đau đầu, ở đó đã có quá nhiều mầm họa, đưa thêm một cái tới nữa, chẳng phải náo loạn tung trời lên sao?

Bọn họ không ngờ rằng có một đôi mắt ẩn sau rèm cửa sổ bên cạnh nhìn hết những chuyện vừa xảy ra.

Lâm Tuyết đi chân đất đứng ở ban công, cô ta dậy sớm, trên đường có ba chiếc xe sang trọng siêu cấp, khiến cô ta chú ý, mặc dù người trong tiểu khu này không quyền cao thì tiền nhiều, nhưng hai chiếc Mercedes đỉnh cấp cùng một chiếc Lincoln thì tuyệt đối hiếm có, cho nên cô ta nãy hứng thú với chủ nhân ngôi nhà, dù sao cũng rảnh rỗi, liền kéo ghế ra ngồi sau rèm quan sát.

Cô ta không nhìn thấy cảnh đánh nhau trong nhà, nhưng nhìn thấy Mã Hải Long dẫn người khổng lồ chế hai tên áo đen trước cửa, không lâu sau Trương Khác mặt xù xì vì dẫn một cô gái xinh đẹp từ trong biệt thự vội vàng đi ra, còn ngã chúi mặt xuống đất, cô ta ngạc nhiên nghĩ :” Tên này nuôi nữ nhân ở đây sao?” Chỉ là cô gái đó quá đẹp.

Hai chiếc Mercedes đi rồi, chiếc Lincoln vẫn đỗ trước biệt thự, một lúc sau thấy Lý Tại Thù cùng một thanh niên khác cũng mặt mũi thâm tím đi ra, chui vào chiếc Lincoln đi mất.

Lâm Tuyết tất nhiên tưởng tượng ra cảnh đấu đá ghen tuông bên trong đó, hơn nữa tên nam nhân đi cùng Lý Tại Thù là kẻ thất bại, tên nam nhân đó có vẻ thân phận không hề thấp, vì khi lên xe Lâm Tuyết nhìn thấy Lý Tại Thù cẩn thận đưa tay mở cửa để thanh niên kia lên trước, cô ta rất lạ, có ai khiến chuyên vụ của Samsung phải lấy lòng như thế? Nghĩ mãi mà không ra.

Tinh Điển tuy có nghiệp vụ địa ốc và khu khai phát phần mềm, nhưng không thể so sánh được với người khổng lồ như Samsung, Lâm Tuyết biết ngay cả Nghiêm Văn Giới cũng chẳng để cô vào mắt, Cẩm Hồ cũng vậy, bọn họ là con cá sấu lớn, Tinh Điển là cá trê nhỏ, bọn họ tâm tình không tốt, nói không chừng há miệng một cái là nuốt chửng Tinh Điển.

Lâm Tuyết nhìn không thấu Nghiêm Văn Giới, không dám quá nhiệt tình với hắn, sợ Hoành Tín nổi đã tâm nuốt mất, Lâm Tuyết chưa bao giờ ngại dạng háng ra trước mặt nam nhân, nhưng cô ta tuyệt đối không để cho nam nhân khổng lồ chế.

Tôn Tinh Mông, Địch Đan Thanh, Vệ Lan đứng trước ghế ô pha, nhìn Trương Khác mặt mày bầm dập cùng Lý Hình Dư má hằn lên năm ngón tay đỏ dử, tay ôm ngực, đều không nói gì.

Trương Khác ra ngoài biệt thự trượt bậc thềm ăn cứt chó, mặt trông rất thảm hại, Vệ Lan lấy túi chườm đá đưa y và Lý Hình Dư đặt lên mặt giảm sưng.

Khi Trương Khác vào phòng thì ba cô gái cũng y phục xộc xệch, trên sàn rất nhiều vỏ chai rỗng, chẳng biết đêm qua ba cô gái nốc bao nhiêu rượu, Trương Khác đi vào liền giải thích qua chuyện xảy ra, ba cô gái không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng hoàn toàn không tin.

895. Chương 894: Cô Vợ Nhỏ Và Quân Cờ

Không khí cứ thế đóng băng mấy giây, Tôn Tinh Mông thở hắt ra một hơi:

- Mỗi ngày phải lên tầng thượng tập thể dục, hôm nay quên mất ...

Rồi xoay người lên lầu, Địch Đan Thanh che cánh môi đỏ, ngáp dài:

- Ủ, tập thể dục tinh thần mới sáng khoái ...

Rồi theo Tôn Tĩnh Mông lên nốt.

Vệ Lan cười khỏ, không nói gì đi lên theo.

- Nhìn một cái biết ngay đôi gian phu dâm phụ bị nam nhân của người ta chặn cửa đánh cho, còn mặt dày nói là say rượu tá túc một đêm, em không tin, uống say chẳng lẽ Mã Hải Long không có ở bên cạnh sao, thế nào lại gặp con yên tinh này.

Lên phòng trà tầng thượng, Tôn Tĩnh Mông nỗ lực đem lời tức giận của mình nghe giống như nhạo báng mỉa mai, hỏi Dịch Đan Thanh:

- Hôm qua chị bảo y có việc đột xuất rời Kiến Nghiệp cơ mà.

- Đúng thế.

Dịch Đan Thanh đành tiếp tục nói dối:

- Ai mà biết cậu ta đi rồi lại về, hay hoàn toàn không hề đi.

- Em thấy tên chết tiệt này hoàn toàn không rời Kiến Nghiệp.

Tôn Tĩnh Mông cong môi nói:

- Chị đừng tin lời y, lần trước em và y uống rượu, y uống tới 5 chai mới gục, làm bà cô này thiếu chút nữa cũng các cả thân vào, lần này nói uống bốn chai bia mà bất tỉnh nhân sự, lừa ai chứ?

Dịch Đan Thanh vừa như không nhận ra Tôn Tĩnh Mông đang ghen, nghĩ mình lừa theo đâu được lợi gì, thở dài nói:

- Nhưng chúng ta đâu thể nói được gì?

- À...

Tôn Tĩnh Mông nghĩ cũng phải, mấy ngày trước vừa mới phân rõ giới hạn với y, thật đáng ghét, mím môi một lúc nói:

- Hay là nói cho Đường Thanh biết, nên không tên chết tiệt này về sau tùy tiện dẫn nữ nhân về ai mà chịu nổi? Hơn nữa chị Vệ Lan chiếm một phòng, phòng còn lại để cho Đường Thanh rồi, làm gì còn phòng riêng cho cô ta.

Tôn Tĩnh Mông tính âm thầm đuổi cô gái kia đi, sợ Dịch Đan Thanh tinh mắt phát hiện ra tâm tư của mình, quay sang nhìn Vệ Lan, hi vọng Vệ Lan nói giúp.

- Cô gái đó bên trong không mặc áo lót.

Vệ Lan nói một câu, thấy hai cô gái còn lại nhướng mắt nhìn lại, thầm nghĩ mình không có lập trường quản chuyện Trương Khác và cô gái khác, định chỉ ra giữa cô gái kia và Trương Khác nhất định có chuyện, bị Dịch Đan Thanh và Tôn Tĩnh Mông nhìn, chợt dạ chuyển giọng:

- Hay là cho cô ấy mượn một cái áo, để cô ấy cứ lấy tay che như thế rất vất vả.

Dịch Đan Thanh mới nhớ ra ba bọn họ không có lý nào ngồi đây uống dấm chua, thân là trợ lý, còn phải chùi dít cho tên chết tiệt đó, tay chống cằm, không tiện bảo Tôn Tĩnh Mông, nói với Vệ Lan:

- Em lấy áo lót chưa dùng đưa cho cô ta mặc.

- Cửa em á?

Vệ Lan làm bộ mặt khoa trương:

- Sao cô ta mặc đồ của em được, cửa chị cô ta mới mặc được.

Dịch Đan Thanh sờ mũi, động tác này vô thức lấy của ai đó, thở mạnh một hơi, cắn răng nhẫn nhịn đi xuống giúp ai đó chùi dít.

Dịch Đan Thanh lấy áo lót tới, Lý Hình Dư vào phòng thay, một lúc sau quay ra phòng khách, một tay vẫn che ngực, tay kia cầm cái áo lót của Dịch Đan Thanh, mặt đỏ dừ như gấc chín, lí nhí nói:

- Cảm ơn cô, nhưng ... hơi chật.

Nói tới đó liếc mắt nhìn Trương Khác, xấu hổ cúi gập mặt xuống.

Vệ Lan há hốc mồm kinh ngạc, cô từng so ngực với Dịch Đan Thanh rồi, Tôn Tĩnh Mông hừ một một cái, quay mặt sang hướng khác, cô không thể nói Lý Hình Dư đang bốc phét.

Nói thực lòng, trong tích tắc đó Dịch Đan Thanh rất muốn ra tay đánh Lý Hình Dư, thấy Trương Khác đứng đứng đứng bên cạnh xem tài liệu, như không hề nghe thấy câu Lý Hình Dư nói, thầm nghĩ tên chết tiệt này chắc hôm qua chơi đôi vú heo đó thống khoái rồi, chẳng hiện đang hưởng thụ dư vị đây.

Nhưng quay sang nhìn Lý Hình Dư, khuôn mặt thanh thuần kiêu diễm ngượng ngùng bối rối, hình như áo chật là do cô ta sai vậy, trong lòng thở dài:” Bộ dạng này mình thấy còn thương, huống hồ là y?” Cười tươi như hoa an ủi:

- Tôi giúp cô chọn một chiếc áo dày mặc tạm trước, như vậy không sợ người ta nhìn ra nữa, kích cỡ của cô e phải tới cửa hàng đồ lót đặt làm ...

Tôn Tĩnh Mông ngồi khoanh chân trên ghế sofa, lườm khác dựa vào tay vịn, chẳng hề có ý lên lầu lấy áo giúp Lý Hình Dư, còn thi thoảng chọc ngoáy Trương Khác vài câu.

- Gây thêm phiền phức cho các cô rồi, do anh Tú Tàng vô lễ mới khiến anh Trương Khác phiền phức thế này.

Lý Hình Dư vừa xấu hổ vừa bất an xin lỗi đám Dịch Đan Thanh, trông hệt như cảnh tiểu thiếp ra mắt đại phu nhân:

- Mấy ngày nữa còn làm phiền các cô chiêu đãi, thực áy náy ...

Nghe Lý Hình Dư nói câu này, lòng mày Tôn Tĩnh Mông dựng ngược lên, chẳng lẽ ba bọn họ vừa rồi đi một chút, tên khốn Trương Khác đã giữ con yên tĩnh này lại? Quay sang nhìn “tên khốn”, thấy y vẫn thản nhiên xem tài liệu trong tay, như hoàn toàn không liên quan tới mình, liền kéo tay Vệ Lan nói:

- Chúng ta đi lên chọn y phục giúp Lý tiểu thư đi, Tiểu Thanh có để y phục mùa hè ở đây, có khi vừa với Lý tiểu thư đây.

- Có gì phiền hà đâu, mặt có xưng, có nát cũng chẳng sao, dù sao cậu ta cũng thường nấp một chỗ không gặp ai.

Dịch Đan Thanh là hạng hiếp mạnh sợ yếu, nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Lý Hình Dư, không nhẫn tâm bắt nạt nữa, tươi cười nói:

- Mấy ngày nữa vết thương của cậu ta sẽ ổn thôi, còn mặt cô, tôi nghĩ phải đợi tới chiều mới mờ đi được.

Trương Khác chẳng buồn so đo với lời mỉa mai của Dịch Đan Thanh, chỉ lo cho Lý Hình Dư hôm nay báo danh nhập học, khuôn mặt này lộ ra trước người ngoài, chẳng phải để lại dấu ấn không vui trong mấy năm học sau này sao?

Trương Khác hỏi Dịch Đan Thanh xem chuyện báo danh có thể nhờ người làm thay được không, Tôn Tĩnh Mông đứng trên cầu thang nghe thấy, quay lại nói:

- Chẳng phải anh cũng có mấy hồng nhan tri kỷ ở Đh Sư phạm sao, nhờ bọn họ là xong.

Ý tứ thì là giúp đỡ, nhưng giọng điệu rất bất thiện, nhớ lại mùa thu năm ngoài còn xung đột lời nhau tới đồn công an, vậy mà không ngờ y âm thầm quyến rũ người ta rồi.

Trương Khác lúc này mới nhận ra đưa Lý Hình Dư về đây là không ổn, ý thức được mình ngồi đây sẽ là tiêu điểm thu hút hỏa lực, bảo Dịch Đan Thanh:

- Lát nữa chị dẫn Lý tiểu thư xuống lầu để cô ấy chọn một căn hộ vừa ý, Cẩm Hồ không thể thất lễ với bạn bè ... Còn chuyện khác, chị cũng giúp cô ấy luôn.

Xong kẹp tài liệu vào nách, bảo Lý Hình Dư:

- Tôi có chút việc phải xử lý, nếu có việc gì, cô cứ tới thẳng đây tìm tôi...

Rồi vội vàng chuồn thẳng vào phòng, đúng là y có một đồng bưi kiện và công việc cần xử lý.

Thấy Trương Khác giở trò lưu manh chạy mất, Tôn Tĩnh Mông không còn chỗ để trút giận, có điều nghe ý tứ của Trương Khác thì an bài chỗ ở của Lý Hình Dư ngay dưới vành mắt bọn họ, không định tìm chỗ khác kim ốc tàng kiều, chẳng lẽ mình nghĩ oan cho họ?

Liếc mắt nhìn Lý Hình Dư một cái, phủ nhận suy nghĩ đó ngay lập tức, nam nhân nào ở trong phòng cô ta một đêm mà không làm gì thì chỉ có thái giám, cô quên mình và Trương Khác ở với nhau lâu như vậy nhưng chưa vượt qua giới hạn cuối cùng kia.

Có điều không tiện truy hỏi kỹ, từng mắt nhìn theo bóng lưng Trương Khác mấy giây, xoay người đi lấy di động, tìm Tô Nhất Đình, Hà Huyền hỏi chuyện báo danh hộ.

Tôn Tĩnh Mông cũng không phải là hạng ý mạnh hiếp yếu, đặc biệt đáng vẻ như cô vợ nhỏ mới về nhà chồng của Lý Hình Dư làm cô không thể nói ra những lời độc ác được, đương nhiên cũng không thể vạch trần chuyện này với Đường Thanh, bản thân Tôn Tĩnh Mông há chẳng chột dạ, cô có thể lừa Trương Khác song sao lừa được trái tim bản thân.

Lòng thầm nghĩ :” Nếu Tô Nhất Đình đem chuyện này nói cho Đường Thanh biết thì không liên quan tới mình.”

Địch Đan Thanh giúp Lý Hình Dư chọn một căn hộ chung cư để cô ở tạm, thấy vết tát trên mặt Lý Hình Dư tạm thời không tan đi được, bảo cô ở trong nhà nghỉ ngơi, cần gì bọn họ sẽ mua giúp.

- Chị nói xem có phải Trương Khác giở trò gì với chúng ta không?

Vừa vào thang máy, Tôn Tĩnh Mông đã vội nói ra nghi ngờ với Địch Đan Thanh, Vệ Lan:

- Y cố tình an bài cô gái Hàn Quốc đó trước vành mắt chúng ta, làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, hừ! Có mà mới tin hai bọn họ ở với nhau một đêm mà không có chuyện gì xảy ra.

Thấy hai cô người nhìn mình hoài nghi, vội vàng xua tay giải thích:

- Em và tên đó không có chuyện gì đâu nhé, các chị đừng nghĩ lung tung.

- Vậy cái đáng vẻ hận như không thể ăn thịt cô gái đó của cô là để làm gì?

Địch Đan Thanh trêu:

- À phải rồi, tôi hiểu, cô bất bình thay cho Đường Thanh chứ gì?

Tôn Tĩnh Mông tịt ngòi luôn, sợ để Địch Đan Thanh và Vệ Lan nhìn ra điều gì.

Vệ Lan tới trường tham gia nghi thức khai giảng, còn phải chuẩn bị công việc, Địch Đan Thanh kéo Tôn Tĩnh Mông đi mua đồ cho Lý Hình Dư.

Kim Nam Dũng tới chiều mới biết chuyện biết chuyện Lý Hình Dư bị Trương Khác lừa đi mất, tìm Lý Tại Thù hỏi:

- Chuyện Hình Dư tiểu thư, có nên nói với hội trưởng một tiếng không?

- Không có gì, Xảo Trinh gọi điện báo rồi, nó sẽ tạm thời ở chung cư Thanh Niên.

Lý Tại Thù thản nhiên nói:

- Như thế sao được?

Kim Nam Dũng sốt ruột nói:

- Nếu Hình Dư tiểu thư tới Kiến Nghiệp có mục đích khác, phải yêu cầu cô ấy lập tức rời Trung Quốc.

- Nó trưởng thành rồi.

Lý Tại Thù cau mày, có chút bực mình:

- Tôi thấy anh đừng can thiệp vào quyết định của nó, chỉ cần công ty nắm hành tung của nó là được, an bài người có thể tín nhiệm ở gần ngõ Học Phủ, chuyện khác để tùy ý nó.

Lý Tại Thù chẳng phải muốn giúp em họ, trong lòng thống hận bông hoa Nam Hàn bị nam nhân Chi Na chơi đùa, nhưng chuyện đã xảy ra, thì phải phát huy giá trị của nó tới mức cao nhất, nếu báo cáo cho chú hần, quá nửa sẽ sai người cưỡng ép Lý Hình Dư về, như thế có lợi ích gì?

Lợi dụng Lý Hình Dư để tăng cường quan hệ với Mitsui đã hỏng, vậy tạm thời phải tăng cường thù hận của Trì Tá Tú Tàng với Cẩm Hồ, ít nhất phải kiếm được chút giúp đỡ cho Samsung ở thị trường Trung Quốc.

Lý Tại Thù coi Cẩm Hồ là trở ngại lớn nhất của Samsung trên đường tiến vào thị trường Trung Quốc, nhưng mức độ thâm thấu của Samsung ở Trung Quốc không cao, như vậy phải lợi dụng Mitsui áp chế Cẩm Hồ, nữ nhân của gia tộc phải cống hiến cho gia tộc, cũng phải để tên khốn kiếp kia biết, nữ nhân nhà họ Lý không dễ bị đùa bỡn như thế.

Kim Nam Dũng hiểu ra ý Lý Tại Thù, lòng thấy đau thay Lý Hình Dư, chẳng muốn tranh luận thêm, cũng không báo chuyện này cho tổng bộ, như thế Lý Hình Dư càng tổn thương nhiều hơn, vừa mời rời đi thì thư ký của Lý Tại Thù đi vào nói:

- Giám đốc của Tinh Điển gọi điện tới, nói là muốn gặp chuyên vụ.

Lý Tại Thù chẳng có ấn tượng gì với cái tên Tinh Điển, khó chịu nói:

- Ai cũng muốn gặp thì tôi có ba đầu sáu tay cũng không đủ.

Phất tay bảo:

- Trả lời tôi không có thời gian.

- Từ từ đã.

Kim Nam Dũng gọi thư ký lại, dù hần rất khó chịu với Lý Tại Thù, nhưng vẫn trung thành với chức vụ:

- Tinh Điển có quan hệ rất mật thiết với Hồ Tôn Thánh, ngoại ra có cả quan hệ với điện tử Hoa Hạ, còn nhớ Cát Kiến Đức của Hoa Hạ từng giới thiệu giám đốc của Tinh Điển cho anh không?

-Ồ, là cô gái đó à?

Lý Tại Thù nhớ ra, cô gái thành đạt trong thương trường không nhiều, vừa thành đạt lại xinh đẹp như thế càng hiếm.

- Tinh Điển mấy lần tranh đoạt với Thế Kỷ Cẩm Hồ đều thua, chuyên vụ cứ bỏ thời gian ra tiếp xúc với họ...

Kim Nam Dũng kiến nghị:

Lý Tại Thù nghe theo, bảo thư ký:

- Vậy cô an bài cho tôi.

~oOo

Lâm Tuyết không mang nhiều hi vọng lắm vào chuyện mạo muội hẹn gặp Lý Tại Thù, nhưng có cơ hội, thế nào cũng phải thử.

Hồ Kim Sơn vỡ òa, thì khu sản nghiệp phần mềm Kim Sơn còn chưa chính thức khởi công, nên trận lũ không tạo thành tổn thất lớn lắm, đây vốn còn là chuyện tốt, Tinh Điển có cơ biến mảnh đất đó thành đất thương nghiệp.

Nhưng Triệu Hữu Luân lên làm bí thư thành ủy không dễ nói chuyện, điều tra sử dụng đất trái phép, phải bồi thường tiền chuyển nhượng đất chỉ là chuyện nhỏ, dù sao thì mua đất với giá rẻ, nhưng trong vòng nửa năm lấy đất không hề có đầu tư xây dựng thực chất, Kim Sơn muốn cưỡng chế thu hồi đất mới là chiêu chết người.

Hải Túc chẳng có đầu tư thực tế vào sản nghiệp phần mềm, nhưng vì đã thông các nút thắt, giao dịch dưới gầm bàn không ít, một khi Kim Sơn thu hồi đất, tiền bù đắp tổn thất bề ngoài sẽ có, nhưng phí công tác phía dưới bàn kia sẽ chẳng ai chịu nhả ra.

Đúng là cây đổ đàn khi tan, Tạ gia đang nổ ra xung đột chia nhà, Triệu Hữu Luân xun xoe lấy lòng Cẩm Hồ, điện tử Hoa Hạ không can dự được mấy vào sự vụ địa phương, đặc biệt vào thời điểm đặc thù này càng khó nhúng tay vào, nhưng Lâm Tuyết sao cam tâm nhả miếng thịt mỡ màng trong miệng ra được.

Trước đó cô ta tìm trăm phương ngàn kế móc nối với Hoàng Tín, nhưng cô ta nhìn không thấu Nghiêm Văn Giới, hơn nữa tiêu Minh Kiến đứng sau Hoàng Viễn cho người ta cảm giác bọn họ có mưu đồ lớn, Lâm Tuyết lo thành phía trước đuổi sói phía sau hổ vào, tất nhiên thái độ với Hành Tín trở nên thận trọng.

Hôm nay nhìn thấy thanh niên đi cùng Lý Tại Thù vì tranh nữ nhân mà bị đánh tím mặt, thầm nghĩ bọn họ có lẽ sẵn lòng hỗ trợ Hải Túc để đả kích khí thế của Cẩm Hồ.

Lý Tại Thù thì đương nhiên rất sẵn lòng nhìn thấy có người gây rắc rối cho Cẩm Hồ, nghe Lâm Tuyết trình bày mục đích, không chút do dự gật đầu nói:

- Chúng tôi sẽ không khoanh tay ngồi nhìn Cẩm Hồ ức hiếp những công ty nhỏ...

Hắn thêm vào bỏ công sức vì chuyện này, chỉ cần giới thiệu Lâm Tuyết cho Trì Tá Tú Tàng là được, chắc Trì Tá Tú Tàng càng thống hận Cẩm Hồ ức hiếp công ty nhỏ, chỉ có điều hắn không biết Lâm Tuyết sáng nay đứng sau rèm chứng kiến hết chuyện buổi sáng.

Đại biểu của Mitsui ở Trung Quốc? Lâm Tuyết không dám tin thanh niên bị đánh thâm tím mặt mà có thân phận lớn đến thế?

Năm 98, Mitsui còn chưa tách phần tài nguyên năng lượng ra, ấn tượng về Mitsui hùng bá thế giới, độc chiếm vị trí đứng đầu top 500 đã tin sâu vào lòng người, hơn nữa Mitsui chủ đạo doanh nghiệp Nhật thẩm thấu vào kinh tế Trung Quốc bắt đầu từ thập niên 70, địa vị của Trì Tá Tú Tàng không thua kém gì những đại sứ quốc gia nhỏ ở Trung Quốc.

Lý Tại Thù đồng ý chọn thời cơ thích hợp giới thiệu cô ta cho Trì Tá Tú Tàng.

Lâm Tuyết đi ra khỏi tòa nhà Thông Hải nơi đặt cơ cấu làm việc của Samsung, cô ta chẳng đặt đại gì đem tất cả hi vọng đặt vào Lý Tại Thù, cô gái nào có thể khiến Trương Khắc và Trì Tá Tú Tàng đánh nhau tới sứt đầu mẻ trán đây, Lâm Tuyết rất tò mò, cầm di động bấm số:

- Trần Đức Bưu, có thể giúp tôi tới ngõ Học Phủ điều tra một người không?

- Chị Lâm, chị tha cho tôi đi, con mẹ đứa nào còn có gian mờ tới ngõ Học Phủ gây chuyện?

Nghe cái giọng này có thể tưởng tượng ra bộ mặt đau khổ của đối phương, Lâm Tuyết chửi một tiếng, nói:

- Không bảo cậu làm gì hết, chỉ điều tra một người thôi, chút việc này mà không dám làm à?

Rồi miêu tả diện mạo của Lý Hình Dư ra, tin chắc cô gái này chỉ cần xuất hiện ở ngõ Học Phủ là sẽ gây chú ý.

Lâm Tuyết tiếp tục gọi điện thoại cho Cát Kiến Đức, hỏi lão ta có thể liên lạc với Trì Tá Tú Tàng hay không?

Dù sao điện tử Hoa Hạ và NEC đạt thành hiệp nghị xây dựng nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp là do Mitsui thao tác đằng sau, Cát Kiến Đức hẹn gặp Trì Tá Tú Tàng đương nhiên là không khó.

Tw sử dụng Từ Học Bình chủ trì đại cục ở Giang Nam làm ối kẻ trong nước trở mặt, trước kia Cát Kiến Đức quyết định khởi động cơ sở chế tạo công nghiệp điện tử Hoa Hạ ở Kim Sơn là vì không chịu nổi để doanh nghiệp dân doanh không chịu nghe lời vượt mặt, phải phản kích.

Chuyện lũ lụt chưa nói, giờ Từ Học Bình tới Giang Nam làm bí thư tỉnh ủy làm Cát Kiến Đức cảm giác bị người ta bịt miệng đâm ọt phát đau, nếu giờ lão ta rút khỏi Kim Sơn, thế nào cũng bị đám tổng giám đốc phía dưới làm náo loạn lên, vì vậy không những không thể thoát thân, còn phải tích cực tổ chức hành động giảm bớt thiệt hại tự cứu lấy mình, trong lòng Cát Kiến Đức uất ức thế nào khỏi nói cũng biết.

Cát Kiến Đức biết rõ, trong bộ thông tin lẫn trong điện tử Hoa Hạ, kẻ muốn nhìn lão ta vấp ngã không phải chỉ một hai người, lúc này lão ta đừng nói tới việc ngăn chân Cẩm Hồ, mà lo Cẩm Hồ nhân cơ hội ngăn

chân, không ngờ phát sinh chuyện hay ho này, cảm giác giữa ngày hè oi ả ăn một miếng kem, mát tới từng khúc ruột.

- Cô gái mà ép nói rất có khả năng là thành viên trong gia tộc Lý Kiện Hi, lần trước anh cùng Trì Tá Tú Tàng và Lý Tại Thù đi khảo sát xây dựng nhà máy tinh viên có nghe bọn họ nói tới, đó là vị hôn thê của Trì Tá Tú Tàng, nếu Trương Khác dụ dỗ cô ta thì có trò hay để xem rồi.

Cát Kiến Đức đắc ý cười ha ha:

- Trì Tá Tú Tàng có thể quyết định phương hướng đầu tư của Mitsui ở Trung Quốc, nếu hắn ta dùng thế lực của Mitsui áp chế Cẩm Hồ thì Cẩm Hồ thế nào cũng khốn đốn! Chúng ta có thể mượn gió mà lên, vở kịch này sẽ càng đặc sắc.

Đối với Cát Kiến Đức mà nói, giải trừ uy hiếp trước mắt mới là quan trọng, còn cái khác lão ta chẳng bận tâm.

oOo

~Trương Khác tới buổi chiều thì mặt đã đỡ xưng, trông qua không có vẻ gì là “nổi bật” lắm, liền trốn vào thư viện cho thanh nhàn, nếu không thì thoảng nghe Tôn Tĩnh Mông đi qua cửa phòng hừ một cái thôi cũng đủ phiền.

- Á.

Trần Phi Dung ngẩng đầu lên giật mình nhìn Trương Khác đi tới, quan tâm hỏi:

- Mặt bạn sao thế, đau không?

Buổi sáng Tô Nhất Đình, Hà Huyền tới giúp Lý Hình Dư làm thủ tục nhập học, còn được ba cô gái mời vào “tham quan” cảnh lạ, thấy bộ dạng y như thế thiếu điều ôm bụng cười, buổi trưa đám Đỗ Phi, Mông Nhạc hay tin chạy tới nghe chuyện vui.

Giờ cuối cùng cũng có người quan tâm mặt mình đau hay không rồi, Trương Khác cảm động rơi lệ, hận không thể chạy tới ôm lấy cô kẻ tội đám người bạc bẽo kia, thấy đến đây là quyết định chính xác, chỉ là chẳng biết Trần Phi Dung đã nghe được tin đồn đám Tôn Tĩnh Mông, Tô Nhất Đình truyền đi thì có còn quan tâm tới mình như thế không?

- Ngồi im nào.

Trần Phi Dung đưa ngón tay non như cọng hành ra đặt lên mặt Trương Khác, giúp y kéo băng băng dính vết thương:

- Không ai giúp bạn dán băng dính à, tự dán phải không? Trông thật xấu.

Trương Khác có thể cảm giác được ngón tay cô mát lạnh, thấy Trần Phi Dung chăm chú nhìn mặt mình, chắc là cô đang nghĩ dán băng dính làm sao cho dễ coi một chút, các cô gái luôn có mối quan tâm nho nhỏ kỳ lạ, về mặt chuyên chú của cô làm dung nhan trông càng thuần khiết không nhuốm chút tạp chất nào.

Có con sóng gợn lăn tăn êm ái đang xóa mờ vết thương trong tim, Trương Khác đột nhiên không dám nhìn Trần Phi Dung quá lâu, hơi quay đầu đi, bị móng tay cô chạm vào vết thương, đau nhẩn mặt lại.

Trần Phi Dung đưa một tay ra giữ lấy má Trương Khác, nhẹ nhàng nói:

- Đừng cử động lung tung chứ, sắp xong rồi đây ...

Một lúc sau lấy chiếc gương tròn nhỏ trong túi sách ra cho Trương Khác soi:

- Có phải đẹp hơn rồi không?

Trừ nguyên do say rượu, Trương Khác đem chuyện xảy ra hôm qua kể cho Trần Phi Dung nghe hết, đôi mắt trong veo của Trần Phi Dung ánh lên vẻ ngạc nhiên:

- Chẳng trách người khác hiểu lầm được, ở Tokyo hai bạn đã gặp nhau mà không nói ... nhưng mà không chịu nghe hai bạn giải thích thì đúng là hơi quá...

Lại khẽ thở dài:

- Lý Hinh Dư sinh ra trong gia tộc danh giá quyền quý, cũng chẳng phải là may mắn như nhiều người tưởng. Người hiểu y nhất là Đường Thanh, dung túng cho y nhất là Tạ Văn Tình, hi sinh vì y nhất là Hứa Tư, có lẽ người tin tưởng y nhất là Trần Phi Dung, Trương Khác thở phào gật đầu:

- Với gia tộc Lý Kiện Hi mà nói cô ấy chỉ là quân cờ, chính xác là quân tốt thí ...

Không ngờ Trần Phi Dung chỉ biết tới học lại có thể chăm chú nghe mình kể chuyện này, ngồi phân tích thấu triệt cơ cấu của Sam Sung cho cô nghe.

Trần Phi Dung ngoe đầu sang một bên, lời của Trương Khác cô không hiểu hết, nhưng cô thích nghe Trương Khác nói chuyện.

Trương Khác thấy cô chăm chú như thế, nói:

- Mình thấy sau này bạn tốt nghiệp làm trợ lý ỉn đi, hiện giờ mình bỏ công bồi dưỡng bạn.

- Thật sao? Thế thì tốt quá.

Trần Phi Dung vui vẻ nói:

- Năm thứ ba bọn mình vừa khai giảng, đám bạn trong phòng đã thảo luận sau này học nghiên cứu sinh hay đi làm rồi, nghe cảm thấy thật phiền lòng, có câu này của bạn thế là vấn đề đau đầu của mình đã được giải quyết.

~oOo

~Tạ Kiếm Nam đang trải qua quãng thời gian khó khăn nhất trong đời.

Nghiệp vụ đầu đĩa của Khoa Vương năm 97 lỗ lớn, năm nay hấn tốn bao công sức điều chỉnh sách lược mới có chút khởi sắc, lại trù tính tiền mua nhà máy TV Tam Nguyên Hải Châu, lợi dụng hiệu ứng thương hiệu của Khoa Vương, tiến vào thị trường điện tử nghe nhìn, tận dụng nửa năm tạo dựng một nguồn lợi nhuận ổn định thứ hai của Khoa Vương.

Khi tình thế dần dần chuyển biến tốt, cuối tháng sáu, hầu như các hệ thống sông ngòi toàn quốc bùng phát lũ lụt, trước tiên là kinh tế trong nước ảnh hưởng, làm cả thị trường điện tử gia dụng xuống theo, tiếp theo đó là kinh tế Châu Á đang vào quỹ đạo phục hồi lại đột ngột xuống dốc, khiến xuất khẩu lại lần nữa giảm mạnh.

Đối với Tạ Kiếm Nam mà nói, những chuyện này còn chưa phải là khó khăn nhất, mẹ hấn mất chức, đó là cú ngã đau với cả hai nhà Chu, Tạ, vậy là từ nay trở đi hấn hoàn toàn mất sự viện trợ ở quan trường, rồi những người trước kia Chu Cẩn Du đắc tội ào ào nhảy ra, cuối cùng đòn chí mạng là Tạ Hán Tĩnh đề xuất chia nhà.

Mấy ngày qua nội bộ Tạ gia náo loạn tưng bừng, Tạ Hán Tĩnh, Tạ Ý lại rất ít khi lộ diện, điện khí Hải Thái và tập đoàn Chính Thái đều bị họ khống chế chặt trong tay, người ngoài muốn chen vào là vô ích, tất cả cái vãi thành vô nghĩa.

Trước khi vì tránh quy định tương quan của TW, Tạ Hán Minh chủ động bỏ cổ phần ở Chính Thái, giờ càng lâm vào thế bị động.

Sau gần 10 ngày tranh cãi, phía nhà hấn bị ép chấp nhận phương án chia nhà của Tạ Hán Tĩnh, cổ phần ở địa ốc Cẩm Thành, khu điện tử Kim Sơn, khu sản nghiệp phần mềm đều nhập vào Khoa Vương, đá luôn đám Tạ Văn Sơn thường ngày ngả về phía Chu gia sang phía Khoa Vương.

Tạ Hán Tĩnh thừa cơ tiến hành điều chỉnh kết cấu quản lý của Hải Thái và Chính Thái, trừ hai cha con họ ra, tất cả thành viên gia tộc đều phải rút khỏi công tác quản lý thường nhật của Hải Thái và Chính Thái, Tạ Hán Tĩnh còn lợi dụng điều này tu bổ quan hệ nhất định với tập đoàn Đại Nhã của Trần Gia Thiện.

Hấp thụ tài sản cổ phần của địa ốc Cẩm Thành, khu điện tử Kim Sơn, khu sản nghiệp phần mềm, trên danh nghĩa, Khoa Vương có tài sản gần 1 tỷ.

Nhưng khu điện tử Kim Sơn bị lũ phá hoại nghiêm trọng, ngày khôi phục sản xuất chưa thấy đâu, Khoa Vương nắm 30% cổ phần của nó chẳng còn mấy giá trị, Tạ Kiếm Nam chẳng buồn tính, khu sản nghiệp phần mềm đang đối mặt với nguy cơ bị thu hồi, 20% cổ phần trong đó của Khoa Vương bằng 500 vạn sắp tan thành bong bóng, cho dù không tan thành bong bóng, thì nếu tiếp tục khởi công kiến thiết, bên hấn chẳng còn tiền mà đầu tư vào đó.

896. Chương 895: Đội Ngũ Cố Vấn Chiến Lược

Ngày 8 tháng 9, sau khi ký một loạt hiệp nghị chia nhà, Tạ Kiếm Nam mệt mỏi từ Tân Thái về Hải Châu, Tạ Văn Sơn theo cha hấn tới Kim Sơn.

Hấn ở Hải Châu hai năm rồi, vẫn có cảm giác ngạt thở giữa vòng vây của địch, cả thành phố tràn ngập thù địch với hấn, nhưng hấn lại không thể vứt bỏ chuyện bên này được.

Tới Hải Châu, Tạ Kiếm Nam còn chuyên môn lái xe tới Sa Điền đi một vòng.

Tại đó Thế Kỷ Cẩm Hồ đang tiến hành khai thác thương nghiệp tính bảo hộ quy mô lớn với kiến trúc thời Minh Thanh ở Đồng Sa Điền, còn chừng 20 vạn mét vuông kiến trúc thương nghiệp ở Tây Sa Điền là tài sản của địa ốc Cẩm Thành.

Đây là tài sản giá trị nhất của Khoa Vương sau khi chia nhà, nếu thuận lợi bán nó đi đổi thành tiền mặt cũng có giá trị gần 3 tỷ, coi như cha con Tạ Hán Tĩnh, Tạ Ý không có ý tuyệt đường sống của bọn chúng.

Tạ Kiếm Nam đỗ xe bên đường, dựa vào cửa xe hút thuốc, do chính sách bảo hộ quần thể kiến trúc cũ của Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng một số quy định cấm chỉ của thành phố Hải Châu, triệt để áp chế Cẩm Thành tiêu thụ đất thương nghiệp, khiến cho sau khi liên hợp với Tinh Điền, Gia Tín tiếp nhận địa ốc Cẩm Thành bị ép theo Thế Kỷ Cẩm Hồ tiến thành phát triển hoàn thiện kiến trúc Tây Sa Điền, tới nay vẫn phải liên tục đầu tư, tỉ lệ cho thuê không nâng lên được, còn xa mới tới lúc thu hồi vốn.

Tạ Kiếm Nam nhíu chặt mày, suy tính xem làm sao mới có thể khiến số tài sản này sống lại, nhưng Khoa Vương chỉ nắm 30% cổ phần tại Cẩm Thành, có cách nào thì cũng phải thuyết phục được cha con Cát Minh Tín.

Lúc này trong một con ngõ hẹp giữa hai tòa nhà có mấy nam nhân đi ra, người đi đầu chừng 34-35, mặc áo sơ mi xanh nhạt, tóc ngắn, cánh tay trái có vết sẹo dài, mấy người còn lại có vẻ đều là cấp dưới, nhìn vị trí đi đường là biết.

Tạ Kiếm Nam thầm thắc mắc, tên này là ai? Tới thuê văn phòng sao? Hấn không nhận ra người này chính là Nghiêm Văn Giới của Hoàn Tín, nhìn thấy kẻ đó quay sang bên cạnh nói chuyện một lúc, rồi có người khác chạy tới nói với hấn:

- Xin hỏi anh có phải là Tạ Kiếm Nam của Khoa Vương?

- Là tôi đây.

Tạ Kiếm Nam gật đầu, một cơn gió thổi qua, nhắm mắt lại nhìn thanh niên phía đường đối diện:

- Có chuyện gì không?

- Ông Nghiêm của chúng tôi muốn mời anh qua đó.

Người kia rất khách khí nói:

Tạ Kiếm Nam là người rất cao ngạo, nhưng hai năm qua hấn đã quen giấu sự cao ngạo này vào trong lòng không lộ ra, đi tới phía đối diện, gật đầu với "ông Nghiêm":

- Tôi là Tạ Kiếm Nam, xin hỏi ông Nghiêm gọi tôi tới có gì chỉ giáo?

- Không dám chỉ giáo, tôi là Nghiêm Văn Giới của kiến thiết Hoàn Tín.

Nghiêm Văn Giới đưa tay ra:

- Mấy ngày trước tôi có gặp Lâm tiểu thư của địa ốc Tinh Điển, Lâm tiểu thư khen tài hoa kinh doanh của giám đốc Tạ không ngớt miệng, tôi muốn mời giám đốc Tạ tìm chỗ ngồi xuống nói chuyện, mọi người làm quen với nhau.

Tạ Kiếm Nam gần đây không có bất kỳ sự liên hệ vào với Lâm Tuyết, đồng hồ loạn bên phía Kim Sơn cũng giao hết cho cha hắn xử lý, có điều hắn có chút ấn tượng về Hoàn Tín, nhưng tình hình cụ thể không rõ lắm:

- Ở Hải Châu tôi cũng được coi là nửa chủ nhà rồi, ông Nghiêm có nghe tôi sắp xếp không?

- Vậy làm phiền giám đốc Tạ.

Nghiêm Văn Giới thấy Tạ Kiếm Nam có vài phần cảnh giác nhưng không bận tâm, nghe theo sắp xếp.

~oOo

~~Ngày mừng 8 tháng 9, trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ chính thức treo biển thành lập ở tầng 12 tòa nhà Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Tới giờ Cẩm Hồ đã thành một hệ thống phức tạp rộng lớn, song cơ cấu trực tiếp mang tên “Cẩm Hồ” ngoài trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, chỉ có thương vụ Cẩm Hồ mà thôi.

Trương Khác tạm thời bỏ ưu thương không nên có kia sang một bên, tham gia cuộc họp nhỏ sau nghi thức thành lập vào buổi chiều, không hề mời phóng viên, cho dù là nhân viên làm việc trong tòa nhà thì tuyệt đại đa số cũng không biết Lý Viễn Hồ, La Quân, Triệu Dương, Vương Duy Quân có mặt tại đây.

Bên phía Cẩm Hồ, ngoại trừ Trương Khác còn có Trần Tín Sinh, Diệp Kiến Bân và Tôn Thượng Nghĩa.

Trong phòng hội nghị phía nam tòa nhà Thế Kỷ Cẩm Hồ, trời thu gió mát, cửa sổ mở rộng, bên ngoài là Yến Quy Hồ lăn tăn sóng cùng núi xanh lơ mờ đặng xa, Lý Viễn Hồ ngồi ở một bên bàn, cố ý làm loạn thứ tự ngồi trên quan trường, để cuộc giao lưu này tùy ý hơn.

Cuộc giao lưu này bên phía trung tâm nghiên cứu kinh tế chỉ có chủ nhiệm trung tâm Thôi Quốc Hằng có tư cách tham gia.

- Năm nay Cẩm Hồ đã đi được vài bước tối quan trọng trong chiến lược quốc tế hóa.

Lý Viễn Hồ ngồi xuống, mở màn vài câu bình đạm, hỏi Trương Khác ở bên:

- Trung tâm nghiên cứu kinh tế cũng là để phục vụ cho chiến lược quốc tế hóa của Cẩm Hồ?

- Rất nhiều quản lý cao cấp của Cẩm Hồ, bao gồm cả tôi có hiểu biết nhất định về thị trường trong nước, có điều với thị trường nước ngoài thì không được đầy đủ, thành lập thương vụ Cẩm Hồ thể hiện ý đồ chiến lược quốc tế hóa của chúng tôi, song cũng khiến chúng tôi nhận ra tính chiếc lược lâu dài của Cẩm Hồ cấp thiết ra sao...

Trương Khác giải thích:

- Quy mô xí nghiệp dưới quyền Cẩm Hồ ngày càng lớn, làm sao nâng cao năng lực quản lý xí nghiệp trừ bản thân tổ dưỡng của người quản lý ra cũng cần cơ cấu chuyên môn đưa ra kiến nghị sách lược phát triển.

- Như vậy trung tâm nghiên cứu kinh tế sau này là đội ngũ cố vấn chiến lược của Cẩm Hồ rồi.

Triệu Dương bí thư thành ủy Huệ Sơn khái quát chuẩn xác lời giới thiệu của Trương Khác:

- Hiện giờ ở trong nước còn rất ít xí nghiệp thành lập viện nghiên cứu kỹ thuật cơ sở, nói gì tới thành lập viện nghiên cứu cung cấp chiến lược quản lý thị trường, Cẩm Hồ đi bước này là đã bỏ xí nghiệp khác ở lại đằng sau rất xa rồi.

Trương Khác mỉm cười, đám quan viên Lý Viễn Hồ, Triệu Dương tới đây không phải để khen ngợi Cẩm Hồ có tầm nhìn xa trông rộng, điều bọn họ quan tâm hơn là phương hướng và trọng điểm đầu tư sau này của Cẩm Hồ.

Trước mùa hè, khi Cẩm Hồ chưa thể hiện ra năng lực có thể dẫn dắt hướng đi của ta bản người Hoa Indo, sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ với kinh tế địa phương rất có hạn, nhưng tới tháng 8, khi thương vụ Cẩm Hồ

trực tiếp tham dự dẫn tư bản người Hoa Indo vào Hải Châu, Kiến Nghiệp, Huệ Sơn với quy mô hơn 2 tỷ USD, gấp đôi quy mô mời gọi đầu tư của mười ba thành phố tỉnh Đông Hải năm ngoái, có thể nói Cẩm Hồ đã sở hữu năng lực ảnh hưởng tới phát triển kinh tế địa phương.

Vào lúc ấy ý đồ sử dụng Từ Học Bình của TW cũng hết sức rõ ràng, tỉnh Đông Hải phải thuận theo ý đồ của Trung Ương, đem tiềm lực phát triển Cẩm Hồ có thể mang lại nhường cho tỉnh Giang Nam, đám Lý Viễn Hồ đến đây hôm nay chính là để hi vọng Trương Khác ột cái khung cơ bản trọng điểm đầu tư giữa Giang Nam và Đông Hải.

Có điều Lý Viễn Hồ, La Quân, Triệu Dương có một là ủy viên TW, hai người là ủy viên dự khuyết TW, phải giữ thân phận không thể nói thẳng vào chính đề.

- Trung tâm nghiên cứu kinh tế là đội ngũ cố vấn chiến lược của Cẩm Hồ cũng không phải chỉ để hỗ trợ chiến lược quốc tế hóa.

Trương Khác không có ý làm khó bọn họ, đoán được mục đích tới đây của họ lần này, chủ động nói vào vấn đề chính:

- Trước đó Cẩm Hồ đã rất kỳ vọng hợp tác kinh tế khu vực Tiểu Giang có thể thuận lợi đơn hoa kết trái, nhưng chỉ là kỳ vọng mà thôi, nay Cẩm Hồ hi vọng có thể cống hiến phần nào cho sự hợp tác này. Viện trưởng Thôi trước đó cùng vài nhân viên nghiên cứu đã có nghiên cứu vấn đề này, hiện đã có kết quả sơ bộ, viện trưởng Thôi có phải nó có tên là " Ảnh hưởng xúc tiến với kinh tế toàn khu vực của việc xây cảng ở đảo Đông Sơn" không?

897. Chương 896: Ý Đồ Của Nghiêm Văn Giới.

Nghiêm Văn Giới không che dấu ý đồ của mình, hấn xuất hiện ở Hải Châu chính là vì địa ốc Cẩm Thành, nhắm vào khu thương nghiệp diện tích hơn 20 vạn mét vuông nằm ở trung tâm Hải Châu của địa ốc Cẩm Thành, gặp Tạ Kiếm Nam chỉ là trùng hợp.

Tạ Kiếm Nam không cho rằng đây là chuyện tốt mò tới cửa, sau khi tiếp xúc với Nghiêm Văn Giới, hấn thu thập tư liệu về Hoành Tín, mặc dù không đủ chi tiết, nhưng hấn nhận ra đây là một con cá sấu ẩn rất sâu, rất kiên nhẫn.

Một con cá sấu như thế chủ động mò tới, chẳng phải đề làm từ thiện, Tạ Kiếm Nam thậm chí hoài nghi hấn biết tin Tạ gia chia rẽ, thừa lúc bên này yếu ớt nhất ra tay, mưu đồ dùng giá rẻ nhất nuốt gọn địa ốc Cẩm Thành.

Tạ Kiếm Nam khẩn cấp tới Kim Sơn, cũng mời cả Cát Minh Tín, Lâm Tuyết tới đó. Lúc này bọn họ đều đang vùng vẫy thoát khỏi vũng lầy nên ít nhiều có chút tình nghĩa cùng chung hoạt nạn, cùng tiến cùng lui.

Sau khi mùa mưa kết thúc, công tác gia cố đê mặt bắc hồ Kim Sơn hướng về phía thành phố được khởi động tức tốc, sau khi lũ lui đi, đường xá được khai thông, trung tâm triển lãm quốc tế cũng được đầu tư tu sửa, nhưng khung cảnh vắt hết sức thể lương, cây cối hoa cỏ bị nước lũ phá hết, nhà cửa xung quanh đổ sập tan nát.

Khu công nghiệp điện tử vẫn bị nhà phân phối tới đòi tiền bao vây, không có khoản tiền lớn ném vào đó thì cũng khó nói tới khôi phục sản xuất, kéo dài thế này, càng không thể thoát khỏi khốn cảnh. Cuộc họp toàn thể tỉnh ủy Giang Nam sắp diễn ra, hào quang chính trị cuối cùng trên người Chu Cẩn Du sắp bị tước mất.

Tạ Kiếm Nam sau khi gặp Cát Minh Tín và Lâm Tuyết mới biết Nghiêm Văn Giới đã tiếp xúc với bọn họ trước rồi.

- Ý đồ của hấn là nuốt trọn địa ốc Cẩm Thành đây mà!

Tạ Hán Minh thở dài:

- Cũng chẳng phải hạng tử tế gì.

- Đối với loại mang ý đồ thừa lúc cháy nhà hôi của, tôi thấy chúng ta dứt khoát từ chối cho xong.

Cát Ấm Quân ở lại khu công nghiệp điện tử, tính khí càng lúc càng nóng nảy, suốt ngày bị đám chủ nợ bao vây, có được tâm tình tốt mới là quái. Cát gia cũng không phải là không tìm được viện trợ ở Hong Kong, nhưng đa phần là hạng thừa lúc cháy nhà hôi của, giờ lại thấy nhảy ra một kẻ nữa, càng điên tiết.

- Hoành Tín còn là cổ đông lớn nhất của ngân hàng Tín Thông.

Trong phòng hội nghị khu công nghiệp điện tử, tạm thời đường giây điện mới khôi phục còn chưa đủ cung ứng công suất cao, cả phòng chỉ có mỗi một cái quạt, Lâm Tuyết cảm thấy có mồ hôi chảy từ mũi xuống rồi, lúc này cô ta hiểu ra vì sao Nghiêm Văn Giới gặp Trương Khác lại có thái độ lãnh đạm như thế, vì hẳn sớm muốn tiến vào Đông Hải, như thế xung đột là tất yếu, chẳng thềm lịch sự bề ngoài nữa.

Lâm Tuyết không phải chỉ có Hồ Tôn Khánh và Cát Kiến Đức, cô ta còn có nguồn tin khác, nên hiểu sâu hơn về bối cảnh của Hoành Tín, cô ta biết trước mặt con cá sấu tham lam hung dữ này, Tinh Điện ngoan ngoãn làm con cá trê còn kiếm được chút lợi. Hạng người như Nghiêm Văn Giới, từ chối hẳn là đắc tội với hẳn.

- Đây cũng là điều chúng ta cần suy nghĩ.

Tạ Văn Sơn hiểu lời nhắc nhở của Lâm Tuyết, người trong nước thích nhất làm hai chuyện: Thêu hoa trên gấm và ném đá xuống giếng. Con đường huy động vốn của bọn chúng ở trong nước bị lấp kín hoàn toàn rồi, thế nên Hoành Tín là đại cổ đông NH Tín Thông là điều bọn họ không thể xem nhẹ.

Tín Thông mặc dù không thể so sánh với bốn ngân hàng quốc hữu lớn, nhưng quy mô tuyệt đối không phải là ngân hàng thương nghiệp địa phương có thể bì được, chỉ cần được Tín Thông hỗ trợ, tin rằng sẽ mau chóng qua được nguy cơ này.

Tạ Kiếm Nam thì lại hoài nghi Lâm Tuyết và Nghiêm Văn Giới thông đồng với nhau, Nghiêm Văn Giới không phủ nhận có tiếp xúc khá mật thiết với Lâm Tuyết, tác phong sinh hoạt của Lâm Tuyết thì hẳn có nghe nói, nên càng thêm nghi ngờ, chỉ im lặng không nói.

Cuộc tiếp xúc ban ngày không có được sách lược thống nhất ứng phó với Hoành Tín, Tạ Kiếm Nam lo lắng Tinh Điện sẽ bị Hoành Tín lợi dụng chia rẽ, buổi tối ăn cơm xong cùng cha và Tạ Văn Sơn tiếp tục nghiên cứu đối sách.

- Mọi người bật TV lên xem đi.

Chu Cẩm Du đi vào cầm điều khiển từ xa bật TV lên, chuyển sang kênh tỉnh Giang Nam đang đưa tin Tân Quang thu mua Thần Hi, nghi thức ký kết được tổ chức vào buổi chiều, phía bọn họ tin tức bị bế tắc rồi, không một ai chủ động báo tin cho nữa.

Trên màn hình xuất hiện bóng dáng của Trương Khác, mặc dù chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trong đám đông, nhưng Tạ Kiếm Nam đã đủ nhận ra, cho dù y lộ ra một cái ngón chân thì Tạ Kiếm Nam cũng nhận ra được, thì ra hôm nay y cũng tới Kim Sơn.

Cầm Hồ không thừa cơ giảm bớt điều kiện mua Thần Hi, bản tin cũng công bố cả điều kiện chủ yếu của hợp đồng, chắc chắn việc Cầm Hồ mua Thần Hi đã được những công chức phổ thông thông cảm.

Có lẽ người ngoài không hiểu vì sao Cầm Hồ không thừa cơ ép giá, nhưng Tạ Kiếm Nam tiếp xúc với Trương Khác nhiều năm đoán ra Cầm Hồ không cần món lợi nhỏ vì gấp rút tiến hành bố cục mang tính toàn quốc cho ngành giấy.

Chuông điện thoại vang lên, Chu Cẩm Du ngồi ngay bên điện thoại, bà ta theo thói quen không bắt máy ngay, Tạ Văn Sơn ngồi trên ghế sofa cũng không có động tĩnh gì, bà ta mới nhớ ra mình không còn là là người phụ nữ oai phong trên chính trường nữa, trong lòng có chút ảm đạm, nhắc điện thoại lên nghe, một lúc sau đưa cho Tạ Kiếm Nam:

- Lâm tiểu thư của Tinh Điện.

Tạ Kiếm Nam không hiểu vì sao Lâm Tuyết lại gọi điện vào máy bàn.

- Giám đốc Tạ có xem tin Cầm Hồ mua Thần Hi không?

- Tôi vừa xem xong.

- Cẩm Hồ lại đánh hạ được một tòa thành nữa, anh có suy nghĩ gì?

Tạ Kiếm Nam sớm đã dứt bỏ tâm tư tranh đấu với Cẩm Hồ, nhưng trước mùa hè, mẹ hắn còn tại chức, bác hắn chưa dính vào vụ án 516, tập đoàn Gia Tín chưa bị tổn thương nguyên khí, Cẩm Hồ có mạnh tới đâu, hắn vẫn nghĩ mình có năng lực tự bảo vệ.

Nhưng hiện giờ tình thế không cho người ta cứng đầu nữa.

Tạ Kiếm Nam không hiểu ý đồ cú điện thoại này của Lâm Tuyết, chẳng lẽ muốn mình thảo luận việc Cẩm Hồ mua Thân Hi thật? Hắn không tin chuyện này có điểm yếu nào cho Lâm Tuyết tóm được, cho dù chuyện thu mua do Từ Học Bình đứng sau tác thành cũng được TW ngầm thừa nhận.

- Tôi cũng vừa xem tin xong.

Lâm Tuyết đợi một lúc không thấy Tạ Kiếm Nam đáp lời, liền hỏi:

- Bây giờ liệu có thể hẹn giám đốc Tạ ra ngoài bàn chuyện không?

Tạ Kiếm Nam nói với những người còn lại một tiếng, rồi lái xe đi gặp Lâm Tuyết, hắn cũng muốn biết rốt cuộc Lâm Tuyết có thông đồng với Nghiêm Văn Giới trước rồi không?

Trong quán cà phê dưới khách sạn Kim Sơn, Tạ Kiếm Nam thấy Lâm Tuyết ngồi cùng với Vương Hải Túc, sau vài lần tiếp xúc với Vương Hải Túc, hắn nhận ra người này chừng hồ có năng lực mạnh như trong tưởng tượng, nhưng không hiểu vì sao Lâm Tuyết lại không tiết công sức thúc đẩy hạng mục sản nghiệp phần mềm hai vùng, thấy Vương Hải Túc không hề che dấu quan hệ thân mật với Lâm Tuyết, vờ như không thấy.

- Người Cẩm Hồ cũng ở tại đây, tôi vừa thấy bọn chúng đi vào.

Lâm Tuyết mặc chiếc váy dài lụa màu lam, cổ trễ hở lưng, chiếc cổ trắng muốt buộc một chiếc khăn, trông hết sức cao quý lộng lẫy, mời Tạ Kiếm Nam ngồi xuống nói:

- Hôm nay mọi người đều tới Kim Sơn họp, nhưng cả chiều anh nói rất ít, tôi nghĩ phải chăng anh có điều gì muốn nói riêng với tôi?

- Tôi còn tưởng Lâm tiểu thư không có gì muốn nói riêng với tôi chứ?

Tạ Kiếm Nam mỉm cười:

- Tôi muốn biết anh đánh giá chính diện quan hệ giữa Khoa Vương và Gia Tín ra sao?

Lâm Tuyết mở to đôi mắt mê người nhìn hắn:

898. Chương 897: Hoành Viễn Của Trương Tri Phi.

Đối diện với việc Hoành Tín muốn vươn tay vào, ba nhà hoặc cùng tiến cùng lui, hoặc là hai nhà kết hợp hi sinh lợi ích nhà thứ ba, Gia Tín có cổ phần lớn nhất ở Cẩm Thành, hi sinh Gia Tín thỏa hiệp với Hoành Viễn, tức là có thể giữ lợi ích của Tinh Điển và Khoa Vương ở mức lớn nhất.

Tạ Kiếm Nam không xác định được trước đó Lâm Tuyết có tiếp xúc với cha con Cát Minh Tín chưa, chỉ bình đạm nói:

- Khoa Vương và Gia Tín hợp tác mấy năm, luôn tín nhiệm và ủng hộ lẫn nhau.

Không hề nói một câu tới tư giao với Cát Âm Quân.

Lâm Tuyết nhướn miệng cười điệu đà:

- Trừ địa ốc Cẩm Thành có thể hợp tác với kiến thiết Hoành Tín, khu sản nghiệp phần mềm và khu công nghiệp điện tử có thể hợp tác với Mitsui Nhật Bản, anh sẽ đánh giá quan hệ giữa Khoa Vương và Gia Tín ra sao?

Tạ Kiếm Nam hồ nghi nhìn khuôn mặt xinh đẹp làm người ta khó tin nhiệm của Lâm Tuyết, các cự đầu điện tử Nhật như Sony, Panasonic, NEC, Sharp đều là xí nghiệp thành viên của Mitsui, Tạ Kiếm Nam chưa bao giờ mơ tưởng tới việc được hợp tác với người khổng lồ như thế, cố áp hưng phấn xuống, hỏi:

- Có thể tiến hành hợp tác thế nào với Mitsui?

- Tất cả kỹ thuật Gia Tín có thể cung cấp thì Mitsui cũng có thể cung cấp, thậm chí còn tiên tiến hơn, lại có thể trực tiếp cung cấp cho Khoa Vương.

- Lâm tiểu thư đùa với tôi à?

Tạ Kiếm Nam thấy điều này quá khó tin, trước kia cha con Cát Minh Tín phòng bị Tạ gia khổng chế cổ phần Khoa Vương, không trực tiếp đưa kỹ thuật vào Khoa Vương, mà đưa vào khu công nghiệp điện tử. Nếu được Mitsui hỗ trợ kỹ thuật, hẳn hoàn toàn có thể vượt Gia Tín qua một bên, thậm chí đâm bẹp Cẩm Hồ, nếu ví Cẩm Hồ là con sư tử dung mãnh thì có thể ví Mitsui là con khủng long bạo chúa, nhưng trên đời làm gì có cái gì miễn phí, nên bình đạm nói:

- Lâm tiểu thư thành người phát ngôn của Mitsui từ khi nào thế?

- Giám đốc Tạ ngày mai có thể bỏ thời gian cùng tôi đi Bắc Kinh gặp Trì Tá Tú Tàng của Mitsui không? Tôi không hiểu rõ ngành nghề điện tử này lắm, chuyện lời không tiện, một số việc cần gặp mặt nói chuyện thích hợp hơn. Điện tử Hoa Hạ cũng rất hứng thú hợp tác với Mitsui.

Lâm Tuyết không tin những điều kiện này không làm Tạ Kiếm Nam động lòng.

~oOo

- Nữ nhân kia đang nói chuyện với Tạ Kiếm Nam dưới lầu ở quán cà phê dưới lầu.

Vừa rồi vào khách sạn nhìn thấy Lâm Tuyết và Vương Túc Hải, Dịch Đan Thanh bảo nhân viên công tác ở lại quan sát cho nên biết chuyện liền báo cho Trương Khác đang ngồi nói chuyện với Trương Tri Phi ở ban công.

Trương Khác nghe vậy không nghĩ nhiều, tiếp tục câu chuyện với chú:

- Cái khác cháu không quản, cháu chỉ bỏ tiền, phải dùng cho tốt, công tác bên Kim Sơn đang bận bịu, nếu chú có thể tới đây thì tốt quá.

- Lão Thiệu đặc biệt phái người tới Thiên Tân, Bắc Kinh điều tra Hoàn Hân Tín rồi, nước không cạn đâu, trừ địa ốc bọn họ còn bao thầu công trình cơ sở của địa phương, hơn nữa mô hình vận hành rất hiếm thấy trong nước.

Trương Tri Phi gật đầu:

- Hoàn Hân Tín nhận thầu công trình xong, bỏ tiền xây dựng trước, xây xong do chính phủ dùng hình thức trả tiền từng đợt mua lại công trình, tiền bỏ trước cũng đa phần do Tín Thông cho vay. Bọn họ có thể mở rộng mô hình này tới vô hạn, lợi tức giữa khoản vay trước và khoản trả sau chính là lãi lớn của Hoàn Hân Tín. Nếu nói hạn chế lớn nhất thì quan hệ giữa Hoàn Hân Tín và chính phủ địa phương phải rất mật thiết.

Trương Khác thở dài:

- Phương thức vận hành này khi tài chính eo hẹp, lãnh đạo đảng chính phủ lại thích làm công trình thể diện, sẽ rất được hoan nghênh. Đông Hải có tài chính dư dả, Hoàn Hân Tín không có mấy đất dụng võ, cháu thấy Nghiêm Văn Giới coi trọng sản nghiệp địa ốc ở Đông Hải là có ý đồ khác.

Hoàn Hân Tín không muốn chỉ giới hạn ở mỗi vùng Tân Kinh, nên bố cục ra toàn quốc thì Đông Hải nơi có kinh tế phát triển được toàn quốc chú ý chắc chắn là chiến trường tốt nhất.

Trương Khác thấy Nghiêm Văn Giới xuất hiện ở ngô Học Phủ là đã không hoài nghi điều này, nhưng lo hẳn còn có mưu đồ khác.

Công tác chặn tai của Cẩm Hồ đều được thao tác qua quỹ từ thiện Tân Thự Quang do vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa đăng ký năm 96 ở Hong Kong, trừ 100 triệu của Cẩm Hồ, Tân Thự Quang còn quyền được thêm 100 triệu HKD.

Sau khi lũ rút đi, xã Tứ Yên ngập trong nước hơn một tuần, căn nhà nào còn lại cũng không thể ở được nữa, thành phố Kim Sơn quyết định nhập xã Tứ Yên vào khu công nghiệp, hơn 2 vạn người dân sẽ được xã bố trí thống nhất.

Qua một thời gian thương thảo, Hoàng Viễn gánh trọng trách xây dựng khu định cư cho người dân xã Tứ Yên và khu lều lán Thần Hi, tổng trị giá 400 triệu, trừ số tiền Tân Thự Quang góp ra, còn lại thành phố Kim Sơn lấy đất làm khoản bồi thường.

Trương Khác tới Kim Sơn, bề ngoài là vì mua Thần Hi, nhưng chuyện đã thành định cục đâu cần y phải đích thân tới:

- Xây dựng ở phía bắc nhà máy giấy một thành phố hoàn toàn mới, sau này quy mô sản xuất sẽ không ngừng tăng lên, đặt biệt xã Tứ Yên được nhập vào khu công nghiệp, đủ dựng lên một thành phố công nghiệp 20 vạn dân, chuyện này phải quy hoạch cẩn thận.

Trương Tri Phi cũng chẳng coi nhẹ việc này, chưa nói cái khác, Hoàng Viễn có thể thừa cơ tiến vào tỉnh Giang Nam, lần này ông gần như kéo nửa số nhân viên quản lý ở Hải Châu sang, nửa tháng qua tuyển được gần 1000 công nhân đang địa Kim Sơn.

Hồ Kim Sơn vỡ đê tạo thành tổn hại cực lớn, công tác trùng kiến vượt quá khả năng của bất kỳ công ty xây dựng đương địa nào, lại có Triệu Hữu Luân làm bí thư thành ủy kiêm thị trưởng hỗ trợ, Hoàng Viễn tiến vào Kim Sơn không gặp chút trở ngại nào.

Hứng thú lớn nhất của Trương Tri Phi ở chỗ khác:

- Năm nay tài chính Kim Sơn giật gấu vá vai, chỗ nào cũng cần tiền, nói là lấy ra 200 triệu đất trưng thu để làm khu định cư, nhưng số tiền này tới cái bóng cũng chẳng thấy đâu, còn cần Hoàng Viễn bỏ tiền trước, chẳng biết bao giờ mới trả.

- 200 triệu của Tân Thự Quang đã gửi vào tài khoản của Hoàng Viễn rồi mà? Cháu nghĩ số tiền này đủ ứng phó chi phí tiền kỳ chứ.

Trương Khác thắc mắc:

- Tiền thì không thiếu.

Trương Tri Phi lắc đầu:

- Máy ngày qua chú đang nghĩ, nếu Kim Sơn sau khi công trình hoàn thành mới chia đợt trả tiền, chẳng phải giống mô hình của Hoàng Tín sao?

-Ồ, đúng là hơi giống.

Trong đầu Trương Khác xẹt qua một ý niệm, cười nói:

- Từ khi nào chú nói chuyện vòng vòng vèo vèo thế, nửa ngày trời mới lộ ra khúc đuôi.

- Cái thằng nhóc con này, chú có cái đuôi nào mà lộ.

Trương Tri Phi đưa tay lên vờ đánh:

- Hoàng Viễn ở Hải Châu khai thông sông Sơ Cảng, xây đường, cảng, nhà định cư ..v.v... Từ năm 94 tới năm 98, tài sản cố định chỉ hơn 200 triệu. Hoàng Tín năm 93 tới Tân Kinh phát triển, chẳng biết tài sản bao nhiêu, nhưng hiện có đăng ký tới 1 tỷ, lại còn thành lập ngân hàng Tín Thông, đổ vào đó hơn 1 tỷ nữa. Cháu nói cái xác hội này có bất công không?

Trương Khác cười:

- Hoàng Tín bối cảnh rất sâu, Hoàng Viễn sao bì được, chẳng lẽ chú muốn phục chế mô hình vận hành của họ.

- Mô hình này cần cơ cấu tài chính chống lưng đằng sau, với thực lực tài chính của Hoàng Viễn, tối đa chỉ có thể xây dựng 2 công trình cùng lúc, còn Hoàng Tín có thể xây mấy chục công trình một lúc.

Trương Tri Phi thở dài:

- Muốn phục chế cũng không được.

Ở mô hình này, chính phủ thường chấp nhận đảm bảo công ty xây dựng có tỉ lệ lãi cao hơn, cho dù bỏ đi chi phí huy động với bình quân lợi ròng không quá 10%, nhưng dựa vào ngân hàng hỗ trợ vốn, Hoàn Tín có thể khởi động hàng chục công trình một lúc, lợi nhuận đạt tới mức kinh người.

- Chú động lòng rồi.

Trương Khác đứng dậy:

- Cháu muốn ủng hộ chú vô điều kiện, nhưng Cẩm Hồ hiện dính tới lợi ích địa phương phức tạp hơn trước nhiều, thế này, chú đem 20% cổ phần của Hoàn Viễn chuyển nhượng cho thương vụ Cẩm Hồ.

- Hoàn toàn không vấn đề.

Trương Tri Phi lại hỏi :

- Nhưng 20% có ít quá không?

899. Chương 898: Lợi Ích Chia Đều.

- Cháu và bác Tôn, anh Diệp khi thành lập thương vụ Cẩm Hồ đã xác định một nguyên tắc, là thúc đẩy sự phát triển toàn diện của các mắt xích trong chuỗi sản nghiệp, muốn làm thành nhiều việc hơn, phải tận dụng hết mức tài chính có hạn, cho dù lợi nhuận không cao. Đối với xí nghiệp tương quan nắm 20% cổ phần là đủ.

Trương Khác giải thích:

- Ngoài ra sự phát triển của Hoàn Viễn phải tuân theo lợi ích chính thể của Cẩm Hồ, chú đồng ý không?

- Chú không biết lợi ích chính thể đó là gì.

Trương Tri Phi cười:

- Có điều chú đồng ý, chẳng lẽ cháu mà chú còn không tin sao?

- Chú đồng ý là được rồi.

Trương Khác vắn lưng:

- Xây dựng khu tái định cư là công trình đặt nền móng cho Hoàn Viễn, phải làm nghiêm túc.

- Vậy chú điều Lương Quân sang.

- Cháu thấy nên để Đại Quân theo bên chú, Hoàn Viễn có quy mô nhất định rồi, người cần dùng không phải chỉ một hai người.

Trương Khác lắc đầu:

- Cháu bảo thương vụ Cẩm Hồ lấy danh nghĩa trái phiếu công ty, ít nhất cấp Hoàn Viễn 50 triệu USD, thời gian này mục tiêu chủ yếu của Hoàn Viễn là nên cố gắng mua những công ty xây dựng có kinh nghiệm ở Đài Loan.

Ý đồ lần này của Trương Khác tới Kim Sơn chủ yếu là bàn chuyện xây cảng đảo Đông Sơn, không phải bàn với phía Tân Đình mà với Từ Học Bình, Lương Vĩ Pháp.

Công tác cứu nạn ở Giang Nam đã qua sự hoảng loạn ban đầu, dù công tác trùng kiến còn vất vả, nhưng ít nhất đã vào quỹ đạo, tiếp theo phải suy tính tới vấn đề phát triển.

Bên Hải Châu, Tô Dật Quân bị điều đi, tới Túc Dương làm thị trưởng, nói là điều ngang chức, nhưng Túc Dương làm sao so với Hải Châu Được, Tống Bồi Minh làm thị trưởng tạm quyền, coi như bước đầu rải đường cho Đường Học Khiêm rời Hải Châu.

Trương Khác hoài nghi Đường Học Khiêm chẳng cần đợi thời gian học tập ở trường đảng TW kết thúc mới xác định nhiệm vụ mới, xem đồng hồ nói:

- Bác Từ chắc đã về chỗ ở rồi, chú theo cùng cháu, như thế chú sẽ biết phương hướng điều chỉnh của Hoàn Viễn.

Khi Trương Khác xuống lầu, nhìn thấy đám Tạ Kiếm Nam, Lâm Tuyết vừa kết thúc nói chuyện, chuẩn bị đi.

Trương Khác nhìn Tạ Kiếm Nam một cái, chẳng nói gì chui vào xe.

- Thằng nhóc đó cũng chẳng còn nổi vài ngày nữa nhỉ.

Trương Tri Phi vào xe nói một câu.

Trương Khác quay đầu lại nhìn, thấy Tạ Kiếm Nam đang tới bãi đỗ xe.

- Khó nói lắm ạ.

Trương Khác thư thái dựa vào lưng ghế làm bằng da thật, Dịch Đan Thanh ngồi ở ghế trước, từ chỗ y có thể nhìn thấy gò má trắng trẻo nhu hòa của cô, cùng vành tai mềm hấp dẫn:

- Cẩm Hồ chưa bao giờ thiếu đối thủ, Tạ Kiếm Nam không phải là kẻ không có tài, ả nữ nhân của Tinh Điện không tầm thường, cháu hoài nghi bọn chúng có quan hệ với Nghiêm Văn Giới.

Ngồi thẳng dậy đưa tay đẩy bỏ vài thớ của Dịch Đan Thanh, hỏi:

- Chị nói xem Cẩm Hồ và Hoàn Tín khả năng có xung đột lợi ích gì?

Trương Tri Phi nhìn xe của Tạ Kiếm Nam phòng qua, đột nhiên nghĩ ra một chuyện:

- Tạ gia đã chia nhà, Khoa Vương muốn tự cứu lấy thân, chỉ có cách bán cổ phần của Cẩm Thành, Tinh Điện cũng thế, liệu bọn chúng có chủ động tìm Hoàn Tín hợp tác không?

- Phải nói là Hoàn Tín nhìn trúng Cẩm Thành thì hơn.

Trương Khác trầm ngâm, tuy y chẳng hề tham tài sản của Cẩm Thành, nhưng mấy năm qua Cẩm Hồ luôn áp chế Cẩm Thành, trong mắt người ngoài ý đồ của Cẩm Hồ là nuốt chửng Cẩm Hồ, Hoàn Tín cho rằng mình đoạt miệng thịt trong miệng hổ, nên Nghiêm Văn Giới có thái độ thù địch với Trương Khác cũng chẳng có gì lạ.

- Hoàn Tín cũng đã tâm bưng bưng.

Dịch Đan Thanh không chắc lắm:

- Nói không chừng bọn họ có kế hoạch nào đó bị Cẩm Hồ vô tình phá hỏng.

- Cũng phải, Cẩm Hồ làm không ít chuyện chặn tài lộ của người khác mà ...

Trương Khác mỉm cười, chẳng lo khả năng Hoàn Tín sẽ trở thành đối thủ của Cẩm Hồ.

Trương Khác tới nhà chiêu đãi tỉnh ủy, phía bắc nhà chiêu đãi có căn nhà nhỏ nhắn hai tầng xây từ thời trước giải phóng, đó là nhà tư lệnh thủ bị Kim Sơn dùng nuôi vợ bé, vợ chồng Từ Học Bình ở đó, Lương Vĩ Pháp cũng đã tới nơi.

Lúc này đêm đã khuya, nhưng công việc chưa hết, Lương Vĩ Pháp chẳng còn nhớ thời gian qua mình đã lần nào ngủ trước rạng sáng chưa.

Vấn đề xây cảng ở đảo Đông Sơn đã có người đề xuất từ mười năm trước, vấn đề kỹ thuật đã được giải quyết toàn bộ, xong tới nay chưa được thực thi, tất nhiên có nhiều nguyên nhân, quan trọng nhất là kinh tế Giang Nam không dựa vào cảng nước sâu nhiều, mà tài chính địa phương lại thiếu.

Lần này khác trước kia là Đậu Duy Đào bí thư thành ủy Tân Đình đề xuất ý tưởng liên hợp với thương vụ Cẩm Hồ đưa vốn đầu tư nước ngoài vào tham dự xây dựng cảng.

Khi đó tình hình lũ lụt cấp bách, chẳng mở cuộc họp thường ủy chuyên môn thảo luận chuyện này, nhưng phó thủ tướng Tăng Như Thánh tới Kim Sơn thị sát có nhắc tới.

Tỉnh Giang Nam năm 97 tổng giá trị sản xuất quốc dân toàn tỉnh chưa tới 260 tỷ, đầu tư mới tăng thêm chưa tới 100 tỷ.

Xây cảng ở đảo Đông Sơn riêng đầu tư cơ sở đã gần 20 tỷ, ắt sẽ thúc đẩy đầu tư vào ngành công nghiệp nguyên vật liệu như xi măng, sắt thép.

Lương Văn Pháp trước già không hiểu chuyện xây cảng tới tại Tăng Như Thánh từ con đường nào, nghe thấy ngoài sân có tiếng xe hơi, cùng Từ Học Bình nhìn ra ngoài, thấy Trương Khác và Trương Tri Phi đang xuống xe.

- Bí thư Từ quen Trương Khác từ bao giờ vậy?

- Hơn bốn năm rồi.

Từ Học Bình nhớ lại:

- Chú nhóc này đánh cờ tốt lắm, tôi thì lâu lắm chưa có thời gian rảnh rồi đánh cờ, e càng không đánh lại nó.

Thấy hai chú cháu Trương Tri Phi đi vào cười nói:

- Hôm nay tới đây bàn việc gì thế? Bác và tỉnh trưởng Lương hơi mệt rồi, nói chuyện đừng vòng vo đấy.

- Vậy cháu báo cáo ngắn gọn với bác Từ và tỉnh trưởng Lương, kết luận của trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ về tác dụng xúc tiến kinh tế khu vực Tiểu Giang đã được tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ cơ bản đồng ý.

Trương Khác cười khì:

- Báo cáo kết thúc ạ, cháu xin phép về nhà khách nghỉ ngơi, không làm phiền hai vị lãnh đạo nữa.

- Không nghiêm túc, có tỉnh trưởng Lương ở đây mà cháu còn nói lung tung à?

Chu Thục Huệ bê trà rà, cười mắng Trương Khác:

- Hôm nay mà cháu không nói thấu triệt, bác Từ không ngủ được đâu ạ.

Trương Khác cười tới nhận lấy chén trà.

Lương Văn Pháp chỉ cười không nói, ông ta cũng tiếp xúc với Trương Khác nhiều, nhưng biết không thể so với quan hệ giữa Trương Khác và Từ Học Bình, nhìn bọn họ thân thiết như người trong nhà là đủ hiểu rồi.

Từ Học Bình nhấp một ngụm trà mới nói:

- Kết luận của báo cáo hôm đó không ai phủ nhận được, cháu nói cái bọn bác muốn biết đi.

Trương Khác gạt đầu không đùa nữa:

- Nói ra cũng đơn giản, có thể khái quát bằng tám chữ “cùng nhau tham dự, lợi ích chia đều”, đó là thái độ cơ bản của phía Đông Hải.

- Lợi ích chia đều thì chắc chắn rồi.

Lương Văn Pháp cũng không vòng vo:

- Chúng tôi mong đợi vào cùng nhau tham dự hơn.

Chuyện xây dựng cảng tuyệt đối không phải là cứ có tiền là làm được ngay, cho dù có Triệu Tề Đông, Tăng Như Thánh ủng hộ cũng không phải có thể loại bỏ tất cả trở lực, trước tiên là chuyện dùng tài chính hải ngoại xây một cảng nước sâu siêu quy mô là điều chưa có tiền lệ, thứ đến cảng đảo Đông Sơn xây xong sẽ thành cảnh tranh với các cảng khác ven biển khác, chắc chắn bọn họ cả âm thầm lẫn công khai làm khó.

Việc xây cảng trước tiên phải được tỉnh Đông Hải ủng hộ, lúc này địa vị tỉnh Đông Hải trong nước hơn tỉnh Giang Nam, có tỉnh Đông Hải tham gia sẽ hóa giải nhiều lực cản, mặt khác tài chính tỉnh Đông Hải cũng dư dả.

- Cháu nói cụ thể hơn đi.

Từ Học Bình vẫn còn cảm tình với tỉnh Đông Hải, đương nhiên không ngại chia lợi ích với tỉnh Đông Hải.

900. Chương 899: Mỹ Sắc Dụ Hoạch

- Cùng đầu tư cùng vận hành, đó là cùng nhau tham dự trực tiếp. Đường sắt , đường bộ cao tốc, đường thủy giữa đảo Đông Sơn và Đông Hải là điều cần ưu tiên suy tính đầu tiên, cháu nghĩ chuyện này không cần có nghi vấn gì.

Trương Khác trình bày:

- Nói tới trọng điểm, thì xây xong đảo sẽ ra sao là quan trọng nhất, hạch tâm lợi ích là phát triển quần thể sản nghiệp gần cảng, như công nghiệp nặng, như đóng sửa tàu, tỉnh Đông Hải hi vọng tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải cùng tập đoàn nghề thuyền Dương Phổ có thể mua công ty sắt thép Đông Sơn, xưởng đóng thuyền Đông Sơn ... Tỉnh trưởng Lương có biết hai xí nghiệp này không?

Lương Vĩ Pháp gật đầu:

- Đó đều là hai xí nghiệp quốc hữu thuộc Tân Đình, mua lại hai xí nghiệp này có thể đảm bảo sắt thép liên hợp Đông Hải và nghiệp thuyền Dương Phổ được ưu tiên phát triển ở Tân Đình, mà hai ngành nghề sắt thép, đóng tàu cũng dựa vào cảng nước sâu rất nhiều.

- Đúng thế, tương lai tập đoàn sắt thép sẽ dựa vào quặng sắt hải ngoại rất nhiều, nhà máy di chuyển tới gần bên cảng, mỗi tấn thép vận chuyển ít nhất giảm được hai ba trăm đồng, sản lượng hàng năm của tập đoàn sắt thép là 300 vạn tấn, chỉ riêng giá vận chuyển giảm được 700 - 800 triệu rồi, lợi nhuận năm ngoài còn chưa tới chừng đó.

- Đây là chuyện tốt.

Lương Vĩ Pháp ngẫm nhĩ:

- Sắt thép Đông Hải, và nghiệp thuyền Dương Phổ sẽ đem trọng điểm phát triển ở Tân Đình chúng tôi có gì mà từ chối chứ.

- Cũng phải.

Trương Khác cười, nói ra điểm mấu chốt:

- Cẩm Hồ sẽ đầu tư vào Sắt thép Đông Hải và Nghiệp thuyền Dương Phổ trước khi mua hai xí nghiệp ở Tân Đình.

Lương Vĩ Pháp kinh ngạc, Từ Học Bình lắc đầu cười:

- Cháu nói nửa ngày trời về lợi ích chia đều, nói cho cùng là tính toán làm sao Cẩm Hồ được chia đều lợi ích chứ gì?

- Thì đương nhiên ả, không thể tốn công nửa ngày trời mà không được lợi chút nào, dù sao mục đích của Cẩm Hồ là lợi nhuận mà.

Trương Khác mặt dày nói:

Đó gọi là cuối bản đồ thấy chủy thủ, Trương Khác dùng bộ mặt cười cợt nói ra hai điều kiện Cẩm Hồ tham dự xây dựng cảng mới hiểu mục tiêu chủ yếu của y ở Tân Đình chứ không phải là Kim Sơn.

Từ Học Bình lắc đầu cười, Lương Vĩ Pháp thở dài, tỏ thái độ:

- Chỉ cần hợp lý hợp pháp thì tỉnh sẽ ủng hộ.

Bất kể thế nào Cẩm Hồ chỉ lợi dụng quy tắc thương nghiệp hợp lý tiến hành thăm thấu , không thể nói là hoàn toàn là vốn dân doanh, chuyện ngành nghiệp cơ sở mở rộng cửa với nguồn vốn phi quốc hữu là đại thể, tỉnh Giang Nam đừng nói hiện là đồng đồ nát, dù trước lũ lụt cũng chẳng thể từ chối đề nghị của Trương Khác.

Lợi ích chủ yếu được quyết định, khung hợp tác được hình thành, tiếp theo có thể bàn chi tiết hơn.

Từ nhà Từ Học Bình đi ra thì trời đã tờ mờ sáng, chân trời đã nổi lên màu trắng như bụng cá.

- May mà Lương Vĩ Pháp còn chưa biết cháu định bước chân vào ngành nghiệp xây dựng cảng.

Trương Tri Phi ngồi vào xe, nói:

- Nếu không chẳng biết bọn họ sẽ dùng nụ cười thế nào tiễn chúng ta đi.

- Cũng may, cũng may.

Trương Khác nhe răng cười:

- Đây chỉ là bước đầu tiên trong cuộc vận lý trường chinh, chẳng dễ dàng như thế, có điều chuyện này chúng ta nhất định phải tác thành. Mai cháu đi gặp ba Tiểu Thanh, chú có thời gian đi với cháu không?

- Đi, dù sao bên này cũng sẽ giao cho người khác mà.

Kiểm một cái quán bên đường, ăn sáng xong Trương Tri Phi ra công trường, Trương Khác về nhà khách, cả đêm không ngủ cũng không thấy buồn ngủ chút nào, ngồi trước cửa sổ bảo Dịch Đan Thanh pha hộ cốc cà phê.

- Chị mau đi ngủ bù đi, nữ nhân quá mệt dễ già.

Trương Khác nhận lấy cốc cà phê, nói:

- 28 tuổi rồi, mắt có nếp nhăn cũng chẳng lạ.

Dịch Đan Thanh cười:

- Có lẽ ngủ qua một đêm là nó xuất hiện chưa biết chừng.

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt sáng như ánh trăng của Dịch Đan Thanh, lúc này mặt trời mới mọc, nhìn trên gò má cô như phủ lớp lông tơ màu ánh kim, chỉ thấy một vẻ đẹp chói lòa, không hề thấy có nếp nhăn mờ nào:

- Chị cúi đầu xuống cho tôi xem nào.

Dịch Đan Thanh hơi cúi người xuống, còn không quên đưa tay giữ cổ áo, Trương Khác nhìn khóe mắt cô trơn bóng trắng mịn, đầu giống vẽ sắp có nếp nhăn, đưa một ngón tay khẽ miết qua khóe mắt cô:

- Làm gì có, đừng soi gương lúc cười, tôi cười soi gương cũng có nếp nhăn, khi cười quá đặc ý còn có nếp nhăn ở trán cơ.

Chiếc bàn thủy tinh ba chân, Dịch Đan Thanh cúi xuống cho Trương Khác nhìn tay chống lên bàn, Trương Khác đưa tay ra sờ lên mắt cô, động tác thân mật bất ngờ của y làm tim cô đập thót một cái, tay ghì mạnh lên bàn, làm chiếc bàn nghiêng đi, phản ứng đầu tiên của Trương Khác không phải đỡ lấy cô, mà cầm lấy cốc cà phê nóng trên bàn.

Cả người Dịch Đan Thanh ngã vào lòng Trương Khác, chiếc bàn lắc lư mấy cái nhưng không đổ.

Sau cái ôm bị Trương Khác dùng ngón tay kích thích, bề ngoài ai cũng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng quan hệ trở nên ám muội, lúc Trương Khác mệt mỏi, Dịch Đan Thanh thân là trợ lý xoa bóp cho y cũng không hề gì, chỉ thế thôi cũng làm tâm tư hết sức mất cảm rồi, nói gì cả người ngã vào lòng y như thế này, Trương Khác tay cầm cốc cà phê nóng, cũng không dám nhúc nhích.

Dịch Đan Thanh chống bụng Trương Khác đứng dậy, đỏ mặt nói:

- Không ngờ cậu còn có cơ bụng.

- Vậy cô có cơ bụng không?

Trương Khác đặt cốc cà phê xuống, tuy cơ thể hai người chỉ tiếp xúc thoáng chốc lại cách mấy lớp vải, nhưng kích thích tâm lý mạnh hơn nhiều tiếp xúc cơ thể.

- Tôi làm gì có cơ bụng.

Địch Đan Thanh cảm thấy đối thoại thể này thật ngu xuẩn, nhưng vẫn cứ trả lời, còn đưa tay đặt lên bụng ắn vào:

- Cậu nhìn mà xem.

Trương Khác nuốt nước bọt:

- Vậy cho tôi sờ thử nhé.

Địch Đan Thanh không từ chối, nhìn Trương Khác đặt ba ngón tay đặt lên chiếc bụng mềm của mình, tâm hồn xao động, nghĩ liệu y có đưa tay sờ chỗ khác không?

Đúng lúc này di động rung lên, Địch Đan Thanh giật mình rút người lại, nhìn giống như chủ động tránh ngón tay Trương Khác, thấy y thu tay về, lòng nuối tiếc :” Liệu y có cho rằng là mình từ chối không?”

Địch Đan Thanh do dự một lúc, tiếng chuông di động vang lên, đành sang một bên nhận điện thoại, là điện thoại của Trương Mai phó xử trưởng ban tổng hợp văn phòng thành ủy Tân Đình.

Trương Mai là nữ nhân lẳng lơ tới tận xương tủy, trong điện thoại nói với Địch Đan Thanh, bí thư thành ủy Đậu Duy Đào và phó thị trưởng thường vụ Đào Thư Nghệ hiện sắp xuất phát từ Tân Đình, ước chừng 10 giờ sẽ tới Kim Sơn, hồi buổi trưa có thể mời Trương Khác ăn cơm cùng không?

Địch Đan Thanh thăm oán hận :” Người còn chưa tới nơi, gọi điện làm cái gì?” Thấy Trương Khác cầm cốc cà phê lên nhìn ra cửa sổ, báo với y một tiếng, Trương Khác nói:

- Được, báo với cả chú tôi một tiếng ...

Địch Đan Thanh xác nhận lại với Trương Mai rồi cúp điện thoại.

Tâm tư ám muội như thủy triều lên xuống vậy, lúc lên nó ào ào xô hết mọi thứ, lúc rút nó cũng kéo theo tất cả, vừa rồi Trương Khác chạm vào cơ thể, tìm mềm nhũn ra, Địch Đan Thanh thậm chí dám ám thị Trương Khác tiến thêm một bước.

Nhưng cú điện thoại cắt ngang, ý nghĩ đó cũng rút đi, không có tiếp xúc cơ thể làm mê muội, liền nghĩ tên này có nhiều nữ nhân như thế, mình mà cùng y lên giường, liệu còn ở bên y được không, nói với Trương Khác một, rồi về phòng ngủ bù.

Chỉ là về phòng rồi sao có thể ngủ ngay được, Địch Đan Thanh xả một bồn nước đầy, thư thái ngâm mình trong đó, gọi điện cho Vệ Lan, quân huấn của ĐH Đông Hải đã tiến hành một nửa, nữ sinh mặc dù lịch trình nhẹ hơn, nhưng cũng rất mệt mỏi, nghe Vệ Lan oán trách một hồi, cơ thể ngâm trong nước ấm rất thoải mái, mệt mỏi theo đó ập tới, định chớp mắt lại một chút, ai ngờ mau chóng thiếp đi.

901. Chương 900: Cảm Lạnh.

Bị tiếng gõ cửa đánh thức, cả người Địch Đan Thanh trượt vào nước lạnh, luống cuống đứng dậy, cầm di động xem giờ, đã là 12 giờ trưa rồi, Mã Hải Long ở ngoài hành lang nói:

- Người ở Tân Đình đã tới một tiếng rồi, trợ lý Địch có ăn cơm cùng họ không?

- A, tôi tới ngay, tới ngay ...

Địch Đan Thanh vội vàng lấy khăn tắm lau khô tóc, nước trong bồn tắm đã lạnh ngắt rồi, ở Kim Sơn tuy đang mùa thu mát mẻ, mấy ngày qua nhiệt độ không cao, giữa trưa cũng chỉ 20 độ, cơ thể vốn mệt mỏi, bị nước lạnh ngâm nửa ngày, cảm giác đầu nặng chân nhẹ, Địch Đan Thanh biết mình bị cảm rồi, nhưng không còn thời gian đi mua thuốc, chẳng lẽ bảo Trương Khác, Trương Tri Phi và người ở Tân Đình ở bàn ăn đợi mình.

Trương Khác cả đêm không ngủ, tinh thần vẫn sáng láng, thấy Địch Đan Thanh sắc mặt hơi nhợt nhạt, bảo cô ngồi xuống bên cạnh:

- Sắc mặt chị kém lắm, hay là nghỉ thêm đi?

- Ngủ quên ở trong bồn tắm.

Địch Đan Thanh ghé vào tai Trương Khác nói nhỏ một câu, rồi mỉm cười gật đầu với những người còn lại:

- Để mọi người đợi lâu rồi.

Thấy Đậu Duy Đào vẫn mang cô gái tên Cao Tình bên cạnh, thầm nghĩ đám người này vẫn định dùng cạm bẫy sắc dục với Trương Khác sao? Bọn chúng không biết Cẩm Hồ có mưu cầu lợi ích rất sâu trong việc xây cảng, cái cạm bẫy dụ dỗ này coi như tặng miễn phí rồi, chẳng biết tên nhóc ấy có kháng cự nổi không?

Địch Đan Thanh sớm nhìn ra Trương Khác là tên đa tình tham sắc, mặc dù năng lực tự khống chế hơi mạnh một chút, với nữ nhân cũng rất tôn trọng, nhưng sao kháng cự nổi dụ hoặc liên tục, lại nghĩ :” Sáng nay mình có tính là dụ hoặc mỹ sắc với y không?”

Từ hạ tuần tháng sáu tới thượng tuần tháng 9, tư bản người Hoa Indo chuyển dời tới Hải Châu, Huệ Sơn, Kiến Nghiệp đã có quy mô gần 3 tỷ USD.

Mặc dù tổ chức quan sát quốc tế tính toán quy mô này có thể đạt tới 30 tỷ USD, nhưng một phần mười số đó chuyển tới một địa khu, vẫn là con số rất khủng bố.

Đậu Duy Đào và tuyệt đại đa số người trong nước giống nhau, đều không hiểu vì sao Cẩm Hồ được sự tín nhiệm của người Hoa Indo, nhưng sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ với nguồn vốn người Hoa Indo là không cần phải nghi ngờ.

Khó khăn lớn nhất của việc xây dựng cảng là tài chính, không có tiền, một bụng đầy hoài bão chính trị của Đậu Duy Đào không thể thực hiện, khi ông ta nhận ra có thể mượn trận gió đông tư bản người Hoa Indo rút đi, trong lòng kích động khởi nghĩ cũng biết.

Đậu Duy Đào không biết cuộc rút lui này tới bao giờ sẽ dừng, chính cục Indo không thể cứ rung chuyển mãi, thời gian qua ông ta bị dày vò giữa kích động và lo lắng, nhưng ông ta không có tư cách thúc giục Cẩm Hồ, hơn nữa chuyện xây dựng cảng liên quan tới rất nhiều phương diện, đương nhiên cũng lo đây chỉ là khói mù Cẩm Hồ tung ra, chuyện này không phải chưa có tiền lệ.

Cho tới tận khi TW an bài Từ Học Bình làm bí thư tỉnh ủy thì Đậu Duy Đào mới yên tâm, lập tức điều chỉnh binh mã, tạo thành tiểu tổ lãnh đạo công tác xây dựng cảng đảo Đông Sơn, do phó thị trưởng thường vụ Đào Thư Nghiê chủ quản công tác cụ thể.

Có điều Tân Đình nỗ lực một mình mà không có Cẩm Hồ phối hợp cũng uổng công vô ích, đợi Cẩm Hồ chính thức đưa việc xây dựng cảng vào lịch trình, ông ta tức tốc kéo quân tới Kim Sơn, hi vọng hai bên lập tức phối hợp công tác đi vào giai đoạn vận hành thực chất.

Trương Khác cũng không vòng vo làm gì, chuyện Cẩm Hồ đầu tư mua lại xưởng đóng tàu Đông Sơn và sắt thép Đông Sơn đã được Lương Vĩ Pháp gật đầu rồi, Đậu Duy Đào có lý nào từ chối.

Trương Khác còn nói rõ ràng với Đậu Duy Đào, phương hướng kinh doanh của Hoàn Viễn cũng điều chỉnh sang hướng xây dựng kiến thiết công trình cảng, trước khi chuyện xây cảng chính thức khởi công, Hoàn Viễn có thể điều chỉnh tới mức nào, còn cần chính phủ Giang Nam và Tân Đình hỗ trợ.

Đậu Duy Đào đồng ý ngay, lòng thầm nghĩ :” Cẩm Hồ muốn kiếm được lợi ích nhiều nhất có thể trong việc xây dựng cảng ở Đôn Sơn đây mà.” Nghĩ vậy nên ít nhiều coi thường Trương Khác, đương nhiên thế càng tốt, thương nhiên đầu tư phải lấy

Trương Khác chẳng bận tâm đám Đậu Duy Đào nghĩ cái gì, xây cảng ở đảo Đông Sơn chỉ là bước đi đầu tiên của Cẩm Hồ, Hoàn Viễn cũng không thể gánh vác được trọng trách xây dựng chủ yếu được, nhưng có thể dựa vào nó để trưởng thành.

Trong chuỗi sản nghiệp thương vụ Cẩm Hồ không chế có một công ty xây dựng công trình có kinh nghiệm phong phú là chuyện trăm lợi mà không hại gì.

Diệp Kiến Bân tới chiều mới ngồi máy bay từ Hong Kong tới Kim Sơn, đi cùng hắn còn có giám đốc cao cấp của hải vận Nam Dương là Hướng Hoa Đào và nhân viên theo cùng.

Là tập đoàn vận chuyển trên biển cỡ lớn, tham gia vào xây dựng cửa cảng là chuyện bình thường, hải vận Nam Dương cũng không ngoại lệ, bọn họ tích lũy được khá khá kinh nghiệm ở phương diện đầu tư xây dựng

cảng, chỉ có điều chưa tham gia xây dựng một bến cảng nước sâu siêu quy mô hoàn toàn mới.

Sau khi Diệp Kiến Bân, Hướng Hoa Đào tới Kim Sơn, Trương Khác đưa bọn họ tới gặp Lương Vĩ Pháp, Đậu Duy Đào, chuyện xây dựng cảng đảo Đông Sơn coi như chính thức được đặt lên mặt bàn.

Địch Đan Thanh ngâm nước lạnh suốt cả một buổi sáng, bị cảm, người cứ như đi trên mây, Trương Khác bảo cô đi nghỉ ngơi, cô không đồng ý, cả đồng tư liệu nằm trong đầu cô, mà Trương Khác lại quen ỷ lại vào cô rồi, sao nghỉ ngơi cho được.

Suốt cả một ngày liên tục tiếp xúc thương lượng căng thẳng, sau bữa tối thành ủy Thành Ủy báo cáo công tác chuẩn bị xây cảng với thường ủy tỉnh, Địch Đan Thanh vẫn cùng Trương Khác tham gia, trong quá trình đó có uống thuốc, nhưng không nghỉ ngơi, nên uống thuốc cũng không phát huy được tác dụng.

Cầm cự tới 10 giờ tối, Trương Khác thấy sắc mặt cô quá kém rồi, không tham gia lịch trình tiếp theo nữa, cùng Địch Đan Thanh về khách sạn nghỉ ngơi, hơn nữa y cũng thấy uể oải rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Nhưng đầu óc vận chuyển suốt một ngày, không phải cứ nói nghỉ là nghỉ ngay được, ngồi trong xe, áp mặt vào cửa kính mát lạnh, cảm giác dễ chịu hơn một chút, Địch Đan Thanh nhìn qua cửa sổ, thấy có người ngồi dưới cột đèn, người mặc chiếc áo vải trắng vẽ hình bát quái, là thầy tướng số đầy rẫy các góc ngách thành phố, quay sang bảo Trương Khác:

- Xuống xe cho thoáng khí nhé?

- Tôi còn chưa đưa chị đi dạo phố, thời gian qua chị vất vả nhiều rồi, thế nào cũng phải toại nguyện chị một lần.

Trương Khác bảo lái xe dừng lại:

- Chỉ được toại nguyện một lần sao?

Địch Đan Thanh cười duyên, giọng nói có chút ý vị tình nhân nũng nịu:

- Sớm biết như thế không nên tùy tiện lãng phí như vậy rồi...

Trương Khác cười, còn chưa kịp nói gì thì Địch Đan Thanh đã xuống xe trước.

Nơi này cách khách sạn không xa, Mã Hải Long và các nhân viên công tác ngồi xuống lề đường hút thuốc, Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đi ngược lại, tới bàn xem bói kia, Địch Đan Thanh hỏi:

- Cậu có tin cái này không?

- Tôi phải nói sao đây?

Trương Khác tất nhiên không tin, nếu rảnh rỗi nghe thầy tướng số ba hoa một hồi cũng vui, song không thể nói trước mặt người ta được.

- Vậy nghe một lần cũng được.

Địch Đan Thanh cười, rất ôn nhu dịu dàng, chẳng thể liên hệ với dáng vẻ kiên cường quả quyết thường ngày của cô, nhưng càng dễ lừa trái tim nam nhân chao đảo, thêm vào khuôn mặt hơi xanh xao, cánh môi khô nhợt nhạt, không nam nhân nào có thể từ chối cô lúc này.

Thầy tướng số là một người trung niên, đưa chiếc ghế gấp cho Địch Đan Thanh ngồi, Trương Khác thì ngồi xổm bên cạnh, nhìn trên tấm vải toàn văn tự khó hiểu, thấy thầy tướng số cầm tay Địch Đan Thanh xem rất chăm chú, thâm nghĩ lão già này liệu có thừa cơ sàm sỡ cô ấy không nhỉ, nghe hai bọn họ hỏi đáp nghiêm túc, cười hỏi:

- Làm sao chúng tôi tin lời ông được đây?

902. Chương 901: Nốt Ruồi Nửa Thân Dưới

- Cậu có tin hay không không quan trọng, người coi tướng mệnh tin là được.

Thầy tướng số dùng ngữ khí thần bí nói, mắt chẳng nhìn Trương Khác một cái, tiếp tục nói với Dịch Đan Thanh:

- Nửa thân dưới của cô có nốt ruồi, cái nốt ruồi này không phải người thân mật nhất tuyệt đối không nhìn thấy, tôi nói có đúng không?

Mẹ! Bố lão, ai chẳng có nốt ruồi trên người, Trương Khác ngứa mồm xen vào:

- Nửa người dưới của tôi cũng có nốt ruồi, cái nốt ruồi này không phải người thân mật nhất tuyệt đối không nhìn thấy được, ông nói trúng rồi đấy.

- Đừng quấy rối ...

Dịch Đan Thanh quay sang mắng nhẹ, giọng êm hết sức.

Trương Khác ngơ ngẩn, chưa bao giờ được nghe Dịch Đan Thanh nói chuyện với ngữ khí như thế, nhìn mặt cô hơi nhột nhạt, mang vẻ đẹp yếu mềm hết sức, ánh mắt nhìn thầy tướng số chăm chú, thầm nghĩ :” Chẳng lẽ cô ấy có nốt ruồi phải người thân mật nhất mới thấy? Nó ở đây chỉ, nếu nó ở chỗ riêng tư đó thì đi tắm ở nhà tắm công cộng người khác cũng thấy được mà.”

Cho dù trong lòng không tin, nhưng ngồi xuống nghe thầy tướng số lảm nhảm thì quá nửa cũng xảy ra chuyện, Trương Khác thấy hôm nay Dịch Đan Thanh yếu đuối khác thường, không biết gần đây cô gặp phải chuyện gì, có lẽ trong nhà cô ấy có biến cố.

Thầy tướng số không hỏi nhiều, chỉ nhìn tướng đoán mệnh nói những câu đại loại như nửa đời đầu của Dịch Đan Thanh gặp ghềnh nhiều hoạn nạn, Dịch Đan Thanh lại hỏi cuộc đời cô về sau sẽ ra sao, thầy tướng số chỉ thở dài lắc đầu:

- Cô sẽ gặp được quý nhân, nhưng quý nhân này chẳng giúp cô cởi bỏ được tâm kết nửa sau cuộc đời.

Trương Khác lấy trong ví ra 10 đồng trả cho thầy tướng số, cùng Dịch Đan Thanh sóng vai đi về khách sạn.

- Tôi không nên ở bên quấy rối, nếu không cô thế nào cũng được nghe một vài câu tốt đẹp.

Trương Khác thấy Dịch Đan Thanh tâm tình sa sút, cười giải tỏa cho cô.

- Đương nhiên là tôi không tin.

Dịch Đan Thanh cười có hơi miễn cưỡng:

- Khi tâm tình tốt, nghe thầy tướng số nói thế có lẽ đỡ hơn, họ dựa vào quan sát mặt người ta kiếm sống mà lại. Nghĩ người khác phải nhìn sắc mặt mình, mà mình không cần nhìn sắc mặt người khác, tâm tình thế nào cũng dễ chịu hơn.

- Vậy tôi có cần quan sát đoán ý chị không?

Trương Khác đẩy cửa để Dịch Đan Thanh vào đại sảnh khách sạn, đám Mã Hải Long không theo sát bên cạnh, đều về phòng nghỉ trước rồi.

- Không cần đâu, thầy tướng số không phải nói cậu là quý nhân của tôi sao.

Dịch Đan Thanh vỗ trán, thở dài:

- Hôm nay tôi làm sao thế nhỉ, toàn nói lung tung, tôi cũng chẳng biết mình đang nói gì nữa.

- Chị thả lỏng đi, nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể nói với tôi.

Trương Khác nắm hai bờ vai mềm của Dịch Đan Thanh, đẩy nhẹ cô vào phòng:

- Tôi đi lấy thuốc cho chị uống, uống thuốc xong ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại sẽ khỏe thôi.

Đưa cô ngồi xuống ghế sofa, đi lấy thuốc, nước ấm, đưa cho cô, cười nói:

- Tôi lại thích chị như thế này, có thể chiều cô cho chị, thường ngày cứ cảm giác chị không cần ai quan tâm, nữ nhân khiến người ta thấy quá kiên cường không hay lắm ...

- Thật à?

Đôi mắt đẹp của Dịch Đan Thanh lim dim khép hờ, đột nhiên nói một câu bản thân cô cũng giật mình:

- Cậu dứt cho tôi.

Trương Khác cười nhẹ:

- Chị há mồm ra nào.

Dịch Đan Thanh nhìn ngón tay Trương Khác kẹp viên thuốc đặt bên môi, bất giác há miệng ra, cảm giác ngón tay y chạm vào môi mình, tâm hồn rung rinh, uống ngụm nước, nhưng thuốc dính ở cổ không trôi xuống được, phải uống mấy ngụm nước liền, miệng đắng nghét, nhúu mày lại:

- Tôi ghét uống thuốc lắm, toàn không nuốt được, làm miệng đắng rất lâu.

Lúc này Dịch Đan Thanh mới cúi xuống cởi giày, đầu hơi choáng váng, phải dừng lại một chút.

- Tôi giúp chị nhé?

Dịch Đan Thanh không cảm thấy có chút ý muốn từ chối nào, đưa chân duỗi về phía Trương Khác, nhìn y quỳ xuống, nắm lấy gót chân, nhẹ nhàng cởi giày cao gót đặt qua một bên, động tác hết sức ôn nhu chu đáo, như có mật ngọt thấm đẫm trái tim, Dịch Đan Thanh nghĩ, để y cởi luôn tất vậy, nên không rút chân về.

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn Dịch Đan Thanh, khuôn mặt kiều diễm vô song phơn phớt ánh hồng, có lẽ vì cảm, có lẽ vì nguyên nhân khác, đôi mắt tỏa ra ánh sáng mê ly, không có vẻ gì muốn bảo y ngừng lại.

Đưa tay vào dưới mép váy của Dịch Đan Thanh, chạm vào da thịt trơn mịn kinh người của cô, làm tâm hồn chao đảo, tay run run sờ tới bên mép tất, nhẹ lách ngón tay vào trong tất, từ từ kéo xuống, chậm rất chậm, kiềm chế lắm mới không đưa tay sờ lên trên, bàn chân rất đẹp, nắm nhẹ lấy nó, hơi lành lạnh.

Trương Khác hít sâu một hơi đặt chiếc tất lụa màu đen được cởi xuống sang một bên ghế sofa, chiếc chân nhỏ nhắn xinh xinh như tác phẩm điêu khắc công phu nhất, Dịch Đan Thanh ngồi dựa vào ghế mép váy đen hót lên, nhịp thở Trương Khác tăng vọt, đầu không tìm được một ý nghĩ: "Liệu cô ấy có mặc quần lót màu đen không nhỉ?"

Tà niệm một khi sinh ra là không thể kiềm lại, Trương Khác chuyển sang nắm lấy chiếc chân còn lại, do y đang quỳ nên dễ dàng nhìn thấy chiếc quần lót của cô màu tím, chẳng phải do đầu óc xấu xa chỉ huy không, Trương Khác như nhìn thấy mấy sợi lông quần thò ra ngoài mép quần lót.

Nhưng cho dù trong lòng bị vẻ đẹp tuyệt mỹ yếu mềm của Dịch Đan Thanh đánh động, cho dù hạ thân bị lửa dục thiêu đốt, nhưng không muốn lợi dụng lúc cô tinh thần sa sút yêu cầu gì, như thế thành không đủ chân thành sẵn sàng rồi.

Tất được cởi ra hết Dịch Đan Thanh co chân lại ngồi trên ghế sofa, trong lòng có cảm giác êm dịu lan tỏa:

- Mấy ngày trước tôi nhận được điện thoại trong nhà ...

Trương Khác nhìn khuôn mặt Dịch Đan Thanh không có vẻ bị thương đặc biệt lắm, chắc trong nhà không xảy ra việc gì nhưng khóe mắt hơi ươn, chẳng hiểu đầu óc nghĩ gì, ngồi xuống ôm chân cô đặt lên đùi mình.

- Mười năm rồi, mỗi năm tôi về nhà ăn tết đều vô cùng cẩn thận sợ sệt, chẳng biết ba tôi tức giận cầm chén bát ném cho lúc nào, tính tôi giống ba tôi, người ta tính cách này dù chịu thua thiệt lớn cũng chẳng quay đầu.

Dịch Đan Thanh hai tay ôm mặt, giọng nhẹ như nói trong cơn mơ:

- Mấy năm qua, người nhà, thân thích, hàng xóm tới xin xỏ tôi giúp đỡ không ít, nhưng sau lưng chẳng mấy ai nói câu nào tốt đẹp, có khi còn ác độc hơn cả tưởng tượng. Ba tôi vì thế mà không thêm qua lại với bọn họ nữa, đương nhiên càng không muốn nhìn đưa con gái làm ông mất mặt ... Đột nhiên hôm trước gọi điện tới.

Giọt nước mắt từ khe ngón tay cô chảy ra, giọng cô nghẹn lại:

- Chẳng có chuyện gì, chỉ nói mẹ tôi uống thuốc cái chân bị viêm khớp đỡ hơn rồi, còn lên đê đi dạo, trên đê có người đoán số, mẹ tôi liền nhờ coi cho tôi, nói là nửa đời đầu tôi gặp ghềnh, nửa sau hưởng phúc, tóm lại toàn là lời tốt đẹp, hơn ông thầy lúc này nhiều...

Địch Đan Thanh nói tới đó im lặng, Trương Khác không lên tiếng, biết cô còn chưa nói hết.

- Chỉ thế thôi, nói chuyện chưa tới ba phút, tôi chẳng biết nói gì cứ ngơ ngẩn để ba tôi cúp điện thoại, cậu nói xem ba tôi liệu có nghĩ tôi có bất mãn gì không, tôi luôn muốn nói chuyện này ra, nếu không để trong lòng rất khó chịu.

Đúng là không có gì, một chuyện nhỏ, nhưng nó giống như một cọng cỏ đặt lên con lửa mồi đang gắng gượng chống đỡ, làm nó ngã quy, không biết cô ấy phải gánh chịu áp lực thế nào suốt bao năm qua?

Trương Khác nhẹ nhàng tách bàn tay của Địch Đan Thanh ra, một giọt nước mắt long lanh đọng trên gò má trơn bóng, hàng mi dài ướt mềm càng thêm muôn phần quyến rũ, ôm lấy mặt cô, hôn nhẹ lên má, hút lấy giọt nước mắt ấy:

- Hơi mặn.

- Nước mắt đương nhiên là mặn rồi.

Địch Đan Thanh bật cười:

- Ba tôi còn nói tôi cuối cùng cũng vào được một đơn vị chính quy rồi, ông ấy không biết cậu là một tên khốn kiếp ... Khốn kiếp.

Từ “khốn kiếp” cuối cùng cực nhỏ, nếu chẳng phải Trương Khác đang áp môi hôn lên má cô đã chẳng nghe thấy.

Hơi thở đầy vị nữ nhân thành thực phả vào trên mặt làm Trương Khác mỗi lúc một mê đắm ngất ngây, cời cặp tóc để vuốt tóc dài suôn mềm óng ả sỏa xuống, tung bay theo làn gió nhẹ thổi qua cửa sổ, vòng tay ôm eo cô, nhắm mắt lại ghé mặt vào chiếc cổ ngọc ngà của nàng, chỉ cảm thấy hương thơm nhẹ nhàng thanh thoát như hoa lan len lỏi vào mũi:

- Vừa rồi thấy tướng số có nói nửa dưới người chị có nốt ruồi phải người thân mật nhất mới có thể thấy được, có thật vậy không?

- Cậu muốn xem à?

Địch Đan Thanh đặt tay lên vai Trương Khác, cảm giác được hơi thở mỗi lúc một nóng bỏng của y phả lên mặt mang theo sợi tơ tình dục một lúc một đậm, thê thọt nói:

- Chỉ hôm nay thôi nhé, coi như tôi bệnh nặng nằm mơ, qua hôm nay coi như chưa chuyện gì xảy ra được không?

Trương Khác bế Địch Đan Thanh lên, cơ thể cô trông đầy đặn, thành thực, gợi cảm nhưng chẳng nặng chút nào, đặt cô ngồi lên đùi mình, bốn mắt nhìn nhau, đưa tay lên vuốt gò má non mịn, nhìn đôi môi kiều diễm đầy ham muốn, từ từ áp môi tới, trong miệng lập tức cảm nhận tinh tế được mùi vị thơm ngát giống như bánh kem, tách hàm răng cô ra, mút lấy chiếc lưỡi thơm cực trơn mềm.

Địch Đan Thanh cứng người mất một giây, làm Trương Khác không tìm được suy nghĩ, cô ấy rất lâu rồi chưa hôn ai thì phải, Địch Đan Thanh ban đầu có chút lóng ngóng, dần dần được Trương Khác dẫn dắt bắt đầu biết hưởng ứng lại, mỗi lúc một nhiệt tình, đồng thời nhích người ra để đôi tay Trương Khác chui vào y phục, nắm lấy bầu vú lớn của cô nghịch ngợm.

Trương Khác bế Địch Đan Thanh vào phòng ngủ, lướt tay lên bờ vai tròn trịa của Địch Đan Thanh, dùng hai ngón tay móc quai váy chậm rãi kéo xuống, cơ thể cô hoàn toàn phơi bày trước mắt, Trương Khác nhìn cô gái xinh đẹp chỉ còn chiếc quần lót tím che thân.

Đôi mắt mê man tỏa ánh sáng dụ hoặc, làn da trắng mịn màng như tơ lụa, đẹp một cách hoa lệ, Địch Đan Thanh xấu hổ đưa hai tay lên che ngực, nhưng chính vì thế, đôi bầu vú đầy đặn cao vút không cách nào che chắn hết được đó vì bị đè ép xuống, mà khiến cho cặp vú trắng nõn lộ khỏi khe hở của cánh tay, tạo nên một lực hấp dẫn đến mê người.

Trương Khác đưa tay vuốt ve cặp đùi vừa tròn vừa dài lại trơn mịn, khẽ vỗ lên người giai nhân, bảo cô quay người lại.

Địch Đan Thanh nhìn Trương Khác đầy cảnh giác, sống trong loại hoàn cảnh đó, cô biết nhiều chuyện nam nữ, không ngờ lần đầu tiên tên chết tiệt này chẳng thương hương tiếc ngọc, muốn người ta bày ra tư thế xấu hổ chết người đó sao?

- Sao thế, không phải muốn cho tôi nhìn nốt ruồi ở nửa dưới người sao?

Trương Khác ghé vào tai Địch Đan Thanh hỏi nhỏ:

Trong lòng Địch Đan Thanh trào dâng thẹn thùng vô hạn, hận không thể chui vào cơ thể y, ôm lấy đầu vai Trương Khác, áp mặt vào lồng ngực nghe tiếng tim đập thình thịch của y, lí nhí nói:

- Ở đằng sau cũng không nhìn thấy đâu.

Trương Khác đưa tay ra cởi quần lót của Địch Đan Thanh, cô nhong mông lên phối hợp với y, Trương Khác trượt người xuống muốn nhìn nốt ruồi đó, Địch Đan Thanh ôm chặt lấy lưng y, nhất quyết không cho y nhìn chỗ riêng tư của mình, hai tay chẳng còn sức, lấy chân kẹp lấy mông y, nhưng làm hạ thể Trương Khác càng thoải mái áp vào giữa hai đùi cô.

Địch Đan Thanh lúc này mới nhận ra cơ thể mình ướt tới mức nào, chiếc gậy chắc khỏe tiến vào dễ dàng lấp đầy khoảng trống cuộc đời cô, làm chút u ẩn lẫn khuất dưới đây lòng biến mất hết.

Hai chân hai tay Địch Đan Thanh cuốn chặt lấy Trương Khác như con bạch tuộc, như hận cái khúc cây kia không mọc rễ trong cơ thể mình, để hai người từ nay mãi gắn liền với nhau, để cảm giác mỹ diệu này mãi mãi không tan đi, cảm giác này khiến cô thấy rất an tâm, phẳng phất trong lòng trống rỗng không phải lo lắng điều gì.

Trương Khác ôm Địch Đan Thanh trong lòng, cảm thụ rõ ràng hai bầu ngực lớn của cô áp lên người, tay nâng mông cô lên, sẵn chắc non mềm trơn mịn, nhẹ giọng nói vào tai cô:

- Chị ôm nhẹ thôi ...

Thấy Địch Đan Thanh không hiểu, tiếp tục nói:

- Ôm chặt thế này làm sao tôi cử động được?

- Á ...

Địch Đan Thanh buông tay ra, thấy mình giống như cô bé vô tri cam tâm tình nguyện để đại sắc lang lừa gạt, ôm lấy khuôn mặt nóng như lửa, qua kẽ ngón tay khấn trương nhìn Trương Khác hạ người xuống.

Mưa xuân liên tiếp, cơ thể mềm mại của Địch Đan Thanh lên xuống như sóng còn, mỗi lần lên đỉnh cơn sóng lại bầu chặt lưng Trương Khác, miệng phát ra tiếng rên dài, buông thả trong hoan ái, cảm sốt chẳng chữa cũng khỏi, mồ hôi ướt đầm người, ôm nhau vào phòng tắm, cuộc chiến tiếp tục ở đó, tắm xong bò lên giường, hai cơ thể trần truồng vẫn quấn lấy nhau.

Ban ngày trời nhiều mây âm u, lúc này ánh trăng trong mát chiếu xuống, xuyên qua rèm cửa, rải lên chiếc chăn lụa, Trương Khác ngẩng ngất nhìn cơ thể ngọc ngà hoàn mỹ, Địch Đan Thanh thấy y nhúc nhích ánh mắt chiếu xuống dưới cơ thể mình, ôm lấy mặt y:

- Muốn nhìn cái gì?

- Nốt ruồi ấy ...

- Cậu là đồ khốn.

Địch Đan Thanh khẽ mắng một câu, hai tay che lấy khuôn mặt thẹn đỏ dứa, người nằm lên đệm, hai chân hơi có lại, cơ thể hình thành chữ Y, miệng lại nói câu đó:

- Chỉ đêm nay thôi, cậu nhớ kỹ đó, chỉ đêm nay thôi..

Trương Khác chống người dậy, nhìn cơ thể trắng sáng như ngọc phía dưới, tựa như được ánh trăng ngưng đọng thành, trắng như tuyết mịn như tơ, hai bầu vú tròn trịa giống như hai giọt nước nén xuống bởi trọng

lực, hai núm vú lại non nớt nhỏ xinh đáng yêu, tươi non như núm vú thiếu nữ, giống như hai đóa hồng mai đang nở e ấp trước tuyết sớm, vươn thẳng như khiêu khích với gió xuân. lưng linh đến mê hồn.

Chiếc bụng trơn mịn bằng phẳng khảm vào lỗ rốn nho nhỏ, cặp đùi thon thả dạng ra, dững cảm khoe chốn riêng tư mỹ lệ nhất cho nam nhân của cô chiêm ngưỡng, trong lớp lông đen bóng là hai mép thịt hồng hào hơi phồng như che dấu khe sâu đỏ tươi xuân sắc giáy bên trong, lại thẹn thùng lên mời gọi, ngọc thể vì căng thẳng ngượng ngùng rịn mồ hôi lấm tấm, phản chiếu ánh trắng sáng lấp lánh, quả thực là kiệt tác hoàn mỹ của tạo hóa.

- Xong chưa?

Địch Đan Thanh có thể cảm thụ ánh ánh của Trương Khác đang tập trung vào chỗ này, muốn khép chân lại.

- Thật đẹp ... còn chưa nhìn thấy.

Trương Khác vội nắm lấy hai đầu gối Địch Đan Thanh, không cho cô khép chân lại, cơ thịt vừa mới co lại một chút, con lạch nhỏ giữa hai chân đã rịn ra một giọt ngọc lộ trong suốt.

Đại khái Địch Đan Thanh cũng nhận ra, xoay người lại lăm sang mép giường, không cho Trương Khác nhìn nữa:

- Xương cốt tôi tan chảy hết rồi, cậu còn muốn làm gì nữa ...

Vùi đầu vào trong chăn, không dám nhìn Trương Khác.

Cặp mông mẩy tròn trịa, trắng, mịn, đầy sắc đàn hồi, cảnh tượng dụ hoặc như vậy bày trước mắt Trương Khác sao chỉ có thể nhìn thôi được, đưa tay lớn ve vuốt, vẫn không đủ chuyển sang nắm bóp, nuốt ực một ngụm nước bọt rồi vỗ một cái lên đó, để lại dấu ấn hồng hồng, làm Địch Đan Thanh rên lên một tiếng.

Tiếng rên của cô kích thích thú tính của Trương Khác sôi lên sùng sục, nâng cặp mông của cô lên cao, con lạch phấn hồng giữa lớp lông mượt như nhung thấm dầm sương mai ướt át bày ra hoàn toàn trước cặp mắt sôi của y, Trương Khác tim đập như trống trận, đỡ lấy mông cô tiến vào.

Địch Đan Thanh một rút lui, nhưng bị Trương Khác ôm lấy eo giữ lại, cặp mông ngúng ngẩy chỉ càng làm Trương Khác thêm kích thích, y đứng hẳn xuống giường tiến vào càng mạnh mẽ, cánh môi quyến rũ của Địch Đan Thanh theo từng nhịp ra vào của Trương Khác mà phát ra tiếng rên xiết như nước nổ, cuối cùng biến thành tiếng rên kéo dài đầy nhục dục.

Mông Địch Đan Thanh chống cao, có nhìn rõ ràng chỗ riêng tư của cô, phát hiện ra giữa hai lớp da mềm là một cái nốt ruồi to bằng hạt gạo, đúng là không phải người thân mật nhất không thể nhìn thấy được.

903. Chương 902: Tình Một Đêm

Đêm đã khuya, bầu trời ngoài cửa sổ phát tán ánh sáng mờ lung mờ hoặc, trong phòng chỉ có một chiếc đèn mờ mờ, Trương Khác thỏa mãn vuốt ve tấm lưng trơn mịn của Địch Đan Thanh:

- Cái nốt ruồi đó, ngay cả bản thân chị cũng đâu dễ dàng nhìn thấy được.

Địch Đan Thanh ngẩng đầu lên nhìn nụ cười vô lại mang vẻ trêu tức của y, chẳng hề ngại ngùng nói:

- Chẳng lẽ chỉ có nam nhân biết tự sướng, nữ nhân không biết tự làm bản thân thư thái sao?

- Hả ...

Trương Khác đột nhiên phát hiện ra cô gái Địch Đan Thanh nhu nhược kia đã biến mất rồi, thầm nghĩ, nữ nhân thay đổi thật là nhanh:

- Chị vừa khôi phục sức khỏe là lại bắt đầu nhe nanh múa vuốt rồi.

- Đúng đấy, đột nhiên phát hiện ra nam nhân cũng là thứ hay.

Địch Đan Thanh nằm trong lòng Trương Khác lười biếng duỗi mình một cái:

- A, nói sai rồi, nam nhân trước giờ chẳng phải là thứ tử tế.

Nhắc mình muốn đứng dậy.

- Sao thế?

Trương Khác thấy Dịch Đan Thanh cúi người muốn nhặt y phục trên thảm, nắm lấy tay cô hỏi:

Địch Đan Thanh nhặt váy lên, che đi bầu ngực và khe sâu phía dưới, ngồi ở đầu giường chăm chú nhìn Trương Khác.

- Sao thế?

Trương Khác hỏi lại, thấy vẻ mặt cô rất nghiêm túc, trong số những nữ nhân của y, chỉ có Dịch Đan Thanh có được đôi mắt nhìn xuyên thấu lòng người này.

- Nữ nhân thật ngốc, có điều nữ nhân ngốc một chút cũng tốt.

Địch Đan Thanh thùy mị vuốt ve gò má Trương Khác, cảm tưởng lúc này cô mới là người nắm quyền chủ động giữa hai người:

- Tôi hỏi cậu một câu được không? Cậu thích nhất là ai, Văn Tình, Hứa Tư hay là Đường Thanh?

Dừng lại một chút, bổ xung thêm:

- Hay là cô bé trong lòng cậu?

- ...

Trương Khác vĩnh viễn không muốn đối diện với vấn đề này.

- Ôi, thật là đáng buồn, còn tưởng cậu cho dù có nói dối cũng sẽ an ủi người ta một chút chứ.

Địch Đan Thanh cảm khái, tay vẫn mơn man trên mặt Trương Khác:

- Cậu rất dịu dàng, rất chu đáo, cậu giống như một ngọn lửa rực sáng, luôn luôn có con thiêu thân bắt chấp tất cả lao đầu vào ... Vừa rồi tôi rất dễ chịu, đó là cảm giác mỹ diệu nhất cuộc đời tôi ... Nhưng hãy để tôi trở lại là con người vốn có của mình, được không?

- Chị thật là lãnh đạm.

Trương Khác thấy hơi bị tổn thương, không ngờ hai người đi tới bước này rồi còn có thể khôi phục lại quan hệ trước kia, nhìn sâu vào mắt Dịch Đan Thanh, có mối thâm tình trong đó, nhưng cũng có sự quyết liệt mạnh mẽ của riêng cô.

Giống như con thiêu thân bắt chấp mọi thứ lao vào ngọn lửa, có lẽ tiếp đó sẽ hóa thành tro, hoặc có lẽ sẽ lột xác, Trương Khác nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, người Dịch Đan Thanh cứng lại một chút, rồi vẫn thuận theo ý y, hơi nghiêng đầu ngẩng lên, để gò má non mịn cọ vào cằm ram ráp râu của y.

Địch Đan Thanh lùa tay vào mái tóc của Trương Khác, nam nhân to xác này hiện cứ như một đứa trẻ, trong lòng cô dâng lên nhu tình nồng đậm, không biết có nên nói cho y biết, chiều mưa hôm đó, cô và Vệ Lan ngồi trong xe nhìn y buộc dây cho cô bé kia không, thậm chí dài trong lòng, vòng hai tay ôm cổ y, khẽ nói:

- Đôi khi tôi cảm giác trái tim cậu trống rỗng, luôn là nữ nhân động chân tình với cậu, tim cậu mới có tình .... Có lẽ không một nữ nhân nào thực sự chiếm trọn trái tim cậu, nghĩ thế hơi bi ai, cũng cam tâm một chút ... Vì cậu thực sự rất mê người.

Trương Khác không ngờ để cô gái nhìn thấu triệt như thế, không biết nói gì, yên tĩnh ôm chặt giai nhân trong lòng, bất ngờ nhưng không phải nghi ngờ, Dịch Đan Thanh là cô gái lấp đầy một phần khoảng trống trong trái tim y.

- Đêm hôm đó ở chung cư Thanh Niên, cho dù là hiểu lầm, cậu cũng không cưỡng cầu, nhưng tựa hồ cũng chẳng thể nói cậu không đủ gan phải không?

Địch Đan Thanh mỉm cười nhìn Trương Khác:

- Hả?

Trương Khác há hốc mồm nhìn đôi mắt sáng như sao của Dịch Đan Thanh:

- Tôi còn tưởng chị sẽ cho rằng đó là giấc mơ.

- Cậu thực sự nghĩ vậy đấy à?

Dịch Đan Thanh trừng mắt lên nhéo cho y một cái:

- Nếu tôi chỉ 18 tuổi, tôi còn tin lời của cậu ... Giờ có điên mới tin cậu.

Vừa rồi liên tiếp được y đưa lên cao trào, cảm giác như lịm đi đi trong khoái lạc, mỗi một cảm thụ nho nhỏ trong cơ thể tên nhóc này đều nắm bắt được, đều chiếu cố tới, cho nên hai người mới đạt được khoái cảm hoàn mỹ như vậy, tin y không biết đêm đó mình đã tỉnh mới là lạ:

- Tôi đang nghĩ, xưa nay chỉ có nữ nhân mới động chân tình, nam nhân biết chiều nữ nhân, biết thương nữ nhân, nhưng chỉ tới đó thôi ... Cậu hiểu ý tôi không?

- Đừng nói tôi tệ như thế! Giống như bạo quân tham dâm háo sắc vô độ thời phong kiến vậy!

- Về bản chất tốt hơn là bao?

Dịch Đan Thanh xoay người, nằm lên người Trương Khác, chống tay nhìn mắt y hỏi.

Trương Khác cười, nụ cười của y trong bóng đêm càng thêm mơ hồ, mặc dù bị Dịch Đan Thanh nói gần trúng bản chất, nhưng không cảm thấy không chịu nổi, ngược lại cảm giác như trút được gánh nặng.

Đời người được làm lại một lần đã là may mắn nhường nào, có thể vãn hồi ít nhiều nỗi tiếc bao nhiêu người muốn mà không được, là nam nhân trải qua thương hải tang điền, chẳng mong mỗi tình cảm không có tạp chất.

Trương Khác luôn hiểu mình không đối diện được với chuyện Trần Ninh bỏ mình ra đi với nguyên nhân không rõ ràng, làm lòng y vướng mắc, giống như lần đó y nói với Trần Phi Dung “Tuyệt đại đa số những người sau khi chia tay đau khổ là vì họ không tìm ra nguyên nhân chia tay, nên cứ vướng mắc trong lòng.”

Con cá mất là con cá to, chứ không hẳn có thể nói tình cảm y dành cho tình cảm y dành cho Đường Thanh, Hứa Tư, Tạ Văn Tình kém sâu đậm hơn, hiện có thêm Dịch Đan Thanh chiếm cứ một phần trong đó .... Tiếc là không thể kể cho Dịch Đan Thanh, nếu không có khi cô ấy có thể giải tỏa ỉn?

Điện thoại ở tù đầu giường rung nhẹ, ánh sáng huỳnh quang màu lục sáng lên, có tin nhắn gửi tới, Trương Khác nhìn đồng hồ, đã hai giờ rồi, có thể đoán ra ai nhắn tin ỉn vào lúc này, do dự không biết có nên xem trước mặt Dịch Đan Thanh không?

- Chắc là Hứa Tư đấy! Mấy ngày qua cô ấy thường thức đêm, cậu nên bảo cô ấy nghỉ ngơi thêm.

Hành động nhỏ đó của Trương Khác làm Dịch Đan Thanh cảm thấy đủ rồi, cô không nhằm về y, không hỏi hận đã trao thân cho y, hôn nhẹ lên môi Trương Khác rồi ngồi dậy mặc quần áo.

Trương Khác vươn tay lấy di động, Hứa Tư vì quy hoạch khu lầu lán giấy Thần Hi nên gần đây thường xuyên thức đêm, gửi tin nhắc nhở Trương Khác đã ngủ chưa.

Trương Khác bấm số Hứa Tư, Dịch Đan Thanh mặc xong y phục, hôn lên má Trương Khác nói nhỏ:

- Thực sự cảm ơn cậu, mặc dù chỉ là một đêm, nhưng cảm giác có người yêu thật tuyệt ..

Dịch Đan Thanh đóng cửa lại, giọng nói êm ái của Hứa Tư cũng truyền tới:

- Này, chỉ sợ cậu ngủ rồi, chỉ muốn nói chuyện với cậu một chút ...

Trương Khác tắt đèn, đi xuống giường, kéo rèm cửa, để bóng đêm hoàn toàn nhấn chìm bản thân, để chỉ có hai trái tim kết nối với nhau, những lời của Dịch Đan Thanh càng làm y thêm trân trọng những gì đang có.

Sáng hôm sau thức dậy thì đã là 12 giờ rồi, Dịch Đan Thanh tinh thần phấn chấn đi vào thông báo y phải mau chóng thức dậy rửa ráy mới kịp chuyến bay đi Bắc Kinh.

Từ trên mặt của cô chẳng hề nhìn thấy dấu vết đêm hoan lạc hôm qua, cũng chẳng hề có dấu hiệu bị cảm, nghe giọng của cô, tựa hồ sáng sớm đã dậy xử lý rất nhiều việc rồi.

Trương Khác ngạc nhiên, chẳng lẽ hôm qua mình sốt nằm mơ, trước khi sắp Dịch Đan Thanh đi ra ngoài, hỏi với theo:

- Chẳng lẽ tôi bị tình một đêm rồi à?

904. Chương 903: Khởi Điểm Của Đường Học Khiêm

Dịch Đan Thanh nắm tay nắm cửa thản nhiên đóng cửa phòng sau lưng, tích tắc cửa phòng lại nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể nuốt sống tên gốc đó, y hét cho ai nghe vậy? Hầm hầm bước đi, chân trái dẫm mạnh, gót giày cao “rắc” một cái gây làm hai đoạn, người mất thăng bằng kêu lên một tiếng, giấy tờ trong tay rơi xuống đất, người cũng ngã ra thảm.

- Chị không sao chứ?

Trương Khác nhảy vội xuống giường, mở cửa ra, cúi người định đỡ Dịch Đan Thanh lên.

Dịch Đan Thanh tay nắm mắt cá chân, nhìn Trương Khác để thân trần, mặc mỗi cái quần đùi, đẩy y vào phòng:

- Người ta nhìn thấy thì thành cái gì? Tôi không sao, chỉ ngã thôi ... Cái giày này chất lượng kém quá, lần sau có thời gian rảnh, thế nào cũng phải “nói chuyện” với cửa hàng bán giày đến nơi đến chốn.

Câu cuối cùng gần như nghiêng rằng rít lên:

Thấy xung quanh có tiếng bước chân, chắc là nhân viên khác nghe thấy động tĩnh đi tới, Trương Khác khép cửa phòng lại, nhớ chuyện giữa Đỗ Phi và Chu Hiểu Lộ kiếp trước, chỉ biết cười khổ.

Bắc Kinh đang chính độ mùa thu trong mát, không khí cũng không có nhiều cát bụi lắm.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản ngồi trong khoang xe, để tiện cho Diêu Kiên lên xe báo cáo công tác, Dịch Đan Thanh chủ động ngồi lên xe khác, Trương Khác không biết có phải là cố ý tránh mình không.

Trước đó Chu Nhất Bình đảm nhận giám đốc chi nhánh Bắc Kinh điều tới tổng bộ thương vụ Cẩm Hồ trong nước làm tổng giám đốc điều hành, thực sự trở thành đại tướng nắm quân tự căng đáng một mặt.

Chu Nhất Bình rời Bắc Kinh liền tiến cử Diêu Kiên thay thế vị trí của mình.

Diệp Kiến Bản cười với Diêu Kiên ngồi ở ghế phụ lái:

- Hai tháng vừa rồi thế nào, có cảm giác lằng lằng không? Trước khi tới đón chúng tôi có đứng trước gương luyện tập cho nét mặt nghiêm nghị một chút không?

Diêu Kiên cũng cười, xoay lại nói:

- Trước mặt hai ông chủ, tôi như đi trên băng mỏng, làm gì cần luyện tập chứ.

Trương Khác phất tay bảo hần nói chuyện tùy ý, từ trên người hần, Trương Khác ít nhiều nhìn thấy bóng dáng mình kiếp trước, chưa tròn 30 tuổi đã tự căng đáng một mặt, đối với người chẳng có bối cảnh gia đình gì mà nói, có thể coi là tuổi trẻ thành đạt rồi, chắc cuộc sống riêng không hỗn loạn như mình.

Hỗn loạn rồi, muốn quay lại trạng thái không tạp chất nào trước đó là không thể nữa, hai kiếp làm người, mà linh hồn vẫn chẳng được tôi luyện triệt để, Trương Khác lúc này mới thấy quan hệ giữa mình và Dịch Đan Thanh khó giải quyết, mình đúng là rất hỗn loạn.

Lúc này Diêu Kiên có điện thoại, quay lại cười xin lỗi, không thể xuống xe nhận điện thoại, lại không thể bàn nghiệp vụ trước mặt hai ông chủ, nói qua loa vài câu rồi cúp điện thoại, giải thích:

- Một công ty mậu dịch ở Hải Châu muốn hợp tác với thị trường Hoa Bắc của chúng ta, giám đốc công ty này vừa tới Bắc Kinh.

Diệp Kiến Bản chỉ “ừ” một tiếng, việc bọn họ là để người dưới thể hiện hết năng lực, chuyện cụ thể không phát biểu ý kiến.

- Công ty Hải Châu đó có phải là mậu dịch Long Dụ không?

Trương Khác quan tâm hỏi, y nhớ Long Dụ cũng khai thác thị trường Hoa Bắc vào khoảng thời gian này.

- Khác thiếu gia cũng biết công ty này à? Vừa rồi chính là tổng giám đốc Ngụy Thời Dụ của Long Dụ gọi điện.

Trương Khác gật đầu, kiếp trước y nhờ được Ngụy Thời Dụ tán thưởng cho nên mới thăng tiến nhanh chóng, cuối cùng phụ trách nghiệp vụ rất lớn của tập đoàn là các loại thiết bị chuyên nghiệp, khi ấy người người ta cảm giác Ngụy Thời Dụ có con gái muốn gả đi gấp vậy.

Nói ra Ngụy Thời Dụ có tình nghĩa bồi dưỡng ỳnh, có điều nếu theo quỹ tích lịch sử, Long Dụ sẽ phát triển cực tốt, chẳng cần mình vẽ rắn thêm chân, chỉ coi Ngụy Thời Dụ thành người xa lạ.

Nghe Diêu Kiên nói tới Long Dụ chủ động tìm thương vụ Cẩm Hồ hợp tác, trong đầu Trương Khác hiện ra những hồi ức chưa xảy ra, cũng không xảy ra nữa, tuy cuộc đời trước kia đột nhiên dừng lại, nhưng mình vẫn là mình, hình như chẳng có gì tiến bộ.

Chẳng tiến bộ gì cả! Trương Khác trầm thờ dài, bảo Diêu Kiên:

- Thế này đi, người ta hiếm khi tới Bắc Kinh, anh đưa chúng tôi tới trường đảng TW.

Trương Khác luôn chiều cổ tới xí nghiệp Hải Châu, Diêu Kiên chẳng thấy có gì bất ngờ.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản tới Bắc Kinh là để gặp Đường Học Khiêm, qua cầu Tây Uyển một đoạn liền xuống xe, đi bộ tới cổng chính trường đảng TW, Dịch Đan Thanh vẫn ở lại trên xe.

Tuy nói quan thương giao kết là chuyện thường, nhưng quan viên địa phương ở Bắc Kinh nên cẩn thận chút vẫn hơn, mấy cỗ xe sang trọng đi vào trường đảng TW, nói không chừng mang tới ảnh hưởng không tốt cho Đường Học Khiêm.

- Tân bí thư thành ủy của Hải Châu nói không chừng cùng đang học trong này.

Diệp Kiến Bản ngẩng đầu nhìn cánh cổng nguy nga hơi cũ kỹ, nói:

- Chắc thế.

Trương Khác gật đầu, hiện có thể xác định là TW trực tiếp phải người tới Hải Châu, hẳn là một nhân vật quá độ, loại này khó chơi nhất, chức vụ mặc dù không cao, nhưng bối cảnh không đơn giản.

Diệp Kiến Bản cười:

- Khả năng không đơn giản.

Đường Học Khiêm tới Giang Nam làm phó tỉnh trưởng thường vụ, thường ủy tỉnh ủy đã thành định cục, trình tự đã đi gần hết, tuy một tháng nữa mới kết thúc học tập, nhưng chức vụ của ông đã được công bố trên cuộc họp toàn thể tỉnh ủy tỉnh Giang Nam.

Tới thời điểm này rồi mà Trương Khác vẫn còn chưa nghe được chút phong phanh nào về nhân tuyển tân bí thư thành ủy Hải Châu, xem ra chuyện ít nhiều không đơn giản.

Ở Hải Châu có Tổng Bồi Minh làm thị trưởng, Đỗ Tiểu Sơn làm trưởng phòng tổ chức, thêm vào Lục Dật Quang làm phó bí thư thành ủy kiêm chủ nhiệm HONND, cho dù nội tình không đơn giản Hải Châu vẫn do ba người này lèo lái, song có thể chung sống hòa bình, cùng phát triển là tốt nhất, vả lại nhân vật quá độ không dễ đụng chạm, nếu đắc tội lại thêm một ngọn núi chắn đường phát triển của Cẩm Hồ.

- Biết làm sao được.

Trương Khác khẽ thờ dài:

- Hôm nay chẳng tới đây về việc này.

Lúc này có một chiếc Cadillac từ cổng chính đi ra, Diệp Kiến Bản nhếch mép nói:

- Chúng ta cẩn thận như thế, người ta lại chẳng thêm bận tâm.

Khi chiếc xe Cadillac đi qua bên cạnh, tuy cửa kính kéo lên nhìn không rõ, nhưng mơ hồ nhận ra người trong xe đang quát sát bọn họ, chiếc xe mang biển quân khu, lái xe cũng mặc cảnh phục.

- Cái biển này không thể tùy tiện mua được đâu.

Diệp Kiến Bân quay đầu nhìn biển số xe nói, hẳn cũng chú ý thấy người trong xe quan sát bọn họ.

Trương Khác nhìn thấy Đường Học Khiêm từ trong trường đi ra, quen thấy ông được đám đông xúm xít vây quanh, hiện đi một mình đúng là không quen lắm, hai tháng không gặp rồi Đường Học Khiêm béo hơn lúc ở Hải Châu rất nhiều.

- Tối đây chưa được hai tháng, mà bác béo lên hai vòng rồi này ...

Đường Học Khiêm vỗ vỗ thịt mỡ bên không, cười với Trương Khác, với Diệp Kiến Bân chỉ bắt tay rất bình thường.

Lúc này mới thấy Hứa Thụy Bình vội vàng từ trong trường đằng đi ra, không biết bị chuyện gì làm chậm trễ, Trương Khác hỏi:

- Sao anh cũng tới đây học tập cơ à?

- Cậu cười tôi không đủ tư cách hả?

Hứa Thụy Bình nhìn quanh:

- Mỗi lần cậu ra ngoài đều tiền hô hậu ủng cơ mà, những người khác đâu cả rồi?

- Đợi bên ngoài hết rồi, nhiều người vào quá gây chú ý.

Hứa Thụy Bình làm thư ký cho Đường Học Khiêm được hai năm, cấp bậc hành chính lên tới phó xứ, Từ Học Bình tới Giang Nam coi đó là trạm cuối trong sĩ đồ, có thể thoải mái làm việc, thẳng tay chỉnh đốn lễ thói cũ kỹ không có gì bận khoăn, có điều Đường Học Khiêm lại coi đó là khởi điểm mới cho sĩ đồ của mình, nếu cho rằng ôm chân Từ Học Bình là có thể kê cao gối ngủ kỹ thì hết sức ngu ngốc.

Đường Học Khiêm phải mang theo một hai tâm phúc tới Giang Nam, không ai tốt hơn Hứa Thụy Bình được.

Đường Học Khiêm đã buông tay việc ở Hải Châu, Hứa Thụy Bình cũng chẳng ở lại, tới Bắc Kinh đeo tạm chức của văn phòng làm việc của Hải Châu trú tại Bắc Kinh.

Trong trường đảng TW cây cối xum xuê, cành lá xanh biêng biếc, chưa thấy sắc khô vàng cuối thu, nhà ăn bọn họ chọn trông có vẻ giống kiến trúc thập niên 50 - 60, bên trong trang trí khá là sang trọng lộng lẫy.

Bọn họ vào thì vẫn còn sớm, bên trong không có nhiều người lắm, thực ra quan trọng không phải do thời gian, mà là những quan viên tới đây học đa phần đều nắm thực quyền trong tay, giống như Đường Học Khiêm đã có văn phòng Hải Châu chăm lo chu đáo từng li từng tí, đặc biệt với những thương nhân không đâu không mò tới, quan viên phụ mẫu tới thủ đô học tập, làm sao bọn họ bỏ qua cơ hội tốt tới lấy lòng được chứ.

Trương Khác giới thiệu qua với Đường Học Khiêm tiến triển việc xây cảng đảo Đông Sơn thời gian qua:

- Bí thư Đậu Duy Đào muốn tới gặp bác, tiếc là lúc này chưa có danh nghĩa thích hợp.

Đường Học Khiêm tiếp xúc với Đậu Duy Đào mỗi một lần ở sân bay quốc tế Hong Kong, thời gian qua cũng nghiên cứu một số tài liệu về tỉnh Giang Nam, từ lý lịch của Đậu Duy Đào có thể thấy người này rất có hoài bão, có năng lực, có khí phách.

Tương lai cảng được xây lên, mức độ Tân Đình được ưu đãi chính sách sẽ vượt ngoài tưởng tượng của người ta, có thể dự kiến tốc độ phát triển kinh tế của Tân Đình sẽ hươn xa các thành phố khác của tỉnh Giang Nam, địa vị của Đậu Duy Đào trong tương lai không thể đánh giá thấp.

Đường Học Khiêm sẽ không vì thăng lên cấp phó tỉnh mà xem thường Đậu Duy Đào, hơn nữa ông đã chuẩn bị cầm rế 10 năm ở tỉnh Giang Nam, cần đồng minh và người ủng hộ, không thể đơn giản dựa mỗi vào Từ Học Bình.

Giống như lợi ích của Cẩm Hồ ở Giang Nam, chẳng phải có ba bốn vị quan viên trên cao là có thể đảm bảo được.

Đường Học Khiêm cười nói:

- Cái gì mà không có danh nghĩa thích hợp, bí thư Đậu tới Bắc Kinh, là bạn bè có thể tụ tập với nhau một chút mà.
- Vâng, bí thư Đậu vài ngày nữa sẽ tới Bắc Kinh, cháu cũng sẽ ở lại vài ngày, có cơ hội cùng gặp mặt.

Trương Khác gật đầu:

- Tuy việc xây dựng cảng chỉ mới bắt đầu, nhưng phía Tân Đình đã chuẩn bị rất đầy đủ, bí thư Đậu cũng lo tư bản người Hoa chạy khỏi Indo sẽ dừng lại, cháu nghĩ ông ấy hi vọng làm xong hết một số công tác trước, nếu không đợi bồi trơn xong ở các bộ ủy ban cũng mất ba năm tháng, chính thức xây dựng phải tới năm sau.
- Indo có lãnh tụ chính trị thân Mỹ lại mạnh mẽ, xu thế tư bản người Hoa rút đi ắt ngừng lại.

Đường Học Khiêm hỏi:

- Cháu tiết lộ cho bác biết đi, chuyện huy động vốn nắm chắc chừng nào?
- Thương vụ Cẩm Hồ, hải vận Nam Dương cùng các bên liên quan đã bắt đầu huy động vốn từ lâu, hiện bọn cháu đang tích cực kéo tập đoàn ở Singapore tới, cho dù tư bản người Hoa rút khỏi Indo dừng lại, thì chừng hơn 1 tỷ USD là không thành vấn đề.

Trương Khác trầm ngâm:

- Quan trọng là ở trong nước, nhưng vấn đề này cháu không thể tùy tiện nói ra, trước đó cháu chỉ nói với mỗi bác Từ còn người khác cháu không lộ ra, cũng chẳng phải là làm khó người ta, chẳng qua bọn cháu không làm khó họ thì bị bọn họ làm khó lại.

Đường Học Khiêm hiểu, phía bên Giang Nam chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng hạng mục này còn phải vượt qua mấy cửa ải ở bộ ủy ban, đây không phải việc dễ dàng.

Địa phương và các bộ ủy không khác nhau mấy, nếu vốn chưa có, vẫn có thể lỡ cơ hội, quan viên của bộ ủy sợ gánh trách nhiệm, sẽ làm khẩn cấp. Các đại lão TW như Tần Như Thánh chú ý tới việc xây cảng sẽ theo sát bộ ủy.

Nếu để bọn họ biết chuyện tài chính không thành vấn đề, sinh ra trễ nải là chắc chắn, nói không chừng còn bày đặt ra mấy vật cả để vùi tiền, còn đại lão TW không tiện đứng ra nói giúp.

Trương Khác và Diệp Kiến Bàn đều không nhờ người đem chuyện xây cảng chuyển tới tai Tần Như Thánh, rốt cuộc chuyện bên trong này là sao bọn họ chưa thăm dò được, hoài nghi quan hệ quan hệ đằng sau lưng Đậu Duy Đào không cạn, có điều lúc này chưa tiện đi hỏi, tóm lại đến khi hạng mục xây cảng từng bước tiến triển, nội tình sẽ rõ ràng.

Trương Khác nói cho Đường Học Khiêm biết:

- Ngày mốt là là sinh nhật 79 tuổi của Cố lão gia tử, sẽ bày vài bàn tiệc riêng, lúc đó sẽ gọi điện mời bác tới, cháu nói với bác trước. ngoài ra ngày mai anh Diệp sẽ cho người đón Diệp lão từ Kiến Nghiệp tới, bác nhớ để trống thời gian ngày mai và ngày kia.
- Được.

Đường Học Khiêm đồng ý nhanh gọn, ông cũng chẳng thể không đồng ý.

Đường Học Khiêm lần này thắng tiến có thể nói là một cơ hội ngẫu nhiên, nhưng cũng có thể nhìn thấy tiền đồ rộng lớn hơn nữa của ông, có điều ở TW ông không có mối quan hệ, nó sẽ là chướng ngại lớn nhất cho việc sau này ông tiến lên chức vị cấp tỉnh bộ.

Cổ gia thường ngày không hề phô trương, dù là sinh nhật Cổ lão gia tử cũng chỉ mở tiệc nhỏ trong nhà, lần này bày tiệc có thể nói là chuyên môn an bài vì Đường Học Khiêm.

Vốn liếng chính trị là có hạn, dù Diệp gia, Cổ gia lợi dụng tất cả mối quan hệ cũng chỉ có thể bồi dưỡng lên được một hai nhân vật hạch tâm, Đường Học Khiêm có thể được phân hưởng một phần vốn liếng này không, trừ quan hệ minh hữu giữa Cẩm Hồ và Diệp gia, Cổ gia thì phải nhờ vào chính bản thân ông chiếm được sự khẳng định của bọn họ mới được.

Trương Khác lại nói:

- Bác Đường hai tháng qua chắc sức cò tiến bộ không ít nhỉ? Anh Diệp buổi tối có hẹn, dù sao cháu cũng rảnh, lát nữa tìm chỗ tiếp bác vài ván.

- Thằng nhóc này, rửa ròi cán bộ quốc gia à, bác đi học có phải đi chơi đâu mà tiến bộ hay không tiến bộ.

Đường Học Khiêm cười mắng:

- Tưởng là bắt nạt được bác trên bàn cờ à?

- Cứ phải đánh mới biết chứ ạ.

Trương Khác nhe răng cười.

Diệp Kiến Bân ăn xong phải đi, Trương Khác rảnh rồi tiễn hấn ra cổng, thì thấy chiếc Cadillac lúc này gặp phải ã ở trước cổng, Nghiêm Văn Giới và một người trung niên đang đứng cạnh xe nói chuyện.

Nghiêm Văn Giới thấy Trương Khác cùng Đường Học Khiêm, Diệp Kiến Bân đi ra, chỉ nhìn qua bọn họ, nói với người trung niên kia rồi chui vào xe đi mất.

Trung niên kia tuổi chừng 40, người không cao lớn mấy, khoảng tầm 1m70, da ngăm đen, hơi béo, trông rất có tinh thần, quay lại nhìn đám Trương Khác, do dự một lúc rồi mới đi tới.

- Lưu Văn Đào, phó cục trưởng cục vận hành ủy ban kế hoạch quốc gia.

Đường Học Khiêm nhỏ giọng rồi thiệu:

- Các bộ cấp ti cục cũng có lớp bồi dưỡng trong trường, phòng của hấn ta trong trường sát phòng bác, nhưng nhà hấn ta ở Bắc Kinh, nên thường ngày không thấy đâu.

Lưu Văn Đào đi tới gần, ngửi thấy hơi rượu phả ra từ miệng, mặt đỏ gay.

- Bí thư Đường đang tiễn khách à?

Lưu Văn Đào cười ha hả, nhìn Trương Khác và Diệp Kiến Bân, đợi Đường Học Khiêm giới thiệu.

- Cục trưởng Lưu vừa rồi cũng tiễn khách phải không?

Đường Học Khiêm mặt mím cười theo thói quen, vờ không hiểu ý hấn ta:

- Uống không ít rượu hả? Tôi thực sự bội phục tửu lượng người phương bắc.

Bắt tay Diệp Kiến Bân tạm biệt.

- Ở bộ ủy dù sao chẳng bằng được ở địa phương, bí thư Đường ở Hải Châu tay nắm hết một phương, uống hay không uống tùy ý, còn chúng tôi à, đôi khi không thể không uống ...

Lưu Văn Đào không có ý rời đi, kể khổ chuyện trong bộ:

- Địa vị các ti cục trưởng ở bộ ủy chẳng khác mấy các xử cục trưởng ở tỉnh thành, nói thực tối thấy còn chẳng tự do tự tại bằng một bí thư đảng ủy xã.

Trương Khác chỉ đứng bên cạnh nghe, tay Lưu Văn Đào này là người đam mê quyền thế đây, hơn nữa còn khát vọng nắm hết quyền bính trong tay, theo lời hấn mà nói, các ti cục trưởng bị các bộ trưởng, phó bộ

trưởng áp trên đầu, ở tỉnh các cục xử trưởng bị sở trưởng, phó sở trưởng đè bên trên, luôn bị kẹp ở trung gian, đúng là chẳng khác mấy. Còn bí thư đảng ủy xã có đất riêng của mình có thể muốn làm gì thì làm.

905. Chương 904: Quan Hệ Phức Tạp

Trương Khác chỉ tò mò quan hệ giữa Lưu Văn Đào và Nghiêm Văn Giới, với địa vị Nghiêm gia và tài phú danh vọng của Nghiêm Văn giới, một ti cục trưởng bình thường khó được hần đích thân đưa tiễn.

Lưu Văn Đào nhà ở Bắc Kinh, uống rượu xong không tìm chỗ tiêu dao khoái hoạt thì cũng đâu cần tới tức xá trong trường đảng?

Di động trong túi vang lên, Trương Khác lấy ra xem, Diệp Kiến Bản gửi tin nhắn tới nói bối cảnh Lưu Văn Đào không phức tạp, cha hần Lưu Toàn Nghĩa từng làm phó chủ nhiệm văn phòng kinh tế quốc vụ viện.

Trương Khác dứt di động vào túi, mạng lưới quan hệ TW thì y không rõ lắm, cần Diệp Kiến Bản nhắc nhở, Đường Học Khiêm ở phương diện này càng bề tắc, ông là cán bộ địa phương nhờ làm việc thực sự thăng tiến, không ở trong một nhóm thế lực nào, nên tất nhiên chẳng ai báo cho ông nội tình.

Lưu Văn Đào thấy Trương Khác cầm di động ra xem rồi cất đi, hỏi:

- Sao thế, xem giờ để về à, tôi không tiếp bí thư Đường mấy ván rồi mới đi sao? Tôi nghe bí thư Đường nói sức cở của cậu không tệ, liệu có thể cho tôi cơ hội xem một ván không?

Tuy trung tuần tháng 5 Cẩm Hồ đã đưa ra di động hỗ trợ nhắn tin tiếng Trung, nhưng nghiệp vụ tin nhắn trong nước còn chưa phát triển rộng rãi, Lưu Văn Đào không biết y vừa xem tin nhắn.

Trương Khác mỉm cười bình đạm, chẳng bóc trần lời hần, thái độ của Đường Học Bá với Lưu Văn Đào hơi lạnh nhạt, dù có nói chuyện, cũng chẳng nhắc tới chuyện vụn vặt như thế với hần.

Nhìn thần sắc Đường Học Khiêm, Trương Khác chứng thực suy đoán của mình, Nghiêm Văn Giới có lẽ điều tra về mình, nhưng hần chẳng lẽ đem hết cả chi tiết nhỏ nhặt nói cho Lưu Văn Đào nghe? Nếu hần làm thế thật thì vì sao phải làm thế?

Nơi ở trường đảng TW an bài cho các quan viên trung cao cấp khá được, phòng của Đường Học Khiêm có một phòng ngủ, một gian nhỏ có thể làm thư phòng hoặc nơi học tập, có cả phòng vệ sinh riêng.

Lưu Văn Đào mặt dày bám đuôi, Trương Khác và Đường Học Khiêm chẳng còn tâm tư mà đánh cờ, Trương Khác thấy Lưu Văn Đào ý chừng chưa định về, đánh qua loa một ván rồi cáo từ.

Đường Học Khiêm bảo Hứa Thụy Bình tiễn Trương Khác, ông giữ Lưu Văn Đào lại:

- Cục trưởng Lưu cũng thích cờ, làm với tôi mấy ván nào.

Đám Mã Hải Long dời ngoài trường, Dịch Đan Thanh thì đã về nhà khách trước để xử lý công việc, Trương Khác và Hứa Thụy Bình vào xe, gọi điện cho Diệp Kiến Bản.

- Tôi vừa mới nghe ngóng, có nguồn tin bên lề nói, lớp bồi dưỡng quan viên cấp ti cục lần này của trường đảng TW, kỳ thực là chuẩn bị cho những quan viên đưa tới địa phương rèn luyện, do địa phương không thích TW nhúng tay vào bổ nhiệm nhân sự của mình, nên lớp bồi dưỡng thế này không có danh nghĩa chính thức..

Diệp Kiến Bản ở phía bên kia cười nói thoải mái, chẳng hề có chút khấn trương nào:

- Đã thấy đơn giản chưa? Cha Lưu Văn Đào mặc dù chức vụ tối cao chỉ là phó chủ nhiệm văn phòng tiểu tổ lãnh đạo công tác kinh tế. Nhưng gần 20 năm qua, các đại lão phụ trách công tác kinh tế đều từ cái tiểu tổ này mà ra, cha Nghiêm Văn Giới là Nghiêm Khoan Hòa từng làm phó thư ký trưởng tiểu tổ này, khi đó một vị phó thư ký trưởng khác là phó thủ tướng Tăng Như Thánh.

Trương Khác dựa vào lưng ghế:

- Phó thủ tướng Tăng và Nghiêm gia quan hệ chắc không tốt lắm hả?

- Hẳn là thế, những chuyện này tôi vừa nghe ngóng từ chỗ lão gia tử, tiếc là không có thời gian, nếu không nghe lão gia tử kể những diễn cổ này thú vị lắm.

Diệp Kiến Bân chép miệng tiếc nuối:

- Có điều bất kể nói thế nào Nghiêm Khoan Hòa nghỉ sớm, không có duyên với vị trí cao, nhưng mối quan hệ chưa chắc kém lão Tăng, mỗi tội là Nghiêm Văn Giới quyết tâm vào thương trường phát triển, Nghiêm gia không có ai đặc biệt xuất sắc kế thừa nguồn lực chính trị của Nghiêm Khoan Hòa. Cho dù là đứa con cả đưa con cả Nghiêm Nghị vừa mới lâm làm thị trưởng Văn Chu Chiết Đông, con rể Hậu Triều Quý - Từng là thư ký của ông ta - Hiện làm tổ trưởng tiểu tổ mật dịch tài chính ban công tác kinh tế quốc vụ viện, tiền trình không tệ, chỉ có điều lại có mâu thuẫn rất sâu với Nghiêm Khoan Hòa, lễ tết ít khi về Văn Chu. Con gái Nghiêm Ly Hoa tổng giám đốc tập đoàn năng lượng Chiết Đông quan hệ vợ chồng với Hậu Triều Quý bình thường, thường không ở với nhau ...

Nói tới đó hắn cười hô hô như nghĩ tới chuyện xấu xa gì đó:

- Nghiêm Văn Giới là con út, chắc là đứa xuất sắc nhất .. Nghiêm Khoan Hòa chỉ có một đứa con gái, trong đám cháu ông ta chẳng có nhân vật nào ra hồn. Hai đứa cháu gái còn chút phong vận, một gả cho người bình thường, một gả cho Chu Đạt phó chủ nhiệm ủy ban kiến thiết tục huyện. Chu Đạt và Chu Hưng Đông của công ty Nam Phương là chú cháu, có muốn nghe tôi kể mối quan hệ của Chu gia không ... Ngoài ra Nghiêm Khoan Hòa còn hai đứa cháu gái bên ngoại ...

- Nghe đau cả đầu!

Trương Khác day huyệt thái dương, cắt lời Diệp Kiến Bân:

- Tối anh làm xong việc chúng ta tới CLB Sáng Nghệ nói chuyện, Lưu Văn Đào khả năng là nhân vật khó giải quyết ..

Ao nước dâng sau quá sâu, nếu bàn luận quan hệ sâu xa giữa các quan viên cao cấp trong nước có nói ba ngày ba đêm không hết ...

Quan hệ của Nghiêm gia nghe qua có vẻ chẳng có gì đặc biệt khủng bố, nhưng Nghiêm Văn Giới sáng lập Hoàn Hỷ gần 10 năm, ắt dùng tái phú của mình dệt lên tấm lưới càng phức tạp hơn, Nghiêm gia thông qua Hoàn Hỷ tăng thêm ảnh hưởng khó mà đánh giá chính xác được.

Hứa Thụy Bình thời gian qua ở Bắc Kinh, cũng hiểu một vài chuyện về Nghiêm Văn giới, cảm khái nói:

- Nghiêm Văn Giới được coi là con cháu cán bộ cao cấp thực sự, nếu hắn phát triển ở sĩ đồ, nhất định sẽ dấn lên vai người khác thăng tiến nhanh chóng.

- Quan trường trong nước có dấu vết thế tập, nhưng dù sao mấy năm qua đã hình thành quy tắc thăng tiến ổn định rồi, không gian thao tác không còn nhiều nữa. Con cháu cán bộ được chiếu cố, dễ được đề bạt là chắc chắn. Nhưng thực sự đề bạt vượt cấp thì thường mỗi người chỉ có một hai lần, có bao nhiêu người có quyết tâm có nghị lực chịu đựng tới hơn bốn năm chục tuổi đầu mới được phong quang? Tất nhiên còn cả đồng con cháu cán bộ vất vả mà chẳng ngoi lên được.

Trương Khác thở hắt ra một hơi:

- Đem so ra thì cải cách hệ thống kinh tế trong nước tương đối hỗn loạn, cơ hội tận dụng nhiều, luồn vào lỗ hổng đã thành sở trường đám con cháu cán bộ, quan trọng nhất quyền lực chính trị không thể kế thừa, nhưng tích lũy lượng tài phú lớn có thể để cho đời sau. Đổi lại là tôi cũng thả phát triển ở thương trường, ít bị gò bó hơn.

Diệp Kiến Bân phải đi gặp một phó thị trưởng bộ giao thông, Trương Khác và Hứa Thụy Bình tới Thúy Viên đợi hắn.

Thúy Viên là một trạch viện tư ở ngoại thành Bắc Kinh, một kiến trúc viên lâm cuối thời Thanh, Ngô Khải Lập của địa ốc Gia Lý mua nơi này cải tạo thành một phân CLB Sáng Nghệ, so với cái trang hoàng lộng lẫy ở trong thành phố thì Thúy Viên khung cảnh u tĩnh, phong cách cao nhã, các cô phúc vụ chắc càng thêm tươi non.

Trương Khác lần này tới Bắc Kinh chơi vài ngày, chúc mừng sinh nhật Cố Trường Canh chỉ là cái cớ, quan trọng là muốn đem một số nguồn lực chính trị mà Cẩm Hồ kết nối được giới thiệu cho Đường Học Khiêm, lịch trình an bài rất rộng rãi, ở luôn tại Thụy Viên.

Hứa Thụy Bình lo Đường Học Khiêm có chuyện tìm mình muốn về, Trương Khác bảo hẳn:

- Bác Đường biết anh đi với tôi, sẽ không vội tìm anh đâu, có cần đón cả chị dâu tới Bắc Kinh ở một tháng, sau đó mới tới Kim Sơn không?
- Tôi hẹn cô ấy Quốc Khánh tới Bắc Kinh chơi vài ngày rồi, ở một tháng thì thôi, tôi cũng không có thời gian ở bên cô ấy.

Hứa Thụy Bình xem ra còn chưa có giác ngộ, Trương Khác lắc đầu bảo:

- Có với không có thời gian cái gì, phía tôi điều một cái xe tới dễ lắm, chị dâu muốn hưởng phúc quan bà thì phải đợi vài năm nữa, anh phải để chị ấy thấy chút hứa hẹn chứ.

906. Chương 905: Loại Bỏ Nhân Tố Nguy Hiểm

Đang nói chuyện thì xe đã đi vào Thụy Viên dừng lại, Ngô Khải Lập thấy xe tới liền chạy xuống thêm đón.

- Giám đốc Ngô sao cũng ở đây?

Khoảng tháng ba năm ngoái, Trương Khác mua một tòa nhà của Ngô Khải Lập đổi tên là tòa nhà Ái Đạt đặt văn phòng chi nhánh Bắc Kinh, Trương Khác xuống xe bắt tay Ngô Khải Lập, liếc nhìn cô em thư ký bên cạnh, hình như không phải cô năm ngoái, nhưng cũng xinh đẹp như nhau, cơ thể yếu điệu mỏng ra mỏng, ngực ra ngực, chẳng trách nam nhân toàn thế giới điên cuồng vì chữ “tiền”.

- Thời gian qua tôi ở Bắc Kinh, Khác thiếu gia tới Thụy Viên, tôi thể diện lớn cỡ nào mà dám trốn không ra?

Ngô Khải Lập cười, quay sang bắt tay Hứa Thụy Bình:

- Bí thư Hứa cũng tới.

Hoạt động của Cẩm Hồ ở Bắc Kinh thường dùng CLB Sáng Nghệ, nên Hứa Thụy Bình và Ngô Khải Lập biết nhau là bình thường.

Trương Khác được Ngô Khải Lập tháp tùng đi qua con đường rải đá cuội uốn lượn giữa rừng trúc, tới một tòa tiểu lâu ba tầng, kiểu đình viện Giang Nam, Dịch Đan Thanh từ hoàng hôn đã tới đây rồi, lúc này cô đang đứng ở ban công tầng hai, thấy Trương Khác thì ngạc nhiên:

- Thời gian còn sớm mà.
- Gặp phải nhân vật khó chơi, để ba Đường Thanh ứng phó, tôi về trước.

Trương Khác ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng, Dịch Đan Thanh có một vẻ đẹp mỏng lung mị hoặc.

Ngô Khải Lập mời:

- Dịch tiểu thư cùng xuống uống trà nhé, tôi vừa mang từ Hong Kong tới một ít trà rất ngon, định nhờ Khác thiếu gia ném hộ.

Trương Khác tiếp xúc với Ngô Khải Lập không nhiều, cũng khá vui vẻ, y còn đợi Diệp Kiến Bản, ngồi xuống uống trà cũng không tệ, hỏi Dịch Đan Thanh:

- Điều Kiện và giám đốc Long Dự gặp mặt ra sao?
- Để tôi gọi điện hỏi.

Dịch Đan Thanh không nghĩ Trương Khác lại quan tâm tới việc này kỹ như thế, quay vào phòng gọi điện thoại.

Ngô Khải Lập năm ngoái bị ảnh hưởng của cơn bão tài chính, địa ốc Hong Kong thoáng cái rơi xuống mép bờ đóng băng, địa ốc Gia Lý bị tổn thất không ít, nhưng nghiệp vụ ở trong nước giúp ông ta vượt qua nguy cơ.

Kinh tế Châu Á vừa mới có dấu hiệu phục hồi thì nguy cơ kinh tế lại bùng phát ở Nga, nhưng trong nước vẫn phát triển hừng hực, đặt biệt cải cách chế độ nhà ở phúc lợi cho công nhân viên, làm Ngô Khải Lập quyết định chuyển hẳn tới trong nước phát triển.

Giới địa ốc kinh thành rất phức tạp, tranh đoạt mảnh đất đẹp đầy nội tình mà người ngoài không thể biết, đối với những người ngoài rẽ không sâu, tới thành phố mới nổi như Kiến Nghiệp thuận lợi hơn ở kinh thành nhiều.

Ngô Khải Lập biết Trương Khác không có thời gian nghe mình vòng vèo, nói không chừng chỉ ở lại một đêm, mai y đã đi rồi, vừa ngồi xuống liền nói ra ý đồ của mình.

Trương Khác bật cười:

- Sao người ngoài đều hiểu lầm thế nhỉ, cứ như Kiến Nghiệp là địa bàn của Cẩm Hồ vậy? Làm những doanh nghiệp địa ốc khác muốn vào Kiến Nghiệp vừa sợ vừa hận Cẩm Hồ, chẳng lẽ giới địa ốc kinh thành có tin đồn gì?

- Tin đồn thì không có.

Ngô Khải Lập rót trà nói:

- Chỉ có điều giới địa ốc kinh thành rất xem trọng tiền đồ sản nghiệp địa ốc Kiến Nghiệp, thế là bàn tán nhiều lên, tiếc là Khác thiếu gia không ở đây, nếu không tôi mới Khác thiếu gia lộ diện, cho đám ỷ vào gia thế ngông cuồng biết thế nào là chân nhân thực sự.

Thế tức là rõ ràng có tin đồn bất lợi cho Cẩm Hồ rồi, không biết có liên quan tới Hoành Tín không, Nghiêm Văn Giới không thể tùy tiện bước chân vào Kiến Nghiệp, tạo chút thanh thế, lôi kéo thêm một vài đám người, sẽ càng có lợi cho hắn.

Đặc biệt giới địa ốc kinh thành nói là giới công tử kinh thành cũng không quá, chỉ cần bốn năm nhà liên thủ nam tiến, sức phá hoại sẽ rất kinh người, tên Nghiêm Văn Giới này là kẻ biết mượn thế đây.

- Nói như vậy ngoài giám đốc Ngô còn có rất nhiều người muốn tới Kiến Nghiệp phát triển địa ốc?

Trương Khác hỏi:

- Tôi thì không hiểu giới địa ốc kinh thành lắm.

- Mức độ cởi mở của Bắc Kinh khá cao, thời gian đầu tiếp nạp không ít nhà đầu tư ngoại, khó tránh khỏi bị cơn bão tài chính liên lụy.

Ngô Khải Lập giải thích:

- Giới địa ốc Bắc Kinh có một cái hiện tượng, là khi suy thoái thì bộ ủy và xí nghiệp TW mua đất tăng vọt, tất nhiên sẽ làm một số công ty thoát khỏi nguy cơ tài vụ. Nhưng với những kẻ đó không kiếm được tiền, hoặc kiếm được ít tiền là lỗ vốn. Năm sau năm sau nữa, đầu tư địa ốc Bắc Kinh sẽ giảm mạnh, Kiến Nghiệp từ năm ngoái tới nay có biểu hiện bất mất, được kẻ đó chú ý là đương nhiên. Khác thiếu gia có biết gì về Hoành Tín không?

- Có biết một chút, nhưng không chi tiết lắm.

Trương Khác đáp rất không chân thật:

- Nguyên nghe kỹ hơn.

- Tôi cũng chỉ nghe đồn đại thôi, Hoành Tín rất hứng thú với sản nghiệp địa ốc Kiến Nghiệp, nghe nói Nghiêm Văn Giới còn du thuyết chính phủ thành ủy Kiến Nghiệp tới Bắc Kinh mở một đại hội mời gọi đầu tư vào địa ốc ...

Diệp Kiến Bân tận khuya mới tới, Ngô Khải Lập cáo từ rời đi.

Nhìn những cô phục vụ vóc dáng cao ráo lả lướt, khuôn mặt xinh đẹp mê đắm, Diệp Kiến Bản trêu Trương Khác:

- Vị giám đốc Ngô này hiểu thị hiếu của cậu thật đấy, em nào em nấy tươi non mọng nước.
- Đúng thế, vừa rồi cậu ấy nói chuyện vui lắm, thiếu chút nữa còn bao luôn cả tiểu lâu này đấy.

Địch Đan Thanh ngồi bên cạnh nói:

- Cả nhà lẫn người, tuy chi phí không thấp, nhưng vẫn chấp nhận được.

Giọng nói rất êm ái, nghe không ra chút sơ hở nào.

Trương Khác kể cho cô nói mả, đem tin tức nghe được từ Ngô Khải Lập nói cho Diệp Kiến Bản.

- Cái đại hội mời gọi đầu tư này chắc là do Tiêu Kiến Minh ra mặt thúc đẩy, chiêu này của Nghiêm Văn Giới không chỉ lôi kéo đồng minh phá vỡ tường thành sản nghiệp địa ốc Kiến Nghiệp, còn làm Tiêu Minh Kiến được hảo cảm của giới công tử kinh thành.

Diệp Kiến Bản trầm trồ khen:

- Nghiêm Văn Giới là nhân vật khá lợi hại đấy.
- Với thế lực của Nghiêm gia, hẳn có thể tới tìm La Quân mà.

Hứa Thụy Bình thắc mắc:

- Sao lại đặt cược lên Tiêu Minh Kiến?
- Nếu là tôi cũng chọn đầu tư vào Tiêu Minh Kiến, tuy nguy hiểm cao, nhưng lợi nhuận cũng cao.

Địch Đan Thanh phân tích:

- Nếu hẳn đi lấy lòng La Quân, chưa chắc La Quân để ý tới hẳn, ngoài ra lúc này Tiêu Minh Kiến đã không tạo thành uy hiếp gì với La Quân nữa, Nghiêm Văn Giới có giúp Tiêu Minh Kiến vãn hồi chút thanh thế, cũng không đắc tội qua mức với La Quân.

Hứa Thụy Bình ồ một tiếng, nghĩ cha mình đánh giá cao cô gái này, đúng là không ngoa chút nào.

- Tw có phải đang suy tính thăng chức cho La Quân không?

Trương Khác hỏi Diệp Kiến Bản:

- Không nghe phong phanh gì cả.

Diệp Kiến Bản lắc đầu:

- Tôi thấy bản thân La Quân cũng muốn Kiến Nghiệp ổn định thêm một hai năm nữa, năm ngoái Kiến Nghiệp mới bắt đầu bay cao, năm nay có chút quy mô, muốn kiếm được chính tích vững chắc phải kiên nhẫn một hai năm. La Quân không thể chút kiên nhẫn này cũng không có, sau này bất kể đi trấn thủ một phương hoặc tới bộ ủy ban phát triển cũng đủ tư lịch đối kháng với đối thủ cạnh tranh rồi,, TW không thể không xét tới ý kiến của Đồng Hải và bản thân La Quân.

Sự dao động của Tiêu Minh Kiến luôn là một nhân tố nguy hiểm, thời gian qua thái độ của ông ta thay đổi liên hồi, La Quân có chút khí độ chính trị gia, còn Tiêu Kiến Minh hoàn toàn là một tên chính khách, làm người ta không thấy lập trường ở đâu.

Trương Khác chống cằm suy tính:

- Ngày mai Diêu Văn Thịnh có tới Bắc Kinh không?
- Chưa chắc hẳn đã đi được.

Diệp Kiến Bản đáp:

- Tôi nghĩ cái đại hội mời gọi đầu tư địa ốc này hiện mới chỉ do Nghiêm Văn Giới tạo thế ở giới công tử kinh thành, phía Kiến Nghiệp chưa chắc đã có tin.

- Để Vương Duy Quân gây thêm rắc rối được không?

Diệp Kiến Bân hứng thú hỏi:

- Rắc rối kiểu gì.

- Cái đại hội mời gọi đầu tư này chắc nhìn trúng mảnh đất phía đông Yến Quy Hồ, nó thuộc về phạm vi khu cao tân.

Trương Khác nhíp nhíp tay lên bàn nói:

- Một mặt, để khu cao tân và thành phố mau chóng đưa ra quyền chuyển nhượng đất đai phải trải qua trình tự “đấu thầu” thành văn bản pháp quy, lấy văn bản ra bịt cái miệng quá tham lam của kẻ nào đó. Vì sao chuyện mời gọi đầu tư này không để Vương Duy Quân đề xuất ra trước.

- Ô, cậu muốn hoàn toàn vứt bỏ Tiêu Minh Kiến?

Diệp Kiến Bân hiểu ngay:

- Nếu như bọn chúng cứ liên tục nhắm vào Cẩm Hồ như thế, không cho bọn chúng một cái tát, bọn chúng tưởng Cẩm Hồ dễ bắt nạt.

Trương Khác lãnh đạm nói:

- Không phải là vấn đề Cẩm Hồ hoàn toàn vứt bỏ Tiêu Minh Kiến, mà ông ta căn bản không thể đi cùng một đường với Cẩm Hồ. Cũng để Nghiêm Văn Giới biết muốn mượn thể chơi Cẩm Hồ không dễ đâu.

- Ha ha ha, hấn dày công tạo thế, Vương Duy Quân ra tay trước hưởng hết thành quả, đúng là một chiêu rút củi dưới đáy nồi lợi hại.

Diệp Kiến Bân phấn chấn hẳn lên, trên người hẳn vẫn chảy dòng máu hiếu chiến thích tranh đấu, nói ra với căn cơ và nhân mạch của Diệp gia, giới công tử kinh thành cũng chẳng có mấy người làm hấn sợ, Nghiêm Văn Giới có ghê gớm tới đâu, cũng đa phần nước sông không chạm nước giếng, nhưng vì đại cục phát triển của Cẩm Hồ đôi khi phải phá bỏ quy tắc :

- Giới công tử kinh thành tên nào cũng có thể tính là giang long, còn chúng ta ở Kiến Nghiệp cũng được coi là hổ trấn sơn, nếu chỉ giới hạn cạnh tranh ở sản nghiệp địa ốc, chúng ta tương nhiên có thể không lùi một bước. Chỉ có điều công trình xây cảng ở đảo Đông Sơn dính líu tới quá nhiều phương diện, bộ giao thông, hải quan, ủy ban thương mại, ủy ban kiến thiết, bộ ngoại thương ...v..v..v.. Chỉ một chỗ bóp cổ là đủ chúng ta thê thảm. Để Vương Duy Quân đi trước một bước lôi kéo đám công tử ca ở kinh thành, thế nào cũng hơn để Nghiêm Văn Giới và Tiêu Minh Kiến dẫn dắt bọn chúng đi về phía đối diện với chúng ta ... Tiêu Minh Kiến chính là loại lấy ra để hi sinh.

Diệp Kiến Bân cũng rất tức giận với sự phản phúc của Tiêu Minh Kiến.

Người quá thanh bạch không ai theo, nước quá trong không có cá, Cẩm Hồ mà muốn hùng hổ ngăn cản cả đám người kiếm tài phú, nhất định sẽ gây nên một trận chiến đẫm máu, xu thế tài phú xã hội tập trung vào một giai tầng đặc quyền không phải lấy nỗ lực cá nhân có thể ngăn cản được.

Trương Khác lại hỏi Diệp Kiến Bân buổi tối tiếp xúc với quan viên bộ giao thông ra sao?

- Tin tức truyền tới Bắc Kinh đúng là nhanh.

Diệp Kiến Bân ôm gáy dựa vào lưng ghế, than:

- May là chúng ta áp tin tức tới bây giờ tung ra, nếu không đã loạn thế trận rồi, ả của bộ giao thông vượt qua cũng dễ, để Trung Viễn tham dự vào là được.

Trung Viễn là tập đoàn vận chuyển viễn dương Trung Quốc, xí nghiệp quốc hữu cỡ lớn thuộc bộ giao thông, yêu cầu này của bộ giao thông cũng không có gì bất ngờ.

Trương Khác gật đầu:

- Đồng ý với bọn họ đi, nhưng nếu muốn có lợi, thì cũng phải gánh vác chút trách nhiệm.

Nói chuyện tới rạng sáng Diệp Kiến Bàn về thành phố, ngày mai còn dậy sớm gặp mặt quan viên tổng thụ hải quan, ngủ ở Thúy Viên sợ bị tắc đường không vào được thành phố, Hứa Thụy Bình cũng đi theo.

Trương Khác ngáp dài, hỏi Dịch Đan Thanh xem Thúy Viên có trò gì thư giãn giảm mệt mỏi không?

- Bên trong có một bể bơi, dẫn nước nóng từ suối trên núi xuống.

Dịch Đan Thanh cười nói:

- Hình như còn có thể mời một số cô bé xinh đẹp ở Thúy Viên bơi cùng, chắc là giảm nhiều mệt mỏi lắm đấy.

Trương Khác không ngờ Thúy Viên còn có món hay như thế, nhìn một đám mỹ nữ mặc bikini bơi đi bơi lại đúng là có thể thư giãn lấy tinh thần, nhưng tâm tư này sao có thể để lộ ra với Dịch Đan Thanh? Dùng một giọng điệu rất bình đạm nói:

- Ủm, đi ngâm suối nước nóng cũng không tệ...

Tự hồ khinh không thèm nói tới chuyện bơi cùng mỹ nữ.

Mặc quần đi vào bể bơi, Trương Khác hối hận ngay lập tức, cả một gian phòng lớn vắng ngắt, chỉ có đèn và nước, chẳng hi vọng xa vời Dịch Đan Thanh sẽ mặc bikini gọi cảm đi vào, một mình ngâm nước hồi lâu, buồn chán ngáp lên ngáp xuống, tới một cái bóng ma cũng chẳng có ...

~~oOo

Vương Duy Quân đặc biệt phê chuẩn cho Diêu Văn Thịnh nghỉ phép, để hẩn về Bắc Kinh trước một ngày, Diệp Tổ Phạm cũng tới Cổ gia sớm một ngày, hôm đó vừa vặn là cuối tuần, trưởng đảng được nghỉ, Đường Học Khiêm và Trương Khác tới Cổ gia bái phỏng hai vị lão gia tử.

Con rể Cổ lão gia tử là Trần Tân Dân cùng vợ là Cố Sướng cũng đã tới Bắc Kinh.

Trần Tân Dân từng làm việc ở tỉnh Giang Nam gần 10 năm, lên tới phó bí thư tỉnh ủy, nhưng mùa thu năm ngoái quan trường Giang Nam chấn động, Trần Tân Dân bị liên lụy bị điều tới một tỉnh trung bộ tiếp tục làm phó bí thư tỉnh ủy, tiền đồ không sáng sủa lắm.

Thế nhưng Trần Tân Dân còn căn cơ chắc chắn ở Giang Nam, đó được tính là tài nguyên chính trị cực tốt, tài nguyên này do Từ Học Bình hay Đường Học Khiêm kế thừa với Cổ gia mà nói không có gì khác biệt, nhưng với Trương Khác mà nói thì khác biệt lớn.

Tỉnh Giang Nam là trạm cuối cùng trên sĩ đồ của Từ Học Bình, nếu do ông kế thừa, tới lúc lui về rồi, sẽ thành vấn đề Đường Học Khiêm kế thừa ra sao, rồi còn mối quan hệ giữa Đường Học Khiêm và Lương Vĩ Pháp phải xử lý ra sao, dù thế nào Lương Vĩ Pháp cũng thân Cẩm Hồ, không thể làm méch lòng người ta.

Vậy chẳng bằng để Đường Học Khiêm tiếp nhận tích lũy chính trị của Trần Tân Dân ở Giang Nam, trực tiếp lập nên căn cơ của Đường Học Khiêm, như thế cũng bảo vệ được cục diện đoàn kết ổn định sau này ở cao tầng Giang Nam.

Sinh nhật Cố Trường Canh vào ngày 26 nhưng ngày 25 trạch viện Cổ gia đã trở bên tập nập.

Trạch viện Cổ gia nằm ở tây bắc Bắc Kinh, cách Thúy Viên không xa, là kiến trúc kiểu tứ hợp viện, thường ngày chỉ có Cố Trường Canh và người bạn đời, giúp việc, đầu bếp, cảnh vệ ở trong nhà.

Trong trạch viện có trồng một cây ngân hạnh, Cố Trường Canh nói:

- Trước kia có hai cây ngân hạnh, năm 67 bị chết khô mất một cây, vậy là sân có một cái cây thành chữ “khốn”, nhưng thời đó ai dám trồng thêm một cây nữa? Thế nên cây này một mình sống tươi tốt bao năm...

Trước bữa tối, Dịch Hinh cũng tới, cô chẳng hề có sự xấu hổ của dâu xấu đi gặp cha mẹ chồng, Cổ gia từ trên xuống dưới đều là trưởng bối nhìn cô lớn lên.

Lục Kien của ti phát triển khoa học kỹ thuật ủy ban kế hoạch phát triển là đồng bọn của Diêu Văn Thịnh ở Bắc Kinh, Lục gia và Cổ gia cũng là thế giao, Lục lão gia tử đã mất, theo lời Diêu Văn Thịnh, cha của Lục Kien là Lục Tân Hoa thời trẻ từng theo đuổi cô hẩn Cố Sướng mà không thành công, nên mấy năm qua

quan hệ với Cố gia rất lạnh nhạt, nhưng không cảm con trai thân cận với bên này, Lục Kiện nghe nói Diêu Văn Thịnh về Bắc Kinh liền chạy tới ăn chực.

Diêu Văn Thịnh thay đổi hẳn, phần đầu phát triển ở chính giới, đồng thời toại nguyện người trong nhà, chính thức qua lại với Dịch Hinh, còn xác định ngày kết hôn.

Lục Kiện thì còn chưa an phận, rất ham chơi, kết bạn với một cô giáo mầm non, nhưng hai cô gái hẳn gọi điện trước mặt đám Trương Khác, chắc chắn không làm việc trong nhà trẻ, Dịch Đan Thanh còn kiểm cơ hội lên châm chọc Trương Khác:

- Nam nhân dễ kiếm được đồng bọn cùng sở thích quá nhỉ?

Buổi tối Đường Học Khiêm cùng Dịch Văn Phi, Trần Tân Dân tiếp chuyện với hai vị lão gia tử, Đường Học Khiêm xuất thân học giả thực sự, có nghiên cứu kinh tế rất sâu, lại gần 10 năm kinh nghiệm hành chính phong phú, thành tích 4 năm kinh tế Hải Châu nhảy vọt, xem như có lý lịch hoàn mỹ.

Trương Khác cùng đám văn bối Diệp Kiến Bản, Diêu Văn Thịnh không góp vui với mấy ông già, kéo nhau tới Thụy Viên ngâm suối nước nóng.

907. Chương 906: Lầy Lòng Giới Công Tử Kinh Thành.

Cuối tuần, bể bơi suối nước nóng công cộng của Thụy Viên rất đông, đám Trương Khác liền về biệt thự ngâm nước nóng, ao nước được dùng đá tảng xây thành, xung quanh trồng cây cối xanh biêng biếc, khung cảnh rất dễ chịu.

Diêu Kiên yêu cô bạn của Dịch Hinh ở Đông Hàng, trước kia cũng chính vì theo đuổi cô gái đó nên hắn mới quyết định ở lại Bắc Kinh phát triển.

Dịch Hinh gọi cả cô gái đó tới ngâm suối nước nóng, thêm vào Dịch Đan Thanh là ba cô gái xinh đẹp, đám Trương Khác có thể nghe thấy tiếng ba cô gái cười khúc khích, tiếc là cách một hàng rào trúc dày, không nhìn thấy cảnh tiên nữ giỡn nước.

Lục Kiện không có kiên nhẫn phát triển ở chính giới, ngâm nước nóng một lúc bắt đầu kể khổ, hắn và Trương Khác không quen thân, nhưng cùng với Diệp Kiến Bản được coi như lớn lên từ một khu, than vãn không có cơ hội ra biển kinh doanh.

- Công tử kinh thành không phải có rất nhiều người chơi địa ốc sao?

Trương Khác giang tay gác lên tảng đá mát mẻ, thoải mái nói với Lục Kiện:

- Ông chủ của Thụy Viên làm địa ốc, anh muốn gặp, tôi bảo ông ấy tới cùng nói chuyện.

- Gặp hay không cũng thế.

Lục Kiến rầu rĩ nói:

- Ông già nhà tôi cho rằng trên sĩ đồ còn có tiềm lực phấn đấu, nếu tôi gỡ trò bàng môn tà đạo, thế nào cũng bị đánh gãy chân.

- Sao chưa thấy chân anh bị gãy nhỉ?

Ở ao tắm nữ bên cạnh có thể nghe được rõ ràng bên này nói chuyện, Dịch Hinh lên tiếng chế nhạo.

- Tán gái là dựa vào bản lĩnh thực sự, không phải bàng môn tà đạo.

Lời tuyên bố hùng hồn của Diêu Văn Thịnh còn chưa dứt, bên kia có hai miếng bánh xà phòng ném qua, đôi vợ chồng oan gia tương lai bắt đầu đấu khẩu.

- Vậy cứ gặp đi.

Trương Khác nghĩ Lục Kiện một lòng xuống biển, chắc có nghiên cứu về sản nghiệp địa ốc, bảo Diêu Kiên liên hệ với Ngô Khải Lập, rồi lại quay sang nói:

- Vì sao phải giở trò bàng môn tà đạo? Tôi có thể khẳng định chắc chắn với anh, 20 năm nữa là thời kỳ hoàng kim kinh tế bay cao, chỉ có những kẻ tầm nhìn hạn hẹp mới giở trò bàng môn tà đạo khiến đất mình không sạch sẽ.

Nếu là người khác nói những lời này, có lẽ Lục Kiệt khịt mũi coi thường, nhưng trước mặt Trương Khác và Diệp Kiến Bàn thì hẳn không có tư cách này, xí nghiệp dưới cờ Cẩm Hồ thanh bạch phát triển thực nghiệp, tốc độ phát triển lẫn quy mô có thể nói đứng đầu tư bản dân doanh trong nước.

Lục Kiệt nhích người về phía Trương Khác, cười lấy lòng:

- Xin được nghe cậu và anh Diệp chỉ điểm cho.

- Cứ lấy địa ốc ra mà nói, trong tư duy của người bình thường, không hối lộ, không cống nạp, dùng mọi thủ đoạn trấn áp đối thủ cạnh tranh thì không thể lấy được mảnh đất tốt. Khi giải tỏa thì liên hợp với chính phủ đàn áp người dân, khi xây dựng phải bớt xén nguyên vật liệu, khi tiêu thụ phải sử dụng trò lừa đảo, mới có được lợi nhuận lớn nhất. Đặc biệt vào thời buổi này, trong nước có rất nhiều không gian khai thác ngầm, không giở trò bàng môn tà đạo thì đầu óc toàn bã đậu rồi.

Trương Khác dùng ngữ khí rất lạnh nhạt nói:

- Có lẽ làm thế có thể giàu lên trong một đêm, hưởng thụ được phú quý nhân gian, nhưng tuyệt đối không thể thành doanh nhân địa ốc khi độ đường đường, vứt bỏ dãi dất hoàng kim, chuyển hướng sang ngoại thành kết hợp với vận hành bất động sản cỡ lớn, bỏ đi thủ đoạn kiếm lợi ích cực hạn, dùng ba bốn năm hoặc lâu hơn dựng lên thương hiệu địa ốc được người dân tín nhiệm, chưa chắc không kiếm được nhiều lợi ích hơn.

- Rất đặc sắc.

Ngô Khải Lập vừa đi vào phòng thay y phục, vừa vặn nghe được một phen biện luận của Trương Khác, vỗ tay nói:

- Có khí độ này mới có Cẩm Hồ ngày nay, Khác thiếu gia không ngại cho tôi được nghe giáo huấn chứ?

- Giám đốc Ngô chẳng lẽ cứ đóng véc ngồi trên bờ nói chuyện với chúng tôi à?

Diệp Kiến Bàn ngẩng đầu lên:

- Hơn nữa chúng tôi mời ông tới đây là muốn được nghe kiến giải của ông đấy.

Ngô Khải Lập lật đật đi thay đồ tắm, tắm thân to béo của ông ta vừa xuống ao, mọi người có thể cảm nhận rõ ràng nước trong ao dâng lên.

Điều Kiên giới thiệu Điều Văn Thịnh, Lục Kiệt cho ông ta, do Điều Văn Thịnh phát triển ở Kiến Nghiệp, nên Ngô Khải Lập chỉ coi hẩn theo Trương Khác, Diệp Kiến Bàn chơi, nhưng lập tức nhận ra Lục Kiệt là nhân vật có hạng trong giới công tử kinh thành.

Ngô Khải Lập có kinh nghiệm kinh doanh địa ốc phong phú, lại tiến vào trong nước khai phát địa ốc hơn bốn năm, tất nhiên có những kiến giải sâu sắc, nghe nói Lục Kiệt có ý rồi chính giới đi kinh doanh, nửa đùa nửa thật nói:

- Tôi có ý định đầu tư 100 triệu đăng ký một công ty địa ốc ở Kiến Nghiệp, không biết Lục tiểu đệ có thể giúp tôi kinh doanh được không? Lương bổng chúng ta không nói tới, nếu trong thời hạn quy định đạt được mục tiêu kinh doanh, sẽ có tỉ lệ cổ phần khích lệ nhất định.

Điều kiện Ngô Khải Lập đưa ra có thể nói là rất hấp dẫn, Lục Kiệt tất nhiên không thể không động lòng, nhưng hẳn biết nếu không phải là có Trương Khác và Diệp Kiến Bàn ở đây, Ngô Khải Lập sao có thể đưa ra điều kiện hời như thế? Huống hồ Ngô Khải Lập muốn đăng ký công ty địa ốc ở Kiến Nghiệp, nói tới cùng là coi trọng sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ ở đó.

Lục Kiệt hồi hợp nhìn Trương Khác, Trương Khác nhìn sang Điều Văn Thịnh:

- Giám đốc Ngô muốn đăng ký công ty ở Kiến Nghiệp, anh là địa đầu xà, có ủng hộ hay không phải nói một tiếng chứ.

Diêu Văn Thịnh hỏi:

- Giám đốc Ngô nói đùa hay kiến nghị thật đấy?

Ngô Khải Lập rồi rít xua tay:

- Trước mặt Khác thiếu gia, Diệp thiếu gia tôi nào dám nói đùa.

Lúc này Dịch Hình ở ao bên kia hỏi vọng sang tối có đi tới Cổ gia trạch viện vẫn an không, ở đó không những toàn là bậc trưởng bối, còn là nhân vật có địa vị cao, thế nào cũng phải tới một chuyến, dù sau đó có lại quay về Thúy Viên.

Thay y phục xong, Diêu Văn Thịnh có ý giúp Lục Kiện một tay, liền mời Ngô Khải Lập ngày mai cùng tới dự tiệc sinh nhật.

Đi trên con đường rải đá cuội trắng rời Thúy Viên, Diêu Văn Thịnh nói:

- Ngô Khải Lập đúng là một thương nhân tinh minh.

Trương Khác bực bội nói:

- Sao trong mắt người khác cứ như do tôi một tay che trời ở Kiến Nghiệp thế?

Diệp Kiến Bân cười ha hả, miếng bánh địa ốc Kiến Nghiệp quá lớn, Thế Kỷ Cẩm Hồ có mạnh tới đâu cũng không ăn hết được, hơn nữa Thế Kỷ Cẩm Hồ cũng không có tâm tư tranh đoạt dải đất hoàng kim với người khác, đem tinh lực tập trung vào kiệt thiết khu thương nghiệp đông hồ, tinh lực dư thì bố cục ở Kim Sơn, Tân Tình, không thể ăn quá nhiều.

Nói ra với Lục Kiện chỉ là ân tình thuận nước đẩy thuyền, nhưng lợi ích rất rõ ràng, Lục Kiện là người trong giới công tử kinh thành, để hắn tham gia vào, có thể tránh đám công tử ca bị người khác khích bác xúi bẩy sinh địch ý với Cẩm Hồ vô cớ.

Ngoài ra nếu như muốn dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, thế nào cũng phải có người dẫn đầu, Thế Kỷ Cẩm Hồ không có nhân mạch ở kinh thành, Lục Kiện và Ngô Thiên Khải nếu tách rời thì không đủ tư cách, nhưng hai người kết hợp thì rất thích hợp.

Ngô Khải Lập chừng như cũng miễn cảm nắm bắt được gì đó, nói ông ta tinh minh không phải quá lời.

Đi xe tới Cổ gia trạch viện, mọi người đang trò chuyện rất vui vẻ, Diệp Chúc Dân cha Diệp Tiểu Đồng chẳng biết cũng tới từ lúc nào.

Lục Kiện chào hỏi hai vị lão gia tử rồi vội vàng rời đi, Diêu Văn Thịnh cười nói:

- Hắn muốn nhảy ra khỏi cửa quan xuống biển kinh doanh phải qua ả cha hắn, hi vọng ngày mai hắn không xuất hiện với cái mặt ủ rũ.

- Lừa bướng ép không đi.

Cổ Trường Canh hiểu được chuyện gì xong, nói:

- Đám bọn cháu giống nhau cả.

- Lêu lổng ở bộ ủy chỉ hao tốn thời gian, mài mòn ý chí, chẳng thể tìm được cảm giác làm việc.

Diêu Văn Thịnh giúp Lục Kiện cũng là vì cái cho bản thân.

- Quan trường ở đâu chẳng thế, vậy cháu nhìn xem mấy chú bác của cháu ngồi đây, có ai bị mài mòn ý chí không?

Cổ Trường Canh chẳng nể nang châm biếm cháu trai:

908. Chương 907: Phối Hợp Rên Rĩ.

- Bí thư Đường, chú Dịch, chú Diệp đều là bậc nhân kiệt, cháu làm sao so được.

Diêu Văn Thịnh giở trò lưu manh:

- Thời gian không còn sớm nữa, mọi người còn ý chí chưa bị mài mòn đợi mai tiếp tục đi ạ, cháu thấy hôm nay nên nghỉ ngơi thôi.

Dịch Vân Phi và Diệp Chúc Dân nhà ở Bắc Kinh, tất nhiên về nhà nghỉ ngơi, Đường Học Khiêm và Trần Tân Dân đều ở lại Cổ gia trạch viện.

Không thể ở quá nhiều người tại Cổ gia, trừ Hứa Thụy Bình ở lại chiếu cố thì Trương Khác, Diệp Kiến Bân, Diêu Văn Thịnh quay lại Thúy Viên, Dịch Hình không về theo cha mà theo đám Trương Khác.

Dịch Hình đi trước, sắp lên xe đột nhiên quay lại hỏi Diêu Văn Thịnh:

- Anh nói nam nhân các anh mài mòn ý chí, có phải đều bị mài mòn trên bụng nữ nhân không?

Dịch Đan Thanh nghe thấy bật cười khúc khích, Trương Khác thì giả điếc, thầm nghĩ đương nhiên nữ sắc là thứ mài mòn ý chí nam nhân nhất, đột nhiên nhớ ra câu chuyện cười địa hạ đẳng trước giải phóng.

*** Địa Hạ Đẳng: thời Cách mạng Dân Chủ, Đảng cộng sản TQ ở dưới sự thống trị của Quốc dân đảng và người Nhật, phải hoạt động bí mật, nên gọi thế.

Dịch Đan Thanh hỏi y cười cái gì, Trương Khác liền kể cho cô nghe:

- Ngày 28 tháng 9 năm 1949 có một thành viên địa hạ đẳng không may bị bắt, ngày đầu tiên, kẻ địch dùng ghế hùm, anh ta không khai. Ngày thứ hai kẻ địch dùng nước ớt, anh ta không khai. Ngày thứ ba kẻ địch dùng mỹ nhân kế, anh ta khai ngay. Ngày thứ tư anh ta muốn khai tiếp thì đã giải phóng mất rồi.

- Có thể thấy nam nhân đều chẳng phải thứ tử tế.

Dịch Hình khoác cánh tay Diêu Văn Thịnh, chun mũi nói, nhưng về mặt chẳng hề bận tâm mấy về chuyện nam nhân tham hoa luyện sắc, cuộc sống trước kia của Diêu Văn Thịnh, cô biết rất rõ.

Dịch Đan Thanh thở dài, thầm nghĩ giữa tài phú và quyền thế tìm đâu ra tình cảm thuần khiết không có tạp chất, nên sinh ra từ gia đình quyền thế, Dịch Hình có thể nhìn thoáng chuyện này.

Tới Thúy Viên, thấy chiếc xe jeep cả Lục Kiện đỗ trước mặt bọn họ.

- Sao lại quay về?

Diêu Văn Thịnh ấn cửa kính xuống, thò đầu ra hỏi:

- Không phải là nhìn trúng cô em nào đó nên len lút quay lại chứ hả?

- Giám đốc Ngô vừa gọi điện cho tôi, bên này xảy ra chút chuyện ...

Lục Kiện liền đem tình hình kể ra.

Diêu Kiên và bạn gái vừa rời ở lại Thúy Viên, không vội về phòng nghỉ ngơi mà nhà chính xem biểu diễn, giữa chừng Diêu Kiên rời đi một lúc, bạn gái hắn bị một người khách say rượu quấy rối. Diêu Kiên còn chưa quay lại, bạn gái hắn đã đẩy tên say rượu kia ngã chống gọng, chảy chút máu mũi, khách tới Thúy Viên chơi làm gì có ai thân phận đơn giản, tên say và đám bạn của hắn liền gây chuyện, Lục Kiên nhận được điện thoại của Ngô Khải Lập liền quay lại.

- Vậy anh vào trước giúp giám đốc Ngô giải quyết rắc rối đi.

Trương Khác phát tay:

Chuyện vặt này Ngô Khải Lập đương nhiên giải quyết được, Thúy Viên hoạt động theo chế độ hội viên, tư liệu về khách nắm bắt được tương đối, cùng lắm là chịu chút thua thiệt để hai bên bỏ qua.

Cho dù có rắc rối lớn hơn nữa, Ngô Khải Lập không thông báo cho đám Trương Khác mà thông báo cho Lục Kiện mới quen, chẳng qua là thừa cơ xem thủ đoạn của Lục Kiện ra sao, nếu không sao có thể yên tâm hợp tác với hắn? Chỉ không ngờ bọn họ quay lại nhanh như thế.

- Người Hong Kong đúng là tinh minh.

Diêu Văn Thịnh lấy thuốc lá ra chia:

- Tinh minh cũng tốt, ít nhất là biết chừng mực và tiến lui ...

Diệp Kiến Bân nhận nhận lấy thuốc, đứng ngoài hút một lúc mới đi vào trong.

Nhà chính là kiến trúc kiểu Đường thời dân quốc, mái ngói lưu ly, hành lang cột đá, hai bên vách còn có phù điêu lớn, thảm đỏ tươi trải ra tận sân, đèn màu rực rỡ, biệt thự sau Thúy Viên uy tĩnh thanh nhã, nhưng nhà chính thì cực kỳ xa hoa.

Bậc thềm đá cẩm thạch trắng có hai hàng tiếp viên cao ráo xinh đẹp, áo sườn xám phần hồng, lộ ra cặp đùi trắng nõn nà, giờ Trương Khác mới biết phục vụ nơi ở của y tuy xinh đẹp, nhưng ăn mặc lại rất bảo thủ lắm.

Dịch Hinh nhìn mà cảm khái:

- Thế giới đúng là xoay quanh đàn ông các anh.

Đám Trương Khác đi lên tầng hai, đại sảnh có phụ vụ đang ngồi dưới đất lau đi những vết máu, trên lan can cũng có, thầm nghĩ tên say kia đúng là xui xẻo, Trương Khác hỏi Dịch Hinh:

- Các cô gái của Đông Hàng đều hung hãn như thế à?

Dịch Hinh không đáp, Dịch Đan Thanh giễu cợt:

- Có phải là cậu hi vọng các cô gái Đông Hàng bị người ta động chân động tay còn phối hợp rên rỉ mấy tiếng không?

Những người khác đều bật cười, Trương Khác mở to mắt, mặt dày nói:

- Có loại chuyện hay vậy sao?

Diêu Văn Thịnh gọi phục vụ tới hỏi đám Ngô Khải Lập đi đâu giải quyết vấn đề, được phục vụ dẫn lên lầu ba, còn chưa đẩy cửa đi vào đã nghe bên trong có giọng nói oang oang:

- Đã bảo là hiểu lầm mà, bạn tôi uống hơi nhiều rượu, đứng không vững, thấy bạn anh đứng đó muốn vịn nhờ một cái, cho dù có chạm vào mặt, cũng lắm là giải thích rõ ràng, cần đánh người ta thành ra như thế này. Các người nói là xô ngã, bạn tôi không tỉnh táo lắm, tôi thì thấy làm lạ, có thấy xô ngã mũi xuống đất sao?

Trương Khác cũng lấy làm lạ, phải chăng là bị người ta đâm ột phát vào mũi rồi mới đẩy ngã? Đẩy cửa đi vào, thấy Chu Hưng Đông vấp chân chữ ngũ ngồi trên ghế nói:

- Nếu Lục đại thiếu gia đã ra mặt, vậy cũng dễ giải quyết, mở miệng ra đòi 8 vạn 10 vạn là tổng tiền, chúng tôi chẳng có gan tổng tiền anh, tôi dẫn bạn mình tới bệnh viện kiểm tra, nếu không có vấn đề gì, ngày mai anh đặt một phòng bao mời chúng tôi coi như nhận lỗi ... Cái khác không so đo nữa.

- Phòng bao để tôi đặt, ở Thúy Viên hay Sáng Nghệ đều được, nhiều bạn bè tới náo nhiệt một chút, thời buổi này mọi người phải vui vẻ kết bạn mới phát tài được.

Ngô Khải Lập thấy đám Trương Khác đi vào, vội đứng ra giảng hòa.

Bên cạnh Chu Hưng Đông có hai tên thanh niên ăn mặc bất phàm, một tên mũi rịt bông, vết máu trên mặt đã lau đi, ánh mắt tuy không cam tâm, nhưng vẫn nghe Chu Hưng Đông, tên còn lại nghi hoặc nhìn đám Trương Khác.

- Tám vạn mười vạn tôi có đấy, cho tôi sờ mặt anh một chút là được.

Trương Khác lạnh lùng nói:

Chu Hưng Đông lúc này mới nhìn thấy Trương Khác, Diệp Kiến Bân đứng ở cửa, hốt hoảng bỏ chân xuống, bị câu nói của Trương Khác làm bối rối, không biết trả lời ra sao, chẳng lẽ đưa mặt tới cho Trương Khác “sờ” một cái thật.

- Khác thiếu gia, Diệp thiếu gia tới rồi ...

Ngô Khải Lập tươi cười mời bọn họ ngồi, ông ta thực sự không ngờ bọn họ quay lại nhanh như thế.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trương Khác nhướn mày lên.

- Xảy ra chút hiểu lầm, không phải chuyện gì to tát ..

Ngô Khải Lập vội đáp:

Trương Khác liếc mắt nhìn Chu Hưng Đông:

- Nếu đã là hiểu lầm, vậy đã giải thích rõ ràng chưa?

- Giải thích rõ ràng rồi ...

Chu Hưng Đông bị khí thế của Trương Khác trấn áp, hắn không cách nào lên mặt với Trương Khác, tới điện tử Hoa Hạ còn bị Cẩm Hồ đè dưới chân, hắn chẳng qua chỉ là giám đốc một công ty dưới cờ Liên Tín, bản thân hắn có thói quen lấy cấp bậc này phân biệt mình với người khác.

- Vậy còn ngồi đây làm cái gì?

Trương Khác giọng tiếp tục rất bất thiện:

- Chẳng lẽ bạn tôi bị các người sờ mặt còn phải phối hợp rên rỉ mấy tiếng các người mới hài lòng à?

Chu Hưng Đông giật áo cái tên bạn còn chưa rõ tình hình, đứng dậy rời khỏi phòng bao, đám công tử kinh thành còn giữ thể diện cho nhau, còn làm bộ làm tịch, nhưng tên Trương Khác này là hạng man rợ, nói cho cùng là bọn chúng đuổi lý trước.

Đám Chu Hưng Đông vừa ra khỏi phòng, Dịch Hinh cười tới đau cả bụng, Diệp Kiến Bản, Diêu Văn Thịnh thì khắc chế không cười lớn, còn đám Ngô Khải Lập, Diêu Kiên thì không hiểu ra sao.

Dịch Hinh cố nín cười kể lại đoạn đối thoại giữa Trương Khác và Dịch Đan Thanh, bạn gái Diêu Kiên xấu hổ, ôm lấy Dịch Hinh cười, nhìn có vẻ cô không sao, thời đại này, tâm lý các cô gái không yếu đuối như trong tưởng tượng.

909. Chương 908: Cọng Cỏ Cứu Mạng.

Lục Kiện vừa cười vừa nói:

- Tôi thấy câu cuối cùng của cậu có sức sát thương lớn nhất, làm đám Chu Hưng Đông, Triệu Phổ Thành choáng váng luôn, té ra là sao chép của Dịch tiểu thư.

Dịch Đan Thanh nhin cười, hơi trừng mắt nhìn Trương Khác, phong tình vô hạn, cố giấu vẻ tình tứ trong đó.

Trương Khác mỉm cười, hỏi:

- Chu Hưng Đông thì tôi biết, còn hai tên kia là ai?

Diêu Kiên phối hợp với Ngô Khải Lập không nói thân phận ra, nếu không Chu Hưng Đông dây dưa vì chút chuyện nhỏ này thì quá không biết điều rồi.

- Tên mặc áo T-shirt sọc đỏ là Triệu Phổ Thành, con phó thị trưởng Triệu Thiêm, còn tên bị Tiểu Giai đánh chảy máu mũi thì tôi không quen, đại khái là người ngoại tỉnh, dân hoàng thành đều không ngông nghênh như thế, biết hiểu lầm thường không làm khó ... Cũng ít khi mượn rượu kiếm chuyện.

Lục Kiện giải thích :

Ngày 26 sinh nhật Cố Trường Canh, cha Lục Kiện, trợ lý bộ trưởng bộ thống chiến TW Lục Tân Hoa và vợ không mời mà tới, năm xưa Lục Tân Hoa theo đuổi Cố Sướng bị cự tuyệt, không bỏ thể diện xuống được nên những năm qua quan hệ với Cố gia trở nên lạnh nhạt, nhưng Lục Kiện và Diêu Văn Thịnh là đồng bọn thân thiết, ngoài ra vợ ông ta cũng là bạn thân của Cố Sướng, nên quan hệ hai nhà không trở nên xa lạ.

Nhiều năm rồi Lục Tân Hoa không tới Cổ gia, có chuyện gì cũng là vợ đi, Cổ Trường Canh thấy ông ta vào trung đường, nghiêm mặc nói:

- Định bày trò Hạng Trang múa kiếm đầy hả?

Cổ Trường Canh là trưởng bối, ông ta có nặng lời thế nào thì Lục Tân Hoa cũng chỉ có thể nhịn, nếu không chẳng bằng không đến cho xong, chỉ cười ngượng ngập, Lục Tân Hoa đúng là không đủ thành ý, tới đây đa phần là vì chuyện của Lục Kiện, thân là trợ lý bộ trưởng bộ thống chiến, tất nhiên càng rõ nguyên nhân cần bản những hành động thời gian qua của người Hoa Indo.

Ngô Khải Lập vốn không có tư cách xuất hiện ở bữa tiệc này, Diêu Văn Thịnh vì giúp Lục Kiện mới mời ông ta tới, đến Cổ gia trạch viện mới biết thế lực chính trị sau lưng Cẩm Hồ mạnh thế nào.

Ở Cổ gia trạch viện Đường Học Khiêm có được tin tức chính xác, bộ tổ chức TW sẽ hạ lệnh điều động với ông trước ngày quốc khánh, vậy là vài ngày nữa sẽ đứng trên nấc thang cao hơn, có thể mơ hồ nhìn thấy vòng chính trị hạch tâm trong nước rồi.

Ngày 27, Trương Khác cùng Đường Học Khiêm đi báo phỏng Thôi Văn Nghị, ngày 28 lệnh bộ nhiệm chính thức hạ xuống, điều Đường Học Khiêm tới tỉnh Giang Nam làm thường ủy tỉnh ủy, chiếc ghế bí thư thành ủy Hải Châu tạm thời để trống, công tác đảng chính phủ ở Hải Châu do Lục Dật Quang, Đỗ Tiểu Sơn, Tổng Bồi Minh đảm trách.

Chuyện trì hoãn này có lợi cho Cẩm Hồ, đặc biệt là khả năng TW điều Lưu Văn Đào có quan hệ mật thiết với Nghiêm gia tới Hải Châu làm bí thư thành ủy, kéo dài một hai tháng có thể giảm bớt nguy hiểm chính trị Nghiêm Văn Giới mang tới chính đàn Hải Châu.

Đậu Duy Đào và Đào Thư Nghệ cũng tới Bắc Kinh vào ngày 28, chính thức nộp tài liệu xin xây dựng cảng đào Đông Sơn lên các bộ ủy liên quan.

Đường Học Khiêm còn học ở trường đảng TW gần một tháng nữa, nhưng đã chức vụ đã xác định, có thể chính thức đại biểu tỉnh Giang Nam xen vào công tác phối hợp ở Bắc Kinh, thời gian này Diệp Kiến Bản cũng đặt đại bộ phận tinh lực ở Bắc Kinh.

Cơ bản tài chính lan ra toàn cầu, làm người ta sinh ra lo lắng kinh tế toàn cầu sụp đổ, xuất khẩu trong nước tổn hại khá nặng, dưới bối cảnh TW cũng liên tục ra mặt yêu cầu kiến thiết cơ sở, kích thích thị trường trong nước, đưa vốn nước ngoài vào xây dựng cảng đảo Đông Sơn được đa phần cao tầng TW tán thành, nhưng đi hết từng trình tự một không phải một hai ngày là xong.

Trước khi Trương Khác rời khỏi Bắc Kinh, được Dịch Vân Phi gọi tới ột tin tức không được tốt lắm.

- Cát Kiến Đức vừa trao đổi với bộ, điện tử Hoa Hạ định liên hợp với NEC đầu tư vào Khoa Vương, tận dụng nhà máy TV Tam Nguyên mà Khoa Vương mua đầu năm sản xuất CRT, NEC cũng chuyển nhượng kỹ thuật chế tạo CRT mới nhất cho Khoa Vương, đây mới chỉ là bước hợp tác đầu tiên của bọn họ.

- Không ngờ Khoa Vương trong lúc vũng vầy lại tóm được cọng cỏ cứu mạng này.

Trương Khác mới nghe tin đúng là hơi bất ngờ, sau lưng NEC là Mitsui, là Trì Tá Tú Tàng, nhưng làm sao Khoa Vương móc nối được với Trì Tá Tú Tàng, do Hoa Hạ dặt mối đưa đường sao?

- Xí nghiệp sản xuất CRT trong nước đã nhiều lắm rồi Trương Hồng, Sang Duy, Hạ Tân Hải Nhĩ, TCL đều có biểu hiện không tệ ở lĩnh vực này, hơn quá nữa là xí nghiệp trong bộ, mấy xí nghiệp đó đều cự tuyệt sát nhập vào Hoa Hạ, Cát Kiến Đức muốn chơi riêng...

Dịch Vân Phi cho biết thêm.

Trương Khác chăm chú lắng nghe Dịch Vân Phi nói.

Crt cho dù 10 năm, 20 năm chưa đào thải được nhưng dù sao đã vào kỳ suy thoái, hơn nữa ở trong nước cũng cạnh tranh hết sức khốc liệt, với Khoa Vương mà nói, đây cũng chỉ là một cọng cỏ cứu mạng mà thôi, Trương Khác cũng không tin Khoa Vương có thể lấy được kỹ thuật hạch tâm từ doanh nghiệp Nhật.

Ngày 28, thành ủy Kiến Nghiệp tổ chức cuộc họp thường ủy thông lệ lần cuối trước quốc khánh.

Họp suốt cả một buổi chiều, các thường ủy đều đã mệt mỏi, mấy kiến nghị trọng tâm nhất đã thảo luận hết, mọi người có chút lơ lửng, nhìn tịch dương chiếu qua cửa sổ, đều thấy cuộc họp nên kết thúc rồi.

Tiêu Minh Kiến là người chủ trì cuộc họp này, hỏi La Quân:

- Bí thư còn chuyện gì muốn cần dặn không?

La Quân xem đồng hồ, thời gian thảo luận quy định đã hết, nhưng chưa hết giờ họp:

- Còn chút thời gian, các đồng chí có vấn đề gì muốn thảo luận đột xuất không?

Vương Duy Quân họ khê một tiếng, tỏ ý muốn phát biểu, La Quân gật đầu, liền lật tài liệu trên bàn:

- Thưa bí thư và các đồng chí, đồng chí Diêu Văn Thịnh cục trưởng cục xúc tiến đầu tư khu chúng tôi mấy ngày qua tới Bắc Kinh khảo sát tình hình phát triển địa ốc. Mọi người đều nói tới cơn bão tài chính Châu Á, ở Kiến Nghiệp chúng ta không có cảm thụ sâu sắc lắm, có điều sản nghiệp địa ốc Bắc Kinh mở cửa với vốn nước ngoài khá cao, nên bị chút ảnh hưởng, hiện không được tốt lắm. Ngược lại, kinh tế Kiến Nghiệp sôi động, nhu cầu thị trường với địa ốc mới rất nhiều, đặc biệt khu cao tân, bất kể là nhà ở hay văn phòng cho thuê, giá đều tăng vọt. Nhưng xí nghiệp địa phương thực lực có hạn, khai phát địa ốc có hạn, tôi đang nghĩ ...

Nói tới đây liếc nhìn Vương Duy Quân, thấy sắc mặt ông ta tức thì hơi tái đi, lòng cười thầm, vẫn thản nhiên như không nói:

- Tôi đang nghĩ nên chăng mời một số doanh nghiệp địa ốc Bắc Kinh tới khai phát.

Tiêu Minh Kiến cảm thấy miệng đắng ngét, ông ta định đợi Nghiêm Văn Giới nắm chắc rồi mới đem chuyện này ra thảo luận, ai ngờ Vương Duy Quân đột nhiên nhanh chân đi trước, làm ông ta trở tay không kịp, làm ra động tác gây chú ý, nhìn đồng hồ định lấy cớ thời gian eo hẹp trì hoãn tới cuộc họp lần sau.

Nhưng La Quân chẳng thèm nhìn mặt ông ta, ngồi thẳng dậy, lấy tinh thần nói:

- Đồng chí có suy nghĩ cụ thể chưa.

Vương Duy Quân lấy trong cặp ra mấy tờ giấy, nói:

- Cục trưởng Diêu Văn Thịnh đã soạn một phần tài liệu.

Tiêu Minh Kiến hiểu ngay La Quân và Vương Duy quân đã thông đồng với nhau trước rồi, giới địa ốc kinh thành thực tế là giới công tử, thái tử kinh thành, Kiến Nghiệp mở cửa cho bọn họ, cuối cùng lấy lòng ai, La Quân không ngốc, ông ta đã có chính tích huy hoàng rồi, có bối cảnh không tệ, tất nhiên không từ chối có thêm thiện cảm của nhân vật có ảnh hưởng vòng chính trị hạch tâm.

Chuyện này vĩnh viễn ai đề xuất trước là sẽ được La Quân ủng hộ, cho dù tài liệu của Diêu Văn Thịnh rất thô sơ, chỉ cần đưa ra, có tư tưởng chính trên thường ủy, công tác sẽ dần dần triển khai, Tiêu Minh Kiến hận mình quá do dự.

Vương Duy Quân đưa tài liệu lên, La Quân xem qua, bảo thư ký trưởng chia ọi người, hỏi Tiêu Minh Kiến:

- Còn chút thời gian, thị trường thấy có nên thảo luận qua không?

910. Chương 909: Thương Trường.

Tiêu Minh Kiến không xác định được Vương Duy Quân chỉ trùng hợp hay là tính đúng thời gian đột kích, nhận lấy tài liệu, cổ trắn tĩnh nhìn La Quân, thấy ánh mắt ông ta bất thiện, giật mình nghĩ: "Ông ta biết chuyện Nghiêm Văn Giới tạo thế ở kinh thành."

Nói thực chuyện Nghiêm Văn Giới tạo thế không thể ảnh hưởng tới La Quân, nhưng Tiêu Minh Kiến giả trò sau lưng, La Quân hết sức khó chịu, ít nhất nói rõ Tiêu Minh Kiến có tâm tư lật đổ mình.

Có lẽ Tiêu Minh Kiến căn bản không có ý định lật đổ La Quân, nhưng ông ta không thể tự giải thích được.

Đấu tranh chính trị chưa bao giờ có chuyện ôn hòa, La Quân vốn rất cảnh giác với Tiêu Minh Kiến, chuyện này làm vết rách càng sâu.

Tiêu Minh Kiến thấy sống lưng ớn lạnh, lúc này đương nhiên không thể cự tuyệt La Quân, cự tuyệt vô ích, các thường ủy khác sẽ không phản đối.

Hồ Tôn Khánh chưa trao đổi trước với Tiêu Minh Kiến, không hiểu ẩn tình đằng sau, còn hưng phấn hỏi Vương Duy Quân:

- Cục trưởng Diêu chưa tới, hay là làm phiên bí thư Vương giới thiệu tình hình cho chúng tôi?

~oOo

~~Hoa Hạ và NEC liên hợp đầu tư vào Khoa Vương hỗ trợ chế tạo CRT, Trương Khác cho rằng Khoa Vương vớ được cọng cỏ cứu mạng, Tạ Kiếm Nam lại không nghĩ thế.

Tạ Kiếm Nam vì điều chỉnh kết cấu sản nghiệp của Khoa Vương, đầu năm mua lại nhà máy TV Tam Nguyên tiến hành quản lý chỉnh đốn, khôi phục lợi nhuận không tệ, nếu được NEC hỗ trợ mấy kỹ thuật quan trọng, hần tin không gian lợi nhuận sẽ càng lớn.

Điều này không thể trách Tạ Kiếm Nam tầm nhìn hạn hẹp, đó là giới hạn của thời đại, như có một lớp sương mù che phủ trước mắt, tuyệt đại đa số nhà quản lý xí nghiệp với cạnh tranh thị trường, đầu óc dừng lại ở việc ra sức hạ giá và quảng cáo thật nhiều.

Quan trọng là lúc này Tạ Kiếm Nam còn sự lựa chọn nào khác sao?

Công nhân của khu công nghiệp điện tử Kim Sơn đang bỏ đi, còn trì hoãn, chi phí chiêu mộ công nhân mới cùng bồi dưỡng lại tốn một khoản tiền lớn nữa, tới lúc đó thì hết thuốc chữa thật rồi.

Ngày 29 ở Hải Châu, Tạ Kiếm Nam đón Trì Tá Tú Tàng cùng Chu Hưng Đông, Trung Thôn Dụ Chi giám đốc NEC tại Trung Quốc, đi tham quan cơ sở chế tạo của Khoa Vương ở khu công nghiệp điện tử Cẩm Hồ Hải Châu.

Khu công nghiệp điện tử Cẩm Hồ khí thế phách phành, làm nhân viên Nhật Bản cũng phải thì thầm thảo luận, Chu Hưng Đông nhớ tới chuyện không vui ở Bắc Kinh, thâm cảm hận, hôm đó sau khi cúi mặt bỏ đi hần giận bản thân: "Sao phải sợ thằng đó như thế, đúng là mất hết mặt mũi?"

Nam Phương là công ty cấp ba dưới cờ Hoa Hạ, sau khi Tiêu Thụy Dân chỉnh đốn hệ thống marketing của Liên Tin, Chu Hưng Đông không kiểm soát được mấy nữa, bày đủ mọi trò chen vào tổng bộ làm phó giám đốc phòng chủ tịch, thực tế được thăng lên nửa cấp.

Ngày 26 tới Thúy Viên là để chúc mừng hần điều về Bắc Kinh, không ngờ gặp phải tên sát tinh kia.

Ở phòng chủ tịch thường mà nói chẳng có gì để kiểm soát, nhưng đó là đội ngũ dự bị kế cận cho tầng quản lý, đối nội đối ngoại có hạng mục gì đều ưu tiên điều người từ đó ra, Chu Hưng Đông mới tìm cách chui vào đó.

Ai cũng biết hiện Cẩm Hồ ở Hải Châu một tay che trời, bất kể Tạ Kiếm Nam, Trì Tá Tú Tàng, Cát Kiến Đức hay những người kẹp ở giữa đều không mong Trương Khác biết chuyện hợp tác này quá sớm.

Trì Tá Tú Tàng tham quan Khoa Vương không kinh động tới thành phố, thậm chí không bay trực tiếp từ Bắc Kinh tới mà qua Kiến Nghiệp rồi mới lái xe đến Hải Châu.

Ngày tham quan đầu tiên qua đi, sau tiệc tối Trì Tá Tú Tàng, Đại Dã Tín Hành, Trung Thôn Dụ Chi không tham gia hoạt động tiếp theo, mà quay về khách sạn, tổ chức cuộc họp bí mật trong phòng trà kiểu Nhật của khách sạn Tây Thành.

- Ngài Trung Thôn, ngài có đánh giá gì về sự hợp tác với Khoa Vương? Nếu NEC thấy khó khăn, tôi có thể nhờ Tùng Đảo của Sharp ...

Trì Tá Tú Tàng chỉ biết qua về trà đạo, ngồi nhìn Đại Dã Tín Hành pha trà.

- Vì sao lại lựa chọn xí nghiệp này?

Trung Thôn Dụ Chi ngồi thẳng lưng, nói:

- Tôi thấy NEC và Sharp đều có nhiều lựa chọn họ, xí nghiệp này đang lâm vào khốn cảnh, khó mà được địa phương hỗ trợ.
- Điện tử Hoa Hạ tham gia cổ phần sẽ làm Khoa Vương biến đổi về chất, có thể đường hoàng yêu cầu chính phủ địa phương cho vay vốn hỗ trợ.

Trì Tá Tú Tàng giải thích:

- Ngoài ra Hoa Hạ có thể cung cấp tín dụng đảm bảo cho Khoa Vương, huy động vốn không phải là vấn đề. Còn về phần hỗ trợ chính sách, bất kể cơ sở chế tạo ở bên này hay nhà máy ở Kim Sơn mà chúng ta nhìn trúng, đều liệt vào khu công nghiệp đặc biệt, những chính sách hỗ trợ nó đều đã được hưởng thụ rồi ... Thực chất, đối tượng chúng ta hợp tác vẫn là Hoa Hạ.
- Liên doanh sản phẩm đầu cuối thị tôi hiểu, nhưng vì sao còn liên doanh thành lập một loạt nhà máy linh kiện?

Trung Thôn Dụ Chi hỏi tiếp:

- Đối với sách lược đích thân dùng sản phẩm của mình tiến vào thị trường TQ của Samsung, tôi có kiến giải bất đồng, hợp tác với thương hiệu Trung Quốc, hình thành đầu nguồn ở Nhật, trung hạ du ở TQ, từ trên xuống dưới chúng ta dần giảm bớt tỉ lệ cổ phần.

Trì Tá Tú Tàng được đặc phái tới TQ tất nhiên có tài của hần:

- Như thế chúng ta vừa có thể chia nhỏ sản phẩm điện tử Nhật thẩm thấu vào thị trường TQ, nếu như tất cả linh kiện đều từ Nhật đưa sang, với Khoa Vương mà nói chi phí quá cao, sẽ làm bọn chúng vì muốn thoát khỏi khống chế của chúng ta mà chọn một nhà cung ứng linh kiện khác, để bọn chúng hưởng lợi nhuận từ nhà máy linh kiện, khiến bọn chúng luôn bị gấn vào móc câu của chúng ta. Ngoài ra ở thị trường đầu cuối, dùng thương hiệu TQ, có thể giảm bớt tâm tình bài xích của người TQ tăng lực độ thẩm thấu thị trường. Đương nhiên đó chỉ là nhắm vào thị trường tầm trung và thấp thôi, còn thị trường cao cấp là chuyên môn dành cho chúng ta.

Trì Tá Tú Tàng nói xong liền đợi Trung Thôn Dụ Chi đáp lại, dù Trung Thôn Dụ Chi vẫn không hiểu vì sao hần chọn Khoa Vương, nhưng cũng tán đồng sách lược này, nghĩ một lúc lâu mới gật đầu:

- Bất kể tương lai có thuộc về LCD hay không, thì TV CRT đã không theo kịp thời đại nữa, tôi nghĩ tổng bộ NEC sẽ nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của ngài ...

~~o0o

~~Tạ Kiếm Nam cùng Chu Hưng Đông tới CLB kiểu Nhật ở đường Thanh Niên uống rượu, bên cạnh là hai cô gái tiếp rượu khuôn mặt xinh đẹp, đám Trì Tá Tú Tàng rời đi trước làm hoạt động bên này an bài không dùng được, nhưng hần không dám qua loa với Chu Hưng Đông, loại người này không thể mong mỗi giúp được gì nhưng phải đề phòng chúng phá đám.

Tạ Kiếm Nam đang đợi điện thoại của Trì Tá Tú Tàng, trước đó hần đã gặp mặt bí mật đàm phán xong với Trì Tá Tú Tàng, mặc dù Mitsui có sức ảnh hưởng và khống chế lời với xí nghiệp trong hệ thống tập đoàn, nhưng không thể ra lệnh trực tiếp.

Tạ Kiếm Nam lúc này do dự lựa chọn của mình có phải là chính xác không?

Ép điện tử Gia Tín phải chấp nhận sự thực chấp nhận tổn thất ở nhà máy Kim Sơn, mua lại sắt nhập vào Khoa Vương với giá thấp, sau đó liên hợp với NEC, thu hẹp tỉ lệ cổ phần của Gia Tín, đảm bảo Hoa Hạ và Tạ gia là đại cổ đông, trong liên doanh nhà máy linh phụ kiện thì vứt bỏ hoàn toàn Gia Tín.

Chỉ cần NEC chấp nhận phương án đầu tư, Tạ Kiếm Nam cũng có thủ đoạn bắt cha con Cát Minh Tín phải chấp nhận, nhưng giao tình trước kia không còn nữa.

Tạ Kiếm Nam rất nhớ thời kỳ du học cùng Cát Ấm Quân say sưa sẵn gái, có điều so với tình nghĩa, thì sinh tồn còn quan trọng hơn.

Ngoài ra, Tạ Kiếm Nam còn giao ước với Lâm Tuyết cùng chen ép quyền lợi của Gia Tín ở địa ốc Cẩm Thành, lấy phần lợi ích đó đi lấy lòng con cá sấu tham lam Hoàn Tín, giảm thiểu tổn thất của bọn chúng khi giao dịch với Hoàn Tín.

Nghiêm Văn Giới khá rộng rãi, đồng ý cho Tạ Kiếm Nam và Lâm Tuyết lấy cổ phần ở Cẩm Thành thế chấp ở Tín Thông lấy tiền giải cơn khát trước mắt, đương nhiên có một điều khoản bí mật kèm theo là cho Hoàn Tín mua cổ phần của bọn chúng tại Cẩm Thành.

Đó mới chính là thương trường.

911. Chương 910: Tuần Lễ Quốc Khánh

Được cha mình đồng ý, Lục Kiện vội vã làm thủ tục nghỉ việc ở đơn vị ngay vào thứ hai, tới công ty địa ốc Gia Lý của Ngô Khải Lập làm phó tổng giám đốc.

Địa ốc Gia Lý tiến vào Kiến Nghiệp không cần phải vội nhất thời, Lục Kiện lấy thân phận doanh nhân ở lại Bắc Kinh chính thức chuẩn bị đại hội mời gọi đầu tư địa ốc ở kinh thành.

Tạ Kiếm Nam tạm thời còn chưa biết những chuyện này, nhưng Nghiêm Văn Giới ở Bắc Kinh thì biết, trong khu biệt thự xa trung tâm, đứng trong bóng tối, Nghiêm Văn Giới cảm giác hình như mình đã đánh giá thấp kẻ đó rồi.

Hôm qua hắn nhận được điện thoại của Tiêu Minh Kiến, biết tin tức thế nào cũng truyền tới tai kẻ đó, phản ứng của bọn chúng nhanh thật, Vương Duy Quân ra tay không hề ngược làm bên hắn trở tay không kịp, Bắc Kinh cũng có người đứng ra tạo thanh thế cho bọn chúng.

- Đây mới là lần đầu tiên!

Nghiêm Văn Giới lẩm bẩm, khước miệng hơi nhếch lên.

~oOo

Tạ Hán Tĩnh biết tin Khoa Vương có khả năng hợp tác với NEC, đồng thời lấy cổ phần ở địa ốc Cẩm Thành thế chấp vay được 200 triệu hơi muộn một chút, đồng thời rất ngạc nhiên sao cha con Tạ Hán Minh làm được điều này.

Chia nhà xong là tuyệt không qua lại nữa rồi, nhưng Tạ Hán Tĩnh muốn biết động thái mới nhất của Khoa Vương rất dễ.

Chuyện kinh doanh thường ngày tập đoàn Chính Thái đã được giao cho đội ngũ quản lý mà ông ta dày công bồi dưỡng nhiều năm, thế nên thời gian cá nhân của ông ta trở nên dư dả.

Khoa Vương gặp được thời cơ xoay chuyển này làm tâm tình Tạ Hán Tĩnh khá là phức tạp, chẳng vui mừng cho cha con Tạ Hán Minh, cũng chẳng đặc biệt nuối tiếc.

Tạ Hán Tĩnh sau khi có được phương án hợp tác cụ thể giữa Khoa Vương và NEC, Hoa Hạ liền lái xe tới Kiến Nghiệp, ông ta cũng định đợi tập đoàn Chính Thái vận hành ổn định rồi sẽ tới Kiến Nghiệp định cư luôn, hiện về chiến lược phát triển xí nghiệp, ông ta chỉ có thể thương lượng với con trai.

Đứng ở ban công nhìn bóng đêm phồn hoa, Tạ Hán Tĩnh trầm nghĩ :” Y chẳng lẽ có được tư liệu hợp tác giữa Khoa Vương và NEC, Hoa Hạ rồi, không biết y có đánh giá ra sao?

- Đám tiền quỹ chưa bao giờ làm ăn thua lỗ.

Tạ Ý vẫn tư thế gác chân lên bàn xem tài liệu nói:

- Trừ kỹ thuật và thiết bị đào thải, bọn chúng chẳng bỏ ra một xu nào.

- Nói thế nào thì cũng là phương án rất hấp dẫn, dù trong nước có nhiều nhà máy sản xuất TV, nhưng kỹ thuật NEC cung cấp vẫn rất có sức hút.

Tạ Hán Tĩnh lãnh đạm nói:

- Ba nói Cẩm Hồ sẽ có phản ứng thế nào?

- Ba nghĩ Cẩm Hồ chẳng có phản ứng gì, gần đây bọn họ chỉ nhắm vào cha con Cát Minh Tín.

Tạ Hán Tinh cau mày suy nghĩ:

- Khoa Vương tuy có thể nhân cơ hội này thổi phào một hơi rồi, nhưng phương án này lấy cơ sở là hi sinh lợi ích của Gia Tín, riêng khoản ở khu công nghiệp Kim Sơn đã làm Gia Tín lỗ tới 700 triệu, bị tính toán hạ giá trị, sát nhập vào Khoa Vương. Hoa Hạ đầu tư vào Khoa Vương 200 triệu lấy 20%, đám Tạ Hán Minh lấy thêm 200 triệu đầu tư vào Khoa Vương nắm 42%, NEC dùng kỹ thuật và thiết bị sản xuất chiếm 22% nữa, cổ phần của Gia Tín ở Khoa Vương chỉ còn 5%, hơn nữa không được hưởng lợi gì từ liên doanh linh phụ kiện, cho dù không nói mấy trăm triệu HKD mấy năm qua Gia Tín ném vào đại lục đã hỏng cả, nhưng chẳng có tác dụng gì. Cẩm Hồ sẽ vui vẻ thấy kết cục này.

Có một chuyện Tạ Hán Tinh cố ý bỏ qua đó là lợi ích của Tạ Chiêm ở Khoa Vương hoàn toàn bị loại bỏ, trở thành vật hi sinh không đáng một xu.

Tạ Ý thoải mái nói:

- Vậy cứ ngồi xem biến hóa là được rồi.

~oOo

Trái ngược với sự thoải mái Tạ Ý, Cát Ấm Quân đang tối mặt xử lý hậu quả ở nhà máy Kim Sơn thì lại lờng lờn như thú điên, tới giờ phút cuối cùng hắn mới biết mình đã bị bán đứng.

- Vì sao lại làm thế?

Cát Ấm Quân lấy làm lạ sao mình có thể kiểm chế không rống vào điện thoại.

- Vì sinh tồn, tôi đã cố gắng hết sức tranh thủ lợi ích cho điện tử Gia Tín rồi.

Cát Ấm Quân bật cười, bọn chúng quyết định phương án xong mới thông báo, Tạ Kiếm Nam còn mặt dày nói câu này, chẳng lẽ Gia Tín không thể tự tranh thủ vì lợi ích của mình sao? Thực sự coi hắn là trẻ lên ba sao ?

- Anh cho rằng chúng tôi sẽ tiếp nhận phương án này?

Cát Ấm Quân cố nén giận chất vấn.

- Địa ốc Hong Kong rớt giá còn chưa có dấu hiệu ngừng lại, nhà máy của Gia Tín ở Quảng Đông công suất chưa được 30%, bất kể là kéo dài hay để nhà máy ở Kim Sơn phá sản đều không có lợi gì cho Gia Tín ... Sao phải hành động theo cảm tính.

- Không cần Tạ Kiếm Nam mày dạy tao!

Cát Ấm Quân gầm lên gấp điện thoại lại, hắn chưa bao giờ tin vào tình hữu nghị thời du học, nhưng hắn cũng chưa bao giờ ngờ được mình lại là kẻ bị vứt bỏ trong chuyện hợp tác với Tạ Kiếm Nam.

oOo

Kỳ nghỉ lễ quốc khánh, khu cao tân tổ chức một hội nghị luận bàn sản nghiệp địa ốc không chính thức, mời một số doanh nghiệp địa ốc Bắc Kinh cùng địa phương tới giao lưu.

Thời gian gấp gáp nên chuẩn bị cũng không được đầy đủ lắm, nhưng đây chỉ là bước chuẩn bị tiền kỳ cho đại hội mời gọi đầu tư sản nghiệp địa ốc thôi, cũng cho thấy thái độ cởi mở của Kiến Nghiệp.

Hoành Tín, Tinh Điển đều nhận được lời mời, Nghiêm Văn Giới hiểu rõ, cho dù Hoành Tín không bị từ chối tới Kiến Nghiệp khai phát địa ốc, nhưng kế hoạch mưu đồ chiếm lĩnh địa vị lãnh đạo sản nghiệp địa ốc ở Kiến Nghiệp của hắn đã hoàn toàn thất bại, hiện tới đó cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Trương Khác tới tận đêm Quốc Khánh mới về Kiến Nghiệp, các trường cao đẳng đại học Kiến Nghiệp đã cho nghỉ học trước một ngày, vì thúc đẩy nhu cầu trong nước, kỳ nghỉ hoàng kim đã được khởi động, về tới nơi Trương Khác gọi điện cho cha, khách du lịch Thiên Vân Sơn đã hơn 5 vạn người.

- Oa, đúng là con số cổ vũ lòng người.

Trương Khác nằm trên ghế sofa, nói:

- Nói như thế bí thư Giang lui về, thị trưởng Lưu thay thế, không ai tranh vị trí thị trưởng với ba nữa rồi.

- Thằng nhóc này còn ham hơn cả ba.

Trương Tri Hành cười lớn:

- Hiện nghĩ tới điều này còn sớm.

- Không sớm, không sớm, bí thư Giang lui về làm chủ nhiệm HĐND, như thế cùng ba và thị trưởng Lưu tạo thành tổ hợp hoàn mỹ ở Tân Vu, chẳng cần ai nhắc bí thư Đào cũng sẽ nghĩ như thế.

Trương Khác ba hoa trong điện thoại:

- Có phải con nói trúng tim đen của ba rồi không?

- Thằng nhóc con, đừng tưởng xương ba không cứng bằng con nhé.

Trương Tri Hành cười mắng:

- Quốc Khánh con có nghỉ không?

- Cũng chẳng việc gì đặc biệt nhất định cần tới con, phải rồi, hai ngày nữa con về Tân Vu liệu có chật chội không?

- Xéo về đây ngay, còn tưởng con quên cả cha mẹ rồi.

Lương Cách Trân cướp lấy điện thoại, mắng xối xả:

- Tiểu Lan đã về từ 29, Đan Thanh có phải cũng nghỉ phép về nhà rồi không?

Trương Khác ở Kiến Nghiệp đợi Đường Thanh, Địch Đan Thanh mượn cơ kỷ nghỉ dài quốc khánh về Tân Vu rồi.

912. Chương 911: Đi Chơi Cùng Giai Nhân

Hồng Kông không chịu ảnh hưởng của ngày nghỉ Tuần lễ vàng tại quốc nội, lễ quốc khánh chỉ được nghỉ một ngày, cộng thêm Trung thu cùng hai ngày nghỉ trong tuần, Đường Thanh cũng có bốn ngày nghỉ. Cô bay thẳng đến Bắc Kinh gặp ba mẹ, còn muốn ở lại Bắc Kinh một ngày mới có thể đến Kiến Nghiệp.

Trương Khác tại Kiến Nghiệp cũng không cô đơn, mà đi dạo phố cùng Tôn Tĩnh Mông. Ngày mùng 2 tháng 10, không biết Thịnh Hạ bị lệch dây thần kinh nào, cô muốn kéo Đỗ Phi đi thả diều. Trương Khác cùng Trần Phi Dung cũng bị lôi đi theo chơi một ngày.

Lúc hoàng hôn Đường Thanh ngồi máy bay đến Kiến Nghiệp, không nán lại tại sân bay quốc tế Kiến Nghiệp, Trương Khác cùng Đường Thanh cộng thêm Trần Phi Dung, Đỗ Phi, Thịnh Hạ, năm người suốt đêm chạy đến Tân Vu.

Sau khi mới thông con đường cao tốc giữa Tân Vu và Kiến Nghiệp, từ sân bay phía thành tây nam Kiến Nghiệp chạy tới Tân Vu cũng chưa đến hai giờ, hành trình rút ngắn hơn một nửa so với lúc trước.

Đến Tân Vu ăn xong cơm tối, cũng không ở lại Tân Vu mà suốt đêm lên núi Thiên Vân.

So với cảnh quanh quẽ năm ngoái, những căn nhà gỗ bên hồ nước nóng đã đầy khách, mượn tia sáng từ lửa trại có thể thấy quảng trường còn làm một số căn lều để cắm trại. Nhà khách từ lâu đã kín người, đến căn lều bên quảng trường cũng phải thu phí.

Đỗ Phi và Thịnh Hạ trước đó đã chuẩn bị sẵn một căn nhà gỗ bên bờ hồ, thấy có người dựng lều, cũng cảm thấy ngủ trong lều thú vị. Nhưng chưa kịp chuẩn bị, ngập một lại liền khẩn cấp đi đến căn nhà gỗ.

Trần Phi Dung theo Trương Khác, Đường Thanh ngồi thuyền bơi qua hồ nước nóng dưới ánh trăng, lên căn nhà gỗ trên đảo Hồ Tâm. Thế giới dưới chân núi đã là mùa thu, hồ nước nóng dưới ánh trăng còn tỏa hơi nước mù mịt, hơi nóng khiến cho nhiệt độ không khí của đảo Hồ Tâm cũng cao hơn dưới chân núi rất nhiều.

Đường Thanh cùng Trần Phi Dung thay đồ bơi trông giống như hai nàng tiên cá mê người dưới ánh trăng, đáng tiếc đồ bơi hơi kín. Trương Khác mặc quần đùi đánh trần nằm trên sàn nhà gỗ ở ban công, thần thờ nhìn ánh sao trên bầu trời.

Trương Khác nằm mơ, mơ thấy không chỉ có Đường Thanh, Trần Phi Dung cùng mình đến căn nhà gỗ ở đảo Hồ Tâm, Văn Tình, Hứa Tư còn có Dịch Đan Thanh cũng cùng nhau đến. Mọi người đều rất vui vẻ. Các nữ nhân một người một gian phòng ngủ, duy chỉ y không có.

Ở trong mơ Trương Khác còn suy nghĩ có phải ban đêm có thể tùy tiện vào gian phòng nào đó ngủ không, không đợi y mơ xong giấc mơ đẹp, lại cảm giác thân thể đột nhiên treo giữa bầu trời, mở mắt thì mũi đã chạm đến mặt hồ nước, vùng vẫy uống hết hai ngụm nước mới đứng vững. Thò đầu lên thì thấy Đường Thanh cùng Trần Phi Dung đang ngồi xồm bên cạnh ban công, cười đến run rẩy hết cả người.

Lúc này Trương Khác mới nhớ tới Hứa Tư cùng Hứa Duy về Hải Châu ăn tết Trung thu với ba mẹ rồi. Văn Tình dẫn Chỉ Đồng đoàn viên với Từ Học Bình, Chu Thục Huệ đoàn tại Kim Sơn, Dịch Đan Thanh nói là những năm gần đây lần đầu tiên về nhà ăn tết Trung Thu với cha mẹ, Trương Khác không biết có phải cô muốn trốn mình không.

Đường Thanh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy mặt Trương Khác, cười nói:

- Hai cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc bơi đêm với bạn, không ngờ bạn có thể ngủ được?

Cũng không biết Đường Thanh cùng Trần Phi Dung lúc nào len lén lên bờ thành linh đấy y xuống nước. Trương Khác nắm lấy tay Đường Thanh, cũng kéo cả cô xuống nước.

Đường Thanh bảo Trần Phi Dung cũng xuống nước, Trần Phi Dung lắc đầu:

- Mình ở trên bờ nghỉ một lát...

Cô ngồi trên sàn nhà ban công, cầm khăn mặt khô lau mái tóc dài ướt sũng, đôi chân thon dài trần trụi dưới ánh trăng như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc từ bạch ngọc.

Thích ứng với nhiệt độ nước rồi, Trương Khác ở dưới nước ôm lấy thân thể mềm mại động nhân của Đường Thanh, hơi hứng tình lên, khi nghịch nước, thằng nhỏ đang biểu tình cũng thường thường chọc vào khe móng Đường Thanh. Đường Thanh thò tay xuống nước tóm lấy nó, cười dí dỏm, lại nhanh chóng thả ra, ghé đến bên tai Trương Khác hỏi:

- Trong đầu bạn sao toàn là mấy thứ này? Phi Dung ở chỗ này, bạn phải thành thật ính một chút.

- Sao lại dẫn cả cổ cùng qua đây? phải thả cổ ở lại trên bờ mới đúng.

Trương Khác nặn ra vẻ mặt đau khổ. Đảo Hồ Tâm đêm khuya người tĩnh. Hiệu quả cách âm của nhà gỗ không phải rất tốt. Trần Phi Dung cũng ngủ ở chỗ này, ban đêm Đường Thanh có thể ính chạm vào người mới là lạ!

- Mình muốn ở với bạn, cũng muốn có thêm Phi Dung ở cùng mà. Ai bảo mình chỉ được nghỉ có bốn ngày chứ?

Đường Thanh không phải quá ham thích làm tình, Trương Khác cũng đành chịu. Ở trong nước ôm chầm lấy cô, nhỏ giọng nói:

- Đến tối, đợi Trần Phi Dung ngủ rồi. Bạn theo mình đến sau viện tử tắm đi...

Phía sau nhà gỗ có một viện tử tinh xảo dùng gỗ bao quanh, bể ngoài trời có dẫn nước nóng vào.

- Hai bạn đang nói chuyện gì vậy?

Trần Phi Dung nghiêng người qua, thấy Trương Khác cùng Đường Thanh đang nhỏ giọng nói chuyện mới nhỏ giọng hỏi.

- Nói ban đêm thừa dịp bạn ngủ bạn đi thế nào.

Đường Thanh cười:

- Chúng ta đến hậu viện tắm đi...

Đường Thanh quần lấy muốn Trương Khác đến phía trước, để cô và Trần Phi Dung có thể tắm thoải mái. Trương Khác cười nói:

- Bên này cũng không có người ngoài. Cởi thì cởi đi, cùng lắm thì mình cởi cùng hai bạn...

Đường Thanh cười muốn tới xé miêng Trương Khác. Trương Khác chết sống không chịu đi.

Đây là một cái bể ngoài trời hình tam giác dùng đá cuội và đá xây thành. Ba người mỗi người nằm một góc. Trương Khác duỗi thẳng người, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, thể xác và tinh thần đều chìm đắm trong bầu không khí hài hòa của tự nhiên. Đường Thanh cùng Trần Phi Dung thì trò chuyện mấy đề tài vật vãn, còn thò chân ra giữa hồ đá nước. Trần Phi Dung thỉnh thoảng cũng sẽ đụng vào Trương Khác, cũng không có nói muốn tận lực né tránh.

- Nếu có thể ở chỗ này ngâm nước cả đời thì tốt biết mấy.

Đường Thanh cảm khái nói. Ở chỗ này có cảm giác vô câu vô thúc.

- Chỉ ngâm nước thôi sao?

Trương Khác ngẩng đầu lên hỏi:

- Bỏ đi, thật đúng là không có lực hấp dẫn.

- Bạn còn muốn cái gì?

Đường Thanh lấy tay hất nước qua, bộ mặt hung ác trừng mắt với Trương Khác.

- Mình muốn đi tiểu, có phải có thể tiểu ở đây không?

Trương Khác ưỡn mặt hỏi, nhìn Đường Thanh cùng Trần Phi Dung thét lên nhảy khỏi bể, không để ý đến hai cô gái muốn đuổi y vào nhà đi tiểu.

Ngày 4 tháng 10, Trương Tri Hành cùng Lương Cách Trân cũng đến núi chơi, bí thư Thành ủy Giang Thượng Nguyên cùng vợ dẫn theo đứa cháu mới 5 tuổi cũng vào trong khách sạn Ôn Tuyền.

Núi Thiên Vân người đông như kiến, nhưng không ảnh hưởng nhiều tới họ, họ vào ở trong nhà gỗ ven hồ, còn có cảnh sát thường trực, nên cũng an tâm.

Dùng cơm ở nhà gỗ ven hồ, mọi người quây thành một bàn tròn. Ăn cơm xong ngồi ở ban công nói chuyện, lát nữa tại khu đất trống bờ hồ bên kia sẽ biểu diễn bắn pháo hoa, trong quảng trường ngắm cảnh ven hồ đã ngồi đầy du khách.

Trương Khác cùng Đỗ Phi cũng quy củ ngồi nghe cha cùng với Giang Thượng Nguyên nói chuyện, Đường Thanh, Trần Phi Dung, Thịnh Hạ thì chơi với đứa cháu của Giang Thượng Nguyên bên hồ.

913. Chương 912: Suy Nghĩ Đối Với Củ Cải Và Cái Hồ

Tùy ý nói chuyện một lúc thì buổi biểu diễn pháo hoa chuẩn bị bắt đầu, pháo hoa rực rỡ như sao đầy trời, hoặc như đủ loại hoa nở rộ, làm ngọn núi thấp thoáng như ẩn như hiện, càng thêm xinh đẹp.

Ba ngày trước, cảnh khu tổng hợp núi Thiên Vân tổng cộng tiếp đón du khách 160.000 lượt người. Cả Tuần lễ vàng dự tính tiếp đón trên 300.000 lượt khách. Thu nhập cho các loại vé vào cửa trên 1 triệu 600 ngàn. Trước đó đầu nghĩ đến núi Thiên Vân sau khi vào đêm còn có thể có trên 8000 du khách, đáng tiếc điều kiện cư trú trên núi hữu hạn, chỉ có thể cung cấp chưa đến 1/10 số giường ngủ, phần lớn lượt khách trước khi đêm khuya phải xuống dưới chân núi.

Nói cách khác, căn cứ vào an bài của Quốc vụ viện, ngày Quốc Tế Lao Động, tết âm lịch, lễ quốc khánh, ba Tuần lễ vàng trong một năm, cảnh khu tổng hợp núi Thiên Vân chỉ vé vào cửa trong 21 ngày đã đột phá 40 triệu, cái này còn chưa tính đến thu nhập từ các mặt giải trí, ăn uống, thương nghiệp, giao thông bên trong cảnh khu, lúc này còn ai sẽ nhảy ra nói Trương Tri Hành đầu tư 400 triệu vào bên trong cảnh khu tổng hợp núi Thiên Vân là dùng tiền lung tung?

Sau khi biểu diễn bắn pháo hoa kết thúc, du khách tại quảng trường ngắm cảnh ven hồ lục tục ra về, còn các du khách ở nhà gỗ ven hồ thì có thể tiếp tục thưởng thức ánh trăng bên hồ.

Trương Khác cùng cha ngồi ở ban công nói chuyện với Giang Thượng Nguyên, ngày gần đây khá được chú ý chính là công trình xây cảng đảo Đông Sơn của Tân Đình, tuy nói không có quan hệ quá lớn với Tân Vu, nhưng Giang Thượng Nguyên cảm thấy hứng thú nên nói chuyện có nhiều hơn.

Qua 10 giờ, cháu trai của Giang Thượng Nguyên quây đòi đi ngủ, nhóm Trương Khác liền cáo từ ra về. Giang Thượng Nguyên tay chống hông, nói:

- Vào ngày Quốc Tế Lao Động sang năm, kinh tế du lịch của Tân Vu có thể bước lên một bậc thang – thị trường Trương đến Tân Vu đã là công thần rồi!

- Tất cả còn phải nhờ bí thư Giang này lèo lái...

Trương Tri Hành khiêm tốn cười cười, cùng Giang Thượng Nguyên nắm tay cáo từ.

- Lúc đi, lời nói của Giang Thượng Nguyên hình như ám chỉ điều gì! - Trương Khác nói với cha.

- Ám chỉ cái gì?

Trương Tri Hành đang suy nghĩ một vấn đề khác, đột nhiên nghe Trương Khác nói như vậy thì nghiêng đầu hỏi y.

- Giang Thượng Nguyên hy vọng cha ở Tân Vu an tâm làm thêm một năm...

- An tâm làm thêm một năm?

Trương Tri Hành có vẻ nghi hoặc lặp lại một lần:

- Cha ở Tân Vu thì có gì không an tâm?

- Cha tới Tân Vu là muốn làm ra thành tích, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy. Đầu năm nay có bao nhiêu quan viên không phải là tích cực luôn cúi muốn leo lên cao hơn?

Trương Khác nở nụ cười, chớp mắt với cha vài cái:

- Cha hiểu ý của con chứ?

- À.

Trương Tri Hành vỗ vỗ đầu, hần vẫn đang suy nghĩ đến chuyện khác, quả thật không nghĩ đến mặt này:

- Nếu nói luôn cúi, con lại tương đối thích hợp hơn đấy...

Giang Thượng Nguyên năm nay 62 tuổi rồi, với cái tuổi của hần đảm nhiệm bí thư Thành ủy Tân Vu thuộc về dạng có thể lui có thể không lui.

Tuy nói vụ án La Quý Nguyên, Giang Thượng Nguyên phải gánh chịu một số trách nhiệm lãnh đạo, nhưng vụ án La Quý Nguyên dù sao đã qua hai năm rồi, ảnh hưởng mặt trái cũng nhỏ. Lại nói thị dân bình thường luôn luôn dễ quên. Khi đề sông xây mới đã ngăn được trận hồng thủy mùa hè trăm năm mới gặp, công lao xây lại con đê tự nhiên quy vào ban thị ủy khóa này.

Mùa lũ qua đi, dân chúng bờ sông đều tự phát đến trước Thành ủy, Phủ thị chính cùng với khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ đốt pháo, treo tranh hoặc chữ viết. Vì đây là điều hiếm thấy trong những năm gần đây, giới truyền thông tỉnh thị đều cao điệu tiến hành đưa tin. Lại thêm các phương diện kinh tế, xã hội trị an của

Tân Vu đều tiến vào một thông đạo phát triển tốt, cho dù dân gian có hơi phản đối về việc rầm rộ phát triển kinh tế du lịch, nhưng dù sao đã làm cho Tân Vu trở thành đẹp hơn. Lại nói Tuần lễ vàng qua đi, phát triển ngành du lịch trở thành sản nghiệp trụ cột của Tân Vu sẽ không có dị nghị gì. Danh vọng của Giang Thượng Nguyên tại Tân Vu sẽ mạnh hơn so với mấy nhiệm kỳ bí thư Thành ủy trước.

Giang Thượng Nguyên hoàn toàn có thể làm hết khóa này trên cương vị bí thư Thành ủy Tân Vu, trong tỉnh cũng không có khả năng chủ động yêu cầu hắt lui xuống.

Cất bước cha con Trương Tri Hành đi rồi, Giang Thượng Nguyên ngồi trở lại ban công, cầm lấy thuốc hút, bạn già hắt hủi đưa cháu ngủ rồi, đi tới muốn giựt thuốc trong tay hắt. Giang Thượng Nguyên tránh đi, nói:

- Mỗi ngày hút mấy điếu thuốc, không chết được đâu. Người lòng mệt mỗi thọ mệnh mới ngắn.
- Mấy năm nay ông có nghỉ ngơi chưa? - Bạn già hắt tức giận phản bác.
- Chung quy có tốt hơn.

Giang Thượng Nguyên mỉm cười, lấy ra cái bật lửa châm thuốc:

- Hiện tại tôi lo lắng người khác oán tôi ngựa nhốt chuồng không đi. . .
- Người khác oán thì kệ người khác. Ông lo lắng Lưu Tước?

Bạn già của Giang Thượng Nguyên dọn ra một cái ghế ngồi xuống:

- Ngày hôm nay ông giữ chứng gì vậy, cho tới bây giờ ông chưa từng nói chuyện này với tôi?
- Không phải là Lưu Tước, tôi nói là Trương Tri Hành.
- Thị trưởng tiểu Trương có oán giận sao?

Bạn già của Giang Thượng Nguyên hơi khó hiểu:

- Tôi cảm thấy thái độ của chú ấy rất tốt mà. Lấy bối cảnh của chú ấy, có thể không để đại bí thư Giang ông vào mắt vẫn có thể ngồi lên vị trí này. Người bên ngoài cũng không thể nói cái gì.
- Cũng không thể nói ‘Oán’, tôi muốn ngồi vị trí này, người bên ngoài cũng không thể nói cái gì.

Giang Thượng Nguyên nhin không được nói nhiều hơn:

- Nhưng Trương Tri Hành có lẽ không có kiên trì đợi thêm ba năm nữa, sẽ tìm mọi cách điều ra khỏi Tân Vu mà? Tuy nói tỉnh Đông Hải một cây củ cải một cái hố, nhưng tỉnh Giang Nam thì sao, đó là tỉnh thị cộng thêm Bộ uỷ trung ương, vị trí thích hợp vẫn có rất nhiều. . .
- Sao thế, thị trưởng tiểu Trương muốn điều ra khỏi Tân Vu sao? sao tôi không cảm thấy chút nào?
- Đợi người khác cảm thấy rồi, thì sẽ không thể vấn hồi nữa.

Giang Thượng Nguyên khề thở dài:

- Người hướng về chỗ cao, nước chảy về chỗ trũng. Qua ba năm nữa, Trương Tri Hành cũng sắp đến bước ngoặt tuổi 50 rồi, còn muốn lên cao nữa sẽ không có quá nhiều ưu thế tuổi tác. Ba năm trước 50 tuổi, đối với bất cứ một người nào có hoài bão chính trị mà nói, đều phải tranh thủ từng giây từng phút – điểm này, căn bản là không cần hắt ám chỉ cái gì...
- Vừa rồi ông đưa thị trưởng tiểu Trương ra về, nói với chú ấy câu đó là có ý gì? - bạn già của Giang Thượng Nguyên cảnh giác hỏi.
- Bà khẩn trương như thế làm gì, lẽ nào bà còn ngựa nhốt chuồng hơn cả tôi sao?

Giang Thượng Nguyên thoải mái cười, nghĩ thầm đầu năm nay “ý thức phù nhân” cũng không phải tùy tiện nói lung tung:

- Biến hóa hai năm nay của Tân Vu bà cũng thấy đấy, Trương Tri Hành ở lại Tân Vu mới có lợi...
- Muốn xê dịch vị trí thì cũng phải xê dịch Lưu Tước, dựa vào cái gì muốn ông nhường hiền!

Bạn già của Giang Thượng Nguyên nhin không được nói lớn hơn.

914. Chương 913: Đến Vườn Sồi

- Không có ai muốn tôi nhượng, bà nghĩ đi đâu rồi?

Giang Thượng Nguyên phát tay, bảo bạn già hẳn nói nhỏ hơn:

- Tội gì phải chọc cho người người oán trách mới biết tiến thoái – đàn bà như bà đúng tóc dài kiến thức ngắn, nói với bà cũng bằng thừa, bà về đi xem cháu đã tỉnh lại hay chưa, việc này đừng có nói với người khác!

Sau vụ án La Quý Nguyên, Giang Thượng Nguyên lại rộng rãi hơn, đối với một số việc cũng nhìn thoáng hơn – lại nói sang năm hẳn chủ động thoái vị cho Trương Tri Hành, bất kể là Cẩm Hồ hay là trong tỉnh đều phải nhớ kỷ điểm này, tội gì phải đợi ba năm sau bị trực tiếp đá xuống, như vậy sẽ không kiểm được chỗ tốt gì? Đương nhiên, Giang Thượng Nguyên có thể càng nhiều suy nghĩ vì chỗ ngồi này là lợi ích căn bản của mình, hẳn cũng dự định ở lại Tân Vu đường lâu.

Điều động liên tục trên chức vụ không hiếm thấy, thế nhưng đề bạt trên cấp bậc hành chính nhiều năm qua đã hình thành quy củ cố định, quan viên bối cảnh có thâm hậu trong cuộc đời cũng rất khó có hai lần đề bạt siêu thường. Trương Tri Hành từ Phó xứ đến Chính xứ đã vượt qua đề bạt siêu thường, từ Chính xứ đến Phó sở, cũng là nhanh nhất chỉ dùng thời gian hai năm, từ Phó sở còn muốn tiến thêm một bước đến Chính sở, nhất định phải làm đủ ba năm.

Mùa hè năm 96 Trương Tri Hành điều đến đảm nhiệm phó thị trưởng lại đảm nhiệm phó thị trưởng Thường vụ mới qua thời gian hai năm, có nhanh nữa cũng phải chờ tới sang năm mới có thể đảm nhiệm thị trưởng, sở trưởng hoặc là cục trưởng trong Bộ ủy.

Khởi điểm của Đường Học Khiêm tương đối cao. Hẳn từ trên chức vị viện trưởng Học viện sư phạm Hải Châu điều đến Phủ thị chính liền trực tiếp đảm nhiệm phó thị trưởng, tại vị trí phó thị trưởng làm 5 năm, đại thị trưởng, thị trưởng, bí thư Thành ủy làm 4 năm, lại tiến thêm một bước đi tới chức vị Thường ủy tỉnh lúc này.

Trương Tri Hành nếu thật có ý dựa dẫm vào sĩ đồ, thực lực phía sau cũng đủ mạnh, sớm một năm trừ tính cho vị trí thị trưởng đó là việc hết sức bình thường, như vậy hẳn mới có khả năng trước khi về hưu hưởng thụ một chút uy phong của chính chức cấp tỉnh bộ.

Trương Tri Hành không quá nhiệt tình đối với sĩ đồ, đặc biệt Cẩm Hồ tại quốc nội lớn mạnh như vậy, nhưng khiến hẳn càng thêm dè dặt, có thể tạo phúc một phương đã thỏa mãn tâm nguyện của hẳn rồi. Về phần quan chức có thể làm lớn thế nào, quả thật hẳn chưa suy nghĩ qua, ý nghĩa cũng không phải quá lớn – thế nhưng Lưu Tước sẽ không nghĩ như hẳn, Giang Thượng Nguyên cũng sẽ không nghĩ như hẳn.

Trương Tri Hành, Lương Cách Trân đến trên núi, Đỗ Phi cùng Thịnh Hạ cũng không dám ngang nhiên ở cùng nhau, vì tị hiềm, hai nam ba nữ liền cùng nhau đến đảo Hồ Tâm.

Đường Thanh cùng Thịnh Hạ ngồi máy bay về Hồng Kông là buổi chiều ngày 4, họ ở trên núi một đêm, buổi trưa hôm sau ăn xong cơm trưa trong thành phố Tân Vu liền ngồi xe trực tiếp chạy tới sân bay quốc tế Kiến Nghiệp.

Sau khi đến sân bay, hai người bảo các nhân viên đi theo trực tiếp lái xe về Hải Châu nghỉ ngơi, Trương Khác cũng không muốn cả ngày có người theo, y để lại một chiếc xe, sau khi cất bước Đường Thanh, Thịnh Hạ, y cùng với Đỗ Phi, Trần Phi Dung có thể tự mình lái xe về Kiến Nghiệp.

Sau khi Đường Thanh, Thịnh Hạ đi thì đã là 4 giờ chiều, Đỗ Phi lái xe chở Trương Khác, Trần Phi Dung trở về trong thành phố. Xe mới vừa vào nội thành. Đỗ Phi nhận được một cuộc điện thoại, hẳn quay đầu lại nói với Trương Khác là mình tạm thời có việc không thể trực tiếp về ngô Học Phủ. Trương Khác hỏi hẳn chuyện gì. Hẳn cũng ấp úng không chịu nói, muốn để lại xe cho Trương Khác, còn mình thì bắt xe đi.

- Mày lái xe đi đi, tao bảo người khác phái xe đến đón tao?

Trương Khác bảo Đỗ Phi lái xe đi, cũng không biết hẳn đột nhiên có chuyện gì mà không tiện nói trước mặt Trần Phi Dung.

Nhìn Đỗ Phi nhanh chóng lái xe đi, Trương Khác nói đùa với Trần Phi Dung:

- Chắc không phải mới đưa Thịnh Hạ đi, lại vội vàng đi gặp tiểu tình nhân đấy chứ?

Trần Phi Dung cười thầm không nói lời nào, ánh mắt xinh đẹp nhìn Trương Khác.

Lúc này Trương Khác mới ý thức được mình rất không có tư cách nói đùa loại này, y ngượng ngùng móc ra ĐTDĐ dự định bảo người lái xe tới đón họ, tìm mấy số, lại nghĩ thầm là kỳ nghỉ, ai cũng không rảnh. Trương Khác hỏi Trần Phi Dung:

- Chúng ta hay là ngồi xe Bus về đi?

- Hả, bạn cũng ngồi xe Bus sao?

Trần Phi Dung cười nói, chỉ vào trạm xe Bus phía trước và đi đến:

- Phía trước có tuyến 36, có thể trực tiếp đến ngõ Học Phủ. . . bạn có biết ngồi tuyến 36 có thể trực tiếp đến cổng trường chúng ta không?

- Mình đâu phải người quần áo đưa tới tay, cơm đưa tận miệng như bạn nói.

Trương Khác cười cười, móc ra bóp, y lại đau khổ nhăn mày:

- Chắc mình phải xài tiền của bạn nữa rồi, đi xe Bus chắc không cho quẹt thẻ tín dụng. Mình muốn đi đến Vườn Sồi, còn có một số việc, bạn đi cùng mình chứ?

- Ừm...

Trần Phi Dung gật đầu, đáp ứng theo Trương Khác cùng đi đến Vườn Sồi, Vườn Sồi cũng nằm sát với ngõ Học Phủ, ĐH Đông Hải.

Trương Khác cùng Trần Phi Dung ngồi xe Bus đến khu thực nghiệm Vườn Sồi, y cầm thẻ căn cước cùng Trần Phi Dung đi vào viên khu thực nghiệm phong cảnh đẹp như một lâm viên. Quản lý gác cổng của viên khu hơi lỏng, công nhân bình thường vào ngày nghỉ còn có thể dẫn gia nhân đến đây chơi.

Bước vào đại lâu, cửa đại sảnh còn có một trạm gác rất nghiêm ngặt, tuy nói có thể căn cước loại cao cấp, bảo an vẫn về mặt hoài nghi chặn lại Trương Khác cùng Trần Phi Dung, họ thấy thẻ nào cũng không giống như người sở hữu thẻ căn cước loại cao cấp. Trương Khác bất đắc dĩ gọi điện thoại bảo Đàm Văn Tùng, là thủ tịch khoa học gia của Vườn Sồi tự mình xuống lầu đón bọn họ.

Liễu Chí Thành cũng ở chỗ này, hẳn cùng với Đàm Văn Tùng tới đây, thấy Trần Phi Dung đi theo bên người Trương Khác cũng không hỏi gì nhiều. Hai người nắm tay với ông chủ, rồi đi đến trạm gác.

- Xem ra sự quan tâm của tôi đối với nơi đây hơi ít.

Trương Khác đi qua trạm gác, chuông báo động không vang lên chói tai như y lo lắng, y cùng Đàm Văn Tùng cảm khái nói một câu, lại đổi giọng an ủi Đàm Văn Tùng, Liễu Chí Thành:

- Vất vả cho hai anh rồi, vào ngày quốc khánh còn phải ở lại làm việc. Trần Tín Sinh nói cho tôi biết, lễ quốc khánh hai người còn đang ở trong phòng thí nghiệm làm cả đêm...

- Chip Flash memory chưa thông qua kiểm tra, chúng tôi ai cũng không thể an tâm nghỉ ngơi, còn không bằng ở lại phòng thí nghiệm thì lòng mới kiên định hơn.

Đàm Văn Tùng vừa cười vừa nói:

- Tôi đã hứa với các nhân viên nghiên cứu rồi, sau khi thông qua kiểm tra, đại gia có thể lựa chọn một nơi để nghỉ ngơi một chút, chi phí do tổ hạng mục trả.

- Đây là điều nên làm.

Trương Khác nói:

- Tôi cũng bảo Thế Kỷ Cẩm Hồ chuẩn bị phòng trọ tốt nhất ọi người tại Tân Vu, chờ mọi người qua đó bất cứ lúc nào.

Y lại nói với Liễu Chí Thành:

- Chính thức đầu tư cũng không cần nóng lòng nhất thời, Trung Tinh Vi Tâm cũng không cần liều mạng đi vắt hết từng giọt mồ hôi và máu của công nhân.

915. Chương 914: Mẹ Con Như Hoa

- Còn tưởng rằng loại người vắt hết tinh thần như tôi sẽ nhận được cậu thưởng thức chứ. Cậu vẫn chưa thể tính là một nhà tư bản hợp cách.

Liễu Chí Thành nói đùa, lại nhẹ thở dài một hơi:

- Chế tạo mạch tổ hợp, chênh lệch giữa Trung Tinh Vi Tâm cùng các đối thủ cạnh tranh quá lớn, rất khó thoải mái được. Tôi sẽ an bài cho từng nhóm công nhân nghỉ ngơi.

Liễu Chí Thành là một kỹ sư giỏi được trong ngành công nhận. Dưới sự cố gắng của đoàn đội do hắn lãnh đạo, tòa nhà xưởng Tinh Viên đầu tiên của Trung Tinh Vi Tâm chính thức khởi công mới hơn 10 tháng, trung tuần tháng chín tiến vào giai đoạn sản xuất thử nghiệm.

Nhà xưởng của Hoa Hạ NEC mới hoàn thành công tác chuẩn bị giai đoạn trước, kiến thiết dự tính trong 20 tháng, cũng phải kéo dài tới cuối năm 2000 mới có thể sản sinh cạnh tranh đối với Trung Tinh Vi Tâm.

Trương Khác có thể an tâm đến Tân Vu nghỉ ngơi, nhóm Liễu Chí Thành lại chính thức đầu tư làm chuẩn bị cho Trung Tinh Vi Tâm, trong đầu căn bản không có khái niệm nghỉ ngơi.

Trương Khác yêu cầu Trung Tinh Vi Tâm có thể trước tiên sản xuất nhân flash memory. Không chỉ có người của Trung Tinh Vi Tâm không thể nghỉ ngơi, Đàm Văn Tùng của Vườn Sồi cùng với các đồng nghiệp của trung tâm kiểm tra sản phẩm cũng không thể nghỉ ngơi như bình thường.

Trương Khác nhón một cái nhân flash memory lên xem, nhìn qua cũng không khác gì một con chip bình thường, nhưng là vì miếng chip này đã cùng Toshiba tính kế trước sau hết hơn thời gian nửa năm, thậm chí đem toàn bộ cơ sở kỹ thuật từ khi Cẩm Hồ thành lập tới nay để trao đổi với Toshiba, mới nhận được kỹ thuật hoàn chỉnh của chip flash memory. Cũng vào 4 tháng sau khi hiệp nghị trao đổi kỹ thuật chính thức có hiệu lực, tuyến sản xuất của Trung Tinh Vi Tâm thành công sản xuất thử nghiệm ra nhóm nhân flash memory đầu tiên với dung lượng lưu trữ 32M.

- Tỷ lệ sản phẩm chất lượng năm nay chỉ sợ vẫn chưa thể đạt đến mức độ khiến người khác thỏa mãn.

Liễu Chí Thành thấy vẻ mặt Trương Khác hưng phấn, nhìn không được đâm cho y một cây châm dự phòng.

- Ngoại trừ rút ra kinh phí nghiên cứu & phát triển với tỉ lệ nhất định để tiến hành nghiên cứu chiều sâu đối với kỹ thuật lưu trữ chất bán dẫn, Cẩm Hồ đối với giá của nhân flash memory không yêu cầu thấp hơn giá cả đồng kỳ của Toshiba hoặc SamSung.

Trương Khác hỏi Liễu Chí Thành:

- Như vậy, Trung Tinh Vi Tâm có thể duy trì lợi nhuận không?

- Nếu là như thế, có thể duy trì lợi nhuận —— tỷ lệ sản phẩm chất lượng của chúng ta mặc dù trong nhất thời không thể đề cao đến mức khiến người thỏa mãn, nhưng giá thành dù sao thấp hơn SamSung, Toshiba rất nhiều —— thế nhưng.

Liễu Chí Thành nghe Trương Khác nói như vậy, hắn thoải mái hơn, lại hỏi:

- Iplayer và USB flash drive của Ái Đạt không phải đang vội vàng giảm giá thành để khai thác thị trường càng lớn hơn sao?

- Vội, cũng không vội trong nhất thời. Tôi định cho các anh một nguyên tắc, cụ thể thì anh đi thăm nhóm Trần Tín Sinh để thương lượng — đối với Trung Tinh Vi Tâm, chúng ta tuyệt đối không thể mổ gà lấy trứng, tôi cũng rất chờ mong Trung Tinh Vi Tâm có thể dùng thời gian 6 đến 8 năm trở thành xí nghiệp sản xuất mạch tổ hợp nhất lưu của Châu Á, đặt một hòn đá vững chắc cho ngành thông tin của quốc nội...

Nhìn ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh chiếu trên mặt đất, Trương Khác nhìn đồng hồ, lại nói với Liễu Chí Thành, Đàm Vân Tùng:

- Các anh, đặc biệt là các nghiên cứu viên phía dưới phải chú ý cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi. Tôi cũng không muốn ngày sau bị người ta chỉ trích, phía sau thành công của Cẩm Hồ bay nồng nặc mùi máu tươi. . .

Đàm Vân Tùng, Liễu Chí Thành đều cười cười. Trương Khác cầm một cái chip flash memory lên rồi hỏi:

- Tôi có thể giữ lại làm vật kỷ niệm chứ?

Không cần họ đưa tiền, Trương Khác cùng Trần Phi Dung đi thẳng xuống lầu ra khỏi khu thực nghiệm, đi bộ về hướng ngõ Học Phủ.

Tại đầu ngõ ngõ Học Phủ thấy được Đỗ Phi đi ở phía trước. Hai người phụ nữ đi bên cạnh hắn trông rất quen thuộc. Người vóc người hơi cao thành thực gợi cảm, tóc dài uốn gọn sóng, mặc quần jean hai chân rất thon dài. Người thấp hơn vóc người thon nhỏ, bước đi làm cho người ta có một loại cảm giác đi bằng mũi chân, tràn đầy hơi thở thanh xuân.

- Á.

Trương Khác cùng Trần Phi Dung lén lút đi theo sau xem thế nào, nhưng không nghĩ đến là hai mẹ con Lý Chi Phương và Chu Hiểu Lộ. Trương Khác há hốc miệng, mới cất tiếng gọi:

- Cô Lý, sao cô lại đến Kiến Nghiệp?

Lý Chi Phương bị Trương Khác, Phi Dung đột nhiên xuất hiện từ phía sau làm giật cả mình, cô vỗ ngực, cười hỏi:

- Sao ban ngày em lại nhảy ra hù dọa người ta?

- Cô Lý...

Phi Dung cũng quý củ gọi một tiếng, mặc dù Lý Chi Phương tại Nhất Trung Hải Châu không có dạy cô, nhưng Lý Chi Phương là chủ nhiệm của phòng giáo vụ Nhất Trung, sau đó kiêm bí thư Đoàn ủy trường, chỉ đạo công tác của Hội Sinh viên. Trần Phi Dung không xa lạ gì với cô.

Tiểu la ly thanh xuân xinh đẹp Chu Hiểu Lộ nghiêng đầu nhìn Trương Khác cùng Trần Phi Dung:

- Đỗ Phi nói buổi tối hôm nay hai người không thoát thân được, cho dù hai người bạn yêu nhau, cũng không cần núp không gặp mặt người khác mà?

- Không phải như em nghĩ đâu...

Trần Phi Dung đỏ mặt biện bạch, nhìn Đỗ Phi, cảm thấy hành động của hắn thực sự là khả nghi, lẽ nào trước khi vào nội thành hắn nhận được điện thoại là Lý Chi Phương gọi tới cho hắn sao, huống chi hắn lén lút không nói gì liền vội vã trốn ngay? Không biết có nên vạch trần hắn để biện giải ình hay không.

- Chu sư muội năm nay cũng học năm nhất hả?

Trương Khác nhin không được đưa tay muốn vỗ đầu Chu Hiểu Lộ, Chu Hiểu Lộ hơi nghiêng đầu đi, nhích lại gần bên cạnh Đỗ Phi, trong lòng Trương Khác nghĩ, nghiệt duyên trong kiếp trước của Đỗ Phi kiếp này cũng không thể tránh né, lại tái diễn sao?

- Vốn nghĩ hè đã đáp với Hiểu Lộ tới Kiến Nghiệp chơi.

Lý Chi Phương cười nói:

- Nghỉ hè lại không bớt chút thời gian được, thừa dịp lễ quốc khánh cùng nó đến Kiến Nghiệp...

- Vậy thật không trùng hợp rồi, em mới cùng Trần Phi Dung đưa Đường Thanh lên máy bay về Hồng Kông, Đường Thanh còn vẫn luôn nhớ đến cô đấy.

Trương Khác không vạch trần Đỗ Phi, lại giấu diếm vết tích giải thích một chút quan hệ giữa y và Trần Phi Dung, miễn cho cô quá xấu hổ.

- Tìm một nơi cùng nhau ăn cơm đi, em biết Đỗ Phi phải mời khách, sau khi nó đến ĐH Đông Hải liền mở công ty, cô Lý biết chưa?

- Nghe Đỗ Phi nói qua rồi, Hiểu Lộ cứ đòi qua xem đây. - Lý Chi Phương nói.

Thì ra Đỗ Phi vẫn giữ liên hệ với Lý Chi Phương, Trương Khác thoáng nhìn Đỗ Phi hầu như muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Y nở nụ cười:

- Vậy chúng ta đến tham quan công ty của Đỗ Phi trước đi, sau đó đi ăn cơm tối.

- Anh Trương Khác!

Trương Khác quay đầu lại thấy Lý Hình Dư đang vẫy tay với mình, tay trái còn đang cầm mấy tấm bản đồ của Indonesia. Lý Hình Dư thấy Lý Chi Phương, Trần Phi Dung, Chu Hiểu Lộ không hẹn mà cùng quay đầu lại, cô thẹn thùng ôm sách trước ngực, hơi khom người xuống.

Trương Khác nghe Chu Hiểu Lộ ở phía sau hỏi Đỗ Phi:

- Cô gái này là ai thế, sao nghe tên có mùi Hàn quá vậy?

916. Chương 915: Số Phận

Trần Phi Dung cũng nhin không được muốn cười ra tiếng, cô ôm Chu Hiểu Lộ vào lòng, nhỏ giọng nói:

- Là Lý Hình Dư, người bạn Hàn Quốc của Trương Khác gạt qua đây...

Có cần thiết nhấn mạnh thêm chữ “lừa gạt” không? Trong lòng Trương Khác nghĩ. Đợi Lý Hình Dư đi tới y giới thiệu Lý Chi Phương cùng Chu Hiểu Lộ cho cô:

- Đây là cô Lý thời trung học của tôi với Đỗ Phi, và con gái của cô Lý...

- Xin chiều cố nhiều hơn. . .

Lý Hình Dư lại dịu dàng khom người một cái. Nụ cười ngọt ngào, phối hợp với gương mặt thanh thuần của cô, khiến người khác nhìn vào mà vui lòng. Trương Khác thích nhất điểm này của cô.

Cty Sáng Vực ngoại trừ tiệm Internet cứ chiều theo lẽ thường, bộ môn khác đều đã nghỉ làm, cũng không có gì để tham quan. Nếu buổi tối muốn cùng nhau ăn cơm, không có đạo lý không thông báo cho nhóm bạn cùng lớp Tiêu Xuân Minh, Lý Quý, Hứa Nhược Hồng thi vào ĐH Đông Hải.

Lý Quý có máy nhắn tin, khi liên hệ với hắn thì hắn đang cùng bạn gái Hứa Nhược Hồng đi dạo phố trên đường Tân Thị, đương nhiên hai người lập tức ngồi xe chạy về ngõ Học Phủ.

Trương Khác gọi điện thoại cho Tiêu Xuân Minh ở KTX liên hệ với hắn, vừa lúc hắn đang cùng với bạn gái Từ Mai Mai ở trong KTX của hắn, trong điện thoại nghe không ra sự tồn tại của những người khác trong KTX, cũng không quản tiểu tử này dẫn bạn gái lúc này vào trong KTX làm cái gì, bảo họ vội vàng thu thập chính tề đi ra ăn cơm, cộng thêm Tôn Tinh Mông, Hình Dư, Trần Phi Dung, tất cả bu đầy một bàn ăn cơm, rất là náo nhiệt.

Đường Thanh cùng Thịnh Hạ ngồi máy bay vào đêm trước đến Hồng Kông, khi gọi điện qua đây còn nói chuyện với Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ, tỏ vẻ rất tiếc vì ngày hôm nay về Hồng Kông không thể gặp mặt hai người, hẹn vào kỳ nghỉ đông sẽ về Nhất Trung gặp mặt.

Từ khi tốt nghiệp Nhất Trung, Trương Khác vẫn chưa gặp lại Lý Chi Phương, đối với một người phụ nữ phận nhấp nhô, tính tình tuy nói mềm yếu nhưng có thể nói cứng cỏi, trong lòng y luôn kính trọng. Lúc

này Chu Hiểu Lộ còn có dáng dấp của thiếu nữ thanh xuân, bản tính can đảm của cô rất ít một người con gái thành phố nào có được. Về phần số phận sau này của cô và Đỗ Phi thế nào, cứ tạm gác lại nói sau.

Nói chuyện cũ về trường học, Tôn Tĩnh Mông, Lý Hình Dư đều là khách lắng nghe, nghe được sự tích quang huy của Trương Khác tại trung học rất nhiên cảm thấy rất hứng thú. Lý Hình Dư cười kín đáo, bộ dáng nghiêm túc lắng nghe trông rất động nhân. Tôn Tĩnh Mông thì ra sức cổ vũ Chu Hiểu Lộ nói ra hết những gì mình biết.

Trương Khác cũng không biết Chu Hiểu Lộ sao biết nhiều chuyện như vậy, Chu Hiểu Lộ còn liên tiếp giởt giấy Đỗ Phi vạch trần khuyết điểm của Trương Khác. Trần Phi Dung thì rõ ràng nhất những chuyện Trương Khác đã làm. Cô lấy tay chống cằm, khóe miệng mỉm cười lắng nghe, cũng không kể tội của Trương Khác.

Cũng nói đến một số tin tức xảy ra gần đây trong trường. Đáng tiếc Thôi Úc Mạn đã về Bắc Kinh nghỉ lễ quốc khánh, bằng không thì có thể mời cô cùng qua đây. Lý Chi Phương nhớ tới một việc, hỏi Trương Khác, Đỗ Phi:

- La Tuyền, lớp 11 khóa 97, hai em có quen không? Em ấy cũng là sinh viên tôi dạy. Thi rớt chuyên ngành sư phạm Hải Châu, năm nay thi đỗ ĐH Đông Hải rồi, cũng là sinh viên của Học viện Thương mại Quốc tế ĐH Đông Hải.

Nhất Trung Hải Châu có hai lớp môn khoa học xã hội, phòng học còn nằm sát bên. Khoa Ngữ văn cũng vẫn do một mình Lý Chi Phương kiêm nhiệm. Không nói Trương Khác cùng La Tuyền tại kiếp trước đã từng là bạn học bàn trước bàn sau, dù Tiêu Xuân Minh, Lý Quý, Hứa Nhược Hồng cũng biết lớp bên cạnh có một bạn nữ xinh đẹp như thế.

- A, quả thật không đơn giản đâu...

Nhóm Tiêu Xuân Minh nghe được con gái năm ngoái thi rớt đại chuyên, năm nay có thể thi đỗ ĐH Đông Hải thì đều rất kinh ngạc.

Hệ thống giáo dục đại học của Trung Quốc chia làm hai loại hình thức: đại học bản khoa(chính quy) cùng đại học chuyên khoa (tên gọi tắt đại chuyên). Điểm khác nhau:

1. Chế độ giáo dục: đại học bản khoa học 4 năm, đại học chuyên khoa chủ yếu là 3 năm.
2. Đại học bản khoa có thể có thể xin học vị học sĩ. Đại học chuyên khoa không có học vị.

Đại chuyên chia làm hai loại hình thức cao chuyên cùng cao chức.

Giáo dục đại chuyên chủ yếu có hai loại hình thức thực hiện: Cao đẳng dạy nghề (tên gọi tắt cao chuyên) cùng cao đẳng học viện kỹ thuật nghề (tên gọi tắt cao chức), bản chất không khác biệt, chỉ là trọng điểm bất đồng, cái trước coi trọng năng lực (như cao đẳng chuyên ngành sư phạm), cái sau coi trọng kỹ thuật(như học viện kỹ thuật thủy lợi)

Đỗ Phi nghi hoặc hỏi Trương Khác:

- Có phải là cô gái thi đại học năm ngoái kết thúc thì trời mưa to, mà đưa về phải không?

Trương Khác hận không thể đá cho tiểu tử Đỗ Phi này một cái. Lúc cao trung thời gian y ở trong trường học không ngắn, sao lại xa lạ với La Tuyền được chứ? Lại nói lần đó y còn ở cùng với Đường Thanh, làm cho tổn hại tình bạn thì thật bó tay. Tiểu tử này là muốn dời ánh mắt đi đây mà.

Tôn Tĩnh Mông quả nhiên hồ nghi nhìn Trương Khác. Lý Quý chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười nói:

- Trước đây là bạn học lớp bên cạnh, hiện tại thành sư muội rồi, cũng phải chiếu cố đến người ta...

Tiêu Xuân Minh nghi hoặc hỏi Lý Chi Phương:

- Cô Lý, La Tuyền thi vào ngành nào, Học viện Thương mại Quốc tế, em và Trương Khác đều tham gia công tác tiếp đãi tân sinh của trường Học viện Thương mại Quốc tế, cũng đâu thấy bạn ấy...

- Chuyên ngành Kế toán cùng khổng chế, hình như hai năm trước phải học ở hiệu khu Tân Phổ! - Lý Chi Phương nói.

Chiếc đũa kim loại trong tay rơi xuống đất vang lên loảng xoảng. Trương Khác giật mình phục hồi tinh thần lại, cúi xuống bàn nhặt đũa lên để che giấu nội tâm bất ổn. Trước đây y hoàn toàn không ý thức được năm nay Học viện Thương mại Quốc tế sẽ đưa sinh viên của một chuyên ngành đến phân hiệu Tân Phổ — Trần Ninh không phải là không thi đỗ ĐH Đông Hải, không phải là không đến Kiến Nghiệp, mà là lịch sử phát triển đến lúc này đã xuất hiện một lỗi rẽ nho nhỏ.

Trần Ninh của kiếp này là tân sinh chuyên ngành kế toán cùng khổng chế của Học viện Thương mại Quốc tế, trực tiếp đưa đến phân hiệu Tân Phổ — nhất định là như vậy rồi. Cẩm Hồ ra sức ủng hộ ngành thông tin của ĐH Đông Hải, kiến thiết cho các ngành học điện tử khiến cho tài nguyên dạy học của bản bộ trường hơi eo hẹp. Bởi vậy phải dời các viện hệ chuyên ngành thuộc môn khoa học xã hội như Học viện Thương mại Quốc tế đến phân hiệu Tân Phổ.

La Tuyền không thể trở thành bạn học với Đường Thanh trong kiếp này, không ngờ lại trở thành bạn học với Trần Ninh. Số phận tới cùng đang đưa đẩy thế nào đây? Trương Khác hô hoán trong lòng. Trước đây y vẫn cho rằng bản thân là người nghịch chuyển số phận của người khác, không nghĩ tới vận mệnh của chính mình cũng bị vướng mắc vào trong đó.

Thời gian sau đó, Trương Khác có vẻ mất hồn mất vía, cũng không nói ra về trước, cùng với mọi người đến 1978 để giết thời gian. Ban đêm không để Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ đến khách sạn ở, mà tự mình tiếp đãi họ vào ở trong chung cư Thanh Niên. Đỗ Phi rất ít khi ở trong chung cư Thanh Niên, buổi tối ngày hôm nay lại mặt dày mày dạn đi vào ở.

Biết lịch sử vẫn tổng thể tuần hoàn theo quỹ đạo đã định trước. Trở lại chung cư Thanh Niên, tâm tình của Trương Khác Trương Khác dần dần khôi phục lại.

917. Chương 916: Âm Mưu Đánh Tennis

Lý Chi Phương sớm biết rằng Trương Khác, Đỗ Phi rất không đơn giản. Trương Khác đơn giản có thể không có quan hệ quá lớn với gia thế của y. Thấy được Trương Khác đi học ở Kiến Nghiệp mà ở trong căn nhà xa hoa như vậy, Lý Chi Phương vẫn cảm thấy khá bất ngờ.

- Các anh ở Kiến Nghiệp cũng sang thật đấy.

Chu Hiểu Lộ đi lên vườn hoa lộ thiên trên mái nhà:

- Trên lầu còn có viện tử đẹp như thế sao?

Cô lại nắm tay hạ quyết tâm:

- Sau đó nhất định phải tìm nam nhân tốt mới được! Đáng tiếc nam nhân tốt thường rất ít. Làm thế nào mới tốt đây?

Biển mái nhà hơn 500 m² thành vườn kiêu lâm viên Giang Nam là đủ xa xỉ rồi. Lần đầu tiên Từ Mai Mai qua đây, khi lên lầu nhìn mà choáng váng. Cô ôm cánh tay Tiêu Xuân Minh, hô hấp cũng nhỏ đi. Tiêu Xuân Minh cuối cùng qua lại với Từ Mai Mai. Bị Trương Khác cảnh tỉnh, hấn mình bạch nữ nhân có chút hư vinh cũng không đáng trách.

Tôn Tĩnh Mông vỗ vỗ vai Chu Hiểu Lộ:

- Sao lại không có tiền đồ như thế, phụ nữ cũng có thể tự mình đi mua nhà đẹp như thế mà!

- Nghĩ đến bản thân phải kiếm nhiều tiền như vậy.

Chu Hiểu Lộ thè lưỡi, đi tới chỗ cái đu, ngồi vào đu nhẹ nhàng lắc lư:

- Em thả bản mình còn hơn...

Trương Khác nghe xong bật cười, cái số tình nhân vợ bé của Chu Hiểu Lộ là thâm căn cố đế, điều này chắc có quan hệ với hoàn cảnh gia đình luôn nằm trong cảnh không ổn định của cô. Không biết một yêu tinh như thế trưởng thành sẽ làm bao nhiêu nam nhân đau lòng vì cô.

Lý Hình Dư ngoan ngoãn đi theo phía sau Trương Khác cũng che miệng cười khê. Cô cũng lên lầu làm khách.

Lý Chi Phương nghe xong cũng lắc đầu mà cười:

- Lớn chừng này tuổi đầu rồi còn ăn nói lung tung, cũng không sợ người khác cười cho sao?

Lý Chi Phương vào phòng trà ngồi, ngẩng đầu nhìn sao đầy trời, nói với Trương Khác:

- Cuộc sống tại Kiến Nghiệp của các em quả là xa xỉ...

- Chắc là vậy, người sống trên đời cũng không thể làm khổ bản thân mà...

Trương Khác cầm một bình cafe nóng rót ọi người. Lý Hình Dư từ nhỏ tại trong gia tộc đã hình thành một thói quen chủ động làm mấy việc vặt, cô đưa tay muốn giúp rót cafe, Trương Khác thụt tay lại. Ngón tay nòn nà chạm phải thành bình làm cô hơi bị bỏng, cô bèn ngậm ngón tay bị bỏng vào tay mút, cau mày, trông như bị bỏng đau lắm. Trương Khác mỉm cười nói với cô:

- Cô ngồi xuống, cô là khách, ta là người phải tiếp đãi.

Lý Hình Dư xấu hổ cười cười, liền ngồi xuống. Chu Hiểu Lộ bên kia ngồi ở giữa Tôn Tĩnh Mông cùng Trần Phi Dung, cô gác cằm trên bàn, mắt nhìn chăm chăm vào Lý Hình Dư thanh thuần quyến rũ hồi lâu, đột nhiên lấy giọng Hải Châu nói một câu với Trần Phi Dung:

- Ngày mai mời chị ấy đi đánh cầu lông được không?

Trần Phi Dung không rõ nguyên do, lại nhìn Chu Hiểu Lộ, lại nhìn Lý Hình Dư. Lúc này Lý Hình Dư mới ý thức được câu nghe không hiểu kia là đang nói về mình, cô nghi hoặc nhìn Trương Khác, muốn hỏi y họ đang nói cái gì.

Trương Khác thiếu chút nữa cười ra tiếng, mà Trương Khác còn chưa cười thì Đỗ Phi đã cười ra tiếng trước. Trương Khác nghĩ thầm tiểu tử Đỗ Phi này thì ra cũng biết dụng tâm “ác độc” của Chu Hiểu Lộ, biết chỗ “ác độc” mà cô kiến nghị như thế. Lý Hình Dư: khi Lý Hình Dư nhảy nhót, chỉ sợ một khi bóng bắn vào, ngực sẽ bị rất đau đớn.

Trần Phi Dung hỏi Đỗ Phi:

- Có cái gì buồn cười?

Đỗ Phi muốn nói, Chu Hiểu Lộ trừng mắt với hắn:

- Không cho nói!

Trương Khác giúp Lý Hình Dư phiên dịch câu phương ngôn Hải Châu của Chu Hiểu Lộ:

- Chu sư muội nói là ngày mai muốn mời cô đi đánh cầu lông!

Sắc mặt Lý Hình Dư chợt đỏ bừng, có một loại quyến rũ mị hoặc, cái này thì mọi người đều hiểu được, liền cười ồ lên. Lý Hình Dư xấu hổ ôm mặt nằm lên đầu gối. Bản thân cô cũng nhịn không được nở nụ cười, người khê rung rinh, lỗ tai trắng tinh như ngọc thạch đỏ như thắm ra máu.

Vẻ xinh đẹp tỏa ra trong nháy mắt của Lý Hình Dư chắc là chỗ khiến người tâm động nhất của cô, Lý Quý, Tiêu Xuân Minh ít khi thấy phụ nữ tuyệt mỹ nhìn mà ngẩn tò te, cũng không quên bạn gái của họ đang ở bên cạnh, dù Trần Phi Dung, Tôn Tĩnh Mông tự xưng thanh lệ hơn người nhìn đáng đáp như vậy của Lý Hình Dư cũng cảm thấy vẻ đẹp đó có thể thấm vào lòng người.

Mọi người nói cười đến tận khuya mới tan cuộc, phòng của Lý Hình Dư ngay ở dưới lầu. Trong phòng có bốn phòng ngủ, Đỗ Phi ở lại, Tôn Tĩnh Mông giữ Trần Phi Dung lại cùng nhau ngủ. Hai mẹ con Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ một phòng, Trương Khác thì đêm khuya người tỉnh mới trở lại phòng.

Đêm khuya người tĩnh, Trương Khác ngồi trên bệ cửa sổ hút thuốc, y không cần phải che giấu tâm tình nữa. Đèn trong phòng đã tắt, ánh trăng cùng đèn đường hắt vào, có thể lẳng lặng nhìn kỹ nội tâm mình. Lúc này y hầu như có thể khẳng định Trần Ninh phải đã đến phân hiệu Tân Phổ, nhưng biết thì có thể làm được gì? Kiếp này phụ nữ có vương mắc với mình đã quá nhiều rồi, còn muốn tiếp tục đi trêu chọc thêm sao?

Trương Khác đột nhiên cảm thấy hơi quái lạ, có thể sống lại, đối với tình cảm hẳn là có một loại minh ngộ càng thấu triệt hơn. Tỉ mỉ suy nghĩ đến tình cảm phát sinh giữa mình và bốn người phụ nữ, chưa nói tới có mới nới cũ, cho dù hai ngày nay ở cùng với Đường Thanh, trong lòng cũng không có tâm tình mặt trái phụ lòng cô. Khi ở cùng với cô là thật tâm thực lòng. Đối với quan hệ giữa mình và Đường Thanh, có một loại cảm giác trong sáng, hết sức tuyệt vời, tựa như cảm giác tương giao hiểu nhau với Hà Huyền kiếp trước. — cũng không cảm thấy trong lòng khi đó không hòa tan nổi Hứa Tư, Văn Tình còn có Dịch Đan Thanh.

Đường Thanh có thể cũng có loại cảm giác này, cô mới không chú ý Trần Phi Dung đi cùng với họ đến Tân Vu. Đây tới cùng là một loại tình cảm thế nào?

Thiếu nữ thanh xuân như Chu Hiểu Lộ sẽ không cảm thấy quá hứng thú đối với mấy thứ phong cảnh, sơn thủy, cô quán lấy Lý Chi Phương đòi tới Kiến Nghiệp chơi, cũng chỉ là chơi thôi, cũng không phải là tới để du sơn ngoạn thủy. Lại có nhiều thanh niên nam nữ như vậy tề tụ với nhau, cũng rất náo nhiệt, tuy nói chỉ là thiếu nữ thanh xuân mới học năm nhất, nhưng cũng rất nhanh hòa nhập với mọi người thành một thể.

Chu Hiểu Lộ biểu hiện ra trưởng thành hơi sớm, cũng là có quan hệ với với hoàn cảnh trưởng thành của cô, lúc này muốn thay đổi cũng có phần trắc trở.

Ngày hôm sau không đi đánh cầu lông, mà là hẹn nhau đi đánh tennis. Chu Hiểu Lộ mới sáng sớm đã rất nhiệt tình đi xuống lầu mời Lý Hình Dư.

Vào mỗi ngày nghỉ, các sân bóng, phòng thể thao trong trường đều kín chỗ. Nhóm Trương Khác hơn 10 người, tự nhiên không thể đi tranh giành sân bãi trong trường. Bên trong Vườn Sồi có sân tennis xây riêng cho công nhân, còn có phòng chơi squash, cung cấp cho các công nhân sử dụng khi nghỉ ngơi. Trong lúc nghỉ cũng có công nhân đi chơi bóng, Trương Khác đã sớm liên hệ qua giữ sẵn một cái sân.

Sân tennis nằm ngay bên hồ Yến Quy. Lý Hình Dư ngồi trên ghế dài nghỉ ngơi, đối mặt với núi xanh nước biếc, hết sức thư thái. Cô bận bộ đồ thể thao màu trắng, cột tóc vắt ngang một bên, biết người khác muốn chọc quê mình, nên cô chỉ ngồi ở ghế, không chịu ra sân chơi bóng.

- Cô không ra sân chơi bóng, có phải là chán chết không đây?

Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông được Lý Quý, Hứa Nhược Hồng thế chỗ, nhận lấy khăn mặt lau mồ hôi Lý Hình Dư đưa qua, đứng ở một bên nói với cô.

- Ở cùng với mọi người không có chút áp lực nào, ngồi xem mọi người chơi thể này cũng thoải mái rồi...

Lý Hình Dư cười cười.

Tôn Tĩnh Mông cầm vợt tennis vỗ lên đầu Trương Khác:

- Đêm qua Hiểu Lộ chỉ nói đùa thôi, anh lại vạch trần ra, bảo người ta không biết xấu hổ làm sao ra sân chơi bóng được? Mà cổ ra sân đánh bóng, cũng không phải là tiện nghi cho đám đàn ông thôi các người sao?

Tôn Tĩnh Mông lại nhắc tới cái này, Trương Khác nghĩ tới dáng dấp của Lý Hình Dư tại sân bóng, hai con thỏ trong áo nhảy lên, y nở nụ cười, kéo Tôn Tĩnh Mông cùng nhau ngồi xuống, cầm lấy nước uống.

Lý Hình Dư lại hơi đỏ mặt, ánh mắt xinh đẹp thì nhìn mặt đất.

Nhìn người khác chơi bóng, Trương Khác thoải mái dựa vào ghế ngồi, móc ra cái chip flash memory cầm trong tay nghịch. Tôn Tĩnh Mông nhìn biểu hiện của Chu Hiểu Lộ trên sân kém quá, cô nhìn không được chạy tới trợ trận.

- Đây là chip flash memory Cẩm Hồ sản xuất đó sao? - Lý Hình Dư nghiêng người qua hỏi.

- Cô biết cái này?

Trương Khác thấy Lý Hình Dư hiểu kỳ nhìn cái chip trong tay, bèn đưa cho cô xem.

- SamSung đã xác định chiến lược phát triển kỹ thuật số rồi. Tuy nói còn chưa làm cho SamSung, nhưng tôi cũng không lạ gì mấy thứ này. Dù sao ở nhà cha tôi nói chuyện với mọi người ngoại trừ kỹ thuật số thì vẫn là kỹ thuật số. Cái gì cũng không biết thì coi sao được?

Lý Hình Dư nhận lấy con chip, giơ lên hí mắt nhìn dưới ánh mặt trời một chút, giống như đang nhìn một món hàng mỹ nghệ tinh xảo:

- Đây là chip lưu trữ 32M? tốc độ của các anh cũng nhanh thật đấy. Thảo nào Lý Tại Thù nói Cẩm Hồ sẽ là đối thủ đáng sợ của SamSung.

- Cô cũng cho rằng như thế sao? - Trương Khác cười hỏi.

Thị trường chip Flash memory chủ yếu phân làm hai loại NAND cùng NOR. Cẩm Hồ cùng SamSung nhận được kỹ thuật flash memory từ Toshiba đều thuộc về kỹ thuật flash memory loại hình NAND. Các hãng điện tử Âu Mỹ như Intel nắm trong tay chủ yếu là kỹ thuật flash memory loại hình NOR.

Trước mắt thị trường flash memory chủ yếu là thiên hạ của flash memory loại NOR. Phổ biến ứng dụng với các sản phẩm điện tử có lưu trữ tài liệu nhưng yêu cầu đọc nhanh như ĐTDĐ, máy tính.

Máy truyền phát tin âm tần số và USB flash drive mà Cẩm Hồ phát triển mới chân chính mở ra công dụng rộng khắp của flash memory loại NAND trong các sản phẩm điện tử tiêu dùng. Tương lai sau khi nhiều ứng dụng ĐTDĐ được truyền thông hóa, thị trường ĐTDĐ cũng sẽ là thiên hạ của flash memory loại NAND.

Việc này mặc dù chưa xảy ra, nhưng xem như một công ty có tầm nhìn xa, cao tầng của SamSung tự nhiên có thể đại thể dự kiến được xu thế phát triển của kỹ thuật số trong mấy năm nữa. Trung Tinh Vi Tâm thành công sản xuất ra chip flash memory, đối với SamSung mà nói có lẽ là một đả kích không nhỏ.

Lúc này Lý Tại Thù dự đoán tương lai Cẩm Hồ sẽ là đối thủ đáng sợ của SamSung, điều đó không còn là vọng tưởng không thể thực hiện nữa rồi. Chỉ ít tại lĩnh vực sản phẩm điện tử tiêu dùng, lúc này SamSung cũng không có ưu thế có đặc biệt rõ ràng.

Lý Hình Dư dù sao cũng là thành viên của gia tộc Lý Kiện Hi, quan tâm đến số phận của SamSung vào tương lai cũng là điều rất thường tình, Trương Khác cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu như vậy.

- Bạn bè cũng không có “đáng sợ” như vừa nói. Anh nói có đúng không?

Lý Hình Dư cười dí dỏm, rồi trả lại cái chip cho Trương Khác, vẽ thanh thuần trên khuôn mặt rất động nhân:

- Tôi cũng chờ xem anh có thể lãnh đạo một công ty vĩ đại hơn cả SamSung đây.

Trương Khác cười cười, nụ cười hồn nhiên của Lý Hình Dư thực sự là có thể đả động nhân tâm, y đứng lên đuổi người, nói:

- Chơi bóng với tôi một chút đi.

Trương Khác cầm lấy vợt bóng vung vung:

- Cô yên tâm. Mình là bạn bè, chơi bóng với cô sẽ không làm cho cô chạy khắp sân đâu.

Lý Hình Dư đứng lên, cầm lấy vợt bóng đi tới sân.

Nhìn Lý Hình Dư đi ra sân, bọn Đỗ Phi, Tiêu Xuân Minh, Lý Quý dùng tay không đánh nữa, chạy hết đến bên Trương Khác xem họ chơi. Lý Hình Dư thật vất vả mới có đủ dũng khí, lúc này lại hơi lúng túng rồi. Cô đứng đó xấu hổ bảo Đỗ Phi tránh ra. Then chốt cô đã tin nhầm Trương Khác rồi.

Trương Khác vừa phát bóng liền làm cho Lý Hình Dư chạy khắp sân, dù mặc áo thể thao rộng, nhưng khi vận động, hai con thỏ trắng trước ngực cứ nhảy lên, mép áo giống như làn sóng đang nhấp nhô, quả thật rất đồ sộ. Tôn Tĩnh Mông cùng Trần Phi Dung đứng ở bên cạnh nhìn mà cũng cười đến ngả nghiêng.

Đánh hết một ván, Lý Hình Dư mệt đến nổi thở hồng hộc, đổ mồ hôi nhễ nhại, cô đứng ở bên sân cầm khăn lau mồ hôi, nhìn Trương Khác vẽ mặt cười xấu xa đi tới, cô khẽ mắng:

- Đúng là hỗn đản không đáng tin nhiệm!

Thanh âm mềm mại động nhân, nhưng thật ra không có ý oán giận.

- Cô giờ mới biết Trương Khác là một hỗn đản sao!

Tôn Tĩnh Mông cười nói, thấy Lý Hình Dư đang ôm ngực, mày cau lại, cô liền ôm cổ Lý Hình Dư rồi nhẹ giọng hỏi:

- Chỗ đó đau thật sao?

Lý Hình Dư gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Có hơi đau...nhưng cũng không quá đáng ngại.

Cô lại vô ý thức nhìn Trương Khác, khi chạm phải ánh mắt của Trương Khác, cô hoảng hốt tránh ra, sắc mặt lại đỏ ửng lên.

- Cô đánh rất tốt đấy!

Trương Khác ý vào thể lực cùng ưu thế chiều cao, cũng coi như ngang cơ với Lý Hình Dư, then chốt vừa rồi Lý Hình Dư chưa hoàn toàn buông tay đánh:

- Còn tưởng cô không biết chơi tennis chứ?

- Không nói với những người như anh nữa.

Lý Hình Dư khẽ gất lên, ngoảnh mặt sang Tôn Tĩnh Mông, hình như là trả lời câu hỏi của Tôn Tĩnh Mông:

- Thời trung học còn từng giành giải quán quân của giải nữ, sau này chơi bóng không còn tiện nữa...

Thanh âm nhẹ nhàng, như lá ngô đồng mùa thu rơi vào mặt giày.

- Cô lợi hại như vậy sao.

Tôn Tĩnh Mông có phần kinh ngạc nhìn Lý Hình Dư, lại kéo lấy cô:

- Kệ họ có nhìn không, cứ để cho đám đàn ông thú vị này thấy được ăn không được, trong lòng ngứa cào khó chịu. Đánh cùng tôi đi, hạ gục hết đám đàn ông thói này.

Nhóm Trương Khác có thích tennis thì cũng chỉ là trình độ nghiệp dư, Lý Hình Dư bị mọi người chọc quê một lần, bị Tôn Tĩnh Mông kéo lại ra sân cũng sẽ không có quá nhiều câu thúc nữa, phát huy hoàn toàn trình độ chuẩn chuyên nghiệp, quả thực làm cho nhóm Trương Khác ăn không ít đau khổ. Bốn nam nhân thay phiên ra trận, vẫn bị đánh cho tơi bời, căn bản không phải là đối thủ của Lý Hình Dư cùng Tôn Tĩnh Mông liên thủ.

918. Chương 917: Tân Thành Hội Giai Nhân

Ăn xong cơm trưa, Tôn Tĩnh Mông lại đòi tìm chỗ đánh bida – bida là điểm mạnh của Tôn Tĩnh Mông, chỉ có Lý Quý và Tiêu Xuân Minh không biết trời cao đất rộng tự cho là có thể gỡ lại thể diện trên bàn bida, sao họ không đi so múa đương đại với Tôn Tĩnh Mông luôn đi?

Tuy nói ngày nghỉ quốc khánh có bảy ngày, nhưng Lý Chi Phương là lãnh đạo trường phải về trường học trực ban, cùng Chu Hiểu Lộ ở thêm hai đêm liền muốn về Hải Châu.

Nhưng các sinh viên của ĐH Đông Hải thì có thể thống khoái mà chơi cho đến mừng 9 mới đi học, Trần Phi Dung phải về nhà một chuyến, bằng không thì ngày nghỉ dài thế này mà cứ chơi ở bên ngoài, người trong nhà nhất định sẽ trách.

Hứa Tư tại Hải Châu, Trương Khác cũng phải về Hải Châu một chuyến, buổi chiều ngày 6 Trương Khác tự mình lái xe về Hải Châu. Trong thời gian nghỉ thật sự không cần phải bắt những nhân viên đi theo sát.

Tiểu tử Đỗ Phi thì vẫn muốn đưa mẹ con Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ về Hải Châu, đáng tiếc việc của Cty Sáng Vực khiến hắn không có thời gian.

*****

Đưa Lý Chi Phương, Chu Hiểu Lộ đến trước khu nhà tập thể giáo viên Nhất Trung, lúc này Lý Chi Phương là phó hiệu trưởng của Nhất Trung, cô lại là một người phụ nữ cứng cỏi, cho dù có mâu thuẫn với chồng, chỉ ít cô có thể ngăn chặn mâu thuẫn này không cho nó bùng nổ, làm cho sinh hoạt trên biểu hiện vẫn duy trì yên ổn.

- Đưa bạn đến con hẻm Đan Tinh hả?

Trương Khác tay đề tay lái, hỏi Trần Phi Dung ngồi bên cạnh.

Ánh mặt trời buổi hoàng hôn xuyên qua cửa sổ xe hắt vào gương mặt Trần Phi Dung, nhìn qua trông cô có vẻ đặc biệt dịu dàng, như một tượng điêu khắc thiếu nữ theo phong cách chủ nghĩa cổ điển.

- Ừm!

Trần Phi Dung gật đầu, thấy Trương Khác nhìn chăm chăm vào mình, cô hỏi:

- Trên mặt mình có gì sao?

Trương Khác gạt xuống cần che nắng trên đỉnh xe, phía sau cần che nắng có cái gương, để cho Trần Phi Dung soi vào gương, y cười nói:

- Con gái như bạn có thể cả ngày ngồi soi gương trang điểm được không?

Đưa Trần Phi Dung đến đầu ngõ, Trương Khác mở cửa xe giúp cô, cười nói:

- Không đưa bạn vào nhà đâu, bạn cũng biết mình rất khó cự tuyệt người khác, ba bạn giữ mình lại ăn cơm tối thì làm sao?

- Nào có người tự sướng như bạn vậy?

Trần Phi Dung cười, giơ tay lên xem như là chào tạm biệt với Trương Khác.

Trương Khác chuyển hướng xe chạy đến đường Đào Viên, nhà mới của Hứa Tư nằm trong tiểu khu trên đường Đào Viên, Hứa Duy chỉ có ba ngày nghỉ, nên đã về Hồng Kông rồi. Trương Khác dừng xe dưới bóng cây trước cửa tiểu khu, ngửi mùi hoa quế nồng nàn, chờ Hứa Tư đi ra.

Ba mẹ đã sớm định cư tại Tân Vu rồi, nhà Đường Thanh cũng sắp chuyển đến Kim Sơn, Hứa Tư quanh năm không ở Hải Châu, Văn Tình cũng thường ở tại Kiến Nghiệp, Hải Châu còn có bao nhiêu nơi làm ỉm lưu luyến không nổi nữa?

Hứa Tư đứng một lúc mới nhận ra xe của Trương Khác đã đến, đang từ đường phố đối diện đi tới.

- Sao vậy, gì mà nhìn chị nghiêm túc thế?

Hứa Tư ngồi lên xe, thấy Trương Khác nằm áp mặt lên tay lái, nghiêng đầu nhìn mình, hơi xấu hổ đưa tay che mắt y.

- Muốn nhìn chị như thế?

Trương Khác khẽ hôn lên lòng bàn tay Hứa Tư:

- Nhớ chị rồi.

Hứa Tư sờ sờ cằm Trương Khác đã mọc râu:

- Lái xe đi, lát nữa mẹ chị sẽ xuống lầu đi siêu thị, đừng để bà thấy.

- Thấy được thì tiện thể ăn trực nhà chị bữa tối. - Trương Khác nói rất nhẹ nhàng.

- Chị đã nói là có công chuyện vội vàng xuống lầu, để mẹ chị thấy thì giải thích thế nào?

Hứa Tư cười nhéo lỗ tai Trương Khác, bảo y thành thật lái xe.

- Vậy chúng ta đi đâu đây? - Trương Khác hỏi Hứa Tư.

- Văn Tình cũng biết cậu phải về Hải Châu, chúng ta đến chỗ chị ấy ăn cơm tối đi. Chị còn nói với mẹ là buổi tối sẽ ngủ chỗ chị ấy.

Hứa Tư nói, thấy Trương Khác như muốn thò mũi qua, cô chơi xấu hổ:

- Trong đầu cậu đang suy nghĩ cái gì vậy? ngày hôm qua chị cũng ngủ chỗ Văn Tình.

Trương Khác đưa tay xoa tóc Hứa Tư xuống, trông cô càng thêm quyến rũ:

- Gọi điện thoại nói chị Văn Tình đến con hẻm Đan Tỉnh đi...Sau khi hẻm Đan Tỉnh xây lại vẫn chưa đến đó, chắc hẳn cảm giác rất tốt.

Vừa rồi đưa Trần Phi Dung trở về cũng chỉ dừng lại ở trước ngõ chốc lát, chưa đi vào nhìn một cái.

- Nhà bên đó đã lâu rồi chưa có người quét dọn rồi...

Hứa Tư cũng biết căn nhà ở hẻm Đan Tỉnh cửa ngõ kín mít, có một loại thanh u nhả tình ngăn cách, cô lại lo lắng hỏi:

- Cậu vừa mới đưa Phi Dung đến Bát Cầm Trân, có thể bị nó bắt gặp không?

- Em cũng có tay có chân, có thể cùng nhau quét dọn mà.

Trương Khác cười cười:

- Cùng hai chị đi dạo phố ăn cơm, dù bị bắt gặp thì có sao, không cần thiết bản thân chột dạ trước mà!

Hứa Tư cuối cùng có tật giật mình, tuy nói cùng nhà Trần Kỳ không phải là hàng xóm, nhưng quan hệ giữa hai nhà luôn rất tốt. Mẹ cô và Lưu Phân vợ của Trần Kỳ còn đều là công nhân của giấy Tân Quang. Nếu như để bắt gặp thì ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Trương Khác cũng không để ý đến lo lắng của Hứa Tư, liền gọi điện cho Văn Tình, nói chị đến hẻm Đan Tỉnh ăn cơm tối.

*****

Lái xe đi qua Sa Điền, nhà cửa chưa thể trong thời gian ngắn mà hoàn thành cải tạo, nhưng nhà cửa sát đường đều rực rỡ hẳn lên.

Xe dừng ở bãi đỗ xe phía sau cao ốc Phủ Thiên phía tây ngõ Học Phủ, khi đưa Trần Phi Dung trở về, dòng người vẫn chưa thấy đông đúc, lúc này sắp vào đêm, mới lên đèn, thậm chí đã cảm giác được có vẻ chật chội.

Ngõ Đan Tỉnh tu sửa như mới, lát đá xanh, gạch xanh lát tường, đèn hoa cổ kính treo sừng sững hai bên đường phố. Ven đường toàn là nhà hàng, quán cafe, quán bar, cửa hàng tinh phẩm, khách sạn cùng kiến trúc nhà bảo tàng, cũng có một bộ phận dân cư rất nhỏ.

Sau khi ngõ Đan Tỉnh cải tạo hoàn thành, Thế Kỷ Cầm Hồ lại tiếp nhận nhiệm vụ cải tạo thương nghiệp hóa khu kiến trúc phía đông, một khi cải tạo hoàn thành, nơi đây sẽ hình thành quảng trường thành phố siêu đại hình tập trung thương nghiệp, du lịch, ăn uống, lưu nhân, nhà ở thành một thể.

Trước khi cải tạo ngõ Đan Tỉnh, rất khó tưởng tượng thành cũ có thể cải tạo như thế. Trước đó Trương Khác còn suy nghĩ Hải Châu có chỗ nào đáng để mình lưu luyến không. Khi bước vào ngõ Đan Tỉnh, thấy được vết tích mình để lại trong thành phố này, chắc đây chính là chỗ bản thân lưu luyến.

Chờ ở trước bãi đỗ xe một lát, Văn Tình liền lái xe qua, Chỉ Đồng ở lại Kim Sơn, ngày mai Chu Thục Huệ sẽ phái người đưa nó về Hải Châu đi học, cho dù Trương Khác không trở về Hải Châu, Văn Tình cũng phải tìm Hứa Tư cùng nhau ăn cơm tối.

919. Chương 918: Trương Khác Trộm Gà Bất Thành

Văn Tình nhìn Trương Khác cùng Hứa Tư đứng ở dưới đèn đường mới hỏi:

- Sao lại muốn đến nơi đây ăn cơm?

- Có gì không tốt sao? - Trương Khác cười hỏi.

- Không có gì không tốt.

Văn Tình cười cười:

- Thỉnh thoảng có thể cùng nhau ở bên ngoài ăn bữa cơm, cảm giác cũng rất tốt, đây chính là đãi ngộ trước đó không có được.

Hứa Tư cười dịu dàng, nghe Văn Tình nói như vậy, cũng hiểu dụng ý Trương Khác kiên trì đến Đan Tỉnh.

Có đôi khi che lấp hoặc có thể nói là bịt tay trộm chuông, nhưng có đôi khi nhất định phải làm ra hình dạng bịt tay trộm chuông, chỉ ít tại Hải Châu hai người đều phải tránh công khai xuất hiện cùng nhau.

Đường Học Khiêm rời khỏi Hải Châu, mọi người cũng đều như thở dài một hơi, tuy nói trên thực chất không quá khác nhau, trước đó chung quy là có thêm lời đồn như vậy – có một số lời đồn là không thể biện giải.

*****

Khi đi qua nhà hàng Bát Cẩm Trân, thấy được bên trong đã đầy khách, nhóm Trương Khác đi tới quảng trường nhỏ giao giới giữa phía nam và phía bắc của ngõ, chọn một quán cơm Tây để ăn cơm.

Quảng trường hình tròn, chiếm diện tích không lớn, vị trí ở giữa hơi lõm xuống, phía dưới mái che nắng đặt một số bàn màu gỗ thô, là một tiệm cafe ngoài trời. Sau khi ăn cơm xong, ba người tìm vị trí trên quảng trường uống cafe.

Rào chắn chạm chỗ hoa, đèn đường tỏa ra ánh sáng êm dịu, góc bên này có ba bàn cafe, có hai cái bàn thì đang có hai cặp thanh niên nam nữ trông như người yêu đang ngọt ngào nói chuyện với nhau. Trương Khác cùng Hứa Tư, Văn Tình đã chiếm một cái bàn, thản nhiên hưởng thụ buổi tối yên ả.

Ngoài quảng trường, ngoại trừ hai nhà hàng cơm tây, hầu như đều là các cửa tiệm xa hoa, tất cả đều rực rỡ ánh đèn.

Thế Kỷ Cẩm Hồ trong khi cải tạo ngõ Đan Tỉnh đã bảo lưu các kiến trúc vốn có với phạm vi lớn nhất, cho dù các kiến trúc yêu cầu xây dựng lại cũng bảo lưu ngói xà nhà, cột trụ làm vật liệu xây dựng, quảng trường nhỏ giao nhau giữa phía nam và phía bắc ngõ phần nhiều là các kiến trúc mới đều có thể phản ánh ra điểm đặc thù của thời đại, đương nhiên cũng bảo lưu lại phong cách của quần kiến trúc vốn có, làm cho trình tự kiến trúc của ngõ Đan Tỉnh càng phong phú thêm biến hóa.

Cho dù không phải là ngày nghỉ quốc khánh, vào ban đêm du khách ở ngõ Đan Tỉnh cũng rất nhiều, Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia hai tay xách đầy túi mua sắm đi qua đây cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy có chút bất ngờ.

- Hi, mọi người ở đây uống cafe hả...

Trần Tĩnh thấy được Trương Khác cùng Văn Tình, Hứa Tư ngồi trong quán cafe ở quảng trường uống cafe nói chuyện, cô hơi mừng rỡ, cũng có phần bất ngờ. . . cũng có chút ước ao.

Văn Tình nói thế nào cũng là chị họ của Tạ Tử Gia, chuyện Tạ gia ở riêng cô cũng nghe nói, cô cũng không phải là người cứng rắn, sự tình qua lâu như vậy, cô cũng cảm thấy mình mấy năm nay rất may mắn, cô cũng không muốn tính toán cái gì, tất cả đều theo ý của Trương Khác hoặc Từ Học Bình đi làm.

Đối với Tử Gia thì Văn Tình càng không có thành kiến gì, thấy được Tạ Tử Gia còn có phần cao hứng, cô ra vẻ oán trách:

- Sao em ở Hải Châu mà không nói cho chị một tiếng?

- Nghe nói chị và Chỉ Đồng đang ở Kim Sơn mà.

Tạ Tử Gia khi nói chuyện với Văn Tình, nhưng lại nhìn chăm chú vào Trương Khác, Hứa Tư, quan hệ giữa Trương Khác cùng Hứa Tư hình như thành bí mật đã công khai rồi. Tạ Tử Gia cũng sớm nghe nói, chỉ là trước đó không chính diện nhìn thấy bản thân Hứa Tư, giờ nhìn thấy cũng thực sự là kinh ngạc. Cô còn tưởng rằng Trần Tĩnh đã đủ đẹp, không nghĩ tới trên đời thật sự có phụ nữ xinh đẹp đến vậy.

- À, ngày hôm qua có việc nên trở về sớm. Chỉ Đồng còn ở Kim Sơn.

Vân Tình nhận lấy túi mua sắm nặng trĩch trong tay Tạ Tử Gia, cười nói:

- Thu hoạch của hai người ngày hôm nay cũng phong phú thật đấy...

Cô lại bảo Tử Gia cùng Trần Tĩnh qua đây ngồi.

Có Vân Tình và Hứa Tư ở đây, Trương Khác còn có thể cùng bọn họ tùy ý vừa nói chuyện, giờ Trần Tĩnh cùng Tạ Tử Gia qua đây, bốn nữ nhân liền bắt đầu trò chuyện, chỉ thuần túy là đề tài phái nữ. Trương Khác buồn chán uống cafe, nhìn du khách qua lại.

Sau một lúc lâu, Trương Khác nhớ tới một việc, bèn nói với Trần Tĩnh:

- Cuối tháng 9, tôi ở Bắc Kinh nghe phó bộ trưởng Dịch nói năm nay khả năng chỉ phát ba tấm giấy phép sản xuất ĐTDĐ ngoại tư, Vương Cao Khoa phải chờ tới sang năm mới có hi vọng – mặt khác, tôi còn nghe nói Khoa Vương muốn tiếp nhận NEC cùng điện tử Hoa Hạ đổ tiền, đối với Khoa Vương Cao Khoa có ảnh hưởng gì sao?

- Tạ Kiếm Nam đề xuất muốn thu hồi quyền sử dụng nhãn hiệu của Khoa Vương, điều này có lẽ là một điểm then chốt trong đàm phán của họ.

Trần Tĩnh đúng sự thật nói với Trương Khác, thần sắc hơi ảm đạm, ai có thể nghĩ đến cô cùng Tạ Kiếm Nam trước đó còn là một đôi tình nhân kiểu mẫu:

- Có chút đau đầu. . .

Điện tử Hoa Hạ đổ tiền đối với Khoa Vương, sắp trở thành đại cổ đông của Khoa Vương, mà nhóm Trần Tĩnh vẫn cho Liên Tín dưới cờ của điện tử Hoa Hạ lấy nhãn hiệu sản xuất ĐTDĐ, tuy nói lúc trước ước định Khoa Vương Cao Khoa ở trong phạm vi nhất định có quyền hạn sử dụng nhãn hiệu Khoa Vương, nhưng Khoa Vương muốn thu hồi quyền hạn, nhóm Trần Tĩnh vẫn rất khó cự tuyệt, họ phải suy nghĩ đến áp lực từ điện tử Hoa Hạ.

Đương nhiên rồi, một khi bị Khoa Vương Cao Khoa bắt được giấy phép sản xuất ĐTDĐ, lấy nhãn hiệu của Khoa Vương tiêu thụ ĐTDĐ, sau đó Khoa Vương cũng không thể chen chân vào lĩnh vực sản xuất, tiêu thụ ĐTDĐ nữa, hơn nữa Khoa Vương tiếp nhận điện tử Hoa Hạ, NEC đổ tiền, sau đó nhất định phải làm ra hàng loạt đại động tác, tăng giá trị của nhãn hiệu cũng cho Khoa Vương Cao Khoa sự hưởng dụng không ràng buộc, điều này quả thật sẽ làm cho Tạ Kiếm Nam cùng với kế hoạch NEC, điện tử Hoa Hạ đổ tiền vào nắm giữ Khoa Vương rất không cam lòng.

=====

Bất kể Khoa Vương hay là điện tử Hoa Hạ, Trương Khác cũng sẽ không coi nó là đối thủ cạnh tranh tương lai của Cẩm Hồ, nhưng lại không thể phủ nhận điện tử Hoa Hạ cùng với NEC có Bộ Thông tin làm chỗ dựa, Khoa Vương có điện tử Hoa Hạ đổ tiền vào quả thật có thể tạo cho Cẩm Hồ chút phiền phức.

Nghe Trần Tĩnh nói điện tử Hoa Hạ cùng Khoa Vương đều đang gây gây áp lực muốn họ bỏ quyền sử dụng nhãn hiệu của Khoa Vương, Trương Khác cau mày suy nghĩ một lát mới nói:

- Như vậy đi, tuy nói năm nay Bộ Thông tin sẽ không cấp giấy phép sản xuất ĐTDĐ đối với xí nghiệp nội tư, cũng không phải nói không thể trình báo, năm nay Khoa Vương Cao Khoa cứ đệ trình tài liệu đi, làm cho Khoa Vương Cao Khoa tại lĩnh vực sản xuất, tiêu thụ ĐTDĐ sở hữu quyền sử dụng nhãn hiệu Khoa Vương, tại nội bộ Bộ Thông Tin coi là sự thực cam chịu, tôi sẽ nói một tiếng với phó bộ trưởng Dịch...

Trần Tĩnh gật đầu, ở trước mặt Hứa Tư, cô cũng không tiện lộ ra cảm tình mãnh liệt đối với Trương Khác.

Hàn huyền thêm một lúc, qua 10 giờ, tuy nói quán cafe, quán bar vẫn còn rất náo nhiệt, các cửa hàng đều lục tục kết thúc một ngày kinh doanh, trên đường còn có thanh niên nam nữ đang tản bộ, dòng người chen chúc khi vào đêm đã tiêu tán không gặp, thấy Trương Khác cùng Hứa Tư còn có Vân Tình cũng không có ý muốn ra về, Trần Tĩnh thầm cảm thấy khó hiểu, cũng không nói thêm gì, liền cùng Tạ Tử Gia cáo từ ra về.

Khi đi Trần Tĩnh còn nhìn nữ nhân yêu mị tuyệt mỹ Hứa Tư thêm một lần, nghĩ thầm ban đêm Trương Khác chắc ở cùng với cô ta, trong lòng lại nổi lên tâm tình dị dạng.

Sau khi Trần Tĩnh cùng Tạ Tử Gia rời khỏi, Trương Khác cùng Văn Tình, Hứa Tư cũng tính tiền ra về. Căn nhà của Hứa Tư nằm ở phía bắc ngõ, phía bắc ngõ chủ yếu tập trung dân cư, nhà bảo tàng cùng lữ xá, đường phố đều giữ lại dáng dấp của quan trạch thời Thanh Mạt.

Mở cửa viện, bên trong lại là phong cách nhà ở rất thích hợp với cuộc sống hiện đại, cảm giác giống như bước vào một thế giới khác.

Cả tiền đình là ao nước cạn, trong ao đặt vài tảng đá trắng, trôi mấy lá bèo, còn có mấy con cá vàng đang nằm im trong nước không nhúc nhích, hình như đang ngủ say dưới ánh đèn đường êm dịu. Ba người Trương Khác, Hứa Tư, Văn Tình đi vào vẫn không làm chúng nó giật mình tỉnh giấc.

Góc tường trồng một bồn thúy trúc, cửa viện cùng phòng khách có bậc thang làm bằng đá cẩm thạch. Đi vào phòng khách, đều tắt hết đèn bên ngoài đi.

Ánh trăng từ ô cửa sổ hình vuông hắt vào, chiếu lên thảm trải dưới đất trong phòng khách, trông rất đẹp mắt.

Bật đèn trong phòng khách, Trương Khác thấy trong phòng chỗ nào trông cũng giống như thời gian rất lâu rồi chưa có người quét dọn, thử nhìn sang thư phòng, bàn học còn có một quyển sách đang lật chưa đọc xong, y quay đầu hỏi Văn Tình:

- Hôm qua chị và Hứa Tư ở nơi này?

- Đúng vậy, hai nữ nhân không có người thương yêu còn có chỗ nào có thể đi chứ?

Văn Tình cố ý làm vẻ mặt vẻ mặt đau khổ oán than:

- Đi dạo phố đi chơi mệt mỏi, đương nhiên ở chỗ này thuận tiện nhất rồi.

Hứa Tư muốn đi vào trong, Trương Khác liền nắm lấy tay cô, cười nói:

- Chị còn nói ở đây rất lâu rồi không có người quét dọn, không thể ở được, chị đang lo lắng cái gì?

Hứa Tư đỏ mặt, nhỏ giọng nói:

- Chị có lo lắng gì đâu? Chị có nói như vậy sao?

Trương Khác lúc đầu còn chưa ý thức được cái gì.

Hứa Tư cùng Văn Tình lên lầu tắm trước, thấy họ còn muốn tách ra tắm, Trương Khác nói:

- Hai người là nữ nhân thì tắm chung đi, nữ nhân tắm tốn thời gian nhất đấy...

Hứa Tư, Văn Tình cũng không cảm thấy hai nữ nhân cùng nhau tắm có cái gì, phòng tắm trên lầu hai cũng đủ rộng, nói thật chứ, bồn tắm đó ba người đồng thời ngồi vào cũng không biết cảm thấy chật. Hai người liền tiện tay kéo nhau lên lầu.

Trương Khác lại không thể mặt dày đi theo, y đến thư phòng mở máy vi tính lên, muốn dành chút thời gian xử lý một chút mail trong mấy ngày nay.

Căn phòng phía bắc thư phòng vốn là phòng khách, tương thông với hậu viện. Giữa thư phòng không có cửa, nhưng vì tầng cường không gian thông thấu, đã xây thêm nửa bức tường. Trên nửa bức tường khảm kính mờ thấu ánh sáng.

Trương Khác ở trong thư phòng xuyên thấu qua kính mờ nhìn một chút phía sau, cảm giác kỳ quái. Đi vòng qua phòng sinh hoạt nhìn mới biết, phòng khách đã bị Hứa Tư đổi thành phòng vẽ tranh rồi.

Trương Khác cuối cùng cũng hiểu Hứa Tư đang lo lắng cái gì: cả gian nhà chỉ có một phòng ngủ có giường.

Trương Khác hững hờ, rón ra rón rén bước lên cầu thang, nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy, y khẽ vận nắm cửa, cửa đã bị khóa trái từ bên trong. Tiếp theo chợt nghe thấy cửa bị vật gì đập vào từ bên trong, rồi truyền đến tiếng cười ha ha của Văn Tình và Hứa Tư, hai nữ nhân đồng thời vào phòng tắm rồi, nhưng lại nhốt y ở bên ngoài.

Trương Khác đi xuống lầu, hơi khô miệng. Đò trong tủ lạnh cũng không ít, y cầm một lọ nước khoáng đến ban công trên lầu hai, dự định ngồi trên ghế đợi Hứa Tư, Văn Tình tắm xong đi ra. Nhưng Trương Khác không nghĩ đến Hứa Tư cùng Văn Tình lại quên kéo lại rèm cửa giữa phòng tắm và lầu hai. Ngoài ban công có một hàng rào chắn bằng gỗ cao hai thước, không cần lo lắng tính kín đáo — bọn họ không nghĩ đến Trương Khác sẽ bước lên ban công.

Nhìn thấy tất cả đôi người ngọc ngồi trong bồn tắm, Trương Khác thiếu chút nữa muốn lòi cả tròn mắt ra ngoài.

Tuy nói Văn Tình cùng Hứa Tư đều đang ngâm mình trong nước, chỉ có từ vai trở lên mới lộ ra ngoài, nhưng làm cho người ta kích thích về cảm quan lại hoàn toàn khác. Lúc này Văn Tình đang quay lưng qua, hình như là muốn Hứa Tư giúp cô kỳ lưng. Hứa Tư quỳ ở trong nước, lộ ra đôi gò bồng đảo to tròn.

Trương Khác cũng là quá nóng lòng, không chú ý tới chậu hoa dưới chân, muốn dựa sát vào cửa sổ thủy tinh để nhìn rõ hơn, y giẫm một chân lên chậu hoa, ai ngờ bị vấp ngã xuống đất, trán va vào bệ cửa sổ, ngoài đau đớn không thấy được động tĩnh trong phòng tắm nữa. Sau một lúc lâu, thấy Hứa Tư cùng Văn Tình bọc khăn tắm vội vội vàng vàng đi ra.

Trán bị rách toạc, Trương Khác đưa tay sờ lên, có vết máu, cảm giác đau rát, cẳng chân cũng đau, có lẽ bị mảnh vỡ chậu hoa làm rách chân rồi.

Trương Khác chột dạ không dám kêu khổ, Văn Tình, Hứa Tư đưa y về phòng, xách hòm thuốc tới giúp y rửa vết thương, cũng may vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ đơn giản xử lý chút bằng gạc cầm máu là được.

Trương Khác chột dạ, để Văn Tình cùng Hứa Tư giúp y xử lý vết thương, không dám nói gì. Đợi xử lý vết thương xong, Văn Tình thu dọn đồ, nghiêng đầu nhìn y:

- Sao không nói gì, bản thân cũng cảm thấy mất mặt rồi sao?

Trương Khác thầm than, đâu có thể nghĩ đến ai lại đặt chậu hoa dưới bệ cửa sổ, thực sự là một năm không may. Hứa Tư đứng ở một bên cười thầm.

Trương Khác giờ giờ cẳng chân trái cho Hứa Tư:

- Lát nữa làm sao em tắm?

- Một ngày không tắm chết ai?

Văn Tình khẽ vỗ lên cẳng chân trái của Trương Khác một cái:

- Trên người em có bắn có hôi, đối với hai chị cũng không có ảnh hưởng gì? Em cứ nghĩ làm sao ngày mai ra ngoài gặp người ta đi. À, nghe nói hồi trước em từ trong phòng Lý Hình Dư đi ra cũng mặt mũi bầm dập, nghe nói tình huống còn tệ hơn lúc này, chắc không phải mư đồ còn xấu xa hơn lần này đấy chứ?

Hứa Tư ngoảnh mặt đi cười, cô cười đến đỏ mặt. Sau đó Hứa Tư chạy xuống lầu lấy khăn chống thấm nước buộc vào cẳng chân Trương Khác để tránh vào nước:

- Như vậy thì không cần sợ thấm nước nữa rồi, cậu đừng gọi đầu trước, đợi lát nữa chị giúp cậu tắm...

Nếu như chỉ có Văn Tình hoặc là chỉ có Hứa Tư, Trương Khác cũng có thể mặt dày bảo họ tắm giúp mình, đáng tiếc hai nữ nhân ở cùng nhau, Trương Khác chỉ có thể ôm cẳng chân bị thương vào phòng tắm.

Tắm qua loa, tuy nói tắm không gội đầu không có gì đáng kể, nhưng cho dù đầu không bị thương, Trương Khác cũng sẽ không cự tuyệt Hứa Tư giúp y gội đầu — đáng tiếc chỉ tắm có một mình.

Tắm xong, Văn Tình cùng Hứa Tư muốn đuổi Trương Khác xuống dưới lầu. Trương Khác đưa chân cản không cho họ đóng cửa, tươi cười nói:

- Cùng nhau trò chuyện đi, vết thương hơi đau, cũng ngủ không được — để em trải chăn nằm dưới đất, tốt nhất trải dày một chút, em sợ sàn nhà cứng quá.

Vân Tình, Hứa Tư cũng đầu nhấn tâm đuối y xuống lầu, bèn giúp y trải chăn lên sàn nhà cạnh giường. Lúc đầu Trương Khác cũng thành thật, ngủ ở trên sàn nhà. Vân Tình cùng Hứa Tư ngủ trên giường, tắt đèn rồi, ánh trăng từ cửa sổ hắt vào, gian phòng giống như bị thấm trong nước trở nên trong suốt.

Trong nhất thời vẫn chưa buồn ngủ, ba người tùy ý trò chuyện, cũng nói đến Lý Hình Dư. Vân Tình hỏi Trương Khác:

- Em gạt Lý Hình Dư trốn đi, SamSung không có ai đến tìm nó sao? Hay là họ cho rằng nỗi nhục của SamSung rồi không thể xóa nhòa, cũng cam chịu rồi?
- Sao nói là gạt được, đâu có ai hạn chế tự do của cổ.

Trương Khác thở dài một hơi:

- Hai chị không tin em sao?
- Em nói dối vụng về quá. Mà cảm thấy em có nói dối, cũng sẽ không nói dối vụng về như vậy. Lại thật đấy.

Vân Tình nghiêng người hẩy cánh tay Hứa Tư:

- Em tin tiểu tử này không?
- Em hả?

Hứa Tư nằm sát trên mép giường nhìn Trương Khác đang ôm đầu nằm trên sàn nhà, cô có cảm giác rất kỳ lạ. Khi đêm khuya người tỉnh sẽ nghĩ đến người này, nghĩ đến khắc cốt铭心 tâm, nhưng loại nhớ nhung này sẽ không dây dưa làm cho sinh hoạt và công việc không thể tiếp tục. Cô cũng không muốn khống chế y, không có ý nghĩ dây dưa bên cạnh y, cho dù nghe được mấy chuyện tình yêu của y. Cô cũng không có tâm lý đồ kỵ mà nữ nhân nên có. Thực sự là khó hiểu.

Thấy được khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt thâm thúy trong suốt của y, cô có cảm giác trong suốt, giống như cuộc đời trở nên tươi đẹp. Cái này tới cùng có thể coi là loại tình cảm nào?

Nói cảm tình nhạt sao, hai ba ngày một cuộc điện thoại như cũng đã đủ. Nhưng khi đêm khuya người tỉnh, ngoại trừ người này không ai có thể đi vào trong lòng mình. Nói cảm tình sâu đậm sao, một cuộc điện thoại nói giọng nhẹ nhàng cũng coi như đủ an ủi, lại không có tình yêu nam nữ tầm thường dây dưa không dứt, thấy Vân Tình đang lấy cánh tay hẩy mình, Hứa Tư thản nhiên cười:

- Em mặc kệ tiểu tử này nói dối hay không!

920. Chương 919: Thế Giới Của Ba Người

Tạ Văn Tình nhớ tới lời về quan hệ nam nữ ban đầu Trương Khác dùng lừa mình, chẳng hiểu tên nhóc này sao lại hiểu thấu triệt như thế, còn tổng kết được ra ba cạnh giới.

Cô cũng tin giữa hai người khác giới thực sự tồn tại sự bình đẳng ” Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương ”, mãi không chán nhau, cũng không có si mê quyến luyến oán trách, cũng chỉ có những người trải qua gặp ghềnh nhân gian mới nhìn thấu triệt được điều này, đôi khi với người mình yêu chỉ cần một khoảnh khắc trái tim tương thông là đủ rồi.

Nếu không có Trương Khác, Tạ Văn Tình không biết mình còn có khả năng yêu một nam nhân khác không, cho dù không có nam nhân cũng chẳng phải không thể sống nhàn nhã hết quãng đời còn lại.

- Chị Văn Tình, chị đang nghĩ gì thế?

Hứa Tư thấy Tạ Văn Tình cười một mình, quay người sang ôm lấy cơ thể đầy đặn của cô hỏi:

- Chị đang nghĩ tới những lời ba hoa của tên nhóc hư hỏng.
- Hả, em nói cái gì?

Trương Khác gãi đầu gãi tai.

Tạ Văn Tình ghé miệng tới bên tai Hứa Tư, lấy chiếc chăn tơ tằm mỏng che đầu hai người, kể đoạn lý luận trước kia Trương Khác ba hoa cho cô nghe:

- Em nói xem thằng nhóc này có phải mới sinh ra đã biết tán tỉnh nữ nhân rồi không? Khi đó chị ba mươi rồi, vậy mà bị thằng nhóc 18 tuổi lừa thất thân, giờ nghĩ lại vừa tức mình vừa buồn cười.

Thấy hai cô gái nằm trong chăn cười rúc rích, không biết họ nói gì, Trương Khác ngửa ngáy hỏi:

- Nói gì thế, cho em nghe với nào!

Nói rồi quỳ xuống vén chăn lên định chui vào.

Trương Khác ở gần bên phía Hứa Tư, cô làm sao cho y chui vào được, nắm chặt chăn, chân chặn ở bụng Trương Khác, không cho y lên, Trương Khác vờ rú lên hai tiếng đau đớn, Hứa Tư vừa mềm lòng xuống một cái, làm Trương Khác thừa cơ chui vào trong chăn.

Tạ Văn Tình thì dung tung y, còn sợ y đụng vào vết thương, chỉ cười mắng:

- Cái đồ hư hỏng.

Chen vào được giữa hai cơ thể mềm mại ấm áp, trong lòng Trương Khác cũng không có tình dục hùng hực tới mức không kiềm chế nổi, mặc dù y có mộng tưởng hoang đường lột sạch cả hai cô gái thác loạn một phen, nhưng càng thích cảm giác êm dịu tới cực điểm được ôm hai cô gái yêu thương trong lòng, cứ thế này trời đất ngừng quay mãi mãi cũng được ... Khoan khoan, đợi đem cả Đường Thanh lẫn Địch Đan Thanh lên giường cùng rồi trời đất hãy ngừng quay.

Trương Khác nghĩ như thế, nên nằm rất ngoan ngoãn, giang tay ra nói:

- Ba người gối cùng một cái gối chật quá, em cho hai chị mượn tay nhé?

Từ lúc Trương Khác chui lên giường, Hứa Tư có chút thiếu tự nhiên, cô thừa sức hiểu tâm tư xấu xa của y, quay lưng đi cuộn người lại, thấy y không đụng chân đụng tay gì cả, còn có tâm tư nằm nói ba lẳng nhăng, ngạc nhiên quay lại, thấy trong ánh mắt y đầy ôn tình dịu dàng, trong lòng thấy ấm áp ngọt ngào, liền quay cả người kéo cánh tay y đặt dưới đầu, gò má áp vào ngực y, lắng nghe nhịp tim đập bình tĩnh mà mạnh mẽ.

Tạ Văn Tình càng chẳng ngại ngần như Hứa Tư, cô áp hẳn ngực lên người Trương Khác, nhìn đôi mắt sáng long lanh của Hứa Tư, cười tủm tỉm hỏi:

- Cảm giác cái gối ôm lớn này thế nào?

- Không tệ, trước kia thực sự không nhận ra.

Hứa Tư nhoen miệng cười, cũng chẳng thấy quá xấu hổ, cho dù tay Trương Khác bắt đầu không chịu thành thực vuốt ve sống lưng cô, ngứa ngứa, đồng thời cũng cảm giác được một tay khác của y đang lướt trên lưng Tạ Văn Tình.

Ôi cái tên nhóc này! Cứ coi y thành cái gối ôm là được rồi, người bắt giắc áp sát vào, thân dưới tỳ vào đùi Trương Khác, thật dễ chịu, đúng là hơn chiếc gối ôm bình thường ngàn vạn lần.

Cả hai cô gái đều chui hẳn vào lòng Trương Khác, gối đầu lên ngực y trò chuyện với nhau, Trương Khác chỉ nhìn thấy hai mái tóc đen bóng, tóc Tạ Văn Tình hơi quăn, còn tóc Hứa Tư suôn thẳng, tóc Tạ Văn Tình to hơn, tóc Hứa Tư dày hơn, có lẽ vì đầu cô nhỏ hơn ... Hả, mình nghĩ cái chuyện quý gì thế này?

Hai cô gái chỉ chú ý trò chuyện với nhau, y hoàn toàn bị vứt bỏ qua một bên rồi.

Kiếp trước phóng túng buông thả, cũng từng dẫn hai cô gái từ quán bar về phòng hoang đường một phen, nhưng khi ôm hai cô gái yêu thương trong lòng, Trương Khác lại không dám buông thả khiêu khích dục vọng của các cô, ngược lại càng thêm quy củ, khiến cho hai cơ thể ngọc ngà nóng bỏng một trái một phải áp lên người, hạ thân chẳng hề dựng lên biểu tình.

Chẳng biết từ khi nào hai cô gái nói tới chủ đề chăm sóc tay, đưa tay ra so với nhau dưới ánh trăng, Tạ Văn Tình trong lúc rút tay lại vô tình chạm vào hệ thể mềm nhũn của Trương Khác, hơi ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác, lại ghé sát vào đầu Hứa Tư thì thầm:

- Thằng nhóc này ngoan thật đấy, vừa rồi chị còn lo hết hồn, nói không chừng bị nha đầu Đường Thanh cho biết thế nào là lợi hại rồi.

Trương Khác chẳng nghe thấy hai cô nói gì, chỉ nghe thấy Hứa Tư cười khúc khích, hỏi thì cả hai nhất quyết không chịu nói, nói chuyện tới tận 2 giờ sáng, cả ba đều mệt rồi, mới đổi sang tư thế dễ chị hơn nằm ngủ, Hứa Tư quay lưng lại, Trương Khác ôm lấy lưng cô, còn Tạ Văn Tình ôm lấy lưng Trương Khác.

Trước lúc ngủ thì chẳng có cảm giác gì, hay tay ôm chặt lấy bụng Hứa Tư, hai chân cũng kẹp lấy đùi cô, hạ thể rất tự nhiên kẹp giữa cặp mông mềm mại đàn hồi của cô, lúc này còn không có phản ứng thì y không còn là đàn ông nữa rồi.

Tay Trương Khác đặt lên cái bụng bằng phẳng nhẵn mịn của Hứa Tư, chỉ hơi nhẹ nhàng cử động tay, Trương Khác đã cảm thấy như là hồn mình đã phiêu diêu ở tận chín tầng mây rồi, lại cảm thấy bầu ngực đầy đặn áp lên lưng mình, cùng hơi thở nhẹ nhàng phả lên gáy, đầu óc hết sức tỉnh táo, cũng chẳng có dục vọng làm người ta miệng khô cô khát, song chú em thì rạo rức cứng ngắc, không hề có chút ý thỏa hiệp.

Trương Khác cũng không đặc biệt muốn làm chuyện đó lắm, càng sợ làm Hứa Tư tỉnh giấc, cứ giữ nguyên tư thế đó ôm cơ thể mềm mại trong lòng.

Nhưng cái thứ nóng ngóng đó kè sát chỗ kín, Hứa Tư đương nhiên chẳng ngủ nổi, có điều Tạ Văn Tình đang ôm Trương Khác, cô không dám nhúc nhích chút nào, song Trương Khác chỉ thành thực ôm chặt lấy cô, làm trong lòng cô tràn trề một cảm giác mỹ diệu hạnh phúc, nắm lấy tay Trương Khác đặt lên miệng hôn nhẹ.

Trong lòng lại lo Trương Khác thế này không ngủ được, đặt tay Trương Khác lên ngực mình, để y ôn nhu nghịch ngợm hai con thỏ trắng béo mập.

Thực ra thì như vậy cũng ngủ được, còn ngủ say là khác, Trương Khác cũng chẳng biết mình ngủ lúc nào, ngủ dậy hạ thân vẫn cứng đờ, y vẫn ôm Hứa Tư trong lòng, nhưng đằng sau lưng thì trống rỗng, không biết Tạ Văn Tình rời giường từ khi nào.

Trương Khác chống người ngồi dậy, nhìn ngắm khuôn mặt Hứa Tư, chiếc áo lụa mềm mượt dát sát lên người, qua đường viền hoa loáng thoáng có thể nhìn thấy gò núi phập phồng cùng khu vườn địa đàng thần bí, nhẹ nhàng lật người cô lại, Hứa Tư lim dim mở mắt ra, như có tầng sương phủ trên hồ nước trong veo, mang vẻ đẹp không sao diễn tả được, ngái ngủ hỏi:

- Chị Văn Tình đâu?

- Không biết ...

Trương Khác lắng nghe một lúc, bên ngoài không có chút tiếng động nào, chắc là Tạ Văn Tình đã ra phố rồi, liền nằm xuống đối diện với Hứa Tư, im lặng nhìn cô trong ánh sáng ban mai, đưa hai tay ôm lấy gò má trơn mịn, hôn lên trán, mũi, rồi nhấp lấy cánh môi mềm, mỗi lúc một say sưa, một cuồng nhiệt, chẳng nhớ tới Tạ Văn Tình có thể về bất kỳ lúc nào, cởi áo ngủ Hứa Tư ra, tiếp tục hôn từ cổ cô xuống ngực, đi qua eo, hôn tới đùi.

Hứa Tư tay vò tóc Trương Khác, chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, cơ thể nóng lên theo từng cái hôn của Trương Khác.

Trương Khác luồn tay xuống dưới mông Hứa Tư, dùng sức nhấc lên, Hứa Tư phối hợp ưỡn người lên, để ngón tay y lách qua mép quần lót vào trong, Trương Khác vừa mân mê cặp mông mềm vừa kéo quần lót của cô xuống, chiếc giường rất mềm, nhưng cơ thể của Hứa Tư lúc này còn mềm hời, cặp đùi dài thon thả của cô bị Trương Khác gác lên vai, đặt hạ thân cứng ngắc vào hang sâu ẩm ướt, Hứa Tư lo lắng hỏi:

- Nhờ chị Văn Tình về thì sao?

- Giờ chị mới nhớ ra thì muộn mất rồi...

“Á” Hứa Tư kêu lên một tiếng yêu kiều, tiếng rên rỉ lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, chẳng thành âm điệu, như khúc ca lạc nhịp, nhưng còn tác dụng hơn cả liều thuốc kích thích, tiết tấu của Trương Khác mỗi lúc một mạnh dần, tiếng rên của Hứa Tư chuyển thành nỉ non như tiếng khóc, rồi đột nhiên ngưng bật, hai tay cô bầu chặt vào lưng Trương Khác kêu lên :

- Tôi .. Tôi tới rồi ...

Tiếp đó ưỡn mạnh mông lên, hang sâu thụt lại, cơ thể cứng đờ, nước ầm tràn ra ào ạt.

Nằm im chùng bốn năm giây Hứa Tư mới thở mạnh một hơi, Trương Khác ôm chặt lấy cô để Hứa Tư hưởng thụ dư âm cao trào, chuẩn bị hiệp hai, không ngờ Hứa Tư đột nhiên đưa tay giật chiếc chăn trên giường quần lên người nhảy xuống giường, miệng hô:

- Mất mặt chết thôi.

Rồi chạy ù vào phòng tắm.

Trương Khác quay đầu lại, không biết Tạ Văn Tình về từ bao giờ, yếu ớt dựa vào cửa, gò má ửng hồng điểm lệ vô song, ánh mắt tỏa ánh sáng mê ly, thấy Hứa Tư hoảng hốt bỏ chạy, cười mắng:

- Chị có tới bắt gian đâu, trốn làm gì hả?

- Chị vào từ lúc nào đấy, sao không nói gì cả?

Cho dù bị Tạ Văn Tình thấy cũng chẳng sao, Hứa Tư xấu hổ vô cùng, không chịu ra.

- Em sung sướng như vậy, tất nhiên là không biết chị vào lúc nào.

Tạ Văn Tình nhìn Hứa Tư và Trương Khác ân ái trong ánh sáng ban mai, nhìn vẻ mặt ngây ngất say đắm của họ, trong lòng cảm động, chỉ là cô biết rõ lúc này mình cần gì, nói về phía phòng tắm:

- Có thể nhường Trương Khác cho chị không, chị cũng muốn ...

Tạ Văn Tình chắc mấy chốc bị Trương Khác đang đà hưng phấn đưa lên cao trào, từng lỗ chân lông nở ra, mái tóc rối bời che đi khuôn mặt xinh đẹp đỏ như ráng hồng, hơi thở gấp gáp, bầu ngực phập phồng lên xuống, cao trào qua đi, khao khát dần lắng xuống, lúc này Tạ Văn Tình mới thấy xấu hổ, cô biết vừa rồi mình kêu dữ dội thế nào, không cho Trương Khác vén mái tóc che khuôn mặt của mình.

Cái tên nhóc con hư hỏng đó tay vẫn còn đang dầy vò hai bầu vú nảy nở, dễ chịu thì dễ chịu thật đấy, có điều khôi phục lại năng lực suy nghĩ, không biết phải đối diện với Hứa Tư ra sao, không biết vì sao mình lại đưa ra yêu cầu to gan như thế?

Quan trọng nhất tên nhóc con kia vẫn còn chưa thỏa mãn, hạ thể vẫn bị lấp đầy, lại chẳng thể đẩy y ra được, nghe thấy tiếng phòng tắm mở ra, cuống quýt vội lấy chiếc gối che mặt, cơ thể vẫn mẫn cảm vô cùng, tình dục lại dâng lên như thủy triều, ý thức sắp bị nhấn chìm...

Cánh cửa phòng tắm là do gió thổi ra, vừa rồi cô chạy vào bên trong, khăn trương xấu hổ nắm chặt lấy tay nắm cửa, nhưng quên xoay chốt vào, Tạ Văn Tình hỏi câu kia làm cô kinh ngạc buông tay ra, tiếp đó những tiếng rên rỉ truyền vào, cảm giác như có luồng nhiệt chạy từ gan bàn chân lên đỉnh đầu, chân nhũn ra ngồi bệt xuống sàn, lòng nghĩ :” Vừa rồi mình cũng kêu lớn như vậy sao?”

Trong lòng cô chẳng hề cảm thấy ghen tuông lắm, ngược lại có kích thích cực lớn, muốn nhìn trộm, nhưng không có dũng khí đứng dậy, chắc chị Văn Tình lúc này đứng ở cửa nhìn mình và cậu ấy hoan ái cũng có cảm thụ như vậy?

Nghe thấy tiếng gầm áp ức phát ra từ cổ họng Trương Khác, lòng Hứa Tư đột nhiên buông lỏng, nhận ra giữa hai chân mình đã chảy ra ít nước, thầm mắng bản thân một tiếng, do dự không biết bao giờ đi ra mới thích hợp thì thấy Tạ Văn Tình một tay che ngực, một tay che hạ thể, hơi khom người chạy vào, còn thấy được chất lỏng sền sệt trắng đục từ đùi chảy xuống.

Tạ Văn Tình thấy Hứa Tư ngồi phệt bên bồn tắm ánh mắt đờ đẫn nhìn mình thì không nhịn được phì cười .

Trương Khác thỏa mãn nằm thẳng cẳng trên giường, nghe động tĩnh trong phòng tắm, một lúc sau có tiếng nước từ vòi hoa sen phun ra, rồi Tạ Văn Tình và Hứa Tư nhỏ giọng rì rầm gì đó, lại một lúc nữa, tiếng nước chảy không ngừng, Trương Khác bò dậy, đẩy cửa phòng tắm, thấy hai cô gái đều ngồi trong bồn tắm chuẩn bị tắm rửa nước mới đầy một nửa, bầu ngực trắng hồng cùng núm vú vẫn sưng tấy lộ ra ngoài, còn chưa kịp so sánh hai cơ thể mỹ miều có gì khác biệt thì hai cô gái đồng loạt vơ đồ ném y, thét lên:

- Đồ hư hỏng, không được tới đây.

Trương Khác xoay lưng lại chịu đòn, mặc cho đủ những thứ loạn xạ ném lên người, đi tới bồn tắm, ngồi xuống mép bồn tắm, ngã người vào bên trong:

- Vừa rồi em toát bao nhiêu là mồ hôi, phải để em tắm trước.

Hai cô gái ré lên đẩy y ra ngoài, Trương Khác nhất quyết không chịu ra, Tạ Văn Tình và Hứa Tư vừa bực vừa buồn cười, chẳng làm gì nổi, còn chuyển sang lo vết thương ở chân y ngâm nước.

Trương Khác vất chân lên mép bồn tắm, gỡ băng gạc ra xem, vết thương đã đóng vảy, không có gì đáng ngại, chỉ là vết xước trên trán không thể biến mất ngay được.

Vừa mới trải qua hai trận chiến xong, nhưng cơ thể trẻ trung vẫn tràn trề tinh lực, đáng tiếc hai cô gái tắm vội tắm vàng rồi quấn khăn tắm bỏ chạy, không dám bồi tiếp y nữa, Trương Khác ỉu xiu ngâm nước nửa tiếng mới xuống lầu, bữa sáng đã chuẩn bị tinh tươm trên bàn, chỉ là hai giai nhân chẳng biết đã đi đâu.

Trương Khác gọi vào di động của Hứa Tư trước, thấy tiếng chuông điện thoại vang lên trong thư phòng, lại bấm số của Tạ Văn Tình mới biết hai cô gái cùng nhau đi dạo phố.

Gãi đầu gãi tai một hồi chẳng hiểu ra sao, nữ nhân thật kỳ lạ, tránh nhau không tránh lại đi tránh mình, vấn đề này nằm ngoài phạm trù lý giải của Trương Khác rồi.

Buổi sáng Trương Khác ở trong thư phòng xử lý một vài bưu kiện, tới trưa cảm thấy hơi đói, gọi điện hỏi Tạ Văn Tình xem cô ở đâu, định kiếm chỗ cùng ăn chưa, hai cô gái lúc này càng không chịu đi cùng Trương Khác ra ngoài, bắt y ngoan ngoãn ngồi trong nhà không được đi đâu, hai cô sẽ mang thức ăn nhanh về.

Khi Hứa Tư và Tạ Văn Tình về thì Trương Khác nhận được điện thoại của Dịch Đan Thanh, hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ dài, Dịch Đan Thanh buổi sáng tới Kiến Nghiệp, gọi điện thông báo cho Trương Khác biết, hỏi y khi nào về trường.

- Là Đan Thanh à?

Tạ Văn Tình nghe thấy tiếng phát ra từ điện thoại, hỏi Trương Khác.

- Dạ, chị ấy vừa tới Kiến Nghiệp nên gọi điện thoại tới.

Trương Khác gật đầu trả lời, cũng không cố ý che ống nói, Tạ Văn Tình gật đầu không nói gì, Trương Khác tiếp tục trả lời điện thoại:

- Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì ngày kia tôi sẽ về.

- Í, sao cô ấy không tới Hải Châu?

Hứa Tư nghi hoặc hỏi:

Nếu chẳng phải Dịch Đan Thanh có tật giết mình, là trợ lý của Trương Khác, kết thúc kỳ nghỉ thì đương nhiên phải tới Hải Châu hội họp với Trương Khác mới đúng, Tạ Văn Tình cũng tỏ ra nghi ngờ.

- Công việc càng ngày càng nhiều, em còn định kiếm vài người phụ giúp Đan Thanh, Kiến Nghiệp có việc cần Đan Thanh xử lý.

Trương Khác muốn kiểm soát thì trở tay cái là có, thần nhiên đáp:

- Có cấp dưới tài cán, ông chủ mới có thể lười biếng ...

Dịch Đan Thanh ở đầu kia điện thoại nghe thấy tiếng Tạ Văn Tình và Hứa Tư, biết Trương Khác về Hải Châu gần gũi hai cô gái, chẳng nói thêm, tự cúp điện thoại.

Buổi chiều Chu Thục Huệ lái xe đưa Chỉ Đồng về Hải Châu, kỳ nghỉ dài kết thúc, ngài mai Chỉ Đồng còn phải đi học, giấc mộng mỹ hảo ba người cùng giường của Trương Khác bị trì hoãn vô thời hạn, tối ăn cơm xong Tạ Văn Tình đưa Chỉ Đồng tới trường, Trương Khác và Hứa Tư tới căn nhà ngõ Đan Tĩnh, hưởng thụ thể giới hai người.

Kỳ nghỉ dài vừa kết thúc, tin tức Lưu Văn Đào tới Hải Châu làm bí thư thành ủy, tuy trong lý lịch Lưu Văn Đào nhiều lần đeo chức tới địa phương rèn luyện, nhưng đột nhiên có thể nhảy dù tới Hải Châu thành phố gần đây kinh tế vô cùng sôi động, trong tỉnh Đông Hải bàn toán xôn xao, cảm thấy không sao tin được.

Đương nhiên cũng không phải chỉ mình tỉnh Đông Hải, mà còn rất nhiều quan viên cấp ti cục TW được phái tới địa phương làm lãnh đạo đảng chính phủ, có thể nói TW đang từng bước tăng cường khống chế địa phương, nhất là những nơi có tốc độ phát triển nhanh, cơ sở kinh tế tốt.

Đối với địa phương mà nói, nghĩ về mặt tốt mà nói, có thể tăng cường liên hệ với TW, còn về mặt xấu là thể cân bằng ở địa phương dễ bị những “lính dù” này phá hỏng.

921. Chương 920: Lo Lắng Của Đào Tấn.

Hết kỳ nghỉ Trương Khác bay sang Hong Kong.

Sau khi thuận lợi tẩy trắng được hơn 100 triệu USD đầu cơ năm ngoái, tài chính đặt trong quỹ đầu cơ vẫn tới 200 triệu USD, tháng năm bắt đầu lần lượt tấn công thị trường chứng khoán Indo, Hàn Quốc, Nga. Lợi nhuận nhanh chóng tăng lên tới 400 triệu USD.

Cơn bão tài chính nhìn có vẻ như tới hồi dữ dội nhất, nhưng cũng đại biểu cơ hội thoải mái trục lợi đã kết thúc, tiếp theo là thời kỳ khôi phục dài, lợi nhuận từ thị trường đầu cơ tuy vẫn còn, nhưng nguy hiểm cũng theo đó tăng mạnh.

Lần này Trương Khác sang Hong Kong để thảo luận vấn đề tương lai phát triển sau này của quỹ đầu cơ, dù thị trường đầu cơ lợi nhuận cực lớn, nhưng Trương Khác, Diệp Kiến Bản cả Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức không có hứng thú lắm với đầu cơ tài chính.

Trong một năm ngắn ngủi quỹ đầu cơ kiếm được hơn 300 triệu, cùng thời gian lãi ròng của Cẩm Hồ cũng bằng thế, nhưng tiền của quỹ đầu cơ phải đầu tư dài hạn để tẩy trắng, còn Cẩm Hồ đã bước khỏi Hải Châu lập nên hệ thống to lớn có địa vị trọng đại trong ngành nghiệp, giá trị vượt quá 300 triệu, ảnh hưởng xã hội cũng khác nhau như trời với đất.

Nhóm Tôn Thượng Nghĩa, đều muốn đem tài chính trong quỹ tẩy trắng chuyển vào thương vụ Cẩm Hồ, tăng cường tính an toàn của kết cấu tài vụ Cẩm Hồ.

Đương nhiên có một quỹ đầu cơ bí mật nắm trong tay, đôi khi cũng rất thuận tiện ở trường hợp đặc thù, thủ tiêu nó không thích hợp.

Phương án cuối cùng là bọn họ giữ lại 100 triệu USD trong quỹ để Nick Leeson cùng đoàn đội của hắn tiền hành thao tác đầu cơ, đảm Trương Khác lợi dụng sự hỗn loạn khi tư bản người Hoa Indo rút đi tẩy trắng 200 triệu đưa vào thương vụ Cẩm Hồ.

Ngày 18 Trương Khác từ Hong Kong về Kiến Nghiệp, vừa mới xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Liễu Chí Quân nói Đào Tấn muốn gặp mặt y.

Tuy không tiếp xúc mấy với Đào Tấn, nhưng Trương Khác có thể đoán đại khái ông ta tìm mình có việc gì.

Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe tới tòa nhà thành ủy, chính vào lúc mặt trời xuống núi, ánh tà dương sót lại lại trên rặng núi xanh nhạt đằng xa, ánh sáng tỏa ra không chói mắt lắm, núi xanh xa xa như đang dần dần chìm vào mây tối trong ánh sáng tím tắt dần.

Trương Khác thích hoàng hôn mà thu, nhìn mãi không biết chán, chỉ là người cùng ngắm cảnh khác nhau mà thôi.

Chính phủ và tỉnh ủy cùng làm việc cùng một tòa nhà, Trương Khác nghĩ Lý Viễn Hồ quá nửa biết Đào Tấn hẹn gặp mình, Trương Khác vẫn gọi điện cho Lục Văn Phu, khéo léo nói lần này đi Hong Kong vì chuyện xây cảng rồi nhắc tới sắp đến gặp Đào Tấn.

Đào Tấn đứng ở cửa sổ nhìn chiếc Mercedes của Trương Khác đi vào, ông ta chẳng xác định lắm đó là xe của y, chỉ tính toán thời gian chắc Trương Khác sắp tới, liền quay về bàn đợi.

Tin tức Lưu Văn Đào sắp tới Hải Châu nhậm chức từ con đường không chính thức truyền đi gần 10 ngày rồi, Đào Tấn nghĩ Cẩm Hồ còn biết tin sớm hơn, nhưng cho tới nay vẫn chưa nghe thấy tin Cẩm Hồ tiếp xúc với Lưu Văn Đào.

Hôm qua Lưu Văn Đào đã tới Kiến Nghiệp, Đào Tấn bỏ thời gian ra gặp hần một lần, Lưu Văn Đào làm như vô tình tránh nói tới Cẩm Hồ, điều này khiến Đào Tấn hơi lo lắng, bất kể từ phương diện nào mà nói đây là điều bất thường, bí thư thành ủy Hải Châu không thể tránh được việc đối diện với Cẩm Hồ.

Đương nhiên chuyện Lưu Văn Đào tình cờ gặp Trương Khác một lần ở trường đảng TW thì Đào Tấn không biết, nhưng nói không khác lắm so với lo lắng của ông, Lưu Văn Đào nhìn như nhiệt tình thăm dò tiếp xúc, nhưng giả ngốc không nhận ra thân phận của Trương Khác, kỳ thực là sự lạnh nhạt.

Trong lòng Đào Tấn không thích sự an bài của TW, nhưng không thể cự tuyệt được.

“Cộc cộc cộc” Tiếng gõ cửa vang lên mấy giây, thư ký Liễu Chí Quân đẩy cửa vào báo cáo:

- Bí thư, Trương Khác tới rồi.

Đào Tấn gật đầu bảo hần trực tiếp mời Trương Khác vào.

Trương Khác rất ít khi tới văn phòng của Đào Tấn, đi vào ngửi thấy thoảng mùi gỗ đàn hương, thấy Đào Tấn hai mai điểm xương đang “chăm chú” cầm bút duyệt văn kiện, liền khẽ gọi:

- Bí thư Đào?

- Ô, cậu tới rồi.

Đào Tấn đứng dậy mời Trương Khác ngồi xuống ghế sofa, mỉm cười đúng mực nói:

- Tôi đánh cờ chẳng ra sao, nếu không đã mời cậu làm một ván rồi, thôi khỏi bêu xấu nữa, thi thoảng tìm cậu trò chuyện chắc cũng không bị ghét.

- Tôi còn muốn được xin báo cáo nghe chỉ thị của bí thư Đào nhiều hơn ấy chứ, chỉ là sợ quấy rầy bí thư.

Trương Khác khiêm nhường nói:

- Cẩm Hồ dưới sự quan tâm của bí thư mới có sự phát triển không đáng kể này.

Đào Tấn xoa tay cười phá lên:

- Đúng lấy ngữ khí nghiêm trang đó nói chuyện với tôi, tuổi trẻ phải có ngạo khí, Tiểu Nhiếp nhà tôi nó chưa bao giờ để tôi vào mắt. Tôi tìm cậu có vài việc, nhưng không cần nghiêm túc thế, tôi coi cậu như người bạn nhỏ, cậu cũng có thể coi tôi như bạn già.

- Vậy xin nghe lời bí thư.

Trương Khác miệng nói thế, nhưng không có chút nơi lỏng nào:

- Có chỗ nào chưa chu đáo mong được bí thư thông cảm.

Đào Tấn chặn chừ giây lát mới nói:

- Theo an bài bộ tổ chức TW, ngày mai sẽ mở cuộc họp toàn thể tỉnh ủy, muốn tuyển đồng chí Lưu Văn Đào làm ủy viên tỉnh ủy, rồi do tỉnh ủy ra mặt điều đồng chí ấy tới Hải Châu làm bí thư tỉnh ủy. Đồng chí Lưu Văn Đào hôm qua đã tới Kiến Nghiệp, gần một tuần nữa sẽ tới Hải Châu nhậm chức, chắc cậu đã nghe rồi, hôm nay cậu tới đây, tôi chính thức báo cho cậu biết.

- Tôi xin đại biểu cho Cẩm Hồ cảm tạ TW, tỉnh ủy phái cho Hải Châu một lãnh đạo có năng lực, tin rằng bí thư Lưu sẽ làm nên thành tựu lớn ở Hải Châu.

Trương Khác đáp rất chuẩn mực.

Đào Tấn không nhìn được ra điều gì từ thái độ của Trương Khác, chính vì thế nên biết được thái độ lạnh nhạt của y với Lưu Văn Đào.

Đau đầu rồi đây, Nghiêm gia ở Chiết Đông, Tân Kinh hô phong hoán vũ, giờ lại muốn vươn tay tới Đông Hải, điều này vốn không hề gì, kinh thế phát triển theo chiều nang là đại thế, muốn tăng cường mức độ sôi động của kinh tế địa phương thì phải phá vỡ cái tính bảo bộ cục bộ, không thể từ chối đầu tư bên ngoài.

Nhưng thái độ cường long quá giang của Nghiêm gia quá rõ, sẽ gây ra va chạm làm một số người không mong muốn.

Cầm Hồ tương lai còn có thể tiếp tục đem tới cho Đông Hải cái gì, Đào Tấn hiểu rõ, thái độ của tỉnh với Cầm Hồ căn bản không thể dao động, ông ta khẽ gật đầu nói:

- Tôi tin đồng chí Lưu Văn Đào sẽ làm nên thành tựu ở Hải Châu, tôi nghĩ đồng chí ấy cũng rõ tầm quan trọng của Cầm Hồ với kinh tế Hải Châu, tôi rất kỳ vọng vào Cầm Hồ, vào đồng chí Lưu Văn Đào.

Trương Khác trầm nghĩ :” Ông ấy cũng đang lo lắng điều gì sao? Chắc cuộc nói chuyện với Lưu Văn Đào hôm qua làm ông ấy không an tâm.”

Trương Khác thầm thở dài bất kể thế nào y cũng không mong có va chạm với tân bí thư thành ủy, điều này không có lợi gì với Cầm Hồ, tiếc là người ta đã bày ra thái độ đó ...

Ý của Đào Tấn rất rõ ràng, tỉnh ủy coi trọng tác dụng của Cầm Hồ với sự phát triển của Hải Châu và Đông Hải, nhưng cũng hi vọng Hải Châu có cục diện ổn định đoàn kết.

Trương Khác không thể không tôn trọng lời của Đào Tấn:

- Cầm Hồ sẽ không phụ sự kỳ vọng của bí thư.

Từ tòa nhà thành ủy đi ra, Trương Khác về thẳng ngõ Học Phủ, được Dịch Đan Thanh nói ột tin tức không lấy gì làm vui vẻ.

- Khoa Vương, Hoa Hạ, NEC đầu tư thành lập viện nghiên cứu kỹ thuật nghe nhìn ở khu cao tân, đã chính thức thành lập, có lẽ cậu không ngờ tổng giám đốc điều hành lại là Chu Hưng Đông, buổi tối bọn họ sẽ tổ chức tiệc mừng ở khách sạn Kiến Nghiệp đây là danh sách khách mời.

922. Chương 921: Lời Chào Hỏi Của Địa Đầu Xà.

Chu Hưng Đông là kẻ ngạo mạn vô lễ, năng lực, kiến thức đều không đáng kể, Trương Khác trầm nghĩ chắc sau này hắn sẽ tiếp tục phụ trách hợp tác giữa Hoa Hạ và Khoa Vương, với Cầm Hồ mà nói đây là tin tức tốt:

- Kiến Nghiệp muốn phát triển thành vùng trung tâm sản nghiệp điện tử thông tin, thêm viện nghiên cứu thế này cũng chẳng nhiều.

Rồi nhận lấy danh sách trong tay Dịch Đan Thanh, không ngờ có tên Lưu Văn Đào, Nghiêm Văn Giới, thở dài:

- Vừa về đã chẳng được yên.

Dịch Đan Thanh đoán ra:

- Bí thư Đào vừa rồi tìm cậu cũng là vì chuyện này.

- Ừ.

Trương Khác gật đầu:

- Bí thư Đào chắc đã nói chuyện với Lưu Văn Đào, thấy không an tâm nên mới tìm tôi tới, nếu là chị sẽ nghĩ thế nào.

- Đổi lại là tôi thì tôi cũng lo bị gạt bỏ bên lề mà không làm được gì, có lẽ Lưu Văn Đào sẽ không cam tâm coi chuyến hành trình tới Hải Châu chỉ là để quá độ. Có điều bản chất là lo thái độ của Cầm Hồ ở Hải Châu quá cứng, hơn nữa Lưu Văn Đào cũng sẽ chẳng tin vào thái độ công bằng của Tống Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn, Lục Dật Quang.

Địch Đan Thanh phân tích:

- Chẳng cần Nghiêm Văn Giới tìm Lưu Văn Đào, chỉ cần Lưu Văn Đào biết mưu cầu của Hoành Tín ở Hải Châu, hẳn sẽ tìm Nghiêm Văn Giới.
- Ôi cái chế độ dân chủ tập trung, chẳng ai muốn dân chủ cả, chỉ muốn tập trung thôi, muốn nắm hết quyền thôi.

Trương Khác than, rồi lại cười:

- Mỗi sợi lông trên người Cẩm Hồ đều thanh bạch, tiếc là trong cái thế giới đen tối này chẳng ai tin ...

Buổi tối đọc sách ở thư viện, tới gần giờ đóng cửa nhận được điện thoại của Diêu Văn Thịnh, hẳn đang cùng Vương Duy Quân tới công trường trung tâm hành chính khu cao tân, hỏi Trương Khác có hứng thú tới xem tiến độ kiến thiết khu thương nghiệp đông hồ không.

Trương Khác đưa Trần Phi Dung về KTX rồi bảo Phó Tuấn lái xe tới cửa nam trường đợi hẳn.

Đi qua công trường của Thế Kỷ Cẩm Hồ, từ xa Trương Khác nhìn thấy nhiều người đứng dưới ánh đèn chỉ chỉ chỗ chỗ, xe tới gần mới nhìn ra mấy khuôn mặt quen thuộc.

Tiêu Minh Kiến, Lưu Văn Đào, Nghiêm Văn Giới, Tạ Kiếm Nam, Chu Hưng Đông, Lâm Tuyết đứng nhìn công trường đang khẩn trương thi công.

- Nguồn lực của Cẩm Hồ đúng là hùng hậu.

Nghiêm Văn Giới cảm khái:

- Nhìn tốc độ này thì khu thương nghiệp đông hồ chắc sắp xây xong rồi.
- Kế hoạch ban đầu là 4 -6 năm, trong kỳ hạn quy định chưa xây xong, có thể nói lỏng thêm 2 năm, dù sao khi Thế Kỷ Cẩm Hồ lấy được hạng mục thì đầu tư chỉ có 300 triệu.

Tiêu Minh Kiến khá rõ tình hình của Thế Kỷ Cẩm Hồ:

- Tới hạ tuần tháng 5, bọn chúng có được khoản vốn lớn từ thương nhân người Hoa Indo, tiến độ xây dựng của Thế Kỷ Cẩm Hồ tăng vọt.

Nghiêm Văn Giới không rõ chi tiết tư bản người Hoa chạy khỏi Indo, không đoán ra được Thế Kỷ Cẩm Hồ huy động được bao nhiêu vốn, điều duy nhất có thể khẳng định được là Thế Kỷ Cẩm Hồ có được sự chống lưng mạnh mẽ của Cẩm Hồ từ đằng sau.

Với quy mô xây dựng hiện nay mà nói, trong ngành địa ốc trong nước Thế Kỷ Cẩm Hồ được tính là doanh nghiệp lớn rồi, nếu tính quy mô khai phát, Hoành Tín ở Kinh Tân cũng không bì được.

- Khai phát địa ốc không phải là ngành kỹ thuật, chỉ là sản nghiệp dày vốn thôi.

Chu Hưng Đông không biết nặng nhẹ xen vào một câu:

- Ở Bắc Kinh xây nhà nhanh nhất là ba ngày một tầng, tòa nhà cao hàng trăm mét, chỉ cần trăm ngày là xây lên đỉnh.

Sắc mặt Tiêu Kiến Minh có chút không vừa lòng, ông ta nhớ tới việc Vương Duy Quân nhanh chân đề xuất kế hoạch mời gọi đầu tư địa ốc đang được chấp hành khá thuận lợi.

Trong thời gian quốc khánh, một số nhân vật của giới địa ốc Bắc Kinh đã tới khu cao tân tham dự diễn đàn sản nghiệp địa ốc, đồng thời nhìn thấy quy mô của Thế Kỷ Cẩm Hồ và thay đổi của khu cao tân trong hai năm qua.

Còn việc ưu đãi chính sách của quốc gia và địa phương với khu cao tân đã được Nghiêm Văn Giới ra sức tuyên truyền miễn phí trước đó rồi.

Lưu Văn Đào hơi nhúu mày, hẳn rất ít nói chuyện, cũng không tập trung lắm, xe Trương Khác đi tới cũng không hề hay biết, tới khi xe dừng trước mặt với nhận ra.

Trương Khác xuống xe, nhìn một vòng đám người trước mặt, mỉm cười gật đầu với Tiêu Minh Kiến:

- Thị trưởng Tiêu thị sát công trường muộn thế, không có người của Thế Kỷ Cẩm Hồ theo cùng sao?

Quay sang bảo Phó Tuấn:

- Anh gọi điện cho bí thư Vương, nói tôi ở đây đợi.

Tiêu Minh Kiến cười cho có lệ:

- Khoa Vương và Hoa Hạ, NEC liên doanh thành lập viện nghiên cứu ở Kiến Nghiệp, tôi đại biểu cho thành phố Kiến Nghiệp tham dự tiệc chiêu đãi, tan tiệc liền đưa mấy vị khách đi tham quan diện mạo mới của Kiến Nghiệp, tùy hứng đi tới đây, không cần kinh động nhiều người. Có cần tôi giới thiệu với cậu những vị khách này không?

- Toàn là bạn cũ cả, không cần làm phiền thị trưởng Tiêu nữa.

Trương Khác nhìn Lưu Văn Đào, cười nói:

- Đây chẳng phải bạn học của bác Đường ở trường đảng TW sao, cục trưởng Lưu cũng tới Kiến Nghiệp làm khách à?

Tạ Kiếm Nam thấy Lưu Văn Đào có vẻ xấu hổ, hẳn biết Trương Khác không ưa gì mình, nhưng ở đây chỉ có hắn là thích hợp hóa giải cảnh khó cho Lưu Văn Đào:

- Vài ngày nữa cục trưởng Lưu sẽ tới Hải Châu làm bí thư thành ủy, chắc Cẩm Hồ sẽ mau chóng nhận được tin thôi.

- A, bí thư Lưu ... Thật là tin vui bất ngờ, lần trước gặp mặt không biết bí thư Lưu sẽ tới Hải Châu công tác, sau khi tới Hải Châu phải để tôi làm trọn tình địa chủ nhé.

Trương Khác cười ha hả, người hơi khom xuống, coi như biểu thị sự cung kính, nhưng giọng điệu của y làm sắc mặt Lưu Văn Đào càng thêm khó coi.

Lời này ý gì, rõ ràng nói y mới là địa đầu xà ở Hải Châu, Tạ Kiếm Nam không rõ lần trước Lưu Văn Đào tình cờ gặp Trương Khác, thái độ như gây sự của y làm Tạ Kiếm Nam cảm thấy có chút áp lực.

Giả dối hàn huyên chốc lát, Vương Duy Quân tới nơi, Thiệu Chí Cương thấp tùng, bề ngoài vẫn rất hòa hợp, nhưng cả hai bên đều không chịu đựng nổi đối phương, nên mau chóng kiếm cớ cáo từ.

- Bọn chúng còn chưa chịu từ bỏ.

Vương Duy Quân nhìn đám Tiêu Minh Kiến lên xe rồi đi, cảm khái nói:

- Tài phú từ dưới đất sinh ra đúng là làm người ta thất kinh.

Trương Khác đùa với Vương Duy Quân:

- Bí thư Vương muộn thế này rồi còn không phải vì chuyện này sao?

Vương Duy Quân cười hỏi:

- Cảm giác gặp mặt tân bí thư thành ủy Hải Châu ra sao?

- Ngửi một cái là biết ngư tầm ngư mã tầm mã rồi.

Tiến trình hợp tác giữa Khoa Vương, Hoa Hạ và NEC vô cùng thần tốc, ngày 18 thành lập viện nghiên cứu ở Kiến Nghiệp, ngày 25 thành lập tập đoàn điện khí Khoa Vương ở Hải Châu, Tân Khoa Vương không chỉ có được kỹ thuật và thiết bị sản xuất của NEC, mà còn được Hoa Hạ, Tạ Hán Minh, Tạ Kiếm Nam đầu tư 400 triệu, mua được nhà máy khu công nghiệp điện tử Kim Sơn với giá rẻ, có thể nói tạm thời đã quay lại bản cờ.

Điều này có nghĩa là điện tử Gia Tín bị thiệt hại lớn, khiến cho cổ phiếu của Gia Tín ở Hong Kong càng thêm bấp bênh.

Tới Hải Châu nhậm chức mới được hai ngày Lưu Văn Đào rình rang tới tham dự lễ treo biển của điện khí Hoa Vương. Hoa Hạ, Khoa Vương NEC đều có địa vị khá cao trong nước, giới truyền thông lại lần nữa tụ tập ở Hải Châu, dát vàng lên mặt Lưu Văn Đào không ít.

Trương Khác hoài nghi thời cơ lựa chọn thành lập Tân Khoa Vương tựa hồ chuyên môn chuẩn bị tạo thế cho Lưu Văn Đào.

Ngày hôm đó Trương Khác cũng ở Hải Châu, cùng Diệp Kiến Bản, Trần Tín Sinh thị sát nhà máy ở khu công nghiệp Cẩm Hồ, thậm chí nghe được tiếng phát biểu oang oang của Lưu Văn Đào từ loa truyền ra.

- Khoa Vương là cái thuyền rách sửa đi sửa lại mà vẫn thủng, thế mà người ta nổi nhau nhảy lên thuyền.

Trương Khác thoải mái cười:

- Chu Phú Minh, Tô Dật Quần đổi sang Lưu Đào cũng chẳng thấy thông minh hơn.

923. Chương 922: Đáp Trả

Diệp Kiến Bản cười lớn:

- Lưu Văn Đào có lẽ nhìn thấy chút hi vọng từ Khoa Vương, dù sao Tân Khoa Vương là con lai giữa Nhật và nội địa, hẳn tuy không thể làm gì chúng ta, nhưng có khả năng thiên vị Khoa Vương.

- Có lẽ vậy.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm:

- Bản chất không thay đổi có hỗ trợ lớn đến đâu cũng chỉ làm đồng hỗn loạn càng thêm hỗn loạn thôi.

- Cẩm Hồ không định làm hắc điện sao?

Thiệu Tâm Văn hỏi:

- Ái Dật không làm, Hương Tuyết Hải cũng không làm?

*** Hình như mình giải thích rồi, người TQ thường phân điện gia dụng làm hai loại chính (hiện là bốn loại), một là bạch điện: Nồi cơm điện, tủ lạnh, máy giặt những đồ phục vụ nâng cao cuộc sống. Còn hắc điện là TV, đầu video, dàn loa, máy quay phim, chụp ảnh v.v.v... Máy thứ phục vụ giải trí.

- Trong hai năm tới chưa có ý định này, tuy đa nguyên hóa có thể tận dụng hết giá trị thương hiệu, nhưng vội quá không được, giá trị thương hiệu không thể dần mỏng một cách vô tận.

Trương Khác lắc đầu:

- Tôi dự tính hắc điện đang đối diện với một cuộc ác chiến, trước khi cuộc ác chiến đó tới, Khoa Vương không có đủ thời gian chuẩn bị.

- Ái chà, giờ cậu lại còn lo lắng thay cho Khoa Vương à?

Diệp Kiến Bản trêu ghẹo.

- Tôi vốn tốt bụng mà.

Trương Khác nói xong cũng phải cười lớn:

- Thôi không nói tới Khoa Vương nữa, khỏi bị mang tiếng vui mừng trên đau khổ của người khác. Tôi luôn nghĩ tới việc Cẩm Hồ gia nhập thị trường hắc điện ...

Diệp Kiến Bản từ lúc gánh trọng trách ở thương vụ Cẩm Hồ đã đá điện khí hoàn cầu Thịnh Hâm cho Thiệu Tâm Văn, Thiệu Tâm Văn lần này tới Hải Châu là để muốn nghe ý kiến của Diệp Kiến Bản và Trương Khác về bước phát triển tiếp theo của Thịnh Hâm.

Hai năm qua Thịnh Hâm được sự hỗ trợ của nguồn vốn lớn đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các siêu thị điện máy mở rộng khắp toàn quốc, khiến quản lý tồn tài thiếu sót nghiêm trọng, Thiệu Tâm Văn đã tiến hành một số phương thức điều chỉnh quản lý, nhưng chuyện này cần thời gian.

Thiệu Tâm Văn vừa không muốn để lộ thiếu sót trí mạng trong cuộc cạnh tranh khốc liệt với các chuỗi siêu thị khác, lại không muốn trì hoãn bước tiến.

Kiến nghị của Trương Khác rất trực tiếp:

- Tạm thời phải tránh trực tiếp cạnh tranh với các chuỗi siêu thị khác, lại phải không ngừng bước tiến, vậy Thịnh Hâm mở cửa hàng chuyên kinh doanh di động đi, hiện đa phần chuỗi siêu thị trong nước còn chưa coi trọng tiêu thụ di động lắm, làm cửa hàng chuyên kinh doanh di động có thể tránh được cạnh tranh, vẫn mở rộng được.

Diệp Kiến Bân thở dài:

- Cậu lúc nào cũng không quên kiếm lợi cho bên mình nhỉ?
- Cho dù tôi có chút lòng riêng, nhưng anh có thể phủ nhận chủ ý của tôi là tệ không?

Trương Khác hỏi ngược lại.

Diệp Kiến Bân giang tay ra, hắn không có gì để đối đáp.

Tháng 10 năm ngoái, số hộ dùng di động trong nước qua 10 năm phát triển cuối cùng đột phá cửa ải lớn 10 triệu người dùng, nhưng chỉ trong vòng một năm, số hộ dùng di động đã tăng thêm 10 triệu, có thể thấy tốc độ bùng nổ của thị trường.

Hiện chính là thời kỳ hoàng kim tiến vào sản nghiệp di động, nên Thịnh Hâm khai thác nghiệp vụ chuyên kinh doanh di động là lựa chọn tốt.

Trương Khác thấy Diệp Kiến Bân, Thiệu Tâm Văn đều cau mày suy nghĩ, cười nói:

- Thôi đi, tôi không tin các anh chưa nghĩ tới vấn đề này, trong một năm qua, quây di động trong siêu thị của Thịnh Hâm đã cống hiến lợi nhuận gần 300 triệu, có thứ đồ gia dụng nào bì được? Nếu chưa nghĩ tới vấn đề này, nhãn quang chiến lược của các anh không hợp cách.

Thiệu Tâm Văn cười:

- Trước mặt cậu đúng là khó đóng kịch được ...
- Anh nói vấn đề cốt lõi đi, tôi chẳng có thời gian vòng vo với anh lâu vậy đâu, bí thư Lưu cũng diễn giảng được ba mươi phút rồi đấy ...

Trương Khác giả đầu gối tai, nhìn chiếc loa phóng thanh treo trên cao, chĩa về phía Ái Đạt :

- Không phải cố ý chứ?
- Cố ý cái gì?

Diệp Kiến Bân không hiểu:

- Cái loa ấy, không phải muốn tấy não nhân viên của Cẩm Hồ chứ?
- Chắc thế đấy, có lẽ bọn chúng biết hôm nay chúng ta ở Hải Châu.
- Thế mà cũng gọi là dẫn dắt chúng ta à?

Trương Khác không nhịn được cười:

- Vậy lần này Thịnh Hâm làm to vào, coi như đáp trả bọn chúng. Thành thị loại hai trở lên Thịnh Hâm chưa khuếch trương tới còn bao nhiêu?
- Thế nào gọi là còn lại bao nhiêu?

Thiệu Tâm Văn đáp:

- Từ khu Hoa Đông ra, ở những địa khu khác, chỉ có siêu thị chính ở thành phố trung tâm, còn các thành phố khác chưa lan tới, còn hơn trăm cái ...
- Vậy dựa vào siêu thị chính, khuếch trương cửa hàng chuyên doanh di động sang các thành phố xung quanh, soạn ra kế hoạch 100 cửa hàng.

Trương Khác phần khích nói:

- Vì nghi thức treo biển hôm nay bọn chúng mời tới sáu bảy chục phóng viên, tôi thấy các anh cứ tuyên bố kế hoạch này đi, địa điểm tôi cho các anh mượn, kéo phóng viên tới trấn áp sĩ khí của bọn chúng.

Khoa Vương cho dù có được Hoa Hạ và NEC đầu tư cũng đừng vọng tưởng lay động được địa vị của Cẩm Hồ, hành động mang tính phá đám này của Trương Khác chẳng qua là để nhạo báng đám đứng sau lưng Khoa Vương, đương nhiên cũng là biểu thị bất mãn với việc Lưu Văn Đào vừa tới Hải Châu đã lên giọng phách lối.

- Hiện giờ phải thảo luận miệng một chút, không có phương án bằng văn bản, phóng viên hỏi tới thì làm sao?

Thiệu Tâm Văn hỏi:

- Anh cứ lên bục mà ba hoa, dù sao cũng chỉ là tuyên truyền thôi mà, trăm cái hay ngàn cái cửa hàng cũng được, tuyên truyền và thực thi luôn có chênh lệch, nước ta nó thế mà.

Nghe Trương Khác nói vậy đám Diệp Kiến Bản cười rộ lên, Trương Khác đúng là chỉ cố ý gây chuyện.

Diệp Kiến Bản đưa tay vỗ đầu:

- Với truyền thông mà nói, Ái Đạt rất có sức hấp dẫn, kế hoạch này không có chút liên quan nào tới Ái Đạt, mượn bên cầu mở hợp báo có quái dị quá không?

Trương Khác chỉ mặt Diệp Kiến Bản cười lớn:

- Lòi cái đuôi hồ ly ra rồi nhé! Vòng qua vòng lại vẫn là muốn tính kế bên này vào.

Diệp Kiến Bản giang tay ra, tỏ vẻ rất oan ức:

- Tôi lo cho Tâm Văn thôi mà ...

- Đúng là chúng tôi có suy nghĩ tới vấn đề cửa hàng chuyên doanh, chỉ là không tính tới đồng thời khởi động ở cả thành phố loại hai, kế hoạch sơ bộ mà tôi soạn ra nhỏ hơn nhiều, chỉ có 100 triệu, miễn cưỡng không tạo thành áp lực cho chuỗi tài chính của Thịnh Hâm.

Thiệu Tâm Văn thành thực bán đứng Diệp Kiến Bản:

- Anh Kiến Bản nhìn kế hoạch thư của tôi nói quy mô quá nhỏ.

- Tôi cũng không khoa trương tới mức đồng thời chiếm lĩnh tất cả thành phố cấp hai.

Diệp Kiến Bản không dấu nữa:

- Trăm thành trăm hiệu, nghe đã thật đấy, nhưng ít nhất phải cần 500 triệu, Thịnh Hâm lúc này nhiều lắm bỏ ra được 250 triệu, tôi bảo Tâm Văn lập kế hoạch 250 triệu, không ngờ cậu tự tin đến thế.

- Thiếu gần 300 triệu cơ à?

Trương Khác gãi đầu hỏi Trần Tín Sinh:

- Ái Đạt có số tiền này không?

Thương vụ Cẩm Hồ không thiếu tiền, nhưng đã lập nên một tiêu chuẩn đầu tư riêng, hệ thống vốn có của Cẩm Hồ cố gắng không chiếm dụng tài chính của thương vụ Cẩm Hồ, tránh gây áp lực tài chính cho thương vụ Cẩm Hồ.

Trần Tín Sinh ngẫm nghĩ:

- 300 triệu không phải là vấn đề lớn.

Diệp Kiến Bản xoa tay nói:

- Thế là thành kế hoạch hợp tác giữa Thịnh Hâm và Ái Đạt rồi, giới truyền thông có tiêu điểm để làm nóng, thế này, Tâm Văn, cậu sửa phương án một chút, cứ ứng phó với phóng viên đã rồi tính xong.

Trần Tín Sinh hỏi lại:

- Thực sự là muốn mở họp báo à?

- đương nhiên rồi.

Diệp Kiến Bản cười rất thiếu nghiêm túc:

- Thế nào cũng phải cho bọn chúng ăn không ngon ngủ không yên.

Trần Tín Sinh lắc đầu cười, gọi điện cho Dương Văn và Lỗ Khánh Sinh, có diễn trò cũng phải diễn sao cho thật giống.

924. Chương 923: Áp Lực Từ Cẩm Hồ

Nếu chỉ tính lượng đầu tư quảng cáo đầu đĩa, Ái Đạt và Khoa Vương tương đương, nhưng năm nay Ái Đạt đưa ra 6 chiếc di động mới, chia thành hai lần, mỗi lần đều tuyên truyền trọng điểm, lượng quảng cáo hơn xa đầu đĩa, thêm vào đầu tư quảng cáo tương quan trong hệ thống đã bỏ lại Khoa Vương phía sau.

Hoa Hạ không coi trọng tạo dựng thương hiệu lắm, tổng lượng đầu tư quảng cáo kém xa Cẩm Hồ, NEC thì còn chưa tiến vào thị trường TQ với quy mô lớn nên càng không thể so sánh được.

Quan hệ giữa truyền thông và xí nghiệp ảnh hưởng bởi mức độ đầu tư quảng cáo, một tờ báo mỗi năm nhận được từ Cẩm Hồ mấy triệu mấy chục triệu tiền quảng cáo, khi phòng thị trường của Ái Đạt thông báo cho họ muốn tổ chức họp báo cần bọn họ phối hợp, bọn họ đều không thể tùy tiện từ chối, hơn nữa mấy năm qua mỗi lần Ái Đạt có động tác lớn mới nhờ truyền thông đưa ra.

Ở hội trường tổ chức nghi thức thành lập Tân Khoa Vương, một số phóng viên nhận được thông báo của phía Ái Đạt, nói sau khi buổi lễ phía Khoa Vương kết thúc sẽ mở cuộc họp báo, tuy thời gian không hề xung đột nhưng có phóng viên không nhẫn nại được nữa.

Đương nhiên nghi thức kéo dài Tân Khoa Vương ngoại trừ Lưu Văn Đào còn có Cát Kiến Đức, Trì Tá Tú Tàng, Trung Thôn Dụ chi, Lưu Đại Niên phó chủ nhiệm ủy ban thương mại tỉnh, Bá Đồng chủ tịch ngân hàng Tín Thông cùng một vài nhân vật có địa vị, các phóng viên vẫn kiên nhẫn đợi bên này kết thúc mới đi, nhưng về sót ruột dần lộ ra trên mặt.

Một số phóng viên ở dưới bắt đầu quay sang thì thầm với nhau:

- Khoa Vương sau khi được Hoa Hạ, NEC đầu tư có vốn lên tới trên 1 tỷ, trong nước chẳng có mấy xí nghiệp như thế, còn cả thân phận Cát Kiến Đức và Trì Tá Tú Tàng rõ ràng ra đó, cho dù tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ bận không tham gia được, thế nào cũng phải có vị phó tỉnh trưởng nào chứ? Xem ra các vị đại lão không hứng thú lắm? Mà bên Hải Châu tuy có bí thư thành ủy là đủ rồi, nhưng các quan viên khác đâu, chẳng lẽ có hoạt động quan trọng hơn à?

- Người anh em, cậu vừa vào nghề hả?

Bên cạnh có phóng viên ngứa tai xen vào:

- Ăn oán giữa Ái Đạt và Khoa Vương không phải là bí mật gì trong nghề, vị bí thư thành ủy này khả năng là chưa rõ nước nông sâu...

Đội phía Khoa Vương tuyên bố tới thời gian phóng viên tự do đặt câu hỏi liền có phóng viên lục tục bỏ đi, đám người ngồi trên lễ đài đưa mắt nhìn nhau, Tạ Kiếm Nam thì có kinh nghiệm rồi, Ái Đạt không chỉ một lần kéo đi lượng lớn phóng viên của Khoa Vương, lòng tức điên, có cái trò này mà diễn đi diễn lại mãi.

Trương Khác còn nhớ lời khuyên cáo duy trì cục diện đoàn kết ổn định của Đào Tấn, nên bảo Dương Văn sang mời Lưu Văn Đào tới dự cuộc họp báo, ít nhất phải giữ về ổn định trước mặt phóng viên, thuận tiện mời cả Cát Kiến Đức và Lưu Đại Niên, xã giao bề ngoài không thể thiếu được.

Còn với đám Trì Tá Tú Tàng, Trung Thôn Dụ Chi không thêm để ý, Tạ Kiếm Nam tất nhiên không có tâm tư tới xem náo nhiệt, những người khác như Chu Hưng Đông, Lâm Tuyết coi như không tồn tại, bọn họ muốn tới cũng chẳng từ chối.

Cát Kiến Đức, Lưu Văn Đào đoán ra được Cẩm Hồ đột nhiên tổ chức họp báo là muốn phá đám bên này, hôm nay bọn chúng làm rùm beng ầm ĩ cũng là để dần mặt Cẩm Hồ, chúng cũng muốn xem Cẩm Hồ lần này giở trò gì, cho nên không từ chối.

Trương Khắc, Diệp Kiến Bân chẳng buồn giả dối nói cười với đám Cát Kiến Đức, Lưu Văn Đào, cho nên đã rời nhà máy từ trước, chỉ có Trần Tín Sinh, Thiệu Tâm Văn chủ trì cuộc họp báo công bố phương án ”trăm thành trăm triệu” với đầu tư 1 tỷ.

Do Thiệu Tâm Văn đã tiến hành suy tính chuyên sâu về vấn đề này trước rồi, nên phương án công bố trong cuộc họp báo không sơ sài, nhưng cái gọi là “đầu tư 1 tỷ” có ý đối đầu quá rõ ràng, Lưu Văn Đào nghe công bố không nhận được hứa hẹn một tiếng, Cát Kiến Đức thì cảm thấy rõ ràng áp lực kế hoạch này tạo ra ình.

Ba xí nghiệp dưới cờ Hoa Hạ thêm vào Cao Khoa KV, dựa vào mạng lưới tiêu thụ vốn có của bộ bưu điện nên tổng lượng tiêu thụ điện thoại di động luôn cao hơn của Cẩm Hồ một chút, phương án này của Cẩm Hồ và Thịnh Hâm rõ ràng là để tăng cường năng lực tiêu thụ ở thị trường đầu cuối, nếu bị Cẩm Hồ vứt bỏ đằng sau, thế diện của Hoa Hạ sẽ rất khó coi.

Buổi tối Tạ Kiếm Nam tổ chức bữa tiệc linh đình ở nhà khách Văn Sơn.

Lưu Văn Đào tốt xấu gì cũng là bí thư thành ủy, nhà khách Văn Sơn an bài cho bọn họ ở Vọng Giang lâu gần hồ, Tạ Kiếm Nam có cảm xúc sâu nhất với nơi này, thời Chu Phú Minh đặc thế, Vọng Giang lâu ngang với hành cung của ông ta, Úc Bình cũng từ Vọng Giang lâu đi lên, không ngờ giờ đã leo lên ghế giám đốc điều hành của Cao Khoa KV.

Xuống xe, Trì Tá Tú Tàng vận mình, đứng ở bãi cỏ trước lâu, nhìn hồ nước sương khói lượn lờ phía bắc:

- Không ngờ ở đây lại có chốn u tĩnh thế này.

Không thể phủ nhận, nhà khách Văn Sơn là nhà khách có khung cảnh đẹp nhất Hải Châu.

Cửa vào của nhà khách Văn Sơn tấp thoảng dưới rừng cây xanh mướt, đi qua bên ngoài còn tưởng đây là công viên.

Trì Tá Tú Tàng nói bằng tiếng Nhật, những người khác không hiểu, không ngờ giám đốc nhà khách Tiêu Triều Quý gật đầu, dùng tiếng Nhật trả lời:

- Cảm ơn khen ngợi.

Hành động này của Tiêu Triều Quý khiến Lưu Văn Đào chú ý, hần đứng lại dùng tiếng Nhật hỏi:

- Giám đốc Tiêu biết tiếng Nhật sao?

- Thưa bí thư, nhà khách thường chiêu đãi khách Nhật, nên tôi cũng học một chút.

Tiêu Triều Quý trả lời:

- Nhưng không phát âm chuẩn bằng bí thư.

- Tôi có qua Nhật học một năm ...

Lưu Văn Đào mỉm cười mời Cát Kiến Đức, Trì Tá Tú Tàng đi trước.

Lưu Văn Đào không cam tâm để cho ba phó bí thư đẩy sang lề, muốn đứng vững chân ở Hải Châu thì phải động não.

Ủng hộ Khoa Vương, không đơn giản là giúp đỡ cha con Tạ Kiếm Nam, đứng sau lưng Tân Khoa Vương là Hoa Hạ và Nec cùng Mitsui, coi như là một trợ lực cho hắn.

Quan trọng là Mitsui kinh doanh ở Trung Quốc đã 20 năm, ảnh hưởng lớn thế nào, chỉ e ngay chính hắn cũng không rõ, trước kia Lưu Văn Đào sang Nhật học, cũng là thông qua hạng mục hợp tác với Mitsui.

Lưu Văn Đào từ TW tới, đương nhiên có cảm giác ưu việt về tâm lý, song chỉ dựa vào mối quan hệ ở bộ ủy thì không đủ làm hắn đứng vững chân ở Hải Châu, lôi kéo Khoa Vương còn có một mục đích khác, tuy Khoa Vương 2 năm ở Hải Châu có quan hệ xung khắc với Đường Học Khiêm, khiến một số quan viên đứng

về phía đối lập với Đường Học Khiêm, như vậy hẳn có thể lợi dụng Khoa Vương để dùng những quan viên đó.

Lưu Văn Đào muốn lôi kéo những quan viên bị quan viên Đường hệ bài xích, thì phải kéo chúng về quỹ đạo nhất định, có thể hẳn cũng mới đứng chân ở Hải Châu.

Đương nhiên vẫn còn nguyên nhân trọng yếu nữa, đó là Nghiêm gia đứng sau lưng hẳn muốn kiểm soát từ địa ốc Cẩm Thành.

Trước khi tới Hải Châu, Lưu Văn Đào có nghiên cứu nơi này, cũng biết Tiêu Triều Quý.

Vào thời nhà khách Văn Sơn là hành cung của Chu Phú Minh, cũng là thời thịnh vượng nhất của Tiêu Triều Quý, hẳn giới nịnh bợ, lại có tài cán 32 tuổi đã thành phó chủ nhiệm văn phòng thành ủy kiêm giám đốc nhà khách Văn Sơn, ở Hải Châu được coi là trẻ tuổi thành đạt rồi.

Do Chu Phú Minh và Đường Học Khiêm mâu thuẫn, khi đó nhà khách chính phủ thực chất là khách sạn Tây Thành, Chu Phú Minh lui về, Đường Học Khiêm góp tài sản quốc hữu của khách sạn Tây Thành vào công ty cổ phần Hải Châu, cùng với Thế Kỷ Cẩm Hồ xây lên tòa khách sạn năm sao đầu tiên của Hải Châu, các hoạt động chủ yếu của chính chính phủ, thành ủy Hải Châu đều tổ chức ở đó.

Trừ khách sạn Tân Tây Thành ra, trong nội thành còn có hai khách sạn 4 sao mới xây, Thế Kỷ Cẩm Hồ còn cải tạo khách sạn 4 sao cao cấp ở khu nghỉ dưỡng Tượng Sơn, làm nhà khách Văn Sơn đạt tiêu chuẩn khách sạn 3 sao đầu tiên của Hải Châu mất hết đi hào quang.

Chu Phú Minh trước kia chủ động lùi về nhường chỗ cho Tô Dật Quần, quan viên thuộc hệ của ông ta trừ những kẻ vi phạm pháp luật kỷ cương nghiêm trọng bị loại bỏ khỏi thể chế, những kẻ khác vẫn ở lại.

Tiêu Triều Quý không còn là phó chủ nhiệm văn phòng thành ủy, tuy vẫn là giám đốc nhà khách Văn Sơn, nhưng phong quang kém đi nhiều rồi. Hẳn cũng tốt số, Đường Học Khiêm mà đi muộn một chút, nhà khách Văn Sơn tách khỏi biên chế đơn vị sự nghiệp, nhiều nhất hẳn được về thành ủy hưởng chức nhàn.

Vợ của Lưu Văn Đào không muốn tới Hải Châu, một mặt vì không muốn bỏ việc, mặt khác con trai học ở Bắc Kinh cần người chiếu cố, điều này hợp với tâm ý của Lưu Đào, hẳn mới tới Hải Châu ba ngày, không vội vào khu tập thể thành ủy, mà ở ngay trong nhà khách Văn Sơn, được Tiêu Triều Quý phục vụ chu đáo từng ly từng tí nên cực kỳ hài lòng với kẻ này.

Lưu Văn Đào xưa nay cho rằng lãnh đạo một đoàn đội cần bao quát được ba loại người: Một có năng lực, có thể xung phong hăm trận làm vài việc thực tế; hai là loại giới nịnh bợ để phục vụ mình thật dễ chịu; ba là loại vào thời khắc quan trọng có thể ném ra làm dê thế tội.

Muốn làm một lãnh đạo sống thoải mái, quyết không thể thiếu một trong ba loại người này.

Tiêu Triều Quý giỏi võ mông, có năng lực, đương nhiên được Lưu Văn Đào thích, thậm chí còn khảo sát xem có nên nạp hẳn vào vòng thân tín không, chuyện Lưu Văn Đào cần gấp nhất là thân tín, không có thân tín thì không có nhanh vuốt, không nắm được tình hình, cho dù cha hẳn có là chủ tịch quân ủy chẳng nữa cũng bị gạt bên lề.

Với đám người Tiêu Triều Quý, trước kia không được quan viên Đường hệ ưa, nên oán hận trong lòng không phải chỉ có một chút, quy phục tân bí thư thành ủy sẽ không tổn thất thêm được, nói không chừng lại là con đường tắt bay cao, đối với bọn chúng mà nói, liệu có lựa chọn nào hơn nữa.

Tiết mục sau bữa tiệc tối không thể tiến hành tập thể, Cát Kiến Đức đánh mắt cho Lâm Tuyết rồi len lén về phòng trước, gái gọi có dung mạo được như cô ta rất ít, hơn nữa sự dâm dăng của Lâm Tuyết ở trên giường không phải là ả gái gọi nào cũng bì được.

Cát Kiến Đức về phòng đợi một lúc thì có người gõ cửa, chạy vội ra mở, đưa tay ra định kéo ngay tấm thân bốc lửa kia vào lòng, tay đưa ra một nửa phát hiện ra cô gái xinh đẹp trước mắt là thư ký của Trì Tá Tú Tàng.

Cô thư ký bị hành động của lão làm giật nảy mình, lùi lại đằng sau một bước:

- Ngài Trì Tá bảo tôi tới hỏi giám đốc Cát có rảnh không?

-Ồ, là cô à, ngài Trì Tá có chuyện gì muốn tìm tôi?

Cát Kiến Đức tỉnh queo rút tay lại, làm quan được cái mặt luôn dày hơn người thường, dù lão ta có nóng lòng mây mưa với Lâm Tuyết tới đâu cũng không thể gạt Trì Tá Tú Tàng sang một bên.

Nhà khách Văn Sơn xây vào thập niên 60, trang thiết bị có thể thay đổi, nhưng bố cục chật hẹp thì không thể sửa được, gian phòng Trì Tá Tú Tàng ở là cái cao cấp nhất của nhà khách Văn Sơn, tuy không thể so với gian phòng xa hoa ở khách sạn sang trọng, nhưng hồ nước ban đêm có thể bù đắp phần nào.

Trong phòng Trì Tá Tú Tàng ngoại trừ Trung Thôn Dụ Chi tổng giám đốc NEC TQ, thì không còn ai khác.

Cát Kiến Đức nghi hoặc hỏi:

- Ngài Trì Tá tìm tôi có việc gì?

- Giám đốc Cát có cái nhìn thế nào về Cẩm Hồ ngày nay?

Trì Tá Tú Tàng mời lão ta ngồi xuống rồi hỏi ngay vào chủ đề.

Cát Kiến Đức không hiểu dụng ý của Trì Tá Tú Tàng, nhưng không thể phủ nhận, áp lực trên người lão ta rất rõ ràng.

Thu nhập doanh nghiệp của Hoa Hạ trên 25 tỷ, là người khổng lồ không thể kháng cự trong nước, độc chiếm ngôi số 1 của sản nghiệp điện tử là không cần phải nghi ngờ.

Nhưng không chỉ Cát Kiến Đức mà toàn bộ thông tin đều rõ, thành tích của Hoa Hạ đem so với với Cẩm Hồ thì kém sắc hơn nhiều.

Trì Tá Tú Tàng nhìn ra nghi hoặc của lão ta, thông thả nói nói thêm:

- Giám đốc Cát tựa hồ cho rằng chúng tôi quá coi trọng Cẩm Hồ, thực ra Mitsui không bao giờ xem thường một đối thủ cạnh tranh tiềm tàng nào, với Hoa Hạ cũng hết sức tôn trọng.

Lời này đáng tin hay không Cát Kiến Đức hiểu rõ, thâm nghĩ tên Trì Tá này có lẽ không bao giờ ngờ được chuyện hấn và thẳng nhai kia tranh giành nữ nhân của gia tộc Lý Kiện Hi đã lọt vào mắt Lâm Tuyết.

Cát Kiến Đức gặp Lý Hình Dư hai lần, phải thừa nhận vưu vật đó đáng để tranh giành.

Cát Kiến Đức mang một nỗi sợ hãi vô hình với tập đoàn Mitsui, bất kỳ sự hợp tác nào với xí nghiệp dưới ở Mitsui đều coi là thành công, lão ta chưa bao giờ nghĩ tới Mitsui cảm thụ áp lực và uy hiếp của Cẩm Hồ, nên cho rằng Trì Tá Tú Tàng coi trọng Cẩm Hồ là vì ân oán cá nhân.

Trì Tá Tú Tàng lại hỏi:

- Giám đốc Cát chắc là hiểu tình trạng kinh doanh của Cẩm Hồ.

- Không rõ lắm.

Cát Kiến Đức lắc đầu:

- Con số Cẩm Hồ báo lên bộ thông tin chỉ tính sản phẩm điện tử tiêu thụ ở trong nước và nước ngoài, kết cấu xí nghiệp cấp dưới của Cẩm Hồ rất phức tạp, điều này Cẩm Hồ học của Mitsui, người ngoài không thể hiểu nổi quan hệ giữa Mitsui và các xí nghiệp thành viên, không biết ngài Trì Tá muốn biết tình hình kinh doanh của Cẩm Hồ ở phương diện nào?

- Vậy tình hình phương diện linh kiện của Cẩm Hồ thì giám đốc Cát biết chứ?

- Tình hình cụ thể rất khó nói, nhưng có thể khẳng định đây là phương diện mà trong một năm qua có trưởng thành nhanh nhất của Cẩm Hồ.

Cát Kiến Đức thâm nghĩ: “Cho dù thế cũng đâu đủ để Mitsui để và trong mắt?”

Trung Thôn Dụ Chi từ đầu tới cuối vẫn ngồi im lặng đột nhiên nói:

- Giám đốc Cát, hai lần hợp tác giữa NEC và Hoa Hạ chỉ là bước khởi đầu thôi, không giấu gì ông, trong một năm qua thị trường điện tử tiêu dùng của Trung Quốc một năm qua phát triển mạnh mẽ, nhưng một số lĩnh vực, lĩnh vực xí nghiệp Nhật Bản xuất khẩu sang TQ không có sự tăng trưởng rõ ràng.

Trước đó Trung Thôn Dụ Chi lo tiết lộ nội tình với Cát Kiến Đức sẽ làm bọn họ rơi vào thế bị động, nhưng qua vài lần tiếp xúc, liền nhận ra lão già này chỉ quan tâm tới lợi ích cá nhân, mà bọn họ đương nhiên có khả năng thỏa mãn nhu cầu lợi ích của Cát Kiến Đức, nên tiết lộ cũng không sao.

Chẳng lẽ lĩnh vực của Cẩm Hồ đã phát triển tới mức áp chế lĩnh vực Nhật Bản vào Trung Quốc? Cát Kiến Đức do dự hỏi:

- Có phải là ở lĩnh vực di động không?

- Đúng.

Trung Thôn Dụ Chi gật đầu, trao đổi ánh mắt với Trì Tá Tú Tàng, hỏi tới:

- Chắc tình hình ở hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động thì giám đốc Cát nắm được rất nhiều.

Không có chừng 10 năm tích lũy thì Cẩm Hồ muốn rút ngắn khoảng cách với xí nghiệp Nhật Bản chỉ là nằm mơ nói mộng, nhưng Cẩm Hồ lựa chọn lấy một sản phẩm điện tử làm hạch tâm, đúng là khiến bọn chúng cảm thụ được chút áp lực.

Cuối năm ngoái Cẩm Hồ một mình thúc đẩy thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật thì quy mô thị trường di động Trung Quốc còn chưa bằng 1/20 thị trường Nhật Bản, khiến những nhân viên phân tích thị trường bình thường đã bỏ qua nó.

Lúc này hiệp hội xúc tiến kỹ thuật đã sơ bộ tạo thành một quần thể sản nghiệp ở Hải Châu và Kiến Nghiệp, hình thành một chuỗi sản nghiệp tương đối hoàn chỉnh, với hạch tâm là Cẩm Hồ, hậu quả trực tiếp nhất của chuỗi sản nghiệp này chính là làm hai tháng qua lượng lĩnh vực di động của Nhật Bản xuất khẩu sang Trung Quốc giảm mạnh, mới khiến cho các xí nghiệp Nhật Bản thực sự chú ý.

925. Chương 924: Trì Tá Tú Tàng Hành Động

Trì Tá Tú Tàng sau khi tới Trung Quốc điều chỉnh sách lược thẩm thấu của xí nghiệp thành viên, đó cũng là tính toán trường kỳ của xí nghiệp Nhật Bản với Trung Quốc gây ra, trừ trực tiếp đưa thương hiệu vào Trung Quốc thì đa phần lấy cung cấp lĩnh vực tầm trung và thấp thẩm thấu vào thị trường Trung Quốc, đảm bảo lợi ích sản nghiệp điện tử trong nước của Nhật Bản.

Sự tồn tại của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật này là trở ngại cực lớn cho sách lược của Trì Tá Tú Tàng ở lĩnh vực di động.

Căn cứ vào quan sát thời gian dài của phòng nghiên cứu kinh tế Mitsui với Cẩm Hồ (bắt đầu từ lúc Trì Tá Tú Tàng tới TQ, do hấn đích thân thúc đẩy), Cẩm Hồ thu được lợi nhuận cực lớn từ sản phẩm điện tử của Ái Đạt và hợp tác với TI, C-Cube, nhưng không hề mù quáng mở rộng đa nguyên hóa, mà tăng cường đầu tư vào nghiên cứu, đảm bảo tiến bộ không ngừng về kỹ thuật.

Nếu mặc thể cục này cứ vậy phát triển, sách lược thẩm thấu của Trì Tá Tú Tàng ở lĩnh vực di động sẽ thất bại, tính thông dụng của kỹ thuật thông tin rất cao, nó sẽ lan dần tới lĩnh vực sản phẩm điện tử tiêu dùng khác.

Còn một điều nữa khiến Trì Tá Tú Tàng rất lo lắng, sau khi được Toshiba gia nhập liên minh, trận doanh của máy MP3 đã phát triển nhanh chóng.

Tuy Cẩm Hồ chuyên môn đăng ký thương hiệu Iplayr, nhưng thị trường quen gọi nó là máy MP3 rồi.

- Giám đốc Cát chắc biết cái này.

Trì Tá Tú Tàng đưa ra một chiếc Iplayr mới nhất mà Toshiba sản xuất.

Cẩm Hồ không tiêu thụ Iplayr ở trong nước, nhưng Cát Kiến Đức vẫn nhận ra được, lão ta nhận lấy cầm trên tay đánh giá, cười khẩy:

- Đương nhiên là nhận ra, nhưng giá bán quá cao, vả lại nó phải dựa vào máy vi tính mới phổ biến được, hoàn toàn không thích hợp với thị trường trong nước, tôi chẳng hiểu sao Cẩm Hồ phát triển thứ sản phẩm này ...

Nhưng thấy sắc mặt nghiêm túc của Trì Tá Tú Tàng, cẩn thận hỏi:

- Không biết lượng tiêu thụ ở nước ngoài ra sao?

- Tổng lượng tiêu thụ trên toàn cầu nửa đầu năm chưa tới 8 vạn chiếc.

Trì Tá Tú Tàng ưỡn thẳng lưng lên, nói:

- Nhưng hôm qua tôi vừa mới nhận được con số mới nhất, riêng trong tháng 9 lượng Iplayr bán ra đã hơn 20 vạn chiếc rồi ...

- Ồ!

Cát Kiến Đức giật mình, giờ mới hiểu vì sao Trì Tá Tú Tàng lại trịnh trọng nhắc tới Cẩm Hồ như thế, lão ta cũng không phải hạng không có học vấn, biết MD được các cự đầu điện tử Nhật Bản đưa ra có lượng tiêu thụ toàn cầu mỗi tháng là 60 vạn chiếc.

Quan trọng là MD đã có từ năm 92, mà Iplayr mới được Cẩm Hồ sản xuất thương nghiệp hóa vào đầu năm, tuy nói nhân tố quan trọng là do kỹ thuật sản phẩm MD được xí nghiệp Nhật Bản giữ kín không lộ ra ngoài, còn Cẩm Hồ ngay từ đầu đã cấp quyền sản xuất Iplayr rộng rãi trên toàn thế giới, nhưng không thể phủ nhận Iplayr có tiềm lực lớn thành sản phẩm chủ đạo của thị trường máy nghe nhạc cầm tay.

Cát Kiến Đức cũng biết Toshiba đưa ra Iplayr của mình vào tháng 8, nhưng không ngờ sự gia nhập của Toshiba lại có tác dụng lớn như thế.

Trừ Toshiba lấy kỹ thuật lưu trữ bán dẫn ra đổi lấy kỹ thuật hoàn chỉnh của DMP, thì chỉ có Cẩm Hồ là nắm kỹ thuật hạch tâm của nó, có nghĩa là Cẩm Hồ đang sở hữu một sản phẩm hạch tâm của thị trường toàn cầu.

Không cần hỏi trong 20 vạn chiếc máy bán ra kia có bao nhiêu cái của Cẩm Hồ, điều đó là vô nghĩa, vì có thể khẳng định trừ Toshiba, không một xí nghiệp nào cạnh tranh được với Cẩm Hồ, mà trước khi thị trường bão hòa Toshiba có cạnh tranh với Cẩm Hồ không?

Đáp án tất nhiên là không, có nghĩa là Cẩm Hồ có thể lấy Iplayr dựng lên hình tượng thương hiệu tính chất toàn cầu.

Nhưng Cát Kiến Đức chẳng hề vì thế có chút tự hào thương hiệu trong nước vươn ra thế giới, ngược lại sống lưng còn có luồng hơi lạnh chạy thẳng lên đầu.

Trì Tá Tú Tàng nhìn phản ứng của lão ta, khẽ mỉm cười, lại lấy một chiếc USB mới nhất của Toshiba ra đặt lên bàn:

- Đây là thiết bị lưu trữ tức thời, Cẩm Hồ đưa ra vào tháng 6, Toshiba có sản phẩm vào tháng 8, hiện trong nghề đánh giá rất cao về nó, đều đánh giá nó sẽ thay thế đĩa mềm trong máy tính.

Đúng là sự thực làm người ta khó tiếp nhận, xí nghiệp chế tạo MVT dưới cờ của Hoa Hạ chỉ xếp sau Liên Tưởng, Thanh Hoa và Phương Chính ở trong nước, nên Cát Kiến Đức hiểu rõ thị trường đĩa mềm lớn thế nào, như thế chiếc USB mà Cẩm Hồ đưa ra này có tiềm lực thế nào không khó tưởng tượng.

Cát Kiến Đức lúc này còn hoài nghi Trì Tá Tú Tàng gọi mình tới là để đùa bỡn đả kích, cắn chặt răng nhìn chiếc USB chỉ bằng ngón tay giữa của người trưởng thành, không nói lời nào.

Trì Tá Tú Tàng làm bộ làm tịch thở dài hỏi:

- Có chuyện này tôi muốn thỉnh giáo giám đốc Cát.

Cát Kiến Đức trả lời theo bản năng:

- Mời nói.

- Vì sao Cẩm Hồ lại có quan hệ mật thiết như thế với Trần gia, Mã gia, Cát gia của Indo?

Trì Tá Tú Tàng nhìn Cát Kiến Đức chăm chú:

- À ...

Cát Kiến Đức không biết chút nào về nội tình chuyện này, nếu không lão ta tuyệt đối chẳng giữ bí mật cho Cẩm Hồ, dù việc này tổn hại thể diện quốc gia:

- Tôi không rõ lắm, Cẩm Hồ có tiếp xúc với Quách gia của Malaysia có lẽ là thông qua họ có được sự tín nhiệm của ba gia tộc kia.

Trì Tá Tú Tàng hơi thất vọng:

- Tôi và ngài Trung Thôn có kế hoạch hợp tác chiến lược toàn diện với Hoa Hạ, mức độ vượt qua bất kỳ tiền lệ nào trong việc hợp tác giữa xí nghiệp Trung Nhật trước kia. Chúng tôi sẽ thúc đẩy thành viên dưới cờ Mitsui chuyển nhượng kỹ thuật cho Hoa Hạ để Hoa Hạ có khả năng vượt qua Cẩm Hồ một cách toàn diện ...Hoa Hạ cần gì cứ đưa ra danh sách.

Lời này làm Cát Kiến Đức hưng phấn vô cùng, không ngờ đêm khuya còn nghe được tin tức làm người ta kích động như thế, thầm nghĩ :” Tên Trì Tá Tú Tàng này bị nữ sắc che mờ mắt rồi.” Nhớ tới dung nhan tuyệt thế của Lý Hình Dư, đúng là có thể khiến hấn thù Trương Khác tới tận xương tủy.

Lại trò chuyện thêm chốc lát, Cát Kiến Đức cáo từ rời đi, thư ký của Trì Tá Tú Tàng đi tới, vớt cốc trà của Cát Kiến Đức đi.

Trung Thôn Dụ Chi cứ chăm chú phà trà, nhắm nháp, lúc sau mới nói:

- Ông ta không biết gì cả, ở Nhật Bản, kẻ như thế không đủ tư cách quản lý xí nghiệp lớn như thế này.
- Ngài ở đây bao năm còn không hiểu ở Trung Quốc biết làm người còn quan trọng hơn biết làm việc.

Trì Tá Tú Tàng miệng tuy cười, nhưng lo lắng trên mặt chưa tiêu tan:

- Người trong nước cũng không tin mảnh đất Trung Quốc lại có thể sản sinh ra xí nghiệp lớn như thế phải không?

Trung Thôn Dụ Chi cười xấu hổ, tháng trước Trì Tá Tú Tàng tới tìm ông ta trao đổi việc đầu tư vào Khoa Vương, ông ta còn nghi vấn, giờ mới phát hiện ra chỉ đầu tư nâng đỡ Khoa Vương với quy mô này là chưa đủ.

Đầu tháng chín, Trì Tá Tú Tàng nhìn thấy Trương Khác và Lý Hình Dư nửa khóa thân ở cùng một phòng, khi đó hấn chỉ hận không thể bóp chết Trương Khác ngay tại chỗ, chính vì phải chôn sâu oán hận trong tim, hấn mới chính thức coi trọng Cẩm Hồ, điều động ban tình báo của Mitsui tìm kiếm tất cả mọi thứ liên quan tới Cẩm Hồ, đồng thời thành lập cơ cấu chuyên theo dõi Cẩm Hồ.

Càng nghiên cứu sâu, Trì Tá Tú Tàng càng nhận ra Cẩm Hồ không đơn giản, khi hấn có được tư liệu cực kỳ hữu hạn về thương vụ Cẩm Hồ, biết được việc Cẩm Hồ chủ đạo việc xây cảng đảo Đông Sơn, cùng năm 12% khoảng nghiệp Hoa Hi đang chính hợp tài nguyên đất hiếm tấn mác ở Trung Quốc, hấn nhận ra đó chỉ là bước đầu tiên cho dã tâm cực lớn của Cẩm Hồ.

Cẩm Hồ cứ phát triển theo cách cục này dứt khoát sẽ gây tổn hại cho lợi ích của Mitsui.

Đứng sau dã tâm của Cẩm Hồ là sự ủng hộ kiên định của tư bản người Hoa ĐNÁ, cũng là điều Trì Tá Tú Tàng nghĩ mãi không ra, nhưng hấn biết Mitsui cần có càng nhiều bố cục nhắm vào Cẩm Hồ hơn nữa, đây không còn chỉ là ân oán cá nhân, Khoa Vương tất nhiên là một mắt xích trong kế hoạch của hấn.

926. Chương 925: Quý Nhân Tới.

Trương Khác chẳng bận tâm tới chi tiết của kế hoạch “trăm thành trăm hiệu”, buổi tối y cùng Diệp Kiến Bân ăn cơm với đám Tống Bồi Minh, Lục Dật Quang, ăn tối xong cùng tới công trường xem kiến thiết khu thành phố mới, không hề biết rằng lúc này Trì Tá Tú Tàng đang nghiêm túc hành động nhắm vào Cẩm Hồ.

Lục Dật Quang có thể gọi là nguyên lão ba triều của Hải Châu rồi, từ khi Đình Hưởng Sơn làm bí thư thành ủy thì ông ta đã là phó bí thư thành ủy, rồi tiếp đó Chu Phú Minh, Đường Học Khiêm nối nhau lên làm bí thư thành ủy, ông ta không có cơ hội chấp chính, nói ra ông ta bị liên lụy từ vụ án của Đình Hưởng Sơn.

Trương Khác không rõ trong lòng Lục Dật Quang có oán hận hay không, nhưng y tin Lục Dật Quang nhìn rõ được tình thế, mà chú ý lại có quan hệ không tệ với Lục Dật Quang, nên có cơ hội cũng nên thân cận thêm, xa lánh dễ gây oán giận.

Tổng Bồi Minh hỏi Trương Khác:

- Đêm cậu không ở lại Hải Châu à?
- Tôi và anh Diệp đều là người có thể thức đêm không thể dậy sớm được.

Trương Khác lắc đầu:

- So với việc sáng sớm mai dậy đi Tân Đình, chẳng bằng đi ban đêm, sáng thông thả bàn việc, không cần cả ngày ngủ gà ngủ gật.
- Vậy bí thư Lục về nghỉ trước đi, tôi tiễn các cậu ấy ra phà.
- Tôi cũng là người thức đêm được, chúng ta cùng ra phà...

Lục Dật Quang tính ra ngang bồi phận với Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành không cần đi đưa chân Trương Khác, nhưng hiện Cẩm Hồ hiện phải ngừng đầu nhìn rồi, tiễn chân ra phà có là gì đâu.

Bến phà phía nam trấn Ích Long ban đêm vẫn hoạt động như thường, người qua sông không nhiều, chẳng cần phải xếp hàng, chỉ đi 20 phút là đã tới huyện Bắc Hà phía bắc Tân Đình, Đâu Duy Đào, Đào Thư Nghệ đã ở bến phà bên kia đón tiếp đám Trương Khác.

Trương Tri Phi và Lương Quân cũng ở Tân Đình, vốn họ không cần đón Trương Khác, nhưng Đâu Duy Đào đã tới, bọn họ không thể không theo.

Kiếp trước do công việc, Trương Khác tới Tân Đình không phải là ít, người khác thì nghĩ y lần đầu tiên tới đây.

Trương Tri Phi không ngờ phải bồi tiếp Đâu Duy Đào ra bến phà uống gió lạnh, y phục mỏng manh, đứng trên bến phà trống trải, bị gió thổi run cầm cập, thấy Trương Khác và Diệp Kiến Bản xuống phà, đi tới xoa tay hỏi:

- Sao đêm không ở lại Hải Châu.

Hai ngày vừa rồi Hứa Tư có việc rời Hải Châu, Trương Khác không thể để Diệp Kiến Bản biết ban đêm y mò tới nhà Tạ Văn Tình, cho nên chẳng tha đi ngay trong đêm, tất cả mọi lời giải thích đều là “bổ lão” hết:

- Hình trình eo hẹp quá, cháu chỉ có thể ở lại Tân Đình hai ngày nên cháu tới sớm để nắm bắt thêm tình hình ...

Rồi tới bắt tay những người khác:

- Bí thư Đâu, thị trưởng Đào, biết thế tôi không ở bên kia nói chuyện nhiều như thế, hại hai vị lãnh đạo phải đợi lâu.
- Khác thiếu gia và giám đốc Diệp là khách quý mà, thị trưởng Diêu hôm nay lên tỉnh, nếu không cũng tới đón mọi người.

Đâu Duy Đào mời đám Trương Khác lên bờ, đội xe nghênh tiếp của thành phố xếp hàng trên đó:

- Điều kiện của Tân Đình không bằng Hải Châu, chúng tôi chỉ có biểu lộ thành ý thế này thôi.

Ban đêm gió sông hơi lạnh, Trương Mai mặc chiếc áo gió mỏng, dưới ánh đèn phong thư tha thướt, lông mi trang điểm tỉ mỉ môi tô son đỏ chót, mặc một chiếc áo bó sát, trước ngực lộ ra một vùng lớn da thịt tuyết trắng, chiếc áo gió chỉ che tới gối, chiếc tất màu đen nối liền chiếc giày cao gót khiến cặp chân càng thêm thon thả, trần ngập vẻ hấp dẫn thần bí.

Cô gái tên Cao Đình xuất hiện hai lần thì lần này lại không xuất hiện, còn có cả hai khuôn mặt lạ, Đậu Duy Đào không có ý giới thiệu, chắc là nhân viên công tác.

Lên bờ rồi mới biết phía Tân Đình vì đón tiếp bọn họ đã đóng cửa bến phà, cả đoàn người muốn qua sông ban đêm phải đợi bên ngoài, hơn mười ảnh sát duy trì trật tự, còn có một đám quan viên y phục đường hoàng xếp hàng đứng chờ, Trương Khác không ngờ Đậu Duy Đào làm ra thế trận lớn như thế, may là ông ta còn biết thói quen của y, không kéo cả đại đội phóng viên tới, Trương Khác dám chắc ông ta muốn thế lắm.

Uy phong thật, Trương Khác thần nhiên thừa nhận, nhưng y biết những người lỗ phà qua sông trong bụng hoàn toàn không dành cho bọn họ lời nào tốt đẹp.

Đào Thư Nghệ thấy Trương Khác và Diệp Kiến Bân nhìn đám quan viên trên bờ, giải thích:

- Bí thư Đậu tới bến phà đón mọi người, chẳng hiểu sao phía huyện Bắc Hà biết được, nên họ kéo tới góp vui.

Trương Khác khẽ gật đầu, y cũng chẳng cảm thấy gì.

Đậu Duy Đào ra chỉ thị:

- Thị trưởng Đào, bảo đồng chí Điền Mư Đông đi cùng chúng ta, không còn sớm nữa, để các đồng chí khác giải tán đi, có chuyện gì mai hẵng nói.

Điền Mư Đông là bí thư huyện ủy Bắc Hà, Diệp Kiến Bân đã gặp rồi, Trương Khác thì chưa nhưng cũng biết.

Cho dù không có kinh nghiệm kiếp trước, Trương Khác sao có thể không nghiên cứu nhân sự huyện Bắc Hà cho được.

Trương Mai nghe vậy chạy đi trước truyền đạt chỉ thị, Trương Khác và Đậu Duy Đào đứng trước xe trò chuyện, một lúc sau một nam tử chừng 38 tuổi da đen đúa theo Trương Mai đi tới, hắn ta cao bằng Trương Mai có đi giày cao gót, vóc dáng chắc khỏe, mang tới cho người ta cảm giác trầm ổn, chưa tới 40 tuổi đã thành người đứng đầu một huyện có thể coi là thành công trên quan trường rồi.

Trong tay Trương Khác sớm có tư liệu về hắn, Diệp Kiến Bân và chú y đều tiếp xúc qua, đánh giá cơ bản là khẳng định.

Diệp Kiến Bân gật đầu chào:

- Bí thư Điền, tôi lại tới làm phiền rồi.

- Giám đốc Diệp nói gì thế, tôi chỉ sợ các anh không tới ...

Điền Mư Đông cười ha hả, ánh mắt nhiệt tình nhìn sang phía Trương Khác, nhưng không ai giới thiệu nên không dám tùy tiện đưa tay ra.

Trương Khác không cần người khác giới thiệu, chủ động đưa tay ra nói:

- Làm phiền bí thư Điền phải đợi lâu rồi, sau này còn làm phiền bí thư nhiều hơn, mong bí thư không thoái thác.

Điền Mư Đông chỉ sợ không có việc gì phiền tới hắn, nghe Trương Khác nói vậy trong lòng rất cao hứng, lại lo Trương Khác chỉ nói lời khách sáo.

Đám Trương Khác có ba chiếc xe theo qua sông, vì biểu thị tôn trọng, y và Diệp Kiến Bân ngồi vào chiếc Audi cũ của Đậu Duy Đào, y chẳng còn nhận ra được là xe sản xuất năm nào, nhìn qua gương chiếu hậu thấy Lương Quân vào chiếc Mercedes của hắn.

Xe đi tới thẳng nhà chiêu đãi chính phủ trấn Đông Sơn, đám Đậu Duy Đào không thể về khuya thế này, đêm cũng ở lại nhà khách luôn, tuy không hề có báo trước, nhưng phía bên Tân Đình đều chuẩn bị chu toàn cả rồi.

Xe tới nhà khách Đông Sơn, trừ Triệu Bằng, Đàm Thiên ra ở cổng còn có cả một đồng người nghênh tiếp, trong đó có mấy người xuất hiện ở bến phà, Đậu Duy Đào bảo bọn họ giải tán, nhưng bọn họ không về nhà.

Trong đám đông đó Trương Khác nhìn thấy một người quen, còn định mai kiếm cơ hội tìm ông ta, không ngờ tới nay đã gặp được rồi.

- Phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ Mông Học Khánh có ở đây không?

Trương Khác quay đầu lại hỏi Điền Mưu Đông.

Mông Học Khánh là một nhân vật nhỏ không đáng nhắc tới ở huyện Bắc Hà, Điền Mưu Đông có biết nhưng không thân thuộc, đó là thư ký của huyện trưởng tiền nhiệm, trước khi huyện trưởng đó điều đi được nâng lên cấp phó khoa, nhưng huyện trưởng hiện giờ có mâu thuẫn rất sâu với huyện trưởng tiền nhiệm, nên Mông Học Khánh được cho an nhàn tới tận bây giờ, không còn làm phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ nữa, tới nhà khách Đông Sơn làm phó giám đốc.

Điền Mưu Đông hơi nghi hoặc, nếu Trương Khác biết Mông Học Khánh thì phải biết tình cảnh của ông ta lúc này chứ, nhưng Điền Mưu Đông chưa nghĩ tới mức đi hỏi câu này, vậy tay gọi Mông Học Khánh tới.

927. Chương 926: Mông Học Khánh.

Mông Học Khánh thấy Điền Mưu Đông vẫy tay gọi mình, trước tiên ông ta nhìn ngó xung quanh, thấy người bên cạnh cũng không hiểu ra sao, mới đoán là gọi mình, còn chưa nhúc nhích thì Trương Hán Tuyên đã tinh mắt đã giành nói trước:

- Giám đốc Mông, đi kiểm tra xem phòng ốc an bài cho khách còn vấn đề gì không, bí thư Điền có sai bảo gì để tôi làm là được.

- À...

Mông Học Khánh chỉ nghĩ Điền Mưu Đông có việc sai bảo mình, tuy là cơ hội hiếm có, thậm chí có thể lộ diện trước mặt bí thư thành ủy, nhưng Trương Hán Tuyên muốn tranh, ông ta chẳng thể làm gì, đành lùi lại đi về đằng sau.

- Chú Mông.

Nghe thấy có người gọi, Mông Học Khánh quay đầu nhìn, thấy ba người Đậu Duy Đào, Đào Thư Nghệ, Điền Trung Mưu vây quanh một thanh niên, thanh niên đó đang vẫy tay gọi mình: "Mình lấy đâu ra một đứa cháu như thế? Không phải là nhầm lẫn chứ?"

Nhưng trong chớp đó tất cả ánh mắt những người đứng ở cổng nhà khách đều đổ dồn vào mình, nhất là ánh mắt kinh hãi của Trương Hán Tuyên làm ông ta cảm thấy hết sức dễ chịu.

Trương Khác mỉm cười nhìn Mông Học Khánh hoang mang đi tới.

Trương Tri Phi cũng rất ngạc nhiên, ông ta chưa bao giờ nghe cháu mình nói tới có người quen ở Tân Đình, hai tháng qua ông ta ở nhà khách Đông Sơn mấy lần, cũng có gặp Mông Học Khánh, nhưng chưa nói chuyện bao giờ:

- Sao cháu có người quen ở đây?

- Sao cháu lại không thể có người quen ở đây?

Trương Khác lắc đầu hỏi lại.

- Mông Nhạc là người Tân Đình, anh hỏi xem ông ấy có quen Mông Nhạc không?

Diệp Kiến Bân chưa hỏi, Triệu Bằng đứng bên cạnh đã hỏi trước:

Mông Nhạc và Đỗ Phi lập nên Sáng Vực đã được hơn một năm rồi, Diệp Kiến Bân và Trương Tri Phi đều biết Mông Nhạc, còn Triệu Bằng trước kia làm giám đốc phòng hành chính Vườn Sồi, không khác gì tổng quản hậu cần của Trương Khác, đương nhiên biết Trương Khác lúc rảnh rỗi đều chơi cùng đám Đỗ Phi, Mông Nhạc.

Với thân phận của Trương Khác hiện nay, có được hai người bạn thân thiết như vậy rất hiếm có, vả lại Mông Nhạc cũng đáng để người ta tán thưởng.

Nhìn kỹ thì Mông Học Khánh tuổi trung niên, mặt gầy gò anh tuấn, khỏe mắt, giữa mày đều có nếp nhăn dày, Triệu Bằng hỏi:

- Giám đốc Mông có biết Mông Nhạc không?

- À...

Mông Học Khánh hơi sững sốt, thầm nghĩ thì ra là người quen của thằng bé Mông Nhạc, không biết cậu thanh niên có thân phận gì, Triệu Bằng thì mượn nhà khác Đông Sơn để làm việc một thời gian rồi, coi như là quen biết, đứng lại hỏi:

- Mông Nhạc là con trai tôi, sao giám đốc Triệu quen thằng bé đó?

Triệu Bằng mỉm cười hỏi:

- Mông Nhạc có kể với giám đốc Mông chuyện ở ĐH Đông Hải không?

Mông Học Khánh cẩn thận nhìn quanh, tuy đám Đâu Duy Đào mặt có vẻ kinh ngạc, nhưng mặt đều mang nụ cười, nghĩ chắc không phải chuyện xấu:

- Thằng bé đó cho rằng cánh cứng rồi, muốn bay một mình, sau khi lên đại học có chuyện gì cũng chẳng trao đổi với tôi ... Lúc chồng góa con côi mà chẳng nương tựa vào nhau.

Triệu Bằng không biết mẹ Mông Nhạc đã mất, lúc này không tiện hỏi kỹ, quay đầu lại nhìn Trương Khác, chuyện để y xử lý thì hơn.

Trương Khác đi tới cười nói:

- Chú Mông, cháu là Trương Khác, không biết Mông Nhạc có nhắc tới với chú không, chú gọi điện bảo anh ấy về một chuyến đi, anh ấy luôn nói đồ biển Hải Châu không ngon bằng Tân Đình, lần này cháu đặc biệt tới Tân Đình đợi anh ấy mời.

Rồi quay sang giải thích với đám Đâu Duy Đào:

- Chú Mông là cha một người bạn tốt của tôi ...

Mông Học Khánh neho mắt nhìn y, khi xe đỗ trước cổng nhà khách, nếu thanh niên này xuống xe chậm thêm mấy giây, cảm giác Đào Thư Nghi sẽ mở cửa xe giúp y, như vậy thân phận của y không đơn giản :” Cho dù công tử của bí thư tỉnh ủy cũng đâu thể làm Đào Thư Nghi hạ mình làm việc đó?”

Thương vụ Cẩm Hồ đặt văn phòng liên lạc ở trong nhà khách Đông Sơn, phương diện huyện Bắc Hà đều do đích thân bí thư huyện ủy, huyện trưởng tiếp đãi, Mông Học Khánh không tham dự được, nhưng là phó giám đốc nhà khách ông ta cũng biết Cẩm Hồ là người khởi xướng xây cảng ở Đông Sơn, thầm nghĩ chẳng lẽ cậu thanh niên này là thái tử gia của tập đoàn đó?

- Thì ra Khác thiếu gia có người quen ở Tân Đình, vậy mà trước kia không thấy cậu nhắc tới,

Đào Thư Nghi thân thiết vỗ vai Mông Học Khánh:

- Lão Mông, Khác thiếu gia là khách quý của Tân Đình, lại là bạn tốt của con trai anh, anh có thể đại biểu cho Tân Đình chiêu đãi khách quý ... Nào, chúng ta không đứng đây uống gió lạnh nữa, vào trong rồi hãy nói chứ hả?

Trương Khác giờ di động lên:

- Cháu gọi điện cho Mông Nhạc, chú nói chuyện với anh ấy nhé ...

Vừa bấm điện thoại vừa cùng mọi người đi vào nhà khách.

Không biết đám Mông Nhạc ban đêm làm gì, Trương Khác gọi hai lần mới được, không tiện trêu hấn có phải đang điên đảo loan phượng với Tịch Nhược Lâm trên núi Hợp Hoan không, bảo thẳng hân:

- Tôi đang ở Tân Đình này, tối nay ở lại nhà khách Đông Sơn, có nói chuyện với ba anh không?

Mông Nhạc không tin, Trương Khác xuất quỹ nhập thần cũng không thể chạy tới nhà khách Đông Sơn, Trương Khác đưa di động cho Mông Học Khánh, để cha con bọn họ nói chuyện.

Sự trưởng thành của mỗi người đều khó tránh khỏi ảnh hưởng của người khác, tính suốt quá quá trình trưởng thành của Trương Khác, Mông Học Khánh là một trong số những người ảnh hưởng tới y.

Kiếp trước sau khi tốt nghiệp Trương Khác chỉ công tác ở Kiến Nghiệp một năm rồi về Hải Châu vào tập đoàn Long Dụ, Mông Nhạc không về Tân Đình mấy, còn Trương Khác thì chạy sang Tân Đình liên tục, rất thân với Mông Học Khánh, cũng học được từ ông ta không ít.

Tính cách của Mông Nhạc tất nhiên ảnh hưởng rất sâu của cha.

Quan trường Trung Quốc có rất nhiều người chẳng có bối cảnh gì cũng leo lên được chức vị cao, nhưng đa phần là đá lót đường cho người ta leo lên, chẳng có liên quan mấy tới học thức và năng lực, Mông Học Khánh là một trong số đó.

Đương nhiên ông ta thất bại trên quan trường còn có nguyên nhân khác quan khác.

Mông Học Khánh nhận lấy di động của Trương Khác, tất nhiên không thể hỏi con trai tí mả chuyện thế nào để đám Đậu Duy Đào phải chờ đợi, chỉ nói qua loa vài câu bảo con trai khách tới nhà rồi, mai mau về một chuyến, rồi trả điện thoại cho Trương Khác:

- Thăng bé ấy nói về ngay trong đêm, ài, giờ làm gì còn xe, thế nào cũng phải tới trưa mai mới về tới nơi mời mọi người thử hải sản của Tân Đình.

Trương Khác biết Mông Nhạc muốn về nhà ban đêm thì không thiếu cách, có điều đường cao tốc thông với Tân Đình thì chỉ có từ Huệ Sơn, thế nào thì cũng phải sáng mai mới tới nơi được.

Cả Tân Đình chỉ có một khách sạn miễn cưỡng được tính ba sao ở trong thành phố, nhưng cũng không cần lo, vì nhà chiêu đãi chính phủ không tệ được, trừ phòng hơi hẹp một chút, nhưng trang thiết bị đều đủ, nhân viên thì có tố chất và ý thức phục vụ lãnh đạo.

Từ nhà chính cao 8 tầng sau cổng vào, tinh hoa nhà khách Đông Sơn đều nằm ở mấy căn nhà hiện đại kiểu viên lâm đằng sau, căn nhà hai tầng an bài cho Trương Khác và Diệp Kiến Bản tất nhiên là cái tốt nhất.

Đám Đậu Duy Đào đưa Trương Khác, Diệp Kiến Bản vào nhà, Mông Học Khánh vẫn còn chần chừ, đi theo sau Điền Mưu Đông, những người khác phải đợi ở đằng sau nữa, không được vào, Điền Mưu Đông sắp đi qua cửa thì Đào Thư Nghệ quay lại bảo:

- Mưu Đông vào đi, bên nhà khách để lão Mông an bài, còn những người khác về nghỉ ngơi trước ...

Đào Thư Nghệ tuy còn trẻ, nhưng là lãnh đạo cũ của huyện Bắc Hà, hẳn nói thế cả huyện trưởng Lâu Kim Quý cũng không dám oán trách gì, nên cố chen vào để Đậu Duy Đào không vui càng rắc rối.

Đào Thư Nghệ thân thiết nói với Mông Học Khánh:

- Chuyện chiêu đãi anh và xử trưởng Trương phụ trách nhé, Mưu Đông, tôi an bài thế anh không ý kiến gì chứ hả?

928. Chương 927: Chuyện Nhà Mông Nhạc.

- Tôi sao dám có ý kiến gì chứ ạ?

Điền Mưu Đông và Đào Thư Nghệ làm việc với nhau thời gian dài, khá thân thiết, để Mông Học Khánh phụ trách chiêu đãi hẳn càng an tâm, ít nhất không phải nơm nớp sợ có chỗ nào chiêu đãi thiếu chu đáo.

Trương Khác đợi Mông Học Khánh đi vào giới thiệu:

- Chú Mông, để cháu giới thiệu cho chú, đây là cháu Trương Tri Phi, chỗ này có rất nhiều người quen Mông Nhạc, đây là Diệp Kiến Bản, Triệu Bằng, Lương Quân, Đàm Thiên .... À Đàm Thiên không biết Mông Nhạc.

- Biết chứ, đầu tháng chín tôi còn cùng ăn cơm với Mông Nhạc, Đỗ Phi đấy.

Đàm Thiên chính chính:

- Ô, tôi lại không biết chuyện đó.

Trương Khác quay sang bên cạnh:

- Bí thư Đậu, người bạn kia của tôi chỉ e ngay ba anh ấy cũng không biết anh ấy làm gì, thị trường Đào là tiền bối của chúng tôi ở ĐH Đông Hải, có lẽ đã nghe qua công ty Sáng Vực chính là do người bạn đó của tôi cùng người bạn khác sáng lập nên ... Ngày mai tôi sẽ giới thiệu người bạn này ọi người làm quen.

Nhắc tới Sáng Vực thì Đậu Duy Đào biết, ông ta có hoài bão chính trị rất lớn, chẳng quan tâm tới Mông Nhạc, nhưng quan tâm tới Đỗ Phi con trai Đỗ Tiểu Sơn, lại cùng trưởng thành với Trương Khác.

Mông Nhạc có thể cùng Đỗ Phi sáng nghiệp, tất nhiên là nhân vật hiếm có, nghe Trương Khác nói thế ấn tượng với Mông Học Khánh tốt lên vài phần, thân thiết nói:

- Tân Đình có nhân tài xuất sắc như thế mà lão Mông làm cha lại chẳng biết gì, hai cha con sau này phải giao lưu nhiều vào.

Mông Học Khánh dạy con trai tinh thần độc lập từ nhỏ, thi thoảng quan tâm một chút, tình hình tỉ mỉ đúng là không hay biết gì, cười ngượng nói:

- Thật là hổ thẹn...

Đêm đã khuya, hàn huyên qua qua rồi đám Đậu Duy Đào cáo từ, Trương Khác cũng không giữ Mông Học Khánh vẫn còn chưa hiểu chuyện gì lại.

Diệp Kiên Bân cười hỏi:

- Mông Nhạc chẳng nói cho cha cậu ta điều gì thì phải ... Mẹ cậu ta mất sớm à?

- Ừm, khá sớm, tầm thời sơ trung của Mông Nhạc.

Trương Khác nhớ lại:

- Mông Học Khánh đợi tới khi anh ấy học cao trung mới tái hôn.

- Chuyện bình thường thôi, có điều hình như quan hệ Mông Nhạc với cha hình như hơi lãnh đạm.

- Cũng không thể nói là lãnh đạm, mà nên nói là không được tự nhiên.

Trương Khác nghĩ Mông Nhạc si tình hiếm có trên đời, về sau còn ném đủ đau khổ trên tình trường mới biết tình cảm là thứ không đơn thuần:

- Ba Mông Nhạc tái hôn với dì của anh ấy, dì anh ấy tới hơn 30 tuổi còn chưa lấy chồng, tựa hồ là vì đợi ba Mông Nhạc, tình cảm hai người nảy sinh khi dì Mông Nhạc chăm sóc chị gái mình bị bệnh, tuy trì hoãn mấy năm sau mới kết hôn, nhưng anh biết đấy chuyện này có vướng mắc người ngoài không bình luận được ... Ba Mông Nhạc vốn có cơ phát triển ở Bắc Hà, cũng vì những chuyện này làm lỡ.

- Cháu không nói quá chứ?

Trương Tri Phi không tin lắm.

Diệp Kiến Bân thì lại cười lớn:

- Thú vị đấy, có thời gian tôi phải tới bãi phỏng ông ta...

~~oOo

~~Thấy tầng dưới có tiếng người, Trương Khác đang mơ ngủ mở mắt ra, cửa kính hơi mờ, ánh sáng trong phòng không đủ nhìn rõ đồng hồ treo trên vách tường đối diện, nghe có cả giọng Đỗ Phi, thì ra đêm qua hẳn đi cùng Mông Nhạc, cầm đồng hồ đeo tay ở đầu giường lên xem, mới có 4 giờ sáng.

Sáng cuối thu trời hơi lạnh, Trương Khác chui trong chăn ấm ra, không thấy lạnh chỉ thấy buồn ngủ díp mắt lại, y ngủ chưa đầy giấc, nếu chỉ có Đỗ Phi và Mông Nhạc thì y mặc xác, nhưng có cả tiếng Mông Học Khánh, mới vật lộn bò dậy rửa mặt xuống lầu.

Tịch Nhược Lâm cũng ở dưới lầu, mặc quần bò, áo dài tay, xinh đẹp dịu dàng, nhưng trước mặt Mông Học Khánh có chút gò bó.

Trương Khác vừa đi xuống vừa nói:

- Sao tới cả thế, rảnh lắm à?
- Hôm nay là thứ bảy, Tịch sư tỷ tới được, vì sao tao không tới được?

Đỗ Phi không quên trêu ghẹo Tịch Nhược Lâm.

Đây là lần đầu theo Mông Nhạc về quê gặp trưởng bối, Tịch Nhược Lâm mặc kệ Đỗ Phi, ngoan ngoãn giúp phục vụ trực đêm pha trà nước.

Mông Nhạc hỏi:

- Chắc buổi sáng cậu có an bài, buổi trưa mời cậu thử hải sản Tân Đình nhé? Chưa ngủ đủ thì cứ lên ngủ đi, tới trưa tôi gọi.
- Bị mọi người đánh thức rồi, còn ngủ sao được nữa?

Trương Khác lại nhìn đồng hồ theo thói quen:

- Giờ chắc là còn kịp lúc thuyền cá ra biển hả? Chúng ta ra biển chơi đi.

Mông Nhạc không rõ chuyện này, quay sang nhìn cha, dù sao thì cũng cần cha hấn an bài.

Lúc này Phó Tuấn cũng tới, Trương Khác bảo hấn:

- Anh đi hỏi anh Diệp, chúng tôi theo thuyền cá ra biển, anh ấy có muốn đi cùng không?

Phó Tuấn nhắc:

- Bí thư Đậu hôm qua ở trong nhà khách, còn chưa đi.

Trương khác sáng sớm theo thuyền cá ra biển, có thể về trước trưa hay không rất khó nói, bỏ Đậu Duy Đào qua một bên tựa hồ không thích hợp lắm.

Trương Khác lắc đầu nói:

- Trước khi tôi tới vốn không định kinh động nhiều người như vậy rồi, trước khi đi anh gọi điện báo với bí thư Đậu một tiếng là được, nói chúng ta ra biển đánh cá mời họ ... Vả lại anh Diệp chắc gì đã bỏ được khỏi giường theo chúng ta.

Mông Học Khánh gật đầu:

- Để tôi đi hỏi, thuyền cá giờ này gần như ra biển hết rồi, tôi không dám đảm bảo.

Không nói gì thêm, gọi Mông Nhạc theo cùng.

Đi ra ngoài, Mông Học Khánh không đi tới cổng mà rẽ sang phía bắc.

- Ba không đi liên hệ với thuyền cá à, sao lại rẽ vào đây?

Mông Nhạc hỏi:

- Con coi ba là bí thư huyện ủy hay sao mà muốn thuyền có thuyền.

Mông Học Khánh không dừng bước:

- Cậu bạn đó thân phận ra sao?
- Cậu ta không giới thiệu tên à?
- Trương Tri Phi và Diệp Kiến Bân thì ba biết, trong huyện đang đồn đại thương vụ Cẩm Hồ muốn mua nhà máy đóng thuyền và nhà máy sắt thép, chuyện cụ thể thế nào ba làm sao biết được.
- Con cũng không biết, nếu ba tò mò thì con hỏi cho.

Mông Học Khánh nhìn con trai, từ kỷ nghỉ hè năm ngoái tới giờ Mông Nhạc không về nhà, đã hơn một năm cha con không gặp nhau rồi, không cao lên, nhưng trông chừng chạc hơn nhiều, chắc một năm qua xảy ra nhiều chuyện không ngờ, ông ta chỉ lắc đầu, muốn biết cũng không cần vội.

Mông Học Khánh đi tới một tòa tiểu lâu phía bắc nhà khác, tìm phục vụ trực đêm hỏi:

- Bí thư Điền ở phòng nào?

- Học Khánh, sớm thế này đã có chuyện gì vậy?

Cha con Mông Học Khánh theo phục vụ còn chưa tới trước phòng Điền Mư Đông thì thấy Điền Mư Đông mở cửa phòng mặc áo ngủ đi ra.

- Bí thư Điền, đây là con tôi Mông Nhạc, nó từ Kiến Nghiệp về đêm qua.

-Ồ, đúng là tuổi trẻ tài cao, bí thư Đậu còn nói muốn gặp cậu đấy.

Điền Mư Đông liếc nhìn Mông Nhạc, cười ôn hòa, hẳn biết Mông Học Khánh sáng sớm tới đây chẳng phải giới thiệu con trai mình.

- Đám Trương Khác muốn ra biển chơi, sợ không thể về trước buổi trưa được.

Mông Học Khánh cẩn thận nói:

Đề xuất yêu cầu này là hơi chút thất lễ, dù sao đám Đậu Duy Đào tới đây là vì y và Diệp Kiến Bân, y lại muốn ra biển chơi, không coi Đậu Duy Đào ra gì sao? Trương Khác lại còn như vô ý kéo cả ông ta vào, Mông Học Khánh không dám tự quyết, không dám phán đoán, nên mới tới xem phản ứng của Điền Mư Đông.

Điền Mư Đông nhún mày suy nghĩ một lúc, nói:

-Thuyền cá lúc này chắc đang ra biển, anh lấy danh nghĩa của tôi liên hệ với công ty ngư nghiệp huyện, bảo bọn họ để lại chiếc thuyền cá tốt nhất ở cửa cảng đợi lệnh, cho dù có ra biển rồi cũng phải gọi lại cho tôi, điều kiện trên thuyền cá rất kém, nhà khách phải chuẩn bị thêm, chuyện an toàn, bảo công ty ngư nghiệp phải đặc biệt chú ý ... Tôi đi tìm bí thư Đậu đây.

Mông Học Khánh ra phòng trực gọi thông báo cho công ty ngư nghiệp, lúc này Điền Mư Đông thay y phục xong đi, nhận lấy điện thoại nói:

- Tôi là Điền Mư Đông, đồng chí là .. Phải, phía đồng chí phải làm gì đều sẽ do giám đốc Mông an bài .

Rồi trả điện thoại cho Mông Học Khánh, đi tìm Đậu Duy Đào.

929. Chương 928: Ra Khơi

Có câu này của Điền Mư Đông, Mông Học Khánh làm việc tiện hơn nhiều, không cần lãng phí thời gian giải thích.

Mông Học Khánh không vội đi, mà đứng đợi xin chỉ thị tiếp theo của Điền Mư Đông, chống cằm suy nghĩ xem nhà khác phải chuẩn bị gì, dù sao điều kiện trên thuyền rất kém, cuối thu gió biển lại to.

Mông Nhạc thấy thế bật cười:

- Cần gì bày ra vẻ nghiêm túc thế ạ.

Thấy xung quanh không có ai, Mông Học Khánh bợp tai con trai, áp giọng xuống nói:

- Không phải vấn đề Trương Khác có so đo không, mà một số chuyện phải đề Điền Mư Đông nhìn thấy, con tưởng ba con sống dễ dàng lắm à.

Rồi thở dài:

- Đứa bạn này của con không đơn giản.

Mông Nhạc đùa:

- Ba có muốn “cha sang nhờ con” không?
- Con chừng này tuổi, nếu học thối a dua xu nịnh thì sao kết bạn được với thứ ra gì?

Mông Học Khánh lại bộp tai con một phát nữa:

- Làm việc phải biết nặng nhẹ, làm bạn, càng phải biết chừng mực, “cha sang nhờ con” cái gì, con tưởng ba chưa nhìn thấu à?

Mông Nhạc gãi đầu:

- Đồ Phi đi theo chơi, còn Trương Khác lần này tới Tân Đình không đơn giản, trò này chắc cũng nằm trong dụng ý của cậu ta, ba không muốn biết thì thôi vậy.
- Ba có biết hay không cũng không sao, ba cần làm tốt việc của ba là được rồi.

Mông Học Khánh cười hăng hắc:

- Cô bé Tịch Nhược Lâm kia là sao, cái này thì ba muốn biết đấy.

Một lúc sau Điền Mưu Đông quay lại nói:

- Học Khánh, anh đi cùng bọn họ ra biển đi, mọi việc anh phụ trách, nhớ mang di động, có việc gì liên hệ ngay với tôi ... Anh biết số di động của tôi rồi chứ?
- Vâng, tôi biết.

Mông Học Khánh đáp lời rồi cùng con trai ra ngoài, ông ta không có di động, có điều giám đốc nhà khách Trương Hán Tuyền có một cái, còn có một cái nữa do mấy phó giám đốc dùng chung, lúc này cho Trương Hán Tuyền hai lá gan cũng không dám ngăn ông ta dùng chiếc di động kia.

Điền Mưu Đông dẫn Mông Học Khánh một câu rồi quay lại phòng Đậu Duy Đào, lúc vào phòng thấy Đậu Duy Đào đang nhìn hai cha con Mông Học Khánh rời đi.

- Thư Nghệ, anh từng ở Bắc Hà công tác, ấn tượng về Mông Học Khánh ra sao? Ông ta 50 chưa? Chắc chỉ là cấp phó khoa?
- Mông Học Khánh nhìn có vẻ già, thực ra mới 44.

Điền Mưu Đông trả lời, hôm qua hẳn còn chuyên môn sai người tìm hiểu về Mông Học Khánh, sợ Đào Thư Nghệ không biết, trả lời thay:

- Đã lên cấp phó mười năm, đây là do sơ xuất của tôi, không ý thức được năng lực của đồng chí ấy.

Điền Mưu Đông năm ngoái mới lên làm bí thư huyện ủy, còn Mông Học Khánh bị đá sang bên lẻ đã mười năm rồi, Đậu Duy Đào đương nhiên không có ý trách hẳn, cũng chẳng có ý đòi lại công bằng cho Mông Học Khánh.

Các thành phố ven biển đều muốn phát triển sản nghiệp cửa cảng, nhưng tài lực cùng kinh tế Tân Đình chỉ có thể dựa vào cảng Lữ Dương, song cảng Lữ Dương không ở đường biển nước sâu, không có chỗ neo đậu cho thuyền trên vạn tấn.

Đám Trương Khác lái xe tới cảng Lữ Dương lên thuyền cá thì bầu trời mới hửng sáng, nơi trời đất nối liền vẫn còn mông mây đen kịt.

Chiếc thuyền “Tình Không” không hề nồng nặc mùi cá tính như trong tưởng tượng, chắc là đã tẩy rửa khẩn cấp trước khi bọn họ tới, Trương Khác cũng chẳng có sở thích quái dị muốn lên thuyền cá ra biển thật.

Trên thuyền có chuẩn bị mấy bộ cần câu cho bọn họ giải trí, mặc dù không có kinh nghiệm câu cá biển, nhưng có thủy thủ trên thuyền giúp đỡ, kiếm được ít hải sản không thành vấn đề.

Trương Khác đương nhiên không thuận tụy ra biển để chơi, thuyền vừa xuất phát là hướng thẳng tới đảo Đông Sơn.

Đảo Đông Sơn là chỉ một quần đảo ở vùng biển Đông Hải, có hai hòn đảo chủ yếu là đảo Đại Đông Sơn và đảo Tiểu Đông Sơn, cách bờ biển 5 km.

Trương Khác đứng ở mạn thuyền dõi mắt nhìn ra xa, trên tay còn có một tấm bản đồ, Mông Học Khánh chuẩn bị đồ ăn sáng xong, đi tới mới Trương Khác và nhóm Phó Tuần ăn sáng, thấy tấm bản đồ trong tay Trương Khác là một cửa cảng hiện đại hóa, lại nhìn quần đảo Đông Sơn trước mắt, trừ cây cối xanh rì thì không có gì, tặc lưỡi nói:

- Đây chính là là dáng vẻ tương lai của cảng Đông Sơn sao?

- Vâng.

Trương Khác đưa tấm bản đồ màu cho Mông Học Khánh, cười chỉ bản đồ:

- Đây là vùng biển giữa Tiểu Đông Sơn và Đại Đông Sơn, bến tàu sẽ chính đặt ở đây ... Nghe nói trước kia chú Mông làm phó chủ nhiệm ban phòng huyện ủy còn có một thời làm chủ nhiệm văn phòng xây cảng đảo.

- Đó là chuyện năm 93 rồi, khi ấy phó thủ tướng Uông Tinh Hàm tới Đông Sơn thị sát, rất có hứng thú với chuyện xây cảng ở đảo Đông Sơn, tích cực thúc đẩy việc này, lúc ấy mọi người đều cho rằng chuyện này chuyện sẽ thành, ai nấy đều hưng phấn, không ngờ gặp đúng lúc TW thu hẹp ngân sách, giảm nhiệt kinh tế, thế là công trình này bị chặn, kéo dài tới tận ngày nay.

Mông Học Khánh lắc đầu cười:

- Hiện văn phòng xây cảng đảo chỉ là nơi thanh nhàn.

Chuyện xây cảng hiện lại nóng lên, nơi thanh nhàn trước kia hiện trở nên quan trọng, Mông Học Khanh nói thế chỉ là nhắc nhân viên nhân nhả trong đó không dùng được, chẳng qua một số lớn không tiện nói mà thôi.

Trương Khác và Mông Học Khánh ra boong tàu đằng sau ăn sáng, tới gần nghe thấy Mông Nhạc đang ba hoa lịch sử của đảo Đông Sơn với Tịch Nhược Lâm.

Diệp Kiến Bàn thì ngồi trên ghế, một tay cầm bánh mì, một tay cầm cần câu, tuy không có kinh nghiệm gì, nhưng tỏ ra rất hưởng thụ lạc thú câu cá, còn không ngừng rải vụn bánh mì xuống biển, thấy Trương Khác đi tới, vênh mặt hất hàm bảo y nhìn xô cá bên cạnh.

Trương Khác thò đầu nhìn, thấy mấy con cá kỳ lạ không rõ tên mang đốm đen bơi đi bơi lại, đều cùng một loại cá, nói không chừng thuyền đổ ở phạm vi đàn cá rồi, lo lắng hỏi:

- Loại cá này ăn vào không sao chứ?

- Đến lúc hấp lên cậu đừng đựng đũa vào là được, giám đốc Cty ngư nghiệp vừa nói loại cá này hấp là ngon nhất đấy.

Diệp Kiến Bàn đắc ý nói, chỉ Đỗ Phi ở xa:

- Thằng nhóc đó ngồi chỗ này với tới nửa ngày không câu được con nào nên tự ti trốn ra đó. Trưa định thế nào? Về cảng Lữ Dương hay ở lại đây.

- Chú Mông, chú quyết định đi.

Trương Khác quay đầu sang, gió biển man mát thổi qua hết sức dễ chịu:

- Lúc này ở trên biển thật là thích.

- Dự xây cảng xong, tôi sẽ thành lập một club du thuyền, tôi khảo sát rồi, đặt ở Đông Sa, nơi đó cả cát lẫn chất nước đều rất tốt, còn tránh được tuyến đường biển tấp nập sau này, chúng ta qua đó xem không?

Diệp Kiến Bàn nhiệt tình nói:

Trương Khác hỏi:

- Thế này liệu có phải thiếu trách nhiệm?

- Người chăm chỉ ở trên bờ cả rồi, chúng ra biển là để chơi.

Diệp Kiến Bân cười ha hả, chỉ Mông Nhạc, Đỗ Phi:

- Cậu hỏi xem bọn họ có muốn đi không?

- Công ty du lịch huyện có đặt một chỗ trú chân ở Đông Sa, tuy chẳng ai tới nhưng trang thiết bị đủ cả, chỉ cần thông báo bọn họ chuẩn bị thì vẫn kịp bữa trưa.

Mông Học Khánh cẩn thận hỏi:

- Có cần thông báo với bí thư Đậu một tiếng không?

- Công ty du lịch có chỗ trú chân ở đó à? Vậy mà tôi không biết, xem ra phải mau chóng đăng ký một công ty du lịch mua lấy công ty này.

Diệp Kiến Bân chỉ quan tâm tới cái thể ngoại đào viên của mình:

- Cùng đi nào, cứ lấy cá hôm nay tôi câu được ra mời các lãnh đạo Tân Đình.

- Thôi đi ạ, cái thuyền này đỗ ở đây phải tổn thất bao nhiêu tiền? Anh có câu cá gãy tay cũng không bù lại nổi đâu.

Trương Khác cầm lấy cái bánh mì đã khô cứng, ngồi nhìn Diệp Kiến Bân câu cá.

Mông Học Khánh qua một bên gọi điện cho Điền Mưu Đông, đồng thời an bài cơm trưa ở Đông Sa.

930. Chương 929: Quan Viên Uống Xuân Được.

Đông Sa là hòn đảo nhỏ nằm phía đông nam Tiểu Đông Sơn, phía bắc đảo có một mảng liễu đỏ sinh trưởng, bệ tàu du thuyền rất nhỏ, nước nông, thuyền cá không vào được, phải do trên đảo phả thuyền ra đó, Đậu Duy Đào, Đào Thư Nghệ cùng phó tổng giám đốc hải vận Nam Dương là Hướng Hoa Đào mới từ Kim Sơn tới cùng lãnh đạo huyện ủy đều ở bến tàu đợi bọn họ, cô gái tên Cao Tình hôm qua không xuất hiện lúc này cũng mặc áo gió đứng trên bến tàu.

Trương Khác lên tàu, bắt tay Hướng Hoa Đào:

- Anh vừa từ Kim Sơn qua lại phải chạy lên đảo, vất vả quá.

- Được ăn cá do Khác thiếu gia câu là xứng đáng rồi...

Hướng Hoa Đào cười vui vẻ.

- Tôi à, tôi chỉ ngồi trên thuyền đọc sách, cá do anh Diệp câu đấy.

Trương Khác quay đầu nhìn Diệp Kiến Bân không ngại vất vả đích thân xách xô cá xuống thuyền, đùa:

- Có thể làm anh ấy vất vả thế này, mọi người một chuyến cũng đáng.

Trên đảo cũng có phòng ăn đơn giản, có điều bàn ăn, dụng cụ đều từ trên bờ đưa tới, chắc đầu bếp và nguyên liệu nấu ăn cũng chẳng phải ở trên đảo, Trương Mai đúng là người phụ nữ tỉ mỉ.

Lúc ăn cơm, Trương Khác đá Mông Nhạc, Đỗ Phi, Tịch Nhược Lâm sang bàn khác, mời Mông Học Khánh ngồi bàn chính, cùng Đậu Duy Đào, Đào Thư Nghệ, Điền Mưu Đông.

Lần này Trương Khác tới đây, một trên danh nghĩa y chưa bao giờ tới Tân Đình, thế nào cũng phải đi vài chuyến trước hành động trọng đại, hai là cuộc đàm phán Cẩm Hồ đầu tư vào nhà máy sắt thép Đông Sơn và nhà máy đóng thuyền Đông Sơn sắp đi vào hồi kết, có thể ký hiệp nghị đợi ban ngành liên quan trên tỉnh phê duyệt, Trương Khác tới để tham dự nghi thức ký kết này.

Ăn trưa xong ngồi thuyền về bờ, Trương Khác mời cha con Mông Học Khánh ngồi cùng xe, tới nhà máy sắt thép Đông Sơn, tham dự nghi thức ký kết.

- Thương vụ Cẩm Hồ đầu tư vào nhà máy sắt thép Đông Sơn, còn liên hợp với Hải vận Nam Dương đầu tư vào nhà máy đóng thuyền Đông Sơn, cháu tới là để tham dự nghi thức ký kết ...

Ngồi vào xe, Trương Khác chính thức nói với Mông Học Khánh mục đích chuyến đi này.

- Nhà máy sắt thép và đóng thuyền có thể nói là hai trụ cột lớn của kinh tế huyện Bắc Hà.

Mông Học Khánh rất rõ tình hình huyện Bắc Hà.

- Vâng, cháu biết.

Trương Khác gật đầu:

- Thương vụ Cẩm Hồ đầu tư 120 triệu USD vào nhà máy sắt thép Đông Sơn, nắm 70% cổ phần. Còn cùng hải vận Nam Dương liên hợp đầu tư vào nhà máy đóng thuyền 100 triệu USD cùng trang thiết bị đóng thuyền, chiếm 80% cổ phần ... Đương nhiên đây mới chỉ là bước đầu ...

Đổi ra nhân dân tệ là gần hai tỷ rồi, tuyệt đối có thể coi là cơ mật thương nghiệp, Mông Học Khánh hiểu ý đồ của Trương Khác nói những lời này, kiên nhẫn lắng nghe, chỉ có điều trong lòng rất lạ, cậu ta tin nhiệm mình chỉ vì thằng con mình sao?

Trương Khác tiếp tục nói:

- Công trình xây cảng đảo Đông Sơn mãi chưa được thực thi vấn đề căn bản là tình trạng kinh tế hiện giờ của tỉnh Giang Nam căn bản không cần xây cảng nước sâu lớn, xây cảng cũng ảnh hưởng trực tiếp tới kinh tế tỉnh Đông Hải, lấy một ví dụ đơn giản nhất, tập đoàn sắp thép liên hợp Đông Hải quy hoạch trong mười năm phát triển thành cơ sở mỗi năm sản xuất trên 10 triệu tấn sắt thép, tất cả khoáng thạch đều phải trung chuyển từ các nước sâu khác tới, so với việc trực tiếp nhờ vào cảng nước sâu Tân Đình, mỗi tấn sẽ giảm được 300 -500 đồng, chênh lệch giá này đủ thúc đẩy xây dựng cảng đảo Đông Sơn rồi.

Mông Học Khánh không ngờ đằng sau việc xây dựng cảng đảo Đông Sơn có kế hoạch lớn như thế, với kế hoạch mỗi năm 10 triệu tấn sắt, chỉ riêng giá thành vận chuyển đã trực tiếp giảm được 3 - 5 tỷ, đúng là con số khổng lồ.

Quan trọng là đứng sau thúc đẩy hạng mục này thực thi cần sức mạnh lớn thế nào? Mông Học Khánh có nghiên cứu nhất định về kinh tế, thăm nghĩ cơ sở sản xuất sắt thép sản lượng 10 triệu tấn ít nhất phải đầu tư 3 -4 tỷ USD.

Thảo nào dám quan viên Đậu Duy Đào, Đào Thư Nghệ cứ như uống phải xuân dược ...

Quan hệ giữa Lưu Văn Đào và Nghiêm gia đã được Trương Khác nhờ Diệp Kiến Bản thăm dò rõ ràng trước tháng 10.

Bất kể là việc Lưu Văn Đào tới Hải Châu làm bí thư thành ủy hay việc chính hợp Tân Khoa Vương đều thấp thoáng có bóng dáng Nghiêm Văn Giới đằng sau, Trương Khác đương nhiên đoán ra mưu đồ Nghiêm Văn Giới bước chân vào Hải Châu vì cái gì.

Không có lợi không dậy sớm, Nghiêm Văn Giới lăn lộn thương trường bao năm, không thể vô duyên vô cớ đi khiêu chiến với Cẩm Hồ, hần hần nhìn trúng vào khu thương nghiệp rộng hơn 20 vạn mét vuông của Cẩm Thành.

Lúc này quyền khống chế địa ốc Cẩm Thành nắm trong tay cha con Tạ Hán Minh, địa ốc Tinh Điển, địa ốc Gia Tín. Nghiêm Văn Giới hẳn đã giải quyết được hai nhà, chỉ còn lại rắc rối từ địa ốc Gia Tín, mà trong việc chính hợp Tân Khoa Vương, và con Cát Minh Tín tỏ ra yếu mềm như vậy, nhượng bộ ở lợi ích tại địa ốc Cẩm Thành là tất yếu.

Hoàn Thành sẽ có lợi ích lớn cỡ nào từ Cẩm Thành? Điều này không khó tính, trước đó ba nhà kia chiếm địa ốc Cẩm Thành từ trong tay Triệu Cẩm Vinh tốn có 600 triệu, thêm vào tổng đầu tư hai năm qua tuyệt không quá 800 triệu, nhưng mảnh đất thương nghiệp đó giá trị ít nhất trên 1.8 tỷ, mà tương lai còn có không gian tăng trưởng lớn, dù sao nó cũng nằm ở trung tâm khu thương nghiệp Hải Châu, mà mức độ phát triển kinh tế hiện nay của Hải Châu là hiếm có trong nước.

Thời buổi này vì chục triệu người ta dám cướp cả xe chở tiền ngân hàng, một tỷ đủ khiến người ta điên cuồng.

Mấy năm qua Cẩm Hồ kiếm tiền dễ dàng, có tiền lưng nó cũng thẳng lên, chẳng muốn xen vào vùng nước đục địa ốc làm gì.

Đem so với lợi ích cực lớn sinh ra từ cảng đảo Đông Sơn trong tương lai thì địa ốc Cẩm Thành chẳng đủ lọt vào mắt, có điều ở nơi nào có lợi ích là có tranh đoạt, lợi ích càng lớn, tranh đoạt càng dữ dội.

Thời kỳ xây dựng sẽ khá dài, riêng kỳ một công trình ít nhất phải tốn ba tới năm năm, tiếp đó là cơ sở sản nghiệp sắt thép, đóng tàu, sẽ có dính líu cực kỳ phức tạp tới lợi ích địa phương.

Ngày mai Đường Học Khiêm sẽ từ Bắc Kinh tới Kim Sơn, ngày kia chính thức nhậm chức, sau khi tới Giang Nam, ông sẽ chính thức đại biểu cho tỉnh phụ trách quản lý thống nhất và điều phối công trình xây cảng đảo, đảm bảo nối tiếp mạng lưới đường bộ, đường sắt, cùng đường biển trong nước với cảng Đông Sơn, còn đầu tư xây dựng sân bay Tân Đình, có thể nói là gánh vác trọng trách lớn, cần một người hiểu Tân Đình tới tận gốc rễ có thể tin cậy được.

Không phải không thể tin vào Đào Thư Nghệ, nhưng trên quan trường không thể có sự tín nhiệm hoàn toàn được.

Ở trên xe Trương Khác đem một số tình hình giải thích qua cho Mông Học Khánh nghe.

Tới nơi tổ chức lễ ký kết, Mông Học Khánh tự biết thân phận đi giúp đỡ, đám Trương Khác đứng đỉnh theo sau, lộ mặt trên đài chủ tịch là Diệp Kiến Bản.

- Ở Tân Đình ba tôi chỉ là con cá nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn, có thể giúp được gì cho Cẩm Hồ.

Mông Nhạc thấy bên cạnh không có ai, hỏi:

- Nhiều người vật lộn quan trường cả đời trước khi nghỉ hưu mới kiếm được đái ngộ cấp chính khoa, tôi nghi ba tôi thuộc loại nhân vật nhỏ này.

- Nhân vật lớn đều dùng làm ra vẻ.

Trương Khác cười:

- Anh nói xem, tôi tới Tân Đình có làm được gì ngoài ra vẻ không? Phải tin vào năng lực linh ngộ của lãnh đạo Tân Đình.

Cao Tình chạy tới nói với Trương Khác an bài nghi thức ký kết, hỏi y có cần điều chỉnh gì không?

- Thế là được rồi, tôi thích ngồi dưới làm người xem, nếu nói cần điều chỉnh gì, vậy tốt nhất an bài cô và xử trưởng Trương Mai ngồi trên đài chủ tịch, như thế tôi làm người xem càng vui vẻ hơn...

Trương Khác hóm hỉnh nói:

Cao Tình và Trương Mai đều mặc áo gió tới gối, che đi váy ngắn bên trong, Cao Tình đi tất dài màu da, giày cao gót đỏ, Trương Mai thì tất lụa càng thêm gợi cảm, rất nhiều ánh mắt nam nhân liên tục liếc qua đôi chân gợi cảm của họ, nếu bọn họ ngồi trên đài chủ tịch, khách mời phía dưới đứng là rất hưởng thụ, Cao Tình không nói gì, đỏ mặt rời đi.

931. Chương 930: Tiệc Tối Dưới Cây Quế Hoa.

Nhìn Cao Tình bị Trương Khác trêu ghẹo xấu hổ đi mất, Tịch Nhược Lâm cười mắng:

- Đúng là miệng cho không mọc được ngà voi, mà sao chị Dịch không tới Tân Đình?

- Đúng, mày nói cảnh giới đặc ý nhất cuộc đời chỉ có thể thể hiện phần nào qua mức độ xinh đẹp lả lơi của thư ký bên người, sao mày không đem cô thư ký mê người của mày theo?

Đỗ Phi cũng lấy làm lạ.

- Lời này cẩn thận truyền tới tai Đan Thanh là tao nếm đủ đó.

Trương Khác không thể nói Dịch Đan Thanh đang né tránh mình, qua đêm cuồng si đó, Dịch Đan Thanh đã đào lên một cái hố sâu giữa hai người, cố ý tránh trường hợp ở một mình bên Trương Khác, Trương Khác nghĩ mà tức, giải thích với đám Đỗ Phi:

- Văn phòng bên Kiến Nghiệp vừa thành lập, tuy nói nhân viên công tác đều dày công chọn lựa, nhưng cần cả quá trình chỉnh hợp, Đan Thanh phải ở Kiến Nghiệp.

- Vậy được coi là cơ cấu quyết sách tối cao của Cẩm Hồ rồi à?

Đỗ Phi hỏi:

- Là cơ cấu phục vụ tầng quyết sách tối cao, trước đó Ái Đạt có phòng hạng mục lớn, hiện sự phát triển của Cẩm Hồ đã vượt tầng cấp đó, hiện nói tới cơ chế quyết sách còn hơi sớm, nhưng cần hình thức cố định để các nhân viên cao tầng tiến hành trao đổi với nhau, thành lập văn phòng độc lập là vì mục đích này.

Trương Khác giải thích:

Đỗ Phi ôm tay sau gáy cười nói:

- Cơ cấu phía dưới Cẩm Hồ rất phức tạp, nếu không có hình thức cố định, nói không chừng giám đốc cao cấp của Hương Tuyết Hải và Tân Quang chẳng có cơ hội gặp nhau, nếu không may tới cùng một chỗ uống rượu, nhìn trúng cùng cô em tiếp viên, ra tay đánh nhau thì bẽ mặt Cẩm Hồ.

- Phì, phì, đúng là không khác gì nhau.

Tịch Nhược Lâm mắng, vốn là đề tài nghiêm túc, nhưng bị Đỗ Phi vòng vèo sang chuyện không chịu nổi, cô đưa tay nhéo Mông Nhạc, làm Mông Nhạc thành thực đứng bên nghe Trương Khác và Đỗ Phi tán phét bậy bạ liên lụy.

Nhéo xong Tịch Nhược Lâm bỏ đi, Trương Khác cười bảo Mông Nhạc:

- Nữ nhân đúng là vô lý, tối nay mấy người chúng ta tới nhà anh ăn cơm đi, phải cho Tịch sư tỷ có cơ hội chính thức ra mắt nhà anh chứ.

Mông Nhạc tuy rất không muốn về nhà, nhưng Trương Khác lên tiếng, hần đành gật đầu.

Kết thúc nghi thức ký kết đơn giản mà long trọng, biết tin đám Trương Khác buổi tối muốn tới nhà ăn cơm, Mông Học Khánh nói với Điền Mưu Đông, Điền Mưu Đông đi báo cáo với Đậu Thư Đào, một lúc sau quay lại nói:

- Mấy ngày tới anh chuẩn bị một chút, bí thư Đậu sẽ bỏ thời gian nói chuyện với anh, chuẩn bị nhận cương vị công tác quan trọng hơn.

Mông Học Khánh không ngờ mọi việc tới nhanh như thế, dù nhìn thấu trước rồi, cũng sửng sốt, vâng một tiếng rồi đi làm việc khác, gặp được Mông Nhạc đem chuyện vừa rồi nói ra, Mông Nhạc cũng ngớ người:

- Còn tưởng ba cùng lắm ngoi lên được cấp chính khoa, mấy người làm lãnh đạo này ngộ tính đúng là hơn người thường, Đậu Duy Đào muốn nói chuyện với ba, vậy chẳng không chỉ là cấp chính khoa được, có khi trực tiếp để ba làm phó huyện trưởng luôn ấy chứ?

- Trực tiếp với không trực tiếp cái gì.

Mông Học Khánh khôi phục bình tĩnh:

- Ở đây ba còn việc chưa đi được, gọi điện báo cho dì con, nói tối nay nhà ta có khách tới ăn cơm.

Nhà Mông Nhạc cách nhà khác Đông Sơn không xa, đám Trương Khác theo Mông Nhạc đi bộ về nhà hần, đó là khu nhà dân san sát xây dựng từ những năm 80, nhà Mông Nhạc cũng thế, tường bao bong tróc trông có vẻ cũ kỹ, sân không rộng nhưng gọn gàng sạch sẽ, giữa sân là cây quế che kín vườn.

Đẩy cửa đi vào thấy phụ nữ chừng 35 -36 tuổi, đeo tạp dề nhìn bọn họ đi vào, khóe mắt có chút nếp nhăn, cuộc sống người bình dân là thế, lo lắng nhiều dễ sinh nếp nhăn, nhưng dung mạo đoan trang tú lệ, cười hiền lành nói:

- Dẫn bạn về đây à?

Đó chính là Chương Văn Lâm là em vợ Mông Học Khánh, về sau làm vợ ông ta.

- Vâng.

Mông Nhạc ậm ừ đáp, quay sang nói với đám Trương Khác:

- Đây là dì tôi.

Trương Khác và Đỗ Phi gật đầu chào, Tịch Nhược Lâm thì ngoan ngoãn đi tới:

- Chào dì, cháu là Tịch Nhược Lâm, lần trước dì gọi điện cho Mông Nhạc là cháu nhận ... Tiểu Tuệ đâu ạ?

Mông Tuệ là con gái của Mông Học Khánh và Chương Văn Lâm, Tịch Nhược Lâm vừa dứt lời một cô bé năm sáu tuổi mặt hoa da phấn, bện hai bím tóc thắt nơ bướm chạy ra sân, thấy đột nhiên có nhiều người như vậy, nắm tay mẹ hỏi:

- Sao con nghe thấy tiếng Mông Nhạc? A .. Mông Nhạc

Rồi chạy tới ôm lấy đùi Mông Nhạc, reo hò:

- Mông Nhạc, anh đi xa học cơ mà, sao đột nhiên lại về thế?

- Tiểu Tuệ, em nhầm người rồi, em đang ôm anh Trương Khác đẹp trai đấy.

Trương Khác ngồi xuống, béo má cô bé xinh xắn, dùng giọng Tân Đình nói chuyện, ôm lấy cô bé bế lên:

- Anh mới là anh trai em.

Cô bé nghi hoặc nhìn Trương Khác một lúc mới lắc đầu:

- Anh không phải là Mông Nhạc, em nhận ra được giọng Mông Nhạc mà ...

Nắm lấy ngón tay Mông Nhạc không buông.

- Đúng là mắt mặt, tới em gái mình thiếu chút nữa không nhận ra.

Trương Khác trêu Mông Nhạc:

- Anh bao lâu chưa về nhà rồi?

Mông Nhạc hơn một năm chưa về, đúng tuổi trẻ con hay quên, may là Mông Nhạc thường gọi điện về, nếu không để Trương Khác giả mạo thành công rồi.

Chương Văn Lâm mỉm cười:

- Mông Nhạc đưa bạn con vào nhà ngồi đi, dì làm vài món ăn.

- Để cháu giúp dì.

Tịch Nhược Lâm vào bếp theo:

Trương Khác lắc đầu:

- Đúng là giả dối, bữa cơm này nếu do Tịch sư tỷ làm, tôi và Đỗ Phi thà nhịn đói.

Mông Nhạc chẳng dám chê bai Tịch Nhược Lâm, thắc mắc:

- Sao cậu biết nói giọng Tân Đình?

- Giọng Tân Đình không khác mấy giọng Đông Xã quê tôi, anh tới Hải Châu cũng có thể giả mạo người Đông Xã.

Tiếng địa phương Hải Châu cực kỳ phức tạp, có câu “cách ba dặm một thứ tiếng”, không như Tân Đình thậm chí tới cả vùng Kim Sơn đều nói giống nhau, thiên phú ngoại ngữ của Trương Khác chính là nhờ ngôn ngữ phức tạp ở Hải Châu.

Nhà Mông Nhạc bề ngoài giống ngôi nhà bình thường, nhưng Mông Học Khánh có mời công nhân sửa chữa, sửa đông tây sương phòng thành nhà bếp, nhà vệ sinh, nhà khách, tuy gian phòng nhỏ hẹp, nhưng hợp lý hơn, còn đưa ra một gian thư phòng, có thể qua đó thấy được tâm tư tỉ mỉ của Mông Học Khánh.

Thư phòng rất nhiều sách, giá sách ba mặt tường cao tới tận trần nhà, còn cả một đồng sách phải xếp trên sân nhà, sách có cũ có mới, nhưng đa phần là sách cũ.

Đám Trương Khác ngồi trong thư phòng nói chuyện, đến tối Mông Học Khánh mới về.

Sau khi đám Trương Khác về, Diệp Kiến Bân có chuyện đột xuất phải tới nhà khách Đông Sơn, Đậu Duy Đào rảnh rồi tìm Mông Học Khánh tới trò chuyện gần nửa tiếng.

Trừ nguyên nhân thái độ rõ ràng của Trương Khác ra, ông ta nhìn trúng kinh nghiệm từng làm chủ nhiệm văn phòng công trình cảng đảo của Mông Học Khánh.

Mặc dù Đậu Duy Đào không hứa hẹn gì, nhưng qua cuộc trò chuyện ngắn, Mông Học Khánh nhìn ra Đậu Duy Đào rất hài lòng.

Phòng bếp cùng phòng ăn hơi nhỏ, ngoài sân tuy hơi lạnh, nhưng không có gió, liền kê bàn ra sân, đặt dưới gốc cây quế hoa, ngửi mùi thơm quế hoa uống rượu, đúng là rất thích.

Mông Nhạc tự xưng là đại hán Sơn Đông, nhưng tước lượng rất kém, người khác uống bia, hắn thì cùng Chương Văn Lâm, Tịch Nhược Lâm và cô bé Mông Tuệ uống nước ngọt, mất hết thể diện người Sơn Đông.

Mông Học Khánh là người Vận Thành Sơn Đông, trong cuộc vận động thanh niên trí thức về nông thôn, tới nông trường quốc doanh Tân Đình, quen với mẹ Mông Nhạc là Chương Văn Tuệ, từ đấy không về Sơn Đông nữa.

Mông Tuệ rất đáng yêu, cô bé năm tuổi nói rất nhiều, cứ riu ra rít rít mãi không thôi, còn quan tâm hỏi Trương Khác có bạn gái chưa, còn định giới thiệu bạn ở nhà trẻ cho Trương Khác quen.

Trương Khác béo má cô bé lắc:

- Trước kia anh thấy Chỉ Đồng nói nhiều lắm rồi, không ngờ em mới là yêu tinh lắm chuyện, hôm khác anh giới thiệu chị Tiểu Đồng cho em.

Rồi giải thích với vợ chồng Mông Học Khánh:

- Chỉ Đồng là cháu nội bí thư Từ Học Bình, lần này cô bé đòi theo tới Tân Đình chơi, nhưng vì bỏ học nhiều rồi, nên bị mẹ giữ lại Hải Châu.

932. Chương 931: Thời Thế Thay Đổi.

Chương Văn Lâm đang gấp thức ăn vào bát Tịch Nhược Lâm, nghe thế đưa khựng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Cháu nói tân bí thư tỉnh ủy à?

Mông Học Khánh khẽ đẩy vợ một cái:

- Cẩn thận thức ăn dính vào áo Nhược Lâm.

- Á.

Chương Văn Lâm tay run một cái miếng thịt rơi ngay lên áo Tịch Nhược Lâm, vội vàng lấy giấy ra lau, xấu hổ nói:

- Tôi là phụ nữ ít kiến thức, nghe mọi người quen bí thư tỉnh ủy, đúng là giật mình.

Ngược lại Mông Học Khánh vẫn bình tĩnh như không, lấy chai bia rót cho Trương Khác, Đỗ Phi, buổi trưa trên đường đi tới nhà máy sắt thép Trương Khác tiết lộ khá nhiều tin tức rồi, có thể thúc đẩy hạng mục lớn như thế, quen bí thư tỉnh ủy chẳng có gì là lạ.

Trương Khác uống cốc bia lạnh, nói:

- Phó tỉn trưởng Đường Học Khiêm là thế giao với ba cháu và ba Đỗ Phi, mai bác ấy tới Kim Sơn, mai là cuối tuần, chú Mông có thể đi với bọn cháu không?

- Nhà khách không có đầu tuần hay cuối tuần, tôi phải xin nghỉ phép.

Mông Học Khánh có biết chút ít về Đường Học Khiêm, rất nhiều người kỳ vọng rất cao việc ông tới tỉnh Giang Nam nhậm chức, mấy năm qua kinh tế Giang Nam bị tỉnh Đông Hải bỏ lại quá xa.

Ăn cơm xong, Tịch Nhược Lâm giúp Chương Văn Lâm thu dọn bát đĩa, đám Trương Khác dẫn cô bé Tiểu Tuệ ngồi ở sân trò chuyện, Mông Nhạc nghe cha kể chuyện Đậu Duy Đào tìm mình, trên:

- Xem ra ba lấy chắc cái chức cấp phó huyện rồi.

- Cấp bậc không quan trọng, quan trọng là làm được việc, qua một thời gian nữa thăng cấp, chú Mông không chỉ cấp phó huyện đâu ...

Trương Khác mỉm cười nói:

Mông Học Khánh hiểu ý, hỏi:

- Huyện Bắc Hà giải tỏa thành lập tân khu cấp phó thị sao?

- Theo tin tức mới nhất thì quốc vụ viên cũng vừa mới đưa ra tư tưởng chỉ đạo, cấp bậc hành chính sẽ là cấp phó thị, nhưng không biết có tin tức xác thực truyền về Tân Đình chưa.

Trương Khác gật đầu khẳng định suy đoán của Mông Học Khánh.

Đỗ Phi cũng tham gia:

- Riêng đầu tư cảng Đông Sơn, cỡ sở sắt thép đã không dưới 30 tỷ, có thể nói là trọng tâm kinh tế tỉnh Giang Nam, nếu chỉ là khu vực hành chính cấp huyện thì đúng là ủy khuất quá.

Tối đêm Trương Khác, Đỗ Phi, Tịch Nhược Lâm về nhà khách, Mông Nhạc ở nhà, hắn còn nhiều chi tiết phải giải thích cho cha mình.

Trưa ngày hôm sau, Trương khác và Diệp Kiến Bàn ăn cơm xong cùng quan viên Tân Đình tới Kim Sơn đón tiếp Đường Học Khiêm, Mông Học Khánh đưa cả vợ con theo cùng.

Đám Trương Khác tới Kim Sơn, hay tin khu công nghiệp điện tử Kim Sơn hoạt động trở lại, đám Trì Tá Tú Tàng, Cát Kiến Đức, Tạ Kiếm Nam đều tới Kim Sơn, chỉ có điều nơi này hiện trở thành cơ sở sản xuất của Tân Khoa Vương, so với sự vắng vẻ ở Hải Châu, bên phía Kim Sơn náo nhiệt hơn một chút, không ít quan viên tỉnh ra mặt, tất cả đều do Từ Học Bình đích thân an bài.

Từ Học Bình cũng rất khổ tâm, so với ân oán cá nhân, thì việc để kinh tế Kim Sơn nhanh chóng khôi phục càng quan trọng hơn, đó mới là thái độ có trách nhiệm với người dân tỉnh Giang Nam.

Thậm chí ông còn yêu cầu chính phủ tỉnh thành phải cố gắng cấp cho Tân Khoa Vương ưu đãi chính sách có thể, không được thừa cơ làm khó dễ.

Người chết rồi mới biết vạn sự không, ý nói con người trước khi chết mới thấu triệt tất cả, có lẽ trải qua nhiều thăng trầm cuộc đời, Từ Học Bình đã nhìn thấu ân oán rồi.

- Bọn chúng hành động nhanh thật.

Diệp Kiến Bàn cười:

- Xem bọn chúng có thể làm tới mức nào, chơi chúng vào lúc này chẳng có hứng thú gì.

- Nói thế chẳng phải thừa à? Chúng ta cũng chỉ nhìn trước vậy.

Trương Khác cũng cười, so với ân oán cá nhân thì ý tôn trọng ý nguyện của Từ Học Bình, ông là một trong số ít người mà Trương Khác tôn trọng, chỉ cần Tân Khoa Vương tuân theo quy tắc cuộc chơi, Cẩm Hồ cũng tiết kiệm được sức lực, dù sao đấu tranh trong nước sẽ hạn chế bước tiến bên ngoài của Cẩm Hồ, Mitsui ở đẳng sau mới là đối tượng Cẩm Hồ cần cảnh giác, Tân Khoa Vương chẳng qua là món đồ chơi trong tay Mitsui mà thôi.

Đường Học Khiêm tới Kim Sơn tạm thời cũng ở trong nhà chiêu đãi tỉnh ủy, làm hàng xóm với Từ Học Bình, Cố Kiến Bình cũng tới Kim Sơn, công tác của bà đã điều tới đây trước rồi, Đường Thanh cũng xin nghỉ học một ngày tới chúc mừng cha cô nhậm chức.

Buổi tối Mông Học Khánh cùng ăn cơm với nhà Từ Học Bình, Đường Học Khiêm xong rồi vội trở về Tân Đình, hôm nay là cuối tuần nói với Diên Mưu Đông một tiếng nghỉ phép không sao, mai nếu không xuất hiện ở nhà khách Đông Sơn, thế nào cũng làm người ta hồ nghi suy đoán.

Chu Thục Huệ ngày mai muốn qua Tân Đình về Hải Châu thăm Chỉ Đồng, liền giữ Chương Văn Lâm và Mông Tuệ ở lại, từ Kim Sơn tới Tân Đình đi đêm mất 4-5 tiếng, cô bé buổi sáng đi một chuyến rồi, không thể chịu khổ chuyến nữa.

Tối trời đổ mưa, làm xe đi càng chậm, tới trấn Đông Sơn thì đã tờ mờ sáng, trong xe chớp mắt một lúc, xuống xe không thấy mệt mỏi lắm.

Mông Học Khánh về nhà, sắp xếp lại những chuyện xảy ra hai ngày qua, không thể hiểu nổi vì sao chỉ gặp mặt một lần mà Trương Khác tin nhiệm như thế, nghĩ nhiều vô ích, chuyện nó tới thì chấp nhận vậy.

Tối khi trời sáng nhận được điện thoại của vợ nói bọn họ sắp xuất phát từ Kim Sơn, Mông Học Khánh ra phố mua đồ ăn sáng rồi đi làm.

Vừa tới nhà khách Đông Sơn thì gặp Trương Tri Phi đi xe tới, mở cửa kính xuống nói:

- Giám đốc Mông hôm nay chắc là bận, thế này vậy, buổi tối nếu rảnh thì gọi điện cho tôi, nếu không thì thôi.

Mông Học Khánh vừa mới tới văn phòng thì phó bí thư huyện ủy, giám đốc nhà khách Trương Hán Tuyền tới tìm, nói:

- Cái di động kia phải để anh dùng thôi, sao hôm qua không về? Bí thư Điền vừa có chuyện gấp tìm anh, nhưng không liên hệ được, không có di động làm lỡ hết cả việc.

- Hôm qua tôi có chút chuyện riêng phải làm, sự lão Lý có chuyện gấp dùng tới di động, nên không mang đi.

Mông Học Khánh chẳng so đo ân oán hiểm khích cũ với Trương Hán Tuyền, quan trường là như thế, người đập người, người nâng người, chẳng nói là bao dung rộng lượng mà nhìn nhiều rồi chẳng còn mấy cảm xúc nữa, hỏi:

- Bí thư Điền có nói là chuyện gì không?

- Bảo tôi thông báo với anh lên thành phố tham gia cuộc họp, bí thư Điền, huyện trưởng Lâu có khi đã đi rồi, để tôi bảo Tiểu Lý lái xe đưa anh đi, anh tới thành phố tìm cán sự Cao của văn phòng thành ủy nhé, là tiểu cô nương hôm qua ấy.

Trương Hán Tuyền chau mày nói:

- Vâng, vậy tôi lên thành phố ngay, chuyện nhà khách làm phiên thư ký trưởng và lão Lý ...

Mông Học Khánh cũng không hỏi cuộc họp gì, chỉ sợ Trương Hán Tuyền cũng không biết, hỏi nhiều có khi làm hấn không hài lòng.

- Anh đợi chút đã.

Trương Hán Tuyền đi nhanh về văn phòng, lấy một chiếc di động mới tinh đưa cho Mông Học Khánh:

- Trong các phó giám đốc thì lão Mông anh gánh nghiệp vụ nhiều nhất, tôi sớm đã muốn phân phối di động cho anh rồi, chiếc di động này mới mua tuần trước, tôi còn tính mở cuộc họp nhỏ thảo luận, giờ không cần nữa, không thể để bí thư Điền thêm lần nữa không tìm được anh.

Mười năm trước Trương Hán Tuyền điều tới huyện ủy, làm cấp phó cho Mông Học Khánh ở phòng nghiên cứu, về sau hấn tìm được đường chạy ra nhà khách Đông Sơn làm phó giám đốc, rồi giám đốc, phó thư ký trưởng huyện ủy.

Lúc ấy Mông Học Khánh bị đá tới nhà khách làm phó giám đốc, làm trong lòng Trương Hán Tuyền cực kỳ hả hê, mấy năm qua sai bảo Mông Học Khánh như con ở.

Thời vận xoay chuyển đúng là buồn cười, Trương Hán Tuyền giờ có mù cũng biết tình thế hiện tại đang ngã về phía nào.

933. Chương 932: Giết Địch Một Vạn ...

Chiếc di động này vốn là Trương Hán Tuyền mua ình dùng, số máy chỉ có tình nhân Trương Mẫn của hắn biết, chỉ cần bảo Trương Mẫn một tiếng không gọi tới số này nữa là được, chẳng có gì phải luyến tiếc.

Trương Hán Tuyền còn lo Mông Học Khánh không nhận chiếc di động này hơn.

- Cám ơn thư ký trưởng quan tâm, vậy tôi cầm dùng tạm đã ...

Mông Học Khánh hàn huyên vài câu rồi tới thành phố, vừa vặn Điền Mưu Đông vừa tới nơi.

- Quốc vụ viện phê duyệt quy hoạch cảng sẽ rất tốn thời gian, chúng ta phải tranh thủ làm trước khi hết năm ...

Điền Mưu Đông đợi Mông Học Khánh tới, đi ngang vai với ông ta:

- Có điều công tác chuẩn bị ở thành phố, ở huyện không thể chỉ quanh quẩn ở trong văn phòng mãi được, hôm nay chúng ta chủ yếu sẽ thảo luận vấn đề này, quy hoạch đường thông ra đảo do anh hoàn thành trước tiên, anh phải chuẩn bị sẵn sàng phát biểu đây.

Đường Thông Đảo là con đường thông từ nội thành Tân Đình tới Lâm Tước bờ đối diện với đảo Đông Sơn, là công trình phụ trợ chủ yếu trước khi xây cảng, năm 93 công tác giải tỏa đã làm xong, nhưng do TW đột nhiên thu hẹp ngân sách, con đường này tất nhiên cũng chết yểu, vì không có tiền trả cho nông dân bị giải tỏa nên xảy ra chuyện người dân tấn công huyện ủy, Mông Học Khánh là một trong số quan viên bị chuyện đó làm liên lụy.

Nói tới công tác tiền kỳ, trừ đường Thông Đảo ra thì còn phải xây hải đăng, công trình cung cấp điện, nước, thông tin v.v.v.v.. Đại khái là cần 400-500 triệu.

Mông Học Khánh chẳng nói thừa, mấy chuyện này chắc đám Đậu Duy Đào thuộc lòng trong bụng, hôm qua Từ Học Bình, Đường Học Khiêm cũng đã tiết lộ, tỉnh tuy tài chính eo hẹp, nhưng vẫn trích ra một phần tài chính hỗ trợ Tân Đình chuẩn bị trước, công trình xây đảo Đông Sơn đã như tên lên giây cung rồi.

Cuộc họp buổi sáng được tổ chức đột xuất, ngoài thông qua phương án làm đường Thông Đảo, còn quyết định bổ nhiệm Mông Học Thành làm phó chủ nhiệm văn phòng tiểu tổ lãnh đạo công tác trừ bị, chủ nhiệm của văn phòng này là do thư ký trưởng thành ủy kiêm nhiệm.

Buổi chiều Mông Học Khánh theo Điền Mưu Đông về huyện, Điền Mưu Đông triệu tập thành viên thường ủy huyện, quyết định bổ nhiệm Mông Học Khánh làm phó thư ký trưởng huyện ủy phụ trách công tác điều phối sự vụ xây dựng đảo.

Đây là lệnh bổ nhiệm quá bất ngờ, nhưng cũng chỉ tạo ra xôn xao trong cơ quan huyện ủy mà thôi, tuy không ít kẻ ghen tị, nhưng chẳng ai có thể nói ra nói vào được, dù sao Mông Học Khánh từ năm 93 đã là phó chủ nhiệm tư cách cao từ năm 93 rồi.

Xây dựng cảng nước sâu cỡ lớn là quá trình dài đằng đặc, trong khi ai nấy bận tới mặt thì Trương Khác sau khi về Kiến Nghiệp lại chẳng có gì để làm.

Ngày mùng 6 tháng 11, Hoàn Hân và địa ốc Gia Tín ký hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần ở địa ốc Cẩm Thành, đi bước thực chất đầu tiên trong việc nuốt chửng địa ốc Cẩm Thành.

Trước kia địa ốc Gia Tín cùng Chính Thái, Tinh Điển lấy hình thức quyền chủ nợ đổi lấy quyền nắm cổ phiếu tuyệt đối của địa ốc Cẩm Thành, trong thời gian sau đó lại liên tục đầu tư khai phát, khi trái quả sắp chín phải nhường cho người khác, cha con Cát Minh Tín đau thế nào khỏi phải nói.

Tuy chuyển nhượng cổ phần ở Cẩm Thành đi đổi lấy được gần 100 triệu đầu tư, nhưng đem so với giá trị tiềm tàng của địa ốc Cẩm Thành thì ít tới mức đáng thương.

Cơn bão tài chính Châu Á vẫn tiếp tục làm liên lụy, kinh tế ĐNÁ vẫn chưa nhìn thấy hi vọng hồi sinh, điện tử - Địa ốc Gia Tín cần cắt giảm nghiệp vụ để duy trì sinh tồn, với cha con Cát Minh Tín mà nói, cơn ác mộng chưa dễ dàng chấp dứt như thế.

Việt Tú, Ái Đạt liên hợp với những cổ đông trung nhỏ khác của điện tử Gia Tín chính thức đề xuất tố cáo lên ủy ban chứng khoán Hong Kong, nói điện tử Gia Tín cuối năm ngoái mua công ty hải ngoại Khoa Vương có hành vi phạm luật nghiêm trọng.

Công ty hải ngoại Khoa Vương là công ty tư do Cát Ấm Quân thành viên BQT điện tử Gia Tín đăng ký tại Hong Kong, khi khai thác thị trường ĐNÁ gặp cơn bão tài chính bị thiệt hại lớn, Cát Ấm Quân thông qua mua lại công ty này, đem thiệt hại đẩy lên công ty chứng khoán, hơn nữa sau khi mua lại, Cty hải ngoại Khoa Vương tiếp tục thua lỗ ở nghiệp vụ ĐNÁ, gây thiệt hại gần 100 triệu cho công ty chứng khoán, hành vi này tổn hại nghiêm trọng cho các cổ đông trung và nhỏ.

Tố cáo còn nêu rõ, điện tử Gia Tín khi quyết định đầu tư vào khu công nghiệp điện tử Kim Sơn đã thổi phồng quá nhiều trong báo cáo, có hiềm nghi lừa dối đại hội cổ đông, khiến cho điện tử Gia Tín bị trọng thương không thể bù đắp, trong quá trình Khoa Vương xây dựng lại, cũng tồn tại hiềm nghi chuyển dời lợi ích.

Ủy ban chứng giám Hong Kong ngày mùng 8 chính thức đưa ra quyết định điều tra điện tử Gia Tín, giáng một đòn trí mạng vào cổ phiếu điện tử Gia Tín vốn rất bấp bênh, giá cổ phiếu tụt như nhảy lầu tới 40%.

Điện tử Gia Tín vào thời đỉnh thịnh trị giá tới 18 tỷ, tới ngày mùng 8 tháng 11 đóng cửa giao dịch đã tụt xuống 2.4 tỷ.

Bị điện tử Gia Tín làm liên lụy, giá cổ phiếu địa ốc Gia Tín trượt mạnh, chỉ bằng 20% lúc đỉnh cao, chuyển chuyển nhượng cổ phần địa ốc Cẩm Thành cho Hoàng Tín cũng bị các cổ đông nhỏ chất vấn, ủy ban chứng khoán Hong Kong liên tục nhận được khiếu nại về địa ốc Gia Tín.

Tới chập tối Trương Khác kết thúc một ngày học tập ở thư viện về chung cư, nhận được báo cáo tình hình thị trường chứng khoán Hong Kong từ Dịch Đan Thanh, mỉm cười nói:

- Giết địch một vạn, tự tổn thất ba nghìn, lời này không sai chút nào.

Bắt đầu từ tai nạn xe hơi từ trung tuần tháng 2, Trương Khác luôn bám sát cha con Cát Minh Tín, tới tháng năm, dùng khoản tiền lớn mua cổ phiếu điện tử Gia Tín và địa ốc Gia Tín, ép cha con chúng vì giữ quyền khống chế hai công ty này mà bỏ tiền tăng cổ phần, khiến tiền mặt tập đoàn Gia Tín tiêu hao mạnh, làm cho nguy cơ tài chính sau đó không còn đủ tài chính cầm cự, rơi vào khốn cảnh.

Nếu được, Trương Khác tuyệt đối không muốn thấy cảnh dê Kim Sơn vỡ tạo thành thảm kịch hơn nghìn người tử thương, nhưng phải thừa nhận đó là đòn chí mạng giáng vào điện tử Gia Tín.

Đồng thời các cự đầu công nghiệp điện tử Đài Loan nhân nguy cơ tài chính ra sức mở rộng, đàn áp đối thủ cạnh tranh, khiến nghiệp vụ gia công của điện tử Gia Tín càng bị thu hẹp, thật chặt thêm sợi thòng lọng ở cổ Gia Tín, làm Gia Tín liên tục mất máu mà không còn năng lực cứu bản thân.

Cổ phiếu điện tử Gia Tín đã sa lầy từ trung tuần tháng 6, Cẩm Hồ lấy danh nghĩa Việt Tú mua cổ phần của điện tử Gia Tín tất nhiên là bị tổn thất lớn, cho nên nhìn báo cáo Dịch Đan Thanh đưa cho, Trương Khác mới cảm khái như thế.

Cổ phiếu điện tử Gia Tín mà Cẩm Hồ nắm trong tay có thể nói đã thành rác rưởi không đáng một xu rồi.

Đương nhiên, ngoại trừ Trương Khác ra thì Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh càng quyết tâm đả kích cha con Cát Minh Tín, chút tổ thất này không tổn thương tới gân cốt Việt Tú có tài sản chất lượng tới chục tỷ được.

Trương Khác kẹp báo cáo vào nách, nói:

- Tình Mông nhất định sẽ rất vui khi thấy tin này, cùng tôi tới quán bar nhé.

Dịch Đan Thanh do dự một lúc mới nói:

- Cũng được, lâu lắm rồi chưa tới 1978, mặc dù lúc này hơi sớm một chút.

934. Chương 933: Jav

Quán bar thuộc về thế giới đêm tối, có điều quán bar ngõ Học Phủ bị ảnh hưởng bởi sinh viên các trường xung quanh, nên buổi chiều đã lục tục mở cửa, chỉ có 1978 hơi lạc loài một chút.

Trương Khác và Dịch Đan Thanh vào 1978, Tôn Tĩnh Mông còn chưa từ Học viện Âm nhạc tới, đang giờ cơm, trong quán bar không có mấy người.

Lý Hình Dư đang nghiêm túc ngồi sau quầy bar luyện tập tiếng Hán với Hà Huyền, còn Hà Huyền thì nhân cơ hội học tiếng Hàn, không lâu sau Vệ Lan và Tôn Tĩnh Mông cùng đi vào, không biết hai cô gái sao lại gặp nhau.

Vệ Lan đã quen với cuộc sống trong trường đại học, lúc quân huấn cắt tóc ngắn, chỉ che tới mang tai, buộc một chiếc kẹp tóc hình bướm xanh trên đầu, dung nhan thuần khiết khiến lay động lòng người.

Trương Khác nhìn Vệ Lan tắc lưỡi nói:

- Chị mà mặc thêm đồng phục váy ngắn của học sinh cao trung thì hoàn mỹ.
- Ở Kiến Nghiệp có nữ sinh trường nào mặc đồng phục váy ngắn, không phải là anh lại tiếp tục lén lút xem JAV đấy chứ hả?

Tôn Tĩnh Mông ngoe đầu nhìn Trương Khác.

Các cô gái cười rộ lên chẳng có chút ngại ngùng nào, Trương Khác phát hiện ra ở đây mình thuộc về “phái yếu” rồi.

Bức ảnh khóa thân mạnh bạo đầu tiên của Madoka Ozawa được chụp vào năm 1997, nhưng tới năm nay mới có băng xuất bản, Tôn Tĩnh Mông không hiểu được Trương Khác giữ ảnh, phim của Madoka Ozawa trong máy tính đa phần là giữ hồi ức về chuyện trước kia.

Tôn Tĩnh Mông vô tình nhìn thấy phim sex trong máy tính của Trương Khác, vẻ kinh ngạc lẫn khinh bỉ lúc đó quả thực phức tạp tới đỉnh điểm, đương nhiên cô chẳng định giữ bí mật cho Trương Khác, rất nhanh Vệ Lan, Dịch Đan Thanh đều biết, lúc này tới lượt Lý Hình Dư và Hà Huyền, nhưng nhìn nụ cười của Hà Huyền chắc là biết việc này trước rồi.

Trương Khác nhét báo cáo vào trong tay Tôn Tĩnh Mông, suy nghĩ đầu tiên là kiểm cơ chuẩn khỏi cái nơi có thể thành trò đùa ấy cô gái, lại không muốn chạy như thế quá mất phong độ, thấy quán bar không có ai, ba hoa:

- Nếu nói trong nhân vật công chúng có cô gái nào làm tôi tán thưởng thì Ozawa khẳng định xếp vị trí số 1, tâm tình khi tôi xem ảnh cô ấy hoàn toàn không giống như các cô nghĩ ... Các cô có biết thân thể của Ozawa không?
- Anh cứ ba hoa đi, xem phim sex còn nâng cao trình độ thưởng thức được tới mức nào?

Tôn Tĩnh Mông cười mê người như vàng trắng, cô đi tới quầy bar, chống tay lên quầy bar làm dáng vẻ rửa tai lắng nghe:

- Xem anh có thể ba hoa tới đâu.
- Trong ấn tượng của người bình thường, cô gái dẫn thân vào giới AV đều bị ép buộc vì kế sinh nhai, nhưng Ozawa là thiên kim nhà giàu có cuộc sống không lo lắng nghĩ suy gì, chưa nói tới tướng mạo thanh thuần ngọt ngào, cô ấy còn giỏi diễn tấu piano, thích chơi bóng chày. Chỉ có điều chán làm mỹ nữ áo tắm quảng cáo rồi, hi vọng trải nghiệm một chút mới mẻ, cho nên với tham gia vào giới AV. Suy nghĩ và sở thích của cô ấy khác người, phong cách làm việc độc lập, tư tưởng đi trước thời đại... Các cô cũng biết đấy thường thì tâm lý của thanh thiếu niên Đông Á luôn vô cùng kìm nén, hành vi của Ozawa trở thành thành người dẫn dắt tinh thần lẫn sinh lý cho bọn họ. Hành vi cao đẹp ấy không ngờ bị cô nhìn nhận thành tội tệ ...

Trương Khác chép miệng, nhìn Tôn Tĩnh Mông với vẻ khinh thường, giải thích cho bọn thân:

- Một cô gái như thế chẳng lẽ không đáng tôn kính, ảnh cô ấy chẳng lẽ không đáng lưu trữ thưởng thức? Thậm chí tôi còn tính để đại sứ hình ảnh của Ái Đạt có nên đổi từ Matsu Takako sang Ozawa hay không.

- ...

Tôn Tĩnh Mông mắt tròn tròn:

- Lời này mà anh cũng có dũng khí bịa ra, tôi chẳng tin anh muốn đổi đại sứ hình ảnh của Ái Đạt.

- Ài, chuyện này không phải do một mình tôi quyết định được .. Vả lại hợp đồng của công ty với Matsu Takako tới tận năm 2000 mới kết thúc, nên tôi chưa thể chứng minh cho cô xem.

Trương Khác vô lại nói:

- À phải rồi, nhân viên công ty Nhật Bản tiến cử tên Tiêu Nhạn Ninh nghe nói cậu quen ở Tokyo năm ngoái.

Địch Đan Thanh mãi không nói gì đột nhiên xen vào một câu:

- Tôi nhìn ảnh cô ấy có vài phần giống Ozawa, cô ấy được tiến cử không phải do cậu ám thị với công ty Nhật Bản chứ hả?

- Hả?

Trương Khác ngớ ra:

- Sao cô biết Ozawa trông như thế nào.

Y vĩnh viễn không nhìn được sơ hở nào trên mặt Địch Đan Thanh, liền quay sang tấn công Vệ Lan.

Vệ Lan da mặt mỏng, bị Trương Khác nhìn cho đỏ mặt, chột dạ tiết lộ:

- Tôi không không muốn xem đâu, Tĩnh Mông kéo tôi đi tìm chị Địch lấy mặt mã máy vi tính của cậu ... Nên nhìn qua vài cái.

Máy vi tính của Trương Khác ngoài y ra chỉ có Địch Đan Thanh mở được.

Tôn Tĩnh Mông lúc này vội giải thích ỉn:

- Tôi cũng chỉ muốn biết rốt cuộc nam nhân các anh nghĩ gì, chẳng thèm hứng thú với thứ đó ... Nhưng Ozawa đẹp thật đấy.

Xoay người đi ra sau quầy bar, Vệ Lan đỏ mặt chạy mất, chỉ có Địch Đan Thanh mặt thản nhiên ngồi bên cạnh Trương Khác.

Trương Khác nghe mà tiếc vô cùng, nếu đích thân bắt được ba cô gái này trốn trong phòng xem JAV thì ... Chậc chậc chậc.

Lý Hình Dư hỏi:

- Cô Tiêu là cô gái anh quen ở Tokyo à, cô ấy cũng tới Kiến Nghiệp rồi sao?

- Ủ, cô ấy kết thúc du học ở Chiba, qua được cuộc tuyển chọn của Ái Đạt.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Người quen của cô ở Kiến Nghiệp ngày một nhiều, hãy xem đây là quê hương thứ hai của cô đi.

Tiêu Nhạn Ninh là cô gái tiếp rượu Trương Khác quen khi tới giới thiệu Iplayr của Tokyo, nhờ Tiêu Nhạn Ninh mà Trương Khác và Lý Hình Dư mới có chuyến lữ hành xa quê đáng nhớ.

Mặc dù Tiêu Nhạn Ninh chưa bị kéo xuống bùn, nhưng dù sao có một quá khứ không hay, cảm thấy cuộc sống ở Nhật Bản làm tinh thần áp lực, liền kết thúc du học về nước.

Văn phòng độc lập Trương Khác lập nên, là cơ cấu thư ký cho cơ cấu quyết sách tối cao của Cẩm Hồ, cần nhân viên có tố chất cao, trong 9 nhân viên, 4 du học ở nước ngoài.

Tiêu Nhạn Ninh không phải nhân viên cũ của Cẩm Hồ, nhưng được coi là “người quen cũ” của Trương Khác, cho nên được phá lệ tiến cử.

Có điều Tiêu Nhạn Ninh có bạn trai ở Nhật Bản rồi, là nhân viên Ái Đạt Nhật Bản, chấp nhận quá khứ của cô. Địch Đan Thanh nhắc tới chẳng qua muốn trêu Trương Khác, không ngờ bị y tóm được thóp.

Lý Hình Dư xem đồng hồ:

- A, tới giờ ăn cơm rồi, tôi phải đi trước đây.

Rồi cười tinh nghịch:

- Không cản trở mọi người thảo luận đề tài nghệ thuật nghiêm túc nữa...

Ôm chồng sách trên quầy bar đi ra ngoài, gặp đúng Lệnh Tiểu Yến đi vào.

- Á, đánh chết tôi cũng không vào đâu.

Lệnh Tiểu Yến nhìn các cô gái trong quán bar, mặt hầm hầm nói:

- Nhìn các cô ở một chỗ làm người ta phát điên mất .... Cô bé Phi Dung sao không tới, để làm tôi sụp đổ luôn cho rồi?

Lý Hình Dư, Hà Huyền, Tôn Tĩnh Mông, Dịch Đan Thanh, Vệ Lan, Trần Phi Dung, tùy tiện chọn ra một cô gái, có ai là không đẹp tới ngây ngất? Các cô gái bình thường nhìn thấy đều chịu áp lực tâm lý lớn, Lệnh Tiểu Yến thì chịu đả kích quen rồi, năm xưa cô cũng làm nền cho Giang Đại Nhi suốt, nói thế nhưng vẫn cứ đi vào.

Lý Hình Dư mỉm cười rồi đi.

Trừ Hà Huyền vẫn ở đây theo quỹ tích kiếp trước, còn các cô gái còn lại, hoặc ít hoặc nhiều vì Trương Khác mới tụ tập ở nơi đây, tuy Học viện Âm nhạc là nơi sản sinh mỹ nữ, nhưng những mầm họa cấp yêu nghiệt thế này chỉ có thể gặp không thể cầu.

Nếu mỗi người đều tuân theo quỹ tích cũ, có lẽ Tôn Tĩnh Mông sang năm thứ hai ra nước ngoài du học, Dịch Đan Thanh và Vệ Lan sẽ có vận mệnh lay lắt trong hoàn cảnh sống đặc thù kia, Trần Phi Dung thì bỏ học từ thời cao trung, còn Lý Hình Dư ....

Nên Trương Khác rất thích 1978 lúc này.

935. Chương 934: Tứ Cự Đầu Lĩnh Vực Mới.

Tôn Tĩnh Mông đi tới quầy bar, rót một cốc nước khoáng bắt đầu đọc báo cáo cho Trương Khác đưa cho, đặt mấy tờ giấy lên quầy bar, vẫy tay gọi Trương Khác tới, Trương Khác ngả người tới, nhưng quầy bar rất rộng, Tôn Tĩnh Mông muốn nói thầm với Trương Khác không tiện, liền nhoài người lên hẳn quầy bar, đưa tay kéo tai Trương Khác, lời đầu y tới gần mình, nói:

- Cái loại người không ra người này phải cho bọn chúng biết tư vị hai bàn tay trắng mới được.

- Tâm địa mỹ nữ thật độc ác.

Trương Khác cười khở:

- Tài sản Cát gia từng đứng thứ 4 trong giới thương nhân người Hoa, có câu lạc đà chết xương còn to ngựa, Cẩm Hồ lúc này còn kém tài sản khổng lồ tập đoàn Gia Tín từng nắm giữ. Nếu không có nguy cơ kinh tế kéo dài đã chẳng làm gì được chúng, muốn chúng mất đi tất cả hơi khó ... Nếu ủy ban chứng dảm Hong Kong điều tra ra vấn đề mang tính thực chất thì dễ hơn một chút, con thú lâm vào đường cùng càng dễ đập phải bẫy.

Tôn Tĩnh Mông chớp mắt :

- Anh sẽ làm mà, đúng không?

Mặt hai người kề sát nhau, cặp môi mọng ướt của Tôn Tĩnh Mông cực kỳ cám dỗ, nếu chẳng phải bên cạnh có người, Trương Khác sẽ ngẫu nhiên cặp môi đó.

Dáng vẻ thân mật của họ bị Dịch Đan Thanh thấy hết, nhưng cô không nói gì.

~~oOo

~Buổi tối Tô Tân Đông tới Kiến Nghiệp, đưa cho Trương Khác mấy chiếc Iplayr mới sản xuất xong.

Chẳng phải là kỹ thuật mới mẻ gì, khác với sản phẩm cũ là nó bao gồm kỹ thuật Cầm Hồ thông qua phương thức giao hoán đối lấy kỹ thuật bản thân trước kia không có.

Trong các sản phẩm điện tử của Cầm Hồ, mấy chiếc Iplayr này chỉ có thể tính vào hàng tầm trung thấp, khi vận âm thanh lớn lên có tiếng xè xè, cho thấy chất lượng sản phẩm còn phải nâng cao rất nhiều.

Trong máy truyền ra giọng ca của Giang Đại Nhi làm Trương Khác nghe như mê như say, nghe hết 12 bài hát lưu trữ trong Iplayr, Trương Khác vận âm thanh nhỏ lại nói:

- Người khác sẽ không ý thức được những chiếc máy này có ý nghĩa thế nào với Cầm Hồ, như bốn năm trước anh tới Hải Châu gặp tôi chắc không ngờ chúng ta đi tới bước này?

- Nằm mơ cũng không thấy được, dù trong mơ cũng không thể có ảo tưởng không ngờ tới này.

Tô Tân Đông lắc đầu.

Trương Khác cầm một chiếc Iplayr xem kỹ dưới ánh đèn, mặc dù không phải là sản phẩm cao cấp của Cầm Hồ, nhưng y nhìn nó như nhìn tác phẩm nghệ thuật.

Tô Tân Đông hưng phấn kiến nghị:

- Có cần triệu tập các giám đốc của Ái Đạt tới mở bữa tiệc chúc mừng không.

- Đừng, không nên để người dưới hiểu lầm là chúng ta đã thỏa mãn với nó rồi.

Tô Tân Đông chỉ biết lắc đầu, nhìn nụ cười bên khóe môi Trương Khác, đâu phải bộ dạng không thỏa mãn? Có thể sản xuất nội địa hóa hoàn toàn một chiếc Iplayr tầm trung thấp, tuyệt đối là dấu hiệu thành công làm người ta kích động.

Trước đó giá Iplayr có dung lượng 32 M ở thị trường quốc tế là 300 USD, cao như vậy chủ yếu do áp lực giá thành chip flash memory, điều này gây trở ngại cho việc phổ biến Iplayr.

Tới tháng 5 năm nay, Cầm Hồ có được kỹ thuật flash memory hoàn chỉnh từ Toshiba, một chiếc flash memory 32 M trước kia Toshiba bán với giá 100 USD, hiện Cầm Hồ sản xuất với giá chừng 10 USD, thêm vào việc tự sản xuất được chip hạch tâm xử lý âm thanh khác, có nghĩa là một chiếc Iplayr 32M giá 300 USD có thể giảm xuống 200 USD, Cầm Hồ vẫn giữ được đủ không gian lợi nhuận.

Đương nhiên Cầm Hồ hạ giá Iplayer, Toshiba cũng sẽ giảm giá bán chip flash memory cho tất cả doanh nghiệp sản xuất Iplayr, đây không phải là cạnh tranh giá cả không lành mạnh, chỉ có nghĩa là Iplayr sẽ có ưu thế giá cả với sản phẩm cạnh tranh trực tiếp như MD.

Ở thị trường máy nghe nhạc toàn cầu, thời đại của Iplayr sắp tới rồi.

Trước khi Toshiba gia nhập trận doanh DMP, số doanh nghiệp được cấp Cầm Hồ chuyển nhượng kỹ thuật Iplayr gần 30, nhưng tới tháng 8, lượng Iplayr bán ra trên toàn cầu không được 10 vạn chiếc.

Cuối tháng 8, Toshiba chính thức đưa ra chiếc Iplayr của mình, tháng 9, một mình Toshiba đã bán được 8 vạn chiếc Iplayr, dưới sự ảnh hưởng đó, lượng tiêu thụ của Cầm Hồ và các doanh nghiệp khác có tăng trưởng rõ rệt, lượng tiêu thụ tháng 9 đạt tới 12 vạn. Tới tháng mười, một mình Toshiba bán được 10 vạn chiếc, các doanh nghiệp khác chia sẻ 14 vạn chiếc còn lại.

Cầm Hồ là doanh nghiệp phát minh kỹ thuật đồng thời đưa ra sản phẩm Iplayr sớm nhất, tới tháng 10 chỉ bán được 4 vạn chiếc, nhưng làm Trương Khác hài lòng là Cầm Hồ xem như sơ bộ đứng vững được ở Nhật Bản.

Mặc dù lượng tiêu thụ này còn chưa bằng 1/3 của Toshiba, nhưng so với Toshiba có lẽ ăn tới tận xương người Nhật, thành tích này còn gì không hài lòng?

Là đối tác chiến lược sớm nhất của Cầm Hồ, C-Cube hưởng lợi lớn nhất, C-Cube chuyên tâm khai thác thị trường Bắc Mỹ, tháng 10 lượng tiêu thụ cũng được 4 vạn chiếc.

Nhưng lợi nhuận của Cầm Hồ không phải chỉ giới hạn ở tiêu thụ Iplayr.

Trừ Toshiba dùng hình thức giao hoán kỹ thuật có toàn bộ kỹ thuật Iplayr, thì các doanh nghiệp được cấp quyền khác như C-Cube mỗi chiếc Iplayr phải trả cho Cẩm Hồ 1-3% phí bản quyền, vì phổ biến kỹ thuật này ra toàn cầu, nên số tiền này rất ít, nhưng riêng khoản này vào tháng 10, Cẩm Hồ đã dứt túi thêm gần 40 vạn USD.

Đợi tới khi Cẩm Hồ hấp thụ toàn bộ kỹ thuật của Toshiba, đến lúc đó ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng ở thị trường Iplayr đang phát triển này mới có thể thấy được.

Tất cả mới chỉ là bắt đầu.

o0o

Từ ngày 11 tới ngày 13 tháng 11 ở trung tâm triển lãm quốc tế Hong Kong tổ chức triển lãm điện tử tiêu dùng lớn nhất Châu Á, mức độ được doanh nghiệp điện tử toàn cầu hoan nghênh còn hơn cả triển lãm điện tử Tokyo, các doanh nghiệp điện tử lớn toàn cầu đều không bỏ qua ngày hội lớn này, Cẩm Hồ, C-Cube, Toshibi ba cũng không phải ngoại lệ.

Có thành tích tiêu thụ tháng 10 làm cơ sở, trưởng phòng sự vụ Toshiba là Cương Thôn Mộc cùng giám đốc chấp hành C-Cube là Ngải Mặc cùng Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông của Cẩm Hồ tụ họp với nhau trước đó hai ngày ở Hong Kong.

Tiếp theo là thảo luận liên quan tới làm sao khiêu chiến được địa vị thị trường của MD trên thị trường điện tử nghe nhìn toàn cầu, hiệp đàm cũng liên quan tới điều chỉnh hợp tác lợi ích kỹ thuật sâu rộng hơn về Iplayr.

Là một trong hai doanh nghiệp tạo ra Iplayr sớm nhất, IT phái phó tổng giám đốc cao cấp Delfassy cùng Chu Chính Thanh tổng giám đốc TI TQ tham dự.

Trương Khác tới ngày 10 tháng 11 mới tới Hong Kong, ở trong khách sạn Vạn Lệ của trung tâm triển lãm quốc tế.

Vừa tới khách sạn thì Cương Thôn Mộc và trợ lý Sâm Sơn Dã tới thăm.

Toshiba lúc này mặc dù là người chiến thắng lớn nhất ở thị trường Iplayr, nhưng thu nhập từ sản phẩm này còn chưa bằng 1% tổng thu nhập của cả tập đoàn, có điều tiềm lực tương lai của Iplayr cùng tác dụng xúc tiến kỹ thuật Flash Memory, Cương Thôn Mộc đích thân tới Hong Kong không phải là chuyện bất ngờ.

Trước mặt Toshiba và TI, Cẩm Hồ chỉ là chú lùn không đáng nói, cho nên Cẩm Hồ từ Trần Tín Sinh và Tô Tân Đông, còn có Đinh Hòe, Đàm Vân Tùng cùng tới Hong Kong tụ hội.

Thế là Ngải Mặc ở vào vị trí tương đối xấu hổ, trong bốn công ty này thì địa vị và sức ảnh hưởng của C-Cube là kém nhất.

Trương Khai sai nhân viên công tác đi đón Cương Thôn Mộc, tranh thủ chút ít thời gian tìm hiểu thành quả cuộc hội đàm buổi sáng.

- Bất kể là C-Cube hay Toshiba đều rất bất mãn với việc Cẩm Hồ với việc Cẩm Hồ độc chiếm quyền lợi âm nhạc trực tuyến, TI thì không có tâm tư gì khác về việc này.

Trần Tín Sinh trình bày:

- Tôi đã trao đổi với Tân Đông và Tấn Thành, cảm thấy nên chia một phần quyền lợi âm nhạc trực tuyến, xét khả năng phát triển của mạng internet, lúc này chỉ nên chuyển nhượng không quá 30%, đương nhiên phải xem C-Cube và Toshiba ra giá ra sao.

936. Chương 935: Mạng Âm Nhạc Trực Tuyến.

- Đây coi như cũng là huy động vốn phát triển mạng âm nhạc trực tuyến, Côn Đằng Online cũng đang muốn đưa lên kế hoạch huy động vốn lần thứ ba.

Trương Khác gật gù:

- Ý lão Đinh thế nào?

- Chỉ cần ra giá hợp lý thì cho họ hưởng quyền lợi cũng là nên làm.

- Cẩm Hồ còn chưa có tư cách lũng đoạn bất kỳ một thị trường nào, cũng không cần thiết.

Trương Khác suy nghĩ nói:

- Quan trọng là phải nỗ lực gây dựng lên thị trường hải ngoại đã rồi mới có lợi ích lớn hơn được, thương vụ Cẩm Hồ cũng không thể thiếu sự hỗ trợ của nghiệp vụ hải ngoại.

Vì đảm bảo thương vụ Cẩm Hồ có thể đứng chân ở nước ngoài, sau khi thành lập thương vụ Cẩm Hồ, Trương Khác đã đem nghiệp vụ hải ngoại của tập đoàn Ái Đạt chuyển vào đó.

Không có tập đoàn Ái Đạt cấp máu, vốn huy động cả tỷ từ thương nhân người Hoa Indo, mỗi năm phải trả khoản lợi tức cho họ đã đủ kéo sập thương vụ Cẩm Hồ rồi, vì thương vụ Cẩm Hồ tiến hành đầu tư dài hạn, trong thời gian ngắn không thu được nhiều lợi nhuận lắm.

Iplayr cùng USB còn đang ở giai đoạn bồi dưỡng thị trường, mặc dù tiêu thụ sản phẩm cùng phí bản quyền thu lợi không ít, nhưng đầu tư thị trường cũng cực cao, lúc này còn chưa thu được lợi nhuận.

Muốn giảm bớt áp lực tài chính, phân chia một phần quyền lợi mạng âm nhạc trực tuyến cho C-Cube và Toshiba là thích hợp nhất, nếu không về lâu dài ắt khiến hai công ty kia sinh ra oán giận lớn.

Được nhân viên công tác dẫn đường, Cương Thôn Mộc vào gian phòng xa hoa của Trương Khác trên tầng thượng khách sạn Vạn Lệ, theo cùng bọn họ còn có nhân viên phòng ban bán dẫn, tăng cường hợp tác phát triển Flash Memory với Cẩm Hồ, cũng là đề tài trọng yếu của cuộc hội diện này.

Nhìn chung Cương Thôn Mộc và Sâm Sơn Dã cũng không gặp phải trải nghiệm không vui nào, thỉnh cầu bọn họ đề xuất đều được Trương Khác trả lời tích cực, hai bên trò chuyện rất lâu, Trương Khác đứng dậy nhìn ánh tịch dương chiếu lên mặt biển bên ngoài cửa sổ.

Cương Thôn Mộc năm nay mới trên 40 được coi là đại biểu phái trẻ trong nội bộ Toshiba, nhưng so với Trương Khác có thể gọi là ông già rồi, chẳng biết y làm sao ước thúc được đám tinh anh Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông.

Thấy Trương Khác đứng dậy, ông ta cho rằng cũng tới lúc cáo từ rồi, cùng Sâm Sơn Dã đứng lên, định nói lời tạm biệt thị Trương Khác quay lại nói:

- Tôi nghe nói Trì Tá Tú Tàng muốn tổ chức các xí nghiệp thành viên của Mitsui triển khai hợp tác chiến lược quy mô lớn với điện tử Hoa Hạ, không biết Toshiba có nằm trong kế hoạch của hắn không?

- ...

Câu hỏi thẳng thừng này làm Cương Thôn Mộc do dự mất một lúc mới nói:

- Toshiba không thể tính là xí nghiệp của Mitsui nữa, nhưng nếu kế hoạch của Trì Tá Tú Tàng nếu có lợi cho sự phát triển của Toshiba thì chúng tôi không từ chối. Có điều chuyện có lợi, chỉ e NEC, Sony, Sharp đã tranh hết rồi.

Ý tứ của Cương Thôn Mộc rất rõ ràng, Trương Khác chỉ cười, không hoàn toàn coi là thật được, mặc dù Toshiba bị bài xích ra khỏi xí nghiệp hạch tâm của Mitsui, nhưng sự liên kết mật thiết giữa các xí nghiệp Nhật với nhau là điều người ngoài khó có thể tưởng tượng được..

Tiến đoàn người Cương Thôn Mộc đi, đám Trương Khác quay về phòng khách tiếp tục thảo luận.

Trần Tín Sinh hỏi:

- Lấy 30% cổ phần mạng âm nhạc trực tuyến đổi lấy 60 triệu USD, liệu Toshiba có đồng ý điều kiện này không?

- Viện nghiên cứu có đánh giá lạc quan về xu thế phát triển mạng internet trong hai năm tới.

Trương Khác mỉm cười:

- Ban đầu bọn họ không chấp nhận đâu, nhưng càng trì hoãn càng có lợi cho chúng ta, áp lực với họ càng lớn ... Hơn nữa Toshiba không chịu còn có C-Cube nữa mà.

Đổi 60 triệu USD lấy 30% cổ phần, có nghĩa là 70% trong tay Cẩm Hồ có giá trị 140 triệu USD, năm ngoái Cẩm Hồ đầu tư vào mạng âm nhạc trực tuyến còn chưa tới 30 triệu USD, nếu Cương Thôn Mộc mà tùy tiện đồng ý điều kiện này mới là lạ.

Trương Khác tới Hong Kong là chắc chắn không được yên thân rồi, vừa mới tiễn Cương Thôn Mộc đi thì điện thoại của Ngải Mặc đã gọi tới, Trương Khác cười:

- Đấy mọi người xem, C-Cube cũng không chậm hơn bao nhiêu đâu.

Lúc này Phó Tuấn đi tới nói xe đón Đường Thanh đã tới khách sạn rồi.

Bỏ đi chuyện thương nghiệp, Ngải Mặc tính tình ôn hòa khôi hài là người bạn đáng qua lại, Trương Khác không để tùy tiện người nào trong nhóm Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đi ứng phó, mà đích thân mời ông ta cùng ăn cơm tối.

Ở phòng ăn tầng thượng của khách sạn Vạn Lệ toàn là nhân vật y phục sang trọng, rất nhiều người là đại nhân vật ném xuống lầu là có thể làm gây sóng gió trong ngành nghề, đám Trương Khác chọn một trí ngồi gần cửa sổ, Ngải Mặc rất nhiệt tình chỉ cho Trương Khác thấy những đại nhân vật mà ông ta biết.

Trương Khác cũng nhận ra một số người quen Lý Tại Thù đang cùng Độ Biên Kính Nhất của Sony trò chuyện với nhau.

- Oa, toàn là những nhân vật lớn.

Đường Thanh tay chống tay lên cằm hứng thú quan sát những nhân vật lớn:

- Nhìn bọn họ cũng chẳng khác bạn mấy, có người trông thật xấu xí.

Trương Khác đưa tay vuốt gò má sáng bóng của cô:

- Người bình thường cũng đều như nhau mà, chỉ có hai mắt một mũi, nếu nói họ khác gì người bình thường thì chỉ có nội tâm xấu xa người thường không bì kịp.

- Vậy bạn thì sao?

Đường Thanh cười ranh mãnh hỏi lại.

- Cũng gần như thế, ông ấy cũng vậy.

Trương Khác chỉ Ngải Mặc ngồi phía đối diện:

- Mình là bạn bè thân thiết mời ông ấy ăn cơm, vậy mà bạn nhìn xem từ đầu bữa ăn tới giờ mắt ông ấy thì cứ đảo qua đảo lại, nói không chừng đầu óc đang toan tính làm sao lừa Cẩm Hồ kiếm thêm lợi ích cho C-Cube.

- Khụ..

Ngải Mặc đang uống canh, nghe Trương Khác nói thiếu chút nữa chết sặc, dở khóc dở cười oán trách:

- Tôi đang suy nghĩ xem làm sao để con đường hợp tác giữa chúng ta càng đi càng dài đấy.

- Được vậy tôi nghe đây.

Trương Khác nắm lấy bàn tay mịn màng của Đường Thanh đặt trong lòng bàn tay mình vuốt ve, dựa lưng vào ghế nghe Ngải Mặc giải thích.

- Thị trường vài năm tới của Iplayr là ở Châu Âu, Bắc Mỹ, mạng âm nhạc trực tuyến chủ yếu cũng triển khai nghiệp vụ ở những nơi này, cậu không thấy để C-Cube tham gia có lợi cho phát triển nghiệp vụ à?

Ngải Mặc không hề che dấu khao khát của C-Cube với mạng âm nhạc trực tuyến.

- Chúng ta là bạn bè nên tôi không dấu gì.

Trương Khác cười hăng hắc:

- Toshiba cũng rất xem trọng tương lai nghiệp vụ âm nhạc trực tuyến.

Trước đó Trương Khác lo C-Cube và Toshiba thông đồng gây áp lực với Cẩm Hồ, như vậy mặc cả với nhau sẽ rất rắc rối, còn phải nắm đúng chừng mực để khỏi chọc giận quá mức chọc giận Toshiba.

Toshiba vì vội ra Iplayr vào tháng tám cho nên không dựa vào tài nguyên âm nhạc chính bản mà mạng âm nhạc trực tuyến cung cấp, hình thức hợp tác giữa Toshiba và Ái Đạt là trao đổi kỹ thuật, Cẩm Hồ không có tư cách buộc Toshiba vào mạng âm nhạc trực tuyến, Toshiba có thể tự lập mạng âm nhạc của riêng mình.

C-Cube và những doanh nghiệp được Cẩm Hồ cấp quyền khác thì lệ thuộc vào mạng âm nhạc trực tuyến, vì thế mà Cẩm Hồ giảm phí bản quyền kỹ thuật với họ.

Tuy lượng tiêu thụ Iplayr của Toshiba và Cẩm Hồ ở Châu Á tạm được, nhưng mạng âm nhạc trực tuyến thì phát triển nhất ở Bắc Mỹ, vì thế hiện có thể nói C-Cube giúp mở rộng hộ dùng âm nhạc trực tuyến lớn nhất.

- C-cube làm nhỏ ăn nhỏ, không có thân lớn tán rộng như Toshiba, cậu phải nói lỏng cửa cho C-Cube một chút chứ.

Ngải Mặc ngả người tới, mặc rất là khổ ải:

Đường Thanh mỉm môi cười, cô thích ngồi yên tĩnh bên cạnh Trương Khác như vậy, nhìn cái mặt của Trương Khác và Ngải Mặc lúc này chẳng khác gì mấy bà nội chợ ra đi chợ mặc cả mớ rau, hết sức thú vị.

937. Chương 936: Dã Tâm Ngôi Vương.

Trương Khác chấm nước viết một con số, Ngải Mặc nhìn xong kích động đứng bật dậy, gân xanh trên trán nổi hết lên, như khó khăn lắp mới áp chế được lửa giận vậy:

- Cậu đừng có lẩn tới nước, ở Bắc Mỹ lập một trang web như vậy không tốn tới 20 triệu USD.

- Ông học tiếng phổ thông ở đâu thế, đây là được nước lẩn tới, không phải lẩn tới nước, khi nói câu này còn phải nhấn mạnh trọng âm.

Trương Khác cười tít mắt nhìn Ngải Mặc.

Đường Thanh nghe vậy phì cười, cô được chứng kiến kỹ thuật đàm phán kiểu hư trương thanh thế này của Ngải Mặc, nếu không đã sợ hết hồn.

Trương Khác đưa tay lên áp xuống:

- Nào nào, nôi xuống nói chuyện, C-Cube bỏ tiền ra đầu tư vào mạng âm nhạc trực tuyến lấy 10%, chứ không phải là Cẩm Hồ đem 10% bán cho C-Cube.

- Như vậy cũng là được nước lẩn tới.

Ngải Mặc nhấn mạnh hai chữ “được nước”:

- Uống cho tôi đảm bảo với BQT, nói với nhân phẩm Khác thiếu gia nhất định sẽ cho chúng ta một cái giá hợp lý.

- Cẩm Hồ cấp quyền kỹ thuật Iplayr cho C-Cube với giá quá thấp, nên phải bù vào ở phương diện khác. Vả lại mạng internet hiện nay không lo không kiếm được vốn đầu tư. Thời gian qua các quỹ đầu tư tiếp xúc với chúng tôi ra giá còn cao hơn.

Trương Khác gõ tay lên mặt bàn:

- Lần này ông đích thân tới Hong Kong chắc không phải chỉ vì mạng âm nhạc này chứ hả?

Nghe thế Ngải Mặc yên tĩnh lại.

- Chắc ông hiểu ý tôi, tôi sao để ông mất mặt trước BQT được, hơn nữa C-Cube hợp tác với Cẩm Hồ nhiều năm qua đã bao giờ bị thiệt thòi chưa?

-Ồ.

Ngải Mặc vỗ lỗ, ghé đầu tới háy mắt nói nhỏ:

- Nhất đao này chém lên người đám tiểu quỷ Đông Dương chứ gì, có điều cậu chắc là sẽ không làm tôi phải mất mặt chứ?

*** với người TQ Đông Dương là chỉ Nhật, ĐNÁ là Nam Dương.

Về mặt Ngải Mặc khoa trương tới mức nếu không có Đường Thanh thân mật ngồi bên Trương Khác, người bên cạnh nhìn thấy nhất định cho rằng hai nam nhân này có vấn đề.

Chỉ cần C-Cube chấp nhận cái giá Cẩm Hồ đưa ra, không gian để Toshiba đàm phán rất hữu hạn.

Trước mặt Toshiba to lớn, Trương Khác thà tuyển chọn đứng cùng một chiến tuyến với C-Cube, y nghĩ nếu BQT C-Cube đầu óc bình thường chắc cũng suy nghĩ như mình, mỉm cười nói:

- Ông phải tin tôi chứ.

Ngải Mặc quả nhiên bỏ đề tài này đi không nói tới nữa, chỉ cần bù đắp lại được ở phương diện khác, cái giá Cẩm Hồ đưa ra có thể chấp nhận được:

- Chúng tôi dán mác tiêu thụ USB, mặc dù lượng bán ra không như ý muốn, nhưng kỹ thuật USB vẫn làm chúng tôi động lòng, đây cũng là mục đích chuyển đi của tôi.

Usb được chính thức xuất hiện ở triển lãm điện tử Nga vào tháng 6, tháng 7 Cẩm Hồ đưa sản phẩm ra thị trường, chủ yếu vẫn là tại các khu kinh tế phát triển như Nhật Hàn, Singapore.

Usb chính thức được người trong nghề coi trọng vào tháng 8 khi Toshiba đưa ra sản phẩm vào tháng 8, sức ảnh hưởng của Toshiba trên thị trường điện tử tiêu dùng thế giới thì Cẩm Hồ sách dèp cho cũng không xứng.

Toshiba là một trong cự đầu điện tử toàn cầu, sớm có thương hiệu toàn cầu rồi, năm 98 giá trị thương hiệu của Toshiba hơn 20 tỷ USD, có thể nói nghiệp vụ hải ngoại của Cẩm Hồ tăng mạnh trong tháng 9, 10 chủ yếu được lợi từ Toshiba.

Đem so với công năng lưu trữ của Iplayr thì kết cấu của USB đơn giản hơn nhiều, trừ mấy kỹ thuật phần mềm ra, chip điều khiển cùng kỹ thuật cổng giao tiếp đều thể hiện trên Iplayr hết rồi, nhưng không có nghĩa được cấp quyền sản xuất Iplayr là có thể sản xuất USB, vấn đề cấp quyền kỹ thuật USB phải đàm phán tiếp.

- Điều này tôi nhận lời với ông, cụ thể cứ tìm lão Trần đàm phán.

Trương Khác sáng khoái đồng ý:

- Tôi còn mang cho ông một món quà đây.

Lấy trong túi ra một chiếc Iplayr đặt lên bàn.

- Tôi cần cậu tặng cái này à?

Ngải Mặc nghi hoặc nhìn Trương Khác, đưa tay cầm lấy chiếc Iplayr nhìn, lấy một hộp công cụ bằng hộp thuốc lá trong túi ra, cầm tô vít tháo chiếc Iplayr ngay trước mặt mọi người.

Khách khứa ăn cơm ở đây đa phần là khách tham gia triển lãm điện tử ngày mai, hành vi của Ngải Mặc trong mắt bọn họ cũng không có gì là quái dị.

Ngải Mặc mở chiếc Iplayr ra, kính ngạc thốt lên:

- Nhà máy tinh viên dùng một năm mà có sản phẩm rồi? Kỷ lục này chỉ có Intel và TI sáng tạo ra được, chẳng trách buổi sáng gặp Delfassy, sắc mặt hắn rất quái dị.

Ti là một trong số cổ đông chủ yếu của Trung Tinh Vi Tâm, Delfassy đương nhiên sớm biết tin tức nhà máy thuận lợi đi vào sản xuất và Cẩm Hồ hấp thụ kỹ thuật Flash Memory một cách thuận lợi.

Quan trọng nhất vẫn là Cẩm Hồ hấp thụ được kỹ thuật Flash Memory, điều đó có nghĩa là chip lưu trữ chiếm hơn nửa giá thành sản xuất Iplayr có khả năng giảm mạnh.

Ngải Mặc hết sức thần bí ghé đầu tới hỏi:

- Cẩm Hồ sẽ không thành lập đồng minh giá với Toshiba và Samsung chứ?

Ông ta đương nhiên không thể không nhớ C-Cube, TI, Ái Đạt vẫn đang phân chia lợi nhuận lũng đoạn chip giải mã SVCD, tuy nói năm 98 thị trường đầu đĩa tăng trưởng chậm lại, bọn họ chủ động giảm giá chip giải mã, để nhà sản xuất đầu đĩa thêm đắt sống, nhưng C-Cube vẫn kiếm được hơn 160 triệu USD, Cẩm Hồ cũng kiếm được không ít hơn 80 triệu USD.

Trương Khác lắc đầu:

- Không đâu.

Ngải Mặc thực sự sợ Trương Khác gật đầu nói :” Tất nhiên”, như thế nói không chừng C-Cube là xí nghiệp đầu tiên đứng ra nộp đơn tố cáo.

- Như vậy xem ra chúng tôi phải chuyển đơn đặt hàng từ Toshiba sang Cẩm Hồ rồi.

Ngải Mặc cầm bảng điện lên nhìn thật kỹ:

- Chỉ có 32 M thôi à?

Trương Khác mỉm cười:

- Cơm phải ăn từng miếng, tôi cũng biết bộ nhớ 64 M được khu vực Bắc Mỹ hoan nghênh hơn, nếu như không chú trọng tới ngoại hình thì C-Cube thử lắp hai thẻ nhớ vào Iplayr xem ...

- Tôi đâu có dễ bị lừa như thế?

Ngải Mặc cười hăng hắc:

- Không biết tôi chơi với cậu bao nhiêu năm rồi à?

Cẩm Hồ lấy kỹ thuật di động hạng hai của TI thu được thành công trong nước, nói cho cùng là chú trọng chất lượng sản phẩm và công nghệ thiết kế, chuyện này Ngải Mặc biết rõ.

Tuy bị Ngải Mặc vạch trần, mặc Trương Khác cũng chẳng đỏ lên, y không thực sự hi vọng C-Cube làm như thế.

- Dù vậy cũng đủ làm người ta hưng phấn rồi.

Ngải Mặc hào hứng nói:

- Đợi qua triển lãm điện tử, tôi theo cậu về Kiến Nghiệp, được không?

- Tuy Trung Tinh Vi Tâm đã có thể làm ra sản phẩm, nhưng tỉ lệ sản phẩm chất lượng tốt rất thấp, muốn có được sản lượng ổn định, cần 3-5 tháng quá độ.

Trương Khác mặt tỉnh queo nói:

- Mấy tháng nữa ông hãy đặt hàng cũng chưa muộn.

Ngải Mặc thực sự muốn cắn Trương Khác một cái, ông ta biết y có ý đồ gì.

Trương Khác muốn trì hoãn thêm 3-5 tháng tất nhiên là không muốn hạ giá quá nhiều để còn kiếm một mớ nữa. Với lượng tiêu thụ 4 vạn chiếc mỗi tháng như hiện nay, trì hoãn thêm 5 tháng, Cẩm Hồ kiếm thêm được 10 triệu USD mà thôi, nhưng Cẩm Hồ nhường không gian lợi nhuận cho các nhà sản xuất Iplayr khác, để bọn họ ra sức khai thác thị trường sản phẩm cho Cẩm Hồ.

3 -5 tháng là đủ để nghiệp vụ hải ngoại của Cẩm Hồ thăng liên hai cấp, Ngải Mặc đã nhìn thấu, lần này Cẩm Hồ tham gia triển lãm điện tử là nhắm vào các đại lý tiêu thụ điện tử Châu Âu, Bắc Mỹ.

Toshiba đưa ra Iplayr được hai tháng đã chiếm 40% thị trường toàn cầu, nhưng không gian thị trường của Cẩm Hồ và C-Cube không hề bị chèn ép, ngược lại sự tham gia của Toshiba khiến phe DMP tiến bộ mạnh, lượng tiêu thụ của Cẩm Hồ tăng lên rõ rệt là nhờ Toshiba thúc đẩy.

Giống như thế, nếu sản phẩm của Cẩm Hồ thành công tiến vào thị trường Châu Âu và Bắc Mỹ, cũng có tác dụng xúc tiến với Toshiba và C-Cube.

Ngải Mặc đoán ra kế hoạch ác độc của Cẩm Hồ, nghiêng rằng nghiêng lợi biểu thị bất bình, nhưng cái bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của Trương Khác làm ông ta chịu thua, chỉ biết nói:

- Cậu không lo Toshiba có ý kiến à?

- Toshiba có ý kiến gì được, chẳng lẽ bọn họ hi vọng Iplayr của bọn họ mới bán chưa được ba tháng cho người dùng đã giảm mất 1/3 giá à?

Trương Khác cười gian manh:

- Tôi nghĩ Toshiba càng cần thời gian này hơn chúng tôi, tất nhiên chúng tôi sẽ trao đổi với họ, C-Cube kiên nhẫn đợi thêm vài tháng nữa đâu có muộn, chúng ta có cùng đối diện với một cường địch là Sony, trao đổi kỹ càng với nhau là cần thiết mà.

938. Chương 937: Mộng Tưởng Của Anh Là Gì?

Ngải Mặc lắc đầu cười, C-Cube không nắm quyền chủ động trong tay, ngoài theo sát bước tiến của Cẩm Hồ và Toshiba thì không còn cách nào khác, Toshiba phải xét tới danh dự thương hiệu, không thể để giá sản phẩm giảm mạnh trong thời gian ngắn được.

Lúc này Toshiba, Cẩm Hồ và C-Cube không tồn tại quan hệ cạnh tranh, trong thời gian khá dài tiếp theo còn phải liên hợp đối đầu với mặt trận MD do Sony cầm đầu.

Ngải Mặc quay đầu nhìn Độ Biên Kính Nhất đang ăn cơm cùng Lý Tại Thù, vừa đúng lúc Độ Biên Kính Nhất cũng quay sang, đại khái đang bàn luận về bọn họ.

Ngải Mặc học cách ngồi của người Nhật Bản, đặt hai tay lên gối, nói đầy hào khí:

- Vậy chúng ta hãy cùng liên hợp kéo Sony khỏi ngôi báu.

Trong thị trường máy nghe nhạc cầm tay toàn cầu, Sony mới là bậc vương giả chân chính, ” đem âm nhạc bỏ vào túi” đó là quan niệm thương nghiệp cực kỳ sáng tạo của Sony.

Mặc dù năm 98 bị cơn bão tài chính liên lụy, nhưng lượng tiêu thụ máy nghe nhạc cầm tay của Sony dự kiến vẫn không ít hơn 140 triệu chiếc, mang lại cho Sony thu nhập không ít hơn 5 tỷ USD.

Nhưng tương lai ai mới là chúa tể của máy nghe nhạc cầm tay, là MD hay Iplayr? Đây là tiêu điểm Toshiba, Cube và Cẩm Hồ chú ý.

- Sony chuyển này hẳn cũng sẽ có hành động nhắm vào chúng ta?

Ngải Mặc không chắc lắm.

- Chúng ta liên hợp lại bưng bưng đã tâm muốn lật bộ ngôi báu của họ, tất nhiên bọn họ không thể xem thường.

Là phó tổng giám đốc phát triển sản phẩm của Sony, Độ Biên Kính Nhất lần này tới tham gia triển lãm điện tử Hong Kong cũng là muốn tiếp xúc gần hơn với Cẩm Hồ, nói ra thực buồn cười, Sony có tiếp xúc với Cẩm Hồ từ ba năm trước, nhưng nếu không phải có Lý Tại Thù chỉ cho thì ông ta không biết người thanh niên ngồi đối diện với Ngải Mặc là linh hồn của Cẩm Hồ.

Thấy Ngải Mặc quay đầu nhìn sang phía này, Lý Tại Thù nói:

- Có lẽ bọn chúng đang vọng tưởng khiêu chiến thị trường máy nghe nhạc cầm tay của Sony.

Độ Biên Kính Nhất mỉm cười không đáp lại câu nói của Lý Tại Thù, ông ta có đánh giá thị trường của riêng mình, trong lòng ông ta đang tính toán trong cuộc trao đổi kỹ thuật vào tháng 6, ruốt cuộc Cẩm Hồ hay Toshiba có lợi hơn.

Ăn cơm xong, Lý Tại Thù thấy Trương Khác và Ngải Mặc vẫn bàn bạc say sưa, hắn và Kim Nam Dũng cáo từ với Độ Biên Kính Nhất rời phòng ăn, trong cầu thang không có người khác, Lý Tại Thù hỏi:

- Lúc này tôi kiến nghị tổng bộ mua điện tử Vũ Thế có thích hợp không?

Điện tử Vũ Thế là xí nghiệp Hàn Quốc vô danh, nhưng nó được Cẩm Hồ cấp quyền kỹ thuật sản phẩm Iplayr.

Samsung muốn có được kỹ thuật sản phẩm Iplayr hoặc đàm phán với Cẩm Hồ, hoặc mua lại công ty được Cẩm Hồ cấp quyền.

Kim Nam Dung thì nghĩ, hai cách này có gì khác nhau, chẳng qua thể diện không cần lo Cẩm Hồ nói Samsung cũng khuất phục kỹ thuật DMP mà thôi, gật đầu nói:

- Tôi thấy càng sớm càng tốt, gia nhập trận doanh DMP phù hợp với lợi ích của Samsung, nếu không lợi ích Flash Memory của Samsung tương lai bị Cẩm Hồ và Toshiba liên hợp chèn ép.

- Tôi quyết định rồi, anh soạn cho tôi một vào cáo chính thức, tôi sẽ gửi thẳng cho hội trưởng.

Tuy xí nghiệp điện tử phía dưới Samsung cũng sản xuất MD, nhưng kỹ thuật hạch tâm MD luôn nằm trong tay xí nghiệp của Nhật.

Samsung tham gia trận doanh DMP mặc dù vẫn phải nộp phí bản quyền cho Cẩm Hồ, nhưng lợi ích tương lai của thị trường Flash Memory không cho phép Samsung không coi trọng.

Ngải Mặc cũng cáo từ rời đi, Trương Khác cùng Đường Thanh uống cà phê, ngắm cảnh biển vịnh Victoria vào ban đêm, hoàn toàn không biết Samsung cũng sắp trở gáo quay sang phe DMP.

Cùng giai nhân uống cà phê ngắm cảnh đẹp dễ chịu biết nhường nào, nhưng chiếc di động không thức thời lại reo lên phá đám.

Trương Khác cầm di động lên nhìn số, nói:

- Điện thoại của Tô Tân Đông ... Thật đau đầu, mặc xác anh ta nhé?

- Thực ra mình rất thích nhìn bạn lúc bàn bạc công việc, tuy có hơi vô lại, nhưng rất có vị nam nhân.

Đường Thanh tay chống cằm, tay đẩy tay cầm di động của Trương Khác lên tai y:

- Người khác không hiểu được cảm giác này của mình đâu...

Trương Khác yêu thương khẽ vuốt chóp mũi của cô, có người vợ thế này, với một nam nhân mà nói còn sự hậu thuẫn nào hơn được, y nhận điện thoại hơi muộn, Dịch Đan Thanh đã vào phòng ăn đón bọn họ.

- Giám đốc Tô gặp được Trương Á Bình của Phillips, giám đốc Đinh cũng ở đó, hi vọng cậu bỏ thời gian qua một chút.

- Trần Tín Sinh đâu?

Trương Khác đứng dậy, trước mặt Dịch Đan Thanh, y không thân mật ôm vai Đường Thanh.

- Giám đốc Trần tham dự tiệc của bên TI, tới giờ cũng chưa về.

Đứng trước Trương Khác và Đường Thanh, trái tim Dịch Đan Thanh có kiên cường đến mấy cũng không khỏi có cảm giác run rẩy hoang mang, chỉ có điều công việc vẫn phải làm, cô không kiểm được có gì không tới Hong Kong.

- Ủ, vậy chúng ta đi thôi.

Trương Khác nhận lấy áo khoác của Đường Thanh từ phục vụ, mặc giúp cô.

Tổng giám đốc Trương Á Bình của Phillips Trung Quốc là bạn cũ của Trương Khác rồi, năm 96 khi mắt đọc đầu đĩa thiếu hụt nhất, chỉ có Cẩm Hồ có đủ lượng mắt đọc từ nhà máy của Phillips, đó là nhân tố quan trọng lập nên địa vị bá chủ thị trường đầu đĩa của Cẩm Hồ.

Trương Á Bình lần đầu tiên gặp Trương Khác vào năm 95, khi đó Cẩm Hồ giới thiệu chiếc đầu đĩa VCD đầu tiên ở Kiến Nghiệp, ngay từ khi đó hắn đã nhìn ra thể nào gọi là mị lực và thiên phú thương nghiệp trên người thiếu niên thư sinh gầy gò ấy.

Nhìn thấy Trương Khác đi vào, Trương Á Bình cùng Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Tiêu Tấn Thành cùng đứng dậy nói:

- Tôi chỉ tùy ý tới đây chơi, không ngờ quá nhiều thời gian của Khác thiếu gia bên giai nhân.
- Không sao, tôi là người chỉ có rảnh rỗi là nhiều, ngồi trò chuyện với bạn cũ là điều thích nhất ...

Trương Khác cười, kéo ghế cho Đường Thanh và Dịch Đan Thanh ngồi xuống trước.

Được một lúc thì Trần Tín Sinh cũng về, vậy là nửa nhân vật quản lý hạch tâm của Cẩm Hồ đã có mặt ở đây rồi.

- Triển lãm lần này Cẩm Hồ sẽ đưa ra sản phẩm mới làm mọi người tiếp tục kinh ngạc chứ?

Trương Á Bình hào hứng nói:

- Mấy năm qua tôi đã quen với loại kỳ vọng này rồi.

Trước mặt bạn cũ chẳng cần giữ hồi hộp tới phút cuối cùng, Trương Khác vui vẻ nói:

- Hiện sản phẩm Cẩm Hồ có thể mang khoe được chỉ có Iplayr thôi, sẽ đưa ra mấy loại máy thu âm kỹ thuật số độc lập, và hai chiếc Iplayr có công năng thu âm, một cái dùng pin khô, một cái dùng pin ắc quy.

Quay đầu sang bảo Dịch Đan Thanh:

- Giám đốc Trương là bạn cũ của chúng ta, chúng ta nên có món quà gì chứ ...

Rồi lại nói với Trương Á Bình:

- Di động của chúng tôi thì không đáng nhắc tới rồi, không mang ra bêu xấu nữa.

Dịch Đan Thanh lấy ra chiếc Iplayr mới nhất của Cẩm Hồ, Trương Á Bình mở hộp nhìn vỏ máy đơn giản gọn gàng, cười nói:

- Sản phẩm của Ái Đạt luôn trang nhã tự nhiên, tôi sớm nghe nói năm ngoái các vị đã mua một công ty có kỹ thuật chip âm tần số của Nhật Bản, đang nghĩ khi nào có thể thấy sản phẩm mang kỹ thuật này .. Ở phương diện này Phillips quá bảo thủ.
- Mỗi bên có sở trường khác nhau, Cẩm Hồ mà có nền tảng kỹ thuật như Phillips, thì cần gì khổ công vào những trò tiểu xảo?

Lời này của Trương Khác không hoàn toàn thật lòng, có ý tâng bốc Phillips trong đó, ở thị trường điện tử tiêu dùng Phillips không có được thành tích kiệt xuất, chính là vì quá bảo thủ, trong khi tích lũy kỹ thuật thì Phillips chưa bao giờ thiếu.

Trương Á Bình quan sát thật kỹ chiếc Iplayr mang công năng ghi âm sắp mang ra triển lãm của Cẩm Hồ, cảm khái nói:

- Cẩm Hồ lúc nào cũng đi đầu sản phẩm cao cấp, tôi tin trong ngành điện tử toàn cầu tương lai, sẽ có địa vị của Cẩm Hồ.
- Đừng nói quá khứ, ngay cả hiện tại, và trong cả tương lai khá dài, ở thị trường hải ngoại, sản phẩm mang dòng chữ “made in China” là tiêu chí cho thứ sản phẩm thấp kém, chẳng ngại gì nói ra câu này, đó là hình tượng sản nghiệp dân tộc chúng ta mang lại cho người ngoài.

Trương Khác thở dài:

- Muốn thay đổi được hình tượng này là điều cực kỳ khó khăn và lâu dài, tôi có một mộng tưởng, tôi nghĩ lão Trần, lão Tô, lão Đinh và giáo sư Đàm cũng có mộng tưởng này, chính là biến Ái Đạt thành thương hiệu dân tộc làm Hoa kiều ngạo và tự hào, như thế mới có thể nói là thành công ... Giám đốc Trương, mộng tưởng của anh là gì?

939. Chương 938: Tâm Đầu Ý Hợp.

- Chị thích Trương Khác ở điểm nào?

Mặc cho Dịch Đan Thanh lão luyện đến đâu bị Đường Thanh bất ngờ hỏi câu này cũng sợ tới mức hồn mất vía, kinh hoàng nhìn Đường Thanh, không hiểu mình để lộ sở hở ở chỗ nào.

Nhưng thấy ánh mắt Đường Thanh gắn chặt trên người Trương Khác không nhận ra mình luống cuống mới ý thức được đó chỉ là cách Đường Thanh nói chuyện với người khác thôi, nếu người ngồi bên cạnh là nam nhân, cũng hỏi câu này, hẳn là đang thắc mắc vì sao những người đi tới đâu cũng là nhân tài được săn đón lại cam tâm tình nguyện tụ tập dưới cờ của Cẩm Hồ.

- Tôi có thể thích gì ở cậu ta sao?

Dịch Đan Thanh che dấu gợn sóng trong lòng, khẽ cười nói:

- Thời buổi này tìm được một ông chủ trả lương cao như vậy chẳng dễ dàng gì.

Đường Thanh quay sang cười hì hì:

- Cái tên hư hỏng này béo tới chảy mỡ rồi, suốt ngày rảnh rỗi lang thang, chuyện gì mọi người cũng làm giúp cả, không thể để cậu ấy hưởng lợi một mình được.

Dịch Đan Thanh nhận ra tình cảm của Đường Thanh với Trương Khác còn mang chút nhân tố sùng bái, trong quan hệ hai người tự hạ thấp địa vị của bản thân, nhớ tới Tạ Văn Tĩnh, Hứa Tư đại khái đều không hi vọng xa vời có trọn vẹn tình cảm của y, cô đang nghĩ :” Chẳng biết Đường Thanh có biết sự tồn tại của Văn Tĩnh không?” nghĩ thế bản thân cũng hơi chột dạ.

Phía bên kia Trương Á Bình bị những lời của Trương Khác nói làm cho nhiệt huyết sục sôi, nhất thời không biết nói gì trả lời Trương Khác, muốn làm nên một phen sự nghiệp cần có mộng tưởng, nếu không làm sao có đột phá trong cuộc đời được.

Đối với người bạn cũ này, Trương Khác không cần vòng vo rồi mới đi vào chủ đề chính, nói thẳng luôn:

- Trong hơn một năm qua, có thể nói các phòng ban của Ái Đạt đều trưởng thành rất nhanh chóng, chúng tôi đã thực hiện được tự sản xuất hơn 80% ở sản phẩm Iplayr tầm trung thấp, mục tiêu này sẽ nhanh chóng thực hiện ở di động và các sản phẩm khác. Trung Tinh Vi Tâm cũng chỉ cần chưa tới một năm đã đi vào sản xuất rồi, mọi người đều rất không hài lòng với tỉ lệ sản phẩm tốt, với tôi mới đi vào sản xuất có 27% sản phẩm tốt là rất hài lòng rồi.

Tới đây dừng lại một chút để Trương Á Bình tập trung lại:

- Cơ sở trong nước rất yếu kém, cần cho Trung Tinh Vi Tâm một quá trình đề cao. Bên phía Ái Đạt, điều kiện cùng kỹ thuật sản xuất kém hơn một chút, tuyển công nhân cũng cần thời gian để thuần thục, nhà máy chỉ có nghiêm ngặt khống chế chất lượng sản phẩm mới có thể giữ được hình tượng thương hiệu Ái Đạt. Bản thân tôi thì không có gì bất mãn, nhưng lão Trần lão Tô thường kiểm điểm với tôi cần bỏ công sức nhiều hơn tinh tế hóa sản xuất, giảm sự cố chất lượng tới mức thấp nhất, nâng cao hiệu suất sản xuất, đề ra kế hoạch “chế tạo tinh chuẩn”, muốn tổ chức một đội ngũ thực thi kế hoạch này, tiên hành tiêu chuẩn hóa tất cả công đoạn của Ái Đạt ... Bọn họ đều khen ngợi anh là người đứng đầu quản lý chế tạo điện tử ở Trung Quốc, nói anh là nhân tuyển thích hợp nhất cho đội ngũ này; ngoài ra Ái Đạt còn có kế hoạch lập phòng linh kiện để tăng cường quản lý nghiệp vụ sản xuất, tiêu thụ linh kiện, tôi mong anh sang lãnh đạo nó ...

Hợp đồng của Trương Á Bình với Phillips sắp hết hạn, Phillips cũng hi vọng hần ở lại, còn thăng lên làm phó tổng giám đốc cấp cao, dù sao Trương Á Bình lập công lớn cho sự phát triển của Phillips ở khu vực Đại Trung Hoa, hơn nữa hần đang ở độ tuổi thành tục sung mãn.

Trong nước có rất nhiều xí nghiệp điện tử mời Trương Á Bình làm tổng giám đốc điều hành, nhưng mấy năm qua chỉ có Cẩm Hồ là khiến cho y kích động, cùng với thời gian dài tiếp xúc, Trương Á Bình có hiểu biết sâu sắc về Cẩm Hồ, hiểu ưu thế của Cẩm Hồ cùng những chỗ Cẩm Hồ cần cải tiến, tư giao với đám Trần Tín Sinh, Đinh Hòe, Tô Tân Đông cũng không tệ.

Trong thâm tâm Trương Á Bình rất khát vọng gia nhập Cẩm Hồ, nhưng điều này cần Cẩm Hồ đề xuất ra, đồng thời phải an bài cho hần một không gian để thi triển phát huy tài năng.

Cuối năm 95 đầu năm 96, nghiệp vụ đầu đĩa trong nước bị hạn chế bởi lượng cung cấp mắt đọc, khi ấy Trương Á Bình nắm đại quyền nhà máy linh kiện Phillips có thể nói là người quyết định phân ngạch thị trường đầu đĩa lúc bấy giờ, lúc đó chỗ dựa cho quyền định của hần là xí nghiệp nào có quản lý hoàn thiện hơn, có tiềm lực phát triển hơn.

Tô Tân Đông có trình độ quản lý sản xuất rất cao, khi đó Ái Đạt vì thế mà lọt vào mắt xanh của Trương Á Bình, được nửa lượng linh kiện Phillips cung ứng.

Mấy năm qua đám Tô Tân Đông, Lỗ Khánh Sinh luôn yêu cầu hà khắc với việc quản lý nhà máy, nổi bật với các đồng nghiệp trong nghề. Nhưng bản thân họ cũng có thiếu sót kinh nghiệm, một phương diện khác sản xuất của Ái Đạt mở rộng quá nhanh khiến trình độ quản lý sản xuất so với các cự đầu còn lại có chênh lệch lớn.

Ái Đạt hiện đúng là rất cần công nhân lành nghề, kỹ thuật viên có kinh nghiệm, yêu cầu khắt khe về chất lượng sản phẩm khiến hiệu suất sản xuất thấp, vật liệu hao tổn cao, những hạn chế này làm sản lượng của Ái Đạt không thể nhanh chóng nâng cao, chi phí sản xuất khá lớn làm triệt tiêu ưu thế tài nguyên nhân lực trong nước.

May mắn là nghiệp vụ di động Ái Đạt chủ yếu triển khai trong nước ở vào thời kỳ lợi nhuận cao, Iplayr và USB là sản phẩm mới, khi xác định giá thị trường đã để lại không gian lợi nhuận đủ lớn, vì thế Cẩm Hồ hình thành được quy mô lợi nhuận cao, nhưng những điều đó cũng chỉ đủ tạm thời che đi thiếu sót của Ái Đạt.

Có điều Trương Khác và tầng quản lý tinh táo nhận thức được thời kỳ lợi nhuận cao của di động sẽ qua đi, Iplayr và USB cũng không phải vĩnh viễn không có đối thủ cạnh tranh, những thiếu sót trước đó sẽ bộc lộ ra ...

Đương nhiên hiện vấn đề đau đầu nhất vẫn là không thể mau chóng nâng cao sản lượng.

Một khi không còn thời kỳ lợi nhuận cao, thậm chí rơi vào nguy cơ kinh tế, xí nghiệp điện tử muốn tồn tại được trong cuộc cạnh tranh tàn khốc, chủ yếu phải dựa vào năng lực ở những phương diện này.

Nhưng công tác phương diện này cần một nhà quản lý mạnh mẽ để lãnh đạo, có thể nói Trương Á Bình luôn nằm trong tầm mắt của đám Trương Khác, Trần Tín Sinh.

Bản thân năng lực, kinh nghiệm của Trương Á Bình là quá đủ rồi, hơn nữa với mối quan hệ trong nghề của hần, có thể mau chóng tổ chức lên một đội ngũ có kinh nghiệm triển khai công tác tương quan, lại có quan hệ mật thiết lâu dài với Cẩm Hồ, như thế nhậm chức phó tổng giám đốc tập đoàn sẽ không sinh ra va chạm lớn trong nội bộ tập đoàn ...

Quan trọng nhất là phải có sự thừa nhận Trương Khác là lãnh đạo tối cao của Cẩm Hồ.

Đối với người không biết rõ về Trương Khác về Cẩm Hồ, không có quá trình cùng trưởng thành, thì rất khó tận tâm tận lực làm việc dưới sự lãnh đạo của một thanh niên vừa mới qua tuổi 20.

Với nhân tài tầng cấp như Trương Á Bình, lương bổng không phải là vấn đề chủ yếu bọn họ suy tính nữa, mà sự nghiêm túc sức hút khí phách của lãnh đạo mới là nhân tố quan trọng.

Cẩm Hồ và Trương Á Bình có thể nói là “tình đầu ý hợp”, nhưng thế nào cũng phải đợi nhiệm kỳ của Trương Á Bình ở Phillips kết thúc.

Hai bên trò chuyện hợp ý, bất tri bất giác đã tới rạng sáng, lúc tiễn Trương Á Bình ra cửa, chuyện hẳn chuyển sang Cẩm Hồ xem như đã được quyết định.

Đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông cũng cáo từ ai về phòng nấy, Dịch Đan Thanh thu dọn tài liệu xong mới đi, tới khi ra cửa mới nói một câu ý từ mơ hồ:

- Phải ngủ sớm nhé, cẩn thận sáng mai dậy mắt có quầng thâm bị người ta cười cho đấy.

- Á, chị nói lung tung gì vậy?

Đường Thanh xấu hổ hết sức, cô nàng tức tốc chạy vào phòng ngủ, ôm y phục để thay trốn sau lưng Dịch Đan Thanh nói với Trương Khác:

- Bạn cũng phải ngủ sớm đấy, mình sang phòng chị Dịch ngủ ...

Chưa nói hết câu đã chạy trước rồi.

940. Chương 939: Mọi Người đều Có Trận Doanh.

Nha đầu này làm sao dễ mặc lừa thế chứ? Trương Khác giận dữ gầm rống trong lòng, nhưng cho y hai cái gan nữa cũng không dám để lộ ra trước mặt Dịch Đan Thanh, giang tay nói:

- Mọi người cũng ngủ sớm đi nhé.

Dịch Đan Thanh đắc ý lườm trước khác một cái đầy quyền rũ, làm xương khớp Trương Khác bủn rủn, nhưng về tới phòng Dịch Đan Thanh hồi hận :” Rốt cuộc mình vừa làm cái gì? Không phải quyết tâm không để tên nhóc đó chạm vào người nữa sao, còn vương bận chuyện này làm gì?”

Trừ sáng mai đưa Đường Thanh đi tham quan triển lãm điện tử, Trương Khác chẳng có an bài nào khác, an tâm ở trong phòng đánh một giấc ngon lành, rèm cửa kéo kín mít, ngủ dậy vẫn thấy trong phòng tối om như ban đêm, chỉ có điều trong lòng có thêm một giai nhân ấm áp.

Đưa tay ra mò mẫm, nắm lấy bầu vú săn chắc vút cao của thiếu nữ, xác định được người nằm trong lòng là Đường Thanh, Dịch Đan Thanh từ bầu vú căng đầy ra, cơ thể cũng nảy nở hơn Đường Thanh nhiều, da thịt có cảm giác êm êm như bông, còn da thịt Đường Thanh đàn hồi hơi, cảm giác trơn mềm cũng tới cực hạn.

Trương Khác vừa mới tỉnh ngủ, tất nhiên tinh khí dư dật, hạ thân đã kiểm bặt cung giường rồi, Đường Thanh gấp chân đè lên bụng Trương Khác, thấy cái thứ kia vướng víu, đưa tay gạt nó sang một bên, miệng chóp chép, người nhúc nhích muốn tìm tư thế thoải mái hơn.

Trương Khác nào có thể để cô thoải mái như vậy được, đặt người cô nằm trên giường, nương theo ánh sáng yếu ớt trong phòng, ngắm nhìn khuôn mặt mê người của cô.

- Ngủ rồi! Ngoan nào ...

Đường Thanh nũng nịu nói, lim dim mở mắt ra, thần thái ngái ngủ đó cực kỳ mê người, thấy Trương Khác nhìn mình tới ngây dại, xấu hổ đưa tay che mặt:

- Mình thích cảm giác nấp trong lòng bạn, bạn đừng có nghĩ tới việc khác, ngủ thêm một chút đi, lát nữa chúng ta còn đi triển lãm điện tử đấy.

- Bạn cứ ngủ đi, mình chơi kệ mình.

Trương Khác cười vô sỉ, tay vén áo cô lai, mân mê bầu vú mơn mớn, áp mặt lên mái tóc dày, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên đó:

- Thơm quá, ngửi cả trăm năm cũng không chán.

Đường Thanh ngẩng đầu lên, hồn nhiên nói:

- Không cho tên xấu xa bạn ngửi.

Mái tóc trượt xuống lộ ra chiếc tai nhỏ sáng bóng, Trương Khác thè lưỡi ra liếm, làm Đường Thanh ngứa ngáy vịn vẹo như con rắn.

Trương Khác ôm lấy khuôn mặt xinh xắn, không cho cô nàng né tránh, hôn lên cánh môi mềm, tách hàm răng cô ra, mút lấy chiếc lưỡi dính hương làm người ta cuồng si điên dại, cho tới khi cô nàng ngây thơ mềm nhũn người không kìm được phát ra tiếng rên rỉ say lòng mới đưa tay xuống dưới ...

Trên người Đường Thanh có hai chỗ thịt mềm nhất, một là chiếc lưỡi của cô, hai là mé trong đùi, Trương Khác rất thích hôn Đường Thanh, cũng thích lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt chỗ gần riêng tư của cô, cảm thụ xúc cảm mê người tốt độ đó, sở tới khi có chất lỏng dính dính thấm qua chiếc quần lót, cơ thể thiếu nữ run lên từng chập như phát sốt.

Lúc này Trương Khác mới cởi quần lót của cô đem hạ thân đã phòng tới mức khó chịu tiến vào, chỉ khe tách hai mép thịt ẩm mềm đã dễ dàng trượt vào, cảm giác được hết sức ấm áp bao vây hạ thể, trước tiên mạnh mẽ tấn công từng phát đưa Đường Thanh lên chín tầng mây, nghỉ một chút, để cơ thể miễn cảm của cô dịu lại, mới ôm lấy khuôn mặt cô, thâm tình nhìn ngắm gò má ửng rỏ hồng dụ hoặc, đôi mắt lim dim làm người ta yêu thương:

- Sao ngủ rồi lại còn qua đây?

- Chị Định dậy làm việc từ rất sớm, mình còn chưa ngủ đủ, chạy qua chui vào lòng bạn ngủ bù.

Đường Thanh đưa tay vuốt ve cái cằm ram ráp của Trương Khác, cơ thể còn miễn cảm hết sức, phải kẹp chặt đùi lại mới làm tên xấu xa động tác chậm lại đôi chút:

- Không ngờ rơi vào ma chướng của bạn, đúng là được không bằng mất.

Lúc này nghe thấy cửa phòng ngoài bị mở ra, chỉ có Định Đan Thanh là có chìa khóa căn phòng này, tiếng giày cao gót vang vang trên nền đá cẩm thạch, Định Đan Thanh khấn trương ôm chặt lấy lưng Trương Khác, nói nhỏ:

- Không được nhúc nhích.

Trương Khác càng lo để Định Đan Thanh nghe thấy hơn cả Đường Thanh, áp cơ thể mềm mại ướt át của Đường Thanh phía dưới, không cho cô cử động, nhưng cái thứ kia vẫn cắm sâu trong cơ thể cô nàng, lo lắng, khấn trương, càng làm dục vọng kích thích cao độ, tìm hai người đập thành thịch, hơi thở phả vào mặt nhau nóng như lửa hỏa diễm sơn.

Bên ngoài có tiếng Định Đan Thanh lật xem tài liệu chốc lát rồi đi, có điều nghe ra được tiếng giày cao gót có chút do dự.

Sau một phen ân ái thỏa thuê, Trương Khác trần truồng xuống giường kéo rèm cửa lên, để ánh sáng chan hòa ùa vào phòng, nheo mắt nhìn mặt trời, ước chừng khoảng chín giờ rồi.

Đường Thanh kéo chăn che cơ thể, bị ánh sáng đột ngột làm chói mắt, một lúc sau mới thích ứng được, bên ngoài cửa là mặt biển xanh ngắt lấp lánh ánh sóng, hôm nay là một ngày đẹp.

Trương Khác và Đường Thanh tắm rửa vội vàng, tùy tiện kiểm mấy thứ lót dạ, rồi xuống hội trường chính xem triển lãm điện tử.

Triển lãm điện tử Hong Kong mùa thu là triển lãm điện tử quy mô lớn nhất Châu Á, khi Trương Khác và Đường Thanh tay trong tay đi tới thì triển lãm đã đông nghịt người rồi.

Có rất nhiều người Âu Mỹ ăn mặc cầu kỳ, vẻ mặt trang trọng, ở cửa là nhân viên triển lãm phát tờ rơi, có cả nhân viên tuyên truyền của Ái Đạt trong đó, sự vụ triển lãm giao hết cả cho bộ phận thị trường và công ty hải ngoại làm rồi, buổi sáng ngoại trừ đưa Đường Thanh đi chơi, Trương Khác chẳng có việc gì để làm.

Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông cũng chỉ bỏ thời gian tới xem qua loa sản phẩm kỹ thuật mới công ty khác đưa ra, còn chuyện cụ thể của công ty thì không hỏi tới, chuyện hợp tung liên hoành ẩn sau màn mới là sân khấu cho bọn họ thể hiện.

Thời gian nhàn nhỗi của Trương Khác ở Hong Kong cũng không nhiều, lịch trình trước khi rời Hong Kong vào buổi chiều ngày mai an bài chặt chẽ, có điều một số hoạt động có thể đưa Đường Thanh đi cùng, không tới mức làm cô cảm thấy bị lạnh nhạt.

Sáng tạo luôn là chủ đề vĩnh hằng của triển lãm điện tử, các doanh nghiệp lớn thường thích mang thành quả kỹ thuật của mình ra lấp đầy mắt của người tham quan và truyền thông.

Đem so với khu triển lãm của các cự đầu hải ngoại, khu triển lãm của Ái Đạt mặc dù có vị trí cực tốt, trang trí bắt mắt, nhưng thứ có thể mang ra “khoe” lại hết sức có hạn.

Những sản phẩm điện tử tiêu dùng Sony, Panasonic, Samsung .. Mang tới triển lãm có thể nói là rực rỡ đủ loại, màu sắc rực rỡ.

Sony cũng không phải không có chút cảnh giác nào với trận doanh DMP, trong lần triển lãm này đưa ra liền mấy loại máy nghe nhạc cầm tay, có cả máy MD mang công năng radio kỹ thuật số.

Trương Khác hiểu rất rõ điểm yếu của doanh nghiệp điện tử Nhật Bản, Sony thà phát phát sản phẩm cũ, chứ không cúi đầu xưng thần trước kỹ thuật Flash Memory của Toshiba, thái độ bảo thủ ngạo mạn này không phải một vài nhân viên quản lý có tầm nhìn xa là có thể xoay chuyển được, kiêu binh tất bại, cứ thế tương lai xí nghiệp Nhật không còn nhiều nữa.

Ngược lại lúc này Samsung trông có vẻ chưa đủ hùng mạnh lại hết sức linh hoạt tích cực, càng làm người ta dè chừng sợ hãi hơn.

Sharp mang tới triển lãm điện tử kỹ thuật tinh thể lỏng (LCD display) đời thứ tư của bọn họ, Panasonic trưng bày thành quả mới nhất của họ ở lĩnh vực ly tử thể (Plasma display), còn Toshiba và Sony thì tập trung lực lượng vào kỹ thuật xạ tần (radio frequency display).

Trương Khác đương nhiên hiểu rõ thị trường kỹ thuật độ nét cao tương lai sẽ lựa chọn trận doanh nào, đáng tiếc lúc này tất cả là thiên hạ của doanh nghiệp Nhật Hàn, mà người ta thì không thích cho Cẩm Hồ chơi cùng.

Trương Khác chỉ có thể hi vọng các doanh nghiệp Hàn có kỹ thuật LCD bị tổn hại trong cơn bão tài chính này nghiêm trọng thêm một chút.

941. Chương 940: Xuống Dốc.

Phòng thị trường sẽ chuyên môn phái người đi thu thập tình báo sản phẩm mới, kỹ thuật mới còn Trương Khác và Đường Thanh chỉ chọn những thứ mình hứng thú để tham quan, trong khu triển lãm đủ mọi thứ đồ bắt mắt, chẳng cảm thấy thời gian trôi đi, thoáng một cái đã tới trưa rồi.

Trương Khác và Đường Thanh trở về khách sạn dùng cơm, Tiêu Tấn Thành cũng tới báo cáo tình hình tiếp xúc với các khách hàng Âu Mỹ.

Lúc này Iplayr và USB của Cẩm Hồ có không gian giảm giá rất lớn, nhưng không vội giảm giá thúc đẩy doanh số, với thị trường hoàn toàn mới như Châu Âu, Bắc Mỹ so với giảm giá, chẳng bằng để lại không gian lợi nhuận cho nhà phân phối.

Toshiba đã có hệ thống tiêu thụ hoàn chỉnh, tất nhiên không cần tới mảnh vụn lấy lòng nhà phân phối, Cẩm Hồ lại là khuôn mặt mới lạ, cần phải có nhà phân phối giúp đỡ mở cánh cửa thị trường, nhân tố quyết định là phải xem sản phẩm của Cẩm Hồ có thể đem lại cho bọn họ đủ không gian lợi nhuận không?

Kỹ thuật DMP bắt nguồn từ Ái Đạt, chất lượng sản phẩm không hề kém hơn của Toshiba, C-Cube, nhà phân phối lại có được lợi nhuận cao gấp mấy lần so với hai công ty kia, nên bọn họ chọn lựa thể nào là điều dễ thấy.

Ước hẹn với Ngải Mặc chỉ có 3-5 tháng, muốn trong thời gian này mở toang được cánh cửa vào thị trường Châu Âu, Bắc Mỹ là rất khó khăn, nhưng dùng để lập nên hệ thống tiêu thụ thì không cấp bách lắm.

Trong nhà ăn gặp được Cường Thôn Mộc, thái độ của ông ta gượng gạo hơn hôm qua, Trương Khác thăm nghĩ các buổi sáng ông ta gặp Trần Tín Sinh đã được biết cái giá bên này đưa ra, phải trả 40 triệu USD cho 20% cổ phần mạng âm nhạc trực tuyến toàn cầu, cho nên trong lòng ít nhiều không thoải mái lắm.

Buổi chiều được Diệp Kiến Bàn và Mã Văn Cừ giới thiệu, Trương Khác gặp mặt Lý Diệu Hoa, phó tổng giám đốc tập đoàn cửa cảng Singapore.

Cuộc đàm giữa Hải vận Nam Dương và thương vụ Cẩm Hồ với tập đoàn cửa cảng Singapore đã được ba tháng rồi, trong hai tháng vừa qua, tập đoàn này đã ba lần phải người tới Tân Đình tiến hành khảo sát đo đạc, chứng thực đảo Đông Sơn có điều kiện tốt để xây cảng nước sâu.

Chuyến này Lý Diệu Hoa tới Tân Đình là để ký kết hiệp nghị ý hướng hợp tác, từ Singapore không có chuyến bay trực tiếp tới Kim Sơn, đành trung chuyển ở Hong Kong, nhưng phải đợi tới sáng mai mới có chuyến bay đi Kim Sơn.

Trương Khác chiều mai bay về Kiến Nghiệp, cũng không có ý định tới Kim Sơn tham dự nghi thức ký kết, tất cả còn phải đợi công văn phê duyệt của Quốc vụ viện, khả năng sẽ mất một hai tháng.

Bữa tiệc tối do Diệp Kiến Bàn, Mã Văn Cừ tiếp đãi Lý Diệu Hoa, Trương Khác về khách sạn Vạn Lệ, y còn phải ăn cơm với Delfassy.

Tối khách sạn, thấy thời gian còn sớm liền cùng Đường Thanh đi dạo quanh khu triển lãm thêm một vòng nữa.

Năm 98, xí nghiệp trong nước cũng tổ chức phái đoàn tham gia triển lãm điện tử Hong Kong, có điều vị trí ban quản lý dành cho xí nghiệp trong nước là gara ô tô cải tạo tạm thời, vị trí khá xa.

Trương Khác và Đường Thanh đặc biệt rẽ qua xem, rất nhiều người tới triển lãm không chú ý tới lối rẽ nhỏ hẹp này, vì nó ở góc gần nhà xí, lại tối om om, nếu không có Dịch Đan Thanh dẫn đường, Trương Khác mò ra được mới gọi là giỏi.

- Xí nghiệp trong nước kêu ca rất nhiều.

Dịch Đan Thanh kể tình hình xí nghiệp trong nước tham gia triển lãm:

- Còn định liên hiệp lại tới nói chuyện với ban quản lý.

Ánh sáng ở khu triển lãm cũng không tốt, lưu lượng người cực ít, bị ném vào cái góc thế này, đúng là bất công, tuy Hong Kong trở về đã được hơn một năm, nhưng vẫn còn rất nhiều thành kiến giữa hai bên.

Trương Khác bảo Dịch Đan Thanh:

- Chị gọi điện cho người phụ trách triển lãm của Cẩm Hồ, cố gắng hỗ trợ cho họ.

Cát Ấm Quân từ phía trước đi tới, hẩn nhìn thấy đám Trương Khác trước, quay đầu đi, ngay dừng khí nhìn vào mặt Trương Khác cũng không có.

Triển lãm điện tử giống triển lãm mậu dịch, Cát Ấm Quân xuất hiện ở đây không có gì là lạ, hẩn né tránh bên này càng không lạ.

Dịch Đan Thanh quay đầu lại, thấy Cát Ấm Quân đang rào bước cùng nhân viên đi theo nhanh chóng rời khỏi chỗ này, hỏi Trương Khác:

- Ủy ban chứng khoán Hong Kong chính thức điều tra điện tử Gia Tín được vài ngày rồi, cậu đoán sẽ có kết quả gì?

- Nộp tiền phạt ký hiệp nghị hòa giải ngừng điều tra tập đoàn Gia Tín.

Trương Khác cười nhạt:

- Lựa chọn cho bọn chúng không nhiều ... năm ngoái bọn chúng đem nghiệp vụ thua lỗ 200 triệu của Cty hải ngoại Khoa Vương chuyển vào công ty chứng khoán, năm nay tiếp tục lỗ hơn 100 triệu, cha con chúng phải nộp phạt ít nhất gấp đôi số này, không biết gia sản cha con chúng còn dư dả được như thế không?

Chưa nói thời huy hoàng của Cát gia, tài sản riêng cha con Cát Minh Tín vào thời đỉnh cao phải hơn 15 tỷ, ngay cả hiện tại tài sản cũng hơn 4 tỷ, nhưng số tiền này tồn tại dưới hình thức cổ phần.

Trương Khác tin rằng tài sản trong tay cha con Cát Minh Tín đã cực kỳ hữu hạn rồi, Trương Khác cũng là người có tiền, trong nước phú hào giàu ngậm hơn y chỉ đếm trên đầu ngón tay, nhưng tài sản của y cũng chủ yếu là cổ phần ở Cẩm Hồ, cho dù y rất thích xe, vì tránh thuế cùng tiện quản lý, mỗi năm mua xe ỉnh đều lấy danh nghĩa công ty, tài sản cá nhân ngoài Cẩm Hồ cộng lại khả năng chỉ có 10 - 20 triệu mà thôi.

Trương Khác thường đùa với Đỗ Phi đừng vay y tiền, bởi vì nhiều khi trong ví của y chẳng có lấy một xu.

Cty hải ngoại Khoa Vương là công ty tư nhân do Cát Ấm Quân đăng ký, nếu nộp phạt chỉ có thể do cha con chúng móc túi ra nộp, khoản tiền lớn như thế, phải bán cổ phiếu tập đoàn Gia Tín đi mới có đủ, cổ phần hai công ty trên thị trường chứng khoán chủ yếu nhất của tập đoàn Gia Tín đều đang lay lắt, cha con bọn chúng muốn bán được cái giá tốt khó hơn lên trời.

Trương Khác gõ tay lên trán, nói với Dịch Đan Thanh:

- Ở Hong Kong hẳn không ít người nhắm vào tập đoàn Gia Tín, tiếp theo chắc là đến lúc bọn họ biểu diễn rồi.

- Chắc vậy ...

Dịch Đan Thanh cười, nghĩ đúng là tưởng đồ mọi người đua nhau đẩy, Cát gia coi như hoàn toàn xuống dốc rồi, lúc này tài sản trong tay Tôn Thượng Nghĩa cả trong tối lẫn ngoài sáng cũng tới 3 - 4 tỷ ...

Bữa tối với Delfassy có Liễu Chí Thanh từ Kiến Nghiệp bay sang tham gia, cùng Trần Tín Sinh, Chu Chính Thánh tổng giám đốc TI Trung Quốc, trong phòng bao yên tĩnh trang nhã chỉ có năm người, thích hợp chuyện trò.

Đường Thanh cùng Dịch Đan Thanh, Thịnh Hạ đi dạo phố đêm rồi.

- Ly đầu tiên vì thành công của Trung Tinh Vi Tâm ...

Delfassy quen Trần Tín Sinh hơn 10 năm, biết Liễu Chí Thành từ lâu, chẳng lạ gì Trương Khác, không có người ngoài, hẳn không giữ vẻ mặt nghiêm túc như bình thường.

Tiếng Trung của Delfassy rất xuất sắc, trên bàn ăn mọi người đều dùng tiếng Trung nói chuyện.

Chế tạo thành công chip 0.35 micron với sản nghiệp điện tử trong nước mà nói là sự kiện trọng đại mang tính cột mốc, xứng đáng nâng ly đầu tiên vì nó.

Trương Khác nhìn Liễu Chí Thành, Cẩm Hồ và TI đều là cổ đông chủ yếu của Trung Tinh Vi Tâm, chỉ có điều Cẩm Hồ không trực tiếp nắm cổ phần, lời này của Delfassy cần Liễu Chí Thành đáp.

- Tôi vừa tới Hong Kong thì được nghe trên triển lãm lần này, TI đưa ra sản phẩm hoàn thiện dùng chip 0.13 micron.

Liễu Tấn Thành hỏi:

- Ti chắc sẽ mau chóng đưa công nghệ này đi vào sản xuất.

- Tính theo Tết Trung Quốc thì an bài vào năm sau ...

Ngày mai sẽ có phóng viên hỏi câu này trên cuộc họp báo, Delfassy chẳng dấu diếm.

- Tôi không nghe nói TI có kế hoạch tăng thêm nhà máy mới, tăng thêm đơn đặt hàng sản phẩm kỹ thuật mới, nếu không mở rộng quy mô nhà máy, vậy TI có theo thông lệ cũ đem kỹ thuật thấp hơn giao cho doanh nghiệp khác làm thay không?

Liễu Chí Thành tha thiết hỏi, kỹ thuật thấp của TI là kỹ thuật tiên tiến của Trung Tinh Vi Tâm.

- Câu này thật khó trả lời, dù sao hiện giờ sản phẩm dùng công nghệ mới chưa nhiều.

Delfassy đáp qua loa.

942. Chương 941: Một Người Không Ngờ Tới.

Trần Tín Sinh làm tổng giám đốc TI Trung Quốc thời gian dài, cho nên rất rõ truyền thống của TI, tiếp theo đây TI sẽ dần dần chuyển giao sản phẩm 0.25 micron cho nhà máy khác làm thay, Trung Tinh Vi Tâm cũng có khả năng được tiếp nhận công nghệ này.

Trung Tinh Vi Tâm vừa thí nghiệm sản xuất chip 0.35 micron thành công lại nhắm ngay vào kỹ thuật tiên tiến hơn, trong mắt người khác có lẽ hơi nóng vội, nhưng trong lòng Liễu Chí Thành không quên sự thực, các công ty khác cho bọn họ thời gian từ từ phát triển sao? Trừ TI ra, Liễu Chí Thành còn đặt hi vọng lên điện tử Thế Tân Singapore.

Delfassy lại cảm thấy vừa rồi trả lời quá trực tiếp, đổi đề tài khác nói với Trương Khác:

- Nhân viên nghiên cứu Cẩm Hồ chỉ dùng thời gian chưa tới nửa năm đã hấp thụ được kỹ thuật Flash Memory của Toshiba, đúng là làm người ta bất ngờ, không dấu mọi người, trước đó tôi cho rằng Cẩm Hồ còn tốn rất nhiều thời gian mới nắm hết được kỹ thuật này.
- Điều này đã là gì, không có kỹ thuật chế tạo tinh vi tiên tiến hơn, chúng tôi muốn tiến bộ ở kỹ thuật Flash Memory sẽ còn rất nhiều công gai.

Trương Khác mỉm cười nói:

- Giữa xí nghiệp với xí nghiệp không có tình hữu nghị, chẳng qua là hợp tác quen rồi thành một đà quán tính, mọi người đều liên quan tới nhau. Huống chi TI có lợi ích nhất định ở Trung Tinh Vi Tâm. Trước kia đưa Ti vào làm đối tác chiến lược của Trung Tinh Vi Tâm chính là vì nhìn trúng thực lực kỹ thuật của TI ở phương diện chế tạo tinh vi.
- Thế còn chưa là gì? Giám đốc Chu còn kêu ca với tôi, nói các sinh viên đại học tốt nghiệp ở TQ bị Cẩm Hồ chiêu mộ hết mất rồi, đặc biệt là các thực sĩ.

Delfassy hỏi:

- Nghe nói các vị còn vươn tay tới các trường đại học Hong Kong.
- Làm gì tới mức đấy.

Trần Tín Sinh lắc đầu:

- So với các xí nghiệp ngoại thì Cẩm Hồ chúng tôi chẳng có ưu thế tuyển mộ nhân viên, tuyển người ở Hong Kong chỉ là được nhờ khảo sát năng lực vài tiến sĩ thôi, tôi tới Hong Kong cũng là để tham gia khảo sát này.

Delfassy cười, có thể để Trần Tín Sinh đích thân ra mặt phỏng vấn, mấy tiến sĩ này xem ra rất được coi trọng, nói:

- Về việc phía các vị hứng thu với kỹ thuật chế tạo chip 0.25 micron, tôi sẽ nghiên túc tiến cử với ngài Engibous.

Tối hôm nay chỉ đợi mỗi câu này của Delfassy thôi.

Trương Khác trở về Kiến Nghiệp, ngày 12 tháng 11 chính là ngày Kiến Nghiệp tổ chức lễ hội tuyển dụng sinh viên tốt nghiệp trường cao đẳng đại học với quy mô lớn.

Trừ các sinh viên chuyên ngành hữu hạn sư phạm, nông, lâm, mục ra thì tuyệt đại đa số sinh viên tốt nghiệp bị đá ra « chợ người » tự tìm công tác, lễ hội tuyển dụng lớn thế này Kiến Nghiệp mới tổ chức lần đầu, không náo nhiệt bằng mười năm sau tới hai ba chục vạn sinh viên tốt nghiệp chen đống cả cổng sắt nơi tổ chức.

Năm 98, sinh viên đại học, đặc biệt là sinh viên trường xung quanh Yên Quy Hồ đều rất có giá, cho dù đại đa số bị đẩy ra ngoài tự do chọn việc, nhưng trên những khuôn mặt trẻ trung chẳng hề có sự sợ hãi bất an, Trương Khác thì nghĩ chỉ tới nửa năm nữa sẽ có rất nhiều cô gái xinh đẹp không còn ở trường nữa, thật là đáng tiếc.

Trương Khác cũng đặc biệt tới góp vui, trưa ngày 13 vừa từ phòng đọc sách của thư viện ra, Trương Khác bất ngờ gặp một người y không nghĩ tới cũng tham gia lễ hội tuyển dụng của đại học Đông Hải.

Đường Trung mặc một bộ đồ tây chất liệu rất kém, tay cầm bộ hồ sơ từ nhà thể dục đi ra, thần sắc có chút chán chường, Trương Khác thấy thế cười thầm :” Làm Nhị Thế mười mấy năm, hiện giờ được ném thử cuộc sống dân thường, chắc chắn khổ sở lắm.”

Tháng sáu, tập đoàn tội phạm do anh em Đường Anh Bồi, Đường Anh Dục cầm đầu bị bắt trọn ổ, trong đó bao gồm cả bí thư, thị trưởng, bí thư kỷ ủy của Chương Châu cũng bị bắt, có thể nói là vụ án chấn động toàn quốc hiếm có trong những năm gần đây.

Nhân viên của Mitsui liên quan tới vụ án 515 đều đã bị đuổi về nước, nhưng đám tham quan ô lại cùng gian thương trong nước thì không có được hưởng thụ dễ chịu đó.

Khi Thượng Học Nghĩa còn tại chức, vụ án đã được tòa án nhân dân khu Nam Hồ thành phố Kim Sơn thẩm lý xong, can phạm chủ yếu đều bị phán tử hình hoãn thi hành, anh em Đường Anh Bồi không phục phán quyết nộp đơn kháng cáo, nhưng bọn chúng không ngờ đợi mình là Từ Học Bình càng quyết tâm dùng bàn tay sắt chinh đốn lễ thói.

*** trong luật pháp TQ có hình phạt tử hình hoãn thi hành 2 năm, trong 2 năm đó sẽ cường bức lao động và xem xét lại có tử hình không.

Đương nhiên, mặc dù Từ Học Bình quyết tâm giết mấy tên tham quan ô lại lập uy, có điều lúc này áp lực các phương diện tràn tới.

Các quan viên ngã ngựa ở Chương Châu được xử sau khi Từ Học Bình nhậm chức, nhưng ông vừa tới Giang Nam, không thể gây ảnh hưởng tới hệ thống chính pháp tương đối độc lập, đặc biệt hệ thống chính pháp phía dưới lập nên một mạng lưới chằng chịt, trong thời gian ngắn không thể xé rách được.

Trong lần xử đầu tiên, bí thư thành ủy Chương Châu bị phán hình phạt cao nhất tử hình hoãn thi hành, đám quan viên ngã ngựa đều phục tùng phán quyết không kháng án nữa, chuyện đành cho qua như thế.

Anh em Đường Anh Bồi lúc này nhất định sẽ rất hối hận vì nộp đơn kháng cáo, vì những kẻ bọn chúng cần được đã bị dính vào vụ án hết rồi, lần xét xử thứ hai do tòa án Kim Sơn tiến hành vào hạ tuần tháng 11, chờ đợi bọn chúng không phải là vận mệnh lạc quan như chúng nghĩ.

Tập đoàn phạm tội Đường thị đã tan rã, thành viên chủ yếu đều bị xử nặng trong lần xét xử thứ nhất, anh em Đường Anh Bồi ngông cuồng quen rồi, trước khi vào tù chẳng có ý nghĩ chuyển tải sản đi, tài sản kiếm được do phạm tội bị tịch thu sạch sẽ.

Đường đại thiếu gia trước kia không tiếc ngàn vạn lấy lòng Hà Huyền tất nhiên cũng rơi từ trên mây cao xuống đất phải đi tìm việc kiếm sống.

Trương Khác cứ tưởng Đường Trung rời Đh Sư phạm rồi, không ngờ lúc này hắn lại mang hồ sơ tới lễ hội tuyển dụng kiếm việc làm.

Đường Trung cũng nhìn thấy Trương Khác, mắt lóe lên tia thù hận, quay mặt đi, cùng bạn học vào nơi tuyển dụng theo lối khác.

Trương Khác nhìn thấy ánh mắt độc địa, sắc mặt âm u của hắn, thầm nghĩ :” Chẳng lẽ thằng khốn này còn chưa dứt ảo tưởng với Hà Huyền? Xem ra phải nhắc cô ấy cẩn thận một chút.” Lại thấy vẫn có mấy sinh viên theo đuôi hắn, không ngờ trong nhà xảy ra biến cố lớn như vậy mà hắn có thể che giấu được bạn học, không phải là kẻ đơn giản.

Buổi chiều Trương Khác theo thông lệ tới thư viện ôn bài, hoàng hôn đến 1978, nhắc tới Đường Trung với Hà Huyền đằng sau quầy bar.

- Hắn à?

Ấn tượng của Hà Huyền về Đường Trung có hơi mơ hồ rồi:

- Từ sau lần bạn lừa hắn đập đồng hồ thì tôi không thấy hắn nữa, cũng lâu lắm rồi mà.

- Cũng khoảng hơn nửa năm rồi.

Trương Khác suy nghĩ nói, Đh Sư phạm nói lớn cũng không lớn, nhưng trong trường gần 2 vạn giáo viên sinh viên, nếu không phải cố ý chờ đợi, muốn ngẫu nhiên gặp một lần cũng khó, nếu đã thế Trương Khác không nói thêm gì, để Hà Huyền khỏi lo.

Trương Khác thích không khí trong thư viện, có lẽ do thích cảm giác êm đềm ngồi cạnh Trần Phi Dung, chỉ cần không có chuyện gì thì quá nửa là y sẽ rúc vào thư viện, gần đây tài liệu cần đọc cũng nhiều, nên mấy ngày liên đều ở trong thư viện.

Thư viện Đh Đông Hải là thư viện đóng cửa muộn nhất trong các trường xung quanh, nhưng cũng dọn dẹp trước 9h30 tối, Trương Khác và Trần Phi Dung luôn đợi tới giờ đóng cửa mới rời thư viện.

Trương Khác kẹp tài liệu vào nách đưa Trần Phi Dung về KTX trước, đường về vòng qua núi Hợp Hoan, mặc dù tiết trời dần chuyển lạnh, trong bụi cây vẫn còn rất nhiều côn trùng kêu râm ran, không thiếu đôi tình lữ lên núi âu yếm.

943. Chương 942: Biển Cỏ Đột Ngột

Nhìn thấy một đôi nam nữ nắm tay nhau lên núi, nhìn bóng lưng giống Tịch Nhược Lâm và Mông Nhạc, Trương Khác không muốn quấy rầy hai bạn họ, Trần Phi Dung cũng thế.

Đột nhiên Trương Khác cười nói:

- Cầm Hồ tài trợ cho trường làm công trình chiếu sáng núi Hợp Hoan, Mông Nhạc miệng không nói gì, nhưng trong bụng nhất định chửi Cầm Hồ lắm chuyện.

Trần Phi Dung cũng biết cái tên núi Hợp Hoan do đâu mà có, đôi lứa rơi vào biển tình chỉ muốn trốn vào những chỗ càng tối càng tốt, ngọn núi này có thêm ánh đèn rực rỡ sẽ làm cảnh sắc ban đêm trong trường càng thêm mê người, nhưng chắc chắn không được đôi nam nữ yêu nhau thích gì.

Trần Phi Dung mặt đỏ hồng, vờ như không hiểu ý Trương Khác, chẳng đáp lời y.

Trương Khác cười tủm tỉm, y chỉ không muốn trên núi Hợp Hoan có chuyện cưỡng bức gì đó xảy ra, cũng không muốn hội sinh viên ban đêm rảnh rỗi tới rình mò phá đám những đôi uyên ương, thôi thì cứ để những đôi tình lữ đó oán hận vậy.

Trần Phi Dung ăn mặc có hơi phong phanh, cảm thấy lạnh lạnh, nhưng cô tuyệt đối không muốn Trương Khác cởi áo khoác ra khoác lên mình, giống như có một giới tuyến rõ ràng vạch ra giữa hai người, những ngày Trương Khác ở Kiến Nghiệp, có thể cùng y đọc sách trong thư viện, buổi tối để y đưa về KTX là đủ rồi, cô không hề có suy nghĩ xa hơn, tuyệt đối không, dù chỉ là trong ý nghĩ.

Đi tới sân tennis trước KTX, còn có rất nhiều người đang chơi, Trần Phi Dung vừa mới xuất hiện, tức thì có anh chàng ngờ ngẩn bị bóng tennis đập vào mặt.

Đúng lúc có hai cô bạn cùng phòng trở về, Trần Phi Dung vẫy tay tạm biệt Trương Khác, định cùng hai cô bạn vào KTX, nhưng Trương Khác vừa quay đi, hai cô bạn một trái một phải kẹp tay Trần Phi Dung quay lại, ngẩng đầu nhìn bóng lưng cao gầy của Trương Khác:

- Anh ấy ngày nào cũng đưa bạn về, sao cả hai chẳng có tiến triển gì vậy? Nhìn bóng lưng anh ấy thôi cũng thật đẹp, suốt ngày hai người quần lấy nhau, bạn không thấy thèm à?

- Nói lung tung, bạn mình là bạn, không có chuyện bày ba như các bạn nghĩ đâu, bạn mình chỉ cùng đọc sách trong thư viện thôi.

Trần Phi Dung kéo hai cô bạn đi, nếu để Trương Khác nhìn thấy bộ dạng mê trai của họ thì thật xấu hổ.

- Bạn cho rằng trên thế giới này có quan hệ bạn bè khác giới thuần khiết sao?

Một cô bạn nói rất nghiêm túc, còn bẹo má Trần Phi Dung:

- Bạn xinh đẹp thế này đến mình còn muốn cắn một cái.

- Còn chưa thôi à? Đầu óc các bạn đều xấu xa cho nên mới thế.

Trần Phi Dung phản bác, nhìn bóng lưng Trương Khác dần rời xa, phải thừa nhận y rất thu hút các cô gái.

- Nếu bọn mình hẹn bạn ngày mai đi dạo phố, không cho bạn tới thư viện đọc sách nữa, liệu bạn phải miễn cưỡng đồng ý không?

Cô bạn khác nhìn vào mắt Trần Phi Dung chằm chằm, muốn nhìn ra sơ hở gì trong đó.

- Được thôi, ngày mai mình cũng muốn đi mua sắm.

Trần Phi Dung cười tỉnh quái:

- Các bạn muốn thăm dò gì hả, có muốn mình giới thiệu Trương Khác ới cam tâm à?

- Ôi, mình và anh ấy gặp nhau ba lần rồi, ánh mắt anh ấy dừng trên mặt mình chưa bao giờ quá 0.3 giây, bạn nghĩ trái tim tuyệt vọng của mình còn có hi vọng gì sao?

Cô bạn đó u oán nói.

- Đừng làm như oán phụ đối khát ấy, tối qua mình thấy bạn cùng Trần Hiểu Toàn trên núi Hợp Hoan, đèn sáng như thế, hai người kiểm chế một chút có được không hả?

Cô bạn còn lại bóc mẽ không thương tiếc, cô bạn kia tức thì hùng hồ nhảy tới làm bộ muốn xé miệng, hai cô gái quấy lầy nhau cười đùa.

Trần Phi Dung mới nhớ lại lời Trương Khác, chính vì thế công trình chiếu sáng núi Hợp Hoan của Cẩm Hồ làm không ít người căm hận, đợi tới khi bóng lưng y hoàn toàn biến mất mới quay về KTX.

Trương Khác không hề hay biết bị ba cô gái thì thầm sau lưng hồi lâu, y lững thững đi ra ngoài cổng trường, mặc dù mấy trăm mét ngoài ngõ Học Phủ đang chìm vào cuộc sống ăn chơi về đêm sôi động, nhưng sắp tới giờ KTX tắt đèn, trên đường gần cổng đã không còn ai đi lại nữa.

Mấy ngọn đèn đường phía trước đều đã tắt, cả tòa nhà phía bắc chung cư Thanh Niên còn trống nên không có ánh đèn, cây cối lại um tùm, nên đường tối om om.

Trương Khác ban đầu chẳng nghĩ, định bụng qua phòng bảo vệ nhắc họ một tiếng, đi tới gần thấy dưới cột đèn có mảnh vỡ, Trương Khác nhíu mày ngẩng đầu lên, đèn bị người ta ném vỡ, còn chưa kịp nghĩ gì thì đột nhiên cảm giác có người từ sau lưng xông tới.

Trương Khác vừa mới lấy di động trong túi ra bấm số thì nghe thấy đằng sau có người quát:

- Muốn chết.

Cổ tay liền bị kẻ đằng sau đá trúng, di động rơi sang một bên, Trương Khác quay đầu nhìn, có hai tên thanh niên mặt mày hung dữ, đang định co cẳng chạy thì trong bụi cây phía trước lại có hai người nữa xông ra, tay cầm dao bấm, chặn đường lui của y.

Bọn chúng chọn đoạn đường này, từ phòng bảo vệ không nhìn thấy được gì, Trương Khác bị dồn vào góc chết Đường Trung mới đi ra, nhặt di động lên, kiểm tra số, ném ột tên thanh niên:

- Không sao, nó chưa kịp bấm số, chỉ mới ấn một phím.

Trương Khác suýt không nhận được muốn nhắc Đường Trung một câu, cái di động này của y chỉ cần bấm một nút là có người tới.

- Tao không muốn làm kẻ địch của mày, cũng không muốn làm gì mày.

Đường Trung ánh mắt dữ tợn, giọng khô khốc, còn hơi run run:

- Nhưng tao nói ày biết, nếu ba tao chú tao chết rồi, tao không còn gì nữa, chắc mày biết người mất tất cả thì cái gì cũng có thể làm ra được.

Hai tên thanh niên cầm dao bấm ép Trương Khác vào một góc hai tên khác đứng xa xa, đề phòng có người đi qua phá hỏng hành động của bọn chúng.

Trương Khác thực sự muốn hỏi Đường Trung là học câu này từ đâu ra, trong phim sao? Y bình tĩnh nhìn khuôn mặt Đường Trung, thắc mắc vì sao hắn biết tất cả chuyện xảy ra sau lưng, đáng lý ra không ai đem nội tình Cẩm Hồ ra nói cho hắn biết.

Đường Trung chỉ là con chó nhà tang mà thôi, lại không có khí phách của kẻ vong mạng, không có chút giá trị lợi dụng nào, chẳng lẽ hắn nghĩ lấy dao ép mình ở đây là có thể cứu mạng cho Đường Anh Bồi, Đường Anh Dục? Nếu thế thì quá ngây thơ rồi.

Trương Khác chẳng thêm phí nước bọt với hắn, nhưng đoán được hắn lấy dũng khí từ đâu ra, có lẽ mấy ngày qua tham gia tuyển dụng bị cái gì đó kích thích.

Anh em Đường Anh Bồi trong lần xét xử thứ hai này nếu như từ phán tử hình hoãn thi hành sang tử hình lập tức, với Đường Trung mà nói là khác nhau hoàn toàn. Nếu là tử hình hoãn thi hành thì đám thế lực tàn dư của Đường gia Chương Châu còn có thể che chở cho hắn một chút.

Trương Khác dùng khóe mắt liếc nhìn bốn tên thanh niên, có vẻ không chuyên nghiệp lắm, trước khi đám Phó Tuấn tới, y cũng không ngu xuẩn tới mức có hành động gì gây hấn, chỉ cần kéo dài năm ba phút là đủ rồi, bình tĩnh nói:

- Tôi thì làm được cái gì, nếu như làm thế này có hiệu quả thì các người đi tìm thẩm phán ấy ...

Y vừa nói vừa thăm tính thời gian, nghĩ xem nếu quá ba phút không ai tới có nên đuổi việc hết đám vệ sĩ không, còn cổ phần khích lệ Phó Tuấn và Mã Hải Long năm nay cũng bỏ hết.

- Cái gì tao cũng làm được, mày đừng ép tao.

Đường Trung tiến lên một bước tóm lấy cổ áo Trương Khác, miệng nồng nặc mùi rượu.

Trương Khác quay đầu đi:

- Mày muốn tao làm cái gì?

- Để lại cho ba tao chú tao một mạng, coi như chuyện hôm nay chưa bao giờ xảy ra.

Đường Trung ngây thơ nói:

- Nếu không làm ma tao cũng không tha ày.

- Có người tới đấy.

Một tên canh gác ở xa áp giọng xuống cảnh báo bên này.

Trương Khác vừa định nhìn thì cảm bị tên bên trái bóp lấy, hông bị mũi dao lạnh lèo dí vào.

- Không được hô, hô lên tao đâm chết mày.

Tên bên phải lạnh lùng uy hiếp.

Nghe thấy tiếng giày cao gót quen thuộc từ hướng cổng trường truyền tới, Trương Khác biết ngay là Dịch Đan Thanh, chắc cô vừa từ trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ về.

944. Chương 943: Có Những Điều Chẳng Thể Dự Phòng Được.

Từ trường đi qua đây về chung cư Thanh Niên chỉ cần hơn mười phút, Dịch Đan Thanh thích không khí sân trường ban đêm, cũng có lẽ vì trong tiềm thức mong đợi đi qua sân trường có thể vô tình gặp Trương Khác, nhưng thường ngày lại tìm mọi cách tránh gặp mặt y, hết sức mâu thuẫn.

Trương Khác nghĩ Dịch Đan Thanh hẳn là phải biết xử trí cục diện này ra sao, nhưng Trương Khác không thấy Dịch Đan Thanh vừa nhìn thấy con dao dí vào hông y thì đã hoảng loạn rồi.

Dịch Đan Thanh vừa dừng chân lại, Đường Trung đã hung hăng đi tới rít lên:

- Đừng rước chuyện vào thân, xéo đi.

- Tôi bị treo chân, cậu bảo tôi đi làm sao được?

Địch Đan Thanh cố ép mình không nhìn Trương Khác, tập tậ tập tễnh đi qua bên đường, nhú mảy như nhện đau, đặt mông lên vỉ hè, hoàn toàn không chú ý tới dáng vẻ thực nữ, cúi người xoa cổ chân tựa hồ đau thật, tim đập như trống trận, nhưng cổ trắn áp sợ hãi trào dâng trong lòng, liếc nhìn Đường Trung một cái tựa hờn tựa trách, kéo ống quần lên, lộ ra bàn chân sáng bóng:

- Cậu nói xem tôi đi thế nào đây?

Lại quay đầu nhìn đám Trương Khác, ra vẻ ngây thơ hỏi:

- Các cậu làm gì đấy, đánh nhau à? Có gì mà không xem được?

Tên thanh niên khổng chế Trương Khác nghe tuyệt sắc mỹ nữ hỏi thế, bất giác định thu dao lại, có điều hấn chưa ngóc đến thế, chỉ hơi thu lại một chút, lấy người che đi, không để Địch Đan Thanh nhìn thấy con dao mà thôi.

Tên còn lại chưa nhận ra được tình thế, từ góc độ của hấn vừa vặn nhìn thấy khe vú Địch Đan Thanh khu cúi xuống bốp chân, nhưng trời tối, nhìn không rõ lắm, không nhận được muốn đi tới một bước nhìn kỹ hơn.

Đường Trung thì chẳng có tâm tình nào thưởng thức mỹ sắc, giơ chân đá Địch Đan Thanh một cái, hằm dọa:

- Con điếm, xéo đi, tao nói rồi, đừng chuốc họa vào thân.

- Mẹ thằng chó đẻ, mảy dám đá bà à ... Mảy dám đá bà, bà ày biết thế nào là hối hận chui từ bụng con điếm mẹ mảy ra.

Địch Đan Thanh đột nhiên phun ra những câu chửi thô tục làm người ta há hốc mồm, như mụ điên ôm lấy chân Đường Trung, húc đầu vào bụng hấn, tay cào lên mặt, còn há miệng ra muốn cắn vào mặt hấn.

Hành động của cô hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đường Trung, mặt hấn tức thì bị ào mảy đường máu, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được Địch Đan Thanh lao vào cắn xe như con thú dữ.

Tên thanh niên đi tới nhìn trộm ngực cô tất nhiên ra tay giải vây cho Địch Đan Thanh, tóm lấy tóc cô kéo ngược lại đằng sau.

Trương Khác cũng không ngờ Địch Đan Thanh có phản ứng này, khi cô bị tóm tóc kéo xềnh xệch về đằng sau, đột nhiên vùng mạnh ra xoay người ôm lấy người tên thanh niên cầm dao khổng chế Trương Khác, ra sức hét lên:

- Cậu may chạy đi.

Trương Khác lúc này mới hiểu cô liều mạng đổi ình một cơ hội chạy thoát, lòng rung động :” Cái cô ngốc này!”

Y làm sao cũng không thể bỏ cô ở lại chạy thoát được, theo bản năng đập vào hạ bộ Đường Trung đang định nhào bổ vào người Địch Đan Thanh, đá hấn ngã xuống đường, đưa tay tóm tóc tên thanh niên bị Địch Đan Thanh giữ lấy giật mạnh, ấn đầu hấn vào hàng rào sắt.

Hai bảo vệ đã từ tiểu khu đi tới, nhìn thấy bên này có động tĩnh, cũng chẳng để ý che dấu mục đích cứu người, quát lớn:

- Dừng tay.

Lập tức chạy thực mạng tới, tên thanh niên ở gần bọn họ nhất định giang tay ngăn lại bị một người tung chân đá lăn ra đất.

Đường Trung dù sao cũng không có dũng khí liều mạng, thấy có người phát hiện, ý nghĩ đầu tiên có hấn là bỏ chạy, nhưng Trương Khác làm sao cho hấn chạy được, xông tới tóm lấy cổ áo đằng sau hấn, đâm thẳng vào gáy, bắt chấp đau tay, tiếp tục đập liên hai phát nữa, Đường Trung nổ đom đóm mắt không còn sức phản kích.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của Địch Đan Thanh đằng sau, quay đầu lại thấy tên nhìn trộm ngực Địch Đan Thanh vùng dao đâm mình, Địch Đan Thanh lao người tới chắn trước mặt Trương Khác.

Nhìn mũi dao nhọn hoát đâm vào ngực Dịch Đan Thanh, như có luồng hơi lạnh làm người y đông cứng, theo bản năng ôm lấy người Dịch Đan Thanh ngã xuống, thấy kẻ kia rút dao ra đâm tiếp, đưa tay ra chặn, mũi dao đâm xuyên qua tay.

Tên kia lại định đâm tiếp thì bị bảo vệ xông tới đầu tiên đá mạnh vào thắt lưng, cả người và dao va mạnh vào lan can sắt, đầu ngoẹo sang một bên, không rõ sống chết.

Toàn thân Trương Khác run rẩy, chẳng hề cảm thấy bàn tay bị đâm trúng đau đớn, chỉ thấy máu tươi nóng nóng từ ngực Dịch Đan Thanh tuôn ra ồ ạt, đưa tay bịt vào cũng không ngăn lại được, đầu óc trống rỗng, chỉ biết ôm lấy cô vào lòng, tay ấn lên vết thương, miệng lẩm bẩm liên hồi:

- Không.. Không! Đừng ... Đừng...

Phó Tuấn và hai bảo vệ khác mau chóng tới nơi, xe cấp cứu năm phút sau hú còi chạy tới, Trương Khác cảm thấy như mây tiếng trôi qua rồi, nhìn Dịch Đan Thanh mặt ngày một nhợt nhạt, đau đớn vừa sợ hãi, lái xe cấp cứu vừa xuống, chửi xối xả:

- Con mẹ lũ vô dụng làm ăn kiểu gì thế?

Còn định giờ chân đá, may đám Phó Tuấn giữ lại, có người tới định băng bó vết thương cho y bị đẩy văng ra, chỉ tự tay ấn vết thương bàn tay, theo cáng lên xe cấp cứu, thầm cầu nguyện cho Dịch Đan Thanh, không để ý tới việc gì khác.

Tới bệnh viện, trần trần nhìn theo Dịch Đan Thanh không rõ sống chết đẩy vào phòng cấp cứu, đầu óc Trương Khác mới khôi phục một chút, ngồi ngoài phòng cấp cứu, mắt lạnh lùng nhìn Phó Tuấn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, bác sĩ ở bên cạnh lấy kim khâu lòng bay gần như bị đâm xuyên qua cửa y, chẳng cảm thấy đau chút nào.

Phó Tuấn rất đau đầu, Trương Khác đang trong cơn thịnh nộ, hắn chẳng thể giải thích ỉn.

Sau khi Trương Khác truyền tín hiệu, bên phía bọn họ lập tức hành động, hai bảo vệ ở phòng bảo vệ tới hiện trường trước tiên, nhưng Trương Khác đã bị khống chế, thậm chí không thể tới gần làm kinh động đám Đường Trung.

Phó Tuấn cách hiện trường hơi xa, hắn và hai vệ sĩ dùng tốc độ nhanh nhất tới nơi, vốn có kế hoạch khống chế cục diện, nhưng không ai tính được phản ứng của Dịch Đan Thanh, vì giúp Trương Khác thoát hiểm mà liều mạng, khiến đám Phó Tuấn loạn thế trận.

Hai bảo vệ tới trước tiên một người ở lại trông chừng Trương Khác, Dịch Đan Thanh và gọi xe cứu hộ, một người đuổi theo đám hành hung, Phó Tuấn tới muộn hơn một phút, cuối cùng chỉ bắt được bốn tên, một tên chạy thoát.

Bị ánh mắt lạnh buốt của Trương Khác nhìn vào, làm Phó Tuấn cảm thấy mình phạm sai lầm lớn, gian nan báo cáo:

- Bắt được bốn tên, một trong đó bị phế, một tên bỏ chạy, hiện đã giao cho cảnh sát.

Trương Khác cố áp lửa giận trong lòng xuống, liên tục bảo bản thân phải bình tĩnh, không được trút giận lên người khác, quay đầu sang một bên, chẳng đáp lời Phó Tuấn.

Đám Đỗ Phi, Tôn Tĩnh Mông cũng tới rất nhanh, Trương Khác cứ ngồi im không nói không rằng, mắt nhìn phòng cấp cứu không chớp.

945. Chương 944: Ngực To Không Phải Là Vô Dụng.

- Dao đâm vào ngực không sâu lắm, xuyên qua xương ngực thiếu chút nữa tổn thương tới tim, chảy máu hơi nhiều nhưng không phải đặc biệt nghiêm trọng, một lúc nữa sẽ tỉnh. Mọi người hiện có thể vào thăm, lát sau sẽ có y tá tới giúp chuyển sang phòng bệnh.

Nghe bác sĩ nói như thế, thần kinh căng như dây đàn của Trương Khác mới nói lỏng ra, tức thì cảm thấy tay đau dữ dội, vừa rồi lúc khâu vết thương chỉ dùng lượng nhỏ chất gây tê, vốn hết tác dụng từ lâu, chẳng

qua trước đó lo cho thương tích của Dịch Đan Thanh, đầu óc không còn nghĩ tới việc gì khác nên không thấy đau, lúc này cảm giác được rồi, nhưng vẫn có thể chịu được.

Tay phải đeo trước ngực, Trương Khác dùng tay trái vỗ vai Vệ Lan, nói:

- Không sao rồi, chúng ta vào thăm chị ấy đi.

Vệ Lan khóc ngất đi tới mấy lần rồi, người ngoài không biết quá khứ của cô, không sao hiểu được tình cảm của Vệ Lan với Dịch Đan Thanh, ở mức độ nhất định có thể nói Dịch Đan Thanh là cột trụ tinh thần cho Vệ Lan.

Lúc này người hay tin kéo tới bệnh viện rất đông, Trương Khác không muốn quấy nhiễu Dịch Đan Thanh đang hôn mê, chỉ để Vệ Lan và Tôn Tĩnh Mông theo vào phòng cấp cứu.

Thuốc mê chưa tan, Dịch Đan Thanh mắt nhắm nghiền, khuôn mặt mỹ lệ vì mất máu quá nhiều mà trắng bệch, nhưng thần sắc tỉnh mịch, không có vẻ đau đớn.

Trương Khác nắm lấy bàn tay Dịch Đan Thanh, cảm thấy vẫn ấm áp mới yên tâm hơn một chút, hôn lên tay cô, đặt xuống dưới chân, thì thầm:

- Ngốc lắm ... Tôi sao xứng để chị đỡ hộ nhát dao đó?

Một lúc sau y tá tới chuyển Dịch Đan Thanh sang phòng bệnh đặc biệt, Trương Khác ở lại phòng bệnh, Dịch Đan Thanh mặc dù vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt đã khiến người ta yên tâm hơn nhiều, lúc này Phó Tuấn vào nói Lục Văn Phu đã đợi ở bên ngoài rất lâu rồi.

Trừ Lục Văn Phu ra còn có Liễu Chí Quân, Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh cũng tới bệnh viện, kỳ thực Lý Viễn Hồ và La Quân lúc mới nghe tin liền chuẩn bị tới bệnh viện ngay, nhưng khi biết thêm tình hình chi tiết, Trương Khác chỉ bị thương ở tay, không nguy hiểm lắm nên không đích thân tới nữa, bảo Lục Văn Phu và Vương Duy Quân đại diện tới thăm.

Tuy Trương Khác không sao, nhưng Dịch Đan Thanh còn chưa biết có vượt qua được hay không, bọn họ không tiện quấy rầy, kiên nhẫn đợi ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện.

Lúc này xác định được Dịch Đan Thanh không còn nguy hiểm tính mạng nữa, Phó Tuấn tất nhiên phải nhắc Trương Khác một tiếng, trừ những người đích thân tới bệnh viện, còn có vô số điện thoại gọi tới, có cái Phó Tuấn có thể trả lời hộ, nói rõ tình huống là được, có cái cần Trương Khác đích thân gọi lại.

Trương Khác gọi điện ẹ trước tiên, mới biết cha mẹ y đã trên đường tới Kiến Nghiệp rồi, nghe tiếng mẹ ghen ngào, chắc là lo lắng, có điều trên đường đi đã biết chi tiết sự việc, đã yên tâm hơn phần nào.

Lúc này cũng đã phái xe đi đón cha mẹ Dịch Đan Thanh.

Tiếp đó là gọi điện cho Tạ Văn Tình, Hứa Tư cũng ở đây, nhưng cô nén lo lắng, không tới.

Dịch Đan Thanh không sao nữa, thái độ của Trương Khác liền hòa hoãn lại, không còn lạnh lùng như vừa rồi, bảo Vệ Lan và Tôn Tĩnh Mông:

- Cả hai ở lại đây trông nhé ... Đan Thanh tỉnh lại thì gọi em.

Cùng Phó Tuấn đi ra phòng bệnh, qua chỗ rẽ nghe thấy hai y tá trực đêm đang tán gẫu với nhau:

- Cô gái đó đẹp thật đấy, ngực lại to nữa, mà cũng may là ngực to, dao đâm qua có nó đỡ cho nên mới chỉ xuyên qua xương ngực một chút ...

Thấy Trương Khác và Phó Tuấn đi tới, hai cô y tá trẻ trốn trong góc nghị luận giạt mình, thè lưỡi ra, tự biết lắm mồm gây họa vội vàng bỏ đi.

Nghe thấy những lời này đúng là làm người ta dở khóc dở cười, nhưng chỉ cần Dịch Đan Thanh không sao, Trương Khác cũng chỉ cười cho qua, tuy nghị luận thể này rất không tôn trọng người bệnh, có điều y so đo với họ mấy chuyện nhỏ này làm gì?

Trương Khác đi tới khu nghỉ ngơi nói với đám Vương Duy Quân, Lục Văn Phu:

- Đêm hôm khuya khoắt thế này để mọi người phải lo lắng ...

- Người không sao là được rồi.

Lục Văn Phu chỉ cánh tay đeo trước ngực Trương Khác:

- Sao không vào phòng bệnh? Cậu cũng không thể tùy tiện đi lung tung như thế, phải ở bệnh viện dưỡng thương cho khỏe hăng tính.

Trương Khác cũng biết hình thượng lúc này của mình trông rất thê thảm, ông tay áo của áo khoác lẫn áo sơ mi đều bị cắt đi, tay quần băng đeo lủng lẳng trước ngực, quần áo vẫn còn dính máu, cười cho qua, hỏi:

- Bốn tên bị bắt kia giao cho cục công an thành phố hay chi cục khu?

Vương Duy Quân biết Trương Khác hận đám người này thấu xương, đáp:

- Bí thư La sau khi biết tin đã hạ lệnh cho cục, yêu cầu ngay trong đêm điều động tất cả mọi lực lượng có thể truy bắt kẻ hiềm nghi trốn thoát kia ... Nghe nói sở công an tỉnh cũng đã phái chuyên gia phối hợp truy bắt.

- Vậy tôi tới cục công an đợi tin.

Trương Khác giọng nói bình tĩnh, vẻ mặt không có gì nghiêm trọng:

- Nửa đêm rồi còn kinh động tới mọi người thật áy náy quá, giờ không còn chuyện gì nữa, để hôm khác tôi tạ tội với mọi người.

Lục Văn Phu cũng hiểu cả đám bọn họ cùng Trương Khác kéo tới cục công an đợi tin sẽ khiến các đầu não cục công an chịu áp lực thế nào, tâm tình ra sao, nhưng Trương Khác kiên trì muốn tới đợi tin, ông ta và Vương Duy Quân cũng chẳng thể về nhà ngủ được, đành theo Trương Khác tới cục công an.

Tâm tình Trương Khác lúc này bọn họ cũng hiểu, ai bị uy hiếp tới tính mạng, còn để cấp dưới bất chấp nguy hiểm đỡ ột đao thì nổi giận là khó tránh, y càng bình tĩnh thì mới càng đáng sợ.

Cao tăng Cẩm Hồ ở Kiến Nghiệp nghe tin cũng tới bệnh viện, Trương Khác bảo bọn họ về nghỉ ngơi hết.

Đám Đỗ Phi, Mông Nhạc đều ở lại bệnh viện, đám Liễu Chí Thành, Thiệu Tâm Văn biết Trương Khác không sao, Dịch Đan Thanh chưa tỉnh lại ngay được liền trở về, Thôi Quốc Hằng, Thôi Úc Mạn cũng tới bệnh viện hỏi thăm, giờ cũng đã về.

Trương Khác ngồi ở cục công an đợi tin, bí thư chính pháp ủy thành phố Dư Khánh Lâm cũng chẳng thể nằm nhà đợi, nhận được điện thoại thông báo vội vã lên xe chạy tới cục.

Tuy sở trưởng sở công an tỉnh Kim Quốc Hải không tới, nhưng phó bí thư chính pháp ủy thành phố, cục trưởng cục công an Trần Đức Bình lòng như có lửa đốt, Lục Văn Phu là đại biểu Lý Viễn Hồ, Vương Duy Quân bản thân là thường ủy thành ủy, đại biểu cho La Quân, Kim Quốc Hải còn trực tiếp phái chuyên gia phối hợp.

Mấy vị tôn thần ngồi ở đây theo dõi nếu thời gian phá án kéo dài quá lâu, Trần Đức Bình biết mình chắc chắn không thoát được cái đánh giá “vô dụng”, như thế sẽ coi như xong.

Trừ ra sức phái lực lượng bắt kẻ bỏ trốn, cục công an tích cực thẩm vấn ba tên bị bắt ngay trong đêm, phải làm rõ xem đằng sau chuyện bọn chúng uy hiếp Trương Khác có âm mưu nào khác lớn hơn không?

Còn một tên nữa, chính là tên dùng dao đâm Trương Khác và Dịch Đan Thanh bị bảo vệ đá một phát trúng chỗ hiểm đang được cấp cứu ở bệnh viện khác, hi vọng sống không nhiều.

Cục công an cũng ngay trong đêm báo cho cảnh sát Giang Nam, bốn tên hành hung bị bắt đều là người Chương Châu Giang Nam, trừ Đường Trung là sinh viên năm thứ 4 Đh Sư phạm, ba tên còn lại đều từ Chương Châu tới hai ngày trước (có một tên giữ vé xe trong ví).

Những kẻ này hẳn là thế lực tàn dư của Đường gia, dù điều tra nghiêm tới đâu cũng khó mà bắt hết được phạm nhân, nhưng để xảy ra chuyện này là phải truy cứu trách nhiệm, phía cảnh sát Giang Nam không thể đùn đẩy sạch sẽ được.

Đám Trương Khác tới cục công an không lâu, phía Giang Nam do phó sở trưởng thường vụ sở công an dẫn tiểu tổ phối hợp mang hồ sơ vụ án Chương Châu tới Kiến Nghiệp, hi vọng giúp đỡ được công tác điều tra truy bắt.

Trừ bắt kẻ trốn thoát ra, Trương Khác còn quan tâm Đường Trung làm sao biết được Cẩm Hồ chủ đạo công tác thanh tra đất hiếm Chương Châu, cùng thân phận thực sự của mình.

Phải biết kẻ địch của mình là ai, y không muốn bị bắn lén sau lưng như thế, lần này Dịch Đan Thanh tốt số không sao, nhưng lần sau thì thế nào? Trương Khác thầm than :” Cô ngốc ơi, em có mệnh hệ gì, kiếp này sao tôi có thể sống yên được?”

946. Chương 945: Thăm Hỏi Và Báo Cáo

Kẻ hành hung lợi dụng bóng đêm tẩu thoát, muốn bắt ngay được về quy án là rất khó, hẩn rúc vào một góc nào đó trốn, chẳng thể lục tung mọi ngọc ngách, phong tỏa tất cả nẻo đường để tìm kiếm được.

Nên có thể hoàn thành truy bắt trong thời gian ngắn không, cục công an không chắc chút nào.

Vợ chồng Trương Tri Hành, Lương Cách Trân tới Kiến Nghiệp rồi, nhưng không đến cục công an mà tới thẳng bệnh viện, tới đó mới gọi điện cho con trai.

Trương Khác cũng không thể ở lý mãi không đi, đứng dậy hỏi bí thư chính pháp ủy Dư Khánh Lâm ngồi đợi tin tức cùng mình:

- Tôi muốn gặp mặt tên Đường Trung kia .. Có gì bất tiện không?

Cho dù có chỗ cấm kỵ, nhưng lúc này Dư Khánh Lâm không thể từ chối yêu cầu của Trương Khác, gọi cục trưởng công an Trần Bình Đức tới an bài để Trương Khác nói chuyện với Đường Trung trong phòng thẩm vấn.

Lúc uy hiếp Trương Khác thì hùng hổ lắm, còn lúc này Đường Trung mặt tái me tái mét như chết cha chết mẹ, toàn thân suy sụp ngồi thẫn thờ, nhìn Trương Khác và Phó Tuấn đi vào, ánh mắt lạnh như băng không có chút tình cảm nào, hẩn sợ toàn thân run lên như cây sậy.

Đường Trung không biết Dịch Đan Thanh lúc này đã chuyển nguy thành an, hẩn có gốc tới đâu cũng biết cô gái đó có quan hệ không tầm thường với Trương Khác, nếu không có ai lại liều mạng đỡ cho người khác một dao.

- Tao muốn biết từ đâu mày biết tao muốn dồn cha và chú mày vào chỗ chết? Tao và bọn chúng không thù không oán, vì sao tao làm thế?

Trương Khác lạnh lùng ngồi xuống trước mặt Đường Trung, lật hồ sơ vụ án Chương Châu dày cộm ra, nói:

- Làm bọn chúng chết là tội tác bọn chúng gây ra trong hơn mười năm qua, còn về phần viện kiểm sát trong lần xét xử thứ hai có bổ xung thêm tội mới không, thì phải xem tạo hóa của bọn chúng. Còn mày, tao nói rõ ày biết, từ nay tao và máy đã có thù oán, ta không phải là kẻ khoan dung. Giờ tao muốn biết, tất cả là do ai nói ày?

Đường Trung cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn Trương Khác, hai chân không khống chế được run lên bần bật, nhưng cắn chặt răng không nói.

Trương Khác không có thời gian hao tổn với hẩn, công tác thẩm vấn tự có cảnh sát phụ trách, thấy bộ dạng Đường Trung như thế, Trương Khác chỉ đợi một lúc, không thấy hẩn trả lời liền đứng dậy cùng Phó Tuấn đi ra.

Ra ngoài phòng thẩm vấn rồi Trương Khác mới nói:

- Thăng này không phải kẻ có ý chí kiên định, chuyện này cũng không thể do hẩn lập kế hoạch được, anh liên hệ với cảnh sát Kim Sơn, điều tra xem có kẻ nào ngấm truyền tin cho anh em Đường Anh Bồi không.

Rồi hừ một tiếng:

- Diệt ác phải tận gốc ...

Anh em họ Đường không có nhiều giá trị lợi dụng, Đường Trung trông cái bộ dạng cũng chẳng phải kẻ làm nổi trò trống gì, có khả năng có kẻ đứng sau xúi bẩy, không thể đổ hết tội lên đầu hắn, mà làm thế cũng không khôn ngoan.

Có khi do anh em họ Đường giấy chết làm ra, thời buổi này có tiền thì làm được không ít việc, tuy anh em chúng đã bị phán tử hình hoãn thi hành, nhưng vẫn có kẻ sẵn sàng âm truyền tin cho anh em chúng.

Rời khỏi cục công an thì phía đông đã hừng sáng, Lục Văn Phú, Vương Duy Quân cũng nói nhau rời đi.

Lên xe Trương Khác bảo Phó Tuấn gọi điện kiểm chiếc xe lăn lên đưa tới bãi đỗ xe đợi y, Phó Tuấn không hiểu ý Trương Khác nhưng vẫn làm theo.

Trương Khác ngồi xe lăn để nhân viên công tác đẩy vào bệnh viện, Lương Cách Trân mặt bừng bừng lửa giận từ hành lang đi ra, thấy con trai ngồi trên xe lăn, tường ngoài tay ra còn chỗ nào bị thương nữa, lửa giận tắt ngúm hết cả, lo lắng hỏi gấp:

- Không phải bảo chỉ mỗi tay bị đâm trúng sao, sao các người đều không nói thật với tôi?

Nước mắt ào ào chảy ra, chạy bổ tới xem xét chân con trai bị làm sao.

- Chỉ tay bị thương thôi ạ, nhưng mất máu quá nhiều, nên đầu óc quay cuồng, con đành bảo bọn họ lấy xe lăn đẩy đi, không nghiêm trọng như mẹ nghĩ đâu.

Trương Khác giải thích:

- Chị Đan Thanh tỉnh chưa ạ? Vừa rồi con ở cục công an theo dõi bắt hung thủ

- Không sao là chết rồi, mẹ sợ đứng tim, mất máu nhiều quá thì đừng đi lung tung.

Lương Cách Trân lau nước mắt, cũng không có ý trách móc lắm:

- Đan Thanh vừa tỉnh lại, cha mẹ nó đang trên đường, một lúc nữa mới tới.

Phó Tuấn giờ mới hiểu ý đồ của Trương Khác, nếu để Lương Cách Trân nhìn thấy y đeo tay bị thương chạy lung tung thế nào cũng bị mắng ột trận, cố nhin cười, tới trước mặt vợ chồng Trương Tri Hành kiểm điểm:

- Để xảy ra chuyện này là do chúng tôi làm việc thất trách.

Lương Cách Trân mím môi không nói gì, nhưng trong lòng có chút oán giận, mẹ thương con mà, cũng là chuyện thường tình, nhưng bà cũng biết đúng sai, nên nhin không nói ra.

Trương Tri Hành đi tới vỗ vai Phó Tuấn:

- Không thể ngăn chặn hết tất cả chuyện bất ngờ, cậu không cần quá tự trách bản thân.

Không thể có hệ thống bảo vệ nào là an toàn tuyệt đối, nhưng nếu nói tới có sai sót thì cũng có, đó là đèn từ chung cư Thanh Niên tới cổng trường bị người ta ném vỡ mà không đủ cảnh giác chú ý, Trương Khác lúc này đã bình tĩnh lại rồi, không vô lý trút giận lên người khác, hỏi Phó Tuấn:

- Trợ lý đó họ Dịch à?

- Vâng.

Phó Tuấn biết Trương Khác hỏi tới bảo vệ đá một cái lấy nửa mạng tên hung thủ cầm dao:

- Bình thường cậu ta làm việc rất chăm chỉ thành thực, khi Khác thiếu gia truyền tín hiệu tới, cậu ta là người có phản ứng đầu tiên.

- Ừm, cuối năm anh nhớ nhắc tôi một tiếng.

Phó Tuấn gật đầu, biết Trương Khác nói tới chuyện thưởng cuối năm.

Mọi người đi về phía phòng bệnh của Dịch Đan Thanh, tới trước cửa phòng, Trương Khác đứng dậy.

- Con bị mất máu nhiều quá làm chóng mặt cơ mà, màu ngồi xuống.

Lương Cách Trân ẩn vai con trai ngồi xuống xe lăn.

- Không sao đâu mẹ, đừng để người bên trong nhìn thấy lại hoảng lên.

Địch Đan Thanh mới thực sự là mất máu quá nhiều, nằm nghiêng trên giường bệnh, mặt nhợt nhạt, ánh mắt mất đi vẻ sắc xảo thường ngày, thấy Trương Khác tay đeo lũng lẳng trước ngực, ánh mắt hai người nhìn nhau đúng hai giây, mới hơi quay sang yếu ớt trách Vệ Lan không nên đem tin tức nói cho cha mẹ cô, làm họ sợ hãi.

- Không sao, di dân thành phố đặc biệt phái xe đón, còn có xe cảnh sát mở đường, trong điện thoại cũng nói rõ tình hình với cha mẹ cháu rồi, để bọn họ yên tâm rồi mới đón tới đây.

Lương Cách Trân lấy đi động ra, đi tới bên giường bệnh hết sức thân thiết nói:

- Có cần di gọi điện hộ để cháu nói chuyện với cha mẹ cháu một chút để họ yên tâm hơn không ... Chắc một tiếng nữa thôi là họ tới Kiến Nghiệp rồi.

Vệ Lan và Tôn Tĩnh Mông đứng dậy nhường chỗ cho Lương Cách Trân, Địch Đan Thanh tựa mình muốn ngồi dậy, nhưng đụng vào vết thương khê khê một tiếng đau đơn, Lương Cách Trân vội từ từ đỡ vai cô nắm xuống:

- Cháu đừng động dậy, di bấm số cho cháu nói vài câu để cha mẹ cháu đỡ lo là được ... Đều tại cái thằng nhóc hay gây họa kia, còn hại cháu đỡ một dao cho nó ...

Nói tới đây giọng nghẹn lại, trong lòng cảm kích Địch Đan Thanh vô cùng, chút thiên kiến với cô trước kia tự nhiên cũng tiêu tan hết, chỉ là ngại không lên tiếng, nếu không đã nhận Địch Đan Thanh làm con nuôi ngay tại chỗ rồi.

Mọi người đều chen lấn trong phòng bệnh, Trương Khác cũng không tiện nói gì với Địch Đan Thanh, lo lắng căng thẳng vất vả suốt cả đêm, tay y bị đâm xuyên qua, mất máu không ít, hiện thực sự cảm thấy chóng mặt hoa mắt rồi, còn đau nhức không chịu nổi.

Lương Cách Trân bắt y về phòng bệnh nghỉ ngơi, Trương Khác đành sang phòng bệnh bên cạnh, vốn định đợi cha mẹ Địch Đan Thanh tới mới nghỉ ngơi, nhưng ở trong phòng nói chuyện với cha rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại thấy Đường Thanh ngồi ở trước giường, tay chống mép giường xem sách, chẳng biết ai báo tin cho cô nàng, Trương Khác mỉm cười đưa tay ra khê vuốt gò má trơn mịn của cô.

- Bạn tỉnh rồi ...

Đường Thanh vui mừng ngồi thẳng dậy, tay tỳ lâu quá tê điếng la lên oai oái, vừa xoa tay vừa ghé mặt tới, kẹp tay Trương Khác giữa má và vai.

- Không sao đâu, còn không muốn gọi điện làm bạn phải lo ..

Trương Khác ngủ một giấc say, cảm thấy khỏe hơn nhiều, vết thương cũng không đau nữa, khê béo tai Đường Thanh:

- Mình ngủ bao lâu rồi?

Rèm cửa kéo kín, trong phòng đèn nhu hòa, chẳng biết hiện là mấy giờ.

- Mặt trời sắp xuống núi rồi...

Đường Thanh đứng dậy kéo rèm cửa lên, để ánh sáng tràn vào, căn phòng trắng tinh đột nhiên nhuộm một màu đỏ au.

Người ở gian ngoài nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, ai đó mở cửa ra, Tôn Tĩnh Mông nắm tay cha thò đầu vào trong, mặt đầy quan tâm, ngữ khí cố ý tỏ ra lãnh đạm:

- Tỉnh rồi à, ba tôi và Đường Thanh buổi trưa ngồi máy bay tới Kiến Nghiệp.

Rồi đi vào.

Trương Khác nhìn thấy bên ngoài còn có người ngồi trên ghế sofa mà y không quen, tuổi chừng 60, nếp nhăn trên mặt rất sâu, chiếc áo Trung Sơn giặt tới bạc màu, nhưng phẳng phiu, lúc này cũng đứng dậy, không biết có nên vào hay không?

- Bác Dịch phải không ạ?

Trương Khác vén chăn ngồi dậy:

- Chị Đan Thanh đã đỡ chưa bác?

Cha Dịch Đan Thanh là quân nhân xuất ngũ, tuy văn hóa chỉ tốt nghiệp tiểu học, nhưng sau khi xuất ngũ làm giáo viên ngữ văn trong thôn, rất tận chức, là người cá tính, rất cứng rắn.

Có điều hôm nay thấy bao nhiêu quan lớn doanh nhân giàu có đều dùng thái độ khiêm tốn ôn hòa nói chuyện với mình, trong lòng ít nhiều có chút hoảng sợ bất an.

Trương Tri Hành đứng dậy, nắm tay cha Dịch Đan Thanh, nói:

- Lão ca, vào một chút.

Rồi nói với Trương Khác:

- Bí thư Đào Tấn vừa mới đi, không cho gọi con dậy, con đã khỏe chưa.

- Con khỏe nhiều rồi.

Trương Khác không biết trong lúc mình ngủ có bao nhiêu người đến thăm, song chẳng để trong lòng, đứng dậy nắm bàn tay gầy khô ráp như vỏ cây của cha Dịch Đan Thanh:

- Bá mẫu ở phòng chị Đan Thanh ạ? Chúng ta cùng qua đó xem.

Đi tới phòng bên cạnh, thấy mọi người đều đứng đợi bên ngoài, thì ra mẹ Dịch Đan Thanh và Vệ Lan đang giúp cô lau người, lúc này Phó Tuấn đi tới báo cho Trương Khác:

- Cục công an gọi điện tới, tên trốn thoát hôm qua vừa ra đầu thú...

Sau khi sự việc xảy ra Hà Kỳ Vân không chút do dự điều động toàn bộ lực lượng cảnh sát đi truy bắt tên bỏ trốn, kịp thời phong tỏa các con đường rời khỏi Yến Quy Hồ, giữa đêm khuya cảnh sát xuất động kiểm tra gắt gao.

Hắn chỉ sợ một bên này xảy ra án mạng lại để phạm nhân chạy thoát thì khó ăn nói được, sau khi La Quân ra chỉ thị, cục công an thành phố cũng tham gia, phạm vi tra xét càng mở rộng, từ bến cảng tới sân bay đều tăng cường lực độ tra xét, bảo vệ các trường cao đẳng đại học xung quanh cũng được huy động, lùng sục những góc ngách để ẩn trốn.

Tên bỏ chạy nấp trong góc kín 20 tiếng, thấy không còn hi vọng thoát khỏi Kiến Nghiệp, dưới áp lực truy bắt, chủ động đầu thú với cảnh sát, vậy là năm tên bị tóm cả.

Trương Khác nghe báo cáo xong chỉ gạt đầu, nếu người đã bắt được cả rồi thì việc tiếp theo không cần nhúng tay vào nữa, thể nào cũng phải giữ chút thể diện cho các phía, cảnh sát Kiến Nghiệp không phải không tận lực.

Trước khi Trương Khác ngủ dậy, tên hung thủ dùng dao đâm Dịch Đan Thanh và Trương Khác cũng không giữ được mạng, trút hơi thở cuối cùng trong bệnh viện nhân dân số một dưới sự giám sát chặt chẽ của cảnh sát, không được chút thương xót nào.

Phó Tuấn cảm thấy không nên nói chuyện ấy vào lúc này nên thôi.

Dịch Đan Thanh lau mình xong vẫn chỉ có thể nằm trên giường bệnh, đắp chiếc chăn mỏng mang mùi thuốc sát trùng, đường cong lưng linh trên cơ thể vẫn hết sức nổi bật, hai đôi tay trắng trẻo đặt trên chăn, đôi mắt cũng khô phục chút thần thái, chỉ là cứ như vô ý né tránh ánh mắt Trương Khác, y chẳng có cách nào, nói vài câu an ủi mẹ cô.

Mẹ Dịch Đan Thanh là người phụ nữ nông thôn điển hình, khuôn mặt đoan chính, có điều từ khuôn mặt bị tháng năm hủy hoại không nhìn ra được nét nào giống cô con gái nguyệt thẹn hoa nhường.

Ngồi trong phòng bệnh trò chuyện một lúc thì Phó Tuấn vào nói:

- Hải Long gọi điện tới, nói bí thư Dư, cục trưởng Trần lát nữa sẽ tới bệnh viện tìm hiểu vụ án.
- Anh Mã cũng tới à?

Hỏi xong câu này Trương Khác mới thấy thừa, nơi này xảy ra chuyện lớn như thế, Mã Hải Long làm sao ngồi yên ở Hải Châu được?

- Anh ấy thấy công tác bảo an bên này không được yên tâm lắm, tới rà soát một lượt, rồi đến cục công an.

Phó Tuấn giải thích:

Dư Khánh Lâm, Trần Bình Đức tới bệnh viện nghiên cứu vụ án, nói thể cho đỡ mất mặt, kỳ thực là tới báo cáo tiến triển vụ án.

Không muốn quấy nhiễu Dịch Đan Thanh, Trương Khác và cha về phòng mình đợi,

Tuy nói là đầu thú, nhưng ít nhất thì cũng đã không chế được can phạm rồi, áp lực trên người Trần Bình Đức giảm đi một nửa, công tác thẩm vấn thì đơn giản, hẳn còn liên quan tới vụ án của anh em Đường Anh Dục, có điều đây là chuyện của bên phía cảnh sát Giang Nam rồi, ông ta chỉ hận không thể đá ngay vụ án này đi.

Nhưng La Quân còn chưa lên tiếng nên ông ta đành tạm gánh vác tranh nhiệm này, thậm chí áp lực trên người Trần Phúc Kiệt chắc cũng chẳng nhẹ hơn mình, tuy Lương Vĩ Pháp trực tiếp chỉ thị cho sở công an, nhưng ai cũng biết người thực sự theo dõi là Từ Học Bình.

Trần Bình Đức cũng chẳng tiếp xúc mấy với Trương Khác, chỉ trong mấy hoạt động trọng đại mà ông ta phụ trách an ninh có gặp qua vài lần, nhưng không có cơ hội nói chuyện.

Tới bệnh viện, thấy anh vợ Ngụy Quan Hoa mặc áo blu trắng đi tới đón, liền giới thiệu hai bên:

- Vị này là phó viện trưởng Ngụy, chuyên gia uy tín của khoa tim não ...

Không giới thiệu quan hệ tư:

- Chúng tôi tới đây là vì hai bệnh nhân nhập viện đêm qua, tôi cùng bí thư Dư và sở trưởng Trần tìm họ có chút việc, viện trưởng Ngụy biết họ ở đâu xin dẫn chúng tôi tới đó.

Mã Hải Long quan sát Ngụy Quan Hoa, tuổi không nhiều lắm, chừng trên 50, không hiểu Trần Bình Đức tìm ông ta tới dẫn đường làm cái gì? Còn nói là chuyên gia tim não gì nữa, lúc hẳn tới bệnh viện, làm gì thấy bóng dáng của vị gọi là chuyên gia này, không biết Trần Bình Đức có tâm tư gì.

Ngụy Quan Hoa đương nhiên biết đôi nam nữ bị thương đêm qua nằm ở đâu, hôm nay còn tìm cơ hội tiếp xúc, hôm qua ông ta không biết thân phận của Trương Khác, cả bệnh viện chỉ có viện trưởng Cát Dân Tuấn biết, Cát Dân Tuấn còn từ ngoại khoa do ông ta quản lý điều hai chuyên gia thêm vào phó chủ nhiệm phòng bệnh thành lập tiểu tổ chữa trị, do đích thân Cát Dân Tuấn làm tổ trưởng, nói là muốn đảm bảo an toàn tuyệt đối cho người bệnh, không cho ông ta nhúng tay vào.

Nếu chẳng phải gia đình bệnh nhân phản đối, Cát Dân Tuấn dám đuổi hết bệnh nhân tầng trên cùng ra để lại cho người ta.

Ngụy Quan Hoa không phải không sành đời, nhưng không làm tới mức ấy.

Dư Khánh Lâm lẫn lộn quan trường hiểu ngay đột nhiên nhảy ra một người thế này, Trần Bình Đức có ý thừa cơ tiến cử, hỏi:

- Phó viện trưởng Ngụy đêm qua cũng vất vả rồi phải không?

- ...

Ngụy Quan Hoa ngó ra một lúc mới nói:

- Chiều qua tôi làm liền hai ca phẫu thuật, cho nên không giúp gì được bên này.

Hôm qua hai nam nữ bị thương đưa vào cấp cứu do đích thân Lục Văn Phu đánh tiếng, Ngụy Quan Hoa tuy là chuyên gia ưu tú nhất trong lĩnh vực ngoại khoa tim não của bệnh viện, chỉ có điều buổi chiều liên tục phẫu thuật hai ca lớn, tới 9 giờ tối mới về nhà, nhận được điện thoại thì đã sức cùng lực kiệt, vả lại nghe bệnh viện báo cáo là không nguy hiểm lắm, dù biết người bị thương thân phận trọng yếu, cũng không quay lại.

Ông ta thậm chí chẳng đặc biệt thông báo cho bác sĩ nào tới bệnh viện, cứ để bác sĩ trực ca phụ trách công tác cứu chữa, bỏ lỡ cơ hội gặp Trương Khác, sáng sớm đến bệnh viện mới biết viện trưởng Cát đích thân tiếp nhận công tác chữa trị.

-Ồ, ra thế.

Dư Khánh Lâm cố ý nói cho Trần Bình Đức biết lòng ông ta sáng lắm:

-Phiền phó viện trưởng Ngụy dẫn đường.

Trần Phúc Kiệt không lên tiếng, Hà Kỳ Vân nhìn thấy hết, thầm nghĩ quan hệ giữa Trần Bình Đức và Ngụy Quan Hoa hẳn rất gần, hẳn ở trong hệ thống công an, tất nhiên phải nhìn mặt Trần Bình Đức làm việc, nhưng nghe nói Ngụy Quan Hoa không tham gia việc cứu chữa hôm qua, nhìn dáng vẻ chắc chưa tiếp xúc với Trương Khác, không muốn lắm chuyện nữa.

Ngụy Quan Hoa vừa dẫn bọn họ đi, vừa lấy di động ra gọi điện:

-Tiểu Vương, tôi hẹn một bệnh nhân chừng nửa tiếng nữa tới bệnh viện, nếu bọn họ tới trước, cậu tiếp giúp tôi ... Đúng là cái bệnh đặc thù trước đó tôi cổ vũ mọi người phân tích.

Cúp điện thoại cười xin lỗi.

Đi lên tầng thượng, cửa thang máy vừa mở ra thì thấy Vệ Lan cầm di động đứng đợi, thấy bọn họ liền nói:

-Chú Mã dẫn người tới đây ă?

Rồi cười nhẹ với đám Dư Khánh Lâm coi như chào hỏi:

-Trương Khác ở phòng 1218 đợi mọi người đây, cháu xuống đón người, không đưa mọi người tới ...

Cô đang xuống đón vợ chồng Trương Tri Phi.

Vệ Lan xuống thang máy đứng ở đại sảnh đợi, thấy một nam một nữ từ cổng đi vào, do ngược hướng mặt trời cho nên không nhìn rõ tướng mạo.

Cậu con trai cầm một tờ giấy hỏi đường cô:

-Chị y tá, cho tôi hỏi văn phòng của viện trưởng Ngụy Quan Hoa đi thế nào?

Vệ Lan chỉ cảm thấy cậu con trai này mặt quen quen, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, cô gái thì quay đầu ngẩng nhìn ánh chiều tà, cả người bị ánh mặt trời đỏ bao phủ, cho dù không rõ mặt, cũng biết là một cô gái rất xinh đẹp.

Vệ Lan mỉm cười nói:

-Y phục của tôi bị bẩn nên mượn tạm cái này để mặc, cậu muốn tìm người phải vào đại sảnh tìm y tá thật ấy.

Cậu con trai gật đầu cùng cô gái đi vào, một lúc sau vợ chồng Trương Tri Phi cùng bà nội Trương Khác đi tới, Vệ Lan vội ra đón, đưa bọn họ tới phòng bệnh.

oOo

Ngụy Quan Hoa hôm nay mới biết hai người nhập viện đêm qua trọng yếu tới mức nào.

Hệ thống vệ sinh tỉnh có một thể chế nghiêm ngặt, đừng thấy Ngụy Quan Hoa và Cát Dân Tuân một phó viện trưởng một viện trưởng, khác nhau chỉ một chữ, Ngụy Quan Hoa gần như không có cơ hội tiếp xúc với sở trưởng vệ sinh Đinh Tiểu Vĩ, khiến cho khi Đinh Tiểu Vĩ còn nhậm chức, Ngụy Quan Hoa chỉ đành trơ

mắt nhìn Cát Dân Tuấn trà đạp bệnh viện như nhà riêng, chuyện thành lập phòng thực nghiệm ngoại khoa tìm não chẳng biết bao giờ mới thấy hi vọng.

Địa vị sở vệ sinh trong tỉnh không cao, Đinh Tiểu Vĩ chẳng có mấy cơ hội tiếp xúc với tỉnh trưởng và bí thư tỉnh ủy.

Đừng thấy Kim Quốc Hải cũng chỉ là một sở trưởng, nhưng hẳn kiêm thường ủy tỉnh ủy, Kim Quốc Hải vừa sáng sớm đã tới thăm Trương Khác, Đinh Tiểu Vĩ nghe tin khúm núm tới bồi tiếp.

Tin tức Kim Quốc Hải và Đinh Tiểu Vĩ tới thăm người bệnh lập tức kinh động bệnh viện từ trên xuống dưới, Cát Dân Tuấn liền quyết định thành lập tiểu tổ chữa trị — Tuy lúc này thương thể người bệnh đã ổn định — Gạt Ngụy Quan Hoa ra ngoài, không để ông ta có cơ hội lộ mặt trước Đinh Tiểu Vĩ.

Lý Viễn Hồ tới trước tiên nghe Đinh Tiểu Vĩ báo cáo tình hình Trương Khác và Dịch Đan Thanh, lại gọi bác sĩ phụ trách tới hỏi thăm, bác sĩ trực hôm qua khâu tay cho Trương Khác, sau khi thành lập tiểu tổ chữa trị, vẫn để ông ta chăm sóc Trương Khác.

Cát Dân Tuấn đầu phải ngốc, nếu lúc này đổi người, há chẳng phải nói hôm qua bệnh viện không phái chuyên gia xuất sắc ra?

Nghe đồn Lý Viễn Hồ khi nghe báo cáo lấy sổ tay ra viết ba chữ, đương nhiên không ai dám ghé đầu tới ngó xem tỉnh trưởng đại nhân viết cái gì, nhưng đoán rất có thể là tên bác sĩ trực đó.

Bệnh viện nhỏ tẹo như thế, có chuyện gì dầu được, tin tức lan khắp nơi, ai cũng hâm mộ vị bác sĩ vừa mới được thăng lên phó chủ nhiệm đó.

Ngụy Quan Hoa cũng chẳng phải là người đậm bạc danh lợi, hối hận vì sao đêm qua không cẩn thận tới bệnh viện, ở trong nước muốn làm việc gì cũng không thể thiếu sự ủng hộ của quyền quý.

Thậm chí còn lo hôm qua từ chối tới bệnh viện truyền tới tai người bệnh sẽ có ảnh hưởng xấu gì đó, nghe nói người bệnh bị hung đồ dùng vật nhọn đâm bị thương, ông ta liền gọi điện cho em rể hỏi thăm tình hình, lúc đó Trần Bình Đức đang chịu áp lực bắt người, không dám tưởng tượng nếu không bắt được hung phạm sẽ có chuyện gì, đương chẳng có tâm tình để ý tới anh vợ, ngữ khí còn rất bất thiện.

Trần Bình Đức cùng đám Dư Khánh Lâm tới bệnh viện tìm Trương Khác báo cáo, lúc này mới nhớ ra phải tìm anh vợ, cảm thấy hôm qua giọng điệu của mình không ổn lắm.

Trương Khác không biết trong lúc mình ngủ nội bộ bệnh viện xảy ra lắm chuyện như thế, chỉ biết y tá mới thay trong phòng bệnh của mình là những cô gái rất dễ làm người ta sinh khuynh hướng đồng phục dụ hoặc.

Đám Trần Bình Đức tới nơi, giới thiệu Ngụy Quan Hoa cho Trương Khác, y cũng đoán ra được ít nhiều những không thêm để ý, nếu chẳng phải hai cô ý tá xinh xắn ngọt ngào kia thì y đã về chung cư đường thương rồi, tự do tự tại hơn nhiều.

Chỉ có điều mẹ y kiên trì bắt Dịch Đan Thanh ở lại bệnh viện quan sát vài ngày, y thì đi ở tùy tiện, còn Dịch Đan Thanh có xuất viện hay không không phải do y có thể quyết định.

Trương Khác chẳng buồn đóng kịch với Ngụy Quan Hoa, hơn nữa y đang đợi báo cáo tình hình vụ án, Trần Bình Đức thấy vẻ lười nhác của Trương Khác thì hối hận làm việc dư thừa, đánh mất với anh vợ, nói:

- Viện trưởng Ngụy, chúng tôi không phiền anh nữa, ở đây chúng tôi còn có chuyện muốn bàn bạc ...

Đợi anh vợ đi rồi mới nói giúp một câu:

- Viện trưởng Ngụy là chuyên gia tìm não, trước kia du học làm việc tại Mỹ, mấy năm trước bệnh viện công khai tuyển mộ phó viện trưởng, anh ấy dựa vào chân tài thực học về nước ứng tuyển, còn oanh động Kiến Nghiệp một hồi.

Nghe Trần Bình Đức nói thể ẩn tượng của Trương Khác với Ngụy Quan Hoa tốt lên nhiều, nhìn theo hướng ông ta đi, nhớ ra trước kia Hứa Duy phẫu thuật tìm ở đây, không biết có phải do ông ta phẫu thuật không.

Ngụy Quan Hoa không biết tâm tư biến hóa của Trương Khắc, thấy không được người ta thích có chút thất vọng đi ra ngoài, vừa vặn có điện thoại gọi tới nói người ông ta hẹn đã đợi trong văn phòng, liền vứt chuyện bên này ra đằng sau chạy ra cầu thang máy, đúng lúc Vệ Lan đưa bà nội và chú thím của Trương Khắc lên.

Phòng bệnh có cao cấp tới đâu cũng không thể so sánh với phòng tổng thống của khách sạn 5 sao, Hà Kỳ Vân thấy ghế sofa có hạn, biết phận theo Phó Tuấn, Mã Hải Long đi lấy thêm ghế.

Trần Bình Đức và Trương Tri Hành cấp bậc ngang nhau, nhưng Tân Vu là thành phố nhỏ, ảnh hưởng quá thấp, theo lẽ bình thường thì Trương Tri Hành thân phận thấp nhất, đáng tiếc ở đây không thể cái gì cũng làm theo lẽ thường, Trương Tri Hành mới Dư Khánh Lâm ngồi, Dư Khánh Lâm thì nhất quyết mời ông ngồi trước mới chịu, mất một lúc mới ổn định được chỗ ngồi.

- Buổi sáng chúng tôi kiến nghị cả cơ cấu kiểm sát tỉnh gia nhập điều tra toàn diện nơi giam giữ, tạm thời chưa có chứng cứ xác thực, có điều phía giam giữ đúng là có sơ hở, thậm chí nghi phạm còn được sử dụng thiết bị thông tin di động tại nơi giam giữ dưới tình huống không ai giám sát.

Trần Phúc Kiệt giới thiệu tình hình điều tra, hôm nay bọn họ còn điều tra ra một số chuyện nghiêm trọng hơn nữa, nhưng không liên quan tới vụ án đêm qua, nên không muốn bêu xấu trước mặt đồng nghiệp:

- Vấn đề điều tra ra, bí thư Từ thị phải triệt để tra xét hệ thống giám ngục, Viện kiểm sát cũng kiến nghị phía Chương Châu phải nghiêm túc điều tra những hành vi vi phạm có thể tồn tại trong quá trình tra án ...

947. Chương 946: Là Kẻ Nào?

Đám thể lực tàn dư nhất định tìm trăm phương ngàn kế để anh em Đường Anh Bồi được giảm nhẹ hình phạt, làm như thế an ủi anh em chúng, đa phần là tránh bọn chúng giây chết làm liên lụy thêm nhiều người.

Viện kiểm sát thực sự điều tra thì tìm ra manh mối không khó, chỉ cần có tội mới, là có thể đẩy anh em chúng ra pháp trường.

Đạo lý này ai cũng biết, chỉ là không ai nói ra, nếu không thành như nhất định đẩy anh em chúng vào chỗ chết vậy.

Tới Trần Bình Đức báo cáo công tác thẩm vấn:

- Căn cứ vào lời khai của ba tên nghi phạm, bọn chúng do Lão Miêu gọi tới, nghe mệnh lệnh Lão Miêu, cũng chính là tên đã chết trong Bệnh viện Nhân dân số một.

Trương Khắc còn chưa nghe Phó Tuấn nói tới chuyện này, kẻ này chết y cũng không quan tâm, loại người như vậy để lại trên đời chỉ gây họa.

- Tất cả đều do Lão Miêu và Đường Trung sai phái, ba tên nghi phạm đó thậm chí không biết đến Kiến Nghiệp làm gì, cũng không hiểu tình hình Cẩm Hồ và Lão Miêu đã chết, lời khai bọn chúng đáng tin. Duy nhất làm người ta nghi ngờ là Đường Trung chủ động gánh hết trách nhiệm, chúng tôi phán đoán tác dụng kẻ đã chết kia quan trọng hơn, Đường Trung khai báo như thế, nói không chừng muốn bao vệ kẻ sắp đặt thực sự đằng sau.

Nhìn bộ dạng của Đường Trung trong phòng thẩm vấn hôm qua là biết hẳn chẳng phải người ý chí kiên định, dưới tình huống này vẫn cần nhận hết tội, chỉ có thể là bảo vệ anh em Đường Anh Bồi.

Người khác đã đành, anh em họ Đường liên quan vào thì đợi chúng chỉ còn đường chết, Đường Trung dù là hạng Nhị Thế vô dụng thì vẫn hiểu đạo lý này.

Như thế vấn đề quay trở lại trên người anh em Đường Anh Bồi rồi.

Có điều từ đầu tới cuối anh em bọn chúng không thể biết tác dụng đằng sau của Cẩm Hồ, vậy là kẻ nào đã nói cho anh em bọn chúng biết sau khi bị bắt giam ?

Cho dù tới bây giờ người ngoài cũng chỉ biết Cẩm Hồ hưởng lợi trong việc chinh đồn nghiệp vụ đất hiếm trong nước, còn nguyên nhân thì không thể biết.

Trong ba người ngồi đây trừ Trần Phúc Kiệt vì tham gia toàn diện quá trình điều tra cho nên biết chi tiết, thậm chí đến cả Dư Khánh Lâm và Trần Bình Đức đều không rõ, vậy kẻ nào nói cho anh em Đường gia để bọn chúng giấy chết muốn bắt Trương Khác làm còng cớ cứu mạng cuối cùng.

Tuy nói người biết rõ chân tướng rất ít nhưng không phải không có, cho dù Chu Cẩm Tỳ đã thành người thực vật, Tạ gia không khó đoán ra được tác dụng đằng sau của Cẩm Hồ.

Trong vụ này Mitsui thiệt hại lớn nhất, bọn chúng cũng hoàn toàn có năng lực lần theo manh mối tìm tới Cẩm Hồ.

Ngoài ra liệu có khả năng là Nghiêm Văn Giới không? Hoành Tín vươn tay vào thể chế sâu như thế, muốn tìm hiểu căn nguyên trong nước chính hợp sản nghiệp đất hiếm cũng không phải là khó.

Tạ gia, Mitsui hay Nghiêm Văn Giới, chỉ cần có thể gây bất lợi cho Cẩm Hồ thì bất kỳ việc xúi bầy khích bác gì bọn chúng cũng vui vẻ mà làm, ngược lại Trương Khác có cơ hội cũng tuyệt đối không nường tay.

Nghe báo cáo xong Trương Khác không đưa ra bình luận gì, chỉ nói rất công thức:

- Còn làm phiền cảnh sát hai nơi điều tra thêm ...

Cũng chẳng có ý mời bọn họ ở lại ăn cơm, ăn ở trong bệnh viện cũng không tiện, Trương Khác đứng dậy cùng cha và Tôn Thượng Nghĩa tiễn họ ra tận thang máy.

- Cho dù có điều tra ra manh mối, nhưng muốn nắm được chứng cứ gì là mơ tưởng.

Trên đường quay về phòng Trương Khác nói:

- Song nếu đẩy được đám can phạm chủ yếu của vụ án Chương Châu ra pháp trường thì làm âm lên một hồi cũng đáng.

Tôn Thượng Nghĩa gật đầu thở phào:

- May lần này không ai làm sao.

Trương Tri Hành trầm ngâm:

- Có lẽ có xúi bẩy giật giây nhưng hẳn không phải là cố ý bày mưu ...

Ông ta lo con mình dính quá sâu vào hệ thống tư pháp trong nước, đây là chuyện đùa với lửa.

- Bọn chúng không thể gửi gắm hi vọng vào một mình Đường Trung.

Trương Khác nói tiếp:

- Mà anh em họ Đường giấy chết có thể cản trở bất kỳ lúc nào, nếu lần theo manh mối nắm được chứng cứ gì thì loại đó không xứng làm địch thủ của Cẩm Hồ.

Vừa đi vừa nói chuyện tới trước phòng bệnh Lương Cách Trân thò đầu ra bảo bà nội và chú thím Trương Khác đã tới.

Trương Khác sẽ không tha cho Đường Trung và anh em Đường Anh Bồi, có điều ở bên này, y thà để người nhà coi chuyện như chưa hề xảy ra, nên không tiết lộ nhiều.

Bao nhiêu người như thế, Trương Khác dù có muốn tránh Đường Thanh nói chuyện riêng với Dịch Đan Thanh cũng không được, tới phòng Dịch Đan Thanh cùng ngồi xuống nói chuyện, gọi điện ột số người thân báo tin bình an, sợ mọi người kéo cả tới bệnh viện thăm hỏi.

Nơi này không còn việc gì nữa, Trương Tri Hành quyết định buổi tối trở về Tân Vu, trong thành phố còn cả đồng chuyện chờ ông.

Cha Dịch Đan Thanh cũng kiên trì muốn về, tình cảm nam nhân luôn sơ sài hơn một chút, thấy con gái không còn nguy hiểm tính mạng nữa, mặc dù còn nằm ở bệnh viện nhưng để lại vợ là đủ rồi, ăn qua loa bữa tối tại bệnh viện liền cùng Trương Tri Hành về Tân Vu.

Trương Khác mong cha mẹ đều về Tân Vu luôn với nhau, nhưng chuyện chẳng được như mong muốn, mẹ y ở lại bệnh viện chiếu cố. Đường Thanh thì xin nghỉ học đột xuất, nên qua đêm nay phải trở về Hong Kong.

Ăn tối xong, Trương Khác và Đường Thanh nắm tay nhau đi dạo trong bệnh viện, buổi tối, chỗ bận rộn nhất trong bệnh viện là đại sảnh khám bệnh, ở tòa nhà văn phòng và khu phòng bệnh trở nên vắng vẻ hơn nhiều, thi thoảng có bác sĩ và y tá mặc đồ trắng đi qua, chẳng có ai khác học hai bọn họ tản bộ trong bệnh viện.

Ánh trăng trong như nước chiếu khắp sân, Đường Thanh tĩnh lặng đi bên Trương Khác, nhưng không nép vào lòng Trương Khác như con chim nhỏ, chẳng phải lo vết thương ở tay y mà là Phó Tuấn và ba vệ sĩ theo sát bọn họ, không để hai người họ ở ngoài tầm mắt, Đường Thanh hay e thẹn xấu hổ làm sao dám có hành động thân mật với Trương Khác trước mắt người khác.

Nếu không muốn bị mẹ mắng Trương Khác đành chấp nhận để vệ sĩ theo sát bên mình, thăm dò bảo Phó Tuấn cho bọn họ chút không gian riêng tư, Phó Tuấn nhún vai, thà làm kỳ đà một chút còn hơn là bị Lương Cách Trân oán trách.

- Ài, ra đường còn có thể gặp tai nạn mà. Bạn nói đi, Trung Quốc mỗi ngày có tám vạn mười vạn người chết, ai vì bị tai nạn xe xong là không dám ra đường nữa không?

Trương Khác than vãn với Đường Thanh:

- Chẳng lẽ vì sợ ngen mà không dám ăn cơm à?
- Đừng nói ba lăng nhăng, có gan thì bạn đi nói với dì Lương ấy.

Đường Thanh cười khích khích, đưa tay ra vỗ má Trương Khác:

- Lần này may mà có chị Đan Thanh đỡ cho bạn một dao ...

Nói tới đó đột nhiên nghĩ nếu là mình ở bên cạnh Trương Khác liệu có đủ hộ cho y nhất dao đó không? Chắc chắn, Đường Thanh tin mình sẽ không chút do dự làm thế, Trương Khác cũng không chút do dự bảo vệ mình, nhưng chị Đan Thanh vì sao cũng làm như vậy?

- Nay, đang nghĩ gì thế?

Trương Khác thấy Đường Thanh hơi thất thần, nắm cầm cô quay về phía mình.

- Bạn đoán xem mình đang nghĩ gì?

Đôi mắt Đường Thanh trong đêm vô cùng quyến rũ, chăm chú nhìn Trương Khác.

- Để mình đoán xem nào ...

Trương Khác đặt tay lên trán, làm ra vẻ ngẫm nghĩ, nói:

- Nhất định bạn đã nghĩ không biết mình có lợi dụng cơ hội bị thương nhờ bạn giúp đi vệ sinh hay không?
- Phì, cho bạn tè ra quần luôn.

Đường Thanh xấu hổ đưa tay nhéo hông Trương Khác, bị y nói bậy bạ lung tung phá ngang, làm cô quên nghĩ tới vấn đề Dịch Đan Thanh.

- Mình thực sự mót tiểu đó, không phải là nói bừa đâu.

Trương Khác đứng lại nói nhỏ:

Đường Thanh đỏ mặt nói:

- Cần thận để dây ra quần...

Rồi y đi quay trở lại.

948. Chương 947: Cô Gái Dưới Mưa Và Tên Đại Sắc Lang.

Trương Khác đương nhiên không vọng tưởng Đường Thanh đi vào giúp mình, nhưng cũng kiên quyết ngăn đám Phó Tuấn đi theo:

- Đâu cần tới mức đó, cho tôi chút không gian cá nhân được không, lúc này dù chỉ được một mình trong nhà vệ sinh tôi cũng thỏa mãn rồi.

Đám Phó Tuấn cười đứng ở cửa nhà vệ sinh, để Trương Khác vào một mình, Đường Thanh đi lại trong hành lang.

Từ gian vệ sinh nữ có một cô gái thanh lệ thoát tục đi ra, đẹp như đóa sen trắng mới chồi lên mặt nước, tới bồn rửa tay quay đầu lại nhìn, chẳng hiểu một đồng người đứng cạnh nhà vệ sinh làm gì, vừa vịn chạm ánh mắt Đường Thanh, đồng thời trong nhà vệ sinh Trương Khác bắt đầu nói lảng nhảng:

- Ối .. Ối dải ra quần thật rồi, ái chà tay bị thương treo trên cổ chẳng tiện chút nào, “ai đó” vào giúp được không?

Đám Phó Tuấn cắn răng quay đi không để Đường Thanh nhìn thấy bọn họ cười.

Cô gái thanh lệ kia đang thắc mắc sao đột nhiên có người trong nhà vệ sinh nói oang oang như vậy, thấy mặt Đường Thanh đỏ dừ như gấc chín, không nhìn được cười, lúc đi qua Đường Thanh nói nhỏ một câu:

- Bạn trai cô nhất định là một tên đại sắc lang.

Cái tên xấu xa này hăm lên chẳng biết nghĩ cho người ta chút nào, chỉ thấy ánh mắt cô gái kia rất trong, khuôn mặt xinh đẹp, có điều cơ thể mặc y phục bệnh nhân có chút gầy gò, Đường Thanh xấu hổ ầm một tiếng:

- Ủ, còn là một tên ngọc.

Thiếu nữ kia cười khúc khích bước đi, khi bóng lưng cô biến mất Trương Khác mới từ nhà vệ sinh đi ra, Đường Thanh đi tới đá y:

- Nói lung tung gì đó hả, làm người ta nghe thấy hết rồi.

- Nghe thấy cái gì?

Trương Khác quay sang hỏi Phó Tuấn:

- Các anh không bị tai lại à?

- Chúng tôi bị tai lại thì cũng còn người khác đi qua chứ?

- Thế à?

Trương Khác cười khì, đưa tay ra trước mặt Đường Thanh, muốn cố rửa tay giúp.

- Là một cô gái rất xinh đẹp đấy nhé.

Đường Thanh vịn vào người, cẩn thận rửa tay cho Trương Khác, còn không quên trêu y:

- Là cô gái mà người ta phải hối hận nếu bỏ qua, bạn có hối hận không?

- Mình không tin trên đời còn cô gái nào đáng nhìn hơn bạn.

Trương Khác cũng trêu Đường Thanh:

- Cô gái đó cũng nằm viện à? Thế thì mình ở lại bệnh viện thêm vài ngày, nói không chừng có cơ hội gặp được.

Đường Thanh lau khô tay Trương Khác, rồi lau tay mình lên áo y, nhìn theo hướng cô gái kia đi mất, đôi mắt trong vắt đó làm người ta khó quên:

- Chắc là thế, còn mặc áo bệnh nhân, có điều người ta biết bạn là đồ đại sắc lang rồi, đừng mơ.

Phó Tuấn thì nhận ra cô gái đó, hẳn không biết hôm đó Trương Khác đợi ở tiểu khu Tân Vu nửa ngày trời là vì sao, cô gái trong mưa mà y buộc giày mang thâm tình thế nào, còn tưởng là một hành động hứng thú bất chợt theo cá tính tự do tự tại của Trương Khác.

Phó Tuấn là người biết rõ nhất những mối quan hệ tình cảm của y, nên nghĩ một lúc quyết định không nói cho Trương Khác để tránh làm chuyện phức tạp thêm là tốt nhất.

o0o

Địch Đan Thanh đang ngủ, mái tóc dày hơi sơ rối phủ lên khuôn mặt trắng bệnh vì mất máu quá nhiều còn chưa khôi phục lại, mắt khép hờ, hàng mi cong cong, so với thường ngày càng có thêm một vẻ đẹp nào nùng, làm trái tim nam nhân run rẩy.

Tạ Văn Tình đi tới trước giường, đặt tay lên miệng ý bảo mẹ Địch Đan Thanh đừng đánh thức con gái dậy, cô ngồi xuống đợi, Địch Đan Thanh cảm thấy có bóng người trước mặt, mở mắt ra.

- Chị Tạ, còn làm phiền chị phải tới đây.

Địch Đan Thanh chống mép giường ngồi dậy, Tạ Văn Tình lấy gối lót lưng cho cô, nói

- Hai ngày trước người tới thăm đông quá, nghe nói cả hai đều bình an là tốt rồi, chị không tới góp vui nữa. Hôm nay đưa Chỉ Đồng tới Kim Sơn, thuận đường tới thăm ... Sau này đừng gọi xa lạ thế, gọi là chị Văn Tình giống Trương Khác là được.

-...

Địch Đan Thanh nghi hoặc nhìn Tạ Văn Tình.

- Thằng nhóc đó có đáng cho em đỡ một dao không?

Đợi mẹ Địch Đan Thanh ra ngoài khép cửa rồi, Tạ Văn Tình mới mỉm cười nói:

- Lúc đó làm gì có thời gian nghĩ đáng hay không đáng ạ.

Địch Đan Thanh vỗ hờ hờ:

- Nhiều năm trước em có chứng kiến một vụ tai nạn, có cô giáo đẩy hai học sinh trước mũi xe đi, bản thân cô ấy không kịp tránh, trong giây phút đó, cô ấy cũng đâu có thời gian suy nghĩ đáng hay không đáng phải không?

- Chị tin nếu là người khác em cũng sẽ không do dự, chị đâu có bôi nhọ nhân phẩm của em, cần gì phải lấy chuyện đó ra phản bác chị như thế?

Tạ Văn Tình nắm lấy tay Địch Đan Thanh:

- Chị nói thường ngày em là người bình tĩnh có chủ kiến như vậy, sao khi đó lại hoảng lên như thế? Lúc đấy đâu phải phải là giây phút sinh tử chứ ... Chị muốn nói em đem hết tình cảm đặt lên người thằng nhóc đó có đáng hay không thôi?

Bị Tạ Văn Tình nói thẳng ra, Địch Đan Thanh không biết phải đối đáp ra sao, không dám nhìn vào mắt Tạ Văn Tình.

- Chuyện từ lúc nào thế? Chị lại chẳng phát hiện ra ...

Sắc mặt Tạ Văn Tình không có gì khác thường, thân thiết vuốt tay Địch Đan Thanh:

- Có phải là cái lần Chỉ Đồng đau bụng chị đột xuất về Hải Châu không? Lúc đó chị gọi điện cho Trương Khác, cảm thấy giọng nói của nó có gì đó bất thường.

- Hôm đó em chầm chân ngủ ... Cậu ta nhằm em thành chị ...

Địch Đan Thanh thấy mặt Tạ Văn Tình có hơi ngượng ngùng, quá nửa đã đoán ra tình hình khi đó, lại nói:

- Về sau chắc cậu ta cũng đoán ra là nhằm người.

- Thật đúng là ... Khi đó em không tỉnh lại à?

Tạ Văn Tình nửa tin nửa ngờ hỏi, thấy Địch Đan Thanh không dám nhìn mình, phì cười béo má cô, hỏi một câu rất ám muội:

- Trong lòng cũng thích phải không?

- Em tưởng chị gọi điện cho cậu ta rồi, nghe thấy trong phòng có tiếng động, còn tưởng trộm vào nhà, cầm sẵn dao trong tay, nếu chẳng phải chị gọi điện tới thì em đã đâm cho cậu ta một chút rồi...

Địch Đan Thanh mạnh miệng nói, tuyệt đối không chịu thừa nhận sau khi mình nhận ra Trương Khác không có chút phản kháng nào, còn bị y dùng ngón tay đưa lên cao trào, lại bưng tai trộm chương bổ xung thêm một câu:

- Cậu ta chưa động chạm được vào em đâu.

- Chị thật không nên gọi cú điện thoại đó, để cho nó ăn một dao cũng là đáng đời ...

Tạ Văn Tình tưởng tượng ra bộ dạng Trương Khác bị Địch Đan Thanh đâm cho lại không thể giải thích được, nhin không được che miệng cười.

Địch Đan Thanh cũng mỉm cười, không dám cười quá, sợ đụng tới vết thương, tay đỡ vết thương, cố kìm chế.

- Đau không?

Tạ Văn Tình quan tâm hỏi:

- Hơi thôi ạ, quan trọng là tự mình phải giữ gìn, để vết thương rách ra thì khổ ... Vết thương đang lành rất mau, qua hai ngày nữa là có thể tháo chỉ rồi.

Tạ Văn Tình vén áo Địch Đan Thanh lên xem, vết thương quấn băng, nhìn bầu ngực tròn căng trắng như tuyết, đưa tay ra sờ một cái:

- Nghe nói chỗ này ngăn dao đâm vào tim, ban đầu chị không tin ... Giờ thì tin rồi.

- Lại là ai nói thế ...

Địch Đan Thanh then thừng khép vạt áo lại, hai ngày qua mọi người đều lấy chuyện này ra làm chuyện cười, chẳng biết ai truyền đi.

- Chị Văn Tình, hai chị đang làm gì thế?

Trương Khác đẩy cửa đi vào, thấy Địch Đan Thanh mặt ngượng ngùng, còn Tạ Văn Tình mỉm môi cười.

- Chuyện nữ nhân với nhau, ít hỏi thôi ...

Địch Đan Thanh sắc giọng, kéo chắn che mình, cô không mặc áo lót bên trong.

- Có phải lo để lại sẹo không?

Trương Khác tự nhĩ thông minh nói:

- Đừng lo, ở nước ngoài nhất định có thuốc tốt... Chị Văn Tình, chị Hứa Tư đâu, không phải nói hai chị cùng tới à?

- Em là đàn ông lo chuyện sẹo xiếc làm cái gì?

Tạ Văn Tình ngồi dậy đẩy Trương Khác ra ngoài:

- Vừa rồi ở đây đông người, Hứa Tư đi thăm bác sĩ trước kia phẫu thuật cho Hứa Duy rồi, một lát nữa quay lại.

949. Chương 948: Bệnh Nan Y.

Hứa Tư xách quâ đi tới khu ngoại khoa tìm não, vừa khéo gặp Ngụy Quan Hoa cùng hai người đáng vẽ mẹ con đang nói chuyện ở hành lang.

- Bệnh của cháu rất đặc biệt, hiếm thấy ở trong nước, nên không có kinh nghiệm chưa trị, hiện giờ mới chỉ có triệu chứng phát bệnh, còn chưa nguy hiểm tới tính mạng. Hai mẹ con chị cứ yên tâm, bệnh viện chúng tôi lập tức phê duyệt một đề tài nghiên cứu, tin rằng sẽ có trợ giúp với bệnh tình của cháu ...

Người mẹ sắc mặt nặng nề, thiếu nữ thanh lệ da trắng sáng như tuyết, đôi mắt trong vắt chẳng tỏ ra lo lắng lắm về bệnh tình của mình, thấy Hứa Tư xuất hiện ở hành lang, quay sang nhìn kỹ.

Hứa Tư có dung nhan tuyệt diệu thiên hạ, vẻ đẹp ừ tinh đảm thắm làm người ta ngây ngất, cho dù cô gái kia cũng có vẻ đẹp thiên tiên không nhuộm bụi trần, nhưng dù sao còn hơi non nớt một chút, chưa có sức quyến rũ làm điên đảo chúng sinh như Hứa Tư.

Nghe ngữ khí Ngụy Quan Hoa thì có vẻ thiếu nữ kia mắc bệnh nan y hiếm thấy trong nước, Hứa Tư còn nhớ bệnh em gái mình ở trong nước cũng rất khó chữa, cuối cùng nhờ Ngụy Quan Hoa cứu một mạng, hiện giờ Hứa Duy đã khỏi hẳn rồi.

Có một số bệnh chi phí chữa trị vượt ngoài người thường có thể gánh vác được, Hứa Tư có nhận thức rất sâu về việc này, quan sát hai mẹ con họ, thiếu nữ kia thanh tú duyên dáng, toàn thân như tỏa linh khí, mặc quần jean áo thể thao màu hồng, tràn ngập sức sống tươi trẻ, trông chẳng hề giống mắc bệnh nan y.

Người mẹ dung mạo rất đẹp dễ, dù bị tháng năm để lại những dấu vết tang thương, nhưng vẫn rất trang nhã, gia đình tựa hồ không tệ, nhưng không phải là đại phú quý, Hứa Tư nghĩ một gia đình thế này chỉ cần gặp phải căn bệnh nan y rất có thể rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Nhìn Ngụy Quan Hoa tiễn hai mẹ con kia đi trở về phòng, khuôn mặt mang đầy lo lắng không tìm được lời giải, lên tiếng chào:

- Viện trưởng Ngụy còn nhớ tôi không?

Ngụy Quan Hoa đeo kính treo trên cổ lên:

- À, cô là...

Cố sức nhớ lại tên Hứa Tư, rất lâu mới nói:

- Là chị của Hứa Duy ... Nghe nói về sau Hứa Duy lại vào viện quân y nằm viện lần nữa, khi đó tôi ra nước ngoài, sau khi về nước nghe nói cô ấy khỏi bệnh rồi, hiện tình hình ra sao? Chắc tốt nghiệp đại học rồi phải không?

- Vâng em tôi tốt nghiệp hai năm rồi, năm trước tìm được việc làm ở công ty Hong Kong, hiện cũng ở Hong Kong.

Hứa Tư quay đầu lại nhìn theo hướng hai mẹ con kia:

- Cô gái đó là bệnh nhân của viện trưởng Ngụy?

- Phải, phải, Hứa Duy tốt nghiệp hai năm rồi, chúng tôi quanh năm suốt tháng trong bệnh viện, khái niệm thời gian rất mờ nhạt ... Cô bé đó cũng giống Hứa Duy, là sinh viên mới của Đh Đông Hải. Bệnh tình còn đặc thù hơn, trong nước chưa có điều kiện phẫu thuật, hiện chỉ có thể chữa trị bằng thuốc ..

Ngụy Quan Hoa giới thiệu qua bệnh tình cô gái kia:

- Cô tới đây là ...

- Bạn tôi nằm ở bệnh viện này, tôi tới thăm .. Thuận tiện qua chào viện trưởng Ngụy, ngoài ra còn có chuyện muốn thương lượng với viện trưởng.

- Chuyện gì thế?

Ngụy Quan Hoa nghĩ chắc là nhờ chiếu cố cho người bạn kia.

- Bệnh Hứa Duy do viện trưởng chữa lành, hiện nó ra xã hội làm việc, muốn báo đáp lại nơi trước kia giúp nó, chị em chúng tôi mong lập một quỹ y học, chuyện cụ thể có thể nhờ viện trưởng Ngụy không?

Ngụy Quan Hoa làm bác sĩ hơn 30 năm, tiếp xúc đủ mọi loại người, giàu nghèo, sang hèn đủ cả rồi, đưa mắt nhìn Hứa Tư, y phục bình thường nhưng có vẻ cao quý mà người thường hiếm có, cô gái đứng đằng sau trông rất gọn gàng lão luyện, có vẻ là trợ lý tư nhân hoặc vệ sĩ.

Nói tới vệ sĩ, Ngụy Quan Hoa lại nhớ tới hai người bệnh trong phòng đặc biệt kia, vệ sĩ đứng từ thang máy tới phòng bệnh, không biết thân phận thế nào.

Chuyện thế này đương nhiên ông ta không từ chối, vừa rồi tiễn hai mẹ con kia đi, ông ta nhúu mày vì lo họ Cát kia sẽ không cấp kinh phí ỉnghiên cứu.

- Thế thì tốt quá rồi.

Ngụy Quan Hoa cũng không hi vọng Hứa Tư quyên góp được nhiều tiền, nhưng có tấm lòng này làm người ta an ủi lắm rồi, vợ vàng nói:

- Chúng ta vào trong nói chuyện.

Hứa Tư đứng im, áy náy nói:

- Chuyện quỹ y học có thể phiền viện trưởng Ngụy bàn với trợ thủ của tôi được không? Tôi phải đi thăm bạn nằm viện ... Đây là quà tôi mang từ quê tới, không đủ thể hiện thành ý, mong viện trưởng Ngụy đừng từ chối.

oOo

~Hứa Tư tới phòng Dịch Đan Thanh một lúc rồi cùng Tạ Văn Tình qua phòng bệnh của Trương Khác, đem chuyện quỹ chữa trị nói với y, Tạ Văn Tình cười nói:

- Sao em còn cái thói quen xin chỉ thị vậy, chuyện này em tự quyết được rồi.

Hứa Tư mỉm cười, cô chưa bao giờ có ý thức có thể tùy ý sử dụng tài sản đứng tên mình.

Trương Khác gối đầu lên tay trái, nhìn ánh hoàng hôn chiếu lên người Hứa Tư, làm khuôn mặt mê người phủ thêm ánh sáng vàng rực rỡ, đẹp không sao tả hết, thầm nghĩ lập quỹ chữa trị này có lẽ là tâm nguyện từ lâu của cô:

- Chị trao đổi với em là muốn Cẩm Hồ cấp thêm chút tài trợ à?

- Bỏ đi cổ phần công ty, mỗi năm hoa hồng được chia nhiều như vậy, tôi cần nhiều tiền làm gì?

Hứa Tư ngồi xuống đầu giường, cầm lấy bàn tay bị thương của Trương Khác, lấy ngón tay sờ nhẹ lên vết thương:

- Cũng không biết là cần bao nhiêu, chắc hoa hồng mỗi năm là đủ rồi.

- Chị muốn đem hoa hồng hàng năm ra thì phải tìm người thật sự tín nhiệm mới được.

Trừ lượng lớn cổ phần ở Việt Tú ra, Hứa Tư có cả cổ phần trực tiếp ở Ái Đạt, Tân Quang, Cẩm Hồ, tuy tỉ lệ rất ít, nhưng dù 1% cổ phần đó cũng có giá trăm triệu rồi, tài sản dưới tên Hứa Tư cộng hết lại cũng phải tới tỉ một tỉ hai.

Công ty đang phát triển cao tốc, tài chính cần dùng rất nhiều, nhưng mỗi năm Hứa Tư cũng phải được chia gần trăm triệu, trừ đi thuế má, cũng phải có được tới 70 - 80 triệu, ngoài ra thu nhập phòng thiết kế cũng không tiện.

Lập một quỹ chữa trị mỗi năm đầu tư vài chục triệu tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Trương Khác không quản Hứa Tư dùng tiền làm gì, chỉ muốn cô cẩn thận không để tiền bỏ ra, cuối cùng lại làm cho lòng mình phiền nhiễu.

- Bác sĩ Ngụy Quan hoa phẫu thuật cho Hứa Duy là người có thể tín nhiệm, mấy năm qua tôi không tới bãi phóng, vừa rồi đột nhiên mời ông ấy giúp đỡ.

Hứa Tư cũng thấy vừa rồi mình hơi vội:

- Tôi định đem chuyện quỹ chữa trị đặt dưới danh nghĩa công ty chị Văn Tình, chuyện cụ thể còn cần chị Văn Tình giúp, nên thương lượng trước với mọi người.

- Vậy cũng được.

Trương Khác gạt đầu, trường học quốc tế Hải Dụ lập một quỹ y tế là rất thỏa đáng, vô trách nhiệm nói:

- Vậy hai chị thương lượng đi, không liên quan gì tới em cả.

Lúc này Vệ Lan gõ cửa đi vào, mời bọn họ ăn tối.

Địch Đan Thanh vẫn phải nằm tĩnh dưỡng trên giường, không thể để cô một mình trong bệnh viện, mọi người đều ăn cơm trong bệnh viện, phòng bệnh đặc biệt có cả gian chăm sóc, gian tiếp khách ăn cơm, thức ăn cũng không tệ.

Hôm qua Trương Khác “đuổi” mẹ về Tân Vu rồi, trong bệnh viện có mẹ Địch Đan Thanh ở lại, buổi tối Vệ Lan cũng tới giúp.

Địch Đan Thanh mặc chiếc áo bệnh nhân xanh lam, mắt sáng lên nhìn thức ăn xếp đầy bàn nuốt nước bọt, nhìn cô gấp thức ăn định nhét vào miệng, Trương Khác khấn trương đi tới giữ lại:

- Chị có cơm tối riêng, một số món ăn không tốt cho vết thương khép miệng, nhịn có vài ngày đã không chịu nổi sao? Chị Tiểu Lan, cơm của chị Đan Thanh đã đưa tới chưa?

- Tôi ngửi mùi thức ăn cho đỡ thèm không được à?

Địch Đan Thanh lườm Trương Khác một cái, vốn cô định hỏi “cậu là gì của tôi mà đòi quản tôi?” nhưng kìm lại được, đặt đũa xuống bàn, quay sang than vãn với Tạ Văn Tình:

- Bữa nào cũng húp cháo vịt nhạt nhẽo, húp tới muốn nôn hết cả ra, bọn họ thì ngày nào cũng ăn cơm ở đây, lại còn không đóng cửa, mùi thơm cứ luồn vào mũi, không cho người ta sống nữa.

Dáng vẻ u oán thêm thuồng của cô làm mọi người cười rộ lên.

950. Chương 949: Ra Viện

Ăn cơm xong, Tạ Văn Tình và Hứa Tư định cùng rời đi, Địch Đan Thanh vốn muốn giữ họ lại, gian chăm sóc người bệnh trong phòng Trương Khác còn trống, có điều ở lại trong bệnh viện không may lắm, vả lại hai cô gái này ngủ trong phòng Trương Khác, nói không chừng ảnh hưởng vết thương của y, nên không nhắc tới.

- Chúng tôi ở chung cư Thanh Sơn, sáng mai lại tới thăm mọi người.

Tạ Văn Tình nói tới đó, liếc mắt qua Trương Khác, nói thêm:

- Ở chung cư Thanh Sơn, chúng tôi không cần sợ nhầm phòng.

Người khác nghe không hiểu gì, Trương Khác thì sợ hết hồn, lúc này không dám cả nhìn Địch Đan Thanh, cười khan nói:

- Để em tiễn chị.

- Làm gì có chuyện bệnh nhân tiễn người thăm bệnh.

Tạ Văn Tình giữ tay Trương Khác muốn đưa ra mở cửa:

- Bọn chị tự đi là được.

- Vậy để chị Tiểu Lan đi tiễn.

Trương Khác thuận nước đẩy thuyền nói:

- Ngày mai em đợi các chị tới ăn sáng.

Mẹ Địch Đan Thanh cũng muốn đi tiễn, Trương Khác mừng hóm.

- Có phải cậu muốn nữ nhân đều mù mắt cả để cậu tiện bề phong lưu không?

Địch Đan Thanh hờn trách nói, thấy Trương Khác đưa tay ôm lấy eo mình, người cứng lại nhưng không tránh, tĩnh lặng dựa vào lòng y, ngửi mùi nam nhân làm người ta mê say, trong lòng bất giác cảm thấy không cam tâm:

- Thật hối hận đỡ cho cậu một dao.

Thấy tay Trương Khác luồn vào cổ áo mình, hoảng sợ ngồi thẳng dậy, mắng y:

- Cậu muốn chết à, định làm cái gì, lúc này rồi còn muốn làm chuyện đó, không bằng cậu theo bọn họ về chung cư Thanh Sơn, đừng có hại chết tôi.

Trương Khác dở khóc dở cười:

- Chỉ muốn xem vết thương của chị thôi mà, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, chị nghĩ đi đâu vậy?

Địch Đan Thanh giương đôi mắt đẹp nhìn Trương Khác một lúc, nói:

- Vậy cũng không được, còn chưa tháo chỉ, có vết xẹo dài, xấu chết đi, có gì hay mà xem.

Túm chặt cổ áo không cho Trương Khác toại nguyện.

~oOo

~~Vết thương của Địch Đan Thanh tới ngày thứ bảy tháo chỉ, còn quan sát thêm ba ngày nữa mới ra viện, về chung cư Thanh Niên, Trương Khác cũng đợi tới ngày hôm đó mới cùng ra viện, vết thương trên tay y sớm không sao nữa rồi, chuyện quý y tế Hứa Tư giao cho Chu Dật xử lý, Trương Khác cũng không hỏi tới.

Trong thời gian đó, quan tòa sơ thẩm vụ án Chương Châu bị cơ quan kiểm sát bắt vì nhiều tội, trong đó có một tội danh là nhận hối lộ của Đường gia, bất kể trong cuộc vận động chính trị của hệ thống trại giam có tìm được tội chứng mới không, anh em Đường Anh Bồi bị tăng thêm hình phạt là cái chắc.

Địch Đan Thanh khôi phục rất tốt, mẹ cô lo cho chồng ở nhà không chiếu cố được bản thân, thêm vào còn cả ruộng vườn, hoa màu, gia cầm phải chăm sóc, ngày Địch Đan Thanh và Trương Khác ra viện, ba cũng về Tân Vu, kiên trì không để bên này đưa xe tiễn, lần trước xe đắt tiền tới tận nhà đón, có xe cảnh sát mở đường, với người phụ nữ nông thôn chất phác, chẳng cảm thấy oai phong, chỉ thấy sợ.

Trương Khác lái xe đưa Địch Đan Thanh tới bến xe tiễn mẹ, lại gọi điện cho bên Tân Vu, sai người đứng giờ tới đón.

Từ bến xe về, đi xuyên qua còn đường rợp bóng lá phía tây Yến Quy Hồ, mặt trời buông xuống trên đỉnh Yến Quy Sơn, đem ánh vàng đẹp nhất trong ngày chiếu lên mặt hồ long lanh.

Trương Khác đỗ xe bên hồ, cùng Địch Đan Thanh xuống xe, bên hồ có rất nhiều đôi tình nhân tản bộ, Địch Đan Thanh chỉ yên tĩnh đứng bên Trương Khác, đôi mắt nhìn mặt hồ xa xa.

Dưới ánh tịch dương, da Địch Đan Thanh trắng tới mức làm người ta kinh động, mái tóc dài đen bóng như sa tanh, đôi mắt trong như hồ nước, phát ra ánh sáng thần bí, cánh môi hồng hé mở hít lấy không khí tươi mát bên hồ, lộ ra hàm răng trắng đều đặn.

Địch Đan Thanh không quen Trương Khác nhìn mình ngây dại chẳng kiêng dè gì như thế, quay mặt đi, Trương Khác mỉm cười nói:

- Về trước đi, hôm qua còn bảo chị Tiểu Lan tìm một quán ăn đưa chị đi đánh chén một bữa thỏa thuê.

- Giờ đã đi lại được, mấy hôm nay cũng không có vấn đề gì nữa, vậy mà vẫn phải ăn cơm dinh dưỡng khó nuốt đó, phải bắt cậu ăn liền mười ngày, cho cậu biết tư vị đó như thế nào.

Địch Đan Thanh xua bụng cười, trông đáng yêu vừa quyến rũ vô hạn.

Lái xe về chung cư Thanh Niên, cả tòa nhà im ắng không có một bóng người, Trương Khác nói:

- Chị Tiểu Lan nói đã giúp chị chỉnh lại phòng rồi, tôi và chị lên xem, nếu có chỗ nào chưa ưng, tôi giúp chị ...

Không đợi cho Địch Đan Thanh từ chối, nắm tay cô cùng bước ra thang máy.

Mở cửa, Địch Đan Thanh đi vào, Trương Khác giữ tay cô lại, đứng sau cửa, nhìn sâu vào đôi mắt đẹp hút hồn người khác đó, vòng tay qua ôm lấy eo cô, hay tay nâng cằm mỏng đầy đặn kéo vào trong lòng, Địch Đan Thanh ngẩng khuôn mặt phơn phớt hồng lên nhìn Trương Khác, sóng mắt dập dờn câu hồn nhiếp phách, cánh môi đỏ tươi căng như quả vải chín mọng làm người ta chỉ muốn cắn một cái, từng làn hương thơm thoang thoảng của nữ nhân luồn vào cánh mũi của Trương Khác, kêu gọi nội tâm khẩn trương mà khát khô của y.

- Chẳng phải cậu bảo giúp tôi dọn phòng sao?

Địch Đan Thanh giọng ôn nhu, còn muốn có chút chống cự cuối cùng, tay Trương Khác đã nắm bóp cặp hông đầy đàn hồi của cô, làm Địch Đan Thanh buông xuôi.

- Xem vết thương của chị trước đã...

Trong phòng bật điều hòa, ấm áp như xuân, Trương Khác cho tay vào cổ áo Địch Đan Thanh, cô hơi rụt người lên, kêu khẽ:

- Lạnh ...

Nắm lấy tay Trương Khác, nhưng không rút ra, mà đặt nó áp vào xương quai xanh ấm áp của mình, một lúc sau buông tay ra, hai tay vòng qua cổ Trương Khác, ghé vào tai y nói:

- Không lạnh nữa rồi ...

Trương Khác đưa tay vuốt nhẹ xương quai xanh mảnh mai của Địch Đan Thanh, trơn như lụa vậy, làn da trắng dưới sự mơn chớn nhẹ nhàng, dần dần ửng hồng, hơi thở thơm tho phả vào mặt y càng thêm nóng bỏng.

Địch Đan Thanh ngưỡng ngung nhìn Trương Khác một cái, rồi hạ mí mắt xuống, hàng mi dài cong cong, con ngươi long lanh như giọt nước, không một nam nhân nào có thể kháng cự nổi ánh mắt khiêu khích này, mặc dù trước đó tim Trương Khác đã loạn rồi.

Trương Khác cuối cùng cũng tìm được cái cớ, trước tiên cởi áo Địch Đan Thanh ra, bên trong có áo quai giấy, cô bị thương không thích hợp mặc áo lót, Trương Khác cao hơn Địch Đan Thanh mấy cm, từ trên nhìn xuống có thể thấy nửa bầu ngực căng tròn mơn mẩn, hai chấm nhỏ mờ mờ nhô lên, từ bên mép chiếc áo lộ xuân quang thoáng ẩn thoáng hiện, thuần khiết mà thành thực mê người.

Nhìn ánh mắt thèm thuồng của Trương Khác làm Địch Đan Thanh xấu hổ, kéo quai áo lên:

- Vết thương xấu lắm.

Trương Khác nắm lấy bàn tay non mịn của cô, kéo giấy áo xuống tới tận khuỷu tay, để hai bầu ngực tiều ngạo nhân gian lộ ra ngoài, hai cái núm vú màu hồng ngọc mỹ lệ đáng yêu vểnh lên, tán phát mỹ sắc, cũng với một vòng nhũ vầng màu phấn hồng nhân nhật cực kỳ mê người ở xung quanh đó, phối hợp với nhau, giống như một nụ hoa tươi còn cuộn chặt non e ấp muốn nở ra, khe khẽ lay động.

Vết thương nằm ở ngoài vú phải, một vết xẹo hồng hồng trông như chiếc miệng trẻ con mím chặt.

- Thật là mê người.

Trương Khác nâng hai bầu vú trĩu nặng đủ làm cho tất cả nam nhân phải si mê điên cuồng, trái tim y như muốn bay ra ngoài, máu sôi lên sùng sục, nhưng vẫn hết sức dịu dàng, hơi quỳ xuống, ghé môi vào vết thương hôn nhẹ, Địch Đan Thanh run lên, da có chút gai ốc nổi khắp người, Trương Khác nhẹ nhàng lướt qua quầng vú, đầu lưỡi chơi đùa quầng vú màu hồng nhật, hàm răng khe khẽ gặm nhấm núm vú nhỏ nhắn xinh xinh.

Núm vú non mềm bị tập kích, làm người Địch Đan Thanh run rẩy co giật, sắc mặt rực sáng rắng hồng, hơi thở trở nên trầm thấp mà khó nhọc, cô vốn có sức đề kháng cực kỳ mạnh đối với chuyện nam nữ, nhưng với Trương Khác cô không muốn kháng cự, ít nhất lúc này là thế, chỉ muốn tận tình hưởng thụ hoan ái hiếm hoi, bất giác phát ra tiếng rên khe khẽ, Trương Khác ngậm lấy quả nho chín mứt say sưa, một tay xoa bóp bầu vú không bị thương của cô.

- Cậu làm thế không trị được vết thương ...

Địch Đan Thanh ngây ngất trong khoái cảm mê muội, đột nhiên nhận ra có một thứ vừa thô vừa cứng áp vào giữa đùi, cách lớp vài quần tây mỏng, cảm thấy được cả sức nóng của nó, chỉ nói được một câu yếu ớt không rõ nghĩa:

Tay Trương Khác luồn tay vào trong quần cô, Địch Đan Thanh không hề tránh né, ngón tay từ từ mân mê quanh mép đùi tiến vào trong, làm dục vọng trong người cô dâng lên từng chút từng chút một, chỉ cố giữ ý

một chút dừng để bản thân không kiềm chế được giang chân ra cho y ve vuốt là được, cô cảm thấy rõ nơi đó ướt nhẹp rồi.

951. Chương 950: Vụ Bắt Gian Thâm Nhất.

Vệ Lan mơ mơ màng màng ngủ, nghe thấy có tiếng cửa mở, đoán Dịch Đan Thanh về, vẫn còn chưa muốn dậy, nằm lỳ trên giường một lúc, nghe thấy gian ngoài có tiếng động là lạ đứt quãng, mới bò dậy ra mở cửa phòng.

Tức thì nhìn thấy Dịch Đan Thanh cực kỳ hưởng thụ khéo mắt lại, để Trương Khác ẩn vào sau cánh cửa, quai áo kéo xuống tận vai, lộ ra bầu vú trắng muốt, ở góc độ của cô không nhìn thấy một bàn tay của Trương Khác luồn vào trong quần Dịch Đan Thanh, nhưng cô nhìn rất rõ Trương Khác đang ngậm núm vú Dịch Đan Thanh mút say sưa, một tay khác nắn bóp bầu vú còn lại.

- Á!

Vệ Lan bịt miệng, đáng tiếng không kẹ che tiếng thét phát ra nữa.

Dịch Đan Thanh mở choàng mắt, Trương Khác cũng quay ngoắt đầu lại, nhìn Vệ Lan hai tay bịt miệng, mắt tròn tròn với vẻ không sao tin nổi, vẻ mặt hai người họ hết sức buồn cười làm Vệ Lan nhin không nổi phì cười.

Lúc này cô nhìn thấy tay Trương Khác rút ra khỏi quần Dịch Đan Thanh rồi, đầu ngón tay còn có chất lỏng lỏng lánh như dầu, Trương Khác quay nghiêng người sang, hạ thân của y gồ cao như muốn chọc thủng quần chui ra.

Vệ Lan đã bao giờ chứng kiến cảnh ướt át như vậy, mặt đỏ bừng, vội tịt mắt lại, tự lừa mình lừa người nói:

- Em không nhìn thấy, em không nhìn thấy ...

Rồi xoay người chạy vội vào trong, “sầm” một cái va vào cạnh cửa.

- Á..

Vệ Lan nỗ đom đóm mắt, đau chảy nước mắt ra, loạng choạng ôm lấy đầu gối xuống mặt đất.

Trương Khác và Dịch Đan Thanh sao ngờ được Vệ Lan lại ngủ trong phòng, Dịch Đan Thanh vội vàng mặc lại áo, mở cửa đẩy Trương Khác còn chưa hết kinh ngạc ra ngoài, rồi đóng rầm cửa lại. Hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, nhìn Vệ Lan vẫn đau đớn gối dưới đất, đỡ cô dậy:

- Sao em lại ngủ ở đây?

Vệ Lan xoa trán đau buốt, chẳng biết nên khóc hay nên cười:

- Nếu biết sẽ nhìn thấy cảnh xấu xa này, có đánh chết em cũng không ngủ ở đây ... Tiếc tiếng Anh buổi chiều hủy đột xuất, em định qua dọn hộ chị thêm lần nữa, dọn xong buồn ngủ .. Hôm qua mẹ chị gây to, làm em không ngủ được ... Hai .. Hai .. Hai người vào nhà sao không xem có ai khác không?

Dịch Đan Thanh nhìn trán Vệ Lan bị va chạm hiện lên vết hồng, mày nhíu chặt, không nhin được bật cười.

- Chị còn có mặt mũi mà cười à, rõ ràng là hai người làm chuyện xấu xa, báo hại em bị đau.

Vệ Lan ầm ức nói:

- Thật oan uổng chết được.

Dịch Đan Thanh đau lòng đưa tay xoa trán Vệ Lan:

- Không sao, xoa một chút là không đau nữa ...

Cô và Vệ Lan rất thân thiết, cho nên cũng không thấy xấu hổ quá mức, nhưng trong bụng mắng chửi Trương Khác một trận, nếu không phải y quá nóng vội vào phòng đã làm bậy thì không tới mức không phát hiện Vệ Lan ở trong phòng.

Vệ Lan xoa trán ngồi xuống ghế, Trương Khác bị Dịch Đan Thanh đá ra khỏi nhà rồi, cô không còn luống cuống nữa, bắt đầu mồm mép:

- Chị đúng là nói một đằng làm một nẻo, trước đó còn nói nào là tên nhóc đó là ma đầu có thể nuốt chửng trái tim nữ nhân, sao chị còn như thiêu thân đâm vào lửa? Sa bầy đã đành, lại còn bất chấp mạng sống đỡ cho cậu ta một dao, uống cho em còn ngây thơ nghĩ quan hệ hai người là thuần khiết ..hừ...

Dịch Đan Thanh biết cô bé này mang mối tơ tình giấu kín với Trương Khác, mình còn khuyên cô đừng để lún vào, vậy mà chuyện mình lại lún vào trước, Vệ Lan khó tránh khỏi tức giận, nhưng không thể giải thích được gì, chẳng lẽ nói nói y cứ quần lấy mình đòi xem vết thương sao?

Đẩy Vệ Lan sang một bên, ngồi xuống cùng cô, Dịch Đan Thanh cười khổ nói:

- Chị đúng là bị ma bịt mắt rồi, bình tĩnh nghĩ lại, chị đâu muốn lún vào vũng lầy này? Nhưng nữ nhân như chị chẳng tìm được hạnh phúc của người thường, chỉ có thể lén lút trộm lấy một phần khoái lạc thể này thôi, em không thấy chị quá hư hỏng chứ?

- Sao thế được, em thấy trên đời này không có nữ nhân nào đáng được hưởng hạnh phúc hơn chị nữa, chỉ tiếng rằng nam nhân bình thường không thể đem lại hạnh phúc cho chị được.

Vệ Lan nói xong những lời vừa nãy đến bản thân cũng nhận ra sắc mùi ghen tuông chua loét, xấu hổ không dám nhìn Dịch Đan Thanh, dựa mình vào người cô, chạm vào bầu ngực kia, cảnh tượng khiến người ta nóng bừng đỏ lại hiện ra trong đầu, khẽ huých vai hỏi:

- Chị và cậu ta tới với nhau từ lúc nào thế?

- .. Hồi lữ lớn đó suốt ngày ở bên cậu ta, hôm đó đi lên đề chị không cẩn thận ngã xuống sông, bản thân chị vốn chẳng sợ, nhưng cậu ta không chút do dự lao xuống nước trước cả vệ sĩ, chị biết mình xong rồi ...

Với Vệ Lan, Dịch Đan Thanh chẳng cần dấu diếm gì:

- Về sau nhận được điện thoại của ba chị, trái tim thường ngày luôn cứng rắn của chị cứ như bánh bao ngâm trong nước vậy, chạm nhẹ một cái là mềm ra ... Không may còn bị ốm vào đúng lúc đó, người mềm nhũn yếu ớt, tên nhóc đó có tật đáng ghét nhất là quá ôn nhu với nữ nhân, có thể thấy thường ngày y đùa bỡn nhiều nữ nhân đến mức nào ... Thế là chị rơi vào tầm lưới đó, chỉ có một lần thôi, sau đó tìm đủ mọi cách tránh y, không muốn sai càng thêm sai nữa. Rồi xảy ra chuyện này ... Chị nhìn thấu rồi, đã bao giờ có nam nhân đem lại niềm vui như thế? Dù chỉ có một góc trái tim của y, cũng hơn vô số thứ nam nhân khác có thể cho chị, em bảo chị phải làm sao?

-...

Vệ Lan mím chặt môi không nói, cô cũng đâu biết phải làm sao, trong lòng hơi chua xót.

~~oOo

~Vụng trộm bị người khác bắt quả tang, Trương Khác hốt hoảng bỏ chạy, vào thang máy mới phát hiện ra bỏ quên áo khoác trong phòng Dịch Đan Thanh, nhưng lúc này y tuyệt đối không dám đi lấy áo, chỉnh áo sơ mi lại cho phẳng phiu, trở về phòng mình.

Tôn Tĩnh Mông cũng vừa về, ném túi sách lên bàn hỏi:

- Tôi thấy anh vào tiểu khu trước, còn tưởng anh về nhà rồi cơ.

- À, đưa chị Đan Thanh về nhà trước, cho nên về hơi muộn một chút ..

- Đỗ Phi vừa gọi điện tới bảo đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi.

Tôn Tĩnh Mông không nghi ngờ gì:

- Chúng ta đi gọi chị Đan Thanh đi cùng nhé?

Trương Khác không dám đối diện với Vệ Lan, càng sợ cô để lộ ra sơ hở làm người khác phát hiện chuyện y vụng trộm, thật đau đầu, nói:

- Tôi xử lý vài bức thư đã, hay là mọi người đi trước, đợi gần ăn cơm thì cô gọi điện cho tôi nhé?

Ở phòng bệnh đặc biệt không có mạng, chuyện khẩn cấp thì đều liên hệ qua điện thoại rồi, có điều hòm thư thế nào cũng chất đống thư từ, Trương Khác trù trừ tới tận 7 giờ, bị gọi điện giục mấy lần mới tới quán ăn tụ họp, nhìn thấy vết hồng trên trán Vệ Lan cũng không hỏi chuyện gì.

Vệ Lan thì chỉ nói:

- Buổi chiều gặp phải ma, giật mình va đầu vào cạnh cửa ...

Cô cũng không dám nhìn vào mắt Trương Khác, cứ như chính bản thân vụng trộm bị Trương Khác bắt gặp vậy.

952. Chương 951: Con Bướm Cực To(1)

Người bị bắt gian thanh thảo, người bắt gian lại trong lòng sợ hãi. Vệ Lan cả đêm né tránh ánh mắt của Trương Khác, còn nói muốn dọn ra khỏi phòng Trương Khác, dọn xuống lầu ở với Dịch Đan Thanh.

Vệ Lan cùng Đan Thanh quan hệ thân mật. Người bên ngoài cũng không khả nghi. Vệ Lan từ trên lầu dọn xuống dưới lầu cũng là bình thường, cả hai gian phòng cũng không có ai nghi vấn gì. Trương Khác lại biết Vệ Lan là muốn né tránh mình, hay là muốn đi xem Dịch Đan Thanh?

Trương Khác cũng không rảnh suy nghĩ nhiều. Chỉ cần Vệ Lan không lộ ra sơ hở là được, người khác cũng không thể nhìn ra manh mối gì.

Khi Lý Hình Dư chạy tới ăn cơm, đã bỏ quên áo khoác ở thư viện của ĐH Sư phạm, đợi lát nữa trở lại cô phải về thư viện ĐH Sư phạm lấy áo khoác trước.

Liên hoan kết thúc, Lý Hình Dư đứng dậy muốn cáo từ trước, Tô Nhất Đình nói:

- Cô một mình trở lại ĐH Sư phạm sao? Buổi chiều nghe nói có mấy tên biến thái thường lui tới tây môn, không biết đã bị bắt chưa, hay là cô đi cùng với người khác trở về đi?

Làng đại học hồ Yến Quy có thể tụ tập học sinh tinh anh của thế hệ này, có tài ắt có tật, nhiều người thông minh như vậy tụ lại với nhau, thỉnh thoảng chui ra mấy tên biến thái đó là việc rất bình thường.

ĐH Đông Hải đã từng liên tục nhiều năm có người ở núi Hợp Hoan thất cổ tự sát, nhưng các cặp nam nữ sinh đến núi Hợp Hoan yêu đương vụng trộm lại không hề kiêng kỵ việc này.

Cắm Hồ tài trợ ĐH Đông Hải làm công trình thắp sáng núi Hợp Hoan, từ đỉnh núi đến chân núi phủ kín ánh đèn, núi Hợp Hoan không còn được nhóm tự sát, yêu đương vụng trộm hoan nghênh nữa, nhưng vào kỳ nghỉ hè, sâu trong rừng trúc phía bắc trường lại có hai tiến sĩ của khoa triết học thất cổ tự sát, thì thể mãi đến sau khi khai giảng mới được phát hiện.

Trương Khác bị ép buộc có thể nói là phạm tội có dự mưu, là việc tuyệt đối không thể tránh được. Nhưng chỉ một việc ngẫu nhiên như thế lại khiến mọi người giảm niềm tin đối với vấn đề trị an của ngô Học Phủ.

Tây môn của ĐH Sư phạm nằm sát bên ngô Học Phủ, từ tây môn đi vào có một khu rừng, lúc này chính là thời điểm để thanh niên nam nữ hẹn hò ve vãn nhau trong rừng, nếu như lúc này còn lo lắng đi con đường đó có nguy hiểm, vậy sau này cũng đừng nghĩ đến việc ra khỏi nhà một mình nữa.

Lý Hình Dư cũng không phải lo lắng cái gì, chỉ là bị Tô Nhất Đình nhắc như thế, nam sinh đang ngồi nếu như không chủ động biểu thị một chút, vậy quá không có khí khái nam tử rồi.

Có thể đi cùng Lý Hình Dư về ĐH Sư phạm lấy đồ, nhóm Thời Học Bên, Thi Tân Phi hận không thể sẵn tay áo đánh một trận để tranh đoạt cơ hội này, chỉ tiếc Tô Nhất Đình vừa nói, Lý Hình Dư rất tự nhiên đưa ánh mắt sang người Trương Khác.

- Ừm...

Trương Khác đang nhét điều thuốc vào trong miệng, thấy ánh mắt trong suốt của Lý Hình Dư nhìn qua, y tự nhiên gật đầu đáp ứng:

- Vừa lúc tôi có chuyện muốn nói với cô.

Địch Đan Thanh, Tôn Tĩnh Mông vẻ mặt đều rất tự nhiên, không cảm thấy Trương Khác đi cùng Lý Hình Dư về ĐH Sư phạm lấy đồ là có gì không thích hợp, nhưng ánh mắt Vệ Lan lại đại ra nhìn chăm chăm chỗ giữa Lý Hình Dư cùng Trương Khác hết vài giây.

Trương Khác cùng Lý Hình Dư đi trước, những người khác cũng đều có chuyện riêng, ra khỏi nhà hàng liền giải tán.

Vệ Lan nói muốn đi theo Địch Đan Thanh về ở chung, mà chỉ cần trong nhà của Địch Đan Thanh dọn ra một phòng là được rồi, cô cùng Địch Đan Thanh về khu chung cư trước, đi ở trên đường có vẻ tâm tư nặng nề.

- Lý Hình Dư đẹp như thế, body lại gợi cảm, bất cứ người đàn ông nào đơn độc ở chung với cô cũng sẽ tâm viên ý mã thôi. Chỉ ngoại trừ sinh lý hoặc là tâm lý không bình thường.

Đi vào tiểu khu, Địch Đan Thanh đột nhiên cười nói với Vệ Lan:

- Em nói có đúng không?

Vệ Lan rất khó hiểu vì sao vừa rồi Địch Đan Thanh có thể tỉnh bơ, chỉ là cô lại không tiện đi đánh giá cái gì.

- Em cảm thấy giữa nam và nữ có thể có tình bạn thuần khiết không?

Địch Đan Thanh cười hỏi Vệ Lan, lại giống như tự hỏi tự trả lời:

- Vấn đề này hỏi em cũng như không hỏi. Toàn bộ đàn ông vây quanh em hầu như đều hướng tới gương mặt như yêu tinh này. Em tin tưởng có tình bạn thuần khiết mới là quái lạ đấy. Nói thật chứ, chị cũng không tin lắm.

- Chị muốn nói cái gì?

Vệ Lan khó hiểu nhìn Địch Đan Thanh, làm cho cô ý nghĩ loạn lên rồi.

- Trương Khác muốn nói giữa cậu ta và Lý Hình Dư tồn tại tình bạn vĩ đại thuần khiết, chắc coi chúng ta như đồ bỏ đi, ngày đó cậu ta bị Trì Tá Tú Tàng của Mitsui nhốt trong phòng người ta, có trời mới tin không xảy ra chuyện gì...

Địch Đan Thanh cười nói:

- Nhưng mà, Lý Hình Dư là một trong những người thừa kế của SamSung, SamSung có thể nói là một trong những mục tiêu phát triển của Cẩm Hồ vào tương lai. Nghiên cứu đối với SamSung càng thấu triệt, thì càng có thể làm cho Cẩm Hồ bớt được đi đường vòng. Đơn thuần đứng ở góc độ trợ lý mà nói, Trương Khác phát triển tình bạn cùng Lý Hình Dư là có lợi rất lớn. Mà có thể hy vọng xa vời Trương Khác ký thác tình cảm trên người một nữ nhân sao? Nếu như mình còn có hy vọng như vậy mới gọi là bị kích đấy.

Địch Đan Thanh nhớ tới Văn Tĩnh nhìn rõ chuyện giữa cô và Trương Khác nhưng không chú ý chút nào, đại khái chỉ có người nhân sinh trải qua phong phú mới có thể có thái độ rộng rãi đối với chuyện tình cảm nam nữ.

Đây không phải nhận mệnh, mà là biết niềm vui bản thân yêu cầu là cái gì, sẽ không hy vọng xa vời phần sung sướng không nên thuộc về mình đó. Lẽ nào chiếm lấy tất cả tình cảm của một người nam nhân thì mới gọi là hạnh phúc? Địch Đan Thanh đứng đó, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng vỗ má Vệ Lan:

- Em thì lại khác, nhân sinh của em còn rất rộng.

Vệ Lan lại không thể lý giải được ý nghĩ của Địch Đan Thanh.

Ánh trăng mọc lên, ánh sáng đèn đường không át nổi ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua rặng cây ngô đồng, vẽ ra bóng người trông rất mơ hồ, khiến cho bóng đêm càng thêm mỏng manh, cũng rất cảm tính.

Trương Khác đi cùng Lý Hình Dư trở về thư viện của ĐH Sư phạm lấy cái áo khoác mà buổi chiều cô bỏ quên.

Lý Hình Dư chỉ mặc một chiếc áo len tím bó sát người, cô hai tay ôm trước ngực, khiến cho đôi gò bồng đảo của cô nhìn qua không quá bắt mắt. Vòng eo thon nhỏ, cặp mông lại rất căng tròn, đường cong khoa trương mà có một loại gợi cảm đến cực hạn.

Trương Khác không thuận tiện trực tiếp nhìn eo mông của Lý Hình Dư, nhưng khi đi tới dưới hai cây đèn đường, cái bóng cũng nổi bật lên đường cong. Suốt một đường đi, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt người khác.

953. Chương 952: Con Bướm Cực To(2)

Buổi tối hạ tuần tháng 11, nhiệt độ không khí đã rất thấp, có gió thổi qua, hiệu quả chống lạnh của chiếc áo len bó sát người không lớn, chỉ là Trương Khác đã bỏ chiếc áo khoác trong phòng Dịch Đan Thanh rồi, không có cơ hội đi lấy, y chỉ mặc áo sơ mi còn mỏng manh hơn cả Lý Hình Dư, lại không thể cởi áo sơ mi xuống mặc cho Lý Hình Dư.

Lý Hình Dư thấy Trương Khác thu vai khom lưng, trông như sợ lạnh, cô cười nói:

- Nếu không chúng ta chạy bộ về đi, chạy sẽ không thấy lạnh.
- Cũng được...

Trương Khác nhún chân khởi động, chạy đến phía trước Lý Hình Dư rồi xoay người lại nói:

- Cô cũng chạy đi chứ...

Lý Hình Dư vừa chạy, Trương Khác thiếu chút nữa phun máu mũi, cặp tuyết lê sau chiếc áo len bó sát người như sóng lớn nhấp nhô, biên độ lắc lư lại hết sức khoa trương, Trương Khác nhìn không được huyết sảo lên.

Lý Hình Dư đỏ mặt, hai tay ôm ngực chạy bộ, chạy đến bên cạnh Trương Khác mới gắt giọng:

- Sao toàn là bộ dạng này?
- Cô không mặc áo khoác đi đường, đối với người khác thực sự là một việc cực kỳ nguy hiểm, không biết sẽ bị chiếc xe nào đột nhiên chạy ngang qua đâm chết.

Trương Khác lại cười hỏi:

- Hai tháng này SamSung tại thị trường Trung Quốc liên tục đưa ra mấy mẫu mã ĐTĐĐ mới, người phát ngôn quảng cáo mời tới cũng không ra gì, còn không bằng để cô đi làm người phát ngôn còn hơn....
- Tôi cũng muốn mà. Có điều gia tộc của tôi không cho phép phụ nữ ly kinh bạn đạo(việc trái với lễ giáo).

Lý Hình Dư không chế tiết tấu chạy lại, như vậy có thể làm cho bộ ngực lắc lư với biên độ nhỏ hơn:

- Tại Thù đã xem anh như đại địch, vốn có tại thị trường Trung Quốc đưa ra kế hoạch ĐTĐĐ GSM mới phải kéo dài tới sang năm. Nghe nói tháng 8 anh ấy trở về Seoul, tranh chấp với người của tổng bộ. Ảnh nói nếu như kéo dài đến sang năm, thị trường ĐTĐĐ của Trung Quốc chỉ còn lại lửa tàn cạnh lạnh cho SamSung thôi, yêu cầu Sở Nghiên cứu của tổng bộ lập tức tại ĐTĐĐ GSM đưa vào đại lượng nhân lực ... Hơn nữa không nên kỳ thác toàn bộ hy vọng lên công nghệ CDMA.
- A . . .

Trương Khác nghe Lý Hình Dư nói như vậy, y thoáng dừng chân:

- SamSung đã áp dụng kiến nghị của Lý Tại Thù rồi?
- Chú tôi rất coi trọng Tại Thù. Sao hả, anh cũng cho rằng kiến nghị của Tại Thù đối với SamSung là chính xác?

Lý Hình Dư hỏi Trương Khác.

- Nguyên nhân Cụ thể hiện tại tôi không thể nói cho cô.

Trương Khác gãi gãi đầu:

- Từ góc độ của người cạnh tranh mà nói, đây có thể là một lần điều chỉnh phương hướng chính xác của SamSung...

Thông tin di động trong nước Hàn Quốc chọn dùng công nghệ CDMA, kỹ thuật ĐTDĐ số mà SamSung tiến cử cùng phát triển đều là căn cứ vào điều kiện thông tin của công nghệ CDMA.

Tuy nói cuối năm 97 quyết tâm quy mô khai phát thị trường Trung Quốc, nhưng bởi không thích ứng đối với mạng lưới thông tin di động toàn cầu GSM của Trung Quốc, tính thích ứng của sản phẩm ĐTDĐ SamSung đối với thị trường Trung Quốc cũng không mạnh.

Ngoại trừ các nguyên nhân kể trên, còn có một nguyên nhân tối then chốt, chính là từ năm 96 đến nay, động tác lớn nhất của SamSung đối với thị trường thông tin di động Trung Quốc chủ yếu là hiệp trợ Qualcomm tại Trung Quốc đẩy mạnh tiêu thụ kỹ thuật thông tin CDMA, cũng đẩy mạnh tiêu thụ thiết bị thông tin CDMA của họ.

Từ năm 96 đến năm 98, quốc nội tại các tỉnh thị Bắc Kinh, Thượng Hải, Thiên Tân, Chiết Đông, Thiểm Tây đều thành công thiết lập mạng thực nghiệm sử dụng CDMA, cũng thử nghiệm đưa vào hoạt động, trong đó có một nửa đều áp dụng thiết bị thông tin do SamSung sản xuất, cũng khiến cho ĐTDĐ CDMA của SamSung tại thị trường Trung Quốc có tiêu thụ chút ít.

Nhìn từ trên điểm đó, SamSung đã thành công, chỉ chờ công nghệ CDMA thương hóa, ở trên ĐTDĐ CDMA, SamSung coi như sẽ độc chiếm ngôi đầu.

Có một điểm SamSung sớm không ngờ được, chính là phía sau mạng thử nghiệm CDMA sớm nhất của quốc nội có bối cảnh quân đội, Trương Khác trong lòng nghĩ, lệnh “quân đội cấm thương nhân” chậm nhất đầu năm tới sẽ công bố rồi. Lệnh này sẽ khiến kiến thiết mạng thực nghiệm của CDMA trên thực tế sẽ bị đình chỉ, nếu như SamSung ký thác hy vọng lớn nhất phát triển thị trường thông tin Trung Quốc trên đại quy mô thương dụng hóa mạng thử nghiệm CDMA, đã định trước vì nguyên nhân lệnh “quân đội cấm thương” này mà bị thương không nhẹ. Đành phải thừa nhận, đối với thị trường thông tin quốc nội, Cẩm Hồ đã là một con bướm cực kỳ lớn rồi.

Nếu như tuân hoàn theo quỹ tích lịch sử, công nghệ CDMA của quốc nội sẽ bởi vì một lệnh “quân đội cấm thương” mà ngưng kiến thiết. Sự mở rộng thị trường thông tin Trung Quốc của SamSung cũng sẽ theo đó mà rơi vào khốn cảnh. Không chỉ có một Cty SamSung, Hàn Quốc, một ông trùm điện tử khác cũng sẽ bởi vậy rơi vào khốn cảnh.

Bộ phận nghiệp vụ tại thị trường khu vực gặp khó khăn, dù sao không thể tính là vết thương trí mệnh gì.

Cho dù SamSung gặp khó khăn trong việc mở rộng thị trường thông tin Trung Quốc, điều chỉnh sách lược sau đó cũng chưa nói tới đặc biệt kịp thời, vẫn kéo dài đến năm 2001, China Unicom một lần nữa nói lại mạng thương dụng CDMA mang tính toàn quốc, SamSung mới có khởi sắc tại thị trường ĐTDĐ Trung Quốc, nhưng ĐTDĐ SamSung sau năm 2001 vẫn quật khởi mạnh mẽ, tại thị trường toàn cầu trở thành nhà sản xuất ĐTDĐ lớn thứ ba cùng với Motorola, Nokia.

Nhưng không quản nói như thế nào, nếu có thể tuân hoàn theo quỹ tích lịch sử, Cẩm Hồ chỉ ít trước năm 2001 không cần lo lắng thị trường ĐTDĐ trong nước nhận được uy hiếp đến từ SamSung.

Đáng tiếc, Cẩm Hồ đối với thị trường ĐTDĐ trong nước là một con bướm rất rất lớn. Cẩm Hồ quật khởi mạnh mẽ, khiến cho SamSung sớm vứt bỏ hoàn toàn ý lại đối với đại quy mô thương dụng hóa mạng thực nghiệm CDMA, bắt đầu tăng mức độ phát triển đối với ĐTDĐ số GSM.

Trương Khác rất rõ, sách lược mở rộng thị trường cùng mở rộng sản phẩm trên nghiệp vụ ĐTDĐ, thật ra Cẩm Hồ đã tham khảo kinh nghiệm của SamSung sau năm 2001, 2002. Lúc này SamSung đã điều chỉnh sách lược kinh doanh của họ tại ĐTDĐ số. Nghiệp vụ ĐTDĐ của Cẩm Hồ đành phải bức thiết suy nghĩ áp lực đến từ chính SamSung.

Trương Khác chỉ mặc áo sơ mi, mặc dù nói áo sơ mi lông dê có tính năng giữ ấm rất tốt, nhưng đêm cuối tháng 11, đầu tháng 12 mặc một chiếc áo sơ mi cũng thật không dễ chịu gì.

Ngẩng đầu nhìn ngọn cây khê phất phơ trong cơn gió đêm, Trương Khác cười nói với Lý Hình Dư:

- Thật là không có cảm giác, mùa đông đã tới rồi, thật khiến người cảm khái vạn phần. . .
- Tôi rảnh hơn anh nhiều, còn nhớ rõ lần đầu tiên thấy tình cảnh lá cây ngô đồng rơi.

Lý Hình Dư cười nói:

- Chỉ là không ngờ, anh còn có thể cảm khái vì mùa thay đổi...

Trương Khác cũng không phải nhàn rỗi ở chỗ này cảm xuân thương thu, mà là nghĩ đến năm 98 chỉ còn lại một tháng hiềm hơi sắp trôi qua, thời khắc khó khăn nhất của cuộc khủng hoảng tài chính Châu Á đã sắp vượt qua.

Lúc này mới cảm thấy khủng hoảng kinh tế một năm rưỡi trước đây, thời gian có hơi ngắn.

Thực sự là rất ngắn.

954. Chương 953: Điều Chỉnh Chiến Lược Của Samsung

Mặc dù khủng hoảng tài chính Châu Á khiến cho các ông trùm điện tử Nhật Hàn càng nhận thức rõ ràng hơn tầm quan trọng của thị trường Trung Quốc, nhưng cũng khiến cho động thái trên thị trường mới của mấy ông trùm điện tử Nhật Hàn này càng thêm cẩn thận hơn.

Tình huống tài vụ ngày càng nghiêm trọng cũng khiến doanh tiêu dự toán bị khống chế càng nghiêm ngặt hơn – đồng thời, doanh tiêu kinh tế của thị trường Trung Quốc vào giai đoạn sau những năm 90 bùng phát quang mang chói mắt, doanh tiêu tăng lên trên diện rộng, cái này khiến cho dự toán doanh tiêu của các cửa hàng điện tử Nhật Hàn trước kia tăng, nhưng không thể đuổi kịp sự tăng trưởng của thành phẩm.

Ví dụ điển hình nhất là, quảng cáo tiêu vương CCTV vào đầu năm 95 khi leo lên sân khấu lịch sử, giá đưa ra mới 30 triệu, năm 96 Ái Đạt mở ra giá 80 triệu.

*tiêu vương CCTV: xí nghiệp giành được quyền quảng cáo trên CCTV vào giờ vàng. tiêu vương diễn ra mỗi năm 1 lần, cạnh tranh bằng cách đấu thầu.

Đặt móng cho căn cơ lúc này của Cẩm Hồ, năm 97 tiêu vương CCTV bị Khoa Vương đưa lên giá 350 triệu, năm đó Khoa Vương thua lỗ lớn khiến cho hiện tượng tiêu vương giảm nhiệt hơn. Và bị Hương Tuyết Hải lấy 180 triệu đoạt được tiêu vương năm nay.

Trong lúc Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh nằm viện, CCTV tổ chức đại hội chiêu thương quảng cáo lần 5, lần này Hương Tuyết Hải cùng Ái Đạt đều hành quân lạng lẹ, tiêu vương CCTV sang năm bị đưa lên giá 260 triệu.

Mặc dù Ái Đạt không có đi tranh tiêu vương, nhưng cả năm 98, Ái Đạt vì doanh tiêu của các sản phẩm dưới cờ thị trường tại quốc nội đã tốn hết 500 triệu.

Đồng kỳ này, năm nay doanh tiêu của SamSung tại thị trường Trung Quốc tổn mới 50 triệu đôla – số liệu này tuyệt đối là cơ mật thương nghiệp của SamSung.

Nhưng qua năm tới sẽ không còn là cơ mật thương nghiệp gì nữa, cho nên Trương Khác biết số liệu này cũng không phải là việc rất kỳ lạ – đây còn là doanh tiêu SamSung đưa vào để hạ quyết tâm khai thác thị trường Trung Quốc.

Sản phẩm chủng loại mà SamSung đưa ra tại thị trường Trung Quốc nhiều hơn so với Ái Đạt, đầu tư doanh tiêu lại kém hơn Ái Đạt một đoạn. Ở giữa cái này còn tồn tại một vấn đề thích ứng bản thổ hóa. Năm 98 SamSung tại thị trường Trung Quốc biểu hiện ra kiệt xuất xa không bằng Ái Đạt cũng là việc đương nhiên.

Đây là tình huống năm 98 – khủng hoảng tài chính Châu Á gần tiêu tan, SamSung phụ trách 17 tỷ đôla cũng sắp sống qua nguy cơ nghiêm trọng nhất trong vài chục năm nay.

Đi ra từ trong khốn cảnh như vũng bùn, đầu tư doanh tiêu vào năm tới của SamSung đối với thị trường Trung Quốc sẽ đạt được bao nhiêu? Tổng phí đầu tư doanh tiêu đối với thị trường toàn cầu sẽ đạt bao nhiêu?

Ngoại trừ SamSung, LG Hàn Quốc cùng với các hãng điện tử của Nhật sau khi vượt qua nguy cơ gian nan nhất, đầu tư doanh tiêu đối với thị trường Trung Quốc sẽ tăng bao nhiêu?

Đối với các hãng điện tử có phong cách kinh doanh bảo thủ và lại truyền thống này, Trương Khác có thể dựa vào kinh nghiệm kiếp trước đi suy đoán, đối với các xí nghiệp như SamSung, Toshiba có dũng khí sang tân cùng thay đổi, tính thích ứng càng mạnh, Trương Khác chỉ có thể cảm khái Cẩm Hồ đã là một con bướm lớn rồi, kinh nghiệm trong kiếp trước đã không đủ để tham khảo.

Thật là đau đầu mà, khủng hoảng kinh tế sao chỉ trôi qua trong chớp mắt? Trương Khác đã dự cảm được cạnh tranh năm tới sẽ càng thêm kịch liệt, Cẩm Hồ hình như cũng phải càng tích cực hơn.

Trương Khác đi cùng Lý Hình Dư đến thư viện lấy áo khoác trong kho chứa đồ. Người đã sớm bởi vì chạy bộ mà ấm áp hẳn lên, Lý Hình Dư lại khoác áo khoác lên người, đứng ở hành lang trước thư viện nhìn quảng trường phía trước.

Không biết vì nguyên do gì, bể phun nước trên quảng trường lúc này đang phun ra cột nước cao tận trời, cột nước trong suốt như đan thành một bức tường.

- Anh đánh giá SamSung thế nào? - Lý Hình Dư hỏi Trương Khác.

- Tôi à.

Trương Khác nhìn Lý Hình Dư, trên gương mặt thanh thuần quyến rũ, ánh mắt tĩnh mịch như bầu trời đêm trên đầu, y nói:

- SamSung là đối tượng để chúng tôi học tập...

- Vì sao phải học tập SamSung, tại thị trường Trung Quốc, các anh không phải càng xuất sắc hơn sao?

- Tôi không phải không biết nặng nhẹ như cô tưởng tượng đâu – 3 năm đuổi Anh, 5 năm vượt Mỹ, đó là khẩu hiệu trong thời kì đại nhảy vọt của Trung Quốc, lúc này người Trung Quốc còn phải thiết thực hơn.

Trương Khác nở nụ cười, nói với Lý Hình Dư:

- Đầu tiên, phía sau thị trường sản phẩm cao đoạn phải dựa vào Khoa học Công nghệ đỉnh cao, đây là chỗ mà chúng tôi còn thua xa SamSung. Đương nhiên rồi, so với các xí nghiệp của Nhật còn kém xa hơn nữa. Với lại, đầu tư trên kỹ thuật của chúng tôi lúc này còn xa mới thể so với SamSung. mặt khác, tính thích ứng đối với thị trường của SamSung rất mạnh, chúng ta không dám nói làm tốt hơn cả SamSung, nhưng có thể khẳng định các xí nghiệp của Nhật tại điểm này kém hơn SamSung. . .

- Anh cũng cho rằng SamSung có khả năng vượt qua Sony sao...

Lý Hình Dư khẽ thở dài, cô không ý thức được đôi câu vài lời của mình sẽ làm cho Trương Khác mang đi lượng tin tức thế nào. Đương nhiên, đối với gia tộc, cô không có cảm giác tán thành quá nhiều, thân cận với Trương Khác cũng không có cảnh giác nhiều lắm, thậm chí có thể nói là kỳ vọng trong tiềm thức, Trương Khác có thể lãnh đạo Cẩm Hồ cho SamSung một bài học thích đáng, làm cho nam nhân của gia tộc bớt đi kiêu ngạo.

Trương Khác đọc qua mấy lần một quyển truyện ký có quan hệ đến Lý Kiện Hi, đó cũng là quyển truyện ký duy nhất được bản thân Lý Kiện Hi xác nhận qua: Lý Kiện Hi trong nội bộ SamSung chính thức đề xuất lấy chiến lược dung hợp số là mục tiêu vượt qua Sony.

Vào mùa xuân năm 99 sau khi khủng hoảng kinh tế hòa hoãn, chiến lược dung hợp số là kế hoạch chiến lược đã dẫn đạo điện tử SamSung đi theo hướng “một trong những người lãnh đạo cách mạng dung hợp số”, mục tiêu của kế hoạch chiến lược này là muốn dung hợp thế giới của các sản phẩm thông tin tin tức, điện tử tiêu dùng, TV, máy vi tính cá nhân với nhau, thúc đẩy cách mạng tổng thể số.

Vì phối hợp với kế hoạch chiến lược này, SamSung còn khởi độ phương án “doanh tiêu vàng”.

Trước năm 99, mức nổi tiếng cùng lực hiệu triệu của nhãn hiệu SamSung trên thị trường yếu hơn nhiều so với các cửa hàng điện tử Nhật, vì tạo thành thế giới hàng hiệu sánh bằng với Sony của Nhật Bản, điện tử SamSung sau 5 năm sẽ tăng dự toán doanh tiêu thêm 1 tỷ USD.

Như vậy xem ra, cho dù cả kế hoạch chiến lược dung hợp số của SamSung chưa có sớm toàn diện thực thi, cũng chỉ ít có một bộ phận kế hoạch chiến lược sớm thực thi rồi, hơn nữa trọng điểm còn là thị trường Trung Quốc.

Trương Khác cảm thấy trong buổi tối lạnh như thế, vai kim lòng không đậu thu chặt hơn, ứng biến của SamSung còn sớm hơn so với lịch sử đã từng xảy ra.

Cùng Lý Hình Dư trở lại khu chường cư, Trương Khác thấy Vệ Lan quả nhiên đã dọn hết đồ xuống phòng Dịch Đan Thanh ở dưới lầu rồi. Y chỉ có thể cười khổ.

Trương Khác đến phòng Dịch Đan Thanh lấy áo khoác, Tôn Tĩnh Mông cũng đang ở đó, y nói với Dịch Đan Thanh:

- Cô chuẩn bị đi, hội nghị quản lý cao cấp tôi muốn tổ chức sớm vào thượng tuần tháng 12. Như vậy có thể làm cho các xí nghiệp thành viên phía dưới có thời gian điều chỉnh một chút đối với kế hoạch sang năm.

955. Chương 954: Hội Nghị 29 Người

Rất nhiều các xí nghiệp thành viên lấy hình thức đan xen nắm giữ cổ phần để hình thành hệ thống Cẩm Hồ chỉnh thể, hình thức đầu tư cổ phần truyền thống, cơ chế tập thể quyết sách không còn thích hợp với hệ thống phức tạp này. Trương Khác quyết định trên cơ sở các đại hạng mục của tập đoàn Ái Đạt, triệu tập hội nghị do các quản lý cao cấp tham gia để bàn bạc, quyết sách phương hướng phát triển tương lai của toàn bộ hệ thống. – Trong hệ thống Cẩm Hồ, quyền hạn quản lý cùng địa vị quyết sách của quản lý cao cấp đối với sự vụ hằng ngày cũng sẽ càng cao hơn.

Một khi Hội nghị quản lý cấp cao này hình thành lệ cũ, hình thành cơ chế đã đạt được hiệu quả, Cẩm Hồ cũng sẽ sơ bộ có đủ cơ sở của một tập đoàn tài chính rồi, cũng sẽ không bởi vì nhân tố của cá thể tử vong có tính ngẫu nhiên mà rơi vào khốn cảnh gần tan vỡ.

Ngoài ý muốn lần này, càng làm cho Trương Khác cảm thấy sự tất yếu phải mau chóng thúc đẩy tổ chức Hội nghị quản lý cấp cao cùng hình thành cơ chế cố định, ai từng có trải qua như Trương Khác, đối với việc sinh tử lại có thể thờ ơ, nhưng tương lai của Cẩm Hồ không thể không coi trọng.

Tổ chức Hội nghị quản lý cấp cao không phải đơn giản triệu tập các quản lý cấp cao có tư cách tham gia hội nghị là được, lần đầu tiên có thể đơn giản một chút, nhưng đầu có đơn giản, đề tài thảo luận cùng với các tư liệu tương quan với đề tài thảo luận của hội nghị cũng phải sớm chuẩn bị, giao đến trong tay các quản lý cấp cao.

Đương nhiên, còn có một công tác quan trọng, chính là xác định ai có tư cách tham gia hội nghị này, các quản lý cấp cao tham gia hội nghị này sẽ là tầng quản lý hạch tâm của hệ thống Cẩm Hồ, sẽ cộng đồng chấp chưởng nền kinh tế của đế quốc này!!!

Trương Á Bình cũng có đoạn thời gian không về Kiến Nghiệp rồi, nghiệp vụ trọng điểm của Philips không ở Kiến Nghiệp, lần thứ hai đến Kiến Nghiệp, hẳn cũng không còn lấy thân phận tổng giám đốc bộ linh kiện khu Trung Hoa của Philips, thân phận mới là tổng giám đốc bộ phận linh kiện kiêm phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Ái Đạt.

Lần này đến Kiến Nghiệp, mới phát hiện Kiến Nghiệp trong gian dài không dài đã phát sinh biến hóa lớn như vậy.

- Thực sự là không dám tưởng tượng.

Trương Á Bình đứng ở quảng trường nghĩa trang trên sườn phía bắc núi Yến Quy, nhìn về phương hướng Vườn Sồi, ngô Học Phủ xa xa:

- Mùa đông năm kia đến Kiến Nghiệp công tác, tôi ngồi xe đi qua khu này, ngoại trừ ĐH Sư phạm cùng ĐH Đông Hải, bờ bắc hồ Yến Quy hoàn toàn không khác gì một thành trấn nhỏ lộn xộn bình thường. Khi đó đường Đông Hoa cũng vừa mới xây nên, ven đường toàn là nhà cửa lộn xộn. Chỉ trong hơn 1 năm ngắn ngủi, ai có thể nghĩ đến sẽ có cảnh tượng tuyệt đẹp thế này. Tôi thấy trong tương lai không lâu sau, nơi chúng ta đang đứng sẽ trở thành đài ngắm cảnh nổi tiếng của Kiến Nghiệp cũng nói không chừng. . .

Khu đất gần 1000 mẫu ở giữa ĐH Sư phạm, ĐH Đông Hải tại bờ bắc hồ Yến Quy đã khai phát hoàn tất, ngô Học Phủ giữa ĐH Sư phạm cùng ĐH Đông Hải cũng hoàn toàn được xây lại. Đầu năm khởi động kiến thiết thương quyền phía đông hồ. Lúc này khu biệt thự Yến Hồ Biệt Uyển gần 200 mẫu phía đông bắc hồ Yến Quy cũng hoàn toàn xây thành. Khu kiến trúc rộng lớn này ngoại trừ chung cư cao cấp, đường phố thương nghiệp, chủ yếu vẫn là lấy khu thực nghiệm cùng khu sáng nghiệp của Vườn Sồi là chính. Cây cối trong khu xanh hóa cùng với khu dân cư quanh hồ đều lấy cây sồi là chủ. Đứng ở trên sườn núi Yến Quy nhìn ra xa, ngay vào đầu mùa đông thời khắc lá sồi đổi màu, dưới đất lá rơi một vùng các màu đỏ vàng, vàng rực, đất vàng, nâu nhạt đan vào nhau thêm lộn lây.

Giống như khoác lên phía bắc hồ một chiếc khăn rực rỡ màu sắc, mặt hồ nước Yến Quy trong suốt như một miếng ngọc bích khảm dưới chân núi, lại nối liền thành một vùng với vườn trường xanh um, tuyệt đối không có cảm giác đô thị hiện đại đặc biệt mạnh mẽ, chính thể giống như một công viên cây sồi siêu lớn vây quanh hồ.

Phía đông khu vực Vườn Sồi, chủ kiến thiết thương quyền phía đông hồ, nhà cao tầng mọc lên sát sát, mặc dù phần lớn kiến trúc đều đang thi công trong khẩn trương, nhưng có thể cảm nhận được khí tức đô thị hiện đại mãnh liệt.

“ . . . ” Tô Tân Đông cười cười, mấy ngày này hần rất bận rộn. Nghe nói từ nơi này nhìn qua phong cảnh tuyệt mỹ, vẫn không có thời gian đi lên nhìn xem:

- Có người rảnh rồi, từ hạ tuần tháng chín đã bắt đầu đi lên đây rồi, Vườn Sồi này quả nhiên là danh phù kỳ thực. . . không chỉ nói từ trên núi nhìn xuống, ngồi xe đi ngang qua rừng sồi rậm rạp, cảm giác cũng khá thoải mái. Nhưng theo Khắc thiếu gia, quy mô vẫn còn hơi nhỏ. Tôi thấy cậu ấy là nhớ thương mấy Vườn Sồi hơn mười vạn mẫu phía tây nước Mỹ...

Nghe Tô Tân Đông nói về chí hướng của Trương Khắc như vậy, Trương Á Bình cũng cười khê. Trung Quốc mặc dù rộng lớn, người lại càng đông, tại TP.Kiến Nghiệp nhân khẩu đông đúc, có thể có một mảnh niết bàn thế này đã làm cho người ta cảm thấy mỹ mãn rồi.

Tô Tân Đông nhớ tới năm kia ngồi xe đi qua ven hồ Yến Quy còn ngửi được mùi tanh tươi dưới hồ. Mới thời gian 2 năm, mặt hồ Yến Quy trong suốt như một miếng ngọc bích khổng lồ khảm trên đại địa. Những thứ này đều là cảnh tượng mới khi Cẩm Hồ quy mô thẳng tiến Kiến Nghiệp mang đến cho thành phố này trong thời gian hơn một năm nay. Trương Á Bình nhìn Tô Tân Đông trong thần thái vui mừng hai tay chống nạnh, mắt nhìn phong cảnh dưới chân núi xa xa, hần nghĩ thầm: Xem như một trong những thành viên phía sau màn thúc đẩy những biến hóa này. Đứng ở trên sườn núi nhìn cảnh đẹp xa xa, cảm giác tự hào trong lòng chắc có lẽ không cần nói cũng biết thôi.

Trương Á Bình lại thần nhiên cười, lúc này hần cũng có thể càng rõ ràng cảm nhận được dung nhập Cẩm Hồ sẽ có tương lai thế nào đang chờ đợi bản thân. Hần nhìn hai bên, đều là cao tầng Cẩm Hồ vì tham dự hội nghị quản lý cấp cao này mà đến Kiến Nghiệp sớm một ngày. Những người ở đây có thể nói không ai không là nhân tuyển đương đại, trong thời gian 3-4 năm ngắn ngủi đều tập trung đến dưới cờ của Cẩm Hồ..

Hệ thống Cẩm Hồ lấy Ái Đạt, thương vụ Cẩm Hồ làm hạch tâm kết cấu nên toàn bộ hệ thống, cao tầng có tư cách tham gia Hội nghị quản lý cấp cao cũng lấy thành viên của hai xí nghiệp này là nhiều. Tập đoàn Ái Đạt có nhóm Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Thành Hán Chương, Dương Văn, Lỗ Khánh Sinh, Đàm Văn Tùng đại biểu dự thính.

Đương nhiên còn phải tính đến Trương Á Bình mới gia nhập Cẩm Hồ liên đảm nhiệm chức vị quan trọng. Thương vụ Cẩm Hồ tuy nói chỉ là mới thành lập, cũng bao gồm nhóm Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân, Cát Minh Đức, Tiêu Tấn thành, Tưởng Vi, Chu Nhất Bình người đại biểu dự thính.

Ngoài ra, giấy Tân Quang do Chu Du, Chu Phục đại biểu dự thính, lâm nghiệp Tân Quang do Tống Chí

Hữu đại biểu dự thỉnh, Trung Tinh Vi Tâm do Liễu Chí Thành đại biểu dự thỉnh, Hương Tuyết Hải do Đào Hành Kiện, Trần Muội, Diệp Tiểu Đồng đại biểu dự thỉnh, tập đoàn ăn uống giải trí Thế Kỷ Cẩm Hồ do Thịnh Thanh đại biểu dự thỉnh, địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ do Thiệu Chí Cương đại biểu dự thỉnh, thực nghiệp Hồng Viễn do Trương Tri Phi đại biểu dự thỉnh, điện tử Ái Đạt do Phó Gia Tuấn đại biểu dự thỉnh, điện Thịnh Hâm do Thiệu Tâm Văn đại biểu dự thỉnh, trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ do Thôi Quốc Hằng đại biểu dự thỉnh. . . Ngoài ra còn phải tính đến Tạ Văn Tình, đại biểu của Cty Hải Dụ dự thỉnh.

Ngoại trừ Trương Khác, nhân viên chính thức có tư cách tham gia Hội nghị quản lý cấp cao lần này tổng cộng 29 người. Tham gia hội nghị lần này, cũng xác nhận thân phận cùng địa vị là người quản lý hạch tâm trong hệ thống Cẩm Hồ.

Trương Á Bình nhìn mọi người hai bên, nghĩ thầm lấy bất cứ người nào trong số hai ba chục người ở đây có thể nói là nhân tuyển hiện nay, nhưng nhân vật linh hồn tụ tập họ lại với nhau lại là thanh niên chưa đến 21 tuổi kia.

Trương Á Bình quay đầu lại tìm bóng hình của Trương Khác, thấy Trương Khác cùng Tạ Văn Tình đang đứng chung nói chuyện với nhau. Tạ Văn Tình thường ngày đã quen khép mình, không khiến người chú ý, nhưng không được phủ nhận, nếu không có sự ủng hộ kiên định của cô, Cẩm Hồ sẽ không có căn cơ kiên định để bay lên, còn có Diệp gia phía sau Diệp Kiến Bân, Diệp Kiến Bân, có thể nói là một căn cơ kiên định khác để Cẩm Hồ bay lên.

Cẩm Hồ lúc này tới cùng khổng lồ thế nào?

Sau mùa lũ vào mùa hạ năm nay, vì gây quỹ trùng kiến tài chính sau thiên tai cho tỉnh Giang Nam, Trương Khác cùng Tạ Văn Tình liên hợp các gia tộc Hoa thương Đông Nam Á như Quách, Hà, Mã, Trần chuyển nhượng 6% cổ phần của tập đoàn Ái Đạt tương đương 120 triệu đôla, chuyển nhượng 6% cổ phần của Việt Tú tương đương 80 triệu đôla, lấy giá chuyển nhượng giá cổ phiếu lần này làm cơ sở tính tổng giá cổ phiếu trên thị trường của tập đoàn Ái Đạt vượt trên 2 tỷ đôla, của Việt Tú trên 1.3 tỷ đôla.

Công ty cổ phần Việt Tú là công ty quản lý tài sản bên trong hệ thống Cẩm Hồ, hội nghị lần này sẽ quyết định chỉnh hợp Việt Tú vào bộ môn quản lý tài sản cùng đầu tư của thương vụ Cẩm Hồ, nhưng lấy hai số liệu đơn giản này, còn xa mới có thể phản ánh ra cơ cấu cùng quy mô khổng lồ của hệ thống Cẩm Hồ, vốn lấy hai xí nghiệp thành viên thương vụ Cẩm Hồ, tập đoàn Ái Đạt làm hạch tâm.

Trương Á Bình vào ngày 5 tháng 12 chính thức rời khỏi Philips, hẳn không cho bản thân thời gian nghỉ ngơi, ở lại Hải Châu hết 4 ngày, lại tới Kiến Nghiệp sớm 3 ngày, coi như là chính thức đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc linh kiện kiểm phó tổng giám đốc cấp cao của tập đoàn Ái Đạt.

Trong thời gian 7 ngày ở đây, công tác chính yếu của hắn là quen thuộc toàn bộ cơ cấu của Cẩm Hồ.

Người ngoài quen thuộc nhất đối với Cẩm Hồ tự nhiên là điện tử Ái Đạt.

Điện tử Ái Đạt sau khi Niêm yết cửa sau vẫn lấy nghiệp vụ đầu đĩa là chủ, đầu năm 97 cùng Đức Nghi, Tư Cao Bách liên hợp đưa ra kỹ thuật đĩa SVCD, sau đó điện tử Ái Đạt lại đơn độc lần lượt đưa ra đĩa Video SVCD, cùng đĩa Video SVCD siêu mật độ, đã xác định địa vị trên thị trường đầu đĩa khu vực cùng quốc gia mới phát. Điện tử Ái Đạt dự tính cả năm 98 sản xuất các loại đầu đĩa sẽ lấy SVCD là chủ để đột phá 70 triệu chiếc, giá trị sản lượng đột phá 10 tỷ.

Bởi điện tử Ái Đạt thành lập thời gian sớm nhất, bắt đầu từ năm 98 không hưởng thụ được chính sách ưu đãi giảm miễn thuế. Năm 98 cống hiến cho tài chính TP. Hải Châu gần 600 triệu tiền thuế.

Tuy nói năm 98 thị trường đầu đĩa Đông Nam Á vẫn bị áp chế, cạnh tranh tại thị trường đầu đĩa quốc nội cũng hết sức kịch liệt. Điện tử Ái Đạt xem như nhãn hiệu đầu đĩa đầu tiên, năm 98 vẫn hoàn thành mục tiêu lợi nhuận của nghiệp vụ kinh doanh chính 900 triệu.

Bởi tập đoàn Ái Đạt cùng công ty cổ phần Việt Tú vẫn thực thi tích cực kế hoạch tăng trị(1) đối với điện tử Ái Đạt, hơn nữa nghiệp vụ đầu đĩa của điện tử Ái Đạt đang đậm thị(2) biểu hiện vẫn rất không tầm thường, biểu hiện của điện tử Ái Đạt tại thị trường chứng khoán Hồng Kông vượt trội hơn các công ty khác trên thị trường. Mặc dù tổng giá cổ phiếu trên thị trường duy trì ở mức 7 tỷ HKD đã bị giảm xuống 30%,

nhưng trên thị trường chứng khoán Hồng Kông, đầu đầu cũng có công ty bị giảm quá nửa, thậm chí vượt quá 2/3.

*(1)tăng trị: tăng giá trị cổ phần mua vào.

(2)Đạm thị: lượng người mua hoặc người bán chứng khoán rất ít

Vấn thực thi tích cực kế hoạch tăng trị, tỉ lệ cổ phần của tập đoàn Ái Đạt cùng công ty Việt Tú đối với điện tử Ái Đạt trong thời gian một năm tại quá khứ từ chưa tới 30% nâng cao đến 48%.

Điều này có lẽ người ngoài có thể trực tiếp lý giải được. Tổng giá trị cổ phần Cẩm Hồ nắm giữ của điện tử Ái Đạt khoảng 3,4 tỷ HKD. Như Cẩm Hồ năm 98 còn có thể chia xẻ lưng đoạn chip giải mã 80 triệu đôla, đây là điều người ngoài không biết.

Đây chỉ là một góc của núi băng, nếu có thể càng tỉ mỉ hơn, từ trong báo cáo tài chính quý ba mà điện tử Ái Đạt công bố có thể thấy được tình huống tài vụ năm nay của điện Hương Tuyết Hải, mặc dù năm nay Hương Tuyết Hải không có kế hoạch chia hoa hồng, sẽ không làm ra công hiến trực tiếp cho lợi nhuận của điện tử Ái Đạt, nhưng vẫn còn có thể từ trong báo cáo tài chính của điện tử Ái Đạt nhìn ra Hương Tuyết Hải mượn CCTV quảng cáo tiêu vương sau đó bay lên.

Từ cuối mùa xuân năm 96, Cẩm Hồ chính thức tham gia Hương Tuyết Hải.

Thông qua điện tử Ái Đạt, công ty Việt Tú hai lần tiến hành đổ tiền đối với Hương Tuyết Hải, khiến cho Hương Tuyết Hải với nhãn hiệu dân tộc gần 20 năm lịch sử nhận được tài chính sung túc để phát triển, chỉ tài sản trong thời gian ngắn tăng trưởng đến 1.5 tỷ, quy mô tài sản cuối năm 97 đạt 3 tỷ, cuối năm 97 ngoại trừ thành lập tuyến sản xuất tủ lạnh mới, còn đầu tư kiến tạo tuyến sản xuất máy giặt và máy điều hòa.

Năm 98, nhãn hiệu quảng cáo của Hương Tuyết Hải chính thức tiến vào khoảng thời gian hoàng kim của CCTV, tiêu thụ sản phẩm của Hương Tuyết Hải bỏ đi diện mạo chán nản năm rồi, đoạt lại địa vị “bắc Hải Nhĩ, nam Hương Tuyết Hải”, nghiệp vụ chủ doanh – lượng tiêu thụ tủ lạnh dự tính cả năm 98 có thể đạt tới 3.6 tỷ, xác nhập các nghiệp vụ máy giặt, máy điều hòa, tổng ngạch tiêu thụ cả năm sẽ đạt tới 5 tỷ, sau khi khấu trừ tiền thuế, lãi ròng hàng năm vẫn đạt khoảng 500 triệu.

Đương nhiên, lượng tiêu thụ 5 tỷ cùng lợi nhuận trong năm 500 triệu chỉ là mục tiêu lúc đầu của Hương Tuyết Hải, năm 99 Hương Tuyết Hải sẽ mở rộng thêm thị trường máy giặt, điều hòa trong nước, cùng mở rộng thêm thương hiệu.

Đồng thời còn kế hoạch hướng về các sản nghiệp hàng đầu như máy đông lạnh cùng máy hơi ép, còn khởi động khai phát thị trường hải ngoại, kế hoạch cuối năm 99 thực hiện mục tiêu nâng cao hai con số kể trên.

Ngoại trừ điện tử Ái Đạt nắm giữ 25% cổ phần của Hương Tuyết Hải, Cẩm Hồ còn thông qua Việt Tú trực tiếp nắm giữ 51% cổ phần của Hương Tuyết Hải.

Đây chỉ là một góc núi băng của Cẩm Hồ mà người ngoài thông qua tư liệu công khai có khả năng lý giải được.

Đây vẫn là lần đầu tiên tổ chức Hội nghị quản lý cấp cao, ngoại trừ thảo luận nhập Việt Tú vào bộ môn quản lý tài sản cùng đầu tư của thương vụ Cẩm Hồ, cũng trong khoảng thời gian này thực thi kế hoạch dung hợp của hệ thống Cẩm Hồ, đồng thời tiến hành kiểm thảo cùng xác nhận bước tiếp theo của phương án. Đề tài thảo luận lần này là trước tiên xác định, tài liệu tương quan cũng sớm được đưa tới tay những thành viên tham dự hội nghị.

956. Chương 955: Chiến Lược Được Ăn Cả Ngã Về Không

Để tăng cường tiêu thụ ĐTĐĐ số, kế hoạch “trăm thành phố trăm tiệm” cũng chính thức khởi động, tập đoàn Ái Đạt cùng điện Thịnh Hâm tổng cộng đầu tư 500 triệu thành lập công ty viễn thông Thịnh Hâm, bắt đầu nghiệp vụ chuyên doanh ĐTĐĐ số.

Tập đoàn Ái Đạt cung cấp 300 triệu, đổi lấy 12% cổ phần của điện Thịnh Hâm cùng 40% cổ phần của viễn thông Thịnh Hâm, mặt khác, Diệp gia còn tiến thêm một bước cùng nhóm Trương Khác, Tạ Văn Tình trao

đổi quyền nắm giữ cổ phần đối với tập đoàn Ái Đạt, thương vụ Cẩm Hồ cùng với điện Thịnh Hâm. Để bảo đảm điện Thịnh Hâm từng bước dung hợp vào trong hệ thống Cẩm Hồ, mặt khác đang cùng đàm phán với Phủ thị chính Huệ Sơn, đem 24% cổ phần thừa lại của Hương Tuyết Hải do tập đoàn Ái Đạt thu mua do Cục Công nghiệp nhẹ TP. Huệ Sơn nắm giữ.

Hoàn toàn tư hữu hóa điện Hương Tuyết Hải, đây cũng là làm chuẩn bị cho kế hoạch bước tiếp theo đưa ra thị trường của Hương Tuyết Hải.

Ngoại trừ phải phát triển xí nghiệp chuyên doanh ĐTĐĐ đại quy mô nhất trong nước, lúc này điện Thịnh Hâm sở hữu 88 siêu thị điện gia dụng, trong đó 28 siêu thị có diện tích kinh doanh gần hoặc trên 10.000 m², tổng số công nhân trên 12000 người, lượng tiêu thụ đột phá 12 tỷ, hoàn toàn xứng đáng là xí nghiệp thương nghiệp lớn nhất nước, tuy nói đang trong thời kỳ mở rộng áp dụng hình thức quản lý khoán, lợi nhuận hàng năm cũng tới 700 triệu.

Một khi hình thành hệ thống Cẩm Hồ lấy tập đoàn Ái Đạt, thương vụ Cẩm Hồ làm hạch tâm, hệ thống này sẽ trực tiếp khống chế điện tử Ái Đạt, xí nghiệp đầu đĩa lớn nhất thế giới, cửa hàng ĐTĐĐ lớn thứ tư trong nước, cửa hàng máy nghe nhạc cầm tay lớn thứ hai toàn cầu, Tân Quang xí nghiệp tạo giấy lớn nhất Hoa Đông, gỗ Tân Quang xí nghiệp gỗ lớn nhất nước, Thịnh Hâm xí nghiệp điện gia dụng lớn nhất nước, Trung Tinh Vi Tâm xưởng tinh viên(wafer) duy nhất hiện nay trong nước, Hương Tuyết Hải xí nghiệp sản xuất tủ lạnh lớn thứ hai trong nước. So với các xí nghiệp thành viên kể trên, gián tiếp khống chế giải trí ăn uống Thế Kỷ Cẩm Hồ, địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, thực nghiệp Hồng Viễn cũng có vẻ không quan trọng rồi.

Nếu muốn tìm hiểu rõ quan hệ quyền lợi phức tạp trong nội bộ của hệ thống Cẩm Hồ, cho dù Trương Á Bình nắm được tư liệu trực tiếp nhất, cũng sẽ cảm thấy hết sức đau đầu.

Trong lòng Trương Á Bình cũng rất tò mò: một thanh niên chưa đầy 20 tuổi đầu như Trương Khác, lúc này tài sản trên danh nghĩa tới cùng có bao nhiêu? Lấy giá cổ phần chuyển nhượng cho các Hoa thương Đông Nam Á Quách, Trần, Mã, Hạng làm cơ sở tính toán, tổng giá trị tài sản trên danh nghĩa của Trương Khác vào khoảng 2.5-2.6 tỷ USD.

Tài sản Diệp gia lấy Diệp Kiến Bán làm đại biểu, vào khoảng 800 triệu USD, tài sản của Tôn Thượng Nghĩa, vợ chồng Cát Minh Du vào khoảng 400 triệu USD, Tạ Văn Tình sở hữu khoảng 400 triệu USD, Cát Minh Tuấn khoảng 200 triệu USD, mặc dù Hứa Tư không có tham gia hội nghị quản lý cấp cao lần này, tài sản trên danh nghĩa cũng phải trên 150 triệu USD, và có tư cách tham gia hội nghị quản lý cấp cao.

Ngoại trừ bản thân Trương Á Bình là mới gia nhập Cẩm Hồ, vẫn chưa nhận được cổ phần của Cẩm Hồ, thân gia của những người khác cũng tất nhiên là xa xỉ, trong đó lấy Tô Tân Đông, Đinh Hòe, hai nguyên lão có cống hiến lớn nhất đối với Cẩm Hồ, tài sản cũng trên 100 triệu USD.

Lấy điều này là cơ sở tính toán, quy mô tài sản trung tâm của hệ thống Cẩm Hồ phải đạt đến 5 tỷ USD, cái này nếu so sánh dưới bối cảnh quốc tế, Cẩm Hồ quả thật không tính là gì. Tập đoàn Samsung năm 98 số nợ đã lên đến 17 tỷ USD, tổng giá cổ phiếu trên thị trường của Sony mặc dù tại thời kì khủng hoảng kinh tế nghiêm trọng nhất vẫn duy trì trên 30 tỷ USD. Sony chỉ là một xí nghiệp điện tử của Nhật do nhà tài phiệt Mitsui khống chế. Tuy nhiên trong lòng các cao tầng tham gia Hội nghị quản lý cấp cao lần này đều rất rõ ràng, giá trị của toàn bộ hệ thống Cẩm Hồ phải vượt xa 5 tỷ USD, thậm chí có thể sản sinh ảnh hưởng rõ rệt đối với kinh tế, chính trị thế thái đối với lưu vực Tiểu Giang.

Chu Du đi tới bên cạnh Trương Á Bình, Tô Tân Đông, cười nói:

- Qua 10 năm, 100 năm nữa, hậu nhân nghiên cứu kinh tế cận hiện đại của Trung Quốc hoặc thế giới, có thể sẽ gọi hội nghị lần này oai phong cùng loại như “Hội nghị 29 người” hay không? Nếu như có thể, chúng ta cũng sắp được lưu sử sách rồi...

Chu Du vui tính nói, thần thái cũng có phần tự hào. Trương Á Bình nở nụ cười, Cẩm Hồ lúc này cũng không cần phải che giấu dã tâm nữa, đặc biệt là tổ chức hội nghị quản lý cấp cao lần này, đã chứng tỏ Cẩm Hồ sơ bộ có đủ đặc trưng của một tập đoàn tài chính sản nghiệp có tính tổng hợp rồi.

- Khác thiếu gia bảo anh qua đó đấy.

Tô Tân Đông nhắc nhở Trương Á Bình chú ý nhìn Trương Khác đang ở xa vẫy tay với bên này. Trương

Khác cùng Trần Tín Sinh, Tiêu Tấn Thành đứng cùng với nhóm Đào Hành Kiệt, tổng giám đốc tập đoàn Hương Tuyết Hải. Chu Du đi tìm người khác nói chuyện, còn Tô Tân Đông đi cùng Trương Á Bình qua đó.

- Hương Tuyết Hải phải khởi động kế hoạch điện gia dụng sớm càng sớm càng tốt...

Trương Khác nhìn Tô Tân Đông và Trương Á Bình đi tới:

- Mặc dù chúng ta phải đồng thời đưa vào kinh doanh hai thương hiệu Ái Đạt cùng Hương Tuyết Hải, nhưng nội bộ không thể bởi vì thương hiệu khác nhau mà sinh ra cản trở. Đàm phán với Phủ thị chính Huệ Sơn cũng phải hoàn thành nhanh một chút, do Ái Đạt thu mua cổ phần còn lại của Hương Tuyết Hải trong tay Cục Công nghiệp nhẹ TP. Huệ Sơn. Mặt khác, mở rộng thị trường hải ngoại của Hương Tuyết Hải cũng phải nhanh chóng khởi động, công tác bộ phận này đương nhiên cũng phải giao cho Bộ vận doanh hải ngoại dưới cờ thương vụ Cẩm Hồ đi triển khai...

Trương Khác vỗ vai Tiêu Tấn Thành:

- Sang năm áp lực trên người anh không ít... Cẩm Hồ dựa vào thị trường trong nước là căn cơ, nhưng có thể chân chính thực hiện bay lên hay không, thì vẫn phải có ý thức cạnh tranh thị trường toàn cầu, chỉ có tại thị trường toàn cầu cùng các ông lớn điện tử chế tạo Samsung, Sony, Panasonic, Nokia vật lộn qua còn có thể sừng sững không ngã thì mới có thể tính là thu được thành công, tiêu chuẩn thành công của chúng ta là phải tạo ra một xí nghiệp làm cho người trong nước kiêu ngạo.

Mặt trời chiều đang trôi dần xuống, mọi người đều lần lượt ngồi lên xe xuống núi, tiệc liên hoan buổi tối được an bài trong nhà hàng công nhân của khu sáng nghiệp.!!!

Bắt đầu từ ngày 12 tháng 12, Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp tổ chức hội nghị quản lý cấp cao trong ba ngày, thời gian tương đối gấp gáp, vấn đề có thể thảo luận đầy đủ cũng có hạn, tuy nhiên đã đưa ra một số quy định có tính chế độ đối với hội nghị quản lý cấp cao.

Hội nghị quản lý cấp cao sau đó từng quý đều sẽ định kỳ cử hành, tập thể thảo luận cùng quyết sách phương hướng cùng chiến lược phát triển tương lai của toàn bộ hệ thống Cẩm Hồ, các hạng mục quan trọng cũng sẽ do văn phòng hội nghị thông báo ọi người, cũng quyết định Hội nghị quản lý cấp cao sau đó sẽ do tổng giám đốc của tập đoàn Ái Đạt cùng thương vụ Cẩm Hồ thay phiên chủ trì, lúc này do Trần Tín Sinh cùng Diệp Kiến Bản thay phiên đảm nhiệm chủ tịch chủ trì hội nghị, như vậy trên chế độ bảo đảm địa vị nòng cốt của tập đoàn Ái Đạt cùng thương vụ Cẩm Hồ bên trong hệ thống Cẩm Hồ.

Nhưng Chu Du lại nói đùa một câu “Hội nghị 29 người”, cách xưng hô không chính thức này đã thâm nhập nhân tâm, nội bộ Cẩm Hồ mấy ngày nay đều lấy tên gọi này để chỉ Hội nghị quản lý cấp cao.

Buổi chiều ngày 14, “Hội nghị 29 người” trong ba ngày đã kết thúc, dựa theo nhật trình an bài, phải tổ chức tham quan khu thực nghiệm Vườn Sồi.

Luồng không khí lạnh của phương bắc còn chưa kéo tới, khí trời của Kiến Nghiệp mặc dù lạnh lẽo, nhưng vẫn có thể chịu được, lá sồi màu vàng hoặc vàng đỏ trong khu thực nghiệm ào ào đổ xuống, đã tích một tầng hơi mỏng ở trong vườn.

Viên khu thực nghiệm quản chế không nghiêm ngặt đối với bên ngoài, thậm chí có nam nữ sinh trong các trường đại học gần đây lén lút tới tâm sự yêu đương, bảo vệ cửa cũng sẽ không đuổi họ đi. Khi tiến vào phía sau đại sảnh của tòa nhà nghiên cứu & phát triển, quản chế mới bắt đầu nghiêm ngặt.

Trong gần một năm nay Diệp Kiến Bản rất ít có thời gian tại Kiến Nghiệp, hơn nữa cũng không có sự vụ cần thiết, hẳn vẫn là lần đầu tiên đi vào tòa nhà nghiên cứu & phát triển của khu thực nghiệm. Độ sáng của đèn trong hành lang sẽ tự động điều chỉnh theo người đến gần đi xa.

Hệ thống điều hòa trong phòng cũng tự động điều chỉnh, Diệp Kiến Bản cảm thấy rất kinh ngạc, hẳn tin tưởng còn có rất nhiều chi tiết không ai nhắc nhở mình sẽ không cảm nhận được. Hẳn hỏi Trương Khác:

- Đổ vào tòa nhà này bao nhiêu tiền?

- Trước kia anh đoán chừng giá thành của mấy tòa nhà này sẽ bao nhiêu?

Trương Khác cười hỏi:

- Tại hệ thống trí năng của mái hiên, đầu tư vào cũng phải gấp đôi số anh tính ra...

Năm ngoài khu Thực nghiệm xây bốn tòa nhà, năm nay lại xây hai tòa nhà đưa vào sử dụng. Bởi yêu cầu hạn chế kiến trúc cạnh hồ Yên Quy, tổng kiến trúc của sáu tòa nhà nghiên cứu & phát triển cũng chưa đến 100.000 m².

Do là kiến trúc tầng thấp, giá thành phải thấp hơn nhiều so với kiến trúc cao tầng. Trước kia Diệp Kiến Bản tính ra cũng chỉ hai ba trăm triệu, tuyệt không nghĩ đến trong mấy tòa nhà này lại đưa vào tới bảy tám trăm triệu, cái này đương nhiên còn chưa tính cả thiết bị thực nghiệm, giá trị của thiết bị thực nghiệm tuyệt đối vượt xa giá trị của mấy tòa nhà này.

Diệp Kiến Bản chép miệng, không nói gì.

Trước đây hẳn đối với nghiệp vụ của tập đoàn Ái Đạt chỉ có thể tính có lý giải rất nông cạn, hẳn muốn cùng Trần Tín Sinh thay phiên đảm đương chủ tịch Hội nghị quản lý cấp cao, tuy nói sự phát triển của tập đoàn Ái Đạt cũng chủ yếu lấy ý kiến của nhóm Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông là chủ, nhưng lý giải nghiệp vụ của hẳn đối với tập đoàn Ái Đạt cũng không thể chỉ dừng ở mức độ như lúc đầu.

- Có khí khái của nhà giàu mới nổi thật đấy!

Thịnh Thanh ở bên cạnh lắc đầu khe khẽ thở dài:

- Bắt đầu khởi động kế hoạch Vườn Sồi từ tháng 5 năm trước đến nay, tổng số tiền mặt đưa vào trong hệ thống nghiên cứu trên 4 tỷ, tôi thấy số liệu trên tài liệu vẫn còn đang rất mơ hồ. Sao có thể xài tiền như thế được chứ?

Mọi người đều nở nụ cười.

Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh lần này mới chính thức liệt vào tầng quản lý trung tâm của Cẩm Hồ, cũng lần này mới chính thức tiếp xúc với những cơ mật thương nghiệp nòng cốt của tập đoàn Ái Đạt, quyết tâm của nhóm Trương Khác khi đầu tư vào nghiên cứu & phát triển, cũng làm họ rất kinh ngạc.

Không đem điện tử Ái Đạt Niêm yết cửa sau cuốn vào trong vòng suy tính 4 tỷ, gần như đã cuốn các nghiệp vụ trong mấy năm nay như đầu đĩa ĐTDĐ với khoản lợi nhuận khổng lồ đầu tư vào trong hệ thống nghiên cứu & phát triển, thậm chí vượt xa cả tập đoàn Ái Đạt đầu tư vào mở rộng hệ thống sản xuất.

Lấy khí khái nhà giàu mới nổi để hình dung, thật đúng là thỏa đáng.

Trương Khác cười cười:

- Nếu có ý kiến lớn như vậy, trên hội nghị sao không đề xuất?

- Thuật nghiệp có chuyên công, đối với sự phát triển của ngành điện tử, tôi đâu có thể đề xuất ý kiến hẳn hoi chứ?

Thịnh Thanh cười tự giễu:

- Trong nước cũng có mấy xí nghiệp chế tạo thiết bị điện, điện tử có thanh thế, như Xuân Lan, như Hải Nhĩ, như Trường Hồng, như Tân Khoa, như Bộ Bộ Cao, tốc độ phát triển mấy năm nay đều rất thần tốc, và vẫn còn đang tích cực mở rộng. Thanh thế khá lớn như Hải Nhĩ, Trường Hồng thì không nói đến, chỉ nói tập đoàn Xuân Lan của Tân Thái đi, lúc ban đầu là làm điều hòa lập nghiệp, hôm nay tủ lạnh Xuân Lan, máy giặt Xuân Lan, TV Xuân Lan, nồi cơm điện Xuân Lan, lò vi sóng Xuân Lan, đủ loại sản phẩm. Ngoại trừ ngành điện gia dụng truyền thống, Xuân Lan cũng chen chân vào ngành sản xuất xe máy, ô tô, máy tính. So sánh với Xuân Lan, sản phẩm của Ái Đạt ở trong nước cũng chỉ có thể lấy từ đáng thương để hình dung. Ngoại trừ ĐTDĐ chính là DVD player, à, lượng tiêu thụ của từ điển điện tử tại thị trường quốc nội xếp thứ hai. Nhưng nghĩ đến mức tiêu thụ của từ điển điện tử ít nhiều cũng có vẻ bé nhỏ không đáng kể...Nếu nghiêm túc so sánh, lượng tiền mặt chảy ra của Xuân Lan không thể so sánh với Ái Đạt, mức nổi tiếng của thương hiệu Ái Đạt cũng không yếu hơn so với Xuân Lan. Có người sẽ sản sinh nghi vấn như vậy, Ái Đạt tại tuyến sản phẩm mở rộng có phải quá bảo thủ rồi không? Đương nhiên rồi, người bình thường cũng không biết, Ái Đạt trên việc kéo dài liên ngành đại khái đã làm được cực hạn có thể làm như trước

mất. Hơn nữa càng nhiều tài chính đều đầu tư vào trong nghiên cứu & phát triển. Nhìn từ căn bản, Ái Đạt cùng Xuân Lan lựa chọn đi trên hai con đường phát triển hoàn toàn khác. Ái Đạt là cấm rẽ sâu, Xuân Lan là trải thảm trước. Mấy ngày này tôi đang nghĩ hai loại hình thức phát triển này, cái nào ưu cái nào kém?

Trương Khác có phần ngoài ý muốn nhìn Thịnh Thanh, cười nói:

- Trông anh hiện tại càng lúc càng không có khí chất của đại ca Tây thành rồi đấy?

Những người khác còn để ý đến thể diện của Thịnh Thanh nên chịu đựng không cười, Trương Tri Phi cùng Thiệu Chí Cương lại cười ha hả, Tô Tân Đông cũng lắc đầu cười, thân phận lúc ban đầu của Thịnh Thanh đặt tới cổ đại xưng là “siêu giáo hoạt”, hiện tại gọi “đại lưu manh”. Trước đây phụ trách làm đĩa lậu, sau khi triệt để rời khỏi ngành in lậu, hắn vẫn còn ở nghiệp vụ của tập đoàn giải trí ăn uống Thế Kỷ Cẩm Hồ. Hắn có thể có những suy nghĩ này đối với hình thức phát triển của Xuân Lan, Ái Đạt, lần này có thể đi vào tầng lớp nông cốt 29 người, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Thịnh Thanh kéo Đỗ Phi theo qua đây tham quan khu thực nghiệm, xoa xoa đầu hắn nói:

- Trước đây đại ca Tây thành là ba nó, tôi có quan hệ gì?

Trương Khác nói:

- Vấn đề là cấm rẽ sâu hay là trải thảm có thể nói lúc này đã vây khốn rất nhiều các xí nghiệp có quy mô, hơi có thành tựu ở trong nước.

Y quay đầu lại nhìn Thôi Quốc Hằng:

- Viện trưởng Thôi, thấy đối với phương diện này rất có nghiên cứu, thầy đánh giá thế nào?

Thôi Quốc Hằng có thể thành một trong 29 người, chủ yếu là trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ mà hắn lãnh đạo cung cấp ủng hộ về trí lực cho Hội nghị quản lý cấp cao. Hắn đi tới phía trước nói:

- Hình thức của Xuân Lan nhìn qua đầy đủ tiềm lực để khai thác giá trị thương hiệu, nhưng tuyển sản phẩm mở rộng quá nhanh, cũng sẽ quá độ làm loãng đi giá trị của thương hiệu. Lấy quan điểm chính thống của giới giáo dục so sánh, là hy vọng có thể cân đối phát triển. Lấy Hải Nhĩ mà nói, mấy năm giai đoạn trước của Hải Nhĩ phát triển cũng là chuyên tâm vào ngành sản xuất tủ lạnh, có tới 6-7 năm không có phân tâm, mấy năm gần đây mới thực hiện phát triển đa nguyên hóa – hình thức của Hải Nhĩ tương đối phù hợp với tư duy của giới kinh tế học truyền thống, trước tiên cấm rẽ sau trải thảm. Tuy nhiên so sánh với Ái Đạt, rẽ của họ không thể tính cấm được sâu...

957. Chương 956: Lối Tắt

- Viện trưởng Thôi đang khéo léo phê bình Ái Đạt cấm rẽ quá sâu rồi, có vẻ được ăn cả ngã về không quá.

Trương Khác thản nhiên nói:

- Đem trứng gà đặt vào trong một cái rổ, quả thật bất lợi với việc phân chia phiêu lưu, tuyển sản phẩm của chúng ta rất hẹp, trong nước chỉ có ba loại đầu đĩa, ĐTĐĐ, và PDA. Mức tiêu thụ của PDA quá nhỏ, không có lực ảnh hưởng quá lớn đối với Ái Đạt, đầu đĩa là nghiệp vụ của công ty trên thị trường chứng khoán. Đối với tập đoàn Ái Đạt, trên thực tế ở trong nước chỉ có một loại sản phẩm ĐTĐĐ có lực ảnh hưởng. Chỉ ít tại thị trường trong nước, chúng ta đã ký thác hy vọng quá nhiều trên sản phẩm đơn nhất ĐTĐĐ này. Kéo dài phát triển liên ngành, đặc biệt là đầu tư vào kỹ thuật nghiên cứu & phát triển, cũng đều xoay quanh loại đơn nhất ĐTĐĐ này thôi. Được ăn cả ngã về không cũng là thích hợp. . .

Trương Khác nói đến đây, đưa mắt nhìn hai bên:

- Mọi người có phải cũng cảm thấy sách lược phát triển của Ái Đạt là được ăn cả ngã về không hay không?

Trương Khác vừa hỏi như thế, bầu không khí liền có chút ngưng trọng.

Trương Khác thấy mọi người đều không nói lời nào, y vừa cười vừa nói:

- Hay là mọi người đều không thích nói lời mất hứng?

- Cân đối phát triển quả thật càng phù hợp với tư duy của kinh tế học chính thống.

Trần Tín Sinh suy nghĩ một chút, nói:

- Từ trong tài liệu mà viện trưởng Thôi cung cấp, chúng ta có thể thấy được tập đoàn SamSung cũng đang quả đoán cắt giảm một số nghiệp vụ nhìn qua rất có tiềm lực, chỉ coi trọng nhất điện tử SamSung, cũng tập trung chủ yếu tinh lực lên phát triển kỹ thuật số. Sau khi mắc nợ 17 tỷ USD, năm 98 chi phí mà SamSung dùng trên phát triển kỹ thuật số gần tới 2 tỷ USD. Lấy quan điểm học thuật truyền thống để đi đánh giá, tập đoàn SamSung cũng là được ăn cả ngã về không, đặt niềm tin lên kỹ thuật số... Tập đoàn SamSung bị khủng hoảng kinh tế kéo đến gần biên giới phá sản vì sao còn dám lựa chọn chiến lược phát triển được ăn cả ngã về không như vậy? Đầu tiên, nó rất gần với phán đoán của chúng ta, cho rằng kỹ thuật số là xu hướng phát triển của ngành điện tử vào tương lai. Chính yếu là, tôi nghĩ vẫn là SamSung đã tâm bình bĩnh, đem càng nhiều lực lượng đặt lên một con đường, tốc độ đẩy mạnh cũng sẽ nhanh hơn – SamSung là không cam lòng chỉ làm xí nghiệp hạng hai.

Mặc dù Trần Tín Sinh nói SamSung, cũng không nghi ngờ là đang tuyên cáo dã tâm của Cẩm Hồ, Trương Khác cười nói:

- Anh đây là cũng thừa nhận lộ số của Ái Đạt là được ăn cả ngã về không rồi...Không ở lại chỗ này nhiều nữa, cứ vừa tham quan vừa nghị luận đi. . .

Trước hết đi vào tham quan là phòng thí nghiệm kỹ thuật màn hình tinh thể lỏng. Cẩm Hồ từ trong tay Đức Nghi thu được kỹ thuật màn hình tinh thể lỏng STN màu xám, cũng nói là màn hình đen trắng thông thường. Kỹ thuật màn hình lam của Cẩm Hồ cũng chỉ là dưới màn hình đen trắng gài thêm bóng hai cực ánh sáng lam làm che bóng có thể thực hiện. Hai năm nay cũng từ một số công ty nhỏ của Nhật Bản thu mua một số kỹ thuật tương quan, tăng cường cơ sở kỹ thuật.

Tại màn hình tinh thể lỏng STN màu xám truyền thống, tăng thêm miếng lọc ánh sáng là có thể phân giải ra ba màu đỏ, xanh lục, vàng, trên lý luận cũng có thể hiện ra hình ảnh màu sắc rực rỡ, nhưng làm sao thương dụng hóa kỹ thuật này trên các sản phẩm điện tử như ĐTDĐ, là một cửa ải khó khăn mà một năm nay phòng thí nghiệm kỹ thuật màn hình của Vườn Sồi vẫn đang đầu tư chủ yếu tinh lực để đi giải mã. – đây cũng thể nói là biểu hiện của chiến lược được ăn cả ngã về không của Ái Đạt!!!

Lãnh đạo phòng thí nghiệm kỹ thuật hiển thị của Vườn Sồi là Trương Chấn Hằng người Hoa Singapore, nghiên cứu viên cấp cao trưởng kỳ đảm đương trưởng phòng thí nghiệm SRS của Cty Hạ Phổ tại Nhật Bản.

Trong phòng thí nghiệm, hắn biểu diễn cho các thành viên tầng quản lý nòng cốt Cẩm Hồ thử nghiệm dùng màn hình ĐTDĐ chọn dùng kỹ thuật STN nhiều màu.

Theo Trương Khác, màn hình ĐTDĐ tại màu sắc, độ sáng, độ phân giải đều tạm được. Y biết rõ năm 2002, 2003 tuyệt đại đa số màn hình ĐTDĐ đều chọn dùng kỹ thuật STN nhiều màu, cao nhất có thể hiện ra 65000 màu, đạt được độ phân giải 128x160.

Muốn đạt được yêu cầu như vậy, con đường phòng thí nghiệm phải đi còn rất dài, hơn nữa lúc này lấy ra hàng mẫu thời gian đáp ứng còn tương đối dài, màn hình tương đối dày, còn chưa thể biểu hiện ra động thái hình ảnh.

So với ánh mắt hà khắc của Trương Khác những người khác đều chưa thấy qua dáng dấp ĐTDĐ 4-5 năm sau – thấy được hàng mẫu màn hình ĐTDĐ phòng thí nghiệm lấy ra, họ đều rất kinh ngạc. Diệp Tiểu Đồng cầm lấy mẫu thử yêu thích không buông tay, hỏi Trương Khác:

- Phòng thí nghiệm tới cùng còn cất giấu đồ tốt gì? Dự định lúc nào đưa loại ĐTDĐ này ra thị trường?

- Đưa ra thị trường còn sớm.

Đinh Hòe cầm lấy mẫu thử nghiệm trong tay Diệp Tiểu Đồng, rất sợ cô “xấu tính” đưa mẫu thử nghiệm ra ngoài phòng thí nghiệm:

- Cho dù Hạ Phổ cũng chưa hẳn dám nói loại kỹ thuật này của họ đã trưởng thành đến giai đoạn thương dụng rồi...

Trương Khác cười cười, trong lòng y rõ ràng: trong phòng thí nghiệm ít nhất cũng phải thời gian 1-2 năm mới có thể bắt đầu thành thực kỹ thuật STN đa màu sắc này, đưa ra sản phẩm với kỹ thuật thô sơ quá sớm, tổn thương đối với thương hiệu rất lớn, cho dù sau khi kỹ thuật thành thực, lúc nào đưa ra thị trường thì cũng phải nhìn thời cơ.

Đưa ra thị trường kỹ thuật mới mẻ độc đáo quá sớm, chưa hẳn có thể thu được thành công trên thương nghiệp.

Màn hình màu càng sa hoa, cùng ĐTDĐ màn hình cảm ứng, phương án lựa chọn rất tốt chính là chọn dùng màn hình tinh thể lỏng TFT (lá mỏng), độ sáng tốt, độ tỷ lệ cao, cảm giác cấp độ mạnh, nhan sắc đẹp, thời gian đáp ứng chỉ bằng 1/3 màn hình tinh thể lỏng STN đa màu, tuy nhiên tinh thể lỏng TFT tồn tại chỗ thiếu sót là hao điện và giá thành cao.

Đương nhiên càng sa hoa còn có màn hình phát quang hữu cơ OLED, đây sẽ là mục tiêu mà Sở Nghiên cứu kỹ thuật quang điện Thái Thắc cùng phòng thí nghiệm trong Vườn Sồi muốn liên hợp lại phần đầu.

Đương nhiên rồi, màn hình tinh thể lỏng STN đa màu sắc ở trên sản phẩm điện tử trung đề đoan vẫn rất có thị trường, dù sao giá thành rẻ. Dưới điều kiện hữu hạn, Cẩm Hồ vẫn sẽ không bỏ qua phát triển kỹ thuật STN đa màu sắc, lợi nhuận trên thị trường trung đề đoan cũng đủ để bù đắp phí rèn luyện đội ngũ kỹ thuật rồi. Trong tay Cẩm Hồ còn không có kỹ thuật tinh thể lỏng TFT, nhưng đội ngũ nghiên cứu & phát triển kỹ thuật phải bắt đầu rèn luyện trước.

Muốn sản xuất màn hình tinh thể lỏng TFT thì yêu cầu được trao quyền độc quyền.

Trương Khác cũng không cho rằng lúc này Cẩm Hồ có thể được trao quyền trên kỹ thuật tinh thể lỏng mới nhất từ các cửa hàng điện tử của Nhật, cho dù có thể giành được thiết bị cùng kỹ thuật đã được sàng lọc của các cửa hàng Nhật thì cũng phải đợi nhiều năm nữa. Nhưng các xí nghiệp điện tử Hàn Quốc đã sớm thu được kỹ thuật cùng tuyến sản xuất đời thứ nhất của Nhật Bản, mở rộng kỹ thuật độc lập cũng phải tiếp tục một đoạn thời gian nữa.

Nghĩ tới đây, Trương Khác hướng Tiêu Tấn Thành vẫy tay, bảo hắn tới gần hơn:

- Bên công ty điện tử HYDIS(hiện đại hiển kỹ kỹ thuật chu thức hội xã), bộ phận hải ngoại phải nhìn để ý sát một chút. Nếu như có thể, lúc này không ngại bắt đầu tiếp xúc với họ...

Tiêu Tấn Thành gật đầu, dưới gợi ý của Trương Khác, Cẩm Hồ đã sớm để ý tới kỹ thuật tinh thể lỏng đời thứ ba trong tay HYDIS. Triệu Văn Dục - người phụ trách cơ cấu chi nhánh của thương vụ Cẩm Hồ thiết lập tại Hàn Quốc cùng với công ty hữu hạn điện tử Tinh Bình Ái Đạt cùng một số nhân viên công trình kỹ thuật trong phòng thí nghiệm kỹ thuật hiển thị Vườn Sồi, họ đều là các công nhân của HYDIS bị cắt giảm trong khủng hoảng kinh tế.

Tinh thể lỏng STN đa màu sắc cho dù đột phá cửa ải kỹ thuật trên hiển thị động thái, nó cũng chỉ thích hợp làm màn hình nhỏ, làm màn hình lớn thậm chí TV tinh thể lỏng, tương lai 10 năm chủ lưu vẫn là kỹ thuật tinh thể lỏng TFT.

Kế tiếp, nhóm Đinh Hòa, Đàm Văn Tùng cũng lần lượt biểu diễn cho nhóm Trương Khác cùng Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa thành quả của phòng thí nghiệm Vườn Sồi trong việc dung hợp sản phẩm ĐTDĐ với các các kỹ thuật PDA, phát âm tần số, thu âm số.

Các mẫu thử nghiệm cho ĐTDĐ như PDA, nhạc, radio, ở trên nguyên vật liệu đều chọn dùng chip băng tần cơ sở để gia tăng cơ cấu song hạch tâm của vi xử lý. Có một số kỹ thuật đã thành thực, như kỹ thuật thu âm điều tần số, kỹ thuật truyền phát âm tần số.

Có một số kỹ thuật còn rất thô sơ, trình tự hệ thống thao tác của PDA, trong phòng thí nghiệm cũng mới mở rộng ra hình thức ban đầu, nhưng dung hợp những kỹ thuật số này cùng sản phẩm điện tử là một quá trình trường kỳ, yêu cầu tiếp tục đầu tư.

Kế tiếp, Thành Hán Chương lại báo cáo cho các thành viên tầng quản lý nòng cốt Cẩm Hồ như Trương Khác cùng Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Tôn Thượng Nghĩa thành quả từng bước trên phát triển chip

bằng tần cơ sở tại ĐTDĐ của phòng thí nghiệm ESS.

- A...

Đi hết một vòng, những người chưa được tiếp xúc với cơ mật kỹ thuật của tập đoàn Ái Đạt như Diệp Tiểu Đồng miệng đều há hốc:

- Từ khi Vườn Sồi khởi động kế hoạch tới nay, đưa vào bên trong hệ thống nghiên cứu & phát triển hết 4 tỷ, thì ra đều dùng vào chỗ này rồi. 4 tỷ đầu tư trước đây không tính, sau đó tiếp tục đầu tư vào nghiên cứu & phát triển, doanh thu sang năm sẽ không dưới 15%, năm sau sẽ không dưới 12%, từ năm thứ ba, tỉ lệ vẫn duy trì trên 12%...

- Doanh thu 15%?

Trần Muội từ khi tốt nghiệp đại học vẫn làm ở Hương Tuyết Hải, từ kỹ thuật viên đến trợ lý chủ nhiệm phân xưởng, đến chủ nhiệm phân xưởng, khoa phó Khoa kỹ thuật, vẫn làm đến chức vụ xưởng trưởng xưởng tủ lạnh Hương Tuyết Hải trước khi hợp doanh. Khi điện tử Ái Đạt nắm giữ Hương Tuyết Hải, dưới sự đề cử của Đào Hành Kiện, Trần Muội đảm nhiệm phó tổng giám đốc của Hương Tuyết Hải.

Sau khi cải chế làm tập đoàn công ty, Trần Muội đảm nhiệm phó tổng giám đốc tập đoàn kiêm tổng giám đốc viên khu sản nghiệp Hương Tuyết Hải cùng tổng giám đốc Bộ nghiên cứu & phát triển kỹ thuật. Năng lực hẳn rất mạnh, tuổi tác cũng còn trẻ, năm nay mới 34 tuổi. Xí nghiệp quốc hữu cũng không phải không bồi dưỡng ra nhân tài, tuy nhiên tầm mắt dù sao cũng phải chịu hạn chế một chút.

Hắn tiếp xúc với những người bên này cũng ít, cũng càng xa lạ đối với tập đoàn Ái Đạt, xí nghiệp nòng cốt của Cẩm Hồ. Mức độ đầu tư vào nghiên cứu & phát triển kỹ thuật trong hai năm nay của Hương Tuyết Hải cũng rất lớn, ngay cả như vậy cũng còn xa mới đạt đến tiêu chuẩn doanh thu 10-15%.

Trương Khác cười cười, ánh mắt nhìn sang Trần Muội:

- Ngành điện gia dụng cạnh tranh rất kịch liệt, lợi nhuận cũng không tính quá cao. Cũng chính bởi vì vậy, đối với thị trường cạnh tranh càng kịch liệt, chiếm lĩnh kỹ thuật mới vĩnh viễn là một trong những nhân tố chính có thể tiếp tục sinh tồn. Phát triển kỹ thuật của Hương Tuyết Hải dung hợp sản phẩm cùng kỹ thuật số, tôi thấy các anh trở về phải chế định ra một kế hoạch mới, hội nghị lần sau có thể lấy ra thảo luận. . .

Các thành viên tầng quản lý nòng cốt khác của Cẩm Hồ trước đây còn chưa quen thuộc đối với nghiệp vụ của Ái Đạt, lúc này cũng hoàn toàn có thể phán đoán ra tập đoàn Ái Đạt lựa chọn hoàn toàn là chiến lược phát triển được ăn cả ngã về không. Chính là chiến lược dung hợp kỹ thuật số cùng sản phẩm ĐTDĐ là chủ. Cho dù iplayer trước mắt nhìn qua rất có tiềm lực thị trường, nhìn qua cũng như sản phẩm diễn sinh của chiến lược này. Kiến nghị của Trương Khác đối với phát triển tương lai của Hương Tuyết Hải cũng là tiến hành chú trọng đầu tư vào chiến lược phát triển ở trên dung hợp kỹ thuật số cùng sản phẩm điện gia dụng.

Trương Khác rõ ràng biết số hoá là xu thế phát triển chủ lưu của ngành điện tử, thiết bị điện vào tương lai 10 năm sau, mà ĐTDĐ sẽ là một thị trường khổng lồ nhất trong số các sản phẩm điện tử loại tiêu dùng vào tương lai. Qua 8 năm nữa, đến năm 2006, lượng hàng ĐTDĐ bán ra mỗi năm của thị trường toàn cầu sẽ vượt qua 1 tỷ chiếc – kiên định lựa chọn chiến lược phát triển dung hợp kỹ thuật số cùng ĐTDĐ là chủ thể, là lối tắt duy nhất có thể trong thời gian ngắn đuổi kịp các ông trùm điện tử quốc tế.

Đối với Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Đàm Văn Tùng mà nói, lựa chọn chiến lược này thì có khái bi tráng được ăn cả ngã về không, không thành công thì thành nhân. Vạn nhất trên nghiệp vụ tại ĐTDĐ gặp khó khăn, trên con đường cạnh tranh với tính toàn cầu, tập đoàn Ái Đạt cũng chắc chắn tiếp nhận vết thương rất khó bình phục.

Sau khi tham quan qua khu thực nghiệm Vườn Sồi, lần này nhật trình chính thức của Hội nghị Quản lý cấp cao coi như là đã kết thúc, không có tiệc tối cáo biệt, cũng không phải là người rảnh rỗi gì. Họ rời khỏi ba ngày, không biết trở lại có bao nhiêu sự vụ đọng lại phải xử lý. Người có thể ngay trong đêm rời khỏi Kiến Nghiệp thì đều ngồi xe rời khỏi, mà người ở lại Kiến Nghiệp cũng không rảnh rỗi.

Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân, Cát Minh Đức, Tưởng Vi ngồi chuyển bay đêm về Hồng Kông. Trương Khác không bảo Tiêu Tấn Thành vội vã về Hồng Kông, mà giữ hẳn cùng với Trần Tín Sinh còn có Đào

Hành Kiện ở lại.

Bất kể Ái Đạt hay là Hương Tuyết Hải thì đều phải giao phó thị trường hải ngoại cho bộ môn kinh doanh hải ngoại của thương vụ Cẩm Hồ dưới sự lãnh đạo của Tiêu Tấn Thành đi khai thác.

Thị trường hải ngoại vào năm tới, ngoại trừ sản phẩm iplayer cùng USB flash drive khai thác thị trường Bắc Mỹ cùng Châu Âu, ĐTDĐ của Ái Đạt cùng các sản phẩm tủ lạnh, máy giặt, điều hòa của Hương Tuyết Hải sẽ trọng điểm đánh vào thị trường Đông Nam Á vào năm tới.

Khủng hoảng kinh tế dẫn phát ra khủng hoảng tài chính Châu Á đã kéo dài trong thời gian một năm rưỡi, cuối năm 97, nhiều người vẫn còn lòng tin tràn đầy đối với khôi phục nền kinh tế. Thời gian 1 năm trong quá khứ, ngay cả nước Nga cũng bị kéo vào biên giới kinh tế tan vỡ, kinh tế Đông Nam Á hình như càng nhìn không thấy ánh rạng đông.

958. Chương 957: Phòng Chat Trường Đh Đông Hải

Tình hình tiêu thụ của đầu đĩa Ái Đạt tại thị trường Đông Nam Á cũng không khả quan. Nghiệp vụ ĐTDĐ cũng chỉ đỡ hơn tại các khu vực có nền kinh tế vững chắc như Singapore, Hồng Kông. Đây là một mặt không tốt. Mặt khác những khu vực có kinh tế khó khăn, chi phí doanh tiêu giảm xuống trên diện rộng.

Các nước có nền kinh tế vững chắc như Nhật Bản, Singapore, Hồng Kông, Đài Loan, phí quảng cáo giảm gần 1/2 so với trước khủng hoảng kinh tế. Các nước có nền kinh tế gặp khó khăn như Malaysia, Thái Lan, Hàn Quốc, phí quảng cáo thậm chí chưa bằng 1/3 - 1/4 so với trước khủng hoảng kinh tế bùng nổ.

Lúc này chính là thời kì ánh bình minh trước lúc tối tăm nhất. Lúc này lấy giá chưa đến 1/3, thậm chí càng thấp hơn mua đứt quảng cáo với số lượng lớn, sang năm chính là thời cơ tốt nhất để quy mô công chiếm thị trường Đông Nam Á.

Tiêu Tấn Thành thông báo cho nhóm Trương Khắc, Trần Tín Sinh, Đào Hành Kiện, Diệp Tiểu Đồng một số hạng mục đàm phán cùng viễn thông Singapore (Singtel) ở trên vấn đề định chế hợp tác nghiệp vụ ĐTDĐ.

Lúc ban đầu ĐTDĐ Cẩm Hồ tiến vào thị trường Singapore, lựa chọn nhà mạng hợp tác là Singtel. Trong thời gian 1 năm quá khứ, tổng số lượng ĐTDĐ cung cấp cho công ty viễn thông Singapore đạt 40.000 chiếc, chỉ khoản nghiệp vụ này đã chiếm 5% thị trường ĐTDĐ trong nước Singapore, cũng đặt cơ sở cho Cẩm Hồ trở thành cửa hàng bài danh thứ 5 trong thị phần thị trường ĐTDĐ trong nước Singapore.

Thị trường của Singapore nhìn qua có vẻ bé nhỏ không đáng kể, cho dù toàn dân mỗi người mua một cái ĐTDĐ, lượng thị trường mới chỉ 3.400.000 chiếc. Sau khi thị trường bão hòa, số lượng thị trường đổi lại ĐTDĐ hàng năm cũng tối đa 1 triệu chiếc. Cho dù chiếm toàn bộ, vẫn chưa đủ nhét kế răng của ôm trùm ĐTDĐ quốc tế.

Xem như nhà mạng di động lớn thứ hai Châu Á sau này, Singtel lúc này còn chưa lộ ra tư thế hào hùng uy vũ như ngày sau, nghiệp vụ chủ doanh còn đang trong hạn chế, thị trường Singapore chỉ có 3.400.000 nhân khẩu phải nói đang ẩu đả kịch liệt.

Tuy nhiên dưới sự thúc đẩy của không gian phát triển chật hẹp ở trong nước, lựa chọn chuyển hình chiến lược, thực hiện toàn cầu hóa mở rộng cũng là việc trong hai năm nay Singtel đang tích cực làm.

Tiến trình toàn cầu hóa của Singtel cùng với tương lai phát triển của nghiệp vụ thông tin di động vùng Châu Á Thái Bình Dương, cho dù không ai có thể nhìn ra chút manh mối, các ôm trùm ĐTDĐ quốc tế cũng sẽ không đem nghiệp vụ tại khu vực Châu Á Thái Bình Dương ký thác quá nhiều hy vọng lên người Singtel, chỉ có Cẩm Hồ, một công ty mới phát với quy mô như vậy mới có thể cùng một nhà mạng mới phát hợp tác liên hợp khai thác thị trường mới.

Khởi đầu hợp tác vui vẻ, khiến cho song phương đều có ý nguyện khai triển quan hệ hợp tác toàn diện càng thấu triệt hơn.

Singtel hy vọng Cẩm Hồ có thể cung cấp ĐTDD càng phong phú đa dạng, giá cả tương đối rẻ hơn, Trương Khác cũng hy vọng Singtel có thể trở thành bàn đạp để nghiệp vụ ĐTDD của Cẩm Hồ tấn công vào các thị trường lớn như Australia, Indonesia, Philippines, Malaysia, Thái Lan, Bờ.

Mặt khác, nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt toàn diện tiến vào thị trường Đông Nam Á đã hơn hai năm thời gian, mặc dù chịu liên lụy của khủng hoảng tài chính, thị trường Đông Nam Á vẫn rất không khả quan, tổn thất tỉ giá hối đoái lại cực kỳ nghiêm trọng, bộ môn hải ngoại vẫn kiên trì tiến hành hỗ trợ cho các nhà bán hàng ở khu vực Đông Nam Á.

Lại cộng thêm mức độ tuyên truyền của thị trường, tuy nói thị trường Đông Nam Á ở trên nghiệp vụ đầu đĩa cố gắng hiển ra lợi nhuận hết sức hữu hạn. Nhưng con đường doanh tiêu cùng kiến thiết thị trường đã hết sức hoàn thiện, sản phẩm điện gia dụng của Hương Tuyết Hải cũng hoàn toàn có thể mượn con đường doanh tiêu này tiến vào thị trường Đông Nam Á, giảm giá thành doanh tiêu với mức độ lớn nhất.

Ngồi trong nhà hàng ven đường ngõ Học Phủ tỉnh xảo nhưng không xa hoa, đàm luận một số vấn đề khai thác thị trường Đông Nam Á, một bữa cơm rượu cũng hết gần 3 giờ, mới thả Trần Tín Sinh, Đào Hành Kiện, Tiêu Tấn Thành ra về. Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh cũng đi ra nhà hàng. Hai người tản bộ trên ngõ Học Phủ.

- Ngày mai không thể cùng cậu đi Tân Đình rồi...

Ánh đèn đường rực rỡ chiếu sáng ngõ Học Phủ rõ như ban ngày, Dịch Đan Thanh hơi nghiêng đầu, ngưng mắt nhìn hai cái bóng rất nhạt trước và sau của Trương Khác bị đèn đường chiếu ra, cô nói với Trương Khác.

Trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ vì cung cấp ủng hộ về trí lực cho Hội nghị Quản lý cấp cao, phòng làm việc độc lập mà trước đó Dịch Đan Thanh đứng ra thành lập, sẽ cung cấp ủng hộ trên sự vụ hành chính cho Hội nghị Quản lý cấp cao, cũng đến lúc này Dịch Đan Thanh mới có chức vụ chính thức trong nội bộ hệ thống Cẩm Hồ, chính là đảm nhiệm chức tổng giám đốc Bộ Hành chính của trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, cô ngoại trừ phụ trách sự vụ hành chính của trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, chính yếu vẫn là phụ trách công tác chuẩn bị cử hành Hội nghị Quản lý cấp cao định kỳ mỗi quý.

Bởi vậy, sự vụ nặng nề liên giam cô ở lại bên Kiến Nghiệp, không thể cùng Trương Khác đi loanh quanh đến các nơi khác nữa rồi.

Trương Khác ngưng mắt nhìn đôi mắt đẹp rất có lực mê hoặc của Dịch Đan Thanh dưới ánh đèn đường, có phần đáng tiếc nói:

- Lần trước đi Tân Đình, chị cũng không đi cùng tôi...

Y đưa tay muốn nắm lấy tay Dịch Đan Thanh.

- Cậu cũng không sợ người khác thấy được mình đau lòng.

Dịch Đan Thanh thụt tay lại, không cho Trương Khác nắm lấy tay cô ở trong ngõ Học Phủ, lại ái muội không rõ lườm Trương Khác một cái:

- Tân Đình cũng có người không sợ bị người ta chà đạp mà, cậu không sợ tôi đi theo trở lại chuyện của mình sao?

Trương Khác ưỡn mặt cười cười:

- Có lúc nào chê chị vương bận chưa? Đã quen có chị bên cạnh, chị không đi theo, có đôi khi sẽ cảm thấy không tiện lắm...

Dịch Đan Thanh quay đầu lại nhìn một chút, nhìn không thấy có người quen đang trên đường, cô mới quay đầu lại thân mật vỗ vỗ gương mặt Trương Khác:

- Lần này cứ vậy đi, ngày mai an bài sự tình, chung quy không thể tùy hứng bỏ lại không quản. Lần tới sẽ đi cùng cậu đến Tân Đình...Tôi lớn như vậy, còn chưa có đi chân trần trong nước biển. Hy vọng cậu có thể cùng tôi đi dạo biển.

Đi tới giao lộ, lúc này Vệ Lan mới từ cửa đông trường đi tới, thấy hai người Trương Khác, cô tung tăng chạy tới, kéo lấy cánh tay Dịch Đan Thanh và hỏi:

- Hội nghị ba ngày, ngày hôm nay hoàn toàn kết thúc rồi sao?

- Ừm.

Dịch Đan Thanh gật đầu:

- Bằng không thì sao đi ra ngoài này sớm vậy được?

Trương Khác nhìn đồng hồ, thấy thời gian còn sớm, lúc này về nhà cũng không thể giữ Dịch Đan Thanh ở bên cạnh với mình, y liền muốn đến tiệm Internet Sáng Vực một chút, liền nói một tiếng với Dịch Đan Thanh, Vệ Lan rồi đi vòng trở lại.

Chiếc máy tính trong thư phòng, hầu như cứ hai ba tháng phải đổi thiết bị một lần, lúc này bố trí xa hoa cộng thêm đường dây cáp quang riêng biệt, gần như có thể làm cho Trương Khác thoải mái rồi.

Nhưng không vì công tác, một mình một người lên mạng trong thư phòng, nó luôn có cảm giác kém hơn ở tiệm internet rất nhiều.

Đi trên phố vào đêm đông hơi lạnh, Trương Khác đẩy cửa đi vào tiệm Internet mới cảm thấy ấm người hơn. Xoa xoa tay, thấy trong đại sảnh đều ngồi đầy người, còn có người đang ở trong khu nghỉ ngơi chờ máy.

Hai cô gái sau quầy thu ngân đều rất lạ mặt, có một thành viên của phòng làm việc CLB Côn Trùng đang ở trong đại sảnh tầng dưới cùng trực ban chỉ đạo một số tân sinh không quen với máy tính lên mạng, hẳn thấy Trương Khác đi vào liền thân thiện lên đón:

- Khác thiếu gia đến tìm Đỗ Phi hả?

- Ai rảnh mà đi để ý đến nó? tôi qua đây là lên mạng...

Trương Khác cười cười, còn nói thêm:

- Tôi không đến phòng làm việc của mọi người đâu, chương khí mù mịt, lâu hai còn máy không?

Cho dù đã đến cuối năm 98, doanh thu của tiệm Internet Sáng Vực vẫn duy trì vị trí cao so với năm ngoái. Mỗi một máy ở khu khách VIP có giá 12 đồng /1 giờ, mà vẫn không có máy để trống – Đỗ Phi, Mông Nhạc đã thu về gấp 3 lần so với đầu tư lúc trước, mặt khác các tiệm tham gia thành viên cộng với thu nhập từ phần mềm quản lý cũng trên 7-8 triệu – chỉ ít tại khu vực hồ Yên Quy vẫn chưa có một tiệm Internet nào có hoàn cảnh, chất lượng máy, phục vụ có thể tốt hơn ở đây. Nếu nói tại các thành phố khác có tiệm Internet mới xuất hiện phong cách hơn, thì đó cũng là một chi nhánh của tiệm Internet Sáng Vực tại Kiến Nghiệp trực tiếp kinh doanh.

Đến bây giờ còn chưa có đại quy mô đầu tư vốn vào ngành làm net mới phát, bọn Đỗ Phi đã giành tiên cơ vẫn còn chưa gặp phải đối thủ cạnh tranh lớn.

Trương Khác ngồi trên khu khách Vip ở lầu 2, mỗi máy ở đây được ngăn cách bằng một tấm ngăn cao đến ngực cộng thêm miếng thủy tinh cao 30 cm, bên cạnh là chuyên khu nữ sinh, nhiều bạn nữ của ĐH Sư phạm hoặc Học viện Âm nhạc đều thích đến tiệm Internet Sáng Vực lên mạng ở chuyên khu nữ sinh. Trương Khác nhìn mấy bạn nữ tướng mạo thanh tú vài lần, mới tựa lưng vào ghế da nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên trong ngõ Học Phủ ngoài cửa sổ đèn đường hơi tối, có cảm giác mê ly của đèn dầu, trong phòng làm việc thiết kế ĐTDĐ của Khoa Vương Cao Khoa thiết lập tại lầu ba trong ngõ lúc này còn đang đèn đuốc sáng trưng, bên trong phòng bóng người nhấp nhô.

Khoa Vương Cao Khoa cũng rất coi trọng công tác thiết kế ĐTDĐ, lúc này phòng thiết kế ĐTDĐ của Khoa Vương Cao Khoa đã có hai mươi mấy công nhân, công tác thiết kế sản phẩm cũng không chỉ dừng lại tại lớp vỏ, vẫn là Tà Tử Chiêm phụ trách công tác ở đây.

Máy tính khởi động hoàn tất, Trương Khác nhìn thời gian ở góc dưới bên trái màn hình, đã sắp 9 giờ rồi. Nhìn tình huống trong phòng thiết kế còn có nhiều người đang tăng ca, trong lòng nghĩ: có phải Khoa Vương Cao Khoa có sản phẩm quan trọng gì sắp ra mắt hay không, ở đây mới có thể bận rộn như thế?

Trương Khác nghĩ trước đây khi Cẩm Hồ vừa mới nghiên cứu chế tạo ra chiếc đầu đĩa đầu tiên, Tô Tân Đông, Đinh Hòe đều hầu như chưa từng rời khỏi phòng thí nghiệm. Nói thật chứ, Trương Khác vẫn rất chờ mong đối với biểu hiện của Tạ Tử Chiêm.

Thấy trên màn hình máy tính trên bàn có một biểu tượng quen thuộc, Trương Khác kích vào, quả nhiên là giao diện của phòng chat trường ĐH Đông Hải.

Trong kiếp trước, CLB Côn Trùng phải chờ tới học kỳ sau mới có thể cơ cấu phòng chat của trường lên trang website của BBS, không ngờ kiếp này lại xuất hiện sớm hơn, nhìn cũng không có gì khác với giao diện ở trong trí nhớ, làm cho trong lòng Trương Khác chợt cảm khái vì cảnh còn người mất.

Trương Khác tiện tay chọn mục đăng ký, đưa vào user name: con cá nằm giữa dưới đáy biển nhả bọt, lại đưa vào tư liệu đăng kí như mật mã, chọn xác nhận lại qua ba bốn giây nữa, trên màn hình hiện lên user name đã bị đăng kí. . .

Trương Khác lặng yên nhìn tin tức trên màn hình đến giây: user name bạn chọn đã được đăng kí, kiến nghị sử dụng. . .

Trương Khác sờ sờ trong túi, không có thuốc, đột nhiên có cảm giác muốn hút một điếu thuốc, y đứng lên, muốn tìm một người quen đang hút thuốc ở lầu hai, ngón út đặt trên bàn phím không ý thức được đang khẽ run run.

Cô gái sau quầy thu ngân bưng cafe đi lên, thấy Trương Khác thò đầu ra từ tấm ngăn, cô còn tưởng rằng là đợi cafe mình đưa tới, liền cười ngọt ngào khẽ giơ cao ly cafe trong tay, ra hiệu đây là cafe bưng tới cho y.

- Có thuốc không?

Trương Khác hỏi giọng hơi lớn, chính y cũng không cảm giác được.

Mấy nữ sinh lên mạng ở chuyên khu nữ sinh đều quay đầu lại kinh ngạc nhìn Trương Khác, có một bạn nữ mặt mũi sáng sủa còn chủ động chỉ tay lên chữ No Smoking ở trên vách tường, ra hiệu ở đây cấm hút thuốc.

Trương Khác khắc chế không nhìn màn hình máy vi tính, đi ra bảo cô gái đặt cafe lên bàn, rồi y lên phòng làm việc CLB Côn Trùng trên lầu ba thấy trên bàn của Thi Tân Phi đặt một bao thuốc lá. Trương Khác cầm lấy thuốc và hộp quẹt giơ giơ lên với Thi Tân Phi, cũng không nói gì thêm liền đi xuống lầu, tìm một góc an tĩnh sau ngõ, ngồi xổm xuống đưa lưng hứng gió, bắt đầu châm một điếu thuốc hút!!!

- Lẽ nào những sách lược kinh doanh kinh diễm hải thế của Cẩm Hồ là nghĩ ra như thế sao? quả thật khiến người bất ngờ đấy.

- Hả?

Úc Bình bưng ly cafe đứng ở trước cửa sổ đột nhiên nói ra một câu như thế, Trần Tĩnh nghe xong có vẻ kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Úc Bình:

- Cô đang nói cái gì?

- Cô nhìn thì sẽ biết.

Úc Bình hất cằm ra ngoài cửa sổ.

Trần Tĩnh không rõ nguyên do đi tới, nhìn theo tầm mắt của Úc Bình, thấy Trương Khác đang ngồi một mình trong xô bên tường hút thuốc, là ngồi xổm giữa trụ đèn đường cùng thùng rác. Nếu không phải quần áo trên người y hàng hiệu, cùng dung mạo sáng sủa, bộ dạng của y chẳng khác gì mấy thanh niên đầu đường xó chợ. Nhìn vẻ mặt ngưng trọng mà chăm chú của y, có vẻ thực sự là đang suy nghĩ sách lược phát triển của Cẩm Hồ.

Úc Bình thấy Tạ Tử Gia đi tới, vội vàng vẫy tay bảo cô cùng qua xem bộ dạng của Trương Khác, còn nói đùa:

- Có phải mùi thùng rác có thể kích thích linh cảm đặc biệt hay không?

Hai nữ nhân cười đến run rẩy cả người, tình cảnh này nhìn thế nào cũng có vẻ buồn cười, khóe miệng Trần Tĩnh cũng hơi nhếch lên, cất giấu nụ cười nhẹ. Trương Khác mà cô quen là người không câu nệ tiểu tiết.

- Mấy ngày nay, các nhân vật quan trọng của Cẩm Hồ đều tề tụ đến Kiến Nghiệp đấy.

Tạ Tử Gia nói:

- Ngày hôm qua khi Tạ Ý đi qua siêu thị điện máy Thịnh Hâm trên đường Tân Thị, thấy Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân, Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòa, Chu Du, Tưởng Vi, Thái Phi Quyên, một số gương mặt quen thuộc đang tham quan các cửa hàng của Thịnh Hâm trên đường Tân Thị, ngay cả Trương Á Bình của Philips cũng chính thức gia nhập Cẩm Hồ rồi, nói không chừng chị họ của tôi hôm nay vẫn chưa rời khỏi Kiến Nghiệp đâu – tiểu Tĩnh, chị nói họ đang kế hoạch làm cái gì?

Trần Tĩnh cũng chả quản Tạ Tử Gia đầy bụng nghi vấn, cô lại nhìn Trương Khác đang hút thuốc cạnh thùng rác, lắc đầu cười nói:

- Điều này sao có thể đoán được?

- Tôi thấy là một lần tụ hội của cao tầng Cẩm Hồ.

Úc Bình đưa ra phán đoán:

- Đều là các nhân viên cao tầng khác nhau về lĩnh vực nghiệp vụ của Cẩm Hồ, có thể có hạng mục gì yêu cầu Trương Khác triệu tập tất cả những người này lại thương nghị? vừa họp còn vừa tham quan, du sơn ngoạn thủy. Nhìn qua giống như là cao tầng tụ hội vậy, tỉ mỉ suy nghĩ một chút đi. Những người mà Tạ Ý gặp phải không ai không là thành viên tầng quản lý nòng cốt của Cẩm Hồ, như Chu Nhất Bình, Dương Vân, Tưởng Vi đều đã là nguyên lão sớm nhất từ khi Cẩm Hồ sáng lập...

Nói đến đây khóe miệng Úc Bình hơi nhếch lên.

Trần Tĩnh biết Úc Bình là muốn nói Lưu Minh Huy, cô cũng cười theo.

959. Chương 958: Điện Thoại Di Động Bảo Thạch

Lưu Minh Huy tại Khoa Vương Cao Khoa phụ trách doanh tiêu thị trường, công tác rất xuất sắc, cũng không thể ở sau lưng châm chọc người ta. Trong lòng Trần Tĩnh nghĩ như vậy, có điều dù thế nào đi nữa, lúc trước Lưu Minh Huy nếu có thể không rời khỏi Cẩm Hồ, ngày hôm nay địa vị của hắn tại Cẩm Hồ sẽ không kém hơn ba người Chu Nhất Bình, Dương Vân, Tưởng Vi.

Năm đó Lưu Minh Huy chuyển sang Khoa Vương, ngoại trừ mức lương 8 triệu 1 năm Khoa Vương trả lúc đầu, ngoài ra hoàn toàn không có gì. Trần Tĩnh mời hắn đến Khoa Vương Cao Khoa, mặc dù cũng rất nặng trọng tài cán cùng năng lực của hắn, nhưng mức lương 1 năm cho hắn cũng chỉ có thể trên dưới 2 triệu, cuối năm nay cần nhắc cho hắn một số mức thưởng, nhưng phải kém xa so với tài sản nhận được từ Cẩm Hồ của ba người Chu Nhất Bình, Dương Vân, Tưởng Vi.

Vào cái năm Lưu Minh Huy rời khỏi điện tử Á Đạt, cổ phiếu mà Dương Vân, Chu Nhất Bình, Tưởng Vi nhận được từ điện tử Á Đạt sau khi điện tử Á Đạt niêm yết cửa sau trên thị trường đã ngoài nghìn vạn.

Hai năm nay tỉ lệ cổ phần khích lệ mà ba người họ nhận được là bao nhiêu? Mặc dù không có công khai tư liệu có thể tra cứu. Theo suy đoán, người bên ngoài cũng không thể biết được, chắc hẳn sẽ không ít hơn năm thứ nhất khi Cẩm Hồ chính thức thực thi kế hoạch cổ phần khích lệ – hai năm nay, đặc biệt là sau khi điện tử Á Đạt niêm yết cửa sau, các nghiệp vụ dưới cờ Cẩm Hồ như tập đoàn Á Đạt, giấy Tân Quang đều phát triển cực kỳ nhanh chóng, điều này cam đoan nhóm nguyên lão sẽ sớm nhất nhận được cổ phần thưởng, cho dù không nhận được cổ phần mới.

Thân gia cũng sẽ tăng trưởng theo nhanh chóng.

Những nguyên lão tương đối quan trọng với sự quật khởi của Cẩm Hồ như Chu Nhất Bình, Tưởng Vi, Dương Vân, khẳng định có thể nắm giữ cổ phần của tập đoàn Á Đạt, các xí nghiệp nòng cốt dưới cờ Cẩm Hồ, một khi tập đoàn Á Đạt đơn độc đưa ra thị trường nghiệp vụ gì, thân gia của họ tự nhiên sẽ lại kịch liệt bành trướng.

Trần Tĩnh nghĩ thầm: Cẩm Hồ bồi đường ra một nhóm phú ông hàng tỉ đại khái cũng không thể khiến người khác kinh ngạc.

Lúc này Lưu Minh Huy cầm cặp tài liệu từ phòng làm việc đi tới, thấy ba bà chủ trẻ tuổi mạo mỹ Trần Tĩnh, Úc Bình, Tạ Tử Gia đều nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ đang cười, hẩn hởi:

- Thứ gì có thể đồng thời khiến cho ba người có hứng thú lớn như vậy?

- Đó đương nhiên là thứ cực kỳ thú vị rồi.

Úc Bình cười nói.

Trần Tĩnh lại kìm lòng không đậu nhìn xuống dưới lầu một cái, nhưng không phòng bị Tạ Tử Gia thành linh đưa tay giật lại cửa sổ.

Bị gió lạnh phả vào, Trần Tĩnh giật mình, lúc này Trương Khác ở dưới nghe được trên lầu ba có động tĩnh cùng ánh đèn lấp lóe, y ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn Trần Tĩnh đứng ở cửa sổ lầu ba vẫy tay chào hỏi, Trương Khác còn tưởng rằng Trần Tĩnh vẫy tay hy vọng y đi tới. Mặc dù lúc này y có phần không muốn gặp người khác.

Trương Khác vẫn dụi tắt tàn thuốc nèm vào thùng rác, đứng lên bước tới cầu thang giữa hai cửa hàng ở tầng dưới chót.

- Đã lâu không gặp. Không ngờ anh lại có nhã hứng ngồi xổm ở đầu ngõ hút thuốc như thế...

Trần Tĩnh ăn mặc đoan trang, không trang điểm đậm, mặt mày tươi đẹp mà thanh lệ, phá lệ chói mắt dưới ánh đèn.

- À, đúng là đã lâu không gặp rồi.

Trương Khác nhếch môi cười miễn cưỡng, có một số việc không thể kể ra với ai được. Trương Khác lại gật đầu với Úc Bình, Tạ Tử Gia, Lưu Minh Huy, nhìn trong phòng làm việc ngoại trừ mấy người họ, còn có các nhân viên thiết kế khác đang cúi đầu làm việc.

- Vất vả quá nhỉ. Mọi người đều tập trung ở đây sao, chắc hẳn Khoa Vương Cao Khoa có hoạt động gì lớn lắm đúng không. Chuyện xin giấy phép sản xuất ĐTDĐ, mọi người đã liên hệ qua với bộ trưởng Dịch Vân Phi chưa?

Nếu không có Trương Khác đề cử, lúc này Khoa Vương Cao Khoa căn bản không có tư cách thành lập quan hệ với Dịch Vân Phi, bộ phó Bộ Thông tin. Vừa rồi ở sau lưng có thể nói nói cười cười, trước mặt Trương Khác, Úc Bình vẫn chú ý dẫn đo đúng mực, cô hơi gật đầu, cũng không dám nổi trội hơn Trần Tĩnh.

Tạ Tử Gia lại không có quá nhiều cổ kị, trực tiếp hỏi Trương Khác:

- Hai ngày hôm nay, mọi người của Cẩm Hồ cũng tập trung ở Kiến Nghiệp, có phải cũng có hoạt động quan trọng gì không?

- Một số người mới, người cũ hiếm khi có cơ hội tụ tại nhất khởi ngồi lại giao lưu với nhau.

Trương Khác cũng không có giải thích tỉ mỉ cái gì, hời hợt nói:

- Loại giao lưu này vẫn rất có lợi đối với công ty.

- Vậy cũng phải yêu cầu cơ cấu của xí nghiệp khổng lồ phức tạp đến một mức độ nhất định, loại giao lưu này mới có ý nghĩa.

Trần Tĩnh cười nói:

- Một số công tác của chúng tôi cũng yêu cầu chân chính nhận được giấy phép ĐTDĐ sau đó mới có ý nghĩa.

Trương Khác gật đầu, trước khi nhận được giấy phép ĐTDĐ chính thức, Khoa Vương Cao Khoa chỉ có thể thay Liên Tín sản xuất thiệp bài ĐTDĐ, loại hình thức này mặc dù có thể mang đến nhiều lợi nhuận cho Khoa Vương Cao Khoa, nhưng lại là hình thức không thể phát huy được thiên phú thương nghiệp của Tạ Tử Gia nhất.

*Thiếp bài ĐTDĐ(xưởng không nhận được giấy phép sản xuất ĐTDĐ của Bộ Thông tin, nhưng rất muốn sản xuất ĐTDĐ, hoặc chỉ hành vi thông qua mua mà nhận được giấy phép sản xuất)

Khoa Vương Cao Khoa muốn thực hiện phát triển có tính đột phá, nhận được giấy phép ĐTDĐ là điểm then chốt.

Trần Tĩnh mời Trương Khác đến phòng khách, trước đó ở một bên thấp giọng thương lượng vài câu với Úc Bình, Tạ Tử Gia.

Trong lòng nghĩ đến việc phòng chat của trường mà mắt hồn mắt vía, Trương Khác nhìn về mặt Úc Bình lúc đầu hơi có chút do dự, cũng không tỉ mỉ suy nghĩ họ đang thương nghị cái gì. Lưu Minh Huy ngồi đối diện với Trương Khác, thường ngày hần rất nhanh nhẹn lưu loát, lúc này lại trở nên hết sức cùn nệ cùng dè dặt.

Trần Tĩnh cùng Úc Bình trở về. Trần Tĩnh nói với Trương Khác:

- Chúng tôi có phần phương án thiết kế sản phẩm, có thể mời anh chỉ điểm một chút không?

Tạ Tử Gia đã đi ra ngoài để lấy phương án thiết kế sản phẩm.

- Chị không sợ sau khi tôi xem rồi sẽ cho Ái Đạt sao chép phương án thiết kế của mọi người sao?

Trương Khác cười nói, Úc Bình vừa rồi do dự, có lẽ cũng là lo lắng cái này.

Tạ Tử Gia đi hơn 10 giây đã trở lại, trong tay cầm một một sấp tư liệu. Trương Khác cũng không cự tuyệt, mặc dù lúc này cũng không có tâm tình thực sự đi giúp Khoa Vương Cao Khoa suy nghĩ cái gì, y vẫn nhận lấy tư liệu, mở ra trang đầu tiên. Nhìn hình ĐTDĐ mới thiết kế, Trương Khác giật nảy mình, ngẩng đầu hỏi Trần Tĩnh:

- Sau khi mọi người nhận được giấy phép, dự định làm ĐTDĐ bảo thạch?

- Cẩm Hồ cũng có phương án cùng loại sao?

Úc Bình còn bị làm cho giật mình. Trương Khác mới mở ra bức hình trang đầu tiên liền trực tiếp phán đoán ra chủ đề nòng cốt trong phương án lần này của họ, cô rất tự nhiên sẽ nghĩ đến Cẩm Hồ cũng có phương án cùng loại mới có thể làm cho Trương Khác vừa nhìn một cái liền đưa ra phán đoán. . . .

Nếu như phương án có xung đột với kế hoạch của Cẩm Hồ, họ cũng chỉ có thể vứt bỏ thôi.

960. Chương 959: Nghìn Vàng Đổi Nụ Cười

- Không có, tôi thấy giữa thân máy trên hình có một chỗ lõm vào.

Trương Khác lắc đầu:

- Tôi nghĩ chắc dùng để khảm bảo thạch. . .

Trương Khác lại lật xem thêm vài trang, trong lòng y rất rõ ràng, thị trường trong nước ở kiếp trước, trên ý nghĩa chân chính mẫu ĐTDĐ bảo thạch đầu tiên là do hãng điện tử TCL đưa ra sớm nhất, không ngờ phòng thiết kế ĐTDĐ do Tạ Tử Gia lãnh đạo lại đưa ra khái niệm ĐTDĐ bảo thạch sớm hai năm. Thì ra Trần Tĩnh, Úc Bình, Lưu Minh Huy tề tụ tại Kiến Nghiệp là vì cùng thảo luận phương án này.

- Có kiến nghị hay gì không?

Trần Tĩnh cười hỏi Trương Khác.

Năm 2001 TCL mới đưa ra ĐTDĐ bảo thạch ở trong nước, năm đó liền thu được doanh thu đột phá 3 tỷ, lợi nhuận thành công đột phá 3 tỷ. Chắc hẳn bọn Trần Tĩnh cũng kỳ thác hy vọng rất lớn trên chiếc “ĐTDĐ bảo thạch” này.

- Tiền cảnh thị trường của toàn bộ phương án, tôi cũng không thể đánh giá cái gì.

Trương Khác cười cười:

- Nếu mọi người yêu cầu, tại cung cấp chipset tôi cũng sẽ cho nhà xưởng tận lực phối hợp với mọi người ...Nếu như trên mở rộng kỹ thuật gặp phải trắc trở gì, bên Cẩm Hồ cũng có thể rút ra nhân thủ thành lập một một tổ kỹ thuật trợ giúp mọi người –

- Có thể mời tổ kỹ thuật của Cẩm Hồ trợ giúp thật sao? - Trần Tĩnh mừng rỡ hỏi.

Mẫu ĐTDĐ năm 98 tổng thể không thể so sánh với 7-8 năm sau, cho dù do Cẩm Hồ cung cấp chipset cùng linh kiện, muốn thiết kế một mẫu ĐTDĐ mới cũng yêu cầu đội ngũ kỹ thuật có thể cung cấp một phương án giải quyết sản phẩm ĐTDĐ mới hoàn chỉnh. Đây là một công việc có độ khó kỹ thuật khá cao, còn phải xây dựng phần mềm ĐTDĐ mới, tiến hành xử lý ưu hoá tính năng đối với sản phẩm ĐTDĐ mới, đặc biệt là ĐTDĐ bảo thạch mà Khoa Vương Cao Khoa hy vọng đưa ra có thể gây sốt trên thị trường, trên tính năng không thể lạc hậu hơn so với chủ lưu thị trường.

Khoa Vương Cao Khoa mặc dù đã tổ chức một số lực lượng kỹ thuật, nhưng bằng vào lực lượng kỹ thuật lúc này muốn thiết kế ra một mẫu ĐTDĐ có công năng càng mạnh, tính năng càng ổn định, độ khó là rất lớn, cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian – Trương Khác đáp ứng ủng hộ trên cung cấp kỹ thuật, nhưng có thể giúp họ giải quyết vấn đề đau đầu nhất này!!!

Trương Khác nói chuyện chỉ chốc lát với nhóm Trần Tĩnh liền cáo từ ra về, không cần họ đưa tiễn, liền trực tiếp đi xuống lầu.

- Ngày hôm nay cậu ta nhìn qua có vẻ đáng trí lắm.

Úc Bình đỡ vai Trần Tĩnh mà đứng, cũng nhìn bóng hình của Trương Khác khi rời đi, cô lại cười nói:

- Nhưng có thể lúc chúng ta ngủ gật mà đưa tới gối đầu, đúng là người rất tốt.

Lưu Minh Huy ở đây, cô cũng không nói lời đùa giỡn gì có vẻ ái muội không rõ.

Trần Tĩnh xoay người lại, cô cười khẽ, nói đưa gối lúc buồn ngủ, Trương Khác cũng không chỉ đưa tới một cái gối.

Trong khoảng thời gian này Khoa Vương Cao Khoa cũng cố gắng làm công tác củng cố căn cơ, không chỉ đầu tư hết vào lợi nhuận thu được từ trong nghiệp vụ thiếp bài ĐTDĐ, gần 10 triệu USD vốn huy động thu được từ hạ tuần tháng sáu cũng đã đưa vào. Từ lắp ráp nhà xưởng, công cụ nhà xưởng đến chế tạo mạch, mới hình thành quy mô sản nghiệp nhất định tại khu công nghiệp mới Hải Châu, lúc đầu cũng là bắt đầu từ ý nghĩ của Tạ Tử Gia. Thấp trên cát, nền móng chung quy cũng mỏng quá.

Cố gắng vào mùa xuân năm tới thu được giấy phép sản xuất ĐTDĐ, sau khi nhận được, còn phải đưa ra sản phẩm ĐTDĐ được thị trường tán thành. Đây là hai sự kiện lúc này Khoa Vương Cao Khoa đang cố gắng đi làm.

Một trong những căn cứ mà Bộ Thông tin phát cho giấy phép ĐTDĐ cũng là muốn xem tích lũy cùng thực lực trên kỹ thuật của xí nghiệp trình bày, nếu nói khi trình báo có thể lừa gạt được, nhưng sản phẩm đưa ra khiến trường tán thành lại hoàn toàn không thể.

Bên phòng thiết kế phát triển sản phẩm, từ khi thành lập đến nay cũng phát triển ra hai mẫu ĐTDĐ mới, không nói đến chu kỳ phát triển của mỗi một mẫu ĐTDĐ mới cũng dài đến 8 tháng, trên thị trường cũng chỉ có thể đưa về mức độ trung bình. Tuy nói ý tưởng của Tạ Tử Gia có thể khiến người khác kinh ngạc, nhưng không có cơ sở kỹ thuật nhất định, cuối cùng cũng không thể thực thi.

Trương Khác đáp ứng ủng hộ trên kỹ thuật, có thể nói đã giải quyết nan đề lớn nhất trước mắt đã làm phức tạp Khoa Vương Cao Khoa.

Tạ Tử Gia thu tư liệu lại, khẽ vắn vẽ cái cổ mỗi nhừ:

- Toàn bộ công tác cũng không thể làm xong trong một ngày. Hay là chúng ta đi uống một ly đi?

- Trước đây là ai nói thời gian cấp bách đấy?

Trần Tĩnh cười hỏi:

- Em không sợ nữa rồi Trương Khác chỉ đưa ngân phiếu không, sau đó không giữ lời hứa thì sao?

- Cũng phải xem cậu ta có mặt mũi gặt chúng ta không mới được!

Tạ Tử Gia ngửa mặt cười, kéo cánh tay Trần Tĩnh đi xuống lầu. Trần Tĩnh cũng mời Lưu Minh Huy đến quán bar uống một ly rồi mới về khách sạn.

Đi vào trong hẻm đã không còn thấy bóng Trương Khác đâu, cũng không biết y đi đâu rồi. Nhóm Trần Tĩnh cũng theo thường lệ đi vào 1978. Đỗ Phi ngồi với Thời Học Bàn trước quầy bar, đang nói điện thoại.

Thấy nhóm Trần Tĩnh đi vào, thấy đều là người quen Đỗ Phi liền phát phát tay chào hỏi, lúc này trong quán bar ngoại trừ quầy bar, bên trong cũng không còn bàn trống. Nhóm Trần Tĩnh liền ngồi xuống trước quầy bar, chọn rượu uống.

Đỗ Phi nói điện thoại xong liền xoay người lại nói với Trần Tĩnh:

- Chị cũng ở Kiến Nghiệp hả, Trương Khác có biết chị ở Kiến Nghiệp không?

Trần Tĩnh vừa mới muốn nói cho Đỗ Phi vừa mới gặp mặt Trương Khác, Tạ Tử Gia ngồi bên trái lại thò người qua rút lấy điện thoại trong lòng bàn tay Đỗ Phi.

Trần Tĩnh còn muốn hỏi Tạ Tử Gia muốn làm cái gì, thì thấy phím chức năng của chiếc ĐTDĐ thiết kế với phong cách giản lược nhưng đầy xa hoa lại khảm một hạt xoàn to như hạt ngô, dưới ánh đèn đỏ sẫm ở quán bar trông rất lóa mắt, cô nghiêng đầu cùng Úc Bình hai mặt nhìn nhau.

Tạ Tử Gia trả lại ĐTDĐ cho Đỗ Phi rồi buồn bực uống nước, sau một lúc lâu mới cảm hận nói:

- Cậu ta đang có ý gì?

- Sao thế?

Đỗ Phi không hiểu ra sao, cầm lấy ĐTDĐ của mình nhìn một chút, không có chỗ nào đặc biệt, vì sao họ thấy ĐTDĐ của mình lại đều biến sắc hết vậy?

Úc Bình cười ám muội với Trần Tĩnh. Trần Tĩnh hơi tránh né ánh mắt, nhìn chằm chằm vào ly rượu trong tay Úc Bình. Lưu Minh Huy giơ ly rượu lên khẽ nhấp môi, cũng không nói gì. Tạ Tử Gia thì vẻ mặt oán giận, hình như ai đã đắc tội rất lớn với cô ta vậy.

※※※※

Trương Khác trở lại tiệm Internet Sáng Vực, ngồi vào trước máy vi tính, đăng ký một user name mới vào phòng chat ĐH Đông Hải.

Trong phòng chat không ngừng xuất hiện hàng chữ xanh đỏ trong suốt giống như bọt biển đang không ngừng trôi lên. Trương Khác uống cafe, nhìn chằm chằm vào các user name không ngừng hiện lên trên màn hình. Tuyệt đại đa số người sử dụng đăng kí đều là sinh viên của ĐH Đông Hải, trong phòng chat trò chuyện rất rôm rả, cũng có người nào đó ẩn giấu dục vọng sau màn hình.

Trương Khác ngồi im lặng trước màn hình hết một giờ đồng hồ, mãi đến khi KTX trường tắt đèn, cũng không thấy “con cá nằm giữa đáy biển nhả bọt” xuất hiện, nghĩ thầm có thể cô vẫn có thói quen ngồi ở trước màn hình nhìn người khác nói chuyện chăng?

961. Chương 960: Tâm Tư Của Trương Khác

Trương Khác đi ra tiệm Internet, thời gian trường tắt đèn vẫn còn sớm so với y. Đưa mắt nhìn đầu đường vắng vẻ, một trận gió lạnh thổi tới, lá cây ngô đồng rơi xuống xào xạc, lăn tròn trên mặt đường, rồi nằm im thín thít. Trương Khác cũng không có tâm tư trở về nhà ngủ, muốn đến 1978 uống một ly, tìm người tâm sự để hóa giải một chút tâm tình chán nản khó có thể nói rõ cũng tốt.

Trương Khác đi vào 1978, Đỗ Phi còn ngồi ở trước quầy bar nói chuyện với Thời Học Bàn chưa có đi. Thấy Trương Khác đi vào, Đỗ Phi cười nói:

- Vừa rồi Trần Tĩnh cùng nữ ma đầu Tạ gia qua đây, thấy ĐTDĐ của tao, ngồi một lát rồi đi ngay. Trông như nữ ma đầu Tạ gia hình như bị người nào chọc giận vậy ấy.

Đỗ Phi móc điện thoại ra đặt lên quầy bar, lại hỏi Trương Khác:

- Chiếc điện thoại này có giấu huyền cơ gì?

- Chuyện gì đấy?

Tôn Tĩnh Mông đang cầm ly rượu tới cho Trương Khác, vừa rồi Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia khi đến đây cô vẫn chưa về quán bar, hoàn toàn không biết Đỗ Phi móc ra điện thoại là nói tới chuyện gì.

- Không có chuyện gì, có lẽ họ quan trọng hóa vấn đề quá rồi...

Trương Khác vỗ vỗ đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Trần Tĩnh, hỏi xem cô đang ở đâu.

Úc Bình cùng Lưu Minh Huy ở trong khách sạn, Trần Tĩnh ở Kiến Nghiệp thì hơn phân nửa sẽ ở chung trong chung cư Thanh Niên với Tạ Tử Gia. Nhận được điện thoại của Trương Khác, Trần Tĩnh rất nhanh cùng Tạ Tử Gia trở lại 1978.

Tạ Tử Gia thấy Trương Khác cùng Đỗ Phi đang ngồi ở trước quầy bar, cũng không để ý đến Tôn Tĩnh Mông đang chống tay trên quầy bar nhìn họ, liền đi thẳng tới trước mặt Trương Khác, nói giọng châm chọc:

- Từng nghe nói phong lưu ngàn vàng đổi nụ cười, đó là tiền nhân còn chưa thấy qua thủ đoạn của Khác thiếu gia...

Trần Tĩnh ngồi vào trước quầy bar, Tạ Tử Gia hùng hổ ngồi xuống trước, cô cười nói với Tôn Tĩnh Mông trong quầy bar:

- Quán bar này cảm giác rất tốt, mỗi lần đến Kiến Nghiệp đều phải qua đây làm phiên. . .

Khoa Vương Cao Khoa dựa vào sự ủng hộ của Cẩm Hồ mới đi đến một bước này, lúc này nói những lời này vị miễn lòng tự trọng hơi bị cao rồi. Chỉ là lúc này Trần Tĩnh cũng có chút xấu hổ khi đối mặt với Trương Khác.

Trương Khác nghiêng đầu nói với Thời Học Bán:

- Điện thoại của mày đâu? cho tao mượn chút.

- Điện thoại của tao hả?

Thời Học Bán không hiểu Trương Khác mượn ĐTDĐ của hắn làm cái gì, liền cười nói:

- Thôi lấy ra xấu hổ lắm...

ĐTDĐ mà Thời Học Bán dùng vẫn là dòng I08 Ái Đạt đưa ra sớm nhất, cũng là trang bị công tác mà Cty Sáng Vực cung cấp cho họ sớm nhất, hắn còn chưa có hy vọng xa vời như Đỗ Phi được sử dụng mẫu thử nghiệm do bộ môn phát triển cùng thiết kế ĐTDĐ của Cẩm Hồ định chế.

Thời Học Bán nhìn thoáng qua chiếc ĐTDĐ định chế khảm kim cương của Đỗ Phi trên quầy bar, chần chờ xem có nên lấy điện thoại ra không, hắn ngần ngại nói:

- So với của Đỗ Phi, của tao trông chán lắm.

- Cũng không phải xem cái của mày đẹp thế nào...

Trương Khác cười đưa tay cầm lấy chiếc I08 bên hông của Thời Học Bán đặt lên quầy bar. Đầu năm nay ai có ĐTDĐ cũng đã đủ để khoe khoang rồi, nhưng đặt chiếc I08 bên cạnh chiếc ĐTDĐ định chế khảm kim cương của Đỗ Phi, Thời Học Bán hận không thể ném cái I08 của hắn đi:

- Tao càng lý giải sâu hơn cái gì gọi là “Ba nghìn giai nhân không để ý” rồi...

Trương Khác cười cười, không để ý đến hắn, y quay đầu hỏi Trần Tĩnh:

- Chị dùng ĐTDĐ gì?

Trần Tĩnh gần đây đổi chiếc I19+ của Ái Đạt màu vàng nhạt, đây là bản cải tiến của I19 mà tháng 5 năm nay Ái Đạt đưa ra thị trường, vẫn bảo lưu phong cách thiết kế kinh điển vốn có, trên tính năng đã đạt được cải tiến toàn diện, là sản phẩm có tính tiêu chí khi Ái Đạt hoàn toàn nắm giữ kỹ thuật điện thoại GSM của Đức Nghi, cũng là một trong hai chiếc ĐTĐĐ hoàn toàn bằng tiếng Trung sớm nhất trên thị trường. Đã nửa năm đưa ra thị trường đến nay, giá cả vẫn duy trì trên 6800 đồng, là mẫu mã chủ lưu trong thị trường ĐTĐĐ cao cấp trong nước. Cẩm Hồ cũng là dựa vào I19 mà thành công xâm nhập vào trận danh đầu tiên của thị trường ĐTĐĐ.

Trương Khác cầm lấy ĐTĐĐ của Trần Tĩnh, cũng đặt lên quầy bar.

Tạ Tử Gia cũng bị Trương Khác làm hấp dẫn lực chú ý, cô nghiêng người nhìn Trương Khác đang giở trò quỷ gì, chỉ thấy y thò tay vào trong túi quần móc ĐTĐĐ ra, cô nghĩ thầm ĐTĐĐ của y dùng chắc phải cực kỳ xa xỉ rồi. Nhưng Tạ Tử Gia không ngờ chiếc ĐTĐĐ Trương Khác lấy ra đặt lên quầy bar nhìn qua rất bình thường. Tuy nhiên từ trong tin tức mà Cẩm Hồ sắp tuyên bố thì có thể biết đây là một mẫu điện thoại mới sắp được đưa ra thị trường thay thế cho I08.

- Gần đây tôi dùng con này.

Trương Khác thấy trong mắt Trần Tĩnh cũng có vẻ nghi ngờ, y cười giải thích:

- Có mẫu mã mới nào đưa ra thị trường, tôi đều phải cố gắng dùng thử một đoạn thời gian. . .

Trương Khác cũng không cho rằng trong mấy năm gần đây còn có người dùng thử sản phẩm ĐTĐĐ mới còn hợp cách hơn cả bản thân.

Trần Tĩnh cũng cảm thấy hơi xấu hổ, lúc này Khoa Vương Cao Khoa đã lần lượt đưa ra ba mẫu mã ĐTĐĐ, cô cũng không mang theo một mẫu mã nào tùy thân để dùng thử. Nhìn vào bốn chiếc điện thoại đặt son song trên bàn, xa xỉ nhất tự nhiên là chiếc của Đỗ Phi, chiếc của Trần Tĩnh có thể nói là mẫu mã sa hoa chủ lưu, còn của Trương Khác chỉ là mẫu Cẩm Hồ còn chưa đưa ra thị trường, trên chất liệu rất quý củ, thiết kế ngoại hình cũng giản dị tự nhiên, cho dù đưa ra thị trường tiêu thụ, cũng là nhắm vào thị trường trung bình, I08 của Thời Học Bán sử dụng thì tương đối thô sơ.

Trần Tĩnh đang hiểu kỳ Trương Khác muốn làm cái gì, Trương Khác lại nghiêng đầu tới nhìn vào vành tai của cô, thò tay tới muốn tháo xuống cái khuyên tai khảm mã não màu đỏ trên vành tai cô!!!

- Tiện tay tháo xuống đi?

Trương Khác chỉ chỉ vào khuyên tai trên vành tai trái trắng nuột Trần Tĩnh, thấy cô vén mái tóc quấn cuộn sóng sang bên, lộ ra cái cổ trắng trẻo. Mái tóc cô rất dày, hình như thả tay một cái nó liền xỏa tung ra. Trương Khác đưa tay tháo xuống khuyên tai giúp Trần Tĩnh.

Khi Trương Khác đưa tay tháo khuyên tai, vành tai bị ngón tay của y khẽ chạm phải, hơi ngứa, lòng cũng có cảm giác kỳ lạ. Trần Tĩnh chỉ sợ lúc này tai sẽ đỏ lên nên lòng lo lắng. Khi cảm giác khuyên tai đã rời khỏi tai, Trần Tĩnh cảm lấy ly nước giả vờ trấn định nhấp một ngụm rượu, còn cùng Tôn Tĩnh Mông nhìn nhau cười, che giấu cảm giác kỳ dị trong lòng.

Trương Khác đặt miếng mã não lên chiếc ĐTĐĐ I08 của Thời Học Bán, cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn sang Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia mà cười.

Nhìn nụ cười rực rỡ của Trương Khác, Trần Tĩnh chỉ cảm thấy trái tim hơi thất lại, có loại cảm giác khó thở, cảm thấy hai gò má hơi nóng lên, thật không có tâm tư đi suy nghĩ hàm nghĩa phía sau những hành động của Trương Khác.

- À...

Tạ Tử Gia bằng tuyệt thông minh, khi Trương Khác đưa tay tháo xuống miếng khuyên tai của Trần Tĩnh, cô đã hiểu Trương Khác muốn nói cho họ cái gì.

Mùa xuân sang năm Khoa Vương Cao Khoa có thể lấy được giấy phép sản xuất ĐTĐĐ, cho dù lấy thương hiệu của Khoa Vương tiêu thụ, tại thị trường ĐTĐĐ trong nước vẫn là một thương hiệu yếu.

Đối với một thương hiệu yếu mà nói, sản phẩm không thể nghi ngờ là cửa đột phá hữu hiệu nhất, tựa như thấy được tác dụng quật khởi của DVD player đối với Cẩm Hồ, Tạ Tử Gia vẫn luôn nghĩ ở trên sản phẩm tìm kiếm cơ hội đột phá.

Lấy cơ sở kỹ thuật lúc này của Khoa Vương Cao Khoa, có thể trước mùa xuân năm tới thành công phát triển một mẫu mã ĐTDĐ trên tính năng, phẩm chất đều thuộc bậc trung thì coi như cảm tạ trời đất rồi.

Tạm thời không suy nghĩ đến Cẩm Hồ cùng các ông trùm ĐTDĐ hải ngoại, chỉ Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng ba công ty ĐTDĐ trong nước, mùa xuân sang năm đều có thể đưa ra 2-3 mẫu ĐTDĐ mới.

Khoa Vương Cao Khoa chỉ có một mẫu mã mới, làm sao đối kháng với các đối thủ cạnh tranh, nhanh chóng đạt được đột phá trên thị trường quốc nội?

Tham khảo lý niệm sáng tạo kinh điển thêm bảo thạch vào đồng hồ, Tạ Tử Gia liền thiết kế ra phương án phát triển loạt ĐTDĐ bảo thạch, chỉ cần thành công phát triển ra một mẫu mới, có thể thông qua phương thức khảm nạm ngọc thạch, chia thành hai loại lớn ĐTDĐ phi bảo thạch và ĐTDĐ bảo thạch.

Căn cứ vào phẩm chất đẳng cấp của bảo thạch khác nhau, ĐTDĐ bảo thạch lại có thể phân ra các đẳng cấp khác nhau, cứ như vậy, cũng coi như sở hữu loạt sản phẩm với trình tự phong phú.

Mặt khác, người Trung Quốc đối với ngọc thạch có sự tán thành về rất trị cực cao. Cho dù Khoa Vương Cao Khoa chỉ có thể phát triển sản phẩm ĐTDĐ trung đề đoan, cũng có thể bằng vào khảm nạm một viên ngọc thạch lóng lánh mà đề thăng đẳng cấp cùng hình tượng của sản phẩm, rồi trực tiếp xâm nhập vào thị trường trung cao đoan.

Trước mắt Cẩm Hồ cũng bằng vào thiết kế sản phẩm cực kỳ xuất sắc, lựa chọn chất liệu cùng quản lý chất lượng, lấy kỹ thuật hạng hai chế tạo ra sản phẩm ĐTDĐ không kém hạng nhất, ở trong nước thu được địa vị thị trường gần với Ericsson, Motorola cùng Nokia. Phương án của Tạ Tử Gia chỉ là đem cách nghĩ doanh tiêu này của Cẩm Hồ phát huy đến mức tận cùng mà thôi – đâm lẹch đi mũi kiếm cực hạn.

Đối với Cẩm Hồ mà nói, bằng vào cố gắng toàn diện đột phá, đã sơ bộ có được năng lực chế tạo sản phẩm ĐTDĐ cao đoan, sản phẩm ĐTDĐ dưới cờ từ trung đề đoan đến cao đoan có trình tự phong phú mà rõ ràng.

Khảm ngọc thạch trên ĐTDĐ bình thường, nhìn qua có thể hấp dẫn ánh mắt, trên thực tế sẽ làm xáo trộn định vị chuẩn xác của người tiêu thụ đối với sản phẩm ĐTDĐ Cẩm Hồ, đặc biệt là loại sản phẩm này thiết kế rất dễ làm cho người ta mô phỏng theo mà nhanh chóng rơi vào tầm thường, cuối cùng sẽ tổn hại đến giá trị cùng hình tượng của thương hiệu mà Cẩm Hồ đã hình thành ưu thế địa vị tại thị trường trong nước.

Tạo ra thương hiệu tại các giai đoạn khác nhau, lựa chọn thủ đoan doanh tiêu là khác nhau rất lớn. Lúc này Cẩm Hồ có thể làm đại khái chính ra định chế ra loại bảo thạch khảm vào ĐTDĐ có giá trị càng cao hơn hột xoàn. Tuy nhiên đây đã là khái niệm ĐTDĐ xa hoa rồi.

Sau khi thấy được chiếc ĐTDĐ trong tay Đỗ Phi, Tạ Tử Gia liền hiểu ngay Cẩm Hồ sớm đã có khái niệm thiết kế ĐTDĐ thêm bảo thạch rồi. Cô nghĩ lắm lúc gặp mặt vào buổi tối, Trương Khác không đề cập đến điểm này mà đáp ứng ngay muốn ủng hộ Khoa Vương Cao Khoa phát triển ĐTDĐ bảo thạch là thuần túy vì lấy lòng Trần Tĩnh.

Trương Khác lấy lòng Trần Tĩnh cũng không có gì đáng kể, nhưng nghĩ đến sau đó cho dù phát triển ĐTDĐ bảo thạch thu được thành công thì cũng có một loại cảm giác được Cẩm Hồ cố ý thả, Tạ Tử Gia tâm cao khí ngạo trong lòng tự nhiên cũng rất oán giận.

Trong nhất thời cô không suy nghĩ đến suy nghĩ của Trương Khác đối với thương hiệu cùng doanh tiêu có trình tự càng sâu hơn.

Tạ Tử Gia đột nhiên cảm thấy vừa rồi tức giận bất bình có vẻ vô vị rồi, mặc cho cô thần kinh cứng cõi như dây cáp thì cũng sẽ cảm thấy xấu hổ, cổ ngoảnh mặt đi, có vẻ xem thường nói:

- Thật là, có một số ý nghĩ hay lại vô ích với Cẩm Hồ, cũng có thể sớm nhắc nhở ột vài người nào đó mà...

Trương Khác cười cười, không đi tranh luận gì với Tạ Tử Gia ệt.

“ . . . ” Trần Tĩnh còn chìm đắm trong cảm giác bị ngón tay Trương Khác đụng vào vành tai, đầu óc còn rất ngờ ngàng. Tạ Tử Gia hoàn toàn hiểu được. Thấy bộ dạng Tạ Tử Gia như đã sáng tỏ, Trần Tĩnh càng ngại không dám đi hỏi Trương Khác làm như vậy có dụng ý gì, chỉ hỏi Trương Khác:

- Khuyên tai có thể trả trả lại cho tôi rồi chứ?

Nhưng Trần Tĩnh lại không dám để cho Trương Khác đeo lại giúp mình.

Ngày hôm nay Trương Khác có vẻ không yên lòng, uống hết ly rượu liền đi về trước.

Trần Tĩnh cùng Tạ Tử Gia lại ngồi thêm một lúc mới ra về, khu chung cư Thanh Niên 12 tòa chia làm ba khu độc lập, Tạ Tử Gia ở tiểu khu ngoài cùng phía bắc, ra khỏi quán bar hai người đi về hướng bắc.

Trần Tĩnh bị gió lạnh thổi vào, đầu óc mới thanh tỉnh lại. Cô đứng đó, khẽ bưng môi:

- A, tôi nói cậu ta đang làm điều gì mờ ám mà...

- Hả, chị mới nghĩ đã hiểu được rồi...

Tạ Tử Gia nghi hoặc nhìn Trần Tĩnh, lại cười duyên ôm lấy Trần Tĩnh:

- Bị người ta sờ thoáng cái lỗ tai mà đã mất hết nửa hồn rồi sao?

- Em mới đánh mất nửa hồn đấy, vừa đi qua liền hùng hổ nói người ta, sau đó sao lại im lặng rồi?

Trần Tĩnh che đậy tâm tình, châm chọc Tạ Tử Gia:

- Phải biết rằng yêu nghiệt không phải chỉ có mình em... Ngày hôm nay có phải thụ giáo rồi không?

- Hừ.

Tạ Tử Gia xem thường hừ mũi:

- Cậu ta có gì đặc biệt hơn người, còn không phải là muốn khuất phục dưới váy của Tiểu Tĩnh chị sao?

Tạ Tử Gia lại nghiêm trang nhìn Trần Tĩnh:

- Chị cũng phải kiên trì, đừng có mà hứng tình lên rồi chủ động ngã vào lòng cậu ta...

- Con quỷ cái như em còn có mặt mũi nói người khác? Xin em đừng có thư tình rồi tùy tiện ném vào thùng rác đi.

Trần Tĩnh trở tay đi bóp má Tạ Tử Gia.

- Cái đó mà là thư tình sao?

Tạ Tử Gia nghi hoặc hỏi:

- Em cũng chưa có xem, cảm thấy cắm hoa trong phòng khách cũng hay, nên mới nhận lấy.

Khu nhà phía sau không giống với bốn tòa nhà ở giữa, khu nhà Tạ Tử Gia ở toàn là nam nữ thanh niên đang làm việc trong khu sáng nghiệp. Tạ Tử Gia vóc người thon thả, gương mặt sáng sủa, còn như một tiểu cô nương, Trần Tĩnh thì tươi đẹp rực rỡ, hai người cười đùa, tự nhiên là dẫn người khác chú ý.

Trùng hợp Đình Hòe ngày kể cũng chưa rời khỏi Kiến Nghiệp, Trần Tĩnh trực tiếp liên hệ với Đình Hòe nói chuyện việc hợp tác kỹ thuật phát triển ĐTDĐ, trước khi Trương Khác lại đi Kim Sơn đã nói với điều này với Đình Hòe qua điện thoại.

Cắm Hồ tại Kiến Nghiệp cũng bố trí trung tâm thiết kế thiết kế cùng phát triển sản phẩm, ngoại trừ hợp tác kỹ thuật trên trình tự thiết kế cùng phát triển sản phẩm, hợp tác kỹ thuật với trình tự càng sâu hơn, cũng có thể do khu thực nghiệm Vườn Sồi tới đảm đương.

Từ chỗ Đình Hòe biết Trương Khác đã rời khỏi Kiến Nghiệp, Trần Tĩnh cảm thấy đáng tiếc, chỉ là cô không biểu hiện tâm tư này ngoài. Việc hợp tác rất nhanh ước định xong. Buổi chiều, Trần Tĩnh còn đặc biệt đến bộ môn thiết kế và phát triển sản phẩm của Cắm Hồ tại Kiến Nghiệp tham quan, nhưng không có cơ hội đến khu thực nghiệm Vườn Sồi, nồng cốt trong hệ thống kỹ thuật chân chính của Cắm Hồ để thăm quan.

962. Chương 961: Hành Trình Kim Sơn

Cẩm Hồ toàn diện đầu tư vào nghiên cứu & phát triển kỹ thuật, trình tự rất sâu. Điều này cũng khiến cho năng lực phát triển cùng thiết kế sản phẩm của bộ môn này có chiều rộng cùng chiều sâu mà các công ty thiết kế cùng phát triển ĐTDD thông thường không thể với tới. Bộ môn phát triển cùng thiết kế sản phẩm của Cẩm Hồ đã giảm bớt chu kỳ phát triển mẫu mã ĐTDD mới còn khoảng 2 tháng.

Liên hợp phát triển, kỳ thật cũng là trợ giúp một tay trên kỹ thuật, còn có thể trợ giúp Khoa Vương Cao Khoa rèn luyện đội ngũ phát triển cùng thiết kế sản phẩm. Đương nhiên, Cẩm Hồ cũng thu được chỗ tốt, chỉ ít mẫu ĐTDD mới mà Khoa Vương Cao Khoa được hiệp trợ phát triển ra trên phần cứng và phần mềm sẽ dựa vào sự cung ứng của Cẩm Hồ với mức độ lớn nhất.

Không chỉ đối với Khoa Vương Cao Khoa, Cẩm Hồ cũng không keo kiệt đối với các xí nghiệp tương quan ủng hộ nó, Cẩm Hồ cũng rất khó vĩnh viễn đều nhất chỉ độc tú (bông hoa duy nhất trên cành), muốn mạnh còn cần có một cơ sở sản nghiệp kiên định mà hùng hậu.

Lại nói Cẩm Hồ còn muốn làm nhà cung ứng phương án kỹ thuật, Cẩm Hồ thậm chí có ý thức làm ột số nhân tài ưu tú lưu động đến các xí nghiệp chung quanh mình – chỉ ít sẽ không nghiêm khắc khống chế nhân tài lưu động, như trong nhà xưởng của Khoa Vương Cao Khoa tại Hải Châu có rất nhiều nhân viên quản lý đều từng có lý lịch công tác qua tại Cẩm Hồ, đối với Lưu Minh Huy lúc trước bỏ đi, Cẩm Hồ cũng lấy thái độ cực kỳ khoan dung đối đãi.

Mặc dù có chí nguyện to lớn ôm hết anh tài thiên hạ, nhưng trong hệ thống Cẩm Hồ tụ tập quá nhiều nhân tài ưu tú, trái lại sẽ có một loại áp lực đặc biệt, cho dù phổ biến thực hành lương cao phúc lợi cao, cũng không phải mỗi người đều sẵn lòng tiếp nhận loại áp lực này, cũng không phải mỗi người đều cho rằng ở lại Cẩm Hồ càng có thể thể hiện giá trị cá nhân của mình.

Mặc dù có một số xí nghiệp không thể thực hiện phổ biến lương cao, phúc lợi cao, nhưng cấp lương cao phúc lợi cao thậm chí địa vị cao ột số nòng cốt kỹ thuật, quản lý thì vẫn có thể dễ dàng.

Một số nhân tài ưu tú từ Cẩm Hồ chuyển đến những xí nghiệp này đó là điều hết sức bình thường, thậm chí có người đem công tác tại Cẩm Hồ trở thành hành trình mạ vàng – trước tiên từ chức vào Cẩm Hồ công tác, lại rời khỏi Cẩm Hồ trở về nguyên đơn vị công tác. Có thể chỉ là trong thời gian một năm nửa năm ngắn ngủi, tiền lương cũng có thể đề thăng trên diện rộng, hình như có thể đi vào Cẩm Hồ công tác, năng lực đã đạt được khẳng định.

Đương nhiên, đồng thời càng có nhiều người đổ về Cẩm Hồ, như năm nay các xí nghiệp thành viên lớn của Cẩm Hồ thông báo tuyển dụng sinh viên tốt nghiệp đại học toàn thế giới, đây là nhằm vào các sinh viên tốt nghiệp thuộc khoá này, thông báo tuyển dụng thường ngày mỗi tuần vẫn chưa từng dừng lại – quan trọng là bồi dưỡng ra cơ chế nhân tài ưu tú cùng với khống chế lưu động nhân viên trong phạm vi có thể tiếp nhận, không lưu động chút nào cũng là cục diện đáng buồn, trông có vẻ cằn cỗi nặng nề. ! ! !

Ngoại ô Kim Sơn vào trung tuần tháng 12, mặc dù đang trong trời đông giá rét, cảnh sắc hiu quạnh, cũng đã không còn cảnh tan hoang cùng lộn xộn khi cơn lũ mới rút, tân thành Kim Sơn bị nước hồ tàn phá nghiêm trọng nhất cũng đã khôi phục kiến thiết, xuyên qua đại xanh hóa trên con đường mới xây, thỉnh thoảng cũng có thể thấy được bên cạnh cây cối ngoan cường ngã nghiêng, vết thương sau thiên tai đang nhanh chóng khép lại.

Ngoại trừ khoản cứu tế do các giới quyên tặng cùng Chính phủ trung ương, trung tuần tháng chín Chính phủ tỉnh Giang Nam từ ngân hàng Hoa thương có tổng bộ thiết lập tại Singapore thu được 200 triệu USD tiền cứu tế khẩn cấp ở trong công tác trùng kiến sau thiên tai đã phát huy được tác dụng quan trọng – vì thu được khoản cứu tế này, Trương Khác cùng Tạ Văn Tình liên hợp đưa vào ngân hàng Hoa thương 200 triệu USD tài chính.

Trước khi đến đề hồ mới xây tham quan, đoàn xe muốn đi qua khu công nghiệp điện tử trước. Khi đi qua, Trương Khác đặc biệt bảo lái xe đi chậm một chút. Xuyên qua cửa sổ nhìn tình hình của khu công nghiệp điện tử từ bên ngoài.

Khu công nghiệp điện tử trước đó Khoa Vương cùng điện tử Gia Tín liên hợp đầu tư lúc này đã hoàn toàn trở thành khu sản xuất mới của Khoa Vương tại Kim Sơn.

Tiếp nhận tuyến sản xuất sàng lọc của điện tử NEC, nhà xưởng CRT do Hoa Hạ, Khoa Vương, NEC hợp doanh tại nơi này đã đưa vào hoạt động thử, tốc độ rất nhanh, ngoại trừ hạng mục TV ước định lúc ban đầu, Khoa Vương còn dựa vào kỹ thuật của NEC vào thị trường màn hình, – nhà máy trong nước có thể sản xuất ra màn hình CRT quả thật không được mấy.

Trừ điều đó ra, Hoa Hạ, Khoa Vương, NEC còn hùn vốn thành lập công ty hữu hạn Khoa Hoa Vật Mật, theo tin tức mà Trương Khác lý giải được, nhân viên quản lý cao cấp của Khoa Hoa Vật Mật chủ yếu do phía Nhật Bản phái ra nhân viên đảm nhiệm, cũng sẽ khống chế nghiệp vụ mậu dịch quốc tế của công ty hoàn toàn do Hoa Hạ, Khoa Vương, NEC hợp doanh.

Nói cách khác, quyền mậu dịch hải ngoại của công ty hợp doanh sẽ triệt để rơi vào trong tay tập đoàn tài chính Mitsui phía sau.

Trương Khác nhìn bảng hiệu bằng kim loại treo treo đại môn khu công nghiệp điện tử, lúc này chỉ treo hai bảng hiệu là “Công ty hữu hạn điện tử hiển thị Khoa Vương (Kiến Nghiệp)” cùng “Công ty hữu hạn Khoa Hoa (Kiến Nghiệp) Vật Mật”, Trương Khác nghĩ thầm dễ dàng như vậy để Mitsui tại Trung Quốc hoàn thành bố cục chính thể đối với thị trường điện tử hiển thị từ mậu dịch hậu cần đến tiêu thụ chế tạo – công ty hợp doanh mới thành lập tại các khâu như kỹ thuật nhân viên vật tư vẫn còn nằm trong cục diện kéo dài không bị khống chế, nhiều nhất cũng chỉ là con đường cho Mitsui tại thị trường Trung Quốc hút lợi nhuận mà thôi.

Theo ánh mắt của giới bên ngoài, hợp tác cùng các xí nghiệp điện tử cấp toàn cầu như NEC làm cho danh tiếng của Khoa Vương ở trong nước càng thêm chói mắt, cũng càng nhận được coi trọng, cũng hấp dẫn không ít lực chú ý của công chúng, khiến cho nghiệp vụ đầu đĩa của Khoa Vương tại thị trường trong nước được đề thăng với biên độ nhỏ.

Trước khi Khoa Vương thu mua xưởng TV Tam Nguyên ở Hải Châu, nhưng nghiệp vụ TV của nó tại thị trường trong nước còn chưa có bao nhiêu địa vị, nhưng sau khi vào thu, công trạng đạt được đề thăng rất nhanh, thị phần thị trường chen đến 10 vị trí đầu tiên, coi như là thành tựu không nhỏ rồi.

Khoa Vương lúc này nhìn qua làm cho người ta có một loại ảo giác thoát thai hoán cốt. Trương Khác không hiểu được Tạ Kiểm Nam sẽ có cảm giác gì: Là tràn đầy khí phách cảm thấy có thể tái trùng chấn huy hoàng, hay là đang lo lắng quyền khống chế của Khoa Vương sẽ dần dần rơi vào trong tay Mitsui? Tuy nhiên chiến lược trước đó của Tạ gia hợp tác với cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân lúc này sẽ phải thâm hơn nhiều.

Cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân thượng tuần tháng 12 giao nộp cho bộ môn Chứng giám Hồng Kông 600 triệu HKD tiền phạt để ngưng hẳn cuộc điều tra đối với điện tử Gia Tín. Ngoại trừ điều này, cha con Cát thị còn phải bồi thường cho điện tử Gia Tín trên thị trường chứng khoán 300 triệu HKD.

Vì gom góp khoản tiền phạt khổng lồ 900 triệu HKD này, cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân từ hạ tuần tháng 11 bắt đầu bán tháo với giá thấp các tài sản trên danh nghĩa bao gồm cổ phiếu, bất động sản, phiếu công trái – Cát gia xem như đã triệt để đánh mất phong quang năm xưa rồi.

Điện tử Gia Tín cho dù nhận được 300 triệu HKD bồi thường, nhưng trên tinh thần khó sửa, chủ yếu là tan vỡ trên tín dụng thương nghiệp cùng với sự quật khởi, áp chế của phía đối thủ cạnh tranh, nhà xưởng của điện tử Gia Tín tại Quảng Đông đã rơi vào hoàn cảnh kinh doanh trắc trở, đối với một cơ sở sở hữu 40.000 công nhân, lấy được 300 triệu HKD chỉ đủ để trả tiền lương chưa đến nửa năm cho công nhân.

Muốn cắt giảm quy mô sản xuất, cắt giảm công nhân, số tiền này ngay cả phí trợ cấp thôi việc cũng không đủ.

Từ sau lần điện tử Hồng Kông triển lãm, Trương Khác còn chưa có cơ hội nhìn thấy dáng dấp chán nản của cha con Cát thị, y thu lại tầm mắt từ ngoài cửa sổ, dựa lưng vào ghế ngồi, Phó Tuấn ngồi ở hàng trước nhắc nhở y phía trước là đề hồ rồi.

Xe dừng lại trước đê hồ Kim Sơn mới xây, từng có bài học thê thảm vỡ đê, đê mới xây tại một đoạn tân thành áp dụng kết cấu phục đê, tránh khu tân thành chịu uy hiếp trực tiếp từ hồ nước.

Dừng xe tại chỗ đê vỡ lúc trước, dưới đê lập một bia kỷ niệm, qua hai ngày bia kỷ niệm mới tính chính thức khánh thành. Trương Khác không thích cảnh đông vui, nên sớm qua đây tế bái một chút.

Trên tấm bia đá sừng sững chạm nổi tên của sáu chiến sĩ cùng mười vạn quân dân khi đê vỡ liều mình nhảy vào chỗ vỡ tại bờ tây sông giờ cuộc xây hộ thành chắn nước. Tặng hoa xong, Triệu Hữu Luân đi cùng với Trương Khác từ sườn núi sau bia kỷ niệm leo lên đê hồ.

Nhìn hồ nước khói sóng mờ ảo xa xa, nếu như lúc trước không thể trong 6 giờ đồng hồ sau khi đê vỡ tại bờ đông sông tạm thời xây hộ thành chắn nước ép cơn lũ đổi hướng, Triệu Hữu Luân cũng thật sự không tưởng tượng ra cơn hồng thủy cả trăm triệu tấn đổ vào thành Kim Sơn với 3 triệu nhân khẩu sẽ tạo thành tai họa nặng nề thế nào!

Tuy nhiên tạo thành thương vong cho hơn 1200 quân dân, tổn thất kinh tế gần 6 tỷ, hồ Kim Sơn bị vỡ đê vẫn là một bài học rất thê thảm, không thể quên.

Triệu Hữu Luân trên bờ đê giới thiệu cho Trương Khác công tác trùng kiến sau thiên tai của Kim Sơn cùng với công tác khơi thông đối với hồ Kim Sơn, sông Âm Mã. Khôi phục bãi bùn ven bờ hồ Kim Sơn, gần hai vạn mẫu đất rừng quanh hồ bị xướng giấy Tân Quang thu mua đã trả lại hết cho hồ.

Kể từ đó, lượng trữ nước lũ của hồ Kim Sơn đã gia tăng gấp đôi, chỉ động thái này đã đề cao tiêu chuẩn chống lũ của lưu vực hồ Kim Sơn lên gấp đôi. Nếu như những công tác này có thể khai triển sớm một năm hay nửa năm, cơn hồng thủy vào mùa hạ năm nay cũng sẽ không hình thành uy hiếp quá lớn.

Nhân loại luôn luôn sau khi trải qua sự thực tàn khốc mới rút ra được bài học.

Công tác thối canh hoàn lâm trên vùng đất thượng du sông Âm Mã cũng đều toàn diện triển khai, công tác trồng rừng của lâm nghiệp Tân Quang tại những vùng Kim Sơn, Chương Châu cũng toàn diện triển khai, muốn trước mùa mưa năm tới trồng mới 80 vạn mẫu rừng công nghiệp cho vùng trung bộ tỉnh Giang Nam.

Chu Phục chưa từng tự mình trải qua thời khắc nguy hiểm khi hồ nước chảy ngược, đứng trên đê bị gió thổi cảm thấy hơi lạnh, hần mót thuốc ra cùng Phó Tuấn cản gió cho nhau hút thuốc. Trương Khác xoay người lại, thấy Chu Phục cùng Phó Tuấn ở phía sau hút thuốc, y cười nói:

- Bí thư Triệu nghiện thuốc lá cũng không nhẹ, hơi người sao không chia cho bí thư Triệu một điếu.

Chu Phục giơ lên điếu thuốc trong tay:

- Thuốc này của tôi chắc bí thư Triệu hút không quen đâu?

Triệu Hữu Luân thấy trong tay Chu Phục là thuốc Hồ Kim Sơn bình thường nhất, không ngờ được thân là phó tổng giám đốc xưởng giấy Tân Quang, người tổng phụ trách của xưởng giấy Tân Quang tài sản gần 3 tỷ tại Kim Sơn lại hút loại thuốc này. Hần lắc đầu cười cười, từ trong túi móc ra thuốc Hồ Kim Sơn giống y chang, nói:

- Cứ mời mọi người hút thuốc của tôi là được rồi...

Loại thuốc Hồ Kim Sơn này rất nặng, người nghiện thuốc lá không nặng hút nhiều sẽ đau đầu. Trương Khác cũng móc ra thuốc của mình chia một điếu cho Trương Dịch, các quan viên của TP.Kim Sơn cùng đi cũng đều móc ra thuốc của mình hút.

Đứng ở trên bờ đê, có thể vừa nhìn thành Kim Sơn đằng xa, có thể trông thấy quần sơn thấp bé phía đông nam xa xa, có thể thấy xưởng tạo giấy phía bờ tây sông Âm Mã.

Thu mua giấy Thần Hi, cộng thêm đưa vào kỹ thuật, đầu tư của giấy Tân Quang tại Kim Sơn đã vượt quá 3 tỷ. Giấy Tân Quang cũng bởi vậy đại quy mô tiếp nhận các tập đoàn Hoa thương như tập đoàn Văn Nguyên của Quách thị, tập đoàn Vạn Nghiệp của Trần thị đổ tiền vào, Vạn Nghiệp cũng nắm giữ đến 36% cổ phần của giấy Tân Quang.

Sau khi giấy Tân Quang thu mua giấy Thần Hi, công tác khôi phục sản xuất cũng không tính thuận buồm xuôi gió, các công nhân rất không quen hình thức quản lý nghiêm ngặt của giấy Tân Quang, đặc biệt là tái thiết lại hệ thống nhân viên vật tư, đã chạm đến lợi ích quần thể của rất nhiều người trước đây dựa vào xưởng giấy sinh tồn, việc lẫn công, bãi công, tụ chúng kháng nghị xảy ra thường xuyên.

Lúc xưởng chất thải hoàn thành toàn diện khôi phục sản xuất, toàn bộ xưởng khu thậm chí giắt đầy tranh hoặc chữ viết “đuổi nhà tư bản chó săn Chu Phục, giai cấp công nhân phải làm được làm chủ”, việc này sau đó cũng trở thành trò cười Chu Phục thường xuyên bị người ta cầm cười tới cười nhạo.

Lúc đó gặp phải Trương Khác tại sự kiện bị ép nhập viện, Chu Phục còn quả đoán quyết định đối với xưởng giấy thực hiện đình công vô thời hạn, ngoại trừ nhân viên trông coi cần thiết, ngày hôm sau liền tổ chức đoàn xe chuẩn bị rút lui toàn bộ đoàn đội quản lý khỏi xưởng giấy.

Lúc đoàn đội quản lý dọn hết vật phẩm cá nhân lên xe, đoàn xe muốn ra khỏi cửa xưởng, các công nhân chặn ở ngoài cửa xưởng ngăn cản họ, thỉnh cầu khôi phục sản xuất.

Lúc này cách thời gian xưởng giấy Kim Sơn toàn diện khôi phục sản xuất chưa đến một tháng, cùng tháng là có thể thực hiện lợi nhuận, có lợi nhuận rồi, là có thể đề cao phúc lợi, thu nhập của công nhân, cộng thêm tiểu khu an trí mà Cẩm Hồ quyền góp xây xong sắp được bàn giao, cục diện của toàn bộ xưởng giấy mới tính ổn định lại.

Chu Phục xem như nhóm sinh viên đầu tiên sau khi Cách mạng Văn Hóa trong nước kết thúc, có lý lịch nhậm chức ở xưởng tạo giấy tập thể, quốc hữu, lại sau khi Cẩm Hồ nhận thầu, thu mua xưởng giấy Tân Quang, trải qua xí nghiệp thể chế toàn bộ, hình thức quản lý chuyển biến, đặc biệt là hiệp trợ Chu Du tập trung lại các xưởng giấy rải rác ở TP.Hải Châu thành tập đoàn giấy Tân Quang có thực lực lớn mạnh, thấy được các loại diệu dụng của chính hợp tài sản, vận hành vốn, cải tạo kỹ thuật, cải tạo sản xuất, nắm trong tay xưởng giấy Kim Sơn với quy mô lớn cũng thành thạo, chỉ ít tại ngành tạo giấy trong nước, kinh nghiệm quản lý phong phú, tầm mắt cùng kiến giải, đều phải tính xuất sắc, quả thật cũng có tư cách liệt vào 29 người của Cẩm Hồ.

Mọi người trên bờ đề hút thuốc, một lát lại muốn đi tham quan tiểu khu an trí nguyên là khu bằng hộ mới xây thành nằm phía đông xưởng giấy.

963. Chương 962: Công Trình Hình Tượng Nhất Định Phải Làm

Trương Khác không có kinh động Từ Học Bình, Lương Vĩ Pháp, Triệu Hữu Luân là mặt dày cứ đòi qua đây. Tuy nói theo cục diện chính trị trong nước Indonesia hòa hoãn, tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia cũng giảm dần thanh thế, nhưng bỏ qua lực ảnh hưởng của Cẩm Hồ lúc này ở trong nhóm tư bản người Hoa Đông Nam Á đều là hành vi không có tầm nhìn xa mà ngu muội.

Triệu Hữu Luân chung quy không thể mắt mở trừng trừng nhìn Cẩm Hồ dẫn dắt tư bản người Hoa Đông Nam Á về Tân Đình hết – trong khoảng thời gian này, bất kể là tỉnh Giang Nam hay là tỉnh Giang Nam cùng tỉnh Đông Hải liên hợp khởi động kế hoạch hợp tác kinh tế lưu vực Tiểu Giang, trọng tâm dời đến Tân Đình càng ngày càng nhiều, Kim Sơn có xu thế bị gạt qua một bên!!!

Khi xe qua cầu lớn trên sông Ắm Mã, gặp phải xưởng trưởng cũ của xưởng giấy Hình Kiến Quốc đang đạp xe về hướng xưởng giấy, thấy đoàn xe đi qua ông liền dừng lại đứng ở ven đường nhìn xung quanh, đợi xe dừng lại, nhìn khuôn mặt Trương Khác lộ ra dưới cửa sổ xe, ông nói:

- Tôi nói là ai qua đây mà Triệu Hữu Luân cùng Chu Phục phải đi cùng, mọi người muốn đi xem nhà ở khu an trí mới xây à?

Ông nhận ra được là xe của Triệu Hữu Luân cùng Chu Phục.

- Ừm!

Trương Khác gật đầu:

- Xưởng trưởng Hình đi đâu, cho ông quá giang đoạn đường?

Trương Khác mở cửa xe mời Hình Kiến Quốc lên xe, Trương Dịch xuống xe ném xe của Hình Kiến Quốc vào phía sau thùng xe.

Triệu Hữu Luân, Chu Phục ở phía trước từ trong xe thò đầu ra, cũng không xuống xe.

- Nhà mới xây ở khu an trí có phải quá xa xỉ rồi không?

Hình Kiến Quốc vào trong xe, dứt khoát nói luôn với Trương Khác:

- Lần trước bí thư Từ qua đây thị sát, cũng cảm thấy tiền của một tòa nhà có thể xây hai tòa nhà rồi, mà Kim Sơn vẫn còn tới mấy vạn quần chúng bị thiên tai đang ở trong nhà lá chờ đợi an trí nữa.

- Nhà là quỹ từ thiện Hồng Kông phụ trách giám sát xây dựng, những người của quỹ đó đều đã quen những nơi phồn hoa của Hồng Kông rồi, không quá lý giải đối với tình huống của nội địa, cùng họ thảo luận tiêu chuẩn xây nhà, họ đều cảm thấy tiêu chuẩn này thấp đến khó tin.

Trương Khác buột miệng nói với Hình Kiến Quốc:

- Chúng ta ở đây xây một căn nhà, tại Hồng Kông chỉ đủ mua một góc để xoay người, người của quỹ đang ở Kim Sơn, ông không có liên hệ qua với họ sao?

- Con bà nó, họ vậy cũng dám xưng người Trung Quốc, cả tiếng phổ thông cũng không nói lưu loát, tôi liên hệ với họ thế nào? Tôi cũng không biết nói tiếng Anh, cũng không biết nói Quảng Đông.

Giọng Hình Kiến Quốc rất lớn, đặc biệt là khi có tâm tình:

- Có điều nhà rất đẹp, tiểu khu cũng đẹp, người trông mà thêm cũng nhiều. . . Tiểu tử Trương Dịch kia xếp nhà của tôi vào trong nhóm đầu tiên, ánh mắt quần chúng nhìn vào chăm chăm. Thật không hay ho gì. Tôi và người trong nhà đã làm tốt công tác tư tưởng rồi, sẽ bỏ nhà của tôi khỏi danh sách nhóm đầu tiên. Tôi lên xe để nói với cậu chuyện này đây...

- Xưởng trưởng Hình, ông cũng là quần chúng mà.

Trương Khác cười lắc đầu, người như Hình Kiến Quốc thật là khiến người ta vừa kính vừa sợ, kính ông nói chuyện nguyên tắc, lại sợ ông nói chuyện quá nguyên tắc:

- Danh sách đã nghĩ xong rồi, bỏ đi nhà của ông thì thừa ra một căn, cho nhà nào mới thích hợp? rồi lại tự nhiên tạo ra mâu thuẫn – xưởng trưởng Hình, ông cứ theo tôi đi xem nhà trước đi.

Tại phía tây xưởng giấy, đẹp khu bằng hộ xây dựng lại tiểu khu an trí, ngay từ đầu Trương Khác đã yêu cầu nó trở thành công trình hình tượng để xây, không chỉ là công trình hình tượng Cẩm Hồ đại quy mô tiến vào tỉnh Giang Nam, cũng là công trình hình tượng cho Từ Học Bình đến Giang Nam chấp chính.

Tiểu khu dựa theo bố cục của tân thành trấn để quy hoạch, từ đường Chỉ Hán phía đông xưởng tạo giấy quẹo vào, hai bên đường nhựa cao cấp sạch sẽ đều trồng đại xanh hóa ba tới bốn mét.

Từ nơi này nhìn qua, một tấm bia điêu khắc bằng sắt kỷ niệm nhân dân giải phóng quân chống lũ đứng sừng sững ở quảng trường tại tâm đường, bốn phía quảng trường là cửa hàng sát đường cao tới bốn tầng, cửa sổ thủy tinh sát đất, cửa bảo vệ cũng bằng lưới inox, tập trung thành một khu thương nghiệp quy mô nhỏ rất có khí phái.

Nhóm nhà an trí đầu tiên thi công đồng thời với quảng trường tâm đường trên cơ bản đã xây xong, nằm ở phía đông nam quảng trường.

Nằm sát với khu xưởng, từ hàng rào sắt nhìn vào, đều là kiến trúc cao sáu tầng, ngoài tường đều lát gạch vàng trơn bóng, làm cho cả khu nhìn qua rất khí phái.

Tiểu khu còn chưa được bàn giao sử dụng, công nhân đang tiến hành kiến thiết hoàn cảnh bên trong tiểu khu, tre xanh cây cao bóng mát, còn có một con đường nước trải đá cuội quanh co đi qua tiểu khu.

Cho dù khu nhà thương phẩm mới xây trong thành phố Kim Sơn thì điều kiện cũng không cao hơn ở đây, chỉ ít vào năm 98, tiểu khu an trí nơi này chỉ từ mặt nguyên vật liệu đưa vào đã tính tiểu khu cao cấp rồi.

Không chỉ nói Hình Kiến Quốc, Từ Học Bình có ý kiến rất lớn đối với việc này, không làm những công trình hình tượng này, có thể sẽ an trí thêm gấp đôi số quần chúng bị thiên tai. Trương Khác liền lấy lý do kiến thiết tiểu khu an trí do quỹ từ thiện Bình Minh Mới của Hồng Kông độc lập bỏ vốn triển khai để qua loa với họ.

Tỉnh Giang Nam trải qua cơn lũ mùa hạ chịu tổn thất nặng, đảo Đông Sơn của Tân Đình sớm nhất vào mùa xuân sang năm mới có thể chính thức khởi công xây dựng cảng, muốn công trình xây cảng thúc đẩy kinh tế toàn tỉnh thì cũng phải chờ tới mùa xuân năm sau mới có hiệu quả.

Tình hình kinh tế năm nay thậm chí sẽ trượt dốc trên diện rộng so với năm ngoái – TW sẽ xem xét công tác trọng tâm nửa năm sau của tỉnh Giang Nam đặt trên công tác cứu tế khẩn tai cùng trùng kiến sau thiên tai, nhưng cứu tế khẩn tai cùng trùng kiến sau thiên tai cũng phải có lượng điểm, cũng phải có điển hình.

Đặc biệt tỉnh Giang Nam là vùng chịu tổn thất nặng nề nhất của cơn đại hồng thủy mùa hạ, TW đặc biệt quan tâm đối với công tác sau thiên tai của tỉnh Giang Nam, quần chúng sinh hoạt ổn định là một mặt, khi lãnh đạo Trung ương xuống thị sát cũng phải đưa ra trước mặt bọn họ thứ gì đó sáng ngời.

Từ Học Bình tại tỉnh Giang Nam muốn cứng rắn chĩnh đốn lại trị, không biết sẽ đắc tội với bao nhiêu người, cũng không biết lúc này đã có bao nhiêu người ở sau lưng tích cực thúc đẩy vận động “đảo Từ”, có một số công trình hình tượng cũng rất cần thiết đi làm.

Đắc tội một bộ phận người đồng thời cũng phải giành được sự ủng hộ của một bộ phận người, mới có thể đi tiếp trên đoạn dây thép run run này.

Xe dừng lại tại quảng trường, Trương Khác đi bộ cùng với nhóm Triệu Hữu Luân một vòng quanh quảng trường, y cũng rất thoả mãn đối với tốc độ kiến thiết cùng thành quả, quay lại đầu hỏi Trương Dịch:

- Bảo đảm bao lâu có thể cho người ở được?
- Cơ sở điện nước trong nhà đã lắp đặt xong, trước sau tết âm lịch là có thể an bài nhóm đầu tiên vào ở rồi...

Trương Dịch tại Kim Sơn, trên thực tế là người đảm đương tổng giám đốc công trình.

- Nhóm nhà này nhất định phải trước tết âm lịch an bài người vào ở.

Trương Khác quả đoán nói:

- Nhóm nhà thứ hai cũng phải trước tết âm lịch dựng lên được kết cấu.

Triệu Hữu Luân hai tay chống nạnh, nói với Trương Dịch:

- Có rắc trở gì, anh cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, nhất định phải bảo đảm trước tết âm lịch quần chúng có thể vào ở.

964. Chương 963: Xem Chim

Cứu tế là công tác trọng tâm năm nay của chính trị trong nước, trước sau tết âm lịch xác định vững chắc sẽ có lãnh đạo Trung ương đến Kim Sơn, nói không chừng sẽ có lãnh đạo Trung ương ăn tết âm lịch tại Kim Sơn, Triệu Hữu Luân cũng minh bạch đạo lý này, kỳ thật vụ nào có thể không tham gia, chứ vụ này nhất định phải tham gia.

Nhóm quần chúng đầu tiên cũng có hạn, cũng chỉ mới hơn 600 nhà, chiếm 1 phần 8 số hộ gia đình được an trí của quỹ từ thiện Bình Minh Mới, nhưng ý nghĩa tượng trưng lại vô cùng quan trọng.

Không chỉ phải làm kiểu mẫu trùng kiến sau thiên tai, nhóm an trí đầu tiên trong tiểu khu có một bộ phận là công nhân viên của xưởng giấy. Chỉ cần cuộc sống của họ càng cải thiện hơn, chế độ quản lý nghiêm ngặt sẽ không còn cản trở gì, còn có thể kích phát ra tiềm lực công tác của họ.

Cắm Hồ thu mua giấy Thần Hi là vụ xí nghiệp tư nhân tịnh cấu doanh nghiệp nhà nước với kim ngạch tịnh cấu lớn nhất cho tới nay ở trong nước, có có ý nghĩa tượng trưng cực kỳ quan trọng, sau khi thu mua có thể thành công hoạt động hay không, trên trình độ nhất định sẽ ảnh hưởng đến tiến trình cùng mức độ cải cách thể chế doanh nghiệp nhà nước.

Các lãnh đạo Quốc vụ viện như Triệu Tể Đông, Tăng Như Thánh mặc dù đều kiên định thúc đẩy doanh nghiệp nhà nước cải chế, cải cách, nhưng khi đối mặt với trở lực to lớn, họ cũng cần phải có chiến tích thực thành công để mà chống đỡ.

Khi tham quan trong tiểu khu, Trương Khác nhận được điện thoại của Đường Học Khiêm, Đường Học Khiêm mới từ Chương Châu về Kim Sơn, hỏi Trương Khác có đến Kim Sơn hay không.

Trương Khác ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy thời gian còn sớm, nói cho Đường Học Khiêm đợi lát nữa họ còn phải đến trấn Đông Đường phía đông hồ Kim Sơn.

Đường Học Khiêm cũng biết Trương Khác không thích ban ngày đến cơ quan Chính phủ, lúc này cách giờ cơm chiều còn sớm, liền bảo nhân viên đi theo lái xe trở lại, bảo tài xế lái xe đưa hắn và thư ký Hứa Thụy Bình chạy thẳng đến Đông Đường hồ Kim Sơn.

Treo điện thoại, tách khỏi Hình Kiến Quốc, nhóm Trương Khác lái xe từ cầu lớn sông Ẩm Mã đi vòng trở lại, đi qua khu tân thành, chạy tới Đông Đường Kim Sơn, nửa đường thì gặp phải xe của Đường Học Khiêm.

Đi vòng qua hồ Kim Sơn đến trấn Đông Đường, địa thế liền trở lên nhấp nhô, đây là diện mạo điển hình của đồi núi cùng bình nguyên của Giang Nam kết hợp lại, hai bên đường có rất nhiều gò đất thấp bé.

Nơi này là vùng ngoại ô thành nam Kim Sơn, kiến trúc thành thôn kết hợp cao thấp mà lộn xộn, nhưng khi đến mùa đông, những đỉnh núi này đều có biến hóa từ màu nâu nhạt tới vàng óng ánh, phong cảnh rất đẹp mắt.

Trấn Đông Đường nằm ở vùng ngoại ô thành nam Kim Sơn, cách quận trung tâm thành phố cũng chỉ 10 km. Mới 4 giờ, mặt trời chiều vào đông nằm trên bầu trời trong veo phía tây, nhóm Trương Khác dừng xe trên một ngọn núi địa thế hơi cao, nhìn trấn Đông Đường trong ánh tà dương chiếu rọi dưới chân núi, chim từng đàn tung bay dưới mặt trời chiều, trảng cảnh rất trắng lẹ.

- Muốn xem chim thì đến Đông Đường.

Trương Khác ngồi xổm trên đỉnh núi hít hít nhìn chim:

- Ở trong trường nghe người khác nói qua cái này, quả là không sai.

Đường Học Khiêm không ngồi xổm xuống, tay chống hông, cũng cảm thấy được cảnh đàn chim tung bay trước mắt rất trắng lẹ, hắn cười nói với Trương Khác:

- Còn tưởng rằng cậu đau lòng cho hai vạn mẫu đất rừng bị ngập lụt, không ngờ cậu qua đây lại nhìn chim.

- Tỉnh trưởng Đường đến Kim Sơn, thế có cơ hội đến Đông Đường hay chưa?

Triệu Hữu Luân cười hỏi Đường Học Khiêm:

- Đông Đường có thể nói là nơi tinh túy của phong cảnh Kim Sơn, cạnh có hồ Kim Sơn, chỉ là mấy năm nay cảnh sinh thái bị tàn phá quá, nhưng đàn chim kiếm ăn vào hoàng hôn thì lại đồ sộ hơn mấy lần so với trước mắt.

- Hai vạn mẫu đất rừng cũng không chống đỡ nổi một xưởng chế tương lớn, ngập thì ngập rồi, có cái gì mà đáng tiếc.

Trương Khác chỉ vào đàn chim như tầng mây trước mắt:

- Qua mấy năm nữa, đợi cảnh sinh thái khôi phục rồi, có thể thường thường qua đây nhìn đàn chim một lần hay không, giá trị còn nhiều hơn so với hai vạn mẫu đất rừng.

Lâm nghiệp Tân Quang tại Đông Hải sở hữu gần 300 vạn mẫu rừng nguyên liệu công nghiệp, quy mô rừng kinh doanh tại tỉnh Giang Nam càng thêm khổng lồ, tuy nhiên nhà xưởng chế tương phải chờ tới rừng nguyên liệu công nghiệp đến trước kỳ đồn hai ba năm mới có thể khởi công kiến thiết. Dựa theo quy hoạch, qua hai năm nữa mới là thời gian thỏa đáng nhất của kế hoạch xưởng chế tương.

Hai vạn mẫu rừng nguyên liệu chỉ có thể duy trì ột xưởng chế tương loại nhỏ, tạo giấy là ngành có loại hình tư bản tập trung, nhà xưởng tạo giấy, xưởng chế tương, đều quy mô càng lớn càng thể hiện ra hiệu quả,

xưởng chế tương nhỏ cũng không thể giảm bớt nhu cầu của lâm nghiệp Tân Quang đối với nguyên liệu, cũng không thể sản sinh ra bao nhiêu hiệu quả.

Hai vạn mẫu đất rừng này lụt hay không, đối với chính thể căn bản không ảnh hưởng chút nào!!!

Vào mùa đông, chim di trú đã bay về phía nam, tuy nhiên vào lúc hoàng hôn đàn chim vẫn hết sức đồ sộ.

Tuy nói không thể đồ sộ so với mấy năm trước, sau khi công tác thối lâm, thối canh hoàn hồ khai triển, diện tích mặt đất ẩm ướt tăng trên diện rộng, đã cung cấp nguồn thực vật dồi dào cho chim đàn, chim đàn ở ven bờ hồ Kim Sơn vào cuối thu còn đồ sộ hơn các năm trước kia rất nhiều.

Trần Đông Đường, địa hình ở đây thấp cùng với hồ nước cạnh sông, ao đầm ẩm ướt đan xen, nhóm Trương Khác đứng ở chỗ cao nhìn xuống, hồ nước dày đặc dưới ánh mặt trời chiều lóng lánh như vẩy cá, cho dù mấy năm gần đây vì phát triển kinh tế đã làm tổn hại rất nhiều đến hoàn cảnh sinh thái, Đông Đường cũng có thể nói là nơi tập hợp những tinh túy về cảnh đẹp của Kim Sơn.

Trương Khác cùng Đường Học Khiêm, Triệu Hữu Luân, Chu Phục đứng dựa vào xe, ở trên núi nhìn đàn chim tung bay dưới mặt trời chiều, nhìn hồ nước như vẩy cá. Cho đến gần hai giờ, tới khi mặt trời chiều trôi về phía tây, khói bếp lượn lờ tràn ngập, ánh trăng từ phía chân trời phía đông mọc lên, khiến người nhin không được lại ngồi thêm ở chỗ này thêm mấy giờ nữa.

Mãi đến khi Cố Kiến Bình gọi điện thoại qua đây hỏi lúc nào thị họ trở về ăn cơm tối, Đường Học Khiêm mới đuổi đuổi người, đưa tay mời Trương Khác:

- Chúng ta phải về nhanh thôi, không thì lại bị dì cháu lải nhải mất...

- Đúng là xem chưa đủ...

Trương Khác vỗ vỗ cái mõng đứng lên:

- Ngày mai dậy sớm qua đây xem tiếp, bác Đường thì không có thời gian rảnh rồi.

Đường Học Khiêm mỉm cười, cũng hiếm khi có thời khắc thả lỏng có như vậy.

- Tôi thấy sau này ở đây nên xây một cái đình ngắm chim.

Thư ký trưởng Thành ủy Kim Sơn Trần Kỳ Lượng thật không dễ mới xen miệng vào, hấn ghe qua lấy lòng mà nói:

- Khác thiếu gia qua đây nhìn chim, cũng muốn có một nơi nghỉ chân mà.

- Cũng đúng...

Trương Khác thuận miệng lên tiếng, cũng không nói thêm cái gì.

Đường Học Khiêm cười cười:

- Cách nghĩ vực dậy kinh tế du lịch của Tân Vu đáng để chúng ta tham khảo. Hôm nay hồ Kim Sơn làm thối lâm hoàn hồ, thối canh hoàn hồ, chúng ta là tập trung vào tác dụng trữ nước lũ, chống lũ. Mấy năm nay điều kiện sinh hoạt vật chất của mọi người cũng từng bước đề cao, sinh thái ở đây khôi phục lại, Đông Đường tự nhiên tài nguyên phong cảnh được bảo vệ tốt, đó chính là một mỏ vàng. Mặt khác, Đông Đường cũng là nơi trước nay tài nguyên văn hóa lịch sử cũng rất phong phú của Kim Sơn...

965. Chương 964: Tiềm Lực Của Thị Trường Bất Động Sản

Câu cuối cùng của Đường Học Khiêm cũng không quá khẳng định, ánh mắt nhìn về phía Triệu Hữu Luân.

- A, Đông Đường bên phải gần hồ Kim Sơn, nam gần núi Bình sơn, từ xưa chính là nơi ẩn dật, am dừng thuyền, Thanh Mai sơn trang, thảo đường Đông Đường, đều là các nơi do lịch sử văn nhân Kim Sơn khai sáng, để lại cho Đông Đường nhiều áng thi văn...

Triệu Hữu Luân giới thiệu, tuy nhiên những lời của Đường Học Khiêm khiến hắn có suy nghĩ càng sâu hơn.

Mấy năm nay các nơi đều đang nhấn mạnh lấy kiến thiết kinh tế làm trung tâm, lấy tình hình như hôm nay của Giang Nam, hình như cũng phải cần chặt lấy sợi dây này mới có thể khôi phục nguyên khí. Sau khi Từ Học Bình chủ chính, trên kiến thiết kinh tế can dự rất ít vào Lương Vĩ Pháp, tuy nhiên Đường Học Khiêm điều đến Giang Nam ý đồ rất minh xác, chính là nắm giữ kinh tế, bao gồm mấy ủy sở quan trọng tương quan với kiến thiết kinh tế trong Ủy kế hoạch phát triển của tỉnh đều thuộc Đường Học Khiêm phân quản, tuy nhiên cách nghĩ của Đường Học Khiêm cũng không phải một mặt nhấn mạnh lấy kiến thiết kinh tế làm đầu.

Trương Khác muốn đến nhà Đường Học Khiêm ăn cơm tối, xem như là gia yến. Trước khi vào trong thành phố, Triệu Hữu Luân cùng với các quan viên của TP. Kim Sơn đều tự rời khỏi, Trương Khác bảo Phó Tuấn cùng các nhân viên đi theo với Chu Phục, Trương Dịch tìm nơi khác ăn cơm, còn y thì ngồi xe của Đường Học Khiêm trở lại.

Lên xe, Trương Khác mới nói với Đường Học Khiêm việc có thể Đông Đường xây khu bảo tồn sinh thái, những nơi sinh thái bị tàn phá nghiêm trọng còn phải đặc biệt xây khu khôi phục sinh thái.

- Nói đến cùng vẫn là tài chính eo hẹp.

Đường Học Khiêm khẽ thở dài.

Đường Học Khiêm không phải là không nghĩ qua việc này, chẳng qua trấn Đông Đường là trấn lớn của ngoại ô, nhân khẩu dày đặc, thiết lập khu bảo tồn, trừ tài chính đưa vào kiến thiết khu bảo tồn theo yêu cầu, phí dụng di dời nhân khẩu càng nhiều, tài chính của Chính phủ tỉnh thị hai cấp dùng cho công tác trùng kiến sau thiên tai đều trắc trở trùng trùng, lại rút ra làm khu bảo tồn, có thể sẽ bị các quan viên khác phê bình là quá xa xỉ.

Trương Khác khẽ nhếch nụ cười:

- Vận hành thoả đáng, tài chính vĩnh viễn không còn là vấn đề gì – công tác của khu bảo tồn có thể giao cho Thế Kỷ Cẩm Hồ đi làm, tài chính cũng hoàn toàn có thể do Thế Kỷ Cẩm Hồ đưa vào, xây khu bảo tồn thuần túy cũng được, xây công viên wetland cũng được, đều có thể do Thế Kỷ Cẩm Hồ làm. Cho dù xây thành công viên wetland, đầu tư hồi báo cũng là rất thấp, từ góc độ thuần thương nghiệp mà nói, cháu sẽ không kiến nghị Thế Kỷ Cẩm Hồ tới làm khoản buôn bán thâm hụt tiền này, thế nhưng phương diện này lại liên quan đến khái niệm khai phát thổ địa, chỉ cần ở phía bắc khu quy hoạch bảo hộ vẽ ra một miếng đất giao cho Thế Kỷ Cẩm Hồ ngày sau phát triển bất động sản, như vậy, ngày sau tiền lời trên bất động sản của Thế Kỷ Cẩm Hồ có thể bù đắp đầu tư giai đoạn trước đối với khu bảo tồn rồi. . . Phương án này song phương đều có thể chấp nhận.

Đường Học Khiêm sáng mắt:

- Đây cũng là một biện pháp biến báo, hôm nào bác sẽ tìm tỉnh trưởng Lương cùng Triệu Hữu Luân thảo luận một chút, chuyện này phải có Chính phủ tỉnh thị hai cấp phối hợp. . .

Khu bảo tồn chân chính xây lên, hoàn cảnh sinh thái khôi phục, trong khu vực 10km tại trung tâm thành phố Kim Sơn phía bắc khu bảo tồn, khai phát bất động sản cao cấp sẽ có giá trị cực cao.

Khởi động cải cách nhà ở cũng hơn nửa năm thời gian rồi, Quốc vụ viện lại coi ngành bất động sản là sản nghiệp trụ cột quốc dân để phát triển, một số người có tầm nhìn xa có thể ý thức được bất động sản tại quốc nội sẽ có phát triển lớn, chỉ là lúc này còn rất ít người ý thức được sẽ ở trong thời gian ngắn phát triển điên cuồng đến như vậy.

Trương Khác lấy lực của bản thân cũng không thể nghịch thế mà đi, nên điên cuồng tóm lại phải điên cuồng, tổng sản lượng kinh tế bay lên, tất nhiên cũng phải trải qua một quá trình tài sản tăng giá trị, trong lòng y nghĩ: Thế Kỷ Cẩm Hồ lớn mạnh phát triển, cũng không phải không có chỗ tốt nào.

Tuy nói tương lai 10 năm ngành bất động sản trong nước có thể nói là bức ảnh thu nhỏ của tư bản quyền lực phát triển, cho dù Thế Kỷ Cẩm Hồ kiên trì theo chuẩn tắc thương nghiệp nên có, thông qua vận hành tư bản, vẫn sẽ có tiền đồ rất lớn.

*Vận hành tư bản: đem những yếu tố kinh tế như tài sản, vốn liếng, tài nguyên, lao động... tung vào thị trường, cho chúng vận động một cách sung sức nhất để tranh thủ, giành lấy giá trị gia tăng tư bản lớn nhất,

khuyến khích xí nghiệp thu lãi.

Đường Học Khiêm cùng Cố Kiến Bình dọn đến khu biệt thự ở bờ bắc hồ, họ chạy về tới đó, vợ chồng Từ Học Bình, Chu Thúc Huệ đã ở đó rồi.

Trương Khác cùng Từ Học Bình nói đến việc tại Đông Đường xem chim, Từ Học Bình liên tục khen:

- Đó đúng là nơi rất đẹp, tôi đã đi qua rồi.

Chu Thúc Huệ oán giận:

- Nửa tháng trước bác Từ cháu có buổi tối đi qua chỗ đó, còn cố ý ngừng xe hơn 10 phút, trở về nói muốn dẫn bác đi xem, bác cũng tới xem hai lần rồi, ông ấy hình như quên mất chuyện này.

Cố Kiến Bình hỏi:

- Đẹp như vậy thật sao?

Lại nói với Chu Thúc Huệ:

- Học Khiêm cùng bí thư Từ đều rất bận, để em tìm thời gian đi với chị Chu xem một chút...

Nói đến việc kiến thiết khu bảo tồn cùng khai phát đất đai, Từ Học Bình hỏi:

- Xây một khu bảo tồn với quy mô lớn tại Đông Đường như vậy, khoảng chừng cần bao nhiêu tài chính?

- Chưa tính toán qua, phí dụng xây khu bảo tồn thấp hơn, muốn xây công viên wetland, cộng thêm đầu tư vào khách sạn, thương nghiệp, thiết bị du lịch, phí dụng sẽ đề cao gấp bội, phương án thích hợp đại khái là kết hợp hai cái lại, đầu tư tài chính hơn 1 tỷ là thiết yếu, 2-3 tỷ cũng không phải là nhiều..., Trương Khác nói.

- Đưa vào nhiều tài chính như vậy, có thể bảo đảm thu hồi đầu tư không? - Từ Học Bình hỏi.

- Đây cũng là ưu thế của vận hành tư bản.

Khai phát đất đai cấp một là khái niệm mấy năm sau mới từ từ hưng khởi, Trương Khác giải thích phải tường tận hơn:

- Bất kể là xây khu bảo tồn hay là đầu tư xây công viên wetland, hay là hai cái kết hợp lại, trải qua đầu tư mấy năm giai đoạn trước sẽ đề cao giá trị đất của khu vực chung quanh Đông Đường với mức độ rất lớn – Kim Sơn là thành phố lớn sở hữu 3 triệu nhân khẩu, tiềm lực của thị trường bất động sản rất lớn, đầu tư nguồn vốn lớn tự nhiên có thể chờ mong có thể có được hiệu quả và lợi ích lớn.

*Khai phát đất đai cấp một là chỉ xí nghiệp do Chính phủ trao quyền tiến hành thống nhất thu đất, di dời, an trí, bồi thường đối với đất đai quốc hữu của thành phố trong phạm vi khu vực nhất định, cùng tiến hành kiến thiết các công trình nguyên bộ, khiến đất đai trong khu vực đạt được điều kiện thực địa (đất đã khai hoang), lại đối với thực địa tiến hành nhượng lại hoặc chuyển nhượng. (chủ thầu xây dựng bất động sản dùng đất đai xây nhà thuộc về khai phát cấp hai)

966. Chương 965: Ăn Cơm Trước Kẽng

Từ Học Bình gạt đầu, lại hỏi:

- Trước đây cháu không cảm thấy quá hứng thú đối với ngành bất động sản, địa ốc Thế Kỷ Cầm Hồ thành lập, cháu còn cố ý đẩy hết cổ phần cho Trương Tri Phi, sao lúc này lại có hứng thú rồi?

- Ở trong nước, ngành bất động sản quá dễ cùng quyền thế thâm thấu lẫn nhau, hình như cũng không khó tưởng tượng bất động sản quyền lực sẽ trở thành chủ lưu của ngành bất động sản trong tương lai, giai đoạn càng cao, cũng là hình thức phát triển bất động sản của quyền lực + tư bản – đây cũng không phải là hình thức mà cháu muốn.

Trương Khác trả lời vắn của Từ Học Bình:

- Tuy nhiên hiện tại cháu cũng thấy được một loại khả năng khác, chính là bất động sản của vận hành tư bản ở trong nước cũng không phải không có không gian phát triển, quyền lực bất động sản là thông qua nghiệp quan cấu kết tranh đoạt tài nguyên đất đai có giá trị, có hạn trên địa phương, mà lợi ích của vận hành tư bản chính là có thể thông qua quy mô hóa khai phát giá trị tiềm ẩn của bản thân đất đai – theo ý cháu, tại Đông Đường xây khu bảo tồn cùng khai phát đất đai, địa ốc liên hợp tiến hành, ý nghĩa hiện thực nhất đối với Kim Sơn chính là có thể hữu hiệu hạn chế xung động thành phố phát triển xuống phía nam, như vậy cũng có thể bảo hộ tài nguyên tự nhiên chung quanh hồ Kim Sơn với mức độ lớn nhất, không bị sự phát triển vô tiết chế của thành phố tàn phá. . . Đương nhiên, bản thân của loại hình thức này cũng ẩn chứa cơ hội thương nghiệp rất lớn.

Nghe đến đó, Từ Học Bình cũng rơi vào trầm tư, sau một lúc lâu mới nói:

- Nhiều sự việc, cháu đều thấy thông suốt hơn người bình thường.

Hắn lại thương lượng cùng Đường Học Khiêm:

- Việc này thật sự phải suy nghĩ thực thi, hình như cũng phải lấy thành phố Kim Sơn dẫn đầu. Không quản thể nào, anh cùng tỉnh trưởng Lương trước tiên thương lượng một chút. . . Đương nhiên rồi, loại hình thức này dù có tốt, thế nhưng lợi ích của phần đất đai tăng giá trị cũng không thể để cho chủ thầu xây dựng cầm hết, phải thảo luận ra một phương án phân phối lợi ích hợp lý.

Trương Khác cười khổ:

- Cháu cũng là tận tâm tận lực vì sự phát triển của Giang Nam, vì Kim Sơn mà hiến kế hiến sách, không cần thiết cây cầu này còn chưa bắc tốt, bác Từ lại vội vã suy nghĩ đến việc rút thang rồi...

- Loại hình thức khai phát này, bác vẫn chưa từng nghe nói qua, cũng là một loại sang tân cùng đột phá.

Từ Học Bình lắc đầu cười cười:

- Sang tân cùng đột phá trên thể chế, vừa phải lớn mật, cũng phải cẩn thận, mà Cẩm Hồ lúc này đã sớm nên có khí độ không đoạt lợi ích ngoài bốn phận rồi...

Vì lo lắng ngày hôm sau dậy sớm đến Đông Đường xem chim, ban đêm không ở lại nhà Đường Học Khiêm, Trương Khác bảo Phó Tuần qua đây đón y về khách sạn nghỉ ngơi.

Trời vừa tảng sáng Trương Khác liền thức dậy gọi điện thoại cho Trương Dịch, mời hắn cùng đến Đông Đường xem chim, đợi đến khi Trương Dịch cùng Tôn Đình lái xe chạy tới khách sạn cùng nhau ăn sáng xong, lái xe ra khỏi khách sạn thì chân trời mới xuất hiện màu trắng bạc.

Mây nhẹ trôi, trong đất trời còn bao phủ một tầng mây mù mỏng, trong nội thành cảnh sắc vẫn còn chưa rõ ràng. Xe đến ngoại ô, thấy được trên cây cỏ cành lá đã phủ một tầng sương trắng, đã là ngày đông “cửu 2” rồi.

Thời tiết xem thu tốt nhất là sau thu đông khi chim quá cảnh, tại bãi bùn, trong cỏ lau, vạn chim reo hoan khiến người lãnh hội được cảnh hài hòa người cùng tự nhiên, thiên nhân hợp nhất. Khí hậu vào mùa đông ở Kim Sơn chưa tính khắc nghiệt, loài chim vào mùa đông quanh hồ Kim Sơn cũng coi như phong phú, chủ yếu là hoàn cảnh sinh thái bị tàn phá quá nặng.

Ở trên xe, nói với Trương Dịch việc muốn xây khu bảo tồn sinh thái, muốn hắn tại Kim Sơn thu thập một số tư liệu, làm một số công tác chuẩn bị, không chừng lúc nào đó phải lập tức khởi động rồi. Trương Dịch gật đầu đáp ứng, vừa cười vừa nói:

- Đầu năm nay người có người cũng nhiều, người phàm tâm tư như chú thì cũng không nhiều. . .

- Ài, địa phương đẹp để cho đám vương bát đần làm hỏng hết, vậy em đến chỗ nào xem chim?

Trương Khác xem thường nói.

- Cũng đúng, mọi người đều không muốn gánh chịu trách nhiệm, thế giới này đã sớm lộn xộn rồi...

Xe vẫn chạy thẳng về hướng ngọn núi ngấm chim vào chiều tối hôm qua, chỗ đó là địa điểm xem chim tốt nhất ở trong nội thành, từ xa đã thấy trên đỉnh núi đậu mấy chiếc xe. Mây mù buổi sớm vẫn còn chưa tiêu tan.

Thấy bên cạnh xe có mấy bóng người không rõ, Trương Khác nói với Trương Dịch:

- Không ngờ đến xem chim cũng có thể gặp được người cùng chung chí hướng. . .

Xe băng qua con đường lầy lội chạy lên đỉnh núi, nhìn rõ mấy người tới trước, Trương Khác ở trong xe phì phì hai tiếng:

- Đúng là miệng thối, sao lại tự chịu sa đoạ đi cùng chung chí hướng với họ chứ?

Tạ Kiếm Nam cùng Trì Tá Tú Tàng, Chu Hưng Đông, Vương Hải Túc nhìn hai chiếc xe đang chạy lên, cả đám còn đang kinh ngạc vì TP. Kim Sơn ai lại có nhã hứng sáng sớm đến vùng ngoại thành xem chim, khi nhìn thấy Trương Khác chui ra khỏi xe thì sắc mặt đều nhịn không được hơi đổi, đều thầm kêu không may.

Mitsui muốn thông qua hợp tác với điện tử Hoa Hạ, Khoa Vương, đã thông con đường cho ngành điện tử Nhật Bản bán đồ bán tháo sang thị trường Trung Quốc, con đường này không chỉ giới hạn trên thị trường điện tử hiển thị, mà là toàn phương vị. Trì Tá Tú Tàng cùng Chu Hưng Đông, Tạ Kiếm Nam đi chung với nhau cũng dễ lý giải. Vương Hải Túc cũng là mượn quan hệ cá nhân đặc biệt giữa Tinh Điện cùng Cát Kiến Đức mới có cơ hội đứng chung với họ.

Trương Khác nhìn sang bên đó vài lần, tuyệt không có ý muốn chào hỏi với họ, cầm kính viễn vọng, cùng Trương Dịch, Tôn Đình tìm một chỗ thích hợp khác để xem chim, cũng không để ý sáng sớm sương sớm phủ trên cây cỏ.

Trương Khác không có biểu hiện gì, trong lòng những người khác cũng rất không được tự nhiên, đặc biệt là Trì Tá Tú Tàng nhịn không được sẽ đi tưởng tượng ra tình cảnh của Lý Hình Dư kiểu diễm thuần khiết mà đặc biệt quyến rũ mê hoặc ở dưới thân Trương Khác hầu hạ, rên rỉ. Vừa nghĩ như thế, khí huyết trong lòng hắn liền sôi sục cả lên.

Cơn giận đó thật khó mà áp chế, quả thật không muốn ở đây thêm một giây đồng hồ nào nữa. Hứng thú mất hết, hắn liền vội vã ngồi xe rời khỏi, cũng không tìm chỗ khác xem chim.

Nhìn xe của nhóm Trì Tá Tú Tàng đi xuống, tâm tình Trương Khác trở nên sáng khoái, y ngồi trên núi đá nhìn cảnh mặt trời mọc. Ánh bình minh rực rỡ, đàn chim cũng như được phủ thêm một vàng sáng vàng.

Ngày hôm nay không phải là cuối tuần, Tôn Đình còn phải đến công ty. Trung tuần tháng chín cô được điều đến cơ sở nghiên cứu & phát triển Kim Sơn của Vườn Sồi công tác, chỉ là nhân viên tài vụ bình thường, không tự do như Trương Khác, ngồi trên đỉnh núi đến trưa cũng được.

Buổi sáng Trương Dịch còn phải đến công trường, nhìn thời gian thấy cũng đến lúc rồi, hắn liền muốn đi xuống núi với Tôn Đình trước. Hắn cùng với Tôn Đình đi tới nói lời từ biệt với Trương Khác:

- Anh chị đã chọn thời gian rồi, dự định tháng giêng sẽ chuẩn bị đám cưới...

Nghĩ lại Trương Dịch cùng Tôn Đình ở cùng với nhau trong thời gian ba năm cũng thật không dễ dàng, ba của Trương Dịch chưa hẳn đã nghĩ thoáng. Trương Khác hơi gật đầu:

- Còn hơn hai tháng nữa. Tháng giêng em chắc cũng rảnh, anh chị tổ chức ở Hải Châu, em cũng có thể trở về...Nếu anh không có thời gian, để thím lo liệu giúp cũng được.

- Cũng không có việc gì anh chị phải làm hết.

Trương Dịch nói:

- Anh chị mua một căn hộ ở Kim Sơn, đều do Tôn Đình bố trí, mà vẫn chưa bố trí xong. Lần tới chú đi qua Kim Sơn, mời chú qua đó làm khách —— trong nhà Tôn Đình cũng giúp anh chị chuẩn bị phòng tân hôn, tháng giêng cũng trở về Hải Châu mời mấy bàn.

Trương Khác cười cười, phòng tân hôn cũng không bố trí ở quê nhà, chắc hẳn đám cưới này cũng sẽ không để cho các bác nhúng tay vào. Hơn phân nửa việc này là ý của Tôn Đình, ngấm lại cũng khó trách. Lúc

trước ba Trương Dịch gần như ép hai người đến cùng. Khúc mắc này đâu thể dễ dàng giải quyết chứ? Thấy vẻ mặt Tôn Đình còn thấp thỏm, trên việc này Trương Khác tự nhiên phải ủng hộ Tôn Đình, y vỗ vỗ chân đứng lên hoạt động một chút:

- Được, em biết rồi.

Lúc này Trương Khác mới phát hiện bụng Tôn Đình hơi nhô ra, y cười hỏi:

- Tháng giêng anh chị không phải là ba người bái đường đấy chứ?

Thấy Tôn Đình đỏ mặt, Trương Dịch cười hì hì cũng không phủ nhận. Trương Khác phất tay cười, nói với Trương Dịch:

- Vậy phải cẩn thận hơn, không thể để Tôn Đình mệt. Anh nói thời gian cho ba mẹ em biết đi, mẹ em có thể giúp anh chị làm chút chuyện...

Y lại chỉ vào Phó Tuấn:

- Thiếp cưới đừng quên cho Phó Tuấn một tấm...

Sau khi Trương Dịch cùng Tôn Đình lái xe rời khỏi, Trương Khác gọi điện thoại ẹ y nói đến việc đám cưới vào tháng giêng của Trương Dịch cùng Tôn Đình, thuận tiện nói ra cả việc Tôn Đình mang thai.

Lương Cách Trân cũng rất ghét bác hai của Trương Khác, tuy nhiên đối với văn bối lại không có khúc mắc gì, mà lúc trước Tôn Đình cũng suýt nữa bị ba Trương Dịch ép đến đường cùng, có cơ sở tâm lý cùng chung kẻ thù, còn thân thiết với Tôn Đình hơn. Cô cảm giác được việc này nếu không có mình đứng ra làm chủ, không chừng bác hai của Trương Khác đứng ra thì sẽ làm hỏng việc.

Nhận được điện thoại của Trương Khác, Lương Cách Trân liền nhận hết mọi việc:

- Mang thai ba tháng đầu rất khó khăn, dù có mời bảo mẫu cũng chưa hẳn có thể thân thiết. Lát nữa mẹ sẽ gọi điện thoại cho Trương Dịch, bảo nó nên đón mẹ của Tôn Đình đến Kim Sơn. Hai ngày nay mẹ sẽ về Hải Châu thương lượng với thím một chút, bên chúng ta cũng không thể không có trưởng bối đứng ra. Việc tiệc cưới ở Hải Châu thì không cần họ phải lo lắng, phòng tân hôn cũng theo tâm ý của chúng nó, dù sao thì thím con ở nhà cũng không có chuyện gì làm, cứ để thím ấy bao hết đi...

Trương Khác nghe giọng nói trong điện thoại của mẹ giống như muốn hoàn toàn cô lập bác hai rồi. Việc trong họ y cũng lười hỏi đến, nói chuyện một lúc với mẹ, khi cuối cùng muốn cúp điện thoại, Lương Cách Trân lại nói thêm một câu:

- Tôn Đình là phải kết hôn rồi, mang thai trước cũng không sao. Mà còn cẩn thận đấy, đừng có mà bôi tro chát trấu lên mặt mẹ và dì Cố.

- Khụ, khụ...

Trương Khác thiếu chút nữa bị những lời của mẹ y làm nghẹn chết, giống như mình là loại người sẽ làm Đường Thanh phình bụng lên vậy. Trương Khác không dám bàn tiếp với mẹ đề tài này nữa, chỉ “ạ, vâng” hai tiếng, lại nghe mẹ giáo dục một trận nữa rồi mới cúp điện thoại.

Chế độ giáo dục của trường đại học ở Hồng Kông khác biệt rất lớn với đại lục. Đường Thanh đầu tháng là có thể nghỉ xuân. Trương Khác không ngờ cô nàng này, đêm hôm qua nói chuyện qua điện thoại, nói là phải đợi cô về Kim Sơn, dậy sớm rồi tới nơi này xem chim.

Cúp điện thoại, nhìn đàn chim đang đón ánh nắng phía chân trời, Trương Khác nghĩ thầm lúc này lại không có một người con gái nào bên cạnh cùng nhau thưởng thức mỹ cảnh tráng lệ này. Đúng là không còn thú vị gì. Cát ĐTDĐ, Trương Khác vẫy vẫy tay với Phó Tuấn đang ngồi ở xa xem chim:

- Đi thôi, chúng ta trở về đi. Đợi khu bảo tồn xây lên, mùa thu đến đây xem chim, đó mới gọi là đồ sộ. Giống như thủy triều, cảnh hồ vào mùa thu cũng rất đẹp — địa điểm xem chim càng tốt hơn chắc là ở ven hồ, khu vực cạnh wetland, lúc này còn chưa có đường thông qua. Sang năm sửa đường rồi, ở bên trong xây thêm mấy căn nhà, hàng năm đến xem chim thủy triều, đó mới gọi là hưởng thụ.

Phó Tuần lại không tưởng tượng ra mùa thu hồ Kim Sơn đầy rong rêu sẽ thế nào, có chút lưu luyến xuống núi.

Buổi trưa cùng tỉnh trưởng Lương Vĩ Pháp còn có bí thư Thành ủy Kim Sơn Triệu Hữu Luân cùng nhau ăn cơm, nói một số đề tài về kiến thiết kinh tế Kim Sơn.

Cục diện chính trị của Indonesia cũng theo một loạt cải cách chính trị của tổng thống Habibie được thực thi mà từ từ hòa hoãn xuống. Xu thế tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia cũng rõ ràng hòa hoãn xuống.

Đương nhiên, hòa hoãn của cục diện chính trị chỉ là một phần của nguyên nhân, căn cứ vào đánh giá của một số tổ chức tài chính quốc tế, tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia trong thời gian hơn nửa năm vào quá khứ đã vượt quá 60 tỷ USD.

Tuy nói người Hoa nắm giữ một bộ phận tài sản tương đối của Indonesia, nhưng nước có lớn cũng có lúc chảy hết. Theo khủng hoảng tài chính, khủng hoảng kinh tế Châu Á bước vào giai đoạn cuối, tư bản người Hoa rút khỏi Indonesia từ từ hành quân lạng lẹ theo cũng là việc hết sức bình thường.

Hơn 60 tỷ USD thoát khỏi Indonesia chủ yếu chảy về khu vực cùng các quốc gia Đông Nam Á chung quanh Indonesia, sau khi loạn bài Hoa bùng nổ, các quốc gia Âu Mỹ đã khai thông ra các thông đạo tị nạn cho người Hoa Indonesia như nước Mỹ, Anh, còn có chính là nội địa Trung Quốc, trong đó tỉnh Đông Hải tập trung nhất.

Từ tháng 6 đến cuối tháng 11, chỉ ba nơi Hải Châu, Huệ Sơn, Kiến Nghiệp trực tiếp thu nạp tư bản người Hoa Indonesia vượt lên 8 tỷ USD, so sánh với tỉnh Đông Hải vào năm 97 thực tế tiền cử 5.2 tỷ USD ngoại tư, ngoại tư tăng thêm 8 tỷ USD là một số liệu khiến người khác quá đổi kinh ngạc. Đây vẫn còn chưa tính cả vài trăm triệu USD ngoại tư mà các xí nghiệp thành viên của hệ thống Cẩm Hồ hút trực tiếp từ cảnh nội Đông Hải.

Tỉnh Giang Nam, mặc dù nhét cả hai thành phố Kim Sơn cùng Tân Đình vào trong quy hoạch hợp tác kinh tế lưu vực Tiểu Giang, nhưng hồ Kim Sơn bị vỡ đê đã ảnh hưởng rất lớn đối với công tác chiêu thương dẫn tư của Kim Sơn, tuy nói đã thu hút gần 500 triệu USD vốn ngoài Hoa Indonesia, khiến công tác chiêu thương dẫn tư của TP. Kim Sơn có được tiến bộ nhất định so với dĩ vãng, nhưng còn xa mới có thể so sánh với Kiến Nghiệp, Huệ Sơn, cũng không thể so sánh với Hải Châu!!!

967. Chương 966: Thương Nghiệp Và Chính Trị

Công tác mời gọi đầu tư của Kim Sơn không lý tưởng lắm, đem so với Kiến Nghiệp từng cạnh tranh với nhau thì có thể nói là rất tệ, trừ hồ Kim Sơn vỡ đê đã ảnh hưởng xấu thì việc thương vụ Cẩm Hồ di chuyển tinh lực sang công tác trừ bị xây cảng đảo Đông Sơn cũng là nhân tố quan trọng.

Vì trực tiếp tham dự công tác xây cảng, thương vụ Cẩm Hồ cũng tăng cường lực độ hấp thu tư bản người Hoa chạy khỏi Ấn Độ.

Cho tới hạ tuần tháng 11, thương vụ Cẩm Hồ mắc nợ lên tới 1.5 tỷ USD, trong đó 300 triệu USD vốn là tiền trong quỹ đầu cơ hải ngoại, nhân lúc hỗn loạn khi tư bản người Hoa rút đi, phân tán vào tài khoản Cẩm Hồ, danh nghĩa là nợ, thực tế là vốn tự có của Cẩm Hồ, nợ thực tế là 1.2 tỷ USD.

Thương vụ Cẩm Hồ trong nửa năm ngắn ngủi huy động được 1.5 tỷ USD, có thể coi là kỳ tích của Trung Quốc vào năm 1998.

Nhưng so với chuyện thương vụ Cẩm Hồ muốn làm thì 1.5 tỷ USD này vẫn không đủ, đầu tư vào Hải vận Nam Dương 200 USD lấy 12% cổ phần, đầu tư vào Hoàn Viên 10 triệu USD, rồi đầu tư vào sắt thép Đông Sơn, đóng thuyền Đông Sơn, rồi khi công trình xây dựng cảng chính thức bắt đầu phải đầu tư tiền khởi động xây dựng cơ sở hạ tầng ....

Cứ thế tính thì 1.5 tỷ USD còn chẳng đủ dùng cho giai đoạn tiền kỳ, nên chẳng khó hiểu vì sao Samsung vào thời kỳ đỉnh cao lại nợ tới 17 tỷ USD, cũng không khó hiểu vì sao nếu không có quốc gia hỗ trợ thì doanh nghiệp bình thường tuyệt đối không có khả năng thực hiện mô hình thương xã tổng hợp.

Thấy Trương Khác mày nhú chặt, Lương Vĩ Pháp hỏi:

- Có chuyện gì mà cậu phiền lòng như thế?

- Thiếu tiền ...

Trương Khác than:

Triệu Hữu Luân cười lớn:

- Cẩm Hồ mà còn thiếu tiền à, năm nay Cẩm Hồ phải tiêu thụ được 1.5 triệu chiếc điện thoại phải không?

Trương Khác chẳng nói nói cho ông ta biết một năm qua Cẩm Hồ bỏ tiền nghiên cứu hơn 1 tỷ rồi, chỉ lác đầu:

- Vẫn thiếu tiền .. Bên Kim Sơn, mặc dù tư bản người Hoa tới đây đã giảm đi, có điều tôi dự kiến tình hình kinh tế năm sau sẽ chuyển biến tốt, Quách gia của Malay, Trần gia Hà gia của Indo, cùng Thôi gia của Phillipin đều có ý nguyện đầu tư vào thực nghiệp, tôi rất vui lòng bác cầu làm mối cho Kim Sơn.

Nghe câu này của Trương Khác, Triệu Hữu Luân nhân thế nói:

- Tôi có kế hoạch năm sau tổ chức tiệc rồi mời gọi đầu tư, mời Quách Tùng Duyên, Trần Văn Thông, Mã Văn Cừ, Thôi Văn Diệp tới Kim Sơn xem xét thực địa một vòng, cậu thấy có được không?

Rồi giọng hơi nhỏ xuống:

- Bữa tiệc cũng mời một số người của Mitsui và điện tử Hoa Hạ tham gia ...

Tuy nói Trì Tá Tú Tàng dẫn dắt xí nghiệp điện tử dưới cờ Mitsui hợp tác với Hoa Hạ và Khoa Vương chẳng qua là muốn mượn danh nghĩa đầu tư mở rộng đường thâm thấu sản nghiệp điện tử Nhật Bản vào thị trường Trung Quốc.

Nhưng đối với địa phương mà nói, công ty liên doanh lập ở đương địa, có tác dụng xúc tiến kinh tế địa phương rất lớn, hiện giờ ba công ty liên doanh chấn hưng khu công nghiệp điện tử Kim Sơn, nên có sức nặng rất đáng nể.

Kim Sơn chẳng phải là đại bản của Cẩm Hồ, hơn nữa Triệu Hữu Luân thân là cán bộ cao cấp quốc gia, cũng chẳng cần phụ thuộc vào Cẩm Hồ, ông ta đánh tiếng trước đã là nể mặt Cẩm Hồ lắm rồi, Chu Cẩm Du không còn ụ hiệp được ông ta trên sĩ đồ, nên ông ta chẳng sợ sống lại khu công nghiệp điện tử sẽ cho Tạ gia cơ hội cản trở.

Trương Khác không muốn can thiệp vào chuyện thương nghiệp bình thường, nếu không thành quá ngang ngược:

- Tôi không dám đảm bảo mấy người bí thư Triệu điểm danh sẽ đều tới Kim Sơn, nhưng tôi dám chắc bọn họ sẽ hết sức coi trọng.

Thăm nghĩ đám Tạ Kiếm Nam, Trì Tá Tú Tàng hôm nay vừa vặn ngấm chim cùng một chỗ, nói không chừng do Triệu Hữu Luân nhắc bọn chúng, như vậy hai bên đã tiếp xúc với nhau rồi.

Trương Khác tỏ thái độ như thế, Triệu Hữu Luân đương nhiên là cao hứng, ông ta cũng lo Trương Khác lòng dạ hẹp hòi, nhất định muốn giở trò sau lưng Khoa Vương, Hoa Hạ, với ông ta lúc này mà nói, không có nhiều lựa chọn.

Lương Vĩ Pháp thì không lo, vì ngay cả ở Hải Châu thì Khoa Vương cũng sống thoải mái, ít nhất không bị chen ép thương nghiệp, nếu không với thế lực của Cẩm Hồ ở Hải Châu, muốn làm gì thì Khoa Vương không chống đỡ nổi.

Trương Khác cũng phân rất rõ chuyện thương nghiệp và chính trị, như thế có lợi cho tương lai của Cẩm Hồ, nếu Cẩm Hồ vươn tay quá dài vào chuyện chính trị, ắt sẽ làm TW sinh ra cảnh giác không cần thiết, cứ để Kim Sơn khôi phục cách cục nhìn có vẻ như bình hành là lựa chọn sáng suốt.

Gặp mặt Lương Vĩ Pháp và Triệu Hữu Luân xong, ba giờ chiều Trương Khác cùng Đường Học Khiêm tới thẳng Tân Đình khảo sát việc trừ kiến xây dựng cảng.

oOo

Cùng với việc NEC và Hoa Hạ đầu tư vào Khoa Vương, quyền khống chế Tân Khoa Vương đã không còn nằm trong tay cha con Tạ Hán Minh nữa, nó đã không còn là xí nghiệp gia tộc, Tạ Hán Minh cũng không thể bước ra sân khấu, mà cùng Chu Cẩm Du đã bị giải trí tất cả chức vụ quay về Tân Thái, chỗ ở bị thu hồi, mỗi lần tới Kim Sơn, Tạ Kiếm Nam đều ở trong khách sạn.

Cho dù Tân Khoa Vương được dây chuyền sản xuất và kỹ thuật cùng chế độ quản lý của Nhật, Tạ Kiếm Nam vẫn không dám có chút lơ là nào.

Từng bước nuốt lấy khu công nghiệp điện tử làm cơ sở sản xuất, vận mệnh sau này của Khoa Vương là ở đó, nhưng thế cục của Khoa Vương ở Kim Sơn với Khoa Vương tồi tệ hết sức, phó tỉnh trưởng thưởng vụ và bí thư tỉnh ủy đều là tử địch của Khoa Vương, đứng cùng một phía với Cẩm Hồ.

Còn Triệu Hữu Luân trong thời gian làm thị trưởng Kim Sơn đấu đá dữ dội với mẹ hắn, không nói ông ta, ngay tỉnh trưởng Lương Văn Pháp cũng có khuynh hướng ngả theo Cẩm Hồ một cách rõ ràng.

Thế cục của Khoa Vương ở Kim Sơn còn tệ hơn cả ở Hải Châu, ít nhất ở Hải Châu có Lưu Văn Đào không ưa gì Cẩm Hồ.

Tạ Kiếm Nam không hiểu lúc này hẹn gặp Triệu Hữu Luân sẽ có câu trả lời ra sao, thậm chí ít nhất Khoa Vương lúc này còn có Hoa Hạ và Mitsui chống lưng đằng sau, không tới mức bị cô lập ở Kim Sơn, nhưng hắn vẫn rất lo, vì sức ảnh hưởng của Hoa Hạ và Mitsui chủ yếu ở TW.

Tạ Kiếm Nam đợi ở khách sạn tới ba giờ chiều, Chu Hưng Đông gọi điện tới nói buổi chiều Triệu Hữu Luân có thể bỏ thời gian ra gặp mặt hắn và Trì Tá Tú Tàng ở văn phòng ...

Tạ Kiếm Nam không ngại bị đá qua một bên, chỉ cần Triệu Hữu Luân nhìn vào sức ảnh hưởng của Hoa Hạ và Mitsui ở trong nước là Khoa Vương có thể duy trì ở Kim Sơn, nhưng lo hai công ty kia từng bước tranh đoạt quyền khống chế Khoa Vương.

~~oOo

~~Buổi chiều rời Kim Sơn thì trời nổi gió, ngoài cửa sổ gió cuốn những chiếc lá rụng quay vòng vòng trên mặt đường, tiếng gió thét gào, không khí lạnh kéo tới, tựa hồ mở cửa xe ra là nó ập ngay vào mặt.

Lần này Trương Khác cùng Đường Học Khiêm tới Tân Đình là xem tình hình chuẩn bị xây cảng.

Vì đám Đâu Duy Đào, Đào Thư Nghệ sẽ tới trạm thu phí đón tiếp, cho nên gần tới trạm thu phí, Trương Khác đổi sang chiếc xe đằng sau, để Đường Học Khiêm đi trước.

Trương Khác bảo xe tới trạm thu phí chậm hơn năm phút, lúc này ở đó chỉ còn một chiếc Santana màu đen, Mông Học Khanh đang đứng ngoài uống gió, Trương Khác mở cửa xe ra nói:

- Làm chú Mông phải chịu gió lạnh thêm 5 phút rồi.
- Hành trình của cậu chặt chẽ không trùng với tỉnh trưởng Đường, có điều cậu tới Tân Đình, thế nào cũng phải có người chiêu đãi ...
- Mông Học Khanh bào chiếc xe santana đi theo họ, xoa tay lên xe.
- Chú Mông lên làm trợ lý huyện trưởng rồi, cháu còn chưa chúc mừng, nhân cơ hội hôm nay mời chú một chén rượu.
- Ha ha, vẫn làm mấy chuyện cũ ấy mà.

968. Chương 967: Tuyệt Rời.

Mông Học Khanh được bổ nhiệm làm trợ lý huyện trưởng huyện Bắc Hà vào hạ tuần tháng 11.

Chỉ trong vòng chưa tới hai tháng, Mông Học Khanh từ cấp phó khoa đề bạt lên làm phó thư ký trưởng huyện ủy cấp chính khoa, rồi lại lên làm trợ lý huyện trưởng cấp phó huyện, có thể nói là một kỳ tích thăng tiến trên quan trường Tân Đình.

Nhìn khắp toàn quốc thì đây không là cái gì, hai quan ải thực sự trên sĩ đồ là cấp chính huyện và cấp chính sở, trong nước những nơi hơn mười vị phó huyện trưởng không phải là ít, hơn nữa trong biên chế cán bộ quốc gia chính thức, trợ lý huyện trưởng, thị trưởng thậm chí trợ lý tỉnh trưởng đều là chức vị bên lề mà thôi.

Vì tiền mời gọi đầu tư, có huyện rất cực đoan, thậm chí liền một lúc bổ nhiệm hơn 10 trợ lý huyện trưởng, đây không phải là chuyện chưa xảy ra, cái chức trợ lý huyện trưởng này cũng như một món hàng chẳng đáng giá.

Nhưng cái chức trợ lý huyện trưởng của Mông Học Khánh lại làm người ta hâm mộ chết thôi.

Phân chia huyện Bắc Hà ra lập khu kinh tế của cảng Đông Sơn cấp phó thị chỉ còn đợi công văn của Quốc vụ viện, cách cục quyền lực địa phương cơ bản được hình thành, chính phủ thành ủy Tân Đình lập một tiểu tổ lãnh đạo, Đậu Duy Đào đương nhiên không nhường ai làm tổ trưởng tiểu tổ, Đào Thư Nghệ sẽ làm bí thư ban quản lý khu cửa cảng, Điền Mưu Đông làm chủ nhiệm ban quản lý khu cửa cảng.

Phó chức khu cảng không chỉ là tiêu điểm tranh đoạt ở Tân Đình, thậm chí một số người trên tỉnh cũng tìm đủ mọi cách chen chân vào.

Mông Học Khánh lúc này trừ là trợ lý huyện trưởng còn kiêm phó chủ nhiệm văn phòng tiểu tổ lãnh đạo trừ bị xây dựng cảng, đương nhiên thành trợ lý chủ nhiệm ban quản lý cảng.

Có thể nói trong mấy tháng ngắn ngủi Mông Học Khanh leo lên chức người khác nỗ lực nửa đời không với tới, đúng là làm ổi kẻ hâm mộ ghen tức.

Công tác trừ bị của công ty hữu hạn lập cảng Đông Sơn cũng chính thức triển khai, công tác cụ thể do Hải vận Nam Dương và tập đoàn cửa cảng Singapore liên hợp gánh vác.

Là lãnh đạo chủ quản phụ trách phối hợp công trình xây cảng, Đường Học Khiêm sau khi tới Tân Đình liền triệu tập nhân viên liên quan tới thành phố mở cuộc họp.

Trương Khác lần này tới Tân Đình càng quan tâm tới tình hình chính hợp nhà máy đóng tàu, nhà máy sắt thép Đông Sơn, trong bộ khung hợp tác sắt thép liên hợp Đông Hải, thương vụ Cẩm Hồ chỉ nắm 20%, lúc này nếu chính hợp thích đáng, tương lai dù nắm lượng nhỏ cổ phần cũng có sức ảnh hưởng tương đối với sắt thép liên hợp, nếu không khống chế hoàn toàn được quá trình chính hợp này, tiếng nói sau này của thương vụ Cẩm Hồ càng yếu.

Trương Khác ở Tân Đình gần bốn ngày, kịp tới Hải Châu trong đợt tuyết đầu tiên.

Đứng trên phà, nhìn tuyết bay lất phất, thấy thấp thoáng bóng dáng Tượng Sơn đen xì xì, chỉ vài ngày nữa thôi là sang năm 99 rồi.

Thấy bến phà đã ở phía trước rồi, Trương Khác đang định ngồi vào xe thì di động trong túi rung lên, cầm ra xem thì thấy số của Hứa Tư, lúc này tên bến phà không có chiếc phà nào đỗ, bến phà trống không chỉ có một bóng hình tha thướt.

- Bảo chị đừng tới đón mà.

Trương Khác nhận điện thoại trách:

- Trời lạnh thế này.

- Buổi chiều ở trong văn phòng, ngẩng đầu lên không biết tuyết rơi từ bao giờ, thế là muốn ra ngoài đi dạo ...

Giọng Hứa Tư nhẹ như bông tuyết rơi trên người vậy.

Xuống phà, Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn Hứa Tư đứng trên cao, cười ầm ập.

Hứa Tư mặc áo khoác đen, khăn quàng đỏ, dung mạo diễm lệ cứ như tinh linh trong tuyết.

Bảo Phó Tuấn lái xe đi trước, Trương Khác cùng Hứa Tư nắm tay nhau tới bãi đỗ lấy xe, không vội về thành phố, tới công viên Tượng Sơn chôn kỷ niệm của hai người, đỗ xe trên đỉnh núi, nép mình bên nhau nhìn tuyết rơi đem trời đất biến thành một màu.

Trời tối, Trương Khác đang định cùng Hứa Tư tìm chỗ ăn cơm không ngờ mẹ y gọi điện thoại tới.

- Con ở đâu đấy hả? Phó Tuấn đem hành lý của con về lâu rồi, con không về nhà ăn cơm à?

- Hả, sao mẹ về Hải Châu hôm nay?

Trương Khác biết mẹ sẽ về Hải Châu một chuyến vì hôn lễ của Trương Dịch và Tôn Đình, không ngờ lại đúng vào ngày hôm nay, mấy ngày qua không liên lạc với mẹ nên không biết, ba hoa trả lời cho qua.

Đột nhiên giọng của Chỉ Đồng trong điện thoại truyền ra:

- Trương Khác, Trương Khác, lại chết ở đâu rồi đấy hả?

Cái kiểu nói này là hoàn toàn học từ mẹ y.

Hứa Tư nhướn miệng cười, chắc giờ này Tạ Văn Tình cũng ở nhà Trương Khác, đưa tay ra ôm vai y, ghé vào bên tai còn lại của Trương Khác nói nhỏ:

- Cậu về đi, hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, vốn định mời cậu tới nhà ăn cơm.

Trương Khác trều mền vuốt ve gò má của Hứa Tư, cười xin lỗi, nói với mẹ thêm vài câu rồi cúp điện thoại:

- Vậy thì đêm nay chọn chỗ nào đó cùng ăn khuya nhé?

Trương Khác đưa Hứa Tư về nhà trước rồi lái xe Hứa Tư về Tân Cẩm Viên.

Chỉ Đồng nghe thấy tiếng xe chạy ra, nhìn Trương Khác từ xe Hứa Tư bước xuống, bộ dạng võ lữ, mắt tròn xoe nhìn Trương Khác, miệng há rất to, nhưng giọng rất nhỏ:

- Anh lại đi chơi với dì Hứa rồi ...

Trương Khác sợ đứng tim vội giơ tay lên môi bảo Chị Đồng đừng nói.

- Sao lại đổi xe rồi?

Lương Cách Trân thấy xe con trai khác với cái lần trước, mày nhú lại, bà lo Trương Khác quá phô trương lãnh phí.

Thấy Tạ Văn Tình theo sau mỉm cười, biết cô nhìn ra mình vừa gặp mặt Hứa Tư, Trương Khác giang tay ra, không trả lời câu hỏi của mẹ.

Thím y đưa em họ Trương Mân tới ăn cơm, tiểu nha đầu khóc nhè trước kia đã thành cô thiếu nữ mười bảy tuổi yếu điệu rồi.

Ăn cơm xong bàn bạc an bài hôn lễ của Trương Dịch và Tôn Đình, Lương Cách Trân và thím Trương Khác đều muốn làm đúng theo phong tục truyền thống, còn bên Trương gia, mời ai cũng phải thảo luận kỹ càng, Trương Khác nhàm chán vẫn phải cố ngồi nghe, còn Trương Mân kéo Chỉ Đồng sang nhà Tạ Văn Tình chơi rồi.

Trương Khác sắp ngủ gật thì tiếng chuông cửa vang lên, đi tới xem màn hình hệ thống cửa, nhưng không nhìn thấy ai cả, qua sự kiện bị Đường Trung uy hiếp lần trước, Trương Khác rất cảnh giác với loại chuyện này, vừa định thông báo cho đám Phó Tuấn thì thấy bác hần Trương Tri Phi và vợ lấm la lấm lét xuất hiện ở màn hình như ăn trộm.

Hiển nhiên cái mũi thính như chó của Trương Tri Vi ngửi thấy mùi mình và mẹ về Hải Châu, Trương Khác nhìn màn hình một lúc, y bảo Phó Tuấn và nhà đoàn tụ với vợ con rồi, có điều vệ sĩ và nhân viên công tác chiếu cố sinh hoạt của y đều ở biệt thự bên cạnh, mấy giây sau liền có người đi ra tra hỏi Trương Tri Vi.

- Ai tới vậy?

Lương Cách Trân thấy con trai nhìn màn hình một lúc mà không mở cửa, hỏi:

- Bác cả ...

Trương Khác lúc này mới ấn nút mở cửa rồi quay lại ghé sô pha.

Một lúc sau Trương Tri Vi đứng ngoài cửa do dự nhìn vào bên trong, không dám bước vào, Trương Khác liếc nhìn ông ta một cái chẳng nói gì.

Bị đứa cháu này liếc một cái, Trương Tri Vi càng sợ, nửa đời người học bản lĩnh nhìn mặt đoán ý lúc này chẳng có chút tác dụng gì, hơn nữa đằng sau lưng còn có mấy người mặc véc đen kính đen như xã hội đen nhìn chăm chăm, cứ như chỉ cần có chút hành động bất thường là tóm cổ mình lôi ra, càng làm ông ta thêm thiếu tự nhiên.

Có trách cũng chỉ trách lão nhị sinh ra thành con quái vật, lật tay làm mây úp tay làm mưa, cho dù mấy năm qua chẳng ai đem chuyện của Cẩm Hồ kể cho ông ta chuyện của Cẩm Hồ, nhưng Trương Tri Vi đâu có mù, chỉ từ lời nói, hành vi nhỏ nhặt của người bên cạnh là có thể nhìn ra được quyền thế và địa vị khó nói diễn tả nổi của Trương gia ở Hải Châu.

969. Chương 968: Tính Toán Trước.

Lương Cách Trân dù sao vẫn phải giữ thể diện cho Trương gia, không làm Trương Tri Vi quá mất mặt, song cũng không định đứng dậy chào hỏi:

- Sao anh lại tới đây?

Trương Tri Vi lúc này mới dám nhích chân bước về phía phòng khách, nói không ra đầu ra đuôi:

- Cô (bà nội Trương Khác) vốn cũng muốn tới, trời đổ tuyết, bị gió lạnh không tốt ... Nghe người ta nói, còn tưởng Lão Nhị cũng về, hóa ra chỉ có em và Tiểu Khác, các em là thím của Trương Dịch, hôn lễ của nó, anh nghe ý các em ...

- Chuyện này nhà cháu xen vào làm gì, có chuyện gì cần thương lượng, bác đi tìm nhà chị Tôn Đình ấy ...

Trương Khác thỉnh thoảng xen vào một câu, chẳng thêm để ý tới ông bác, bảo mẹ:

- Con có việc đi một chút, đêm không cần để cửa cho con đâu.

Cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, thiếu chút nữa va phải Tạ Văn Tình.

Tạ Văn Tình thò đầu nhìn bên trong, kéo Trương Khác đi xuống thềm, hạ giọng hờn mát:

- Vỡ giận để giở trò kim thiền thoát xác chứ gì?

Chút tâm tư nhỏ ấy của y tất nhiên chẳng giấu được cô gái gối kề tay áp, Trương Khác quay đầu lại nhìn bác cả còn đang sợ chết khiếp, cười ngượng nói:

- Em đã nói mời chị Hứa Tư và chị đi ăn khuya ... Hay là ba người chúng ta đêm nay lại ngủ ở căn nhà trong ngõ Đan Tĩnh?

- Cút đi, đừng lôi chị vào, không quấy rầy em phong lưu khoái hoạt nữa ...

Tạ Văn Tình hơi đỏ mặt, nhớ lại chuyện ba người làm hôm đó cảm thấy rất hoang đường, hoang đường một lần chưa đủ sao? Mắng Trương Khác một tiếng, không ngần y đi gặp Hứa Tư nữa.

Trương Khác vẫy tay bảo vệ sĩ đứng hai bên bậc thềm về nghỉ ngơi, y vào trong xe lái ra khỏi sân, nhưng không đi ngay mà hạ cửa sổ xuống, vẫy tay gọi Tạ Văn Tình.

Tuyết vẫn đang rơi, trong sân đã phủ một lớp mỏng trắng muốt rồi, Tạ Văn Tình không hiểu Trương Khác còn có chuyện gì nữa, đi vào thấy y mở cửa xe ra, không nghĩ gì bước vào, không ngờ Trương Khác đưa tay ôm mặt muốn hôn mình, Tạ Văn Tình kinh hãi vội vàng né tránh, nhưng tránh không thoát bị y hôn một cái, tim đập loạn xạ hốt hoảng nhìn quanh, mắng:

- Muốn chết à, người khác nhìn thấy thì sao? Đi hại con bé lẳng lơ Hứa Tư ấy, đừng đụng vào chị.

Trương Khác cười ha hả, để Tạ Văn Tình xuống xe, vẫy tay tạm biệt rồi lái về phía nhà Hứa Tư.

Khu thành phố mới Cẩm Hồ đang vào thời kỳ xây dựng khẩn trương, Hứa Tư đa phần thời gian ở Hải Châu, nhưng cơ hội Trương Khác về Hải Châu rất ít, mà y về là gây ra động tĩnh rất lớn, nếu chỉ về vụng trộm bảo Hứa Tư đi gặp mình thì quá ủy khuất cho cô.

Tuyết cứ rơi mãi, đèn xe chiều tới nơi đó bao phủ lớp tuyết trắng, tuyết bay múa trên không trung như con bướm đêm, Trương Khác đón Hứa Tư đi mua đồ ăn rồi tới thẳng căn nhà ở ngõ Đan Tỉnh, ôm nhau nằm trong phòng ngủ tầng hai, ngắm nhìn tuyết rơi xuống ban công.

- Cậu kiểm có gì chuẩn đi vậy?

Hứa Tư cố ý không bật điều hòa, hai người ôm nhau trong chăn, cảm giác giống ngồi ngấm tuyết bên bếp lò, cô không ngờ Trương Khác có thể thoát thân sớm như vậy.

Trương Khác kể cho cô nghe chuyện Trương Dịch sắp kết hôn với Tôn Đình, ôm cơ thể mềm mại tỏa u hương mê hoặc vào trong lòng, thì thầm bên tai cô:

- Ở điểm này em kém Trương Dịch quá xa.

Hứa Tư ngẩng đầu lên nhìn Trương Khác, đưa tay đặt lên môi y, không cho y nói tiếp nữa rồi vuốt ve má y, yêu thương nói:

- Râu mọc dài ra rồi này, tiếc là không có dao cạo râu, nếu không tôi cạo giúp cậu, hôm nay mẹ tôi cạo râu ẹ tôi, tôi cũng muốn luyện tập trên mặt cậu một chút.

Trương Khác lấy cằm cọ vào má Hứa Tư:

- Lần này cùng em đi Bắc Kinh nhé, Bắc Kinh cũng đang có tuyết rơi đấy, Bắc Kinh không có tuyết thì xám xịt xấu xí, có tuyết rơi đẹp hơn được một chút.

Hứa Tư có hơi ngại xuất hiện cùng Trương Khác xuất hiện ở trường công khai, như thế quá mạo hiểm, khả năng sẽ làm rối loạn cuộc sống yên bình, trải qua nhiều việc, Hứa Tư suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy chỉ có cuộc sống thế này mới hợp với tính cách của mình, có sự nghiệp mình thích làm, có người mình yêu, có thể thường xuyên sống cùng người nhà, nhìn cuộc sống của họ ổn định là cô cảm thấy được rồi, cô không muốn có chút gợn sóng nào trong cuộc sống nữa, nhưng thấy ánh mắt tha thiết chờ đợi của Trương Khác, đành nói:

- Thôi đi, tôi không muốn ở Bắc Kinh phải tiễn cậu đi hẹn hò với nha đầu Đường Thanh.

- À...

Trương Khác lập tức nhụt chí không kiên trì muốn cô đi với mình nữa, lại nói tới chuyện ngắm chim ở hồ Kim Sơn, muốn lập khu bảo hộ sinh thái Đông Đường, phải chọn một khu vực thích hợp dung hòa kiến trúc với hoàn cảnh tự nhiên cũng rất quan trọng, Trương Khác muốn Hứa Tư đi cùng xem phải quy hoạch thế nào.

- Vậy đợi năm sau đi, cậu dẫn tôi tới xem chim, không biết hàng cảnh đàn vũ cảnh chim có thực sự tráng lệ như cậu nghĩ không ...

Gần mười giờ Trương Khác nhận được điện thoại của mẹ, nói là bà nội y mới gọi điện thoại tới, không cho phỏng tân hôn của Trương Dịch và Tôn Đình bố trí ở Trương gia, mà bố trí bên nhà gái, thế có khác gì đi ở rể, sao chấp nhận được?

Trương Khác chẳng biết phải bình luận đầu óc người già ra làm sao nữa, cũng chỉ có người thế hệ trước là cố chấp mấy chuyện như thế này, không thể cãi nhau với bà nội y được, nếu không làm theo ý bà nội, có thể thế nào bà nội cũng bất chấp trời đông giá lạnh từ Đông Xã lên thành phố, quá nửa có bác cả y xúi bẩy gì đó đằng sau.

Trương Khác nói với mẹ:

- Cho dù tổ chức hôn lễ ở quê thì cũng chỉ ở lại có hai đêm, tranh cái danh phận này chẳng để làm gì, bà nội hăng hái xen vào làm gì chứ?

Rồi thở dài:

- Hay là mẹ hỏi ý chị Tôn Đình xem? Thế nào cũng phải bắt bác cả tới Tôn gia tạ tội, xem chuyện hay ho trước kia bác ấy làm.

Tôn Đình tính cách mềm yếu, không đòi hỏi gì cả, Lương Cách Trân làm chủ thay cô thì muốn vợ chồng Trương Tri Phi phải giúp Trương Dịch tới Tôn gia cầu hôn.

Trương Khác không muốn hỏi tới chuyện vụn vặt trong nhà này, trừ Trương Dịch và Tôn Đình kết hôn ra, Vương Văn Giang và Vương Thái Linh hai ngày nữa cũng đính hôn ở Bắc Kinh, gia trưởng bên này không hề có ý bày tiệc linh đình mời khách khứa gì, Trương Khác chỉ thuận tiện tới Bắc Kinh, ăn tiệc một bữa cơm.

Trương Khác tới Bắc Kinh chủ yếu là là quan tâm tới chuyện Côn Đăng Online lên sàn chứng khoán NASDAQ.

Làn sóng internet bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, mặc dù nói sự quật khởi của Côn Đăng online có rất nhiều nhân tố ngẫu nhiên, nhưng vẫn cuốn theo quỹ tích lịch sử của sản nghiệp đã định sẵn.

Phát triển của sản nghiệp có quy luật vận động của riêng nó, sau mùa xuân năm 2000, bong bóng internet tan vỡ cũng không phải là chuyện khó tưởng tượng.

Bong bóng vỡ hay không Trương Khác thực sự không quan tâm mới, có điều làn sóng cuồng nhiệt nó tạo ra trước đó để lại trong lòng người ta ấn tượng sâu sắc.

Sau khi lên thị trường chứng khoán, cơ cấu đầu tư có thể cấm cổ đông, quỹ đầu tư mạo hiểm bán cổ phiếu trong vòng sáu tháng, muốn nắm được cơ hội này Côn Đăng Online online lên thị trường chứng khoán không nên an bài vào thời gian cuồng nhiệt nhất, mà ít nhất đẩy lên sớm sáu tháng, cũng chính là trước mùa thu năm sau mới có thể kịp bữa tiệc đầu tư này.

Đương nhiên Côn Đăng online muốn lên sàn giao dịch Nasdaq thì phải chơi theo quy tắc nước Mỹ, phải để cơ cấu tài chính có tiếng nói ở thị trường chứng khoán Mỹ được hưởng lợi từ Côn Đăng Online.

Từ 30 triệu đồng phát triển ban đầu mà Cẩm Hồ cùng Vườn Sồi cung cấp ra, Côn Đăng Online còn có hai lần huy động vốn đầu tư mạo hiểm lớn, nhưng Cẩm Hồ vẫn nắm tới 64% cổ phần.

Với kết cấu cổ phần này muốn lên sàn giao dịch Nasdaq là không thể, nên cần có lần huy động vốn thứ ba, đưa thêm nhiều nhà đầu tư mạo hiểm vào, đồng thời làm loãng bớt ít cổ phần của Cẩm Hồ, đây là chuyện phải chấp nhận, chẳng có chuyện tốt nào được tham quá nhiều.

970. Chương 969: Đính Hôn.

Máy bay hạ cánh thì tuyết đã ngừng rơi.

Bắc Kinh khí hậu khô ráo, tuyết trên đường băng bị gió thổi bay tán loạn che tầm nhìn, xe phải đi với tốc độ chậm chạp.

Mã Hường Đông trông vẫn chẳng khác gì với dáng vẻ chàng sinh viên sắp tốt nghiệp lần đầu Trương Khác gặp vào mùa hè năm 96, nhưng đã tâm lớn hơn nhiều, cũng suy nghĩ hơn nhiều, hai năm trước cho dù chính bản thân vì sự nghiệp không có tâm tư tìm bạn gái cũng không nghĩ lý tưởng của mình được thực hiện trong hai năm.

Trở thành CEO của một công ty thanh danh hiển hách, bất kể nói thế nào cũng được tính là thành đạt rồi.

- Được rồi, tôi thừa nhận tất cả đều là mục tiêu tôi định ra trước năm 30 tuổi, được thực hiện trước kỳ hạn có gì không hay?

Trong khoang xe sang trọng, Mã Hường Đông thần sắc hào hứng, giọng cũng hơi cao:

- Tôi rất lấy làm lạ, cậu biết mà, cổ phần của Cẩm Hồ ở Côn Đăng Online có thể không cần làm loãng bớt.

- Tôi cũng biết, trước kia thành lập quỹ đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi với tôn chỉ là giúp đỡ, xúc tiến xí nghiệp kỹ học công nghệ trưởng thành.

Trương Khác giải thích:

- Cho dù nói là đầu tư cũng cảm thấy hơi quá đáng, càng không thể mang theo chút tâm tư đầu cơ nào ...

Nói thế chính bản thân Trương Khác cũng cảm thấy buồn cười.

- Hào quang của kinh tế KHCN và internet bao phủ toàn bộ Châu Âu và Bắc Mỹ, toàn bộ thị trường đều đưa ra dự đoán tốt đẹp về tương lai .. Có điều lúc này xem ra, công nghệ mới muốn duy trì phần vinh lâu dài, cần cơ sở vững chắc hơn.

Triệu Tử Lâm đánh giá rất khách quan, hẳn không tán thành tiếp tục đầu tư quá nhiều vào sản nghiệp internet.

Triệu Tử Lâm và đội ngũ do hắn lãnh đạo thay Cẩm Hồ chuyển quản quỹ đầu tư Vườn Sồi gần 500 triệu, trọng điểm là năng đỡ những xí nghiệp công nghệ nhỏ.

Hai năm qua, internet trở thành nhánh quan trọng nhất của sản nghiệp công nghệ mới, nhưng ở trong nước có thanh thế rất nhỏ, khi nhà đầu cơ nước ngoài không ngừng đổ vào sản nghiệp internet trong nước, thì quỹ sáng nghiệp Cẩm Hồ càng ngả về xí nghiệp công nghệ mang tính cơ sở hơn.

Có điều quỹ Cẩm Hồ khôn chế cổ phần của Côn Đăng Online, có thể nói là nắm miếng bánh lớn nhất của sản nghiệp internet trong nước.

Mặc dù dự đoán của và lợi nhuận mô hình cổng web site không lý tưởng lắm, nhưng trước khi bong bóng internet vỡ, khái niệm cổng web site được tuyệt đại đa số nhà đầu tư theo đuổi, ít nhất là trước năm 99, họ kiên trì đầu tư lớn vào đó.

Lúc này Côn Đăng Online đã thành lập bốn trạm quy mô ở Hong Kong, Đài Loan, Bắc Mỹ và đại lục, có thể xưng là cổng web site lớn nhất của người Hoa trên toàn cầu.

- Vì để Côn Đăng Online thành công ty hải ngoại đầu tiên lên sàn chứng khoán, chúng tôi đã soạn ra thời gian biểu cho năm sau, hội nghị sẽ thảo luận xoay quanh thời gian biểu này.

Mã Hướng Đông hưng phấn nói:

- Khác thiếu gia nên gặp Tăng Tử Huy của Cao Thịnh, tôi nghĩ hai người sẽ có rất nhiều tiếng nói chung, Tăng Tử Huy cũng rất muốn gặp Khác thiếu gia....

Trương Khác đồng ý không chút do dự:

- Được, anh an bài hộ tôi, trước khi rời Bắc Kinh, tôi gặp anh ta một lần cũng không sao.

Thấy Mã Hướng Đông hưng phấn quá mức như thế, Trương Khác cũng chẳng lấy làm lạ, sản nghiệp internet tuyệt đối là người trẻ tuổi như Mã Hướng Đông sùng bái nhất, đừng nói là ở Bắc Kinh, ở Kiến Nghiệp cũng ngày càng có nhiều người cho rằng có mạng internet gần như là có tất cả.

Lúc này đem so với việc hợp tác cùng Cao Thịnh, Trương Khác càng lo bộ thông tin có thái độ cẩn thận với việc công ty mạng lên thị trường chứng khoán hải ngoại.

Xe đi vào tiểu khu vốn thuộc bộ bưu điện, từ xa thấy Lương Văn Giang và Vương Thái Linh đứng trước sân đợi bọn họ, còn có một thanh niên gầy gò chừng 30 tuổi, Trương Khác xuống xe, được Lương Văn Giang giới thiệu thanh niên kia là Vương Chí, anh trai của Vương Thái Linh.

Trương Khác bắt tay Vương Chí rồi hỏi anh họ:

- Cậu ở trên lầu hả anh?

Lúc này tới khách sạn còn sớm, mặc dù tiệc đính hôn, nhưng mang tính chất gia đình, Trương Khác tới là để ăn tiệc, từ cậu và vợ ra thì anh Lương Văn Sơn và vợ đều không tới Bắc Kinh, ngược lại phía nhà gái rất coi trọng, vợ chồng Vương Chí đưa con gái từ Văn Chu Chiết Đông tới.

Đi lên lầu thấy Lương Quốc Thịnh và Vương Húc Sâm ngồi ngồi trong thư phòng đánh cờ, chào hỏi mọi người, đưa quả ẹ Vương Thái Linh xong, Trương Khác đứng ở một bên xem cờ, Vương Chí nói:

- Nghe ba tôi và Văn Giang nói cậu chơi cờ rất hay, còn khá sớm, có thể cho tôi thỉnh giáo một ván không?

Trương Khác không biết có phải Vương gia cố ý chuẩn bị hai bàn cờ không, dù sao cũng rảnh, nói:

- Đánh cờ đốt thời gian là thích hợp nhất.

Vương Thái Linh đi lấy cờ, đám Trương Khác ra phòng khách vừa chơi cờ vừa tán gẫu.

Vương Chí là nhân viên công vụ bình thường của chính phủ Văn Chu Chiết Đông, năm xưa học đại học ở Văn Chu, quen với vợ hiện tại, tốt nghiệp xong ở lại luôn Văn Chu, từ đấy đến giờ không đi đâu nữa.

Nghe được những câu chuyện truyền kỳ về Cẩm Hồ từ cha và em gái, nhưng khi gặp Trương Khác, chỉ thấy bề ngoài y ngoại trừ hơi ít nói một chút, còn chẳng khác gì sinh viên đại học bình thường, cũng chẳng thấy có gì nổi trội.

Nếu nói về IQ, người ngồi trong phòng khách này chẳng ai nhận kém hơn người khác, có lẽ IQ của Lương Văn Giang là cao nhất, nhưng giống cha hần đều là nhân tài loại kỹ thuật, Lương Văn Giang có địa vị rất cao ở Côn Đăng Online, nhưng ít khi hỏi tới chuyện quản lý.

Vương Chí năm xưa cũng sợ về Bắc Kinh bị trong nhà ép theo ngành kỹ thuật nên mới quyết tâm ở Văn Chu, có điều cha ở Bắc Kinh chẳng giúp được, cha vợ ở Văn Chu lại chẳng có bối cảnh gì, nên công tác không được như ý lắm.

Nói về thì đánh cờ thì cách đánh của Vương Chí dữ dội hơn cha nhiều, không phù hợp với ngoại hình của hần, ngoài ra thì Trương Khác chẳng có ấn tượng gì về hần.

Lương Văn Giang chỉ làm kỹ thuật, nói chuyện vụng về, không có hần giúp, Trương Khác và Vương Chí lần đầu gặp nhau, chủ đề nói chuyện cũng chỉ xoay quanh mấy vấn đề thời sự.

Trương Khác bị mấy cuộc điện thoại làm phân tâm, đánh tới trung bàn vì tính sai một nước cờ quan trọng cho nên rơi vào thế hạ phong.

Lương Quốc Thịnh và Vương Húc Sâm đánh cờ xong, không đánh thêm mà thu cờ ra phòng khách xem đánh cờ, Vương Húc Sâm thấy Trương Khác rơi vào thế hạ phong, hỏi Lương Văn Giang:

- Cậu ấy nhường mấy quân thế?

- Sức cờ của cháu không bằng anh Vương, cho nên đang phải miễn cưỡng ứng phó đây ạ.

Trương Khác nhe răng cười, y chú ý thấy câu này của Vương Húc Sâm làm Vương Chí ở đối diện hơi khó chịu, thậm chí quan hệ giữa hai cha con này kỳ quái đây, kiếp trước mình để ý nhất là được cha thừa nhận và khẳng định, câu nói này của Vương Húc Sâm đúng là chạm vào chỗ nhạy cảm trong lòng Vương Chí rồi.

Vương Húc Sâm lại chẳng cho con trai đã thành gia thất thể diện, mũi hừ một tiếng khinh thường, nói với Trương Khác chuyện Côn Đăng Online:

- Ý kiến trong bộ rất mâu thuẫn, tôi thấy Côn Đăng tốt nhất chuẩn bị hai đảng, một số nghiệp vụ có thể đưa lên thị trường chứng khoán, một số thì khả năng phải tách ra, trong bộ cũng nhấn mạnh phải ưu tiên suy tính tới vấn đề an toàn tin tức.

Vương Húc Sâm không chỉ rõ ra hai bên có ý kiến mâu thuẫn là ai với ai, Trương Khác hiểu khá sâu về bộ thông tin, không khó đoán ra chuyện vòng vèo trong đó: Cảnh Trọng Dương khi chấp chương bộ bưu điện đã luôn lấy lý do an toàn tin tức quốc phòng để lũng đoạn sản nghiệp thông tin, Dịch Văn Phi mặc dù muốn giúp Cẩm Hồ một tay, nhưng một khi người ta giương lá cờ an toàn tin tức quốc phòng lên thì thái độ của ông ta cũng không thể ủng hộ lắm, thỏa hiệp là con đường khả thi duy nhất.

Bất kể lúc này Vương Húc Sâm nói thế có phải là chuyển lời giúp Dịch Văn Phi hay không thì chuyển đi Bắc Kinh này thế nào cũng phải gặp Dịch Văn Phi.

971. Chương 970: Có Cần Tình Cờ Gặp Không?

Trương Khác cũng nghĩ tới vấn đề này trước rồi, còn đặc biệt lập hai công ty cạnh ngoại, đem tất cả nghiệp vụ của Côn Đăng online tách ra đặt vào công ty cạnh ngoại này, cuối cùng chỉ có thể lấy danh nghĩa một

công ty cạnh ngoại lên thị trường chứng khoán, nghiệp vụ không thể lên thị trường chứng khoán đặt vào công ty cạnh ngoại còn lại, tránh nguy hiểm chính sách.

*** Công ty cạnh ngoại (offshore): là các pháp nhân được thành lập tại các vùng lãnh thổ, mà ở đó chính quyền địa phương cho phép các ưu đãi về thuế như giảm hoặc miễn hoàn toàn thuế với điều kiện nếu các công ty đó hoạt động kinh doanh ngoài lãnh thổ nơi đăng ký.

Trương Khác đem những điều này giải thích cho Vương Húc Sâm nghe, Vương Thái Linh ngạc nhiên nói:

- Tình hình tất cả công ty dưới cờ Cẩm Hồ cậu đều có thể hiểu tường tận đến vậy à?
- Nếu không tới mức độ đó thì không hợp cách rồi.

Trương Khác trêu:

- Mức độ chị hiểu anh Văn Giang có phải chỉ dừng ở sau khi Côn Đăng Online lên thị trường chứng khoán thì cổ phần của anh ấy có giá trị bao nhiêu, đúng không?
- Cút, ai thêm mấy đồng tiền thối của anh ấy.

Vương Thái Linh bị Trương Khác nói cho xấu hổ, mặt hơi đỏ lên.

Vương Chí đánh cờ quyết liệt, như thu quan thì kém hơn rất nhiều, làm Trương Khác vẫn hồi lại thể yếu, cuối cùng thắng nửa mục làm Vương Chí không cam tâm, muốn hẹn Trương Khác đánh trận nữa so sức cờ.

Vương Húc Sâm mắng:

- Con tưởng ai cũng rảnh rỗi như con đốt thời gian vào đánh cờ à?

Vương Chí bị giáo huấn rất âm ỉc bắt mẫn, không nói gì bé con gái mới bốn tuổi xuống lầu.

Khách sạn tổ chức lễ đính hôn ở ngay ngoài tiểu khu, không cần dùng xe, đi bộ vài phút là tới rồi, thêm vào con gái của Vương Chí, tổng cộng có 11 người.

Tuy nói nghi thức không phải là chính thức lắm, nhưng tiền mừng trưởng bối cho Lương Văn Giang và Vương Thái Linh không ít, Trương Khác còn mang theo phong bao đỏ của mẹ y, thím y, chú y ....

Sau bữa tối Trương Khác đúng là chẳng có thời gian đánh cờ cùng Vương Chí, vừa qua tám giờ một chút, xe liền đến đón y tới gặp Diệp Trần Dân.

Trương Khác mặc dù có thể khẳng định thời khắc gian nan nhất của nguy cơ tài chính Châu Á đã qua rồi, nhưng Diệp Trần Dân cùng cao tầng Quốc vụ viện vẫn lo chuyện này còn quay trở lại, kinh tế trong nước cũng phải khắc phục một loạt khốn cảnh kinh tế sa sút

Vừa vận kinh tế thu sa sút chính phủ TW chỉ chú trọng tăng trưởng kinh tế dần dần mở cửa chính sách cho xí nghiệp dân doanh, cổ vũ xí nghiệp dân doanh vươn tới những ngành nghề trước kia không thể chạm vào được như sắt thép, dầu mỏ, hàng không, chế tạo trang bị, cửa cảng ..v..v..

Nói cho cùng Cẩm Hồ năm nay thành công mua được Thần Hi, có thể tham gia vào xây cảng Đông Sơn, chính nhờ quốc gia đang ra sức kích thích tăng trưởng.

Ở trong nhà Diệp Trần Dân nói chuyện gần hai tiếng, lúc cáo từ rời đi phát hiện Diêu Kiên đợi mình trong xe.

- Có chuyện gì hay ho mà phải tới tận đây đợi tôi?

Trương Khác cười hỏi:

- Samsung trước tết dương lịch sẽ tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm mới ở Bắc Kinh, nhìn điệu bộ của bọn họ xem ra rất long trọng, rất nhiều nhân viên cao tầng tổng bộ Samsung ở Hàn Quốc tới, cũng có người quen của Khác khiêu gia cậu đấy, nhân viên công ty bay từ Kiến Nghiệp tới Bắc Kinh thấy Lý Hình Dư tiểu thư ở khoang thương vụ.

Nhìn cái bộ dạng của Diêu Kiên tựa hồ câu cuối cùng mới là trọng điểm hẳn tới đây báo cáo, Trương Khác dọa:

- Có tin tôi cầm đồ ném anh không?
- Có cần đổi khách sạn sang Vương Phủ Tỉnh gần cố cung không?

Diêu Kiên cười toe toét:

Trương Khác lấy trong cặp ra một tờ báo định ném, thấy Diêu Kiên né tránh, mới nói:

- Samsung có mời chúng ta không?
- Có một cái gửi cho chi nhánh, còn ba ngày nữa cơ, Khác thiếu gia định ở lại Bắc Kinh ba ngày à?
- Cậu tôi ở Bắc Kinh, tôi phải ở lại vài ngày.

Trương Khác trầm tư:

- Đây là lễ giới thiệu sản phẩm đầu tiên của Samsung sau khi thay đổi chiến lược thị trường ở Trung Quốc, có lẽ có thứ gì đó làm người ta giật mình, thế nào cũng đáng xem một lần.

Sau khi Diêu Kiên đi, Trương Khác gọi điện cho Lương Văn Giang, lúc đi không hỏi cậu ở khách sạn nào, nếu có thời gian ở Bắc Kinh du ngoạn với nhà cậu cũng tốt, ở cùng nhà khách cho tiện.

- Anh ở khách sạn Vương Phủ Tỉnh , có cần an bài phòng cho em không?
- Không cần đâu, em tới thẳng đó luôn.

Trương Khác trầm nghĩ thật trùng hợp, do dự không biết có nên gọi điện thoại với Lý Hình Dư, hay là đợi tình cờ gặp nhau rồi mới tính?

- Anh vừa tới đại sảnh.
- Vậy anh đợi dem ở đó nhé, phòng để em an bài.

Ở trong khách sạn Vương Phủ Tỉnh có thể nhìn thấy cố cung, Vương Thái Linh an bài nhà cha chồng tương lai ở đó đúng là phải bỏ tâm tư.

Khách sạn Vương Phủ Tỉnh

Tới khách sạn Vương Phủ Tỉnh , thấy cả nhà Vương Húc Sâm cũng ở đó, Lương Văn Giang kéo Trương Khác sang một bên nói nhỏ:

- Không khách khí với em được nữa rồi, anh móc hết túi cũng không đủ chi một gian phòng.
- Đã bảo để em an bài mà.

Trương Khác ôm vai Lương Văn Giang hỏi:

- Nhà Vương Chí cũng ở khách sạn à?
- Ừ.

Lương Văn Giang gật đầu:

- Anh của Thái Linh tốt nghiệp xong ở lại Văn Chu công tác, nghe nói anh ấy công tác không được vừa ý, nhưng tuy bị lạnh nhạt mấy năm, nhưng không muốn nhờ cha anh ấy điều tới Bắc Kinh ... Em đi rồi, hai cha con họ còn cãi nhau.

Nếu Vương Chí hoặc Vương Húc Sâm lên tiếng nhắc tới khó khăn trong công tác, Trương Khác có thể nhờ các mối quan hệ chiều cố ít nhiều, có điều Văn Chu là địa bàn của Nghiêm gia, Vương Chí có dính líu gì với Cẩm Hồ, càng thêm khó khăn, Trương Khác nói:

- Ngày mai nếu anh không có việc gì thì có thể ở lại, em có thể tiếp chờ bọn anh tới sáng.
- Thế cũng được, anh xin nghỉ phép hai ngày bồi tiếp cha mẹ, cùng lắm mai bảo Thái Linh thể hiện nhiều hơn, anh trốn trong xe ngủ.

Lương Văn Giang cười nói:

Có lẽ vì có nhiều người Hàn Quốc vào ở, cho nên phòng tổng thống không còn nữa, Trương Khác cũng không kén chọn lắm, mà quá xa hoa, có lẽ nhà cậu y không an tâm ở lại.

Mang hưng phấn lần đầu tới thủ đô, cậu mợ cùng vợ chồng Vương Chí không vội về phòng ngủ, Vương Chí cũng không vì chia rẽ với cha về công việc mà rầu rĩ, thực ra khi nhà Vương Húc Sâm về, tâm tình hẳn nhẹ nhõm hẳn, Lương Văn Giang không dám mặt dày giữ Vương Thái Linh lại.

Trương Khác nói với cậu:

- Tối quán cà phê của khách sạn này ngắm cảnh đêm ở Bắc Kinh là thích hợp nhất đấy cậu, có thể nhìn thấy cổ cung sáng mai cậu đi xem đấy, đúng lúc trời đổ tuyết cháu nghĩ Bắc Kinh lúc này mới là đẹp nhất.

Người khách quen ngủ muộn mà nói thì quá nửa là sẽ tới hộp đêm đốt thời gian hoặc tới quán bar ngồi, đám Trương Khác lại tới quán cà phê, thăm trải đường tuy không dày, nhưng rất mới, đi lên trên rất dễ chịu.

Quán cà phê lác đác vài người, khách sạn không cao lắm, nhưng thiết kế khung thép nghiêng ở quán cà phê lại cho người ta cảm giác như ở tầng thượng của kiến trúc cao nhất thế giới.

Mọi người ngồi cạnh cửa sổ, cổ cung ở xa xa, cung điện phủ tuyết trong đêm trông giống như một hồ nước tĩnh lặng.

Lý Hình Dư ngồi một mình phía trước, mặt dù xoay lưng về phía này, nhưng Trương Khác vẫn nhận ra, cô áp sát mặt gần cửa sổ nhìn xuống dưới, chiếc áo khoác cao cổ trùm lên cả mái tóc dài mềm như lụa, làm Lý Hình Dư trông hết sức cô độc.

Trương Khác cũng nhìn xuống dưới, gần một chút là một chiếc ngõ tứ hợp viện, tuyết phủ trên nóc nhà không che đi được sự cũ nát của nó, có lẽ chính chút tang thương trong đêm tuyết ấy càng làm người ta say mê, Trương Khác không lên tiếng gọi mà lấy di động ra gọi cho cô.

Chiếc di động tinh xảo màu phấn hồng rung lên, thân máy xoay tròn trên bàn, Trương Khác thấy Lý Hình Dư không cầm di động lên xem ai gọi mà hứng thú chống cằm nhìn chiếc di động xoay tròn, ban đầu còn thấy lạ, ngẩng đầu lên mới thấy tường kính trước mặt cô do một đầu rất tối nên thành tấm gương, nhìn rõ hết cảnh quán cà phê — Thì ra cô ấy đã nhìn thấy mình từ trước rồi.

972. Chương 971: Bị Gái Săn.

Lý Hình Dư hướng về phía gương cười nhẹ nhàng mà âm áp rồi mới quay qua bên này hơi cúi mình chào hỏi.

Trong quán cà phê mờ tối dung nhan của Lý Hình Dư càng thêm rạng ngời, Trương Khác giới thiệu qua về cô với cậu và Vương Chí, thăm nghĩ cô ấy chắc không thích ngồi với cùng một đồng người xa lạ, liền đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh hỏi:

- Tối Bắc Kinh tham gia lễ giới thiệu sản phẩm mới của Samsung à?

- Ừm, bị yêu cầu phải tham gia một số hoạt động thương nghiệp, có cái tránh được, có cái không.

Lý Hình Dư cười bất lực.

Thành viên gia tộc Lý Kiện Hi đều bị yêu cầu tiếp nhận bồi dưỡng thành người nổi nghiệp, Lý Hình Dư không phải là ngoại lệ, có lẽ bản thân cô không hề thích.

- Vẫn dùng di động của Ái Đạt, bị nhìn thấy không sợ bị mắng sao?

Trương Khác đánh mắt về chiếc di động.

- Trong hoạt động tập thể sẽ không lấy ra.

Lý Hình Dư nhướn miệng cười:

- Không cho nhìn thấy sẽ không bị mắng.

Trương Khác nhìn cốc cà phê và quyển sách trên bàn, không biết cô ngồi đây bao lâu, cũng không biết vì sao cô ngồi lẻ loi ở đây, chỉ thấy nụ cười của cô hết sức tinh khiết mê hoặc.

Bên phía cậu Trương Khác ngồi một lúc đã thấy mệt, con gái của Vương Chí đã ngủ trong lòng mẹ từ lâu, Lương Văn Giang đi tới chào, nói bọn họ về phòng ngủ trước.

Lý Hình Dư cũng che cặp môi hồng ngáp khê:

- Tôi cũng về nghỉ đây, mai anh sẽ về Kiến Nghiệp à?

- Không, tôi sẽ ở lại Bắc Kinh vài ngày nữa.

Trương Khác trả lời:

- Hình Dư.

Nghe thấy có người dùng tiếng Hàn Quốc gọi Lý Hình Dư, Trương Khác quay đầu lại, thấy một cô gái Hàn Quốc xinh đẹp mặc áo chiếc áo không cổ màu trắng cùng váy ngắn đứng tại cửa quán cà phê nhìn về phía bên này.

Thiếu nữ đó cũng có bầu vú cao ngất, so với Lý Hình Dư kín đáo che bầu ngực ngực quá khổ của mình đi, thì thiếu nữ kia tựa hồ lại càng muốn khoe nó ra, bên ngoài trời tuyết lạnh giá chẳng gây trở ngại người trong phòng ăn mặc mát mẻ, từ xa Trương Khác đã nhìn thấy khe vú trắng muốt của cô gái rồi.

- Phác Trinh Nhi (Park Jung A) con gái của Phác hội trưởng ...

Lý Hình Dư đứng dậy cầm lấy di động, khi đi qua Trương Khác hạ giọng xuống nói với Trương Khác:

- Tôi sẽ nói với Trinh Nhi anh là một người khách tới bắt chuyện, lần sau gặp lại đừng để bị lộ nhé.

- Hả?

Trương Khác không biết vì sao Lý Hình Dư lại nói dối, chẳng lẽ chuyện lần trước đánh nhau với Trì Tá Tú Tàng trong căn hộ của cô đã bị vỡ lở rồi?

Lý Hình Dư đi tới cửa quán cà phê còn tinh nghịch quay đầu lại nháy mắt với Trương Khác rồi mới cùng Phác Trinh Nhi về phòng, lúc rời đi Phác Trinh Nhi còn liếc nhìn Trương Khác với ánh mắt ám muội phức tạp, làm y chẳng hiểu ra làm sao.

Lý Hình Dư đi rồi, Trương Khác cũng về gọi Vương Chí và Lương Văn Giang qua phòng y đánh cờ.

Vương Chí sau khi tốt nghiệp thông qua cậu của vợ làm thư ký trưởng chính phủ vào chính phủ thành phố không tác, hai năm đầu khá thuận lợi, có điều tới khi cậu vợ hấn điều khỏi Văn Chu, công tác được “rèn luyện” là chuyện hết sức bình thường.

Tuy nói trong tay Vương Húc Sâm trong tay không có quá nhiều thực quyền, nhưng mối quan hệ trong bộ không tệ, trong mắt ông, con mình về Bắc Kinh thế nào cũng tốt hơn tốn thời gian ở Văn Chu.

Với Vương Chí mà nói, ở lại Văn Chu còn chưa tới mức cùng đường phải từ bỏ, tất nhiên không dễ dàng chịu khuất phục nhận thua về Bắc Kinh.

~oOo

~~Sáng sớm tỉnh lại trời trong nắng ấm, tuyết phủ trên mái ngói từ hợp viện phản chiếu ánh sáng ban mai, rực rỡ mê người.

Cuộc thảo luận ở Cồn Đăng online an bài vào buổi chiều, sau đó buổi tối gặp mặt Tăng Tử Huy phó tổng giám đốc Cao Thịnh, Trương Khác định buổi sáng cùng cậu đi dạo cổ cung, thời tiết thế này rất thích hợp.

Đám Trương Khác xuống trước, đi bộ tới quảng trường trước cổ cung, từ xa xa nhìn thấy Lý Hình Dư và Phác Trinh Nhi cũng đứng ở trước quảng trường, cầm máy ảnh chụp lâu đài nguy nga.

Lý Hình Dư cũng nhìn thấy Trương Khác rồi, nháy mắt với y rồi quay đi vờ như không quen biết.

Trương Khác không biết Lý Hình Dư muốn dấu diếm cái gì, nếu như cô không muốn Phác Trinh Nhi biết Trương Khác quen biết mình, thì vờ làm người xa lạ đi lướt qua nhau là tốt nhất.

- Ê .. Đây!

Trương Khác đi qua, Lý Hình Dư không nói gì, nhưng Phác Trinh Nhi lại dùng tiếng Hàn gọi y lại:

- Anh còn nhận ra chúng tôi không?

- À, là các cô à?

Trương Khác vờ như mới nhớ ra:

- Các cô cũng đi tham quan cổ cung sao?

Quay đầu sang kín đáo trao đổi ánh mắt với Lý Hình Dư, ý hỏi cô chuyện này là sao, Lý Hình Dư tỏ vẻ đành chịu, cho thấy tình hình vượt ngoài tâm không chế của cô.

- Chúng tôi từ Hàn Quốc tới Bắc Kinh du lịch, tiếc là không tìm thấy hướng dẫn viên tiếng Hàn.

Phác Trinh Nhi dùng khuôn mặt ngoan hiền nói:

- Chúng tôi có thể theo sau các anh được không?

Phác Trinh Nhi trang điểm hơi đậm, nếu không nghĩ tới nhân tố có thể là phẫu thuật thẩm mỹ, thì cũng được coi là thiếu nữ xinh tươi, bất kỳ ai cũng khó mà từ chối được.

Trương Khác bảo Phó Tuấn mua vé cho cả hai cô gái, Phác Trinh Nhi lại nhất định muốn tự bỏ tiền, y kiểm cơ hội tụt lại đằng sau nói chuyện với Lý Hình Dư.

- Chuyện gì thế?

- Nếu anh không ngại có một người tính xù lạ trong thời gian ngắn.

Lý Hình Dư che miệng cười trộm:

- Thì chỉ cần vờ không quen tôi là được ... Cô ấy không biết nói tiếng Hán, tiếng Anh cũng rất kém, lát nữa tôi cũng vờ không hiểu tiếng Hán, cho nên anh không cần lo bị người khác làm lộ.

- ....

Trương Khác không ngờ mình bị “gái sẵn” rồi, thấy Lý Hình Dư cười rất vui vẻ, cảm thấy dễ khóc dễ cười, người ta hay nói nữ nhân Hàn Quốc bảo thủ, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, cũng có cô gái lớn gan cỡ mỗ, tuy nói không có ý định làm tình một đêm của Phác Trinh Nhi, nhưng không thể mặc Lý Hình Dư, cùng diễn xuất cũng được, chỉ cần không gặp Lý Tại Thù, vở kịch này vẫn có thể tiếp tục.

Trong cổ cung, Phác Trinh Nhi tỏ ra hết sức nhiệt tình, là phiên dịch tiếng Hàn duy nhất, Trương Khác tất nhiên phải đi cùng hai cô gái, buổi trưa cũng ăn cơm cùng nhau.

Ăn cơm xong, Trương Khác tới Côn Đằng Online họp, còn trao đổi số điện thoại với Phác Trinh Nhi, buổi chiều hai cô gái tiếp tục theo đám Vương Thái Linh đi dạo thành phố Bắc Kinh, tuy Lý Hình Dư vờ không biết tiếng Hán, nhưng có Vương Thái Linh, dùng tiếng Anh dao lưu không thành vấn đề.

Tối gặp Tăng Kiến Huy về, Trương Khác gọi điện cho Vương Thái Linh, biết Phác Trinh Nhi rất nhiệt tình chiêu đãi bọn họ bữa tối, lúc này đang cùng đi dạo phố thương nghiệp Vương Phủ Tỉnh, một lúc nữa mới về, Phác Trinh Nhi còn mua cả quà cho bọn họ.

Trương Khác và Lương Văn Giang vào quán cà phê đợi bọn họ đi dạo phố về, Phác Trinh Nhi muốn tới quán bar hoặc hộp đêm tiêu trừ mệt mỏi sau một ngày du ngoạn, Trương Khác nghĩ buổi tối ở quán cà phê khả năng gặp Lý Tại Thù nhỏ hơn, mà y cũng không quen với cái hoàn cảnh anh chơi nhảy múa ở hộp đêm nữa.

Nếu chẳng phải nhìn thấy dáng vẻ hứng thú của Lý Hình Dư, tựa hồ mong muốn trò chơi này tiếp tục, Trương Khác đã chẳng thêm để ý tới Phác Trinh Nhi.

Cậu mở dù sao tinh lực cũng không bằng người trẻ tuổi nữa, về khách sạn và vào phòng nghỉ ngơi ngay, vợ con Vương Chí cũng đi ngủ, anh em Vương Thái Linh, Vương Chí cùng Lý Hình Dư, Phác Trinh Nhi tới quán cà phê ngồi một lúc.

- Tôi không ngờ tới Trung Quốc lại gặp được nam nhân hay như vậy, lại còn biết tiếng Hàn nữa ... Cô nên vứt bỏ cái suy nghĩ trình tiết liệt nữ đi, nam nhân có thể chơi bởi trác táng, vì sao nữ nhân không thể thoải mái hành lạc? Người ta sống trên đời không phải để theo đuổi lạc thú sao? Cô không thấy Trương Khác có cái mông rất mê người à?

973. Chương 972: Trò Chơi Ngụy Hiểm.

Trương Khác thầm nghĩ Lý Hình Dư nhất định không nói cho Phác Trình Nhi biết trình độ tiếng Nhật của mình còn cao hơn tiếng Hàn, không ngờ các cô gái cũng thích bình phẩm cơ thể nam nhân, thấy Phác Trình Nhi ngồi xuống đánh giá mình, vờ không hiểu gì, hỏi:

- Các cô nói cái gì thế?

- Nghe Hình Dư nói phòng của anh cùng một tầng với chúng tôi.

Phác Trình Nhi không hay biết gì, dùng tiếng Hàn đáp:

- Tôi vừa mới thảo luận với Hình Dư buổi tối có nên sang phòng anh uống rượu không ... Anh biết đây quán bar âm ỉ náo loạn, không phải chỗ thích hợp uống rượu.

Nếu chẳng phải Trương Khác hiểu tiếng Nhật thì từ khuôn mặt của Phác Trình Nhi hoàn toàn không nhìn ra được cô ta không nói tới, Phác Trình Nhi nói tới đó ngữ điệu chuyển sang êm ái, ánh mắt thêm vài phần mê ly:

- Hình Dư hơi mệt muốn nghỉ sớm, anh không từ chối tôi một mình tới phòng anh uống rượu chứ?

Lý Hình Dư cho dù nét mặt có chút quái dị cũng sẽ làm Phác Trình Nhi hiểu sang chỗ khác.

Đối diện với sự dụ dỗ trắng trợn của Phác Trình Nhi, Trương Khác không biết có tiếp tục trò chơi này hay không, đưa mắt nhìn Phác Trình Nhi, cô gái thanh xuân này dung mạo xinh xắn, làn da trắng muốt mịn màng, vóc người lả lướt gợi cảm, bầu ngực căng đầy rung rinh, nói ra một cô gái như thế này là đối tượng chơi trò tình một đêm tuyệt hảo, nhưng Trương Khác trải qua bao chuyện, tuy nói vẫn rất dễ bị dung mạo nữ nhân dụ hoặc, nhưng càng thích tình cảm làm người ta rung động hơn.

Vả lại Phác Trình Nhi dù có xinh đẹp như hoa cũng vẫn kém Lý Hình Dư một bậc, cũng chẳng có khí chất làm động lòng người như của Lý Hình Dư.

Trương Khác đang định kiếm cớ từ chối thì dưới bàn bị dẫm chân một cái, nhìn ánh mắt phức tạp của Lý Hình Dư liếc qua, nhất thời chẳng hiểu được ý cô ra sao.

- Vậy tôi coi như anh đồng ý rồi ...

Thấy Trương Khác do dự, Phác Trình Nhi liền quyết định nhanh, làn da ứng hồng, xuân tình sóng sánh, cười tươi như hoa, ngửa người ra sau dùng tiếng Anh gọi phục vụ mang cà phê tới.

Lúc này Trương Khác không tiện từ chối ngay nữa, thầm nghĩ cùng lắm thì mời cô ta tới phòng uống rượu nghiêm túc, y cũng chẳng bận tâm chút thanh danh này.

Phác Trình Nhi cứ quần lấy Trương Khác nói chuyện, Lý Hình Dư yên tĩnh ngồi một bên, cô cũng không thể dùng tiếng Hán nói chuyện với đám Lương Văn Giang, đám Vương Thái Linh, Lương Văn Giang ngồi một lúc không xen vào được câu nào, biết ý cáo từ.

Bọn họ vừa mới rời đi, Phác Trình Nhi đã không thể chờ đợi thêm được, yểu điệu vươn ngón tay ra gãi gãi lòng bàn tay Trương Khác:

- Hình Dư cũng mệt rồi, chúng ta để cô ấy về phòng ngủ trước thôi chứ nhỉ?

Sự phóng khoáng nhiệt tình của Phác Trình Nhi làm sống lưng Trương Khác ớn lạnh, không khỏi nghĩ bộ dạng mình đi săn gái kiếp trước có phải cũng y như thế này không?

- Bên ngoài trời âm u, có vẻ tuyết sắp rơi.

Lý Hình Dư đứng dậy, thấy trong quán cà phê không còn ai khác, lười nhác vươn mình, hết sức hấp dẫn:

- Uống rượu trong đêm tuyết chẳng phải hết sức thú vị sao?

Rồi cũng không về phòng mà đi theo sau Trương Khác và Phác Xảo Trinh.

Phác Xảo Trinh rõ ràng thấy Lý Hình Dư làm vướng víu, xoay lưng về phía Trương Khác nháy mắt, Lý Hình Dư coi như không thấy.

Đợi Trương Khác mở cửa phòng, Phác Trinh Nhi thấy không vứt bỏ được Lý Hình Dư, đành nói:

- Tôi đặc biệt chuẩn bị vài chai rượu ngon vì chuyến đi này, để tôi đi lấy.

- Không cảm thấy tôi phá hỏng chuyện tốt của hai người chứ?

Lý Hình Dư đợi Phác Trinh Nhi vào phòng, cẩn thận hỏi Trương Khác.

Trương Khác hỏi lại:

- Cô dẫn chân tôi dưới bàn làm gì? Tôi vốn còn định về ngủ sớm.

- Hả ...

Lý Hình Dư đỏ mặt, khi đó cô nghe thấy Phác Trinh Nhi lớn gan dụ dỗ Trương Khác chơi trò tình một đêm, giật mình nhận ra trò chơi đã vượt ngoài tưởng tượng của mình rồi, chân vô ý chạm phải chân Trương Khác, không phải là ám thị gì, mà dù có cũng là ám thị Trương Khác từ chối.

Đột nhiên Lý Hình Dư không biết phải giải thích với Trương Khác ra sao, tầm mắt vừa đứng ở môi Trương Khác, nhớ lại lời Phác Trinh Nhi, thầm nghĩ: "Đúng là nam nhân hấp dẫn", cô biết ánh mắt tang thương thâm thúy của Trương Khác càng thu hút nữ nhân hơn, nhưng lúc này không có dũng khí nhìn lên nữa, đứng đó không nói một lời.

- Buổi tối nếu tuyết rơi thật, ba người uống rượu thâu đêm cũng là chủ ý không tệ ...

Trương Khác nhìn dáng vẻ thẹn thùng an tĩnh của Lý Hình Dư, lòng nhộn nhạo không thôi.

Lúc này chỗ rẽ truyền tới tiếng thang máy mở ra và tiếng người nói chuyện bằng tiếng Hàn Quốc, Lý Hình Dư theo tiềm thức né tránh, người áp vào lòng Trương Khác, mắt đưa lên nhìn, muốn y mở cửa phòng để cô trốn vào.

Cơ thể ngọc ngà ấm áp dựa vào lòng, một hương thơm nhẹ nhàng truyền vào mũi, Trương Khác phải hít một hơi, mở cửa phòng, khẽ ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lý Hình Dư đi vào phòng, khép cửa lại.

Lúc này đoàn người kia đi qua, một nam nhân dùng tiếng Hàn oang oang thảo luận nữ nhân ở hộp đêm, chẳng để ý phòng hai bên có người người ngủ rồi hay không, còn có tiếng nữ nhân ré lên, có lẽ là bị nam nhân đụng chân đụng tay rồi, chắc là gái mà hộp đêm được đám nam nhân gọi tới phòng.

- Nam nhân luôn như thế, chẳng có chút nhẫn nại nào.

Lý Hình Dư nhỏ giọng bình phẩm, tim đập thành thịch, vừa rồi đúng là hú hồn, nếu gặp phải các trưởng bối trong tập đoàn ôm gái từ hộp đêm về thì xấu hổ biết chừng nào.

Trương Khác hơi lùi lại một chút, nhìn khuôn mặt đỏ hồng quyến rũ của Lý Hình Dư:

- Nam nhân không phải luôn như thế ... Xem ra Phác Trinh Nhi phải một lúc nữa mới dám rời phòng, cô muốn uống gì?

Trong phòng có quầy bar nho nhỏ và tủ lạnh đựng đầy đồ uống, rượu trên giá thì lại bình thường, hơi ẩm trong phòng làm người ta hơi ngột ngạt, Trương Khác mở cửa sổ cho thoáng gió, rót nước khoáng ỉnh và Lý Hình Dư, mặc dù biết một lúc nữa Phác Trinh Nhi sẽ tới, nhưng ở một mình trong phòng với Trương Khác, Lý Hình Dư vẫn cảm thấy khẩn trương vô cớ.

"Cộc cộc cộc ..." Tiếng gõ cửa vang lên làm Lý Hình Dư giật mình.

Trương Khác chạy tới mở cửa, Phác Trinh Nhi ôm hai chai rượu vào, tay còn cầm một chiếc ly chân cao, quầy bar trong phòng chỉ có hai chiếc ly, đúng là lạ.

Phác Trinh Nhi tựa hồ cũng sợ người đồng hành gặp phải, đặt rượu, ly xuống ôm bầu ngực thở gấp mấy hơi mới nói:

- Thiếu chút nữa bị bọn họ gặp phải, anh Tại Thù vừa mới tới tìm cô, tôi nói cô đi chơi một ngủ rồi, mai nhớ kỹ đừng làm tôi bị lộ.

Lý Hình Dư gật đầu, Trương Khác mở chai rượu ra, ba người ngồi quanh bàn trước cửa sổ, vừa ngắm cảnh đêm, vừa uống rượu tán gẫu.

Phác Trinh Nhi giận Lý Hình Dư phá hỏng chuyện của mình, có lẽ biết chuyện vui đêm nay vô vọng rồi, uống rượu không kiềm chế gì, bản thân tửu lượng có hạn, ba người chia nhau hai chai rượu, hơi rượu bốc lên, gục người lên đùi Lý Hình Dư muốn ngủ, bắt đầu nói năng linh tinh.

Trương Khác bế Phác Trinh Nhi lên, định đưa cô ta về phòng ngủ, Phác Trinh Nhi không quên cầm hai chiếc ly lên, say rượu nói:

- Chúng ta về phòng uống tiếp đi, để Hình Dư một mình ở lại đây ...

Nữ nhân lúc say rượu là nặng nhất, Lý Hình Dư vất vả dìu một bên Phác Trinh Nhi, vớt cô ta lên giường, giúp cởi áo giày, đắp chăn lên, thăm nghĩ tới nay tới đây là xong rồi, quay lại nhìn thấy Trương Khác khoanh tay nhìn, đột nhiên vọt miệng:

- Chỗ Trinh Nhi chắc là còn một chai rượu, chúng ta trộm của cô ấy uống hết nhé?

Nói xong hốt hoảng đi tới quầy bar lấy chai rượu, cùng Trương Khác rón rén mở cửa phòng, rồi quay về phòng Trương Khác.

Vào phòng rồi mới nhớ Phác Trinh Nhi say rượu cầm cả hai cái ly đi, trong phòng chỉ còn lại cái ly cô vừa uống, Lý Hình Dư không mang thẻ phòng theo, nói nhỏ:

- Anh có ngại dùng chung ly với tôi không?

Trương Khác nhìn đôi mắt long lanh của Lý Hình Dư, làm gì còn năng lực từ chối cô, lấy thăm trải lên ban công hơi lạnh, cùng Lý Hình Dư ngồi khoanh chân dưới sàn, đặt chai rượu giữa hai người.

Nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, Lý Hình Dư thăm nghĩ may mà tới đây uống rượu, nếu như một mình ở trong phòng nhìn cảnh tuyết rơi sẽ chỉ có cảm giác muốn chết đi cho rồi.

***

Lý Hình Dư ngoài đời thực chất là Lý Doãn Hình, cô gái này tự tử trong bồn tắm một khách sạn ở New York vào năm 2005 chứ không phải ở Nhật vào năm 2001, và tin đồn nhiều nhất liên quan tới đấu tranh gia tộc chứ không phải là hôn nhân, một cô gái rất đẹp, mình tìm dc ảnh trong tang lễ của cô này, nhưng thôi, chẳng đăng lên làm gì.

974. Chương 973: Sau Khi Say Rượu.

Mơ mơ hồ hồ cảm thấy hơi đau đầu, lúc này mới nhớ ra hôm qua uống rượu quá nhiều, nghe thấy tiếng tim đập rõ ràng, Lý Hình Dư xác định được mình ngủ thiếp đi trong lòng Trương Khác.

Hôm qua đúng là uống quá nhiều, hết một chai rượu vang còn lấy thêm một chai rượu tây bình thường trên tủ rượu ra uống, uống rất hăng, còn tranh cả rượu của Trương Khác để uống, rồi nói rất nhiều điều vô vị, hình như nói cả lần kinh nguyệt đầu tiên của mình với anh ta thì phải.

Lý Hình Dư không chắc lắm, có lẽ là nói rồi, có lẽ là chưa nói, mà nói hay không thì cũng chẳng sao, vì mình nhất định còn nói cả những chuyện xấu hổ hơn nữa.

Lý Hình Dư không biết Trương Khác đã tỉnh chưa, cẩn thận he hé mắt, thấy Trương Khác vẫn mặc áo sơ mi, tuy nhăn nhúm, nhưng ít nhất vẫn còn mặc, cảm thấy lành lạnh, đó là vì cửa sổ mở nửa bên, còn nhớ hôm qua uống rượu làm người nóng nực, cởi áo khoác ra, vẫn thấy nóng nên mở cửa sổ.

Bất chợt nhìn thấy chiếc áo lót tơ tằm màu đen lủng lẳng ở mép giường, Lý Hình Dư giật nảy mình, án mắt chiếu xuống người, vẫn mặc chiếc áo len mỏng.

Loáng thoáng nhớ ra khi say quá thấy áo lót quá chật, nhờ Trương Khác cho tay vào tháo hộ, tháo ra lại thảo luận chuyện phiên não vì ngực to, đúng là điên mất rồi, còn may là chưa cởi hết sạch sành sanh.

Còn làm gì nữa nhỉ? Còn hôn nữa, ký ức rất rõ ràng, không phải, say như thế, làm sao mà nhớ rõ được, chắc là hôn trong mơ.

Lý Hình Dư hồi tưởng lại lúc môi chạm nhau, cảm giác mềm mại đó quá chân thật, không giống như nằm mơ, nhớ mình chưa hôn ai bao giờ, làm sao biết cảm giác hôn nó như thế nào? Nếu mơ mà chỉ mơ mỗi hôn thì kém quá.

Nghĩ như thế, Lý Hình Dư cảm thấy má nóng bừng, hiện chuyện quan trọng nhất bây giờ là chạy thoát khỏi gian phòng này, lúc đó hãy nghĩ có hôn thật hay không?

Lý Hình Dư hơi nhúc nhích cơ thể, cơ thể đầy đặn nằm áp lên người Trương Khác lâu quá rồi, hơi cử động một chút cảm thấy tê điếng người, nhưng chớp mắt đó cảm giác trên cơ thể cũng khôi phục lại, nhận ra một tay Trương Khác đặt lên eo mình, một tay khác đặt lên mông mình, cảm nhận được nhiệt độ truyền qua lớp vải mỏng, thầm nghĩ :” Anh ấy có thừa cơ sờ bóp mông mình không?”

Bị tay Trương Khác đặt lên mông, Lý Hình Dư cảm giác được mông mình nở nang đầy đặn, tay Trương Khác không nắm hết được, hình dạng cũng rất đẹp nhé, giờ lại chuyển sang đặc ý vì cặp mông mê người của mình, chẳng ngại để Trương Khác đặt tay lên đó, thấy hơi ngứa ngứa, nhưng biết không thể buông thả theo cảm giác, phải mau chóng rời khỏi đây mới đúng.

Lý Hình Dư nhín thở, không thấy Trương Khác có động tĩnh gì, vòng tay ra sau lưng chuyển cánh tay đặt trên eo mình ra, lại đợi thêm một lúc, chuyển tiếp cánh tay đặt ở trên mông, toàn bộ quá trình đó mặt áp vào ngực Trương Khác, không dám ngẩng đầu lên nhìn y.

Đặt được hai tay Trương Khác sang một bên rồi Lý Hình Dư mới thở phào, hai tay chống giường bên hông Trương Khác, từ từ nâng người mình dậy, thấy Trương Khác vẫn không có động tĩnh gì mới ngẩng đầu lên nhìn, thấy một đôi mắt sáng đang chăm chú nhìn mình ...

- Á ...

Lý Hình Dư hoảng hốt tay mềm đi, người lại ngã ục vào lòng Trương Khác, cuống quýt bò dậy, không dám nhìn vào mặt y, giọng lí nhí:

- Anh dậy từ bao giờ?

- Từ lúc cô nhắc tay tôi ra...

- Ồ!

Lý Hình Dư không thể nói là không tin, nếu không Trương Khác tỉnh lại lâu rồi thì đặt tay lên mông mình là có ý gì?

- Chỉ nhớ uống rượu xong có hơi say, chưa bao giờ say thoải mái như thế, cô cảm thấy ổn chứ?

Trương Khác ngồi dậy, mới phát hiện ra mình đi ngủ không cởi giày, khom lưng cởi ra.

Lý Hình Dư cười ngượng ngùng, gật đầu, phải thừa nhận say rượu như thế thật là thư thái.

Ánh sáng ban mai từ ngoài cửa kính chiếu vào, trời vẫn còn sớm, trông có vẻ sáng, thực ra là tuyết phản quang, Trương Khác lấy di động ra xem giờ, mới có hơn 5 giờ, hỏi Lý Hình Dư:

- Có muốn ngủ thêm một chút không?

Lý Hình Dư cầm lấy áo khoác và túi sách, nhưng mặt mày lại ủ rũ, cô quên không mang thẻ phòng bên cạnh, lúc này về phòng là phải đánh thức Phác Trình Nhi, làm sao giải thích với cô ta đây? Nếu để cô ta biết mình qua đêm ở phòng Trương Khác, hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả lần trước, nói không chừng gia tộc cũng ầm lên, nửa số tầng của khách sạn là nhân viên cao tầng Samsung tới tham gia buổi lễ giới thiệu sản phẩm, đúng là chỗ vụng trộm rất hay.

Lý Hình Dư nhìn Trương Khác chẳng biết phải làm sao, Trương Khác đoán ra được cô lo lắng gì, nói:

- Cô thay y phục, tôi gọi phục vụ đem y phục của cô đi giặt, rồi ăn mặc sạch sẽ tìm quán nào đó ăn sáng, gọi điện cho Phác Trình Nhi, nói không chừng có thể qua ải được ...

Lý Hình Dư trầm nghĩ cũng chỉ còn cách như thế, vào phòng tắm cởi y phục ra, nấp sau cửa đưa y phục cho Trương Khác, lúc này mới phát hiện không mang áo lót vào, khăn tắm hơi ngắn, Lý Hình Dư không có dùng khăn quần mỗi khăn tắm đi qua đi lại, nói nhỏ:

- Anh có thể lấy giúp tôi thứ ở trên giường được không?

Trương Khác nhặt chiếc áo lót tơ màu đen trên giường lên, cho dù nam nhân bình thường đến đâu cũng không kìm được đưa lên mũi ngửi, còn lưu lại chút hương thơm cơ thể.

- Anh ...

Lý Hình Dư từ sau cửa thò đầu ra, thẹn tới mặt đỏ ửng, nhưng chẳng hề có cảm giác tức giận, mà như chính mình làm việc trái lòng, nhắm mắt đưa tay ra, gắt giọng nói:

- Có gì hay mà ngửi, mau đưa cho tôi, lạnh chết đi.

Trương Khác lúc này mới đưa cho cô, tuy mùa hè từng nhìn thấy Lý Hình Dư ăn mặc hở hang trước mặt, nhưng lúc đó đầu óc mơ màng, đâu được tỉnh táo nhìn cảnh tay trắng nõn thế này, biết đằng sau cánh cửa kia, Lý Hình Dư nhiều nhất chỉ có cái quần lót, tiếc là cô đã khóa chặt lại cửa phòng rồi.

Lý Hình Dư tắm xong, quần khăn tắm lên người, gọi Trương Khác vào tắm, lo Phác Trình Nhi có thể gọi điện tới bất kỳ lúc nào, đợi phục vụ mang y phục được giặt là lên, liền cùng Trương Khác ra khỏi khách sạn ngay, lúc này mới thở phào một hơi.

Con đường trước cửa khách sạn đã được công nhân vệ sinh quét sạch tuyết, có điều ngõ phía đông bắc tuyết vẫn trắng phau phau, chưa bị người đi đường dẫm đạp lên, hít một hơi không khí trong mát, Lý Hình Dư khoắc cánh tay Trương Khác, nói:

- Thi thoảng uống say cảm giác không tệ.

Rẽ qua khách sạn là phố thương nghiệp, sớm như thế này kiếm chỗ ăn sáng không phải dễ, Trương Khác và Lý Hình Dư tay trong tay đi không mục đích trên đường, gặp rất nhiều người tập thể dục buổi sáng, xe đi trên đường đa phần là taxi.

Tìm được quán bán đồ ăn sáng, bên trong người không ít, gọi quẩy, cháo trứng, trứng luộc nước trà, đậu tương, lúc này Lý Hình Dư mới nhận được điện thoại của Phác Trình Nhi.

Phác Trình Nhi tỉnh rượu, thấy Lý Hình Dư không ngủ trong phòng, lo lắng gọi điện thoại cho cô, biết cô cùng Trương Khác ra ngoài ăn sáng, trong lòng nghi hoặc, nhưng không nghĩ nhiều, vội theo chỉ dẫn của Lý Hình Dư tới quán ăn sáng.

Tới nơi thấy Lý Hình Dư mặc dù vẫn mặc y phục hôm qua, nhưng sạch sẽ thơm tho không có nếp nhăn nào, cùng Trương Khác vừa ăn vừa nói cười.

Phác Trình Nhi biết Lý Hình Dư không tán đồng quan điểm tình một đêm của mình, cho nên không hoài nghi cô ngủ qua đêm ở phòng Trương Khác, đầu đau dữ dội, nên chẳng quan tâm được tới chi tiết nhỏ.

Phác Trình Nhi xin lỗi vì hôm qua say rượu thất lễ, còn hẹn Trương Khác tối lại tụ họp uống rượu, Trương Khác thấy Lý Hình Dư đưa mắt nhìn mình ẩn giấu nụ cười trong đó, cũng cười hiểu ý.

Lý Hình Dư và Phác Trình Nhi ăn sáng xong đi trước, Trương Khác mua một tờ báo rồi gọi điện cho Phó Tuấn, bảo hắn đưa nhà cậu qua đây ăn sáng, khách sạn chỉ phục vụ bữa sáng đồ tây, tới đây húp cháo thoải mái hơn.

Trương Khác buổi chiều tới hội đàm với Dịch Vân Phi, buổi tối lại phải đi tới Cố gia trạch viện báỉ phỏng Cổ lão gia tử.

+++

Tìm hình cho em này mà không có em nào phù hợp, em thì đc cái ngực thì mất cái mặt, được cái mặt thì hông cái ngực ....

975. Chương 974: Khẩu Đầu.

Điện tử của Samsung tiến vào Trung Quốc nhiều năm, mỗi năm tổ chức rất nhiều lễ giới thiệu sản phẩm, địa điểm cũng không chỉ giới hạn ở Bắc Kinh, thậm chí còn cố ý tổ chức ở thành phố du lịch nổi tiếng.

Nhưng Trương Khác biết Samsung đã điều chỉnh sách lược khai thác thị trường Trung Quốc, buổi lễ giới thiệu sản phẩm này với Samsung mà nói ý nghĩa vô cùng trọng đại.

Trương Khác trước một ngày mới nhận được danh sách sản phẩm giới thiệu của Samsung lần này, gồm màn hình LCD mới nhất, di động kỹ thuật số, toàn là sản phẩm cao cấp, có thể dự kiến sách lược của Samsung ở Trung Quốc là đánh vào sản phẩm cao cấp.

Sách lược này kéo dài nhiều năm mới điều chỉnh thêm một lần nữa, hơn nữa màn hình LCD và di động chính là 2 trong ba cột trụ sản nghiệp của Samsung sau này, có thể thấy phương hướng phát triển của Samsung không phát sinh sai lệch vì nhân tố ngẫu nhiên, bánh lịch sử vẫn quay theo quỹ đạo của nó.

Trương Khác và Diêu Kiên cùng hai nhân viên tới lễ giới thiệu sản phẩm, hội trường bố cục rất hiện đại, như triển lãm trưng bày nghệ thuật hiện đại.

Nhìn hội trường nhưng nhúc người, Diêu Kiên chép miệng:

- Phải hơn nghìn người, sức hiệu triệu của Samsung thật mạnh.

Trương Khác thì cách đám người đông đúc vẫn nhận ra Lý Hình Dư mặc lễ phục đằng xa, cả hai trao đổi ánh mắt cho nhau, có cảm giác tâm linh giao cảm.

Tham gia buổi lễ này có rất đông phóng viên, đại biểu doanh nghiệp điện tử, tất nhiên không ít người nhận ra Trương Khác.

Trương Khác không muốn bị chú ý, trà trộn trong hội trường, tìm chỗ ngồi xuống, đại biểu Cẩm Hồ chỉ đăng ký là nhân viên công tác bình thường, chỉ có mỗi Lý Hình Dư là như vô ý nhìn về phía Trương Khác nhoen miệng cười.

Lý Tại Thù ngồi ở hàng ghế trước, giao lưu với cao tầng tổng bộ Samsung, không hề nghĩ Trương Khác đích thân tới đây, hẳn đặc biệt dặn nhân viên chú ý danh sách đại biểu của đối thủ cạnh tranh.

Phác Trình Nhi ngồi bên cạnh Lý Hình Dư, thấy khóe miệng cô mang nụ cười nhẹ, hỏi:

- Cười gì thế?

Quay đầu lại nhìn, lúc này máy chiếu bật lên, màn hình lớn xuất hiện bức ảnh chủ đề lễ giới thiệu sản phẩm, trong hội trường ánh đèn giảm đi, hơi tối, hai cô gái lại ngồi hàng trên cùng, không thấy rõ được người ngồi ở hàng giữa.

Trương Khác nhìn Lý Tại Thù — Lúc này đã là hội trường tổng bộ Samsung Trung Quốc — Đi lên bục phát biểu, tiếng phổ thông của hắn vẫn mang âm điệu quái dị như cũ, kém xa Lý Hình Dư.

- Cảm ơn mọi người bỏ thời gian quý báu ra tham dự lễ giới thiệu sản phẩm mới của Samsung! Trước tiên tôi đại biểu điện tử hoan nghênh bày tỏ hoan nghênh nhiệt liệt, đồng thời tôi cũng muốn nhân cơ hội này cảm tạ những đối tác chứng kiến và hợp tác với sự trưởng thành của Samsung...

Tới đó hơi cúi mình cảm tạ.

- Mọi người không ngại xa xôi ngàn dặm tụ hội ở Bắc Kinh, tìm hiểu tiền đề phát triển sản nghiệp điện tử thông tin và di động ...

Lý Tại Thù dáng vẻ tiêu sái giới thiệu thành tựu mới về nghiên cứu kỹ thuật gần đây của Samsung, cùng chiến lược điều chỉnh trong tương lai:

- ... Sau buổi lễ giới thiệu sản phẩm, những nhà quản lý tới hội trường hôm nay sẽ đại biểu Samsung chúc tết người tiêu dùng Trung Quốc.

Mặc dù Lý Tại Thù nhấn mạnh ở câu nói cuối cùng, nhưng tâm tư Trương Khác lại chú ý tới lời giới thiệu điều chỉnh chiến lược trước đó của hắn.

Samsung mặc dù còn có thua kém lớn so với cự đầu điện tử Nhật Bản, nhưng phương hướng rất chính xác, lại hết sức coi trọng nghiên cứu ứng dụng kỹ thuật và công nghệ thiết kế, là uy hiếp trực tiếp của Cẩm Hồ trong tương lai, vì chiến lược Cẩm Hồ và Samsung gần tương tự nhau, sẽ sinh ra cạnh tranh cực kỳ tàn khốc.

Chúc tết? Ngày mai là Tết Tây, chúc tên bây giờ cũng là bình thường, nhưng không chỉ Lý Tại Thù, tiếp theo mỗi người người lên phát biểu đều nhấn mạnh đề tài chúc tết này.

Tiếp theo mới chính thức là giới thiệu sản phẩm, các cô người mẫu xinh đẹp ăn mặc lộng lẫy ưỡn ẹo cầm sản phẩm của Samsung đi lên sân khấu, đôi đôi tam tam, trắng tròn gợi cảm.

Trên màn hình lớn bắt đầu minh họa tính năng sản phẩm, Trương Khác nhìn chăm chú, đèn flash trong hội trường chớp liên hồi, nhiều hơn lúc này nhiều, chắc là các phóng viên cũng hứng thú với các cô người mẫu ăn mặc mát mẻ.

Trương Khác còn nghĩ liệu Lý Hình Dư, Phác Trinh Nhi liệu có mặc thứ đồ gợi cảm đó lên giới thiệu không, đúng lúc này Lý Tại Thù đi lên sân khấu, vô tình nhìn về phía này.

- A ... Bị phát hiện rồi.

Trương Khác thấy ánh mắt Lý Tại Thù ghim chặt về phía mình tới hai ba giây mới nhìn đi chỗ khác, chỉ biết nhún vai, không muốn chuyện Lý Hình Dư ở Bắc Kinh liên hệ riêng với mình bị cao tầng Samsung biết, tính rồi đi trước.

- Lễ giới thiệu sản phẩm năm 99 bất kể đối với Samsung hay đối với tôi đều có ý nghĩa đặc biệt, chúng tôi sẽ vào thời kỳ mới, chân thành cảm ơn mọi người cùng tôi chứng kiến sự phát triển của Samsung.

Lý Tại Thù thu ánh mắt từ trên người Trương Khác lại, dù sao y tới đây cũng chẳng phải là chuyện gì khó tin:

- Tiếp theo tôi và đại biểu tập đoàn Samsung xin chúc tết người tiêu dùng Trung Quốc.

Trương Khác đã đứng dậy chuẩn bị đi, thầm nghĩ nhận một cái cúi chào của Lý Tại Thù rồi đi cũng không muộn, chắc quá nửa người ở đây cũng nghĩ như thế.

Không ngờ Lý Tại Thù gọi sáu bảy cao tầng Samsung lên sân khấu, dùng tiếng Hàn nói chuyện với họ, tuyệt đại đa số người ở đây không biết tiếng Hàn, không hiểu bọn họ nói gì, đang đợi bọn họ cúi chào thì Lý Tại Thù và những người kia xếp thành hàng dọc quý xuống khấu đầu.

Người tham dự buổi lễ không hiểu bị cảnh trước mắt làm giật mình.

Đèn flash vẫn kịp thời vang lên, cao tầng Samsung dập đầu bốn năm cái mới kết thúc “chúc tết”.

- Bọn họ làm cái gì vậy?

Điều Kiên ngạc nhiên nhìn sân khấu.

- Bày trò ấy mà.

Trương Khác nhếch mép cười, nhưng vẻ mặt không thoải mái chút nào, đây mới là trọng điểm của buổi lễ giới thiệu sản phẩm, tên Lý Tại Thù này không thể coi thường được.

Cao tầng Samsung tất nhiên không “khấu đầu chúc tết” với người tiêu dùng Trung Quốc, cảnh trước mắt này chẳng qua là thủ đoạn thương nghiệp được dày công sắp xếp thôi.

Nhìn thấy các phóng viên đều kinh động, chắc ngày mai cảnh “khấu đầu” này sẽ xuất hiện tít tít cả tờ báo truyền hình, gây ra tranh cãi và thảo luận rộng khắp, nó sẽ được công chúng và giới truyền thông quan tâm vượt xa buổi lễ giới thiệu nhát nhèo.

Trương Khác rời khỏi hội trường, y tin phòng thị trường sẽ mau chóng biết được màn biểu diễn của cao tầng Samsung, có điều y vẫn gọi điện thoại cho Dương Vân, yêu cầu phòng thị trường mau chóng đánh giá ảnh hưởng thị trường của màn kịch này, bọn họ phải chính thức đối diện với sự uy hiếp của Samsung rồi.

Đem so với danh nghiệp điện tử Nhật Bản cứng nhắc, sách lược kinh doanh của Samsung linh hoạt biến báo hơn nhiều, thậm chí đã mua công ty điện tử được cấp quyền kỹ thuật Iplayr ở Hàn Quốc, thông qua phương thức này gia nhập trận doanh DMP, đồng thời nhanh chóng đưa ra Iplayr của Samsung ở thị trường Âu Mỹ vào hạ tuần tháng 12.

Trên đường tới sân bay thủ đô, Trương Khác nhận được tin nhắn của Lý Hình Dư, đại khái lúc này cô mới phát hiện ra Trương Khác đã rời đi, tin nhắn nói hôm nay cô sẽ về Kiến Nghiệp hẹn gặp lại, Trương Khác cũng nhắn tin hôm nay sẽ về Kiến Nghiệp, chỉ là tin nhắn gửi đi chẳng hề có hồi âm.

Trương Khác tới sân bay vừa vặn kịp giờ, đi vào đại sảnh, Đường Thanh đã đứng ở băng truyền hành lý, nhìn thấy Trương Khác ra sức vẫy tay, còn hưng phấn nhảy cẫng lên, Trương Khác mỉm cười, cô vợ nhỏ của mình vẫn đáng yêu như ngày nào.

Sân bay bất điều hòa rất ấm, Đường Thanh mặc chiếc quần jean mà cà phê, bột àu đậm, áo len bỏ người màu xanh, áo khoác ngắn tim nhạt không cài cúc, để lộ vóc người cân đối, khuôn mặt trần trụi khí tức thanh xuân, ném hành lý cho Phó Tuấn rồi nhào bổ vào lòng Trương Khác, nghịch ngợm đưa hai tay ra vỗ má y, thân mật khoác tay y đi ra ngoài.

976. Chương 975: Chuyến Du Hành Tình Ái

Thấy bên ngoài tuyết trắng phủ khắp nơi, Đường Thanh vươn mình reo lên:

- Oa, ở Bắc Kinh cũng có tuyết, vừa rồi gọi điện cho Thịnh Hạ, cô ấy bảo nhìn trời Kiến Nghiệp có tuyết sắp rơi, mong rằng sáng mai ở trên tàu hỏa có thể nhìn thấy.

Thịnh Hạ hôm nay cũng rời Bắc Kinh, nhưng ngồi máy bay về thẳng Kiến Nghiệp, còn Đường Thanh tới Bắc Kinh hội họp với Trương Khác rồi mới cùng ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp.

Trở về thành phố trời đã tối, 7 giờ hơn tàu chạy, không kịp gặp mặt tạm biệt cậu nữa, tới quán ăn gần ga tàu, Trương Khác gọi điện tạm biệt.

Ăn cơm xong Trương Khác và Đường Thanh lên thẳng tàu hỏa, bọn họ ở khoang giường mềm, trừ Phó Tuấn và hai vệ sĩ, nhưng người còn lại đều là nhân viên ở Bắc Kinh.

Trương Khác còn nghĩ không biết tối nay Lý Hình Dư sẽ đi tàu hay máy bay về Kiến Nghiệp thì nghe thấy cô đứng ở hành dùng tiếng Hàn tạm biệt người đi tiễn, trước mặt Đường Thanh không biết có nên tới gặp Lý Hình Dư không?

Tiếp đó lại nghe thấy Lý Hình Dư dùng tiếng Hán nói chuyện, Đường Thanh lúc ở Hong Kong đã gặp Lý Hình Dư, nghe qua giọng nói khó quên của Lý Hình Dư, nghi hoặc hỏi Trương Khác:

- Giọng ai nghe quen thế nhỉ?

Nói rồi đứng đi ra mở cửa phòng.

- A, Đường tiểu thư cũng đi tàu hỏa về Kiến Nghiệp à? Tôi đang lo chuyển đi cô đơn không tìm được bạn.

Lý Hình Dư ôm ngực tỏ vẻ mừng rỡ, rồi thò đầu vào trong nhìn, thấy Trương Khác, ngạc nhiên nói:

- Anh cũng ở đây sao?

Lý Hình Dư hiền lành, không có nghĩa là cô không biết nói dối, nhìn vẻ mặt ngây thơ thuần khiết của cô, Trương Khác thiếu chút nữa tin rằng Lý Hình Dư ngạc nhiên khi nhìn thấy mình thật.

Lý Tại Thu và Kim Nam Dũng lên tàu tiễn Lý Hình Dư, mặc dù nhìn thấy Trương Khác đi với Đường Thanh, nhưng trong lòng không khỏi sinh nghi, Lý Hình Dư nhất quyết không tham gia bữa tiệc tối, dù phải đi một mình cũng về Kiến Nghiệp trước, lúc này nhìn thế nào cũng giống hẹn trước với thằng mặt trắng này.

Rời khỏi ánh đèn rực rỡ của thành phố, bóng đêm bao phủ lên đoàn tàu chạy xình xịch, bên ngoài mưa rơi lất phất, mang cảm giác thê lương tịch mịch.

Trương Khác thì lại rất thích cảnh mưa phùn đêm đông này, xem tài liệu mang theo bên mình một lúc, nhìn nước mưa rơi lên cửa kính chảy thành từng dòng, bên trong phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp của Đường Thanh và Trương Khác, mặc dù có sai lệch một chút so với kế hoạch, nhưng cảm giác không tệ.

Vốn kế hoạch ban đầu của Trương Khác là cùng Đường Thanh tổ chức chuyến “lữ hành tình ái” trong phòng với Đường Thanh, hiện có Lý Hình Dư ở đây, không tiện lập tức thực thi kế hoạch này rồi.

Lý Hình Dư mặc một chiếc áo len màu đen trẻ cổ, chắc biết tác dụng của nó là che chắn hay là làm bầu ngực căng tròn trắng muốt càng thêm khiêu khích, chiếc cổ dài, cái cằm thon thon, cánh môi hồng đỏ thắm, sống mũi thẳng, đôi mắt trong sáng mà mê người, mang vẻ đẹp thành thực đầy đặn.

Đường Thanh mặc áo nhung xanh nhạt, bầu ngực săn chắc nhỏ xinh, trong các cô gái cùng trang lứa, được coi là phát triển rất tốt rồi, nhưng ngồi cùng với Lý Hình Dư, cơ thể lại thành không có gì nổi trội, đôi mắt hẹp dài mang vẻ quyến rũ lả lơi riêng biệt, tay chống cằm chuyên tâm nói chuyện với Lý Hình Dư, thi thoảng quay đầu nhìn Trương Khác nhìn hình phản chiếu của bọn họ trong cửa kính, cười trừ:

- Có phải là hai đại mỹ nữ trong phòng làm bạn thân tâm không?

- Vốn có tài liệu gì cần xem đâu.

Trương Khác cười khì, ngồi xuống bên cạnh Đường Thanh, ôm cơ thể mềm mại của cô vào trong lòng:

- Chỉ là nghe cả hai nói chuyện buồn chán quá, nếu ngáp trước hai đại mỹ nữ thì thật thất lễ, không bằng trốn qua một bên ngồi ngủ ra tốt hơn.

- Giờ không ngáp nữa sao?

Đường Thanh hơi ngả người ra sau, cuộn người trong lòng tương Khác, đầu chống cằm y, cô nàng vốn hay xấu hổ, nhưng trước cô gái xinh đẹp khác, biết phải khéo léo thể hiện “chủ quyền” của mình, cười với Lý Hình Dư:

- Coi như cái ghế tựa cũng được lắm, chúng ta nói chuyện chúng ta, mặc kệ cậu ấy.

- Tôi phải nghỉ ngơi đây.

Lý Hình Dư biết ý đưa tay vỗ nhẹ lên môi, cầm lấy áo khoác đứng dậy:

- Ngày mai gặp nhau nhé.

Trương Khác ôm eo Đường Thanh hơi siết chặt một chút, tránh cô bé ngốc này giữ Lý Hình Dư ở lại, làm kế hoạch của y đổ bể, đợi Lý Hình Dư đi rồi, Trương Khác vội vàng đóng cửa lại, ngồi sát xuống cạnh Đường Thanh.

Đường Thanh nhảy xuống dưới giường, trốn ra cửa sổ xe, xấu hổ nói:

- Đồ đại sắc lang, không nhìn ánh mắt Lý Hình Dư lúc rời đi à, hại người ta bị cô ấy cười cho! Còn nữa bạn nhấn tâm để một đại mỹ nữ như thế lẻ loi ngủ một mình à?

- So với chuyện tốt của mình, thương hương tiếc ngọc dư thừa là không chấp nhận được.

Trương Khác dán sát mình vào lưng Đường Thanh, nắm lấy hai tay cô cùng nhìn ra bên ngoài, đôi bàn tay nhỏ nhắn mịn màng, làm lòng người ta cảm thấy hết sức ấm áp.

Đường Thanh hiểu rõ ý đồ của Trương Khác, nhưng trong khoang tàu ở đêm mưa như thế này, làm thế qua hoang đường mất rồi, lo soát vé vào kiểm tra, cũng lo người khoang bên cạnh nghe thấy, thật xấu hổ chết đi, quay lại nhìn Trương Khác cầu khẩn, thâm nghĩ không nên để Lý Hình Dư đi, sai lầm quá lớn rồi.

Trương Khác vỗ nhẹ lên khuôn mặt diễm lệ của Đường Thanh, bắt đầu bằng hôn nhẹ lên cánh môi cô, rồi mỗi lúc một mạnh mẽ, cuốn lấy chiếc lưới non mềm, đợi Đường Thanh động tình ôm lấy cổ mình truy đuổi cảm xúc mỹ diệu nam nữ hoan ái mới buông tay ra cởi thắt lưng, cho tay vào chiếc quần jean, vuốt ve chiếc mông nhỏ săn chắc, trơn trơn, mềm mềm, cảm giác thích thú vô ngần.

Ngón tay trượt qua xương cụt, cơ thể mẫn cảm trong lòng run lên khe khẽ, ngón tay lách vào bên trong quần lót, cánh hoa cúc bị chạm vào liền rút lại, ngón tay tiếp tục thăm dò phía trước, dinh dính, nơi đó đã ướt hết rồi.

Càng ở chỗ dễ bị phát hiện, tình dục càng dễ bị khơi lên, Trương Khác nhớ lại Đường Thanh ở nhà mình cũng hết sức mẫn cảm, dựa vào ánh đèn trần có thể nhìn thấy từng tĩnh mạch trên cổ cô phồng lên, dưới bàn tay khiêu khích thành thạo của Trương Khác, thân thể của Đường Thanh đang dần trở nên khô nóng, làn da cũng đỏ hồng hào, hơi thở nặng nề biến thành tiếng rên triền miên nho nhỏ, nhưng vẫn cố giãy dụa né tránh.

Trương Khác sao có thể để mỹ nhân ngư đã mắc câu trốn thoát cho được, hai tay nâng mông Đường Thanh lên di chuyển về phía giường, Đường Thanh biết có chống cự cũng vô ích, thì thầm cầu khẩn:

- Đại sắc lang tắt đèn đi.

- Không.

Trương Khác chăm chú nhìn khuôn mặt động tình của Đường Thanh, đôi mắt dài phủ lên một lớp sương mờ mê lý, vẻ đẹp ngây thơ lả lơi đó làm trái tim người ta thất lại, Trương Khác đâu nỡ tắt đèn.

Trương Khác ngồi xuống giường, đặt Đường Thanh đứng giữa hai chân mình, từ từ kéo quần jean của cô xuống, đưa tay nhẹ nhẹ cọ vào giữa hai đùi cô, Đường Thanh thở rất nhỏ, cô luôn nỗ lực nhẫn nhịn không phát tiếng rên lớn, đầm lầy giữa hai chân càng lúc càng ướt nước, còn chảy xuống cả đùi, Trương Khác định cho tay vào, Đường Thanh không quên nắm lấy cổ tay y, giữ y không cho chạm vào hoa cúc đằng sau.

Ngón tay ra vào mấy chục cái, Đường Thanh hoàn toàn sụp đổ, người mất hết sức lực, ôm chặt lấy đầu Trương Khác, tay luồn vào tóc Trương Khác, cố kìm chế không phát ra tiếng rên rỉ sung sướng.

Đội cơn cao giật cao trào qua đi, Trương Khác đặt cơ thể nóng ran của Đường Thanh xuống giường, lúc này mới cởi hết y phục trên người cô, nhưng để Đường Thanh tận dụng đưa tay tắt đèn trên trần, chỉ còn lại chiếc đèn nhỏ trên vách còn sáng.

Trong ánh sáng tờ mờ, Trương Khác ngây ngất ngắm nhìn cơ thể Đường Thanh, bầu ngực trắng nõn nà, cánh tay mềm oặt vắt vẻo trên giường, lỗ rốn tuyệt đẹp nằm chính giữa cái bụng phẳng lý quẩn rũ, rồi vùng đùi đàn còn giọt sương mai long lanh đọng trên lớp lông mềm đen nhánh, cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp mờ mờ ảo ảo, ẩn hiện càng lan tỏa sức mê hoặc chết người.

- Đại sắc lang, sao bạn có thể đối xử với mình như thế?

Đường Thanh thấy ánh mắt có chút bờ cợt của Trương Khác, há miệng ra muốn cắn y.

- Vậy bạn muốn mình đối xử với bạn thế nào?

Trương Khác cười gian, đưa tay chặn miệng Đường Thanh.

977. Chương 976: Chuyện Tốt Bị Cắt Ngang.

Đường Thanh nhìn thấy trên ngón tay của Trương Khác còn dính dịch thể lỏng lánh, định bôi cả lên môi mình, trong lòng xấu hổ muốn chết, né tránh không được, nằm úp người lại, bờ mông tròn lẳn trắng phau đập thẳng vào mắt Trương Khác.

Vòng nhỏ nhắn thon thon, khiến đường cong ở mông càng thêm đầy đặn, cánh hoa cúc màu nâu sẫm, xuống phía dưới nữa là hai mép thịt hồng phật phồng khấp mở trong đầm nước, bên cạnh là sợi lông nhỏ mềm ướt sũng, mặc dù trong phòng không có điều hòa, lạnh lạnh song trên trán Trương Khác đã có những giọt mồ hôi, cảnh đẹp trước mắt làm y như muốn tan chảy.

Trương Khác loáng một cái đã cởi sạch y phục, ngón tay vuốt nhẹ theo cặp chân thanh tú săn chắc của Đường Thanh mơn trớn lên trên, mỉm cười nhìn cơ thể Đường Thanh run lên từng chập, nhẹ nhàng trườn lên tấm thân non nớt láng mịn của cô, đem tiểu huynh đệ hung dữ ngổng đầu lên, từ từ tiến vào huyết động ẩm áp.

Đường Thanh chưa bao giờ thử qua loại tư thế này, xấu hổ vô cùng, muốn quay người lại, không cho Trương Khác chơi đùa như thế.

Trương Khác ấn eo Đường Thanh xuống, cảm thụ huyết động ướm dẫm của Đường Thanh co thắt siết lấy tiểu huynh đệ của mình, muốn hét thật lớn phát tiết khoái cảm vô bờ.

Đường Thanh không giãy dựa nữa, mặc dù trong cơ thể truyền tới khoái cảm mới mẻ chưa từng có khiến cô như muốn lịm đi, nhưng không có dũng khí giống phụ nữ thành thực lác mông phối hợp, chỉ mềm nhũn nằm bẹp xuống giường, đầu nghiêng sang bên, gò má đỏ hồng như quả táo chín, trong miệng vô thức phát ra tiếng rên siết dục hoặc, tiếng rên lọt vào tai Trương Khác càng kích thích y tấn công mạnh mẽ hơn.

Chiếc giường phát ra tiếng cọt két theo động tác của Trương Khác, khoái cảm như từng đợt sóng vỗ bờ liên tục càng lúc càng mạnh, quả thực là thích thú vô cùng, tay Đường Thanh thở hổn hển, thân thể nháp nhô kéo theo những con sóng cuộn trào mãnh liệt, tay cào lên giường như muốn tóm lấy thứ gì đó, còn không quên nhắc Trương Khác:

- Mình ... mình ... không trong thời kỳ an toàn đâu ...

Trương Khác ghì cứng chiến mã lại, lấy “áo mưa” ra mang vào, xoay người Đường Thanh lại cùng cô chính diện giao hợp.

Đường Thanh lúc này mới như con bạch tuộc hai tay quấn lấy cổ Trương Khác, cặp đùi dài trơn bóng quắp lấy hông y, điều đó đồng nghĩa cánh cửa địa đàng mở toang chào mời, cô thẹn thùng thở hổn hển nói:

- Vẫn là cảm giác ở trong lòng bạn là dễ chịu nhất, mình muốn bạn yêu mình thể này cơ, đại sắc lang, có biết không hả?

Trương Khác đáp lại bằng nụ hôn nồng nàn say đắm, Đường Thanh càng lúc đáp lại nụ hôn của Trương Khác một cuồng nhiệt, thậm chí còn chiếm lấy thể chủ động tiến vào miệng y, Trương Khác tham lam, mút hút chiếc lưỡi cô đầy dỗi khát.

Hai con thỏ trắng béo biến thành các chủng hình dạng khác nhau trong tay Trương Khác, núm vú săn lại vểnh lên như đòi hỏi điều gì đó, tiếng bép bép phát ra phía dưới không ngừng lại giây phút nào, cảm giác nước ẩm trong cơ thể Đường Thanh đang không ngừng trào ra, ánh mắt cô mỗi lúc một khao khát, mông chuyển động phối hợp, hai người phiêu diêu bay bổng, sắp đạt tới cảnh giới khoái lạc tối cao thì đột nhiên có tiếng gõ cửa “rầm rầm rầm”.

- Trương Khác.

Nghe thấy giọng nói mang theo vẻ kinh hoàng của Lý Hình Dư gọi mình, Trương Khác không biết không biết xảy ra chuyện gì, rút khỏi hạ thể của Đường Thanh, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì thế?

Đường Thanh tức tốc mặc quần áo lót vào, kéo chăn che lấy người, vờ như đã ngủ, đẩy Trương Khác đi mở cửa.

Trương Khác thấy Đường Thanh còn cười trêu mình, cứ như chuyện vừa rồi hoàn toàn chẳng liên quan tới mình vậy, không nhắc cô chỉ có một cái giường là trông giống có người vừa ngủ, không thể bùng tai trộm chuông được.

Trương Khác nhanh nhẹn mặc quần áo, mở cửa phòng ra, để Lý Hình Dư chỉ mặc quần bó sát người, đường cong cực kỳ gợi cảm đi vào, hỏi vội:

- Sao thế?

- Vừa rồi có hai nam nhân lên tàu, cùng phòng với tôi, ánh mắt ... Ánh mắt của bọn họ.

Giọng của Lý Hình Dư chưa hết sợ hãi:

- Không phải cô một mình một phòng sao?

Trương Khác thầm nghĩ Lý Hình Dư hẳn không kéo kiệt bao cả ba chiếc giường còn lại trong phòng, chuyện cô gái đi một mình trên tàu đêm bị quấy rối thường xảy ra, huống hồ là cô gái có sức dự hoặc trí mạng với nam nhân như Lý Hình Dư.

- Tôi đột xuất quyết định đi tàu hỏa, cho nên ...

Lý Hình Dư không dám nhìn vào mắt Trương Khác:

- Cứ tưởng rời Bắc Kinh không còn ai lên tàu nữa ... Tôi có thể ....

Liếc nhìn thấy trong phòng chỉ có mỗi một cái giường Đường Thanh đang nằm là có dấu vết người ngủ trên đó, yêu cầu tiếp đó không nói ra khỏi miệng được.

- Á ...

Đường Thanh cũng ý thức lộ sơ hở ở đâu rồi, cố chịu đựng ngượng ngùng, kéo Lý Hình Dư ngồi xuống:

- Cô ngủ ở đây là được rồi, dù sao còn thừa hai chiếc giường trống mà, chỉ cần không lo con đại sắc lang trong phòng chúng ta thừa cơ quấy rối là được.

Rồi chỉ huy Trương Khác:

- Bạn đi giúp cô ấy lấy hành lý, y phục lại đây ...

Nói tới đó nhìn thấy Lý Hình Dư vừa chống tay lên giường đã giật mình rút lại, lúc đầu còn chưa hiểu chuyện gì, tới khi thấy tờ nước long lanh dưới ánh đèn treo trên tay Lý Hình Dư liền biết tay cô vừa chống lên cái gì ...

Lý Hình Dư vừa chống tay ra sau người liền cảm thấy chạm vào mảng chần ướt đầm, giật mình nhấc tay lên nhìn thấy sợi tơ nước kéo dài từ tay mình nổi tới vũng nước trên chần.

Mới đầu Lý Hình Dư còn nghi hoặc nhìn một cái, nghĩ sao trên giường lại ướt, nhưng chớp mắt một cái hiểu ra ngay vừa có chuyện gì xảy ra, “á” một tiếng, theo bản năng muốn lau đi, tay vừa đặt lên đùi cảm thấy làm thế thất lễ quá, khuôn mặt trắng trẻo đỏ dừ như gấc chín, chân tay luống cuống, không biết phải làm như thế nào.

Đường Thanh cũng xấu hổ tới mức chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ nào đó mà chui, như con hươu nhỏ kinh hãi nhảy bật dậy, cầm lấy áo khác của Trương Khác treo trên vách bọc lấy cơ thể nửa khỏa thân vào trong, không dám nhìn Lý Hình Dư, nói:

- Tôi cũng giúp cô lấy hành lý.

Rồi đẩy Trương Khác đang mặc y phục chạy nhanh khỏi phòng.

Tới hành lang Đường Thanh vừa then vừa tức há miệng cắn tai Trương Khác, rít lên:

- Cái độ đại sắc lang, làm người ta mất hết thể diện rồi.

Gần từng chữ một bên tai y:

- Mất ... Mất ... Chết ... Đi... Thôi....

Lúc này Phó Tuấn nghe thấy động tĩnh thở đầu ra, Đường Thanh càng xấu hổ, rúc đầu vào lòng Trương Khác trốn.

Trương Khác giải thích với Phó Tuấn:

- Không có gì đâu, Lý Hình Dư ở một mình trong phòng, vừa rồi có hai người lên tàu vào phòng cô ấy làm cô ấy hơi lo, tôi và Đường Thanh đi lấy y phục giúp cô ấy...

Phó Tuấn cười, loại chuyện này không giúp thì tốt hơn, thấy Đường Thanh y phục không chỉnh tề, hẳn liền rút người về phòng.

Đường Thanh siết chặt áo khác bọc kín lấy cơ thể, bàn chân nhỏ nhón lộ ra ngoài, đi chân đất trên thảm, trừng mắt lên nhìn Trương Khác, bảo y đi lấy đồ cho Lý Hình Dư, cô đứng đợi ở hành lang.

Giờ này khách ở trong các phòng đều chìm vào giấc mộng đẹp, trừ tiếng tàu chạy trên đường ray thì xung quanh lặng ngắt.

Trương Khác đi tới trước phòng Lý Hình Dư, cửa không khóa, có hai tên thanh niên ngồi trên giường, một tên để tóc dài che kín tai, nhìn thấy Trương Khác đi vào thì tỏ ra hơi thất vọng, đầu ngửa ra sau, tỏ ra khinh bỉ không thèm nhìn y, tên thanh niên tóc ngắn chỉ chú ý xem xét chiếc di động Lý Hình Dư để lại, Trương Khác đi vào cũng không thèm để ý.

- À, bạn tôi bảo tôi qua lấy đồ giúp cô ấy.

Trương Khác chỉ chỉ chiếc di động trong tay tên tóc ngắn:

- Đó là di động của cô ấy.

Rồi đưa tay ra lấy.

- Dựa vào cái gì chứng minh mày là bạn của cô ấy.

Tóc Ngắn rút tay lại, nhìn Trương Khác khiêu khích:

- Tùy tiện đi vào nói một câu là muốn lấy đồ mang đi, mày tưởng bọn tao dễ lừa à?

978. Chương 977: Mỹ Nữ Luôn Thuộc Về Bọn Mặt Trắng

- Bạn tôi đang ở trong phòng tôi, nếu không anh đi cùng tôi xem thử.

Trương Khác nhếch mép nói:

- Hay bảo nhân viên phục vụ lấy vé bạn tôi đưa qua đây các anh mới xem.

- Đưa di động tao xem nào.

Tóc Dài lấy chiếc di động từ tay Tóc Ngắn, chẳng hề có ý đưa cho Trương Khác, neho mắt nhìn y, thầm nghĩ một em gái mê người như thế, không ngờ lại chạy sang phòng thằng này, thế mới điên chứ.

Hắn chỉ coi Trương Khác và Lý Hình Dư sau khi lên tàu mới quen nhau, nếu không đã không ngủ ở hai phòng khác nhau, chơi đùa chiếc di động trong tay, nhớ lại cơ thể gợi cảm nóng bỏng của Lý Hình Dư lúc hốt hoảng bỏ chạy, nhìn Trương Khác thù địch:

- Bọn tao cũng chẳng làm gì bạn mày, chỉ đùa với cô ấy vài câu, cô ấy lại bỏ chạy như thế, mày nói xem hành vi của cô ấy có tạo thành ảnh hưởng không tốt với tao không? Tao là người làm ăn đàng hoàng, cho dù có muốn chơi gái, cũng hoàn toàn để đối phương tự nguyện, mày bảo cô ấy về đây ngủ đi, còn có cảnh sát tàu, bọn tao làm gì cô ấy được chứ?

- Bên phòng tôi còn có giường trống, tôi lấy đồ cô ấy qua là được rồi.

Trương Khác chẳng có hứng thú dây dưa với bọn chúng.

- Mày coi lời giám đốc Vương của bọn tao là cái rắm à?

Tóc Ngắn thấy Trương Khác cứ dọn dẹp đồ, đứng dậy ấn vai y, mặt hung dữ nói:

- Bỏ đồ xuống, có tin tao đánh mày một trận rồi báo cảnh sát mày vào trộm đồ không?

Tên tóc dài cũng đứng dậy, chặn đằng sau.

Trương Khác đặt hành lý của Lý Hình Dư lên bàn, nhìn Tóc Dài, cười nhạt:

- Giám đốc Vương nào chứ, hay là các người gọi ngay cảnh sát tàu tới đi.

- Mẹ kiếp, mày tưởng mày là ai? Bạn mày có điện thoại của Ái Đạt mà ghê à, thứ điện thoại rẻ rách đó Cty Trường Lâm của bọn tao mỗi người có một cái.

Tóc Ngắn tóm lấy tóc Trương Khác không cho y nhúc nhích.

Trương Khác ngửa người ra sau, hay tay nắm lấy tay tên Tóc Ngắn, nói:

- Có chuyện gì thì nói, đừng có hơi tí là ra tay, điện thoại Ái Đạt đúng là không có gì ghê gớm ...

Miệng tuy mềm xuống rồi, nhưng tay thuận thể nắm lấy cổ tay Tóc Ngắn, thấy tên Tóc Dài hung dữ định đi tới, thỉnh linh đập một phát vào bụng dưới của hắn, lưng đẩy tên Tóc Ngắn xô vào cái bàn trước cửa, cái chân đá ra rất mạnh, Tóc Dài bị đập xô vào cửa phòng, làm cửa phòng bật mở, tay siết chặt bắt Tóc Ngắn buông tay ra, xoay người đâm thêm một phát vào mặt hắn, tóm lấy cổ áo ném ra ngoài.

Hai tên thanh niên hoàn toàn không ngờ Trương Khác có gan ra tay, Tóc Ngắn phản ứng trước tiên, chặn cửa không cho Trương Khác ra ngoài, bảo Tóc Dài:

- Giám đốc Vương, gọi điện cho đám Tiêu Binh đi, bảo bọn chúng tới, thằng chó đẻ này không đánh gãy chân nó, nó tưởng đường sắt do nhà nó mở ...

Hắn còn chưa nói hết đã thấy có một bàn tay như tay voi đặt lên vai mình, bóp lấy xương bả vai kéo ra ngoài, tất nhiên không có sức lực né tránh.

Trương Khác đi ra ngoài mỉm cười nói:

- Mọi người đều là người đi đường cả, cư xử cho nó ôn hòa một chút.

Tên Tóc Dài cũng bị hai hán tử khác bóp vai không cựa quậy được, không hiểu ba người này từ đâu ra.

Lý Hình Dư nghe thấy động tĩnh chạy tới, cùng Đường Thanh đứng ở cửa phòng nhìn vào trong, áy náy khom người nói:

- Thật xin lỗi quá, gây thêm rắc rối cho anh rồi ...

Lo lắng nhìn vết máu trên mu bàn tay Trương Khác, nhưng ở trước mặt Đường Thanh không dám quá nhiệt tình lau tay cho y.

Trương Khác lúc này đâm tên Tóc Ngắn một phát, tay xướt qua răng hắn, bị xước ít da, không có gì đáng ngại, nhún vai nói:

- Xước da thôi, cô vào cùng tôi lấy đồ mang sang phòng chúng tôi.

Y cũng không muốn làm lớn chuyện, nếu không phiền phức cả đêm, mai tới Kiến Nghiệp sẽ buồn ngủ díp mắt, bảo Phó Tuấn buông tay ra.

Có vệ sĩ chuyên nghiệp đi theo tiện thể đẩy, không cần dây dưa mất thời gian, chỉ có lúc đập tên Tóc Dài vào cửa hơi ầm ỉ, sau đó không có động tĩnh gì nữa, hai bên hành lang cũng không có ai thò đầu ra xem chuyện gì.

Hai tên thanh niên thấy phía Trương Khác người đông thể mạnh, bị thua thiệt cũng không dám ho he một lời, ngoan ngoãn đứng một bên nhìn Trương Khác và Lý Hình Dư ở bên trong dọn đồ, mắt còn không ngừng liếc nhìn về phía Đường Thanh tay giữ áo khác, chân trần nhỏ nhắn lộ ra tới gối đứng ở cửa phòng nhìn sang, lòng cảm tức :” Mỹ nữ đều thuộc về tên mặt trắng này rồi!”

Trương Khác và Lý Hình Dư xách đồ ra, hai tên thanh niên mới hậm hực đi vào.

Chút chuyện bất ngờ xen ngang không xua đi hoàn toàn sự xấu hổ của Đường Thanh, không dám tưởng tượng ba người ở trong một phòng xấu hổ tới mức nào, lại không thể cùng Trương Khác đứng ở hành lang qua đêm, để Lý Hình Dư vào phòng trước cô mới vào, Trương Khác vừa bước chân vào theo thì Đường Thanh quay lại đẩy ngực y:

- Hai đại mỹ nữ ngủ bên trong, đại sắc lang không được vào.

Trương Khác mặt rầu rĩ, nghĩ để Đường Thanh vào trước giải thích chuyện vùng nước trên giường với Lý Hình Dư cũng tốt, mặt dầy nói:

- Thế bạn cũng phải trả áo khoác ỉnh chứ, ở hành lang lạnh lắm.

- Bạn nhắm mắt lại đã.

- Vừa rồi có mặc cái gì đâu, mình còn ...

- Còn dám nói à?

Đường Thanh trừng mắt uy hiếp không để cho y nói tiếp.

Trương Khác đành chịu thua, vừa rồi còn mây mưa quần quít, bây giờ ngay cả hở ra một chút cũng không cho nhìn, bắt lực nhắm mắt lại, nhận lấy áo khoác một cái liền mở choàng mắt ra, Đường Thanh cuống quýt che người, cười mắng:

- Đồ đại sắc lang...

Rồi đóng cửa lại.

Trương Khác dở khóc dở cười, biết cô bé này tính hay xấu hổ, chỉ sợ phải ngồi đây một lúc mới vào được.

Trương Khác ngồi xuống ghế ngoài hành lang, nhìn bóng đêm tĩnh mịch ngoài cửa sổ, nghe Lý Hình Dư và Đường Thanh thì thầm trong phòng, không biết bọn họ nói gì, thầm nghĩ nữ nhân với nhau dễ chia sẻ hơn, chắc là không xấu hổ nữa.

Một lúc sau ở hành lang có bốn năm người đi tới, Tóc Dài, Tóc Ngắn thò đầu ra, bọn chúng cùng một bọn, chỉ có điều Tóc Dài, Tóc Ngắn địa vị cao hơn có tư cách ở phòng, ý vào người đông tính kéo tới đòi nợ, Phó Tuấn và hai vệ sĩ đều chưa ngủ, nghe thấy có động tĩnh, mở cửa ra chặn đường bọn chúng.

Nhìn tình hình đám người đó có vẻ là ở cùng một công ty, trong đó có hai tên vai u thịt bắp, một cô gái gầy gò, đám người còn lại trông cũng không hề giống nhân viên văn phòng bình thường, ánh mắt rất hung dữ, trông giống kiểu khiêu khích thường thấy của bọn lưu manh đầu đường xó chợ.

Cái kiểu này cho dù là nhân viên công ty thì quá nửa cũng thuộc loại công ty giải tỏa, đòi nợ hay cho vay nặng lãi.

Hành lang tên toa tàu rất hẹp, hai vệ sĩ đi cùng Phó Tuấn đều xuất thân quân ngũ, người không cao, mặc véc tây chỉnh tề, trông bề ngoài không có gì mạnh mẽ lắm, nhưng ánh mắt lạnh lùng làm đám người kia không dám tới gần.

Đáng tiếc chỉ có sáu tên, nếu động thủ không đủ cho đám Phó Tuấn làm ấm người, hơn nữa cũng chẳng ai vô duyên vô cớ gây chuyện đánh nhau trong toa tàu lâu gì, cảnh sát chỉ cần chặn hai đầu toa là hết đường chạy.

Trương Khác ung dung ngồi đó, Đường Thanh và Lý Hình Dư ăn mặc đàng hoàng rồi thò đầu ra nhìn, Trương Khác bảo bọn họ về phòng, không cần xem náo nhiệt.

- Bọn mày đánh người xong định coi như không có chuyện gì xảy ra sao?

Một tên thanh niên vạm vỡ đi tới, đưa tay ra định đẩy vệ sĩ trước mặt, tay còn chưa chạm được vào vai người đó thì đã bị tóm lấy cổ tay, đẩy mạnh ra đằng sau, loạng choạng mấy bước liền va vào người khác, thiếu chút nữa ngã dập mông xuống đất.

Giờ Tóc Ngắn mới nhận thức được rõ ràng vừa rồi bị khống chế không cự quậy được không phải là ngẫu nhiên, cũng không phải là không để ý nên mới chịu thiệt, bọn chúng đông người nhưng trước mặt dân chuyên nghiệp căn bản không phát huy được tác dụng.

979. Chương 978: Đặc Quyền.

Tên Tóc Ngắn vẫn không cam tâm, la lối:

- Mẹ kiếp, đừng tưởng thế là có thể hoành hành ngang ngược trên tàu ...

Nhưng đứng sau không dám đi lên.

Trương Khác vẫy tay gọi Phó Tuấn, bảo:

- Báo cảnh sát đi, để họ giải quyết, không cần tốn thời gian với chúng mất giấc ngủ.

- Có chuyện gì?

Lúc này một nữ nhân viên tàu và hai cảnh sát tàu từ đầu kia hành lang đi tới, bốn năm người hùng hổ tới toa giường nằm, nhân viên tàu tất nhiên không thể không biết, gọi thêm hai cảnh sát nữa mới dám tới.

Cảnh sát lớn tuổi đứng giữa hai nhóm người nghiêm khắc nói:

- Muộn thế này rồi còn không ngủ, chen lấn ở đây làm gì?

- Chúng tôi vừa lên tàu, có một tên nhãi trong bọn chúng lén lút vào phòng chúng tôi lấy trộm đồ, bị chúng tôi bắt được còn cản trở, lại kết bọn tôi đánh người, chúng tôi tức quá mới tìm người tới đòi lại công bằng ...

Tóc Ngắn bị đám Phó Tuấn che tầm nhìn, không chỉ tới được Trương Khác ngồi phía sau, chỉ giơ mặt bị Trương Khác đâm xừng vù ra cho cảnh sát xem.

Trương Khác đứng dậy, đâm Phó Tuấn lùi vào phòng bao, tránh che tầm nhìn của y, Trương Khác nhìn tên Tóc Ngắn, cười nhạt:

- Vì sao không báo cảnh sát?

- Đúng, vì sao không báo, nếu bọn họ vào phòng trộm đồ đánh người thì phải báo cảnh sát chứ?

Cảnh sát nghi ngờ nhìn Tóc Ngắn.

- Tôi ...

Tóc Ngắn bị hỏi cứng họng không biết trả lời ra sao.

Trương Khác chẳng thèm bận tâm tới hắn, bảo Phó Tuấn:

- Anh giải thích cho đồng chí cảnh sát, tôi về phòng nghỉ ngơi đây.

- Chính nó vào phòng trộm đồ đánh người, không cho nó đi.

Tóc Dài quát:

- Chính nó đập vào bụng tôi một cái giờ vẫn còn đau ...

Muốn xông tới giữ lấy Trương Khác.

Phó Tuấn đi ra giữ chặt bả vai Phó Tuấn, không cho hắn nhúc nhích, đẩy lùi lại ra đằng sau, lấy CMT ra cho cảnh sát tàu xem, nói:

- Đây là giấy tờ của chúng tôi, quý khách của công ty chúng tôi từ Bắc Kinh lên tàu ở trong phòng số 12, bọn họ lên tàu từ Thanh Đảo cũng là phòng số 12, bọn họ lên xe có những hành vi quấy nhiễu khách quý của công ty chúng tôi, cô ấy không chịu được chuyển sang phòng khác, khi quay lại lấy hành lý bị bọn họ bày đủ cách ngăn cản, trong lúc tranh chấp có chút xung đột .... Tình hình cụ thể có cần tôi theo anh tới toa bảo vệ trình bày rõ không, đừng để ảnh hưởng tới hành khách khác nghỉ ngơi.

Tóc Dài thấy Phó Tuấn đưa giấy tờ công tác ra làm khuôn mặt nghiêm khắc của cảnh sát dần ra, cũng hàm hồ bảo Tóc Ngắn:

- Lấy giấy công tác ra đưa cho đồng chí cảnh sát xem.

Phó Tuấn thu giấy tờ lại, cảnh sát lớn tuổi nhận lấy giấy công tác Tóc Ngắn đưa cho, lật xem rồi lạnh mặt xuống, quát:

- Khách nữ độc thân trong các phòng thường khiếu nại bị quấy nhiễu, chính là vì đám ngựa hại bày các người! Theo tôi tới toa ăn nói rõ tình hình.

Trương Khác mỉm cười gật đầu với cảnh sát, tin rằng bọn họ có ấn tượng sâu sắc với dung mạo rực rỡ như hoa của Lý Hình Dư, đẩy Đường Thanh vào phòng.

- Giấy công tác của Phó Tuấn có gì khác biệt, vì sao cảnh sát nhìn thấy biến sắc như thế?

Đường Thanh nghi hoặc hỏi.

- Ha ha, đúng là có hơi khác biệt.

Trương Khác đoán Lý Hình Dư không muốn làm lớn chuyện khiến giới truyền thông trong nước chú ý, nếu không với thân phận của cô đi khiếu nại bị quấy rối, cùng thái độ với khách nước ngoài của chính quyền trong nước, hai tên kia thế nào cũng bị lộ da.

Còn giấy tờ công tác của Phó Tuấn đương nhiên khác với nhân viên bình thường.

Luật pháp trong nước không có khái niệm vệ sĩ tư, năm 98, công ty bảo an chính quy chỉ có thể là đơn vị trực thuộc cơ quan công an.

Phía dưới Cẩm Hồ có rất nhiều nhà máy và phòng thực nghiệp tính chất đặc thù, không vì đăng ký là doanh nghiệp tư nhân mà giảm thấp cấp bậc cầu công tác bảo vệ, đặc biệt Trung Tinh Vi Tâm và Vườn Sồi có địa vị trọng đại với sản nghiệp điện tử, tạm thời chưa thể thay thế, thuộc về đơn vị được bảo vệ trọng điểm của bộ công an.

Thực tế Cẩm Hồ vì sự vụ bảo an thành lập bộ phận bảo vệ chuyên môn, về nghiệp vụ được được sở công an tỉnh chỉ đạo trực tiếp, sự vụ bảo vệ trọng điểm cũng do sở công an phối hợp, giấy tờ của đám Phó Tuấn đều do sở công an tỉnh thống nhất cấp phát, đương nhiên trong này có chút công tư lẫn lộn, thậm chí trong hai vệ sĩ đi theo còn có một là cảnh sát tại chức.

Mượn cảnh sát tại chức là để tiện ứng phó với tình huống đặc thù, giống như lái xe của Diệp Kiến Bân là mượn của cục cảnh vệ trực thuộc cảnh sát vũ trang, nếu không xe của hắn bị giao thông bên ngoài chặn lại, biển quân đội càng gây thêm phiền phức.

Giống Nghiêm Văn Giới, vệ sĩ của hắn có cảnh sát tại chức và bộ đội vẫn trong quân ngũ, đó là đặc quyền do thân phận đặc thù mang lại.

Trương Khác có giới hạn nguyên tắc của y, nhưng đừng hi vọng y làm tới mức “trong” trong câu “nước trong không có cá”, Trương Khác cũng chẳng muốn dùng đặc quyền ẩn kẻ có ngôn từ hơi bất kính với y xuống bùn, để Phó Tuấn ra mặt xử lý là hi vọng đám người kia biết khó mà lui.

Nghĩ tới đây Trương Khác hỏi Lý Hình Dư:

- Phải rồi, sao cô không mang vệ sĩ theo?

Lý Hình Dư hơi nghiêng đầu đi, tránh ánh mắt của Trương Khác, nhỏ giọng nói:

- Đã bảo đột xuất quyết định ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp mà, ai ngờ gặp phải chuyện này ... Gây thêm rắc rối cho anh rồi.

- Đừng nói thế.

Trương Khác lòng máy động, nghĩ ra Lý Hình Dư nhận được tin nhắn của mình đoán mình sẽ ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp, vậy trước đó cô ấy ngồi một mình trong quán cà phê khách sạn Ngõ Vương Phủ bao lâu như thế chẳng lẽ cũng là mong có cơ hội gặp mình.

Lý Hình Dư gặp được nhân viên chi nhánh Bắc Kinh trên máy bay, có lẽ cô ấy cho rằng sau khi mình biết cô ấy ở khách sạn nào sẽ vì cô ấy mà tới đó, Trương Khác nghĩ :” Nếu không phải cậu mình cũng ở khách sạn Vương Phủ Tỉnh, mình có tới đó không?”

Có lẽ có, không phải là tuyệt đối không có khả năng, Trương Khác hơi chột dạ, nhất là Đường Thanh cũng ở đây, quay mặt đi nói:

- Ngủ thôi, 7 giờ sáng là tới Kiến Nghiệp rồi, cũng chẳng ngủ được mấy tiếng.

Thấy đệm giường đã thay, không biết Đường Thanh nhét vào đâu rồi, đưa mắt nhìn cô dò hỏi, bị Đường Thanh trừng mắt trấn áp, nhưng không đuổi y ra ngoài nữa.

Đường Thanh và Lý Hình Dư nằm giường dưới, Trương Khác nằm giường trên, tắt đèn đi, nghe hai cô gái nằm dưới xột xoạt cởi y phục, tưởng tượng hai đại mỹ nhân chỉ mặc đồ lót phía dưới, rồi cả đoạn hoan ái mỹ diệu bị cắt ngang, Trương Khác rất bứt rứt, muốn tỉnh tâm ngủ mà không xong, hạ thân giường lên, hết sức khó chịu.

Mơ mơ hồ hồ ngủ được một lúc, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, Trương Khác không ngủ được nữa, xuống giường, ngồi ở đầu giường của Đường Thanh, định bật đèn tường lên xem sách.

Lý Hình Dư nằm ở giường đối diện có dáng ngủ chẳng đẹp chút nào, chiếc chăn có quá nửa rơi xuống giường rồi, nửa người phía dưới ngửa thẳng, nửa trên thì nghiêng sang một bên, lấy eo nhỏ làm trục, cả người như gấp thành góc 90 độ, mặc y phục bó người màu tím, làm đường cong khoa trương dụ hoặc của cô trình diện hoàn toàn trước mắt Trương Khác.

Vóc người thon thả, vòng eo mảnh mai, hông đầy đặn mà vểnh cao, bầu ngực áp lên giường, từ mặt bên nhìn thấy nửa vòng cung tròn hoàn mỹ, bên trong không mặc áo lót, mái tóc dày đen bóng, dưới ánh sáng ban mai ánh như lụa, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một góc lan tỏa khí chất thanh khiết, cánh môi hồng mọng ướt không nam nhân nào có thể cưỡng nổi ý nghĩ muốn ngấu nghiến nó, thần thái điềm tĩnh khi ngủ càng rung động lòng người ...

- Đúng là đẹp tới cực điểm, chẳng trách nam nhân lại háo sắc như thế.

Nghे tiếng cảm khái đột ngột của Đường Thanh, Trương Khác giật nảy mình quay lại, không biết Đường Thanh tỉnh ngủ từ lúc nào, đang nằm nghiêng người nhìn Lý Hình Dư.

980. Chương 979: Bắt Về Đồn Hiệp Trợ Điều Tra.

Tàu đi vào địa phận tỉnh Đông Hải, trời sáng dần, nhìn ra bên ngoài, tuyết rơi xuống như bông, những cánh đồng xanh, khu nhà xám xịt đều bao phủ trong trận tuyết đầu mùa.

Đường Thanh và Lý Hình Dư quần chân ngồi dậy, hai khuôn mặt trắng muốt ghé vào cửa sổ nhìn tuyết bên ngoài.

- Không biết tuyết rơi bao nhiêu lâu rồi, nói không chừng tới Kiến Nghiệp, tuyết đã phủ đầy mặt đất ...

Mùa đông ở Hong Kong thậm chí không mang lại cảm giác mùa thu cho người ta, Đường Thanh thích mùa đông ở Đông Hải, thích thời tiết bốn mùa rõ ràng, lại không tới mức lạnh thấu xương như phương bắc, ngày đầu tiên về Kiến Nghiệp đã có tuyết rơi, làm cô rất hưng phấn.

Lý Hình Dư liếc trộm Trương Khác, nhớ đêm hai người uống rượu ngắm tuyết ở Hong Kong, chẳng biết tới khi nào mới có cơ duyên như vậy nữa, siết chặt chăn lại, ổn định tâm thần xao động, chuyên tâm ngắm tuyết phủ trên đồng.

Cho dù cùng một địa khu, nhưng kinh tế phát triển khác hẳn nhau, phía đông bắc Đông Hải mặc dù sát biển nhưng lại cách xa lưu vực Tiểu Giang, điều kiện cảng biển không được lý tưởng, cơ sở công nghiệp yếu cho điều kiện kinh tế kém hơn thành phố phía nam, ngoài cửa sổ chỉ nhìn thấy những mảnh ruộng ngút ngàn, chẳng có mấy hơi thở của thành thị.

Lý Hình Dư thấy Trương Khác nhìn ngoài về mặt trầm ngâm, còn thuận tay viết gì đó lên sổ, hơi ngoẹo đầu sang nhìn, thấy Trương Khác viết rất thẩu, không nhìn ra được, chỉ mỉm cười, không hỏi ý đang viết cái gì.

Có lẽ là vì gió tuyết cho nên thời gian tàu tới Kiến Nghiệp hơi chậm một chút, vào ga thì đã hơn 8 giờ rồi, đám Trương Khác rửa ráy dọn dẹp hành lý xuống tàu, lúc này mới nhớ ra hỏi Phó Tuấn chuyện đêm qua xử lý ra sao?

- Cảnh sát phê bình giáo dục chúng một chập ... Nhưng nhìn bọn chúng không giống tiếp nhận phê bình giáo dục.

Phó Tuấn đáp.

Đặc quyền chỉ có giới hạn, hướng chỉ đối phương còn chưa có hành vi xâm hại thực sự, cũng chỉ có thể giáo huấn một trận.

Xã hội hiện nay có đặc quyền lớn tới mấy cũng không thể vì người ta trợn mắt nhìn mình hay có vài lời bất kính là có thể đâm chết người ta, nhưng những kẻ có chút quyền thế thôi thì lúc nào cũng tưởng mình bỏ đời, đứng đầu thiên hạ.

Trương Khác chẳng để chuyện này trong lòng, coi chuyện như vậy là xong, sau khi tàu vào ga, bọn họ ra hành lang chuẩn bị xuống tàu, không nhìn thấy đám Tóc Dài hôm qua.

Rắc rối sau khi xuống tàu mới quần lầy, Trương Khác vì tránh hai cô gái bị chen lấn nên đợi một lúc mới xuống, ra ga tàu nhìn thấy lái xe phía Kiến Nghiệp tới đón, lúc này tên Tóc Ngắn dẫn hai cảnh sát từ bên cạnh đi tới, mặt rất vênh váo, chỉ mặt Trương Khác:

- Con mẹ mày chứ, giờ thì ra về cho bố mày xem nào.

Rồi ra lệnh cho cảnh sát:

- Bắt hết bọn chúng về đồn công an, giám đốc Vương chính do thằng này đá vào bụng ... Gọi là gì nhỉ, hiệp trợ điều tra đúng không? Bắt hết bọn chúng về hiệp trợ điều tra.

Trương Khác nhú mày, không ngờ gặp phải loại dây dưa đeo bám như thế, nếu đổi lại là người khác, há chẳng phải bị bọn chúng ức hiếp thê thảm? Thật đáng hận.

Tên tóc dài tự xưng “giám đốc Vương”, cùng một cảnh sát đứng đằng xa nhìn sang bên hải, nhìn cấp hiệu ở vai thì là cảnh sát cấp hai, hẳn là nhân vật kiểu đồn trưởng đồn cảnh sát, Trương Khác không nói gì, móc di động ra.

- Các người là cảnh sát của ga hay là cảnh sát của đồn công an Tân Mai Viên?

Phó Tuấn đi tới chặn giữa tên cảnh sát kia và nhóm Trương Khác.

- Nói lảm mồm thế làm gì, chúng tôi nhận được tin báo cảnh sát, mời các người về đồn hiệp trợ điều tra, các người nên ngoan ngoãn một chút, đừng chuốc khổ vào người.

Một tên cảnh sát quát.

Trương Khác vỗ vai Phó Tuấn, bảo hắn tránh ra, đưa di động cho tên cảnh sát, chỉ tên cảnh sát cấp hai đằng xa:

- Mời lãnh đạo các anh nhận điện thoại đi! Chúng tôi sẽ theo các anh tới đồn công an hiệp trợ điều tra, các anh muốn sao cũng được.

Rồi âm trầm bổ xung một câu:

- Còn chúng tôi đưa về cũng được.

Nói cho cùng hai tên cảnh sát không dám còng bọn họ thật, chẳng qua muốn kiếm cái danh nghĩa mập mờ làm khó bọn họ một chút, hơn nữa bọn chúng cũng không phải là cảnh sát của ga tàu, đồn công an Tân Mai Viên có phạm vi quản hoạt ngoài ga tàu, làm vậy chỉ muốn giúp Vương Kiến Lâm của Cty Trường Lâm vớt lại thể diện cho hả giận thôi.

Hai tên cảnh sát nhìn thấy hai cô gái dung mạo tuyệt mỹ bên trương khác, trong lòng đều nghĩ nói không chừng ý đồ chủ yếu của Vương Kiến Lâm là đeo bám hai cô em này, giờ thấy Trương Khác đưa di động ra khí thế trấn áp, không dám tùy tiện từ chối, nếu không đụng đầu vào vách sắt chẳng còn đường xoay chuyển, nhận lấy di động.

- Sao thế?

Tên đồn trưởng đồn công an Thành Phú Trì thấy tên cảnh sát cầm di động quay lại, mà cái di động kia cũng chẳng phải hàng đắt tiền, cau mày lại bực bội nói:

- Sao lảm chuyện thế làm gì, tưởng nhờ vả quan hệ là vươn tay được tới đồn công an Tân Mai Viên à?

Rồi nói oang oang:

- A lô, ai đấy?

- Tôi là Trần Bình Đức, cậu là ai?

Giọng trong điện thoại ả chứa phần nộ cố áp xuống:

- Cục trưởng Trần ...

Thành Phú Trì tay run lên, hẳn chỉ được nghe tiếng Trần Bình Đức trong đại hội hệ thống công an:

- Tôi là Thành Phú Trì đồn trưởng đồn công an Tân Mai Viên, nhận được báo cáo mới mời người về hiệp trợ điều tra, không biết là người quen cục trưởng Trần...

- Ai cho cậu quyền vào ga tàu bắt người!

Khắc trước Trần Bình Đức còn kiểm chế được, tiếp đó rống lên:

- Con mẹ mày ăn phải gan báo rồi à, ăn no rồi thì chết mẹ nó luôn đi.

Tiếng rống lớn tới mức thậm chí làm Vương Kiến Lâm đứng trong ga tàu huyền não cũng loáng thoáng nghe thấy.

Thành Phú Trì sắc mặt trắng bệch, từ tiếng gầm không thềm kiểm chế của Trần Bình Đức là biết lần này húc phải tường sắt nghiêm trọng tới mức nào, hẳn vội vàng phải sạch liên quan, run run giải thích:

- Chúng tôi nhận được báo cáo của giám đốc Vương của Cty Trường Lâm, nói hôm qua bị đối phương bao vây ẩu đả trên tàu hỏa!

- Giám đốc Vương cái ***, tao không quen! Hắn vu cáo ác ý, còn con mẹ nó lại đã, đợi tôi và Tiền Quế Hoa của chi cục tới các cậu tới xử lý.

Thành Phú Trì định giải thích Vương Kiến Lâm chính là em vợ của Tiền Quế Hoa, nhưng nghĩ rồi lại thôi, nói thế chẳng phải là kéo cả mình vào à? Hắn không dám cùng Vương Kiến Lâm, định hỏi kỹ chỉ thị của Trần Bình Đức thì bên kia đã cúp điện thoại.

Thành Phú Trì nhìn chiếc di động trong tay, chân tay giá lạnh hết cả, chỉ vì lần sau có thể tới CLB của Vương Kiến Lâm ăn chơi miễn phí, mà nắm phải một cục sắt nóng đỏ.

Vương Kiến Lâm nhìn sắc mặt Thành Phú Trì sau khi nhận điện thoại, cũng hơi sợ, hỏi:

- Cục trưởng Trần nào thế, Trần Nhất Chương của chi cục Đông Hoa hay Trần Quý Xuân của Tân Phổ?

Tân Mai Viên có thuộc khu Đông Hoa hay khu Cao Tân đâu, hai vị cục trưởng họ Trần đó dựa vào cái gì mà rống lên với bố mày? Thành Phú Trì cũng chẳng rảnh rồi oán trách hắn, áp giọng nói:

- Điện thoại của Trần Bình Đức ...

Nói xong nhúc nhích khuôn mặt cứng đờ, để dễ nặn ra nụ cười, cầm di động đi về phía Trương Khác.

Vương Kiến Lâm bàng hoàng, có điều còn mang một tia hi vọng, thầm nghĩ anh rể chắc dựa vào quan hệ đẹp yên được, cùng lắm dứt ít tiền, đi theo sau đít Thành Phú Trì, tính tỏ thái độ mềm xuống hẳn tính.

Lúc nà Tóc Ngắn cùng đám nhân viên biết được đối phương lai lịch rất lớn, ít nhất quan hệ bọn họ nhờ vả có thể chửi mắng Thành Phú Trì không e dè gì.

- Tôi là đồn trưởng đồn công an Tân Mai Viên, vừa rồi chỉ là sự hiểu lầm, chúng tôi đã bị cục trưởng Trần phê bình, cũng đã nhận thức sâu sắc được sai lầm, đang định làm kiểm điểm sâu sắc.

Thành Phú Trì nỗ lực để giọng nói của mình nghe sao cho ôn hòa, trả di động lại cho Trương Khác:

- Anh có thể gọi điện cho cục trưởng Trần giải thích rõ tình huống được không?

- Hết giờ! Mai anh gọi, chú cứ thông thả đợi ....

981. Chương 980: Muốn Nhỏ Bật Rẽ.

Lúc này di động lại rung lên, là điện thoại của Trần Bình Đức, Trương Khác nhấn nút nghe:

- .. Ừm, được, tôi đợi ở đồn công an Tân Mai Viên ...

Cúp điện thoại, lạnh nhạt nói:

- Tôi sẽ theo anh về đồn công an hiệp trợ điều tra.

Rồi quay sang hai cô gái:

- Mình bảo lái xe đưa hai bạn về trước, mình sẽ mất chút thời gian ...

Kẻ ác phải có kẻ ác trị, Trương Khác không ngại làm kẻ ác, một hai lần còn bỏ qua được, tên tóc ngắn này quấy rầy tới lần thứ ba, Trương Khác sẽ cho bọn chúng biết đặc tội với người sẽ có đải ngộ ra sao.

Trương Khác kiên trì muốn theo về đồn, vả lại Trần Bình Đức cũng đã nói rõ ràng sẽ cùng Tiền Quế Hoa tới đồn cùng xử lý việc này, Thành Phú Trì chỉ đành tạo thời cơ ôm lấy rắc rối, nghĩ chắc Tiền Quế Hoa thế nào cũng nói giúp mình, dù sao rắc rối do em vợ hắn gây ra, nên cũng chẳng lo mấy.

Đi tới cổng, thấy bên này có hai cỗ xe tới đón Trương Khác, Phó Tuấn an bài một cái đưa Đường Thanh và Lý Hình Dư về ngõ Học Phủ trước, để một cái theo sau bọn họ, hắn cùng Trương Khác ngồi xe cảnh sát, mấy khi được ngồi xe cảnh sát chứ.

Thành Phú Trì nhìn thấy chiếc Mercedes 600, lòng trầm xuống, biển số xe thì bình thường, nhưng cửa kính dán giấy thông hành đặc biệt, nếu là đồ thật, cả tỉnh Đông Hải có không quá 20 cái.

Trần Bình Đức tới đồn công an muộn hơn đám Trương Khác mấy phút, nhìn ông ta và trợ thủ đi vào, Trương Khác chẳng đứng dậy, chỉ gật đầu chào:

- Cục trưởng Trần, làm phiền ông mất rồi.

- Đâu có, đây cũng là do đội ngũ cảnh sát cơ sở không ra làm sao.

Trần Bình Đức xua tay, bên ngoài tuyết vẫn rơi, trên đầu trên vai ông ta đầy tuyết, thấy Trương Khác lạnh lùng ngồi im, mình vào cũng chỉ hơi nghiêng người qua nói chuyện đủ biết thái độ của y ra sao.

Trần Bình Đức tự biết mình không có tư cách so đo mấy chi tiết vụn vặt này với Trương Khác, là nhân vật trung thượng tầng của kim tự tháp quyền lực Kiến Nghiệp, ông ta tất nhiên biết sức ảnh hưởng của thanh niên trước mắt này lớn cỡ nào.

Nói thực, nếu có thể đóng nhãn thân Cẩm Hồ lên người, càng dễ tranh một cái ghế thường ủy thành phố, còn nếu đắc tội với Cẩm Hồ, Trần Bình Đức nghĩ sẽ tăng thêm rất nhiều vật cản.

Trước tiên là thái độ của La Quân; thứ hai 9 ghế thường ủy thành phố Kiến Nghiệp, trừ vị trí bí thư thành ủy và thị trưởng trọng yếu bị TW trực tiếp hạn chế, còn mấy vị trí còn lại đều thuộc quyền của tỉnh. Mà ảnh hưởng tên tỉnh của Cẩm Hồ còn lớn hơn cả ảnh hưởng ở Kiến Nghiệp.

Còn nữa, sở trưởng sở công an, phó bí thư chính pháp ủy tỉnh Kim Quốc Hải là nhân vật mà Trần Bình Đức tuyệt đối không thể đắc tội, cơ chế quản lý cơ quan công an là điều phối kết hợp, ít nhất danh nghĩa, lệnh bổ nhiệm cục trưởng cục công an thành phố phải do chính phủ thành phố và sở công an tỉnh cùng thương thảo mới có hiệu lực.

- Cục trưởng Trần, tôi chính là Thành Phú Trì, xin cục trưởng Trần phê bình nghiêm khắc.

Thành Phú Trì không ngờ Trần Bình Đức tới nhanh như vậy, hi vọng Tiền Quế Hoa gánh ột phần hỏa lực thế là hồng rồi, đành cắn răng đi tới.

Trần Bình Đức hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới hắn, nhìn mấy tên đứng trong góc, riêng mấy cái mặt đó đã nói lên là hạng chuyên sinh sự rồi, Thành Phú Trì không còn bọn chúng lại theo yêu cầu của ông ta, dù sao ở giữa còn cách chi cục, trước khi người của chi cục tới, ông ta cũng không muốn xử lý, nên không nói gì, đặt trọng điểm lên vỗ về Trương Khác:

- Khác thiếu gia công việc bọn bề như thế, chuyện này để tôi xử lý cho, tuyệt đối không cho bọn ranh con này được thoải mái.

- Không sao, hôm nay tôi cũng chỉ hẹn gặp bí thư La vào buổi chiều, nếu “hiệp trợ điều tra” đến chiều chưa kết thúc, tôi có thể hẹn bí thư La ngày khác.

Trương Khác nói rất bình đạm.

Trần Bình Đức nghe Trương Khác nói thế, quay sang nhìn Thành Phú Trì như muốn ăn tươi nuốt sống, chẳng muốn thừa lời với hắn, kéo một cái ghế cùng Trương Khác đợi người chi cục khu nam tới.

Thành Phú Trì thấp thỏm đứng đó, không giám giải thích, tên đồn phó nghĩ thấy mùi bất thường đã trốn trước rồi, chuyện này dính vào phúc họa khó lường, muốn lộ diện trước mặt lãnh đạo có khi bị trút giận, nhưng cũng không trốn xa, nói không chừng kiếm được lợi lộc gì đó.

Hơn hai mươi phút sau không thấy người của chi cục lộ diện, Trần Bình Đức hơi bực mình xem đồng hồ, bảo người bên cạnh giục, Trương Khác vẫn ung dung, liếc nhìn tên Tóc Ngắn.

Tình hình thế này chỉ có một loại khả năng, một là quan viên chi cục có liên quan trực tiếp tới bọn chúng, mà quan viên đó tạm thời không thoát thân được, các lãnh đạo khác của chi cục thì không muốn gánh họa thay cho quan viên đó, cho nên tới tận giờ chưa có ma nào của chi cục xuất hiện.

Nãy giờ Phó Tuấn ở bên gọi điện điều tra bối cảnh của bọn chúng, lúc này mới gấp di động lại, tới sau lưng Trương Khác nói:

- Tên tóc dài là Vương Kiến Lâm, có chút bối cảnh, là tổng giám đốc của công ty vận tải Trường Lâm khu nam, chị hần là vợ Tiền Quế Hoa chi cục trưởng chi cục công an khu nam, giám đốc Thiệu sẽ gửi tư liệu của công ty Trường Lâm tới ngay ...

Trương Khác nhếc môi không nói gì, nhìn sang Trần Bình Đức.

Trần Bình Đức chà tay, quay đầu lại thấy tên Tóc Dài đang đứng trong góc gọi điện, nghiêng răng lại, trong lòng càng căm hận.

Phó Tuấn sang bên mượn máy fax của đồn công an, một lúc sau mang tới một tờ fax, Trương Khác xem qua, đưa cho Trần Bình Đức:

- Cục trưởng Trần xem này.

Trần Bình Đức nhận lấy, bên trên là tài liệu viết tay, ghi rõ quan hệ cổ đông sau lưng Cty Trường Lâm và mấy kẻ góp vốn, chỉ ra Vương Kiến Lâm cũng là cổ đông chủ yếu của cung giải trí Vân Mộng Các nổi tiếng ở khu Nam.

Sản nghiệp giải trí thời đó hiếm có cái nào sạch sẽ, ở trên fax còn viết năm chữ “tuyệt đối có vấn đề”, rồi khoanh tròn mấy vòng để nhấn mạnh, Trần Bình Đức đoán ý của Trương Khác thâm kinh hải.

Đừng nói Vân Mộng Các, trên giấy viết thân phận khác của Vương Kiến Lâm là phó hội trưởng thường vụ thương hội vận tải khu nam, Trần Bình Đức được nghe nói tới chuyện thương hội này và vận tải Trường Lâm dính lú tới xã hội đen lũng đoạn nghiệp vụ vận tải khu nam, vùng nước này tuyệt đối không sạch sẽ.

Trương Khác nhận lại tờ fax, thông thả xé thành từng sợi dài, rồi lại xé nhỏ từng sợi dài đó, đứng dậy vắn người, ném ra đồng tuyết bên ngoài cửa, một vài mẩu giấy bị gió thổi bay vào phòng tiếp đãi.

Trần Bình Đức xé tờ fax không phải định không truy cứu nữa, mà quyết tâm nhổ bật gốc Vương Kiến Lâm, nếu mình không làm, tờ fax kia sẽ đưa cho Vương Duy Quân hoặc trực tiếp đưa tới cho La Quân.

Ông ta do dự, đây không chỉ là vấn đề giữa Tiền Quế Hoa và em vợ, thời buổi này cho dù là một nhân vật nhỏ xít, nếu tra tận gốc đào tận rễ thì dính lú tuyệt đối sâu hơn tưởng tượng.

Ngay như Tiền Quế Hoa chủ yếu chịu sự quản chế của chính phủ khu nam, Trần Bình Đức chỉ chỉ đạo về nghiệp vụ, còn quyền nhân sự rất giới hạn, không thể tổ thái độ vào lúc này, may Trương Khác cũng không ép ông ta tổ thái độ ngay, sắc mặt bình thường ngồi về chỗ cũ.

Đúng lúc này cánh cửa kính bị người ta mở ra từ bên ngoài, Tiền Quế Hoa béo núc mướt mồ hôi chạy vào, nhìn bộ dạng của hần ta người ta tưởng bên ngoài là mùa hè nóng nực cơ:

- Cục trưởng Trần, hôm qua tôi trực ở Nam Viên, nên tới hơi trễ, để cục trưởng phải đợi lâu.

- Tốt, cuối cùng cậu cũng tới.

Trần Bình Đức ngừ khí rất bất thiện:

- Giờ tôi cũng muốn nghe xem đồn công an điều tra ra kết quả gì rồi.

Tiền Quê Hoa tới làm Thành Phú Trì thả phào, thế là có người chắn phía trước rồi, hẳn định đi tới báo cáo thì Vương Kiến Lâm cướp đường đi tới:

- Chỉ là hiểu lầm thôi mà, tôi sao dám bất kính với bạn của cục trưởng Trần? Tôi nhận đánh, nhận phạt, chỉ cần trừ bỏ hiểu lầm...

982. Chương 981: Kế Hoãn Binh.

- Xéo qua một bên, đâu có phần ày nói.

Tiền Quê Hoa đập Vương Kiến Lâm ngã lăn ra đất, nghiêm khắc quát Thành Phú Trì:

- Còn hấn lại! Đùa cũng phải có chừng mực thôi chứ!

Nhìn Vương Kiến Lâm ôm bụng nhìn đau thổ đờc, tới Trần Bình Đức cũng thấy Tiền Quê Hoa chơi khổ nhục kế không tẻ, nhưng lời tránh nặng tìm nhẹ phía sau thì không nên nói rồi, Trương Khác là ai mà có thể dễ lừa như thế, Cẩm Hồ cũng đâu phải dễ đùa? Liếc nhìn sắc mặt Trương Khác, không dân ra chút nào, vẫn lãnh đạm lạnh lùng, chẳng hề động lòng.

Thành Phú Trì đánh mắt cho cảnh sát để bọn chúng còn đám Vương Kiến Lâm lại dẫn tới góc phòng ngồi xuống, hẳn không rõ Tiền Quê Hoa có ý gì, không biết tình hình thế này phải báo cáo ra sao.

Trần Bình Đức ngọt nhạt nói:

- Nếu là hiểu nhầm vậy đem chuyện hiểu lầm kể ra từ đầu tới cuối xem nào.

Thành Phú Trì không lĩnh hội được ý đồ tránh nặng tìm nhẹ của Tiền Quê Hoa, cũng chẳng muốn giúp tránh nặng tìm nhẹ, đối phương kéo Trần Bình Đức tới mà chẳng thêm nề mặt Trần Bình Đức, hiển nhiên lai lịch còn to hơn, còn khó dây hơn, đem tình hình tìm hiểu được kể ra.

Nói ra thì đúng là hồng nhan họa thủy, nếu không phải Vương Kiến Lâm nhìn thấy dung nhan tuyệt diệu của Lý Hình Dư sinh lòng háo sắc thì làm sao gây là lầm chuyện đến thế? Nếu không phải háo sức tới mờ mắt thì sao biết đối phương ngồi ở phòng riêng còn có vệ sĩ theo cùng còn dây dưa đeo bám như thế.

Lý Hình Dư và Đường Thanh về trước, Trần Bình Đức không nhìn thấy, ông ta nghe Thành Phú Trì báo cáo tình hình, mày cứ nhú chặt.

Nam nhân đặt biệt là nam nhân có quyền thế, trừ quyền thế ra cũng chỉ có nữ nhân tuyệt đối không cho kẻ khác đụng chạm vào, đặc biệt là thanh niên mới trên 20 như Trương Khác, dục vọng độc chiếm nữ nhân càng mạnh mẽ, động vào nữ nhân của y là phạm vào kỵ húy lớn nhất rồi.

Trần Bình Đức nghĩ thế, tiếp đó lại nghe nói Vương Kiến Lâm liên tiếp hai lần bị giáo hấn vẫn quần lầy, trong lòng không thương hại hấn nữa, một chút kiến thức cũng không có, Trương Khác mà tha cho hấn thì đúng là quá dễ bị bắt nạt rồi.

Thấy Tiền Kiến Hoa từ lúc tới đây đến giờ vẫn chưa hỏi Trương Khác là người bị hại câu nào, đúng là định tránh nặng tìm nhẹ rồi, thật ngu xuẩn hết sức.

Đội Thành Phú Trì báo cáo xong, Tiền Quê Hoa hỏi:

- Cục trưởng Trần xem nên xử lý ra sao?

Trần Bình Đức nghiêm khắc nói:

- Đồn công an Tân Mai Viên có vấn đề nghiêm trọng, lần này dẫn cảnh sát đi bắt người lại là đồn trưởng, nên chẳng cách chức điều tra đồng chí này trước, tiếp theo xử lý thế nào thì chỉ cục các đồng chí thảo luận đi.

Thành Phú Trì bàng hoàng đứng đờ ra, hẳn ngàn vạn lần không ngờ tới mình lại thành dê thế tội, há hốc mồm quên cả giải thích cho bản thân, hoặc có lẽ cũng biết giải thích cũng vô ích, trước mặt Trần Bình Đức, một đồn trưởng nho nhỏ không có tư cách giải thích.

Tiền Quế Hoa không ngại hi sinh Thành Phú Trì, và lại cách chức có thể phục chức, đương nhiên, phải cho Trần Bình Đức một câu trả lời, cho dù có khai trừ công chức, đợi sóng gió qua đi an bài cương vị tương đương đền bù là được, quan trọng là quyền xử lý nằm trong tay mình.

Thấy Trần Bình Đức tựa hồ không hề có ý dấy dưng, Tiền Quế Hoa gọi một cảnh sát tới, hỏi:

- Lý Thu Sinh đâu, sao không có ở đồn? Mau đi gọi cho tôi.

Lý Thu Sinh là chỉ đạo viên đồn, nếu Thành Phú Trì bị cách chức thì công tác trong đồn sẽ do hắn phụ trách. Lý Thu Sinh không trốn xa, nghe được điện thoại thông báo mấy phút sau đã về.

Trong mấy phút này đủ Tiền Quế Hoa liên lạc với thành viên đảng tổ trong chi cục, trao đổi điện thoại, Lý Thu Sinh tới nơi, ông ta tuyên bố miệng cách chức Thành Phú Trì đợi kiểm tra, lại cảm thấy như thế chưa đủ, hùng hổ chỉ đám Vương Kiến Lâm:

- Mấy kẻ này bịa đặt báo cảnh sát, ý đồ báo thù, đem tới khu câu lưu hành chính của chi cục giam lại ...

Dặn xong mới nhìn sắc mặt Trần Bình Đức.

Trần Bình Đức gật đầu không nói gì, Trương Khác nhìn mấy tờ giấy vụn còn bay phất phơ, dẫm chân lên, đi đi mấy cái, nói:

- Vậy tôi đi trước đây... Hôm nay là ngày đầu năm mới, cục trưởng Trần đừng nên quá vất vả.

Không thèm nhìn Tiền Quế Hoa cái nào, coi hắn như không tồn tại.

- Cái vị trí của tôi làm gì có khái niệm lễ tết ...

Trần Bình Đức tiễn Trương Khác rời đi.

Tiền Quế Hoa muốn theo, bị Trần Bình Đức dùng ánh mắt ngăn lại.

Ra khỏi phòng tiếp đãi đồn công an, Trương Khác ngẩng đầu nhìn trời tuyết, tầng mây hơi trắng trắng, đợi xe đi vào sân, cùng Phó Tuấn chui vào.

Tiền Quế Hoa không có cơ hội nhìn thấy chiếc Mercedes của Trương Khác, tất nhiên cũng không liên hệ y được với chủ nhân đằng sau của Cẩm Hồ, Thành Phú Trì thành vật hi sinh cũng không thêm nhắc ông ta chi tiết này.

Trương Khác chỉ tới ngõ Học Phủ muộn hơn Đường Thanh và Lý Hình Dư một tiếng, tuyết chưa rùng, sinh viên trong ngõ rất đông, đầu năm lại gặp ngày tuyết, đầu đầu cũng thấy những khuôn mặt hưng phấn.

Trương Khác về thẳng chung cư, vào trong thấy Tôn Tĩnh Mông, Vệ Lan đang hoặc ngồi khoanh chân, hoặc ôm gối trên ghế sofa nghe Lý Hình Dư và Đường Thanh kể chuyện trên tàu hỏa, tóm lại chẳng có cô nào ngồi đẳng hoàng, kể cả Lý Hình Dư, chơi với đám Trương Khác nhiều nên cô cũng bớt câu nệ hơn nhiều.

Còn may cả Đường Thanh và Lý Hình Dư đều không có hứng thú nói tới chuyện vũng nước trên chần.

- Xử lý thế nào, sao về sớm thế?

Tôn Tĩnh Mông quay đầu lại hỏi:

- Còn thế nào được? Tên đồn trưởng cách chức điều tra, đám khách sinh sự thì câu lưu hành chính ...

Trương Khác đưa tay ra sau lưng xoa xoa:

- Ở đồn phải làm bộ làm tịch ngồi cứng đờ cả tiếng, lưng đau chết đi được, ai xoa hộ với.

Nói rồi định chen vào giữa Vệ Lan với Tôn Tĩnh Mông.

- Anh dám tới lợi dụng lợi dụng bọn này hả?

Tôn Tĩnh Mông giơ chân đá y, Trương Khác vội tránh sang phía Đường Thanh, ngồi xuống cạnh cô. Phản ứng của Tôn Tĩnh Mông như thế, y yên tâm quá nửa rồi.

- Dễ dàng cho bọn chúng thế sao?

Vệ Lan cảm thấy khó tin.

- Kể hoãn binh phải không?

Đường Thanh hỏi:

- ...

Trương Khác cười, khẽ vỗ trán Đường Thanh, khẳng định suy đoán của cô.

Đại khái chịu ảnh hưởng của gia đình, đừng để vẻ ngoài ngây thơ của Đường Thanh lừa gạt, cô nàng này có tâm tư rất tỉ mỉ kín đáo, mấy trò vặt vãnh trên quan trường chỉ nhìn một cái là thấu, Trương Khác lại nghĩ với mình mà nói có cô vợ ghê gớm thế này chẳng phải là chuyện tốt lành.

Chỉ là không phải Trương Khác đang dùng kể hoãn binh, mà là Trần Bình Đức đang làm kế hoãn binh.

Nếu dễ dàng bỏ qua như thế, Trương Khác tội gì tới đồn công an điều hòa không đủ nhiệt, ghế chẳng có đệm ngồi tận một tiếng? Tùy tiện gọi một cú điện thoại là có hiệu quả tương đương rồi.

Nếu Trần Bình Đức có chút này không nhìn ra, thực sự nghĩ Trương Khác đã hài lòng thì ông ta cũng chẳng ngồi lên được cái ghế hiện giờ, ông ta an bài như thế là không muốn đánh cỏ động rắn, muốn nhổ bật gốc Vương Kiến Lâm phải chặt đứt Tiền Quế Hoa.

Cty Trường Lâm và Vân Mộng Các nếu liên quan tới kinh doanh phi pháp, thậm chí xã hội đen, thì đương nhiên ô bảo hộ là Tiền Quế Hoa, từ tình hình ở đồn cảnh sát hôm nay có thể nhìn ra Vương Kiến Lâm ý vào thế Tiền Quế Hoa nên ra ngoài nhe nanh mùa vuốt.

Tiền Quế Hoa nói to không to, nói nhỏ không nhỏ, cấp phó xử, nhưng nếu tưởng có thể tùy tiện mở miệng hạ bệ một phó xử thì không hiểu quan trường trong nước rồi. Chi cục trưởng cục công an của một trong năm thành khu của Kiến Nghiệp, cái vị trí này có thể thông thiên có thể hạ địa, dưới lâu la không ít, trên cũng chẳng thiếu chỗ dựa.

Đụng tới Tiền Quế Hoa là dính líu to ngay, cho dù kéo cả một thành viên thường ủy thành ủy Kiến Nghiệp vào thì Trương Khác cũng chẳng bắt nờ.

983. Chương 982: Kim Tự Tháp Quyền Lực.

Nếu để cho Tiền Quế Hoa cảnh giác, chỉ cần có người cấp phó thị trường đứng ra nói đỡ là Trần Bình Đức sẽ bắt lức trong việc này, thậm chí muốn đình chức Tiền Quên Hoa là không thể, ít nhất cần La Quân xen vào mới có khả năng hạ được Tiền Quế Hoa.

Bất kể là Cty Trường Lâm hay Vân Mộng Các, Vương Kiến Lâm chỉ là một trong số cổ đông, đứng sau lưng các cổ đông khác cũng là ô dù bảo hộ cấp bậc Tiền Quế Hoa, chuỗi lợi ích không hề đơn giản, sẽ khiến khó khăn tăng lên gấp bội.

Kể hoãn binh chính là để Tiền Kiến Qua buông lỏng cảnh giác, Trần Bình Đức sẽ ung dung hơn nhiều, cục công an thành phố có thể trực tiếp điều tra chứng cứ phạm tội, chỉ cần nắm được chứng cứ xác đáng, những kẻ khác trong chuỗi lợi ích sẽ chủ động cắt đứt liên hệ để cầu tồn tại.

Đương nhiên, có lẽ Trần Bình Đức không có kiên nhẫn này, hoặc ông ta cho rằng Trương Khác không có sự kiên nhẫn này.

Sau khi Trương Khác đi, Trần Bình Đức không ở lại đồn công an, thăm nghĩ việc xử trí này tất nhiên không làm cho Trương Khác hài lòng, nếu Trương Khác bất mãn, y có thể trực tiếp thông qua La Quân xử lý.

Nếu chuyện này xảy ra, Trần Bình Đức nghĩ mình không còn tư cách tranh một ghế thường ủy nữa, phải chủ ý nắm quyền xử trí việc này trong tay.

Trần Bình Đức gọi điện cho bí thư chính pháp ủy thành phố Dư Khánh Lâm báo cáo tình hình:

- ... Trong toàn bộ sự kiện, Vương Kiến Lâm một, hai rồi ba lần khiêu khích, thật đáng hận. Sau sự kiện bị uy hiếp vào tháng 11, Trương Khác không dung thứ cho hành vi này là điều dễ hiểu.

Ông ta không rõ ý đồ thực sự của Trương Khác, thậm chí không biết người bị quấy nhiễu là Lý Hình Dư, chỉ có thể từ góc độ của ông ta suy đoán dụng ý của Trương Khác, cảm thấy như thế cũng hợp lý.

Dư Khánh Lâm trầm ngâm một lúc mới nói:

- Đồng chí tới nhà tôi, tôi sẽ thông báo cho đồng chí Trương Chí tới.

Trương Chí là bí thư khu ủy khu nam, nếu không muốn kinh động tới các thành viên thường ủy khác trong thành phố giải quyết gọn gàng Tiền Quế Hoa thì Trương Chí là nhân tuyển quan trọng, vì hắn là người thuộc hệ của Dư Khánh Lâm, cho dù Trương Chí có liên quan tới Tiền Quế Hoa, Dư Khánh Lâm cũng ép hắn phải hi sinh Tiền Quế Hoa.

Tân Mai Viên cách nhà Dư Khánh Lâm khá xa, Trần Bình Đức tới nơi thì thấy xe của Trương Chí vào tiểu khu trước mình, Trương Chí đang ở nhà nghỉ ngơi được Dư Khánh Lâm gọi, đích thân lái xe tới, nhìn thấy Trần Bình Đức, hạ cửa kính xuống chào hỏi:

- Gần đây không có cơ hội gặp cục trưởng Trần, không biết cơn gió nào thổi anh tới đây, cũng được ông chủ Dư gọi tới sao?

- Ủ, tôi cũng tới gặp bí thư Dư.

Thành ủy Kiến Nghiệp có một chính ba phó bí thư, trong thành ủy, chính phủ thích cách gọi ông chủ lớn, ông chủ thứ hai, thứ ba là Hồ Tôn Khánh, chỉ có điều hai năm qua Hồ Tôn Khánh bị La Quân áp chế dữ dội, địa vị trong thành phố hạ thê thảm, có điều liên hệ chặt chẽ với ông chủ thứ hai.

Đánh giá của Trần Bình Đức với Dư Khánh Lâm là ngồi số bốn nhìn số ba mươi số hai, có điều muốn cái ghế ông chủ số hai còn cần có người ở TW, đem so ra Trần Bình Đức cho rằng Vương Duy Quân mới là người có thể thành thế lực mới, dù sao Hành lang số có tác dụng cực kỳ quan trọng với tương lai phát triển kinh tế của Kiến Nghiệp.

Trong mắt Trần Bình Đức, cách cục quyền lực của Kiến Nghiệp là 1 + 4 + 7, 1 đương nhiên là La Quân, ảnh hưởng trực tiếp tới địa vị của La Quân trừ ba phó bí thư ra, còn có thêm Vương Duy Quân, chính vì La Quân có sự ủng hộ tuyệt đối của Vương Duy Quân, mới nắm được tiếng nói ở sự vụ kinh tế, áp chế bộ đôi Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh.

7 là 7 thường ủy còn lại, Trần Bình Đức đang cố chen vào hàng ngũ số 7 này, để nó biến thành cách cục 1 + 4 + 8, tiếp đó là 55 ủy viên thành ủy và ủy viên dự khuyết thành ủy, hình thành kết cấu kim tự tháp ổn định.

La Quân và Tiêu Minh Kiến là lính dùi, Hồ Tôn Khánh và Dư Khánh Lâm là phe địa phương.

Nhưng hai phe địa phương cũng có khác biệt rất lớn, Hồ Tôn Khánh sinh ra và lớn lên ở đất này, công tác ở Kiến Nghiệp hơn 20 năm; Dư Khánh Lâm thì nhậm chức ở phía bắc Đông Hải thời gian dài, tới năm 95 mới điều tới Kiến Nghiệp làm bí thư chính pháp ủy.

Nếu nói tới căn cơ của Dư Khánh Lâm ở Kiến Nghiệp, thì đó là cơ sở do cha vợ ông ta lập nên thời làm phó chủ nhiệm ủy ban thương mại thành phố, chỉ là căn cơ này kém của Hồ Tôn Khánh quá xa, chính vì thế tuy cùng là phó bí thư, thế của Dư Khánh Lâm kém Hồ Tôn Khánh khá xa.

Tuy nói Trần Bình Đức cũng không đánh giá cao Dư Khánh Lâm, nhưng cùng trong hệ thống chính pháp ủy, chịu sự lãnh đạo trực tiếp của Dư Khánh Lâm, trừ La Quân ra, Trần Bình Đức muốn gạt bỏ Dư Khánh Lâm quy thuận Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh là hành vi mạo hiểm, may mà hai người Tiêu Hồ lúc này bị La Quân ra sức áp chế, Trần Bình Đức không cần đau đầu vì chuyện chọn phe.

Vợ Dư Khánh Lâm điều về Kiến Nghiệp trước, làm phó sở trưởng sở khoa học công nghệ, Dư Khánh Lâm sau khi tới Kiến Nghiệp, ở căn nhà sở KHCN cấp cho vợ, Trần Bình Đức thầm nghĩ có lẽ ông ta không muốn sống dưới vành mắt của ba ông chủ kia.

Trương Chí nhiệt tình quàng vai Trần Bình Đức hỏi:

- Anh biết ông chủ Dư gọi chúng ta tới đây là vì việc gì không? Tuy nói mọi người không coi trọng Tết Tây lắm, nhưng dù sao cũng là ngày đầu năm ...

- Anh hi vọng tôi báo tin mừng hả?

Trần Bình Đức không thân thiết với Trương Chí lắm, vẫn khá tùy ý đùa:

- Vậy tôi không nói nữa.

X hơi thu lại nụ cười:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Bí thư Trương có đánh giá thế nào về Tiền Quế Hoa, chi cục trưởng công an khu nam?

Trần Bình Đức hơi lộ chút thông tin cho Trương Chí:

- Tiền Quế Hoa à, làm việc nghiêm túc có trách nhiệm, có thể tính là đam mê với nghề ...

Trương Chí chưa rõ nguồn cơn, cẩn thận đáp rất ồm ồm:

Trần Bình Đức thấy mặt Trương Chí hơi nghi hoặc, nhưng không nghiêm túc mấy, thầm nghĩ chắc Trương Chí và Tiền Quế Hoa không có liên quan gì, thế càng tiện.

Trương Chí thấy Trần Bình Đức tiết lộ thế cũng đủ, không trì hoãn dưới lâu lâu, lại nhiệt tình mời Trần Bình Đức lên trước, lúc này thấy một người trung niên nắm tay một thanh niên 20 tuổi xuống lầu, Trần Bình Đức thấy người này quen quen, thấy ông ta cười với mình, cũng cười lại hỏi:

- Xuống lầu hả?

Ông ta chỉ coi là khách tới bãi phỏng nhà Dư Khánh Lâm, không để ý lắm.

Tới tầng 2, Trương Chí mới hỏi:

- Anh quen thư ký trưởng Lục? Nghe nói ông ta sắp lên làm phó tỉnh trưởng rồi ...

Lục Văn Phú? Trần Bình Đức lúc này mới nhận ra hôm nay đầu óc của mình bị chuyện của Tiền Quế Hoa chiếm mất rồi, thảo nào quen thế, nhà ông ta cũng ở đây?

Lục Văn Phú làm thư ký trưởng cho cả Từ Học Bình lẫn Lý Viễn Hồ, vậy còn có thể leo lên vị trí phó tỉnh trưởng, thật không phải tầm thường, đại khái đây là biểu hiện cụ thể sau khi quan hệ giữa Lý Viễn Hồ và Cẩm Hồ hòa hoãn lại.

Tới tầng 4, cửa mở sẵn, Trần Bình Đức và Trương Chí thò đầu vào, chỉ nhìn thấy Lý Na vợ Dư Khánh Lâm, chào hỏi:

- Sở trưởng Lý cũng ở nhà à?

Trương Chí từng làm thư ký cho cha Lý Na, nói chuyện tùy tiện hơn:

- Chị Lý, bí thư Dư đâu?

Hai người đang định thay giày thì Dư Khánh Lâm đi ra:

- Vào thẳng đây, không cần thay giày ...

Mời bọn họ ngồi xuống ghế sofa:

- Bình Đức, anh nói tình hình cho Trương Chí nghe.

Trần Bình Đức tóm tắt chuyện xảy ra hôm nay kể cho Trương Chí.

Sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng, Dư Khánh Lâm tìm hấn mình đây với ý đồ quá rõ ràng rồi, chính là mong hấn kiếm cơ nhổ cái đình Tiền Quế Hoa, sau đó cục công an điều tra chứng cư phạm tội của Cty Trương Lâm và Vân Mộng Khác sẽ dễ hơn nhiều, lại không chế được ảnh hưởng, không tới mức kinh động quá nhiều người.

984. Chương 983: Nhà Tắm.

Tuy không có liên quan gì, Tiền Quế Hoa do khu trưởng Cốc Nhạc đề bạt lên, nhưng lễ tết Tiền Quế Hoa đều tới quà cáp cho Trương Chí, và lại dù sao hẳn ta cũng là người đứng đầu khu nam, cũng không thể không nói gì với thành viên trong ban thường ủy đã đọc đoán hạ Trần Quế Hoa.

- Liệu có nghiêm trọng quá không?

Trương Chí khó xử nói, dù sao hẳn ta chưa tiến vào được vòng hạch tâm của kim tự tháp quyền lực ở Kiến Nghiệp, không hiểu rõ Cẩm Hồ lắm, cảm thấy làm như thế thật thái quá, đâu cần lấy lòng Cẩm Hồ như thế.

Dư Khánh Lâm không trả lời Trương Chí, hỏi Trần Bình Đức:

- Anh có thể chắc chắn Trường Lâm và Vân Mộng Các có vấn đề chứ?

- Chỉ cần khắc phục được khó khăn điều tra, hẳn có thể phát hiện vấn đề.

Trần Bình Đức lúc này chỉ có thể nói thế, không thể nói quá khẳng định, lại sợ Dư Khánh Lâm bất mãn, lại bổ sung:

- Tôi thấy vấn đề không nhỏ.

Dư Khánh Lâm nhướn mày nói với Trương Chí:

- Tiền Quế Hoa phạm pháp, cung cấp ô dù cho thế lực đen, có đủ nghiêm trọng để hạ hẳn ta chưa?

Dư Khánh Lâm nói nghiêm trọng như thế, Trần Bình Đức cũng hơi bất ngờ, rồi nghĩ :” Dư Khánh Lâm muốn đụng tới thế lực ngoại vi của phái bản địa? Nhỏ Tiền Quế Hoa lên có khi lôi theo cả một đồng, nếu kéo cả Hồ Tôn Khánh vào được thì ông ta ngủ mơ cũng cười được rồi.”

Có điều Dư Khánh Lâm có ý đồ này, hẳn càng không thể bước ra sân khấu, thăm mắng Trương Khác lấy mình ra làm sủng bản kẻ khác, Dư Khánh Lâm lại kéo Trương Chí vào, mặt không để lộ ra chút nào, nhìn xem Trương Chí quyết định ra sao, nói ra thì vẫn sẽ do Trương Chí chọn vào tổ ong này trước.

oOo

~~Bị xe cảnh sát đưa tới chi cục công an, Vương Kiến Lâm nhìn còng tay bằng thép không rỉ, mặt mày nhăn nhó nói:

- Anh rể, anh giam bọn em thật à?

Tiền Quế Hoa đánh mắt cho trợ thủ, để hẳn tháo còng cho đám Vương Kiến Lâm, dặn:

- Tuần này cậu ngoan ngoãn ở trong Vân Mộng Các đừng thò đầu ra ... Có đi Bắc Kinh một chuyến về đã gây chuyện này, cậu an phận một chút đi! Cậu thiếu gì nữ nhân, cần gì phải gây thị phi.

- Anh đúng là phải nhìn cô bé đó, tiếng phổ thông không tiêu chuẩn, không biết mang theo khẩu của vùng nào, nên càng hấp dẫn, em còn tưởng là hàng ở vùng quê nào đó ra, đầy linh khí núi rừng:

Wang Jianlin vẫn không quên được Lý Hinh Dư, thậm chí cảm thấy gây ra rắc rối cũng đáng:

- Mẹ chứ, để thằng nhãi đó chén trước.

Tiền Quế Hoa cau mày, mẹ vợ trong nhà rất là hung, nên kiềm chế không thảo luận vấn đề này với em vợ, thường ngày cũng ít tới Vân Mộng Các, tránh em vợ không cẩn thận lộ ra, nên không tiếp lời hẳn.

- Phía Thành Phú Trì làm sao đây? Anh không cách chức hẳn thật chứ?

Wang Jianlin không quên tai bay vạ gió người khác gánh lấy ình.

- Hẳn à?

Tiền Quế Hoa cau mày, hành vi ngoài nghe trong chống với Trần Bình Đức này rất dễ bị phát giác, hẳn chưa ngu tới mức coi thường quyền uy của Trần Bình Đức trong hệ thống côn an:

- Tạm thời ủy khuất Phú Trì một thời gian, hiện cả TW và tỉnh đang nhấn mạnh tăng cường địa vị của cơ quan công an, đợi anh lên làm thường ủy khu, vấn đề của hắn để giải quyết thôi, tạm để hắn làm chức gì ở Trường Lâm đi.

Vương Kiến Lâm thầm nghĩ tạm thời chỉ có thể như thế, lại hỏi:

- Thằng nhãi kia lai lịch ra sao, có cần điều tra không?

- Đừng đụng vào người ta, một số người không thể trêu chọc được đâu ...

Tiền Quế Hoa áp giọng xuống, lúc này mới ý thức được không làm rõ thân phận của thanh niên kia có quá sơ suất không? Buổi sáng hắn đang nằm trên giường nhân tình thì nhận được điện thoại của Trần Bình Đức, biết em vợ gây ra phiền toái, cuống lên chỉ nghĩ cách ứng phó, nên để xảy ra sơ suất.

Có điều hiện xem ra chuyện qua rồi, giờ lại đi chọc vào người không thể chọc vào thì là quá thiếu lý trí.

~~o0o

Thái độ Dư Khánh Lâm kiên quyết như thế, Trương Chí chẳng kiên trì ý mình nữa.

Trương Chí cũng không phải là người bốc đồng, hắn có thể kiểm soát được lòng mình, thậm chí nghiêm trọng hơn là khai tử công chức, nhưng chỉ dừng ở đó được thôi, không thể điều tra sâu thêm được.

Tiền Quế Hoa làm ô dù bảo hộ cho thế lực đen, sau lưng chắc chắn còn có ô dù nữa, còn ô dù đó có phải chỉ là một mình khu trưởng Cốc Nhạc hay không thì chưa biết, cho dù có là một mình Cốc Nhạc thì hắn giãy chết tự bảo vệ mình cũng đủ cho Trương Chí khốn đốn.

Dư Khánh Lâm cũng sợ chọc ra chuyện quá lớn, ước hẹn do Trương Chí dùng tốc độ nhanh nhất đá Tiền Quế Hoa sang một bên, Trần Bình Đức thì tổ chức lực lượng điều tra vấn đề kinh doanh phi pháp của Trường Lâm và Vân Mộng Các.

Trần Bình Đức thấy an bài như thế cũng thỏa đáng, sức ảnh hưởng và phá hoại đều có thể nằm trong phạm vi có thể khống chế được, chỉ cần hành động ăn ý, thần tốc, sẽ không kinh động tới chỗ dựa của Tiền Quế Hoa.

Vương Kiến Lâm vẫn chưa biết vận mệnh của mình đã bị người khác vờn trong lòng bàn tay, sau khi rời chi cục, cũng biết phải thu mình lại trốn vài ngày, trở về Vân Mộng Các, thông báo ấy đối tác và thủ hạ mấy ngày tới đừng tìm hắn, cứ coi như hắn bị giam thật rồi.

Tiếp đó chọn hai cô gái xinh xắn vú to kéo vào phòng để vương của Vân Mộng Các thác loạn, cơm trưa cũng sai người mang vào phòng bao.

Buổi chiều ngủ trong phòng bao một giấc, tỉnh lực vẫn dư thừa, thấy trong phòng bao có cái mùi như mùi thuốc sát trùng, liền đi dép lê tới nhà tắm xông hơi mát xa.

Vân Mộng Các chủ yếu là kinh doanh KTV, có điều mấy năm qua kinh doanh tắm rửa dần thịnh vượng, Vương Kiến Lâm liền mua mấy mẫu đất xưởng phúc lợi bên cạnh, đầu tư xây nhà tắm, còn bỏ công mời nhà thiết kế trang trí kiểu Nhật, ở khu nam chỉ một mình nơi này có, khá là nổi tiếng.

Bên ngoài trời băng đất tuyết, hai ba giờ chiều người tới nhà tắm kiếm tìm thú vui đông dần, Vương Kiến Lâm tới một góc yên tĩnh ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, nhớ lại mấy ngày vừa rồi đi Bắc Kinh thu hoạch khá nhiều, được chứng kiến phong quang của người cùng nghề, đặc biệt là người đó làm hắn mở rộng tầm mắt.

Nhớ lại mình trước kia dựa vào anh rể che chở kinh doanh đúng là sai lầm, nếu có thể gây dựng Vân Mộng Các thành CLB số một của Kiến Nghiệp, tập trung đủ mọi thể loại ăn chơi, đừng nói đàm đầu não trong khu, còn phải kéo các đại gia cơ quan đảng chính phủ tỉnh tới “đến chơi đã đời, trở về yên tâm”, để Trần Bình Đức thành khách quen ở đây, thì làm gì có chuyện giúp thằng nhãi kia giáo huấn mình?

Vương Kiến Lâm vừa ngẫm mình vừa mơ tưởng tương lai của Vân Mộng Các, các nghĩ càng hưng phấn, tính phải mau chóng viết lại những ý tưởng này tránh quên mất, đứng dậy đi ra ngoài, không để ý người bên cạnh, dẫm chân lên người đó.

- Con mẹ mày, mù mắt à?

Vương Kiến Lâm quay đầu lại, tát cho thanh niên bị hấn dẫm trúng một phát:

- Thằng điếm con, mày chửi lại câu nữa xem...

Vương Kiến Lâm hầm nghi hôm nay thật xúi quẩy, bọn nhãi nhép cũng dám gây chuyện với mình, không nhìn xem nơi này là của ai? Hung dữ trừng mắt nhìn thanh niên kia, tưởng có thể dọa kẻ đó sợ, không ngờ thanh niên chừng 20 tuổi kia chỉ ôm má ngớ ra một lúc rồi thình lình vươn tay tóm tóc hắn, không cho hắn kịp phản kháng, thanh niên khác đi cùng đã dẫm ột phát vào mặt hắn, ngã lăn xuống hồ nước.

Vương Kiến Lâm bị người ta ấn đầu vào trong nước dẫm đá túi bụi một lúc mới thả ra, hắn bị nước vào mũi, thiếu chút nữa chết sặc, mắt hoa lên, chỉ lơ mơ nhìn thấy hai người kia vào phòng thay y phục, muốn rời khỏi đây.

Ngay địa bàn của mình lại bị người ngoài đánh, Vương Kiến Lâm phần nộ tới cực điểm, rống lên:

- Mẹ nó, người đâu?

Hắn không nói với ai chui vào một góc tắm rửa nên nhân viên nhà tắm không để ý, thấy bên này đánh nhau cũng chỉ đi thông báo cho bảo vệ, đợi khi hắn rống lên mới biết ông chủ bị đánh.

985. Chương 984: Cô Vợ Nhỏ Đáo Đễ.

Hai nhân viên vội vàng nhảy vào hồ tắm đỡ Vương Kiến Lâm dậy, bị hắn dẫm đã ngã lăn ra, chỉ vào phòng thay y phục, rít lên với mấy tên bảo vệ:

- Trong đó, hai bọn chúng chạy vào đó, để đứa nào thoát được, tạo lốt da bọn mày.

Cảm giác có cái gì nong nóng từ mũi chảy ra, cúi đầu xuống thấy hồ tắm đã đỏ một mảng.

Nhân viên công tác vừa bị Vương Kiến Lâm đánh ngã đang bò dậy thì bồi thên cái tát nữa:

- Đm, bố mày bị thương rồi, mau lấy bông cầm máu lại đây ...

Rồi nằm xuống giữa đầu dựa vào thành hồ tắm, tránh khỏi chảy máu quá nhiều, mất máu thế này phải ăn bao nhiêu bữa mới bù lại nổi? Hai thằng súc sinh đó ra tay dữ thật, tới giờ hông vẫn nhâm nhâm đau, mẹ nó nghĩ một lúc, lát nữa xử lý bọn c húng.

Vương Kiến Lâm đợi tới khi cảm thấy máu mũi không chảy nữa mới rút bông ra, bò lên bờ, thông thả lau sạch người, mặc áo tắm hỏi thuộc hạ:

- Hai thằng con rùa kia đâu, bọn mày chăm sóc chúng tử tế chứ? Kéo chúng lên tầng ba ...

Đúng lúc này có một tên hốt ha hốt hải chạy tới, đưa di động cho hắn:

- Điện thoại của cục trưởng Tiền, muốn giám đốc nghe ngay.

Vương Kiến Lâm bịt ông nghe, đập tên kia chửi:

- Ai bảo bọn mày cho hai thằng con rùa đó có cơ hội gọi điện thoại.

Tên kia ôm bụng nhịn đau nói:

- Giám đốc nhận điện thoại đi, nếu lỡ chuyện, cục trưởng Tiền nói sẽ rút gân tôi, nghe giọng ông ấy không phải nói đùa đâu.

Vương Kiến Lâm biết nếu nhận cú điện thoại này thì vừa rồi ăn đòn oan uổng, có điều sáng nay xảy ra chuyện như vậy, hắn không dám trái ý anh rể, cùng lắm trút giận lên thuộc hạ, chửi mắng vài câu rồi nhận điện thoại.

- Cái gì? Là cháu phó bí thư Hồ ...

Vương Kiến Lâm hận sao lúc này mình không bị cầm luôn đi cho rồi, thế là ăn một trận đòn lại còn phải tươi cười với người ta, mặt âm trầm cúp điện thoại. Nhưng chớp mắt lại nghĩ, mình không phải đang muốn

thông qua Vân Mộng Các kết giao quyền quý sao, nếu móc nối được quan hệ với phó bí thư Hồ, ngán gì một tên Trần Bình Đức nhỏ nhỏ?

Nhưng làm sao mới hòa hoãn được quan hệ này, rồi làm sao trở nên thân thiết được, Vương Kiến Lâm nhìn hồ tắm, vũng máu đã bị nhạt đi rồi, vừa rồi bị người ta đâm đá, giờ lại còn phải xin lỗi, nhưng biết làm sao được?

~oOo

~Qua trưa tuyết nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn lác đác rơi, khắp nơi bao phủ một màu tuyết trắng, đã tới thời điểm lạnh nhất trong năm của Kiến Nghiệp rồi, vẫn nhìn thấy có những đôi nam nữ đi lên núi Hợp Hoan hẹn hò.

Nhìn thấy người tuyết của Đường Thanh vẫn còn chưa đắp xong đầu người tuyết, Trương Khác nâng cổ tay lên ý bảo cô tới giờ rồi, cần thu dọn chuẩn bị tới nhà La Quân ăn tối, Trương Khác không thể đợi tới khi trời tối hẳn mới đến được.

Đường Thanh phủi tay, nói với đám Trần Phi Dung:

- Thật mất hứng, không thể ăn tối cùng các bạn được.

Đường Thanh không thích những bữa cơm xã giao này, nhưng ai bảo cô là Trương phu nhân tương lai chứ?

- Chúng ta cùng nhau ăn khuya được mà ...

Trương Khác đưa hay tay ôm má Đường Thanh nựng, khuôn mặt cô còn trắng hơn cả tuyết, đáng yêu vô cùng, giục cô mau đi chuẩn bị.

Trương Khác đi vào nhà lấy di động, gọi điện cho lái xe đưa xe tới, bọn họ sẽ tự lái tới nhà La Quân.

Chưa kịp gọi thì điện thoại của Phó Tuấn đã gọi tới trước, không ngoài dự liệu của Trương Khác, Tiền Quế Hoa không nhốt giam thẳng em vợ của mình lại.

Nói tới Vân Mộng Các, Trương Khác còn nhớ Thời Học Bán để lại một đoạn tình ở đó, Vương Hải Túc vì lấy lòng bọn họ mới tới Vân Mộng Các chơi, ở đó Thời Học Bán Thời Học Bán quen một “em học sinh” làm ra vẻ ngây thơ, tiếc là Thời Học Bán đem hết một bầu nhiệt tình vào “em học sinh” đó thì lại bị Vương Hải Túc đem cô ta giới thiệu cho Hồ Kim Tinh là Hồ Tôn Khánh rồi, vì thế Thời Học Bán còn đánh nhau với Hồ Kim Tinh.

- Chắc chắn là nhìn thấy cháu của Hồ Tôn Khánh?

Trương Khác hỏi lại, khê cần môi, nói không chừng được Vương Hải Túc dẫn lối, Hồ Kim Tinh bắt đầu say mê chốn chơi bời rồi, Hồ Tôn Khánh không có con, kỳ vọng vào Hồ Kim Tinh rất nhiều, quá nửa là không muốn nhìn thấy hãn tuổi còn trẻ đã mê luyến chốn hoa liễu.

Chỉ có mỗi việc này mà cố lôi kéo Tiền Quế Hoa và Hồ Tôn Khánh vào với nhau thì quá miễn cưỡng, Trương Khác chỉ bảo Phó Tuấn tìm hiểu tình hình, không đi quá giới hạn.

Có điều Trương Khác không ngờ hôm nay Vương Kiến Lâm tính khí nóng nảy, rất dễ xung đột với người khác, trùng hợp lại xung đột với Hồ Kim Tinh đúng hôm nay.

Trên đường tới nhà La Quân, Trương Khác nhận được điện thoại của Trần Bình Đức, thông báo cho y biết nội dung cuộc thảo luận giữa ông ta và Dư Khánh Lâm, Trương Chí.

Trương Khác không có gì bất mãn, làm tới bước này đã là không tệ rồi, loại nhân vật như Tiền Quế Hoa, thường là mất xích trọng yếu nhất trong chuỗi lợi ích, nếu không có người nắm quyền mạnh mẽ như Từ Học Bình, nếu không có hoàn cảnh chính trị thích hợp, nếu không có đội ngũ kiên định, muốn triệt để thanh trừ những mạng lưới lợi ích thế này là điều vọng tưởng.

Đối với mạng lưới lợi ích, chỉ cần không động chạm vào lợi ích căn bản, hi sinh mâu thuẫn cục bộ là có thể chấp nhận được, như thế làm chính thể càng thêm ổn định.

Loại chuyện này Trương Khác thấy quá nhiều rồi, giống như lúc mua giấy Thần Hi cũng xảy ra chuyện này.

Trương Khác và Đường Thanh tới nhà La Quân thì Diêu Văn Thịnh và Dịch Hinh đã tới rồi, bọn họ đi ra đón Trương Khác, bên cạnh còn một nam một nữ nữa.

- Hôm qua trên máy bay cô là tiếp viên hay là hành khách?

Trương Khác hỏi Dịch Hinh:

- Hôm qua tôi không làm, tất nhiên là khách rồi.

- Thế là tôi khỏi hối hận hôm qua không ngồi máy bay.

Diêu Văn Thịnh cười đấm Trương Khác một cái, giới thiệu hai người kia, nữ là con gái La Quân tên La Kỳ, nam là bạn trai La Kỳ tên Triệu Lưu Vũ.

Khi La Quân tới Kiến Nghiệp nhậm chức thì con cái đều ở lại Bắc Kinh, chỉ có vợ theo ông ta, con trai ông ta ra nước ngoài du học, con gái tốt nghiệp xong ở lại Bắc Kinh làm việc.

Nhân nghỉ lễ La Kỳ đưa bạn trai về ra mắt cha mẹ, đương nhiên thế nhà trai được La gia thừa nhận trước, với gia đình thế này nói tới yêu đương tự do là chuyện xa vời.

La Kỳ mặt di truyền từ La Quân, xương gò má hơi thô, có điều trang điểm khéo léo, nên che dấu tốt, được coi là mỹ nữ, nhưng không phù hợp với mỹ quan “thanh thù xuất phù dung” của Trương Khác.

Nhưng nói ra thì trên đời có bao nhiêu cô gái xứng với tiêu chuẩn đó, Trương Khác quay sang nhìn Đường Thanh, giờ mới hiểu vì sao hôm nay cô lại kẻ chỉ mắt đậm như thế, trông giống như một mỹ nữ nhờ trang điểm, thì ra trước đó cô nàng gọi điện hỏi Dịch Hinh là vì chuyện này, tránh đả kích La Kỳ, cô vợ mình tâm tư càng ngày càng tinh tế rồi.

****Thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức: Thơ Lý Bạch miêu tả vẻ đẹp tử nhiên thuần khiết, không cần trang điểm tô vẽ.

La Quân hôm nay tổ chức tiệc gia đình cũng là muốn giới thiệu con gái và con rể tương lai, sự nghiệp của con gái và con rể vừa mới khởi đầu, cần hỗ trợ nhưng càng cần bọn họ có tầm nhìn rộng lớn hơn.

La Quân cũng dần hiểu ra, lập trường của Cố gia ngã về phía Cẩm Hồ, đặc biệt là sau khi Đường Học Khiêm sau khi tới Giang Nam nhậm chức, nhanh chóng sử dụng một nhóm quan viên, những quan viên này là cơ sở do Trần Tân Dân tích lũy được khi nhậm chức ở Giang Nam.

Một số tình hình như vậy đã rõ, chỉ không biết bọn họ câu kết với nhau từ bao giờ, ai đứng giữa làm trung gian, Diệp gia sao?

Cách giờ cơm còn sớm, các cô gái giúp vợ La Quân và giúp việc chuẩn bị cơm tối, đám con trai thì bồi tiếp La Quân nói chuyện trong phòng khách.

Triệu gia có mạng lưới quan hệ sâu rộng ở bộ luyện kim, sau khi bộ luyện kim triệt tiêu rồi Triệu Lưu Vũ mới tốt nghiệp ra ngoài làm việc, làm việc trong hiệp hội Trung Trì có tính chất nửa quan trường.

986. Chương 985: Có Qua Có Lại.

Nói tới hiệp hội Trung Dã, Trương Khác tất nhiên không lạ gì, khoáng sản Hoa Hi được vì chính hợp tài nguyên khoáng sản trong nước có 12 % cổ phần của Cẩm Hồ, 88% cổ phần công nghiệp đất hiếm.

Tuy hiệp hội công nghiệp đất hiếm quy tụ rất nhiều xí nghiệp đơn vị TW địa phương, nhưng danh nghĩa vẫn dưới cờ hiệp hội Trung Dã (Dã luyện Trung Quốc - Luyện kim TQ).

Triệu gia có thể giúp Triệu Lưu Vũ phát triển rất tốt trong hệ thống luyện kim, nhưng với con rể tương lai, La Quân giúp được sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, có con đường phát triển tốt hơn tại sao không theo.

Mặc dù Cẩm Hồ chỉ nắm 12% của Hoa Hi, nhưng không chỉ dựa vào con số này đánh giá sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ, vì Hoa Hi do một tay Cẩm Hồ lập nên, mấy trăm triệu tiền khởi động ban đầu cũng do Cẩm Hồ bỏ ra. La Quân rất xem trọng khoáng nghiệp Hoa Hi hay nói rõ hơn là sản nghiệp đất hiếm.

Đương nhiên La Quân cũng không nói rõ ý đồ ra, như vậy mùi vị giao dịch quá rõ, thậm chí ông ta cũng chẳng có ám thị rõ ràng gì.

Xét con rể tương lai nhận thức hạn hẹp, nói tới chủ đề khác, chưa chần hấn xen vào được, La Quân ngồi vắt chân thoải mái trên ghế sofa, nói với Triệu Lưu Vũ:

- Kỳ Nhi đưa bài viết của cháu cho ta xem rồi, xem ra cháu có cái nhìn riêng về sản nghiệp sắt thép trong nước đây. Thời gian qua hai tỉnh Đông Hải, Giang Nam điều chỉnh quy hoạch sản nghiệp sắt thép, cháu có ý kiến gì không?

Triệu Lưu Vũ tuổi tầm 26 -27, vóc người tầm trung, tướng mạo nhìn hơi yếu đuối, ánh mắt lại rất sáng, trông rất có tinh thần, nhìn cách ăn mặc là biết xuân thân từ nhà có gia cảnh khiến người ta hâm mộ, được giáo dục tốt, đang trong thời kỳ hừng hực ý chí, đã tâm bưng bưng.

- Thời gian trước đó, mọi người thảo luận xôn xao về khoáng nghiệp Hoa Hi, hiện tỏ ra hứng thú với sắt thép Tân Đình.

Triệu Lưu Vũ bắt đầu thao thao bất tuyệt thể hiện bản thân:

- Đầu năm 97 sản lượng sắt thép cả nước mới hơn 100 triệu tấn, hai năm qua mỗi năm sản lượng mới tăng lên chừng 10 triệu tấn, con số thống kê cụ thể năm 98 còn chưa có, nhưng có thể dự đoán được phần nào, xí nghiệp sản lượng hơn triệu tấn chừng 25 cái, trong đó có ba cái có sản lượng đạt chục triệu tấn, Đông Hải và Giang Nam quyết tâm xây dựng cơ sở sản xuất sắt thép chục triệu tấn, được chú ý là tất nhiên.

- Tiểu Triệu, cháu có ý kiến gì về hạng mục này?

La Quân hỏi lại lần nữa:

- Hai tỉnh Giang Nam và Đông Hải điều chỉnh bố cục sản nghiệp giới hạn trong phạm vi lưu vực Tiểu Giang, tính tiến bộ của nó đáng khâm định. Có điều quy mô hạng mục này của Tân Đình lớn gấp ba lần hợp sắt thép Đông Hải. Một số người lo dung lượng thị trường có tiếp nhận nổi không. Cơ bản tài chính kiểm chế kinh tế trong nước rõ ràng, năm sau sản nghiệp công nghiệp nặng trong nước liệu có thừa không? Trong bộ có chia rẽ lớn, nếu hoãn hai năm sẽ thống nhất hơn ...

Triệu Lưu Vũ không nói thẳng, mà vòng vo từ ý kiến xung quanh, giọng điệu khá quan liêu:

Trương Khác chỉ giữ nụ cười ôn hòa, không đưa ra đánh giá.

Từ khi lập nước tới nay, sản nghiệp sắt thép được TW coi trọng đặc biệt, thậm chí còn có thời kỳ đặc thù nhân dân toàn quốc tham ra luyện sắt.

Mấy xí nghiệp sắt thép lớn nhất trong nước đều là xí nghiệp TW cấp phó bộ, sản lượng đều kém một chút nữa mới vượt qua được ngưỡng chục triệu tấn.

Mấy xí nghiệp siêu lớn đó phải nỗ lực hết mình vượt qua ngưỡng này, trong khi cơ sở sắt thép Tân Đình xây lên, sẽ thành xí nghiệp có sản lượng 14 triệu tấn, tất nhiên các xí nghiệp TW kia không muốn vòng nguyệt quế ngành nghề bị một xí nghiệp dân doanh cướp mất.

Trong số kẻ tích cực ngáng đường nhất có sắt thép Văn Chu Chiết Đông.

Tân Đình cách Văn Chu 300 km, một khi cơ sở sắt thép Tân Đình xây lên, ngoài bù đắp cho thiếu hụt của lưu vực Tiểu Giang, đồng thời thu hẹp thị trường của sắt thép Văn Chu.

Ngoài ra hiện cảng lớn nhất của Văn Chu chỉ có tàu có trọng tải 8 vạn tấn neo đậu, nơi neo đậu nước sâu luôn là tài nguyên khan hiếm nhất của hải cảng, cũng là tài nguyên đầu tư lớn nhất, cho dù xây thêm bến tàu mới trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể tăng lên 10 vạn tấn.

Còn quy hoạch cảng Đông Sơn là cho tàu có trọng tải 30 tấn, như thế sau khi xây lên sẽ có ưu thế chi phí vận chuyển rõ ràng so với phía Văn Chu.

Sắt thép Văn Chu vui vẻ nhìn thấy cơ sở sắt thép Tân Đình thuận lợi xây lên mới là lạ, tất cả mọi lý lẽ chỉ là nói nhảm hết.

La Quân nhìn thấy Trương Khắc mỉm cười, biết Triệu Lưu Vũ vừa công tác chưa lâu, nhận thức còn chưa đủ lọt vào mắt Trương Khắc, y tỏ ra có hứng thú là nể mặt lắm rồi.

- Ủy ban kế hoạch lo lắng dư thừa rồi, năm nay nhu cầu sắp thép thiếu hụt của hai tỉnh Đông Hải và Giang Nam lên tới 5 triệu tấn.

La Quân gật gù nói:

- Hơn nữa Đông Sơn xây cảng lớn, cảng lớn cần có hạng mục lớn mới phát triển được, ý kiến của ủy ban kế hoạch trong chuyện này cũng không quan trọng ... Có điều sắt thép Đông Hải tuy nói là của tỉnh, nhưng vẫn đặt ở địa bàn Kiến Nghiệp, giờ chuyển sang Tân Đình, nói thật tôi cũng thèm ...

Trương Khắc và Diêu Văn Thịnh cười lớn, hạng mục thế này ai chả thèm.

La Quân có thể chấp nhận an bài này, ông ta khắc chế lòng riêng, để sản nghiệp có quy hoạch hợp lý, càng có lợi hơn cho phát triển thành phố trong tương lai, với ông ta một chính trị gia cần phải có lòng dạ và khí độ như thế mới được.

Có điều lúc này ông ta nói ra là để cho Trương Khắc biết, một hạng mục lớn như thế chạy tới Tân Đình, lại còn gây ảnh hưởng tới lợi ích của Kiến Nghiệp, ông ta không những không ngăn cản còn tích cực ủng hộ, Trương Khắc phải có qua có lại.

Trương Khắc hiểu ý La Quân, nhiệt tình hỏi thăm công tác của Triệu Lưu Vũ.

Nói thực sau khi bộ luyện kim bị bỏ, quyền lực hiệp hội luyện kim TQ cũng giảm mạnh, chỉ còn quyền chỉ đạo trên danh nghĩa với một số xí nghiệp lớn, có mỗi xí nghiệp nhỏ là nể mặt.

Nói tới mấy xí nghiệp sắt thép cỡ lớn kia, địa chủ tịch, tổng giám đốc còn cao hơn cả hội trưởng hiệp hội Trung Dã, nếu Trung Dã muốn chỉ đạo nghiệp vụ mấy xí nghiệp TW kia chỉ chuốc nhục vào thân.

Triệu Lưu Vũ muốn phát triển ở chính giới, hoặc tới ban ngành trực thuộc TW tương quan hệ thống luyện kim, hoặc tới xí nghiệp TW vốn thuộc hệ thống luyện kim.

Tất nhiên La Quân không nói thẳng, Trương Khắc cũng không kiến nghị Triệu Lưu Vũ tới khoáng nghiệp Hoa Hi, hơn nữa cấp bậc của Hoa Hi rất phức tạp, trừ cổ phần của Cẩm Hồ, lợi ích địa phương chiếm quá nửa, ảnh hưởng trực tiếp của TW khá yếu, nói không chừng người ta chẳng thèm nhìn trúng Hoa Hi.

Nếu Triệu Lưu Vũ thực sự muốn tới Hoa Hi phát triển, Trương Khắc sẽ không keo kiệt cung cấp trợ giúp, dù sao tốt cho phát triển quan hệ tư nhân với La Quân và Triệu Lưu Vũ, cũng có lợi cho việc tăng cường ảnh hưởng của Cẩm Hồ với Hoa Hi.

Hai bên cẩn thận thăm dò nhau trong phòng khách, đến tối mới vào phòng ăn dùng cơm, tiếp tục chủ đề vừa rồi, kết thúc bữa cơm đã là 9 giờ, Trương Khắc, Đường Thanh, Diêu Văn Thịnh, Dịch Hình rời đi, vì bày tỏ thiện chí, còn mời Triệu Lưu Vũ và La Kỳ mai tới chung cư làm khách, nếu có thể lập được quan hệ tư nhân với bọn họ, quan hệ với La Quân sẽ càng thêm ổn định.

987. Chương 986: Đêm Đầu Năm.

Vương Kiến Lâm xoa cằm, về văn phòng, mở ngăn kéo ra, lấy băng video cho vào đầu, hơi rượu bốc lên, ợ một cái lớn, cảm thấy buồn nôn, cầm lấy điều khiển từ xa bật TV lên, màn hình chớp chớp mấy cái rồi hiện hình, bên trong là phòng bao xa hoa hết cỡ.

Vương Kiến Lâm ngồi xuống ghế, vắt chân lên bàn làm việc, hào hứng nhìn cuộc chiến xác thị trên màn hình, ban đầu hắn còn tưởng hai tên tiểu súc sinh này tách nhau ra chơi, hiển nhiên là coi thường tố chất sinh viên đại học thời nay rồi.

Trên màn hình có hai kẻ đưa mắt với nhau, nhếch miệng cười ta ác, rồi chia nhau ra ôm cô gái ngồi trên ghế sofa, Hồ Kim Tinh là tên nóng vội nhất, cho tay vào trong quần cô gái mân mê giữa hai chân, không ngờ còn cùng ở gái gọi kia chơi trò 69 hôn chỗ kín của nhau, tên bạn hắn thì chơi lỗ đít của ả gái gọi.

Nhìn thấy cảnh này Vương Kiến Lâm thấy mình còn thuần khiết lắm, ít nhất là tư thế này hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, cũng chưa bao giờ chơi trò 2 nam 1 nữ thế này, kích thích trên màn hình làm mạch máu hẳn căng phồng, không kém gì thời đi học xem trộm truyện (Võ Tắc Thiên).

“Két”

Nghe thấy tiếng cửa mở, Vương Kiến Lâm giật nảy mình, theo bản năng cầm điều khiển tắt TV đi, đứng dậy thấy anh rẽ đi vào, liền nuốt câu chửi vào bụng, hỏi:

- Anh rẽ, sao anh quay lại?

- Chị cậu vừa gọi điện cho anh, nói cô ấy bị kéo đi đánh mặt chước thâu đêm, nên anh không vội về nữa.

Tiền Quế Hoa nhứ mày nhìn đùng quân Vương Kiến Lâm:

- Nhìn cái bộ dạng cậu kìa, có cần trốn vào văn phòng xem thứ phim này không?

Lúc hẳn ta vào nhìn thấy đồng da thịt kín màn hình, lại nhìn Vương Kiến Lâm thế này, nên không nghĩ sang chuyện khác, ai ngờ được cháu trai Hồ Tôn Khánh cùng bạn chơi gái bị quay lén.

Vương Kiến Lâm ngồi về ghế, che đi chỗ xấu, cẩn thận quan sát sắc mặt anh rẽ, hẳn không muốn chuyện gì cũng bị người ta khống chế, thấy anh rẽ thần sắc bình thường, nghĩ mình kịp thời tắt TV, anh rẽ chưa kịp nhận ra “diễn viên” trong phim kia là ai? Cười hỏi:

- Có cần em an bài cho hai cô bé không?

- Gọi cô bé Tiểu Ngọc lần trước ấy.

Tiền Quế Hoa nói chuyện này với em vợ, mặt có chút ngượng ngùng:

- Cậu gọi điện cho chị cậu, nói là cậu giữ anh lại chơi mặt chước nhé.

Đi tới cửa quay lại dặn:

- À lúc này ăn cơm, thằng cháu của Hồ Tôn Khánh có vẻ lưu luyến một cô bé trong trường hẳn lắm, cậu lưu ý hộ hẳn chút, nếu có biện pháp gì làm xong chuyện này, sẽ có lợi cho chúng ta.

- Chỉ cần bỏ đủ vốn làm gì có con bé nào không dạng chân ra?

Vương Kiến Lâm làm loại chuyện này quen rồi, tự tin đảm bảo:

oOo

Tuyệt ngừng rơi trước khi đêm xuống, mặt đường phủ một tầng tuyết dày.

Trương Khác mời Diệu Văn Thịnh và Dịch Hình tới ngõ Học Phủ chơi, với bọn họ mà nói trời còn sớm lắm, hai chiếc xe một trước một sau đi vào ngõ.

Đi vào 1978, thấy Lệnh Tiểu Yến đứng sau quầy bar lau ly, Trương Khác chống tay lên quầy bar hỏi:

- Sao lại nổi hứng tới trải nghiệm cuộc sống cũ vậy?

- Bọn họ ăn lẩu còn chưa giải tán.

Lệnh Tiểu Yến quay đầu chỉ đồng hồ, chưa tới 9 giờ:

- Hôm nay thật đau đầu, cả hai ca đều xin nghỉ có chuyện đột xuất, Tiểu Quân đưa mẹ anh ấy về quê, tôi rảnh rồi nên tới đây tìm lại chút hồi ức cũ.

Gật đầu chào Diệu Văn Thịnh, hẳn ta là cấp trên của Chu Tiểu Quân:

- Mọi người uống gì? Hôm nay tôi mời.

Trương Khác gọi rượu, thấy bàn bóng không có ai, bảo Lệnh Tiểu Yến lấy vợ, bọn họ tự mang rượu vào, chợt nhớ ra nói với Lệnh Tiểu Yến:

- À phải, chị bảo Tiểu Quân chiều mai nhà tôi mời khách, anh chị rảnh thì tới cùng nhé.

- Được.

Lệnh Tiểu Yến nhận lời thoả mái:

- Có gì cần chuẩn bị không, tôi bảo Tiểu Quân làm chạy vật.

Lệnh Tiểu Yến đã nghe Tôn Tĩnh Mông nói Trương Khác và Đường Thanh mời con gái bí thư thành ủy tới nhà ăn cơm, chắc chắn Diêu Văn Thịnh và Dịch Hình cũng tới làm khách, cho dù kế hoạch Chu Tiểu Quân là ở quê thêm một ngày thì cũng bảo hấn kiểm cố về thành phố trước.

Lúc này Phó Tuấn đi vào, nói với Trương Khác tới tận 8 giờ Hồ Kim Tinh mới rời Vân Mộng Các, khi đi còn do Vương Kiến Lâm và Tiền Quế Hoa tiễn lên xe.

Điều này khác với phán đoán trước đó của Trương Khác, cho dù Hồ Tôn Khánh đồng ý cho Hồ Kim Tinh tiếp xúc với người trong xã hội, thì hạng như Vương Kiến Lâm tựa hồ còn chưa đủ cấp bậc.

Ngoài ra nếu như Tiền Quế Hoa mà có liên quan trực tiếp tới Hồ Tôn Khánh, không thể để đám Dư Khánh Lâm, Trần Bình Đức dồn vào góc chết rồi mà vẫn không hề hay biết, có lẽ chỉ là Hồ Kim Tinh lấy danh nghĩa của Hồ Tôn Khánh làm sàng làm bẫy bên ngoài.

Trương Khác không muốn bên mình xen vào quá sâu, nếu không khi đó chỉ cần có người vào nhà tắm là biết tất cả xảy ra vô cùng ngẫu nhiên.

Có khả năng liên quan tới Hồ Tôn Khánh, Trương Khác bảo Phó Tuấn dặn người dưới chú ý che dấu thân phận, còn chưa tới mức trở mặt xông vào đánh nhau.

Lúc này có hai người đi vào 1978, đều là người quen cả, một là Thiệu Bân vốn là thành viên của CLB Côn Trùng, một là Trần Dũng chủ tịch hội sinh viên, cả hai tên này thường xuyên đi cùng Hồ Kim Tinh.

Hai tên nhìn thấy Trương Khác và Phó Tuấn đứng ở cửa phòng đánh bóng nói chuyện, đặc biệt là Trương Khác thấy bọn chúng thì nhướng mày lên, đứng ngây ra mấy giây rồi quay đầu đi.

Bọn chúng mặc dù không biết rõ thân phận của Trương Khác, nhưng biết tính cách “hung hãn” của Trương Khác cùng mấy chuyện nổi danh ở Đh Đông Hải, khiến bọn chúng không muốn dây dưa gì với y.

- Là tên đó buổi chiều đi cùng Hồ Kim Tinh.

Phó Tuấn chỉ Trần Dũng nói:

Trần Dũng là con trai phó sở trường sở giáo dục Trần Nhi Quý, tuy nói Đh Đông Hải có cấp bậc còn cao hơn sở giáo dục tỉnh nữa cấp, nhưng vẫn phải nể mặt địa phương.

Đám hoàn khổ trong ĐH Đông Hải không ít, nhưng không kẻ nào dám lèn càn trong trường, như Hồ Kinh Tinh và Trần Dũng cũng chỉ có thể ra ngoài giường oai, như Trương Khác cũng thiếu chút nữa bị Ngụy Đông Cường đuổi học, nghĩ tới Ngụy Đông Cường, trong lòng còn hơi ngán.

Trương Khác không ngờ Trần Dũng và Hồ Kim Tinh lại tách nhau sớm thế, nếu không có Tiền Quế Hoa thịnh tình khoản đãi, bọn chúng không thể kết thúc cuộc vui sớm thế này, ném chìa khoá cho Phó Tuấn, bảo hấn lái xe về, y ở lại 1978 chơi.

Đường Thanh và Dịch Hình bê đồ uống vào, Trương Khác cầm vợt bảo Diêu Văn Thịnh:

- Nhân lúc Tĩnh Mông chưa tới bắt nạt anh vài ván nào.

Vừa vặn thấy Lâm Băng đi tới đỡ đồ uống giúp Đường Thanh, Trương Khác lấy làm lạ, sao đêm năm mới Lâm Băng lại có thể để Lệnh Tiểu Yến kéo tới giúp, thấy cô mặt thoa phấn nhưng không che nổi nét tiêu tụy, không tiện hỏi thẳng, đưa mắt nhìn Lệnh Tiểu Yến, Lệnh Tiểu Yến đánh mắt, ý nói có điều bí ẩn.

Trương Khác chỉ bắt nạt được Diêu Văn Thịnh hai ván thì đám người đi ăn lẩu kéo về, Tôn Tĩnh Mông nhìn thấy Trương Khác ở trong thì vui vẻ reo lên:

- Yên tâm rồi, có thổ tài chủ ở đây, không cần tôi mời khách nữa.

Thấy Tôn Tĩnh Mông đi vào, Trương Khác ngoan ngoãn bỏ vợt xuống, tránh Tôn Tĩnh Mông kiểm cơ hội bắt nạt mình, đi tới bảo mọi người:

- Đóng cửa chính lại, mở cửa nhỏ là được, trừ người quen ra thì không tiếp, tất cả do tôi mời.

Đóng cửa lại, mọi người không tới quầy bar, náo nhiệt vây quanh bàn bóng, Thời Học Bản đi đầu tới sàn nhảy nhỏ cầm micro hát.

Trương Khác bảo đám Đỗ Phi và Mông Nhạc sắp lịch trống chiều mai, còn dặn Diêu Văn Thịnh mời cả Lục Kiện mai tới ăn cơm.

Lục Kiện, Triệu Lưu Vũ, La Kỳ giống Diệp Kiến Bản và Diêu Văn Thịnh, trưởng bối đều đang tuổi tráng niên, lại đang thăng tiến mạnh mẽ trên sĩ đồ, bọn họ đều là thái tử đẳng đời hai.

Những người này có đặc điểm rõ ràng, bất kể là do gia tộc an bài hay nhu cầu bản thân, đều có nghiêm túc theo đuổi sự nghiệp, không vì dục vọng riêng mà lạm dụng đặc quyền.

Trương Khác tuy muốn lập quan hệ tư nhân với bọn họ, nhưng sức lực cá nhân có hạn, để Đỗ Phi và Mông Nhạc này chính thức gia nhập vòng tròn này cũng tốt, vừa lập nên cơ sở vững chắc cho tương lai của họ, lại san sẻ áp lực ình. Chu Tiểu Quân đôi khi hơi thực dụng một chút, nhưng tổng thể mà nói cũng đáng tin nhiệm.

988. Chương 987: Nhiều Tin Bất Ngờ.

Chu Tiểu Quân nhận được điện thoại của Lệnh Tiểu Yến, ngay trong đêm lái xe từ ngoại ô về thành phố, Lục Kiện cũng nhận được điện thoại của Diêu Văn Thịnh đưa bạn gái tới.

Lục Kiện nhận lời mời của Ngô Khải Lập, bỏ việc ở ủy ban kế hoạch, ra biển tham gia vào địa ốc Gia Lý, vào hạ tuần tháng 10 đại biểu cho Gia Lý tới Kiến Nghiệp lập công ty địa ốc, nắm 20% cổ phần ở công ty này, tránh để lại hậu họa pháp luật sau này, vốn đầu tư công ty mới cực ít, chỉ có 1 triệu, số tiền này chỉ đủ xây ba nhà dân ở Kiến Nghiệp, thực tế dùng hình thức vay vốn lấy tiền khởi động công trình từ Gia Lý.

Vả lại Lục Kiện lãnh đạo công ty mới chỉ là bước thăm dò của Gia Lý ở Kiến Nghiệp, đợi đứng vững chân rồi, Ngô Khải Lập sẽ đổ vốn lớn vào đây, ít nhất ở ngành địa ốc, có thể trở thành lực cản chủ yếu của Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Lục Kiện tới Kiến Nghiệp một mình, không gặp vài ngày, bên cạnh đã có thêm một cô gái tươi non rồi, nếu dẫn tới đây, chắc là bạn gái chính thức.

Dịch Hình không buông tha cho hắn, kéo tai hỏi:

- Sao lại bắt đầu gây họa cho con gái Kiến Nghiệp rồi, anh chắc là cô bé này qua tuổi vị thành niên rồi chứ?

- Tôi cãi tà quy chính rồi bà cô ạ, không giống như nam nhân của cô đâu, tôi phải ký hiệp ước cầu hòa mới được ông già cho rời Bắc Kinh đấy.

Lục Kiện nói câu này còn chột dạ quay đầu nhìn bạn gái, thấy cô gái được mọi người chào đón, lại bắt đầu quay sang giả giọng chột nhả:

- Ít nhất tôi có một điểm hơn nam nhân của cô, bọn tôi tự do yêu đương, còn hai người là hôn nhân phong kiến ... Tôi cũng lạ, cô và nam nhân của cô từ nhỏ lớn lên với nhau trong một khoảnh sân, nghe đâu lúc nhỏ hai người ngủ chung giường, cô còn xì nước mũi lên chú nhỏ của nam nhân của cô, giờ hai người ngủ với nhau có thấy cảm giác tội lỗi không?

Dịch Hình bị Lục Kiện nói ạt đồ dừ, đấm đá hắn mấy cái, đến khi Lục Kiện la oai oái chịu thua mới hả giận bỏ đi.

Lục Kiện kéo bạn gái mới quen giới thiệu cho đám Trương Khác, Lý Hân là sinh viên năm thứ tư học viện pháp luật thuộc ĐH KHKKT Kiến Nghiệp.

Dịch Hình không tin tên công tử phong lưu như Lục Kiện trong thời gian ngắn như thế có thể cãi tà quy chính, nghiêm túc với cô bạn gái này, bắt hắn khai báo lịch sử yêu đương hai người bọn họ.

Mọi người đều không ngờ Lý Hân đã câu kết với Lục Kiện trước khi hắn tới Kiến Nghiệp, hơn nữa còn yêu nhau trên mạng một thời gian, chỉ có điều Lục Kiện nhiều tuổi hơn Lý Hân hơi nhiều, Lý Hân lại không muốn rời Kiến Nghiệp.

Nói ra thì Lý Hân không yên tâm kiểu yêu đương mới mẻ này, chỉ du lịch tới Bắc Kinh gặp Lục Kiện một lần, nhưng không kỳ vọng lắm vào mối tình này, nhưng sau khi Lục Kiện tới Kiến Nghiệp, hai người mau chóng quấn lấy nhau.

- A, thì ra vì thế mà anh tới Kiến Nghiệp.

Dịch Hình vỡ lẽ:

- Phải rồi.

Thoát được Dịch Hình, Lục Kiện nhớ ra một chuyện, nói với Trương Khác:

- Tín Thông muốn lập chi nhánh ngân hàng ở Đông Hải, khả năng là qua Tết ...

- Thế à?

Trương Khác chỉ đáp lại một tiếng, chẳng có phản ứng gì đặc biệt:

- Tin tức trong giới địa ốc truyền ra hay từ nguồn khác.

- Tin tức từ giới địa ốc Bắc Kinh truyền ra.

Lục Kiện đáp:

- Đại Khái là Hoành Tín muốn phát triển nghiệp vụ ở đâu, ngân hàng Tín Thông sẽ theo sau phục vụ ... Tín Thông thành đồ của Nghiêm gia thật rồi.

- Dù anh có hận thế nào cũng phải thừa nhận nước cờ này của Nghiêm gia đẹp đấy chứ?

Trương Khác mỉm cười:

- Trừ khi có thể làm suy yếu sức ảnh hưởng của Nghiêm gia với BQT Tín Thông.

Kể thực tế khổng chế Tín Thông là Nghiêm gia Văn Chu, Hoành Tín không chỉ là Cty khởi xướng lập nên Tín Thông, còn là cổ đông lớn nhất nắm 20% cổ phần của Tín Thông.

Chủ tịch kiêm tổng giám đốc của Tín Thông là Đồng Vi Văn, có tư giao rất sâu với Nghiêm Khoan Hòa, mà Nghiêm Văn Giới còn trực tiếp nắm chức phó chủ tịch Tín Thông, muốn suy yếu sức ảnh hưởng của Nghiêm gia với Tín Thông đâu có dễ.

Hoành Tín có Tín Thông chống lưng đằng sau, gần như không cần lo về vốn, Cẩm Hồ muốn áp chế Hoành Tín sẽ hết sức khó khăn, trừ khi đối phương có sai lầm ngu xuẩn không chấp nhận được.

Với tin tức Lục Kiện mang tới, Trương Khác cũng chỉ có thể nhếch mép cười.

- Tin tức này truyền ra từ giới địa ốc Bắc Kinh truyền ra, chẳng lẽ Nghiêm Văn Giới vẫn muốn giúp Tiêu Minh Kiến lôi kéo giới địa ốc Bắc Kinh?

Diêu Văn Thịnh hỏi:

Lần trước Nghiêm Văn Giới và Tiêu Minh Kiến ngầm lôi kéo giới công tử kinh thành vào sản nghiệp địa ốc, kéo quân tới Kiến Nghiệp, nếu để bọn chúng thành công Nghiêm Văn Giới thành lãnh tụ của một đám thương nhân địa ốc có bối cảnh chính trị hùng mạnh cần quét địa ốc Kiến Nghiệp.

Trương Khác hay tin từ Ngô Khải Lập, liên hợp với La Quân, Vương Duy Quân nhanh chân đi trước kéo giới địa ốc kinh thành tới Kiến Nghiệp.

Nghiêm Văn Giới, Tiêu Minh Kiến tất nhiên bị trọng thương.

Dã tâm chính trị của Tiêu Minh Kiến một lần nữa bị chết non, vết nứt với La Quân càng rộng, khiến La Quân càng ngả về phía Cẩm Hồ.

Với thực lực vốn của Hoàn Hỷ, tháng 10 tới Kiến Nghiệp cũng chỉ lấy được mảnh đất 30 mẫu ở đông Yến Quy Hồ, phải biết rằng hạng mục thương nghiệp đông hồ của Thế Kỷ Cẩm Hồ là gần 3000 mẫu, làm sao Nghiêm Văn Giới cam tâm được.

Lúc này có tin Tín Thông muốn lập chi nhánh ở Kiến Nghiệp, Diêu Văn Thịnh không thể không cảnh giác.

Cho dù đám công tử ca kinh thành có thể lực chính trị sau lưng mạnh tới đâu vẫn phải ăn nói nhỏ nhẹ khéo nép với ngân hàng, Tín Thông lập chi nhánh ở Kiến Nghiệp, lại tỏ thái độ rõ ràng hỗ trợ đám công tử ca phát triển địa ốc ở Kiến Nghiệp, đúng là vãn hội lại không ít thiệt hại mất đi lần trước.

Trương Khác gãi đầu:

- Chuyện này chỉ đành chấp nhận chứ biết làm sao?

Dịch Hình vỗ trán, than :

- Ôi đám nam nhân các anh, nói vài câu thôi mà như tảng đá lớn đè lên ngực, mày nhúu chặt lại, ai không biết còn tưởng là có bóng đao ánh kiếm ẩn đằng sau.

Kéo tay Đường Thanh:

- Sao cô còn nghe thích thú như thế? Theo chúng tôi ra nơi khác chơi đi, nghe bọn họ nói chuyện mà tôi muốn ngáp rồi đây này.

Bất kể là bị ảnh hưởng của Trương Khác hay gia đình, hay là tâm lý muốn đuổi theo Trương Khác, đều làm Đường Thanh sinh ra hứng thú rất lớn với chính trị và thương nghiệp, có điều cô không thể nói mình hưng thú với thứ đó vì nó không giống thứ một cô gái bình thường nên thích, cũng vờ ngáp đứng dậy:

- Tôi muốn đi từ lâu rồi ...

Nói rồi kéo cánh tay Dịch Hình và Lý Hân đi, bắt tri bắt giác nắm quyền chủ đạo, cứ như chính bản thân cô mới là người chủ động đưa ra lời mời.

Trương Khác mỉm cười nhìn theo, cô vợ nhỏ của mình đang bộc lộ những tố chất mà chính bản thân cô có khi chưa ý thức được.

Thực lòng mà nói, Trương khác nghĩ nếu mình 20 tuổi thật thì chắc chắn không đối phó nổi với cô vợ đáo để như thế này.

Không có cơ hội đối đầu trực diện với Nghiêm Văn Giới, đấu tranh bề ngoài thế này nhìn bề ngoài không đủ đặc sắc, nhưng ẩn bên trong đao kiếm không ít.

Trương Khác phải dít đứng dậy:

- Cái phải tới rồi sẽ tới, lo lắng vô ích, đợi bọn chúng tới chúng ta thấy chiêu nào giải chiêu đó là được, ít nhất lúc này chúng ta đang chiếm thế thượng phong.

Đúng lúc này nhìn thấy Tần Cương và vợ từ cửa nhỏ ngó vào, Trương Khác vẫy tay với họ:

- Không phải ở nhà trông con sao?

- Mẹ vợ tôi tới, cho thằng bé ngủ rồi, chúng tôi ra ngoài chơi.

Vợ chồng Tần Cương đi vào, thấy toàn người quen, hỏi:

- Mọi người đang mở tiệc à?

- Gần như thế, hiếm khi có thời gian mọi người tụ họp được, nên thả lỏng một chút ...

Trương Khác giới thiệu Lục Kiện, Diêu Văn Thịnh cho vợ chồng họ:

Tần Cương nhớ ra một chuyện, hỏi:

- Cậu có biết Ngụy Đông Cường từ chức đi Văn Chu tìm việc rồi không?

989. Chương 988: Từ Đêm Tối Ngày

- Ngụy Đông Cường rời trường Đh Đông Hải rồi à?

Trương Khác cảm thấy bất ngờ, chẳng trách lúc này nhìn thấy Lâm Băng tiêu tụy như thế, cô cũng đã về trước không ở lại góp vui.

Nói thực Trương Khác không quan tâm Ngụy Đông Cường sống chết ra sao, chỉ là một người mấy năm qua có khá nhiều va chạm đột nhiên bỏ đi, trong lòng hơi cảm khái mà thôi.

- Ngụy Đông Cường đúng là thứ không ra gì.

Lệnh Tiểu Yến đi tới chào Tần Cương, nghe thấy bọn họ nói chuyện, lên tiếng bất bình thay cho Lâm Băng:

- Hắn vào công ty hậu cần của trường vốn không vừa ý, lương lại thấp, trừ đáp ứng chi tiêu cá nhân ra thì không còn dư được mấy. Gia cảnh hắn không tốt, bên dưới còn đứa em gái trông vào tiền hắn gửi nộp tiền học, ở trên còn mẹ hắn bị thấp khớp, mùa đông phải mua thuốc giảm đau. Lâm Băng không muốn hắn vất vả, mỗi lần gửi tiền về hộ hắn đều lén thêm tiền của mình vào. Hơn một năm hắn không về quê, tháng trước hắn đưa Lâm Băng về nhà biết được chuyện cô lén bỏ thêm tiền, lòng tự tôn tác quái, chửi mắng Lâm Băng một trận. Cô ấy giận trong đêm đi bộ hơn 20 km tới huyện bắt xe về Kiến Nghiệp ... May là không có chuyện gì, nếu không tôi băm nát hắn. Hắn về rồi, không hề có ý xin lỗi, từ chức chia tay, nói không làm lỡ tiền đồ của Lâm Băng nữa, rồi phải mông bỏ đi.

Tần Cương không biết sau lưng chuyện Tần Cương từ chức lại rắc rối như thế, nghe Lệnh Tiểu Yến kể, ngạc nhiên há hốc mồm, loại người này không dùng lý lẽ mà diễn ta được nữa rồi.

Tôn Tĩnh Mông cũng vừa vặn đi tới mang nước cho vợ chồng Tần Cương, nghe tới đó, nghiêng răng ken két, hận không thể băm sống Ngụy Đông Cường.

- Chỗ này lạc lối rồi khó cứu lắm ...

Trương Khác chỉ vào tim, thở dài:

- Nhưng với Lâm Băng mà nói, chưa chắc không phải chuyện tốt, hôm nào tôi bảo thanh niên tài tuấn chưa có người yêu chưa kết hôn ở Cẩm Hồ xếp hàng cho Lâm Băng chọn, chọn được ai, tôi cho người đó. Tôi bao luôn hôn lễ..

Tôn Tĩnh Mông phì cười, không nhin được khẽ nhéo tai y, mỉm cười:

- Người ta đang hùng hực cảm phần bị anh làm hỏng hết rồi ...

Đột nhiên ý thức được động tác này quá thân mật, quay đầu nhìn Đường Thanh, vừa vận ánh mắt của Đường Thanh nhìn sang, hoảng loạn tránh đi cứ như bị bắt gian tận giường, thấp thỏm trốn ra quầy bar lấy cốc pha nước ọi người.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác không cần quay đầu lại cũng biết Đường Thanh đang nhìn sang bên này, lòng than khóc :” Ăn vụng thì đừng yếu tâm lý.” Cho dù biết Đường Thanh đang đi tới, vẫn vờ không hay biết, nói với Lệnh Tiểu Yến:

- Tôi đang thắc mắc sao hôm nay chị không cùng Tiểu Quân đi thăm người thân, hóa ra ở lại cùng Lâm Băng.

- Đang nói gì thế?

Đường Thanh từ phía sau khoác tay Trương Khác, dựa đầu vào vai y, hỏi:

- Bạn nói xem có tức không?

Trương Khác đem chuyện của Lâm Băng kể lại một lượt, còn tăng thêm ngữ khí nói:

- Con người ta cố chấp lên thật khó tưởng tượng.

- Có điều hắn tôi tệ đến đâu thì chị Lâm Băng thực lòng yêu hắn, hắn tuyệt tình bỏ đi như vậy, chị ấy chắc càng thương tâm.

Đường Thanh không hề nói những lời kiểu như “chia tay tốt nhất”.

Nghe Đường Thanh thương cảm cho Lâm Băng, Trương Khác hơi bất an quay sang nhìn cô, má áp vào trán Đường Thanh, vuốt tóc cô:

- Lâm Băng không phải còn nhiều bạn sao?

Đường Thanh chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Tôn Tĩnh Mông pha nước xong đặt lên quầy bar, có tật giật mình trốn sang một bên, Đường Thanh thì cứ như đã quên chuyện đó rồi, khoác tay Trương Khác đi sang chỗ khác nói chuyện.

Chu Tiểu Quân giơ tay gọi Lệnh Tiểu Yến tới ngồi cùng vợ chồng Tần Cương trò chuyện, Lệnh Tiểu Yến thở dài, đúng là tính cách quyết định cuộc đời, nhớ lại ban đầu Tần Cương cũng chỉ là chủ nhiệm khóa như Ngụy Đông Cường, trở thành giáo viên chỉ đạo hiệp hội sáng nghiệp, trông có vẻ như là chức kiêm nhiệm không đáng kể, vậy mà thành bước chuyển ngoặt lớn trong đời.

Cuộc vui này kéo tận tới 3 giờ sáng, nhớ tới buổi chiều còn tiếp đón La Kỳ, Triệu Lưu Vũ ở chung cư, Trương Khác không muốn lúc ấy ngủ gà ngủ gật, nên không chơi nữa, mọi người ai về chỗ nấy.

Rất nhiều người ở trong chung cư Thanh Niên, vào giờ này Tô Nhất Đình, Hà Huyền, Trần Phi Dung không thể về KTX, nên cũng tới cả chung cư Thanh Niên, mọi người lúc rời 1978 đều mang chút hơi men, cười đùa náo nhiệt, phá tan đêm khuya tĩnh lặng.

Vừa ra khỏi quán bar, Tôn Tĩnh Mông liền nhiệt tình khoác cánh tay Vệ Lan nói:

- Đêm em ngủ với chị nhé, để chị khỏi ngủ một mình lại sợ.

Rồi kéo Vệ Lan đi trước, kéo dần khoảng cách với Trương Khác và Đường Thanh, chẳng biết có phải cố ý tránh chạm mặt Đường Thanh không?

Trước khi Trương Khác từ Bắc Kinh về, Dịch Đan Thanh tranh thủ nghỉ lễ về quê, đêm qua Vệ Lan lên phòng bọn họ làm bạn với Tôn Tĩnh Mông, lúc này vừa khéo tiện cho Tôn Tĩnh Mông có cơ tránh Đường Thanh.

Biệt thự phía đông bắc Yến Quy Hồ xây xong vào thượng tuần tháng 12 năm ngoái, Đỗ Phi liền kiếm một cái biệt thự ở đó, biến thành ổ ái tình của hắn và Thịnh Hạ, rồi 1978 đôi gian phu dâm phụ lái xe tới đó rồi.

Tôn Tĩnh Mông và Vệ Lan lên lầu trước, Tịch Nhược Lâm còn vờ vịt mời Tô Nhất Đình tới phòng mình ngủ, đám Thời Học Bân ở trong thang máy trên Mông Nhạc kế hoạch mượn rượu giở trò thể là tan thành bong bóng rồi, biến giả thành thật kéo bạn trai Tô Nhất Đình tới chỗ bọn họ ngủ.

Trương Khác cùng Đường Thanh, Trần Phi Dung đi sau cùng, tới đại sảnh, thấy Hà Huyền còn đang đợi thang máy, Hà Huyền xấu hổ nói:

- Tôi vừa vào thang máy thì nó báo quá trọng tải, tôi đâu có nặng như thế.

Hà Huyền vốc dáng thanh mảnh tha thướt, làm người ta có cảm giác dù tăng hay giảm một chút thôi cũng không được, ba người Trương Khác vào thang máy trước, rồi nói:

- Cô dẫm một chân vào thử xem.

Đợi Hà Huyền làm ra vẻ rón rén thử đặt một chân vào, Trương Khác lại khoa trương kêu lên:

- Từ từ đã, đợi tôi đi ra rồi cô hãy thử.

Làm ba cô gái cười rũ rượi.

Vào thang máy, Đường Thanh giới thiệu với Trần Phi Dung và Hà Huyền cái bồn tắm lớn trong phòng Trương Khác:

- Uống rượu xong có hơi văng đầu, vào bồn tắm ngâm mình một lúc sẽ đỡ hơn rất nhiều, lát nữa các bạn thử xem.

- Vậy để .. mình ngâm nửa tiếng trước đã.

Trương Khác kịp nuốt chữ “bọn” lại trước khi nó thoát ra khỏi miệng:

- Biển, để bạn ngâm trước bọn mình phải cọ bồn tắm thêm nửa tiếng à?

Đường Thanh cười khúc khích, béo má Trương Khác:

- Bạn xếp cuối cùng biết chưa?

Trong căn hộ của Trương Khác, mỗi một phòng ngủ đều có phòng tắm riêng, nhưng phòng tắm của Trương Khác là to nhất, xa hoa nhất, bồn tắm hình vòng cung hướng ra phía cửa sổ, có thể vừa ngâm mình vừa ngắm cảnh đêm tuyết, trên bức tường đá cẩm thạch Italya còn treo một chiếc TV Plasma siêu lớn, riêng chi phí trang hoàng cái phòng tắm này đã đủ tới trung tâm Kiến Nghiệp mua một căn hộ.

Tất nhiên chiếc phòng tắm này chuyên môn thiết kế để Đường Thanh tới đây ở cùng uyên ương giỡn nước rồi.

Nếu để ba cô gái lần lượt ngâm mình xong, tới lượt mình há chẳng phải mặt trời đã mọc lên từ phía đông rồi? Trên đường về phòng Trương Khác ra sức thỏa hiệp, kết quả là ba cô gái cùng vào ngâm trước, Trương Khác vẫn xếp cuối cùng.

Trương Khác không kìm được bĩ ổi hỏi một câu:

- Ba bạn chê mình bẩn, nhưng mình không chê ba bạn bẩn, tắm xong đừng xả nước đi, cứ để nguyên đó ỉn được không?

Lời còn chưa dứt mấy cái dép nhung tới tấp ném vào mặt y, Trương Khác chỉ còn biết rầu rĩ nhìn ba cô gái kéo nhau vào phòng tắm, cánh cửa đóng lại, bên trong vẫn truyền ra tiếng cười khúc khích trong trẻo.

Trương Khác hối hận vô cùng, biết thế để các cô ấy tắm lần lượt từng người một cho xong, ít nhất còn có hai mỹ nhân ở ngoài nói chuyện với mình, tính có nên xuống lầu tìm Lý Hình Dư nói chuyện hay không?

Loáng thoáng nghe tiếng cười đùa té nước bên trong, Trương Khác cố gắng không tưởng tượng ra khung cảnh trong đó, ngồi xuống ghế sofa pha chế, thế rồi mí mắt nặng dần, thiếp đi lúc nào không biết.

Tỉnh lại thì đã trời đã sáng hửng rồi, cả căn nhà yên tĩnh không một bóng người, nghỉ năm mới 3 ngày, hôm nay mới là ngày thứ hai, hôm qua mọi người lại buông thả chơi khuya, lúc này gần như đều còn đang ngủ.

Không biết trên người có thêm một tấm đệm ai đắp cho, Trương Khác đứng dậy, tắm đệm nhưng rơi xuống đất, đi chân trần ra cửa sổ vận mình, người vẫn chưa hết mỗi mọt, dụi mắt đi lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, ba cô gái nằm ngổn ngang trên chiếc giường lớn của y.

Đường Thanh ngủ phía trái, cánh tay ngó sen mềm mại đặt trên chân, tóc dây xỏa tung, làn da mong manh mịn màng, đúng là một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương.

Trần Phi Dung ngủ ở giữa, cho dù ngủ say, mái tóc đen nhanh vẫn chỉnh tề thẳng mượt, đáng ngủ điềm tĩnh thanh nhã, không khác mấy hình tượng lúc thức.

Hà Huyền là tệ nhất, người chồm kín trong chăn, từ đường nét uốn lượn hiện ra ngoài chiếc chăn mỏng, có thể nhìn ra cô ngủ úp mặt xuống, móng hơi chống lên, một cánh tay trắng nõn vắt vẻo ở thành giường.

Trương Khác tiếc nuối lúc này không phải là đêm tối, nếu không có thể lấy cơ bóng đêm chui vào trái ôm phải ấp một phen, sau đó có thể thản nhiên như không bỏ đi, lúc này đành cầu thứ kém hơn, đẩy cửa đi vào phòng tắm ngâm mình thoải mái một phen.

Cửa sổ đối diện với cửa sổ chính là đỉnh núi Hợp Hoan, trời lạnh như thế mà sáng sớm đã có người dậy tập thể dục, cũng có đôi nam nữ dậy sớm lên núi hẹn hò.

Trương Khác trần truồng ngâm mình trong nước nóng, thư thái đến độ muốn rên lên, trong lòng nghĩ khi nào thực lực kỹ thuật của Cẩm Hồ đủ mạnh làm cả cửa sổ kia có công năng của màn hình, nằm trong đây ngâm nước nóng càng khoan khoái.

Bị nước nóng làm buồn ngủ, nghe thấy cửa phòng tắm mở ra, Đường Thanh mặc váy ngủ lựa đầu bù tóc rối đi vào, cô nàng mắt còn lim dim chưa mở ra được, thuận tay đóng cửa lại, chân loạn choạng lẩn mò đi

về phía cầu tiêu như mộng du, đưa tay kéo quần lót xuống đầu gối, đang muốn khom người ngồi xuống thì thấy Trương Khác ngồi trong bồn tắm tròn mắt nhìn mình không chớp.

- Á.

Đường Thanh kêu khê, vội kéo quần lót lên, nũng nịu mắng:

- Cái đồ biến thái, nhìn trộm con gái nhà người ta đi nhà xí.

Rồi bước tới béo má Trương Khác.

Trương Khác thuận thể vuốt má cô, cười nói:

- Rõ ràng là bạn vào nhìn trộm mình tắm.

Nhìn đường nét yếu điệu tha thướt dưới lớp váy ngủ mềm dán sát người, đôi ngực nảy nở vun tròn đáng yêu, cặp chân thon dài trắng mịn, khuôn mặt tuyệt mỹ phối hợp với đôi mắt nở tỉnh nửa mơ làm Trương Khác nhìn xi dại, ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, đầu áp vào chiếc bụng phẳng lì, tham lam hít hương thơm cơ thể, nuốt nước bọt hồi:

- Cùng tắm một lúc nhé.

- Chết đi.

Đường Thanh cẩn thận quay lại nhìn, thấy cửa phòng tắm chưa đóng chặt, Trần Phi Dung và Hà Huyền ngủ ở gian ngoài, cho cô mười lá gan cũng không dám chơi uyên ương giỡn nước với Trương Khác, cô vào là đi vệ sinh, vẫn chưa hết buồn ngủ, xoay người muốn ra ngoài.

- Kỳ lưng hộ mình.

Trương Khác nắm tay Đường Thanh, vô lại nói:

- Mình phải đi vệ sinh.

Thấy Trương Khác ra hiệu đi ngay ở đây, Đường Thanh thẹn thùng nói:

- Bạn ở đây, người ta không đi vệ sinh trước mặt bạn đâu.

- Mình quay đi là được.

Trương Khác ngồi sang hướng khác.

- Bịt tai bạn lại.

Đường Thanh nói, thấy Trương Khác ngoan ngoãn bịt tai, lại bảo:

- Bịt chặt vào, nếu nghe trộm mình không tha cho bạn đâu.

Đợi nghe thấy tiếng nước chảy róc rách cổ khổng chế, Trương Khác ung dung quay người lại, tay bỏ xuống.

- Sao bạn nói không giữ lời ...

Lại đúng lúc không thể nhào tới dạy cho tên xấu xa nuốt lời một bài học, thấy nụ cười khoái chí trên môi Trương Khác, Đường Thanh vừa thẹn vừa cuống, chẳng thể ngừng lại kéo quần lót bỏ đi được, đùi dùng lực, hi vọng làm tiếng nước nhỏ đi một chút, không ngờ ép tia nước chảy càng mạnh, tiếng xè xè rõ ràng.

Cho dù hai người phát sinh quan hệ thân mật lâu rồi, Đường Thanh chưa bao giờ nghĩ tới đi vệ sinh ngay trước mặt Trương Khác, mặt đỏ như tôm luộc, hai tay ôm lấy mặt vùi vào gối, đợi xong rồi kéo quần lót lên, Đường Thanh hơi bớt xấu hổ một chút, hung dữ đi tới bên bồn tắm, xách tai Trương Khác lên, hỏi:

- Hôm qua mình nhìn thấy ai đó xách tai bạn thế này, có phải bạn cũng nhìn trộm người ta đi vệ sinh rồi không?

- Mình làm sao dám?

Trương Khác đưa tay ra, cách lớp áo ngủ nắm lấy hai trái đào chín mọng của Đường Thanh, cảm thú sự mềm mại đàn hồi kinh người ở đó, có lẽ đây là thứ duy hoặc nhất trên cơ thể thiếu nữ rồi, Trương Khác mong làm thế có thể chuyển dời sự chú ý của cô:

- Lúc bạn đi vệ sinh mới đáng nhìn, bạn không biết vừa rồi bạn đẹp như thế nào ...
- Cái đồ đại sắc lang.

Đường Thanh nhỏ giọng mắng, nhưng không tránh đi, để Trương Khác nhẹ nhàng xoa nắn hai bầu vú, cô chỉ ôm lấy đầu y, núm vú bị chơi đùa tới dựng lên như hạt ngô, mới buông tay ra, tránh người ra phía sau:

- Đừng nghịch nữa, đám Phi Dung ngủ ở bên ngoài đấy, để mình kỳ lưng cho.

Trương Khác cũng không thể giải thích với Đường Thanh giữa mình và Tôn Tĩnh Mông không có gì cả, vì nếu chẳng phải Tôn Tĩnh Mông kiên trì không chịu, thì y sớm vượt qua giới hạn rồi, xoay người lại để Đường Thanh kỳ lưng, y khoan khoái nằm xuống, còn bảo Đường Thanh giúp kỳ lưng, kỳ bụng, mồm ba hoa:

- Lần sau mình giúp bạn kỳ toàn thân.
- Đừng hòng, cái đồ đại sắc lang.

Đường Thanh miệng thì mắng, nhưng vẫn giúp Trương Khác kỳ cạo phía trước, nhìn cái thứ đang rũ xuống như con rắn chết, bị tay mình chạm khẽ bên cạnh đã hung hăng ngồng đầu lên khỏi mặt nước, Đường Thanh vừa xấu hổ vừa thích thích, cười nói:

- Cái thứ này xấu quá, không dám tin vì sao mình lại để cái thứ xấu xí thế này tiến vào ...

Đưa tay ra nắm khẽ, tình nghịch tuốt vài cái, thấy Trương Khác khép mắt lại rên hừ hừ ra chiều khoái chí lắm, Đường Thanh co ngón tay lại định búng, Trương Khác hoảng hồn, sợ cô bé này không biết nặng nhẹ, búng mạnh một cái thì cái thứ sung huyết mẫn cảm tới cực điểm đó thế nào cũng khó chịu nữa ngày, nhích mông tránh đi, Đường Thanh không chịu, nhắm chuẩn thứ đó muốn búng, hai người đùa giỡn, nước bắt hết cả lên người Đường Thanh.

“Két” cửa lại bị người ta đẩy ra, Đường Thanh giật mình quay đầu lại, thấy Hà Huyền đang mơ màng đi vào, lại còn một tay vừa đi vừa cho vào quần lót gãi gãi, trông mất hình tượng thực nữ hết mức, đột nhiên nhìn cảnh trước mắt vội đưa hai tay lên bịt mắt, kêu toáng lên:

- Phi Dung, chết rồi, mình nhìn thấy thứ xấu xa của nam nhân, chuyện này đau mắt hột mắt.

Rồi vội quay người chạy ra ngoài.

Dáng ngủ của Hà Huyền rất kém, dậy đi vệ sinh không chú ý một góc váy ngủ co lại kẹp vào trong quần lót, quần lót cũng vì tư thế ngủ quá tệ mà kéo lên tận cuối mép đùi, nửa cái mông trắng tròn trịa như trứng gà bóc, cùng cặp đùi mượt mà lộ hết ra ngoài, Trương Khác không nhịn được liếc mắt nhìn mấy cái.

- Cái đồ đại sắc lang nhà bạn lại hại người ta mất hết mặt mũi rồi, không biết bọn họ sẽ trêu ghẹo mình thế nào ...

Đường Thanh xấu hổ vô cùng oán trách, đưa tay ra che mắt Trương Khác không cho y nhìn lung tung, rồi lấy khăn tắm lau váy ngủ bị ướt, lúc này nghe thấy Hà Huyền và Trần Phi Dung ở gian ngoài cười lớn, trừng mắt lên với Trương Khác:

- Rõ ràng không phải như bọn họ tưởng tượng, đều do đồ đại sắc lang này hại người ta.

Giận dữ vốc nước ở bồn tắm hắt vào mặt Trương Khác mới xoay người ra ngoài.

Trương Khác lau hết nước bắn vào mắt, nghe thấy tiếng cười giòn tan của ba cô gái ở gian ngoài truyền vào, hiển nhiên là Đường Thanh đang uy hiếp hai cô bạn không được kể chuyện này ra ngoài.

990. Chương 989: Tiệc Nhà.

Tiền Quế Hoa ngủ qua đêm ở phòng khách, tỉnh lại thấy cơ thể trần truồng trắng trẻo non tơ nằm bên cạnh, nghỉ ngơi một giấc, lại có sức chơi trận nữa, lại bắt đầu nắn bóp hai bầu ngực kia, ngón tay mò tới

giữa hai chân cô gái, tách mép thịt ra.

Một thiếu nữ mộng nước như vậy, nhưng hai mép thịt lại thâm tím, không biết bao nhiêu nam nhân cười lên rồi, hình thành tương phản rõ ràng với khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp.

Nhưng Tiền Quế Hoa chẳng quan tâm, ngón tay cho vào chọc ngứa, nhìn nơi đó bắt đầu ướt át, cô gái vẫn nhắm mắt ngủ, hứng trí càng cao.

Di động trên giường rung khẽ, cầm lên xem thì ra khu trưởng Cốc Nhạc gọi tới, thấy thiếu nữ trắng trẻo vừa rồi dùng ngón tay sờ xoạc chảy nước mà chẳng có phản ứng, lúc này nghe tiếng điện thoại lại quay sang nhìn.

Tiền Quế Hoa ra dấu bảo cô ta im lặng, nhận điện thoại, nghe được một tin tức rất bất ngờ: Bí thư khu ủy Trương Chí và Cốc Nhật đột xuất quyết định trong danh sách đoàn khảo sát 10 nước Châu Âu lần này có hẩn và phó chủ tịch chính hiệp khu Ngô Ái Dân, bảo hẩn chuẩn bị làm xong thủ tục xuất ngoại trong hai ngày.

Tiền Quế Hoa trong lòng có hơi nghi hoặc, nhưng không suy nghĩ nhiều, dù sao có thể lấy danh nghĩa khảo sát ra nước ngoài chơi là cơ hội hiếm có, không cần suốt ngày đối mặt với mẹ vợ già hung dữ.

Tranh thủ thời gian chơi cô bé bên cạnh một lượt, đang dựa vào thành giường nghỉ ngơi, thì Vương Kiến Lâm gọi điện tới, Tiền Quế Hoa bảo hẩn:

- Anh vừa nhận được điện thoại của khu trưởng Cốc, mấy ngày nữa sẽ cùng Ngô Ái Dân tới Châu Âu khảo sát, sẽ đi chừng nửa tháng, cậu ngoan ngoãn ở lại đây một tuần hãy ra ngoài, đừng sinh sự, hôm qua nếu anh không kịp thời nhận được điện thoại thì cậu đã đắc tội với cháu Hồ Tôn Khánh rồi, không ai bảo vệ được cậu nữa đâu ...

Tắm rửa một cái rồi rời Vân Mộng Các, thủ tục xuất ngoại phải làm gấp, trong cục cũng có rất nhiều việc phải an bài.

Lúc này Tiền Quế Hoa không ngờ tới chuyến đi nước ngoài khảo sát này là người ta dùng kế điệu hổ ly sơn với mình, Trương Chí an bài như thế để Trần Bình Đức tiền hành điều tra lấy chứng cứ phạm pháp của Cty Trường Lâm và Vân Mộng Các.

Trừ Tiền Quế Hoa ra, Trương Chí nhân cơ hội này điều thêm vài ô dù bảo vệ nữa của bọn chúng đi.

Ngày nghỉ thứ hai của năm mới, Trần Bình Đức xuất hiện ở trong văn phòng không phải chuyện lạ, dù không có chuyện này, Trần Bình Đức cũng chẳng ở nhà nghỉ ngơi.

Vụ điều tra này tuyệt đối không được để chỉ cục công an khu nam tham gia, cho dù trong cục công an thành phố, Trần Bình Đức cũng không dám đảm bảo không có ai liên quan tới Trần Bình Đức, ông ta ngồi ở bàn làm việc suy tính: Dùng ai phụ trách tổ chuyên án này thì thích hợp?

Điện thoại trên bàn vang lên, Trần Bình Đức nhận điện thoại, văn phòng thành ủy gọi tới, La Quân muốn đi thăm hỏi cán bộ cảnh sát cơ sở ngày nghỉ còn công tác ở tuyến đầu, muốn cục công an cử người tháp tùng.

Có cơ hội tiếp xúc thân mật với La Quân, Trần Bình Đức tất nhiên không nhường cho ai, nếu để lại được ấn tượng sâu sắc, có thể đem lại lợi lớn trong điều chỉnh cán bộ.

Trần Bình Đức hỏi rõ tuyến đường văn phòng thành ủy an bài cho La Quân, gọi hết thành viên trực ban hôm nay tới, dặn bọn họ đi giám sát đơn vị cơ sở được tới thăm, ông ta tới thành ủy tụ họp.

Tới nơi, vừa vặn nhìn thấy Dư Khánh Lâm đang nói chuyện với La Quân.

- La Kỳ chẳng mấy khi về Kiến Nghiệp được một lần, bí thư lại đâm đầu vào công việc thế này, không sợ bị oán trách à?

Dư Khánh Lâm cười hỏi:

- À, người trẻ có không gian hoạt động của người trẻ, lúc này nó đang đi dạo phố, dạo phố xong còn được mời tới ngõ Học Phủ, nó chẳng có tâm tư oán trách tôi ...

La Quân tâm tình không tệ, đứng nói chuyện gia đình với Dư Khánh Lâm.

Trần Bình Đức đi tới chào rồi đứng qua một bên, thấy La Quân không ngại để người ngoài biết nhà ông ta có tư giao không tệ với Trương Khác, thăm nghĩ điều này khác hẳn với thái độ có chút đề phòng Cẩm Hồ của ông ta trước kia.

oOo

Đám Diêu Văn Thịnh, Lục Kiện sáng ngủ dậy chẳng có việc gì làm, chạy tới ngõ Học Phủ chơi, cùng ăn trưa xong đánh bài đốt thời gian ở chung cư Thanh Niên.

Đừng nói là mời khách, thường ngày trong căn hộ của Trương Khác có bật bếp cũng chỉ là để nấu mỳ với bánh trôi.

Chu Tiểu Quân còn cho rằng bữa tiệc tối Trương Khác sẽ bảo khách sạn đưa thức ăn đến, hoặc là mời đầu bếp tới làm thức ăn, hẳn và Lệnh Tiểu Yến dù rất muốn nhiệt tình tới giúp đỡ, cũng không thể tùy tiện tới ăn chực như đám Diêu Văn Thịnh, nghĩ chắc tiệc tối không phải giúp gì mấy, ngủ dậy liền đi dạo phố, ăn trưa ở đường Tân Thị rồi mới tới chung cư Thanh Niên.

Chu Tiểu Quân và Lệnh Tiểu Yến vào nhà liền thấy đám con gái Dịch Hinh, Lý Hân, Thịnh Hạ, Tịch Nhược Lâm và Tôn Tĩnh Mông ngồi ở phòng khách trò chuyện. Còn đám con trai Diêu Văn Thịnh, Lục Kiện, Đỗ Phi, Mông Nhạc thì ở phòng giải trí đánh bài, nhà bếp ở góc rẽ, đứng tại phòng khách không nhìn thấy.

Có mùi thơm diếc mũi từ bếp bay ra, Lệnh Tiểu Yến hít một hơi, thốt lên:

- Thơm quá, đầu bếp mời ở đâu tới thế ?

Đi tới chỗ giữa phòng khách và nhà bếp nhìn qua cánh cửa kính mờ.

Loáng thoáng thấy bên trong có ba người ngồi nhặt rau, quay lại hỏi Tịch Nhược Lâm:

- Đám Trương Khác đâu? Có cần chúng tôi giúp gì không?

- Không cần, mời mọi người tới đây làm khách mà, nếu thấy buồn chán quá cứ ra ngõ dạo chơi cũng được.

Lệnh Tiểu Yến nghe thấy tiếng Trương Khác liền quay đầu lại bếp, thấy cửa pha lê đã mở ra, Trương Khác đeo tạp dề, tay cầm một nắm cần tây.

Chưa bao giờ thấy hình tượng Trương Khác như thế, Lệnh Tiểu Yến mồm há hốc, cười bảo:

- Làm sao chúng tôi ngồi chơi để cậu đích thân xuống bếp làm thức ăn phục vụ được.

Trương Khác cười thoải mái:

- Mời mọi người tới ăn cơm thì phải có thành ý mới được.

Nếu nói là cố ý lấy lòng thì trong nước được mấy người xứng để Trương Khác tự mình vào bếp, đừng nói con gái La Quân, mà chính La Quân tới đây cũng không đủ tư cách. Có điều làm thức ăn cho ngần này người, công việc không phải là ít, Lệnh Tiểu Yến xắn tay áo lên chuẩn bị vào giúp.

- Đừng, cứ để tôi khoe tài nấu nướng.

Trương Khác không cho Lệnh Tiểu Yến giúp:

- Tôi có hai trợ thủ, mặc dù một trợ thủ phá nhiều hơn giúp, nhưng vẫn đủ làm bữa tối ...

Trương Khác nói thế, Đường Thanh ngồi nhặt rau dưới đất, vợ nắm rau bắn muốn ném vào mặt y:

- Vu cáo ai phá phách hả?

- Trừ chị Tiểu Lan, chẳng lẽ còn ai ngoài bạn?

Trương Khác cười, tiếp tục ngồi xuống nhặt rau.

La Kỳ và Triệu Lưu Vũ chừng 3 giờ lái xe tới nơi, Trương Khác ra chào một tiếng rồi quay về bếp làm việc, chẳng ai có tư cách trách y lạnh nhạt, Triệu Lưu Vũ cũng là một thành viên giới công tử kinh thành, dù hơi ít tuổi nhưng cũng quen đám Lục Kiện, Đỗ Phi đứng dậy nhường hẳn đánh bài.

Có lẽ ở trước mặt Trương Khác và La Quân không thể nói ra tâm ý, áp lực tâm lý của Triệu Lưu Vũ rất lớn, lúc này ngồi xuống đánh bài, thấy xung quanh xem bài là Chu Tiểu Quân, Đỗ Phi còn cả Mông Nhạc đang đánh bài đều là bạn Trương Khác muốn giới thiệu ình, Triệu Lưu Vũ khi đánh bài tranh thủ nhắc tới hẳn có cơ hội điều tới Hoa Hi công tác.

Điều tới Hoa Hi thì không có vấn đề gì, quan trọng có được cơ hội phát triển hay không thì phải nhìn sắc mặt của Cẩm Hồ.

Diêu Văn Thịnh thấy Triệu Lưu Vũ tỏ rõ ý tứ cũng tốt, y sẽ làm trung gian chuyển lời, đối diện với kẻ mới nổi như Trương Khác, rất nhiều “quý tộc” Bắc Kinh không bỏ thể diện xuống được.

991. Chương 990: Không Có Tiền Vẫn Có Thể Đọc Sách.

Tài nấu nướng của Trương Khác không thiếu cơ hội cho người ta khen ngợi, trời tối, mùi thơm ngào ngạt từ nhà ăn truyền ra, trên bàn bày đầy những món ăn thịnh soạn tinh xảo, Dịch Hình cảm khái đùa với Đường Thanh:

- Trông có vẻ như không kém hơn ở khách sạn, té ra anh ấy muốn khoe tài thật, nam nhân mê người như thế, cô phải trông cho chặt, cẩn thận không chú ý là bị người ta trộm mất.

- Cô nào muốn là tôi thảo luận bán cho ngay ...

Đường Thanh kiêu ngạo chun mũi nói:

Tôn Tĩnh Mông lại chột dạ né tránh ánh mắt của Đường Thanh, cô định buổi chiều trốn về trường, dù sao bữa tiệc mang tính chất xã giao này, Trần Phi Dung và Lý Hình Dư đều không tham gia, Vệ Lan danh nghĩa là chị của Trương Khác, phải giúp y chuẩn bị bữa rồi, cô cũng có thể không tham gia, nhưng Đường Thanh rất nhiệt tình mời, cô không từ chối được, làm cả chiều tìm giặt thon thót cứ như tiểu thiếp đứng trước mặt đại phu nhân vậy.

Ăn tối xong lại mời La Kỳ và Triệu Lưu Vũ tới 1978 chơi, cơm thừa canh cặn đã có nhân viên thu dọn hộ, trên đường đi mọi người còn không ngớt miệng khen cơm ngon, Đường Thanh khoác cánh tay Trương Khác đi sau, hỏi:

- Nếu mình không chú ý, liệu bạn có bị người khác trộm mất không?

Trương Khác nhìn đôi mắt long lanh dưới ánh đèn của Đường Thanh lúc này phủ một lớp sương, nhất thời chẳng biết nói gì, khẽ siết vòng eo nhỏ của cô, nói:

- Mình ư, ai mà thích trộm mình chứ?

- Bất kể là ai.

Đường Thanh mím môi, nhẹ giọng nói:

- Thế nào bạn cũng phải để mình tìm lại được bạn ...

oOo

Đúng như Trương Khác dự liệu, màn “khẩu đầu chúc tết” mà Lý Tại Thủ bày ra khiến Samsung thanh tiêu điểm giới truyền thông và công chúng trong nước nghị luận, mặc dù có tờ báo phê phán hành vi này của Samsung, nhưng với người quan sát thị trường thực tế, nhận ra hành vi này có tác dụng tốt xúc tiến mở rộng ảnh hưởng thương hiệu của Samsung trong nước.

Xây dựng đảo Đông Sơn cùng với công trình phụ trợ quan trọng của sản nghiệp, đầu tư 600 triệu USD sau tết Dương Lịch đã có được công văn phê duyệt của ủy ban kế hoạch phát triển quốc gia. Các lãnh đạo đảng chính phủ Đông Hải, Giang Nam ngày 8 tháng 1 tập trung ở nhà máy điện Đông Sơn, long trọng cử hành lễ khởi công, điều này có nghĩa là kế hoạch xây cảng chắn hưng kinh tế Giang Nam đã chính thức được khởi động.

Trừ nhà máy điện, công trình mở rộng Lữ Dương hỗ trợ cho cảng Đông Sơn cũng tổ chức trong cùng một ngày.

Là người đứng đằng sau màn thúc đẩy, Trương Khác không có lý do xuất hiện ở buổi lễ này.

Vả lại công trình cảng Đông Sơn do một loạt hạng mục trung và lớn tổ hợp thành công trình siêu quy mô, không phải là một hai năm có thể xây xong, muốn có biến hóa lớn, phải 7 - 8 năm mới thấy được, trong thời gian đó bao nhiêu lễ khởi công? Trương Khác lấy đâu ra thời gian rảnh mà tham gia? Nên quyết định ngay từ đầu không tham gia cho xong, người ta khỏi so bì mình bên trọng bên khinh.

Đường Thanh không thể ở bên Trương Khác suốt kỳ nghỉ, cô phải tới Kim Sơn an ủi nỗi nhớ mong của mẹ cô, Trương Khác thì ở lại Kiến Nghiệp, chuyên tâm chuẩn bị thi cuối kỳ.

Mặc dù cũng đơn giản thôi, nhưng vẫn phải bỏ thời gian ra chuẩn bị, những sách vở này ôn tập lại một lần cũng không phải là vô ích.

Làm người ta đau đầu nhất là kỳ thi cuối kỳ này rất rời rạc, không tập trung vào hai ba ngày thi cho hết mà bảy tám môn kéo dài tới hơn nửa tháng mới xong, trong hơn nửa tháng này, Trương Khác không thể rời Kiến Nghiệp.

Phòng đọc sách kín người hết chỗ, cuối kỳ mọi người đều bận rộn ôn tập chỉ là một nguyên do, mùa đông Kiến Nghiệp năm nay lạnh khác thường, liên tục xuất hiện nhiệt độ dưới 0, ở KTX hoặc phòng học, đều lạnh buốt xương, thư viện có điều hòa tất nhiên là chỗ tránh rét tốt nhất.

Lúc này cảm thấy phòng đọc của thư viện quá nhỏ, đúng là nhỏ tẹo, cả sinh viên lẫn nghiên cứu sinh trong trường gần 2 vạn người, mà phòng đọc sách chỉ có hơn 200 chỗ ngồi.

Quy mô thế này đừng nói kỳ thi, thường ngày cũng không đủ dùng, chỉ là thường ngày mọi người còn có thể ở trong phòng học, lúc này trời lạnh run, chỉ có nơi này để đi.

Trương Khác kẹp sách dưới nách, đứng ở cửa phòng đọc sách, nhìn thấy rất nhiều người đi tới lại lắc đầu quay về, có điều bọn họ đều có chuẩn bị, mang áo khoác bông dày theo, thấy ở đây chật kín, liền tới phòng học.

Kiếp trước Trương Khác cũng thế, mùa đông giá lạnh ôm loại áo bông dày này tới phòng học ôn bài.

- Đi thôi, chúng ta tìm chỗ khác ôn tập.

Trương Khác quay đầu lại nói:

Trần Phi Dung cũng đành lùi ra, chẳng muốn tới phòng học chịu tội, tới nhà sách hoặc phòng trà ngô Học Phủ cũng có thể yên tĩnh ôn bài.

Chỉ có thể trách ngô Học Phủ kinh doanh quá thành công, lại ở trung tâm các trường cao đẳng đại học của Yến Quy Hồ, Trương Khác và Trần Phi Dung đi hơi muộn, quán cà phê, quán trà đều chật kín, đi vào KFC cũng không kiếm được chỗ ngồi.

- Vào ngày mùa đông lạnh thế này, ngồi ở chỗ gần cửa sổ trong gian phòng có điều hòa, uống cốc cà phê nóng ôn bài, cảm giác không tệ, mỗi tội không tìm đâu ra chỗ như thế ...

Từ quán KFC đi ra, Trương Khác cảm khái nói:

- Hay là tới giảng đường đi? Mình về phòng lấy áo khoác dày một chút là được, mình không yếu ớt như bạn nghĩ đâu.

Trần Phi Dung tựa hồ cố ý quên đi tới chung cư Thanh Niên càng thoải mái hơn:

- Đi cùng mình tới chỗ này đã.

Trương Khác nói rồi ôm lấy sách của Trần Phi Dung:

- Bạn cho tay vào túi đi, đừng để bị lạnh.

- Ừ.

Trần Phi Dung xoa xoa hai bàn tay bị lạnh tới bỏ ửng, cho vào trong túi theo Trương Khác đi qua ngô.

Lúc này gió bắc đang mạnh, bị gió quất vào mặt cảm giá như dao cắt, Trương Khác thấy Trần Phi Dung rất khổ cực, quay lại giúp cô đội mũ áo khoác lên, cố gắng che kín khuôn mặt xinh đẹp, nói:

- Bạn nấp sau lưng mình đi, có thể che được gió.

Trần Phi Dung nấp sau lưng Trương Khác đi theo y, tới con đường giữa Đh Đông Hải và Học viện Âm nhạc tiếp tục đi về phía tây, trên đường cả người lẫn xe đều rất ít.

Giữa chung cư Thanh Niên và cổng bắc Đh Đông Hải vốn là khu nhà dân, hiện những căn nhà này đều bị dùng vôi viết đầy chữ “giải tỏa”, có một số cái đã bị phá, chỉ có điều hôm nay trời quá lạnh, những công trình ngoài trời đều đã đình công.

Dừng lại ở nơi này, Trương Khác nói với Trần Phi Dung:

- Đôi khi mình nghĩ, nếu như mình không có tiền, không thể tới quán internet, không thể tới sàn nhảy, không thể tới quán cà phê đốt thời gian như những người trẻ có gia đình khá giả, mình hi vọng có thể có một thư viện để mình yên tĩnh đọc sách, mùa hè không sợ nóng, mùa đông không sợ lạnh ... Ngõ Học Phủ phồn hoa như gấm, nhưng rốt cuộc là chỗ tiêu khiển của những sinh viên có tiền, khu Yển Quy Hồ có gần 10 vạn sinh viên, đừng nói gia đình bình thường, mà sinh viên nghèo khó có tỉ lệ rất cao, phải tới hai ba vạn, đối với họ mà nói, ngõ Học Phủ là nơi không tới được. Nhưng mình hi vọng thành phố này có thể lớn tiếng nói với họ: Không có tiền, không sao cả, có thể đi đọc sách.

Trương Khác giang tay ra nói đầy hào hứng, chỉ khu nhà dân hỏi:

- Mình xây một cái thư viện ở đây, bạn thấy sao?

- Thực sự sẽ xây thư viện sao?

Trần Phi Dung phấn khích hỏi:

- Thế thì tốt quá! Trước kia nghe Đỗ Phi nói nơi này là ngõ Học Phủ kéo dài mà? Bọn họ còn lập kế hoạch xây một cái quán nét Sáng Vực ở đây.

- Mình kệ bọn họ trước kia tính toán thế nào ... Vừa rồi mới đột nhiên thấy nơi này nên xây một thư viện, nên mới kéo bạn tới xem cùng, bạn thấy sao? Nếu bạn cũng tán đồng quan điểm của mình, vậy mình sẽ gọi điện cho Thiệu Chí Cương, bảo anh ấy ném quy hoạch cũ vào bếp.

Trương Khác đứng trong gió lạnh nói lớn:

- Bạn quyết định đi.

992. Chương 991: Lợi Ích Thương Nghiệp.

Tựa hồ một quyết định lớn thế là rơi lên vai mình, Trần Phi Dung nhìn Trương Khác đứng trong gió lạnh, nắm đầm siết chặt gờ lên, bị y làm kích động theo, hét lớn:

- Chúng ta lấy miếng đất này đi, xây thư viện, chỗ này nên xây thư viện.

Trương Khác mỉm cười gật đầu, lập tức lấy di động ra, gọi cho Thiệu Chí Cương, hỏi hần ở đâu, Thiệu Chí Cương nói đang họp nghiên cứu làm sao thúc đẩy tiến độ khai phát mảnh đất phía đông bắc Đh Đông Hải.

- Không cần họp nữa, cũng không cần thảo luận kế hoạch phát triển gì nữa, mảnh đất này chúng tôi lấy rồi, tôi ở ngay đây, trước kia có tính toán gì bỏ hết đi, tổn thất bao nhiêu tiền tôi bù cho anh, tôi muốn xây một cái thư viện, ít nhất phải có 1 vạn chỗ đọc sách .... Anh muốn tới à? Trời lạnh thế này, anh bắt tôi đợi giữa đồng không mông quạnh bao lâu? Vậy được ... Đợi anh 10 phút, tôi tới quán nhỏ bên đường tránh gió.

- Chúng ta tìm chỗ tránh gió một chút đi ...

Trương Khác cúp điện thoại, bảo Trần Phi Dung cho tay vào túi, đi tới cửa bắc chung cư thanh niên, tầng dưới cùng kề sát phố là mấy cửa hàng, nơi này nối liền với ngõ Học Phủ, tiếp tới là khu nhà dân, rẽ đi kéo dài phố thương nghiệp ngõ Học Phủ đúng là rất tốt, có điều hiện Trương Khác muốn lấy xây thư viện.

Mảnh đất này chưa tới 30 mét vuông, là một mảnh đất hoàn chỉnh khá lớn, ĐH Đông Hải trước giờ rất có hứng thú với nó, có điều sau khi Thế Kỷ Cẩm Hồ đề xuất muốn lấy nó, Đh Đông Hải không tranh giành với họ.

Ngõ Học Phủ có thể nói là tác phẩm kinh điển của sản nghiệp địa ốc Kiến Nghiệp trong những năm qua, sau khi cải tạo mở rộng, diện tích kiến trúc của ngõ Học Phủ tăng lên gấp đôi, thêm vào quy hoạch và vận hành, hơn một năm qua ngõ Học Phủ phồn hoa hơn trước kia, giá thuê cửa hàng tăng lên gấp đôi.

Trước kia đem chuyển nhượng cửa hàng cho Thế Kỷ Cẩm Hồ với giá một mét vuông 8 nghìn đồng, những hộ cầm lấy mấy chục vạn thậm chí trăm vạn bồi thường khi đó hiện giờ mua thuốc hồi hận cũng đã muộn, giá thuê tăng lên gấp đôi, tức là giá bán cũng tăng lên gấp đôi.

Thế nên nội bộ Thế Kỷ Cẩm Hồ cực kỳ hứng thú với hạng mục kéo dài ngõ Học Phủ, chỉ riêng phương án khai phát đã xóa bỏ hai lần.

Lần này thảo luận phương án thứ ba, Thiệu Chí Cương bỏ thời gian tham gia cuộc họp, không ngờ giữa chừng nhận được điện thoại của Trương Khác, đặt điện thoại xuống, gấp sổ ghi chép vào, đứng dậy tuyên bố tạm thời đóng băng hạng mục.

Mặc dù Thiệu Chí Cương có uy tín cực cao trong công ty, nhưng đột nhiên tuyên bố đóng băng hạng mục bao người phần đầu vì nó hơn hời hợt, phía dưới lập tức bàn toán xôn xao.

Thiệu Chí Cương cũng chẳng giải thích, hắn cũng đang một bụng nghi hoặc đây, bảo giám đốc khai phát Cung Hào theo mình đi gặp Trương Khác.

- Vì sao đột nhiên đóng băng hạng mục? Trình tự thao tác của chúng ta đâu có vấn đề gì, phía Đh Đông Hải không có ý kiến, không phải có kẻ ngáng chân chứ?

Cung Hào là người cũ theo Thiệu Chí Cương từ lúc khai phát trung tâm ẩm thực cầu Tứ Phượng, lên xe rồi không nhận được hỏi:

- Khác thiếu gia nhìn trúng mảnh đất đó ... Cậu ấy muốn xây thư viện.

- Hả?

Cung Hào ngớ người, ông chủ lớn muốn xây thư viện, hắn không thể bình luận gì, cũng không thể nói gì trước mặt Thiệu Chí Cương, chỉ cảm thấy đáng tiếc, nói:

- Chỗ đó 30 mẫu, riêng đất thôi cũng hơn 26 triệu, sau khi xây lên, lãi ròng tuyệt đối không ít hơn 40 triệu, đem đi xây thư viện có tiếc quá không? Đường Tân Phổ có đất trống, tùy tiện kiếm một mảnh đất xây thư viện không tốt hơn à?

- Đi gặp Khác thiếu gia rồi hãy nói ...

Thiệu Chí Cương cũng tiếc, muốn đi gặp xem có thể thay đổi ý định của Trương Khác không.

Xe dừng ở bãi đỗ phía bắc chung cư Thanh Niên, vừa khéo nhìn thấy Trương Khác và Trần Phi Dung ngồi yên trong một cửa hàng hamburger phía đối diện, bên trong không ít người, nhưng Trần Phi Dung rất bắt mắt, Dịch Đan Thanh đến trước bọn họ, Trương Khác đang đứng xoay lưng về phía bọn họ nói gì đó với cô gái phục vụ, Thiệu Chí Cương và Cung Hào xuống xe đi tới.

- Anh đến rồi đây à

Trương Khác nhìn Cung Hào hỏi:

- Đây là người phụ trách anh tìm cho tôi?

Không đợi Thiệu Chí Cương trả lời đã luôn mồm nói “tốt tốt tốt”, đứng dậy nói:

- Chỗ này không tiện, chúng ta vào xe nói chuyện.

Quán đông người, Trương Khác dắt Trần Phi Dung, Dịch Đan Thanh vào xe của Thiệu Chí Cương.

Vừa vào xe Trương Khác đưa tờ giấy y vẽ này giờ ra cho Thiệu Chí Cương xem:

- Tôi vừa tính thử xem, nếu đầu tư một thư viện có thể chứa một vạn người đọc sách, cần tổ khoảng 40 -60 triệu, ngoài ra bồi thường tổn thất tương quan của Thế Kỷ Cẩm Hồ, tôi trả cho các anh 300 triệu, các anh xây cho tôi cái thư viện này ... Tôi nghĩ tôi thay đổi mục đích sử dụng mảnh đất thành phố sẽ không có ý kiến gì đâu, tôi vừa gọi điện cho Hứa Tư rồi, cô ấy sẽ tới Kiến Nghiệp ngay, anh xem có thể làm ra thiết kế sơ bộ trước Tết không, xây thư viện trước khai giảng năm sau.

Thấy Thiệu Chí Cương do dự, Trương Khác cười hỏi:

- Sao, tiếc à?

Thiệu Chí Cương vốn định xem có cơ hội thay đổi ý định, hoặc xây thư viện ở chỗ khác không, nhìn hình phác thảo của Trương Khác nằm đúng giữa trung tâm các trường học xung quanh, liền hiểu ý tứ của y, vả lại Trương Khác tính tiêu tới 300 triệu bồi thường đủ tổn thất cho Thế Kỷ Cẩm Hồ rồi, hẳn còn có thể nói tiếc sao:

- Khác thiếu gia đã có phương án cụ thể rồi, tôi cứ làm theo là được ...

Rồi cầm mấy tờ giấy của Trương Khác xem nghiêm túc.

Trương Khác và Trần Phi Dung xuống xe đi mua 2 cốc cà phê nóng hộ cho Thiệu Chí Cương, Cung Hào, trời lạnh thế này ngồi trong xe uống cà phê nóng, cảm giác không tệ.

Vài trang giấy, dù viết kín chữ cũng chỉ cần đọc 5 phút là xong, Thiệu Chí Cương lại xem tới nửa tiếng mới trả lại cho Trương Khác hỏi:

- Lấy ra 300 triệu, phía Cẩm Hồ liệu có áp lực không?

Chỉ riêng Ái Đạt năm nay có lợi nhuận tới gần 4 tỷ, nhưng không có nghĩa là Trương Khác có thể tiêu pha thoải mái, Cẩm Hồ đang trong giai đoạn phát triển cao tốc, chỉ lo tiền không đủ dùng, chưa bao giờ thấy tiền dư.

Trương Khác đáp:

- Ủm, chuyển nhượng cổ phần cho phía thương nhân người Hoa ở ĐNÁ, nên mấy trăm triệu dễ kiếm được thôi.

Thiệu Chí Cương gật đầu, thương nhân người Hoa ở ĐNÁ rất hứng thú với tài sản thuộc sở hữu của Cẩm Hồ, trước đó Trương Khác và Tạ Văn Tình liên hợp chuyển nhượng 6% cổ phần của Ái Đạt, được 120 triệu USD, tài chính với Trương Khác mà nói đúng là không phải vấn đề.

Cung Hào vẫn trầm tư, Trương Khác nhìn thấy, nếu y không giải thích thì tỏ ra hơi chuyên quyền độc đoán rồi:

- Sự nghiệp công ích cũng không phải là hoàn toàn chia tách với lợi ích thương nghiệp, đầu tư 300 triệu xây thư viện, ở trong nước được tính là hạng mục văn hóa công ích cực lớn, sẽ tạo ra hiệu ứng oanh động với công chúng. Anh thấy so với màn khẩu đầu chúc tết của Samsung ra sao?

Thiệu Chí Cương cảm khái:

- 300 triệu bằng mấy cái khẩu đầu của cao tầng Samsung, bọn chúng lãi lớn rồi.

- Biết làm sao.

Trương Khác nhún vai:

- Người Trung Quốc cực kỳ coi trọng lễ khẩu đầu, còn người Hàn Quốc thì không, vụ này bọn họ tính quá chuẩn xác, nếu không chẳng gây nên oanh động như vậy.

- Đúng thế.

Thiệu Chí Cương gật đầu:

- Ngoài ra chuyện này nâng cao học thuật, nghiên cứu khoa học với các trường xung quanh, để lợi ích bọn họ phù hợp và đồng nhất với lợi ích lâu dài của Cẩm Hồ.

Trương Khác lại nói:

- Đh Đông Hải trước kia muốn lấy mảnh đất này cũng là để xây thư viện, nhưng tài chính có vấn đề, mà Thế Kỷ Cầm Hồ lại tỏ ra có hứng thú lớn với nó nên họ không tranh ... Chúng ta phải cảm thông cho tâm tư của người khác chứ.

993. Chương 992: Nhiều Phía Ủng Hộ.

- Chuyện giáo cho các anh đó, tôi phải tranh thủ thời gian ôn tập.

Trương Khác quay sang Trần Phi Dung bảo:

- 1978 vào buổi chiều khá vắng khách, chúng ta tới đó xem sách nhé?

Địch Đan Thanh thì nói với Thiệu Chí Cương:

- Chúng ta về văn phòng thương lượng thôi.

Rồi lái xe đưa Trương Khác và Trần Phi Dung tới 1978, khi hai bọn họ định ra thì đột nhiên cô lên tiếng gọi Trương Khác lại.

Trương Khác đưa sách cho Trần Phi Dung bảo cô mang vào trước, đi tới trước xe, thấy Địch Đan Thanh chống cằm nhìn mình, ngó xung quanh không có ai, cho tay qua cửa sổ ôm lấy mặt cô, âu yếm hỏi:

- Sao thế còn có việc gì?

- Hoài nghi cậu lấy chiêu này lừa trái tim cô bé nhà người ta.

Địch Đan Thanh nhìn theo bóng lưng Trần Phi Dung, cười nói:

Trương Khác nắm lấy bàn tay hơi giá lạnh của Địch Đan Thanh, đặt lên ngực mình:

- Rạch nó ra xem đi, cho chị xem trái tim của tôi.

- Muốn nhìn thấu cậu còn phải mổ cả bụng nữa cơ.

Địch Đan Thanh dùng ngón tay thon thả khẽ gãi ngực Trương Khác:

- Muốn để Hứa Tư thiết kế thật sao?

- Ừ.

Trương Khác gạt đầu, khẽ vỗ má Địch Đan Thanh, thấy có người đi tới, liền đứng thẳng dậy:

- Chị nhất định sẽ thích phong cách thiết kế của Hứa Tư.

- Tôi có thể không thích được sao?

Địch Đan Thanh hỏi lại:

- Được rồi, cậu đi vào lừa con gái nhà người ta đi, tôi sẽ liên hệ với Hứa Tư, chỉ sợ cô ấy không thích tôi thôi.

Việc phụ trách phối hợp với Thế Kỷ Cầm Hồ xây thư viện chủ yếu sẽ do Địch Đan Thanh phụ trách, để phòng thiết kế của Hứa Tư phụ trách thiết kế, tức là hai bọn họ sẽ phải làm việc với nhau trong khoảng thời gian dài.

Trương Khác đứng nhìn Địch Đan Thanh lái xe đi xa mới vào 1978.

Bất kể đằng sau ẩn chứa bao nhiêu lợi ích thương nghiệp hay do chủ nghĩa lý tưởng của Trương Khác phát tác, Địch Đan Thanh đều tận tâm giúp Trương Khác làm việc này.

Địch Đan Thanh về văn phòng thì Thiệu Chí Cương và Thôi Quốc Hằng đã đợi sẵn rồi, Thiệu Chí Cương hỏi:

- Có cần thông báo cho người khác không?

Cho dù là do Trương Khác tự móc túi ra, nhưng danh nghĩa thuộc về tập đoàn Ái Đạt, một hạng mục lớn như thế, phải thông báo cho cao tầng của Cẩm Hồ biết.

Địch Đan Thanh gật đầu:

- Giám đốc Thiệu và viện Thôi thấy cần thiết, vậy tôi sẽ liên hệ, xem bao nhiêu người có thể bỏ thời gian ra họp điện thoại đột xuất. Ài, Khác thiếu gia thật nhân nhã, cậu ấy tùy ý nói hơn 20 phút, chúng ta không biết tốn bao nhiêu thời gian cụ thể hóa suy nghĩ của cậu ấy rồi mới đưa vào thảo tác cụ thể được ...

Địch Đan Thanh lập tức bảo nhân viên công tác gọi điện liên hệ với đám Diệp Kiến Bản, mở cuộc họp điện thoại ngắn.

Xây dựng thư viện đầu phải đơn giản là xây một tòa nhà, trang thiết bị hiện đại hóa cũng dễ dàng thôi, nhưng nguồn sách ngay từ đầu đã là một vấn đề trọng điểm cần suy tính, nhất là sách cũ có giá trị, cần các thư viện và nhà xuất bản chi viện, chất lượng sách mới chính là thứ quan trọng hàng đầu của một thư viện.

Tài trợ hạng mục văn hóa lớn như thế, hiệu quả thương nghiệp trực tiếp lớn nhất là tăng thêm sức ảnh hưởng xã hội của Cẩm Hồ, có tác dụng chính diện với thương hiệu Ái Đạt, phải trao đổi với ban ngành chính phủ, các trường cao đẳng đại học, giới truyền thông ra sao, sẽ quyết định có làm lợi ích đạt mức cao nhất hay không?

Mọi người khuynh hướng trước tiên thông báo tin tức này cho cơ cấu chính phủ, cùng với các trường được hưởng lợi trực tiếp xung quanh, thậm chí có thể thông báo cả cho bộ giáo dục, như thế có thể điều động được nhiều nguồn lực xã hội hơn, tạo thành sức ảnh hưởng xã hội sâu rộng hơn.

Lục Văn Phu thuận lợi lên làm phó tỉnh trưởng, phân quản công nghiệp và xí nghiệp quốc hữu trung lớn, có điều còn kiêm nhiệm chức thư ký trưởng chính phủ một thời gian nữa, nhận được điện thoại thông báo của Thôi Quốc Hằng, kinh ngạc tán thưởng:

- A! Đây là một chuyện rất tốt, mấy năm qua trong nước chưa có thư viện nào đầu tư đầu tư trực tiếp trên 300 triệu, tôi phải báo ngay cho tỉnh trưởng Lý vào bí thư Đào, có cần hai vị lãnh đạo trực tiếp trao đổi với Khác thiếu gia không?

- Phương án chi tiết còn chưa có, tôi chỉ thông báo phi chính thức cho anh một tiếng, vài ngày nữa sẽ có phương án chính thức nộp lên tỉnh, tới khi đó liên hệ không muộn.

Thông qua Lục Văn Phu là để đem tin tức phi chính thức truyền lên tỉnh, dựa vào phản ứng cụ thể để tiện cho việc định ra kế hoạch chi tiết.

Tin tức mau chóng lan đi, La Quân hay tin hưng phấn nói với Vương Duy Quân trong điện thoại:

- Nhìn lại con số tài chính đầu tư văn hóa mấy năm qua thì Trương Khác đang quất roi vào mông chúng ta đấy. Anh xem xem có nên mở cuộc họp thường ủy khẩn cấp thảo luận một chút vấn đề này không? Ý kiến của tôi thế này, mảnh đất kia khu lấy được của Thế Kỷ Cẩm Hồ bao nhiêu thì trả lại đúng chừng ấy, không thể để Cẩm Hồ tự bỏ tiền ra hết được ... Mấy ngày nữa tôi kiếm cơ hội trao đổi với bí thư Đào Tấn, anh nên cân nhắc kỹ làm sao để mở một cuộc họp liên tịch giữa ban ngành văn hóa, cục giáo dục thảo luận làm sao hỗ trợ tốt nhất cho Cẩm Hồ. Còn phải mời các trường được lợi trực tiếp tham gia ....

- 300 triệu cơ à?

Lý Hồng Minh nghe Thôi Quốc Hằng báo cáo, hít một hơi, kìm chế không kéo ngay Trương Khác tới trước mặt hỏi cho kỹ, số tiền này quá lớn, vẫn ngờ vực hỏi:

- 300 triệu thật sao?

- Phương án sẽ được lập trên con số này, hiện mới chỉ là suy nghĩ, cuối cùng đầu tư sẽ chênh lệch một chút, nói ra còn có khả năng đầu tư nhiều hơn.

Chức vụ chính của Thôi Quốc Hằng vẫn là viện trưởng viện thương mại quốc tế, buổi tối tới nhà hiệu trưởng Lý Hồng Minh báo phỏng, sự hỗ trợ của Đh Đông Hải là rất quan trọng với việc xây thư viện.

- May mà nhường mảnh đất đó cho Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Lý Hồng Minh cười vui vẻ:

- Trước kia tôi cũng tính lấy nó xây thư viện mới, đáng tiếc kinh phí dự toàn 60 triệu không được duyệt, nên không tranh với Thế Kỷ Cẩm Hồ. Cẩm Hồ quyên tặng xây dựng một thư viện lớn như thế, không chỉ trường ta không cần tính tới việc mở rộng thư viện mà Đh Sư phạm, Học viện chính pháp, Đh KHCN cũng không cần đầu đầu vì thư viện nữa, Đh Lâm nghiệp, Nông nghiệp ở xa hơn cũng được hưởng lợi.

Cẩm Hồ quyên tặng một thư viện lớn như thế, sáng tạo bao nhiêu giá trị cho xã hội thì Lý Hồng Minh không tính được, nhưng ông ta có thể khẳng định tất cả các trường cao đẳng đại học xung quanh khu vực Yên Quy Hồ đều được hưởng lợi trực tiếp, hỏi:

- Xây dựng thư viện là một hệ thống công trình phức tạp, không biết Cẩm Hồ có chỗ nào cần chúng ta giúp đỡ không? Những trường khác tôi không dám khẳng định, tôi có thể nhờ cậu đại biểu cho Đh Đông Hải chính thức trả lời với Cẩm Hồ, trường ta sẽ ủng hộ xây dựng hệ thống này hết mức có thể.

994. Chương 993: Dụ Đỗ Con Gái Nhà Lành.

Chuyện xây dựng thư viện mặc dù còn chưa chính thức công bố với giới truyền thông, nhưng đã gây xôn xao không nhỏ ở Kiến Nghiệp, Trương Khác rất nhàn nhã, mặc dù nói là chuẩn bị thi, nhưng lại có thể tạm thời dồn đẩy việc ở Cẩm Hồ, thực tế thoải mái hơn nhiều.

Mùa đông trời tối sớm, thi xong môn xác suất thì mặt trời sắp lặn xuống núi, bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu phủ thêm một màu hồng nhạt.

Trương Khác rời khỏi phòng học, hít sâu một hơi, không khí lạnh chui vào dạ dày, đầu óc hơi văng vất tức thì tỉnh táo lại.

Có vài câu Đỗ Phi trả lời không chắc chắn, hắn giữ Thẩm Tiêu lại đứng ở cửa phòng học đối chiếu đáp án, Lục Thiên Hựu kiên nhẫn đứng một bên đợi.

- Tôi có lừa bán mất Tiểu Tiêu đâu, cậu có cần theo sát vậy không?

Đỗ Phi trêu Lục Thiên Hựu:

- Hai người lát nữa hẹn hò à?

- Tôi đợi Thẩm Tiêu cùng về nhà tôi ăn cơm.

Lục Thiên Hựu nghiêm túc đáp.

- Ấy, đầu xấu sắp đi gặp cha mẹ chồng đấy à?

Trương Khác không ngờ Lục Thiên Hựu dẫn Thẩm Tiêu về nhà trước khi tốt nghiệp, đi tới chọc ghẹo:

- Thảo nào tôi thấy Tiểu Tiêu ngồi làm bài mà có vẻ thiếu tập trung.

- Không thể nào, cậu cách bạn ấy những mấy bàn, cậu lại nhìn trộm bài bạn ấy hả?

Lục Thiên Hựu nghiêm mặt lại:

- Tôi cải tà quy chính lâu rồi.

Trương Khác thở dài:

- Tiểu Tiêu viết chữ nhỏ quá, cách xa như thế làm sao thấy được? Hơn nữa ánh sáng trong lớp lại không tốt lắm ...

Nghe Trương Khác không hề che dấu ý đồ nhìn trộm bài, Lục Thiên Hựu môi giật giật nhưng không nói gì, nhận lấy cặp của Thẩm Tiêu khoác lên vai chuẩn bị đi trước.

- Nghe mày nói như thế trong lòng tao dễ chịu hơn chút rồi, vì thi cái môn này hôm qua tao thức suốt đêm.

Đỗ Phi dụi mắt, ngay cả sức đi ăn trưa cũng không còn nữa, chỉ muốn về ngủ, hỏi Lục Thiên Hựu đang định kéo Thẩm Tiêu đi:

- Này, hôm nay đưa Tiểu Tiêu về nhà ăn cơm, không phải định chúc mừng ông già cậu lên phó tỉnh trưởng đấy chứ?

Lục Thiên Hựu nghi hoặc nhìn Đỗ Phi, sau sự kiện gian lận thi cử năm ngoái, quan hệ giữa hắn và đáp Đỗ Phi, Trương Khác khá hài hòa, có điều hắn không rõ lắm thân phận của đám Trương Khác, chuyện cha hắn lên làm phó tỉnh trưởng trong trường không mấy người biết, sao Đỗ Phi trông có vẻ như đã biết từ lâu???

Lục Văn Phu hi vọng con trai có thể quan hệ bình đẳng với Trương khác ở trường, không có gánh nặng tâm lý, nên ở nhà tuyệt đối không nói tới chuyện Cẩm Hồ.

- Cái gì? Cha anh là phó tỉnh trưởng? Sao anh không nói với em?

Thẩm Tiêu chỉ biết Lục Thiên Hựu gia cảnh dư dả, cũng gặp cha hắn trong trường, rất hiền hòa, giống một giáo viên trung học, không ngờ lại là một phó tỉnh trưởng.

Trước đó cô băn khoăn rất lâu có theo Lục Thiên Hựu về nhà ăn cơm không, khó khăn lắm mới lấy được dũng khí, giờ thì hay rồi, nghe Đỗ Phi nói như thế, liền đánh trống rút lui, lí nhí nói:

- Hay là anh tự về nhà anh cơm đi, em thì thôi.

Lục Thiên Hựu tức tối trừng mắt lên nhìn Đỗ Phi, hắn phải rất tốn công mới thuyết phục được Thẩm Tiêu nhận lời về nhà ăn cơm, không ngờ Đỗ Phi chạy tới phá đám, nhìn đáng về tội nghiệp của Thẩm Tiêu, không biết phải nói sao luôn.

- Nếu như là chúc mừng cha cậu làm phó tỉnh trưởng, vậy chúng tôi góp vui không bị ghét chứ?

Trương Khác cười hỏi:

- Có cần mang quà tới không?

Nói ra thì Cẩm Hồ và Lục Văn Phu có quan hệ sâu xa, một thời dài vì Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ xung đột, thân là đại quản gia chính phủ tỉnh, Lục Văn Phu khó trách khỏi có khoảng cách với Cẩm Hồ.

Hiện khoảng cách này không còn nữa, vả lại Lục Văn Phu lại lên làm phó tỉnh trưởng phân quản công nghiệp, phạm vi công tác sẽ có liên hệ càng mật thiết với Cẩm Hồ, cũng nên để quan hệ tư nhân trở nên bình thường hóa.

- Không cần quà đâu, nhà tôi cũng rất vui nếu có bạn cùng tới.

Với Lục Thiên Hựu mà nói, chỉ cần Thẩm Tiêu không rút lui, hắn đương vui vẻ muốn đám Trương Khác, Đỗ Phi cùng tới góp vui để yểm hộ giúp Thẩm Tiêu, dù sao cũng ăn ở khách sạn, thêm hai người tới cũng không sao.

- Có cơm ăn chực là tốt rồi, tôi đi lấy xa, mọi người ra cửa đông đợi nhé.

Đỗ Phi nói:

Trương Khác, Đỗ Phi mặt dày tới nhà Lục Thiên Hựu ăn chực, Thẩm Tiêu thì thấp thỏm không thôi.

Do thường ngày lái xe tới trường, xe của Đỗ Phi cũng là một chiếc Audi xám, không gian bên trong hơi nhỏ, có điều đủ dùng rồi.

Xe rẽ vào ngõ Học Phủ, thấy ở cửa ngõ Trần Phi Dung đang nói chuyện với một nam một nữ, nam chừng 25 tóc dài che kín tai, nữ tuổi cao hơn một chút, trang điểm rất đậm, nhìn không ra tuổi thật.

Đỗ Phi ngạc nhiên hỏi Trương Khác:

- Hai người đó là ai, sao Phi Dung lại quen loại người đó.

Phố ngoài ngõ Học Phủ đã bật đèn, Trương Khác thấy mặt Trần Phi Dung có chút khó chịu, muốn xoay người bỏ đi thì nữ nhân kia đưa tay ra kéo tay cô lại, dấy dưng nói gì đó.

Trương Khác định bảo Đỗ Phi lái xe tới đón Trần Phi Dung đi thì nhìn thấy chủ tịch hội sinh viên Trần Dũng đứng bên cửa nhìn Trần Phi Dung hau háu, Trương Khác liền bảo Đỗ Phi dừng xe bên đường, xem ba kẻ kia định làm trò gì?

- Đó không phải là Phi Dung sao?

Thẩm Tiêu thấp thỏm vì chuyến đi gặp cha mẹ Lục Thiên Hựu này giờ, nên mãi mới thấy Trần Phi Dung, nhào người ra phía trước, kinh ngạc kêu lên:

- A, là bọn họ.

- Bạn quen hai người đó à?

Trương Khác hỏi:

- Hình như là người phụ trách tuyển người của Cty giải trí Vân Mộng Các gì đó, thường tới đây mời sinh viên tới CLB làm phục vụ, tiền lương tốt hơn trong ngõ nhiều. Nghe nói còn có boa, rất nhiều cô gái động lòng tới đó, nghe nói chỗ đó không chính quy lắm. Mình ở Sáng Vực làm việc rất tốt, nên không đi.

Trương Khác gọi điện cho Phó Tuấn:

- Có hai người làm phiền Trần Phi Dung ở cửa ngõ Học Phủ, anh bảo cảnh sát tới bắt chúng về điều tra.

Sau sự kiện Trương Khác bị uy hiếp, đồn cảnh sát đường Mã Liên phải thêm cảnh sát tuần tra, hai phút sau liền có một xe cảnh sát tuần tra đi tới, cảnh sát đi xuống muốn bắt đôi nam nữ kia vào xe, hai kẻ đó vùng vẩy lớn tiếng nói:

- Các người dựa vào cái gì muốn bắt chúng tôi?

- Có người tố cáo các người tới đây tuyển người phi pháp, mời về đồn hiệp trợ điều tra.

Cảnh sát ấn đầu hai nam nữ đó vào xe.

Trần Phi Dung không hiểu chuyện gì xảy ra, thấy cảnh sát đi tới, vội vàng lấy thẻ sinh viên:

- Phi Dung.

Trương Khác thò đầu ra cửa xe gọi.

- Sao lại là bạn, thi môn xác suất sao rồi?

Trần Phi Dung mừng rỡ đi tới, nhìn thấy Trương Khác ra hiệu cho cảnh sát, hỏi:

- Vừa rồi là chuyện gì thế?

- Thi cử với mình là chuyện vặt ... Lên xe rồi hăng nói, người ta đợi bọn mình tới ăn cơm đấy.

Trương Khác mở cửa xe để Trần Phi Dung ngồi ghế sau với Lục Thiên Hựu, không vội giải thích cho cô mà gọi điện Trần Bình Đức.

- Kiểu tuyển người này của bọn chúng là mờ mờ.

Đỗ Phi giải thích cho Trần Phi Dung:

- Đợi các cô gái không chống nổi cám dỗ tới đó sẽ có công tác mỗi tháng mấy vạn đồng đợi bọn họ, rất nhiều cô gái tưởng rằng mình có thể rút khỏi vũng bùn mà không nhuốm bẩn, ha ha ha. Có bao nhiêu cô gái có thể không bị kéo xuống bùn đây? Những cô gái xinh đẹp ở Vân Mộng Các đều được niêm yết giá công khai, trong số bọn họ có mấy người là bị kẻ dao vào cổ ép làm nghề này? Thời buổi này ép con gái nhà lành làm gái ít lắm, bọn chúng chuyển sang dụ con gái nhà lành làm gái, dụ dỗ không phạm pháp ... Tôi chỉ lạ là, bọn chúng mù mắt hay sao mà tới tìm bạn?

995. Chương 994: Gà Chó Thăng Thiên

- Làm sao tôi biết?

Trần Phi Dung cũng lấy làm lạ:

- Nghe bọn họ giới thiệu thấy bất thường liền bỏ đi, nhưng bọn họ cứ bám lấy không tha, nhìn tôi có chỗ nào giống người sẽ tới những chỗ như thế làm việc chứ?

Trương Khác gọi điện thoại xong, bảo với Đỗ Phi:

- Tao vừa thấy Trần Dũng đứng ở bên cổng trường, có lẽ bọn chúng quen hai kẻ kia. Hừ, Vân Mộng Các.. Hôm nọ, Hồ Kim Tinh và Trần Dũng chơi ở Vân Mộng Các tới khuya mới đi.

- Thằng chó đày!

Đỗ Phi cười một tiếng, hần đoán ra phần nào rồi.

- Liệu bọn chúng có phải là xã hội đen không?

Thẩm Tiêu lo lắng hỏi:

- Nếu bị xã hội đen bám lấy thì rắc rối lắm.

- Xã hội đen?

Trương Khác cười khẩy một tiếng, không nói gì.

Đỗ Phi trêu:

- Nam nhân của bạn là công tử phó tỉnh trưởng, có Lục công tử bảo vệ chúng ta, mấy tên xã hội đen có là cái gì?

Lục Thiên Hựu bản tính nghiêm túc, không thèm để ý tới lời trêu ghẹo của Đỗ Phi, có để ý cũng làm được gì, hần sau dấu khẩu lại nổi Đỗ Phi.

Tới khách sạn Hà Kỳ gần khu tập thể cơ quan tỉnh ủy thì thành phố đã sáng đèn, như có một tầng mây màu bao phủ khắp nơi.

Khách sạn không có chỗ đỗ xe, Đỗ Phi phải tìm bãi đỗ, đám Trương Khác xuống xe, đứng ở bên đường đợi hần.

Khách sạn Hà Kỳ quy mô không lớn, từ bên ngoài cổng nhìn qua cửa kính, khách sạn trang trí gọn gàng tinh xảo, không xa xỉ, chọn ăn cơm ở chỗ này, rất hợp với tính cách của Lục Văn Phu.

- Ê, chủ khách sạn có biết phó tỉnh trưởng Lục hạ mình tới đây ăn cơm không?

Đỗ Phi đỗ xe xong đi tới, thấy khách sạn không có gì đáng nói, vừa đi vừa trêu Lục Thiên Hựu.

- Thiên Hựu!

Đằng sau quầy thu ngân là phụ nữ có tuổi nhưng vẫn rất phong vận, thấy đám Trương Khác, Lục Thiên Hựu đi tới thì lên tiếng chào, hỏi:

- Bọn họ là ai thế?

- Dì Tương, bọn họ đều là bạn cùng trường của cháu, tới đây ăn cơm, ba cháu đã tới chưa?

Lục Thiên Hựu đi tới nói chuyện với bà chủ:

- Mỗi lần đi ăn cơm ba cháu luôn tới muộn nhất.

Đám Trương Khác đứng ở cửa đại sảnh, thấy Lục Thiên Hựu có vẻ thân thiết với bà chủ, chắc là nhà họ Lục thường tới đây ăn cơm.

Bà chủ liếc nhìn Thẩm Tiêu rồi lại nhìn Trần Phi Dung, thì thầm bên tai Lục Thiên Hựu, chắc là biết chuyện hần dẫn bạn gái về ra mắt rồi, người quen của Lục Thiên Hựu đều tò mò với tính cách của hần sẽ quen cô bé thế nào.

Trương Khác thấy Thẩm Tiêu bứt rứt đứng ở cửa dầm kiến, Trương Khác trêu:

- Bạn có thù với kiến à?

Thẩm Tiêu khẽ thở hắt ra một hơi, có chút xấu hổ, cố lấy tinh thần che đi sự khấn trương.

Lục Thiên Hựu vừa nói chuyện với bà chủ vừa dẫn đám Trương Khác đi tới phía phòng bao, vào gần tới cửa phòng mới nói cho bọn họ hôm nay là sinh nhật của mẹ hần nên mới tới đây ăn cơm.

- Á.

Trước đó nghĩ là bữa cơm bình thường đã làm Thẩm Tiêu lo muốn chết rồi, giờ tim đập thành thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhỏ giọng trách:

- Sao anh không nói sớm? Em chẳng chuẩn bị quà gì cả, mẹ anh sẽ nói em không hiểu chuyện.

Nếu không phải Lục Thiên Hựu nắm tay Thẩm Tiêu, nhìn bộ dạng cô, Trương Khác không hoài nghi cô sẽ quay đầu bỏ chạy, khách sạn cách âm rất kém, đúng lúc này bên trong phòng bao có tiếng người nghị luận.

- Không biết Thiên Hựu đưa cô gái thế nào tới nhỉ?

Giọng một nữ nhân trẻ giọng hơi khàn gần cửa, lại to nói:

- Giờ bọn con gái rất toan tính, nhất là đám con gái học đại học, nhiều đứa vì tiền chuyện gì cũng dám làm. Trong cục của Từ Minh lần trước truy quét mại dâm, bắt được gái toàn là sinh viên đại học. Thiên Hựu lần đầu có bạn gái phải không, sao tùy tiện dẫn về như thế? Đã tìm hiểu gia đình chưa, gia giáo rất quan trọng, phải tìm gia đình môn đăng hộ đối. Đặc biệt con gái nhà điều kiện không tốt, chưa nói gì khác, loại đó chứa tham hư vinh ... Mẹ, tốt nhất mẹ khuyên Thiên Hựu đừng thật lòng với cô bạn này. Tùy tiện chơi bởi thôi, tới khi kết hôn thật có cả đồng con gái thanh bạch xinh đẹp cho nó chọn.

Lục Thiên Hựu mặt xấu hổ không biết giải thích ra sao, Thẩm Tiêu nghe thấy mặt dần dần trắng bệch, Đỗ Phi ngẩng đầu nhìn trần nhà, Trần Phi Dung mím chặt môi không nói, lúc này đi vào thì càng khó xử, có khi quay ra thích hợp hơn.

Nghe giọng điệu này, có lẽ nữ nhân trẻ là chị gái của Lục Thiên Hựu, nói rất khó nghe, lại hám lợi, nhưng đã bày ra sự thật trần trụi lớn của con người ngay trước mặt Thẩm Tiêu.

Trương Khác cười nhạt, nếu lúc này rút lui, Thẩm Tiêu sẽ không bao giờ tới nhà Lục Thiên Hựu nữa. Đừng suy nghĩ quá thuần khiết về xã hội này, thành kiến thế tục và khoảng cách giữa người với người là có. Đây là thứ quá mức bình thường, chẳng cần phải sợ.

Trương Khác đi tới kéo cửa sầm một cái, thanh thế rất lớn.

Trong phòng bao trang trí trang nhã, bày bốn bàn tiệc, bánh trái đã được đưa lên, khách cũng đã đến gần đủ, bàn gần cửa có một đám nữ nhân hoặc đứng hoặc ngồi, bị động tác kéo cửa của Trương Khác bị làm giật mình đồng loạt quay đầu lại.

Một thiếu phụ trẻ trung và một phụ nữ trung niên được đám nữ nhân vây ở giữa, chị em Lục Thiên Hựu thừa hưởng rất nhiều đặc trưng di truyền từ mẹ.

Trương Khác nghĩ thiếu phụ và phụ nữ trung niên kia là chị và mẹ của Lục Thiên Hựu rồi.

Bọn họ thấy Trương Khác lạ mặt đều nghi hoặc nhìn nhau, vợ Lục Văn Phu nghĩ là khách của chồng, đứng dậy gọi Lục Văn Phu đang nói chuyện với người trong góc:

- Lão Lục! Lão Lục!

Lục Thiên Hựu cùng Thẩm Tiêu về mặt miễn cưỡng đi vào, giới thiệu ẹ hần:

- Mẹ, đây là Thẩm Tiêu, còn đây là ba người bạn cùng trường của con, cũng tới ăn cơm cùng.

Ban đầu ánh mắt chị Lục Thiên Hựu bắt chết ngay lên người Trần Phi Dung, một vẻ đẹp khiến người ta như tắm trong gió xuân, cô ta tưởng cô gái khí chất bất phàm này là bạn gái của em mình, thầm nghĩ không tệ, trang phục bình thường nhưng gia cảnh nhìn là biết cũng khá.

Không ngờ em trai lại giới thiệu cô gái ăn mặc nghèo khó đáng vẻ co ro đằng sau, mặt biến sắc, thái độ với đám Trương Khác cũng trở nên ác liệt, trách Lục Thiên Hựu:

- Sao em không gọi điện trước, chỉ chuẩn bị bốn bàn tiệc thôi, tính sẵn số người rồi, giờ thêm vào ba người, em bảo phải làm sao đây?

Lúc này có một thanh niên bàn bên đi tới, đưa tay vịn vai chị Lục Thiên Hựu, chỉ tay nói:

- Không thể thêm ba người mà phải đặt thêm bàn tiệc được, em đi tìm dì Trương, xem trong đại sảnh có bàn nào cho bốn người thì bảo bạn em ra đó ngồi.

Lục Thiên Hựu mặt đỏ bừng, cảm giác người nhà làm mình mất hết thể diện trước mặt đám Trương Khác, hơn nữa, Thẩm Tiều vùng khỏi tay hắn muốn đi ra ngoài, thấy cha mình đi tới, nghĩ cha đã gặp Thẩm Tiều trong trường rồi, chắc sẽ nói giúp một câu.

Lục Văn Phu đi tới, nhìn Trương Khác cười khở:

- Một người đắc đạo, chó gà thăng thiên, để cái cảnh xấu này bày ra trước mặt Khác thiếu gia, thật là hổ thẹn.

Giọng của Lục Văn Phu không lớn, nhưng đủ để người trong phòng bao nghe thấy rõ ràng, nhìn hết ra cửa, không hiểu vì sao Lục Văn Phu đang thời điểm đắc ý cuộc đời lại nói những lời chua cay khắc bạc về bọn họ trước một thanh niên lạ.

Lục Thiên Hựu không ngờ cha mình lại quen biết Trương Khác, hơn nữa bộ dạng rất thân thuộc, bình thường hắn nghe thấy người khác gọi Trương Khác là “Khác thiếu gia”, cảm thấy cách xưng hô này quá hoàn khổ, hiện cha mình cũng xưng hô như thế, thái độ hoàn toàn không giống cách xưng hô tùy ý giữa bạn bè với nhau.

Thẩm Tiều cũng kinh ngạc, tạm thời quên luôn cả chạy khỏi nơi này.

Vợ Lục Văn Phu vừa lên tỉnh trưởng phu nhân, thái độ quan bà hết sức, đám Trương Khác vào, bà ta không thêm đứng dậy, lúc này mới đứng lên hỏi chồng:

- Lão Lục, vị này là bạn ông à? Mau mời bạn ông ngồi vào bàn ông đi, khách đã đến đủ, có thể mang thức ăn lên rồi.

Lục Văn Phu quay đầu nhìn phòng bao, mỉm cười với Trương Khác:

- Bên trong chật quá, tôi và bạn Khác thiếu gia cùng ra đại sảnh ngồi.

Nói xong đi luôn.

996. Chương 995: Hành Động Bất Giữ

Người trong phòng bao đều bàng hoàng, vợ Lục Văn Phu mặt còn khó coi hơn cả khóc, con gái ông ta mặt đỏ hoe rồi, bọn họ không ngờ Lục Văn Phu vì thanh niên này làm bọn họ bẽ mặt như vậy.

Trương Khác tới đây không phải là để tranh chấp gì, cùng Lục Văn Phu ra đại sảnh ăn cơm, không cần để ý tới đám người kia tất nhiên là thoải mái, nhưng không có ích lợi gì cho Thẩm Tiều.

Nhìn vợ con Lục Văn Phu mặt mày xấu hổ đứng trơ ra đó, Trương Khác gọi ông ta lại, nói:

- Mọi người chen chúc một chút là được, mỗi bàn thêm một ghế, chúng tôi chỉ có ba người thôi mà.

Rồi giới thiệu Đỗ Phi và Trần Phi Dung.

- Chào chú Lục, cháu là bạn học của Thiên Hựu, cháu đã định tới nhà chú báỉ phỏng rồi.

Đỗ Phi rất ngoan ngoãn, ở trường mặt Lục Văn Phu, hắn biết mình chưa có tư cách bày ra thái độ giống Trương Khác.

Trần Phi Dung sắc mặt bình đạm, chào một tiếng rồi ra đứng cùng Thẩm Tiều.

Trương Khác lại giới thiệu Thẩm Tiều:

- Thầy Hứa mỗi lần tặng tỉnh trưởng Lục sơn trà đều là từ chỗ cha của Tiểu Tiều đấy. Tỉnh trưởng Lục sau này nếu muốn uống sơn trà, cứ bảo Tiểu Tiều mang tới.

- A, cháu là con gái của Thẩm Ước.

Lục Văn Phu ngạc nhiên nhìn Thẩm Tiều, lại cảm thấy hỏi thế quá đột ngột, cười giải thích:

- Lần trước chú và tỉnh trưởng Lý tới lâm trường Hồng Trì xem xét tình hình trồng rừng, còn nghỉ chân ở quán cờ của ba cháu, tiếc là thời gian gấp gáp, chỉ đánh được nửa ván cờ. Lần đó mang sơn trà về đã uống gần hết rồi, đúng là muốn nhờ cháu mang cho chú thêm hai cân. Lần sau tới chơi với Thiên Hựu mang cho chú nhé, chú trông đợi vào cháu đó, chứ lấy trà từ Hứa Hồng Bá, ông ấy còn đau khổ hơn bị xẻo thịt.

- Vâng ạ.

Thẩm Tiêu vành mắt hơi đỏ, không biết phải nói gì, chỉ gật mạnh đầu.

Lục Văn Phu dẫn Trương Khác vào trong phòng bao, người hai bên không hiểu thân phận của y, nhưng thái độ này của Lục Văn Phu làm bọn họ đứng cả dậy tươi cười đón tiếp.

Trương Khác còn giải thích vì sao Thẩm Tiêu không mang quà, vừa đi vừa nói:

- Thiên Hựu chỉ nói qua qua, tôi còn tưởng là tiệc chúc mừng tỉnh trưởng Lục thăng chức, nghĩ mang quà không thích hợp, nên chỉ tới tay không. Tới đây Thiên Hựu mới nói là sinh nhật của dì Lục, định mua quà, lại không muốn để mọi người phải đợi ... Đúng là trái phải đều khó.

Đứng lại cười nói:

- Chúng tôi tới tay không, dì Lục đừng trách nhé.

Vợ Lục Thiên Hựu thái độ thay đổi hẳn, vội cười tươi nói:

- Điều là bạn của Thiên Hựu cả, tới ăn cơm chung vui là tốt rồi, tôi sao dám thu quà của các cậu? Hôm nay Lão Lục định ra quy củ, cho dù có người mang quà tới, ăn xong cũng phải mang về.

Chị Lục Thiên Hựu là Lục Nhất Đình, anh rể Từ Minh vẫn xấu hổ không mặt mũi nào đi theo, đứng ở đằng sau, nhìn từ xa xa, thì thầm:

- Ai thế nhỉ, không phải là con trai của của tổng bí thư chứ?

- Ai mà biết được?

Bọn họ lúc này tuyệt đối không dám hỏi thân phận của Trương Khác, máy móc gọi phục vụ mang thêm ba cái ghế tới, chỗ ngồi đã an bài cả rồi, nhưng nhìn cha dẫn đám Trương Khác tới bàn tiệc chính, như vậy năm người ban đầu phải an bài ngồi bàn khác, may là khách khứa hôm nay không ai so đo chỗ ngồi với Lục gia, mấy người chủ động nhường chỗ.

Trương Khác không hề khách khí cùng Đỗ Phi ngồi xuống, rồi nháy mắt với Trần Phi Dung, là bạn thân lâu năm rồi, Trần Phi Dung hiểu ý ngay, khoác tay Thẩm Tiêu nói:

- Ngồi bàn này phải uống rượu, chúng ta ngồi cùng với dì Lục đi.

Cô vừa nói thế chiếc bàn gần cửa lập tức có hai người đứng dậy nhường chỗ cho họ.

Thẩm Tiêu không ngờ cha Lục Thiên Hựu lại quen cha mình, mà trong lời nói lại còn chống lưng ình, Thẩm Tiêu không còn quá sợ nữa, vả lại vừa rồi mẹ Lục Thiên Hựu mặt lạnh đậm như gió bắc ngoài trời, lúc này ôn hòa tươi cười, liền theo Trần Phi Dung tới ngồi cùng bàn với mẹ và chị Lục Thiên Hựu.

Lục Thiên Hựu lo Thẩm Tiêu bị chị mình bắt nạt, thi thoảng lại quay đầu sang nhìn, trong lòng vừa nghi hoặc sao cha lại quen Trương Khác, vì sao trước kia hoàn toàn không nhắc tới với mình?

Có những chuyện nếu không có ai giúp, người trong cuộc khó mà nhìn ra manh mối, năm ngoái sự kiện gian lận thi cử được giải quyết thuận lợi, Lục Thiên Hựu luôn tưởng rằng mình đứng ra “tự thú” nên Thôi Quốc Hằng nể mặt cha hẳn xử nhẹ.

Bà chủ khách sạn đi tới, chỉ huy phục vụ thêm ghế thêm bát, nhìn thấy vợ con Lục Văn Phu ôn hòa niềm nở với hai cô gái Lục Thiên Hựu dẫn tới, trong lòng rất ngạc nhiên.

Trương Khác vẫn để ý tới Thẩm Tiêu nên nhìn thấy sự ngạc nhiên của bà ta, trong lòng thầm thở dài, nhưng không nói gì.

Lục Văn Phu là người đáng tin nhiệm, ông ta cẩn thận làm công tác chính phủ thời gian dài, nhưng tính cách vẫn rộng rãi và thành thật, nhưng chẳng mong người nhà ông ta đều có giác ngộ cao như vậy, thói đời luôn đóng dấu giai tầng lên người ta, người nhà ông ta không thích ứng tốt lắm.

oOo

~~Trần Dũng ngồi taxi tới khách sạn Bắc Các, lấy di động gọi điện cho Hồ Kim Tinh, tìm tới phòng bao, nhìn thấy Vương Kiến Lâm đã tới rồi.

- Bà nó chứ, con điểm non Trần Phi Dung đó đã động lòng lắm rồi, đột nhiên có xe cảnh sát đi tới, nói Đào Tử và chị Thanh tuyển người phi pháp, dẫn bọn họ đi, mẹ nó tiếc thật.

Trần Dũng ngồi xuống ghế, mở chai bia, nốc liền một hơi nửa chai:

- Xem ra lần sau phải đổi cách rồi ...

Thấy góc bàn xếp mấy chai bia, hỏi:

- Buổi tối còn ai nữa à?

- Tôi có vài người bạn muốn làm quen với các cậu, sau này có chuyện gì cứ tìm bọn họ, họ có thể giải quyết cho các cậu.

Wang Jianlin nói, hẳn chẳng bận tâm chuyện cảnh sát bắt thuộc hạ của mình, tới ngõ Học Phủ lôi kéo người tới ngõ Học Phủ tới hộp đêm làm phục vụ viên, tuy có chút không chính quy, nhưng cách phạm pháp còn xa, vài tiếng sau chắc là thả thôi, hẳn lười nhờ người giúp.

Trần Dũng nhếch mép không nói gì, những năm qua đủ các loại nhân vật xun xoe lấy lòng hắn, loại chuyện này quen rồi, khinh khỉnh nói:

- Bạn anh giới thiệu có thể giải quyết được con điểm non của Kim Tinh không?

- Hồ thiếu gia đúng là người đi học mà, chuyện gì cũng chú trọng tình thú, đổi lại là tôi, kiếm chỗ nào cho cô ta hét khản cổ không có ai thừa, đề ra là xong việc.

Wang Jianlin cười toe toét:

- Nhanh gọn, chuyện sau đó càng dễ giải quyết. Có cần tôi giới thiệu cho các cậu người có kinh nghiệm vụ này không?

- Chuyện này bỏ chút công sức tốt hơn.

Hồ Kim Tinh lắc đầu, hẳn cũng nghe nói con gái sau khi bị hiếp dâm, người nhà thường lo cho thanh danh rất ít người báo cảnh sát, nhưng không báo cảnh sát không có nghĩa là không bị báo thù, người không quyền thế đã đành, Hồ Kim Tinh theo đuổi Trần Phi Dung sao không biết cô thường xuyên tới thư viện với Trương Khác, hẳn không cho rằng mình chọc nỗi Trương Khác.

Cho nên với Trần Phi Dung chỉ có thể mặt dày đeo bám, nếu Trần Phi Dung cam tâm tình nguyện theo mình, thằng chó kia tất nhiên không thể nói gì.

Có điều nghĩ cũng thật đáng hận, Hồ Kim Tinh biết mỹ nữ vây quanh Trương Khác không chỉ có mỗi Trần Phi Dung, còn có bông hoa của Học viện Âm nhạc, mầm họa của Đh Sư phạm, mỹ nữ tuyệt sắc Hàn Quốc, không một ai không phải là tuyệt đại mỹ nữ.

Đặc biệt là cô em Hàn Quốc kia, bộ ngực đó nhìn thôi chảy nước dãi, nếu đem chơi bắn pháo thì sướng phải biết.

Hình như các cô gái xinh đẹp trong thiên hạ đều vì tên nhãi đó mà tụ tập tại Kiến Nghiệp vậy, làm người ta tức điên.

Cũng chẳng phải ngoài Đh Đông Hải, Đh Sư phạm thì không kiếm được gái đẹp, nhưng đem so mấy cô gái bên người với Trần Phi Dung, Hồ Kim Tinh cứ luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, có phải là thứ không thể có được mới cảm giác tốt nhất?

Vương Kiến Lâm mặc dù gan lớn, nhưng không phải là không có chút đầu óc, ít nhất là hắn chưa dám vươn tay vào Đh Đông Hải, cô gái mà Hồ Kim Tinh nhìn trộm lại không cho hắn cơ hội tiếp xúc, nên một thân công phu không có cơ hội thể hiện, nhủ thầm nghĩ cách hộ Hồ Kim Tinh.

Lúc này di động trên bàn vang lên, Vương Kiến Lâm cầm lấy xem, nói với Hồ Kim Tinh:

- Bạn tới rồi, các cậu đợi một chút, tôi đi đón bọn họ, đó toàn là những người lắm kẻ, nói không chừng ba người gộp lại thành Gia Cát Lượng, có thể hoàn thành tâm nguyện của Hồ thiếu gia.

Trần Bình Đức ngồi in lặng trong xe nhìn Vương Kiến Lâm đón một đám người mặt mày hung ác vào khách sạn trước khi trời tối ông ta nhận được điện thoại của Trương Khắc, nói đàn em của Vương Kiến Lâm đã thả mời tới tận Đh Đông Hải rồi, mặc dù không nhận được báo án, nhưng ông ta hiểu rõ điều này có nghĩa là đã xảy ra vụ án ác liệt nữ sinh bị ép bán dâm rồi.

Tội chứng trong tay như thế là gần đủ, liền quyết định không trì hoãn nữa, và lại bắt giữ sẽ còn thêm được tội chứng xác đáng hơn.

Tổ chuyên án luôn nắm vững hành tung các thành viên cốt cán của đám người Vương Kiến Lâm, Trần Bình Đức vừa hạ quyết tâm, hành động bắt giữ liền bí mật được triển khai, ông ta còn không yên tâm, đích thân tới hiện trường xe xét.

Trần Bình Đức không đi xe cảnh sát, tổ chuyên án cùng cảnh sát tham gia hành động đều nấp trong ngõ sau khách sạn Bắc Các, hiện đang đối chiếu danh sách bắt giữ.

Trừ nơi này, Văn Mộng Các, Cty Trường Lâm cùng nhiều chỗ ẩn thân của đám người Vương Kiến Lâm đều bố trí lực lượng cảnh sát bắt giữ đồng loạt, đồng thời triển khai công tác kiểm tra tội chứng, đảm bảo không có cá lọt lưới.

Quách Chí Quốc phó tổng đội trưởng trình sát hình sự, tổ trưởng tiểu tổ đả kích xã hội đen mặc thường phục từ ngõ đi tới, cách cửa sổ xe báo cáo:

- Cháu bí thư Hồ và con trai của sở trưởng Trần đều ở trong phòng bao, có nên đợi chúng đi rồi mới thực thi hành động không?

-....

Trần Bình Đức xoa cằm ngẫm nghĩ, nếu để đám Hồ Kim Tinh đi trước, thì đám người kia cũng ăn no uống say lên xe đi rồi, sao có thể dễ dàng hốt trọn ổ, hơn nữa có thể làm cháu Hồ Tôn Khánh dính líu vào, chắc chắn Dư Khánh Lâm rất vui vẻ, nhìn đồng hồ nói:

- 20 phút nữa thực hiện hành động bắt giữ, tôi về cục đợi tin thành công của các đồng chí ...

Rồi hạ cửa xe xuống quay về cục công an.

Quách Chí Quốc thầm mắng một tiếng lão hồ ly, nếu muốn giữ mình, không đắc tội với ai sao còn hạ quyết tâm lật cái ổ này? Trần Bình Đức đại khái sẽ không thừa nhận mình báo cáo với ông ta chuyện này, nếu Hồ Tôn Khánh nổi giận ông ta lôi Hồ Kim Tinh vào, chắc ông ta vờ tỏ ra đáng thương giải thích tất cả là ngoài ý muốn.

Thế thì coi như chuyện ngoài ý muốn đi! Quách Chí Quốc nghĩ thế, nhìn xe hai bên chạy nhanh về xe, chuẩn bị tiến hành bố trí cuối cùng.

~oOo

~~Đang uống tới say sưa thì Hồ Kim Tinh nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân hỗn loạn, hắn không để ý, rượu đang lên, cực kỳ phấn khích, cổ động Trần Dũng và Vương Kiến Lâm đấu rượu, đột nhiên rầm một tiếng lớn, phòng bao bị người ta đá vỡ từ bên ngoài, chờ người ra, chưa kịp phản ứng, thì không biết bao nhiêu cảnh sát vũ trang ùn ùn kéo vào hét lớn:

- Đứng im, không được động đây.

Hồ Kim Tinh không biết chuyện gì xảy ra, theo bản năng cầm lấy di động trên bàn định gọi, nhưng bị một dùi cui quất vào tay, tiếp đó một cảnh sát túm tóc kéo ra ngoài, người trong phòng báo thấy tình thế bất ổn, mở cửa sổ định nhảy ra ngoài, mới thấy ngoài cửa sổ âm u cũng đứng đầy cảnh sát vũ trang.

~~oOo

~Theo trình tự thông thường, xác nhận thân phận của Hồ Kim Tinh, Trần Dũng xong liền báo cáo cho Hồ Tôn Khánh và người nhà của chúng.

Hồ Tôn Khánh đang ở Cty Hải Túc ăn mừng công trình kỳ một của sản nghiệp phần mềm hoàn thành đúng thời hạn, nhận được điện thoại cũng không rõ tình hình nghiêm trọng cỡ nào, vội vàng bảo thư ký nói với Lâm Tuyết một tiếng, ông ta phải tới cục công an ngay, sợ để lâu cho Dư Khánh Lâm kiếm được cơ hội gỡ trò.

- Hoạt động đả kích tội phạm này tổ chức từ bao giờ thế?

Lâm Tuyết vội vàng đuổi theo, thấy Hồ Tôn Khánh đã lên xe, cũng chui vào, ngồi sát người ông ta.

- Tin tức của cô không chậm đâu.

Hồ Tôn Khánh ngạc nhiên:

- Nghe đâu ra vậy?

- Rắn chuột tự có đường riêng, nếu tôi đem tin tức nói cho ông, chẳng phải làm ông cũng không sạch sẽ theo sao?

Lâm Tuyết cười duyên:

- Hay là tôi đi cùng ông một chuyến? Có điều tới cục công an tôi không xuống để người ta chỉ chỗ đâu.

Bữa tiệc mừng công đã tới hồi kết, người còn lại đều không phải là nhân vật có trọng lượng lắm, để cho Vương Hải Túc ứng phó là được, hơn nữa cô ta và Hồ Tôn Khánh ở lại lâu như thế, vốn là định che tai mắt người khác tìm chỗ giao hoan.

- Chính phủ thành ủy không có chút gió lay cỏ động nào, chắc là cục công an tự ý hành động.

Hồ Tôn Khánh lắc đầu, lo lắng trên mặt không giảm chút nào, ông ta lo chuyện này dính líu tới Hồ Kim Tinh, nên cục công an mới tổ chức hành động này, ông ta biết bối cảnh của Lâm Tuyết không sạch sẽ, nên hết sức miễn cảm với chuyện án hành động tương tự.

Lâm Tuyết nghĩ Hồ Tôn Khánh sẽ không lừa mình, không có thành ủy hỗ trợ, chỉ riêng cục công an tự ý hành động, vậy không thể đi sâu được, lại nghĩ, nếu thực sự đào sâu vào, thì chỉ e hệ thống công an bị chấn động lớn nhất, Trần Bình Đức sẽ vác đá đập chân mình.

- Trần Bình Đức uống nhầm thuốc à?

Lâm Tuyết biết một chút về nhân vật xã hội đen ở thành nam, đằng sau băng Trường Lâm là Tiền Quế Hoa và phó chủ tịch chính hiệp khu nam, liền lấy điện thoại ra gọi, một lúc sau mặt trầm lại nói:

- Chuyện này không đơn giản đâu, hoàn toàn là có dự mưu từ trước, những quan viên có trọng lượng liên quan chuyên án hành động này đều đã được điều ra nước ngoài khảo sát từ trước, đây là kế điều hổ ly sơn.

Mặc cho đám Lâm Tuyết, Hồ Tôn Khánh vắt hết óc cũng chẳng thể liên hệ với Trương Khác, trừ người bên phía Trương Khác, thì người biết y có dính líu vào chỉ có Dư Khánh Lâm, Trần Bình Đức, Trương Chí.

Xe mau chóng tới được cục công an, Lâm Tuyết ở lại xe, Hồ Tôn Khánh đẩy cửa đi xuống, thấy đám Trần Bình Đức đứng ở bậc thềm nghênh tiếp, mặt âm trầm hỏi:

- Phó bí thư Dư đâu?

- Tôi cũng vừa được tin tổ chuyên án bắt được cháu bí thư, còn chưa kịp báo cáo thành quả hành động hôm nay với bí thư Dư.

Trần Bình Đức cẩn thận nói, Hồ Kim Tinh có phạm sai lầm lớn cũng không thể đả kích trực tiếp Hồ Tôn Khánh, huống hồ Hồ Kim Tinh và Trần Dũng quá nửa là ham chơi mới đi cùng đám người Vương Kiến Lâm, chẳng thể cố hất nước bắn lên người bọn chúng.

Hồ Tôn Khánh ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Trần Bình Đức, nhưng nhìn không ra hư thực của câu này, nếu Trần Bình Đức biết rõ Hồ Kim Tinh là cháu mình còn muốn làm chuyện âm ỉ tới cục công an, mưu tính không đơn giản.

Lúc này không nhìn ra sơ hở, Hồ Tôn Khánh không dám tùy tiện phát tác, ông ta còn sợ Trần Bình Đức lôi Dư Khánh Lâm ra.

- Muộn thế này rồi không cần làm phiền tới bí thư Dư nữa.

Hồ Tôn Khánh gơ tay lên:

- Trước tiên làm rõ vụ án đi đã rồi hẵng báo cáo cho bí thư Dư cũng không muộn, vấn đề của Kim Tinh, các đồng chí cũng phải điều tra thật rõ ràng, tôi tuyệt đối không mềm lòng bao che.

Hồ Tôn Khánh lúc này muốn dẫn cháu đi, cho Trần Bình Đức hai cái gan cũng không dám ngăn cản, nhưng chuyện nhìn qua có vẻ không đơn giản dẫn người đi là xong, phải đề phòng Trần Bình Đức giữ trò đằng sau.

Lúc này có một chiếc xe đi vào bãi, Hồ Tôn Khánh quay đầu lại nhìn, thấy phó sở trưởng sở giáo dục Trần Mặc mày nhíu chặt bước xuống xe, liền dứt lại đợi.

Trần Bình Đức là cán bộ cấp chính cục, tương đương với Trần Mặc, do quan hệ tới chức vụ, Trần Bình Đức rõ ràng ở thế cao hơn, đợi Trần Mặc đi tới nơi mới lạnh nhạt nói:

- Chuyện lần này thật đáng tiếc, bí thư Hồ vừa chỉ thị cho chúng tôi phải làm rõ vấn đề của Trần Dũng và Hồ Kim Tinh trước mới có thể cho dẫn người đi.

Ở đây Hồ Tôn Khánh có cấp bậc cao nhất, thấy ông ta im lặng không tỏ vẻ gì, Trần Mặc cũng không nói gì thêm.

997. Chương 996: Nghe Trộm.

Trong phòng bao khách sạn Hà Ký, đa phần là bạn bè thân thích Lục gia, Trương Khác và Lục Văn Phu ngồi cùng bàn tùy ý nói chuyện, đúng lúc này nhận được điện thoại của Trần Bình Đức.

Lục Văn Phu quan sát thần sắc của Trương Khác, tựa hồ tối nay đang đợi cú điện thoại này, nhìn y dò hỏi, Trương Khác không coi ông ta là người ngoài, hơi ngả người tới, nói nhỏ:

- Điện thoại của cục trưởng Trần, cháu của Hồ Tôn Khánh bị dính líu vào chuyên án hành động của cục công an, Hồ Tôn Khánh đã tới cục công an để bảo vệ thẳng cháu cưng.

Lục Văn Phu không hỏi kỹ, biết trên bàn tiệc khó nói rõ vấn đề được, Cẩm Hồ lấy Hải Châu và Kiến Nghiệp làm gốc rễ, hơn nữa trọng điểm đang chuyển dời sang Kiến Nghiệp, nhưng Kiến Nghiệp có tính độc lập về chính trị, không bị tỉnh kiểm chế nhiều, cho dù lãnh đạo tỉnh ngã hẳn về phía Cẩm Hồ cũng không có nghĩa là Cẩm Hồ có thể đứng vững chân ở Kiến Nghiệp, nên tin tức vừa rồi chắc có liên quan lớn tới y.

Lục Thiên Hựu buổi tối muốn ngủ ở nhà, sau bữa tiệc, đám Trương Khác đưa Thẩm Tiêu về thẳng trường, người thân thích cũng giải tán, Lục Thiên Hựu cùng người nhà đi bộ về khu tập thể trực thuộc cơ quan thành ủy cách đó không xa.

Lục Nhất Đình và Từ Minh cũng không vội về nhà, theo bọn họ.

- Ba, sao ba lại quen bạn của Thiên Hựu?

Lục Nhất Đình lúc này không tìm chế được tò mò nữa, không chỉ cô ta, những người khác trong nhà cũng đang đầy một bụng nghi vấn.

Lục Văn Phu đứng lại, nhìn vợ con gái nói:

- Cả hai nên xem lại bản thân đi, làm như hận không thể cho cả thiên hạ biết mình là vợ là con gái phó tỉnh trưởng vậy.

Rồi phát tay:

- Đi trước cả đi, tôi có việc phải nói với Thiên Hựu.

Từ Minh đành theo mẹ vợ và vợ đi trước, Lục Thiên Hựu ngoan ngoãn theo sau lưng cha, thầm nghĩ thân phận của Trương Khác phải kinh khủng lắm.

- Năm 94 khi ba làm thư ký trưởng cho tỉnh trưởng Từ Học Bình đã quen Trương Khác, mỗi lần con kể về đứa bạn cùng lớp, ba biết ngay là cậu ta rồi.

- Ban đầu con có cảm quan không tốt với cậu ta, sao ba không định thay đổi cái nhìn của con?

Lục Thiên Hựu thắc mắc:

- Chuyện phức tạp hơn con tưởng tượng nhiều.

Lục Văn Phu nhớ lại chuyện xảy ra mấy năm qua, thở dài:

- Lần này ba có thể thuận lợi lên làm phó tỉnh trưởng, quen biết Trương Khác là một nhân tố quan trọng.

- Sao có thể như thế được?

Lục Thiên Hựu tròn mắt không tin:

- Mấy năm qua kinh tế Đông Hải có biến hóa lớn so với trước kia, do một người đứng trong bóng tối chủ đạo sự biến hóa này ...

Lục Văn Phu khoác vai con, vừa đi vừa kể một vài chuyện của Cẩm Hồ.

oOo

~~Trương Khác không giải thích với Thẩm Tiêu vì sao lại quen Lục Văn Phu, hơn nữa có thể làm Lục Văn Phu dùng tư thái đó tiếp đãi, Thẩm Tiêu không dám hỏi nhiều.

Đưa Trần Phi Dung về ký túc xá trước, tới dưới chung cư, nhìn thấy phòng của Dịch Đan Thanh sáng đèn, Trương Khác thấy lòng kích động, vừa rồi thấy Vệ Lan ở quán nét, thời gian qua tìm cách gạt bỏ Vệ Lan để vụng trộm với Dịch Đan Thanh thật khó khăn.

Bước thật nhanh lên lầu, gõ cửa phòng Dịch Đan Thanh, thấy mắt mèo tối đi, Trương Khác lách người qua một bên, đợi Dịch Đan Thanh mở cửa.

Dịch Đan Thanh chỉ hé một khe cửa nhỏ, chẳng cười sau cửa, cười khúc khích hỏi:

- Muộn thế này sao không về ngủ đi?

- Tối quan tâm đến vấn đề xây thư viện một chút.

Trương Khác nói dối không chớp mắt, thấy Dịch Đan Thanh chặn cửa không cho vào, định trêu chọc cô vài câu, nhưng nhìn nụ cười của cô hơi quỷ dị, hạ giọng hỏi:

- Ai ở bên trong thế?

- Coi như cậu tỉnh.

Dịch Đan Thanh cười khê, giờ mới mở cửa.

Trương Khác nhìn thấy Hứa Tư ngồi ở phòng khách, ngạc nhiên nói:

- Chị tới mà cũng không nói cho em một tiếng, tối khi nào vậy?

- Vốn cũng không định tới hôm nay, ngồi trên xe thấy di động hết pin, nên không gọi cho cậu.

Hứa Tư nhướn miệng cười, chỉ đồng giấy tờ bừa bộn trên bàn:

- Chúng tôi đang thảo luận phương án thiết kế, cậu tới đúng lúc lắm.

Không thể bỏ Dịch Đan Thanh ở lại đây đưa Hứa Tư tới căn nhà bên hồ được, cả hai cô gái đều làm y nảy sinh lòng hươu dạ vượn, tiếc là cả hai ở một chỗ, y chẳng thể làm gì nổi, đành ngồi xuống chăm chú xem bản phác thảo.

Đột xuất nảy ý tới Kiến Nghiệp, tới nơi luôn ở cùng Dịch Đan Thanh, cơ hội gọi điện cho Trương Khác không có, hơn nữa mai Đường Thanh cũng tới, Hứa Tư do dự không biết nên tìm Trương Khác không, cứ thế liền cùng Dịch Đan Thanh thảo luận thiết kế thư viện, lúc ấy không cảm thấy có gì thiếu tự nhiên, hiện thêm Trương Khác, ba người cùng phòng bắt đầu hơi đau đầu.

Dịch Đan Thanh uể oải vắn mình nói:

- Không còn sớm nữa, tôi buồn ngủ rồi, hai người đừng ở đây bàn việc nữa ...

Đi tới dọn dẹp đồng giấy tờ bừa bộn, lấy luôn cả tờ trong tay Trương Khác, xem ra muốn đuổi khách rồi.

Hứa Tư vào phòng vệ sinh, Trương Khác ôm lấy vòng eo Dịch Đan Thanh, hỏi nhỏ:

- Cùng đi ăn khuya nhé?

- Cậu tưởng tôi là cô bé con à?

Dịch Đan Thanh cười nhỏ, ôm má Trương Khác, cọ đầu vào cằm y:

- Giữ cậu lại có lợi gì? Lại còn tranh gối với tôi, chẳng bằng ngủ một mình cho thoải mái.

Hứa Tư đi ra, định cầm lấy giấy tờ mang theo, Dịch Đan Thanh ngăn lại:

- Nói không chừng tôi ngủ dậy buồn chán còn lấy nó xem giết thời gian ...

Hứa Tư đỏ mặt, cầm lấy túi sách theo Trương Khác, vào trong xe mời thử phào:

- So với Đan Thanh, tôi chẳng giúp được gì đâu ở công việc cả.

Trương Khác chỉ có thể cười trừ, hiện y không thể nói câu :” Tìm trợ thủ chứ không phải tìm người yêu” nữa, ai bảo y đã biến Dịch Đan Thanh thành tình nhân? Cảnh vừa rồi đúng là đau đầu, mà ngay mai Đường Thanh lại từ Kim Sơn về.

Trương Khác đỗ xe ở siêu thị Thời Đại trước ngõ, định cùng cô mua ít đồ ăn uống mang về căn nhà gỗ thì thấy hai chiếc xe màu đen rẽ từ đường Đông Hoa ra, cũng đỗ trước siêu thị Thời Đại.

Hồ Kim Tinh và Trần Dũng lần lượt từ hai chiếc xe đi ra, chiếc Audi đen không dừng lại mà đi trước, tiếp đó Hồ Tôn Khánh và Lâm Tuyết từ chiếc BMW đi ra.

Trương Khác không ngờ Hồ Tôn Khánh đưa Hồ Kim Tinh ra nhanh như vậy, chắc hành động vừa rồi không tóm được thỏm của hắn, giữ tay Hứa Tư lại, bảo cô đừng vội xuống xe, không muốn bọn chúng nhìn thấy, loại người này gặp mặt đã thấy khó chịu rồi.

Đám Hồ Tôn Khánh đi về phía siêu thị, tới trước siêu thị không vội đi vào, mà đứng trước xe Trương Khác nói chuyện.

Xe của Trương Khác lắp kính một chiều, nếu không dí sát mặt vào cửa kính, thì không nhìn thấy người bên trong, Lâm Tuyết còn dựa hông vào cửa xe đứng, chắc là đi giày cao gót cả ngày, mỗi chân đứng lại nghỉ.

Mông Lâm Tuyết tròn mà căng, cực đẹp, nhưng nữ nhân này tâm địa rắn rết, thủ đoạn tàn nhẫn, làm người ta khó mà sinh ra dục vọng bình thường, Trương Khác chỉ bận tâm xem bọn chúng nói gì.

- Nếu thành phố không có kế hoạch thống nhất đả kích tội phạm, khả năng Vương Kiến Lâm đắc tội với ai đó.

Xem ra bọn chúng nghi ngờ hành động lần này rồi, Trương Khác nghe Lâm Tuyết nói vậy thì thầm nghĩ, từ thân hình phán đoán, đứng bên trái Lâm Tuyết là Hồ Tôn Khánh, bên phải là Hồ Kim Tinh, Trần Dũng đứng phía đối diện.

- Cháu nghe thủ hạ Vương Kiến Lâm nói bọn chúng từ Bắc Kinh về hôm tết Dương Lịch, trên tàu hỏa gặp một mỹ nữ xinh đẹp, không kiềm chế được quấy nhiễu người ta mấy lần, trên tàu có xung đột, xuống tàu

còn làm âm ỉ tới đồn công an. Khi đó Trần Bình Đức thay mặt đối phương giải quyết, mọi người nói xem liệu có liên quan tới chuyện này không?

Hồ Kim Tinh lên tiếng.

Trương Khác không ngờ thủ hạ Vương Kiến Lâm lại đem chuyện trên tàu hỏa kể ra cho Hồ Kim Tinh nghe, xem ra đám này dính líu tới nhau không ít, nghe xem bọn chúng có lần theo manh mối tới mình được không?

998. Chương 997: Bỏ Trốn.

Lúc này thấy mông của Lâm Tuyết vịn vẹo, té ra Hồ Kim Tinh lần tay từ đùi cô ta mò lên, cười thâm, cô ả này loại nam nhân nào cũng thích ứng được, Hồ Kim Tinh mặc áo rộng, nghĩ người khác không nhìn thấy hành động của mình, không ngờ trong xe có người.

- Lần trước là Trần Bình Đức, lần này cũng là Trần Bình Đức, trong này không có vấn đề mới là lạ ...

Lâm Tuyết nắm lấy tay Hồ Kim Tinh, không cho hắn sờ mó lung tung, vì Hồ Tôn Khánh ở một bên đang dùng đầu gối cọ vào đùi cô ta, nếu ông ta cũng đưa tay ra sờ, hai chú cháu nhà này tóm được tay nhau trên mông mình thì vui phải biết.

- Ai có thể sai phái Trần Bình Đức?

Hồ Tôn Khánh lăm bắm.

- Nghe bọn chúng kể cô gái kia khi xuống tàu hỏa dùng tiếng Hàn gọi điện, tiếng phổ thông không tiêu chuẩn, có lẽ là người Hàn Quốc ...

Hồ Kim Tinh nhớ lại:

- Nghe bọn chúng miêu tả, cô gái Hàn Quốc đó hẳn cực đẹp.

Lâm Tuyết đột nhiên đứng thẳng dậy, mông rời khỏi cửa sổ xe:

- Có phải cô gái đó ngực rất to không?

Nghe tới đây Trương Khác biết hỏng rồi, không thể bịt tai Hứa Tư, lại không thể lái xe bỏ đi.

- Nếu bọn chúng quấy nhiễu người Hàn Quốc thật ... Không đúng, thành phố không biết, Trần Bình Đức nhiệt tình ra mặt cho người Hàn Quốc là sao? Nếu xảy ra sự kiện ngoại giao, hắn ta đâu thể dấu thành phố tự quyết.

Hồ Tôn Khánh thấy chuyện này có nhiều chỗ không hợp lý.

- Cô gái kia là Lý Hinh Dư của Samsung, ra mặt thay cô ta không phải ai khác mà là thằng nhãi con của Cẩm Hồ ... Có lẽ thằng nhãi đó nhìn thấy Kim Tinh có dính líu tới đám người Vương Kiến Lâm, muốn lợi dụng đối phó với thị trường Hồ ngài đây ...

Lâm Tuyết tựa hồ rất kỳ nhắc tới tên “Trương Khác”.

- Thằng đó à? Làm sao là y được?

Hồ Tôn Khánh đương nhiên biết Lâm Tuyết đang khích bác.

- Nếu Lý Hinh Dư là nữ nhân của y thì sao? Tôi tận mắt nhìn thấy thằng nhãi đó bị Lý Tại Thù bắt gian tận giường.

Lâm Tuyết khinh bỉ nói:

- Thằng nhóc đó là cái giống phong lưu, Cẩm Hồ và Samsung đấu đá nhau dữ dội, hai bên đã ở thế không đội trời chung, vậy mà y có thể đưa được báu vật của Samsung lên giường.

- Mọi người đang nói ai thế?

Hồ Kim Tinh nghi hoặc hỏi:

- Những chuyện này cháu không hiểu đâu, từ giờ ngoan ngoãn cho chú, đừng có qua lại với hạng người không đàng hoàng ngoài xã hội.

Hồ Tôn Khánh nghiêm khắc giáo huấn.

Không hiểu vì sao lần trước đánh nhau với Trì Tá Tú Tàng ở nhà Lý Hình Dư lại bị Lâm Tuyết nhìn thấy, nhưng Lâm Tuyết nói thế, Trương Khác đúng là trăm miệng cũng không cãi nổi, quay đầu nhìn Hứa Tư, thấy cô cắn môi, vừa giận vừa hờn, làm người ta trông mà thương xót, Trương Khác thầm than :” Thật không nên nghe trộm người khác, báo ứng nhanh thật!”

Hồ Kim Tinh và Trần Dũng vào siêu thị mua đồ, Hồ Tôn Khánh và Lâm Tuyết quay về xe, Trương Khác không rõ bọn chúng ở trong siêu thị bao lâu, vòng xe đi tới siêu thị khác.

- Nhìn đi, ai cũng biết cậu là giống phong lưu rồi.

Hứa Tư nghiêng người sang, giọng mang chút ai oán:

- Buổi tối tôi còn nhìn thấy Lý Hình Dư, Đan Thanh nói cậu là tên hồn thể ma vương, có thể nuốt cả trái tim lẫn linh hồn nữ nhân vào bụng không để lại chút nào.

Đưa tay ra véo tai y:

- Có đúng vậy không hả?

- Lần trước chẳng qua chỉ uống nhiều một chút, say trong phòng cô ấy...

Trương Khác cũng cảm thấy lời giải thích của mình rất yếu ớt, kế hoạch phong lưu đêm nay coi như đổ bể rồi ...

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hứa Tư muốn đi mua đồ ăn sáng về, Trương Khác giữ tay cô nói:

- Cùng tới ngõ Học Phủ ăn đi, không cần phiền phức như thế ...

Rửa mặt xong, không đi xe, mà cùng Hứa Tư thong thả đi bộ tới cửa ngõ tìm một quán ăn sáng.

Ăn sáng xong, Hứa Tư vào xe của Dịch Đan Thanh tới trung tâm nghiên cứu kinh tế, buổi chiều Trương Khác còn thi một môn, thi xong môn này, kỳ nghỉ coi như chính thức bắt đầu.

Trương Khác còn tưởng cho dù Hồ Tôn Khánh biết mình đứng đằng sau hành động dă kích tội phạm này sẽ không để lại hậu họa gì, đáng tiếc hiện thực không được như ý.

Trước khi vào phòng thi, Trương Khác nhận được điện thoại của Dư Khánh Lâm, mới hay tin Tiền Quế Hoa và Ngô Ái Dân hôm qua rời đoàn khảo sát ở London, tiếp đó không rõ tung tích, theo lịch trình định sẵn thì hôm nay bọn chúng phải quay về nước.

Đứng trước phòng thi, Trương Khác hít sâu một hơi, giờ mới thấy không khí buổi sáng lạnh khác thường, quan viên trong thời gian ra nước ngoài khảo sát sợ tội bỏ trốn nếu bị giới truyền thông phát hiện nhất định là chuyện chấn động toàn quốc, ảnh hưởng chính trị không nhỏ.

Trương Khác hiểu vì sao cú điện thoại này là Dư Khánh Lâm gọi chứ không phải là Trần Bình Đức. Tiền Quế Hoa, Ngô Ái Dân bỏ trốn, bất kể là do ai đứng sau bắn tin, thì Trương Chí là quyết định đột ngột thêm hai bọn chúng danh sách đoàn khảo sát sẽ bị hoãn nghị, dù giải thích rõ ràng thì ảnh hưởng chính trị lớn như vậy cần có người đứng ra gánh trách nhiệm.

Nếu như không bắt được kẻ đằng sau bắn tin, chỉ có Trương Chí phải gánh tội này, Dư Khánh Lâm không thấy mình có thể bảo vệ được Trương Chí nên mới quyết định gọi điện cho Trương Khác.

Tuy có vài lần gặp mặt, nhưng chưa bao giờ chính thức nói chuyện, nhưng nếu như Trương Chí vì Cẩm Hồ mới bị liên lụy, không thể tùy tiện hi sinh được, Trương Khác bảo Đỗ Phi:

- Mày nói giúp với Thôi Úc Mạn hộ tao một tiếng, môn này tới học kỳ sau tao thi ...

Rồi gọi điện bảo Phó Tuấn lái xe tới đón.

Trương Khác liên hệ với thư ký của La Quân, rồi tới thẳng văn phòng của ông ta, khi gõ cửa loáng thoáng nghe thấy La Quân lớn tiếng quát Trương Chí:

- Khu nam rõ ràng biết Tiền Quế Hoa có vấn đề, nhưng không quyết đoán có biện pháp xử lý, lại đưa bọn chúng ra nước ngoài, để bọn chúng có cơ hội bỏ trốn, trách nhiệm này đồng chí định gánh vác thế nào đây?

Trương Khác gõ cửa, Trần Bình Đức ra mở, không khí trong phòng u ám như trời sắp mưa.

La Quân ngồi sau bàn, sắc mặt nghiêm trọng, thấy Trương Khác đi vào, do dự một lúc mới đứng dậy mời y ngồi xuống ghế sofa.

- Gây thêm phiền phức cho thành phố rồi.

Trương Khác thấy mặt La Quân đanh lại, mỉm cười giải thích:

- Trước tết Dương Lịch tôi từ Bắc Kinh ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp, trên tàu hỏa gặp tiểu thư Lý Hình Dư của Samsung, tiểu thư Lý Hình Dư vì đột xuất quyết định về Kiến Nghiệp, nên phải chung phòng với người khác, buổi tối bị quấy rối, tuy Samsung và Cẩm Hồ đấu đá với nhau, nhưng chuyện này tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn, liền mời cảnh sát ra mặt ngăn cản. Không ngờ đối phương bám lấy không tha, khi chúng tôi xuống tàu còn giật dây đồn cảnh sát Tân Mai Viên tới bắt chúng tôi, xét thấy việc này xử lý không thỏa đáng hoặc để kéo dài sẽ tạo thành ảnh hưởng quốc tế ác liệt, tôi trực tiếp cầu cứu cục trưởng Trần ... Nhưng không muốn gây thêm áp lực cho cục trưởng Trần, nên không nói rõ thân phận người bị quấy rối, hiện tôi giải thích cho bí thư biết.

-Ồ, chuyện này cục trưởng Trần không báo cáo với tôi.

Mặt La Quân dần ra một chút, so với chuyện đầu đầu lúc này, nếu thành tranh cãi ngoại giao, rắc rối càng lớn hơn, bảo Trần Bình Đức:

- Lát nữa đồng chí bổ xung điểm này vào.

Trương Khác đề nghị:

- Nếu cần tôi có thể mời tiểu thư Lý Hình Dư tới cục bổ xung lời khai.

La Quân trầm ngâm một lúc nói:

- Chuyện lấy lời khai đã làm phiền Lý tiểu thư lắm rồi, cục công an nên phải người đi một chuyến, nhất định phải chú ý thái độ.

Trần Bình Đức rời văn phòng La Quân, không biết để ai ra mặt thì thích hợp, nhớ ra phó chi cục trưởng chỉ cục công an khu cao tân là Hà Kỳ Văn có quan hệ mật thiết với Cẩm Hồ, hẳn sẽ phối hợp tốt với Cẩm Hồ lấy lời khai.

999. Chương 998: Gánh Trách Nhiệm.

La Quân vì sao nổi cơn thịnh nộ? Quan trọng là ở sự kiện ảnh hưởng quá ác liệt, La Quân cũng phải tự giải thích với bên trên.

Điều hồ ly sơn là muốn khống chế vụ án trong phạm vi nhất định, hoàn toàn không muốn đụng tới Tiền Quế Hoa cùng với chỗ dựa sau lưng hắn, tất nhiên không đề phòng việc hắn sợ tội bỏ trốn ở nước ngoài.

Nhưng điều này chỉ có thể hiểu, không thể nói ra, càng không thể lấy làm lý do giải thích với bên trên.

Đây là một nút thắt khó cởi, kéo Lý Hình Dư vào, trông có vẻ chẳng giúp gì được cho việc cởi nút thắt này, nhưng với thân phận đặc thù của Lý Hình Dư cùng thái độ ngoại giao trong nước, sẽ làm phân tán sự chú ý của bên trên với sự kiện này.

Đúng như La Quân nghĩ, so với việc quan viên bỏ trốn trong thời gian khảo sát ở nước ngoài, thì việc quấy rối phụ nữ nước ngoài gây tranh cãi quốc tế càng rắc rối hơn, càng phá hỏng hình ảnh đất nước.

Trong tư duy của một số người, có lẽ nghĩ hành vi của Trần Bình Đức, Trương Chí mặc dù tạo ra điều kiện khách quan thuận lợi cho đám Tiền Quế Hoa bỏ trốn, nhưng cũng thành công ngăn cản xảy ra tranh cãi ngoại giao, việc này có thể lấy công bù tội.

Vương Kiến Lâm dính líu tới thể lực đen không phải trọng điểm, hấn quấy rối phụ nữ quốc tế lại đáng giết trăm lần.

Trương Chí thấy sắc mặt La Quân dịu lại mới thở phào, thấy sống lưng lạnh lạnh, thì ra đã bị mồ hôi làm ướt đầm rồi, sắp mở cuộc họp thường ủy khẩn cấp thảo luận cách xử trí việc Tiền Quế Hoa bỏ trốn, muốn tra ra kẻ nào bấn tin đằng sau là không thể, Trương Chí đã nhận số mạng bị lấy ra làm dê thế tội rồi, không ngờ còn có cơ xoay chuyển.

La Quân đứng gõ tay lên bàn, trầm ngâm một lúc rồi nói với Trương Chí:

- Thế này đi, chuyện đồng chí và cục trưởng Trần thương lượng không cần phải giải thích trên cuộc họp thường ủy, giải thích nhiều cũng không hay, quan viên khu nam bỏ trốn trong thời gian khảo sát nước ngoài, khu ủy khu nam phải tổng kết bài học sâu sắc, nghiêm túc.

Rồi hỏi Trần Bình Đức:

- Chuyên án đả kích tội pháp bố trí sau khi Tiền Quế Hoa ra nước ngoài, có thể tra ra ai là kẻ bấn tin vào thời khắc quan trọng không?

- Hiện chỉ có thể điều tra cuộc điện thoại ra nước ngoài ở Kiến Nghiệp thôi.

Trần Bình Đức trả lời thực:

Nếu kẻ bấn tin không gọi điện trực tiếp từ Kiến Nghiệp, thì khả năng tra ra được bằng 0 rồi.

Trương Khác hoài nghi Hồ Tôn Khánh và Lâm Tuyết, mặc dù khả năng bọn chúng dính líu tới Tiền Quế Hoa rất ít, nhưng bọn chúng đoán được chuyên án cục diện tra có liên quan tới mình, nói không chừng bọn chúng nghĩ thông điểm mấu chốt, thuận nước đẩy thuyền gây rắc rối ỉn.

Chuyện này rất phiền phức, mặc dù La Quân ôm lấy việc này hết mức có thể thì Trương Chí vẫn phải gánh trách nhiệm nhất định, trách nhiệm của Trần Bình Đức nhẹ hơn, dù sao ông ta công bằng phá án, còn lập công ngăn ngừa sự kiện ngoại giao ... Mặt khác đám Hồ Tôn Khánh sao bỏ qua cơ hội tốt này được.

Suy đoán này chỉ có thể giấu trong lòng, quan hệ với La Quân chưa mật thiết tới mức có thể tùy tiện nói ra suy đoán thế này, hơn nữa Trương Khác cũng có thể nhìn ra trong sự phẫn nộ của La Quân cũng có phần vì không thích mình xen vào chuyện trong quyền hạn của ông ta.

Trương Khác rời khỏi văn phòng La Quân, về thẳng ngô Học Phủ, bên này Lý Hình Dư đã bổ xung lời khai chuyện bị quấy rối trên tàu hỏa với Hà Kỳ Vân.

Tối trưa nhận được điện thoại của Vương Duy Quân thông báo tình hình cuộc họp thường ủy, quả nhiên Hồ Tôn Khánh bám lấy việc Trương Chí đột xuất bổ xung thêm Tiền Quế Hoa, Ngô Ái Dân danh sách sách khảo sát nước ngoài để công kích, nếu không phải La Quân ra mặt bảo vệ, trên cuộc họp có khi đưa ra quyết định đình chức điều tra.

Đương nhiên không thể từ hành vi của Hồ Tôn Khánh phán đoán ông ta là kẻ bấn tin, ông ta phải suy tính tới nguy hiểm chính trị, so ra Lâm Tuyết mới là kẻ có khả năng này, ả này làm những việc hại người không lợi mình cũng không có gì là lạ, không bài trừ khả năng là những quan viên lo Tiền Quế Hoa về nước sẽ kéo mình vào.

Trương Chí phải gánh trách nhiệm, sai lầm về công tác là không phải trách nhiệm đặc biệt trọng đại, dù sao mỗi năm đều có quan viên bỏ trốn ra nước ngoài, chẳng vì thế mà mất mũ ô sa, nhưng ảnh hưởng rất xấu tới sĩ đồ của Trương Chí sau này, bí thư khu ủy khu ủy là bức tường hấn cả đời không đột phá được.

Ngoài ra chuyện Tiền Quế Hoa, Ngô Ái Dân bỏ trốn mặc dù chưa đăng báo, nhưng tạo thành ảnh hưởng rất lớn, phòng tổ chức tỉnh ủy thậm chí đưa ra quy định, yêu cầu quan viên cấp huyện xử trở lên phải đem hộ chiếu giao cho phòng tổ chức quản lý.

Rồi chuyện này sẽ có báo cáo chuyên môn lên TW, ít nhiều sẽ ảnh hưởng xấu tới Kiến Nghiệp.

Vì bù đắp ảnh hưởng xấu với Kiến Nghiệp, chuyện Trương Khác lấy danh nghĩa tập đoàn Ái Đạt quyên tặng xây dựng thư viện càng phải ra sức tuyên truyền tạo thế, và đem công lao đặt lên thành ủy Kiến Nghiệp hết mức có thể.

Với quy mô thư viện này có thể tiến vào ba thư viện lớn nhất toàn quốc, lại còn là quyên tặng từ thiện, tất nhiên gây ra oanh động cùng tiếng vang cực lớn.

Mùa lũ Cẩm Hồ quyên tặng vật tư tích lũy lại cũng tới 200 triệu, nhưng xét tới tâm thái một số quan viên trong nước, cuối cùng chỉ thừa nhận 10 triệu.

Nhưng khác với thiên tai, quyên tặng xây dựng thư viện có thể nói là sự kiện văn hóa trọng đại, ra sức tuyên truyền cũng không có quan viên cảm giác bị vả vào mặt, cho dù có ý kiến những kẻ này cũng có thể không cần bận tâm.

Trong nước có cái thói quen vừa xây dựng vừa đợi thẩm duyệt, mọi người đều mong đợi thư viện có thể sớm xây nên, sau khi thông qua thiết kế sơ bộ, thư viện liền được chính thức phá đất khởi công trước Tết.

~oOo

~~Trước Tết, quá nửa thời gian Trương Khác ở lại Hải Châu, tham gia hôn lễ của Trương Dịch xong, tới tận mừng 6 tết thuận đường đưa Đường Thanh tới Hong Kong rồi baysang mỹ.

Trương Dịch trừ mua nhà ở Kim Sơn ra thì không bố trí phòng tân hôn ở Hải Châu nữa, hôn lễ cũng tổ chức ở khách sạn Tây Thành, không về Đông Xã bày tiệc.

Trương Tri Vi cũng chỉ đành chấp nhận sự thực này, hôn lễ tổ chức thật lớn cũng bù đắp hụt hẫng trong lòng ông ta, quan viên Hải Châu nhận được thiệp mời không ai vắng mặt, riêng thường ủy thành phố đã có sáu người tới.

Đây mới chỉ là hôn lễ của Trương Dịch, không dám tưởng tượng Trương Khác tổ chức hôn lễ sẽ có quy mô như thế nào.

Trương Khác không không quan tâm tới chuyện này, so với chuyện vụn vặt trong gia tộc, việc khai thác thị trường Bắc Mỹ quan trọng hơn.

Từ Hong Kong bay tới San Francisco mất 12 tiếng, trong khoang hạng nhất không cảm thấy khó đỡ thời gian lắm, trừ Tiêu Tấn Thành và Phó Tuấn ra, Dịch Đan Thanh cũng có danh nghĩa chính đáng để đi theo. Ngoài ra còn có Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm.

Mông Nhạc chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp, qua Tết là học kỳ cuối cùng rồi, an bài của trường cũng lấy luận văn tốt nghiệp làm chủ.

Trương Khác hi vọng hần và Tịch Nhược Lâm sang Bắc Mỹ công tác một thời gian, đây là thời kỳ quan trọng Cẩm Hồ khai thác thị trường Bắc Mỹ, có thể rèn luyện năng lực con người một cách tốt nhất.

Bên công ty Sáng Vực ngoài Lệnh Tiểu Yến và Thời Tân Phi thì Tần Cương cũng ngày một đặt nhiều tình lực vào đó, đám thành viên cốt cốt Thời Học Bán cũng tới học kỳ cuối cùng của năm thứ tư đều có thể đặt toàn bộ tâm tư vào đó, Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm tạm thời rời đi, Đỗ Phi cũng không tới mức phải lo cuống lên vì không đủ người.

1000. Chương 999: Tin Tức Xấu.

Bắt đầu từ tháng 10, Cẩm Hồ liền đặt trọng điểm khai thác Iplayr tại Bắc Mỹ, sau khi hấp thụ hết kỹ thuật Flash Memory của Toshiba, giá Flash Memory chip 32 M của Trung Tinh Vi Tâm giảm từ 100 USD ban đầu tới chưa đến 10\$.

Các nhà phân phối các nơi như uống thuốc kích thích, chưa tới 4 tháng, Cẩm Hồ đã lập nên mạng lưới tiêu thụ tương đối hoàn thiện, lượng tiêu thụ Iplayr của Ái Đạt ở Bắc Mỹ hàng tháng từ 1 vạn nhanh chóng tăng lên 3 vạn.

Ở thị trường toàn cầu, lượng tiêu thụ của Iplayr không thể so với máy nghe nhạc MD, nhưng ở thị trường Bắc Mỹ đã đánh vào trung khu thần kinh của cửa trận doanh của doanh nghiệp kinh doanh MD.

Do kỹ thuật MD nằm trong tay doanh nghiệp điện tử Nhật, nên trận doanh MD chủ yếu là doanh nghiệp Nhật, điều này hạn chế MD phổ biến ở Bắc Mỹ.

Vào tháng 1 năm 99, lượng tiêu thụ MD ở Bắc Mỹ chưa tới 30 vạn, còn lượng tiêu thụ Iplayr của Toshiba là 6 vạn, của C-Cube là 5.6 vạn, thêm vào Samsung vươn lên mạnh mẽ, tổng lượng Iplayr tiêu thụ đã gần 20 vạn chiếc.

Có thể dự kiến năm 99, ít nhất ở Bắc Mỹ, Iplayr sẽ hoàn toàn vượt bỏ MD lại phía sau, tại đây giá cả không phải nhân tố quyết định, chất lượng sản phẩm và mức độ áp ứng nhu cầu thị trường mới là pháp bảo để giành phần thắng.

Nếu Trương Khác có ý định dùng sách lược lợi mỏng bán nhiều ở Bắc Mỹ, giá chiếc Iplayr phổ thông trong vòng một năm có thể giảm xuống còn 120 - 130 USD, nhưng mục tiêu của Trương Khác hi vọng bán Iplayr ở phân khúc cấp cao với giá 500 USD thậm chí cao hơn nữa.

Tịch Nhược Lâm nhìn chiếc Iplayr mới nhất có bộ nhớ 64M và công năng ghi âm kỹ thuật số, thật không ngờ một cái máy màu nhũ bé chừa bằng lòng bàn tay này lại bán với giá 600 USD.

Nhưng nó lại là chiếc Iplayr đang bán chạy nhất ở Mỹ.

Ở trong nước một chiếc MD siêu mong do Sony chế tạo có giá chỉ 500 - 600 đồng, nhưng đã là hàng xa xỉ, học sinh bình thường muốn nghe nhạc quá nửa chỉ bỏ ra 100 đồng mua hàng nhái dùng tạm.

Trừ máy vi tính chưa phổ biến trong nước ra, thì giá cả là nhân tố khiến thị trường trong nước khó tiếp nhận sản phẩm này.

- Một chiếc máy thế này Cẩm Hồ kiếm được bao nhiêu?

Tịch Nhược Lâm tò mò hỏi:

- Nói gì tới lợi nhuận.

Trương Khác gãi đầu:

- Ở thị trường Bắc Mỹ còn chưa có lợi, bán 3 vạn cái mới đạt mức hòa vốn ...

Tịch Nhược Lâm xem tài liệu, thị trường Bắc Mỹ năm 99 đầu tư marketing với dự toán 10 triệu USD, lẽ lười nói:

- Với lượng tiêu thụ 3 vạn chiếc mỗi tháng, bình quân tính ra chẳng phải gánh hơn 100 USD tiền marketing ...

Sân bay quốc tế San Francisco cách thành phố 21 km, khi cất cánh từ Hong Kong là lúc trời ngã về phía tây, lúc tới San Francisco vẫn tắm trong nắng chiều, cảm giác thật là kỳ diệu.

Thành Hán Chương lái xe tới đón đám Trương Khác, vừa mới bước được một chân lên xe thì hắn đã nói:

- Khả năng có một tin tức không tốt lắm đang đợi Khác thiếu gia ...

- Tin tức xấu gì?

Trương Khác đứng lại.

- Để Eric nói cho cậu thì hơn.

- Ríaa nhắm vào chúng ta rồi, bọn họ phát ra công hàm luật sư, cho rằng thiết bị của chúng ta có phương thức hạn chế sao chép quá đơn giản, là hành vi dung túng vi phạm bản quyền, xâm phạm bản quyền tri thức của bọn họ ...

Eric đang nỗ lực học tiếng Hán, nhưng lúc này chỉ có thể dùng tiếng Anh giao lưu.

Trương Khác và Tiêu Tấn Thành thì không sao, còn Mông Nhạc, Tịch Nhược Lâm và Dịch Đan Thanh khả năng nghe tiếng Anh hơi kém, dù sao ít giao lưu bằng tiếng Anh, phải cần có thời gian thích ứng.

Trương Khác giải thích cho họ RIAA là Recording Industry Association of America, hiệp hội công nghiệp ghi âm Mỹ, là cự đầu ngành ghi âm Mỹ.

Mặc dù Cẩm Hồ lập cửa hàng âm nhạc trực tuyến trên mạng, nhưng một khi hệ thống chống xâm phạm bản quyền bị phá giải là có thể lên mạng tải nhạc không tốt một xu, đó vốn là ưu điểm lớn nhất của Iplayr, đồng thời điều làm doanh nghiệp xuất bản âm nhạc đau đầu nhất.

- Bọn họ biết chọn hồng mềm để bóp đấy.

Trương Khác hỏi:

- Toshiba, Samsung và C-Cube có nhận được công hàm của họ không?

- Riaa cho rằng ba công ty kia lấy kỹ thuật sản phẩm của chúng ta, chỉ cần đẩy chúng ta lên ghế bị cáo là có thể dễ dàng giải quyết được rất cả vấn đề.

Eric lắc đầu:

Trương Khác giang tay với Tịch Nhược Lâm, cười nói:

- Có lẽ chị chưa biết chi phí kiện tụng ở Mỹ rất cao, không định giá ột chút, lấy tiền đâu ra mời luật sư?

Mọi người cùng cười ồ lên.

Trương Khác lại quay sang đám người Thành Hàn Chương, nói:

- Lo lắng bản quyền tri thức bị xâm phạm mà phải hạn chế tiến bộ kỹ thuật, tòa án Mỹ bị bịt mắt mới đưa ra phán quyết như thế. Nếu bọn họ muốn đẩy chúng ta lên ghế bị cáo, vậy chúng ta mời luật sư tranh biện lại là được ... Nếu có thể không ngại gì kiện lên tận tòa án liên bang.

Rồi chỉ Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm:

- Đây là hai trợ thủ tối tiến cử cho anh, hi vọng dưới sự trợ giúp của anh, bọn họ sẽ mau chóng thích ứng với tiết tấu sinh hoạt và công tác ở Mỹ.

San Francisco bề mặt là nước, mang khí hậu hải dương điển hình, buổi sáng ra ngoài thời tiết cũng giống trong nước, chỉ cần mặc áo đơn, thêm vào chiếc áo khoác hơi dày một chút là được.

Hồ nhân tạo trước bảo tàng nghệ thuật trong như ngọc, thi thoảng có vài con thiên nga trắng muốt bơi qua, chiếc cổ dài ưu nhã vươn lên thành vòng cung ưu nhã. Đám chim uyên ương, vịt nước, thì nhón nháo mò thức ăn.

Bên hồ có ghế dài để nằm và bãi cỏ xanh mượt như tấm đệm, dưới ánh sáng ấm áp, Trương Khác và Dịch Đan Thanh ở đây chơi nửa ngày.

Trương Khác không thích kiểu tham quan cưỡi ngựa xem hoa, vội vã đi ngắm hết thắng cảnh của thành phố một lượt mà chẳng để lại chút ấn tượng gì, chẳng bằng tới bãi cỏ này chơi nửa ngày, ngắm bảo tàng nghệ thuật có chiếc cột đá Corinth, trạm trở công phu, đây là thắng cảnh mang tính mang tính tiêu chí của San Francisco.

Dịch Đan Thanh đầu gối lên đùi Trương Khác, người hơi cong lại nằm trên bãi cỏ, nét mặt thư thái. Trương Khác thu ánh mắt từ bảo tàng nghệ thuật lại, ngắm nhìn khuôn mặt mang chút lười nhác của Dịch Đan Thanh, xinh đẹp cao quý như thiên nga, đôi mắt đẹp đa tình như viên ngọc thuần khiết không chút tì vết, làm người ta nhìn diên đảo tâm hồn, chỉ là cô mặc chiếc áo khoác rộng, che đi thân hình gợi cảm mê người.

- Được rồi.

Trương Khác khẽ vỗ gò má mềm mại của Dịch Đan Thanh:

- Bọn họ đang chờ chúng ta tới ăn cơm đấy.

Rời quảng trường trước bảo tàng nghệ thuật, lên xe đi tới bến tàu số 39 trừ danh của San Francisco, đây là nơi có không khí giải trí nhất thành phố, nó vốn là cửa cảng ngư dân Italia ra biển đánh cá, nổi tiếng với hải sản tươi, ngày nay trừ thưởng thức hải sản, nơi này là khu mua sắm tấp nập.

Trong một nhà hàng hải sản ở bến tàu số 39.

- Cty Bắc Mỹ đã soạn ra công hàm luật sư trả lời cho RIAA rồi, Khác thiếu gia có muốn xem qua không?

Tiêu Tấn Thành hỏi:

- Tôi có xem hay không cũng chẳng sao các anh thấy ngữ khí đủ cứng rắn là được.

Chuyện mang tính chuyên môn Trương Khác không xen vào, đưa ý kiến mang tính chỉ đạo là được.

Tiêu Tấn Thanh cười:

- Vụ kiện này xem ra không tránh được rồi.

Không giống các công ty khác mềm yếu lựa chọn hòa giải, thỏa hiệp, bọn họ thà bỏ ra khoản tiền lớn thuê luật sư đấu lại với RIAA.

Chuyện này cần dũng khí nhất định, nhưng không phải là không có lợi, bất kể là thắng hay thua, dám chống lại RIAA, cự đầu lớn nhất ngành ghi âm Mỹ thậm chí cả Âu Mỹ, có tác dụng lớn với việc đề cao danh tiếng của Ái Đạt.

Ngoài ra Cẩm Hồ sở hữu mạng âm nhạc bản quyền trực tuyến lớn nhất thế giới, cho dù có thua kiện, cùng lắm phải áp dụng biện pháp chống xâm phạm bản quyền nghiêm ngặt hơn, chứ không có khả năng bị cấm tiêu thụ.

Hiện cần phải tính là vấn đề chi phí tổ tục cực lớn, vụ kiện càng kéo dài, có lẽ càng có lợi cho Cẩm Hồ, nhưng phải lấy tiền ra từ dự toán marketing ở thị trường Bắc Mỹ.

Trương Khác quay sang hỏi Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm cảm giác tham quan công ty Bắc Mỹ vào buổi sáng ra sao.

- Còn chưa bắt đầu công tác, chỉ tham quan qua đã cảm thấy áp lực rồi.

Mông Nhạc thở hắt ra:

- Còn tưởng Mỹ là thế giới phồn hoa, một tuần làm việc 5 ngày, mỗi ngày làm việc 6 tiếng thật thư thái. Nhưng hoàn toàn không phải vậy, ở đây chỉ hơi buông lỏng một chút thôi, ngày mai có khả năng bị đuổi việc rồi.

- Ha ha, có người thống kê, thu nhập bình quân của thung lũng silicon năm 98 là 96000 USD, tới năm 99 có thể lên tới 100.000 USD, cầm lương cao như thế, làm sao thiếu áp lực được.

Trương Khác mỉm cười:

- 100.000 USD!

Tịch Nhược Lâm thốt lên:

- Chúng tôi ở Sáng Vực có được chút cổ phần, ai nấy đều nghĩ phát tài lớn rồi, ra ngoài mới biên, thế giới rộng lớn ra sao ... Ở thung lũng Silicon có bao nhiêu nhân tài khoa kỹ?

- Nhân viên nghiên cứu thì chừng 1 triệu.

Thành Hán Chương trả lời họ:

- Đều là tinh anh các nước, quá nửa sinh viên tốt nghiệp Đh Thanh Hoa, Bắc Kinh sớm muộn cũng tới đây làm việc, đó là hướng đi chủ yếu của họ.

- Ai công tác ở đây cũng cảm thấy áp lực, hai người từ từ cảm thụ đi.

Trương Khác vỗ vai Mông Nhạc nói.

- Ở Kiến Nghiệp không biết bao người mong mỏi được vào Cẩm Hồ công tác.

Tịch Nhược Lâm than:

- Ai ngờ chênh lệch lớn như thế.

- Ở trong nước thì lương bổng của Cẩm Hồ cũng khá rồi, không cần tự khiêm tốn.

Nhân viên nghiên cứu Vườn Sồi tuyển dụng có mức lương chừng 100.000 nghìn, vào năm 99 đó là mức lương cao rồi, trừ đi chênh lệch vật giá, bằng 1/3 đến 1/2 lương bình quân ở Mỹ, chênh lệch không phải quá lớn.

Trong suy tính của Trương Khác, Vườn Sồi phải duy trì chừng trên 2 vạn nhân viên nghiên cứu mới đảm bảo được Cẩm Hồ có khả năng phát triển độc lập, có hệ thống kỹ thuật hoàn chỉnh, đảm bảo Cẩm Hồ đứng vững chân ở thị trường điện tử tiêu dùng.

Trương Khác lần này tới San Francisco ngoại trừ thị sát công tác ở bên này thì chủ yếu là chiêu mộ nhân tài đang thiếu cho phương hướng phát triển tương lai của Cẩm Hồ, ví dụ Geoff Goodfellow chuyên gia tên tuổi trong lĩnh vực kỹ thuật điện tử di động, liền hỏi Thành Hán Chương về việc này.

- Tôi đã tiếp xúc với Geoff Goodfellow nhiều lần.

Thành Hán Chương tiếc nuối nói:

- Ý ông ấy là hi vọng chúng ta tài trợ cho công ty của ông ấy, chứ không phải là mua lại.

1001. Chương 1000: Thành Tích Tốt Quá Cũng Đau Đầu.

Trương Khác trầm ngâm nói :

- Ông ấy có lẽ là nhà phát minh kỹ thuật Email trên di động sớm nhất trong lĩnh vực kỹ thuật điện tử, nhưng ông ấy lại không xin đăng ký bản quyền, bị hai công ty NTP, Visto tranh trước, hiện với công ty ông ấy hiện nay quan trọng nhất là chuyện bản quyền, chứ không phải là thương nghiệp hóa. Hiện cho dù ông ấy có giành đăng ký được một vài bản quyền kỹ thuật, thì cũng ở thế yếu tuyệt đối so với NTP và Visto, để chúng ta mua lại là lối thoát tốt nhất rồi.

Năm 95, kỹ thuật Email dần trở thành kỹ thuật điện thoại di động đời mới, nhưng lúc này RIM của Canada còn chưa đưa ra chiếc di động Black Berry đầu tiên mang kỹ thuật này của bọn họ.

Năm 99, chưa ai nhận thức rõ được nghiệp vụ Email trên điện thoại di động lớn cỡ nào, nhưng bản quyền kỹ thuật này gần như bị NTP và Visto đăng ký hết rồi.

Ở lĩnh vực này Geoff Goodfellow là nhà phát minh sớm nhất.

Thế giới này chưa bao giờ thiếu thiên tài, từ thời cao trung bổ học năm 82, Geoff Goodfellow đã có ý tưởng mạnh mẽ về kỹ thuật này, tiếp đó hơn 10 năm liên tục nghiên cứu ông ta nắm được nó, nhưng giống như RIM, ông ta sơ xuất trong việc nộp đơn xin đăng ký bản quyền, tới cuối năm 98, công ty do ông ta thành lập rơi vào khốn cảnh, khó cứu vãn nổi.

Trương Khác căn dặn:

- Mấy ngày tới an bài cho gặp Geoff Goodfellow, tôi hi vọng ESS mau chóng mua công ty ông ấy, chuyện cần phải làm còn rất nhiều.

Thực ra Trương Khác còn biết Geoff Goodfellow đang định đóng cửa công ty, tới Prague kinh doanh quán bar, trước khi các cự đầu khác nhìn rõ tiền đồ của kỹ thuật này, mua công ty của ông ta không khó, nhưng Trương Khác hi vọng giữ được Geoff Goodfellow ở lại.

Yêu cầu được gặp mặt Geoff Goodfellow của Trương Khác nhanh chóng được trả lời, Geoff Goodfellow hôm sau sẽ bay tới San Francisco.

Geoff Goodfellow vẫn hi vọng ESS có thể đầu tư vào công ty mình, chứ không mua lại.

Trương Khác từ nhất định muốn mua lại công ty của Geoff Goodfellow, còn nâng lương lên tới 260.000 USD năm (trước đó lương của Geoff Goodfellow là 100.000 USD), giữ ông ta lại ESS tiếp tục nghiên cứu phát triển kỹ thuật Email, cuối cùng Geoff Goodfellow chấp nhận bán lại công ty đồng thời ký hợp đồng làm việc cho Cẩm Hồ.

Tối hôm đó ở San Francisco, tổ chức một tiệc rượu nhỏ chúc mừng Geoff Goodfellow gia nhập ESS, nhà khoa học Vi Nguyên Chân phụ trách khai phát hệ thống thao tác Linux của Vườn Sồi vừa vận ở đây, nên tham gia tiệc rượu, Thành Hán Chương nói với ông ta:

- Nhiệm vụ của mọi người lại thêm một mảng lớn rồi.

Tương lai Email sẽ đưa vào hệ thống thao tác, phát triển module phần mềm do tiểu tổ Vi Nguyên Chân phụ trách.

- Tốc độ phát triển của Ái Đạt đang có thể thấy được bằng mắt, chung tôi làm nghiên cứu cảm giá bị bị đuổi đằng sau ...

Vi Nguyên Chân cười nói:

- Công ty Rim hiện cũng đang phát triển sản phẩm Email di động cầm tay.

Thành Hán Chương hỏi Trương Khác:

- Chúng ta có theo sau không?

Trương Khác lắc đầu:

- Tiếp theo đàm phán với NTP, Visto để được cấp quyền kỹ thuật tương quan rồi hẵng nói.

Trừ kỹ thuật, yếu tố để thu được thành công còn rất nhiều, lúc này Cẩm Hồ còn thiếu rất nhiều yếu tố, như RIM vì phát triển hệ dùng Black Berry (BB), thậm chí chuyên môn đăng ký thành lập vô số server để phục vụ tiêu thụ sản phẩm đầu cuối của mình, cho dù Cẩm Hồ có thực lực tài chính này thì khả năng được chính phủ Mỹ cho phép cũng kém xa RIM.

Lúc này quan trọng là hoàn thành bộ cục bản quyền đã, để RIM đi tiên phong khai thác thị trường, đợi thời cơ thành thực, kỹ thuật của Cẩm Hồ cũng hoàn thiện hẵng tiến vào thị trường này cũng không muộn.

Trương Khác và Dịch Đan Thanh ở San Francisco 10 ngày, sau đó về Kiến Nghiệp, vừa vận đứng vào ngày bắt đầu học kỳ mới.

Học kỳ trước vì vụ đám Tiền Quê Hoa bỏ trốn khiến Trương Khác vội đi gấp không tham gia môn thi cuối cùng, bắt đầu học kỳ mới, y phải cùng người học lại tham gia thi môn này, cho nên sau khi về Kiến Nghiệp cũng chẳng được nghỉ ngơi chút nào.

Sau khi mua công ty của Geoff Goodfellow, Cẩm Hồ có thể nộp tài liệu liên quan lên cục bản quyền Mỹ, yêu cầu bọn họ tuyên bố bản quyền liên quan hai công ty NTP, Visto sở hữu là vô hiệu.

Nhưng cách làm này không phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ, nên đề xuất giao thiệp với NTP và Visto, yêu cầu để Cty của Geoff Goodfellow được cấp quyền kỹ thuật ngang bằng với hai công ty này một cách miễn phí.

Do Geoff Goodfellow cung cấp được tài liệu ghi chép hữu hiệu, đồng thời có thể thông qua đội ngũ do Geoff Goodfellow lãnh đạo nghiên cứu phát triển kỹ thuật mới tránh được bản quyền kia, nên hai công ty NTP, Visto mau chóng cùng ESS đạt thành hiệp nghị hòa giải, Cty Geoff Goodfellow trả 2 công ty trên 10 triệu USD được cấp quyền tổng cộng 12 kỹ thuật cơ sở.

Cùng lúc này RIAA chính thức tố cáo lên tòa án liên bang ở Virginia tuyên bố Iplayr của Cẩm Hồ cố ý không áp dụng biện pháp chống xâm phạm bản quyền nghiêm ngặt, xin cấm tiêu thụ Iplayr ở Mỹ, đồng thời bồi thường 53 triệu 700 ngàn USD.

Cẩm Hồ thông qua công ty Bắc Mỹ yêu cầu tòa án phản bác kiện cáo của RIAA, tuyên xuyền không thể lấy cái cơ bảo hộ tri thức bản quyền ngăn cản tiến bộ kỹ thuật, yêu cầu RIAA xem xét lại ý nghĩa tích cực với việc truyền bá tác phẩm âm nhạc thông qua mạng internet của Iplayr.

Tuy nói các công ty TQ thường bị kiện xâm phạm bản quyền ở Mỹ là chuyện bình thường, nhưng con số bồi thường lớn tới mức hiểm thấy.

Làm giới truyền thông Mỹ ngạc nhiên hơn nữa là công ty Trung Quốc bị kiện ở Mỹ gần như không có một công ty nào đứng ra tranh biện, đứng lên lớn tiếng tranh biện, thậm chí lại còn yêu cầu phía nguyên cáo kiểm điểm lại là tuyệt đối không có, tức thì gây tiếng vang lớn trong công chúng và truyền thông nước Mỹ.

Trước đó cao tầng Cẩm Hồ ý thức được vụ kiện này có tác dụng lớn với việc mở rộng ảnh hưởng thương hiệu Ái Đạt ở Bắc Mỹ, nhưng không dự đoán chuẩn xác được ảnh hưởng tới mức nào.

Thực tế RIAA kiện Cẩm Hồ, gây ra tranh cãi bản quyền tri thức vừa đúng là tiêu điểm mâu thuẫn giữa doanh nghiệp thu âm truyền thống và doanh nghiệp kinh doanh nội dung thu âm internet.

Doanh nghiệp thu âm truyền thống thì muốn có luật pháp bản quyền tri thức nghiêm ngặt hơn, chặn đứng hành vi xâm hại bản quyền.

Còn doanh nghiệp kinh doanh nội dung internet mong có môi trường pháp luật thông thoáng hơn xúc tiến sự phát triển sản nghiệp internet, nếu như tòa án ủng hộ việc hạn chế doanh nghiệp cung cấp thiết bị hoặc kỹ thuật tương quan thì đây là một tai họa với sản nghiệp internet.

Thế nên trong các doanh nghiệp cung cấp nội dung trên internet ào ào xuất hiện tiếng nói gần như ngả về một phía ủng hộ Cẩm Hồ.

Trước vụ kiện, người biết tới Iplayr của Ái Đạt rất có hạn, sau khi RIAA tuyên bố kiện Ái Đạt, được giới truyền thông lan truyền, lượng tiêu thụ Iplayr của Cẩm Hồ tháng đó tăng vọt 130%, đuổi kịp C-Cube. Khiến tổng lượng tiêu thụ Iplayr ở Bắc Mỹ chỉ còn kém MD một chút nữa.

Với Cẩm Hồ mà nói chỉ cần vụ kiện này đừng thua quá thảm là đủ rồi.

~oOo

Kiến Nghiệp vào tháng ba vẫn mang thời tiết đầu xuân, buổi tra ánh nắng chan hòa, ngồi trước cửa sổ hết sức thư thái, nhưng báo cáo đề trên đầu gối lại làm Trương Khác đau đầu vô cùng.

- Đã giảm tới mức không thể giảm được nữa rồi.

Trần Tín Sinh ngồi đối diện với Trương Khác, cười khổ:

- Năm 98, di động tiêu thụ trong nước là 15 triệu chiếc, phân ngạch thị trường chúng ta chiếm 13.4%, riêng thị trường trong nước tiêu thụ được 2 triệu chiếc, khó mà khống chế doanh thu dưới 10 tỷ ... Ngoài ra bộ thông tin sẽ thu thập con số thuế má, nên chúng ta không thể tùy tiện giảm xuống được.

- Điện tử Hoa Hạ được bao nhiêu?

Trương Khác hỏi, mỗi năm vào thời gian này quốc gia tiến hành cưỡng ép xếp hàng 100 doanh nghiệp điện tử, tập đoàn Ái Đạt năm ngoái xếp thứ 40, năm nay nhảy vọt lên ba vị trí đầu quá bất mất.

- Hoa Hạ không thể học chúng ta được, doanh thu của bọn họ chừng 20 tỷ, cao hơn chút ta nhiều.

Trần Tín Sinh cũng đau đầu:

- Ngoài ra chúng ta đem đa phần lợi nhuận đẩy sang mảng linh kiện, con số cũng sẽ đẹp hơn.

Nghiệp vụ di động của Cẩm Hồ đạt siêu lợi nhuận do các xí nghiệp phía dưới đa phần trong thời kỳ miễn giảm thuế, còn điện tử Hoa Hạ tuy doanh thu gấp 2 đôi Cẩm Hồ, nhưng lợi nhuận chỉ bằng 1/3 của Cẩm Hồ, con số này không sửa một chút, sẽ đụng chạm tới thân kinh một số quan viên bộ ủy ban quốc gia.

Trương Khác gật đầu:

- Đẩy lên đầu mảng linh kiện cũng tốt, hiện giờ xem ra không phải là vấn đề che dấu nữa, năm nay có con số đẹp một chút, năm sau vẫn còn đau đầu ...

- Người ta lại hâm mộ cơn đau đầu của Khác thiếu gia đấy.

Trần Tín Sinh cười:

- Năm nay miễn cưỡng không vào ba thứ hạng đầu, năm sau chắc chắn sẽ vào.

- Hoàn được một năm cũng tốt, với một số quan viên mà nói, coi như là một quá trình tiếp thụ, ít nhất theo tôi biết, lão già ngoan cố Cảnh Trọng Dương thấy chúng ta quá phong quang thế nào cũng gây cho chúng ta chút áp lực.

Trương Khác đứng dậy, trả báo cáo cho Trần Tín Sinh.

Đại hội đại biểu nhân dân lần thứ 29 hai ngày nữa sẽ diễn ra, con số tài vụ của các xí nghiệp dưới cờ Cẩm Hồ cũng lục tục xuất hiện, trước khi thương vụ Cẩm Hồ chưa hoàn thành bố cục sơ bộ, tập đoàn Ái Đạt là một trong hai sản nghiệp hạch tâm của hệ thống Cẩm Hồ, tất nhiên phải làm cột chống, lãi ròng năm 98 gần 4 tỷ.

Gần hai năm trước nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt lên thị trường chứng khoán Hong Kong kiếm được 4 tỷ đã làm đồng người trở mắt, lần này vền vện chỉ là lợi nhuận một năm của Ái Đạt, lợi nhuận toàn bộ hệ thống Cẩm Hồ càng kinh người, Ái Đạt đã bước vào thời kỳ lợi nhuận ổn định còn điện khí Thịnh Hâm, giấy Tân Quang, Hương Tuyết Hải đang vào quỹ đạo phát triển nhanh chóng.

Nói tới Hương Tuyết Hải, trong thời gian tới Trương Khác phải tới Huệ Sơn một chuyến, Hương Tuyết Hải có 24% cổ phần do cục công nghiệp nhẹ Huệ Sơn nắm, phải xử lý rõ quan hệ cổ phần này, về sau mới có thể thuận lợi lên thị trường chứng khoán Hong Kong.

Hiện đã đàm phán ổn thỏa với cục công nghiệp nhẹ mua lại với giá 800 triệu, nhiều hơn 4 lần giá mua lại Hương Tuyết Hải trước kia Samsung đưa ra với chính phủ Huệ Sơn, trước khi ký kết, Trương Khác phải đích thân tới Huệ Sơn một chuyến, gặp mặt bí thư thành ủy Triệu Dương.

1002. Chương 1001: Lỗ Hồng Hề Mở

Một bên đường cao tốc có mảnh rừng thủy sam, khi nhìn kỹ thấy cả mầm lá đang bám trên đầu ngọn cây, đồng thời là đầu mùa xuân nên Huệ Sơn ấm áp hơn Kiến Nghiệp, Trương Khác mượn cớ cùng đi Huệ Sơn vấn an bạn cũ, cũng rủ rê cả Hứa Tư đi Huệ Sơn cùng y.

Trong tiểu viện Tử Trúc Viên ngoại thành phía nam Huệ Sơn, hoa viên đã được tu sửa tăng thêm sự độc đáo mà lại hoang dã, đầu xuân, trong bụi cỏ rậm rạp có mấy bông hoa nhỏ màu tím đang nở rộ. Người Anh rất thích hoa viên, đương nhiên, trong nội tâm của người Trung Quốc truyền thống cũng bị hấp dẫn bởi lâm viên độc đáo, chỉ là người Trung Quốc có bao nhiêu người có thể hy vọng xa với sở hữu một vườn hoa cho riêng mình?

Lần này Trương Khác đến Huệ Sơn là do nhận lời mời của Triệu Dương, chúc mừng cho sinh nhật tuổi 40 của Triệu Tử, bà chủ Triệu Tử. Công việc thu mua cổ phần của Hương Tuyết Hải trong tay Phủ thị chính Huệ Sơn tự có những người khác phụ trách, Trương Khác cũng sẽ không trực tiếp tham dự, nghi thức ký tên y cũng trốn đi mất. Sau khi y cùng với Hứa Tư đến Huệ Sơn liền ở trong Tử Trúc Viên.

Trương Khác cùng Hứa Tư trước buổi trưa đã rời khỏi Huệ Sơn, Triệu Dương tự nhiên phải chờ tới buổi chiều mới có thể rảnh được. Ăn xong cơm trưa, cũng không cần nữ chủ nhân Triệu Tử đi cùng, Trương Khác cùng Hứa Tư đi dạo trên núi hết nửa ngày, mãi đến khi sắc nhá nhem, nghe nói xe của Triệu Dương đã vào núi, hai người mới dắt tay trở về.

Triệu Tử nhìn qua hoàn toàn không giống như một phụ nữ đã gần đến trung niên, da thịt tươi tắn như tuổi 30, khí chất trang nhã cao quý, quan hệ cùng Triệu Dương vừa là tình nhân vừa là tri kỷ, đã bảo trì hơn mười năm.

Trương Khác cùng Hứa Tư trở lại Tử Trúc Viên, Triệu Tử cũng đang ở cửa đợi Triệu Dương đến, nhìn thấy bộ dạng thân mật của Trương Khác cùng Hứa Tư, cô cười nói:

- Tôi ở Văn Châu cũng xây một tòa Tử Trúc Viên, gặp lại lần tới chỉ sợ phải đợi ở Văn Châu rồi.

Triệu Tử nói như vậy, cũng là ám chỉ Triệu Dương sẽ đến Văn Châu nhậm chức, trạm kế tiếp của Triệu Dương chính là tại Chiết Đông, mặc dù chức vụ cụ thể còn khó có thể biết, chí ít cũng là phó bí thư Tỉnh ủy.

Trương Khác gật đầu, cười nói:

- Khí hậu của Văn Châu còn tốt lành hơn so với Huệ Sơn, là một địa phương tốt.

Quan viên cấp bậc như Triệu Dương, lên chức điều động đều do TW trực tiếp nắm giữ, Trương Khác tự nhiên không thể sớm nghe được tin tức gì, cho dù Đào Tấn, Lý Viễn Hồ biết công việc điều động của Triệu Dương cũng không cần phải thông báo cho Trương Khác, như vậy ít nhiều có vẻ giọng khách át giọng chủ rồi.

Cắm Hồ tại Huệ Sơn vẫn lấy đầu tư thực nghiệp là chủ, quan hệ cùng Chính phủ có hơi xa cách, trong hệ thống Cắm Hồ, địa vị của Huệ Sơn yếu hơn Hải Châu, Kiến Nghiệp rất nhiều, lần này tịnh cấu đối với cổ phần của Hương Tuyết Hải, sẽ khiến quan hệ cổ phần của Hương Tuyết Hải suôn sẻ hơn, biến hóa về bố cục quyền lực của Huệ Sơn không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với Cắm Hồ.

Trương Khác lại nghĩ đến Triệu Dương đến Chiết Đông nhậm chức, con trai của Vương Húc Sâm là Vương Chí cũng ở lại Văn Châu công tác, cũng có thể mời Triệu Dương chiếu cố một chút, đợi sau khi Triệu Dương đến Văn Châu nhậm chức, không ít lần còn phải đích thân đến Văn Châu một chuyến. Y vừa cười vừa nói với Triệu Tử:

- Đường đi Văn Châu cũng gần, Tử Trúc Viên ở Văn Châu của chị Triệu khi nào khai trương, nhất định phải nói cho em biết một tiếng, hiện tại em luôn muốn tìm cơ hội chuồn ra ngoài đi chơi.

- Tôi nhớ kỹ rồi, không thiếu phần cậu đâu! - Triệu Tử cười nói.

- Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Triệu Dương ngồi xe chạy tới, thấy mấy người Trương Khác đang chờ trước vườn, hần xuống xe cười hỏi.

- Đang bàn Tử Trúc viên ở Văn Châu khai trương, cũng phải mời Trương Khác cùng Hứa Tư qua đó giúp đỡ...

Ở trước mặt Triệu Dương, Triệu Tử luôn nói nặng dịu dàng hơn.

- Được đấy.

Triệu Dương cười, mời Trương Khác cùng hần sóng vai đi vào trong, vừa đi vừa nói chuyện buổi chiều Hương Tuyết Hải chuyển nhượng ký kết cổ phần:

- Hương Tuyết Hải cải chế, bắt đầu từ năm 94, hiện nay xem như là triệt để công đức viên mãn, quốc gia cuối cùng đã thu được hồi báo gấp ba, còn bảo lưu nhãn hiệu, thu nhập thuế, xúc tiến tựu nghiệp cùng phát triển ngành nghề cũng không khiến người khác thất vọng chút nào, tranh luận trước đó tới hôm nay có thể triệt để lắng xuống rồi.

- Tôi chỉ không muốn Cắm Hồ ăn quá khó coi mà thôi...

Trương Khác tự giễu nói, đối với Phủ thị chính Huệ Sơn mà nói, nắm giữ cổ phần hay không cũng không quan trọng, chia hoa hồng cũng không phải điều họ coi trọng nhất, cống hiến về thuế đối với tài chính địa phương sẽ lớn hơn nữa. Trong ngành thuế, thuế VAT cùng thuế thu nhập là hai mảng quan trọng nhất, nếu để Hương Tuyết Hải trở thành cơ sở sản xuất điện gia dụng của SamSung tại Trung Quốc, SamSung có thể thông qua thu phí phục vụ kỹ thuật cùng đề cao giá nhập khẩu linh kiện đối với Trung Quốc, thuế VAT cùng thuế thu nhập mà Chính phủ thu được sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Triệu Dương ở Tử Trúc Viên đến đêm khuya mới mang theo chút ý say trở về nơi ở trong thành phố. Trương Khác cùng Hứa Tư ở trong phòng uống trà với Triệu Tử. Ban đêm trên núi u tĩnh, trong Tử Trúc Viên cũng không có bao nhiêu khách nhân, nghe tiếng chim chóc côn trùng rả rích trên núi, tạo cảm giác rất thoải mái.

Từ biệt Triệu Tử, Hứa Tư cùng Trương Khác trở lại biệt viện, Hứa Tư cười nói với Trương Khác:

- Đàn ông có phải đều hy vọng có thể có được một hai hồng nhan tri kỷ không?

- Thế sự dây dưa, sao có thể dùng bốn chữ 'Hồng nhan tri kỷ' để mà khái quát hết? - Trương Khác cười nói.

“ . . . ” Hứa Tư như có chút suy nghĩ thản nhiên cười, hai tay quần lấy cổ Trương Khác:

- Chị cũng muốn nói cậu không chê hồng nhan tri kỷ nhiều đấy, không ngờ cậu lại nói như vậy. Thế sự dây dưa, có thật là không đơn giản như nữ tử ngây thơ tưởng tượng không, đúng là khiến người dây dưa không ngớt.

Trương Khác ôm lấy eo Hứa Tư kéo cô vào lòng, ngoại trừ cùng Đường Thanh, Hứa Tư, Văn Tình, còn có Đan Thanh, ai không phải đã từng trải qua thế sự? Trong cái thế tục ô uế, vẻ đẹp lẳng lẳng sinh trưởng càng làm cho người ta thương tiếc, càng làm cho người ta dây dưa không thể tháo bỏ. Trương Khác khẽ nâng cằm Hứa Tư lên, nhìn vào cặp mắt trong veo như bóng đêm ngoài núi của cô:

- Đời này em có thể dây dưa cùng với chị, thực sự là may mắn nói không nên lời.

- Cũng không chỉ một mình chị đâu.

Hứa Tư cười nói, chủ động khẽ hôn lên môi Trương Khác một cái:

- Chị nghĩ tính tình của Đan Thanh chắc là rất mạnh mẽ, kiến thức còn nhiều hơn chị, nó cũng dây dưa không thoát ra được rồi.

Trương Khác cùng Hứa Tư ở trong bồn tắm ngâm cho toàn thân tê dại, da thịt đỏ ửng mới trở về phòng ngủ.

Ở Huệ Sơn hai đêm, Trương Khác liền cùng Hứa Tư trở về Kiến Nghiệp.

Một mặt Hứa Tư phụ trách nhiệm vụ thiết kế của thư viện Ái Đạt phải về Kiến Nghiệp, một mặt, Trương Khác nghe được tin tức, Bộ Thông tin năm nay kế hoạch phát mười đến mười hai tấm giấy phép sản xuất tiêu thụ ĐTDD.

Điều này đối với Cẩm Hồ quả thật không phải là tin tức tốt gì, trước đó chỉ dự tính Bộ Thông tin năm nay khả năng phát từ bốn đến sáu tấm giấy phép, đâu nghĩ đến số lượng lại tăng gấp đôi, đến lúc đó tổng cộng sẽ có 14 cửa hàng ĐTDD trong nước, lỗ hổng thoáng cái thành to như vậy, đã tạo thành trùng kích rất lớn đối với mục tiêu bảo trì 14% thị phần thị trường ĐTDD quốc nội của Cẩm Hồ.

Trở lại Kiến Nghiệp, thời gian còn sớm, Hứa Tư đến công trường, Trương Khác đến trung tâm nghiên cứu kinh tế phía nam.

1003. Chương 1002: Không Thể Yên Lặng Xem Biển

Biến đổi này của Bộ Thông tin sẽ tạo thành trùng kích lớn thế nào đối với Cẩm Hồ, sẽ tạo thành trùng kích lớn thế nào đối với thị trường ĐTDD trong nước, Cẩm Hồ nên áp dụng sách lược thị trường thế nào, còn phải xem trung tâm nghiên cứu kinh tế cùng tập đoàn Ái Đạt liên hợp làm ra đánh giá cụ thể.

- Những số liệu thống kê của chúng ta hiển nhiên không thể qua mắt được các quan viên ngoan cố của Bộ Thông tin, họ không hy vọng thấy được Cẩm Hồ nhất chi độc tú, giờ thì đã phóng to cái lỗ hổng này ra rồi.

Địch Đan Thanh đang ở trung tâm nghiên cứu kinh tế, cô lại hỏi:

- Hứa Tư đâu?

Cô biết hai ngày nay Trương Khác cùng Hứa Tư đều ở Huệ Sơn, dòng đời phức tạp, nhận thức sâu sắc đối với nhân tính, Địch Đan Thanh đương nhiên sẽ không giống như những phụ nữ thông thường dây dưa trên tình cảm cá nhân không thoát ra được. Cùng Trương Khác, hưởng thụ niềm vui của tình yêu có thể là quan trọng nhất, ngoại trừ Trương Khác, cô thà rằng cô độc bảo vệ nhân sinh của mình, tự nhiên không có tâm tư độc chiếm gì, chỉ là tiện nghi cho Trương Khác thôi.

- Chị ấy đến công trường thư viện rồi...

Trương Khác nói, y gác tay trên trán, Bộ thông tin làm ra quyết định như vậy, xem ra vẫn là Cẩm Hồ chói mắt quá. Bộ thông tin cũng thấy được ba xí nghiệp ĐTDD dưới cờ điện tử Hoa Hạ liên hợp lại cũng không có hy vọng áp chế được Cẩm Hồ. Xé toang lỗ hổng, để cho càng nhiều xí nghiệp quốc hữu tiến vào lĩnh vực

này, không thể nghi ngờ là biện pháp duy nhất lúc này các quan viên có chủ nghĩa khuynh hướng lũng đoạn quốc hữu có thể áp dụng.

Bộ trưởng Bộ thông tin Cảnh Trùng Dương không có khúc mắc gì với Cẩm Hồ cũng, làm như vậy cũng không phải tận lực muốn chèn ép Cẩm Hồ, nhưng hẳn rất coi trọng quan hệ địa vị tương đối của thể chế kinh tế công hữu cùng phi công hữu trong bộ ngành. Thấy được cửa hàng ĐTDD quốc hữu ở thị trường trong nước có địa vị yếu như vậy, Trương Khác nghĩ thâm bản thân cũng có thể nghĩ đến hẳn sẽ nhịn không được mà ra tay giúp chút sức.

- A...

Địch Đan Thanh thấy Trương Khác khẽ nhú mày, nghĩ thầm y vẫn còn đang đau đầu vì biến hóa này của Bộ Thông tin, cô thay y phân tích:

- Tôi lo lắng lỗ hổng của Bộ Thông tin thoáng cái phóng lớn như vậy, vàng thau lẫn lộn là một mặt, mà tiêu chuẩn cùng thể chế của sản nghiệp ĐTDD còn chưa có thành lập, thị trường hỗn loạn cũng là điều không khó dự kiến...

- Ừm.

Trương Khác gật đầu:

- Điều quan trọng nhất, khi các cửa hàng ĐTDD trong nước tranh nhau tiến lên, sẽ tạo thành trùng kích rất lớn đối với thị phần thị trường của các cửa hàng ĐTDD ngoại tư – tôi không lo lắng cạnh tranh đến từ trong nước. Ở trên thị trường ĐTDD, cạnh tranh giữa trận doanh nội ngoại tư mới là chủ yếu, bất kể trên cơ sở kỹ thuật hay là thiết kế cùng phát triển sản phẩm, chúng ta còn rất khó đấu với các cửa hàng ĐTDD ngoại tư...

Khi trời sắp nhá nhem tối, Trương Khác lái xe chở Địch Đan Thanh đến công trường phía bắc ngõ Học Phủ.

Thượng tuần tháng 1, Trương Khác quyết định quyền góp xây dựng thư viện đơn thể lớn nhất nước nằm ở bắc môn đại học Đông Hải, hạ tuần tháng 1 bản thiết kế thông qua xét duyệt liền phá thổ động công, lúc này mới thượng tuần tháng 3, công trình móng cọc đã hoàn thành.

Trương Khác cùng Địch Đan Thanh đứng ở ven đường, nhìn không thấy bóng dáng Hứa Tư đâu, khi nhìn xuống, trong rãnh xi măng cách đá bọc vỉa hè bảy tám mét dựng lên chi chít cây thép, giống như bờ sông vào đầu xuân mọc đầy lau sậy non.

Thư viện thiết kế dưới mặt đất hai tầng, trên mặt đất sáu tầng, diện tích tổng kiến trúc là hơn 36000 m², là thư viện đơn thể có diện tích lớn nhất nước.

Công trình móng cọc một khi kết thúc, công trình chủ thể khi tiến hành sẽ rất nhanh chóng, chỉ cần đưa vào đầy đủ nhân lực, thậm chí không đến một tháng, kiến trúc chủ thể có thể đứng lên được, có thể bảo đảm trước kỳ nghỉ hè, công trình trang thiết bị cũng hoàn thành.

Kiến trúc chủ thể cùng trang thiết bị phí dụng sẽ không quá cao, đưa vào 100 triệu xem như đủ rồi. Then chốt là đầu tư vào hệ thống số hóa, cùng với các phương diện sách báo, tư liệu càng khổng lồ hơn. Bởi đặc trưng quần thể mở của thư viện, bãi đỗ xe tầng hai dưới đất đã mở rộng bãi đỗ xe đáp với mức độ lớn nhất, tầng một dưới đất lấy phục vụ thương nghiệp là chủ, từ tầng một đến tầng ba trên mặt đất chủ yếu là khu đọc tổng hợp cùng điện tử, tập san của các bộ môn, tầng bốn đến tầng sáu chủ yếu là khu mượn đọc cùng sưu tập.

Sau khi thư viện xây lên, cùng với tám thư viện của các trường đại học phụ cận hình thành quần thể thư viện với quy mô lớn nhất toàn quốc.

Đại học Đông Hải vì thuận tiện cho sinh viên trong trường lợi dụng tài nguyên công cộng của thư viện Ái Đạt, kế hoạch xây thêm một cổng trường ở phía nam thư viện Ái Đạt, thậm chí muốn đưa vào 10 triệu cải tạo hoàn cảnh của khu vực tiếp giáp với thư viện Ái Đạt, muốn nơi đây trở thành vườn trường đại học có quang cảnh hấp dẫn nhất Kiến Nghiệp.

Trong số các trường đại học cao đẳng ở Kiến Nghiệp, đại học Đông Hải nhận được sự giúp đỡ của Cẩm Hồ với mức độ lớn nhất.

Vì giúp một nhóm trường đại học cùng ngành học trọng điểm có thể được chú trọng bồi dưỡng, căn cứ vào các vấn đề nhân tài cùng kiến thiết kinh tế quốc gia, phát triển Khoa học Công nghệ, năm 93 trung ương khởi động “Công trình 211”, hướng tới thế kỷ 21, tập trung lực lượng các phương diện, trọng điểm kiến thiết khoảng 100 trường đại học cùng ngành học trọng điểm.

Đại học Đông Hải xem như trường giữ vị trí đầu trong công trình 211, năm 98 nhận được ngân sách của công trình 211 do tài chính TW và tỉnh tài trợ mới 200 triệu, trong đó dùng cho phát triển ngành học là 88 triệu.

Trừ điều đó ra, đại học Đông Hải cùng Chính phủ TP.Kiến Nghiệp tại khu nam hồ Yên Quy thành lập khu sáng nghiệp Khoa học Công nghệ Đông Hải, Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi đưa vào 50 triệu để xúc tiến khu sáng nghiệp phát triển, xúc tiến đại học Đông Hải phát triển ngành nghề hóa.

Mặt khác, Vườn Sồi còn cùng đại học Đông Hải tại các lĩnh vực chuyên nghiệp như công trình thông tin, công trình tài liệu, công trình vi điện tử thành lập một nhóm phòng thí nghiệm liên hợp, tài chính đưa vào cũng gần 100 triệu.

Ngoại trừ tại các bộ môn tương quan toàn diện phổ biến chế độ song đạo sư, Vườn Sồi còn có một nhóm khoa học gia nhận được đại học Đông Hải mượn đảm nhiệm giáo sư giảng dạy.

Nhiều loại điều kiện liên hợp thúc đẩy, nội bộ đại học Đông Hải cho rằng lay động địa vị của Thanh Hoa tại công trình vi điện tử, máy tính, công trình phần mềm, công trình tin tức cũng không phải là mộng tưởng không thể đạt được. Đại học Đông Hải thậm chí cũng có thể hùng hồn cho rằng thư viện Ái Đạt là xây vì ĐH Đông Hải, dù sao sau khi thư viện Ái Đạt xây lên, chỉ cách khu vực KTX ĐH Đông Hải có một bước, sau đó tân đại môn xây lên, sinh viên ĐH Đông Hải đến thư viện Ái Đạt còn tiện hơn rất nhiều so với đến thư viện trường.

Đương nhiên, Cẩm Hồ giúp đỡ nhiều như vậy đối với ĐH Đông Hải, đại học Đông Hải cũng không phải là không có bánh ít đi, bánh quy lại, trong kế hoạch thông báo tuyển dụng khổng lồ của Cẩm Hồ vào năm 99, đại học Đông Hải đã cung cấp cho Cẩm Hồ 800 sinh viên tốt nghiệp ưu tú.

Hứa Tư cùng Trần Tĩnh đội nón bảo hiểm màu xanh từ phía nam công trường đi vòng ra, Trương Khác ngả hai tay với họ, cười hỏi:

- Hai chị sao lại đi cùng nhau rồi?

- Tôi ngồi xe chạy qua đây, tự nhiên muốn xuống xe nhìn xem nghĩa cử rộng rãi của Cẩm Hồ. - Trần Tĩnh cười nói.

- Bộ thông tin năm nay có thể sẽ phát 10 đến 12 tấm giấy phép ĐTDĐ, chị có nghe được tin tức gì không? - Trương Khác nói.

- Thật sao?

Trần Tĩnh mừng ra mặt, lại nghi hoặc hỏi:

- Vì sao lỗ hồng thoáng cái kéo to ra như vậy?

Đối với Khoa Vương Cao Khoa mà nói, lỗ hồng càng lớn thì càng có lợi, bằng không thì Khoa Vương Cao Khoa có thể tại năm nay thu được giấy phép ĐTDĐ hay không, tính không xác định còn rất lớn, nhưng Trần Tĩnh rất nhanh cũng ý thức được lỗ hồng thoáng cái mở lớn như vậy, sẽ tạo thành trùng kích rất lớn đối với nghiệp vụ ĐTDĐ của Cẩm Hồ.

Trần Tĩnh thu lại nét cười, lại hỏi Trương Khác:

- Các anh đối với việc này thế nào? Sự tình có phải còn có thể vấn hồi hay không?

- Nếu Cảnh Trùng Dương để cho tin tức truyền đến tai tôi, muốn thay đổi quyết định của Bộ Thông tin thì có chút khó khăn.

Trương Khác cũng không cho rằng hoàn toàn không có khả năng thay đổi quyết định của Bộ Thông tin, nhưng nếu làm như vậy sẽ khiến cho quan hệ cùng Cảnh Trùng Dương thật vất vả mới mới hòa hoãn xuống lại trở nên đối lập, động tác cũng không tránh khỏi sẽ lớn hơn, y thản nhiên cười nói:

- Nếu đã như vậy, yên lặng xem biến cũng được...

Bộ Thông tin thoảng cái mở lỗ hồng lớn như vậy, ngoại trừ Khoa Vương Cao Khoa sẽ được lợi, đối với Kiến Nghiệp, Hải Châu cũng có chỗ tốt.

Hiện có năm cửa hàng ĐTDĐ hàng trong nước, ngoại trừ Cẩm Hồ cùng Khoa Vương Cao Khoa, ba xí nghiệp còn lại như Liên Tín mặc dù tại Kiến Nghiệp cũng thành lập được trung tâm nghiên cứu & phát triển, nhưng cơ sở sản nghiệp cũng không tại Kiến Nghiệp, Hải Châu. Cẩm Hồ vào năm 96 thúc đẩy thành lập hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, hầu như đã kéo toàn bộ các xí nghiệp ngành thông tin di động trong nước vào mạng lưới của nó.

Y theo chương trình của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, những xí nghiệp này đều tại Hải Châu hoặc Kiến Nghiệp thành lập bộ môn sản xuất linh kiện hoặc nghiên cứu & phát triển chuyên môn, một khi những xí nghiệp này nhận được giấy phép ĐTDĐ, bất kể xuất phát từ nhu cầu chinh hợp tài nguyên của bên trong, hay là dựa vào tài nguyên sản nghiệp cùng nhân tài kỹ thuật đối với bên ngoài, xây dựng cơ sở sản xuất tại Kiến Nghiệp hoặc Hải Châu là thích hợp nhất – Hải Châu tạm thời không nói đến. Suy nghĩ từ góc độ này, trong TP.Kiến Nghiệp cũng sẽ không hy vọng Cẩm Hồ làm ra động tác gì để Bộ Thông tin thu hẹp lại lỗ hồng.

Trần Tĩnh nhìn con mắt của Trương Khác dưới ánh mặt trời chiều, thâm thúy mà trong suốt, cô lại rất nhanh chuyển tầm mắt đi, rồi cười nói:

- Cũng chỉ có Cẩm Hồ mới có khí độ yên lặng xem biến. . . Lỗ hồng thoảng cái mở ra, khó tránh khỏi xảy ra hỗn loạn một trận mà?

- Ủm, hỗn loạn cũng là điều không thể tránh khỏi.

Trương Khác gật đầu, khẳng định suy đoán của Trần Tĩnh, rồi lại hỏi:

- ĐTDĐ của bên chị đã tiến hành đến bước nào rồi, có phải chỉ thiếu ngọn gió đông là tấm giấy phép ĐTDĐ thôi phải không?

- Chi tiết còn có rất nhiều chỗ có thể cải tiến, mấy ngày này, bên Kiến Nghiệp tôi cũng cần phải đi.

Trần Tĩnh nói, tuy nói Khoa Vương Cao Khoa cho làm thiệp bài cho Liên Tín, ĐTDĐ tiêu thụ còn chưa đạt 1 phần 8 của Cẩm Hồ, nhưng từ đầu đã chen lên được đoàn tàu lái to của ĐTDĐ, năm 98 lợi nhuận đạt tới 200 triệu. Đây cũng là cơ sở sản nghiệp mà Khoa Vương Cao Khoa đặt được kiên cố.

Trước đó tại ngô Học Phủ thuê phòng làm việc thành lập phòng thiết kế ĐTDĐ cũng chính thức mở rộng thành trung tâm phát triển cùng thiết kế sản phẩm, sau tết đã chuyển đến cao ốc văn phòng phía đông khu sáng nghiệp Vườn Sồi, chiếm trọn một tầng lầu. Đó cũng là một trong những cao ốc văn phòng có số lượng không nhiều lắm hiện nay mới thôi khai phát của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ.

Trương Khác còn dự định mời Trần Tĩnh cùng họ ăn một bữa cơm, tuy nhiên trước khi y mở lời thì điện thoại của Trần Tín Sinh gọi qua. Trần Tín Sinh cùng Tô Tân Đông còn có Trương Á Bình ngày hôm nay vừa lúc đều tại Hải Châu, lúc này họ đã đến Huệ Sơn rồi, có thêm một giờ nữa là có thể chạy tới Kiến Nghiệp thương nghị đối sách – Bộ Thông tin thoảng cái kéo lỗ hồng to ra như vậy, cho dù Cẩm Hồ không muốn đi ảnh hưởng đến quyết định của Bộ Thông tin, cũng không thể hoàn toàn không làm ứng đối.

Lúc này Hứa Tư trên cơ bản không tham dự vào sự vụ của nội bộ Cẩm Hồ, cho dù cá nhân cô vẫn nằm trong 10 người nắm giữ cổ phần nhiều nhất của Cẩm Hồ – cô liền mời Trần Tĩnh đến ngô Học Phủ cùng nhau dùng cơm. Trong khoảng thời gian này Hứa Tư tại Hải Châu cũng tiếp xúc khá nhiều với Trần Tĩnh.

Cẩm Hồ sẽ không sợ cạnh tranh đến từ trong nước, mà là lo lắng trước khi bố cục sản nghiệp hoàn thành, dòng nước sẽ bị quấy đục rồi, lực trùng kích của cửa hàng ĐTDĐ hải ngoại đối với thị trường ĐTDĐ Trung Quốc sẽ càng mạnh, thế cục sẽ không dễ dàng nắm chặt như vậy nữa.

Dựa vào hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, tại Kiến Nghiệp, Hải Châu đã thành lập cơ sở sản nghiệp linh kiện ĐTDĐ với quy mô nhất định, nhưng một số linh kiện chính có tính then chốt vẫn còn chưa hình thành quy mô lớn bao nhiêu. Các cửa hàng ĐTDĐ hàng trong nước thoảng cái tăng đến 14 đến 16 nhà, nhu cầu đối với linh kiện của nó, năng suất ở hai nơi Kiến Nghiệp, Hải Châu không thể duy trì được, tất sẽ khiến một bộ phận cửa hàng ĐTDĐ này chuyển hướng tìm kiếm phương án giải quyết kỹ thuật ĐTDĐ khác, do đó phá vỡ kế hoạch trước đó của Trương Khác ý đồ mượn hiệp hội xúc tiến ĐTDĐ số đi khổng chế bố cục kỹ thuật ĐTDĐ hàng trong nước.

Nếu có thể lại cho Cẩm Hồ thêm thời gian hai ba năm, đợi Cẩm Hồ cũng hoàn thiện ở trên kỹ thuật chip bằng tần cơ sở ĐTDĐ, bố cục kỹ thuật của thị trường trong nước là có thể triệt để hoàn thành – đối thủ cạnh tranh mà Cẩm Hồ lựa chọn tại lĩnh vực nghiệp vụ ĐTDĐ ngoại trừ những cửa hàng sản phẩm đầu cuối như Motorola, Nokia, mục tiêu tương lai sẽ đặt trên các ông trùm cung cấp kỹ thuật nền tảng ĐTDĐ như Đức Nghi, Anh Phi Lăng.

Đợi Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Trương Á Bình tới rồi, Trương Khác ở trong nhà hàng công nhân của khu sáng nghiệp Vườn Sồi cùng nhau ăn cơm, vừa ăn cơm vừa thảo luận hành động này của Bộ Thông tin khả năng tạo thành trùng kích đối với Cẩm Hồ, cùng với các biện pháp ứng đối Cẩm Hồ có thể áp dụng, cuối cùng quyết định vẫn là tăng cường đầu tư vào phát triển chip ĐTDĐ, thậm chí có thể tập trung ra một số nhóm nghiên cứu khoa học, thành lập công ty thiết kế chip chuyên nghiệp!!!

Cuộc thảo luận vốn sẽ không kết thúc quá sớm, Trần Tín Sinh trên đường nhận được điện thoại của Tiêu Thụy Dân, tổng giám đốc Liên Tín, vừa lúc Tiêu Thụy Dân đang ở Kiến Nghiệp, hẳn hy vọng có thể tiếp xúc một chút với phía Cẩm Hồ.

Lần này Bộ Thông tin muốn thoảng cái phát ra 10 đến 12 tấm giấy phép, tuy nói Cẩm Hồ sẽ nhận được trùng kích, nhưng chỉ ít ở trên biểu hiện, điện tử Hoa Hạ dưới cờ sở hữu ba xí nghiệp ĐTDĐ sẽ nhận được trùng kích lớn hơn nữa, thế nhưng việc phía sau không hề đơn giản như trên biểu hiện.

Tiêu Thụy Dân bức thiết hẹn Trần Tín Sinh lên gặp gỡ tại Kiến Nghiệp, đã đủ để nói rõ điểm này.

1004. Chương 1003: Tranh Quyền Đoạt Thế

Bất kể phải nói thế nào, Cẩm Hồ đều không có khả năng qua mặt điện tử Hoa Hạ cùng Liên Tín ký kết đồng minh gì, nhưng cùng Tiêu Thụy Dân lên lút tiếp xúc một chút thì vẫn rất cần thiết.

Trương Á Bình đến Kiến Nghiệp có một việc khác cần hoàn thành, Trần Tín Sinh liền cùng Tô Tân Đông đến khách sạn Kiến Nghiệp gặp Tiêu Thụy Dân.

Trương Khác còn muốn mời Dịch Đan Thanh đến ven hồ. Vừa đi, đúng lúc cô nhận được điện thoại của Vệ Lan, phải đi về một chuyến, Trương Khác hỏi cô có chuyện gì, nhưng cô chỉ đáp trả bằng cái lườm:

- Việc phụ nữ, liên quan gì đến cậu?

Trương Khác nhún nhún vai, liền một mình đi đến bên hồ.

Đại xanh hóa quanh hồ phía bắc hồ Yến Quy đã hoàn thành, có thêm nhiều hàng liễu, cao su che mát bên đề hồ, trong vườn hoa mới nở một số loài hoa không biết tên, dưới tường đề có thủy đài làm vòng bảo hộ, cách mặt nước chỉ cao hơn 10 cm. Trương Khác bước xuống thủy đài, giờ mới nhìn thấy từ vườn hoa phía trên phủ kín hoa ghênh xuân trên tường đề.

Đầu xuân, đêm ở hồ Yến Quy rất lạnh, nhưng vẫn có rất nhiều cặp tình lữ đang ngồi bên vòng bảo hộ ôm hôn nhau không coi ai ra gì, cũng có những người rảnh rỗi như Trương Khác, một mình hưởng thụ cảnh đẹp đêm trăng mùa xuân bên hồ.

Tạm biệt lúc hoàng hôn, Hứa Tư đã mời Trần Tín cùng đi ăn cơm, cũng không biết cô có trở về hay không. Đi bên hồ, Trương Khác cũng không vội vã gọi điện thoại cho cô, một mình lững thững đi về hướng căn nhà gỗ ven hồ.

Khi chỉ còn nhìn thấy bóng cây dưới ánh trăng ven hồ, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của Hứa Tư cùng Trần Tĩnh ngồi ở phía trước.

- Cậu nói chuyện gì mà nhanh thế?

Hứa Tư đang ngồi dựa vào ghế đá, thấy Trương Khác đột nhiên từ ven hồ đi tới, cô còn thoáng sửng sốt.

Trần Tĩnh thì đứng nói chuyện cùng Hứa Tư.

- Tiêu Thụy Dân của Liên Tín đột nhiên gọi điện thoại qua đây, hẳn đang ở Kiến Nghiệp, Trần Tín Sinh cùng Tô Tân Đông liền đến đó gặp hẳn rồi. Em cũng được rảnh rang.

Trương Khác đi tới giữa Hứa Tư cùng Trần Tĩnh, ngồi vào bên phải Trần Tĩnh, giúp cô ngăn gió sông lạnh lẽo thổi tới, ngồi dựa vào lan can, nghiêng người hỏi họ:

- Hai chị ăn cơm xong chắc lại ra ngoài đi lung tung hả?

- Tử Gia cũng không có ở Kiến Nghiệp, tôi vốn định ban đêm cùng trợ thủ về Hải Châu, ở trước Sư Đại Nam môn lại xảy ra va quệt với xe của người khác, trợ thủ ở lại đó xử lý rồi, tôi chỉ có thể ở lại Kiến Nghiệp một đêm.

Trần Tĩnh nói:

- Ở chỗ này hơi lạnh, chúng tôi đang định trở lại đây.

Được Trương Khác hỗ trợ cản gió, cảm giác không còn quá lạnh nữa, Trần Tĩnh cảm giác ấm áp trong lòng, nghĩ thầm Tiêu Thụy Dân của Liên Tín lên tiếp xúc với Cẩm Hồ chắc là việc rất bí mật. Trương Khác cũng không ngại để anh biết, loại cảm giác được tin nhiệm này rất tuyệt vời, dưới ánh trăng nhìn Trương Khác, cô không chế không được tăng thêm vài phần tình nghĩa với y.

Trương Khác không biết Tạ Tử Gia bởi vì chuyện gì mà không ở Kiến Nghiệp, lúc này cần phải là thời khắc then chốt nhất Khoa Vương Cao Khoa phát triển ĐTDĐ bảo thạch, xem như người phụ trách, Tạ Tử Gia không nên tùy tiện rời khỏi Kiến Nghiệp. Y nhìn con mắt Hứa Tư đang nhìn qua đây mỉm cười, nghĩ thầm cô nhất định bảo Trần Tĩnh ngủ lại căn nhà gỗ ven hồ.

Hứa Tư cũng không nói gì muốn giữ Trần Tĩnh ngủ lại một đêm, chỉ là khó hiểu hỏi:

- Lúc này Tiêu Thụy Dân tới đây tìm làm gì?

- Nội bộ Bộ Thông tin cũng là phe phái phức tạp, tràn ngập mâu thuẫn.

Trương Khác nói:

- Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng, ba nhà xí nghiệp mặc dù đều thuộc điện tử Hoa Hạ, trên thực tế, ba xí nghiệp này lại là lá chắn cực mạnh của nội bộ điện tử Hoa Hạ, điện tử Hoa Hạ là chính hợp gần 20 xí nghiệp trực thuộc Bộ Bưu điện, Bộ công nghiệp điện tử mà thành. Năm 98 doanh thu vừa mới đột phá 20 tỷ. Trong 20 tỷ này, Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng đã chiếm hơn phân nửa. Năm 98 điện tử Hoa Hạ lợi nhuận đạt được 1.8 tỷ. Ba xí nghiệp này đã chiếm 2/3. Cường thế như Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng, lực ràng buộc của tổng bộ tập đoàn điện tử Hoa Hạ đối với ba xí nghiệp này cực kỳ hữu hạn, thậm chí ngay cả quyền hạn tài vụ, nhân sự cũng không thu hồi, muốn nói Cát Kiến Đức không có cái nhìn đối với nhóm Tiêu Thụy Dân, vậy quá ngây thơ rồi. Bộ Thông tin lần này kế hoạch phát 10 đến 12 tấm giấy phép ĐTDĐ, nhìn qua có phần bất lợi đối với điện tử Hoa Hạ, nhưng đối với Cát Kiến Đức và cao tầng điện tử Hoa Hạ của hắn thì có thể mượn cái này để áp chế Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng — hơn nữa, cho dù phát 10 đến 12 tấm giấy phép, trong đó đại đa số cũng là rơi vào trong tay các xí nghiệp có quan hệ với Bộ Thông tin. Nhiều giấy phép phát ra như vậy, có thể làm thành công mấy nhà, tương lai một mệnh lệnh hành chính cũng có thể chính hợp đến dưới cờ điện tử Hoa Hạ, trên thực tế lại tăng cường thực lực của điện tử Hoa Hạ trên nghiệp vụ tại ĐTDĐ — đây là Cảnh Trùng Dương đang đi trên lộ tuyến đường công cứu quốc, hắn cũng không cho là chúng ta ngu bao nhiêu. Chỉ là cái cổ của chúng ta đã bị hắn nắm trong tay, trên chuyện này không thể vùng vẫy được. Cảnh Trùng Dương cũng sẽ cho rằng hắn làm như vậy, chỉ ít trên biểu hiện vẫn duy trì công chính — tình huống thực tế chính là, điện tử Hoa Hạ sẽ không bởi vậy mà có tổn thất gì, địa vị của Liên Tín, Liên Tấn cùng với Đông Hưng thì sẽ nhận được trùng kích.

- Ôi! Đúng là phức tạp!

Trần Tĩnh mơ hồ cảm thấy phương diện này có rất nhiều vấn đề, chỉ là không thấy được thấu triệt như Trương Khác thôi, Bộ Thông tin thoảng cái phóng đại lỗ hổng tiến vào sản nghiệp ĐTDĐ, ngoại trừ áp chế Cẩm Hồ, cũng tràn ngập nội bộ tranh quyền đoạt thế.

Hứa Tư dịu dàng cười, cô thà rằng đơn giản sinh sống dưới sự che chở của Trương Khác, cũng không muốn đi suy nghĩ những cảnh lực đực phía sau này.

- Cũng không có gì phức tạp, xem như xí nghiệp, chỉ cần kiên trì chính xác với chiến lược chính, tình thế có phức tạp, khi ứng phó cũng sẽ có thể bình tĩnh.

Trương Khác cười cười:

- Tuy nhiên đối với Khoa Vương Cao Khoa mà nói cần phải là một chuyện tốt, tôi cũng chờ mong mọi người có thể thành danh.

- Ừm...

Trần Tĩnh gật đầu.

- Ngày hôm nay tôi đã liên hệ qua với Trần Tín Sinh, Khoa Vương Cao Khoa tại kỹ thuật còn cần ủng hộ gì thì cứ đề xuất —— không có gì phải ngại. Khoa Vương Cao Khoa có thể ở trên thị trường thu được thành công, cũng là cơ hội tốt để Cẩm Hồ mở rộng kỹ thuật, điểm này, nội bộ Cẩm Hồ đã có chung nhận thức, cũng không phải tình cảm giữa chúng ta mà thiên vị ọi người..

Trương Khác đã nói trắng ra như thế, dưới ánh trăng sắc mặt Trần Tĩnh lại đỏ lên, hai năm nay Khoa Vương Cao Khoa nhận được sự giúp đỡ của Cẩm Hồ cũng nhiều rồi, cho dù nội bộ Khoa Vương Cao Khoa cũng có người đang đồn đãi cô hoặc là Úc Bình cùng cao tầng nào của Cẩm Hồ có bí mật gì không thể cho ai biết, cũng không biết nội bộ Cẩm Hồ có lời đồn gì.

Bên ngoài lại nổi gió lớn, Trương Khác liền theo Hứa Tư, Trần Tĩnh trở về căn nhà gỗ ven hồ, ngồi ở trên căn gác tầng thượng có máy điều hòa, nhìn cảnh hồ dưới ánh trăng đêm ngoài cửa sổ.

1005. Chương 1004: Kế Sách Ứng Đối

Trần Tĩnh ngồi chỉ chốc lát, liền muốn cáo từ ra về, Hứa Tư nói:

- Đã nói là đêm nay ở lại đây mà, sao lại còn muốn ở khách sạn? ngày mai tôi cũng về Hải Châu, còn phải ngồi nhờ xe của cô đấy.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trương Khác nói:

- Lầu hai có một phòng vốn dùng để làm phòng khách, phòng đó có ghế sofa, mở rộng ra là một chiếc giường. Để tôi giúp chị đi trải chăn.

Trương Khác vừa nói đã chạy xuống lầu giúp Trần Tĩnh trải giường rồi. Trương Khác mới bưng chăn đi ra thì Hứa Tư đã từ phía sau đi tới cười véo y:

- Tiểu vô lại, cậu mặt dày ở chỗ này làm cái gì? Ban đêm lạnh như thế, chị và Trần Tĩnh ngủ cùng một chăn là được rồi.

- Quan hệ giữa hai chị lúc này trở nên mật thiết thế rồi?

Trương Khác đặt chăn lên ghế sofa, ưỡn mặt cười nói:

- Đan Thanh cũng biết em ngủ ở đây, chung quy không thể để cho chị ấy biết em bị một phụ nữ khác đuổi ra ngoài mà.

Hứa Tư trợn mắt nhìn Trương Khác, cũng hết cách, đành giúp y trải chăn. Mặc dù Hứa Tư cùng Dịch Đan Thanh ở chung không ngại, nhưng ít nhiều trong lòng có chút mâu thuẫn, căn nhà gỗ ven hồ này cô chưa

từng mời Dịch Đan Thanh qua làm khách, thực sự là đuổi Trương Khác trở lại, để Dịch Đan Thanh biết là mình cho Trần Tĩnh ngủ lại ở chỗ này, có thể sẽ nảy sinh khúc mắc. Trải giường xong, Hứa Tư vỗ người đứng lên, chỉ vào giường và Trương Khác:

- Tối nay cậu ngủ ở đây.

Trương Khác vô lại nở nụ cười, liền tiến tới ôm Hứa Tư vào lòng:

- Cũng phải xem bản thân Trần Tĩnh có không biết xấu hổ khách lần át chủ hay không chứ!

Hứa Tư bực tức trừng mắt với Trương Khác, cùng tên vô lại này đôi khi không thể nói lý. Hứa Tư lấy tay chống ngực Trương Khác, giẫy khỏi lòng y, chốc lát còn nói thêm:

- Vừa rồi ở bên hồ, cậu cố ý ngồi bên phải Trần Tĩnh, có phải là giúp người ta cản gió có phải không?

- A, có sao? - Trương Khác giả vờ hồ đồ hỏi.

- Cậu biết quan tâm như thế cũng rất tốt.

Hứa Tư thân mật vỗ vỗ má y:

- Chỉ là người như cậu sẽ rất dễ làm cho nữ nhân thích, đến lúc đó, cậu không phải lại phải cắt thêm một miếng thịt ra ngoài?

- Nhìn mình bị cắt mỗi nơi mỗi khúc, thực sự là đáng thương...

Trương Khác ra vẻ đáng thương, y quả thật còn chưa dám tùy tiện đi trêu chọc Trần Tĩnh.

- Được tiện nghi còn khoe mẽ!

Hứa Tư cười mắng, rồi cùng Trương Khác dắt trên đi lên lầu.

Trương Khác biết tin tức Bộ Thông tin lần này mở rộng lỗ hổng là từ chỗ thứ trưởng Bộ Thông tin Dịch Vân Phi, hẳn cũng không thể đem một số khúc chiết phía sau màn phông đoán được phân tích cho Trương Khác nghe qua điện thoại, dù sao hẳn không phải là thứ trưởng phân công quản lý mảng này, nhưng sau khi Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông cùng Tiêu Thụy Dân gặp mặt, mới từ trong miệng Tiêu Thụy Dân chứng thực suy đoán trước đó của Trương Khác.

Căn gác trên tầng đỉnh của căn nhà gỗ ven hồ là một không gian trống trải nghiêng một góc 25 độ do các song cửa sổ lắp nghiêng cấu thành, giá sách hình ô vuông đỏ đen phủ kín hai bên tường, từ thang cuốn đi lên, trên sàn nhà ngoại trừ tường hình cung mà đặt một bộ ghế sofa, ngoài ra không có đồ đạc gì khác, trên sàn nhà trải thảm màu xi-măng, ba ly thủy tinh chân cao cùng một bình rượu đỏ đang mở đặt ở trên sàn nhà, Hứa Tư cùng Trần Tĩnh ngồi ở trên thảm nhưng, Trương Khác đứng ở phía trước cửa sổ tiếp điện thoại của Trần Tín Sinh.

- Ừm, khi phía trên phê giấy phép phát xuống, ngay lúc đó Bộ Bưu điện thiết lập ba cánh cửa, tài chính đăng ký phải đạt trên 200 triệu, liên tục kinh doanh trên 2 năm, có cơ sở nghiên cứu & phát triển để chứng thực các vấn đề tương quan như bảo vệ môi trường, chất lượng. . . Chuyện này, chúng ta không muốn thử đi ngăn cản, nhưng chúng ta cũng không thể ngồi nhìn tiêu chuẩn nhập môn bị giảm xuống. Còn hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số, cũng nên phát huy tác dụng trên việc xét duyệt các điều kiện như cơ sở nghiên cứu & phát triển.

Trương Khác ở trong điện thoại không che giấu yêu cầu Trần Tín Sinh lợi dụng thế lực của Cẩm Hồ đi gây ảnh hưởng cho hành động đại quy mô phát giấy phép lần này của Bộ Thông tin, làm cho chính quy, sẽ có cửa hàng điện tử có thực lực nhất định tiến vào, chung quy tốt hơn so với những kẻ đầu cơ. Cuối cùng lại nhấn mạnh một câu:

- Chỉ ít Cảnh Trùng Dương cũng sẽ không hy vọng ngành ĐTDD trong nước bị kẻ đầu cơ làm hỏng.

Trần Tĩnh cùng Hứa Tư ngồi ở một bên yên lặng nghe Trương Khác cùng Trần Tín Sinh nói chuyện, hai người lười biếng ngồi ở đó, cũng không có ý muốn tránh đi.

. . .

. . .

- Cát Kiến Đức đã tuyên bố, muốn vào năm tới, doanh thu sẽ nhảy vọt trên cơ sở 20 tỷ, đạt được 40 tỷ. Năm 2002, muốn đạt được 70 tỷ...

Trương Khác treo điện thoại, giới thiệu cho Trần Tĩnh một số tin tức mà y vừa mới lý giải được, lời nói của Trần Tín Sinh ở trong điện thoại, Trần Tĩnh ở một bên vẫn nghe không được:

- Điện tử Hoa Hạ muốn trở thành xí nghiệp tiến vào 500 cường của thế giới sớm nhất...

- 500 cường của Thế giới à.

Trần Tĩnh uể oải đuổi người, lại cảm thấy ở trước mặt Trương Khác, Hứa Tư như vậy có vẻ tùy tiện quá:

- Nếu như đến năm 2002 nhập bảng tiêu chuẩn còn đình trệ ở trên trình độ của năm 98, điện tử Hoa Hạ có thể sẽ đạt được doanh thu 70 tỷ, miễn cưỡng đủ tư cách rồi...

- Tâm tính của một số người trong nước cũng có vẻ nóng vội quá rồi.

Trương Khác ném đem ĐTDD xuống sàn nhà rồi ngồi xuống cạnh Hứa Tư:

- Thị trường trong nước lớn như vậy, các ngành như viễn thông, thông tin di động, dầu mỏ lại bị mấy xí nghiệp lũng đoạn kinh doanh, sớm muộn cũng sẽ chen vào 500 cường. . .

- Nếu nói 500 cường, Cẩm Hồ cố gắng một chút, trước hai năm, hẳn là có thể đạt được mục tiêu này mà?

- Không có lý thú gì... Cẩm Hồ không tranh cái này.

Trương Khác lắc đầu cười cười, xác nhập điện tử Ái Đạt cùng với số liệu của bộ môn linh kiện, doanh thu thực tế của tập đoàn Ái Đạt năm 98 tương đương với điện tử Hoa Hạ, có 20 tỷ. Thị trường DVD player mặc dù rất khó tăng trưởng nhanh, nhưng nghiệp vụ ĐTDD cùng với iplayer và USB flash drive đều có không gian phát triển rất lớn, mục tiêu doanh thu của tập đoàn Ái Đạt vào năm 99 định tại 34 tỷ đến 36 tỷ.

Công ty giấy Tân Quang, sau khi sở hữu hai cơ sở sản xuất lớn Hải Châu cùng Kim Sơn, mục tiêu tiêu thụ năm 99 là 6 tỷ. Năm 99 quy mô tiêu thụ của điện Thịnh Hâm cũng muốn vượt qua hơn 10 tỷ, tái xác nhập với số liệu của các xí nghiệp thương vụ Cẩm Hồ, Thế Kỷ Cẩm Hồ, Trung Tinh Vi Tâm, năm 99 miễn cưỡng đạt được tiến nhập tiêu chuẩn 500 cường của thế giới, nhưng làm như vậy không có ý nghĩa chút nào, ngoại trừ phong quang mặt ngoài, chỉ nhắc nhở một số người trong nước sản sinh cảnh giác mà thôi đối với Cẩm Hồ.

Muốn vào 500 cường, cũng phải chờ tới lúc xí nghiệp dưới cờ nào đó có có tư cách độc lập tiến nhập bài danh, khi đó mới tính chân chính đứng vững, hơn nữa cơ cấu của hệ thống Cẩm Hồ cũng không cần trải đến dưới phạm vi nhìn của giới truyền thông cùng công chúng.

Trương Khác lại nói với Trần Tĩnh:

- Hai người Tô Trần cũng có chút ý nghĩa giống tôi, không mưu mà hợp, chính là hy vọng thấy được Khoa Vương Cao Khoa có thể trở nên vẻ vang. Đương nhiên rồi, ở trong điện thoại Trần Tín Sinh nói rất thẳng với tôi, nếu như Khoa Vương Cao Khoa có thể dựa vào kỹ thuật của chúng tôi, chúng tôi có thể cung cấp ủng hộ kỹ thuật với mức độ lớn nhất. . . Việc này, tôi sẽ bảo Trần Tín Sinh sau đó liên hệ với chị.

Trương Khác còn chưa nói hết, ĐTDD trong tay Trần Tĩnh đã vang lên, Trần Tĩnh cầm lấy nhìn qua, nói:

- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến rồi.

Hứa Tư cười khê kéo cánh tay Trương Khác, gối đầu lên bờ vai của y, ghé sát đến bên tai Trương Khác khẽ nói:

- Họ cũng thật không biết điều, cậu không ám chỉ một chút, Trần Tĩnh đang ở cùng với cậu sao?

Có thể giải thích rõ ràng sao? Trương Khác rất hoài nghi, chỉ là nghe Trần Tĩnh ngồi ở chỗ đó làm bộ lần đầu tiên nghe được việc này, cùng Trần Tín Sinh thảo luận việc hợp tác kỹ thuật qua điện thoại.

Bộ Thông tin thoảng cái mở rộng lỗ hổng, ý đồ nhằm vào Cẩm Hồ đã rõ ràng, thế nhưng người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, đối kháng cùng Bộ Thông tin, chung quy không có lợi đối với Cẩm Hồ, dù sao Bộ Thông tin là bộ môn chủ quản ngành nghề, Cẩm Hồ muốn phát triển ở trên lĩnh vực điện tử thông tin, hầu như mỗi một động tác trọng đại đều không thoát khỏi “chiếu cố” của Bộ Thông tin. Trong nhóm thứ hai thu được giấy phép ĐTDD, nếu Khoa Vương Cao Khoa có thể trở nên vẻ vang, một mặt có thể mở rộng khả năng chiếm hữu thị trường của kỹ thuật Cẩm Hồ, mặt khác, coi như là một cái tát đối với Bộ Thông tin.

Nghĩ như vậy, Trương Khác lại rất chờ mong biểu hiện của Tạ Tử Gia ở trên thương nghiệp: Khái niệm ĐTDD bảo thạch đích thật là một kế hoạch rất kinh diễm, tuy nhiên cũng phải nhìn xem năng lực chấp hành của Khoa Vương Cao Khoa.

...
...

Đội Trần Tĩnh cùng Trần Tín Sinh nói điện thoại xong, Trương Khác cũng không để ý thời gian muộn thế nào, y gọi điện thoại cho Thiệu Tâm Văn, hỏi tình huống chấp hành của kế hoạch “Bách thành bách điểm”.

Ở trong điện thoại Thiệu Tâm Văn cười khổ với Trương Khác, tiếp theo thanh âm của Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông từ trong điện thoại truyền đến, Thiệu Tâm Văn đã bị Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông tranh tìm tới cửa rồi trước rồi.

Diệp Tiểu Đồng ở trong điện thoại oán giận, mỗi tháng nó hiếm khi giành chút thời gian về Kiến Nghiệp một chuyến, sinh hoạt vợ chồng cứ như vậy bị phá hủy mất.

Trương Khác không tin lời của nó, đường cao tốc giữa Huệ Sơn cùng Kiến Nghiệp chỉ mất hơn thời gian 1 giờ, hai vợ chồng son đâu thể chịu được một tháng gặp mặt một lần? Tuy nhiên Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đã tìm tới Thiệu Tâm Văn, y liền không cần quan tâm việc này, chờ bọn họ nghĩ ra phương án cụ thể là được.

Vì chuyên doanh ĐTDD mà chuyên môn đăng kí điện tín Thịnh Hâm, ngoại trừ bên trong siêu thị điện máy Thịnh Hâm mở rộng quy mô của quầy hàng chuyên doanh ĐTDD, còn muốn các thành phố khác mà siêu thị điện máy Thịnh Hâm chưa bao phủ đến mở hàng loạt các cửa hàng chuyên doanh dây chuyền ĐTDD, vì thế, Thịnh Hâm tự xoay sở 300 triệu tài chính, tập đoàn Ái Đạt lại cung cấp thêm 500 triệu, tổng cộng sử dụng 800 triệu khởi động kế hoạch “Bách thành bách điểm”, kéo dài con đường tiêu thụ ĐTDD đến các thành phố cấp địa thị chủ yếu trong nước cùng một số thành phố cấp huyện quan trọng.

So sánh với diện tích của siêu thị điện máy nó chiếm dụng, quy mô của cửa hàng chuyên doanh dây chuyền ĐTDD nhỏ gọn hơn nhiều, dựa vào hệ thống hậu cần của thiết bị điện Thịnh Hâm đã có, khoảng chừng chỉ cần 2 triệu là có thể mở một cửa hàng, không giống với siêu thị điện máy động một tí yêu cầu hơn 10 triệu tài chính.

Nhân tố chân chính tiết chế thiết bị điện Thịnh Hâm đại quy mô mở rộng vẫn là ở chỗ nhân lực tài nguyên thiếu thốn, tuy nhiên luôn luôn dễ dàng hơn so với tập đoàn Ái Đạt. Vì thỏa mãn nhu cầu của Vườn Sồi đối với nhân viên, Cẩm Hồ vung tiền vào các trường đại học như đại học Đông Hải, thiết bị điện Thịnh Hâm chỉ đưa vào một khoản tài chính tại Tân Vu thiết lập học viện Thịnh Hâm huấn luyện chuyên môn. Công nhân thông báo tuyển dụng trước tiên đưa vào trong trường học huấn luyện dựa theo điều kiện bất đồng tăng cường bồi dưỡng một tháng đến nửa năm thời gian, để giảm bớt nhu cầu đối với tài nguyên nhân lực.

Bởi quan hệ nắm giữ cổ phần của nhau của hệ thống Cẩm Hồ, đến lúc này, Thịnh Hâm đã hoàn thành quá trình dung hợp với hệ thống Cẩm Hồ, nhưng theo cái nhìn từ bên ngoài, Cẩm Hồ cùng tập đoàn Ái Đạt vẫn đang hợp tác quan hệ chiến lược mà thôi.

Kế hoạch “Bách thành bách điểm” có thể thuận lợi thực thi sẽ là con đường tiêu thụ ĐTDD bao trùm thị trường trong nước, chỉ ít trước khi Bộ Thông tin thành lĩnh xảy ra biến cố vẫn vẫn hồi chút hoàn cảnh xấu — cũng có thể thông qua con đường này tăng cường quyền tiếng nói ở trong ngành ĐTDD.

Đương nhiên rồi, trên thương trường nói chuyện thương trường, chờ mong đối với lợi nhuận, đây mới là ý đồ căn bản để khởi động kế hoạch “Bách thành bách điểm”. Thị trường trong nước đối với các xí nghiệp chế

tạo ĐTDĐ mà nói đã nghênh đón thời đại hoàng kim, đối với các xí nghiệp tiêu thụ mà nói cũng là nghênh đón thời đại hoàng kim.

Nghiệp vụ tiêu thụ ĐTDĐ của thiết bị điện Thịnh Hâm, lợi nhuận tiêu thụ của mỗi cái ĐTDĐ đều trên 500 đồng, cao hơn các sản phẩm điện gia dụng khác như điều hòa, TV một đoạn, đây vẫn là tình huống Thịnh Hâm tương đối tự hạn chế, các nhà bán hàng khác khác, thậm chí trên một cái ĐTDĐ phải thu giá chênh lệch trên 1000 đồng.

Trước mắt xí nghiệp tiêu thụ ĐTDĐ trong nước cũng không thành quy mô gì, càng không có đại tư bản cùng Cẩm Hồ cạnh tranh, có Cẩm Hồ ở sau lưng chống đỡ, tin điện Thịnh Hâm chỉ ít có thể nắm lấy lợi nhuận cao vào thời gian ba năm sau.

Khoa Vương Cao Khoa đột nhiên nghênh đón cơ hội phát triển tốt lớn như vậy, Tỉnh tự nhiên không có tâm tư ngủ, nhưng cũng không thể bắt Trương Khác, Hứa Tư thức cùng mình nói chuyện, cô liền về trước phòng khách nghỉ ngơi.

- Đêm nay, cậu thành thật một chút. . .

Đợi Trần Tĩnh đi xuống lầu, thấy Trương Khác giờ tay làm ra bộ dạng vô lại, Hứa Tư trong miệng tuy là đang “cảnh cáo” Trương Khác, trên mặt lại tỏ vẻ xấu hổ, hình như cũng rõ ràng lời “cảnh cáo” của mình có tác dụng thật sự hữu hạn đối với Trương Khác. Chỉ là nhà gỗ này dụng gỗ để kiến tạo, phòng khách Trần Tĩnh ngủ nằm kề với phòng ngủ, hình như hiệu quả cách âm không phải quá lý tưởng, Hứa Tư trong lòng tự nhiên không muốn có động tĩnh gì bị Trần Tĩnh nghe được!!!

1006. Chương 1005: Mộng Xuân

“Két!”

Trần Tĩnh mơ mơ màng màng nghe có âm thanh gì từ sát vách truyền đến, lòng cô đánh thót một cái, biết Trương Khác cùng Hứa Tư ở sát vách đang làm chuyện tốt gì. Mặc dù Trần Tĩnh chưa đem thân thể tùy ý hiến cho người đàn ông nào, nhưng cũng không có bảo thủ đối với việc nam nữ không hề hay biết gì, thậm chí có đôi khi sẽ lấy ngón tay mà xoa lên đầu vú, hoặc đem góc chăn kẹp giữa hai chân để thu được một số khoái cảm khôn kể.

Đêm khuya người tỉnh, giống như sát vách một cây kim rơi vào sàn nhà cũng có thể nghe rõ, tiếng hôn môi chụt chụt, còn có tiếng vang lạ kèm theo tiếng nước, rõ ràng là thanh âm của nam nữ giao hợp. Tiếng rên rỉ khê khằng của Hứa Tư như ánh trăng vẩy vào bên trong phòng, thanh âm này rõ ràng đến mức khiến người nghe gần như có thể tưởng tượng ra tình cảnh hai người sát vách giao hợp, Trần Tĩnh đều cảm giác được mặt mình đã bỏng như lửa đốt.

Hình như là bị bóng đè, Trần Tĩnh mơ mơ màng màng từ trên giường đứng lên, len lén đi tới sân thượng, cửa sổ sát vách không có kéo rèm lên, dưới ánh sáng nhạt lờ mờ, hai chân của Hứa Tư bị quàng lên vai Trương Khác, Trương Khác đứng ở dưới giường, tay vỗ về eo Hứa Tư, hạ thân đưa đẩy vào giữa hai chân cô, tiếng giao hợp kích thích là không ngừng truyền đến từ nơi đó, giường đang lắc lư.

Tiếng rên rỉ của Hứa Tư như tiếng ngâm ca rất kiều mị động nhân, lúc này nghe ra càng rõ ràng hơn:

- A...ư... chịu không nổi, a, cậu đến sát vách đi, biết cậu thèm Trần Tĩnh từ lâu rồi, cậu đi ăn cô ấy đi...

Trần Tĩnh hoảng hốt, hạ thân không khỏi ảm ướt, cô cố gắng khắc chế không đưa tay đi kiểm tra nơi đầm nước mẩn cảm, nhìn Trương Khác muốn xoay người lại, cô liền như kẻ trộm trốn về phòng, chui vào trong chăn, vừa muốn nhắm mắt cố ngủ đi thì cảm giác phía sau có đôi tay nóng hổi duỗi qua nắm lấy đôi gò bồng đảo to tròn của mình, nhìn lại, gương mặt anh tuấn khiến mình ngày nhớ đêm mong đang nở nụ cười tà khí rơi vào mi mắt cô.

Trần Tĩnh đang do dự có nên giãy dụa hay không, chỉ ít cũng phải giãy dụa một chút chứ, thì cái thứ cứng cứng đã chui vào nơi ướt át của mình, có cảm giác đau đớn như bị xé rách, nhưng toàn thân tê dại, cảm giác như bị điện giật, thân thể trong nháy mắt đã nhũn ra.

Bị chậm rãi đâm vào, xúc cảm liền đạt đến cực hạn, lại cảm giác được một luồng nhiệt lưu từ bên trong tràn ra, người liền tỉnh lại.

Trần Tĩnh trợn mắt nhìn trần nhà ánh sáng lơ mơ, ánh trắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi vào trước giường, đêm khuya người tĩnh, chỉ có tiếng cửa hồ nước từ ngoài cửa sổ truyền đến, sát vách chìm trong tĩnh lặng, chắc hẳn Hứa Tư cùng Trương Khác đều đã chìm vào trong giấc ngủ.

Chỉ là bị vật cứng của Trương Khác đụng phải cùng với bị vật cứng đó chậm rãi đâm vào, cảm giác thật rõ ràng sáng tỏ, thật không giống như là đang trong mộng, trước đó cũng từng mơ mấy lần như vậy, nhưng không rõ ràng như lần này, tư vị tuyệt vời hình như vẫn còn lâng lâng trong ký ức, chưa tiêu tan, chỉ là không biết thực sự phát sinh có thể tuyệt vời như vậy hay không, Trần Tĩnh thầm mắng mình: đâm dăng, không biết xấu hổ!

Trần Tĩnh đưa tay sờ vào trong váy ngủ, quần lót đã bị ướt, ướt ướt dính dính như đang tắm dầu, trước đây chưa từng ướt đến kinh khủng như vậy, thật hối hận trước khi ngủ không ném đệm đi. Mặt nóng hổi, trống ngực đập loạn, nhin không được cô lại suy nghĩ đến cảm giác trong mộng, giữa hai chân nhớp nhớp rất khó chịu. Có cảm giác hơi buồn tiểu. Cô đứng dậy khỏi giường, ánh trắng rơi vào rất sáng, cũng không có bật đèn. Cô mở cửa đi về hướng WC, khi đi qua cửa phòng sát vách lại nhin không được ngừng lại, muốn nhìn vào trong xem sao.

Đương nhiên rồi, đây cũng chỉ là con ma trong lòng đang tác quái, Trần Tĩnh cũng không đến mức mở cửa thật đi rình xem bộ dạng khi ngủ của Trương Khác và Hứa Tư. Cô xoay người muốn đi WC, đột nhiên thấy được Trương Khác đang bưng ly cafe đứng ở sau lưng...

- Á!

Trần Tĩnh giật mình, chỉ là vô ý thức muốn chạy về phòng của mình. Trương Khác đang bưng hai ly cafe nóng không tránh được, hai ly cafe đều hất lên người Trần Tĩnh.

Bị bỏng, Trần Tĩnh lại nhin không được đau hét lên, chỉ là tâm tư muốn chạy vẫn chưa dừng lại, khi xoay người bị treo chân, đau đến ngồi xổm xuống. Váy ngủ bị cafe hất vào càng bỏng hơn.

- Xảy ra chuyện gì?

Hứa Tư nghe được tiếng la của Trần Tĩnh, từ trong phòng đi ra thấy được Trương Khác cùng Trần Tĩnh đều dính cafe, còn đang bốc khói, biết là hai người này đã bị bỏng, Hứa Tư vội vàng đỡ Trần Tĩnh trở về phòng, giúp cô cởi xuống váy ngủ bằng lụa trên người. Mở đèn, thấy bộ ngực trắng nõn của Trần Tĩnh bị bỏng đỏ một mảng, như một người từng trải, Hứa Tư nhẹ nhàng nâng ngực Trần Tĩnh lên, cười nói:

- Thật đẹp. . .

- Tôi đi ra WC, ai ngờ Trương Khác đang bưng cafe đứng ở sau lưng, như gặp phải quỷ vậy, con người tôi lại nhát gan từ nhỏ...

Trần Tĩnh xấu hổ lui về phía sau, không cho Hứa Tư nâng vú của mình, lại chột dạ giải thích nguyên do va phải Trương Khác.

Hứa Tư cười nói:

- Tiểu tử Trương Khác này làm chuyện gì cũng như quỷ vậy, sớm biết vậy thì không cho nó đi lấy cafe rồi, nhìn xem làm cô bị bỏng rồi, phải bôi dầu hoa hồng lên mới được...

Thấy Trần Tĩnh có vẻ xấu hổ muốn cầm chăn che ngực, Hứa Tư nói:

- Cần thận bị cảm, tôi lấy cho cô một bộ đồ khác...

Hứa Tư đứng dậy muốn lấy đồ cho Trần Tĩnh, lơ đãng thoáng nhìn qua quần lót của cô bị ẩm ướt, bộ lông đen sì bên trong cũng mơ hồ lộ ra, vô ý thức lại nhìn Trần Tĩnh. Trần Tĩnh đang có tật giật mình, bị Hứa Tư nhìn sang, mặt càng đỏ gay, ngay cả cái cổ cũng đỏ như say rượu, cô vội kẹp hai chân lại, kéo chăn che khuất người.

Hứa Tư dí dõm chớp mắt vài cái với Trần Tĩnh, khẽ hỏi:

- Nghĩ ai vậy, hay là mơ tới ai?

Trần Tĩnh rúc mặt vào trong chăn, không hé răng, cảm giác xấu hổ đến muốn khóc, thực sự là lúng túng. Hứa Tư thôi không trêu Trần Tĩnh nữa, liền đẩy cửa đi tới hành lang, thấy Trương Khác đang thu dọn, trên thân còn đánh trần.

- Không có chuyện gì chứ? - Trương Khác nhặt mảnh sứ vỡ lên, hỏi Hứa Tư.

- Cậu chạy xuống dưới lấy dầu hồng hoa giúp cô ấy đi.

Hứa Tư phân phó Trương Khác, còn mình thì đến phòng ngủ tìm một chiếc váy ngủ sạch sẽ cho Trần Tĩnh. Đợi Trương Khác đi đến cầu thang, Hứa Tư mới nhìn qua phần cuối hành lang có mở đèn, trong hành lang cũng không quá tối. Cho dù Trần Tĩnh đột nhiên thấy được Trương Khác thì cũng không sợ đến mức như vậy, lại nghĩ tới vết ẩm ướt trên quần lót của Trần Tĩnh, nghĩ thầm có thể là cô ấy có tật giặt mình thôi, trong lòng khẽ thở dài, rồi bắt đầu tìm đồ trong tủ quần áo.

Trương Khác cũng rất nhanh nhẹn, rất nhanh cầm dầu hoa hồng đi lên lầu đưa cho Hứa Tư, ở chỗ này y không có thừa áo ngủ, chỉ phải mặc áo sơ mi, thấy Hứa Tư cầm y phục, dầu hồng hoa đứng ở nơi đó mới hỏi:

- Sao chị không đi qua đó đi?

- Hay là cậu cầm qua xoa giúp cô ấy đi?

Hứa Tư muốn đưa áo và dầu hồng hoa cho Trương Khác.

- Em cũng muốn đi lắm, sợ bị chị ấy trả lại. - Trương Khác nghiêng mặt cười.

- Quỳ hoa tâm như cậu, chị không tin cậu không có tặc đảm này!

Hứa Tư cười véo Trương Khác một cái, lại nói đùa với y:

- Cho dù bị trả lại, việc này cũng đáng để mạo hiểm mà phải không?

Dứt lời cô không để ý tới Trương Khác nữa, ôm đồ cùng dầu hồng hoa đi thoa cho Trần Tĩnh.

Trương Khác đợi một hồi mới gõ cửa đi vào, Hứa Tư đang ngồi ở đầu giường xoa mắt cá chân cho Trần Tĩnh. Trần Tĩnh mặc vào váy ngủ có dây đeo của Hứa Tư, nằm nghiêng người trên giường, để lộ ra ngoài nửa phần đùi.

Trương Khác thấy Hứa Tư giúp Trần Tĩnh xoa mắt cá chân, Trần Tĩnh nhin đau cau mày lại, y khẽ hỏi:

- Chân cũng bị tẹo hử?

Trần Tĩnh giặt mình, vô ý thức co chân lại giấu vào trong chăn, Hứa Tư thì lại la hoảng lên:

- Dầu hồng hoa dính vào chăn rồi, sao cô lại phong kiến thế, hở chân cho người ta nhìn một chút cũng không được sao?

Trần Tĩnh mới biết phản ứng của mình hơi quá, liền thuận theo Hứa Tư duỗi chân ra khỏi chăn, khuôn mặt kiêu diễm lại ngượng ngùng như muốn nhỏ máu, ngay cả vai cũng như say rượu, khiến người nhìn mà tâm thần đông đờ.

Hứa Tư ngưng mắt nhìn thần thái kiêu mị xấu hổ của Trần Tĩnh một lúc, cô yếu sức, xoa chân cho Trần Tĩnh không mạnh được, dầu hoa hồng cũng rất khó thấm vào da thịt, nhưng cũng không cam lòng tiện nghi cho tiểu tử Trương Khác để y tới xoa thay. Trong lòng Hứa Tư cũng rất khó hiểu, tâm tư của Trần Tĩnh đối với Trương Khác đã rất rõ ràng, cũng không có cảm giác đặc biệt bài xích, so với thân thể của mình, Trần Tĩnh xuất thân phú quý, tiếp thu một nền giáo dục tốt đẹp, dung mạo xinh đẹp, lại là nữ cường nhân danh phù kỳ thực, điều kiện của cô hầu như sẽ làm toàn bộ phụ nữ ước ao, nhưng cũng kim lòng không đậu dành hết tình ý lên người Trương Khác.

Hứa Tư lại quay đầu không hài lòng nhìn Trương Khác, thấy người này còn đứng ở nơi đó giả si giả ngốc, cô cười mắng:

- Ngốc đứng ở nơi đó làm gì? bảo cậu rót ly cafe cũng để người ta cả nửa tiếng đồng hồ.

Sai Trương Khác xuống lầu rót cafe rồi, Hứa Tư cúi đầu nghiêm túc giúp cầm dầu hoa hồng Trần Tĩnh xoa mắt cá chân, Trần Tĩnh ngượng ngùng không nói lời nào, vừa lúc Hứa Tư cũng không cần nói, chỉ nhìn mắt cá chân của Trần Tĩnh sưng húp lên, cũng hơi đau lòng:

- Xem ra phải đi bệnh viện nhìn một chút mới được. . . Có cần đi ngay bây giờ không?
- Để đến sáng rồi tính, cũng không đau lắm.

Trần Tĩnh dựa vào giường ngồi dậy, thấy Hứa Tư nghiêm túc xoa vết thương giúp mình như thế, cô có phần cảm động, nói:

- Nghe nói chị có một em gái, tôi nghĩ làm em gái của chị nhất định rất may mắn rồi?
- Cô nói Hứa Duy hả, nó bản tính ngang bướng, chưa hẳn cảm thấy có chị Hứa Tư thì may mắn đâu!

Trần Tĩnh ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cũng không biết Trương Khác lúc nào trở lên rồi, đang đứng tại cửa tiếp lời với mình.

Hứa Tư thản nhiên cười, phất phất tay với Trương Khác, hờn dỗi nói:

- Chuyện bí mật của phụ nữ, cậu nghe trộm thì thôi, lại còn xen miệng vào cái gì? Ngoan ngoãn xem cafe pha xong hay chưa đi.
- Đúng là chán quá đi!

Trương Khác đuổi đuổi người rồi lại đi xuống lầu, đem những bi kịch từ kiếp trước xảy ra trên người chị em Hứa Tư, Hứa Duy đuổi ra khỏi đầu.

Trần Tĩnh nhìn Trương Khác đi khỏi, lại cười nói với Hứa Tư:

- Cậu ta nói bây cái gì vậy, nếu tôi có được một người chị như chị, không biết nên may mắn thế nào đâu, nếu không chị làm chị của tôi đi?

Hứa Tư hơi sững sốt, nhìn ánh mắt chân thành của Trần Tĩnh, cô đang do dự không biết là đáp ứng tốt hay là cự tuyệt mới tốt!!!

1007. Chương 1006: Hoa Tỷ Muội.

Trần Tĩnh lấy dừng khĩa nhìn Hứa Tư, đôi mắt lấp lánh dưới ánh đèn tường lơ mờ.

Hứa Tư nhớ tới lời chủ quán bar bên đường nói ở Hong Kong: Tình cảm hoàn mỹ luôn độc nhất vô nhị, nhưng thi thoảng nó lại gặp nhau ... Chẳng lẽ mình có thể lặng lẽ bỏ đi vì bên cạnh Trương Khác đã có Đường Thanh, rồi chấp nhận một tình cảm miễn cưỡng nào đó sao? Đại khái Trần Tĩnh cũng có tâm tư này.

Nghĩ tới đó Hứa Tư mới cười nói:

- Cô vừa xinh đẹp lại giỏi giang, nhận tôi làm chị có quá ỷ khuất cho cô không .. Tôi rất vui có em gái như cô.

Cô biết Trần Tĩnh ít hơn mình 10 tháng.

- Vậy em nhận coi chị là chị rồi đây.

Trần Tĩnh nét mặt hưng phấn, trong lòng còn chưa hoàn toàn hết xấu hổ:

- Mẹ em chỉ có mỗi cô con gái là em, từ nhỏ không có anh chị gì cả, có tâm sự gì cũng không biết chia sẻ với ai, từ nhỏ đã chơi cùng với Tử Gia, còn bị người ta trêu cho là do quá cô đơn ...

Nghĩ tới Tạ Tử Gia làm Trương Khác đau đầu, Hứa Tư mỉm cười, cô nghe ra lỗi trong lời của Trần Tĩnh, chắc phú hào như cha Trần Tĩnh sẽ không chỉ có một nữ nhân, nhưng không bình phẩm gì, như tên khốn kiếp Trương Khác đó, trêu hoa ghẹo nguyệt cũng phải tới cả đồng rồi.

Nhưng cô lại cảm thụ được tình cảm chân thành thấm thiết của y với mình, cho nên muốn hận cũng không hận nổi, cuối cùng còn chẳng phải cho y làm bậy đó sao?

Nhìn rắng hồng then thùng trên mặt Trần Tĩnh còn chưa phai hết, thùy mị vô cùng, dù là nữ nhân nhìn thấy còn xao động, đại khái trong lòng Trần Tĩnh đã quyết tâm tiến tới, lại cho tên nhóc đó hưởng lợi rồi. Chỉ là không biết cô ấy biết chị Vân Tình, Đan Thanh đều có quan hệ với tên háo sắc đó, có còn làm thế này không?

- Để chị giúp em xoa một lúc nữa.

Hứa Tư đặt cái chân bị xưng của Trần Tĩnh lên đùi mình, nói:

- Hứa Duy nó bướng lắm, có bị sái chân cũng chẳng để chị xoa cho đâu, chị thường đùa với mẹ mình, sao hai chị em lại khác nhau như vậy, còn nói chị lừa đứa bé được Hứa gia nhặt về.

Trần Tĩnh mừng rỡ ra mặt:

- Nếu chị đúng là được nhặt về thì nhà chị nhặt được báu vật rồi, em ở Hải Châu không có nhà, sau này em coi nhà chị là nhà mình, sau khi về Hải Châu, chị phải chính thức giới thiệu em cho người trong nhà đấy.

- Được, Hứa Duy ở Hong Kong chỉ biết tới công việc, mẹ chị còn than vãn thiếu mất một đứa con gái, em tới vừa vặn thay cho nó.

Hứa Tư vui vẻ nói:

Trần Tĩnh chăm chú nhìn Hứa Tư, ngắm nhìn hoa dung tuyệt diễm thiên hạ của cô, thốt lên:

- Chị Hứa Tư, chị thật xinh đẹp.

- Em có phải là nam nhân đâu, nói câu đó không thấy rợn người à?

Hứa Tư vỗ đùi Trần Tĩnh:

- Em cũng rất đẹp, chân dài thế này, con gái chân dài mới đẹp.

- Nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Trương Khác bê một cái khay cà phê và cốc chén tới, đặt lên chần, nhìn chân Trần Tĩnh xưng vù lên, tim rung rinh vì thương xót:

- Có đau không?

- Sức tôi yếu, thuốc không ngấm vào trong thịt được, cậu xoa giúp cô ấy đi.

Hứa Tư nâng mắt cá chân Trần Tĩnh lên, bảo Trương Khác ngồi xuống:

- Nếu không được thì trời sáng phải tới bệnh viện.

- ....

Trương Khác chần chờ rút tay lại, chỉ coi Hứa Tư đang thử mình, nếu không sao có thể để mình xoa chân nữ nhân khác trước mặt cô được:

- Tay chân em vụng về lắm, có khi làm cô ấy bị nặng hơn. Em ra tủ lạnh lấy ít đá làm túi chườm, có khi có tác dụng.

Nói rồi đứng dậy xuống lầu.

Trần Tĩnh chẳng thể buông thả trước mặt Hứa Tư để Trương Khác bóp chân ỳnh được, Hứa Tư nhìn Trương Khác xuống lầu, bĩu môi nói:

- Tên nhóc này thường ngày rất háo sắc, giờ lại còn xấu hổ không ra tay.

Trần Tĩnh cảm thấy hết sức ngượng ngùng, vùi mặt vào đầu gối không dám nhìn Hứa Tư, để chò bóp chân ỳnh, thâm nghĩ :” Mình đúng là điên hết sức”, ngẩng đầu lên hỏi:

- Sau này em có nên tránh anh ấy xa một chút không?

Hứa Tư hỏi lại:

- Còn nhớ chủ quán bar góc đường năm kia gặp ở Hong Kong không?

- Còn ạ!

Trần Tĩnh gật đầu, lí nhí đáp:

Hứa Tư nhìn thế là hiểu rồi, định hỏi Trần Tĩnh rốt cuộc nằm mơ thấy Trương Khác làm gì mình, nhưng không nói ra miệng.

Trương Khác mang túi chườm tới, giúp Trần Tĩnh đặt lên chân, Hứa Tư nói với y:

- Tôi và Trần Tĩnh vừa nhận chị em, cậu cũng gọi cô ấy là chị nghe coi nào.

- Hả! Có mấy phút thôi mà đã kết nghĩa kim lan rồi à?

Trương Khác ngạc nhiên hỏi, đứng bên giường ngắm nhìn đôi người ngọc kiều diễm như hoa, khen:

- Đúng là một đôi hoa tỷ muội.

Chân Trần Tĩnh tới sáng thì tốt hơn một chút, nhưng vẫn chưa thể xuống đất đi lại được.

Úc Bình buổi sáng tới Kiến Nghiệp, Tạ Tử Gia và nhân viên phát triển di động vẫn ở lại Hải Châu, Úc Bình đưa Trần Tĩnh đi tới bệnh viện chụp phim, không bị thương tới xương, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ba ngày.

Chỉ có điều Úc Bình lấy làm lạ, sao Trần Tĩnh lại ở qua đêm với Hứa Tư và Trương Khác rồi bị trẹo chân, cô ta thấy hiệu hiểu rộng, lén trêu Trần Tĩnh:

- Hôm qua hai cô cùng y chơi quá đà cho nên mới trẹo chân chứ gì? Khai ra mau.

- Nói lung tung, không sợ lưỡi bị mọc mụn à?

Trần Tĩnh xấu hổ mắng một câu, dấu diêm nói:

- Hôm qua bàn chuyện đàm phán kỹ thuật suốt đêm, muộn quá về khách sạn không tiện, nên tá túc ở chỗ chị Hứa Tư một đêm, nửa đêm dậy đi vệ sinh thì bị ngã.

Úc Bình chú ý thấy Trần Tĩnh thay đổi cách xưng hô với Hứa Tư, ngạc nhiên hỏi:

- Cô và Hứa Tư thân thiết với nhau từ bao giờ thế.

Trần Tĩnh đắc ý nói:

- Đêm hôm qua kết nghĩa kim lan đấy, sau này ở Hải Châu tôi cũng có nhà rồi, không sợ người ta bắt nạt nữa.

- Ai dám bắt nạt cô?

Úc Bình trêu ghẹo:

- Có mù mắt mới không thấy Cẩm Hồ ra sức nâng đỡ Cao Khoa KV.

- Được rồi, được rồi, không nói chuyện lung tung với cô nữa.

Nói mấy chuyện kiểu này với cô gái từng trải như Úc Bình chỉ thiệt, Trần Tĩnh nói lảng đi:

- Có hai chuyện cực kỳ có lợi với chúng ta, nếu hôm nay cô không tới tìm tôi, tôi cũng tìm cô thương lượng...

Liên đem chuyện bộ thông tin lầy này phát lượng lớn giấy phép cùng Cẩm Hồ sẽ tiến thêm một bước hỗ trợ kỹ thuật cho Úc Bình nghe.

Úc Bình tròn mắt nhìn Trần Tĩnh, nghi cô lấy lời này đánh lạc hướng mình, mấy giây sau đứng dậy nói:

- Cô ở lại Kiến Nghiệp dưỡng thương đi, mấy ngày này Tử Gia không ở Kiến Nghiệp, cô cứ mượn chỗ Trương Khác mà ở, đại phú hào như y không thiếu phòng, dù có thiếu cũng không đuổi cô đi đâu. Vừa khéo cô với y thảo luận chuyện hợp tác kỹ thuật. Các chuyện khác để tôi làm ...

Nghe ngữ khí cứ như muốn lấy dây trói Trần Tĩnh và Trương Khác vào nhau, tránh Cẩm Hồ nuốt lời vậy.

Lúc này Trương Khác và Hứa Tư đi lấy thuốc cho Trần Tĩnh về, Úc Bình thu lại vẻ đùa cợt, nghiêm túc nói với Trương Khác:

- Cao Khoa KV sẽ xứng đáng với sự tín nhiệm của Cẩm Hồ.
- Chúng tôi có giúp được mấy đâu, cùng khai thác thị trường thôi mà.

Trương Khác mỉm cười bình thản nói:

- Xem ra Trần Tĩnh phải nghỉ vài ngày, Trần Tín Sinh còn ở Kiến Nghiệp, bộ phận thông tấn di động chủ yếu cũng ở Kiến Nghiệp, cô liên hệ trực tiếp với Trần Tín Sinh đi, chuyện cụ thể phải do mọi người bàn với nhau.

Hứa Tư có công tác phải về Hải Châu, mặc dù nói để Trần Tĩnh ở lại bên hồ, song Trần Tĩnh cũng chẳng thể để Trương Khác chiếu cố mình, tuy có giác ngộ, có điều đi tới được bước đó là rất khó khăn, kiên trì về căn hộ của Tạ Tử Gia ở chung cư thanh niên, dù sao trợ thủ của cô cũng ở lại Kiến Nghiệp, có thể ở chung cư để giúp xử lý một vài việc.

Úc Bình rất thân thiện giao Trần Tĩnh lại cho Trương Khác, Hứa Tư chiếu cố, còn cô ta đi gặp Trần Tín Sinh.

1008. Chương 1007: Diên Cường Giấy Phép Di Động.

Quyết định mở cửa lần này của bộ thông tin, làm những xí nghiệp di động phía dưới là Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng chịu áp lực lớn nhất, nhưng là một thành viên trong thể chế, bọn họ không có tư cách, cũng không có lực lượng để phản kháng, chỉ kỳ vọng Cẩm Hồ có thể làm gì đó.

Với Tiêu Thụy Dân mà nói, ông ta càng hi vọng có thể gặp mặt Trương Khác nói chuyện một lần.

Trương Khác biết mâu thuẫn giữ Tiêu Thụy Dân và Cát Kiến Đức ngày một sâu, cũng không có khả năng được lòng Cảnh Trọng Dương, nghĩ mãi, thấy không thể hứa hẹn gì với ông ta, nên không gặp.

Còn việc Tiêu Thụy Dân hi vọng tăng cường hợp tác kỹ thuật, Trương Khác cho câu trả lời khẳng định, trước kia y lấy kỹ thuật chế tạo di động chia sẻ miễn phí, chính là muốn hình thành liên minh kỹ thuật, như thế di động trong nước mới có tư cách đối kháng với doanh nghiệp ngoại.

Bộ thông tin cũng lo Cẩm Hồ sẽ giữ trò đằng sau, thêm vào xí nghiệp tới xếp hàng ở bộ thông tin xin giấy phép thành hàng dài đằng dặc, cho nên công tác khảo sát tư cách thực tế đã tiến hành từ giữa năm ngoái, công tác phê duyệt chính thức triển khai mau chóng vào tháng ba năm nay.

Rất nhiều nhân tố xúc tiến bộ thông tin ra quyết định mở cửa sản nghiệp di động, có điều vẫn đồng ý để hiệp hội xúc tiến kỹ thuật tham dự vào chuyện xí nghiệp xin giấy phép này.

Kết quả đấu tranh các bên là ngưỡng cửa đầu tiên phải thuộc thành viên của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, còn hiệp hội phải tháo bỏ hạn chế địa phận với các xí nghiệp được hưởng kx thuật.

Hiệp hội cũng có yêu cầu với hội viên nộp đơn xin giấy phép, những xí nghiệp có được giấy phép di động năm nay đều phải là xí nghiệp đã đầu tư xây dựng cơ sở sản xuất hoặc trung tâm nghiên cứu ở Kiến Nghiệp hoặc Hải Châu, như thế mới đảm bảo lợi ích địa phương cho Hải Châu và Kiến Nghiệp.

Đây cũng là sách lược chỉ mưu cầu sức ảnh hưởng, sức thẩm thấu mà không mưu cầu khống chế của Cẩm Hồ, khiến hiệp hội xúc tiến kỹ thuật được bộ thông tin thừa nhận.

Tốc độ thẩm duyệt rất nhanh, tới hạ tuần tháng ba, danh sách xí nghiệp được tuyển được công bố, tổng cộng có mười một xí nghiệp có kinh nghiệp sản xuất thực tế, có cơ sở nghiên cứu kỹ thuật, lại là thành viên của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật, Cao Khoa KV đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Trừ Cao Khoa KV ra thì 10 xí nghiệp khác đều là xí nghiệp quốc hữu thuộc địa phương hoặc bộ ủy ban quốc gia.

Khác với 10 xí nghiệp kia, Cao Khoa KV thực tế đã có cơ sở sản xuất di động, trung tâm nghiên cứu phát triển, có mạng lưới tiêu thụ, thực tế Cao Khoa KV đã có sản phẩm di động.

Từ nửa cuối năm 97 tới tháng 3 năm 99, Cao Khoa KV tổng công sản xất dán mác cho Liên Tín bốn chiếc di động, mặc dù trước đó kỹ hiệp nghị bổ xung với Liên Tín, trước khi bốn chiếc di động này bị đào thải tự nhiên, vẫn do Cao Khoa KV sản xuất dán mác Liên Tín, nhưng ngay sau ngày có được giấy phép, Cao Khoa KV đã đưa ra 2 chiếc di động mới — Thực chất là cải tiến 2 chiếc thành công nhất trong 4 cái trước kia — Liên Tín tuy có ý kiến, nhưng chẳng thể nói ra.

10 xí nghiệp có được giấy phép di động kia do Cẩm Hồ và Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng liên hợp với nhau hạn chế hành vi dán mác thay, nên chẳng hề có kinh nghiệm sản xuất, sau khi có giấy phép, chuyện quan trọng nhất là lập cơ sở sản xuất.

Nhờ nỗ lực của Cẩm Hồ, Kiến Nghiệp thành trung tâm nghiên cứu phát triển kỹ thuật di động lớn nhất cả nước, còn Hải Châu thành cơ sở sản xuất di động nội địa lớn nhất, năm 98 có tới 60% di động từ Hải Châu đưa ra thị trường.

Trong 10 xí nghiệp kia, từ Liên Tưởng quyết định rời trung tâm nghiên cứu về Bắc Kinh, Hải Nhĩ đưa về Thanh Đảo, 8 công ty còn lại đều quyết định đầu tư mở rộng trung tâm nghiên cứu ở Kiến Nghiệp, để nó thực sự thành trung tâm phát triển kỹ thuật di động.

Từ hạ tuần tháng 3 tới thượng tuần tháng 4, tổng cộng có 3 công ty quyết định xây cơ sở sản xuất ở Kiến Nghiệp, 2 ở Hải Châu. Còn 5 công ty kia xây dựng ở Bắc Kinh, Thanh Đảo, Thâm Quyển, Thiên Tân.

Chẳng thể trách những công ty này nóng vội đến thế, danh sách 100 doanh nghiệp công nghiệp điện tử xuất hiện vào trung tuần tháng ba, điện tử Hoa Hạ đứng đầu bảng, Ái Đạt đứng thứ ba, nghiệp vụ di động công hiến cho Ái Đạt tới 9 tỷ, mặc dù người thông minh đều biết con số này bó ló, nhưng người trong nghề vẫn cảm thấy khó tin riêng năm 98, tập đoàn Ái Đạt riêng nghiệp vụ di động đã lãi ròng 1.8 tỷ.

Mặc dù con số thành cũng đã bị rút gọn một phần rồi, nhưng trừ đi tổng đầu tư thị trường

Doanh nghiệp có được giấy phép di động đợt hai có dư thừa tự tin vào thị trường di động, một số người to gan một chút khi phân tích thị trường khẳng định tổng lượng tiêu thụ di động trong nước năm 99 sẽ đột phá mức 32 triệu chiếc, tới năm 2000 sẽ đột phá 50 triệu chiếc, trong hai năm này doanh nghiệp di động trong nước có không gian tăng trưởng thị trường 70 tới 85 tỷ.

Thu lợi cao như thế, không gian thị trường lớn như thế, xây dựng nhà máy chậm một ngày thôi có khả năng tổn thất cả trăm vạn, sao không gấp cho được? Nhất là Cao Khoa KV gần như lập tức đưa ra sản phẩm ngay sau khi có được giấy phép.

Nhưng số giấy phép đợt hai này vẫn còn xa mới đủ được, những xí nghiệp không có giấy phép cáo trạng tới tận phó thủ tướng phân quản.

Ngoại trừ xây nhà xưởng, nhập dây chuyền sản xuất thì chiêu mộ nhà quản lý có kinh nghiệm sản xuất cùng công nhân viên cũng là chuyện khẩn cấp nhất của các xí nghiệp này.

So với Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng thì hai năm qua Cẩm Hồ bồi dưỡng cho trong nước nhóm nhân tài thực sự về quản lý và nghiên cứu di động cho quốc gia, hơn nữa Cẩm Hồ luôn chuẩn bị mở rộng sản xuất, vẫn không ngừng chiêu mộ và bồi dưỡng nhân viên.

Vì thế không tránh khỏi sau trung tuần tháng ba, Cẩm Hồ thất thoát một lượng lớn nhân tài chuyên nghiệp ở bộ phận di động.

Làm người ta cảm tức là rất nhiều xí nghiệp có được giấy phép di động công khai thành lập văn phòng chuyên môn tuyển mộ nhân viên ngay đối diện với nhà máy của Cẩm Hồ, thậm chí tới cuối tuần mở cả ngày hội tuyển mộ nhân viên ở trước cửa nhà máy của Cẩm Hồ.

Thời kỳ đặc thù khiến Lỗ Khánh Sinh không thể không đích thân nắm công tác nhân sự phòng sự nghiệp, nhưng mỗi ngày vẫn nhận được mười mấy lá đơn từ chức, Lỗ Khánh Sinh hận không thể đập chết những tên khốn kiếp đó ngay tại chỗ.

Nước chảy xuống chỗ thấp, người leo lên chỗ cao, xí nghiệp khác trả lương gấp hai ba lần, Cẩm Hồ không thể cưỡng ép họ ở lại, cũng không thể lập tức tăng lương cho những người nộp đơn từ chức hoặc đưa họ lên cương vị cao hơn.

Mặc dù đãi ngộ lương bổng của Cẩm Hồ với công nhân viên phổ thông tương đối cao ở Hải Châu, nhưng so với Bắc Kinh, Thâm Quyển thì vẫn kém hơn một bậc. Đặc biệt là những xí nghiệp kia cực khát nhân tài, cho nên trừ lương ra, một nhân viên phổ thông của Cẩm Hồ nhảy sang gần như có thể lên ngay cương vị quản lý, đây là điều rất có sức hấp dẫn.

Để đối phó với hiện tượng này, Trương Khác chuyên môn triệu tập cao tầng Ái Đạt mở cuộc họp thương lượng, yêu cầu phòng nhân sự tức cực kiên nhẫn làm công tác tư tưởng cho công nhân viên, đối với những người nhất quyết muốn đi không sắp đặt thêm chương ngại gì, lúc này phải chú trọng khí độ, phong cách như thế có thể bảo vệ lợi ích lâu dài.

Trong vòng hơn một tháng, nhà máy di động Cẩm Hồ ở Hải Châu đã mất đi hơn 20% công nhân viên, điều duy nhất làm người ta an ủi là nhân viên cốt cán tuy có đi, nhưng ít hơn, dù sao lương bổng, đãi ngộ phúc lợi với thành viên cốt cán của Cẩm Hồ khá cao, mà những người này càng nhìn rõ hơn sự phát triển của Cẩm Hồ.

Trung tầng quản lý được nhận cổ phần khích lệ bỏ đi càng ít, chỉ có 5 người nộp đơn từ chức, trong đó có 2 người được Cẩm Hồ ngầm chấp thuận cho sang Cao Khoa KV, hai người này mặc dù từ chức trong thời hạn hợp đồng, nhưng vẫn giữ được cổ phần khích lệ trước đó, đó là chuyện chẳng đáng dừng. Ba nhân viên trung tầng kia sang xí nghiệp khác làm phó tổng giám đốc.

Vì thế cơ cấu nhân sự của Cẩm Hồ không thể không đột xuất tăng thêm 300 người kế hoạch tuyển mộ.

1009. Chương 1008: Nhường Chỗ Ngồi.

Hải Châu có thêm 5 cơ sở sản xuất di động, thêm vào Cẩm Hồ và Khoa Vương, giá trị sản lượng công nghiệp tăng thêm gần 30 tỷ, sản lượng di động tăng vọt cũng khiến cho việc đầu tư vào sản nghiệp phụ trợ tăng theo.

Mặc dù hiệp hội xúc tiến kỹ thuật đã bỏ hạn chế khu vực chia sẻ kỹ thuật, nhưng dù sao Hải Châu, Kiến Nghiệp cũng chiếm tiên cơ hơn 1 năm, hình thành quần thể sản nghiệp phụ trợ tương đối hoàn chỉnh, cho nên nhà đầu tư vẫn ưa chuộng đầu tư vào hai nơi này.

Do cơ sở sản xuất của Cẩm Hồ chủ yếu là ở Hải Châu, cho nên sản nghiệp chế tạo di động của Hải Châu và Kiến Nghiệp ngang ngửa nhau, về sản nghiệp phụ trợ, Kiến Nghiệp có ưu thế nghiên cứu và nhân lực vô cùng rõ ràng, nên các công ty thiết kế gì động, trung tâm nghiên cứu, và sản nghiệp có giá trị phụ trợ cao đều tập trung ở Kiến Nghiệp.

Còn nhà máy linh phụ kiện ở Hải Châu tỉ trọng không thấp hơn Kiến Nghiệp, dù sao những nhà cung cấp linh phụ kiện này càng nhìn trúng khách hàng siêu cấp Cẩm Hồ hơn.

- Chị có dự đoán được quy mô sản xuất của di động trong nước 7 - 8 năm sau không?

Từ đường Tân Thị về ngô Học Phủ, Trương Khác và Dịch Đan Thanh đi xe buýt, nhìn qua cửa sổ, có thể thấy rất nhiều bụi tung bay trong nắng chiều.

Một phương hướng sản nghiệp chủ yếu của Cẩm Hồ là ở sản phẩm điện tử tiêu dùng, cho nên Trương Khác luôn nhắc nhở cao tầng Cẩm Hồ đứng ở trên tầng mây quan sát cuộc sống bình dân, một khi cao tầng không nhận thức tỉnh táo được cuộc sống bình thường của người dân thì không thể làm người ta yên tâm được nữa.

Hôm nay Trương Khác bàn công việc xong, cùng Dịch Đan Thanh dạo phố hai tiếng rồi lên xe buýt đi về.

Trương Khác chống cằm vào lưng ghế phía trước, trán đặt lên sống lưng mềm mại của Dịch Đan Thanh, thầm nghĩ nếu để Dịch Đan Thanh thường xuyên đi xe buýt, với dung nhan kiều diễm, vóc dáng nóng bỏng của cô, thế nào cũng liên tục gặp mấy tên háo sắc, nhưng tên nào dám ra tay với cô đúng là xui tận mạng.

Trương Khác để ý thấy mấy thanh niên đáng vẻ học sinh đứng ở giữa lối đi thi thoảng lại đưa mắt nhìn trộm Dịch Đan Thanh.

- Sao thế, muốn kiểm tra tôi đấy à?

Địch Đan Thanh quay lại nguyệt Trương Khác một cái:

- Coi như vậy đi.

Trương Khác cười:

- 7 - 8 năm sau à?

Địch Đan Thanh đặt ngón tay lên cánh môi gợi tình, làm Trương Khác chỉ muốn ôm lấy cô hôn:

- Chắc chừng 200 - 300 triệu, nếu như phí thông tin liên tục giảm xuống tới mức thích hợp, hộ dụng di động trong nước có thể đạt được con số đó.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

Trương Khác không nhớ rõ cụ thể sản lượng di động trong nước những năm 2006 -2007 là bao nhiêu, nhưng còn nhớ là hơn 300 triệu, chỉ có điều sản nghiệp dầu nguồn đều nắm trong tay xí nghiệp vốn nước ngoài, mặc dù giá trị sản lượng công nghiệp của toàn sản nghiệp khả quan, nhưng ý nghĩa với kinh tế quốc dân không cao.

Xe buýt đi vào trạm, cửa trước lại có thêm mấy người chen chúc đi lên, mấy thanh niên đứng ở giữa lối đi có lẽ vì tiện nhìn trộm Địch Đan Thanh cho nên không đi về phía sau, làm phía trước vô cùng chật chội, phía sau lại trống không, Trương Khác chỉ cười, đổi lại là y thì quá nửa cũng sẽ làm thế, đi xe buýt vốn chán, có mỹ nữ đường mắt, ngại gì mà không nhìn?

Mấy thanh niên mới lên này nam mặc đồ tây chỉnh tề, còn hai cô gái ăn mặc tùy ý hơn, trên mặt đều mang vẻ non nớt chưa vào đời.

- Xin nhường ột chút cảm ơn, cảm ơn ...

Có một thiếu phụ mặt mũi thanh tú dẫn một cô bé ba bốn tuổi cao chưa tới đùi vắt vả chen về phía sau.

Trương Khác đứng dậy nhường chỗ cho họ, đứng sang bên cạnh Địch Đan Thanh, không ngờ bên tai có tiếng cười nhạo:

- Thời buổi này còn có thằng ngu nhường chỗ cho người khác ....

Trương Khác quay đầu lại nhìn, một tên thanh niên đeo kính đang quay đầu đi tránh ánh mắt của y, nhưng mặt vẫn mang vẻ khinh bỉ, mấy tên thanh niên bên cạnh chắc cùng một bọn nên cũng cười theo.

Có một tên thanh niên liếc nhìn Địch Đan Thanh, phụ họa với tên bạn, khinh miệt nói:

- Thời buổi này nói không chừng có thánh nhân thật đấy.

Mũi còn hừ một tiếng.

Còn có một tên cười khẩy:

- Chỉ giả ngốc thôi.

Hai cô gái thì nhìn Trương Khác có chút áy náy, cười ngượng ngùng với y.

Trương Khác chẳng biết làm thế nào, Địch Đan Thanh nhích người vào bên trong, để Trương Khác ngồi cùng ghế với cô, còn ghé vào tai y cười khê:

- Tôi biết cậu không ngốc như vậy đâu mà.

- Chị nghi oan cho tôi rồi, tôi cần phải vì được ngồi với chị mà nhường chỗ cho người ta à?

Trương Khác đưa tay đặt lên eo Địch Đan Thanh véo nhẹ, thì thầm vào tai cô:

- Nói ra chẳng phải cái đồ hồng nhan họa thủy chị gây thị phi hay sao? Hại tôi bị người ta ghen ghét.

- Đừng đừng..

Địch Đan Thanh sợ Trương Khác dùng sức véo, lên tiếng cầu khẩn, nhưng giọng điệu không chịu mềm xuống:

- Người ta không ghét cậu thì ghét ai? Hơn nữa nói tới hồng nhan họa thủy cũng chẳng đến lượt tôi, có phải cậu lại có thêm cô chị Trần Tĩnh.

- Liên quan gì tới tôi? Tại Hứa Tư có tình cảm với cô ấy.

- Thật sao?

Địch Đan Thanh nheo mắt lại nhìn Trương Khác, một tay đặt lên đùi y, tay kia lấy cái túi sách lớn che đi, dùng ngón tay gãi gãi mép trong đùi của y.

Trương Khác còn tưởng cô muốn chơi trò kích thích trên xe buýt, thấy 2 trạm nữa là đến ngõ Học Phủ rồi, chống vai lên cằm cô, nói:

- Chúng ta tới công trường đi, xem xây dựng tới đâu rồi ...

Khu thương nghiệp phía đông hồ có thể ngồi thêm ba trạm nữa,

- Được thôi.

Địch Đan Thanh cười duyên, dung nhan càng thêm mê người, ngón tay không hề dừng lại, làm Trương Khác cảm thấy hôm nay mặc quần quá chật.

Xe dừng lại ở trạm, đột nhiên Địch Đan Thanh cầm túi đứng dậy nói:

- Tôi có việc đi tìm Triệu Tử Lâm, cậu xuống xe cùng tôi nào.

Trương Khác giờ mới hiểu câu “độc ác nhất là lòng dạ nữ nhân”, hốt hoảng lấy túi sách của Địch Đan Thanh che đi hạ thân, lật đặt theo cô xuống xe.

Sau khi xuống xe, Địch Đan Thanh còn ra sức giành lại cái túi, áo khoác của Trương Khác khá ngắn, cái túi bị Địch Đan Thanh cướp mất, y chỉ đành ngồi xuống tránh bêu xấu, Địch Đan Thanh đứng bên cạnh cười ngặt ngoẽo.

Mấy thanh niên vừa rồi cũng xuống xe, bọn họ đi qua đường tới khu sáng nghiệp, nhìn kẹp tài liệu vô làm bằng nhựa trong suốt, bên trong là sơ yếu lý lịch, không biết là sinh viên tới xí nghiệp nào ứng tuyển.

Địch Đan Thanh sợ Trương Khác “báo thù”, đi qua bên đường đối diện trên gheo y, Trương Khác đợi lửa trong lòng lắng xuống, chạy đuổi bắt cô.

Địch Đan Thanh bước vội vào trong cổng khu sáng nghiệp, nói gấp:

- Theo giao hẹn hiện giờ là quan hệ công tác.

Trương Khác nắm lấy tay cô kéo ra, ôm eo nàng, cúi người áp tới làn môi son:

- Còn bây giờ là quan hệ gì?

Địch Đan Thanh hoảng hồn vội vàng ngoẹo đầu đi, vào ngực y đẩy ra nói:

- Cậu ... Cậu, chỗ này có nhiều người qua lại đấy.

Rốt cuộc Địch Đan Thanh không khỏe bằng Trương Khác, không sao đẩy y ra được, tay phải Trương Khác đặt lên gò má đỏ hây hây của cô định hôn nữa, cô cuống quýt đưa tay chặn môi y:

- Tôi hét lên bây giờ.

Trương Khác phì cười, gỡ giọng vô lại:

- Chị hét lên đi, sẽ vui lắm đấy.

Lúc này một chiếc xe từ bên trong đi ra, sợ là người của Cẩm Hồ, cả hai mới ngừng cười đùa.

Địch Đan Thanh vuốt y phục phẳng lại, nói:

- Tôi phải đi tới chỗ Triệu Tử Lâm lấy tài liệu.

Bình thường tất nhiên không cần cô đi lấy tài liệu, nếu như đã tới đây rồi thì tiện thể đi một chuyến.

Triệu Tử Lâm nhận được điện thoại của Dịch Đan Thanh, liền xuống lầu đợi, thấy Trương Khác đi cùng Dịch Đan Thanh, liền hỏi:

- Khác thiếu gia sao cũng tới đây, có vào xem một chút không?

1010. Chương 1009: Tôi Cho Cuốn Xéo Hết.

- Sao đông người thế này?

Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn bóng người lơ nhố trên tầng hai.

- Nhà máy Hải Châu mượn chỗ chúng tôi để tổ chức phỏng vấn,

Bên trong Cẩm Hồ thường gọi tập đoàn Ái Đạt là nhà máy Hải Châu.

Trương Khác mắt sáng lên:

-Ồ, tôi đi xem sao.

Dịch Đan Thanh biết y nhớ tới mấy thanh niên vừa này, bảo:

- Cậu đi chơi một mình đi, vừa vặn tôi và Tử Lâm bàn việc này ...

Rồi giơ tài liệu trong tay lên:

Trương Khác hỏi Triệu Tử Lâm:

- Bên kia ai tới phụ trách tuyển người?

Nếu người phụ trách tuyển nhân viên của cơ cấu nhân sự bên Ái Đạt không nhận ra y thì mất mặt lớn.

- Dương Văn vừa vặn ở Kiến Nghiệp nên tới xem.

Có Dương Văn là được rồi, Trương Khác lên lầu, phỏng vấn nhân viên chỉ tới vòng cuối mới do tổng giám đốc cơ cấu tham dự, Dương Văn vừa vặn ở Kiến Nghiệp nên mới tới.

Trương Khác đi lên tầng hai, mấy thanh niên kia đang ngồi điền bảng kê khai đưa cho nhân viên công tác, rồi đợi vào phỏng vấn, Trương Khác khoe miệng mang nụ cười như có như không ngồi xuống.

Mấy thanh niên kia tưởng Trương Khác cũng tới phỏng vấn nên hơi xấu hổ, còn ba tên lên tiếng cười nhạo Trương Khác thì quay mặt đi.

Người phụ trách tiếp đãi bên ngoài tưởng Trương Khác là sinh viên tới phỏng vấn, cầm lấy một tờ khai đưa cho y, Trương Khác viết bậy viết bạ, liếc mắt nhìn kẹp tài liệu của hai cô gái bên cạnh, thì ra đều là sinh viên tốt nghiệp ĐH KHCN Kiến Nghiệp.

Phỏng vấn tiến hành rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tới bên này, Trương Khác đứng dậy đi theo mấy thanh niên kia vào bên trong, nhân viên công tác gọi lại:

- Đây cậu còn chưa điền xong bản kê khai, sao đã vào trong rồi?

Đám Dương Văn ở trong phòng họp nhìn thấy Trương Khác liền đứng ngay dậy.

Trương Khác phát tay:

- Tôi chỉ tới xem thôi, các anh làm việc của mình đi.

Thấy góc phòng họp có cái ghế, liền kéo đến gần bàn ngồi xuống, ung dung nhìn mấy sinh viên ĐH KHCN kinh ngạc đứng ngồi không yên nhìn mình.

Trừ Dương Văn ra, Trương Khác nhận ra Ngô Vi Minh một chủ quản cấp phó giám đốc phụ trách phỏng vấn, và hai người quen mặt nữa, đều thuộc phòng thị trường, khề gặt đầu coi như chào hỏi.

Trương Khác đã nói thế rồi, Ngô Vi Minh liền chuẩn bị phỏng vấn, Dương Văn chỉ đột xuất tới đây thôi, tới ngồi bên Trương Khác, hỏi nhỏ:

- Khác thiếu gia sao lại mặc thường phục vi hành thế này?

- Bảo bọn họ trả lời vấn đề này ...

Trương Khác đưa cho Dương Vân bản kê khai lúc này.

Dương Vân nhìn câu hỏi đó mà trở mắt ra, rồi nghĩ ra điều gì, bật cười đưa cho nhân viên công tác bên cạnh, bảo hắn làm theo, lấy giấy bút đưa cho người tới phỏng vấn trả lời.

Mấy sinh viên Đh KHCN ngồi đó hết sức bất an, bị ánh mắt sắc bén của Trương Khác nhìn chăm chăm vào, cổ tỏ ra trần trụi cũng không được, đợi tới khi nhân viên công tác đưa giấy bút cho bọn họ, nhìn vấn đề đơn giản trên giấy, mặt đỏ tía tai, chịu không nổi áp lực, mồ hôi bắt đầu ướt đầm bàn tay.

“Mời đánh giá hành vi nhường chỗ cho phụ nữ, nhi đồng trên xe buýt!” Trên giấy chỉ có vấn đề đơn giản như thế, còn lại để trắng, trắng tới mức làm người ta nhìn lóa mắt, mấy người bắt đầu ưỡn thẳng lưng hít hơi rồi, chỉ muốn đứng lên bỏ chạy, đưa mặt nhìn nhau không biết có nên cố trả lời vấn đề này không?

Trương Khác bình tĩnh nhìn bọn họ gượng trả lời, một lúc sau Dương Vân đích thân tới thu giấy lại đưa cho Trương Khác, Trương Khác lật xem, đặt giấy dưới tay, nhìn mấy sinh viên đó:

- Trên giấy viết rất hay, câu trả lời sẽ không ảnh hưởng tới thành tích phỏng vấn lần này.

Tới đó hơi dừng lại, ngữ khí cường điệu nói:

- Nhưng, nếu các anh chị qua được phỏng vấn thành nhân viên của Ái Đạt, vậy xin nhớ kỹ, khi đi xe buýt nhìn thấy phụ nữ có con nhỏ, người già, người tàn tật, xin hãy chủ động nhường chỗ...

~~o0o

~~Trương Khác mời đám Dương Vân ăn cơm, vừa vận chủ nhiệm khu công nghiệp mới Hải Châu cũng ở Kiến Nghiệp, mời hắn ăn cơm luôn, trong bữa cơm nhắc tới chuyện phỏng vấn buổi chiều, Trương Khác kể:

- Có lần tôi đi tàu điện ở Nhật Bản, lần đó vừa ở cửa hàng điện khí Sơn Điền đi ra, trong tay còn cầm túi bảo vệ môi trường của họ. Trên tàu điện không còn chỗ trống, có mấy nữ sinh trung học đang đứng. Đồng phục nữ sinh Nhật Bản mùa đông cũng là vậy, các cô bé đó ra khỏi trường lác thịch kéo váy cao lên, trông cứ như mini zip, lộ ra những cặp đùi trắng nõn nà ...

Người khác nghe tới đó chỉ nghĩ y đang kể chuyện ướt át ở Nhật Bản, quay đầu sang nhìn, Dịch Đan Thanh thì khinh bỉ quay ngoắt đi, nói chuyện với Triệu Tử Lâm, Trương Khác cũng nhận ra mình hơi lạc đề, thâm mắng bản thân một tiếng rồi đổi giọng:

- À, đó không phải điều tôi muốn kể với mọi người ....tôi lên xe không còn chỗ trống, liền đứng ở lối đi, có một người trung niên trên bốn mươi đứng lên nhường chỗ, tôi lấy làm lạ hỏi ông ta, trông tôi đâu có giống người cần nhường chỗ. Ông ta mới trả lời ông ta là nhân viên của điện khí Sơn Điền, nhìn thấy tôi cầm túi của điện khí Sơn Điền, tức là khách hàng của họ, nên nhường chỗ cho tôi.

Những người khác muốn cười mà không dám, Dương Vân và Lý Nghĩa Giang thân thiết với Trương Khác đều phá lên, Dương Vân nói:

- Còn tưởng Khác thiếu gia sẽ phát biểu một phen về đùi của các nữ sinh Nhật Bản chứ, hại tội thiếu chút nữa mang sổ tay ra ghi lại.

Rồi thở dài:

- Thường ngày nói tới người Nhật là hận tới ngứa răng ngứa lợi, nhưng ở một số phương diện không thể không bội phục bọn họ. Bọn họ có thể làm những việc gần như tới mức hà khắc.

Trương Khác nói với Ngô Vi Minh:

- Tôi biết điều lệ công nhân viên do anh biên soạn, tôi cũng xem qua rồi, tạm thời không phát biểu ý kiến. Giao cho anh một nhiệm vụ, về triệu tập tất cả cao tầng công ty từ phó giám đốc trở lên kể chuyện này cho họ nghe ...

Không quên nhắc:

- Nhớ bỏ qua đoạn cặp đôi nữ sinh Nhật Bản .... Đồng thời thu thập ý kiến của công nhân viên, xem bọn họ có ý kiến gì về điều lệ công nhân viên, thảo luận xem chúng ta có thể làm tới mức nào.

Tới đó giọng trở nên nghiêm khắc:

- Tạo dựng hình tượng thương hiệu công ty nếu ai cho rằng chỉ là việc của bên marketing hoặc đơn thuần chỉ cho là việc của cao tầng quản lý, tôi sẽ không khách khí mới hần cuốn xéo.

Ngô Vi Minh vội vàng ghi lại lời của Trương Khác, may mà có Dương Vân ở đây, nếu không quay về người ta nói hần giả truyền thánh chỉ.

Dương Vân cười vỗ vai Ngô Vi Minh, Trương Khác giao nhiệm vụ trực tiếp cho hần, có lẽ là nhìn trung năng lực của hần ở phương diện nào rồi, đây là cơ hội rèn luyện hiếm có.

Trương Khác bàn việc nội bộ của Cẩm Hồ, Lý Nghĩa Giang không có ý kiến gì, hần làm thư ký cho Từ Học Bình mấy năm, khi Từ Học Bình điều khỏi Đông Hải, hần tới Hải Châu làm khu trưởng, rồi làm chủ nhiệm ủy ban quản lý khu công nghiệp.

Hần làm công tác thư ký thời gian dài, muốn phát triển trên sĩ đồ, phải rèn luyện ở vị trí cấp huyện một thời gian, bù đắp vào thiếu sót trong lý lịch, nếu không sẽ thành trở ngại cho việc thăng tiến.

- À phải, buổi sáng nói chuyện với thị trưởng Tống nghe nói anh lên tỉnh công tác, không biết có việc gì?

Trương Khác hỏi Lý Nghĩa Giang.

- Đất dự trữ của khu công nghiệp đã bị dùng mất một nửa, nếu không tăng thêm với xu thế hiện nay chỉ 2 - 3 năm nữa là hết đất dùng rồi.

Trước kia tách ba trấn Ích Long, Tượng Sơn, Tân Kiều ra lập khu công nghiệp mới ở Hải Châu, tổng diện tích tới 18 kilomet vuông, diện tích quy hoạch dùng cho công nghiệp hơn 46000 mẫu, thậm chí còn lớn hơn gấp đôi khu cao tân Kiến Nghiệp trước khi lập hạng mục Hành lang số.

Lý Nghĩa Giang mang nụ cười méo xẹo, kể khổ:

- Khi tỉnh phê duyệt khu công nghiệp mới, xí nghiệp điện tử cùng xí nghiệp giấy trong khu đã chiếm hơn 10.000 mẫu rồi, hai năm qua công ty mới vào lại dùng thêm chừng 7000 - 8000, rồi tháng ba, bộ thông tin mở cửa sản nghiệp di động, các công ty tới xây dựng nhà xưởng tốn thêm 1200 mẫu, những doanh nghiệp mở rộng nhà máy phụ trợ càng dùng nhiều hơn. Nếu sau này Cẩm Hồ đạt hạng mục nhà máy bột giấy ở Hải Châu, sẽ lấy đi 5000 - 6000 mẫu nữa. Còn lại có 10.000 mẫu thì dùng nổi mấy năm?

1011. Chương 1010: Chinh Phục Mãi Mãi.

Trương Khác hỏi:

- Thành phố có kế hoạch gì không?

- Thành phố muốn sát nhập khu khai phát vào.

Lý Nghĩa Giang thở dài:

- Dù có thể cũng chỉ thêm được 80.000 mẫu đất, dùng được cho công nghiệp chưa tới 30.000, tôi thấy nếu đem cả trấn Trúc Hành của Đông Xã gộp vào mới miễn cưỡng đối phó được năm năm.

- Ra thế.

Trương Khác chống tay lên trán ngẫm nghĩ:

- Thành phố cũng phải đề cao tiêu chuẩn tiến vào khu công nghiệp mới, ví dụ như giá đất nâng cao tới mức thích hợp, đừng kéo hết xí nghiệp vào đó. Một số xí nghiệp có hàm lượng kỹ thuật không cao nên phân chia cho các khu huyện phía dưới ....

Ăn cơm xong Trương Khác không giữ đám Dương Vân, Lý Nghĩa Giang lại, nói với Dịch Đan Thanh ngay trước mặt mọi người:

- Tôi có việc muốn nói với chị, không cần tới văn phòng, chúng ta ra ngoài vừa đi vừa nói.

Nhìn Trương Khác lên mặt bàn công việc sai phái người ta, Địch Đan Thanh không thể từ chối, còn vờ thản nhiên theo Trương Khác xuống lầu.

Xuống dưới, không thấy ai Địch Đan Thanh mới lên tiếng hỏi:

- Có chuyện thì nói đi, không có chuyện gì thì tôi còn phải đi làm việc của mình ...

Trương Khác không nói một lời cứ đi thẳng tới hàng cây bên hồ, lúc này mới đưa tay ra nắm tay Địch Đan Thanh, mặt dày nói:

- Hôm nay trên xe buýt chị làm gì, tưởng là thoát được trừng phạt hay sao?

- Cậu muốn thế nào?

Địch Đan Thanh nhìn xung quanh đều là những đôi tình lữ, trời đêm âm u, đèn đường mập mờ, đứng xe một chút là không nhìn thấy mặt, liền để Trương Khác nắm tay không vùng ra.

- Chúng ta kiếm một cái góc làm nốt chuyện làm dang dở trên xe buýt ...

Trương Khác cười gian ôm lấy cơ thể đầy đặn gợi cảm của Địch Đan Thanh, tay đặt lên cặp mông no tròn của cô, hạ thân áp vào bụng cô, môi mơn man trên gò má mịn màng, hít mùi thơm tỏa ra trên tóc cô, chớp mắt lửa dục đã dâng lên ngùn ngụt.

- Phì ... Ai hạ lưu như cậu chứ?

Địch Đan Thanh khẽ mặt một tiếng, cảm giác có một cái gậy cứng dần chọc lên trên, nhưng không tránh người đi:

- Đám công ty có giấy phép năm nay như Liên Tường, Kinh Nguyên ngày mai sẽ mở ngày hội tuyển mộ nhân viên ở ĐH Đông Hải, đã giảng biểu ngữ lớn lên rồi, cậu còn có tâm tư nghĩ tới chuyện này à?

- Đây cũng là cơ hội để đá những nhân viên không hợp cách đi, để ấy công ty kia tiếp nhận họ chúng ta. Chỉ cần bọn họ không ngang nhiên xâm phạm bản quyền kỹ thuật của chúng ta thì ở phương diện nào đó mà nói, bọn họ đang giúp chúng ta mở rộng ảnh hưởng kỹ thuật.

Trương Khác cọ cọ gò má mịn màng như ngọc của Địch Đan Thanh, cẩn nhẹ vành tai mềm của cô:

- Bàn chuyện ấy lúc này không thấy hồng tình thú à, chúng ta nói chuyện khác đi.

Tay luồn vào trong áo Địch Đan Thanh bắt đầu mảy mò.

- Bàn chuyện gì, chuyện đùi của nữ sinh Nhật hả?

Địch Đan Thanh cười khúc khích, không cho tay Trương Khác luồn vào trong quần của mình:

- Đồ đáng ghét, có phải là thảo luận đùi của tôi đâu.

- Tôi mua y phục thủy thủ cho chị mặc nhé.

Trương Khác ngồi xuống ghế đá, để Địch Đan Thanh ngồi lên đùi mình.

- Có muốn bên trong mặt cả quần lót trắng nữa không? Cậu đừng có mơ, thích thì bảo Hứa Tư với Văn Tình mặc à xem.

Địch Đan Thanh cự quậy muốn đứng dậy, nhưng Trương Khác vẫn ôm lấy eo nên không thoát ra được, không may thế nào lại để vật cứng kia kẹp đúng vào giữa hai đùi, bị Trương Khác bóp lấy bên mông giữ chặt, phả hơi thở nóng hổi đầy dục vọng vào tai:

- Đừng cử động, chỉ thế này là được ...

Địch Đan Thanh không nhúc nhích nữa, khép mắt lại lắng nghe cảm giác râm ran từ hạ thân truyền lên, được một lúc nghe thấy Trương Khác đang dụi mặt giữa mặt mình, giọng khàn khàn nói:

- Cử động một chút cũng tốt....

Trời xuân ấm áp, bên hồ có rất nhiều đôi tình lữ ôm nhau âu yếm, cách bọn họ khoảng chừng năm mét, có đôi cực kỳ bạo dạn, mặt dính vào nhau như không có sức mạnh gì tách họ ra được, tiếng hôn nhau chút chút vang lên liên hồi, làm người ta nghe mà nóng hết cả mặt.

Địch Đan Thanh cũng mê loạn trong nụ hôn của Trương Khác, dưới bóng cây u ám, dục vọng dần dần tăng lên, mong mỗi lúc một nhấp nhô mạnh hơn mà không để ý, một đôi tình lữ ôm nhau đi qua, Địch Đan Thanh mới choàng tỉnh, ôm lấy Trương Khác vùi đầu vào cổ y sợ bị người ta nhìn thấy, đợi đôi tình nhân kia đi xa liền vội đứng dậy.

Trương Khác ôm lấy lấy eo Địch Đan Thanh không để cô đứng dậy, bị Địch Đan Thanh nhéo ột cái, mắng khê:

- Muốn chết à, bị người ta nhìn thấy tôi chỉ còn cách nhảy xuống hồ.

Trương Khác tuy cảm thấy âu yếm ở đây rất kích thích, nhưng quá nguy hiểm, nếu để nhân viên nhìn thấy thì quá mất uy tín, ôm eo Địch Đan Thanh đi về phía bãi đỗ xe, đi qua mấy đôi tình nhân, thấy bọn họ cũng ngồi giống như hai người vừa rồi, Trương Khác nói nhỏ vào tai Địch Đan Thanh:

- Xem ra không chỉ có hai chúng ta đói khát.

- Ai đói khát chứ?

Địch Đan Thanh lườm Trương Khác, sống chết không chịu thừa nhận vừa rồi mình đã động tình.

Hồ phía trước trung tâm nghiên cứu kinh tế có một cái thùy tạ, ở đó đôi tình lữ, nữ ngồi lên người nam, cặp đùi trắng trẻo dưới ánh đèn mập mờ trông cực kỳ bắt mắt, mặc dù tháng tư khá ấm, nhưng chưa tới mức có thể mặc váy giữa đêm thế này, thấy bọn họ đi tới, cô gái mặc váy kia vùi đầu vào lòng bạn trai, cả khai không dám nhúc nhích chút nào, đợi hai bọn họ đi qua.

Trương Khác huých nhẹ vai Địch Đan Thanh, bảo cô nhìn về phía bên đó:

- Hôm nào chị cũng mặc váy cùng tôi tới đây nhé.

- Nằm mơ.

Dù đôi tình nhân kia ngồi im, nhưng Địch Đan Thanh thừa biết bọn họ đang làm trò hay ho gì, trừng mắt lên nhìn Trương Khác, hung dữ nói:

- Ngày mai bảo phòng hành chính của Vườn Sồi đổi hết đèn ở đây thành đèn cao áp.

- Phụ nữ thật độc ác.

Trương Khác thở dài:

Tới bãi đỗ vừa mới vào xe của Địch Đan Thanh, Trương Khác đã nóng vội khóa kín môi của Địch Đan Thanh, muốn ân ái trong xe, Địch Đan Thanh thấy trong bãi đỗ còn rất nhiều xe chưa đi, tất nhiên không có dũng khí khoá lặc ở đây, mặc dù bị Trương Khác làm người nóng sốt, tình dục cuộn trào, vẫn xuống giọng van vãn:

- Về rồi hãy nói.

Trương Khác chỉ vào bộ y phục Địch Đan Thanh để ở ghế sau mặc cả:

- Nhưng về phải mặc cái này nhé.

- Dâm tặc.

Địch Đan Thanh béo má Trương Khác, nhưng không dùng chút sức nào.

Đôi tình nhân nóng vội về chung cư Thanh Niên, Địch Đan Thanh còn vờ vịt gọi điện cho Vệ Lan hỏi cô khi nào về, nghe Vệ Lan nói ở lại 1978 phụ giúp, cả hai vừa vào thang máy đã ôm nhau hôn, hôn từ thang máy tới phòng, Địch Đan Thanh thấy Trương Khác vẫn không quên mang cả bộ y phục trên xe theo, mắng y một câu:

- Biến thái.

Rồi đẩy y xuống ghế sô pha phòng khách, xách túi y phục đi vào phòng ngủ.

Một lúc sau Dịch Đan Thanh mở phòng đi ra, đã thay bộ y phục cô thường mặc trong văn phòng, không có áo khoác, trên người chỉ có chiếc áo sơ mi lụa màu trắng, cổ áo hoa che đi bầu ngực đầy đặn.

Nhưng hơi khác với lúc bình thường, áo sơ mi chỉ cài hai cái cúc, lộ ra một góc áo lót màu xanh da trời cùng khe vú sâu hun hút, chiếc dây chuyền đeo trước cổ, mặt ngọc rơi xuống khe vú nhìn không thấy bóng dáng đầu. Phía dưới mặc váy màu cà phê, cùng tất đen mỏng mấp mề màu da thịt làm người ta nhìn ứa nước miếng, còn đi cả giày cao gót đế ngang bước ra, tới cửa phòng thấy ánh mắt dờ dẩn của Trương Khác, thốt lên:

- Quên không mặc quần lót ...

Rồi cười khúc khích quay người đi vào phòng.

Trương Khác như con báo lao vọt khỏi ghế sô pha, ôm lấy cơ thể nóng hừng hực của Dịch Đan Thanh, đè cô xuống đất, thú tính bùng phát, trong bóng tối chỉ còn lại tiếng thở nặng nhọc, hai cơ thể vật lộn nhau trên sàn.

Khác với thường lệ Trương Khác tấn công chẳng hề có chút thương hương tiếc ngọc nào, Dịch Đan Thanh chẳng thua kém, cổ họng phát ra tiếng rên kéo dài, ưỡn mình tiếp nhận từng đợt sóng vỗ bờ dồn dập ....

1012. Chương 1011: Chuyện Phải Rồi Rồi Sẽ Tới.

Trương Khác ngủ qua đêm trong phòng Dịch Đan Thanh, sáng sớm tỉnh dậy, nghe thấy tiếng Dịch Đan Thanh nói chuyện với Vệ Lan ở phòng khách, Tôn Tinh Mông cũng đã xuống lầu hỏi y hôm qua đi đâu không về mà chẳng nói lấy một tiếng, Dịch Đan Thanh tất nhiên thần nhiên kiểm một cái cố trả lời cho qua, còn mời Tôn Tinh Mông ăn sáng cùng.

Trương Khác nấp trong phòng ngủ nghe ba cô gái vừa cười nói vừa ăn bữa sáng ngon lành tới hơn nửa tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới đợi được bọn họ ăn sáng xong ra ngoài, Trương Khác rời giường mặc y phục, vừa mới vuốt phẳng lại chăn đệm thì nghe thấy tiếng mở cửa, chỉ nghĩ là Dịch Đan Thanh quay về, đẩy cửa đi ra, thấy ngay Vệ Lan đang đang lấy chìa khóa đặt ở trên bàn.

- À ...

Trương Khác vung vẩy tay mấy cái mới nghĩ ra một cái cố vụng về:

- Chị Đan Thanh không có đây à, vậy em đi nơi khác tìm.

- Cút, thảo nào đêm qua cứ loáng thoáng nghe thấy tiếng chuột ăn vụng, rồi chị Đan Thanh lại hồ đồ mua thừa một suất ăn sáng chứ?

Vệ Lan khê xí một tiếng, mặt đỏ ửng cầm lấy chìa khóa đi vội.

Trương Khác lúc này mới nghĩ tới vừa rồi Tôn Tinh Mông ăn mất bữa sáng của mình, lên lầu tắm rửa rồi tới ngõ Học Phủ tìm quán ăn sáng.

Hôm nay là cuối tuần, Trương Khác rời chung cư thì đã là 9 giờ sáng, ngõ Học Phủ hết sức náo nhiệt, rất nhiều người lúc này cũng vừa mới rời giường, quán bán đồ ăn sáng vô cùng tấp nập, vừa mới ngồi xuống gọi một bát cháo, một đĩa quẩy thì thấy Đỗ Phi vội vàng đi qua cửa quán.

- Nay ...

Trương Khác chạy ra cửa gọi Đỗ Phi lại, hỏi:

- Làm gì mà đi nhanh thế, sao không chạy?

Đỗ Phi quay lại ngồi xuống đối diện với Trương Khác:

- Mấy công ty mới lấy được giấy phép di động tổ chức ngày hội tuyển mộ nhân viên bắt đầu vào 9 giờ, Thi Tân Phi bảo tao CLB Côn Trùng có mấy thành viên năm nay tốt nghiệp đi đăng ký ... Họ chê Sáng Vực quá nhỏ.

CLB Côn Trùng là văn phòng công tác dưới cờ Sáng Vực, gần như tập hợp toàn bộ lực lượng kỹ thuật của Sáng Vực, thành viên CLB Côn Trùng người tốt nghiệp ký hợp đồng lao động chính thức với Sáng Vực, người chưa tốt nghiệp tất nhiên không thể ký hợp đồng, vẫn mang thân phận sinh viên tham dự công tác kỹ thuật thực tế của CLB Côn Trùng, tốt nghiệp xong còn quyền lựa chọn công tác khác.

Thành viên CLB Côn Trùng có thể nói ai ai cũng là cao thủ trong lĩnh vực máy vi tính, mất đi một người, chẳng khác nào xẻo thịt của Đỗ Phi.

Sáng Vực đâu có nhiều nhân tài như Cẩm Hồ để mà thản nhiên được.

- Gái lớn sẽ lấy chồng, chuyện gì phải tới rồi sẽ tới, chân mọc trên người họ, cấn cũng không được, muốn làm công tác tư tưởng cũng không phải vội vào lúc này. Ăn sáng với tao cái đã.

Trương Khác lấy đôi dưa đưa cho Đỗ Phi, lúc này có một cô gái đi vào đưa cho ột tờ rơi, viết " Phản đối dùng dưa dùng một lần, bảo vệ rừng xanh."

Trương Khác nhìn cái dưa dùng một lần trong tay mình, y có thể xác định cái dưa này do gỗ rừng lấy gỗ nhanh làm thành, năm ngoái sau khi xảy ra lũ lớn, quốc gia tăng cường xử phạt chặt phá rừng làm dưa dùng một lần, toàn quốc khởi động hạng mục bảo vệ thiên nhiên, các công tác tương quan có tiến bộ thực chất.

Cô gái phát tờ rơi vẫn nhìn chăm chăm bọn họ, nhất thời chẳng giải thích được khác biệt giữa rừng cây lấy gỗ nhanh và rừng thiên nhiên, liền giật lấy cái dưa trong tay Đỗ Phi, dùng tay cầm lấy quấy, ăn với cháo chua cay mang hương vị Tân Vu.

Đỗ Phi nhìn bát cháo giống như nghiền khoai tây pha thêm với bột mì nguấy thành, cau mày hỏi:

- Mày thích cái thứ này từ bao giờ thế? May đâu phải loại thích ăn đồ rau củ.

- À, ăn ở Tân Vu vài lần cảm thấy ngon ngon, mày thử một bát không?

Trương Khác còn nhớ lần đầu ăn món này với Trần Ninh, y cũng có bộ mặt y như Đỗ Phi lúc này, bị Trần Ninh ép ăn, thế là thích cái món này, có lẽ chủ quán này là người Tân Vu.

Quay đầu lại nhìn chủ quán, tuổi chừng 30, trên mũi có mấy nốt tàn nhang, eo buộc tạp dề, mông nở nang, trông rất hấp dẫn, trước kia tới đây ăn không chú ý, thâm nghĩ :” Thảo nào nam sinh tới đây đông như thế.”

- Thôi miễn, tao ăn sáng rồi.

Đỗ Phi đối với việc thử món ăn mới thường không có nhiều dũng khí mấy, hấn lại đang đau đầu bị người khác lấy mất nhân viên, Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm thì bị Trương Khác đưa sang Mỹ mất rồi, hấn phát hiện phải một mình suy tính chuyện chiến lược phát triển công ty rất đau đầu, có chuyện khẩn cấp cũng cần hấn một mình ra quyết định.

Nhưng cảm thấy Trương Khác nói đúng, dù sốt ruột vẫn phải tôn trọng quyết định của người khác, nói:

- Bỏ chuyện đấy đi đã, tao có việc muốn tìm mày thương lượng đây.

- Chuyện gì?

- Có một bản kế hoạch liên quan tới thương mại điện tử, Sáng Vực đã thảo luận mấy lần rồi, tao không chắc lắm, định nhờ mày xem qua. Để tao về lấy, mày đợi một chút.

- Mày muốn tao xem trước hay vừa xem vừa bàn?

Trương Khác lau mồm, lấy ví ra chuẩn bị trả tiền:

- Tao tới phòng đọc sách thư viện đây.

- Vậy lát nữa tao tới tìm mày.

- À, cứ tới văn phòng sáng hiệp đi.

Trương Khác cảm thấy ở trong phòng đọc sách phải hạ giọng xuống nói chuyện không thoải mái:

- Bọn mày đã thảo luận nhiều lần, chắc đã có đường lối, mày thông báo người lập kế hoạch đó đi, tao gọi điện cho Phi Dung xem cô ấy có rảnh rồi không?

Rừng cây thủy sam trước thư viện dào dạt sắc xuân, những chiếc lá non mơn mớn như thăm cỏ mượt mà trải lơ lửng trên không trung.

Trương Khác đứng trước phòng đọc sách đợi Trần Phi Dung đi ra, hai người đi qua thư viện, nhìn rừng cây thủy sam, Trương Khác tắc lưỡi:

- Chỉ mới mấy ngày thôi mà không nhận ra nữa rồi.

Giữa rừng có con đường rải đá, có cả chòi nghỉ mát, thời gian này không thiếu những người tới đây hoặc đứng hoặc ngồi trong rừng luyện tập khẩu ngữ, hoặc thuần túy chỉ để đọc sách.

Trương Khác nhìn thấy có một chòi nghỉ mát còn trống, chỉ nơi đó nói:

- Mùa xuân đúng là không phải thời điểm để học tập, chúng ta tới đó đợi Đỗ Phi đi.

Bản kế hoạch thương mại điện tử là tác phẩm đoạt được phần thưởng của cuộc thi sáng nghiệp, nên Trần Phi Dung cũng hiểu tình hình cơ bản, do bốn sinh viên của Đh Đông Hải, Đh Sư phạm và Đh Lâm nghiệp liên hợp nội lên.

Số tiền vốn cao nhất cho kế hoạch thắng cuộc thi sáng nghiệp là 100 vạn, còn xa mới đủ yêu cầu của trang web thương mại điện tử, cho nên kế hoạch này phải xử lý như một trường hợp đặc thù.

Trương Khác và Trần Phi Dung đợi trong chòi nghỉ một lúc, nhìn thấy Thời Học Bân, Thi Tân Phi dẫn hai người tới trước, còn có hai người nộp kế hoạch lên, một là sinh viên Đh Sư phạm, một là sinh viên Đh Lâm nghiệp, Đỗ Phi đang lái xe đi đón hai người đó, còn hai người này ở gần đây tới trước rồi.

- Anh là Mã Lực của viện ngoại thương?

Trương Khác thấy một người trong đó quen mắt, vọt miệng hỏi, mới nhớ ra mình không quen người này mới đúng, giải thích:

- Nghe nói anh và Lâm Băng là bạn học, thường xuyên tới đại sảnh thư viện bán sách, có nhiều trong đó rất nhiều sách in lậu.

Nhìn thấy Mã Lực, Trương Khác đoán ngay được bên trong bản kế hoạch kia viết cái gì rồi.

Mã Lực trước khi học nghiên cứu sinh ở Đh Đông Hải là sinh viên Đh Sư phạm, mặc dù học giáo dục số học, nhưng lại là người rất có đầu óc kinh tế, từ năm thứ ba hợp tác với đoàn trường bán sách, tới khi hẵn thi đỗ nghiên cứu sinh Đh Đông Hải đã cùng bạn hợp tác bán sách khắp các trường đại học cao đẳng rồi, thậm chí còn lập cả trang web cá nhân bán sách trên mạng, là người bán sách có chút tên tuổi ở Kiến Nghiệp.

Cho dù lịch sử không thay đổi, không có Cẩm Hồ và Sáng Vực, Mã Lực và bạn mình vẫn phát triển theo hướng thương mại điện tử, kiếp trước Trương Khác và Mã Lực tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng nói chuyện vài lần, coi như là quen biết.

1013. Chương 1012: Làn Sóng Internet.

Bị ảnh hưởng bong bóng internet toàn cầu, Mã Lực và những người bạn khó tránh khỏi gửi gắm kỳ vọng quá lớn vào sự trưởng thành trong thời gian ngắn của thương mại điện tử.

Năm 99, dựa vào sức ảnh hưởng ở các trường cao đẳng đại học, lượng tiêu thụ sách ở trang web cá nhân của Mã Lực không kém gì các nhà sách lớn ở đường Tân Thị, chỉ có điều việc đầu tư trang thiết bị mạng, cùng với mạng lưới tiêu thụ vượt quá tưởng tượng của Mã Lực và đám bạn, tiêu hết số tiền tích góp được thời đại học, cũng qua mất kỳ cao trào của làn sóng internet.

Không có nhà đầu tư chống lưng, trang web cá nhân không sống qua nổi mùa đông lạnh của sản nghiệp internet, Mã Lực và bạn vấp ngã là chuyện không khó tưởng tượng.

Sau thất bại này Trương Khắc và Mã Lực còn gặp nhau mấy lần, Mã Lực ăn nên làm ra ở lĩnh vực tiêu thụ sách truyền thông, nhưng cách điểm hần coi là đỉnh cao cuộc đời còn rất xa.

Nhắc tới cái tên Trương Khắc thì trong Đh Đông Hải chẳng mấy ai là không biết, chỉ có điều người gặp được không có mấy.

Trên người Mã Lực đã thiếu đi chút non nớt của sinh viên, thêm vài phần tinh minh của người làm ăn, cười với Trương Khắc:

- Nghe nói sáng hiệp có người sáng lập thần bí, chỉ là không có cơ hội được gặp ... Cậu cũng quen Lâm Băng à?

- Ừm, quen nhau lâu lắm rồi.

Trương Khắc hỏi:

- Có phải là Lâm Băng giới thiệu các anh mang kế hoạch thư tới cuộc thi của sáng hiệp?

- Cũng coi như thế, trước kia tôi vốn có chút do dự, Lâm Băng giới thiệu tôi làm quen với Đỗ Phi, thời gian đầu kế hoạch rất thô sơ, trong quá trình tham dự cuộc thi mới dần hoàn thiện ...

Mã Lực biết vốn 500 vạn vượt quá năng lực của Sáng Vực nên không ôm hi vọng lớn.

Trương Khắc mời Mã Lực và bạn hợp tác với hần là Dương Vĩ Nghị ngồi xuống, Trương Khắc nhận lấy kẹp tài liệu đọc tại chỗ.

Dương Vĩ Nghị cũng là nghiên cứu sinh Đh Đông Hải, chuyên ngành cơ giới, là thành viên cốt cán của đoàn trường, khi Mã Lực vượt mạng lưới tiêu thụ tới Đh Đông Hải, Dương Vĩ Nghị là đại biểu sinh viên nghèo chăm chỉ vượt khó, bị Mã Lực kéo vào nhập bọn.

Đỗ Phi và Đồng Dược Hoa mau chóng đưa hai người còn lại tới, một là bạn gái của Mã Lực ở Đh Sư phạm tên Đồng Lệ, một nữ sinh thanh tú thảo vát.

- Mà thấy kế hoạch này ra sao?

Đỗ Phi tới ngồi xuống ghé đá lạnh băng hỏi:

- Xem cái này là biết các anh cũng đã nghiên cứu kỹ càng mô hình thương nghiệp Amzon rồi.

Trương Khắc đặt kế hoạch lên bàn, nói:

- Bản kế hoạch này không tệ, thế nhưng tôi vẫn phải nói kế hoạch thư thương nghiệp không phải là bài tập giao cho nhà đầu tư, nghiêm túc viết kế hoạch thư chỉ giúp các anh hiểu thấu được quá trình thương nghiệp ... Bối cảnh của Amazon là nước Mỹ, mà trong thời gian dài, chúng ta chỉ có thể đặt tâm mắt trong nước, văn hóa, cơ sở internet nước ta và mỹ khác nhau, đó là điều mà bản kế hoạch này chưa suy nghĩ thấu triệt.

Rồi cười nói:

- Mọi người đều xem qua bản kế hoạch này, chúng ta cùng thảo luận xem.

Trương khác không lập tức phủ định kế hoạch này, dù sao kế hoạch hoàn mỹ ngay từ đầu là không thể có, phải chú trọng tới tiềm lực phát triển của nó.

Mã Lực nghe thế thì lại nghĩ Trương Khắc phủ định kế hoạch này, thậm chí hần nghi ngờ Trương Khắc có thể hiểu hết nội dung kế hoạch này trong thời gian ngắn như thế hay không, muốn tranh thủ trước khi nó bị phủ nhận hoàn toàn:

- Trác Vực muốn trở thành trang web tiêu thụ sách trực tuyến toàn quốc số tiền vốn bỏ ra cần hơn 5 triệu rất nhiều, sau khi được đầu tư Trác Vực sẽ phát triển nghiệp vụ tại 3 thành phố lớn là Kiến Nghiệp, Văn Chu, Kim Sơn trước tiên, hình thành mô hình nghiệp vụ và ảnh hưởng ổn định trước, bước tiếp theo mới là huy động vốn từ nhà đầu tư mạo hiểm. Cho nên chúng tôi mới ngả theo mô hình của Amazon, giống như Côn Đăng Online ngả theo mô hình Yahoo vậy.

Hần nghĩ Trương Khắc không hiểu Côn Đăng Online còn bỏ thời gian ra giải thích một lúc, nói:

- Lúc này Côn Đăng Online đang tiến hành lần huy động vốn cuối cùng lên sàn giao dịch Nasdaq, nghe nói Vườn Sồi sẽ chuyển nhượng toàn bộ cổ phần cho nhà đầu tư mạo hiểm nước ngoài. Có tin nói Vườn Sồi thu được 35 triệu USD, thu lợi nhiều gấp 10 số tiền bỏ ra 2 năm trước. Cá nhân tôi cho rằng quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi còn quá bảo thủ, hiện làn sóng công nghệ mới đang lên, nắm cổ phần cổng web site tiếng Trung lớn nhất tuyệt đối còn có lợi nhiều hơn con số đó, giá trị của Yahoo vào tháng 4 đã vượt quá 18 tỷ USD rồi ...

Trương Khác mỉm cười, Côn Đăng Online là cổng web site tiếng Trung lớn nhất, nó lên thị trường chứng khoán hải ngoại không thoát được con mắt của giới truyền thông, Vườn Sồi không phải nhượng ra toàn bộ cổ phần, mà giữ lại 15%, số cổ phần này được cố định, để đảm bảo sức ảnh hưởng cuối cùng Cẩm Hồ với Côn Đăng Online, không vì giá cổ phiếu lên xuống mà bán đi.

Chuyển nhượng cổ phần cũng chẳng phải chuyển cho ai khác, mà là do quỹ đầu tư mạo hiểm do Cẩm Hồ lấy danh nghĩa ESS đăng ký để tránh thuế, số cổ phiếu này đợi sau khi lên thị trường chứng khoán đạt được tầm cao nhất định sẽ bán đi thu lợi.

Làm như thế để Cẩm Hồ tự do kiểm tài chính hải ngoại ở mức cao nhất, tránh sau này bị giới truyền thông chú ý.

Chẳng cần Mã Lực giải thích thì Trương Khác cũng biết bản kế hoạch này lập trên cơ sở phồn vinh của làn sóng internet, dù lúc này đã có nhiều nhà kinh tế nói tới việc bong bóng internet bị vỡ, nhưng chưa tạo ra được sự cảnh giác cần có, vả lại đám cá mập tư bản khổng lồ luôn tìm mọi cách mê hoặc các nhà đầu tư và nhà đầu cơ khác.

Vì thế nhà đầu tư Mỹ khó nhận thức được việc bong bóng internet khả năng bị vỡ, nói gì tới sinh viên đại học trong nước.

Trương Khác gọi điện cho Dịch Đan Thanh, bảo cô phái người đem báo cáo nghiên cứu sản nghiệp internet tới, có báo cáo đăng hoàng thì có sức thuyết phục hơn há miệng nói xuông.

- Sản nghiệp công nghệ cao đặc biệt sản nghiệp internet toàn cầu phát triển nhanh trong thời gian dài là điều khẳng định được. Nhưng thời đầu phát triển, năng lực đem lại lợi nhuận là rất có hạn, phát triển không tách rời được thị trường vốn chống lưng, cho nên các nhà đầu tư mạo hiểm rất chú ý tới xu thế của thị trường vốn.

Trương Khác phân tích:

- Con đường lợi nhuận mà các anh thiết kế cho Sáng Vực, là biến Trác Vực thành Amazon của Trung Quốc, dùng thời gian ngắn nhất làm quy mô nghiệp vụ lớn lên, để được lọt vào mắt xanh của nhà đầu tư mạo hiểm, có thể lên thị trường chứng khoán, tới lúc đó bán ra đổi lấy tiền mặt, rút lui ...

Tới đó thì lắt đầu:

- Quá trình này nhanh nhất cũng phải cần 2 -3 năm, tiếc là thị trường vốn không thể luôn giữ nhiệt tình nóng bỏng được, một khi thị trường vốn rơi vào thời kỳ sa sút, kế hoạch lên thị trường chứng khoán sẽ chết yểu. Đừng quá kỳ vọng vào thị trường vốn, đó là thiếu sót lớn nhất của kế hoạch này cũng là nguy hiểm lớn nhất, là mô hình đầu tư mạo hiểm tiêu chuẩn. Nhưng Sáng Vực là tổ chức có khác biệt lớn với kiểu đầu tư mạo hiểm này, Sáng Vực thành lập để hỗ trợ sinh viên sáng nghiệp, có thể lọt vào mắt xanh của thị trường vốn cuối cùng lên thị trường chứng khoán nước ngoài đương nhiên là lý tưởng nhất. Nhưng bản chất của một quỹ sáng nghiệp, phải giảm bớt sự dựa dẫm vào thị trường vốn, suy nghĩ tới tiềm lực phát triển của bản thân ngành nghề nhiều hơn.

Lời của Trương Khác làm đám người Mã Lực mìm môi trầm tư, những lời này nói tới điều Đỗ Phi thường ngày chưa nghĩ đến, đám Thời Học Bán cũng không có được nhận thức sâu sắc sự khác biệt giữa đầu tư mạo hiểm và đầu tư sáng nghiệp.

- Tôi không phủ nhận phần tinh hoa của kế hoạch này, nhưng biết nói sao nhỉ ...

Trương Khác cười:

- Sáng Vực cần một kế hoạch thương nghiệp bảo thủ hơn, có suy nghĩ sâu hơn về sản nghiệp, còn vốn, 5 triệu cũng được, 10 triệu cũng được, không phải là vấn đề.

1014. Chương 1013: Chẳng Chịu Thua Kém.

- Hoạt động buổi chiều là thảo luận vấn đề này, ít nhất chúng ta có đường lối rõ ràng rồi.

Đỗ Phi đưa kế hoạch cho Thời Học Bàn, hẳn không định chiếm dụng của Trương Khác quá nhiều thời gian.

Thời Học Bàn nói với Mã Lực và ba người bạn:

- Không cần đợi tới chiều nữa, chúng ta tìm chỗ ăn trưa, vừa ăn vừa bàn đi.

Rồi hỏi Trương Khác:

- Cậu có tham gia không?
- Tôi cũng chẳng có việc gì, mọi người kiếm chỗ ăn trước đi.

Để đám Thời Học Bàn, Mã Lực đi trước, Trương Khác và Đỗ Phi, Trần Phi Dung đi sau vừa đi vừa nói:

- Thị trường vốn xưa nay luôn cực thịnh mà suy, chu kỳ đầu tư mạo hiểm thường không thể quá 2 năm, chu kỳ quá dài, khó phán đoán được hướng đi của thị trường vốn. Đầu tư sáng nghiệp cần suy xét tới bản thân tiềm lực phát triển của sản nghiệp, suy nghĩ tới chu kỳ đầu tư dài hơn, nói chuẩn xác thì đầu tư mạo hiểm là đầu cơ.

Đỗ Phi gật đầu:

- Kế hoạch này nếu không xét tới đầu tư mạo hiểm, Sáng Vực phải ném vào 100 triệu mới đủ ... Với Sáng Vực mà nói thì quá lớn.
- Mày lo cái gì?

Trương Khác thoải mái vung tay lên:

- Thương mại điện tử đâu chỉ giới hạn ở mấy hàng văn hóa phẩm như sách báo, âm nhạc. Đợi bọn mày phát triển tới thương phẩm điện tử tiêu dùng, Ái Đạt, Thịnh Hâm cũng đều suy tính tới nắm cổ phần.
- Cũng phải.

Đỗ Phi cười.

- Chuyện này liên quan tới quy hoạch lâu dài tài nguyên internet, là vấn đề lớn Cẩm Hồ đang suy nghĩ.

Trương Khác nói thêm:

- Ví dụ như C-Cube và Toshiba đầu tư 60 triệu USD vào mạng âm nhạc trực tuyến toàn cầu lấy 30% cổ phần, nhìn có vẻ là đầu tư mạo hiểm trong bối cảnh làn sóng công nghệ, nhưng với họ mà nói, quan trọng hơn là suy tính tới bố cục sản nghiệp.
- Cẩm Hồ lần này tay trái chuyển qua tay phải, quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi dư ra hơn 30 triệu USD, chắc là làm được vài việc chứ?

Đỗ Phi hỏi:

- 30 triệu USD cũng chẳng làm được nhiều việc lắm đâu.

Trương Khác thở dài lắc đầu:

- Chuyện phải làm có quá nhiều, hiện đầu tư xây dựng một thư viện trông qua có vẻ to tát lắm rồi, nhưng tư duy phải mở rộng hơn một chút, xây dựng một thư viện số càng có ý nghĩa lớn hơn.
- Cái thư viện số mày nói đúng là có người nhắc tới rồi đấy, là một nhân viên nghiên cứu của phòng nghiên cứu tình báo khoa học kỹ thuật trường đề xuất ra, có điều phạm vi hẹp lắm, chỉ giới hạn ở tập hợp tài liệu lĩnh vực chuyên nghiệp thôi.

Đỗ Phi nghe Trương Khác nói mới sực nhớ ra, vỗ đầu nói:

- Do Tần Cương giới thiệu, nhưng vấn đề phức tạp quá tao không cho Sáng Vực nhận.
- Hắn chỉ đề xuất ý tưởng hay là có năng lực chấp hành.

Thời buổi này, ý tưởng là thứ giá rẻ, cũng có thể nói là cái bấy đầu tư, cuối cùng phải xem năng lực của người chấp hành.

Đỗ Phi nhún vai:

- Thế thì phải ném cho hắn mấy chục vạn thử xem sao mới biết.

Người do Tần Cương giới thiệu, năng lực hắn là không quá tệ, nhưng có thành công được không dựa vào quá nhiều nhân tố, việc quỹ đầu tư phải làm không phải là ném hết tiền đầu tư vào một lúc được.

Nếu như Đỗ Phi có hứng thú mạnh mẽ với sản nghiệp internet, Trương Khác cũng hi vọng Sáng Vực có thể phát triển vững chắc làm ra được những thứ mang tính cơ sở, chỉ cần không đi quá nhanh, dù gặp phải mùa đông của sản nghiệp internet, với Cẩm Hồ mà nói không phải là rắc rối lớn.

Thời gian này Trương Khác rất rảnh rỗi, bất kể là Samsung, hay là Khoa Vương được Mitsui, Hoa Hạ chống lưng và cả Hoàn Tín đều đang bận tiến hành bố cục sản nghiệp.

Thời gian đã tới tháng 4 năm 99, mây đen của cơn bão tài chính cuối cùng đã bị xua tan, làn sóng kinh tế công nghệ âm ỉ kéo tới, mặc dù ẩn chứa bong bóng bên trong, nhưng hỗ trợ lớn cho kinh tế phục hồi.

Singapore, Malaysia phóng ra tín hiệu phục hồi trước tiên, áp lực kinh tế của Samsung được hóa giải, liên tục công bố kế hoạch tăng cường đầu tư vào Trung Quốc. Khoa Vương được Samsung và Hoa Hạ hỗ trợ, cơ sở chế tạo ở Kim Sơn ngày càng phồn vinh. Nghiêm gia đưa nghiệp vụ ngân hàng tới tỉnh Đông Hải, mở rộng được tiến vào nghiệp vụ địa ốc.

Trương Khác chẳng có việc gì làm, hai ngày cuối tuần cùng đám Đỗ Phi, Mã Lực nhót mình trong phòng làm việc của sáng hiệp, nghiên cứu mô hình thương nghiệp điện tử.

Cuối cùng Trương Khác và Đỗ Phi quyết định do Sáng Vực đầu tư 5 triệu cho Cty Khoa Văn của đám Mã Lực thành lập công ty hữu hạn, phát triển nghiệp vụ thư viện trực tuyến.

Đám Mã Lực, Dương Vĩ Nghị những người sáng lập ra Cty Khoa Văn xin nghỉ học, đem tinh lực đặt vào việc phát triển công ty.

Sau khi vào mùa xuân năm 99, làn sóng công nghệ dần dần có dấu hiệu cuồng nhiệt, người sáng nghiệp xí nghiệp mạng Bắc Trung Thôn thảo luận kế hoạch huy động vốn toàn nói chuyện cả triệu đô.

Sáng Vực cùng tổng công ty phát triển KHCN Đh Đông Hải liên hợp với Trác Vực đầu tư 5 triệu phát triển nghiệp vụ thư viện trực tuyến, trong mắt đám tinh anh mạng, căn bản không đáng nhắc tới.

Thương mại điện tử là điểm nóng của sản nghiệp internet, ngoại trừ Trác Vực, còn có mấy doanh nghiệp điện tử đầu tư vào thương mại điện tử, không hên mà cùng lấy chế phẩm âm nhạc làm điểm đột phá.

Thu hút sự chú ý của Trương Khác là thành lập 8818 ở Văn Chu Chiết Đông.

Phía đầu tư của 8188 là tư bản dân doanh trong nước, nhà đầu tư số một là Hoàn Tín, còn nhà đầu tư số hai bất ngờ là Hải Túc, giới truyền thông đăng tin số tiền đầu tư lên tới 50 triệu.

Đem so thì tổng đầu tư có 5 triệu của Trác Vực thì quá nhỏ bé..

Bất kể nói thế nào đó cũng là khoản đầu tư lớn nhất của Trác Vực hiện nay, tuy nói khoản tiền đầu tiên có 5 triệu, nhưng chỉ cần đạt thành mục tiêu thị trường sơ bộ, Sáng Vực sẽ tiếp tục đầu tư.

Thực sự hình thành được quy mô nghiệp vụ nhất định ít ra cũng phải đầu tư 100 triệu mới đủ.

Nghiệp vụ của bản thân Sáng Vực mỗi năm chỉ tạo ra được lượng tiền mặt khoảng 30 triệu, đem hết lợi nhuận của bốn năm năm đặt lên một hạng mục, có thể nói Trác Vực là một bố cục quan trọng của Sáng Vực. Đỗ Phi cũng tận dụng mọi khả năng đem nguồn lực của Sáng Vực lên Trác Vực.

Việc quản lý thường ngày có thể giao hoàn toàn cho đám Mã Lực, Dương Vĩ Nghị. Nhưng Đỗ Phi không bỏ qua kế hoạch thuộc tầng chiến lược.

Trương Khác cũng rảnh rỗi cho nên giúp Đỗ Phi một vài công tác phương diện quy hoạch thương nghiệp, với Cẩm Hồ mà nói, nếu Trác Vực có thể lớn mạnh, sẽ là tài nguyên trọng yếu trong tương lai.

- Trong năm đầu triển khai lượng tiêu thụ phải đạt tới 8 triệu, đồng thời phải khống chế thua lỗ ở mức 6 triệu mới có được khoản đầu tư thứ hai ... Mục tiêu này có quá bảo thủ không?

Địch Đan Thanh biết Trương Khác rảnh rỗi giúp Đỗ Phi, thi thoảng cô cũng quan tâm tới việc bên lề, nhìn thấy Trương Khác suốt ngày ngồi viết tài liệu quy hoạch cho Trác Vực, cô chẳng biết phải nói gì. Cẩm Hồ có mấy hạng mục đầu tư cả trăm triệu y không quan tâm, đâm đầu vào hạng mục đầu tư có vài triệu.

- Bảo thủ thế nào?

Trương Khác nằm trong phòng khách chung cư, đầu dựa vào gối, đặt tài liệu lên đùi xem.

- Hoành Tín kéo giám đốc thị trường Trương Văn Tín của Cty phần mềm TQ sang 8818 rồi, cậu có biết không?

Địch Đan Thanh không biết bao giờ Tôn Tinh Mông sẽ về nên đứng bên ghế sofa, không ngồi xuống cùng Trương Khác.

- Sao không biết được chứ?

Trương Khác cười:

- Gần đây mạng internet cứ như gái gọi đầu bằng vậy, đi đến đâu cũng đắt khách. Chuyện chị nói báo chí làm rùm beng không kém gì năm xưa Trần Tín Sinh nhảy sang Cẩm Hồ. Ha ha ha, Vườn Sồi chuyển nhượng cổ phần của Công Đẳng Online kiếm được lợi nhuận gấp 10 lần, đám Hoành Tín thèm thường có gì mà lạ ...

1015. Chương 1014: Không Tham Gia.

- Nghiêm gia mấy năm qua tích lũy cơ sở đủ hùng hậu rồi, phát triển theo hướng đa nguyên hóa cũng là tất nhiên. Trung tâm nghiên cứu kinh tế lấy được một số nội dung trong kế hoạch thương nghiệp của 8818, bọn họ muốn trong nửa năm lượng tiêu thụ đạt 20 triệu, đầu tư quảng cáo là 30 triệu.

Địch Đan Thanh nhíu mày:

- Làm người ta thắc mắc sao bọn chúng lại kéo Hải Túc vào.

- Nói thế nào thì Khoa Kỹ cung mang cái danh đứng đầu sản nghiệp phần mềm trong nước.

Trương Khác cầm lấy một quyển sách trên bàn:

- Quyển sách này có 20 đồng, nói cách khác bọn họ phải trả chi phí quảng cáo cho nó là 30 đồng ... Dã tâm lớn thật đấy, muốn làm Amazon của Trung Quốc à? Tiếc là tiền đồ của mạng internet là vô hạn, nhưng hiện tại số hộ dùng internet trong nước chỉ có 8 triệu. Trước giữa năm nay, bọn chúng muốn đạt được lượng tiêu thụ 20 triệu thì đầu tư 30 triệu quảng cáo còn chưa đủ, phải 50 triệu mới là tạm ổn.

1.3 tỷ dân có được 8 triệu người dùng internet, tuyên truyền thị trường theo cách truyền thống chẳng khác gì lấy lưới mắt lớn đi bắt cá nhỏ.

Có bao nhiêu sắt tốt thực sự được dùng làm kiếm? Thực hoài nghi trong làn sóng công nghệ này, đám tinh anh internet có nghĩ tới vấn đề này không, các nhà đầu tư mạo hiểm cũng rất ít nghĩ tới vấn đề này.

Nếu đám tinh anh internet kia mà không đốt hết tiền trong thời gian quy định, các nhà đầu tư còn bất mãn.

~~oOo

- Thật không hiểu nổi, Côn Đẳng online sắp lên sàn giao dịch Nasdaq rồi, Cẩm Hồ vội bán đi lấy tiền làm gì?

Vương Hải Túc ngồi ở phía đối diện với Tạ Kiếm Nam và Lâm Tuyết, bình luận Cẩm Hồ không chút cố kỵ:

- Căn cứ vào định giá sơ bộ, nếu để sau khi Côn Đẳng Online lên thị trường chứng khoán rồi, ít nhất kiểm được gấp đôi số đấy.

- Sau khi lên thị trường chứng khoán thì ít nhất phải đợi 6 tháng mới cho phép chuyển nhượng.

Lâm Tuyết mỉm cười:

- Nói không chừng Cẩm Hồ không có sự kiên nhẫn này, giám đốc Tạ thấy có phải không?

Tạ Kiếm Nam nhìn cảnh sắc Yến Quy Hồ bên ngoài, hai năm trước còn là những nhà máy sập xệ, hồ nước ô nhiễm bốc mùi, lúc này đã là nhà cao tầng hiện đại, sơn thủy hữu tình rồi:

- Cẩm Hồ hẳn không thể không có sự kiên nhẫn này.

Hắn nghĩ tuy số tiền 300 triệu rất to, nhưng Cẩm Hồ có thiếu cũng chẳng thiếu số tiền này.

- Có lẽ là ở nước ngoài có chướng ngại?

Lâm Tuyết suy đoán.

Tạ Kiếm Nam gật đầu, Lâm Tuyết mặc dù không hiểu rõ lắm về thị trường vốn, nhưng cũng đoán ra được một số quy tắc. Nếu muốn lên sàn giao dịch Nasdaq, xí nghiệp trong nước sao có thể nắm cổ phần tuyệt đối được?

Có điều theo hắn thấy, đây có lẽ là một phương thức di chuyển tài sản ra ngoài của Cẩm Hồ, Trương Khắc và cao tầng Cẩm Hồ đâu phải hạng không có nhãn quang, nghĩ thế nhưng hắn không nói ra chia sẻ với Lâm Tuyết và Vương Hải Túc.

- Thôi, bàn luận thịt trong miệng người khác thì có ý nghĩa gì, nhất là thịt trong miệng Cẩm Hồ càng làm người ta sinh hận.

Lâm Tuyết gạt đi:

- Nói chuyện của chúng ta ấy, giám đốc Tạ là chuyên gia, anh nói xem nào.

Dưới sự ảnh hưởng của làn sóng công nghệ, đám quan viên trong nước cũng trở nên kích động, cả bộ thông tin, ủy ban kế hoạch phát triển, ủy ban chứng khoán đều đưa ra công văn muốn thúc đẩy một số xí nghiệp thuộc lĩnh vực KHCN tiến vào thị trường vốn, để thị trường vốn trong nước cũng được hưởng lợi từ làn sóng này, một số người tích cực thúc đẩy thành lập mảng cổ phiếu KHCN ở thị trường chứng khoán Thượng Hải.

Tinh Điền không có năng lực kinh doanh như Cẩm Hồ, cũng chẳng có mối quan hệ trong giới thương nhân ĐNÁ, tới tháng 4 năm 99, lợi nhuận chẳng cao hơn ngành nghề truyền thống là bao, nếu muốn phát triển nhanh chóng phải đi vay ngân hàng, nhưng vốn ngân hàng thì có hạn mà lại phải trả lãi ... Vì thế vào thị trường chứng khoán kiếm tiền là con đường tắt.

Tình trạng tài vụ của Hải Túc không thể lên thị trường chứng khoán được, có điều trong nước rất nhiều công ty thoi thóp cũng ngoi lên được thị trường chứng khoán đấy thôi, chỉ cần đặt nghiệp vụ của sản nghiệp phần mềm vào Hải Túc là được, có thể dựa vào làn sóng này kiếm một mớ lớn.

Tạ Kiếm Nam biết quan hệ giữa Lâm Tuyết và Cát Kiến Đức và Hồ Tôn Khánh không phải là tầm thường, bất kể thông qua ảnh hưởng của Hoa Hạ hay chính phủ Kiến Nghiệp lên thị trường chứng khoán không phải là vấn đề, kiếm được bao nhiêu lại là vấn đề lớn.

Nghiệp vụ đầu đĩa của Ái Đạt lên thị trường chứng khoán Hong Kong kiếm được 4 tỷ thật đấy, nhưng trước đó lãi ròng hàng năm của nghiệp vụ đầu đĩa Ái Đạt là 1 tỷ, còn đang trong kỳ ưu đãi thuế quan, đó mới là thứ chống lưng cho thành tích thị trường.

Hải Túc thì có cái gì?

Tạ Kiếm Nam không muốn xen vào.

Lái xe rời khỏi khu sản nghiệp phần mềm, Tạ Kiếm Nam bảo lái xe đi qua đông Yến Quy Hồ, đích thân nhìn thấy quy mô của khu thương nghiệp, phải thừa nhận thực lực vốn hùng hậu của Cẩm Hồ.

Phía tây đều là những tòa chung cư từ 18 tới 26 tầng, tổng cộng có 12 tòa, đã gần làm xong. Phía đông là quần thể tòa nhà văn phòng, đèn cao áp chiếu sáng công trường như ban ngày, có thể nhìn thấy cả công nhân làm việc trên nóc nhà.

Phía bắc quần thể tòa nhà văn phòng là kiến trúc đã xây xong phần chủ thể, là trung tâm điện tử đang tiến hành mời gọi đầu tư, chính phủ khu cao tân dựa vào sản nghiệp điện tử trong khu để thành lập trung tâm mua sắm sản phẩm điện tử lớn nhất khu Hoa Đông.

Công trình kỳ một đã chiếm diện tích hơn 200 mẫu, do công tư địa ốc trong khu cao tân tiến hành đầu tư xây dựng.

Tạ Kiếm Nam không biết trung tâm điện tử này thể hiện bao nhiêu ý chí của Cẩm Hồ ở bên trong, nhưng chắc là phải có, Cẩm Hồ hẳn không bỏ cơ hội thâm thấu toàn diện vào chuỗi sản nghiệp.

Mặc dù lúc này Khoa Vương đã bị đóng dấu Hoa Hạ lên mặt, cũng được Lâm Tuyết, Hồ Tôn Khánh coi là người mình, nhưng Tạ Kiếm Nam vẫn không muốn xen vào chuyện Hải Túc lên thị trường chứng khoán.

Vật lộn với Cẩm Hồ bao nhiêu năm, có một vài đạo lý hẳn đã nhìn thấu triệt, đầu cơ mạo hiểm phải có thực lực mới được, Cẩm Hồ nhìn có vẻ như đang thu bớt khí thế, không tranh ân oán, chỉ im lặng kiếm tiền, nhưng tuyệt đối không ngại đẩy kẻ đứng ở bờ vực một cái.

Tạ Kiếm Nam định ở Kiến Nghiệp một đêm, ngày mai về Kim Sơn.

~oOo

- Không có Khoa Vương tham gia chuyện vẫn thành công được cơ mà, cần gì phải đem bạc trắng phau phau trong tay chia cho Khoa Vương một phần.

Vương Hải Túc thấy Lâm Tuyết coi trọng Tạ Kiếm Nam như thế, trong lòng ít nhiều có chút ghen tuông, thấy Tạ Kiếm Nam tỏ thái độ tiêu cực về việc lên thị trường chứng khoán, lòng lại thầm đắc ý, có điều biểu hiện ra ngoài lại là có chút tức giận.

Lâm Tuyết nhìn Vương Hải Túc, không biết hẳn gốc thật hay giả gốc.

Khoa Vương không tham dự vào, thì thực tế sẽ bị Hoành Tín dắt mũi, trông có vẻ như được chia phần nhiều hơn, nhưng khi thao thác thực sự, phần lớn sẽ bị Hoành Tín lấy mất.

Lâm Tuyết cũng dần dần nhìn ra bản chất chỉ đẹp mã ngoài của Vương Hải Túc rồi, hạng mục sản nghiệp phần mềm kiếm được bao nhiêu mẫu đất ở Kiến Nghiệp, Kim Sơn, Văn Chu vậy mà trừ xây dựng được vài tòa nhà ra thì nghiệp vụ phần mềm do Vương Hải Túc phụ trách chẳng có gì khởi sắc, cách mục tiêu định ra ban đầu rất xa.

Mặc dù nói là đang rèn luyện đội ngũ, nhưng cái đội ngũ này chẳng ra làm sao cả, thậm chí Vương Duy Quân còn kiến nghị trên cuộc họp thường ủy muốn thu hồi một phần đất cho khu sản nghiệp phần mềm.

Khả năng bị cưỡng chế thu hồi đất là rất nhỏ, nhưng không thể phủ nhận đây là một áp lực.

Mặc dù Khoa Vương bị Cẩm Hồ chèn ép cho thê thảm, nhưng đó là vì Cẩm Hồ là hạng quái thú, năng lực và tố chất Tạ Kiếm Nam thể hiện ra hơn Vương Hải Túc quá nhiều.

1016. Chương 1015: Thế Nào Là Dụ Hoặc.

Trương Khác sớm đã xem công văn do mấy bộ ủy ban quốc gia liên hợp phát ra yêu cầu chính phủ địa phương tích cực thúc đẩy doanh nghiệp KHCN tiến vào thị trường vốn rồi, nhưng tới ngày 28 tháng 4 Lục Văn Phu tới khảo sát khu thực nghiệp Vườn Sồi mới đại biểu cho tỉnh chính thức bàn bạc với Trương Khác chuyện này.

Tháng 4, thời tiết Kiến Nghiệp ẩm áp, bên Yên Quy Hồ, đón gió hồ lồng lộng, cảm giác hết sức dễ chịu.

- Lần này tỉnh tranh thủ được ba hạn ngạch trực tiếp lên thị trường chứng khoán, ngoài ra có hai công ty trực thuộc tỉnh trên thị trường chứng khoán liên tục thua lỗ ba năm rồi, bị ủy ban chứng khoán cảnh cáo,

tỉnh cũng muốn giải quyết dứt khoát vấn đề này, muốn đem tài nguyên của hai cái xác này nhường cho xí nghiệp KHCN trong tỉnh mượn.

Lục Văn Phu giới thiệu một số tình hình cơ bản cho Trương Khác:

- Hiện xí nghiệp phía dưới vì tranh 5 hạn ngạch này mà sẵn tay áo lên đánh nhau, vậy mà Cẩm Hồ lại không có chút động tĩnh gì.

Trong tỉnh Đông Hải, có công ty nào đủ tư cách lên thị trường chứng khoán hơn Cẩm Hồ, mặc dù người ta đang trau đầu dữ dội vì mấy hạn ngạch này, nhưng kiến thiết thị trường vốn là nội dung trọng yếu của công tác kinh tế, tỉnh cho dù là muốn làm đẹp bề ngoài, cũng hi vọng Cẩm Hồ đứng ra gánh vác trọng trách.

- Không phải là chúng tôi không muốn, nhưng nghĩ tới sự phức tạp của thị trường chứng khoán trong nước là đã sợ rồi.

Trương Khác nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Hơn nữa muốn Cẩm Hồ làm gương, thì tấm gương đó chính là không tranh tài nguyên với xí nghiệp anh em trong tỉnh.

Trong mắt người khác, hạn ngạch lên thị trường chứng khoán là tài nguyên hiếm nhất, nhưng Trương Khác không muốn lên thị trường chứng khoán trong nước lắm, năng lực huy động vốn có hạn, thông qua con đường chính quy mỗi lần kiếm được 700 - 800 triệu là khá lắm rồi, Trương Khác không muốn vì số tiền này mà phải khom lưng quy lụy với mấy vị lão gia.

Lục Văn Phu lắc đầu cười:

- Chẳng qua cậu không để cái ao nhỏ trong nước vào mắt thôi, ông chủ lớn, ông chủ số hai đều hướng về Cẩm Hồ, song nếu Cẩm Hồ không muốn, tỉnh chỉ đành đem 5 hạn ngạch này chia cho phía dưới, tỉnh cũng đưa Hải Túc vào danh sách tiến cử, dù sao sở KHCN và viện khoa học phần mềm đều là cô đồng của Hải Túc.

- Đem cái xác kia cho Hải Túc sao?

Trương Khác lần đầu tiên nghe được tin tức này, hơi chút giật mình, mặc dù Vương Hải Túc thành lập Hải Túc đã nhiều năm, nhưng có thể bày trò đem sổ sách tài vụ năm 98 làm thành có lãi đã là giỏi lắm rồi, không có khả năng trực tiếp lên thị trường chứng khoán, chỉ có thể đi con đường mượn xác.

- Ừm.

Lục Văn Phu gật đầu, ông ta rõ bản chất của Hải Túc thế nào:

- Thời gian qua liên tục có quan viên TW cấp cao tới khu sản nghiệp phần mềm khảo sát, đều chỉ thị Kiến Nghiệp phải trọng điểm hỗ trợ phát triển, Hồ Tôn Khánh cũng biểu thị rõ ràng ủng hộ lấy một cái xác kia cho Hải Túc lên thị trường chứng khoán. Còn có một chuyện e cậu chưa biết, Hoành Tín qua tết đã trở thành cổ đông thứ ba của Hải Túc ... Tôi xem tài liệu Hải Túc nộp lên trên tỉnh mới biết.

Trương Khác hít một hơi khí lạnh, ý của Lục Văn Phu đã rõ, tỉnh không muốn cho Hải Túc mượn xác, nhưng không chịu được áp lực cực lớn từ nhiều phía, muốn Cẩm Hồ đứng ra, như thế tỉnh danh chính ngôn thuận nâng cao tiêu chuẩn đề bạt, nhìn ánh mắt tha thiết của Lục Văn Phu, Trương Khác hỏi:

- Nếu bọn chúng quyết tâm mượn xác để làm mưa làm gió, Cẩm Hồ có ngăn cản được không?

Thủ đoạn ứng biến có rất nhiều, những kẻ đó hoàn toàn có thể đem cái khung của Hải Túc chuyển sang xí nghiệp Chiết Đông, sau đó mượn xác ở Chiết Đông lên thị trường chứng khoán, ngoài ra dưới cờ của Hoa Hạ cũng có xác cho chúng mượn.

Lục Văn Phu thở dài, đôi khi con người phải khuất phục hiện thực, hiện trạng trong nước, chẳng phải một người đứng ra làm ảnh hưởng là có thể xoay chuyển được.

Giờ thì Trương Khác hiểu ra vì sao Hoành Tín, Hải Túc lại tích cực làm thương mại điện tử rồi, làm thực nghiệp có lợi nhuận tới đâu, cũng chẳng bằng thị trường chứng khoán một vốn vạn lợi.

Nghiêm Văn Giới vốn là một cao thủ thao tác vốn, mà dưới cờ Hoành Tín cũng chẳng thiếu nhân tài ở phương diện này, chúng muốn biến mạng 8818 thành Amazon của Trung Quốc, mặc dù chỉ là mơ tưởng mỹ hảo, nhưng trong nước không thể nói tới một thị trường chứng khoán có quy củ, chỉ cần có một giấc mơ đẹp là đủ rồi.

Trương Khác im lặng không nói, thời buổi này muốn vào thị trường chứng khoán đánh cướp không chỉ có một mình Hoành Tín, nếu ai muốn vào thị trường chứng khoán huy động vốn theo quy củ, chia hoa hồng trả người chơi chứng khoán, e bị người trong nghề nhạo báng là đồ ngu.

Đầu tháng ba, thị trường chứng khoán trong nước bùng phát vụ án lớn, tập đoàn Thác Lực dùng các thủ đoạn trái quy định lấy của công ty khoa kỹ Thác Lực có trên thị trường chứng khoán số tiền lên tới 1.8 tỷ mà không có khả năng trả lại, ủy ban chứng khoán sau khi điều tra đã quyết định “xử phạt nghiêm khắc” chủ tịch tập đoàn Thác Lực số tiền 30.000 đồng, đúng đấy, 30.000 không thiếu số 0 nào đâu.

Xử phạt kiểu chết mẹ gì vậy? Đây khác gì dụ dỗ người ta vào thị trường chứng khoán phạm tội, tiếc là người có khả năng vào thị trường chứng khoán phạm tội không phải là bình dân.

Dụ hoặc lớn như thế, muốn người ta không phạm tội cũng khó.

Thế nên không khó lý giải vì sao Hoành Tín, Hải Túc đầu tư vào mạng 8818 lại gây ra động tĩnh lớn như thế, bọn chúng mang tâm thái đầu cơ đánh bạc đi làm thương mại điện tử, nếu thành công, đó là bi ai của kinh tế Trung Quốc.

Sau khi Lục Văn Phu rời đi, Trương Khác bảo Dịch Đan Thanh tìm tư liệu của hai công ty dùng làm xác kia, một là khoa kỹ Viêm Khải, là công ty trên thị trường chứng khoán duy nhất của tp Hạ Hoài, công ty còn lại là chế được Giang Nguyên, trực thuộc sở vệ sinh tinh.

Hai công ty này được tỉnh tô vẽ đưa lên thị trường chứng khoán, không lâu sau bại lộ ra một đồng tề nạn, rơi vào tình cảnh thu không đủ bù chi, hiện đã bị khoét rỗng ruột, nhưng trong nước hạn ngạch lên thị trường chứng khoán eo hẹp, cho dù còn lại mỗi cái xác rỗng, nhưng với một số kẻ mà nói, vẫn có cơ hội kiếm một bữa no nê.

Giá cổ phiếu của hai công ty này gần đây có dao động lớn, vô số tài chính đổ vào, đại khái là những người có tin tức mật đã nhảy vào kiểm soát trước, không biết có bóng của Hoành Tín hoặc Tinh Điển ở đằng sau hay không.

Cho dù Hoành Tín hay Tinh Điển có chậm chân một bước cũng không sao, bọn chúng sẽ kiếm được thời cơ nhảy vào thôi, như trong quá trình mượn xác tùy tiện công bố vài tin tức xấu, làm giá cổ phiếu tụt giảm là đuổi hết được đám đầu cơ khác rồi.

Hoành Tín lén lén lút lút thành cổ đông lớn thứ 3 của Hải Túc, sở KHCN tỉnh là cổ đông thứ 2, viện nghiên cứu phần mềm tỉnh là cổ đông thứ 4, rồi nghĩ tới Cát Kiến Đức, Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh đứng sau, Trương Khác phải thừa nhận năng lực của Lâm Tuyết, thậm chí nếu cô ta làm sự nghiệp thực sự, thì với thủ đoạn thế này, sẽ hết sức thành công.

Thị trường chứng khoán trong nước đã đủ thứ giao dịch ngầm cùng thao túng phi pháp rồi, lại còn nhiều đám tham lam thế này, một khi lòng tham bọn chúng đã nổi lên, khó mà dễ dàng dừng tay được.

Trương Khác rất dị ứng với thị trường vốn không có chuẩn tắc trong nước, đừng nói là lên thị trường chứng khoán huy động vốn, Cẩm Hồ vay ngân hàng trong nước cũng rất giới hạn, tiếp xúc nhiều nhất với hệ thống tài chính trong nước, là bộ cục ngân hàng thương nghiệp ở hai tỉnh Đông Hải và Giang Nam.

Đó còn chủ yếu là xét tới việc hỗ trợ phát triển kinh tế vừa và nhỏ trong khu vực, Cẩm Hồ tuyệt đối không có ý hút máu từ ngân hàng.

Trương Khác biểu thị rõ ràng Cẩm Hồ sẽ không tham dự vào hành động đột kích tập thể vào thị trường chứng khoán của xí nghiệp công nghệ.

1017. Chương 1016: Lại Tới Ngắm Chim.

Ảnh hưởng lớn nhất của làn sóng công nghệ đại khái là làm các tổng giám đốc đều đổi sang gọi là CEO rồi, Hải Túc trừ Vương Hải Túc tiếp tục làm tổng giám đốc ra, để theo kịp thời đại cũng lập chức vị giám đốc điều hành, đảm nhận chức vị này là phó tổng giám đốc Lưu Kỳ Tuấn.

Trương Khác không hiểu lắm về Lưu Kỳ Tuấn, nhưng với Cẩm Hồ lúc này, sau khi có cơ cấu chuyên môn sâu tằm tình hình thị trường, tìm kiếm tài liệu về Lưu Kỳ Tuấn không mất nhiều thời gian.

Lưu Kỳ Tuấn tuổi gần 32, người Hong Kong, được người trong giới tán dương là kỳ tài thao tác vốn, nhiều lần đại biểu cho thể lực tư bản Chiết Đông ra tay với thị trường chứng khoán, một năm trước được Nghiêm Văn Giới chiêu mộ, làm phó tổng giám đốc Cty đầu tư Hoàn Tín, tổng giám đốc của đầu tư Hoàn Tín do Nghiêm Văn Giới đích thân đảm nhiệm.

Trương Khác có thể phán đoán ra, mặc dù Tinh Điển vẫn là cổ đông số một của Hải Túc, nhưng thực tế Hoàn Tín đã nắm Hải Túc trong tay, đường thao tác của Hoàn Tín là muốn đem hai nghiệp vụ lớn của Hải Túc là thương mại điện tử và sản nghiệp phần mềm vào cái xác rỗng kia, đây là điều chắc chắn.

Trương Khác ít tiếp xúc với thị trường chứng khoán, nhưng cũng biết trước khi bong bóng internet bị vỡ, cổ phiếu các công ty dính líu chút xíu tới internet thôi cũng có giá tăng lên gấp 10, gấp 20 lần.

Cẩm Hồ dù có ra tay phá vỡ kế hoạch mượn xác của Hải Túc cũng không thể ngăn cản người chơi cổ phiếu mất lý trí vì làn sóng công nghệ kia, hơn nữa thúc đẩy công ty công nghệ mới vào thị trường vốn được nhiều bộ ủy ban TW ủng hộ, là đại sự hàng đầu của TW, được các đại lão TW, Cẩm Hồ có năng lực gì ngăn cản sự hình thành của bong bóng kinh tế?

Những cái miệng tham lam muốn ních đầy bụng đằng sau kinh tế bong bóng không phải chỉ có đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết.

Trương Khác xem tư liệu xong, nghĩ giờ chỉ có thể yên tĩnh nhìn đám người đó biểu diễn mà thôi.

Ngày 1 tháng 5, Đh Hong Kong được nghỉ, thêm vào 2 ngày cuối tuần, Đường Thanh liền bay về nước gặp Trương Khác.

Trương Khác từng nhận lời với cô mùa xuân sẽ đưa cô tới Đông Đường ngắm chim, hiện là cuối xuân, thời tiết ấm lên, có điều vừa vặn thích hợp tới hồ Kim Sơn ngắm chim.

Chuyến bay trực tiếp từ Hong Kong tới Kim Sơn rất ít, Đường Thanh liền tới Kiến Nghiệp, tụ họp với Trương Khác rồi mới lái xe tới Kim Sơn, Thiệu Chí Cương cũng đi cùng.

Xe tới Kim Sơn thì đã là hoàng hôn rồi, liền hạ cha mẹ Đường Thanh tới trấn Đông Đường ăn cơm, như thế không lỡ cảnh chim về tổ.

Trấn Đông Đường ngoại ô Kim Sơn, đồi thấp, mặt hồ, cảng sông, ao nước, đầm lầy đang xen nhau, trời đất dưới ánh chiều tà như bức tranh thủy mặc đậm màu, bao phủ phong cảnh tuyệt mỹ trong một không khí thần bí.

Những đàn chim về tổ buổi hoàng hôn như làn sóng nối nhau tràn qua trước mặt, rồi tan vào trong mây.

- Cảnh đẹp thế này dù nhìn đi nhìn lại bao lần cũng không chán.

Đường Thanh khoác tay mẹ, quay đầu lại nói với cha:

- Ba thăng quan, với con mà nói chỉ được mỗi cái này là hay.

- Vậy con còn muốn gì nữa?

Đường Học Khiêm nghe vậy cười hỏi lại.

Trương Khác cầm máy ảnh số của Sony chụp cảnh đàn chim về tổ, Đường Thanh nhìn sang thắc mắc:

- Bạn học nhiếp ảnh từ khi nào thế, sao chẳng nghe bạn nói nhỉ?

- À, mình có ý học nhiếp ảnh gì đâu, hồi tháng tư Samsung liên tục đưa ra máy ghi âm số, máy ảnh số. Kỹ thuật máy ghi âm số thì đơn giản, mình đang nghĩ có nên làm kỹ thuật số không?

Trương Khác đưa máy ảnh cho Đường Thanh, y nói cho Đường Học Khiêm nghe, nếu không chẳng trả lời Đường Thanh một cách đàng hoàng như vậy, nói thêm với Đường Học Khiêm:

- Máy ảnh kỹ thuật số phát triển ắt làm thu hẹp thị trường của vật liệu cảm quang, tức là thị trường phim máy ảnh, tập đoàn Kim Sơn là một trong 20 xí nghiệp sản xuất vật liệu cảm quang, cháu biết Fuji và Kodak đang tranh nhau hợp tác với Kim Sơn mở rộng cơ sở sản xuất ... Đối với một sản nghiệp như mặt trời xe bóng, thời gian không còn nhiều, cứ để bọn họ sai bước tiến vào...

Thị trường phim chụp ảnh trong nước bị Fuji và Kodak thẩm thấu mạnh, bất kể sản nghiệp này đang đi xuống hay không thì tập đoàn Kim Sơn mỗi ngày một xa xút, nếu thực sự không đánh giá cao ngành nghề này, quyết đoán để tài sản quốc gia rút ra là lựa chọn tốt nhất.

Đường Thanh bĩu môi:

- Chụp ảnh kỹ thuật số chưa chắc chụp ra linh cảm như phim cuộn ... Nếu là mình chọn, mình sẽ chọn phương thức truyền thống.

- Kỹ thuật số sẽ không ngừng tiến bộ, còn kỹ thuật chụp ảnh truyền thống đã có hơn 200 năm phát triển, không gian tiến bộ cực kỳ hữu hạn.

Trương Khác mỉm cười, nói:

- Hơn nữa cảm giác nghệ thuật chụp phim mang lại là chuyện của giới chuyên nghiệp thôi cô nương ạ, mình chỉ quan tâm tới thị trường ...

Đường Học Khiêm chỉ cười không đưa ra bình luận gì, đằng sau Trương Khác còn có một đội ngũ cố vấn chuyên nghiệp ăn đứt đám quan viên chính phủ, không cần phải nghi ngờ.

Nhưng nếu rút tập đoàn Kim Sơn ra, những người không nhìn thấy xu thế phát triển sản nghiệp sẽ há miệng chửi chính phủ “bán nước cầu vinh”, dù sao thị trường phim chụp ảnh trong nước còn có dung lượng lớn, hai năm qua đang tăng trưởng mạnh.

Trong nước, những quan viên tầm thường là sống thoải mái nhất, những người có tầm nhìn mạnh tay cải cách bị chửi nhiều hơn cả đám tham quan ô lại.

Đường Thanh cầm máy ảnh đưa cho Tôn Đình đứng cách đó xa xa:

- Đợi em bé của chị sinh ra rất cần một cái máy ảnh, có thể chụp ảnh em bé bất kỳ lúc nào.

Tôn Đình vác cái bụng lớn mang bầu tám tháng, đi khệnh khạng như vị đại tướng quân, nhìn mình hình LCD, hỏi:

- Cái máy ảnh này chẳng không ít tiền?

- 60 vạn yên Nhật, hiện đồng Yên mất giá, chưa tới 5 vạn nhân dân tệ.

Trương Khác trả lời:

Tôn Đình tắc lưỡi:

- Cậu nói thì nhẹ nhàng rồi, người thường làm sao dùng nổi thứ đắt tiền như thế?

- Cái này hiện chỉ dùng cho dân chuyên nghiệp thôi, tới khi kỹ thuật phát triển, mức tiêu thụ theo kịp, máy ảnh kỹ thuật số bình thường sẽ không đắt. Kỹ thuật chủ yếu của máy ảnh kỹ thuật số chủ yếu nằm trong tay doanh nghiệp Nhật, nên trong thời gian ngắn khó mong nó giảm giá được, nhưng xu thế phát triển thì không thể chống lại.

Trương Dịch hỏi:

- Vậy Cẩm Hồ có kỹ thuật hạch tâm gì?

- Làm sao có được.

Trương Khác lắc đầu:

- Nhưng cũng không phải là tuyệt đối không thể, nếu kỹ thuật hạch tâm hoàn toàn nằm trong tay người Nhật thì hi vọng rất mong manh, song khởi nguồn kỹ thuật lại là ở Mỹ, đương nhiên là muốn có nó vẫn rất khó khăn, song có thể tính toán. Cẩm Hồ không tham nhiều, tham nhiều nhai không kỹ, hiện tính làm cái này chỉ là muốn phong phú thêm sản phẩm, không hi vọng kiếm được nhiều lợi nhuận lắm.

- Làm thế là vì theo sát Samsung phải không?

Đường Học Khiêm lúc này mới lên tiếng:

Trương Khác trả lời:

- Nghiêm khắc mà nói Samsung trên phạm vi toàn cầu không thể tính là doanh nghiệp điện tử hạng nhất, nhưng chiến lược dung hợp sản phẩm và kỹ thuật số của Samsung lại rất đáng để doanh nghiệp khác học tập ... Cẩm Hồ không thể chậm chân được.

Thiệu Chí Cương than:

- Áp lực của Ái Đạt lớn rồi, tăng quản lý khó mà hưởng thụ được chế độ ngày nghỉ hai tuần.

- Áp lực của anh cũng đâu phải nhỏ.

Trương Khác chỉ mặt đất mênh mông dưới ánh chiều tà:

- Lưu vực Tiểu Giang chắc không tìm đâu ra được nơi ngấm chìm tốt thế này nữa, cách thành phố không xa, gần sông núi, đừng để mọi người thất vọng nhé.

Quy hoạch khu bảo hộ đất ngập nước Đông Đường trung tuần tháng 4 đã hoàn thành, chiếm chừng 12 kilomet vuông, công viên chuyên môn phục vụ du lịch chiếm 3 mét vuông, mặc dù đã đưa dân cư trong khu bảo hộ ra ngoài, nhưng khoản đầu tư lớn nhất là công trình du lịch cơ sở.

- Có thể kiến thiết tốt nơi này hay không tôi cũng không chắc lắm.

Thiệu Chí Cương cười nói:

- Sau này thế nào cũng phải báo cáo với tỉnh trưởng Đường nhiều hơn.

Đường Học Khiêm xua tay:

- Hạng mục công viên Đông Đường hoàn toàn giao cho thành phố Kim Sơn phụ trách, tỉnh sẽ không xen vào, giám đốc Thiệu có báo cáo cứ báo cáo với bí thư Triệu, hôm nay tôi chỉ bị ép tới đây thôi.

Thiệu Chí Cương không nói thêm nữa, trước đó khu bảo hộ chỉ phân giới tuyến đó, trước khi chính thức khởi công cần phải có quy hoạch chi tiết hơn, công tác này do phòng thiết kế của Hứa Tư gánh vác, nếu Đường Học Khiêm ôm lấy chuyện này, Hứa Tư sẽ không tiện ra mặt nữa, Thiệu Chí Cương nghĩ có lẽ Đường Học Khiêm cố ý tránh việc này.

1018. Chương 1017: Ba Ông Trời Con

Trương Dịch rất thông thuộc Đông Đường, buổi tối thường thức món ngon hồ Kim Sơn trong nhà hàng có tên Đông Đường do hắn tiến cử, không chỉ mời vợ chồng Hứa Thụy Bình, còn mời cả vợ chồng Từ Học Bình tới.

Trương Khác và Từ Học Bình, Chu Thục Huệ thân như người nhà, số lần Trương Khác tới Kim Sơn không nhiều có cơ hội thế nào cũng phải cùng ăn một bữa.

Thời buổi này chẳng có cái gì chạy nhanh hơn tin tức, trong nhà hàng có rất nhiều người thảo luận chuyện xây dựng công viên, chủ nhà hàng còn đứng trước quầy thu ngân nói oang oang, bảo nếu xây công viên thật, ông ta sẽ mở rộng nhà hàng của mình.

Mặc dù Từ Học Bình, Đường Học Khiêm đều đổi sang xe bình thường, đi vào nhà hàng lập tức có người nhận ra, tất nhiên gây ra oanh động lớn, chủ nhà hàng kích động tới run cả người.

Chu Thục Huệ than phiền:

- Thật không dám ra ngoài ăn cơm nữa, còn rắc rối hơn ăn cơm ở nhà.

Hàn huyền qua loa với khách trong nhà hàng, rồi mọi người trốn vào trong phòng bao, chuyện cơm nước do Trương Dịch ra ngoài lo liệu.

Trương Dịch an bài xong đi vào, nói nhỏ với Trương Khác:

- Bí thư trấn Đông Đường tai thánh, chân cũng nhanh ...

Hắn chỉ thuận miệng nói thế thôi, không cho rằng Từ Học Bình, Đường Học Khiêm sẽ tiếp khách ngoài.

Từ Học Bình tai rất thánh, hỏi:

- Có cán bộ trấn Đông Đường ở bên ngoài à?

Trương Dịch trả lời:

- Vâng, có bí thư đảng ủy trấn, phó trấn trưởng ăn cơm ở gần đây, vừa mới tới.

- Cơm còn chưa lên, mời bọn họ vào đi, chuyện khu bảo hộ sinh thái mà không trao đổi với người ở trấn, thế nào cũng có xung đột lợi ích, có khả năng thì phải làm chuyện tốt nhất có thể.

Từ Học Bình nói:

- Có cơ hội này, vừa vặn tìm hiểu suy nghĩ của các bộ xã trấn ...

- Đấy đấy.

Chu Thục Huệ thở dài:

- Tôi đã nói mà, theo lão Từ đi ăn cơm chẳng được yên đâu.

Từ Học Bình lắc đầu:

- Ngồi trên tòa nhà tỉnh ủy sao nghe được cái gì, chỉ nghe chuyên gia này, học giả nọ, còn công tác điều tra cơ sở thực sự thì bỏ qua. Tới cơ sở đi một chuyến, tới đâu cũng bị an bài trước rồi, muốn nghe được một thứ thực chất nào đó, phải đột kích, nhưng đột kích mãi cũng không được, người dưới sẽ oán trách ...

- Gọi cán bộ trấn vào thì ông nghe được những lời nói thật à?

Chu Thục Huệ cãi nhau với chồng.

- Vậy thì kéo thêm vài quần chúng vào giám sát.

Từ Học Bình cười:

- Tránh ấy cán bộ trấn ba hoa khoác lác.

Trương Dịch liền đi mời người vào, mời cả vài quần chúng, đám cán bộ không dám tùy tiện kẻ hát người khen, người dân quan tâm nhất là vấn đề kế sinh nhai sau khi bị di dời, có gần 2000 hộ nông dân chuyển ra khỏi khu bảo hộ, may là Thiệu Chí Cương có suy tính rồi, báo cáo sau khi công viên xây xong, thêm vào khai phát địa ốc, có thể giải quyết vấn đề công ăn việc làm một số thôn dân, đương nhiên còn cần chính phủ trấn Đông Đường phối hợp.

Thế là bữa cơm trì hoãn hơn nửa tiếng mới bắt đầu, Chu Thục Huệ cảm khái muốn ăn một bữa cơm nào nhiệt ở Kim Sơn không dễ dàng gì, bà đã nghỉ hưu rồi, tuy cũng đeo một đồng chức danh cổ vấn gì đó, nhưng một số việc rất đậm bạc, chồng ở Kim Sơn thì bà ở Kim Sơn, chồng đi Bắc Kinh họp thì bà sang Hải Châu chơi với Chỉ Đồng.

Tôn Đình vác cái bụng bầu, bà rất nhiệt tình quan tâm, hỏi thăm luôn, còn nói em bé sinh ra, bà có thể giúp chăm sóc, chồng bà ở vị trí cao, muốn có người thân cận không phải dễ.

Cơm tối chẳng ăn được lâu, cán bộ trấn còn ngồi ngoài đợi, mọi người ăn xong trò chuyện một lúc mới đi.

Rời trấn Đông Đường, buổi tối Trương Khác ở nhà Đường Học Khiêm, bất kể là bên ngoài hay vợ chồng Đường Học Khiêm, Cổ Kiến Bình đều coi Trương Khác là con rể rồi, nhưng muốn ở chung phòng với Đường Thanh à ... Đừng mơ mộng.

Chỗ ở của Đường Học Khiêm tại Kim Sơn là căn nhà tây hai tầng bên hồ, khi Chu Cẩn Du làm bí thư thành ủy Kim Sơn cũng ở trong tiểu khu này, thường gọi là khu tập thể tỉnh ủy, trừ Từ Học Bình ra thì gần như tất cả thường ủy tỉnh ủy đều ở đây. Trong nhà bình thường ngoại trừ vợ chồng Đường Học Khiêm còn có một giúp việc người bản địa.

Ở trong xe, Trương Khác còn thì thầm bên tai Đường Thanh bảo cô đem lén lút vào phòng mình, Đường Thanh mắng y vô sỉ, trong nhà mình, cô nàng đương nhiên có dũng khí nhe nanh múa vuốt với Trương Khác.

Tối nhà, Đường Thanh đi tắm trước, Trương Khác theo Đường Học Khiêm vào thư phòng nói chuyện, Cổ Kiến Bình ở phòng khách xem Hoàn Châu Cách Cách.

- Cảng Đông Sơn xây xong sẽ xoay chuyển tình hình nguồn năng lượng ở lưu vực sông Tiểu Giang, năm nay dưới sự thúc đẩy của thủ tướng, kinh tế quốc dân mở rộng cửa cho vốn dân doanh, năm ngoái Cẩm Hồ thu mua Thần Hi làm quan viên liên quan phải run như cầy sấy, năm nay không phải là vấn đề gì nữa. Cháu có kế hoạch tiếp theo không?

Đường Học Khiêm hỏi:

- Mở cửa một mặt là vì kinh tế năm nay có xu thế đi xuống, nên phải đẩy mạnh đầu tư. Mặt khác vốn quốc hữu đang tiến hành chỉnh hợp ở lĩnh vực cơ sở, nên cần dẫn một bầy sói vào kích thích.

Trương Khác hơi dăm chiêu nói:

- Cháu lo đợi uy hiếp kinh tế sụt giảm qua đi, vốn quốc hữu chỉnh hợp xong, thái độ của TW sẽ thay đổi.

Đường Học Khiêm trầm ngâm nói:

- Tiêu thụ dầu thành phẩm cũng mở cửa rồi, đây là điều năm ngoái không ai ngờ tới.

- Cháu nghe thấy rất nhiều người hô hào việc này, ngay trong nội bộ Cẩm Hồ cũng có người thảo luận có nên bỏ vốn đầu tư vào lĩnh vực này không. Ít nhất ở hai tỉnh Giang Nam, Đông Hải có thể mau chóng lập nên mạng lưới trạm xăng dầu dày đặc, Cẩm Hồ có ưu thế rất lớn ở nơi này.

Trương Khác hiểu rõ vốn dân doanh tiến vào lĩnh vực này có kết cục gì, kỳ thực không cần có ký ức kiếp trước, tiến tới một tầm cao như y rồi đứng trên nhìn xuống thì đây không phải là điều khó đoán nữa:

- Cháu chẳng động lòng.

- Cháu lo lĩnh vực dầu mỏ mở cửa với vốn dân doanh không đủ sao?

- Tiêu thụ dầu thành phẩm là điểm cuối của ngành công nghiệp dầu mỏ, đừng nói lĩnh vực thăm dò, khai thác, luyện dầu cầm chỉ vốn dân doanh tiến vào, ngay cả quyền xuất khẩu dầu thành phẩm cũng chẳng có, xí nghiệp dân doanh chỉ có mỗi cái quyền mua dầu thành phẩm đem đi tiêu thụ.

Trương Khác thở dài:

- Nhiều xí nghiệp dân doanh cho rằng chính sách còn tiếp tục mở cửa, không có khả năng đi lùi, cháu thì nghĩ chỉ là kết quả đấu tranh quan trường thôi, chuyện chính sách quay đi trở lại là bình thường. Đợi các xí nghiệp quốc hữu chỉnh hợp xong hồi sức lại thì bọn họ liệu có tuân theo xu thế phản triển kinh tế mà nường tay với xí nghiệp dân doanh tiêu thụ dầu thành phẩm không? Cháu nghĩ đợi vốn dân doanh là một chậu nước lạnh thì có.

Đường Học Khiêm cười lớn:

- Không ngờ cháu còn cảnh giác cao độ như vậy.

- Bác cứ nhìn cái sản nghiệp di động trong nước thì thấy.

Trương Khác lắc đầu thở dài:

- Nếu chẳng phải Cẩm Hồ còn có chút ưu thế kỹ thuật thì đã bị người ta nghiền ra bã rồi.

Còn lấy thêm ví dụ:

- Như thương vụ Cẩm Hồ tiến vào sản nghiệp chế tạo sắt thép, một mặt do sản nghiệp chế tạo sắt thép trong nước mặc dù do vốn quốc hữu lưng đoạn tuyệt đại bộ phận, nhưng quy mô lại không đồng đều, mâu thuẫn giữa TW và địa phương rất lớn, để lại không gian sinh tồn lớn. Ngoài ra quốc gia cũng mở cửa quyền xuất nhập khẩu ...

Đường Học Khiêm gật đầu, thương vụ Cẩm Hồ muốn làm mậu dịch đầu tư hình thành thương xã tổng hợp, Cẩm Hồ có thể sải bước vào sản nghiệp chế tạo sắt thép, một mặt thương vụ Cẩm Hồ nắm lấy quyền xuất nhập khẩu quặng sắt, là nắm được quyền chủ động trong tay rồi.

Ngoài ra sau này xây lên cơ sở sản xuất sắt thép thì vẫn là do vốn quốc hữu địa phương nắm cổ phần là chính, được chính phủ hai tỉnh Đông Hải, Giang Nam bảo hộ, chẳng cần lo sau này cạnh tranh bị xí nghiệp sắt thép khác trong nước chơi bản đẳng sau.

Trương Khác lại nói:

- Cẩm Hồ chẳng chơi tiêu thụ dầu thành phẩm, ở lĩnh vực này vốn dân doanh chẳng có ưu thế gì, quy tắc do đối thủ là hai cự đầu Trung Thạch Hóa và Trung Thạch Du định ra. định ra. Cháu nhớ tới một câu chuyện cười trên mạng. Có một con cá sấu vào nhà tù, đúng lúc gặp một con thằn lằn từ trong tù ra, người ta nhìn thấy lắc đầu cảm khái, cái nhà tù này đen tối thật. Cháu chỉ lo vốn dân doanh tiến vào lĩnh vực này không tránh được kết cục đi vào là cá sấu, đi ra là thằn lằn.

*** Trung Thạch Hóa: China Petroleum and Chemical Corporation Tổng công ty Dầu khí và Hóa chất Trung Quốc

Trung Thạch Du: Tổng công ty dầu lửa Trung Quốc.

Đường Học Khiêm cười lớn, lúc này mới nói ra nguyên do:

- Tỉnh Giang Nam xưa nay nằm ngoài lề thị trường của Trung Thạch Hóa và Trung Thạch Du, trước kia còn có Cty dầu lửa tỉnh bổ xung, năm nay TW ra quy định rõ ràng chính hợp Cty dầu lửa các tỉnh, tỉnh không thể tăng thêm đầu tư vào công ty dầu lửa tỉnh nữa. Năm nay kiến thiết đường xá tăng tốc, tỉnh hi vọng hai công ty trên tăng cường đầu tư trang thiết bị cung ứng dầu thành phẩm cho tỉnh, câu trả lời là hai công ty đó không tin vào việc phục hồi của kinh tế Giang Nam, cho rằng số trạm xăng dầu hiện tại là đủ, không muốn tăng thêm.

Trương Khác hiểu, Trung Thanh Du, Trung Thạch Hóa tiền nhiều thế lớn, thái độ với địa phương luôn kênh kiệu:

- Hai công ty này hiện ngầm thỏa thuận với nhau phân chia địa bàn, thị trường tỉnh Giang Nam chưa đủ dụ bọn họ mâu thuẫn. Trung Hải Du không phải muốn lập kho dự trữ ở cảng Đông Sơn sao ạ? Cháu thấy quá nửa là họ muốn tiến vào thị trường dầu thành phẩm.

*** Trung Hải Du: China National Offshore Oil Corporation: Tổng công ty dầu khí ngoại cảnh Trung Quốc.

Có thể chống lại Trung Thạch Hóa và Trung Thạch Du chỉ có thể là Trung Hải Du, tập đoàn siêu cấp TW tương đương thôi, xưa nay Trung Hải Du đơn thuần là công ty khai thác dầu khí, nhưng chắc chắn họ cũng muốn tiến vào thị trường dầu thành phẩm mang lại lợi nhuận cao hơn.

- Được đấy.

Đường Học Khiêm gật gù:

- Để ba ông trời con đấu nhau đi.

Tiến vào thị trường dầu thành phẩm, trừ đầu tư xây dựng trạm xăng dầu, còn cần phải có cơ sở luyện dầu, Trung Hải Du tuyệt không thể đem dầu thô bán cho hai tập đoàn kia rồi lại mua lại dầu thành phẩm của bọn họ đi bán được.

Trung Hải Du đầu tư kho dự trữ ở cảng Đông Sơn, chưa chắc không có ý muốn lập cơ sở hóa dầu, chỉ có điều đầu tư hóa dầu cực lớn, động chút là cả chục tỷ, tập đoàn quốc hữu lớn như Trung Hải Du cũng không dễ dàng ra quyết định, cần phải đẩy họ một chút.

Tài nguyên cảng nước sâu của khu Hoa Đông rất hữu hạn, hơn nữa xuất nhập khẩu cực kỳ phụ thuộc vào nguồn tài nguyên hữu hạn này, tất nhiên thành tiêu điểm tranh đoạt của các cự đầu hóa dầu, ai có thể hoàn thành bố cục sản nghiệp ở cửa cảng đó, sẽ có ưu thế với thị trường cả khu vực.

Khi suy tính xây dựng cảng Đông Sơn, Trương Khác chưa bao giờ lo lắng không thu hút được hạng mục hóa dầu cỡ lớn vào đầu tư, nên trong quy hoạch kinh tế cảng Đông Sơn, đem đóng tàu, luyện sắt, hóa giàu làm sản nghiệp trụ cột của cảng Đông Sơn.

Mặc dù không lo sau khi cảng xây xong không thu hút được hạng mục hóa dầu vào, nhưng một hạng mục lớn như thế, trì hoãn 7 - 8 năm là chuyện thường.

Hiện nay tỉnh Giang Nam đem kỳ vọng phục hồi kinh tế đặt vào Tân Đình, Tân Đình càng sớm hình thành quy mô kinh tế, càng có thể kéo các nền kinh tế các tầng trưởng, nên không chỉ tỉnh Giang Nam gửi gắm hi vọng vào cảng Đông, cả Đường Học Khiêm phân quản kiết thiết cảng và sản nghiệp liên quan, có thể đứng vững chân ở Giang Nam hay không, phụ thuộc vào cảng Đông Sơn có phát triển mau chóng hay không.

Cho dù chỉ nghĩ tới chính tích cá nhân của Đường Học Khiêm thì Trương Khác cũng muốn mau chóng thúc đẩy một số hạng mục lớn thành lập ở Tân Đình, đương nhiên không muốn hạng mục hóa dầu trì hoãn 7 - 8 năm, tới lúc đó cơm canh nguội lạnh cả rồi.

Trương Khác kiến nghị tỉnh Giang Nam lợi dụng hết mức mâu thuẫn giữa các tập đoàn TW này, không chỉ thúc đẩy Trung Hải Du xây cơ sở hóa dầu ở Tân Đình, có có thể mạnh dạn hơn, phá vỡ bố trí thống nhất của TW với sản nghiệp dầu mỏ, dùng Trung Hải Du để thực thi chinh hợp sản nghiệp dầu mỏ Kim Sơn.

Mặc dù trong bố trí thống nhất của TW là để Trung Thạch Hóa tiếp nhận dầu mỏ Kim Sơn, nhưng Trung Thạch Hóa xem nhẹ Giang Nam như thế, mà Trung Thạch Hóa đã xây dựng cơ sở hóa dầu ở Văn Chu rồi, để bọn họ tiếp nhận dầu mỏ Kim Sơn, trì hoãn phát triển sản nghiệp hóa dầu không phù hợp với lợi ích căn bản của tỉnh Giang Nam.

Đương nhiên làm thế đắc tội với Trung Thạch Hóa, nhưng bọn họ đã xem thường Giang Nam, lại còn xun xoe lấy lòng họ thì mất quá giá bản thân quá, lôi kéo Trung Hải Du mới là chuyện nên làm.

Trương Khác và Đường Học Khiêm thương lượng trong thư phòng rất lâu, thương lượng xem phải ra tay từ phương diện nào thì dễ hơn, nếu để Trung Hải Du nhìn thấy khả năng chinh hợp dầu lửa Kim Sơn, bọn họ sẽ tự nhảy ra xung phong hăm trận.

Ưu thế hiện nay của ban bộ tỉnh Giang Nam là có sự nhất trí cao độ ở vấn đề kinh tế, phân công cũng rõ ràng, Từ Học Bình lại mang quyết tâm tử chiến, không chơi trò bình hành ở tỉnh, ai đáng lên cho lên, ai đáng xuống cho xuống, ai đáng vào tù là tổng thẳng vào tù, gánh lấy áp lực lớn nhất, cho nên áp lực của chính phủ giảm đi rất nhiều, tốc độ quyết sách nhanh hiếm thấy.

Trương Khác tháp tùng Đường Thanh chơi Kim Sơn ba ngày, sau khi đưa cô lên máy bay tới Hong Kong, lại cùng Đường Học Khiêm tới Tân Đình, tham gia đàm phán xây dựng kho dự trữ dầu và liên quan tới việc hỗ trợ sản xuất dầu mỏ Đông Hải với Trung Hải Du.

Trung Hải Du hiện mới chỉ có quy hoạch, còn cách một đoạn đường nữa mới ra quyết sách thực sự được, Đường Học Khiêm tới Tân Đình là hi vọng có thể xúc tiến việc này.

Hạng mục này ở trong nước nhìn qua rất tầm thường, tổng đầu tư mới có 1 tỷ, so với hạng mục sắt thép 20 tỷ ở cảng Đông Sơn thì chẳng đáng nói tới, thậm chí kém cả việc đầu tư vào nghiệp đóng tàu Dương Phố.

Truyền thông trong nước cố ý đăng tin hời hợt sự kiện này, nhưng báo chí Nhật Bản lại làm rùm beng, ý đồ thông qua các con đường gây áp lực với Trung Quốc, ngăn cản Trung Thạch Du lập hạng mục này.

Trung Quốc từ năm 74 đã tiến hành thăm dò khí thiên nhiên dầu mỏ ở Đông Hải, phát hiện ra mấy mỏ dầu, tới năm 95, Cty Hoàng Tinh khoan thăm dò thành công, tài nguyên khí thiên nhiên do Trung Hải Du

chuyên doanh, giếng dầu trong khu vực cũng do Trung Hải Du phụ trách, xây dựng mỏ dầu trên biển lớn nhất hải vực Đông Hải.

Phía Nhật cho rằng khu vực mỏ dầu khí đó đại bộ phận nằm trong hải vực của Nhật Bản, mà điểm Trung Hải Du khai thác dầu khí lại nằm ở giữ chữ U, một khi Trung Hải Du khai thác ở đó, phía Nhật lo bọn họ tài nguyên dầu khí trong giới tuyến của bọn họ sẽ qua mạch khoáng chảy ra bên ngoài.

Một phương diện khác phía Nhật vừa mới hoàn thành công tác thăm dò ở vùng biển này, không thể tranh đoạt tài nguyên dầu khí dưới đáy biển với Trung Quốc, chỉ hi vọng thông qua tăng cường áp lực làm loạn bước tiến của Trung Hải Du.

Đại khái là như thế, bên trái là biển TQ, bên phải là biển NB, phía TQ khai thác dầu trong vùng biển của mình, phía Nhật nói mỏ dầu kia nằm phần lớn ở địa phận Nhật, TQ khai khác sẽ hút dầu của bọn họ sang, phía Nhật chưa chuẩn bị đầy đủ để khai thác như TQ, nên muốn phá đám thêm thời gian chuẩn bị.

1019. Chương 1018: Viếng Thăm Bí Mật Trong Đêm.

Mặc dù khai thác mỏ dầu khí tiến hành ở thêm lục địa gần biển hoàn toàn không có tranh chấp Trung Nhật, nhưng một số quan viên bộ ủy ban TW suy tính tới việc ngoại giao với phía Nhật, nên thái độ rất mập mờ.

Hai tỉnh Đông Hải và Giang Nam hi vọng thái độ TW cứng rắn một chút, mau chóng thúc đẩy cả hạng mục đi vào thực thi.

Trương Khác và Đường Học Khiêm tới nơi thì Diệp Kiến Bân cũng từ Bắc Kinh bay tới, mang theo một tin tức không vui vẻ gì.

- Thái độ phía Nhật vốn đã có chuyển biến, đề xuất do công ty dầu mỏ Mitsui cùng khai phát mỏ dầu khí Xuân Hiểu, phân phối theo tỉ lệ.

Không có người ngoài, Diệp Kiến Bân không phải gò bó trước mặt Đường Học Khiêm, chỉ có Mông Học Khánh giữ tư thái cản trở.

- *** chuyện gì Mitsui cũng dính vào.

Trương Khác vượt miệng chửi bậy:

- Khai thác dầu ở vùng biển không có tranh chấp cần gì phải chú ý tới thái độ của phía Nhật? Thái độ các quan viên bộ ủy ban TW ra sao?

- Các vị đại lão đều im lặng, chỉ có quan viên cục tài nguyên năng lượng ở ủy ban kế hoạch phát triển bày tỏ thái độ ủng hộ rõ ràng.

Diệp Kiến Bân mới nghe tin này cũng rất tức giận, lúc này đã bình tĩnh lại rồi, khinh bỉ nói:

- Đám quan viên kia còn cố gắng lôi kéo vấn đề chính trị vào, còn nói cái gì mà khai thác dầu thô trên biển chỉ phí còn cao hơn nhập khẩu từ nước ngoài, mà hiện giờ giá dầu thô quốc tế đang liên tục giảm xuống. Nên mở cửa thu hút dầu từ nước ngoài vào khai thác dầu trong nước. Không biết Mitsui đã đầm mồm bọn chúng bao nhiêu.

- Nếu lĩnh vực khai thác dầu thô có thể có thể mở cửa với vốn nước ngoài, vậy có mở cửa với vốn dân doanh không? Nếu Cẩm Hồ bỏ mấy trăm triệu USD ra khai thác dầu, không biết bọn chúng giữ cái giọng gì?

Trương Khác cười lạnh, ít nhiều mang chút bất lực.

- À, bọn chúng còn lấy cái danh nghĩa hợp tác kỹ thuật.

Diệp Kiến Bân bổ sung:

- Cho dù hợp tác kỹ thuật thì các công ty dầu mỏ Anh Mỹ có kỹ thuật khai thác dầu khí trên biển hùng hậu hơn nhiều, không tới lượt Mitsui, Mitsui muốn lấy danh nghĩa hợp tác kỹ thuật xen vào à, vậy mời bọn chúng tới Tân Đình đầu tư.

- Đừng hi vọng bên Nhật ngu xuẩn như thế.

- Tất nhiên bọn chúng không ngu xuẩn như thế.

Trương Khác chỉ biết lắc đầu thở dài.

Đường Học Khiêm lên tiếng:

- Cứ tiếp xúc với cao tầng Trung Hải Du đã, xem bọn họ có thái độ gì, dù sao bọn họ là người tham dự trực tiếp. Nếu Trung Hải Du kiên quyết phản đối, những người khác mới tiện đứng ra nói hộ.

- Liệu ngày mai có thể thảo luận thành công việc này với Lưu Thành Vệ không?

Diệp Kiến Bân cau mày lại.

Lưu Thành Vệ là phó bí thư đảng tổ Trung Hải Du, vốn trong kế hoạch không cần cao tầng cấp bậc như ông ta tham gia, nhưng đột nhiên phía Giang Nam coi trọng hạng mục này, phó tỉnh trưởng thường vụ Đường Học Khiêm đích thân tới Tân Đình, phía Trung Hải Du sao dám xem nhẹ.

Trong này có ý vị tình chàng ý thiếp rồi, từ thái độ tích cực của phía Trung Hải Du có thể nhìn ra bọn họ có mong muốn tiến vào thị trường dầu thành phẩm thiếu hụt của tỉnh Giang Nam.

Nhưng cuộc gặp ngày mai có chút chính thức, lại không quen biết mấy với Lưu Thành Vệ, lỡ mồm nói tới vấn đề này không thích hợp, Đường Học Khiêm cau mày, xem ra phải nghĩ cách khác.

- Chúng ta tới bàn.

Trương Khác đột nhiên vỗ tay vịn ghế quyết định.

- Bàn thế nào?

Diệp Kiến Bân hỏi:

Thương vụ Cẩm Hồ chẳng có chút liên hệ nào với nghiệp vụ của Trung Hải Du, tìm Lưu Thành Vệ ngăn cản Mitsui đại biểu cho phía Nhật tham gia khai thác dầu hơi quá giới hạn.

Diệp Kiến Bân mặc dù muốn ôm lấy việc này, nhưng Cẩm Hồ tham dự chỉ phá hỏng thế cục, chỉ có hại mà chẳng lợi gì với Cẩm Hồ.

- Chưa bàn cái này vội.

Trương Khác cười:

- Bàn việc Trung Hải Du lên thị trường chứng khoán Hong Kong cái đã, Cẩm Hồ không trực tiếp tham gia vào lĩnh vực này, nhưng Trung Thạch Du và Trung Thạch Hóa đều đang tích cực thúc đẩy kế hoạch lên thị trường chứng khoán nước ngoài, muốn tiến vào thị trường vốn nước ngoài huy động tài chính. Cẩm Hồ có thể dùng hình thức đầu tư nước ngoài gián tiếp tiến vào lĩnh vực dầu mỏ.

- Cách này cũng được, nhà đầu tư nước ngoài không nhiệt tình lắm với kế hoạch Trung Hải Du lên thị trường chứng khoán Hong Kong.

Diệp Kiến Bân gật đầu, lại hỏi:

- Có điều cậu yên tâm về xí nghiệp TW sao?

- Chưa nói tới tương lai phát triển của sản nghiệp dầu mỏ, Trung Hải Du sớm đã hợp tác với công ty quốc tế ở lĩnh vực khai thác dầu mỏ ngoài khơi. Về quản lý, họ có trình độ cao nhất trong nước, không nói tới năng lực doanh lợi, chất lượng tài sản không tệ.

Trương Khác phân tích:

- Cẩm Hồ không chỉ đích thân tham dự việc Trung Hải Du bán cổ phiếu ở thị trường chứng khoán Hong Kong, còn có thể giúp bọn họ tìm được nhiều đối tác hơn trong số thương nhân người Hoa ĐNÁ, như thế chúng ta có đủ lý do ủng hộ Trung Hải Du tiến vào thị trường dầu thương phẩm.

~o0o

Trọng trách lên thị trường chứng khoán Hong Kong đặt lên vai Lưu Thành Vệ, đúng lúc đảng tổ công ty tràn trề tự tin thì đột nhiên bị các nhà đầu tư lãnh đạo, khiến Lưu Thành Vệ và đảng tổ công ty như bị trúng một gậy, chuyển lên thị trường chứng khoán trở nên ảm đạm, thậm chí bên phía Hong Kong kiến nghị giảm kế hoạch phát hành cổ phiếu từ 24% xuống còn 12%.

Nếu như làm theo kiến nghị này, chẳng bằng bỏ kế hoạch lên thị trường chứng khoán cho xong, tổng công ty đã xét tới phương án ứng phó khi kế hoạch này thất bại, mọi việc đều hết lên Lưu Thành Vệ, làm ông ta rất bức bối.

Vốn Lưu Vệ Thành chẳng có hứng thú tới Tân Đình tham gia hoạt động đàm phán sơ kỳ này, nhưng Đường Học Khiêm đích thân tham dự, phía tổng công ty không thể xem nhẹ, sau này mong tiến vào thị trường dầu thành phẩm được địa phương ủng hộ.

Sau khi tham gia hoạt động này, Lưu Thành Vệ và trợ thủ của ông ta, Tạ Tử Lỗi tổng giám tài vụ của Trung Hải Du đều không che giấu được vẻ mệt mỏi, chiều tối, ông ta và Tạ Tử Lỗi đều không có hứng thú tham gia, về nhà khách thương lượng đối sách cuối cùng việc lên thị trường chứng khoán. Dù biết Đường Học Khiêm cũng ở trong nhà khách Đông Sơn, nhưng chẳng có tâm tình tới thăm.

“Cộc cộc cộc!”

Lưu Thành Vệ đang ngồi nghiên cứu tài liệu thì nghe thấy có người gõ cửa, tiếp đó thư ký đi vào nói:

- Giám đốc Lưu, phó tỉnh trưởng Đường gọi điện thoại tới, muốn đến gặp ...

Lưu Thành Vệ không hiểu ngoài chuyện công ra thì có gì để gặp Đường Học Khiêm, nhưng không có lý do từ chối, giao tài liệu cho thư ký thu lại, cùng Tạ Tử Lỗi tới phòng tiếp khách.

Lưu Thành Vệ thấy đi cùng Đường Học Khiêm, trừ thư ký ra thì còn có hai thanh niên.

- Tối đây giới thiệu với bí thư Lưu hai người, bí thư Lưu không cho rằng tôi quá mạo muội chứ?

Đường Học Khiêm quen xưng hô quan chức của Lưu Vệ Thành.

- Sao thế được?

Lưu Thành Vệ vừa suy đoán thân phận hai thanh niên này, vừa mời mọi người ngồi xuống.

- Vị này là Diệp Kiến Bản tổng giám đốc của thương vụ Cẩm Hồ.

Đường Học Khiêm chỉ Diệp Kiến Bản giới thiệu:

Lưu Vệ Thành theo bản năng đứng dậy, ông ta mặc dù chưa gặp Diệp Kiến Bản, thương vụ Cẩm Hồ không chiếm cổ phần cao lắm trong cảng Đông Sơn, nhưng là người lập kế hoạch cũng như đứng sau thúc đẩy hạng mục, Lưu Thành Vệ tất nhiên không lạ gì thương vụ Cẩm Hồ, cũng không lạ gì Diệp gia.

Ngoài ra với cấp bậc phó bộ của ông ta, cũng hiểu khá nhiều về Cẩm Hồ, lúc bắt tay với Diệp Kiến Bản, nhìn sang thanh niên còn trẻ hơn, hỏi:

- Vị này là?

- Trương Khác nửa đêm mạo muội tới thăm ...

Trương Khác đưa tay ra bắt tay Lưu Thành Vệ, Tạ Tử Lỗi.

Cho dù đoán được thanh niên này là ai, Lưu Thành Vệ vẫn hơi sửng sốt, thầm nghĩ đúng là trẻ thật, nắm chặt hơn, nói:

- Có gì mạo muội đâu, nhìn khắp toàn quốc, ai hiểu chút về Cẩm Hồ mà không muốn gặp Khác thiếu gia một lần?

Mọi người cùng ngồi xuống, hàn huyên chốc lát, Trương Khác đi vào chủ đề trước:

- Nghe nói Mitsui đề xuất với cục tài nguyên năng lượng cùng Trung Hải Du khai thác mỏ dầu khí ở phân giới Đông Hải, không biết nội bộ Trung Hải Du có ý kiến gì?

Đề nghị của phía Nhật mang đậm sắc thái chính trị, thân là quan viên cấp phó bộ, bất kể ở trường hợp nào, đều phải chú ý không đưa ra bình luận, Lưu Thành Vệ nhìn Trương Khác tỏ vẻ khó hiểu cùng cảnh giác, thanh niên trước mắt này lập nên sự nghiệp chói lọi như thế, phía sau lưng lại dính líu rất nhiều quan hệ chính trị, không nên hỏi một câu khinh xuất như vậy mới đúng.

Lưu Thành Vệ mặc dù không lòng khó chịu, nhưng chưa tới mức trở mặt, chỉ hàm hồ nói:

- Trung Hải Du còn chưa nhận được thông báo chính thức, có lẽ đây chỉ là ý kiến một phía của Mitsui.
- Nếu Trung Hải Du lần này lên thị trường chứng khoán bất lợi thì sao?

Trương Khác hỏi dồn tới:

- Các vị có chấp nhận đề án của phía Mitsui không?

Lưu Thành Vệ nhìn liếc qua Đường Học Khiêm, Diệp Kiến Bàn, tâm tư bình tĩnh lại, Trương Khác đương nhiên không thể vô duyên vô cớ đàm luận đề tài chính trị mẫn cảm như thế:

- Hiện kế hoạch đưa nghiệp vụ dầu khí lên thị trường chứng khoán có chút khó khăn, có điều đề án hợp tác với Mitsui lại là vấn đề khác, tập đoàn chưa thảo luận, tôi không tiện trả lời.
- Tôi cho người sưu tầm được một số tài liệu của Trung Thạch Du, muốn thỉnh giáo giám đốc Lưu một chút.

Trương Khác cứ tự nói:

- Trung Hải Dung đem thăm dò, khai thác, sản xuất cùng với nghiệp vụ tiêu thụ dầu khí tách ra đưa vào công ty trên thị trường chứng khoán, tổng giá trị 11.1 tỷ. Khác với các quốc gia khác tách nợ khỏi công ty lên TTCK, Hải Thạch Du lại đưa khoản nợ 12.6 vào công ty này, tổng công ty không còn nợ nữa, đây là điều làm nhà đầu tư không hiểu.

Lưu Thành Vệ rất vui mừng Trương Khác có thể hỏi câu này ngay trước mặt, kiên nhẫn giải thích:

- Những nghiệp vụ đưa vào công ty trên TTCK đều là tài sản chất lượng, quản lý minh bạch cao, dự đoán doanh lợi năm 99 đạt tới 31.1 tỷ. Nhưng nghiệp vụ thăm dò, khai thác, sản xuất không thể thiếu sự hỗ trợ của công ty chuyên nghiệp và cơ sở, hai mảng này phải phát triển cân bằng, trong khi hiện nay chất lượng tài sản hai nghiệp vụ này có chênh lệch lớn, cả doanh lợi cũng khác biệt, làm sao phát triển cân bằng được, cho nên tổng công ty sau nhiều lần thảo luận mới tách nợ ra để công ty trên TTCK tiêu hóa, để lại tài chính phát triển nghiệp vụ khác ...

Tạ Lỗi nghĩ tới chuyện Trương Khác vừa nhắc tới đề án của Mitsui, dù lên TTCK huy động vốn bất lợi, vẫn có thể từ chối đề nghị phía Nhật, nhưng chuyện khai thác dầu mỏ sẽ phải trì hoãn lại vì thiếu tài chính, còn thực tế trì hoãn phía TQ là phía Nhật đã đạt được mục đích của mình.

Nghĩ tới đó Tạ Lỗi mừng rỡ, Đường Học Khiêm và hai người Trương, Diệp không thể vô duyên vô cớ đến đây vào ban đêm, nếu Cẩm Hồ có thể thể hiện khí phách như xây cảng Đông Sơn thì tổng công ty giải quyết được vấn đề lớn rồi.

- Trung Thạch Du, Trung Thạch Hóa đều có kế hoạch lên TTCK trong thời gian gần, chúng tôi cũng đã phân tích cẩn thận khác biệt giữa ba công ty.

Diệp Kiến Bàn nói:

- Trung Thạch Du khống chế 67% sản lượng dầu thị trường trong nước, Trung Thạch Hóa thì khống chế 22% sản lượng dầu, 60% năng lực chế luyện, Trung Hải Du chỉ có 1 % sản lượng dầu và hợp tác với nước ngoài khai thác, không có năng lực chế luyện ... Nhìn bề ngoài thì Trung Hải Du không phải là lựa chọn tốt nhất của chúng tôi. Nhưng Mitsui và Cẩm Hồ cạnh tranh ở nhiều phương diện, chắc bí thư Lưu cũng có nghe, nên Cẩm Hồ sẵn sàng giúp Trung Hải Du một tay ...

Diệp Kiến Bàn chẳng nói tới vấn đề lợi ích dân tộc gì hết, trước vấn đề thương nghiệp, nói những lời rỗng tuếch đó chỉ khiến người ta hoài nghi Cẩm Hồ có dã tâm chính trị gì đó.

Một mặt Lưu Thành Vệ cảm thấy áp lực khó khăn trên TTCK, một mặt nếu có năng lực khai thác, ai muốn công ty nước ngoài xen vào? Hơn nữa hợp tác với Mitsui rất miễn cưỡng, cho dù trách nhiệm chính trị có người bên trên gánh vác thì tổng công ty vẫn phải chịu áp lực dư luận.

Cầm Hồ có thể tham dự vào kế hoạch phát hành cổ phiếu của Trung Hải Du là tin tức tốt nhất Lưu Thành Vệ nghe được trong thời gian qua, nếu đã thắng thắn đưa lên mặt bàn rồi, ông ta cũng hỏi luôn:

- Kế hoạch huy động vốn lần này của chúng tôi là 1 tỷ USD, con số thế không thể giảm bớt, Cầm Hồ có thể chia sẻ được bao nhiêu.
- Cầm Hồ có thể bỏ ra 200 - 300 triệu.

Trương Khác đáp:

- Ngoài ra Cầm Hồ có chút ảnh hưởng ở ĐNÁ, tôi có thể hứa ngay với giám đốc Lưu ở đây, bên này ít nhất chia sẻ được 40% nhiệm vụ của Trung Hải Du.

Thế là đủ rồi, có Cầm Hồ đứng ra sẽ làm các nhà đầu tư vừa và nhỏ tăng thêm lòng tin, còn đề án của Mitsui, Trung Hải Du có thể đường hoàng từ chối.

Tạ Lỗi mừng ra mặt, mây đen bao phủ trong lòng mấy ngày qua bị xua tan, trong lòng cũng có chút kỳ quái, Cầm Hồ chưa bao giờ tiếp xúc với bọn họ, nếu Cầm Hồ thực sự có kế hoạch đầu tư vào Trung Hải Du phải nên tiếp xúc với bên này sớm hơn chứ?

Cầm Hồ tham gia vào kế hoạch lên TTCK của Trung Hải Du nhiều lắm có thể nói là đầu tư tài vụ, không thể trực tiếp can dự vào việc kinh doanh của Trung Hải Du, cho dù Cầm Hồ bỏ ra 300 triệu USD thì cũng chỉ chiếm 7% cổ phần, không có tư cách tham dự vào BQT.

Dù đầu tư tài vụ cũng có lợi ích không nhỏ, nhưng chí của thương vụ Cầm Hồ không nằm ở đó, mà muốn tiến hành thâm thấu và ảnh hưởng nhiều hơn vào chuỗi sản nghiệp, thúc đẩy chuỗi sản nghiệp phát triển cân bằng từ nguồn tới thị trường.

Trương Khác nói tới mức này, Đường Học Khiêm này giờ im lặng mới lên tiếng:

- Tỉnh cũng hi vọng Trung Hải Du có thể thành công lên TTCK, ngoài ra mặc dù TW muốn thống nhất nghiệp vụ hóa dầu của dầu mỏ Kim Sơn, giao cho Trung Thạch Hóa chính hợp, nhưng tốc độ của Trung Thạch Hóa quá chậm ...

Lưu Thành Vệ lúc này mới hiểu ý đồ tới thăm giữa đêm của ba người bọn họ, Cầm Hồ hỗ trợ Trung Hải Du, không chỉ muốn Trung Hải Du ngăn cản lòng tham của Mitsui, còn phải đem tỉnh Giang Nam thành cơ sở sản nghiệp trên đất liền của Trung Hải Du.

Trưa ngày 5 tháng 5, Lưu Thành Vệ thông báo tình hình chuyến viếng thăm ban đêm của ba người Đường Học Khiêm với tổng công ty, sau khi qua thảo luận nhanh, Trung Hải Du nhanh chóng nhất trí ý kiến đồng ý hợp tác với Cầm Hồ và chính phủ Giang Nam.

Bất kể đứng ở lập trường bản thân hay lập trường chính trị Trung Hải Du đều phải ngăn cản Mitsui vươn tay vào mỏ dầu ở phân giới Đông Hải, trước kia lo khả năng huy động vốn trên TTCK thất bại, tự tin không đủ, thái độ mềm xuống, nên không lên tiếng. Giờ nắm chắc huy động vốn thành công có thể ưỡn ngực lên rồi.

Trung Hải Du muốn tiến vào thị trường dầu thành phẩm là phải tranh cơm trong bát Trung Thạch Du và Trung Thạch Hóa, nếu chính phủ Giang Nam sẵn lòng phối hợp, Trung Hải Du sẵn lòng đi chặn đường Trung Thạch Du cướp việc mua lại dầu mỏ Kim Sơn.

Mặc dù nền móng của dầu mỏ Kim Sơn rất mỏng, nhưng có thể dựa vào khu công nghiệp cảng Đông Sơn đầu tư cơ sở hóa dầu quy mô lớn, thậm chí có thể ủng hộ tư bản dân doanh đầu tư xây dựng trạm xăng dầu, chỉ cần phá vỡ bố cục lưng đoạn của Trung Thạch Du, Trung Thạch Hóa là được.

Khi Lưu Thành Vệ và Diệp Kiến Bân bay sang Hong Kong bàn bạc hiệp nghị đầu tư cụ thể thì Trung Hải Du một mặt hiệp đàm với tỉnh Giang Nam, đồng thời cũng tiến hành hoạt động ở các bộ ủy, đứng ra lên tiếng kiên quyết chống lại đề án của Mitsui.

Thái độ của Trung Hải Du đột nhiên trở nên cứng rắn làm Trì Tá Tú Tàng hết sức bất ngờ, có điều tất cả tiến hành một cách âm thầm, nên hẳn không tìm ra vấn đề ở chỗ nào.

1020. Chương 1019: Đau Đầu.

- Anh biết vấn đề ở chỗ nào không?

Trì Tá Tú Tàng nhìn bạn thân, bí thư đại sứ quán Nhật ở Trung Quốc, Cung Bồn Hùng Tam.

- Cơ cấu tình báo của Mitsui không thu thập được tin tức hữu dụng à?

Cung Bồn Hùng Tam hơi hói, năm nay vừa thăng lên làm bí thư đại sứ quán, rất thích cuộc sống ở Bắc Kinh, quen dùng tiếng Hán nói chuyện với Trì Tá Tú Tàng.

- Trung Hải Du muốn thăm dù hai thác dầu khí phải đầu tư cực lớn, theo tin phòng nghiên cứu đưa lên, kế hoạch huy động vốn của bọn chúng trên TTCK không hề thuận lợi.

Trì Tá Tú Tàng nghĩ không ra đám quan viên TQ chỉ biết bo bo giữ mình sao có thể tỏ thái độ cứng rắn như thế:

- Bọn chúng tỏ thái độ từ chối đầu tư của Mitsui một cách rõ ràng, chẳng lẽ không sợ kế hoạch huy động vốn bất lợi bị chính địch lấy làm cơ công kích sao? Đã không có tiền, lại còn kén cá chọn canh người hợp tác chủ động tìm tới tận nơi ...

Câu cuối của hẳn là mô phỏng ngữ khí chất vấn của quan viên TQ.

- Theo tôi biết Trung Hải Du và đối tác lâu năm của chúng là Cty dầu mỏ Phillipin cũng có va chạm ở hạng mục thăm dò mỏ dầu Tân Du. Nếu mất đi sự hỗ trợ của Cty dầu mỏ Phillipine, tình cảnh bọn chúng càng quẩn bách .... Lại thật đấy.

Cung Bồn Hùng Tam trầm ngâm:

- Đầu phải chỉ lạ, mà lác khác thường, quan viên TQ có mấy khi cốt? Chẳng lẽ tập trung hết ở Trung Hải Du?

Trì Tá Tú Tàng nói với giọng mỉa mai, hẳn ở Bắc Kinh tiếp xúc với quan viên TQ rất nhiều, biết rất nhiều quan viên dù không quá tham, nhưng chỉ biết lo cho bản thân:

- Với Mitsui mà nói, chẳng thêm khát gì mỏ giàu ở phân giới Đông Hải, tham gia được thì tốt, không thì phải trì hoãn Trung Hải Du khai thác. Để tôi cho người mau chóng tra ra xem vấn đề ở đâu.

- Tôi cho rằng ngăn cản Trung Hải Du huy động được vốn hữu hiệu trên TTCK là có thể ngăn cản công nghiệp dầu mỏ của TQ mở rộng ra biển, lại có thể gây ra phản ứng dây chuyền có lợi cho Nhật Bản.

Cung Bồn Hùng Tam quyết tâm nói:

- Trước khi tra ra vấn đề ở đâu phải dùng tất cả biện pháp ngăn cản Trung Hải Du, cho dù con chim lớn này định sẵn sẽ vỗ cánh bay cao, chúng ta cũng phải cố gắng hết mức trì hoãn thời gian nó bay lên.

- Hong Kong là đặc khu của TQ, chúng ta làm sao gây ảnh hưởng tới nó được?

Trì Tá Tú Tàng chẳng muốn thảo luận vấn đề đạo lý cao sang, hỏi thẳng thực tế:

- Chèn ép giá dầu thô hay là đưa ra phân tích báo cáo bất lợi cho Trung Hải Du?

- Đó đều là chuyện chúng ta làm được.

Cung Bồn Hùng Tam gật gù:

- Hong Kong là trung tâm kinh tế tài chính Châu Á, nói chuẩn xác hơn là trung tâm tài chính của cả ngàn vạn thương nhân người Hoa ĐNÁ, các quốc gia ĐNÁ có ảnh hưởng rất nhỏ tới thị trường vốn hải ngoại, nhưng vì nguyên nhân tôi nói trên, ảnh hưởng của các quốc gia ĐNÁ với thị trường vốn Hong Kon không nhỏ.

-Ồ, tôi hiểu ý anh rồi.

Trì Tá Tú Tàng cười:

- Có điều muốn ngăn cản Trung Hải Du lên TTCK chỉ có vài nhà .. Mà những người này không tiện đứng ra hô phong hoán vũ, chúng ta cần đứng sau đẩy một chút.

TQ không chỉ có tranh chấp biển với Nhật Bản, mà còn có mâu thuẫn dữ dội về hải quyền với Phillipin, Indo, Malaysia, Việt Nam.

Nói cho cùng bên ngoài có viện dẫn lý do nguyên cơ thể nào thì bản chất đó là tranh chấp về nguồn tài nguyên kinh tế biển, các quốc gia kia tất nhiên không muốn nhìn thấy công nghiệp dầu mỏ của TQ vươn ra biển, ngăn cản Trung Hải Du lên TTCK phù hợp với lợi ích chung.

Theo thông lệ, ngân hàng đầu tư quốc tế tham dự phát hành cổ phiếu TTCK Hong Kong sẽ đưa ra báo cáo phân tích về công ty sắp lên TTCK Hong Kong cho nhà đầu tư tham khảo.

Trung tuần tháng nam, liên tục có báo cáo bất lợi cho Trung Hải Du, thậm chí một số tờ báo tài chính ở các quốc gia DNA bao gồm Singapore và Hong Kong cũng cho đăng tin tức mặt trái về Trung Hải Du.

- Thật là đau đầu.

Trương Khác ngồi trong văn phòng của Dịch Đan Thanh, hai tay ôm gáy nằm ngửa trên ghế sofa, hai chân khác lên bàn, mặc dù những năm qua truyền thông Hong Kong rất thích cho đăng tin xấu về đại lục, có tác dụng giám sát dư luận rất tốt, nhưng khi chuyển đồ lên đầu mình lại thấy đau đầu, vả lại những bài báo này không đơn thuần, có kẻ đứng sau thao túng:

- Xem ra không đi Tân Vu được nữa rồi.

Đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Dịch Đan Thanh:

- Chuyện này không đơn giản chút nào.

Hai ngày nữa cục du lịch quốc gia muốn mở một hội nghị liên quan tổng kết kinh nghiệm quy hoạch phát triển du lịch ở Tân Vu, rất nhiều thành phố du lịch cử đại biểu tham gia, đây là lời khẳng định với nghiệp du lịch của Tân Vu.

Vốn kế hoạch của của Trương Khác là về Tân Vu một chuyến chúc mừng cha, thực ra cũng là để bản thân thả lỏng một phen. Song lúc này về Tân Vu cũng chẳng buông lỏng được, chẳng bằng cố thủ ở Kiến Nghiệp, có chuyện gì còn phải bay sang Hong Kong một chuyến.

Trong văn phòng không có ai khác, Dịch Đan Thanh cũng muốn thân thiết với Trương Khác một chút, đứng sau ghế sofa ôm cầm ram ráp, đặt đầu của y dựa lên chiếc bụng êm ái của mình, nhìn đôi mắt đen sáng như sao mờ người của Trương Khác:

- Cậu rất tin tưởng vào Trung Hải Du mà.

- Không phải tôi tin tưởng vào Trung Hải Du.

Trương Khác cười, lắc lắc đầu hưởng thụ hơi ấm từ bụng của Dịch Đan Thanh:

- Mà là tin vào chính sách lưng đoạn dầu mỏ và tương lai tăng trưởng kinh tế của Trung Quốc.

“Cộc cộc cộc!” Thôi Úc Hằng gõ cửa, cửa không khóa, ông ta nghe thấy tiếng Trương Khác nói chuyện bên trong, đẩy cửa đi vào, cười hỏi:

- Tôi muốn thỉnh giáo sao Khác thiếu gia tự tin như thế?

Dịch Đan Thanh hết sức tự nhiên nhích sang một bên, cứ như vừa rồi nói chuyện bình thường với Trương Khác.

Trương Khác ngồi thẳng dậy, mời Thôi Quốc Hằng ngồi xuống:

- Từ pháp lý, nhà nước phải nắm mạch máu kinh tế trong tay, đó là ưu thế tiến hành kinh doanh lưng đoạn ở sản nghiệp cơ sở ... Phương diện này chưa nói vội, rất nhiều người cho rằng đây là thứ phải bị cải cách. Đơn thuần tính từ góc độ lợi ích quốc gia, lưng đoạn, đặc biệt lưng đoạn công nghiệp dầu mỏ là con dai hai

lười. Chúng ta đã thấy xí nghiệp lũng đoạn dễ sinh ra tác phong quan liêu, tham ô hủ bại, hiệu quả thấp, lại cướp đoạt thị trường một cách vô liêm sỉ.

Nói tới đây y khẽ nhún vai một cái:

- Song nước ta ngày một dựa vào nhập khẩu dầu mỏ ngày một tăng, mà thị trường dầu mỏ quốc tế là thiên hạ của các cự đầu dầu mỏ, sau lưng bọn họ không ai là không đại biểu cho lợi ích quốc gia. Cao tăng TW nếu tỉnh táo sẽ biết phải cử đại biểu cho lợi ích quốc gia đi xung phong hãm trận ở thị trường dầu lửa quốc tế, nhưng cả ba tập đoàn dầu lửa lớn trong nước đều không có tư cách này, thời gian lại eo hẹp, phải làm sao? Tài chính TW có hạn không hỗ trợ nhiều được, nên đành cắn răng kiên trì lũng đoạn, để ba tập đoàn kia hút máu thị trường ....

- Mặc dù đã quyết định đầu tư vào Trung Hải Du, nhưng trung tâm vì chức trách vẫn phải báo cáo, quy mô của Trung Hải Du mặc dù nhỏ hơn hai tập đoàn còn lại, nhưng với thân phận doanh nghiệp lũng đoạn thị trường thứ ba, có thể cho vụ đầu tư này thu lợi đáng kể.

Thôi Quốc Hằng chẳng hiểu sao với đầu óc này mà Trương Khác suốt ngày tốn thời gian trong trường, có lẽ là đang hưởng thụ cuộc sống:

- Có điều hiện giới truyền thông và ngân hàng đầu tư đang tập trung hỏa lực công kích vào sự lũng đoạn này, thật đau đầu.

Trương Khác gạt đầu, thừa nhận mình cũng đau đầu.

1021. Chương 1020: Phương Án Dự Phòng.

Giới truyền thông nói chính sách lũng đoạn dầu mỏ của chính phủ TQ là tội ác cùng cực.

Trung Hải Du thiếu kinh nghiệm, ra sức giải thích với nhà đầu tư lũng đoạn dầu mỏ là tài phú lớn nhất của công ty, nhưng những doanh nghiệp dân doanh mới tiến vào lĩnh vực dầu thương phẩm sẽ dần mở cửa lĩnh vực dầu mỏ, truyền thông trong nước cũng đổ dầu vào lửa đăng tin hô hào cho chuyện này, Trung Hải Du lại một mực nhấn mạnh quyền kinh doanh lũng đoạn, trong mắt nhà đầu tư có chút vẻ chỉ mạnh miệng, nên càng lo.

Ngoài ra ở lĩnh vực khai thác và hóa dầu cũng không phải được đóng kín như bưng.

Hôm kia Minh Báo HK đã cho đăng cả trang nhất tình hình vốn dân doanh địa khu Tây Ninh tiến vào sản nghiệp hóa dầu khai thác.

Năm 94, vì Trung Thạch Du khai thác dầu mỏ ở Tây Ninh có hiệu suất cực thấp, không kiếm được tiền, nên ký hiệp nghị với chính phủ Tây Ninh giao cho chính phủ địa phương khai thác một số mỏ dầu.

Chính phủ địa phương thiếu vốn nên mời gọi một số nhà đầu tư vào khai thác, trong đó có vốn dân doanh, khiến hơn một nghìn doanh nghiệp tràn vào Tây Ninh (dân doanh khai thác dầu kiếm tiền rất nhiều, phá hoại môi trường càng dữ), lúc này đã thành sản nghiệp trụ cột của Tây Ninh.

Mặc dù đây chỉ là phần nhỏ lĩnh vực khai thác dầu trong nước, cũng không được Quốc vụ viện thừa nhận, nhưng nhiều người đương nhiên cho rằng việc lũng đoạn dầu mỏ sẽ dần nổi lên.

Dự báo này cực kỳ bất lợi cho Trung Hải Du.

Ký ức của Trương Khác rất mơ hồ về chuyện này, nhưng thời gian qua y tiến hành điều tra nghiên cứu tỉ mỉ về sản nghiệp dầu mỏ trong nước, kết hợp với ký ức vụn vặt không khó suy diễn những điều xảy ra tiếp theo.

Bất kể là có kẻ đứng sau giật dây hay không, hay là dư luận chân thực như thế, những dự đoán không tốt về tương lai chính sách này cùng giá dầu thô đang giảm, cuối cùng sẽ khiến kế hoạch kén TTCK của Trung Hải Du phải chết yểu.

Chính vì sự thất bại của Trung Hải Du khiến TW kiên quyết thay thế xí nghiệp dân doanh trong việc khai thác dầu ở Tây Ninh, bịt kín cửa tiến vào khai thác dầu mỏ của vốn dân doanh.

Tw quyết tâm dùng chính sách lũng đoạn hóa giải lực cản lên TTCK của ba tập đoàn dầu mỏ lớn.

Chỉ tiếc là ba tập đoàn này quá hèn, cũng có thể nói là bị thất bại của Trung Hải Du đánh gãy xương sống, Trung Thạch Du, Trung Thạch Hóa vì đảm bảo lên thị trường chứng khoán thành công, hạ tỷ giá cổ phiếu xuống một nửa, gần như đem thịt mỡ nhét vào miệng nhà đầu tư hải ngoại, sau này doanh nghiệp trung nước lên TTCK huy động vốn, đều phạm phải cái bệnh hèn nghiêm trọng này.

Một khi kế hoạch thất bại, việc khai thác dầu mỏ sẽ bị trì hoãn ít nhất 2 - 3 năm, sẽ bất lợi cho phát triển kinh tế Giang Nam, nhưng tổn thất lớn nhất là sau này xí nghiệp quốc hữu lên TTCK hải ngoại huy động vốn dựa vào tài sản cố định, mà không căn cứ vào thông lệ quốc tế dựa vào lợi nhuận tính toán giá cổ phiếu, tổn thất quốc gia khó dùng con số hàng tỷ để tính được nữa.

Trương Khác suy nghĩ rồi hỏi Địch Đan Thanh:

- Chúng ta có cần đi Hong Kong một chuyến không nhỉ?

Địch Đan Thanh do dự:

- Vậy tôi đi cùng cậu.

Cô hơi sợ gặp mặt Đường Thanh, dù sao cũng có tật giật mình.

Trương Khác lại hỏi Thôi Quốc Hằng:

- Viện trưởng Thôi có thời gian đi với tôi một chuyến không?

- Tôi đi Hong Kong không có nhiều tác dụng, chẳng bằng ở lại viết vài bài báo.

Trương Khác lắc đầu:

- Lúc này biện hộ cho chính sách lũng đoạn chỉ có ăn gạch.

- Tôi nghĩ lúc này TW có hơi dao động rồi.

Thôi Quốc Hằng chuyển từ trầm ngâm sang tự cười nhạo:

- Có thể thành đồng bọn với ba cự đầu dầu lửa kia, ăn ít gạch có đáng là gì.

Trương Khác nghĩ cũng phải, trước tiên là phải xoay chuyển dư luận trong nước, không thể để quân ta đánh quân mình, tiếp đó cần TW một lần nữa biểu thị rõ lập trường chính sách lũng đoạn.

Thôi Úc Hằng rời đi, Địch Đan Thanh đóng cửa văn phòng lại, ngồi lên tay vịn ghế sofa, ôm đầu Trương Khác nói:

- Trung Hải Du lên TTCK, bảo đảm phát hành cũng là người khác, kết quả Cẩm Hồ chúng ta lại phải bỏ công sức lợi ích.

Nếu theo đuổi lợi ích, Cẩm Hồ phải hùa theo đánh hội đồng, khiến kế hoạch lên TTCK của Trung Hải Du càng thâm, cổ phiếu giá thấp sau này thu lợi càng nhiều, nhưng quốc gia không mạnh, tài sản của Cẩm Hồ nhiều tới mấy cũng ích gì? Vì nó thiếu đi tiềm lực và đảm bảo cho sự phát triển sau này, Trương Khác không theo đuổi tài phú, mà là một quyền lực mềm dẻo mà ảnh hưởng rộng lớn chắc chắn.

~o0o

Trung tuần tháng 5, thời tiết Hong Kong nóng nực, không khí toàn mùi tanh mặn, đứng ở đại sảnh sân bay, qua cửa kính nhìn ngoài trời đang đổ mưa, nhìn một bầy chim bay thấp trong mưa, Địch Đan Thanh hít một hơi, nghĩ không khí Hong Kong thật ngọt ngào, đột nhiên thấy Trương Khác khoát tay Đường Thanh thò đầu ra trước mặt mình.

- A, cậu đang nói với tôi à?

Địch Đan Thanh bừng tỉnh, hỏi:

- Chị có đặc biệt muốn tới chỗ nào ở Hong Kong không? Trương Khác chẳng đưa ra được kiến nghị nào hấp dẫn.

Đường Thanh lắc tay Trương Khác nói:

Địch Đan Thanh đưa ngón út ra gỡ tóc mai, động tác hết sức ưu nhã:

- Mùa xuân năm nay ở Kiến Nghiệp rất khô hạn, chẳng có nổi mấy ngày mưa, kiếm chỗ nào đó ngồi xuống ngắm mưa ngoài trời đã là hưởng thụ không tẻ rồi ... Cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt muốn tới.

Đường Thanh kiến nghị:

- Vậy ra bờ biển đi, nghe dự báo thời tiết, trận mưa này sẽ còn lớn hơn.

Đám Trương Khác không tới khách sạn, mà tìm một quán cà phê gần bến tàu, trong không khí tràn ngập hương thơm cà phê, ở trong quán mở tới nhìn mưa bên ngoài lớn dần, có cảm giác xa hoa đi kèm với sa sút.

Trương Khác chẳng có tâm tình ngắm mưa, Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa cùng Lưu Thành Vệ mà một số quan viên Trung Hải Du lát nữa sẽ tới quán cà phê gặp y.

Kế hoạch của Trung Hải Du lần này là phát hành 24% cổ phần ở TTCK Hong Kong, huy động 1 tỷ USD, số tiền này nói nhiều cũng không phải nhiều, thương vụ Cẩm Hồ có thể bỏ ra được.

Thương vụ Cẩm Hồ từ khi thành lập tới nay thông qua nhiều phương thức huy động được ở ĐNÁ 1.6 tỷ USD, lúc này mới tiêu 600 triệu USD ở việc xây cảng Đông Sơn.

Nếu như Cẩm Hồ muốn bao trọn 24% cổ phần Trung Hải Du muốn phát hành lần này, thì đó không phải là đầu tư tài vụ bình thường mà nó là đầu tư chiến lược, nắm 24% cổ phần, có thể ảnh hưởng trực tiếp tới hướng phát triển của Trung Hải Du, tiến hành thâm thấu vào tầng quản lý.

Nhưng Trung Hải Du sao cho phép thế lực khác thâm thấu gây ảnh hưởng lên mình được? Cho dù TW hồ đồ mở cửa thì những cự đầu dầu mỏ và thế lực tư bản hải ngoại khác ngửi thấy mùi máu tanh sẽ chảy nước miếng kéo nhau tới, đẩy Cẩm Hồ ra ngoài.

Cho dù qua thị trường công khai tham dự đầu tư tài vụ, Cẩm Hồ cũng không thể chơi trội quá mức, lấy 300 triệu USD đổi lấy 7% cổ phần là cực hạn rồi, nếu huy động vốn thuận lợi, nắm từ 5 - 6% cổ phần mới là có lợi cho kết cấu tài vụ của thương vụ Cẩm Hồ nhất.

Đám Diệp Kiến Bân tới nơi, thêm vào nhân viên đi cùng và lái xe, chiếm hết cả quán cà phê.

Lưu Thành Vệ không ngại gặp Trương Khác ở trong trường hợp thế này, thời gian qua ông ta suốt ngày bôn ba giữa các phòng họp, cứ nhìn thấy phòng họp là cảm thấy căm ghét, tới quán nhỏ đậm mùi cà phê thế này tâm tình thoải mái hơn.

Trương Khác mời đám Lưu Thành Vệ ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề:

- Cục thế còn tệ hơn dự liệu của chúng ta, nhiệt độ ở Bắc Mỹ ấm lên, tiêu dùng dầu khí ít đi, giá dầu thô tháng 6 còn tiếp tục hạ xuống, chúng ta phải thảo luận phương án thay thế khi phát hành cổ phiếu thất bại.

Lưu Thành Vệ ngồi ưỡn thẳng lưng, chăm chú nhìn Trương Khác, ý bảo y nói tiếp.

- Không thể phát hành cổ phiếu mới, vẫn có thể thông qua sở giao dịch chứng khoán phát hành trái phiếu, Cẩm Hồ trực tiếp mua với tỉ lệ cao hơn, kế hoạch huy động vốn có thể diễn ra thuận lợi.

1022. Chương 1021: Đùa Giỡn Trong Bồn Tắm.

Lưu Thành Vệ tâm tình hơi phức tạp, theo lối tư duy quen thuộc, sự nhiệt tình của Cẩm Hồ làm ông ta nghi ngờ, thoáng nghi ngờ này hiện lên trong mắt rồi dấu đi, trong lòng hơi xấu hổ, Cẩm Hồ ra sức giúp đỡ Trung Hải Du, nghi ngờ này không phải chút nào.

Ông ta biết trong tay thương vụ Cẩm Hồ có nguồn vốn lớn, lại có thể thông qua thương nhân người Hoa ĐNÁ phát hành trái phiếu công ty huy động vốn, nếu Cẩm Hồ dùng khoản tài chính đó mua trái phiếu của Trung Hải Du, có thể nói là cuộc mua bán gần như không có lãi, hơn nữa dùng khoản tài chính lớn như thế sẽ ảnh hưởng tới quy hoạch phát triển của thương vụ Cẩm Hồ, trầm ngâm một lúc hỏi:

- Vì sao?

Ngữ khí rất chân thành.

- Tôi đã hiểu được tầm quan trọng của việc huy động vốn lần này với Trung Hải Du với công nghiệp dầu lửa ngoài khơi của quốc gia.

Trương Khác trả lời:

- Cẩm Hồ là cơ cấu thương nghiệp hóa, phải theo đuổi lợi nhuận, chúng tôi đã suy nghĩ nghiêm túc, mưu cầu lợi ích của Cẩm Hồ nếu có thể nhất trí với quốc gia, con đường trong tương lai càng xa hơn. Cẩm Hồ mua trái phiếu của Trung Hải Du không phải là vụ mua bán lỗ vốn, vả lại kế hoạch phát hành cổ phiếu cũng chưa chắc nhất định sẽ thất bại, tôi nghĩ có một phương án dự phòng thay thế, sẽ làm áp lực trên vai cao tầng Trung Hải Du nhẹ hơn, chúng ta đương nhiên vẫn tận dụng hết khả năng thúc đẩy phát hành cổ phiếu trên TTCK.

Diệp Kiến Bân cũng nói:

- Chúng tôi đã liên hệ khẩn cấp với cao tầng Hải vận Nam Dương, nếu Trung Hải Du chấp nhận ưu tiên thuê bọn họ chở dầu, bọn họ có thể tham dự kế hoạch nhận mua trái phiếu này.

Phát hành trái phiếu công ty chỉ là kế hoạch thay thế vạn bất đắc dĩ, vì đánh tan bản khoán của cao tầng Trung Hải Du, để bọn họ đồng ý cho Cẩm Hồ bày mưu hiến kế ở tầng cấp sâu hơn cho Trung Hải Du.

Hiện giới truyền thông chủ yếu nghi ngờ quyền kinh doanh lũng đoạn của Trung Hải Du bị phá vỡ, Trương Khác kiến nghị cao tầng Trung Hải Du trả lời có tính đàn hồi hơn một chút, ngoài ra hi vọng Trung Hải Du thúc qua ban ngành chủ quản là ủy ban thương mại có thái độ cứng rắn hơn ở quyền kinh doanh độc quyền.

Bàn bạc với đám Lưu Thành Vệ ở quán cà phê rất lâu, tìm hiểu thêm được khó khăn thực tế mà bọn họ gặp phải, đến tối cùng tới khách sạn Bán Đảo ăn cơm.

Trung Hải Du có thể nói là quốc xí có mức độ quốc tế hóa cao nhất, tầng quản lý công ty đều nói tiếng Anh lưu loát, hình tượng cũng khác với đám quản lý dầu to bụng bự của quốc xí tầm thường, nhưng uống rượu dữ hơn một chút, rất nhiều người từng công tác trên giàn khoan ngoài biển, thường xuyên chịu đựng cô đơn, uống nhiều một chút cũng dễ hiểu, đám Diệp Kiến Bân, Trương Khác cũng khó tránh khỏi uống nhiều theo.

Những người khác không ở khách sạn Bán Đảo, Trương Khác phải đi tiễn, đưa Tôn Thượng Nghĩa lên xe, Trương Khác nhìn Diệp Kiến Bân sắc mặt đỏ hồng, có vài phần say, cười hỏi:

- Có biết là mình phải về đâu không?

Diệp Kiến Bân mặc dù đại bộ phận thời gian ở trong nước, nhưng tổng bộ của thương vụ Cẩm Hồ đặt ở Hong Kong, một tháng có 2 tuần ở Hong Kong, cho dù là thể hẩn không có chỗ ở cố định tại Hong Kong, Trương Khác hay trên hẩn thổ đảo ba hang, không sợ bị Đinh Văn Di tới đột kích bắt gian tại giường.

Diệp Kiến Bân nhìn Đường Thanh đứng ở đằng xa, nhớ ra một việc nói với Trương Khác:

- Tĩnh Mông bảo chị cô ấy tìm tài liệu về trường ĐH Singapore, cậu có biết không?

Đường Thanh tuy đứng ở xa, nhưng Dịch Đan Thanh ở ngay bên cạnh, Trương Khác sờ mũi, chỉ muốn đá cho hẩn một phát lẫn vào trong xe, nhưng mặt không thể để lộ ra, vừa mở cửa xe, nói ất đi:

- Kiểm thời gian cùng đi Úc, tôi cũng muốn tới Perth xem sao...

Không đợi hẩn trả lời đã đóng cửa xe lại, Dịch Đan Thanh kéo Đường Thanh vào khách sạn trước.

Hơn một tháng nữa Tôn Tĩnh Mông tốt nghiệp, nếu chẳng phải vì Trương Khác, cô đã rời Học viện Âm nhạc du học lâu rồi, có lẽ sẽ không đi Singapore, nhưng chắc chắn không ở lại trong nước.

Nhìn màn mưa bên ngoài, Trương Khác đút ta vào túi quần, nhớ tới khuôn mặt xinh tươi mà kiêu ngạo khiến người ta mê mẩn đó, chỉ có điều y không thể ích kỷ giữ Tôn Tĩnh Mông ở Kiến Nghiệp, ở 1978 làm con chim trong lồng son.

Tuy Tôn Tình Mông rất cá tính, nhưng ở sự nghiệp không có dã tâm như Tôn Tình Hương, có điều cũng khó nói, như năm xưa Tôn Tình Hương chẳng phải cam tâm ở 1978 bao năm đó sao, biết đâu Tôn Tình Mông chỉ chưa tìm ra mục tiêu của đời mình, Trương Khác muốn đứng sau hỗ trợ và chúc phúc cho cô chứ không phải cản trở.

Trương Khác cứ đứng trước mái hiên để mưa gió thổi vào mặt, tới khi người gác cửa bắt đầu lộ vẻ nghi hoặc mới vào khách sạn.

Trở về phòng, có mỗi Đường Thanh ở trong phòng khách, Dịch Đan Thanh đã về phòng của mình rồi, Trương Khác nằm xuống ghế sofa, day day trán, đúng là uống hơi nhiều, đầu có chút váng vất.

- Nước tắm pha xong rồi đấy, mình pha cho bạn cốc trà ...

Đường Thanh cầm cốc trà thủy tinh bốc khói nghi ngút đặt xuống bàn, rồi đưa tay lên miệng thổi phù phù.

- Sao rồi, có đau không?

Trương Khác nắm lấy tay cô, nhìn ngón tay bị nóng tới đỏ lên.

- Không sao đâu, giúp bạn rót trà có bỏng một chút cũng được.

Đường Thanh nhoèn miệng cười:

Trương Khác ôm khuôn mặt cô, nhớ tới vừa rồi trên bàn tiệc cũng uống không ít rượu, cười nói:

- Bạn còn say hơn mình, để mình phục vụ bạn mới đúng.

Rồi đặt cô ngồi lên đùi.

Đường Thanh quay người lại, ôm lấy y nũng nịu nói:

- Mình không say, đồ háo sắc đừng có mà lợi dụng.

Trương Khác nhìn đôi mắt ướt át mê ly của Đường Thanh, hàng mi dài rung rinh, gò má hồng rực nhìn mình tựa cười tựa không làm người ta mê say, da thịt lộ ra ngoài ửng hồng vì rượu, dáng vẻ khả ái đó khiến người mãi không chán, Trương Khác đưa tay kéo cổ váy áo của ô qua một bên, lộ ra hõm vai mờ mờ, xương quai xanh thanh mảnh, da thịt ấm áp mịn như ngọc, mang u hương độc đáo của thiếu nữ.

- ... Ừm... Ngứa lắm.

Đường Thanh chịu không nổi hơi thở nóng bỏng của Trương Khác phả lên vai, ngo nguậy trong lòng y, cho tới khi cánh môi hồng mềm mại Trương Khác lấp kín môi cô, còn tay y vờn bầu ngực săn mẩy mới chịu ngồi yên.

Trương Khác ôm cơ thể mềm mại nóng hổi của Đường Thanh vào phòng tắm, dần dần cởi váy của cô xuống, lồng ngực Đường Thanh mỗi lúc một phập phồng gấp gáp khó nhọc, nín thở nhìn áo lót ren trắng, bầu ngực nhấp nhô lên xuống mời gọi, chiếc rốn nhỏ tuyệt đẹp giữa chiếc bụng phẳng lì, chiếc quần lót cũng màu trắng, tuy kiểu dáng hơi bảo thủ che kín vùng địa đàng thần bí, nhưng càng đáng yêu, càng mê hoặc.

Trương Khác không kìm chế nổi nữa cởi hết cả áo lót quần lót của Đường Thanh, đặt cơ thể thanh xuân kiều diễm vào trong bồn tắm, nuốt nước bọt đánh ực, dụ dỗ:

- Cùng tắm nhé.

Đường Thanh nhìn dáng vẻ ngây dại của y, cười khúc khích đầy đắc ý, nhưng vẫn e thẹn hắt nước vào mặt Trương Khác không cho y vào.

Trương Khác mặt dày sẵn tới, đưa tay ra ngừng vuốt ve trên thân thể như ngọc như ngà của cô, thành thực trên ghẹo khiến xuân ý thiếu nữ dâng trào như thủy triều, hơi thở gấp gáp, xuân tình phơi phới lộ ra ánh mắt, nhân lúc cô mơ hồ, xoay người Đường Thanh lại đặt lên thành bồn tắm, mông chống lên cao.

Nhìn cặp mông phần hồng tròn trịa gợi cảm cùng vòng eo nhỏ nhắn phối hợp thành đường cong tuyệt mỹ, lửa dục trong lòng Trương Khác bùng nổ cực điểm, vuốt ve bờ mông cô, mạnh mẽ tiến vào, chỉ là Đường Thanh quá kích thích bởi tư thế này, cơ thể mất cảm cực độ, chỉ nhip mấy chục cái nhanh chóng chịu thua, người nhũn ra trong bồn tắm không dám đứng lên nữa.

1023. Chương 1022: Âm Mưu Kinh Động

Đường Thanh ngồi trong lòng Trương Khác, dựa đầu vào vai y, đôi mắt khép hờ, gò má đỏ hồng, đó là dư hỏa còn lại sau cơn xúc cảm mãnh liệt, màu đỏ của say mê thỏa mãn, trông càng kiều diễm rực rỡ :

- Cảm giác như bị cưỡng bức vậy .... Bạn thích thế chứ gì, cái đồ biến thái, lần sau mình không chơi trò này nữa.

Trương Khác cười gian :

- Không phải rất thích sao, nếu không vừa rồi sao lại thua nhanh thế ... không chơi thế này còn có tư thế khác hay hơn cơ ...

- Không được nói, không cho nói .

Đường Thanh mặt đỏ dừ, xấu hổ đấm Trương Khác thùm thụp :

Đường Thanh thì được thỏa mãn rồi, còn Trương Khác lại đang trong cơn thống khổ, lửa dục bị khơi lên lại không thể phát tiết, với nam nhân mà nói là chuyện khó chịu nhất trên đời.

Trương Khác hơi ngả người về phía sau, thì thầm dụ dỗ Đường Thanh ngồi lên, Đường Thanh cười e thẹn né tránh, người cô còn chưa tan hết dư âm cao trào, phải nghỉ một lúc mới hồi phục được, chỉ muốn nằm trong lòng người yêu hưởng thụ sự ôn nhu sau hoan ái.

Di động ngoài phòng khách vang lên, Đường Thanh như gặp được cứu tinh, đẩy Trương Khác đi, muốn tới nhận điện thoại.

- Mặc kệ nó.

- Nhớ có chuyện quan trọng thì sao ... Biết đâu dì Lương gọi điện tới, bạn không ỉnh nhận điện thoại, dì Lương sẽ hoài nghi bọn mình đang làm gì đó.

Đường Thanh vuốt mũi Trương Khác nũng nịu nói:

- Vậy bạn nói xem chúng ta đang làm gì?

Trương Khác cũng đưa tay vuốt mũi cô bé thích bưng tai trộm chuông, y thích bắt nạt Đường Thanh, càng thích cưng chiều cô hơn, đứng dậy lấy khăn tắm lau khô người, cứ trần truồng đi ra ngoài nhận điện thoại, thấy số của Dịch Đan Thanh, Trương Khác lấy làm lạ, lúc này có chuyện gì quan trọng đến thế, không phải là muốn phá rồi chứ? Ấn nút nghe đợi dằng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Phía bên kia điện thoại, Dịch Đan Thanh nói :

- Tôi vừa mới phát hiện ra có tình huống khá đặc thù, cậu có tiện nói chuyện không?

- Sao lại không tiện, uống hơi nhiều rượu có chút đau đầu, đang uống trà ...

Đến lượt Trương Khác bưng tai trộm chuông còn vờ vịt cầm cốc trà trên bàn uống một ngụm cho Dịch Đan Thanh nghe:

- Có chuyện gì thế? Chị cứ nói đi.

Lúc này Đường Thanh quần khăn tắm đi ra, nhìn Trương Khác trần truồng ngồi trên ghế sofa, cái thứ xấu xí đó không ngờ vẫn cứ trơ trên ngẩng cao đầu, nổi tính nghịch ngợm đi tới cầm lấy nó ấn xuống rồi đột nhiên buông tay ra, nghe nó bật lại đập lên bụng Trương Khác bép một cái, liền phì cười, đưa hai tay béo má Trương Khác, trêu y:

- Xấu lắm.

Rồi hỏi nhỏ ai gọi điện tới.

Trương Khác nhìn Đường Thanh nghịch ngợm cười bất lực, chỉ về phía phòng Dịch Đan Thanh, Đường Thanh liền yên tĩnh ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, lấy một góc khăn tắm che thứ xấu xí kia đi.

- Có phải đang trần truồng không?

Địch Đan Thanh tai rất thính, hỏi:

- Hay là mai hăng nói nhé? Viện trưởng Thôi gửi fax sang, có chi tiết nhỏ về Trung Hải Du mà chúng ta bỏ sót, khả năng có vấn đề.

- Chị mang fax sang đây, viện trưởng Thôi gửi sang lúc này chắc phải thấy vấn đề rất nghiêm trọng nên nhắc nhở chúng ta ...

Trương Khác tuy cũng muốn để sáng mai mới tính, nhưng không nói ra khỏi miệng được.

- Mình đi tắm tiếp đây, không quấy rầy hai người.

Đường Thanh cản tai Trương Khác nói nhỏ:

Trương Khác sợ Đường Thanh cản mạnh một cái thật, im thít không dám nói gì, đợi cô nàng ném cho ánh mắt tinh nghịch đóng cửa buồng tắm lại mới thở phào cúp điện thoại, luống cuống vào phòng ngủ tìm y phục để thay.

Quần áo vừa mới rời trong phòng tắm bị Đường Thanh hắt nước ướt hết cả, không thể mặc được nữa, cuống cuống mặc y phục xong thì chuông cửa vang lên, định ra mở cửa thì nhìn thấy khăn tắm rơi trên thảm, Trương Khác nhặt lên, nhét bừa vào tủ bên cửa, thấy trong phòng không còn dấu vết gì mới hít một hơi tỉnh queo mở cửa.

- Phát hiện ra vấn đề gì?

Trương Khác mở cửa cho Địch Đan Thanh vào, tưởng rằng mình che dấu giỏi lắm rồi, khoe miệng còn mang nụ cười ôn hòa:

- Đường Thanh đang tắm, cô ấy cũng uống hơi nhiều, lát nữa sẽ ngủ sớm.

Địch Đan Thanh ôm một chồng tài liệu vào, ánh mắt phát tán phong tình mê người, nhìn mắt Trương Khác, cười duyên:

- Căng thẳng thế làm cái gì, tôi có ăn thịt cậu đâu? Cài lệch cúc rồi kìa ...

Trương Khác kinh hãi biến sắc, theo bản năng nắm lấy cổ áo, cúi đầu xuống nhìn, làm thấy có cái cúc áo nào lệch đâu? Lúc này mới thấy Địch Đan Thanh đứng đó cười chế nhạo, ho liên mấy cái che dấu xấu hổ:

- Cứ tưởng cái cúc lệch thật.

Địch Đan Thanh bật cười, cầm chồng tài liệu đập lên đầu Trương Khác:

- Viện trưởng Thôi nhìn ra chút vấn đề thật đấy, tôi chẳng có hứng thú đi phá hỏng chuyện hay ho của hai người đâu.

- Vấn đề gì?

Trương Khác chỉ mong đem vấn đề chuyển sang phương diện khác.

- Minh Báo Hong Kong cho đăng bài về giếng dầu ở Tây Ninh, tư liệu cụ thể lấy báo cáo phát biểu công khai trên tạp chí dầu mỏ nước Anh của một sở nghiên cứu kinh tế dầu mỏ Mỹ, sở nghiên cứu này danh nghĩa là độc lập, nhưng thực chất là nhận tài trợ ở quỹ tài chính tên Phillips mà công ty dầu mỏ Tiêu Khang Ân của Mỹ lại là nhà cung cấp tài chính chủ yếu.

Trương Khác cũng ý thức được vấn đề không phải đơn giản, Mitsui hay tập đoàn nào đó của Nhật đứng đằng sau gây trở ngại cho việc Trung Hải Du lên TTCK Hong Kong không phải là điều khó hiểu, nhưng Tiêu Khang Ân lại là một trong số doanh nghiệp hợp tác chủ yếu với Trung Hải Du khai thác dầu mỏ ngoài khơi, bọn họ phá đám là vì sao?

- Tôi đem một số tài liệu về việc hợp tác giữa Trung Hải Du và Tiêu Khang Ân tới cho cậu xem, hiện Trung Hải Du hợp tác với Tiêu Khang Ân khai thác mỏ dầu Phi Hoa ở phía bắc Nam Hải, ngoài ra một hạng mục hợp tác trọng yếu nhất là thăm dò tài nguyên dầu mỏ hải vực Tân Dương ngoài khơi Bột Hải, theo thăm dò tiền kỳ, trữ lượng dầu khí ở đó cực lớn, khả năng hơn 100 triệu tấn.

- Trữ lượng của mỏ dầu Tân Dương có mỗi 100 triệu tấn?

Trương Khác giật lấy tài liệu trong tay Dịch Đan Thanh, mặc dù tri thức dầu mỏ ở kiếp trước của Trương Khác rất ít, nhưng cũng biết mỏ dầu Tân Dương là một trong hai mỏ dầu có trữ lượng trên 1 tỷ tấn của Trung Quốc.

Mỏ dầu Tân Dương nằm ngoài hải cảng Bột Hải, công tác khai thác tiền kỳ do đội ngũ Trung Hải Du hoàn thành độc lập, năm 94 mời Tiêu Khang Ân cùng tiến hành thăm dò kỹ hơn về tài nguyên dầu mỏ vùng biển này, tới giờ thành quả cho thấy trữ lượng dầu mỏ Tân Dương gần 500 triệu thùng, là phát hiện lớn nhất lịch sử thăm dò dầu mỏ hải dương.

Trung Hải Du đem nghiệp vụ thăm dò và khai thác, tiêu thụ dầu mỏ vào công ty trên TTCK, toàn bộ chỉ có 1.8 tỷ thùng, từ đó có thể thấy trữ lượng 500 triệu thùng là ghê gớm rồi.

Chỉ là tư liệu hiện hữu khác với ký ức của Trương Khác, dù kiến thức dầu mỏ của Trương Khác có thiếu, cũng biết mỏ dầu Tân Dương thăm dò được 1 tỷ tấn, tức là hơn 7 tỷ thùng.

Phát hiện trữ lượng dầu nhiều hơn tăng lên là chuyện rất bình thường, nhưng tất cả các sự kiện đều dính líu tới Cty dầu mỏ Tiêu Khang Ân có hợp tác với Trung Hải Du, Trương Khác xưa nay thích ác ý nghĩ về người khác, nên y liền nghĩ ngay tới chỗ xấu.

Trương Khác nhíu chặt mày xem tư liệu, mặc dù tài liệu Dịch Đan Thanh mang tới hiềm nghi trùng trùng, nhưng tư liệu hiện hữu không thể cung cấp cho bọn họ quá nhiều tin tức.

- Có tư liệu khác không?

Trương Khác hỏi:

- Tư liệu chi tiết hơn thì phải tìm Trung Hải Du rồi.

Dịch Đan Thanh lắc đầu:

- Tôi cũng nghe ngóng, Trung Hải Du đang đàm phán với Tiêu Khang Ân khai thác dầu mỏ ở vùng biển này. Đàm phán lại liên quan tới lĩnh vực hợp tác khai thác dầu mỏ hai nước Trung Mỹ, thuộc tư liệu mật cấp cao.

Cô biết Cẩm Hồ muốn xem những tư liệu này không phải là không thể, nhưng không biết có cần làm lớn chuyện như vậy không?

- Chị gọi điện thoại cho Lưu Thành Vệ, tôi muốn gặp ông ấy ngay.

Trương Khác quyết đoán nói:

Năm 99, dầu thô trong nước nhập khẩu mới có 1.8 tỷ thùng, tất cả nghi vấn của chuyện này đều chỉ vào một mỏ dầu siêu cấp một năm có thể sản xuất 100 triệu thùng, đừng nói kinh động tới Lưu Thành Vệ, mà kinh động tới Tăng Như Thánh, Triệu Tề Đông cũng đáng.

Đường Thanh lúc này tắm rửa xong, thấy Trương Khác nét mặt nghiêm túc nhìn tài liệu trải đầy bàn, Dịch Đan Thanh thì đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, cô biết xảy ra chuyện lớn rồi, im lặng vào phòng ngủ.

Đám Lưu Thành Vệ cũng vừa mới về nơi ở, đột nhiên nhận được điện thoại nói có chuyện khẩn cấp muốn thương lượng, cũng không biết xảy ra chuyện gì, đành tới khách sạn Bán Đảo.

Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bân cũng vừa về chỗ ở thì nhận được thông báo khẩn cấp đều chạy vội tới.

- Trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ căn cứ vào vào công ty hải ngoại Cẩm Hồ cung cấp tin tức về kẻ ẩn đằng sau tung tin xấu về lần Trung Hải Du lên TTCK lần này, tiến hành giăng lưới điều tra. Ngoài trừ tập đoàn Nhật như Mitsui ra, còn phát hiện một tổ chức đặc thù.

Trương Khác đẩy fax Thôi Quốc Hằng chuyển tới cho những người kia xem:

- Đó là Cty Tiêu Khang Ân, một trong đối tác chủ yếu của Trung Hải Du, vì sao bọn họ lại phá hoại việc này?

Trương Khác nhìn Lưu Thành Vệ, nếu ông ta không thể nói ra đáp án, y chỉ có thể nhắc nhở thông qua con đường khác.

Lưu Thành Vệ cầm tờ fax, mày nhú chặt, nghi vấn rõ ràng như thế, không thể xem nhẹ được.

Lưu Thành Vệ đưa fax cho Tạ Lỗi xem.

Tạ Lỗi do dự nói:

- Tư liệu đàm phán với Tiêu Khang Ân không thuộc về phạm trù công bố ra bên ngoài.

Trương Khác không lên tiếng, Lưu Thành Vệ nghiêm túc nói với Tạ Lỗi:

- Anh cứ lấy tư liệu đi, tôi báo cáo với bí thư Tiêu Ngọc Thành.

Ông ta biết nhiều cơ mật quốc gia đối với Cẩm Hồ mà nói đều không phải là bí mật, nếu hiện bọn họ có thể lấy cơ mật quốc gia để từ chối trả lời, Cẩm Hồ cũng có thể thu lại lời hứa tài vụ trước kia.

Vả lại ông ta cũng rất nghi ngờ hành động sau lưng của Tiêu Khang Ân.

Tạ Lỗi về văn phòng lấy tư liệu, Lưu Thành Vệ vào một gian phòng độc lập báo cáo tình hình mới cho bí thư đảng tổ của Trung Hải Du.

Nửa tiếng sau Tạ Lỗi quay về, Lưu Vệ Trung gọi điện báo cáo rất lâu, tới lúc này vẫn chưa xong. Trương Khác tin rằng Trung Hải Du cũng mơ hồ đoán ra được vấn đề ở chỗ nào rồi, dù sao bọn họ có hợp tác với Tiêu Khang Ân, nghi vấn lớn như thế, tầng quản lý không nhìn ra vấn đề ở đâu mới là quái lạ.

Lưu Thành Vệ đi ra, lấy tư liệu trong tay Tạ Lỗi, lật xem một lúc rồi đưa cho đám Trương Khác, nói:

- Đây là tóm tắt nội dung đàm phán với Tiêu Khang Ân về việc khai thác mỏ dầu Tân Dương.

Trương Khác ngồi xuống ghế ô pha xem tài liệu, Tiêu Khang Ân đề xuất vì giảm bớt áp lực tài chính khai phát của Trung Hải Du, bọn họ có thể hoàn toàn độc lập tác nghiệp để đổi lại 49% lợi ích của hạng mục.

Một mỏ dầu trọng yếu như thế nếu vì Trung Hải Du thiếu tài chính để cho Tiêu Khang Ân chiếm gần nửa lợi ích, đợi tới khi trong nước nhập khẩu dầu thô tới hơn 1 tỷ thùng một năm, sợ cao tầng TW muốn khóc cũng chẳng có nước mắt.

Hơn nữa thăm dù tiền kỳ do phía TQ tiến hành chẳng trách Tiêu Khang Ân lại nhiệt tình đứng đằng sau ngăn cản Trung Hải Du lên TTCK như thế.

Với giá dầu quốc tế năm 99, 7 tỷ thùng dầu có giá trị tiềm tàng tới 90 tỷ, Tiêu Khang Ân không ngờ muốn nuốt chửng.

Đối với hành vi tham lam ăn thịt nuốt cả xương này Tiêu Khang Ân, Trương Khác không còn gì để nói, đưa bản tóm tắt cho Tôn Thượng Nghi Diệp Kiến Bản xem, một lúc sau mới hỏi:

- Giám đốc Lưu đánh giá việc này, cùng trữ lượng của mỏ dầu Tân Dương ra sao?

- Việc thăm dò mỏ dầu Tân Dương thời kỳ đầu do công ty thăm dò trên biển của Trung Hải Du tiến hành. Khi đó đánh giá trữ lượng tương đối khả quan, cao nhất chừng 300 triệu thùng. Khi đó chúng tôi thiếu kỹ thuật để thăm dò sâu hơn, đến năm 94 hợp tác với Tiêu Ân Khang thăm dò, bọn họ đưa ra kết luận sơ bộ còn cao hơn là 500 triệu thùng. Ủy ban kế hoạch phát triển nói không nên kỳ vọng quá cao vào một mỏ dầu đơn lẻ, nên muốn hai nước Trung Mỹ hợp tác sâu rộng hơn trong việc thăm dò khai thác. Phương án mà Tiêu Khang Ân đưa ra phía tổng công ty khuynh hướng chấp nhận, hiện đang đàm phán điều kiện ưu đãi thuế.

Lưu Thành Vệ sắc mặt nặng nề nói:

Trương Khác nhếch mép hỏi:

- Hiện giờ thì sao?

- Rất có khả năng Tiêu Khang Ân đưa ra con số thăm dò giả.

Lưu Thành Vệ do dự một chút, vẫn nói ra suy đoán đáng sợ.

Tiêu Khang Ân khả năng đưa ra kết luận thăm dò giả sẽ trực tiếp phá hỏng cơ sở hợp tác giữa hai công ty, cũng sẽ tạo thành tác động mạnh tới việc hợp tác thăm dò khai thác dầu mỏ giữa Mỹ và Trung Quốc, một chuyện trong đại như thế Trung Hải Du cũng không thể đưa ra quyết sách.

Lưu Thành Vệ và Trương Khắc thức thâu đêm phân tích nghi vấn đằng sau sự kiện, những thành viên đảng tổ khác của Hải Thạch Du cũng cả đêm không ngủ, trước khi có chứng cứ sơ bộ, không thể làm kinh động tới phía Tiêu Khang Ân lẫn thành viên tổ đàm phán hạng mục mỏ dầu Tân Dương phía Trung Hải Du, còn hải cổ gắng sưu tập tài liệu hết mức có thể, chuyện này cần báo cáo với phó thủ tướng Hoàng Viêm Thanh phân quản ủy ban thương mại cùng phụ trách hợp tác năng lượng Trung Mỹ.

Sáng ngày hôm sau phó thủ tướng Hoàng Viêm Thanh đưa ra chỉ thị, kế hoạch Trung Hải Thạch lên TTCK Hong Kong không đổi, chỉ thị ủy ban thương mại liên hợp cơ cấu dầu lửa đưa ra chính sách hạn chế vốn phi quốc hữu tiến vào lĩnh vực khai thác dầu mỏ, đồng thời yêu cầu trong nước trong điều kiện đủ kỹ thuật phải cố gắng hết mức tự chủ thăm do khai thác với mỏ dầu ở vùng biển nông.

Chỉ thị này xét tới bối cảnh hợp tác năng lượng Trung Mỹ hiện tại không thể tùy tiện phá hỏng, không vạch trần dụng tâm hiểm ác của Tiêu Khang Ân đá dít chúng ra ngoài, nhưng về nguyên tắc yêu cầu phải tiến hành thăm dò kỹ càng hơn mỏ dầu Tân Dương, việc hợp tác với Tiêu Khang Ân trong khu vực này tối đa cũng chỉ cho chiếm 20% quyền lợi khai thác, thời gian hợp tác không quá 5 năm.

Tiếp đó vì sao chuyện thăm dò dầu lửa ở khu vực này do công ty thăm dò hải dương phía dưới Trung Hải Du và Tiêu Khang Ân hợp tác với nhau, vì sao Tiêu Khang Ân làm giả báo cáo mà phía Trung Hải Du không phát giác? Muốn làm rõ hơn tài nguyên dầu mỏ ở vùng biển Bột Hải, không thể không điều tra việc này.

Tin tức sau màn thật đáng sợ, chỉ trong hai ngày sau khi phó thủ tướng Hoàng Viêm Thanh đưa ra chỉ thị, đã có hơn 600 triệu USD đặt mua cổ phiếu của Trung Hải Du, tựa hồ trong vòng một đêm, ai cũng biết công ty sắp lên TTCK của Trung Hải Du có mỏ dầu biển nông siêu trữ lượng.

Chuyện này trong nước khó tránh khỏi, Cẩm Hồ cũng không có năng lực ngăn cơn sóng dữ, hiện chỉ đành cố gắng hết mức bảo vệ lợi ích của bản thân.

~o0o

Ở Hong Kong gần một tuần, sau khi rời Hong Kong không quay về nội địa mà tới Úc.

Từ Hong Kong ngồi máy bay ba tiếng tới Singapore, rồi xuất phát từ Singapore năm tiếng sau tới Sydney, rồi tiếp tục bốn tiếng nữa trên bầu trời tới Perth thủ phủ của Tây Úc.

Nếu chẳng phải sản lượng quặng sắt ở nơi này trong tương lai chiếm 1/3 tổng sản lượng toàn cầu, Trương Khắc không nghĩ mình lại có cơ hội tới thành phố nhỏ này.

Cho dù trong mắt người Úc, Perth cũng là một thành phố vừa xa xôi vừa xa lạ, thành phố lớn gần Perth nhất cũng cách vài trăm kilomet, nếu ngồi tàu hỏa xuyên việt châu Âu sẽ mất 4 ngày bốn đêm mới có thể đi từ Sydney tới Perth.

Đại bộ phận nhân khẩu Tây Úc định cư ở Perth, mà toàn bộ Tây Úc chiếm cứ 1/3 đất đai của Úc, nhưng Perth thực sự là thủ phủ rất bé.

Ít nhất vào năm 99 trước khi mua bán quặng sắt trở nên thịnh vượng, khu thương nghiệp và khu tài chính của thành phố gần như tập trung ở gần hai con đường chính ở trung tâm thành phố, chỉ cần mười mấy phút là đi bộ hết khu này rồi, kém xa sự phồn vinh mấy năm sau đó.

À đương nhiên Trương Khắc cũng chẳng tận mắt nhìn thấy sự phồn vinh của Perth mấy năm sau, nhưng chỉ cần có chút tri thức kinh tế thì cũng không khó đoán.

1024. Chương 1023: Để Tôi Ở Lại Perth.

Tháng 5 là cuối thu ở Perth, nơi này mang khí hậu Địa Trung Hải điển hình, cuối thu cũng không lạnh lắm, ánh mặt trời chan hòa, hết sức yên tĩnh, đỉnh núi Eliza phủ kín hoa dại không tên.

Trừ Trương Khác, Diệp Kiến Bân, Dịch Đan Thanh ra, Tôn Tĩnh Hương cũng tụ họp với bọn họ ở Singapore rồi cùng tới Perth, lấy danh nghĩa là khảo sát thương vụ, thực chất là đi du lịch.

Ngày đầu tiên tới Perth, Tôn Tĩnh Hương muốn tới Tiêm Phong Thạch Trại (Pinnacles) trừ danh, liền cùng Diệp Kiến Bân đi riêng tới công viên quốc gia Nambung, Trương Khác và Dịch Đan Thanh du ngoạn trong thành phố, hẹn nhau ngày hôm sau khảo sát thương vụ.

Trương Khác đứng trên đỉnh núi Eliza ngắm nhìn kiến trúc tháp nhọn màu xám phía đối bờ đối diện sông Thiên Nga, Dịch Đan Thanh yên tĩnh đứng bên cạnh y, theo giới thiệu của nhân viên thường trú của Cẩm Hồ tại Perth báo cáo, kiến trúc đó là tòa nhà văn phòng của Mitsui tại Perth, văn phòng của Mitsubitshi và Itouchu cũng ở trong đó.

- Nhật Bản và Úc đã hoàn thành kỳ cọ xát, không gian để lại cho chúng ta vô cùng hẹp ...

Trương Khác chép miệng quay sang nắm tay Dịch Đan Thanh.

- Chẳng phải nói ngày mai mới nghỉ chuyện công ty sao?

Dịch Đan Thanh tình tứ lườm Trương Khác một cái.

Có rất nhiều chim chóc nghỉ ngơi trên bãi cỏ, chẳng hề sợ hãi du khách, Dịch Đan Thanh thích thú đưa tay ra ột con chim lớn mổ đồ mổ tay, còn kéo tay Trương Khác cho nó mổ.

Chập tối Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương gọi điện về nói sẽ ở lại một tiểu trấn gần công viên Nambung, Trương Khác và Dịch Đan Thanh hưởng thụ một đêm hiếm có ở xứ lạ.

Tây Úc có rất nhiều tài nguyên tự nhiên như khí thiên nhiên, vàng, sắt thép, các công ty năng lượng và xây dựng chủ yếu trên thế giới đều có văn phòng làm việc ở đây, cho dù là “thành phố nhỏ” nhưng Perth cũng rất xa hoa, khách sạn Trương Khác ở chẳng kém gì khách sạn Bán Đảo ở Hong Kong.

Trong gian phòng Trương Khác ở có cả hồ bơi, du ngoạn cả một ngày, ngâm mình trong hồ bơi hết sức thoải mái, lúc mua áo bơi, Trương Khác tiến cử Dịch Đan Thanh mua loại bikini sexy, nhưng Dịch Đan Thanh không nghe y, có điều cô vẫn mua một bộ đồ bơi khá gợi cảm.

Chiếc áo bơi làm đôi chân gần như hoàn mỹ của cô càng thêm thon dài, chất liệu áo bơi cực tốt, bó chặt lên người, làm bầu ngực căng tròn ngạo nghễ như muốn phá tung áo bơi thoát ra ngoài.

Cho dù trong phòng chỉ có Trương Khác mà cũng vì chỉ có mỗi Trương Khác nên Dịch Đan Thanh thay áo bơi đi ra vẫn xấu hổ hoanh tay trước ngực, lại còn đeo chiếc kính râm to trên mặt, ngồi bên hồ bơi không xuống, nhìn Trương Khác bơi qua bơi lại.

Trương Khác tay vịn thành bể bơi ngửa đầu nhìn Dịch Đan Thanh, gỡ bỏ chiếc kính râm của cô ra:

- Không phải chị có tâm sự gì chứ?

- Thôi thì có tâm sự gì?

Dịch Đan Thanh cười, cúi người xuống ôm mặt Trương Khác, khiến hai bầu vú trĩu xuống đập thẳng vào mắt Trương Khác, làm y chao đảo, đưa tay ra sờ lên đùi ngọc trơn mịn như ngọc của cô, chưa đã đưa tay ôm lấy cặp mông tròn lẳn.

Cứ như thế đứng trong nước ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Dịch Đan Thanh, khuôn mặt kiêu diễm, gò má trơn như mỡ đồng, cánh môi hồng tươi, đôi mắt mang phong tình hoang dã, chỉ nhìn thôi làm tà hỏa trong người Trương Khác sôi lên sùng sục, nắm tay Dịch Đan Thanh nói:

- Xuống bơi nào.

Rồi kéo cô xuống nước, ôm lấy cơ thể đầy đặn của cô, muốn lấy nó xua đi phần nào dục vọng đang bốc lên.

Dịch Đan Thanh cảm giác được phản ứng mạnh mẽ trên người Trương Khác, phì cười:

- Đúng là con ma háo sắc.

Nhưng cơ thể lại nhiệt tình như lửa dán sát vào lòng ngực y không rời.

Trương Khác bảo Địch Đan Thanh giang chân kẹp lấy hông mình, Địch Đan Thanh chiều ý làm theo, thế là chỗ riêng tư vừa vặn để hạ thân cứng ngắc của Trương Khác chọc vào, thấy y đưa tay lần mò kéo quần bơi của mình sang bên, Địch Đan Thanh chỉ động tình ôm lấy cô y, thì thào vào bên tai:

- Để tôi ở lại Perth đi.

Trương Khác vừa mới hoàn thành tư thế chuẩn bị chiến đấu thì nghe cô nói câu này, sửng sốt nhìn cô không chớp.

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Địch Đan Thanh cảm thấy hơi nóng bừng, cánh tay ôm Trương Khác thả lỏng ra, nhích mông để hạ thế Trương Khác tiến vào người mình, khoái cảm dữ dội làm cô choáng váng, như muôn dòng điện từ bụng tỏa đi khắp cơ thể, làm cô không kìm được cổ ngửa ra đằng sau rên lên một tiếng dài đầy nhục dục:

- Sau này ở lại Perth, nhớ cảm giác thì phải biết làm sao? Cậu cứ động đi ... Á, sâu quá, nâng tôi lên chút nào.

Trương Khác nâng cặp mông nảy nỏ của Địch Đan Thanh, đặt cô tỳ vào thành bể bơi, giữ nguyên hạ thế trong huyết động âm ướt của cô:

- Sao muốn ở lại Perth?

- Đã bảo không nói chuyện công tác mà.

Địch Đan Thanh chuyển động eo, tựa tìm lấy khoái cảm, muốn chuyển đề tài đi.

Trương Khác ôm lấy vòng eo đầy sức sống của cô, yêu thương vuốt ve tấm lưng trơn mịn, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi hồng căng mọng, nhìn đôi mắt lim dim của cô, Trương Khác không muốn xa cô, không phải chỉ vì khoảnh khắc mỹ diệu thế này.

Địch Đan Thanh tay chân như con bạch tuộc như muốn làm Trương Khác tan chảy trong nười mình, ôn nhu nói trong tiếng rên rỉ:

- Cảm giác có người yêu không tệ chút nào, nhưng so với việc thành tình nhân của cậu, tôi càng muốn trợ thủ cho sự nghiệp của cậu hơn, so với nắp dưới cánh của cậu, tôi càng muốn đứng ra chia sẻ vinh quang cùng cậu hơn .. A ... Ừm... Tiểu tình nhân của tôi, cho tôi ương ngạnh một lần đi, để tôi ở lại Perth.

- Vậy tôi phải làm sao?

Trương Khác thương cảm hỏi:

- Công tác ở Kiến Nghiệp thế nào cũng tìm được người tiếp nhận mà ....

Địch Đan Thanh mắt lim dim, lắc hông truy tìm thêm khoái cảm, nói rất vô trách nhiệm:

- Cho dù cậu muốn phát tiết thú dục, còn lo không tìm thấy đối tượng ở Kiến Nghiệp sao?

- Tôi có hạ tiện tới mức giữ chị lại Kiến Nghiệp chỉ vì phát tiết như chị nói sao?

Trương Khác cười khở, có chút giận dỗi thúc mạnh mấy cái liên tiếp làm Địch Đan Thanh không còn chịu đựng nổi sức công phá dữ dội ấy nữa, ré lên sung sướng không còn nói chuyện được nữa.

- Cậu có yêu tôi không?

Địch Đan Thanh buông tay ra, dựa lưng vào thành bể bơi, chăm chú nhìn Trương Khác:

- Tôi chẳng ngờ vực người cậu yêu nhất là ai đâu.

- Yêu chứ, yêu nhiều lắm.

Trương Khác ôm gò má cô, cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Chỉ trách tôi quá tham lam, không muốn bỏ một ai.

- Chỉ cần một chút là đủ rồi.

Địch Đan Thanh quay đầu sang, ngậm lấy ngón tay của Trương Khác, cắn nhẹ lên đó, giọng nói rất chân thành nhưng ánh mắt mang nụ cười:

- Cậu cứ thoải mái phong lưu khoái hoạt đầu, tôi chẳng hỏi tới, chỉ cần trong tim cậu có chút tình yêu dành cho tôi là đủ rồi.

Trương Khác cười khổ không thôi, y đang buồn thối ruột mà cô tỏ ra thản nhiên như thế, hậm hực nắm giấy áo bơi trên vai của Địch Đan Thanh kéo mạnh xuống, lộ ra bầu vú lớn trắng muốt, nụ hoa phấn hồng tươi như muốn ứa nước. kích thích thần kinh Trương Khác một cách cao độ, không chút do dự há miệng ngậm lấy.

Trương Khác biết rõ đây là chỗ yếu nhất của Địch Đan Thanh, làm cô không chịu nổi trên ghẹo nhất, ra sức trên ghẹo nó, cả tay cả miệng vừa vuốt ve nắn bóp, vừa nhay vừa cắn, có chút điên cuồng, có chút thô lỗ.

- Á, đau ...

Địch Đan Thanh thét lên.

Nhưng Trương Khác không vì thế mà dừng lại cũng không vì thế mà nhẹ nhàng hơn, y biết Địch Đan Thanh đau nhưng cũng dễ chịu vô cùng, quả nhiên tiếng kêu của cô biến thành tiếng rên rỉ dâm dăng làm người ta điên cuồng, mười ngón tay bấm sâu vào da thịt sau lưng Trương Khác.

- A, a thích quá đi...

- Chị không muốn mỗi ngày như thế này sao ...

- Ừ... Mỗi ngày ư, cậu có thể sao?

Địch Đan Thanh vừa thở khó nhọc vừa trên y:

- Nếu cậu muốn cứ tới Perth tìm tôi..

- Không cho chị đi, không cho chị đi ...

Trương Khác tấn công như lên cơn điên, hai tay thô lỗ dầy vò bầu vú của cô.

Sự dã man thô bạo của Trương Khác làm tình dục của Địch Đan Thanh được tận tình phóng thích, làn da trắng ngần dần dần thấm ra mồ hôi li ti, nhịp mông mỗi lúc một nhanh, còn ưỡn ngực lên khuyến khích bàn tay của Trương Khác, tiếng rên rỉ tiêu hồn của cô vang vọng khắp bể bơi, thể lực cô cũng rất tốt, không giống như Hứa Tư và Tạ Văn Tình hơi chút là người mềm nhũn, Địch Đan Thanh có thể nắm thể chủ động từ đầu tới cuối, nghênh đón từng động tác của Trương Khác một cách hết sức hoàn mỹ.

1025. Chương 1024: Nhân Tuyển Thay Thế.

Địch Đan Thanh mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt đẹp khép hờ, giây phút trước khi tiết thân lại càng như con ngựa hoang, ôm chặt lấy cổ Trương Khác hưởng thụ khoái cảm tột đỉnh, núm vú đỏ rực như hoa đào thắm nằm còn khẽ rung rinh.

Qua một lúc lâu dục âm dần dần lắng xuống, chẳng hề ngưng ngừng, đưa tay ra sờ hạ thân Trương Khác vẫn còn cứng rắn nằm trong cơ thể mình, không quên khen y một câu: - Cậu thật tuyệt.

- Còn chị như con ngựa hoang ấy. Trương Khác gạt lọn tóc dính bết lên khuôn mặt lấm tấm giọt nước long lanh không biết là mồ hôi hay nước hồ trên mặt Địch Đan Thanh, đặt cô ngồi lên thành bể bơi rồi trèo lên.

- Cho dù là ngựa hoang, chẳng phải đã bị cậu thuần phục sao, cậu đắc ý rồi chứ? Địch Đan Thanh lấy chiếc khăn tắm lớn bọc lấy thân thể của hai người, ngả đầu dựa vào vai Trương Khác.

Địch Đan Thanh không phải là nữ nhân dựa dẫm vào người khác, Trương Khác chỉ còn biết thở dài trong lòng, nếu cô đã muốn ở lại Perth, cũng chỉ đành thuận theo ý tứ của cô.

Thương vụ Cẩm Hồ muốn lập nên con đường màu lam vận chuyển tài trên biển, cảng Đông Sơn là một đầu của con đường này, một đầu quan trọng khác chính là Tây Úc.

Tây Úc có quặng sắt rất cần cho Trung Quốc sau này, đầu tư mỏ ở Úc không khó, vùng phía tây và nam của Úc có rất nhiều xí nghiệp quặng sắt vừa và nhỏ để mua. Nhưng chỉ đầu tư vào mỗi mỏ là không được, quặng sắt khai thác ra phải thông qua đường sắt hoặc đường sông vận chuyển tới cửa cảng, đưa lên tàu chuyển đi mới sinh ra hiệu ích.

Hệ thống vận chuyển ở Tây Úc như đường sắt, cửa cảng đều không chế trong tay BHP Billiton, Mitsui .. cả rồi, Cẩm Hồ muốn mở ra con đường máu ở đây phải tiến hành đầu tư tổng hợp, thăm thâu đồng thời khống chế lĩnh vực vận chuyển ở Tây Úc mới được.

Tài phiệt Nhật từ thập niên 60 đã tiến vào Tây Úc, Nam Úc tiến hành bố cục sản nghiệp, thông qua liên doanh, ký gửi đầu tư, hợp tác hải ngoại, nắm cổ phần tiến hành thăm thâu vào tất cả các mắt xích trong chuỗi sản nghiệp khoáng sản Úc.

Hiện giờ Cẩm Hồ mới tiến vào Tây Úc bố cục sản nghiệp quặng sắt, ít nhất tổn kém hơn tài phiệt Nhật cả chục lần.

Về lý luận, đời cơ sở sản xuất sắt thép trên 10 triệu tấn xây lên, lượng quặng sắt Cẩm Hồ mua từ hải ngoại sẽ gần 25 triệu tấn, con số này khá là hấp dẫn với lượng khoáng thạch xuất khẩu mới gần 80 triệu tấn của Tây Úc, trong tay thương vụ Cẩm Hồ lại còn có số vốn hùng hậu gần 1 tỷ USD.

Trương Khác muốn dùng hai vũ khí sắt bèn này vòng qua vòng vây tập đoàn Nhật hệ như Mitsui và hai doanh nghiệp lũng đoạn Lực Thác (Rio Tinto - Cty khai khoáng Anh Úc), Tất Thác (BHP Billiton – Cty khai khoáng đa quốc gia Anglo-Australian), làm chính phủ Tây Úc động lòng, đánh ra một khe hở.

Đôi khi chỉ cần một khe hở, kiến lập một con đường từ khu mỏ thông tới đại dương, con đường này có lẽ lúc đầu không đáng nói tới, cho dù mỗi năm sản lượng khai thác mỏ, lượng vận tải đường sắt, lượng xuất nhập cảng chỉ có chục triệu tấn, nhưng chỉ cần thị trường quặng sắt quốc tế tiến vào thời kỳ lên cơn sốt, ắt sẽ thu hút vô số vốn tiến hành mở rộng dung lượng.

Đương nhiên muốn làm tới mức này không phải là dễ, không chỉ vượt qua được vòng vây các doanh nghiệp tới trước, còn phải có được sự thiện cảm của công chúng và chính phủ Tây Úc. Ngoài ra phải gánh vác một phần nhiệm vụ nhập khẩu quặng sắt của thương vụ Cẩm Hồ, phải hiệp trợ Hải vận Nam Dương phát triển nghiệp vụ ở Tây Úc, văn phòng làm việc ở Perth sẽ quan trọng hơn bất kỳ công ty hải ngoại nào của Cẩm Hồ.

Chọn ai tới chủ trì đại cục đúng là làm Trương Khác đau đầu.

Trương Khác siết chặt cơ thể Dịch Đan Thanh trong lòng, như sợ buông tay một chút cô sẽ đi ngay vậy, cọ mũi vào vành tai cô, ngửi hương thơm cơ thể ngọc ngà, hôn lên mái tóc: - Chị thực sự muốn ở lại Perth sao? Vất cả lắm đấy.

Dịch Đan Thanh ngửa mặt nhìn Trương Khác, ánh mắt chan chứa nhu tình: - Người ta nói Perth là thành phố cô đơn nhất thế giới, cậu có muốn tới cũng không dễ, vậy cũng tốt, chẳng cần phải ở thành phố khác mòn mỏi đợi cậu tới như oán phụ ...

Triền miên trong khách sạn suốt cả đêm, chỉ nghỉ ngơi một chút giữa thời gian hoan ái, sáng tỉnh lại, tinh thần Trương Khác rất khỏe khoắn, chẳng hề có chút mệt mỏi nào.

Ánh nắng rực rỡ cuối thu ở Tây Úc chiếu qua rèm cửa sổ thưa thớt, Trương Khác nhìn Dịch Đan Thanh nằm bên cạnh, toàn thân trắng muốt không tỳ vết, da dẻ trơn mịn như ngọc trắng tới mức làm người ta hoa mắt, đường cong lá lướt uốn lượn làm cơ thể cô trông mềm như không xương, xinh đẹp ướt át vô ngần.

Dịch Đan Thanh vẫn chưa tỉnh, hai mắt khép hờ, hàng mi cong mang linh khí vô tận, mái tóc đen dày tán loạn che nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra góc môi hồng cảm dô, bầu vú căng tròn mập mạp ẩn hiện sau lớp chăn mỏng, từ vai tới hông là đường cong cực kỳ dụ hoặc, tới mông đột nhiên nhô lên, xuống dưới nữa là cặp chân dài khỏe khoắn.

Trương Khác đưa tay đưa sờ mông cô, cảm giác làn da trơn láng và săn chắc ở đó, Dịch Đan Thanh trong mộng cảm thấy ngựa ngửa, mông ngúng nguẩy vài cái rồi mới mơ màng tỉnh dậy, nhìn thấy Trương Khác ngồi sờ mông mình, gạt tay ỷ ra, gắt: - Hành người ta cả đêm chưa đủ à? Phía dưới còn đau đây này ... Thấy

trên giường loang lổ vết tích, lại nhìn khuôn mặt đặc ý của Trương Khác, hậm hực đuối y xuống giường, kéo chăn che đi vết tích trên giường.

Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương trước khi về tới thành phố gọi điện báo cho bọn họ, Dịch Đan Thanh tắm rửa, dọn dẹp sạch sẽ, cứ như không hề phát sinh quan hệ cầu thả với Trương Khác. Biết cô là nữ nhân tính cách cứng rắn cương liệt, làm việc gọn gàng dứt khoát, Trương Khác cùng tùy theo ý cô.

Khi xuống lầu ăn sáng, Trương Khác nói với Diệp Kiến Bân chuyện Dịch Đan Thanh muốn ở lại Perth.

Diệp Kiến Bân ngó ra, hỏi: - Cậu nữ để cô ấy đi sao? Cảm thấy hơi thể quá đường đột, uống ngụm nước chanh che dấu, quay sang Dịch Đan Thanh: - Sao cô lại muốn ở lại Perth công tác?

- Anh đã có nhân tuyển thích hợp khác rồi à? Dịch Đan Thanh hỏi lại:

- Nhân tuyển thích hợp tới đâu cũng không bằng cô được ... Diệp Kiến Bân cười: - Chúng tôi cũng đang đau đầu nghĩ xem để ai tới Perth chủ trì cục diện, chỉ là không ngờ Trương Khác thả cho cô đi .. À, ừm, hèm ... Cô ở lại Perth, vậy ai thay thế cô ở Kiến Nghiệp?

- Điều Kiện hay Triệu Bằng, hay anh thấy còn ai thích hợp hơn? Trương Khác nhún vai: - Cũng phải xem anh nỡ bỏ ai đã.

- Cho cậu một người là mất một vị trí không ai lấp vào ... Diệp Kiến Bân hơi tiếc, dựa theo ý hấn thì muốn ăn không Dịch Đan Thanh cơ, nghĩ một lúc rồi nói: - Tiểu Đồng cứ than vãn phải sống chia cách với Tâm Văn, hay là để nó về Kiến Nghiệp thu thập đồng hồ loạn cho cậu?

Tôn Tĩnh Hương ngồi bên cạnh cười trêu: - Hoặc là một nam nhân làm việc nhanh nhẹn, có thể sai bảo như trâu như ngựa. Hoặc là một mỹ nữ chưa kết hôn chưa có người yêu, xinh đẹp trẻ trung. Cậu ta làm sao nhìn trúng Tiểu Đồng, một phụ nữ vừa kết hôn rồi lại còn mang thai nữa.

Dịch Đan Thanh chỉ mím môi cười không nói gì, cứ như Tôn Tĩnh Hương trêu ghẹo ai đó không liên quan đến cô, Trương Khác giơ tay đầu hàng: - Tiểu Đồng thì Tiểu Đồng, cùng lắm để bà cô bụng to đó tới, tôi cho cô ấy hai trợ lý nữa, tránh cô ấy nói tôi ngược đãi phụ nữ có thai.

Bên này thương lượng nhân tuyển thay thế Dịch Đan Thanh đồng thời báo cho Tôn Thượng Nghĩa, chủ yếu là phụ trách công tác hành chính của hội nghị giám đốc cấp cao của Cẩm Hồ, điều phối bố cục chiến lược nhiều tầng trong hệ thống cao tầng Cẩm Hồ, đây là vị trí trọng yếu, nhưng lượng công tác không nhiều, để Diệp Tiểu Đồng mang thai phụ trách cũng thích hợp ... Chuyện thế là được định đoạt.

1026. Chương 1025: Được Quen Là May Mắn.

Đến khi gọi điện báo cho Hương Tuyết Hải, Đào Hạnh Kiện than khóc: - Diệp Tiểu Đồng mặc dù là phụ nữ có thai, nhưng còn dữ dội hơn cả nam nhân, cô ấy đi, công tác bên này lấy ai phụ trách?

Cò kè mặc cả mãi, cuối cùng quyết định điều hai nhân viên quản lý cơ cấu thị trường Ái Đạt tới Hương Tuyết Hải, Đào Hạnh Kiện mới miễn cưỡng để Diệp Tiểu Đồng đi.

Cẩm Hồ lúc này thiếu nhất là cao tầng quản lý, Dịch Đan Thanh tới Perth, phải giật gấu vá vai bên nọ bên kia.

Lúc ăn sáng vốn đã hơi muộn, vừa ăn vừa bàn bạc, xong thì đã gần tới bữa trưa hẹn với Trương Thụ Hóa tổng lãnh sự của tổng lãnh sự quán Trung Quốc ở Perth rồi.

Trương Khác thay một bộ đồ tây màu xanh thẫm cùng Diệp Kiến Bân tới tổng lãnh sự quán, trước kia Diệp Kiến Bân đã tới Perth tiến hành khảo sát thương nghiệp hai lần, tiếp xúc qua với nhân vật ở các phương diện, do Perth có vị trí trọng yếu trên bản đồ kinh tế tương lai của Cẩm Hồ, Trương Khác cũng phải tới xem qua.

- Bộ ngoại giao thiết lập tổng lãnh sự quán ở Perth năm 94, nhưng tổng nhân khẩu của Tây Úc chỉ có hơn 20 triệu nên tổng lãnh sự quán ở đây không được chú ý lắm, ít qua lại thương nghiệp, có thể nói là nơi chắc có mầu mỡ gì, đổi lại nếu tới đây làm tham tán kinh tế cũng coi là bị đẩy đi biên cương ... Trên xe Diệp Kiến Bân giới thiệu cho Trương Khác một số tình huống của tổng lãnh sự quán.

- Nói thế nào thì chúng ta đầu tư vào Tây Úc cũng được chút ủng hộ từ phía chính quyền. Trương Khác xem danh sách hội kiến, hỏi: - Tham tán kinh tế Hoàng Minh Sinh vốn là quan viên của ti kinh tế à?

- Đúng thế, ông ta nhiệt tình vô cùng, lần này Tỉnh Hường đi cùng nên không nói cho ông ta biết hành trình của chúng ta, nếu không cậu đừng mơ thoát khỏi ông ta được.

Hiện Diệp Trần Dân là phó bộ trưởng thứ nhất bộ ngoại thương, phòng thương vụ của tổng lãnh sự quán nhận chỉ đạo trực tiếp của bộ ngoại thương, Cẩm Hồ muốn được việc ở Perth, không mượn chút oai hù là không được.

Từ khách sạn tới tổng lãnh sự quán, đi qua khu dân cư người Hoa, thấy rất nhiều quán ăn Trung Quốc, nghe Diệp Kiến Bân giới thiệu, Hoa kiều đa phần làm việc ở quán ăn, nông trường và nhà máy, có số ít người thành công tham gia vào địa ốc, gia công hoa quả tươi cùng ẩm thực, ở Perth cũng có tổ chức Trung Hoa hội quán tương tự thương hội Hoa kiều, bữa trưa hôm nay cũng có đại biểu của họ tham gia.

Tổng lãnh sự quán là kiến trúc màu xám kiểu cũ, trông khá có tuổi rồi, nếu không có tấm biển kim loại treo trên tường, Trương Khác còn tưởng là một di tích lịch sử đại giáo đường, biển số xe của văn phòng Cẩm Hồ tại Perth không thể vào thẳng tổng lãnh sự quán, bọn họ xuống xe trước cổng.

Bên này đã có người đợi ở cửa, một người trung niên béo tốt mặt trắng, thấy Diệp Kiến Bân xuống xe, từ xa đã hết sức nhiệt tình đưa tay tới: - Giám đốc Diệp tới Perth hôm qua mà không báo cho tôi một tiếng, nếu để bộ trưởng Diệp biết còn tưởng chúng tôi thất lễ ...

- Đây là tham tán Hoàng Minh Sinh ... Diệp Kiến Bân giới thiệu cho Trương Khác.

Hoàng Minh Sinh ở Tây Úc tin tức hơi bế tắc, nhưng cũng biết có thể hợp tác với Diệp gia thì phải có chỗ dựa cấp tỉnh bộ, nhiệt thành bắt tay Trương Khác, thấy phía sau còn có hai cô gái xinh đẹp, chỉ chào hỏi, không đường đột bắt tay, rất chú ý lễ tiết.

Trương Khác nhìn người trung niên đi cùng Hoàng Minh Sinh, bắt tay xong đợi ông ta giới thiệu.

Hoàng Minh Sinh tất nhiên coi trọng Diệp Kiến Bân hơn, khoác tay hắn giới thiệu với người Trung niên kia:

- Đây là tổng giám đốc Cổ Chí Nghị của công ty Trung Dã Úc Châu mà hai lần giám đốc Diệp tới Perth đều muốn gặp, giám đốc Cổ lần này nghe nói giám đốc Diệp tới Perth, đặc biệt từ chối một hoạt động thương nghiệp quan trọng ở Melbourne ...

- Đây có hoạt động thương nghiệp nào quan trọng hơn gặp mặt Khác thiếu gia, giám đốc Diệp ... Cổ Chí Nghị lại mỉm cười bắt tay với Trương Khác trước:

Hoàng Minh Sinh hơi sững sốt: - Giám đốc Cổ quen họ sao?

Cổ Chí Nghị giải thích: - Trong nước nếu có may mắn quen Khác thiếu gia, hoặc là nhân vật lẫy lừng trên thương trường, hoặc là quan viên cấp chính trường, tôi cũng chỉ được nghe nói thôi.

Cty Trung Dã Úc Châu là chi nhánh của Cty xuất nhập khẩu luyện kim TQ, Cổ Chí Nghị có cấp bậc hành chính còn cao hơn tổng lãnh sự Trương Thụ Hòa.

Tây Úc mỗi năm cung cấp cho Trung Quốc hơn 300 vạn tấn quặng sắt, vì thế Trung Dã (tập đoàn luyện kim TQ) mới lập cơ cấp tương quan phụ trách ở Úc, đáng tiếc bước tiến quan trọng đầu tiên năm 88 này đình trệ ở đó bao năm ...

Trương Khác quan sát kỹ càng Cổ Chí Nghị, trước đó y đã có tư liệu tỉ mỉ về Cổ Chí Nghị, tuổi 46 với bối cảnh trong nước lên được vị trí này cũng xem như là có năng lực, cho dù Trung Dã không có ý định tiến thêm một bước bổ cục tài nguyên khoáng sản ở Úc, Trương Khác cũng muốn thúc đẩy nó sản lượng quặng sắt từ 300 vạn tấn hiện nay lên 1000 vạn tấn.

Hoàng Minh Sinh thấy Cổ Chí Nghị mặt tỏ ra ngưỡng mộ Trương Khác, còn Trương Khác thản nhiên tiếp nhận, trong lòng hết sức kỳ quái, nhưng không tiện hỏi

Cổ Chí Nghị đoán được nghi hoặc của Hoàng Minh Sinh, nói: - Tham tán Hoàng vừa rồi còn nói với tôi những chỗ tuyệt diệu sau khi thành lập khoáng nghiệp Hoa Hi, vậy ông có biết người sáng lập Hoa Hi là ai không?

- Không phải Trung Dã các vị à? Hoàng Minh Sinh hỏi lại:

Cố Chí Nghị cười, nói với Trương Khác, Diệp Kiến Bàn: - Trung Dã đúng là được thơm lây từ Cẩm Hồ không ít, người ngoài không biết Cẩm Hồ mới là nơi sáng lập thực sự của Hoa Hi.

Trương Khác cười: - Hưởng lợi ích mới là thực tế, còn chuyện bề ngoài, chúng tôi không để ý lắm.

Cố Chí Nghị quay sang Hoàng Minh Sinh: - Một số chuyện không dễ giới truyền thông tuyên truyền, thực tế Cẩm Hồ là một trong số cổ đông chủ yếu của Hoa Hi, thành lập Hoa Hi do Cẩm Hồ đề xướng trước tiên, Trung Dã chẳng qua là chỉ đem bóng vào lưới thôi.

Diệp Kiến Bàn cười lớn: - Giám đốc Cố cũng thích bóng đá à?

Diệp Kiến Bàn cũng có thể tính là một nửa fan hâm mộ của bóng đá, thậm chí còn đề xuất tài trợ một đội bóng, Trương Khác nói với hắn là thà tài trợ bóng đá nữ chứ không tài trợ bóng đá nam, Diệp Kiến Bàn đành thôi.

Tin tức của Hoàng Minh Sinh đúng là hơi bế tắc, từ năm 94 tới Perth làm tham tán kinh tế tới này chẳng về nước mấy, mà thương nghiệp qua lại giữa Perth và trong nước lại chẳng có là bao, hiện công tác ông ta làm nhiều nhất là tham gia hoạt động người Hoa đương địa, hiểu biết kinh tế trong nước thậm chí chẳng bằng nhân viên quản lý của công ty hải ngoại. Thậm chí còn nghĩ Thịnh Hâm và Cẩm Hồ hoàn toàn chẳng liên quan gì tới nhau.

Thương vụ Cẩm Hồ lớn cỡ nào ông ta không biết, chỉ cần biết Diệp Kiến Bàn là cháu ruột phó bộ trưởng Diệp Trần Dân là đủ.

Đương nhiên, chuyện khoáng nghiệp Hoa Hi thì Hoàng Minh Sinh cũng biết, báo nội bộ Tân Hoa xã cho đăng tình hình chính hợp sản nghiệp đất hiếm Trung Quốc.

Sau khi thành lập Hoa Hi, TW chỉ định Trung Dã liên hợp sản nghiệp đất hiếm địa phương, tiến hành chính hợp sản nghiệp đất hiếm, định thành lập hai tập đoàn công nghiệp đất hiếm nam bắc để hoàn thành bố cục lưỡng đoạn sản nghiệp đất hiếm.

Còn tuyên truyền ra bên ngoài, Cẩm Hồ bị cố ý bỏ quên.

Lĩnh vực sản nghiệp năng lượng và tài nguyên cơ sở trong nước hoặc hoàn toàn đóng kín chỉ có vốn quốc hữu tiến vào, hoặc hạn chế mở cửa với vốn phi công hữu, không thể chỉ mở cửa ột doanh nghiệp dân doanh. Quá trình tham gia kinh doanh Hoa Hi lại hết sức phức tạp, đặc thù, đương nhiên không thể công bố cho công chúng.

Hoàng Minh Sinh cũng biết tính chất không tầm thường của Hoa Hi, thậm chí như vậy Cẩm Hồ phải có chỗ dựa không tầm thường. Ông ta theo thói quen nghĩ mọi việc theo mối quan hệ, suy tính xem Diệp Trần Dân có năng lực làm được điều này hay không?

1027. Chương 1026: Kế Hoạch Lớn.

Trương Thụ Hòa cấp bậc hành chính là phó cục, là quan viên thuộc bộ ngoại giao, tuy nói hiểu Cẩm Hồ nhiều hơn một chút, nhưng không quá mức nhiệt tình chạy ra cửa đón khách.

Tham dự bữa tiệc ngoài đại biểu Hoa kiều đương địa, còn có đại biểu cơ cấu mậu dịch thương nghiệp trong nước trú ở Perth, những người này thấy Cố Chí Nghị đều hết sức nhiệt tình, tuy Trương Khác và Diệp Kiến Bàn mới là vị khách chính, nhưng Cố Chí Nghị vừa mới vào đại sảnh lập tức thành nhân vật chính.

Mặc dù sản nghiệp sắt thép trong nước dựa vào tài nguyên khoáng thạch của Tây Úc còn chưa cao, nhưng chỉ cần là nhà máy sắt thép và doanh nghiệp mậu dịch trong nước có chút tầm nhìn đều lục tít tới Perth lập cơ cấu nghiệp vụ rồi, thương nhân Trung Quốc ở Perth không hiếm.

Do quặng sắt trong nước nhập khẩu từ Tây Úc chủ yếu qua Trung Dã Úc Châu, cho nên những công ty mậu dịch này coi Cố Chí Nghị như cha mẹ tái sinh.

Khi mà đường vận chuyển đã bị Tất Thác, Lực Thác và tập đoàn Nhật khống chế, chỉ đơn thuần tiến hành mậu dịch khoáng thạch không thể có được lợi nhuận siêu cao, lại còn gánh nguy hiểm nhất định, nhưng có hơn không, cơ cấu thu mua khoáng thạch trong nước có thể vươn tới Tây Úc thế nào cũng là chuyện tốt.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản cũng chẳng muốn đầu đầu ứng phó với quá nhiều người, liền cùng Trương Thụ Hòa ngồi một bên bàn việc chính. Cổ Chí Nghị và Hoàng Minh Sinh ứng phó một lúc mới quay về bàn tiệc chính.

- Cám ơn lãnh sự Trương tổ chức bữa tiệc này để Cẩm Hồ có cơ hội làm quen tâm sự với các đại biểu Hoa kiều và cơ cấu mậu dịch. Trương Khác giới thiệu mọi người xong liền thẳng thắn nói ra ý đồ chuyển đi này:
- Chúng tôi tới Perth khảo sát thương nghiệp chủ yếu là vì sắp thép Đông Sơn sau khi cải tiến kỹ thuật mỗi năm cần nhập từ Tây Úc chừng 180 vạn tấn quặng sắt chất lượng tốt từ Tây Úc. Sau khi sắt thép Đông Sơn dung hợp với sắt thép Đông Hải, nhu cầu quặng sắt chất lượng sẽ lên tới 2500 vạn tấn, chúng tôi hi vọng Tây Úc ít nhất có thể cung cấp 1000 vạn tấn.

Cổ Chí Nghị mắt sáng lên, Trung Dã kinh doanh ở Úc Châu 11 năm, sản lượng quặng sắt mỗi năm chỉ có 300 vạn tấn, ông ta phí bao tâm tư thuyết phục tổng công ty tăng sản lượng lên 1000 tấn, tổng công ty do dự hơn một năm chưa quyết định, Cẩm Hồ vừa tới Perth một cái là báo ra nhu cầu 1000 tấn, lòng tham thật kinh người.

Cổ Chí Nghị hiểu rõ sản nghiệp sắt thép trong như như lòng bàn tay, hỏi: - Cẩm Hồ nếu muốn nhập khẩu mỗi năm 1000 tấn quặng sắt, tựa hồ phải đi bàn với Lực Thác hoặc Tất Thác, tôi nghĩ Trung Dã không ai có thể làm chủ cung cấp 1000 vạn tấn này cho Cẩm Hồ.

Những doanh nhân mậu dịch ngồi bàn bên đứng cả dậy, nếu như quặng sắt bị người khác bao thầu hết, bọn họ ở lại đây cũng chỉ uống gió tây bắc, phải đi về nước cho xong.

Trương Khác lắc đầu: - Số quặng sắt chúng tôi cần không chiếm lượng cung cấp của các vị, cũng không hợp tác với Lực Thác (Rio Tinto) hay Tất Thác (BHP Billiton), chúng tôi muốn đầu tư cơ sở cung ứng của mình ...

Câu này tức thì khiến xung quanh xôn xao.

Trương Thụ Hòa, Hoàng Minh Sinh, Cổ Chí Nghị không nói lời nào, không hện mà cùng đưa mắt nhìn sang các bàn khác, có người hoài nghi châu đầu nghị luận, có người kinh ngạc, có người cười rộ lên khinh bỉ, chỉ coi Trương Khác khoác lác không biết ngượng mồm.

Cổ Chí Nghị cũng hoài nghi Trương Khác không hiểu một mình đầu tư xây dựng cơ sở khai thác độc lập một năm cung cấp 100 tấn quặng sắt là khái niệm thế nào, nhưng cho dù Trương Khác khoác lác một mục tiêu không thực tế cũng nên tăng bốc góp vui, trong nước người thích nói xuông nhiều lắm.

Cổ Chí Nghị không nói thẳng ra, có điều khách khứa tham gia yến tiệc lại chẳng chiều cổ thể diện người khác lắm, thức thì có người đứng lên nói: - Cậu có biết năng lực xuất nhập của hải cảng Tây Úc mỗi năm là bao nhiêu không? Có biết năng lực vận tải đường sắt từ khu mỏ tới hải cảng là bao nhiêu không? Tất Thác và Lực Thác gần như chiếm hết năng lực vận tải ở Tây Úc rồi, trừ khi công nhân của cậu là đại lực sĩ, có thể vác quặng sắt về nước, nếu không ha ha ha ...

- Ông ta khôi hài đấy chứ. Cổ Chí Nghị muốn hóa giải xấu hổ cho Trương Khác, giải thích: - Trung Dã cũng luôn muốn tăng sản lượng lên 1000 tấn, nhưng đây không phải là chỉ là vấn đề đầu tăng đầu tư khai thác, mà là vấn đề làm sao vận chuyển được ...

Một người trung niên trông có vẻ trung hậu cũng tới giải thích cho Trương Khác: - Đám doanh nhân chúng tôi chủ yếu dựa vào Trung Dã kiếm sống, vì sao chúng tôi không trực tiếp tới mỏ mua quặng? Chủ yếu vì không giải quyết được vấn đề vận chuyển, hai doanh nghiệp mỏ lớn kia khống chế hệ thống vận chuyển cực nghiêm, chỉ vừa vận thỏa mãn nhu cầu của bọn họ thôi. Vấn đề không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Chúng tôi cũng nghe nói thương vụ Cẩm Hồ đầu tư bố cục rất lớn trong nước, nhưng ở Tây Úc một hai trăm triệu USD cũng chỉ làm được một doanh nhân mậu dịch lớn thôi ... Đấy ... Ông ta chỉ một người khác: - Ông ta là đại biểu của Thành Cương, trong xí nghiệp dân doanh nước ta thì Thành Cương có quy mô rất lớn, tài sản hơn chục tỷ, năm ngoái cũng phái đại biểu tới đây định xây dựng cơ sở cung ứng quặng sắt ...

Những người ở đây đa phần chỉ coi đám Trương Khác, Diệp Kiến Bản là đại biểu bình thường của Cẩm Hồ, trong số bọn họ không thiếu phú ông trăm triệu, chẳng bị cái danh Cẩm Hồ dọa sợ.

Trương Khác đứng lên nói với người trung niên trung hậu giải thích hộ kia: - Chúng tôi cũng biết đầu tư xây dựng cơ sở khai thác rất khó, tổng lãnh sự quán nhiệt tình mời mọi người tới đây, chúng tôi cũng mong mọi người giúp bày mưu tính kế, thậm chí tiếp thêm một bước chung vai góp sức tác thành việc này, kết hoạch của chúng tôi là đầu tư từ 1 tới 1.5 tỷ USD xây dựng cơ sở cung ứng quặng sắt này, à nói là cơ sở cung ứng cũng không chính xác, phải nói là chuỗi cung ứng.

- Hả! Người trung niên kia ngớ ra, ông ta vốn đang chuẩn bị mấy lời giáo huấn đại biểu trẻ tuổi không biết trời cao đất dày của Cẩm Hồ, lúc này há hốc mồm, không biết phải nói tiếp ra sao.

Cố Chí Nghị nghe xong vui mừng đứng dậy: - Cẩm Hồ muốn xây dựng cửa cảng, đường sắt ở Tây Úc sao?

- Muốn đột phá sự phong tỏa của Lực Thác và Tắt Thác chỉ còn cách xây dựng đường sắt, cửa cảng của riêng mình. Đầu tư 1 - 1.5 tỷ xây dựng tuyến đường giao thông chính có chút khó khăn, nhưng chúng tôi chỉ xây tuyến đường vận chuyển 1000 tấn quặng sắt thì không thành vấn đề .. Trương Khác bình thản ngồi xuống: - Đương nhiên phải tìm được khu mỏ mới có thể xác định tuyến đường, rất nhiều việc phải nhờ mọi người trợ giúp.

1000 vạn tấn quặng sắt tốt có thể cung ứng cho nhà máy sắt thép sản lượng 700 vạn tấn, đầu tư một nhà máy như thế, tiết kiệm tài chính cũng cần 2 tỷ mới được, thương vụ Cẩm Hồ xa xỉ tới mức lấy 1 tỷ ra xây dựng chuỗi cung ứng?

Đầu tư sắt thép trong nước lợi nhuận cực cao, nhưng Tây Úc không phải địa bàn của mình, vả lại đám tài phiệt kia cũng không dễ dàng để người ta đoạt miếng cơm trong miệng, theo suy nghĩ của người bình thường, Cẩm Hồ mà có số tiền này thật, chẳng bằng xây dựng nhà máy sắt thép trong nước ổn thỏa hơn.

Những lời này của Trương Khác làm người có mặt kinh ngạc hoặc nghi hoặc, nhưng khinh miệt Cẩm Hồ không biết trời cao đất dày không còn nữa.

Sau bữa tiệc là hoạt động giao lưu hữu nghị.

Cố Chí Nghị giới thiệu thân phận của Diệp Kiến Bản, là tổng giám đốc của thương vụ Cẩm Hồ chứ không phải là đại biểu bình thường, bọn họ đều là nhân vật trong nghề, biết chuyện Cẩm Hồ đầu tư xây cảng Đông Sơn hơn 2.5 tỷ USD, tất nhiên không nghi ngờ Cẩm Hồ huy động được 1.5 tỷ cho chuỗi cung ứng quặng sắt. Cố Chí Nghị không rõ thân phận cụ thể của Trương Khác nên chỉ giới thiệu hàm hồ cho qua, Trương Khác và Diệp Kiến Bản nhân cơ hội này chính thức giới thiệu Dịch Đan Thanh là đại biểu của thương vụ Cẩm Hồ tại Úc.

1028. Chương 1027: Khiến Bao Người Chú Ý

Khi tổng lãnh sự quán Trung Quốc truyền ra ngoài kế hoạch đầu tư quặng sắt 1000 tấn của Cẩm Hồ, lập tức gây oanh động ở Perth, chỉ có cơ cấu của Lực Thác, Tắt Thác và Mitsui, Mitsubishi, Itouchu giữ im lặng.

Trì Tá Tú Tàng tới ngày 02 tháng 06 ở Bắc Kinh mới biết được tin tức này, đây là tin dữ thứ hai mà hắn nhận được trong tháng.

Bị ảnh hưởng tin tức nội bộ Trung Hải Du khả năng có phát hiện trọng đại ở ngoài khơi Bột Hải, trước đó Mitsui thông qua nhiều con đường gây áp lực lên kế hoạch lên TTCK của Trung Hải Du có tác dụng khá hữu hạn.

Thế cũng đành đi, Trì Tá Tú Tàng không phải kẻ theo chủ nghĩa quân phiệt đơn thuần, cứ nhất định phải áp chế sự quật khởi của Trung Quốc. Thấm thấu kinh tế mới là trào lưu chủ đạo của Mitsui, nhưng cứ mỗi lần nhớ tới cái buổi sáng Lý Hình Dư y phục xộc xệch ở cùng một phòng với Trương Khác, hắn lại không kìm chế được giận dữ.

“Rầm!” Trì Tá Tú Tàng dậm mạnh xuống bàn, chén trà chấn động rơi xuống thảm, nước bắn khắp nơi, hắn cũng chẳng có tâm tình dọn dẹp.

Khi hần phí hết tâm tư nâng đỡ Khoa Vương muốn áp chế sản nghiệp điện tử tiêu dung của Cẩm Hồ thì Cẩm Hồ lại nổi lên ở lĩnh vực sắt thép, cửa cảng. Hiện lại còn muốn vươn tay vào tài nguyên dầu nguồn, hơn nữa tung liền một lúc 1.5 tỷ USD. Hần cũng đã biết thương vụ Cẩm Hồ là nhà đầu tư ngầm lớn nhất của Trung Hải Du.

Từ thập niên 60 Mitsui đã liên hợp Mitsubishi, Itouchu tới Tây Úc tiến hành bố cục sản nghiệp quặng sắt, không ngờ Cẩm Hồ muốn đoạt miếng ăn trong miệng Mitsui.

Cẩm Hồ hiện đã không còn yếu đuối mong manh như một năm trước nữa rồi.

Trì Tá Tú Tàng nhú chặt mày, áp chế Cẩm Hồ đã không nằm trong phạm vi năng lực của hần nữa, chức quyền của hần chỉ giới hạn trong Trung Quốc, vậy hần tổng bộ phải coi trọng đúng mức.

Hần nhìn tờ giấy trên bàn, cân nhắc phải viết báo cáo giao cho tổng bộ thế nào.

Ngày 2 tháng 6 Lý Tại Thù ở Kiến Nghiệp, hần còn đặc biệt chạy tới thư viện Ái Đạt nằm giữa Đh Đông Hải và Học viện Âm nhạc.

Tốc độ xây dựng rất nhanh, từ lúc tin tức đưa ra chưa được mấy tháng kiến trúc sau tầng đã dựng lên trước mắt, Lý Tại thù còn nhớ trước đây nơi này là nhà dân đơn sơ, đường đi lồi lõm, không ngờ trong thời gian ngắn đã đổi mới hoàn toàn.

Từ vị trí này, hần chỉ có thể nhìn thấy bên trong thư viện đang tiến hành trang hoàng khẩn trương, không thể vô duyên vô cớ đi vào được.

Ái Đạt quyên tặng thư viện này khiến có được danh dự rất cao, ban ngành tuyên truyền tựa hồ cũng vui lòng tuyên truyền quy mô lớn hành vi quyên tặng vì sự nghiệp văn hóa của Ái Đạt.

Đối với Lý Tại Thù mà nói, hần quan tâm tới việc cạnh tranh với Ái Đạt ở thị trường sản phẩm điện tử tiêu dùng hơn, còn hành động của Cẩm Hồ ở Tây Úc, đó là vấn đề đau đầu của kẻ khác.

Trong đó Lý Tại Thù càng quan tâm tới tin tức Côn Đăng Online hôm nay sẽ lên sàn giao dịch chứng khoán Nasdaq, dù sao quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi là nhà đầu tư chủ yếu của Côn Đăng Online, tức là Cẩm Hồ có thể kiếm thêm được nhiều tiền dùng để phát triển sản nghiệp điện tử.

Côn Đăng Online lần này công khai phát hành 750 vạn cổ phiếu mới trên sàn giao dịch Nasdaq, giá phát hành công khai là 34 USD, kiếm được hơn 25 triệu USD.

Lý Tại Thù nhìn đồng hồ hiện giờ mới là 4 giờ chiều giờ Bắc Kinh, cách thời gian sàn giao dịch chứng khoán Nasdaq mở cửa còn sớm, thăm nghĩ hiện cao tầng Cẩm Hồ hiện đang tụ tập ở Mỹ chúc mừng sự thành công của Côn Đăng Online. Có điều trong tin tức công khai chỉ có Tô Tân Đông, Triệu Tử Lâm dẫn đoàn cùng giới truyền thông TQ sang Mỹ, không nghe thấy nói còn cao tầng nào nữa.

Nghĩ cũng phải, cho dù làn sóng công nghệ vẫn tiếp tục cuộn trào, đợt kỳ cấm bán 6 tháng qua đi, giá cổ phiếu của Côn Đăng Online có tăng lên gấp đôi thì với quy mô của Cẩm Hồ hiện nay cũng chẳng cần quá kích động.

Lý Tại Thù thu lại tâm tư định chui vào xe về khách sạn, Lý Hình Dư kiểm có có tiết học không muốn gặp hần, hần cũng không biết giữa Lý Hình Dư và Trương Khác đã phát triển tới mức nào, thi thoảng tìm kiếm hoan lạc, hay là cam tâm tình nguyện làm một nữ nhân đứng sau lưng Trương Khác. Chuyện này để truyền ra đúng là xỉ nhục của gia tộc, nhưng nếu có thể khiến Trì Tá Tú Tàng thù hận Cẩm Hồ, hần thấy cũng đáng, nên quyết định che dấu gia tộc.

Vừa mới vào xe đóng cửa lại thì Lý Tại Thù thấy một chiếc Mercedes phóng qua, Lý Tại Thù bảo lái xe chờ một chút, chiếc Mercedes đỗ trước thư viện, Trương Khác đi ra từ trong xe, Lý Tại Thù hơi ngần ra :” Y về nước từ khi nào vậy?”

Trương Khác không nhìn thấy Lý Tại Thù, y vừa mới từ Hong Kong bay về, Diệp Kiến Bân ở lại Hong Kong theo dõi chuyện Trung Hải Du, Dịch Đan Thanh theo y về.

Dịch Đan Thanh không được nhân nhả đi xem tiến độ thư viện như Trương Khác, cô phải chuẩn bị để tới Perth chủ trì đại cục.

Công tác ở Kiến Nghiệp phải bàn giao cho Diệp Tiểu Đồng, còn phải rút tinh anh từ các công ty của Cẩm Hồ lập thành đội ngũ trú tại Perth, còn phải tiếp xúc với các quan viên cục công nghiệp, Cẩm Hồ muốn khuếch trương tới sản nghiệp khoáng sản hải ngoại, không thể thiếu sự ủng hộ của hệ thống luyện kim trong nước.

Bị hạn chế bởi chính sách trong nước, Cẩm Hồ không thể dẫn đại quân tiến vào sản nghiệp tài nguyên cơ sở, nhưng khuếch trương ở hải ngoại thì không bị hạn chế.

Trương Khác nheo mắt nhìn mặt trời dằng xa, lần này rời Kiến Nghiệp gần 1 tháng, nhưng chẳng biết ở lại được bao lâu, nhìn tốc độ xây dựng này, đêm vào sử dụng chắc không thành vấn đề.

Địch Đan Thanh sắp đi Perth, Tôn Tĩnh Mông cũng du học ở Singapore, Trương Khác buồn bã đi vào ngõ Học Phủ, Kiến Nghiệp náo nhiệt sắp trở nên trống vắng mất rồi, vừa rẽ vào ngõ thì nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bản.

- Mới chia tay có bốn tiếng mà anh đã nhớ tôi rồi à? Trương Khác đùa:

- Ai rảnh rang mà nhớ tới cậu. Diệp Kiến Bản nói: - Tôi vừa mới gặp Lưu Thành Vệ, vấn đề mỏ dầu Tân Dương có kẻ phản bội, người phụ trách công ty thăm dò phía TQ bị Tiêu Khang Ân kéo xuống bùn, hiện bị song quy rồi. Nhưng ủy ban thương mại và Trung Hải Du không định trở mặt với Tiêu Khang Ân, chuyện chỉ xử lý nội bộ, có điều sẽ lợi dụng việc này để khiến Tiêu Khang Ân phải nhượng bộ trong việc hợp tác với phía TQ.

Trương Khác “ừm” một tiếng, chuyện này bóc trần ra, Tiêu Khang Ân chẳng bị Mỹ trừng phạt, Trung Hải Du cũng chẳng có lợi gì, xử lý nội bộ là được, chỉ cần không tha cho kẻ phản bội kia.

Vừa đi vừa nói chuyện với Diệp Kiến Bản tới cửa 1978 rồi, Trương Khác thò đầu nhìn vào trong, không thấy bóng dáng Tôn Tĩnh Mông đâu: “Cô bé này thật quá đáng, không nói một lời đã lập kế hoạch đi Singapore du học rồi.”

- Lại lâu rồi mới gặp. Hà Huyền đứng sau quầy bar, thấy Trương Khác thập thò bên ngoài, lên tiếng chào:
- Anh tới tìm vị giai nhân nào thế?

- Lâu lắm không gặp sao? Trương Khác làm điệu bộ bất ngờ: - Cảm giác như mới gặp cô hôm qua.

Hà Huyền biết đầu khẩu với Trương Khác chỉ có thiệt, nhoẻn miệng cười hỏi y tới gì.

Trương Khác đương nhiên chẳng ngồi uống rượu một mình lúc hoàng hôn, bảo Hà Huyền pha cho cốc cà phê, thời gian này trong 1978 không có mấy người, Trương Khác ngồi ở quầy bar tán gẫu với Hà Huyền, uống hết cốc cà phê định lấy cốc nữa thì Tôn Tĩnh Mông đi vào.

- Quyết định đi rồi à? Trương Khác lấy một cái cốc, chia nửa số cà phê trong cốc của mình đưa cho Tôn Tĩnh Mông.

- Ủ. Tôn Tĩnh Mông gật đầu: - Thực ra trước khi tới Kiến Nghiệp học tôi đã quyết định tới Singapore học vũ đạo, bốn năm trước không đi được, theo chị tôi tới Kiến Nghiệp, giờ già rồi tới Singapore không học vũ đạo được nữa, học ít cái gì đó đi giúp chị tôi, tôi chẳng muốn làm sâu lười cả đời.

Trương Khác bật cười, Tôn Tĩnh Mông hơn y 8 tháng tuổi đã than già rồi, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa chuyển cổ phần cho hai chị em cô đủ để các cô làm sâu lười cả đời, hỏi: - Cô đi rồi, 1978 làm sao?

- Không biết. Tôn Tĩnh Mông mím môi một lúc, nói: - Tên nhãi Đỗ Phi đó toàn thân toàn mùi tiền, 1978 không thể giao cho Sáng Vực, có lẽ đóng cửa vậy.

- Đóng cửa đáng tiếc lắm. Trương Khác đề nghị: - Thật ra tôi rất rảnh, để tôi giúp cô chiêu cổ nó nhé.

Tôn Tĩnh Mông chẳng cảm động tới rơi lệ, ngược lại còn nhìn y ngờ vực: - Không phải muốn nhân cơ hội tán tỉnh cô bé khác chứ?

Trương Khác chỉ biết cười khỏ: - Chuyển bay thẳng từ Kiến Nghiệp tới Singapore nửa năm nữa sẽ khai thông, cô cứ về thường xuyên là biết.

Không ngờ y quan tâm tới tin tức này, Tôn Tĩnh Mông im lặng, không cãi nhau với Trương Khác nữa, một lúc sau mới nói: - Có anh chiếu cố 1978 cũng tốt, tôi cũng không nở đóng cửa nó như thế.

Trương Khác định cùng Tôn Tĩnh Mông kiểm chỗ ăn cơm riêng với nhau, tiếc là Đỗ Phi thính mũi, tới 1978 tóm gọn bọn họ.

- Đêm nay Côn Đăng Online lên TTCK Mỹ, mày biết tin này khiến bao người trong nước chú ý không, mày lại chẳng quan tâm chút nào à? Đỗ Phi đi vào, thấy Trương Khác nhàn nhã ngồi uống cà phê tán gẫu với hai giai nhân, thắc mắc:

- Có gì phải quan tâm? Trương Khác hỏi lại, cổ phiếu Côn Đăng Online nắm trong tay Cẩm Hồ phải nửa năm nữa mới bán được, cần gì phải quan tâm, nhưng với sản nghiệp internet trong nước mà nói định sẵn đêm nay sẽ là đêm khó ngủ.

Côn Đăng Online là xí nghiệp internet đầu tiên trong nước lên sàn giao dịch Nasdaq, Côn Đăng Online có thành công hay không, sẽ trực tiếp thể hiện mức độ hữu hảo của thị trường vốn Mỹ với xí nghiệp công nghệ dân mác Trung Quốc.

Nếu Côn Đăng Online thành công, có nghĩa là sẽ có thêm nhiều nhà đầu tư mạo hiểm móc túi đổ vào sản nghiệp internet trong nước, cũng có nghĩa là sản nghiệp internet trong nước có thêm tài chính phát triển, nhưng cũng trực tiếp truyền bong bóng internet từ Âu Mỹ vào TTCK trong nước.

Nếu Côn Đăng Online thất bại, có nghĩa là lòng tin vào sản nghiệp internet trong nước sẽ sụt giảm nghiêm trọng, nhưng cũng có nghĩa là TTCK trong nước sẽ phần nào an toàn với bong bóng internet, đám người cơ hội như Lâm Tuyết, Nghiêm Văn Giới không thể thừa cơ nhảy vào TTCK kiếm một mẻ lớn nữa.

Trương Khác day huyệt thái dương: - Nhân vật anh hùng mới sắp ra đời, đêm nay sẽ rất náo nhiệt.

Côn Đăng Online thành công, đám Lương Văn Giang sẽ thành anh hùng của sản nghiệp internet, được giới truyền thông tâng bốc, số phóng viên tới Mỹ lần này quy mô lớn hơn bất kỳ lần nào một xí nghiệp trong nước lên TTCK hải ngoại.

Trương Khác chẳng để tâm tới chuyện này, ăn cơm tối xong còn cả đống tài liệu chồng chất phải xem, phải xử lý. 9 giờ tối, trước khi TTCK Mỹ mở cửa, Đỗ Phi gọi điện rủ tới Sáng Vực tham gia náo nhiệt với phòng công tác CLB Côn Trùng.

Thành viên cốt cán của CLB Côn Trùng đều có mặt, có cả Mã Lực, Dương Nghị Vĩ của Trác Vực, Lệnh Tiểu Yến, Tân Cương, Đỗ Phi đang gọi điện thoại.

Trương Khác cười hỏi: - Mọi người nhiệt tình thế này làm gì, định đếm tiền giúp Côn Đăng Online à?

- Giá thỏa thuận ngầm là bao nhiêu? Thời Học Bân hồ hởi hỏi: - Vườn Sồi chắc là biết chứ?

Mặc dù không mấy người biết thân phận thực sự của Trương Khác, nhưng đám thành viên cốt cán của Sáng Vực như Thời Học Bân rất rõ y có quan hệ mật thiết với Ái Đạt, Vườn Sồi.

- Giá công khai là 32 USD, tôi mà nói giá thỏa thuận ngầm thì còn gì hồi hộp nữa. Trương Khác kéo một cái ghế ngồi qua một bên.

Đỗ Phi gọi điện thoại xong, nói với Trương Khác: - Giám đốc Trần của Đông Đại Khoa gọi điện tới, ông ấy cũng muốn biết giá thỏa thuận ngầm.

Tổng công ty KHCN Đh Đông Hải, từ đầu từ vào Trác Vực ra, còn ném tiền vào 2 trang web do giáo viên và sinh viên Đh Đông Hải sáng lập, rất quan tâm tới tình hình của Côn Đăng Online, Trương Khác phát tay, ý bảo Đỗ Phi mặc xác bên đó.

Chẳng có mấy công ty internet trong nước có thể kip lên sàn giao dịch Nasdaq trước khi bong bóng internet bị vỡ, có điều có thể lừa được thêm nhiều nhà đầu tư mạo hiểm hải ngoại vào nước cũng tốt. Trương Khác nhớ tới mạng 8818 của Hoàn H Tín và Hải Túc, chắc đám người Nghiêm Văn Giới, Vương Lâm lúc này cũng đang theo dõi nhất cử nhất động của Côn Đăng Online, nếu Côn Đăng Online thành công, đã tâm của bọn chúng sẽ bành trướng dữ dội?

- Sao anh lại tên là “dừa biển”, không phải là gõ nhầm chứ?

Người khác thì khẩn trương theo dõi giờ phúc Côn Đăng Online lên TTCK bắt đầu giao dịch, Trương Khác lại buồn chán tìm một góc nhìn giao diện chat, không biết Hà Huyền đang lên mạng dùng, nick “Cả bồn mầm họa” nhảy ra nói chuyện với y. Một số thứ cứ ngoan cường diễn ra theo quỹ tích lịch sử, ví như nick của Hà Huyền, chẳng biết tại sao Hà Huyền biết nick của mình, còn vờ là người xa lạ.

- Ngộ đây quê lông thôn, trước kia trồng ngô, sau này nằm cái cách mở cửa, đất trồng rừng cả, từ xa nhìn nài thành rừng thành mảng, các lãnh đạo tới thị sát nói ” Hảo lớ, hảo lớ, nơi này thành dừa biển rồi, à nhầm, là biển dừa.” Trương Khác trả lời:

Hà Huyền gõ một cái emo cười ngặt ngoẻo.

- Mỹ nữ à, em có cô đơn không? Có cần bạn trên mạng không? Trương Khác tiếp tục trêu ghẹo:

- Sao anh biết cô ấy là mỹ nữ? “Công chúa cười khùng long” nhảy ra phát ngôn:

- Anh còn biết em cũng là mỹ nữ, hay là cùng gặp nhau nhé? Trương Khác biết cái nick của mình chán nản, nhưng nick của Trần Ninh trong phòng chat giao viên là “cá nấp dưới đáy biển nhả bong bóng”, mà Trần Tĩnh lại thích ăn dừa, chắc là người quen của y mới chủ động nhảy vào bắt chuyện, hơn nữa khả năng là ngồi cùng Hà Huyền vào mạng.

- Anh không sợ không gặp được công chúa, mà thú cười của cô ấy tới gặp anh à? Công chúa cười khùng long phát biểu:

Trương Khác gõ trả lời: - Nếu em mà xấu xí, thì em nên đổi nick là “khùng long cười công chúa” rồi, đây gọi là làm ngược lại, có thể mới che dấu được khuôn mặt khùng long của em, trên mạng internet mới có thể lừa gạt được thiếu niên xuân tình mới chớm, mấy chục năm sau, em còn có thể khoe khoang với con cháu, ngày xưa em cũng là sát thủ thiếu nam trên mạng ....

Hà Huyền lại dùng biểu tượng cười ngặt ngoẻo.

Chẳng hiểu đám Hà Huyền đang làm gì, một lúc sau “Khùng long cười công chúa” nhảy vào: - Đề nghị của anh hay lắm, sau này tôi sẽ dùng nick này, nhưng anh chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy.

- Hỏi anh vì sao biết ” cả bồn mầm họa” là mỹ nữ à? Phong quang của một mỹ nữ hàng đầu dù ở trên mạng cũng không che dấu được đâu. Người ta nói hồng nhan họa thủy mà, cô ấy đây cả một bồn tắm, còn chưa đáng anh tán tỉnh sao? Nếu nhiều như Thái Bình Dương, thì anh đã không dám, một cơn sóng ập tới là nhấn chìm cái quả dừa biển anh đây rồi, năm nay còn thu hoạch gì nữa.

Lại là một đồng biểu tượng cười ngặt ngoẻo.

- Anh nói chuyện hài hước thật đấy, có thể kể chuyện cười cho bọn em nghe không? Hà Huyền tiếp tục vờ người xa lạ:

- Ngộ muốn rất muốn kể chuyện cười cho ai đó nghe, nhưng mỗi lần kể, ngộ toàn cười trước à, cười năn ra đất a, người khác vây quanh xem, thế là ngộ không muốn kể chuyện cười nữa. Trương Khác tiếp tục gõ: - Muốn gặp mặt thì gặp mặt, thời gian nên mạng tán gái của ngộ quý lắm nớ.

- Nếu đã thế, bọn tôi tới gặp anh, hi vọng anh không bị hù chạy mất.

Một lúc sau thấy Tôn Tĩnh Mông và Hà Huyền, còn cả Trần Phi Dung, ba cô gái cười sắp tắt thở chạy tới, Trương Khác lắc đầu than: - Ài .. Đúng là không gặp công chúa lại thấy ba con khùng long đi hóng gió, thế này làm sao mà sống nổi đây.

Hà Huyền ôm bụng cười: - Bị anh đoán ra ngay từ đầu, chẳng vui tí nào.

Tôn Tĩnh Mông ghé tới nhìn màn hình, lại hỏi Trương Khác: - Vậy anh có biết tôi và Phi Dung ai là khùng long cười công chúa không?

1029. Chương 1028: Trần Phi Dung Bị Bệnh

- Là Phi Dung, đầu óc cô ấy còn cải tạo được một ít. Trương Khác nói: - Còn cô cứng đầu lắm, không cải tạo được.

Tôn Tĩnh Mông vừa cười giơ tay đánh, Trương Khác la oai oái né tránh.

Trần Phi Dung chỉ đứng bên cười không nói gì.

Bên này đang nô đùa, bên phía Đỗ Phi đột nhiên bùng nổ tiếng reo hò, đám Trương Khác đều giật này mình.

Tôn Tĩnh Mông nhìn bên kia, nghi hoặc hỏi: - Chuyện gì làm bọn họ vui mừng thế?

Thời Học Bán đưa tay giơ dấu hiệu chiến thắng, lớn tiếng nói: - 78, mở cửa là 78 USD ... Á, lên tới 80 USD rồi, vẫn còn, vẫn đang lên.

Trương Khác đứng đĩnh đi tới, giá cổ phiếu Côn Đăng Online 3 phút sau khi mở cửa đã lên tới giá 86 USD, không chỉ hơn xa giá phát hành 32 USD, cũng cao hơn cả giá thỏa thuận ngầm, mặc dù Trương Khác biết cùng với bong bóng internet nở ra, giá cổ phiếu của Côn Đăng Online sẽ còn tăng lên, nhưng giá này đủ khiến sản nghiệp internet trong nước nổ tung trong vui sướng rồi.

Trong một tiếng tiếp theo, giá lên tới mức cao nhất là 96 USD, rồi ổn định ở mức trên 90 USD.

Đám Đỗ Phi tiếp tục theo dõi chỉ số Nasdaq, chỉ e chưa tới giờ đóng cửa, bọn họ không yên tâm đi ngủ được, Trương Khác quay lại cái máy vi tính dùng lúc nãy, không vào Côn Đăng Online mà vào 2 cổng web site tiếng Trung khác.

Tuy 2 cổng web site này cạnh tranh với Côn Đăng Online, nhưng lúc này lại ngay lập tức không tiếc từ tốt đẹp nói về thành công của Côn Đăng Online.

” Mộng tưởng anh hùng internet thành phú ông bạc triệu ...” Trong tầng quản lý của Côn Đăng Online, Mã Hướng Đông nắm cổ phần nhiều nhất 190 vạn cổ phiếu, với giá hiện nay, tài sản đã quá 17 triệu USD.

“Đầu tư ba năm kiếm lợi ba mươi lần..” Đó là tính khoản đầu tư của Vườn Sồi, đương nhiên chưa tính tới số chuyển nhượng cho ESS.

Trương Khác xem từng trang tin với những lời văn đầy hào hùng, thành công của Côn Đăng Online sẽ kích thích lòng tham của xí nghiệp internet trong nước, cho dù trước đó Trương Khác và Đỗ Phi đã định sẵn quy hoạch thương nghiệp không dựa vào đầu tư mạo hiểm, nhưng nhìn mặt đá Mã Nghị, biết bọn họ chưa từ bỏ hi vọng.

Đó cũng là chuyện thường tình của con người thôi, Trương Khác mỉm cười, thị trường tán khóc mới có thể khiến con người học nhiều hơn.

Điện thoại trong túi vang lên, là số điện thoại đường dài, nhận nghe, giọng của Lương Văn Giang, chắc đám Tô Tân Đông cho rằng chuyện này không cần kinh động tới mình, còn đám Mã Hướng Đông không kìm chế được phần khích, nên xúi bẩy Lương Văn Giang gọi điện ình.

- Vâng, em cũng đang xem tin. Trương Khác cười nói: - Đang định gọi cho các anh chúc mừng đây, sau khi về nước phải tổ chức tiệc mừng nhé ...

Trương Khác ngồi ở quán net Sáng Vực một lúc, thấy đám Đỗ Phi vẫn còn hào hứng theo dõi giá cổ phiếu đã ổn định, hình như sợ sàn chứng khoán Nasdaq có thể sập ngay vậy, liền mời ba cô gái đi ăn khuya ...

Trương Khác về chung cư ngủ sớm, buổi sáng tỉnh dậy đi mua đồ ăn sáng ình và Tôn Tĩnh Mông thì thấy đám Đỗ Phi, Thời Học Bán tinh thần phấn chấn đi vào, hỏi: - Sàn giao dịch Nasdaq không phải hơn 4 giờ đóng cửa rồi sao? Sao mà còn chưa đi ngủ?

- Bọn tôi thuận tiện đi ăn sáng, mua luôn cả Báo sáng Kiến Nghiệp đây. Thời Học Bán nhét vào tay Trương Khác một tờ báo: - Đóng cửa với giá 95 USD, Mông Nhạc tham gia tiệc mừng bên đó rồi, náo nhiệt còn hơn bên này, chúng ta có nên lấy danh nghĩa hiệp hội sáng nghiệp sinh viên mời đám Mã Hướng Đông tham gia hoạt động tọa đàm hay diễn giảng gì đó không?

- Vậy thì phải đợi bọn họ về nước rồi mời. Trương Khác cười, lật báo đọc.

Trên báo nhấn mạnh Vườn Sồi là người đầu tư sáng lập Côn Đăng Online, thôi rồi, thế nào bên này về sau sẽ thu được vô số đơn xin tài trợ của xí nghiệp internet, bong bóng internet ở Kiến Nghiệp chắc chắn sẽ nổ

to, nở thì nở đi, có sinh có diệt, sống qua được mùa đông internet sẽ là lực lượng trung kiên của sản nghiệp internet.

Đúng như dự liệu, truyền thống trong nước ra sức tuyên truyền thành công của Côn Đăng Online, đám Mã Hương Đông, Lương Văn Giang đều tuyên dương thành anh hùng thời đại mới.

Tài phú vĩnh viễn là đề tài công chúng và giới truyền thông săn đuổi, thành công của đám Mã Hương Đông có thể coi là kỳ tích tài phú của nền kinh tế mới, của thời đại mới, cho nên không phải lo nghi ngờ của công chúng, cho nên bọn họ không cần nấp ngoài ánh đèn ... Tuyên truyền cá nhân bọn họ, cũng là tuyên truyền cho Côn Đăng Online.

Trong sách lược tuyên truyền thương hiệu, cao tầng quản lý “làm màu” cũng một học vấn.

Cùng với việc cổ phiếu của Côn Đăng Online ổn định ở mức trên 90 USD, nhà đầu tư hải ngoại tràn vào sản nghiệp internet Trung Quốc, dù sao TQ có thị trường internet có tiềm lực trưởng thành nhất.

Dưới không khí dư luận đó, cổ phiếu KHCN trước đó có xu thế tăng trưởng nhất định bắt đầu tăng vọt như tên lửa, vẫn còn có xu thế tăng không ngừng.

Chuyện náo nhiệt này Trương Khác chỉ liếc qua thôi, đa phần quan tâm tới động tĩnh của Hoành Tín và Tinh Điển.

Hạ tuần tháng 5, trong văn kiện chính phủ Đông Hải đã xác định đem 70% cổ phần của Cty chế được Giang Nguyên thuộc sở vệ sinh tỉnh chuyển nhượng cho Hải Túc, sau đó do công ty trên TTCK phát hành cổ phiếu mới cho 8818 và Hải Túc. Phải cảm tạ ban ngành giám sát chứng khoán đả kích “nghiêm khắc” với việc giao dịch chui, khiến cổ phiếu chế được Giang Nguyên liên tục tăng giá 16 ngày.

Ngoài ra mấy công ty dưới cờ Hoành Tín và Tinh Điển, Hải Túc liên hợp hai lần đầu giá thực nghiệp Hải Trung có tên trên TTCK, không chế 29% cổ phần của thực nghiệp Hải Trung.

Trương Khác cảm thấy dã tâm của bọn chúng không phải tầm thường, không ngờ muốn thông qua hai công ty ượng tử để liên hợp thao tác.

Ngày 20 tháng 6 đám Mã Hương Đông, Lương Văn Giang tới Kiến Nghiệp tham gia hoạt động tọa đàm, diễn giảng do sáng hiệp tổ chức.

Sinh viên Học viện Âm nhạc tốt nghiệp sớm hơn các trường khác, khi đám Lương Văn Giang tới sân bay Kiến Nghiệp thì cũng là lúc Trương Khác tiễn Tôn Tinh Mông lên máy bay đi Hong Kong.

Mặc dù thời gian qua được giới truyền thông tâng bốc lên tận chín tầng mây, nhưng Mã Hương Đông vẫn tỉnh táo biết mình trước mặt Trương Khác, phần chần đi tới nói: - Nếu biết cậu tới đón, chúng tôi không dám xuống máy bay nữa.

- Có phải tôi tới ăn của các anh đâu, các anh tới đây tôi mới phải mời khách, có gì không dám xuống. Trương Khác cười bắt tay Mã Hương Đông: - Tôi ở trường cũng chẳng có gì làm, trước kia còn là quán lý sáng hiệp Đh Đông Hải, giờ đang cùng các trường cao đẳng đại học khác sát nhập thành sáng hiệp sinh viên, nếu tôi không tích cực một chút, cái chức danh quán lý này bị bãi bỏ mất. Rồi gật đầu với Lương Văn Giang, Vương Thái Linh: - Nhận được điện thoại của mẹ em chưa? Lần này anh chị phải tới Tân Vu ở vài ngày mới được, nếu không em không biết ăn nói sao với mẹ em ...

Hoạt động chính thức bắt đầu vào ngày mai, tối nay cũng không có an bài hoạt động tiếp đãi chính phủ gì, đám Đỗ Phi kéo mọi người tới 1978, chứ không về khách sạn.

Mặc dù nhận lời với Tôn Tinh Mông chiếu cố 1978, thực tế chuyện cụ thể Trương Khác mời Tô Nhất Đình, Hà Huyền làm, tới ngõ Học Phủ phát hiện ra có đại đội nhân mã đang đợi, ngay cả Lục Kiện, Chu Tiểu Quân, Diêu Văn Thịnh cũng gọi điện báo buổi tối tới gặp vui.

Mặc dù sản nghiệp internet ở Kiến Nghiệp còn kém xa Bắc Kinh, nhưng khu sáng nghiệp vườn sỏi là quần thể xí nghiệp KHCN quy mô lớn nhất trong nước.

Đối với người sáng nghiệp mới có thành công hoặc chưa thành công, thì Côn Đăng Online như vén màn mây mù con đường phía trước bọn họ, mong mỗi có thể phục chế thần thoại tài phú giống như thế, đương nhiên

đám Mã Hương Đông, Lương Văn Giang được sùng bái là anh hùng dẫn đầu ngành KHCN . Tin tức đám Mã Hương Đông xuất hiện ở 1978 tức tốc lan truyền, ngày càng có nhiều người hay tin kéo tới, tranh nhau giao lưu với bọn họ, đám Trương Khác bị gạt sang một bên.

Nhìn cảnh này, Trương Khác cũng rất cảm khái, dù bong bóng rồi sẽ có một ngày vỡ, nhưng có thể khơi lên nhiệt tình như thế, đợi mùa đông sản nghiệp qua đi, cũng để lại cơ sở chắc chắn.

Nghe nói bên này náo nhiệt như thế, Triệu Tử Lâm tổng giám đốc quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi cũng tới, thấy Trương Khác ở đó có hơi bất ngờ, nhìn đám Mã Hương Đông được những người sùng bái vây quanh, không tới nói chuyện mà tới giao lưu tăng cường tình cảm với ông chủ lớn trước.

- Có chuyện này giám đốc Đinh bảo tôi báo cáo trực tiếp với Khác thiếu gia.

Quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi là cơ cấu cấp hai của tập đoàn Ái Đạt, do Đinh Hòa chịu trách nhiệm.

- Chuyện gì thế? Trương Khác hỏi:

- Qua nhiều lần công khai huy động vốn, lượng tài chính dư của Côn Đăng Online gần 60 triệu USD, tương đối dư dả rồi, trừa hỗ trợ tiếp tục phát triển nghiệp vụ của Côn Đăng Online, có thể suy nghĩ tới vấn đề mở rộng. Triệu Tử Lâm báo cáo: - Lần này đi Mỹ có cả giám đốc Tô, chúng tôi cùng thảo luận vấn đề này, theo ý nguyện của tầng quản lý Côn Đăng Online, lấy ra một phần tài chính hỗ trợ phát triển kỹ thuật internet trong nước, nhưng Côn Đăng Online thiếu kinh nghiệm quản lý quỹ tài chính thế này, cho nên tôi đang nghĩ phương hướng bên này có nên ngã về phía kỹ thuật internet không?

- Quy mô đại khái là bao nhiêu? Trương Khác trầm ngâm.

- Mỗi bên bỏ ra 100 triệu.

Trương Khác sờ mũi nói: - Hiện kỹ thuật internet tuyệt đại đa số liên hệ trực tiếp với vận hành online, sự thành công của Côn Đăng Online sẽ làm hư những người sáng nghiệp internet, 200 triệu này e chẳng làm gì nổi đâu.

Ngay sau khi Côn Đăng Online thành công, trang web thương mại điện tử ở Bắc Kinh kiếm được ngay 7 - 8 triệu USD từ nhà đầu tư mạo hiểm phố Wall, người kinh doanh internet hiện mờ mắt cả rồi, 200 triệu thực sự chẳng thỏa mãn được bọn họ.

- Tình hình ở Kiến Nghiệp có đỡ hơn một chút, dù sao người sáng nghiệp internet ở Kiến Nghiệp vốn không kỳ vọng quá nhiều vào vốn đầu tư mạo hiểm. Triệu Tử Lâm giải thích: - Xét thực tế tài chính hữu hạn, chúng tôi chỉ tiến hành đầu tư ở giai đoạn khai phát kỹ thuật mới, bộ phận phần mềm, còn không tham dự vào vận hành sau đó ...

Trương Khác dựa vào quầy bar suy nghĩ vấn đề này, trong ấn tượng người bình thường, chỉ cần có vài cái máy vi tính cái phần mềm là đủ điều kiện khai phát kỹ thuật mới rồi, nhưng cho dù là thế cũng tốn chi phí khai phát, gạt đầu nói: - Về nguyên tắc tôi ủng hộ, cụ thể làm thế nào thì nội bộ Ái Đạt quyết định đi.

Thấy Đỗ Phi đi tới, Trương Khác kéo hấn hỏi: - Phi Dung đâu rồi? Về được một lúc thấy nơi này người đông nhưng nhúc, chỉ thiếu mỗi bóng dáng Trần Phi Dung, trong lòng thắc mắc, cô ấy là phần tử cốt cán của sáng hiệp, sao vắng mặt được?

- Buổi chiều cô ấy không khỏe, nên về trước rồi. Đỗ Phi nói:

Trương Khác bảo Đỗ Phi đi an bài chuyện chiều dài buổi tối, y gọi điện cho Trần Phi Dung: - Nghe bảo bạn không khỏe, có sao không?

- Vừa từ bệnh viện trường về, uống thuốc xong đỡ hơn nhiều rồi, mọi người chơi đi, mình không tới đâu. Giọng Trần Phi Dung có chút yếu ớt:

Nghe nói cô tới bệnh viện trường khám, còn uống thuốc rồi, Trương Khác cũng yên tâm, không hỏi cô không được khỏe ở đâu, cúp điện chui vào một góc 1978 ai tới bắt chuyện thì nói, dù sao phía đám Mã Hương Đông không xen vào nổi rồi.

Đến cả Vương Thái Linh cũng bị đẩy sang một bên, cô thì vui vẻ, càng yên thân, ngồi ở quầy bar nói chuyện với Trương Khác.

Trương Khác nhớ tới Triệu Dương đã tới Chiết Đông, nhậm chức phó thượng vụ tỉnh ủy, mà anh trai Vương Thái Linh là Vương Chí thì làm việc ở chính phủ thành phố Văn Chu, liền thuận miệng nhắc tới với Vương Thái Linh chuyện này.

Nói ra cũng lạ, trước đó Trương Khác còn đoán Triệu Dương sẽ tới Chiết Đông làm phó bí thư tỉnh ủy, kiêm bí thư thành ủy Văn Chu, không ngờ lại làm phó tỉnh trưởng thượng vụ. Nhìn qua thì không có gì khác biệt lắm, chỉ là vì Triệu Dương chuẩn bị làm bí thư thành ủy đợi tiếp nhiệm Trần Thiên Bảo tỉnh trưởng tỉnh Chiết Đông, nhưng làm phó tỉnh trưởng thượng vụ có vẻ như muốn nóng lòng đuổi Trần Thiên Bảo xuống, đổi lại là ai ở lập trường Trần Thiên Bảo thì trong lòng cũng không dễ chịu.

Cho dù Triệu Dương muốn lập quan hệ tốt với Trần Thiên Bảo, ngăn cách về tâm lý này khó mà tiêu trừ được.

Trừ khi bắt tay vào điều tra, nếu không khó hiểu được vấn đề trong đó, Nghiêm gia thẩm thấu vào đảng chính phủ Chiết Đông rất sâu, nói không chừng bọn chúng thao túng đảng sau.

Nghĩ tới ngày mai còn có hoạt động chính thức, nên mọi người không ở lại lâu, ăn tối xong ai về nhà nấy.

Trương Khác quay về chung cư trống không, mới đột nhiên nhớ ra Tôn Tĩnh Mông đã đi Hong Kong rồi, không còn ai cuộn mình như con mèo ở ghế sofa đọc sách, hoặc mặc áo ngắn cùn cời chỉ có quần lót bên trong, lộ ra đôi chân dài miên man đi qua đi lại trước mắt mình nữa. Sau khi Dịch Đan Thanh đi Perth, Vệ Lan cũng rất ít khi về chung cư thanh niên, từ nhỏ cô là học sinh ngoại trú, trong lòng rất mong đợi cuộc sống ở KTX, mấy ngày qua Trương Khác chẳng gặp được cô.

Tắm rửa xong, vào bếp pha cà phê, ngồi trong phòng khách ngắm trời đêm, cho dù có hơi trống trải, nhưng cảm giác cũng không tệ, lên lầu lấy máy tính xách tay xuống, cấp giấy mạng vào, xem xem Đường Thanh có viết mail cho không, muốn thoải mái nằm trên ghế sofa đọc mail mà không được, lúc này Trương Khác mới cảm thấy kỹ thuật email di động thuận tiện thế nào.

Đáng tiếc năm 99 ở trong nước chưa triển khai nghiệp vụ này, Trương Khác có muốn xa xỉ đầu tư một mạng lưới phục vụ kỹ thuật email di động thì cũng chẳng lấy được giấy phép của bộ bưu điện.

Lúc này Trương Khác có chút do dự, RIM đã xây dựng mạng lưới phục vụ cho Email di động trên điện thoại Black Berry của họ rồi, Cẩm Hồ có nên đợi bọn họ bồi dưỡng thị trường hay cùng bọn họ bồi dưỡng thị trường.

Mặc dù vụ kiện cáo với RIAA làm thanh danh của Ái Đạt ở Bắc Mỹ tăng vọt, xúc tiến lớn cho việc tiêu thụ Iplayr, nhưng quan niệm tiêu dùng của thị trường Bắc Mỹ rất lý trí, công ty Bắc Mỹ năm nay mặc dù đưa Pocket PC, di động lần đầu đĩa DVD vào thị trường Bắc Mỹ, dù có chút thanh tích nhưng còn kém so với dự đoán một chút.

Trương Khác rót ỉnh một cốc cà phê lớn, y không lo uống nhiều cà phê sẽ mất ngủ, viết mail cho đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông hỏi có cần xây dựng mạng lưới phục vụ Email di động hay không, gửi thư đi thì đã sắp 2 giờ sáng rồi.

Di động đột nhiên rung lên, còn tưởng là ai nhìn thấy mail mình gửi gọi điện tới tháo luận, Trương Khác cầm di động lên thì thấy số của Trần Phi Dung.

Đầu kia điện thoại lại là giọng lo lắng của một gái lạ: - Anh là Trương Khác à? Phi Dung buổi chiều tới bệnh viện trường khám bệnh, uống thuốc mấy tiếng rồi, lúc này lại đau bụng, toàn thân toàn mồ hôi, chúng tôi không dám đưa bạn ấy tới bệnh viện trường nữa, không biết phải làm sao...

- Nhờ các cô đỡ cô ấy xuống, tôi sẽ lập tức đến đón cô ấy tới bệnh viện ... Trương Khác chẳng kịp nghĩ nhiều, vợ vội di động, chìa khóa xe rồi xuống lầu, lái xe tới trước KTX nữ thì thấy mấy cô gái trong phòng Trần Phi Dung đang suốt ruột đợi y đưa xe tới.

Trần Phi Dung đứng dưới đèn đường, tay đặt lên bụng, đau tới gập người xuống, mặt mày trắng bệch, môi không còn giọt máu, ban đêm trời hơi mát, nhưng trên trán cô lại toát ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu, tóc rối bù, mày nhú chặt, so với cô gái thanh lệ thường ngày cứ như người khác hẳn, đôi mắt tội nghiệp như con chó nhỏ mới sinh.

Nhìn thấy ánh mắt đó tim Trương Khác như bị bóp một cái, nói với các cô gái cùng phòng Trần Phi Dung:
- Các cô sáng mai còn thi, để tôi đưa cô ấy tới bệnh viện là được ... Mở cửa xe, nhờ bọn họ đỡ Trần Phi Dung lên xe, lấy tay lau mồ hôi trên trán cô, cảm thấy hơi nóng, giúp cô thắt đai an toàn, thấy cô đau đớn như thế nhìn không hỏi cô khám bệnh ở trường thế nào, chẳng có thời gian xem hồ sơ bệnh lý của Trần Phi Dung được cô bạn cùng phòng đặt trên băng điều khiển.

Lần này vào viện liệu có gặp kẻ - mà - ai - cũng - biết - là - ai - đấy không? Đợi mai xe rồi.

1030. Chương 1029: Thế Giới Này Sao Quá Điên Cuồng

Trương Khác lúc lên sơ trung bị bệnh viêm ruột thừa cấp tính, cảm giác triệu chứng của Trần Phi Dung hơi giống, quan trọng là buổi chiều cô đã không khỏe, nhưng trì hoãn tới tận bây giờ, vội lái xe tới bệnh viện nhân dân số 3 gần nhất, cầm hồ sơ bệnh lý bé Trần Phi Dung tới khu khám bệnh.

Bác sĩ là phụ nữ tóc bạc, chẩn đoán cũng là viêm ruột thừa cấp tính, bà ta lật xem hồ sơ bệnh lý Trương Khác mang tới, cau mày ném sang bên không nói gì. Trương Khác liếc nhìn, hận không thể bấm nát tên bác sĩ khám bệnh cho Trần Phi Dung ở trường, trên sổ khám bệnh không ngờ lại kê thuốc giảm đau, chẳng trách bà bác sĩ lại nhíu mày không nói.

Trương Khác dìu Trần Phi Dung vào phòng quan sát, Trần Phi Dung cầm áo cầm áo bệnh nhân đi vào gian vệ sinh thay, lúc đi ra, ôm bụng như cuộn mình lại, lúc này một y tá cao béo trắng nhìn thấy lên tiếng quát Trương Khác: - Bệnh nhân lúc này phải ngồi xồm, cậu không biết lấy chăn che cho cô ấy thay quần áo à?

Trương Khác chỉ biết vâng dạ nhận sai, nào dám cãi lại? Rồi bé Trần Phi Dung tới phòng phẫu thuật chuẩn bị phẫu thuật, y dìu Trần Phi Dung nằm xuống chiếc giường nhỏ, giúp cô lau mồ hôi trên mặt, lúc này lại có một y tá trẻ đi vào.

Y tá thấy Trương Khác đứng lì trong phòng, nhướn mày lên mắt: - Chúng tôi giúp cô ấy làm sạch da, cậu là đàn ông đàn ông có nên tránh đi một chút không?

- ... Trương Khác đột nhiên nhớ ra thời sơ trung phẫu thuật viêm ruột thừa được cô y tá nhỏ mười mấy hai mươi tuổi làm sạch da chuẩn bị phẫu thuật, khi đó mới sinh ra ý thức giới tính, xấu hổ cười trừ, vội đẩy cửa đi ra ngoài.

Trần Phi Dung thấy bộ dạng quần bách của Trương Khác mà buồn cười, nhưng vừa cười một chút, bụng càng đau dữ dội.

Phẫu thuật cho Trần Phi Dung là một bác sĩ nữ vừa lùn vừa béo, bà cầm đơn thông báo phẫu thuật bảo Trương Khác ký, vì bệnh tình của Trần Phi Dung kéo dài gần một ngày, có dấu hiệu chuyển biến thành viêm ruột thừa mạn tính, phẫu thuật có chút nguy hiểm. Trương Khác chẳng thể nghĩ tới khả năng 1 hay 5%, lúc này ngoài tin tưởng vào bác sĩ còn biết làm sao được, ký tên lên đơn phẫu thuật, đưa Trần Phi Dung vào phòng phẫu thuật.

Tình hình 1% không xảy ra, phẫu thuật tiến hành rất nhanh, chưa tới nửa tiếng là xong, mặt Trần Phi Dung trông tốt hơn trước khi vào phòng phẫu thuật, không còn quá đau đớn nữa, khả năng do gây mê cục bộ.

Được y tá hỗ trợ, Trương Khác đỡ Trần Phi Dung chuyển tới giường bệnh, tiếp theo nghe y tá nói rất nhiều chuyện cần chú ý sau khi phẫu thuật, mặc dù sơ trung cũng từng phẫu thuật, nhưng khi đó y là bệnh nhân có mẹ chạy đi chạy lại, tới ba ngày không ăn không uống, trừ làm sạch da thì có mỗi chuyện đó là ấn tượng sâu sắc nhất.

Thấy Trần Phi Dung mặt mày tiều tụy, tóc cũng bù xù, Trương Khác chỉ biết lúng túng đi lấy nước, cùng phòng có một phụ nữ trung niên chăm sóc con gái, mượn của bà ta chiếc khăn mới, lau mặt cho Trần Phi Dung.

Trần Phi Dung cơ thể suy nhược dựa vào đệm, nhìn Trương Khác tay chân lóng ngóng, nhưng chẳng còn sức nói chuyện nữa.

Lau mặt cho Trần Phi Dung xong, Trương Khác thở phào, nhìn ánh mắt thường ngày kiên định có chút quật cường của cô, hiện có vẻ mềm yếu đáng thương, cười nâng cổ cô lên, rút thăm ra nói: - Bạn ngủ đi, tỉnh lại sẽ đỡ hơn.

- Không ngủ được ... Trần Phi Dung mấp máy cánh môi trắng bệch: - Hay là bạn đánh thức Tiểu Thanh đi, để cô ấy nói chuyện với mình.

Trương Khác gọi điện thoại cho Đường Thanh, đánh thức cô nàng từ giấc mộng, kể chuyện Trần Phi Dung vừa phẫu thuật, bị Đường Thanh oán trách một hồi vì không thông báo cho cô kịp thời, Trương Khác vội cầm tai nghe vào di động, giúp Trần Phi Dung đeo vào, điều chỉnh tốt tư thế rồi tới ban công hút thuốc.

Trương Khác hút thuốc quay về, thấy mí mắt Trần Phi Dung sụp xuống, liền lấy di động, bảo cô nghỉ ngơi, y ra ban công nói chuyện với Đường Thanh. Trần Phi Dung phẫu thuật xong tình hình không còn nghiêm trọng nữa, Trương Khác bảo Đường Thanh không phải về, nói chuyện một lúc cúp điện thoại ngồi bên giường bệnh của Trần Phi Dung.

Ban đêm Trần Phi Dung tỉnh dậy một lần, tới khi tờ mờ sáng Trương Khác không gượng nổi gục xuống bên giường ngủ, hôm nay trời nóng nực, Trần Phi Dung chưa tắm rửa, trên người cô vẫn có mùi một mùi dễ ngửi, mơ mơ màng màng thấy hai tay được Trần Phi Dung và Đường Thanh mỗi người nắm một bên, đi thong thả trên bãi cỏ vô cùng vô tận, cứ đi mãi mãi như thế.

Khi y tá đi kiểm tra phòng, Trương Khác tỉnh lại, phát hiện tay bị Trần Phi Dung nắm chặt thật, y tá đi tới xem hồ sơ bệnh ở cuối giường làm Trần Phi Dung thức giấc, lúc này cô mới buông tay Trương Khác, cười nhẹ nhàng.

Trương Khác đi lấy nước rửa mặt cho Trần Phi Dung lại giúp cô chải tóc, Trần Phi Dung còn chưa khỏe, hai người không nói chuyện mấy, cứ yên tĩnh như thế, Trương Khác đột nhiên thấy cảm giác này không tệ, chải tóc xóc hổi cô: - Mình đi xem có phòng bệnh cao cấp không nhé?

- Thôi, ở đây tốt lắm, đông người còn náo nhiệt một chút. Trần Phi Dung lắc đầu: - Buổi sáng bạn còn có việc, cứ về trước đi, có chuyện gì mình tìm y tá hoặc nhờ người trong phòng giúp là được ...

Hoạt động buổi sáng Trương Khác đã nói với đám Đỗ Phi tham gia, cũng có thể sai ai đó tới chiếu cố cho cô, dặn: - Mình về ứng phó một chút, không mất nhiều thời gian đâu, bạn có việc gì gọi điện ỉn.

Về trường, kể với đám Đỗ Phi chuyện đêm qua Trần Phi Dung phẫu thuật, viêm ruột thừa cũng chẳng có gì to tát, đám Đỗ Phi lúc này chẳng thoát thân đi thăm được, Trương Khác gặp mặt qua loa đám Mã Hưởng Đông rồi tới bệnh viện, nửa đường mua cho Trần Phi Dung ít đồ sinh hoạt, xem chừng cô phải ở bệnh viện vài ngày.

Việc này việc nọ, tới bệnh viện thì đã hơn 10 giờ rồi, trong bệnh viện rất đông, Trương Khác đứng đợi thang máy ở đại sảnh, cửa thang máy mở, Hà Huyền bước ra, y giật mình: - Sao cô lại ở bệnh viện.

- Tôi và Nhất Đình tới chiếu cố Phi Dung. Hà Huyền trêu: - Không phải chê chúng tôi gây cản trở hai người chứ hả?

Trương Khác cười, Trần Phi Dung và Tô Nhất Đình là bạn thân từ thời cao trung, Tô Nhất Đình lại là cùng phòng với Hà Huyền ba năm, nên cô và Trần Phi Dung khá thân thiết, tới chiếu cố Trần Phi Dung cũng không có gì bất ngờ.

- Anh mua đồ rồi chứ? Hà Huyền hơi ngả người tới, vạt túi ni lông trong tay Trương Khác ra xem: - Có thứ chúng tôi mang tới rồi, thứ chúng tôi cần thì anh lại không có, phải đi siêu thị một chuyến nữa thôi ... Nhất Đình đang giúp Phi Dung lau người, anh lên cũng chẳng làm được gì, đi siêu thị với tôi.

Trương Khác xách túi đi theo Hà Huyền, lúc này nhiệt độ đã tăng lên, thể hiện được uy lực lò lửa thành thị, may mà tòa nhà tổng hợp này mới xây, điều hòa rất tốt, nếu không riêng người khám bệnh đông như thế, thể nào cũng có vài người nóng xỉu luôn.

Đột nhiên có đứa bé trai từ phía sau chạy lên, va vào tay Trương Khác, túi xách tuột mất một bên, đồ rơi cả ra, y đang định nhắc thẳng bé cẩn thận đừng để xô vào người khác thì nó đã xô vào một bà già chân trái bó bột đang chống nạng ngó nghiêng đằng trước, làm bà ta ngã ra đất.

Hà Huyền đứng bên người bà ta, theo bản năng đỡ lấy, nhưng không đỡ nổi, Trương Khác chẳng để ý tới đồ đạc đỡ bà ta lên, hỏi có sao không.

Bà ta nhúu mày dựa vào cột, gian nan gật đầu, mặt có vẻ đau đớn, Trương Khác giúp bà ta nhặt nạng lại, để Hà Huyền đỡ bà ta, lại nhặt đồ lên, người xung quanh đã tản đi cả. Lúc này một cô gái trẻ đi giày cao gót tới đỡ lấy bà già, giọng độc địa: - Sao bất cẩn như thế, nếu chân lại gãy nữa thì ai trả tiền hả? Có biết đã tốn bao nhiêu tiền rồi không?

Trương Khác thấy cô gái này rất xinh đẹp, nhưng giọng điệu với bà già rất không ra gì, có điều là chuyện nhà của người ta, Trương Khác chẳng muốn dây vào, bảo Hà Huyền: - Chúng ta đi thôi.

- Các người xô vào người khác rồi định bỏ đi à?

Trương Khác và Hà Huyền chưa đi được mấy bước, cô gái kia đột ngột xông tới túm lấy áo y và Hà Huyền, Trương Khác ngạc nhiên quay lại nói: - Vừa rồi có thằng bé va phải bà ấy, không liên quan tới chúng tôi.

- Chỗ này làm gì có thằng bé nào, tôi nhìn thấy các người xô vào người ta. Cô gái kia buông tay Trương Khác ra, một tay giữ áo Hà Huyền một tay giữ cánh tay cô, nhất định nói là Hà Huyền xô ngã.

- Cô buông tay ra. Trương Khác gạt tay cô ta, đứng chắn trước mặt Hà Huyền, quay sang bảo bà già: - Bà tự nói đi, ai va vào bà ?

Thấy cô gái kia trừng mắt lên nhìn bà già, Trương Khác chỉ muốn tát cho cô ta một cái, bà lão tức thì trở giọng chỉ Hà Huyền: - Không phải cậu ấy, là cô ta! Cô ta xô ngã mẹ. Rồi ngồi bệt xuống đất kêu toáng lên với người vây quanh.

Trương Khác cố áp lửa giận trong lòng xuống, tránh rơi vào thế bị động, giơ túi ni lông cho người xung quanh xem: - Tôi cũng bị thằng bé đó xô phải làm rách túi, đồ rơi ra đất vừa mới nhặt lên , bà bị ngã chắc không nhìn rõ, nhưng cô gái này tới thì bà đứng lên một lúc rồi, cô ta nhìn thấy chúng tôi xô ngã bà lúc nào?

- Á à, anh nói tôi tổng tiền à, nói tôi tổng tiền à? Cô gái kia đột nhiên đột nhiên tru chéo, cởi túi sách ở tay ra: - Mở mắt ra mà nhìn, đây là túi gì, đây là túi Gucci của Ý, con bạn anh có ra ngoài mua cũng không mua nổi đâu. Rồi kích động mở túi: - Mở to mắt ra, đây là di động gì, I380 của Ái Đạt, con bạn anh có mua cũng không mua nổi đâu.

- Cô ăn nói kiểu gì thế? Hà Huyền mặt đỏ bừng tức giận, đứng ra cãi nhau: - Bà ấy rõ ràng bị người ta xô ngã ... Cô chưa bao giờ oan như thế, nói được mấy câu mắt đã đỏ hoe.

Cô gái kia lại tóm lấy tay Hà Huyền, bấm di động: - Hà Dũng, anh chết chỗ nào rồi? Anh mau tới đây xem có người xô ngã mẹ anh, chân có thể gãy rồi. Hai đứa chúng nó định chạy, bị em giữ lại, thằng kia còn động chân động tay với em.

Bà già ngồi bệt dưới đất, Hà Huyền nước mắt ngấn nước mắt dài, làm người xung quanh không biết chuyện rốt cuộc thế nào.

Trương Khác ngẩng đầu lên thấy có chiếc camera quay về phía này, không ngờ ở đây có hệ thống giám sát, không muốn mâu thuẫn gay gắt thêm, tóm tay cô gái chỉ camera: - Cô mở mắt ra mà nhìn, cái camera kia quay hết rồi đấy! Cô có muốn tìm bảo vệ tới xem băng ghi hình không? Rồi hất mạnh tay cô ta ra.

Cô gái kia tức thì sững sờ, không ngờ có camera quay về phía này, vậy mà không phát hiện.

Về mặt của cô gái và bà già đều bị người xung quanh nhìn thấy, tức thì nhao nhao cả lên.

Trương Khác uất lắm, nếu chẳng phải có cái camera này thì hôm nay không thể giải thích rõ được, lại không thể ra tay đánh con gái trước mặt bao người, nếu ở chỗ khác, bất kể nam nữ, y đã tát cho lệch mặt rồi: - Nếu cô muốn tổng tiền, đây, cho hết. Ném đồ trong túi vào mặt cô ta: - Nhìn lại kiểu ăn mặc của cô đi, mẹ nó, phát tởm. Cô gái mặc chiếc quần short ngắn, riềm tua sơ xác, trông chẳng khác quần lót là bao, mông đùi lộ hết ra ngoài, nếu là thường ngày Trương Khác nhất định rất hưởng ứng các cô gái ăn mặc bạo dạn thế này, hiện chỉ thấy ghét, cũng chẳng còn tâm tình nào đi mùa đồ nữa, kéo Hà Huyền đang tức tới run người vào cầu thang.

Về phòng bệnh, Tô Nhất Đình vừa mới lau người cho Trần Phi Dung xong, thấy Trương Khác và Hà Huyền “tay trong tay” đi vào, mồm há hốc, chỉ bọn họ với vẻ mặt không thể tin nổi : - Hai người ...

Trương Khác giờ mới phát hiện vừa rồi tức giận, nắm tay Hà Huyền mãi chưa buông, Hà Huyền giành trước phần hận đem chuyện vừa rồi kể ra, tới lúc này người vẫn giận tới phát run.

Trương Khác lấy di động ra, hỏi Trần Phi Dung: - Đồ mình mua cho bạn vừa rồi tức giận ném hết vào mặt ả kia rồi, để mình bảo người mang tới, bạn cần đi nữa.

- Bạn nghỉ một chút đi ... Trần Phi Dung cười dịu dàng: - Không đáng giận vì loại người đó.

Trương Khác gọi điện thoại bảo người mua ít đồ sinh hoạt tới, vì Trần Phi Dung mấy ngày không thể ăn uống buổi trưa y và Hà Huyền và Trần Phi Dung ra ngoài ăn, khỏi làm Trần Phi Dung thèm.

Chừng nửa tiếng sau, nghe thấy ở lối đi có tiếng ầm ĩ, không biết lại xảy ra chuyện gì, Trương Khác và Hà Huyền đi ra, nhìn thấy Quần Short Ngắn đi cùng một tên nam nhân mặc sơ mi hoa và hai người mặc đồ bảo vệ từ phòng bên đi ra, Quần Short Ngắn thấy Trương Khác và Hà Huyền, chỉ mặt họ hô lên: - Hà Dũng, chính là bọn chúng, chúng xô ngã mẹ anh, còn ném đồ lên mặt em.

Trương Khác tức tím mặt, nhưng biết bọn chúng ít nhất đã xác nhận phòng giám sát không có chứng cứ hoặc xóa chứng cứ đi mới dám tới tìm, bất kể loại nào thì bọn chúng cũng câu kết với bệnh viện này rồi.

Trương Khác định nhin trước, đợi gọi người tới rồi xử lý đám rác rưởi này, nhưng Hà Huyền không kìm chế được, chỉ mặt Quần Short Ngắn: - Sao các người vô liêm sỉ như thế?

- Con dĩ non này còn dám chửi à?

Thấy Sơ Mi Hoa đưa tay ra định túm tóc Hà Huyền, Trương Khác giữ lấy tay hấn: - Anh muốn làm gì, định đánh một cô gái à? Thấy hai tên bảo vệ đằng sau sắc mặt bất thiện, Trương Khác vẫn giữ chặt tay hấn, chắn trước người Hà Huyền.

- Có lẽ các anh nhầm rồi, chàng trai này rất tốt, không có chuyện cậu ấy va vào người khác lại không nhận đầu. Phụ nữ trung niên trong phòng xen vào nói giúp.

- Con dĩ già, mụ có thấy nó không xô vào mẹ tôi không? Mẹ tôi chính mắt nhìn thấy đấy, chẳng lẽ mẹ tôi nhìn nhầm.

Sơ Mi Hoa chửi bới thô tục, phụ nữ trung niên tức lắm, nhưng cũng không cãi lại.

- Đại sảnh có camera, các người đi xem là biết có phải tôi xô vào người ta không? Hà Huyền không chịu được oan ức, vừa lau nước mắt vừa giải thích:

- Bọn tao đi xem rồi, camera không ghi lại. Sơ Mi Hoa hùng hổ nói: - Không phải mày xô ngã, vì sao nổi lòng tốt đi đỡ? Đại sảnh có bao nhiêu người như thế, chỉ có bọn mày là người tốt à? Vừa dứt lời là vùng tay đâm luôn.

Thấy hai tên bảo vệ cũng lăm le xông tới, Trương Khác giận tới cực điểm, nhưng ở cùng ba cô gái, không thể vừa đánh vừa chạy, đưa tay ra che mặt, đầu bị đập trúng một cái. Nhiều người nhà bệnh nhân nghe thấy động tĩnh cũng chạy cả ra, lên tiếng ngăn cản bọn chúng đánh người.

Tô Nhất Đình rất đành dạ, thấy Trương Khác và Hà Huyền bị bắt nạt, từ phía sau xông lên, đưa tay cào Sơ Mi Hoa, túm tóc hấn chửi: - Các người còn biết xấu hổ nữa không, câu này mà còn nói được ra khỏi miệng à, muốn mẹ mày ngã chết không ai đỡ mới vui hả?

1031. Chương 1030: Lửa Giận Khó Ất.

Sơ Mi Hoa mặt bị Tô Nhất Đình cào chảy máu, hoảng hồn lùi lại phía sau, Quần Short Ngắn xông tới ôm lấy Tô Nhất Đình vật lộn, Sơ Mi Hoa tỉnh lại chộp cổ áo Hà Huyền, chiếc áo mỏng mùa hè bị hấn xé toáng một mảng, da thịt lộ hết ra ngoài.

- Á. Hà Huyền thét lên ôm người không ngồi xuống.

Thấy Sơ Mi Hoa còn định giật tóc cô, Trương Khác đâm một phát vào mắt hấn, còn bồi thêm một đá vào bụng, đá văng hấn ra, thấy hai tên bảo vệ xông tới, quát lớn: - Đủ rồi, chúng tôi nhận ... Muốn bồi thường chứ gì, chúng tôi nhận, bao nhiêu tiền các người nói đi, các người còn muốn thế nào nữa?

- Nếu đúng là chúng tôi xô phải người, sao bọn chúng còn để chúng tôi rời hiện trường, còn đi xem băng ghi hình ra sao? Hà Huyền uất ức ôm áo rách ngồi dưới đất tiếp tục biện giải cho bản thân.

Thấy Trần Phi Dung cũng không nhịn nổi muốn đi ra, còn tên Sơ Mi Hoa ngồi dậy hung hăng muốn đánh nhau tiếp, Trương Khác trừng mắt lên nhìn hấn: - Ở đây toàn là bệnh nhân vừa phẫu thuật xong, có ai làm sao, mày chịu trách nhiệm, mày muốn bao nhiêu tiền, tao trả. Móc ví ra ném một xấp tiền ra đường: - Các người cầm lấy trước đi.

Trương Khác kéo Tô Nhất Đình lại, để cô và Hà Huyền vào với Trần Phi Dung trước.

Sơ Mi Hoa vẫn hùng hổ chỉ mặt Trương Khác chửi bới: - Con mẹ mày, xô vào người ta còn bố láo, chân mẹ tao bị gãy rồi, mày tưởng chút tiền này là xong à, phí chữa trị, phí bồi dưỡng còn tổn thất tinh thần, mày bồi thường được không?

Trương Khác chỉ muốn dẹp yên chuyện trước, xử lý sau, lấy chứng minh thư ném ra: - Muốn bao nhiêu tiền các người cứ tới tìm tôi, tôi ở đây đợi.

Hai tên bảo vệ cũng không muốn xảy ra chuyện lớn trong bệnh viện, nhặt chứng minh thư của Trương Khác lên, lại vừa nhặt tiền vừa khuyên Sơ Mi Hoa: - Nó chấp nhận bồi thường là tốt rồi, nên đi thăm mẹ anh trước đã, có chứng minh thư ở đây, chúng nó cũng là bệnh nhân nằm viện, không sợ chúng chạy.

Quần Short Ngắn giật tay áo Sơ Mi Hoa, cô ta thấy ánh mắt hung tợn đang cực lực áp chế của Trương Khác cũng sợ hãi, bảo Sơ Mi Hoa đừng đánh nhau nữa.

Lúc này hai nhân viên công tác Trương Khác sai đi mua đồ cho Trần Phi Dung xác đồ quay lại, thấy nơi này hỗn loạn vội chạy tới hỏi có chuyện gì.

Trương Khác uất ức đầy bụng không có chỗ phát tiết, chửi bới: - Đi ăn cứt hay sao mà giờ mới tới, gọi Phó Tuấn để đây cho tôi.

Hai người bị chửi không dám cãi, đám người kia đã nhặt tiền chuẩn bị đi, Trương Khác không ra lệnh, bọn họ cũng không dám tự ý chủ trương ra tay lấy đồ lại, còn chưa hiểu chuyện thế nào, đành lấy di động ra gọi cho Phó Tuấn đích thân tới một chuyện.

Trương Khác nhìn qua cửa sổ thấy Hà Huyền còn ôm y phục rách chưa dám buông tay, nhìn thấy cả làn da trắng ngần ở bụng, cổ áo sơ mi ra, đưa qua cửa sổ bảo Hà Huyền mặc tạm đã.

Trương Khác để thân trần đứng ở hành lang khu phòng bệnh, một lúc sau nguôi giận một chút mới xin lỗi hai nhân viên công tác: - Chuyện vừa rồi không liên quan tới hai anh, chỉ là tôi giận quá lỡ miệng chửi các anh, các anh đợi Phó Tuấn tới đã, chuyện ở đây cứ mặc cho bọn chúng dở trò trước.

Thở mạnh ra mấy hơi liền, Trương Khác trấn tĩnh lại, chuyện đã xảy ra rồi, tức giận vì đám cận bã kia không đáng chút nào, đi vào phòng bệnh, Hà Huyền đã thay áo của mình, tay cầm dao, Trương Khác cuống lên giật lấy con dao: - Đứng nghỉ quần, thời buổi này không thiếu các cô gái mặc bikini ra đường, vừa rồi cô còn chưa hở bằng mặc bikini.

- Anh nói gì đấy .. Hà Huyền cầm quả táo ném Trương Khác: - Tôi nghĩ quần bao giờ.

- Á. Trần Phi Dung buồn cười lắm, nhưng vừa cười là lại đau, vội cố nhịn cười: - Đừng chọc cười mình nữa.

Trương Khác nhớ ra vết thương của Trần Phi Dung không thể cười được, không bày trò cười vố về Hà Huyền nữa, nói: - Chuyện này đừng để trong lòng, bọn chúng sẽ ném đủ, thời buổi này không có mấy người có thể lấy được tiền của mình đâu.

Phụ nữ trung niên cùng phòng tới khuyên: - Chàng trai, bỏ đi, đừng làm quyền quá khích, không đáng đâu, đám người đó vừa ngang ngược vừa tàn bạo, rấp tâm vùi tiền của cậu. Các cậu là sinh viên không làm gì nổi chúng đâu, tránh đi, nếu người nhà không có ở Kiến Nghiệp thì nhờ trước ra mặt, nói chuyện tử tế với chúng, có thể bớt được chút tiền bồi thường.

- Vừa rồi làm liên lụy tới dì, dì không sao chứ? Trương Khác áy náy hỏi:

- Tôi không sao, ài, chuyện này không có chứng cứ, bọn chúng có vô lý cũng chẳng làm gì nổi. Phụ nữ trung niên thở dài.

Trương Khác chỉ cười không nói, cứ để kẻ ác hoành hành thế này sao được.

Lúc này cô con gái gọi mẹ lại, chắc không muốn mẹ mình rước chuyện vào người.

Một lúc sau Phó Tuấn tới bệnh viện mang áo cho Trương Khác, thấy bọn họ không sao, không nói thêm gì đã đi ra trước.

Nửa tiếng sau Sơ Mi Hoa và Quần Short Ngắn đi vào, trừ mấy tên bảo vệ đứng ngoài hành lang, còn có một nam nhân đi cùng hai bọn chúng, tên kia thấy Hà Huyền, Trần Phi Dung xinh đẹp, nhìn mấy cái mới nói:

- Các người thừa nhận xô vào người ta rồi đấy nhé, vừa xong có rất nhiều người nhìn thấy, tôi là trưởng phòng bảo vệ bệnh viện, đã điều tra việc này rồi. Chiếc camera kia có sự cố, không kịp ghi lại sự việc. Có điều có hai y tá ở quầy nhìn thấy các người xô vào bà già, sự thực rõ ràng. Tôi cũng điều giải giúp các người điều đình, nếu các người không chấp nhận bệnh viện điều đình, tôi có thể thông báo cho người của cục công an tới. Quay sang nhìn người nhà bệnh nhân xung quanh, giọng mang vẻ uy hiếp: - Mọi người vừa rồi cũng nghe thấy chúng thừa nhận rồi, lát nữa nhờ làm chứng.

Phụ nữ trung niên định đứng dậy nói gì nhưng bị cô con gái kéo lại.

Trương Khác thở ra, cố gắng trấn tĩnh nói: - Nói đi, muốn điều đình thế nào?

- Vừa rồi bệnh viện đã kiểm tra cho bà Từ bị các người va phải, các người nên lấy làm mừng đi, mặc dù chân phải phẫu thuật lần nữa, phải chịu đựng thêm một lần đau đớn, nhưng không có nguy hiểm tới tính mạng, mau thông báo cho người nhà, trước tiên gửi vào tài khoản bệnh viện 2 vạn điều trị và bồi dưỡng cho bà Từ, còn tiền bồi thường khác, phải xem tình hình chữa trị rồi tính. Nếu chân bà ấy để lại di chứng gì, phải bồi thường thêm. Tên nam nhân đó nghiêm mặt nói không biết ngược là gì: - Hiện phải phê bình nghiêm khắc các người, sau khi xô ngã người ta lại còn tìm đủ mọi cách chối tội, bỏ chạy, còn đánh người trong bệnh viện. Các người là sinh viên Đh Đông Hải, tôi không định đưa tới cục công an, nhưng tôi thông báo cho trường học các người rồi, yêu cầu trường học nghiêm khắc xử lý.

- Thông báo cho trường chúng tôi rồi à? Trương Khác ngữ khí lạnh nhạt, khinh miệt nhìn hắn, nói với Phó Tuấn đứng ngoài hành lang: - Anh mang bao nhiêu tiền mặt?

- Tôi cho người đi lấy ngay.

- Vậy lấy nhiều vào, xem chừng bọn chúng tham lắm đấy. Trương Khác liếm môi, rồi quay sang tên đại biểu phòng bảo vệ: - Tôi chẳng có thời gian dây dưa với các người, muốn bồi thường bao nhiêu, mười hay hai mươi vạn, tôi không thích hôm nay trả hai vạn, mai trả hai vạn, trả dứt một lần luôn. Còn nữa, nếu phòng bảo vệ đã điều tra xác nhận chúng tôi xô phải người, vậy chuẩn bị tài liệu đi, trừ nhân chứng ra, mời các người giải thích vì sao camera không hoạt động, các người tìm được nhân chứng thấy chúng tôi va phải bà già thì chúng tôi muốn chối cũng không được, thấy xử lý thế được chưa?

1032. Chương 1031: Cái Tát Bất Ngờ

Phải thừa nhận phòng bảo vệ bệnh viện làm việc rất tốc độ, đám Trương Khác ăn qua loa bữa trưa xong, Sơ Mi Hoa, Quần Short Ngắn, tên tự xưng trưởng phòng bảo vệ đã mang một chồng tài liệu tới.

- Chúng tôi đã điều tra rất tỉ mỉ, đảm bảo không oan uổng một người tốt nào, phòng bảo vệ chúng tôi mỗi năm đều được cục công an bồi huấn, có sổ tài liệu này trong tay, dù các cô cậu có lật lọng phủ nhận, chúng tôi cũng định tội được. Tên trưởng phòng bảo vệ họ Lưu dương dương đắc ý nói.

- Anh có quyền định tội tôi sao? Trương Khác ngồi trước giường bệnh của Trần Phi Dung, liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt lãnh đạm, cầm lấy sổ tài liệu.

Có xác nhận camera hoạt động không bình thường, có lời khai của y tá ở quầy, đương nhiên có lời làm chứng của cô gái, bà già họ Từ. Bọn chúng còn tìm hai bệnh nhân phòng kế bên viết lại tình hình đánh nhau ở

hành lang, chẳng qua nhất quyết nói đám Trương Khác đã thừa nhận xô ngã người, còn có cả báo cáo của bác sĩ khám chữa cho bà Từ.

Thật là làm khó bọn chúng rồi, trong thời gian ngắn như thế mà sửa soạn được tài liệu đầy đủ như vậy.

- Từ khoản bồi thường cứng, các người xô ngã bà Từ còn bỏ chạy, lấy đồ trong đại sảnh ném người, đánh người ở hành lang, gây tổn thất tâm lý nghiêm trọng với con trai và con dâu bà Từ, bọn họ cũng đề xuất bồi thường tinh thần thỏa đáng, chúng tôi soạn giấy hòa giải sơ bộ, nếu cậu thấy không có gì cần dị nghị thì ký vào đi. Tên trưởng phòng Lưu đưa ra hai tờ giấy đánh máy.

Trương Khác nhận lấy xem cái gọi là giấy hòa giải, cắn môi, nhìn tên Sơ Mi Hoa đứng khoanh tay đằng sau:

- Giám đốc Hà và vợ nên ký trước chứ?

- Ký trước thì ký trước, chúng tôi là người có tín nghĩa, chỉ cần cậu bồi thường dứt điểm một lần 11 vạn, sau này mẹ tôi có vấn đề gì cũng không liên quan tới cậu nữa. Sơ Mi Hoa đi tới lấy giấy hòa giải, bảo cô gái mở cặp lấy bút chuẩn bị ký tên, ký được một nửa sức nhớ ra: - Cậu biết tôi?

Trương Khác nhếch môi lên coi như cười, không thèm trả lời câu hỏi của hân, Sơ Mi Hoa thấy bộ dạng y như vậy, hừ lạnh một tiếng, nếu có thể cầm được tiền, đành tạm thời nhịn đã, cùng cô gái ký tên xong đưa cho Trương Khác: - Tối lượt các người, ký xong bảo người nhà mang tiền tới nhanh lên, chúng tôi không có kiên nhẫn mà đợi đâu, nói à biết, trường học các người vừa gọi điện tới, sẽ phái người tới ngay, nếu lo chúng tôi bắt nạt, có thể đợi giáo viên trong trường tới rồi hãy ký, giấy bồi thường này của tôi có đủ chứng cứ ...

Vào đại học là phải chuyển hộ khẩu vào trường, mặc dù Trần Phi Dung nằm viện không ghi là sinh viên ĐH Đông Hải, nhưng bọn chúng nhìn địa chỉ trên CMT của Trương Khác, chỉ nghĩ đám Trương Khác là sinh viên ĐH Đông Hải, gọi điện tới trường trước, đẩy hết tội lên đầu Trương Khác, tránh đám Trương Khác kiếm chỗ dựa ở trường rồi lằng nhằng.

Sơ Mi Hoa cho rằng mình suy nghĩ chu toàn lắm rồi, đặc ý nhìn ánh mắt phần nộ của Trương Khác và ba cô gái, bất thành linh Phó Tuấn tóm lấy cổ hân kéo ra ngoài, cướp lại giấy hòa giải trong tay hân.

- Á, mày định làm gì? Sơ Mi Hoa khua loạn hai tay nhưng không tóm được Phó Tuấn, hai chân bị kéo lê trên mặt đất quấy đạp, không sao thoát khỏi tay Phó Tuấn, bị kéo thẳng ra hành lang.

- Các người là ai? Dám làm bừa trong bệnh viện à? Trường phòng bảo vệ đánh mặt quát.

Quần Short Ngắn muốn lao tới giúp, nhưng bị hai bảo vệ nắm lấy cổ tay cô ta lẫn tên trưởng phòng, không thể phản kháng, mời bọn chúng ra ngoài.

- Các người muốn làm gì, mau gọi bảo vệ ... Họ Lưu vừa rồi thấy ở hành lang có mỗi Phó Tuấn, hiện có thêm bốn năm người mặc sơ mi ngắn tay, thấy có mấy y tá ngó nghiêng bên này, quát lớn: - Mau báo cảnh sát.

- Trong phòng có bệnh nhân cần nghỉ ngơi, chúng ta ra chỗ khác nói chuyện bồi thường nhé? Trương Khác thông thả đi ra, nhìn tên họ Lưu, Sơ Mi Hoa và Quần Short Ngắn: - Bọn họ là lái xe nà tôi, vừa rồi đi lấy tiền ... Đá vào một cái va li đen đặt ở chân tường.

- Đây là bệnh viện, mời các người lịch sự một chút. Họ Lưu chỉnh lại áo bị nhăn, nói với y tá: - Đừng báo cảnh sát, gọi bảo vệ đi.

Hà Huyền đi ra, đứng sát sau lưng Trương Khác nói nhỏ: - Tôi đi cùng anh.

- Cô xô phải người ta, đương nhiên phải đi rồi. Trương Khác cười, bảo tên họ Lưu: - Mời anh tìm chỗ gọi hết những người làm chứng tới xác nhận trước mặt, ai mà biết các người có tùy tiện kiếm ai đó viết bậy lừa chúng tôi không?

Mấy tên bảo vệ bệnh viện trong thang máy đi ra, Áo Sơ Mi lấy lại khí thế, chỉ Trương Khác chửi: - Con mẹ mày, đừng hòng chối ... Lập tức bị Phó Tuấn bóp vai, Sơ Mi Hoa đau đớn la hét.

- Các người nếu chứng cứ xác đáng, tôi có chối cũng không được. Trương Khác phất tay bảo Phó Tuấn buông hân ra: - Chúng ta bàn chuyện hòa giải ở hành lang hay là mượn bệnh viện gian phòng nào nói chuyện nhỉ, giám đốc Hà chú ý một chút, lái xe nhà tôi tính tình thô bạo, nếu làm anh bị thương, tôi không bồi thường thêm đâu.

- Bọn mày muốn làm gì? Mấy tên bảo vệ sẵn tới định ra tay.

- Thôi. Họ Lưu không dám làm lớn chuyện trong bệnh viện, bảo Sơ Mi Hoa: - Tôi hiểu tâm tình của anh, chỉ cần bọn chúng chịu bồi thường, anh nói chuyện khắc chế một chút, cho dù bọn chúng định quịt cũng còn có cảnh sát mà.

Sơ Mi Hoa hậm hực thu lại thể muốn ra tay, người phụ trách khu phòng bệnh cũng tới, là bác sĩ vừa béo vừa lùn phẫu thuật cho Trần Phi Dung đêm qua, nhíu mày bực bội: - Các người có việc gì thì ra ngoài giải quyết. Quát y tá vây quanh xem: - Làm gì thì làm nấy đi. Đuổi cả bệnh nhân lẫn người nhà vào phòng, rồi vào phòng bệnh kiểm tra.

- Vậy tới phòng hội nghị tầng 18 nói chuyện. Họ Lưu đề nghị:

- Đây là chỗ của các anh, bọn tôi thì tùy tiện. Trương Khác nhún vai.

Lúc này Tô Nhất Đình từ trong phòng bệnh đi ra, thì thâm vào tai Trương Khác: - Tên mặc áo sơ mi hoa kia quen một phó viện trưởng bệnh viện, nên bọn chúng mới tưởng là ăn chắc chúng ta rồi, chú ý một chút.

Trương Khác gật đầu, chắc là bà bác sĩ kia vừa đi vào nhắc bọn họ chú ý.

Đi ra khỏi thang máy, họ Lưu và hai tên bảo vệ đi dẫn đường, tới trước một văn phòng, Phó Tuấn dừng lại nói với Trương Khác: - Chính là phòng này.

- Các người dừng lại làm gì, phòng hội nghị ở phía trước. Họ Lưu bực mình quay đầu lại nói.

- Họ Lưu mày còn chưa đủ tư cách hòa giải đâu. Trương Khác nhếch mép cười, nhìn tấm biển trên cửa: - Xem ra phải làm phiền phó viện trưởng Trần.

- Đứng lại ... Họ Lưu chạy vội tới, nhưng đám Trương Khác đã đi vào phòng rồi.

Phía nam văn phòng trang trí xa hoa là một chiếc bàn gỗ lim lớn, một trung niên béo mặc áo blu ngồi đằng sau nhìn đám Trương Khác hỏi: - Có chuyện gì thế?

- Viện trưởng Trần, bọn chúng chính là hai đứa sinh viên Đh Đông Hải va vào bà Từ, tôi đang định mời bọn chúng tới phòng hội nghị hòa giải. Họ Lưu cười nịnh bợ nói: - Bọn chúng muốn mời viện trưởng Trần chủ trì.

- Chuyện này tôi cũng đã tìm hiểu sơ bộ rồi. Phó viện trưởng Trần tháo kính xuống cầm ở tay: - Sự thật cơ bản đã rõ, bản chuyện bồi thường là chuyện của hai bên, tôi không tiện giúp bên nào, hơn nữa tôi còn có việc phải làm.

Sơ Mi Hoa thấy bản mặt “không biết chữ chết viết thế nào” của Trương Khác, đắc ý vô cùng: - Mời viện trưởng Trần bỏ thời gian ra tham gia.

- Thôi được. Phó viện trưởng Trần thái độ ôn hòa: - Tôi tới cũng chỉ tùy tiện nói thôi, nghe thì nghe không nghe thì thôi. Cười híp mắt nhìn Hà Huyền: - Nghe nói cô xô phải người ta, người phạm sai lầm luôn trốn tránh theo bản năng, không sao, quan trọng có dũng khí thừa nhận ... Mất không kìm được liếc hết nhìn mặt lại đảo qua ngực Hà Huyền mấy cái, còn định đưa tay ra thân mật vỗ vai cô.

Mặc dù giọng ông ta rất ôn hòa, lời nói cũng dễ nghe, nhưng cái điệu bộ háo sắc đó làm Hà Huyền sồn gai ốc, nấp sau lưng Trương Khác, không cho ông ta chạm vào người mình.

Trừ hai bên tranh chấp, phó viện trưởng Trần, còn có hai chuyên gia khoa xương khớp đoán cho bà Trần, nhân viên phòng giám sát và y tá quây đều có mặt.

Phó viện Trưởng Trần đứng đỉnh ngồi xuống bàn đọc tài liệu, một lúc sau mới ngẩng đầu lên nói: - Cơ bản đã rõ rồi, cậu còn muốn nói gì, hay là có ý kiến về hiệp nghị bồi thường? Phương án chữa trị và phục hồi do hai chuyên gia khoa xương khớp có tiếng nhất bệnh viện chúng tôi đưa ra, chi phí bồi thường và bồi dưỡng là tiêu chuẩn của bệnh viện, còn tiền bồi thường tinh thần tôi không tiện bình luận, các cậu bàn với nhau đi..

Họ Lưu đưa bút cho Trương Khác, bảo y ký lên giấy hòa giải, Trương Khác không nhận, nhặt nhẹo nói: - Tôi có bút của mình.

Phó Tuấn đưa bút cho Trương Khác, nhưng y cầm trong tay xoay xoay, lè mề không chịu ký.

“Cộc cộc cộc..” Có người gõ cửa bên ngoài, tiếp đó có y tá thò đầu vào nói: - Giáo viên ĐH Đông Hải tới.

- Có giáo viên tới càng tốt, một số thứ phải để giáo viên xem mới được. Phó viện trưởng Trần gật đầu, thấy một ông già quen quen tóc hoa râm mặc áo sơ mi, tinh thần quắc thước và một cô gái xinh đẹp đi vào.

Trương Khác không ngờ kinh động tới ông ta, vội đứng dậy: - Sao lại để thầy đích thân tới vậy.

- Tiểu Thôi không ở Kiến Nghiệp, thế nên phòng công đoàn gọi thẳng cho tôi, vừa vận buổi chiều tôi cũng rảnh. Ông già giọng vang vang, nói chuyện với Trương Khác, nhưng tất cả đều nghe thấy, quét mắt qua phòng hội nghị, nhìn tên phó viện trưởng Trần, không nói tiếng nào nữa.

Phó viện trưởng Trần thấy ông già này khí độ bất phàm, đứng dậy khách khí hỏi: - Các vị là giáo viên ĐH Đông Hải....

- Tôi là Lý Hồng Minh. Ông già như chỉ đợi câu hỏi này, giới thiệu cô gái xinh đẹp đằng sau: - Đó là cô giáo Thôi chủ nhiệm khóa của cậu sinh viên gây sự, bệnh viện các vị thông báo chúng tôi tới giải quyết vấn đề sinh viên gây sự, còn cậu là ai?

Phó viện trưởng Trần người cứng đờ tại chỗ, miệng mấp máy, đột nhiên cảm thấy nói chuyện thật khó khăn, nuốt hai ngụm nước bọt mới gian nan gọi: - Hiệu trưởng Lý.. Giọng lạc cả đi.

Lý Hồng Minh lừ mắt: - Cậu là sinh viên ĐH Đông Hải sao? Đông Hải không có y khoa! Rồi kéo ghế bảo Thôi Úc Mạn: - Cô giáo Tiểu Thôi cũng ngồi đi.

- Tôi là Trần Thái Trung, là học sinh của giáo sư Hà Thúy Phương vợ ngài ạ, là phó viện trưởng ở đây. Trần Thái Trung lau mồ hôi trán, ông ta có ngu cũng biết Lý Hồng Minh không đích thân ra mặt vì một sinh viên bình thường.

- Thế à? Bà Hà nói với tôi chỉ có Mã Quân là học sinh của bà ấy, tôi định tìm Mã Quân tìm hiểu tình hình, nếu như cậu cũng là học sinh của bà ấy, vậy có chuyện gì, nói cho tôi và cô giáo Tiểu Thôi nghe một chút. Tôi nhận được báo cáo, sinh viên trường tôi đi đường không may xô phải một bà già, làm bà ấy gãy xương, sau đó sợ trách nhiệm bỏ chạy, chắc bị bệnh viện các vị bắt rồi à? Lý Hồng Minh giọng vang vang hỏi:

- Chắc là có hiểu lầm ạ, phía dưới vừa đưa ra kết luận sơ bộ, tôi đang xác minh, hiệu trưởng Lý tới thì tốt quá, có thể làm rõ sự việc, trừ bỏ hiểu lầm. Trần Thái Trung vẫn lau mồ hôi, Lý Hồng Minh không phải là hiểu trưởng một trường đại học bình thường, cả hai vợ chồng ông ta là học giả, chuyên gia có tiếng trong nghề, học sinh làm cấp bộ không phải là ít, như ngay trong bệnh viện này, viện trưởng Mã Quân là học sinh của vợ ông ta.

Hà Huyền không nghe thấy lúc này ở hành lang đám Phó Tuấn thương lượng cái gì, khẽ giạt tay áo Trương Khác, hé cánh môi hồng nhuận, làm một vẻ mặt khoa trương, cô ngàn vạn không ngờ Trương Khác mới được hiệu trưởng Đh Đông Hải ra mặt.

Trương Khác háy mắt với cô, mặc dù ở trong trường chỉ có vài người biết thân phận của y, nhưng các giáo viên đầu óc, hai năm qua y gây ra bao nhiêu chuyện tày đình như thế mà vẫn bình an vô sự, sớm được đưa vào danh sách đặc thù rồi, e còn đứng đầu danh sách đó. Sinh viên trong danh sách đặc thù có chuyện gì, tất nhiên phải thông báo cho học viện trước tiên, vừa vận Thôi Quốc Hằng không ở Kiến Nghiệp, nên báo cho Lý Hồng Minh là chuyện thường.

Thôi Úc Mạn kéo ghế ngồi ngang với Trương Khác, nói nhỏ: - Sao lần nào cũng là cậu gây chuyện thế? Tôi chỉ mong cậu tốt nghiệp ngay bây giờ cho xong.

Trương Khác cười ngượng ngập, nhìn thấy Trần Thái Trung định chuyển tài liệu trên bàn đi, nhướng mày lên: - Phó viện trưởng Trần, lúc này ông đâu nói như thế.

Phó Tuấn liền đi tới, đặt tay đề lên chống tài liệu, đứng ngay đó không cho ông ta chuyển đi.

Áo Sơ Mi thấy Trần Thái Trung trở giọng rồi, hần cũng biết thời thế, nặn ra nụ cười nói: - Chắc là hiểu lầm thôi, còn chưa điều tra rõ ràng ...

- Hiệu trưởng Đh Đông Hải mà to à? Quần Short Ngắn hung dữ kéo Sơ Mi Hoa sang một bên: - Thằng nhãi kia lúc này đã thừa nhận xô vào người ta rồi, chẳng lẽ hiệu trưởng tới thì có thể nói đen thành trắng? Nó

phải bồi thường, không thiếu một xu.

Nhưng đám nhân chứng, chuyên gia ngồi bên bàn hội nghị bắt đầu dao động rồi, đưa mắt nhìn nhau không biết phải làm sao, có điều lúc này chẳng ai thêm để ý tới họ.

Lý Hồng Minh quay sang nhìn Trương Khác, Trương Khác cười nói: - Không ngờ thầy hiệu trưởng đích thân tới, em cũng mời người khác điều tra chuyện này, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, em không định dựa vào thân phận ức hiếp bọn họ.

Quần Short Ngắn khinh khỉnh xen vào: - Khẩu khí gớm nhỉ,

Trương Khác không thèm nhìn cô ta, tiếp tục nói với Lý Hồng Minh: - Thế nào cũng cần có người điều tra độc lập mới làm người ta phục được, phiền thầy đợi một lúc ạ.

Lý Hồng Minh gật đầu, lúc này ngoài cửa có tiếng bước chân, lại là y tá lúc nãy dẫn Lý Hồng Minh, gõ cửa thò đầu vào nói: - Viện trưởng Mã tới.

Lý Hồng Minh ngồi im hỏi: - Mã Quân đấy hả?

Viện trưởng Bệnh viện Nhân dân số ba Mã Quân là trung niên hói, ông ta đang đứng ở cửa mời hai trung niên nam nhân mặc sơ mi ngắn tay đi vào, nghe thấy có người gọi tên mình, nhìn vào trong, ngạc nhiên thốt lên: - Thầy, sao thầy tới đây? Mấy ngày nữa là đoàn ngo, em định tới thăm thầy cô. Vợ giới thiệu cho hai người bên cạnh Lý Hồng Quân: - Vị này là ...

- Tôi biết, tuy tôi không phải là học sinh của giáo sư Hà, nhưng tôi cũng tốt nghiệp Đh Y khoa. Người trung niên đi đầu miệng có nốt ruồi vợ đi tới không để Lý Hồng Minh đứng dậy, bắt tay ông giới thiệu: - Tôi là Trương Đại Vĩ của cục vệ sinh.

Nhìn thấy viện trưởng cùng cục trưởng cục vệ sinh đi vào, người trong phòng đứng cả dậy, Lý Hồng Minh vẫn ung dung ngồi yên, còn Trương Khác chỉ bỏ chân đang vắt chữ ngũ xuống, gật đầu với Trương Đại Vĩ: - Cục trưởng Trương tới đó hả? Không thêm để ý tới trung niên béo đẫy sau ông ta.

Quần Short Ngắn nhìn thấy trung niên béo đó thì vui mừng cùng Sơ Mi Hoa đi tới: - Sao ba lại tới đây? Lý Hồng Minh liếc nhìn trung niên béo đó, hỏi Mã Quân: - Ai thế?

- Vị này là Trần Khuê, phó chủ nhiệm phòng văn minh đô thị khu nam ... Mã Quân căn bản không biết có chuyện gì, Trương Đại Vĩ kéo Trần Khuê tới nói bệnh viện có chuyện tranh chấp bảo ông ta tới tham dự điều tra, nhận điện thoại xong ông ta thẳng tới phòng hội nghị, còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Mời đầu Mã Quân nhìn thấy cô gái kia thân thiết chạy tới gọi Trần Khuê, còn tưởng Trần Khuê tìm Trương Đại Vĩ tới để thiên vị bên đó, nhưng nhìn khắp phòng, thấy không khí khác thường, liền không nhiều lời nữa.

Trần Khuê nhìn con gái, con rể, ông ta nhận được điện thoại của bí thư khu ủy sau đó là Trương Đại Vĩ tới đón, cũng chẳng hiểu chuyện gì, nên không tùy tiện lên tiếng.

- Ba à, sao ba lại tới đây? Quần Short Ngắn làm nũng, quay lại trừng mắt nhìn Sơ Mi Hoa: - Có phải anh lên gọi điện cho ba không, dù ba không tới, anh còn sợ bọn chúng dám quịt à?

Trần Thái Trung lúc này không chỉ trán có mồ hôi, mà sống lưng cũng ướt đẫm rồi, hận không thể xông tới bịt mồm Quần Short Ngắn lại, đúng là ngu hết chỗ nói.

- Mời mọi người tới là hi vọng mọi người điều tra công bằng, ở đây có tài liệu, mời mọi người xem trước. Trương Khác chỉ phụ trách nói, Phó Tuấn đưa tài liệu cho đám Mã Quân xem.

Bọn họ là người thông minh, nhìn thấy số tiền trên giấy hòa giải là biết vấn đề ở đâu rồi.

- Ba, chính con nhãi thối tha kia xô vào mẹ Hà Dũng ở đại sảnh, còn dứt khoát không thừa nhận. Quần Short Ngắn đánh đá chỉ Hà Huyền rồi chỉ Trương Khác: - Còn cái thằng này, lấy đồ ném con sau đó kéo con nhãi chạy, bị con và Hà Dũng dẫn người tới chặn đường, nó đã thừa nhận xô vào ...

- Bốp! Quần Short Ngắn đang nói tới đắc ý không ngờ bị chính cha cô ta dùng toàn lực tát ột cái đánh gọn, lùi liền mấy bước và phải bàn hội nghị mới đứng lại, ngã ra đất, choáng váng ngồi ngây ra: - Ba, vì sao ba đánh con?

- Thèm tiền phát điên rồi à? Trần Khuê hận không thể đá cho con gái hai cái, đi tới nắm cánh tay cô ta kéo tới trước mặt Trương Khác, quát: - Còn không mau nhận sai xin lỗi người ta đi.

Cái tát đó quá mạnh, quá bất ngờ, làm quá nửa số người trong phòng hội nghị ngã ra, không chỉ làm Trần Trung Thạch, Hà Dũng, tên trưởng phòng bảo vệ run như cây sậy, mà ngay cả Mã Quân và Trương Đại Vĩ cũng giật nảy mình.

Trương Khác không nhìn Quần Short Ngắn nằm bò trên mặt đất, lạnh lùng nhìn Trần Khuê mấy giây, không nể nang gì nói: - Chủ nhiệm Trần, mời ông tới đây tham dự điều tra chân tướng, không phải để ông ra uy giáo huấn con gái.

Mã Quân nghe vậy mới hiểu Trần Khuê đang chơi trò khờ nhục kẻ, nhưng thanh niên này tim như sắt đá không may may động lòng chút nào, thâm nghĩ chắc là một thái tử nào đó trong Đh Đông Hải rồi.

Trương Đại Vĩ cau mày nói với Trần Khuê: - Chân tướng còn chưa làm rõ, ông nên đứng sang một bên đi. Quan ột cấp đề chết người, tuy Trần Khuê không phải quan viên thuộc cục vệ sinh, nhưng Trương Đại Vĩ nói chuyện không hề khách khí, lại bảo Mã Quân: - Viện trưởng Mã quen thuộc nơi này, tôi không chỉ huy nữa.

Mã Quân nhìn hai chuyên gia khoa xương cốt đang ngồi đó sợ hết hồn: - Bà Từ do hai người hội chẩn, hai người thấy bà ấy có thể tới đây tiếp nhận điều tra không? Rút báo cáo cùng phim CT ra xem, nhứ mày lại bảo y tá ngoài cửa: - Đợi đã, cô thông báo cả chủ nhiệm Hồ, chủ nhiệm Từ của khoa xương tới đây cùng hội chẩn cho bà Ta. Rồi đưa phim CT cho y tá.

Trương Khác đứng dậy, lấy tài liệu trong tay Mã Quân, đặt trên bàn, lật xem qua rồi lạnh lùng nhìn Hà Dũng và tên trưởng phòng bảo vệ cùng mấy nhân chứng: - Tôi không phải người muốn nhiều chuyện, các người trong thời gian ngắn như thế làm ra chừng này tài liệu chỉ vì muốn lấy tiền của tôi, thật ghê sợ. Ném hiệp nghị hòa giải sang một bên, lật xem tài liệu, ngẩng đầu nhìn một y tá người nhỏ nhắn đứng dựa vào tường: - Y tá Liễu Lan phải không? Chỉ Hà Huyền: - Cô nói khi đó cô đứng ở quầy nhìn thấy cô ấy vào phải bà lão? Tôi muốn hỏi khi đó có ba y tá ở quầy, vì sao hai người kia không nhìn thấy? Ngoài ra chỗ bà Từ ngã cách chỗ cô đứng rất xa, cô tận mắt nhìn thấy à?

- Tôi ... Tôi .. Y tá mặt trắng bệch, ấp a ấp úng nói: - Khi đó tôi thấy hai người đứng cùng bà Tư, về sau lại cùng cô ấy ... Sợ hãi nhìn Quần Short Ngắn: - Cãi nhau với cô ấy, nên nghĩ là hai người va vào bà Từ.

- Vậy cô nói trong tài liệu là cô chính mắt nhìn thấy, con mắt nào của cô thấy. Giọng Trương Khác rét run làm người ta nghe như dao cạo thịt.

- Tôi ... Trưởng phòng Lưu ... Y tá cúi đầu xuống không dám nhìn ánh mắt đáng sợ của Trương Khác, lí nhí phân bua cho bản thân: - Trưởng phòng Lưu bảo tôi viết thế.

- Hai y tá khác thì sao, trưởng phòng Lưu có bảo bọn họ viết thế không? Trương Khác chỉ muốn ném thẳng tài liệu vào mặt cô ta, mắt âm trầm nhìn trưởng phòng bảo vệ, nhưng không hỏi hấn, mà nói với hai nhân viên phòng giám sát: - Vì sao tắt cả camera bệnh viện hoạt động bình thường, chỉ có cái camera quay được sự việc lại tu sửa thường lệ? Còn nữa, vì sao lại tu sửa đúng lúc sự việc xảy ra?

Hai nhân viên kia không biết trả lời ra sao, chỉ nói: - Trưởng phòng Lưu bảo thế.

- Lại là trưởng phòng Lưu. Trương Khác cao giọng lên: - Trưởng phòng Lưu bảo sao?

- Trưởng phòng Lưu tới lấy băng ghi hình xóa đi, bảo chúng tôi nói là tu sửa thường lệ.

Trương Khác cười nhạt quay sang hỏi: - Hai vị chuyên gia khoa xương, chắc là trưởng phòng bảo vệ không chỉ huy được hai vị, như vậy hai vị chẩn đoán bằng lương tâm rồi.

Hai chuyên gia khoa xương đều là người trung niên, mặt tái me tái mét, ánh mắt của Trương Khác không phải đáng sợ nhất mà ánh mắt của Mã Quân và Trương Đại Vĩ phía sau mới làm họ đứng không vững, không nói được lời nào.

- Trưởng phòng Lưu. Trương Khác nhíp tay lên bàn: - Vị giám đốc Hà của Cty thiết bị y học Thiên Phong này không biết có năng lực gì mà khiến trưởng phòng Lưu làm những việc này?

- Tôi ... Trưởng phòng Lưu nhìn sang Trần Thái Trung rồi ngậm miệng không nói gì thêm.
- Phó viện trưởng Trần có nên giải thích một chút không? Trương Đại Vĩ hừ một tiếng xen vào.

Trần Thái Trung nào dám lên tiếng nói năng gì?

Cửa phòng mở ra, hai bác sĩ trung niên mặc blu đi vào, một người cầm phim CT, bọn họ nhìn quanh phòng, đi thẳng tới trước mặt Mã Quân báo cáo: - Chúng tôi đã so với phim chụp của bà Từ trước khi phẫu thuật, lần bị ngã này ảnh hưởng tới bà ấy cực ít, có thể nói không cần lo lắng, có thể điều trị theo phương án cũ là được.

Mã Quân đặt phim CT lên ban, lúc này hai y tá dìu bà Từ vào, Trương Đại Vĩ đứng dậy nói với bà ta: - Tôi là Trương Đại Vĩ, cục trưởng cục vệ sinh, được thành phố ủy thác tới điều tra chuyện bà bị xô ngã ở bệnh viện. Đã chứng thực được lời khai ba bị cô gái kia xô ngã là nói dối, cục vệ sinh sẽ nghiêm túc xử lý việc này, thậm chí sẽ giao cho cơ quan công an xử lý, chuyện này bà rõ nhất, ai xô vào bà, bà nói đi, chúng tôi muốn nghe bà nói.

1033. Chương 1032: Cô Ấy Là Thư Ký Của Tôi.

- Chỉ tại cái chân này, chỉ tại cái chân này. Bà Từ ngồi bệt xuống đất, lết tới muốn ôm lấy chân Hà Huyền, còn muốn quỳ lạy, nước mắt nước mũi chảy cả ra, kêu khóc nói: - Cháu à, không phải dì muốn vu oan cho cháu, nhưng đứa bé kia chạy mất rồi, cái chân này lại có vấn đề gì, con dì sẽ lại phải trả tiền cho bệnh viện, rồi con dì lại cãi nhau với nó ... Dì không cố ý vu oan cho cháu đâu.

Hà Huyền luống cuống không biết làm sao, chưa bao giờ có ai quỳ trước mặt cô, hướng hồ lại là một bà già ngần này tuổi, vội đỡ bà ta lên, nhưng bà ta nhất định muốn quỳ, đỡ không nổi, Thôi Úc Mạn và hai y tá tới giúp.

- Đủ rồi, Hà Huyền, qua đây đi. Trương Khác đưa tay kéo Hà Huyền lại, giọng lạnh băng: - Bà chừng đây tuổi rồi, chúng tôi có lòng tốt tới đỡ, bà lại vì bản thân mà nhẫn tâm đi hãm hại hai người xa lạ giúp mình, bà ta muốn quỳ cứ để bà ta quỳ.

Hà Huyền không đành lòng, định vùng tay khỏi Trương Khác, nhưng bị y kéo sang một bên rồi, Thôi Úc Mạn và hai cô y tá không ngờ trái tim Trương Khác băng lãnh sắt đá như vậy, do dự không biết có nên đỡ bà Từ lên không?

Trương Đại Vĩ thầm cả kinh, càng không dám tỏ thái độ, quay đầu nhìn Lý Hồng Minh, nghĩ lúc này chỉ có ông ta lên tiếng được, nhưng Lý Hồng Minh ngồi ngay ngắn, đưa tay ra kéo Thôi Úc Mạn lại ... Chỉ đành đánh mắt báo hai y tá lui ra, mặc bà Từ ngồi bệt trên mặt đất.

- Xem chuyện các người làm đi, chỉ hai ba tiếng đồng hồ hợp mưu chường này người, bịa đặt chứng cứ, đổ tội lên đầu người ta, còn muốn tống tiền ... Chuyện này nếu không phải là tôi, mà là người bình thường sẽ phải ngậm đắng nuốt cay, về sau người đó sẽ báo mỗi người mình gặp là đừng bao giờ làm việc tốt. Trương Khác mặt đanh lại, giọng nói nghiêm khắc: - Các người có lẽ thấy tôi ỷ thế khinh người, có lẽ cho rằng mình bị bức ép ... Nhưng các người dung túng cho kẻ ác, sau này nếu có cụ già đứa trẻ nào ngã ra đất, sẽ còn ai dám đỡ. Đám sầm lên mặt bàn: - Ai dám đỡ nữa? Cầm cả chứng tài liệu ném xuống đất, trừng mắt nhìn đám người kia một lúc, thở hắt ra, lấy lại bình tĩnh nói với Trương Đại Vĩ: - Tôi đã báo cục công an, nên xử trí ra sao, điều tra thế nào thì làm thế ấy, loại người này, tôi không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào.

Lý Hồng Minh lúc này mới thở dài, lãnh đạm nói: - Từ TW đến địa phương đều đề cao hành vi vì nghĩa, nhưng xã hội chân thực lại lấy máu tanh chôn vùi nghĩa cử cao đẹp ấy, đúng là không thể tha thứ được. Quay sang bảo Thôi Úc Mạn: - Cô giáo Tiểu Thôi, chân tướng rõ rồi, chúng ta về thôi nào.

- Làm thầy vất vả quá. Trương Khác áy náy nói:

- Không sao. Lý Hồng Minh cười hiền từ: - Lúc này tôi mới nhận ra, trường ta có sinh viên như em, không phải là phiền toái.

~~~o0o

~Tối cục công an viết lời khai xong, Trương Khác và Hà Huyền về bệnh viện thì Trần Phi Dung đã chuẩn bị sẵn sàng chuyển viện, chỉ đợi họ tới.

Trương Khác và Hà Huyền vừa đi vào đại sảnh, y tá, được sĩ, bác sĩ đều thò đầu ra nhìn.

Trương Khác đã dành, Hà Huyền quốc sắc thiên hương, dung nhan tai họa của cô vốn làm người ta chú ý, hơn nữa chuyện này chấn động cực lớn, cả phó viện trưởng, trưởng phòng bảo vệ đều bị trực tiếp công tay cho vào xe cảnh sát. Bất kể cơ quan tư pháp điều tra ra sao, tra ra vấn đề gì, nhưng Trương Đại Vĩ và thành viên đảng tổ bệnh viện mở cuộc họp ngay tại chỗ, ra quyết định xử phạt hành chính nghiêm khắc với nhân viên bệnh viện liên quan, ngay cả Mã Quân cũng bị xử phạt cảnh cáo.

Trần Phi Dung còn phải ở lại bệnh viện quan sát vài ngày, nhưng không thích hợp ở lại đây nữa, chuẩn bị chuyển tới bệnh viện nhân dân tỉnh.

Trương Khác và Hà Huyền lên lầu, Trần Phi Dung đang được Tô Nhất Đình dìu đi lại chậm chậm trước giường, sắc mặt tốt hơn buổi sáng nhiều rồi, đôi mắt đen nhánh ánh lên sắc thái quyến rũ, cánh môi đã lấy lại sắc hồng căng mọng, làn da mịn màng nhờ đi đã ửng hồng, bừng bừng sức sống thanh xuân, không phải là tai họa mà thảm họa, dáng vẻ này tuyệt đối không cho phép ra đường, Trương Khác thầm nghĩ như vậy.

- Phẫu thuật viêm ruột thừa phải đi lại nhiều, bác sĩ đều nói thế ... Người trong phòng đều vênh quanh giường, mỗi người một câu bảo Trần Phi Dung phải đi thế này, thế này làm hai nữ bác sĩ chỉ đạo ở bên cạnh không có chỗ để nói xen vào, nhìn thấy Trương Khác đi vào chủ động tránh sáng bên.

Trương Khác không biết bác sĩ, y tá trong bệnh viện này ác ma hóa mình thế nào rồi, dù sao nơi này cũng không thể ở lại được nữa, hỏi: - Sao còn mặc y phục bệnh viện?

- Thay y phục có thể đựng tới vết thương, chuyển sang bệnh viện tỉnh vẫn phải thay đồ, nên chẳng cần thay đi thay lại cho rắc rối. Nữ bác sĩ lúc này mới dè dặt nói:

Trương Khác gật đầu, không nói gì nhiều, nếu là người khác sao có thể mặc y phục bệnh viện này sang bệnh viện khác được.

Hà Huyền cúi đầu theo Trương Khác đi tới trước giường bệnh, lách mình nấp sau lưng Tô Nhất Đình, cố kiềm chế muốn làm mặt quỷ, dọn dẹp đồ trên giường xách lên. Hai nhân viên công tác luôn gác ngoài phòng bệnh đi vào nhận lấy túi đồ.

Trương Khác nhìn người phụ nữ lúc xảy ra xung đột nói giúp mình còn bị tên Hà Dũng chửi bởi lúc này chỉ ngồi ở giường con gái nhìn sang, liền đi tới cười nói: - Cảm ơn dì hôm qua giúp cháu chữa bệnh nhân, nếu để cháu làm chắc rồi lên rồi, sau này dì có việc cứ tìm cháu, cháu tên là Trương Khác .. Lấy từ tay Phó Tuấn một tấm danh thiếp ký tên lên đưa cho người phụ nữ đó: - Có chuyện dì cứ liên lạc số điện thoại hoặc địa chỉ trên này, đều có thể tìm được cháu.

Người phụ nữ trung niên má móm nhận lấy tấm danh thiếp gật đầu, bà ta đoán được thân phận của Trương Khác nhất định rất ghê gớm.

Dì Trần Phi Dung vào chiếc xe thương vụ đen xì xì, Hà Huyền mới ôm ngực thở mạnh, nói: - Thật khủng bố, nếu ở trong cái phòng đó một ngày thôi, mình sẽ sụp đổ mất, thế mà bạn còn nghe bọn họ đi đi lại lại ở đó được.

- Không nhìn thấy người mình toát mồ hôi, đi lại như tượng gỗ à, người ta nhìn chăm chăm như vậy, làm sao mình thoải mái được? Trần Phi Dung thở phào, cẩn thận không để đựng tới vết thương, nhưng xe đi rất êm, cô mới yên tâm, kể khổ với Hà Huyền: - Nhưng người ta cứ vây quanh nói mình phải hoạt động nhiều hơn, nếu nhất định cứ nằm trên giường, không phải càng thảm à? Chỉ mong hai bạn tới sớm sớm cứu mình ra khỏi biển lửa.

Trương Khác quay đầu lại nhìn một cái, không nói gì, lại quay đầu đi.

- Sao trầm mặc thế hà? Tô Nhất Đình hỏi:

- Tôi nhịn gần 20 tiếng không được nói chuyện cười trước mặt Phi Dung rồi, cô bảo tôi không trầm mặc mà được à? Trương Khác nghiêm mặt quay đầu lại nói:

- Á! Trần Phi Dung vừa nở nụ cười liền đụng vào vết thương, nhin đau, mở đôi mắt mỹ lệ nhìn Trương Khác:
- Bạn cứ tiếp tục trầm mặc đi, mình không muốn tới bệnh viện tỉnh khâu hai mũi nữa đâu đấy.

Tô Nhất Đình, Hà Huyền lại ôm bụng cười, Tô Nhất Đình hỏi Trương Khác: - Có biết trong bệnh viện người ta suy đoán về anh thế nào không?

- Còn đoán gì được nữa? Trương Khác cười khổ: - Một vị thiếu gia oai phong lẫm liệt ỷ thế khinh người như thế, trong nhà ít nhất cũng phải là lãnh đạo TW ... Rồi háy mắt nhìn Trần Phi Dung: - Vậy bọn họ đoán vì sao bạn lại ở phòng bệnh bình thường không?

- Điều đó người ta căn bản không nghĩ nhiều ... đủ rồi ... Trần Phi Dung mặt thoáng hiện vẻ thẹn thùng, giơ tay lên dọa, bắt y quay đầu đi không cho nhìn mình, rồi thở dài: - Chuyện này nếu xảy ra với người bình thường, không biết phải làm sao?

Tô Nhất Đình cảm phần nói: - Không ngờ cần một tên hoàn khổ chủ trì công đạo, cái xã hội này thật đáng buồn.

- Đúng, đúng thế. Hà Huyền phụ họa.

- Xin cô đấy, nói cái từ “hoàn khổ” đừng có nghiêng rằng được không? Trương Khác quay sang Hà Huyền: - Còn cô , có nhớ cái áo sơ mi trên người là của tên hoàn khổ nào đó không? Đừng có phụ họa nhiệt tình thế, cẩn thận tên hoàn khổ đòi lại áo ngay bây giờ ...

Hà Huyền ôm tay trước ngực, người rụt lại đằng sau, cười nói: - Anh được tính là người nhân phẩm xuất chúng trong đám hoàn khổ rồi, đừng tự ti vì thân phận của mình ... À phải, nghe Đỗ Phi nói ba anh vừa mới lên chức thị trưởng Tân Vu, lạ nhé, thị trưởng có lợi hại thế không? Mà có lợi hại cũng sao quản nổi chuyện Kiến Nghiệp?

- Ba tôi chưa phải thị trưởng, chỉ là thị trưởng tạm thời, còn phải qua tuyển cử của HDND, còn vì sao ba tôi có thể quản chuyện rộng như thế ... Trương Khác nhe răng cười: - Đây là cơ mật, Phi Dung biết đấy, vì Phi Dung đã nhận lời làm thư ký cho tôi.

Em Dung này cũng lằng nhằng không kém

Mai tiếp.

1034. Chương 1033: Sắp Tới Rồi ...

- Bạn đừng có rơi vào bẫy của cậu ta. Tô Nhất Đình khoa trương ré lên: - Bạn làm thư ký cho cậu ta, khác gì thỏ trắng chui vào hang sói xám làm giúp việc. Rồi quay sang Trương Khác: - Tôi và Mầm Họa mỗi ngày giúp cậu quản lý 1978, có phải cũng cách thành thư ký của cậu vài bước thôi không?

Đôi mắt đen lánh long lanh của Hà Huyền ẩn chứa nụ cười, tuy bạn bè với nhau không để ý xuất thân gia đình, nhưng đôi lúc không khỏi tò mò.

- 1978 là các cô chiếu cố thay Tỉnh Mông, tôi tiết lộ cho các cô biết thân phận của cô ấy nhé. Trương Khác tỳ cầm lên lưng ghế: - Cái ông bác trung niên mỗi lần tới thăm Tỉnh Mông, nắm tay cô ấy kéo ra sau quầy bar nói nửa ngày trời, mà trông có vẻ thô bỉ, thực ra là ba cô ấy, tên Tôn Thượng Nghĩa, các cô có thể lên mạng tìm ... Còn cái người uống nhiều rượu, trông có vẻ thanh niên tài tuấn, hay nhìn trộm đùi ngực các cô gái trẻ, tên là Diệp Kiến Bản.

- Người ta nhìn con gái còn ý tứ hơn cậu đấy có biết không? Tô Nhất Đình cười nhạo: - Người bỉ ổi nhất chính là cậu và Đỗ Phi đấy, chị Tịch nói, hai tên các cậu nhìn con gái đầu tiên là nhìn ngực, sau đó mới từ ngực nhìn lên, cái ánh mắt đó làm người ta sờn hết da gà da cóc ... Chị ấy thấy mỗi lần hai tên các cậu kéo Mộng Nhạc đi là lại lo lắng trùng trùng.

- Thôi đi .. Trần Phi Dung lên tiếng cầu xin: - Các bạn muốn đấu khẩu thì tới bệnh viện đã, cho dù vết thương có rách ra, còn có bác sĩ, y tá ...

Trương Khác ghé đầu vào bên tai Hà Huyền nói: - Tôi cứ thắc mắc có gì đó không ổn, thì ra là có Phi Dung, ảnh hưởng tới phong độ của tôi, đợi tới bệnh viện sẽ đấu khẩu với các cô.

Trần Phi Dung quay đầu sang nhìn cửa sổ xe, tránh bị ảnh hưởng, Hà Huyền cười chảy nước mắt, Tô Nhất Đình thì nghi hoặc không biết Trương Khác nói cái gì.

Sau khi tới bệnh viện nhân dân tỉnh, Tô Nhất Đình về trường trước, phải trong coi 1978, Trương Khác và Hà Huyền chăm sóc Trần Phi Dung ở phòng bệnh cao cấp, tới hoàng hôn mấy cô bạn trong phòng Trần Phi Dung tới thăm. Trương Khác mời các cô gái sang phòng ăn nhỏ bên cạnh ăn cơm, do Trần Phi Dung chưa thể ăn uống, nên bọn họ đóng cửa thật chặt.

Ở bệnh viện nhân dân số 3 thiếu chút nữa trời long đất lở, nhưng ở trường không có chút động tĩnh nào, trên tin thời sự dài địa phương và trên mạng có đưa tin về sự kiện này.

Được Trương Khác và Hà Huyền chăm sóc chu đáo, tới tối Trần Phi Dung đã đánh rắm được.

- Mình chuẩn bị cho bạn chút đồ ăn, mình hâm nóng cho bạn. Trương Khác nói:

Trần Phi Dung đã gần 48 tiếng không ăn rồi, nghe Trương Khác nói câu này, mắt lộ vẻ thèm khát, không đợi nổi nữa, đi dép vào theo Trương Khác và Hà Huyền sang phòng ăn nhỏ, nhìn bọn họ lấy một hộp nhựa mở ra, nhìn thứ bên trong thiếu chút nữa muốn khóc: - Đồ ngon mọi người ăn hết cả, để lại mỗi cháo thôi à? Trước khi phẫu thuật mình cũng gần 12 tiếng không ăn rồi.

- Đừng có trẻ con thế, còn kêu ngay cả cháo cũng không có mà ăn đâu. Trương Khác uy hiếp thu hộp cháo lại.

- Được, được, được, cháo thì cháo, bạn nhanh lên đi, nếu không mình không đói chết cũng thèm chết mất. Trần Phi Dung nhìn hộp cháo không chớp mắt.

- Nếu để nam nhân nào khác nhìn thấy băng sơn mỹ nhân của Đh Đông Hải như con chó nhỏ vẫy đuôi cầu khẩn người khác thế này, chẳng biết trong lòng họ sẽ nghĩ thế nào? Tô Nhất Đình vừa mới tới nơi, nhìn dáng vẻ thèm thuồng của Trần Phi Dung, không nhịn được lên tiếng trêu, cô biết Trần Phi Dung vì bảo vệ bản thân đã phủ một lớp vỏ băng giá lên khuôn mặt xinh đẹp của mình, cho dù ở cùng bạn bè cũng rất lạnh nhạt, nhưng lớp vỏ này trước mặt Trương Khác chẳng có sức kháng cự nào, tan ra lộ ra khuôn mặt mềm yếu ngây thơ.

~oOo~

Hai ngày sau vẫn chỉ có thể ăn chút cháo, uống sữa, Trần Phi Dung đã bỏ lỡ một môn thi, cô không muốn để mấy môn học kỳ này sang kỳ sau mới thi như ai đó.

Thời tiết Kiến Nghiệp hạ tuần tháng 6 nóng khác thường, ở trong KTX nóng như cái lồng hấp, Trương Khác chỉ lo cơ thể yếu ớt của Trần Phi Dung chịu không nổi, bắt cô ở trong chung cư Thanh Niên: - Hai ngày nữa Đường Thanh sẽ về Kiến Nghiệp, cô ấy nói, bạn không yên tâm thì bảo Nhất Đình, Hà Huyền tới ở cùng ... Ài, thế là tới lượt mình không yên tâm.

Đám Mã Hường Đông, Lương Văn Giang kết thúc chuyến hành trình ở Kiến Nghiệp, buổi tối bọn họ đi tàu hỏa tới Quảng Châu tiếp tục kiếp sống diễn giảng kéo dài hơn nửa tháng.

Hai ngày qua đám Mã Hường Đông trừ diễn giảng, phỏng vấn, cơ bản xác định cùng Vườn Sồi đầu tư 200 triệu lập quỹ hỗ trợ phát triển kỹ thuật phần mềm trong nước, đồng thời định dần dần chuyển trung tâm nghiên cứu từ Bắc Kinh sang Kiến Nghiệp.

So với Bắc Kinh, tài nguyên nhân lực lĩnh vực kỹ thuật ở Kiến Nghiệp không bằng, nhưng so với mật độ xí nghiệp internet ở Bắc Kinh, Kiến Nghiệp lại thành ra có ưu thế.

Mặc dù có thể dự toán trong một hai năm tới tài chính đầu tư mạo hiểm hải ngoại đổ vào sản nghiệp internet trong nước có thể tới mấy triệu USD, nhưng quy mô các quỹ sáng nghiệp trong nước vẫn rất hữu hạn.

Hai cấp chính phủ tỉnh thành Chiết Đông Văn Chu, ban ngành KHCN cùng các trường ĐH CĐ Văn Chu thiết lập quỹ sáng nghiệp công nghệ mới có 48 triệu, quỹ sáng nghiệp ở Trung Quan Thôn - Bắc Kinh được các phương diện nỗ lực mới có hơn 300 triệu. Quỹ đầu tư sáng nghiệp Kiến Nghiệp tổng quy mô đã hơn 1 tỷ, tạo nên cơ sở hấp dẫn nhân tài ưu tú ở lại cùng thu hút nhân tài tới Kiến Nghiệp, cung cấp động lực phát triển mạnh mẽ cho thành phố.

Đối với những người sáng nghiệp bưng bưng dă tâm mà nói, muốn có được từ quỹ sáng nghiệp không phải chỉ là hỗ trợ tài chính, càng cần một sự chỉ đạo trên con đường sáng nghiệp gian khổ. Sự thành công của Côn Đăng Online cũng làm thanh danh quỹ đầu tư Vườn Sồi càng thêm hiển hách.

Đón Trần Phi Dung ra viện, buổi tối tham gia bữa tiệc tiễn đám Mã Hướng Đông , còn về lời mời Lương Văn Giang, Vương Thái Linh tới Tân Vu dành tạm thời tri hoãn. Mông Nhạc cũng về Kiến Nghiệp hôm nay chuẩn bị sống thời gian cuối cùng đời sinh viên ở ĐH Đông Hải, Tịch Nhược Lâm cũng đi cùng hẳn.

Sau bữa tiệc Trương Khác không đi tới ga tàu tiễn chân, y phải về với Trần Phi Dung đang ôn bài một mình ở chung cư.

Vừa vặn Trần Tĩnh cùng Úc Bình, Lưu Minh Huy tới ngô Học Phủ ăn cơm, Trương Khác đi vào ngô thì gặp bọn họ từ nhà hàng đi ra, Tạ Ý cũng ở trong số đó.

Trương Khác thấy đám Trần Tĩnh mặt hồng hào, chắc là uống rượu, đang hưng phấn trò chuyện rôm rả, tới gần mới thấy Trương Khác đang đứng nhìn bọn họ.

- Á, giật cả mình. Trần Tĩnh đưa tay ôm ngực, chiếc áo lụa dài tay cổ tròn làm bầu ngực càng thêm nổi trội, dụ hoặc ánh mắt nam nhân, khuôn mặt ửng đỏ vì rượu, càng tăng thêm vẻ quyến rũ, mắt sáng lên mừng rỡ vì cuộc gặp gỡ bất ngờ.

- Mở tiệc mừng trước đây à? Trương Khác cười hỏi:

Úc Bình, Lưu Minh Huy, Tạ Ý chào Trương Khác xong đi vào ngô tìm quán bar uống rượu, để Trần Tĩnh nói chuyện với Trương Khác, Tạ Tử Gia mím môi do dự một lúc rồi mới đi theo đám Úc Bình.

- Lễ giới thiệu sản phẩm mới mai mới cử hành, vì nó mà phải vất vả bao nhiêu ngày rồi, bất kể ngày mai có kết quả lý tưởng không, hôm nay cũng phải giải tỏa hết áp lực, đúng không? Trần Tĩnh bước tới một bước, đứng sóng vai với Trương Khác, đôi mắt đẹp mang men say sảng sánh chết người.

- Tô Tân Đông sau khi nhìn thấy loạt di động bảo thạch của các cô, quyết định tháng 7 sẽ đưa ra 2 chiếc máy mới nữa, do lo bị Cao Khoa KV đã kích dấy ...

Nghe Trương Khác nói như thế, Trần Tĩnh cười vui vẻ, hơi ngả người sang: - Định mời anh tham dự lễ giới thiệu sản phẩm mới ngày mai, chỉ sợ quá đường đột.

1035. Chương 1034: Bối Rối.

- Sáng mai tôi có thời gian, tôi sẽ tới thẳng đó ... Trần Tĩnh đứng rất gần, Trương Khác ngửi được cả hơi thở lẫn mùi rượu và hương thơm trên cơ thể cô: - Tối chỗ tôi uống cốc cà phê nhé, đại mỹ nữ say ngã ra đường trông không đẹp đâu.

- Làm gì tới mức như anh nói. Trần Tĩnh đắm đuối nhìn ánh mắt Trương Khác, tim đập rộn lên: - Tôi say tới mức đó rồi sao?

- Gần gần ... Trương Khác mỉm cười, cùng Trần Tĩnh đi về phía chung cư.

Đi vào thang máy, Trần Tĩnh bắt đầu thấp thỏm, ánh đèn tiết kiệm điện chỉ phát ra ánh sáng mờ mờ, nhìn nửa bên mặt của Trương Khác, càng say thêm vài phần, thầm nghĩ đằng nào cũng liều rồi, sao tới lúc này lại run chứ? Đến khi Trương Khác mở cửa, ánh đèn từ bên trong hắt ra, dáng người y càng thêm cao lớn, mông cũng rất đẹp, nếu được sờ một cái thì thật hay, Trần Tĩnh thầm mắng bản thân, chưa gì đã như con mèo động đực rồi, lát nữa thế nào cũng phải tỏ ra rút rè một chút, bất kể thế nào trước tiên phải từ chối đã, rồi tiếp đó ...

Đợi tới khi nhìn thấy Trần Phi Dung và Hà Huyền co chân ngồi trên ghế sofa ở phòng khách học bài, Trần Tĩnh ngó ra, tiếp đó là xấu hổ tới nóng rát cả mặt, mình nghĩ đi đâu thế chứ, may mà cô uống rượu, có đồ mặt không ai để ý, nhưng nhìn ánh mắt ngạc nhiên của hai tiểu mỹ nữ, mặt càng nóng dữ ...

- À, mình vừa ra đường nhặt được một mỹ nhân say ... Trương Khác nói đùa, lấy dế thay hộ cho Trần Tĩnh, nhìn đôi chân dài trong lớp tất mỏng, thật dụ hoặc hết mức, bảo Trần Tĩnh ngồi xuống ghế sofa đợi, rồi lại hỏi hai cô gái uống gì, y sẽ chuẩn bị.

Hương thơm cà phê tràn ngập trong phòng, lúc này Trần Tĩnh mới trấn tĩnh lại, trêu Trương Khác: - Không ngờ cậu còn biết kim ốc tàng kiều, nghe chị Hứa Tư nói, thời cao trung cậu đã bắt nạt Trần Phi Dung rồi.

Hà Huyền, Trần Phi Dung gặp Trần Tĩnh vài lần, không xa lạ lắm, Trương Khác giải thích với Trần Tĩnh là Trần Phi Dung mới phẫu thuật, lại đúng lúc thi cuối kỳ, nên mới ở đây tĩnh dưỡng, khỏi quá cực khổ.

Hà Huyền ghé vào tai Trần Phi Dung thì thầm một câu, hai cô gái liền cười rúc rích.

Trần Tĩnh thấy thế lại chột dạ, trái tim các cô gái luôn rất mẫn cảm, nhớ ra câu lúc nãy cũng có vấn đề, nếu không ngờ trong phòng còn có người, sao còn theo Trương Khác vào, chẳng phải là tỏ trắng cổ ý nộ mình cho sói xám sao? Mặc cho cô thường ngày phóng khoáng tự nhiên, nhưng lúc này có chút quần bách gò bó, thậm chí dừng để chảy mồ hôi trên mũi xuống nhé, cầm lấy túi sách trên bàn, nói: - Phải rồi, hiếm khi gặp hai cô, muốn tặng quà các cô mà không có cơ hội, chỗ này có hai cái di động, tặng các cô dùng cũng tốt, để các cô tuyên truyền hộ ... Rồi lấy hai chiếc di động tạo hình tinh xảo, vỏ máy màu nhũ khảm một viên lam bảo thạch hình giọt nước lóng lánh dưới ánh đèn.

- Á, chiếc di động này thật đẹp. Hà Huyền ôm vai Trần Phi Dung ghé đầu tới nhìn, tấm tắc khen, lại nói: - Món quà này đắt tiền quá, tôi không dám nhận.

- Tôi có di động rồi. Trần Phi Dung cười áy náy: - Cũng là của người khác tặng, tôi không thể dùng hai di động một lúc.

- Có phải tặng hai bạn miễn phí đâu. Trương Khác cầm lấy hai chiếc di động xem, đưa một cái cho Hà Huyền: - Cô chưa có di động, rảnh rồi cầm ra khoe, ngày mai có lễ giới thiệu sản phẩm mới của nó, cô nhận lấy đi, cùng tôi đi tham gia, chiếc di động này bằng tiền công hai tháng của cô đấy, hai tháng tới cô làm việc miễn phí cho tôi là được rồi, trên đời này không có cái gì miễn phí đâu. Rồi bảo Trần Tĩnh: - Phi Dung không cần, cái còn lại này tôi giúp cô tặng người thích hợp, còn cái nào nữa không? Tôi không bao giờ từ chối di động miễn phí của Cao Khoa KV đâu.

Trần Tĩnh thầm mắng vừa rồi mình hoảng lên làm điều ngốc nghếch, may mà có Trương Khác hóa giải hộ xấu hổ: - Di động của chúng tôi đâu đáng kể trước mặt anh? Hơn nữa chiếc di động này có một nửa chi phí phải trả cho Cẩm Hồ rồi, anh lấy một cái chỉ được một nửa thôi.

Ban đêm uống cà phê trong nhà cao tầng cảm giác không tệ, tùy ý trò chuyện, tới khi đám Úc Bình chuẩn bị từ quán bar về nghỉ mới gọi điện, Trần Tĩnh mới cáo từ rồi đi.

Nhìn Trần Tĩnh rời đi, Hà Huyền lắc di động trong tay cười nói: - Ăn của người ta, nói cho người ta .. Ài, mình không thể nói thêm gì nữa rồi.

Trương Khác cầm chiếc di động còn lại làm động tác muốn ném,, Hà Huyền cười khúc khích nấp sau lưng Trần Phi Dung.

~oOo

~Ngày 24 tháng 6, tại khách sạn Kiến Nghiệp, Cao Khoa KV tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm mới, các doanh nghiệp di động trong nước đều phái đại biểu đủ phân lượng tới dự, giới truyền thông trong nước cũng kỳ vọng thời đại di động trong nước tới, mong đợi khá cao vào di động mới của Cao Khoa KV, phái ra thế trận lớn không thua gì lễ giới thiệu sản phẩm của Ái Đạt.

Hạ tuần tháng sáu Kiến Nghiệp nóng dữ dội, xuống xe một cái, thậm chí là lo mồ hôi trên người bị nhiệt độ làm khô cong luôn, hơi nóng xông tới làm người ta cảm thấy ngạt thở.

Buổi chiều Trần Phi Dung phải đi thi, Hà Huyền đi theo Trương Khác.

Đứng trước khách sạn Kiến Nghiệp, Trương Khác nhìn tòa nhà cao tầng từng cao nhất Kiến Nghiệp, tuy đã có tuổi nhưng không mất phong độ, nói: - Đứng đây nhìn lên và đứng trên tầng thượng nhìn xuống có cảm giác hoàn toàn khác nhau, đó là nguồn động lực cho không ít người.

- Còn anh? Hà Huyền đưa bàn tay trắng nõn, đặt trên mắt nhìn tường kính phản chiếu ánh sáng gay gắt của mặt trời.

- Tôi á? Trương Khác cười: - Tôi càng thích ngồi bệt ở bậc thềm này nhìn dòng người qua lại hơn.

Trương Khác và Hà Huyền đi vào khách sạn, hội trường lễ giới thiệu ở đại sảnh tầng ba, rất nhiều người giống bọn họ tính đúng giờ mới tới, chỗ tiếp đãi ở lối vào nhưng nhúc nhúc toàn người là người.

Hai bọn họ đi tới ký tên, trừ cô gái xinh đẹp đứng sau quầy tiếp đãi nở nụ cười mê người, còn có món quà tặng xinh xắn.

Mỗi bên sân khấu giới thiệu sản phẩm là một đội người mẫu xinh đẹp đi tất đen váy da ngắn, lộ ra bờ vai tròn gợi cảm và cặp chân dài miên man, Trương Khác cười với Hà Huyền: - Đây là phong cách tôi thích.

- Thời buổi này cái gì cũng không sợ, chỉ sợ lưu manh mặt dày. Hà Huyền bĩu môi, đi theo Trương Khác tìm chỗ ngồi, rất nhiều đôi mắt trước đó dán sát lên người mấy cô người mẫu ăn mặc hở hang lúc này bị dung mạo trang nhã xinh đẹp của Hà Huyền thu hút, chỉ là biết giữ thân phận, ánh mắt không dám quá sỗ sàng.

Lần đầu tới những trường hợp thế này Hà Huyền vẫn còn chút căng thẳng, cùng Trương Khác ngồi xuống, vỗ vỗ ngực thở ra một hơi, hơi thở trẻ trung thanh xuân trong tích tắc đó thể hiện trọn vẹn, chỉ không biết động tác nho nhỏ đó là đòn trí mạng với nam nhân.

Đám Trần Tĩnh, Úc Bình đang hàn huyên chào đón khách khứa, Tạ Ý ngồi ở hàng đầu, Lỗ Khánh Sinh là đại biểu chính thức của tập đoàn Ái Đạt, được an bài bên cạnh Tạ Ý, Thiệu Tâm Văn cũng ngồi hàng đầu, trò chuyện với Tạ Ý. Sau khi quyết liệt với cha con Tạ Kiếm Nam, quan hệ giữa Chính Thái, Hải Thái và Cẩm Hồ đã hòa hoãn lại, bọn họ thấy Trương Khác và Hà Huyền đi vào, hơi khom người chào, không đi tới tránh làm người khác chú ý.

- Ba cô gái của Cao Khoa KV đều là mỹ nhân, cô bé kia còn thiếu chút vị nữ nhân, nhưng Trần Tĩnh và Úc Bình là trái đào chín tới mức không thể chín hơn nữa, vậy mà sao không nghe thấy ai hái hai quả đào đó nhỉ?

Trương Khác ngồi vắt chân chữ ngũ, nhìn thanh niên hơn 30 ngồi mé trái bọn họ bình phẩm về Trần Tĩnh, Úc Bình và Tạ Tử Gia, không biết là đại biểu của công ty nào, song cũng bình thường thôi, nữ nhân như Trần Tĩnh, Úc Bình không khiến nam nhân thêm thuồng mới là lạ.

1036. Chương 1035: Thêm Một Thư Ký.

- Sao lại không có, chỉ có anh là chưa biết thôi. Một tên béo da ngăm đen ngồi cùng hàng với Trương Khác cũng nổi hứng ghé tới tán phét: - Hiện giờ mọi người ùn ùn kéo tới, hiện giờ cứ có hàng là có tiền, nhưng một số linh kiện quan trọng cực kỳ thiếu thốn. Mấy nhà cơ bản chỉ có được 2 vạn bộ, mỗi Cao Khoa KV được Ái Đạt hỗ trợ, tổng lượng luôn trên 10 vạn. Còn nữa các nhà khác chỉ có năng lực đưa ra một cái máy mới, nghe nói lần này Cao Khoa KV liền một lúc đưa ra 5 cái máy mới, cái cao nhất nghe đâu hơn 1 vạn, muốn cạnh tranh trực tiếp với hàng cao cấp của Motorola. Các anh nói xem, nếu không có thêm cái gì đó ở sau lưng, Ái Đạt có nhiệt tình giúp họ như thế không?

- Nói không chừng hai mỹ nhân kia luân phiên ra trận thêm vào tiểu mỹ nhân non tơ kia mới hạ được nhân vật trọng yếu nào đó.

- Luân phiên ra trận sao kích bằng đồng loạt ra trận. Một trên cười thô bỉ.

Trương Khác coi như bọn họ nói chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình, thấy Hà Huyền cúi đầu, mặt có chút thẹn thùng, khoe miệng mang nụ cười, liền áp giọng xuống nói: - Nha đầu, đang nghĩ cái gì thế hả? Hiện người ta đổ xô làm di động, chất lượng sản phẩm đồng hóa tràn lan, Cao Khoa KV cần ưu thế rõ ràng mới có thể có được thành công ...

Hà Huyền chăm chú lắng nghe, vài ngày nữa thôi kết thúc học kỳ cuối của năm ba rồi, vào năm cuối cùng đại học, nếu không muốn học nghiên cứu sinh, phải nghĩ tới vấn đề việc làm. So với việc được người nhà an bài công tác, Hà Huyền muốn ở lại Kiến Nghiệp, cảm giác không tệ, ít nhất có thể ở cùng nhau không có áp lực gì.

Cao Khoa KV bỏ rất nhiều tâm tư vào lễ giới thiệu sản phẩm này, mặc dù ngay từ khi có giấy phép đã đưa ra di động mới, nhưng gửi gắm quật khởi thực sự là ở loạt di động bảo thạch lần này, trước lễ giới thiệu, làm công tác bảo mật nghiêm ngặt với báo chí và các doanh nghiệp khác.

Trừ Cẩm Hồ ra thì doanh nghiệp di động trong nước có cơ sở kỹ thuật yếu, năng lực kỹ thuật có hạn, Cao Khoa KV cũng không ngoại lệ, lần này đại đa số các doanh nghiệp có giấy phép chỉ đưa ra một hai sản phẩm bình mới rượu cũ, còn Cao Khoa KV tuyên bố liền một lúc đưa ra 5 di động mới, khiến đồng nghiệp và giới truyền thông nghi ngờ mạnh mẽ, vì thế mọi mũi tên chỉ vào Cẩm Hồ, những suy đoán thô bỉ dâm uế là khó tránh khỏi.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, lễ giới thiệu sản phẩm mới của Cao Khoa KV vì thế càng thu hút thêm nhiều người tham gia.

Tổng giám sát thị trường của Cao Khoa KV Lưu Minh Huy là người chủ trì buổi lễ, khi nhân viên công tác chiếu hình năm sản phẩm mới lên màn hình sau lưng hắn, tất cả phóng viên và đại biểu doanh nghiệp có mặt đều đứng bật dậy.

Dựa vào sáng tạo kinh điển đồng hồ bảo thạch, Cao Khoa KV đã thiết kế ra loạt di động bảo thạch.

Chỉ cần thành công đưa ra một loại di động mới là có thể thông qua phương thức khảm ngọc thạch để chia di động làm hai loại lớn không khảm và có khảm bảo thạch, rồi căn cứ vào cấp bậc bảo thạch phân chia thành cấp độ di động khác nhau, như thế là tạo ra một loạt sản phẩm phong phú. Người Trung Quốc có sự thừa nhận cao với giá trị của ngọc thạch, cho dù Cao Khoa KV chỉ phát triển di động tầm thấp, nhưng dựa vào bảo thạch rực rỡ bắt mắt có thể kéo thẳng hình tượng và đẳng cấp của di động lên, cùng với thiết kế xuất sắc cùng quản lý chất lượng nghiêm ngặt, kỹ thuật hạng hai có thể đưa ra di động hạng nhất. Chiêu này của Cao Khoa KV phát huy đường lối ngược chiều ở mức đỉnh cao rồi, quái thai không hổ danh là quái thai.

Đương nhiên dưới sự hỗ trợ kỹ thuật của Cẩm Hồ, di động của Cao Khoa KV không tránh khỏi tệ nạn chất lượng đồng hóa nghiêm trọng.

- Đấy. Trương Khác chỉ Tạ Tử Gia ngồi hàng trên đang hút nước ngọt: - Nhà cô ở Huệ Sơn, hẳn nghe nói tới Tạ gia, hai năm qua Tạ gia kín tiếng hơn, nhưng Tạ Tử Gia có thể nói là đối tượng đáng chú ý nhất trong lớp trẻ của Tạ gia, phương án di động bảo thạch của Cao Khoa KV chính xuất phát từ tay cô ấy. À , phải, cô ấy là bạn cùng khoa với tôi và Đỗ Phi...

- Oa, lợi hại quá, tôi bảo nữ nhân chúng tôi không kém cạnh gì đám nam nhân thôi mà. Hà Huyền kinh ngạc:

- Xin cô đấy, nói tới nam nhân đừng nhất định thêm chữ “thối” vào được không?

Hà Huyền cười duyên, chuyển đề tài: - Cô ấy cũng rất xinh đẹp.

- Ủ, nếu người có thêm chút đường cong nữa càng tuyệt. Trương Khác tặc xấu khó bỏ, chép miệng nói:

- Hừm, thế thì còn lâu mới bỏ được chữ thối. Hà Huyền cười khúc khích.

Phóng viên và đại biểu doanh nghiệp ở đây đều có nhãn quang nhất định, khi Cao Khoa KV vén màn bí mật, bọn họ nhìn ngay ra chỗ ỉn, các cô người mẫu ăn mặc mát mẻ cầm sản phẩm của Cao Khoa KV lên sân khấu, tức thì đèn flash chớp lên liên tục.

Sau lễ giới thiệu là tiệc chúc mừng, mời các phóng viên và đại biểu doanh nghiệp tham gia, Trương Khác chẳng có hứng thú với tiệc rượu xã giao, kết thúc lễ giới thiệu không có cơ hội nói với Trần Tĩnh một tiếng đã rời hội trường.

Trương Khác thích tự lái xe, chỉ khi nào rời Kiến Nghiệp đường hơi xa mới bảo lái xe lai, neho mắt nhìn ánh chiều ta chiếu qua khe hở giữa các tòa nhà cao tầng, hỏi Hà Huyền: - Còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi, đã suy tính tiếp tục học hay là thế nào chưa?

- Cái xe kia cứ theo anh suốt à? Hà Huyền nhìn gương chiếu hậu, từ khi vào xe thì chiếc xe đó đã đi theo, chỉ có điều lúc vào khách sạn, người trong xe không theo vào.

- Còn chẳng phải vì hai ngày trước tôi ăn mấy đám ở bệnh viện sao? Bọn họ cứ hơi khẩn trương một chút, tôi rất không thích bị theo sát như vậy. Trương Khác đầu đầu nói: - Khủng bố nhất là khoảng thời gian tháng mười năm ngoái, cho dù tôi vào nhà sách, trái phải trước sau, trong vòng mười mét đều có người, cô

nghĩ mà xem có bốn tên đại hán như hồn ma đeo bám, bất kể cô đi tới đâu cũng không thoát được, chẳng khác ngồi tù là mấy.

- Như thế cũng tốt, bớt được không ít thiếu nữ bị anh hại. Hà Huyền cười hi hi:

- Đúng rồi, cô thấy đây bọn họ còn làm hỏng chuyện tán tỉnh mỹ nữ của tôi. Trương Khác làm bộ hậm hực, lại hỏi: - Cô chưa trả lời câu vừa rồi của tôi.

- Tốt nghiệp xong chắc sẽ đi làm luôn, mặc dù biết công việc chưa chắc được như mong muốn của mình, nhưng qua vài năm thế nào cũng muốn đổi một cách sống khác. Hà Huyền nghiêng đầu sang chăm chú nhìn Trương Khác: - Nói thế có chút buông thả đúng không?

- Hơi hơi, suy nghĩ người bình thường bất kể là học hay tốt nghiệp đi làm, đều mong cuộc sống diễn ra tuần tự như tiến ... Hiện đang có một công viên không biết cô có hứng thú không?

- Công việc gì thế? Hà Huyền tò mò hỏi:

- Có một công ty mỗi năm một số nhân viên quản lý trung tầng của cơ cấu chi nhánh đều tiến hành thay đổi chức vụ, mặc dù các cơ cấu này đều có bộ phận nhân sự của mình, chức vụ thay đổi ở tầng cấp này chỉ cần báo lên tổng bộ là được. Nhưng tổng bộ vẫn muốn phái người tham gia khâu kiểm tra cuối cùng ... Trương Khác giải thích: - Tổng bộ không có bất kỳ can dự nào vào việc thay đổi chức vụ đó, cho dù mỗi lần thay đổi chức vụ đều phải viết một báo cáo nhân sự đơn giản, nhưng báo cáo này có thể ứng phó tùy tiện cho qua, công tác rất nhẹ nhàng.

- Nếu không can dự ở bất kỳ mức độ nào, vậy còn phái người thẩm tra làm gì? Hà Huyền không hiểu hỏi:

Trương Khác đáp tỉnh bơ: - Sẽ ảnh hưởng nhất định tới người đó có tiền đồ phát triển tiếp theo không.

- Á. Hà Huyền giật nảy mình, đây đâu phải là báo cáo nhân sự có thể tùy tiện được, vội xua tay: - Tôi sao làm nổi việc này?

1037. Chương 1036: Thành Tích Của Cao Khoa Kv.

Trương Khác lắc đầu: - Nếu hiện giờ tiếp nhận huấn luyện chuyên môn, qua một năm chắc sẽ ứng phó được ... Chuyên môn của cô không phải làm giáo viên sao? Công việc này khác gì chọn lớp trưởng với cán bộ lớp chứ?

Hà Huyền không tán đồng chút nào: - Làm gì có kiểu ví dụ vô trách nhiệm thế?

- Cứ theo suy nghĩ của cô, cho dù làm hỏng cũng không sao, vừa vặn đổi một cách sống khác. Trương Khác phát tay nói:

Hà Huyền nghi ngờ hỏi: - Công tác này có liên quan gì tới anh?

- Đội ngũ thư ký của tôi khá lớn, hơn nữa cần trình độ chuyên nghiệp rất cao.

- Sao không tìm Nhất Đình, bạn ấy phù hợp với công việc này lắm đấy.

- Tôi vốn định tiến cử một công việc khác cho cô ấy, làm người ta phẫn hận là không ngờ cô ấy lại từ chối tôi, khiến hai ngày qua tôi không thiết tha cơm nước gì cả ... Trương Khác nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hi hi, Nhất Đình luôn kiên định hơn tôi, lúc nào cũng có phương hướng.

- Vậy thế nào?

- Tôi cũng không biết, thế nào cũng phải để tôi nghĩ đã.

- Vậy tôi bảo người an bài thực tập hè cho cô trước. Trương Khác hỏi: - Giờ chúng ta đi chơi squash hay đi bơi?

Sân squash trong Vườn Sồi vừa đi vào sử dụng, còn hẹn Lý Hình Dư cùng tới chơi, bất kể là tennis hay squash, Lý Hình Dư đều có trình độ tuyển thủ chuyên nghiệp.

Trần Phi Dung phải một thời gian không thể vận động mạnh, mặc y phục bình thường đến xem, Hà Huyền thay một bộ đồ thể thao kín đáo, nhìn thấy Lý Hình Dư từ phòng thay đồ ra, liền hiểu ngay Trương Khác vì sao lại thích hẹn Lý Hình Dư đi chơi tennis và squash như vậy.

Với chiếc váy ngắn màu trắng trên người, những đường cong ma quỷ của Lý Hình Dư lộ ra một cách hết sức cám dỗ, vòng eo yếu điệu, cặp đùi trắng tròn, khe vú lấp ló, đúng là làm người ta mất hồn, cơ thể thành thực đầy đặn và khuôn mặt thanh thuần quyến rũ hình thành đối lập rõ rệt, tạo nên sức hấp dẫn không thể cưỡng nổi.

- So vóc dáng với cô ấy đúng là mất hết tự tin. Hà Huyền và Trần Phi Dung nấp ở đằng sau bình luận, còn ngạc nhiên nói: - Sao anh ấy còn có thể kiên trì đánh bóng được nữa tiếng nhỉ?

Cả buổi chiều ở cùng ba cô gái, khác với Trần Phi Dung lúc nào cũng chuyên tâm đi học, vì thi cuối kỳ Trương Khác còn phải nỗ lực vượt bậc, ăn tối xong tới thư viện đọc sách gần ba tiếng, từ thư viện về nhận được điện thoại của Trần Tĩnh, nói là sau tiệc mừng, cô bỏ tiền túi mời nhân viên Cao Khoa KV tới ngỗ Học Phủ uống rượu, mời cả Trương Khác, Hà Huyền cùng một số người của Cẩm Hồ tới 1978.

Trương Khác và Trần Phi Dung liền tới thẳng đó, Thiệu Tâm Văn và Diệp Tiểu Đông đều có mặt, Diệp Tiểu Đông đã mang thai 4 tháng, cô thiếu nữ xinh xắn gầy gò trước kia giờ mang bụng bầu đã hơi béo lên rồi.

Trương Khác ngồi xuống, chỉ Hà Huyền sau quầy bar nói với Diệp Tiểu Đông: - Vài ngày nữa cô an bài cho cô ấy vài công tác thực tập ở phương diện nhân sự nhé.

- Bà cô đây năm xưa là đóa hoa của Thịnh Hâm, giờ vì có con mà hoàn toàn hủy mất dung mạo, anh có cần chọn toàn mỹ nữ tới để đả kích tôi không hả? Diệp Tiểu Đông bất bình oán trách:

Hà Huyền và Trần Phi Dung cười khúc khích.

- Không sao, chỉ cần lão Thiệu thừa nhận cô vẫn còn phong vận là được rồi. Trương Khác cười lớn:

Diệp Tiểu Đông dựa người vào vai Thiệu Tâm Văn: - Hôm qua anh nói gì với em, thể hiện trước mặt bọn họ một chuyến đi, cho bọn họ ghen chết luôn.

Trương Khác làm động tác nôn ọe, lúc này Trần Tĩnh đi tới, Diệp Tiểu Đông mới ngồi thẳng dậy.

- Mấy tháng rồi? Trần Tĩnh đưa tay sờ bụng nhô lên của Diệp Tiểu Đông, rồi thích thú reo lên: - Á, nó đá tôi, chắc là con trai mới hiểu động như thế.

Trương Khác liền ngồi sang phía Thiệu Tâm Văn, để các cô gái thảo luận vấn đề thai nhi.

Một lúc sau Trần Tĩnh mới quay sang nói với Trương Khác: - Cứ tưởng sau lễ giới thiệu là được nhẹ nhõm một chút, nhưng không nhẹ nhõm nổi, phải khoảng một tuần mới biết được chính xác phản ứng của thị trường.

- Vậy thì trong một tuần này đừng để ý tới sự vụ công ty nữa, giao cho người khác xử lý là được. Trương Khác sờ tay lên khóe mắt: - Vất vả quá sẽ có nếp nhăn đấy.

- Còn tưởng được anh an ủi chứ. Trần Tĩnh thở dài: - Làm người ta càng thêm mất tự tin.

- Không biết tình hình cửa hàng Hải Thái ra sao, trước khi tôi tới còn qua tình hình bên tôi, tình hình tiêu thụ ngày đầu tiên của di động bảo thạch không tệ. Thiệu Tâm Văn nói: - Chắc chắn các thương hiệu hàng đầu sẽ bị tác động.

Trần Tĩnh quay đầu nhìn quanh 1978, nhân viên thị trường của Cao Khoa KV đại khái chỉ đêm nay mới có thể thả lỏng một chút, mai phải đi các nơi tiền hành khai thác thị trường, Tạ Tử Gia đã làm thủ tục nghỉ học, muốn đích thân xông pha thương trường, di động bảo thạch gửi gắm quá nhiều kỳ vọng của Cao Khoa KV.

Ở tỉnh Đông Hải, Cao Khoa KV chọn Thịnh Hâm và Hải Thái làm nơi bán ra di động bảo thạch đầu tiên, nhưng ngoài tỉnh Đông Hải, Cao Khoa KV chỉ có thể lựa chọn hợp tác với Thịnh Hâm. Vì thành lập cửa hàng chuyên kinh doanh di động, Thịnh Hâm khởi động kế hoạch trăm thành trăm hiệu, với 800 triệu trong một năm đã mở hơn 400 cửa hàng chuyên doanh di động, ở Hoa Đông, Hoa Nam mạng lưới tiêu thụ lúc này

đã vươn tới các thị trấn, đảm bảo chia được miếng bánh quan trọng nhất trong thời kỳ hoàng kim của di động.

Là đại lý duy nhất của di động bảo thạch trên toàn quốc, ngoại trừ Đông Hải, tạm thời Thịnh Hâm chỉ bán mỗi di động bảo thạch.

Cùng với thể công quảng cáo của ĐTH TW và địa phương, ba ngày sau khi di động bảo thạch chính thức đưa ra thị trường, lượng xuất hàng của Thịnh Hâm đã vượt tổng lượng tiêu thụ trong ngày của các cửa hàng Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng. Dem so với con số của Liên Tín, chỉ còn kém chút ít, có nghĩa là Cao Khoa KV đã thành doanh nghiệp di động trong nước đứng 3, thậm chí chuyện tiến thêm một bước vượt qua Liên Tín cũng là trong tầm tay.

Cảm thấy áp lực đầu tiên chính là các quan viên bộ thông tin trước kia quyết định phát ra 11 giấy phép di động năm nay, vì trong 15 doanh nghiệp di động toàn quốc, chỉ có Ái Đạt và Cao Khoa KV là xí nghiệp dân doanh.

So với các doanh nghiệp di động trong nước khác, mặc dù Cao Khoa KV không thể tính là lực lượng hùng hậu, nhưng có gần 2 năm kinh nghiệm dấn mác cho Liên Tín, nên có ưu thế rõ ràng ở lĩnh vực tiêu thụ, thành tích thị trường của Khoa Vương tốt là điều có thể dự đoán, nhưng thành công chói lọi như thế là điều rất nhiều người không dự liệu được.

Đường lối thiết kế khác biệt của di động bảo thạch đã nắm trúng tâm lí của người tiêu dùng trong nước, chính là bí quyết quan trọng nhất của thành công này.

Tới trung tuần tháng bảy, mười doanh nghiệp có được giấy phép di động năm nay có tổng lượng xuất hàng thua một mình Cao Khoa KV, thậm chí giới truyền thông còn lấy kỷ tích thị trường của đầu đĩa Ái Đạt bốn năm trước hình dung Cao Khoa KV lúc này.

1038. Chương 1037: Bực Bội Trong Lòng

Lý Tại Thù ngồi trên máy bay từ Bắc Kinh tới Kiến Nghiệp, dưới tầng mây dày là đất đai xám xịt, xám xịt như tâm trạng của hắn lúc này, trong tay hắn là tài liệu tiêu thụ mới nhất của thị trường di động TQ, con số không lạc quan, ba chiếc di động của Samsung không chiếm được thị phần di động TQ như mong đợi.

Kim Nam Dũng cũng hiểu rất rõ tình hình tiêu thụ của thị trường di động TQ lúc này.

Chiếc di động đầu tiên Samsung đưa ra là 800C, thiết kế nắp gập, khi đó giới truyền thông không tiếc lời khen ngợi như “tạo hình mê hoặc ” “khí chất cao quý”, mặc dù công năng không có nhiều chỗ xuất sắc, nhưng công nghệ thiết kế khiến di động Samsung làm người tiêu dùng phải móc hầu bao, nhanh chóng đứng vững chân ở thị trường TQ, thị phần liên tục tăng lên.

Kim Nam Dũng thu ánh mắt từ đám mây hình vây cá bên ngoài lại, nhìn chiếc di động trong tay, ánh sáng chiếu qua cửa sổ, chiếc di động phát tán ánh sáng như trần châu.

” Bất kỳ một thiết kế kinh điển nào vài năm sau cũng làm người ta thấy bình thường”, câu này thật chẳng sai chút nào.

Kim Nam Dũng lấy ngón cái che đi viên thủy tinh màu lam chẳng đáng giá bao tiền tên nắp điện thoại, có thể nói chiếc di động này của Cao Khoa Kv hoàn toàn mô phỏng thiết kế của 800C, tiếc là lúc này những lời tán dương vốn dành cho 800C hiện lại thuộc về di động bảo thạch của Cao Khoa KV.

Loạt di động bảo thạch của Cao Khoa KV ra đời, lượng tiêu thụ của 800C ở Trung Quốc sụt giảm nghiêm trọng, đó là điều cả Kim Nam Dũng lẫn Lý Tại Thù đều không dự liệu được.

Trước đó trong các doanh nghiệp di động TQ, bọn họ chỉ tính tới uy hiếp từ Cẩm Hồ, vượt qua Cẩm Hồ vẫn còn một khoảng cách xa, nhưng lại không thể không đối diện với một sự quật khởi thần tốc của một doanh nghiệp khác, Kim Nam Dũng phải thừa nhận, trong lòng lúc này đã hoảng rồi.

Kim Nam Dũng tin lúc này cao tăng Motorola gửi gắm hi vọng vào V998 để củng cố ngôi vương ở thị trường di động TQ cũng phải bất an, trong những chiếc di động có thiết kế nằm gập, phải thừa nhận cách khảm bảo thạch cũ kỹ lên sản phẩm thời đại là vô cùng xuất sắc.

Lý Tại Thù hỏi: - Cẩm Hồ luôn tiết lộ với giới truyền thông sẽ đưa ra di động thiết kế nắp gập, anh thấy lần giới thiệu sản phẩm mới lần này của chúng sẽ có chứ?

Kim Nam Dũng giơ chiếc di động trong tay lên: - Trên cơ sở này, với năng lực thiết kế của Cẩm Hồ, chắc sẽ có đột phá lớn hơn.

Lý Tại Thù rơi vào trầm mặc.

Người trong nghề đều biết di động bảo thạch của Cao Khoa KV được thực hiện dưới sự hỗ trợ toàn lực của Cẩm Hồ, nếu không với năng lực chế tạo của xí nghiệp di động TQ, không thể đặt màn hình lên thiết kế nắp gập được.

Cẩm Hồ nếu đã toàn lực hỗ trợ Cao Khoa KV như thế, như thế nếu ở thiết kế hoặc công năng mà không có đột phá trọng đại, lúc này đưa ra di động nắp gập sẽ không có hiệu quả, có lẽ mô phỏng sáng tạo của Cao Khoa KV đặt bảo thạch lên nắp di động là một lựa chọn sáng suốt, Lý Tại Thù hơi động lòng, cho dù không thể triệt để xoay chuyển cục diện bị động, nhưng có thể ngăn thế cục xấu đi.

Kim Nam Dũng quay đầu lại nhìn, nói với Lý Tại Thù: - Trong tay tổng giám đốc Ericsson TQ cũng cầm một chiếc di động của Cao Khoa Kv, chắc cũng đang hoang mang lắm.

Lý Tại Thù quay đầu lại, ít nhiều có chút thất lễ, bọn họ vừa vặn cùng chuyến bay với ông ta tới tham dự lễ giới thiệu sản phẩm của Cẩm Hồ vào ngày mai.

Năm 94 - 95, Ericsson đưa chiếc di động tiếng Trung đầu tiên của thị trường TQ, thu được thành công lớn, năm 97 đuổi Motorola khỏi ngôi báu, nhưng 2 năm qua Ericsson lại có chút ngạo mạn buông lỏng rồi, tốc độ ra sản phẩm mới chậm chạp, chất lượng liên tục có vấn đề, hệ thống phục vụ hỗn loạn. Năm 98 chiếc SH 888 của Ericsson được quảng cáo rùm beng thậm chí đã tiêu thụ rộng khắp ở TQ khi chưa có giấy phép hòa mạng, phản ánh tệ nạn quan liêu nghiêm trọng trong xí nghiệp siêu lớn.

Trong thời gian ngắn xảy ra nhiều sai sót lớn như vậy, các đối thủ cạnh tranh sao chịu bỏ qua? Tức thì giới truyền thông đua nhau công kích.

Không ngờ Ericsson không chịu nhận sai, còn muốn lấy tiền bịt miệng giới truyền thông, các đối thủ cạnh tranh như Nokia, Motorola, Cẩm Hồ tất nhiên dễ dàng giật dây bộ thông tin công khai chỉ trích Ericsson.

Đánh gang sơn sắt, dừ gang sơn khó, trong chưa đầy một năm Ericsson đã mất ngôi báu, phân ngạch thị trường bị Cẩm Hồ quét khỏi mau chóng chiếm một miếng lớn.

Thường mà nói lễ giới thiệu sản phẩm của Cẩm Hồ còn chưa đủ để các nhân vật tầng tối cao của xí nghiệp di động hải ngoại tại TQ đích thân tham dự, nhưng tháng trước Cao Khoa KV mang lại ọi người một “niềm vui bất ngờ”, tác động tới cách cục của thị trường di động trong nước, hành động của Cẩm Hồ làm bọn họ hết sức miễn cưỡng.

Có lẽ Kiến Nghiệp mới là trung tâm sản nghiệp di động TQ, ở Bắc Kinh tựa hồ cách thị trường di động TQ hơi xa rồi.

Máy bay hạ cánh ở sân bay quốc tế Kiến Nghiệp, trừ nhân viên công tác ở Kiến Nghiệp, Lý Hình Dư vẫn tỏ ra lãnh đạm với bọn họ, mặc dù trước khi lên máy bay có gọi điện, nhưng trong đám đông tới đón không thấy bóng dáng của cô đâu.

Kim Nam Dũng thầm nghĩ có lẽ Lý Hình Dư đã biết Lý Tại Thù có tâm tư lợi dụng cô, cho nên mùa hè ở Kiến Nghiệp nóng nực như thế, cũng kiên cố ở lại, không về Seoul.

Được Trì Tá Tú Tàng thúc đẩy, Panasonic, Sony dưới cờ Mitsui đều quyết đoán tiến quân vào thị trường di động TQ, so với doanh nghiệp Âu Mỹ, doanh nghiệp Nhật không có mấy ưu thế ở lĩnh vực kỹ thuật thông tấn di động, chỉ mới bước chân vào thị trường thông tấn di động, nhưng đưa ra máy dạng thanh rất có tính mục đích, áp chế di động dạng thanh của Cẩm Hồ, đó cũng là một trọng số nguyên nhân trọng yếu Cẩm Hồ tuyên bố đưa ra di động nắp gập.

- Ngài Trì Tá của Mitsui vừa từ Văn Chu tới Kiến Nghiệp, biết chuyên vụ Lý hôm nay tới đây, hi vọng được gặp chuyên vụ Lý. Người phụ trách văn phòng Samsung ở Kiến Nghiệp cung kính báo cáo.

Trì Tá Tú Tàng à? Lý Tại Thù nhìn đám mây trôi bên ngoài, nghĩ chắc hẳn ta hiện đang rất đau đầu vì Cẩm Hồ, xem đồng hồ nói: - An bài tôi gặp Trì Tá Tú Tàng trước, những việc khác hoãn lại.

Trong một quán rượu mang đậm phong cách Nhật, Lý Tại Thù gặp mặt Trì Tá Tú Tàng.

Khi đám Lý Tại Thù tới nơi, có hai cô gái mặc kimono phục vụ rượu, gót sen trắng muốt, hoa dung xinh tươi, chỉ cần có tiền những vật này chẳng ngại mặc kimono hoặc chẳng mặc gì.

Đội đám Lý Tại Thù cởi giày ngồi lên chiếu, Trì Tá Tú Tàng vỗ tay, ở cửa bên lại có bốn cô gái xinh đẹp gọi cảm tới tiếp rượu.

- Gần đây đây Cẩm Hồ một nhóm kim cương chất lượng cao với doanh nghiệp châu báu ĐNÁ, Trần gia của Indo là doanh nghiệp châu báu lớn nhất Indo. Sau năm 97, việc kinh doanh châu báu của Trần gia có thể nói là bị đả kích mang tính hủy diệt, nếu không Cẩm Hồ đã đặt hàng của Trần gia, khi đó bên ngoài khó mà có được tin tức, Samsung có biết không? Trì Tá Tú Tàng hỏi:

- Chi nhánh của Mitsui trải khắp ĐNÁ, thu thập tình báo thì Samsung làm sao so được. Lý Tại Thù nịnh một câu theo thói quen, nói: - Xem ra tin tức lần này Cẩm Hồ đưa ra di động nắp gập cơ bản có thể xác thực rồi.

Kim Nam Dũng thì nghĩ Cẩm Hồ chỉ mua kim cương, chắc là không muốn hoàn toàn sao chép ý tưởng của Cao Khoa KV, đưa ra một hai di động cấp cao khảm kim cương càng phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ, dù sao khái niệm di động bảo thạch quá dễ mô phỏng, còn di động cấp cao trừ khảm kim cương làm trang sức, bản thân công nghệ chế tạo, tính năng đều yêu cầu cực cao, không dễ sao chép.

Thị trường di động TQ hiện nay cạnh tranh kịch liệt nhất tập trung vào loại di động tầm trung cao, di động kim cương nếu giá trên 1500 USD, dù ở Nhật Hàn cũng được liệt vào hàng xa xỉ phẩm.

Lúc này Cẩm Hồ có hành động lớn đưa ra di động xa xỉ không hợp thời cơ lắm, có thể khẳng định di động nắp gập khảm kim cương của Cẩm Hồ sẽ chẳng gây tác động gì tới di động bảo thạch của Cao Khoa KV, V998 của Motorola và 800C của Samsung.

Thế nên Kim Nam Dũng hoài nghi tin tức Cẩm Hồ đặt mua kim cương không thể tiết lộ ý đồ thực sự của Cẩm Hồ.

Trì Tá Tú Tàng nhìn Lý Tại Thù mất mấy giây mới nói: - Đường lối của Cẩm Hồ ở nghiệp vụ điện tử tiêu dùng mỗi ngày một rõ ràng, Samsung có cảm tưởng gì.

Lý Tại Thù hiểu tâm tư của Trì Tá Tú Tàng, hẳn muốn Trì Tá Tú Tàng áp chế Cẩm Hồ chứ không hi vọng bị Trì Tá Tú Tàng lợi dụng áp chế Cẩm Hồ, nên hàm hồ ứng phó cho qua.

Bất kể Cẩm Hồ ở lĩnh vực khác có bước tiến lớn thế nào, tập đoàn Ái Đạt luôn là hạch tâm trong hệ thống Cẩm Hồ, mà nghiệp vụ di động là hạch tâm của tập đoàn Ái Đạt, tính sơ bộ năm 98, ở thị trường di động trong nước Cẩm Hồ kiếm được siêu lợi nhuận 400 triệu USD.

Chỉ bằng vào điểm này Cẩm Hồ mới có thể thoải mái huy động vốn từ thương nhân người Hoa ĐNÁ, chỉ một năm Cẩm Hồ khếch trương mạnh mẽ chuỗi tài chính của mình.

Nếu nghiệp vụ di động của Cẩm Hồ gặp khó khăn, lợi nhuận sụt giảm, ắt sẽ ảnh hưởng tới việc khuếch trương của Cẩm Hồ ở lĩnh vực khác, thậm chí là ảnh hưởng tới lòng tin của thương nhân người Hoa ĐNÁ với Cẩm Hồ.

Lúc này có người gõ cửa, đưa cho Trì Tá Tú Tàng một tờ giấy đánh máy rồi lui ra.

Lý Tại Thù rất tò mò không biết có chuyện gì phải thông báo kịp thời cho Trì Tá Tú Tàng như thế.

Trì Tá Tú Tàng chống tay lên chiếc bàn thấp xem một lúc rồi đưa Lý Tại Thù: - Chắc anh biết hôm nay Trung Hải Du lên TTCK Hong Kong, đây là tình hình sau khi đóng cửa ..

Bị rất nhiều tin tức ảnh hưởng bất lợi đưa ra cùng lúc, giá dầu thô quốc tế hôm qua rớt giá từ 23 USD xuống còn 21 USD.

Dưới hoàn cảnh hung hiểm như thế, Trung Hải Du vẫn thành công lên TTCK, so với giá phát hành, cổ phiếu còn tăng lên 2%.

Lý Tại Thù xem giấy, chỉ hơi lắc đầu, Cẩm Hồ là nhà đầu tư chủ yếu của Trung Hải Du, đầu tư 300 triệu USD, nắm 6% cổ phần của Trung Hải Du.

- Bước tiến của Cẩm Hồ thật kinh người. Lý Tại Thù nhếch mép: - Bất kể là dầu mỏ hay khoáng thạch lúc này đều đang ở thời kỳ xuống đáy, trong vài năm nhu cầu khó tăng nổi, tin rằng cơ cấu nghiên cứu của Mitsui cũng có phán đoán thế này, chỉ cần thời kỳ dưới đáy này kéo dài lâu một chút thôi, đủ để Cẩm Hồ cảm thấy thống khổ của đầu tư mù quáng.

- Nói thế cũng đúng, nhưng kinh tế xuống đáy càng có lợi ở rộng cũng là sự thực, với tốc độ này của Cẩm Hồ chỉ cần qua thời kỳ khó khăn, chỉ e 10 năm thôi, Châu Á sẽ quật khởi một thế lực tài phiệt không thể xem nhẹ rồi, Samsung chấp nhận để chuyện này xảy ra sao? Trì Tá Tú Tùng hỏi:

Nếu có thể dễ dàng đối phó, Lý Tại Thù đương nhiên không ngại gây phiền toái cho Cẩm Hồ, đừng nói so với Mitsui, so với Samsung thì Cẩm Hồ còn nhỏ lắm, nhưng phải thừa nhận Cẩm Hồ đang từng bước lớn mạnh, càng ngày càng khó áp chế. Ít nhất với Samsung ở giai đoạn này không nên cố ý theo đuổi việc áp chế Cẩm Hồ, như thế sẽ tổn hại tới sự phát triển của chính Samsung.

Một lúc sau người đưa tờ giấy lúc nãy lại gõ cửa vào thì thầm bên tai Trì Tá Tú Tùng.

Trì Tá Tú Tùng nói: - Trung Hải Du vừa tổ chức họp báo chúc mừng thành công, trên cuộc họp báo Diệp Kiến Bân của thương vụ Cẩm Hồ nói lần này Trung Hải Du kiếm được 1 tỷ USD từ TTCK Hong Kong vẫn kém xa với mong muốn của bọn chúng.

Sau khi thành công phát hành cổ phiếu, công khai phát hành trái phiếu công ty dễ dàng hơn nhiều, ít bị hoàn cảnh ảnh hưởng. Không chỉ Cẩm Hồ sắp bay cao, mà con rồng lớn Trung Quốc cũng đang trở mình thức giấc, áp chế sự phát triển trong nước căn bản không nằm trong phạm vi suy tính của Samsung, mà cũng vượt xa phạm vi năng lực của Samsung, đó là sự so kè giữa cường quốc và cường quốc. Mặc cho Trì Tá Tú Tùng tìm mọi cách khích bác, Lý Tại Thù không giống như đàn thanh niên không biết trời cao đất dày trong nước, hẳn có nhận thức tỉnh táo về điều này, lợi dụng sự trở mình của con rồng lớn để làm Samsung phát triển theo mới là thông minh nhất, còn áp chế nó thành công chưa có gì đảm bảo, nhưng bản thân chắc chắn bị tổn hại, mà đám lang sói bên cạnh rình rập không ít, ví dụ các doanh nghiệp điện tử Nhật Bản.

~~oOo

~So với lễ giới thiệu sản phẩm của Cao Khoa KV, lễ giới thiệu sản phẩm của Cẩm Hồ không náo nhiệt hơn, nhưng những nhân vật tham dự hiển hách hơn, phóng viên truyền thông có mặt như đối diện với đại địch, tùy tiện bắt được một người phỏng vấn là có tin tức lớn rồi, bọn họ tập trung ở cửa hội trường tìm kiếm những khuôn mặt quen thuộc.

Lý Tại Thù tới hội trường lễ giới thiệu sản phẩm nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, người khác nhìn thấy hẳn đích thân có mặt cũng giật mình. Mỹ nữ giám đốc Úc Bình của Cao Khoa KV bị phóng viên vây kín, cũng có không ít phóng viên đưa ra câu hỏi khó trả lời với Lý Tại Thù như "ngài đánh giá hơn kém giữa 800C của Samsung và di động bảo thạch của Cao Khoa KV ra sao?".

Thoát được vòng vây của phóng viên vào hội trường, Lý Tại Thù không nhìn thấy khuôn mặt trẻ quá mức kia, chỉ nhìn thấy Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Dương Vân, chẳng lẽ lễ giới thiệu này không phải quá quan trọng với Cẩm Hồ?

Lý Tại Thù đang nghi hoặc thì Kim Nam Dũng khẽ đẩy hẳn một cái, chỉ vào hàng chữ trên đại sảnh, viết "dòng D ưu việt", nói: - Xem ra Cẩm Hồ muốn ra di động dòng mới hoàn toàn rồi.

Năm ngoái Cẩm Hồ tổng cộng đưa ra 8 chiếc di động đều dòng "I", lần này đưa ra dòng "D" chắc chắn là hoàn toàn mới.

Tiêu Thụy Dân của Liên Tín và Liêu Hồng Lô của Đông Hưng đi tới, hàn huyền qua loa với Lý Tại Thù rồi ngồi sang bên nói chuyện, nghe bọn họ bàn luận thì phó bộ trưởng bộ thông tin Dịch Vân Phi hôm nay cũng tới Kiến Nghiệp.

Lý Tại Thù mới nhớ ra nhà máy tinh viên do NEC, Hoa Hạ và chính phủ Kiến Nghiệp liên doanh xây dựng đã hoàn thành công trình chủ thể, chắc Dịch Vân Phi đại biểu tới tham dự lễ hoàn công rồi, lễ diễn ở TQ giống Hàn Quốc, thật nhiều và phiền phức.

Cùng lúc đó Trương Khác và Liễu Chí Thành, Trương Á Bình đưa Dịch Vân Phi đi tham quan nhà máy Tân Phổ của Trung Tinh Vi Tâm, chuyến viếng thăm hôm nay mang tính chất tư nhân trừ Diêu Văn Thịnh ra không có quan viên tháp tùng, đúng lúc Dịch Hình nghỉ ngơi ở Kiến Nghiệp, tất nhiên cũng tới.

Trần Tĩnh cũng tham gia, đây là lần đầu tiên cô tới Trung Tinh Vi Tâm.

Bọn họ vừa đi vừa trò chuyện, chẳng hề có ý tới tham gia lễ giới thiệu sản phẩm mới.

- Trước khi tôi tới, bộ trưởng Cảnh đã triệu tập giám đốc của Hoa Hạ và các xí nghiệp khác trong bộ tới họp, bộ trưởng Cảnh nổi trận lôi đình, đại khái là nói năm quái ba nhà đầu không nổi một mình Cẩm Hồ, năm nay 13 nhà đầu không nổi Cẩm Hồ và Cao Khoa KV, đám giám đốc đó đều là đồ ăn hại, làm mất hết mặt mũi của bộ ... Dịch Vân Phi mặt thản nhiên kể tình hình trong nội bộ.

Trương Khác cười, có thể tưởng tượng ra cảnh Cảnh Trọng Dương lồng lộn chửi bới, tháng 3 năm nay 11 tấm giấy phép tung ra đúng là làm Cẩm Hồ trở tay không kịp, nhưng sự quật khởi của Cao Khoa KV hẳn cũng làm bộ thông tin trở tay không kịp: - Cái này chỉ có thể trách Cao Khoa KV quá xuất sắc thôi, chúng tôi cũng phải tránh khí thế của bọn họ, nếu dự đoán không sai, thị phần tháng này của chúng tôi thế nào cũng phải sụt giảm hơn 1%, nếu không đã chẳng phải vội vàng đưa ra di động mới văn hồi cục diện...

- Đừng vờ như kẻ bị hại. Dịch Vân Phi cười lớn: - Giám đốc Trần cũng ở đây, có cần tôi hỏi cô ấy xem Cẩm Hồ có ngầm giở trò hay không không nào?

1039. Chương 1038: Buổi Giới Thiệu Chấn Động.

Trần Tĩnh chỉ cười không đáp.

Dịch Vân Phi tiếp tục nói: - Lần này bộ cũng có khổ không nói ra thành lời, tôi nghĩ sau này việc cấp phát giấy phép sẽ không sơ xuất như thế nữa.

Trần Tĩnh trầm nghĩ, Dịch Vân Phi nói chuyện quá tùy ý, hình như chẳng hề ngại có người ngoài như cô xuất hiện ở đây.

Trương Khác thở dài: - Có phải TW đang muốn chuyển các xí nghiệp TW cỡ lớn sang ủy ban thương mại tiếp quản? Đợi Hoa Hạ thoát khỏi bộ thông tin rồi, tình hình có lẽ sẽ tốt hơn, không phải tôi oán trách gì, nhưng bộ thông tin vừa đá bóng và thổi còi là bất công với các đội bóng khác.

- Có lẽ vậy. Dịch Vân Phi đảm chiêu: - Tôi không đi tham gia lễ giới thiệu là lo các cậu lại mang ra thứ thần binh gì, làm mất sạch thể diện các xí nghiệp trong bộ, tôi tới đó cũng không thích hợp, để Văn Thịnh ở đây với tôi được rồi, các cậu đi đi.

Trương Khác nhún vai: - Có gì hay đâu mà tham gia, chẳng qua là tuyên truyền tạo thế thôi, tôi thích ngồi xe đi lòng vòng cùng bộ trưởng Dịch hơn, với tôi mà nói buổi lễ này chẳng có gì hồi hộp cả.

- Phản ứng của thị trường sau khi tung ra di động mới cũng không có gì để cậu hồi hộp à? Dịch Vân Phi tóm lấy một sơ hở nhỏ trong lời của Trương Khác: - Trong vẻ tự tin tràn trề của cậu, tôi rất tò mò Cẩm Hồ đưa ra sản phẩm gì mới.

Trương Khác cười lớn: - Chỉ lo bộ trưởng ngài bận rộn không bỏ thời gian tới hiện trường chỉ đạo được, nên tôi đã đặc biệt mang hai chiếc di động sắp đưa ra thị trường để bên xầu ...

Trần Tĩnh cũng chưa được thấy di động mới của Cẩm Hồ, rất tò mò nhìn Phó Tuấn lấy từ cặp công tác ra hai chiếc di động, một là điện thoại nắp gập bình thường, thân máy tạo hình nhỏ nhắn, một là di động nắp gập nhưng thiết kế hai màn hình LCD.

~o0o

Nhìn cô người mẫu mặc váy ngắn đi tất vàng nhạt ưu nhã giờ chiếc D188 màu nhũ bạc hai màn hình lên, Lý Tại Thù miệng đắng nghét, nhìn Kim Nam Dũng, cả hai đều thấy sự thất vọng trong mắt nhau.

Đầu tháng tư, Lý Tại Thù về Seoul tham gia hội nghị liên tịch của bộ phận thiết kế sản phẩm tổng bộ, trong phương án thiết kế đưa lên, có di động hai màn hình.

Vấn đề chủ yếu của di động nắp gấp hai màn hình là cả hai màn hình đều trên nắp gấp, cần màn hình STN loại mỏng, ngoài ra màn hình là linh kiện hao pin nhất, thêm một màn hình, phải khống chế thời gian chờ trong phạm vi hợp lý, cần chip quản lý năng lượng hiệu quả hơn, đồng thời phải tiến hành thiết kế chip hạch tâm của di động hợp lý hơn.

Cuối cùng hội nghị quyết định cấp cho phương án này 5 nhân viên phát triển.

Từ đó tới giờ chắc 5 nhân viên này chỉ kịp viết phương án ra giấy.

Thấy phóng viên trong hội trường bấm máy không tiếc phim, mắt còn lộ vẻ khao khát, người trong nghề thì lộ vẻ hăm mộ, Lý Tại Thù khó chịu tới cực điểm.

Samsung có hơn 10.000 nhân viên nghiên cứu, một phương án thiết kế trọng yếu như thế lại chỉ cấp cho 5 người, tưởng rằng bằng vào một chiếc 800C đủ tung hoành thị trường TQ, đúng là ngạo mạn tới cực điểm.

Nếu tháng 4 quyết đoán điều động toàn bộ nhân viên nghiên cứu phát triển phương án này, thì chỉ trong 3 tháng, Samsung có thể nắm chắc đưa ra di động hai màn hình, mặc dù thời cơ công bố sẽ kém hơn Cẩm Hồ, nhưng không tới mức hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Lý Tại Thù siết chặt di động trong tay, giờ có gọi điện cũng phải mất 3 tháng nữa mới đưa ra được di động 2 màn hình, chịu đựng thêm mấy chục phút ở đây có là gì.

Tổng giám sát thị trường Châu Á của Nokia và phó tổng giám đốc Motorola TQ ngồi cạnh nhau, nhưng không nói chuyện, lúc này không tìm được quay sang thì thầm với nhau rồi.

Nhìn nét mặt bọn họ là có thể đoán ra chiếc di động 2 màn hình này của Cẩm Hồ gây tác động lớn với họ, bên cạnh có người còn nhận định thiết kế 2 màn hình sẽ thành thiết kế tiêu chuẩn cho di động dạng gấp trung cao cấp. Đại biểu của Sony, Panasonic cũng bàn tán trong phạm vi nhỏ, ngược lại các đại biểu của doanh nghiệp di động TQ thì nhẹ nhàng hơn, có vẻ bọn họ nhận định địa vị cao không với tới của Cẩm Hồ ở lĩnh vực di động rồi, thực sự cảm thấy uy hiếp chỉ là doanh nghiệp di động ngoại.

- Chỉ e Cẩm Hồ không hài lòng với địa vị doanh nghiệp di động thứ 3 TQ, thứ 15 Châu Á lúc này. Kim Nam Dũng cảm khái nói.

Trung Quốc mặc dù là thị trường di động phát triển nhanh nhất Châu Á, nhưng còn xa mới là thị trường trọng yếu nhất, nếu tính dung lượng thị trường, năm 98 tổng lượng di động tiêu thụ ở Hàn Quốc vượt qua TQ. Mạng di động Hàn Quốc là kiểu CDMA không lo lúc này Cẩm Hồ có năng lực xâm nhập, thị trường Nhật Bản mới là thị trường trọng yếu nhất của Châu Á, song doanh nghiệp điện tử Nhật mạnh vô cùng, dù Cẩm Hồ có dùng Iplayr lách vào được một góc thị trường, nhưng năng lực thâm nhập có hạn.

Châu Âu thì quan niệm tiêu dùng bảo thủ, Cẩm Hồ chỉ dựa vào công nghệ xuất sắc rất khó nhảy vào được, Bắc Mỹ có cách tiêu dùng lý trí mà thoáng, là chiến trường chính quân hùng tranh bá ... Bất kỳ doanh nghiệp di động có hùng tâm nào cũng phải chĩa mũi kiếm vào đó.

Trước đó Cẩm Hồ đã thử tiêu thụ đầu đi, Pocket Pc ở Bắc Mỹ, nhưng không bán chạy bằng Iplayr và USB.

Lý Tại Thù khẽ thở dài: - Có lẽ Cẩm Hồ muốn lấy chiếc di động hai màn hình này đi thử lửa ở Bắc Mỹ.

- Tuy nói người tiêu dùng Bắc Mỹ dễ chấp nhận sản phẩm thời thượng, nhưng kỹ thuật của Cẩm Hồ có áp ứng được yêu cầu kỹ thuật hà khắc của người tiêu dùng Bắc Mỹ không? Kim Nam Dũng vẫn mang hi vọng vào việc này, vì hiện di động của Samsung ở Bắc Mỹ cũng chỉ là sản phẩm hạng hai.

- Đúng là đau đầu ... Lý Tại Thù vỗ đầu, khi người mẫu đưa chiếc D188 hai màn hình lên, mọi người đều bị thiết kế của nó thu hút, nhưng quên mất rằng nó vẫn là chiếc di động với tính năng và bố trí cơ bản thôi.

Lý Tại Thù biết Cẩm Hồ đầu tư lớn vào vịnh vực màn hình STN, thăm nghĩ chắc Cẩm Hồ cũng sớm đưa ra STN màu thôi, xem ra phải thúc giục tổng bộ đánh giá lại tiến trình nghiên cứu sản phẩm.

Hàng trên cuối cùng cũng có người nghĩ tới vấn đề này, đích thân Trần Tính Sinh lên sân khấu giới thiệu: - D188 sử dụng chip cơ sở mới nhất của TI, màn hình bên ngoài hình tròn, hiển thị trạng thái pin, sóng, thời gian, ngày tháng, và số điện thoại gọi tới. Màn hình bên trong 128 màu, hiển thị bốn hàng chữ, thời gian chờ là 11 tiếng, có công năng ghi âm, ngoài ra bên trong cài 6 trò chơi, và các tính năng hỗ trợ như lịch trình, máy tính ...

Lý Tại Thù ôm trán chiếc D188 này tính năng và bố trí hoàn toàn có thể nói là bản nâng cấp của V998 Motorola, cho dù có danh nghiệp chip di động toàn lực phối hợp cũng phải mất nửa năm mới làm được tới trình độ này, xem ra Cẩm Hồ trong hai năm qua tụ tập được hơn 3000 nhân viên nghiên cứu Vườn Sồi đã phát huy tác dụng quan trọng.

Mặc dù không rõ chiếc D188 này của Cẩm Hồ cần bao nhiêu nhân viên nghiên cứu cùng bao thời gian tâm huyết, nhưng chắc chắn hơn 5 nhân viên và 3 tháng rồi.

Từ chiếc D188 này, Lý Tại Thù đã nhìn ra Cẩm Hồ đột phá được giới hạn kỹ thuật của di động số, hẳn phải thừa nhận một sự thực hẳn rất muốn phủ nhận, ở lĩnh vực di động, Cẩm Hồ đã có thực lực không hề thua kém Samsung.

Điều duy nhất vui mừng là chiếc D188 này giá không thể thấp hơn 800 USD, ít nhất 800C của Samsung không cần phải đối diện với tác động trực tiếp của D188.

Lý Tại Thù nhìn sang phía đại biểu của Motorola và Nokia, quá nửa bọn họ định kiến nghị bộ phận di động của công ty lập tức mô phỏng thiết kế này của Ái Đạt, nếu bọn họ dốc toàn lực đổ vào việc này, tốc độ sẽ nhanh hơn Samsung nhiều.

Nghĩ thế Lý Tại Thù càng thêm lo lắng.

+++

Lại xong một ngày nữa

1040. Chương 1039: Lời Cảnh Báo Sớm.

Lập tức có người nhắc tới giá cả và ngày chính thức bán ra, Trần Tín Sinh trên sân khấu trả lời: - 12 đêm Ái Đạt chính thức công bố giá của D188 trên mạng, đồng thời cho đặt mua, hôm nay chúng tôi cung cấp hai loại màu trân châu và xám bạc, điện khí Thịnh Hâm sớm nhất sẽ bán D188 vào sáng mai, các nhà phân phối khác chậm hơn hai ba ngày

Nghe Trần Tín Sinh tuyên bố tới 12 giờ đêm mới công bố giá, đám phóng viên đều hò hét phản đối, ai chơi trò hành hạ người ta như thế, đại biểu doanh nghiệp di động thì sắc mặt âm u, không rõ vui buồn.

Đem so với hào quang rực rỡ D188 phát ra, chiếc di động khác Cẩm Hồ giới thiệu lần này là D80 bị bỏ quên ở xó xỉnh nào đó mất rồi.

D188 xa hoa cao quý, phong tư mê hoặc, đương nhiên liệt vào hàng sản phẩm cao cấp, còn D80 so với di động bảo thạch, 800C, V998 thì không có ưu thế gì rõ ràng, chỉ có thiết kế đơn giản, công năng rút gọn, thời gian chờ nhiều hơn, vẫn có thực lực chen vào phân ngạch tầm trung.

- Phải tới 12 giờ sáng mới công bố giá bán à? Trần Tín mở to đôi mắt trong vắt, mang chút bất bình kêu lên: - Anh làm như thế có phải cố ý làm người ta ngủ không yên không?

- Vậy cô đợi tới sau 12 giờ hẵng ngủ. Trương Khác cười lớn, vòng hai tay sau gáy đứng rất thư thái, nhìn Dịch Vân Phi được Diêu Văn Thịnh, Dịch Hình thấp tùng quay trở lại, bảo với Phó Tuấn: - Tiểu Thanh nửa tiếng nữa sẽ tới sân bay rồi, tôi phải cùng phó bộ trưởng Dịch tới khách sạn trước, anh đón cô ấy giúp tôi.

Đường Thanh từ Hong Kong về sẽ ở Kiến Nghiệp vài ngày, rồi tới Kim Sơn với cha mẹ, sau đó cùng mẹ về quê Tân Thái.

Ánh mắt Trần Tĩnh nhìn chiếc di động tinh xảo trong tay, nhưng trước mắt hiện ra hình ảnh một thiếu nữ tươi trẻ, nụ cười mê hồn, trong lòng lòng thoáng chút u sầu.

- Trời vẫn còn sớm. Dịch Vân Phi nheo mắt nhìn ráng chiều phía chân trời: - Tới Vườn Sồi xem qua một chút đi, tôi luôn hi vọng có một xí nghiệp trong nước có khí phách đầu tư kỹ thuật như Cẩm Hồ

- Được, vậy chúng ta ăn cơm luôn ở gần Vườn Sồi, tôi cũng muốn nhân cơ hội này khoe khoang lực lượng kỹ thuật của chúng tôi với bộ trưởng. Trương Khác liền gọi điện cho phía Vườn Sồi chuẩn bị.

Từ nhà máy Tân Phổ tới ngô Học Phủ chỉ mất 20 phút, Trần Tĩnh có lái xe đi theo, nhưng cô vẫn ngồi cùng xe với Trương Khác bàn công việc.

- Trung Tinh Vi Tâm đang tranh thủ sớm ngày đưa vào công nghệ chip 25 micron. Dịch Vân Phi thở dài: - Trong khi TI đã bắt đầu đào thải công nghệ này, TQ còn lạc hậu quá.

- Hiện chia rẽ lớn nhất của TI và Cẩm Hồ nằm ở TI đồng ý cấp kỹ thuật chip 25 micron cho Trung Tinh Vi Tâm, nhưng yêu cầu Cẩm Hồ bỏ quyền không chế cổ phần. Chúng tôi chấp nhận quyền không chế cổ phần, nhưng yêu cầu TI ít nhất bán cả kỹ thuật chip 18 micron cho Trung Tinh Vi Tâm ... Trương Khác giới thiệu tình hình: - Nếu bỏ quyền không chế cổ phần, điều kiện đàm phán sau này của chúng tôi rất có hạn, cho nên phải ra giá ột chút, qua ba đời chip thì Trung Tinh Vi Tâm mới có thể bồi dưỡng lên được lực lượng của mình, mới có cơ sở thực sự.

Dịch Vân Phi gật đầu: - Thế nào cũng phải nỗ lực theo phương hướng này.

Tới Vườn Sồi đúng vào giờ cao điểm tan tầm, thời gian tham quan trước bữa cơm cũng có hạn, nên tới khu triển lãm.

Bên phía Vườn Sồi do Đàm Vân Tùng giới thiệu, Dịch Vân Phi nghe say sưa, Trương Khác tụt lại đằng sau, mọi người rất tùy ý, không cảm thấy thất lễ.

- Thiết kế di động nắp gấp hai màn hình này của Cẩm Hồ chắc sẽ mau chóng có người đuổi theo ... Dịch Vân Phi quay đầu lại nói với Trương Khác:

- Điều này phải xem mức độ phản ứng của thị trường, một số kỹ thuật công nghệ quan trọng có bảo hộ bản quyền, nhưng thiết kế của D188 không được bảo hộ bản quyền, nếu thị trường nhiệt tình hưởng ứng thiết kế này, các doanh nghiệp khác sẽ liên tục đưa ra sản phẩm tương tự, với Motorola, Nokia mà nói không có mấy chướng ngại. Trương Khác nghĩ một lúc rồi quyết định nói thêm: - Lối thiết kế này trước kia không ai nghĩ tới? Không, tôi nghĩ có rất nhiều, quan trọng là ai biến nó thành kỹ thuật hoàn thiện trước. Một số doanh nghiệp kỹ thuật không đủ, muốn mà không làm được, một số lại lo chi phí kỹ thuật quá à phản ứng thị trường không đủ, nên đợi đi theo thành quả được thị trường tiếp nhận, đó là cách an toàn hơn, ví dụ chiếc SL 1088 của Siemens nói rõ vấn đề này. Trần Tĩnh, chắc cô rõ chiếc di động này của Siemens chứ?

- À, ừ. Trần Tĩnh gật đầu: - Chiếc di động này thể hiện thực lực thiết kế và kỹ thuật hùng hậu của Siemens, khác với di động nắp gấp truyền thống, chiếc di động này mang thiết kế trượt, bàn phím được giấu phía dưới màn hình.

- Phòng tình báo chắc có sản phẩm này? Trương Khác hỏi Đàm Vân Tùng.

Một lúc sau nhân viên công tác đưa chiếc SL 1088 tới, Trương Khác đưa cho Dịch Vân Phi xem: - Khi nó mới xuất hiện, giới truyền thông không tiếc lời khen ngợi, nếu dùng ánh mắt chuyên nghiệp đánh giá, thiết kế của nó còn xuất sắc hơn cả D188 của chúng tôi, đáng tiếc thực tế tiêu thụ không lạc quan, cuối cùng Siemens phải quyết định ngừng bán ... - Thị trường đúng là làm người ta không lường được. Dịch Vân Phi nhìn mà không rõ chiếc di động này có chỗ nào khiến nó không được chấp nhận: - Hay tại nó đi trước thời đại quá xa nên không được tiếp nhận.

Trương Khác cười, tiếp tục tụt lại đằng sau.

Trần Tĩnh nghiên cứu chiếc di động này khá sâu, nói: - Trừ thiết kế quá mới, vấn đề lớn nhất của nó là chuẩn bị kỹ thuật chưa đủ, được định vị sở di động thương vụ cấp cao nhất mà thời gian chờ chưa được 6 tiếng, thời gian gọi liên tục mới hơn 2 tiếng, lại hơi nặng, so với D188 của Ái Đạt chừng gấp đôi. Siemens phải thừa nhận đây là một bán thành phẩm thất bại.

- Gần như thế. Trương Khác gật đầu: - Cẩm Hồ ra giới hạn thời gian chờ cho di động thương vụ cấp cao phải 100 giờ, vì loạt di động bảo thạch gây tác động thị trường khá lớn, nên thực tế chiếc D188 này đưa ra cũng hơi vội vàng.

- Vậy Vườn Sồi có theo kỹ thuật STN màu và di động nắp trượt à? Trần Tĩnh hỏi:

- Ủ, chuyện này chẳng có gì phải giấu, các doanh nghiệp khác cũng theo đuổi kỹ thuật này rồi, quan trọng xem kỹ thuật của ai hoàn thiện trước.

Trần Tĩnh trầm ngâm, mặc dù dòng di động bảo thạch được thành tích thị trường lớn, nhưng đối diện với doanh nghiệp lớn có tích trữ kỹ thuật hùng hậu, chẳng có chỗ nào để tự mãn. Lúc này cô còn chưa phải lo chiếc D188 sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới di động bảo thạch, nhưng Motorola, Samsung, Nokia, Siemens dưới áp lực của Cẩm Hồ sẽ liên tục đưa ra di động tính năng cao cấp, khi đó di động bảo thạch còn ưu thế gì được nữa?

Ngoài ra doanh nghiệp di động trong nước năng lực kỹ thuật có hạn, không thể đưa ra di động mới tính năng cao, nhưng khảm thêm một viên bảo thạch vào di động thì quá thừa, khi di động mô phỏng theo di động bảo thạch ngày càng nhiều, Cao Khoa KV có ưu thế gì?

Trần Tĩnh nhìn Trương Khác trầm nghĩ, anh ấy bảo nhân viên công tác đưa chiếc di động thất bại của Siemens ra chắc là để nhắc nhở? Xu thế di động tương lai ngày càng rõ ràng rồi, quan trọng là xem thực lực theo đuổi kỹ thuật các phía tới mức độ nào.

Nếu như không chuẩn bị kỹ thuật trước, mà đợi người ta đưa ra sản phẩm rồi mới mô phỏng thì lúc này cũng muộn hơn người ta phải một năm trở lên. Một năm đủ cho những doanh nghiệp di động lớn như Cẩm Hồ đưa ra 2 loại di động mới rồi, dù là di động tầm trung một năm cũng phải có một cái mới, chỉ có thị trường tầm thấp có thời gian lâu hơn, nhưng lợi nhuận cũng mỏng nhất.

1041. Chương 1040: Phong Cách Nha Nội.

Ăn cơm tối ở gần Vườn Sồi xong, Trần Tĩnh liền cáo từ, nhìn Đường Thanh như con chim nhỏ nép mình bên Trương Khác, ở lại chỉ càng thêm thương tâm.

Gọi điện thoại cho Úc Bình, mới biết cô ta và Tạ Tử Gia ở văn phòng, liền tới thẳng đó.

Trần Tĩnh đẩy cửa vào phòng làm việc, thấy Tạ Tử Gia, Úc Bình, Lưu Minh Huy đều ngồi im lặng bên trọng, cười hỏi: - Sao thế, không phải lượng tiêu thụ hôm nay sụt giảm chứ?

- Lượng tiêu thụ hôm nay chưa có, hôm qua là chủ nhật, con số rất quan trọng, con số phòng thị trường báo cáo khẩn cấp chưa toàn diện, lượng tiêu thụ tuần gần 3 vạn. Úc Bình uể oải đuổi mình, ngồi quá lâu, người hơi nhức mỏi.

- Vậy sao mọi người mặt mày ủ rũ ngồi ở đây? Trần Tĩnh nghi hoặc hỏi:

Lượng tiêu thụ này đã đủ để Cao Khoa KV đứng vào hàng ngũ doanh nghiệp di động hàng đầu trong nước, vượt qua Khoa Vương một khoảng lớn, lợi nhuận còn lớn hơn hẳn sản phẩm của Khoa Vương như đầu đĩa, TV ở thị trường đã bão hòa.

Đương nhiên Trần Tĩnh cũng chẳng đem nó ra khoe khoang với Tạ Kiếm Nam, chuyện quá khứ sớm đã qua rồi, tuy nói cũng dựa vào dư âm của Tiêu Vương, nhưng đã đăng ký thương hiệu "Cao Khoa KV" để cho thấy sự khác biệt.

- Cô ngốc thật hay vờ ngốc đấy, cả ngày cô ở bên cậu ta, không thấy di động mới của Cẩm Hồ à? Úc Bình nhìn vào mắt Trần Tĩnh xem cô có nói dối hay không: - Buổi chiều cô và cậu ta đi đâu, tôi tưởng cô sẽ tới lễ giới thiệu sản phẩm chứ?

- Bộ thông tin tự thấy lần này quá mất mặt, bộ trưởng Dịch không tiện xuất hiện, chúng tôi tới Trung Tĩnh Vi Tâm trước, rồi tới Vườn Sồi. Trần Tĩnh giải thích: - Tôi thấy di động mới của Cẩm Hồ rồi, sao thế, đâu cần làm ra vẻ bị đòn đau như vậy?

- Cô không lo D188 sẽ ảnh hưởng tới di động của chúng ta à?

- Giá tới 12 giờ mới công bố mà... Trần Tĩnh giả vờ hồ đồ: - Làm sao tôi biết nó sẽ ảnh hưởng thế nào?

- Đúng là thằng nhóc đáng hận. Úc Bình nghiêng răng nghiêng lợi: - Cố ý làm ra vẻ thần bí, đúng là phong cách của thằng nhóc đó, nếu D188 định giá trên 8000 đồng thì tác động trực tiếp tới chúng ta sẽ ít một chút. Nếu bọn họ muốn tranh đoạt thị phần, định giá dưới 6000 thì tình hình không lạc quan.

Cầm Hồ sẽ không lấy một sản phẩm đi đánh cướp thị phần, trừ sách lược thương hiệu vững chắc, còn liên quan tới đấu tranh giữa Cầm Hồ và bộ thông tin.

Trần Tĩnh chỉ cười, không nói gì thêm, ngồi xuống bên cạnh Tạ Tử Gia, xoa đầu cô: - Sao im thin thít thế?

- Nghe nói cả Cảnh Trọng Dương tham quan Vườn Sồi cũng chỉ đi qua hành lang vòng một vòng, nhưng lại để cho chị vào tham quan à? Tạ Tử Gia nghiêng đầu hỏi: - Chị có nhìn thấy cái gì không?

- Chỉ đi tới phòng triển lãm, còn vì tháp tùng phó bộ trưởng Dịch, nếu như muốn biết bên trong có cái gì, tốt nhất là tìm một gián điệp thương mại. Trần Tĩnh đứng dậy đi tới sau bàn làm việc nói: - Hôm nay Trương Khác có nói, xí nghiệp trong nước đang ở thời đại tốt nhất để phát triển kỹ thuật, các trường đại học trong nước coi trọng khoa kỹ thuật mà xem nhẹ khoa văn, khiến nhân lực kỹ thuật trong nước không thiếu thốn, một nhân viên nghiên cứu ưu tú trong nước lương cả năm chỉ cần 1 - 2 vạn USD, còn nhân viên ưu tú Nhật Hàn, ít nhất cũng phải 6 - 7 vạn USD, ở Âu Mỹ còn cao hơn. Năm nay kế hoạch của Cầm Hồ đầu tư cho Vườn Sồi là 300 triệu USD, nhưng nghiên cứu làm được còn hơn cả Samsung, Sony, Toshiba bỏ ra cả tỷ. Ngoài ra chúng ta có ưu thế tự nhiên về thị trường, ở thị trường cao cấp tình thế nghiêm ngặt hơn, nhưng ở thị trường trung và thấp, nếu xí nghiệp trong nước không chiếm được nửa thị phần thì tự tử tạ tội với thiên hạ cho xong.

Tạ Tử Gia khoanh tay ôm gối không nói gì, Úc Bình và Lưu Minh Huy nhìn nhau, thầm nghĩ cái giọng điệu này chỉ có tên đó mới nói ra khỏi miệng, nhưng sự thực hiện giờ là hành động của Cầm Hồ ở thị trường trung thấp, bọn họ càng chú trọng thị trường cao cấp dành cho trí thức và doanh nhân.

Giống như chiếc D188 lần này thuộc về thị phần cao cấp đem lại lợi nhuận lớn nhất, nhờ thế kích thích Cầm Hồ phát triển kỹ thuật, nếu Cầm Hồ dồn sức vào thị trường tầm trung và thấp, các doanh nghiệp di động trong nước khác kể cả Cao Khoa KV đều không dễ sống.

- Có một cơ sở kỹ thuật tốt, có một thị trường tiềm lực mà rộng lớn, cuối cùng không thể hiện được bản thân, có lẽ đúng là vô dụng. Trần Tĩnh mạnh mẽ nói: - Có kế hoạch thị trường và sáng kiến mới ưu tú đến đâu, đều cần cơ sở kỹ thuật, chúng ta hiện nay có cơ hội, phải nắm bắt, nếu không nó có thể trôi qua mất, trung tâm nghiên cứu kiến thiết bên này, tôi muốn đích thân quan tâm, các công tác cần chị Úc và Tiểu Lưu gánh vác nhiều hơn.

Úc Bình và Lưu Minh Huy chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên vì quyết tâm của Trần Tĩnh.

Úc Bình nhìn đồng hồ, than: - Ài, chưa tới giờ công bố giá, ngủ cũng không yên, tôi theo các cô về, vừa khéo để nghe xem hôm nay cô lấy được bộ kinh gì về.

Thời gian qua, Lưu Minh Huy cơ bản ngủ ở văn phòng, ba cô gái xuống lầu, vào xe riêng của Trần Tĩnh, Úc Bình trên: - Cô muốn ở lại Kiến Nghiệp tự quản lý trung tâm nghiên cứu kiến thiết, có phải là lòng riêng gì không?

- Có lòng riêng gì, nếu không chị ở lại đây đi. Trần Tĩnh đánh Úc Bình một cái.

- Cô ở lại đây phát huy tác dụng nhiều hơn tôi. Úc Bình nhấn mạnh một câu hết sức ám muội.

Hai cô gái cười đùa, Tạ Tử Gia hôm nay rất trầm lặng, không nói gì cả.

Thời tiết nóng nực, tới tận nửa đêm đám Trần Tĩnh mới dám mở cửa sổ ra cho thoáng khí.

Phía trước chỗ bọn họ cách một tòa nhà mới là nơi ở của Trương Khác, đứng ở ban công lộng gió, chẳng nhìn thấy tình hình bên kia, Trần Tĩnh ngồi lên bệ cửa sổ, lưng dựa vào lan can, nhìn trong phòng Úc Bình và Tạ Tử Gia đều ăn mặc rất mỏng manh, đùi ngực lộ ra cả mảng lớn: - Ăn mặc thế này không sợ đối diện có người ở đối diện lấy kính viễn vọng nhìn trộm à?

Úc Bình kéo váy ngủ lên, lộ ra cả quần lót tơ tằm, khinh bỉ nói: - Nhìn mà không ăn được, cho bọn chúng thêm chết luôn.

Trần Tĩnh chỉ biết lắc đầu, vào phòng kéo rèm lại.

Tạ Tử Gia thì mặc mỗi đồ lót, ngồi trước MVT xem trang web chính thức của Cẩm Hồ, vóc người gầy gò, nhưng làn da dưới ánh đèn phát sáng mê người như món đồ sứ cao cấp.

Trần Tĩnh cầm cốc nước đi tới nhìn màn hình, cô chưa bao giờ nghe nói tới trang web của Cẩm Hồ, cũng chẳng thấy Cẩm Hồ tuyên truyền gì về việc này.

Cách một lúc nữa mới tới 12 giờ, Trần Tĩnh và Úc Bình tùy ý ngồi nói chuyện xem trang web của Cẩm Hồ, thì thoáng trên màn hình lại hiển thị thông báo chỉ có hội viên đăng ký mới thấy nội dung.

- Cẩm Hồ đúng là rách việc. Tạ Tử Gia vừa thao tác máy tính, vừa rất bất nhã thượng cả hai chân lên bàn, vào trang đăng ký, điền bừa bãi thông tin, không ngờ lại bật ra thông báo chỉ có khách hàng mua sản phẩm của Ái Đạt mới có thể đăng ký hội viên, cần cung cấp số CMT hoặc số di động hoặc mã ký hiệu sản phẩm của Ái Đạt để so sánh.

- Cẩm Hồ rốt cuộc muốn làm gì đây? Tạ Tử Gia ngạc nhiên nói: - Một cái trang web công ty bình thường bày lăm trò thế làm cái gì? Tay đặt lên trán nhúu mày lại, đôi mắt sáng có chút hoang mang. - Hay là cô gọi điện hỏi Trương Khác xem? Úc Bình nhún vai bảo Trần Tĩnh:

- Nói không chừng lúc này Trương Khác và Đường Thanh đang điên đảo loan phượng ... Trần Tĩnh mím môi nói: - Hay là tôi gọi điện, còn cô hỏi nhé?

Tạ Tử Gia nghĩ một lúc rồi nói: - Cẩm Hồ năm ngoái bán được 200 vạn chiếc di động, Pocket PC cũng bán được hơn 110 vạn, những khách hàng này, nếu là dân mạng, thì đó là tài nguyên chất lượng cao. Bọn họ làm vậy, thế nào cũng có mưu đồ bên trong, riêng nhập tư liệu khách hàng, tình lực hao phí rất kinh người.

1042. Chương 1041: Bản Tính Của Nha Nội

Tư liệu mấy trăm vạn khách hàng, mỗi tháng lại còn tăng thêm hơn 30 vạn, lượng công tác không phải vừa, có điều với một doanh nghiệp điện tử tiêu dùng tiêu chuẩn cao, hoàn thiện hệ thống hậu mãi là điều cần thiết, có điều Cẩm Hồ tốn quá nhiều sức vào trang web này.

Trần Tĩnh và Úc Bình đều nghi hoặc, nhưng không thể gọi điện hỏi Trương Khác thật, Tạ Tử Gia dựa theo yêu cầu đăng ký hội viên, phát hiện ra thành hội viên không phải là vô ích.

Người dùng Pocket PC của Ái Đạt có thể nâng cấp hệ thống miễn phí, cũng có thể tải một số phần mềm ứng dụng miễn phí. Nếu là người dùng Iplayr có thể tải ca khúc mới nhất của Giang Đại Nhi, ở trang chủ còn tuyên truyền một hoạt động, hội viên có thể xin vé máy bay khứ hồi tới Hong Kong xem buổi biểu diễn của Giang Đại Nhi vào tháng 10.

Tạ Tử Gia nghĩ tới một vấn đề, ngả đầu ra sau dựa vào cái bụng mềm mại của Trần Tĩnh: - Bất kể bọn họ có mưu đồ gì, chị nói xem lúc này có bao nhiêu phóng viên và doanh nghiệp đang nghiên cứu trang web này giống chúng ta?

Ba cô gái ngồi trước máy vi tính suy bừa đoán bậy ý đồ của Cẩm Hồ, bất tri bất giác quá 12 giờ, Úc Bình đẩy vai Tạ Tử Gia, để cô quay về trang chủ ...

- Á, giá bán trong nước là 8800, giá bán ở nước ngoài sao không công bố luôn? Úc Bình thở hắt ra một hơi: - Xem ra cậu ta còn có tình có nghĩa với ai đó.

Mặc dù có thể đoán được Cẩm Hồ sẽ không cho bọn họ một cú đấm mạnh vào lúc này, trước đó lo lắng vì hành vi thương nghiệp của Cẩm Hồ những năm qua luôn làm người ta thấy khó hiểu. Hiện chủ lực của Cao Khoa Kv là di động bảo thạch giá hơn 4 nghìn, có thể nói hoàn toàn trách được tác động của D188.

Thường ngày Úc Bình hay trêu chọc, nhưng cô cũng biết giữa Trần Tĩnh và Trương Khác không có chuyện gì không thể cho người ta biết, nếu có, có lẽ là mê luyện đơn phương của Trần Tĩnh thôi.

Úc Bình không rõ chi tiết chuyện tiếp xúc giữa Trương Khác và Trần Tĩnh ra sao, với nữ nhân mà nói, đôi khi trái tim bị bắt cóc rất dễ dàng, cô ta phải thừa nhận bất kể tướng mạo hay tính cách ôn hòa như gió xuân, Trương Khác nếu muốn làm một nữ nhân say mê mình quả thật quá dễ dàng, Úc Bình thừa nhận quyền thế Trương Khác nắm giữ đủ làm người ta mê đắm, dựa dẫm.

Trần Tĩnh trước đó chẳng có gì lo lắng, vỗ vai Úc Bình nói năng lúc tung: - Cẩm Hồ phải dựng lên lá cờ thị trường cao cấp của họ, từ thời đại đầu đĩa, Cẩm Hồ đã không quá coi trọng phân ngạch thị trường, đảm bảo lợi nhuận mới là quan trọng, với lại có Cẩm Hồ đầu đá với sản phẩm ngoại ở phân khúc tầm cao, chúng ta mới có không gian sinh tồn ở thị trường trung và thấp.

- Rồi, biết cô hiểu người ta nhất. Úc Bình vắn người, vấy ngủ co lên, cặp mông trắng mịn lộ ra quá nửa, tiếc là chẳng có nam nhân nào được hưởng thụ cảnh này: - Tôi đi ngủ đây, dậy còn về Hải Châu.

Trung tuần tháng bảy di động bảo thạch tiếp tục ca vang tiến bước ở thị trường tầm trung, thậm chí kéo cả di động tầm thấp của Cao Khoa KV theo.

Do 11 doanh nghiệp mới được cấp giấy phép liên tục đưa ra di động tầm thấp, khiến thị trường tầm thấp biến hóa kịch liệt, thị phần của Cẩm Hồ vào tháng 7 bị thu hẹp 2%, nhưng do biểu hiện xuất sắc ở thị trường tầm cao, tốc độ tăng trưởng không sụt giảm chút nào, lợi nhuận bình quân thậm chí tăng cao.

Tuổi cuối cùng tháng bảy nhiệt độ Kiến Nghiệp có thể so với độ nóng của D188, liên tục mấy ngày trên 38 độ, suốt ngày bị giam trong phòng rất khó chịu, Trương Khác quyết định đưa Đường Thanh và Trần Phi Dung tới Tân Vu tránh nóng.

Bất kể thế nào thì nhà y ở Tân Vu, sau khi đường cao tốc khai thông, ngồi xe tới Tân Vu cũng chỉ hơn 3 tiếng, lâu lắm không tới Tân Vu rồi, đại khái 7 - 8 tháng.

Nói ra cũng lạ, Tân Vu và Kiến Nghiệp cách nhau chỉ 200 km, khi Kiến Nghiệp nóng tới 38 độ, thì Tân Vu từ lúc nhập hạ tới nay nhiệt độ cao nhất mới 32, Trương Khác tới nơi thì đúng lúc vừa có trận mưa, mặc áo T-shirt cảm thấy hơi lạnh lạnh.

Tới Tân Vu, nhận được điện thoại của Giang Thượng Nguyên hiện là chủ nhiệm HDND mời tới nhà ăn thành ủy, Trương Khác cùng hai cô gái tới thẳng chính phủ thành phố, tránh ảnh hưởng, cách chính phủ thành phố một đoạn liền xuống xe.

Nhìn tòa nhà chính phủ ở ngay trước mắt, Trương Khác chống hông, ưỡn ngực lên, quay lại hỏi Đường Thanh: - Bạn nói lần này mình tới phải làm gì mới dựng lên được oai phong nhà nội?

Còn chưa nói hết câu đằng sau có chiếc Toyota bấm còi phóng vọt qua, bánh xe lăn qua vũng nước bắn hết lên người y, chiếc xe như chẳng hề nhận ra đi thẳng vào khu nhà chính phủ thành phố.

Trương Khác đưa tay lau nước bắn trên mặt, Đường Thanh và Trần Phi Dung hai con yêu tinh vô lương tâm ôm bụng cười ngặt ngoẽo.

Quần áo các cô cũng bị bắn ít nước, nhưng không khốn đốn như Trương Khác, Đường Thanh còn chống hông ưỡn ngực định học câu vừa nãy của Trương Khác, thấy y hung hãn đi tới, vội thét lên trốn sau lưng Trần Phi Dung.

Phó Tuấn và nhân viên công tác trong xe thấy cảnh này lái xe tới hỏi Trương Khác có cần thay y phục không, chiếc Toyota kia đeo biển chính phủ Tân Vu, hẳn không hỏi xử lý thế nào.

Nước mưa trên đường nhựa cũng không thể nói là quá bẩn, tuy để lại mấy vệt nước trên áo nhưng cũng khô nhanh, không cần thay y phục, Trương Khác nhận lấy khăn tay từ Đường Thanh đang cố sức nhịn cười. Chỉ là nhìn hai con yêu tinh cười vui vẻ như thế, trong lòng hơi ảm ức, đưa tay bóp cổ trơn mịn của Đường Thanh, hăm dọa: - Bạn còn cười nữa mình lấy kim khâu miệng bạn lại ...

- Mình mách dì Lương là bạn bắt nạt mình, có Phi Dung làm chứng, bạn đừng hòng chối. Đường Thanh cong cánh môi kiêu diễm lên, uy hiếp lại, rồi cười thoát khỏi tay Trương Khác, kéo Trần Phi Dung đi vào trong.

Tòa nhà chính phủ thành ủy Tân Vu xây vào thập niên 80, không cao, chỉ có 4 tầng, nhưng chiếm diện tích cực lớn, phía chính diện là một quảng trường lớn hoa cỏ đang độ tươi tốt, còn có ao phun nước rất đẹp.

Đường Thanh và Trần Phi Dung lạ lẫm đứng ở cổng ngăn cản, Trương Khác gọi điện bảo thư ký của cha hẳn ra đón, y lần đầu tiên tới đây, bảo vệ không nhận ra y.

Gọi điện xong Trương Khác từ đằng sau ôm lấy Đường Thanh, bảo cô cúi đầu xuống, để y gác cằm lên đỉnh đầu cô, nhìn tòa nhà chính phủ, thăm cảm khái, với nam nhân mà nói, quyền thế là thứ quan trọng.

- Đáng ghét. Đường Thanh đẩy đầu Trương Khác ra, đứng thẳng người dậy, đỉnh đầu qua mũi Trương Khác, quay đầu lại: - Thư ký của ba bạn vẫn là Tiêu Dương à?

- Đối rồi, Tiêu Dương xuống huyện Lâm Giang rèn luyện, làm thư ký mãi mất tinh thần, thư ký mới tên Thành Dư Đông, mình mới gặp một lần.

Đang nói chuyện thì thấy Thành Dư Đông và một đôi nam nữ đi ra, bước nhanh về phía cổng.

Đôi nam nữ kia, nam vừa mới trên 30, nữ gần 40, cho dù mặt tươi cười, nhưng cũng nhìn ra được cô ta thường ngày là người rất nghiêm túc, mặt hơi dài, tóc ngắn, mắt sáng, trông còn rất phong vận, nhanh nhẹn.

Nhìn thấy bà ta, Trương Khác ngó người, thăm nghĩ không phải bà ta làm công tác đoàn sao, chuyển tới chính phủ từ bao giờ? Còn tưởng quý tích lịch sử mãi mãi không đổi, ai ngờ một số chuyện đã khác hoàn toàn rồi, chỉ nhếch môi, đem một số ký ức không tồn tại tạm ném ra sau đầu.

- Phải một lúc nữa thị trưởng mới họp xong. Thành Dư Đông nhìn Trương Khác và hai cô gái, hỏi: - Mọi người đi từ nhà tới đây à?

- Ừm, đi bộ vài trăm mét. Trương Khác gật đầu, nếu chẳng phải cố kỵ ngồi xe Mercedes xa hoa đi vào có thể bị cha mắng, thì đã chẳng ăn một đồng nước bẩn lên người.

- Đây là phó chủ nhiệm Cố Hiểu Mai của văn phòng chính phủ chúng tôi.

Cố Hiểu Mai nhiệt tình đưa tay ra: - Đây là khoa trưởng Trương khoa bảo vệ hành chính, gặp mặt nhân viên bảo vệ, sau này Khác thiếu gia tới chính phủ cứ vào thẳng là được.

- Cứ gọi tôi là Tiểu Trương đi. Trương Khác cười: - Tôi ít khi tới đây, nếu bị chặn ở cổng thì gọi cú điện thoại bảo mọi người ra đón là được.

- Thế cũng tốt. Cố Hiểu Mai cười tít mắt, nhìn hai cô gái tấm tắc khen: - Xinh quá, trông như đôi hoa tỷ muội vậy, không biết ai là thiên kim của tỉnh trưởng Đường.

- Cháu là Đường Thanh. Đường Thanh xấu hổ nắm tay Trương Khác, lại nắm tay Trần Phi Dung: - Cô ấy là Trần Phi Dung, bạn của cháu và Trương Khác, cùng tới Tân Vu chơi, làm phiền mọi người rồi.

- Cũng học ở ĐH Đông Hải phải không? Vu Trúc nhà tôi cũng học ở Đh Đông Hải, có điều nó mới năm thứ nhất, ít tuổi hơn các cháu, hôm nào sẽ giới thiệu cho các cháu quen, tôi tin các cháu sẽ thành bạn bè ... Cố Hiểu Mai vô cùng nhiệt tình nói:

- Để sau vậy. Trương Khác đáp lại lãnh đạm, hỏi cảnh vệ: - Chiếc Toyota vừa rồi đi vào là xe của ai?

- Là xe của thị trưởng Trương, vừa rồi lái xe của ban xe hơi đi đưa tài liệu. Cảnh vệ lúc này mới biết Trương Khác là công tử của thị trưởng, may vừa rồi không lỡ mắng bảo y đứng sang bên đường cản đường.

Trương Khác thấy hai cô gái nhin cười, hơi dùng sức bóp bàn tay mềm như không xương của Đường Thanh, đến khi cô lộ ra vẻ mặt tội nghiệp cầu xin mới buông tay, đứng là điên, vừa mới định thể hiện oai phong nha nội thị bị chính cha mình đánh bẹp oai phong, chẳng lẽ đập luôn xe của cha mình?

Thấy thái độ Trương Khác lãnh đạm, Cố Hiểu Mai không nói chuyện giới thiệu con trai mình nữa, trong lòng thấy y có chút ngông nghênh.

Nhưng bà ta không để lộ ra ngoài, cũng chẳng có tư cách lãnh đạm, khi đi vào bên trong, bất tri bất giác tụt lại đằng sau, để Thành Dư Đông dẫn đường, bà ta và Trương Truyền Siêu đi phía sau.

- Chủ nhiệm Cố, chị nhìn người Trương Khác kia .. Trương Truyền Siêu nhỏ giọng nhắc.

Cố Hiểu Mai lúc này mới chú ý thấy trên người Trương Khác có vết nước mờ, nhưng rất nhiều, nhìn qua còn tưởng hoa văn trên áo, nhớ lại chuyện y vừa hỏi, nhíu mày nói: - Cậu mau đi tra xem xe vừa rồi do ai lái.

Lúc này bà ta mới bình thường lại: Cha vừa lên thị trường, con bị xe bắn nước bắn lên người ngay trước chính phủ, đổi lại là ai cũng chẳng thoải mái được, vừa rồi cậu ta không hỏi thẳng ra là giỏi lắm rồi.

Mấy năm qua tin đồn liên quan tới Trương Tri Hành rất nhiều, ai cũng nói Trương gia là hào phú ở Hải Châu, còn có người nói Trương gia khổng chế 1/3 tài phú dân gian Hải Châu. Cố Hiểu Mai thấy những tin đồn này quá khoa trương, Hải Châu mấy năm qua phát triển mạnh, mỗi năm thu nhập tài chính địa phương tới 6 - 7 tỷ, xí nghiệp dân doanh phát triển, tài phú dân gian không ít, chỉ có thể nói Trương gia không thiếu tiền, làm gì tới mức nắm 1/3 tài phú được.

Chưa tính ngoại thành, nhân khẩu Hải Châu gần cả triệu, tổng tài phú phải tới hơn 50 - 60 tỷ, 1/3 số đó là khái niệm cỡ nào? Nhưng mà Trương gia không thiếu tiền với Tân Vu mà nói là tốt, ít nhất Trương Tri Hành không tới Tân Vu để đục khoét kiếm tiền, mà Trương Tri Hành năng lực cực cao, nếu không cho dù quan hệ có mạnh tới đâu cũng chẳng thể trong ba năm từ phó thị trường bình thường lên phó thị trường thường vụ rồi lên thị trường tạm quyền.

Mỗi năm một bước tiến lớn, trên sĩ đồ có mấy ai làm nổi điều này?

Cố Hiểu Mai trước kia làm việc ở thành đoàn, có điều chồng bà ta làm việc ở công ty rượu Lâm Giang Tiên, nên cảm thụ được biến hóa cực lớn của ngành rượu Tân Vu, chồng bà ta là nhóm người đầu tiên sùng bái Trương Tri Hành, thường nói: Có vị phó thị trường khí phách như thế tới Tân Vu, ở thời nhân trị hơn pháp trị này, là phúc của Tân Vu.

Lợi nhuận của thị trường rượu cao cấp rất lớn, riêng một mình rượu Vân Trì mỗi năm đã cống hiến cho tài chính địa phương tới 300 triệu, so với trước khi Trương Tri Hành tới Tân Vu, tài chính địa phương có chuyển biến lớn.

Nhưng Trương Tri Hành lại không dừng tay ở chính tích này, hành động của ông ở sản nghiệp du lịch lớn tới mức bị nội bộ cơ quan gán cho cái mũ “thị trường đốt tiền phá nhà”.

Cải tạo khu thắng cảnh Thiên Vân Sơn, một năm đầu tư 600 triệu, tài chính địa phương mới nhẹ gánh một chút, tổng lượng còn chưa tới 1.7 tỷ, lấy ra ngay 600 triệu, chẳng phải là vừa nói lỏng dây thừng đã thít lại luôn? Nhưng Trương Tri Hành cũng giỏi, thuyết phục được Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước đồng ý cho lấy thu nhập tài chính thế chấp ngân hàng đem đốt.

Không chỉ cán bộ trong cơ quan ý kiến mà dân gian cũng nghị luận xôn xao, có người tố cáo lên tận tỉnh. Nhưng tỉnh không thụ lý, Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước kiến trì ủng hộ, trước tuần lễ hoàng kim 1 tháng 10 năm ngoái cải tạo mới hoàn toàn Thiên Vân Sơn, đúng lúc đường cao tốc Kiến Nghiệp - Tân Vu thông xe.

Khi đó mọi người chửi thì chửi nhưng trong lòng nghĩ Thiên Vân Sơn cải tạo đẹp hơn trước, giao thông cũng thuận lợi hơn.

Tháng 10 năm ngoái, Trương Tri Hành quyết định lấy 20 triệu đi tới ĐTH TW, truyền thông khu Hoa Đông quảng cáo cho khu thắng cảnh Thiên Vân Sơn, khi đó mọi người trở mắt, gây sóng gió lớn.

Quảng cáo thấy nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ thấy quảng cáo cho thành phố, còn đốt một lúc 20 triệu, lần đó nếu chẳng phải Giang Thượng Nguyên vỗ bàn, nghe nói cuộc họp thường ủy cãi nhau tới tan vỡ luôn.

Khi đó Cố Hiểu Mai vừa được thị trường Lưu Tước điều tới văn phòng chính phủ công tác, vì bà ta tuổi hơn 40 tiếp tục ở lại thành đoàn công tác không phù hợp nữa. Trước kia bà ta còn tưởng bị điều tới những đơn vị như hội phụ nữ, cục cán bộ hưu chí gì đó, nhờ có kinh nghiệm công tác của chồng ở ngành rượu làm bà ta có chút linh ngộ, viết mấy bài văn có tính lý luận, Lưu Tước xem được mới điều tới văn phòng chính phủ. Trong nước vốn có yêu cầu tỉ lệ nữ nhất định trong tổ chức, trong thực tế, cán bộ nữ hợp cách không nhiều, Cố Hiểu Mai đúng thời cơ nên tới được chính phủ thành phố.

Vào chính phủ thành phố rồi mới cảm thụ được khi đó tranh luận có nên ra sức đẩy mạnh du lịch không diễn ra kịch liệt thế nào, một là lĩnh vực nào cũng cần tiền, cái nữa là xót tiền tiêu bữa bãi, Trương Tri

Hành bị gán cho không ít tội danh, bôi nhọ đủ kiểu. Cho tới quốc khánh năm ngoái, du khách tràn vào mọi người mới há hốc mồm, luống cuống tay chân, tranh luận có phát triển du lịch không mới triệt để lắng xuống.

Năm ngoái đỉnh cao du khách đột phá 6 vạn người, riêng khu Thiên Vân Sơn thu nhập hơn 20 triệu trong một tuần.

Nửa đầu năm nay, tổng thu nhập du lịch Tân Vu đã hơn 1.6 tỷ, bằng 211% tổng giá trị cùng kỳ năm ngoái, chiếm 16% thu nhập tài chính, cùng ngành rượu thành sản nghiệp trụ cột của Tân Vu.

Năm nay tuần lễ hoàng kim 1 -5 vừa qua đi, Giang Thượng Nguyên xin tỉnh ủy từ chức bí thư thành ủy, làm nhiều người kinh ngạc, thời buổi này ai đi chê mình làm quan lâu quá?

Tuy nói Giang Thượng Nguyên thời đầu làm bí thư thành ủy chẳng có gì nổi trội, nhưng hai năm qua kinh tế Tân Vu phát triển nhảy vọt, ông ta có công hiển, nhất là quyết tâm xử lý La Quý Nguyên làm cả thành phố kéo nhau ra đường ăn mừng, danh vọng cao chưa từng có.

Tới thượng tuần tháng 6, tỉnh ủy qua nghiên cứu chấp nhận tình cầu của ông ta, miễn đi chức vụ bí thư thành ủy, nhưng giữ lại chức chủ nhiệm HĐND, do Lưu Tước làm bí thư thành ủy, Trương Tri Hành thay thế Lưu Tước.

Lúc này Cổ Hiểu Mai và rất nhiều người mới vỡ lẽ, Giang Thượng Nguyên nhường đường cho Trương Tri Hành.

Gạt bỏ suy nghĩ lung tung, Cổ Hiểu Mai thấy người đi trước đột nhiên dừng lại, thấy bí thư thành ủy Lưu Tước đứng trước mặt thì giật mình.

- A, bí thư ... Cổ Hiểu Mai vội đi tới: - Đây là con trai thị trưởng Trương.

- Tôi quen Trương Khác hơn cô. Lưu Tước cười ha hả đặt tay lên vai Trương Khác: - Lúc này chắc chính phủ đang họp, cha cậu phải một lúc nữa mới thoát thân được, tới văn phòng tôi ngồi đi..

Cổ Hiểu Mai sững sốt, bí thư thành ủy đi một vòng tới bên chính phủ, là vì đón con trai của Trương Tri Hành?

Nửa tiếng sau, đợi cuộc họp chính phủ kết thúc, Trương Khác mới cùng Lưu Tước quay về, nhìn thấy hai cô gái đang được Cổ Hiểu Mai đưa đi tham quan chính phủ, bảo họ đi cùng với mình.

- Các đồng chí phải chịu khó suy nghĩ, nền tảng công nghiệp của Tân Vu kém, nhưng không có nghĩa là hết đường ... Tôi lấy một ví dụ, tp Kiến Nghiệp mỗi năm tiêu dùng hơn 2 triệu con lợn, trong khi ngoại thành cung cấp có 25%, thiếu trên 1.5 triệu. Đồng chí từng nhậm chức ở huyện Lâm Giang, mà huyện Lâm Giang cách Kiến Nghiệp gần nhất, không phải Lâm Giang có truyền thống nuôi lợn sao? Hiện có rất nhiều thương nhân tự phát tới Lâm Giang mua lớn bán cho Kiến Nghiệp, nhưng quy mô hữu hạn. Đồng chí xem có thể khai thác sản nghiệp này không, đừng chỉ dựa vào mỗi thành phố ... Trương Tri Hành mặc áo sơ mi xám, nhìn thấy Trương Khác đi tới, bảo y đợi một chút, tiếp tục nói với hai nam nhân trung niên kia: - Trừ điều đó ra, Kiến Nghiệp mỗi ngày dùng hơn 3000 tấn rau, hơn 150 tấn cá thịt, gà vịt hơn 30 vạn con, khả năng tự cung cấp của Kiến Nghiệp chưa tới 30%. Các đồng chí tính cho tôi xem, thị trường lớn cỡ nào? Đừng có hơi một chút ham cái cao xa, tính tới sản nghiệp công nghệ cao, phần mềm gì gì đó. Tôi thấy trồng rau nuôi lợn đem lại lợi ích thực tế cho nông hộ nhiều hơn, các đồng chí phải suy nghĩ kỹ ưu thế Tân Vu nằm ở đâu ...

Nhìn cha đuổi hai người kia đi, Trương Khác đi tới chép miệng nói: - Chà, rất có phong cách thị trưởng đó ba.

Trương Tri Hành đưa tay ra vỗ đầu Trương Khác: - Quá nửa kỳ nghỉ hè rồi mới nhớ tới về Tân Vu, có phải vì Kiến Nghiệp nóng quá mới tới tránh nắng không?

- Ba không sợ thương tâm thì con trả lời ... Trương Khác cười nhe răng: - Kiến Nghiệp nóng quá, liên tục 6 ngày trên 38 độ rồi.

Trương Tri Hành đưa tay bợp gáy Trương Khác một cái, bảo Cổ Hiểu Mai: - Cô đi làm việc đi, không cần chiều đãi bọn chúng đâu.

- Chú Trương ... Trần Phi Dung học theo Đường Thanh chào Trương Tri Hành, mặc dù theo Đường Thanh tới Tân Vu nhiều lần, nhưng vẫn có chút xấu hổ.

- Vốn định mời các cháu ăn cơm ở nhà ăn chính phủ, nhưng dì Lương các cháu nói thế tùy tiện quá, nên về nhà ăn, lúc này chắc cô ấy ra phố mua thức ăn rồi. Trương Tri Hành mỉm cười nói:

- Vậy bọn cháu đi giúp dì Lương ... Đường Thanh biết Trương Khác có chuyện muốn nói với cha, các cô cũng không thể tham quan chính phủ mãi được.

Cố Hiểu Mai chủ động nói: - Vậy tôi đưa hai cô bé về nhé?

Trương Tri Hành gật đầu, sau khi ông lên làm thị trưởng, liền chuyển vào khu tập thể thành ủy, có bảy tám căn nhà độc lập, khung cảnh u tĩnh, kiến trúc đậm phong cách cổ, được xây vào thập niên 80 cùng tòa nhà chính phủ.

Trương Khác theo cha vào văn phòng.

- Một số vùng núi phía tây bắc Tân Vu điều kiện giáo dục gian khổ, vất vả nhất là hai nghìn giáo viên tới đó dạy thay ... Trương Tri Hành kéo ghế ngồi xuống:

- Khoan khoan, có cần cha con vừa gặp mặt đã nói tới chuyện tiền không ạ, tổn thương tình cảm quá ba ơi.

- Ba nói nghiêm chỉnh đây. Trương Tri Hành cầm quyển sổ trên bàn, làm động tác muốn ném: - Hôm qua ba vừa tới đó, con cũng đi một chuyến xem ...

- Chẳng bàn ba nói thẳng, con điền chi phiếu Con tới tránh nắng, không có thời gian thị sát dân tình với ba đâu, đó là trách nhiệm của thị trưởng, còn con là nhà tư bản bất lương. Trương Khác ngồi xuống ghế sofa rất thoải mái, chân còn gác lên bàn trà: - À, phải rồi, nói trước là con trai ba gần đây rất nghèo, muốn đổi một cái xe Lincoln dài hơn cũng phải do dự, bên phía Hong Kong không ngờ còn tính có nên mua máy bay không, dù sao chuyến bay từ Hong Kong tới Perth mỗi tuần chỉ có một ...

- Con than nghèo hay là khoe giàu đây hả? Trương Tri Hành dờ khóc dờ cười, cầm văn kiện ném tới: - Một tuần D188 bán được bao nhiêu, con đem lợi nhuận đó quyên ra là không cần nhìn cảnh chua xót kia nữa ... Nói tới đó thở dài: - Cứu nghèo không cứu triệt để, cuối cùng chẳng giải quyết được tận gốc, nói với con những điều này không phải muốn tên tư bản nô lệ của đồng tiền con bỏ tiền ra. Cuộc họp vừa rồi, hơn 2000 giáo viên dạy thay, ba định mỗi huyện bỏ ra 100 hạn ngạch, cuối cùng kết thúc hội nghị, áp xuống còn có 30, hơn nữa hạn ngạch không hoàn toàn cấp cho vùng núi tây bắc, với cái tốc độ này muốn có 2000 giáo viên dạy thay, phải mất 100 năm ... Còn thấy hi vọng gì nữa? Trước kia ba không quản mắng này, không cần suy nghĩ, cứ chăm chỉ làm việc là được, giờ mới thấy chuyện gì cũng khó.

- Con thấy ba phải tìm một trợ thủ thích hợp mới được, hiện trong cơ quan thích gọi người đứng đầu là ông chủ, con là ông chủ, ba cũng là ông chủ, ba nói xem ba có nhân nhả như con không? Trương Khác nhón nhón nói:

- Nói xuống thì dễ lắm... Trương Tri Hành thở dài: - Trong thể chế, ai lên ai xuống không phải là chuyện đơn giản, ba năm trước ban bệ ra sao, hiện vẫn gần như thế, tác phong cơ quan hời hợt, uống trà đánh bài, người đồng nhưng nhúc, việc chẳng biết ai làm. Quát mắng thì họ sợ như đá, phạt thì họ sợ như sợ hổ, người mong ba sớm ngày cuốn xéo khỏi Tân Vu không ít.

Trương Khác cũng thở dài thay cha y, y biết chuyển biến tác phong quan liêu trong cơ quan nhà nước khó cỡ nào, hưởng hồ cha y không quản nhân sự.

Lúc này có người gõ cửa, Trương Khác thu chân lại, Cố Hiểu Mai và trưởng khoa bảo vệ đi vào, theo sau có một thanh niên 27 - 28 tuổi.

- Có chuyện gì? Trương Tri Hành hỏi:

- Vừa rồi Tiểu Đình lái chiếc Toyota tới cục hành chính lấy tư liệu, lúc về không để ý lái xe qua nhanh bắn nước lên người Trương Khác, tới đây nhận sai với thị trưởng Trương.

Trương Tri Hành nhìn Trương Khác, rồi nhìn mấy vệt mờ trên người y, thì ra là nước bắn khô đi để lại, ngồi im không nói:

- Ô, thì ra vừa rồi anh lái chiếc xe Toyota đấy hả? Trương Khác nhìn thanh niên kia ánh mắt rụt rè sợ hãi, đến thở lớn cũng không dám: - Lúc anh lái đi tốc độ bao nhiêu?

- Bảy ... Bảy mươi. Thanh niên kia lắp bắp đáp.

Trương Khác vẻ mặt rất lạnh nhạt, không nói gì nữa.

Trương Tri Hành gõ bàn, không nhìn tài xế, bảo thẳng Cố Hiểu Mai: - Tổ chức ban lái xe ra ngoài xe bằng hạn chế tốc độ thành phố, học tập luật giao thông một lần nữa ... Trương Tri Hành tôi không cần nhận sai, nếu là người dân bình thường, các đồng chí có chủ động nhận sai không? Ra ngoài đi.

Ba người kia vâng dạ đi ra, Trương Khác cười khở với cha, lái xe ỷ vào làm việc cho chính phủ, thoải mái lái xe tốc độ 70 km/h ngay trước cổng chính phủ, thái độ này bảo người ta sao không chán nản, đó là một lái xe thôi đấy.

1043. Chương 1042: Tiếng Tầm Thối Hoắc.

Một lát sau cục trưởng cục tài chính tới báo cáo, Trương Khác liền đi trước, qua cổng, thấy Cố Hiểu Mai và trưởng khoa bảo vệ đang tổ chức một đám lái xe đứng ở đầu đường học luật giao thông thật.

- Trương Khác.

Trương Khác đứng lại đợi Cố Hiểu Mai chạy tới.

- Chuyện vừa rồi hết sức xin lỗi, chúng tôi làm việc chưa tới nơi tới chốn, không cần cậu và thị trưởng Trương nói, chúng tôi đã giáo huấn lái xe Tiểu Đình rồi, bảo cậu ta phải nghiêm túc tự kiểm điểm... Cố Hiểu Mai tiếp tục nhận sai:

- Cô muốn nói cái gì? Trương Khác nhướn mày lên: - Hay nói cách khác, cô đang lo cái gì?

Cố Kiến Mai ngẩn ra, nhìn thanh niên chỉ bằng tuổi con mình, bị ánh mắt y nhìn vào thấy áp lực khó nói, bà ta nghĩ Trương Khác bị bắn nước bắn lên người, trong lòng hấn rất khó chịu, phải ôm lấy trách nhiệm, tạ tội để chuyện này qua đi.

Mình lo cái gì? Chẳng qua là lo công tác không làm Trương Tri Hành hài lòng, rồi bị đá vào một góc không ai biết.

Dù Trương Tri Hành, hay con trai ông, Cố Hiểu Mai đều phát hiện mình nhìn không thấu, cấp dưới không nhìn thấu tính cách lãnh đạo và người nhà, khó tránh khỏi luống cuống, không biết làm sao, áp lực trên vai vì thế mà tăng lên nhiều.

Trương Truyền Siêu đứng bên cạnh, trong lòng càng lo, ban lái xe do hấn phụ trách, điều động xe do hấn an bài, giờ Trương Tri Hành biết mình an bài cho ông một tài xế thái độ công tác không đủ cẩn thận, như thế làm sao có suy nghĩ tốt về mình được? Hấn không thể lột da tên lái xe đó, người làm việc bên cạnh lãnh đạo quan trọng nhất là cẩn thận, không làm được việc này là bằng với bị phán tử hình.

Vừa rồi hấn đi tìm Thành Dư Đông, hỏi xem có cách gì bù đắp không, hấn không quan tâm tên lái xe kia sống chết ra sao, chỉ quan tâm vấn đề ẩn tượng trong lòng Trương Tri Hành, thấy thái độ Trương Khác như thế, lòng lạnh quá nữa.

- Khoa trưởng Trương, anh đi tổ chức các lái xe học luật giao thông đi. Trương Khác phát tay: - Tôi về nhà đây, có khi cảnh vệ không nhận ra tôi, có thể làm phiền chủ nhiệm Cố an bài ai đó đi cùng tôi không?

- Tôi đi với cậu, vài bước thôi mà ... Chúng ta đi nào. Cố Hiểu Mai vội nói, Trương Khác tới tiểu khu hoàn toàn có thể gọi người ra đón, nhưng bà ta không thể nói như vậy, cũng không thể tùy tiện phái người đi cùng.

Qua đường, Trương Khác quay lại nhìn biển giới hạn tốc độ, ghi 30 km, đợi đi xa một lúc mới hỏi: - Ba tôi làm thị trưởng có khó hầu hạ hơn thị trưởng Lưu không?

- ... Cố Hiểu Mai hoàn toàn không nghĩ tới lại thảo luận vấn đề này với con trai Trương Tri Hành, khó ăn nói, chỉ cười đáp: - Mỗi lãnh đạo đều có tính khí riêng, ba cậu lúc làm phó thị trưởng rất dễ tính, chúng tôi đều ủng hộ ba cậu.

- Ba tôi làm phó thị trưởng dễ tính, làm thị trưởng chưa chắc ... Làm phó thị trưởng có thể mất nhắm mắt mở cho qua vài việc, hiện ông không thể thuyết phục bản thân làm như thế nữa. Trương Khác lắc đầu, nghiêm túc nói: - Tôi nghĩ trong mắt mọi người, ba tôi là người khó nhìn thấu.

Cố Hiểu Mai cười ngược, chủ đề này làm sao bà ta dám tiếp lời? Thầm nghĩ cậu ta chỉ hơn con mình một tuổi, vậy mà lấy ngữ khí thâm trầm như thế đánh giá cha mình?

Cố Hiểu Mai từ chỗ con trai biết rất nhiều chuyện không hay ho của Trương Khác ở Đh Đông Hải, có thể nói là hoàn khổ tiêu chuẩn, ý gia đình có tiền có thế, nông cuồng ngang ngược, con gái xinh đẹp bên cạnh thay như thay áo. Mấy năm trước ở Tân Vu còn chẳng phải vì một cô gái trong nhà khách mà hô đánh hô giết con tai La Quý Nguyên, làm cả thành phố náo loạn, khiến La Quý Nguyên rút dài sao?

Trước đó nói muốn giới thiệu Vu Trúc cho Trương Khác, bà ta chỉ lo con trai bị y làm hư.

Thái độ lãnh đạm của Trương Khác làm bà ta khó chịu nhưng cũng thở phào, nếu để tên công tử phong lưu này nhìn thấy Trần Ninh, không biết y có nảy tâm tư gì không?

Cố Hiểu Mai nghĩ, con gái Đường Học Khiêm xinh đẹp như thế, địa vị trong nhà cao như thế, đều không ngăn cản được y thay nữ nhân liên tục, nếu giới thiệu Vu Trúc, Trần Ninh cho y, tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt.

Bà ta đúng là không hiểu nổi phong cách làm việc của Trương Tri Hành, từ quá trình làm việc của ông ba năm qua có thể thấy tuyệt đối là vị thị trưởng có năng lực, có trách nhiệm có đạo đức, nhưng vì sao có đứa con hư hỏng như thế? Hay biểu hiện của ông ta ba năm qua chỉ vì muốn leo lên chỗ cao hơn, nên mới đeo cái mặt nạ như thế?

Thời buổi này lãnh đạo nào chẳng có vài cái mặt nạ, nhưng chỉ cần nắm được cái góc, tham tiền, tham quyền hay háo sắc là ứng phó được hết. Tham tiền thì không rồi, háo sắc không giống, nói nói tham quyền, Cố Hiểu Mai mấy lần nhìn thấy Trương Tri hành đuổi mấy vị cục trưởng tới xin báo cáo công tác về.

Trương Khác ít nhiều đoán ra Cố Hiểu Mai nghĩ gì, vận mệnh đúng là thứ kỳ diệu, qua kỳ nghỉ hè này, Trần Ninh sẽ từ khu trường mới về Đh Đông Hải, có điều hiện giờ mình chẳng là gì với cô ấy, vài thứ có lẽ không thể vẫn hồi được nữa.

- Vừa rồi cục trưởng Vương cục tài chính có chuyện muốn báo cáo với ba tôi, ba tôi hỏi có văn kiện pháp quy chuyên môn làm chỗ dựa không, ông ấy nói có. Ba tôi hỏi có nội dung không thể quyết định ngoài văn kiện pháp quy không, ông ta nói không. Ba tôi bảo thế thì tới xin chỉ thị làm gì, có cần ba tôi kiêm luôn cục trưởng cục tài chính không? Trương Khác cười nói: - Tôi thấy cục trưởng Vương cũng chẳng biết phải làm sao, thiên hạ nào có lãnh đạo không thích nghe cấp dưới xin chỉ thị báo cáo? Chủ nhiệm Cố cũng cho rằng như thế phải không?

- Sao như thế được? Ba cậu giận người dưới không hiểu văn bản pháp quy, không quen nghiệp vụ thôi. Cố Hiểu Mai cười, nụ cười hơi méo, phát hiện đi với Trương Khác lưng sắp ướt đầm rồi, hôm nay nhiệt độ cao nhất có 31 độ, vừa mưa xong, nhiệt độ chỉ chừng 25. Đầu cần khăn trương thế, chỉ là lần đầu gặp nhau, mình lại là viên tướng nhỏ không đáng kể dưới tay ba cậu ta, nếu bảo cậu ta đầu óc đơn giản mới nói những lời này, nhưng nhìn thần sắc và ngữ khí của Trương Khác, Cố Hiểu Mai không thể thuyết phục mình rằng y là người đơn giản.

- Ba tôi làm thị trưởng, tôi và mẹ tôi rất không vui, thà để ông tới bộ ủy hoặc tỉnh, trước khi nghỉ hưu kiêm chức phó bộ phó tỉnh còn nhẹ nhàng hơn. Trương Khác cười tự nhiên: - Người chủ nghĩa lý tưởng như ông ấy, chỉ mù quáng dồn thêm gánh nặng lên vai bản thân thôi, không vợ tiền, không chuyên quyền, thật vô vị, lại còn không thể mất nhắm mắt mở cho việc qua đi trước mắt, làm bản thân thêm lo, mà người phía dưới chẳng hiểu, làm gì có thị trưởng không tham tiền, tham quyền.

Cố Hiểu Mai thầm nghĩ sau này chẳng lẽ phải coi Trương Tri Hành là thị trưởng thanh liêm thì công tác mới có thể thuận lợi? Trước kia mình suy nghĩ nhiều rồi sao? Bà ta nhìn Trương Khác, lòng ngờ vực, vì sao

cậu ta nói ỉnh những điều này.

- À, phải rồi, lần trước Vu Trúc tới học viện ngoại thương còn là do tôi tiếp đón cậu ấy, chắc cậu ấy không nhận ra tôi đâu. Trương Khác mỉm cười thêm một câu: - Nhưng ở Đông Hải tiếng thổi của tôi vang lừng, khả năng là cậu ấy đã nghe tới tôi ... Đã đi tới cổng tiểu khu, Trương Khác chỉ cảnh vệ, nói với Cổ Hiểu Mai: - Cảm ơn cô tiến tới đây, tôi vào trước nhé.

1044. Chương 1043: Truyền Thuyết Nhị Thế Của Đh Đông Hải

Khi Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước tới thì Trương Khác hông quần tạp dề, tay cầm bào, đang ngồi ở phòng khách cạo vỏ củ cải. - Mọi người nói xem trên đời có hạng Nhị Thế nào như tôi không? Trương Khác khoe khoang: - Vừa rồi vợ bí thư Giang bên kỹ ủy tới, còn khen giúp việc của mẹ tôi trình độ cạo vỏ khoai tây của tôi cao, rất cao .. À vừa rồi tôi mới thái khoai tây, lát nữa mới mời mọi người nếm thử.

Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước cười ha hả, Lương Cách Trân từ trong phòng đi ra, xoắn tai Trương Khác: - Trước mặt chủ nhiệm Giang, bí thư Lưu mà dám ba hoa chích chòe à, kỳ nghỉ hè đã qua mất quá nửa mới nhớ về thăm mẹ già, không phải hạng Nhị Thế vô lương tâm thì là cái gì?

Cổ Hiểu Mai đứng sau mỉm cười khê, cười cũng phải xem tư cách, Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước có thể cười lớn, biểu thị thân cận, bà ta mà cười quá buông thả, là không biết thân phận. Bà ta nhìn thấy quá nhiều hạng Nhị Thế trước mặt trưởng bối ngoan ngoãn lạnh lợi, đó là bản năng mị hoặc thẩm trong người nhờ xuất thân gia đình. Năm xưa bà ta từng tiếp xúc với La Văn con trai La Quý Nguyên, trước mặt trưởng bối lúc nào chẳng hiền lành lịch thiệp, giờ chẳng phải cũng không cha bị tử hình hoàn thi hành rồi sao? Chỉ là những lời trước đó của Trương Khác để lại cho bà ta ấn tượng quá sâu, nhưng không thể nói có cảm giác gì, có lẽ ngữ khí đó quá chừng chặc mà thôi.

Nói thực, Cổ Hiểu Mai cũng không ngờ Trương Khác còn giỏi nấu ăn, bà ta và Dư Thành Đông không có tư cách ở lại ăn cơm, báo cáo công việc xong liền cáo từ.

Cổ Hiểu Mai không có xe, cũng không có tư cách phân phối xe, có điều tan ca luôn có xe đi nhờ, hôm nay lái xe của ban lái xe đều bị giữ lại học luật giao thông rồi, bà ta ngồi xe Santana của Thành Dư Đông về.

Đi qua khu biệt thự nhà giàu, Cổ Hiểu Mai nhìn vào trong, bà ta biết nhà Trương Tri Hành trước kia ở đó, hỏi: - Thị trưởng ở Kiến Nghiệp cũng có nhà phải không? Bà ta nhìn thấy chiếc S600 ở bên cạnh chiếc Ford mà Lương Cách Trân thường đi, thầm nghĩ mình chưa bao giờ thấy chiếc xe sang trọng như thế, xem ra tin đồn Trương gia là hào phú Hải Châu không sai, vợ chồng Trương Tri Hành phải chú ý ảnh hưởng không thể quá xa hoa, còn tên Nhị Thế kia chẳng cần bản khoản gì, thoải mái hưởng thụ, lại nghĩ tới lời y nói trên đường, luôn có cảm giác quái dị.

- Ủm. Thành Dư Đông chỉ là thư ký an bài theo trình tự, không phải do Trương Tri Hành chỉ đích danh, cho nên mức độ thân mật chỉ ngang với Cổ Hiểu Mai, hẳn cũng không cho rằng địa vị của mình cao hơn Cổ Hiểu Mai, bà ta làm việc quanh quẩn bên Trương Tri Hành nên một số chuyện không cần kiêng kỵ không kiêng kỵ gì: - Đổi lại là tôi nói không chừng chẳng muốn làm thị trưởng, thị trưởng Trương mỗi ngày vất vả như thế, đổi lại là người khác nhất định không hiểu. Chị Cổ định đưa Vu Trúc tới Kiến Nghiệp phải không? Nếu có cơ hội đến nhà thị trưởng Trương một chuyến, để biết thế nào là có tiền thực sự, chắc chị nhìn thấy những khu vườn đẹp nhiều rồi, nhưng chưa bao giờ thấy vườn hoa trên không?

Cổ Hiểu Mai không biết vườn hoa trên không là cái khái niệm gì: - Tân Vu có gì thì tôi biết cái đó, tầm mắt tôi chỉ có thể thôi, vườn hoa trên không cậu nói là trồng hoa ở sân phơi chứ gì?

- Là trồng hoa cỏ trên tầng thượng, ngoài ra còn có giả sơn, suối nhỏ, xây chòi, phải chừng nửa mẫu.

- Hả? Cổ Hiểu Mai đương nhiên biết nửa mẫu lớn cỡ nào, biệt thự đất tiền ở Tân Vu chỉ có nửa mẫu, tặc lưỡi không nói gì, Trương Khác ở một mình tại Kiến Nghiệp, vậy nơi đó là chỗ y hưởng thụ một mình, có lẽ còn cả những có gái thay đổi không ngừng nữa.

Thành Dư Đông thuận miệng nói vì chuyện này sớm muộn Cổ Hiểu Mai cũng biết, còn chuyện khác hẳn quan sát được, hẳn không nói bừa, tiền đồ của hắn đặt hết lên người Trương Tri Hành.

Tới tiểu khu Tân Ấp, Cố Hiểu Mai xuống xe, Thành Dư Đông hỏi: - Chị Cố sao còn ở đây, không nghĩ tới chuyển nhà à?

- Mới ở hơn bốn năm đã chuyển, tiếc lắm, tôi đâu thừa hơi sức hành hạ mình như thế.

- Nghe nói thím Vệ cũng ở đây, chị Cố đã gặp chưa?

- Tôi cũng chỉ gặp ở tiểu khu vài lần thôi.

Nhớ tới giúp việc chân có tật của nhà Trương Tri Hành, Cố Hiểu Mai lại nhớ tới vụ án La Quý Nguyên ba năm trước, vụ đó trừ đi một cái nhọt độc cho Tân Vu, toàn thành phố vỗ tay vui sướng.

Nghe nói đóm lửa gây ra vụ án đó là do Trương Khắc tranh giành ghen tuông với La Văn vì Vệ Lan con gái thím Vệ.

Hai năm trước Cố Hiểu Mai còn thường thấy cô gái đó ở tiểu khu, xinh đẹp hết sức, rốt cuộc có bị La Văn cưỡng bức hay không thì mỗi người nói một kiểu, về sau thím Vệ làm giúp việc cho nhà Trương Tri Hành, thêm vào vợ chồng họ nhận Vệ Lan làm con gái nuôi, người ta không dám bàn luận nữa. Rồi tiếp đó Vệ Lan về trường học, sau đó cùng Vu Trúc thi vào Đh Đông Hải, đúng là cô gái không tệ, trước kia xảy ra bao chuyện chỉ vì đó là bi ai của đáy xã hội.

Mùa hè này chưa gặp Vệ Lan ở tiểu khu, Trương Khắc về Tân Vu rồi, chẳng lẽ Vệ Lan vẫn ở lại Kiến Nghiệp?

Tân Ấp là một tiểu khu khá mới ở Tân Vu, vì khi mới xây có an bài một số gia đình như nhà Vệ Lan vào, nên cấp cho người ngoài cảm giác cấp bậc hơi thấp, thực ra hoàn cảnh không tệ. Nhà Cố Hiểu Mai có ba gian phòng ở, một gian phòng khách, tuy nhà hơi sát, ở Tân Vu thế là được rồi, vả lại mình vừa lên phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ đã đổi nhà đổi cửa, truyền ra không hay.

Cố Hiểu Mai mở cửa, thấy chồng con mình trần ngồi đánh cờ, trách: - Hai vị đại lão gia ở nhà không làm cơm tối à? Em con đâu?

- Nó đi chơi với Trần Ninh. Vu Trúc mặt chưa hết vẻ trẻ con, nói: - Ba bảo hiểm khi được hưởng thụ hạnh phúc được lãnh đạo phục vụ, mẹ nói hôm nay sẽ về sớm làm cơm còn gì.

Cố Kiến Mai vào phòng ngủ thay đồ thường ngày, than vãn với chồng: - Công tử thị trưởng Trương mang bạn về nhà, chủ nhiệm Giang, bí thư Lưu đều ăn tối ở đó, em mới được về sớm...

- Em gặp con thị trưởng Trương rồi à? Có khoa trương như Vu Trúc nó nói không? Vu Vệ hỏi: - Người ta nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, cậu ta đâu thể thiếu gia giáo như Vu Trúc nói phải không?

- Em chưa kể con trai La Quý Nguyên cho anh à? Bản tính đám Nhị Thế này không có mắt lửa người vàng thì một hai lần sao có thể nhìn ra được. Cố Hiểu Mai đeo tạp dề lên, vào bếp làm thức ăn, nghĩ thế nào lại chạy ra cảnh cáo con trai: - Con nghe cho rõ đây, ít trêu chọc vào tên tiểu tử đó, coi như không quen biết, con và ba con đều ù lì lì, nói không chừng bị người ta bán còn đếm tiền hộ ... Tên tiểu tử đó dù thuần khiết cũng có hạn, đưa bạn gái về Tân Vu, lại còn đưa theo một cô gái xinh đẹp nữa ...

- Vậy nhất định là Trần Phi Dung, hoa khôi trường con rồi. Vu Trúc không cần nghĩ, nói ngay: - Cả trường đầu công nhận Trần Phi Dung là bạn gái của anh ta, thường thấy bọn họ cùng ôn bài ở thư viện với nhau...

Cố Hiểu Mai há hốc mồm, đây là chuyện gì vậy, tên nhóc đó công khai đưa cả hai cô bạn gái về Tân Vu nghỉ hè, thật không hiểu y làm sao mới có thể đẹp được mâu thuẫn giữa hai cô gái, mà cả hai đều nguyệt thẹn hoa nhường, bình thường có được một đã đủ rồi, chỉ hạng Nhị Thế mới không biết trân trọng con gái như thế ... Cái gì chưa nói chứ phong lưu háo sắc là chắn chắn rồi.

Cố Hiểu Mai chép miệng bảo chồng: - Cô gái đó đẹp lắm ... Anh xem còn mặt mũi nào nói nói rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con thị trưởng Trương chưa chắc có bản tính tốt đẹp.

Vu Vệ cười đùa: - Có chàng trai nào thấy con gái đẹp mà không thích, làm gì ù lì như Vu Trúc.

- Cả trường đều nói Trần Phi Dung là hoa khôi, còn nhìn thấy rồi, đẹp thì đẹp, nhưng không phải đẹp nhất trường, bọn họ chưa thấy Tiểu Ninh thôi, đợi học kỳ sau Tiểu Ninh về trường, bọn họ sẽ biết ai là hoa khôi thực sự. Vu Trúc mắt nhìn chăm chăm vào bàn cờ, miệng lẩm bẩm.

- Không phải con coi Tiểu Ninh là em gái đấy chứ, đừng có suốt ngày gọi Tiểu Ninh, Tiểu Ninh ... Cố Hiểu Mai nói:

- Con đánh giá khách quan thôi. Vu Trúc cãi: - Em con mà xinh thì con sẽ nói nó xinh, quan trọng nó có xinh không, trông nó giống ba, chẳng xinh tí nào.

- Làm gì có ai nói em gái mình như thế? Cẩn thận tôi về nó cãi nhau với con. Cố Hiểu Mai đi vào bếp, đem so con gái Trần Dục Gia với Đường Thanh, Trần Phi Dung, đúng là khó nói ai đẹp hơn ai, mỗi người có một nét riêng, công bằng mà nói thì vẻ đẹp của Trần Ninh và Đường Thanh thuộc loại rạng rỡ bắt mắt ngay từ cái nhìn đầu tiên, Trần Phi Dung thoát nhìn có hơi kém hơn, nhưng đó là một vẻ đẹp như hoa mai mùa đông, càng nhìn càng đẹp, thằng con ngốc của mình không cảm nhận hết được là phải, Trần Phi Dung tuyệt đối không thua kém Trần Ninh.

Mà Cố Hiểu Mai cũng không thích bạn gái con mình quá đẹp, biết con mình tính quá hướng nội, thích hợp con gái bình thường hơn, cái xã hội này quá phức tạp, vả lại bệnh của con gái Trần Dục Gia có chữa được không cũng là vấn đề, hay là sớm chuyển đi? Nghĩ tới đó liền gọi chồng vào bếp thương lượng.

- Vu Vệ, anh lại đây một chút.

- Chuyện gì? Vu Vệ ngồi yên, đặt cờ xuống hỏi vợ:

- Tiểu khu Tân Giang mới xây bán nhà ra ngoài, nhân viên chính phủ được ưu đãi, chúng ta bỏ thời gian ra đi xem nhé?

- Cái nhà này mới đổ chưa được bao lâu, làm hàng xóm với xưởng trưởng Trần rất tốt, vì sao lại chuyển nhà? Hơn nữa chỗ đó ưu đãi cho cán bộ chính phủ, chẳng phải là hối lộ công khai à? Vu Vệ không bằng lòng:

- Chuyện này anh đừng quan tâm, chúng ta cũng chỉ có thể kiên trì không nhận tiền của người ta, lễ tết người ta tặng quà, không trả lại được còn chẳng đổi ra tiền sao ... Vài chuyện không thể tránh, nếu anh làm mình quá thanh liêm, thì đừng mong làm được gì ở cơ quan, xã hội hiện giờ nó là thế ... Anh luôn khen thị trưởng Trương thanh liêm, ông ấy chẳng phải cũng nhận quà, rồi bảo em giúp bán đi rồi quỳen góp sao? Cố Hiểu Mai dứt khoát nói: - Dù khu Tân Giang có ưu đãi, cũng chẳng bán lỗ cho chúng ta đâu, sợ gì người ta nói?

- Em không sợ ảnh hưởng không tốt à?

- Thị trưởng Trương mới tới Tân Vu cũng mua biệt thự đấy thôi, ông ấy có sợ ảnh hưởng không? Cố Hiểu Mai phản bác: - Không làm chuyện trái lòng, sợ gì ảnh hưởng? Nhớ tới lời Trương Khắc nói chiều, chợt nghĩ làm việc bên cạnh Trương Tri Hành, tâm tư đơn giản một chút có khi dễ dàng công tác.

- Anh nói không lại em, kết hôn xong mới biết mồm em lợi hại, hối hận cũng muộn rồi. Vu Vệ rụt cổ lại, tiếp tục chơi cờ: - Em hỏi con xem nó có đồng ý không?

- Con thấy ở đây rất tốt. Vu Trúc cũng rụt cổ lại, biết chuyện lớn thế này, cha hẳn cũng chẳng làm chủ nổi, dù sao có chuyển nhà cũng chẳng phải ngày một ngày hai.

Lúc này chuông cửa vang lên, Vu Trúc ngẩng đầu nói: - Tiểu Ninh tới đấy, em con nó chỉ gõ cửa thôi. Rồi vội đứng dậy mở cửa.

Cố Hiểu Mai thò đầu ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của con gái nhà Trần Dục, gò má hồng tươi như hoa hồng, đôi mắt to long lanh trong vắt làm người ta cảm thấy mát tận tim, chiếc mũi xinh xinh hoạt bát, cánh môi cong cong tinh nghịch, gò má ưu mỹ lưu loát, tựa hồ mọi nét đẹp nhất của một thiếu nữ đều tập trung trên khuôn mặt đó, mỗi tội người hơi gầy gò, nhưng càng thanh tú thoát tục, quốc sắc thiên hương, tiên nữ Giao Trì không nhuộm khói bụi nhân gian, mặc chiếc áo da cam, càng thêm sức sống thanh xuân tràn ngập, dạng con gái này lớn lên là đại họa ... Con bé nhà mình đứng bên cạnh chẳng ai thềm chú ý.

- Chào dì Cố, nghe Vu Trúc nói hôm nay dì làm cơm, tiểu muội kéo cháu qua, cháu không khách khí nữa .. Trần Ninh cười lém lỉnh nói:

- Ba cháu đâu? Hôm nay mẹ cháu làm ca tôi phải không, chẳng lẽ ba cháu tự ở nhà làm cơm? Cố Hiểu Mai hỏi:

- Ba cháu còn đợi chú Vu gọi điện mời, cháu sang trước... Trần Ninh bán đứng cha mình:

Cố Hiểu Mai lắc đầu, bà và Trần Dục học với nhau từ tiểu học, sơ trung, cao trung, là thanh mai trúc mã từ nhỏ, nếu về sau không gặp Vu Vệ, chắc sẽ nghe người lớn trong nhà kết hôn với Trần Dục rồi, nghĩ cũng là, trong lòng Trần Ninh, Vu Trúc chắc cũng giống Trần Dục năm xưa trong lòng mình.

Thanh mai trúc mã, thân cận thì cực thân cận, nhưng lại giống như người thân vậy.

Cố Hiểu Mai thở dài, dù chuyển nhà thì một số chuyện cũng chẳng thay đổi được, thôi cứ để nó thuận theo tự nhiên, tới đâu thì đến.

Nhìn thấy chồng đứng dậy gọi điện thoại, Cố Hiểu Mai vào bếp làm thức ăn, một lúc sau chuông cửa vang lên, Vu Trúc đứng dậy mở cửa, bà ta chẳng để ý.

Cố Hiểu Mai chân tay nhanh nhẹn, điều này liên quan tính cách đáo để của bà ta, không thích người khác vào bếp giúp, vào một cái làm được bàn ăn thịnh soạn.

- Chẳng trách bí thư Lưu điều cô tới văn phòng chính phủ, riêng làm thức ăn nhanh thế này, đủ để đảm quan lão gia tự than không bằng rồi. Trần Dục tướng mạo nho nhã, do giao tình mấy chục năm với Cố Hiểu Mai nói chuyện cũng tùy tiện: - Nghe nói Tần Sương Hoa muốn làm phó thị trưởng, thành phố có tin này không?

- Chúng tôi cũng suốt ngày chỉ nghe đồn, ai biết tin tức từ đâu ra.

- Tần Sương Hoa là người đầu tiên giúp thị trưởng Trương dựng lên rượu Vân Trì, nghe nói lên làm cục trưởng công nghiệp nhẹ là Trương Tri Hành trực tiếp đề bạt, giờ ông ấy làm thị trưởng, đề bạt người ta làm phó thị trưởng là hiển nhiên thôi. Trần Dục phân tích: - Vả lại Trương Tri Hành muốn làm được việc gì ở Tân Vu, cũng phải kiếm vài người hỗ trợ.

- Trước kia sao anh không chủ động tới rượu Vân Trì, nếu không anh là phó thị trưởng rồi. Cố Hiểu Mai không phủ nhận suy đoán của Trần Dục, chỉ đùa với ông ta:

- Ba năm trước Trương Tri Hành mang hào quang ái tướng của Từ Học Bình tới Tân Vu, vừa tới nơi đã gây sóng gió, ai nhìn thấu được? Theo ông ta họa phúc khó lường, giờ đương nhiên là khác. Nói ra Tần Sương Hoa cũng có tài, làm phó thị trưởng cũng không ai không phục.

- Chẳng phải anh thanh cao lắm sao? Cố Hiểu Mai cứ chọc vào chỗ đau của Trần Dục: - Trước khi thị trưởng Trương tới Tân Vu, chẳng phải anh cũng có suy tính của mình với ngành rượu Tân Vu à? Bảo anh rồi, muốn thành công thì bỏ thanh cao xuống. Sự thực chứng minh gì nào? Thị trưởng Trương chẳng phải được quần chúng yêu quý đấy sao? Hôm nay ở cuộc họp thị trưởng Trương nói, ở phát triển kinh tế, các cục phải bớt chuyện vẽ vời không thiết thực, có thể để đồng đảo quần chúng hưởng lợi mới là chính sách tốt, nói nông dân nuôi heo cũng làm giàu được, đừng theo đuổi công nghệ với chả internet ... Tôi nghĩ nhân quang kinh tế của thị trưởng Trương lợi hại hơn anh đấy, ba năm trước anh nói cái gì nhỉ? Rồi dài giọng ra: - Là lừa hay là ngựa đợi người ta ở lại được ba năm hãy nói.

Bị Cố Hiểu Mai nói thế, Trần Dục cũng chẳng giận, chỉ trơ mặt cười: - Thế nào chẳng cần quá trình nhận thức chứ.

Vu Vệ xen vào: - Có điều chúng tôi vừa xác nhận rồi, con trai thị trưởng Trương chẳng ra gì, anh bảo Tiểu Ninh ở trường tránh xa người ta ra.

- Cái gì, cái gì? Trần Ninh quay đầu sang, cánh môi hơi cong cong: - Sao lại kéo cháu vào?

- Con trai thị trưởng Trương cũng trong trường chúng ta, còn ở học viện ngoại thương, đang nói về anh ta. Vu Trúc trả lời:

- Thế à, mình gặp chưa?

- Anh ta hơn bọn mình một khóa, ở trường cả năm mình chưa gặp, chỉ nghe kể thôi ... Nghe đầu cuối năm đầu thi cuối kỳ gian lận bị chủ nhiệm khóa bắt tại chỗ, chủ nhiệm khóa đó sau đấy bị đuổi khỏi trường. Rồi nghe nói một lần hiểm hoi anh ta tới giảng đường nghe tọa giảng, kết quả cãi nhau với giảng viên, làm một giáo sư nổi tiếng tức học máu, hiện nằm trong bệnh viện thành người thực vận ... Bạn ở bên Tân Phổ chắc

có nghe những truyền thuyết này? Vu Trúc dùng giọng đầy kịch tính kể: - Nghe nói còn một lần bạn anh ta bị hội trưởng hội sinh viên bắt nạt, bạn đoán xem về sau thế nào? Anh ta rửa sạch văn phòng hội sinh viên, còn thiếu chút nữa ồi lửa đốt sạch, hiện cửa văn phòng hội sinh viên còn dấu chân anh ta ... Còn nghe nói anh ta nhìn trúng một cô gái có bạn trai, chẳng biết dùng cách gì mà cô gái kia bỏ bạn trai theo anh ta, người bạn trai kia tức quá thuê lưu manh đối phó, đâm cho anh ta một dao. Biết sao không, người đó bị phán 20 năm, tên đâm anh ta bị phán tử hình ... Ghê không? Cuối cùng kết luận: - Rồi đánh nhau với lưu học sinh, theo đuổi các cô gái xinh đẹp, kể ba ngày ba đêm cũng không hết.

Trần Dục há hốc mồm, nhìn Cố Hiểu Mai, Vu Vệ cũng tròn mắt nhìn vợ, ý tứ là thằng đó còn là con người không? Chẳng qua là vì con trai Trương Tri Hành nên không nói ra thôi, nếu chẳng phải biết Vu Trúc không biết nói dối đã nghi con mình bịa đặt, chỉ hỏi: - Trường mặc kể cho y làm bừa thế à?

Cố Hiểu Mai thì nghi hoặc hỏi: - Con chưa gặp Trương Khác à?

- Chưa ạ, anh ta gần như chưa bao giờ tới phòng học, chỉ thường xuyên tự ôn bài ở thư viện, thi thoảng con cũng tới thư viện ôn bài ... Sao ạ?

- Không sao? Cố Hiểu Mai lắc đầu: - Cậu ta nói đã gặp con, con cũng đã gặp cậu ta, chỉ không nhận ra thôi.

Trần Dục xoa đầu, tiếng tăm của Trương Tri Hành cực tốt, không ngờ có đứa con đốn mạt như thế.

- Lời đồn bên phía nữ sinh bọn mình hình như hơi khác ... Trần Ninh đột nhiên ngoẹo đầu xen vào một câu:

Tối mai mình về muộn, chưa biết chính xác lúc nào.

1045. Chương 1044: Ở Hoàng Hậu Người Ta Gọi Tôi Là Tiểu Tuyệt

- Con lớn lên cũng muốn làm bạn gái anh ấy. Con gái Cố Hiểu Mai đột nhiên hét lên làm mọi người giật mình: - Từ bây giờ con sẽ chăm chỉ học tập, con sẽ thi vào Đh Đông Hải làm bạn gái anh ấy.

Trần Ninh phì cười ôm lấy cô bé: - Đợi em vào Đh Đông Hải, người ta đã sớm tốt nghiệp rồi.

- Yên ẹ. Cố Hiểu Mai gõ con gái một cái, nhìn Trần Dục và Vu Vệ đều, mím môi không nói.

Vu Vệ khe khe huých vai Trần Dục nói nhỏ: - Bảo con gái anh tránh xa thằng hỗn thế ma vương đó ra ... Nó là kẻ thù của nam nhân.

Trần Dục cười: - Tiểu Ninh nhà tôi không bị loại đó lừa đâu, có điều con gái bình thường khó nói lắm. Anh nên bảo con anh học tập người ta, có thủ đoạn này, không biết khi nào đó dẫn 2 cô con dâu về ... Nói tới đó cười lớn, nhưng cảm thấy chuyện này quá khó tin, nói với Vu Vệ: - Khi cúng ta đi học cũng thích bịa chuyện, tiếc là không phải chuyện bịa lúc nào cũng hiệu quả? Hồi đó anh chẳng trơ như gỗ là gì, Hiểu Mai rõ ràng tới trường tìm tôi, cuối cùng bị anh bắt mất. Như Quách Tĩnh và Âu Dương Khắc trong Xạ Điều Anh Hùng truyện đó, tôi thấy Hoàng Dung nên chọn Âu Dương Khắc.

- Đừng nói lung tung nữa, không sợ trẻ con nó cười cho à? Cố Hiểu Mai cắt ngang, mấy câu chuyện quần lấy nhau, đột nhiên hình tượng Trương Khác trở nên mơ hồ, công tử phong lưu thì đúng rồi, nhưng ẩn dưới lớp vỏ đó là bản tính thiện hay ác?

oOo

~Trương Khác nằm trên bãi cỏ, nhìn bầu trời trong xanh như viên lam bảo thạch, nắm ấm chiếu lên người, gió hiu hiu thổi qua mang theo hương hoa ngòia ngọt, cảm giác thật quen thuộc, quen như thấm vào tận xương tủy, như kiếp trước mình cùng Trần Ninh tới Tân Vu nghỉ hè, không khí chẳng hề thay đổi, có nhắm mắt lại cũng tưởng tượng ra tất cả ...

Hồn vía phiêu diêu chân trời bị nước hồ lạnh giá hắt lên mặt kéo về, Trương Khác mở mắt ra, nhìn thấy Đường Thanh giơ tay còn định vắt khăn ướt nhỏ nước lên mặt mình, Trần Phi Dung theo sau, tay cũng cầm một cái khăn ướt.

Đừng nghĩ đang là mùa hè mà nhầm, hồ ở đây nếu nhảy xuống bơi có thể đóng băng nửa người, Trương Khác lồm cồm bò dậy như con khỉ, chạy thật xa tránh hai cô gái.

- Bọn mình sắp về rồi, còn định nằm đây mơ mộng à? Đường Thanh giơ tay gọi:

Mặt trời đã ngả bóng, một lúc nữa thôi còn ở bên hồ sẽ cảm thấy lạnh.

Tuy trên núi nhiệt độ thấp, nhưng nhờ suối nước nóng, giữa trưa có cảm giác nóng nực thực sự của mùa hè, đám Trương Khác ban ngày lên núi đi dạo, thấy thời gian đã muộn, liền đi men theo triền núi trở về, khi mặt trời khuất hẳn về được gần suối nước nóng. Đám Trương Khác đều không muốn để người ta mang đồ ăn tới căn nhà gỗ, Đường Thanh thích náo nhiệt, thế là ở ngoài ăn cơm mới về.

Buổi tối ngâm suối nước nóng là thích hợp nhất, có điều Đường Thanh và Trần Phi Dung đều quên mang áo bơi theo, trước khi ăn tối hai cô gái sang cửa hàng quần áo chọn đồ, Trương Khác một mình buồn chán vào quán cà phê.

Ba năm trước nơi này chỉ là một cái nhà khách lẻ loi, lúc này quán cà phê, nhà ăn, cửa hàng bán đồ lưu niệm ..v.. Với phong cách kiến trúc giả cổ đã mọc lên khắp nơi, hình thành một con phố thương nghiệp quy mô không nhỏ. Du khách rất nhiều, cũng có đoàn du khách đội mũ che nắng thống nhất của công ty du lịch, có cả khách ba lô, có cả dân thành phố lên núi chơi, Thiên Vân Sơn đã thành thắng cảnh nghỉ hè xa gần rồi, thêm vào trên dưới núi lượng mưa dư thừa, cảnh sắc càng thêm mê người, đây là mùa du lịch thịnh vượng.

Chọn xong áo bơi, nhìn thấy phía đối diện có một cửa hàng bán đồ mây tre đan, Đường Thanh nhìn thấy mấy thứ giày cỏ vảy cỏ, mắt sáng lên: - Chúng ta mua hai đôi giày cỏ với vảy cỏ mặc vào chắc là có thể có thể xuống hồ bơi rồi, tránh tên háo sắc Trương Khác cứ hau háu nhìn đuôi chúng ta, lại còn có thể thưởng thức cuộc sống của người hoang dã ... Rồi kéo Trần Phi Dung chạy vào cửa hàng, vội tới mức thiếu chút nữa va vào xe đẹp trước cửa hàng.

Trong cửa hàng ngoại trừ chủ, còn có du khách đang chọn đồ bên trong, Trần Phi Dung chẳng hứng thú lớn như Đường Thanh, cô cầm đồ bơi đứng đợi ngoài cửa. Bên trong cửa hàng có hai nữ một nam đứng trước quầy ướm thử vảy cỏ. Trần Phi Dung luôn rất tự tin vào dung mạo của mình, nhưng phải thừa nhận cô gái đang cầm cái cổ ướm thử trên người nụ cười tươi tắn cực kỳ xinh đẹp, cô gái nhỏ hơn tuổi chừng 15 thì lấy mũ cỏ chụp lên đầu chàng trai, nói: - Chị Tiểu Ninh, giữ tai anh trai em, em thấy cái mũ này hợp lắm, chúng ta mua hộ anh ấy.

Trần Phi Dung nhìn chàng trai né tránh, nhưng không làm gì được cô bé, thậm chí làm anh khó tránh bị em gái bắt nạt, thiếu nữ bên cạnh chắc là người yêu của cậu ta? Cô đang phân tâm suy nghĩ lung tung thì chàng trai kia vô tình quay đầu sang, ngó ra nhìn cô tới mấy giây.

Trần Phi Dung quá quen với ánh mắt này rồi, thậm chí cô bạn gái xinh đẹp như thế mà còn đi nhìn người khác, không sợ bạn gái nổi giận, mặt dày ngang với Trương Khác rồi. Cô quay đi tránh ánh mắt của chàng trai, đứng bên cạnh Đường Thanh chọn đồ, lúc này nghe thấy có người ở đằng sau thì thầm nhắc tới tên mình: - Chị ấy là hoa khôi trường anh phải không? Thật là xinh đẹp, hi hi, đương nhiên so với chị Tiểu Ninh còn kém một chút, anh chị nói xem Trương Khác có đi cùng họ không?

Đường Thanh cũng nghe thấy lời nghị luận đằng sau, quay lại hỏi: - Các bạn cũng là sinh viên Đh Đông Hải à?

oOo

~Đợi uống hết cốc cà phê mà không thấy Đường Thanh và Trần Phi Dung về, Trương Khác đi tới cửa hàng đồ bơi bên cạnh tìm mới phát hiện ra không thấy người đâu, đứng tại cửa ngó nghiêng một hồi không thấy, chẳng hiểu hai cô gái đi đâu, lấy đi động ra gọi.

- Đi không? Đứng ở cửa như bài vị vậy ...

Giọng nói tuy rất bức bối, nhưng trong trẻo dễ nghe, lại còn quen quen, Trương Khác quay đầu lại, một cô gái đang nhíu mày nhìn y trừng trừng, còn chưa đợi y nói gì, cô gái kia đột nhiên giãn mày ra, cười ngọt ngào: - A, là anh à? Đúng là oan gia chạm mặt! Sao về sau không thấy anh tới Hoàng Hậu nữa?

Đột ngột nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần, Trương Khác không nhớ ra là ai, mắt chiếu xuống, nhìn đôi chân thon thả mê người lộ ra dưới chiếc váy đỏ siêu ngắn tức thì nhớ ra cô gái ba năm trước gặp ở hộp đêm hoàng hậu của Bân lão đại, cũng nhớ ra cặp mông trắng tuyết đẹp lộ ra ngoài của cô gái này khi đi lên cầu thang.

- Sao anh vẫn y như ba năm trước, đôi mắt chỉ biết nhìn vào váy con gái. Thiếu nữ váy ngắn khinh miệt nhìn Trương Khác, nhưng đưa tay vuốt thẳng váy xuống.

Trương Khác bật cười, chỉ mặt cô ta: - Ba năm trước cô trang điểm, nếu không nhìn đôi chân xinh đẹp này của cô, tôi chưa chắc đã nhận ra đâu. Thường ngày tôi không ở Tân Vu, nên không tới Hoàng Hậu, cô vẫn tới à? Ba năm trước cô gái này chừng 17 -18, đang độ tuổi hoa tươi trẻ, mỗi tội trang điểm quá đậm.

- Cái thằng hèn Thái Quân bị anh giáo huấn một bài, tôi bỏ hần luôn, thế là tiền sinh hoạt không còn, chẳng học hết được cao trung. Có tới Hoàng Hậu, còn tưởng anh sẽ đến đó, ba năm qua tới cái bóng cũng chẳng thấy đâu, chẳng biết chết ở chỗ nào. Thiếu nữ váy ngắn rất tùy ý nói về cuộc sống ba năm qua, nhưng hàng mi đẹp khâu giấu nổi u oán.

Trương Khác mỉm cười, chẳng biết phải nói thế nào, mỗi người có cảnh ngộ khác nhau, các cô gái xinh đẹp ra vào chốn giải trí quá nhiều, y chẳng lương thiện tới mức ôm hết trách nhiệm vào lòng, chỉ túi sách căng phồng trong tay cô gái, hình như chưa không ít đồ bơi: - Cô định mua đồ bơi à?

- Hiện giờ ngày càng ít người thích ôm ôm ấp ấp trong phòng bao rồi, chúng tôi không biết tiến bộ theo thời đại sao? Một số khách muốn các cô gái bơi cùng, tôi đi mua đồ bơi cho họ. Thiếu nữ váy ngắn mở túi cho Trương Khác xem, bên trong toàn là bikini gợi cảm.

- Ô, làm má mì rồi à? Trương Khác rất bất ngờ, cô gái xinh đẹp như thế này xuống bùn ba năm leo lên được gần như không thể, trừ khi rất có đầu óc, hoặc có người bảo vệ, không biết có quan hệ với Lưu Bân không.

- Kiếm sống thôi. Thiếu nữ váy ngắn thở dài một tiếng tang thương: - Tuy không tiếp khách nữa, nhưng với người thường, nếu là Khác thiếu gia anh, tôi sẽ tiếp miễn phí.

- Cô biết tôi? Trương Khác ngạc nhiên:

- Tôi không mù, không biết, sao không biết anh là nha nội của đương kim thị trưởng. Thiếu nữ váy ngắn co chân lên, lộ ra cặp đùi trắng mịn hơn ngọc, dưới ánh sáng cuối cùng trong ngày, dù hoặc khó nói bằng lời.

Cùng thiếu nữ váy ngắn đứng ở trước hiệu đồ bơi nói chuyện về vài tin đồn ở Tân Vu, có cảm giác tha hương gặp cố nhân.

- A, sao bạn ở đây? Tìm cả vòng không thấy. Đường Thanh và Trần Phi Dung mỗi người xách một đồng hồ lớn đi tới: - Vừa rồi gặp hai bạn học của bạn, tới quán cà phê không tìm thấy, bọn họ đạp xe đi mất rồi.

- Thế à, mình đã bảo Thiên Văn Sơn không tẻ mà, mình muốn đạp xe tới, chỉ sợ hai bạn không chịu nổi nắng, đây là ... Trương Khác định giới thiệu cô gái váy ngắn, nhưng không biết tên là gì, quay đầu lại hỏi: - Cô tên là gì nhỉ?

- Người ở Hoàng Hậu đều gọi tôi là Tiểu Tuyết, nếu anh còn tới Hoàng Hậu, tìm Tiểu Tuyết là tìm được tôi, gần đây tôi ở bên nhà khách suối nước nóng ... Tiểu Tuyết nhìn hai cô gái mấy giây rồi sách túi đi.

- Hoàng Hậu, cô ấy là gái của hộp đêm Hoàng Hậu sao? Đường Thanh nhìn theo bóng lưng của Tiểu Tuyết: - Cô ấy đẹp quá.

- Ba năm trước cô ấy không phải là gái, cô ấy chỉ theo người khác tới Hoàng Hậu chơi thôi. Hiện trong tay cô ấy có mấy cô gái rồi, cô ấy ký sinh trên người các cô gái cấp dưới. Trương Khác bùi ngùi nói, chẳng còn tâm trạng hỏi Đường Thanh xem gặp ai ở trường mình.

oOo

Trương Khác không biết mình đã bỏ lỡ điều gì, vẫn còn thương cảm cho cuộc đời của Tiểu Tuyết, buổi tối ăn cơm ở quán ăn ngoài nhà khách suối nước nóng rồi mới về căn nhà gỗ giữa đảo.

Buổi tối trong núi hơi lạnh, trên đảo giữa hồ dùng gỗ từng làm thành bến tàu nhỏ, hai mỹ nhân ngư Trần Phi Dung và Đường Thanh bơi lội ở gần đó, nước hồ long lanh phản chiếu ánh sao, Trương Khác thì nằm

trên ghế dài đọc sách, nếu nói hồ nước nóng có gì không hay thì đó là muối hoành hành, phải xoa kem chống muối.

Điện thoại trong phòng vang lên, Trương Khác đặt sách xuống, gọi hai cô gái : - Đừng ngâm nước quá lâu, cẩn thận bị cảm đấy. Thấy hai cô gái bơi về mới vào nhà nhận điện thoại.

D188 của Ái Đạt đã có thống kê lượng tiêu thụ hai tuần cuối cùng tháng 7, Trần Tín Sinh gọi điện báo cáo cho Trương Khác, nhìn thời gian thấy không còn sớm nữa, Trương Khác nói: - Đã giờ nào rồi mà bên thị trường còn có người tăng ca? Các anh có cần bóc lột sức lao động nhân viên thế không? Nói một câu không biết ngưng mồm xong cúp điện thoại, cầm di động ra ngoài.

Trần Phi Dung đứng lúc muốn bò từ hồ lên, Trương Khác đưa tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà của cô, kéo cả người Trần Phi Dung khỏi hồ nước.

Trương Khác đứng rất gần, Trần Phi Dung lên bờ thiếu chút nữa nhào vào lòng Trương Khác, da thịt chạm vào nhau, hoảng hốt ngồi xuống một bên để Đường Thanh cũng lên bờ.

Đường Thanh còn muốn hưởng thụ nước nóng trong hồ, không vội lên, bơi bờ gần bờ, Trần Phi Dung ngồi trên bờ thả chân xuống nước.

Trần Phi Dung mặc một bộ áo bơi liền thân màu phấn hồng, kín đáo bảo thủ nhưng rất dễ thương, dưới ánh trắng làn da trong trắng mềm vô tận, vải thấm nước dán sát lên cơ thể, làm đường cong lung linh của thiếu nữ thể hiện tròn vẹn, lúc ngồi xuống áo bơi ôm chặt lấy hông, tròn trịa cong mẩy, một bức tượng thật Venus sống động đang tái hiện trước mắt Trương Khác, cực kỳ có vị nữ nhân, không còn là thiếu nữ non nớt năm xưa nữa rồi.

Trương Khác không dám nhìn nhiều, ném di động lên ghế, ngồi xuống bên cạnh Trần Phi Dung, cùng nhìn Đường Thanh bơi trong nước, cho chân xuống nước thử nhiệt độ, dần dần trượt xuống định bơi cùng cô, nhưng Đường Thanh sợ y bắt nạt, vừa thấy y xuống vội vàng bò lên bờ.

Không thể uyên ương giỡn nước, Trương Khác bơi hai vòng liền quay về, không biết Đường Thanh đi đâu, Trần Phi Dung vẫn ngồi ngâm chân vừa xoa kem chống muối lên người.

- Tiểu Thanh đâu rồi? Trương Khác bơi tới ngẩng đầu lên hỏi:

- Đi lấy khăn tắm rồi... Trần Phi Dung hơi ngả người tới nói chuyện với Trương Khác, thấy có mấy sợi tóc ướt che mắt y, muốn đưa tay ra gạt sang, lại cảm thấy làm thế không thích hợp.

Trương Khác ngồi trong hồ, phải ngửa đầu lên nhìn Trần Phi Dung, thấy nhìn hai bầu vú tròn tròn đầy áo bơi lên cao, kích cỡ không nhỏ, không ngờ cô phát triển còn tốt hơn Đường Thanh.

Trần Phi Dung nhìn ánh mắt của y, xấu hổ khoanh tay che ngực, hơi trừng mắt lên mắng: - Nhìn Tiểu Thanh còn chưa đủ à? Đưa tay định vốc nước hắt vào mặt Trương Khác, không ngờ động tác hơi gấp, mắt trợn tròn ngả vào hồ nước.

Trương Khác vội vàng đỡ lấy Trần Phi Dung, cảm giác cơ thể đầy đặn ảm áp của cô dán sát vào lòng, êm ái hết sức, trong lúc luống cuống tay còn ôm lấy cặp hông tròn trịa của Trần Phi Dung, cảm giác đàn hồi chết người ở đó tức thì khiến tà hỏa trong người bùng lên, không kìm được muốn siết chặt ngọc thể ấy trong lòng. Chỉ là Trần Phi Dung rơi xuống nước có hơi hoảng hốt, chân tây quấy đạp lung tung, đôi chân nhỏ trông như từ ngọc điêu khắc thành đạp ột cái vào sát đùi, có sướng tới đâu cũng có giới hạn.

- Á. Đường Thanh thấy Trần Phi Dung sắc nước vội chạy tới kéo, Trương Khác nhin đau nâng đùi và hông Trần Phi Dung lên, rồi bò lên bờ chạy vội vào nhà.

- Bạn làm sao thế? Đường Thanh thấy Trương Khác động tác quái dị, quan tâm hỏi:

- Không sao đâu, bạn đừng theo. Trương Khác giơ tay lên, kẹp chân chạy vào trong, đầu thế ôm chỗ hiểm ngồi trước mặt hai cô gái thế thì bê mặt quá.

Đợi hồi phục lại Trương Khác mới đi ra thì thấy Trần Phi Dung và Đường Thanh ngồi xoa kem chống muối cho nhau còn vô lương tâm cười quái dị, cả hai đều dùng khăn tắm lớn bọc lấy cặp đùi mỹ miều, làm Trương Khác hết sức thất vọng. Trần Phi Dung then thùng né tránh ánh mắt của Trương Khác, Đường

Thanh cười xấu xa, ánh mắt liếc nhìn đũng quần y, hiển nhiên vừa rồi Trần Phi Dung đã cho biết cô đập vào đâu.

Trương Khác mặt đầy tủi thân ngồi xuống bên Đường Thanh, ngã người nằm trên sàn gỗ, Đường Thanh nghiêng người sang, cánh tay trắng trẻo đặt lên ngực y, giọng êm ru: - Cái đập đó tư vị thế nào, có muốn mình cho thêm một cái không?

- Cái đồ vô lương tâm. Trương Khác ôm lấy eo Đường Thanh, để cơ thể mềm mại của cô nằm lên người mình, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên má, nói vào tai cô: - Không sợ đập một cái hử luôn nửa đời sau của bạn à?

- Càng tốt, bớt cho bạn đi hại cô gái khác. Đường Thanh hung dữ nói, nhưng hung dữ chưa đủ, nghe cứ như dụ dỗ Trương Khác đi hại cô lúc này vậy.

- Thật đúng là, hai người không biết nấp vào phòng rồi hăng làm gì đó à, hay là muốn mình tránh đi? Trần Phi Dung cười đứng dậy, muốn quay về phòng:

- Đứng, cùng nằm xuống đây nói chuyện đi, ai muốn ở cùng tên này chứ? Đường Thanh kéo Trần Phi Dung nằm xuống.

Trương Khác nghiêng người sang, nhìn hai cô gái: - Hai bạn lúc đứng cao ngang nhau, không ngờ nằm xuống cũng cao ngang nhau, còn cao hơn mình ...

- Thế à? Đường Thanh mới đầu nghe không hiểu, còn đi so với Trần Phi Dung, thấy Trần Phi Dung đưa tay che ngực, mới biết Trương Khác nói cái gì, xoay người ngồi lên người y, véo tai mắng: - Cái đồ đại sắc lang, mắt toàn nhìn vào chỗ nào thế hả?

1046. Chương 1045: Trợ Giúp Thiếu Nữ Sa Chân.

Trương Khác giãy dụa né tránh, Đường Thanh gọi Trần Phi Dung tới giúp cô kéo một bên tai Trương Khác:

- Bạn kéo căng vào để mắt Trương Khác chỉ có thể nhìn lên trời, ngoan ngoãn nằm đây.

Hai tai bị hai nha đầu một trái một phải kéo sang hai bên, Trương Khác đành cầu xin: - Được rồi, tha ỉnh đi, nếu không được hai bạn cho phép, mắt mình chỉ nhìn lên trời, tuyệt đối không nhìn chỗ khác.

Đường Thanh lúc này mới nằm xuống, còn không yên tâm giữ chặt lấy tai Trương Khác.

Trước đó thì giữa Trần Phi Dung và Trương Khác còn có Đường Thanh, có nằm xuống cũng không sao, vừa rồi nó đùa, Đường Thanh nằm sang bên kia rồi, cô còn nằm xuống thành sát ngay bên Trương Khác.

- Bạn cứ nằm đi, hôm nay cho cậu ấy hưởng lợi trái ôm phải ấp, một tai cậu ấy còn trong tay mình này, không sợ cậu ấy làm gì bạn. Đường Thanh giữ tai Trương Khác nói:

Trần Phi Dung liền nằm xuống bên cạnh Trương Khác, không có cảm thụ gì đặc biệt mãnh liệt, chỉ thấy có nhu tình êm dịu len lỏi trong lòng, nhìn bầu trời đêm trong suốt, chỉ hi vọng thời khắc này cứ duy trì mãi, rốt cuộc trái tim mình làm sao thế này?

- Nếu cứ nằm mãi thế này thì tốt quá, Phi Dung, bạn thấy sao? Đường Thanh nằm bên kia nói vọng sang.

- Nếu có thể đập cái kẻ nằm giữa xuống nước thì càng tốt. Trần Phi Dung cười đáp:

- Ý này hay đấy. Đường Thanh phụ họa, định ngồi dậy thì thành.

Trương Khác vội cầu xin: - Đứng, đứng, mình nằm đây cũng có ích mà, ai muốn còn có lấy cánh tay mình làm gối.

- Đúng là còn có chút tác dụng, có điều mình thích dùng bạn làm gối ôm hơn. Đường Thanh cười hì hì, gối đầu lên ngực Trương Khác, quay đầu sang nói chuyện với Trần Phi Dung: - Trương Khác có mỗi cái điểm này là hay, có điều tim đập như đánh trống vậy, làm mình ngủ say hay mơ tới cảnh đánh trận.

- Nằm mơ kiểu đó cho thấy bạn có chứng sùng bái nam nhân, liên quan gì tới nhịp tim đập của mình. Trương Khác ủy khuất nói:

Trần Phi Dung tất nhiên không thể lấy tay Trương Khác làm gối, gấp khăn tắm lại kê dưới đầu, nằm trò chuyện với Đường Thanh.

Câu “có thể nằm mãi ở đây”, Trương Khác cũng được nghe một cô gái khác nói rồi, chỉ tiếc rằng kiếp này có vẻ không còn cơ hội nghe cô ấy nói câu ấy nữa, Trương Khác quay đầu sang nhìn Đường Thanh rồi nhìn Trần Phi Dung, cả hai đều xinh đẹp yêu kiều, trong tim mình như có một tình cảm trong vắt lưu động, một thứ tình cảm tưởng chừng mất đi từ lâu.

Trương Khác và Đường Thanh và Trần Phi Dung hưởng thụ cuộc sống thần tiên trên núi được hai ngày, tới ngày thứ ba Lưu Bân Bân lão đạo của tập đoàn Đại Hưng không thức thời lên núi bái phỏng, còn nói tới cô gái vấy bẩn Tiểu Tuyết Triệu Anh Tuyết.

Ba năm trước Trương Khác vung dao đoạt tình ở hộp đêm Hoàng Hậu là điều ai cũng thấy, trong lòng y chẳng phải hứng thú với Triệu Anh Tuyết thật, song Lưu Bân không thể sai Triệu Anh Tuyết xuống bùn kiếm loại tiền đó, không cho bản thân cũng không cho thủ hạ có ý đồ gì với cô. Triệu Anh Tuyết muốn kiếm tiền sinh hoạt ở hộp đêm Hoàng Hậu thì Lưu Bân cũng không thể ngăn cản, có điều đề phòng lúc nào đó Trương Khác nhớ tới cô gái này, nên thường ngày rất chiều cõ.

Trong nhà khách suối nước nóng, nhân lúc Đường Thanh và Trần Phi Dung không ở đó, Lưu Bân thần bí nói với Trương Khác: - Tiểu Tuyết ba năm ở Hoàng Hậu không hề đi khách, điều này làm chúng tôi bội phục, ấn tượng Khác thiếu gia để lại cho cô ấy thật khắc sâu.

Trương Khác rợn người, chẳng lẽ mình phải nuôi một hai cô vợ bé ở đây mới hợp ý Lưu Bân? Thầm nghĩ Tiểu Tuyết sa chân chưa sâu cũng là chuyện tốt, võ vai Lưu Bân: - Ông đừng có đẩy hết lên người tôi, tôi chẳng phải trại từ thiện cứu tế thiếu nữ sa chân, nếu cô ấy còn chưa lún quá sâu hãy cho cô ấy một con đường hoàng để đi, tuổi cô ấy còn trẻ, tính cách mạnh mẽ, nói không chừng có thể rèn rũa thành tài, lúc đó là công đức lớn của Bân lão đại đấy.

oo0oo

Trương Khác nghỉ hè ở Tân Vu 10 ngày, đợi lập thu mới về Kiến Nghiệp.

Lập thu là dòng nước ngăn cách mùa hè nóng nực, qua lập thu, mặc dù mùa hè ở Kiến Nghiệp mặc dù chưa xua đi hoàn toàn cái nóng mùa hè, nhưng không còn bức bối như tháng 7 nữa, khi hoàng hôn buông xuống, ra ngoài đánh tennis cảm thấy hết sức sảng khoái.

Đương nhiên, Trương Khác về Kiến Nghiệp chẳng phải vì mùa hè đã tan quá nửa, mà là trốn ở Tân Vu nhàn nhả lâu như vậy, có cả đồng việc cần y xử lý.

Thư viện Ái Đạt qua gần 9 tháng xây dựng, lựa chọn tổ chức lễ khánh thành vào ngày 18 tháng 8, mặc dù Trương Khác theo thói quen nấp vào đám đông, trong góc tối mà ánh đèn không bắt được, nhưng Đào Tấn, La Quân, Lý Hồng Minh đều tham dự lễ khánh thành, còn có cả lãnh đạo bộ văn hóa, bộ giáo dục, nếu Trương Khác tiếp tục trốn ở Tân Vu thì quá đáng rồi. Có Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cương, Diệp Tiểu Đồng đại biểu cho Cẩm Hồ đứng ra thu hút sự chú ý của giới truyền thông, Trương Khác cùng Đỗ Phi, Đường Thanh, Thịnh Hạ nấp trong đám đông.

Thư viện mang hình chữ nhật trang trọng mà không mất cảm giác hiện đại, tường ngoài ốp đá hoang cương hồng thẫm, đan xen là tường kính màu xám bạc, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời mới mọc.

Dưới đất có hai tầng, tầng một cũng là chủ thể của thư viện, còn có đường hầm thông tới đường lớn hai bên.

Khu Yển Quy Hồ có 5 trường đại học cao đẳng, hơn nửa giờ đóng mở cửa của thư viện sẽ hình thành dòng người đông đúc, khoảng thời gian đó sẽ tạo thành áp lực giao thông lớn.

Vì hóa giải áp lực giao thông, tránh để liên tục xảy ra sự cố giao thông, xây cầu hoặc đường hầm đi bộ là chuyện được suy xét tới khi xây thư viện.

Làm đường hầm tốn kém gấp nhiều lần cầu, nhưng hai bên đường hầm còn có thể tận dụng xây cửa hàng, Thiệu Chí Cương muốn ép đầu ép mỡ được càng nhiều giá trị thương nghiệp trên người hơn 4 vạn sư đồ các trường học xung quanh.

Nếu ai tốt nghiệp ở nơi này ra ngoài ba bốn năm, quay lại nhất định bị cảnh phồn hoa trước mắt làm giật mình.

Sau khi kết thúc nghi thức cắt băng khánh thành, thư viện Ái Đạt chính thức mở cửa với bên ngoài, khách khứa tham gia buổi lễ và phóng viên tất nhiên thành khách tham quan đầu tiên.

Trương Khác cũng là lần đầu tiên vào thư viện sau khi được xây xong, đi cùng Đỗ Phi trong đám đông, nhìn thi thoảng lại có người chìa máy ảnh về phía bọn họ chụp, liền chửi: - Bà nội nó, từ khi nào đứng cạnh mày cũng trở nên nguy hiểm thế này?

- Sáng Vực hay dở gì cũng là điển hình sáng nghiệp của sinh viên đương đại, thi thoảng được giới truyền thông chú ý có gì đáng ngạc nhiên. Đỗ Phi kiến nghị: - Hay là mày học phụ nữ hồi giáo kiếm cái khăn che mặt lại, thế là không sợ lộ nữa.

- Dù thế nào tao cũng là một trong số quản lý của hiệp hội sáng nghiệp sinh viên, cái này cần gì phải che che dấu dấu ... Trương Khác thấy mấy nữ phóng viên chìa máy ảnh về phía mình, còn giơ tay dấu chữ V, tiếc là cô phóng viên đó trốn mắt quay máy ảnh đi chỗ khác.

Đường Thanh đi đằng sau nhéo hông Trương Khác, không cho y khoe khoang ở nơi này.

Tầng hầm thứ hai là nơi đỗ xe, tầng thứ nhất là khu phục vụ công cộng, trên mặt đất từ tầng 1 tới tầng 4 là khu đọc sách lớn, tổng cộng có 16 phòng đọc sách, có thể chứa đồng thời 8 nghìn người, tầng 5,6 là khu mượn sách và chứa sách.

Từ tầng 1 tới 4 đều có phòng đọc điện tử, thư viện sau khi xây xong tổng cộng đầu tư 240 triệu, chi phí xây dựng không cao, tính cả trang trí trong ngoài mới hơn 100 triệu, chỉ có trang thiết bị phần cứng phần mềm mới tốn kém nhất, riêng phòng điện tử đã đầu tư gần 40 triệu, đầu tư phần mềm bản quyền làm người ta nghĩ thôi đã xót của.

Tham quan phòng đọc điện tử, Đỗ Phi cảm khái: - Quanh đây nếu có ai cấm hạn thư viện chắc là những chủ quán net, tổng số máy trong quán nét chừng 6 -7 nghìn, giờ thêm liền một lúc 2000 máy nói mạng tốc độ cao, mày nói người ta không hạn mày được không?

1047. Chương 1049: Đào Tạo Thư Ký.

Tao ngộ tối nay làm Lưu Minh Phong thấy không sao tin nổi, sơ tuyển bị loại làm hắn có chút lòng tàn ý lạnh rồi, ai ngờ có kỳ ngộ thế này? Quay sang nhìn Trần Yến, nhìn đôi mắt của cô, mới đi tới bắt tay Trần Tín Sinh, còn không quên nói một câu hóm hỉnh: - Tôi phải xác nhận mình không nằm mơ trước đã.

Mọi người cười rộ lên, Trần Tín Sinh bảo hắn ngồi xuống nói chuyện: - Mặc dù cậu nên thuộc về phòng số ba, nhưng hiện giờ Ái Đạt có hạng mục, tôi hi vọng cậu tham gia, sau này ở Ái Đạt cậu làm tới được mức độ nào, còn phải xem năng lực cá nhân và nỗ lực của cậu.

- Không vấn đề gì. Lưu Minh Phong suy nghĩ xem có hạng mục gì mà cần mình tham gia, có điều vẫn đồng ý không hề do dự: - Người ta bảo đến bà lao công trong Vườn Sồi cũng có tình độ kế toán, tôi thi sơ tuyển bị rớt, lúc đó nghĩ có khi mình kém cả bà lao công.

Trần Tín Sinh lắc đầu, thầm nghĩ Trương Khác ở trong khu gặp được cái tên này, chẳng biết có phải nhìn trúng cái mồm mép của hắn trước không.

Trương Khác nhìn đồng hồ, bỏ cái chân vắt chữ ngũ xuống, đứng dậy nói với Lưu Minh Phong: - Không còn sớm nữa, không biết KTX học viện Bưu điện đã đóng cửa chưa? Tôi mời mọi người tới ngô Học Phủ uống một ly.

Trần Yến nhìn đồng hồ sắp 11 giờ rồi, chẳng về TKX nữa được nữa, chẳng lẽ theo Lưu Minh Phong tới phòng hắn ngủ? Chẳng phải cho hắn sướng chết sao?

Trương Khác nói với Trần Minh Xán từ Mỹ tới: - Giám đốc Trần sẽ an bài ông tới khách sạn, tôi phải đi trước đây, chuyện ký hợp đồng ngày mai, sẽ do giám đốc Trần và cô Trương phụ trách tiếp xúc với bên chính phủ, đáng có được ưu đãi gì sẽ do Vườn Sồi tranh thủ ọi người ...

Bên này căn dặn công việc xong liền gọi điện cho Đường Thanh, xác định cô vẫn ở 1978 liền mời Lưu Minh Phong và Trần Yến tới đó, khi xuống lầu giới thiệu qua cho họ về nhóm Trần Minh Xán: - Bọn họ đều là chuyên gia lĩnh vực cảm ứng, có trong tay một số bản quyền phát minh, kế hoạch về nước sáng nghiệp tiếp tục phát triển lĩnh vực cảm ứng, phía chúng tôi quyết định cung cấp cho bọn họ 10 triệu tiền phát triển... Lại nói: - Chúng ta làm quen lại một chút, tôi là Trương Khác, sinh viên ĐH Đông Hải, sự vụ ở Ái Đạt tôi có quyền lực tham gia quyết sách, do tôi muốn tiếp tục lêu lổng trong trường, chuyện này không thể công khai với bên ngoài ... Anh tham gia hạng mục này do tôi trực tiếp theo đuổi, nên để tôi giới thiệu với anh là thích hợp nhất.

Lưu Minh Phong suy nghĩ hàm nghi phía sau câu “trực tiếp theo đuổi”, câu này khó lý giải chuẩn xác, nhưng câu “quyền lực tham dự quyết sách” thì quá rõ ràng rồi, địa vị của chàng thanh niên này còn hơn cả Đỗ Phi, chỉ là không ai biết mà thôi.

Đây đúng là thời điểm tấp nập nhất của các quán bar, rất nhiều thanh niên nam nữ tấp nập ra vào.

1978 là quán bar của Anh, nơi dành cho người quen biết tụ hội, không có âm nhạc kích động cũng không cho phóng túng uống say bết nhè, nên lúc này không còn nhiều khách nữa. Trương Khác đi vào, thấy Đường Thanh nằm gục trên quầy bar, sắp ngủ tới nơi, đi tới vuốt ve gò má mịn màng của cô: - Hôm nay cuộc họp diễn ra rất thuận lợi, cho nên kéo dài tới tận bây giờ, bạn có thể về ngủ trước mà. Rồi giới thiệu Lưu Minh Phong và Trần Yến.

Đường Thanh cười thùy mị, mí mắt cô díp lại, mắt cảm thấy cay cay, nhưng càng long lanh mê hoặc, ngồi xuống bên Trương Khác nghe họ nói chuyện.

- Hoàn cảnh sản nghiệp trong nước, đừng nói là xí nghiệp, ngay cả bộ thông tin cũng rất bị quan, phần cứng kém người ta không chệch một chút, phần mềm càng kém người ta cả vạn dặm, còn nội dung thì cứ nhìn tình trạng bản quyền là biết lợi nhuận ra sao... Trương Khác lắc đầu: - Những người có chút cảnh tỉnh đều nghĩ xí nghiệp trong nước làm sao có thể cạnh tranh được với các cự đầu điện tử tiêu dùng hải ngoại? Như vậy chỉ còn con đường sáng tạo mà thôi, trong thời đại tốc độ sản phẩm điện tử đổi mới nhanh chóng như hiện nay, đại đa số người tiêu dùng không quá yêu cầu hà khắc về phần cứng, mà chú trọng vào trải nghiệm ... Như thế vừa hay cho chúng ta phải đổ công sức vào đây, dùng phát triển nội dung phần mềm bù năng cao trải nghiệm người dùng bù đắp lại thiếu sót về kỹ thuật. Nhưng với hoàn cảnh trong nước, phát triển nội dung phần mềm có lợi nhuận rất thấp, đặc biệt nội dung trên mạng đừng nói tới lợi nhuận, còn phải bù lỗ thêm ... Anh có tưởng tượng ra sản phẩm mình sắp tham gia là phương diện nào không?

- Phát triển nội dung internet? Lưu Minh Phong do dự hỏi, hần học thạc sĩ phần mềm, phát triển phần cứng chẳng liên quan gì tới hần.

Trương Khác gật đầu: - Sau khi anh làm thủ tục nhậm chức xong, tôi cho anh ba tháng để tiếp xúc với tài nguyên internet mà chúng tôi nắm giữ, nếu ba tháng không đủ, tôi sẽ cho anh thêm một chút thời gian, điều duy nhất anh phải làm là mỗi tuần gửi báo cáo, báo cáo thế nào tùy anh viết, viết gì cũng được. Qua một thời gian chúng tôi xem bài chức vụ chính thức cho anh .. Thời gian không còn sớm nữa, tôi bảo người an bài nhà khách cho cả hai.

Nhìn Lưu Minh Phong và Trần Yến rời đi, Đỗ Phi sán tới chột nhả nói: - Mà làm thế quá bằng dung túng người ta phạm sai lầm, mà nói xem bọn họ đang phấn khích như thế, tỉ lệ phạm sai lầm là bao nhiêu? Còn định nói thêm thì bị Thịnh Hạ đi tới nhéo một cái, thế là kéo nhau về nhà, không biết có giữ mình không phạm sai lầm được không.

Trương Khác cùng Đường Thanh và Trần Phi Dung về chung cư Thanh Niên, trên đường đi y ba hoa bốc phét với hai cô gái: - Ai cũng nghĩ di động tầm trung và thấp của Cẩm Hồ dễ bán, rất ít người biết D188 bán với giá 8800 đồng của Cẩm Hồ mỗi tháng bán ra chưa được 1/3 lượng di động nhưng lại chiếm 2/3 lợi nhuận thu được, riêng chiếc máy này tháng 8 đã mang lại cho Ái Đạt 400 triệu lợi nhuận trước thuế rồi.

Đường Thanh khoác vai Trần Phi Dung thì thầm: - Tên tiểu tài chủ chỉ biết khoe khoang tiền của mình.

Từ khe hở chung cư nhìn thấy bóng dáng thư viện Ái Đạt thấp thoáng đằng xa, Trần Phi Dung hơi bĩu môi nói: - Ủ, mình còn tưởng bạn ấy khẳng khái lắm, té ra là tiền xây thư viện chẳng bằng tiền kiếm được một tháng.

Trương Khác giờ tay làm động tác muốn đánh hai nha đầu: - Mặc dù ở thị trường di động, Cẩm Hồ đứng thứ ba, nhưng bằng vào chiếc D188 này, lợi nhuận trước thuế còn hơn cả Motorola và Nokia, nếu cái này mà cũng không thể lấy ra khoe, thì trên thương trường còn thành công nào có thể khoe được nữa.

Nhưng hai cô gái chẳng thèm để ý tới những lời của Trương Khác, vừa chế diễu vừa cười chạy trước.

Vào chung cư, Đường Thanh tranh tắm trước, đơn độc đối diện với Trương Khác, Trần Phi Dung thu lại vẻ nghịch ngợm vừa rồi, ngồi xuống tĩnh lặng nghe y nói chuyện, cô biết Trương Khác không phải khoe khoang mà y đang giới thiệu cho cô về Cẩm Hồ, đây là điều cô phải dần dần nắm được để sau này thuận lợi trong việc triển khai công tác.

- D188 thu được thành công lớn là do thiết kế 2 màn hình thu hút được ánh mắt của mọi người, đây là phần rất nhỏ thuộc phạm trù trải nghiệm người dùng. Trải nghiệm hoàn mỹ không có nghĩa là kỹ thuật càng phải cao cấp, thực ra về kỹ thuật D188 chẳng có chỗ nào thực sự xuất sắc, kỹ thuật trong những chiếc di động cao cấp của Motorola, Nokia đều hơn D188, nhưng D188 vẫn có ưu thế rõ ràng ... Trương Khác lúc này mới tiếp tục chủ đề vừa rồi: - Phát triển kỹ thuật lấy trải nghiệm người dùng làm hạch tâm chính là chỗ dự cho Cẩm Hồ tự tin tham dự cạnh tranh ở thị trường nước ngoài ... Thiết kế công nghiệp rất dễ bị mô phỏng, đối thủ cạnh tranh sẽ mau chóng hoàn thiện kỹ thuật, một khi bọn họ đưa ra di động hai màn hình, cái thị trường nhỏ này không thuộc sở hữu riêng của chúng ta nữa. Kiến lập nên một hoàn cảnh trải nghiệm người dùng khiến đối thủ không thể mô phỏng được là vấn đề quan trọng mà phức tạp.

- Ví dụ như đem chip âm tần vào di động, phát triển di động phát nhạc, rồi dùng trang web âm nhạc trực tuyến hỗ trợ tải bài hát, đồng thời cung cấp phần mềm xuất sắc cho người dùng, ít nhất ở thị trường di động âm nhạc, đối thủ cạnh tranh khó mà mô phỏng được mô hình trải nghiệm toàn diện như thế của Cẩm Hồ. Trần Phi Dung nghiêm túc hỏi: - Có phải là như vậy không?

- Ủ, gần như thế đấy. Trương Khác thả lỏng người, nằm thẳng cẳng trên ghế sofa: - Bạn theo mình hai năm nữa là có thể xuất sư rồi.

- Biến đi, ai thèm bá sư bạn chứ? Trần Phi Dung cười dịu dàng.

Lúc này ở trong phòng tắm Đường Thanh gọi Trần Phi Dung, vấy ngủ cô mang vào rơi xuống nước ướt cả rồi, nhờ Trần Phi Dung mang bộ khác vào.

Nhìn Trần Phi Dung vào một lúc không thấy ra, rồi nghe thấy tiếng té nước đùa nghịch của hai cô gái, Trương Khác ngửa hết cả người, tính xem có nên lấy cơ vào mang cho Đường Thanh bộ vấy ngủ khác không.

Đường Thanh không giỏi thức khuya, qua 11 giờ là hai cái mí mắt chỉ trực đánh nhau, Trần Phi Dung cuốn mái tóc ướt sũng đi ra gọi y vào tắm, Trương Khác vào phòng thì Đường Thanh đã nằm trên giường ngủ tít rồi, chiếc vấy ngủ bị vén lên, lộ ra cặp đùi trắng trẻo, chiếc quần lót màu trắng hơi nhỏ, lộ ra quá nửa cặp mông tròn lẳn đầy khiêu khích.

- Á, nha đầu chết tiệt này. Trần Phi Dung biết quan hệ giữa Đường Thanh và Trương Khác sớm vượt qua tầng cấp kia rồi, nhưng nhìn thấy cô bạn lộ cơ thể ra ngoài, vẫn vội đi tới kéo mép vấy ngủ xuống.

Trương Khác trừng mắt nhìn Trần Phi Dung, hai ngày qua hai cô gái dính lấy nhau, làm y không kiếm được cơ hội ăn vụng, giờ tới nhìn cũng không được nữa.

Trần Phi Dung che miệng cười, một tay kéo vấy ngủ Đường Thanh, khôi phục hiện trạng để Trương Khác nhìn cho đã.

Trương Khác cười khổ, tiểu yêu tinh mê hoặc như thế, nhìn mà không ăn được quá bằng hành hạ bản thân? Quay đầu sang chỗ khác.

Nhưng quay sang thì Trần Phi Dung mặc áo T-shirt chất liệu vải không lọt sáng, che hết đi cơ thể yếu điệu của cô, chỉ lộ ra cặp chân thon dài đi đất trên sàn, mái tóc dài ướt sũng nắm trong tay, làn da trắng trẻo sau khi tắm nước nóng mang màu hồng, làm vẻ lạnh lùng thường ngày thêm phần quyến rũ, ài, lại cũng chỉ nhìn được thôi ...

1048. Chương 1050: Té Ngã.

Trương Khác thềm thở dài, tiu ngủ ném di động bên giường, y phục thay ra không biết được Trần Phi Dung hay là Đường Thanh chuẩn bị sẵn cho rồi, Trương Khác ủ rũ chuẩn bị cầm y phục vào tắm thì Đường Thanh ngủ mơ xoay người, đá vào chiếc di động của y.

Nhìn chiếc di động rơi xuống sàn, Trần Phi Dung theo bản năng cúi xuống nhặt không suy nghĩ, qua cổ áo trễ xuống Trương Khác nhìn thấy ngọc thể phần hồng, hai bầu vú của cô không lớn lắm, nhưng cực đẹp, căng tròn vừa tay, mịn màng mà trơn láng như gốm sứ, nhất là hai nụ hoa chực nở còn chưa từng có nam nhân nào đụng tới, hồng hào tươi đẹp vô cùng, không ngờ Trần Phi Dung không mặc áo lót, Trương Khác như ngộp thở, nhìn không chớp.

- Á. Trần Phi Dung đặt di động lên giường, thấy Trương Khác chuyển ánh mắt đi trốn tránh, ý thức được vừa xong bị lộ hết rồi, ngực cô nhỏ nhắn, mặc áo vải chẳng lo để lộ dấu vết gì, ai ngờ vẫn để lộ ra cho Trương Khác nhìn, hơi xấu hổ, nhưng không dám cầm di động ném Trương Khác: - Bạn cố ý đấy à?

- Bạn nghĩ mình là thần tiên hay sao? Trương Khác đưa tay che mặt, cười nhăn nhó: - Mình làm sao biết được Tiểu Thanh trở mình đá vào di động.

- Hừ, coi như bị chó nhìn. Trần Phi Dung bĩu môi nói.

- Mình có cố ý đâu. Trương Khác ủy khuất nói: - Thế bạn sẵn lòng cho chó nhìn à?

Còn đầu khẩu với y nữa thành ve vãn nhau mất, Trần Phi Dung mím môi không nói, nhìn Đường Thanh, váy thì chỉnh tề rồi, nhưng chất liệu quá mỏng manh, chẳng những đường nét bầu vú nhấp nhô theo nhịp thở thấy rõ ràng, mà hai núm vú cũng gồ cả lên, dung nhan khi ngủ càng xinh đẹp, chẳng thể lấy chần che người Đường Thanh đi, nói: - Tiểu Thanh ngủ hồn lắm, hôm qua thiếu chút nữa bị cô ấy đẩy xuống giường, hôm nay mình vào phòng ngủ nhỏ ở, kệ cô ấy.

Trương Khác nghe thế chấp tay vái dài.

Trần Phi Dung thấy e không hề che dấu vẻ háo sắc, không nhịn được cười, lại lườm y một cái sắc lẹm, cầm lấy đồ rời khỏi phòng.

Cửa sổ mở rộng, gió sớm thổi rèm cửa màu tím bay lất phất, Đường Thanh ngái ngủ mở mắt ra, một cánh tay trắng như tuyết còn đặt trên lồng ngực Trương Khác, rõ ràng còn nhớ đêm qua ngủ với Trần Phi Dung cơ mà, sao cái tên háo sắc này lại như con heo rúc bên cạnh mình rồi? Đường Thanh nghi hoặc dụi mắt, cảm thấy nằm trong lòng Trương Khác rất dễ chịu, muốn ngủ thêm một lúc nữa, chân hai người gác lên nhau, cảm giác cái thứ kia nhô lên chọc vào người, cô đưa tay xuống sờ, á, cái tên hư hỏng không mặt quần sịp.

Đường Thanh muốn nhấc chân ra, nhưng sợ đánh thức Trương Khác, không dám nhúc nhích, nhưng cáo thứ kia cọ vào đó, hết sức ngứa ngáy, nghe nhịp thở của Trương Khác không giống như ngủ, đưa tay vén mi mắt y lên, thấy con người đang chuyển động gian manh, Đường Thanh trở mình cười lên người Trương Khác, há miệng cắn mũi y, day khê mấy cái, không nhéo hỏi: - Sao con heo này lại chui vào đây ngủ, Phi Dung đâu mất rồi?

- Bị mình đuổi đi rồi, nha đầu chết tiệt đó suốt cả ngày chỉ biết phá hỏng chuyện tốt của mình.

Thấy hai mắt Trương Khác hí mắt nhìn chọc chòng vào ngực mình, Đường Thanh cúi đầu nhìn xuống, á một tiếng, đưa tay che ngực, chẳng biết từ lúc nào trên xấu xa đó đã kéo dây áo ngủ nàng xuống vai, da thịt đàn hồi trắng như mỡ đông, để lộ quá nửa bầu vú vừa vạm vỡ nhưng đẹp mê hồn, hai hạt anh đào phần hồng rung lên nhẹ nhàng đến cả nàng cũng thấy say mê chính mình huống hồ tên háo sắc đó: - Chỉ giỏi những trò hư hỏng.

- Hì hì, còn che gì nữa, còn chỗ nào mình chưa nhìn mà phải che. Trương Khác cười vô sỉ, sáng sớm dương khí thịnh vượng, người ngọc như thể nằm trong lòng, không động chân động tay một chút chẳng phải là nam nhân nữa rồi, đôi tay bắt đầu mò lên đôi ngực mềm mại của cô.

Bàn tay ngọc thon thon của Đường Thanh giữ lấy bàn tay tác quái của Trương Khác, nũng nịu nói: - Đừng có nghịch lung tung, mình muốn ngủ một lúc nữa.

- Lung tung chỗ nào mình hoạt động rất có quy luật đấy chứ. Nha đầu này tuy không quá nhiệt tình với chuyện nam nữ hoan lạc, nhưng cơ thể lại rất mẫn cảm, không chịu được khiêu khích, Trương Khác nhìn nhịp thở bất đầu không ổn định, đôi mắt mơ màng của Đường Thanh, dụ dỗ: - Bạn ngồi nhích xuống một chút đi.

Đường Thanh nghe lời nhích người xuống, bị cái thứ vừa cứng vừa nóng kia chọc vào chỗ riêng tư, mới biết là y muốn làm trò gì, định tránh đi thì Trương Khác dùng hai tay giữ chặt lấy eo không cho cô tránh, cách lớp quần lót mỏng, bị thứ đó trên ghẹo, chỗ thịt non mềm mẫn cảm cực điểm, dòng nước âm ẩm rỉ ra, thấm qua quần lót, tên chết tiệt đó còn không biết vô liêm xỉ, ôm lấy gò má cô, ụ hiếp cô hôn.

- Đừng, Phi Dung còn ... Chiếc miệng xinh xắn của Đường Thanh bị lấp đầy, phát ra tiếng nấc kháng nghị yếu ớt trong cổ họng.

Trương Khác mặc kệ, lưỡi nỗ lực tách hàm răng trắng của cô ra, trên chọc chiếc lưỡi thơm của Đường Thanh, như đứa trẻ đói khát hút lấy nước bọt thanh tân trong miệng cô, hôn tới mức làm Đường Thanh ngạt thở, quay mặt đi, má áp lên mặt Trương Khác, thở dốc: - Đừng ..

Một hơi thở nóng nóng phun vào tai, cảm giác chiếc lưỡi ma quái của y như con rắn nhỏ liềm vòng quanh, toàn thân bần rần, hơi nóng trong người dần dần dâng lên tới mức mất kiểm soát, người nhũn đi trong lòng Trương Khác, mọi ý nghĩ phản kháng yếu ớt bị đánh tan, mắt khép hờ rên hừ hừ hưởng thụ khoái cảm mê muội lan tỏa tận thân từ ngón tay Trương Khác mân mê vùng đất cấm.

Thấy Trương Khác muốn cởi quần lót của mình xuống, Đường Thanh lo lắng nhìn về phía cửa: - Đừng cởi, Phi Dung sẽ vào đây ...

- Vậy phải làm thế nào?

Gò má Đường Thanh từ phớt hồng chuyển sang đỏ gay, Trương Khác cảm nhận cặp mọng đầy nhục cảm và đàn hồi của cô chuyển động tìm vị trí, tay vén quần lót sáng một bên, từ từ ngồi xuống ...

Qua một phen điên đảo, làn da Đường Thanh ứng hồn như say rượu, Trương Khác chưa thỏa muốn phát tiết kìm nén mấy ngày qua một phen khoái sướng, nhưng chiếc di động không biết điều vang lên.

Nghe tiếng chuông di động, Đường Thanh choàng tỉnh cuộn người lại, vùng vẫy thoát khỏi lòng Trương Khác, lấy chặn bọc lấy cơ thể đầy mỹ cảm chết người sau cao trào, mặc kệ Trương Khác sống chết ra sao, bảo y nghe điện thoại trước.

Trương Khác tức muốn gộc máu, không quan tâm tới cái điện thoại, định tóm lấy Đường Thanh dày vò một phen, nhưng Đường Thanh đã cuộn chân chạy ra cửa rồi, nhìn thấy Trần Phi Dung vừa từ phòng đi ra, chẳng thể trần truồng đuổi theo Đường Thanh được, còn phải đóng cửa lại, nhìn người khác lộ hàng là một lạc thú, nhưng để người khác nhìn hình như chẳng có gì hay ho ... đành hậm hực nhận điện thoại.

Là điện thoại của Trần Tín Sinh, hẳn nhận được thông báo, đúng lúc rạng sáng nay, cũng là buổi tra ở Mỹ, RIAA đã đồng ý rút đơn kiện Cầm Hồ và ký hiệp nghị hòa giải ngoài tòa.

Đầu năm RIAA kiện lên tòa án liên bang, Cầm Hồ vì sử dụng kỹ thuật bảo mật không đủ nghiêm ngặt khiến cho hộ dụng Iplayr thoải mái tải nhạc miễn phí trên mạng, xâm phạm bản quyền của họ, xin tòa án liên bang cấm bán Iplayr, đồng thời đề xuất khoản bồi thường lên tới 53 triệu USD.

Ban đầu tòa án liên bang phán Cầm Hồ thua cuộc, nhưng kiểu kiện cáo này cũng giống như Thái Cực Quyền vậy, chỉ cần có đủ thời gian và tiền bạc là có thể đánh gia đánh lại, phát quyết đầu tiên chưa là cái gì, Cầm Hồ tiếp tục thuê luật sư nổi tiếng chiến đấu đằng dai với RIAA.

Hơn nửa năm, riêng tiền thuê luật sư đã hơn 2 triệu USD, có điều số tiền này cũng đáng.

Khoản bồi thường cao như thế khiến giới truyền thông và công chúng rất chú ý, vụ kiện giữa RIAA và Cầm Hồ vừa vạ là tranh cãi giữa nhà thu âm truyền thống và nhà kinh doanh nội dung mạng, khiến mức độ bị thổi phồng lên của nó vượt xa tưởng tượng của người thường.

Trước khi bị kiện mỗi tháng Cầm Hồ bán được ở Bắc Mỹ 3 vạn chiếc Iplayr, nửa năm sau tăng vọt lên 13 vạn chiếc, làm tổng lượng tiêu thụ của Iplayr tại Bắc Mỹ vượt qua MD.

Nói thật tình, Trương Khác hận không thể ôm lấy cái đầu hói của chủ tịch RIAA hôn mấy cái, vụ kiện tốn hơn 2 triệu USD tiền luật sư này có giá trị hơn chục triệu tiền quảng cáo. Riêng việc Iplayr bán chạy hơn MD cũng là quá đủ rồi.

Quảng cáo bình thường khó thuyết phục được người tiêu dùng tin vào sản phẩm của TQ, nhờ RIAA mà Cẩm Hồ gây dựng được lòng tin với người tiêu dùng, vụ kiện càng lâu RIAA càng bất lợi.

Có thể nói Cẩm Hồ đã đánh một trận vang danh ở Mỹ.

Trương Khác thở hắt ra, tin tức tốt đẹp của Trần Tín Sinh đánh tan oán khí của y, cười nói: - Bọn họ cũng ý thức được còn dây dưa nữa chỉ làm lợi cho chúng ta thôi ...

- Sau khi đạt thành hiệp nghị hòa giải, chúng ta có thể bắt đầu tiêu thụ Iplayr ở trong nước rồi ... Trần Tín Sinh ở phía bên kia nói.

Một chiếc Iplayr rẻ nhất ở nước ngoài bán với giá 200 USD, Sony bán máy nghe nhạc cầm tay ở TQ với giá 100 USD, nhưng thị trường cực nhỏ, thực sự lấp đầy thị trường lại là sản phẩm nhái, tốt thì 100 nhân dân tệ, kém hơn 30 -40 nhân dân tệ.

Có điều Trung Quốc cũng tồn tại thị trường cao cấp không thể coi thường, Cẩm Hồ bán D188 đắt như tôm tươi là ví dụ, dù Iplayr không giảm giá cũng có dung lượng thị trường kha khá ở TQ, cướp của người giàu luôn là chuyện Trương Khác thích làm, Cẩm Hồ nắm bàn quyền kỹ thuật hạch tâm của Iplayr chẳng cần phải giảm giá.

Xâm phạm bản quyền trong nước tràn lan, Cẩm Hồ muốn người dùng Iplayr trong nước bỏ tiền tải nhạc chính bản chẳng khác gì tìm đường chết.

Trước khi vụ kiện với RIAA chấm dứt, Cẩm Hồ thả lỏng bảo mật để phòng xâm phạm bản quyền bán Iplayr trong nước chắc chắn bị RIAA tóm lấy công kích, cho nên Cẩm Hồ chưa bán Iplayr trong nước.

Hiện đã đạt thành hiệp nghị hòa giải ở Mỹ rồi, Cẩm Hồ không sợ RIAA chạy tới Trung Quốc kiện xâm phạm bản quyền nữa.

Đương nhiên Cẩm Hồ cung cấp cho các nhà phân phối là máy có mã hóa bảo vệ chống xâm phạm bản quyền, công tác xử lý nó do nhà phân phối.

Trong lúc nói chuyện với Trần Tín Sinh, Trương Khác nghe thấy Đường Thanh và Trần Phi Dung ra ngoài, gọi điện dụ cô về tiếp tục chuyện tốt đang dang dở, Đường Thanh chỉ nói một lúc sau sẽ mang đồ ăn sáng về cho y.

Trương Khác đành vào phòng tắm, ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, xem tin tức buổi sáng của ĐTH TW xem có nội dung nhạt nhẽo gì không, nghe thấy tiếng hai cô gái ngoài phòng phủ dọn dẹp, một lúc sau nghe thấy Trần Phi Dung “á” một tiếng, rồi tiếng người va xuống sàn.

Trương Khác choàng vội khăn tắm chạy ra, chỉ thấy hai cô gái ngồi trên sàn nhà cười, không khí vừa xấu hổ và ám muội, kỳ quái hỏi: - Ngã thì có gì đáng cười?

- Cái đồ đầu heo chỉ biết quảng rác bữa bãi.

Đường Thanh giơ tay lên ném, Trương Khác né đi, thiếu chút nữa bị ném vào mặt, thì ra Trần Phi Dung đâm phải cái này mới ngã.

1049. Chương 1051: Hiệp Nghị Hoà Giải Bị Chơi Xấu

Trương Khác cũng rất xấu hổ, Trần Phi Dung giẫm lên cái gì không giẫm, mà lại giẫm lên “áo mưa” bị trượt chân – xả rác lung tung thật không phải thói quen tốt.

Trương Khác trở lại phòng tắm, tiếp tục ngâm mình trong dòng nước ấm, suy nghĩ có nên đích thân đến nước Mỹ xem sao không, không chỉ là việc Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ triệt tiêu tố tụng, kỹ thuật công nghệ chế tạo micro tinh vi mà TI khơi ra cũng yêu cầu thúc đẩy một chút.

Trương Khác mặc y phục xuống lầu,, Đường Thanh cùng Trần Phi Dung đang ngồi ở trong nhà hàng ăn sáng, y đi qua ngồi, cầm một cái bánh quẩy ăn với ly sữa đậu nành của Đường Thanh, vừa ăn vừa nói với Đường Thanh, Trần Phi Dung: - Đừng có cả ngày sữa đậu nành, bánh quẩy, trước đây nghe người khác nói kẻ có tiền buổi sáng đều cầm vậy cá súc miệng, bạn nói lúc nào chúng ta nên đề cao phẩm vị sinh hoạt một chút đây?

“Phù...”

Trần Phi Dung giẫm lên đến áo mưa trượt chân, còn hơi ngại ngùng khi nhìn Trương Khác, nhìn Trương Khác xuống lầu, im lặng uống sữa đậu nành, nghe y nói đùa, không nhịn cười được nữa, phun cả sữa đậu nành trong miệng ra bàn, một ít còn văng cả vào ly thủy tinh, bị sặc ho sặc sụa một hồi lâu, mới vội vàng rút ra giấy ăn lau sạch bàn, lại vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt với Trương Khác. Vừa rồi bị té mông còn hơi đau, sữa đậu nành trong ly cũng không thể uống, phải đổi một ly khác:

- Bạn lấy vậy cá súc miệng đi, loại sữa đậu nành dành cho dân đen uống dù sao thì bạn cũng nhìn qua. . .

Cô khoái chí uống một ngụm, lại cầm bánh quẩy quẩy vào sữa đậu nành.

Trương Khác cũng mặc kệ, dù sao thì y cứ uống sữa đậu nành của Đường Thanh, Đường Thanh lại đổ một nửa trong ly của Trần Phi Dung qua của mình, cứ thế ba người có thể ăn xong một bữa sáng.

Trương Khác nói đến kế hoạch đi nước Mỹ đi một chuyến, Đường Thanh khó xử nói: - Mình phải đi Kim Sơn với bố mẹ mấy ngày, dù sao thì mình kéo Phi Dung đi cùng. Bạn có rảnh không, mình thì không sao – bạn tìm đại người nào đi chung đi.

Trương Khác ngả hai tay, thực sự là không nói gì mà chống đỡ. Ài, thê lương thật đấy, lại không thể nói Hứa Tư không có rảnh, tuy nói hiện tại Đường Thanh đã hoài nghi đến Dịch Đan Thanh rồi, nhưng Dịch Đan Thanh ở tại Perth xa xôi, từ nước Mỹ trở về là phải đến Australia dạo một vòng, nhưng không thể kéo cô ấy đi cùng mình đến Mỹ một vòng. Văn Tình vẫn chưa bị bại lộ.

Không có người làm bạn, hành trình nước Mỹ lần này trở thành chuyến đi thương vụ thuần túy, không gì chán hơn.

Đến San Francisco, Mông Nhạc cùng Tịch Nhược Lâm còn đứng lúc đi Canada không có ở Mỹ, Trương Khác ở lại San Francisco hai ngày, tham gia nghi thức ký tên của hiệp nghị hoà giải với Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ (RIAA).

Căn cứ vào hiệp nghị hoà giải, Cẩm Hồ sẽ tiêu thụ iplayer bản upgrade ở khu vực Bắc Mỹ, phần mềm mã hóa của bản bảo vệ để đạt được yêu cầu của RIAA, RIAA thì bỏ tiếp tục khởi tố cùng yêu cầu bồi thường tại khu vực Bắc Mỹ.

Vào tháng trước, RIAA giành thắng lợi trong việc khởi tố một website phát nhạc mp3 miễn phí lớn nhất ở khu vực Bắc Mỹ, mặc dù website này tuyên bố là không có tính lợi nhuận, pháp viện vẫn phán quyết cuối cùng website này thua kiện, ngoại trừ đóng cửa website, còn phải bồi thường một số tiền rất lớn.

Tại Bắc Mỹ, không nói đến tính chất lợi nhuận, phi lợi nhuận, không gian sinh tồn của các website nhạc lậu đã quá hẹp, do đó cung cấp cho loại cửa hàng nhạc trực tuyến như Âm Nhạc Toàn Cầu không gian thương nghiệp càng lớn hơn, tiềm lực thị trường tăng vọt.

Đối với Âm Nhạc Toàn Cầu, Cẩm Hồ nắm giữ 70% cổ phần, Toshiba cùng C-Cube nắm giữ 30% cổ phần còn lại, ba xí nghiệp vì thế tổng cộng đầu tư gần 90 triệu USD.

RIAA có thể đã sớm ý thức được lần kiện cáo này tiếp tục dây dưa sẽ chỉ mang đến lợi ích thương nghiệp lớn hơn nữa cho Cẩm Hồ, ngay từ đầu họ cũng chỉ ôm thái độ đe dọa, không nghĩ tới Cẩm Hồ xem như một xí nghiệp mới phát mới quật khởi trong thời gian ngắn tại Trung Quốc lại sẽ ngoan cường như vậy thích ứng với hoàn cảnh pháp luật của nước Mỹ, tiếp tục dây dưa với họ, còn dây dưa hết hơn nửa năm.

Ký tên hiệp nghị hoà giải, các cao tầng của Cẩm Hồ có mặt đều thay phiên nhau tiến lên trao những cái ôm nhiệt liệt với đại biểu của RIAA, đại biểu của RIAA người nào cũng vẻ mặt cực kỳ xấu hổ, cảm giác trong thời gian nửa năm nay đã bị đối thủ chơi ột vô đau. Rất nhiều giới truyền thông của nước Mỹ cũng đăng hình ảnh đại biểu của song phương ôm nhau trong niềm nở lên báo chí, vị trí hiển yếu của tạp chí.

Hiệp nghị hoà giải đối với Cẩm Hồ mà nói có thể xem như là một kết cục hoàn mỹ của sự kiện tố tụng lần này, bởi RIAA truy cứu rất gắt đối với website nhạc lậu trên Internet, khiến cho trong ngành rất xem trọng triển vọng của thị trường âm nhạc trả phí.

Khi Trương Khắc cùng Trần Tín Sinh đến San Francisco, phó tổng giám đốc Châu Á của Cty Cao Thịnh là Tăng Tử Huy từ Hồng Kông chạy tới San Francisco, hy vọng Cẩm Hồ có thể giao cho Cty Cao Thịnh thao tác đưa Âm Nhạc Toàn Cầu ra thị trường chứng khoán.

Tăng Tử Huy cũng chạy tới hiệp nghị hoà giải ký tên giữa Cẩm Hồ cùng RIAA, sau khi triệt để giải quyết vấn đề pháp luật mới lộ mặt – Cty Cao Thịnh không có khả năng sớm đứng ra ủng hộ Cẩm Hồ.

Đại sảnh yến hội của khách sạn Argonaut nằm ở trung tâm bến Ngư Phủ (Fisherman's wharf), trải thảm đỏ, rượu đỏ đông đưa trong những ly thủy tinh trong suốt. Trương Khắc thật sự nghĩ không rõ, thư ký thương vụ mà công ty Bắc Mỹ tuyển sao không có mấy người nhìn được, hay là tiêu chuẩn thẩm mỹ nữ nhân phương tây của mình chỉ dừng lại ở trên Sophie Marceau, Catherine Zeta Jones.

- Ngoại trừ hình thức thu nhập của các website Internet truyền thống, Âm Nhạc Toàn Cầu có nền tảng thiết bị rất tốt, theo iplayer mở rộng, nghiệp vụ tiêu thụ nhạc của website càng lúc càng trưởng thành, quy mô cũng sẽ càng lúc càng khả quan, cơ cấu thương nghiệp nước Mỹ có đánh giá tương đối cao đối với Âm Nhạc Toàn Cầu. Lúc này chuẩn bị đưa ra thị trường, sẽ giành được nhiều lợi ích hơn cả Côn Đằng cho Cẩm Hồ... Tăng Tử Huy ở trước mặt nhóm Trương Khắc, Trần Tín Sinh không ngừng cổ động, giá cổ phiếu của Côn Đằng đã tăng lên giá 14 USD 1 cổ phiếu, so sánh với giá cả phát hành, đã tăng trưởng gần 5 lần, so sánh với giá cổ phiếu đầu tư mạo hiểm dưới cờ Cty Cao Thịnh, biên độ tăng trưởng càng kinh khủng hơn. Đường nhiên rồi, biên độ Cao Thịnh thu được còn kém xa so với Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi, nhà đầu tư lúc đầu của Côn Đằng – Cẩm Hồ là cự nhân phía sau Quỹ đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi, Tăng Tử Huy đã rõ ràng.

Lúc này chuẩn bị đưa ra thị trường, có thể thành công đưa ra thị trường cần phải là chuyện sau mùa xuân sang năm, hơn nữa chỉ ít là kỳ hạn sáu tháng, vậy phải đến mùa thu đông sang năm rồi. Trương Khắc không tin Khoa học Công nghệ mới trên thị trường tư bản toàn cầu có thể kiên trì đến mùa thu ngày mai không tan biến. Bong bóng tan biến, chỉ ít yêu cầu ba đến bốn năm, nếu không thể từ trong lần sóng Khoa học Công nghệ mới này thu được lợi, Trương Khắc rất khuyết thiếu hứng thú đối với việc đưa ra thị trường, lại nói Âm Nhạc Toàn Cầu đầu năm từ Toshiba, C-Cube thu được 60 triệu USD đầu tư, cũng không đủ tài chính.

Thiếu tài chính là thương vụ Cẩm Hồ, mặc dù không chế Âm Nhạc Toàn Cầu, nhưng cũng không thể đem tài chính danh nghĩa của Âm Nhạc Toàn Cầu chuyển cho Cẩm Hồ thương vụ sử dụng, nhìn Tăng Tử Huy vẻ mặt nhiệt tình, Trương Khắc gãi đầu nói: - Website lại không thiếu tài chính, đồ tiền đưa ra thị trường, ý nghĩa hình như không lớn. . . Cho dù số cổ phiếu chúng ta nắm giữ có thể thu lợi trên thị trường chứng khoán, vậy cũng phải chờ tới sau mùa thu sang năm. Con người tôi tương đối vội vã, đối với những việc nước xa không cứu được lửa gần, tôi không có hứng thú quá lớn.

Những lời này Trương Khắc nghe qua là đã cự tuyệt ý du thuyết của hắn, Tăng Tử Huy khó tránh khỏi có chút thất vọng, mấy năm nay cũng không nghe nói qua có công ty nào sẽ cự tuyệt lời mời đưa ra thị trường của Cty Cao Thịnh, trừ phi là những đối thủ cạnh tranh mọc đi, lẽ nào Cẩm Hồ ngoài Cao Thịnh đã tìm được đối tượng hợp tác đưa ra thị trường tốt hơn?

Giữa bữa tiệc, Tăng Tử Huy cáo từ rời khỏi khách sạn Argonaut, chuẩn bị ngồi chuyến máy bay buổi tối đến tổng bộ của Cty Cao Thịnh tại phố Wall New York. Vào một khắc hần bước lên máy bay, đột nhiên nghĩ đến trong lời nói của Trương Khắc cũng không có ý hoàn toàn cự tuyệt.

Nước xa không cứu được lửa gần, ý trong lời nói của y là bây giờ Cẩm Hồ còn khuyết thiếu tài chính? Nếu có quỹ đầu tư mạo hiểm sẵn lòng từ trong tay Cẩm Hồ tiếp nhận một phần cổ phần, mà không phải là trực tiếp đồ tiền nắm giữ cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu, phương án này nói không chừng có thể được?

Tăng Tử Huy lắc đầu cười khổ, lúc nhỏ hắn sống ở Hồng Kông, sau đó cả nhà di dân qua Mỹ, đã sớm thích ứng với hoàn cảnh cùng tư duy thương nghiệp của Âu Mỹ, không nghĩ tới lời nói có vẻ như cự tuyệt của Trương Khắc lại ẩn giấu một đường cong, mặc dù cũng không thể xác định tình huống chân thực có phải

cùng như suy đoán của mình hay không, nhưng một khoản nghiệp vụ lớn như vậy cũng đáng để hẳn xem như chuyến bay này bị bỏ lỡ cũng không có chỗ nào đáng tiếc.

Tăng Tử Huy lại vội vã xuống máy bay, từ sân bay lại trở về khách sạn Argonaut, yến hội trong khách sạn còn chưa kết thúc, nhóm Trương Khác, Trần Tín Sinh cũng không có biểu hiện đặc biệt kinh ngạc đối với việc mình đi rồi mà quay lại. Tăng Tử Huy biết là suy đoán của mình không sai, hẳn chỉ mỉm cười, mọi người lại tụ lại trong một gian phòng khác để thương nghị một số chi tiết khả thi.

Cầm Hồ muốn bảo trì quyền nắm giữ tuyệt đối với Âm Nhạc Toàn Cầu lâu dài là điều không thể thực hiện được, ngoại trừ áp lực bên ngoài, Toshiba nắm giữ 20% cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu cũng vẫn hy vọng Cầm Hồ có thể vứt bỏ quyền nắm giữ tuyệt đối, khiến cho thiết bị iplayer của Toshiba có thể nhận được cơ hội cạnh công bằng hơn.

Suy nghĩ đến quan hệ thân mật giữa C-Cube cùng Cầm Hồ, Cầm Hồ thực tế chỉ cần bảo trì 40% cổ phần là có thể nắm Âm Nhạc Toàn Cầu trong tay một cách tương đối ổn định, nói cách khác, có tối đa 30% cổ phần có thể chuyển nhượng ra ngoài.

Đầu năm, Toshiba cùng C-Cube vì thu được 30% cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu đã trả tổng cộng 60 triệu USD, lúc này Trương Khác bày ra thái độ như vậy: Cầm Hồ tối đa có thể trực tiếp chuyển nhượng 30% cổ phần, then chốt phải xem đầu tư mạo hiểm trên danh nghĩa của Cty Cao Thịnh hoặc Cty Cao Thịnh giặt dây bác cầu sẵn lòng đưa ra cái giá thế nào.

Tăng Tử Huy đến tận màn đêm buông xuống mới bay đến New York, phố Wall mới là nơi đầu tư mạo hiểm tụ tập.

So với nói hiệu suất của Tăng Tử Huy rất cao, còn không bằng nói lực ảnh hưởng của Cty Cao Thịnh tại phố Wall, tại nước Mỹ lớn đến kinh người, ngày thứ ba Trương Khác tại San Francisco, Tăng Tử Huy đã truyền về tin tức nói Amazon cảm thấy rất hứng thú đối với chuyển nhượng cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu, thậm chí hy vọng có thể tiếp thu toàn bộ 70% cổ phần trong tay Cầm Hồ, cũng đưa ra cái giá thăm dò 200 triệu USD.

Trong làn sóng Khoa học Công nghệ mới, Amazon đại khái là một trong những công ty Khoa học Công nghệ thu được lợi lớn nhất, so với kỳ tích thương nghiệp của Amazon, lúc này Cầm Hồ chỉ ít trên biểu hiện vẫn còn kém một chút.

Trung tuần tháng 7 năm 97, Jeff Bezos lấy 300.000 USD cha mẹ ông ta ượn làm vốn, tại vùng ngoại thành Seattle thuê nơi ở thành lập tiệm bán sách trực tuyến, tên là Amazon, năm 97 đưa ra thị trường, vào ngày hôm nay sau 4 năm, Amazon đã trở thành website bán hàng trực tuyến lớn nhất nước Mỹ, trên Internet cung cấp các thương phẩm quà tặng như sách báo, âm nhạc, phần mềm, đồ chơi cho hơn 11 triệu người sử dụng, tổng giá cổ phiếu trên thị trường đạt trên 10 tỷ USD. Sau một năm Amazon đưa ra thị trường, vì bảo trì địa vị của nhà bán hàng trực tuyến ở Bắc Mỹ, nó bắt đầu đại quy mô tịnh cấu đối với các website bán hàng điện tử khác.

Nghe nhạc trực tuyến trả phí download xem như một nhánh quan trọng của thương vụ điện tử, và càng lúc càng đạt được thị trường tán thành, hơn nữa tài nguyên Internet cùng nền tảng thiết bị mà Cầm Hồ sáng tạo kết hợp hình thức thương nghiệp, tiềm lực của thị trường không thể coi thường, hình thức lại rất khó mô phỏng theo, Amazon muốn bảo trì địa vị của nhà bán hàng trực tuyến lớn nhất Bắc Mỹ, sinh ra tâm mơ ước đối với Âm Nhạc Toàn Cầu đó là việc hết sức bình thường.

Trương Khác, Trần Tín Sinh nghe được ý đồ thu mua của Amazon do Tăng Tử Huy thuật lại, suy nghĩ cũng không suy nghĩ liền trực tiếp cự tuyệt, không hề có ý tiến thêm một bước tiếp xúc với Amazon.

Mặc dù Âm Nhạc Toàn Cầu trong tương lai 10 năm tự thân có khả năng sáng tạo ra lợi nhuận cực kỳ hữu hạn, nhưng tác dụng xúc tiến thật lớn của nó đối với tiêu thụ thiết bị iplayer có bản quyền tại các khu vực Âu Mỹ Nhật Hàn là không thể bỏ qua. Cầm Hồ tuyệt đối không thể bỏ qua quyền khống chế với tính thực chất – nếu như Cầm Hồ sẵn lòng bỏ qua quyền khống chế, Toshiba tuyệt đối sẽ không keo kiệt 200 triệu USD này.

Ngoại trừ Amazon, quỹ đầu tư mạo hiểm Hoa Đăng Hệ trước đó sớm nhất tiến vào Côn Đăng, lúc này với khoản lợi nhuận thật lớn cũng tỏ ra rất hứng thú đối với cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu, những quỹ đầu

tư mạo hiểm này thuần túy là muốn đầu cơ thu lợi, sẽ không đi mưu cầu quyền nắm giữ cổ phần, vì không chế phiếu lưu, thậm chí sẽ không nắm giữ quá nhiều cổ phần, cũng không thông qua Tăng Tử Huy, mà sau khi Cty Cao Thịnh truyền ra tin tức, liền trực tiếp phái ra đại biểu đến San Francisco để tiếp xúc với bên này. Động tác của họ nhanh chóng, cũng đưa ra điều kiện 40 triệu USD đổi lại 10% cổ phần. Động tác nhanh chóng như vậy, nói rõ họ vẫn đều đang để ý tới Âm Nhạc Toàn Cầu.

So với giá cổ phần năm trước của Toshiba, C-Cube, đầu tư mạo hiểm dưới cờ Cty Hoa Đăng định giá cũng đủ cao gấp đôi rồi: nhưng so sánh với năm ngoái, chỉ số của NASDAQ trong thời gian chưa đến một năm cũng đủ đề cao gấp đôi, loại website thương vụ điện tử như Amazon, giá cổ phiếu tăng trưởng với biên độ phải quá gấp đôi – Còn Đăng đưa ra thị trường còn chưa đến ba tháng thời gian, tổng giá cổ phiếu đã vượt quá 1 tỷ USD.

Đầu tư mạo hiểm dưới cờ Cty Cao Thịnh lần này trái lại có thể kiên định, cho dù Tăng Tử Huy ở sau lưng giật dây bắc cầu, đầu tư mạo hiểm dưới cờ Cao Thịnh cũng không có vội vã đứng ra.

Trương Khác rất không có lòng tin đối với cơn sóng Khoa học Công nghệ mới có thể tiếp tục không tan biến, nhưng y có lòng tin có thể kiên trì đến sang năm, còn có thời gian rất dư dả để tiến hành đàm phán chuyển nhượng cổ phần, đem sự vụ tương quan ủy thác hết cho Cty Bắc Mỹ, y cùng với Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành bay đến Texas cùng TI tiến hành giai đoạn cuối cùng của đàm phán chuyển nhượng kỹ thuật công nghệ chế tạo tinh viên 0. 25/0. 18 micron.

Bên TI là ông bạn cũ Delfassy đứng ra tiếp đãi, Chu Trường Thanh, tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của TI tự nhiên cũng phải từ Bắc Kinh bay trở về Texas tham gia đàm phán giai đoạn cuối cùng.

Hạ tuần tháng 8, khí trời của Texas ấm áp hơn nhiều so với Kiến Nghiệp, chỉ là cuộc hành trình thương vụ có vẻ hơi khô khan nhạt nhẽo.

Delfassy cũng có thể coi là bạn cũ của Cẩm Hồ, khi Trần Tín Sinh công tác tại TI, trong thời gian dài đều là thủ hạ đắc lực của Delfassy, tình nghĩa cá nhân rất dày, đáng tiếc quan hệ cá nhân có vững chắc cũng không thể để Delfassy “hi sinh” một chút lợi ích của TI, thật đúng là khiến người tiếc nuối.

Nếu nói ngoài Amazon còn có ai đang nhìn quật khởi như kỳ tích của Cẩm Hồ, Delfassy có thể coi là một người, khi nghiệp vụ DVD player sớm nhất của Cẩm Hồ, TI chính là đồng bọn hợp tác quan trọng nhất. Những năm gần đây, Cẩm Hồ cùng TI tại rất nhiều lĩnh vực đều có hợp tác mật thiết, công ty hợp doanh, cơ cấu liên hợp nghiên cứu, thậm chí TI còn nắm giữ 10% cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm – đặc biệt là hợp tác trên cơ cấu thiết bị iplayer cùng chip giải mã DVD player, khiến cho cả hai công ty đều thu được lợi ích rất lớn.

Bởi thị trường điện tử toàn cầu sụt giá, năm 98 lợi nhuận cả năm của TI giảm xuống chưa đến 800 triệu USD, trong đó hơn 200 triệu USD là sản sinh từ các nghiệp vụ liên quan với Cẩm Hồ.

Nửa năm đầu năm 99, tuy nói kinh tế Khoa học Công nghệ mới cuồng nhiệt vô cùng, nhưng đây đa phần là việc của thị trường tư bản, thị trường linh kiện điện tử toàn cầu vẫn sụt giá, nhưng theo thị trường điện tử tiêu dùng của Trung Quốc nhanh chóng lớn mạnh cùng với mức tiêu thụ của iplayer tại toàn cầu dần dần mạnh lên, TI dự tính năm 99 thu được trên 300 triệu USD lợi nhuận từ các nghiệp vụ liên quan với Cẩm Hồ.

Đồng bọn hợp tác chiến lược này của Cẩm Hồ cũng càng lúc càng không cho phép các nhân sĩ cao tầng của TI bỏ qua.

Giới truyền thông Mỹ cùng công chúng lại không biết nhiều đối với nội tình, nửa năm đầu năm nay, vụ kiện với Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ đã khiến danh tiếng của Cẩm Hồ tại khu vực Bắc Mỹ nở rộ, cũng khiến ột nhóm giới truyền thông Mỹ cùng công chúng nghi vấn kỹ thuật điện tử của Cẩm Hồ rất nhanh đề thăng là do TI ở phía sau đang tiến hành chuyển vận kỹ thuật, có một số giới truyền thông thậm chí đề nghị thẩm tra lại giao dịch giữa TI cùng Cẩm Hồ, khiến cho TI phải tiếp nhận áp lực không nhỏ.

Áp lực thì áp lực, ở trước mặt lợi ích thương nghiệp to lớn, loại áp lực này cũng tính thành không – lúc này ai cũng không thể bỏ qua thị trường điện tử tiêu dùng đang nhanh chóng trưởng thành ở Trung Quốc, ai cũng không thể bỏ qua địa vị của Cẩm Hồ tại thị trường điện tử tiêu dùng Trung Quốc.

Trương Khắc cùng nhóm Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành đến Texas ngay đêm hôm đó, CEO TI Engiobus vẫn ở trong nhà riêng của ông ta ý đặc biệt tổ chức tiệc để biểu thị lòng hoan nghênh đối với Trương Khắc.

Khách và bạn ngoài tận hoan, Engiobus, Delfassy cũng muốn cảm khái tốc độ phát triển của Cẩm Hồ.

Mặc dù Trung Tinh Vi Tâm vào năm ngoái tiếp thu TI đồ tiền, trên thực tế cũng không nhận được ủng hộ trên kỹ thuật của TI, Trung Tinh Vi Tâm từ tỷ lệ sản phẩm chất lượng lúc đầu mới đầu tư chưa đến 30% đề cao lên đến 80% như bây giờ, biểu hiện thậm chí tốt hơn cả các xưởng tinh viên với công nghệ sản xuất hoàn thiện khác. Nhà xưởng Tân Phổ của Trung Tinh Vi Tâm trải qua gần một năm cải thiện, năng suất thực tế đề ôi tháng 6 vạn tấm.

Nửa năm đầu năm 99, sản lượng đầu đĩa SVCD ở trong nước đạt 10 triệu chiếc, sản lượng đầu đĩa SVCD toàn cầu vào khoảng 12 triệu chiếc, phân ngạch thị trường chip giải mã SVCD 90%, chip không chế trên 50% do công ty hợp doanh của Ái Đạt, TI, C-Cube không chế, sau khi nhà xưởng Tân Phổ thỏa mãn điều kiện công nghệ, công ty hợp doanh gần như đã chuyển gần một nửa đơn đặt hàng cho Trung Tinh Vi Tâm.

Nhà xưởng Tân Phổ của Trung Tinh Vi Tâm tại ngành điện tử toàn cầu có địa vị tương đối thấp, dựa vào những nghiệp vụ này, phía sau nhà xưởng thành lập không lâu, trong thời gian chưa đến một năm đã thực hiện được lợi nhuận, đây xem như thành tích khá xuất sắc rồi – đương nhiên, thành công của nhà xưởng Tân Phổ chủ yếu vẫn là dựa vào hệ thống sản xuất của Cẩm Hồ, các đơn đặt hàng thu hoạch được lúc này của nhà xưởng Tân Phổ hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp đều có quan hệ rất lớn với Cẩm Hồ.

Quy mô sản xuất của Cẩm Hồ đang không ngừng mở rộng, đặc biệt là quần sản nghiệp ĐTĐĐ số lấy Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTĐĐ số làm cơ sở phát triển ra cũng dần dần có căn cơ, hơn nữa thành phẩm chế tạo trong nước tương đối rẻ, Trung Tinh Vi Tâm tại thị trường nghiệp vụ chip quốc tế cũng sở hữu được địa vị nhỏ nhoi. Nhà xưởng Tân Phổ thành lập chưa đến một năm, nhất định phải suy nghĩ đến việc mở rộng năng suất cùng nâng cấp kỹ thuật.

Đối với TI mà nói, kỹ thuật chế tạo tinh viên 0.25 micron mà Trung Tinh Vi Tâm muốn đạt được là kỹ thuật nó đang sàng lọc, một bộ phận của TI chọn dùng kỹ thuật chế tạo 0.18 micron, sản phẩm cũng giao do các xưởng tinh viên Đài Tích Điện, Hàn Quốc An Nam sản xuất OEM, chuyển nhượng kỹ thuật công nghệ chế tạo tinh viên 0.25/0.18 micron tự nhiên có ảnh hưởng rất nhỏ đối với nghiệp vụ sản xuất tinh viên của TI.

Một mặt, sản xuất cùng quản lý thành phẩm bắt ép phải nâng cao, TI yêu cầu rút khỏi sản xuất tinh viên trung đề đoạn, mặt khác, bởi càng ngày càng nhiều công ty điện tử từ từ nắm giữ kỹ thuật thiết kế chip trung đề đoạn, một khi TI rút khỏi sản xuất tinh viên trung đề đoạn, sẽ triệt để không cách nào đi chia sẻ lợi nhuận của thị trường chip trung đề đoạn.

Mặc dù thị trường chip trung đề đoạn có lợi nhuận tương đối thấp, nhưng giành được dung lượng thị trường rất lớn, tổng lợi nhuận quy mô vẫn là tương đối khả quan.

Tiến hành nắm giữ cổ phần đối với các xưởng tinh viên trung đề đoạn, chia xẻ lợi nhuận của thị trường chip trung đề đoạn, không thể nghi ngờ trở thành lựa chọn tốt nhất của TI, đây cũng là căn cứ quan trọng của chiến lược quyết sách một năm trước TI đồ tiền nắm giữ Trung Tinh Vi Tâm – lúc này chuyển nhượng công nghệ chế tạo tinh viên 0.25 micron đang trong quá trình đào thải cho Trung Tinh Vi Tâm, nhận thức của nội bộ TI là nhất trí. Xem như điều kiện kèm theo của quá trình chuyển nhượng kỹ thuật, TI cũng sẽ tiếp tục đầu tư thêm vào cho Trung Tinh Vi Tâm, nhưng công nghệ chế tạo tinh viên 0.18 micron là kỹ thuật chủ lưu trước mắt, mặc dù có thể qua giám thị của quốc gia chuyển nhượng cho Trung Tinh Vi Tâm, nhưng TI nên vì cái này mà tiếp nhận áp lực dư luận thật lớn của giới truyền thông Mỹ cùng công chúng, không khỏi khiến người chân chờ không quyết.

1050. Chương 1052: Áp Lực Tài Chính

Dưới sự khống chế của Cẩm Hồ, lúc này cho dù Trung Tinh Vi Tâm chỉ có thể sản xuất OEM chip trung đề đoan, nhưng lợi nhuận cũng không thấp.

Chip giải mã SVCD cũng yêu cầu không cao đối với công nghệ chế tạo tinh vi, nhưng quyền sở hữu trí tuệ bị ba công ty Cẩm Hồ, TI, C-Cube nắm giữ cho dù vẫn luôn điều chỉnh giá cả, chip giải mã SVCD giá vẫn duy trì trên 20 USD 1 tấm, Trung Tinh Vi Tâm chỉ ít có thể từ trong các đơn đặt hàng OEM chip giải mã SVCD thu được lợi nhuận trên 1 USD 1 tấm.

Thị trường chip Flash memory, Cẩm Hồ, Toshiba, SamSung tam phân thiên hạ, ba nhà đều rất thích ý hưởng thụ món lãi kếp sù chip flash memory mang đến. Sau khi Cẩm Hồ hoàn toàn tiêu hóa kỹ thuật chip flash memory, ngoại trừ thỏa mãn nhu cầu nội bộ, chủ yếu cung cấp hàng cho C-Cube, chủ động tặng phần ngạch thị trường khác cho Toshiba cùng SamSung đi tiêu hóa.

Giá xuất hàng của chip flash memory vẫn duy trì tại mỗi tấm trên 60 USD – đến nỗi Giám đốc điều hành của C-Cube là Ngả Mặc mỗi lần thấy các cao tầng Cẩm Hồ như Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đều nghiêng răng nghiêng lợi, lợi nhuận Cẩm Hồ nhúng tay vào chip flash memory thậm chí còn vượt xa lợi nhuận tiêu thụ của sản phẩm iplayer – dù sao iplayer tại hải ngoại có doanh tiêu vẫn rất lớn, tiêu thụ chip flash memory ngoại trừ chế tạo cùng nghiên cứu phát triển thì hầu như không có thêm phí dụng gì. Doanh thu mỗi tháng của chip flash memory vượt qua 24 triệu USD, tỉ suất lợi nhuận trên 60%, thậm chí càng cao hơn.

Phối hợp ăn ý như vậy cũng khiến cho SamSung tại thị trường Trung Quốc chịu Cẩm Hồ áp chế vẫn có thể bảo trì khắt chế lý tính, Trung Tinh Vi Tâm cũng có thể từ các đơn đặt hàng OEM chip flash memory thu được khá nhiều lợi nhuận phụ.

Chỉ hai hạng mục này, Trung Tinh Vi Tâm so với các xí nghiệp OEM tinh vi khác hàng năm chỉ ít có thể thu được gần 20 triệu USD, điều này đối với Trung Tinh Vi Tâm đang đứng ở giai đoạn trưởng thành có vẻ rất quan trọng; điều này cũng khiến cho Trung Tinh Vi Tâm tại giai đoạn trưởng thành dưới áp lực sinh tồn vẫn còn có dư lực tiến hành đầu tư thời gian dài tại nghiên cứu phát triển công nghệ chế tạo tinh vi.

※※※※※

Sau bữa tiệc ở trong nhà riêng của CEO TI Engiobus, Trương Khác, Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành ngồi xe trở về khách sạn, Engiobus cố ý giữ phó tổng giám đốc TI Delfassy cùng tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của TI là Chu Chính Thanh ở lại nói chuyện.

- Căn cứ vào đánh giá của bộ môn tình báo Khoa học Công nghệ ESS, vài lần đệ trình về phát minh độc quyền gần đây hẳn là có tương quan mật thiết với nghiên cứu phát triển chip băng tần cơ sở.

Delfassy ở trong nhà riêng của Engiobus không có câu thúc gì, bưng ly rượu đỏ, đứng ở trước bệ cửa sổ nhìn cây đại thụ che trời trong đình viện, nói với Engiobus: - Xem ra Cẩm Hồ từ chỗ chúng ta lấy được kỹ thuật chế tạo ĐTĐĐ số chính là vào lúc tìm cách phát triển chip băng tần cơ sở rồi...Chỉ là không rõ lắm họ đã làm đến bước nào rồi?

Chu Chính Thanh ngồi ở một bên không nói gì, trong lòng lại rất giật mình.

Hắn ở Trung Quốc lại không phụ trách việc nghiên cứu phát triển, đối với một số tin tức quả thật không rõ lắm, hắn không nghĩ đến Cẩm Hồ lại có dũng khí ở trên hạng mục chip băng tần cơ sở, không chỉ nói SamSung ở trên chip băng tần cơ sở đã thua lỗ qua hai lần, ngay cả IBM cũng bình bại trở về, chịu thiệt thòi lớn. Cẩm Hồ không chỉ có dũng khí khai phát hạng mục chip băng tần cơ sở, hơn nữa còn đã sớm bắt đầu rồi?

Engiobus vừa cười vừa nói: - Trương Khác, chắc có lẽ là người Trung Quốc có dã tâm nhất mà tôi từng tiếp xúc. Ông ta lại khê nhần mảy hồi ức: - Đến nay, trong máy vi tính của tôi còn giữ email đầu tiên mà cậu ta gửi cho tôi...

Chu Chính Thanh lấy lòng nói: - Là email của Engiobus tiên sinh ngài đã sáng lập ra Cẩm Hồ lúc này.

- Không thể nói như vậy. Engiobus lắc đầu cười: - Trung Quốc có câu ngạn ngữ, cái gì “kim lân đầu phải vật trong ao”?

Engiobus không thừa nhận nhìn Chu Chính Thanh: - Muốn quật khởi tóm lại sẽ quật khởi, nếu không có email đó, có thể chỉ bỏ qua cơ hội TI cùng Cẩm Hồ hợp tác.

Chu Chính Thanh nghĩ thầm không biết Engiobus là từ đâu nghe được Trung Quốc có câu ngạn ngữ như thế, ý tứ vẫn có thể minh bạch, chỉ là không suy nghĩ ra ý tứ sâu hơn của Engiobus, nhìn ông ta tán thưởng thành công của Cẩm Hồ như vậy, chẳng lẽ là có khuynh hướng chuyển nhượng cả công nghệ chế tạo tinh vi 0. 18 micron cho Trung Tinh Vi Tâm?

Delfassy lại có thể lý giải ý của Engiobus, hần cười nói: - Chỉ sợ bọn họ vẫn còn giấu đầu co đuôi, không dễ phán đoán...

Nghe Delfassy nói như vậy, Chu Chính Thanh cũng hiểu ra một vài điều.

TI thủy chung chuyên tâm vào khai phát chip mức độ cao, cho dù Cẩm Hồ thành công khai phát ra chip bằng tần cơ sở, cũng không có khả năng tạo thành uy hiếp gì đối với chip bằng tần cơ sở cao đoạn của TI, chân chính đau khổ vẫn là các cửa hàng trực tiếp cạnh tranh thị trường đầu cuối với Cẩm Hồ. Nếu để cho Cẩm Hồ thành công khai phát ra chip bằng tần cơ sở trung đề đoạn, vậy ưu thế thành phẩm của Cẩm Hồ tại thị trường ĐTDĐ trung đề đoạn sẽ rất lớn – hầu như không khó tưởng tượng ngoại trừ thị trường ĐTDĐ cao đoạn chính của Âu Mỹ Nhật Bản, còn có ai có năng lực triệt để ngăn chặn Cẩm Hồ?

Những năm gần đây Cẩm Hồ tới cùng đã đưa vào nghiên cứu phát triển kỹ thuật bao nhiêu? trong lòng Chu Chính Thanh đang suy nghĩ vấn đề này, ngày mai có nên gọn gàng dứt khoát cùng Trần Tín Sinh thảo luận vấn đề này hay không? Đờ phải trong lòng cứ buồn bực. Engiobus cùng Delfassy lúc này không thể phán đoán ra tiến trình khai phát của Cẩm Hồ đối với chip bằng tần cơ sở, nếu Cẩm Hồ đã thành công khai phát ra chip bằng tần cơ sở trung đề đoạn, hợp tác cùng Cẩm Hồ trên lĩnh vực sản xuất chip trung đề đoạn đã không phải là mê hoặc TI có thể cự tuyệt nữa, trừ phi đối với thị trường chip trung đề đoạn triệt để buông tay, bằng không thì, lấy kỹ thuật đổi lại tăng trị, là lựa chọn tốt nhất của TI – nếu như Cẩm Hồ trên nghiên cứu phát triển chip bằng tần cơ sở còn chỉ là gà mờ, thậm chí rất có khả năng dấn vào vết xe đổ của SamSung, IBM, vậy TI không cần phải chống đỡ áp lực của giới truyền thông cùng công chúng, đưa ra cả kỹ thuật chế tạo tinh vi 0. 18 micron nữa.

Trong khách sạn quốc tế Husum tại Texas, Trương Khác cùng Trần Tín Sinh, Liễu Chí Thành cũng đang suy nghĩ làm sao để TI làm ra nhượng bộ, đương nhiên sẽ không đem con bài kỹ thuật chưa lật hoàn toàn bại lộ cho TI

Lộ ra con bài chưa lật, mặc dù có thể thuyết phục TI chuyển nhượng lại kỹ thuật chế tạo tinh vi 0. 18 micron, nhưng TI tất sẽ yêu cầu tăng trị càng nhiều cổ phần hơn. Lúc này Trương Khác thả rằng bỏ tiền mặt mua kỹ thuật từ trong tay TI, mà không muốn để cho nhiều cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm rơi vào trong tay TI.

Lúc này TI đã nắm giữ 10% cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm, Cẩm Hồ cũng chỉ xem như nắm giữ cổ phần khổng lồ của Trung Tinh Vi Tâm, cổ phần khác của Trung Tinh Vi Tâm đều phân tán tại tập đoàn Vân Nguyên, Cục Quản lý tiền tệ Singapore cùng với trong tay tầng quản lý, cho TI nắm giữ tỉ lệ đến 20% cũng đã là cực hạn, chỉ là không rõ lắm 20% có thể thỏa mãn khẩu vị của TI hay không.

Cẩm Hồ vứt bỏ quyền quyền khổng lồ chế tuyệt đối không có gì, nhưng quyền khổng lồ cuối cùng không thể rơi vào trong tay ngoại tư.

Đưa vào kỹ thuật chế tạo tinh vi 0. 25, 0. 18 micron, khẳng định còn phải xây thêm một xưởng tinh vi cỡ lớn với quy cách cao, so với xưởng tinh vi đầu tiên, Trung Tinh Vi Tâm lại xây thêm xưởng tinh vi thứ hai có thể đạt được ủng hộ tài chính của TW cùng địa phương, việc này tương đối hữu hạn, hơn 1 tỷ USD tài chính, muốn Cẩm Hồ gánh chịu hơn một nửa, Cẩm Hồ cũng sẽ có cảm giác áp lực gấp bội.

Thương vụ Cẩm Hồ tổng cộng có thể gom góp trên 2 tỷ USD tài chính, tài chính này nhìn qua hết sức khổng lồ, dù chỉ ứng phó hạng mục đã có vẫn không đủ.

Hạng mục lấp biển giai đoạn trước của căn cứ sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn đã hoàn thành gần nửa, kế tiếp liên hợp sắt thép Đông Hải cùng sắt thép Đông Sơn sẽ chính thức xác nhập khởi động kiến thiết căn

cứ sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn, đầu tư ba bốn chục tỷ. Thương vụ Cẩm Hồ cho dù chỉ chiếm 20% cổ phần cũng phải tự động giải quyết sáu bảy tỷ tài chính. Còn có hạng mục quặng sắt của Perth phía tây Australia, 1 tỷ USD cũng chỉ làm cơ sở.

Hiện tại Trương Khắc không hề khó để lý giải khủng hoảng tài chính Châu Á vào năm 97, Samsung vì sao lại nợ nước ngoài gần 20 tỷ USD – nếu như Cẩm Hồ có cơ hội, cũng không ngại nợ nước ngoài 20 tỷ USD dùng cho việc mở rộng.

Cẩm Hồ lúc này chỉ hy vọng xa vời quốc gia đừng có tận lực áp chế, không hy vọng xa vời quốc gia sẽ dành cho sự ủng hộ trên vốn huy động, muốn phát triển, vấn đề tài chính vẫn là phải tự mình giải quyết.

Trương Khắc vẫn ở lại Texas tham dự đàm phán giai đoạn cuối cùng của giới thiệu kỹ thuật đến tận cuối tháng tám.

Trong lúc này, ESS cũng chính thức thành lập bộ môn nghiên cứu chip ĐTDĐ, ám chỉ cho TI, trên khai phát chip băng tần cơ sở họ đã đạt được tiến triển có tính then chốt, không hề chú ý để cho bên ngoài biết được dã tâm của họ đối với chip băng tần cơ sở. Mặc dù trong ngành đối với Cẩm Hồ có thể thành công khai phá ra chip băng tần cơ sở hay không vẫn tràn ngập tiếng nói nghi vấn, nhưng loại ám chỉ này là phát ra với TI.

TI cuối cùng đồng ý lấy hình thức cổ phần cộng thêm tiền mặt chuyển nhượng cho Trung Tinh Vi Tâm kỹ thuật công nghệ chế tạo tinh vi 0. 25, 0. 18 micron, Trung Tinh Vi Tâm thu được trao quyền của các kỹ thuật tương quan. TI nắm giữ thêm 15% cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm cộng thêm 50 triệu USD tiền mặt, mặt khác còn có quyền hạn thuận mua 5% cổ phiếu.

Đây vẫn chỉ là bước đầu tiên, giao dịch còn cần đạt được phê chuẩn của ban giám đốc TI cùng với bộ môn giám thị xuất khẩu kỹ thuật Mỹ, còn cần phê chuẩn của ban giám đốc Trung Tinh Vi Tâm. Mặt khác ở trong nước lại đầu tư trên 1 tỷ USD thành lập một nhà xưởng tinh vi, cũng yêu cầu Ủy ban Cải cách và Phát triển của Quốc vụ viện phê duyệt, sau khi các loại thủ tục phê duyệt đều hoàn thành, khoản giao dịch này mới tính thành lập.

Mặc dù không rõ lắm sự tình có thể thay đổi gì hay không, việc cấp bách muốn làm đặt ra trước mắt Cẩm Hồ còn có rất nhiều, đầu tiên phải thuyết phục hai đại cổ đông là Cục Quản lý tiền tệ Singapore cùng tập đoàn Vân Nguyên đồng ý tăng vốn xây dựng nhà xưởng tinh vi thứ hai. Có một nhà không chịu, Cẩm Hồ liền muốn gánh chịu thêm 100-200 triệu USD áp lực tài chính.

Cục Quản lý tiền tệ Singapore mặc dù dồi dào tài chính, nhưng sau khi chịu khủng hoảng tài chính Châu Á đả kích, đầu tư vẫn có chút lo sợ, chưa hẳn sẽ nguyện ý tăng vốn đầu tư với Trung Tinh Vi Tâm. Tập đoàn Vân Nguyên đang đứng trong giai đoạn điều chỉnh kết cấu sản nghiệp, áp lực tài chính khá lớn; mặt khác, tầng quản lý nắm giữ cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm cũng không đưa ra được bao nhiêu tài chính. TI lại không ngại đến lúc đó dựa theo tỉ lệ cổ phần mà đổ tiền, nhưng TI tổng cộng mới nắm giữ 15% cổ phần; áp lực của 85% khác hầu như đều đặt ở trên đầu Cẩm Hồ. ————— Ngày 26 tháng 8, Liễu Chí Thành đại biểu Trung Tinh Vi Tâm cùng TI ký tên hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật chế tạo tinh vi, mặc dù toàn bộ giao dịch chỉ tiến hành bước đầu tiên, nhưng đã tạo thành tiếng vang rất lớn trong ngành.

Bởi các xưởng lớn ở Âu Mỹ trên trình tự kỹ thuật chủ yếu chuyên tâm vào sản xuất chip cao cấp, phản ứng tương đối bình tĩnh hơn. Phản ứng của các xí nghiệp chế tạo tinh vi Châu Á tính ra rõ ràng nhiều hơn.

Kỹ thuật chế tạo chủ lưu của các xí nghiệp sản xuất OEM tinh vi Châu Á là 0. 18 micron, hơn nữa toàn bộ còn chưa triệt để thoát ra khỏi bóng ma của khủng hoảng tài chính, các xí nghiệp của Châu Á đại bộ phận vào cả năm 98, nửa năm đầu năm 99 đều thua lỗ với mức độ khác nhau — tại Trung Quốc đại lục với giá thành sản xuất càng thấp hơn lại quật khởi một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ, đây tuyệt đối không phải là điều họ cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Trung tuần tháng 7, Đài Tích Điện còn bởi vì tình thế kinh tế Châu Á khôi phục không như mong muốn, nghiệp vụ OEM tinh vi nửa năm đầu xuất hiện thua lỗ mà tuyên bố hoãn lại kiến thiết xưởng mới 12 inch. Xưởng mới thành lập sẽ kế hoạch chọn dùng kỹ thuật chế tạo 0. 13 micron mới nhất, nói cách khác, một khi giao dịch chuyển nhượng kỹ thuật của Trung Tinh Vi Tâm cùng TI cuối cùng hoàn thành, đồng thời tại

đại lục lại xây thêm một đến hai nhà xưởng tinh viên cỡ lớn, cho dù tình thế kinh tế lúc này còn rất bất lợi, Đài Tích Điện vì bảo trì địa vị ưu thế tại Châu Á, cũng phải nhanh chóng thúc đẩy thành lập xưởng mới.

Điện báo Đài Loan còn đang cùng TI tiến hành đàm phán giới thiệu công nghệ chế tạo tinh viên 0. 13 micron, mắt thấy Trung Tinh Vi Tâm đuổi theo sát đít, khó tránh khỏi có cảm giác nguy cơ bị chó đuổi theo cắn vào đít.

Cảm giác nguy cơ của mấy xưởng tinh viên Hàn Quốc càng nghiêm trọng hơn, những xưởng tinh viên này chọn dùng kỹ thuật 0. 18 micron mới có ba nhà, càng không cần nói kế hoạch giới thiệu hoặc khai phát kỹ thuật 0. 13 micron càng tiên tiến hơn.

Châu Á thậm chí phát ra tiếng kinh hô, ngành điện tử Trung Quốc trong một đêm đã gần đuổi kịp Hàn Quốc.

※※※※※

Ngoại thành phía tây bắc Bắc Kinh, trong khu biệt thự của một nơi tên là Tây Thúy Viên, có một biệt thự xa hoa dựa sát vào hồ nhân tạo của khu biệt thự, mặc dù chủ nhân viết tên của người khác, nhưng mỗi lần Lâm Tuyết trở lại Bắc Kinh, Cát Kiến Đức đều giữ cô lại ở chỗ này.

- Cẩm Hồ thực sự là nở mày nở mặt rồi, xảy ra kiện cáo với Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ hết nửa năm, buộc Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ eo lớn vai rộng cũng phải cúi đầu, không đến mấy ngày lại đàm phán thành công kỹ thuật chế tạo tinh viên 0. 25, 0. 18 micron với TI.

Lâm Tuyết mặc váy ngủ ngồi ở trên đùi Cát Kiến Đức, vừa nói chuyện với Cát Kiến Đức, vừa sơn móng tay: - Ngay cả người ngoài nghề như em cũng biết lần này Cẩm Hồ phải giúp ngành cơ sở điện tử trong nước thăng lên hai cấp, anh không phải là được xưng chức môn nhân ngành điện tử Trung Quốc sao, anh có ý nghĩ gì?

1051. Chương 1053: Khi So Sánh Thì Thật Keo Kiệt

- Nào có chuyện đơn giản như thế. Cát Kiến Đức âm trầm nói, ngón tay lại vỗ về chơi đùa hai chân của Lâm Tuyết, hân thích nghịch thịt ở chỗ này: - Có thể thành hay không, cũng không phải bản thân hai xí nghiệp Cẩm Hồ và TI nói được là được.

- Em cũng đã tìm người hỏi qua rồi, kỹ thuật chế tạo tinh viên 0. 18 micron còn vượt qua quản chế của Khoa học Công nghệ Mỹ mà xuất khẩu. TI phía sau dùng chút sức thì có thể thành công. Anh làm sao đây?

Lâm Tuyết đẩy ra bàn tay như que gỗ khô trên đùi, vừa cười vừa nói: - Đến lúc đó, Hoa Hạ NEC có khả năng thành trò cười rồi. . .

Trên mặt Cát Kiến Đức thoáng hiện qua lo lắng, xưởng tinh viên Hoa Hạ NEC cùng điện tử NEC của Nhật Bản hùn vốn thành lập trong năm ngoái tại Kiến Nghiệp khởi công kiến thiết, cho tới nay cũng chỉ qua một năm thời gian. Bởi phía Nhật tích cực phối hợp, nhà xưởng Hoa Hạ NEC kiến thiết, thiết bị đưa vào đều đặc biệt cấp tốc, kế hoạch cuối thu sẽ tiến hành sản xuất thử nghiệm, mặc dù tốc độ kiến thiết không thể so sánh với Trung Tinh Vi Tâm, nhưng trình độ kiến thiết tại ngành nghề cũng nằm ở trung thượng du —— chỉ dựa vào điểm này, cũng đủ để Cát Kiến Đức thêm vinh quang.

Tiếp đó, sau tiếng vỗ tay lại ẩn chứa gian nan khổ cực rất nhiều.

Sản nghiệp chất bán dẫn trong nước không có xưởng tinh viên, cũng chính là sản nghiệp thiết kế chip chất bán dẫn rất không phát triển, xí nghiệp điện tử dưới cờ điện tử Hoa Hạ đông đảo, nhưng có năng lực thiết kế chip lại không có một nhà. Sau khi Hoa Hạ NEC thành lập, chỉ có thể từ trong tay các công ty thiết kế chip của hải ngoại tranh thủ đơn đặt hàng sản xuất chip làm nghiệp vụ OEM.

Căn cứ vào hiệp nghị hợp doanh lúc trước, nghiệp vụ của Hoa Hạ NEC do phía Nhật phụ trách tiếp nhận, nhưng lúc này thị trường OEM chip hết sức thâm đậm, ngay cả xưởng tinh viên của điện tử NEC tại Nhật

Bản cũng không đủ khả năng khởi công, phía Nhật sao có được bao nhiêu nghiệp vụ dự giao cho Hoa Hạ NEC đi làm chứ?

Cho dù thị trường OEM chip Châu Á thăm đạm, Trung Tinh Vi Tâm lại có thể từ trong tay Cẩm Hồ nhận được đơn đặt hàng nghiệp vụ OEM chip đáng kể, còn thuận lợi thu được lợi nhuận.

Cẩm Hồ trưởng thành ở trên năng lực thiết kế chip tựa như cầu vòng chói mắt sau cơn mưa, năng lực thiết kế chip đã không thua kém gì các xí nghiệp điện tử chủ lưu của hải ngoại.

Cát Kiến Đức nhớ tới Dịch Vân Phi ở trên trên hội nghị nội bộ của Bộ Thông tin từng giúp Cẩm Hồ nói một câu: - Ngành thiết kế chip chất bán dẫn trong nước nếu muốn phát triển còn phải chờ Vườn Sồi chuyển vận nhân tài. . .

Nói như vậy nghe qua có vẻ ngửa răng, nhưng khiến người không thể nào phản bác.

- Anh thần thờ cái gì vậy?

Lâm Tuyết kéo cầm Cát Kiến Đức qua, để hắn nhìn vào mắt mình, cho dù có hơi chán ghét hắn, nhưng ở trước mỹ sắc của mình hắn lại bị thất thần, vẫn làm cho trong lòng cô mơ hồ thấy khó chịu: - Em ở Kiến Nghiệp hay nghe người khác nói, Trung Tinh Vi Tâm cùng Hoa Hạ NEC xây xưởng trước sau chỉ kém một năm, chọn dùng công nghệ chế tạo giống nhau, quy mô đầu tư, quy mô nhà xưởng như nhau, lại đều xây ở khu cao tân TP.Kiến Nghiệp, đại môn của hai nhà xưởng cách nhau chưa đến 2km, sau đó không đặt Trung Tinh Vi Tâm so sánh với Hoa Hạ NEC đó mới là lạ, nhưng em lại nghĩ Hoa Hạ NEC có lẽ thế nào cũng không ra sức bằng người ta được — anh nói người của Bộ Thông tin sẽ nghĩ ra sao, Cảnh Trùng Dương sẽ nghĩ sẽ ra sao?

Lâm Tuyết thực sự là muốn đâm vào chỗ đau của Cát Kiến Đức, ngón tay xoay xoay trên mặt hắn.

- Bộ trưởng Cảnh sẽ nghĩ thế nào, sao anh biết được?

Cát Kiến Đức hơi chán nản, hung tợn nắm mạnh lấy hông của Lâm Tuyết.

- Trước khi em tới Bắc Kinh đã chạm mặt với Nghiêm Văn Giới, em với hắn thảo luận, đều không nghĩ rõ Cẩm Hồ ở trong nước có thể có nhiều tiền như vậy — anh lấy ánh mắt chuyên nghiệp để phán đoán, cảm thấy toàn bộ kế hoạch Vườn Sồi bắt đầu khởi động từ đầu năm 97 đến nay cần phải bỏ vào bao nhiêu tiền?

- Em có từng lên giường với Nghiêm Văn Giới không đấy? - Cát Kiến Đức hỏi.

- Nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đấy. Lâm Tuyết đẩy ra bàn tay của Cát Kiến Đức đang bóp hông mình: - Mà lão nương thích lên giường với ai thì lên giường với người đó, anh quản được sao? Trừ phi anh ly hôn với con vợ ở nhà anh để cưới em. Em mới để anh quản.

- Anh không tin cái mồm phía dưới của em không trộm tanh. - Cát Kiến Đức cười đậm.

. . . Lâm Tuyết không dây dưa với hắn đề tài này nữa: - Có một số giới truyền thông đánh giá Cẩm Hồ trong hơn hai năm nay đã đưa vào kế hoạch Vườn Sồi ít nhất 2 tỷ.

- 2 tỷ đặt cơ sở cũng không đủ!

Cát Kiến Đức nói, đối với sự vụ của lĩnh vực chuyên nghiệp hắn vẫn có năng lực phán đoán thông thường. Cẩm Hồ khởi động kế hoạch Vườn Sồi trăm người tới nay, tổng cộng từ hải ngoại đưa vào hơn 400 nghiên cứu viên, công trình sư trung cao cấp vi điện tử cùng các lĩnh vực tương quan, còn từ trong nước trực tiếp thông báo tuyển dụng hơn 3000 nghiên cứu viên đến công trình sư bổ sung vào Vườn Sồi: - Quý đầu tư mạo hiểm Vườn Sồi, Cẩm Hồ trước sau bỏ ra 500 triệu vàng thật bạc thật, em cho là 1.5 tỷ có thể thành lập một trung tâm nghiên cứu với quy mô 4000 nghiên cứu viên sao? Mà em quan tâm cái này làm cái gì, Nghiêm gia tại phương diện này có rất nhiều nhân mạch, họ cũng không tra ra được nội tình của Cẩm Hồ, sao anh có thể biết được?

- Nghiêm gia cũng tra không ra. Lâm Tuyết nói: - Bọn em chỉ cảm thấy hơi nghi hoặc, bọn em phỏng chừng Cẩm Hồ đưa vào kế hoạch Vườn Sồi không chỉ 4 tỷ, anh cho là sao? - Cẩm Hồ thông qua rất nhiều công ty dưới cờ đăng kí trong ngoài nước để chi tiền cho kế hoạch Vườn Sồi, đầu tư chân thực, trừ phi bản thân Cẩm Hồ thành thật giao ra sổ sách, bằng không thì ai cũng đừng nghĩ đến điều tra rõ, chúng ta có thể tra

ở trong nước, bộ phận nước ngoài, đặc biệt những tư liệu tài vụ phòng ngừa thuế, trung ương đứng ra cũng không cầm đến tay được. - Cát Kiến Đức nói.

- Lúc này mới cần một chuyên gia như anh đứng ra ước định mà. - Lâm Tuyết làm nũng.

- Bộ phận trong nước của kế hoạch Vườn Sồi, hai năm nay đầu tư 4 tỷ chắc cũng không khác lắm.

Cát Kiến Đức vuốt cằm nói: - Nhưng Cẩm Hồ còn tại California Mỹ thiết lập căn cứ thực nghiệm ESS, có người nói nhân viên nghiên cứu khoa học của căn cứ thực nghiệm ESS vượt quá 400 người, tại Thung lũng điện tử mà công ty Khoa học Công nghệ mọc lên như rừng, quy mô nghiên cứu khoa học như vậy cũng coi như tương đối khả quan, chỉ tiền lương hàng năm cho hơn 400 nghiên cứu viên này cũng phải trên 40 triệu USD. Em nói Cẩm Hồ trong thời gian ba năm nay đưa vào trong căn cứ thực nghiệm ESS bao nhiêu tiền? Ngoài trừ ESS, Cẩm Hồ còn tại thành phố Tsukuba Nhật Bản thiết lập căn cứ thực nghiệm. Ngoài ra, Cẩm Hồ còn tại thị trường chủ yếu của sản phẩm điện tử tiêu dùng toàn cầu bố trí 14 trung tâm thiết kế cùng phát triển sản phẩm — những nơi này lại đã đưa vào bao nhiêu tiền?

1052. Chương 1054: Con Kiến Hôi Ngược Nhìn Đại Thụ

- Những thứ này mới chỉ là chỗ chúng ta hoài nghi, chúng ta dự đoán tổng số tài chính mà Cẩm Hồ đưa vào toàn bộ kế hoạch Vườn Sồi không dưới 6 tỷ — mà năm 97 Cẩm Hồ từ thị trường giao dịch chứng khoán liên hợp Hồng Kông cuốn tới 4 tỷ. Năm 97, 87 lợi nhuận thu được khoảng 4 tỷ, tổng số khoảng 8 tỷ, nhưng ngoại trừ kế hoạch Vườn Sồi, Cẩm Hồ tại Trung Tinh Vi Tâm, giấy Tân Quang, lâm nghiệp Tân Quang, Hương Tuyết Hải, điện tín Thịnh Hâm cùng với đầu tư trên mở rộng năng suất của tự thân tập đoàn Ái Đạt không dưới 5 tỷ. Trong đó sai lệch chỉ ít trên 3 tỷ.

Lâm Tuyết nói đến đây ánh mắt sáng rực, đầy vẻ hung ác: - Bởi vì tài chính của thương vụ Cẩm Hồ đa phần đều đến từ chủ nợ, tài chính của thương vụ Cẩm Hồ vận dụng trên mức độ nhất định là phải công khai đối với những chủ nợ này. Thương vụ Cẩm Hồ không có khả năng cung cấp đại lượng tài chính dùng cho kế hoạch Vườn Sồi, lại nói thương vụ Cẩm Hồ đại quy mô huy động vốn cũng là sau tháng 6 năm ngoái mới bắt đầu, cũng không thể cung cấp tài chính cho các sản nghiệp khác trong nước của Cẩm Hồ cùng với kế hoạch Vườn Sồi trước tháng 6 phát triển — sai lệch 3 tỷ này bên trong rất có khả năng tồn tại vấn đề lớn! ————— “Rầm!”

Cảnh Trùng Dương vỗ tay lên bàn công tác bằng gỗ đàn màu đỏ đứng lên, trừng mắt nhìn chằm chằm Cát Kiến Đức, muốn phát một trận hỏa, nhưng hần vẫn khắc chế xuống, chỉ dè nặng cổ họng nói: - Trong bộ đã đủ ủng hộ đối với điện tử Hoa Hạ rồi, chính sách tương quan đưa ra đều là nghiêng về những đội ngũ quốc gia các anh, các anh còn muốn thế nào?

Cát Kiến Đức sượng mặt ra, không có hé răng, hần nhìn không thấu Cảnh Trùng Dương tức giận là thật hay giả.

- Mặt trên đã quyết định điện tử Hoa Hạ do Ủy ban Mậu dịch kinh tế đi quản, sau này tôi cũng bớt lo. Cảnh Trùng Dương tận tình nói thêm: - Có thể nói với anh như vậy, cơ hội cũng không còn nhiều, tôi vẫn nói cho anh một câu: tôi hy vọng đội quốc gia của các anh có thể tranh lên hàng đầu, không hy vọng thấy các anh suốt ngày rách nát ở nơi đó.

Da mặt Cát Kiến Đức có dày, nghe xong những lời này mặt vẫn nóng lên. Tính khí của Cảnh Trùng Dương cứng rắn nổi danh Quốc vụ viện, khi tranh luận chính sách sản nghiệp cũng dám gây với thủ tướng Triệu Tể Đông, Cát Kiến Đức còn không cho rằng một cấp Phó bộ như mình bây giờ còn cho Cảnh Trùng Dương quản, bị đâm thọc hai câu còn có đường sống cãi lại gì nữa, chỉ nghĩ đợi điện tử Hoa Hạ thoát ra khỏi Bộ Thông tin, sau này sẽ không còn chịu loại tức giận không đầu này nữa.

- Cho dù nguồn gốc tài chính của Cẩm Hồ thật có chỗ khả nghi, cũng không nên do điện tử Hoa Hạ, cũng không nên do Bộ Thông tin tới bóc trần. Người khác sẽ nghĩ ra sao? sẽ nói điện tử Hoa Hạ vô năng, Bộ

Thông tin vô năng, chỉ biết ở sau lưng đâm thọc – chỗ các thủ tướng sẽ có phán đoán gì, các anh dùng chút đầu óc ngẫm lại đi.

Cảnh Trùng Dương nói xong phất tay cho Cát Kiến Đức lui ra ngoài.

Trong lòng Cát Kiến Đức cũng hận Cảnh Trùng Dương, ai bị người khác răn dạy như con trong lòng đều sẽ hận đến nghiêng răng thôi.

Hắn đi ra khỏi phòng làm việc của Cảnh Trùng Dương, hơi thở còn chưa thể bình ổn, đối với tính khí nóng nảy của Cảnh Trùng Dương hắn lại không biết làm sao, chỉ phải rời khỏi bộ ngồi xe trở về tổng bộ của điện tử Hoa Hạ ở đường Hải Điện Trung.

Đi ngang qua cao ốc Ái Đạt, nhìn tiêu chí của cao ốc bằng nhựa thủy tinh màu xanh da trời trước cao ốc, trong lòng Cát Kiến Đức như đè nặng một vầng mây đen – tiêu chí độc lập cao gần 20 mét này không ngờ đã thành tiêu chí của đường Hải Điện Trung rồi, thật sự không rõ vì sao Cẩm Hồ quyết định dựng trước ao ốc một vật như thế.

ĐTDD vang lên, Cát Kiến Đức thấy là điện thoại của Lâm Tuyết gọi tới, hắn liền nói máy.

- Buổi trưa em muốn mở tiệc chiêu đãi chủ nhiệm Thành Tấn Kiệt, rảnh rồi anh cũng đi một chút đi?

Thanh âm làm nũng của Lâm Tuyết truyền đến từ trong điện thoại, rất khó tưởng tượng một nữ nhân như thế khi đối đãi người khác lại độc ác cỡ nào.

Khi Cát Kiến Đức tại Kế ủy quốc gia cùng Thành Tấn Kiệt đều là phó chủ nhiệm, xem như là đối thủ cũ mặt cùng lòng bất hòa. Cát Kiến Đức từ Kế ủy nhảy ra cầm lái điện tử Hoa Hạ, cho dù cùng Thành Tấn Kiệt có chút thù cũ, nhưng ít ra còn chưa đến mức trở mặt, cho nên gặp mặt ăn cơm vẫn là tương đối hài hòa.

Khoa học Công nghệ Hải Túc lần này có thể mượn vỏ của chế được Giang Nguyên đưa ra thị trường, cũng là dưới chỉ điểm của hắn Lâm Tuyết móc nối quan hệ với Thành Tấn Kiệt. Quan hệ Thành giữa Tấn Kiệt cùng Nghiêm gia cũng khá mật thiết.

Nói đến Nghiêm gia, lúc này bí thư Thành ủy Hải Châu Lưu Văn Đào chính là đón đánh để Nghiêm gia tiến vào cái đình Hải Châu, Nghiêm Văn Giới cùng Lâm Tuyết có thể nắm giữ tài vụ của Cẩm Hồ tương đối rõ ràng, thấy được lỗ thủng trong tài vụ của Cẩm Hồ, không có sự trợ giúp của Lưu Văn Đào là không có khả năng.

Trong nguồn tài chính của Cẩm Hồ có lỗ thủng 3 tỷ, đây cũng không phải vấn đề nhỏ gì.

Nghiêm gia vì sao muốn để ý sát sao đến Cẩm Hồ?

Mặc dù xây dựng Hoàn Tín mà Nghiêm Văn Giới quản lý là phát tài ở khu vực Kinh Tân, nhưng gốc rễ của Nghiêm gia vẫn tại Văn Châu, một trong những thành phố phát triển nhất với thể chế kinh tế tư doanh tại quốc nội.

Lợi ích của Nghiêm gia là từ các lĩnh vực sắt thép, chế được, nguồn năng lượng, hậu cần, công nghiệp bến tàu thẩm thấu vào trong kinh tế hải cảng của Văn Châu.

Tổng bộ phía nam của ngân hàng Tín Thông mà Nghiêm gia phía sau thao túng thiết lập tại Văn Châu, Văn Châu cũng là nguồn tài chính lớn nhất của ngân hàng Tín Thông, mặc dù ngân hàng Tín Thông tại các thành phố chính trong nước đều bố trí chi nhánh, đều có quyền hạn thu nạp tiền gửi của công chúng, nhưng chỉ một nơi Văn Châu cung cấp tài chính, tổng sản lượng chiếm 1/4 trong tổng ngạch tiền gửi của công chúng cùng xí nghiệp mà ngân hàng Tín Thông thu vào.

Xây dựng Hoàn Tín có thể tại các nơi toàn quốc công thành chiếm đất, nhân tố trực tiếp là có ngân hàng Tín Thông ở sau lưng cheo chống, nhân tố với trình tự sâu, chính là căn cơ của Hoàn Tín cùng Nghiêm gia tại Chiết Đông, Văn Châu.

Mấy năm trước, địa vị của kinh tế dân doanh trong nước chịu áp chế nghiêm trọng, Nghiêm gia cũng có phần khép mình. Năm 98, sau khi trung ương triệt để giải quyết vấn đề địa vị của thể chế kinh tế dân doanh

tại kinh tế quốc dân, quy mô của Hoành Tín hệ mới dần dần lộ ra khỏi mặt nước, Nghiêm gia cũng chính thức thành lập tập đoàn đầu tư Hoành Tín để trực tiếp khống chế các sản nghiệp dưới cờ của Hoành Tín hệ.

Có thể mãi đến nửa đầu năm nay, mọi người mới đột nhiên phát hiện ngoài xây dựng Hoành Tín, quy mô mà Hoành Tín hệ giấu ở ngoài khơi quả là khổng lồ – sản lượng năm 30 triệu tấn cường, 30 triệu tấn thiết, tập đoàn sắt thép Văn Châu với quy mô như vậy xem như xí nghiệp dân doanh lớn nhất Chiết Đông, quy mô tổng tài sản vượt quá 19 tỷ. Hoành Tín trực tiếp nắm giữ 43% cổ phần, chỉ quy mô của một công ty này cũng đủ vượt qua quy mô của xây dựng Hoành Tín trước đó đã lộ ra khỏi mặt nước.

Mặt khác, xem như quần sản nghiệp đóng tàu dân doanh lớn nhất nước, trong sản nghiệp đóng tàu Văn Châu, Hoành Tín hệ cũng sở hữu địa vị cực kỳ quan trọng – nếu nghiêm túc tính ra quy mô của thể chế kinh tế dân doanh trong nước, Cẩm Hồ hệ còn không phải là đối thủ của Hoành Tín hệ.

Tân Đình quật khởi, sẽ hình thành quan hệ cạnh tranh trực tiếp với nền kinh tế hải cảng ở Văn Châu với cự ly thẳng tắp không đến 200 km.

Tân Đình từ giữa những năm 80 đã bắt đầu kế hoạch xây dựng cảng Đông Sơn, kéo dài suốt hơn 10 năm, mới dưới sự ủng hộ của Cẩm Hồ tại năm tới chính thức khởi động – phía sau cái kéo dài hơn 10 năm không phải không có nhân tố Văn Châu ở phía sau làm mấy chuyện xấu.

Cẩm Hồ không chỉ ủng hộ Tân Đình xây cảng Đông Sơn, còn tại Tân Đình trực tiếp nắm giữ sắt thép Đông Sơn, đề cao năng suất của sắt thép Đông Sơn trong thời gian một năm lên đến 1.2 triệu tấn, còn kế hoạch cùng tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải xác nhập tại Tân Đình xây dựng căn cứ sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn, còn kế hoạch cùng đóng tàu Dương Phổ, Nam Dương tại Tân Đình xây dựng căn cứ đóng tàu cỡ lớn.

Từ Cẩm Hồ đứng ra thúc đẩy kiến thiết cảng Đông Sơn, đây đã là cạnh tranh trực tiếp trên căn cơ rồi – cũng khó trách Nghiêm gia sẽ cắn chặt Cẩm Hồ như thế.

※※※※※

Cát Kiến Đức phân phó tài xế đưa hắn đến tiệm cơm Bắc Kinh.

Mấy năm nay khách sạn xa hoa ở Bắc Kinh mọc lên san sát, tiệm cơm Bắc Kinh ít nhiều có vẻ cũ kỹ, nhưng mọi người vẫn theo thường lệ tới tiệm cơm ở Bắc Kinh, dù sao cũng là chiêu bài cấp năm sao, mọi người đều biết.

Chạy tới tiệm cơm Bắc Kinh, Cát Kiến Đức bảo thư ký cùng tài xế về công ty, không cần đi theo hắn. Hắn đi vào phòng bao, ngoại trừ Lâm Tuyết, Thành Tấn Kiệt, phó tổng giám đốc của đầu tư Hoành Tín, tổng giám đốc Thương Thành của mạng 8818 Trương Văn Tín cũng có mặt, còn nữa là tổng giám đốc của chi nhánh Kiến Nghiệp của điện tử Hoa Hạ Chu Hưng Đông – lúc này Chu Hưng Đông đã thành ái tướng của Cát Kiến Đức.

Thấy Thành Tấn Kiệt cũng không có để thư ký hộ tống, Cát Kiến Đức đi vào rồi ngồi xuống.

- Vừa lúc tôi đến Bắc Kinh công tác, tổng giám đốc Nghiêm cố ý phân phó buổi trưa tôi phải kính hai vị bộ trưởng đây. - Trương Văn Tín nói.

Trương Văn Tín là người Hồng Kông, trông rất trẻ, năm 95 các thương nhân Chiết Đông tụ tập đại náo thị trường quốc trái giao dịch kỳ hạn, hắn làm thao bàn thủ mà danh tiếng đại chấn trong ngành. Một lần đó đủ khiến đối thủ tổn thất 1.8 tỷ. Trong hai năm nấy hắn thay hình đổi dạng đảm nhiệm cao tầng của đầu tư Hoành Tín, khiến người rất dễ liên tưởng kẻ phía sau màn chân chính của trận chiến thị trường quốc trái năm 95 là Nghiêm gia. *Thao bàn thủ (người phụ trách buôn bán cổ phiếu cho người khác)

Việc này thì Cát Kiến Đức cũng chỉ nghe nói mà thôi, lợi dụng lẫn nhau mà thôi, Nghiêm gia cũng sẽ không bày ra nội tình trước mặt hắn.

Thấy được ánh mắt trưng cầu của Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức hơi lắc đầu, biểu thị đường đi bên Cảnh Trùng Dương không thông.

Thành Tấn Kiệt chú ý tới sự mờ ám của Cát Kiến Đức, hần cười nói: - Cảnh Trùng Dương cũng không dừng mãnh hơn năm đó...

Nghe Thành Tấn Kiệt nói như vậy, Cát Kiến Đức mới biết Lâm Tuyết đã hoàn toàn kéo xuống cả tên đó rồi, có một số việc không cần gạt hần, cũng không cần phải lặp lại một lần lời nói giáo huấn mình như con của Cảnh Trùng Dương: - Bất kể là điện tử Hoa Hạ hay là Bộ Thông tin tới đâm kẻ hở của Cẩm Hồ, chỉ sợ người khác sẽ cười chúng ta vô năng, Cảnh Trùng Dương cũng không chịu mất cái thể diện này.

- Suy nghĩ của bộ trưởng Cảnh vẫn là có đạo lý, không biết chúng ta có thể giúp đỡ được việc gì không? - Trương Văn Tín nói.

Cát Kiến Đức lắc đầu, loại sự tình này, mặt trên không có thái độ cam chịu, thái độ của Cảnh Trùng Dương cũng là lưỡng lự, do dự bất định, họ ở phía dưới làm rối lên, sẽ chỉ đẩy Cảnh Trùng Dương cùng với các nhân vật càng cao hơn Cảnh Trùng Dương về phía Cẩm Hồ, còn đeo gông xiềng lên cổ mình.

Thành Tấn Kiệt cười nói: - Từ Học Bình đến Giang Nam đảm nhiệm bí thư, là thủ tướng Triệu Tế Đông ra sức ủng hộ, thậm chí còn điều Đường Học Khiêm đến Giang Nam để phối hợp với ông ta. Mọi người đều cho rằng ông chủ lớn nhất phía sau nói giúp Cẩm Hồ chính là thủ tướng Triệu Tế Đông — tuy nhiên theo tôi được biết, hai đại sự Trung Tinh Vi Tâm và cảng Đông Sơn, quan tâm của phó thủ tướng Tăng Như Thánh cũng rất nhiều.

Trước Trung Tinh Vi Tâm, trong nước đều vì tuyển sản xuất tinh viên mà cố gắng gần 20 năm, trước sau ba tuyển lớn, ba lần cố gắng đều lấy thảm bại kết thúc, học phí tốn hết mấy tỷ.

Trung Tinh Vi Tâm trực tiếp kéo từ hải ngoại về hơn 200 công trình sư trung cao cấp về nước để xây xưởng, thủ tướng nào không quan tâm đến chứ?

Đảo Đông Sơn xây cảng lại là đại công trình xưa nay hiếm thấy, trực tiếp quan hệ đến tỉnh Giang Nam khôi phục kinh tế, các thủ tướng quan tâm cũng là việc bình thường. Cát Kiến Đức thấy Thành Tấn Kiệt có ám chỉ nói ra Tăng Như Thánh, bèn nghi hoặc nhìn hần, nhìn hần có thể lộ ra càng nhiều tin tức không.

- Năm tám mấy, Quốc vụ viện là ai ủng hộ Tân Đình xây cảng ở đảo Đông Sơn trước, trước kia phó thủ tướng Tăng Như Thánh tại hệ thống nông nghiệp là làm thư ký cho ai?

Thành Tấn Kiệt cổ lộng huyền hư nói: - Kéo quan hệ như thế, có lẽ còn hơi xa, nhưng bí thư Thành ủy Tân Đình Khảm Duy Đào lại vừa vặn có chút tình bạn cũ với phó thủ tướng trước đó — lúc này Cẩm Hồ đồng thời tiến cử kỹ thuật tinh viên 0. 25, 0. 18 micron cho quốc nội, cho dù lỗ hổng của Cẩm Hồ có lớn, các thủ tướng cũng sẽ không hy vọng thấy được có người đứng ra đâm lưng lúc này.

Cát Kiến Đức cũng biết vấn đề chính là ở chỗ này, liên quan đến đến thành bại của cảng Đông Sơn cùng Trung Tinh Vi Tâm, thủ tướng Triệu Tế Đông sẽ không đứng nhìn bàng quan người khác tới hủy đi cơ sở của Cẩm Hồ.

Phong cách chấp chính vô cùng cường ngạnh của thủ tướng Triệu Tế Đông khiến hần ở bên trong hệ thống cũng có phần cô lập, gây thù hằn rất nhiều, nếu như hần lập trường rõ ràng đứng ra muốn bảo vệ Cẩm Hồ, không chừng sẽ có càng nhiều người đứng ra cào cái chân tường của Cẩm Hồ.

Xuất phát từ suy nghĩ như vậy, hần mới nghĩ có nên giết giấy Cảnh Trùng Dương đi đâm lưng Cẩm Hồ hay không — tại Quốc vụ viện, Cảnh Trùng Dương cũng là người rất không được niềm vui của thủ tướng Triệu Tế Đông.

Cho dù thủ tướng Triệu Tế Đông không đứng ra, phía sau Cẩm Hồ cũng có Diệp gia chống đỡ, trong nhất thời có lẽ còn không thể làm gì được Cẩm Hồ, nhưng chỉ cần xé mở lỗ hổng này ra, sẽ làm ặt trên tích lũy càng ngày càng nhiều nghi vấn đối với Cẩm Hồ — không nghĩ tới phó thủ tướng Tăng Như Thánh cũng đứng ở bên Cẩm Hồ. . .

Nếu không phải Thành Tấn Kiệt nói ra, người bình thường thật đúng là không phát hiện được, trong ấn tượng của Cát Kiến Đức, hình như Cẩm Hồ cùng phó thủ tướng Tăng Như Thánh không có tiếp xúc trực tiếp gì mà?

Thà tin rằng có, chứ đừng tin không có. Nhân mạch của Phó thủ tướng Tăng Như Thánh ở trong hệ thống còn tốt hơn nhiều so với Triệu Tể Đông, hẳn muốn nói giúp Cẩm Hồ, thật ra càng vương tay chân hơn so với thủ tướng Triệu Tể Đông.

Cát Kiến Đức nghĩ đến Cảnh Trùng Dương ở trong phòng làm việc răn dạy hần như con, không suy nghĩ ra đây là bản ý của hần hay là hần đã thấy được tầng liên hệ như có như không của phó thủ tướng Tăng Như Thánh cùng Cẩm Hồ.

Thấy được vẻ mặt trầm mặc của Cát Kiến Đức, Lâm Tuyết vừa cười vừa nói: - 3 tỷ, cũng không phải 3 triệu, phía sau 3 tỷ nếu không có dây mơ rễ má gì, vậy nói rõ lỗ thủng của hệ thống kinh tế quốc nội đã quá lớn, cũng đủ cho các lãnh đạo Trung ương suy nghĩ lại một chút.

Thành Tấn Kiệt cười nói: - Chính là đạo lý này, thông qua một số con đường đem vấn đề này phản ánh lên trên cũng có thể, cũng đừng trông cậy vào có thể lập tức xử lý ngay. Qua một tháng nữa chính là quốc khánh 50 năm, cho dù không có hai đại công trình này, mặt trên ai hy vọng thấy được lúc này xảy ra đại án chứ?

Nếu phản ánh vấn đề lên trên mà không cần xé da mặt, vậy con đường vẫn có rất nhiều, các thủ tướng cũng quen đối thoại với các chuyên gia học giả, tùy tiện tìm một chuyên gia học giả đem vấn đề đào móc một chút rồi đâm ra cũng được —— đáng tiếc Chu Cẩm Tỳ còn nằm ở bệnh viện, nếu không có chuyện đó, hẳn chính là nhân tuyển thích hợp nhất.

Ăn cơm xong, uống chút rượu, ở nhà hàng thuê một gian phòng cùng Lâm Tuyết chơi một lúc mới bảo tài xế lái xe qua đây đón hần cùng với Chu Hưng Đông về tổng bộ của điện tử Hoa Hạ.

Ở trên xe, Chu Hưng Đông hỏi Cát Kiến Đức một việc: - Học viện vi điện tử ĐH Đông Hải mấy ngày nay sẽ chính thức thành lập, bộ trưởng Cát có dự họp nghị thức cắt băng khánh thành hay không?

Cát Kiến Đức vẫn thích người khác gọi hần bộ trưởng, cấp Phó bộ là định vị của hần ở bên trong hệ thống, điều này làm cho hần cảm giác càng chân thực hơn, cũng khiến hần càng cảm thấy quen hơn.

Nghe Chu Hưng Đông nhắc tới việc này, Cát Kiến Đức nhin không được lại muốn cau mày. Hần là nhận được lời mời, nhưng hần cũng không có mặt mũi đi tham gia, trầm mặc chốc lát hần mới nói: - Đến lúc đó, anh đại biểu tôi dự họp một chút, tôi làm sao có thời gian từ Bắc Kinh bay qua đó?

※※※※※

Bộ môn vi điện tử ở các trường đại học trong nước hiện nay chỉ có tám chín sở, lại thêm hai Sở Nghiên cứu của Viện hàn lâm Khoa học Trung Quốc.

Trước năm 96, hàng năm toàn quốc tổng cộng cũng bồi dưỡng không đến 100 thạc sĩ, học sĩ chuyên nghiệp vi điện tử.

Mấy năm nay tích lũy lại, công trình sư chuyên nghiệp thiết kế cùng công nghệ vi điện tử thông qua trường chính quy bồi dưỡng ra cũng không đến 1000 người.

Không nói đến nước ngoài đối với quốc nội tiến hành nghiêm ngặt phong tỏa trên kỹ thuật và thiết bị, hơn nghìn nhân viên kỹ thuật công trình chỉ bằng vào tiêu chuẩn kỹ thuật vốn có sẽ không quá vững vàng, đặc biệt là nhân viên công nghệ, thiết kế vi điện tử rất thiếu thốn, cũng còn xa mới đủ để chèo chống sản nghiệp cơ sở mạch tổ hợp trong nước —— thật ra một lần cuối cùng kiến thiết xưởng tinh viên thất bại, nguyên nhân chính yếu là bởi vì không có đủ nhân viên kỹ thuật công trình hợp cách.

Bước ngoặt cũng vừa vặn cho là Cẩm Hồ khởi động kế hoạch Vườn Sồi.

Cẩm Hồ không chỉ từ hải ngoại chiêu mộ đại lượng nhân viên thiết kế vi điện tử. Đương nhiên rồi, nhân viên kỹ thuật công trình chuyên nghiệp vi điện tử trong nước cũng bị họ chiêu mộ được một bộ phận khá nhiều. Cẩm Hồ còn tại nội bộ ra sức bồi dưỡng nhân viên thiết kế —— phương diện công nghệ, vì thành lập Trung Tinh Vi Tâm, Liễu Chí Thành liền từ Đông Nam Á, Đài Loan lôi kéo gần 200 nhân viên kỹ thuật công trình trung cao cấp trở về, cũng tại nội bộ đại lượng tiến hành bồi dưỡng nhân tài. Có thể nói, lúc này trọng tâm của toàn bộ sản nghiệp cơ sở mạch tổ hợp trong nước đều tại Cẩm Hồ.

Dịch Vân Phi nói trong nước muốn phát triển sản nghiệp cơ sở mạch tổ hợp phải đợi Cẩm Hồ ra bên ngoài chuyển vận nhân tài, những lời này không hư chút nào.

Trừ điều đó ra, Cẩm Hồ từ khi khởi động kế hoạch Vườn Sồi đã bắt đầu ủng hộ Đại học Đông Hải, Học viện Bưu Điện Kiến Nghiệp phát triển bộ môn vi điện tử.

Năm 97, đại học Đông Hải từ Cẩm Hồ nhận được ủng hộ 50 triệu kiến thiết ngành học, năm 98, ủng hộ kiến thiết ngành học vượt quá 100 triệu, nửa năm đầu năm 99, ủng hộ kiến thiết ngành học vượt qua 80 triệu, trong số tiền ủng hộ này, gần một nửa đều dùng tại kiến thiết bộ môn vi điện tử, nhưng đối với bộ môn vi điện tử của đại học Đông Hải đề thăng lớn nhất vẫn là chế độ song đạo sư mà Vườn Sồi thực hiện.

Bồi dưỡng nhân tài bộ môn Vi điện tử ỷ lại vào trình độ của thầy hướng dẫn, bởi sản nghiệp cơ sở thiết bị điện tổng thể trong nước phát triển rất lạc hậu, dẫn đến trình độ dạy học trong nước so sánh với các quốc gia phát triển Âu Mỹ có chênh lệch rất lớn.

Cẩm Hồ khởi độ kế hoạch trăm người từ hải ngoại tuyển dụng nhân tài kỹ thuật hàng đầu, những nhân tài này mới có thể tính là thầy hợp cách để bồi dưỡng nhân tài bộ môn vi điện tử, huống chi Vườn Sồi có thiết bị thực nghiệm cùng nền tảng thiết kế nhất lưu trước mắt, cùng với rất nhiều cơ hội công tác thực tiễn.

Nếu không phải Cẩm Hồ ngay từ đầu dùng viên đạn bạc bọc đường để mở đường, các thầy giáo của bộ môn vi điện tử ĐH Đông Hải sẽ là người thứ nhất nhảy ra phản đối chế độ song đạo sư, cho dù có viên đạn bạc bọc đường mở đường, các giảng sư, giáo sư bộ môn vi điện tử khoa công trình điện tử của ĐH Đông Hải cũng tiếp nhận áp lực rất lớn, cũng thúc đẩy đại học Đông Hải đại quy mô từ hải ngoại tiến cử nhân tài nghiên cứu khoa học dạy học với cấp bậc cao.

Trước năm 96, trình độ bộ môn vi điện tử của đại học Đông Hải trong số tám chín trường đại học trong nước cũng chỉ có thể tính trung bình, nhưng đến năm 98, Phục Tuyền, Thanh Hoa tuyệt không dám tranh tên tuổi đệ nhất trong bộ môn Vi điện tử với ĐH Đông Hải.

Năm 98 bộ môn vi điện tử của ĐH Đông Hải cùng các cơ cấu nghiên cứu như trung tâm ứng dụng thiết kế thiết bị điện tổng thể chuyên dụng ĐH Đông Hải tổng cộng tuyển nhận thạc sĩ, tiến sĩ nghiên cứu sinh vượt qua 140 người, còn thiết lập hai bộ môn chính quy là công nghệ cùng thiết kế vi điện tử, chiếm đến 60% tổng nhân số thạc sĩ của bộ môn vi điện tử toàn quốc.

Năm nay, trên bộ môn vi điện tử đại học Đông Hải có dã tâm lớn hơn nữa, rút bộ môn vi điện tử ra khỏi Khoa Công trình điện tử, thành lập Học viện vi điện tử độc lập.

Quyết định này của đại học Đông Hải nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Bộ uỷ TW như Bộ Giáo Dục, Bộ Khoa học Công nghệ cùng với Chính phủ địa phương, Bộ uỷ TW có ủng hộ mạnh, vàng thật bạc thật có thể móc ra cũng khá hữu hạn, tổng cộng 10 triệu coi như biểu tâm ý, dù sao các trường Thanh Hoa, Phục Tuyền đang nhìn sát sao, ủng hộ chân chính nhất là Chính phủ địa phương.

Kiến Nghiệp muốn hoàn thành mục tiêu chiến lược vĩ đại tư tưởng hành lang số, muốn xây dựng Kiến Nghiệp thành trọng trấn của sản nghiệp cơ sở mạch tổ hợp trong nước, vĩnh viễn đoạt lấy danh xưng Thung lũng điện tử Trung Quốc từ trong tay Trung Quan Thôn, ba cấp tỉnh, thị, khu cao tân Chính phủ tổng cộng chi 200 triệu cho ĐH Đông Hải dùng vào kiến thiết Học viện vi điện tử.

200 triệu là khái niệm gì chứ?

1053. Chương 1055: Nhiều Lần Phá Vỡ Gian Tình

Sở hữu tổng số sư sinh vượt quá 28000 người, năm 98 đại học Đông Hải từ Bộ Giáo Dục cùng với Chính phủ địa phương nhận được tổng số chỉ 200 triệu.

Sau khi Chu Hưng Đông đi, Cát Kiến Đức uể oải nhắm mắt lại, phía sau đại học Đông Hải thành lập Học viện vi điện tử chính là Cẩm Hồ đang ra sức thúc đẩy.

Đại học Đông Hải cam kết thủ tịch khoa học gia Vườn Sồi là Đàm Vân Tùng, tổng giám đốc Trung Tinh Vi Tâm là Liễu Chí Thành đảm nhiệm viện trưởng danh dự của Học viện Vi điện tử, mà viện trưởng Học viện Vi điện tử Hàn Cách đồng thời kiêm nhiệm thủ tịch khoa học gia Vườn Sồi, thủ tịch công trình sư đệ tứ của Vườn Sồi. Học viện Vi điện tử có hơn phân nửa giáo sư, giảng sư đều đến từ Vườn Sồi, Trung Tinh Vi Tâm, các nghiên cứu viên cùng nhân viên kỹ thuật công trình cao cấp của các xí nghiệp như vi điện tử Ái Đạt thì kiêm chức.

Mấy năm nay, quốc nội vẫn đang kêu gọi muốn đi trên con đường “Săn học nghiên nhất thể”, các thành phố chân chính có thể đi đến một bước này lại cực kỳ hữu hạn, mà Kiến Nghiệp lại đặc biệt chói mắt.

Nhân tài, kỹ thuật của Kiến Nghiệp có ưu thế càng rõ ràng, xí nghiệp nội ngoại tự tự nhiên lại càng khả năng lựa chọn xây dựng, thành lập cơ cấu nghiên cứu.

Lúc này Bộ Giáo Dục, Bộ Khoa học Công nghệ vừa mới bắt đầu quy hoạch muốn lựa chọn một số viện sở của trường đại học, cùng cơ cấu nghiên cứu thiết lập cơ sở bồi dưỡng nhân tài mạch tổ hợp, còn không biết lúc nào mới có hành động thực tế. TP.Kiến Nghiệp cũng đã bước được bước tiến lớn như vậy rồi.

Cũng không chỉ có đại học Đông Hải thành lập Học viện Vi điện tử, kiến thiết bộ môn vi điện tử cũng được tăng cường rất lớn, bốn trường đại học trọng điểm ở trong TP.Kiến Nghiệp như ĐH Sư phạm Kiến Nghiệp, ĐH Sư Phạm Đông Hải cũng trong hai năm nay thiết lập bộ môn nghiên cứu sinh thiết kế cùng công nghệ vi điện tử.

Ai là người phía sau thúc đẩy lớn nhất? Cát Kiến Đức cũng không thể trọn tròn mắt nói không phải là Cẩm Hồ.

Cẩm Hồ có thể lật đổ sao?

Trong lòng Cát Kiến Đức đưa ra một vấn đề rất lớn, trừ phi có thể tìm được chỗ thiếu sót trí mạng của họ, bằng không thì gần như không thể hãm hại, chèn ép, chỉ sợ có bao nhiêu người phản đối Cẩm Hồ, sẽ có càng nhiều người hơn đứng ra ủng hộ Cẩm Hồ.

Cát Kiến Đức cũng đang suy nghĩ nghi thức khánh thành Học viện Vi điện tử Đông Hải mình cũng chỉ đi một chút có thể thích hợp hay không.

Mặc dù điện tử NEC phái hơn 50 nhân viên kỹ thuật công trình của Nhật Bản đến Hoa Hạ NEC để hiệp trợ xây dựng cùng với phụ trách hoạt động sau khi xây dựng, nhưng tuyệt không đồng ý đáp ứng hỗ trợ bồi dưỡng công trình sư bản thổ. Bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật công trình bản thổ của Hoa Hạ NEC cũng dựa vào Học viện Vi điện tử Đông Hải —— 30 thạc sĩ công trình mà Hoa Hạ NEC phê chuẩn lần này phải vào Học viện Vi điện tử Đông Hải học tập rồi.

Trong lòng Cát Kiến Đức rất không muốn tham gia nghi thức khánh thành này, nhưng không tham gia, ai biết người khác ở sau lưng sẽ nghị luận ra sao? Người phía dưới nghị luận thì nghị luận đi, người ở trên thì sao? Ngoại trừ Chính phủ địa phương, Bộ Giáo Dục, Bộ Khoa học Công nghệ đều sẽ có cao tăng dự thính.

Nghĩ như vậy, Cát Kiến Đức gọi điện thoại cho Chu Hưng Đông, nói cho hắn: - Về Học viện Vi điện tử Đông Hải, tôi sẽ dành thời gian bay đến Kiến Nghiệp một chuyến. . .

Cúp máy, hắn hận không thể đập vỡ tan điện thoại trong tay.

Thừa Trí viên Hán Nam động của TP.Seoul Hàn Quốc xem như nơi ở của Lý Bình Cát, người sáng lập SamSung, xem như nơi chiêu đãi tân khách cao cấp cùng phòng làm việc cá nhân của Lý Kiện Hi, nhân vật linh hồn phía sau màn của SamSung, được dân chúng Hàn Quốc coi là “thánh địa” của SamSung.

Lý Tại Thù ngẩng đầu nhìn bức tranh treo trên vách tường, là một tác phẩm tiêu biểu cho nghệ thuật hiện đại, ông ta thủy chung không thể thưởng thức cái đẹp đại biểu bởi những đường cong mất trật tự cùng bao nhiêu hình vẽ này. Ông ta về Seoul đã hai ngày, trong lòng bị cảm giác dày vò, phát triển thị trường Trung Quốc cũng không thuận lợi như trong mong muốn trước đó.

Cánh cửa sổ bằng ngọc trạm hình cảnh mai nhật bị người từ bên ngoài đẩy ra, Lý Tại Thù nhìn Lý Kiện Hi mặt trầm như nước đứng lên, hắn vội vàng chuyển tới ngồi chồm hổm trước cửa. - Chú...

- Ừm... Lý Kiện Hi đã đến tuổi trung niên mặc trang phục truyền thống màu xanh đen, ánh mắt lấp lánh nhìn Lý Tại Thù một lúc mới đi vào ngồi xuống: - Hình Dư ở Trung Quốc có khỏe không?

Lý Tại Thù không rõ lắm việc của Hình Dư tại Kiến Nghiệp cho người trong gia tộc biết thì sau đó sẽ xảy ra việc gì, hần dè dặt nói: - Hình Dư, nó... hơi tùy hứng.

- À, là quá tùy hứng rồi, chỉ tại ta nuông chiều nó quá. Lý Kiện Hi miệng thì nói như vậy, trên mặt vẫn khẽ mỉm cười, ông ta cũng không để ý đến tùy hứng mà Lý Tại Thù nói là cái gì, nhưng lại nhớ tới một số hành động tùy hứng của của Hình Dư tại Seoul, còn nói thêm: - Ta tính đến Trung Quốc một lần, tình huống của Trung Quốc hình như gay go hơn so với trong tưởng tượng.

- Đều là cháu thất trách!

Lý Tại Thù ngồi chồm hồm cúi đầu đến tận đầu gối nhận tội.

- Ài. Lý Kiện Hi phát tay nói: - Bên tổng bộ đã coi thường rồi, ta rất thích một câu nói của Mao Trạch Đông: trên chiến lược khinh thường địch nhân, trên chiến thuật phải coi trọng địch nhân – trên chiến thuật chúng ta cũng không coi trọng đối thủ cạnh tranh, thậm chí cũng không ý thức được Trung Quốc sẽ có xí nghiệp có thể hình thành uy hiếp cạnh tranh đối với nghiệp vụ của SamSung...

Trong ngành truyền ra, sau khi Trung Tinh Vi Tâm từ TI giới thiệu xuất khẩu kỹ thuật tinh viên 0. 25/0. 18 micron, ngoại trừ các xưởng tinh viên của Châu Á, cảm giác nguy cơ nghiêm trọng nhất phải tính đến cả SamSung rồi.

Trong kế hoạch quét khởi chinh thể của SamSung, điện tử SamSung muốn chiếm địa vị nòng cốt, mà ở trong nội bộ điện tử SamSung lại lấy điện tử tiêu dùng cùng điện tử thông tin cá nhân cùng sản phẩm chip làm nòng cốt.

Mặc dù điện tử SamSung kiên trì thực thi chiến lược marketing chinh thể, chú ý đến đề thăng thành tựu của thị trường toàn cầu một cách tổng thể, nhưng thị trường Trung Quốc ở trong bản đồ chiến lược của điện tử SamSung lại quan trọng nhất.

Trong tư tưởng của Lý Kiện Hi, chương môn nhân sau màn của SamSung, điện tử SamSung trong 5 năm phải đề cao doanh thu tại thị trường Trung Quốc đến 10 tỷ USD, mà mục tiêu doanh thu toàn cầu trong 5 năm của điện tử SamSung là 40 tỷ USD.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của thị trường Trung Quốc trong bản đồ chiến lược của SamSung là quan trọng thế nào.

Từ chất bán dẫn đến màn hình máy tính, từ màn hình LCD đến CRT đa màu sắc, điện tử SamSung tổng cộng sở hữu 14 loại sản phẩm khác nhau, phân ngạch tại thị trường toàn cầu xếp trong 5 vị trí đầu tiên, trong đó màn hình LCD lá mỏng từ năm 93 tiến vào thị trường tới nay, luôn là một trong những người dẫn đầu toàn cầu.

Thế nhưng lượng tiêu thụ của những sản phẩm điện tử tiên tiến này tại thị trường Trung Quốc vẫn cực kỳ hữu hạn, không thể trên diện rộng trợ giúp điện tử SamSung mở rộng tổng doanh thu tại Trung Quốc, mà nghiệp vụ ĐTDĐ được đặt kỳ vọng rất cao vào mùa hạ năm nay dưới giáp công của ĐTDĐ bảo thạch của Khoa Vương Cao Khoa cùng ĐTDĐ nắp gấp của Cẩm Hồ, thành tựu giảm xuống rất thê lương – bởi sự khinh thường của bộ môn nghiên cứu phát triển tổng bộ Seoul, trong thời gian ngắn không thể đưa ra mẫu mã ĐTDĐ mới cứu vãn tình thế.

Sau khi Cẩm Hồ đưa ra mẫu mã ĐTDĐ nắp gấp, tổng bộ điện tử SamSung đã điều chỉnh kết cấu của nghiệp vụ đối Hoa, từ viện nghiên cứu tổng hợp của điện tử SamSung phái ra đại lượng nghiên cứu viên ủng hộ trung tâm phát triển cùng thiết kế sản phẩm thiết lập tại Kiến Nghiệp, cũng tại Trung Quốc tuyển dụng số lượng lớn nhân viên nghiên cứu, designer, để phát triển ra mặt hàng điện tử tiêu dùng cùng sản phẩm thông tin cá nhân càng thích hợp với thị trường Trung Quốc hơn.

Toàn bộ điều chỉnh đều không có khả năng phát huy hiệu quả dưng sào thấy bóng, điện tử SamSung vẫn tin tưởng thực lực kỹ thuật của mình có thể cứu vãn tình thế xấu, đầu từng nghĩ đến qua một tháng liền truyền

ra tin tức Trung Tinh Vi Tâm sắp từ trong tay TI thu được kỹ thuật tinh vi tiên tiến 0. 18 micron.

Xưởng tinh vi dưới cờ của SamSung mặc dù cũng có nghiệp vụ OEM, nhưng từ năm 97 đến nay, sau khi điều chỉnh nghiệp vụ càng nhiều là thỏa mãn sản xuất chip của nội bộ SamSung. Tin tức này không tạo thành kích thích lớn đối với điện tử SamSung, điều khiến SamSung cảm thấy uy hiếp chính là tin tức ẩn dấu phía sau tin tức này: Cẩm Hồ tại căn cứ thực nghiệm ESS của Mỹ đã nắm giữ kỹ thuật chip băng tần cơ sở.

SamSung hai lần khởi xưởng trùng kích đối với kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDĐ, hai lần đều bình bại kích gậy.

Bên ngoài đối với việc ESS có thể chân chính nắm giữ kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDĐ hay không vẫn chỉ giữ thái độ hoài nghi là phổ biến, trong lòng cao tầng SamSung lại hết sức lo lắng, họ cũng không mất mũi công khai đi đánh giá suy đoán của bên ngoài đối với việc ESS có thực sự nắm giữ kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDĐ hay không.

※※※

Lý Tại Thù rời khỏi Thừa Trí viên, Kim Nam Dũng ở trong xe chờ hần – lần này Kim Nam Dũng đi cùng hần về Hàn Quốc là tham gia thảo luận đối sách đối với thị trường Trung Quốc, chỉ là hần không có tư cách vào Thừa Trí viên.

Lý Tại Thù lên xe, phân phó tài xế đưa hần cùng với Kim Nam Dũng đến khách sạn Hoan Trường, một khách sạn nổi tiếng lân cận Hán Nam động. Hần muốn đi đến đó thả lỏng một chút.

- Hội trưởng Lý có đánh giá gì đối với nghiệp vụ Trung Quốc? - Kim Nam Dũng hỏi.

- Sắp tới ông ấy sẽ đến Trung Quốc, sẽ không có tin tức khác tiết lộ ra nữa. Lý Tại Thù nói: - Bản tính của ông ấy là như vậy, cho dù trong lòng có điều bất mãn đối với anh, anh vẫn cảm giác được muốn đi liều mạng cho ông ấy. Cảm giác đi vào Thừa Trí viên thật không dễ chịu, người của tổng bộ lại không quen toàn bộ đối với nghiệp vụ Trung Quốc, chỉ ở chỗ này chỉ huy lung tung...

- Hội trưởng Lý có thể lần thứ hai sẽ gánh lấy trọng trách hay không? - Kim Nam Dũng hỏi.

- Không rõ lắm, ba năm trước đây ông ấy ở trước công chúng từ toàn bộ chức vụ, nếu như ông ấy cho rằng ở phía sau màn điều khiển còn có thể nắm chặt tình thế, hơn phân nửa sẽ không sẵn lòng đứng ra tiếp thu phê bình của công chúng.

Lý Tại Thù nói, hần nhắm mắt lại xoa huyết Thái Dương, lại hỏi: - Anh cho rằng Cẩm Hồ có khả năng khai phát ra chip băng tần cơ sở không?

- Rất khó phán đoán.

Kim Nam Dũng cau mày, hần nghĩ đến thiếu niên kiêu ngạo ba năm trước đây gặp ở ngô Học Phủ ĐH Đông Hải, khuôn mặt này khiến người khác muốn quên cũng không thể quên được. Hần theo thường lệ nhéo nhéo mũi: - Nghiên cứu phát triển chip băng tần cơ sở của Cẩm Hồ vẫn là do căn cứ thực nghiệm ESS của nó tại Mỹ tiến hành, hai năm nay ESS đích xác vẫn đang chiêu mộ chuyên gia về phương diện chip băng tần cơ sở, lần này lại tại phòng thí nghiệm ESS chính thức thành lập bộ môn nghiên cứu phát triển chip ĐTDĐ. . Có thể là vì nó trong đàm phán cùng TI chiếm chủ động mà phô trương thanh thế. TI đề cao tỉ lệ nắm giữ cổ phần đối với Trung Tinh Vi Tâm đến 15%, có 5% cổ phần thuận mua —— điều này nói rõ TI cũng không rõ lắm Cẩm Hồ có chân chính nắm giữ kỹ thuật chip băng tần cơ sở hay không.

- Ngoại trừ SamSung chúng ta, anh nói Motorola, Nokia có cảm nhận được một số uy hiếp hay không? - Lý Tại Thù hỏi.

- Cho dù có thì so với dĩ vãng càng trọng thị hơn. Kim Nam Dũng nói: - Sau tháng 7, Motorola, Nokia đều lần lượt đưa ra mẫu mã ĐTDĐ thương vụ cao đoạn mới tại Trung Quốc, cũng tăng cường lực lượng nghiên cứu phát triển tại Trung Quốc —— người thường nhìn Trung Quốc, cảm thấy Trung Quốc còn tương đối kém phát triển, người chân chính nghiên cứu thấu triệt đối với Trung Quốc thì đều biết, gần một nửa tài sản xã hội của Trung Quốc tập trung trong tay chưa đến 1/10 số người...

- Đây là lý luận “100 triệu người” của anh? - Lý Tại Thù cười nói.

- Không phải là lý luận của tôi, rất nhiều người đều rõ ràng thấy được điểm này, chỉ là phần lớn người Trung Quốc còn không rõ chân tướng mà thôi. . . , Kim Nam Dũng nói.

Lý Tại Thù khẽ cười, SamSung nhằm vào tầng lớp giàu có của Trung Quốc phát triển nghiệp vụ ĐTĐĐ cũng là căn cứ vào nhận thức như vậy, thị trường hình thành từ quy mô trên 100 triệu người, bất kể phát triển sản nghiệp gì đều đủ.

Ở trên thị trường Trung Quốc, có uy hiếp đối với SamSung không phải là các xí nghiệp điện tử Trung Quốc chỉ biết liều mạng hạ thấp giá đi giành phần ngạch thị trường, vừa vặn là Cẩm Hồ cũng như SamSung thấy được tồn tại của thị trường tiêu dùng 100 triệu người giàu có của Trung Quốc, chuyên tâm vào khai phát sản phẩm điện tử tiêu dùng trung cao đoạn.

Cẩm Hồ như vậy uy hiếp đối với SamSung quá lớn, Lý Tại Thù nghĩ như vậy, trên mặt mặc dù còn tươi cười, nhưng mơ hồ lại thấy đau đầu.

- Tôi nghe người của tổng bộ nói, viện nghiên cứu tổng hợp khả năng sẽ một lần nữa khởi động lại nghiên cứu phát triển chip băng tần cơ sở? - Kim Nam Dũng hỏi.

- Chú tôi đánh giá những ý nghĩ này là ý nghĩ ngu xuẩn! - Lý Tại Thù nói.

- A... Kim Nam Dũng hơi sững sốt: - Tôi còn tưởng rằng sẽ có một phen tranh luận chứ, thì ra trong lòng hội trưởng Lý sớm có phán đoán rồi.

- Chúng ta đã bỏ qua thời cơ từ đầu khai phát chip băng tần cơ sở rồi, lẽ nào cảm giác được uy hiếp của Cẩm Hồ, liền muốn nhắm mắt theo đuôi để cho người ta dắt mũi đi sao?

Giọng Lý Tại Thù hơi trở nên gay gắt, hẳn muốn phát tiết một chút bất mãn đối với một số quan liêu của tổng bộ.

Kim Nam Dũng gật đầu, nghiên cứu phát triển chip băng tần cơ sở không có khả năng giải quyết trong chốc lát, cho dù có thể thành phẩm, nghiên cứu phát triển ra trước tiên cũng chỉ có thể là chip băng tần cơ sở trung đề giai — năm 98, trong điều chỉnh chiến lược sản phẩm của SamSung, đã minh xác tạm thời vứt bỏ phát triển sản phẩm điện tử trung đề đoạn, khai phát ra chip băng tần cơ sở trung đề giai đầu tiên liền đánh mất thị trường của nội bộ SamSung, bản thân chip băng tần cơ sở SamSung khai phát ra không dùng, thì làm sao có thể thuyết phục được các cửa hàng ĐTĐĐ của nó chọn dùng? Nếu là im lặng khai phát chip băng tần cơ sở cao giai tương đối có quy cách cùng các công ty như TI, Infineon, chu kỳ khai phát sẽ rất dài, đầu tư rất lớn, mà phiêu lưu lại rất cao..

Mặc dù Cẩm Hồ tại thị trường hải ngoại tung ra sản phẩm điện tử trung cao đoạn, nhưng tại thị trường Trung Quốc, sản phẩm đề đoạn của Cẩm Hồ vẫn chiếm tỉ lệ tương đối lớn, cho nên chip băng tần cơ sở khai phát ra đầu tiên có thể do ĐTĐĐ đề đoạn dưới cờ của nó chọn dùng, cũng phổ biến với các cửa hàng ĐTĐĐ khác của Trung Quốc. Có thị trường rồi, sẽ có lợi nhuận, có lợi nhuận là có thể tiếp tục tiến hành đầu tư kỹ thuật, bắt kịp chênh lệch với các sản phẩm chip băng tần cơ sở cao giai.

Đành phải thừa nhận, chỉ ít tại thị trường Trung Quốc, Cẩm Hồ có ưu thế rõ ràng hơn SamSung, lúc này muốn tránh khỏi bị Cẩm Hồ dắt mũi đi, cho dù muốn vật lộn đánh ngã Cẩm Hồ, khi đó, SamSung cũng sẽ bị các ông trùm ĐTĐĐ khác bỏ xa phía sau — trên thị trường, cho tới bây giờ cũng không phải chỗ dành cho hai đối thủ cạnh tranh bóp nhau.

Bắc bán cầu, còn thừa lại cái đuôi của mùa hè nắng gắt còn chưa núp đi, Perth tây Australia lại là một mùa đông lạnh giá nhất trong một năm.

Sau khi Dịch Đan Thanh đến Perth đã mua một căn nhà, ở trong khu sa hoa phía tây nam Perth, khu dân cư nằm trên sườn núi Tân Hải, có thể trông thấy mặt nước biển xanh thẳm ở ngoài cảng Perth.

Vào trong phòng, Vệ Lan trút xuống chiếc áo khoác bằng vải nỉ màu đỏ, lộ ra áo sơ mi cổ lật màu đen bên trong, áo hơi bó, làm eo cô có vẻ thêm thon nhỏ, chiếc váy đen bằng gấm cao đến đầu gối, đôi tất chân màu da cùng giày cao đế nhọn màu đen sáng bóng, tóc để đến vai tết thành búi, trang phục hoàn toàn của dân công sở, còn có thêm mùi vị lãnh diễm bức nhân.

- Ngây ngốc nhìn cái gì? - Vệ Lan quay đầu lại nhìn Trương Khác.

- Thật nên chụp lại hình dạng ngốc nghếch của chị ở trong trường rồi đem cho chị xem. Trương Khác ném áo khoác lên ghế sofa: - Thật không nên cho chị đi theo Đan Thanh qua đây, biến hóa quá lớn đi.

“ . . .” Vệ Lan khẽ nhếch nụ cười nơi khóe miệng, nụ cười rất ngọt, cô nghiêng đầu xỏ tóc xuống, tóc hơi quăn, gương mặt ửng đỏ, khôi phục lại vẻ điềm đạm cùng khả ái mà Trương Khác quen thuộc: - Ở trong công ty, không thể như tiểu cô nương được, nhất định phải trang phục như vậy mà.

Cả kỳ nghỉ hè, Vệ Lan đều cùng với Dịch Đan Thanh ở Perth, Trương Khác cũng bị ai nhận thức được, Vệ Lan thân với Dịch Đan Thanh còn hơn cả mình, thực sự là rất khó lý giải tình nghĩa giữa phụ nữ. Có thể ở trong cảm nhận của Vệ Lan, địa vị của Dịch Đan Thanh thậm chí còn trên cả cha mẹ cô.

Vừa rời từ sân bay qua đây, còn nghe Vệ Lan ở trong điện thoại thảo luận với Dịch Đan Thanh việc muốn chuyển tới đại học Perth.

Buổi chiều Dịch Đan Thanh đã hẹn sẵn có công chuyện, Vệ Lan đến sân bay đón y về nơi ở. Bọn Phó Tuấn đều ở trong khách sạn gần xã khu. Trương Khác lười nhác ngồi ở trên ghế sofa cũng không muốn nhúc nhích gì hết, nhìn Vệ Lan thu dọn áo khoác của mình và của cô.

Từ nước Mỹ bay đến Perth, ở giữa trung chuyển tại Sydney, cuối cùng hết 18 giờ đồng hồ. Mặc cho Trương Khác tinh lực dồi dào, sau khi đến Perth vẫn rất uể oải.

- Nếu không em lên lầu nghỉ ngơi trước đi, chị Đan Thanh còn phải mất một lúc nữa mới có thể trở về. Buổi tối em định ăn cái gì, chị sẽ tới chuẩn bị cho? Vệ Lan chỉ vào thang lầu, lại vừa cười vừa nói: - Phòng ngủ bên trái cầu thang là phòng của chị Đan Thanh, em đừng có mà đi nhầm.

- Ăn đại cái gì thanh đạm cũng được. Đợi em ngủ một giấc đi, nói không chừng có thể giúp chị làm việc.

Trương Khác vịn cầu thang lên lầu, phòng của Dịch Đan Thanh có cái mùi thơm khiến người mê luyến. Đứng ở phía trước cửa sổ, có thể thấy được mặt biển xanh thẳm ở xa xa. Một nơi ở xa hoa như vậy, giá tại Perth cũng không đến 200.000 USD. nghỉ ngơi mấy năm, kinh tế Perth bởi vì nhu cầu quảng sắt tăng vọt mà lớn mạnh vượt bậc, nơi ở như vậy có lẽ không dưới 2 triệu USD rồi.

Có người lấy “ngọt ngào” để hình dung giấc ngủ cũng rất thỏa đáng. Ôm chăn mà ngủ, cảm thấy mũi hơi ngứa, Trương Khác mở mắt tỉnh lại, nhìn Dịch Đan Thanh nửa ngồi xỏm trước giường. Trong phòng hơi tối, bên ngoài đã bị bóng đêm bao phủ. Đèn hải đăng bên ngoài phát ra ánh sáng êm dịu xuyên thấu vào trong, làm cho gương mặt xinh đẹp của Dịch Đan Thanh càng nổi bật trong bóng đêm.

- Mấy giờ rồi? - Trương Khác nhớ kỹ lúc mình ngủ mới chỉ 2h chiều.

- Sắp 11 giờ rồi, nếu cậu không tỉnh lại, tôi và Vệ Lan chắc phải chết đói trước bàn ăn mất thôi.

Dịch Đan Thanh cười nói, nhin không được thân thiết vượt gương mặt của y, có người yêu cảm giác thật tốt.

Trương Khác ngáp cái muốn ngồi dậy, rồi lại lười biếng nằm xuống: - Thức dậy thật đúng là việc đau khổ, để em nằm thêm 5 phút nữa đi...

Dịch Đan Thanh thò bàn tay hơi lạnh vuốt bộ ngực đánh trần của Trương Khác: - Ai cho cậu cởi trần nằm trên giường của tôi, gian phòng thơm phức lại nhiễm mùi hôi của nam nhân thôi rồi, phải mở cửa sổ hết mấy ngày mới tan hết mùi đấy.

- Có thích mùi này hay không? Trương Khác thò tay từ dưới chăn ôm lấy eo Dịch Đan Thanh, vừa mềm vừa co dãn, cảm giác thật tốt. Y hơi dùng sức, làm Dịch Đan Thanh nằm nghiêng người lên giường, khẽ hôn một cái lên môi cô: - Cả ngày nay có nhớ em không?

- Cậu cứ tự kỷ đi. Dịch Đan Thanh cười duyên: - Ở Perth bạn như một con chó, nhiều lắm thỉnh thoảng nghĩ đến cậu thôi. Rồi cô lại không nhin được dán mặt mình lên mặt Trương Khác.

- Có muốn ngủ với em một lúc không? Trương Khác mở chăn ra, để cho Dịch Đan Thanh mặc áo sơ mi chui vào: - Để Vệ Lan chết đói ở dưới lầu đi.

- Cậu đúng là đồ không có lương tâm. Địch Đan Thanh khê cần môi Trương Khác hôn, rồi kéo y dậy ngồi xuống, lại nhặt lên y phục trên sàn nhà: - Tôi hầu hạ cậu mặc quần áo...

Rồi Địch Đan Thanh nghiêm túc cài vào cúc áo sơ mi, giữ tung quần cho Trương Khác sỏ chân vào, nhìn giữa hai chân Trương Khác cứng lên như cọc gỗ, cô nắm nó vào lòng bàn tay xoay hai vòng, nhìn Trương Khác chịu không nổi nhếch miệng, cô cười dí dỏm, bảo y ngồi dậy mặc quần lại, lại cách quần lót nhét cọc thịt vào trong, kéo khóa lại, nó vẫn trôi lên một cục, cô nhíu mày cười nói: - Thật xấu!

Trương Khác thì buồn bực, Địch Đan Thanh trong công tác lãnh diễm mà tác phong cứng rắn không còn thấy nữa, chỉ còn lại một cô gái xinh đẹp quyến rũ, chọc người trù mến, một chốc cọc thịt có thể xù xuống mới là lạ đấy. Y nắm lấy bàn tay non mềm của Địch Đan Thanh, hỏi: - Làm sao đây, nếu không phải làm một chút?

- Vệ Lan còn đang ở dưới lầu chờ cùng nhau ăn cơm tối đấy. Địch Đan Thanh cười nói: - Tự cậu nghĩ biện pháp đi, tôi cáo lui trước.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động lên lầu, một hồi Vệ Lan đi qua cửa phòng, nói: - Tôi mà ngờ nghếch chờ hai người ăn cơm, không chừng hóa đá mất —— tôi đã ăn xong rồi, hiện tại đi tắm đây.

Tiếp theo liền nghe thấy thanh âm cô đi vào phòng ngủ sát vách.

Trương Khác cũng mặc kệ cọc thịt gỗ lên quá khó coi, liền cùng Địch Đan Thanh đi xuống lầu. Khi không nghĩ đến việc này, đi xuống lầu liền bình phục bình thường. Trương Khác cũng đang đói đến meo bụng. Ăn cơm xong, cùng Địch Đan Thanh ôm nhau ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện, tự nhiên cũng sẽ nói tới việc phát triển nghiệp vụ của tây Australia.

1054. Chương 1056: Cảnh Xuân Sạ Tiết

Bên Perth đã thu mua công ty khai thác mỏ công nghiệp Úc Khắc Cát, là công ty quặng sắt đã đưa ra thị trường của tây Australia, Úc Khắc Cát là công ty nhỏ không đáng để mắt tới. Khi bị thương vụ Cẩm Hồ thu mua, giá mỗi cổ phiếu chỉ có 4 cent, cũng thông qua Úc Khắc Cát xin Chính phủ tây Australia quyền tìm mỏ tại địa khu Pilbara khoảng chừng 80.000 km².

Mặc dù địa khu Pilbara là khu quặng sắt nổi tiếng nhất ở tây Australia, nhưng bởi tính lũng đoạn của hai tập đoàn khai khoáng lớn thứ 2 và thứ 3 thế giới là Rio Tinto cùng BHP Billiton tại khu vực Pilbara đã đặt chân 40 năm, trong ngành đều tin tưởng quặng sắt có giá trị nhất của khu vực này đều đã bị hai tập đoàn này chiếm đi, khu vực còn lại cũng bị hai tập đoàn này sơ khám qua một lần (những cơ quan nghiên cứu này hoàn toàn không suy nghĩ đến tính trở cùng thói quan liêu của kẻ lũng đoạn là khá kinh khủng), lại thêm chính sách gần đây của chính phủ Australia hấp dẫn, cổ vũ người Hoa di dân đến Australia đi học, cư trú cùng đầu tư, thông qua Úc Khắc Cát tại khu vực này xin giấy phép tìm mỏ với diện tích lớn, cũng không phải đối mặt với rắc rối quá lớn.

Công tác khảo sát chân chính còn phải đợi công ty khảo sát dưới cờ tập đoàn luyện kim Trung Quốc cùng công ty khảo sát khoáng sản tại địa phương tây Australia đăng kí thành lập công ty hợp doanh khảo sát, sau đó mới có thể triển khai. Trong công ty khảo sát hợp doanh, thương vụ Cẩm Hồ cũng sẽ nắm giữ tỉ lệ cổ phần nhất định, sẽ không nhiều lắm, chỉ cần bảo trì lực ảnh hưởng nhất định là đủ rồi. Nhưng còn phải đợi một đoạn thời gian mới có tiến triển thực tế.

Trong khoảng thời gian này, hải vận Nam Dương đã mở đường biển hải vận khoáng sản từ tây Australia đến cảng Văn Châu. Lượng vận tải của đường biển lúc này còn rất có hạn. Một chiếc thuyền khoáng sản 10 vạn tấn, hàng năm cũng chỉ có lượng vận chuyển 40 vạn tấn. Cũng chỉ có quy mô lớn như vậy rồi, muốn chen vào hệ thống vận chuyển dưới sự khống chế nghiêm mật của tài phiệt Nhật hệ cùng với hai tập đoàn khoáng sản Rio Tinto cùng BHP Billiton cũng hết sức trắc trở, lượng vận chuyển 300.000 tấn cũng mất nhiều sức, then chốt vẫn là đầu tư vốn lớn thành lập hệ thống vận chuyển từ khu vực khai thác mỏ đến hải cảng, mới có thể đại quy mô vận chuyển quặng sắt từ tây Australia trở về trong nước.

Lúc này chỉ là sơ bộ thành lập đường biển, không chỉ muốn tại Perth thành lập chi nhánh công ty hàng vận, còn muốn thành lập một số công ty đầu tư sản nghiệp khác, chậm rãi tại Perth hình thành quy mô với thể lực nhất định, lại tiến hành hoạt động lớn bước tiếp theo, trở lực sẽ nhỏ hơn.

Việc này, tại quốc nội Trương Khác đương nhiên cũng đều nhận được báo cáo, chỉ không hề nói đến việc này, đến Perth không phải thành thuần yêu đương vụng trộm rồi?

Một lát sau, Vệ Lan cầm khăn mặt lau tóc xuống lầu, cô thấy Dịch Đan Thanh cùng Trương Khác đang ngồi trên ghế sofa cầm giấy bút viết cái gì, liền thò đầu qua nhìn, quả thật đang bàn việc công. Cô làm mặt quỷ: - Tôi sấy khô tóc sẽ ngủ trước, mặc kệ hai người.

Nhìn Vệ Lan lên lầu, nghe được tiếng đóng cửa, Trương Khác liền ném bút lên bàn trà, cười hì hì nhìn Dịch Đan Thanh.

- Trên mặt tôi có gì hả? - Dịch Đan Thanh hỏi, nhưng cô vẫn chột dạ đỏ mặt.

- Chúng ta cũng lên lầu đi? - Trương Khác vội vã hỏi.

- Vệ Lan sẽ nghe thấy, ở chỗ này đi, nhỏ giọng chút.

Dịch Đan Thanh nói, nhìn bàn tay Trương Khác thò qua cầm má mình, tim cũng muốn tan chảy rồi.

Trương Khác hôn lên môi Dịch Đan Thanh, ngậm lấy đầu lưỡi mềm mại của cô, hôn đến đắm đuối, tình dục tựa như con sóng vỡ òa lan tràn, rất nhanh lòng nóng tình nhiệt cởi xuống y phục của cô, ngay tại phòng khách kéo xuống chiếc quần lót mê người bằng tơ đến mất cá chân, để cho cô đỡ lấy ghế sofa, đứng dựa lưng về phía mình, lộ ra cặp mông tròn trịa trắng như ngọc. . .

- A, đúng rồi, còn có một việc quên nói với hai người...

Vệ Lan mặc váy ngủ tung tăng đi xuống lầu.

————— “ . . . ” Vệ Lan vừa mới xuống góc thang lầu, ánh đèn ở phòng khách dưới lầu không rõ, chỉ thấy Trương Khác đứng hai tay đỡ lấy mông Dịch Đan Thanh. Hai người trần truồng lửa thân.

Lần trước thấy được Trương Khác đè Dịch Đan Thanh lên cửa hôn vú của cô, tròng cảnh trước mắt càng kích thích hơn. Vệ Lan còn nửa câu nói còn nhét trong cổ họng thế nào cũng không tuôn ra được, cũng quên phải dừng chân, cô đạp hụt hai bậc thang, vô ý thức nắm lấy tay vịn, thiếu chút nữa lăn xuống cầu thang.

Dịch Đan Thanh xoay người ngồi lên ghế sofa, cầm lấy y phục che lên người. Thấy Trương Khác còn lơ lửng phía dưới, Vệ Lan thì ngây ngốc nhìn chằm chằm nơi đó, - “Xấu thế không biết!” Cô cười vội vàng cầm áo sơ mi che đi nơi đó, nhưng không rút ra được cái tay đang che ngực mình, liền dí dõm đem áo cổ áo sơ mi móc lên trên đó, mới rút tay cầm y phục che ngực.

- Lại lên lẹo rồi. Vệ Lan đứng ở cầu thang, lúc này mới đỏ mặt lấy tay bịt mắt lại, lại vừa bực mình vừa buồn cười nói: - Cái nhà to như thế mà phải bắt tôi trốn đồ khốn khiếp hai người, thật không có thiên lý mà... Rồi cô chạy như trốn lên lầu.

Dịch Đan Thanh cũng cảm thấy buồn cười, vừa rồi thực sự là gấp gáp quá, chí ít cũng phải đợi Vệ Lan ngủ rồi hãy làm. Cô buông tay ra, cười nói với Trương Khác: - Cẩn thận không được sao! Rồi cô cầm lấy quần áo, muốn mặc vào.

- Hiện tại chị ấy chắc không ra nữa đâu, chúng ta tiếp tục đi. . .

Trương Khác ngồi tới gần ôm lấy Dịch Đan Thanh kéo vào lòng, tay vịn qua eo sờ xuống phía dưới.

Dịch Đan Thanh bị cắt đứt giữa chừng, hăng hái hơi giảm sút, vừa bị Trương Khác vuốt ve, người lại vô ý thức căng cứng lên, trở nên nóng hôi hổi, lại bắt đầu hứng khởi, thuận theo ngồi vào trên đùi Trương Khác, từ đỉnh đầu đến chân, toàn thân đều bị một loại mẫn cảm cực hạn thất sát lại.

- Ôi...

Để đến nơi sâu nhất, Dịch Đan Thanh cũng nhịn không được khẽ rên ra tiếng, tay chống bấp đùi Trương Khác, thích ứng một lúc mới từ từ ngồi hẳn xuống, chỗ kín co rút lại, và cứ thế ngồi xuống.

- Chị chủ động đi...

Trương Khác ngồi trở lại trên ghế sofa, phần lưng không có chỗ dựa, tay ôm bờ hông đầy đà của Dịch Đan Thanh, không thể vận động quá cố sức. Dịch Đan Thanh ôm thắt lưng Trương Khác, cặp đùi của cô dài căng, trắng nõn, kẹp lấy thắt lưng Trương Khác, thường ngày cô thích lạnh lùng, bên trong lại rất kiên cường, lúc này tuy thở gấp rên rĩ nhưng vẫn rất yếu điệu, chẳng mấy chốc thì ôm sát thắt lưng Trương Khác không động đậy nổi nữa.

Trương Khác nhìn vẻ mặt mê man phức tạp trên mặt Dịch Đan Thanh, sắc mặt hồng hào, sống mũi cao thắm mồ hôi hột, con mắt khẽ híp tỏa ra vẻ mê ly hấp dẫn tới cực điểm. Trương Khác nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cô, những cái nút lười bạo bùng, đợi hạ thể cô bớt co quắp hơn, mới đẩy ngã cô nằm lên ghế sofa.

Dịch Đan Thanh lại ôm chặt thắt lưng Trương Khác không cho y nhúc nhích, Trương Khác tay ôm eo cô – đột nhiên Dịch Đan Thanh tay chống ngực Trương Khác muốn đứng lên.

- Sao thế? - Trương Khác hỏi.

Dịch Đan Thanh tay che giữa hai chân vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Trương Khác chạy theo, nhìn Dịch Đan Thanh lỏa thân ngồi trên bồn cầu, bên dưới truyền đến tiếng nước chảy xiết.

- Đi ra ngoài đi. . .

Mặc cho Dịch Đan Thanh bình thường có mạnh mẽ, lúc này cũng chỉ có thể không chịu nổi xấu hổ mà vùi đầu giữa hai bắp đùi, mái tóc đen xỏa tung, che khuất nửa thân mình trắng trẻo, thanh âm mềm mại bảo Trương Khác đi ra ngoài.

Đối với nam nhân không chế dục vọng hơi mạnh, thể nghiệm cực hạn nhất có lẽ chính là lần lượt đưa nữ nhân chọc người triu mến lên đám mây chữ gì? Trương Khác đầu ngu như vậy nghe lời của cô liền đi ra ngoài, trái lại còn được đăng chân lân đăng đầu, y bước vào trong, gạt ra mái tóc của Dịch Đan Thanh, kéo tay cô nắm lấy nơi đó.

Dịch Đan Thanh vừa nắm tới, một lát sau mới ngẩng đầu, khôi phục lại chút ngang ngược ngày xưa, giận mắng: - Sao họ chưa bị cậu giết chết đi? Hồn của tôi cũng bị cậu làm tan đi rồi. Cô đưa tay mở vòi nước ấm của bồn tắm, chuẩn bị tắm một chút.

Trong phòng tắm dưới lầu không có đồ ngủ, Dịch Đan Thanh cùng Trương Khác tắm xong phải ở chuồng đi ra, nhìn vết tích bữa bãi trên ghế sofa, đặc biệt là trên ghế sofa bị ẩm ướt một bãi, lúc này cũng không có sức mà thu dọn nữa. Dịch Đan Thanh nhẹ nhàng ôm lấy lưng Trương Khác, ôn nhu nói: - Chuẩn bị đồ cho cậu rồi đó, lên lầu thay đi...

Hai người liền để lại một đồng bữa bãi rồi lên lầu thay đồ.

Hai người ôm nhau mà ngủ, Dịch Đan Thanh nhớ đến đồng bữa bãi trong phòng khách, trời vừa tảng sáng liền tỉnh lại, khoác áo ngủ đi xuống lầu, thấy trong phòng khách dưới lầu đã thu dọn ngăn nắp như mới, quần áo chỉnh tề xếp trên ghế sofa, chỗ vết tích ẩm ướt cũng đã được xử lý còn rất mờ.

Dịch Đan Thanh xoay người lên lầu, đẩy ra cửa phòng ngủ của Vệ Lan. Ánh nắng sớm đã chiếu vào bên trong phòng, cô nàng ngủ đưa lưng về phía cửa, không có động tĩnh gì, hình như không cảm thấy được cửa mở, cũng không biết cô xuống lầu giúp hai người thu dọn lúc nào. Dịch Đan Thanh đi qua xóc chấn lên, cũng chui vào chấn, từ phía sau khẽ ôm lấy Vệ Lan trong bộ váy ngủ bằng tơ, thấy cô còn không có động tĩnh, liền sờ soạng lên đôi gò bồng đảo mềm mại vênh cao của cô, lại nhéo nhéo nó. Lúc này Vệ Lan mới không giả bộ ngủ nữa đẩy tay Dịch Đan Thanh ra.

Vệ Lan xoay người lại, ôm lấy Dịch Đan Thanh mà ngủ, nhìn Dịch Đan Thanh trong ánh nắng sớm đặc biệt xinh đẹp, Vệ Lan giúp Dịch Đan Thanh vuốt tóc mai ra sau tai, nói: - Chị đẹp thật đấy, cả người đều dung quang toả sáng. . .

- Sau này em sẽ biết... Dịch Đan Thanh cười cười, quen tay chụp tay lên ngực Vệ Lan: - Có chuyện gì muốn nói với chị đúng không?

- Bị sợ hãi làm quên hết rồi, không tài nào nghĩ ra được. Vệ Lan nở nụ cười: - Hai người đúng là khôn khiếp, coi như em không tồn tại vậy, đèn trong phòng khách dưới lầu cũng không tắt.

- Không cần lo lắng những người khác thấy mà, ai ngờ em lại đột nhiên xuống lầu.

Địch Đan Thanh cũng hơi xấu hổ, đích thực là hơi gấp gáp: - Tiện nghi cho đôi tặc nhân của em rồi. Tay cô xoa xoa vú Vệ Lan: - Biết nghĩ đến đàn ông rồi hả?

- Ai mà như chị. Vệ Lan thụt người ra sau, lòng bàn tay Địch Đan Thanh ẩm áp, bị cô vuốt ve, lòng cũng ngứa ngáy, Vệ Lan lại hiếu kỳ hỏi: - Sao hai người như chó vậy, thế mà cũng được à?

- Sao không được? em nghĩ đàn ông... Địch Đan Thanh nở nụ cười, tay từ phía sau duỗi vào trong váy ngủ của Vệ Lan, ngón tay chạm phải da thịt trơn mềm như mỡ đông: - Tự em có nghịch chỗ đó rồi chứ? Địch Đan Thanh mò ngón tay đến chỗ quần lót giữa hai chân của Vệ Lan, đã rất ẩm ướt, như thể tắm qua dầu.

- Em không cần... Vệ Lan vùi đầu vào lòng Địch Đan Thanh, kẹp chặt hai chân không cho tay của Địch Đan Thanh lộn xộn: - Rất là khó chịu, ngủ không được mới đi xuống giúp đỡ khốn khiếp hai người thu dọn tàn cục. . . Cô lại hỏi: - Trong lòng chị thương nó ư?

- Ở trong mắt em, ái tình là giọt nước trong suốt, hình như có một chút tạp chất sẽ không còn là ái tình vốn có nữa rồi. Ở trong mắt chị, ái tình không phải là nước tinh khiết gì hết, ái tình là ở chỗ đó —— ngoại trừ cậu ấy, chị không yêu người khác được nữa. Lúc này Địch Đan Thanh cố ý làm ra vẻ mặt hung dữ: - Thỉnh thoảng biết nghĩ đến lão nương cũng coi như tiện nghi cho hần rồi, thực sự là nên hận hần đến nghiêng răng nghiêng lợi, đợi ngày nào đó lão nương chơi chán hần rồi. . . Hừ hừ!

“ . . ” Vệ Lan cười duyên, lại hỏi: - Chị Đan Thanh, chị nói em có thể yêu người khác không?

- Đến Perth cùng chị đi, rời xa tên khốn đó một chút là được rồi. Địch Đan Thanh cười nói: - Tối Perth cũng thuận tiện.

- Em cũng không muốn lên lẹo mắt nữa. Vệ Lan nở nụ cười, còn nói thêm: - Như hai con chó, hai người thật không biết xấu hổ.

※※※

Khi Trương Khác tỉnh lại thì Địch Đan Thanh đã không còn bên cạnh, không biết cô thức dậy lúc nào rồi.

Sắc trời đã sáng, thân thể thoải mái, Trương Khác đứng ở phía trước cửa sổ, dõi mắt trông về mặt biển xanh thẳm phía xa, có vài hòn đảo nhỏ được bao phủ trong rừng rậm xanh như ngọc bích phân bố ở gần biển.

Trương Khác khoác áo ngủ đi ra khỏi phòng, cả căn phòng trông như không hề có người. Xuống đến góc cầu thang, thấy quần áo của y và Đan Thanh đang xếp ngay ngắn đặt trên ghế sofa, nghĩ thầm Đan Thanh cùng Vệ Lan không đi ra ngoài, lại trở lên lầu, thấy cửa phòng ngủ của Vệ Lan hờ khép, y đẩy cửa ra nhìn thấy hai tiểu mỹ nhân đang ôm nhau, mà mắt mở hâu hấu.

- Cậu lên rồi hả? Địch Đan Thanh đuổi đuổi người ngồi dậy: - Sáng sớm dậy thu dọn dưới lầu một chút rồi, lại muốn ngủ thêm một giấc, sợ làm cậu tỉnh ngủ, nên ngủ ở đây.

Địch Đan Thanh đuổi người, dây đeo của váy ngủ tuột vai xuống, lộ ra nửa bộ ngực trắng phau. Vệ Lan cười giúp Địch Đan Thanh sửa lại dây đeo. Vệ Lan không biết xấu hổ ngồi dậy, váy ngủ rất mỏng, không mang áo ngực, then chốt là sáng sớm cảm giác quần lót ướt đầm, mặc trên người khó chịu nên tuột ra ném lên sàn nhà, nếu như phơi bày bản thân cho người khác nhìn thấy, không phải là thiệt thòi lớn rồi sao?

- Hai người bình thường nhìn đảo ở cạnh biển thì có cảm giác gì? Trương Khác đi qua giật lại rèm cửa sổ, chỉ vào hòn đảo nhỏ đằng xa cho Địch Đan Thanh cùng Vệ Lan nhìn: - Em nhớ kỹ tây Australia hình như cho phép cá nhân mua hải đảo không người. . .

Thấy vẻ quái dị trên mặt Vệ Lan, y mới hỏi: - Chị làm sao thế?

Về mặt Vệ Lan đương nhiên quái dị rồi, cô đâu nghĩ đến Trương Khác sẽ đi vào phòng ngủ của mình, còn trực tiếp đi tới bên cửa sổ nói chuyện hải đảo không người gì đó với họ, buổi sáng cô cởi quần lót ném lên sàn nhà cạnh giường, vài chỗ háng còn hướng lên trên, quần lót màu trắng, chỗ ẩm ướt lúc này đã khô, màu vàng để lại rất dễ thấy.

Nhìn ánh mắt Trương Khác dời xuống, Vệ Lan không gì xấu hổ hơn, cố duỗi qua muốn cầm lấy quần lót, cố quá nên toàn thân mất đi thăng bằng, tuột thẳng từ trên giường xuống, đầu cũng va mạnh vào bắp đùi Trương Khác.

Trương Khác lãnh đủ, Vệ Lan ngã không tính quá nặng, chỉ là áo ngủ hơi ngắn, phía dưới không co che chắn, cảnh xuân lộ hết không bỏ sót, hai vú trắng ngần vênh cao, bắp đùi đều triệt để bại lộ dưới nắng sớm. Vệ Lan cũng ý thức được phơi bày bản thân, cô hoảng loạn che hai vú bò lên giường, cũng không nghĩ tới cô không mặc quần lót, hạ thể đỏ tươi sạch tinh cùng bờ mông trắng đều lộ rõ mồn một dưới nắng sớm. Giờ khắc này, Trương Khác thiếu chút nữa phun ra máu mũi.

Vệ Lan kéo chăn che mông đi, cả người đều rúc vào trong chăn, không có dũng khí nhìn Trương Khác nữa.

Địch Đan Thanh cười đến run rẩy cả người. Trương Khác nhặt lên chiếc quần lót trắng, nhìn vết tích hơi vàng phía trên, y nghi hoặc giờ giờ cho Địch Đan Thanh xem: - Hai người sáng sớm làm chuyện tốt gì thế?

- Không phải như em nghĩ đâu, trả lại đây... Vệ Lan lại đột nhiên vùng người khỏi chăn đoạt lấy quần lót trong tay Trương Khác, rồi lại chui mình vào trong chăn, hậm hực la hét trong chăn: - Địch Đan Thanh, chị mau kéo tên khốn đó ra khỏi phòng em đi, chị cũng là đồ khốn khiếp.

- Em nghĩ cái gì? Trương Khác bị Địch Đan Thanh đẩy ra ngoài, thò tay sờ dưới váy ngủ của cô, cũng không mặc quần lót, y cười ái muội: - Hai người làm trò này rất vô nhân đạo đấy nhé.

- Cậu nghĩ lung tung cái gì vậy? Địch Đan Thanh tức mà cười, đẩy bàn tay Trương Khác đang sờ loạn mông cô: - Buổi sáng cậu muốn ăn cái gì, để tôi đi chuẩn bị...

Nấu cafe, luộc trứng chần, với món bánh mì kiểu Pháp, đơn giản ăn qua bữa sáng. Vệ Lan dù sao cũng không có mặt mũi đi xuống lầu. Ăn no uống đủ rồi, Trương Khác buồn chán không có việc gì, lớn tiếng nói với Địch Đan Thanh: - Em ra biển chơi đây! Đẩy cửa ra, y lại lặng lẽ đóng cửa trở lại.

Địch Đan Thanh còn muốn chọc Vệ Lan, trứng mắt với y, cũng không nói toạc ra, một lát sau mới nghe thấy tiếng Vệ Lan đi xuống lầu.

- Tên khốn kia thật đáng hận, trước khi tên khốn đó trở về, em phải chuồn nhanh ra ngoài mới được, không còn mặt mũi mà gặp hấn nữa rồi... Cái quần lót kia cũng không thể mặc được nữa, ở dưới lầu em còn cái nào không?

Vệ Lan cầm cái quần lót đó trong tay đi xuống lầu, chợt thấy được Trương Khác vẻ mặt cười xấu xa ngồi ở trên ghế sofa, cô vừa thẹn vừa giận tiện tay ném thứ trong tay vào mặt Trương Khác. Đợi đi ra ngoài rồi Vệ Lan mới nhớ tới đó là cái quần lót bản mình muốn đem xuống giặt, cô lại lao qua cướp lấy quần lót trong tay Trương Khác, mình cũng xấu hổ bật cười. Vệ Lan đỏ mặt cầm lấy quần lót lao vào nhà vệ sinh trốn, còn không quên lấy tay che phía sau, miễn cho Trương Khác thấy được cái mông lồ lộ của cô nữa.

Thấy được bộ dạng chật vật của Vệ Lan, Địch Đan Thanh không lương tâm cười đến không thở nổi, qua một hồi lâu Vệ Lan mới thay xong quần lót đi ra khỏi nhà vệ sinh. Sắc mặt cô đỏ ửng, như muốn thấm máu ra ngoài, vô cùng kiều mị. Vệ Lan nhìn Địch Đan Thanh đang cười hớn hở, chạy tới véo mạnh vào mông cô:

- Uống công đặt lòng tin vào chị, lại kết bè với tên khốn đó chơi em.

Địch Đan Thanh cười chuẩn bị bữa sáng giúp Vệ Lan, Trương Khác cũng ngồi vào bên kia bàn ăn. Vệ Lan xoay mặt đi, trông rất xấu hổ, cả mình ngấm lại cũng buồn cười, cả bữa sáng cũng sặc đến mấy lần.

- Sáng sớm cậu nói hải đảo không người làm cái gì? - Địch Đan Thanh nghĩ đến chuyện Trương Khác mới nói.

- Em cảm thấy rất hứng thú —— mùa đông muốn ra biển bơi, ở chỗ này có một hải đảo cá nhân có phải là rất thoải mái hay không? - Trương Khác hỏi Địch Đan Thanh.

- Hả! Địch Đan Thanh muốn mở miệng, qua một lát mới hỏi: - Mua hải đảo thuần túy là vì hưởng thụ cá nhân của cậu thôi?

- Đương nhiên rồi, bằng không thì em liều mạng kiếm tiền như thế làm gì? - Trương Khác hỏi.

- Em đâu có liều mạng?

Cả buổi sáng, lúc này Vệ Lan mới phản bác Trương Khác một câu.

Trương Khác lặng lẽ cười, nghĩ thầm đêm qua cũng rất liêu mạng.

Địch Đan Thanh hỏi: - Muốn đi chơi, vì sao không ở Maldives đầu tư một hải đảo không người, bên Australia chính sách thế nào, tôi vẫn chưa tìm hiểu qua, điều kiện chắc cũng nghiêm ngặt hơn bên Maldives nhiều.

Nếu hận ai, lại hận đến tận xương tủy, thì xúi giục hẳn đi Maldives —— tốt nhất là Indonesia —— mua hải đảo không người, nhưng mà mùa đông năm 2004 để cho bọn họ vào trong đó chơi.

Trương Khác đương nhiên sẽ không đi Maldives đầu tư hải đảo không người, lại cười nói với Địch Đan Thanh: - Em không thích Maldives, Australia mua hải đảo không người sẽ có điều kiện gì? Yêu cầu di dân sao? vậy thì chị di dân qua đây đi. Công ty bên này muốn làm chuyện gì, hoặc là đại biểu pháp nhân gì đó, có một người có quốc tịch Australia sẽ càng thuận tiện hơn...

- Cậu bảo tôi di dân?

Địch Đan Thanh ngẩn người, ánh mắt hơi trợn lên nhìn Trương Khác, ý cự tuyệt đã rất rõ ràng.

- Chị nghĩ đi đâu rồi, không có việc gì em đưa chị lên hoang đảo làm gì?

Trương Khác nói: - Quốc nội lại truyền đến tin tức, có một số người đang nhảy nhót ở đó, muốn điều tra sổ sách của Cẩm Hồ —— mặc dù từ trên xuống dưới em sạch sẽ như trai tân, nhưng em lại không thích gì người ta tra sổ sách của mình. Vì tiếp tục chơi trốn tìm với họ, sổ sách bên Australia chúng ta cũng phải làm cho phức tạp một chút.

Lén hiệp nghị với TI, C-Cube, cùng với tiền có từ trong khủng hoảng tài chính Đông Nam Á, đó luôn là một vấn đề. Địch Đan Thanh cau mày nói: - Mặc dù việc này đã là việc các phương đều cam chịu, nếu như để ột số người kéo mọi chuyện ra nước ngoài, vẫn là có chút phiền phức.

Vào lúc khủng hoảng tài chính Châu Á đã đánh vào hệ thống tiền tệ của các quốc gia Đông Nam Á, mặc dù không có di hoạn gì trên pháp luật, nhưng bạo loạn nổi lên vẫn sẽ làm tổn thương cảm tình của dân chúng Đông Nam Á, thị trường 500 triệu dân, Cẩm Hồ không thể dễ dàng vứt bỏ.

Mặt khác lúc ban đầu hiệp nghị cùng TI, C-Cube trên kỹ thuật giải mã đầu đĩa đã xúc phạm công ước phản lũng đoạn quốc tế, mặc dù Cẩm Hồ có thể nói trong nước không có phản lũng đoạn gì, loại hành vi này cũng hoàn toàn không hơn gì phạm pháp, nhưng đã đụng chạm đến hệ thống pháp luật phản lũng đoạn của Âu Mỹ, kéo ra ngoài, đối với nghiệp vụ của Cẩm Hồ tại thị trường Âu Mỹ cũng sẽ có ảnh hưởng mặt trái.

Việc đầu cơ tiền tệ, không cần lo lắng sẽ bị người khác nắm được nhược điểm, trừ phi tra rõ sổ sách của Cẩm Hồ, mới có thể từ hướng đi tài chính nhìn ra chút dấu vết, nhưng thật ra trên chip giải mã đầu đĩa sẽ có một số phiền phức. C-Cube cùng TI đều là công ty trên thị trường chứng khoán của hải ngoại, nếu như họ không chịu nổi hệ thống tư pháp của Âu Mỹ gây áp lực, không đánh đã khai, Cẩm Hồ cũng chỉ có thể bại lộ theo.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, loại hành vi lén ký kết về kỹ thuật hoặc sản phẩm đồng minh lũng đoạn thị trường này, các xí nghiệp Âu Mỹ cũng không ít làm. Đối mặt với mê hoặc của siêu lợi nhuận, còn trang nghiêm giả bộ thánh nhân thì rất ít, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đặc biệt nghiêm trọng, rất có thể sẽ đối mặt với xử phạt của hệ thống tư pháp Âu Mỹ.

Australia là quốc gia di dân, cả quốc gia cũng không có tính kỳ thị bài xích đối với di dân Châu Á, đối với người Hoa. Tương lai, Australia, đặc biệt là tây Australia, sẽ là một trong những mắt xích quan trọng nhất trong kết cấu kinh tế của Cẩm Hồ tại hải ngoại, về mức độ đầu tư các khu vực hải ngoại khác sẽ không thể đánh đồng. Địch Đan Thanh di dân làm quốc tịch Australia, có một số việc quả thật sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

- Cũng không có gì đặc biệt lo lắng hết. Trương Khác mỉm cười, nói: - Trước tiên chị lo việc di dân qua đây, thành lập một công ty cá nhân, lợi dụng danh nghĩa của công ty cá nhân giúp em mua một hải đảo cá nhân ở đây.

- Vậy để Vệ Lan di dân đi. Địch Đan Thanh nói: - Lúc ở trong nước, có một số việc quả thật khiến người tâm bì lực tẫn, nản chí ngã lòng, muốn có thể thoát khỏi quốc gia thì tốt rồi, ngấm lại cũng bỏ đi. Cứ lấy

danh nghĩa của Vệ Lan tại Australia thành lập công ty cá nhân, lấy danh nghĩa của nó mua một hải đảo không người, cậu thích xây thế nào thì xây. . . Có cần ở Australia mua giúp cậu mấy em da trắng không?

- Cái đó thì có quan hệ gì với em? - Vệ Lan kháng nghị.

- Vậy buổi sáng cũng không thể cho cậu ta nhìn chùa được.

Địch Đan Thanh vừa nói như thế, Vệ Lan đỏ mặt không dám kháng nghị nữa. Địch Đan Thanh là muốn Vệ Lan đến Perth học, đem việc di dân cùng chuyển trường lo liệu một lần luôn. Đặc biệt là tài sản trên danh nghĩa của Vệ Lan đủ để đầu tư một hải đảo không người, sự tình gì cũng sẽ vô cùng thuận tiện. Bằng không thì, không di dân chỉ có chuyển trường, thủ tục sẽ rất phiền phức.

Trương Khác cũng chẳng biết nói gì, thân thể của Vệ Lan, từ ba năm trước đây đã nhìn hết rồi, nhìn một lần nữa thì có cái gì đâu. Nhìn bộ dạng của Địch Đan Thanh cùng Vệ Lan, xem ra Vệ Lan là hạ quyết tâm đến Perth cùng Địch Đan Thanh rồi, chỉ là nếu để cho Vệ Lan di dân, quá trình cô ấy đến Perth sẽ nhanh hơn. Y cũng không nói gì nữa.

Trương Khác đầu tư hải đảo không người, ngoại trừ bản thân có thể hưởng thụ một lãnh địa cá nhân rộng rãi, còn muốn đợi kinh tế quặng sắt Perth đến năm 2003 tăng trưởng mạnh, sau khi mở rộng thêm 10 lần, giá trị bất động sản cùng địa ốc của mảnh hải đảo đối diện với biển sẽ tăng lên vùn vụt —— hiện tại, tây Australia vì thu hút đầu tư, giá đất thậm chí còn rẻ hơn cả Kiến Nghiệp, hải đảo không người, chỉ cần có người sẵn lòng đầu tư khai phát thì gần như là tặng không. Qua thêm hai năm nữa, Australia vì bảo vệ hoàn cảnh tự nhiên của hải đảo, sẽ lập pháp cấm cá nhân mua hải đảo rồi.

1055. Chương 1057: Lén Lút Gặp Nhau

Chuyến bay trực tiếp từ Perth đến Bắc Kinh còn chưa khai thông, Trương Khác ở Perth hai ngày, rồi ngồi chuyển máy bay trung chuyển của Hồng Kông cùng Vệ Lan rời khỏi Perth. Xuyên qua cửa sổ máy bay, cùng với khe giữa các tầng mây, có thể thấy vùng hoang mạc rộng rãi cùng mặt biển xanh thẳm của tây Australia.

Ngồi trên chiếc ghế mềm hình cung trong cabin rộng rãi, Trương Khác thấy Vệ Lan ngóng đầu nhìn cảnh ngoài cửa sổ đến thất thần, y mới hỏi: - Quyết định muốn đến Perth rồi sao?

- Ừm. Vệ Lan gật đầu: - Bị hoang mạc cùng nước biển vây quanh, có cảm giác ngăn cách, cũng được.

- Ài...

Trương Khác khẽ thở dài, những năm gần đây xảy ra nhiều việc như vậy ở trên người Vệ Lan, người nhà của cô cũng không có năng lực bảo vệ mà cô muốn đạt được. Trong nhà nghèo khổ, vì để cho hai em trai có thể tiếp tục đến trường, Vệ Lan đành phải nghỉ học công tác vào năm học cao nhị (~ lớp 11), là Địch Đan Thanh bảo vệ giúp cô không bị tiếp tục trầm luân trong dòng chảy nhơ bẩn.

Trong lòng của Vệ Lan, Địch Đan Thanh là người còn thân thiết hơn, quan trọng hơn cả người nhà. Mà hiện tại cũng còn một số lời đồn đãi đang ngầm sinh sôi, Vệ Lan muốn rời khỏi quốc nội đến Perth cùng Địch Đan Thanh cũng không khó lý giải.

Nghĩ đến quá trầm trọng như vậy, Trương Khác thay đổi đề tài, cười xấu xa hỏi: - Quên hỏi chị một việc, sáng sớm hôm trước, chị cùng Đan Thanh không mặc đồ ngủ cùng nhau làm gì vậy?

- Em! Vệ Lan trừng mắt với Trương Khác, mặt đỏ bừng, chuyện sáng hôm trước thật đúng là giải thích khó mà rõ ràng, chung quy không thể nói quần lót bị ướt mới cởi ra ngủ. Cô thò tay véo eo Trương Khác: - Em còn dám nói bậy!

Trương Khác lặng lẽ cười xấu xa, nhấc tay đầu hàng, để Vệ Lan đừng véo eo y nữa.

Perth vẫn là mùa đông lạnh nhất trong năm, bay qua mặt biển xanh thẳm, Hồng Kông lại là mùa hạ nóng bức trong một năm nhất sau mùa bão mới đi qua. Lộ trình dài thường có thể tạo cho người ta một số cảm giác kì dị.

Trương Khác cùng Vệ Lan khi lên máy bay tại Perth đã có chuẩn bị, cởi xuống áo khoác, bên trong là trang phục hè mỏng manh. Vệ Lan không còn trang phục công sở nữa, mà mặc quần jean, áo thun thêm đôi giày thể thao, trong trang phục của một nữ sinh viên thanh thuần.

- Không ở lại Hồng Kông chơi mấy ngày hả? - Trương Khác hỏi.

Xuống máy bay, Vệ Lan không chuẩn bị thủ tục xuất cảnh, mà dự định đi ngay, ngồi chuyển bay quốc nội về Kiến Nghiệp.

- Ngày kia phải chính thức đi học rồi...

Cho dù muốn mau chóng chuyển trường đến Đại học Perth, Vệ Lan cũng không muốn trốn học tùy ý như Trương Khác, hoàn toàn không có dáng dấp của một sinh viên.

Nhìn Đường Thanh chuẩn bị thủ tục đến gặp mặt ở nhà đón khách sân bay. Vệ Lan gơ tay vẫy gọi cô qua. Thấy dáng dấp nhu mì của Đường Thanh, Vệ Lan nghĩ thầm, nếu mình như Đường Thanh, có thể đối với Trương Khác từ Perth bay trở về Hồng Kông mà nhìn như không để ý tới hay không. Cô liếc nhìn Trương Khác, lại nghĩ đến câu “ái tình không phải là nước tinh khiết” của Dịch Đan Thanh, cô cười hân huyên với Đường Thanh, nghĩ có người yêu hạnh phúc hơn nhiều so với mình bị tình yêu ruồng bỏ. Nếu như tên khốn này có chủ ý với mình, chắc mình không có sức mà đẩy y ra.

Đường Thanh một tuần trước đã đến Hồng Kông, cùng Trương Khác đưa Vệ Lan lên máy bay đến Kiến Nghiệp, sau đó mới rời khỏi sân bay.

Ở trên xe, Trương Khác nói với Đường Thanh việc có thể sẽ di dân đến Tây Úc.

Đường Thanh ôm lấy cánh tay Trương Khác, vụ án La Quý Nguyên đã qua rất lâu rồi, nhưng một số lời đồn đại cũng rất khó dẹp tan. Vệ Lan trong lòng đã từng chịu tổn thương muốn rời khỏi quốc nội cũng tốt. Dịu dàng tựa đầu lên vai Trương Khác, cho tới bây giờ Đường Thanh cũng không có ý nghĩ di dân.

Diệp Kiến Bản, Tôn Thượng Nghĩa cũng không có ở Hồng Kông, công trình san biển của khu sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn đã tiến hành được gần một nửa, cuộc đàm phán về sắt thép liên hợp Đông Hải cùng sắt thép Đông Sơn xác nhập cũng đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng, cộng thêm hạng mục cơ sở đóng tàu, Diệp Kiến Bản cùng Tôn Thượng Nghĩa đều ở Tân Đình, cao tầng của Nam Dương Hải Viên cũng có mặt tại Tân Đình rất nhiều.

Mặc dù Diệp Kiến Bản cùng Tôn Thượng Nghĩa cũng không có ở Hồng Kông, Trương Khác đặt chân tại Hồng Kông cũng không được an nhàn. Y vừa đến khách sạn, điện thoại của Tưởng Vi liền gọi đến, nói là Tiêu Thụy Dân của Liên Tín cũng ở Hồng Kông, hy vọng có thể bí mật cùng y gặp mặt.

Trương Khác không biết Tiêu Thụy Dân từ đâu biết được ngày hôm nay mình sẽ có mặt tại Hồng Kông, nếu hần yêu cầu gặp mặt, hơn nữa ban đêm cũng không có an bài khác, y liền mời Tiêu Thụy Dân đến khách sạn Bán Đảo Bán Đảo cùng nhau ăn bữa cơm tối.

Tiêu Thụy Dân mới 46 tuổi, tóc đã đếm muối tiêu, hần không cố gắng nhuộm đen tóc, nghĩ thầm có một ít tóc bạc sẽ thêm chút khí chất nho nhã. Hần gặp mặt cùng Trương Khác lần đầu tiên vẫn là ở trong nhà Vương Húc Sâm, lần đó cũng là hần cố muốn gặp nhân vật ở sau lưng sáng lập ra đế quốc kinh tế Cẩm Hồ một lần, tới cùng có bộ dạng thế nào, cho dù khi đó hần thừa nhận, trần lóc xoáy mà Cẩm Hồ khơi lên tại quốc nội không nhỏ, trong lòng cũng không đặc biệt chấp nhận.

Thời gian cũng gần 3 năm rồi, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, trong lòng Tiêu Thụy Dân cũng rất khó dùng ngôn ngữ mà đi miêu tả, và hần đành phải thừa nhận, có một số việc, có một số người sinh ra đã có thiên phú có thể làm tốt.

Xuống xe trước khách sạn Bán Đảo, lúc này đã hoàng hôn, ánh nắng chiều phủ kín bầu trời, đứng ở trước khách sạn Bán Đảo có thể nghe được tiếng sóng biển xa xa. Hần biết Trương Khác đến Hồng Kông theo

thường lệ thích ở trong khách sạn Bán Đảo, không nghĩ ra Cẩm Hồ tài lực hùng hậu như vậy, vì sao không ở Hồng Kông mua một trạch viện, lại cứ muốn ở khách sạn thoải mái nhiều hơn.

Nhìn Phó Tuấn từ trong đại sảnh đi ra đón, Tiêu Thụy Dân cười nắm tay với hắn.

Tiêu Thụy Dân cũng không hy vọng xa vời Trương Khác có thể tự mình xuống lầu tiếp đón hắn nữa, cho dù Cát Kiến Đức cùng Cẩm Hồ không có ân oán, Trương Khác xuống lầu hay không, cũng là việc thích thì làm. Hắn nghĩ việc bản thân cùng Trương Khác lén gặp mặt nếu như truyền tới tai Cát Kiến Đức, Cát Kiến Đức có lẽ sẽ nổi trận lôi đình thôi.

Tầng trên cùng của khách sạn Bán Đảo là nhà hàng Pháp, xuyên qua thủy tinh sát đất, có thể nhìn ra biển rộng vào buổi hoàng hôn được ánh nắng chiều như biển lửa hừng hực nhuộm mặt biển xanh thắm lấp lánh muôn màu muôn vẻ.

Đi vào trong, Tiêu Thụy Dân không thừa nhận cũng không được, lúc này ngồi ở chỗ này ăn cơm tuyệt đối là một loại hưởng thụ xa xỉ.

- Giám đốc Tiêu cũng ở Hồng Kông à?

Trương Khác nhìn Phó Tuấn dẫn Tiêu Thụy Dân đến, đứng lên nắm tay với hắn, mời hắn nhập tọa.

- Nghe nói Khác thiếu gia từ Texas trực tiếp đến Perth luôn, nghĩ Khác thiếu gia từ Perth về nước có thể sẽ dừng lại ở Hồng Kông, trong khoảng thời gian này vừa lúc có cơ hội đến Hồng Kông, nên ở lại thêm vài ngày.

Tiêu Thụy Dân cũng không che giấu, hắn dừng lại Hồng Kông chính là chờ gặp mặt với Trương Khác. Gặp mặt tại Hồng Kông, luôn thuận tiện hơn so với gặp mặt tại Kiến Nghiệp.

Trương Khác cười cười, từ trong tay nhân viên cầm lấy hũ cafe rót cho Tiêu Thụy Dân. Tiêu Thụy Dân có lẽ cũng không muốn cho Cát Kiến Đức biết được việc lén gặp mặt này.

Tiêu Thụy Dân cũng không quanh co lòng vòng, hắn cũng rõ ràng mình ở trước mặt Trương Khác không có tư cách này. Ở trong nhà hàng tầng trên cùng của khách sạn Bán Đảo, cùng Trương Khác, Đường Thanh dùng bữa cơm Pháp, vừa ăn vừa làm rõ ý đồ đến đây.

- Cẩm Hồ đã chính thức tại phòng thí nghiệm ESS thành lập bộ môn nghiên cứu phát triển chip ĐTDĐ, bên ngoài đều đang suy đoán Cẩm Hồ trên nghiên cứu phát triển chip băng tần cơ sở có một số tiến triển mang tính quyết định. Nói thẳng về vấn đề này, có thể quá mạo muội hay không? - Tiêu Thụy Dân hỏi.

- Tôi nghĩ thanh âm nghi vấn của bên ngoài đối với chúng tôi càng nhiều hơn chứ. Trương Khác vừa cười vừa nói: - Dù sao kỹ thuật chip băng tần cơ sở không phải là cơ cấu gì muốn khai phát là có thể khai phát. Ví dụ thất bại đi trước cũng không ít đâu.

- Theo phán đoán của cá nhân tôi, tôi càng nguyện ý tin tưởng Cẩm Hồ đã nắm giữ kỹ thuật chip băng tần cơ sở có thể thương nghiệp hóa rồi. . .

“ . . . ” Trương Khác hơi bĩu môi, không nói gì, chờ Tiêu Thụy Dân nói thẳng ra ý đồ hắn đến đây.

- Bộ Thông tin đã minh xác đáp ứng công ty liên thông thành lập công ty con phụ thuộc toàn bộ phụ trách kiến thiết cùng kinh doanh mạng CDMA, cũng minh xác năm nay sẽ tách nghiệp vụ thông tin di động khỏi tập đoàn viễn thông, thành lập công ty độc lập. . .

Tiêu Thụy Dân biết những tin tức này đối với Trương Khác thì không tính là tin tức gì. Dịch Vân Phi tại nội bộ Bộ Thông tin đã công khai đứng trên lập trường ủng hộ Cẩm Hồ. Hắn nói như vậy, chỉ là cảm thấy có thể càng nói rõ ý đồ ngày hôm nay đến đây: - Năm nay chi phí của thông tin di động so với năm ngoái đã có giảm thiểu trên diện rộng, cũng thúc đẩy ĐTDĐ trong nước tăng trưởng tiêu thụ trên diện rộng, nhưng năm nay trong số 11 xí nghiệp cầm được giấy phép ĐTDĐ của Bộ Thông tin, ngoại trừ Khoa Vương Cao Khoa, 10 xí nghiệp khác, cũng bao gồm Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng đều không thể nhận được cung ứng linh kiện ĐTDĐ đầy đủ — bằng không thì, tôi nghĩ nửa năm đầu thị phần ĐTDĐ hàng trong nước sẽ càng cao hơn.

Trương Khác an tĩnh nghe Tiêu Thụy Dân nói, cung ứng linh kiện ĐTĐĐ theo không kịp, có nguyên nhân về nhiều mặt, cũng không thể oán giận năng suất của các xí nghiệp hàng đầu không đủ.

Năm nay nhu cầu của thị trường ĐTĐĐ trong nước tăng trưởng gần gấp đôi so với năm ngoái, thương hiệu ngoại tư cùng Cẩm Hồ tại thị trường trung cao đoạn chém giết kịch liệt, do đó tại thị trường trung đề đoạn để lại không gian phát triển rất lớn cho các cửa hàng ĐTĐĐ trong nước, nhưng chuẩn bị của các công ty ĐTĐĐ ít nhiều có chút không đủ, quản lý mua vật tư cũng tương đối hỗn loạn, lượng hàng cung cấp còn xa mới đạt đến yêu cầu năng suất thiết kế, có tiền cũng kiếm không được.

ĐTĐĐ bảo thạch của Khoa Vương Cao Khoa yêu cầu đại bộ phận linh kiện đều do Cẩm Hồ cung ứng, hơn nữa một bộ phận linh kiện tương đối là định chế, bởi liên hệ giữa đôi bên đầy đủ mà hữu hiệu, Cẩm Hồ có thể phối hợp với nhu cầu của Khoa Vương Cao Khoa để kịp thời điều chỉnh sản xuất linh kiện.

Các xí nghiệp ĐTĐĐ khác trong nước lại không cách nào hưởng thụ được đãi ngộ với quy cách cao như vậy, những xí nghiệp ĐTĐĐ này nhu cầu đối với linh kiện không lớn, không được các xí nghiệp linh kiện hàng đầu coi trọng. Cho dù Kiến Nghiệp, Hải Châu đã hình thành một cụm sản nghiệp nguyên bộ với quy mô nhất định, nhưng năng suất chính thể còn rất hữu hạn, kiến thiết nhà xưởng nguyên bộ còn hơi lạc hậu, hơn nữa một số linh kiện nòng cốt còn cần mua của xí nghiệp điện tử hải ngoại, thường thường bởi vì thiếu khuyết một loại linh kiện nào đó mà phải đợi tới hai ba tháng, do đó dẫn đến cả tuyến sản xuất cũng bị ép dừng lại —— cho dù Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng cũng thường thường gặp phải khốn cảnh như vậy.

Loại hiện tượng này có chút cùng loại với thị trường DVD player vào năm 95, lúc đó nhu cầu của thị trường đầu đĩa như núi lửa phun trào, mà tìm đầu đĩa nghiêm trọng cung không đủ cầu, chính là vì Cẩm Hồ có thể thu được hợp đồng cung ứng mỗi tháng 10 vạn tim máy của nhà xưởng Thượng Hải Philips, mới đoạt được phân ngạch gần 40% của thị trường đầu đĩa.

Trương Khác an tĩnh nhìn Tiêu Thụy Dân: - Loại tình huống này tôi cũng có thể lý giải, tôi nghĩ loại cục diện này sẽ từ từ có chuyển biến, nhưng cũng đừng trông cậy vào thoáng cái có thể đạt được cải thiện triệt để. . .

- Nghĩ đến cậu cũng biết một số xí nghiệp ĐTĐĐ trong nước đã nhắm vào đối sách với loại tình huống này. Tiêu Thụy Dân nói: - Rất nhiều xí nghiệp đều đề cao lượng mua linh kiện, tăng hàng tồn kho, đề cao lượng hàng tích trữ cho sản phẩm ĐTĐĐ. . .

- Đối sách của Liên Tín thì sao? - Trương Khác cũng không kiêng kỵ mà trực tiếp hỏi.

- Hiện tại Liên Tín cũng hơi hoang mang. Tiêu Thụy Dân nói: - Tôi hơi lo lắng, tăng linh kiện tồn kho, đề cao lượng hàng tích trữ của thành phẩm, tuy là có thể ứng phó với khốn cục thị trường lúc này —— thể nhưng có một vấn đề rất trí mạng đặt tại trước mắt, chúng ta không thể làm như không thấy.

- Vấn đề rất trí mạng gì? - Trương Khác hỏi.

Tiêu Thụy Dân nhìn Trương Khác, hẳn không tin trong lòng Trương Khác sẽ không rõ là vấn đề trí mạng gì, nếu y mở miệng hỏi, Tiêu Thụy Dân phải giải thích tường tận: - Năng lực khai phát sản phẩm mới của các xí nghiệp ĐTĐĐ trong nước hữu hạn, tăng linh kiện tồn kho, đề cao lượng hàng tích trữ của thành phẩm, cũng chỉ là đề cao linh kiện tồn kho của một hai loại ĐTĐĐ nào đó, nhưng năng lực khai phát sản phẩm mới của Cẩm Hồ cùng các xí nghiệp ĐTĐĐ nước ngoài lại mạnh như vậy, một khi Cẩm Hồ cùng các xí nghiệp ĐTĐĐ nước ngoài cạnh tranh trở nên kịch liệt, sẽ không ngừng đưa mẫu mã ĐTĐĐ mới ra thị trường, do đó dẫn đến mẫu mã ĐTĐĐ cũ nhanh chóng bị giảm giá trị, cũng sẽ bị đào thải khỏi thị trường —— một hai loại ĐTĐĐ cũ mà các xí nghiệp ĐTĐĐ trong nước dựa vào sẽ ế hàng nghiêm trọng, khi đó đại lượng linh kiện tồn kho sẽ trở thành thứ nguy hiểm chết người. . .

Trên mặt Trương Khác vẫn duy trì nét cười thản nhiên, nhưng trong lòng lại khê thổ dài, lúc này người trong nước có thể miễn cảm thấy được chỗ vi diệu của thị trường quả thật không nhiều lắm. Chu kỳ phát triển ĐTĐĐ mới của các xí nghiệp ĐTĐĐ trong nước khoảng chừng yêu cầu một năm thậm chí thời gian dài hơn, khi các xí nghiệp ĐTĐĐ nước ngoài như Nokia, Motorola cứ hai ba tháng lại đưa ra một hay mấy mẫu mã ĐTĐĐ mới, xí nghiệp ĐTĐĐ trong nước sẽ chân chính cảm nhận được uy lực có tính hủy diệt của chiến thuật biến mẫu.

SamSung tại nghiệp vụ ĐTĐĐ Trung Quốc cũng bởi vì Khoa Vương Cao Khoa, Cẩm Hồ trong sáu bảy tháng liên tục đưa ra ĐTĐĐ bảo thạch cùng ĐTĐĐ nắp gập mà nhận được hai tầng áp chế, tuy nhiên thực lực kỹ thuật cùng thực lực tư bản của SamSung vẫn còn đó, ngăn trở nhất thời căn bản không thể gây tổn hại cho gân cốt của SamSung được, then chốt SamSung cũng nhanh chóng ý thức được vấn đề của họ bắt nguồn từ đâu.

1056. Chương 1058: Tình Thế Luôn Luôn Phức Tạp

Tiêu Thụy Dân nhìn không thấu trong lòng Trương Khác đang suy nghĩ cái gì, không quản nói như thế nào, Cẩm Hồ cùng điện tử Hoa Hạ một vì dân doanh, một vì quốc hữu, dưới thể chế kinh tế của thị trường trong nước có thể nói là đối thủ cạnh tranh tự nhiên, hơn nữa vào đầu năm giấy phép ĐTĐĐ được phát ra nhiều càng là điện tử Hoa Hạ ở sau lưng xúi giục Bộ Thông tin trực tiếp nhằm vào Cẩm Hồ mà gây nên, quan hệ song phương càng trở nên gay go. Cẩm Hồ toàn lực ủng hộ Khoa Vương Cao Khoa, tạm thời không cung ứng linh kiện cho các xí nghiệp ĐTĐĐ hàng trong nước khác nữa, cũng có loại nguyên nhân này ở bên trong.

Tiêu Thụy Dân không hy vọng xa vời Trương Khác có thể chân thành mà đối đãi với hắn, chỉ hy vọng thành ý của mình có thể thoáng đã động đến y, hắn nói tiếp: - Trên thực tế, loại xu thế này đã có manh mối rất rõ ràng rồi. Tháng 6 Khoa Vương Cao Khoa đưa ra ĐTĐĐ bảo thạch, tháng 7 Cẩm Hồ đưa ra ĐTĐĐ nắp gập, các hãng ĐTĐĐ nước ngoài như Nokia, Motorola vào tháng 8 đều nhanh chóng đưa ra các mẫu mã ĐTĐĐ mới, bộ môn phát triển cùng thiết kế sản phẩm của SamSung tại quốc nội cũng lập tức tăng thêm gần 300 nghiên cứu viên. . . Thoạt nhìn loại manh mối này chỉ giới hạn trong cạnh tranh thị trường cao đoạn của Cẩm Hồ cùng các hãng ĐTĐĐ hải ngoại, nhưng loại xu thế này muốn hướng tới thị trường trung đề đoạn tôi nghĩ cũng là việc rất nhanh.

- Ừm. Trương Khác hai tay ôm trước ngực, thoải mái dựa lưng vào ghế: - Các hãng ĐTĐĐ trong nước quả thật có khả năng đối mặt với khốn cục như vậy, vấn đề cụ thể còn phải nhờ các xí nghiệp cụ thể đi giải quyết. . .

- Tôi muốn xác nhận Cẩm Hồ có nắm giữ kỹ thuật thương dụng của chip băng tần cơ sở hay không? Tiêu Thụy Dân tay chống bàn, nghiêm túc hỏi.

Trương Khác cũng không nghĩ Tiêu Thụy Dân có lệ vào lúc này: - Giám đốc Tiêu lên tới tìm tôi, tôi nghĩ tin tức truyền ra đã làm ột số người mất hứng. Nếu là Liên Tín bỏ qua phạm trù của Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTĐĐ số mà đơn độc hợp tác với chúng tôi, chỉ sợ sẽ làm ột số người nổi trận lôi đình thôi!

- Nói như vậy, Cẩm Hồ quả thật đã nắm giữ kỹ thuật thương dụng của chip băng tần cơ sở rồi? - Ánh mắt Tiêu Thụy Dân sáng lấp lánh.

- Chip băng tần cơ sở dòng 0. 35 micron nguyên hình năm trước đã được phát triển, chỉ là tính ổn định của nó vẫn không khiến người thỏa mãn lắm. Trương Khác nói: - Hiện tại miễn cưỡng có thể sử dụng trên ĐTĐĐ dòng I08 rồi...

i08 là một trong hai mẫu mã ĐTĐĐ mà Cẩm Hồ đưa ra năm 97, năm 97 cũng chỉ định vị là dòng ĐTĐĐ trung đề đoạn. Hơn hai năm trôi qua, Cẩm Hồ cũng đã sớm loại bỏ I08 không sản xuất nữa, nhưng các hãng ĐTĐĐ khác như Liên Tín thì vẫn có ĐTĐĐ đồng quy cách đang tiêu thụ.

- Nghĩ chắc cậu cũng rõ ràng, cho dù Liên Tín nguyện ý chọn dùng chip băng tần cơ sở của Cẩm Hồ để sản xuất, nhưng không có đầy đủ lực lượng kỹ thuật để giải quyết nan đề kỹ thuật khác ngoài nguyên vật liệu chip băng tần cơ sở. . .

Tiêu Thụy Dân nói.

Trương Khác ngẩng đầu, nhìn Tiêu Thụy Dân: - Chúng tôi sẽ không đơn thuần tiêu thụ chip băng tần cơ sở, chúng tôi sẽ cung cấp cho khách hàng trọn vẹn phương án giải quyết kỹ thuật ĐTĐĐ số hoàn chỉnh dựa trên các nguyên vật liệu như chip băng tần cơ sở, hơn nữa với giá rẻ...

- Ngày hôm nay làm phiền rồi. Tiêu Thụy Dân đạt được đáp án hắn muốn biết, liền đứng dậy cáo từ: - Tôi sẽ ngồi chuyến bay đêm về Bắc Kinh, trong vòng 3 ngày hắn là có tin tức xác thực trả lời cho Cẩm Hồ.

Trương Khác cười cười, nắm tay với hắn: - Ba ngày sau tôi sẽ ở Kiến Nghiệp chờ anh.

※※※※

Sau khi Tiêu Thụy Dân rời khỏi, Trương Khác gọi điện thoại cho Trần Tín Sinh, nói cho hắn Tiêu Thụy Dân có ý định thúc đẩy ĐTDD của Liên Tín chọn dùng kỹ thuật chip băng tần cơ sở của ESS.

- Tiêu Thụy Dân muốn làm thành việc này, coi bộ độ khó không nhỏ. Trần Tín Sinh ở trong điện thoại khẽ thở dài một hơi: - Nhưng để lại con đường cho họ hình như cũng không đủ rộng —— nếu Tiêu Thụy Dân không thể ở lại điện tử Hoa Hạ được, có thể mời hắn đến Cẩm Hồ không?

- Đây không phải là một cái tát cho Bộ Thông tin, điện tử Hoa Hạ sao? Trương Khác cười cười: - Đến lúc đó hãy tính đi. Lúc này Tiêu Thụy Dân đập nổi dìm thuyền ép bản thân đến tuyệt lộ cũng không phải không có khả năng tìm được đường sống trong chỗ chết, chỉ ít hiện tại điện tử Hoa Hạ còn chưa thoát khỏi Bộ Thông tin, Tiêu Thụy Dân cũng coi đây thành cơ hội cuối cùng, bằng không thì cũng sẽ không đặc biệt chờ tôi ở Hồng Kông đâu.

“ . . . ” Trần Tín Sinh trầm ngâm vài giây trong điện thoại, còn nói thêm: - Nếu như thuận lợi, có phải để cho Khoa Vương Cao Khoa cùng Liên Tín bình đẳng cạnh tranh hay không?

- Ừm, đó là khẳng định. Trương Khác nói: - Còn nữa, bản thân chúng ta cũng phải có sản phẩm chọn dùng kỹ thuật chip băng tần cơ sở của ESS, bản thân chúng ta cũng không dùng, sao khiến người khác yên tâm được?

————— Dịch Vân Phi vừa mới thị sát qua khu sản nghiệp cao tân Thành Đô trở về Bắc Kinh, buổi sáng tham gia một hoạt động của Trung Quan Thôn, buổi chiều mới trở lại phòng làm việc của Bộ Thông tin tại phố tây Trường An nghỉ ngơi chút.

Đến bộ, cảm thấy bầu không khí hơi dị dạng, hắn không nói năng gì, ngồi trong phòng làm việc không đến năm phút đồng hồ, gọi Trần Xuân Bình của Sở quy hoạch vào phòng làm việc, mới biết Tiêu Thụy Dân của Liên Tín suốt đêm từ Hồng Kông chạy về Bắc Kinh, sáng sớm đã chạy tới tìm Cảnh Trùng Dương, sau khi Tiêu Thụy Dân đi vào phòng làm việc Cảnh Trùng Dương khoảng chừng nửa giờ, Cát Kiến Đức mới chạy qua, đều suy đoán là Cảnh Trùng Dương gọi điện thoại gọi Cát Kiến Đức tới.

Cả buổi sáng, đi tới hành lang đều nghe Cảnh Trùng Dương lớn tiếng khắc khẩu truyền ra từ trong phòng làm việc.

Văn phòng của Bộ Thông tin thiết bị lắp đặt tương đối cũ, tại phòng làm việc thảo luận mà lớn tiếng là trong hành lang cũng nghe được, chỉ là ai cũng sẽ không phạm kiêng kỵ dán lỗ tai đến cửa nghe bên trong tới cùng đang khắc khẩu cái gì, chẳng qua cũng có thể thoáng thoáng nghe được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tiêu Thụy Dân trực tiếp đi tìm Cảnh Trùng Dương, Dịch Vân Phi cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ ngồi xem biến, cho phép Liên Tín chọn dùng kỹ thuật chip băng tần cơ sở của Cẩm Hồ hay không, cũng không tính là đại sự gì, không cần lấy ra để mà công khai thảo luận. Cảnh Trùng Dương một gõ là có thể định âm, nhưng cũng không khó tưởng tượng Cát Kiến Đức vì sao tức giận.

Mặc dù đem những xí nghiệp Liên Tín, Liên Tấn đều quy cho điện tử Hoa Hạ rồi, nhưng uy tín của Cát Kiến Đức tại nội bộ điện tử Hoa Hạ cũng không cao, Tiêu Thụy Dân bỏ qua hắn trực tiếp đến Cảnh Trùng Dương tìm sự ủng hộ, cho dù giữa Cát Kiến Đức cùng Cẩm Hồ không tồn tại ân oán cá nhân gì, đây cũng không phải là cục diện mà hắn hy vọng nhìn thấy.

Trong lòng Tiêu Thụy Dân cũng rõ ràng, dựa theo quy củ, ý nghĩ của hắn tại nội bộ điện tử Hoa Hạ sẽ bị bóp nát đầu tiên, thừa dịp điện tử Hoa Hạ còn thuộc Bộ Thông tin quản hạt, trực tiếp tìm Cảnh Trùng Dương phân xử là cơ hội cuối cùng của hắn.

Cảnh Trùng Dương tới cùng sẽ có thái độ gì?

Dịch Vân Phi cũng không nắm chắc điều này.

Khoảng thời gian Dịch Vân Phi ở trong phòng làm việc xử lý tích góp từng tài liệu một, thư ký gõ cửa vào nói là Cảnh Trùng Dương mời mấy phó bộ trưởng họ đến phòng làm việc của hắn.

Dịch Vân Phi buông bút, tháo xuống cặp kính lão đặt lên bàn, cùng hai phó bộ trưởng khác đi vào phòng làm việc của Cảnh Trùng Dương, thấy Tiêu Thụy Dân cùng Cát Kiến Đức mặt đỏ ửng ngồi ở đó. Trên mặt Cảnh Trùng Dương không có gì đặc biệt, hắn ngồi ở đó, nhìn ba phó bộ trưởng đi vào.

Từ khi Cảnh Trùng Dương mời ba người họ cùng nhau tham dự thảo luận chuyện này, Dịch Vân Phi đã đoán được trong lòng Cảnh Trùng Dương có thái độ gì.

Mặc dù trong lòng Cảnh Trùng Dương rất có quan niệm về phân dân doanh, quốc hữu, nếu như điện tử Hoa Hạ có thể trên kỹ thuật kéo vãn chút tình thế xấu, Cảnh Trùng Dương vẫn kiên trì hướng về điện tử Hoa Hạ. Khi xí nghiệp điện tử quốc hữu không tiến bộ, giữa ngoại tư cùng dân doanh lựa chọn ủng hộ ai, trong lòng Cảnh Trùng Dương vẫn nắm chắc.

Ngoại trừ cái này, điện tử Hoa Hạ sẽ phải tách khỏi Bộ Thông tin, quy quản hạt của Ủy ban Mậu dịch kinh tế, nhưng Cảnh Trùng Dương tuyệt đối không thích Cát Kiến Đức phấn khởi vì từ nay về sau thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Tiêu Thụy Dân xem như ông tổng xí nghiệp dưới cờ điện tử Hoa Hạ, vòng qua điện tử Hoa Hạ qua đây tìm hắn, có hơi phá hư quy củ, nhưng quy củ này phá hư lại làm cho Cảnh Trùng Dương thích, hơn phân nửa Cảnh Trùng Dương sẽ không vứt bỏ cơ hội cuối cùng gõ Cát Kiến Đức một chút.

- Cẩm Hồ thực sự phát triển ra kỹ thuật chip băng tần cơ sở rồi? Mấy ngày nay bên ngoài truyền đến truyền đi tin tức, cũng phân không rõ là thật hay giả, nếu có thể đạt được xác nhận, có thể coi là một tin tức tốt. . .

- Cho dù Cẩm Hồ phát triển ra chip băng tần cơ sở, trên mức độ kỹ thuật hắn là cũng không tính rất cao, lúc này Liên Tín đuổi kịp, nối tiếp kỹ thuật sẽ không có vấn đề quá lớn, cũng vừa lúc có thể từ đầu thâm nhập vào trình tự nguyên vật liệu để bồi dưỡng nhân tài. . .

- Đối với Liên Tín mà nói, ý nghĩa tối hiện thực chính là giá thành mua nguyên vật liệu có thể giảm xuống trên diện rộng — dưới cờ điện tử Hoa Hạ có ba xí nghiệp, để Liên Tín đứng ra trước thử một chút cũng là tốt, cho dù Liên Tín thất bại, nó cũng không ảnh hưởng đại cục. . .

Nghe được Dịch Vân Phi lên tiếng, Cát Kiến Đức mới phát giác ngày hôm nay hắn bất hạnh rồi.

Cả mùa hè, các hãng ĐTĐĐ hàng trong nước khác bị Cẩm Hồ, Khoa Vương Cao Khoa liên hợp áp chế đến gắt gao như vậy, hơn nữa ý đồ Cẩm Hồ toàn lực ủng hộ Khoa Vương Cao Khoa cũng có hiềm nghi rõ ràng nhằm vào Bộ Thông tin. Cát Kiến Đức vốn tưởng rằng xuất phát từ loại nguyên nhân này, Bộ Thông tin sẽ không ủng hộ ý nghĩ của Tiêu Thụy Dân, hắn tuyệt đối không nghĩ tới trong bộ càng có lòng cách giáic hơn đối với điện tử Hoa Hạ đã sắp nhảy ra khỏi lòng bàn tay.

※※※※

Kiến Nghiệp vào đầu tháng 9 vẫn rất nóng bức, nhưng làm cho trong ngành sôi trào lại là tin tức ESS đã nghiên cứu ra kỹ thuật chip băng tần cơ sở đạt được xác nhận.

Trừ điều đó ra, Lý Kiện Hi, chương môn nhân phía sau màn tập đoàn SamSung Hàn Quốc lấy thân phận cá nhân viếng thăm Trung Quốc cũng là tin tức quan trọng trong khoảng thời gian này có thể hấp dẫn ánh mắt của giới truyền thông cùng công chúng.

Mặc dù trong khủng hoảng tài chính Châu Á bị áp chế nặng, nhưng Won trên diện rộng bị giảm giá trị lại làm cho tập đoàn SamSung tại phương diện đẩy mạnh nhập khẩu thu lợi không ít. Năm 98, là năm tài vụ tập đoàn SamSung khôi phục nguy cơ, lượng xuất khẩu của tập đoàn SamSung chiếm 22% tổng ngạch xuất khẩu của Hàn Quốc, dưới cờ tập đoàn SamSung vẫn có ba xí nghiệp đứng hàng 500 xí nghiệp hàng đầu của thế giới.

Tập đoàn SamSung với tổng tài sản đạt gần 80 tỷ USD được giới truyền thông cùng công chúng Hàn Quốc coi là tượng trưng cho nền công nghiệp dân tộc, cho dù Lý Kiện Hi năm 97 từ chức vụ của ông ta tại tập đoàn SamSung, nhưng vẫn được dân chúng Hàn Quốc coi là linh hồn của SamSung, là người dẫn đường của nền công nghiệp dân tộc Hàn Quốc.

Lý Kiện Hi viếng thăm Trung Quốc, cho dù Chính phủ Trung Quốc cũng tương đối coi trọng, Chính phủ địa phương sở hữu đầu tư của SamSung càng muốn nóng lòng bày tỏ.

Lý Kiện Hi lấy thân phận cá nhân viếng thăm Trung Quốc, thị sát xí nghiệp SamSung tại đây, trọng điểm vẫn là tỉnh Đông Hải, tỉnh Đông Hải đã phái phó tỉnh trưởng phụ trách thu hút vốn đầu tư đi theo toàn bộ hành trình. Khi Lý Kiện Hi tại Kiến Nghiệp, bí thư Tỉnh ủy Đông Hải Đào Tấn, tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ, bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp La Quân, thị trưởng Tiêu Minh Kiến cũng đều dành thời gian gặp mặt.

Mặc dù trong đầu tư tại Trung Quốc của SamSung, Đông Hải chiếm tỉ lệ không lớn, nhưng cảm tình của nội bộ tập đoàn SamSung đối với tỉnh Đông Hải lại khá phức tạp.

Từ lúc Trung Hàn thiết lập quan hệ ngoại giao năm 92, SamSung đã rất nhanh đến Đông Hải đầu tư xây xưởng, vì điện tử SamSung(Kiến Nghiệp) đầu tư xây tại Kiến Nghiệp cho tới nay đều là một trong những xí nghiệp điện có kỹ thuật tiên tiến nhất, quy mô lớn nhất Đông Hải, nhưng thứ SamSung thu được càng nhiều tại Đông Hải là hồi ức khiến người khác lúng túng.

Năm 95, VCD DVD player SamSung bị DVD player Ái Đạt trực xuất khỏi thị trường —— mặc dù lần đó là chất lượng của bản thân đầu đĩa SamSung không quá quan mà chủ động rời khỏi thị trường, nhưng theo con mắt ở trong ngành, nửa năm đầu năm 95, thị phần đầu đĩa của SamSung đã bị DVD player Ái Đạt cướp đi cái bảo tọa đệ nhất.

Năm 96, SamSung tịnh cầu Hương Tuyết Hải, kế hoạch muốn tại Huệ Sơn xây dựng trung tâm chế tạo điện gia dụng quy mô lớn nhất Châu Á đã bị thất bại phũ phàng, cái này đủ khiến kế hoạch di dời trung tâm chế tạo điện gia dụng đến Trung Quốc của SamSung bị kéo dài hết một năm.

Hương Tuyết Hải không chỉ rơi vào trong túi của đối thủ cạnh tranh, sản phẩm của Hương Tuyết Hải tại thị trường Trung Quốc thậm chí tại thị trường Châu Á đều hình thành cạnh tranh mãnh liệt đối với sản phẩm điện gia dụng của SamSung.

Ngày hôm nay, nghiệp vụ ĐTĐĐ của SamSung tại Trung Quốc cũng nhận được áp chế của Cẩm Hồ cùng Khoa Vương Cao Khoa mà Cẩm Hồ dốc lực ủng hộ, thành tích của nghiệp vụ ĐTĐĐ sau mùa hạ đã bị trượt dốc trên diện rộng.

Lúc này, lại một tin tức khiến người chán nản khác lại được chứng thực, tin tức này cũng khiến Lý Tại Thù phiền táo bất an.

ESS thành công nghiên cứu ra kỹ thuật chip băng tần cơ sở, ý nghĩa xí nghiệp này đã hoàn chỉnh nắm giữ toàn bộ cơ sở kỹ thuật nòng cốt của thông tin di động cá nhân.

Cho dù kỹ thuật hiện nay Cẩm Hồ nắm giữ đều là trung đề đoàn, nhưng Cẩm Hồ ngoại trừ nắm giữ kỹ thuật hoàn chỉnh, còn thành lập hệ thống sản xuất hoàn chỉnh từ thiết kế, sản xuất chip, thiết kế đến in ấn mạch, lắp ráp sản xuất linh kiện, ý nghĩa Cẩm Hồ đã sở hữu ưu thế thành phẩm tuyệt đối trên dòng sản phẩm ĐTĐĐ trung đề đoàn.

Cho dù Motorola, Nokia, Philips, Ericsson, họ ở trên dòng sản phẩm ĐTĐĐ trung đề đoàn, Cẩm Hồ không còn ưu thế gì đáng nói.

Điều khiến Lý Tại Thù lo lắng nhất là, trên thang cấp kỹ thuật Cẩm Hồ cũng chưa từng thả lỏng chút nào, thậm chí sắp tới có khả năng từ TI đưa vào kỹ thuật chế tạo tinh vi 0. 25, 0. 18 micron.

1057. Chương 1059: Tình Cờ Gặp Nhau

Vào buổi chiều ngày hôm sau, Lý Kiện Hi tại Kiến Nghiệp tham quan hết trung tâm phát triển cùng thiết kế sản phẩm của SamSung tại Kiến Nghiệp, đi cùng với các quan viên địa phương cùng với cao tầng SamSung tại Trung Quốc, chuẩn bị trở về khách sạn tham gia tiệc rượu do Chính phủ TP.Kiến Nghiệp đặc biệt cử hành ỉnh.

Khi đi qua ngõ Học Phủ, Lý Kiện Hi ngồi ở trong xe, có phần chần chờ quay đầu lại nhìn ngõ Học Phủ phồn hoa náo nhiệt trong buổi hoàng hôn.

Lý Tại Thù ngồi ở trong xe này, đang quay đầu lại nói chuyện, thấy chú quay đầu thoáng nhìn qua, trong lòng hần hê giật mình, thấy được trên mặt Hình Dư vẫn trấn định, nghĩ đến lúc này chắc là chú nghĩ đến Trương Khác rồi. Nghĩ chú ấy không có khả năng sẽ đoán được Hình Dư cũng ở đây, càng không thể đoán được quan hệ giữa Hình Dư và Trương Khác thân thiết hơn người bình thường tưởng tượng nhiều.

- Người đó có tham dự buổi tiệc tuổi nay không? - Lý Kiện Hi ngồi thẳng người hỏi Lý Tại Thù.

- Cháu đã liên hệ qua với Chính phủ TP.Kiến Nghiệp rồi, Phủ thị chính cũng phát thiệp mời cho Cẩm Hồ, nhưng người đó không có ở Hồng Kông. . ., Lý Tại Thù nói.

Lý Hình Dư biết buổi chiều ngày hôm nay Trương Khác sẽ từ Hồng Kông bay trở về Kiến Nghiệp, nghĩ thầm Chính phủ TP.Kiến Nghiệp không mời y được rồi, ngoại trừ SamSung trực tiếp đứng ra mời mới có thể chính thức gặp mặt —— cô ngồi ở một bên, không nói năng gì.

- Đáng tiếc nhỉ. Lý Kiện Hi khẽ thở dài, ông ta cũng là người có phần tự phụ, Châu Á, ở trên kinh doanh, trên thương nghiệp, nhân vật có thể lọt vào mắt ông ta đã không nhiều lắm, rồi lại nói với Lý Tại Thù: - Đó là một người có dã tâm bưng bưng, ta chú ý tới xí nghiệp mở Hoa Hi rất coi trọng đối với khống chế mậu dịch xuất khẩu indium, bước tiếp theo của họ có thể sẽ hạ thủ đối với kỹ thuật tinh thể lỏng lá mỏng thôi. . .

Lý Tại Thù thầm giật mình, mặc dù các xí nghiệp Nhật như Hạ Phổ, Panasonic mới là những người nắm giữ kỹ thuật tinh thể lỏng tiên tiến nhất, nhưng kỹ thuật tiên tiến nhất cũng không ý nghĩa phân ngạch thị trường lớn nhất, trên thực tế, từ năm 93 SamSung tiến vào lĩnh vực màn hình tinh thể lỏng lá mỏng, danh hiệu dẫn đầu toàn cầu về thị phần vẫn đều là SamSung.

————— Lý Kiện Hi lấy thân phận cá nhân viếng thăm Trung Quốc, nhóm Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh đại biểu Chính phủ TP.Kiến Nghiệp tổ chức tiệc rượu long trọng tại nhà hàng Kiến Nghiệp, đại biểu của giới công thương địa phương cũng dự thính không ít.

Lý Hình Dư không thích những trường hợp công khai lộ mặt thế này, cô như bức tượng ngồi đó, bảo trì dáng vẻ đoan trang, bảo trì nụ cười thân thiết, còn phải làm như không thấy đối với những ánh mắt lỏa lồ hướng về mình. Sự kiện tụ hội gia đình thế này cũng không có cảm giác ấm áp chút nào, không quản là trong tiệc rượu hay là tiệc rượu qua đi, cũng không có thời gian nói chuyện cá nhân.

Uống chút rượu, mặt hơi nóng lên, cô đi ra hành lang ngoài phòng khách, muốn hít thở không khí một chút.

Hành lang từ tầng một đến tầng bốn trong nhà hàng Kiến Nghiệp đều được bao quanh bởi cửa sổ cao tới 12m, đỉnh cửa sổ treo đèn thủy tinh lớn, trang hoàng thêm cho tòa nhà được xây dựng với phong cách những năm 80 thêm xa hoa mỹ lệ —— Lý Hình Dư đứng ở trước lan can thưởng thức ánh đèn thủy tinh đến xuất thần, nghĩ thầm: đèn thủy tinh dù đẹp, chẳng qua cũng chỉ là vật trang điểm cho người khác, cô bỗng nhiên thấy được đối diện một bóng hình quen thuộc.

- Đây!

Lý Hình Dư hưng phấn phát tay, cũng muốn hỏi Trương Khác vì sao cũng sẽ có mặt trong nhà hàng này, còn đứng ở hành lang đối diện nhìn mình. Cô muốn vẫy tay gọi y tới, nghĩ đến Trương Khác cự tuyệt lời mời của Phủ thị chính, để cho người bên này thấy được y xuất hiện ở đây hình như có vẻ không tốt. Cô liền tự mình đi vòng đến hành lang đối diện, thấy Trương Khác sắc mặt ửng đỏ, bộ dạng cũng uống chút rượu, mới cười hỏi: - Sao anh lại ở đây?

- Tôi mời người khác ăn cơm. Trương Khác cười nói: - Đứng ở đây, có thể nhìn thấy mọi người đang náo nhiệt ở đó —— hội trường Lý không phải là tùy tiện rời khỏi Hàn Quốc.

Lúc này, Trần Tĩnh cùng Tiêu Thụy Dân cùng với vài cao tầng của Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa tại Kiến Nghiệp còn có nhóm Tô Tân Đông từ phòng bao đi ra, trong số họ, chỉ có Trần Tĩnh, Tô Tân Đông cùng số ít người biết thân phận của Lý Hình Dư, những người khác thấy Trương Khác đi ra sớm hơn họ, đang ở trong hàng lang tán tỉnh một cô gái xinh đẹp, họ đều ăn ý không chào hỏi với Trương Khác, mà đi trước xuống lầu.

Lý Hình Dư cũng không nhận ra những người khác, nhìn ánh mắt những người khác hướng qua, cô chỉ dịu dàng cúi đầu thăm hỏi, thân phận như thế vợ của Trương Khác.

- Cha tôi đến Kiến Nghiệp rồi, còn muốn gặp mặt anh đây. Lý Hình Dư nói.

- Hội trưởng Lý có biết cô quen tôi không? Trương Khác cười hỏi.

- À... Lý Hình Dư cũng rõ ràng vì sao Lý Tại Thù phải giúp mình ở trước mặt người trong gia tộc giấu diếm sự thực mình dọn đến ở trong chung cư Thanh Niên, cô mừng rỡ vì có được sự tự do, nhưng những tính toán này lại không tiện giải thích với Trương Khác, cũng không muốn lừa gạt y: - Thanh niên của Hàn Quốc cũng không thích gia trưởng can thiệp vào bạn bè của mình...

- Nói thật chứ. Trương Khác cười cười: - Tôi không phải là một người thích nghiêm chỉnh ngồi xuống gặp mặt, không thể nói lời muốn nói, chỉ nói một số lời không có ý nghĩa. Nếu như hội trưởng Lý biết tôi và cô quen nhau, tôi còn nghĩ có thể lên mời ông ấy thưởng thức trà của Đông Hải. Tôi biết hội trưởng Lý rất tinh thông đối với trà đạo —— cạnh tranh giữa công ty không nói, cá nhân tôi vẫn rất kính nể kiến giải của hội trưởng Lý ở trên kinh doanh công ty.

Lý Hình Dư ngưng mắt nhìn Trương Khác, trên thế giới này có hai người đàn ông đã để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng mình, một người là cha, một người là người trước mắt.

Cha được dân chúng Hàn Quốc tôn là thần kinh doanh, người trước mắt tại Trung Quốc sáng lập ra kỳ tích kinh tế làm cho thế nhân chú mục, nhìn qua đều khiêm tốn điềm đạm, nội tâm lại cực kỳ tự phụ. Có lẽ đều sẽ tránh tại trường hợp chính thức gặp gỡ đối phương.

- Hình Dư. . .

Lý Hình Dư nghe được hàng lang đối diện có người dùng tiếng Hàn gọi mình, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy là thư ký của cha, cô bèn nói với Trương Khác: - Tôi phải đi qua đó...

- Ừm... Trương Khác gật đầu, rồi y đi thang máy xuống lầu.

Nhìn Trương Khác vào thang máy, Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng từ phía sau hành lang đi ra, hẳn mới biết Trương Khác đang ở Kiến Nghiệp, còn ở chỗ này dùng cơm với cao tầng của Liên Tín cùng với Khoa Vương Cao Khoa.

- Sao hai người lại ở đây?

Lý Hình Dư bị Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng từ phía sau trụ hành lang đi ra làm giật mình, nghĩ đến có lẽ là họ cố ý. Cô khẽ cau mày, không chờ họ trả lời, liền đi thẳng vào đại sảnh yến hội.

Lý Tại Thù không quản Hình Dư sẽ có cái nhìn gì, hẳn vẫn vô ý thức nhìn chằm chằm vào hướng cửa thang máy.

1058. Chương 1060: Cường Địch

- Bộ Thông tin truyền ra tin tức nói Liên Tín sẽ chọn dùng kỹ thuật chip băng tần cơ sở của ESS trước tiên xem ra là sự thật. . . Kim Nam Dũng nói: - Thật sự khó mà tưởng tượng Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa cùng Cẩm Hồ lúc này lại bởi vì nguyên nhân gì khác mà ngồi ăn cơm với nhau.

- Cho dù tin tức Cẩm Hồ tại phòng thí nghiệm ESS Mỹ, phát triển ra kỹ thuật chip băng tần cơ sở được chứng thực, cũng chưa hẳn sẽ nhận được đủ sự coi trọng. . . Lý Tại Thù gật đầu: - Cho dù kỹ thuật của Cẩm Hồ lúc này còn chưa đủ thành thực, còn không thể hình thành uy hiếp gì, nhưng ai cũng muốn quên đi sự trưởng thành nhanh chóng mà Cẩm Hồ biểu hiện ra trong mấy năm nay, đã định trước phải chịu thiệt lớn.

- Trong lòng Hội trưởng cũng rõ ràng. Kim Nam Dũng nói: - Có chuyến đi này của hội trưởng, chỉ ít tổng bộ sẽ không chậm trễ nữa.

Tập đoàn SamSung đã càng cường thịnh hơn sau nguy cơ nghiêm trọng khủng hoảng tài chính Châu Á mang đến, ba xí nghiệp dưới cờ tập đoàn bài danh 500 cường của thế giới, Cẩm Hồ lúc này mặc dù chói mắt, nhưng trên chính thể đều không thể địch nổi SamSung, nhưng phải biết rằng quy mô mà tập đoàn SamSung phát triển đến hiện tại đã dùng đến 60 năm, mà Cẩm Hồ chỉ chính thức đặt móng thành lập mới 5 năm thời gian, mức độ trưởng thành nhanh chóng của nó khiến người hết hồn, không đem Cẩm Hồ trở thành cường địch để mà coi trọng thì thật đúng là không được.

Trương Khác xuống thang máy, nhóm Tô Tân Đông, Tiêu Thụy Dân, Trần Tĩnh đang chờ y ở đại sảnh dưới lầu.

- Người lúc này là con gái của Lý Kiện Hi tập đoàn SamSung. Trương Khác nói với Tiêu Thụy Dân: - Ngày hôm nay Phủ thị chính mở tiệc chiêu đãi Lý Kiện Hi ngay đối diện với phòng bao của chúng ta.

Tiêu Thụy Dân cười cười, hắn cũng không thể cảm khái con gái của Lý Kiện Hi lại hấp dẫn đến vậy, cũng không thể hỏi Trương Khác làm sao lại đi quen với con gái của Lý Kiện Hi. Chính phủ TP.Kiến Nghiệp mở tiệc chiêu đãi nhóm Lý Kiện Hi ngay trong đại sảnh yến hội đối diện với hành lang, Trương Khác công khai ở phòng bao bên cạnh mời họ ăn cơm, không chút nào lo lắng có thể sẽ gặp nhau ở hành lang.

Tiêu Thụy Dân nắm tay với nhóm Trương Khác, Tô Tân Đông, lại nói với Trần Tĩnh: - Liên Tín cùng Khoa Vương Cao Khoa còn phải tiếp tục kẻ vai chiến đấu.

Trần Tĩnh cười cười: - Khoa Vương Cao Khoa có được một số thành tích, đó là Liên Tín thành toàn cho.

Đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, Tiêu Thụy Dân cùng vài thành viên cao tầng của Liên Tín ngồi xe đi trước. Trương Khác dự định bảo Tô Tân Đông đưa y về ngõ Học Phủ, thấy Trần Tĩnh đứng ở trước cửa xe nhìn qua, không biết cô có chuyện gì muốn nói.

Trương Khác nói với Tô Tân Đông: - Tôi ngồi xe của Trần Tĩnh, vừa lúc cũng tiện đường.

Mà phương án giải quyết lúc ban đầu chỉ quyết định cung cấp cho Khoa Vương Cao Khoa kỹ thuật chip băng tần cơ sở của ESS, Liên Tín đột nhiên chen vào, vẫn chưa giải thích với Trần Tĩnh.

- Lần này tôi từ Perth trở về, máy bay trung chuyển tại Hồng Kông, Tiêu Thụy Dân đã chờ sẵn ở Hồng Kông nhiều ngày. Anh ta chặn đường tôi ở đó.

Trương Khác ngồi vào trong xe của Trần Tĩnh, đóng cửa xe, cảm giác được mùi thơm nhàn nhạt từ trên người Trần Tĩnh tỏa ra càng rõ ràng, y phục mùa hè mỏng manh. ĐTDĐ bỏ trong túi quần ngồi khó chịu, Trương Khác móc ra tiện tay đặt lên đồng hồ xe mới nói với Trần Tĩnh: - Tôi suy nghĩ rồi, quyết định đồng thời cung cấp kỹ thuật chip băng tần cơ sở ESS cho Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa...

- Áp lực trên người Tiêu Thụy Dân không nhỏ chút, tôi vừa mới nghe được Liên Tín cũng dùng kỹ thuật chip băng tần cơ sở ESS thì thật sự rất bất ngờ.

Trần Tĩnh cười nói, biết là thành ý của Tiêu Thụy Dân đã có được tác dụng, cô nhìn xe phía trước ra khỏi bãi đỗ xe mới khởi động xe.

- Cát Kiến Đức có lẽ biểu hiện có hơi cấp thiết, mới làm cho Bộ Thông tin lại đi ủng hộ Tiêu Thụy Dân, nhưng đối với Tiêu Thụy Dân thì một khi điện tử Hoa Hạ chính thức chuyển cho Ủy ban Mậu dịch kinh tế quốc gia quản hạt, sau đó sự ủng hộ của Bộ Thông tin đối với hắn sẽ rất có hạn. Đến lúc đó, hắn còn có thể dưới hệ thống của điện tử Hoa Hạ mà tiếp tục vững vàng nắm giữ Liên Tín nữa không, kết cục là gì thì quả thật không dễ nói. Chỉ ít từ góc độ của Ủy ban Mậu dịch kinh tế thì sẽ không hy vọng thấy được doanh nghiệp trung ương trực thuộc xảy ra nội đấu. Khi đó thứ Tiêu Thụy Dân duy nhất có thể tự bảo vệ mình chính là Liên Tín có thành tích cực xuất sắc — đối với Tiêu Thụy Dân mà nói, một là áp lực rất lớn, hai là thời gian rất cấp bách. Tôi cũng lo lắng Tiêu Thụy Dân sẽ nóng lòng hy vọng kỹ thuật chip băng tần cơ sở ESS có thể mang đến cho Liên Tín lợi nhuận vượt quá mong đợi.

Trương Khác nói đến đây mới khẽ thở dài: - Chúng ta cũng biết nóng lòng cầu thành cũng không phải là chuyện gì tốt...

- Hành động của Tiêu Thụy Dân xem như là đập nổi chìm thuyền, không thể thành công thì sẽ thành nhân, đối thủ như vậy mới có thể giành được càng nhiều sự tôn trọng hơn.

Trần Tĩnh cười nói: - Tử Gia cũng có phán đoán tương tự đối với xu thế thị trường ĐTDĐ trong nước, một khi các hãng ĐTDĐ nước ngoài như Motorola, Nokia, Philips cùng Cẩm Hồ lũ lượt đưa ra mẫu mã ĐTDĐ mới, ĐTDĐ hàng trong nước sẽ rơi vào vùng lầy của ‘chiến thuật biển máy’, không thể tự thoát ra được — Khoa Vương Cao Khoa cùng Liên Tín nếu có thể trên phát triển sản phẩm mới miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Cẩm Hồ cùng các hãng ĐTDĐ nước ngoài, thì còn cần tích lũy về kỹ thuật một thời gian tương đối dài, chỉ là thời gian không đợi người, có lẽ không thể nói Tiêu Thụy Dân nóng vội được.

“ . . . ” Trương Khác cười cười: - Lý Kiện Hi của tập đoàn SamSung là người từ trước đến nay đã quen khép mình, ông ta không còn đảm nhiệm bất luận chức vụ gì của tập đoàn SamSung, lần này còn tự mình đến Trung Quốc xem một vòng, không thể nghi ngờ là muốn nội bộ SamSung dành sự coi trọng cao độ đối với thị trường Trung Quốc — lần này mặc dù chúng ta đã chiếm một nước trên, nhưng trên chính thể vẫn lạc hậu hơn SamSung một khoảng lớn, còn xa mới đến lúc phân thắng bại.

Rời khỏi nhà hàng Kiến Nghiệp, Trần Tĩnh lựa chọn một con đường vắng vẻ về về ngô Học Phủ, đèn đường nửa che nửa đầy sau hàng cây già, ánh sáng u ám, lúc đêm khuya người hai người lái xe chạy trên đường, cảm giác cũng không tệ lắm.

————— Thấy Trần Tĩnh lái xe vào con hẻm Quán Gia, Trương Khác cười nói: - Cô rất quen thuộc với Kiến Nghiệp nhỉ!

Ra khỏi hẻm Quán Gia là đường Yên Hồ Tây, có thể thấy được ánh đèn của khu nhà trước Vườn Sồi phía bắc rồi.

Trương Khác còn tưởng rằng Trần Tĩnh lái xe ở Kiến Nghiệp cho tới bây giờ đều chỉ đi các tuyến đường chính ở thành phố như Đông Hoa, đường Sắc Viên, đường Trung Sơn chứ, không ngờ cô cũng rất quen thuộc các con đường nhỏ ở Kiến Nghiệp.

- Đến một thành phố, tôi thường thích lái xe đi lung tung, không phải là đều nói “Mạch nhiên hồi thủ, đăng quang lan san”(*) sao? Cảm giác này tại những nơi náo nhiệt phần hoa cũng không dễ tìm được.

Trần Tĩnh cười cười, nụ cười rất ngọt, không phải là nụ cười máy móc khi dùng cơm trong nhà hàng. Ngồi ở trên xe, chạy trên con đường vắng vẻ, trên cảm giác cũng rất kín đáo, đây là bí mật nho nhỏ trong nội tâm Trần Tĩnh, tự nhiên sẽ không nói rõ với Trương Khác.

(*)“Mạch nhiên hồi thủ, đăng quang lan san” - Bổng quay đầu lại, (người ngay trước mắt), dưới lửa tàn đứng đó. Hai câu thơ trích trong bài Thanh ngọc án - Tân Khí Tật. Ý nghĩa: con người phải trải qua sự phồn hoa náo nhiệt, mới cảm nhận được giá trị của sự bình thản yên ả.

1059. Chương 1061: Một Đồng Tiền Mua Thịt

- Phong cảnh đẹp nhất của một thành phố, cho tới bây giờ cũng không phải là nơi dưới ánh đèn sáng tỏ.

Trương Khác mỉm cười, xoay mặt nhìn con đường ngoài cửa sổ.

Con đường chỉ có hai ba làn xe chạy, ánh đèn đường bị tán cây ngô đồng rậm rạp che đi có vẻ u ám, hai bên là những tòa nhà xây theo phong cách những năm 80.

Trương Khác rất quen thuộc với nơi đây, bởi vì nơi này rất gần ĐH Sư phạm, ĐH Lâm Nghiệp, nhiều sinh viên đều thích đến gần nơi này thuê phòng, có một số là bởi vì muốn làm thêm ngoài trường, ở KTX trường học thì không tiện, có một số người thì muốn cùng bạn gái hoặc bạn trai sống thử với nhau. Trong kiếp trước, Trương Khác tốt nghiệp từ ĐH Đông Hải, đã ở trọ ở con hẻm Quán Gia hết 1 năm.

Trương Khác nhìn ánh đèn hui hắt từ khu chung cư ngoài cửa sổ xe đến xuất thần, tìm kiếm những căn nhà mà y quen thuộc. Có chút mới lạ, cảm giác được Trần Tĩnh giảm tốc độ xe, y mới định thần lại, thấy ở

con hẻm đằng trước đỗ vài chiếc xe, cửa cầu thang khu chung cư đang vây kín người, con ngõ nhỏ cũng bị chiếm hết một nửa.

- Hình như đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trần Tĩnh từ từ lái xe qua, xuyên qua khe hở từ đoàn người có thể thấy được có chiếc xe cứu thương màu trắng đang đậu ở phía trước, còn có người ở phía trước bảo mọi người tránh đường.

- Xảy ra chuyện gì vậy anh?

Trương Khác ấn cửa sổ xe xuống, hỏi một người đằng ông trung niên đang đứng ở vỉa hè, mặc quần cộc, cầm quạt hương bồ hóng mát, ngẩng đầu nhìn xung quanh chỗ cửa cầu thang.

Anh ta liếc nhìn Trương Khác, không nói gì, có vẻ không muốn trả lời người ngồi trong xe xa hoa như Trương Khác. Thấy được có một thanh niên hiếu kỳ tới hỏi thăm, một chị hơn 50 tuổi chủ động giới thiệu tình huống cho Trương Khác, chị ta thở dài một hơi mới nói: - Ài, trong khu chung cư có một cô luẩn quẩn trong lòng nên uống thuốc trừ sâu – vợ chồng đều là công nhân của xưởng kim khí, nửa năm trước đều đã nghỉ làm rồi, mỗi tháng lĩnh sinh hoạt phí 100 đồng, còn có một đứa con, cả nhà đã rất lâu rồi chưa ăn thịt. Buổi chiều ngày hôm nay cô vợ dẫn đứa con đi chợ, đứa con thèm ăn mặn, đứng trước quầy thịt sống chết không chịu đi. Cô vợ vét túi còn đúng 1 đồng, muốn mua một miếng thịt về nấu cho đứa con ăn. Thời buổi này ai lại mua thịt với 1 đồng tiền chứ, ông chủ quầy thịt không để ý tới cô vợ, hình như cũng nói mấy lời khó nghe, cũng không biết rốt cuộc có mua thịt được không, trở về luẩn quẩn trong lòng liền uống thuốc trừ sâu...

- . . . Thịt mua được rồi. Một chị da hơi ngăm đen đi tới bổ sung: - Tối nấu thịt cho đứa con ăn, đợi đứa con ngủ mới uống thuốc trừ sâu, người chồng thì sửa xe đạp ở ven đường, trở về mới biết vợ đã uống thuốc trừ sâu. . . Nghe cô vợ vẫn còn hơi thở, cũng không biết đưa đến bệnh viện có cứu được hay không nữa.

Trần Tĩnh từ nhỏ cảm thấy ngọc thực, quả thật không biết cầm 1 đồng mua thịt sẽ bị người ta xỉ nhục sẽ có cảm giác thế nào. Cô nhìn xe cứu thương phía trước rời khỏi con hẻm từ đầu kia, cũng không biết có thể làm được việc gì, thấy Trương Khác vẻ mặt ngưng trọng, mím môi, hình như đang suy nghĩ đến việc bị thương gì đó, hình như cũng không nghe hai chị bên ngoài cửa sổ xe đang nói cái gì. Trần Tĩnh lấy hết tiền từ trong bóp da, thò người ra ngoài cửa sổ xe nói với hai chị kia: - Hai chị là hàng xóm của họ hả, số tiền này không nhiều lắm, không quản thế nào, có thể giúp tôi chuyển số tiền này cho họ được không?

Một chị ngoài cửa sổ xe nhìn sắp tiền trong tay Trần Tĩnh, do dự nhìn người bên cạnh, người đàn ông cầm quạt hương bồ, mặc quần cộc, vừa rồi không để ý tới Trương Khác lại rất có chủ trương liền nhận lấy tiền, tiện tay đếm đếm rồi nói: - Chỗ này có 800 đồng, hai chị nhớ giúp tôi, lát nữa tôi sẽ lấy thêm trong nhà 100 đồng. Ài, hai vợ chồng nuôi một đứa con thật không dễ dàng gì, bình thường đều là người rất sĩ diện. . .

Xe cứu thương đã ra khỏi ngõ, nghe người trước mặt nói có người chủ động muốn đưa đứa trẻ về nhà chăm sóc. Xảy ra chuyện như vậy, hàng xóm sẽ chủ động vươn tay giúp đỡ một chút. Trần Tĩnh cũng không biết mình còn có thể làm cái gì nữa, vừa rồi đưa tiền ra ngoài cửa sổ, nửa thân mình đều dán lên người Trương Khác, nhưng cũng không cảm thấy có chỗ nào bất thường. Cô thấy Trương Khác trầm mặc không nói lời nào, mới hỏi ý: - Hay là tôi đưa anh về trước?

- Đi theo xe cứu thương đến bệnh viện đi! Trương Khác nói, thấy Trần Tĩnh có vẻ nghi hoặc, y giải thích: - Trong nhà ngay cả tiền mua thịt ăn cũng không có, chắc cũng không có tiền trả viện phí đâu. Chúng ta cùng đi qua xem sao...

Mặc dù nửa năm sau năm 2001, Trương Khác mới thuê trọ ở hẻm Quán Gia hết 1 năm, nhưng không gặp qua đôi vợ chồng này, nhưng vẫn nghe nói qua bi kịch này, lúc này đã xảy ra đối với đôi vợ chồng trẻ cũng chỉ là khởi đầu của bi kịch.

Người vợ được đưa đến bệnh viện cấp cứu kịp thời thì tính mạng sẽ không có đáng ngại, – nhưng vào năm 99, bệnh viện của TP.Kiến Nghiệp còn chưa có thực thi chế độ lục sắc thông đạo cứu trước trả viện phí sau, hoặc là tài chính địa phương phụ một phần phí chữa bệnh.

Bệnh viện một mặt cấp cứu người vợ uống thuốc trừ sâu, rửa ruột cho người vợ, một mặt lấy đình chỉ cấp cứu để ép người chồng giao tiền viện phí. Người chồng thật vất vả mới vay mượn từ hàng xóm gom góp

được 1000 đồng, nhưng chỉ đủ trả phí xuất hành cho xe cứu thương, phí cấp cứu trị liệu. Người vợ sau khi cấp cứu còn phải nằm viện quan sát vài ngày, phải chuẩn bị sẵn phí nằm viện 3000 – người chồng đến tận sáng còn chưa xoay sở được tiền, về đến nhà uống hết nửa bình thuốc trừ sâu còn lại. . .

- A...

Trần Tĩnh nghe Trương Khác nói như vậy, mới nghĩ đi theo đến bệnh viện trực tiếp giao tiền tận tay cho người ta càng thích hợp hơn, nhưng cô cũng không lấy lại tiền từ trong tay người đàn ông. Trong bệnh viện có thể dùng chỉ phiếu tính tiền, hoặc là thông báo người khác đưa tiền qua là được.

Trần Tĩnh khởi động xe men theo sát đá bọc vỉa hè, đi qua con đường tắt bị bu kín, vòng qua đường Yển Hồ Tây, vừa lúc thấy được xe cứu thương từ phía nam đường Yển Hồ Tây quẹo qua đường Hồ Nam, cô liền đạp chân ga nhanh chóng đuổi theo xe cứu thương, đi theo phía sau xe cứu thương vào bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Mặc dù ban đêm, trước khu cấp cứu của bệnh viện Nhân Dân tỉnh vẫn rất bận rộn, nhìn các nhân viên y tá bác sĩ chuyển người vợ lên cáng cứu thương rồi khiêng vào khu cấp cứu, mượn ngọn đèn, thỉnh thoảng thấy được người vợ, sắc mặt trắng kinh khủng, khóe miệng lại sùi bọt mép, thanh niên từ trong xe cứu thương đi ra mặc áo sơ mi xanh bằng vải thô, dính rất nhiều dầu máu, xem tướng mạo cũng chỉ khoảng 30 tuổi, trong ánh mắt đầy vẻ áy náy cùng lo lắng, chắc anh ta chính là chồng của người tự sát.

- Tôi đi vào trước, cô gửi xe xong thì tìm tôi. - Trương Khác cầm lấy ĐTDĐ rồi xuống xe trước.

- Này. Trần Tĩnh gọi Trương Khác lại, cô mới nhớ vừa rồi đưa cho người ta hết tiền rồi, mới thò tay ra với Trương Khác: - Tôi không có tiền gửi xe.

1060. Chương 1062: Bắt Xe Gian

Trương Khác không có thói quen mang theo ví tiền trong người, y sờ sờ túi quần, chỉ có 5 đồng, liền đưa nó cho Trần Tĩnh: - Trong bệnh viện gửi xe hết 10 đồng, cô gửi ở ven đường đi, chỉ mất 5 đồng thôi. Tôi lập tức gọi điện cho Phó Tuấn, bảo anh ấy đem tiền mặt qua đây.

Trần Tĩnh cầm lấy tiền, bẻ tay lái chuẩn bị lui ra ngoài, gửi xe trên đường ngoài bệnh viện rồi mới đi vào tìm Trương Khác.

Khi Trần Tĩnh chuyển đầu xe muốn đi thì từ trong bóng tối đột nhiên lao ra bảy tám thanh niên chặn lại đầu xe. Trần Tĩnh không đóng cửa sổ xe lại, có người thò tay thẳng vào trong xe rút chìa khóa, rồi hấn quát to: - Xuống xe, xuống xe!

Trần Tĩnh hốt hoảng, coi như là ăn cướp, cướp tại trung tâm thành phố, tại cổng bệnh viện Nhân Dân tỉnh, xã hội này cũng kinh khủng quá rồi.

Trương Khác còn chưa đi vào trong khu cấp cứu, đang gọi điện thoại cho Phó Tuấn bảo hấn đem tiền tới bệnh viện, trên người y ngay cả chỉ phiếu cũng không đem. Thấy có người chặn xe của Trần Tĩnh, Trương Khác vội vàng đi tới, hỏi: - Chuyện gì, các người muốn làm gì?

- Vì sao ngăn cản xe, trong lòng hai người rõ ràng. Xuống xe trước rồi nói.

Người dẫn đầu mặc đồng phục của cục CSGT, hấn thò đầu vào trong xe nhìn thoáng qua, thấy Trần Tĩnh xinh đẹp ngồi ngồi, không dám thô bạo kéo người, hấn mở cửa xe bảo Trần Tĩnh xuống xe, lại xoay người lại chỉ tay vào Trương Khác, đẩy y ra sau xe, hỏi: - Vừa rồi có phải anh đưa tiền cho cô ta không?

Hấn rút ra một tờ giấy, mở ra trên đuôi xe rồi nói: - Việc này không liên quan gì đến anh, anh chỉ cần ký tên lên tờ giấy này, thừa nhận ngồi qua này chiếc xe, biển số xe là. . . Hấn hỏi người đứng ở sau xe: - Biển số xe là bao nhiêu?

- Hải f23568, là xe của Hải Châu. . .

Trương Khác thấy xe cứu thương trước khu cấp cứu đã chạy đi, nhân viên đều đã vào khu cấp cứu. Y quay đầu lại thoáng nhìn thanh niên đứng ở sau xe báo biển số xe, khóe miệng hần khê nhếch nụ cười, đối với loại cười này y quá quen thuộc rồi, đơn giản là các loại ý như “đã câu được một con cá lớn”, “lại khăm khà rồi”, y nghĩ thậm chí không phải đem họ trở thành xe gian(xe không chính chủ) để bắt chứ?

- Anh ngồi xe của cô ta từ đâu? viết vào chỗ này. Người mặc đồng phục chỉ vào chỗ trống bảo Trương Khác: - Đến bệnh viện Nhân Dân tỉnh Kiến Nghiệp, anh trả cho cô ta bao nhiêu tiền, những cái này anh phải viết lên. . . Trong thành phố nhiều bộ môn đang nhăm vào xe cô phi pháp triển khai hành động “bắt xe gian”, anh ngồi xe gian là không nên rồi, giờ phải phối hợp với chúng tôi hành động.

- Các người có nhầm lẫn gì không vậy? Lúc này Trần Tĩnh mới nghe rõ là chuyện gì xảy ra, cô đi tới giải thích: - Tôi đâu giống như là đi đón khách?

- Đường Tam Hà này ban đêm có nhiều gái còn ăn mặc gợi cảm hơn cả cô, mặt mũi cũng không kém cô đâu. Người ta không phải cũng lái xe đón khách sao? Hần nhếch miệng cười, nói năng lỗ mãng: - Cô nói cho tôi biết, trên người cô chỗ nào không giống với lái xe gian đâu nào?

Hần quay đầu lại vẫy tay, người phía sau cầm tới một cameras, nói: - Quá trình hai người giao dịch trả tiền, chúng tôi đều quay lại cả rồi, cái này gọi là bảo lưu chứng cứ, cô muốn chống chế cũng không có cửa đâu, chuẩn bị tiền phạt đi.

- Tôi với anh ấy là bạn, sao tôi lại thu tiền của anh ấy được? tôi cầm tiền của anh ấy là chuẩn bị trả tiền gửi xe ở bên ngoài.. Trần Tĩnh biện giải.

- Cô cho rằng lời này của cô ai sẽ tin? Người mặc đồng phục xem thường nhìn Trần Tĩnh chằm chằm, hần lại lấy ra một cuốn sổ nhỏ trông như biên lai, cầm lấy bút rồi nhanh chóng viết viết, xong rồi xé một tờ nhét vào tay Trần Tĩnh, không cho phân giải gì hết: - Tôi không quản có phải là cô chuyên môn lái xe gian hay không, nhưng chạy một lần là không được, để cho tôi thấy thì càng không được. Cô chuẩn bị 3 vạn rồi sau đó đến nơi này nộp tiền phạt nhận xe, có ý kiến gì thì cũng mời cô đến đây trình bày. Chúng ta cũng không phải để cho cô trình bày đâu.

Trần Tĩnh ý thức được biển số xe Hải Châu trên xe cô không làm cho những người này sợ hãi, mà cửa bệnh viện còn đậu nhiều xe ba bánh thế mà, nhưng cũng không thấy những người này đi quản họ. . . Tú tài gặp phải binh, có lý nói không rõ, không thể ăn thiệt thòi trước mắt, cũng không dây dưa với những người này. Trần Tĩnh nói: - Được thôi, các người cứ kéo xe đi, cuối cùng tôi cũng sẽ tìm được chỗ nói lý lẽ. Tôi có thể lấy vật phẩm cá nhân của tôi ở trong xe ra chứ?

Trần Tĩnh khom lưng lấy ra vật phẩm cá nhân trong xe, xe cho họ kéo, cũng không sợ họ ăn mất.

Trương Khác nhìn sắc mặt của mấy người này, trong lòng rất chán ghét, họ đâu phải là muốn quản xe gian gì đâu, căn bản là tóm được một cái giấy phạt 3 vạn đồng mà thôi. Nhìn biên bản những người này đưa tới bắt mình ký tên, Trương Khác không khỏi cười khổ, lẽ nào mình ký xuống còn phải đi theo chỉ rõ Trần Tĩnh lái xe gian hay sao? Thực sự là sẽ bị người khác cười rưng rưng, loại chuyện vớ vẩn này cũng gặp được, hơn nữa còn ở bệnh viện Nhân Dân tỉnh.

Lúc này ĐTĐĐ vang lên, Trương Khác thấy là điện thoại của Phó Tuấn, không nghĩ tới họ chạy tới nhanh như vậy. Trương Khác nói máy nói cho Phó Tuấn mình đang ở cổng bệnh viện.

Lúc này chồng của người tự sát trong chiếc áo sơ mi vải thô dính đầy dầu máy từ trong khu cấp cứu hốt hải chạy ra ngoài, chắc là vội vàng trở lại xoay tiền.

Trương Khác không thể để hần hoảng loạn vô thần trở lại như vậy, nghĩ thầm vợ hần uống thuốc trừ sâu tự sát đã khiến năng lực tiếp nhận của tâm lý hần đạt đến cực hạn rồi. Lúc này một đả kích nho nhỏ cũng đều có khả năng dẫn thanh niên này đi đến tuyệt lộ.

- Này!

Trương Khác lớn tiếng gọi thanh niên kia lại.

Thanh niên đó không đáp lại, hần cũng không cho rằng trước khu cấp cứu bệnh viện sẽ có người quen mình, vẫn vội vã chạy về hướng chiếc xe máy ba bánh đậu trước cửa bệnh viện.

Trương Khác xoay người muốn đuổi theo ngăn chồng của người tự sát lại, cũng không ngờ người mặc chế phục tóm lại áo y: - Anh phải kí lên, thừa nhận trả tiền ngồi xe của cô ta mới có thể đi, anh có nghĩa vụ phối hợp với chúng tôi chấp pháp.

Người đó động tác thô bạo, Trương Khác thành linh bị kéo đứt hai cúc áo sơ mi, nhìn người chồng ngồi lên xe máy ba bánh, còn mình thì bị kéo lại không đi được, dưới tình thế cấp bách, trong lòng tức giận, y quay đầu lại trừng mắt với viên cảnh sát, ánh mắt lạnh lùng nhìn bàn tay hắn đang kéo áo mình: - Con mẹ mày có buông tay không?

Nhìn xe của người chồng sắp chạy ngang qua người mình, Trương Khác cũng quản không được nhiều, đập lên bắp đùi nhân viên cảnh sát một cái, làm hắn ngã ngồi xuống đất, rồi chạy tới ngăn lại xe máy ba bánh, nói với người chồng: - Anh chờ một lát đi, tôi có chuyện muốn nói với anh...

1061. Chương 1063: Ác Mộng Chưa Kết Thúc

Các nhân viên công tác tạm thời của cục CSGT đang canh giữ ở cửa bệnh viện Nhân Dân tỉnh thấy thủ lĩnh bị đối phương đập ột cái ngã chúi dúi, họ liền tiến lên vây quanh, muốn bắt Trương Khác đánh ột trận. Lúc này từ cổng chạy ào vào một chiếc Mercedes Benz, một chiếc xe Buick thương vụ màu đen, xe không giảm tốc độ liền nhảy xuống bốn người.

Phó Tuấn ôm lấy cổ của thanh niên đang tóm cổ áo Trương Khác, kẹp mạnh buộc hắn phải buông tay nắm cổ áo Trương Khác ra trước, lại dùng lực đẩy hắn ra một bên, lúc này mới hỏi Trương Khác đã xảy ra chuyện gì.

Trương Khác không có thời gian giải thích cho Phó Tuấn, liền nói với người chồng: - Chúng tôi vừa mới lái xe đi qua con hẻm Quần Gia, biết vợ anh đã xảy ra chuyện, cùng với nỗi khó khăn của gia đình anh, cho nên muốn tận một chút lực, hy vọng anh đừng cự tuyệt. . .

Người chồng mặc dù thương tâm gần chết, trong lòng lại tràn đầy hổ thẹn đối với vợ mình, còn bị sự việc xảy ra ở trước cổng bệnh viện làm cho hoảng sợ: bảy tám người xông lên muốn bắt người thanh niên trước mắt, lại bị bốn người nhảy xuống từ hai chiếc xe phía sau rất nhanh chế ngự. Người mặc đồng phục lão đạo đứng lên to tiếng muốn gọi bảo an bệnh viện, muốn báo cảnh sát, bên này lại đi qua một người kẹp lấy gương mặt của người mặc đồng phục, móc ra một cuốn sổ nhỏ giơ lên khiến người đó im lặng.

Trương Khác không muốn ở trước cổng bệnh viện để cho người ta vây xem, y cầm lấy tiền từ trong tay Phó Tuấn, rồi cùng với Trần Tĩnh đi cùng người chồng vào khu cấp cứu trả tiền viện phí trước, giao chuyện trước cổng bệnh viện cho Phó Tuấn đi xử lý.

Mới vừa vào đại sảnh khu cấp cứu, hộ sĩ thấy người chồng đi cùng với Trương Khác, Trần Tĩnh trở lại, vội vàng gọi hắn: - Đây, không phải là bảo anh xoay tiền viện phí sao? Anh không xoay đủ tiền, việc cấp cứu bên này cũng phải dừng lại... Bệnh viện này không phải là cơ cấu từ thiện...Đây, sao anh còn đi vào trong?

Loại giọng điệu này Trương Khác nghe mà lửa giận đầy bụng, nhưng y cũng không thể tính toán với loại tiểu nhân vật này làm gì, Trần Tĩnh quay đầu lại nhìn hộ sĩ kia một cái, còn Trương Khác thì lười chả buồn nhìn cái nào.

Hộ sĩ lại không bỏ qua đuổi theo, Trương Khác đứng lại hỏi: - Thế cần bao nhiêu tiền mới có thể để bệnh viện các người cảm thấy một mạng người đáng để cứu hả?

Hộ sĩ lúc này mới biết Trương Khác cùng Trần Tĩnh là đến theo chồng người tự sát, nhìn sắp tiền trong tay Trương Khác, hộ sĩ không nói gì thêm, trở lại tiếp tục công việc của mình.

Nhóm Trương Khác đi thẳng tới khu nộp phí, trước tiên trả đầy đủ tiền viện phí, sau đó ra bên ngoài cùng người chồng chờ đợi kết quả cấp cứu.

Không biết là ai đã nhận ra Trương Khác, Trương Khác cùng Trần Tĩnh ngồi chờ ở bên ngoài được chốc lát, viện trưởng Cát Dân Tuấn của bệnh viện Nhân Dân tỉnh chạy tới.

Tháng 11 năm ngoái, Trương Khác cùng Dịch Đan Thanh bị bọn Đường Trung đâm bị thương, chính là khẩn cấp đưa vào bệnh viện Nhân Dân tỉnh chữa trị, hiện tại Cát Dân Tuấn cũng không rõ lắm thân phận của Trương Khác cụ thể là gì, hẳn nghĩ thầm nếu có thể làm cho Thường ủy Tỉnh ủy Kim Quốc Hải cùng sở trưởng Sở Vệ sinh tỉnh Đinh Tiểu Vĩ khẩn trương như vậy đối với vết thương bị ám sát của y, không chừng thực sự là con cái của vị lãnh đạo Trung ương nào đó đang học ở Kiến Nghiệp.

Cát Dân Tuấn mặc áo blue trắng, vừa lúc cha vợ của sở phó Trần của Sở Vệ sinh tỉnh đang nằm viện, sở phó Trần cùng vợ qua thăm cha vợ, ban đêm vừa lúc hẳn rảnh rỗi nên chạy đến bệnh viện một chuyến, biết được bệnh nhân vừa mới đưa đến có quen với Trương Khác, hẳn lập tức bỏ sở phó Trần chạy tới khu cấp cứu phía trước.

Hắn đi tới hàn huyên chốc lát với Trương Khác, liền gọi các bác sĩ tham gia cấp cứu ra hỏi tình huống, lại chỉ thị tăng số người cấp cứu, đợi xác nhận tình huống của người tự sát ổn định rồi, hẳn mới dè dặt hỏi Trương Khác có quan hệ gì với gia đình bệnh nhân.

- Họ là thị dân bình thường ở con hẻm Quán Gia, buổi tối tôi vừa lúc chạy xe qua hẻm Quán Gia, gặp chuyện có thể giúp được thì giúp, tự nhiên không có đạo lý khoan tay đứng nhìn. . . Trương Khác lãnh đạm nói, rồi móc ra điện thoại từ trong túi quần, nói với Cát Dân Tuấn: - Tôi có điện thoại muốn gọi.

Rồi y đi thẳng tới cuối hành lang gọi điện thoại.

Cát Dân Tuấn cảm thấy hối hận trong lòng, nghĩ thầm Trương Khác ý nghĩ nông nổi muốn lấy le trước mặt gái đẹp, biểu thị có tấm lòng ôm chuyện không quan hệ vào người, mình qua đây muốn lấy lòng người ta không phải là tự tìm không thoải mái? Người nếu tới rồi, lại không thể không giao phó một tiếng liền phát tay áo bỏ đi ngay, hẳn chỉ chờ Trương Khác gọi điện thoại xong rồi tính.

Hành lang bên này rất an tĩnh, có thể rõ ràng nghe được tiếng nói của Trương Khác ở đầu kia hành lang.

- Việc thị trưởng Tiêu mở tiệc chiêu đãi Lý Kiện Hi của SamSung ở nhà hàng Kiến Nghiệp tôi có biết rồi, rất không may là ngày hôm nay tôi có an bài khác nên không thể tham gia, nhưng tôi có một việc khác muốn báo cáo với bí thư La một chút. . . Khi tôi cùng với tổng giám đốc của Khoa Vương Cao Khoa tiểu thư Trần Tĩnh về ngõ Học Phủ đã gặp một chuyện thế này...Trước đó tôi cũng không thể tưởng tượng trong thành phố này lại có gia đình liên tục mấy tháng liền không có điều kiện ăn thịt, cố lấy dũng khí cầm 1 đồng tiền mua thịt lại phải chịu nhục nhã, trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu, cảm thấy cần thiết phải báo cáo chuyện này với bí thư La một chút. . .Tôi nghĩ lúc này thị trưởng Tiêu đang rất bận việc tiếp khách Hàn Quốc, loại việc nhỏ này, chắc là thị trưởng Tiêu không có tâm tư mà chú ý...

Thấy Trương Khác treo điện thoại, Cát Dân Tuấn thầm giật mình, nghĩ thầm y là ai mà có thể nói điện thoại với bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp La Quân? Hẳn biết trước khi cấp cứu người phía dưới từng ép buộc chống cửa bệnh nhân giao tiền viện phí trước, may mà bệnh viện Nhân Dân tỉnh thuộc chính phủ nhân dân tỉnh, Sở Vệ sinh tỉnh quản, mặc dù La Quân quyền cao chức trọng, nhưng vẫn chưa tới phiên hẳn có ý kiến ở bệnh viện Nhân Dân tỉnh. Đáng tiếc ác mộng của hắn còn chưa tỉnh lại thì Trương Khác lại đứng ở đó ấn nút điện thoại, áp đem ĐTDĐ bên tai rồi nói ra một cái tên khiến hắn run rẩy.

- Xin chào tỉnh trưởng Lý, tôi là Trương Khác, buổi tối ngày hôm nay tôi gặp phải một việc, vừa mới báo cáo với bí thư La rồi, bí thư La cũng cảm thấy chuyện này nên để tỉnh trưởng biết một chút thì tốt hơn, nên tôi mới mạo muội gọi điện thoại cho tỉnh trưởng. . .

Trương Khác treo điện thoại rồi trở lại chỗ ngồi, cũng trở nên xa cách với Cát Dân Tuấn, một lát sau thì Phó Tuấn đi tới. Nhân viên CSGT phục kích xe gian ở trước cổng bệnh viện cũng thần sắc khẩn trương theo ở phía sau.

- Chúng em có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, vừa rồi ở trước cổng bệnh viện có chút hiểu lầm, em qua đây xin lỗi với anh...

- Anh không có tư cách đến xin lỗi với tôi! Trương Khác vùng tay lên, cắt đứt lời nhân viên CSGT, lại nói tiếp với giọng lạnh lùng mà nghiêm khắc: - Không phải là anh muốn tôi thừa nhận ngồi xe gian sao? Anh

cầm biên lai qua đây, tôi sẽ ký tên, các anh kéo xe đi đi, ngày mai tôi sẽ bớt thời giờ đến cục CSGT nộp tiền phạt...

Trương Khắc lại phân phó cho Phó Tuấn: - Mời nó ra ngoài đi, tôi lười nói với nó từ “cút”.

1062. Chương 1064: Những Kẻ Ăn Thịt.

- Con mẹ mày chứ, mắt mày mù rồi hay sao, chẳng lẽ trên đường có cái xe tăng, mày cũng xông tới phạt người ta 3 vạn à? Khương Minh Chí nghẹn đầy một bụng lửa giận, mặc dù hấn chửi như tát nước vào mặt đám người phục kích trước cổng Bệnh viện Nhân dân tỉnh, nhưng sống lưng mồ hôi lạnh toát ra như tắm, tay cũng run rẩy, càng như thế hấn càng chửi dữ, càng phải phát tiết, hận không thể hủy diệt hết dấu vết về đám người này, sau đó về nhà ngủ, coi như chuyện hôm nay chưa hề xảy ra.

Thang Kiến Phong đại đội trưởng đại đội chấp pháp liên hợp, phó bí thư trưởng văn phòng chính phủ, mặt âm trầm đứng ở đằng xa, tới tận bây giờ hấn vẫn không nói một lời, nghe nói trước khi bọn họ tới, Lý Viễn Hồ và La Quân đã tới trước một bước, xe đỗ cách đó không xa, tới nơi là vào thẳng lầu khám bệnh, nếu vì đội chấp pháp cố ý làm khó khiến không cứu được người bệnh, thật sự không biết được hậu quả nghiêm trọng tới mức nào.

Nhìn chiếc Maserati xa hoa, Thang Kiến Phong thật không biết giáo huấn lũ khốn kiến này như thế nào, không có kiến thức đúng là bị ai. Có điều nói đi cũng phải nói lại, thời này trong nước mấy ai nhận ra được một chiếc Maserati, cái xe xe thể thao như con ếch nằm bẹp sát đất này chẳng phải thứ hay xuất hiện trên phim ảnh, mà nhìn qua cũng có vẻ chẳng hơn xe Passat là bao, huống hồ còn treo biển Hải Châu.

Thang Kiến Phong hiện chỉ quan tâm tới bị ai bắn thân mình, La Quân sớm đã không ưa gì Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh rồi, hành động chấp pháp liên hợp này lại do chính phủ thành phố chủ đạo, không biết La Quân có thừa cơ phát tác hay không, người ta là thị trưởng, phó thị trưởng không sợ bị La Quân tóm tóc, còn mình chỉ là con chó nhỏ, đám đại nhân vật đó không cần thận dẫm lên một cái cũng chết.

- Đội trưởng Khương, anh lại đây một chút ... Thang Kiến Phong gọi, lúc này chỉ có thể vút xe giữ tướng thôi, sự kiện phát sinh ở cổng bệnh viện chỉ là hiện tượng cá biệt, chỉ cần nhân viên chấp pháp cá biệt cần đề cao tổ chức, xử phạt phạt phải nghiêm khắc, không thể phủ định ý nghĩa cả cuộc hành động, dặn dò như thế vài câu rồi cùng Khương Chí Minh vào lầu khám bệnh, thăm nghĩ để Khương Chí Minh đứng ra làm tốt thí, mình xem tình thế có cơ xoay chuyển không.

Đám Lý Viễn Hồ, La Quân đều trong phòng quan sát lầu hai, dọc hành lang toàn là quan viên chính phủ của tỉnh, Thang Kiến Phong hỏi bọn họ: - Hai vị lão đại đâu?

- Ở bên trong, ông chủ lớn vừa gọi điện cho ông chủ thứ hai bảo tới ngay bệnh viện, giọng nói có vẻ rất bất thiện.

- Người chết rồi à? Thang Kiến Phong cả kinh hỏi:

- Người cứu được rồi, hai vị đại lão đang thăm hỏi.

- Rốt cuộc là ai, mọi người có biết không? Thang Kiến Phong hỏi tiếp.

Vậy là không làm lỡ việc cứu chữa, nếu như người đã cứu được, thường mà nói là có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ biến mất rồi. Ông chủ lớn đâu cần vì thế mà trở mặt với ông chủ thứ hai? Hay là thân phận hai người được cứu chữa cực kỳ quan trọng, tới mức ông chủ lớn phải trở mặt để tỏ rõ lập trường?

- Là một nữ công nhân mất việc, thật đáng thương, do không mua được thịt nên tự sát ...

Mắt Thang Kiến Phong tròn xoe, không sao tin nổi, chỉ vì một công nhân mất việc mà gây ra động tĩnh lớn như thế này à? Là đưa não ăn no rừng mỡ kinh động tới cả bí thư thành ủy và tỉnh trưởng?

- Thật không hiểu nổi cái đám người này, không mua được thịt thì không biết nhịn à, thời buổi này có ai sống dễ dàng đâu. Lại vô trách nhiệm tới mức tự sát, loại người này chết có gì đáng tiếc, sống chỉ tốn tài nguyên xã hội ... Bên cạnh có người dè bủ:

Thang Kiến Phong quay đầu lại nhìn, người nói là quan viên cục dân chính, mặt đỏ gay, chắc là đang uống rượu say sưa bị người ta gọi tới đây, trong lòng có chút oán khí, Thanh Kiến Phong định phụ họa vài câu, dù sao muốn tỏ thái độ chính trị thì là với người trong phòng, còn với những người này than vãn vài câu chả sao, định hòa theo vài câu cho bớt căng thẳng thì cửa phòng quan sát bật mở.

- Câm mồm. Lý Viễn Hồ mặt âm trầm đi tới chỉ quan viên đó, bất chấp cả nghi thái tỉnh trưởng lớn tiếng quát: - Đồng chí ở ngành nào, tôi không cần đồng trí có giác ngộ cao, tôi chỉ muốn hỏi đồng chí còn chút lương tri con người nào không?

Trương Khác đứng sau lưng Lý Viễn Hồ, lạnh lùng nhìn quan viên nòng nặc hơi rượu kia, khi hắn nói những lời mỉa mai thì đúng lúc bọn họ đi ra, nên đứng sau cửa nghe hắn nói hết. Chỉ e trong lòng đại đa số những người ở đây đều có suy nghĩ như thế, nếu để bọn họ cả gia đình mỗi tháng có 200 đồng tiền sinh hoạt, con cái ba tháng trời không được ăn thịt, lấy dũng khí bỏ một đồng đi mua thịt bị người ta xỉ nhục, bọn chúng mới cảm nhận được đôi khi cuộc sống rất thê lương.

Người tự sát có lẽ không đủ kiên cường, nhưng những kẻ sống sung sướng ở đây không có tư cách gì chỉ trích bọn họ.

Hành lang truyền tới tiếng bước chân rầm rập, Trương Khác quay đầu lại, thấy Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh rào bước đi tới.

Tiêu Minh Kiến nói với Lý Viễn Hồ: - Thừa tỉnh trưởng, để xảy ra chuyện này trong lòng tôi rất đau khổ, đây là do công tác chính phủ chưa làm tới nơi tới chốn, là do tôi làm việc chưa tới nơi tới chốn, tôi sẽ gánh hết trách nhiệm...

Tiêu Minh Kiến vừa mới tới nơi đã chủ động gánh lấy trách nhiệm làm Lý Viễn Hồ không thể nói gì hơn, kết cấu sản nghiệp phải điều chỉnh, những công nhân kia là kẻ hi sinh trong cuộc điều chỉnh, chế độ phúc lợi xã hội không theo kịp, nói tới trách nhiệm, Lý Viễn Hồ cũng có trách nhiệm, hiện quan trọng là phải cố gắng bù đắp: - Hiện không phải lúc nói tới trách nhiệm, trước tiên Kiến Nghiệp còn tổng cộng bao nhiêu gia đình vợ chồng đều mất việc, phải dựa vào phí sinh hoạt mỗi tháng 240 đồng sống qua ngày, có bao nhiêu gia đình liên tục ba tháng không có thịt ăn, không có tiền nộp học phí, rồi ngay cả đảm bảo y tế cũng không có ... Đây không phải chuyện của Kiến Nghiệp mà mỗi khu vực của tỉnh Đông Hải phải nhanh chóng làm rõ, bị kịch này đã đủ làm người ta kinh hãi rồi, không thể để xảy ra lần thứ hai được nữa.

La Quân giờ mới nói: - Tuyệt đối không thể phát sinh bị kịch này nữa, chính phủ thành ủy phải lập tức tập hợp các ban ngành nghiên cứu đối sách, sáng mai truyền quyết định của chính phủ thành ủy tới mỗi một con đường, mỗi một ban ngành liên quan. Tới đó giọng trở nên nghiêm khắc: - Ngoài ra đồng chí Dương Hoa Đông cục dân chính thân là cán bộ đảng viên, nhưng giác ngộ đảng cực thấp, tôi kiến nghị phòng tổ chức ngừng ngay mọi chức vụ của đồng chí này, thậm chí phải thảo luận xem có cần khai trừ đảng hay không, tôi thấy đồng chí này không còn thích hợp làm đảng viên nữa ...

Dương Hoa Đông quan viên cục dân chính lúc này bị Lý Viễn Hồ chỉ mặt giáo huấn đã sợ tới tái mào rồi, nghe La Quân bồi thêm câu này, người không đứng vững được nữa ngã lảo lảo ra đất, hắn nếu mà biết tới than vãn một câu lại gây ra hậu quả nghiêm trọng như thế, chỉ sợ lấy kéo cứt lưỡi mình trước.

Hồ Tôn Khánh cũng tỏ thái độ một phen, cũng hùng hồn muốn gánh trách nhiệm, giải quyết khốn khó của những gia đình công nhân mất việc, nhìn thấy Trương Khác có mặt, trong lòng chửi bới chuyện chó má gì y cũng dính vào, nhưng lời này tuyệt đối không thể nói ra.

Tiếp đó Hồ Tôn Khánh và Tiêu Minh Kiến vào phòng quan sát thăm vợ chồng công nhân uống thuốc sâu tự sát, nói rất nhiều lời an ủi, lấy ra 200 đồng đưa cho người chồng, ông ta không hi vọng cảnh này được phóng viên chụp lại, có điều y tá bác sĩ bệnh viện và đồng quan viên đang nhìn, cần phải làm như thế.

1063. Chương 1065: Tin Đồn.

Rời phòng quan sát, không chỉ thành phố Kiến Nghiệp, ngay cả Lý Viễn Hồ cũng yêu cầu người có trách nhiệm của ban ngành dân chính, vệ sinh về họp ngay trong đêm.

Hồ Tôn Khánh bảo Thang Kiến Phong lên xe mình, hỏi: - Sao cậu lại ở đây, ai thông báo cho cậu tới?

Thang Kiến Phong không ngờ nửa ngày trời không ai nhắc tới việc “xe gian”, chỉ có La Quân và Lý Viễn Hồ nổi trận lôi đình vì chuyện người nữ công nhân kia tự sát, liền đem chuyện đội chấp pháp bắt giữ chiếc xe Marserati ở cổng bệnh viện phạt tiền kể ra.

- Các người không biết chữ “chết” viết như thế nào à? Hồ Tôn Khánh điên tiết chửi, chẳng trách Trương Khác và Trần Tĩnh có mặt ở hiện trường, y không nhắc tới việc xe bị phạt tiền vô cớ là vì ở trường hợp đó không thích hợp chứ không phải y quên: - Xử lý trách nhiệm của người trực tiếp quản lý việc này, không được nường tay, phải nhanh chóng kết liễu việc này, không để đối phương có thể nói gì ... Đội liên hợp chấp pháp phải chú ý hơn, đừng có hơi một chút đổ cả chấu phân lên đầu tôi và thị trưởng Tiều.

Thang Kiến Phong thấy Hồ Tôn Khánh cũng sợ người ta như sợ rắn độc, thầm nghĩ đành để Khương Chí Minh chịu bi kịch thôi, hẳn chưa được trực tiếp nhìn thấy Trương Khác, dù sao Cẩm Hồ rất ít liên hệ với chính phủ Kiến Nghiệp, nhưng từ khí thế vừa nãy, cũng lờ mờ đoán ra được đó là người đứng đằng sau Cẩm Hồ trong truyền thuyết. Đám quan viên La Quân, Lý Viễn Hồ đi rồi, Trương Khác và Trần Tĩnh còn ở lại với vợ chồng người công nhân trong phòng quan sát một lúc nữa, khi rời đi bảo Phó Tuấn ở lại chiếu cố.

Lúc đi ra khỏi lầu khám bệnh, Trương Khác nhớ ra một việc dặn Phó Tuấn: - Anh liên hệ với Điền Lực Sơn, khó khăn của bọn họ, để ông ấy giải quyết thích hợp hơn.

- Điền Lực Sơn không phải là cái người dẫn đầu công nhân mất việc tới chặn cổng Vườn Sồi “tổng tiền” năm ngoái à? Nghe có vẻ nhua qua hệ giữa anh và ông ta không tệ? Gió đêm thổi tới, không khí hơi lạnh, Trần Tĩnh khoanh tay trước ngực, cười tủm tỉm nhìn Trương Khác.

-Ồ. Trương Khác bật cười dặn thêm: - Đừng quên bảo Điền Lực Sơn đi tổng tiền lần nữa.

Người của đội chấp pháp liên hợp dả kích xe tư vận hành phi pháp vẫn còn run lẩy bẩy đứng ở cổng bệnh viện nhìn về phía bên này, thấy Trương Khác và Trần Tĩnh đứng nói cười, muốn đi tới, nhưng lại sợ một lần nữa làm hỏng việc, đa phần muốn dùn đẩy trách nhiệm, không muốn mình đi trước thành chỗ xả hận cho đối phương.

Trương Khác nhìn thấy những kẻ đó, nhưng không thêm bận tâm, có một số chuyện đã định sẵn do những tên tiểu lâu la gánh tội, mà cũng chẳng oan uổng cho bọn chúng, vì cái thời đó có hiện tượng “làm giàu bằng vé phạt”, bọn chúng lúc nào cũng mang tâm tư đi bắt chẹt vùng ngoài, liền cười bảo Trần Tĩnh: - Cô đi xe Marserati làm gì, thời này trong nước chẳng ai nhận ra nó, nếu cô đi Mercedes thì đã chẳng xảy ra loại chuyện này rồi ... Lát nữa tôi lái Mercedes chở cô về.

- Vậy anh cho tôi mượn xe đi, ở Kiến Nghiệp tôi chỉ có chiếc Marserati này, lần trước cái Mercedes bị xước, tôi ném ở Hải Châu rồi. Trần Tĩnh nói xong cảm thấy giọng điệu hơi giống làm nũng, xấu hổ quay mặt đi.

- Cô muốn tôi làm lái xe cho cô cũng được. Trương Khác lấy chìa khóa từ tay Phó Tuấn, suy nghĩ một lúc rồi nói: - Tôi thấy để tôi gặp Điền Lực Sơn một chuyện thì hơn ...

Hai năm qua Kiến Nghiệp điều chỉnh kết cấu sản nghiệp, thông qua nhiều phương thức “đóng cửa, ngừng sản xuất, sát nhập, chuyển đổi, cải cách”, lấy đất cho các cơ sở công nghiệp điện tử, sinh ra rất nhiều công nhân mất việc, lên tới gần 20 vạn người, cho dù Kiến Nghiệp phát triển cao tốc cũng khó mà ngay lập tức tiêu hóa được số công nhân này.

Với những công nhân này mà nói, ngoại trừ đảm bảo sinh hoạt cơ bản ra, xúc tiến tái nghiệp mới là quan trọng nhất.

Điền Lực Sơn năm 97 bắt đầu lấy danh nghĩa tư nhân lập phòng phục vụ lao động mất việc, đám quan viên sợ ông ta làm ra được thành tựu thì chẳng khác gì nhạo báng ban ngành chính phủ vô dụng, Trương Khác tính không bằng lần này để chính phủ chiêu an văn phòng này của ông ta cho xong, có cái danh nghĩa nửa chính quyền, triển khai công tác thuận lợi hơn.

Lầu khám bệnh của Bệnh viện Nhân dân tỉnh, nói chính xác là lầu tổng hợp mặc dù đã qua 11 giờ nhưng ở khu phòng bệnh vẫn có người chưa ngủ, đặc biệt là gia đình người bệnh, có người ngủ càng muộn.

Tin tức tỉnh trưởng và bí thư thành ủy vì chuyện một nữ công nhân tự sát mà chạy tới bệnh viện ngay trong đêm đã truyền tới khu phòng bệnh, Cố Hiểu Mai còn nghe nói đội chấp pháp liên hợp bắt một chiếc Maserati ở cổng bệnh viện.

Cố Hiểu Mai chẳng biết Maserati là loại xe gì, nghe người có kiến thức nói, loại xe này ít nhất cũng 200 vạn, nói một cái xe xoa hoa như thế vận hành phi pháp, không phải là đùa à?

Cố Hiểu Mai nghĩ chiếc Mercedes lần trước lái về Tân Vu cũng phải tới giá đó.

Người nhà bệnh nhân mất ngủ rảnh rỗi liền chạy ra xem chiếc xe 200 vạn trông nói như thế nào, trở về nói người của đội chấp pháp bị tiền làm mù mắt, thấy xe đeo biển Hải Châu tưởng xe vùng ngoài có thể chém cho thỏa thuê, nghe nói lãnh đạo đội chấp pháp tới xin lỗi rồi, nhưng đứng ở cổng bệnh viện nửa tiếng không ai chú ý, lại có người khác chạy về nói người lái chiếc Maserati đắt tiền đó chở nữ công nhân tự sát kia tới bệnh viện cấp cứu, bị người đội chấp pháp chặn ở cổng bệnh viện, không ngờ người lái xe Maserati gọi thẳng bí thư thành ủy và tỉnh trưởng tới giải quyết vấn đề.

- Tin đồn đúng là khủng bố. Trần Dục vỗ vai vợ, nói với Cố Hiểu Mai ngồi phía đối diện: - Chúng tôi đưa cô về nhà khách nhé, sáng mai Tiểu Ninh mới kiểm tra, không thể để mọi người ở đây qua đêm được, có tôi và Tiểu Cẩm ở với nó là được.

- Bí thư thành ủy và tỉnh trưởng vừa đi, nhưng người lái xe Maserati còn chưa đi, cô gái đó cũng đẹp kinh khủng ... Người ra xem náo nhiệt thấy Trần Dục không tin lời mình, không nhận được nói: - Anh không tin thì tự đi mà xem.

- Maserati thì tôi nghe nói rồi, xe rất tốt, rất đắt, nhưng người lái loại xe đó chẳng thể liên quan gì tới một công nhân mất việc. Trần Dục cười: - Cho dù có vô cớ bị đội chấp pháp liên hợp bắt, cũng chẳng thể gọi tỉnh trưởng tới, anh tưởng đó là con trai tổng bí thư hay là chủ tịch nước thế?

Vương Cẩm, vợ Trần Dục kéo tay áo chồng, người ta tin thì kệ người ta, cần gì cãi nhau với họ.

Cố Hiểu Mai thì miễn cảm nhớ tới Trương Khác, xe sang, gái đẹp, gọi tỉnh trưởng tới giải quyết vấn đề, những đặc trưng này rất phù hợp với tên hoàn khổ, nhưng không rõ làm sao y lại quen một công nhân mất việc, loại hoàn khổ này bao giờ thêm bận lòng tới cuộc sống nhân gian?

Cố Hiểu Mai đứng dậy, nhìn Trần Ninh đang ngủ say, sắc mặt có hơi nhợt nhạt, kéo tay Vương Cẩm nói: - Cô tới nhà khách ngủ với tôi đi, tôi thấy mọi người cũng không cần lo gì đâu, ngày mai chỉ kiểm tra thêm thôi mà, mai chúng ta còn phải chuyển KTX cho Tiểu Ninh nữa đấy. Phòng bệnh chỉ có một cái giường đơn giản cho người nhà bệnh nhân, nếu cả hai vợ chồng Trần Dục ở lại sẽ có một người phải ngồi thức qua đêm, không dễ chịu chút nào.

Cố Hiểu Mai chỉ để Trần Dục tiến chân tới đại sảnh, nhà khách nằm bên cạnh bệnh viện, đi bộ vài ba phút là tới, đến đại sảnh liền nhìn thấy Trương Khác đứng một bên lối vào, bên cạnh có một cô gái cao ráo, thành thực, xinh đẹp.

Không ngờ là Trương Khác thật, Cố Hiểu Mai kéo Vương Cẩm lùi lại, tránh để Trương Khác nhìn thấy.

- Làm sao thế? Vương Cẩm ngạc nhiên hỏi:

- Đó là con trai của thị trưởng Trương ... Cố Hiểu Mai chẳng muốn phải chạy tới trước mặt Trương Khác bày ra vẻ mặt tươi cười ân cần, thà trốn không gặp còn hơn.

1064. Chương 1066: Mặt Có Hoa.

Trần Dục thấy Cố Hiểu Mai và vợ lúi vào đại sảnh, lấy làm lạ thò đầu ra nhìn, nói: - Con trai Trương Tri Hành đấy à, cậu nhóc này trông đẹp trai thật đấy, nói một câu cô đừng giận nhé, người ta dựa vào tướng mạo này đã ăn đứt Vu Trúc nhà cô rồi ... Cô gái bên cạnh cậu ta có phải là bạn gái thứ ba của cậu ta không?

- Nam nhân các anh chẳng ai chịu an phận. Vương Cầm mắng một câu, nói với Cố Hiểu Mai: - Chị ở chính phủ làm việc cho Trương Tri Hành mà, nếu để người khác biết chị trốn con ông ấy, ảnh hưởng không tốt đâu.

- Không để cậu ta biết là được.

Bọn họ đứng ở sau cửa kính nhìn Trương Khác và Trần Tĩnh chui vào chiếc Mercedes 600, còn Phó Tuấn và nhân viên tùy tùng chui vào chiếc Buick màu đen, đợi khi xe đi ra ngoài mới để ý tới những người ngồi trong xe Buick mặt mày nghiêm nghị, mặc đồng phục véc đen, ngạc nhiên hỏi: - Những người ngồi xe đằng sau có phải là vệ sĩ của cậu ta không? Thấy Cố Hiểu Mai tỏ cái vẻ “đúng là như thế”, thì há mồm nói: - Trương gia có lợi hại tới đâu chẳng qua cũng là một thổ hào ở Hải Châu thôi, cậu ta đi học mà có 4 - 5 vệ sĩ đi theo, có phải là hơi quá không?

- Người có quyền có thể nghĩ gì chúng ta sao hiểu được, nghe nói tháng 10 năm ngoái cậu ta vì tranh giành nữ nhân mà bị đâm, chắc vì thế mà khẩn trương một chút? Cố Hiểu Mai suy đoán, lần trước bà ta gặp Trương Khác thì Phó Tuấn không ra mặt, thấy Trương Khác phô trương như vậy, thực sự là giật mình.

Cố Hiểu Mai nhìn Trần Dục, nói không chừng Lý Viễn Hồ, La Quân vừa rồi tới bệnh viện là do Trương Khác gọi tới thật, sức mạnh của Trương gia đúng là những nhân vật nhỏ như bọn họ không thể tưởng tượng được.

- Vừa rồi nói tới Marserati hơn 200 vạn là xe gì, sao em không thấy? Vương Cầm thắc mắc.

- Kia kìa, cái xe mang tiêu chí hình ba cái cành cây ấy. Trần Dục chỉ cái xe có cả đồng người đứng quanh ở cổng, xa xa nhìn đúng là không có gì đáng chú ý, một số người không thích khoe khoang, mua những cái xe trong nước không ai biết này.

- Sao bọn họ không lái xe đi?

- Lái đi? Trần Dục cười mỉa: - Bọn họ bị đắc tội, không phải là nói một câu xin lỗi có thể qua, người đứng bên cạnh xe hẳn là của đội chấp pháp liên hợp, con trai Trương Tri Hành muốn cái xe thành củ khoai nóng, ôm cũng không được, ném cũng không được ... Cậu ta không thèm đánh, không thèm chửi, chỉ ném xe lại cho bọn họ xử lý, có điều nói đi cũng phải nói lại, đám người kia cũng chẳng đáng thương hại, một lũ chó cắn nhau mà thôi.

Cố Hiểu Mai không nói gì, bà ta chẳng thể thuận theo giọng điệu Trần Dục công kích con trai Trương Tri Hành, Trương Khác đã đi, bọn họ cũng không cần nấp nữa, rời bệnh viện về nhà khách.

Người của đội chấp pháp liên hợp thấy Trương Khác và Trần Tĩnh vào chiếc Mercedes 600 đi qua cổng, không thèm nhìn bọn họ cái nào, làm mây đen bao phủ trong lòng bọn họ càng dày thêm.

Trương Khác không hề biết Cố Kiến Mai và cha mẹ Trần Ninh đứng ở sau cửa kính đại sảnh bàn luận mình, y lái xe đưa Trần Tĩnh về chỗ ở trước.

Trần Tĩnh phụ trách bộ phận nghiên cứu và thiết kế của Cao Khoa KV, không cùng Tạ Tử Gia ở trong chung cư Thanh Niên nữa, có điều mua một biệt thự trong Yến viên, cách biệt thự của Đỗ Phi có hai nhà.

Yến viên là khu nhà ở cao cấp nhất của Kiến Nghiệp, nếu muốn có nhà cao cấp hơn chỉ có cách bỏ tiền ra tự mua đất xây nhà mà thôi.

Trương Khác lái xe vào Yến viên, đám Phó Tuấn tất nhiên chẳng theo vào để bị xua đuổi, Trần Tĩnh nhìn bên mặt Trương Khác một lúc nói: - Tôi nghĩ nếu hôm nay chỉ có một mình ở Kiến Nghiệp, thế nào cũng không xử lý được toàn diện như anh ... Nghĩ không ra đầu óc anh làm bằng cái gì, có thể bỏ ra cho tôi xem không?

- Vậy cô cứ bỏ ra xem đi. Trương Khác ngoẹo đầu sang.

Trần Tĩnh khao khát ôm lấy đầu Trương Khác, nghĩ nếu như hôm nay không có Trương Khác có lẽ cô chỉ biết giao tiền nhờ hàng xóm chuyển cho nữ công nhân kia, mà không nghĩ tới khó khăn bọn họ có thể gặp phải ở bệnh viện; cho dù có cũng không nghĩ tới chuyện này là thời cơ cực tốt có thể khiến tỉnh trưởng và bí thư thành ủy chú ý tới công nhân mất việc, từ đó đưa ra biện pháp đảm bảo cuộc sống bọn họ.

Trương Khác dừng xe lại trước biệt thự, nghiêng đầu qua thấy hai mắt Trần Tĩnh sáng như anh sao nhìn mình chăm chú, cười hỏi: - Mặt tôi có gì à?

- Mặt anh có hoa. Trần Tĩnh đưa tay ra vuốt má Trương Khác.

Bị ngón tay mềm mại mát lạnh của Trần Tĩnh khe khẽ chạm vào, cảm giác thật khó diễn tả, Trương Khác nhìn Trần Tĩnh, thấy cô tựa cười như không nhìn mình, ngón tay vẫn đặt trên má mình.

U hương thoang thoảng tỏa ra, đèn trong xe đã tắt, chỉ có ánh đèn tường tờ mờ trước biệt thự, Trần Tĩnh vừa rồi lên xe đã xoa tóc ra, mái tóc đen dợn sóng xoa xuống vai, khuôn mặt ửng hồng như thiếu nữ mới yêu hết sức quyến rũ, ánh mắt mỗi lúc một ôn nhu say đắm, Trương Khác đưa tay ra, chạm lên gò má của cô.

Trần Tĩnh hơi ngả đầu kẹp tay Trương Khác vào vai, như cảm thụ hơi ấm từ lòng bàn tay của y.

Trương Khác cảm thấy tay chạm vào làn da mịn như ngọc, không tìm được ý nghĩ muốn hôn lên cánh môi hồng hào ướm mọng đầy cảm dỗ kia, đưa tay luồn ra sau đầu cô, kéo về phía mình ...

Đúng lúc này trước xe sáng lên, tầng hai biệt thự lúc này còn tối đèn có ánh sáng từ cửa sổ hắt ra.

Trần Tĩnh giật nảy mình, nhìn lên cửa sổ, thấy bóng dáng Tạ Tử Gia đứng ở đó, không rõ cô bé đó đang nhìn cái gì, có nhìn thấy cảnh vừa rồi trong xe không, nhưng Trần Tĩnh không còn dừng khí tiếp tục nữa, quay lại nói một câu thừa thãi với Trương Khác: - Tôi tới rồi ...

- Có chuyện gọi điện thoại cho tôi nhé. Trương Khác nhào người ra mở cửa cho Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh cảm thụ được rõ ràng cơ thể của Trương Khác chạm vào mình, hít sâu một hơi, xuống xe rồi vẫn thấy lòng bối rối, lấy chìa khóa mở cửa vào nhà mới thở hắt ra một hơi, nhớ lại lúc chờ đợi được hôn vừa sợ sệt vừa ngọt ngào, vào nhà rồi không bật đèn, quay đầu nhìn Trương Khác thật lâu, cho tới tận khi Tạ Tử Gia ở tầng trên hỏi: - Sao bây giờ chị mới về, xe chị đâu? Sao bên ngoài lại là xe của tên tiểu tử Trương Khác, y đưa chị về à?

Trần Tĩnh lúc này mới bật đèn phòng khách, quay đầu nhìn lại, thấy Trương Khác hướng về phía mình vẫy tay, nhìn y lái xe đi mới ném chìa khóa vào tủ, cầm túi xách đi lên, nhìn Tạ Tử Gia mặc váy ngủ, đi chân đất đứng trong phòng ngủ, hỏi: - Sao tối nay lại tới chỗ chị?

- Bọn chị có phải trốn trong xe làm gì đó không? Tạ Tử Gia nhìn Trần Tĩnh chăm chăm: - Em nghe thấy xe tắt máy rất lâu mà chị không vào, đi ra cửa sổ mới thấy không phải là xe của chị.

- Bọn chị làm gì được chứ? Cả Trần Tĩnh cũng hoài nghi không biết có phải mặt mình đỏ rồi không, ném túi xách lên ghế sofa: - Buổi tối xảy ra ít chuyện nên mới về trễ thế này ... Rồi đem chuyện xảy ra kể cho Tạ Tử Gia, miệng nói không ngừng để che dấu, còn cố tình đi ra cửa sổ xem, xác định là không thể nhìn thấy tình hình trong xe mới nhất quyết không để hở ra.

Tạ Tử Gia cũng không để ý lắm, thường ngày cô và Úc Bình trêu ghẹo Trần Tĩnh quen rồi, nghe Trần Tĩnh kể xong chuyện, chỉ theo thói quen bấu cặp môi phẩn hồng, không bình luận, với nữ công nhân tự sát kia, cô không có nhận thức sâu sắc, cau mày nghĩ một lúc nói: - Cẩm Hồ đưa ra kỹ thuật chụp cơ bản, nếu chúng ta dùng nó sản xuất di động thì thị trường ở đâu? Đây là vấn đề phải suy nghĩ kỹ càng về nhu cầu liên thông tin của người tầng dưới xã hội Mặc dù lúc này di động với một công nhân mất việc là đồ xa xỉ, có điều em nghĩ cùng với thời gian trôi đi, linh kiện phần cứng và phí thông tấn di động sẽ giảm mạnh, công nhân mất việc cũng sẽ thành thị trường chúng ta suy nghĩ tới ..

1065. Chương 1067: Hạnh Phúc Và Lo Lắng Của Cô Gái Nhỏ.

- Em nhíu mày bao lâu để nghĩ cái này đó hả? Trần Tĩnh béo má Tạ Tử Gia: - Đầu em đúng là chứa băng, ngay cả tư duy cũng lạnh như băng ...

- Chuyện thông cảm thì để Trương Khác biểu diễn trước mặt chị là được rồi, nếu y không đang nghiên cứu thị trường tầm trung và thấp, chị nghĩ vì sao y có thể hiểu rõ vấn đề công nhân thất nghiệp thấu triệt như thế? Em chỉ một lòng muốn đâm nát đám nam nhân thối dưới lòng bàn chân thôi.

- Được rồi, được rồi, tóm lại chị biết không có ai dám áp bách em. Trần Tĩnh cắt ngang lời tuyên ngôn của Tạ Tử Gia: - Chị chạy bên ngoài suốt cả ngày rồi, phải đi tắm đây, chẳng ai muốn nghe luận điệu của em đâu.

Trần Tĩnh đi vào phòng tắm, vẩy vôi nước, cô cởi bộ trang phục chính thống thường mặc trong công việc, nửa khỏa thân đứng trong bồn tắm, nhớ lại cảm giác chạm tay vào má Trương Khác, nhớ lại mấy giây sợ hãi và ngọt ngào chờ đợi được hôn, ngây cả ra, không biết lần sau gặp lại phải làm sao, tiếp tục hay là coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cảm thụ tuyệt vời lúc chạm vào nhau đó, dù muốn tiếp tục thì phải làm sao mới thích hợp, dù sao đây là vùng trộm, không thể cùng nhau đi xem phim, đi dạo phố như những cặp đôi bình thường nghĩ, Trần Tĩnh ôm đầu suy nghĩ, lúc thì nhớ lại cảm giác mỹ diệu kia, lúc thì nghĩ tới làm sao để quan hệ hai người tiếp tục không có vẻ trông quá xấu hổ.

Đợi nước xả nửa bồn tắm, Trần Tĩnh cởi hết đồ lót, trần truồng nằm xuống, nhìn cơ thể đầy đặn và da thịt như châu ngọc của mình, nói với không khí: - Trương Khác, người ta giảm giá bán cho anh rồi đấy, anh phải đối xử với người ta tốt một chút, biết không hả?

- Chị đang nói với ai thế? Tạ Tử Gia ở bên ngoài hỏi:

- Hả ... À .. Trần Tĩnh không nhịn được phì cười, xấu hổ đem cả người chìm vào trong nước, nói vọng ra: - Mai phải họp còn gì, chị đang luyện tập trước.

Ngủ một giấc ngon lành, sáng hôm sau tỉnh lại lấy cơ thể thư thái, sáng khoái dễ chịu, Trần Tĩnh chẳng còn nhớ từ khi nào mới ngủ thích như thế, xem đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, mới ngủ được sáu tiếng thôi, soi gương thấy da mình trắng như trứng gà bóc vỏ vậy, Trần Tĩnh rất hài lòng với là da của mình hôm nay, thậm chí thật là lạ, chỉ khẽ chạm vào thôi lại có thể làm tâm cảnh con người sinh ra biến hóa lớn như thế.

Đứng trước cửa sổ, để sắc trời nước núi non nuôi dưỡng đôi mắt, đột nhiên thấy dưới lầu có một chiếc Porsche màu lam bảo thạch, trong xe không giống có người, nhớ lại hôm qua nói đùa với Trương Khác mượn xe, đi chân đất xuống lầu, có một bức thư được người ta nhét qua khe cửa, Trần Tĩnh cười chạy tới, nhặt bức thư lên, lấy ra chìa khóa và một tờ giấy.

Trương Khác viết :” Tài xe gọi là sẵn sàng, xe đỗ trước nhà.”

Trần Tĩnh nhìn mấy chữ ngắn ngủi đó rất nhiều lần, nghe thấy tiếng Tạ Tử Gia đi lại trên lầu, vội nhét thư vào phong bì, lại nhét phong bì vào khe tủ, nhìn Tạ Tử Gia đang đi xuống, cười hỏi: - Sao dậy sớm thế?

- Chị chạy rầm rầm xuống lầu, chị tưởng biệt thự cách âm tốt lắm à? Tạ Tử Gia nhìn chiếc Porsche, thắc mắc: - Ai đỗ xe ở đó thế?

- Mượn của Trương Khác đấy. Trần Tĩnh giơ chìa khóa trong tay lên: - Chẳng biết cậu ta phải ai đưa xe tới, nhét chìa khóa vào trong khe cửa.

- Trương Khác bao nhiêu tuổi thế, sao gu thẩm mỹ y như ba em ấy. Tạ Tử Gia nhíu mày nhìn thân xe thuần dài của chiếc Porsche: - Trong những chiếc Porsche thì cái này xấu nhất! Chị nói xem di động cao cấp của Cẩm Hồ do Trương Khác tự thiết kế đấy à? Gu thẩm mỹ của y làm người ta phải hoài nghi.

Trần Tĩnh cười không đáp, nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, lên lầu rửa mặt, trong lòng muốn gọi điện cho Trương Khác, nhưng lại không muốn giống như cô gái mới được yêu, kiên nhẫn không gọi.

Đợi rửa ráy, trang điểm xong xuôi, nhìn mặt trời từ phía hồ mọc lên, Trần Tĩnh mới cầm di động bấm số cho Trương Khác, điện thoại còn chưa thông thì thành linh Tạ Tử Gia đẩy cửa đi vào.

- Cho em mượn kem dưỡng da của chị ... Tạ Tử Gia đi thẳng tới bàn trang điểm tìm kem dưỡng da, thấy nét mặt Trần Tĩnh hơi khác thường, quay đầu hỏi: - Chị gọi điện cho ai thế.

- Chẳng ai cả, Trương Khác, người ta cho chị mượn xe, thế nào cũng phải gọi điện cảm ơn một tiếng, chẳng biết đã ngủ dậy chưa ...

Trần Tĩnh còn định nói dối vài câu lấp liếm thì giọng Trương Khác truyền ra: - Thích xe đó không, chiếc Porsche đó là chiếc tôi thích nhất đấy, bình thường chẳng có cơ hội lái, sáng nay tôi bận mất rồi, buổi chiều lúc nào cô cần tài xế cứ gọi tôi một tiếng ...

- Cảm ơn anh hôm qua chở tôi về, hôm nay lại còn cho tôi mượn xe ... Tôi mượn dùng vài ngày, đợi họ làm rõ vấn đề, tôi lấy xe lại đổi. Trước mặt Tạ Tử Gia, Trần Tĩnh chỉ có thể lấy giọng điệu công chuyện để nói, tỏ ra bình tĩnh khách khí một chút, không muốn biểu lộ tình cảm với Trương Khác, nói qua loa vài câu thì cúp máy. Đợi đến khi Tạ Tử Gia xoa kem xong đi ra, Trần Tĩnh hối hận vô cùng, nếu Trương Khác hiểu lầm cú điện thoại này là mình có ý cực tuyệt thì sao, nghĩ tới đó Trần Tĩnh vô đầu, giọng điệu khách khí đó, hiểu lầm là cái chắc rồi, nhưng cô không có dũng khí gọi điện lại nói với Trương Khác vì có Tạ Tử Gia ở đó cho nên mới nói như vậy, trong lòng rối rắm vô cùng.

oOo

~Nhận được điện thoại của Phó Tuấn, Điền Lực Sơn dẫn Trương Văn Lệ theo tìm Trương Khác.

Khu chung cư Thanh Niên trong ngõ Học Phủ có tổng cộng 12 tòa nhà, cứ bốn tòa nhà lại thành một khu độc lập, về sau qua sửa chữa, tách bốn tòa nhà ở giữa ra, đem tòa nhà ở gần cổng Đh Đông Hải thành một khu riêng biệt, ba cái còn lại thành nhà ở giá rẻ cho nhân viên sáng nghiệp thuê.

Tòa nhà tự thành một khu riêng rẽ kia tất nhiên trong mắt một số người mang sắc thái thần bí.

Điền Lực Sơn lần đầu tiên đi vào tòa nhà đó, chỉ thấy một số thanh niên nam nữ dáng vẻ giống sinh viên ra vào, Điền Lực Sơn nói rõ mục đích với nhân viên an ninh, một lúc sau Phó Tuấn đích thân đi xuống đón bọn họ.

Vào trong thang máy, Điền Lực Sơn chỉ thấy biển hiển thị 11 tầng, nghi hoặc hỏi: - Đứng bên ngoài nhìn thấy tòa nhà này có 12 tầng, hay là tôi nhìn nhầm.

- Chỉ có 11 tầng, tầng 12 không phải nơi ở. Phó Tuấn ấn vào máy nhận dạng vân tay, giải thích: - Năm ngoái xảy ra vài chuyện, một số biện pháp an ninh trở nên nghiêm ngặt, chỉ có dùng dấu vân tay phù hợp mới có thể lên tầng 11...

Điền Lực Sơn cười: - Sống thế thì buồn nhỉ, khác gì là bị nhốt trong lồng.

Phó Tuấn chưa bao giờ thấy cuộc sống của Trương Khác buồn chán, nửa đêm còn phải cùng y lén lút lái xe Porsche tới cửa nhà người ta, tất nhiên hẳn không thể đem chuyện thú vị đó kể lung tung, nói với Điền Lực Sơn một số việc xảy ra tới qua: - Vấn đề tái nghiệp của đôi vợ chồng đó, Khác thiếu gia mong muốn Trương Điền ra mặt giải quyết hộ họ ..

Điền Lực Sơn trầm mặc một lúc thở dài: - Trong 20 vạn công nhân mất việc, có bao nhiêu gia đình công nhân mất việc cả vợ chồng còn chưa có thống kê chính thức, nhưng chắc không ít, văn phòng chúng tôi tiếp xúc rất nhiều gia đình đặc biệt khó khăn, chính phủ thành phố phải ưu tiên giải quyết vấn đề này mới có thể cải thiện được một chút.

- Khi tôi đi đón mọi người thì Khác thiếu gia vừa mới nhận được điện thoại của bí thư La, chắc là có kế luận rồi.

1066. Chương 1068: Phát Hiện Lớn Của Cố Hiểu Mai

Phó Tuấn đưa bọn họ tới thẳng vườn hoa không trung, tháng 9, sau khi mặt trời mọc không khí còn có chút nóng bức, nhưng trong vườn hoa trên không, gió mát lồng lộng, Trương Khác ngồi ở bàn trà đọc tài liệu,

thấy bọn họ vào, đứng dậy nói với Điền Lực Sơn: - Thành phố vì vấn đề đảm bảo phí sinh hoạt cho công nhân mất việc họp thảo luận, kết quả thảo luận là tăng thêm 60 đồng so với ban đầu, tháng sau sẽ phát theo cơ sở này. Về phương diện con cái đi học, cứu chữa y tế, cũng có trợ cấp. Phương pháp cụ thể còn mất thêm thời gian mới đưa ra, tiêu chuẩn mỗi nơi cũng khác nhau, phải căn cứ vào tình hình thu nhập tài chính địa phương. Tôi tìm ông tới đây, là vì thấy văn phòng tái nghiệp có thể phát huy tác dụng lớn hơn. Vừa rồi nói chuyện với bí thư La tôi cũng nhắc tới ông, bí thư La có ấn tượng rất sâu với ông, hoan nghênh ông tới tìm bí thư La gây rắc rối. Xem ra lần này xưởng trưởng Điền phải tới báo cáo công tác với bí thư La trước, sau đó mới tới các xí nghiệp xin “tài trợ” ...

Điền Lực Sơn thăm nghĩ ấn tượng sâu sắc nhất của La Quân với mình chắc là lần dẫn công nhân nhà máy nhuộm chặn cổng lãnh đạo không cho bán nhà máy rồi, đi tìm La Quân gây phiền toái có nghĩa là văn phòng tái nghiệp ông ta lập ra hai năm qua được chính quyền thừa nhận, không cần ban ngành liên quan tới gây phiền phức, nhưng thành tích làm ra được tính vào chính phủ.

Điền Lực Sơn chẳng phản cảm chuyện “chiêu an” này, có thể làm được thêm nhiều việc hơn nữa cho công nhân mất việc mới là chủ yếu, giới thiệu Trương Văn Lệ cho Trương Khác.

Trương Khác bắt tay Trương Văn Lệ, cười: - Triệu Bằng chẳng nhắc về chị với tôi ... À phải, khi nào hai người kết hôn nhớ gửi thiệp mời cho tôi.

Trương Văn Lệ không biết sao Trương Khác biết mình và Triệu Bằng yêu nhau, bị y nói ra có chút xấu hổ, hai năm trước cô được Điền Lực Sơn giới thiệu vào Vườn Sồi làm thư ký hành chính, tất nhiên khó thoát khỏi lòng bàn tay Triệu Bằng, sau khi yêu nhau, hai người cùng làm việc một nơi không thích hợp, Trương Văn Lệ liền điều chuyển sang văn phòng tái nghiệp của Điền Lực Sơn.

Ngày kết hôn của hai người đã tới gần, chỉ có điều Triệu Bằng là người phụ trách thương vụ Cẩm Hồ trú ở Tân Đình, nên chuẩn bị hôn lễ ở Kiến Nghiệp chỉ đơn giản.

Thấy Trương Khác quan tâm tới hôn lễ của Trương Văn Lệ, Điền Lực Sơn cười nói: - Vậy Cẩm Hồ phải đảm bảo cho Triệu Bằng có thời gian về Kiến Nghiệp kết hôn mới được, mỗi lần Văn Lệ phải vất vả chạy tới Tân Đình hẹn hò.

- Chuyện này à, xưởng trưởng Điền để Văn Lệ tới Tân Đình nghỉ một tháng trăng mật cũng được mà. Trương Khác đùa: - Phong cảnh Tân Đình vào thời điểm này khá được đấy, đến khi khu công nghiệp gần cảng xây lên, dù chú trọng môi trường đến đâu cũng phải trả một cái giá nhất định.

Di động trên bàn reo lên, Trương Khác cầm lấy xem, điện thoại của Trần Tĩnh, nhận điện hỏi: - Chuyện gì thế, còn tưởng cô đang họp.

- Ủm, tôi vẫn đang trong phòng họp, tôi nhớ buổi sáng anh sẽ gặp Điền Lực Sơn, tôi đã thảo luận qua với Úc Bình và Tử Gia, Cao Khoa KV có thể góp một phần sức cho công nhân mất việc, nhưng mà tôi chẳng có nhiều mỡ như anh đâu ...

- Thịt muối cũng là thịt, xưởng trưởng Điền đang ở cạnh tôi đây này, hay là cô nói chuyện trực tiếp với ông ấy. Trương Khác biết Trần Tĩnh đang ở một chỗ với cao tầng Cao Khoa KV, vẫn hỏi một câu: - Buổi sáng gọi điện thoại, bên cạnh cô cũng có người phải không?

- Ừ. Trần Tĩnh lo lắng suốt nửa buổi sáng, khó khăn lắm mới có cơ gọi điện cho Trương Khác lần nữa chính là vì tiếng “ừ” này, thở phào nói: - Chuyện cụ thể tôi bảo Lưu Minh Huy liên hệ với ông ấy nhé, tôi phải họp tiếp đây.

Trương Khác cúp điện thoại, nói với Điền Lực Sơn: - Tôi vừa kiếm được một đối tượng có thể tài trợ ọi người, tổng giám sát thị trường Lưu Minh Huy của Cao Khoa KV sẽ liên hệ với mọi người ...

~~oOo

Khi ngồi xe đi qua cổng Đh Đông Hải, Cố Hiểu Mai đặc biệt nhìn tòa nhà tách riêng trong chung cư Thanh Niên, nói với Vương Cẩm: - Con trai thị trường Trương ở tầng thượng tòa nhà đó ... Bà ta và Vương Cẩm tới trường giúp Trần Tĩnh chuyển KTX, còn Trần Dục và Vu Trúc ở lại bệnh viện cùng Trần Ninh kiểm tra, tình hình sơ bộ khá lạc quan, trong lòng bọn họ bớt đi không ít áp lực.

- Nhìn qua đầu rộng tới nửa mẫu nhĩ. Vương Cầm cũng ghé mặt vào cửa sổ nhìn lên, chỉ thấy ngoài lan can tầng thượng còn có cành cây chìa ra, đúng là một khu vườn trên không.

Chuông điện thoại vang lên, Cố Hiểu Mai lấy di động trong túi sách, là điện thoại do chính phủ Tân Vu gọi tới, Cố Hiểu Mai không dám chậm trễ nhận điện ngay, Vương Cầm nghe thấy bà ta nói chuyện, nhắc tới công nhân mất việc, đợi bà ta cúp điện thoại hỏi: - Có chuyện gì thế?

- Văn phòng gọi điện tới, chính phủ tỉnh vừa sáng sớm đã thông báo khẩn cấp cho các nơi phải nâng cao tiêu chuẩn hỗ trợ sinh hoạt cho các công nhân mất việc, chính phủ thành phố quyết định chấp hành theo tiêu chuẩn cao nhất chính phủ tỉnh, buổi chiều tôi phải về Tân Vu rồi.

- Á ... Có phải liên quan tới việc nữ công nhân tự sát đêm qua không? Chính phủ đưa ra quyết sách nhanh thế từ khi nào vậy? Vương Cầm ngạc nhiên hỏi:

Cố Hiểu Mai cũng thấy hơi kỳ quái, đêm qua mới xảy ra chuyện kia, sáng nay đã có nghị quyết hữu quan rồi, cho dù biết giữa hai chuyện này ắt phải có liên hệ, nhưng cũng thấy ở TQ có hiệu suất thế này thì quá quỷ dị, huống hồ con trai Trương Tri Hành còn có quan hệ khó nói rõ với sự kiện này.

Việc giao tiếp giữa chính phủ và bên dân chính lại đúng trách nhiệm của Cố Hiểu Mai, theo lịch trình ngày mai bà ta mới về Tân Vu, nhưng đột nhiên có chuyện lớn này, Cố Hiểu Mai tất nhiên không thể đợi tới ngày mai mới lên đường, Trần Tĩnh kiểm tra xong, mọi người cùng tới ngõ Học Phủ ăn cơm, rồi ngồi xe về Tân Vu.

Trương Tri Hành sau khi lên làm thị trưởng việc đầu tiên là nâng cao tiêu chuẩn hỗ trợ cuộc sống của công nhân mất việc lên tới 170 đồng, thế nào cũng phải kém Kiến Nghiệp một chút, nếu không làm chính phủ Kiến Nghiệp bẽ mặt, vật giá Tân Vu thấp hơn Kiến Nghiệp nhiều, nên số tiền đó miễn cưỡng duy trì được mức độ sinh hoạt cơ bản nhất.

Trương Tri Hành tới Tân Vu làm rất nhiều việc thực chất, đặc biệt là khiến ngành rượu và du lịch quật khởi, khai nguồn thu nhập trọng yếu cho chính phủ. Từ hai sản nghiệp này được nhận ân huệ thì đám người ăn không ngồi rồi ở cục tài chính cũng được hưởng lợi trực tiếp, ít nhất không còn phải nợ nần ai nữa, không cần phải hễ có chuyện lớn chuyện nhỏ gì là phải móc túi quyền góp, cho nên Trương Tri Hành lên làm thị trưởng, các cán bộ cơ sở đều ủng hộ.

Thời buổi này là thế, ai đem lại lợi ích cho người ta thì người ta mới ủng hộ anh.

Trừ ngành rượu và du lịch quật khởi ra, những sản nghiệp khác của Tân Vu vẫn rất yếu kém, thành phố có 20 vạn nhân khẩu, hai năm qua có gần 3 vạn công nhân mất việc, đây là còn nhờ ngành rượu và du lịch tạo ra vô số công ăn việc làm rồi, nếu không người thất nghiệp ở Tân Vu đã đầy đường.

Lần này dựa theo tiêu chuẩn cao nhất của chính phủ tỉnh chấp hành phương án hỗ trợ công nhân mất việc, Cố Hiểu Mai tính toán sơ bộ, mỗi năm phải chi thêm ra 40 triệu nữa.

Thu nhập tài chính của Tân Vu năm nay dự đoán hơn 1 tỷ, đó là thành tích không tệ, 1 tỷ trông có vẻ không ít, nhưng miếng bánh sớm bị các ban ngành phân chia hết trong dự toán cuối năm ngóá rồi, tài chính linh hoạt trong tay chính phủ không tới 100 triệu.

Chính phủ thành phố còn biết bao việc phải làm, bỏ ra thêm ngay tức thì 20 triệu, đúng là hơi giật gấu vá vai.

Hai giờ chiều Cố Hiểu Mai tới được chính phủ thành phố, đúng lúc chính phủ thành phố triệu tập ban ngành thảo luận chuyện nâng cao tiêu chuẩn hỗ trợ công nhân mất việc.

Cố Hiểu Mai cầm sổ ghi chép đi vào phòng họp, đúng như dự liệu toàn là tiếng than vãn.

Trương Tri Hành vỗ bàn: - Thà làm chính phủ eo hẹp một chút, chứ không thể để công nhân sống khó khăn. Mọi người thảo luận đi thảo luận lại chẳng dối chết ai, thêm 22 đồng, để công nhân mất việc mỗi tháng có thêm vài bữa thịt, cũng không phải là đòi hỏi quá đáng chứ? Hơn nữa, chính phủ có eo hẹp, không phải ép mọi người bỏ tiền túi ra, vì sao ai cũng xì mặt ra như thế?

Thị trưởng đại nhân nói thế, mọi người chỉ biết cười phụ họa, không vội tỏ thái độ.

- Được, tôi tổ thái độ trước, văn phòng chính phủ thu hẹp 20% chi tiêu, các ban ngành không cần phải lập tiêu chuẩn cứng nào hết, kiếm được bao tiền thì kiếm, thiếu bao nhiêu tôi đi ăn xin. Trương Tri Hành nói tiếp: - Tôi vẫn muốn nhắc mọi người một chút, quan trọng vẫn là làm kinh tế phát triển, mới có thể giúp công nhân mất việc được tái nghiệp, giải quyết hết công ăn việc làm cho ba vạn công nhân mất việc này. tới khi đó mọi người không cần phải nhăn nhó mặt mày nữa.

Cố Hiểu Mai nghe nói giảm 20% chi tiêu của văn phòng chính phủ mà run, có điều 30 vạn cư dân Tân Vu có được một thị trường thế này đúng là hạnh phúc, đáng tiếc thị trường như thế, trong nước quá hiếm có. Nếu nói Trương Tri Hành có điều gì làm người ta không hài lòng hoặc bực tức, đó là con trai ông quá không ra gì, chuyện về Trương Khác lan truyền đi, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới thanh danh của Trương Tri Hành.

Mọi người đều tin vào khả năng phát triển kinh tế của Trương Tri Hành, lòng nghĩ thôi thì đành tạm thời chất bóp một chút, qua một thời gian sẽ đỡ hơn, kêu ca thì cũng kêu ca rồi, không cần mặt dày tiếp tục than nghèo gào khóc nó, mọi người cười hì hì tôi đảm bảo 5% anh đảm bảo 6%.

Chi phí các văn phòng có hạn, thắt chặt chi tiêu chẳng bù vào được khoảng trống 20 triệu, có điều đây không phải là con số khủng khiếp gì, mọi người sẵn lòng giải quyết là có thể giải quyết được.

Họp xong Cố Hiểu Mai liên hệ với bên dân chính soạn thảo chỉ thiết tiêu chuẩn hỗ trợ, Trương Tri Hành cũng bảo thư ký Thành Dư Đông theo sát việc này, hi vọng nhanh chóng soạn xong chi tiết, làm việc nhanh chóng một chút, tháng sau có thể làm công nhân mất việc được hưởng phúc lợi.

Trong văn phòng Cố Hiểu Mai, Thành Dư Đông đùa: - Chẳng biết khi nào Tân Vu mới được giống Hải Châu nhỉ? Ở đó cư dân gần 100 vạn, công nhân mất việc không quá 1 vạn, chúng ta thì sức dầu mỡ trán vì việc này, thị trường Hải Châu gọi điện báo cục trưởng dân chính xem lấy tự giải quyết là xong. Ài, thế này xem ra tối nay lại phải tăng ca rồi.

Cố Hiểu Mai cười: - Nếu không có chút trình độ, Đường Học Khiêm có thể tới Giang Nam làm phó tỉnh trưởng được không? Đừng kêu ca nữa, chịu đựng qua một thời gian là được.

- Thị trường Trương cũng nên tổ chức người tới Hải Châu học tập kinh nghiệm. Thành Dư Đông thở dài: - Tốt xấu gì thì Hải Châu cũng là đất phát tích của Trương gia mà.

- Có mà muốn tới Hải Châu làm tiền ấy. Trương Tri Hành đẩy cửa đi vào, nghe thấy Thành Dư Đông và Cố Hiểu Mai nói chuyện, cũng xen vào đùa một câu, rồi hỏi Cố Hiểu Mai chuyện trao đổi với cục dân chính.

Cố Hiểu Mai báo cáo xong, Trương Tri Hành rời đi, Thành Dư Đông hỏi: - Gôm góp mãi vẫn thiếu 4 - 5 triệu, thị trường Trương cũng nói ra ngoài ăn xin, chỉ nói có phải là tới khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ ăn xin không?

- Cậu suốt ngày theo thị trường phải biết thị trường đi ăn xin ở đâu chứ? Tôi thì làm sao mà biết được.

Thành Dư Đông chợt nhớ ra một chuyện: - Lần này chị đưa Vu Trúc tới trường có thuận tiện tới căn nhà xa hoa của Trương Khác bái phỏng không?

- Vốn cũng định đi. Cố Hiểu Mai đương nhiên không thể nói chuyện hôm qua cố ý trốn tránh Trương Khác: - Đột nhiên nhận được điện thoại, vội vội vàng vàng ăn cơm trưa xong rồi về, quên mất chuyện này.

- Lần sau có cơ hội chị nhớ tới xem, xem rồi sẽ biết không phải em gạt chị.

Cố Hiểu Mai chỉ cười, ở chỗ riêng tư mọi người hay thảo luận chuyện bối cảnh Trương gia ở Hải Châu, nhưng nguồn tin tức rất hữu hạn, bà ta cứ thắc mắc Trương gia ở Hải Châu là loại thổ hào như thế nào.

Trong tin tức công khai, nhà chiêu đãi chính phủ ba năm trước cải cách bán cho tư nhân, đổi tên thành khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ, nắm cổ phần đằng sau là tập đoàn giải trí ẩm thực Thế Kỷ Cẩm Hồ, một tập đoàn giải trí lớn nhất Hải Châu.

Cán bộ trung tầng ở Tân Vu mấy năm qua đều cho rằng chủ nhân của Thế Kỷ Cẩm Hồ chính là Trương gia, suy đoán này không phải vô căn cứ, trước tiên là Trương Tri Phi anh em con bác với Trương Tri Hành là cổ đông chủ yếu của tập đoàn Thế Kỷ Cẩm Hồ. Tiếp đó chưa nói bỏ tiền mua nhà chiêu đãi chính phủ, bỏ tiền thiếu tu sửa đền bao, sau đó hai lần Thế Kỷ Cẩm Hồ quyên vật tư phòng lũ tới 5 triệu đồng ..v..v..v...

Cho nên gần như có thể khẳng định đằng sau Thế Kỷ Cẩm Hồ chính là Trương gia, ngoài ra Trương Tri Phi còn là chủ tịch kiêm tổng giám đốc công ty xây dựng dân doanh lớn nhất Hải Châu, đứng sau Hoàng Viên cũng là Trương gia.

Từ tư liệu công khai có thể thấy Trương gia bước vào ba sản nghiệp lớn là xây dựng, địa ốc, giải trí, ba tập đoàn dưới tay đều đứng đầu Hải Châu.

Như thế vẫn chưa cho người ta ấn tượng trực quan, Có Kiến Mai lần này tới Kiến Nghiệp, ngồi xe đi vòng quanh khu thương nghiệp Đông Hồ, quy mô bằng quá nửa trung tâm Tân Vu, từ đó có thể thấy được thực lực tư bản của tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, mấy công ty địa ốc lớn nhất Tân Vu, bất kể dân doanh hay là quốc hữu, tư cách xách dép cho người ta cũng không có.

Cố Hiểu Mai vốn không nghĩ nhiều, nhưng nhìn cái cách ăn ở của Trương Khác, mới không tìm được suy nghĩ có lẽ suy đoán của mọi người về Trương gia chỉ là một góc tảng băng chồi lên mặt nước, bà ta trùng hợp biết lần trước đôi thanh niên nam nữ tới báo phỏng vợ chồng Trương Tri Hành là Lương Văn Giang cháu Lương Cách Trân và vị hôn phu.

Nghĩ tới đây Cố Hiểu Mai tới bên bàn máy vi tính, vào trang web có giới thiệu người sáng lập Côn Đằng Online, chỉ Lương Văn Giang cho Thành Dư Đông: - Nhìn có thấy quen không?

Thành Dư Đông mắt tròn, hít sâu một hơi nói: - Đấy chẳng phải Lương Văn Giang sao? Lần trước gặp, hần nói là hần công tác kỹ thuật bình thường ... Bà nội tôi ơi, thủ tịch kỹ thuật của Côn Đằng Online mà là công tác kỹ thuật bình thường? Lần trước em đã nghe tên hần quen quen rồi, sao chị nhìn ra?

Đề tài về Côn Đằng Online có sức nóng rất cao trên báo chí, có điều lộ diện nhiều nhất là Mã Hường Đông, có một người quá chọi lợi những người khác bị âm đảm đi nhiều, vả lại Lương Văn Giang mặc mạc ít nói, cứ ngồi im một chỗ, dễ bị người ta bỏ quên.

- Hôm qua chị nghe Vu Trúc nói chuyện về mạng internet, thấy cái tên Lương Văn Giang, quả nhiên ... Nếu chẳng phải hôm qua Vu Trúc và Trần Ninh ở trong phòng bệnh buồn chán tán gẫu, Cố Hiểu Mai còn chẳng biết điều này ...

- Khoan khoan, cho em mượn máy một chút ... Thành Dư Đông trực tiếp vào Côn Đằng Online tìm kiếm tin tức về Lương Văn Giang, tra được tin tức cần tìm, click vào bảo Cố Hiểu Mai: - Trời ơi, Lương Văn Giang thế nào cũng phải là tỷ phú ...

- Không phải cơ hơn 1 triệu USD sao, cách tỷ phú còn xa ... Cố Hiểu Mai nhớ lần trước gặp Lương Văn Giang thì hần sẵn tay áo ngồi dưới đất giúp thím Vệ nhặt rau, từ về bề ngoài thật không nhìn ra đó là triệu phú USD, đem so bề ngoài thật kém Trương Khác mười vạn tám ngàn dặm.

Có người tưởng rằng đã truy ra tận gốc Trương gia rồi, Cố Hiểu Mai thì qua một góc nhỏ này nhìn ra Trương gia tài lực hùng hậu, lai lịch thần bí hơn những người đó nghĩ nhiều. Có lẽ điều mà người ta nhìn thấy, cái mà người ta nghe thấy, chỉ là bề ngoài, giống như quan viên trung tầng sùng bái Trương Tri Hành như thế cũng phải thừa nhận Trương Khác là tên hoàn khổ, Cố Hiểu Mai nghĩ, đó liệu có phải cũng chỉ là bề ngoài.

Nhớ lại hôm qua trong Bệnh viện Nhân dân tỉnh vừa truyền ra tin tức công nhân mất việc tự sát, sáng sớm nay chính phủ tỉnh đã quyết đoán nâng cao tiêu chuẩn sinh hoạt của công nhân mất việc, Trương Khác lại dính vào trong đó, tựa hồ quá trùng hợp, song chuyện trùng hợp không chỉ có thế, mà cũng không phải đó là điều kinh tâm động phách nhất.

Ba năm trước Trương Khác và La Văn vì cô phục vụ xinh đẹp Vệ Lan mà đánh nhau tới cả bữa tiệc của thành ủy, nhớ tới việc này Cố Hiểu Mai rơi vào trầm tư.

Bà ta nghe nói Trương Khác cầm chai bia trên bàn tiệc ném cho La Văn đổ gục xuống đất, La Quy Nguyên và Trương Tri Hành thiếu chút nữa ra tay đánh nhau, kết quả làm bữa tiệc vừa bắt đầu đã kết thúc không vui vẻ gì.

Chính bởi vì thế Trương Tri Hành mới tới Tân Vu đã kết thù riêng với La Quy Nguyên.

La Quy Nguyên là phái thực quyền địa phương mọi người còn đang đợi xem trò hay, ai ngờ mâu thuẫn vừa lên đã kết thúc không hề cần có bước đệm, Trương Tri Hành ngay trong đêm về Hải Châu, mọi người đều tin ông ta đi gọi viện binh, nhưng không ai ngờ sáng hôm sau tỉnh trưởng Từ Học Bình xuất hiện ở Tân Vu, đứng trên đê ép Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước phá đê ra kiểm tra, đẩy thẳng cha con La Quy Nguyên vào nhà giam đợi tử hình.

Chính nhờ thái độ cứng rắn đó mới làm Trương Tri Hành đứng vững chân ngay ở Tân Vu, nhưng rất nhiều quan viên cơ quan lời ra tiếng vào, cho rằng Trương Tri Hành và La Quy Nguyên chẳng qua là chó cắn chó mà thôi, mặc dù đã tống con chó dữ La Quy Nguyên vào nhà giam, nhưng bọn họ rất kiêng kỵ cảnh giác với Trương Tri Hành, thế nên khi Trương Tri Hành chính đồn ngành rượu Tân Vu, Trần Dục luôn tự mình thanh ới né tránh.

Đội ngành rượu Tân Vu quật khởi, Trương Tri Hành có được đánh giá " tài ba", có điều đánh giá xấu không ít.

Bọn họ thực sự thay đổi suy nghĩ về Trương Tri Hành đại khái là từ trận lũ trăm năm khó gặp kia.

Nếu chẳng phải năm 96 kịp thời phá vụ án La Quy Nguyên, năm 97 xây lại đê bao chống lũ, năm 98 cả Tân Vu sẽ phải đối diện với thảm họa.

Hồ Kim Sơn vỡ đê làm hơn 1000 người chết, tổn thất kinh tế hơn 10 tỷ, mà hồ Kim Sơn cách thành phố Kim Sơn mấy chục kilomet, còn sau con đê bao thành phố chính là Tân Vu rồi, có thể nó đê vỡ không phải chỉ có 1000 người chết mà gặp 10 lần cũng có khả năng.

Nếu suy nghĩ phân tích kỹ càng, Trương Khác và La Văn giành gái chính là đốm lửa trực tiếp kích nổ vụ án La Quy Nguyên, ngay sau khi mâu thuẫn hai bên bùng phát, Từ Học Bình tới chỉ thị phá đê, cho thấy phía Trương Tri Hành nắm chắc 10 phần đê bao Tân Vu có vấn đề, rồi Từ Học Bình mượn vụ án La Quy Nguyên chính đồn toàn bộ hệ thống thủy lợi tỉnh ...

Đây chắc chắn phải là một kế hoạch tỉ mỉ được sắp xếp từ trước, Cố Hiểu Mai đột nhiên nghĩ thông điều này.

- Chị Cố nghĩ ra chuyện gì mà hưng phấn thế, mắt sáng hơn cả màn hình vi tính rồi. Thành Dư Đông thắc mắc.

Lúc này máy fax báo hiệu, Cố Hiểu Mai nói: - Chắc là fax của cục dân chính, thị trưởng đang đợi cái này. Dù sao suy đoán không thể nói ra, hơn nữa bí mật ẩn đằng sau quá kinh người, nói như thể biểu hiện của Trương Khác ba năm trước ở Tân Vu đều được dày công sắp đặt.

Cố Hiểu Mai gõ cửa đi vào, Trương Tri Hành đang ngồi trong văn phòng nói chuyện điện thoại, ra hiệu cho bà ta và Thành Dư Đông đợi một chút, nghe ngữ khí của Trương Tri Hành, Cố Hiểu Mai đoán ra ông đang nói chuyện với Trương Khác, chính là chuyện hỗ trợ công nhân mất việc, thăm nghĩ chuyện ở bệnh viện hôm qua đúng là ngòi nổ.

- Có chi tiết rồi à? Trương Tri Hành đặt điện thoại xuống, cầm lấy tờ fax xem thật kỹ, bảo: - Chị phải hiệp trợ cục dân chính làm việc này thật chu đáo, đừng nghĩ đưa ra kế hoạch chi tiết là xong hết, chỉ còn đợi công nhân tới lĩnh tiền. Những công nhân kia một số còn chưa biết trừ trợ cấp sinh hoạt còn có hỗ trợ tiền học, và chi phí bệnh viện, bọn họ không biết, làm sao hưởng thụ được phần hỗ trợ này? Công tác tuyên truyền của cục giáo dục, y tế, dân chính cần phải theo kịp ...

Cố Hiểu Mai do Lưu Tước đề bạt lên, nhưng bà ta đem so hai vị thị trưởng, Lưu Tước mặc dù là người chính trực, nhưng nhìn vấn đề không thấu triệt như Trương Tri Hành, dễ bị người ta dắt mũi đi, may mà Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước, Trương Tri Hành tin tưởng nhau, đó không phải là về hòa thuận đối phó bề ngoài, ít nhất Cố Hiểu Mai không cảm nhận được chuyện ngáng gát âm thầm đấu đá nhau.

- Vâng, tôi và thư ký Thành sẽ phối hợp với cục dân chính. Cố Hiểu Mai cầm lấy lời phê của Trương Tri Hành, đợi tới lúc sắp đi mới nói: - Hôm qua tôi cũng tới bệnh viện nhân dân tỉnh thăm con gái bạn, ban đêm thấy Trương Khác ở đó, định chào hỏi thì cậu ấy lái xe đi mất rồi.

- Cái thằng nhóc đó lúc nào cũng bận rộn. Trương Tri Hành cười: - Lần sau chị tới Kiến Nghiệp, tôi sẽ nói với nó, khách của Tân Vu phải tiếp đãi chu đáo.

Cố Hiểu Mai nghe thế thâm nghĩ ít nhất Trương Tri Hành cũng đối đãi với Trương Khác như người trưởng thành.

Trên đường đi, Thành Dư Đông hỏi: - Chị Cố có gặp Trương Khác, vừa rồi sao lại nói với em là không gặp.

- À .. Là hôm qua nhìn thấy từ xa, muốn tới nhận, thì cậu ta lái xe đi rồi, vừa xong nghe thị trưởng nói chuyện với cậu ấy mới biết hôm qua gặp cậu ấy thật.. Cố Hiểu Mai đáp cho có.

Càng tiếp xúc nhiều với Trương Tri Hành, Cố Hiểu Mai không tin Trương Tri Hành nho nhả đức độ như thế lại có đứa con hoàn khổ không ra gì, giống như Trương gia ẩn dưới mặt biển, ẩn tượng của Trương Khác đem lại cho người khác chỉ là vẻ bề ngoài, nhớ lại những lời Trương Khác nói với mình lần trước, chỉ có người trưởng thành mới nói ra được.

Cố Hiểu Mai gọi điện cho Trần Dục, hỏi chuyện Trần Ninh chuyển KTX ra sao, khi nào có kết quả kiểm tra ở bệnh viện, bảo con trai ở trường chiều cố cho Trần Ninh.

Ktx nữ thường không có nam giới vào, đặc biệt là mùa hè nóng bức, các nữ sinh ăn mặc rất mát mẻ, cho dù ở hành lang nhìn thấy các cô nữ sinh mặc đồ lót cũng chẳng có gì lạ, tình hình hôm nay đặc thù hơn một chút, nói lỏng hơn một chút, các cô gái trong KTX đều ăn mặc kín đáo, chuyển chuyển KTX vất vả tốn sức, nếu không để nam giới vào giúp, có thể làm đám oanh yến ngón tay chưa bao giờ nhuộm bụi một tối xiu luôn.

Trong KTX còn có phụ huynh học sinh, không gian vốn chật hẹp làm xoay người cũng khó khăn, Trần Dục đứng nép sát vào cửa sổ, chẳng giúp được gì, còn gây cản trở, bảo vợ giúp con gái dọn giường.

Cúp điện thoại của Cố Hiểu Mai, Trần Dục nhìn mười mấy quả bóng treo trên lưới sắt bảo vệ của sân tennis đang tung bay trước cửa sổ, bên trên đó viết đủ thứ, còn có lời tỏ tình với một cô gái, muốn nhìn kỹ thì bóng bị gió thổi quay tít, chẳng nhìn rõ viết cái gì, thâm nghĩ đây đã thành một truyền thống của Đh Đông Hải rồi.

Thấy sắp 5 giờ, quản lý KTX đi lên thông báo cho những nam giới giúp chuyển KTX rời đi, Trần Dục nhìn đồng hồ, thấy cũng tới giờ ăn, vợ và con gái đã chỉnh đốn gần xong, khoác vai Vu Trúc nói: - Được rồi, chuyện còn lại để Tiểu Ninh tự làm, giờ đi ăn cơm thôi.

Rời KTX, có một cô gái đi tới, Trần Dục thấy quen quen, còn cô gái kia vui vẻ reo lên: - A, em là Vu Trúc, còn em là Trần Ninh? Tôi vừa rồi còn định tìm người hỏi thăm chỗ ở của hai đứa, hôm qua tôi nói chuyện điện thoại với mẹ mới biết chuyện ...

Trần Dục đột nhiên nhớ ra đây chính là cô gái làm việc nhà chiêu đãi chính phủ ba năm trước, mặc dù ở cùng một tiểu khu, nhưng chỉ gặp vài lần. Trần Ninh và Vu Trúc rất vui mừng, sinh viên thích lập đội đồng hương, giống như ba bọn họ, ở trong cùng một thành phố, sống cùng một tiểu khu, tốt nghiệp cao trung cùng trường, lại vào cùng trường đại học, càng thân thiết hơn với bạn học đồng hương khác nhiều.

Vu Trúc khá bẽn lèn, nghe Vệ Lan gọi hồi lâu không nói gì, Trần Ninh thì hết sức mừng rỡ, trước kia cô từng gặp Vệ Lan, khi Vệ Lan ôn thi cũng gặp trong trường, nhưng không biết Vệ Lan thi đỗ Đh Đông Hải, lại còn cùng tầng KTX: - Chị cũng ở đây à, thế thì quá tốt, Vu Trúc ù lì như cái xe lu ấy, sau này có chuyện gì có thể tìm chị nói chuyện rồi ... À phải, bọn em đi ăn cơm, chị đi cùng nhé.

Trần Dục tuy không thích cô gái có bối cảnh phức tạp như Vệ Lan, nhưng trong lòng cũng bội phục cô gái dựa vào nghị lực bản thân thi đỗ được vào Đh Đông Hải, hơn nữa Trần Ninh trong trường có người chiều cố cũng tốt, nên không tỏ ý từ chối, Vương Cẩm thì đơn thuần hơn nhiều, nhiệt tình nắm tay Vệ Lan: - Cùng đi ăn cơm đi ... Trước kia ở tiểu khu hay thấy cháu, nhưng chẳng có cơ hội nói chuyện, hè này cháu không về Tân Vu à?

- Hè cháu thực tập, nên không về ... Vệ Lan chỉ nói tới đó, cô ra xã hội hai năm, lại theo Dịch Đan Thanh, nên tâm tư kín đáo, nói chuyện nắm được chừng mực: - À phải rồi, cháu có một người muốn giới thiệu ọi người, nhất định mọi người sẽ giạt mình.

Trần Dục đoán Vệ Lan chắc là muốn giới thiệu con trai Trương Tri Hành, thâm lo lắng, nghĩ con gái mình nên tránh cái thằng hỗn thể ma vương đó ra thì tốt hơn, nhưng tò mò vì sao Vệ Lan lại nói Trần Ninh và Vu Trúc gặp Trương Khác sẽ giạt mình? Nhìn Vệ Lan cầm chiếc di động nhỏ nhắn bấm số, vừa rồi Vệ Lan

cũng cầm nó trong tay, nhưng ông ta cũng không chú ý, cũng không đoán ra nó là một cái điện thoại di động, nói chung là đủ khiến ông ta xấu hổ không dám lấy di động to ụch của mình ra.

- Này, cậu bảo chị về trường sẽ mời chị ăn cơm mà ... Ngay hôm nay đi, bây giờ ... Được rồi, chị chọn quán ăn Tân Vu trong ngõ Học Phủ, chị tới trước đợi nhé?

Teng teng teng tềng

Mai tiếp nhé

1067. Chương 1069: Vì Sao Gặp Nhau Khó Như Vậy.

Vệ Lan cúp điện thoại giải thích: - Cậu ấy có thể tính là một nửa người Tân Vu rồi, dì Cố biết đấy ...

- Chị nói Trương Khác à? Trần Ninh hỏi:

- Sao, em biết cậu ấy à? Vệ Lan nghi hoặc hỏi: - Vậy mà cậu ta chẳng nói với chị.

- Không ạ, em chỉ nghe nói tới câu chuyện quả bóng ngoài KTX nữ thôi, em và Vu Trúc hè vừa rồi còn gặp Trần Phi Dung, chắc chị cũng quen Trần Phi Dung phải không? Trần Ninh có chút xấu hổ, vừa rồi vượt miệng tựa hồ hơi quá đà, như cô bé không hiểu chuyện vậy.

Vệ Lan có ấn tượng cực kỳ sâu sắc chuyện ba năm trước Trương Khác buộc dép cho Trần Ninh, có điều cô chỉ coi đó là hành động có tính cách tự do tùy hứng thôi.

Khi ở Perth, cô còn nói với Dịch Đan Thanh về Trần Ninh, Dịch Đan Thanh còn đùa bảo cô ngàn vạn lần đừng để Trần Ninh và Trương Khác gặp nhau, khả năng bị họa có thể rất cao.

Nhìn vẻ mặt của Trần Ninh, Vệ Lan thầm nghĩ có lẽ giới thiệu cô bé cho Trương Khác là một sai lầm, mấy cô gái ở KTX cũng suốt ngày ao ước được gặp Trương Khác, tên khốn kiếp đó ở ĐH Đông Hải đã thành một truyền kỳ rồi, Vệ Lan mỉm cười nói: - Chúng ta đi thôi, tôi giới thiệu ọi người một quán ăn phong cách Tân Vu rất đặc sắc ..

Trương Khác vừa về chung cư thì nhận được điện thoại của Vệ Lan mời ăn cơm, từ lúc Vệ Lan từ Perth về luôn né tránh mình, sao đột nhiên lại hẹn đi ăn cơm?

Nhưng Vệ Lan đã mới, Trương Khác không thể từ chối, ai cùng hẹn y đi ăn cơm thì cùng lắm mọi người ăn với nhau, Trương Khác ở trong phòng tính toán chuyện phải làm hôm nay, thấy không bỏ sót gì nữa mới cầm di động lên, còn mang theo cái ví đã rất lâu không dùng tới, chuẩn bị đi tìm Vệ Lan, vừa ra khỏi phòng thì Đỗ Phi gọi điện tới.

- Vương Hải Túc có chuyện muốn gặp riêng mày. Đỗ Phi còn nhấn mạnh: - Tao và hắn đang ở khách sạn Hilton, mày có thời gian tới đây một chuyến không?

Đỗ Phi muốn bán nghiệp vụ chuỗi quán net cho Hải Túc, tiếp xúc đã gần hai tháng, đã tới giai đoạn cuối cùng, Trương Khác thầm nghĩ Vương Hải Túc muốn gặp riêng mình chắc vì chuyện này.

Trương Khác gọi điện cho Vệ Lan, mấy bận, không biết cô đang nói chuyện với ai, nghĩ đưa cô ấy tới khách sạn Hilton ăn cơm là được, gọi điện thoại cho Phó Tuấn chuẩn bị xe.

Trương Khác cầm một bản tài liệu tối nay phải xem xuống lầu, Phó Tuấn và lái xe đã đợi y ở dưới, Trương Khác chui vào xe, nói với lái xe đợi ở ngoài quán ăn Tân Vu một lúc, rồi ngồi ở ghế sau đọc tài liệu.

Xe đi ra ngoài tiểu khu, tốc độ vừa mới tăng lên một chút thì đột nhiên lái xe phanh gấp, Trương Khác không biết xảy ra chuyện gì, ngẩng đầu lên thấy một bóng hình xinh đẹp yểu điệu mặc váy hồng viền trắng bất ngờ đập vào mắt y.

Mặc dù chỉ là cái bóng lưng, nhưng trừ bóng lưng đó ra, trong mắt y trời đất không còn gì khác tồn tại nữa.

Phó Tuấn nhìn thấy Vệ Lan, bảo lái xe đi chậm lại, xem Trương Khác có muốn nói gì với Vệ Lan không, chỉ thấy mặt Trương Khác như hồ nước đóng băng giữa mùa đông lạnh giá.

Vệ Lan cũng vừa vặn thấy chiếc chiếc Mercedes từ tiểu khu đi ra, có điều cô đã hẹn Trương Khác ăn cơm ở ngõ Học Phủ, còn tưởng người khác đang dùng xe, đợi khi xe giảm tốc độ nhìn vào, cửa xe dán kính mờ, qua kính chắn gió phía trước chỉ thấy lái xe và Phó Tuấn, Phó Tuấn đang quay đầu về phía sau, nhìn không rõ người ngồi sau có phải là Trương Khác hay không?

Trần Ninh đi phía trước xe, đang tung tăng hớn hỏ nói chuyện với Vệ Lan, đột nhiên một cỗ xe dừng ngay phía sau, giật nảy mình, lúc nhảy tránh, quay đầu lại nhìn vừa vặn thấy khuôn mặt kinh ngạc cứng đờ của Trương Khác, cảm thấy khuôn mặt đó hết sức quen thuộc

Trong xe không gian cũng như đóng băng.

- Lái đi ... Bị đôi mắt trong vắt như dòng suối nhìn qua, hô hấp của Trương Khác đột nhiên thông suốt trở lại, mặc dù rất muốn nhìn đôi mắt đó thêm mấy lần nữa, nhưng y hít sâu một hơi trấn tĩnh lại, bảo lái xe đi tiếp.

Miền cường lăm Trương Khác mới không chế được cảm xúc, mấy ngày qua đã nghĩ sẽ tình cờ gặp phải cô ấy trong trường... không phải thế này ... nó không đúng như thế này ...

Chẳng nghe thấy tiếng than trong lòng Trương Khác, Phó Tuấn quay lại, lái xe đạp ga, tăng tốc đi tới quán ăn Tân Vu trong ngõ Học Phủ.

Trương Khác mắt vẫn nhìn tài liệu, hồn thì đã không biết đi đâu, một lúc sau mới nhận ra Vệ Lan có lẽ gặp Trần Ninh và Vu Trúc ở KTX nên mới hẹn mình đi ăn cơm, liền phát tay nói: - Đi tiếp, anh bảo với chị Vệ Lan, tối nay tôi có chuyện, không ăn cơm với chị ấy được.

Vệ Lan và nhóm Trần Ninh, Vũ Trúc vừa tới ngõ Học Phủ, thấy chiếc xe Mercedes đỗ trước mắt rồi lại khởi động, di động trong tay rung lên, nhìn thấy số điện thoại Phó Tuấn, cảm thấy lạ lắm, vừa rồi ở trong xe có chuyện gì sao không nói mà phải gọi điện.

- Khác thiếu gia có chuyện không thể đi ăn tối với cô được, hiện chúng tôi đi tới khách sạn Hilton.

- Ừm, tôi biết ... Vệ Lan tin chắc vừa rồi Trương Khác ở trong xe, chẳng lẽ vì những người ở bên cạnh này nên không dừng lại nói chuyện với mình mà bảo Phó Tuấn gọi điện thông báo? Cảm giác y đang trốn tránh cái gì đó, nhưng rốt cuộc Trương Khác phải trốn tránh cái gì? Giang tay tiếc nuối nói với Trần Ninh, Vũ Trúc: - Trương Khác có chuyện đột xuất, không thể giới thiệu cậu ấy ọi người rồi ...

Trần Ninh vô tâm, chỉ cười tiếu nuối, nụ cười rạng ngời dưới ánh tịch dương, cảm thấy người trong xe kia quen khác thường, chỉ là không nghĩ ra gặp nhau ở đâu rồi.

Trần Dục thì đoán ra Trương Khác ở trong cỗ xe vừa rồi, ông ta được nghe Cố Hiểu Mai kể về nó, dù ở Kiến Nghiệp, chiếc xe đó cũng hiếm có, vừa rồi rõ ràng nghe Vệ Lan hẹn Trương Khác ăn cơm với nhau rồi, hiện lại lặng lẽ phóng xe qua bên cạnh. Ban đầu Trần Dục lo lắng con gái gặp mặt tên hỗn thế ma vương trong truyền thuyết này, hiện trong thâm tâm cảm thấy phần nộ vì bị đối phương khinh thường tránh mặt, thậm chí đám hoàn khổ này lúc nào cũng ngồi trên đầu người khác, đâu thêm coi ai ra gì?

Mặc dù mọi người đều biết Sáng Vực của Đỗ Phi và Cẩm Hồ dính lú tới nhau, nhưng dù sao Sáng Vực cũng không phải là Cẩm Hồ, Hải Túc cấp thiết muốn mua tài sản có chất lượng kỹ thuật đưa vào công ty trên TTCK, Vương Hải Túc tiếp xúc với Đỗ Phi, tất nhiên được kẻ thao túng đằng sau là Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết ngầm cho phép.

Trước lợi ích thương nghiệp lớn, giới hạn ân oán rất mờ hồ, nhưng Vương Hải Túc không nghĩ mình tiếp xúc với Trương Khác sẽ được Lâm Tuyết khen ngợi. Nghe thấy Đỗ Phi nhận điện thoại nói Trương Khác tới rồi hần hơi cuống, muốn xuống lầu đón nhưng lại sợ người ta bắt gặp tiếp xúc với Trương Khác, ngồi đợi trong phòng càng thấp thỏm lo Trương Khác không vừa lòng, chỉ có điều Đỗ Phi ngồi im không nhúc nhích, Lệnh Tiểu Yến và Tần Cương nhìn thò đầu nhìn phía cửa, mới nghĩ ra đi cùng đám Đỗ Phi không cần quá câu nệ.

Mặc dù nghĩ như thế Vương Hải Túc vẫn không thể thả lỏng được, làm sao hắn có thể quên Trương Khác “vô tình” để quên tài liệu trên xe mới khiến hắn có được tài phú và địa vị như hiện này, hắn có ngu tới đâu sau khi biết thân phận Trương Khác cũng không thể cho rằng Trương Khác quên tài liệu trên xe thật.

Nhìn thấy Trương Khác và Phó Tuấn đi vào, Vương Hải Túc đứng bật dậy muốn bắt tay với Trương Khác.

- Ô, không cần khách khí, ngồi xuống đi. Trương Khác không bắt tay với hắn, ngồi xuống bên cạnh Đỗ Phi:
- Đàm phán ra sao rồi?

Vương Hải Túc hơi xấu hổ, biết những vàng hão quang bao phủ trên người mình không tư cách trách móc trước mặt Trương Khác, cười khan mấy tiếng, nhiệt tình mới Phó Tuấn ngồi xuống.

Quá Hàn Quốc, từ vụ bệnh tật tới vụ này

1068. Chương 1070: Một Đời Yêu Thương.

Đỗ Phi đưa phương án sơ thảo thu mua do Hải Túc đưa ra cho Trương Khác xem, dùng ngón tay khoanh lên chỗ báo giá, ý nói hai bên còn tranh cãi lớn, chưa đàm phán xong.

Trương Khác lật xem, lấy bút gạch con số ban đầu đi, viết một con số mới vào, không đưa cho Đỗ Phi, mà ném thẳng cho Vương Hải Túc: - 30% cổ phần, 100 triệu, 51 % cổ phần 200 triệu, nếu như muốn bao hết, 300 triệu ... Anh về nói với Lâm Tuyết và Nghiêm Văn Giới, giá là do Trương Khác tôi đưa ra, các anh có thể dùng tiền mặt hoặc cổ phiếu của Hải Túc giao dịch.

Vương Hải Túc cứng người tại chỗ.

Mục tiêu của bọn chúng là dùng 200 triệu mua toàn bộ nghiệp vụ quán net của Sáng Vực, nghiệp vụ này của Sáng Vực năm nay có thể tạo ra lợi nhuận 25 triệu, có giá trị cực cao trên thị trường phi công khai.

Đương nhiên giằng co lâu như vậy vì ban đầu Vương Hải Túc ra giá 160 triệu làm Đỗ Phi không hải lòng, nhưng sau nhiều ngày đàm phán, Vương Hải Túc cũng ít nhiều đoán ra, giá trong lòng Đỗ Phi tuyệt đối không quá 200 triệu, nên hắn nắm chắc mười phần hoàn thành việc này. Vương Hải Túc muốn gặp riêng Trương Khác trước khi ký kết hiệp nghị cuối cùng, ai ngờ khiến Trương Khác trực tiếp đem giá đẩy lên 300 triệu, nếu Hải Túc chỉ bỏ ra 200 triệu theo kế hoạch chỉ có được vền vẹn 51% cổ phần.

Đỗ Phi, Lệnh Tiểu Yến, Tần Cường đều bất ngờ, vì trước đó Trương Khác chưa từng tham gia việc này, vừa mới tới đã đình đoạt, lại còn dùng ngữ khí không cho chất vấn.

Vương Hải Túc ngớ ra hồi lâu mới nhớ ra phải nhìn Đỗ Phi, nhưng Đỗ Phi chỉ biết nhún vai với hắn.

Vương Hải Túc không dám tranh luận với Trương Khác, vừa rồi Trương Khác cũng đã nói rõ, cái giá này là ra với Lâm Tuyết và Nghiêm Văn Giới, dù là bắt chẹt cũng là Trương Khác bắt chẹt hai người kia, hắn có tư cách gì đứng ra mặc cả.

- Nếu không còn chuyện gì nữa thì tao đi trước đây ... Trương Khác ẩn vai Đỗ Phi đứng dậy.

Chỉ có một chốc, tới ghế còn chưa ngồi nóng chỗ nhưng Trương Khác đột nhiên tung ra một chiêu, làm Vương Hải Túc miệng đầy ý trái đắng muốn trút ra, nhưng đây không phải thời cơ tốt, chỉ biết trở mắt nhìn Trương Khác và Phó Tuấn đẩy cửa rời khỏi phòng bao.

Ngồi xe về ngõ Học Phủ, đi qua phố bên ngoài ngõ, ánh hoàng hôn màu đỏ vừa trút vào cửa ngõ, đằng sau chiếc ghế dài đặt ở giữa đường có một chiếc xe đạp chở hộp giấy, trong hộp toàn là đĩa lậu, người bán đĩa là chàng thanh niên lùn béo quen thuộc.

Trương Khác xuống xe, móc ra 10 đồng đưa cho chàng béo: - Có Đại thoại Tây Du không? Nhận lấy hai chiếc đĩa VCD, chui vào xe vẫn không tìm được quay đầu nhìn chàng béo lần nữa.

Kiếp trước, anh chàng béo này cũng bắt đầu bán đĩa lậu dưới bóng cây ngô đầu vào buổi chiều sau mùa thu, Trương Khác khi tốt nghiệp rời Trường nghe bạn học kể chàng béo vẫn bán đĩa lậu ở đó, rồi đĩa lậu bị đả kích, chàng béo bị bắt hai lần, rồi .. không biết về sau chàng béo đi đâu..

Trương Khác thở dài, một số chuyện cứ ương ngạnh diễn ra theo quỹ tích lịch sử ...

Trở về phòng ngồi trên bệ cửa sổ, Trương Khác đặt laptop lên đùi, cho đĩa vào ổ, nhìn bóng lưng quạnh quẽ cuối đĩa, vẫn không tìm chế được muốn khóc..

Kiếp này, mình chẳng cùng Đỗ Phi tổ chức CLB cờ vây, cũng chẳng tổ chức thành viên câu lạc bộ tới phòng hoạt động xem Đại Thoại Tây Du, Vu Trú không còn là hội viên mới nữa, Trần Ninh cũng không giả mạo hội viên theo Vu Trú đến xem ... Đó là lần đầu tiên Trương Khác gặp Trần Ninh.

Một vài chuyện không đổi, nhưng vài chuyện đã cảnh còn người mất, lần đầu gặp nhau đó không còn nữa, nghe bài hát Một đời yêu thương vang lên, cuối cùng nước mắt chảy xuống ...

Giờ đây quá khứ xưa đâu còn nữa. Chỉ còn lá rụng vẫn phủ đầy lối đi. Bắt đầu kết thúc chẳng thay đổi. Em như áng mây trắng phiêu bạt phía chân trời. Biển khổ khơi lên cơn sóng tình. Thế gian ai tránh nổi vận mệnh. Ở gần mà chẳng thể gặp Có lẽ anh nên tin đó là duyên phận. Tạm biệt rồi vĩnh viễn không quay lại. Một mình lặng lẽ nhìn trần thế. Hoa tươi rồi sẽ tàn. Nhưng anh chỉ mong sẽ nở lần nữa vì em. Tình yêu . Ẩn trong mây trắng chân trời ...

Sau mùa thu, đêm Hải Châu mát lạnh, mở cửa sổ đón gió thổi vào, tắm rửa xong ngồi xem TV, còn gì sướng bằng, di động vang lên, Hứa Hải Sơn quay đầu lại nhìn, thấy di động của Hứa Tư rơi bên bàn cơm, bảo vợ đưa đi động qua cho con gái.

- Dừng nói là điện thoại của Tiểu Duy đấy ... Bà Hứa đứng dậy, nhìn cửa phòng làm việc của Hứa Tư ở nhà đóng kín, bóng dáng yếu điệu thấp thoáng sau cửa kính, quá chuyên tâm vào công việc, không chú ý tới tiếng chuông điện thoại bên ngoài.

Bà Hứa nghĩ nếu là điện thoại của Hứa Duy nói chuyện trước cũng được, con bé đó đi đâu không đi, lại đi Hong Kong làm việc, cả năm chẳng gặp được mấy lần, bà đi tới cầm lấy di động, màn hình phát tán ánh huỳnh quang nhu hòa, nhưng không hiện số, hỏi chồng: - Di động của đại nha đầu có phải hỏng rồi không, kêu mãi mà chẳng thấy hiện số.

Hứa Hải Sơn đang định bảo vợ đưa di động nhìn xem thì Hứa Tư nghe thấy tiếng chuông điện thoại đi ra, cầm lấy di động xem rồi nói: - Chắc là điện thoại Trương Khác gọi tới, hiện giờ trong nước có thể gọi điện ẩn số ... Nhận điện thoại, đi vào phòng làm việc, còn thuận tay đóng cửa lại.

Hứa Hải Sơn nhún vai với vợ, ông cũng chẳng hiểu vì sao Trương Khác gọi điện tới lại phải ẩn số.

Hứa Tư thu lại đồng bản vẽ trên bàn, nhặt gối trên mặt đất lên, cuộn mình ngồi trên cửa sổ nói chuyện với Trương Khác, mặc dù phòng thiết kế của cô không thiết kế được kiến trúc siêu cao tầng, nhưng kiến trúc mang tính tiêu chí của khu thương nghiệp đông hồ, nên gần đây Hứa Tư vẫn đặt chủ yếu tinh lực vào đó, cô còn tưởng Trương Khác gọi điện tới vì việc này, nhưng nghe giọng Trương Khác trầm hơn, khàn hơn thường ngày, Hứa Tư bỗng thấy tim như có ai cầm dao cứa một cái: - Làm sao thế?

- Không sao cả, đột nhiên nhớ chị, muốn nói chuyện với chị...

Hứa Tư nghe thấy giai điệu bi thương bài Một đời yêu thương của Lưu Quan Đình truyền ra, hỏi: - Có cần tôi tới Kiến Nghiệp nói chuyện với cậu không?

- Em đang trên đường tới Hải Châu rồi, một lát nữa có thể thấy chị.

Hứa Tư kẹp di động vào cổ, tới dùng khẩu ngữ nói với cha mẹ có vài chuyện gấp cần xử lý, đêm không về, rồi lấy chìa khóa xuống lầu.

Hai người nói chuyện thì có vô số chuyện vun vọt không hết, năm năm qua, ký ức tích lũy cả hai người quá nhiều, Hứa Tư tới ngõ Đan Tỉnh, còn nói chuyện với Trương Khác thêm hơn một tiếng, tới khi Trương Khác cúp điện thoại thoại, rồi Phó Tuấn gọi điện tới.

Hứa Tư còn tưởng Trương Khác dùng điện thoại của Phó Tuấn gọi, nhận điện mới biết Trương Khác tự lái xe về Hải Châu, Phó Tuấn chỉ xác nhận có phải Trương Khác về Hải Châu để gặp cô hay không rồi cúp điện thoại, không hỏi gì nhiều.

Trương Khác có đôi khi giống như một đứa trẻ vậy, cần được ôm ấp vỗ về, Hứa Tư liền lái xe tới cửa đường cao tốc đợi Trương Khác.

Xem Đại thoại Tây Du mà hai người cùng nhau xem vô số lần, quá nhiều thương cảm không sao vút bỏ được cứ dồn dập ập tới, dọc đường nghe đi nghe lại bài Một đời yêu thương, Trương Khác cảm thấy đúng như lời bài hát “tạm biệt rồi vĩnh viễn không gặp lại ..” Đó căn bản là một tình chưa bao giờ tồn tại Nhìn thấy khuôn mặt quan tâm lo lắng của Hứa Tư, Trương Khác cảm thấy có một hơi ấm trút vào vào trái tim đã lạnh giá tới cực điểm, Hứa Tư là bến cảng bình yên của y, bên ngoài gặp phong ba sóng gió gì, chỉ cần trở về trong lòng cô, trái tim y sẽ được tìm được chỗ gửi gắm, dựa dẫm. Trương Khác đỗ xe vào bãi, đi tới siết chặt Hứa Tư trong lòng, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, đây mới là người kiếp này mình cần yêu thương che chở, đây mới là tình yêu trong đời của y, còn Trần Tĩnh chỉ là người không quen, không nên tình cờ đi sượt qua nhau như thế.

- Sao vậy? Hứa Tư cảm nhận được tình cảm qua vòng tay mạnh mẽ của Trương Khác, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của y, tràn ngập nhu tình ấm áp, chẳng hề có sự sa sút bị thương vừa nãy, cô rút tay ra, ôm lấy khuôn mặt lõm chồm râu của y.

- Áp lực hơi lớn, muốn nhìn thấy chị, thấy chị quả nhiên tốt hơn nhiều ... Trương Khác chỉ có thể đem hết tất cả mọi thứ đẩy lên áp lực, nhưng câu cuối cùng là chân tình.

Hứa Tư mỉm cười dịu dàng chấp nhận câu trả lời của y, cùng Trương Khác chuyển hết hành lý lên xe mình, còn xe của y vút ở đó, tự có nhân viên công tác xử lý.

Thế này nên tính là yêu ai hơn nhỉ

1069. Chương 1071: Đói Khát

Cứ coi như thả lỏng tâm tình đi nghỉ, Trương Khác lén lút ở Hải Châu ba ngày, đừng nói đám người Tống Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn, cho dù là trong nội bộ Cẩm Hồ cũng không mấy ai biết được Trương Khác về Hải Châu, cho tới tận ngày 6 tháng 9 Trương Khác mới về Kiến Nghiệp.

Thừa lúc trời chiều ngả bóng, Trương Khác tới thẳng chỗ ở, bảo Phó Tuấn tùy tiện chuẩn bị cho chút thức ăn nhanh.

Mấy ngày qua từ liên hệ với người ngoài thông qua email cá nhân, thì ngay cả điện thoại Trương Khác cũng không nhận, hưởng thụ cuộc sống êm đềm bên Hứa Tư, cảm giác vô cùng tốt, nhưng vừa tới Kiến Nghiệp, nghĩ tới email công tác chắc chắn chật ních thư rồi, chẳng còn mấy tâm tình ung dung hưởng thụ thức ăn nữa, xe vừa vào tiểu khu thì thấy Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm từ trong tòa nhà đi ra.

- Hai người về từ bao giờ thế? Trương Khác xuống xe ngạc nhiên hỏi, chẳng ai nói với y là hai bọn họ về.

- Có liên hệ được với cậu đâu, mọi người đều nói cậu trốn mất không biết tiêu dao khoái hoạt ở nơi nào mất rồi. Mông Nhạc thân thiết đi tới nắm một cái vào vai Trương Khác: - Chúng tôi vừa xuống máy bay hơn một tiếng, hiệp nghị với Hải Túc cần đích thân tới ký, nên nhân tiện về nước nghỉ ngơi .

- À ... Trương Khác vuốt mũi nói lảng đi: - Hải Túc chấp nhận giá tôi đưa ra chứ?

- Đỗ Phi gọi điện cho tôi nói cậu đột nhiên thay đổi giá, khi đó tôi nghĩ, có phải cậu điên không? Hôm sau Đỗ Phi gọi điện tới nói Hải Túc chấp nhận giá đó, tôi lại nghĩ rốt cuộc là ai điên đây? Hải Túc hôm nay ngừng giao dịch chuẩn bị phát công bố. Mông Nhạc cảm khái: - Sau đó tôi và Đỗ Phi nhìn lại mới hiểu ra, cậu thì ngay từ đầu ăn chắc bọn chúng rồi ... Đúng là chênh lệch, cậu không làm lão đại thì không còn lẽ trời nữa ... Khoác vai Trương Khác muốn đi ra ngoài.

- Đi đâu thế?

- Hả, cậu không biết à? Mông Nhạc dừng lại: - Nói là tẩy trần cho cậu cũng được, chúc mừng thành công cũng được, bọn Đỗ Phi đang đợi ở Tiền Nguyên rồi.

Nghe Mông Nhạc nói như thế, Trương Khác tức thì đánh tan ý nghĩ định xử lý công việc, cùng hai bọn họ tới nhà hàng đồ tây Tiền Nguyên phía bắc ngô Học Phủ.

Đám Đỗ Phi bảo cả một góc nhà hàng, bọn họ ghép những chiếc bàn nhỏ thành một hàng dài, hơn mười người ngồi vây xung quanh, từ Đỗ Phi, Lệnh Tiểu Yến, Chu Tiểu Quân, vợ chồng Tần Cương, Trần Phi Dung, Tô Nhất Đình, Hà Huyền, Thời Học Bân, Thi Tân Phi, Đồng Dược hoa còn có đám Mã Lực những người Trác Vực.

Mọi người nhiệt tình chào hỏi Trương Khác, ba tên Thời Học Bân, Thi Tân Phi, Đồng Dược Hoa càng khoa trương thấy Trương Khác xuất hiện ở cửa một cái là từ ghế nhảy dựng lên, từ xa đã vẫy tay với y: - Lão đại, hai ngày qua Lão Tần thối anh lên tới bậc thần thánh rồi, lát nữa nhất định phải truyền thụ một ít cho anh em chúng tôi mở rộng tầm mắt

Trương Khác cười gơ tay làm động tác muốn tắt bay bọn họ quay về, trong chuyện này rất nhiều nội tình chỉ có thể để Đỗ Phi và Mông Nhạc được tiếp xúc, còn người khác như xem hoa trong sương mù.

Nhìn thấy Lâm Băng cũng có mặt, ngồi ở bên cạnh Mã Lực, Trương Khác không nghĩ nhiều, vì mọi người ngồi lộn xộn cả, thấy giữa Đỗ Phi và Tần Cương có chỗ trốn liền ngồi xuống, Tịch Nhược Lâm và Mông Nhạc cũng chia nhau ra ngồi.

- Còn tưởng mày hôm nay không về ... Đỗ Phi rót rượu cho Trương Khác.

- Hà, may mà gặp Mông Nhạc, nếu không tao đã mua thức ăn nhanh về ăn rồi. Trương Khác không giải thích nguyên nhân y rời Kiến Nghiệp, ra nước ngoài là điện thoại không liên hệ được, y thường xuyên biến mất, cho nên bọn họ cũng quen rồi, đều nói không biết Trương Khác lòi cô bé nào đi tiêu điều khoái hoạt.

Trần Phi Dung và Hà Huyền ngồi ở phía đối diện, Trương Khác kéo đĩa hoa quả trước mặt hai cô tới phía mình, hỏi: - Sao hai bạn cũng tới đây?

- Bọn họ còn định mời cả giám đốc Triệu tới ăn cơm, nhưng giám đốc Triệu không rảnh, nên bọn mình đi thay. Trần Phi Dung và Hà Huyền thời gian qua làm việc ở phòng hành chính thuộc trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, thực tập dưới tay Diệp Tiểu Đồng, cô nhận ra hành vi của Trương Khác mấy ngày qua có chút bất thường, hiện thấy Trương Khác tinh thần sáng láng xuất hiện trước mắt, cũng chỉ mỉm cười không hỏi gì.

Vườn Sồi nắm cổ phần của Sáng Vực không nhiều nữa, có điều tiệc mừng vẫn phải mời Triệu Tử Lâm.

Đám Đỗ Phi đều đã gọi món, phục vụ đưa menu tới cho Trương Khác, Tịch Nhược Lâm và Mông Nhạc, y gọi món thịt bò bít tết, rồi bảo Đỗ Phi: - Hải Túc còn phải mở cuộc họp cổ đông xét duyệt hiệp nghị thu mua này mới có hiệu quả, bọn mày mở tiệc bây giờ không sợ xôi hỏng bỏng không à?

- Hổng thì hỏng, bất kể thế nào hôm nay cũng phải ăn một bữa thật vui. Đỗ Phi sảng khoái nói, vật một quả nho cho vào mồm, không thèm bóc vỏ, chẳng thèm nhả hạt, nhai nuốt hết luôn: - Tao hiểu ra rồi, dã tâm của bọn chúng lớn hơn chúng ta rất nhiều không lo bọn chúng tiếc số tiền nhỏ này.

Với Nghiêm gia bỏ ra thêm 100 triệu tài sản mà bọn chúng nhìn trúng không là cái gì, tài lực của Nghiêm gia còn lớn hơn trong tưởng tượng, bọn chúng đương nhiên không thỏa mãn với món lợi vài ba trăm triệu, sản nghiệp internet chẳng qua chỉ là một cái đòn bẩy trong mắt bọn chúng mà thôi, nhưng bọn chúng lại không có đủ thời gian và kiên nhẫn tự tạo nên một cái đòn bẩy.

Đám Đỗ Phi thì không cần quá quan tâm tới dã tâm của Nghiêm gia, Hải Túc sẵn lòng bỏ tiền mặt ra mua nghiệp vụ quán nét của Sáng Vực, bọn họ cầm được tiền trong tay là thành công lớn rồi.

Trương Khác nhìn thấy bọn họ ai nấy hưng phấn kích động, cười nói: - Thế này xem ra đợt Hải Túc đưa ra thông báo, tao phải tránh bọn mày xa xa một chút, khi đó bọn mày ai ai cũng là phần tử sáng nghiệp tinh anh, ai ai cũng là người có tiền rồi, tao đứng cạnh bọn mày, chả khác gì bôi nhọ bọn mày mà y... Vợ Tần Cương rót lý rượu đưa tới, còn Thời Học Bân nghiện thuốc lá, bất kể đây là nhà hàng tây cũng lấy thuốc ra hút,

nói với Thời Học Bàn: - Hồi xưa tôi có một ước mơ, đợi khi nào có tiền rồi, tôi uống rượu cho thỏa, mẹ nó, muốn rượu trắng có rượu trắng, muốn rượu vang có rượu vang. Có thuốc lá phì phèo thoải mái ... Lão Thời, giờ anh có tiền rồi, phải chia cho tôi hai điều ...

Trần Phi Dung vừa ngồi uống nước ngọt vừa hứng thú nghe Trương Khác trò chuyện mọi người, cảm giác nghe y nói chuyện lúc nào cũng dễ chịu, không ngờ Trương Khác đột nhiên cài vào một câu nói đùa, bị sắc nước, đúng là tức không được, cười cũng không được, lại không muốn có hành động quá thân mật với Trương Khác trước mặt mọi người ... Hai năm qua, sản nghiệp quán net Kiến Nghiệp có bước phát triển dài, tổng số máy của chuỗi quán nét dưới cờ Sáng Vực có hơn 1 vạn chiếc, dự kiến lợi nhuận năm nay sẽ tới 25 triệu.

Đám Đỗ Phi, Trần Phi Dung còn ở trong trường, đám Mông Nhạc mới tốt nghiệp chẳng được bao lâu, ngay cả Lệnh Tiểu Yến cũng mới chỉ tốt nghiệp hai năm, một đám người trẻ tuổi làm nên sự nghiệp lớn như thế, cho dù giới truyền thông tuyên truyền thành kỳ tích sáng nghiệp sinh viên cũng không phải là quá. Huống hồ nghiệp vụ chính của Sáng Vực hiện nay trừ kinh doanh quán nét, còn có bồi dưỡng nghiệp vụ internet.

Năm 99, tiêu điểm và đặc trưng dễ thấy của làn sóng công nghệ là tư bản hóa, chứng khoán hóa, sự thành công của Côn Đẳng Online ở sàn giao dịch Nasdaq có ý nghĩa điển hình, Hải Túc mượn xác lên TTCK chẳng qua là hình ảnh thu nhỏ của bối cảnh đó mà thôi.

Mặc dù ở Sáng Vực đám sáng lập như Đỗ Phi, Mông Nhạc cùng quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi năm 90% cổ phần, còn đám Lệnh Tiểu Yến, Thời Học Bàn, Tần Cương chỉ nắm 10%, hơn nữa khi bán nghiệp vụ quán net đi, tuyệt đại bộ phận tài chính vẫn giữ lại để phục vụ sự phát triển sau này chứ không chia tiền, nhưng mọi người nghĩ thôi cũng thấy vui, ít nhất có thể tính toán tương đối chuẩn xác tài sản của mình là bao nhiêu rồi.

Như Tần Cương, hai năm trước còn cùng vợ chen lấn trong một căn phòng đơn, còn lo sốt vó về vấn đề sau khi sinh con, mẹ vợ tới trông giúp sẽ ở đâu, hẳn có 1% cổ phần của Sáng Vực, tính ra đã có 300 vạn, là người có tiền rồi.

Ở nhà hàng náo nhiệt ăn uống cười đùa mà đám Thời Học Bàn, Đồng Dược Hoa vẫn chề chưa đủ, kiến nghị đi hát, Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm hiếm khi về được, Trương Khác cũng bỏ thời gian ra tiếp bọn họ, theo cùng tới Thịnh Thế Niên Hoa.

Thịnh Thanh gần đây bám sát ở Thượng Hải, muốn mở cùng lúc hai KTV ở đó, rất ít khi về Kiến Nghiệp, đám Trương Khác tới Thịnh Thế Niên Hoa, đại sảnh còn có nhóm thanh niên xếp hàng đợi phòng bảo, Đỗ Phi gọi giám đốc ra, bảo ông ta lên lút an bài cho phòng bao xa hoa.

Mọi người đều quây quần ca hát, Trương Khác và Đỗ Phi, Mông Nhạc chui vào góc nói chuyện.

Đỗ Phi mở đầu trước: - Cổ phiếu của Hải Túc tăng lên gấp 5 lần vẫn chưa thỏa mãn dã tâm của bọn chúng, tao đặc biệt nghe ngóng tình hình ở Văn Chu, Hoàn Tán cũng đang mua chuỗi quán nét, chỉ có điều mấy chuỗi quán net ở Văn Chu cả quy mô lẫn doanh lợi đều kém hơn chúng ta rất nhiều ...

- Tài lực của Nghiêm gia hai năm qua mới dần dần lộ ra ngoài, nếu nói quy mô tài sản, chỉ e bọn chúng không kém gì Cẩm Hồ. Năm nay TW đề phòng kinh tế sa sút, mở cửa rất nhiều lĩnh vực cho vốn dân doanh, làm vốn dân doanh nhìn thấy cơ hội trọng hình hóa, chính vì thế mà móng vuốt của Nghiêm gia mới lộ ra ngoài. Trương Khác phân tích: - Nhưng đi theo đường lối trọng hình hóa không đơn giản, đặc trưng chủ yếu của nó là mật độ vốn lớn, dù Nghiêm gia có Ngân hàng Tín Thông hỗ trợ thì Tín Thông cũng không thể cung cấp khoản vay một cách vô hạn chế cho Nghiêm gia được, Nghiêm gia gấp rút trọng hình hóa lúc này khá giống Cẩm Hồ, đó là khát vốn, không phải vài ba trăm triệu là đủ được ...

*** Trọng hình hóa: Chuyển sang ngành công nghiệp nặng.

- Hả, nhiều tiền vậy sao? Mông Nhạc há mồm.

- Anh nói xem. Trương Khác cười: - Trọng hình hóa rất tốn tiền, như sắt thép liên hợp Đông Hải mục tiêu bước đầu là 14 triệu tấn, vì mục tiêu này anh bảo đầu tư bao nhiêu tiền mới đủ?

Trương Khác chú ý thấy cả buổi tối Lâm Băng tựa hồ rất thân với Mã Lực, đánh miếng qua bên đó hỏi: - Bọn họ dính lấy nhau từ bao giờ thế.

- Có gì hay ho từ miệng cậu nói ra đều trở thành khó nghe hết. Lệnh Tiểu Yến nói: - Tình huống ra sao thì tôi không biết, chỉ biết là Lâm Băng định tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong sẽ tới Trác Vực làm việc, vì công việc gần gũi với ông chủ đầu có xấu xa như cậu nghĩ ...

- Quan trọng là ai tiếp cận ai ... Trương Khác cười, Ngụy Đông Cường để lại một tờ giấy tuyệt tình rồi bỏ đi nơi khác, với Lâm Băng mà nói là quá bất công, cô có thể thoát khỏi ám ảnh của Ngụy Đông Cường, mở rộng trái tim với nam nhân khác là một chuyện tốt.

Lâm Băng nhìn thấy Trương Khác và Lệnh Tiểu Yến nói chuyện nhìn về phía bên mình rất gian, có chút xấu hổ, không thể bỏ Mã Lực ở đó, chỉ hơi nghiêng người qua, giả bộ nhìn người khác chọn bài.

Mã Lực thấy thái độ của Lâm Băng hơi lạ, quay sang nhìn thấy Trương Khác nhìn về phía này cười, liền tới nói chuyện.

Ở Đh Đông Hải, Trương Khác là nhân vật truyền kỳ rồi, Mã Lực sớm đã nghe thấy, đến sau khi Sáng Vực quyết định đầu tư cho bọn họ lập trang web thương mại điện tử Trác Vực thì hẳn mới có cơ hội tiếp xúc với Trương Khác, sau một thời gian tiếp xúc, chẳng những thấy sương mù bao quanh Trương Khác mỏng đi, mà thấy y càng thần bí.

Người trong Sáng Vực hiểu khá rõ bối cảnh của Đỗ Phi, mẹ là giáo viên trung học bình thường, cha là phó bí thư thành ủy Hải Châu, trước kia Đỗ Phi và Mông Nhạc có được 10 triệu đầu tư từ Vườn Sồi, nhiều người tự nhiên liên hệ với gia thế của y, chỉ có điều sổ sách tính toán rất rõ ràng, một số kẻ ghen ăn tức ở chỉ có thể oán trách con ông cháu cha dễ dàng tận dụng nguồn lực xã hội mà thôi.

Sự thực chứng minh Vườn Sồi đầu tư cho Đỗ Phi và Mông Nhạc rất thành công, trừ thu hồi được vốn đầu tư còn có thêm 15% cổ phần của Sáng Vực, đầu tư trước kia không thể coi là giao dịch quyền tiền.

Bán đi nghiệp vụ chuỗi quán nét, với 60% cổ phần của Sáng Vực, Đỗ Phi thực tế đã bước vào hàng ngũ phú ông trăm triệu.

Trong Đh Đông Hải, Tạ Kiếm Nam và Vương Hải Túc đều có danh vọng rất cao, sự tích của họ thường được truyền miệng cho nhau tới thế hệ sau này, Mã Lực không biết rõ lắm về Tạ Kiếm Nam, nhưng khá hiểu Vương Hải Túc, từ khi Vương Hải Túc lập công ty rộng ruột đã tiếp xúc với hắn vài lần rồi, thêm vào hiện 8818 do Hải Túc đầu tư là đối thủ cạnh tranh chủ yếu của Trác Vực ở mảng thương mại điện tử, nên càng hiểu hắn hơn. Vương Hải Túc nắm 6% cổ phần pháp nhân của Cty Hải Túc, lấy giá trên TTCK mà tính thì cũng có hơn trăm triệu rồi, nhưng cổ phần pháp nhân cầm chỉ giao dịch công khai khác hẳn với tiền thật, trong mắt Mã Lực 100 triệu cổ phiếu pháp nhân phi lưu thông chẳng bằng 30 triệu tiền mặt, ít nhất Mông Nhạc nắm 15% đủ tự tin ưỡn ngực lên hơn Vương Hải Túc nhiều.

Theo Mã Lực thấy dù là Tạ Kiếm Nam, Vương Hải Túc được mọi người rỉ tai truyền tụng, hay Đỗ Phi, Mông Nhạc danh tiếng như cồn, đều kém xa Trương Khác.

Bất kể là Trương Khác tham gia hoạch định kế hoạch thương mại điện tử cho Trác Vực hay ba ngày trước đột ngột đề cao giá đàm phán ép Hải Túc phải chấp nhận đủ cho người ta phải chấn động rồi. Mã Lực còn chú ý tới một thực tế, Trương Khác không nắm chút cổ phần nào ở Sáng Vực mà đột nhiên thay Đỗ Phi ra quyết định làm không ai hiểu nổi, Đỗ Phi cũng không hề tỏ ý phản đối chút nào.

Mã Lực có thể kiến lập lên mạng lưới tiêu thụ sách phủ kín các trường đại học, sau đó đem âm nhạc, sách truyện liên hệ với trang web thương mại điện tử, năng lực lẫn tầm nhìn đều hơn người một bậc, tất nhiên nhìn ra Trương Khác thần bí hơn người ta tưởng tượng rất nhiều, nhìn ra thân phận Trương Khác trừ người cha ở Tân Vu ra, kỳ thực có liên hệ chặt chẽ với Ái Đạt.

Trong 12 tòa nhà của chung cư Thanh Niên, 4 tòa đầu tiên cho nhân viên nghiên cứu của Vườn Sồi ở, 2 tòa nhà sau bồi thường cho Đh Đông Hải, 5 toàn nhà ở giữa cho xí nghiệp sáng nghiệp Vườn Sồi, còn Trương Khác gần như chiếm riêng một tòa nhà, những người có thể vào đó ở đều có liên quan trực tiếp với Trương Khác.

Mã Lực cũng thường xuyên theo Đỗ Phi, Thời Học Bàn vào tòa nhà đó, trong bãi đỗ xe ngầm có liên mấy chiếc xe đắt tiền, tùy tiện chọn một cái Mã Lực cũng thấy đó là mục tiêu phấn đấu cả đời của mình rồi.

Thời gian qua tiếp xúc với Lâm Bằng khá nhiều, biết thêm được không ít chuyện liên quan tới Trương Khác, không ngờ Trương Khác và Lâm Bằng quen nhau rất lâu rồi, càng không ngờ người được coi là hoa khôi vĩnh viễn của Đh Đông Hải là Giang Đại Nhi có được thành công cũng quan hệ rất lớn với Trương Khác.

Mã Lực cũng thấy đám Thời Học Bân và Đồng Dục Hoa không phải mù mắt không nhìn ra điều gì, chẳng qua người ta không nói ra là tự có dụng ý của người ta, nghĩ nhiều cũng vô ích, cũng học theo bọn họ coi như không thấy gì, tùy ý quan hệ là được.

- Sáng Vực có tiền, Trác Vực không lo thiếu tiền nữa rồi nhỉ... Trương Khác trò chuyện với Mã Lực: - Trong hiệp nghị với Hải Túc, hạn chế Sáng Vực không tiến vào nghiệp vụ quán net, nhưng không cấm đầu tư vào Trác Vực, có điều theo ý tôi, dù có tài chính dư dả, tạm thời không nên tranh cái hư danh số một số hai với 8818 làm gì ...

- Xếp hạng trang web thương mại điện tử số 1 với bọn chúng càng có ý nghĩa quan trọng hơn.

- Ủ. Trương Khác gật đầu: - Bọn chúng đói khát muốn lấy cái danh đó nâng cao giá trị cổ phiếu mà, bọn chúng thích chơi thế thì tùy bọn chúng thôi.

1070. Chương 1072: Trương Khác Có Bao Nhiêu Tiền?

Đối với đám Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết mà nói, hiện phải tận dụng mọi khả năng có thể nâng cao giá cổ phiếu của Hải Túc, cho dù có khái niệm thương mại điện tử, nhưng trang web 8818 trong thời gian ngắn chẳng có năng lực lợi nhuận gì, không giống như nghiệp vụ quán net của Sáng Vực, có hào quang của khái niệm công nghệ mới lại có năng lực lợi nhuận cực cao, tuyệt đối là vũ khí lợi hại tăng giá trị cổ phiếu. Trong giai đoạn hiện nay, Hải Túc khó tìm thấy chất liệu nào hoàn mỹ hơn thế nữa.

Chỉ cần Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết không mất lòng tham, Trương Khác không sợ bọn chúng không đớp cái mồi này.

Đương nhiên, bản thân công ty Hải Túc chẳng có 300 triệu để thực hiện vụ thu mua này, không có điều kiện công khai phát hành cổ phiếu mới, chỉ có thể phát hành cổ phiếu cho đối tượng chỉ định đặc biệt kiếm 300 triệu này, cho dù Hải Túc không đưa ra công bố, Trương Khác cũng chẳng khó tưởng tượng ra đối tượng đặc biệt kia là địa ốc Hoàn Tín, địa ốc Tinh Điển.

Đó là trò chơi của bọn chúng, người khác vì tránh bị bọn chúng nuốt cả xương nên không tùy tiện tham gia, hơn nữa hiện cổ phiếu mới phát hành định hướng hạn chế lưu thông, phải qua 12 -24 tháng mới có thể công khai giao dịch. Bọn chúng sẽ tiếp tục tìm cách đẩy cao giá trị của Hải Túc, đợi qua thời hạn sẽ tung bộ phận cổ phiếu này ra bán kiếm lợi.

Đó là kế hoạch tham lam, Trương Khác chẳng có lý nào không đẩy bọn chúng một cái, để bọn chúng càng tham lam càng điên cuồng hơn. Tạ Kiếm Nam thì học khôn rồi không tham gia.

Hồ Thế Thịnh, Nghiêm Văn Giới lần này tới Kiến Nghiệp trong lòng không thoải mái lắm, tới nơi gặp mặt Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh trước, sau đó mới tới khu sản nghiệp phần mềm bàn bạc bí mật với Lâm Tuyết, Vương Hải Túc.

Ba ngày trước Trương Khác đột ngột xen vào cuộc đàm phán đẩy giá lên cao, còn nhờ Vương Hải Túc về chuyển lời, Nghiêm Văn Giới ý thức được Trương Khác đã nhìn thấu ý đồ của mình, đương nhiên mọi người đều đang lợi dụng quy tắc cuộc chơi, Nghiêm Văn Giới cũng chẳng sợ Trương Khác bẫy mình.

Đứng sau Cẩm Hồ là Diệp gia, Cố gia, Từ Học Bình và quan viên địa phương tỉnh Đông Hải, chỗ dựa của Hoàn Tín chẳng kém gì Cẩm Hồ, ở Kiến Nghiệp có Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh theo dõi hộ, chẳng sợ Cẩm Hồ giở thủ đoạn.

Bị nhìn thấu ý đồ với Nghiêm Văn Giới mà nói chỉ có một cái bất lợi là phải tiếp nhận cái giá cao quá mức Trương Khác đưa ra mà thôi, nhưng trong mắt hắn 300 triệu vẫn chấp nhận được ...

Nghiêm Văn Giới luôn cho rằng TTCK là bãi sân tốt, quan trọng là có tư cách có thực lực tham gia thao túng quy tắc cuộc chơi, hấn đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn khách sạn Kim Hải trước biệt thự.

Khách sạn 4 sao Kim Hải là một hạng mục thương nghiệp phụ trợ của khu sản nghiệp phần mềm, biệt thự Nghiêm Văn Giới đang ở được xây với danh nghĩa nơi làm việc tổng hợp của khu sản nghiệp phần mềm, chỉ có điều mấy chục tòa biệt thự gần hồ đều mang danh nghĩa công ty phần mềm tư nhân mua dùng làm chỗ ở riêng, bố cục của khu biệt thự hoàn toàn là kiểu nhà ở, biệt thự của Nghiêm Văn Giới hơn một mẫu.

Nghiệp vụ chính của khu sản nghiệp vườn sỏi là phát triển phần mềm, nhưng cái nghiệp vụ này chẳng ra làm sao, treo đầu dê bán thịt chó, lấy danh nghĩa xây dựng khu công tác, khu hội nghị để bán biệt thự cao cấp thì lại kiếm lớn, dù sao trước kia chính phủ gần như cấp miễn phí mảnh đất chất lượng cao này cho Hải Túc để phát triển phần mềm, khách sạn Kim Hải cũng thế, tiếng là hạng mục phụ trợ khu phần mềm, nhưng lại kinh doanh như khách sạn thương nghiệp.

Nghiêm Văn Giới qua người lại ngồi vắt chân trên ghế sofa, nói với Lâm Tuyết: - Lần này định hướng phát hành cổ phiếu chỉ là 500 triệu, nhưng thực sự chấp hành phương án này số tiền thực tế cần dùng nhiều hơn hẳn, ngoài tầm tài chính chúng ta có thể cung cấp, cổ bỏ ra 200 triệu muốn chiếm tới 40%, tôi về cũng khó ăn nói....

- Có gì mà khó ăn nói? Lâm Tuyết mặc chiếc váy xanh hở lưng, mép váy cách gối hơn mười phân, lúc ngồi lộ ra cả nửa cặp đùi trắng như tuyết, thi thoảng chuyển chân theo thói quen khéo léo để lộ ra chiếc quần lót màu đỏ bắt mắt gợi cảm, phối hợp cùng sống lưng đẹp tuyệt trần, không biết bao nhiêu nam nhân phải quỳ gối trước cô ta, nhưng cô ta chẳng hi vọng xa vời có thể dùng mỹ sắc mê hoặc Nghiêm Văn Giới, cùng lắm chỉ thêm vốn liếng khi giao thiệp: - Khi các anh ở Văn Chu cũng bắt đầu làm sản nghiệp quán net, các anh có thể để Hải Túc mua sản nghiệp đó với giá cao, lúc đó tôi có thể kêu ca với Nghiêm gia không? Hơn nữa các anh đẩy giá cổ phiếu lên, tôi không tin không thu được lợi ích gì thêm vào ...

Ngày 18 tháng 9, Hải Túc phát công bố mở cuộc họp cổ đông đột suất, thẩm duyệt thông qua phương án phát hành cổ phiếu trị giá 500 triệu cho địa ốc Tinh Điển và địa ốc Hoàn Tín, lấy tài chính mua nghiệp vụ quán net của Sáng Vực.

Hải Túc đợi tới khi mở cuộc họp cổ đông mới giao dịch lại, công bố này lại làm ánh mắt của công chúng và giới truyền thông tập trung hết vào Sáng Vực. Do tin tức Hải Túc công bố rất mơ hồ, đại đa số mọi người đều nghĩ Hải Túc dùng 500 triệu mua quán net của Sáng Vực, trong Đh Đông Hải cũng bàn tán xôn xao, sinh viên bình thường không quan tâm lắm tới TTCK, còn giáo viên cơ bản đã biết hết rồi, nhất là giáo viên của học viện ngoại thương đều nhớ ra dáng vẻ lúc lên lớp học tập của Đỗ Phi, Mông Nhạc. Bọn họ không tìm được hai sinh viên này, nhưng có thể tóm lấy Tần Cương hỏi chi tiết.

Lúc này không cần phải dấu diếm với bên ngoài nữa, Tần Cương giải thích giá thu mua là 300 triệu, Hải Túc huy động thêm 200 triệu là để phát triển nghiệp vụ sau này.

Cho dù chỉ có 300 triệu cũng đủ làm đám giáo viên trẻ há hốc mồm rồi, cứ nghĩ mà xem, năm nay bọn họ được điều chỉnh lương, mỗi tháng lương thưởng phụ phí chỉ có 1000 đồng, mặc dù hơn năm ngoái nhiều, nhưng nhìn sáng người khác đúng là thèm muốn cắn lưỡi, 2 năm trước thôi Tần Cương thảm hại thế nào, vậy mà giờ bay cao rồi.

Mặc dù Tần Cương vẫn đeo danh nghĩa giáo viên học viện ngoại thương, nhưng không còn làm bất kỳ việc gì trong trường nữa, chẳng so đo với giọng điệu ghen tị của đồng nghiệp, nếu nói tới cơ hội, trước kia Ngụy Đông Cường có cơ hội tốt hơn hẳn nhiều, hiện chẳng còn ai biết hành tung nữa, chẳng biết sống tốt xấu thế nào.

Mấy ngày qua Tần Cương chạy về trường liên tục.

Căn cứ vào hiệp nghị với Hải Túc, một phần tài sản vô hình bao gồm cả thương hiệu “Sáng Vực” phải tách ra, trong 2 năm, cao tầng quản lý bên này không được bước vào sản nghiệp quán net, ngoài ra công ty đầu tư cũng không thể dùng “Sáng Vực” nữa, phải đổi tên.

Mọi người đều cho rằng cái tên Cty đầu tư Sáng Vực Đông Đại không tệ, công ty này trước kia lấy danh nghĩa mở lớp bồi dưỡng mạng internet thành lập, vì thế Đh Đông Hải nắm 30% cổ phần, muốn sang tên, cần phải trao đổi với trường.

Sáng Vực Đông Đại trước kia thuê chỗ của trường làm cơ sở bồi dưỡng, giờ nghiệp vụ làm lớn, cần Đh Đông Hải cung cấp nhiều diện tích hơn, chuyện này cũng cần trao đổi với trường.

Những chuyện này đều do Tần Cương phụ trách, việc phải làm rất nhiều, còn bị giáo viên trong trường giữ lấy hỏi này hỏi nọ, trong lòng Tần Cương rất khó chịu, nhưng chẳng thể để lộ ra, nếu không thể nào cũng bị người ta rửa trôi sau lưng, thói đời là vậy, người ghen ăn tức ở không bao giờ thiếu.

Di động trong túi vang lên, Tần Cương lấy máy ra, là Đỗ Phi gọi tới.

- Anh đến tòa nhà Thế Cẩm một chút, có chuyện cần thương lượng với anh ... Tòa nhà Thế Cẩm là tổng bộ của Thế Kỷ Cẩm Hồ đặt phía đông khu sáng nghiệp, trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ cũng đặt ở đó.

Tần Cương chẳng hiểu Đỗ Phi tìm mình có việc gì, tức tốc đạp xe tới cổng nam trường.

Sáng Vực Đông Đại có hai chiếc xe khá mới, một là chiếc Passat nhập khẩu, một là Santana sản xuất trong nước, nhưng làm việc trong trường đi xe đạp thuận tiện hơn.

Tần Cương tới tòa nhà Thế Cẩm, đi thang máy lên tầng 12, phát hiện Lệnh Tiểu Yến, Tịch Nhược Lâm, Thời Học Bán Thi Tân Phi đều ở đó, còn Đỗ Phi và Mông Nhạc không thấy tăm hơi đâu: - Đỗ Phi đâu rồi, cậu ta bảo chúng ta tới đây làm gì? Chúng ta đâu thiếu chỗ họp.

Lệnh Tiểu Yến mặc dù đoán được phần nào, cũng chỉ biết giang tay ra, muốn Tần Cương kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc sau Đỗ Phi và Mông Nhạc chẳng biết từ đâu chui ra, ôm cả một đống văn kiện, Diệp Tiểu Đồng vác cái bụng tướng vừa đi vừa nói chuyện với Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng nhận lấy tài liệu, ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, lấy chồng tài liệu trên cùng giao cho Đỗ Phi: - Cậu bảo bọn họ ký hiệp nghị bảo mật trước, chuyện khác nói sau ..

Tần Cương xem hiệp nghị bảo mật, yêu cầu có nghị vụ bảo mật với văn kiện công khai hôm nay .

(Tóm tắt kế cấu tài vụ cổ phần cùng tài sản công ty con và tổng công ty giấy Tân Quang)

((Tóm tắt kế cấu tài vụ cổ phần cùng tài sản công ty con và tập đoàn Ái Đạt)

(Điện khí Thịnh Hâm ...)

(Tập đoàn giải trí ẩm thực Thế Kỷ Cẩm Hồ ...)

(Tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ ...)

(Tập đoàn xây dựng Hoàn Viễn ...)

(Thương vụ Cẩm Hồ ...)

Trên danh sách toàn là cái tên làm người ta kinh động, những cái tên này viết cùng với nhau càng làm người ta khiếp vía.

Tần Cương kinh ngạc nhìn Trương Khác, Đỗ Phi thấy Mông Nhạc mặt thản nhiên vắt chân chữ ngũ, chắc là xem văn kiện này rồi, Tịch Nhược Lâm và Lệnh Tiểu Yến chăm chú xem tài liệu, mặt rất bình tĩnh, hẳn đoán ra một số việc, chỉ có ba tên Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa, Thi Tân Phi mồm không khép lại được.

Thời Học Bán nuốt nước bọt hỏi: - Danh sách này là thật chứ? Lừa tôi cũng không có ý nghĩa gì đâu đấy.

- Lắm mồm, ký xong tên sợ bị bán mất à? Đỗ Phi rút một tập tài liệu làm động tác ném hất: - Những điều mọi người nhìn thấy hôm nay đều là cơ mật thương nghiệp hạch tâm đấy ...

- Vì sao lại đem cơ nghiệp hạch tâm này cho chúng tôi biết, tôi sợ xem xong bị diết người bị miệng mất ... Thời Học Bán vẫn lăm nhăm, thấy Đỗ Phi muốn ném thật, vội cúi xuống ký tên.

- Giám đốc Triệu không qua được, một vài việc do tôi giải thích. Diệp Tiểu Đồng đứng dậy nói: - Quý đầu tư sáng nghiệp Vườn Sồi do Ái Đạt thiết lập, còn nắm 15% cổ phần của Sáng Vực, theo quy chế của quỹ, nên xét tới việc hoàn toàn rút lui, 15% cổ phần này không phải do mọi người tự bỏ tiền mua lại, mà do công ty dưới tập đoàn Ái Đạt hoặc có liên quan mua lại, những công ty trong danh sách đều liên quan tới tập đoàn Ái Đạt..

- Chuyển thì chuyển, chúng tôi đâu cần biết những cái này? Thời Học Bàn do dự hỏi:

- Anh bạn nhỏ cậu chẳng có chút kiên nhẫn nào cả ... Diệp Tiểu Đồng nhướn mày lên: - Tôi còn chưa nói hết cơ mà, bảo mọi người xem những văn kiện này, là đồng ý chuyển hướng cổ phần cho công ty liên quan tới Ái Đạt, sau khi khấu từ thuế, Sáng Vực còn 260 triệu, chẳng lẽ định cho số tiền này vào ngân hàng ăn lãi à?

- Thế xem xong những tài liệu này tôi có biết được ông chủ của Ái Đạt chính là Trương Khác hay ai đó của Trương gia không? Thời Học Bàn lại không nhịn nổi hỏi: - Vấn đề này dày vò tôi lâu lắm rồi.

- Ài, xin lỗi, những văn kiện này cấp bậc bảo mật chưa đủ, có thể trả lời câu hỏi của cậu hay không phải xem ai đó có muốn nói không. Diệp Tiểu Đồng thở dài:

Trương Khác cười không nói.

- Xem những văn kiện này, ít nhất mọi người có thể hiểu được đại khái hệ thống xí nghiệp dân doanh lớn nhất Đông Hải, tôi và Mông Nhạc đã thương lượng rồi, Sáng Vực lần này sẽ hoàn toàn dung hợp vào Cẩm Hồ, trở thành xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ, mọi người đều nắm cổ phần, nên có quyền lựa chọn ... Đỗ Phi đứng dậy cùng Mông Nhạc chuyển tài liệu ọi người xem.

Trương Khác ngáp dài, y không muốn tới, nhưng bị Đỗ Phi ép tới, dù sao Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm ngày mai về Mỹ, tối nay còn cùng nhau ăn cơm.

Trước đó Tần Cương và rất nhiều người giống nhau, đều muốn biết quy mô tài sản và ông chủ đằng sau Ái Đạt là ai, văn kiện trong tay Đồng Dược Hoa, Thời Học Bàn và Lệnh Tiểu Yến ngồi bên đều ghé đầu vào xem cùng.

Thời Học Bàn và xem vừa phát ra những âm thanh quái dị: - Đây đúng là ăn cướp, có kiểu kiếm tiền thế này à, không còn lẽ trời nữa sao ... Tôi có thể đổi cổ phần sang cổ phần của Ái Đạt không? Nếu tôi tới Ái Đạt làm việc, có được thưởng cổ phần năm không?

Mấy năm qua phóng viên báo chí, TV, mạng không đâu không luôn vào được, đăng tin tập đoàn Ái Đạt không ít, cũng miêu tả sơ bộ dáng dấp của tập đoàn Ái Đạt, cho nên Tần Cương cũng có chút nhận thức.

Trong kết cấu cổ phần của Ái Đạt có bao nhiêu cổ đông pháp nhân hải ngoại, chỉ e phải cần chính phủ TW thông qua thủ đoạn ngoại giao mới có thể làm rõ quan hệ cổ phần chéo cực kỳ phức tạp này.

Nói chung dựa vào tài liệu trong tay Tần Cương chỉ có thể biết được quy mô tài sản và tình hình tài vụ cơ bản của Ái Đạt, muốn biết kết cấu cổ phần thực sự là không thể.

Trong văn kiện, tài sản thuần (net assets) trong nước chỉ có 15 tỷ, trong đó giá trị thương hiệu 10 tỷ, đúng là đánh giá quá thấp giá trị thương hiệu Ái Đạt. Hiện Khoa Vương cũng tuyên bố có giá trị thương hiệu 2 tỷ, ảnh hưởng trong nước của Ái Đạt lớn như thế, giá trị thương hiệu nói 10 tỷ là khiêm tốn, trừ đi phần tài sản vô hình này, chẳng lẽ tài sản cố định và tài sản kỹ thuật của Ái Đạt chỉ có 5 tỷ.

Mấy năm qua mọi người đều quen lấy hình thức chứng khoán khóa tính giá trị thị trường của doanh nghiệp, trong nước không có một công ty công nghệ nào có tài sản chất lượng cao như Ái Đạt nữa, lãi ròng năm 98 của Ái Đạt là 4 tỷ, lấy tỉ số PE = 40 ra mà tính thì giá trị thị trường chừng 160 tỷ.

Tần Cương trước kia chưa hiểu chuyện còn thảo luận vui vì sao Ái Đạt không tham gia TTCK trong nước, giờ mới hiểu, cái ao trong nước làm sao mà chứa nổi một xí nghiệp dân doanh tới 160 tỷ? Hơn nữa năm nay di động của Ái Đạt biểu hiện cực kỳ xuất sắc, doanh thu trên 20 tỷ, lợi nhuận 6 tỷ, Tần Cương xem tài liệu chẳng hề bất ngờ, Ái Đạt đủ tư cách liệt vào top 500 công ty hàng đầu thế giới rồi.

Thảo nào tài chính địa phương của Hải Châu lại dư dả như thế.

Tần Cương tính toán qua loa, Cẩm Hồ ở Hải Châu cống hiến cho tài chính địa phương 1.2 tới 1.5 tỷ, chẳng trách người ta nói Hải Châu béo tới chảy mỡ.

Lần này dung nhập vào hệ thống Cẩm Hồ, trở thành xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ, cổ phần chéo, cho nên Thời Học Bàn mới kích động muốn đem toàn bộ cổ phần đổi thành cổ phần của tập đoàn Ái Đạt, vì chẳng khác gì được mua cổ phần nguyên thủy.

Tần Cương xem kế hoạch thư cổ phần chéo, phát hiện thương vụ Cẩm Hồ không nằm trong kế hoạch lần này, nghĩ thương vụ Cẩm Hồ có lẽ còn có cơ mật thương nghiệp tạm thời chưa thể công khai với bọn họ.

Trừ cổ phần chéo với xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ, Đỗ Phi còn giải thích: - Mọi người có thể lựa chọn cổ phần của Hương Tuyết Hải, Thịnh Hâm hoặc Tân Quang, đợi thời cơ chính muồi, những xí nghiệp này sẽ ưu tiên lên TTCK, cổ phần cá nhân có cơ hội đổi ra tiền mặt, tập đoàn Ái Đạt khó có khả năng lên TTCK trong thời gian gần ... Nếu không muốn lấy cổ phần đổi ra tiền mặt thì lựa chọn cổ phiếu của tập đoàn Ái Đạt, tương lai phát triển sẽ tốt hơn, mọi người lựa chọn trước, tôi và Mông Nhạc chia phần còn lại ...

Đem so với lựa chọn cổ phần cá nhân, lúc này Tần Cương càng tò mò về Trương Khác, hay nói cách khác địa vị của Trương gia trong Cẩm Hồ là thế nào, tin rằng lúc này đám Thời Học Bản cũng cực kỳ tò mò. Chỉ có điều Trương Khác ở trong phòng nên mọi người ngại không thảo luận, nhìn Diệp Tiểu Đông nhận điện thoại xong kéo Trương Khác và Đỗ Phi ra ngoài, Đồng Dược Hoa quay đầu sang nói với Tần Cương: - Cái tên Hồ Nhuận gì đó xếp hạng 100 phú hào Trung Quốc, tính toán người giàu nhất Trung Quốc có 12 tỷ, hình như tầm mắt hơi hạn hẹp, kiến thức hơi nông thì phải? Đông Hải có con cá lớn thế này mà để bỏ lỡ.

Tần Cương cười, Trương gia chỉ cần có 10% cổ phần trong hệ thống Cẩm Hồ trong nước thôi thì tài phú đã quá 12 tỷ rồi.

Thì Tân Phi thường ngày trầm mặc ít nói, nhìn Mông Nhạc ngồi vắt chân chữ ngũ phía sau Tịch Nhược Lâm giúp cô tham mưu, liền gọi: - Này Lão Mông, tiết lộ cho anh em tí đi, ngứa ngáy không chịu nổi ...

- Xéo, tôi cũng ký hiệp nghị bảo mật rồi ... Mông Nhạc chẳng để ý tới hần, cảm giác lên vai thơm của Tịch Nhược Lâm, chỉ dẫn cô phân phối tài sản cá nhân sao cho thích hợp.

Thấy Mông Nhạc không khai, Thời Học Bản trêu ghẹo: - Lão Mông, anh cũng từng nói mà, nam nữ phối hợp là phải chú trọng lấy của người giàu chia cho kẻ nghèo, nam nhân giàu lấy nữ nhân xinh đẹp mà nghèo, nữ nhân giàu thì lấy nam nhân nghèo, anh và Tịch sư tỷ kết hợp ít nhất mất đi 2 suất cướp giàu cứu nghèo rồi, tôi nói này hai người ... Hần còn chưa nói hết bị Tịch Nhược Lâm đánh đá cầm bút phi trúng đầu, rú lên một tiếng, không mọi được câu nào từ Mông Nhạc, xoay qua bên cạnh gọi ngọt sớt: - Lệnh sư tỷ ...

- Tôi biết cũng chỉ ngang với các cậu thôi, đừng gọi tôi là sư tỷ. Lệnh Tiểu Yến chặn họng hần lập tức, tên Thời Học Bản này ba hoa vô cùng, nói với hần vài câu, không chừng bị hần lừa.

Cô và Trương Khác quen nhau lâu lắm rồi, khi ấy Ái Đạt chưa có quy mô như hiện nay, Trương Khác còn phải lừa Giang Đại Nhi làm người mẫu quảng cáo, vậy mà bốn năm qua đi rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh. Từ phía Chu Tiểu Quân, cô biết được địa vị của Diệp gia trên chính đàn, với mối quan hệ sâu rộng như Diệp gia, không phải bí thư tỉnh ủy hay bộ trưởng nào đó có thể bằng được, nếu như Thịnh Hâm cũng dung nhập vào hệ thống Cẩm Hồ rồi, như vậy lợi ích Diệp gia trong Cẩm Hồ không nhỏ.

Lệnh Tiểu Yến đoán từ đầu tới cuối chủ đạo sự phát triển của Ái Đạt là Trương Khác, chủ đạo lập nên cả đế quốc kinh tế Cẩm Hồ, điều này có thể nhìn ra được từ nhân vật hạch tâm của Cẩm Hồ qua lại với Trương Khác, nhưng Trương Khác nắm bao nhiêu lợi ích ở Cẩm Hồ thì cô đoán không nổi.

Thời Học Bản bị Lệnh Tiểu Yến bịt miệng, cười hăng hắc hỏi Mông Nhạc: - Sau khi bắt chéo cổ phần, chút xíu cổ phần của tôi có thể có chức gì nhỉ ...

- Chắc là giám đốc, phó giám đốc ... Mông Nhạc nói: - Thực ra cái này khó nói lắm, các xí nghiệp của Cẩm Hồ đang phát triển tốc độ cao, cùng cấp bậc, cùng thành tích, nhưng vào trước một năm vào sau một năm thì chênh lệch rất lớn, ở bất kỳ xí nghiệp nào, nhân viên lâu năm luôn có lợi hơn ... Cậu quan tâm tới tới cái này làm gì?

- Lão Thời đang tính khi ve vãn mấy em gái Học viện Âm nhạc phải miêu tả tiền bạc và địa vị xã hội của mình ra sao ấy mà ... Đồng Dược Hoa cười hô hố, nói:

Mông Nhạc cũng cười, giục mọi người làm việc cho xong.

Hần và Đỗ Phi có thể chọn cổ phần ở thương vụ Cẩm Hồ và các công ty hải ngoại khác, có thể tiếp xúc với con số tài vụ của thương vụ Cẩm Hồ và ESS, mới có thể tính là biết được thương nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ, Mông Nhạc biết đại khái phân phối lợi ích của Cẩm Hồ ..

Diệp gia lấy Diệp Kiến Bân, Diệp Tiểu Đồng, Thiệu Tâm Văn làm đại biểu trực tiếp sáng tạo cho Cẩm Hồ hai xí nghiệp thành viên là điện khí Cẩm Hồ và điện tín Cẩm Hồ, chừng năm 15% cổ phần.

Vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa năm 97 có hơn 2 tỷ HKD, cung cấp tài chính đặc lực cho sự phát triển của Cẩm Hồ hai năm qua, ước chừng năm 15%.

Tạ Văn Tình có thể nói là nữ nhân đứng sau Cẩm Hồ, không có Tạ Văn Tình, Cẩm Hồ không có khởi đầu thuận lợi như thế, chỉ có điều hai năm qua cô chuyên tâm vào kinh doanh trường quốc tế Hải Dụ, cho nên cổ phần còn chưa tới 5%, nhưng số cổ phần không thể hiện đúng địa vị ngầm của Tạ Văn Tình trong Cẩm Hồ.

Đám Thiệu Chí Cương, Thịnh Thanh, Trương Tri Phi đều sáng lập nên sự nghiệp rồi mới dung nhập vào hệ thống Cẩm Hồ, chiếm khoảng 7% cổ phần. Tầng quản lý khổng lồ chiếm chừng 19% (trong đó Tô Tân Đông và Đinh Hòe chiếm nhiều nhất, chừng 5%), người Hoa ĐNÁ bao gồm Cát gia (Cát Minh Đức), Trần gia (Trần Văn Thông), Mã gia (Mã Văn Cừ) nắm chừng 5%....

Cứ bài trừ từng phần một, không khó tính ra tài phú cá nhân của Trương Khác, nếu nói tài sản trong nước và ngoài nước của Cẩm Hồ đều là 100 tỷ, thì tài sản cá nhân của Trương Khác là khoảng 88 tỷ.

Nếu tính tài sản thực sự thì lúc này tài sản của Cẩm Hồ khó tính nhất là tài sản vô hình của bố thương hiệu lớn Ái Đạt, Thịnh Hâm, Tân Quang, Hương Tuyết Hải là bao nhiêu mới thích thích hợp? Rồi tài sản kỹ thuật của vô số bản quyền phát minh phải lấy giá trị bao nhiêu mới thích hợp?

Mông Nhạc không đủ nhận thức về thế lực tư bản dân doanh ẩn dưới mặt nước, cho nên không nói được tài sản cá nhân của Trương Khác có thể tính là giàu nhất TQ chưa, có điều cái xếp hạng 100 người giàu của Hồ Nhuận chỉ có thể coi là đề tài tán nhảm lúc rảnh rỗi, không thể coi là thật.

Mông Nhạc tư giao với Trương Khác cũng sâu, hẳn biết Trương Khác sớm chẳng còn hứng thú với việc bản thân có bao nhiêu tiền.

Năm nay tổng lợi ích dự kiến của Cẩm Hồ ở cả trong ngoài nước là 12 tỷ, lợi ích chia ình Trương Khác là hơn 5 tỷ rồi, Mông Nhạc nghĩ, nếu một người mỗi năm có thêm vài tỷ, đúng là chẳng cần tính mình có bao nhiêu tiền nữa ... Mà quan hệ cổ phần, tài sản của Cẩm Hồ phức tạp như thế, nếu tính tài sản một người là chuyện hết sức đau đầu.

Đám Tần Cương, Thời Học Bân vừa tính toán vừa tán phét, tới hơn 5 giờ mới làm xong việc, Diệp Tiểu Đồng lôi Trương Khác, Đỗ Phi đi mãi mà chẳng về.

Chuyện bên này kết thúc, có nhân viên công tác tới thu dọn tài liệu.

Ngồi trong phòng suốt nửa ngày, lưng mỏi hết cả, đám Tần Cương muốn đi tìm chỗ hút thuốc, đi qua ngã rẽ thấy cửa một phòng họp để mở, đám Trương Khác ở bên trong, Tần Cương thò đầu vào, thấy cả Thiệu Chí Cương, Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh, không biết bọn họ đang bàn việc gì.

Lúc này Trương Khác quay đầu sang, nhìn thấy bọn họ liền hỏi: - Mọi người xong việc rồi à?

- Ngồi lâu qua, ra ngoài cho thoáng khí. Tần Cương thấy Trương Khác không ngăn cản, liền cùng Thời Học Bân cười ngại ngùng đi vào, trên chiếc bàn gỗ lim lớn có mấy tấm bản đồ che mắt quá nửa, mọi người đều đứng quanh bàn chỉ bản vẽ thảo luận, chỉ có Diệp Tiểu Đồng có thai là ngồi.

Tần Cương và Thời Học Bân nghe bọn họ thảo luận một lúc hiểu ra bọn họ đang thảo luận phương án kiến trúc siêu cao tuần. Khi thảo luận không thấy ai nói tới độ cao và số tầng, Tần Cương đứng hơi thấp không nhìn rõ ghi chú trên bản đồ, Thời Học Bân huých vai hắn, nói nhỏ: - 52 tầng ...

Tần Cương giật nảy mình, tên này tỉ mỉ đếm số tầng trên bản vẽ, trừ đi kiến trúc tháp nhọn bên trên không có quá nhiều ý nghĩa thì tòa nhà cao nhất ở Kiến Nghiệp cũng chỉ cao tới 148 mét, đó là trung tâm thương mại quốc tế Kiến Nghiệp. Vụ này có cả bí thư khu ủy khu cao tân tham gia thảo luận phương án thiết kế, chẳng lẽ muốn xây kiến trúc siêu cao tầng trên 200 mét?

Lúc này đám Mông Nhạc cũng thu dọn xong tài liệu, chen nhau ở cổng đứng xem, Thiệu Chí Cương vẫy tay: - Nào nào, vào cả đây góp ý cho chúng tôi tham khảo ...

- Đứng. Trương Khác can: - Ý kiến càng nhiều thiết kế càng phức tạp, chi phí xây dựng càng cao, tôi thấy cứ xây vuông vuông vức vức rất tốt ..

Vương Duy Quân lắc đầu, cùng Diêu Văn Thịnh đứng tránh qua, nhường chỗ cho đám Mông Nhạc vào xem bản vẽ.

++++

1071. Chương 1073: Cự Cao Là Đẹp.

Đỗ Phi giải thích: - Tòa nhà này bộ phận chủ thể cao tới 200 mét, thêm vào vài chục mét đỉnh tháp ... Hiện chỉ là bản thảo, hơi đơn giản, cả tên cũng chưa có ...

- Ha ha, Tiểu Đỗ cũng ủng hộ quan điểm của tôi nhé. Vương Duy Quân cười ha hả: - Tôi mong Cẩm Hồ có thể xây tòa nhà siêu cao tầng đứng đầu thành phố ... Tôi và bí thư La đã thảo luận rồi, Cẩm Hồ có thể nổi trội hơn thêm một chút không, có thể mời các nhà thiết kế nổi tiếng hải ngoại cạnh tranh với nhau, cơ hội này không chỉ mở rộng ảnh hưởng của Kiến Nghiệp, cũng có thể mở rộng ảnh hưởng của Cẩm Hồ.

Vương Duy Quân đã nói thế rồi, Trương Khác chỉ biết nói: - Vậy thiết kế theo tiêu chuẩn 1.2 tỷ đi, khấu trừ 60 triệu tiền thiết kế, hẳn là có thể mời nhà thiết kế nổi tiếng thế giới tham gia cạnh tranh thiết kế rồi ...

- Hả? Mọi người ngớ ra, Vương Duy Quân há mồm một lúc mới nói: - Thế mà cậu còn kêu nghèo.

- Bí thư Vương chẳng phải muốn đề cao ảnh hưởng của thành phố, ảnh hưởng của Cẩm Hồ sao? Trương Khác cười hăng hắc:

Tần Cương chỉ thấy 60 triệu tiền thiết kế hơi nhiều, dù sao hẳn cũng không phải là người trong nghề, chẳng biết tiền thiết kế phải bao nhiêu mới thích hợp.

Thiệu Chí Cương lắc đầu than: - Với hạng mục này, chỉ 10 triệu đủ để phòng thiết kế trong nước đánh nhau vỡ đầu, còn phòng thiết kế cao cấp nhất quốc tế báo giá cao nhất chỉ chừng 25 triệu thôi ...

- Một tòa nhà hơn 200 mét, ở Châu Á chẳng gây nên được ảnh hưởng gì ... Trương Khác cười: - Có thể mời cả viện thiết kế trong nước tham gia, chẳng ở nước ngoài chưa chắc đã tròn hơn trăng Trung Quốc.

Trương Khác chẳng hứng thú lắm với kiến trúc siêu cao tầng, và lại khi thẩm duyệt cũng dài, có thể vỡ đất khởi công trong vòng hai năm được coi là thuận lợi rồi. Cho dù đám Vương Duy Quân, La Quân có cấp thiết tới đâu đi chăng nữa thì thời gian thẩm duyệt phương án và đưa ra thiết kế cũng không thể ít hơn một năm, thực sự xây xong đi vào sử dụng, gần phải ba năm sau rồi, chẳng có tác dụng lắm với việc hỏa giải tình hình đất dùng làm văn phòng eo hẹp của Cẩm Hồ lúc này.

Một phương diện khác là chu kỳ xây dựng kéo dài, 1.2 tỷ đầu tư phân tán ra ba năm hoặc dài hơn, với lưu lượng tài chính lúc này của Cẩm Hồ cũng chẳng phải là áp lực lắm, nhất là thời gian đầu hơn một năm thẩm duyệt, tài chính chiếm dụng rất hữu hạn.

Tính tới bố cục sản nghiệp lâu dài của Cẩm Hồ, có một tòa nhà tổng bộ thật oai cũng phù hợp với ý nguyện của cao tầng Cẩm Hồ.

Trương Khác cũng biết đám quan viên La Quân, Vương Duy quân thực sự quan tâm không phải tòa nhà này cao bao nhiêu, mà ảnh hưởng lớn cỡ nào.

Con mắt thẩm mỹ của người trong nước đối với kiến trúc hơi hạn hẹp, tựa hồ cho rằng kiến trúc cao nhất mới tính là kiến trúc đẹp nhất, cái cảnh những tòa nhà cao tầng san sát nhau mới thể hiện khí độ của thành phố. Chính trong bối cảnh nhận thức này, thành phố và khu cao tân đều gửi gắm hi vọng vào Cẩm Hồ có thể xây một tòa nhà cao tầng chọc trời thực sự.

Trương Khác không tán đồng con mắt thẩm mỹ này, nhưng y chẳng đi thuyết phục thành phố thay đổi quan niệm của nó, dù sao đám La Quân cũng chỉ quan tâm tới sức ảnh hưởng, Cẩm Hồ bỏ ra 60 triệu thuê nhà thiết kế danh tiếng nhất cạnh tranh, đủ tạo thành ảnh hưởng hơn toàn nhà trên 200 mét, như thế về phương án thiết kế có nhiều lựa chọn hơn.

Trương Khác mở miệng nói muốn bỏ ra 60 triệu tiền thiết kế làm những người khác vô cùng kinh ngạc, nhưng Vương Duy Quân thì hờn hờ ra mặt, vậy là ông ta hoàn thành vượt yêu cầu của La Quân rồi, cùng Diêu Quân đi trước không ở lại ăn tối.

Trương Khác tiễn bọn họ ra tận cửa thang máy, nhìn bảng hiện thị đi xuống, cười bất lực nói với Thiệu Chí Cương: - Xây nhà cao tầng 250 - 260 mét, ở Kiến Nghiệp là chưa từng có, nhưng ở trong nước hoặc ở Châu Á, căn bản không là cái gì, chẳng thể nói tới sức ảnh hưởng, nhưng trong những tòa nhà đua nhau tranh giành vị trí cao nhất toàn cầu cao nhất khu vực, lịch sử kiến trúc không phải là không tìm thấy tác phẩm kinh điển ...

- Té ra anh là một người cao thượng, một người thuần túy, một người có đạo đức, một người thoát khỏi sở thích rẻ tiền hả? Diệp Tiểu Đồng trêu ghẹo Trương Khác: - Có điều chỉ nghĩ xây nhà cao bao nhiêu thì đúng là chẳng hứng thú gì.

- Tâm Văn chắc là tới rồi, cô mau chuẩn bị tan ca đi, cô là phụ nữ có thai, tôi không đấu khẩu với phụ nữ có thai ... Trương Khác đẩy Diệp Tiểu Đồng về văn phòng, nhìn thấy Hà Huyền thực tập ở đây từ văn phòng đi ra, trông dáng vẻ của cô chắc là chuẩn bị đi về, Trương Khác liền rủ cô đi ăn tối cùng.

Hà Huyền biết Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm sắp về Mỹ, muốn ăn cơm cùng mọi người, liền đi kéo Trần Phi Dung ra.

Trương Khác còn muốn tranh thủ thời gian nói thêm vài câu để hẩn hiểu thấu ý tứ của mình: - Tòa nhà Phổ Đông Kim Mậu được xưng là tòa nhà cao nhất Trung Quốc và mới xây xong, chúng ta không nên tranh giành vô vị xây tòa nhà cao hơn làm gì ... Lời nói và hành động của chúng ta phải nhất trí ...

- Hơi khó hiểu. Thiệu Chí Cương hỏi: - Phía thành phố phải ứng phó, điều này tôi hiểu, khi thiết kế thực tế thì chúng ta tự chủ trương, cái này ít nhiều có vẻ ngoài nghe trong chống. Không biết làm sao mới có thể nhất trí, hay là tôi hiểu lầm ý cậu.

Đỗ Phi ở bên cạnh cười vô lương tâm, Hà Huyền và Trần Phi Dung mím môi cười.

Đám Tàn Cương, Thời Học Bân nhìn thấy trong cả quá trình quyết sách, Trương Khác nắm vị trí chủ đạo, đây là lần đầu tiên bọn họ tận mắt chứng kiến Trương Khác xử lý công việc của Cẩm Hồ, trong lòng hiểu ra ít nhiều, vì thế càng kinh ngạc, vì thế nên lúc này càng không nói gì.

- Tôi không nói cái đó. Trương Khác giải thích: - La Quân, Vương Duy Quân có tâm tư gì tôi lại chẳng hiểu sao? Bọn họ chỉ cần đạt được ý nguyện của mình, chúng ta muốn làm gì thì làm. Tôi đang nghĩ tòa nhà này xây dựng ra sao, đồng thời phải suy nghĩ khai thác, thiết kế sản phẩm của Ái Đạt thế nào, phát hiện ra hai bên có điểm chung: Chỉ nhấn mạnh ưu thế kỹ thuật sản phẩm sẽ dễ dàng bị người đằng sau vượt qua, xây dựng chỉ biết xây thật cao quá vô vị, chỉ có thiết kế kinh điển là người khác phải học theo, phải mô phỏng, người đi đầu luôn được ghi nhớ ...

Thiệu Chí Cương chống cằm suy nghĩ, hẩn đúng là chưa bao giờ suy xét vấn đề này ở tầm cao như thế, Cẩm Hồ muốn đem một số thứ mang tính lý niệm thẩm thấu vào văn hóa xí nghiệp của Cẩm Hồ.

- Không nên hạn chế quá nghiêm khắc về diện tích, chiều cao tòa nhà thậm chí là dự toán cũng có thể thương lượng được. Trương Khác nói rõ hơn: - Đợi khi xây xong, làm sao chúng ta phải có được cảm thụ trực quan " đơn giản, thời thượng, cuộc sống" tương tự sản chúng ta phát triển ...

- Ặc... Thiệu Chí Cương gật đầu, cười: - Thì ra vừa rồi cậu chị nói bậy bạ với Vương Duy Quân, cái gì mà mà vuông vuông vức vức, thiết kế sao tiết kiệm ... Làm theo ý này của cậu, tôi chẳng biết tiêu sao cho hết 1.2 tỷ ...

- Là tòa nhà tổng bộ, với nhân viên Cẩm Hồ mà nói, thế nào cũng có rất nhiều ý nghĩa tinh thần. Trương Khác cười lớn: - Thôi, tôi nói nhiều rồi, anh đừng khai tôi ra là được.

- Có cần đem phương án thiết kế kinh điển vuông vức cấm thêm cái tháp nhọn cao vút của cậu phát cho các tổng giám đốc thảo luận không, nói không chừng có 14 trên 15 phiếu thông qua đấy, rất là kinh điển ... Diệp Tiểu Đồng rất thích trêu Trương Khác:

Hà Huyền và Trần Phi Dung cười rất quý dị, Trương Khác không hiểu nổi hai thiếu nữ và một phụ nữ có thai ở cùng nhau có bao nhiêu chuyện không đứng đắn để nói, đề làm, bị trêu ghẹo cũng mặt dày coi như không có gì xảy ra.

1072. Chương 1074: Ai Hở Mông.

Động tác của Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết rất nhanh, Hải Túc ngừng giao dịch ba ngày liền mở cuộc họp cổ đông tạm thời thông qua quyết định thu mua sản nghiệp quán net của Sáng Vực. Ngày 18 tháng 9, tiến vào giai đoạn giao cắt tài sản mang tính thực chất, trừ cao tăng quản lý như Lệnh Tiểu Yến, Thời Học Bán rút đi, thì toàn bộ thành viên của CLB Côn Trùng cũng rút lui, đội ngũ kỹ thuật và quản lý còn lại do Hải Túc tiếp nhận, Hải Túc thành lập công ty kinh doanh nghiệp vụ quán nét hoàn toàn mới, tiếp tục lấy tên Sáng Vực, tên đầy đủ là Công ty hữu hạn công nghệ thông tin mới Sáng Vực.

*** chú: Mình sẽ dịch là Tân Sáng Vực cho gọn.

Vương Hải Túc lần này cuối cùng cũng có được thực quyền trong nội bộ Hải Túc, đảm nhận tổng giám đốc công ty mới, có 200 triệu tiền đầu tư phát triển.

Cho dù thêm vào mấy chữ “công nghệ thông tin mới” thì cũng chẳng thể xoay chuyển được một sự thực là sản nghiệp quán nét có hàm lượng khoa học công nghệ rất hữu hạn, chỉ có điều TTCK dần dần hình thành làn sóng cuồng nhiệt, những người chơi cổ phiếu vừa và nhỏ không đủ lý trí nhận thức được điều này.

Sau khi cổ phiếu của Hải Túc mở cửa giao dịch trở lại, giá cổ phiếu liên tục tăng lên trong ba phiên giao dịch mới quay lại với biên độ nhỏ, với Hoàng Tín và Tinh Điển mà nói, chỉ trong chưa tới 10 ngày, tài sản trên giấy đã tăng lên gần 200 triệu.

Có một chi tiết nho nhỏ làm đám Trương Khác và Đỗ Phi cảm thấy khó chịu là Hải Túc sau khi tiếp nhận sản nghiệp quán nét của Sáng Vực đã chiêu mộ Hồ Kim Tinh và Trần Dũng đang học năm thứ 4 vào Tân Sáng Vực, còn mang danh giám đốc thực tập.

Kiến Nghiệp vào hạ tuần tháng 9, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, đi dưới tán cây ngô đồng, dưới ánh nắng chiều tàn mát xuyên qua kẽ lá, hòa vào trong dòng người huyền ảo, nhìn từng khuôn mặt xa lạ từ phía trước đi tới, Trương Khác mới dễ chìm vào thế giới suy tưởng.

Trần Phi Dung thời gian này cứ có thời gian rảnh là tới trung tâm nghiên cứu kinh tế thực tập, làm Trương Khác buổi chiều chỉ biết hoặc ru rú trong chung cư xử lý sự vụ hoặc là ra quán cà phê ngô Học Phủ, ngồi cửa sổ nhìn dòng người qua lại.

Trương Khác đi vào quán cà phê, thấy hai tên Hồ Kim Tinh và Trần Dũng cùng một đám người ngồi mát chỗ gần cửa sổ rồi, chẳng tới mức khó chịu xoay người bỏ đi, nói tới đi thì phải là bọn chúng đi mới đúng.

Hồ Kim Tinh đang huyền hoang khoác lác gì đó, nhìn thấy Trương Khác đi vào, giọng nhỏ hơn rất nhiều, hẳn biết ai là người mình không chọc vào nổi, Trương Khác là một trong số đó, những người còn lại thì không hiểu, tiếp tục nói oang oang.

Trương Khác nghe một lúc, thì ra Hồ Kim Tinh nói với bọn chúng tin tức mật, để bọn chúng mua cổ phiếu của Hải Túc trước khi treo biển ngừng giao dịch, để bọn chúng kiếm khoản lớn.

Đây là hiện thực TTCK Trung Quốc vào năm 99, giao dịch tin tức mật đã trở thành một hành vi công khai trắng trợn, có rất nhiều người chuyên môn dựa vào tin tức ngầm hoặc thật hoặc giả này để chơi cổ phiếu, ủy ban chứng giám cũng chẳng đủ kích đáng kể, cho dù Hồ Kim Tinh, Trần Dũng không phải nhận tiết lộ tin tức ngầm cho người khác, thì căn bản cũng chẳng phải tội gì lớn.

Trương Khác nghe bọn chúng ba hoa cũng chỉ coi như gia vị lúc uống cà phê, mà Hồ Kim Tinh và Trần Dũng mặc dù ngăn Trương Khác, nhưng không phục, cố ý khoe khoang.

Nghe bọn chúng nói, Trương Khác biết hai tên này mua lượng lớn cổ phiếu của chế độ Giang Nguyên trước khi cho Hải Túc mượn xác, tính ra giá trị đã tăng lên hơn bảy lần, nhìn cái bộ mặt vênh vào đắc ý của bọn chúng, Trương Khác trầm ngâm :” Đúng là lũ phù phiếm, tùy tiện đem tin tức trọng yếu như thế tiết lộ cho đối thủ biết, sau này chết thế nào cũng không biết.”

Trương Khác đoán ra được Lâm Tuyết, Nghiêm Văn Giới và Hồ Tôn Khánh có giao dịch quyền tuyên, nhưng loại chuyện này khó nắm được thóp, dù chúng dùng rất nhiều thủ đoạn âm hiểm đằng sau, nhưng dưới tình huống hai bên chưa hoàn toàn trở mặt, Cẩm Hồ không thể chủ động đi phá hỏng thế cân bằng chính trị ở Cẩm Hồ.

Trương Khác nghĩ Lâm Tuyết và Nghiêm Văn Giới thà nhét tiền trực tiếp vào mồm Hồ Tôn Khánh còn hơn là thông qua phương thức tiết lộ tin tức nội bộ chuyển lợi ích, dù sao thao tác ở Hải Túc rất quan trọng với bọn chúng, đặc biệt là thời kỳ đầu phải khống chế tin tức nghiêm ngặt mới đảm bảo lợi ích lớn nhất cho bọn chúng, chẳng lẽ Hồ Tôn Khánh cũng là người hưởng lợi trực tiếp?

Thời đó quan viên nắm cổ phần ở xí nghiệp là chuyện rất phổ biến, nếu Hồ Tôn Khánh nắm cổ phần ở Hải Túc, thì đó hẳn là lúc lập hạng mục khu sản nghiệp phần mềm, khi đó ông ta tỏ ra tích cực nhất. Còn Tiêu Minh Kiến? Khi đó Tiêu Minh Kiến cũng là người ủng hộ mạnh mẽ.

Muốn tra ra chứng cứ cũng khó, Hồ Tôn Khánh, Tiêu Minh Kiến không thể trực tiếp đặt cổ phần dưới tên mình, Trương Khác nhủ chặt mày, người hơi nghiêng sang, nhìn thấy trước ngực Hồ Kim Tinh kẹp biển ghi giám đốc thực tập Tân Sáng Vực, trầm ngâm Hồ Kim Tinh liệu có nhân cơ hội này vào Hải Túc hoặc Tinh Điện công tác không, sau đó bọn chúng dùng các thủ đoạn dần dần chuyển cổ phần thuộc sở hữu của Hồ Tôn Khánh sang tên Hồ Kim Tinh?

Uống hết cà phê, rời đi, xe tới tiền y đến sân bay đã đợi sẵn, nhìn người đi đường ngạc nhiên nhìn mình vào chiếc Mercedes, Trương Khác nghĩ hay là mình cũng đổi sang chiếc Marserati không mấy ai biết?

Đh Hong Kong cả Trung Thu và Quốc Khánh đều có một ngày nghỉ, thêm vào 2 ngày nghỉ cuối tuần, mặc dù không thể so với tuần lễ hoàng kim trong nước cũng không tệ, Đường Thanh đi đi về về rất rắc rối, hơn nữa live show của Giang Đại Nhi cũng tổ chức vào Quốc Khánh ở Hong Kong, nên Trương Khác sang Hong Kong tụ họp với Đường Thanh, chỉ tiếc Trần Phi Dung phải về Hải Châu, không thể đi cùng cô tới Hong Kong được.

Máy bay cất cánh ở Kiến Nghiệp vào lúc 6 giờ, tới Hong Kong làm thủ tục xuất cảnh xong thì đã gần 9 giờ rồi, do Diệp Kiến Bán hôm sau bay sang Kim Sơn, Trương Khác và Đường Thanh từ sân bay đi ra, trực tiếp tới Ảnh Loan Viên, gặp mặt Diệp Kiến Bán.

Tôn Tĩnh Hương luôn ở trong căn hộ cao cấp ở Ảnh Loan Viên, Trương Khác và Đường Thanh tới thẳng club tư của Ảnh Loan Viên tìm bọn họ, ở đó không chỉ có hai bọn họ còn có Hứa Duy, Giang Đại Nhi và Lý Nguyệt Như cũng có mặt.

Trương Khác thấy trên bàn có điểm tâm, nhón một cái nhét vào miệng, vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói chẳng ai hiểu gì, nuốt cả miếng bánh xuống mới nói: - Hôm nay đồ ăn tối Đông Hàng phục vụ như thức ăn của chó vậy, làm khó Phó Tuấn phải ăn cả phần của tôi, tôi đói sắp chết rồi. Lại nhìn Giang Đại Nhi tay cầm ly rượu vang, cười trêu: - Trên xe tôi còn bảo với Tiểu Thanh trước buổi biểu diễn nhất định không gặp được chị, quá nửa chị khóa cửa nhốt mình trong phòng khổ luyện, chị làm tôi thất vọng quá ...

Giang Đại Nhi đã uống chút rượu, mặt kiêu diễm như hoa đào, lâu lắm rồi không gặp Trương Khác, bị y nhìn như thế, ánh mắt theo bản năng muốn né tránh, cô vốn định luyện giọng trong phòng thu, chỉ vì nghe thấy y tới mới đến đây uống rượu, mỉm cười dịu dàng không nói.

Chào hỏi qua loa mọi người, lại dứt mấy miếng bánh vài ly rượu vào bụng, thấy âm áp bụng rồi mới kéo Diệp Kiến Bán qua một bên nói chuyện, đem suy đoán Hồ Tôn Khánh khả năng nắm cổ phần ở khu sản nghiệp phần mềm nói ra.

- Hiện mọi người đều ở trong nước, không biết ai mặc quần, ai không mặc quần, đợi nước rút đi, những kẻ hở mông sẽ hiện nguyên hình ... Diệp Kiến Bán nói rất hình tượng:

- Chỉ sợ nhữm kẻ hở mông sẽ cố gắng ngăn nước rút đi. Trương Khác hiểu ý hần: - Thủy triều lên xuống, há

phải sức người có thể ngăn cản, tôi thì hi vọng bọn chúng cố gắng chống đỡ lúc thủy triều rút, bọn chúng chống đỡ càng lâu, với chúng ta mà nói chuyện còn lại có khi càng dễ dàng ...

1073. Chương 1075: Hồng Nha Họa Thủy.

Thời gian qua biểu hiện của Hải Túc trên TTCK trong nước hết sức nổi bật, cổ phiếu tăng giá gấp bội, làm rất nhiều dân chơi cổ phiếu vừa và nhỏ tự YY: Trước kia mà mua một tờ cổ phiếu này thì giờ đã ...

Trương Khác hiểu rõ hiện chưa tới lúc TTCK điên cuồng nhất, tạm gạt chuyện đó qua một bên, hỏi: - Đàm phán song phương Trung - Mỹ có tin tức gì truyền ra chưa?

- Ài, cũng mười ba năm rồi .. Diệp Kiến Bản than: - Mới vừa rồi lão gia tử còn muốn đưa tôi vào ủy ban ngoại thương, đường đã rải xong ... Chỉ là lúc này nghĩ thôi đã thấy sợ, dẫm một chân vào, nếu vì một chuyện thối tha thối mà bị hành hạ 13 năm như thế, cuộc đời chẳng phải bị ai cực điểm sao?

- Làm gì quá mức thế, giờ chẳng phải nhìn thấy ánh bình minh rồi sao? Trương Khác cười lớn, từ năm 1986 Trung Quốc chính thức đề xuất khôi phục địa vị Trung Quốc trong Hiệp định chung về Thuế quan và Thương mại giữa các nước, đàm phán suốt 13 năm trời rồi, GATT cũng đã bị WTO thay thế, hồi trước gọi là “nhập quan” hiện giờ gọi là “nhập thế”.

- Kháng chiến cũng chỉ tốn 8 năm, mà nhập quan tốn mất 13 năm, tôi thấy, hiện giờ nói tới ánh bình minh còn sớm lắm, đàm phán Trung Mỹ có thể tan vỡ bất kỳ lúc nào, tùy tiện kiểm chút va chạm là ngừng đàm phán đợi đàm phán lại, bên Trung Quốc quyết tâm nhập thế càng lớn, khả năng bị phía Mỹ chèn ép càng cao. Diệp Kiến Bản lắc đầu:

- Việc gì cũng có hai mặt, thời cơ mẫn cảm, chính quyền Mỹ có khả năng nơi lỏng điều kiện thẩm tra kỹ thuật của TI cho Trung Tinh Vi Tâm.

- Nếu mà đàm phán có lợi, lại có thể ký hiệp nghị mậu dịch song phương, tuyệt đối mà nói là tin tức tốt, nếu có thể, chuyển nhượng cổ phần của Âm nhạc trực tuyến có thể trì hoãn tới sau khi hiệp nghị Trung - Mỹ đạt thành mới tiến hành, chúng ta có thể nắm nhiều quyền chủ động hơn. Diệp Kiến Bản đề nghị:

- Ừm. Trương Khác gật đầu:

Cầm Hồ trước đó cùng TI ký hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật chế tạo tinh viên 25 micron và 18 micron đã ảnh hưởng tới đàm phán Trung Mỹ, thậm chí tổ đàm phán phía Trung Quốc thúc giục chính quyền Mỹ mau chóng thông qua thẩm duyệt kỹ thuật.

Trung - Mỹ có thể đạt thành hiệp nghị song phương hay không sẽ là bước quan trọng để Trung Quốc gia nhập WTO, cũng là bước đi có tính chất dấu mốc, có ảnh hưởng lớn mà sâu sắc. Trương Khác còn nhớ sau khi tổ đàm phán tuyên bố đạt thành hiệp nghị song phương, ở các TTCK chủ yếu Âu Mỹ và Hong Kong, chứng khoán TQ tăng giá mạnh, làn sóng này nhanh chóng lan tới trong nước, mới khiến cổ phiếu công nghệ trong nước đón nhận đợt sóng điên cuồng mới, đợt sóng điên cuồng cuối cùng.

Đương nhiên, đạt thành hiệp nghị song phương không phải là chuyện có tính ngẫu nhiên, và khả năng bị sự kiện ngẫu nhiên ảnh hưởng không lớn, ít nhất Cầm Hồ không có sức xoay chuyển đại cục quan hệ kinh tế Trung - Mỹ, Trương Khác tin hai nước Trung Mỹ sẽ đạt thành hiệp nghị song phương vào cuối năm.

Cơn bão tài chính Châu Á ảnh hưởng tới kinh tế Hong Kong, đặc biệt là TTCK và địa ốc Hong Kong rất lớn, tới giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, Ảnh Loan Viên vì cải tạo tình hình tài vụ, đem một bộ phận căn hộ ra kinh doanh như khách sạn 5 sao.

Clb nằm ở tầng 18 của Ảnh Loan Viên, nơi này chỉ có khách ở tại Ảnh Loan Viên mới có tư cách đi vào.

Đám Trương Khác ngồi trong góc đại sảnh clb ngồi uống rượu tán gẫu, có thể nhìn nước biển dần chìm vào trong bóng đêm, đại sảnh rất yên tĩnh, không có âm nhạc ồn ào, Trương Khác ngồi kê bên cửa sổ, có thể nghe thấy tiếng sóng biển.

Đột nhiên thấy ánh sáng phía cửa vào tối lại, Trương Khác ngẩng đầu lên nhìn, thấy có bảy tám người đi vào, đều là thanh niên trên 20, vóc người cao lớn, vạm vỡ, lại có ba bốn người quen mặt, nhưng không nhớ ra bọn họ là ai.

Đám người đó đứng ở cửa nhìn khắp đại sảnh một lượt, đại khái là nhìn thấy vẻ đẹp hóp hờn của Giang Đại Nhi và Đường Thanh, cho nên dù cả đại sảnh chẳng có mấy người, bọn chúng vẫn đi về phía chỗ ngồi bên cạnh đám Trương Khác. Vừa mới ngồi xuống đã tranh nhau hò hét gọi phục vụ mang rượu tới, giọng rất lớn, cười đùa chẳng coi ai ra gì, ồn ào làm Trương Khác và Diệp Kiến Bản nhúm mày liên tục.

Nghe nội dung bọn chúng ba hoa khoác lác, Trương Khác liền nhớ ra vì sao thấy bọn chúng quen mắt như thế, thì ra bọn chúng là thành viên đội bóng đá nam quốc gia đang luyện tập tại Thâm Quyển, chính là những ngôi sao bóng đá trong nước. Quốc Khánh sắp đến, cục TDTT Hong Kong mời đội bóng đá nam quốc gia tới Hong Kong đá một trận giao hữu, Trương Khác mặc dù chẳng quan tâm tới bóng đá trong nước, nhưng truyền thông trong nước suốt ngày đang tin ngôi sao bóng đá, nên cũng thấy qua vài lần trên TV, báo chí.

- Mẹ nó chứ, mời chúng ta tới Hong Kong làm khổ cho bọn chúng xem, xem xem cho chúng ta ăn thứ bỏ mẹ gì, tưởng rằng chúng ta là ăn mày à, hoạt động ban đêm còn bắt chúng ta tự bỏ tiền. Có một tên thanh niên hơi lớn tuổi tóc húi cua đuổi người dựa vào lưng ghế, hai tay đặt lên tay ghế, trong tư thế của hắn, chẳng biết nên nói hắn đang nằm hay đang ngồi: - Các anh em, mai đá đừng nể nang gì, đá chết cha chúng nó đi, ghi 18 bàn cho chúng nó biết ai mới là khổ ...

Trương Khác còn nhớ tên ngồi không ra ngồi, nằm không ra nằm này họ Đan, hình như là đội trưởng đội bóng địa phương của Thượng Hải, thường vào đội tuyển quốc gia, xem như một trong số ngôi sao bóng đá nổi tiếng nhất rồi, nhếch mép nói nhỏ với Diệp Kiến Bản: - Bằng vào đám người này mà Dương Văn còn kiến nghị với tôi sử dụng đội tuyển quốc gia quảng cáo cho di động dòng D, nói Ái Đạt cũng có thể tài trợ thành lập một câu lạc bộ, tôi bảo hắn đi xem đá bóng mỗi tuần một trận, hắn xem được bốn trận thì về cúi đầu nhận sai với tôi...

- Cậu thật hung tàn. Diệp Kiến Bản bật cười, nhìn những kẻ kia cũng lắc đầu: - Đám đó thì có đầu óc gì, thói xấu cả đồng, toàn do nuông chiều mà ra ...

Tên họ Đan kia tay đặt trên lưng ghế sô pha còn vung vẩy lung tung, ngồi sau lưng hắn là Tôn Tĩnh Hương, chẳng biết có phải hắn cố ý không, chỉ thấy tay hắn sờ vào lưng cô.

Tôn Tĩnh Hương bảo hắn bỏ tay ra, hắn còn bày ra vẻ mặt vô tội quay lại xin lỗi: - Xin lỗi nhé, chẳng may động vào em, trông bọn em, có phải là từ nội địa tới không, làm quen một cái, sau này mọi người là bạn, thế nào? Anh tên Đan Chí Vĩ, hôm nay các em cứ gọi đồ, anh mời. Bắt chuyện với Tôn Tĩnh Hương, mắt thì lại đảo về phía Giang Đại Nhi và Đường Thanh ngồi ở phía đối diện, Đường Thanh kiều diễm như hoa như ngọc, khuôn mặt thanh thuần nhưng đôi dài quyến rũ, quả thực chẳng khác thuốc kích thích với nam nhân. Giang Đại Nhi đeo kính sẫm màu, che đi nửa khuôn mặt, chỉ lộ làn da trắng mịn như tuyết, môi hồng như hoa anh đào, mũi dọc dừa, cái cằm xinh xắn, dù không nhìn toàn dung mạo cũng có thể phán đoán là một tuyệt thế mỹ nữ. Hứa Duy mặt hơi cương nghị một chút, cũng là mỹ nhân đáng kể, Tôn Tĩnh Hương thành thực đầy đặn, khí chất nhàn nhã như hoa lan ... Ánh mắt tên này loại bộ thẳng thừng hai nam nhân.

Diệp Kiến Bản nhúm mày, đánh mắt về phía bảo vệ, bảo bọn họ cử một người tới, cảnh cáo tên đó an phận một chút.

Một vệ sĩ đi tới, vỗ vai Đan Chí Vĩ nói: - Xin đừng quấy nhiễu các vị khách khác ...

- Cái gì, cái gì mà bảo quấy nhiễu, gặp đồng hương thân thiết một chút không được à? Đan Chí Vĩ chỉ nghĩ vệ sĩ mặc so mi dài tay chỉnh tề, cúc cài tới cổ kia là một nhân viên công tác của CLB, bực mình giáo huấn vệ sĩ tới chọc giận hắn, còn chỉ Tôn Tĩnh Mông nói lớn: - Anh các bọn họ đi, xem tôi có quấy nhiễu bọn họ không? Chẳng may chạm vào một cái, tôi còn xin lỗi cô ấy rồi, tôi có thể tố cáo anh quấy nhiễu tôi đấy.

Mấy tên ngôi sao bóng đá đi cùng hắn đứng dậy giúp đỡ: - Con mắt nào của anh thấy bọn tôi quấy nhiễu người khác, hay sợ chúng tôi không có tiền trả, biết bọn tôi là ai không?

Diệp Kiến Bản mặt đanh lại định đứng dậy giáo huấn mấy tên không có mắt này, Trương Khác vội giữ tay hắn lại, đánh mắt về phía Giang Đại Nhi: - Cần gì anh đích thân ra trận? Muốn đánh nhau cũng phải đợi

sau khi Giang Đại Nhi đi đã, live show của cô ngày kia tổ chức rồi, lúc này không thể để đám chó săn tin của Hong Kong có cơ hội tung tin không hay.

Diệp Kiến Bản nhớ tới live show của Giang Đại Nhi là tâm huyết của Tôn Tĩnh Hương mấy năm qua, không thể tùy tiện phá hỏng, đành nhẫn nhịn, phát tay vào vệ sĩ lùi lại, không dây dưa với đám cầu thủ lưu manh này, ngồi lại cũng mất hứng nói: - Đổi chỗ nhé.

- Ủ, đổi chỗ khác đi. Trương Khác ngứa mắt với bản mặt của đám ngôi sao bóng đá trong nước, nếu thuận theo ý y thì phải tới vài mỗi tên hai phát, mới đỡ tức được.

Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi, Đường Thanh, Hứa Duy đứng dậy đi ra ngoài.

- Em là Giang Đại Nhi! Một tên cầu thủ ngồi gần cửa sổ nhận ra Giang Đại Nhi, bật dậy như lò xo, hưng phấn hô lên: - Cô ấy là Giang Đại Nhi, mọi người thấy không, người thật còn đẹp hơn cả trên TV nữa, con bé tiểu minh tinh mà anh chơi so với cô ấy chỉ là rác rưởi, đây mới là cực phẩm ... Sao các em lại đi, anh là fan hâm mộ của em, có thể qua đây uống với anh một ly không?

Giang Đại Nhi cúi đầu không để ý tới bọn chúng, theo đám Tôn Tĩnh Hương đi ra ngoài, bên này ồn ào quá mức, nhân viên CLB đi tới định can thiệp, tựa hồ nhận ra đám người này là ngôi sao bóng đá nội địa tới giao hữu, truyền thông Hong Kong tuyên truyền ầm ĩ, bọn họ hơi do dự, thấy sự thể không nghiêm trọng lắm, hơn nữa đám Trương Khác hiển nhiên muốn bỏ đi cho yên chuyện, liền đứng yên quan sát diễn biến.

- Sao vội đi thế? Cô bé bên cạnh kia có phải tiểu minh tinh mới vào nghề không? Trông rất hấp dẫn đấy? Chẳng lẽ mời các em uống rượu phải trả tiền phục vụ à, bao nhiêu tiền, 8 vạn hay 10 vạn, anh trả được hết ...

Tên đó muốn đuổi theo, Phó Tuấn bước tới đặt tay lên vai hắn, trầm giọng nói: - Đừng có tới Hong Kong bêu mặt ... Năm khớp vai hắn đẩy về ghế sofa.

Đám ngôi sao bóng đá này ra ngoài uống rượu tán gái đã bao giờ chịu thua thiệt? Ý vào đông người cùng cơ thể vận động viên thể thao to khỏe, nhào tới muốn đánh Phó Tuấn.

Trương Khác rời Kiến Nghiệp, cơ bản trừ Phó Tuấn đều có thêm hai ba vệ sĩ khác, Diệp Kiến Bản cũng có vệ sĩ đi theo, Giang Đại Nhi hiện ở Hong Kong danh tiếng rất cao, chẳng phải lo an toàn mà mang vệ sĩ là đề phòng có người hâm mộ nhận ra cần vệ sĩ duy trì trật tự còn kịp thời rời đi. Đám Trương Khác ngồi trong góc nói chuyện, vệ sĩ tất nhiên không thể tới quá gần gây trở ngại bọn họ nói chuyện, lúc này thấy có kẻ gây sự, đều kéo cả tới.

- Bọn chúng có thằng chó nào dám ra tay trước, đánh gãy chân cho tôi, xem ngày mai bọn chúng ghi 18 bàn hay bị ghi 18 bàn. Trương Khác mặt âm trầm, bóng đá nam thôi nát, kiếp trước y chỉ có thể nhìn, nhìn hơn 10 năm, lúc này trất nhiên không nể nang gì bọn chúng.

Phó Tuấn tóm lấy cổ tay tên tóm cổ áo mình, nghe Trương Khác nói thể dùng sức bóp mạnh, làm tên đó kêu oai oái.

Đám cầu thủ này giờ mới biết thế nào mới là người đông thể mạnh, nghe Trương Khác giọng tàn nhẫn như thế, trong lòng hơi ngán, đánh nhau, người khác gãy chân gãy tay cùng lắm là nghỉ mấy tháng, còn bọn chúng tiền đồ hủy hết luôn, bị Trương Khác dọa như thế, cũng bị số đông vệ sĩ chuyên nghiệp làm sợ hãi, đám cầu thủ không dám ra tay.

Thấy đám cầu thủ này không dám ra tay, oán hận Trương Khác vẫn không nguôi, bóng đá Trung Quốc bị đám khốn kiếp này làm thành ra như thế, vậy mà tên nào tên nấy ví căng phồng, cau mày lại bảo Phó Tuấn:

- Anh cầm danh thiếp của giám đốc Diệp đi tìm phía khách sạn, hỏi xem đám người này có tư cách gì mở trong Ảnh Loan Viên, hi vọng bọn họ nghĩ tới những người khách khác, trục xuất hết đám rác rưởi này đi ... Nếu bọn họ từ chối, nói với phía khách sạn, thương vụ Cẩm Hồ sẽ tính chuyện mua Ảnh Loan Viên.

Ném lại câu này xong đám Trương Khác bỏ đi.

Ra khỏi CLB, Diệp Kiến Bản không giận đám rác rưởi kia nữa, cười mắng Trương Khác: - Tên tiểu tử cậu thích ra vẻ oai phong, vì sao lấy danh thiếp của tôi ra đuổi người.

- Người ta muốn sàm sỡ chị Tôn mà. Trương Khác cười cợt nói: - Hơn nữa danh thiếp của tôi lấy ra không có tác dụng.

- Thực sự muốn đuổi bọn họ đi sao? Vào thang máy, Giang Đại Nhi bỏ kính xuống, nghi hoặc hỏi: - Đâu cần làm lớn chuyện như thế..

- Tiểu cô nương đúng là ngây thơ. Diệp Kiến Bản cười lớn: - Đám rác rưởi đó là do chính quyền Hong Kong mời sang đây, làm sao tôi nói đuổi là đuổi được? Cho cô năm phút, đoán xem tên tiểu tử Trương Khác này có mưu đồ gì?

- Trương Khác rất giỏi mưu ma chước quỷ. Đường Thanh ôm cánh tay Trương Khác, nói với Giang Đại Nhi: - Bọn chúng ngày mai đá với đội Hong Kong, đuổi không được chúng, nhưng có thể hành chúng cả đêm ngủ không yên, xem xem mai ai lấy rõ đưng bóng.

- Tôi đâu có xấu xa như mọi người nói! Trương Khác kêu oan tày trời, nhưng miệng cười hết sức quỷ dị: - Nếu ngày mai đội bóng đá quốc gia thua, kiếm vài phóng viên viết bài chất vấn bọn chúng có phải tham gia cá độ bóng đá không, nếu không kết quả làm sao tệ như thế.

- Thế mà cậu còn ra vẻ vô tội được? Diệp Kiến Bản tròn mắt, nhưng lại nói: - Đám rác rưởi này đúng là cần có người xử lý.

Bọn họ không đi tìm chỗ khác uống rượu, mà tới căn hộ của Tôn Tĩnh Mông ở Ảnh Loan Viên, có cả quầy bar nhỏ, bọn họ ở trong phòng uống rượu tán gẫu, nửa tiếng sau Phó Tuấn tới nói Tạ Viễn Long phó chủ tịch hiệp hội bóng đá muốn tới xin lỗi.

- Không gặp, anh Diệp đâu có giao tình gì với ông ta. Trương Khác phát tay: - Chị Tôn bị ủy khuất còn chưa nguôi giận kìa.

Phó Tuấn thấy Tôn Tĩnh Hương và Diệp Kiến Bản vẫn ngồi đó trò chuyện vui vẻ, Trương Khác đã nói thế rồi, hẳn cũng chẳng hỏi gì thêm, lấy lời Trương Khác từ chối Tạ Viễn Long tới xin lỗi, còn muốn tiếp tục ép phía khách sạn đuổi người.

Thực tế mà nói chuyện đúng là do mấy tên ngôi sao bóng đá gây lên, hơn nữa hành vi thô bỉ như lưu manh của bọn chúng khiến phía khách sạn căm ghét, nếu đuổi được chúng, khách sạn tất nhiên không giữ, nhưng những kẻ này không thể đuổi đi được. Quản lý khách sạn cũng lo thương vụ Cẩm Hồ mua Ảnh Loan Viên thật, tới lúc đó bọn họ thành người làm công cho thương vụ Cẩm Hồ rồi... Phía khách sạn liên tục tiếp đẩy cho cục TDTT đã mời đội bóng nam tới, muốn bọn họ phải quan viên tới điều đình, nếu không bọn họ chỉ có cách đuổi người bảo vệ lợi ích của những khách khác.

Đã quá mười giờ rồi, quan viên cục TDTT làm gì còn ai trực ở đơn vị, nên liên lạc nhân viên công tác phụ trách chiêu đãi đội bóng trước, thấy cả phó chủ tịch hiệp hội bóng đá bị từ chối rồi, chẳng tới để người ta xua đuổi nữa, liền phản ánh tình hình với Tào Chí Khanh cục trưởng cục TDTT.

Nhân viên công tác bình thường không biết thương vụ Cẩm Hồ, chứ Tào Chí Khanh biết tổng giám đốc thương vụ Cẩm Hồ là Diệp Kiến Bản cháu của Diệp Trấn Dân, hiện vẫn mang danh phó chủ nhiệm phòng liên lạc TW trú ở Hong Kong Hơn nữa giới truyền thông Hong Kong vốn có ý kiến về trận giao hữu bóng đá do cục TDTT tổ chức này, nếu để xảy ra scandal đội bóng quốc gia vì hành vi không thích hợp bị đuổi khỏi khách sạn, cục TDTT lại chẳng bị chửi cho thối mặt.

Tào Chí Khanh không dám chậm trễ, ngay lập tức tới Ảnh Loan Viên, lúc này đã là 12 giờ hơn.

Tạ Viễn Long muốn tới nơi xin lỗi bị từ chối, phía khách sạn lại chính thức thông báo muốn bọn họ chuyển chỗ ở, tức tìm mặt, gọi ban huấn luyện tới chửi một trận, cảnh cáo ban huấn luyện, nếu nay mất mặt tới mức bị đuổi khỏi Ảnh Loan Viên, thì đám huấn luyện này về sau đừng kiếm ăn trong làng bóng đá nữa.

1074. Chương 1076: Live Show Của Giang Đại Nhi

Mấy thành viên BHL gọi đám cầu thủ vào phòng, chửi mắng uy hiếp trở về sẽ treo giày vĩnh viễn kẻ gây sự, yêu cầu bọn chúng đứng trong phòng kiểm điểm, một mặt đội phía Hong Kong phái người tới phối hợp giải quyết vấn đề. Nếu hôm nay để liên lụy phó chủ tịch hiệp hội bóng đá bị đuổi khỏi khách sạn, hậu quả không dám tượng tượng, trong nước người nhắm vào ghế BHL đội tuyển quốc gia rất nhiều.

Tào Chí Khanh tới nơi xin lỗi được vào, Tạ Viễn Long vẫn bị từ chối, ông ta trong lòng càng căm hận, nhưng Diệp gia quyền thế lớn, Tạ Viễn Long không thể làm gì, đem hết lửa giận trút lên đám ngôi sao bóng đá, đích thân ra trận giáo dục tư tưởng cho cầu thủ đội tuyển quốc gia.

Tào Chí Khanh đi xin lỗi quay về, tới phòng Tạ Viễn Long nói cho ông ta kết quả, đối phương không đòi khách sạn đuổi cả đội bóng đi nữa, nhưng nhất định không cho những kẻ gây sự kia ở lại.

- Hay là bảo bọn họ tới phòng cầu thủ khác ở tạm, mai còn thi đấu ... Thành viên BHL kiến nghị:

- Bọn chúng còn mặt mũi nào thi đấu nữa, cho bọn chúng vào một phòng, viết kiểm điểm ngay trong đêm cho tôi, viết đến khi nào tôi hài lòng mới thôi. Tạ Viễn Long căn bản không coi trọng trận đấu này, trong mắt ông ta, dù có phải đội 3 ra cũng dễ dàng thắng đội Hong Kong, ông ta không dễ dàng tha cho đám gây chuyện như thế, phải lợi dụng cơ hội lập quyền uy trong làng bóng đá.

Tới hơn hai giờ chuyện mới lắng xuống đôi chút, chỉ là không ai biết có di chứng gì để lại không, lúc này còn ai ngủ nổi nữa? Sáng hôm sau khách sạn từ chối cung cấp bữa ăn miễn phí, một bữa sáng kiểu Tây thu thêm 180 HKD, với đám ngôi sao bóng đá tiền là chuyện nhỏ, chỉ là sĩ khí bị hủy hoại ghê gớm.

Diệp Kiến Bản sáng sớm phải bay sang Kim Sơn, khi rời Ảnh Loan Viên, nhìn đám ngôi sao bóng đá lên xe đi thi đấu, thầm nghĩ với bộ dạng bọn chúng thế này đá thắng mới lạ.

Tới Kim Sơn đã là 12 giờ, Diệp Kiến Bản vẫn nhớ trận bóng, vừa xuống máy bay là gọi điện hỏi.

- 3 - 0. Trương Khác cười rất vui: - Đội Hong Kong thắng đội quốc gia 3 - 0, kết quả này anh đã hài lòng chưa?

- Tôi có gì mà hài lòng hay không? Diệp Kiến Bản cười lớn: - Tôi chỉ nghĩ, chọc ai chứ đừng chọc vào cậu, đám cậu thủ và hiệp hội bóng đá này về nước đội giới truyền thông oanh tạc đi. Không quên thêm một câu: - Còn nữa, tôi nói cho cậu biết, thích thể hiện uy phong trước mặt tiểu cô nương thì tùy, đừng có lấy Tĩnh Hương ra làm cớ. Vừa nói xong thì nghe phía bên kia truyền tới tiếng cười của Giang Đại Nhi, Diệp Kiến Bản lắc đầu, Giang Đại Nhi và Trương Khác quen nhau cũng được 4,5 năm rồi, giữa bọn họ có nghiệt duyên hay không, chỉ trời mới biết.

o0o

--Giang Đại Nhi là cô gái biết yêu muộn, vào đại học rồi mà với chuyện nam nữ còn rất ngây thơ, thường xuyên bị đám Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng trêu nữ sinh cao trung không thăm yêu ai thì quá bị thăm.

Tối qua Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng bay sang Hong Kong, bốn cô gái lại chui vào một gian phòng giống như thời đại học, hưng phấn trò chuyện cuộc đời sinh viên, cuối cùng Tôn Tĩnh Hương tức điên tới đuổi Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng, Hứa Duy sang phong khác ngủ, tránh Giang Đại Nhi hôm sau không giữ được trạng thái hưng phấn cần thiết.

Ký ức như một dòng suối bị khơi ra, nó đã chảy rồi khó mà ngăn lại được, Giang Đại Nhi đột nhiên cảm thấy ký ức mùa đông năm 94 ấy là khó quên nhất, bốn người chen chúc trong chiếc xe chật, cách lớp vải mỏng manh, móng cọ sát đùi Trương Khác. Đã sắp 5 năm trôi qua, ký ức vẫn còn như mới, như ngày nào ngồi sát bên nhau, tư vị đó mỹ diệu không nói lên lời, tượng tượng đôi tay ôm trước ngực là đôi tay của một người khác ...

Giang Đại Nhi biết từ sau mùa đông đó, mình giống như đóa hoa nở rộ, không còn là thiếu nữ chưa biết yêu nữa ... Có lẽ mối tình chớm nở đó giống như sự mến thương, giống như thiện cảm không rõ ràng của một cô thiếu nữ, thời gian trôi đi, mối tình chớm nở đó có lẽ sẽ phai nhạt dần, tựa như đám mây bay qua trước mắt, khi nhớ lại sẽ cảm thấy bản thân ngây thơ buồn cười, có lẽ nó âm thầm lặng lẽ ngấm vào xương tủy, tạo thành dấu ấn cả đời không thể phai mờ.

Dòng ký ức tiếp tục chảy, mùa hè năm 95 đơn thuần mà vui vẻ, bị xô đẩy thành cô gái quảng cáo, được gặp Hứa Tư, Tạ Văn Tình, Tôn Tình Hương, Diệp Kiến Bản ... Hai năm trước, trong hoàng hôn ở Hong Kong, nhìn thấy Trương Khác và Hứa Tư ôm nhau trong mưa rồi đi, ấn tượng và cảm giác trở nên hỗn loạn, hai năm qua chỉ biết theo đuổi ước mơ, không có thời gian suy nghĩ tới thứ vui sâu tận đáy lòng, nhìn lại, tựa hồ bị rêu xanh phủ kín rồi.

Mỗi lần ở bên cạnh người đó, trong lòng luôn khao khát mãi mãi ở bên nhau, nhưng ... Giang Đại Nhi nhìn ánh trăng chiếu vào cửa sổ, thầm nghĩ y có lẽ đã thuộc về rất nhiều nữ nhân rồi.

Vừa hưng phấn về cuộc biểu diễn sắp tới, lại nhớ về từng chút từng chút một chuyện xảy ra mấy năm qua, tới 2 giờ sáng Giang Đại Nhi mới miễn cưỡng ngủ được, hôm sau tỉnh lại, tập trung toàn bộ tinh thần cho bước chuẩn bị cuối cùng trước buổi biểu diễn, không còn tâm tư nghĩ tới chuyện khác nữa.

Khi bán vé, rất nhiều người đã mang ghế hoặc cả lều tới xếp hàng trước cả một ngày rồi, nghe nói vé chợ đen đã bán với giá gấp 7 lần, mặc dù đã biểu diễn rất nhiều lần, nhưng live show cá nhân thì là lần đầu tiên, đây gần như là bước đi tới đỉnh cao phải qua với mỗi một ca sĩ thành công.

Trước buổi tối, Giang Đại Nhi theo Tôn Tình Hương, Hứa Duy và rất nhiều nhân viên công tác tới nơi biểu diễn chuẩn bị, Lệnh Tiểu Yến và Lâm Băng cũng tới thẳng hậu đài, bọn họ tới Hong Kong là để chứng kiến sự thành công của cô bạn thân, cho dù thấy giọng ca Giang Đại Nhi mê người đến đâu, cảm giác vẫn khác với fan hâm mộ bình thường.

Còn có cả Giang Đào cha Giang Đại Nhi đặc biệt từ Huệ Sơn tới, mặc dù chẳng giúp được gì, nhưng đứng sau sân khấu nhìn người khác bận rộn chuẩn bị cũng hết sức vui, đến khi sắp biểu diễn mới ra phía trước chuẩn bị nghe con gái hát.

Lý Nguyệt Như mấy năm qua theo con gái bên ba, càng ngày càng giống một quản lý rồi, còn rất chuyên nghiệp còn làm công tác chuẩn bị tâm lý cho con trước khi biểu diễn.

Giang Đại Nhi lấy di động trong túi mẹ ra xem thời gian, buổi biểu diễn tới gần từng phút một, người đó còn chưa xuất hiện ở hậu đài, chẳng lẽ y sẽ hiền lành trà trộn vào đám fan hâm mộ xem biểu diễn sao? Cho dù là thế cũng nên ra hậu đài chào một tiếng chứ?

- Có phải khẩn trương lắm không? Lệnh Tiểu Yến thấy Giang Đại Nhi liên tục xem đồng hồ, hỏi:

- Vãn ổn... Giang Đại Nhi cười gượng.

Cửa phòng hóa trang đột nhiên bị mở ra, Đường Thanh và Thịnh Hạ thò đầu vào nhìn rồi lách vào, Lệnh Tiểu Yến chú ý thấy ánh mắt Giang Đại Nhi sáng lên mừng rỡ, nhưng khi thấy chỉ có Đường Thanh và Thịnh Hạ, liền ảm đạm đi một chút, thầm nghĩ: Chẳng lẽ đang chờ tên đó?

- Oa, chị Đại Nhi hôm nay thật lộng lẫy. Đường Thanh thấy Giang Đại Nhi đã thay y phục biểu diễn, hưng phấn reo lên: - Bọn em sắp đi rồi, đột nhiên nhận được điện thoại, Tiêu Tấn Thành tới khách sạn bàn việc, em đành đi trước, Trương Khác có thể muộn một chút mới tới được, bạn ấy nhờ em đưa chị một tờ giấy ...

- Ồ ... Giang Đại Nhi chẳng biết Trương Khác có thể viết gì để bạn gái đưa tới ình, mở giấy ra nhìn bật cười mắng một câu: - Cái tên này! Rồi không để ý tới y nữa, chuyên tâm chuẩn bị lên sân khấu.

Lệnh Tiểu Yến nghiêng đầu qua nhìn tờ giấy đặt trên bàn trang điểm, thấy viết “đừng đợi tôi, mọi người bắt đầu trước đi!” Cô cũng không nhịn được cười, y tưởng là ăn tối hay sao chứ.

Tiêu Tấn Thành tới bàn việc đúng là rất quan trọng.

Hạ tuần tháng bảy, Cẩm Hồ kết thúc vụ kiện với RIAA, căn cứ vào nội dung hiệp nghị hòa giải, Cẩm Hồ sẽ tăng cường kỹ thuật bảo mật nghiêm ngặt với Iplayr bán ở Mỹ, trói chặt phần cứng của Iplayr và trang web âm nhạc toàn cầu lại với nhau.

Như thế lại hình thành mâu thuẫn mới.

Trừ Toshiba và C-Cube nắm cổ phần ở Âm nhạc toàn cầu, những nhà sản xuất khác ở Bắc Mỹ được Cẩm Hồ cấp quyền không hạn chế bởi tài chính, còn hạn chế bởi hiệp nghị phụ với Cẩm Hồ, không thể lập trang web âm nhạc khác ngoài Âm nhạc toàn cầu.

Những người lập trang web tải nhạc chính bản khác vì không được phần cứng của Iplayr hỗ trợ, căn bản không thể cạnh tranh với Âm nhạc toàn cầu. Cẩm Hồ nắm cổ phần tuyệt đối ở Âm nhạc toàn cầu thế là thành hiềm nghi kinh doanh độc quyền.

Cho dù đang trong tuần trăng mật hợp tác với C-Cube và Toshiba, bọn họ cũng sinh cảnh giác với Cẩm Hồ.

Có những vụ kiện phải theo, có vụ kiện lại phải tránh trước, muốn cầm rảnh ở thị trường Bắc Mỹ, phải chủ động thích ứng với hoàn cảnh pháp luật và thị trường của Bắc Mỹ, sau khi hòa giải với RIAA, Trương Khác quyết định chủ động bỏ quyền không chế cổ phần tuyệt đối với Âm Nhạc trực tuyến.

Cẩm Hồ có thể chuyển nhượng 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đi.

Cổ phần sẽ không chuyển nhượng cho Toshiba và C-Cube, tránh cho hai công ty này tranh quyền không chế, cũng không thể chuyển nhượng cho doanh nghiệp phần cứng khác, tránh tự tạo thêm đối cạnh tranh.

Trước đó đã báo giá với Amazon, nhưng Amazon muốn mua toàn bộ cổ phần của Cẩm Hồ ở Âm nhạc toàn cầu, đương nhiên Cẩm Hồ tuyệt đối không chấp nhận điều kiện này, nên không cần đàm phán sâu hơn.

Trương Khác đang chuẩn bị đi xem Giang Đại Nhi biểu diễn thì nhận được điện thoại của Tiêu Tấn Thành, Microsoft vừa chính thức đề xuất muốn mua 30% cổ phần của Cẩm Hồ ở Âm Nhạc trực tuyến.

- ... Nhưng Microsoft yêu cầu được cấp quyền Iplayr, mà quyền hạn phải ngang với C-Cube.

Đây đúng là sự kiện đột phát trọng yếu, không thể nói qua điện thoại được, Trương Khác liền bảo Tiêu Tấn Thành tới thẳng khách sạn, còn thông báo cho Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe thảo luận nhanh chuyện này, không kịp đi xem live show của Giang Đại Nhi nữa, phái người đưa Đường Thanh và Thịnh Hạ đi trước.

Microsoft đột nhiên đưa ra thiện chí, làm cao tăng Cẩm Hồ vừa mừng vừa sợ.

Microsoft từ khi đưa ra hệ điều hành window 95 nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường PC, cuối cùng xác lập nên địa vị bá chủ ở lĩnh vực HĐH và công cụ phần mềm văn phòng, lúc này giá trị Microsoft đã trên 120 tỷ USD, Bill Gate dựa vào cổ phần ở Microsoft đứng đầu danh sách người giàu nhất thế giới.

Trong mắt người thường, địa vị và ảnh hưởng của Microsoft hơn xa TI.

Microsoft nếu hợp tác với Cẩm Hồ, tin tức này tùy tiện đem về nước đăng lên, tuyệt đối là sự kiện kinh tế trọng yếu khiến giới truyền thông và người dân nổ tung.

Vừa vui mừng nhưng cũng không thiếu lo lắng, Microsoft không phải một công ty chỉ thỏa mãn với lưng đoạn thị trường HĐH PC.

Mấy năm qua dựa vào sách lược tiêu thụ, Microsoft tiến hành thâm nhập phương hướng công cụ phần mềm văn phòng, đánh tới đâu thắng tới đó, khiến cho trong giới phần mềm lưu hành một câu thế này :” Vĩnh viễn đừng làm chuyện Microsoft muốn làm.”

Lần này Microsoft trừ muốn bước chân vào thị trường âm nhạc trực tuyến, còn yêu cầu Cẩm Hồ chuyển nhượng kỹ thuật Iplayr, có nghĩa là bọn họ muốn tiến quân vào lĩnh vực điện tử tiêu dùng.

- Nếu đồng ý hợp tác với Microsoft có tính là dẫn sói vào nhà không? Trong cuộc họp điện thoại đột xuất, Tô Tân Đông không ngại nói thẳng lo lắng của mình.

Hiện nay Bắc Mỹ đã là thị trường trọng yếu nhất tiêu thụ Iplayr.

Ở lĩnh vực máy phát nhạc số, so với Bắc Mỹ thì Toshiba càng coi trọng kinh doanh thị trường trong nước.

C-cube mặt dù đặt trong tâm kinh doanh ở Âu Mỹ, nhưng bọn họ không có kỹ thuật hạch tâm, ỷ lại nghiêm trọng vào phần cứng và nền tảng mạng của Cẩm Hồ, đồng thời quy mô tài chính của C-Cube cũng định sẵn trong thời gian ngắn không thể tạo thành uy hiếp thực sự của Cẩm Hồ ở thị trường Bắc Mỹ.

Lúc này Microsoft xen một chân vào, bọn họ là uy hiếp thực sự của Cẩm Hồ.

- Từ chối Microsoft cũng không phải chuyện hay ... Do hạn chế kỹ thuật nên có tiếng xè xè khi gọi điện, giọng Trần Tín Sinh nghe hơi khàn.

Vì mau chóng phổ biến kỹ thuật Iplayr đột phá vòng vây của doanh nghiệp MD Nhật, Cẩm Hồ tiến hành cấp quyền rộng khắp trên toàn cầu.

Bất kỳ chuyện gì có lợi cũng có hại, cấp quyền kỹ thuật rộng rãi làm thị trường Iplayr mở rộng nhanh chóng, đồng thời chỗ ưu việt của Iplayr so với MD cũng rất rõ ràng. Nhưng Cẩm Hồ không nắm quyền chủ đạo kỹ thuật được nữa, Microsoft chỉ cần mua được một công ty được cấp quyền là có thể vòng qua sự phong tỏa của Cẩm Hồ.

Ngoài ra, với địa vị bá chủ trong ngành nghề của mình, Microsoft có thể cung cấp dịch vụ tải âm nhạc chính bản.

Microsoft có thể dễ dàng mô phỏng mô hình của Cẩm Hồ, hơn nữa Âm nhạc trực tuyến còn xa mới có thể tính là ăn sâu bén rễ, có qua được đả kích của Microsoft hay không khó mà biết.

Một mâu thuẫn lớn như thế bày ra trước mắt, cuộc họp điện thoại đơn giản không thể đưa ra kết quả cuối cùng, chỉ có thể trước tiên thăm dò quyết tâm của Microsoft báo ra một cái giá bọn họ khó chấp nhận xem sao.

- Nếu Microsoft chấp nhận bỏ 900 triệu USD mua 30% cổ phần Âm nhạc trực tuyến, nếu có vấn đề gì để lại, chúng ta chùi dít sau. Trương Khác quyết định: - Nếu Microsoft cảm thấy giá của chúng ta quá cao, không sao hết, mọi người có thể ngồi xuống thông thả bàn...

Kết thúc cuộc họp, Trương Khác xem đồng hồ, buổi biểu diễn của Giang Đại Nhi đã tiến hành được một lúc rồi, bảo Tiêu Tấn Thành: - Tôi nhận lời tới xem live show, hiện phải đến nghe đoạn cuối, mời anh đi cùng luôn.

- Giờ này chắc sắp kết thúc rồi? Tiêu Tấn Thành nói thế nhưng vẫn chui vào xe Trương Khác tới nơi biểu diễn, vợ con hắn cũng đi xem, nên vừa vặn tới đó đón về.

Trương Khác cười hỏi: - Không biết Microsoft nghe chúng ta báo giá sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Bán 30% cổ phần Âm nhạc trực tuyến với giá 900 triệu USD, Tiêu Tấn Thành cho dù muốn xẻo Microsoft một miếng thật lớn cũng không muốn đưa ra cái giá cao như vậy, lo báo cái giá này chọc giận Microsoft, khiến bọn họ dùng sách lược thương nghiệp đối kháng, như thế sẽ có một đối thủ cạnh tranh uly hiếp nhất ở Bắc Mỹ.

- Ra giá trên trời, trả giá dưới đất mà, tôi thà để bọn họ có ấn tượng Cẩm Hồ là con sư tử tham lam còn hơn là con cừu ngoan ngoãn. Trương Khác thì chẳng lo lắng, điểm mạnh của Microsoft là phần mềm chứ không phải lĩnh vực điện tử tiêu dùng, so với lo về Microsoft chẳng bằng lo Apple dựa vào máy nghe nhạc số chần hững trở lại. Trong trí nhớ của Trương Khác, Microsoft tiến vào lĩnh vực điện tử tiêu dùng sau năm 2001, di động, máy nghe nhạc số, máy chơi game đều có chút thành tích, sự tham gia của Microsoft lại còn có thể áp chế sự quật khởi của Apple trong tương lai.

Trong nội tâm Trương Khác hoan nghênh Microsoft, nhưng không thể lấy lý do này giải thích ọi người được.

Tới nơi tổ chức biểu diễn thì đã gần kết thúc rồi, xe đi vào bãi đỗ đã nghe thấy tiếng reo hò của fan hâm mộ, không khí náo nhiệt như muốn thổi tung cả nóng nhà.

Trương Khác không liên lạc được với Đường Thanh, khả năng tiếng chuông điện thoại bị tiếng nhạc tiếng hò reo rầm trời kia lấn át rồi, ở đó có vệ sĩ đu cùng chú ý an toàn cho họ, không có vấn đề gì phải lo.

Hiện trường sôi động như thế, Trương Khác cũng chẳng có cách nào tìm được Đường Thanh, đành gọi điện cho Hứa Duy để cô phái nhân viên ra dẫn bọn họ vào hậu đài, đợi buổi biểu diễn kết thúc rồi tính.

Tiêu Tấn Thành ưa náo nhiệt, từ hậu đài lên ra phía trước, ít nhất cũng nghe được vài bài nữa.

Trương Khác hôm qua ăn cơm còn thề sống thề chết muốn tới cổ vũ cho Giang Đại Nhi, không ngờ bị chuyện làm lỡ tới giờ mới đến được, đành đợi Giang Đại Nhi về đổi bộ trang phục cuối cùng nói vài câu, coi như không thất hứa.

1075. Chương 1077: Ai Bảo Mà Cởi Áo Con Bà.

Còn một bài nữa là kết thúc, Giang Đại Nhi lui về hậu đài thay trang phục, nhìn thấy Trương Khác trong phòng hóa trang vẫy tay, nhưng thời gian thay trang phục giữa buổi biểu diễn rất ngắn, phải hóa trang, phải điều chỉnh tâm trạng trước khi hát, làm gì có thời gian nói chuyện?

Nhìn thấy nhân viên công tác bận rộn rít, Trương Khác không tới gây thêm rắc rối nữa, lui khỏi phòng hóa trang tới con đường từ hậu đài thông lên sân khấu, có đó có cửa, rèm ngăn cách, mở cửa ra có thể nhìn xem biểu diễn.

- Á, cậu ở đây à ... Giang Đại Nhi thay trang phục xong đi ra sân khấu, bắt gặp Trương Khác.

Trang phục cuối cùng của cô là chiếc áo T-shirt lệch một bên che quá mỏng, chỉ là hoa văn trên áo hơi quái dị, không biết gu thẩm mỹ của thiết kế trang phục kiểu gì.

- Từ từ đã ... Trương Khác đột nhiên ý thức được phục trang của Giang Đại Nhi không ổn, kéo ngay cô lại:
- Mau cởi áo ra, mặc áo sơ mi của tôi lên biểu diễn ... Mau chóng cởi áo của mình ra, nhưng Giang Đại Nhi vẫn ngây ra đó, thời gian eo hẹp, bên ngoài đã gọi cô ra biểu diễn, trong lúc cấp bách, kéo rèm xuống che mình và Giang Đại Nhi đi, đích thân cởi áo của cô ra.

Giang Đại Nhi luống cuống, đứng như trời trồng để Trương Khác cởi áo, mất mấy giây mới ý thức được đưa hai tay che ngực chỉ mặc mỗi áo lót.

- Sao còn chưa lên? Tôn Tĩnh Mông, Lý Nguyệt Như, Hứa Duy nghe bên ngoài hò hét gọi tên Giang Đại Nhi không ngớt, từ phòng hóa trang chạy tới không thấy Giang Đại Nhi, không thấy Trương Khác, chỉ thấy sau màn vải rung rinh kịch liệt.

Lý Nguyệt Như đi tới kéo rèm lên, chỉ thấy con gái tay ôm trước ngực giãy dụa, bị Trương Khác ôm vào lòng, còn đang luống cuống chân tay muốn cởi áo lót con gái mình ra, y để thân trần, trên người con gái khoác một cái áo sơ mi, cổ áo mở rộng, chẳng khác khóa thân bao nhiêu, áo lót lệch sang một bên, bầu vú mơn mớn lộ ra quá nửa, phần nào thấy cả núm vú hồng hồng...

Lúc này fan hâm mộ bên ngoài đang đồng thanh hô: - Giang Đại Nhi, Giang Đại Nhi ...

Lý Nguyệt Như thấy con gái bị ức hiếp như thế, lửa giận “phùng” một cái ngực ngực bốc lên, hai tay cào vào mặt Trương Khác: - Thằng súc sinh, nữ nhân nào mà không chơi được, chỉ biết tới bắt nạt Đại Nhi nhà bà ...

Trương Khác đang giúp Giang Đại Nhi mặc y phục, nào ngờ mẹ cô đột nhiên xông vào cào mặt mình, tay y còn nắm tay Giang Đại Nhi cho vào tay áo sơ mi, không kịp che mặt mình, bị cào thấy mặt ran rát.

Nhìn Lý Nguyệt Như bỏ tới như con hổ cái, Trương Khác hoảng sợ bỏ chạy, nấp vào phòng hóa trang còn không quên hướng về phía Giang Đại Nhi hét: - Mau mặc y phục lên sân khấu! Rồi khóa nghiêng cửa phòng lại, y thực sự sợ con hổ điên xông vào.

Tôn Tĩnh Hương biết chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài, động tác vừa rồi bọn họ nhìn thấy vừa có thể lý giải là Trương Khác đang phi lễ với Giang Đại Nhi, cũng có thể hiểu là Trương Khác muốn đem áo sơ mi của mình cho Giang Đại Nhi mặc, thậm chí Trương Khác có tệ tới đâu cũng không giở trò với Giang Đại Nhi vào lúc này, vội cùng Hứa Duy tới giữ lấy Lý Nguyệt Như đang rơi vào trạng thái phát cuồng.

Giang Đại Nhi tới giờ cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra nữa, Trương Khác cởi áo cô, cô chỉ phản kháng theo bản năng, đa phần thấy thời gian và địa điểm không thích hợp, chứ chẳng phản cảm gì, nhìn Trương Khác cuống cuống chạy vào phòng hóa trang, không nhìn được cười, có lẽ cậu ấy cảm thấy mình mặc áo sơ mi lên biểu diễn hiệu quả càng tốt hơn? Chẳng để ý tới chiếc T-shirt vụt dưới chân, vội vàng cài cúc áo chuẩn bị lên sân khấu.

Chiếc áo sơ mi còn cách gối tới 15 cm, vừa vặn che đi mép váy, lộ ra cặp đùi miên man tuyệt diệu, hết sức gợi cảm.

Giang Đại Nhi chưa bao giờ mặc gợi cảm như thế lên sân khấu biểu diễn, có hơi xấu hổ, nghĩ Trương Khác muốn mình mặc như vậy, hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, không bận tâm tới mẹ đang chửi mắng Trương

Khác, bước lên sân khấu ... Toàn bộ hội trường tức thì nổ tung trong tiếng vỗ tay.

Thịnh Hà ở phía dưới nhìn trang phục gợi cảm vô cùng của Giang Đại Nhi há hốc mồm, vì cái áo sơ mi kia quen quen, chẳng phải cái áo Trương Khác hay sao? Cô biết Trương Khác phong lưu, quan hệ của y với Hứa Tư, gần như là một bí mật công khai rồi, cuối năm ngoái Dịch Đan Thanh liều mạng đỡ cho y một dao, tựa hồ cũng vượt quá lòng trung thành của cấp dưới với ông chủ, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: "Tên khốn kiếp này lúc cầu thả với Giang Đại Nhi có nghĩ tới bạn gái chính thức của y dưới sân khấu xem biểu diễn không?"

Thịnh Hà lo lắng nhìn Đường Thanh, Đường Thanh mỉm cười, không còn tâm tình nào ngồi xem biểu diễn nữa, nói với Thịnh Hà: - Chúng ta ra hậu đài xem đi, khả năng có chuyện xảy ra rồi ...

Hậu đài cũng đang nổ tung.

Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng tới hậu đài trước chuẩn bị chúc mừng Giang Đại Nhi, bọn họ vừa mới tới phòng hóa trang thì thấy Trương Khác mình trần khố đốn chạy vào, mặt còn bị cào mấy vết máu, bên ngoài phòng loáng thoáng truyền tới tiếng chửi của mẹ Giang Đại Nhi.

- Chuyện gì thế? Lệnh Tiểu Yến bị chuyện trước mặt làm chẳng hiểu ra sao.

Giang Đào chẳng hứng thú gì với buổi biểu diễn, chỉ tới vì con gái, ngồi ngoài phòng nghỉ hút thuốc với Phó Tuấn, nghe thấy phòng hóa trang có động tĩnh, không hiểu xảy ra chuyện gì, vội chạy tới xem, thấy Trương Khác như thế, vợ thì đứng chửi bới, mặt sầm xuống, mở cửa phòng hóa trang ra.

- Giang Đào, thằng súc sinh này ức hiếp con gái chúng ta. Lý Nguyệt Như bị Hứa Duy ôm lấy vẫn điên cuồng vẩy vùng muốn xông vào: - Thằng súc sinh này cởi đồ con gái chúng ta.

Giang Đào mặt biến sắc, xông vào định đánh Trương Khác.

Phó Tuấn thấy tình hình không ổn, vội chặn trước mặt Trương Khác, tóm lấy nắm đấm của Giang Đào: - Chắc là hiểu lầm.

- Mà nhìn thấy hiểu lầm à, chính mắt bà nhìn thấy thằng súc sinh đó cởi áo con bà, bà hiểu lầm nó à? Nó là đồ cầm thú! Lý Nguyệt Như nhổ phì một bãi nước bọt lên mặt Phó Tuấn, nếu chẳng phải Hứa Duy và Lệnh Tiểu Yến hợp lực ôm lấy, bà ta có khi cào vào mặt Phó Tuấn rồi.

Trương Khác bực vô cùng, Lý Nguyệt Như lo cho con, y coi như bị cào oan uổng, chẳng lẽ báo thù được hay sao? Thấy vệ sĩ xông vào, phát tay: - Không cần, tránh ra đi. Y chỉ cảm thấy mặt đau rát, không biết bị cào mấy phát, phòng hóa trang không có gương, đi tới phòng vệ sinh nam.

- Bà cào nát mặt mày đấy, bà cào đấy, sao nào? Lý Nguyệt Như thấy Trương Khác ra lệnh cho vệ sĩ, còn tưởng y muốn bắt cả nhà mình, lửa giận càng cháy dữ, chửi càng hung tợn.

- Không ai được phép rời khỏi đây! Tôn Tĩnh Hương mặt đanh lại đi vào, tới trước mặt nữ phục trang, tát một cái thật mạnh, ném chiếc T-shirt vào mặt cô ta, quát hỏi: - Chuyện này là sao, vì sao bộ trang phục cuối cùng thành thế này?

Hành động của Tôn Tĩnh Hương làm tất cả những người trong phòng hóa trang sững sờ, Giang Đào và Lý Nguyệt Như cũng đứng im luôn, chỉ nhìn chiếc T-shirt từ trên người nữ phục trang rơi xuống đất.

- Chuyện này là sao? Mọi người đều mang câu hỏi như thế trong lòng, chiếc T-shirt trông có vẻ không có vấn đề gì, chia ra hai màu đỏ trắng, trước ngực có hình con chim ưng có cái khiên bên trên...

Hứa Duy cũng không nhìn ra chiếc áo này có vấn đề gì, thấy nữ phục trang bị Tôn Tĩnh Hương tát có đứng im đó không dám nói gì, cô chưa bao giờ nhìn thấy Tôn Tĩnh Hương giận như vậy, thầm nghĩ cho dù mặc bộ trang phục này không thích hợp, Trương Khác quyết định cởi áo sơ mi cho Giang Đại Nhi mặc gây ra hiểu lầm lớn cũng đâu cần phải trách nữ phục trang như thế, đi tới giới thích hợp: - Ban đầu định sẵn bộ trang phục cuối cùng in hình coca, đột xuất đổi sang bộ này....

Cái áo kia của Giang Đại Nhi có vấn đề gì? Ngày mai sẽ rõ ...

1076. Chương 1078: Âm Mưu Đê Tiện.

- Tôi thấy bộ trang phục này không tệ ... Lý Nguyệt Như thấy Tôn Tĩnh Mông định đem hết trách nhiệm Trương Khác cởi áo con mình đổ vấy cho nữ phục trang, trong lòng cảm thấy hết sức bất bình thay cô gái kia, hành động vừa rồi của Trương Khác có lẽ là thay y phục con gái mình, nếu Giang Đại Nhi không muốn, chẳng lẽ tên đó dám cưỡng ép con gái mình, mình phản ứng thái quá chăng? Không đứng, rõ ràng mình thấy Đại Nhi chống cự.

- Chuyện phức tạp hơn mọi người nghĩ nhiều. Tôn Tĩnh Hương hít sâu một hơi, ức chế lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói với Lý Nguyệt Như, chuyển sang nhìn nữ phục sư, giọng lại trở nên nghiêm khắc: - Ai sai phải cô làm? Cô nhận bao nhiêu tiền? Nếu cô không thừa nhận, tôi lập tức thông báo cho cảnh sát điều tra.

Nghe Tôn Tĩnh Hương nói vậy, mọi người ý thức được y phục này thực sự có vấn đề.

- Cái này hình như giống quốc huy của Indo. Lâm Băng hỏi nhỏ Lệnh Tiểu Yến: - Trên con chim ưng có một cái khiên ...

- Thông báo cho cảnh sát điều tra đi. Trương Khác che mặt đứng ở cửa lạnh lùng nói, lúc này đối diện với cha mẹ Giang Đại Nhi không dễ chịu chút nào, nói một câu để lại chuyện cho Tôn Tĩnh Hương giải quyết, bảo Phó Tuấn và vệ sĩ cùng mình về xe.

Mọi người lúc này mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trương Khác nhìn ra bộ trang phục cuối cùng của Giang Đại Nhi có vấn đề, nhưng thời gian cấp bách, fan hâm mộ bên ngoài hò hét gọi Giang Đại Nhi ra biểu diễn, không kịp về phòng thay y phục nữa, mới thay y phục cho cô, bị Lý Nguyệt Như nhìn thấy hiểu lầm.

Tháng 5 năm ngoái Indo phát sinh bạo loạn bài Hoa, Indo trở thành quốc gia bị toàn bộ người Hoa trên thế giới căm thù nhất, nhưng dù là thế, mấy ai nhận ra được cờ Indo hai màu trắng đỏ cùng chiếc khiên trên người con chim ưng?

Buổi biểu diễn sắp tới hồi kết, mọi người đều bận rộn, ai ý thức được có kẻ cố ý giả trò ở trang phục? Dù thấy hình ở trên y phục hơi quái dị, dù có liên hệ với quốc kỳ của Indo, trong lúc vội vàng chẳng ai ý thức được có hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Giờ bình tĩnh lại mới hiểu ra đây là âm mưu phá hủy hoàn toàn cuộc đời biểu diễn của Giang Đại Nhi.

Mặc dù tuyệt đại bộ phận fan hâm mộ ở đây không nhận ra vấn đề trên trang phục, nhưng qua giới truyền thông đưa tin, vấn đề sẽ trở nên vô cùng nghiêm trọng, đặc biệt Giang Đại Nhi tới lần cuối cùng lên sân khấu mới thay mặc bộ đồ này, sẽ bị giới truyền thông ưa chuyện chế cho ý nghĩa tượng trưng vô hạn, tới khi đó Giang Đại Nhi và Thế Kỷ Hoa Âm có trăm miệng cũng không cãi được.

Lý Nguyệt Như cứng người, lấp ba lấp bắp chỉ chiếc áo T-shirt hỏi chồng: - Trên đólà ...quốckỳ ...và quốc huy .. Indo à? Sau sự kiện bạo động bài Hoa năm ngoái, công ty quyết đoán triệt tiêu bán đĩa của các nghệ sĩ trong công ty ở Indo, nên bà đoán ra được hậu quả nghiêm trọng âm mưu này gây ra.

- Giang Đào lúc này mới nhớ tới phải xin lỗi Trương Khác, chạy ra ngoài phòng hóa trang thì cánh cửa thang máy đã khép lại, số hiển thị đang đi xuống.

Cửa thang máy bên cạnh mở ra, Đường Thanh và Thịnh Hạ thấy cha Giang Đại Nhi đứng đó thì hỏi: - Chú Giang, Trương Khác đến chưa ạ?

~~o0o

~~Buổi biểu diễn đã kết thúc, nhưng những fan hâm mộ lưu luyến không chịu rời đi, Giang Đại Nhi dù bận tâm chuyện hậu đài cũng không vội đi ngay, trên sân khấu cảm tạ một lúc mới lui về.

Giang Đại Nhi không hiểu xảy ra chuyện gì, không biết Trương Khác bị mẹ cào mặt có nghiêm trọng hay không, về hậu đài thấy có cảnh sát đang lấy lời khai thì giật mình, định hỏi chuyện gì xảy ra, song thấy Đường Thanh nhìn mình mới nhớ mình vẫn còn đang mặc áo của Trương Khác, vội trốn vào phòng thay y phục.

Lệnh Tiểu Yến mang y phục vào giúp cô, Giang Đại Nhi hỏi nhỏ: - Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lệnh Tiểu Yến không ngờ Trương Khác trước khi cởi áo Giang Đại Nhi mà không giải thích câu nào, có lẽ là thời gian quá gấp gáp không kịp giải thích, nhưng cái bộ dạng hiện giờ của Giang Đại Nhi làm cô không nhìn được đưa tay ra véo cái má non mịn của Giang Đại Nhi, áp giọng xuống trên: - Tên khốn kiếp đó cởi áo bạn trên đường đi mà bạn không giận tí nào à?

Giang Đại Nhi mặt đỏ dừ, thầm nghĩ mình phải rất giận mới đúng, biết đấu khẩu không lại Lâm Băng, Hứa Duy càng không đấu nổi Lệnh Tiểu Yến, đẩy Lệnh Tiểu Yến một cái, bưng tai trộm chuông nói: - Khi đó cũng giận lắm chứ, cậu ấy nói phải thay y phục, rồi chả hiểu ra sao nhất định muốn cởi áo mình, lên sân khấu rồi có giận tới đâu cũng phải cưỡng ép mình quên đi, hiện giờ rồi sân khấu vẫn còn chưa hết hưng phấn ... Bạn nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Lệnh Tiểu Yến bĩu môi khinh bỉ nhìn Giang Đại Nhi, mới đem ngọn nguồn kể cho cô.

- Á ... Giang Đại Nhi không ngờ có âm mưu ngoan độc như thế đang đợi cô nhảy vào, nghĩ lại mà lạnh toát sống lưng, nếu chẳng phải Trương Khác phát hiện kịp thời, cô không biết chuyện diễn biến tới mức nào.

Giang Đại Nhi nhận ra quốc kỳ và quốc huy của Indo, nhưng thời gian thay y phục gấp gáp như thế, cô còn phải chuẩn bị bài hát sắp hát, phải trang điểm, phải nghe chuyên gia tạo hình giảng giải tiếp theo phải có động tác gì trên sân khấu, làm sao nghĩ tới có người gỡ trò ở trang phục? Cô thậm chí còn chẳng có thời gian nhìn lại mình lần cuối trong gương, cho dù nhận ra phục trang có vấn đề, căn bản không thể suy nghĩ sâu hơn.

Lệnh Tiểu Yến kể tới tình hình bên ngoài, hỏi: - Lúc đó bạn và Trương Khác thay y phục kiểu gì mà khiến mẹ bạn lỏng lẻo như con hổ muốn ăn thịt người?

- À ... Giang Đại Nhi đương nhiên không kể chi tiết lúc Trương Khác cởi áo mình thế nào cho Lệnh Tiểu Yến nghe, đôi mắt tuyệt đẹp đảo một vòng, nói: - Lúc đó chị vội thay y phục, tay chân luống cuống, ai biết mẹ mình nhìn vào thành ra cái gì ...

Lý Nguyệt Như và Hứa Duy, Tôn Tĩnh Hương nhìn thấy, nhưng khi Đường Thanh đi vào, bọn họ chỉ nói là tình thế cấp bách hiểu lầm Trương Khác, không nói là hiểu lầm như thế nào.

Giang Đại Nhi thay y phục xong cầm áo sơ mi đi ra đưa cho Đường Thanh: - Em cảm ơn Trương Khác hộ chị nhé, không có cậu ấy chẳng biết sẽ ra làm sao nữa ... Rồi trách mẹ: - Mẹ, mẹ cũng thật là, lúc đó con vội lên sân khấu, cuống cả lên rồi, làm gì có thời gian giải thích với mẹ?

- ... Lý Nguyệt Như áp a áp ứng muốn nói lại thôi, cũng hiểu vừa rồi mình quá kích động, chửi bới còn cào mặt Trương Khác, nhổ nước bọt lên mặt Phó Tuấn, áy náy vô cùng, không biết phải làm thế nào, thường này bà ta đánh đá dữ dội, lúc này chỉ muốn bật khóc.

Tôn Tĩnh Hương nghe Giang Đại Nhi nói cứ như là lúc ấy cô luống cuống quá nên mới để Trương Khác cởi áo ra vậy, có ma nó mới tin, biết Giang Đại Nhi nói thế đánh tan nghi ngờ của Đường Thanh thôi, nhưng quỹ nha đầu này thiện lương thì rất thiện lương, chứ đầu óc không kém bất kỳ một ai.

Tôn Tĩnh Hương thấy khóe mắt Lệnh Tiểu Yến chứa nụ cười, vội đánh mắt ra hiệu, nếu để cho hậu viện của Trương Khác nổi lửa, hôm nay mới thực sự là không được yên.

Đường Thanh nhận lấy áo sơ mi của Trương Khác, đặt lên đầu gối cẩn thận vuốt phẳng rồi ôm vào trong lòng, thấy Lý Nguyệt Như mặt đầy hổ thẹn, mỉm cười nói: - Dì Giang, cũng tại Trương Khác không giải thích rõ ràng, may mắn là chuyện đáng sợ nhất không xảy ra, không để cho âm mưu nhắm vào chị Đại Nhi thành công ... Có phải mọi người chuẩn bị tiệc mừng công không? Cháu đi đưa áo cho Trương Khác!

Thấy Đường Thanh rời khỏi phòng hóa trang, Tôn Tĩnh Hương thở phào nhẹ nhõm, thấy ai nấy ủ rũ, vỗ tay nói: - Người ta gỡ trò này, trong lòng mọi người không dễ chịu chút nào, có điều bất kể nói thế nào, chúng ta phá vỡ âm mưu của kẻ địch, buổi biểu diễn thành công như dự tính, bữa tiệc mừng công này phải tổ chức linh đình.

1077. Chương 1079: Động Cơ Không Thuần Khiết.

Di động vang lên, Tôn Tĩnh Hương thấy số điện thoại của Diệp Kiến Bản, vẫy tay gọi Hứa Duy tới bảo cô phụ trách chuẩn bị tiệc mừng công, còn mình sang phòng khác gọi điện thoại cho Diệp Kiến Bản, đem chuyện làm người ta phần nộ tới cực điểm kể cho Diệp Kiến Bản nghe.

- Chắc chắn là Anh Vương Quốc Tế giờ trò đằng sau. Tôn Tĩnh Hương suy đoán: - Lượng tiêu thụ đĩa của Đại Nhi liên tục đứng đầu hai lần, bọn chúng mới bày âm mưu này hủy diệt Đại Nhi.

- Hiện anh đang ở sân bay, hai tiếng rưỡi nữa sẽ tới Hong Kong, tới nơi rồi hãy nói. Em bớt giận đã, đừng làm giận quá mà hại người, vui vẻ tham gia tiệc mừng công cùng mọi người đi. Diệp Kiến Bản an ủi Tôn Tĩnh Hương, lại cười nói: - Chẳng phải em nói Trương Khác bị cào mặt sao? Chỉ bằng vào điểm này, cậu ấy không khoan tay đứng nhìn đâu.

- Em chẳng vì chuyện khốn kiếp đó mà giận cho hại mình. Tôn Tĩnh Hương cười: - Ài, tên tiểu tử Trương Khác đó cũng thật là, mọi người mồm mép là thế, dù gấp gáp thay y phục đến đâu cũng phải giải thích cho Đại Nhi trước chứ. Hiện để xảy ra chuyện này, mặt cậu ta bị cào như thế, làm mọi người rất ái ngại, em không biết có nên mời cậu ta tham gia tiệc mừng công hay không đây ...

- Nhất định phải mời cậu ấy tham gia, mặt cậu ấy có bị phá hỏng cũng đáng đời, cậu ta trêu ghẹo tiểu cô nương làm khéo quá hóa vụng, còn trách ai được chứ? Diệp Kiến Bản cười có vẻ rất khoái chí: - Có lý do hay như thế không dùng lại trực tiếp cời áo tiểu cô nương nhà người ta, giờ giải thích nhiều càng tệ, chắc cậu ta cũng không ngờ dì Lý chẳng thèm nghe giải thích đã xông vào cào cấu rồi, em nói xem có đáng không?

- Ô. Tôn Tĩnh Hương vỡ lẽ, chẳng trách bị Lý Nguyệt Như cào mặt chỉ biết bỏ chạy bán sống bán chết, té ra là y có tật giat mình, phì cười: - Đám nam nhân thói bọn anh chẳng có kẻ nào tử tế.

Diệp Kiến Bản kêu oan: - Liên quan gì tới anh chứ?

- Không phải bọn anh là ngư tử ngư mã, đều có trái tim bí ối à?

- Anh lên máy bay đây, không cãi nhau với em... Diệp Kiến Bản chịu thua cúp điện thoại.

Tôn Tĩnh Hương đứng trong phòng cho tới khi nụ cười trên mặt mình hoàn toàn biến mất mới đi ra, giúp mọi người nhanh chân nhanh tay lên, thấy Giang Đại Nhi và cha mẹ cô không ở phòng nghỉ, hỏi Lệnh Tiểu Yến: - Đại Nhi đâu?

- Mặt Trương Khác khả năng bị thương rất nặng, lúc này đang ở phòng y tế xoa thuốc, Đại Nhi và cha mẹ tới xin lỗi rồi. Cảnh này rất xấu hổ, Lệnh Tiểu Yến không cùng hai cô bạn đi theo.

Tôn Tĩnh Mông đương nhiên không nói với bọn họ Trương Khác đáng đời lắm, chỉ hỏi Hứa Duy chuyện chuẩn bị phong bao ra sao rồi, mặc dù xảy ra chuyện không vui, tuyệt đại bộ phận nhân viên công tác vẫn làm việc chăm chỉ, không thể để cho bọn họ thất vọng.

Cửa phòng nghỉ mở ra, thấy cha mẹ Giang Đại Nhi đi vào, Tôn Tĩnh Hương ngơ người: Chẳng phải Lệnh Tiểu Yến nói bọn họ đi xin lỗi Trương khác sao?

- Đại Nhi đi mời Trương Khác ... Lý Nguyệt Như giải thích qua ...

- Ô Tôn Tĩnh Hương nghĩ cũng phải, dù sao chỉ là hiểu lầm thôi, để Giang Đại Nhi đi mời Trương Khác tham gia tiệc mừng công là được rồi, không cần quả bận lòng chuyện không vui này, tiếp đó lại nhìn thấy Đường Thanh và Thịnh Hạ đi vào, lại ngờ ra lần nữa: Đại Nhi một mình đi gặp Trương Khác sao?

- Trương Khác xử lý vết thương rồi sẽ tham gia, ít nhất không để mặt mình quá khó coi. Đường Thanh mỉm cười nói.

~oOo

~~Trương khác lúc bôi thuốc không may để ít thuốc dính vào mắt, mắt xót vô cùng, nước mắt chảy dàn dụa, phải nhắm lại, nghe thấy có tiếng động, tưởng là Phó Tuấn, nói: - Lấy cho tôi ít giấy, thứ thuốc này có hại mắt không? Chưa nói hết câu đã cảm thấy có một ngón tay mịn màng chạm vào vết thương trên má.

Trương Khác mở mắt ra, thấy Giang Đại Nhi đứng trước mặt, nhe răng cười: - Thật là đáng tiếc, chẳng được nghe một bài nào cả, trong tiệc mừng công, Đại Nhi phải bồi thường cho tôi hai bài đây ...

- Đau không? Giang Đại Nhi đau lòng vuốt ve khuôn mặt bị cào xước xát: - Tôi tới xin lỗi thay mẹ tôi ...

- Xin lỗi gì chứ, hơn nữa tôi cũng chẳng thiệt. Trương Khác cợt nhả, hi vọng chuyện này nhẹ nhàng qua đi như tể, không cần để trong lòng, không ngờ Giang Đại Nhi đưa hai tay ra ôm mặt y, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì cánh môi hồng nhuận mềm mại của cô đã áp xuống.

Trương Khác chưa bị ai hôn trộm như thế, cứ ngỡ ngỡ như thăng giáng, đợi tỉnh lại thì Giang Đại Nhi đang đứng sang một bên nói: - Cậu không cần mẹ tôi xin lỗi thì tôi xin lỗi ... À phải chuyện cái quốc kỳ Indo, nói một câu là rõ rồi, sao khi ấy cậu không giải thích.

"Choang... Trương Khác còn chưa hoàn hồn, bị câu này của Giang Đại Nhi làm ngã lăn quay ra đất, thuốc men rơi vãi lung tung.

oOo

~~~ Lúc đấy làm sao mà giải thích được chứ? Nói với cô ấy chiếc áo in quốc kỳ Indo là âm mưu hủy diệt cô ấy, vậy tiếp theo cô ấy còn làm sao hát được nữa. Trương Khác vẫn còn bồi hồi vì nụ hôn của Giang Đại Nhi, miệng dớt khoát không thừa nhận động cơ của mình không thuần khiết.

Bất kể Trương Khác giải thích thế nào thì Diệp Kiến Bản cũng không tin: - Té ra cậu trực tiếp cởi áo cô ấy thì không có ảnh hưởng gì à?

- Muốn vạch trần chân tướng phải đợi tới buổi biểu diễn kết thúc, vừa định lừa cô ấy nói mặc áo sơ mi của tôi lên biểu diễn hiệu quả càng tốt hơn thì mẹ cô ấy đã nhào bổ tới ... Trương Khác chỉ mặt: - Anh xem này, mặc dù tôi không dựa vào nó kiếm cơm, nhưng bị hủy mất cũng rất đáng tiếc.

Trương Khác ở lại phòng y tế xử lý vết thương cho tới tận khi xét cào xưng đỏ trên mặt tan đi, trông có vẻ không quá bất mắt nữa mới thông thả tới tụ họp cùng Diệp Kiến Bản từ Kim Sơn bay sang, không vội tham gia tiệc mừng công.

Lúc này ở khách sạn Bán Đảo tổ chức tiệc mừng công có ý đồ thương nghiệp trong đó, mời phóng viên tới phỏng vấn chụp ảnh, tuyên bố buổi biểu diễn thu được thành công chưa từng có, còn mời một số fan hâm mộ may mắn tham gia bữa tiệc. Chính vì xuất hiện âm mưu như tối nay cho nên tiệc mừng công các phải mời giới truyền thông tới tuyên truyền.

Trương Khác và Diệp Kiến Bản tất nhiên không tới đó.

Tiệc mừng công thực sự tổ chức ở Ảnh Loan Viên, vì nó Tôn Tĩnh Hương đã bao một gian phòng xa hoa trong clb riêng của Ảnh Loan Viên trước một ngày.

Đội bóng quốc gia hôm qua bị thua 3 - 0 đã muối mặt rời Hong Kong vào đêm qua rồi, từ chiều hôm qua đã xuất hiện bài báo chữ mắng dữ dội, Trương Khác thấy để người trong nước thất vọng sớm với đội tuyển quốc gia sớm một ngày có lẽ còn nhìn thấy chút hi vọng.

Ước chừng bữa tiệc thương nghiệp ở khách sạn Bán Đảo sắp kết thúc, Trương Khác cùng Diệp Kiến Bản ngồi trong xe tán phét, đợi cùng mọi người về Ảnh Loan Viên.

Di động của Diệp Kiến Bản vang lên, hắn nhận điện rồi quay đầu nhìn về phía cửa khách sạn, nói: - Bọn họ ra rồi ...

Trương Khác nhìn sang, một đám đông từ khách sạn đi ra, Giang Đại Nhi dung nhan lồng lẩy trong bộ váy đầm màu hoa hồng, vẫn bị rất nhiều phóng viên vây quanh, ánh đèn flash chớp liên hồi, cho dù vất vả suốt cả ngày, buổi diễn lại cực tốn thể lực nhưng đối diện với ống kính vẫn giữ nụ cười ngọt ngào. Trương Khác nhận ra nụ cười của cô hơi gượng gạo, thâm nghĩ làm mình tỉnh thật là khổ, ngón tay bất giác sờ lên môi, nhớ lại xúc cảm tuyệt vời khi đó.

Giang Đại Nhi và cha mẹ cùng ba cô bạn lên mấy chiếc xe thương vụ đợi bên đường, nhân viên công tác thì ai vào xe người nấy trở về, Tôn Tĩnh Hương, Đường Thanh, Thịnh Hạ thì chui vào xe Diệp Kiến Bản.

Có Đường Thanh ở đây, Tôn Tĩnh Hương không trêu Trương Khác, nhìn vết thương trên mặt y nói: - Không nghiêm trọng lắm, làm tôi lo chết đi được, hiện giờ cậu là cành vàng lá ngọc, cái mặt cậu đáng giá hơn mặt Giang Đại Nhi, ai mà bồi thường nổi chứ?

1078. Chương 1080: Thiếu Chút Nữa Xảy Ra Scandal

- Cảnh sát có tin tức gì không? Trương Khác chuyển đề tài, nói chuyện với nữ nhân về đề tài khuôn mặt này, cảm giác cứ quái quái.

- Cảnh sát cũng rất khó tra rõ, cho dù cô gái phục trang có nhận hội lộ thương nghiệp làm thế, cũng chẳng thể đụng vào một cọng lông của kẻ đứng đằng sau. Tôn Tĩnh Hương nhụt chí nói: - Tôi cũng không hi vọng chuyện này bị làm xôn xao lên, sẽ bị cuốn vào trong tin đồn vô tận, rất bất lợi ...

- Có nắm chắc xác nhận được Anh Vương giở trò đằng sau không? Diệp Kiến Bân hỏi:

- Có khả năng là Vĩnh Nghiệp. Tôn Tĩnh Hương trầm ngâm: - Thời gian trước Vĩnh Nghiệp mời Giang Đại Nhi đóng phim, bị bọn em từ chối.

- Điện ảnh Vĩnh Nghiệp à? Trương Khác nhếch mép cười, đại đa số học sinh sơ cao trung nội địa không xa lạ gì điện ảnh Vĩnh Nghiệp, băng đĩa từ Hong Kong truyền vào nội địa có gần một nửa là sản phẩm là của Vĩnh Nghiệp, đó là nhà đầu tư chủ yếu ấy phim cấp ba: - Bất kể là Vĩnh Nghiệp hay Anh Vương thì cũng cùng một giuộc, oan uổng kẻ nào cũng chẳng sao, bọn chúng đã vào nghiệp này là có giác ngộ chuẩn bị nhận oan uổng.

Giới biểu diễn và thế lực ngầm Hong Kong có quan hệ mật thiết với nhau, Vĩnh Nghiệp và Anh Vương luôn thích dùng thế lực ngầm đả kích uy hiếp đối thủ cạnh tranh, hôm nay thủ đoạn bọn chúng dùng với chúng mà nói có thể coi như là “ôn hòa” rồi.

Sở dĩ bọn chúng dùng thủ đoạn “ôn hòa” không phải bọn chúng còn muốn giữ miếng, vì công ty Thế Kỷ Hoa Âm của Tôn Tĩnh Hương mặc dù chỉ là công ty nhỏ, nhưng cha cô ở Hong Kong và ĐNÁ là nhân vật rất có tiếng tăm và sức ảnh hưởng, làm bọn chúng không dám làm quá, nếu không cách thức bọn chúng thích dùng là bắt cóc, gây thương tích, đe dọa khủng bố tinh thần ...

Di động của Tôn Tĩnh Hương vang lên, cô nhận điện thoại rồi nói: - Ba tôi đợi chúng ta ở Ảnh Loan Viên.

Tôn Tĩnh Hương đổi sang chiếc xe khác, trước mặt cha cô, cô tránh xuất hiện thành đôi thành cặp với Diệp Kiến Bân.

Trương Khác đem một số tin đồn về chuyện liên quan giữa thế lực ngầm và giới biểu diễn Hong Kong kể cho Đường Thanh nghe: - Cho dù ở phạm vi toàn cầu, phim bản của Hong Kong có cấp độ rất cao, đằng sau nó không thể thiếu thế lực xã hội đen thao túng.

- Giới biểu diễn Hong Kong đen tối vậy sao? Đường Thanh há hốc mồm.

- Bất kể là Hong Kong hay bất kỳ đâu, đều có góc tối mà ánh sáng không chiếu tới được. Trương Khác gật đầu.

- Ai được may mắn như bạn chứ? Thịnh Hạ cười ôm vai Đường Thanh: - Ai dám chọc vào Bạn, Trương Khác lại chẳng cho hắn biến thành tro bụi.

Nhà cô ở Hải Châu trước kia cũng có thể tính là thế lực ngầm, lần đầu cô quen Đỗ Phi và Trương Khác còn là khi hai bọn họ bị coi là “dê béo” xẻo thịt trong quán bar nhà cô, dẫn tới đánh nhau, lúc đó Trương Khác và Đỗ Phi thái độ lưu manh nha nội hết sức, dựa vào quan thế quan uy bắt nạt người khác.

Trương Khác gãi đầu, nói với Diệp Kiến Bân: - Tw hiện đang yêu cầu cố gắng không trực tiếp xen vào chuyện của Hong Kong, mấy tên chủ của Anh Vương, Vĩnh Nghiệp bản chất là nhân vật gì chưa nói, nhưng bên ngoài người ta là quý ông thời thái bình, hơi khó chơi.

Diệp Kiến Bân nhún vai, biểu thị tạm thời không có cách gì.

Muốn cảnh cáo đối phương chú ý không khó, Anh Vương và Vĩnh Nghiệp có quan hệ mật thiết với thế lực ngầm là bí mật công khai rồi, cảnh sát Hong Kong có cơ cấu chuyên môn điều tra thế lực ngầm, mời ông chủ đằng sau Anh Vương, Vĩnh Nghiệp tới uống trà vài chuyện, là có thể khiến bọn chúng ngoan ngoãn hơn.

Chuyện xảy ra hôm nay tạm thời việc có thể làm rất hữu hạn, thủ đoạn bọn chúng dùng tuy hèn, nhưng chưa vượt giới hạn, cùng lắm chỉ có thể dùng tội nhẹ là hối lộ thương nghiệp để trừng trị mấy tên tiểu lâu la.

Sức ảnh hưởng của Diệp Trấn Dân không thể lạm dụng, muốn ý thế hiếp người thì phải có cái cơ danh chính ngôn thuận, hơn nữa Tôn Tĩnh Hương cũng không muốn để Giang Đại Nhi cuốn vào vòng xoáy scandal của giới giải trí, chuyện xảy ra hôm nay càng phải xử lý êm đẹp .. Dù muốn chiến, cũng không thể để Giang Đại Nhi bị cuốn vào.

Tôn Tĩnh Mông sáng lập Thế Kỷ Hoa Âm không muốn có dính líu chút gì tới Cát gia, thậm chí còn không dựa vào sức ảnh hưởng của cha ở Hong Kong, buổi biểu diễn hôm nay cô cũng không mời cha mẹ tham gia.

Xe tới Ảnh Loan Viên, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc đã đợi một lúc, nhìn vẻ hằm hằm tức giận của Cát Minh Ngọc, ắt là biết chuyện xảy ra tối nay rồi, nhìn đám Trương Khác, Diệp Kiến Bân, Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi, Hứa Duy lần lượt từ những chiếc xe khác nhau đi ra, tức giận nói: - Dám dùng cả thủ đoạn đê tiện này với Cát gia, đúng là tức chết đi, không cho bọn chúng biết tay, bọn chúng lại tưởng Cát gia dễ bắt nạt.

Mặc dù mâu thuẫn giữa Cát Minh Ngọc và anh trai Cát Minh Tín rất sâu, đã triệt để đổ vỡ, nhưng thường ngày bà vẫn coi mình là người Cát gia, dù sao Cát gia từng hưởng thụ huy hoàng chưa từng có ở Hong Kong, Cát Minh Ngọc là thiên kim đại tiểu thư thực thụ, từ nhỏ sống trong nhung lụa, được người ta xúm quanh xun xoe nịnh bợ hôm nay xảy ra chuyện này, cảm giác như hổ bị sờ mông, khi cha bà tại thế, người Hong Kong đều gọi là “Tứ thúc”, tới thập niên 90 mặc dù rất nhiều phú hào mới Hong Kong quật khởi, trong giới phú hào Hong Kon, địa vị Cát gia hơi đi xuống, nhưng dư uy vẫn còn.

Sau khi Cát lão gia tử qua đời, Cát gia chia rẽ, cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân kế thừa phần lớn sản nghiệp Cát gia bị thiệt hại lớn trong cơn bão tài chính Châu Á, Cát gia xem như hoàn toàn suy bại rồi, không ai có thể xoay chuyển được.

Tôn Thượng Nghĩa là con rể Cát gia, Cát Minh Đức là chi phụ của Cát gia, mặc dù không tránh khỏi bị ảnh hưởng xấu của việc Cát gia suy bại, nhưng còn là nhân vật đại biểu phú hào đời mới. Như vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc trước khi cơn bão tài chính bùng phát toàn diện bán cổ phần đổi ra gần 2 tỷ tiền mặt thành giai thoại truyền kỳ, xong ảnh hưởng ở Hong Kong vẫn không so được với thời đỉnh thịnh của Cát gia, không thể kế thừa vinh quang của Cát gia.

Nguyên nhân căn bản nhất là thương vụ Cẩm Hồ mặc dù đặt tổng bộ ở Hong Kong, nhưng đầu tư trực tiếp vào Hong Kong rất hữu hạn, khiến sức ảnh hưởng hữu hạn, ngoài ra giới thương nhân người Hoa ĐNÁ cũng chuyển trọng tâm ra ngoài Hong Kong.

Nhìn Cát Minh Ngọc nổi đóa, thành ra Tôn Tĩnh Hương còn phải đi tới an ủi mẹ.

Trương Khác và Diệp Kiến Bân vội vạch rõ giới hạn, vờ như chuyện này hoàn toàn không liên quan tới mình, chào hỏi Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Đức rồi vào Ảnh Loan Viên.

Đám Tôn Tĩnh Hương, Giang Đại Nhi, Đường Thanh muốn về phòng thay trang phục dạ tiệc trước, Trương Khác và Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa tới club tầng thượng, mặc dù đêm khuya, nhưng nhiều chuyện quần vào với nhau, làm ai nấy tâm trạng kích động, khó tĩnh tâm nghỉ ngơi được.

Tối hôm kia hành hạ đội tuyển bóng đá quốc gia và quan viên cục TDTT Hong Kong, ít nhất nhân viên công tác Ảnh Loan Viên biết đám Trương Khác, Diệp Kiến Bân thân phận tôn quý, tiếp đãi tận tâm hết mức.

Đám Trương Khác đi vào phòng bao xa hoa, không ai nói một lời tới chuyện buổi biểu diễn tối nay, nói tới chuyện Microsoft muốn mua cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu trước.

Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa không tham dự cuộc họp điện thoại trước đó, mọi người ai nấy có chức trách riêng, nếu chuyện gì của Cẩm Hồ cũng tham dự vào thì ba cái đầu cũng chẳng đủ.

Tiêu Tấn Thành phụ trách bộ phận vận hành hải ngoại, mặc dù về tài vụ, doanh lợi tính về thương vụ Cẩm Hồ, mục đích làm như thế là cải thiện kết cấu tài vụ của thương vụ Cẩm Hồ, nhưng về nghiệp vụ thuộc về tập đoàn Ái Đạt.

Kết cấu quản lý này thoát nhìn có hơi hỗn loạn, nhưng cơ chế này khiến cấu quyết sách gồm 29 người của Cẩm Hồ phát huy tín năng phối hợp rất tốt, nếu không riêng việc điều phối giữa các thành viên này đủ làm Trương Khác gãi rách đầu, tuyệt đối không thể nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống.

- Hả, cậu dám lên tiếng đòi hỏi tham lam như vậy à? Diệp Kiến Bản hai mắt tròn xoe: - 900 triệu USD.

Thương vụ Cẩm Hồ mặc dù năm nay có quy mô doanh lợi nghiệp vụ hải ngoại tăng trưởng mạnh, nhưng chỉ miễn cưỡng cân bằng chi phí quản lý và tài vụ lúc này, hiện thương vụ Cẩm Hồ mang món nợ 2.2 tỷ, chỉ riêng lãi suất mỗi năm đã hơn 100 triệu USD.

Mặc dù Diệp Kiến Bản miệng nói Trương Khác tham lam, nhưng trong lòng sao lại chẳng hi vọng Microsoft đồng ý với điều kiện của Cẩm Hồ? Có 900 triệu USD này, sau khi tới kỳ hạn ESS lại bán đi cổ phiếu của Công Đẳng Online kiếm 300 - 400 triệu nữa, như thế ít nhất trong 2 năm Cẩm Hồ không phải lo lắng vì vấn đề tài chính.

Nghiêm gia bày bao nhiêu trò ở Hải Túc chẳng phải khát tài chính gây ra.

Diệp Kiến Bản ảo tưởng một lúc rồi lắc đầu: - Không thể, không mơ như thế nữa, lấy được 300 triệu USD từ Microsoft là chúng ta nên biết đủ rồi.

- Ra giá trên trời trả giá dưới đất mà ... Trương Khác cười tủm tỉm.

- Đang bàn việc gì đó? Tôn Tĩnh Hương đổi trang phục thường ngày đi tới, ngồi kề bên cha, nũng nịu ôm tay ông như cô bé con.

- Đang bàn xem phải moi tiền Microsoft ra sao ... Tôn Thượng Nghĩa hiền từ vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô con gái lớn.

- Moi tiền của Microsoft? Tôn Tĩnh Hương ngạc nhiên hỏi, cô chỉ quá bất ngờ mà thôi, chứ một số vấn đề nếu muốn làm rõ thì ít nhất phải nghe chăm chú nửa tiếng mới được, cô chẳng rảnh mà đi truy hỏi cơ mật của Cẩm Hồ.

- Tôi đã nhận Đại Nhi làm con nuôi rồi, ngày mai sẽ tổ chức rượu ăn mừng tuyên bố công khai, sau này ai dám dùng thủ đoạn đê tiện nhắm vào Đại Nhi, thì là trực tiếp hắt nước bẩn lên đầu Cát gia. Cát Minh Ngọc đi vào phòng bảo, lửa giận vẫn chưa nguôi ngoai, đứng giữa phòng tuyên bố quyết định của bà.

Trương Khác ngẩn đầu nhìn Giang Đại Nhi, cô mặc một bộ váy tím ngắn dè dặt đứng sau Cát Minh Ngọc, mắt cố ý né tránh ánh mắt y, lại nhìn nét mặt Đường Thanh và Thịnh Hạ, chắc là vừa rồi lúc thay y phục bọn họ đã nói xong chuyện này, đứng dậy nắm tay Đường Thanh, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, cười nói: - Chúc mừng bác Tôn có thêm một cô con gái ngoan.

Giang Đại Nhi lúc này tối đa chỉ có thể là nghệ sĩ ăn khách, cây sinh tiền của Thế Kỷ Hoa Âm, mà trong làng giải trí Hồng Kông mang đậm chất giang hồ, khó tránh khỏi kẻ khác dùng thủ đoạn đê tiện nhắm vào cô, nhưng được vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc nhận làm con nuôi, thân phận của cô sẽ khác hẳn.

Trương Khác rất vui mừng về sự an bài này, nhưng không thể biểu thị thái quá, chỉ chúc mừng như cao hứng thay cho vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa chứ không phải vì Giang Đại Nhi.

- Chuyện tối ngày hôm nay cha mẹ Đại Nhi có chỗ không phải, mong cậu thông cảm cho bọn họ một lòng tha cho con, tôi bảo bọn họ mời rượu bồi tội với cậu. Cát Minh Ngọc lấy tư cách mẹ nuôi, ôm lấy sự việc.

Nhìn thấy cha mẹ Giang Đại Nhi cầm ly rượu vang muốn tới mời rượu, Trương Khác vội vàng đứng dậy, giữa lấy ly rượu trong tay Giang Đào, nói: - Nếu không đi Lý cào lên mặt cháu vài cái nữa, cháu mới đề chú đi mời rượu.

Y cười cợt làm trò, khiến Giang Đào, Lý Nguyệt Như chẳng thể kiên trì mời rượu bồi tội nữa, nhưng không chịu ngồi xuống. Hai bọn họ quen Trương Khác từ mùa xuân năm 96, nhưng tiếp xúc không nhiều, với bọn

họ mà nói nhìn vào Trương Khác, nhìn vào tập đoàn Ái Đạt như nhìn hoa cách bờ sông, chẳng thấy được gì rõ rệt.

Cho dù là Lệnh Tiểu Yến mấy năm qua tiếp xúc rất nhiều với Trương Khác, cùng có bạn trai đi theo Diêu Văn Thịnh, mà đến khi Sáng Vực chính thức sát nhập vào Cẩm Hồ, cô mới lơ mơ thấy được bóng dáng một đế quốc tài chính.

Lý Nguyệt Như tuy đi theo sát con gái từ sau khi Giang Đại Nhi quyết định nghỉ học, nhưng khi đó sự nghiệp biểu diễn của Tôn Tình Hương bao hết, mà chuyện quảng cáo giữa Thế Kỷ Hoa Âm và tập đoàn Ái Đạt, bà ta tham dự không sâu.

Giang Đào thì trước giờ ở lại Huệ Sơn kinh doanh xưởng đúc, cho dù nhờ Trương Khác mà có quan hệ với Tổng Hiệu thường ủy Huệ Sơn, nhưng không dung nhập vào hạch tâm của giới thượng lưu Huệ Sơn, tất nhiên không biết việc của Cẩm Hồ.

Trong mắt vợ chồng bọn họ, chỉ loáng thoáng nhận ra thế lực sau lưng Trương Khác rất lớn, còn bọn họ tiếp xúc mật thiết với Tôn gia, thấy sự xa hoa trong sinh hoạt thường ngày của Tôn gia, biết bọn họ là nhà hào phú, cho rằng quý nhân thực sự trong cuộc đời Giang Đại Nhi là Tôn Tình Hương.

Nói tới thực dụng háms lợi, Lý Nguyệt Như hơn chồng rất nhiều, nhưng là bậc cha mẹ, có háms lợi tới mấy cũng không thể nhìn con gái bị người ta lột y phục mà không nổi giận được. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, biết nguồn cơn sự việc, đó căn bản là hổ lẫm, hai vợ chồng Lý Nguyệt Như mới sợ hãi về quyền thế của Trương gia.

Mặc dù Tôn Tình Hương, Duy Duy, Đường Thanh nhiều lần nói với bọn họ đừng để chuyện này vào trong lòng, thậm chí Giang Đại Nhi cũng bảo bọn họ yên tâm, nhưng bọn họ không sao hết lo lắng, cảm thấy mình phải đích thân xin lỗi trước mặt Trương Khác thì chuyện này mới có thể kết thúc.

Ngay cả Cát Minh Ngọc thấy với thân phận, địa vị của Trương Khác, nhất định phải cho y cái thang đi xuống, ở bên cạnh khuyên Trương Khác chấp nhận ly rượu này.

Trương Khác làm sao chịu đồng ý, nếu uống ly rượu này, chẳng phải nư hôn thứ hai với Giang Đại Nhi sau này coi như hết trông đợi luôn?

Tôn Thượng Nghĩa biết âm mưu xảy ra tới nay, nhưng lại không biết chi tiết chuyện Trương Khác bị cào mặt, nghe pha trò, chẳng hiểu chuyện là thế nào, nhưng thấy chuyện này nên xử lý quoa loa, nếu qua nghiêm khắc sẽ làm phá hỏng không khí: - Chỗ này mọi người đều quan hệ tự nhân, Trương Khác là bạn Tĩnh Mông, Tình Hương, chúng ta là trưởng bối của bọn chúng, chuyện kính rượu thì thôi, đừng quá câu nệ ... Nếu nói tới kính rượu phải do Đại Nhi tới kính rượu tôi và Minh Ngọc mới đúng chứ.

Tôn Thượng Nghĩa nói như thế, là bằng với đồng ý nhận Giang Đại Nhi làm con nuôi rồi. Giang Đào, Lý Nguyệt Như vội rót rượu cho Giang Đại Nhi bảo cô kính rượu vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa.

Kính rượu xong, Giang Đại Nhi quay sang Trương Khác nói: - Tôi đại biểu cho cha mẹ tôi kính rượu bồi tội với cậu, ly rượu này nhất định cậu phải uống ...

Nhìn đôi mắt tuyệt trần của Giang Đại Nhi ẩn chứa tình ý, Trương Khác nghĩ thế nào cũng phải để cha mẹ cô yên tâm, cầm ly rượu lên khẽ chạm với cô, chỉ nghe tiếng va chạm êm tai, uống nửa ly rượu. Giang Đại Nhi cũng uống nửa ly rượu của mình, làn da ngọc ngà ánh lên rắng hồng mê hoặc, ngồi xuống bên mẹ, né tránh ánh mắt Trương Khác, chỉ sợ nhìn thêm một cái thôi thì chẳng còn che dấu được gì nữa.

Thế là mọi người đều vui, ngồi xuống nói cười, Hứa Duy vội vàng từ bên ngoài đi vào, trong tay cổ cuộn mấy tờ giấy dày, nói với Trương Khác: - Cho cậu xem trình độ đám cho săn tin của Hong Kong ...

Trương Khác nhìn Hứa Duy mở mấy tờ giấy ra, không ngờ là mấy bức ảnh màu, tấm đầu tiên là ảnh Giang Đại Nhi mặc áo sơ mi biểu diễn trên sân khấu, tấm thứ hai là ảnh y đi vào hậu đài, mặc dù chỉ lộ một phần nhỏ mặt, nhưng Trương Khác biết là chụp mình. Y, Phó Tuấn, các vệ sĩ khác đều không ý thức được mình bị người ta chụp ảnh, hai tấm ảnh đều dùng bút đỏ chỉ rõ hai người mặc áo sơ mi như nhau.

Hứa Duy lại mở một tờ giấy đọc: - “Live show của ca hậu đời mới, nam nhân đằng sau xuất hiện”, tiêu đề này đủ kinh hãi chưa?

- Khụ, khụ ... Trương Khác ho khan mấy tiếng, che dấu xấu hổ trong lòng, dù mọi người ở đây đều hiểu chuyện này là sao, y vẫn có cảm giác có tật giat mình, không dám nhìn Đường Thanh, cười gượng gạo: - Chúng chụp lúc nào đấy, em chẳng hề nhận ra ....

1079. Chương 1081: Nam Nhân Đằng Sau Lưng.

Tôn Tĩnh Hương cầm lấy bức ảnh nhìn một lượt, bảo với Hứa Duy: - Đây là hình chụp nhanh, khả năng Trương Khác lái xe tới bãi, trực tiếp đi vào hậu trường làm đám chó săn chú ý, nên chụp được mặt bên .... Là chó săn báo nào? Đưa ảnh cho chúng ta trước có phải định bán không?

- Chúng ra giá 100 vạn. Hứa Duy đáp: - Bọn chúng chụp cả xe của Trương Khác rồi, nhưng hẳn không chụp được chính diện.

- Đúng là cần tiền không cần mạng. Trương Khác vỗ trán, khinh bỉ nói: - Thông báo cho phía cảnh sát nói tờ báo này có hiềm nghi liên quan với sự kiện quốc kỳ Indo cùng với tổng tiền, để cảnh sát thu lại coi ảnh là chứng cứ ....

Nghĩ thôi cũng thấy nguy hiểm, may mắn là sau buổi biểu diễn y trốn biệt trong phòng y tế xử lý vết thương, không lập tức theo đám Giang Đại Nhi tới khách sạn bán đảo mừng công, nếu không sợ hở ở chiếc áo chỉ sợ bị phát hiện ngay tại chỗ. Phóng viên săn tin giải trí Hong Kong đeo bám cực kỳ dai dẳng, dù có đem chuyện chiếc áo quốc kỳ ra giải thích, cũng chẳng giải thích được tin đồn, cuối cùng khiến thân phận của y bại lộ hoàn toàn trước công chúng. Chỉ có chó săn của một tờ báo chụp được ảnh, hơn nữa là một phần mặt bên, chuyện giải quyết rất dễ, thông qua cảnh sát đem chuyện chiếc áo quốc kỳ nói với chúng, nếu chúng còn dám viết bài bừa bãi cho bọn chúng táng gia bại sản.

Trương Khác ngồi trước bàn đọc thư, Đường Thanh mặc váy ngủ nằm trên đệm xem ảnh và bản thảo bài viết do phóng viên tuần san giải trí đưa tới, người còn không chịu an phận ngộ ngậy lung tung, hai chiếc chân xinh xắn co lên vung vẩy, váy ngủ kéo lên, lộ ra cặp đùi thon thả, cặp mông vênh lên đáng yêu, rồi đột nhiên quay người lại, đôi mắt đầy linh khí nhìn Trương Khác đang trả lời thư, nói: - Mình thấy bài báo này viết có lý lắm ....

Gần kết thúc live show, phóng viên tuần san giải trí canh ở cửa vào hậu trường, chính là để ôm cây đợi thỏ, bởi móc chuyện bên lề, Trương Khác đi xe đắt tiền xuất hiện, lại có nhiều vệ sĩ tháp tực, trực tiếp đi tới hậu trường, chẳng khác nào có đèn pha chiếu lên người. May mắn là Trương Khác xuống xe là đi thẳng vào hậu trường, chỉ bị chụp mặt bên, cho dù không có chuyện áo quốc kỳ phải đổi áo cho Giang Đại Nhi, tuần san giải trí cũng có thể đăng tin ” Phú hào trẻ thần bí xuất hiện ở hậu trường của live show ...” Rồi Giang Đại Nhi mặc áo sơ mi xuất hiện, làm phóng viên kia mừng phát điên, nếu hẳn trực tiếp cho đăng bài báo này, tuyệt đối là tin tức lớn của làng giải trí, bị kịch là hẳn tham lam muốn lấy tấm ảnh này đem tổng tiền để kiểm soát được nhiều hơn.

Bên này vừa thông báo cho cảnh sát, tên phóng viên định tổng tiền 100 vạn HKD kia liền mềm xuống, yêu cầu hòa giải riêng, đem cả phim và bản thảo bài viết giao ra, chuyện coi như tạm qua đi.

Tiệc mừng ở CLB Ảnh Loan Viên tới tận 3 giờ sáng mới kết thúc, Đường Thanh thuận tay đem ảnh chụp lẫn bài viết về phòng xem say xưa.

- Hả. Trương Khác mặt rất vô tội hỏi: - Sao lại có lý?

- Không cần sợ thế đâu, mình đâu có nói bạn và chị Đại Nhi thế nào. Đường Thanh cười khúc khích: - Hai người dù có muốn vụng trộm, cũng phải có cơ hội mà vụng trộm chứ! Bạn nghĩ mà xem bao nhiêu phóng viên theo dõi hai người ... Cô nàng gờ tấm ảnh lên, đắc ý lăm mình trên giường: - Ý mình nói chị Đại Nhi mặc sơ mi của bạn thực sự rất gợi cảm, trước kia chỉ thấy chị ấy xinh đẹp, không ngờ chị ấy có một mặt gợi cảm thế này, bạn phải xem bằng ghi hình live show để thấy khi đó hiện trường oanh động thế nào.

Trương Khác thảm thở phào, đứng dậy vận mình: - Mình quá quen rồi, không có cảm giác thần bí như fan hâm mộ bình thường, nghe giọng ca của cô ấy thiếu khoảng cách đánh giá chính xác, như Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng tới nay tranh hát với Đại Nhi, mình chẳng thấy họ hát kém hơn.

- Chị Đại Nhi thực ra rất đáng thương, nhất cử nhất động bị đám cho săn theo dõi, phải trở thành tình nhân của công chúng, lại phải giữ hình tượng ngọc nữ thanh thần ... Đường Thanh lại lần một vòng, nằm úp mình lên đồng chăn, mông chống lên đầu cắm xuống, chiếc váy ngủ màu lam qua mấy vòng lần lộn xộc xệch hết cả, mái tóc dài đen nhánh xoã trên lưng, bông bênh như một đám mây, bên dưới lơ mờ lộ ra làn da trắng ngà như ngọc, cặp đùi ngọc tròn trịa, dưới ánh đèn tỏa sức dụ hoặc mãnh liệt.

Trong ánh sáng phòng dịu dịu, thân thể mềm mại của tiểu thiếu phụ làm người ta phải phát cuồng, cong ra cong, tròn ra tròn, Trương Khác nhìn chiếc quần lót ôm lấy cặp mông vun cao của Đường Thanh cảm lòng không được, nhào bổ tới, ôm lấy cô.

Đường Thanh giật nảy mình, bờ mông cảm thụ được hạ thân của Trương Khác, vùng vẫy né tránh, cả hai lần lộn trên giường mấy vòng Đường Thanh mới chịu thua, còn cố lảng sang chuyện khác - Bác Tôn mở tiệc nhận chị Đại Nhi làm con nuôi, bạn có tham gia không?

- Bị chụp một lần còn chưa đủ à? Trương Khác đưa tay vuốt ve gò má trơn nhẵn non mịn của cô nàng, lại lấy ngón tay nghịch màng mi dài cong cong: - Bạn và Thịnh Hạ tới chơi là được rồi, loại bữa tiệc này tổ chức là để cho người ngoài xem, còn đặc biệt mời đám chó săn tham gia ..

Trương Khác không chỉ không tham gia bữa tiệc, còn đặc biệt bảo Phó Tuấn đổi xe mà y sử dụng ở Hong Kong, để xảy ra scandal cho đám chó săn tin đó theo đuổi chẳng phải cảm giác hay ho, xem ra lấy danh nghĩa Vệ Lan mua hải đảo tư nhân ở Châu Âu là quyết định chính xác.

- Không phải còn muốn thông báo đầu tư vào công ty của chị Tôn nữa phải không? Đường Thanh thăm đắc ý hỏi tiếp:

- Lấy danh nghĩa của thương vụ Cẩm Hồ đầu tư, anh Diệp cũng chẳng cần ra mặt, mình tới góp vui làm cái gì? Trương Khác khẽ nhún vai, Tôn Thượng Nghĩa là tổng giám đốc liên hợp của thương vụ Cẩm Hồ, phụ trách sự vụ huy động vốn của Cẩm Hồ ở ĐNÁ, Thế Kỷ Hoa Âm thực chất là công ty riêng của Tôn gia, tay trái với tay phải, thương vụ Cẩm Hồ trực tiếp đầu tư, chỉ đem bối cảnh của Thế Kỷ Hoa Âm công khai hóa mà thôi, thấy đôi mắt đen láy của Đường Thanh đảo lung tung hỏi: - Có phải cảm thấy vì chút chuyện nhỏ này mà đầu tư vào công ty của chị Tôn là chuyện bé xé ra to không?

- Không có. Đường Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh ngây thơ nhìn Trương Khác, thỏ thẻ nũng nịu: - Mình không hiểu, bạn phải dạy mình.

- Không chỉ đơn giản là đầu tư, còn muốn bước vào làng giải trí Hong Kong, kẻ sai phái giờ trò hôm nay, chẳng lẽ không biết đứng sau Thế Kỷ Hoa Âm là Tôn gia, là Cẩm Hồ? Ánh mắt của Đường Thanh làm Trương Khác người mềm nhũn, vuốt ve má cô nói: - Bọn chúng vẫn cả gan giờ trò, chẳng qua là vì tổng bộ của Thương vụ Cẩm Hồ mặc dù đặt tại Hong Kong, nhưng ảnh hưởng trực tiếp tới Hong Kong quá ít, những mối liên quan sau lưng lại không thể bày ra cho bọn chúng xem.

Trương Khác không tin đám chủ phía sau của Anh Vương, Vĩnh Nghiệp biết được người đứng sau lưng Thế Kỷ Hoa Âm là cháu trai Diệp Trần Dân còn dám giờ thủ đoạn đê hèn. Nhưng sức ảnh hưởng của ông sẽ dần giảm đi sau khi ông không làm đảm nhận chức phó chủ nhiệm văn phòng liên lạc TW.

- Ủ... Đường Thanh hiểu ra, gật đầu nói: - Đối với người dân bình thường mà nói thì làng giải trí là có ảnh hưởng lớn nhất, không chỉ Hong Kong mà nơi khác cũng thế ..

- Đúng vậy, đầu tư có lợi cho việc mở rộng ảnh hưởng của thương vụ Cẩm Hồ tại Hong Kong, tác dụng thực tế nhất của nó là sức thẩm thấu của thương hiệu, cái khác chưa nói, nếu có thể cướp hết nghệ sĩ của Anh Vương, để bọn họ đều sử dụng di động của chúng ta, lượng tiêu thụ của di động Ái Đạt ít nhất tăng thêm mấy chục phần trăm .... Trương Khác ba hoa theo thói quen: - Phim ảnh, ca khúc đều có thể gài quảng cáo vào, kiểu quảng cáo kín đáo này ảnh hưởng còn lớn hơn cả quảng cáo trực tiếp.

- Cút đi, chỉ biết đến tiền. Đường Thanh giảo hoạt quay người đi: - Mất cả hứng.

- Thế bạn muốn nghe chuyện gì? Trương Khác mút nhẹ vành tai mịn màng của cô, tay mò vào trong váy, vuốt ve cặp mông trơn mịn:

- Nghe chuyện nam nhân đằng sau còn hơn nghe chuyện đó. Đường Thanh quay người lại, nhìn thẳng vào mắt Trương Khác:

Trương Khác cười cười ngốc nghếch vỗ má Đường Thanh: - Thôi cởi áo đi ngủ đi.

- Hi hi. Đường Thanh lặn mình vào trong chăn, cuộn chặt không cho Trương Khác chui vào, trên người cô chỉ mặc mỗi cái váy, nếu cởi ra nữa chỉ còn cái quần lót nhỏ xíu thôi, cởi tới mức độ đó, Trương Khác chẳng chịu yên phận đi ngủ ...

1080. Chương 1082: Bóng Dáng To Lớn

Thiên hạ chẳng có bức tường nào không lọt gió, chuyện chiếc áo quốc kỳ Indo càng không thể không lan truyền trong làng giải trí Hong Kong, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc nhận Giang Đại Nhi làm con nuôi, tổ thái độ cực kỳ rõ ràng, kẻ nào dám dùng thủ đoạn đê hèn với con gái họ, sẽ nhận sự đối kháng tới cùng.

Ngoài ra, dù chuyện áo quốc kỳ không mò được tới kẻ đằng sau Anh Vương, Vĩnh Nghiệp, nhưng cục công an Hong Kong vẫn kiểm soát khác mỗi bọn chúng tới uống trà cảnh cáo một chút.

Trên bữa tiệc rượu bán công khai, Tôn Thượng Nghĩa còn đại biểu thương vụ Cẩm Hồ tuyên bố kế hoạch đầu tư vào Thế Kỷ Hoa Âm, như thế Thế Kỷ Hoa Âm không còn là công ty quản lý nghệ sĩ tư nhân nữa, mặc dù đầu tư tăng thêm rất hữu hạn, nhưng đại biểu cho Thương vụ Cẩm Hồ thông qua Thế Kỷ Hoa Âm chính thức bước vào sản nghiệp giải trí, còn tuyên bố hợp tác với các xí nghiệp truyền thông, dẫn tiền vốn của sản nghiệp giải trí truyền thông nội địa vào Thế Kỷ Hoa Âm.

Ảnh hưởng của cơn bão tài chính Châu Á, khiến thị trường phim ảnh của Hong Kong và ĐNÁ co lại, điện ảnh Hong Kong không còn trong thời kỳ hoàng kim nữa, mặc dù vẫn nạn vi phạm bản quyền ở trong nước nghiêm trọng, nhưng nhân vật có kiến thức trong nghề đều biết, sản nghiệp giải trí Hong Kong muốn phục sinh chỉ có cách dựa vào thị trường nội địa.

Anh Vương, Vĩnh Nghiệp là hai cự đầu làng giải trí Hong Kong, lúc này cũng đang khốn khổ vì bị ảnh hưởng của thị trường co hẹp, kinh tế đi xuống. Việc làm của Thương vụ Cẩm Hồ có nghĩa là đường vào thị trường nội địa của bọn chúng bị bít nghẹt, bọn chúng còn tiếp tục khốn khổ.

Phương pháp bóp cổ kẻ khác tốt nhất là đoạt nguồn tài nguyên của chúng, Anh Vương và Vĩnh Nghiệp đầu lại được Cẩm Hồ mới là lạ.

Chưa nói tới sức ảnh hưởng chính trị, riêng ba thương hiệu lớn Ái Đạt, Hương Tuyết Hải, Thịnh Hâm của Cẩm Hồ mỗi năm dùng quảng cáo trên một tỷ, từ mặt này mà nói, sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ với giới truyền thông trong nước ít ai bì kịp, huống hồ cổng web site tiếng Hoa lớn nhất thế giới do Cẩm Hồ trực tiếp không chế.

Chỉ cần Thế Kỷ Hoa Âm chiếm lấy con đường tiền vào thị trường nội địa, nghệ sĩ, công ty biểu diễn, điện ảnh Hong Kong muốn tiến vào nội địa, phải nhìn sắc mặt Thế Kỷ Hoa Âm, lúc đó đó thích đâm bẹp Anh Vương, Vĩnh Nghiệp hay không phải xem tâm tình ra sao.

Thượng tuần tháng 10, thương vụ Cẩm Hồ tuyên bố tin tức đầu tư vào Thế Kỷ Hoa Âm chỉ gây là chút gợn sóng ở Hong Kong, đừng nói tới bên ngoài. Nhưng chuyện Thương vụ Cẩm Hồ lớn tiếng đề xuất với Microsoft bán 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu với giá 900 triệu, gây xôn xao lớn, một số nhà kinh tế đứng ra nói thẳng đây chính là ảnh hưởng phản chiếu trực quan kinh tế internet đang bong bóng hóa.

Tây Thụy viên cùng Sư Tử viên là hai tiểu khu biệt thự cao cấp bên Lâm Giang Kiến Nghiệp, từ cửa sổ biệt thự nơi này nhìn về phía bắc, có thể nhìn thấy ánh đèn lấp lánh mê người phản chiếu dưới dòng nước Lâm Giang trong bóng đêm Kiến Nghiệp.

Lý Tại Thù ngồi trước cửa sổ, nhìn mặt nước mơ hồ, nghe tiếng nước sông vỗ lên bờ đá, bên bệ cửa sổ đặt báo cáo đánh giá chuyện Microsoft mua 30% cổ phần của Âm nhạc trực tuyến của viện nghiên cứu kinh tế Samsung.

Lý Hình Dư ngồi trên ghế sofa, đầu ghé vào gối, nhìn bản báo cáo đó, môi mím chặt.

Viện nghiên cứu kinh tế Samsung được công chúng Hàn Quốc công nhận là cơ cấu kinh tế xuất sắc nhất Hàn Quốc, Samsung thoát ra khỏi được cơn bão tài chính Châu Á chính là nhờ vào tác dụng hỗ trợ cực

lớn của nó. Samsung khai phát thị trường TQ không được thuận lợi như dự kiến, ngoại trừ điều chỉnh sản nghiệp, tổng bộ còn đưa ra một quyền định, là thành lập viện nghiên cứu kinh tế Samsung ở kiến nghiệp, để nghiên cứu vấn đề thị trường Trung Quốc một cách sâu hơn.

Lý Hình Dư sở dĩ nhủu mây ngồi đây là vì cô bị yêu cầu phải cống hiến cho Samsung, tham gia công tác ở viện nghiên cứu, chỉ có điều viện nghiên cứu đang xây dựng, cô có thể tạm thời làm biếng không tham dự.

- Tiểu thư Hình Dư đã xem báo cáo của tổng bộ chưa. Kim Nam Dũng bê cả phê tới, đưa cho cô một cốc.

- Ừm. Lý Hình Dư gật đầu, trong lòng cảm thấy rất khổ sở.

Biết làm sao được chứ, người ta thì anh chị em trong nhà tương thân tương ái, Lý Hình Dư rất ít cảm nhận được tình cảm đó của anh chị em trong nhà. Cha cô vốn từ rất lâu đã được bồi dưỡng làm người kế thừa, chuyện trước kia cô còn quá nhỏ chẳng nhớ lắm, nhưng năm 87 sau khi ông nội mất, cô đã đi học rồi, không khí quái dị trong gia tộc khi đó làm cô có ấn tượng rất sâu, giờ mọi người lại bắt đầu tranh đoạt vị trí người kế thừa.

Rốt cuộc Lý Tại Thù có mưu đồ gì, vì sao kiếm cơ nhất định muốn gia tộc ép mình làm việc ở viện nghiên cứu kinh tế? Chẳng lẽ định đem bất lợi ở thị trường Trung Quốc đẩy lên đầu kẻ khác sao sao? Chẳng lẽ để mình tham gia cơ mật thương nghiệp là mong đợi mình phản bội gia tộc sao?

Kim Nam Dũng thấy Lý Hình Dư buồn rầu ngồi im đó, cầm lấy báo cáo lật xem, thấy không khí hơi ngột ngạt, định kiếm đề tài lãng đi, nhưng nghĩ rồi lại thôi, chăm chú đọc nốt bộ phận bản báo cáo chưa xem.

Cẩm Hồ đưa ra đề nghị tham lam với Microsoft làm bên ngoài bàn tán ầm ĩ, viện nghiên cứu kinh tế Samsung mau chóng tiến hành đi sâu điều tra vụ này.

Ái Đạt năm 97 thừa cơ cơn bão tài chính Châu Á mua Âm nhạc toàn cầu của một công ty Nhật với giá chưa tới 1 triệu USD, sau đó ESS tiếp tục đầu tư thêm 20 triệu USD phát triển.

Cuối năm 98, Toshiba và C-Cube liên hợp đầu tư 60 triệu vào Âm nhạc toàn cầu lấy 30% cổ phần, một mặt là để Âm nhạc toàn cầu hoàn toàn không lo thiếu vốn phát triển, mặt khác trói chặt ba doanh nghiệp lớn Iplayr vào Âm nhạc toàn cầu.

Năm ngoái khi Toshiba và C-Cube chấp nhận cái giá Cẩm Hồ đưa ra cho 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đã khiến người trong nghề cảm thấy khó tin. Nhưng suy nghĩ từ góc độ có lợi cho tiêu thụ Iplayr nên chấp nhận chuyện Cẩm Hồ bắt chẹt nhỏ nhỏ, nếu không để Cẩm Hồ bắt chẹt, tương lai càng tổn thất nhiều hơn, nên không phải là khó tưởng tượng.

Chưa tới một năm cũng 30% cổ phần đó thôi lại được ra giá gấp 15 lần, Lý Tại Thù không biết lúc này cao tăng Toshiba, C-Cube đang mừng thầm trong lòng hay là lau mồ hôi mũi.

Nếu Microsoft chấp nhận cái giá này, có nghĩa là sau 2 năm đầu tư, Cẩm Hồ thu được siêu lợi nhuận gấp gần 150 lần.

Lý Tại Thù đứng nhìn mặt sông, không nói trong một thời gian rất dài, một phần vì tâm lý phản kháng của Lý Hình Dư, một phần vì con số kinh tế trong báo cáo làm tâm tình hấn rất nặng nề ... Báo cáo này tựa hồ chỉ ra rằng, trong những ngôi sao mới đang lên của giới kinh doanh toàn cầu, hấn còn lâu mới được xếp vào trong nhóm nhỏ ưu tú đó.

Kim Nam Dũng không nói lời nào, khi bên ngoài đa phần cho rằng sự tham lam của Cẩm Hồ sẽ chọc giận Microsoft thì báo cáo viện nghiên cứu Samsung lại đưa ra kết luận :” Cái giá 900 triệu USD không phải thái quá.”

Báo cáo chỉ ra: Năm nay ở Châu Âu, Bắc Mỹ, Nhật Hàn không ngừng khơi lên cơn bão bản quyền đã quyết định không gian trưởng thành của Âm nhạc toàn cầu.

Mặc dù các nhà phá hành truyền thống cũng thu được tiến triển mang tính quyết định, khiến trang web cung cấp âm nhạc miễn phí ở các quốc gia phát triển thu hợp, khu vực đó lại là thị trường trọng tâm hiện tại của Iplayr, cho nên hạn chế nghiêm trọng sự tăng trưởng của Iplayr, nhưng do kỹ thuật Flash memory ngày càng hoàn thiện, khiến Iplayr có không gian giảm giá lớn, nên thực tế việc tiêu thụ Iplayr không hề ảnh hưởng lớn như tưởng tượng.

Chỉ có điều lúc này mọi người đều rất hưởng thụ mức lợi nhuận lớn, nên không vội điều chỉnh giá mà thôi. Trong báo cáo chỉ ra, chỉ cần Iplayr hạ giá 1/3, lượng tiêu thụ sẽ đạt tới mức tối cao trước cơn bão bản quyền.

Là một trong ba nhà cung ứng Flash Memory hàng đầu, kỹ thuật này phát triển tới giai đoạn nào, tất nhiên Samsung nắm rất rõ.

Lúc này giá một chiếc Iplayr cả Cẩm Hồ bán tại Bắc Mỹ có giá 699 USD, nếu giá giảm xuống tới 300 USD, cũng không lỗ.

Cẩm Hồ nắm quyền chủ động khá lớn, Cẩm Hồ có thể giảm mạnh giá tiêu thụ Iplayr, kích thích thị trường phần cứng tăng trưởng, hi sinh lợi nhuận phần cứng để Âm nhạc toàn cầu có không gian tăng trưởng lớn hơn, giá cổ phiếu của Âm nhạc toàn cầu tất nhiên sẽ thuyền lên theo theo nước.

Các doanh nghiệp sản xuất máy nghe nhạc số, trong đó bao gồm cả Samsung trong đó đều không hi vọng giá phần cứng giảm mạnh để tăng trưởng thị trường, trong thời gian ngắn không thể lấy số lượng bù lại lợi nhuận đáng có, hơn nữa trong giao dịch của Cẩm Hồ của Iplayr còn cả cấp quyền kỹ thuật Iplayr, có nghĩa là một khi Cẩm Hồ và Microsoft đạt thành hiệp nghị, thị trường phần cứng Iplayr lại xuất hiện thêm một con cá mập lớn tới tranh ăn.

Mặc dù Microsoft còn chưa thể hiện khả năng ở thị trường phần cứng, nhưng trên toàn thế giới có doanh nghiệp điện tử tiêu dùng nào xem thường sự khuếch trương của Microsoft.

Mọi quyền chủ động đều nắm trong tay Cẩm Hồ, Samsung, Toshiba, C-Cube đều chăm chăm nhìn vào Cẩm Hồ, xem Cẩm Hồ cân nhắc lợi ích ra sao.

Dù thế nào Toshiba và C-Cube còn đỡ một chút, bọn họ có cổ phần ở Âm nhạc toàn cầu, ít nhất tổn thất lợi nhuận ở phần cứng, có thể bù đắp bằng giá trị cổ phần tăng lên.

Kim Nam Dung đứng suy ngẫm về những điểm mấu chốt trong vụ này, vậy là chỉ có Samsung thành đứa con không mẹ, tổn thất lớn từ lợi nhuận tiêu thụ phần cứng mà chẳng có cái gì bù vào.

Qua một năm nỗ lực, lượng tiêu thụ Iplayr toàn cầu của Samsung vượt qua C-Cube đứng vào vị trí thứ ba có tác dụng gì? Khi Cẩm Hồ dung hợp mô hình tiêu thụ phần cứng và mạng, Samsung chỉ chú tâm vào phần cứng, đã định sẵn bọn họ vĩnh viễn ở vào địa vị bị động.

Lý Tại Thu đột nhiên quay đầu lại, Kim Nam Dung giật nảy mình, thấy mắt hần sáng lên, quên cả hỏi hần nảy ra ý tưởng gì.

- Chuyện Microsoft tiến vào chúng ta không thể ngăn cản được nữa, so với hệ họ hợp tác với Cẩm Hồ, vì sao chúng ta không chủ động một chút. Lý Tại Thu nói đầy khí phách, siết chặt nắm đấm vào bàn tay còn lại, nhìn quy mô thị trường của Iplayr mỗi ngày một lớn, cảm giác sợi giây thừng Cẩm Hồ thắt trên cổ càng ngày càng chặt.

- Phục chế Âm nhạc toàn cầu sao? Kim Nam Dung hỏi lại.

- Mặc dù có hơi khó khăn, nhưng thế nào cũng tốt hơn chúng ta bị Cẩm Hồ siết cổ, Microsoft bị Cẩm Hồ bắt chẹt 900 triệu. Lý Tại Thu nói chắc chắn.

- Nếu chúng ta hợp tác với Microsoft, Cẩm Hồ liền chủ động giảm giá với Microsoft thì sao? Kim Nam Dung liếc nhìn Lý Hình Dư.

Lý Hình Dư mím môi không nói chuyện, cô chỉ vờ suy nghĩ để không khí không quá gượng gạo.

- Cẩm Hồ mà chủ động giảm giá, với chúng ta mà nói chỉ có lợi mà không có hại. Lý Tại Thu càng nói càng tự tin: - Lợi nhuận từ chuyển nhượng cổ phần giảm thiểu, Cẩm Hồ sẽ không thể giảm lợi nhuận tiêu thụ phần cứng quá nhiều, sẽ phải hoãn lại quá trình giảm giá Iplayr. Khiến Cẩm Hồ thu được ít tiền hơn, nói thế nào cũng không phải là một chuyện xấu.

Kim Nam Dung cảm thấy Lý Tại Thu nói rất có lý, nhưng chuyện như thế thì quá đơn giản, chẳng lẽ Cẩm Hồ khi ra giá cao thế, không suy tính tới khả năng chọc giận Microsoft khiến bọn họ thừa cơ sao? Những thứ nghĩ không thấu thì đành chịu, chỉ có thể căn cứ vào tình hình phán đoán sự việc, hơn nữa bọn họ cũng

chỉ có thể đề xuất ý kiến với tổng bộ, tổng bộ có tiếp nhận hay không là chuyện khác, tổng bộ mà tiếp nhận, quá nửa cũng sẽ do công ty ở Mỹ chấp hành.

Kim Nam Dung chỉ thắc mắc không biết Trì Tá Tú Tàng có suy nghĩ gì về việc này?

~o0o

~~Trì Tá Tú Tàng cũng đang ở Kiến Nghiệp, hẳn được mời tới tham gia lễ hoàn công công trình chủ thể NEC Hoa Hạ tại kiến nghiệp.

Thị trường tinh viên Châu Á còn chưa tới lúc hồi sinh, trừ số ít nhà máy tinh viên có thể no bụng, như NEC ngay nhà máy ở Nhật sản năng còn dư thừa tất nhiên không phân chia nghiệp vụ cho phía bên này, đại đa số mọi người đều cho rằng NEC Hoa Hạ nên tạm hoãn đi vào sản xuất tránh thua lỗ lớn.

Trì Tá Tú Tàng vốn không muốn xuất hiện trong buổi lễ này, nhưng nếu hẳn không ra mặt cổ vũ cho NEC Hoa Hạ, không biết nó sẽ còn bị Trung Tinh Vi Tâm áp chế tới mức độ nào.

Hắn nhận được tin tức, chính quyền Mỹ cũng hi vọng sớm thúc đẩy Trung Quốc gia nhập WTO để đạt thành hiệp nghị Trung Mỹ, chính quyền Mỹ hi vọng Trung Quốc có nhượng bộ nhiều hơn trong việc mở cửa thị trường nội địa, vì rất có khả năng bọn họ nói lỏng tiêu chuẩn TI chuyển nhượng kỹ thuật cho Trung Tinh Vi Tâm.

Đây là cục diện mà các doanh nghiệp điện tử Nhật Bản, Đài Loan, Hàn Quốc không muốn nhìn thấy.

Một khi việc chuyển nhượng kỹ thuật qua được sự thẩm tra của chính quyền Mỹ, trình độ chế tạo của Trung Tinh Vi Tâm trong thời gian ngắn tăng thêm hai bậc, mà Cẩm Hồ đứng sau mấy năm qua có tốc độ trưởng thành kinh người như thế, gần như có thể khẳng định, một khi chuyện chuyển nhượng kỹ thuật này được thông qua, sẽ ảnh hưởng toàn bộ sản nghiệp điện tử ở Châu Á. Một số cơ sở sản nghiệp của Nhật Bản, Hàn Quốc, Đài Lan bị ép phải di chuyển sang có chi phí lao động thấp hơn, nguồn nhân lực phong phú hơn, như Trung Quốc, Việt Nam...

Bất kể là góc độ hiện thực hay là ân oán cá nhân, Trì Tá Tú Tàng đều muốn thúc đẩy NEC Hoa Hạ đi vào sản xuất.

Nec Hoa Hạ có lỗ hay không hẳn cũng chẳng quan tâm, phía Nhật đâu phải gánh tổn thất gì, nếu NEC Hoa Hạ thua lỗ, Trung Tinh Vi Tâm lãi lớn, hẳn cũng chẳng lo nó bị Cẩm Hồ thôn tính, vì hẳn hiểu quan viên Trung Quốc, vì thể diện bọn họ nhất định bắt NEC Hoa Hạ cầm cự, nói cho cùng có thua lỗ cũng có phải là đám quan viên đó móc túi ra bù đầu, thiệt hại là của người dân Trung Quốc.

Mang cái thâm tư như thế, Trì Tá Tú Tàng phô trương tới tham gia lễ hoàn công, còn kéo cả một vài nhân vật trọng yếu của NEC tới, nhiệt tình điều hòa giữa các bên, để NEC hứa sẽ đưa một số đơn đặt hàng của NEC cho NEC Hoa Hạ, thế nào cũng phải để chúng ném được chút mật ngọt.

Trước khi lên máy bay tới Kiến Nghiệp thì Trì Tá Tú Tàng mới hay tin về đề nghị tham lam của Cẩm Hồ với Microsoft, lúc đó hẳn sững sờ, không hiểu vì sao Cẩm Hồ dám nói ra cái giá đó, tới Kiến Nghiệp hai ngày, tập trung nguồn tin các nơi lại, mới làm rõ ràng được.

Chính vì đã hiểu rõ cho nên mới càng đau đầu, lúc tham gia lễ diễn của NEC Hoa Hạ, mặc dù Trì Tá Tú Tàng miệng cười, nhưng mày nhíu chặt.

20 năm qua, thị trường máy nghe nhạc cầm tay luôn là thiên hạ của xí nghiệp điện tử Nhật, tính tổng số máy mà Sony tiêu thụ được trên toàn cầu cho tới nay đã gần 200 triệu chiếc.

Sony có thể leo lên ngai vàng sản nghiệp điện tử tiêu dùng toàn cầu là nhờ cống hiến cực lớn của máy nghe nhạc cầm tay.

Trước khi Cẩm Hồ đưa ra Iplayr, xí nghiệp điện tử Nhật Bản chưa bao giờ suy tính tới khả năng một doanh nghiệp nào nước ngoài có thể xen vào thị trường này, đầu năm 98, khi Cẩm Hồ đưa Iplayr vào thị trường Nhật, trừ Toshiba, tất cả doanh nghiệp Nhật đều không thèm để ý.

Toshiba kết minh với Cẩm Hồ cũng chẳng làm bọn họ thay đổi thái độ, tới cuối năm 98, khi tổng lượng tiêu thụ Iplayr ở Bắc Mỹ vượt qua MD, các xí nghiệp Nhật mới cuống lên.

Iplayr có thể quét khởi nhanh chóng, có liên quan tới việc tải được âm nhạc miễn phí trên mạng, Sony và các doanh nghiệp khác nhìn rõ điều này, nên muốn ra tay từ phương diện đó để văn hồi cục diện.

1081. Chương 1083: Vì Sao Dám Hét Giá 900 Triệu?

Sony là một trong bốn nhà phát hành âm nhạc lớn trên thế giới, cấp quyền tiêu thụ âm nhạc bản quyền cho Âm nhạc toàn cầu cũng là âm nhạc thuộc sở hữu của Sony, vì thế mà Sony không tiện ra mặt kiện Cẩm Hồ xâm phạm bản quyền, RIAA là đại biểu tốt nhất. Chẳng ngờ, tưởng lấy RIAA có thể dọa Cẩm Hồ rút lui khỏi Bắc Mỹ, vậy mà các doanh nghiệp kinh doanh trên internet thế lực tư bản mới lại ngả theo phía Cẩm Hồ, khiến danh tiếng của thương hiệu Idea tăng vọt, lượng tiêu thụ Iplayr tăng lên theo, từ tháng 3 lượng tiêu thụ máy nghe nhạc của doanh nghiệp Nhật bắt đầu có sụt giảm nhỏ.

Sony và RIAA cuống cả lên, điều chỉnh sách lược, đem kiện cáo xâm phạm bản quyền chĩa vào các doanh nghiệp cung cấp nguồn âm nhạc miễn phí, không chỉ RIAA, Sony có thể quang minh chính đại ra trận, phát động hơn 10 vụ kiện ở Nhật.

Lần này thì bọn họ đánh đúng chỗ rồi, sau khi nguồn cung âm nhạc miễn phí giảm mạnh, lượng tiêu thụ Iplayr đang tăng vọt tạm thời chững lại.

Trì Tá Tú Tàng hiểu rõ ngọn ngành toàn bộ sự việc này, còn dùng thế lực của Mitsui ngầm hỗ trợ, nhìn thấy lượng tiêu thụ của Iplayr bị trấn áp, bọn chúng đều cho rằng trận chiến đầu tiên đã thắng.

Trung Thôn Dụ Chi người ra mặt cho phía Sony ở việc này thì nhìn sự việc theo lập trường Sony, Trì Tá Tú Tàng xen lẫn ân oán cá nhân. Ai ngờ khoái cảm chiến thắng chưa duy trì được một tháng đã bị đánh tan, phát hiện ra thắng lợi chỉ là nhảm tưởng.

Áp chế được lượng tiêu thụ của Iplayr, nhưng các trang web âm nhạc trực tuyến bị Sony thanh trừng, khiến giá trị thị trường của Âm nhạc toàn cầu tăng vọt, đó mới là chỗ dựa căn bản để Cẩm Hồ dám lớn tiếng báo một cái giá không tưởng với Microsoft, tính ra Cẩm Hồ phải cảm hơn Sony nhiều.

Từ đầu tới cuối Cẩm Hồ đều hưởng lợi lớn, nghĩ thấu điều này, Trì Tá Tú Tàng uất tới hộc máu.

Điều đầu tiên Trì Tá Tú Tàng nghĩ tới cũng là phá hỏng giao dịch giữa Cẩm Hồ và Microsoft, Toshiba và Samsung tham dự trận doanh của Iplayr đã khiến doanh nghiệp Nhật mất đi ngôi vương ở thị trường máy nghe nhạc cầm tay rồi, giờ có thêm Microsoft chẳng phải mọi nỗ lực trước kia của hắn đều uổng phí?

Trong mắt Trì Tá Tú Tàng, Cẩm Hồ quét khởi 5 năm qua hoàn toàn là được hưởng bóng mát từ cây đại thụ TI, chưa nói đâu xa, không có TI, Trung Tinh Vi Tâm muốn bằng vào năng lực của mình nâng cao trình độ chế tạo tinh vién mất 10 năm nữa, nếu để Cẩm Hồ dựa vào được Microsoft, còn khủng khiếp tới cỡ nào?

Kết thúc buổi lễ, mọi người hàn huyên qua loa rồi chuẩn bị qua cầu.

Lúc tới đây, Vương Hải Túc theo đằng sau, xe phải đỗ ngoài bãi; khi rời đi, phải nhường các quan viên và đại biểu phía Nhật đi trước, hắn ngồi trong xe, nhìn từng chiếc xe nối đuôi nhau đi qua.

Lúc này Vương Hải Túc mới chú ý tới phía trước là cơ sở sản xuất màn hình LCD của Cẩm Hồ, khởi động xe, theo đoàn xe qua Nhị Kiều, còn có thể nhìn thấy một góc của Trung Tinh Vi Tâm, quay đầu lại đằng sau, chỉ có vài cỗ xe đi sau mà, bất kể nói thế nào thì mình cũng đã chen chân vào hàng ngũ những người thực sự thao túng thế giới này rồi, hắn nghĩ như thế.

Di động trên bảng điều khiển rung lên, Vương Hải Túc cầm lấy xem, là điện thoại của Lâm Tuyết.

- Anh cùng tôi tới sân bay tiễn người, Trì Tá Tú Tàng hôm nay không rời Kiến Nghiệp, thư ký của hắn gọi điện, nói muốn gặp nhau tối nay ...

Ở Kiến Nghiệp số người Nhật thường trú lên tới 12000 người, vì thế ngõ Trường Thanh có rất nhiều club, quán bar, quán rượu kiểu Nhật, hết sức phồn vinh.

Nơi này thường chỉ tiếp khách Nhật, hoặc là khách do người Nhật mời, Tạ Kiếm Nam đỗ xe trước quán rượu Tiên Thai, bảo lái xe đỗ xa xa một chút, nhìn thấy đám gái gọi dựa hai bên cửa dùng thứ tiếng Nhật không sôi chào hỏi, hắn cau mày lại.

- Xin lỗi, nơi này không tiếp đãi người Trung Quốc ... Tên giám đốc tựa hồ nhìn thấu thân phận của hắn, chạy ra ngăn cản.

Tạ Kiếm Nam muốn quay người bỏ đi ngay, so với người Nhật Bản, cái bản mặt dám nô tài Trung Quốc này càng làm người ta căm ghét hơn, hắn hít một hơi lấy lại bình tĩnh, thông thả nói: - Tôi là khách Trì Tá Tú Tàng mời tới đây. Hắn cố ý gọi thẳng tên chứ không dùng cách xưng hô tôn kính.

- A, là khách của ngài Trì Tá. Tên giám đốc nhiệt tình hẳn lên: - Tôi dẫn anh tới đó.

Tạ Kiếm Nam cởi giày trước cửa phòng bao, nhân lúc đó quan sát người trong phòng, Lâm Tuyết, Vương Hải Túc, Chu Hưng Đông, cả Nghiêm Văn Giới không tham gia buổi lễ ban sáng cũng có mặt, không hiểu hắn tới lúc nào. Bên phía Nhật Bản có Trì Tá Tú Tàng, Tiểu Trạch Hùng của NEC, Trung Thôn Dụ Chi củ Sony, toàn là khuôn mặt quen thuộc. Trì Tá Tú Tàng không rời Kiến Nghiệp mà ở lại mời tiệc mọi người, đúng là khiến người ta phải nghi ngờ.

Tạ Kiếm Nam đi vào nói: - Có chuyện đột xuất nên tới trễ, xin lỗi mọi người.

- Chúng ta bắt đầu thôi. Trì Tá Tú Tàng vỗ tay, rèm cửa trong phòng vén lên, một hàng thiếu nữ mặc kimono đi vào, tới bên từng người dùng tiếng Nhật chào hỏi, rót rượu.

Tạ Kiếm Nam đưa chén rượu trên môi, nhưng mắt quan sát người ngồi quanh: Đều là những kẻ bị khả năng hợp tác giữa Cẩm Hồ và Microsoft dọa cho sợ vỡ mặt?

Tạ Kiếm Nam lại nhìn Chu Hưng Đông, tên hoàn khổ kinh thành tới Kiến Nghiệp này đang cau mày, hắn đang nghĩ gì không biết?

Khoa Vương muốn tồn tại bị ép phải chấp nhận việc NEC và Hoa Hạ đầu tư, lúc này Chu Hưng Đông đại biểu Hoa Hạ đảm nhận vị trí BQT của Khoa Vương.

Có phục vụ tiếp rượu ở đây, theo thông lệ mọi người chỉ uống rượu, tán chuyện gió trăng không nói chuyện khác.

Tạ Kiếm Nam thực sự nghĩ không thông vì sao NEC Hoa Hạ lại vội đi vào sản xuất, hoàn cảnh ác liệt như thế, đi vào sản xuất cũng có nghĩa là lỗ lớn, Trung Tinh Vi Tâm cũng nhờ Cẩm Hồ cung cấp thị trường nội địa cho nên mới đứng vững chân được.

Chu Hưng Đông thấy Tạ Kiếm Nam nhìn mình, cười miễn cưỡng, giơ ly rượu lên mời.

Hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật giữa Cẩm Hồ và TI luôn là tiêu điểm mọi người chú ý, NEC Hoa Hạ đi vào sản xuất, trừ được Trì Tá Tú Tàng hứa giải quyết đơn đặt hàng, nguyên nhân cốt tử là nằm ở đó. Khi cái hiệp nghị kia được chính quyền Mỹ thông qua, có nghĩa là cánh cửa phong tỏa kỹ thuật đã hé mở, Hoa Hạ NEC muốn có được kỹ thuật cùng quy cách từ Nhật cũng không khó, tới lúc đó Trung Tinh Vi Tâm có kỹ thuật của TI, NEC Hoa Hạ có kỹ thuật của xí nghiệp Nhật, TW sẽ ngã về phía ai là chuyện quá hiển nhiên.

Cho nên NEC Hoa Hạ nhất định đánh liều tiến tới, nếu không đến lúc đó lấy cớ gì để cướp được ưu đãi chính sách ngả về phía Trung Tinh Vi Tâm.

Không có ưu đãi chính sách, Trung Tinh Vi Tâm dù có được kỹ thuật của TI thì cũng lấy gì huy động vốn xây nhà máy mới.

Tuy nói thị trường chip cơ sở đang sa sút, nhưng các doanh nghiệp chip có thực lực của Âu Mỹ đều nhân cơ hội đáy vực này khuếch đại sản lượng, làm chi phí chế tạo không ngừng tăng lên. Trung Tinh Vi Tâm muốn đầu tư một nhà máy chế tạo chip 25 micron, hiện 1.4 tỷ USD là đủ xây dựng 6 dây chuyền, sản xuất, sang năm sau 1.4 tỷ USD chỉ đủ xây 4 dây chuyền chính sách thôi.

Trung Tinh Vi Tâm lại liên một lần có 2 kỹ thuật lớn từ TI, chi phí còn tăng vọt.

Không có chính sách TW hỗ trợ, tỉnh Đông Hải dù có dốc toàn lực hỗ trợ Cẩm Hồ cũng chẳng giúp được mấy.

Tổng quy mô vốn vay tỉnh Đông Hải năm 98 còn chưa tới 70 tỷ, nơi cần hỗ trợ vốn quá nhiều, cho dù có tiền dư cũng phải ưu tiên liên hợp tỉnh Giang Nam hỗ trợ cảng Đông Sơn, cho hạng mục siêu cấp cơ sở sản xuất sắt thép có sản lượng 14 triệu tấn.

Vì nhắm trúng vào điểm yếu của Cẩm Hồ về huy động vốn, nên Hoa Hạ mới liều mình thúc đẩy NEC Hoa Hạ đi vào sản xuất.

Chỉ tiếc rất tiếc kể có tình vi đến đâu cũng không theo kịp tình thế thay đổi, đó là khả năng hợp tác giữa Cẩm Hồ và Microsoft....

Theo kế hoạch định sẵn, hôm nay về Bắc Kinh, nhưng được Trì Tá Tú Tàng thông báo tụ họp, xem có biện pháp gì kiềm chế Cẩm Hồ, cứ để Cẩm Hồ đi lên thế này, cuộc sống của bọn chúng sẽ ngày một khó khăn.

Chu Hưng Đông biết vì sao Nghiêm Văn Giới lại ngồi đây, cơ sở sản xuất sắt thép 14 triệu tấn kia sẽ trực tiếp cạnh tranh mạnh mẽ với tập đoàn sắt thép Văn Chu thuộc hệ Hoàn Tín, Nghiêm Văn Giới càng hi vọng nhìn thấy Cẩm Hồ sa lầy vào thiếu hụt tài chính, làm trì hoãn xây dựng cơ sở sản xuất sắt thép này, như thế mới hợp tâm ý của hắn.

Không ngờ Cẩm Hồ dám há miệng đòi 900 triệu USD của Microsoft, điều này làm người ta nghe thôi đã giật mình.

Nghiêm Văn Giới ngoại trừ cảm thấy khó tin, một mặt khác cũng nghĩ, điều này chứng minh, công nghệ mới ở mặt thao tác vốn có thể làm nên chuyện lớn.

Trước đó ai ngờ Cơn Đẳng Online vận hành thua lỗ lên sàn giao dịch Nasdaq giá trị tăng lên tới 1.2 tỷ USD, ai mà tin Amzon luôn thua lỗ giá trị có thể tăng lên tới 30 tỷ USD? So với giá trị của Amzon, tựa hồ cái giá của Cẩm Hồ đưa ra không phải là quá.

Nghiêm Văn Giới nghĩ, chẳng lẽ bước tiến của mình còn quá nhỏ?

~~oOo

~Cao Khoa Khoa Vương mua một tòa nhà 12 tầng xây dựng ở bờ đông Yến Quy Hồ làm trung tâm nghiên cứu thiết kế.

Từ trung tâm đi ra, có một con đường dài men hồ, đi bộ chừng 7 - 8 phút là có thể về Yến Viên.

Ở Kiến Nghiệp Trần Tĩnh thích sáng sớm đi qua con đường rợp bóng cây nay tới công ty, rồi chụp tối lại đi về Yến viên, dưới ánh trăng êm dịu, đi trong không gian xanh u tĩnh này, cảm giác hết sức dễ chịu.

- Cẩm Hồ thực sự ra giá 900 triệu với Microsoft sao? Trần Tĩnh quay đầu nhìn Trương Khác hỏi:

- Microsoft béo mồm như thế, lại tự tới tận cửa, không há miệng ngoạm một miếng, chẳng phải có lỗi với chú Bill sao? Trương Khác đùa:

Trần Tĩnh nhướn miệng cười: - Thật là có cướp tiền cũng đâu thể cướp như thế chứ.

- Ra giá trên trời, trả giá dưới đất thôi, làm thế này là để một số kẻ nhốn nháo, ai thực sự tin Microsoft đồng ý với cái giá chúng tôi đưa ra?

- Bản thân anh cũng không tự tin sao? Trần Tĩnh đầu hơi ngoẹo sang, trước mặt Trương Khác cô không còn cần che dấu những động tác của cô gái nhỏ nữa, trong bóng đêm u mê, đôi mắt sáng thật quyến rũ, cánh môi như cũng ánh lên sắc thái hồng nhuận mời gọi.

- Tự tin phải xem là nói từ phương diện nào chứ. Trương Khác vòng tay sau lưng vừa đi vừa thoải mái nói:
- Từ lập trường của chúng tôi mà nói thì đúng là quá tham lam, hơn nữa kẻ muốn phá hoại thành công sau cũng nhiều, hi vọng thành công rất mong manh, nhưng cô đã bảo giờ suy nghĩ ở dưới góc độ của chú Bill chưa?

- Chú Bill? Trần Tĩnh thấy Trương Khác xưng hô với Bill Gate như thế thì không nhịn được cười, thích thú học theo: - Vậy chú Bill sẽ nghĩ gì?

- Một số nhà kinh tế học đang hô hào cảnh giác với kinh tế internet có vấn đề bong bóng hóa nghiêm trọng, Microsoft hẳn cũng có đánh giá tương quan rồi, chú Bill đâu phải là người bị bong bóng internet làm đầu

óc mê muối, nếu không Microsoft đâu có địa vị bá chủ ngày hôm nay. Trương Khác hỏi lại: - Microsoft lựa chọn thời cơ này tiến vào thị trường điện tử tiêu dùng, cô thử đoán xem, rốt cuộc bọn họ xuất phát từ suy tính gì?

Có người đi qua bên cạnh, Trần Tĩnh nhường đường, đi gần thêm Trương Khác thêm một chút, thế rồi không nỡ trở lại vị trí cũ nữa, gần như ngửi thấy mùi mồ hôi nam nhân, cảm giác được hơi thở của Trương Khác phả lên môi mình, chỉ muốn tới gần hơn chút nữa, ôm cánh tay y, nép mình bên cạnh như Đường Thanh hay làm, nhưng lúc này người ra ngoài tản bộ rất đông, chỉ đành kiềm chế, bàn việc một cách nghiêm chỉnh: - Một con quái vật khổng lồ mỗi năm lãi ròng lên tới 8 tỷ USD, trong đầu nghĩ cái gì làm sao mà tôi đoán được? Nếu tôi đoán, tôi nói 900 triệu USD với Microsoft chỉ như cọng lông.

Trần Tĩnh bề ngoài tỏ vẻ nghiêm túc, bên trong càng muốn giả ngốc, lời nói rất trẻ con.

Trương Khác mỉm cười, tầm mắt dừng ở sống mũi thẳng xinh xinh của cô, “bệnh cũ” tái phát cúi đầu nhìn vào chỗ không nên nhìn của con gái nhà người ta, qua chiếc áo sơ mi mềm, y có thể nhìn thấy hai gò núi tròn căng đầy dụ hoặc, dù cách lớp áo mỏng đường nét lung linh đó vẫn hết sức sống động. Muốn đưa tay ra nắm tay Trần Tĩnh, nhưng không nắm được, từ chỗ rẽ có một vợ chồng tản bộ buổi tối bên hồ đi tới, hần thuận tay đưa lên sờ mũi, khoan khoái trước ngực: - Cả hệ thống sản nghiệp của Microsoft cơ bản ở trong hoàn cảnh ứng dụng kín, phần mềm của Microsoft gần như chỉ hoạt động trên HĐH Windows, nghiệp vụ trình duyệt web, MSN chỉ có thể coi là nghiệp vụ phụ. Bọn họ tiến vào thị trường máy nghe nhạc số và thị trường âm nhạc, hoặc là dùng ưu thế HĐH windows phát triển sản phẩm phụ kiếm lợi, hoặc phát triển sản phẩm mới củng cố địa vị thống trị của HĐH Windows. Không có khả năng đột nhiên phá vỡ hoàn cảnh ứng dụng khép kín vốn có tiền vào thị trường mới.

Trần Tĩnh hơi cong môi, suy nghĩ rồi nói: - Anh nói việc này có tác dụng xúc tiến địa vị lũng đoạn của HĐH Windows.

- Có khả năng này. Trương Khác gật đầu: - Ở lĩnh vực âm tần, MP3 chiếm địa vị tuyệt đối, mặc dù chúng ta biết định dạng âm nhạc này không phải phương án tối ưu, nhưng ai muốn phát triển định dạng thay thế nó lại không phải chuyện đơn giản. Từ người dùng quen thuộc, nó cũng dính líu tới quá nhiều tập đoàn lợi ích, tôi nghĩ dù là Microsoft có muốn phổ biến định dạng nhạc mới, cũng rất khó.

Trần Tĩnh mắt sáng lên, đưa tay ra vén mái tóc: - Buổi chiều buồn ngồi tán gẫu với Từ Gia, vì sao 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đáng giá 900 triệu USD, chúng tôi tính tải một bài hát 99 xu, trong đó 60 xu trả cho doanh nghiệp cấp phát, còn lại chỉ có 39 xu, trong đó 20 xu là lợi nhuận thuần, tính trung bình mỗi năm một người tải 50 bài hát, Âm nhạc toàn cầu nếu phát triển tới 10 triệu người dùng ... Giả bộ thở dài: - Tiền trên đời bị Cầm Hồ cướp hết rồi sao ấy ..

Hiện số hộ dùng Âm nhạc toàn cầu còn có khoản cách không nhỏ mới được 1 triệu, cho dù không gian trưởng thành rất lớn, 30 % cổ phần hết giá 900 triệu hơi quá đáng. Thực tế Cầm Hồ trói buộc Iplayr vào Âm nhạc toàn cầu, thực tế có điều kiện ở lĩnh vực âm nhạc internet, có thể khai phát định dạng âm nhạc mới hoàn toàn thay thế địa vị của MP3. Tài nguyên internet luôn chảy từ lĩnh vực thu phí sang lĩnh vực miễn phí, chỉ cần Âm nhạc toàn cầu chiếm cứ vị trí có lợi, định dạng âm nhạc mới chiếm cứ địa vị chủ đạo không phải chuyện khó.

Chưa nói tới khoản phí sử dụng khổng lồ, một định dạng mới được số đông chấp nhận nối liền với môi trường khép kín của HĐH Windows, chắc chắn sẽ củng cố địa vị lũng đoạn của Microsoft.

Chẳng trách bên ngoài xôn xao ầm ĩ, mà Microsoft lại giữ im lặng bất ngờ, chưa có thái độ gì, nếu Microsoft không có tâm tư này, e là đã công khai trả lời với báo chí rồi.

Trần Tĩnh rất vui khi nghe Trương Khác giải thích nghi hoặc trong lòng mình, cảm giác được tin tưởng làm người ta thỏa mãn hơn bất kỳ việc gì.

Yến viên đã ở trước mặt, đêm chưa khuya, có rất nhiều nhà khoa học, kỹ sư của Vườn Sồi đưa con cái ra đây tản bộ, bọn họ chủ động chào hỏi, Trương Khác và Trần Tĩnh dù tình chàng ý thiếp đều muốn cả, nhưng đành vờ nghiêm túc bàn công việc.

Hoàng hôn Trương Khác đặc biệt bỏ thời gian tới trung tâm nghiên cứu của Cao Khoa KV, xem tình hình phát triển di động mới của bọn họ. Nếu công tác các phương diện đều thuận lợi, Cầm Hồ, Cao Khoa KV,

Liên Tín sẽ cùng đưa ra di động trong nước thực thụ ở phân khúc tầm thấp, với giá dưới 1500 tệ, thực hiện sản xuất trong nước triệt để, lần đầu tiên đem di động trong nước giảm xuống giá dưới 200 USD.

Công năng của máy di động mới khá sơ sài, điều này cần trình độ kỹ thuật hạch tâm nâng ới dần cải thiện được, đơn giản hóa ngoại hình dễ hơn một chút, ít nhất không còn nặng như 2 năm trước nữa. Ngoài ra yêu cầu lớn nhất của Trương Khác là phải bền.

Xem xét tình hình xong, Trương Khác đi bộ tiến Trần Tĩnh về Yến Viên, trung tuần tháng 10, ban ngày nhiệt độ cao nhất chỉ có 25 độ, mặc áo đơn rất thích hợp, tới tối, đặc biệt đi bên hồ lồng gió thì tha hồ run cầm cập

Trần Tĩnh mặc choàng áo khoác của Trương Khác, đi tới cổng Yến viên mới cởi áo trả Trương Khác, quyền luyến vẫy tay tạm biệt.

Yến viên gần như là hậu viện của Vườn Sồi, đa phần nhân viên nghiên cứu cao cấp ở đây, đều nhận ra Trương Khác, y có mặt đây tới đâu cũng chẳng dám theo Trần Tĩnh đi vào, nhìn cô thở nhẹ một hơi mỉm cười, đưa tay ra hiệu gọi điện thoại, rồi đi về ngõ Học Phủ, lái xe buồn chán đi theo sau.

Khi Trương Khác tới chung cư Thanh Niên, vừa vặn Lý Hình Dư ôm hai chồng sách trước ngực cũng đi vào.

- Á. Lý Hình Dư dừng bước, không đi tới phía Trương Khác mà ra hiệu cho y đi trước.

- Thay đổi này là sao thế? Trương Khác đứng lại đợi Lý Hình Dư, cười hỏi cô.

Lý Hình Dư do dự một lúc mới giảo môi đi về phía Trương Khác, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, cùng Trương Khác sóng vai đi vào chung cư, đứng đợi thang máy, nhưng không nói chuyện với y.

- Có phải Samsung có âm mưu quỷ kế gì, vừa vặn cô biết, cảm thấy không nói cho tôi biết sẽ rất áy náy không?

Lý Hình Dư mím môi nói: - Anh rất thông minh, thử đoán xem bọn họ có âm mưu quỷ kế gì với Cẩm Hồ.

Trương Khác mỉm cười hỏi: - Chuyện làm Samsung ngứa mắt nhất là Cẩm Hồ muốn bắt chẹt của Microsoft 900 triệu USD, bọn họ muốn phá đám chứ gì.

- Anh tự đoán ra đấy nhé, không liên quan gì tới tôi đâu.

Trương Khác thấy Lý Hình Dư vẫn né tránh ánh mắt mình, lại nói: - Kế hoạch phá hoại của một số kẻ, e không được cha cô phê chuẩn đâu ..

Nghe Trương Khác nói thế, Lý Hình Dư mới chăm chú nhìn y, nở nụ cười cực kỳ ngọt ngào: - Thì ra trong lòng anh hiểu cả ... Kế hoạch một số kẻ báo lên bị cha tôi phủ quyết, có điều không giải thích nguyên nhân vì sao, một số kẻ nghĩ không thấu còn đang gãi đầu gãi tai.

Nghe khẩu khí của Lý Hình Dư, “một số kẻ” đúng là Lý Tại Thù, Trương Khác không ngờ Lý Kiện Hi nhìn thấu triệt như thế, Iplayr trối chết vào Âm nhạc toàn cầu, mô hình này có khả năng đưa ra tiêu chuẩn định dạng âm nhạc mới, như thế Âm nhạc toàn cầu càng lớn càng tốt, càng lũng đoạn càng tốt, không nên lập nên một trang web khác đối kháng cao độ với Âm nhạc toàn cầu.

Từ ý nghĩa này mà nói, sự hợp tác giữa Cẩm Hồ và Microsoft không phải ai muốn phá cũng phá được, Samsung muốn phá đám, sẽ bị chính Microsoft phản cảm.

oOo

Khi người trong nghề chổ mắt, giới truyền thông chất vấn Cẩm Hồ, một số kẻ lo sợ, một số hả hê đợi xem trò hay thì Microsoft không nổi giận phát tay bỏ đi như trong tưởng tượng mà im lặng liền mười ngày, sau đó Microsoft mở họp báo tuyên bố cùng thương vụ Cẩm Hồ chính thức đàm phán thương nghiệp về vấn đề chuyển nhượng cổ phần.

Thái độ của Microsoft làm công chúng, truyền thông tới cả chuyên gia, người trong nghề, học giả kinh tế đều kinh ngạc, trong suy nghĩ của bọn họ Cẩm Hồ tham lam tới mê muội như thế, Microsoft phải giáo huấn cái công ty Trung Quốc không biết tốt xấu này, sao lại ngồi xuống đàm phán chứ?

Một thời gian không lâu trước đó, khi Amazon muốn mua toàn bộ cổ phần của Âm nhạc toàn cầu, tuyên bố trên internet toàn bộ cổ phần của nó đáng giá 400 triệu USD, tất cả mọi người cho rằng Amazon đánh giá toàn vẹn rồi, với mức giá này Cẩm Hồ cũng lái không ít.

Ai mà ngờ được Cẩm Hồ thắng thường từ chối cái giá của Amazon, rồi sau đó báo một cái giá điên khùng với Microsoft, đem toàn bộ cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đẩy lên tới giá trị 3 tỷ USD.

Bất kể thế nào, cho dù đàm phán còn phải đi một chặng đường nữa, Microsoft đưa ra tuyên bố công khai đủ gây ảnh hưởng cực lớn.

C-Cube sở hữu 10 % của Âm nhạc toàn cầu, ngay trong ngày Microsoft đưa ra tuyên bố, giá cổ phiếu của C-Cube tăng lên 13%.

Nếu như giao dịch giữa Cẩm Hồ và Microsoft đạt thành, tài sản của C-Cube sẽ tăng thêm gần 300 triệu USD, đây tuyệt đối là kích thích lớn với loại nhuận ròng năm 98 chỉ có 200 triệu USD của họ.

Toshiba cũng đón nhận ảnh hưởng của tin tức này, giá cổ phiếu của họ trên TTCK Tokyo có tăng trưởng nhìn thấy, nhưng ảnh hưởng kém hơn của C-Cube nhiều, dù sao C-Cube mới nổi đầu thế so được với Toshiba.

Làm người ta cảm thấy khó tin nhất là cổ phiếu công ty công nghệ trong nước đồng loạt tăng trưởng, gần 50 công ty cổ phần tăng giá tới 5%, cổ phiếu Hải Túc một lần nữa tăng giá liên tục cho tới khi đóng cửa.

Trong vòng nửa năm cổ phiếu của Hải Túc tăng lên gấp 9 lần, chỉ có điều giá cổ phiếu của cái xác chế được Giang Nguyên thấp quá, dù tăng 9 lần thì tổng trị giá vẫn chỉ có 3.2 tỷ.

Mặc dù giới truyền thông và cơ cấu bình luận chứng khoán trong nước ra sức thổi phồng cổ phiếu của Hải Túc còn xa mới đạt vị trí đáng có, thổi phồng không gian và tiềm lực của sản nghiệp công nghệ mới, nhưng không phải không có những lời nghi ngờ.

Tt nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ thông qua Côn Đăng Online đưa ra bài viết nói xí nghiệp internet trong nước phần đông thiếu cơ sở thực tế chống đỡ, có xu thế bong bóng hóa.

Trước giờ TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ luôn ẩn sau màn, cung cấp tư vấn hỗ trợ sản nghiệp, thành quả nghiên cứu chỉ lưu truyền trong nội bộ, rất ít công khai với bên ngoài, đây là lần đầu tiên đưa ra báo cáo nghiên cứu kinh tế mang tính chu kỳ với báo chí, công chúng chẳng biết TT nghiên cứu Cẩm Hồ là cái củ cái gì.

- Con mẹ nó chứ, chuyện này là sao? Một cái trang web rách nát ở Bắc Mỹ dám hét giá 900 triệu USD với Microsoft. Vậy mà trong nước lại nói bong bóng kinh tế, đúng là loại làm gái điếm còn muốn lập bia trình tiết. Lâm Tuyết ném tờ báo lên bàn làm việc của Vương Hải Túc, xoay người ngồi lên cửa sổ, ánh mắt trời phủ lên làn da như tuyết của cô ta.

Vương Hải Túc hoảng sợ đứng dậy, mặc dù Lâm Tuyết đứng dưới ánh mặt trời đẹp mê hồn, nhưng Vương Hải Túc tuyệt đối không dám coi cô ta như một cô gái xinh đẹp bình thường mà ngắm nhìn. Cẩm lấy tờ báo xem, thì ra là nó, đem hôm qua hắn đã đọc ở trên Côn Đăng Online rồi, đọc xong rất rối rắm.

Tt nghiên cứu Cẩm Hồ gần như chẳng có sức ảnh hưởng gì trong nước, nhưng không ngờ Chứng khoán Thượng Hải lại cho đăng nguyên văn bài viết này ở trang đầu, đây đúng là một cú đấm thẳng mặt vào để tài công nghệ mới rất sôi động thời gian qua.

Vương Hải Túc cẩn thận hỏi: - Có cần liên hệ với giám đốc Nghiêm không?

- Khỏi, nếu không phải là Nghiêm Văn Giới gọi điện cho tôi, thì tôi đang ngủ trên giường. Lâm Tuyết nhìn ra cửa sổ, vượt qua Yên Quy Hồ, ở bờ phía bắc là Vườn Sồi, lại tới mùa thu rồi, cô ta phải thừa nhận, sau khi vào mùa thu, Vườn Sồi đẹp nhất trong năm, đương nhiên lòng cô ta càng hận.

Nhưng hận thì sao nào? Năm 97 còn định dùng vài thủ đoạn ngáng chân Cẩm Hồ, có vấn đề gì có thể trông cậy vào Hồ Tôn Khánh chùi dít họ — Nhớ tới đây Lâm Tuyết thâm hận, Hồ Tôn Khánh đúng là tên biến thái, thích liếm dít nữ nhân — Lúc này trước mặt Cẩm Hồ, Hồ Tôn Khánh chỉ biết rụt đầu làm rùa.

Lâm Tuyết trước kia còn tự tin dựa vào Nghiêm gia có thể so độ hơn thua với Cẩm Hồ ở trong nước, hiện giờ xem ra Nghiêm gia cũng chẳng đáng tin cậy nữa, cô ta không dám khiêu khích Cẩm Hồ, thậm chí hi

vọng người kia quên hết đi ân oán trước kia. Vương Hải Túc đề nghị thu mua nghiệp vụ quán nét của Sáng Vực, Lâm Tuyết còn mong đó là cơ hội hòa hoãn quan hệ đôi bên, nhưng bài báo hôm nay lại khơi lên lửa giận trong lòng cô ta.

Wương Hải Túc hiểu không thấu suy nghĩ của Lâm Tuyết, hỏi: - Ý giám đốc Nghiêm ra sao?

- Nghiêm Văn Giới nói chậm lại một chút cũng tốt ... Lâm Tuyết nghiêng rằng nói: - Nhưng nguyên nhân thì không giải thích, tưởng bà đây là nhà kinh tế à?

1082. Chương 1084: Bản Báo Cáo Quý Dị

- Tôi cũng thấy nên chậm lại một chút. Vương Hải Túc giờ mới dám phát biểu ý kiến của mình: - Nếu đợt sóng đầu quá mạnh, lực phía sau sẽ yếu ...

- Anh nói bài viết của Cẩm Hồ đang giúp các anh đấy à? Lâm Tuyết quay đầu lại, cau mày nhìn Vương Hải Túc:

- Chúng ta nếu muốn thực hiện thành công kế hoạch tăng cổ phiếu, tốt nhất phải đợi tới năm sau. Vương Hải Túc phân tích, theo quy định trong nước, việc mượn xác lên TTCK cần qua 12 tháng mới được phát hành thêm cổ phiếu mới huy động vốn từ thị trường công khai, mấy bước cờ cuối cùng của bọn chúng phải tới tháng 5 năm sau mới thực thi được: - Đề tài công nghệ mới đã nóng liên tục nửa năm rồi, muốn duy trì sức nóng tới năm sau là khả năng nhỏ. Cần có thời gian bước đệm để chúng ta điều chỉnh lại là tốt cho chúng ta.

Lâm Tuyết nhăn mặt: - Té ra tôi còn phải đi cảm ơn chúng à?

Wương Hải Túc thấy cô ta có vẻ xuôi xuôi rồi mới dám lấy gan ngấm nhìn cơ thể gợi tình của mỹ nữ rắn rết này, nuốt nước bọt một cái lấy bình tĩnh nói: - Tôi nghe nói TT nghiên cứu kinh tế của Cẩm Hồ luôn nỗ lực thành cơ cấu nghiên cứu độc lập. Thời gian qua hẳn tiếp xúc với đám Đồ Phi khá nhiều, cho nên biết được một ít nội tình: - Tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu vài ngày nữa sẽ chính thức phát hành cổ phiếu trên TTCK, tôi nghĩ TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ không ác ý phát biểu luận điệu nguy cơ đàn áp TTCK vào thời điểm này đâu.

- Tin trung tâm đó độc lập được, chẳng bằng tin heo nái biết leo cây còn hơn. Lâm Tuyết luôn cảnh giác với Cẩm Hồ, lần đầu dùng mỹ sắc dụ hoặc bị cự tuyệt vô tình để lại cho cô ta ý ức khắc sâu, cô ta chưa bao giờ một thanh niên chưa đầy 20 có thể chống lại sức cám dỗ của mình, huống chi ánh mắt căm ghét của Trương Khắc như vết cắt đau đớn trong tim làm cô ta không bao giờ quên được.

~oOo

Thị Vệ Trung tới văn phòng làm việc rất sớm, trên bàn đã đặt báo mới nhất, xem bài viết trên Chứng khoán Thương Hải, ông ta cũng giật mình.

Thị Vệ Trung suy nghĩ một lúc, quyết định gọi điện cho Lý Minh Học, cầm điện thoại lên rồi thôi, Lý Minh Học sáng sẽ tới đây họp, lúc đó thảo luận cũng không muộn, không cần quá sốt ruột, như thế tỏ ra mình thiếu kiên nhẫn. Vả lại muốn nghe nội tình gì, chẳng bằng trực tiếp đi tìm Hứa Tư.

Tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu là xí nghiệp đầu tiên dưới Cty Cổ phần Hải Châu lên TTCK, vài ngày nữa sẽ chính thức phát hành cổ phiếu, thời gian qua Thị Vệ Trung đặc biệt chú ý tới động thái của TTCK trong thời gian qua, mặc dù trong nước chưa có tiền lệ phát hành cổ phiếu mới thất bại, nhưng khi chuyện tới trước mặt khó tránh khỏi lo lắng.

Trước kia là xưởng nông khí cải tổ, nay tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu đã thành xí nghiệp tập đoàn tầm trung có lãi ròng mỗi năm trên 100 rồi. Sau mùa thu năm 98, trọng tâm công tác của Quốc vụ viện thúc đẩy xí nghiệp quốc hữu địa phương lên TTCK, tp Hải Châu có điều kiện kinh tế hoàn thiện có được ba hạn ngạch.

Thành phố cũng muốn thông qua việc công khai lên TTCK để từng bước giảm bớt cổ phần quốc hữu, để tăng quản lý và vốn đầu tư bên ngoài, công chúng nắm trên một nửa cổ phần.

Mặc dù cũng có những tiếng chất vấn, nói chính phủ làm thế là bán tài sản quốc hữu, nhưng mấy năm qua tp Hải Châu có đường lối phát triển rõ ràng, biết trọng tâm kinh tế ở đâu.

Thị Vệ Trung nhốt mình trong văn phòng xem báo cho tới khi Lý Minh Học cùng Hoàng Trụ Toàn phó thị trưởng phụ trách kinh tế mậu dịch tới mới bỏ báo xuống đi nghênh tiếp. Ông ta tin Lý Minh Học và Hoàng Trụ Toàn hẳn đã đọc báo chứng khoán Thượng Hải hôm nay, thấy bọn họ bình tĩnh đúng giờ tới tham gia cuộc họp chuẩn bị cuối cùng lên TTCK, ông ta cũng không cần để lộ vẻ khiếp sợ.

Thị Vệ Trung xuống đến nơi thấy Lý Minh Học và Hoàng Trụ Toàn đứng ở đại sảnh nói chuyện, đi tới bắt tay họ, hỏi: - Thị trưởng Hoàng và giám đốc Lý đọc báo hôm nay rồi chứ?

- Ô, tờ báo này do sáng nay hợp bí thư Lưu đưa cho thị trưởng Hoàng xem đấy. Lý Minh Học cầm tờ báo giờ ra: - Thị trưởng Hoàng vừa mới đưa cho tôi xem.

Lưu Văn Đào tới Hải Châu làm bí thư thành ủy chỉ có cái danh xưng, bất kể là ở cuộc họp văn phòng bí thư hay là cuộc họp thường ủy, Hải Châu là khối thống nhất. Ngoài ra còn có HDND cản trở, tỉnh càng không ủng hộ Lưu Văn Đào gây sóng gió ở Hải Châu.

Ngoài ra, Hoành Tín muốn mua địa cốt Cẩm Thành hưởng thành quả không có ai ác ý ngăn cản, ít nhất ở Hải Châu, mâu thuẫn của Hoành Tín và Cẩm Hồ không hề thấy có xu thế gay gắt, Hoành Tín thuận lợi mua được tài sản của Cẩm Thành bán đi thu hồi vốn, du kinh tế Hải Châu tăng trưởng nhanh, nên lợi nhuận còn cao hơn dự định.

Chính bởi vì mâu thuẫn hai bên nhìn có vẻ như được hòa hoãn, nên Nghiêm Văn Giới mới đồng ý Hải Túc mua quán nét của Sáng Vực.

Đối với Lưu Văn Đào mà nói, Nghiêm gia cũng không ủng hộ hẳn thể hiện quá mạnh mẽ ở Hải Châu, hẳn đành xuôi theo tình thế, coi như đây là chuyến đi quá độ, đối với tất cả mọi chuyện cho thêm hào quang vào chính tích, dù không nắm được quyền chủ đạo, hẳn cũng tích cực tham gia. Ít nhất khi giới truyền thông đăng tin, hẳn không cho tên của mình xếp sau Tổng Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn.

Tổng Bồi Minh, Đỗ Tiểu Sơn chẳng biết phải làm thế nào với hành vi vô lại này của Lưu Văn Đào, Thị Vệ Trung cũng hiểu, người ta hay dở gì cũng là người đứng đầu, bị gạt bên lề đã đủ thê lương rồi, mong kiếm chính tích chạy đi chỗ khác là điều dễ hiểu. Chuyện tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu lên TTCK cũng được Lưu Văn Đào tới hiện trường chỉ đạo vài lần, nhưng Thị Vệ Trung không biết hẳn vẫn kiên trì xem báo chứng khoán.

Thị Vệ Trung hỏi: - Bí thư Lưu nói sao?

- Muốn chúng ta gọi điện hỏi Cẩm Hồ chuyện này là thế nào. Hoàng Trụ Toàn nhún vai đáp: - Chẳng còn cách nào tôi đành phải gọi điện tại chỗ hỏi vì sao lại cho đăng bài viết như thế vào thời điểm này, bên kia chỉ trả lời sẽ cho đăng nghiên cứu báo cáo kinh tế định kỳ làm tham khảo ... Không liên lạc được với Trương Khác.

“Nói thì nhẹ nhàng thật đấy.” Thị Vệ Trung nghĩ vậy, nhưng cả Lý Minh Học và Hoàng Trụ Toàn đều không lo lắng gì đành tạm thời gian sang một bên, nghiêm túc mà nói thì cũng chẳng ảnh hưởng lắm, quan trọng là Tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu phải tự tin.

Công tác chuẩn bị trước đó đã đầy đủ rồi, cuộc họp lần cuối ngay cả tra xét thiếu sót để bổ xung cũng chẳng có mấy chuyện.

Tan họp, Thị Vệ Trung giữ hai người kia ở lại ăn cơm, Hoàng Trụ Toàn cười: - Được, có điều anh phải mời khách, lần này lên TTCK rồi, anh sẽ là phú ông trăm triệu đầu tiên mà thành phố dựng lên ...

Thị Vệ Trung lúc này nắm 5% cổ phần Tập đoàn công nghiệp nhẹ Hải Châu, nếu lên TTCK thành công đúng kế hoạch, tài sản của ông ta sẽ hơn 100 triệu.

Cổ phần của ông ta cũng chẳng phải bỗng dưng mà có, khi Cty Cổ phần Hải Châu tiến hành cải cách xí nghiệp dưới quyền, thực hiện chế độ tiền đảm bảo với tầng quản lý, khi Thị Vệ Trung cạnh tranh thành xưởng trưởng, xưởng nông khí không có tài chính phát triển, do ông ta và mấy chủ nhiệm phân xưởng nộp gần 100 vạn tiền đảm bảo phát huy tác dụng. Xí nghiệp phát triển lên, số tiền đảm bảo này tất nhiên thành

cổ phần, Thi Vệ Trung là tổng giám đốc tập đoàn, nhiều lần tích cực tham dự huy động vốn nội bộ, cổ phần tích lũy tới 5%.

Mặc dù hiện giờ có những lời chất vấn ác ý, nhưng Thi Vệ Trung chẳng thẹn với lương tâm, nghe thế cười thoải mái: - Nói thế nào tôi cũng là anh lính dưới tay thị trưởng Hoàng và giám đốc Lý, nói ra, ai chẳng hâm mộ thị trưởng Hoàng kiếm được cô con dâu tốt.

Lý Minh Học cười hỏi: - Lúc nào cho chúng tôi uống rượu mừng?

- Hiện người trẻ tuổi nghĩ gì chúng ta chẳng hiểu được, hai đứa nó đã sống với nhau rồi mà sống chết không chịu lấy giấy đăng ký kết hôn ... Hoàng Trụ Toàn cười khổ, con trai ông ta Hoàng Tiểu Minh cùng Lương Quốc Hưng con gái Lương Quốc Hưng cùng học ở Đh Hải Châu, qua lại vài lần rồi yêu, giờ đã tốt nghiệp một năm rồi: - Chúng tôi là trước tết đính hôn, coi như nể mặt đám già chúng tôi, nói thế là sao chứ? Dù miệng thì than vãn, nhưng mắt cười híp lại: - Phía bên kia không muốn làm phô trương, tới khi đó sẽ mời các anh tới uống rượu.

Lương Quốc Hưng tới Hải Châu làm phó cục trưởng cục lao động, mấy năm qua chưa rời ỉ, nhưng ông ta là anh vợ Trương Tri Hành, ở Hải Châu gần như không tồn tại người nào dám không nể mặt ông ta nữa. Nếu tới dự bữa tiệc thành phố, ông ta còn có tư cách ngồi bàn tiệc chính hơn cả phó bí thư, con người sống tới mức đó cũng là đủ rồi.

Lý Minh Học cười phụ họa hỏi: - Không biết Trương Khác có về uống rượu không nhỉ.

- Không rõ, nếu cậu ấy không có thời gian, ai có thể ép cậu ấy tới chứ?

Thi Vệ Trung thầm nghĩ Hoàng Trụ Toàn trúng ý cuộc hôn nhân này là vì Trương Khác, ông ta không rõ ở thành phố có bao người biết sự tồn tại của Hứa Tư, nhưng Tổng Bồi Minh hẳn là biết, nếu không Tổng Bồi Minh thân là thị trưởng có khiêm tốn tới đâu cũng chẳng cần niềm nở hòa nhã đối đãi với mình.

- Cũng lâu lắm rồi không gặp Trương Khác, bài viết trên báo hẳn là suy nghĩ thực sự của cậu ấy, tôi còn muốn kiếm cơ hội thảo luận với cậu ấy một chút ... Lý Minh Học khoác vai hai người kia kéo vào xe tới quán cơm.

Thi Vệ Trung nghe giọng điệu của Lý Minh Học có vẻ tán thưởng bài báo này, hỏi: - Anh cảm thấy vấn đề bong bóng hóa có nghiêm trọng không?

- Nói thế nào nhỉ, vận hành của TTCK có một quy tắc khác, nhưng về lâu dài nó không thoát khỏi cơ sở kinh tế. Lý Minh Học trả lời: - Thao tác vốn có tác dụng hữu hạn thôi ... Từ con số được công bố hiện nay mà xét, cơ bản tình hình kinh tế chỉ thể trong nước vẫn gay go, rước nửa đầu năm sau khó có khả năng thoát khỏi sa sút. Đề tài công nghệ mới có thể xào đi xáo lại tới tận mùa hè năm sau không? Nếu là người thông minh, phải hoãn lại một chút. Tôi chỉ thấy lạ là Trương Khác chưa bao giờ hỏi tới TTCK trong nước, mà ý tứ bài viết này rất thấu triệt, thời cơ chính xác. Ít nhiều có chút quỷ dị, mọi người không thấy thế à?

Nghe Lý Minh Học phân tích như thế, Thi Vệ Trung cũng thấy hơi quỷ dị, có điều sau này Cẩm Hồ còn định kỳ công bố báo cáo nghiên cứu sản nghiệp kinh tế, nói không chừng muốn muốn phát huy ảnh hưởng lớn hơn.

Hiện tình hình kinh tế trong nước cơ bản chưa được xoay chuyển, trong nửa năm TTCK tăng trưởng gấp bội, nếu không có bong bóng, ma mới tin.

Hoàng Trụ toàn cười ha hả: - Có quỷ dị hay không, đợi cơ hội gặp được Trương Khác hỏi thẳng cậu ấy là được.

Lý Minh Học lắc đầu: - Cậu ấy có nói đáp án, tôi cũng phải suy nghĩ là thật hay giả, tên tiểu tử này lơ lửng, không tin anh đi hỏi thị trưởng Tổng xem có thể moi được câu nói thật từ miệng cậu ấy hay không?

Hoàng Trụ Toàn và Thi Vệ Trung đều cười, ai dám đi hỏi Tổng Bồi Minh vấn đề này?

o0o

~~Ttck trải qua 5 tháng liên tăng trưởng liên tục, bắt đầu từ tháng 10 đã có những tờ báo tài chính nghi ngờ về sự bong bóng hóa của mạng internet, Chu Trường Đình phó chủ nhiệm ủy ban tài chính kinh tế

HDND toàn quốc còn viết bài báo với ngôn từ kịch liệt yêu cầu ban ngành giám sát quản lý chứng khoán chọc thủng bong bóng đang tồn tại trên TTCK.

Chu Trường Đình từng làm phó bộ trưởng bộ tài chính, tuổi đến hạn mới sang HDND, cho nên phát biểu của ông ta làm nhà đầu tư mẫn cảm trực tiếp liên hệ tới hướng đi của chính sách kinh tế TW.

Tt nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ phát biểu phân tích kinh tế với lập luận rõ ràng thực tế tác dụng không nhiều, nhưng lời nói của Chu Trường Đình làm chỉ số Shang Hai Index giảm luôn hai điểm, TTCK Thượng Hải sau nửa năm tăng tiến điên cuồng bắt đầu điều chỉnh với mức độ khá lớn.

Tập đoàn công nghiệp nhẹ là cổ phiếu mới lên thị trường, bị ảnh hưởng không nhiều.

Tiến vào tháng 11, sắc thu ngày càng đậm.

Vệ Lan làm xong thủ tục thôi học liền tới Tây Úc, Diệp Tiểu Đồng an bài bồi dưỡng dày đặc làm người ta phát cuồng, Trương Khác và Trần Phi Dung gặp nhau chỉ còn lúc điều chỉnh phát âm tiếng Nhật cho cô, Tô Nhất Đình đột nhiên nổi cơn điên muốn thi nghiên cứu sinh, thế là chỗ 1978, Trương Khác phải thường xuyên qua đó.

Nói thì nói thế thôi nhưng Trương Khác chẳng thích vào buổi hoàng hôn lại phải ngồi sâu sau quầy bar, nơi mặt trời không chiếu tới, y ngồi ở quán cà phê đối diện với 1978, ngồi sát bên cửa sổ để mặt trời chiếu vào, ngắm người qua lại trong ngõ.

Trương Khác đa số thời gian chẳng tập trung lắm, đi cùng y có bốn vệ sĩ, hai người ngồi ngoài 1978 xem báo dưới bóng cây ngô đồng, hai người ngồi trong 1978 trước quầy bar uống cà phê tán gẫu, có bọn họ trông coi 1978 là đủ phân lượng rồi.

Lý Hình Dư ôm chồng sách đi vào, nhìn Trương Khác ngồi đó nở một nụ cười, Trương Khác dọn dẹp sách trên bàn để cô ngồi xuống, Lý Hình Dư xua tay, chỉ vào bàn cà phê bên cạnh: - Những bài tập này cần phải làm xong trong chiều nay, trước khi tôi làm xong, anh không được nói chuyện với tôi đâu.

Thấy Lý Hình Dư cố ý ngồi xoay lưng lại với mình, Trương Khác nhún vai, tiếp tục buồn chán lật sách.

Nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào ở cửa, Trương Khác vốn chẳng tập trung xem sách ngẩng đầu lên, thấy Trần Dũng cùng hai thanh niên và hai cô gái xinh đẹp đi tới một cái bàn khác nói chuyện. Trương Khác quay sang nhìn Lý Hình Dư, cô đã đeo kính lên, tay trái vén mái tóc dài giữ ở trán, không cho nó xõa xuống quấy nhiễu cô xem sách, nhìn dáng vẻ chăm chú của cô, hình như sự ồn ào vừa rồi chẳng khiến cô phân tâm chút nào, do cô ngồi quay lưng về phía cửa sổ nên đám Trần Dũng không chú ý.

Đúng là hiếm có một cô gái nào có sự chuyên tâm như vậy, thành viên của gia tộc Lý Kiện Hi thật không đơn giản, Trương Khác nghĩ thế, vắt chân lên ngồi nghe Trần Dũng và đám bạn ba hoa.

Quả nhiên là lại chuyện cổ phiếu, lại chuyện Chu Trường Đình, Trần Dũng kể đã kịp rút đi trước khi TTCK Thượng Hải điều chỉnh, Trương Khác chỉ biết lắc đầu thở dài, Nghiêm gia có năng lực đẩy một nhân vật như Chu Trường Đình ra, muốn lật đổ hệ Hoành Tín ở chính trị là cực kỳ khó khăn, đành từng bước dụ Nghiêm gia chủ động dổp môi. Nói thật, nếu chẳng phải Hoành Tín có thái độ hùng hổ như thế với Cẩm Hồ, Trương Khác tính trong nước có thêm nhiều thế lực tư bản dân doanh lớn như vậy tồn tại, thực tế có thể chia sẻ bóp áp lực chính trị mà Cẩm Hồ phải chịu, đó là chuyện tốt. Chỉ tiếc rằng Hoành Tín quá tham lam, không phải người hợp tác tốt.

- Thời buổi này, muốn kiếm chút tiền với một số người là rất khó, với bọn này mà nói lại là quá dễ ... Thăng chó này, sớm bảo mày về nhà có bao nhiêu tiền thì vay bấy nhiêu, đảm bảo là kiếm chắc. Mày lại không biết xấu hổ mang 2 vạn tới nói là tận lực rồi, nếu chẳng phải nể mặt mọi người là bạn, tao chẳng mặt mũi nào đánh tiếng với người ta ấy gộp chung ... Giờ thì biết hối hận rồi chứ? Trần Dũng vênh váo tự đắc nói với một thanh niên, hăng lên còn đưa cả tay gõ đầu tên đó: - Nhất gan thì kiếm chút tiền đó cũng giỏi rồi, mày nói ra xem nào, cái công ty mày làm việc mỗi năm có trả được ấy 4 vạn không?

Trương Khác thấy tên thanh niên bị gõ đầu hơi quen mắt, hình như là cán bộ hội sinh viên, bị Trần Dũng gõ đầu cũng chẳng giận, cười toe toét nói: - Lão đại ăn thịt, bọn em đi theo húp canh là được.

1083. Chương 1085: Nghệ Thuật Tán Gái

- Nhanh nhanh thôi việc ở cái công ty rách nát đó đi, tao bảo Hồ Kim Tinh ày cái chức ở Hải Túc, theo bọn tao chuyên môn chơi cổ phiếu là được. Nếu như một năm mày không kiếm được 100 vạn, tao dù bảo Đình Đình giới thiệu mấy em trong đội của cô ấy ày, thì mày cũng không giữ nổi, cái miệng phía dưới của nữ nhân, chỉ có nhét tiền vào mới thực sự thỏa mãn được thôi.

Trần Dũng nói oang oang, chẳng ngại Trương Khác ngồi bên cạnh có thể nghe thấy lời mình, tay vừa nói vừa sờ mông cô gái ở bên, cô gái đó nói hần ăn nói thô tục, ngúng nguẩy đưa tay ra véo hần, chẳng biết Trần Dũng thì thâm gì đó vào tai cô ta, làm cô ta bật cười, mặt còn ửng đỏ, cái mông đẩy đà ngồi lên tay Trần Dũng, mặt quay sang nói chuyện với cô gái đi cùng.

Cô gái còn lại sau khi đi vào cởi áo khoác ra, mặc áo chun màu cà phê ngồi đó có vẻ thiếu tự nhiên, ánh mắt u oán, đại khái phản cảm với kiểu nói chuyện cố ý thô bỉ của Trần Dũng và thái độ phóng túng khinh người của hần, nhưng lại cực kỳ khao khao thủ đoạn kiếm tiền thần kỳ cùng cuộc sống xa hoa của hần, đại khái là loại muốn buông thả nhưng lại không cam tâm.

Nhìn hai cô gái xinh đẹp đó chân rất dài, Trương Khác đoán chắc là học vũ đạo ở Học viện Âm nhạc, hoặc là học viên ca vũ đoàn quân đoàn. Cả xã hội đang vật chất hóa, Trương Khác nhớ lại thời mình còn đơn thuần, cứ nghĩ những cô gái xinh đẹp, bản tính nhất định cũng đoan chính lương thiện, nhớ lại thật buồn cười.

Thấy Trần Dũng khoe khoang đặt di động 2 màn hình của Ái Đạt lên bàn, Trương Khác đang buồn chán, có ý chọc hần một phen, lấy di động của mình ra, di động lam bảo thạch dưới ánh tịch dương tỏa ánh sáng long lanh, cùng vỏ máy kim loại hàng không phát ra ánh kim mịn màng hết mức.

Di động 2 màn hình của Ái Đạt giá thị trường đều trên 6000, thuộc về hàng cao cấp, tinh tế thời thượng, nhưng đem so với chiếc điện thoại di động chuyên dụng của Trương Khác, làm Trần Dũng hận không thể dấu chiếc di động của mình đi ngay lập tức.

- À, chào ... Trần Dũng bắt chuyện với Trương Khác: - Chiếc di động đó cậu mua ở đâu thế?

Mặc dù Hồ Kim Tinh cảnh cáo hần không được trêu vào Trương Khác, bản thân hần cũng biết Trương Khác không thể đụng vào được, hoàn khổ cũng chia đẳng cấp, Trương Khác được liệt vào hạng hoàn khổ cực đỉnh rồi, trước đó thậm chí vì chuyện Thời Học Bán thiếu chút nữa ra tay, nhưng cũng chưa tới mức gặp mặt không có cả dừng khí hỏi một câu.

Loại xuất thân gia đình như Trần Dũng rất thực tế, da mặt dày, cho rằng Hồ Kim Tinh từ bỏ Trần Phi Dung là có thể tới gần Trương Khác rồi.

- Mua? Trương Khác ngạc nhiên nhìn hần: - Tôi chưa bao giờ mua di động, chiếc di động này do một nhà thiết kế và công ty di động làm riêng cho tôi ... Thấy mắt hần vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc di động, liền đưa cho hần xem.

Nghe Trương Khác nói vậy, Trần Dũng không khỏi sinh ra sự tự ti, cẩn thận nhận lấy chiếc di động, cứ như sợ không may làm rơi hỏng, cầm lấy xem mới càng nhận ra chỗ đắt giá của nó, hai cô gái bên cạnh cũng tròn mắt ghé đầu vào ngắm nghía.

- Em là học viên ca vũ đoàn à? Trương Khác hỏi:

- Dạ.. Cô gái kia ngẩng đầu lên: - Anh hỏi em sao?

- Ủ, em tên là gì.

- Hồ Duy Giai, bọn em đều ở ca vũ đoàn quân khu. Hồ Duy Giai dè dặt nói, cô ta sớm chú ý Trương Khác ngồi đó xem sách một mình rồi, khí chất nhàn nhã tỏa ra trên người y giống như mặt nước Yên Quy Hồ, tuyệt đối không phải hạng thô lỗ cố ý ra vẻ như Trần Dũng có thể bị được.

Cũng giống như thiếu nam hoài xuân nhìn cô gái xinh đẹp ngồi điềm tĩnh đọc sách, trong lòng sinh ra tình cảm, thiếu nữ hoài xuân với chàng trai anh tuấn, khí chất hơn người cũng sinh thiện cảm diễn tả.

- Anh tên là Trương Khác, trước lạ sau quen, nếu anh còn nhớ trước kia đã gặp em ở đâu như thế chúng ta được coi là bạn chưa? Trương Khác cười mê hoặc:

- Anh đã gặp rồi à? Sao em không nhớ nhỉ? Cô gái cười có chút thẹn thùng lại có chút hưng phấn hỏi:

- A, anh có việc phải đi đây. Trương Khác đột nhiên đứng dậy bỏ đi:

Trần Dũng chẳng hiểu ra sao, gọi với theo: - Di động của cậu ...

Trương Khác ra cửa rồi quay lại, nhìn Hồ Duy Giai làm bộ ngạc nhiên: - Ồ, em cũng uống cà phê với bạn ở đây sao? Rồi ung dung ngồi xuống chỗ cũ: - Anh còn nhớ trước kia đã gặp em ở đâu như thế chúng ta được coi là bạn chưa?

Cô gái bật cười, vẻ mặt thùy mị hết sức dễ thương, nũng nịu nói: - Chưa thấy ai vô lại như anh ... Được rồi, coi như chúng ta là bạn.

Trương Khác vẫy tay gọi phục vụ tới, dặn vài câu rồi nói với Hồ Duy Giai: - Em mặc áo chun màu cà phê, trông nhu hòa tinh tế, giống như phong cách cà phê Lam Sơn thuần hương vừa miệng. Mái tóc em dưới ánh hoàng hôn có sắc màu như cà phê Mạn Gia Đặc, anh bảo phục vụ pha thêm cà phê Mạn Gia Đặc vào cà phê Lam Sơn, Lam Mạn, Lam Mạn, cái tên này tựa hồ vô cùng hợp với em ...

*** màu xanh mềm mại.

Trần Dũng mắt trở ra, nhìn Hồ Duy Giai thẹn thùng phần khích đứng dậy đi qua bàn Trương Khác, trong lòng trừu chua chất tự ti, ngay cả chút ghen tị cũng chẳng có. Hấn tán tỉnh Hồ Duy Giai lâu lắm rồi, cuối cùng đưa được Tạ Đình Đình bạn thân của Hồ Duy Giai lên giường, định đi đường vòng nói không chừng có cơ hội 3P, nào ngờ chỉ năm phút thôi Trương Khác đã lấy mất nửa hồn vía của Hồ Duy Giai rồi.

Trương Khác mỉm cười mời Hồ Duy Giai ngồi, đang định nói chuyện thì lưng bị Lý Hình Dư cầm bút chọc một cái, Trương Khác quay đầu lại nhìn, Lý Hình Dư vẫn ngồi xoay lưng lại phía y, bàn tay trắng nõn giờ cao qua đầu kẹp một tờ giấy, Trương Khác nhận lấy xem, bên trên Lý Hình Dư dùng tiếng Hàn viết: "Anh là đồ vô lại, người ta chưa đọc cuốn tiểu thuyết đó!"

Hồ Duy Giai lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Lý Hình Dư, chỉ là Lý Hình Dư ngồi quay về phía cửa sổ, thêm vào mái tóc dài buông xuống, che đi bên mặt, từ chiếc áo đỏ thắm bó sát người, có thể nhìn ra vóc dáng gợi cảm nóng bỏng của cô, Hồ Duy Giai nghi hoặc nhìn Trương Khác.

Trương Khác cầm lấy bút chì, dải tờ giấy ra bàn cho Hồ Duy Giai xem, lấy một cái bút chì vờ vẹt phiên dịch, vừa viết vừa nói: - Cô ấy bảo, hôm qua gặp anh ở đây, cuốn sách anh đọc, cô ấy cũng thích, muốn mượn anh đọc ... Nhún vai giang tay ra: - Tiếng Hàn ngắn gọn đa nghĩa như vậy đây, chỉ vài ký tự thôi có thể biểu đạt được rất nhiều, phiên dịch ra mệt lắm ... Đại khái ý từ cũng giống như vừa rồi anh nói với em ấy, đó gọi là trước lạ sau quen...

Hồ Duy Giai nửa tin nửa ngờ nghiêng đầu qua nhìn Lý Hình Dư, lúc này Lý Hình Dư hai tay ôm đầu mặt gần như vùi vào trong đồng sách.

Trần Dũng tâm tình ủ rũ, không ngờ chẳng sinh nổi cảm hận với Trương Khác, trả di động cho Trương Khác, bảo với phục vụ không cần mang nước tới nữa rồi bỏ đi, cô gái khoác tay hấn trước khi đi còn gọi Hồ Duy Giai một tiếng, Hồ Duy Giai hơi do dự, theo lý cô phải nên đi cùng bạn, trong lòng lại không muốn.

Trương Khác mỉm cười nói: - Em tới quán net Sáng Vực phải không? Uống cà phê xong anh cũng qua đó.

Hồ Duy Giai lúc này mới nói với bạn: - Một lát nữa mình tới.

Đám Trần Dũng đi rồi Lý Hình Dư mới quay lại, còn không quay lại sẽ cười tới đau hàm mắt.

Bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt thuần thuần kiêu diễm, tuyệt mỹ vô song của Lý Hình Dư, Hồ Duy Giai sững người, các cô gái nếu quá tự tin vào dung mạo của mình, khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp hơn quá nửa sinh ra tự ti. Quan trọng nhất là dáng vẻ thùy mị phát tán ra khí chất thanh thuần và quyến rũ cực kỳ tự nhiên, làm Hồ Duy Giai tự thẹn vì thua kém người khác, nhìn vẻ mặt của Trương Khác, hiểu ra cô gái này và Trương Khác rất thân thiết, có lẽ là một cặp đôi chưa biết chừng, xấu hổ tức giận vì bị trêu đùa, muốn đứng dậy đi ngay ...

1084. Chương 1086: Vây Đánh Cẩm Hồ.

- Anh chỉ muốn mời em cốc cà phê. Trương Khác nhìn Hồ Duy Giai: - Nếu vừa rồi anh nói gì khiến em hiểu lầm, thật sự xin lỗi em ... Nếu như em muốn biết đám người Trần Dũng đó là loại gì, anh không ngại mời em thêm một cốc cà phê nữa, có lẽ trong lòng em cũng hiểu, có lẽ em cảm thấy những điều đó không hề gì, anh chỉ mời em một tách cà phê ... Lam Mạn cà phê, có lẽ sau này có chàng trai thực sự vì em uống Lam Mạn cà phê.

Phục vụ mang cà phê lên, Hồ Duy Giai ngồi xuống, im lặng uống hết rồi mới đi.

Lý Hình Dư áp mặt lên cửa kính, nhìn cô gái đó đi dưới cây ngô đồng vừa đi vừa lau nước mắt, quay lại trừng mắt nhìn Trương Khác: - Anh thật tàn nhẫn, vô lại tàn tính người ta, lại tàn nhẫn đả kích ...

Trương Khác nhún vai, cầm cốc cà phê tới bàn Lý Hình Dư, cùng cô ngồi uống cà phê, không nói gì cả.

Lý Hình Dư đưa mắt nhìn ánh chiều tà xa xa, lại nói: - Cho dù biết đó là ảo giác mỹ lệ, nhưng vẫn hơn không có ảo giác nào, anh có thấy thế không?

- Tôi thà đơn thuần tin đó không phải là ảo giác. Trương Khác cười: - Những thứ mỹ lệ nếu chỉ là ảo giác, thì thế giới này thật khiến người ta chán chường ... Cô có thấy thế không?

Lý Hình Dư nở nụ cười đẹp dễ: - Anh đúng là vô lại ... cũng phải, đó không phải ảo giác. Thấy Trương Khác còn muốn nói với mình, vội vàng cầu xin: - Đứng, đứng, đừng, đừng nói nữa, tôi còn phải xem thêm vài trang sách nữa, anh mà nói tiếp tôi không xem được, khả năng tự kiểm chế của tôi rất kém.

Trương Khác lại buồn chán lật sách xem, đợi Lý Hình Dư xong bài tập của mình, mặt trời đã xuống sau núi, hai bọn họ mới cùng tìm chỗ ăn cơm, đi qua đường còn gặp đám Trần Dũng, chẳng thấy bóng dáng Hồ Duy Giai đâu.

Trần Dũng còn nhớ tới chiếc di động của Trương Khác, hỏi phải đặt làm ra sao, Trương Khác trả lời ba lảng nhảng, nói với hắn tìm công ty di động và thiết kế của Italia, một chiếc di động độc nhất vô nhị giá 70.000 USD, Trần Dũng trầm ngâm chẳng hỏi Hồ Duy Giai sao không đi cùng y, rồi bỏ đi.

Cùng Lý Hình Dư đi qua quán net Sáng Vực đã không còn thuộc về Sáng Vực nữa, bên trong vẫn chật kín người không còn lấy một chỗ trống. Hải Túc sau khu tiếp nhận quán nét Sáng Vực, liền ra sức mở rộng, trừ mua cả quán nét Phong Vân phía đối diện, còn thuê cả văn phòng hai bên quán nét Phong Vân diện tích mấy nghìn mét vuông, nhìn quy mô này, riêng quy mô quán nét ở ngõ Học Phủ phải có hơn 4000 máy tính.

Trương Khác biết Hải Túc muốn trước khi phát hành cổ phiếu mới vào tháng 5 năm sau, tiêu hết 200 triệu mở rộng quy mô nghiệp vụ và thành tích trong nghề.

Hải Túc cần thời gian, Hoàn Tán còn đầu tư tài sản vào một công ty công nghệ trên TTCK dưới cờ, những thao tác này cần có thời gian, bọn chúng cũng hiểu, đợt sóng công nghệ mới đến quá sớm sẽ làm chúng rơi vào cục diện bất lợi. Cho nên TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ đưa ra phân tích về bong bóng hóa, cho dù vấn đề bong bóng hóa còn chưa nghiêm trọng, bọn chúng cũng ý thức được, chèn ép TTCK ở mức độ nhất định, sẽ làm bọn chúng nắm nhiều quyền chủ động hơn.

Mặc dù bản chất TTCK trong nước vẫn là thị trường chính sách dẫn đường, cũng chính vì đặc tính này làm Nghiêm Văn Giới tự tin nắm quyền chủ động, chỉ là dưới xu thế lớn, TTCK không dễ nắm như thế.

Trừ TTCK liên tục chấn động, thượng tuần tháng 11 còn có một sự kiện kinh tế trọng yếu, hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật giữa Cẩm Hồ và TI sau ba tháng thẩm tra nghiêm ngặt chỉ cần được cục an toàn và bộ thương mại Mỹ phê chuẩn là xong.

Xí nghiệp điện tử Nhật, Hàn, Đại Loan theo dõi gắt gao sự kiện này, đặc biệt là các doanh nghiệp chế tạo tinh vi. Trung Tinh Vi Tâm có được kỹ thuật chip 18 micron có nghĩa là rút ngắn được khoảng cách kỹ thuật giữa trong nước và Châu Á trong vòng 2 năm, cùng trạng thái vận hành tốt đẹp thuận lợi của nó khiến bọn họ cảm thấy ụ hiếp.

Trực tiếp ngăn cản là không thể, nhưng bọn họ cũng không cam tâm ngồi im đợi mổ xẻ, Đài Tích Điện sau khi đạt thành hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật với TI liền tuyên bố khởi động lại kế hoạch xây dựng nhà

máy chip 13 micron.

Panasonic của Nhật, Samsung của Hàn ngay tiếp đó tuyên bố xây dựng nhà máy chip 13 micron, để bảo vệ ưu thế cạnh tranh. Năng lực sản xuất tinh viên Châu Á tức thì mở rộng thêm 50%, mặc dù không biết trong tương lai thị trường tinh viên bao giờ mới thoát khỏi tình trạng sa sút, nhưng mọi người cùng tăng sản lượng khiến chi phí chế tạo thiết bị tăng mạnh.

Trừ Samsung ra, NEC, Panasonic đều có thực lực tài chính hùng hậu, lại có Mitsui chống lưng, vì ưu thế cạnh tranh, bỏ ra 1 tỷ USD cũng không tổn hại tới gân cốt. Nhưng với Trung Tinh Vi Tâm mà nói, đằng sau chủ yếu dựa vào Cẩm Hồ chống đỡ, giá chế tạo tăng mạnh, làm bọn họ ngày càng áp lực.

Nec đề xuất chuyển nhượng kỹ thuật tinh viên cao cấp hơn cho NEC Hoa Hạ, người thông minh đều nhìn ra Trung Tinh Vi Tâm và NEC Hoa Hạ nếu cùng lúc xây dựng nhà máy sẽ tốn rất nhiều tiền, mà TW không thể ngả về phía Trung Tinh Vi Tâm, vì đó là xí nghiệp vốn tư hữu làm chủ, không phải quốc hữu.

Gần như cùng thời gian đó, Lý Tại Thủ đại biểu cho Samsung tuyên bố cùng chính phủ Văn Chu, Hoàng Tín liên doanh xây một nhà máy tinh viên 18 micron, khói lửa chiến trường chưa tan lại có thêm quân tham dự.

Sau khi phương án cản trở Cẩm Hồ và Microsoft hợp tác bị phủ quyết, Lý Tại Thủ được Hoàng Tín liên hệ, cùng thành phố Văn Chu thương thảo khẩn cấp, thảo luận kế hoạch lập nhà máy tinh viên ở Văn Chu, cơ bản đã đàm phán xong, vội vàng đưa ra tuyên bố hợp tác cùng ngày chính quyền Mỹ thông qua hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật giữa Cẩm Hồ và TI.

Đem so với thời gian trì bị xây nhà máy của Trung Tinh Vi Tâm và NEC Hoa Hạ, tốc độ của chính phủ Văn Chu và Hoàng Tín cùng Samsung đàm phán đầu tư xây dựng nhà máy nhanh kinh người.

Khách sạn Quan Hải Văn Chu, ở gian phòng cao cấp tầng 36, Lý Tại Thủ đứng trước cửa sổ, nhìn nước biển xa xa ngoài tầm mắt cùng khu công nghiệp chỉnh tề cùng cảng biển ở gần.

Ở Bắc Kinh, Kiến Nghiệp cùng Văn Chu, Lý Tại Thủ nhận thức sâu sắc cái quốc gia ở dưới chân mặc dù còn tồn tại nhiều vấn đề, nhưng không thể phủ nhận nó đang nhanh chóng quật khởi.

Là người Hàn Quốc, mang trong mình sự tự hào gần 30 năm thành tựu kinh tế của đất nước, nhưng sau khi Trung Quốc thực sự quật khởi, bị Nhật Trung ép vào một cái góc nhỏ, địa vị của Hàn Quốc trở nên rất quần bách. Về chính trị, Hàn Quốc không có cơ hội trở thành một nước lớn, nhưng thanh niên Hàn Quốc bình thường bị 30 năm thành tựu kinh tế làm tự tin bành trướng, tuyệt đối không chịu thừa nhận điểm này.

Lý Tại Thủ nhắm mắt lại, từ góc độ tình cảm cá nhân, hẳn quyết không hi vọng nhìn thấy ngày Trung Quốc quật khởi, nhưng bịt tai trộm chuông phủ nhận thực tế không có tác dụng gì trong việc hỗ trợ giải quyết vấn đề. Còn về thực tế, Samsung phải chính diện đối đầu với uy hiếp từ Cẩm Hồ.

Việc hợp tác với chính phủ Văn Chu và Hoàng Tín nhìn có vẻ như hơi gấp gáp, thực tế đã có suy tính kỹ càng, Lý Tại Thủ biết chú mình sau mùa hè tới thăm Trung Quốc luôn chú ý tới thị trường này, hẳn có suy nghĩ chuyên sâu. Bất kể là phủ quyết Samsung trực tiếp ra mặt phá hỏng kế hoạch hợp tác giữa Cẩm Hồ và Microsoft hay quyết định thời gian tới Trung Quốc xây nhà máy tinh viên đều rất chính xác.

Kế hoạch này một mặt có thể phối hợp với Mitsui chèn ép Trung Tinh Vi Tâm, khiến việc xây dựng nhà máy mới của Trung Tinh Vi Tâm từ mua sắm thiết bị, huy động vốn, hỗ trợ chính sách, cạnh tranh thị trường đều bị nâng cao chi phí, tốt nhất là có thể ép Trung Tinh Vi Tâm bỏ kế hoạch xây dựng nhà máy mới, cho dù Trung Tinh Vi Tâm có cố liều xây dựng, như vậy sẽ hạn chế tài nguyên của Cẩm Hồ đầu tư vào sản nghiệp khác, cũng là điều có lợi.

Mặt khác Samsung sớm quyết định dần chuyển trọng tâm chế tạo sang Trung Quốc, giảm giá thành chế tạo. Chỉ có điều chế tạo tinh viên thuộc về cái gốc của sản nghiệp điện tử, có dịch chuyển không, khi nào dịch chuyển, không chỉ có tranh luận trong nội bộ Samsung, mà dân chúng và chính phủ Hàn Quốc đều tranh cãi về việc này. Hiện giờ nếu cứ sa đà vào tranh cãi mà không có hành động thực tế sẽ làm cho thế yếu về chi phí sản xuất của Samsung ngày càng rõ ràng.

Đây mới là nguyên nhân căn bản Samsung quyết định xây nhà máy tinh viên ở Trung Quốc.

Kim Nam Dũng gõ cửa đi vào báo: - Bí thư Kim và thị trưởng Hàn tới khách sạn rồi, chúng ta có xuống đón tiếp không?

- Kim với Hàn ... Lý Tại Thù cười đùa: - Nghe như người Hàn Quốc chúng ta ấy nhỉ?

Kim Nam Dũng cũng cười, nhưng sự cạnh tranh ác tính trong nội bộ TQ làm người ta phải trở mặt.

Sở dĩ quyết định xây dựng nhà máy ở Văn Chu là vì chính phủ Văn Chu và Hoàn Tín hứa do Ngân hàng Tín Thông, Ngân Hàng thương nghiệp Văn Chu sẽ cung cấp khoản vay lãi suất thấp xây nhà máy, hơn nữa chính phủ Văn Chu gánh hết trọng trách xây dựng công trình phụ trợ, Samsung trừ cung cấp kỹ thuật và nhân viên quản lý gần như không cần phải gánh chịu bất kỳ nguy hiểm nào.

Kim Nam Dũng thực sự không nghĩ ra được lý do gì để từ chối hợp tác với Văn Chu.

Chẳng trách Lý Tại Thù nói Kim Lập Bình bí thư thành ủy Văn Chu, cùng thị trưởng Hàn Khởi Canh giống người Hàn Quốc, không phải chỉ vì cái họ.

- Nghiêm Văn Giới bao lâu nữa mới tới? Lý Tại Thù khoác chiếc áo véc trên ghế sofa lên, chuẩn bị xuống đón tiếp chủ nhân của Văn Chu.

Chuyện hợp tác này Nghiêm Văn Giới là người hợp tác với hắn, nhưng Lý Tại Thù hiểu rõ kẻ đưa ra mưu kế là Trì Tá Tú Tàng, thời gian trước đó ở Kiến Nghiệp, Nghiêm Văn Giới qua lại rất thân mật, nếu không làm sao Nghiêm Văn Giới có thể gài tròng chổ ngựa của Samsung?

Kim Nam Dũng trả lời: - Nghiêm Văn Giới cùng chủ nhiệm Nghiêm tới, nên khả năng hơi muộn một chút.

Thế lực của Nghiêm gia ở Chiết Đông rất khủng bố, Nghiêm Nghị là anh họ Nghiêm Văn Giới, từng đảm nhận cương vị lãnh đạo ở Văn Chu thời gian dài, sau khi Hoàn Tín hệ trời lên mặt nước, Nghiêm Nghị điều khỏi Văn Chu, làm chủ nhiệm ủy ban máy móc công nghiệp quốc gia, có tin nói hắn sẽ vào ủy ban phát triển quốc gia, làm phó chủ nhiệm phân quản công nghiệp.

Nghiêm Văn Giới nhận được tin Kim Lập Bình và Hàn Văn Khởi đã tới khách sạn Quan Khải, thúc giục lái xe tăng tốc, dù sao để hai lãnh đạo đứng đầu Văn Chu đợi lâu là rất thất lễ.

~oOo

Kế hoạch đầu tư cùng Samsung này làm Nghiêm Văn Giới cực kỳ hài lòng, thực tế Hoàn Tín không cần trực tiếp gánh chịu nguy hiểm đầu tư nào, vốn vay do bên phía Tín Thông phụ trách rồi, còn chip cơ bản do nhà máy sản xuất ra sẽ do nội bộ Samsung đặt hết, không phải lo thị trường bên ngoài diễn biến xấu.

Sở dĩ NEC Hoa Hạ lo lắng về thị trường, còn Trung Tinh VT (TTVT) lại sống thoải mái là nhờ có được lượng lớn đơn đặt hàng từ Cẩm Hồ.

Đối với cuộc mua bán lãi chắc này, Nghiêm Văn Giới sao bỏ qua được? Ở Kiến Nghiệp bàn bạc bí mật với Trì Tá Tú Tàng, hắn đã nhìn thấy rất nhiều lợi ích ẩn dấu đằng sau.

Mặc dù cùng nhau vây đánh Cẩm Hồ làm người ta rất dễ chịu, nhưng là doanh nhân hắn suy nghĩ đầu tiên là lợi ích.

Nghiêm Văn Giới hiểu sau khi hợp tác, với thủ đoạn khổng lồ của Samsung, lại cùng nhân viên quản lý đều là của Samsung, bọn họ sẽ đủ thủ đoạn kiếm được lợi ích lớn nhất, Hoàn Tín chẳng kiếm được là bao, nhưng đem cổ phần này để Hải Túc nắm, như thế sẽ có phản ứng dây chuyền thế nào?

~oOo

Trong gian phòng xa hoa ở Tẩm Viên Kim Sơn, Trương Khác nhìn chăm chú vào biểu đồ cổ phiếu trên màn hình một lúc rồi đi ra cửa sổ, nhìn ánh sáng lóng lánh của Ấm Mã hà dưới ánh chiều tà.

Diệp Kiến Bân hai chân vắt chéo lên nhau, đắc ý nhả từng vòng khói, nói: - Nghiêm Văn Giới là kẻ đầu óc rất thông minh, kẻ có đầu óc hơn hắn, tôi thấy không có nhiều đâu ... Tay còn chỉ vào huyết thái dương.

Trương Khác xoay người lại dựa vào cửa sổ cười: - Dã tâm của hắn cũng rất lớn, khuyết điểm duy nhất là quá tham lam, không biết để lại giới hạn.

- Đại khái hẳn cho rằng có thể dùng thuật bốn lạng đẩy ngàn cân biển Hải Túc thành xí nghiệp khoa kỹ lắp lánh ánh vàng. Diệp Kiến Bản khinh bỉ nói.

Ttck Thượng Hải vẫn đang điều chỉnh, do có tin tức nói Cty đầu tư Hoàn Tín để Hải Túc ra mặt tham dự kế hoạch xây nhà máy tinh viên với Samsung, nên hôm nay TTCK vừa mở cửa lượng đặt mua trong ngày đã hết luôn, giá trị lại tăng gần gấp đôi.

Trương Khác thở dài: - Chuyện gì phải tới rồi sẽ tới, cứ mặc cho bọn chúng chơi đi, chỉ cần không phá hỏng quy tắc tới tận đầu Cẩm Hồ, chúng ta có thể đưa tay ra ngăn cản bọn chúng sao?

Hiển nhiên với quy tắc cuộc chơi bình thường, Hải Túc không có tư cách tham dự hạng mục lớn như xây nhà máy tinh viên, ít nhất thực lực tài chính quá kém.

Trung Tinh Vi Tâm xây dựng nhà máy trừ tài chính tới từ cơ cấu tài chính ngân hàng, tập đoàn tài chính ra thì Cẩm Hồ và các cổ đông khách gánh nghĩa vụ bỏ ra 50% tiền đầu tư khoảng 600 triệu USD. Nếu xuất hiện thua lỗ hoặc nguy hiểm kinh doanh, cũng do cổ đông bỏ vốn gánh vác trước tiên. Thường mà nói xuất hiện nguy hiểm kinh doanh, tổn thất chứng khoán vượt xa tổn thất trái quyền.

Samsung Hoàn Tâm lại đem nguy hiểm đầu tư chuyển hết cho cơ cấu tài chính, cổ đông hùn vốn căn bản không bỏ vào đó bao nhiêu tiền, gần như chẳng có gì để tổn thất, Hải Túc cũng dùng thuật bốn lạng đẩy ngàn cân tham dự liên doanh, chỉ cung cấp 250 vạn USD đã nắm 25% cổ phần.

Phương án liên doanh của Samsung Hoàn Tâm mặc dù nói là phá hỏng giới hạn của quy tắc cuộc chơi, nhưng có chính phủ Văn Chu chống lưng đằng sau, đám Trương Khác muốn phá hỏng cũng chẳng được.

Từ trước tới nay, kinh tế Văn Chu luôn đứng trong 5 vị trí đầu của khu Hoa Đông, trước năm 97, 98 tình hình kinh tế chính thể Chiết Đông còn tốt hơn Đông Hải. Huệ Sơn, Kiến Nghiệp, Hải Châu gần đây quật khởi, nhất là sản nghiệp kỹ thuật cao vươn mình mạnh mẽ kéo theo trình độ kinh tế chính thể của cả tỉnh Đông Hải vào giai đoạn mới, làm tỉnh Chiết Đông có chút xuống sắc. Ngoài ra tỉnh Giang Nam xây dựng cảng Đông Sơn đang triển khai từng bước, sẽ phân tán ưu thế cạnh tranh của rất nhiều thành phố ven biển của tỉnh Chiết Đông, trong đó có Văn Chu.

Dưới bối cảnh này chính phủ Văn Chu làm bừa ra mặt cùng Samsung xây dựng Samsung Hoàn Tâm, cũng không khó hiểu. Là đại biểu thể lực truyền thống của tỉnh Chiết Đông, Hoàn Tín kiếm được lợi ích trong đó cũng chẳng có gì khó hiểu.

Phó Tuấn gõ cửa đi vào: - Bí thư Triệu đã tới.

-Ồ, Triệu Hữu Luân đến rồi. Diệp Kiến Bản đứng dậy, phải tàn thuốc lá trên người: - Chắc là ông ta muốn du thuyết chúng ta xây một nhà máy tinh viên ở Kim Sơn, ông ta không thử nghĩ xem chúng ta bị Mitsui, Samsung, Đài Tích Điện, Hoa Hạ, Hoàn Tín vây đánh thê thảm thế nào.

Diệp Kiến Bản nói rất nhẹ nhàng, nhưng không có nghĩa hoàn cảnh Cẩm Hồ lúc này nhẹ nhàng.

- Người ta vây đánh thì chúng ta đột vây, đúng là thú vị. Trương Khác lắc đầu cười khổ: - Tôi đi mời ông Quách, anh đi ứng phó với Triệu Hữu Luân.

Hai bọn họ đi ra hành lang, vừa vặn Quách Tùng Duyên và vợ ở trong phòng đi ra, ông ta xuống máy bay có chút huyết áp cao, cũng do mấy ngày qua bồn ba vất vả gây ra, về phòng nghỉ ngơi một lúc, hiện đã khôi phục tinh thần, nhìn thấy Trương Khác, nói: - Phía Singapore có ý rút lui.

Trương Khác gật đầu hiểu ý: - Thị trường chip tiền đồ không rõ, sản lượng thị trường Châu Á lại tăng vọt như thế, khi dự toán đầu tư có khả năng tăng vọt, vẫn bảo thủ đầu tư là không thỏa đáng.

1085. Chương 1087: Đột Vây.

- Hiểu thì hiểu, nhưng mà khó giải quyết. Quách Tùng Duyên khê thở dài, vì chuyện này Tôn Thượng Nghĩa đang ở Singapore thương thảo với các bên liên quan.

- Trung Tinh Vi Tâm vận hành được một năm, thực tế chứng minh đơn đặt hàng nội bộ của Cẩm Hồ đủ đảm bảo vận hành có lãi, cổ phiếu do phía Singapore nắm giữ có thể chuyển sang cho Chartered Semiconductor trực tiếp nắm giữ không? Trương Khác hỏi:

- Chartered đã liên tục lỗ vốn sáu quý rồi, không có cục quản lý tài chính Singapore hỗ trợ, Chartered vừa không có năng lực tiếp quản cổ phần Trung Tinh Vi Tâm của cục quản lý tài chính, càng không có năng lực bỏ vốn đầu tư nhà máy mới.

Chartered Semiconductor là doanh nghiệp chip đứng thứ 4 toàn cầu, chỉ là Singapore quá nhỏ bé, tài nguyên nhân lực có hạn, quy mô, cách cục sản nghiệp không so được với Nhật, Hàn, Đài Loan. Rất nhiều nhà máy của Chartered cho dù kinh doanh có lãi đều là lãi nhỏ, đa phần là lỗ vốn. Qua cơn bão tài chính tỉ giá đồng won và đồng yên sụt giảm, làm kinh tế Nhật Hàn tổn thất, nhưng lại càng kích thích hàng xuất khẩu của Nhật Hàn phát triển, Chartered càng yếu thế, dù hiện làn sóng công nghệ đang cuộn âm ầm, cũng còn lâu mới khôi phục được nguyên khí.

Cẩm Hồ và Singapore hợp tác, thực chất là hợp tác với Chartered Semiconductor, kỹ thuật tinh viên đầu tiên là tới từ Chartered Semiconductor, chỉ là tình hình tài vụ của Chartered đáng lo ngại, khi đó cục tài chính Singapore mới đứng ra trực tiếp nắm cổ phần.

Tình hình tài vụ của Chartered Semiconductor hiện càng đáng lo ngại hơn 2 năm trước, càng không có khả năng trực tiếp nắm cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm, Quách Tùng Duyên không hiểu sao Trương Khác lại có suy nghĩ này.

- Hiện giờ bọn chúng đều mang tâm tư vậy đánh TTVT. Trương Khác mời Quách Tùng Duyên đi trước, vừa đi vừa nói: - Có điều 2 năm qua Chartered cũng không dễ chịu chút nào, sản lượng chip Châu Á năm sau sẽ tăng vọt, tiền cảnh thị trường lại không tươi sáng, Chartered càng khó khăn, sức cạnh tranh của Chartered khá kém, cho dù phán đoán năm sau Chartered hoàn toàn mất sức cạnh tranh ở thị trường này cũng không phải quá.

Quách Tùng Duyên nắm được điểm cốt yếu trong suy tính của Trương Khác, tay vung lên: - Chartered tránh tiếp tục thua lỗ, đóng cửa dây chuyền sản xuất sức cạnh tranh kém là lựa chọn sáng suốt, bọn họ tuy không có năng lực trực tiếp lấy ra mấy chục triệu USD, nhưng có thể vận chuyển dây chuyền đóng cửa vào trong nước để đầu tư vào TTVT, ý cậu là thế?

Trương Khác gật đầu khẳng định: - Một mặt nữa là giá thiết bị tăng vọt, đắt tới mức làm người ta nhìn mà xót của, tôi chẳng muốn lỗ vốn ở phương diện này. Mặt khác Chartered vì sức cạnh tranh kém, đem dây chuyền sản xuất lỗ vốn dài hạn chuyển sang cho TTVT biến thành đầu tư có lãi ... Tôi thực sự không nghĩ ra phương án đôi bên cùng có lợi nào tốt hơn nữa.

- Chính xác. Quách Tùng Duyên vỗ tay: - Phương án này rất tốt, rất có hi vọng thuyết phục được chính quyền Singapore ... Hầy, sao cậu không nói sớm, tôi khỏi lo tới tăng huyết áp.

- Tôi sau khi xem xong phương án của Samsung Hoàng Tâm mới có suy nghĩ này, lúc đó chắc ngài Quách còn trên máy bay. Trương Khác cười nói: - Ngài Quách xem phương án của Samsung chưa? Thực chất là đem dây chuyền có sức cạnh tranh kém ở Hàn Quốc chuyển vào trong nước ... Tôi nghĩ có tiền lệ này phía Singapore càng dễ chấp nhận.

- Cái này tôi còn chưa xem.

Trương Khác bảo Phó Tuấn vào phòng lấy tài liệu, tiếp tục nói: - Ngoài ra theo tôi biết, chính quyền Singapore chưa phải là bỏ hỗ trợ Chartered, nhưng Chartered muốn duy trì được, phải đánh liều lấp đầy dây chuyền sản xuất chip 13 micron, mới không bị nhà máy Nhật Hàn, Đài Loan áp chế. Dưới tình huống này Chartered càng cần bỏ đi dây chuyền cạnh tranh kém giảm bớt áp lực kinh doanh, nếu chính quyền Singapore đồng ý, dây chuyền sản xuất chip 18 micron chúng ta cũng có thể ngồi xuống đàm phán.

- Chip 18 micron thì khó đấy, vì ở mặt này họ còn có lãi. Quách Tùng Duyên ngẫm nghĩ:

- Khó cũng phải đàm phán, chúng ta chủ yếu nhìn trúng là thiết bị 25 micron. Trương Khác cũng biết hiện giờ muốn Chartered đào thải dây chuyền chip 18 micron cho TTVT là hơi khó: - Ngoài ra bào một tin vui

cho ông Quách, Flash chip memory 512 mb của Cẩm Hồ đã ra đời bản mẫu, sử dụng dây chuyền sản xuất 13 micron, có lẽ có thể tăng thêm chút vốn liếng đàm phán?

- A, Vườn Sồi đã tiến tới bước này rồi à? Quách Tùng Duyên vui mừng nói: - Đúng là không đơn giản, tôi thấy có hi vọng thành công rồi ...

Flash chip memory có dung lượng lớn Cẩm Hồ chỉ có thể thiết kế không thể sản xuất, phải đặt hàng nơi khác làm thay, đơn đặt hàng của Cẩm Hồ tuyệt đối là sức hấp dẫn lớn.

Đi qua hành lang quanh co của Tẩm Viên tới phòng khách, Triệu Hữu Luân với quan viên theo cùng đã đợi sẵn, TTVT đang bị nhiều doanh nghiệp tinh viên Châu Á vây công, Triệu Hữu Luân hiểu rất rõ, có điều ông ta vẫn tin tưởng vào TTVT có TI và Cẩm Hồ chống lưng, TTVT nếu đồng thời xây 2 nhà máy mới, Kim Sơn thế nào cũng phải tranh thủ lấy một cái.

o0o

~Do hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật giữa TTVT và TI thông qua sẽ ảnh hưởng cực lớn tới sản nghiệp tinh viên Châu Á, nên các doanh nghiệp tinh viên chủ yếu của Châu Á đều đưa ra sách lược ứng phó nhắm vào TTVT, ý đồ ép kế hoạch xây dựng nhà máy tinh viên mới của TTVT bị chết non.

Chế tạo tinh viên với cuộc sống của người dân bình thường quá xa xôi, truyền thông không chú ý nhiều, chỉ có tờ báo chuyên ngành với người trong nghề mới mở to mắt theo dõi.

Các doanh nghiệp Châu Á tăng sản lượng ứng phó với TTVT, làm giá thiết bị chế tạo tinh viên Âu Mỹ tăng vọt, đánh loạn cách cục vốn có của sản nghiệp điện tử của Châu Á, xu thế tiếp theo ra sao phải xem cách ứng phó của TTVT.

Ttvt im lặng chừng nửa tháng, tới hạ tuần tháng 11 tuyên bố thành lập trung tâm thực nghiệm, nhà máy đóng gói thử nghiệm chip tại Kim Sơn.

Trong toàn bộ quy trình đầu tư chế tạo tinh viên, thực nghiệm, đóng gói, kiểm tra thiết bị chiếm tỉ lệ rất nhỏ, đương nhiên đã cho thấy rõ TTVT sắp xây dựng nhà máy tinh viên ở Kim Sơn.

Đúng là một viên đá khơi lên muôn tầng sóng.

Trước đó dự đoán phổ biến trong nghề là dưới tình hình thiết bị chế tạo tinh viên tăng vọt thế này, TTVT sẽ phải bỏ kế hoạch đồng thời xây 2 nhà máy.

Nếu chỉ xây một nhà máy mới, không có khả năng xây dựng ngoài Kiến Nghiệp.

Đầu tiên là chính phủ Kiến Nghiệp tuyệt đối không muốn thấy khoản đầu tư cả tỷ USD rơi vào túi người khác, sẽ ra sức giữ TTVT ở lại xây nhà máy tại Kiến Nghiệp, chính sách hỗ trợ sẽ không ít.

Thực tế TTVT xây dựng nhà máy ở Tân Phổ được địa phương hỗ trợ chẳng kém gì NEC Hoa Hạ.

Thứ đến TTVT ở Kiến Nghiệp vận hành có thành công lớn, xây nhà máy ở Kiến Nghiệp có nhiều ưu thế, xây nhà máy ở Kim Sơn các nguy hiểm có thể dự đoán cùng không dự đoán được sẽ tăng lên rất nhiều.

Hiện TTVT quyết tâm xây nhà máy mới ở Kim Sơn, có nghĩa là dự đoán trước kia trong nghề là đều sai cả. Ttvt sẽ đồng thời xây dựng 2 nhà máy mới ở Kiến Nghiệp và Kim Sơn, căn cứ vào quy mô xây dựng nhà máy thử nghiệm ở Kim Sơn có thể thấy quy mô nhà máy tinh viên từ 6 - 8 dây chuyền sản xuất.

- Khốn kiếp! Khốn kiếp! Trì Tá Tú Tàng ngồi ngay ngắn trước bàn, xem báo cáo trước mặt, không kìm được cảm hận chửi bới, đập tay xuống bàn, áp giọng xuống gầm lên: - Hai nhà máy hiện dự toàn phải tới 3 tỷ USD, thực tế xây xong sẽ mất hơn 4 tỷ USD. Cẩm Hồ lấy đâu ra nhiều tài chính như thế? Ánh mắt hần chằm chằm quét qua những người ngồi trước mắt, dừng lại ở Tạ Kiếm Nam: - Tạ gia từ Kim Sơn tới, có nghe thấy tin đồn gì không?

1086. Chương 1088: Thân Bại Danh Liệt

Tạ Kiếm Nam chẳng hứng thú ngồi đây uống rượu, nghe thế đặt chén rượu xuống: - Mọi quan hệ của Khoa Vương ở Kim Sơn không được tốt, cho nên cũng không nghe ngóng được tin tức chi tiết ... Hần đã bắt đầu

phản cảm với chuyện tụ họp mặt mưu đồ đằng sau lưng này rồi, đại khái do trải qua nhiều lần tính kế Cẩm Hồ đều bị Cẩm Hồ phản đòn.

Hiện tâm tư của Tạ Kiếm Nam là khống chế chắc Khoa Vương trong tay, kinh doanh cho tốt Khoa Vương, bóng dáng Cẩm Hồ phía trước mắt hần càng ngày càng mờ hồ, cho dù muốn tính kế Cẩm Hồ cũng dễ người khác làm. Cái đám người đang ngồi đây nhìn có vẻ cùng chung kẻ thù, nhưng mỗi người có tính toán riêng.

Trong lòng Trì Tá Tú Tàng có lẽ có cái gai đâm vào tim khi vị hôn thê bị người ta đoạt mất, nhưng Mitsui đứng sau có mưu đồ gì, dễ thấy như con rắn trên đầu kẻ hói. Nhìn sang Lý Tại Thù mặt lạnh tanh ngồi đó, Tạ Kiếm Nam thầm nghĩ với kẻ này đã kích được Cẩm Hồ càng tốt, nhưng đưa ra lựa chọn phù hợp với lợi ích của Samsung mới là quan trọng nhất.

Trong lòng Tạ Kiếm Nam cũng hết sức thắc mắc, Lý Kiện Hi là nhân vật linh hồn, là lãnh tinh thần của Samsung, sao lại dung thứ cho con gái làm tình nhân bí mật của Trương Khắc? Ai từng gặp Lý Hình Dư đều cũng phải chấn động vì dung mạo hiếm có đó, cho dù Lý Kiện Hi lấy con gái làm vốn ra để làm cuộc hôn nhân lợi ích với nhà Trì Tá Tú Tàng, chẳng phải phù hợp với lợi ích của Samsung hơn sao? Suy tính thực sự của Lý Tại Thù với việc này là gì?

Tạ Kiếm Nam thấy có rất nhiều thứ nhìn không thấu, mọi người lòng đều mang mưu đồ riêng, ngay cả Nghiêm Văn Giới ngồi đối diện hần đang nghiền răng nghiền lợi cũng chỉ là cái mặt nạ mà thôi. Nói ra Nghiêm Văn Giới còn phải cảm ơn Cẩm Hồ, không có áp lực từ Cẩm Hồ căn bản không có phương án liên doanh Samsung Hoàn Hâm, đây đúng là viên tiên đan với Hải Túc, làm liên tục trong vòng nửa tháng làm giá trị của Hải Túc tăng tới 6 tỷ, hần chẳng có lý do gì mà nghiền răng nghiền lợi, phải nỗ lực để không cười ngoạc miệng ra mới đúng.

Cửa phòng mở ra, Tạ Kiếm Nam thấy thư ký của mình ở bên ngoài ra dấu nhận điện thoại, thầm nghĩ không biết lại xảy ra chuyện gì nữa? Nếu không phải chuyện quan trọng, thư ký tuyệt đối không chạy tới quấy nhiễu bọn họ, hần gật đầu với đám Trì Tá Tú Tàng, Lý Tại Thù rồi đứng dậy, quỳ quá lâu chân tê dại hết cả.

- Điện thoại từ Tân Thái gọi tới.

Tạ Kiếm Nam tìm thất lại, không biết ở quê gọi điện lên lúc này có chuyện gì khẩn cấp, nhận di động, nghe thấy tiếng mẹ, hỏi vội: - Mẹ, xảy ra chuyện gì?

- Cậu con tỉnh rồi, mọi người đang ngồi xe tới Kiến Nghiệp, con có muốn tới bệnh viện không?

Trong lòng Tạ Kiếm Nam còn chút thiện cảm với người cậu này, đột nhiên nhớ ra đã lâu lắm rồi không tới bệnh viện thăm ông ta, quay lại cáo từ Trì Tá Tú Tàng rồi lái xe tới bệnh viện.

Xe tới bãi đỗ của bệnh viện, nhìn thấy Tạ Ý từ cỗ xe khác đi ra, Tạ Kiếm Nam ngó người, không ngờ Tạ Ý xuất hiện ở đây, sau khi quan hệ hai bên quyết liệt, đã một năm rồi không liên hệ.

Thấy Tạ Ý nhìn sang phía này, Tạ Kiếm Nam đứng ở cửa xe, không có ý đi tới.

- Anh vừa mới nhận được điện thoại, tin tức không vui, có điều anh nghĩ bệnh viện cũng đã tận lực ... Tạ Ý nói:

- ... Tạ Kiếm Nam cứng người, vừa rồi hần nhận được điện thoại nó rõ ràng cậu hần đã tỉnh lại, nhưng nghe giọng của Tạ Ý thì nói cậu hần đã qua đời.

Tạ Kiếm Nam định hỏi, nhưng phát hiện chẳng có gì để hỏi, nếu cậu hần chỉ tỉnh lại thôi, đúng là chẳng có ai chuyên môn thông báo cho Tạ Ý, mà Tạ Ý dù nhận được thông báo, chắc cũng chẳng chuyên môn tới bệnh viện?

Tạ Kiếm Nam theo sau lưng Tạ Ý tới phòng bệnh, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng khóc trong phòng bệnh, đẩy cánh cửa khép hờ, thấy mẹ đang ngồi trên ghế trước giường khóc nức nở, thi thể vẫn nằm trên giường bệnh, Tạ Kiếm Nam đi tới, thiết bị y tế vẫn cắm trên người, nhưng khuôn mặt đã không còn chút dấu hiệu nào của sự sống nữa.

- Cậu tỉnh lại có nói gì không ạ? Tạ Kiếm Nam nhìn mái tóc hoa râm của mẹ, ngồi xuống bên cạnh, hỏi khẽ:

- Ông ấy tỉnh lại giọng rất yếu, nhưng mợ vẫn nghe rõ ông ấy hỏi tình huống của cháu, mợ hỏi ông ấy có muốn báo cho trường học không, ông ấy bảo thôi. Mợ nghĩ ông ấy có lẽ muốn biết tình hình của Cẩm Hồ, ông ấy lại bảo thôi, mợ đi ra gọi điện ẹ cháu, quay về còn muốn nói thêm với ông ấy vài câu thì ông ấy đã đi rồi, nước mắt vẫn còn chưa khô, ông ấy ôm hận mà đi ... Nói tới đó khóc rống lên :

Tạ Kiếm Nam nhìn thi thể lạnh băng gầy gò trên giường, đôi mắt hờn sâu còn có vệt nước mắt, ông ấy lúc ra đi còn hận điều gì? Hơn một năm qua xảy ra quá nhiều việc, vụ án Chương Châu, Hồ Kim Sơn vỡ òa phá tan khu công nghiệp điện tử Kim Sơn, tập đoàn Gia Tín rơi vào tuyệt cảnh sắp phá sản, Tạ gia tan rã ... Hắn quay đầu lại nhìn Tạ Ý mím môi không nói một lời, đột nhiên muốn biết ai đã thông báo cho Tạ Ý ???

~oOo

Trương Khác một tay đặt trên bàn, một tay chống cằm đánh cờ cùng Từ Học Bình, Phó Tuấn đi vào nói với hắn chấp tối Chu Cẩm Tỳ tỉnh lại không bao lâu thì qua đời.

Trương Khác thấy Từ Học Bình trầm tư liền đặt cờ vào hộp, cùng ông đứng dậy đi ra đình viên phủ đầy ánh trăng.

- Nửa đầu cuộc đời bác luôn coi ông ấy là bạn chí thân cùng chung chí hướng, thím cháu còn là do ông ấy giới thiệu cho bác đấy. Từ Học Bình khẽ thở dài cảm khái: - Ân oán nửa sau cuộc đời vậy là đã chấm dứt hết cả.

Trương Khác lòng buồn ngùi, y trọng sinh về đây, với loại ân oán dây dưa cả đời người này cũng không nhận thức hết.

Chu Thục Huệ đi ra đình viên, hỏi: - Bên kia lo liệu hậu sự, tôi có cần đi một chuyến không?

- Bà đi làm cái gì? Từ Học Bình lắc đầu: - Người ta chưa chắc đã để ý...

- Thời gian không còn sớm nữa, cháu về khách sạn nghỉ ngơi trước ... Trương Khác cáo từ, để lại không gian riêng cho vợ chồng họ, vãn cớ tạm gác lại hôm khác tiếp tục.

Trương Khác vào xe rời khỏi nhà chiều dài tỉnh ủy, nói ra y chỉ tiếp xúc với Chu Cẩm Tỳ có vài lần, không biết trong thời gian ngắn ngủi tỉnh lại ông ta nói cái gì.

- Một số giáo viên sinh viên Đh Đông Hải hay tin đã tới bệnh viện. Phó Tuấn nói:

Trương Khác nhíu mày lên: - Tôi còn tưởng bọn họ sẽ âm thầm tổ chức tang lễ chứ.

- Đúng là kỳ lạ, nghe có người nói chuẩn bị tổ chức lễ truy điệu rất lớn.

- Có câu người chết rồi vạn sự không, không phán quyết lão ta đã là khoan dung lắm rồi, chẳng lẽ bọn chúng còn muốn đảo lộn trắng đen? Trương Khác đau đay day huyết thái dương: - Chu Cẩm Tỳ ruột cuộc đã chết, rất nhiều kẻ thờ phào, nhưng trước khi chết lão ta còn tỉnh lại một lúc, những kẻ kia chắc chắn bị tảng đá đè lên ngực, bên đó nhất định rất nóng, mặc bọn chúng đi ...

Phó Tuấn không nói thêm nữa, thầm nghĩ có lẽ một số giáo viên sinh viên không rõ chân tướng đem cái chết của Chu Cẩm Tỳ đổ hết lên đầu Trương Khác, những kẻ đó không biết rằng, nếu cuối cùng Chu Cẩm Tỳ thành ra như thế, cảnh ngộ của lão ta càng thê thảm, đám bạn bè người thân của lão ta có ai hi vọng lão ta tỉnh lại? Có lẽ một số kẻ có ý đồ khác muốn đảo lộn phán quyết với Chu Cẩm Tỳ, đem đen tấy thành trắng, để vụ án đất hiếm triệt để thành cánh cửa lịch sử không bao giờ cho quần chúng mở ra, để chuyện đó không để lại hậu họa gì nữa. Lại nghĩ đó chỉ là suy nghĩ một chiều của một số kẻ thôi, hẳn càng hi vọng những kẻ này làm thật âm ỉ lên, như thế mới có thể ép chính quyền công khai chân tướng.

Phó Tuấn không phải là người khoan dung với người đã chết, nhưng hắn cũng biết công khai chân tướng vụ án 516 không phải chuyện đơn giản.

Thôi Quốc Hằng cả đêm ngủ không được ngon, ông ta biết có rất nhiều giáo viên, sinh viên trong trường đã tới bệnh viện.

Rất nhiều người liên quan tới chuyên án 516 chỉ bị lui về tuyến hai, một số người dính dáng không sâu còn tiếp tục hoạt động ở học giới, chính giới, hiện giờ không phải là lúc giải mã chân tướng chuyên án 516.

Bỏ đi những thứ xấu xa sau lưng, trong lòng giáo viên sinh viên Đh Đông Hải thì Chu Cẩm Tỳ có thanh danh khá cao, đây chính là căn nguyên của rắc rối. Những giáo viên sinh viên kia nhất định yêu cầu trường ra mặt tổ chức lễ truy điệu cho Chu Cẩm Tỳ, trường ngăn cản, ắt sẽ làm khiến bọn họ phản ứng.

Thôi Quốc Hằng tạm thời không thể phán đoán chuyện này sẽ có ảnh hưởng xấu gì với Trương Khác, chỉ là sau khi liên lạc với Phó Tuấn, không thấy Trương Khác ở Kim Sơn nói gì.

Thôi Quốc Hằng từ sáng sớm đã tới trường, rất nhiều giáo viên, giáo sư đều đang bàn tán chuyện Chu Cẩm Tỳ qua đời ngày hôm qua.

Chu Cẩm Tỳ hai lần ngất xỉu, cuối cùng hôn mê, lần đầu là do bị Trương Khác mắng chửi trên giảng đường gây ra, mặc dù quan điểm khi ấy Chu Cẩm Tỳ công khai tuyên truyền đã được chứng minh là sai lầm, nhưng ấn tượng của mọi người là ông ta chỉ có chút sai lầm về học thuật, thêm vào mọi người đều có lòng đồng tình với người đã chết. Cho nên 10 người thì hết 9 là chỉ trích Trương Khác quá khắt bạc ngông cuồng, nói không chừng bên trong đó cũng mang lòng thổ chết cáo thương, cùng chung kẻ thù, có bao nhiêu giáo sư ở Trung Quốc có thể thản nhiên tiếp nhận phản bác của học sinh.

Mặc dù Trương Khác chưa chắc đã để ý tới chuyện này, mặc dù chuyện này khó tạo thành ảnh hưởng thực chất với Trương Khác, nhưng Thôi Quốc Hằng thấy không nên để tâm tình này tiếp tục lan đi.

Thôi Quốc Hằng tới văn phòng của Lý Hồng Minh, đem lo lắng giải bày với ông.

Lý Hồng Minh suy nghĩ một lúc rồi nói: - Chiều cố danh dự của người chết cũng không thể để chân tướng lộ ra! Ai quá khích có thể đem một phần chân tướng nói cho họ.

Thôi Quốc Hằng nghĩ xử lý như thế cũng tốt, tiết lộ miệng không tính là công khai chân tướng.

oOo

~~Tạ Hán Tĩnh tới Kiến Nghiệp, nhưng không tới bệnh viện mà tới tổng bộ của Hải Thái.

Tạ Ý cũng vừa từ bệnh viện về.

- Đêm hôm qua có rất đông giáo viên sinh viên Đh Đông Hải tới bệnh viện. Tạ Ý chải lại mái tóc rối vì cả đêm không ngủ: - Chẳng biết ai kịp thời truyền tin ra ngoài như thế, liệu có phải là người Cẩm Hồ không?

- Trương Khác nếu không muốn ông ta được yên đã chẳng cho ông ta được ngủ trong bệnh viện bình yên như thế. Tạ Hán Tĩnh lắc đầu: - Kẻ muốn giở trò nhiều lắm.

- Vâng, con hiểu. Tạ Ý cũng chỉ biết chuyên án 516 dính líu rất rộng, nhưng người bị xử lý không nhiều, rất nhiều kẻ đang sống phây phây, những kẻ này đương nhiên hi vọng Chu Cẩm Tỳ chết trong lặng lẽ, nhưng trước khi tắt thở Chu Cẩm Tỳ có tỉnh lại một lúc, điều này ít nhiều làm vài kẻ không yên tâm rồi. Điều tra lại chuyên án 516 là không thể, làm lớn chuyện lớn là biết trước khi chết Chu Cẩm Tỳ có nói gì không, ít nhất cũng được an tâm.

Tạ Ý lắc đầu cười: - Sáng nay giáo viên sinh viên chạy tới bệnh viện càng đông, còn có một số từng là học sinh của ông ta, nghe được tin tức gọi điện tới hỏi thăm, còn người ở vùng ngoài chạy tới. Những kẻ này cảm thấy bất công vì đả ngộ mà ông ta nhận được sau khi hôn mê, lãnh đạo trường lại không tới điều tang, càng làm bọn chúng phẫn nộ, tự phát thành lập ban tang lễ, bên nhà họ Chu mặc dù càng muốn chuyện lắng xuống, nhưng người ta lại nghi họ bị áp lực của trường học ... Đây thực sự là có khổ không nói được lên lời.

- Ông ta muốn giữ được thanh danh chỉ e là khó rồi. Tạ Kiếm Nam lạnh nhạt nói: - Một số người sẽ không chấp nhận có kẻ hất hết nước bẩn lên người Trương Khác đâu, có khi Đh Đông Hải sẽ ra mặt tiết lộ chân tướng. Địa vị Trương Khác giờ đâu phải tầm thường, không ít người phải nhìn sắc mặt y làm việc, ai chẳng sợ tên tiểu sát tinh này nổi giận, tới lúc đó có trời mới biết y dám làm cái gì.

~oOo

~Những giáo sư thường ngày qua lại mật thiết với Chu Cẩm Tỳ cùng với học sinh có thành tựu đặc ý của ông ta hợp nhau lại tổ chức ban tang lễ.

Vợ Chu Cẩn Tỳ thái độ lung lay không ngừng, bà ta cũng hi vọng chuyện này làm lớn lên, có khi lại đấm chính lại thanh danh của chồng, cho dù là giả dối, ai mà hi vọng chồng chết không rõ ràng. Trong lòng cũng oán hận Chu Cẩn Du, Tạ Hán Minh, nếu chẳng phải khi xưa đám người đó quyết định bỏ chữa trị, ít nhất có thể giữ người còn sống.

Mọi người tích cực quyên tiền tổ chức tang lễ, lên hệ nhà khách Tấn Nghi đưa thi thể qua đó, cả đám tích cực thảo luận tổ chức tang lễ.

Đương nhiên chuyện đầu tiên ban tang lễ muốn làm là đòi lại công đạo, không có trường ra mặt, lễ truy điệu dù sao cũng không thanh bạch, gần 20 người ngồi xe rầm rộ kéo tới trường, chặn Thôi Quốc Hằng ở văn phòng.

Thôi Quốc Hằng sớm có chuẩn bị, bảo bọn họ chọn ra 5 đại biểu vào văn phòng của ông ta, nửa tiếng sau 5 người này đi ra thở dài lắc đầu, không chịu nói gì, chỉ yêu cầu ban tang lễ không tham dự tang lễ gì nữa.

Mọi người đều phải là ngốc, cho nên ban tang lễ tan rã.

Thế giới này luôn có những người cực kỳ tò mò, cũng chẳng thiếu người không giữ được miệng. Hơn nữa Chu Cẩn Tỳ nằm viện không phải là không có những lời nghi ngờ, một số chuyện trải qua nghệ thuật truyền miệng, cái chết của Chu Cẩn Tỳ thành đáng đời, thậm chí những chuyện không hay ho của Chu Cẩn Tỳ bị người ta lục lọi ra tuyên dương.

Tang lễ biến thành trò hề, tới hoàng hôn chỉ lác đác vài ba người còn ở lại nhà khách Tấn Nghi, kinh phí gom góp tổ chức tang lễ cũng không biết bị ai cuỗm mất rồi.

Tạ Kiếm Nam nhìn khung cảnh thê lương không biết phải nói gì, vốn chỉ định lặng lẽ hỏa táng, đem tro cốt về Tân Thái hỏa táng là xong, nào ngờ thành ra thế này, rốt cuộc là kẻ nào đã loan tin ra ngoài?

Phía trường học chỉ còn cách trở mặt, sau khi giải tán được ban tang lễ hung hăng, chính thức phải người tới, yêu cầu trong thời gian ngắn thu lại nhà ở của Chu Cẩn Tỳ.

Tạ Kiếm Nam cũng chẳng có hơi sức tranh cãi với Đh Đông Hải, nếu mợ hắn muốn ở lại Kiến Nghiệp, hắn bỏ tiền ra mua nhà cho là được, cùng lắm mới về Tân Thái. Hắn thấy mẹ mình không còn thần khí như thời làm bí thư thành ủy Kim Sơn, một năm qua già đi rất nhanh.

Vì tang lễ, Tạ Kiếm Nam tốn mất ba ngày ở Kiến Nghiệp, hắn biết trong ba ngày này đám Trì Tá Tú Tàng, Nghiêm Văn Giới, Lý Tại Thù đều ở lại Kiến Nghiệp, không biết bọn họ đã bàn được kế sách tốt nào đối phó với Cẩm Hồ chưa, qua tang lễ này, Tạ Kiếm Nam càng chẳng còn hứng thú mật mưu đối phó với Cẩm Hồ.

Trước khi Tạ Kiếm Nam rời khỏi Kiến Nghiệp, Cao Khoa Khoa Vương, Liên Tín chính thức đưa ra di động tầm thấp với kỹ thuật của ESS, hắn còn đặc biệt tới chuỗi cửa hàng của Hải Thái, mua hai chiếc di động mới.

Mặc dù không biết khi nào Cẩm Hồ đưa ra di động tầm thấp tương tự, nhưng từ hai chiếc di động này, hắn đã nhìn thấy Cẩm Hồ đi lên ngôi báu của di động tầm trung và thấp rồi.

Thị trường tầm trung và thấp, khi kỹ thuật không còn là chướng ngại, chi phí chế tạo sẽ thành nhân tố cạnh tranh quan trọng, ở thị trường tầm cao, chi phí chế tạo không quá quan trọng, nhưng cũng là nhân tố đáng cân nhắc, kỹ thuật, hệ thống chế tạo của Cẩm Hồ ngày càng hoàn thiện rồi, sẽ phát huy được uy lực khó tưởng tượng được.

Samsung vội vã chuyển một phần sản lượng tinh viên sang Trung Quốc, tựa hồ cũng ý thức được điều này.

1087. Chương 1089: Cái Cớ Để Vụng Trộm

Tt nghiên cứu ứng dụng di động của Samsung ở Kiến Nghiệp ngay trong đêm đưa ra đánh giá chi tiết, các tính năng đều bình thường, nhưng không có thiếu sót rõ ràng, ngoại hình mặc dù có thể coi là ưu điểm cũng tương đối có hạn.

Lý Tại Thù bảo mọi người lấy di động của mình ra đặt lên bàn, hai chiếc di động này chẳng có gì bắt mắt, nhưng nó có một ưu điểm không thể xem thường, đó là giá thành sản xuất thấp.

Tổng hợp tình báo các phương diện, hai chiếc di động này chỉ phí chế tạo tầm 100 USD, đem so với giá thị trường 160 -170 USD, từ nhà chế tạo tới nhà phân phối đều có không gian lợi nhuận tương đối lớn.

Trừ chip cơ sở do Cẩm Hồ cung cấp ra, các linh kiện chủ yếu khác như màn hình STN đen trắng cũng được Cẩm Hồ cung cấp với giá rẻ, đó là nhân tố quan trọng khiến chi phí chế tạo hai chiếc di động này không chế ở tầm 100 USD.

Lý Tại Thù nhìn con số “140 USD” ở báo cáo trước mắt, day huyệt thái dương, đó là chi phí cực hạn chế tạo một chiếc di động cùng tính năng của Samsung có thể không chế. Ngoài trừ nguyên nhân cơ cấu chế tạo đặt ở Hàn Quốc có chi phí nhân lực cao ra, các linh kiện hạch tập như chip cơ sở do doanh nghiệp Âu Mỹ cung cấp, đó là nguyên nhân trọng yếu khiến giá thành không thể giảm xuống được.

Hiện di động do Samsung sản xuất có chip CDMA do Qualcomm cung cấp, chip GPS do Infineon và TI cung ứng. Không chỉ ba nhà cung cấp chip này, mà hiện các doanh nghiệp cung cấp chip khác đều nhắm vào thị trường trung cao có không gian lợi nhuận cao hơn.

- Cho dù Cẩm Hồ đã khiến các doanh nghiệp sản xuất chip di động chủ yếu khác như Infineon chú ý, nhưng TI vốn cùng một bọn với Cẩm Hồ quá nửa sẽ kiềm chế tinh lực của Infineon ở việc cạnh tranh chip tầm trung cao. Kim Nam Dũng phân tích: - Tình hình Motorola và Nokia đối diện tương tự như chúng ta, Ericsson, Phillips mặc dù cũng nắm được kỹ thuật chip cơ sở, nhưng ở phương diện không chế chi phí sản xuất thậm chí còn không bằng chúng ta. Cho dù hiện giờ chúng ta điều chỉnh chiến lược với thị trường di động tầm thấp thì trong vòng 2 năm có thể điều chỉnh xong đã là dự tính lạc quan rồi, tới lúc đó 2 nhà máy mới của Cẩm Hồ đã xây xong, lại lần nữa có ưu thế về giá thành.

Lý Tại Thù trầm thổ dài, Cẩm Hồ không đưa ra di động tầm thấp cùng lúc với Cao Khoa KV và Liên Tín như hấn dự liệu, một mặt khả năng sản lượng của Cẩm Hồ còn có hạn, một phương diện khác, khi cảnh cửa thị trường tầm thấp mở ra, tạm thời chưa tiến vào tức là đã có sách lược linh hoạt hơn đối thủ cạnh tranh. Samsung lúc này đột nhiên thay đổi sách lược chỉ có đuổi theo phát mệt.

Từ kỹ thuật hạch tâm ngày càng hoàn thiện ra, Lý Tại Thù không thể nhắm mắt nói không thấy Cẩm Hồ có ưu thế tự nhiên ở thị trường bản địa.

Khi chuỗi xí nghiệp di động TQ mới có bước khởi đầu thì Thịnh Hâm vào năm 97 đã dùng 500 triệu thực thi phương án “trăm thành trăm hiệu”, mở rộng mạng lưới tới thẳng thành phố cấp một cấp hai, đến năm nay lại đề xuất phương án “nghìn thành nghìn hiệu” đem mạng lưới tiêu thụ tới cả thành trấn.

Thịnh Hâm là xí nghiệp thành viên của hệ thống Cẩm Hồ, Cẩm Hồ dùng sách lược thẩm thấu theo chiều dọc này khiến họ có sức cạnh tranh hùng mạnh ở thị trường bản địa, thậm chí Cẩm Hồ có thể thu hẹp không gian lợi nhuận các mắt xích, giảm giá lớn sản phẩm để áp chế đối thủ cạnh tranh. Mặc dù Cẩm Hồ ở phương diện này tỏ ra rất khắc chế, nhưng khi cạnh tranh tới một mức độ khốc liệt nào đó, ai đảm bảo Cẩm Hồ không tung chiêu sát thủ này ra?

Samsung ở Hàn Quốc cũng thực thi sách lược thẩm thấu cao này ở Hàn Quốc, chỉ là dung lượng thị trường Hàn Quốc không thể so với Trung Quốc. Lý Tại Thù không nghĩ ra được Samsung đánh giáp lá cà với Cẩm Hồ ở thị trường di động tầm thấp còn có ưu thế gì? Không những không có phần thắng, còn làm loạn sách lược thị trường định sẵn.

Nhưng cứ trơ mắt nhìn Cẩm Hồ nuốt cả thị trường di động tầm thấp vào bụng làm sao hấn cam tâm.

Dù lợi nhuận mỗi chiếc di động tầm thấp chỉ có hạn, song với hàng trăm triệu người dân thành phố bình thường ở Trung Quốc, nó có tiềm lực lớn ngoài tầm tưởng tượng.

~oOo

Trên bàn làm việc của Cát Kiến Đức cũng có hai chiếc di động mới do Liên Tín và Cao Khoa KV đưa ra, mắt ông ta nhìn xoáy vào đó, rằng thì nghiêng ken kết.

Tiêu Thụy Dân ngang nhiên đối kháng là cái gai trong lòng Cát Kiến Đức, nhưng ở thời điểm Hoa Hạ chính thức giao cho ủy ban thương mại, Liên Tín thành công đưa ra di động mới sử dụng kỹ thuật chip cơ sở của ESS, không còn nghi ngờ gì, đã chứng minh quyết định ban đầu của Tiêu Thụy Dân không sai.

Thị trường di động trong nước luôn duy trì tăng trưởng tốc độ cao, nhưng do nguồn cung linh kiện đầu nguồn không đủ, trừ Ái Đạt và Cao Khoa KV có đủ lượng chip ra thì 13 doanh nghiệp di động trong nước khác đều đối diện với cục diện sản lượng thiếu nghiêm trọng, có tiền mà chẳng kiếm được.

Nhắm vào cục diện này, các doanh nghiệp di động khác đều dùng sách lược nâng cao lượng đặt hàng trong một lần, chỉ có Liên Tín dưới sự suất lĩnh của Tiêu Thụy Dân tiến hành hợp tác sâu hơn với Cẩm Hồ.

Trong ba xí nghiệp di động của điện tử Hoa Hạ, thành tích của Liên Tín luôn tốt hơn Liên Tấn và Đông Hưng, nhưng ưu thế không rõ ràng.

Từ mùa hè tới nay, Liên Tín ngoại trừ hợp tác với Cẩm Hồ sản xuất máy mới dùng chip cơ sở của ESS, còn có được một phần cung ứng linh kiện thiếu hụt từ Cẩm Hồ, đến quý ba, thành tích đã tạo thành khoảng cách tương đối so với Liên Tấn và Đông Hưng. Di động mới đưa ra, đem so với Liên Tấn, Đông Hưng phải mua linh kiện với giá cao ở nước ngoài, dù giá bán thấp hơn, nhưng không gian lợi nhuận lại dễ cao gấp bội.

Cát Kiến Đức lúc này tìm không ra được cái cớ nào nhổ bật gốc cái gai Tiêu Thụy Dân này đi, thậm chí còn lo Liên Tín độc lập khỏi Hoa Hạ.

Cát Kiến Đức nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy đầu nhâm nhâm đau, trước kia tranh đấu với Cẩm Hồ thế nào cũng chẳng ảnh hưởng tới đại cục, nhưng không ngờ là Cẩm Hồ đâm một cái gai vào tim mình, ít nhiều cảm thấy nguy cơ sinh tử, thậm chí việc NEC Hoa Hạ xây nhà máy mới phải cản răng mà làm, không thể đề tài nguyên chảy về phía Cẩm Hồ thêm nữa.

~~oOo

~Hạ tuần tháng 11 ánh mắt bên ngoài đều nhìn vào hai nhà máy mới của Trung Tinh Vi Tâm, Trương Khác thì từ Kim Sơn chạy tới Tân Đình, y phải đau đầu vì chuyện khác.

Việc sắt thép liên hợp Đông Hải thu mua sắt thép Đông Sơn, cùng thực thi phương án xây dựng cơ sở sản xuất 14 triệu tấn qua hơn một năm đàm phán đã bị ủy ban kế hoạch phát triển phủ quyết.

Tới đây nỗ lực tư bản dân doanh thẩm thấu vào xí nghiệp quốc hữu cỡ lớn đã tuyên bố thất bại.

Kết quả này không làm người ta quá bất ngờ, trước đó cũng đã chuẩn bị mấy phương án dự phòng rồi.

Cuối cùng phương án điều chỉnh được phê duyệt là Sắt thép liên hợp Đông Hải cùng Sắt thép Đông Sơn liên doanh đầu tư đăng ký công ty mới xây dựng cơ sở sản xuất 14 triệu tấn.

Tỉ lệ cổ phần giữa Sắt thép Đông Hải và Sắt thép Đông Sơn là 7/3, theo tỉ lệ này đầu tư vào công ty mới 1.5 tỷ USD, hạng mục xây dựng cơ sở sắt thép coi như chính thức khởi động. Thương vụ Cẩm Hồ nắm 75% cổ phần của Sắt thép Đông Sơn theo tỉ lệ phải phụ trách 450 triệu USD kiến thiết, địa phương gánh 150 triệu USD.

Khởi động xây dựng cảng Đông Sơn khiến mỗi một xu của tỉnh Giang Nam đều ném hết vào đó rồi, thực sự không lấy đâu ra 150 triệu USD nữa, bộ phận tài chính này lại phải do Cẩm Hồ gánh.

Buổi lễ khởi công cơ sở sắt thép diễn ra rất thâm lặng, không đặc biệt mời phóng viên tới, trừ truyền thông hai tỉnh chỉ có một số phóng viên chuyên ngành điện tử không mời mà tới. Những phóng viên chuyên ngành này đa phần quan tâm tới tình hình tài chính của Thương vụ Cẩm Hồ, làm người ta khó tưởng tượng thương vụ Cẩm Hồ bỏ ra 600 triệu còn có năng lực gánh vác được nhiệm vụ đầu tư xây dựng 2 nhà máy tỉnh viên.

Tân Đình vào đầu mùa đông, đứng bên bờ biển, gió thổi tới cảm giác như có dao cắt, Trương Khác chẳng đi tham gia lễ khởi công, y đỗ xe dừng ở bên đường, đi quanh công trường một vòng, uống gió lạnh nửa ngày trời, nhận được điện thoại nói buổi lễ đã kết thúc đội xe về thành phố, y mới đi về xe.

Cả đội xe đều đỗ bên đường đợi y, Trương Khác thấy cửa sổ xe của Đường Học Khiêm mở, liền đi thẳng về phía đó.

- Nào, lên xe của bác. Đường Học Khiêm mở cửa cho Trương Khác.

Trương Khác thấy Lục Văn Phu cũng ở trên xe, Hứa Thụy Bình không thấy đâu, chỉ có Mông Học Khánh ngồi ở ghế phụ lại, chắc là đang nói chuyện đề tài Tân Đình, nên mới gọi Mông Học Khánh lên xe, để nắm tình hình cụ thể hơn, chỉ không biết rơi vào trong mắt quan viên Tân Đình, bọn họ sẽ nghĩ gì.

Mông Học Khánh nay đã là phó khu trưởng khu cảng Đông Sơn, mặc dù ông ta càng thông thuộc việc xây dựng cảng hơn, nhưng thành phố Tân Đình xét tới tính đặc thù của ông ta, để ông ta phân quản mảng mới gọi đầu tư.

Trương Khác thấy Mông Học Khánh muốn nhường chỗ ỳnh, nói: - Tôi chen ở ghế sau với bác Đường và tỉnh trưởng Lục là được, ba chúng tôi đều gầy cả.

Xe đi trên con đường Thông Cảng, hai bên đều là công trường bận rộn, Trương Khác cười: - Tựa hồ người thấy không khí thời đại cả nước ra quân xây dựng rồi.

Lục Văn Phu đại diện chính phủ Đông Hải tham gia lễ khởi công, cũng cười nói: - Đúng thế, tỉnh trưởng Đường theo bí thư Từ tới Giang Nam là mong đợi họ ngăn cơn sóng dữ mà.

Đường Học Khiêm lại không cười mà khẽ thở dài: - Con số kinh tế tạm thời được cải thiện, khu vực hưởng lợi còn hạn chế, toàn tỉnh đang điều chỉnh kế cấu công nghiệp, đây không phải là chuyện có thể hoàn thành một sớm một chiều.

Trương Khác gãi đầu, y hiểu áp lực trong lòng Từ Học Bình, Đường Học Khiêm là gì.

Sang năm tổng số công nhân mất việc toàn tỉnh Giang Nam có khả năng sẽ quá 140 triệu, số lượng việc làm mới dự kiến không quá 10 vạn. Mùa hè năm nay tỉnh Đông Hải toàn diện nâng cao tiêu chuẩn cứu tế sinh hoạt công nhân mất việc, bỏ ra hơn 400 triệu gần như không có áp lực gì, nhưng tỉnh Giang Nam năm ngoái mới trải qua lũ lớn, ngay cả an bài người bị nạn còn chưa xong thì lấy đâu ra tiền?

Lục Văn Phu hỏi Trương Khác: - Động tác giả của Trung Tinh Vi Tâm quá nhiều, đừng nói bên ngoài mơ hồ, mà ngay cả trong tỉnh ta cũng nghi hoặc. Tóm được cậu chẳng dễ chút nào, tôi muốn hỏi cậu, dự đoán nhà máy Kim Sơn khi nào có thể xây dựng?

- Còn phải xem tiến độ đàm phán phía Singapore ra sao. Trương Khác nhún vai đáp: - Bất kể thế nào trước Tết sẽ xây, cho dù phía Singapore chưa đàm phán xong, cũng phải gom góp tài chính cố mà làm thôi.

- Cẩm Hồ hẳn là không chỉ định xây mỗi nhà máy tỉnh viên thôi chứ hả? Lục Văn Phu lại hỏi:

- Tỉnh trưởng Lục đúng là có đôi mắt lửa người vàng. Trương Khác cười: - Chúng tôi dự đoán, trong vòng 2 - 3 năm nữa, chip trung thấp sẽ do kỹ thuật 25 micron làm chủ.

Lục Văn Phu nghe thế hiểu ngay, ngạc nhiên hỏi: - Như vậy Cẩm Hồ sẽ xây dựng nhà máy lắp ráp ở Kim Sơn?

- Thời gian qua, Ái Đạt luôn khắc chế chiếm phân ngạch thị trường. Trương Khác đưa tay lên sờ mũi: - Nhưng phương hướng kinh doanh không phải là bất biến, đặc biệt ở giai đoạn này, chúng tôi đã hoàn thành chuẩn bị ở di động tầm thấp. Di động tầm thấp cuối cùng không thoát được cục diện cạnh tranh với mức lợi mỏng, chúng tôi chỉ đành chủ động nhường theo, mở rộng quy mô sản xuất tiến hành dần mỏng chi phí.

-Ồ. Đường Học Khiêm giờ mới hỏi: - Bác đang muốn biết khi nào cháu tăng mạnh sản lượng đây, hiện sản lượng lắp đặt di động Ái Đạt chỉ có 2 triệu thôi phải không?

- Vâng, năm nay vừa mới đột phá 2 triệu, bộ phận chế tạo bước tiếp theo sẽ đặt tinh lực chủ yếu việc mở rộng linh kiện hạch tâm. Trương Khác thở dài: - Hiện đem một số sản phẩm tầm thấp cho xí nghiệp như điện khí Tân Nguyên làm thay, cũng sẽ tiến thêm một bước tăng cường hợp tác. Nhưng bước tiếp theo mở rộng rất lớn, có nhiều vấn đề phải phối hợp tốt, tiến độ không nhanh được.

- Bước tiến lớn cỡ nào? Đường Học Khiêm mắt sáng lên.

- Hai năm phải đạt tới sản lượng 50 triệu máy, trong vòng bốn năm sản lượng phải đạt tới 100 triệu.

Đường Học Khiêm và Lục Văn Phu cùng hít một hơi, dự kiến tới năm 2001 tổng số hộ dùng di động chưa chắc đã tới 50 triệu, vậy mà sản lượng 50 triệu, mục tiêu của Cẩm Hồ tựa hồ quá lớn, phải biết rằng số hộ dùng di động năm nay mới hơn 10 triệu.

- Cơ sở chế tạo mới đều đặt ở Kim Sơn sao? Đường Học Khiêm hỏi lại, ông ta biết xí nghiệp chế tạo với quy mô lớn như thế đem lại cho Kim Sơn cái gì, nhà máy tinh viên dùng công nhân trình độ cao, thực tế chẳng giúp ích gì được cho việc giải quyết công ăn việc làm ở Kim Sơn, nhưng nhà máy lắp ráp thì khác, đa phần là cường vị công tác phổ thông, người lao động bình thường chỉ cần đào tạo qua là có thể đảm nhiệm được, hơn nữa công việc lại nhiều, có thể giải quyết vấn đề thất nghiệp của nhân khẩu thành thị.

- Gần như thế ạ. Trương Khắc gật đầu khẳng định: - Cháu đang suy tính đem toàn bộ việc sản xuất di động tầm thấp đặt ở Kim Sơn, không chỉ có dây chuyền lắp ráp, còn có dây chuyền sản xuất màn hình STN cũng chuyển tới Kim Sơn. Ở Hải Châu, Kiến Nghiệp tập trung vào sản nghiệp trung và cao.

~~o0o

~~Chập tối, Tạ Kiếm Nam lái xe rời khỏi nhà máy, hiếm khi về sớm như thế, đeo tai nghe lên, gọi điện cho vợ, định tìm một nhà hàng hoàn cảnh u nhã dùng cơm.

Xe rẽ vào con đường Thế Kỷ, thấy đầu đường đỗ mấy cỗ xe, có xe công vụ Kim Sơn, có xe Hải Châu, Kiến Nghiệp, ở chỗ đất trống, một nhóm người đang vừa đi vừa nói chuyện.

Mảnh đất đó vốn là phân cho khu công nghiệp, sau khi Khoa Vương tiếp quản khu công nghiệp điện tử, Tạ Kiếm Nam đem quy hoạch không thỏa đáng ban đầu tiến hành điều chỉnh lớn, đem chủ yếu tinh lực đặt ở nhà máy đã xây xong, mảnh đất này bị thành phố Kim Sơn thu lại.

Tạ Kiếm Nam nhìn đoàn người kia đi ra bên đường, cố ý giảm tốc độ xe xuống, hẩn vốn cho rằng mảnh đất này Trung Tinh Vi Tâm lấy xây dựng nhà máy tinh viên, nhưng đột nhiên phát hiện một bóng hình yếu điệu quen thuộc, mặc chiếc áo khoác đỏ, hình như là Trần Tĩnh, giật mình : Cao khoa KV muốn lấy mảnh đất này xây nhà máy?

Xác nhận là Trần Tĩnh, Tạ Kiếm Nam đỗ xe bên đường, nhìn Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy được nữ phó thị trưởng duy nhất Lưu Vi Vi và quan viên cục mời gọi đầu tư tháp tùng đi về phía này.

- Nhìn thấy giống mọi người nên đi xuống .... Tạ Kiếm Nam và Lưu Vi Vi bắt tay, quay sang phía Trần Tĩnh chào hỏi: - Mọi người định xây nhà máy ở đây à?

- Đúng là có suy tính này, nhà máy ở Hải Châu hơi nhỏ, chính sách của Kim Sơn xây nhà máy mới, lại sắp thành hàng xóm của anh rồi. Trần Tĩnh khoanh tay trước ngực đứng đó nói chuyện với Tạ Kiếm Nam rất tự nhiên: - Qua thành phố nhìn thấy vợ anh, cô ấy hình như cũng nhận ra tôi ... Lấy tay vẽ một vòng ở bụng: - Mấy tháng rồi?

- À... Tạ Kiếm Nam mất một giây mới hiểu ra, thảo luận chuyện vợ mang thai với người yêu cũ, đúng là rất ngại ngùng, nhưng xem chừng Trần Tĩnh chẳng còn vướng bận gì chuyện cũ nữa: - Sáu tháng rồi ... Nhìn dung nhan lộng lẫy của Trần Tĩnh, trông còn có vẻ rạng người hơn trước, chẳng biết nói gì.

Di động vang lên, Tạ Kiếm Nam lấy ra xem, thấy là điện thoại của vợ, vẫy tay tạm biệt: - Tôi đi trước đây, hôm khác gặp lại mời mọi người ăn cơm... Vào trong xe từ gương chiếu hậu nhìn thấy bọn họ vẫn đứng bên đường nói chuyện không vội vào xe, thâm nghĩ đất công nghiệp của Hải Châu tuy hơi eo hẹp, nhưng còn chưa tới mức ngay cả Cao Khoa KV không có đất để xây nhà máy mở rộng sản lượng, thực sự hẩn không thấy có lý do nào để Trần Tĩnh tới Kim Sơn.

Trừ Trần Tĩnh, Lưu Minh Huy còn có Đinh Văn Tường, Chu Tiểu Bình những cao tầng của Tân Nguyên cũng tới Kim Sơn đầu tư khảo sát, ít nhiều làm người ta khó hiểu.

Tháng 11, Liên Tín và Cao Khoa KV đưa ra di động mới tầm thấp, Cẩm Hồ lại không có động tĩnh gì.

Năm 99 chỉ còn lại chẳng mấy ngày nữa là hết rồi, ngành điện tử tiến hành tổng kết năm vừa qua cũng chẳng phải là quá sớm — Dự kiến tổng lượng tiêu thụ năm nay của di động trong nước hơn 30 triệu chiếc.

Mặc dù đầu tháng ba bộ thông tin tổng cộng phát 11 tấm giấy phép, nhưng bị hạn chế nghiêm trọng của sự thiếu hụt linh kiện đầu nguồn, thị phần di động trong nước không tăng lên bao nhiêu, chỉ có 28% so với

25% của năm ngoái. Nhưng số lượng tăng trưởng tương đối khả quan, dự kiến tổng sản lượng di động trong nước sản xuất đạt tới 8 triệu 400 nghìn chiếc, năm ngoái chưa được 4 triệu chiếc.

Cho dù còn nhiều điều thiếu sót, năm 98 vẫn là một bữa tiệc linh đình của di động sản xuất trong nước.

Cầm Hồ vẫn độc chiếm ngôi đầu, mặc dù thị phần có sụt giảm, nhưng tổng lượng tiêu thụ 4 triệu chiếc khiến Cầm Hồ kiếm được lợi nhuận 4 tỷ trước thuế, thêm vào công hiến ở thị trường nước ngoài, Cầm Hồ lần đầu chen chân vào vị trí 10 doanh nghiệp di động hàng đầu thế giới. Tập đoàn Ái Đạt chỉ bằng vào nghiệp vụ di động trong nước chen chân vào 3 vị trí đầu top 100 doanh nghiệp điện tử là chuyện chắc chắn.

Cao Khoa Khoa Vương là ngôi sao mới nổi, tháng 7 bọn họ đưa ra di động bảo thạch rất được ưa chuộng, cuối năm dự kiến lợi nhuận trước thuế sẽ hơn 500 triệu.

Còn ba công ty di động của Hoa Hạ, Đông Hưng, Liên Tấn mặc dù thị phần hạ rõ rệt, lợi nhuận hơi giảm sút, bằng vào tổng lượng tiêu thụ 3 triệu chiếc, vẫn có lợi nhuận lớn 2 tỷ. Liên Tín, bị coi là phản bội câu kết với tử địch Cầm Hồ là xí nghiệp tăng trưởng duy nhất, lợi nhuận cả năm đạt tới 1 tỷ cũng khiến Tiêu Thụy Dân có vốn liếng đấu với Cát Kiến Đức.

Phần còn lại do 10 doanh nghiệp di động trong nước phân chia, tổng lợi nhuận ước đạt 700 triệu.

Chia ra mỗi nhà được mỗi 70 triệu, so với Cầm Hồ thật không đáng nói tới. Nhưng 99, hơn 1/4 số quốc xĩ lỗ vốn, 1/2 miễn cưỡng hòa vốn, chỉ có 1/4 có chút lợi nhỏ, trong nửa năm kiếm được lợi nhuận 70 triệu đã được tính là thành tích to lớn rồi.

Mỗi khi tới cuối năm giới truyền thông lại theo thói quen dự đoán phát triển năm sau, năm nay cũng không phải là ngoại lệ.

Dự đoán thị trường di động năm sau, quan điểm tương đối lạc quan cho rằng lượng hộ dùng vẫn duy trì tăng trưởng cao tốc 60%, thị trường di động trong nước tăng trưởng 70 - 90% sẽ không có gì bất ngờ. Có nghĩ là năm sau quy mô thị trường di động trong nước có thể vượt qua Nhật Bản, đạt tới lượng tiêu thụ 50 triệu chiếc, thành thị trường di động lớn thứ 2 toàn cầu sau Mỹ.

Đúng là một cái bánh cực lớn, Tạ Kiếm Nam trầm nghĩ.

Cho dù năm sau thị phần của Ái Đạt không đổi, lượng tiêu thụ cũng đạt tới chừng 7 triệu chiếc, thêm vào thị trường nước ngoài, Cầm Hồ phải đảm bảo mảng di động năm sau có sản lượng 9 triệu chiếc, tầm nhìn xa hơn phải lấy mục tiêu mở rộng lên 20 triệu chiếc trong vòng 2 năm.

Trong mắt Tạ Kiếm Nam, Cầm Hồ có kỹ thuật xưng hùng thị trường di động tầm thấp, nếu không ra sức mở rộng sản lượng, lấy số lượng dành phần thắng thì đúng là vô lý.

Tình hình thực tế làm người ta khó hiểu, Cầm Hồ luôn đề cao sản lượng chip, còn nhà máy chỉ có thể đảm bảo sản lượng năm sau đạt tới 6 triệu chiếc, còn xa mới đáp ứng đủ lượng nhu cầu của thị trường.

Tạ Kiếm Nam nghĩ chắc Cầm Hồ vẫn để Tân Nguyên, Cao Khoa KV phân chia bớt áp lực sản lượng ỉnh.

Trên thực tế đầu đĩa mà Ái Đạt đưa ra thị trường có 1 nửa là do Tân Nguyên sản xuất thay, nửa cuối năm nay cũng đem một phần di động tầm trung thấp giao cho Tân Nguyên làm thay, chỉ là tỉ lệ không lớn lắm nên không khiến trong ngành chú ý.

Lần này trông có vẻ hơi khác, Tạ Kiếm Nam qua gương chiếu hậu nhìn lại mảnh đất kia lần nữa, cảm giác đúng là khác thường. Tân Nguyên, Cao Khoa KV nếu muốn thay Cầm Hồ chia sẻ áp lực sản lượng, hoàn toàn có thể dựa vào hệ thống hoàn thiện ở Hải Châu để có ưu thế giá thành .... Trừ phi quy mô nhà máy mới lớn đến mức có thể vượt qua điểm yếu về chuỗi sản nghiệp.

Xe đi vào vùng đất trống trải phía bắc, có thể nhìn thấy Âm Mã hà, một đội xe từ hướng ngược chiều đi tới, có xe mang biển chính phủ Đông Hải, đội xe đi qua bên cạnh, Tạ Kiếm Nam thình lình thấy chiếc Mercedes bắt mắt của Trương Khắc ở giữa đội ngũ.

Cầm Hồ muốn khuếch đại sản lượng di động ở Kim Sơn! Tạ Kiếm Nam ý thức được điều này.

Tạ Kiếm Nam không kìm được quay đầu nhìn, đội xe rẽ vào con đường Thế Kỷ, chắc là tụ họp với đám Trần Tĩnh, Cẩm Hồ vì đánh lừa đối thủ cạnh tranh, liên hợp với Tân Nguyên, Cao Khoa KV mở rộng sản lượng, tương lai đương nhiên kéo cả công ty khác vào?

Cẩm Hồ sao lại bỏ cơ hội tiến vào thị trường di động tầm thấp, Tạ Kiếm Nam rùng mình, xem ra Cẩm Hồ không phải chỉ muốn xưng hùng, thậm chí còn có dã tâm lũng đoạn thị trường di động tầm thấp.

Từ Tân Đình trở về, Trương Khác cùng Đường Học Khiêm, Lục Văn Phu tới thẳng khu công nghiệp Kim Sơn, hội họp với Trần Tĩnh đang tiến hành khảo sát đầu tư ở đó, rồi cùng về Kiến Nghiệp.

Trần Tĩnh hơi hé chiếc cổ áo khoác, để lộ ra chiếc áo chun cà phê bó sát bên trong, thấp thoáng bầu ngực đầy đặn vun cao bên trong, đai lưng thắt chặt, vòng eo nhỏ nhắn mê người, vóc người tha thướt, dung nhan tinh tế, làn da ngọc ngà, đúng là tình nhân ao ước của nam nhân.

Ngồi ở trong xe, Trương Khác còn có thể ngắm nhìn dung nhan diễm lệ của Trần Tĩnh, xuống xe rồi, hết sức nghiêm chỉnh đi tới bắt tay cô hàn huyên: - Có thành quả khảo sát nào khiến người ta hân hoan cổ vũ không? Bí thư Triệu hôm nay không tới được, liên tục gọi cho tôi mấy cú điện thoại, muốn tôi thay ông ấy giải thích tỉ mỉ chính sách ưu đãi của chính phủ Kim Sơn cho cô nghe.

Trần Tĩnh chẳng nghiêm mặt lại nói chuyện với Trương Khác mà nở nụ cười, trong mắt người khác cũng chỉ thấy thân thiết một chút mà thôi, cô đủ khéo léo nắm chừng mực: - Cưỡi ngựa xem qua đi qua một vòng, cảm giác không tệ, cụ thể phải về Kiến Nghiệp nghiên cứu lại ... Quay sang hàn huyên với Lục Văn Phu, Đường Học Khiêm.

Vì đánh lừa đối thủ cạnh tranh, tranh thủ 2 năm phát triển quan trọng, lần mở rộng sản lượng, xây dựng cơ sở chế tạo siêu lớn ở Kim Sơn lần này, Trương Khác chỉ trao đổi với các lãnh đạo tỉnh, không để chính phủ Kim Sơn động can qua thay đổi quy hoạch khu công nghiệp, tránh tin tức sau khi công khai khiến đối thủ cạnh tranh chú ý.

Hồ Kim Sơn vỡ đê chưa nói tới thương vong và tổn thất tài sản cực lớn, còn gây ra ảnh hưởng cực tệ, hơn một năm qua chẳng có mấy xí nghiệp mới tới Kim Sơn đầu tư xây dựng nhà máy, một loạt mảnh đất công nghiệp để hoang. Điều này vừa vắn có lợi cho Cẩm Hồ tách cơ sở chế tạo di động tầm trung thấp ra ra cho Tân Nguyên và Cao Khoa KV cùng xây nhà máy.

Đợi tới khi nhà máy lắp ráp, dây chuyền sản xuất, nhà máy sản xuất màn hình, nhà máy phụ trợ xây xong tạo thành chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh mới để lộ mục đích, hiện quy hoạch chỉnh thể mới chỉ có trong đầu một vài người, không cần ngay từ đầu đã lớn tiếng nói cho đối thủ cạnh tranh: Sói tới rồi.

Bất kể là Cao Khoa KV hay Tân Nguyên đều sẵn lòng phối hợp, bản thân Cao Khoa KV rất cần cơ sở chế tạo lớn, Tân Nguyên cũng có được đơn đặt hàng lớn từ Cẩm Hồ. Hiện Cẩm Hồ tạm thời không đưa ra di động tầm thấp, tránh cạnh tranh trực tiếp với Cao Khoa KV, Liên Tín ở mảng này, hưởng lợi nhuận ở cung ứng linh kiện hạch tâm.

Liên Tín muốn mở rộng sản lượng bị hạn chế lớn, Cát Kiến Đức là tảng đá chắn đường mà lúc này Liên Tín không thể vòng qua.

Mặt trời xế bóng, thời gian chưa quá 5 giờ, đường cao tốc Kim Sơn - Kiến Nghiệp xây xong, lộ trình giảm xuống còn trong 2 giờ, Lục Văn Phu còn có việc ở Kiến Nghiệp, không ở lại ăn tối.

Trước khi lên đường cao tốc, Trương Khác mời Lục Văn Phu vào xe của mình, thuận tiện bàn việc, hiện Cẩm Hồ tăng cường lực độ đầu tư vào Kim Sơn, cần trao đổi để tỉnh thông cảm.

Nói chuyện say sưa, chẳng nhận thấy được thời gian trôi đi, rời đường cao tốc, Lục Văn Phu phải xử lý công việc, nên chia tay nhau, Trương Khác và Trần Tĩnh đi thẳng về ngõ Học Phủ, hướng về phía Yến viên.

Nhìn đội xe của Lục Văn Phu biến mất tại đầu đường, Trương Khác vỗ đầu, làm như đột nhiên nhớ ra một chuyện nói với Trần Tĩnh: - Phó tỉnh trưởng Lục vừa mới ở trên xe nói với tôi một chuyện, cần phải để cô biết, tôi ngồi xe của cô nhé, trên xe nói không hết chuyện, tối cô mời tôi ăn cơm ... Nói xong khom người chui luôn vào xe Trần Tĩnh.

- Phó tỉnh trưởng Lục nói gì? Trần Tĩnh vào xe, thấy Trương Khác cười tủm tỉm nhìn mình mà hồi hộp, tay thiếu chút nữa chống lên đùi Trương Khác, ngồi vào chỗ rồi ấn nút, tấm ngăn cách chậm chậm kéo lên, ngăn cách với khoang lái, khiến gian sau rộng rãi của chiếc xe xa hoa biến thành không gian riêng tư của hai người, lúc này mới thở phào: - Nói đi, tôi rửa tai lắng nghe đây.

- Em không nghe ra vừa rồi chỉ là cái có thôi sao? Sau khi tấm ngăn cách kéo lên, một chiếc bán nhỏ trải ra, có thể đặt tài liệu lên đó, Trương Khác chống tay lên bàn, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Trần Tĩnh: - Mời em ăn cơm tối, có được không? Nếu không được anh xéo về xe của mình.

- Người ta đâu có nhiều kinh nghiệm vụng trộm như anh. Trần Tĩnh hờn dỗi: - Anh chịu xéo về xe sao? Em rất muốn thấy đấy ... Nhìn Trương Khác vô lại đưa tay ra vuốt má mình, lại nở nụ cười rạng rỡ.

Trong khoang xe bất điều hòa, nhiệt độ hơi cao, Trần Tĩnh cởi chiếc áo khoác dày ra, chỉ có chiếc áo len cà phê ôm sát người, tôn lên đường cong mê đắm mềm mại của nữ nhân thành thực, vòng eo nhỏ nhắn, hông nở nang, bầu ngực tròn căng cao vút, phía dưới chiếc quần dài thẫm màu, khiến Trần Tĩnh mang khí chất cao nhã mà quyến rũ.

Trương Khác giúp Trần Tĩnh cởi áo khoác ngoài ra đặt lên bàn, nhìn cô buông xỏa mái tóc ra, khiến suối mây bông bay chảy xuống bờ vai thơm, làm khuôn mặt thêm dịu dàng.

Lúc này bóng đêm đã hoàn toàn bao phủ lấy Kiến Nghiệp, rời đường cao tốc còn có một đoạn ngoại ô, đường rộng xe thưa, bên ngoài cửa trắng tròn vành vạnh, treo trên bầu trời sâu thẳm thần bí, nghe tiếng gió thổi ù ù bên ngoài, biết không khí lạnh đầu mùa đã tới.

Trương Khác và Trần Tĩnh không có cơ hội ăn cơm riêng với nhau, đám Lưu Minh Huy, Phó Tuấn thì dễ cắt đuôi, nhưng xe vào thành phố vừa vặn gặp phải Tạ Tử Gia ngồi xe Tạ Ý đi qua. Tạ Ý và vợ cùng Tạ Tử Gia muộn thế này còn chưa ăn cơm, thế là mọi người cùng tới một quán lẩu, tuy mất cơ hội ở riêng bên giai nhân, nhưng trong đêm đông lạnh lẽo thế này, ngồi chen chúc với nhau ở một bàn, náo nhiệt ăn lẩu cảm giác không tệ.

Ăn sắp xong, vợ chồng Tạ Ý đi tính tiền, đám Trương Khác, Trần Tĩnh, Tạ Tử Gia vẫn ngồi lại trò chuyện.

Di động của Trần Tĩnh ở trên bàn rung lên, cô cầm lấy hơi nghiêng đầu nhìn số di động, rồi đưa cho Trương Khác nhìn, nghi hoặc hỏi: - Bất động sản Yến Viên gọi điện cho tôi làm gì nhỉ ... Á ... Trùng đôi mắt đẹp hung ác hỏi Tạ Tử Gia: - Có phải lúc em đi quên khóa cửa để trộm vào nhà không?

- Đâu có, buổi chiều Tạ Ý lái xe tới đón em, em còn chuyên môn khóa cửa, không tin đợi Tạ Ý đến hỏi mà xem... Tạ Tử Gia đang định cười vô tội thì nụ cười cứng lại trên môi: - Á ... Mau chóng quơ lấy áo khoác đứng dậy định chuẩn ra ngoài.

- Á cái gì? Trần Tĩnh tức thì có dự cảm không lành bao phủ trong lòng, tóm lấy tay Tạ Tử Gia: - Rốt cuộc em đã làm cái gì, không phải lại đốt cả phòng ngủ rồi đấy chứ?

- Không có gì, chị nhận điện thoại đi, em thấy trong tiểu khu dán giấy nói trước tết tây tổ chức hoạt rút thăm trúng thưởng gì đó, chắc là gọi cho chị vì việc này ... Tạ Tử Gia nói chưa hết lời đã chuẩn ra tận cửa rồi.

Nhìn dáng vẻ này, Trần Tĩnh đã chuẩn bị tư tưởng đón nhận kết quả xấu nhất, nhận điện thoại xong thì Tạ Tử Gia cũng mất tích luôn rồi, bực tức kêu lên: - Con bé chết tiệt đó lại quên khóa vòi nước, lần này nước tràn ra tới tận cửa lớn. Cô cầm lấy áo khoác mặc vào, đau xót nói: - Không biết trong nhà bị ngập nước thành thế nào rồi, biết ngay không thể để con bé đó ở nhà một mình mà, thà nó dẫn trai về nhà làm bậy cũng chẳng tới mức này.

Trương Khác cười cùng cô đi ra, Tạ Tử Gia đã chui vào trong xe Tạ Ý, bày ra khuôn mặt vô tội, ngồi trong xe chấp tay cầu xin. Trần Tĩnh đi tới kéo cửa, nhưng Tạ Tử Gia đã khóa từ bên trong, cô chỉ biết tức tối giơ nắm đấm dứ dứ ngoài cửa xe.

Lưu Minh Huy buổi tối còn về Hải Châu, mọi người đều đã uống chút rượu, Trần Tĩnh bảo lái xe đưa hân đi, Trương Khác lái xe đưa Trần Tĩnh và trợ lý của cô về Yến Viên, xem biệt thự của cô bị Tạ Tử Gia phá hoại thành bộ dạng gì.

Nước từ phòng tắm tầng hai tràn ra, Tạ Tử Gia chiều vốn định ngâm mình, đột nhiên bị chuyện khác ngăn ra, vớt luôn chuyện tắm rửa sau đầu, lỗ chổng tràn ở bồn tắm bị khăn tắm bịt kín, nước tràn ra phòng ngủ, vào thư phòng, rồi từ cầu thang chảy xuống tầng một, đợi tới khi nhân viên quản lý tiểu khu nhìn thấy nước chảy ra ngoài nhà thì đã được 4 - 5 rồi.

Trần Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi gọi điện cho Tạ Tử Gia, tuyên bố sau này cô bé không được hoan nghênh nữa, sàn nhà ngâm nước hồng hết rồi, nhờ Trương Khác giúp thu dọn ít đồ riêng tư cho vào thùng giấy, chuẩn bị dọn tới chỗ khác ở.

- Đồ trong tủ đầu giường cũng phải mang đi ... Trần Tĩnh xếp dọn đồ trang điểm vào trong hộp, bảo Trương Khác lấy giúp đồ trong tủ, đột nhiên nhớ ra ngăn kéo cuối cùng trong tủ đầu giường toàn là quần áo lót của mình, vừa định bảo y đi thu dọn thứ khác thì nhìn thấy Trương Khác lấy một cái quần lót ren nhỏ xíu màu đỏ từ trong ngăn kéo ra.

Trần Tĩnh đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác vờ không nhìn thấy, tiếp tục dọn đồ trên bàn trang điểm, song từ gương nhìn thấy Trương Khác ngồi xổm ở đó giơ chiếc quần lót lên hướng về phía mình so, nhìn nụ cười bỉ ổi của y tựa hồ đang tưởng tượng ra cảnh mình mặc chiếc quần lót đó.

Trần Tĩnh không nhịn được cười, thả mình xuống giường, vươn tay ra cướp lấy chiếc quần lót màu đỏ trong tay Trương Khác, ngồi bật dậy, gắt giọng nói: - Giúp người ta dọn thư phòng đi, chỗ này không cần tên đại sắc lang nhà anh giúp nữa ...

- Giúp em dọn đồ lót đúng là tra tấn, món nào cũng không nỡ buông ra, ngồi nửa ngày trời chân sắp tê hết cả rồi. Trương Khác đứng dậy vờn hông, đi tới ôm lấy vòng eo mềm của cô, định hôn lên cặp môi cong cong vờ giận dỗi của Trần Tĩnh thì nghe thấy có người lên lầu, môi hai người chạm khê vào nhau rồi tách ra.

Trợ lý đi lên, bảo nhân viên quản lý tiểu khu đóng gói sách tài liệu trong thư phòng, Trần Tĩnh cũng nhanh nhẹn dọn đồ dùng riêng tư, lại còn phải giúp đồ gây họa Tạ Tử Gia dọn đồ, có người ngoài ở đây, không để Trương Khác giúp nữa.

Hứa Tư gọi điện tới thì Trần Tĩnh vừa thu dọn xong.

Trần Tĩnh đem chuyện Tạ Tử Gia làm nước ngập biệt thự kể cho Hứa Tư: - Cái con bé đừng thấy nó thông minh vô cùng, nếu như không có người trông coi, ngay cả tự chăm lo sinh hoạt cũng chẳng biết, lúc bé nếu nó ở nhà một mình, trước khi đi đâu phải ngắt điện bên trong nhà trước ... Giờ em phải tới khách sạn ở tạm một thời gian, sàn nhà bị ngâm nước quá lâu hồng cả rồi, nhanh nhất phải mất cả tuần mới sửa xong, chị ở đầu.

Trương Khác ngồi bên ghế, nhìn Trần Tĩnh đứng ở ban công nói chuyện điện thoại với Hứa Tư, thấy Trần Tĩnh nói tới đó có vẻ ngượng ngùng, thăm nghĩ Hứa Tư bảo cô ở tạm biệt thự bên hồ rồi.

- Lấy chìa khóa ở chỗ Trương Khác ạ? ... Vừa vặn cậu ấy ở nhà em. Trần Tĩnh chột dạ quay đầu nhìn Trương Khác, mặt đỏ dừ.

1088. Chương 1090: Đêm Thiên Hỉ Sắp Tới

Lúc này đêm đã khuya lắm rồi, nhưng bên hồ vẫn có cặp đôi trẻ chẳng sợ cái lạnh đầu mùa âu yếm nhau, Trần Tĩnh ôm hộp giấy đi sau Trương Khác, đi xuyên qua những cặp đôi này.

Phía trước có một đôi, chàng trai rón rén nhích tay từng chút một về phía tay cô gái muốn nắm tay, cô gái một tay đút trong túi một tay để ở ngoài, tay chàng trai vừa chạm vào tay mình, cô gái giật mình rút lại, chàng trai liền rút lui, còn gãi đầu gượng nghịu, nghĩ rằng cô gái từ chối mình, vẻ mặt rất chán chường. Cả hai tựa hồ đều biết đối phương có thiện cảm với mình, nhưng chưa xác định quan hệ yêu đương, vẫn còn rất dè dặt.

Trần Tĩnh nhìn thấy hết, buồn cười lắm, nhìn nửa bên mặt Trương Khác ra cái vẻ nghiêm nghị, giờ chân khê đã y một cái, nếu tới quá gần, sẽ làm đôi kia càng thêm lúng túng.

- Anh nhìn xem chàng trai kia ngốc quá, cô bé đề tay bên ngoài lúc trời lạnh như thế, chẳng phải đợi cậu ta nắm lấy à? Cô bé cũng ngốc, nam nữ bình đẳng được hô hào bao năm rồi, còn nhát gan chẳng dám nắm tay chàng trai.

Trương Khác ghé vào tai Trần Tĩnh nói nhỏ: - Anh cũng đang sốt ruột thay cho họ đây, nắm tay nhanh nhanh rồi nên làm gì làm nấy đi. Kiểm một góc ẩm áp nào đó chẳng hơn ngồi uống gió bên hồ à, nhiệt độ bây giờ phải âm 3 - 4 độ đâu có ít.

Trần Tĩnh đi lên, kẻ sát vai Trương Khác, nguyền y một cái: - Có phải ai cũng kinh nghiệm phong phú như anh đâu.

Trương Khác cười hăng hắc, đi chậm lại cho đôi tình nhân trẻ rụt rè kia đi phía trước, Trần Tĩnh đi bên cạnh Trương Khác, còn cố ý để y chắn gió inh, muốn xem đôi tình nhân trẻ kia vượt qua hàng rào cuối cùng ra sao, cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy hết sức thân thiết.

Quan hệ giữa cô và Trương Khác sau lần nộ hôn không thành công lắm trên xe đó hết sức tự nhiên trở nên thân mật, cả hai đều hiểu được tâm tư của nhau, cũng đã biểu đạt rõ ràng tâm tư của mình, chẳng cần phải rụt rè thăm dò như đôi tình nhân 18 tuổi nữa. Trần Tĩnh thực sự không tưởng tượng ra được mình và Trương Khác có thời gian chơi trò yêu đương của người trẻ tuổi như thế không, có lẽ chỉ lỡ một chút thôi, sẽ bỏ lỡ cả đời.

Ở Kiến Nghiệp, muốn trốn được Tạ Tử Gia chẳng dễ, hiếm có được cơ hội tốt đá Tạ Tử Gia đi như thế, Trương Khác nói muốn giúp cô xử lý hậu quả, Trần Tĩnh có lý nào lại từ chối? Lúc này Trần Tĩnh điều trợ lý đi cùng nhân viên tiểu khu mang vật dụng còn lại tới chỗ khác cất tạm, cô và Trương Khác mang vật dụng tùy thân tới nhà gỗ ven hồ.

Sắp rẽ vào căn nhà gỗ rồi, nhìn thấy chàng trai chẳng dám thử nắm tay cô bé thêm lần nào nữa, Trần Tĩnh dặm chân sốt ruột, đi qua cổng nhà gỗ rồi mới phì cười: - Thì ra trẻ con yêu đương nhau như thế đấy.

- Vậy em cho rằng thế nào? Trương Khác bảo cô chìa khóa nằm trong túi quần mình.

- Lỡ lớn rồi.

- Hả, lỡ lớn là sao? Trương Khác ngạc nhiên hỏi:

Trần Tĩnh hé miệng cười không nói, đặt chiếc hộp giấy nhỏ lên chiếc hộp giấy lớn Trương Khác đang bê, che đi mặt y, cho tay vào túi quần của y lấy chìa khóa, cách lớp vải mỏng có thể chạm vào da thịt Trương Khác, rất ấm: - Anh mặc quần mỏng thế, không lạnh à?

- Em sờ lưng anh đi. Trương Khác tỳ hộp giấy lên tường đỡ phải dùng nhiều sức: - Em bắt anh bê nhiều đồ như thế, lưng đã ướt đầm mồ hôi rồi, làm sao mà cảm thấy lạnh được?

Trần Tĩnh nhăn mũi cười, bê lấy hộp giấy bên trên, giảm bớt trọng lượng cho Trương Khác.

Vào cửa, còn phải dùng vân tay, Trương Khác định đặt hộp giấy xuống, không ngờ Hứa Tư đã lưu vân tay của Trần Tĩnh vào hệ thống an ninh rồi, nhìn Trần Tĩnh dùng ngón giữa đúng cửa, Trương Khác cười nói: - Oa, trông dáng em dùng ngón giữa thật là ngẫu, anh cũng phải lưu vân tay còn giữa của mình vào thôi ...

Trần Tĩnh cười khúc khích giơ ngón giữa lên trước mặt Trương Khác, thấy y há mồm muốn cắn, vội vàng cười né tránh, chui vào phòng trước, ném cả hai chiếc hộp gỗ lại cho Trương Khác xử lý.

Lầu trên có phòng ngủ dư, chăn màn đều phải trải mới, Trương Khác bê hai hộp giấy lên lầu, mệt toát mồ hôi, ngồi xuống nhìn Trần Tĩnh dọn dẹp phòng.

- Á... Trần Tĩnh nhớ ra một việc, cặp môi hồng nhuận há ra một lúc, gãi đầu: - Em quên mất một thứ rồi, phải chạy ra siêu thị, gara có xe không?

- Không có. Trương Khác lắc đầu, ngó vào hộp giấy: - Đồ sinh hoạt chẳng phải có đủ rồi sao? Cùng lắm thì dùng đồ của Hứa Tư cũng được, đến nhà cô ấy còn cho em ở rồi.

- Không biết chị ấy có nó ở đây không? Trần Tĩnh cầm lấy di động ra ngoài gọi, một lúc sau đi vào nói: - Ở đây không có, em vẫn phải đi siêu thị một chuyến, anh không cần đi với em đâu, em tự đi là được.

- Anh biết em quên cái gì rồi. Trương Khác giữ Trần Tĩnh lại: - Em cứ ở lại dọn phòng đi, anh đi siêu thị hộ em.

- Anh biết à? Trần Tĩnh nghi hoặc nhìn Trương Khác.

- Nhất định muốn anh tỏ ra thất vọng em mới tin anh biết em thiếu cái gì sao? Trương Khác nheo cái má trợn mèm của Trần Tĩnh, xụ mặt xuống: - Vậy anh tỏ ra rất thất vọng rất hụt hẫng.

Trần Tĩnh tức thì mặt đỏ như gấc chín, không dám nhìn Trương Khác, quay sang trải giường.

- Dừng Sophia được không? Trương Khác đi ra khỏi cửa phòng lại thò đầu vào hỏi:

- Đi chết đi ... Trần Tĩnh xấu hổ vô cùng cầm gối ném y.

~~oOo

Ngõ Học Phủ đầu nam đầu bắc đều có một siêu thị tầm trung, phục vụ cho sinh viên thuê trọ gần đó.

Trương Khác xách giỏ mua ít đồ ăn vặt đồ uống, sau đó đi tới khu đồ vệ sinh nữ, mua băng vệ sinh cho Trần Tĩnh, có mấy cô gái đang chọn đồ ở đó, thấy Trương Khác đi tới, trở mắt ra nhìn một lúc rồi tránh đi.

Trương Khác cười toét miệng, nếu là kiếp trước có lẽ người xấu hổ là y, lúc này chẳng có chút chướng ngại tâm lý nào, mấy cô nữ sinh kia vừa cười vừa mang theo ánh mắt hâm mộ tránh đi, y còn cố ý đứng đó so sánh các hiệu nhãn mác.

Lúc này là giờ tự ôn bài buổi tối vừa hết, KTX sắp đóng cửa, đám sinh viên Đh Đông Hải thích tranh thủ thời gian ra ngoài, như chim xỏ lồng vậy.

- Đêm Thiên Hỉ mọi người có kế hoạch gì chưa? Clb vũ đạo tổ chức leo núi Yến Quy, các bạn có đi cùng không?

Kệ hàng đối diện có tiếng con gái nói chuyện, đang thảo luận chơi ngày cuối cùng của năm 1999 thế nào.

Thời gian qua giới truyền thông suốt ngày cho đăng bài đề tài “đêm Thiên Hỉ”, Ái Đạt cũng chuyên môn đưa ra di động hai màn hình phiên bản “đêm Thiên Hỉ”, tuyệt đại đa số mọi người thấy đêm này y nghĩa phi phạm, những đôi tình nhân đêm đó không hẹn họ, đúng là không còn thiên lý nữa, đêm đó cũng rất nhiều nam nữ thành đôi, giá trị đêm Thiên Hỉ khá khả quan.

- Nếu có ai đó tổ chức lễ hội pháo hoa đêm Thiên Hỉ thì tốt quá. Trương Khác nghe được giọng nói quen thuộc, tay run run lấy một ít hàng trên kệ ra, nhìn thấy khuôn mặt tươi trẻ động lòng người của Trần Ninh, cô đang cầm hai bình xà phòng tắm so với nhau, tùy ý nói chuyện với một cô bạn cùng phòng: - Các bạn nghĩ xem, tiếng chuông mười hai giờ vừa điểm, giữa lòng hồ pháo hóa rực rỡ bùng lên, chúng ta ngồi trên đỉnh núi Yến Quy, mới làm đêm Thiên Hỉ có ý nghĩ phi phạm ... Các bạn nói xem, liệu có chàng ngốc nào đó nghĩ ra phóng pháo hoa ở hồ Yến Quy tổ tình không?

- Nếu không bạn hi sinh vì mọi người đi? Bọn mình đi thông báo khắp nơi: Ai phóng pháo hoa ở hồ Yến Quy đêm Thiên Hỉ sẽ mang được mỹ nhân về! Minh thấy sẽ có rất nhiều người sẵn lòng làm chàng ngốc đấy! Minh thấy Vu Trúc cũng rất ngốc.

- Xì, cậu ta mà có cái đầu óc đó thì chẳng tới mức chẳng lừa được cô gái nào! Vả lại bà cô đây vì sao phải hi sinh thành toàn cho các người chứ. Trần Tĩnh và các cô bạn cười đùa một lúc rồi lấy xà phòng mang đi, quả nhiên vẫn chọn xà phòng Lực Sĩ.

Trương Khác nhớ lại kiếp trước y và Đỗ Phi tổ chức thành viên clb mang bạn bè leo núi Yến Quy, có cả Trần Ninh và Vu Trúc, mọi người ngồi trên núi chơi bài, ngắm mặt trời của thiên niên kỷ mới, xuống núi rồi mới biết dưới núi đều mưa, cả thành phố bỏ lỡ lần đầu mặt trời mọc của thiên niên kỷ mới.

Trương Khác đứng đó tới khi có tiếng con gái phì cười mới tỉnh lại, phát hiện ra mình cầm đồ vệ sinh phụ nữ đứng ngay chỗ này trông rất ngốc.

Nhìn Trần Ninh và bạn tính tiền xong đi ra cổng siêu thị, Trương Khác vội chạy tới tính tiền, y mua cả đồng hồ, tính tiền xong đuổi theo tới cửa ngõ thì Trần Ninh đã đi xa rồi.

Trương Khác cứ đứng đó nhìn Trần Ninh rẽ vào cổng trường mới quay về.

~~o0o

Về tới căn nhà gỗ bên hồ, Trần Tĩnh đã dọn dẹp phòng ốc gọn gàng, điều hòa đã bật lên, cô cởi áo khoác ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo len bó, mái tóc dài tùy ý đặt bên vai, đẹp dịu dàng, thấy Trương Khác xác đồ lên, cô đưa tay nhận lấy, khuôn mặt thanh xuân nở tràn nụ cười mê đắm.

Nhìn Trần Tĩnh thướt tha đứng đó đợi mình, chút mất mát rối loạn trong lòng Trương Khác mới lắng xuống, trong lòng dâng lên cảm giác êm đềm quen thuộc.

Đưa túi đồ cho Trần Tĩnh xách, Trương Khác vươn tay ôm thân thể ấm áp của cô, vòng tay siết chặt lấy tấm eo thanh mảnh mềm mại như không xương, thì thầm bên tai cô: - Một đêm như thế này có em ở bên, thật là tốt.

Trần Tĩnh không dám nhìn vào mắt Trương Khác, cho dù tính dửng dưng thái độ thoải mái thản nhiên của người trưởng thành xử lý quan hệ giữa hai người, vẫn có chút rụt rè sợ hãi của thiếu nữ, nhưng rất thích cảm giác được Trương Khác ôm trong lòng.

Ôm nhau ở cửa cầu thang một lúc Trương Khác mới buông Trần Tĩnh ra: - Em đi tắm đi, anh mang rượu lên gác trước, trong căn nhà này, anh thích nhất căn gác xép đó ...

- Em cũng thế ... Trần Tĩnh mỉm cười, căn gác xép tầng ba có thể ngắm trọn vẹn cảnh đêm Yên Quy Hồ, sàn trải thảm lông êm ái, ngồi đó cùng tình nhân uống rượu tâm tình đúng là tuyệt vời nhất.

Trần Tĩnh tắm xong, thay một chiếc quần dài bó màu nhạt, đôi chân dài thon thả phơi bày tuyệt hảo, người mặc chiếc áo chun xám rộng mềm mại, che đi chiếc mông vênh cao, đi xép nhưng, lộ gót chân nhỏ nhắn trắng trẻo. Nhìn thấy Trương Khác ngồi trên sàn gọi điện thoại, cô định lùi ra thì Trương Khác chỉ chiếc bàn thấp rót rượu bảo cô ngồi xuống.

Trần Tĩnh cầm ly rượu trong tay, yên tĩnh ngồi xuống bên Trương Khác, nghe y ba hoa loạn bậy với mẹ, đêm rất tĩnh lặng, cô nghe thấy cả tiếng của mẹ Trương Khác từ bên kia truyền ra, chỉ có chuyện không khí lạnh tới Kiến Nghiệp ngày phải mặc mấy cái áo đêm phải mặc mấy cái áo mà hai mẹ con nói rất lâu, không ngờ anh ấy nói chuyện với mẹ như thế, thường ngày mọi người quen quen mất anh ấy mới là chàng thanh niên 21 tuổi.

“Á! Anh ấy chỉ có 21 tuổi, mình nhiều hơn anh ấy 5 tuổi.” Trần Tĩnh nhớ ra giật mình, trước nay luôn coi anh ấy chừng chạc hơn mình, cho dù khi quan hệ hai người chưa làm rõ, nghĩ tới ai phải dựa vào ai, cũng nghĩ anh ấy là người mình dựa vào, thấy Trương Khác nghi hoặc nhìn sang, Trần Tĩnh ngượng ngùng đưa tay che mặt.

- Sao thế? Trương Khác thấy Trần Tĩnh vùi mặt vào giữa gối, che ống nói đi không để mẹ nghe thấy.

- Đột nhiên nhận ra anh chỉ là cọng cỏ non. Trần Tĩnh vẫn không ngẩng mặt lên.

Trương Khác lại ba hoa với mẹ một lúc rồi cúp điện thoại, nhẹ nhàng tách tay Trần Tĩnh ra, cô vẫn nhắm tịt mắt lại trông hết sức đáng yêu, kéo sát cô vào trong lòng, chiếc áo mong manh dán lên cơ thể chưa khô hết, phác họa lên đường cong mê người, ghé vào cổ cô hít hà hương thơm tươi mát của da thịt nữ nhân, rồi nhích lên trên, áp lên cánh môi đỏ thắm hôn nhẹ một cái, đưa tay vén sợi tóc ẩm ướt của cô ra sau hỏi: - Có phải là cảm thấy mình vớ bở không?

- Có ma mới thấy vớ được anh là vớ bở. Trần Tĩnh mở mắt ra nhìn Trương Khác, khuôn mặt ửng đỏ đẹp mê người.

o0o

~Chỉ ba ngày sau biệt thự ở Yên viên đã xử lý thỏa đáng, Trần Tĩnh không còn có gì ở lại căn nhà gỗ nữa, vả lại Tạ Tử Gia mặt rất dày, hậu quả xử lý xong coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lại dọn tới ở cùng Trần Tĩnh, Trần Tĩnh chỉ đành quay về Yên viên.

Hai ngày trước khi sang thiên niên kỷ mới bộ trưởng bộ thương mại cùng đại biểu mậu dịch Mỹ tiến hành vòng đàm phán cuối cùng xong, đại biểu chính phủ hai nước ký kết hiệp nghị song phương ở Bắc Kinh, đánh dấu một bước quan trọng Trung Quốc tiến vào WTO.

Do tin tức đưa ra vào lúc hoàng hôn, đúng khi sàn giao dịch chứng khoán chủ yếu trên thế giới đóng cửa, mặc dù biết đây là một sự kiện trọng đại làm người ta phấn chấn, tạm thời không biết phản hồi thị trường.

Trần Tĩnh vừa về tới biệt thự Yến viên là bị Tạ Tử Gia quần lấy không thoát thân được để vụng trộm với Trương Khác, Trương Khác muốn Hứa Tư đem Thiên Hỉ tới Kiến Nghiệp cùng mình, mấy ngày qua y đều ở căn nhà gỗ.

Đến tối, Trương Khác xử lý xong công việc, gọi điện cho Đường Thanh, rồi lên gác xép ngồi, ĐH Hong Kong nghỉ bắt đầu từ ngày mùng 1, đêm Thiên Hỉ, Đường Thanh vẫn phải lên lớp, không thể về Kiến Nghiệp được. Trương Khác thăm nghĩ thế cũng tốt, nếu không y chẳng có thuật phân thân đối phó với hai cô gái, mặc dù Ái Đạt và Thịnh Hâm ra sức làm nóng khái niệm lễ tiết đặc biệt, nhưng Trương Khác cảm thấy trong một năm này ra nhiều ngày có ý nghĩa đặc biệt như thế thật là đau đầu.

Cảm thấy hơi mệt, cứ thế lẻ loi một mình ngủ trên gác xép, ngủ rất say, nhưng bị chuông di động đánh thức.

Trương Khác lèm nhèm mở mắt ra, nhìn ánh sáng nhu hòa phát ra từ màn hình trong gian phòng tối đen, đang ngủ say bị đánh thức là chuyện rất bức mình, y ngồi cho bình tĩnh lại mới nhận điện, lúc này chiếc di động bên ngoài phòng ngủ cũng vang lên, Trương Khác còn đang nghĩ có chuyện gì thì điện thoại bàn reo vang, Trương Khác vỗ đầu, có chuyện khẩn cấp rồi, điện thoại bàn ở đây chỉ có cực ít người có thể gọi tới.

Trương Khác đi nhấc điện thoại bàn để ở đầu giường trước, giọng phó Tuấn truyền ra: - Giám đốc Thành bảo tôi liên hệ khẩn cấp với cậu, di động của cậu không gọi được ..

Trương Khác nhìn màn hình di động, là số của Mỹ: - Tôi biết rồi, một lúc nữa tôi gọi điện lại cho anh ấy, hai chiếc di động kêu một lúc, bọn họ thật chẳng có chút kiên nhẫn gì...

Trương Khác đứng dậy ấn nút nghe, điện thoại còn chưa đặt lên tai thì có một giọng nói phấn khích Tiêu Tấn Thành truyền ra: - Được tin tức hiệp nghị song phương Trung Mỹ kích thích, cổ phiếu Côn Đăng Online vừa mở cửa đã tăng 46 USD ...

Trương Khác chỉ ồ một tiếng: - Bên kia còn có một cái di động đang reo, tôi ra nhận lát nữa gọi lại cho anh ... Vừa nói vừa mở cửa phòng , cầm di động đặt trên bàn lên, số của Diệp Kiến Bân tại Hong Kong: - Ở Hong Kong có chuyện gì náo nhiệt mà đánh thức tôi vào giờ na...

Trương Khác chưa hỏi hết câu Diệp Kiến Bân đã nói: - Cổ phiếu của Côn Đăng ...

- Rồi, rồi ... Trương Khác cắt ngang lộ mọ chui vào trong chăn: - Vừa mới có giấc mơ đẹp thì bị mọi người gọi điện đánh thức, toàn là cái chuyện này, Thành Hán Chương cũng gọi điện tìm tôi, chắc là vì chuyện này, đây một cái tai trái một cái tai phải, hai người cùng nói đi.

- ***, cậu nghe tin này mà không hưng phấn một chút nào à? Diệp Kiến Bân cười mắng: - Làm tôi phí công gọi điện cho cậu, ngủ tiếp đi, chẳng lẽ tôi không kiếm được người khác chia sẻ à?

- Hay là anh nói chuyện với lão Tiêu này, hai người chia sẻ với nhau, tôi gọi điện lại cho Thành Hán Chương.

Mấy ngày trước ESS công bố sau tết tây sẽ giảm cổ phiếu ở Côn Đăng Online xuống còn 17 vạn cổ phiếu, khiến giá cổ phiếu của Côn Đăng Online trọng thương, trong vòng hai ngày giảm mạnh từ 24 USD giảm còn dưới 19 USD. Do nhà đầu tư mạo hiểm vẫn tin vào sự phồn vinh lâu dài của kinh tế internet, thêm vào đại biểu mậu dịch Mỹ tới Bắc Kinh tiến hành vòng đàm phán cuối cùng khiến cổ phiếu Côn Đăng Online tăng trở lại, hôm qua dừng ở mức 21 USD.

Ai ngờ được tin tức hiệp nghị song phương ký kết khiến tin xấu ESS giảm cổ phiếu biến mất, còn khiến cổ phiếu vọt lên tới 46 USD, có nghĩa là chỉ trong một đêm, số cổ phiếu ESS định bán đi có thể kiếm thêm được 400 triệu USD.

1089. Chương 1091: Kiếm Được Một Mẻ Lớn.

Phản ứng của Trương Khác bình đạm như thế làm Diệp Kiến Bân bức bối vô cùng, hẳn nhận được điện thoại của Tiêu Tấn Thành xong mới phấn khích gọi điện cho Trương Khác báo tin tốt lành, cười méo xeo

nói: - Sớm biết thế chẳng thèm để ý tới cậu, bên phía Microsoft truyền tới tin tức tốt, cậu đi mà hỏi Thành Hán Chương ... Không đợi Trương Khác hỏi tin tức tốt phía Microsoft là cái gì thì hắn đã cúp điện thoại.

May mắn phía bên kia Tiêu Tấn Thành chưa cúp điện thoại, Trương Khác hỏi: - Tin tức tốt gì thế, Microsoft chấp nhận giá của chúng ta vô điều kiện à?

- Chấp nhận giá của chúng ta có điều kiện. Tiêu Tấn Thành đáp: - Cậu không cần gọi điện lại cho Hán Chương nữa, anh ấy ở bên cạnh tôi đây, tôi và anh ấy và nghiên cứu xong, điều kiện phụ bọn họ đề xuất, chúng ta có thể chấp nhận, tôi gửi fax ngay cho cậu nhé.

- Thôi, để mai hẵng nói. Trương Khác lười nhác ngáp dài: - Kiến Nghiệp đang là nửa đêm, nhiệt độ dưới 0 độ C, tôi chẳng hứng thú mặc y phục xuống dưới nhà xem fax ...

Thành Hán Chương chỉ biết cười bất lực cúp điện thoại.

Trước khi hiệp nghị song phương Trung Mỹ ký kết, Microsoft đã ý thức được cổ phiếu Trung Quốc ở sàn giao dịch Nasdaq sẽ tăng vọt, khi thực sự nhìn thấy cổ phiếu Côn Đăng Online tăng vùn vụt sau khi mở cửa giao dịch, bọn họ biết không thể ép giá được nữa, không bằng chấp nhận điều kiện của Cẩm Hồ, tranh thủ lấy điều kiện có lợi hơn.

Từ sau cú điện thoại đầy hưng phấn của Diệp Kiến Bàn, Trương Khác ngủ một lèo tới tận sáng mới bị có người quấy rầy, sáng sớm tỉnh lại, đứng trước cửa sổ, kéo rèm lên, để ánh ban mai tận tình lừa vào phòng.

Mấy hôm nay gió lạnh kéo tới, cây cối trong sân hơi xác xơ, không ngờ gió lạnh vừa qua đi, ở góc sân đã có nụ mai hé nở, hôm qua nói chuyện điện thoại với Hứa Tư, cô còn nhớ mấy gốc mai trong vườn sẽ nở trong những ngày tới. Cảnh mai khảnh khiêu, chỉ có bông hoa trắng muốt, không có lá, trong nắng sớm làm người ta nhìn hết sức dễ chịu.

Có người mang bữa sáng và báo tới, xem phản ứng các phía về tin tức hiệp nghị song phương cùng cổ phiếu Côn Đăng Online tăng vọt lên mạng thích hợp hơn, nhưng cuộc sống thì thoả một chút chẳng có gì không tốt.

Cổ phiếu của Côn Đăng Online cuối cùng dừng lại ổn định mức giá trên 48 USD, chỉ trong một đêm đã tăng hơn gấp đôi, thêm một đồng bài viết về “thần thoại Internet”.

Chỉ số Shanghai (composite) index qua hơn một tháng chần động, ngày giao dịch cuối cùng trước năm mới tăng trưởng thành điều định trước, mọi người càng quan tâm xem có xuất hiện cảnh cổ phiếu công nghệ đồng loạt tăng giá hay không.

Trương Khác vừa ăn sáng vừa đọc báo, vừa qua 8 giờ, Phó Tuấn và thư ký hành chính đã ôm tài liệu tới.

- Sao tới sớm thế? Trương Khác cầm đồ hồ trên bàn lên xem.

- Giám đốc Diệp đang sốt ruột, có cần mở cuộc họp điện thoại ngay bên giờ không? Phó Tuấn hỏi:

Diệp Tiểu Đông sắp đẻ, Diệp lão gia tử đích thân ra mặt giữa cô ở trong trạch viện Diệp gia, để cô an tâm sinh con, văn phòng bên này thành quần long vô thủ, có điều Phó Tuấn tạm thời trông nom việc này, nên không tới mức hỗn loạn.

- Anh đưa phương án cuối cùng của Microsoft cho tôi xem đã, để bọn họ họp trước đi. Trương Khác nhận lấy fax truyền về từ Mỹ hôm qua.

- Đám giám đốc Diệp cả đêm qua không ngủ, đang đợi họp xong còn ngủ bù. Phó Tuấn lấy một văn kiện khác giao cho Trương Khác: - Đây là ý kiến tổng hợp bọn họ thảo thuận suốt đêm qua.

Trong phương án cuối cùng Microsoft đưa ra, đề xuất rõ ràng yêu cầu Cẩm Hồ có kế hoạch chi tiết từ bỏ sách lược lợi nhuận cao, để chiếm lấy phần ngách thị trường của Iplayr ô hình phần cứng gắn kết mạng làm nền tảng đưa ra tiêu chuẩn định dạng âm nhạc mới, ngoài ra Microsoft muốn được cấp quyền kỹ thuật Iplayr ngang hàng với C-Cube.

Đương nhiên công bố ra bên ngoài 900 triệu USD chỉ là mua 30% cổ phần Âm nhạc toàn cầu, không liên quan tới cái khác.

Cầm Hồ đề xuất thêm hợp tác thúc đẩy kỹ thuật USB, Microsoft xét thấy bản thân cũng được hưởng lợi, nên đồng ý hết.

Trương Khắc xem phương án cuối cùng Microsoft đưa ra rồi lại xem ý kiến của đám Diệp Kiến Bân, lấy bút ký tên lên đưa cho Phó Tuấn, nói: - Thế là xong rồi, bọn họ đã có ý kiến thống nhất còn hợp làm cái gì nữa. Hôm nay là đêm Thiên Hỉ, mọi người ai làm gì thì làm nấy đi, anh cũng về Hải Châu đi, trước mừng 4 đừng có tối. Sáng tôi đã hẹn với Đỗ Phi đi chơi đánh cầu rồi.

o0o

Diệp Kiến Bân nhàn nhã ngồi trước bàn làm việc uống cà phê, màn hình hợp video đã mở ra, hân tán gẫu với đám Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh. Đợi tới lúc nổi được với bên Trương Khắc hân mới hưng phấn đặt cốc cà phê xuống, định tóm lấy Trương Khắc, than phiền hôm qua bọn họ phải thức cả đêm thật vất vả, không ngờ Phó Tuấn thò mặt ra.

- Khắc thiếu gia đã khẳng định phương án cuối cùng Microsoft đưa ra, một lát nữa tôi sẽ đưa văn kiện có chữ ký gửi ọi người. Khắc thiếu gia hi vọng mọi người trong đêm Thiên Hỉ đừng vất vả công tác nữa, cuộc họp sẽ hủy bỏ. Nhờ tôi gửi lời chúc năm mới tốt lành tới mọi người.

Diệp Kiến Bân chỉ biết lắc đầu cười khổ, bọn họ đâu thể nhẹ nhàng vứt bỏ công việc như y? Nếu như không còn gì dị nghị nữa, Tiêu Tấn Thành và Thành Hán Chương ở Mỹ có thể chính thức ký hiệp nghị với Microsoft, coi như là quà mừng năm mới.

Qua tết tây cổ phiếu ESS nắm của Côn Đăng Online qua thời kỳ cấm bán, căn cứ theo kế hoạch trước đó, chẳng có doanh nghiệp lớn nào tiếp nhận, phải đem bán ra ở thị trường công khai. Hiệp nghị song phương Trung Mỹ đạt thành ở thời khắc quan trọng như thế, chẳng khác gì tặng cho Cầm Hồ thêm 400 triệu USD tiền mặt, đây là khoản phát tài lớn, lại còn đánh tan ý định Microsoft ép giá cổ phiếu ở Âm nhạc toàn cầu.

Cao tầng Cầm Hồ vì thiếu tiền mà đau đầu bao lâu, lần này thuận lợi bán đi cổ phiếu của Côn Đăng Online, thêm vào tiền Microsoft mua cổ phần Âm nhạc toàn cầu, Cầm Hồ tức thì có thêm 1.6 - 1.7 tỷ USD, Cầm Hồ có thể gánh vác được nghĩa vụ góp vốn xây hai nhà máy tinh viên rồi.

Đám Diệp Kiến Bân hưng phấn tới mất ngủ không phải là vô cớ.

~o0o

Cổ phiếu của Côn Đăng Online vừa tăng vọt, Nghiêm Văn Giới vừa hâm mộ vừa ghen tị, ai ngờ một trang web vớ vẩn do mấy đứa sinh viên lập ra lại có ngày có giá trị 2.1 tỷ USD. Đừng nói nhà đầu tư ẩn sau lưng Côn Đăng Online, tài sản mấy người sáng lập Côn Đăng Online tăng vọt, Mã Hưởng Đông với 190 vạn cổ phiếu có giá 9 triệu USD một lần nữa thành tiêu điểm giới truyền thông theo đuổi săn tin.

Sự thực này lần nữa là một lời nhắc nhở Nghiêm Văn Giới.

Hiện dưới cờ Hải Túc có trang web thương mại điện tử, có sản nghiệp quán nét, có khu sản nghiệp phần mềm, có nhà máy chế tạo tinh viên, cho dù ở TTCK trong nước cũng chẳng có lý do gì để thua kém Côn Đăng Online tới giờ vẫn là cái máy đốt tiền.

Cho dù lúc này giá trị của Hải Túc đã tăng lên tới 5 tỷ, đây gần như là mục tiêu cao nhất mà lúc đầu Nghiêm Văn Giới lập ra kế hoạch này, hiện giờ xem ra kế hoạch đó quá bảo thủ, cho dù giá trị TTCK tăng lên tới 20 tỷ cũng không phải là ảo tưởng thiếu thực tế nữa.

Côn Đăng Online chính là một ví dụ sống.

Một khi giá trị đạt tới 20 tỷ, có nghĩa là tới tháng 5 năm sau, bọn chúng có thể thông qua hình thức phá hành cổ phiếu mới huy động được 6 tỷ ngay trong một lần.

Nếu có được hơn 6 tỷ này, sẽ hóa giải được cơn khát tài chính các xí nghiệp thành viên hệ Hoành Tín đang đối diện lúc này.

Nghiêm Văn Giới không muốn cho cả quỹ cá nhân hoặc cơ cấu đầu tư nào khác có cơ hội tiến vào Hải Túc ....

1090. Chương 1092: Vua Gặp Vua

Buổi trưa Hứa Tư ngồi xe tới Kiến Nghiệp định cùng Trương Khác trải qua đêm Thiên Hỉ có ý nghĩa phí phạm với tuyệt đại đa số mọi người, còn Trương Khác thì chỉ coi đây là kỷ nghỉ của mình. Hứa Tư tới Kiến Nghiệp, kế hoạch hai người cùng nhau tới đường Tân Thị mua sắm ăn cơm rồi về căn nhà gỗ hưởng thụ một đêm hạnh phúc bên nhau. Khắp đường lớn ngõ nhỏ được cửa hàng cửa hiệu ra sức thổi phồng khái niệm đêm Thiên Hỉ làm không khí tràn ngập hơi thở ngày tết, khi tới Đông Phương Plaza chọn khăn quàng thì nhận được điện thoại của Đường Thanh.

- Cám ơn thượng đế, giáo viên tiếng Pháp tối qua bị cảm nghiêm trọng, mình đang tới sân bay, hai tiếng nữa sẽ gặp được bạn.

Trương Khác cứng người, không ngờ Đường Thanh có thể thoát thân về được hôm nay.

- Sao thế? Đường Thanh mãi cảm nhận ra được vài điều từ sự ngần ngại của Trương Khác: - Vậy mình ở lại Hong Kong ...

- Sao mình có thể để bạn lẻ loi một mình ở Hong Kong đêm nay được? Trương Khác cuống lên, nói vội: - Bạn có thể về được là quá tốt rồi, mình đang ra phố mua quà cho bạn đấy, bạn về Kiến Nghiệp vậy là có thể nhận được trước dự kiến rồi ... Thấy Hứa Tư cầm một chiếc khăn choàng màu lam đi tới, liền dùng khẩu hình nói với cô là điện thoại của Đường Thanh, Hứa Tư mỉm cười định quay đi, vội nắm lấy bàn tay ấm như ngọc của cô, Hứa Tư nép mình bên Trương Khác, lặng lẽ nghe Trương Khác nói chuyện. Lúc này đến lượt bên kia Đường Thanh không nói, Trương Khác thăm cười khổ, nói hết sức chân thành: - Về đi, mình muốn có bạn ở bên cạnh đêm nay.

Đường Thanh do dự rất lâu, mới nũng nịu nói: - Mình muốn bạn ra sân bay đón mình.

- Ủ. Trương Khác gật đầu ngay: - Mình sẽ ra đón bạn.

- ... Bên kia lại im lặng, mất một lúc Đường Thanh mới lí nhí nói thêm một câu: - Cả hai cùng đến cũng được.

Câu cuối cùng của Đường Thanh rất khê, Hứa Tư không nghe thấy, đợi Trương Khác cúp điện thoại thoại, đưa tay ra sờ trán y, cười dịu dàng: - Chột dạ chứ gì? Buổi chiều Trần Tĩnh sẽ về Hải Châu, tôi sẽ về cùng.

- Cùng em đi ra sân bay đón Tiểu Thanh đi. Trương Khác chẳng thềm để ý tới xung quanh, vòng tay ôm lấy chiếc eo thon của Hứa Tư: - Em cũng muốn chị ở bên cạnh đêm nay.

- ... Hứa Tư mở to đôi mắt mỹ lệ nhìn Trương Khác, nhìn đôi mắt chân thành quyết tâm của y, ánh mắt mỗi lúc một ôn nhu say đắm, cuối cùng mỉm cười nói: - Vậy cậu cùng tôi đi chọn quà cho Đường Thanh trước, lát nữa hãy ăn cơm.

Đỗ Phi gọi điện thoại tới, bảo với Trương Khác hẳn sẽ cùng Thịnh Hạ về Hải Châu, Trần Phi Dung thuận đường đi nhờ xe.

Samsung ở Kiến Nghiệp mời lưu học sinh, nhân viên Hàn Quốc ở Kiến Nghiệp tới dự tiệc Thiên Hỉ, Lý Hình Dư không thể tới tới tham gia đánh cầu buổi chiều, gọi điện nói với Trương Khác điều này. Người ở lại trực Trung Tinh Vi Tâm, Sáng Vực Đông Đại đều tổ chức tụ hội cuối năm.

Hứa Tư chọn quà cho Đường Thanh, mất hơn nửa tiếng mới chọn được cái vòng tay nạm kim cương màu hồng, chẳng đắt lắm, nhưng được làm rất tinh xảo, trang nhã. Song Hứa Tư lại cứ lo Đường Thanh không thích, Trương Khác phải nắm tay cô kéo đi kiểm chỗ ăn cơm trưa, nếu không có lẽ cô còn chọn đi chọn lại mãi.

- Cứ tới sân bay trước đi, chúng ta tới đó tùy tiện ăn cái gì đó là được. Hứa Tư đứng lại nói với Trương Khác.

Còn hơn một tiếng nữa máy bay của Đường Thanh mới hạ cánh, đường tới sân bay cũng chẳng lo bị tắc, Hứa Tư lòng cứ lo sợ thế này, dù ở lại đây ăn cơm cô cũng chẳng nuốt trôi. Thật không hiểu Hứa Tư hơn Đường Thanh tới 6 - 7 tuổi, cũng từng trải hơn, sao phải căng thẳng sợ hãi tới mức này, đây đâu phải lần đầu ba người đối diện với nhau nữa.

Trương Khác chiều lòng cô: - Được rồi, giờ chúng ta tới sân bay.

Đi qua đường hầm dành cho người đi bộ trước Đông Phương Plaza, hai bên tường dán đầy áp phích quảng cáo cho 8818.

Lực độ tuyên truyền của 8818 rất lớn, không chỉ ở Kiến Nghiệp, Văn Chu mà Bắc Kinh, Thượng Hải cũng phủ đầy áp phích của 8818. Trương Khác trầm nghĩ Nghiêm Văn Giới đúng là một đánh cược một ván lớn vào hải Túc rồi.

Mặc dù số hộ dùng internet của Trung Quốc đã bằng gần 1/3 của Bắc Mỹ, nhưng các điều kiện trọng yếu mức độ thu nhập, thói quen người dùng, hoàn cảnh điện tử đều kém xa Bắc Mỹ. Lúc này giá cổ phiếu của Amazon đã tồn tại bong bóng hóa nghiêm trọng rồi, vậy mà 8818 còn khua chiêng gióng trống muốn phục chế sự thành công của Amazon càng như mò hoa trong gương, cuối cùng sẽ chỉ khiến bản thân đắm đuối xuống nước mà thôi.

Mặc dù rất nhiều nhà kinh tế lý trí đều lo lắng lúc này cấp tiến đầu tư tồn tại bong bóng hóa, nhưng lại cho rằng tốc độ tăng trưởng người dùng mới chẳng hề chậm đi chút nào, hộ dùng internet mới là cơ sở vững chắc nhất của internet, chỉ cần hộ dùng liên tục tăng lên, bong bóng internet sẽ là đóa hoa mỹ lệ còn nở lâu dài. Nhưng tuyệt đại đa số mọi người quên mất, tuần hoàn nội bộ hệ thống đầu tư khá mẫn cảm mà yếu ớt.

Trong lòng Nghiêm Văn Giới có lẽ cũng hiểu những điều này, với bọn chúng mà nói, chỉ cần cầm cự tới lúc phát hành cổ phiếu mới là thu được thành công lớn.

Cho dù Hoàn Tán có thể đã thông tất cả các mắt xích, Hải Túc công khai phát hành cổ phiếu không thể sớm hơn trung tuần tháng năm năm sau, Trương Khác rất muốn xem bong bóng internet có cầm cự được tới sau tháng 5 mới vỡ hay không.

Đi ra khỏi đường hầm đi bộ, gió lạnh ập tới, mặc dù trời lạnh lẽo, nhưng không khí lễ tết rất nồng, có một cô bé ăn mặc y phục cũ rách rưới ôm hoa hồng trong lòng đi tới rao bán, nó một tay ôm bó hoa hồng lớn, một tay cầm hai cành hoa hồng xua trước mặt Trương Khác, đôi mắt đen láy nhìn Hứa Tư, lại nói với Trương Khác: - Anh ơi, mua hoa hồng cho bạn gái xinh đẹp của anh đi.

Hứa Tư cười không nói, dừng bước giúp Trương Khác cài cổ áo, bên ngoài gió lạnh, Trương Khác lại để hở cổ.

Nhân lúc Hứa Tư chỉnh áo ình, Trương Khác lấy tiền mua hết số hoa hồng trong tay cô bé, một cành đưa cho Hứa Tư, số còn lại giúp cô ôm trong lòng.

Hứa Tư đặt bông hoa hồng lên mũi hít nhẹ, chợt nhớ ra một chuyện, cười tủm tỉm nói: - Nghe nói ở Hồng Kông cậu lột áo của Đại Nhi?

- Lúc đó chuyện khẩn cấp không có thời gian, cho nên em thay y phục cho cô ấy sau hậu đài, chị đừng dùng từ “lột” khó nghe lắm, em đâu lưu manh như chị nói? Trương Khác nghiêm mặt nói, không biết cái tin này là do Diệp Kiến Bân, Tôn Tĩnh Hương hay Hứa Duy tuồn ra ngoài đây, nhưng dù thế nào y cũng tuyệt đối không thừa nhận, nhớ lại nụ hôn của Giang Đại Nhi, trầm nghĩ cô bé này chưa biết hôn, lần sau phải phụ đạo một chút.

- Hiện tôi được nghe tới mấy phiên bản rồi, vẫn thấy chữ “lột” là lột tả đúng nhất. Hứa Tư không thèm nghe giải thích, khoác tay Trương Khác đi ra bãi đỗ xe.

Trương Khác tay ôm bó hoa lớn, không tiện làm động tác vỗ trán kêu oan: - Chị muốn nhắc tới chuyện hoa hồng quảng trường chứ gì? May mà em thông minh, chị vòng vo tới đâu, em cũng biết tâm tư chị ở chỗ nào, chúng ta lái xe ra ngoài, gặp ai bán hoa là mua, em mua hết cho chị.

- Tôi chỉ cần một bông thôi, phần còn lại cậu tặng cho Đường Thanh ấy. Hứa Tư gơ bông hoa hồng lên, cười đắc ý:

Từ đường Tân Thị tới sân bay không gặp nhiều người bán hoa lắm, nhưng cũng nhét đầy khoang, Trương Khác đưa Hứa Tư đi mua sắm, trên người không mang theo nhiều tiền mặt lắm.

Qua gương chiếu hậu, Hứa Tư nhìn cô bé bán hoa đang đếm tiền trong gió lạnh rất lâu, giọng buồn buồn: - Đôi khi điều chúng ta làm được thật hữu hạn.

Trong thành phố phồn hoa lại đầy trẻ em thất học, vấn đề này cần quốc gia kinh tế phát triển, chế độ phúc lợi, hoàn cảnh pháp trị dần dần thay đổi mới có thể cải thiện được, chỉ tiếc rằng hiện TW và địa phương muốn đưa ra tiêu chuẩn lương thấp nhất cũng gặp trở ngại trùng trùng, còn một con đường rất dài phải đi. Mặc dù tích cực tham gia hoạt động từ thiện, nhưng dù sao đây không phải là trách nhiệm xã hội mà Cẩm Hồ phải gánh vác, chỉ có thể làm những chuyện nhỏ nhặt không mấy tác dụng.

Trương Khác nhờ Hứa Tư cầm tai nghe di động inh: - Chị giúp em bấm điện thoại cho Thời Học Bàn, em nói với anh ấy chuyện này.

Tuy người thì ở công ty nhưng tâm tư đám Thời Học Bàn thì đều đặt vào đêm Thiên Hỉ rồi, nhận được điện thoại của Trương Khác cảm thấy rất bất ngờ, khoa trương kêu lớn: - Khác thiếu gia sao lúc này lại nhàn nhã rảnh rỗi nhớ tới chúng tôi được nhỉ?

- Các anh có an bài tối nay rồi chứ?

- Ủ, hẹn một nhóm các cô em Học viện Âm nhạc tổ chức liên hoan, sao thế, Khác thiếu gia cũng động lòng à? Có rất nhiều cô bé hoài xuân hồi hôm nay cậu có xuất hiện hay không đấy. Thời Học Bàn cười hô hố: - Nhưng chúng tôi nghiêm túc cự tuyệt cậu tối đây giệt le của anh em, tôi gửi gắm hi vọng giải quyết vấn đề độc thân vào đêm nay đây. Vì nó mà đã mưu tính rất lâu rồi, Khác thiếu gia cậu đừng có đột ngột nhảy ra phá đám chuyện tốt của tôi.

- Tôi quan tâm tới anh mà, lo thủ đoạn tán gái của anh quá lạc hậu. Trương Khác ba hoa, đừng nghĩ Đường Thanh bảo đưa cả Hứa Tư tới đón cô nàng là xong, đêm nay y đủ phiền toái rồi, lấy đâu ra cơ hội đi tham gia với bọn họ: - Tôi nghĩ hộ anh một chủ ý cực phong cách, đảm bảo đêm nay anh có thể bế mỹ nhân trở về, có cần nghe một chút không?

- Có chuyện hay cỡ đó sao? Tôi hoài nghi nghiêm trọng nhé!

- Thế thì thôi, tôi cúp điện thoại đây.

- Ấy ấy, đừng gấp, cậu nói ra nghe cũng được, chúng tôi sẽ suy tính nghiêm túc. Thời Học Bàn cười hì hì.

Trương Khác nghiêm giọng hỏi: - Nam nhân tán gái cần có ba loại tố chất, anh biết ba loại nào không?

- Có tài, có tiền, có tướng ... Cậu ép tôi khen cậu đấy à?

- Ài, chẳng trách tới giờ anh vẫn chưa công phá được trái tim của Tả Tiểu Thanh, tầng cấp nhận thức quá thấp kém, loại thủ đoạn này lừa đảo mấy cô bé phù phiếm còn được, muốn đánh đâu thắng đấy còn kém lắm, xem ra tôi không chỉ đạo cho anh một chút là không được rồi. Trương Khác vừa lái vừa ba hoa khoác lác: - Có tiền, cái này thì anh nói trúng rồi, thời buổi này cô gái nào muốn theo anh chịu khổ cả đời chứ. Có tài à? Cái này trước tiên phải nâng cao trình độ nhận thức của cô gái, nếu không anh chỉ có thể oán trách tài không gặp người thấu hiểu thôi. Có tướng à, mặc dù là nữ nhân thích mấy thằng mặt trắng đầy, nhưng không phải là gặp ai cũng hiệu quả, hồi Hà Huyền đi xem cô ấy nhìn đám mặt trắng thế nào? Nghe thấy phía bên kia điện thoại rất ồn ào, còn nghe thấy cả tiếng cười trong trẻo của Hà Huyền, xem ra bọn họ đã sớm chuẩn bị cho đêm Thiên Hỉ rồi.

Thời Học Bàn ở bên kia điện thoại hỏi Hà Huyền, một lúc sau nói: - Hà Huyền nói cậu chính là đồ mặt trắng.

- Vậy lời nha đầu Hà Huyền đó không tính. Trương Khác trừng mắt uy hiếp Hứa Tư đang ôm bụng cười: - Ba loại tố chất đó là: Có tiền, có tình, chu đáo ... Anh nghĩ xem có cô bé nào không chịu.

- Ấy, nghe có vẻ cũng có lý ... Thời Học Bàn gật gù:

- Thôi, chắc nhất thời anh cũng không lĩnh ngộ sâu sắc được chiêu này, đêm nay anh tổ chức mọi người tới đường Tân Thị, Khổng Miếu, phủ Thanh Hà mua tất cả hoa hồng các cô bé bán hoa trong đêm lạnh, như thế vừa thể hiện anh có tiền, cũng có tình. Nhưng nếu anh đem hết số hoa này tặng cho Tả Tiểu Thanh, trông có vẻ lãng mạn đấy, song cô ấy sẽ đau đầu vì xử lý số hoa này, chẳng lẽ chất trong phòng nhìn nó khó héo? Nếu ném vào thùng rác, anh chịu nổi không? Trương Khác nói câu này còn diễn cảm làm bộ mặt đau đớn, Hứa Tư đưa tay ra béo má y.

- Vậy phải làm sao? Cậu nói xem. Thời Học Bàn thành khẩn học hỏi:

- Đêm nay không phải có rất nhiều người tới Yến Quy Hồ hoặc lên núi sao? Anh đem số hoa hồng mua được, tổ chức mọi người đi tặng các cô gái thức đêm đợi bình minh thiên niên kỷ mới, chẳng phải là hoàn mỹ sao? Có thấy ý nghĩa, lãng mạn hơn cùng đám ngốc nam, ngốc nữ cùng uống gió lạnh không?

- Lão đại, chú ý này tuy hay thì hay thật, nhưng phải có tiền mới được chứ? Thời Học Bân cười khổ than vãn: - Tính sơ qua cho dù tôi có mấy triệu, nhưng đều là cổ phần cả, trong tay tôi chỉ có tiền mua một cái xe, không thể để em Audi C5 tôi khao khát bao lâu ra đi không trở lại vào đêm nay.

- Được, tiền phạt tiền tới tây thiên, ai bảo chúng ta là anh em chứ, tôi nay mọi chi tiêu đều tính cho tôi. Trương Khác hào phóng nói:

Hứa Tư mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng cùng Trương Khác đi ra sân bay đón Đường Thanh, trong lòng cứ thấp tha thấp thỏm, không làm sao bình tĩnh lại được, nghe Trương Khác phét lác với Thời Học Bân qua điện thoại, tâm tình nhẹ nhõm hơn rất nhiều, đợi y cúp máy xong mới cười nói: - Thì ra tâm tư cậu như thế, không may, chúng tôi mù mắt cả ...

Trên đường mua hoa hồng nên tốn chút thời gian, đến sân bay thì máy bay của Đường Thanh còn nửa tiếng nữa sẽ hạ cánh, tuy hơi đói, có điều Hứa Tư còn tâm trạng nào ăn cơm, bảo Trương Khác: - Có lẽ Đường Thanh cũng chưa ăn cơm, hay là đợi cô ấy xuống máy bay rồi ăn cùng?

- Ừm, đợi Tiểu Thanh xuống máy bay rồi hẵng tính. Trương Khác đồng ý, cùng cô ngồi ở đại sảnh đợi máy bay.

Không khí lạnh đã tới vài ngày, phía nam Kiến Nghiệp, không khí lạnh đã suy yếu, thi thoảng trời có mưa, nhưng không ảnh hưởng tới máy bay hạ cánh. Máy bay của Đường Thanh tới đúng giờ, nhìn màn hình hiện thị hiện thông báo, đến lượt Trương Khác lo lắng Đường Thanh không có ở trên máy bay.

Hứa Tư định ngồi đó đợi, nhưng suy nghĩ rồi lại đứng dậy theo Trương Khác tới cửa đón máy bay, Trương Khác muốn nắm tay cô, nhưng Hứa Tư không cho, còn đứng cách y xa một chút, khiến Trương Khác hết sức dằn vặt.

Cách cánh cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấy lũ khách xuống máy bay, Đường Thanh trong dòng người đó, Trương Khác thầm thở phào. Đường Thanh cũng đã nhìn thấy Trương Khác và Hứa Tư, yên tĩnh đứng đó vẫy tay chào, môi hé nụ cười, khác biệt với sự hoạt bát hiếu động thường ngày của cô.

Đường Thanh vừa xuống máy bay, chưa nhận thức được cái lạnh của Kiến Nghiệp, chiếc áo khoác màu vàng vắt ở cánh tay, mặc áo sơ mi kẻ ca rô, quần dài, chân đi giày bột màu cà phê, chiếc áo len rộng bọc lấy cặp mông nhỏ săn chắc, mái tóc đen nhánh buộc sơ sài vắt qua bên vai, cho dù thần sắc của cô hết sức phức tạp, nhưng không che được dung mạo kiều diễm thanh xuân mê đắm lòng người, khiến không ít chàng trai trái tim xiết chặt theo mỗi nhịp bước chân của cô.

- Tiểu Khác. Đường Thanh không có hành lý gì cả, chỉ có túi sách tùy thân, đồ dùng sinh hoạt và trang phục của cô đều có ở chung cư Thanh Niên, không cần mang theo cái gì, chỉ gọi Trương Khác một tiếng, rồi đi tới phía Hứa Tư lấy ra một chiếc hộp nhỏ được gói bọc rất đẹp đưa cho Hứa Tư: - Chào chị, vội vàng chọn cho chị ở sân bay đấy, không biết chị có thích không?

Hứa Tư tới giờ lòng cứ thấp tha thấp thỏm, quên luôn cả mang quà theo, nhận quà của Đường Thanh, chẳng biết phải nói gì, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Đường Thanh.

- Quà Hứa Tư mua cho bạn để trên xe. Trương Khác vội tới giải vây: - Quà của mình đâu.

- Quà của bạn à? Đường Thanh lục túi một lúc mà không tìm thấy, sốt ruột nói: - Mình nhớ rõ đã để vào túi rồi mà, sao không thấy nhỉ ... Đưa tay gãi trán, suy nghĩ xem có thể để quên ở đâu.

- Nói ỉn bạn tặng quà gì là được rồi. Trương Khác ôm Đường Thanh vào lòng, có thể tưởng tượng ra tâm trạng cô thế nào lúc mua quà cho Hứa Tư, vừa rồi đáng về Hứa Tư cũng như thế, làm lòng y quặn đau, cả hai đều là sinh mạng của y, Trương Khác từng thâm thể với bản thân không để hai cô phải buồn, dù chỉ một chút, nhưng y chẳng làm được: - Mình và chị Hứa Tư cùng đợi bạn ăn cơm đấy, chúng ta lên xe trước.

Xe đỗ khá xa, Trương Khác đi trước, Đường Thanh và Hứa Tư theo sau, hai cô gái cách nhau một khoảng, cùng không nói gì. Trương Khác vào xe, hai cô gái không ai bảo ai cùng mở cửa sau một trái một phải đi

vào.

Trương Khác nhìn Hứa Tư và Đường Thanh qua gương chiếu hậu, nghiêm nghị nói: - Mọi người vào xe cả rồi, vậy mình nói quy tắc trước.

Đường Thanh và Hứa Tư hoang mang nhìn nhau.

- Dùng nắm đấm đánh trúng đầu hoặc thắt lưng đối phương từ phía chính diện, hoặc bên sườn được coi là đánh trúng, mỗi lần đánh trúng được 1 điểm, chúng ta dùng luật 5 hiệp, mỗi hiệp 2 phút, cách mỗi hiệp nghỉ một phút. Khi một bên bị đánh ngã, mình bắt đầu đếm số ngược từ 10, đồng thời dùng thủ thế ra hiệu, mình đếm tới 0, bên bị đánh trúng chưa đứng dậy được sẽ phản đối phương toàn thắng. Nghiêm cấm đánh vào gáy, cổ hoặc là đánh khi đối phương đã ngã. Trương Khác nói hết sức nghiêm túc, thấy Đường Thanh nghiêng răng trềng mắt, vội vàng bổ xung: - Đặc biệt là cấm đánh trọng tài ... Ái ái ...

Chưa dứt câu thoáng thấy có nắm đấm vung tới trong kính chiếu hậu, vội vàng ôm đầu úp mặt xuống bàn điều khiển ... Ăn liền mấy cú đấm của Đường Thanh, một lúc sau không thấy có động tĩnh gì, Trương Khác quay đầu lại, thấy mặt cô nước mắt chan hòa, vừa khóc lại vừa cười.

- Vốn phải nghĩ ra chị Hứa Tư thế nào cũng ở bên bạn mới đúng chứ, nghe thấy nói thầy giáo bị bệnh chẳng nghĩ gì cả, chạy ù ra sân bay ... Đường Thanh lau nước mắt, giọng nghèn nghẹn: - Trong đầu chỉ muốn gặp bạn ... biết không hả ? Đồ khốn kiếp ! Đồ đầu heo ! Rồi nghiêng răng cho Trương Khác thêm vài đấm.

Trương Khác quay người lại, đưa tay khê vuốt ve gò má trơn mịn của cô, ôn nhu nói: - Được, chúng ta thay đổi quy tắc, cho phép đánh trọng tài ...

- Bạn ... Đường Thanh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, che mặt quay đi: - Chị Hứa Tư, đấm tên khốn kiếp mấy cái.

Hứa Tư vốn cũng muốn khóc, nhưng bị Trương Khác phá quấy một hồi, vừa tức mình vừa buồn cười, nhưng sự hoảng hốt đau khổ trong lòng với đi rất nhiều, cũng đưa tay ra đấm nhẹ lên vai Trương Khác hai cái.

- Mình chọn quà cho bạn có hơi tùy ý, đoán bạn không ngờ Kiến Nghiệp lạnh như thế, cho nên tặng bạn chiếc khăn quàng. Bạn xem quà chị Hứa Tư tặng cho bạn đi, vì cùng chị ấy mua quà cho bạn, tới giờ mình chưa có gì vào bụng ...

- Quay đi, không được nhìn mình. Đường Thanh che mặt không cho Trương Khác than vãn hết, đợi y quay đi rồi, mới bỏ tay xuống, lau khô nước mắt, nói với Hứa Tư: - Ở sân bay quá vội vàng, nhìn thấy một cái vòng tay rất đẹp, em mua luôn, chị mở ra xem có thích không? Quà cho tên khốn kiếp Trương Khác em mua từ hai ngày trước rồi, là một cái kẹp ca vát, chắc là để quên ở sân bay. Chị mua gì cho em...

Trương Khác quay đầu lại nhìn Hứa Tư mở hộp quà ra, không ngờ là chiếc vòng tay nạm kim cương phần hồng giống y hệt, há mồm nói: - Trùng hợp quá, mau mau xem xem bên trong có khắc "made in china" không?

- Á! Đường Thanh lúc này mới nhìn thấy Hứa Tư tặng ỉnh món quà y hệt, vung nắm đấm về phía Trương Khác: - Đã bảo không cho quay đầu lại mà.

oOo

~~Đường Thanh vội bay về Kiến Nghiệp, bữa trưa cũng chưa kịp ăn, trên máy bay trừ đồ uống, thức ăn vặt ra thì không cung cấp cơm trưa, cô tới Kiến Nghiệp thì bụng đã lép kẹp rồi.

Lúc này đã là bốn giờ rồi, mọi người liền ra siêu thị mua bánh mì, nước ngọt mang lên xe lót dạ trước, rồi lái xe về căn nhà gỗ của Hứa Tư.

Hứa Tư cầm túi sách, quà Đường Thanh tặng, cùng bông hoa hồng trên băng điều khiển xuống xe. Đồ dùng sinh hoạt, tắm rửa của Đường Thanh đều ở chung cư Thanh Niên, Trương Khác phải quay lại lấy, thấy cô vào xe ngồi bên cạnh, nói: - Hay bạn với Hứa Tư cứ ở đây đi, mình đi lấy một mình ?

- Nếu bạn lấy sai đồ, thì lại đi lần nữa à? Mặc dù nói ba người sẽ ở bên nhau trong đêm Thiên Hỉ, nhưng chỉ cần không có mặt Trương Khác, Đường Thanh không biết làm gì khi ở riêng với Hứa Tư.

- Phải rồi, còn có món quà quên đưa bạn ... Trương Khác vờ như mới nhớ ra, vỗ đầu nói:

- Quà gì thế? Đường Thanh mắt sáng lên.
- Ở trong cốp xe ấy, bạn tự mở ra mà xem.
- Lừa mình không có kết cục tốt đẹp đâu nhé. Đường Thanh nửa tin nửa ngờ xuống xe, mở cốp ra, bên trong chất đầy hoa hồng kiều diễm, kinh ngạc đưa tay che miệng.
- Sao nào, có hài lòng không? Trương Khác thò đầu ra ngoài cửa sổ hỏi: - Vừa rồi mắt bạn cứ liếc về phía đó, mình nhìn rõ lắm.
- Đi chết đi. Đường Thanh siết nắm đấm lại dứ dứ trước mặt Trương Khác, lấy một bông hoa rồi quay lại xe, vừa rồi đúng là cô có chú ý tới bông hoa hồng đặt trên bảng điều khiển, nhìn Hứa Tư cầm bông hoa đó xuống xe, lòng cảm thấy chua chua, không ngờ bị Trương Khác nhìn thấy. Trông nụ cười xấu xa đáng ghét trên mặt y, Đường Thanh đưa tay ra nhéo ột cái, người quay sang một bên, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào xấu hổ.

Tới chung cư Thanh Niên lấy đồ dùng không mất bao lâu, quay lại căn nhà gỗ bên hồ, đây là lần đầu Đường Thanh tới đây.

Căn nhà gỗ trên đảo giữa hồ nước nóng cũng là tác phẩm của Hứa Tư, nhưng ở đó làm kiểu cởi mở, giống như tự nhiên hòa nhập vào hòn đảo, xinh đẹp hoang dã. Còn căn nhà gỗ bên hồ này lại là một thế giới nhỏ nhỏ Hứa Tư đem tách hẳn với bên ngoài, thanh tú riêng biệt.

Nhận thức trái tim một con người, đôi khi rất khó, đôi khi không khó như trong tưởng tượng.

Đứng trong đình viện dùng gỗ thô làm hàng rào cao ngăn cách, cảm thụ bố trí tinh tế bên trong, thật khó sinh ra cảm hận với nữ nhân từng một thời làm loạn gia đình mình, chia sẻ người yêu với mình, hóa ra trái tim của cô ấy lại đẹp như vậy.

- Nhìn cái gì đấy? Trương Khác xách một đồng hồ từ gara đi ra, thấy Đường Thanh đứng ngay người trong đình viện, khẽ huých vai cô, hỏi:
- Mình đang nghĩ tại sao một tên khốn kiếp lại hưởng hết những điều tốt đẹp? Đường Thanh xoay người ra sau lưng Trương Khác, ôm lấy cổ y, áp người lên lưng Trương Khác làm nũng nói: - Tên khốn kiếp, công mình vào.

Hứa Tư tươi cười đi tới, nhận lấy đồng túi đồ trong tay Trương Khác, trong mắt cô, Trương Khác là chỗ dựa không thể thay thế, là linh hồn trên người không thể chia cắt, cho dù có vì Đường Thanh mà phải rời khỏi y, những thứ đó cũng không thể thay đổi. Nghe Đường Thanh nói như thế, trái tim vốn hoảng hốt đột nhiên yên tĩnh lại, cho dù có một số chuyện thế tục khó chấp nhận, vậy thì cứ giấu nó trong cái góc thế tục không chiếu tới là được, giống như rêu trên tảng đá vậy, chưa chắc đã thoải mái bằng rêu xanh dưới tảng đá.

Để Trương Khác công vào phòng khách, Đường Thanh không làm nũng nữa, nhìn bố trí trong phòng, hỏi Hứa Tư: - Chị Hứa Tư, dẫn em đi tham quan một lúc được không?

- Được, tôi bố trí xong phòng cho em rồi, tôi nay để Trương Khác ngủ ở ghế sofa.
  - Á. Đường Thanh giờ mới biết nơi này chỉ có hai gian phòng ngủ: - Cái đồ đầu heo ấy toàn nói đáng ngủ của em quá tệ, nếu chị không ngại em với chị chen chúc một phòng nhé.
  - Vậy cũng tốt. Hứa Tư cười vui vẻ, thấy Trương Khác đứng đắn mặt ra đó hỏi: - Cơm tối còn trông cậy vào cậu làm đấy, đứng ngay ra đó làm gì?
  - Em đang suy nghĩ một vấn đề triết học vô cùng nghiêm túc ... Trương Khác nghiêm trang nói:
  - Vấn đề gì? Đường Thanh dù biết cái miệng chó của Trương Khác chẳng mọc được ngà voi, vẫn không nhịn được hỏi:
  - Ba hòa thượng không có nước uống, mọi người nói vấn đề này có cần nghiêm túc suy nghĩ không? Trương Khác hỏi xong thấy Đường Thanh nghiêng rằng muốn đấm, vội bỏ chạy, kêu: - Mình đi mang hoa hồng vào.
- *** Một hòa thượng gánh nước uống, hai hòa thượng khiêng nước uống, ba hòa thượng không có nước uống:

1091. Chương 1093: Vấn Đề Nghiêm Trọng.

Trời hôm nay âm u, lại tối nhanh, tới hoàng hôn đèn đường ở ngõ Học Phủ đã bật lên, trong ngoài ngõ đầy không khí ngày tết, người đông như chảy hội, tựa hồ sinh viên các trường xung quanh đều tràn ra vậy, đặc biệt là những đôi yêu nhau, cứ như đêm nay không ra ngoài hoạt động là bị trời phạt.

Mục tiêu của Thời Học Bàn hôm nay là một cô gái thổi sáo của Học viện Âm nhạc, hai người đã quen nhau một thời gian, chỉ là Thời Học Bàn quá bận rộn, chưa có tiến triển thực chất, muốn mời con gái nhà người ta đi chơi riêng đêm Thiên Hỉ, cô gái trả lời đã hẹn bạn trong phòng cùng qua đêm Thiên Hỉ rồi. Thời Học Bàn liền hạ thấp mục tiêu, tổ chức đám độc thân của Sáng Vực Đông Đại lại cùng các cô gái Học viện Âm nhạc tổ chức liên hoan.

Nhận được điện thoại của Trương Khác, Thời Học Bàn cũng thấy tổ chức một đám nam nữ ra ngoài ngồi ăn uống đánh bài cũng rất chán, hiếm khi vị tài chủ này đồng ý tài trợ toàn bộ, làm chuyện thú vị ý nghĩa, đúng là dễ khiến các cô gái động lòng.

Ban đầu tổ chức tham gia liên hoan chỉ có 15 người, nếu đi ra đường Tân Thị, Khổng Miếu, phủ Thanh Hà những nơi tụ tập đông người mua hoa hồng, còn phải chuẩn bị quà cho đứa bé ăn xin, lang thang trên phố bán hoa trong đêm Thiên Hỉ, sau đó chuyển hoa hồng lên núi tặng các cô gái, khẳng định không đủ người.

Chỉ có điều Thời Học Bàn vừa mới bắt tin ra, những người có kế hoạch đêm nay đều thay đổi tham dự vào, Lệnh Tiểu Yến, Chu Tiểu Quân, Thi Tân Phi, Mã Lực, Lâm Băng, Dương Vĩ Nghị, Tô Nhất Đình, Hà Huyền đều kéo người tham gia. Tới ngay cả Diêu Văn Thịnh vừa đón Dịch Hình ở sân bay, nghe được tin tức này cũng lập tức lái xe tới, Lục Kiện và bạn gái cũng có mặt, đang chuẩn bị chuyển món quà như gắng tay, mũ len vào xe.

Diêu Văn Thịnh đứng ở bên hút thuốc với Chu Tiểu Quân, Lục Kiện. Dịch Hình hỏi Lệnh Tiểu Yến: - Khác đại thiếu gia đâu, động tĩnh lớn như thế này sao không thấy cậu ấy xuất hiện.

- Ai mà biết cậu ấy rơi vào cái ổ ôn nhu nào không thoát ra được chứ? Lệnh Tiểu Yến cười: - Nhưng mọi người rất nhiệt tình giúp Khác đại tài chủ tiêu tiền.

Hiện trường riêng xe hơi đã tụ tập được 16 chiếc, xét thực tế nam nữ hôm nay tới Yến Quy Hồ, Yến Quy Sơn rất nhiều, mua hoa hồng từ đứa bé bán hoa là không đủ, còn mua sạch hết cả hoa hồng ở những cửa hàng hoa xung quanh.

- Làm thanh thế lớn như vậy, có lẽ giúp được xã hội chú ý hơn tới những đứa bé lang thang, thất học. Diêu Văn Thịnh vứt mẩu thuốc xuống, lấy chân di lên: - Nhưng tên đó quá tệ tới giờ không thò mặt ra, chúng ta phải dứt khoát không thừa nhận là chủ ý của y, nếu không vinh quang bị y cướp mất hết ..

Đám Chu Tiểu Quân, Lục Kiện đều đồng thanh phụ họa: - Đặc biệt là không để các cô bé đầy ảo tưởng biết được, đây chẳng khác nào độc được tinh thần.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, mọi người tụ tập ăn cơm tối xong rồi rầm rộ nhổ trại chia quân ba đường tới đường Tân Thị, phủ Thanh Hà, Khổng Miếu.

Đth, báo chí đều có phóng viên phỏng vấn ngày vui từng bừng này ở các khu trung tâm, bên này mua hoa hồng, phát quà cho đứa bé lang thang tất nhiên mau chóng khiến phóng viên chú ý. Mọi người đều rất ăn ý không nói tên người quyên tặng, được tin tức thời sự buổi tối lan truyền, càng khiến ảnh hưởng lan rộng, rất nhiều người biết bọn họ sẽ phát hoa hồng ở Yến Quy Hồ, Yến Quy Sơn, những người vốn không định ra khỏi nhà tối này, xem thời sự cũng cảm thấy trong đêm Thiên Hỉ ý nghĩa phi phàm này phải đi một chuyến. Những đôi tình nhân vốn định chơi cả đêm ở các khu trung tâm miệng truyền miệng, bắt đầu di chuyển về phía Yến Quy Hồ, nơi đó như trở thành thánh địa của những đôi lứa. Sinh viên các trường xung quanh vốn chẳng có việc gì làm trong kỳ nghỉ này, nghe được tin tức, bất kể có bạn trai bạn gái hay không, cũng mang tâm tư tham gia náo nhiệt, gần như không thiếu một ai.

Tình hình này tất nhiên khiến chi cục cảnh sát khu cao tần chú ý, ngày lễ thế này, cảnh sát quá nửa không có cơ hội nghỉ ngơi, nhanh chóng phái cảnh sát tới ven Yến Quy Hồ duy trì trị an, đây là thời cơ tốt nâng cao địa vị trung tâm thành phố khu đông hồ trong lòng người dân thành phố.

Đám Thời Học Bán không một ai ngờ được biến thành động tĩnh lớn như thế, tưởng rằng có thể tạo thành oanh động như sự kiện hoa hồng quảng trường cũng là được rồi, bọn họ phát quà xong, mười mấy cỗ xe chở đầy hoa quay về Yên Quy Hồ còn chưa tới 9 giờ, thấy bốn xung quanh chật kín người, đều trở mắt.

Diêu Văn Thịnh tìm được Hà Kỳ Vân trực hiện trường, nghe hắn nói số người đổ tới ven Yên Quy Hồ có khả năng hơn 30 vạn, há hốc mồm không nói được câu nào, tìm Thời Học Bán, Chu Tiểu Quân tới thương lượng: - Bà nội nó, lớn chuyện rồi, giờ kiếm đâu ra mười mấy chục vạn bông hoa hồng nữa. Bọn họ mới chỉ thu gom được được chừng ba bốn vạn bông hoa hồng mà thôi, tưởng là đủ dùng rồi, dè đâu được Thời sự loan tin ảnh hưởng lớn tới mức này?

Lâm Băng, Tô Nhất Đình, Hà Huyền tới hỏi khi nào phát hoa hồng, Thời Học Bán gãi đầu không biết giải quyết thế nào, Trương Khác trước đó sai người đưa tới 50 vạn đồng, giờ đã lương cạn kiệt rồi. Cho dù có đủ tiền thì hiện đã 9 giờ, các cửa hàng hoa gần như đã bán hết, hơn nữa một khi bắt đầu phát hoa, khả năng còn kéo thêm nhiều người hơn nữa tới bên Yên Quy Hồ.

Đám Diêu Văn Thịnh khẩn cấp thương lượng xem có nên gọi điện cho Trương Khác hay không.

Diêu Văn Thịnh nói: - Dù Trương Khác có thêm một cái đầu nữa cũng chẳng có cách nào ứng phó với vấn đề trước mắt, chúng ta tự vắt óc vậy.

Lệnh Tiểu Yến đề xuất. - Trước tiên ột số người đem số hoa hồng này lên núi phát đã, xem xem có lấy hoa hồng từ nơi khác tới được hay không, thanh thế lớn như thế này rồi, không thể để nó chết yểu được, cũng chẳng sợ tên tiểu tử kia cuối cùng quịt nợ không cấp tiền.

- Di động của anh đang kêu đấy. Tả Tiểu Thanh từ tối tới giờ rơi vào trạng thái phấn khích, giật tay áo Thời Học Bán.

Đám Thời Học Bán đang đau đầu không biết giải quyết vấn đề thiếu hoa ra sao, không chú ý điện thoại kêu, được Tả Tiểu Thanh nhắc mới lấy ra. Lệnh Tiểu Yến thuận mắt nhìn thấy số của Đỗ Phi, kỳ quái hỏi: - Đỗ lão đại trốn về Hải Châu tiêu diêu tự tại rồi, sao lúc này lại nhớ tới gọi điện thoại cho cậu? Chẳng lẽ nghe được chuyện này qua thời sự? Cậu ấy mà rảnh rỗi xem TV sao?

Thời Học Bán nhận điện trước. Đỗ Phi giọng đều giả vang lên: - Nghe nói tên tiểu tử anh hiến hoa hồng cho toàn bộ thiếu phụ thiếu nữ ở Kiến Nghiệp à?

Thời Học Bán mặt mày nhăn nhó nhìn Tả Tiểu Thanh nói: - Thực ra anh chỉ muốn tặng hoa hồng ột mình em thôi, nhưng sợ em không nhận, mới nghĩ ra chủ ý xấu này.

Tả Tiểu Thanh đỏ mặt xấu hổ, mặc dù biết chuyện không phải như vậy, nhưng trong lòng vẫn ngọt ngào.

Lệnh Tiểu Yến không chút nể nang nói: - Đúng là mặt dày! Được, nếu như cậu lấy lòng Tiểu Thanh, vậy là không còn liên quan gì tới chúng tôi nữa.

Thời Học Bán vội chấp tay cầu xin: - Dù có nhổ hết lông trên người tôi biến thành hoa hồng cũng không đủ phát tới nay. Lại vội vàng trả lời Đỗ Phi: - Cậu nghe ai nói đấy hả, tôi lấy đâu cái gan dám tặng hoa toàn bộ thiếu nữ, thiếu phụ trong thành phố? Chuyện kiểu này, chẳng cần tôi nói, cậu phải nghĩ ra được ai mới có thể làm chứ, cậu đang ở đâu đấy, tôi đang sầu thối ruột vì thiếu hoa đây.

- Tôi sắp tới ngõ Học Phủ rồi, vừa mới đi qua đường phía đông Yên Quy Hồ.

- Hả? Thời Học Bán sững sốt, bịt ống nghe nói với đám Diêu Văn Thịnh: - Đỗ Phi nói cậu ấy sắp tới rồi, đã qua đường phía đông Yên Quy Hồ.

- Mau bảo cậu ấy tới chỗ chúng ta. Diêu Văn Thịnh giục:

Thời Học Bán nhớ ra bọn họ đang ở ngay đường phía đông Yên Quy Hồ, vội nói Đỗ Phi quay lại tìm.

1092. Chương 1094: Kẻ Ngốc Hoàn Mỹ.

Bên này vừa khẩn cấp liên hệ với cửa hàng hoa, vừa đợi Đỗ Phi tới.

Đã sắp 10 giờ, hoa trong các cửa hàng còn có hạn, phải để phục vụ chuyện làm ăn của cửa hàng, không thể đưa hoa tới, lúc này liên hệ với thương lái mua hoa của nông dân cũng không kịp nữa, thì thoảng có thương lái thừa hoa cũng thừa cơ báo giá trên trời, làm người ra cau mày.

- Xe đằng sau Đỗ Phi là xe gì thế? Tần Cương đứng chỗ cao, qua đám đông nhìn thấy chiếc Porsche vàng thời thượng của Đỗ Phi trước tiên, phía sau còn có mấy chiếc xe tải.

- Í, hay là lão đại sớm đã tính tới khó khăn của chúng ta? Thời Học Bân nhảy lên bục cao nhìn, thấy một chiếc xe tải đã đỗ lại, lái xe xuống mở thùng sau ra, đổ rực, quả nhiên là toàn hoa hồng, Đỗ Phi và Thịnh Hạ xuống xe, chen lẫn đám đông đi tới.

- Nghe nói tên tiểu tử nhà anh chuẩn bị tặng hoa hồng cho toàn bộ thiếu phụ, thiếu nữ Kiến Nghiệp, tôi lo anh làm hỏng chuyện nói tới chi viện. Thời gian hơi gấp, chỉ có thể điều được mấy xe hoa từ vườn hoa Hải Châu, Tân Thái tới. Nếu vẫn không đủ phát, anh cứ đợi mất mặt đi. Đỗ Phi đi tới đảm vai Thời Học Bân đùa:

Nhìn thùng xe xe đầy chặt hoa hồng, lại có mấy xe, chắc phải tới mấy chục vạn bông, Thời Học Bân mới biết khi Trương Khác nói chuyện này với mình đã lường trước được khả năng có thể giống như đóm lửa nhỏ thiêu rụi thảo nguyên, không thể thu thập được, nên sớm thông báo cho Đỗ Phi đưa hoa tới, hấn hưng phần ôm Đỗ Phi một cái, rồi tổ chức người đi phân phát hoa.

- Cậu nói sớm một câu có phải chúng tôi bớt đi vài sợi tóc bạc không. Diêu Văn Thịnh đi tới nói với Đỗ Phi: - Mọi người đi qua trung tâm thành phố, nhìn thấy rất nhiều đứa bé tới rao bán hoa, còn có cả đứa lau giày, ăn xin, đôi khi bị bọn chúng bám lấy còn có chút khó chịu, thăm nghĩ thành phố này có khi hình thành trăm kiểu nghề nhĩ đồng rồi. Nhưng qua chuyện hôm nay mới giật mình, số trẻ em trên phố cộng lại không 1 vạn cũng phải 8 nghìn. Cả thành phố rất nhiều đứa bé theo cha mẹ tới làm công, nhưng không có trường học nào thu nhận, đây là điều trước kia thành phố chưa chú ý, hay nói cách khác chưa đủ coi trọng.

Đỗ Phi gật đầu: - Tối nay có rất nhiều báo chí truyền hình cho đăng việc này, chắc sẽ tiếp tục theo dõi phóng vấn trẻ em đường phố chứ?

Diêu Văn Thịnh chỉ cười, câu hỏi này khó mà trả lời được, tuy nói thành phố hấn sẽ chú ý, nhưng những bài báo công khai, trong mắt một số quan viên là bôi xấu thành phố, tạt vào mặt họ, nếu không đi sâu đăng tin, chẳng có tác dụng làm gương cho các thành phố khác, ảnh hưởng thực tế rất hữu hạn. Hấn nghĩ có lẽ đó mới là ý đồ thực sự của Trương Khác khi bày ra cái trò này, cũng chẳng trách được, quyền thế của Cẩm Hồ có lớn đến đâu, một số quan viên cũng không muốn thấy Cẩm Hồ vung tay múa chân ở vấn đề xã hội.

~~o0o

~~Đối với sinh viên các trường xung quanh chẳng có nơi nào qua đêm Thiên Hỉ tốt hơn đỉnh Yến Quy nữa, đám Lục Thiên Hựu ngồi xe chuyển hoa hồng lên núi, nhìn thấy trên đường dừng đôi từng cặp kết bạn với nhau lên núi, rất nhiều người chẳng đi đường, mà men theo con đường nhỏ lên núi.

Lục Thiên Hựu và Thẩm Tiêu ở trong xe, Đồng Dục Hoa ngồi ở hàng ghế trước nhận điện thoại, quay lại nói với họ: - Con bà nó, Khác thiếu gia có chuẩn bị từ trước rồi, làm chúng ta lo uống công, cậu ấy bảo Đỗ lão đại mang mấy xe hoa hồng tới, đủ ứng phó ở dưới núi, chúng ta chỉ cần lo chuyện trên núi .... Phát hết hoa chúng ta ở lại luôn, tôi rất chờ mong nhìn mặt trời mọc ngày mai.

Thế cũng đủ mệt rồi, Lục Thiên Hựu nhìn ra ngoài cửa sổ, đỉnh núi Yến Quy rất rộng, người lên núi phân tán trong đó: - Bắn vào mười mấy người chúng ta thì tới bao giờ mới phát xong chỗ hoa này.

- Trên núi chắc rất nhiều sinh viên trường chúng ta, chuyện phát hoa hồng đã lan đi rồi, tới trên đó hiệu triệu một chút, sẽ có rất nhiều người giúp. Bạn gái Đồng Dục Hoa là sư tỷ học viện ngoại thương ngồi ở ghế trước nói:

Tới Không Tước viên trên đỉnh núi, phát hiện ra bãi đỗ xe gần như bị biển người lấp kín rồi, mọi người đây một nhóm, kia một nhóm, giải báo trên mặt đất, ngồi đánh bài tán gẫu, đợi thiên niên kỷ mới.

Tin tức sớm đã lan truyền khắp nơi, xe bên này vừa đỗ lại, chẳng cần Lục Thiên Hựu lên tiếng, mọi người đã đổ dồn tới, Lục Thiên Hựu nhìn thấy mấy người quen, đẩy cửa xe ra gọi lớn: - Vu Trúc, có bao nhiêu người trong học viện chúng ta thì bảo lại hết đây giúp nào.

Vu Trúc thấy chủ tịch hội sinh viên học viện từ xe xuống, lại nhìn thấy từng hộp hoa hồng đầy ắp, vội cùng Trần Ninh và hai người bạn cùng phòng chạy tới: - Thì ra tin tức đều là thật cả.

Lục Thiên Hựu bảo bọn họ mang những hộp hoa đi phân phát, mọi người nhiệt tình rất cao, có điều muốn phát hết mấy vạn bông hoa cho tất cả các cô gái trên núi rất phí thời gian, đợi phát hết hoa thì đã gần 12 giờ.

Mọi người đều hưng phấn đứng dậy, chuẩn bị đón thời khắc quan trọng nhất của đêm Thiên Hỉ.

Thẩm Tiêu thấy Trần Ninh chạy đi chạy lại phát hoa, mệt tới mặt đỏ hồng, đứng đó trông như đóa hoa lang trong sơn cốc, nhìn thấy trong tay Trần Ninh trống không, từ xe xuống đưa cho cô một bông hoa: - Cái người kia nhất định vui lòng tặng em một bông hoa.

- Thiên hạ thực sự có người như vậy sao? Vu Trúc hỏi: - Sư huynh, sự tỷ có quen anh ta à?

- Chỉ có bạn không tin, thiên hạ thế nào cũng có một hai người ngốc. Trần Tĩnh đầu khẩu với Vu Trúc, rồi lại cười nói với Thẩm Tiêu: - Có điều anh ấy ngốc thật, vì bày tỏ với bạn gái, mà tặng hoa cho toàn bộ các cô gái. Nhìn đồng hồ, vừa đúng 12 giờ, mơ mộng nói: - Và nếu anh ấy đủ ngốc, lúc này nên bắt pháo hoa từ Yến Quy Hồ lên, như thế mới là ngốc hoàn mỹ.

Giọng nói trong trẻo êm ái của Trần Ninh còn chưa dứt, từ đằng xa truyền tới tiếng động lạ, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một ánh sáng từ giữa lòng hồ vọt lên bầu trời, thành hình nở bùng ánh bạc mỹ lệ giữa trời đêm tĩnh lặng.

~~o0o

- A, có người bắn pháo hoa. Người đứng ở bên cửa sổ vui mừng reo lên, Lý Hình Dư cũng ngạc nhiên quay đầu lại, lúc này chỉ nghe thấy tiếng nổ truyền vào trong phòng, nhìn về phương hướng Yến Quy Hồ, bầu trời đã xuất hiện một quả cầu lớn, tỏa ra ánh kim chói lọi, không ngừng lan rộng giữa bầu trời, như có vô số bông hoa đang không ngừng xòe nở.

Người tham gia yến hội đều tràn tới cửa sổ xem, có người vỗ tay vì cảnh đẹp trước mắt, còn loáng thoáng nghe thấy tiếng reo hò của nam nữ tụ tập bên hồ, toàn bộ bầu trời Yến Quy Hồ bao phủ bởi bông hoa lửa sáng chói, đủ màu sắc rực rỡ.

Lý Hình Dư đưa mắt nhìn bông hoa hồng cài trên ngực áo, nở nụ cười, dưới lầu có người phát hoa hồng, nam sinh đi xuống mang phát ới cô gái một bông, Lý Hình Dư có thể đoán ra tất cả đều là chủ ý xấu của Trương Khác, nên cài hoa hồng lên ngực, chỉ là không biết y trốn trong góc nào, đang ở cùng với ai ngắm nhìn cảnh đẹp này.

Tên bầu trời Yến Quy Hồ, những bông hoa lửa đua nhau khoe sắc màu, dưới ánh sáng pháo hoa, chẳng biết từ khi nào đã có mấy chiếc thuyền tụ tập ở giữa hồ, hình thành đại vũ đài biểu diễn pháo hoa, còn có mười mấy chiếc thuyền nhỏ mang loa công suất cao phân tán khắp nơi gần hồ, cùng với loại pháo hoa khác nhau bắn ra, âm nhạc cũng không ngừng biến đổi, làm không gian tràn ngập sắc thái mộng ảo mê hoặc.

Thời Học Bán ngày ra nhìn pháo hoa nở bùng giữa lòng hồ, từng tiếng hoan hô liên hồi bùng phát, nhìn Đỗ Phi và Thịnh Hạ cũng kinh ngạc, nhân lúc tiếng hoan hô tạm lắng xuống, nói: - Khác thiếu gia thật không có nghĩa khí, dấu hết tất cả mọi người, nếu ai không thức đêm, chẳng phải bỏ lỡ bữa tiệc pháo hoa này hay sao.

1093. Chương 1095: Chúc Người Có Tình ....

- Nghe thấy chị Đan Thanh đưa mình ra đỡ cho Tiểu Khác một dao, mới đầu không rõ tình cảm trong lòng thế nào, em chỉ nấp trong phòng khóc. Đường Thanh như con mèo nhỏ cuộn mình ở đầu giường, mép vẩy ngủ cuộn lên, đôi chân dài đẹp dễ tùy ý duỗi ra gác lên chân, nhớ lại sự kiện bất cớ xảy ra mà đông nằm ngoài: - Về sau nghĩ lại, đổi lại là em cũng sẽ lao mình ra đỡ, chỉ là nói thì dễ, trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, chẳng dám nắm chắc trăm phần trăm mình dám làm thế...

Hứa Tư chẳng bao giờ ngờ được lại có cơ hội cùng Đường Thanh ôm chặt ngồi trên giường tâm sự với nhau không có chướng ngại nào như thế, kéo chăn lên che quá đùi, nghĩ lại từng chuyện xảy ra cùng Trương Khác

những năm qua, giọng có chút thương cảm: - Mùa hè năm 94 ấy, cảm giác bản thân bị nhốt trong vực sâu tối tăm bằng giá, không còn sức kháng cự. Giống như cỏ dại bị chặt đứt ném xuống bùn, nhìn có vẻ tươi tốt đấy, nhưng tự mình biết đã bắt đầu thối rã rồi ... Nghĩ đi đi nghĩ, chị không thể kiên cường sống tiếp như Đan Thanh được. Đan Thanh một mình ở lại Perth cũng không phải chuyện chị làm được. Đôi khi chị nghĩ, cậu ấy chỉ cho chị một chút thôi, cũng hơn tất cả người khác có thể cho chị. Sự thực thứ cậu ấy cho chị không phải chỉ một chút, đôi khi nghĩ mình nấp vào một góc nào đó nhớ nhưng cậu ấy là đủ rồi, chị luôn cảm thấy có lỗi với em ... Hứa Tư co chân lên, mặt vùi vào giữa đầu gối.

- ... Mùa hè năm 94 à? Em cảm giác trời đất đổ sụp xuống vậy, về sau cuối cùng trời không sụp xuống ... Đường Thanh cười khê: - Lúc 16 tuổi, có lẽ em sẽ ngốc nhếch tóm lấy cổ áo Tiểu Khắc hỏi trên đời này bạn ấy yêu ai nhất, ôi, đã hai mươi tuổi rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh, hiện em chỉ quan tâm bạn ấy yêu em thực lòng là đủ rồi. Đột nhiên ngồi bật dậy: - A, em nghĩ ra rồi, nhất định tên đầu heo có một cái di động nữa trên người, mỗi khi có điện thoại gọi tới cái máy chúng ta giữ nó sẽ tự động để lại lời nhắn rồi chuyển thông báo cuộc gọi ấy còn lại... Nói tới đó nghiêng rằng nghiêng lợi hoàn toàn quên hết mấy câu phía trên: - Ít nhất có ba cô gái gọi điện cho tên đầu heo, nên mượn cơ vào nhà vệ sinh ba lần gọi điện lại, chị đoán xem ba cô gái đó là ai...

Hứa Tư không rõ kỹ thuật lắm, nghe chừng có khả năng, nhưng chủ đề này cô tham gia có vẻ không thích hợp cho lắm, cười nhẹ: - Chị không đoán được ... nhờ là điện thoại công việc thì sao, cậu ấy không muốn làm chúng ta mất vui, nên sang chỗ khác nghe.

- Không, nếu là công việc, tên đầu heo sẽ không gọi lại ... em biết mà. Đường Thanh lắc đầu quây quây, suy đoán: - Một rất có thể là chị Đan Thanh.

-... Hứa Tư không nói gì, nhưng trong lòng cô cũng đoán thế.

- Tôn Tĩnh Mông! Lần này giọng Đường Thanh rất chắc chắn:

Hứa Tư nhìn ánh mắt đượm buồn của Đường Thanh, ngồi dậy ôm vai cô, an ủi: - Đừng đoán nữa, có lẽ đúng, có lẽ không đúng, nhưng trong đêm nay chắc chắn người cậu ấy muốn ở bên cạnh là em đấy ...

- Hi hi em chẳng thêm buồn vì tên đầu heo, có điều người đó là chị mà, em chỉ chen ngang thôi ... Đường Thanh kiêu ngạo nói: - Dù thế nào người ở cạnh tên đầu heo đêm nay là chúng ta. Dựa đầu vào vai Hứa Tư, im lặng một lúc lại lẩm bẩm một mình: - Còn một người nữa ...

Hứa Tư không biết người khác, nhưng cô dám chắc, nếu Đường Thanh suy đoán đúng, một trong ba người sẽ có Tạ Văn Tĩnh.

~oOo

~~ Phòng ngủ cách âm rất tốt, Trương Khác không nghe thấy ở sát vách Đường Thanh và Hứa Tư đang nói chuyện gì, vừa rồi y tới ban công muốn nhìn họ qua cửa kính, nhưng bị Đường Thanh kéo rèm xuống che kín.

Bầu trời đêm hơi âm u, đèn đường bên hồ vẫn còn sáng, ánh sáng yếu ớt chiếu vào, rạng sáng hắt hắt là có mưa, trừ những người lên Yến Quy Sơn ra, còn rất nhiều người ở bên hồ chưa trở về.

Trương Khác ngồi ở đầu giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác phòng bên vẫn còn nói chuyện, đầu suy nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì đã là 9 giờ sáng năm 2000, ngửi thấy tầng dưới có mùi cháo thơm phức, Trương Khác mở mắt ra, thấy cửa phòng khép hờ, chắc là Đường Thanh hoặc Hứa Tư có đi vào, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, ký ức vẫn như kiếp trước, chỉ có người ở trên núi mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên của thiên niên kỷ mới.

Trương Khác vươn mình rời giường, mặc áo ngủ, đi chân đất xuống lầu, Hứa Tư đang dọn dẹp, nhìn thấy y liền nói: - A, cậu tỉnh rồi, còn tưởng không kịp nói với cậu câu nào đã phải về Hải Châu ... Đỗ Phi vừa gọi điện thoại tới, Đường Thanh nhận điện, hẹn buổi trưa cùng ăn cơm.

Vốn kế hoạch của Hứa Tư là ở cùng với Trương Khác đêm Thiên Hỉ rồi về Hải Châu, không ngờ lại ba người cùng ở với nhau, trong lòng không còn gì nuối tiếc nữa, Hứa Tư để Trương Khác ôm nhẹ một cái rồi mới

tách ra, vỗ má y: - Râu cậu hơi dài rồi đấy, không cạo đi sờ má cũng thấy ráp .. Thấy Đường Thanh trong bếp đi ra, nói: - Giao Tiểu Khác cho em đấy, mấy ngày thật vui nhé.

- Em muốn cả ba ngày đều ở đây, được không? Đường Thanh hỏi:

- Sao lại không được? Hứa Tư thân mật sờ má Đường Thanh, nhặt sợi tóc dính trên má cô bỏ đi.

o0o

~~Mặc dù sự kiện hoa hồng và buổi biểu diễn pháo hoa đêm Thiên Hỉ sẽ còn được người ta say sưa nhắc đi nhắc lại trong thời gian dài, nhưng đêm Thiên Hỉ đã thành kỷ ức ngày hôm qua rồi.

Hẹn với Nghiêm Văn Giới, từ sáng sớm Lâm Tuyết đã tới tổng bộ Tinh Điện trong khu sản nghiệp phần mềm, một lát nữa còn xuống lầu tham gia cuộc họp BQT Hải Túc. Trước khi rời công ty, cô ta nghe thấy có nữ nhân viên trong văn phòng còn kể chuyện pháo hoa đêm Thiên Hỉ, quay đầu lại nhìn, không nói gì cả, nhưng ánh mắt ác liệt của cô ta làm người khác im như thóc.

Đêm Thiên Hỉ, Lâm Tuyết lẻ loi ôm gối trong biệt thự, đám người Sáng Vực Đông Đại đi khắp thành phố mua hoa, lại còn tổ chức biểu diễn pháo hoa, cô ta tất nhiên nghĩ ra được những thủ đoạn này đều do tên chết tiệt kia bày ra lấy lòng các cô bé.

Pháo hoa mặc dù rất đẹp, nhưng lại làm lòng cô ta sinh cảm hận, đặc biệt là câu " Chúc người có tình thiên hạ, đêm Thiên Dạ đều thành quyến chúc" như sát muối vào tim, làm Lâm Tuyết một mình uống rượu trước cửa sổ hận bản gan tím ruột.

Đi vào thang máy, Lâm Tuyết nhìn cách thang máy làm bằng inox sáng bóng hiện lên khuôn mặt hung ác của mình, hỏi trợ lý bên cạnh: - Vừa rồi mặt tôi khó coi lắm phải không?

Trợ lý khéo léo đáp: - Đâu có, tôi thấy vừa rồi giám đốc Lâm suy nghĩ vấn đề quá tập trung thôi.

Lâm Tuyết mỉm cười với trợ lý qua vách inox sáng như gương, chỉ là nụ cười nặn ra như vậy khó làm bản thân cô ta hài lòng, ra khỏi thang máy, mặt đánh lại, vào phòng hội nghị nhìn thấy đám Nghiêm Văn Giới đều đã ngồi bên trong, mới nở nụ cười ngay bản thân cũng không rõ là thật hay là giả.

Đây là tòa nhà cao nhất trong khu sản nghiệp phần mềm, trừ địa ốc Tinh Điện, tổng bộ của Hải Túc cũng thiết lập ở đây, sau khi mua sản nghiệp quán nét của Sáng Vực, cũng đem cơ cấu quản lý của nó chuyển về chỗ này, ít nhất tòa nhà này làm chứng cho sự vồn vinh của Hải Túc, Tinh Điện.

- Tổn thất do sự cố Y2K gây ra ạng internet không như người trong nghề dự báo. Nhìn Lâm Tuyết đi vào, Vương Hải Túc đứng dậy mời cô ta ngồi xuống: - Thanh kiếm treo lửng lơ trên đầu công chúng đã được nhẹ nhàng bỏ xuống, các chỉ số của cty công nghệ chủ yếu ở Mỹ trong mấy ngày qua đều tăng trưởng lớn, không khác so với dự đoán trước đó, hiển nhiên, vinh quang năm nay vẫn thuộc về mạng internet.

Nhìn trên bàn đã chuẩn bị sẵn tài liệu cho cuộc họp hôm nay, Lâm Tuyết ngồi xuống bên Nghiêm Văn Giới, vừa trò chuyện với hắn, vừa tranh thủ thời gian xem tài liệu.

Cô ta muốn nam nhân khác biết, không phải cô ta dựa vào dạng chân ra cho nam nhân chơi mới leo lên được vị trí ngày hôm nay.

1094. Chương 1096: Qua Đi Nỗi Lo Y2k

- Nghe thấy chị Đan Thanh đưa mình ra đỡ cho Tiểu Khác một dao, mới đầu không rõ tình cảm trong lòng thế nào, em chỉ nấp trong phòng khóc. Đường Thanh như con mèo nhỏ cuộn mình ở đầu giường, mép vẩy ngửa cuộn lên, đôi chân dài đẹp dễ tùy ý duỗi ra gác lên chân, nhớ lại sự kiện bất cớ xảy ra mà đông nằm ngoài: - Về sau nghĩ lại, đối lại là em cũng sẽ lao mình ra đỡ, chỉ là nói thì dễ, trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế, chẳng dám nắm chắc trăm phần trăm mình dám làm thế...

Hứa Tư chẳng bao giờ ngờ được lại có cơ hội cùng Đường Thanh ôm chặt ngồi trên giường tâm sự với nhau không có chương ngại nào như thế, kéo chăn lên che quá đùi, nghĩ lại từng chuyện xảy ra cùng Trương Khác những năm qua, giọng có chút thương cảm: - Mùa hè năm 94 ấy, cảm giác bản thân bị nhốt trong vực sâu tối tăm băng giá, không còn sức kháng cự. Giống như cỏ dại bị chặt đứt ném xuống bùn, nhìn có vẻ tươi

tốt đấy, nhưng tự mình biết đã bắt đầu thối rã rồi ... Nghĩ đi đi nghĩ, chị không thể kiên cường sống tiếp như Đan Thanh được. Đan Thanh một mình ở lại Perth cũng không phải chuyện chị làm được. Đôi khi chị nghĩ, cậu ấy chỉ cho chị một chút thôi, cũng hơn tất cả người khác có thể cho chị. Sự thực thứ cậu ấy cho chị không phải chỉ một chút, đôi khi nghĩ mình nấp vào một góc nào đó nhớ nhưng cậu ấy là đủ rồi, chị luôn cảm thấy có lỗi với em ... Hứa Tư co chân lên, mặt vùi vào giữa đầu gối.

- ... Mùa hè năm 94 à? Em cảm giác trời đất đổ sụp xuống vậy, về sau cuối cùng trời không sụp xuống ... Đường Thanh cười khê: - Lúc 16 tuổi, có lẽ em sẽ ngốc nhếch tóm lấy cổ áo Tiểu Khác hỏi trên đời này bạn ấy yêu ai nhất, ôi, đã hai mươi tuổi rồi, thời gian trôi qua thật là nhanh, hiện em chỉ quan tâm bạn ấy yêu em thực lòng là đủ rồi. Đột nhiên ngồi bật dậy: - A, em nghĩ ra rồi, nhất định tên đầu heo có một cái di động nữa trên người, mỗi khi có điện thoại gọi tới cái máy chúng ta giữ nó sẽ tự động để lại lời nhắn rồi chuyển thông báo cuộc gọi ấy còn lại... Nói tới đó nghiêng rằng nghiêng lợi hoàn toàn quên hết mấy câu phía trên: - Ít nhất có ba cô gái gọi điện cho tên đầu heo, nên mượn cơ vào nhà vệ sinh ba lần gọi điện lại, chị đoán xem ba cô gái đó là ai...

Hứa Tư không rõ kỹ thuật lắm, nghe chừng có khả năng, nhưng chủ đề này cô tham gia có vẻ không thích hợp cho lắm, cười nhẹ: - Chị không đoán được ... nhờ là điện thoại công việc thì sao, cậu ấy không muốn làm chúng ta mất vui, nên sang chỗ khác nghe.

- Không, nếu là công việc, tên đầu heo sẽ không gọi lại ... em biết mà. Đường Thanh lắc đầu quây quây, suy đoán: - Một rất có thể là chị Đan Thanh.

-... Hứa Tư không nói gì, nhưng trong lòng cô cũng đoán thế.

- Tôn Tĩnh Mông! Lần này giọng Đường Thanh rất chắc chắn:

Hứa Tư nhìn ánh mắt đượm buồn của Đường Thanh, ngồi dậy ôm vai cô, an ủi: - Đừng đoán nữa, có lẽ đúng, có lẽ không đúng, nhưng trong đêm nay chắc chắn người cậu ấy muốn ở bên cạnh là em đấy ...

- Hi hi em chẳng thêm buồn vì tên đầu heo, có điều người đó là chị mà, em chỉ chen ngang thôi ... Đường Thanh kiêu ngạo nói: - Dù thế nào người ở cạnh tên đầu heo đêm nay là chúng ta. Dựa đầu vào vai Hứa Tư, im lặng một lúc lại lẩm bẩm một mình: - Còn một người nữa ...

Hứa Tư không biết người khác, nhưng cô dám chắc, nếu Đường Thanh suy đoán đúng, một trong ba người sẽ có Tạ Văn Tĩnh.

~oOo

~~ Phòng ngủ cách âm rất tốt, Trương Khác không nghe thấy ở sát vách Đường Thanh và Hứa Tư đang nói chuyện gì, vừa rồi y tới ban công muốn nhìn họ qua cửa kính, nhưng bị Đường Thanh kéo rèm xuống che kín.

Bầu trời đêm hơi âm u, đèn đường bên hồ vẫn còn sáng, ánh sáng yếu ớt chiếu vào, rạng sáng hắt hắt là có mưa, trừ những người lên Yến Quy Sơn ra, còn rất nhiều người ở bên hồ chưa trở về.

Trương Khác ngồi ở đầu giường, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm giác phòng bên vẫn còn nói chuyện, đầu suy nghĩ miên man rồi ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thì đã là 9 giờ sáng năm 2000, ngửi thấy tầng dưới có mùi cháo thơm phức, Trương Khác mở mắt ra, thấy cửa phòng khép hờ, chắc là Đường Thanh hoặc Hứa Tư có đi vào, ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, ký ức vẫn như kiếp trước, chỉ có người ở trên núi mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên của thiên niên kỷ mới.

Trương Khác vươn mình rời giường, mặc áo ngủ, đi chân đất xuống lầu, Hứa Tư đang dọn dẹp, nhìn thấy y liền nói: - A, cậu tỉnh rồi, còn tưởng không kịp nói với cậu câu nào đã phải về Hải Châu ... Đỗ Phi vừa gọi điện thoại tới, Đường Thanh nhận điện, hẹn buổi trưa cùng ăn cơm.

Vốn kế hoạch của Hứa Tư là ở cùng với Trương Khác đêm Thiên Hỉ rồi về Hải Châu, không ngờ lại ba người cùng ở với nhau, trong lòng không còn gì nuối tiếc nữa, Hứa Tư để Trương Khác ôm nhẹ một cái rồi mới tách ra, vỗ má y: - Râu cậu hơi dài rồi đấy, không cạo đi sơ má cũng thấy rấp .. Thấy Đường Thanh trong bếp đi ra, nói: - Giao Tiểu Khác cho em đấy, mấy ngày thật vui nhé.

- Em muốn cả ba ngày đều ở đây, được không? Đường Thanh hỏi:
- Sao lại không được? Hứa Tư thân mật sờ má Đường Thanh, nhặt sợi tóc dính trên má cô bỏ đi.

o0o

~~Mặc dù sự kiện hoa hồng và buổi biểu diễn pháo hoa đêm Thiên Hỉ sẽ còn được người ta say sưa nhắc đi nhắc lại trong thời gian dài, nhưng đêm Thiên Hỉ đã thành kỷ ức ngày hôm qua rồi.

Hẹn với Nghiêm Văn Giới, từ sáng sớm Lâm Tuyết đã tới tổng bộ Tinh Điện trong khu sản nghiệp phần mềm, một lát nữa còn xuống lầu tham gia cuộc họp BQT Hải Túc. Trước khi rời công ty, cô ta nghe thấy có nữ nhân viên trong văn phòng còn kể chuyện pháo hoa đêm Thiên Hỉ, quay đầu lại nhìn, không nói gì cả, nhưng ánh mắt ác liệt của cô ta làm người khác im như thóc.

Đêm Thiên Hỉ, Lâm Tuyết lẻ loi ôm gối trong biệt thự, đám người Sáng Vực Đông Đại đi khắp thành phố mua hoa, lại còn tổ chức biểu diễn pháo hoa, cô ta tất nhiên nghĩ ra được những thủ đoạn này đều do tên chết tiệt kia bày ra lấy lòng các cô bé.

Pháo hoa mặc dù rất đẹp, nhưng lại làm lòng cô ta sinh cảm hận, đặc biệt là câu "Chúc người có tình thiên hạ, đêm Thiên Dạ đều thành quyền chúc" như sát muối vào tim, làm Lâm Tuyết một mình uống rượu trước cửa sổ hận bản gan tím ruột.

Đi vào thang máy, Lâm Tuyết nhìn cách thang máy làm bằng inox sáng bóng hiện lên khuôn mặt hung ác của mình, hỏi trợ lý bên cạnh: - Vừa rồi mặt tôi khó coi lắm phải không?

Trợ lý khéo léo đáp: - Đâu có, tôi thấy vừa rồi giám đốc Lâm suy nghĩ vấn đề quá tập trung thôi.

Lâm Tuyết mỉm cười với trợ lý qua vách inox sáng như gương, chỉ là nụ cười nặn ra như vậy khó làm bản thân cô ta hài lòng, ra khỏi thang máy, mặt đánh lại, vào phòng hội nghị nhìn thấy đám Nghiêm Văn Giới đều đã ngồi bên trong, mới nở nụ cười ngay bản thân cũng không rõ là thật hay là giả.

Đây là tòa nhà cao nhất trong khu sản nghiệp phần mềm, trừ địa ốc Tinh Điện, tổng bộ của Hải Túc cũng thiết lập ở đây, sau khi mua sản nghiệp quán nét của Sáng Vực, cũng đem cơ cấu quản lý của nó chuyển về chỗ này, ít nhất tòa nhà này làm chứng cho sự vồn vinh của Hải Túc, Tinh Điện.

- Tổn thất do sự cố Y2K gây ra ạng internet không như người trong nghề dự báo. Nhìn Lâm Tuyết đi vào, Vương Hải Túc đứng dậy mời cô ta ngồi xuống: - Thanh kiểm treo lửng lơ trên đầu công chúng đã được nhẹ nhàng bỏ xuống, các chỉ số của cty công nghệ chủ yếu ở Mỹ trong mấy ngày qua đều tăng trưởng lớn, không khác so với dự đoán trước đó, hiển nhiên, vinh quang năm nay vẫn thuộc về mạng internet.

Nhìn trên bàn đã chuẩn bị sẵn tài liệu cho cuộc họp hôm nay, Lâm Tuyết ngồi xuống bên Nghiêm Văn Giới, vừa trò chuyện với hắn, vừa tranh thủ thời gian xem tài liệu.

Cô ta muốn nam nhân khác biết, không phải cô ta dựa vào dạng chân ra cho nam nhân chơi mới leo lên được vị trí ngày hôm nay.

Trước đó một thời gian dài, truyền thông và công chúng đều thổi phồng mối nguy hại của Y2K, thực tế khoảng khắc chuyển từ năm 1999 sang năm 2000, sự cố Y2K gây ra tổn thất ấy vi tính trên toàn cầu rất hữu hạn, ảnh hưởng với sản nghiệp internet gần như bằng 0, các chỉ số khoa học công nghệ trên sàn chứng khoán Nasdaq tiếp tục thăng tiến.

Tựa hồ đúng là chẳng cần phải lo lắng gì, Lâm Tuyết nhăn mũi, ngẩng đầu lên hỏi Vương Hải Túc: - Gần đây Cẩm Hồ có hành động gì không?

- Microsoft và ESS đem qua chính thức kỳ hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần ở San Francisco, Microsoft dùng 900 triệu USD mua 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu, do công ty ngoại cảnh của hai bên hoàn thành giao dịch, Cẩm Hồ thậm chí không phải nộp một đồng thuế nào cho chính phủ Mỹ, đương nhiên cũng chẳng phải nộp một xu nào cho chính phủ trong nước. Vương Hải Túc trả lời:

Lâm Tuyết há mồm, Cẩm Hồ dám tham lam đòi Microsoft 900 triệu cho 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đủ làm người ta kinh hãi rồi. Microsoft không tức giận mà còn ngồi xuống đàm phán thêm với Cẩm Hồ,

làm cả đồng người trở mắt. Khi hiệp nghị song phương Trung Mỹ đạt thành, đám Lâm Tuyết đều ý thức được, Cẩm Hồ có khả năng thành công, chỉ không ngờ hiệp nghị chính thức ký kết nhanh như thế.

Lâm Tuyết hơi nhụt chí dựa vào lưng ghế, đưa tay chống cằm mắt liếc qua Nghiêm Văn Giới, Vương Hải Túc một lúc hỏi: - Kế hoạch Cẩm Hồ thông qua ESS giảm cổ phần ở Côn Đăng Online cũng đang tiến hành phải không?

- Mỗi khi giảm tới một tỉ lệ nhất định, đều có đăng công khai ở Côn Đăng Online, mặc dù chưa có thông báo, chỉ có thể nói thời gian đầu Cẩm Hồ không giảm nhiều cổ phiếu lắm, nhưng có thể khẳng định là bọn chúng đang giảm. Nghiêm Văn Giới gật đầu.

Lâm Tuyết mỉm cười, bản thân cô ta nhận ra nụ cười này hơi lạnh, chưa nói quá xa, chỉ nói nửa năm trước, ai có thể ngờ rằng Cẩm Hồ dễ kiếm được từ hải ngoại 1.7 tỷ như thế. Vậy mà các phương diện còn tận lực tìm đủ mọi cách liên kết với nhau chèn ép Cẩm Hồ, không ngờ Cẩm Hồ lại phá vây ở chỗ không ai nghĩ tới.

Mím môi suy nghĩ một lúc, Lâm Tuyết thở hắt ra: - Tin mừng duy nhất đại khái là xây hai nhà máy tinh viên sẽ tiêu hao hết số tiền này của Cẩm Hồ.

Căn cứ vào tỉ lệ cổ phần của Trung Tinh Vi Tâm, cho dù TI khởi động kế hoạch tăng cổ phần của TTVT từ 15% tới 20% thì xây 2 nhà máy mới, Cẩm Hồ phải gánh trọng trách bỏ ra 1.4 - 1.8 tỷ USD; nếu TI tạm hoãn kế hoạch tăng cổ phần Cẩm Hồ phải bỏ thêm 200 triệu USD nữa.

- Ít nhất nó cũng có tác dụng kích thích cổ phiếu của Hải Túc. Vương Hải Túc tự an ủi: - Âm nhạc toàn cầu chỉ giới hạn ở thị trường âm nhạc trả phí mà giá trị trên 3 tỷ USD, 8818 là nền tảng thương mại điện tử đầu tiên của Trung Quốc, giá trị đáng kỳ vọng, các nhà đầu tư vừa và nhỏ trong nước hẳn đã có so sánh hơn kém rồi. Tôi nghĩ điều chúng ta phải làm là lấy đánh nghĩa của Hải Túc nắm thêm cổ phần của 8818.

Ngày 8 tháng 1, Hải Túc lại một lần nữa ngừng giao dịch đưa ra công bố, phát hành cổ phiếu định hướng mới với Hoàn Hỷ, Tinh Điển, huy động 500 triệu, trong đó 400 triệu sẽ đầu tư vào nền tảng thương mại điện tử của 8818, làm cổ phần của Hải Túc từ 30% trước đó nâng lên tới trên 50%, số tiền còn lại phát triển sản nghiệp quán nét, khu sản nghiệp phần mềm và Samsung Hoàn Hỷ.

So với cổ phiếu trước tháng 5, giá cổ phiếu của Hải Túc đã tăng trưởng gấp 20 lần, qua mấy ngày đầu năm 2000, trị giá từ 6 tỷ tăng lên tới 8 tỷ 2, tựa hồ đột phá 10 tỷ cũng có thể nhìn thấy rồi.

Đương nhiên trong làn sóng điên cuồng đó, không chỉ có một mình Hải Túc đang bay múa, từ tháng 5 năm ngoái tới giờ tới giờ tổng cộng có sáu cổ phiếu tăng lên trên 2000%.

Đem so với 5 loại cổ phiếu khác, Hải Túc tựa hồ càng có lý do tăng trưởng hơn, mượn xác trọng tổ, thương vụ điện tử, lũng đoạn sản nghiệp quán nét, tham gia kiến thiết hạng mục tinh viên nền tảng của sản nghiệp, bất kể đề tài nào cũng mang tới TTCK cũng được hưởng ứng, lúc này đại cổ đông của Hải Túc tham gia phát hành cổ phiếu định hướng quy mô lớn, tất nhiên tăng cường thêm lòng tin của cơ cấu đầu tư trung và nhỏ.

~~oOo

Singapore quanh năm đều là mùa hè, không có xuân hoa trắng thu, cũng chẳng có đông tuyết, từ Kiến Nghiệp lạnh ẩm tới thành phố Sư Tử nóng nực, Trương Khác cảm thấy không quen cho lắm, cảm thấy thời tiết Singapore hơi nặng nề, nếu chẳng phải cô bé ở Singapore kia làm người ta nhớ mong, khó khăn lắm mới kiếm có tới đây, y chẳng có mấy thiện cảm với Singapore.

Singapore là chính quyền duy nhất do người Hoa ở hải ngoại thành lập, nhắc tới Singapore, trong nước đều có cảm giác máu thịt thân thiết, thêm vào mấy năm qua Singapore và nội địa hợp tác mật thiết, cảm giác này càng thêm đậm.

Nhưng tới Singapore rồi mới biết thực tế chỉ là tình cảm một chiều mà thôi, ở đây nhân khẩu tuy đa phần là người Hoa, nhưng chính trị, văn hóa đều ra sức tây hóa, giáo dục tiếng Hoa vốn nên được chính phủ Singapore coi trọng thì lại mỗi ngày một xuống dốc.

Lúc hoàng hôn, bầu trời Singapore có mưa nhỏ, vừa mới xuống máy bay Trương Khác tìm một quán bar ở khu thương nghiệp, đợi Tôn Tinh Mông tới, buồn chán cầm báo cáo của TT nghiên cứu kinh tế về Hải Túc

xem.

Nghiêm túc tính ra, Hoành Tín và Tinh Điển đổ vào Hải Túc gần 1.4 tỷ.

Đương nhiên số tiền đầu tư không là gì, vì lợi nhuận trên giấy của bọn chúng rất cao, giá trị của Hải Túc đã trên 8 tỷ rồi.

Tinh Điển và Hoành Tín hai lần tham gia phát hành cổ phiếu định hướng của Hải Túc, tổng cộng nắm thêm ước chừng 20% cổ phiếu của Hải Túc, số cổ phiếu này trị giá chừng 1.6 tỷ, hết 12 tháng cầm giao dịch, số cổ phiếu này có thể bán ra thị trường công khai đổi sang tiền mặt. Ngoài ra mặc dù không thể tính được quy mô, nhưng có thể khẳng định Hoành Tín dùng vô số tài chính bên ngoài thị trường thao túng giá cổ phiếu của Hải Túc, trong nửa năm giá cổ phiếu Hải Túc tăng gần 20 lần, lợi nhuận ngoài thu được cũng rất kinh người.

Chỉ cần cầm cự được tới tháng 5 có thể công khai phát hành cổ phiếu, bọn chúng có thể kiếm được từ Hải Túc 8 thậm chí 10 tỷ, dự hoặc cực đại như thế có lẽ chính là thứ khiến đám Nghiêm Văn Giới hạ quyết tâm đánh cược một ván lớn.

Trương Khác nghĩ như thế, cầm chiếc thìa kim loại khảy cà phê trong chén, hương thơm cà phê rất thuần, y tới hơi sớm, Tôn Tinh Mông phải tan học mới tới được, ngồi trên ghế sofa, nhìn lượng xe đi lại trên đường phố rất ít, cơn mưa hoàng hôn làm thành phố thêm trầm tịch.

- Này. Nghe tiếng gọi êm ái ngọt lịm, Trương Khác quay đầu lại, Tôn Tinh Mông đã xua xua tay trước mặt mình: - Có phải hồn phách bị cô gái nóng bỏng của Singapore bắt mất rồi không? Nhắc anh một tiếng nhé, ở Singapore có kỹ viện công khai đấy, nhưng trêu ghẹo phụ nữ giữa đường thì bất kể Khác đại thiếu gia ở trong nước có oai phong cỡ nào thì cũng bị ăn đòn.

- Vừa mới xuống máy bay, có cần phải dẫn mặt người ta thế không, anh tới Singapore dù là muốn tán tỉnh phụ nữ, cũng chỉ muốn tán tỉnh em thôi ... Trương Khác mỉm cười nhận lấy túi sách của Tôn Tinh Mông mời cô ngồi xuống.

Pháp luật nghiêm ngặt của Singapore làm mọi thứ trông gọn gàng ngăn nắp, đi trên phố chẳng cần lo lắng vấn đề an toàn, người Singapore tựa hồ thói quen tuân theo quy củ, cho nên thành phố này có hơi trầm, có người rất thích ở Singapore, có người cảm thấy nơi này như sa mạc văn hóa, khô cằn ngột ngạt. Tôn Tinh Mông từ nhỏ ở Hong Kong, đã quen với lối giáo dục kiểu Anh, sống ở Singapore không có gì không thích ứng, cô tới Singapore là để học âm nhạc, đối với cô bé từ nhỏ đã dấn dẫm quyền luyện chị mình, Tôn Tinh Mông muốn làm chút gì đó cho Thế Kỷ Hoa Âm.

1095. Chương 1097: Em Không Làm Tình Nhân Của Anh Được

Tôn Tinh Mông mặc chiếc T-shirt siêu dài màu xám, lúc khom mình ngồi xuống mới để lộ ra chiếc quần ngắn bên trong, đôi chân dài hoàn mỹ tận tình khoe bên ngoài, chiếc áo rộng mặc dù che đi đường cong của vòng eo nhỏ, bầu vú vểnh cao, nhưng nhìn cặp chân dài nõn nà cùng khuôn mặt thanh thần tinh tế, có thể cảm thấy được tư vị dụ hoặc của cơ thể thanh xuân kiều diễm là như thế nào.

Tôn Tinh Mông xuống xe vào quán bar, tóc dính nước mưa, có vài sợi tóc bết trên chiếc trán trón bóng, cô cẩn thận đi tới chỗ ngồi, không vội ngồi xuống, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Trương Khác, nhẹ giọng hỏi: - Ở Kiến Nghiệp có thi thoảng nhớ tới người ta không?

- Em nói xem, nếu không anh vất vả tới đây làm cái gì? Trương Khác nhìn đôi mắt như tinh linh đó, chẳng biết nên lún vào hay vùng vẫy thoát ra, cứ nhìn thế một lúc, mới gọi bồi bàn mang menu tới: - Ngồi ở quán bar Singapore chẳng thể tìm được cảm giác ở 1978, kinh doanh quán bar cũng phải nhìn người ...

- Ông chủ nơi này có phải hạng phá gia chi tử như chúng ta đâu, người ta phải dựa vào nó nuôi sống gia đình, nói không chừng còn phải nuôi vài ba cô tình nhân, ở đây nuôi tình nhân không phải là phạm pháp đâu nhé. Tôn Tinh Mông cũng biết mình là đồ phá gia chi tử, cười giảo hoạt nháy mắt với Trương Khác: - Em xem băng pháo hóa đêm Thiên Hỉ rồi, thật tiếc không về Kiến Nghiệp, khi đó lòng cứ rối rắm mãi, cuối cùng được mẹ gọi về Hong Kong, thật tiếc, tới Kiến Nghiệp không chỉ được ngắm hoa hồng và pháo hoa, lại còn được xem anh ứng phó với Đường Thanh và Hứa Tư ra sao.

“Khụ , khụ” Trương Khác khe ho mấy tiếng, che dấu đi thoáng xấu hổ, cười nói: - Sớm biết thế chẳng gọi điện kể khổ với em nữa, tới đây lại còn bị em cười nhạo.

-... Tôn Tĩnh Mông ngoẹo đầu ranh mãnh nhìn Trương Khác, cô chẳng tin da mặt của y mỏng như thế: - Không ngồi lý ở đây nữa, cùng em đi dạo phố được không, một mình lẻ loi ở nơi này, hiếm khi anh qua đây được một chuyến, thế nào cũng phải giả bộ giống một đôi tình nhân.

- Chỉ giả bộ thôi sao?

- Anh còn cho rằng thế nào? Tôn Tĩnh Mông chung mũi, kiêu ngạo hỏi:

Phải một thời gian nữa Tông Thượng Nghĩa mới tới Singapore, phải kiếm chỗ giết thời gian mới được, Trương Khác uống hết cốc cà phê, cùng Tôn Tĩnh Mông sóng vai đi ra ngoài, bước trên con đường mỏng lung mưa bụi.

Ở Singapore, Tôn Tĩnh Mông đi một chiếc Mercedes màu bạc đường nét góc cạnh, lái xe tới phố thương nghiệp gần đó, trên phố thương nghiệp có khung kính mờ che nắng, mưa lớn dần, nhưng trên phố vẫn đông đúc, hứng trí của mọi người không hề bị cơn mưa quấy nhiễu.

Phó Tuấn và nhân viên theo cùng kiếm một quán cà phê gần đường, Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Hương đi vào từng cửa hàng bán đồ cao cấp, giá cả đắt đỏ, Tôn Tĩnh Mông khoác cánh tay y, người nép sát bên cạnh, Trương Khác có thể cảm nhận được nhịp tim cùng mùi hương thơm và da thịt mềm mại cơ thể thiếu nữ cách lớp vải mỏng, chớp mắt khôi phục lại sự êm đềm thân mật khi hai người ở chung với nhau tại Kiến Nghiệp.

Trên phố có nghệ sĩ cầm đàn điện tử biểu diễn, một đám đông vây quanh, Tôn Tĩnh Mông chen lên phía trước, ngửa đầu nói với Trương Khác: - Khi em còn bé không chịu nổi không khí trong nhà, còn tính ra đường hát kiếm tiền, nhưng chẳng đi được bao lâu thì bị cha em bắt về ... Vừa nói vừa dựa vào lòng Trương Khác, Trương Khác ôm lấy eo cô, tĩnh lặng đứng đó nghe người nghệ sĩ hát hết khúc tình ca này tới khúc tình ca khác.

Bất tri bất giác bóng đêm buông xuống, Tôn Tĩnh Mông nghe thấy di động trong túi reo, lấy ra xem nghi hoặc nói: - Giờ này cha em phải ở trên máy bay chứ, sao lại gọi điện thoại cho em được?

Tiếng nhạc ồn ào, Trương Khác không nghe rõ trong điện thoại Tôn Thượng Nghĩa nói gì, nghe lời Tôn Tĩnh Hương đáp lại, hình như sân bay quốc tế Hong Kong xảy ra chút chuyện bất ngờ nho nhỏ, có chàng trai bị bạn gái bỏ, lúc cô gái rời khỏi Hong Kong xông vào xin cô gái ột cơ hội ... Chẳng biết chàng trai đó làm sao vượt qua được chốt an ninh trùng trùng, khiến cả sân băng vì chuyện này tạm thời đóng cửa, chuyến bay vì thế đến trễ.

- Cha em nói bị kẹt ở Hong Kong rồi, không biết khi nào mới đi được, cha em muốn em chiều đãi anh, làm sao đây? Tôn Tĩnh Mông nghiêng đầu nhìn Trương Khác, đôi mắt sáng long lanh: - Tìm một nhà hàng siêu sang trọng, hay là tùy tiện mua chút rượu nhỉ? Chỗ em ở còn chút xủi cảo, chắc là đủ cho hai người ăn...

- Khi anh học sơ trung mỗi tuần chỉ được mẹ anh ột đồng ăn vặt, phải có 3 đồng mới đủ ăn xủi cảo, nhiều khi thèm quá không nhận được đi lừa tiền tiêu vặt của Tiểu Thanh. Lúc đó anh có ước nguyện đời này nếu mỗi ngày được ăn xủi cảo không uống kiết này.

- Chỉ biết ba hoa. Tôn Tĩnh Mông nguyệt Trương Khác một cái, nghe thấy di động trong túi Trương Khác cũng kêu, biết là cha mình gọi, liền bảo y nhận điện thoại trước.

Trương Khác nhận điện thoại xong bảo đám Phó Tuấn về khách sạn ăn cơm trước, không biết chuyến bay từ Hong Kong bị hoãn mất bao lâu.

Lái xe tới căn hộ của Tôn Tĩnh Mông, cách khách sạn đêm nay Trương Khác định ở rất gần, mua rất nhiều bia rượu và thức ăn chín ở siêu thị, Tôn Tĩnh Mông hưng phấn vô cùng, gò má trắng trẻo ửng hồng, đôi mắt phờ phờ xuân ý, tựa hồ chẳng hề lo lắng dấn sỏi vào nhà, cánh tay của Trương Khác bị ôm ôm gọn trong lòng, áp sát vào bầu ngực mềm xốp, tựa hồ so với nửa năm trước, bầu ngực ấy lại đầy đặn thêm một chút.

- Vốn định đem một gian phòng ngủ cho người khác thuê, kiếm bạn sống chung, chị em tới Singapore ở một thời gian, vứt cả đồng đồ trong đó, thế là đành thôi ... Tôn Tĩnh Mông mở cửa phòng, riu riu như con chim

non khoe chỗ ở của mình.

Mặc dù chung cư này ở khu vực phồn hoa của Singapore, quản lý chung cư trông cũng rất cao cấp, nhưng căn hộ Tôn Tĩnh Mông ở lại không thể tính là xa hoa, so với tài phú của Tôn gia, hai gian phòng ngủ, một gian thư phòng nói là quá đơn giản, đầy hơi thở nữ tính, trong phòng không bật điều hòa, có hơi ngọt ngọt.

Trương Khác thò đầu nhìn ban công phòng khách, quả nhiên còn phơi mấy bộ áo lót quần lót, cô bé này chẳng thay đổi chút nào ...

Tôn Tĩnh Mông mở tủ lạnh lấy xủi cảo đưa cho Trương Khác, bảo: - Em đi tắm đây, anh nấu xủi cảo nhé.

Trương Khác cho xủi vào vào nồi hấp, cầm bia ra ghế sofa phòng khách, lật sách trên bàn, toàn là sách nhạc lý, vũ đạo, uống hết chai bia, sủi cảo cũng chín, xếp ra đĩa bê ra, Tôn Tĩnh Mông tắm xong mặc áo cũ, mép áo T-shirt còn có vết cà phê.

- Sao em không thay y phục? Trương Khác hỏi:

- Chúng ta cả tối nay chúng ta sẽ dạo phố ở ngoài, thay y phục làm gì? Tôn Tĩnh Mông bĩu môi lườm Trương Khác, cầm mở nút chai mở chai bia tu một hớp, giải cơn khát: - Nóng quá, em sắp đói chết rồi. Rồi ngồi xuống cạnh Trương Khác, cầm đũa gắp một cái xủi cảo cho vào mồm, vừa chạm tới môi, la toáng lên kêu nóng, thổi phù phù cho nguội bớt, vừa iếng xủi cảo vào miệng nhai vừa xuyết xoa, tựa hồ có thể mới làm con sâu trong bụng không gãy dựa nữa.

Tôn Tĩnh Mông ở trong nhà không mặc quần đùi, cô ngồi xuống chiếc t-shirt vén lên, bên trên cặp đùi trắng như tuyết là một góc quần lót màu xanh, trong chiếc áo cũng chẳng mặc áo lót nốt, cô ngồi kề bên chân Trương Khác, Trương Khác ngồi trên ghế sofa, qua cổ áo hé mở có thể nhìn thấy bầu vú trắng cao vút, hai nụ hoa hồng hồng hết sức khiêu khích.

Vẫn là cách ăn mặc thoải mái chẳng chút gò bó nào khi hai người sống với nhau ở chung cư Thanh Niên.

- Ở Singapore em cũng mặc như thế này à? Trương Khác nỗ lực tách ánh mắt khỏi bầu ngực của Tôn Tĩnh Mông.

- Làm sao có thể ăn mặc lộ liễu như thế trước mặt tên đại sắc lang anh được chứ? Tôn Tĩnh Mông lại tu một ngụm bia nữa, gò má hồng hào, đặt chai bia xuống chạy ra kéo rèm ban công xuống, quay đầu lại hỏi: - Có muốn biết em mặc thế nào ở Singapore không?

Trương Khác nín thở nhìn đôi mắt yêu mị của Tôn Tĩnh Mông, dưới ánh đèn gò má phớt hồng của cô tỏa ra sức quyến rũ vô hạn, Trương Khác nuốt nước bọt gật đầu: - Chẳng lẽ em không mặc chút gì?

- Thế cũng chỉ sướng anh thôi. Tôn Tĩnh Mông đi tới nắm lấy tay Trương Khác, bẻ quặt ra đằng sau: - Cho anh nhìn cũng được, có điều phải đồng ý với em hai việc, thứ nhất: chỉ được nhìn, không được chạm vào. Thứ hai, rời khỏi căn nhà này là phải quên ngay.

Trương Khác gật đầu cái rụp: - Ừ, em nói yêu cầu gì anh cũng chấp thuận.

- Được rồi ... Tôn Tĩnh Mông đứng thẳng dậy, đi tới phía trước vài bước, vắt chéo tay cởi chiếc áo ra, bầu ngực ngậy thơ thánh khiến bật ra ngoài, tròn trịa mà đầy đặn, hai chấm hồng đỏ tươi nóng nót ngạo nghễ nhô cao giữa quảng hồng nhàn nhạt, làm người ta chỉ muốn bóp lấy dây vú cho đã đời.

Trong đầu Trương Khác như có quả lựu đạn vừa nổ ụp một cái, máu toàn thân sôi trào, ánh mắt dần chuyển xuống dưới chiếc bụng nhỏ phẳng lì không có chút thịt dư nào, đó là do cô rất ưa vận động, cặp mông tròn vểnh cao, đùi dài thẳng tắp mê hồn, vùng tam giác bị chiếc quần lót nhỏ màu xanh che đậy, có điều hơi mỏng manh, có thể nhìn xuyên qua thấy mảng đen xì xì ... Tim Trương Khác như có bàn tay vô hình bóp chặt, mồm nói vài câu giải tỏa áp lực, nhưng cổ họng khô rang, chẳng nói được ra lời.

- Không ngờ hôm nay sẽ đưa anh về nhà, hôm nay chỉ thế này thôi, được không? Tôn Tĩnh Mông rất hài lòng với vẻ mặt của Trương Khác, duyên dáng đi tới, chân như bước theo nhịp điệu vũ đạo nào đó, ôm lấy mặt Trương Khác, nhìn sâu vào mắt y: - Anh cũng biết, hiện em vẫn không thể làm tình nhân của anh, em và chị em, thế nào cũng phải có một người để lại cho ba mẹ em chút hi vọng.

- Thế có phải để anh đi dội nước lạnh một chút rồi mới ra ăn được không, nhớ mặc áo lại đấy. Trương Khác dù ra sức không chế bản thân, cũng biết mình chịu không nổi kích thích thế này, thần kinh chỉ cần buông lỏng một chút thôi, thế nào cũng ôm lấy cơ thể động lòng người này đè xuống chà đạp một phen.

- Không sao hết, chỉ cần không làm chuyện kia là được rồi ... Tôn Tĩnh Mông hé cánh môi hồng hôn lên lem môi Trương Khác, cúi xuống thấy đũng quần y nhô lên một đống, khe bật cười: - Xấu quá, đừng để nó thò mặt ra gặp người ta.

Nghe Tôn Tĩnh Mông nói thế, Trương Khác không đợi thêm được một giây phút nào nữa, ôm ghì lấy cô vào lòng, cảm nhận da thịt non mịn nhẵn nhụi cùng sức đàn hồi kinh người đó, máu chảy giần giật, tim đập như trống trận, y nghiêm trọng hoài nghi mình có thể khống chế được bản thân hay không. Đưa hai tay bóp cặp mông săn chắc tròn trịa khoẻ khoắn của Tôn Tĩnh Mông, đặc cô ngồi lên đùi mình, vòng ra sau đầu cô kéo sát lại, hôn lên cặp môi hồng khêu gợi của cô, chớp mắt, ướt át, căng mịn, mềm mại, hơi thở thơm ngát của thiếu nữ, làm thần kinh của y mê muội.

Tuy nói chẳng phải lần đầu tiên được thưởng thức cặp môi mềm này, chỉ là lần nữa được chạm vào nó, vẫn có cảm giác khiến người ta không kiềm chế được sự dục hoặc điên cuồng từ nó mang lại, chiếc lưỡi tham lam tách hàm răng trắng, săn đuổi chiếc lưỡi nhỏ nhắn, mềm nhuyễn, tựa hồ đó là thứ thịt tươi non nhất trên thế gian này, nước bọt trong miệng cô cũng mang hương thơm khó diễn tả, làm Trương Khác hôn say sưa.

Trương Khác một tay luồn vào tóc Tôn Tĩnh Mông, một tay tay bóp nặn hai con thỏ trắng trước ngực cô, biến nó thành đủ mọi hình dáng, nhưng dục vọng của y chẳng xoa dịu chút nào, nó càng lúc càng nóng càng mất kiểm soát, tay còn lại rời mái tóc cô vuốt ve tấm lưng ong mượt mà, dần dần chuyển xuống dưới, xoa lên cặp mông tròn, rồi rò rĩ vuốt ve cặp đùi dài ...

Tôn Tĩnh Mông hai mắt nhắm nghiền, miệng thốt ra một tiếng rên nhẹ, nhũn ra trong lòng Trương Khác, mũi phập phồng kịch liệt, thần trí mê man mặc cho y xâm chiếm thân thể, hưởng thụ khoái cảm mê loạn người yêu mang lại, chỉ đến khi Trương Khác sờ tới giữa hai đùi mình mới đưa tay ngăn chặn.

Di động trên bàn vang lên, đôi nam nữ đang bị tình dục bao vây đều giật nảy mình, Tôn Tĩnh Mông ngã trượt xuống sàn, cầm lấy di động xem, thì ra cha cô nói bất ngờ nhỏ bên phía Hong Kong đã được giải quyết xong, máy bay của cha cô chuẩn bị cất cánh.

Tôn Tĩnh Mông chợt dạ chỉ qua loa vài công, quỳ dưới đất bò tới ném di động lên bàn, cặp mông cô nhỏ nhắn mà săn chắc, tròn trịa đầy sức sống, chiếc quần lót nhỏ mà xanh căn bản không thể bao bọc được cả cặp mông, cả mảng mông trắng như trắng gà bóc lộ ra ngoài, quần lót ướt đầm, nước chảy xuống cả đùi, chồn riêng tư phơi bày hết hình dạng hoàn mỹ của nó.

Nhìn Tôn Tĩnh Mông đưa tay nhặt áo định mặc vào, Trương Khác chỉ muốn hét thật lớn phát tiết uất nghẹn trong lòng, cô bé này cơ thể khác người, hình như chỉ cần bóp mông bóp ngực là có thể đạt tới khoái cảm cực điểm rồi, với chuyện nam nữ thực sự tựa hồ không khao khát lắm. Trương Khác có chút không cam tâm, đi tới đặt Tôn Tĩnh Mông ngồi lên bàn, cúi đầu cắn nhẹ núm hoa nhỏ, một tay mơn trớn bầu vú kia, miệng hôn dần dần qua vùng bụng phẳng lỳ, hỏi thăm khu vực thần bí sâu kín của thiếu nữ.

- Á, Trương ... Trương Khác, anh làm gì ... Tôn Tĩnh Mông rên rỉ, tay siết chặt đầu Trương Khác, luồng hơi nóng mãnh liệt phun ra từ khe sâu, gương mặt ngập tràn nét say mê cùng thỏa mãn.

Trương Khác thì bại trận hoàn toàn, y thậm chí mới chỉ hôn lên đó mà cô bé này đã đạt được cao trào rồi, đúng là hàng cực phẩm ...

Tôn Tĩnh Mông hé mở đôi mắt tràn ngập xuân tình được thỏa mãn, nhìn bộ mặt nhăn nhó đau khổ của Trương Khác không nhịn được cười, tuy cô chưa thực sự trải qua chuyện nam nữ nhưng cũng hiểu với nam nhân mà nói dục vọng không tìm chỗ phát tiết, tuyệt đối có thể so với tra tấn, biết Trương Khác đang vì mình mà ra sức đè nén dục vọng bản thân, trải tim rung lên xao xuyến từng đợt, ôm vai Trương Khác thì thầm: - Em dùng tay giúp anh được không?

Trương Khác ử rử lắc đầu: - Thôi, không cần, anh đi xả nước lạnh một cái là ổn thôi mà.

Tôn Tĩnh Mông đột nhiên nổi cơn ương bướng nhất định muốn giúp Trương Khác giải tỏa mới thôi, ấn vai Trương Khác không cho y ngồi dậy, hít sâu một hơi, nhắm tịt mắt lại cho tay vào quần Trương Khác, nắm

lấy vật cứng ngắt nóng hổi đó nhẹ nhàng vuốt lên vuốt xuống, thế nhưng với một người đang bị dục hỏa thiêu đốt, điều này khác gì đổ thêm dầu vào lửa, Trương Khác giữ lấy tay cô, khản giọng nói: - Được rồi, anh đi tắm đây.

- Không, nhất định phải để em giúp.

- Được rồi mà ....

- Chưa được.

- Em muốn giúp anh thật chứ?

- Thật! Tôn Tĩnh Mông gật đầu chắc chắn.

Trương Khác mắt sáng lên, ghé vào tai Tôn Tĩnh Mông thì thầm mấy câu, tức thì mặt cô đỏ như lửa, lắc đầu quầy quậy: - Không chịu!

- Vậy anh đi tắm đây. Trương Khác làm bộ mặt cực kỳ đau khổ:

Tôn Tĩnh Mông lần nữa quật cường ẩn vai Trương Khác, cắn môi do dự một lúc , miệng xinh hé mở từ từ hạ thấp người xuống ....

1096. Chương 1098: Dã Tâm Của Temasek.

Máy bay từ Hong Kong tới Singapore mất ba tiếng, Trương Khác tắm rửa xong, ăn hết đĩa xủi cảo mới rời khỏi chung cư, Singapore phạt rất nặng chuyện lái xe sau khi uống bia rượu, trước sau tết Tây, cảnh sát Singapore càng kiểm tra nghiêm ngặt chuyện này, Tôn Tĩnh Mông đã uống bốn năm chai bia rồi, không dám lái xe nữa, nếu bị cảnh sát bắt được, sau này khỏi nghĩ tới chuyện lái xe ở Singapore nữa.

Hai người bọn họ bắt xe taxi tới khách sạn Trương Khác ở, tụ họp với đám Phó Tuấn, rồi mới ra sân bay đón Tôn Thượng Nghĩa.

Trung Tinh Vi Tâm thu mua nhà máy tinh viên 0.25 micron của Chartered, đàm phán đa phương tiến hành bí mật, cơ bản ý kiến các bên đạt thành nhất trí, một miếng bánh lớn như vậy, Cẩm Hồ không hề muốn nuốt một mình, với cách cục kinh tế hiện nay, cục diện nhiều bên cùng có lợi không phải khó tưởng tượng.

Lần này Trương Khác tới Singapore chủ yếu là tham gia cuộc đàm phán cuối cùng, nếu không phát sinh vấn đề mới, lần này có thể chính thức ký hiệp nghị đồng thời công bố với bên ngoài.

Đại biểu của Trung Tinh Vi Tâm, TI cùng đại biểu tập đoàn Văn Nguyên ngày mai mới tới Singapore, Trương Khác lấy cái cớ sáng mai tham quan tập đoàn của cảng Singapore đến trước một ngày, chuyện phối hợp với phía Singapore xây cảng Đông Sơn trước giờ do Tôn Thượng Nghĩa liên lạc, cho nên ông cũng phải tới trước.

Đón được Tôn Thượng Nghĩa về khách sạn thì đã là 4 giờ, cùng ăn khuya xong, Tôn Tĩnh Mông tất nhiên cũng ở lại khách sạn.

Sáng sớm Quách Tùng Duyên dùng máy bay riêng tới Singapore ăn sáng với Trương Khác và Tôn Thượng Nghĩa.

Từ Kuala Lumpur đi xe tới Singapore cũng chỉ mất vài ba tiếng đồng hồ, đối với người có máy bay riêng như Quách Tùng Duyên mà nói, tới đây cũng chỉ như rời nhà đến văn phòng làm việc vậy.

Tôn Tĩnh Mông không muốn tham gia bất kỳ hoạt động thương nghiệp nào, từ rất sớm đã rời khách sạn đi học rồi.

Ngồi trên tầng thượng của khách sạn Fullerton, có thể nhìn thấy con sông Singapore đắm chìm trong ánh sáng ngày mới, sự phồn hoa của đất nước nhỏ bé này, tựa hồ đều hội tụ quanh con sông đó.

- Singapore toàn lực phát triển nghiệp du lịch, khắp nơi là đủ các loại khách sạn, nhà hàng, có điều nói tới vẻ đẹp kiến trúc, đại khái chỉ có tòa nhà chính phủ và tòa án là có thể so với khách sạn Fullerton, nơi này

từng là tổng cục bưu chính của Singapore ... Quách Tùng Duyên giới thiệu cho Trương Khác lịch sử lâu đời của khách sạn y đang ở.

Hôm qua trong chung cư cùng Tôn Tinh Mông thác loạn rất lâu, sau đó đi đón Tôn Thượng Nghĩa, Trương Khác chưa có thời gian cảm thụ vẻ đẹp cổ điển của Fullerton, Fullerton là khách sạn mang tính tiêu chí của Singapore, phía Singapore an bài bọn họ ở đây, hiển nhiên cũng hết sức để tâm.

- Khi tôi vừa xuống máy bay thì nhận được điện thoại của ngài Lý Hiển Thành thành viên BQT của Temasek, ông ấy sẽ bỏ thời gian ra dẫn chúng ta đi tham quan tập đoàn cửa cảng... Quách Tùng Duyên quay về việc chính:

- Ô ... Trương Khác chẳng hỏi vì sao phía Singapore lại đột nhiên nâng cao quy cách tiếp đãi, ánh mắt Tôn Thượng Nghĩa trở nên nghi hoặc.

Trước đó chỉ an bài một phó giám đốc của tập đoàn cửa cảng Singapore tháp tùng, Lý Hiển Thành là thành viên hạch tâm gia tộc Lý thị Singapore, là quan viên cao cấp bộ tài chính Singapore, là một trong số người quyết sách của tập đoàn Temasek. Cẩm Hồ mặc dù đã cắm rễ rất sâu ở nội địa, nhưng ở trong tập đoàn tài chính lớn Châu Á, Cẩm Hồ vẫn chỉ là nhân vật hạng ba, an bài Lý Hiển Thành tháp tùng, ít nhiều làm người ta bất ngờ.

Trương Khác cũng chẳng vì thế mà cảm thấy vinh hạnh, y nhú mày, thà nhận được quy cách tiếp đãi bình thường còn hơn, chẳng phải đau đầu suy nghĩ nguyên nhân Lý Hiển Thành ra mặt tiếp đãi.

Trong lúc ăn sáng, Quách Tùng Duyên nhận được cú điện thoại, báo: - Ngài Lý Hiển Thành tới sớm hơn chúng ta dự liệu ...

- Ài... Trương Khác thở dài, ăn sáng cũng chẳng được yên thân, chuyện tiếp đãi quy cách cao này càng ít càng tốt, nghĩ thế nhưng không thể không bỏ dụng cụ ăn xuống, theo Quách Tùng Duyên ra ngoài đón để biểu thị tôn trọng.

Lý Hiển Thành chừng 40 tuổi, vóc người tầm trung, mặc gầy gò, trán tóc thưa thớt, là thành viên hạch tâm của Lý thị, tướng mạo ông ta hơi giống người được dân Singapore coi là người cha của đất nước, với một người ở vị trí cao, tuổi tác thế này là khá trẻ.

Trương Khác bắt tay ông ta, nghe Quách Tùng Duyên giới thiệu hai bên, thăm tính phải hàn huyên thế nào, Lý Hiển Thành đã nói: - Tôi luôn muốn tận mắt thấy anh hùng đã sáng lập lên Cẩm Hồ, đêm hôm qua mới về Singapore, không gọi điện trước mà lỡ mãng đến đây, hi vọng không quá đường đột ..

- Đâu có. Trương Khác cười: - Phải do tôi tới bái phỏng mới đúng.

Quách Tùng Duyên và Lý Hiển Thành quan hệ khá thân mật, liền mời ăn sáng cùng.

Mặc dù nhìn vào bảng phứ hào thương nhân người Hoa không thấy cái tên Lý thị Singapore đâu, nhưng không một gia tộc nào dám đứng ra tuyên bố mình có thực lực kinh tế, ảnh hưởng lớn hơn bọn họ trong giới thương nhân người Hoa.

Quan hệ giữa Singapore và nội địa lúc này có vẻ như trong tuần trăng mật, nhưng thực chất chỉ được cái vẻ ngoài, điều này liên quan lớn tới dã tâm của gia tộc Lý thị. Sau khi kinh tế nội địa quật khởi, dần dần hình thế thế nước lớn, địa vị chính trị của gia tộc Lý thị trong giới thương nhân người Hoa càng suy yếu, khá tránh hối hất hăng, thêm vào đó Singapore cách xa đại lục, diện tích đã nhỏ lại bị các đảo Nam Dương bao vây, lựa chọn chính trị rất ít, đời tuần trăng mật qua đi, quan hệ hai bên sẽ trở nên lãnh đạm.

Lúc này Cẩm Hồ không thể mất đi ủng hộ của phía Singapore, bất kể là việc xây cảng đảo Đông Sơn hay nhà máy tinh viên, đều cần hỗ trợ kỹ thuật, tài chính của Singapore, nhưng quan hệ Trung - Sing tương lai có khả năng lãnh đạm, Cẩm Hồ phải tránh phía Singapore thâm thấu quá sâu. Xuất phát từ suy tính này, trừ qua lại thương nghiệp bình thường, Trương Khác không muốn có quan hệ tư nhân với thành viên gia tộc Lý thị, cho nên tuy thi thoảng có bay qua Singapore, nhưng y rất ít khi ở lại.

Lý Hiển Thành dùng dao đĩa rất ưu nhã, cười nói: - Đối với lần hợp tác này, chúng tôi đã chuẩn bị một phương án bổ xung, chỉ là lúc này xem ra không hợp thời cơ nữa, tôi rất mong được kết bạn với Khác thiếu gia, nên nghĩ giao lưu riêng tư một chút cũng không sao.

Trương Khác lẩm bẩm trong bụng :” Biết không hợp thời thì đừng nói ra.” Mặt thì giữ nụ cười ôn hòa: - Có cơ hội học tập tiền bối, là vinh hạnh của tôi.

- Trung Tinh Vi Tâm muốn mua một nhà máy tinh viên của Chartered, còn muốn xây một nhà máy cao cấp hơn hoàn thành bố cục sản nghiệp, là đại cổ đông số một, Cẩm Hồ ít nhất phải gánh nghĩa vụ góp vốn khoảng 1.4 tỷ USD ... Lý Hiển Thành lúc nói chuyện có thói quen xoa tái trán sắp hói của mình: - Khi đó chúng tôi không nghĩ tới Cẩm Hồ có thể kiếm được lượng lớn tài chính từ Microsoft và Côn Đăng Online, chieh nghĩ Cẩm Hồ là xí nghiệp người Hoa xuất sắc nhất những năm qua, là ngôi sao sáng trong thương người Ho, Temasek không thể khoanh tay ngồi nhìn khi Cẩm Hồ rơi vào khó khăn, cho nên chúng tôi soạn ra một phương án để giảm bớt áp lực cho Cẩm Hồ. Hiện ra hoàn toàn không hợp thời nữa ...

Cái gọi là phương án bổ xung đại khái là Temasek đầu tư vào xí nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ, sau đó do xí nghiệp đó hoàn thành nhiệm vụ đầu tư với TTVT.

Cùng với Cty đầu tư Chính phủ Singapore, Temasek là một trong số hai tập đoàn đầu tư thần bí nhất của Singapore, rất ít khi công bố tài liệu tài chính ra bên ngoài, Trương Khác ước chừng mấy năm qua Singapore đầu tư vào nội địa khoảng 150 tỷ tới 200 tỷ HKD.

Nếu cho phép Temasek thăm thấu, Cẩm Hồ sau này không cần quá lo về vấn đề tài chính nữa.

1097. Chương 1099: Dẫn Sáng Tổ

Hiển nhiên Quách gia, Trần gia, Mã gia đều là quần thể thương nhân thuần túy, không có dã tâm chính trị mạnh mẽ, kết thành quan hệ đồng minh với bọn họ, có lợi cho Cẩm Hồ mở rộng sức ảnh hưởng trong giới thương nhân người Hoa, không lo có nguy hiểm chính trị nào. Ngoài ra Quách gia, Trần gia, Mã gia mặc dù là hào phú một phương, nhưng về thực lực kinh tế không có ưu thế áp chế Cẩm Hồ, Cẩm Hồ có thể giữ được địa vị chủ đạo.

Sau lưng Temasek là chính phủ Singapore, ý đồ chưa chắc đã thuần túy, hướng hồ Temasek có thực lực nuốt chửng cả Cẩm Hồ, cho dù có thể hạn chế ảnh hưởng của Temasek trong phạm vi nhất định, nhưng loại thăm thấu một chiều này không phải là cục diện Trương Khác muốn thấy. Lựa chọn tốt nhất là tiến hành hợp tác ở hạng mục cố định thôi.

Trương Khác mặt bình thản nhìn qua Tôn Thượng Nghĩa, ông hiểu ý nói: - 900 triệu USD của Microsoft sớm đã nằm trong dự toán của chúng tôi rồi, có điều vô cùng cảm ơn Temasek suy nghĩ chu đáo thanh cho Cẩm Hồ, có những lời này của ngài Lý, Cẩm Hồ nếu gặp phải khó khăn gì, có đừng khí thương lượng với Temasek rồi.

Quách Tùng Duyên khá là ngạc nhiên: - Cẩm Hồ sớm đã nắm chắc Microsoft sẽ đồng ý tất cả điều kiện của mình sao?

- Không, không, không. Trương Khác lắc đầu, y rất vui lòng chuyển đề tài đi: - Là chúng tôi muốn có được 900 triệu USD của Microsoft đã sẵn sàng đồng ý rất nhiều điều kiện của họ, nhưng một số chuyện hiện chưa thể nói kỹ, thật sự xin lỗi.

Quách Tùng Duyên gật đầu biểu thị hiểu ý.

Lý Hiển Thành thấy Trương Khác, Tôn Thượng Nghĩa tỏ ra không hứng thú mấy, biết lúc này đề xuất đầu tư vào Cẩm Hồ không phải là thời cơ tốt, cho dù Cẩm Hồ miễn cưỡng đồng ý, phát hành cho Temasek một ít cổ phần, cũng chẳng có được cái giá tốt, thăm nghĩ Cẩm Hồ có động tác lớn như thế, thế nào cũng có lúc bị tài chính siết lấy cổ không thở nổi, đó mới là thời cơ tốt.

oOo

~~Trì Tá Tú Tàng biết tin cao tăng Cẩm Hồ, TI, Văn Nguyên, Trung Tinh Vi Tâm tụ họp ở Singapore hơi muộn một chút.

Lý Hiển Thành là nhân vật hiển quý của gia tộc Lý thị, ông ta theo tiếp đãi toàn bộ hoạt động, muốn che dấu hành tung cũng khó, giới truyền thông khi đăng tin khả năng phải che dấu phần nào đó, nhưng tin tức khó mà qua mắt được người trong nghề.

Trì Tá Tú Tàng có thể đoán được thời gian qua Cẩm Hồ, TI và phía Singapore luôn tiến hành thương thảo bí mật chuyện TTVT đầu tư xây dựng nhà máy tinh viên, 3 - 4 tỷ USD dù đặt ở Nhật Bản cũng là hạng mục lớn hiếm có rồi, các đại cổ đông của TTVT muốn đạt thành ý kiến thống nhất không đơn giản. Mỗi một cổ đông có theo đuổi lợi ích khác nhau, cho dù Cẩm hồ nắm quyền chủ đạo ở TTVT, thì ý kiến của TI, chính phủ Singapore vẫn rất có phân lượng, không thể xem thường.

Theo thông lệ đàm phán kiểu này đều tiến hành bí mật, một khi các nhân vật trọng yếu xuất hiện, có nghĩa là đàm phán đi vào giải đoạn cuối cùng, có lẽ ký hợp đồng ngay trước bữa tối cũng không làm người ta bất ngờ.

Làm Trì Tá Tú Tàng khó hiểu là, vì sao cuối cùng lại chọn địa điểm đàm phán ở Singapore? Rốt cuộc bọn họ đạt thành hiệp nghị thế nào.

Lúc này trong các đại cổ đông của TTVT, Cẩm Hồ nắm quyền khống chế cổ phần, dù sau này TI thực hiện quyền mua lại 5% cổ phần, thì cổ phần của Cẩm Hồ chỉ giảm tới 47%, mất đi quyền khống chế tuyệt đối, nhưng địa vị vẫn hơn xa các cổ đông khác.

Địa vị của phía Singapore còn kém cả TI, tầm quan trọng thậm chí không bằng các cổ đông thượng tầng quản lý.

Quan trọng nhất là địa điểm đàm phán lại chọn tiến hành ở Singapore, làm người ta khó hiểu.

Trong nơi ở tại Bắc Kinh, Trì Tá Tú Tàng đi chân đất bước trên sàn đá lạnh lẽo, đứng trước cửa sổ nhìn ánh tịch dương đỏ au phía tây, mây nhú lại, mặc dù câu đố sẽ sớm hé mở, nhưng hấn lo nó chênh lệch quá lớn so với suy đoán của hấn.

Tiểu Trạch Hùng thì ngồi bên bàn, néo mắt nhìn ánh tịch dương xuyên qua kẽ lá của bụi cây bên ngoài.

Nec Hoa Hạ theo sau TTVT lập hạng mục nhà máy tinh viên 0.250.18 micron, trừ dẫn tiến kỹ thuật từ NEC ra, thậm chí còn được phía Nhật cung cấp lượng lớn khoản vay chính sách lãi suất thấp, hóa giải áp lực tài chính. Tài chính TW TQ chẳng phải dư dả lắm, 3 - 4 tỷ USD, đủ làm một cái hàng không mẫu hạm nguyên tử rồi.

Tiểu Trạch Hùng là người phụ trách toàn quyền phía Nhật, áp lực rất lớn, so ra Trì Tá Tú Tàng đứng sau giật giây, chẳng phải chịu trách nhiệm gì. Hiện giờ thế cục đã đã tương đối rõ ràng rồi, mặc dù kế hoạch trước đó tương đối hoàn mỹ, nhưng nỗ lực phong tỏa Cẩm Hồ ở mặt tài chính có thể nói đã hoàn toàn thất bại.

Ai mà ngờ được Microsoft chấp nhận cái giá trên trời của Cẩm Hồ.

Tin tức này còn tăng cường lòng tin của thương nhân người Hoa ĐNÁ vào thương vụ Cẩm Hồ, làm năng lực huy động vốn của thương vụ Cẩm Hồ tăng mạnh, cho dù Cẩm Hồ không giảm cổ phần tại Côn Đảo Online, huy động vốn xây dựng hai nhà máy tinh viên không phải là quá khó khăn.

Tiểu Trạch Hùng nghĩ, ngừng xây dựng nhà máy mới của NEC Hoa Hạ có khi là lựa chọn sáng suốt.

Tâm tư của Trì Tá Tú Tàng lại hoàn toàn không ở chuyện này, quay người lại hỏi: - Vì sao bọn chúng lại chọn đàm phán cuối cùng ở Singapore? Không phải có tin tức chính xác nói Chartered mấy năm qua liên tục thua lỗ khiến chính phủ Singapore e ngại đầu tư vào nhà máy tính viên sao?

- Có lẽ phía Singapore nhìn vào tốc độ trưởng thành mau chóng của Cẩm Hồ, dù xây dựng nhà máy tinh viên có nguy hiểm hơn, nói không chừng mong đợi hợp tác ở lĩnh vực khác có thể giảm bớt nguy hiểm ở xây dựng nhà máy tinh viên. Tiểu Trạch Hùng phân tích: - Nếu Cẩm Hồ đồng ý chuyển nhượng một phần cổ phần xí nghiệp hạch tâm, hấn phía Singapore sẽ không keo kiệt.

Trì Tá Tú Tàng lo chuyện này, nếu Cẩm Hồ chấp nhận để chính quyền Singapore thẩm thấu sẽ càng trở nên khó chơi, chưa nói tập đoàn đầu tư chính phủ Singapore, Temasek có thể dễ dàng huy động chục tỷ USD, tốc độ trưởng thành của Cẩm Hồ kết hợp nguồn vốn hùng hậu, sẽ thành con quái thú làm người ta khiếp sợ.

Lý Hiến Thành tham gia hoạt động chiêu đãi, nói không chừng có ý đồ sâu hơn.

Trì Tá Tú Tàng lắc đầu phủ nhận khả năng này: - Hiện căn cơ của Cẩm Hồ chưa đủ chắc, nếu để Temasek thẩm thấu, dễ dàng bị mất quyền chủ đạo ... Trương Khác không ngu xuẩn như thế. Đương nhiên Sematek có ý đồ này cũng là rất bình thường, nếu bỏ ra 10 tỷ mua toàn bộ Ái Đạt, anh có làm không?

- Cái này hình như đầu cần thảo luận.

Nếu Cẩm Hồ thực sự có ý để Ái Đạt lên TTCK hải ngoại, giá trị thị trường không hơn được 20 tỷ USD mới làm người ta khó tin.

~~o0o

~Kim Nam Dũng hay tin các đại cổ đông của Trung Tinh Vi Tâm tề tụ ở Singapore, liền tới gặp Lý Tại Thù.

- Đây là thư viết tay của hội trưởng chuyển tới từ tổng bộ... Lý Tại Thù bình tĩnh ngồi sau bàn làm việc, đẩy một bức thư tới cho Kim Nam Dũng xem.

” Thị trường tinh viên Châu Á chấn động thêm kịch liệt, nhà máy tinh viên Singapore sinh tồn thêm khó khăn, sẽ chuyển dây chuyền sức cạnh tranh kém tới khu vực chi phí sản xuất thấp, ở bản địa chú trọng vào công nghệ tiên tiến, đây là đường tắt cầu sinh tồn của nhà máy tinh viên Singapore, chính quyền Singapore có nhận thức này ...”

Kim Nam Dũng xem xong thư của Lý Kiện Hi, ngó ra nửa ngày trời mới nói: - Trì Tá Tú Tàng phí tâm cơ làm bao chuyện như thế, cuối cùng uống phí hết sao?

- Có phải thế không hẳn sắp có tin tức ngay thôi.

Singapore thực ra là một mắt xích của chuỗi sản nghiệp Âu Mỹ, không có phương Tây ngầm cho phép, không thể đơn phương đem dây chuyền tinh viên cấp cao chuyển tới đại lục. Chính quyền Mỹ phê chuẩn hiệp nghị chuyển nhượng kỹ thuật giữ TI và Cẩm Hồ, thực tế có thể nói là ngầm cho phép Singapore đưa dây chuyền sản xuất tinh viên 0.250.18 micron vào đại lục.

- Hay là tôi cũng nên dốc hết gia sản ra mua cổ phiếu của Chartered nhỉ? Kim Nam Dũng đùa:

- Chỉ e không kịp nữa, trước khi TTCK London mở cửa, câu đố sẽ được hé mở. Ttck London mở cửa vào 4 giờ chiều giờ Bắc Kinh, Lý Tại Thù xem đồng hồ, đã 2 giờ chiều, kết quả có lẽ sẽ có trong hai tiếng nữa:
- Chartered có 6 dây chuyền 0.35 micron, 10 dây chuyền 0.25 micron, 8 dây chuyền 0.18 micron, kế hoạch xây dựng 6 dây chuyền 0.13 micron đã đóng băng. Khả năng lớn nhất là đem đại bộ phận dây chuyền 0.25 micron, một phần nhỏ dây chuyền 0.18 micron chuyển nhượng cho Trung Tinh Vi Tâm lấy tài chính khởi động lại xây dựng dây chuyền 0.13 micron...

Lúc này thư ký gõ cửa đi vào báo cáo: - Chuyên vụ, tin tức mới nhất tập đoàn Temasek và Chartered cùng với Trung Tinh Vi Tâm sẽ tổ chức cuộc họp báo tại khách sạn Fullerton vào lúc 3 giờ chiều.

Kim Nam Dũng hỏi: - Có truyền hình trực tiếp không?

- Không có. Thư ký trả lời: - Nhân viên công tác phòng nghiên cứu kinh tế tổng bộ đang ở Singapore, sẽ tới tham dự cuộc họp báo.

- Cũng gần bằng tường thuật trực tiếp rồi. Lý Tại Thù gật đầu.

Đúng 3 giờ cuộc họp báo tổ chức, nội dung được nhanh chóng truyền qua fax.

Temasek sẽ đem cổ phần nắm giữ ở TTVT với nguyên giá rót vào Chartered, Chartered đem 2 dây chuyền 0.35 micron, 6 dây chuyền 0.25 micron, 2 dây chuyền 0.18 micron bán cho Trung Tinh Vi Tâm với giá 1.6 tỷ USD, đồng thành thực hiện nghĩa vụ đầu tư đầu tư xây dựng nhà máy mới.

Cuối cùng Chartered có 15% cổ phần của TTVT và 1.3 tỷ USD tiền mặt, ngoại trừ có được tài chính cần thiết xây dựng dây chuyền sản xuất tiên tiến hơn, quan trọng nhất là biến dây chuyền lỗ vốn thành tài sản chất lượng. Mặc khác Chartered còn có được lượng lớn đơn đặt hàng gia công chip thay cho Cẩm Hồ, TI tăng cường năng lực doanh lợi.

Temasek nhìn có vẻ chẳng được lợi gì, nhưng cải thiện được rất nhiều tình hình tài chính của Chartered, mấy năm qua Chartered là gánh nặng lớn của Temasek, bỏ được cái gánh nặng này xuống là có lợi lớn rồi.

Đối với TTVT và Cẩm Hồ, TI mà nói, xây dựng hai nhà máy mới áp dụng toán xuống tới 2 tỷ USD, tránh được tổn thất lớn do sản lượng thị trường tinh viên Châu Á tăng vọt.

TTVT mặc dù rất coi trọng bồi dưỡng nhân viên kỹ thuật bản địa, nhưng dù coi trọng tới đâu mới chỉ tròn 2 năm hoạt động, mà bồi dưỡng kỹ sư trung cao cấp phải cần 5 năm trở lên, mặc dù có kỹ thuật từ TI, nhưng TTVT thiếu hụt nhân viên kỹ thuật tiêu hóa và vận hành được kỹ thuật mới này.

Trong hiệp nghị cuối cùng giữa TTVT và Chartered, bao gồm điều khoản cho 100 kỹ sư của Chartered tham gia kiến thiết nhà máy tinh viên 0.25 micron ở Kim Sơn.

Kim Nam Dũng ngồi trong văn phòng của Lý Tại Thù nghiên ngẫm hiệp nghị hợp tác giữa TTVT và Chartered được công khai gia ngoài, bất tri bất giác đã đến 4 giờ, giờ TTCK London mở cửa, Lý Tại Thù mới đi ra ngoài một lúc, trở về hỏi Kim Nam Dũng: - Anh không thể dốc hết gia sản ra mua cổ phiếu của Chartered, có biết mình tổn thất bao nhiêu không? Ngồi về bàn, xoay màn hình về phía Kim Nam Dũng.

- Chỉ có 500% thôi mà, nhiệt tình qua đi, khả năng sẽ rút giá trở lại ... Kim Nam Dũng cười gượng, Chartered liên tục 9 quý thua lỗ, được coi là cổ phiếu không được ưa chuộng tại TTCK London, lúc này giả bay vọt lên trời, từ đó có thể thấy hiệp nghị hợp tác giữa TTVT và Chartered được hoan nghênh cỡ nào.

Nói ra thì Temasek đại cổ đông của Chartered hưởng lợi sổ sách lớn nhất, Samsung và các tập đoàn Nhật muốn phá vỡ sự hợp tác giữa TTVT và Chartered là cực kỳ khó khăn.

Lý Tại Thù thở dài: - Không biết trong lòng Trì Tá Tú Tàng sẽ nghĩ gì? Ngày mai anh cùng tôi tới Văn Chu một chuyến ... Không chỉ hạng mục Samsung Hoàn Hảo phải tăng tốc, đối diện với khí thế hùng hổ như vậy của Cẩm Hồ, việc bố cục các sản phẩm khác của Samsung ở TQ cũng phải tăng tốc mới được.

~~o0o

~Tiếp đó ở Singapore, Trương Khác không có cơ hội được ở riêng với Tôn Tĩnh Mông nữa, ngày 10 tháng 1 rời Singapore, qua Hong Kong bay tới Kim Sơn.

Sinh viên ĐH Hong Kong đã bắt đầu kỳ nghỉ đông dài tới 1 tháng, Đường Thanh tới Kim Sơn trước Trương Khác hai ngày.

Trương Khác tới Kim Sơn trong lòng tất nhiên mong mỏi kéo Đường Thanh tới nhà Từ Học Bình ăn tiệc một bữa, hoặc trực tiếp tới nhà Đường Thanh đích thân vào bếp nấu một bữa ọi người ăn. Còn chưa tới được đại sảnh đón tiếp, đang đứng ở đường băng chuyển hành lý, Trương Khác đã thấy một đồng người chen chúc đứng trong đại sảnh, Đường Thanh đứng ở bên cạnh Triệu Hữu Luân hưng phấn vẫy tay gọi y.

Trước khi lên máy bay, Trương Khác gọi điện cho Đường Thanh, bảo cô tới đón mình, tranh thủ lúc hoàng hôn tới Đông Đường ngắm chim về tổ, không ngờ Triệu Hữu Luân tới góp vui, còn kéo cả một đồng quan viên theo cùng.

Triệu Hữu Luân nóng vội muốn gặp Trương Khác, biết hôm nay y sẽ tới Kim Sơn, nhưng không biết y chuyển máy bay ở đâu, càng không biết chuyển bay cụ thể, nên theo dõi Đường Thanh, theo cô tới sân bay chặn đường Trương Khác.

Trương Khác có trao đổi kế hoạch đầu tư của Cẩm Hồ ở Kim Sơn với Triệu Hữu Luân, nhưng trong mắt Triệu Hữu Luân đó chỉ là cái bánh vẽ, trước khi nó được thực thi, dù Trương Khác có mang cả trăm trang kế hoạch thư ình xem, Triệu Hữu Luân cũng không hi vọng mấy ... Cái hạng mục bột giấy cả chục tỷ ấy, chẳng phải đến giờ vẫn là cái bánh vẽ sao.

Cho tới tận khi hiệp nghị giữa TTVT và Chartered công bố ra bên ngoài, kế hoạch xây dựng nhà máy tinh viên được vén màn lộ ra khuôn mặt thực sự, Triệu Hữu Luân mới tin bánh tới rồi, nhưng TTVT sẽ xây dựng mấy dây chuyền ở Kim Sơn, mấy dây chuyền ở Kiến Nghiệp, nhà máy bên này có khởi công trước không?

Những vấn đề này chưa quyết, Triệu Hữu Luân ăn ngủ không yên.

Là trung tâm kinh tế, văn hóa, chính trị của tỉnh Giang Nam, vậy mà tới giờ Kim Sơn chưa có hạng mục đầu tư độc lập nào cấp bậc 1 tỷ USD, nói ra đúng là mất mặt.

Hồ Kim Sơn vỡ đê tạo thành ảnh hưởng xấu quá lớn, thêm vào tình hình nay đang đặt trọng tâm phát triển kinh tế ở Tân Đình, Triệu Hữu Luân dù là bí thư khiến thị trường nắm trọng quyền, nhưng ngày tháng không dễ sống chút nào.

Thấy Trương Khác đi ra đại sảnh, Triệu Hữu Luân chẳng để ý tiểu tình nhân của người ta đang nóng lòng âu yếm, tranh trước Đường Thanh một bước, đi tới cười sang sảng: - Cậu không phải định lén la lút lút đến rồi đi chứ hả?

- Thế này. Trương Khác biết không thoát được Triệu Hữu Luân rồi, xem đồng hồ nói: - Kế hoạch của tôi là xuống máy bay xong sẽ tới Đông Đường ngắm chim, sau đó cùng Tiểu Thanh tới nhà bác Từ ăn cơm, bí thư Triệu nếu có thể chiều theo thời gian của tôi thì cùng tôi tới nhà bác Từ ăn chực đi.

Có cơ hội thân thiết với bí thư tỉnh ủy thì quá tốt rồi, Triệu Hữu Luân vội gật đầu: - Như vậy là tốt nhất, hạng mục Đông Đường cũng vào giai đoạn tiền kỳ rồi, tôi đang định bỏ thời gian tới xem ...

Thêm Triệu Hữu Luân, tiệc nhà chẳng thành tiệc nhà nữa, Đường Học Khiêm ở Tân Đình, Cố Kiến Bình chẳng đến góp vui, Trương Khác và Đường Thanh đi xem chim về tổ không mất nhiều thời gian lắm, tiếp đó lái xe tới thẳng nơi ở của Từ Học Bình, Từ Học Bình đã về nhà trước, còn mời cả Lương Vĩ Pháp tới.

Nơi ở của Từ Học Bình tại Kim Sơn vườn trước sân sau đầu cây cối um tùm thanh tĩnh, dù giữa mùa đông giá rét, cũng chẳng tiêu điều mấy.

Mọi người ngồi trong thư phòng trò chuyện, tới bước ngày hôm nay, Trương Khác không làm hội họp thêm nữa, nói thẳng: - Trung Tinh Vi Tâm sẽ có 2 dây chuyền 0.35 micron, 6 dây chuyền 0.25 micron đặt ở Kim Sơn, tổng đầu tư ước chừng 1.6 tỷ USD.

Triệu Hữu Luân không ngờ hạn mục đầu tư 2 tỷ USD, Kim Sơn được chia tới 8 phần, ông ta xoa tay, hưng phấn khó nói lên lời, nhưng đồng thời cũng nghĩ: "Phương án của TTVT thế này liệu có làm cho Kiến Nghiệp bất mãn không?" Nghĩ thế nhưng ông ta không nói ra, ích kỷ tính Kiến Nghiệp có va chạm với Cẩm Hồ càng tốt.

1098. Chương 1100: Chữ Yêu Không Đủ

Trương Khác lại nói: - Chartered có 6 dây chuyền 0.35 micron trừ 2 dây chuyền chuyển nhượng cho TTVT, 4 dây chuyền còn lại xây dựng nhà máy ở Kiến Nghiệp bố trí, bất kể NEC Hoa Hạ có hoạt động không, Kiến Nghiệp đều sẽ đón nhận nhà máy tinh vi thứ ba.

- Ô, ra là thế. Lương Vĩ Pháp cảm khái, như thế cơ sở sản nghiệp điện tử của Kiến Nghiệp càng thêm chắc chắn.

- Ttvt hiện giờ chủ yếu vẫn là thỏa mãn nhu cầu đơn đặt hàng của Cẩm Hồ, không phát triển nghiệp vụ quy mô lớn, cho nên mới không mua lại toàn bộ dây chuyền của Chartered mà thuyết phục họ tới Kiến Nghiệp xây nhà máy, Cẩm Hồ cũng tham gia một ít cổ phần ... Trương Khác giới thiệu tình hình.

Từ Học Bình cười ha hả: - Cháu chẳng lúc nào quên cho kẻ khác một đòn.

Chartered thua lỗ trong thời gian dài không phải vì kỹ thuật kém, quản lý yếu, mà vì các loại chi phí ở Singapore quá cao, cách cục sản nghiệp lại nhỏ. Một khi Chartered đem dây chuyền sản xuất tới nội địa, sẽ bù đắp lại được thế yếu, phát huy tối đa sức cạnh tranh, sẽ là sự uy hiếp trực tiếp tới NEC Hoa Hạ.

Nec Hoa Hạ đầu lại nổi Chartered mới gọi là lạ.

Trong tin tức công khai lần này không hề nhắc tới chuyện Chartered tới Kiến Nghiệp xây nhà máy, chắc chắn là để cho Cát Kiến Đức tiếp tục hung hăng, sau đó đợi lúc chúng đắc ý nhất tất ột cái, thế mới sướng, Trương Khác là như vậy.

Lương Văn Pháp lại nghĩ tới một vấn đề khác qua lời của Trương Khắc: - Lần này TTVT tăng thêm 10 dây chuyên sản xuất đều chủ yếu vì thỏa mãn nhu cầu nội bộ của Cẩm Hồ?

Được Lương Văn Pháp nhắc nhở, Triệu Hữu Luân cũng ý thức được chỗ vi diệu trong đó, gần đây ông ta cũng nghiên cứu tri thức phương diện này, thâm tính, tăng thêm 10 dây chuyên, TTVT sẽ có 16 dây chuyên, có thể sản xuất hơn 1 tỷ chip mỗi năm, tương lai đơn đặt hàng của Cẩm Hồ lớn tới mức đó sao?

oOo

Trương Khắc ngủ lại nhà Từ Học Bình, y quen ngủ muộn dậy muộn, sáng hôm sau 6 giờ Từ Học Bình đã lên xe tới tỉnh ủy, nghe thấy tiếng động cơ ô tô, y chỉ trở mình một cái, rồi tiếp tục tiêu diêu trong giấc mộng.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng Đường Thanh nói chuyện, Trương Khắc càng không vội rời giường, đợi cô nàng tự chui đầu vào lưới, mò lên giường rồi hăng dầy vò một phen. Một lúc sau nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang rầm rầm, Trương Khắc còn thắc mắc làm sao Đường Thanh lại nóng vội như thế, không sợ thím Chu cười cho hay sao, tiếp đó nghe thấy tiếng gọi trong trẻo của Chỉ Đồng: - Tiểu Khắc, Tiểu Khắc, mặt trời chiếu tới môn rồi.

Cửa bị xô ra, ba tiểu cô nương hưng phấn tranh nhau chạy vào, Tích Dung, Tích Vũ mỗi đứa cầm một đầu chăn kéo xuống sàn, Chỉ Đồng chạy tới cửa sổ kéo rèm lên, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, đúng là chiếu tới môn Trương Khắc rồi. Y vẫn cuộn người lại định nằm lý thêm một chút, nhìn Chỉ Đồng đưa tay muốn mở cửa sổ, vội vàng ngồi bật dậy cầu xin, nghe dự báo thời tiết nói nhiệt độ hạ xuống dưới -5 độ rồi, để khí lạnh tràn vào, mà y mặc mỗi đồ ngủ mỏng manh sẽ ném đủ, thấy Tạ Văn Tình đi theo đằng sau, hỏi: - Sao chị lại tới Kim Sơn?

- Hôm qua nhận được điện thoại của bà nội Chỉ Đồng, nói là em ở Kim Sơn, Chỉ Đồng đòi tới, trời chưa sáng đã xuất phát rồi, chị đang mệt chết đây. Tạ Văn Tình ngáp một cái yêu kiều, vỗ đầu ba tiểu nha đầu: - Được rồi, được rồi, Tiểu Khắc đã được ba đưa đánh thức thành công, mau xuống ăn sáng trước đi... Đi tới thu dọn chăn màn cho Trương Khắc, nhìn y đứng đó luống cuống mặc y phục, sáng sớm tình dậy giữa hai chân đã dựng lều rồi, cười khúc khích: - Hư hỏng. Còn đưa tay ra véo nhẹ lên đó một cái, gấp chăn gọn gàng xuống nhà.

Trương Khắc cầm đồng hồ ở đầu giường lên xem, mới hơn 8 giờ một chút, hôm qua tới rạng sáng mới ngủ, lúc này mới tỉnh vừa ngủ say. Từ Học Bình tuổi đã cao, áp lực trên người lớn, ngủ rất ít, mỗi ngày chỉ ngủ 5 tiếng, Chu Thục Huệ rất lo lắng vì chuyện này, ba tiểu nha đầu lập kế hoạch kỳ nghỉ đông sang Úc chơi, bà lo cho chồng không ai chiếu cố, nên không đi cùng.

Trương Khắc đánh răng rửa mặt xong xuống lầu, thấy Lý Minh Du và Phó Tuấn đều ở đó, nói với Phó Tuấn: - Mai anh đưa bọn chúng tới Perth, tôi phải gần một tuần nữa mới đi được. Lại hỏi Đường Thanh: - Bạn đi cùng mình hay là đi trước cùng ba tiểu nha đầu?

- Chị Tiểu Thanh đi cùng bọn em, Tiểu Khắc, anh đã nói một tuần rồi đấy nhé, vậy bọn em đợi anh ở Perth một tuần. Chỉ Đồng trả lời thay cho Đường Thanh, còn ngoẹo đầu sang hỏi: - Hôm nay anh có bỏ thời gian ra để bọn em bồi tiếp không hả?

Trương Khắc gãi đầu, nhìn cô bé mắt long lanh trông đợi, làm sao nói không được, bảo Phó Tuấn: - Anh liên hệ giúp tôi, chuyển chuyến bay sang trưa mai, thế nào cũng tiễn mọi người lên máy bay trước đã ...

Thời gian qua bộ thông tin đang tiến hành ra sức trọng tổ sản nghiệp thông tấn di động, nghiệp vụ mạng GPRS của Liên Thông phải chỉnh đốn triệt để, sau đó lên TTCK; China Telecom cũng phải đem nghiệp vụ thông tấn di động tách ra, thành lập công ty độc lập. Muốn giữ thế tăng trưởng cao tốc như năm 98, 99, trừ chỉnh hợp mạng GPRS ra, trong nước còn phải có quy hoạch kiến thiết cho thông tấn 3G trong tương lai.

Mặc dù vận hành thông tấn di động trong nước luôn do xí nghiệp TW, Cẩm Hồ cũng không phải là không kiếm được nhiều lợi ích hơn nữa, giao lưu giữa các tầng cấp gần đây trở nên cực kỳ mật thiết, có vài chuyện còn cần Trương Khắc đích thân tới Bắc Kinh một chuyến, không phải là chính thức, giao lưu chính thức tự có Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đại biểu cho Cẩm Hồ rồi.

Mùa đông ở Kim Sơn chẳng có chỗ nào đáng để chơi, có điều phải chiều ý ba tiểu nha đầu, mọi người cùng tới vườn bách thú, rồi tới triển lãm băng đảng ở Công viên Nhân dân chơi một ngày.

Triển lãm băng đảng cũng chẳng có gì để mà xem, kém xa triển lãm băng đảng ở Cáp Nhĩ Tân; trong vườn bách thú thì đầy mùi lạ, thêm vào mùa đông đám con thú cũng kiếm chỗ ấm áp rúc vào, không muốn thò mặt ra, thế nhưng ba tiểu nha đầu hứng thú rất cao, tinh lực lại như vô tận, mặt bị gió lạnh làm đỏ bừng bừng, trời tối rồi vẫn không chịu về.

Buổi chiều Từ Học Bình đã rời Kim Sơn xuống địa phương thị sát rồi, Đường Học Khiêm từ Tân Đình trở về, buổi tối liền ăn bữa cơm gia đình hết sức náo nhiệt ở nhà Đường Học Khiêm, ba tiểu nha đầu dính lấy nhau, đều theo Tạ Văn Tình tới nhà Từ Học Bình ở. Trương Khác còn có chuyện muốn bàn với Đường Học Khiêm, buổi tối ở lại, cái này cũng quen rồi, điều duy nhất không hay là mẹ vợ tương lai kéo vợ tương lai đi dọn dẹp phòng cho y, vẫn chẳng thể quang minh chính đại ngủ với Đường Thanh, hay là kết hôn sớm thôi, cô vợ nhỏ của mình mặc áo cưới thì đẹp phải biết, đây là lần đầu tiên Trương Khác nghĩ thế.

- Chắc cháu đang suy tính tới hạng mục bột giấy rồi chứ hả? Ngồi trong thư phòng, Đường Học Khiêm tự lấy thuốc lá tự hút: - Hiện giờ rất nhiều người sợ nhắc Cẩm Hồ vấn đề này, vòng vo tới chỗ bác hỏi thăm.

Trương Khác không tiện lấy thuốc lá trên bàn hưởng thụ trước mặt Đường Học Khiêm, nói: - Nói ra thì vẫn là vấn đề tài chính, áp lực tài chính của TTVT tạm thời đã hóa giải, trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thần kinh mọi người căng như dây đàn nửa năm, nửa năm qua, rất nhiều người trong Cẩm Hồ không có được một ngày thư thái.

- Hạng mục bột giấy nếu làm tới quy mô 300 vạn tấn mới có thể thỏa mãn nhu cầu phát triển trung kỳ của Tân Quang, tài chính cần có đúng là kinh người. Đường Học Khiêm dùng ngữ khí thoải mái nói: - Cẩm Hồ phát triển tới quy mô hôm nay, bên trên không tăng thêm hạn chế là tiến bộ rất lớn rồi, chuyện huy động vốn trong nước giải quyết vấn đề là khỏi cần nghĩ tới.

Huy động vốn với quy mô trên 10 tỷ không có chính sách hỗ trợ của TW thì địa phương căn bản không có năng lực giải quyết. Năm 99 quy mô vốn vay của toàn tỉnh Giang Nam chỉ có 50 tỷ, nếu Từ Học Bình hay Đường Học Khiêm lấy ra 10 - 20 tỷ cho Cẩm Hồ vay, chỉ e ngay trong đêm có người cáo trạng tới TW, lúc này còn nghĩ tới chuyện TW hỗ trợ là không hiện thực.

- Cháu sớm có giác ngộ này rồi, TTVT đi xây hạng mục mới, cháu cũng chẳng đi cầu ông này bà nọ. Trương Khác cười: - Nhưng có những người đang đợi Cẩm Hồ tới cửa cầu xin để lên giọng nói “không có cửa đâu”, tiếc là Cẩm Hồ không cho những kẻ đó cơ hội hưởng thủ khoái cảm, chẳng biết bọn họ có hận Cẩm Hồ không?

Đường Học Khiêm cười lớn: - Nếu Cẩm Hồ đã có giác ngộ này rồi vậy phương diện huy động vốn tiếp theo có an bài gì?

- Hạng mục bột giấy còn đỡ chỉ cần đưa tiền vào là sinh ra hiệu quả, sau Tết sẽ chính thức đi vào lịch trình công tác, kế hoạch của cháu là đưa Tân Quang lên TTCK Hong Kong huy động vốn kỳ một, có điều thành công hay không phải xem hoàn cảnh chung lúc đó, hiện chưa thể nói là nắm chắc mười phần.

- Ủm, hiện giờ chưa gấp được. Đường Học Khiêm gật gù.

- Đầu đầu thật sự là đầu tư vào sản nghiệp điện tử. Trương Khác thở dài: - Ví dụ hạng mục tinh viên, căn bản là trò chơi đua nhau ném tiền. Ttvt lần này ném vào 2 tỷ, dây chuyền 0.18 micron chỉ lập được hai cái, miễn cưỡng đuổi kịp kỹ thuật chủ lưu của Châu Á. Có điều cháu tính chưa được hai năm thì chip 0.18 micron đã thành hàng chợ rồi, khi đó phải lập ngay dây chuyền 0.13 micron, rồi hai ba năm nữa lại là dây chuyền 0.9 micron ... Mỗi lần thăng cấp là mấy tỷ USD ném vào đó, mà trong thời gian ngắn như thế chưa kịp thu hồi lại vốn đầu tư, lúc đó mọi người ôm đầu than :” Đây là cái động không đáy”. Ngoài hạng mục tinh viên ra Cẩm Hồ còn muốn lập hạng mục LCD, đây lại là cái động không đáy khác, trong vòng mười năm, hai hạng mục này muốn đuổi kịp trình độ nước ngoài nếu không ném vào 20 -30 tỷ USD thì khỏi cần nghĩ tới nữa.

- Đúng là tốn kém thật. Đường Học Khiêm biết mấy chục tỷ này ném vào chỗ khác là một vốn vạn lời, ném vào hạng mục tinh viên và MCD, chỉ mới là mở đầu cuộc đua tranh, có thể giành được thành công ở con đường chật hẹp này không, hiện phán đoán còn quá sớm: - Cẩm Hồ muốn lập cả hạng mục LCD sao?

Trương Khác nhún vai làm điệu bộ hết cách. - Giờ xu thế là như vậy, bọn cháu chỉ đành cắn răng mà làm, còn tranh thủ được chút tiền cơ, ba bốn năm nữa mới làm thì hoàn toàn rơi vào thế bị động mất.

- Còn hạng mục mở sắt ở Perth nữa, hai năm tới chuyện Cẩm Hồ muốn làm nhiều chuyện thật đấy. Đường Học Khiêm dựa lưng vào ghế, đưa tay sờ tóc, dưới ánh đèn, đột nhiên thấy tóc mai của ông đã mọc rất nhiều sợi bạc.

- Cả hai đã nói chuyện xong chưa nào, ngày mai còn phải lên máy bay sớm, không đi nghỉ sớm đi. Cố Kiến Bình ôm một bộ chăn trong lòng, đứng ở cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ: - Sau này Tiểu Khắc tới, cấm không cho cả hai rúc vào thư phòng bàn việc nữa.

- Dì Cố cháu có ý kiến đấy. Đường Học Khiêm cười ha hả đứng dậy: - Hay là Tiểu Thanh có ý kiến xúi mẹ nó tới phá rối?

- Con chẳng thêm ý kiến. Đường Thanh tắm rửa xong, đang ngồi khoanh chân trên ghế sofa lấy khăn lau tóc, mặt đỏ hồng hào, nghe cha nói xấu mình, chống cằm lên lưng ghế xoay người lại, giọng nũng nịu: - Chỉ thấy đám nam nhân bọn ba cứ ở một chỗ là nói chuyện không ngớt, làm nữ nhân trở thành dư thừa.

- Vậy mà còn nói không có ý kiến à? Đường Học Khiêm đùa: - Thôi, ba không cản trở hai đứa tình cảm nữa, ba cũng biết đám người già như ba mẹ đôi khi trở thành dư thừa rồi ... Rồi đi tới ngồi xuống ghế sofa cầm điều khiển, tiện tay chuyển sang kênh tin tức xem.

Đường Thanh tinh nghịch thè lưỡi ra, nhảy khỏi ghế sofa đi dếp vào, cười hì hì nói: - Ba mình là người như thế đấy, chẳng biết suy nghĩ tới cảm thụ của người khác gì cả, muốn xem TV là xem, chẳng cần biết người khác đang xem phim hay ca nhạc.

- Được, thế ba trả TV cho con xem phim nhé, ba vào phòng nói chuyện với Tiểu Khắc tiếp. Đường Học Khiêm quay đầu lại: - Thi thoảng cũng nên quan tâm tới cảm thụ của con gái cưng một phen chứ, nhường TV cho con đấy.

- Không thêm nói với ba nữa. Đường Thanh chun mũi xấu hổ nói, khoác cánh tay Trương Khác kéo lên lầu: - Mình đưa bạn lên lầu xem phòng, chăn đệm còn được chuyên môn mang phơi nắng đấy.

Nói chuyện với Đường Học Khiêm không mệt, nhưng ban ngày cùng ba tiểu nha đầu đi tới vườn bách thú, xem triển lãm băng đảng một tới xương cổ rã rời, Trương Khác cũng muốn trốn vào phòng ngủ một giấc. Vừa vào phòng liền ôm lấy cơ thể mềm mại của Đường Thanh, ngã lăn xuống giường, để cô nàng nằm lên ngực, nói: - Vừa rồi xem dự báo thời tiết nói nhiệt độ Bắc Kinh là - 18 độ, mình chỉ muốn cùng bạn bay sang Perth, có thể ngâm mình trong nước biển ngấm tịch dương ...

- Yên tâm đi, mình sẽ đem tâm tình nóng lòng tới Perth của bạn truyền đạt cho ai đó ... Đường Thanh ghé sát cái miệng nhỏ vào tai Trương Khác thì thầm, cẩn thận nhẹ vành tai Trương Khác.

Trương Khác sờn hết gai ốc, chỉ sợ cô bé này cắn ột cái, trước đó y còn lo Đường Thanh không muốn cùng ba cô bé tới Perth trước, giờ nếu như Đường Thanh đã đồng ý rồi, nam nhân thông minh sẽ không dây dưa ở đề tài này nữa, cho tay vào áo ngủ Đường Thanh, mặt dầy nói: - Đêm ngủ lại đây nhé, cha chúng ta cũng cho phép rồi đấy thôi. Lạnh thế này, nằm một mình buồn tẻ, chẳng có ai để nói chuyện.

- Đồ mặt dầy, ai là “cha chúng ta”, còn lâu lắm nhé. Tay Trương Khác hơi lạnh, người Đường Thanh bị y chạm vào, vùng vẫy muốn tránh thoát, cười khúc khích nói: - Hiện chẳng phải mình đang nói chuyện với bạn sao? Muộn thêm chút nữa là mình ngủ rồi, bạn thích ngủ với ai thì đi mà ngủ với người đó.

Người vắn qua vắn lại không thoát được đôi tay như con bạch tuộc của Trương Khác, chẳng bao lâu sau bầu ngực như quả trứng gà mới bóc vỏ đã lọt tay tay Trương Khác, núm vú xinh xinh bị y khều mấy cái, như có điện chạy khắp người, Đường Thanh toàn thân vừa mê vừa bủn rủn chẳng nghĩ tới thoát thân nữa.

Vừa tắm xong, trong áo ngủ không mặc áo lót, không ngờ để tên đầu heo hưởng lợi.

Một lúc sau, ở ngoài cửa truyền tới tiếng nói chuyện của Đường Học Khiêm và Cố Kiến Bình, Đường Thanh nhát gan nắm lấy tay Trương Khác không cho y động đậy, cũng không cho y rút lại, nhắm tịt mắt định bưng tai trộm chuông dơi cha mẹ bỏ đi, nghe tiếng gõ cửa mới hoảng loạn bật dậy bắt Trương Khác ngồi

dậy, chỉnh trang lại quần áo của cả hai, xác định không có sơ hở gì mới ra mở cửa, mẹ cô đứng ở cửa không vào.

Trương Khác không biết mẹ Đường Thanh nói cái gì, thấ Đường Thanh quay lại mặt đỏ như gấc, hỏi: - Mẹ chúng ta bạn nói gì đấy?

- Bạn quần được à? Đường Thanh then thùng lườm Trương Khác một cái, rồi nhào lên giường, lấy tay Trương Khác làm gối, xấu hổ nói: - Mẹ cũng thật là, chỉ toàn nói lung tung.

- Mẹ nói lung tung cái gì thế? Trương Khác vẫn rất tò mò.

- Cho bạn tỏ mò chết thôi. Đường Thanh không nhéo nằm lên ngực Trương Khác, dùng tay bẹo má y, cả hai cười đùa một lúc, đứng dậy nói: - Mình về phòng ngủ đây ... Mở cửa ra, còn cố ý nói về phía hành lang: - Mình về phòng ngủ đây.

Trương Khác thầm nghĩ ra là mẹ vợ dặn vợ mình đêm về phòng ngủ, nhìn cô nàng khép cửa rồi đi, thầm than trong lòng, rầu rĩ đi đánh răng chuẩn bị ngủ thì nghe thấy tiếng cửa mở khen két rất khê, quay ra thấy Đường Thanh ôm một cái gối in hình nhân vật hoạt hình đang lén la lén lút đi vào, mừng hóm hỏi: - Sao quay lại thế?

Đường Thanh vội đưa tay lên môi làm động tác im lặng, đóng cửa thật chặt, mới thở phào, một tay chống hông, một tay giấu sau lưng, hung dữ trợn mắt lên: - Bị tên tiểu lưu manh bạn hại chết rồi.

Trương Khác vừa định hỏi mình hại cô nàng thế nào thì thấy Đường Thanh ném một cái hộp tới, né sang bên tránh, thấy một hộp Jissbon rơi vào bồn rửa mặt, Đường Thanh vẫn hung ác nói: - Mẹ mình nói, bạn không mang cái thứ này vào thì không cho bạn động vào mình ... Bạn nói xem mẹ mình sắp thành bà lão rồi còn rãnh rỗi suy nghĩ mấy chuyện này làm gì?

- Oa, mẹ vợ muôn năm! Trương Khác hưng phấn vung tay hoan hô, thì ra vừa rồi mẹ vợ mình gọi cô vợ nhỏ của mình ra để dặn việc này, nhìn Đường Thanh xòe móng vuốt định nhào bổ tới, vội nắm lấy cổ tay trắng muốt của cô, ôm vào lòng: - Mình cảm thấy bà lão nhà bạn rất tuyệt vời, tốt hơn mẹ mình nhiều, sau này mình nhất định phải hiếu thuận với mẹ bạn hơn mẹ mình, Rồi nhặt hộp Jissbon lên, giơ trước mặt Đường Thanh: - Lát nữa chúng ta dùng mấy cái?

- Muốn chết à? Một cái cũng không được dùng, nếu không thế nào cũng bị cười chết. Đường Thanh cướp lấy cái hộp, lại hung dữ nhéo Trương Khác một cái, vùng thoát khỏi tay y chạy ra ngoài: - Buổi sáng mình còn phải len lén trở về phòng.

- Á, đừng tàn nhẫn với mình như thế.

Trương Khác vội vàng lau sạch mặt định đi ra thì Đường Thanh kêu khê: - Đứng lại!

- Hả?

- Quay người lại.

- Bạn định về phòng thật sao, mình hứa sẽ ngủ thật ngoan không động chân động tay gì hết. Trương Khác chỉ tay lên trời thề thốt:

Đường Thanh bực dọc dậm chân: - Bảo quay đi thì quay đi, lằm mồm làm gì?

- Được, được mình quay đi...

Trương Khác không biết cô nàng này bày trò gì, vừa rồi chỉ nói cho vui thôi, thừa biết Đường Thanh không quay về phòng nữa, hồi hộp quay đầu đi. Nghe tiếng còi y phục sột soạt khe khê, tim Trương Khác nảy tung tung, không phải chứ? Cô vợ nhỏ của mình trở nên táo bạo như thế từ khi nào thế!

- Được rồi, giờ thì quay lại...

Nghe giọng Đường Thanh có chút xấu hổ gọi, Trương Khác vội vàng quay ngoắt lại, tức thì mồm há hốc, tí nữa trật quai hàm, té ra cô nàng về phòng không phải chỉ để lấy mỗi "áo mưa".

Chỉ thấy Đường Thanh mặc một bộ trang phục cực kỳ gợi cảm, một chiếc áo đen bó sát người, trước ngực lộ ra mảng da thịt trắng như tuyết, khe ngực ẩn hiện mời gọi cảm dỗ, ánh mắt Trương Khác hơi dừng lại

rồi đi xuống dưới, chiếc rốn xinh lộ cả ra ngoài, rồi tiếp đó là chiếc quần lót cũng màu đen, ánh mắt y như đình trệ ở đó, nhưng còn chưa hết nỗi quần lót còn có sợi tua nổi với chiếc tất lụa cũng màu đen nốt, đùi ngọc ẩn hiện dưới lớp tất lụa tràn ngập vẻ đẹp thần bí, tràn ngập mỹ lực hoang dã, tràn ngập phong tình vô hạn, hoàn toàn khác với cô thường ngày.

Trương Khác há hốc mồm, đứng chết cứng tại chỗ, Đường Thanh rất đẹp, hiển nhiên. Bộ y phục này cực kỳ khiêu khích nam nhân, không cần phải bàn cãi, điều làm Trương Khác động lòng nhất là điều cô bé ấy dám làm vì mình. . Gần hai mươi năm ký ức bên nhau thỉnh thoảng ùn ùn kéo về, ngọt ngào ngào ngào, không nhõng nhẽo, khóc khóc cười cười, cô bé ấy từ nhỏ lớn lên bên y, tự nhiên như không khí, đến khi không còn nữa, mới hiểu được không khí ấy quan trọng nhường nào. Cô bé ấy hết sức thông minh, hết sức nhạy cảm, biết hết tất cả nhưng cứ vờ hồ đồ, sùng bái yêu thương y, dù miệng nói những lời hờn dỗi, dù nước mắt có chảy ướt má, nhưng trong lòng thực sự không một lời oán trách, chỉ mong cả đời bên y.

Trương Khác chợt nhận ra, với cô bé ấy, chữ “yêu” nói bao lần cũng không đủ.

- Mình có đẹp không? Đường Thanh thích nhìn bộ dạng si si ngốc ngốc đó của Trương Khác, hỏi với chút kiêu ngạo:

- Đẹp chết người. Trương Khác chưa hết sững sốt, từ từ đi lại gần Đường Thanh.

- Có đẹp bằng chị Hứa Tư không?

- Đẹp nhất trên đời. Trương Khác nín thở nói:

- Lừa quỷ ấy, câu này nói với bao nhiêu cô gái rồi?

Trương Khác ngẩng đầu nhìn cô, bờ môi hơi vênh lên, vẻ mặt tựa hồ vui, kiêu kỳ thướt tha tận xương tủy, đến giờ y mới thực sự hiểu được thế nào là thần hồn điên đảo: - Thế này sợ không đủ mất ....

- Cái gì không đủ? Đường Thanh mở to đôi mắt ngây thơ hỏi: - Á, đồ đại sắc lang ... Đã bảo không được dùng. Rồi cúi xuống nhặt lấy Jissbon, xấu hổ nhào lên giường, xoay tấm lưng trắng mịn về phía y.

Trương Khác vội vàng lột sạch bản thân, nín thở ngồi xuống giường, nhẹ nhàng kéo chiếc quần lót xuống, lộ ra cặp mông tròn lẳn trắng phau phau uốn lượn lên xuống nhịp nhàng, Trương Khác đưa tay nhẹ mơn chớn da mịn màng nõn nà khiến người ta không kìm nổi những ý nghĩ xấu xa ấy, hỏi: - Sao lại mua bộ đồ này?

Đường Thanh không quay lại, còn ngượng ngùng ôm lấy gò má nóng hổi của mình, lí nhí nói: - Thịnh Hạ mua ỉnh ... bảo mình làm thế để bạn khỏi bị con yêu tinh khác bắt mất ...

Nói thế là Trương Khác hiểu rồi, không ngờ cô nàng Thịnh Hạ bề ngoài tỏ ra lãnh đạm lại lấm trố như thế, không biết đôi gian phu dâm phụ ấy có chơi mấy trò kích thích như roi da, ngựa gỗ, nến chảy không ? Cười hăng hắc: - Con yêu tinh nào chưa biết, nhưng mình bị con yêu tinh bạn bắt mất hồn rồi...

Đường Thanh xấu hổ không dám hoan ái với Trương Khác dưới ánh đèn, nhưng bị Trương Khác đè xuống dưới người, không thể tắt đèn, kéo lấy gối che mặt. Qua khe hở nhỏ, Trương Khác nhìn thấy đôi mắt mỹ lệ thâm tình nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau một lúc, lại xấu hổ nhắm lại, vừa ngậy thơ lại quyến rũ, khuôn mặt ấy làm làm Trương Khác nhìn say mê. Đại khái cảm giác được Trương Khác si mê nhìn mình quá lâu, Đường Thanh nhân lúc y không chú ý xấu hổ vươn tay ra tắt đèn đi, thấy Trương Khác muốn bật đèn lên, tư chỉ như con bạch tuộc cuộn chặt lấy.

- Có đẹp bằng chị Hứa Tư không? Đường Thanh thở thề hỏi lại câu lúc nãy, trong mắt cô Hứa Tư là cô gái đẹp nhất trên đời.

- Hiện giờ bạn đẹp hơn cô ấy.

- Lừa ma ấy. Đường Thanh cười rúc rích, càng siết chặt lấy cơ thể Trương Khác hơn, nhất quyết không cho y bật đèn.

Cho dù hai tay phải lặn mò trong đêm tối, chỉ cần chạm vào đùi ngọc non mềm trơn mịn, u hương cơ thể đủ kích thích tình dục bùng cháy, người trẻ tuổi chẳng cần nhiều động tác mào đầu, mỗi nụ hôn đủ làm

cơ thể tình dục dào dạt, Trương Khác vừa cuốn lấy đôi môi Đường Thanh, vừa tách cặp đùi tròn dưới ánh sáng mờ tối càng trở nên trắng như tuyết gác lên vai mình ...

oOo

Cho dù buổi sáng Đường Thanh có lên lút trở về phòng mình thì lúc lên xe tới sân bay liên tục ngập dài đã bán đứng cô nàng.

Tạ Văn Tình còn bận việc, lần này không thể cùng ba tiểu nha đầu đi Perth được, chỉ có Đường Thanh, Phó Tuấn và Lý Minh Dư đi cùng, chuyển máy bay ở Hong Kong tới Perth tự có Dịch Đan Thanh an bài, không cần phải lo lắng gì, Chu Thục Huệ thì quyến luyến cháu, cảm thấy cái quốc gia kia như cách mười vạn tám ngàn dặm vậy, nhìn Chỉ Đồng đi vào cổng an ninh, không tìm được nước mắt.

Tạ Văn Tình ôm vai bà nói: - Nếu mẹ không nỡ xa Chỉ Đồng thì đi cùng nó tới Perth ở vài ngày, bên này trời băng giá, nghe nói lại là thời gian đẹp nhất trong năm ở Perth, mẹ bị viêm khớp, mùa đông tới nam bán cầu là tốt nhất.

- Giờ mẹ làm gì có cái phúc đó, muốn nghỉ ngơi cũng phải đợi ông nội Chỉ Đồng nghỉ đã rồi hẵng tính, Chỉ Đồng đi chơi mẹ chẳng có gì phải lo, chỉ là không nỡ xa nó. Chu Thục Huệ chưa lau khô nước mắt đã cười, hỏi: - Hôm nay con về Hải Châu à?

- 11 giờ có máy bay tới Kiến Nghiệp, con tiễn Tiểu Khác lên máy bay rồi tới Kiến Nghiệp. Tạ Văn Tình trả lời, đợi tiễn Chu Thục Huệ, Cổ Kiến Bình rời sân bay, cô cùng Trương Khác quay lại mua thêm một vé máy bay đi Bắc Kinh.

1099. Chương 1101: Sách Lược Của Liên Thông

Bắc Kinh đang có tuyết lớn, tuyết bị gió cuốn lên, liên tục đập vào cửa kính chắc gió, phát ra tiếng xào xào nhẹ, mặc dù ở trong đại sảnh đón khách ấm áp như mùa xuân, nhưng cũng đủ cảm thấy cái lạnh của Bắc Kinh.

- Em đi gặp Tiêu Thụy Dân xong rồi tới tìm chị nhé? Trương Khác nhìn đôi mắt trong như đầm nước của Tạ Văn Tình, trong đó có gợn sóng lăn tăn, nhân lúc nhân viên công tác đi ra đợi xe tới đón, nắm bàn tay ấm áp của Tạ Văn Tình hỏi: - Hay là ở với chị trước, đợi ông ta tới tìm?

- Đi gặp ông ấy đi, chị chờ. Tạ Văn Tình giọng rất nhỏ, nụ cười quyến rũ vô song.

Nhìn đôi mắt long lanh nước của Tạ Văn Tình, Trương Khác nhẹ nhàng đặt tay lên cái bụng êm ái của cô, áp tới, khẽ hôn lên vành mắt của Tạ Văn Tình, tay miết nhẹ bụng dưới của cô: - Chỗ này của chị có nước rồi đây này ....

Tạ Văn Tình nắm lấy tay Trương Khác, khao khát nóng vội bị Trương Khác nhìn ra, cảm thấy có chút xấu hổ, nghĩ tự thấy buồn cười, thấy trợ lý quay về báo xe đã tới, đẩy Trương Khác ra: - Chị tới Hương Lâm trước đây, tùy em muốn tới khi nào thì tới.

Trương Khác ở lại đại sảnh một lúc mới gọi điện thoại cho Tiêu Thụy Dân, nói Bắc Kinh gió to tuyết lớn, y vừa mới đến nơi, sẽ tới biệt thự tiểu trấn Hương Lâm trước.

Tiêu Thụy Dân tất nhiên không hi vọng xa vời tới Bắc Kinh là tới tìm mình ngay, nhận được điện thoại thông báo, vội nói lập tức tới tiểu trấn Hương Lâm gặp Trương Khác.

Trương Khác nhìn đồng hồ, thầm nghĩ trời gió tuyết thế này Tiêu Thụy Dân thế nào cũng phải mất nửa tiếng mới tới nơi được, chui vào xe, bảo lái xe tới thẳng biệt thự trấn Hương Lâm, nơi đó là bất động sản Tạ Văn Tình mua ở Bắc Kinh, vừa mới bố trí xong mấy tháng, coi như chỗ trú chân ở Bắc Kinh. Có điều dù nhận thẻ vào biệt thự từ Tạ Văn Tình một thời gian rồi, Trương Khác vẫn chưa một lần có cơ hội tới đó ở.

Hai bên đường tuyết đã tích khá nhiều rồi, không còn nhìn thấy màu sắc của đất nữa, đi theo con đường rời sân bay không lâu, tới khu nhà ở cao cấp Thuận Nghĩa Bắc Kinh, ở đó có khách sạn bốn sao Quốc Phú, nhân viên đi theo đưa vào đó ở, Trương Khác một mình lái xe vào khu biệt thự rừng rậm bên cạnh tiểu trấn.

Đi vào khu biệt thự, men theo vết xe trước, dễ dàng tìm được tới biệt thự của Tạ Văn Tình, tất cả cửa sổ mở toang thông khí, Tạ Văn Tình từ cửa sổ tầng hai thò đầu ra, bảo Trương Khác dùng thẻ thông hành quẹt qua cảm ứng điện tử gần cửa.

Trương Khác lái xe vào sân sau, tuyệt ở đây đã gấp quá đầu cọng cỏ rồi, đi vào phòng, gió rất lớn, tuyết rơi cả vào phòng khách, bay loạn khắp nơi, nếu chẳng phải nhiệt độ âm mười mấy độ, không khí tươi mát này làm người ta tâm tình khoan khoái.

- Em ngồi đi, không thì giúp chị lấy nước đun cũng được, nơi này chỉ có cà phê hòa tan thôi. Từ khi phòng ốc bố trí xong không ai vào ở cả, phải mở cửa cho gió thổi một chút ... Tạ Văn Tình đứng ở cửa cầu thang tầng hai nói chuyện với Trương Khác, do Trương Khác có ý tới muộn hơn cô một chút, nên phòng đã được mở cửa thoáng khí một lúc rồi: - Em đợi chị đóng cửa đã rồi hãy lên.

Trương Khác vào bếp lấy nước đun, rồi đi qua phòng ở tới cửa trước, phía trước biệt thự là một con sông nhỏ đã đóng băng, có con đường lát đá nhỏ kéo dài từ sân tới bên sông, cây cối xung quanh lá thưa thớt, nhưng phủ lớp tuyết trắng xóa trông rất đẹp.

- Đóng cửa lại đi, một lát nữa sẽ ấm hơn. Tạ Văn Tình đi xuống, đưa đôi bàn tay băng giá đặt lên má Trương Khác, âu yếm hỏi: - Lạnh không?

Tạ Văn Tình vốn không có mấy cơ hội tiếp xúc với không khí giá lạnh bên ngoài, ăn mặc hơi phong phanh, lại vào biệt thự phải mở cửa ra thoáng khí, nên bị lạnh.

Trương Khác nắm bàn tay nhỏ nhắn lạnh giá của cô, làn da sáng bóng như ngọc, đôi môi đỏ thắm, đôi mắt long lanh như chứa nước, mái tóc vẫn cao kiêu quý phụ, không có một sợi rối, trong vẻ thành thực đầy đặn phát ra khí chân đoan trang cao nhã mê người.

- Nhìn cái gì mà nhìn, già rồi ... Tạ Văn Tình xấu hổ quay mặt đi.

- Làm gì có. Trương Khác ôm lấy khuôn mặt Tạ Văn Tình, quay mặt cô lại đối diện với mình, qua năm nay Tạ Văn Tình 35 tuổi rồi, người ta đều nói nữ nhân qua tuổi 25 sẽ xuất hiện nếp nhăn khóe mắt đầu tiên, nhưng sống trong hoàn cảnh ưu việt và chuyên chú giữ gìn có thể giữ tuổi xuân ở lại lâu hơn. Tạ Văn Tình khóe mắt chẳng thấy nếp nhăn, làn da vẫn non mịn và mềm mại như thiếu nữ, chỉ có thêm phong vận thành thực hơn mà thôi.

- Tuy trông qua vất vả trẻ trung kiêu diễm, có điều phải cần tưới tắm thường xuyên ... Trương Khác ôm vòng eo mềm mại của Tạ Văn Tình, kéo cô vào trong lòng mình: - Gió tuyết lớn như thế này, Tiêu Thụy Dân có tới đây cũng phải mất một thời gian, chúng ta vào phòng ngủ tham quan trước nhé?

- Đường Thanh buổi sáng ngáp lên ngáp xuống, em còn sức lực nữa không? Tạ Văn Tình hôn mát lờm Trương Khác, chính vì cô nhìn thấy Đường Thanh trên đường ra sân bay ngáp mãi, tưởng tượng ra cảnh đêm qua Đường Thanh và Trương Khác điên đảo loạn phượng thế nào, cho nên xuân tình mới bị khơi lên, nóng lòng muốn thân thiết với Trương Khác như thế.

Phòng ngủ chính đã được bật điều hòa một lúc, không còn cảm thấy lạnh chút nào nữa. Giường đôi cực lớn trải đệm màu cà phê, trên tường treo bức tranh thiếu nữ đang tắm, góc đông nam phòng là chiếc bàn gỗ lim, Trương Khác vừa mới đi vào phòng biết ngay Tạ Văn Tình bố trí theo sở thích của mình.

- Thế nào .. Á... Tạ Văn Tình vừa định hỏi Trương Khác cảm thấy cô bố trí tổ ấm tình của hai người ra sao thì “huych” một tiếng, bị Trương Khác ôm lấy ngã lăn xuống chiếc giường lớn êm ái, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng bóng mang đầy khao khát tình dục phả vào mặt đối phương, khẽ cắn môi nũng nịu: - Em hư lắm.

Trương Khác vừa ôn nhu vừa mang theo một chút thô bạo xoa nắn cơ thể mỹ miều ấy, đôi tay hết sức thành thạo cởi áo khoác, váy, sơ mi, áo lót, quần lót của tạ văn tình, thoáng chốc cơ thể ngọc ngà của cô trần truồng dưới đôi mắt sôi dục của y.

Trương Khác thở mỗi lúc một nặng nề, tiếng rên rỉ đầy nhục dục của Tạ Văn Tình làm tà hỏa trong người y bùng phát, điên cuồng mút lấy lưỡi cô, rồi từ từ đi dần dà qua chiếc cổ trắng nõn nà, bầu ngực, chiếc bụng phẳng lì, vùi mặt vào giữa hai chân cô, Tạ Văn Tình càng động tình mồ hôi tỏa ra càng thơm, ngay cả ái dịch nơi đó chảy ra cũng làm người ta ngây ngất ...

- Á, Tiểu Khác... đừng, đừng nghịch nữa ... Tạ Văn Tình rên rỉ, đôi tay bấu lấy tấm lưng trần của y, đắm chìm trong mùi mồ hôi mùi cơ thể nồng nồng của nam nhân và cái vuốt ve rạo rực của y.

Chẳng mấy chốc trong phòng chỉ còn lại tiếng rên siết, cùng hai cơ thể trần truồng nhấp nhô như sóng cuộn...

Tiêu Thụy Dân tới sớm hơn trong tưởng tượng.

Dục vọng dồn nét làm cao trào đầu tiên của Tạ Văn Tình tới rất mau, dồn dập mà sướng khoái, cô ngồi ở đầu giường, nhìn Trương Khác luống cuống mất quần áo, cười quyến rũ: - Em phải giấu chị cho kín nhé, chị không muốn dậy nữa đâu ...

Trương Khác mặc xong y phục đi tới hôn nhẹ lên môi cô, vỗ vỗ má nói: - Đừng mặc quần áo nhé, em làm chị muộn dậy cũng không dậy nổi nữa đâu ...

Trương Khác xuống lầu, Tạ Văn Tình rất thông minh, không để lại dấu vết cô ở dưới lầu, nước đã sôi, Trương Khác pha một cốc cà phê bê ra phòng khách, bên ngoài đã có tiếng xe hơi truyền vào.

Trương Khác đi ra mới Tiêu Thụy Dân và trợ lý vào, bê cà phê, cốc chén ra, cười nói: - Nơi này chỉ có cà phê hòa tan, mọi người dùng tạm vậy nhé.

Trương Khác mỗi lần tới Hong Kong đều tiền hô hậu ủng, lần này lại chiêu đãi bọn họ ở biệt thự riêng, đại khái có chuyện hoặc người không muốn để người trong công ty nhìn thấy.

Tiêu Thụy Dân nghĩ nên đàm phán cho nhanh rồi đi khỏi làm chướng ngại cho người ta, nhưng thế nào cũng phải có mấy lời mào đầu đã, nhìn bố trí trong phòng, khen: - Khách sạn ở Bắc Kinh chẳng thể nào tìm được cảm giác về nhà như thế này, Khác thiếu gia yêu cầu với sinh hoạt thật hà khắc.

- Ở trong khách sạn, cứ nhàn rồi một chút là lại có cảm giác phải tìm chuyện gì đó để làm, hoàn toàn chẳng thể thả lỏng ngồi bên ghế sofa nhâm nhi cốc cà phê như thế này được ... Trương Khác ngồi xuống, cầm cốc cà phê hàn huyên với Tiêu Thụy Dân.

- Đúng thế, đôi khi nên nghỉ ngơi một chút ... Tiêu Thụy Dân gật đầu tán đồng, nói vài câu rồi vào chủ đề chính: - Việc xây nhà máy tinh viên ở Kim Sơn được quyết định rồi phải không? Chỉ tiếc là trước đó có công trình xây cảng đảo Đông Sơn và cơ sở sắt thép liên hợp, nếu không dẫn thành hạng mục đầu tư lớn nhất trong lịch sử tỉnh Giang Nam rồi. Cẩm Hồ lúc nào cũng làm người ta bất ngờ.

Trương Khác xua tay cười khiêm tốn: - Hôm nay tôi chuyên môn lấy con số chip cơ bản của ESS do Cao Khoa KV và Liên Tín ra so sánh, thấy hai tháng qua lượng chip mà Liên Tín đã lấy khá cao, không biết tình hình tồn kho thực tế như thế nào?

- Trong tay nhà phân phối có lẽ còn hàng tồn kho. Tiêu Thụy Dân thoải mái trả lời: - Bên phía Liên Tín chỉ thấy sản lượng thiếu hụt nghiêm trọng, vẫn hi vọng Cẩm Hồ tăng lượng cung ứng.

Hai chiếc di động tầm thấp do Cao Khoa KV và Liên Tín dùng chip cơ sở của ESS công năng đơn giản, tạo hình cũng chẳng có gì thời thượng tinh xảo, nhưng tính năng ổn định, lại là hai chiếc di động duy nhất trên thị trường có giá bán dưới 1500 đồng, nên rất được hoan nghênh. Chỉ là Cẩm Hồ không chế nghiêm ngặt lượng chip cơ sở, nên bất kể là Cao Khoa KV hay Liên Tín đều không thể thông qua mở rộng sản lượng để kiếm nhiều lợi nhuận hơn.

Tiêu Thụy Dân vội vàng tới tìm Trương Khác chính là hi vọng Cẩm Hồ tăng lượng cung cấp chip.

- Kỹ thuật chip cơ sở đời hai sẽ hoàn thiện hơn, tuy nói chỉ tiến về phía trước một bước nhỏ, nhưng với chúng ta mà nói, thì có ý nghĩa trọng đại. Đời chip cơ sở đời hai tính năng ổn định hơn mới nâng cao sản lượng cung cấp ọi người, thế thích hợp hơn một chút. Trương Khác giải thích: - Cũng sắp rồi, chỉ qua Tết một chút.

- Liên Thông đang tranh thủ hai tháng này để hoàn thiện mạng GPRS, tin tức này hẳn Khác thiếu gia biết rồi. Trương Khác nói thế, Tiêu Thụy Dân chuyển sang đề tài khác: - Có tin tức gì mong được Cẩm Hồ thông báo ột tiếng, cũng hi vọng Cẩm Hồ hỗ trợ Liên Tín chúng tôi.

Trương Khác khẽ “ừm” một tiếng, đợi Tiêu Thụy Dân nói tiếp.

- Liên Thông định học theo doanh nghiệp nước ngoài định ra chiến lược kinh doanh, Tiên Tín đã nhận được đơn đặt hàng di động đầu tiên của Liên Thông.

Cái gọi là chiến lược kinh doanh của doanh nghiệp nước ngoài là chỉ cần người dùng ký hợp đồng dùng mạng của Liên Thông trong một thời hạn nhất định là có thể mua được di động mới với giá thấp hơn giá bán rất nhiều. Cách làm này không nghi ngờ gì có thể mau chóng gia tăng số người dùng, lượng tiêu thụ di động đặt làm cũng khả quan, lợi nhuận doanh nghiệp sản xuất do nhà cung cấp mạng bù đắp.

Đáng lẽ ra Liên Tấn, Đông Hưng và Liên Thông có quan hệ mật thiết với nhau hơn một chút, vì cùng đi ra từ bộ công nghiệp điện tử. Nhưng di động của Liên Tấn và Đông Hưng đều nhập linh kiện từ nước ngoài, không gian lợi nhuận có hạn, lại chẳng có ưu thế gì được biệt, liền giảm yêu cầu, thử lựa chọn hợp tác với Liên Tín.

Dù sao di động Liên Tín dùng chip ESS, có thể cho không gian thao tác lớn, thậm chí có thể trực tiếp lựa chọn sách lược " nạp thẻ tặng di động".

Đương nhiên Cao Khoa KV cũng là một trong lựa chọn của Liên Thông, có điều tạm thời chuyện tốt này chưa thể rơi lên đầu xí nghiệp dân doanh như Cao Khoa KV.

Liên Thông thành lập năm 94, lấy sách lược phát triển nghiệp vụ thông tấn di động làm chủ, chỉ là luôn bị China Telecom chèn ép, đây cũng là một trong mẫu thuẫn chủ yếu giữa bộ bưu điện và bộ công nghiệp điện tử. Hiện cả hai đều đã thuộc về bộ thông tin, mâu thuẫn giữa hai bên mới hòa hoãn được một chút, Liên Thông mới có cơ hội phát triển, chỉ có điểm kém xa China Telecom.

Nhưng Liên Thông có kém tới đâu thì cũng là một trong hai doanh nghiệp kinh doanh thông tấn di động trong nước.

Bất kể nói từ phương diện nào, Trương Khác đều vui lòng nhìn thấy Liên Thông lớn mạnh, đương nhiên y cũng biết Tiêu Thụy Dân còn chưa nói hết sự thực.

Với mô hình chiến lược Liên Thông áp dụng, dù có keo kiệt đến đâu thì đơn đặt hàng đầu tiên cũng không thể thấp hơn 10 vạn chiếc, Liên Tín không có Cẩm Hồ hỗ trợ không thể đáp ứng được đơn đặt hàng này. Ngoài ra do giá thành di động thực chất là Cẩm Hồ quyết định, không được Cẩm Hồ gặt đầu, hợp đồng giữa Liên Tín và Liên Thông khó ký nổi.

Trương Khác đặt cốc cà phê xuống, đứng dậy cười nói: - Vậy tôi phải chúc mừng Liên Tín rồi. Chip cơ bản đời hai của ESS đang vào giai thử nghiệm cuối cùng, nếu tranh thủ một chút, có lẽ kịp cung cấp cho lượng đặt hàng của Liên Tín.

Nghe ý tứ của Trương Khác thì Cẩm Hồ tranh thủ đưa ra chip cơ sở đời hai trước Tết, Tiêu Thụy Dân yên tâm rồi, trừ tính năng ổn định hơn, thì có thể thoát được hạn chế sản lượng, đây đúng là tin tức tốt.

Sắc trời âm u, thế gió dần dần trở nên cuồng loạn, những cành cây bị gió mùa đông thổi cho khô quắt rơi xuống sân trước, cái thì đập rào rào trên cửa kính.

Thời tiết mỗi lúc một ác liệt, thêm trên lầu có lẽ còn có giai nhân đang chờ đợi không tiện đi xuống, Tiêu Thụy Dân uống hết cà phê liền cáo từ.

Cùng Tiêu Thụy Dân ra sân trước tạm biệt, thấy trợ thủ của ông ta nhìn lên tầng hai, Trương Khác quay người lại ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt Tạ Văn Tình dán sát vào cửa kính, tuyết rơi trên cửa kết thành đóa hoa băng, chỉ thấp thoáng nhìn thấy một khuôn mặt giai nhân, căn bản không thể nhìn rõ là ai, Trương Khác cũng chẳng muốn hàn huyên với đám Tiêu Thụy Dân thêm, tiễn bọn họ ra cổng, nhanh chóng đóng lại rồi lên lầu.

Bên ngoài băng thiên tuyết địa, trong phòng ấm áp như xuân, Tạ Văn Tình mặc chiếc áo len mỏng manh trẻ cổ màu trắng, tóc buộc không vắn cao kiểu công tác mà buông xõa tự nhiên làm cô trông trẻ hơn bình thường tới vài tuổi, cô ngồi gập gối trên ban công trải đệm lông cừu dày, cặp đùi thon dài trơn trịa lộ ra dưới mép áo, thấp thoáng nhìn thấy cả quần lót màu trắng muốt giữa hai chân, cô hỏi: - Tiêu Thụy Dân và em bàn chuyện gì đấy.

- Hiện nói chuyện này không hỏng tình thú sao? Trương Khác đứng bên cửa sổ, nhìn qua cửa kính tích tuyết, xe của đám Tiêu Thụy Dân đã rời tiểu khu, trong tiểu khu cũng không có ai đi lại, hoàng hôn mơ mơ hồ hồ, gió tuyết quét qua cỏ cây khô gầy, mang một tư vị khác lạ.

Trương Khác vén áo Tạ Văn Tình lên, lộ ra quần lót bên trong: - Chị bảo không xuống giường cơ mà? Chiếc quần lót màu trắng muốt hơi nhỏ, có nửa cánh mông lộ ra, trên quần thêu hai con chuồn chuồn một xanh một đỏ, Trương Khác bảo Tạ Văn Tình quỳ chống mông lên, đưa tay vỗ lên cặp mông mẩy của cô: - Cái quần lót này quý ở hai con chuồn chuồn, nhân quang của em thế nào?

- Nhân quang của em ra sao còn cần hỏi chị à? Tạ Văn Tình quay người lại, hai tay quàng lên cổ Trương Khác, mắt sáng sắn tình tứ hỏi: - Em tặng chị đồ lót, cuối cùng chẳng phải để lấy lòng chính em sao, có thích không?

Trương Khác đáp lại bằng một nụ hôn, bảo Tạ Văn Tình ôm chặt cổ mình, rồi vòng hai chân cô kẹp lấy hông mình, tay nâng cặp mông đầy đặn, bế cô lên giường, cởi chiếc len ra, bên trong cũng là áo lót vải màu trắng muốt viền hoa, trông như áo lót của cô bé nữ sinh ngây thơ, nhưng Trương Khác dám chắc không có cô nữ sinh nào có bầu ngực đầy đặn tròn căng gợi tình hơn thế.

1100. Chương 1102: Khó Làm Kẽ Ác

Trương Khác nâng cằm Tạ Văn Tình lên hỏi: - Chúng ta nói chuyện Tiêu Thụy Dân vừa nói với em, hay là tiếp tục chuyện bị Tiêu Thụy Dân phá ngang đây? Nói rồi tay thuận theo chiếc cằm trắng nõn trượt xuống dưới, chui vào trong áo lót của cô, chẳng biết y làm thế nào chỉ bằng một tay đã khiến chiếc áo lót tuột xuống như có phép thần.

Dưới ánh đèn nhu hòa, tấm thân ngọc ngả lung linh không tỳ vết hiện ra, gò má ửng hồng, mắt sáng sắn xuân tình, núm vú thâm màu như quả nho chín, chiếc bụng phẳng lý mề người, chiếc rốn nhỏ xinh xinh, quần lót trắng muốt mong manh không dấu hết cảnh xuân phía dưới, cặp chân thon dài đều đặn, đúng là một tuyệt tác hiếm có của ông trời.

Trương Khác biết trong những năm qua, không ít nam nhân thành đạt theo đuổi Tạ Văn Tình, bất kể thêm khát tài sản của góa phụ được đồn đại là phụ nữ giàu nhất nước này, bởi si mê sắc đẹp của cô, hay là thực lòng yêu cô thì đều phải rút lui sau khi nhận nụ cười diễm đạm mà xa cách muồn tròng của cô. Vậy mà nữ thần đoan trang cao quý tựa như chỉ cho phép người ta đứng nhìn từ xa xa ấy lúc này gần như trần truồng trước mặt y, như con mèo khát tình chờ đợi y yêu thương sung sướng, tấm thân cao quý ấy chỉ mình y được sở hữu, thưởng thức, chỉ của mình y mãi mãi chỉ là của y mà thôi, trong lòng Trương Khác dâng lên sự kiêu ngạo vô hạn.

- Chị chẳng thấy bị cắt ngang. Ánh mắt nóng bỏng mang đầy tính xâm lược của Trương Khác làm mặt Tạ Văn Tình toàn thân nóng như phát sốt, thực ra thì suốt cả khoảng thời gian chờ Trương Khác vừa rồi người cô vẫn nóng, cười quyến rũ kiêu ngạo, cởi áo Trương Khác nép vào lòng y, ôn nhu đưa tay vuốt ve cầm y: - Phải tặng em một con dao cạo râu thôi, vừa rồi đâm vào người ta đau chết đi.

- Ô, em còn tưởng chị chỉ ngứa thôi chứ... Trương Khác cười tay sờ giữa hai đùi cô, da nơi đó vừa mềm vừa mịn, ngón tay thành thạo khích thích dòng suối từ trong cơ thể rỉ ra, dẫn lối ngón tay tiến vào hang động bí mật ẩn dấu dưới lớp cỏ thơm, Tạ Văn Tình eo vắn vẹp như con rắn, tiếng rên rỉ không kìm chế được phát ra triền miên khe khẽ trong chiếc miệng anh đào, đùi không kìm được kẹp chặt lại, Trương Khác thổi một hơi vào tai cô: - Giờ đang ngứa hay đang đau?

Tạ Văn Tình tức chết, tên nhóc con xấu xa này biết rõ mình đang khao khát, biết rõ mình đã buông thả còn muốn treo ghẹo ham muốn của mình, cong mông lên muốn ngón tay kia tiến vào sâu hơn: - Đồ nhóc con xấu xa...

- Hì hì, em còn có thứ xấu xa hơn nữa cơ, có muốn không?

- Không thêm nữa.

- Tiểu Tình Tình, nói muốn đi.

- Đờng hòng ... á .. ư... ư...

Tiếp đó là tiếng thở nặng nhọc, tiếng rên rỉ hút hồn ... không gian tràn ngập hơi thở dâm dăng.

Hai chân Tạ Văn Tình khép chặt lại tới mức không chặt hơn, toàn thân khô nóng không sao chịu nổi, nhưng không cách gì thoát được, ngón tay ma quái của Trương Khác làm toàn thân cô mềm nhũn, lực bất tòng tâm, đã thế hai bầu ngực kia chẳng hề biết hỗ trợ chủ nhân, còn ngây thơ thể hiện hết sự mềm mại và đầy đặn của cơ thể nữ nhân độ tuổi hoàng kim, núm vú săn lại vểnh lên dưới sự đùa nghịch của một bàn tay háo sắc. Nhưng Tạ Văn Tình chẳng còn hơi sức mà trách móc nó, khoái cảm lấy bụng dưới làm trung tâm lan tỏa khắp cơ thể, từng dòng nước ấm liên tục trào ra làm ướt đầm chiếc khăn trải giường trắng muốt.

- Tiểu Tình Tình, nói đi, nói em muốn đi .... Trương Khác đã quần thảo với tiểu yêu tinh Đường Thanh cả đêm rồi, hôm nay lại làm hiệp nữa với Tạ Văn Tình nên y không gấp, cố ý trêu ghẹo Tạ Văn Tình.

Đột nhiên Tạ Văn Tình ngồi bật dậy, đẩy mạnh Trương Khác ngã xuống giường, y chưa kịp có phản ứng thì cảm thấy một huyết động ầm ưót nóng ầm siết lấy hạ thân, Tạ Văn Tình tóc xòa tung, khuôn mặt đỏ dừ, hai mắt nhắm nghiền, làn da phấn hồng lấm tấm mồ hôi, cơ thể nhún nhảy như con ngực bắt kham chồm lên người y, cuối cùng toàn thân co giật rú lên một tiếng đầy thỏa mãn, đôi mắt lúc đó mới từ từ mở ra, nhìn Trương Khác cười đắc ý: - Tiểu lưu manh, giờ thì muốn hay không nào ....

Hai người ôm nhau triển miên cho tới tận khi đèn đường tiểu khu bật lên, bụng đói meo, trong biệt thự không có gì để ăn, nhớ vừa rồi lái xe đi vào, tiểu trấn ngoài biệt thự có mấy nhà hàng nhỏ, Trương Khác và Tạ Văn Tình mặc y phục vào, định ra ngoài ăn cơm.

Tạ Văn Tình y phục mỏng manh, mặc dù chỉ có một đoạn đường ngắn, Trương Khác vẫn cảm theo chìa khóa xe, chuẩn bị lái xe đi ăn, Tạ Văn Tình mặt hồng hào, cực kỳ thỏa mãn ôm cánh tay Trương Khác nói:

- Em cùng chị tới nhà bên thay một chiếc áo khoác đây là được.

- Hả? Trương Khác ngạc nhiên theo Tạ Văn Tình đi tới sân trước, mới phát hiện giữa hàng cây có một cánh cổng sắt không chú ý khó nhận ra nối với biệt thự bên cạnh, thì ra Tạ Văn Tình mua cả hai biệt thự cạnh nhau, bố cục giống hệt nhà bọn họ ở Tân Cẩm Viên Hải Châu, cho dù bị người ta phát hiện ở với nhau, có thể nói đối là mua nhà ở Bắc Kinh chỉ vì muốn làm hàng xóm của nhau mà thôi.

- Ở Bắc Kinh thế nào cũng phải có chỗ trú chân. Tạ Văn Tình cười nói: - Mỗi lần hẹn hò xong đều phải đem dọn dẹp tất cả đi, đến cả mùi cơ thể cũng chẳng thể để lại, ít nhiều có chút thê lương, chị chỉ muốn an bài tốt một chút, lối ra hai căn nhà này khác với tiểu khu, không qua cánh cửa sắt này, thậm chí không cần phải đi qua tiểu trấn cũng vào được đây...

- Thì ra là thế ... Trương Khác vừa rồi còn lấy làm lạ vì sao trong biệt thự trừ Tạ Văn Tình ướt át đứng đó thì không nhìn thấy dấu vết khác của cô, hơn nữa trong biệt thự đều bố trí theo sở thích của y, té ra là cô đang chơi trò thỏ không đào ba hang.

- Đang nghĩ gì thế? Tạ Văn Tình nhéo mũi Trương Khác, cười duyên dáng: - Có phải đang nghĩ ở cùng một chỗ phải mua mấy tòa biệt thự mới đủ bố trí hết các cô gái của em, hay là đang nghĩ muốn bố trí mấy biệt thự đó theo hình hoa mai, cửu cung, đúng không?

- Ý của chị hay đây. Trương Khác cười hì hì, đẩy Tạ Văn Tình đi vào biệt thự bên cạnh, nơi này mới bố trí theo sở thích của cô, đợi cô thay áo dày xong, mới cùng đi ra theo cửa phụ.

Gió tuyết rất lớn, nhiệt độ ngoài trời đã dưới -18 độ, nhưng hoạt động không cảm thấy quá lạnh, đi khỏi khu biệt thự mới thấy có chút dấu vết con người, hai bên đường đèn sáng choang, nhà hàng trang trí tinh tế, tìm một nhà hàng tây đi vào, bên trong đã có khá đông người, Trương Khác liếc mắt một vòng, có ba bốn đôi là cô bé thanh xuân kiều diễm đi cùng nam nhân trung niên, nói nhỏ: - Xem ra rất nhiều người biết đây là chỗ tuyệt diệu xây ổ ...

Tạ Văn Tình nhéo hông Trương Khác, không có y nói ba lằng nhằng, tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống, gọi món xong, Trương Khác mới nói tới câu chuyện với Tiêu Thụy Dân: - Sau tết cục thông tin sẽ tách từ China Telecom một phần thành lập công ty độc lập, một mạng GPRS cùng tiêu chuẩn thương nghiệp mới nhất được dựng lên, cao tầng Liên Thông cảm thấy áp lực lớn cũng là bình thường, ai bảo Liên Thông là con mẹ ghẻ ..

- Kế hoạch ở Kim Sơn không để Liên Tín tham gia sao?

- Điều này không vội, nhà xưởng Kim Sơn cung cấp, xây dựng cũng nhanh thôi, để Liên Tín xen vào chỉ đánh cỏ động rắn, em đang suy tính, so với cục thông tin ý thế khinh người, có lẽ lúc này Liên Thông dễ ăn nói hơn cũng chưa biết chừng, Tiêu Thụy Dân hôm nay còn chưa nói hết, em ở lại Bắc Kinh thêm vài ngày có khi có niềm vui bất ngờ chưa biết chừng?

Tạ Văn Tình hỏi: - Ý em là Liên Thông sẽ chủ động tìm Cẩm Hồ để hợp tác sâu hơn sao?

- Em hi vọng như thế. Trương Khác gật đầu, vung tay lên: - Mọi người chịu đủ uất ức từ cục thông tin di động rồi, cho dù bọn em có muốn vờ ngoan ngoãn nghe lời, cũng cần người ta chấp nhận mới được.

Tạ Văn Tình phì cười: - Chị chẳng bao giờ thấy em chịu ngoan ngoãn nghe lời cả ..

Nói tới cục thông tin di động, Trương Khác vẫn đầy một bụng tức.

Năm 98, Cẩm Hồ đưa ra kỹ thuật nhập tiếng Trung đầu tiên, đồng thời đưa ra chiếc di động hoàn toàn bằng tiếng Trung, thị trường thông tin di động trong nước đã hoàn toàn đủ điều kiện thị trường, kỹ thuật đẩy mạnh phát triển nghiệp vụ tin nhắn.

Có phát nghiệp vụ tin nhắn hay không, quyền quyết định hoàn toàn nằm trong tay hai nhà cung cấp mạng trong nước, năm 98 Liên Thông càng yếu hơn bây giờ, mạng GPRS của Liên Thông cũng lác đác rời rạc, khi đó Cẩm Hồ chỉ có thể lựa chọn hợp tác với China telecom của cục thông tin di động.

Cẩm Hồ cùng cục thông tin di động trước sau đàm phán gần một năm, tới tận mùa đông năm 98 cục thông tin di động mới miễn cưỡng ra sức đẩy mạnh nghiệp vụ thông tin di động ở các thành phố lớn. Khi đó Motorola, Nokia đều đã hoàn thành kỹ thuật nhập văn bản tiếng Trung, nối nhau đưa ra di động hoàn toàn bằng tiếng Trung, thực tế Cẩm Hồ đã lỡ cơ hội tốt lợi dụng ưu thế kỹ thuật mở rộng phân ngạch thị trường.

Trương Khác ác ý đoán, đám quan lão gia cục thông tin di động làm ăn lè mề như thế không phải do thói quen liêu, mà do được Motorola, Nokia đầm mồm đầm miệng rồi, rất một lũ nô tài của người nước ngoài. Đương nhiên sự thực không đơn giản như vậy, đó chỉ là suy nghĩ trong lúc bực tức.

Phí thông tin di động đắt đỏ, tin nhắn giá rẻ trở thành lựa chọn thay thế tốt nhất với người dùng di động tầm trung thấp. Gần như vừa đẩy mạnh thị trường, nghiệp vụ nhắn tin bùng nổ, trở thành mảng tăng trưởng nhanh nhất của thông tin di động, năm 99 đã đóng góp cho thị trường thông tin di động tới hơn 4 tỷ.

Thời cơ tốt như vậy mà lại bỏ lỡ, làm người ta vô cùng nuối tiếc, nếu như năm được thời kỳ khoảng trống kỹ thuật 3 - 6 tháng kia, ít nhất thị phần di động trong nước của Cẩm Hồ phải tăng lên 5%.

Điều này cũng làm Cẩm Hồ nhìn rõ thái độ thực sự của cục thông tin di động với mình, cho dù thái độ bộ chủ quản với Cẩm Hồ có chuyển biến, trong mắt cục thông tin di động, Cẩm Hồ phải giữ bọn phận nhà cung cấp thiết bị đầu cuối, còn chuyện thuộc phạm vi thúc đẩy mở rộng nghiệp vụ kỹ thuật thông tin di động, bọn họ không muốn Cẩm Hồ tham dự vào.

Cuối năm 98 trên cơ sở mạng GSM vốn có, cục thông tin di động phát triển kỹ thuật thông tin di động GPRS, đó là kỹ thuật 2G, bước trung gian trọng yếu để bước vào kỹ thuật 3G, thường được gọi là 2.5G, mạng GPRS kèm tiêu chuẩn thương nghiệp mới nhất sắp được hình thành.

Tiếc là cục thông tin di động khi lựa chọn doanh nghiệp cung cấp thiết bị đầu cuối hợp tác kỹ thuật, lấy lý do điều kiện kỹ thuật không phù hợp gạt Cẩm Hồ ra ngoài, dấu vết đả kích có chủ ý càng rõ ràng.

Vì theo kịp kỹ thuật thông tin di động mới nhất, Cẩm Hồ chỉ có thể chọn nơi khác hợp tác, đầu tiên là đưa ra di động GPRS ở Singapore, Malaysia, Hong Kong đảm bảo khi trong nước phổ biến mạng GPRS, Cẩm Hồ không xuất hiện khoảng trống kỹ thuật. Có thể dự kiến tương lai phát triển di động 3G, cũng chỉ dành ưu tiên hợp tác với nước ngoài.

Đó là nghịch lý hết sức cười trong nước, biết làm sao được, đôi khi người ta chỉ có thể cười tự trào với nhau than :” Nước ta là thế đấy!”

Ở thị trường di động trong nước, thị phần của Cầm Hồ xếp sau Motorola và Nokia, nếu như trong nửa năm không đưa ra được di động mới, đả kích với Cầm Hồ là khá thảm liệt.

So với mạng GSM trong nước hiện nay, ứng dụng của GPRS rất lớn, trừ âm nhạc, hình ảnh, phim ảnh ra các công năng như email hay duyệt web đều có thể thực hiện, nghiệp vụ nhạc chuông đứng sau mỗi nghiệp vụ tin nhắn càng dễ thực hiện trên GPRS.

Cục thông tin di động năm nay sẽ được tách ra độc lập trở thành công ty tập đoàn di động Trung Quốc (gọi tắt là Di Động) cấp phó bộ, càng trở nên vênh váo kiêu ngạo không coi ai ra gì, Cầm Hồ nên quyết đoán từ bỏ nỗ lực theo đuổi hợp tác sâu hơn với cục thông tin di động.

- Hiện giờ Liên Thông rất nhỏ yếu, chính vì Liên Thông nhỏ yếu nên chúng ta mới có được địa vị hợp tác tương đối bình đẳng. Trương Khác khê thở dài: - Có điều cũng khó nói, lần này Liên Thông đưa ra kế hoạch hoành tráng phát hành cổ phiếu mới huy động vốn ở TTCK Hong Kong và New York, nói không chừng trong lòng cao tầng Liên Thông vẫn chỉ coi Cầm Hồ như con cò dùng để đối kháng với đối thủ cạnh tranh ....

Tạ Văn Tình vẫn cười rất thoải mái, cô tin vào Trương Khác, không ít người muốn lợi dụng y như quân cờ, cuối cùng mới phát hiện ra chính mình mới là quân cờ trong tay Trương Khác: - Em đoán chừng quy mô huy động vốn của Liên Thông chuyển này lớn cỡ nào?

- Chừng 10 tỷ USD, thật khiến người ta hâm mộ. Trương Khác chép miệng, nghĩ Cầm Hồ mà kiếm được 10 tỷ thì không cần có cảm giác giằng co giữa hai bên.

- Nếu Liên Thông đích thân tìm tới thì em dịch hợp tác sâu hơn với họ thế nào.

- Chuyện hợp tác cụ thể đợi Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông tới Bắc Kinh thảo luận. Trương Khác nhún vai: - Trong lòng em, Liên Thông không thể tính là đối tác tốt, Dựa vào nên tảng mạng GSM phát triển kỹ thuật GPRS không cần lo lập mạng thông tin mới. Liên Thông lại muốn giữ mạng GSM tầm thấp, đồng thời hai lòng ba ý thiết kết mạng CDMA, mưu đồ nghiệp vụ tầm cao, đặt cược hết lên CDMA, dễ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan ... Kỹ thuật GPRS mở hơn, CDMA bị công ty Qualcomm của Mỹ nắm giữ, tính mở thấp, không thể tính là chuyện tốt?

- Ừm, ý em là không nên dẫn tiến kỹ thuật CDMA sao? Tạ Văn Tình chống chiếc cằm mê người, chăm chú nhìn Trương Khác, cô mê luyến phong thái tự tin chỉ điểm giang sơn lúc này của Trương Khác, như thế mới làm cô hoàn toàn quên đi chênh lệch tuổi tác giữa hai bên.

- Đại khái là mấy năm qua bị bộ bưu điện và China Telecom bắt nạt quá thảm, khiến Liên Tín trở nên cực kỳ hung hăng, tâm thái của cao tầng quản lý trở nên bất chấp. Bọn họ nếu bỏ đi ảo tưởng CDMA, đem số tiền huy động vốn lần này chuyển sang cải tạo mạng GSM hiện có, mới có khả năng thành đối thủ cạnh tranh có sức uy hiếp thực sự. Trương Khác mỉm cười hỏi: - Chị có biết tác dụng lớn nhất của Liên Thông với Cầm Hồ là gì không?

- Là gì?

- Chất lượng mạng GSM của Liên Thông quá tệ, nhưng Liên Thông lại vội vàng tăng thêm lượng người dùng mới, với bọn họ mà nói, con đường duy nhất có thể đi là sách lược kinh doanh giá rẻ, Liên Thông và tập đoàn di động thông tấn nổ ra cuộc chiến về giá mới là điều Cầm Hồ muốn thấy nhất ... Trương Khác cười trâng tráo.

Tạ Văn Tình vươn ngón tay chỉ vào trán Trương Khác, lườm yêu: - Chị đã bảo trong bụng em chẳng có cái gì tốt đẹp mà.

- Trách em được à, cao tầng Liên Thông chưa chắc đã toàn loại hồ đồ, chắc chắn có người hiểu điều này, nhưng người ở tầng cấp đó, sống trong những lời nói dối quen rồi, chưa chắc đã thích lời nói thật.

Tạ Văn Tình thở dài: - Liên Thông đánh cược hết vào CDMA, khả năng khiến một khoản đầu tư lớn của quốc gia không thu lại được lợi ích tương xứng, hiện có ngăn cản còn kịp không?

- Mặc dù chưa chính thức ký hiệp nghị, nhưng sợ là ngăn cản không kịp nữa. Trương Khác ngán ngẩm lắc đầu: - Trước tiên là vấn đề ai dám đứng ra ngăn cản đầu tiên? Nghe đâu cả thủ tướng Triệu Tế Đông nghe

cũng động lòng rồi, Cẩm Hồ không đủ tư cách, Dịch Vân Phi không quản mắng này, ông ta đột nhiên xen vào chỉ càng bị động hơn. Nếu nói là ai ra mặt thích hợp nhất chỉ e có mới Cảnh Trong Dương, nhưng thái độ ông ta rất mập mờ, chẳng hiểu suy nghĩ thực sự của ông ta là gì. Càng nói Trương Khác càng thấy khả năng ngăn cản là không thể: - Ngoài ra hạng mục lớn như thế này thành bại có thể nói là ảnh hưởng tới quan hệ song phương Trung Mỹ, gần đây quan hệ hai bên hòa hoãn lớn rồi ... Thực ra Liên Thông mù quáng đầu tư mạng CDMA, Cẩm Hồ là người hưởng lợi, chip cơ bản của ESS ứng dụng mạng GPRS chưa đủ hoàn thiện, một khi tập đoàn thông tin di động (Di Động) nâng cấp lên mạng GPRS, sẽ bại lộ thiếu sót kỹ thuật. Nhưng Liên Thông gửi gắm hi vọng lên CDMA, một thời dài không thể nâng cấp GSM. Cuối cùng là ở Hàn Quốc dùng kỹ thuật CDMA, liên thông ra sức phát triển mạng CDMA trong nước tuy làm Samsung có cơ hội mở rộng phân ngạch thị trường, nhưng tới khi đó Cẩm Hồ đã hợp tác sâu hơn với Liên Thông, sẽ có dư dả thời gian phát triển di động CDMA, có lợi lớn việc cân bằng chênh lệch kỹ thuật di động với Samsung, nếu không Cẩm Hồ chưa thể tìm thấy thời cơ tốt nhất phát triển di động CDMA.

Tạ Văn Tĩnh chăm chú nhìn Trương Khác: - Trong lòng em chưa chắc đã muốn thời cơ này phải không?

- Em không cao thượng như chị nghĩ đâu. Trương Khác đưa tay ra vuốt má Tạ Văn Tĩnh: - Chủ yếu là sợ đắc với người ta thôi, Liên Thông đang hăm hở lập mạng CDMA, em chạy tới phá hỏng, người ta chẳng đánh cho vêu mặt à?

1101. Chương 1103: Idea Store

Tiêu Thụy Dân trước đó không ngờ hôm nay Trương Khác không có kiên nhẫn bàn bạc kỹ đã mau chóng tổ thái độ ủng hộ Liên Tín hợp tác với Liên Thông, kết thúc cuộc gặp mặt ở trấn Hương Lâm, đội tuyết trở về thành phố, thấy thời gian còn sớm gọi điện cho Dương Dung Bình.

Đúng lúc Dương Dung Bình còn ở văn phòng, liền đi thẳng tới gặp ông ta.

Dương Dung Bình phó tổng giám đốc tập đoàn Liên Thông, xuất thân bộ công nghiệp điện tử, mặc dù sau này đều quy vào bộ thông tin, nhưng mầu thuẫn nhiều năm không thể dễ dàng tiêu trừ, nhất là mầu thuẫn tư nhân giữa quan viên cấp tỉ cục hai bên cực sâu.

Tiêu Thụy Dân thời gian dài công tác viện nghiên cứu bộ bưu điện, nằm ở rìa vòng xoáy mầu thuẫn, về sau mới tới Liên Tín, ít nhất không có mầu thuẫn quá sâu với quan viên của bộ công nghiệp điện tử như Dương Dung Bình.

Cao tầng Liên Thông luôn cho rằng mình bị kỳ thị, nên rất hiếu chiến, thời gian qua nội bộ điện tử Hoa Hạ cũng náo loạn, Liên Tín và Tiêu Thụy Dân là đối tượng bị chèn ép, cao tầng Liên Thông ít nhiều thấy Tiêu Thụy Dân có cảm giác đồng bệnh tương lân, hơn nữa ý đồ độc lập của Tiêu Thụy Dân càng được Liên Thông hưởng ứng ...

Lần này Liên Thông thử đặt hàng di động, không chọn Liên Tấn, Đông Hưng cùng một rế, mà chọn Liên Tín cũng do nhân tố đó bên trong.

Hợp tác với Liên Thông, cũng có thể tăng vốn liếng đấu với Cát Kiến Đức, Tiêu Thụy Dân tất nhiên vô cùng coi trọng, tới văn phòng Dương Dung Bình, không vòng vo gì hết nói luôn: - Tối nay Trương Khác ở tại trấn Hương Lâm - Thuận Nghĩa, cậu ấy rất ủng hộ chuyện Liên Thông đặt di động của Liên Tín. Còn đồng ý qua Tết cung cấp chip cơ sở đời hai, cậu ấy cũng rất kỳ vọng có thể hợp tác sâu hơn với Liên Thông, không ngại tiếp xúc riêng với Liên Thông, nếu tiện, tôi sẽ an bài....

oOo

~~Đường Thanh và ba tiểu nha đầu buổi sáng xuất phát từ Kim Sơn, chuyển máy bay tại Hong Kong, đến 9 giờ tối tới được Perth.

Trương Khác đứng trước cửa sổ, nhìn gió cuốn tuyết quất vào cửa sổ, nói chuyện điện thoại với Đường Thanh, trong lòng lại suy ngẫm chuyện của Liên Thông.

Cho dù các công ti di động tỉnh thành cùng cục thông tin di động tách từ tập đoàn tổng công ty China Telecom được hạch toán độc lập, nhưng bằng vào ưu thế lũng đoạn thị trường, năm 99, nghiệp vụ thông tin

di động đạt lợi nhuận 12 tỷ, sau khi độc lập thành xí nghiệp TW thứ hai lãi lớn đứng sau mỗi Trung Thạch Du. Lúc này năng lực doanh lợi của Liên Thông thậm chí còn không bằng cả điện tử Hoa Hạ, lãi ròng mới có hơn 1.2 tỷ.

Tạo thành cục diện như thế, Liên Thông có thể oán trách thời kỳ đầu bị áp chế quá thảm, gần như các ưu thế đều bị cục thông tin di động cướp mất, sau khi bộ thông tin trọng tổ, cảnh ngộ của Liên Thông tốt hơn rất nhiều, đặc biệt Quốc vụ viện tăng cường nâng đỡ Liên Thông, ưu tiên Liên Thông ra nước ngoài huy động vốn phát triển. Muốn Liên Thông đuổi kịp Di Động thì làm khó họ rồi, song tuyệt đại đa số mọi người nhìn thấy chênh lệch giữa Liên Thông và Di Động càng ngày càng nhỏ, đó là nhân tố trọng yếu Liên Thông được các cơ cấu đầu tư theo đuổi, nhưng Liên Thông lấy tâm thái cánh cụt đặt vào CDMA, sự thực chứng minh Liên Thông không hợp thời nữa.

Tạ Văn Tình lại cùng Chỉ Đồng tán gẫu một lúc mới cúp điện thoại, Trương Khác cười bảo cô: - Chị không đi Perth thật đáng tiếc.

- Chị có thời gian cũng chẳng qua đó góp vui làm gì, nha đầu Đường Thanh bây giờ còn tinh hơn quỷ, chị chả dại ... Tạ Văn Tình tủm tủm cười: - Em thấy chưa đủ náo nhiệt thì kéo cả Hứa Tư qua đó là được. Cô chưa nói hết thì di động vang lên, nhìn màn hình, nói: - Thật trùng hợp. Đưa màn hình di động cho Trương Khác xem, là điện thoại của Hứa Tư.

- Sao lại nhớ đến chị vào lúc này? Tạ Văn Tình nhận điện:

- Có phải chị đang ở cùng với Trương Khác không? Không ngờ ở đầu kia Hứa Tư hỏi:

Trương Khác đứng sau lưng Tạ Văn Tình, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, ghé tai vào di động, nghe xem Hứa Tư nói cái gì? Nhìn áo của Tạ Văn Tình lay động là biết có bàn tay không thành thực trong đó.

- Cậu ấy đang nghe trộm đây này, chị và cậu ấy buổi trưa tới Bắc Kinh, hay em cũng tới đây đi. Tạ Văn Tình chẳng hề giận Trương Khác quấy phá còn ngả đầu ra đằng sau, dựa vào vai Trương Khác, má cọ má:

- Nghe nói chị muốn tới Kiến Nghiệp em đã thấy lạ rồi, cơ hội vụng trộm tốt như thế, chị không lén lút tới Bắc Kinh, một mình tới Kiến Nghiệp làm cái gì? Y như rằng ... Hi hi ... Hứa Tư cười khúc khích: - Em cũng định tới Bắc Kinh, có điều vừa nhận được điện thoại, Diệp Tiểu Đồng sinh rồi, con trai, 4.6 kg, em phải tới Kiến Nghiệp thăm cô ấy trước.

- Ủ, em có muốn nói chuyện với tên nhóc xấu xa không?

- Em chẳng thèm quan tâm tới tên nhóc xấu xa đó. Hứa Tư thêm vào một câu: - Có quan tâm ngày mai cậu ấy cũng chẳng thể về.

Tạ Văn Tình đành phải rời Bắc Kinh trước kế hoạch, cúp điện thoại rồi liền bảo trợ lý đặt chuyến bay sớm nhất ngày mai về Kiến Nghiệp.

Chuyện lặt vặt như đi thăm sản phụ này Trương Khác không vội tham dự, có thời gian thì tới bệnh viện một chuyến, không có thời gian thì đợi ăn đầy tháng về cũng không muộn, giờ này chắc Diệp lão gia tử đang mừng lắm đây, Diệp gia vậy là đã tứ đại đồng đường (Thiệu Tâm Văn ở rể nhà họ Diệp), Diệp Kiến Bản và Đinh Văn Di mãi chưa thấy sinh nở gì, chẳng biết vấn đề do đâu, Trương Khác không tiện hỏi.

Trương Khác hiện cũng chưa thể gọi điện thoại chúc mừng, không thể nói là Hứa Tư gọi điện thoại báo cho được, Tạ Văn Tình gọi điện an bài chuyện ngày mai, y gọi điện cho Trần Tín Sinh, bảo hẳn có thời gian tới Bắc Kinh tiếp xúc với Liên Thông.

Từ chỗ Trần Tín Sinh được tin Diệp Tiểu Đồng mẹ tròn con vuông, Trương Khác mới gọi điện chúc mừng Thiệu Tâm Văn.

Thiệu Tâm Văn cùng người nhà Diệp gia đều ở bệnh viện, giọng Diệp lão gia tử rất to, đang đứng chỉ huy này nọ, lại còn cướp di động từ tay Thiệu Tâm Văn, hưng phấn nói với Trương Khác. Diệp Tiểu Đồng khó để phải chuyển sang mổ, gây mê tới giờ vẫn chưa tỉnh, tất nhiên không thể nói chuyện, hẹn ngày khác tới thăm.

Sáng hôm sau Tạ Văn Tình tới sân bay từ sớm, cô phải vờ rằng mình luôn ở Kiến Nghiệp, tụ họp với Hứa Tư xong tới bệnh viện thăm Diệp Tiểu Đồng và em bé.

Trương Khác ở lại biệt thự trong rừng, tới buổi chiều Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh xuống máy bay lái xe tới thẳng biệt thự trong rừng.

Ngoài ra Trương Khác còn điểm danh cả Lưu Minh Phong tới Bắc Kinh.

Tháng 8 sau khi ứng tuyển kỹ sư Vườn Sồi bị loại, Lưu Minh Phong buổi tối hẹn hò bạn gái, tình cờ gặp Trương Khác, có được một cơ hội phỏng vấn nữa, cuối cùng được vào tập đoàn Ái Đạt công tác.

Sau thời gian thử việc, Lưu Minh Phong đảm nhận phó giám đốc trung tâm trải nghiệm người dùng mới được thành lập, văn phòng tạm thời đặt trong vườn sồi, bộ khung chưa xác định, tạm thời được Tô Tân Đông trực tiếp quản hạt.

Thời gian qua trừ mỗi tuần báo cáo công tác với Trương Khác qua thư điện tử thì Lưu Minh Phong không tiếp xúc với Trương Khác nữa, cho dù là trả lời báo cáo cũng hoàn toàn xác nhận thư tới nơi, không có gì khác. Lưu Minh Phong tưởng là bị Trương Khác quên rồi cho tới tối qua đột nhiên nhận được điện thoại báo tới Bắc Kinh làm việc.

Cho dù bị quên, Lưu Minh Phong cũng chẳng có gì không thoải mái, sau khi vào Ái Đạt hẳn mới biết, đằng sau Ái Đạt là đế quốc kinh tế Cẩm Hồ, có lẽ được chen chân vào cuộc họp 29 người là huy hoàng tới cao của cuộc đời.

Xe đi qua trấn Hương Lâm, vào biệt thự, mặc dù bị tuyết bao phủ, vẫn nhìn ra được sự xa hoa của biệt thự, Lưu Minh Huy tắc lưỡi: - Chẳng biết khi nào mình mới mua được một biệt thự ở đây, cả đời sẽ không còn gì tiếc nuối nữa.

- Chỉ chút tham vọng thế thôi à? Tô Tân Đông nghiện thuốc nặng, ngồi trong xe mở một khe cửa hút thuốc, nghe thấy Lưu Minh Phong nói thế thì bảo: - Phó giám đốc của Ái Đạt mà thấy ở biệt thự là hi vọng xa vời, phải tới trung tâm bồi huấn nhân viên tẩy não mới được.

Hai chiếc xe một trước một sau đi vào sân, Lưu Minh Phong nhìn thấy Trương Khác đứng ở bậc thềm đợi bọn họ, trong tay có một hộp thuốc lá, thấy Tô Tân Đông xuống xe tay kẹp thuốc là nói: - Cứ tưởng anh nhện xuống xe mới hút thuốc, tôi chuẩn bị cả bật lửa thuốc lá rồi đây, thì ra đánh giá anh quá cao ... Đưa lại cho người đằng sau, mời Trần Tín Sinh và Tô Tân Đông vào nhà nói chuyện.

Lưu Minh Phong và Diêu Kiên theo sau.

Ngồi xuống rồi Trương Khác đem chuyện bàn bạc với Tiêu Thụy Dân hôm qua giới thiệu với bọn họ, cuộc thảo luận ở tầng cấp này tới Diêu Kiên cũng không nói xen vào được, không biết vì sao Trương Khác điểm danh Lưu Minh Phong tới.

Trần Tín Sinh không hút thuốc, Trương Khác không hứng thú, đẩy thuốc lá về phía Diêu Kiên và Lưu Minh Phong: - Hút thì tự nhiên ...

Lưu Minh Phong có hút thuốc, thấy Diêu Kiên ngồi im, hẳn không dám quá tùy ý, cung kính ngồi nghe nói chuyện, không ngờ Trương Khác lại nhướng mày lên nhìn qua hỏi: - Tôi nói qua tình hình rồi, anh chắc biết vì sao tôi điểm danh anh tới Bắc Kinh chứ?

- Chúng tôi khảo sát toàn bộ sản nghiệp di động, cả sản nghiệp này thực tế do doanh nghiệp thiết bị phần cứng, doanh nghiệp cung ứng kỹ thuật, doanh nghiệp cung ứng mạng và cung cấp nội dung tạo thành. Trước khi thiết lập trung tâm trải nghiệm người dùng, ở sản nghiệp thông tấn di động, Ái Đạt chỉ có thể tính là nhà cung ứng kỹ thuật và thiết bị đầu cuối. Lưu Minh Phong không nghĩ Trương Khác hỏi ý kiến mình, may là có chuẩn bị, không tới mức trở tay không kịp, chỉnh đốn lại đường lối, đáp: - Trong mắt người bình thường phạm vi Ái Đạt hợp tác với Liên Thông rất có hạn, hoặc trực tiếp cung cấp sản phẩm phần cứng hoặc thông qua Liên Tín gián tiếp cung cấp kỹ thuật. Nhưng ở thị trường máy nghe nhạc số, trừ cung cấp sản phẩm phần cứng máy Iplayr, Ái Đạt còn thông qua Âm nhạc toàn cầu cho phép tải nhạc, thực tế là đảm nhận vai trò doanh nghiệp cung cấp nội dung.

- Chúng ta hợp tác với Liên Thông, ngoại trừ có thể nghiệp vụ di động đặt làm của Liên Thông ra, còn có thể thành công ty cung ứng phần mềm cùng nghiệp vụ nội dung tăng thêm của Liên Thông, hơn nữa những cái này cũng xúc tiến lớn việc tiêu thụ phần mềm của chúng ta.

Lưu Minh Phong nắm bắt vấn đề rất nhanh, Tô Tân Đông gật đầu tán thưởng: - Microsoft mua cổ phần Âm nhạc toàn cầu chính là nhìn trúng vào mô hình tiêu thụ phần cứng trói buộc vào âm nhạc toàn cầu, mô hình thương nghiệp này sẽ thành thành ứng dụng khép kín, hỗ trợ xúc tiến địa vị thị trường của Microsoft ... Hiện di động ngoại trừ dùng để nghe gọi ra thì ngày càng trở nên thú vị, chúng ta muốn làm doanh nghiệp cung ứng nội dung phải có được hỗ trợ của doanh nghiệp cung cấp mạng, tiếc là cục thông tin di động rất cứng rắn, bọn họ cho rằng cung ứng nội dung là địa bàn của bọn họ, chúng ta không được vượt quá giới hạn, càng không cho phép chúng ta hưởng lợi nhuận trong đó.

Nhưng không có nghĩa là hết đường, vì Liên Thông đang đầy bụng ủy khuất, bị ở thế yếu khá dễ thuyết phục, thậm chí Liên Thông cần Cẩm Hồ cung cấp ứng dụng và nội dung phong phú để thu hút thêm nhiều hộ sử dụng cao cấp sử dụng mạng của Liên Thông.

- Cục thông tin di động sắp triển khai thử nghiệm mạng GPRS ở một số thành phố, mạng CDMA của Liên Thông sẽ chậm hơi một chút ... Đối với doanh nghiệp di động mà nói, sau khi mạng GPRS, CDMA hoàn toàn khai thông, loạt di động thương vụ cấp cao cũng phải đổi mới toàn diện theo. Phải tiến hành tiếp xúc với Liên Thông, nhưng đừng gửi gắm quá nhiều hi vọng, dù đạt được hiệp nghị hợp tác với Liên Thông, chúng ta cũng phải lập cửa hàng trải nghiệm người dùng. Trương Khác gõ tay lên bàn nói: - Lưu Minh Phong đề xuất tên của cửa hàng trải nghiệm người dùng tên là Idea Store, tôi thấy rất hay, có thể lấy "IS" làm làm tiêu chí thương nghiệp mới, cụ thể ra sao thì mọi người tự thương lượng quyết định ...

Lưu Minh Phong ngó ra, trước đó hẳn cứ tưởng báo cáo mỗi tuần mình nộp lên chẳng ai xem, không ngờ Trương Khác và cao tầng Ái Đạt đều nghiền ngẫm kỹ ở phương diện này.

- Báo cáo công tác bốn tháng qua của cậu đều chiếm khá nhiều thời gian của chúng tôi đấy. Tô Tân Đông vỗ vai Lưu Minh Phong: - Trước đó chưa tới thời cơ thảo luận rộng rãi, tôi sẽ đem ý kiến của cao tầng tập đoàn về cửa hàng trải nghiệm người dùng cho cậu xem, cậu mau chóng nộp lên báo cáo hoàn chỉnh ...

- Báo cáo hay dở thế nào quyết định anh có thể đảm nhận trách nhiệm lãnh đạo cơ cấu mới hay không. Trương Khác bổ xung: - Ngoài ra việc tiếp xúc với cao tầng Liên Thông anh cũng ở lại Bắc Kinh tham gia đi, dù sao anh cũng là một trong số những người làm việc chủ yếu.

Do đã nghiệm túc khảo sát mô hình thương nghiệp của Cẩm Hồ, Lưu Minh Phong cũng hiểu tương lai trung tâm trải nghiệm người dùng có địa vị ra sao, mặc dù hẳn từng nghĩ nếu là mình lãnh đạo cơ cấu mới thành lập này, sẽ nên phát triển ra sao, nhưng trước khi nghe Trương Khác nói những lời này, hẳn chưa bao giờ thực sự cho rằng mình được làm lãnh đạo của nó. Hẳn cho rằng tập đoàn sẽ điều một nhân vật thuộc cấp nguyên lão xuống tọa trấn chứ làm sao tới lượt một tân binh mới gia nhập chưa tới nửa năm như hẳn làm được, hơn nữa tên tân binh này ở trong nghề căn bản là hạng vô danh tiểu tốt.

Lưu Minh Phong không dám chắc hẳn nhìn Tô Tân Đông, thương ngày hẳn tiếp xúc tới Tô Tân Đông nhiều nhất, Tô Tân Đông vỗ vai hẳn: - Thiếu tự tin à, nếu cậu không làm ra thành tích thì chuẩn bị có thể bị loại trừ bất kỳ lúc nào là được.

- Idea Store có mô hình vận hành phức tạp, một mặt chúng ta phải cổ vũ các lập trình viên cung cấp ứng dụng phần mềm phong phú cho chúng ta, mặt khác chúng ta phải dựa vào nhu cầu thực tế của thị trường phát triển ứng dụng mới. Trương Khác nhấn mạnh: - Tôi nói rõ ràng cho anh biết Idea Store được gửi gắm kỳ vọng lớn của chúng ta, di động của chúng ta có đứng vững trên thị trường cao cấp, tham dự vào cạnh tranh toàn cầu được hay không, là nhờ vào Idea Store phát huy tác dụng trọng yếu. Vì đạt được mục tiêu, thời gian đầu số tiền đầu tư vào Idea Store có khả năng lên tới cả tỷ, tôi cũng không hề hi vọng Idea Store có thể mang lợi thêm lợi nhuận gì ...

Liên Tín và Liên Thông bí mật đàm phán hợp tác nghiệp vụ di động đặt làm đã tiến hành rất lâu rồi, báo cho Trương Khác trước một tiếng cũng chỉ là đánh tiếng với Cẩm Hồ trước khi chính thức thử nghiệm thôi.

Ngày 12 tháng 1, tức là 3 ngày sau khi Trương Khác tới Bắc Kinh, Liên Thông chính thức đưa ra hoạt động mừng tuổi năm mới " nạp thẻ tặng điện thoại", trước đó công tác bảo mật làm rất xuất sắc, hoạt động tổ chức thông qua DTH, báo sáng Bắc Kinh tuyên truyền, khá là khí thế.

Tối hôm đó chi nhánh Liên Thông ở Bắc Kinh còn tổ chức yến hội, Dương Dung Bình là lãnh đạo phân quản thông qua Tiêu Thụy Dân mời cao tầng Cẩm Hồ ở Bắc Kinh tham dự bữa tiệc, biết Trương Khác ở

Bắc Kinh nên muốn nhân cơ hội này tiếp xúc phi chính thức với y một lần.

Tô Tân Đông đã rời Bắc Kinh, chỉ có Trương Khắc, Trần Tín Sinh, Lưu Minh Phong và Diêu Kiên tham dự yến hội, y cũng muốn thông qua cơ hội này tiếp xúc với cao tầng Liên Thông.

Nói thực là trước đó không ngờ bước tiến của Liên Thông và Liên Tín lại nhanh như thế, nhưng mà nghĩ lại thì cũng bình thường, Tiêu Thụy Dân là người rất có suy nghĩ, Liên Tín và Cẩm Hồ hợp tác, thậm chí dựa dẫm vào kỹ thuật của Cẩm Hồ, nhưng không có nghĩa Liên Tín muốn làm chư hầu của Cẩm Hồ.

Trương Khắc vẫn lo Liên Tín và Liên Thông quá gấp gáp.

1102. Chương 1104: Hiệp Nghị Quân Tử

Thời gian mới lật sang trang đầu của thiên niên kỷ mới, với người dân bình thường mà nói di động vẫn là đồ xa xỉ, trừ bản thân giá cả cao của nó ra, phí thông tin cũng nằm ngoài khả năng chi trả của người thường.

Liên Thông đưa ra hoạt động nạp 2400 đồng tiền điện thoại tặng 1 di động của Liên Tín, đúng là thu hút ánh mắt của người dùng bình thường.

Do Cao Khoa KV và Liên Tín đưa ra di động tầm thấp không có tuyên truyền gì, trong ấn tượng của người bình thường, một chiếc di động có rẻ cũng phải chừng 2000 đồng, tham gia hoạt động này đúng là mua một tặng một. Cho dù là người có nhận thức về di động của Liên Tín, biết di động cùng quy cách của Liên Tín có giá 1380 đồng, thì vẫn là hoạt động hấp dẫn, hạn chế duy nhất là kỳ hạn sử dụng chỉ có 12 tháng.

Khi mà phí thông tin di động đặt đồ ngăn cản thị trường dtdđ khuếch trương, cho dù kỳ hạn 12 tháng cũng làm tim người ta đập thành thịch rồi, trước đó phí điện thoại mỗi tháng dù tiết kiệm cũng phải mất 200 mới đủ dùng, cho nên hoạt động này khiến nhiều người khăng khải mở hầu bao.

Trước đó Liên Tín bảo mật rất tốt, thời kỳ đầu thử nghiệm cũng chỉ giới hạn ở thị trường Bắc Kinh, ngày đầu tiên chưa thể sinh ra phản ứng lớn, chưa thể dự đoán chính xác ảnh hưởng hoạt động này thế nào, có điều tin tức phản hồi trên mạng khá là nhiệt liệt.

Có lẽ Dương Dung Bình biết thói quen né tránh giới truyền thông của Trương Khắc, nên bữa tiệc ở khách sạn Vương Phủ chỉ mời nhân viên nội bộ tham gia, sự xuất hiện của đám người Trương Khắc trở nên đột ngột.

Câu đầu tiên Trương Khắc lần đầu gặp Dương Dung Bình nói: - Tới tham gia bữa tiệc này đúng là không công lại hưởng lộc rồi.

Câu đầu tiên của Dương Dung Bình là: - Ngưỡng mộ Khắc thiếu gia đã lâu, tôi rất mong đợi vào cuộc gặp mặt hôm nay ...

Trương Khắc trước đó đã đánh tiếng với Tiêu Thụy Dân, không bày trò khua triêng gõ trống đón tiếp, đám Trương Khắc và Trần Tín Sinh lặng lẽ vào phòng bao tổ chức yến hội rồi mới do Tiêu Thụy Dân giới thiệu hai bên.

Trước đó trong mắt Dương Dung Bình, thành tựu huy hoàng mà Trương Khắc đạt được có lẽ là do may mắn đặc biệt, nhưng Trương Khắc trẻ thì trẻ, khí chất điềm tĩnh chừng chạc hơn tuổi làm ấn tượng đó nhạt đi rất nhiều.

Trước khi yến hội bắt đầu, Dương Dung Bình và Tiêu Thụy Dân lên phát biểu, trong đại sảnh chén qua chén lại rất náo nhiệt, không ít người vào phòng bao chúc rượu Dương Dung Bình, còn đám Trương Khắc thông thả nhắm nhai món ngon.

Tới giữa bữa tiệc, giám đốc chi nhánh Liên Tín ở Bắc Kinh nhận được một cú điện thoại, ghé tai thì thầm với Dương Dung Bình.

Dương Dung Bình hớn hở ra mặt, nói với Tiêu Thụy Dân, Trần Tín Sinh: - Vừa có tin tức tốt lành truyền tới, di động đặt làm của chúng tôi bán đi chiếc thứ 1000. Hộ dùng mới của Liên Thông Bắc Kinh hôm nay tăng thêm 1800 người, chúng ta nên uống một ly chúc mừng chứ nhỉ?

Nói cách khác qua ngày hoạt động đầu tiên, tốc độ tăng trưởng hộ dùng của Liên Thông Bắc Kinh tăng lên hơn gấp đôi, chẳng trách Dương Dung Bình mừng như thế.

Trương Khác và Trần Tín Sinh nâng ly chúc mừng Liên Thông có được thành tích tốt, Dương Dung Bình lại bảo giám đốc chi nhánh báo tin cho tất cả mọi người tham gia bữa tiệc.

Hôm nay không phải ngày nghỉ cũng không phải cuối tuần, những ngày tới khả năng còn tăng nhiều hơn, nên cao tầng Liên Thông càng thêm vui mừng, trước khi Liên Thông lên TTCK Hong Kong, New York, bọn họ tất nhiên hi vọng có con số kinh doanh đẹp để thu hút nhà đầu tư.

Bữa tiệc rất tưng bừng đúng theo đặc sắc yến tiệc truyền thống của Trung Quốc, có người uống nhiều tới ngã xuống gầm bàn, được đỡ ra xe.

Tiêu Thụy Dân xem đồng hồ nói với Trương Khác: - Giám đốc Dương hi vọng kiếm nơi khác tụ họp, được không?

Trong bữa tiệc không ngừng có người vào chúc rượu, thực sự không phải chỗ nói chuyện tốt, Trương Khác gật đầu: - Kiếm chỗ nào đó thanh tịnh một chút là được.

Tiêu Thụy Dân không nghĩ Trương Khác nói thật, người trẻ tuổi như y sao thích chỗ như thế được: - Thanh tịnh hay không thì tôi cũng không biết, khách tùy ý chủ, chúng ta cứ nghe chủ nhân an bài đi.

Xe Trương Khác theo sau Dương Thụy Bình, Tiêu Thụy Dân, đi về phía Thập Sát Hải, gió tuyết vẫn chưa dừng, nhưng trong thành phố Bắc Kinh nhà cao tầng san sát, chẳng cảm thấy gió rét quá dữ dội.

Đội xe dừng lại ở một hộp đêm tên Tây Kinh Yên Môn, bãi đỗ toàn những cỗ xe sang trọng của Âu Mỹ, gần như không thấy xe của Nhật Hàn, Trương Khác cũng đã nghe nói tới hộp đêm này, nhưng chưa có cơ hội tới, không ngờ cao tầng Liên Thông Bắc Kinh lại quen đường thuộc lối như thế.

Diêu Kiên đùa với Lưu Minh Phong: - Ở đây ai lái xe Nhật Hàn chẳng mặt mũi nào chào hỏi người khác, vào bên trong nếu là tiểu minh tinh cũng chẳng dám ưỡn ngực lên.

Trương Khác gõ đầu Diêu Kiên: - Bớt khoe khoang đi, tôi cho về nhà với vợ bây giờ.

Bình thường đi trên phố Bắc Kinh, có lẽ cảm thấy y phục nữ giới ở đây không đặc điểm lệ bằng ở phương nam, vì lấy màu xám làm chủ, nhưng nhìn cô gái đi lại trong đại sảnh ai nấy ăn mặc thời thượng, trang điểm lộng lẫy, mới biết về đẹp ở Bắc Kinh đều ẩn dấu trong các trạch viện kín đáo.

Phương diện Liên Tín, trợ lý của Tiêu Thụy Dân là một nam thanh niên hơn 30, tiếp xúc với Trương Khác mấy lần nên không quá xa lạ, nhiệt tình thay Tiêu Thụy Dân mời đám Trương Khác ngồi.

Phía Liên Thông trừ Dương Dung Bình và giám đốc chi nhánh, còn có cô gái xinh đẹp chừng ba mươi tuổi đi theo, vào trong phòng bao, cô ta cởi áo khoác ra, bên trong là trang phục công sở, váy bó, áo cà phê, tất lụa, dung mạo không kém gì các cô gái ăn mặc đi loại ngoài đại sảnh.

Ở bữa tiệc Trương Khác không thấy cô gái này, lúc rời khách cũng không thấy cô gái này lên xe, hiện lại đi ra tiếp đãi mọi người, không thấy có vẻ gái phong trần, không biết thân phận ra sao?

- Ngài Trương thích uống rượu gì? Cô gái đó cầm menu đi tới niềm nở hỏi Trương Khác trước, cô ta hơi khom người xuống, cổ áo mở một cái cúc, lộ ra chiếc cổ trắng mịn, cùng u hương thoang thoảng luồn vào cánh mũi.

Trương Khác nhận lấy menu ném lên bàn, quay sang cười với Dương Dung Bình, Tiêu Thụy Dân: - Ủng hộ hàng nội, có Trương Dự uống Trương Dự, không có uống Vương Triều cũng được, nước giải khát thì Kiện Lực Bảo, không có thì Oa Cấp Cấp, giám đốc Dương và giám đốc Tiêu thấy sao?

Ở chỗ này nếu thả cửa gọi rượu tây uống, một đêm tốn cả triệu cũng chẳng lạ gì, Trương Khác tự bỏ tiền thì chẳng cảm thấy gì, nhưng hôm nay Liên Thông làm chủ, quá xa xỉ trong lòng bất an thay người khác.

Cô gái kia ngó ra, cứ nghĩ Trương Khác nói đùa, cô ta còn chẳng biết nơi này có rượu trong nước không, đừng nói tới mấy thứ nước giải khát kia, cười ngại ngùng, không biết đáp thế nào.

Dương Dung Bình cười ha hả, bảo cô gái: - Tiểu Thành, cô nghe ngài Trương an bài là được ... Ông ta biết Trương Khác không phải người kiêu cách, với thân phận của y, hưởng thụ xa xỉ kiểu gì mà chẳng thưởng thức qua, cần gì khách sáo giả dối.

Cô gái kia ra ngoài an bài, Dương Dung Bình tay chống cằm nói với Trương Khác, Trần Tín Sinh: - Với bên ngoài, chúng tôi chỉ báo tin vui không báo tin buồn, nhưng với các vị không cần phải tỏ vẻ thái bình làm gì, nói cũng không gạt được các vị, chẳng bằng thẳng thắn thành khẩn mới có thể chung sức hợp tác ...

- Mới giám đốc Dương nói ... Trương Khác không nghĩ Dương Dung Bình mở đầu đã thổ lộ thực tình, hơi nghiêng người tới, làm vẻ chăm chú lắng nghe.

- Trước tháng sáu Liên Thông có kế hoạch lên TTCK ở Hong Kong, New York, sẽ không làm giả con số, nhưng cũng hi vọng các con số đẹp một chút, đặc biệt là lượng tăng trưởng hộ dùng được nhà đầu tư cực kỳ coi trọng ... Dương Dung Bình thẳng thắn giải thích căn nguyên hoạt động phong bao mừng tuổi, điều này căn bản không dấu được Cẩm Hồ, nếu Cẩm Hồ không nghiên cứu thấu triệt về sản nghiệp cũng không khả năng có thành tựu hôm nay.

- Từ thành tích hôm nay mà xét thì hiệu quả rất tốt. Trần Tín Sinh mỉm cười, Dương Dung Bình tỏ ra chân thành, Trương Khác phối hợp tỏ vẻ động lòng, hẳn phải chơi thái cực quyền.

Tiêu Thụy Dân tiếp xúc với Cẩm Hồ nhiều nhất, biết cái trò lấy tình cảm động lòng người với Trương Khác, Trần Tín Sinh là vô nghĩa. Có muốn lấy tình cảm làm động lòng người thì cũng không nên chọn chỗ xa hoa thế này, chỗ này chỉ thích hợp nhắc Cẩm Hồ mọi người hợp tác kỳ thực lấy lợi ích làm tiền đề.

Tiêu Thụy Dân gỡ gạc giúp: - Tình hình hôm nay xem như làm người ta hài lòng, có điều khó khăn hiện thực là Liên Tín mỗi tháng chỉ có được 2 vạn bộ chip cơ sở từ Cẩm Hồ, cho dù Liên Tín toàn lực hỗ trợ Liên Thông phát triển hộ dùng ở Bắc Kinh cũng không đủ.

Vì sao Cao Khoa KV và Liên Tín đưa ra di động tầm thấp lại không có bất kỳ sự tuyên truyền nào, chẳng phải vì không có lòng tin, mà là vì chướng ngại sản lượng không vượt qua được. Thị trường tầm thấp luôn là thị trường lớn nhất, mỗi tháng chỉ có 4 vạn chiếc thì sao mà đủ? Liên Tín và Cao Khoa KV căn bản không dám tuyên truyền.

Lấy Bắc Kinh ra mà nói, hôm nay là ngày bình thường mà điện thoại đặt làm của Liên Thông bán được 1000 chiếc, hoạt động này tiến hành tiếp, riêng ở Bắc Kinh phải chuẩn bị khoảng 6 vạn cái mới đủ.

Đó là nguyên nhân Trương Khác thấy Liên Thông và Liên Tín quá vội vã, lượng di động đặt làm của Liên Thông căn bản không đủ chống đỡ cho hoạt động trọng yếu thế này, hoạt động đang tiến hành tương đương thì đột nhiên phải ngừng lại, không khỏi thành thiếu hoàn mỹ.

Trương Khác biết Dương Dung Bình và Tiêu Thụy Dân không có dự liệu đầy đủ về cục diện hôm nay, nếu không đã chẳng vội vã như thế. Khi viết tin lượng tiêu thụ hôm nay đạt được 1000 chiếc, Trương Khác và Trần Tín Sinh đã biết thế nào cũng bị hai người kia bắm lấy rồi.

Tiêu Thụy Dân đã nhắc tới vấn đề quan trọng, Trần Tín Sinh liếc nhìn Trương Khác xem y có vờ hồ đồ đá bóng sang phía mình hay không, không ngờ Trương Khác xoa gáy nói: - Nhà máy mới của Ái Đạt ở Hải Châu sớm nhất phải hạ tuần tháng này mới có thể khởi động, trước đó còn kế hoạch đợi sau Tết mới suy nghĩ tăng cường sản lượng, sản lượng hiện tại bị Liên Tín và Cao Khoa KV phân chia hết rồi ...

Ý của Trương Khác là, y hiểu khốn cảnh của Liên Tín và Liên Thông, nên mới đưa nhà máy mới vào sản xuất trước một tháng, nhưng cũng chỉ có thể làm tới đó mà thôi ... Trần Tín Sinh tính hiện khốn cảnh của Liên Tín, Liên Thông là lượng hàng còn lại tối đa chỉ có thể chống đỡ được mười ngày.

Trần Tín Sinh biết với sản năng mỗi tháng gần 100 vạn bộ của bộ phận linh kiện, phối hợp làm ra 5 - 6 vạn chip cơ sở ứng phó khẩn cấp không phải là vấn đề, nhưng thỏa mãn yêu cầu của Liên Tín, Liên Thông quá dễ không phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ.

Trương Khác đã mở kim khẩu, Tiêu Thụy Dân không hi vọng còn đường thương lượng ở chỗ Trần Tín Sinh nữa, chuyện thiếu hàng ngoại trừ tìm Cẩm Hồ, còn có con đường khác để đi, đó là khẩn cấp điều số di động cùng quy cách từ Cao Khoa KV. Trong lời của Trương Khác cũng ám thị như thế, nhưng như thế tương

đương với chủ động kéo Cao Khoa KV vào nghiệp vụ di động đặt làm rồi, hơn nữa vì Liên Thông chủ động đến tìm, thậm chí Cao Khoa KV có thể được ưu đãi hơn cả Liên Tín.

Tiêu Thụy Dân không cam tâm.

Dưới điều kiện ngang hàng, Liên Thông chọn đối tượng hợp tác nghiệp vụ di động đặt làm, bị yêu cầu ngả về phía xí nghiệp quốc hữu, cho nên cuối cùng lựa chọn hợp tác với Liên Tín. Dương Dung Bình trong lòng hiểu rõ, rất nhiều người cũng hiểu rõ, Cẩm Hồ mới là đối tượng hợp tác tốt nhất, kỹ thuật của ESS căn bản tới từ Cẩm Hồ, hợp tác trực tiếp với Cẩm Hồ sẽ có nhiều ưu thế về giá thành hơn nữa. Chỉ là rất nhiều người bao gồm cả nội bộ Liên Thông và cả cao tầng hơn nữa, đều không hi vọng Cẩm Hồ trở nên cường đại hơn, cho nên ngay từ đầu đã loại bỏ Cẩm Hồ rồi.

Nhưng khi Liên Tín không đáp ứng được nhu cầu về sản lượng, Liên Thông không thể chết chùm được, nhưng trong lòng Dương Dung Bình vẫn muốn hi vọng Trương Khác, Trần Tín Sinh chủ động đưa yêu cầu tham gia nghiệp vụ di động đặt làm, các vị quan lão gia không bỏ thể diện xuống được.

Di động dùng chip cơ bản của ESS, Liên Tín không chế chi phí mỗi chiếc chừng 800 đồng, Liên Thông mua ở Liên Tín mỗi chiếc với giá 980 đồng. Di động cùng quy cách của Motorola, Nokia không thể rẻ hơn 1400 đồng, hợp tác với Liên Tín, Đông Hưng chi phí càng cao hơn, Liên Thông chỉ đành hợp tác với Liên Tín.

Nếu như hợp tác với Cẩm Hồ, Dương Dung Bình tính mỗi một chiếc di động đặt làm có thể giảm giá xuống dưới 900 đồng.

Đừng chỉ nhìn chênh lệch chỉ có 80 đồng, lúc này phần tỉ lệ ròng của Liên Thông chưa tới 6%, nếu như tổ chức nghiệp vụ di động đặt làm trên toàn quốc, giá được giảm đi 80 đồng, dự kiến tỉ lệ lãi ròng của Liên Thông có thể tăng lên 2-3%, đó là thành tích khá đáng nể.

Liên Thông muốn lên TTCK Hong Kong, New York thì thành tích là nhân tố phải suy tính đầu tiên, cảm thụ cá nhân phải bỏ ra đằng sau. Dương Dung Bình thấy Cẩm Hồ không vội nhảy ra thể chân Liên Tín, cũng không có ý hỗ trợ Liên Tín, có vẻ ám thị có thể tìm Cao Khoa KV lấy hàng khẩn cấp.

Phục vụ mang đồ uống lên, cô gái xinh đẹp kia cũng theo vào.

Những lời nói chuyện ở đây không thể lọt vào tai phục vụ, Dương Dung Bình phất tay bảo bọn họ ra ngoài, cô gái xinh đẹp và giám đốc chỉ nhanh đích thân rót nước ọi người.

Trương Khác nhận lấy ly rượu, nhấp một ngụm, cảm thấy hơi chất, muốn pha thêm Sprite vào, cô gái xinh đẹp nhắc ý: - Can Hồng vốn là rượu nho bỏ đường, anh cho Sprite vào, nó sẽ thành rượu vang rẻ bình thường rồi.

- Thế à, tôi thấy rượu vang bình thường dễ uống lắm mà. Trương Khác nhếch mép nói.

Cô gái xinh đẹp lúng túng, mỗi một nam nhân cô ta gặp đều tỏ vẻ cao thâm mạc trác trước mặt cô ta, làm như không gì không biết, tuyệt đối không để cô ta hoặc người khác xem thường, không ngờ Trương Khác chẳng thêm bận tâm, không biết có nên ra mua cho y chai rượu vang rẻ tiền không.

Trương Khác cứ thần nhiên pha Sprite vào ly rượu, cười nói: - Tôi cũng chẳng hi vọng uống được rượu vang bình thường ở đây, không nhẫn tâm phiền tiểu thư đây ra ngoài giúp tôi mua rượu nữa, thôi thì tự lực cánh sinh vậy, mọi người nếu đường huyết không cao, pha thêm Sprite vào Can Hồng ngon lắm ...

Dương Dung Bình, Tiêu Thụy Dân đều cười lớn nhận lấy *** Sprite pha vào rượu, Trần Tín Sinh càng thích vị chất của Can Hồng, đám Diêu Kiên, Lưu Minh Phong không góp vui, bọn họ không cho rằng mình có tư cách tham gia trêu ghẹo mỹ nhân này.

Trương Khác nhấp một ngụm rượu, chép miệng, cho thêm đá, uống ực một ngụm, đặt ly xuống nói: - Giám đốc Dương vừa rồi chân thành nói với tôi một số tình hình của Liên Thông ở giai đoạn hiện tại, tôi không thể không nói những lời tận đáy lòng trao đổi ý kiến với giám đốc Dương.

Dương Dung Bình tin Trương Khác đem lời từ dưới đáy lòng ra nói mới là lạ, nhưng vẫn vô cùng phối hợp nói: - Hết sức hoan nghênh, thời buổi này không một ai dám nói ý kiến của mình chất lượng hơn của cậu nữa.

- Có lẽ không dễ nghe lắm đâu. Trương Khác cười híp mắt: - Thành tích hôm nay nghe thì rất đáng cổ vũ, nhưng theo tôi biết mạng GMS của Liên Thông không thể so với Di Động, cho dù Bắc Kinh là khu vực có mạng hoàn thiện nhất của Liên Thông, thì vẫn có những khu vực không được phủ sóng, vấn đề bằng thông hẹp còn chưa bại lộ ra, một khi số lượng người dùng tăng vọt, Liên Thông ứng phó vấn đề này ra sao?

Dương Dung Bình không ngờ Trương Khác vừa lên tiếng đã chọc vào chỗ đau của Liên Thông, thậm chí Liên Thông muốn cố ý né tránh vấn đề này khi huy động vốn trên TTCK, nhưng không phải bưng tai trộm chuông là có thể che dấu được vấn đề, do dự một chút nói: - Đây đúng là vấn đề khá khó giải quyết, Khác thiếu gia nếu như nói ra, hẳn là có suy nghĩ về nó, tôi đang muốn thỉnh giáo Khác thiếu gia ...

Trương Khác không trả lời mà hỏi ngược lại: - Giám đốc Dương cho rằng chi phí chế tạo chip cơ sở của Cẩm Hồ có thể duy trì được bao lâu?

- Ý Khác thiếu gia là ... Dương Dung Bình nghe lời này mới thực sự động lòng, nhắc tới chi phí chế tạo chip cơ sở, không một doanh nghiệp nào so được với Cẩm Hồ, dù các doanh nghiệp khác điều chỉnh sách lược sản phẩm, cũng phải chuyển cơ sở sản xuất sang Trung Quốc mới có ưu thế chi phí để đấu với Cẩm Hồ, nhưng ai biết ở phát triển kỹ thuật chip cơ sở này Cẩm Hồ có được TI đứng sau hỗ trợ không...

Trương Khác cầm ly rượu lên bàn lên, dừng đỉnh nói: - Nếu Liên Thông tin ưu thế của Cẩm Hồ có thể duy trì được lâu, Cẩm Hồ không ngại lập một hiệp định quân tử với Liên Thông, trong vòng 2 năm, Cẩm Hồ sẽ không hợp tác với cục thông tin di động, để đảm bảo di động đặt làm cả Liên Thông có đủ ưu thế giá thành ...

Dương Dung Bình mắt tròn tròn, lời hứa này của Trương Khác làm mực nước trong tuyến thượng thận của ông ta tăng vọt lên vài phần.

Liên Thông dùng sách lược di động đặt làm với hoạt động nạp thẻ thặng di động để thu hút người dùng mới, hiệu quả rất tốt, nhưng bên Di Động không cuồng vọng tới mức mặc cho Liên Thông dùng sách lược vượt quy tắc thông thường này tranh đoạt hộ dùng.

Đối với Di Động mà nói, sách lược ứng phó là có sao học vậy, như thế Di Động vẫn có thể dựa vào điều kiện mạng thông tin hoàn thiện hơn đè chặt Liên Thông phía dưới.

Một khi Cẩm Hồ quyết tâm gạt bỏ Di Động ra ngoài, Di Động muốn phát triển nghiệp vụ di động đặt làm, chi phí ắt cáo hơn Liên Thông từ 40% trở lên, Liên Thông có nhiều ưu thế hơn để đuổi theo Di Động.

Hai năm là thời gian khá rộng rãi rồi.

Lời hứa này làm sao Dương Dung Bình không động lòng cho được, nhưng ông ta biết thiên hạ chẳng có bữa ăn nào miễn phí, Trương Khác không thể tặng không lợi ích cho Liên Thông, nếu Cẩm Hồ bài xích Di Động, sẽ kết thù oán với di động, nguy hiểm không phải là ít.

Dương Dung Bình cố kìm nén kích động trong lòng, hỏi: - Cẩm Hồ cần Liên Thông hứa điều gì?

- Trước tiên chuyện hợp tác phải hai bên cùng có lợi, ít nhất không thể để Di Động thấy Cẩm Hồ và Liên Thông hợp tác với nhau là cố ý nhắm vào bọn họ, Cẩm Hồ sẵn lòng phối hợp với Liên Tín chuyên môn phát triển sản phẩm di động có công năng trác việt, tính năng phong phú cho Liên Thông. Trương Khác nói với vẻ rất chân thành: - Một phương diện khác, sản lượng chip di động của Cẩm Hồ cần phải có một quá trình mới tăng lên được, tôi nghĩ việc mở rộng của Liên Thông cũng không phải có thể hoàn thành ngay, ở nghiệp vụ di động đặt làm, Liên Thông có thể kiên nhẫn thêm một chút không, trước tiên hãy bắt đầu từ tạo điều kiện mạng thông tin tốt ở các thành phố cấp một đã.

Dương Dung Bình hiểu ý Trương Khác rồi, đáng lẽ Cẩm Hồ muốn can thiệp vào sự vụ nội bộ của Liên Thông, ông ta phải vô cùng khó chịu mới đúng, nhưng lời hứa vừa rồi của Trương Khác quá hấp dẫn.

Liên Thông phát triển nghiệp vụ di động đặt làm, đương nhiên không chỉ nhắm vào di động tầm thấp, còn di động tầm trung và cao có thể lựa chọn hợp tác với doanh nghiệp di động khác, chỉ cần lần thử nghiệm này thành công có thể để chỉ nhanh các tỉnh đẩy mạnh nghiệp vụ di động đặt làm, trải khai phát triển hộ dùng mới một cách toàn diện.

Làm như thế chỗ bất lợi lớn nhất là trừ thành phố cấp một cấp hai ra thì các nơi khác mạng thông tin quá tệ, khu vực băng thông hẹp vì số lượng người dùng tăng lên mà xảy ra vấn đề nghẽn mạng, chất lượng đàm thoại giảm xuống.

Vì làm ra con số đẹp cho nhà đầu tư thấy, những vấn đề này tạm thời bị bỏ qua.

Dã tâm của Cẩm Hồ là gì?

Không ngờ Cẩm Hồ yêu cầu đổi sách lược, tập trung nghiệp vụ di động đặt làm ở thành phố có điều kiện mạng tốt, Cẩm Hồ phối hợp với Liên Tín cung cấp cho Liên Thông nhiều di động đặt làm hơn nữa, khiến nghiệp vụ di động đặt làm của Liên Thông trói chặt vào Cẩm Hồ.

Như thế Liên Thông trừ có nhiều ưu thế giá thành di động đặt làm hơn, còn có thể tập trung nâng cao hoàn thiện cơ sở mạng các nơi, nhưng tốc độ tăng trưởng hộ dùng sẽ không được như dự kiến, thời gian đuổi kịp Di Động ở quần thể hộ dùng mới càng lâu hơn ...

Dương Dung Bình sắc mặt trầm trọng.

Liên Thông muốn có được nhiều ưu thế về giá cả hơn phải hợp tác mật thiết hơn với Cẩm Hồ, thậm chí phụ thuộc toàn diện vào Cẩm Hồ.

Đề nghị của Trương Khác mặc dù có hơi đi lại sách lược kinh doanh Liên Thông đặt ra, nhưng sẽ được phái ôn hòa trong nội bộ Liên Thông ủng hộ, dù sao y cũng đề xuất một con đường trung gian có thể đi, vừa có thể tránh được nguy hiểm kinh doanh của đường lối cấp tiến mà vẫn có thể thúc đẩy Liên Thông phát triển cao tốc.

Trương Khác vắt chân ngồi thưởng thức Can Hồng pha Sprite, cô gái xinh đẹp ngồi ở phía đối diện với y, hơi chếch sang trái một chút, đôi mắt sáng không biết là nên tránh ánh mắt của y, hay là ngheh đón ánh mắt của y, quan trọng là ánh mắt Trương Khác lướt qua lướt lại, tựa nhìn tựa không, làm cô ta khó phán đoán.

Cuộc nói chuyện ở tầng cấp này đừng nói là cô ta mà giám đốc chi nhánh cũng chẳng xen vào được, lúc này cả Tiêu Thụy Dân cũng ngồi ngay ngắn, đang làm ra vẻ suy nghĩ.

Trước mặt Cẩm Hồ và Liên Thông, Liên Thông khoác cái áo quốc xĩ, thực tế địa vị rất bị động, Tiêu Thụy Dân lo liệu Cẩm Hồ có hủy lời hứa miệng ban đầu, vứt bỏ Liên Tín đơn độc hợp tác với Liên Thông ở nghiệp vụ di động đặt làm.

Dương Dung Bình qua một thời gian cân nhắc hỏi Trương Khác: - Có thể hỏi nhà máy mới của Cẩm Hồ sau khi đi vào sản xuất sản lượng là bao nhiêu không?

Trương Khác mỉm cười đưa tay sang bên cạnh: - Con số cụ thể phải hỏi chuyên gia.

Trần Tín Sinh trả lời: - Không dấu giám đốc Dương, chip cơ sở đời 2 của ESS đã có đủ điều kiện đi vào sản xuất, chỉ đợi nhà máy mới ở Hải Châu bố trí xong. Trong sáu tháng sau Tết, tổng lượng hàng cung cấp sẽ không thấp hơn 300 vạn bộ, nhưng muốn cao hơn nữa cũng khó. Sáu tháng sau, chúng tôi có kế hoạch đưa ra chip đời 2 tăng cường, lúc này dự tính còn hơn sớm một chút.

Cẩm Hồ ở Hải Châu đã hình thành hệ thống sản xuất hoàn chỉnh, nếu chạy tới Hải Châu sẽ phát hiện ra khu công nghiệp Hải Châu có gần nửa số nhà máy thuộc về Cẩm Hồ, Tiêu Thụy Dân tin rằng nếu Cẩm Hồ cần rằng làm, sáu tháng sau lượng cung hàng trên 1000 vạn cũng không thành vấn đề.

Nhưng dự tốc bất đạt, nhiều quá hóa hỏng, Cẩm Hồ nắm rất chắc chừng mực, năng lực cung hàng của Cẩm Hồ quá mạnh, khi đàm phán giá sẽ ở vào thế yếu, lúc này khênh trương quá nhanh, ắt sẽ bị đối thủ cạnh tranh phản ứng áp chế ngược lại.

Trương Khác liếc nhìn Tiêu Thụy Dân cau mày ngồi đó không nói không rằng, cười với Dương Dung Bình: - Áp lực rất lớn, sản lượng di động chúng tôi năm nay cũng chỉ tới 600 vạn chiếc, năm sau chẳng thể đột phá nhiều, 6 tháng đầu năm cung ứng được 300 vạn chip cơ bản đã gần như là cực hạn của chúng tôi rồi. Ngoài ra giám đốc Dương cũng nên quan tâm sản lượng của Liên Tín có theo kịp hay không chứ nhỉ?

Dương Dung Bình hơi sững sốt, Trương khác vậy là tỏ rõ thái độ không trực tiếp cung ứng di động đặt làm rồi, ngoài ra sản lượng của Cẩm Hồ như thế hơi thấp quá thì phải?

Tảng đá trong lòng Tiêu Thụy Dân được đặt xuống, chỉ cần Cẩm Hồ không đá dít Liên Tín, chỉ cần Cẩm Hồ hứa trong vòng 2 năm không trực tiếp sản xuất di động dùng chip cơ bản của ESS, ông ta sẽ toàn lực hỗ trợ, thuyết phục Dương Dung Bình và cao tầng Liên Thông chấp nhận ý kiến của Trương Khác.

1103. Chương 1105: Mày Có Biết Động Vào Ai Không

Đương nhiên Tiêu Thụy Dân cũng nhìn thấy dã tâm của Cẩm Hồ.

Nếu ở nghiệp vụ di động đặt làm, Liên Thông toàn diện ngã về kỹ thuật của Cẩm Hồ, thêm vào việc Cẩm Hồ khuếch trương ở lĩnh vực thị trường khác, Cẩm Hồ thông qua Liên Tín, Cao Khoa KV chiếm 50% thị phần di động tầm thấp trong nước không phải là thần thoại.

Cùng với phí thông tin hạ xuống, tốc độ khuếch trương của thị trường di động tầm trung thấp sẽ cực kỳ kinh người, Cẩm Hồ bại lộ dã tâm xưng hùng thị trường này rồi.

Chỉ là dự trữ kỹ thuật của Cẩm Hồ chưa đủ dồi dào, cho nên Cẩm Hồ càng hi vọng việc mở rộng thị trường này trì hoãn một thời gian để bọn họ có thời gian chuẩn bị đầy đủ hơn, tất nhiên không muốn Liên Thông và Di Động đánh nhau từng búng vào lúc này.

Một mặt Cẩm Hồ cho di động đặt làm của Liên Thông có ưu thế giá thành, áp chế Di Động học theo mô hình của Liên Thông, một mặt áp chế Liên Thông mở rộng quá nhanh, hoãn lại bước tiến có trình tự hơn, có thể mê hoặc đối thủ cạnh tranh.

Điều kiện toàn bộ hạch tâm kế hoạch đã trải ra trước mắt, Dương Dung Bình không thể không động lòng, Tiêu Thụy Dân lúc này vẫn giữ đúng bốn phận không nói chen vào.

Trương Khác còn nói thêm: - Có thể cho giám đốc Dương biết chính xác hơn, cơ cấu nghiên cứu phát triển chip di động là cơ cấu hạch tâm nhất của Cẩm Hồ, nhân viên nghiên cứu có trên 1200 người, ngoài ra còn có tiểu tổ nghiên cứu xung quanh kỹ thuật này, ngoại trừ tuyển mộ nhân viên nghiên cứu ra, nhân viên nghiên cứu do Cẩm Hồ bồi dưỡng cũng đã trưởng thành. Ở Mỹ, lương mỗi năm của nhân viên nghiên cứu 10 vạn USD, thời gian công tác mỗi tuần là 35 tiếng, ở trong nước lương bình quân năm là 15 vạn, mỗi tuần công tác 36 giờ ...

- Lương hàng năm là 15 vạn cơ à? Giám đốc chi nhánh xoa cái trán hói, cười: - Hơn xa những người cả đời hiến dâng cho sự nghiệp điện tín quốc gia như chúng tôi rồi.

Dương Dung Bình nhíu chặt mày, lời của Trương Khác không phải là khoe khoang, mà cho bọn họ biết cơ cấu chip di động của Cẩm Hồ có thực lực để duy trì ưu thế chi phí lớn cỡ nào.

Mặc dù tay nắm đại quyền ở Liên Thông, nhưng dù sao cũng là cấp phó, đề xuất sửa đổi sách lược định sẵn, phải mạo hiểm lớn, một khi thất bại, nói không chừng sẽ không còn chỗ đứng trong Liên Thông nữa.

Ở giữa cửa phòng bao là ô kính pha lê mờ, đám Trương Khác ngồi trong phòng đàm phán, mới đầu không chú ý tới ánh sáng đại sảnh tối đi, tới khi ánh sáng đủ mọi màu chiếu qua kính pha lê, mới chú ý tới tiết tấu âm nhạc bên ngoài trở nên sôi động.

Trương Khác nghi hoặc nhìn ra bên ngoài, cô gái xinh đẹp khó khăn lắm mới có cơ hội bắt chuyện với Trương Khác, liền giải thích: - Trong đại sảnh có sân nhảy nhỏ, mỗi khi tới giờ này đều có người tới múa ...

- Tiểu Thành, mời Khác thiếu gia ra múa một khúc đi. Dương Dung Bình bảo: - Giới thiệu xuống thì có tác dụng gì?

Trương Khác cười: - Giám đốc Dương đang trách tôi không đủ ân cần với quý cô nương xinh đẹp đây mà. Nhìn ánh mắt cổ vũ của cô ta, Trương Khác hạ ánh mắt xuống nhìn chiếc giày cao gót xám bạc: - Thành tiểu thư nếu đồng ý sau đó không tìm tôi đòi bồi thường đôi giày này thì tôi có thể lấy được chút dung khí ...

Tiểu Thành cười duyên dáng, cởi bộ đồ tây ra, để lộ bên trong chiếc áo sơ mi sáng màu, đã sáng sủa ra trần, lúc này mới nhìn thấy một chiếc di động hai màn hình của Ái Đạt được cô ta dùng giấy đeo trên cổ, chiếc di động dè lên ngực, nổi bật hai bầu vú đầy đặn cao vút, cô ta cười nói: - Tôi là người dùng trung thành của Ái Đạt ... Nâng di động lên cho Trương Khác xem rồi thả xuống, chiếc di động khê nẩy trên bầu vú, có vẻ là một cô gái rất biết sử dụng ưu thế tự nhiên của mình.

Đợi một lúc cho thứ nhạc rock and roll bên ngoài dừng lại, Trương Khác mới đứng lên làm động tác mời, còn bảo Diêu Kiên, Lưu Minh Phong và trợ lý của Trần Thụy Dân: - Mọi người đi áp trần cho tôi nào ... Những người còn lại tiếp tục mật đàm.

Tiếp theo đó là khúc nhạc chậm, giai điệu du hường, các đôi ôm nhau đi ra sàn nhảy, dưới ánh đèn nhu hòa, âm nhạc êm ái, Trương Khác miệng cười nhẹ, đi tới bên sàn nhảy mới khê nâng cánh tay nhỏ nhắn của Tiểu Thành, ôm lấy vòng eo mềm mại tinh tế, lòng than thầm: "Nữ nhân xinh đẹp luôn tiêu hồn hơn rượu ngon."

- Ngài Trương nhảy rất tốt, vừa rồi anh nói thế làm tôi hơi lo! Thì ra ngài Trương là người vui tính.

- Đó cũng là do Thành tiểu thư khiến người ta không phải khẩn trương. Trương Khác mỉm cười chuẩn mực, lòng thì tính xem khúc nhạc này mất bao lâu mới kết thúc, sau đó ném cái việc khổ sai này cho Diêu Kiên, Lưu Minh Phong.

Lúc này chiếc di động đeo trước ngực Tiểu Thành lấp lóe ánh đèn, Trương Khác buông tay ra, cô ta cầm di động lên xem, xin lỗi Trương Khác một tiếng rồi vội vàng chạy ra ngoài sàn nhảy nhận điện thoại.

Trương Khác chỉ coi như một chuyện khổ sai đã kết thúc, còn thở phào một hơi, đám Diêu Kiên tốc độ không chậm, chớp mắt thôi đã mời được bạn nhảy rồi, Trương Khác đi tới quầy bar bên sàn nhảy đợi bọn họ, nghe tiếng nhạc du dương, nhìn các cô gái xinh đẹp qua lại trong đại sảnh, thế nào cũng hơn ở trong phòng bao ngọt ngào ngấm đáu đáu với người ta.

Nghe được nửa khúc nhạc Trương Khác hơi mót tiểu, không nhìn thấy Tiểu Thành đâu, nhìn theo dấu hiệu chỉ dẫn đi qua hành lang tối tìm nhà vệ sinh, rẽ hai cái tiếng nhạc như bị hành lang hút hết sạch.

- Em đang tăng ca ở công ty, phải giải thích làm sao anh mới chịu tin đây?

Trương Khác nghe thấy ở đầu kia hành lang có tiếng nữ quen thuộc, đã bước chân qua khúc rẽ, thấy Tiểu Thành xoay lưng lại phía y nói chuyện điện thoại, y lùi lại cũng không kịp nữa, Tiểu Thành quay lại, mặt vừa kinh ngạc vừa quần bách, Trương Khác cười ngại ngùng chỉ về phía nhà vệ sinh cuối hành lang.

- Em không giải thích với anh nữa, di động sắp hết pin rồi, em cúp điện thoại trước đây. Dù về mặt lưng cuống, nhưng Tiểu Thành vẫn trấn tĩnh áp giọng nói với người kia một câu mới cúp điện thoại.

Trương Khác nhìn động tác ở tay cô ta, hình như cô ta tắt luôn di động rồi.

Tiểu Thành xấu hổ giải thích với Trương Khác: - Không phải tôi muốn nói dối, nhưng nếu bảo ở đây, anh ấy càng nghi này ngờ nọ.

Với những chuyện riêng tư của người khác, Trương Khác không muốn bình luận, đằng sau một nữ nhân xinh đẹp như thế này có vài nam nhân thương tâm là điều hết sức bình thường, huống chi là một nữ nhân xinh đẹp nhìn qua có vẻ như là sự nghiệp khá thành công. Y giang tay nhún vai, đi về phía nhà vệ sinh, không chú ý có người đằng sau, lúc quay người va phải người đó.

- Á, anh có mắt không thế.

Trương Khác cảm nhận được khuỷu tay chạm vào một chỗ co dãn kinh người, xúc cảm mặc dù tuyệt đối là mỹ hảo, nhưng cũng biết chạm vào chỗ không nên chạm, vội quay người lại, thấy cô gái bị y va phải lui liền hai bước, đau đớn ôm ngực. Trương Khác biết mình đáng bị mắng, ấy này xin lỗi: - Thật xin lỗi, có làm cô bị thương không? Cô gái đó đầu cúi xuống, mái tóc dài che đi khuôn mặt, chỉ nhìn thấy cô chiếc váy lễ phục màu tím, lộ bờ vai mịn màng trắng như tuyết cùng vóc người tha thướt, biết ngay là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Cô gái kia nghỉ ngơi một chút, tựa hồ hơi thở thông trở lại, một tay vén mái tóc trước trán ngẩng đầu lên, quả nhiên là một khuôn mặt xinh đẹp, chỉ là ngực còn đau, mày nhíu lại, đại khái rất tức giận việc bầu

ngực non mềm bị va vào, lại còn mạnh như thế, chẳng chút khách khí giáo huấn Trương Khác: - Mất anh dùng để đi đường hay để ngắm gái thế hả? Cô ta coi Trương Khác mãi ngắm Tiểu Thành mới như thế.

Trương Khác cũng chẳng tới mức bị nữ nhân giáo huấn vài câu là nổi giận, định giải thích thêm, chỉ thấy cô gái trước mắt rất quen, hình như thấy ở bộ phim nào đó rồi, thành ra lời tới miệng có hơi lắp bắp: - A, cô là ...

- Đúng là thứ tổ chất thấp. Cô gái kia ném lại một câu lách người đi ra.

- Hình như làm cô ấy bị đau thật rồi. Trương Khác nhìn theo bóng lưng của mỹ nhân tuyệt sắc, tự nói: - Con người khi xoay mình bản năng dùng sức rất mạnh thì phải?

Cô gái kia tai thính quay đầu lại, đôi mắt ẩn chứa lửa giận hết sức nghiêm khắc.

Trương Khác cười với Tiểu Thành: - Cô ấy có cho rằng tôi cố ý không?

- Nói không chừng còn có rất nhiều người sẵn lòng đến gần ngài Trương ấy chứ...

Trương Khác cười cho qua, không dính vào chủ đề mập mờ này với cô ta, cảm thấy cô gái kia thực sự quen mắt, không nhớ ra được là ai, hỏi: - Thành tiểu thư có thấy cô ấy rất quen không, hình như là đóng phim gì đó.

- Ngài Trương đúng là ngày trăm công ngàn việc, ngay cả đại minh tinh Tống Uyển Bội cũng không biết sao? Tiểu Thành cười quynh rũ: - Chẳng trách những cô gái dung tục khác không lọt được vào mắt anh. Nói khỏi miệng mới nhận ra khác nào vợ cả mình vào.

-Ồ! Trương Khác vỗ trán, Tống Uyển Bội năm 2002 -2003 nghỉ đóng phim gả vào hào môn, từ đó ít xuất hiện, chẳng trách không để lại mấy ấn tượng, kiếp trước Trương Khác rất thích xem phim, kiếp này một phần vì bận, hai cũng vì xem hết rồi nên không còn hứng thú lắm.. Bị chuyện đó chen ngang Trương Khác chẳng còn muốn vào nhà vệ sinh nữa, chỉ là nếu theo Tiểu Thành quay lại, giống như chuyên môn tới nghe trộm điện thoại của cô ta vậy.

Tiểu Thành về đại sảnh trước, Trương Khác vào nhà vệ sinh chỉnh lại y phục mới ra, Tiểu Thành đợi y ở cuối hành lang, sắc mặt khôi phục lại vẻ bình thường, cứ như lúc này người nghe được điện thoại của cô ta không phải Trương Khác vậy.

Trương Khác đang định hỏi cô ta đám Diêu Kiên đi đâu dụ dỗ con gái nhà lành rồi thì có hai thanh niên vận đồ tây đi thẳng tới, một tên đặt tay lên vai y: - Người an hem, có biết vừa rồi đụng tay đụng chân trên ghẹo nữ nhân của ai không?

- Các anh hiểu lầm rồi. Tiểu Thành vội giải thích thay Trương Khác: - Chúng tôi ở hành lang chỉ vô tình va phải Tống tiểu thư thôi, đã xin lỗi rồi, các anh cuồn muốn gì nữa?

- Vậy làm phiền hai vị đi theo chúng tôi một chuyến, rốt cuộc chuyện thế nào, Tống tiểu thư có chấp nhận lời xin lỗi hay không không phải do chúng tôi định đoạt. Thanh niên véc tây liếc mắt qua Tiểu Thành, ngữ khí vẫn rất bình đạm, tay đặt trên vai Trương Khác không hề thu lại.

- Bằng vào cái gì mà phải đi theo các anh? Tiểu Thành nghiêm khắc nói, cô ta lo Trương Khác đi theo người ta chịu thua thiệt, cầm di động lên định gọi điện.

- Chúng tôi đều là người văn minh. Một tên thanh niên húi cua bên cạnh đi tới cướp lấy di động của Tiểu Thành, giọng có phần hăm dọa: - Chúng tôi chỉ làm phiền hai vị đi theo chúng tôi một chuyến, ít nhất hiện giờ chúng tôi còn muốn làm người văn minh, lát nữa có thời gian cho hai vị gọi điện thoại.

- Người anh em, có biết đang đặt tay lên vai ai không?

Hai vệ sĩ của Trương Khác một trái một phải kẹp lấy tên thanh niên đặt tay lên vai Trương Khác, bóp lấy cổ tay hắn, ép hắn buông tay ra, quan tâm hỏi: - Khác thiếu gia không sao chứ ạ? Lại có hai người khác khồng chế sau lưng tên đầu húi cua, cạy tay hắn, lấy di động trả cho Tiểu Thành.

- Xảy ra chuyện gì? Diêu Kiên đi tới lo lắng hỏi, nếu Trương Khác ở Bắc Kinh xảy ra chuyện gì không vui thì hắn thất chức rồi.

- Không sao, có chút hiểu lầm. Trương Khác phát tay bảo vệ sĩ buồng hai thanh niên kia ra: - Muốn chúng tôi theo các anh đi đâu.

Nhìn bên phía bọn họ người đông thể mạnh, khí thế của hai tên thanh niên tụt xuống: - Hai vị nói là hiểu lầm, vậy mời tới phòng bao kia giải thích cho Tổng tiểu thư.

Trương Khác thấy trợ lý của Tiêu Thụy Dân định đi vào phòng bao, ra hiệu cho hắn không cần vì chuyện nhỏ này ảnh hưởng người bên trong phòng bao bàn việc, đi theo hai thanh niên tới phòng bao đối diện đại sảnh, y không cho vệ sĩ đi theo, đầu định đi đánh nhau, nghĩ giải thích hiểu lầm là được.

Trong phòng bao xa hoa, ghế sofa bọc da thật màu đen có mười mấy nam nữ ngồi quanh, Tổng Uyển Bội cầm micro đang chuẩn bị đi lên hát, thấy hai thanh niên đưa Trương Khác và Tiểu Thành vào, khuôn mặt xinh đẹp sầm xuống, phảng phất có băng sương bao phủ.

Đám Trương Khác đi vào phòng, vệ sĩ của y thì chặn cửa, không cho bên kia đóng lại, bọn họ không đi vào, nhưng nghiêm ngặt theo dõi động tĩnh trong phòng bao.

Một tên thanh niên gác ở cửa, tên còn lại đi tới bên một nam nhân chừng 27 - 28 ngồi giữa ghế sofa, cúi đầu thì thầm bên tai hắn, đại khái là báo cáo chuyện xảy ra ở đại sảnh.

- Chuyện vừa rồi thực sự xin lỗi, đã đường đột Tổng tiểu thư, Tổng tiểu thư nếu thấy lúc này tôi xin lỗi chưa đủ thành ý, tôi tới đây xin lỗi cô. Hi vọng Tổng tiểu thư không có hiểu lầm khác. Trương Khác không để ý tới tên thanh niên ngồi giữa ghế sofa, chỉ xin lỗi Tổng Uyển Bội, cho dù mặt cô ta đánh lại cũng không làm người ta cảm thấy khó coi, thậm chí quả nhiên là quốc sắc thiên hương, càng lạnh lùng càng có phong tình.

- Ý đông người tưởng mình ghê gớm à? Có vài đồng tiền thôi định tới Bắc Kinh khoe khoang sao? Có tin tao gọi một đại đội từ bộ tư lệnh tới dạy dỗ bọn mày không? Tên nam nhân kia đặt mạnh ly rượu xuống bàn: - Cô gái bên cạnh mày cho tao lấy tay huých một cái vào ngực coi như mày xin lỗi. Mày nói hiểu lầm là hiểu lầm à? Mày nó chứ, mày là ai vậy? Có chứng cứ nói mày không cố ý không?

Trương Khác vẫn chẳng ngó tới hắn, bình tĩnh hỏi Tổng Tiểu Bội: - Tổng tiểu thư thấy tôi phải xin lỗi thế nào cô với vừa lòng!

- Phì! Tên thanh niên thấy Trương Khác từ đầu tới cuối không nhìn mình lấy một cái, diên tiết khạc đờm phì một cái nhổ vào ly rượu, đưa cho Tổng Uyển Bội: - Uyển Bội, em bảo nó uống hết ly rượu này! Ngực em không thể để cho nó sờ miến phí được.

Trương Khác nheo mắt lại, nhìn thẳng vào Tổng Uyển Bội, thấy cô ta cau mày có vẻ không hài lòng thái độ của tên kia, thậm chí cho dù cô ta có chút khí độ minh tinh thì quá nửa khuất phục tên kia, chuyện này hôm nay không thể xử lý êm xuôi rồi.

Lúc này Diêu Kiên đi vào, thì thầm bên tai Trương Khác vài câu, y mới nhìn tên thanh niên kia: - Anh là con trai của Thành Tấn Kiệt?

- Sao nào? Bố mày ngồi không đổi tên, đi không đổi họ, máy tới kinh thành chơi thì phải nghe ngóng xem Thành Cương tao có phải là hạng nữ nhân bị người ta trêu ghẹo mà nhấn nịn hay không? Tên thanh niên khinh bỉ nói, thái tử đẳng kinh thành không có tên nào hắn không biết, một tên thiếu gia quan viên cao cấp địa phương hắn cũng không để vào mắt.

Diêu Kiên lấy di động ra bấm số, một lúc sau đưa cho Trương Khác.

Thành Tấn Kiệt cau mày, nghe bên kia điện thoại có tiếng người truyền ra mới nói: - Có phải chủ nhiệm Thành không? Tôi là Trương Khác, đừng lấy làm lạ, quý công tử Thành Cương đang cầm ly rượu nhỏ đờm vào trong bát tôi uống, tôi chỉ muốn gọi điện thoại hỏi chủ nhiệm Thành một tiếng, tôi nên uống hay không đây?

Thành Tấn Kiệt phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch Phát triển, bị đám Cát Kiến Đức, Nghiêm Văn Giới lôi kéo, luôn tìm đủ mọi cách gây trở ngại cho hạng mục lớn Cẩm Hồ báo lên Quốc vụ viện, tuy mọi người chưa trở mặt, nhưng đều hận không có cơ hội hại đối phương một vố.

Trương Khác chẳng thèm nhiều lời, nói xong cúp điện thoại trả cho Diêu Kiên. Lúc này bốn vệ sĩ của Trương Khác đều đã vào phòng bao, đứng gác ở cổng không nói một lời, đám nam nữ trong phòng cảm thấy to chuyện rồi, đặc biệt ngừ khi Trương Khác nói chuyện với Thành Tấn Kiệt rất không khách khí, làm bọn chúng hơi choáng.

1104. Chương 1106: Một Minh Tối Xin Lỗi

Thành Cường phì cười, còn định lên tiếng vạch trần tên vô dụng hư trương thanh thế trước mặt, lúc này di động của hắn vang lên, người bên cạnh đưa máy cho hắn, nhìn thấy số của cha mình, lòng hắn trầm xuống.

Mặc dù Thành Tấn Kiệt bị Nghiêm Văn Giới, Cát Kiến Đức lôi kéo, thường xuyên giở thủ đoạn với hạng mục báo lên của Cẩm Hồ, nhưng ông ta không muốn đắc tội trực tiếp với Cẩm Hồ, càng không muốn trở mặt với Cẩm Hồ, đừng nói Thành Cường, có cho ông ta 10 cái gan cũng không dám nhổ đờm vào rượu bắt Trương Khác uống.

Đánh người không đánh mặt, đánh mặt tức là đắc tội tới cùng rồi, Cẩm Hồ nếu muốn quyết tâm lật đổ một quan viên cấp phó bộ thì không khó, ông ta lo mình thành vật hi sinh đầu tránh chính trị ngay, người khác không biết Cẩm Hồ mạnh thế nào, chứ Thành Tấn Kiệt thì không hồ đồ.

Âm nhạc trong phòng đều đã ngừng, đám nam nữ trong phòng không biết hậu quả nghiêm trọng ra sao, ngay cả hô hấp cũng nít lại, chừng một cái kim rơi xuống đất cũng nghe thấy, mặc dù Thành Cường che di động, nhưng mọi người loáng thoáng nghe tiếng quát tháo truyền ra, mặt hắn dần dần trắng bệch, đủ biết hắn bị giáo huấn rất thảm.

- Chúng ta đi. Thành Cường mặt tái mét, không dám nhìn Trương Khác, kéo đám nam nữ cùng đại minh tinh Tống Uyển Bội rời khỏi chỗ phi này.

- Đứng lại! Trương Khác trầm giọng quát, chậm chậm xoay người nhìn thẳng vào Thành Cường: - Mày muốn đi cũng được, nhưng người khác còn chưa tận hứng, ngoài ra tao biết mày không phải hạng nhàn nhai, nhưng mời mày tự uống hết rượu của mày rồi hẵng đi.

Vệ sĩ lập tức chặn cửa, không khí trong phòng bao nặng nề tới cực điểm, đám nam nữ cầm y phục chuẩn bị đi đều cứng người lại, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, mắt nhìn Thành Cường, lo hắn không nuốt trôi cục tức này phát tác, lúc đó khoanh tay ngón nhìn hay là ủa cả lên đánh? Đối phương là người có thể nói chuyện với Thành Tấn Kiệt một cách không hề khách khí, Thành Cường bắt người ta uống rượu có đờm, còn tự chuốc nhục vào thân là cái chắc rồi. Bọn chúng đều quyết định lát nữa coi như không nhìn thấy gì cả.

Tống Uyển Bội vừa rời ngực bị va phải, trong lòng có chút ảm ức, về phòng bao mới oán giận nói với Thành Cường một chuyện, dù Thành Cường ra mặt cho cô ta, cô ta nghĩ dù sao đám thanh niên tới đây chơi chẳng có kẻ nào tử tế, vui vẻ nhìn chó cắn chó, ở đây có xảy ra va chạm gì cũng không sợ đám báo chí lăm chuyễn biết, nào ngờ chuyện thành ra thế này? Nhìn thấy Thành Cường mặt mày tím tái, nắm tay siết chặt run rẩy, chỉ sợ hắn không kìm chế nổi ra tay đánh người. Còn thanh niên tên Trương Khác kia lại bình tĩnh khác thường, ánh đèn màu phòng bao chiếu vào, đôi mắt đỏ màu hơi nâu trong sáng mà long lanh, cực kỳ điển trai, lạnh lùng nhìn Thành Cường, khóe mắt còn liếc nhìn những người còn lại trên ghế sofa, tựa hồ chẳng hề lo Thành Cường sẽ nổi khùng.

Nhìn Thành Cường và Trương Khác đứng với nhau, Tống Uyển Bội phải thừa nhận con người với con người cũng rất khác biệt, dù Thành Cường cũng rất đẹp trai, nhưng thiếu khí chất trầm tĩnh kiên nghị ẩn trong nam nhân thành thực, một khi phát ra khiến người ta phải hoảng sợ.

Thành Cường cầm chiếc ly đờm nổi lên phềnh lên uống ực một cái, ném ly vào góc tường, mảnh vỡ bắn tung tóe làm đám nam nữ kia giật bắn mình, hắn cũng không dám hung hăng nói " chúng ta đi nữa .." Cầm áo khoác trên lưng ghế, im thin thít đi ra ngoài, hai tên thanh niên đầu húi cua cũng cúi mặt đi theo.

Trương Khác nhìn chiếc ly vỡ trong góc phòng, cười với Tiểu Thành: - Gan hắn cũng chỉ đến thế, nếu hắn dám ném ly vào mặt tôi, tôi sẽ không tính toán chuyện này nữa.

Tiểu Thành nặn ra một nụ cười, cô ta cũng biết thân phận của Trương Khác, lúc này còn nghe Trương Khác nói chuyện trong phòng bao, nhưng trong lòng cô ta, Trương Khác trẻ như thế đã có thành tựu lớn, chẳng quá là quá may mắn mà thôi, chẳng tôn trọng lắm. Lúc này thấy Trương Khác giáo huấn con trai Thành Tấn Kiệt, mới cảm thấy có lẽ y không đơn thuần chỉ dựa vào may mắn, đặc biệt là cái lúc nhìn có vẻ như Thành Cường sắp nổi khùng, Trương Khác đem lại cho người ta cảm giác có thể dựa vào y.

Nhân vật như thế, chắc không phải nữ nhân tầm thường có thể làm động lòng.

Nhìn đám nam nữ trong phòng bao cảm như hén, Trương Khác cười khẩy, đi tới lấy một ly rượu trên bàn, nói với Tống Uyển Bội: - Tống tiểu thư nếu kiên trì muốn tôi xin lỗi, vậy tôi uống ly rượu này coi như xin lỗi ... Thấy ở miệng ly có vết son nhạt, thoảng mùi thơm nữ nhân, xoay sang chỗ khác, uống hết ly rượu, rồi hỏi: - Không biết Tống tiểu thư ký hợp đồng với công ty quản lý nào rồi.

Tống Tiểu Bội bị khí thế của Trương Khác trấn áp, không biết phải trả lời ra sao, bên cạnh có tên nam nhân trung niên răng vổ, mặt mũi xấu xí đứng dậy, hai tay cầm danh thiếp đưa tới: - Tống tiểu thư là cột trụ của giải trí Tinh Huy chúng tôi, tiểu đệ tên Tống Tổ Dự.

- Giải trí Tinh Huy, sao chưa nghe thấy bao giờ nhỉ? Trương Khác miệng nhấm lại, tay đưa ra sau, không hề có ý nhận lấy danh thiếp, bảo Diêu Kiên: - Anh đi tìm ông chủ của Tinh Hue, hỏi xem bao nhiêu tiền ông ta mới chịu bán công ty cho tôi, tôi muốn Tống tiểu thư hưởng thụ khoái cảm ép ông chủ cúi đầu nhận sai.

Trương Khác nói xong câu này xoay người rời khỏi phòng bao, Tống Tổ Dự ở sau lẩm bẩm: - Tôi là ông chủ của Tinh Huy mà.

Trương Khác quay trở về phòng bao của bọn họ, Trần Tín Sinh, Dương Dung Bình, Tiêu Thụy Dân đang thảo luận chi tiết kế hoạch, ba người bọn họ đầu chụm vào nhau, giám đốc chỉ nhanh bê trà rót nước, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thấy đám Trương Khác đi vào, Dương Dung Bình hỏi: - Khác thiếu gia thấy Tiểu Thành của chúng tôi nhảy ra sao? Có đáng đền cô ấy một đôi giày không?

Trương Khác giật đầu: - Thành tiểu thư nhảy đúng là mê người ... Ngồi xuống bên Trần Tín Sinh hỏi bọn họ đàm phán ra sao.

Tiểu Thành ngồi xuống bên Dương Dung Bình nhỏ giọng kể cho ông ta chuyện vừa xảy ra, Dương Dung Bình giật mình, quan tâm hỏi: - Khác thiếu gia có sao không?

Trương Khác xua tay: - Không sao cả, cái bọn hề rẻ tiền thì thoảng lại gặp phải thôi, chỉ cảm thấy hơi bực mình một chút.

Dương Dung Bình cười: - Chỉ cần không phá hỏng hứng trí của Khác thiếu gia là được, người mẫu quảng cáo bên phía công ty Bắc Kinh chính là cô gái đó, hôm nào thuận miệng kiếm có loại bỏ là xong ...

Thường có câu thương không đấu với quan, nhưng đạo lý này chỉ có thể nói ở nghĩa rộng thôi, cho dù Di Động thậm chí Liên Thông đều áp chế thị trường của Cẩm Hồ, đó là vì bọn họ đại biểu lợi ích quốc hữu, Cẩm Hồ là tư doanh. Nhưng cụ thể tới cá nhân thì hoàn toàn khác, Thành Tấn Kiệt có quyền lực tới từ vị trí của ông ta, ân oán riêng chỉ đại biểu cá nhân ông ta, Trương Khác thì chính là Cẩm Hồ, một khi trở mặt, y có thể dùng thế lực sau lưng Cẩm Hồ đá Thành Tấn Kiệt khỏi cái ghế đó, tới khi đó Thành Tấn Kiệt chẳng là cái gì, con trai hèn cẳng bằng cục cứt chó, muốn dẫm đạp gì tùy ý. Thành Tấn Kiệt mặc dù thi thoảng ngáng chân Cẩm Hồ, nhưng nếu muốn lật đổ hoàn toàn Cẩm Hồ thì vượt ngoài năng lực của ông ta rồi.

- Làm ăn là làm ăn, chuyện nào ra chuyện nấy. Trương Khác lắc đầu: - Chúng ta tiếp tục bàn chuyện làm ăn của chúng ta thôi.

Kế hoạch của Trương Khác thực sự làm Dương Dung Bình động lòng, ông ta muốn tiến lên phải có thành tích đáng kể mới được.

Hoặc là toàn diện y lại vào Cẩm Hồ, chiếm được toàn bộ ưu thế chip cơ sở của Cẩm Hồ trong tay; hoặc là cùng Di Động chia sẻ ưu thế của Cẩm Hồ, tiếp tục ác chiến với Di Động.

Thực tế Liên Thông thậm chí không cần hợp tác trực tiếp với Cẩm Hồ, Cẩm Hồ đồng ý trong 2 năm không trực tiếp sản xuất di động chip cơ bản của ESS, Liên Thông chỉ có thể hợp tác với Liên Tín hoặc Khoa Vương. Mặc dù là bưng tai trộm chuông, sự thực có thể hóa giải áp lực cho Liên Thông, bộ thông tin và nội bộ Liên Thông có một số kẻ phản cảm Cẩm Hồ, hận không thể chặt đứt rễ xí nghiệp dân doanh đi, trong mắt bọn họ xí nghiệp dân doanh là đại biểu cho trốn thuế, bóc lột lao động, nhưng mà chẳng biết ai dung túng cho xí nghiệp dân doanh bóc lột lao động.

“Cộc cộc cộc ..” Có tiếng gõ cửa, Diêu Kiên đẩy cửa đi vào, qua khe cửa nhìn thấy trung niên xấu xí Tổng Tổ Dự và Tổng Uyển Bội vẻ đẹp trời ban đứng bên ngoài.

- Tổng Tổ Dự là ông chủ thứ hai của Tinh Huy, ông ấy đưa Tổng Uyển Bội tới xin lỗi. Diêu Kiên nói với Trương Khác:

- Bảo bọn họ vào nói chuyện.

Tổng Tổ Dự và Tổng Uyển Bội đi vào, vừa định nói vài câu giảng hòa với Trương Khác thì nhìn thấy giám đốc chi nhánh đứng đó, niềm nở chào hỏi: - Giám đốc Cung ở đây tiếp khách quý phải không? Vây ngài Trương là khách quý của giám đốc Cung, đúng là quân ta đánh quân mình, người nhà không nhận ra nhau, vừa rồi xảy ra chút hiểu lầm nhỏ, mong giám đốc Cung nói đỡ cho tiểu đệ vài câu, chỉ hi vọng ngài Trương bớt giận... Cười nịnh bợ vợ Trương Khác: - Nghe nói ngài Trương thích khiêu vũ, hay là để Uyển Bội nhảy với ngài Trương vài khúc xem như xin lỗi.

- Mong ngài Trương đại nhân không chấp tiểu nhân ... Tổng Uyển Bội nhỏ nhẹ nói:

Trên bàn có giấy và bút, Trương Khác viết lên lên một tờ giấy, đẩy tới góc bàn, nhìn Tổng Uyển Bội nói: - Đây là nơi ở tạm thời của tôi ở Bắc Kinh, Tổng tiểu thư nếu có ý xin lỗi, ngày mai tới một mình là được.

Tiểu Thanh kinh ngạc :” Thế chẳng phải là muốn Tổng Uyển Bội tới hiến thân sao? Còn tưởng y không động lòng với mỹ sắc, xem ra chỉ là khẩu vị ột chút mà thôi.”

Trương Khác chẳng bận tâm người khác nghĩ gì, xem đồng hồ rồi đứng dậy: - Thời gian không còn sớm nữa, hôm nay tới đây thôi chứ!

Tiêu Thụy Dân, Dương Dung Bình đều đứng dậy tiễn Trương Khác, bỏ lại Tổng Uyển Bội xấu hổ nhục nhã, luống cuống chân tay cùng Tổng Tổ Dự không rõ thái độ thế nào. Khi rời đi Dương Dung Bình không nhìn được quay đầu nhìn Tổng Uyển Bội, nữ nhân đứng là không thể đặt cạnh nhau so sánh được, Thành Ánh Hà bông hoa của tổng bộ đứng cạnh Tổng Uyển Bội hoàn toàn thua sút, thực sự xứng đáng để cô ta một mình tới xin lỗi, chỉ tiếc là Trương Khác đã nhanh chân đi trước, lúc đi còn bám vai giám đốc chi nhánh một cái đầy thâm ý: - Tôi và giám đốc Tiêu đi trước, chuyện còn lại anh và Tiểu Thành xử lý.

Cung Chí Bằng cười hiểu ý, Thành Ánh Hà không hiểu chuyện còn lại là cái gì, nếu là tính tiền thì chi phí hôm nay tính vào hóa đơn của chi nhánh, Dương Dung Bình đâu cần nhắc thêm. Thành Ánh Hà vừa đi vừa nghĩ, đi theo bọn họ, nhìn những người kia tiễn chân Trương Khác, thấy y khuôn mặt tuần lãng, dáng cao thẳng, nói cười tự nhiên, giám đốc chi nhánh chỉ có phận đứng bên cười bồi, thầm nghĩ nam nhân như vậy chắc có rất nhiều mỹ nữ tranh nhau leo lên giường của y, chỉ có điều thủ đoạn yêu cầu Tổng Uyển Bội tới “xin lỗi” cường ép quá mức, chẳng lẽ đây là bản mặt của kẻ có tiền?

Trương Khác trước khi vào xe chẳng hề quay đầu lại, làm Thành Ánh Hà có chút thất vọng, nghĩ chắc người ta chẳng biết tới cái tên mình. Dương Dung Bình và Tiêu Thụy Dân đưa mắt tiễn xe Trương Khác đi lên đường cái mới nối nhau rời đi, Thành Ánh Hà và Cung Chí Bằng quay lại phòng bao, Tổng Tổ Dự và Tổng Uyển Bội vẫn ở bên trong, lúc này thấy mấy nhân viên của Tinh Huy ghé tai thì thầm với nhau ở đại sảnh không biết là nói cái gì, Tổng Uyển Bội mắt đỏ hoe, hết sức tội nghiệp, nữ nhân nhìn cũng thương. Người thường chỉ thấy mặt rục rỏ của Tổng Uyển Bội, ai biết đằng sau dơ bẩn chua chát ra sao.

- Giám đốc Cung, anh nói chuyện này là sao? Tổng Tổ Dự nhìn Cung Chí Bằng đi vào, oan khuất nói:

Đừng thấy Tổng Chí Bằng chỉ là giám đốc chi nhánh Liên Thông Bắc Kinh, ở Bắc Kinh được coi là nhân vật hạng một rồi.

Liên Thông mấy năm qua đầu tư ở Bắc Kinh vô cùng lớn, dù sao Bắc Kinh là bộ mặt của bọn họ, Liên Thông có kém tới đâu, cũng phải tranh thủ chút gì đó cho Bắc Kinh, đem so với chi nhánh Bắc Kinh của Di

Động, chi nhánh của Liên Thông Bắc Kinh không kém bao nhiêu, so với các công ty khác thì hơn rất nhiều.

Giám đốc chi nhánh công ty chỉ cấp cục, nhưng ở Bắc Kinh đứng so quan lớn quan nhỏ, Cung Chí Bằng có tài hơn các quan viên cùng cấp khác, sống thư thái hơn nhiều.

Điều duy nhất làm Cung Chí Bằng khó chịu là chi nhánh công ty và tổng bộ cùng ở Bắc Kinh, thi thoảng lại phải cúi đầu khúm núm với lãnh đạo tổng bộ, không được làm thổ hoảng để như các giám đốc chi nhánh khác.

Cung Chí Bằng ngồi xuống, chân vắt lên, phải khom lưng cả tối rồi, giờ mới tìm lại cảm giác ăn trên ngồi chốc, phàn: - Chuyện này dù sao bên anh sai trước, tôi xin lỗi đầu có gì quá.

Tổng Tổ Dự ngạc nhiên, không ngờ Cung Chí Bằng hoàn toàn không nói giúp mình, bảo Tổng Uyển Bội một mình tới xin lỗi, mà cũng biết sẽ xảy ra chuyện gì, vừa rồi còn gọi điện thăm dò Thành Cường, chẳng ngờ chưa nói được một hai câu, đối phương đã ném điện thoại rồi, có thể thấy Thành Cường tuy căm giận, nhưng không có gian xen vào chuyện này, Tổng Tổ Dự hỏi: - Giám đốc Cung, ngài Trương đó là ai?

Tổng Tổ Dự đoán không ra, trong phòng bao của bọn họ, Trương Khác cực kỳ khí thế làm người ta cảm như thóc, còn làm nhục Thành Cường một phen, vội kếm Tổng Uyển Bội tới xin lỗi, thấy phòng bao bên này toàn là rượu rở tiền trong nước, nên không chắc lắm.

- Hả? Cung Chí Bằng ngờ ra: - Anh không biết thân phận cậu ấy?

- Xảy ra chút hiểu lầm, cậu ấy giáo huấn con trai Thành Tấn Kiệt một vố, để lại một người nói muốn mua Tinh Huy, người đó bảo tôi báo giá, nhưng không nói thân phận của họ. Tổng Tổ Dự mặt mày rầu rĩ kể khổ, ngay cả người đắc tội cũng không rõ, biết phải xin lỗi thế nào.

- Vậy anh và Trần Tín Đạt cùng bán Tinh Huy cho người ta là xong, không phải các anh suốt ngày kêu ca cái nghề này vừa bận vừa mệt, chẳng hứng thú gì sao? Anh lo người ta không trả nổi à? Cung Chí Bằng phát tay:

- Ài, giám đốc Cung đừng làm khó tôi nữa, hôm nay tôi thanh toán, chỉ mong giám đốc Cung chỉ ột đường sáng ... Tổng Tổ Dự cầu khẩn, ông ta chỉ biết đối phương mạnh hơn phó chủ nhiệm Ủy ban Kế hoạch Phát triển, còn sở hữu tài phú khổng lồ tùy tiện mua được Tinh Huy. Tinh Huy mặc dù không so được với các công ty quản lý thể giới, cũng không thể so với Anh Vương ở Hong Kong, nhưng trong nước cũng thuộc lại công ty quản lý nghệ sĩ số một, ít nhiều cũng phải bỏ vài trăm triệu tiền mặt mới mua được. Thời buổi này đám thái tử gia kinh thành hống hách lắm, nhưng mấy kẻ có năng lực ném mấy trăm triệu ra kèn cựa nhau? Không rõ nội tình ông ta sao dám báo giá, đòi nhiều đắc tội với người ta, đòi ít thì .... đắc tội với bản thân.

- Cứ tới nhà xin lỗi đi. Cung Chí Bằng quay sang nhìn Tổng Uyển Bội, trầm nghĩ: " Mỹ nhân quốc sắc thiên hương thế này, mình không có khả năng tranh đêm đầu với Trương Khác rồi, kéo cô ta xuống bùn, sau này còn có cơ hội chấm mút được." Chút thất vọng chỉ thoáng qua, lại cười nói: - Tôi xin lỗi tương lai có lợi cho cả giám đốc Tổng và Tổng tiểu thư ...

Nếu Tổng Uyển Bội chấp nhận, Tổng Tổ Dự càng không có vấn đề gì, ra ngoài kiếm cơ, chẳng phải mong bán được cái giá cao sao? Người tự xưng là Trương Khác kia rõ ràng có phân lượng hơn Thành Cường nhiều, chỉ là nếu dâng Tổng Uyển Bội cho y, thì đắc tội với Thành Cường, hơn nữa Trương Khác thái độ quá kém, Tổng Tổ Dự không bỏ thể diện xuống được.

- Chuyện này ... Chả lẽ cứ tới xin lỗi thế sao? Tổng Tổ Dự cười nịnh, thái độ nhún nhặn hết mức có thể, chỉ mong biết xin lỗi sau này có lợi ra sao.

- Tổng tiểu thư ngày mai tới xin lỗi, tất nhiên có giao lưu, có trao đổi, tôi không dám vượt quyền. Cung Chí Bằng xoa cái trán hỏi: - Giám đốc Tổng, vừa rồi ngồi đây là phó tổng giám đốc Dương Dung Bình của tổng bộ Liên Thông, ngồi bên là tổng giám đốc Tiêu Thụy Dân của Liên Tín. Giám đốc Tổng nếu thấy không cần xin lỗi là làm khó chúng tôi đây, tôi rất mong tiến hành hợp tác vui vẻ với Tinh Huy mà.

1105. Chương 1107: Làm Gì Có Sói Không Ăn Thịt Dê

Tổng Tổ Dự nghe mà cả kinh, ý Cung Chí Bằng đã rõ, ông ta hiểu rõ hợp đồng đại diện giữa Tổng Uyển Bội và Liên Thông giải trừ như thế, Liên Thông không chỉ không bồi thường xu nào, mà còn làm như Tổng Uyển Bội vi phạm hợp đồng, bắt Tinh Huy phải bồi thường.

Thành Ánh Hà nhìn đôi mắt đau đớn của Tổng Uyển Bội, có chút không đành lòng, cảm thấy mình và Cung Chí Bằng ngồi đây khác gì diễn trò ép gái nhà lành làm điếm, không nhin được mở miệng an ủi Tổng Uyển Bội: - Người từng tiếp xúc với ngài Trương đều biết ngài Trương là người không tệ ... Nói xong câu này liền thấy hối hận, mình không có tư cách nói câu này, tiếp xúc với Trương Khác chỉ mới tối nay thôi, làm sao biết y xấu hay tốt.

Tổng Tổ Dự biết phải làm sao mới thích hợp, cho dù còn chút mối quan hệ, nhưng không cần phải động can qua, đứng dậy tạm biệt Cung Chí Bằng, rồi đi thuận tiện thanh toán tiền luôn ở phòng bao này.

Tổng Uyển Bội lòng thê lương, nghề biểu diễn trông thì vinh quang lộng lẫy, nhưng ẩn phía sau là đau khổ và chua xót. Mặc dù cô không thích Thành Cường, nhưng công ty nhần mạnh nhiều lần đó là xã giao công tác, dù Thành Cường đôi khi lời nói cử chỉ có thô lỗ, ít nhất hẳn còn kiên nhẫn, bề ngoài lấy lòng cô, ai ngờ tên khôn kiếp Trương Khác kia hận không thể lột đồ cô ngay trong phòng bao. Nhìn vẻ mặt Tổng Tổ Dự là biết ông ta muốn rút lui rồi, cô và công ty có hợp đồng, trừ khi bất chấp tất cả hủy hợp đồng, hoặc là tìm chỗ dựa mạnh hơn, nhưng kẻ ăn thịt người không nhả xương đó muốn gì? Hai năm qua Tổng Uyển Bội nhìn thấu rồi, đôi khi cũng chỉ muốn bán được cái giá tốt, gả vào hào môn mặc dù không phải là lựa chọn tốt, nhưng tốt hơn bị cô lập giữa bầy sói ở chốn hoang dã.

Lúc lên xe còn nhìn thấy Tổng Tổ Dự gọi trợ thủ của mình tới thì thầm gì đó, Tổng Uyển Bội đau xót vô cùng, giống như chết đuối cố vớ lấy cọng cỏ, cô ta gọi điện tìm Thành Cường, nghe tiếng nhắc đối phương đã tắt máy, lòng Tổng Uyển Bội lạnh ngắt, tên đó bị người ta đuổi đi như chó, giờ tới dưng khí bật máy cũng chẳng có.

Chỉ có lời của Thành Ánh Hà làm cô mang chút hi vọng, nhưng lại thấy không nên ôm ảo tưởng làm gì, thiên hạ đâu có sói không ăn dê?

Sáng hôm sau ...

Ngoài cửa sổ là bầu trời quen thuộc, u ám âm trầm, chẳng có chút sức sống, đôi mắt nhìn ra xa đều là tuyết, tuyết bị gió thổi khô, trông cũng chẳng có chút sức sống nào.

Trần Hương Lâm xuất hiện trước tầm mắt, Tổng Uyển Bội cũng từng muốn mua biệt thự ở đây, nhưng hiện chỉ thấy nơi này làm người ta căm ghét.

Cổ tay trắng nõn nà của Tổng Uyển Bội chống cằm, ánh mắt thất thần nhìn ngoài ô cửa sổ, Tổng Tổ Dự phái chiếc Mercedes của ông ta tới đón cô, nhưng cô chẳng hề cảm thấy vinh hạnh chút nào, đợi xe rẽ vào con đường xi măng dẫn tới trần Hương Lâm, Tổng Uyển Bội cầm lấy áo khoác, bảo tài xe đỗ lại: - Quảng đường còn lại tôi đi bộ là được.

- Trời lạnh lắm, đi xe thì hơn ... Quản lý im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên lên tiếng, thấy Tổng Uyển Bội mắt lộ vẻ tức giận, quay mặt đi nhìn ngoài cửa sổ: - Giám đốc Tổng dặn thế, nếu cô không muốn cứ xe hợp đồng là được, chúng ta chuyển sang công ty khác kiếm cơm ...

Tổng Uyển Bội ngồi xụp xuống, khi cô mới vào nghề chẳng hiểu gì cả, ký hợp đồng dài hạn 15 năm với công ty, đợi khi cô nhìn ra lòng người hiểm ác, mới biết bản hợp đồng đó là giấy bán thân. Hai năm qua đường đi của cô bằng phẳng thật đấy, tiếng tăm tăng vọt, tiền quảng cáo, tiền thưởng, tiền lương mỗi lúc một cao, nhưng đại bộ phận chảy vào túi công ty, cô được rất ít, trừ khi cô bán thân, nếu không chẳng bồi thường được chi phí bồi thường hợp đồng.

Tiếp đó là đoạn đường dài nhất trong cuộc đời cô, lái xe chẳng hề có ý dừng lại, Tổng Uyển Bội cho dù có mang chút ảo tưởng, nhưng lòng vẫn lạnh như mặt nước hồ đóng băng kia, lạnh tới mức làm người ta không kìm được run lên.

Xe đi vào khu biệt thự, cả khu biệt thự kiểu trang viên mặc dù bao phủ bởi những tầng tuyết dày, nhưng có thể nhìn ra sự xa hoa trong đó, đi tới tòa biệt thự bên hồ, Tống Uyển Bội cầm áo khoác xuống xe, mặc dù cửa xe từ từ kéo lên, xe chậm chậm rời đi, nhưng Tống Uyển Bội biết phải đợi cô thực sự đi vào, lái xe mới đi.

Sớm phải có giấc ngủ này mới đúng, Tống Uyển Bội hít sâu một hơi không khí giá lạnh, nhưng chẳng cảm thấy gì, lòng cô sớm lạnh ngắt rồi, đi tới ẩn chuông, cánh cửa cửa sắt màu xám được mở ra, có một thanh niên mặc áo khoác thẫm xuất hiện: - Tống tiểu thư đến rồi, Khác thiếu gia đang đợi cô ở phòng khách.

Trong tiềm thức Tống Uyển Bội muốn rút lui, ở đầu kia của khoảnh sân bố trí công phu, Trương Khác đang đứng sau cửa kính gọi điện thoại mắt nhìn chăm chăm về phía này, không biết y đang gọi điện cho ai, nhưng Tống Uyển Bội biết mình không còn đường lui nữa, hi vọng lời của Thánh Ánh Hà hôm qua không phải thuần túy chỉ là an ủi mình.

Nhìn thấy Trương Khác vẫy tay gọi mình, Tống Uyển Bội chỉ muốn bỏ chạy, nhưng cưỡng ép mình đi vào.

- Tôi còn tưởng Tống tiểu thư phải muộn một lúc nữa mới tới cơ. Trương Khác kẹp di động vào cổ, đưa tay muốn giúp Tống Uyển cầm áo khoác, miệng vẫn nói chuyện với người khác: - Ủ, đúng thế, cô ấy tới sớm hơn dự liệu ...

Tống Uyển Bội thiếu chút nữa không kiềm chế nổi: " Chẳng lẽ trong mắt y mình dè tiện đến thế, tự dưng tới cửa mà còn nóng vội như vậy?" Vẫn đưa chiếc áo khoác cho Trương Khác, lúc này mới chú ý thấy thanh niên lúc nãy không theo vào, không biết là vệ sĩ hay là giúp việc, trong phòng khách chỉ có cô và Trương Khác, chỉ e cả biệt thự cũng không còn ai khác.

- Vậy tôi cúp điện thoại trước đây. Trương Khác kết thúc điện thoại, cười với Tống Uyển Bội: - Vốn định phải người tới đón Tống tiểu thư, mới nhớ ra hôm qua quên mất không hỏi Tống tiểu thư ở đâu .. Mời Tống tiểu thư vào trong ... Nhìn Tống Uyển Bội cởi áo khoác ra, bên trong còn có chiếc áo jacket vàng nồn, nhìn qua cổ áo thấy chiếc áo len xám, mặc chiếc quần jean trông rất chắc chắn, thậm chí nếu vén áo cô ấy lên chắc còn thấy cả thắt lưng được cài chặt.

Bị Trương Khác nhìn, Tống Uyển Bội khó chịu như gai đâm tim vậy, căn bản không còn tâm trạng nào mà vờ tươi cười nữa, chỉ mong ác mộng đến nhanh qua nhanh.

- Tống tiểu thư hẳn đói rồi phải không, tôi cũng không ngờ Tống tiểu thư tới sớm như thế, còn nửa tiếng nữa mới có thể dùng cơm trưa, hi vọng Tống tiểu thư không thấy bị thất lễ, hay là tôi đưa Tống tiểu thư đi tham quan một chút? Trương Khác hỏi:

Nhìn ánh mắt Trương Khác hướng lên cầu thang, Tống Uyển Bội rùng mình, nào dám theo y lên lầu? Nặng nề cười như khóc: - Hôm qua tôi có mắt không thấy núi thái sơn, hiểu lầm ngài Trương, hi vọng ngài Trương đại nhân đại lượng, nhà hàng Quốc Đô ở trấn Hương Lâm có đầu bếp danh tiếng mời từ Pháp tới, hi vọng ngài Trương cho tôi một cơ hội tạ tội.

-Ồ, thật trùng hợp, đầu bếp người Pháp được tôi mời tới chuẩn bị, hiện xem ra tôi có ý lấy lòng Tống tiểu thư không uổng phí rồi, vị đầu bếp này còn là mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, nghe nói trình độ đạt tới một cảnh giới nhất định rồi. Tống tiểu thư có muốn cùng tôi đi xem nữ đầu bếp biểu diễn không? Trương Khác đưa tay ra mời:

Tống Uyển Bội lòng chỉ hận không thể co chân chạy vào bếp, khỏi phải ở một mình với Trương Khác, đi qua một bức tường gỗ đàn khắc chữ, tới phòng xa hoa hết mức, bếp ở đầu kia phòng ăn, có thể thấy nữ đầu bếp tóc vàng của Pháp đang cúi đầu chuẩn bị thức ăn, còn có trợ thủ giúp tạo hình.

Tống Uyển Bội làm gì có tâm tư nào đi thưởng thức tài nấu nướng của mỹ nữ Pháp, chỉ là thấy có thêm một người bên cạnh là thêm một phần an toàn, mới vờ mừng rỡ chạy đến, thiếu điều dán cả người vào nữ đầu bếp.

Mỹ nữ đầu bếp nấu ăn rất chuyên tâm, đến khi Tống Uyển Bội đến sát bên cạnh mới giật mình nhìn cô, nhưng lại ngạo nhiên quay sang hỏi Trương Khác.

Tống Uyển Bội một chữ cũng chẳng hiểu, hình như bọn họ nói tiếng Pháp thì phải? Thấy trợ thủ mặc y phục đầu bếp kia vẫn cúi đầu tạo hình bột khoai tây, tựa hồ chẳng hề có ý giúp phiên dịch, thậm chí không

nói chuyện được với cô đầu bếp, làm sao nhờ được cô ấy giúp mình qua cửa ải khó này đây?

Tổng Uyên Bội cũng không ngờ tên khốn kiếp đáng bầm vằm này lại hiểu tiếng Pháp, thấy bọn họ đứng đó mắt quạ mầy lại nói chuyện rất vui, thì thoảng còn liếc mắt nhìn về phía mình, Tổng Uyên Bội thấy đi vào biệt thự này còn mong đợi có cứu tinh, đúng là ngậy thơ mà trẻ con mới có.

- Tôi nói với Kalina là cô rất sùng bái món ăn pháp cô ấy làm, vì thế còn nói dối chút xíu, nói là theo yêu cầu của cô nên tôi mới mời cô ấy tới chuẩn bị món ăn Trung Quốc kiểu Pháp này, còn nói cô là minh tinh điện ảnh cực kỳ nổi tiếng trong nước, nói có cơ hội học tập cô ấy làm món ăn, đem sự tích cô ấy còn rất trẻ đã trở thành đầu bếp đỉnh cấp của Pháp quay thành phim. Kalina rất vui, còn nói sau bữa cơm muốn chụp ảnh lưu niệm với cô để khoe với bạn bè bên Pháp là cô có một người bạn là đại minh tinh ... Trương Khác nói chuyện với mỹ nữ đầu bếp xong quay sang phiên dịch qua nội dung cuộc trò chuyện của bọn họ với Tổng Uyên Bội.

Tổng Uyên Bội thấy mỹ nữ đầu bếp nhìn mình với ánh mắt đầy thiện cảm hạnh phúc, không nỡ nhẫn tâm nói ra sự thực, mà hai người ngôn ngữ bất đồng, cũng chẳng thể nói ra được sự thực.

- Được rồi, chúng ta đừng làm phiền cô ấy nữa, đợi lát nữa thưởng thức tài nghệ của Kalina.

Trương Khác đưa tay mời Tổng Uyên Bội rời phòng bếp hẹp, ngón tay còn chưa chạm vào người, Tổng Uyên Bội đã như bị kim đâm phải tránh sang một bên. Lúc này bên ngoài có một người đi vào, Tổng Uyên Bội giật mình quay đi né, khuỷu tay va vào ngực Trương Khác, thấy y ôm ngực cười khổ: - Té ra Tổng tiểu thư không phải tới để xin lỗi, mà là để báo thù.

Tổng Uyên Bội chẳng cảm thấy lời của Trương Khác có gì đáng buồn cười, chỉ nghĩ y sắp đưa ra yêu cầu vô sỉ trước bữa ăn, lòng hoảng lên. Người kia đi vào thì thầm bên tai Trương Khác cái gì đó cô nghe không hiểu, chỉ thấy miệng Trương Khác nhếch lên thành nụ cười đầy tà khí.

- Được rồi, khách đã đến đủ cả, có thể chính thức thưởng thức tài nghệ của mỹ nữ đầu bếp rồi. Trương Khác xoa tay nói:

- Ừm ... Tổng Uyên đáp lời như cương thi, cùng lúc đó giật mình choàng tỉnh: - Cái gì, còn có khách khác à?

- Vốn định mời riêng Tổng tiểu thư xin lỗi. Trương Khác cười giải thích: - Không may vừa vặn có người bạn tới Bắc Kinh, tôi không thể không chiêu đãi, Tổng tiểu thư sẽ không cảm thấy tôi không đủ thành ý chứ?

- ... Tổng Uyên Bội lúc này hoàn toàn không biết phải nói gì, tay vịn vào tường, đợi khôi phục lại sức lực, nghe thấy bên ngoài có tiếng xe hơi truyền vào, thầm nghĩ đúng là có khách thật. Lúc này cô mới chú ý tới lượng thức ăn mỹ nữ đầu bếp chuẩn bị hoàn toàn không phải hai người có thể tiêu hóa nổi, chỉ cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, muốn ngã ra đất, Trương Khác miệng mang nụ cười rất gian nhìn mình, trong lòng đột nhiên hận vô cùng, trước đó cũng hận, nhưng hiện loại hận này hoàn toàn khác.

- Tổng tiểu thư lúc này chắc đã tin tưởng hôm qua tôi không cố ý rồi chứ? Trương Khác đột nhiên ghé vào tai Tổng Uyên Bội nói nhỏ một câu rồi đi ra ngoài, còn không quên dặn nhân viên công tác: - Đưa Tổng tiểu thư vào phòng, có lẽ Tổng tiểu thư muốn trang điểm lại ...

Tổng Tiểu Thư lúc đi chị hận không thể hủy khuôn mặt của mình, nghĩ gì tới trang điểm? Nghe Trương Khác nói thế, cảm thấy chỗ khuỷu tay y va vào ngực mình hôm qua nhâm nhảm đau.

Mắt nhìn Trương Khác đi ra, nước mắt vòng quanh bờ mi, cô nhịn không khóc ra tiếng, đi theo nhân viên công tác tới phòng vệ sinh, khóa cửa lại, dựa vào cửa, nước mắt không kìm được cứ thế tuôn rơi, cứ thế đi tới trước gương, nhìn khuôn mặt đầm lệ của mình trong gương, chẳng lẽ kéo tên khốn kiếp đáng bầm vằm đó tới đây cho y thấy ngực mình bị y xô một cái tím cả một vùng sao?

Khóc liền một hơi, Tổng Uyên Bội mới vốc ít nước ấm lên mặt, rửa sạch nước mắt, trên bàn trang điểm chỉ có kem dưỡng da, Tổng Uyên Bội rửa mặt xong, để mình trông tỉnh thần một chút, lại chạy đi xác nhận cửa thực sự được khóa từ bên trong, đi tới bồn cầu chuẩn bị đi giải mới phát hiện buổi sáng ra ngoài cái thất lưng quá chắc, lòng càng hận hơn. Mở cửa ra mới phát hiện nhân viên công tác dẫn mình tới đây sớm đã đi rồi, phòng khách có tiếng nói, rất trong trẻo nhu mì, còn có vẻ quen quen, lòng ngạc nhiên, tên khốn kiếp có thể mời ai mà mình lại quen nhỉ?

Con người ta càng nhìn càng mót, Tống Uyển Bội không tìm thấy dao kéo gì đó trong phòng vệ sinh, nghe thấy trong phòng khách hình như đang bàn tán gì đó về mình, càng sốt ruột, càng mót hơn, lại chẳng thể đi nhờ tên khốn kiếp, chạy tới nhà bếp vừa dùng tiếng Anh vừa minh họa với mỹ nữ đầu bếp, muốn mượn dao hoặc kéo.

Nhìn mỹ nữ đầu bếp biến sắc mặt rồi đi, Tống Uyển Bội chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui vào, cô chỉ muốn lấy kéo cắt thắt lưng mà thôi, chứ có phải định làm gì đâu, tất cả chỉ tại tên khốn kiếp, y cố ý, rõ ràng y cố ý trêu mình. Nghe tiếng bước chân cấp bách truyền tới, cô không biết phải giải thích nguyên nhân mình muốn mượn kéo ra sao nữa, khuôn mặt tựa cười tựa không của Trương Khác xuất hiện, liền hận không thể đưa tay ra cào nát nụ cười mê người ... À không đáng ghét đó, tên khốn kiếp nhất định đoán ra nguyên nhân rồi.

- Không sao đâu, Tống tiểu thư chỉ muốn mượn kéo cắt móng tay thôi mà, đưa kéo cho tôi. Trương Khác cười hì hì bảo nhân viên công tác đang hết sức cảnh giác:

Tống Uyển Bội mót lắm rồi, lại không muốn để lộ sơ hở trước mặt người khác, thấy Trương Khác cầm kéo trong tay, đành ngoan ngoãn theo y đi vào phòng vệ sinh.

- Trừ cắt móng tay ra, Tống tiểu thư sẽ không làm việc gì khác chứ? Trương Khác dựa vào cửa phòng vệ sinh, không vội đưa kéo cho Tống Uyển Bội.

Tống Uyển Bội trừng mắt lên nhìn y, hết cách, đành vén áo lên cho y nhìn nút thắt, thấy Trương Khác cười tươi như hoa, Tống Uyển Bội nhận lấy kéo chỉ muốn chọc vào mặt y một cái, luống cuống khóa cửa lại, cắt thẳng lưng xong vội vàng tụt quần ngồi xuống, tiếng nước róc rách tuôn ra, giờ mới nhớ không nghe thấy tiếng bước chân rồi đi, tên khốn kiếp vẫn đang đứng bên ngoài, y nghe thấy hết rồi, ôm mặt vui vào đầu gối, càng muốn cầm kéo chọc vào mặt y.

Đợi tâm tình rối loạn lắng xuống, Tống Uyển Bội mới trang điểm qua loa rồi mở cửa, bên ngoài không có một ai, chẳng biết tên khốn kiếp có chuyện gì đi mất rồi, có lẽ đi ngay từ đầu rồi, không nấp ngoài nghe trộm ...

Đi ra ngoài, Tống Uyển Bội có một nhóm người đứng ngồi ở phòng khách, có mấy người cô nhận ra, Giang Đại Nhi ca sĩ đang được ưa chuộng của Thế Kỷ Hoa Âm cùng người quản lý Hứa Duy và mẹ của Giang Đại Nhi, còn có Lưu Minh Huy của Cao Khoa KV, trước kia Cao Khoa KV có tìm cô bàn việc người đại diện, nhưng vì vấn đề chi phí mà không thành. Chẳng phải Tống Uyển Bội đòi hỏi quá cáo mà quyền chủ đạo đàm phán nằm trong tay công ty, Tống Uyển Bội biết mình chẳng qua là cái máy kiếm tiền của Tinh Huy thôi. Ngoài ra còn có một phụ nữ ăn mặc sang trọng khí chất cao quý, mặc dù chưa từng gặp, nhưng Tống Uyển Bội nhận ra đó là Tôn Tinh Hương, bà chủ của Thế Kỷ Hoa Âm.

Hai người khác hôm qua đi cùng Trương Khác tới hộp đêm, không biết tên của họ.

1106. Chương 1108: Chuộc Thân

- Buổi chiều tôi phải về Kiến Nghiệp, mấy ngày mọi người ở Bắc Kinh cứ ở lại đây là được, ở chỗ này cho yên tĩnh, vào thành phố cũng tiện, tôi để lại thêm hai chiếc xe ọi người. Trương Khác đang cùng Tôn Tinh Hương nói chuyện, thấy Tống Uyển Bội đi ra, cười nói: - Tống tiểu thư đúng là có tư thái trăm vạn người hô mới ra sân khấu, có cần tôi giới thiệu mấy người bạn cho không? Chắc cô cũng quen rồi. Thấy mắt cô hơi hồng hồng, trông giống như vừa bôi lên một lớp phấn kẻ mắt lên, thậm chí mỹ nữ đúng là mỹ nữ, cứ tưởng cô ta bị hành hạ một phen như vậy, dung mạo thể nào cũng phải sụt giảm, không ngờ càng thêm vẻ mong manh đáng yêu, hoàn toàn khác vẻ mồm miệng chanh chua đánh đá hôm qua.

Tống Uyển Bội lòng giận không có chỗ phát tiết, vẫn còn phải vờ như không hề có chuyện gì, với sự miễn cưỡng đặc biệt của nữ nhân, nhận ra ánh mắt Giang Đại Nhi nhìn mình khác với những người khác, cô ngồi xuống ghế sofa cười xin lỗi: - Đúng là chút thất lễ, không biết Giang tiểu thư, giám đốc Tôn cũng đều là bạn của ngài Trương ... Lời này nói không nặng không nhẹ, còn xen vào chút ám muội dụ dỗ người ta nghĩ sang chỗ khác, cô ta vẫn chưa hết sợ, ngồi cách Trương Khác rất xa, mắt lại liếc Trương Khác, rồi chăm chú nhìn Giang Đại Nhi: - Giang tiểu thư có một thời gian chưa tới Bắc Kinh rồi, lần này tới là để tuyên truyền, hay là tới gặp bạn?

Trương Khác thăm đau đầu, Tống Uyển Bội còn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại đã muốn phản kích rồi, vội vàng chen ngang, đi thẳng vào chủ đề: - Hôm nay mời Tống tiểu thư qua đây, nói là vì xin lỗi chuyện hôm qua, nhưng chủ yếu muốn hỏi Tống tiểu thư có ý định đổi công ty không?

- Thế Kỷ Hoa Âm sao? Có thể làm công sự với Giang tiểu thư thì đương nhiên tôi rất vui, sao lại có thể không muốn cơ chứ? Tống Uyển Bội cười tươi nhìn Trương Khác: - Việc phá hợp đồng với Tinh Huy phải trông vào ngài Trương rồi ... Nhìn dáng vẻ của cô ta cứ như đã trao đổi trước với Trương Khác vậy.

Trương Khác nhìn hai tay Tống Uyển Bội nắm chặt tay ghế sofa, bại lộ trong lòng cô ta vẫn bất an, nhưng miệng lại không chịu thua, chỉ cười, nếu còn dây dưa với cô ta nữa thì chuyện vốn không có cũng thành có, chuyện gặp gỡ Tống Uyển Bội đã nói qua điện thoại với Tôn Tĩnh Hương và Giang Đại Nhi rồi, hiện chỉ cần bịt cái miệng hiếu chiến của Tống Uyển lại là được: - Chuyện cụ thể chị Tôn sẽ trao đổi với cô, nếu như cô đồng ý làm nghệ sĩ của Thế Kỷ Hoa Âm, rắc rối trên người cô sẽ tự nhiên do công ty có nghĩa vụ giải quyết giúp cô ... Rồi đứng dậy: - Có thể ăn cơm rồi, ăn cơm xong với mọi người, tôi còn phải lên máy bay về Kiến Nghiệp. Không chọc vào nổi thì tránh thôi.

Lưu Minh Huy tới Bắc Kinh tất nhiên là khẩn cấp trao đổi với Liên Thông về chuyện nghiệp vụ di động đặt làm.

Cầm Hồ tỏ thái độ rõ ràng muốn giữ cân bằng giữa Cao Khoa KV và Liên Tín, Liên Thông muốn duy trì hoạt động “nạp thẻ tặng di động” tới sau Tết, chỉ có thể điều di động tầm thấp của Cao Khoa KV tới ứng phó khẩn cấp. Chiều có thể diện của Liên Thông, Trần Tĩnh bảo Lưu Minh Huy tới Bắc Kinh đàm phán, đúng lúc hần xuống máy bay thì gặp được đoàn người Tôn Tĩnh Hương, liền cùng tới biệt thự trong rừng làm khách, Lưu Minh Huy vốn cũng muốn tiếp xúc với bên này.

Hợp tác với Liên Thông Bắc Kinh mới chỉ là khởi đầu, nếu Dương Dung Bình thực sự thúc đẩy được nội bộ Liên Thông đem nghiệp vụ di động đặt làm dựa vào kỹ thuật của Cầm Hồ, quy mô hợp tác sẽ lớn tới mức khó tưởng tượng.

Khi tất cả còn chưa ra đầu vào đầu, cứ âm thầm lặng lẽ một chút thì tốt hơn.

Đến khi dùng cơm trưa thì tâm trạng cả Tống Uyển Bội mới tính là ổn định trở lại, có điều vẫn có chút ầm ứ, cố ý làm ra vẻ có thỏa thuận ngầm với Trương Khác, cho nên tuyệt đối không nhắc tới chuyện hợp đồng. Mặc dù cô ta chưa rõ thân phận cụ thể của Trương Khác và mối quan hệ của y với Thế Kỷ Hoa Âm, nhưng hôm qua nhìn khí thế trấn áp Thịnh Cường của y, cùng việc cô vốn là được Tống Tổ Dự để giành làm giá của Tống Tổ Dự giờ phải “hiến” miễn phí cho Trương Khác mà ông ta không dám ho he gì, hẳn y ra mặt giải trừ hợp đồng với Tinh Huy sẽ không có vấn đề gì. Nhưng hợp đồng với Thế Kỷ Hoa Âm sẽ ra sao, trong lòng Tống Uyển Bội không dám chắc chút nào, nếu điều khoản hợp đồng còn hà khắc hơn cả với Tinh Huy khác gì thoát khỏi miệng sói lại vào hang hùm. Tống Uyển Bội không cho rằng mình có tư cách đàm phán điều kiện, không thể tự quyết định vận mệnh, cho nên trong nội tâm lúc nào cũng bao phủ mây đen không xua tan được, cho dù bên ngoài cười tươi tắn, nhưng chẳng có chút vui vẻ nào.

Lúc ăn cơm Diêu Kiên nhận được một cú điện thoại, nói với Trương Khác: - Thành tiểu thư gọi điện tới, Trần Tín Đạt ông chủ Tinh Huy buổi trưa muốn mời giám đốc chi nhánh Liên Thông Bắc Kinh.

Trương Khác đưa tay ra, bảo Diêu Kiên đưa điện thoại ỉnh, cũng chẳng tránh người khác, nói: - Thành tiểu thư phải không? Có thể giúp tôi chuyển điện thoại cho Trần Tín Đạt ... Tống Uyển Bội đặt dao nĩa xuống, nhìn Trương Khác trực tiếp giao thiệp với ông chủ của mình, một lúc sau nghe y nói: - Tống tiểu thư đang ăn cơm với tôi đây, rất vui vẻ ... Tống Uyển Bội hận không thể đâm đĩa vào mặt y, cái mắt nào của y nhìn thấy mình vui vẻ? Kiên nhẫn nghe y nói tiếp: - Đúng thế, Tống tiểu thư rất đáng yêu, tôi rất động lòng, buổi chiều tôi phải rời khỏi Bắc Kinh không có thời gian gặp mặt giám đốc Trần, không thể đàm phán điều kiện trực tiếp, tôi muốn bỏ 15 triệu ra giải trừ hợp đồng của Tống tiểu thư, ông thấy sao?

Tống Uyển Bội nín thở chờ đợi câu trả lời, nhưng tất nhiên cô không thể nghe được bên kia ông chủ mình trả lời ra sao.

- Được chuyện chi tiết tôi sẽ cho người tới bàn bạc với ông. Trương Khác cúp máy, trả di động cho Diêu Kiên, thấy Tống Uyển Bội chăm chú nhìn mình, mỉm cười nói: - Rất đơn giản, số tiền này tạm thời do Thế

Kỷ Hoa Âm chi trả, Tổng tiểu thư khi nào kiếm được cho Thế Kỷ Hoa Âm 15 vạn, khi đó sẽ khôi phục được thân phận tự do ...

Tôn Tinh Hương chen ngang, ôn hòa nói: - Không nghiêm túc như Trương Khác nói đâu, công ty có ký hợp đồng quản lý bình thường với Tổng tiểu thư, xét danh tiếng của Tổng tiểu thư ở thị trường nội địa, điều kiện có chiều theo hợp đồng của Đại Nhi, hạn chế duy nhất là Tổng tiểu thư mang lại lợi nhuận cho công ty không đủ 15 triệu, Tổng tiểu thư muốn hủy hợp đồng với công ty hoặc không ký tiếp hợp đồng với công ty, cần bồi thường phần chưa đủ. Chúng tôi sáng lập Thế Kỷ Hoa Âm, mục đích vẫn là vì doanh lợi, hi vọng Tổng tiểu thư thông cảm ...

Tổng Tiểu Thư tay vịn bàn ăn, khẽ thở dài, trước đó không phải là không có công ty khác muốn kéo cô khỏi Tinh Huy, chỉ là Tinh Huy hét giá tới 45 triệu, làm những người chuộc thân cho cô chạy mất dép. Cô ngồi bên cạnh Trương Khác, loáng thoáng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện, nghe thấy ông chủ của mình giọng lấy lòng, cứ như hận không thể ném cái phiên toái là mình ra đường, còn nghe ông ta gọi Trương Khác là “Khác thiếu gia”, xun xoe nịnh bợ như con chó cảnh lấy lòng chủ. Tổng Uyển Bội ngẫm suy đoán thân phận của Trương Khác, xem y xuất thân từ hào môn thế tộc nào. Nghe nói Thế Kỷ Hoa Âm sớm đã có ý định toàn diện tiến quân vào thị trường nội địa, chỉ là mãi không thấy có động tĩnh gì, trước đó cô cũng đã tiếp xúc với người của Thế Kỷ Hoa Âm, chẳng hề thấy bọn họ có hứng thú với mình.

- Mặc dù tôi rất muốn từ chối bản hợp đồng này, nhưng tôi không thể từ chối được... Tổng Uyển Bội khẽ thở dài, thầm nghĩ mấy năm qua mình kiếm được cho Tinh Huy cũng phải 15 vạn rồi, song không có Trương Khác ra mặt mạnh mẽ như thế, Tinh Huy căn bản không thể chấp nhận cái giá chuộc thân rẻ như vậy.

1107. Chương 1109: Đi Kẹp Chân

Tôn Tinh Hương lẩn lộn nghề này, nhìn thái độ của Tổng Uyển Bội thì hiểu phần nào, cười giải thích: - Bản hợp đồng này với Tổng tiểu thư tuyệt đối không phải là bở thí gì, xét giá trị của Tổng tiểu thư trong giới giải trí, chúng tôi có thể suy tính thay Tổng tiểu thư trả cho Tinh Huy 40 triệu tiền hủy hợp đồng. Đường nhiên phí hủy hợp đồng càng cao, tương lai không gian lợi nhuận cũng càng hẹp, đối với cá nhân Tổng tiểu thư cũng rất bất công, có kết quả này, chúng tôi thở phào rồi ... Hơn nữa Tổng tiểu thư có thể tới Thế Kỷ Hoa Âm, nếu theo hợp đồng người đại diện mà công ty an bài với Cao Khoa KV, lập tức mang về lợi nhuận cho công ty rồi, hơn nữa chúng tôi cho rằng tiềm lực thì trường điện ảnh của Tổng tiểu thư ở thị trường điện ảnh cũng rất lớn.

Tổng Uyển Bội mặc dù không biết Giang Đại Nhi ký hợp đồng thế nào với Thế Kỷ Hoa Âm, nhưng từ tên tuổi và an bài công tác của Giang Đại Nhi là biết Thế Kỷ Hoa Âm căn bản không muốn ép ra thật nhiều lợi nhuận từ trên người cô. Ngoài ra Thế Kỷ Hoa Âm vào nội địa kiếm người mới, điều kiện khá là rộng rãi, quan trọng nhất là công ty quản lý trong nội địa chỉ biết kiếm được nhiều lợi nhuận nhất có thể từ trên người nghệ sĩ, mà không biết tiền hành đầu tư bồi dưỡng lâu dài, khiến cho các nghệ sĩ sau khi thoát khỏi công ty quản lý căn bản không dám ký hợp đồng với công ty quản lý khác, mà trực tiếp tìm anh chị em hoặc bạn bè thân cận làm quản lý của mình.

Nhưng như thế người quản lý không có quan hệ, ảnh hưởng gì trong nghề để kiếm về hợp đồng tốt, hay hỗ trợ sự nghiệp của nghệ sĩ, vì vậy chỉ có nghệ sĩ có tên tuổi mới làm thế, hoặc còn có thể bàn điều kiện với công ty quản lý, còn người mới căn bản không có lối thoát nào khác. Giống như khi xưa Tổng Uyển Bội ký hợp đồng với Tinh Huy căn bản là không có quyền lựa chọn.

Công ty quản lý Hong Kong cũng chính quy hơn ở nội địa, ngoài ra chủ của Thế Kỷ Hoa Âm là nữ nhân, khí chất u nhã cao quý, dung mạo thanh lệ, không cần phải suốt ngày lo mấy cái quy tắc ngầm, thầm nghĩ cô ấy hẳn càng trân trọng bảo vệ nữ nghệ sĩ hơn.

Tổng Uyển Bội hơi nghiêng đầu sang nhìn Trương Khác đang chuyên tâm xử lý món thịt bò bít tết, trong lòng vẫn hơi tung tức, nhưng cố không hành động theo cảm tính nữa, không ngốc tới mức từ chối Thế Kỷ Hoa Âm chuộc thân ỉn, gặt đồng với Tôn Tinh Hương còn nhịn không được chằm chọc Trương Khác: - Tôn thì lại cho rằng ngài Trương có tiềm lực ở thị trường điện ảnh còn lớn hơn tôi cơ ... Nói ra câu này liền hối hận, nếu không có Trương Khác đóng kịch như thế, sao cô dễ dàng thoát khỏi tay Tinh Huy như vậy

được? Người thường tức giận, không đáng một xu, còn loại người có quyền thế này nổi giận ít nhất cũng có giá trị vài chục triệu.

Giang Đại Nhi ngồi đối diện với Trương Khác cười khúc khích phụ họa: - Đúng đấy, cậu vào công ty làm sư đệ tôi đi, để Hứa Duy làm quản lý của cậu đi.

- Thôi xin. Hứa Duy khinh bỉ nói: - Cậu ta vào công ty lừa hết nữ nghệ sĩ của công ty đi thì sao?

Mọi người cười rộ lên, Trương Khác vẫn chuyên tâm xử lý món thịt bò.

Tổng Uyển Bội nghe ngữ khí của Giang Đại Nhi và Hứa Duy, nghĩ hẳn họ phải rất thân thiết với Trương Khác, không biết quan hệ giữa những người này ra sao, đột nhiên cảm thấy chân bị ai đó ở đối diện khẽ đá ột cái, ngẩng đầu lên thấy Giang Đại Nhi vẻ mặt thiếu tự nhiên, má đỏ hồng, nghĩ chắc cô ấy cũng ý thức được là đã nhầm người rồi.

Ăn cơm trưa xong mọi người quay lại phòng khách ngồi, Tổng Uyển Bội và Tôn Tĩnh Hương, Hứa Duy đàm phán điều kiện hợp đồng cụ thể, không khác mấy so với dự liệu của Tổng Uyển Bội, cô cũng không đề xuất tu sửa gì, định nói muốn đem về mời luật sư xem qua, nhưng nhớ ra trợ lý, quản lý, luật sư đều là người của Tinh Huy, ở Bắc Kinh cô chẳng có ai để thương lượng.

Tổng Uyển Bội không đề xuất được tu sửa gì, cũng chẳng có gì để bàn, tất cả cứ mô phỏng theo hợp đồng của Giang Đại Nhi mà ký là được rồi, chỉ nói chuyện con đường phát triển về sau, lúc này Tổng Uyển Bội mới thực sự nhận thức được Thế Kỷ Hoa Âm có chú ý tới mình. Sau khi gia nhập Thế Kỷ Hoa Âm, hợp đồng quảng cáo, hoạt động thương nghiệp công ty an bài ít hơn rất nhiều, làm cô có thêm thời gian và tinh lực đầu tư vào điện ảnh.

Nhìn thấy Lưu Minh Huy và thanh niên xuất hiện với Trương Khác ở hộp đêm bàn việc trong thư phòng, mẹ Giang Đại Nhi đi dạo trong biệt thự, vừa đi vừa ngắm nghía, ngắm rất tỉ mỉ, tựa hồ đang nghiền ngẫm phong cách trang trí biệt thự. Giang Đại Nhi và Trương Khác thì không thấy bóng dáng đâu, vừa vặn bên phía bọn họ bàn việc xong thì hai người đó đi vào, thì ra vừa rồi bọn họ ở sân, bọn họ nếu muốn hẹn hò có cần ra chốn bằng thiên tuyệt địa đấy không? Chẳng lẽ bọn họ đang vụng trộm.

Có điều nhìn nét mặt của Trương Khác chẳng hề có dấu vết gì, tựa hồ giữa hai người họ hoàn toàn trong sáng, dẫn Giang Đại Nhi đi tham quan biệt thự mà thôi, y xoa xoa tay hỏi: - Sao rồi, bàn bạc xong chưa?

- Tôi không hiểu lắm, vì sao Thế Kỷ Hoa Âm lại khác biệt với công ty quản lý trong nước như thế? Tổng Uyển Bội quyết định không gây sự với Trương Khác nữa, cô ý thức được lời của y có phân lượng với Thế Kỷ Hoa Âm, nói không chừng là con cháu hào môn đứng đằng sau Thế Kỷ Hoa Âm, nếu cô đã là nghệ sĩ của Thế Kỷ Hoa Âm, phải giữ khoảng cách với ông chủ. - Công ty quản lý nội địa không có mô hình bồi dưỡng nghệ sĩ ổn định, trong tay có được một nghệ sĩ danh tiếng, như châu báu trong trứng gà vậy, sao chẳng ra sức khai thác giá trị nghệ sĩ ở mức cao nhất? Nhân tố tạo thành điều này rất nhiều, sản nghiệp giải trí trong nước mới phát triển, nghề quản lý càng tụt hậu, chưa xuất hiện công ty quản lý thực sự, một phương diện khác là chưa có nhận thức lâu dài lạc quan về giải trí truyền thông, nên kinh doanh khó tránh khỏi chỉ nhìn vào lợi ích trước mắt. Trương Khác vui vẻ trả lời: - Suy nghĩ của chúng tôi rất đơn giản, nếu Thế Kỷ Hoa Âm không thể làm được tốt hơn, không thể có ý nghĩa dẫn đường cho cả sản nghiệp thì thà rằng không làm ... Chèo thuyền ngược dòng rất có khả năng tan xương nát thịt thành đồ hi sinh của cả sản nghiệp, một khi thành công, lợi ích vượt xa với những kẻ chỉ biết chấp nhận hiện trạng.

Nếu là người khác nói với mình những lời giống như lừa cô bé con này, Tổng Uyển Bội chỉ khịt mũi xem thường, nhưng những lời ấy từ miệng Trương Khác nói ra, khiến người ta tinh thần phấn chấn, có rất nhiều tin đồn về Thế Kỷ Hoa Âm, chỉ là ở tận Hong Kong, nên trước đó Tổng Uyển Bội không chú ý lắm, chỉ đại khái hiểu được Thế Kỷ Hoa Âm là công ty quản lý rất có bối cảnh, nhìn biểu hiện tối qua của Trương Khác là biết tin đồn này không phải giả.

Tổng Uyển Bội bình thường chẳng suy nghĩ sâu xa như vậy, ngấm lại các hiện tượng trong nghề mà thường ngày cô thấy, rồi so với lời của Trương Khác, rất có cảm xúc, khẽ gật đầu không nói thêm gì.

Trương Khác xem đồng hồ, nói: - Tôi phải rời Bắc Kinh rồi, giám đốc Lưu muốn vào thành phố, nếu Tổng tiểu thư muốn về thành phố gấp có thể đi nhờ giám đốc Lưu một đoạn.

Mặc dù Tống Uyển Bội rất hi vọng càng sớm giải trừ hợp đồng với Tinh Huy càng tốt, nhưng cũng biết không nên gấp trong hôm nay, vả lại đám Tôn Tinh Hương vừa mới vất vả đường xe tới Bắc Kinh, nói không chừng có an bài hoạt động khác, gật đầu nói: - Vây làm phiền giám đốc Lưu.

Lưu Minh Huy chiều tới Bắc Kinh bàn việc với Liên Thông, Tống Uyển Bội trực tiếp về công ty, tuy cô ít xuất hiện ở công ty, chuyện gì cũng có trợ lý và quản lý an bài, nhưng vẫn có phòng nghỉ riêng của mình ở công ty, cô cũng không liên hệ trước, tới thẳng phòng nghỉ, định dọn dẹp đồ riêng.

- Còn tưởng cô ta thanh cao thế nào, nhìn kiểu đi của cô ta là biết trước kia chẳng phải thứ hàng tử tế.

Tống Uyển Bội giờ mới chú ý cửa phòng nghỉ không đóng chặt, cô có thể nghe thấy ngoài hành lang có tiếng người bàn tán, cô không rõ mình đi lại liên quan gì tới trước kia không thanh cao?

- Chẳng thấy chị ấy đi lại có gì khác trước kia? Có người khác hỏi:

- Em còn là tiểu cô nương, chưa hiểu chuyện gì cả, tránh dạy hư em, lần trước Lý Ngọc buổi trưa bị hẹn đi ăn cơm, em không để ý cô ấy lúc về kẹp chân mà đi sao? Sau đó mỗi lần cô ta từ phòng ông chủ đi ra, em không thấy cô ta đi lại tự nhiên hơn nhiều sao?

Người kia phì cười.

Tống Uyển Bội giờ mới hiểu đi đứng liên quan gì tới thanh cao rồi, nghe những lời nghị luận bần thủ như thế, tất nhiên cảm thấy tức giận, lại từ trong miệng trợ lý và quản lý của cô nói ra, càng làm cô cảm thấy đau khổ. Buổi sáng trên đường đi tới trấn Hương Lâm, Tống Uyển Bội có thể nhìn ra quản lý và trợ lý của mình còn mong mình cứng rắn hủy hợp đồng với công ty, không ngờ lúc này họ lại nghị luận về mình như thế, cô đi tới đóng cửa lại, để bọn họ biết bên trong có người, cô chẳng muốn kéo họ vào quất mắng.

Tống Uyển Bội thu thập vật dụng cá nhân xong liền rời công ty, không thấy trợ lý và quản lý của mình đâu, không biết có phải bọn họ không còn mặt mũi nào lộ diện nữa hay không? Lúc này Tống Uyển Bội không oán giận gì bọn họ cả, bản thân cô trước kia chẳng phải mang suy nghĩ như vậy sao? Không hiến thân, có nam nhân nào ngốc nghếch giúp cô hủy hợp đồng với Tinh Huy?

Ngồi trong xe công ty cấp cho cô, Tống Uyển Bội tựa cằm vào tay, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, Trương Khác là ai? Trước kia nam nhân mà cô tiếp xúc được, đặc biệt những nam nhân luôn tự mình là đúng, có mấy người không muốn cô kẹp chân đi lại? Cho dù là giám đốc các công ty muốn lôi kéo cô khỏi Tinh Huy, trong lòng cũng chỉ muốn cô phải kẹp chân mà đi...

oOo

~~Trang viên Tây Uyển Bắc Kinh, Lý Tại Thù mở rộng cửa sổ, để gió lạnh buốt xương ứa vào, để đầu óc hơi nhức tỉnh táo lại một chút.

Liên Thông muốn dẫn tiến kỹ thuật CDMA từ Mỹ vào, Samsung là doanh nghiệp hợp tác cung cấp thiết bị cho hạng mục này, Samsung và Liên Thông liên hệ mật thiết, nên hẳn nhanh chóng biết tin hôm qua Trương Khác và Trần Tín Sinh xuất hiện ở bữa tiệc mừng công của Liên Thông Bắc Kinh, sau đó lại tới hộp đêm cùng Tiêu Thụy Dân, Dương Dung Bình. Người tham gia rất ít, Lý Tại Thù không biết bọn họ thuần túy là giải trí hay là mật đàm.

Đừng nói thị trường Trung Quốc, mà ở cả thị trường Châu Á, Samsung ngày một cảm thấy uy hiếp từ Cẩm Hồ, đặc biệt là di động tầm trung cao của Cẩm Hồ có đặc chất tương tự Samsung, Cẩm Hồ dựa vào sự trường thành cao tốc của thị trường Trung Quốc, phân ngạch ở Châu Á đã không còn thua kém Samsung bao xa.

Lý Tại Thù hiện giờ đi ngủ cũng chỉ khép một con mắt, một con mắt bám chặt Cẩm Hồ.

Biết Trương Khác hôm qua vì một mình tinh mà xung đột với con trai Thành Tấn Kiệt, trong lòng Lý Tại Thù cảm thấy yên tâm hơn, buổi trưa lại nghe tin Trương Khác sau khi hẹn gặp riêng mình tinh kia, liền giúp cô ta giải trừ hợp đồng với công ty quản lý, cảm thấy không đáng thay cho Lý Hình Dư: “Thằng khốn kiếp này chơi gái không biết kín đáo hơn sao? Lần nào cũng âm ỉ cả lên, không biết tin này truyền tới tai Trí Tá Tú Tàng sẽ thế nào?” Lại lo tin này truyền tới tai Lý Hình Dư, hẳn chẳng lo Trương Khác và Lý Hình Dư chia tay, chỉ lo Lý Hình Dư ghen tuông làm âm lên thì chẳng dấu được nữa.

- Lưu Minh Huy của Cao Khoa KV vừa tới Bắc Kinh tiếp xúc với Liên Thông Bắc Kinh ... Kim Nam Dũng gõ cửa đi vào báo cáo tin tức mới nhất cho Lý Tại Thu: - Dương Dung Bình hôm nay trong cuộc họp nội bộ của Liên Thông đã đề xuất điều chỉnh nghiệp vụ di động đặt làm. Lưu Minh Huy cũng không có liên hệ gì với tổng bộ Liên Thông, xem ra hôm qua Dương Dung Bình không đạt thành hiệp nghị miệng gì với Cẩm Hồ, không có Cẩm Hồ hỗ trợ, di động của Cao Khoa KV, Liên Tín chỉ có thể đảm bảo Liên Thông mở rộng nghiệp vụ di động đặt làm ở Bắc Kinh.

- Như thế áp lực cục thông tin di động cũng không lớn nữa, có lẽ chỉ có Di Động Bắc Kinh là áp lực lớn hơn một chút, anh thấy có nên chủ động tiếp xúc với Di Động Bắc Kinh không? Lý Tại Thu hỏi:

Có tin tức nội bộ Liên Thông truyền ra, nó số hộ dùng đăng ký mới của Liên Thông tại Bắc Kinh tăng gấp hai lần, Di Động Bắc Kinh sao không cảm thấy có áp lực cho được, có áp lực là có hành động.

Kim Nam Dũng do dự: - Di động tầm thấp của chúng ta không có ưu thế gì về giá thành so với Cẩm Hồ ... Cho dù Di Động Bắc Kinh có phục chế mô hình của Liên Thông Bắc Kinh, lấy di động đặt làm của Samsung thì chi phí sẽ cao hơn hẳn Liên Thông Bắc Kinh.

- Xem tình hình này thì Cẩm Hồ sẽ không trực tiếp sản xuất di động ESS, Di Động Bắc Kinh và Liên Thông Bắc Kinh dù đấu nhau từng bưng, nhưng bọn chúng tạm thời không bỏ thể diện xuống cầu hợp tác với Liên Thông Bắc Kinh ... Lý Tại Thu phân tích: - Có lẽ Di Động Bắc Kinh tính phát huy thế mạnh tránh cái yếu cũng chưa biết chừng ...

Kim Nam Dũng bất giác cảm thấy cả thế cục trở nên mơ hồ, tin tức bọn họ nhìn thấy rất phiền diện, không nắm được ý đồ thực sự của Cẩm Hồ.

~~o0o

~~Điện tử Hoa Hạ mặc dù thuộc quản hạt của Ủy ban thương mại quốc gia, nhưng thủy chung vẫn coi là xí nghiệp hệ thống thông tin, là đồng môn của Di Động, Liên Thông, chuyện xảy ra tối qua, trưa nay, Cát Kiến Đức được tin ngay, ông ta đợi mặt trời xuống núi mới gọi điện cho Thành Tấn Kiệt hỏi thăm, mặc dù trong lòng khoái trá lắm, nhưng giọng điệu ra vẻ cùng chung kẻ thù.

- Tôi vừa nghe nói chuyện xảy ra tối qua, thằng nhãi con Trương Khác đó ngông cuồng quá rồi, thế nào cũng phải có người cho nó bài học để đó bớt láo xược ...

- Ừm... Thành Tấn Kiệt còn chưa tới mức đi kể khổ với Cát Kiến Đức: - Chuyện nhỏ nhặt này làm giám đốc Cát để ý, áy náy quá ...

Cẩm Hồ sau khi phát triển lên, cùng phái thực quyền địa phương có quan hệ chằng chịt, hỗ trợ lẫn nhau, ở bộ ủy TW cũng có đồng người chống lưng cho Cẩm Hồ, thậm chí lão già ngoan cố Cảnh Trọng Dương đôi khi cũng nói đỡ cho Cẩm Hồ, không tìm được nhược điểm chí mạng của Cẩm Hồ, Thành Tấn Kiệt biết lấy sức lực cá nhân đi chơi cứng với cả thế lực chính trị sau lưng Cẩm Hồ, chẳng khác nào trứng chọi đá. Thành Tấn Kiệt mặc dù rất căm hận chuyện xảy ra hôm qua, nhưng cũng biết bên mình đuối lý, thân phận như Trương Khác bị người ta xỉ nhục như thế, dù Trương Khác dồn con ông ta vào chỗ chết, những người khác cũng chỉ khoanh tay xem trò hay.

Thành Tấn Kiệt hàn huyên vài câu với Cát Kiến Đức, bỏ điện thoại xuống, mắt hung dữ nhìn Thành Cường: - Mày là thằng ngu, làm trò hề khiến cả thành Bắc Kinh biết rồi. Bảo mày bớt phóng túng, mày bớt phóng túng thế à, vì một con diễn viên mà làm mày mê muội thế sao?

- Thằng đó làm bề mặt ba đây chứ. Thành Cường tức tối nói:

- Thể diện của tao là bị thằng ngu mày làm mất hết. Thành Tấn Kiệt rống lên: - Nó không coi tao vào mắt, mày làm gì được nó?

- Cẩm Hồ to như thế, chẳng lẽ không có sơ hở nào hay sao? Thành Cường lăm lăm, muốn hấn nhấn nhện là không thể, đặc biệt tưởng tượng ra cảnh cơ thể trần truồng của Tống Uyển Bội bị Trương Khác vẩy vò, trong lòng hấn càng căm hận.

- Muốn lật đổ Cẩm Hồ không phải chỉ một mình mày. Thành Tấn Kiệt ngồi lại ghế sofa, thở dài: - Không thể ột đồn trí mạng, bởi móc chuyện vụn vặt không thể lay động gốc rễ của Cẩm Hồ, thực sự muốn đụng tới

Cẩm Hồ, cũng phải được người bên trên gật đầu. Mà tưởng một phó chủ nhiệm chẳng biết khi nào được lên chính chức như cha mà làm được gì?

- Chỉ cần Cẩm Hồ còn có kẻ địch là được rồi! Thành Cường hung tợn nói: - Cùng lắm tạm nuốt mỗi hận này xuống.

Thành Tấn Kiệt lúc này mới nhớ vừa rồi nói chuyện với Cát Kiến Đức có hơi lạnh nhạt, lại nhớ tới Nghiêm Văn Giới, một con quái vật như Cẩm Hồ trên toàn Trung Quốc cũng không phải chỉ có một, Hoàn Tín thậm chí có mâu thuẫn rất sâu với Cẩm Hồ, trước kia chuyện Nghiêm gia nhờ vả, ông ta giúp được thì giúp, từ chối được thì từ chối, giờ xem ra, không còn lựa chọn nào khác rồi.

1108. Chương 1110: Bốn Người

Nhiệt độ ở Kiến Nghiệp cao hơn Bắc Kinh một chút, nhưng cái lạnh chẳng giảm đi chút nào, phương nam hơi nước hơi đất dư thừa, mùa đông có một cái lạnh buốt giá làm người ta khó chịu.

Qua cửa kính đại sảnh có thể nhìn thấy vầng tịch dương treo trên cành cây khô đằng xa, làm cái lạnh lẽo tiêu điều mùa đông thêm chút ánh hồng ấm áp, Trương Khác vươn vai, nói với nhân viên đi cùng: - Thành phố này vẫn không làm người ta ghét bỏ! Vừa định lấy chìa khóa từ tay nhân viên thì thấy Trần Tĩnh tay cầm áo khoác vàng chanh tươi cười đứng bên máy bán hàng đi động, thấy Trương Khác nhìn sang, Trần Tĩnh xoay người đi như không có liên quan gì.

Trương Khác bảo nhân viên đi cùng về công ty trước, y tự ra bãi đỗ lấy xe, rồi đi về phía Trần Tĩnh, còn vờ như ngắm phong cảnh bên ngoài cửa: - Tiểu thư sao trông quen mắt quá, chúng ta đã gặp nhau nơi nào chưa nhỉ?

- Có phải đây là thủ đoạn anh hay dùng tán tỉnh các cô bé không? Trần Tĩnh quay lại cười tủm tỉm:

- Thủ đoạn này quá kém, nếu cô bé đó không bị loại thủ đoạn này làm bỏ chạy thì chẳng cần tán tỉnh cũng tự sẵn đến. Trương Khác cười khì khì:

- Vậy em nên đi thôi chứ nhỉ?

Trần Tĩnh giả bộ muốn đi, Trương Khác đưa tay ra kéo cô lại: - Trước khi đi nói xem vì sao em tới sân bay?

- Tiền cha em ra sân bay, nhìn thấy chuyến bay Bắc Kinh hạ cánh, thuận tiện ở đây đợi anh.

- Cha em có cảm thấy đặc biệt bất ngờ và vinh hạnh không?

- Cút đi, tình cảm cha con em rất tốt, chẳng sợ anh chia rẽ ly gián ... Trần Tĩnh lườm Trương Khác một cái, thấy y muốn kéo mình vào lòng, hoảng sợ tránh đi, lại chuyển áo khoác sang tay trái, kêu khê một tiếng nhắc nhở, Trương Khác cười nói: - Có phải là đeo còng tay đâu, cần gì lấy y phục che? Dưới chiếc áo khoác vàng chanh, nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương của Trần Tĩnh.

- Anh không sợ có scandal với nữ minh tinh, nhưng em sợ có scandal với phú hào trẻ có scandal với nữ minh tinh. Trần Tĩnh vòng vèo nói:

- Ài, Lưu Minh Huy đúng là cái tên lảm mồm. Trương Khác vỗ trán: - Lần sau gặp phải cắt cái lưỡi của hắn.

- Anh oan uổng cho Lưu Minh Huy rồi, Úc Bình cũng vừa vặn tới Bắc Kinh, ánh lên máy bay bước trước thì chị ấy xuống máy bay bước sau ... Thường thì nam nhau sẽ che dấu cho nam nhân, nhưng nếu muốn nữ nhân không lảm chuyện thì khó đấy. Trần Tĩnh cùng Trương Khác tay trong tay đi ra ngoài: - Tổng Uyển Bộ đẹp thật đấy, nếu cô ấy vào Thế Kỷ Hoa Âm, có thể cùng Giang Đại Nhi gọi là song phượng, anh có động lòng không?

- Nói thực nhé, anh chỉ nhìn cô ấy hai cái, nếu em chưa phát hiện thì vừa rồi anh nhìn em không chỉ có hai cái đâu...

- ... Trần Tĩnh đưa tay nhéo hông y một cái, rồi lại vui vẻ để y nắm tay.

Di động trong túi Trương Khác rung lên, có tin nhắn gửi tới, y lấy ra xem, Trần Tĩnh cũng tự nhiên ghé tới xem ai gửi tin nhắn cho Trương Khác, giống như một cặp đôi bình thường.

Hứa Tư gửi tin nhắn :” Chúng tôi về trước đây.”

Trần Tĩnh giật mình rút tay lại, hận không thể nhảy ra thật xa, cách Trương Khác vài mét càng tốt, hoảng loạn nhìn quanh, chỉ thấy Hứa Tư đang đứng ngoài đại sảnh đón tiếp vẫy tay với bọn họ, thấy bọn họ nhìn mình, lại xua tay, định rời đi trước.

Trần Tĩnh vừa định đuổi theo gọi Hứa Tư lại, chạy được hai bước thì nhớ ra một vấn đề quan trọng, quay đầu lại hỏi Trương Khác: - Còn có ai tới đón anh nữa? Không phải Đường Thanh và Dịch Đan Thanh đều ở Úc sau? Cô nghĩ Hứa Tư hẳn hận không thể ở riêng bên Trương Khác, không thể cùng người không liên quan tới đón Trương Khác được.

Trương Khác sờ mũi, không dám nhìn Trần Tĩnh, sao y ngờ được Trần Tĩnh tiễn cha ra sân bay, đột nhiên thấy Trần Tĩnh ghé mặt tới, giật mình muốn nhảy tránh, lo lắng hỏi: - Em không định cắn tai anh chứ?

- Đi chết đi! Trần Tĩnh néo hông Trương Khác, không cho y tránh, miệng ghé sát vào tai y, hỏi nhỏ: - Có phải là Tạ Văn Tĩnh không?

- ... Trương Khác đang do dự không thì thấy Trần Tĩnh lấy di động ra gọi: - Chị Hứa Tư, đợi bọn em với, bọn em vừa vặn đang định cùng chị Văn Tĩnh về thành phố.

Trần Tĩnh đứng là rất nhiều trò, Hứa Tư không đối phó nổi, Trương Khác và Trần Tĩnh quay trở lại đại sảnh, thấy Hứa Tư đứng đó đợi bọn họ thật, cô nhìn Trương Khác còn tỏ ra rất nghi hoặc.

Tạ Văn Tĩnh ngồi trong xe, nhìn Trương Khác cùng Hứa Tư, Trần Tĩnh đi tới, mở cửa giúp bọn họ, còn dấu dấu lời đuổi hỏi Trần Tĩnh: - Giám đốc Trần cũng vừa vặn ở sân bay à?

- Chị Văn Tĩnh cũng vừa vặn ở sân bay à? Trần Tĩnh cười ngọt ngào:

Tạ Văn Tĩnh ngó ra một lúc, Trần Tĩnh và Trương Khác quan hệ thân mật, lại là nữ nhân rất thông minh, mình và Trương Khác quan hệ thế nào, lộ ra một chút sơ hở nhỏ có thể lừa được người khác chứ sao dấu nổi Trần Tĩnh, câu vừa rồi của Trần Tĩnh làm cô rất xấu hổ, vẫn bình tĩnh cười, nhích vào trong nhường chỗ cho Hứa Tư, Trần Tĩnh lên xe.

Tạ Văn Tĩnh về Kiến Nghiệp trước Trương Khác ba ngày, cùng Hứa Tư đi thăm Diệp Tiểu Đồng vừa sinh con, nghĩ Trương Khác về Kiến Nghiệp xong chẳng ở được vài ngày sẽ tới Perth nghỉ, muốn ở lại Kiến Nghiệp vài ngày, gặp Trương Khác thêm lần nữa, bù lại thời gian dài tương tư.

Mấy năm qua cô và Hứa Tư thân như chị em ruột, cả hai ở cùng bên Trương Khác chẳng hề cảm thấy xấu hổ, thậm chí còn cùng Hứa Tư đồng thời làm chuyện đó với Trương Khác, tuy có xấu hổ, nhưng làm quan hệ càng trở nên thân mật hơn.

Tạ Văn Tĩnh mặc dù biết Trần Tĩnh cũng sa lầy rồi, nhưng cô tùy ý Trương Khác, chỉ lo Trần Tĩnh biết quan hệ với mình và Trương Khác có thái độ gì?

Mặc dù nói quan hệ của cô với Trần Tĩnh càng thân mật hơn, hai nhà Tạ, Trần là láng giềng, sau khi phát lên một thời gian dài là đối tác thương nghiệp, trước khi Tạ Văn Tĩnh từ Châu Âu về nước thì Trần Tĩnh vừa mới sang Châu Âu học, lúc đó Trần Tĩnh chỉ là cô bé con, Tạ Văn Tĩnh còn cho Trần Tĩnh ở căn hộ của mình một năm, chiếu cố cuộc sống của Trần Tĩnh. Về sau xảy ra nhiều chuyện quan hệ trở nên xa lánh, lãnh đạm, nhưng trong lòng không có khúc mắc gì với Trần Tĩnh cả, có điều ở chuyện với Trương Khác, Tạ Văn Tĩnh càng muốn thổ lộ chia sẻ với Dịch Đan Thanh hơn.

Dịch Đan Thanh tính cách cương liệt, thoát khỏi vũng bùn mà không nhuốm bùn, nhưng bản chất vẫn mang tâm lý sùng bái cường giả, chỉ là bao năm qua không một ai có thể chiếm lấy trái tim mà thôi. Dịch Đan Thánh nhìn thấu sự đời, chuyện nam nữ cũng thoáng, không so đo như những cô gái bình thường, một khi trái tim bị lún vào, sẽ một lòng một dạ tới cùng.

Bối cảnh gia đình, giáo dục đều khác người bình thường rất nhiều, cho dù có chút ý kiến là điều đương nhiên, cho nên Tạ Văn Tĩnh càng lo có mâu thuẫn với Trần Tĩnh, thậm chí có khi Trần Tĩnh bỏ chạy luôn

chưa biết chừng. Cô vốn định để Hứa Tư và mình ngồi hàng ghế sau, Trần Tĩnh ngồi ghế trước, không ngờ Trần Tĩnh cũng theo Hứa Tư ngồi ghế sau.

Trương Khác ngồi vào chỗ lái xe, thấy ghế bên cạnh để trống, quay đầu lại hỏi: - Mọi người không thấy chật à? Thấy không ai thèm để ý tới mình, gãi đầu lái xe rời khỏi bãi.

Không khí có chút xấu hổ, lại không thể không nói chuyện, Trần Tĩnh kể chuyện xảy ra hai ngày qua ở Bắc Kinh: - Bọn em từng tiếp xúc với Tinh Huy, định mời Tống Uyển Bội làm người đại diện, nhưng vì vấn đề chi phí mà không thành, không ngờ lần này Trương Khác cướp được người lẫn thân thể của cô ấy.

- Cướp cả người lẫn thân thể là sao? Trương Khác kêu oan:

- Người ngoài còn chẳng phải đều nghĩ thế sao? Tạ Văn Tĩnh mắng: - Em không biết để ý tới thanh danh của mình chút nào.

- Làm người thật là khó! Ôi chao, tri ngã giải, vị ngã tâm ưu. Bất tri ngã giả, vị ngã hà cầu. Trương Khác cố làm vẻ bi tráng thở dài: - Ở trước mặt đám khốn kiếp đó phải tỏ ra khốn kiếp hơn bọn chúng, mới làm bọn chúng cảm thấy đây là chuyện mâu thuẫn nội bộ, giới công tử kinh thành, tranh giành ghen tuông chẳng phải chuyện quá bình thường sao?

*** Người hiểu ta thì biết trong lòng ta có điều phiền muộn, người không hiểu ta nghĩ ta muốn gì đó.

- Chị chẳng nghe mấy lời cường từ đoạt lý của em đâu. Tạ Văn Tĩnh hừ một tiếng: - Chị thấy em quyến rũ các cô bé quen rồi thì có... Quay sang hỏi Trần Tĩnh: - Có phải cô cũng thấy thế không?

- Đúng là thế ạ ... Trần Tĩnh nhỏ giọng đáp, thầm nghĩ mình chẳng phải cũng bị Trương Khác quyến rũ như thế sao? Mặt hơi đỏ lên, gương gạo nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh tịch dương chiếu lên lớp tuyết mỏng phủ trên mặt đường, làm sắc trắng thêm ánh hồng, cánh rừng thưa xa xa còn có đàn chim về tổ, thầm cảm khái cảnh hoàng hôn mùa đông Kiến Nghiệp không ngờ lại đẹp như vậy, bất giác lên tiếng giải vây cho Trương Khác: - Con người ta dễ bị thu hút bởi những chuyện sắc tình, có thể người khác mới không nghĩ sâu hơn về chuyện Cẩm Hồ tiếp xúc với Liên Thông, có thêm vài tháng trù tính, thế nào cũng có lợi.

- Trạng thái lý tưởng là đợi trước khi nhà máy của TTVT ở Kim Sơn xây dựng xong không để bị đánh rần động cỏ ... Trương Khác vội vàng tóm lấy cơ hội chuyển đề tài sang chuyện khác, nếu không giải tỏa áp lực, lái xe được về thành phố, y sẽ già đi hai tuổi mất.

Tới căn nhà gỗ bên hồ, Trương Khác lái xe vào gara, đứng ở tiền đình, Trần Tĩnh nhớ ra một chuyện, ghé vào tai Hứa Tư thì thầm hỏi.

Tạ Văn Tĩnh thấy Hứa Tư bật cười, không rõ bọn họ nói chuyện gì, hỏi: - Hai đứa nói lung tung gì đó?

- Trần Tĩnh hỏi em, chị bị thằng nhóc xấu xa đưa lên giường từ bao giờ? Hứa Tư bịt miệng cười:

- Á. Tạ Văn Tĩnh không ngờ Trần Tĩnh lại tự nhiên thoải mái hỏi chuyện cô và Trương Khác qua lại với nhau, ở trên xe cô cứ lo Trần Tĩnh sẽ để bụng chuyện này, hai tay ôm mặt lắc đầu: - Không nói, nói ra mất mặt lắm.

- Không phải chị tìm cậu ấy an ủi cô đơn sau vụ tai nạn kia chứ? Trần Tĩnh thân mật khoác cánh tay Hứa Tư, ngạc nhiên nhìn Tạ Văn Tĩnh đỏ mặt vì xấu hổ: - Khi ấy cậu ta mới 16 tuổi thôi mà.

- Nói bậy bạ gì thế. Tạ Văn Tĩnh gắt gỏng: - Chị không biết xấu hổ như thế à, nói thế nào cũng do thằng nhóc đó dụ dỗ chị trước ... với lại lúc đó cậu ấy 17 tuổi rồi.

- Em cũng nghĩ thế, thằng nhóc xấu xa đó là ma quỷ trong tim người ta, cái gì hay cũng bị cậu ấy chiếm hết. Trần Tĩnh gật đầu hết sức tán đồng, nhớ lại rồi rầm trong lòng mấy năm qua, chỉ là không nghĩ Tạ Văn Tĩnh còn sa chân sớm như thế, chuyện Cẩm Hồ phát triển từ đâu cô biết rất rõ: - Trước kia em rất kính phục chị Văn Tĩnh, hiện giờ không còn kính phục như thế nữa rồi ...

- Nha đầu chết tiệt ... Tạ Văn Tĩnh thấy Trần Tĩnh cười nhạo mình không kháng cự nổi dụ hoặc, cười mắng một tiếng, đưa tay ra béo mặt cô, nhớ lại hỏi Trần Tĩnh mới sang Châu Âu học, mặt tròn tròn bầu bĩnh, vậy mà giờ thành nữ nhân mọng nước thế này rồi, định nói vài câu trêu lại Trần Tĩnh có phải bị tên nhóc xấu xa quyến rũ bỏ Tạ Kiếm Nam không, thấy Trương Khác đi ra, liền không nói nữa, tránh cho y khỏi quá

đắc ý, hỏi chuyện thi cử của Trương Khác: - Đh Đông Hải nghỉ đông rồi, em hôm nay mới về trường, không sợ bị đuổi học à?

- Khóa chuyên nghiệp đa phần lấy luận văn ra thay thi cử, chỉ có ngoại ngữ cần thi, khi nào rảnh về gặp giáo sư ngoại ngữ, ba hoa với ông tấy một buổi là đủ. Ha ha ha, ông ấy còn mong em đừng đi thi ấy chứ, chắc là không mặt mũi nào đối diện với trình độ của em ... Trương Khác đứng vịn lưng bốc phét:

- Chỉ giỏi khoác lác ... Tạ Văn Tinh gõ đầu y, cô biết chế độ giáo dục của Đh Đông Hải tương đối tự do, cũng tiện cho loại người như Trương Khác kiếm lấy tấm bằng, bỏ mặc y, kéo hai cô gái vào nhà.

Trở về Kiến Nghiệp là không được yên thân, vừa vào nhà chưa thở lấy hơi được thì Vương Duy Quân đã gọi điện, nói đại biểu đoàn đầu tư mạo dịch Singapore do Lý Hiến Thành đứng đầu mai rời Kiến Nghiệp, muốn mời Lý Viễn Hồ, La Quân dự tiệc, hỏi Trương Khác có xuất hiện không? Dù sao Temasek muốn xây nhà máy tinh viên ở Kiến Nghiệp, đem mấy dây chuyền 0.35 micron còn lại tới đại lục, Cẩm Hồ là đối tác của bọn họ, điện thoại đã gọi tới tận cửa rồi, Trương Khác chẳng thể nói là có ba cô gái phải ứng phó, nếu y không ở Kiến Nghiệp đã đành, còn ở Kiến Nghiệp thế nào cũng phải xuất hiện, dù sao Cẩm Hồ còn nhiều chuyện hợp tác khác với Temasek.

Đương nhiên, phải ứng phó với ba cô gái cùng lúc là rất đau đầu, Trương Khác chẳng thà tới dự tiệc ở khách sạn Kiến Nghiệp còn hơn.

Diêu Văn Thịnh đã đợi ở đại sảnh, vừa mới thấy y đã cười dâm: - Nghe nói cậu ở Bắc Kinh câu được một bé.

Diêu Văn Thịnh cũng vốn là nhân vật trong giới công tử kinh thành, mà tin tức kiểu này lại chạy rất nhanh, chẳng thể giấu được hẳn, Trương Khác đấm cho hắn một phát: - Sao chuyện tới cái miệng anh nó lại biến vị như thế?

- Đương nhiên tôi biết cậu hư trương thanh thế như vậy nói rõ trong lòng cậu không có gì, nếu cậu lén la lén lút rồi mới gọi là khả nghi. Diêu Văn Thịnh cười ha hả: - Tiếc là người ta không nghĩ như thế, đặc biệt là ở Bắc Kinh, cậu cướp Tống Uyển Bội đầu tư điện ảnh à? Hay là Thế Kỷ Hoa Âm muốn phát triển tổng thể?

- Chúng ta làm việc chẳng phải đều cần hư trương thanh thế sao? Trương Khác khoác vai Diêu Văn Thịnh vào thang máy: - Sản nghiệp giải trí trong nước đang dần phát triển, giải trí Hong Kong cần thị trường lớn hơn, cũng cần bổ xung thêm nhân tố mới, hai điều này dung hòa vào nhau là tất yếu. Cẩm Hồ nếu đã lớn tiếng tiến vào sản nghiệp giải trí, đương nhiên phải có vài bước đi thực tế, trước tiên là làm màu trước. Còn vấn đề trực tiếp đầu tư điện ảnh, màn ảnh rộng trong nước có hơn nghìn bộ phim rồi, có đủ điều kiện chế tác tác phẩm lớn ...

- Dưới cờ Cẩm Hồ chẳng phải có tập đoàn giải trí âm thực còn gì? Coi như là có dính líu. Diêu Văn Thịnh hỏi: - Có điều chúng ta không nên gọi là sản nghiệp giải trí, phải gọi là sản nghiệp văn hóa, để cho ra vẻ chúng ta là người văn hóa. Lần trước đó ban nhạc H.E.R gì đó của Hàn Quốc tới Kiến Nghiệp biểu diễn, đúng hôm tôi cùng bí thư La, bí thư Vương đi đón khách, ở sân bay bị một đồng thiếu nam thiếu nữ giữa mùa đông mặc áo T-shirt trắng đón ban nhạc đó, làm cứ như khai mạc thể vận hội vậy. Bí thư La có kế hoạch phát biểu vài câu ở sân bay, thấy cảnh này liền bỏ, nghi thức hoan nghênh về thành phố mới tổ chức ... Đương nhiên, chuyện này chẳng thể nói ra được, bên ngoài còn oán trách sản nghiệp văn hóa trong nước mở cửa quá ít, đây là ít mới thế, nếu mở toang cửa ra thì thành thế nào.

- Thấm thấu văn hóa là suy nghĩ của đám quan viên các anh. Trương Khác cười hăng hắc: - Suy nghĩ của tôi rất đơn giản, đó là lợi nhuận nhiều hơn. Ngoài ra, sưu tập minh tinh cũng là một sở thích không tệ ...

Diêu Văn Thịnh lắc đầu, thang máy đã tới tầng thượng, không ba hoa chích chòe nữa, cho Trương Khác biết: - Chu Hưng Đông đại biểu cho Hoa Hạ dự tiệc.

Địa phương dù có ngã về phía Cẩm Hồ ra sao thì bề ngoài cũng phải tỏ ra công bằng, phía Singapore tới khảo sát đầu tư nhà máy tinh viên, Chu Hưng Đông đại biểu cho Hoa Hạ tham gia là rất bình thường.

Thang máy mở ra, đi vào nơi tổ chức yến hội, có thể thấy Chu Hưng Đông, Vương Hải Túc ở bàn ngoài cùng nhìn về phía này, có vài cao tăng TTVT tham gia bữa tiệc, Trương Khác gật đầu với họ, ra hiệu bọn

họ không cần phải đứng dậy.

La Quân ngồi ở bàn vẫy tay gọi y nào: - Tới đây, tới đây, tỉnh trưởng Lý và ngài Lý Hiễn Thành đợi cậu một lúc rồi, thiếu chút nữa phải xe đi cướp người.

Trương Khác nghĩ nếu bị cướp đi ở sân bay đã tốt, không cần nơm nớp lo sợ suốt đường về nữa, không biết ba cô gái ở nhà đang làm gì, quá tham lam đúng là không ổn.

Theo tiệc truyền thống của Trung Quốc, bàn tiệc chính phải để lại một ghế trống cho Trương Khác, Diêu Văn Thịnh ngồi cùng bàn với đám Chu Hưng Đông, Chu Tiểu Quân là nhân viên công tác, phải phục trách việc vụn vặt tiếp đãi, không có tư cách ngồi bàn, nhưng hẳn chẳng có gì bất mãn, khu cao tân nhiều nhân viên cấp khoa như vậy, có ai được tham dự vào việc này đâu.

Trương Khác ngồi xuống bên Lý Viễn Hồ, hỏi Lý Hiễn Thành: - Vừa tạm biệt ở Singapore chưa được mấy ngày đã gặp lại rồi, ngài Lý tới Kiến Nghiệp thấy hài lòng chứ?

Lý Hiễn Thành mặt tỏ vẻ hồi tưởng: - Năm 93 tôi có tới Kiến Nghiệp cũng cưỡi ngựa xem hoa đi một vòng, lần này tới cũng gấp gáp, chỉ có thể cưỡi ngựa xem hoa đi một vòng thôi, nhưng đủ thấy Kiến Nghiệp phồn vinh thịnh vượng hơn rất nhiều rồi ...

1109. Chương 1111: Ba Người

Trương Khác tiếp rượu đám Lý Hiễn Thành ở bữa tiệc xong rồi bảo Chu Tiểu Quân lái xe đưa y về nhà gỗ bên hồ, tới siêu thị cửa ngõ Học Phủ, bảo Chu Tiểu Quân dừng xe lại cho y vào mua đồ.

Chu Tiểu Quân không biết có thứ gì cần đích thân Trương Khác phải mua, đợi một lúc thấy y sách bình Nhị Oa Đầu ra, cười nói: - Vừa rồi trên bàn tiệc uống ít quá, chưa đã, định mua về uống tiếp à? Bữa tiệc toàn người có thân phận như thế, đừng nói là uống say, mà ngay cả hơi rượu phả ra ngoài miệng cũng rất ít, nhưng Trương Khác lại là người mê rượu, không hiểu y làm gì?

- Không nói cho anh biết, tránh Tiểu Yến sau này trách tôi dạy hư anh. Trương Khác cười thần bí, tới gần căn nhà gỗ bảo Chu Tiểu Quân lái xe về.

Trương Khác mở chai rượu ra, rót rượu vào áo nửa chai, trời lạnh như thế này, cổ áo ướt sũng khó chịu vô cùng, Trương Khác chà áo, để trông nó không ướt lắm, rồi lại uống một ngụm rượu, nhưng không nuốt xuống, chỉ súc cho kỹ rồi phun vào đồng rác, chuẩn bị mọi thứ xong, y loạng choạng đi về nhà.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Hứa Tư đi ra nhìn màn hình thấy Trương Khác chân nam đá chân xiêu, dựa vào cửa bấm chuông loạn lên, hỏi Tạ Văn Tình: - Có phải cậu ấy uống quá nhiều không? Cùng Tạ Văn Tình xuống lầu, còn chưa mở cửa đã thấy hơi rượu truyền qua khe cửa rồi, mở cửa ra, còn làm Trương Khác đang dựa vào cửa loạng choạng thiếu chút nữa ngã dập mặt, may mà Tạ Văn Tình đỡ kịp, mùi rượu càng sộc thẳng vào mũi.

Tạ Văn Tình cau mày: - Sao lại uống nhiều thế này, Lý Viễn Hồ, La Quân cũng uống nhiều thế sao? Đám nam nhân bọn em cứ hứng lên là chẳng biết chừng mực gì hết.

Thấy Trương Khác không có phản ứng gì, Hứa Tư đoán: - Chắc là khách Singapore nhiệt tình quá ... Khẽ vỗ má Trương Khác gọi, thấy thần chí của y không tỉnh táo lắm, liền cùng Tạ Văn Tình dìu y lên lầu trước, cởi giày, y phục, đắp chăn, sờ trán y, uống thành thể này rồi mà trán vẫn mát, còn chuẩn bị cho y một ấm nước sôi nguội, một cái chậu để bên giường đề phòng y nôn.

Xong việc, Hứa Tư và Tạ Văn Tình đều mệt tới toát mồ hôi, Hứa Tư nói: - Còn nói đợi Trương Khác về bảo cậu ấy gọi điện thoại cho Trần Tĩnh, không ngờ uống thành thể này rồi, để em gọi điện cho cô ấy vậy ...

- Cũng may là tên đầu heo ấy uống say, nếu không cho cậu ta ở lại đây, chẳng thể nào nói rõ ràng với Trần Tĩnh được. Ngừng một lúc, Tạ Văn Tình hỏi thêm: - Em nói xem cậu ta đã lừa Trần Tĩnh lên giường chưa?

- Sao em hỏi chuyện này được. Hứa Tư cười ngược: - Lần trước Trần Tĩnh bị cậu ấy lừa tới đây ở, chỉ là trong mấy ngày ấy Trần Tĩnh không tiện, về sau có chuyện gì xảy ra hay không thì em không rõ.

Tạ Văn Tình phì cười, Hứa Tư hỏi cô cười cái gì, tất nhiên là cô xấu hổ không kể có lần cô và Trương Khác phần khích quá độ, chỉ là hôm đó cô cũng không tiện, nhưng vẫn có cách khách giải quyết, chỉ không biết Trần Tĩnh có bỏ thể diện xuống chơi trò đó với Trương Khác không, mặt hơi ửng hồng: - Chỉ nghĩ tới chuyện buồn cười thôi, bọn họ tuy là cô nam quả nữ, nhưng cơ hội ở bên nhau không nhiều.

Hứa Tư nhớ tới lần Trần Tĩnh ở đây nữa đem trượt ngã cũng bật cười, Trần Tĩnh là quả đào chín mọng rồi, mấy năm qua vẫn độc thân, đúng là rất khó khăn, Trần Tĩnh miệng thì nói rất tự nhiên, đến tối lại rụt rè, không đợi Trương Khác về đã về Yên Viên ngủ.

Tạ Văn Tình thấy Trương Khác nằm ngáy khò khò, cả phòng toàn mùi rượu sặc mùi: - Không ngờ tên đầu heo ngủ say như thế. Đưa ta ra thân mật vỗ má y hai cái, cười với Hứa Tư: - Em cũng đánh vài cái cho hả giận đi.

Hứa Tư chỉ cười, lấy di động của Trương Khác gọi cho Trần Tĩnh, nói Trương Khác uống say rồi, nói đơn giản vài câu rồi cúp điện thoại, thấy Trương Khác ngủ rất yên lành, liền cùng Tạ Văn Tình về phòng ngủ, bọn họ tắm rửa rồi, chỉ đợi Trương Khác về, y say thế này, liền thay áo ngủ chui vào chăn trò chuyện.

Hứa Tư và Tạ Văn Tình chui vào chăn chẳng được bao lâu thì cửa phòng ngủ bị người ta ta xô tung từ bên ngoài, Hứa Tư giật mình ngồi dậy, thấy Trương Khác loạn choạng đi vào, mang theo hơi rượu sặc sụa bò lên giường, chui vào giữa hai cơ thể ngọc ngà ấm áp, còn lẩm bẩm: - Em bảo là sao chẳng thấy ai cả, thì ra cả hai trốn ở đây ... Rồi quay người sang ôm lấy eo Hứa Tư, áp mặt vào ngực cô dụi mấy cái, tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp.

- Chị Văn Tình, chị nói xem sao tên đầu heo lại trở nên như thế? Hứa Tư vừa xấu hổ vừa lúng túng nhìn Trương Khác như con lợn chết nằm giữa hai người, tay còn ôm chặt lấy eo cô, giây thể nào cũng không ra.

- Cứ để cậu ấy ngủ đi, say thành thế này rồi còn làm gì được chúng ta nữa? Tạ Văn Tình chui vào chăn, cảm thấy hơi rượu quá nồng, sờ cổ áo Trương Khác, thấy ướt ươn ướt: - Sao uống rượu cổ áo lại ướt thế này, chúng ta cởi cái áo này ra đi, nếu không mùi rượu thật khó chịu ... Rồi cùng Hứa Tư người đỡ Trương Khác, người cởi áo, thấy y mình trần ngồi trơ ra đó, đưa tay sờ sờ da mịn màng khỏe khoắn của y: - Da cậu ấy trơn như da nữ nhân vậy, tối nay ôm cậu ấy ngủ coi như bù đắp chuyện chúng ta phải đợi lâu như thế ...

- Chị thích ôm thì ôm đi ... Hứa Tư ngượng ngùng nói, đặt Trương Khác xuống, ba người chui vào cùng một cái chăn, rất ấm áp, cô điều chỉnh nhiệt độ thấp xuống, đặt chuông đồng hồ sớm hơn 2 tiếng: - Không thể để cậu ta tỉnh lại ba người chúng ta còn ngủ với nhau ... Nằm xuống ngọt ngào áp mình vào người Trương Khác, trò chuyện với Tạ Văn Tình nằm ở phía đối diện.

- Coi như máy sưởi cũng được. Tạ Văn Tình cười thích thú, rằng cần môi dưới, mắt long lanh nói: - Em sợ cậu ấy làm cái chuyện xấu xa kia nữa sao? Cái thứ đó của cậu ấy đôi khi như con lợn chết vậy ... Tay cô đang sờ bụng Trương Khác, trong lòng đột nhiên nổi ý nghịch ngợm, nắm lấy vú em của Trương Khác, hai nữ nhân ở với nhau, đôi khi trở nên rất to gan, còn khuyến khích Hứa Tư.

- Em không dám dăng như chị. Hứa Tư đỏ mặt, nhìn Tạ Văn Tình mặt cứng lại, hỏi: - Sao thế? Cô sao đoán được vấn đề ở đâu, nhưng rốt cuộc không dám cùng Tạ Văn Tình chơi đùa thứ đó của Trương Khác.

- Không có gì, chắc là uống nhiều quá, nơi đó nhỏ xíu, như con tằm vậy, chưa bao giờ nhỏ như thế ... Tạ Văn Tình cười, cô thu tay lại, nơi đó đã cứng ngắc rồi, đang hiện ngang ngắc đầu lên, cô nghi hoặc nhìn Trương Khác, thấy y không giống như đã tỉnh lại, bảo Hứa Tư: - Mai thế nào thằng nhóc này cũng dậy sớm, chúng ta ngủ thôi ... Tạ Văn Tình đưa tay rất đèn, liền quay người lại ngủ, cô vừa mới quay người thì Trương Khác cũng quay người, tay đặt lên vòng eo nhỏ của cô, cảm giác tay y nhích dần vào bên trong, cái thứ kia như có như không cạ vào ngực mình, Tạ Văn Tình không để ý lắm, nghĩ cậu nhóc này ngủ cũng làm người ta thấy ấm áp, ngực nhích về phía sau, định kiểm chỗ thoải mái trong lòng Trương Khác ngủ, ai ngờ vừa mới vận mình, khiến cho thứ kia lòn qua khe ngực chọc vào bên trong một chút. Tạ Văn Tình không to nhiều thịt, bị y đâm vào còn chưa tới chỗ hiểm, nhưng chỉ còn cách lớp quần lót mỏng nữa thôi, cô cảm giác rõ ràng cái thư hình như cây nấm đó chọc vào chỗ mềm mại giữ hai ngực, khoái cảm mơ hồ lan tỏa ...

Tạ Văn Tình lúc này loại nổi lên nghi ngờ Trương Khác khả năng giả say, đưa tay ra nhéo lên ngực y một

cái, hồi lâu không có phản ứng, mông nhè nhẹ tựa quây trong bất an, lòng mỗi lúc một thêm ngứa ngáy, rồi sợ Hứa Tư phát hiện ra điều khác thường, nhích người ra ngoài một chút, tránh xa cái thứ làm người ta vừa hận vừa yêu đó, gạt tay Trương Khác đặt lên eo mình ra, một lúc sau cảm thấy Trương Khác trở mình về phía Hứa Tư, rồi chừng một phút lại cảm thấy Hứa Tư xoay mình ra bên ngoài.

Tạ Văn Tình không thể khẳng định Trương Khác có phải giả say hay không, cô xoay người lại, trong bóng đêm mờ mờ thấy Trương Khác áp người vào lưng Hứa Tư, đợi một lúc có vẻ Trương Khác ngủ rồi, liền xoay lại tay đưa ra sờ tấm lưng nóng nóng của Trương Khác, dần dần sờ xuống dưới, quả nhiên tên khốn kiếp này lại chọc thứ đó vào giữa mông Hứa Tư.

Hứa Tư bị Trương Khác quấy nhiễu làm toàn thân ngứa râm ran, nhưng không tiện nói với Tạ Văn Tình, bị thứ kia chọc vào mông khoái cảm nhè nhẹ len đi, nên cũng kệ y, lúc này cảm giác tay Tạ Văn Tình sờ tới mới xấu hổ nhích mông tránh đi, than phiền: - Chị Văn Tình, chị bảo tên nhóc con này nằm ở giữa chúng ta làm sao mà ngủ được.

- Lần này tha cho cậu ấy đi, lần sau còn dám uống nhiều như thế nữa thì ném xuống sàn nhà.

Hứa Tư nghe Tạ Văn Tình nói thế thầm nghĩ chắc nam nhân uống rượu vào là như vậy.

Có đôi lúc cô và Trương Khác ôm nhau ngủ, đặc biệt là vào buổi sáng, thường xuyên bị cái thứ đó chọc tỉnh, còn Trương Khác vẫn ngủ say tít, nên không nghĩ nhiều, nhích người ra một chút, Trương Khác lại áp tới, Hứa Tư cảm thấy Tạ Văn Tình lại xoay người, thầm nghĩ thôi kệ vậy.

Một lúc sau lại bị tay Trương Khác sờ lên hông, lần tới bụng rồi như con rắn nước lần xuống phía dưới áo ngủ của cô rồi bò lên trên, đến khi nắm lấy bầu ngực tròn căng của cô mới chịu dừng lại, cô cũng thường xuyên bị Trương Khác sờ chỗ đó khi ngủ, thấy thói quen này phải sửa mới được, lặng lẽ thò tay vào áo kéo tay Trương Khác ra, không ngờ tay Trương Khác như dính vào đó, kéo mấy lần không được, Tạ Văn Tình còn nằm sau hai người, cô không dám cử động quá mức, chỉ đành dừ tay y lại không cho nó xoa nắn loạn bậy vú mình, còn gọi khẽ: - Chị Văn Tình... Xác nhận Tạ Văn Tình đã ngủ, chỉ cần không làm kinh động Tạ Văn Tình là được, cô có chút dung túng Trương Khác, tuy trong lòng rất thẹn thùng.

Hứa Tư tưởng rằng cứ mặc kệ y là có thể an tâm ngủ, không ngờ tay Trương Khác bị cô giữ lấy, nhưng ngón tay vẫn cử động được, khe khẽ mân mê núm vú của cô ngoài áo lót, Hứa Tư lúc này có ngốc tới đâu chẳng nữa cũng bắt đầu hoài nghi Trương Khác giả say giả ngủ, nghe hơi thở của Tạ Văn Tình vừa đều vừa nhẹ, không dám đánh thức nữa, quay người lại muốn xem Trương Khác ngủ thật hay ngủ giả, vừa mới xoay người thấy ngay một đôi mắt sáng nhìn mình.

- ... Hứa Tư trừng mắt lên, định đưa tay nhéo y, tay còn chưa chạm được vào Trương Khác thì cơ thể đầy đặn đã bị y kéo vào trong lòng, miệng phả hơi thở nóng rực thì thầm bên tai cô: - Đừng làm chị Văn Tình tỉnh ...

Câu nói này như thần chú vậy, Hứa Tư vốn còn định chống cự không cho tên khốn kiếp này thực hiện được mưu đồ, nghe vậy liền chiều ý để y ôm trong lòng, Trương Khác bắt đầu được nước lấn tới, mảy mò tìm cách cởi áo lót của Hứa Tư, sờ quanh không thấy nút hay móc đâu cả, mà Hứa Tư lại chẳng chịu phối hợp, nhưng Trương Khác không vội, ngược lại còn cảm thấy trò này hết sức thú vị, vừa rò rẫm vừa trêu ghẹo bầu ngực mẫn cảm của nữ nhân trong sự phản kháng nửa vời mỗi ngày một yếu ớt của Hứa Tư.

Bóng tối đúng là đồng minh của tội ác, không chỉ làm suy yếu ý đồ phản kháng, có kích thích người ta khơi lên cảm xúc kỳ quái, cảm giác vùng trộm bao phủ đôi nam nữ, phần kích, khẩn trương tràn ngập hai cơ thể, cái áo lót của Hứa Tư bị cởi ra dưới nỗ lực của Trương Khác và sự phối hợp vô tình của Hứa Tư là kết cục hiển nhiên.

Hai tay chạm vào con thỏ trắng béo mập, máu trong trong người chảy giần giật, xộc thẳng lên não, đầu óc mê muội, tay nắn liền mấy cái.

- Á! Hứa Tư cả người run rẩy, bật ra tiếng hô khẽ, Trương Khác bừng tỉnh, dùng miệng lấp kín miệng cô, y không dám có hành động gì nữa, nhưng không chịu rời tay ra, không phải sợ Tạ Văn Tình phát tác, mà lo con mồi trong tay sợ quá chạy mất thì xôi hỏng bỏng không hết.

May mắn Hứa Tư không bỏ chạy, cô nằm im hồi hộp chờ đợi, không thấy Tạ Văn Tình có phản ứng gì,

cường không lại được cái lưỡi ma quái của Trương Khác, hé miệng để lưỡi y luồn vào, cô cảm thấy lưỡi mình mút bởi lực hút rất mạnh, làm cô mất hết sức lực, hai bàn tay y một đưa lên, một đưa xuống, vuốt ve khắp tấm lưng nàng, hơi nóng từ tay y như truyền sang người đem lại cảm giác rạo rực khó tả, đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của Trương Khác.

Bị đôi tay kinh nghiệm ve vuốt và nụ hôn nóng bỏng kích thích, núm vú Hứa Tư vươn lên, hạ thân ướt át, cả người nóng phát sốt, đầu óc mơ hồ, lâng lâng như bay bổng trong mây, cho dù chiếc quần lót mỏng tang bị Trương Khác kéo xuống đeo lủng lẳng một bên chân, dù áo ngủ chẳng biết bị y lột ra từ khi nào ném xuống giường, nhưng cô chưa quên Tạ Văn Tình còn nằm bên cạnh, Hứa Tư cuộn chân lại, sống chết không chịu cho Trương Khác tách ra.

Trương Khác không chịu thua, một tay nắm đầu gối Hứa Tư, một tay lùa ra sau chân nhích dần lên, khe vạch mép thịt dầm nước kia, ngón cái còn như có như không khều khều lên trên ...

Cơ thể của Hứa Tư hoàn toàn sụp đổ, chẳng những không còn sức lực nào kẹp chặt chân cổ thủ, mà còn bị kích thích tới không kìm chế được phát ra tiếng rên nho nhỏ, lập tức nhớ ra trong bóng tối còn có những người khác, vội vàng ra sức kiềm chế. Có điều loại chuyện này quái ác ở chỗ đó, càng kiềm chế nó càng bốc lên mạnh mẽ, Hứa Tư căn bản căn bản không sao dập tắt được, hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, một lát sau toàn thân run rẩy, cảm thấy cao trào sắp tới rồi, vội đưa tay bịt chặt lấy miệng tránh cho tiếng rên rỉ dâm dăng phát ra, một tay khác ôn nhu vuốt ve gò má Trương Khác, cầu khẩn nỉ non: - Chúng ta sang phòng bên đi, chị Văn Tình mà tỉnh, chị ấy cười chết tôi mất ... Đột nhiên nghe thấy có tiếng cười trộm rất nhỏ, Hứa Tư mới nhận ra Tạ Văn Tình “tỉnh” từ bao giờ, xấu hổ không để đâu cho hết, hờn dỗi kêu lên: - Chị Văn Tình, mau kéo tên khốn kiếp này đi, cậu ta cưỡng bức em.

- Chị ngủ rồi, đang nói mơ đấy. Tạ Văn Tình nói một tiếng rồi không động tĩnh gì nữa.

- Á.. Ừ.. Lòng vừa thả lỏng, tiếng rên rỉ tiêu hồn đã tuôn ra như đê vỡ, Hứa Tư dặng hai chân, cả người ưỡn lên nghênh đón Trương Khác tiến vào, toàn run bắn bật.

Tiếng rên rỉ và sự chủ động của cô kích thích Trương Khác dữ dội, y cuồng nhiệt hôn lên môi, lên ngực cô, đồng thời tấn công mỗi lúc một mạnh mẽ.

Trước từng đợt sóng khoái cảm liên tục vỗ bờ càng lúc càng mạnh, tay Hứa Tư cảm giác toàn thân muốn vỡ tung siết chặt ga trải giường, rên la da diết, mà thường ngày cô có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, người nẩy lên từng nhịp công kích của Trương Khác, lúc vô tình quay mặt sang thấy đôi mắt sáng long lanh của Tạ Văn Tình chăm chú nhìn bọn họ ân ái.

Hứa Tư hoảng hốt che mặt, định dừng lại, nhưng đúng lúc đó Trương Khác thúc tới mạnh mẽ, người cô như con thuyền nhỏ nhấp nhô trên biển tĩnh cuộn sóng không sao tự kiềm chế được, rồi bị bị tình dục cuốn cuộn nhanh chóng nhấn chìm, chẳng còn để ý được tới Tạ Văn Tình nữa, toàn thân bị một khoái cảm tột đỉnh nghiền nát, cô ưỡn người lên một lần cuối cùng, tiếp đó đuối ảm ào ạt tuột chảy, nằm bẹp xuống giường, lúc này nhớ ra hôm nay không có biện pháp an toàn nào, lo Trương Khác uống rượu không khống chế được, vội vàng đẩy y ra: - Hôm nay không được bắn vào trong ... Lí nhí nói thêm: - Tìm chị Văn Tình ấy ...

Tạ Văn Tình chờ đợi lâu lắm rồi, nghe câu này của Hứa Tư liền vội vàng quần lấy Trương Khác, độ tuổi của cô chính là thời khắc nữ nhân có khát khao cháy bỏng nhất trong đời, giữa hai chân cô đã ướt dầm nước rồi, nghênh tiếp Trương Khác không có chút trở ngại nào, tận tình rên siết hưởng thụ ...

1110. Chương 1112: Lại Tới Perth

Ngủ lèo một giấc tới sáng, ngủ rất say, nên tuy đêm qua thác loạn tới nửa đêm, lúc này tinh thần dư dật, Trương Khác giang hai tay ra, trống không, giai nhân đều không còn bên người, không nghe thấy dưới lầu có động tĩnh gì, chẳng biết đi đâu mất rồi, lưỡi biếng ngủ nướng thêm một lúc nữa, thức dậy mới chú ý ở đầu giường có một tờ giấy để lại.

“Chúng tôi cùng về Hải Châu rồi, không để ý tới tên khốn kiếp cậu nữa!”

Trương Khác có thể tưởng tượng ra bộ dạng thẹn thùng của Hứa Tư, Tạ Văn Tình, lòng ngọt ngào như được mật rót vào vậy, ngậm nga một bài hát nhỏ, khoắc áo ngủ xuống lầu, trong bếp còn có mùi cháo thịt

thơm phức, chắc là hai cô gái làm xong bữa sáng mới đi. Tự pha ình một ly cà phê, Trương Khác vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa lau mặt thì nghe thấy có tiếng người mở cửa, thò đầu ra thấy Trần Tình mặc đồ thể thao, tóc tết đi vào, trông giống như tập thể dục buổi sáng đi qua đây, phấn chấn chào: - Hello.

- Chị Hứa Tư và chị Văn Tình đâu? Trần Tình thò đầu vào ngó quanh.

- Anh vừa ngủ dậy đã không thấy họ đâu nữa, hình như có chuyện gấp về Hải Châu rồi .... Trương Khác lau mặt đi ra:

- Sao đi sớm thế. Trần Tình thở phào: - Nghe nói hôm qua anh uống nhiều, hiện giờ thấy thế nào? Còn đưa tay ra sờ trán Trương Khác.

- Nghĩ tối qua em cũng ngủ ở đây, nên anh thấy mình uống say thì hơn. Trương Khác đưa tay ôm eo Trần Tình, cầm cốc cà phê lên uống, còn đưa Trần Tình uống, vờ hồ đồ hỏi: - Hôm qua em không ngủ ở đây à? Thấy Trần Tình dẩu tay sau lưng, hỏi: - Em cầm cái gì đấy, sao thần bí thế?

- Hệ thống an ninh quá hoàn thiện cũng chẳng phải hay, quay được rõ ràng ai đó đổ rượu lên người. Trần Tình đột nhiên đưa ra một cuốn băng: - Anh không biết hôm qua em có ngủ ở đây hay không thật hay sao?

- Khụ.. Trương Khác không ngờ Trần Tình chơi trò này, bị sặc cà phê, ho mất nửa ngày trời mới thở đều trở lại được, dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết cuốn băng là do Tạ Văn Tình và Hứa Tư đưa cho Trần Tình, hiển nhiên là để “báo thù” y giả say hôm qua: - Nếu say thật chẳng phải gây thêm rắc rối cho bọn em hay sao?

- Nhiều nữ nhân có thấy khổ cực không? Trần Tình chăm chú nhìn Trương Khác:

- Chỉ mong cô gái yêu thương không bị thương tâm là được rồi. Trương Khác dùng hai tay ôm nhẹ chiếc eo mềm của cô: - Nam nhân tham lam không có tư cách than khổ.

- Anh biết là tốt. Trần Tình thỏ thẻ nói, còn chưa nói hết thì di động Trương Khác để trên lầu vang lên, liền đẩy y đi nhận điện thoại: - Em chưa ăn sáng, chúng ta cùng ăn nhé.

Điện thoại do Diêu Kiên từ Bắc Kinh gọi tới, chiều hôm qua Úc Bình tới Bắc Kinh, tối bí mật gặp mặt Cảnh Trọng Dương, Tiêu Thụy Dân nói cho biết ý kiến của Cảnh Trọng Dương, nếu chỉ có Cao Khoa KV và Liên Tín có được chip ESS từ Cẩm Hồ, ông ta không ủng hộ kế hoạch di động đặt dựa hoàn toàn vào kỹ thuật của Cẩm Hồ.

- Cảnh Trọng Dương là người sáng suốt đấy. Trương Khác đặt di động xuống: - Ngoài ra ông ta vẫn còn mang kỳ vọng lớn vào doanh nghiệp di động trong nước, anh có thể đồng ý cho Đông Hưng và Liên Tấn tham dự, nếu bọn anh chỉ cung cấp chip cơ bản, không biết mất bao lâu bọn họ mới đưa được ra mấy mới.

Trần Tình cười tươi tắn: - Năm 99 thị trường di động di động náo nhiệt như thế, nhưng nguồn cung ứng linh kiện không đủ, nhất là linh kiện hạch tâm ... Hiện trong nước chỉ có Đông Hưng, Liên Tấn có năng lực phá rối, vỗ về bọn họ một chút cũng nên.

Cao Khoa KV và Liên Tín được Cẩm Hồ hỗ trợ kỹ thuật mới có năng lực đưa ra được di động mới, Đông Hưng, Liên Tấn trình độ kỹ thuật còn kém hơn cả Cao Khoa KV và Liên Tín, nói gì tới doanh nghiệp di động trong nước khác.

Thị trường di động trong nước mở rộng cao tốc, lợi nhuận cũng lớn, Liên Tấn- Đông Hưng chắc gì đã hứng thú với nghiệp vụ di động đặt làm lợi nhuận thấp, hơn nữa mấy thương hiệu đều chen chân vào nghiệp vụ di động đặt làm, cuối cùng quy mô đặt làm vẫn Liên Thông quyết định từ thiện cảm của họ dùng với thương hiệu nào. Quan trọng nhất là có thể thuyết phục được bộ thông tin và cao tầng Liên Thông đồng ý toàn diện ngả về phía kỹ thuật của Cẩm Hồ ở nghiệp vụ di động đặt làm, như thế một là có thể gạt thương hiệu ngoại ra ngoài, đóng cửa phân phối trong nội bộ ra sao cũng dễ làm.

Hứa Tư và Tạ Văn Tình trước khi rời đi đã chuẩn bị xong bữa sáng, làm cho cả Trần Tình một phần, nhưng hai người bọn họ dùng bữa sáng cũng chẳng được yên, tựa hồ hôm nay vô cùng bận rộn, liên tiếp có điện thoại gọi tới, căn bản chẳng có thời gian êm đềm bên nhau, có cả điện thoại của Tạ Tử Gia gọi cho Trần Tình, lớn tiếng hỏi cô bị ai lừa mất rồi.

- Em lừa nó ra ngoài mua đồ ăn sáng. Trần Tình thấy Trương Khác cười trêu mình, dút một cái bánh bao vào miệng y: - Còn hơn anh vờ say rượu.

Trương Khác cười hì hì: - Có cần chuẩn bị một phần cho em mang về không?

- Đi đâu ra mua được đồ ăn sáng này chứ, Tử Gia không dễ lừa như em đâu. Trần Tĩnh lắc đầu: - Thôi cứ bảo là quên mua, kệ nó oán trách.

- Anh chẳng thấy em dễ lừa chút nào. Trương Khác hôn nhẹ lên môi Trần Tĩnh:

Trần Tĩnh đặt tay lên vai Trương Khác, đề phòng y tranh thủ lần tới, cô không nghĩ mình có thể kháng cự quyết liệt lắm: - Nghe chị Hứa Tư nói hai ngày nữa anh đi Úc, rồi ở đó một thời gian.

- Ủ, em có muốn qua đó tránh cái lạnh không.

- Anh còn chê chưa đủ náo nhiệt à? Trần Tĩnh tuột tay xuống, ôm hông Trương Khác, dụi đầu vào cổ y: - Không được gặp một thời gian, em sẽ rất nhớ anh ...

oOo

Rời Kiến Nghiệp, qua mỗi một thành phố là lại đổi một mùa, lúc rời Kiến Nghiệp, trời còn tuyết lát phất. Đổi chuyển bay ở Hong Kong, ai nấy đều mặc áo mỏng manh của mùa thu. Bay tới Perth, mặt trời chói lọi, đúng vào mùa hè ánh nắng tươi đẹp, chỉ có điều mùa hè ở Perth chẳng hề khô nóng khó chịu. Từ sân bay ngồi xe đi chưa được bao lâu thì mây đen dày đặc, một trận mưa như trút đổ xuống, đang cảm khái mưa ở Perth thật dữ dội thì thoáng cái trời lại nắng ngay, cứ như tính khí của trẻ con vậy.

Chỉ Đồng, Tích Dung, Tích Vũ mấy cô bé tranh nhau ríu ra ríu rít kể cuộc sống của chúng thời gian qua ở Perth, Trương Khác trước đó nhận lời trong vòng một tuần sẽ tới Perth, nhưng đợi y xử lý xong công việc sang tới Perth thì Đường Thanh và ba tiểu nha đầu đã ở Perth 10 ngày rồi. May mà Perth vào mùa hè khí hậu dễ chịu có rất nhiều chỗ làm người ta quên luyện quên đường về, không giống như mùa đông ở Kiến Nghiệp hay Hải Châu, suốt ngày bị nhốt trong nhà, ba tiểu nha đầu cũng chẳng nhận ra thời gian trôi qua nhanh như thế.

- Oa, bầu trời nơi này thật là đẹp! Trần Phi Dung kinh ngạc thốt lên.

Qua cửa sổ, nhìn bầu trời trong vắt như gột rửa, một màu xanh ngắt không có chút tạp chất nào, ở trong nước ngoại trừ lên cao nguyên Thanh Tàng thì nơi khác cơ bản tuyệt tích bầu trời thế này rồi. Cho dù Hải Châu đã rất coi trọng vấn đề môi trường, màu lam của bầu trời vẫn giống như phủ lên một lớp giấy mỏng vậy. Đây cũng là chuyện chẳng biết phải làm sao, người và môi trường thế nào cũng phải theo đuổi một loại thể cân bằng mà hai bên có thể chấp nhận được, Hải Châu có tổng cộng gần 7 triệu nhân khẩu, Tây Úc diện tích gấp Hải Châu gần 100 lần, mà nhân khẩu có gần 2 triệu, tất nhiên là không cần phải quá lo hoạt động của nhân loại ảnh hưởng tới môi trường.

Kỳ nghỉ đông của Đh Đông Hải đã bắt đầu, mọi người đã hẹn nhau trước rồi, Trần Phi Dung theo Trương Khác cùng tới Perth tụ hợp với Đường Thanh, ở Perth một thời gian sau đó mọi người cùng về Hải Châu ăn tết.

Chiếc Lincoln dài chậm chậm đi về phía khu biệt thự phía đông nam thành phố Perth, xe thương vụ của nhân viên công tác cũng đi vào theo, đã tới hoàng hôn, biệt thự có quá nửa mặt hướng về phía tây và biển, phong cảnh tuyệt đẹp.

Đi vào biệt thự Trần Phi Dung nhìn thấy rất nhiều người giống cô, đều da bồng tóc đen, hôm nay là cuối tuần, người lên triển núi ngắm tịch dương rất tấp nập, tò mò hỏi Đường Thanh: - Sao trông giống người Trung Quốc thế?

- Bọn họ vốn là người Trung Quốc mà. Đường Thanh cười hì hì: - Cẩm Hồ xấu xa, mua hết cả khu biệt thự ven biển này, bọn họ đều là nhân viên công ty trú ở nước ngoài cùng với gia đình đấy, đương nhiên người Hoa ở Perth nhiều lắm, còn có cả Chinatown, hôm khác đưa bạn đi xem.

Trần Phi Dung ngưỡng mộ nói: - Làm nhân viên của Cẩm Hồ thật là hạnh phúc.

Trương Khác nghe nghe cái mặt nói: - Cẩm Hồ đâu đơn giản chỉ dựa vào bóc lột để sinh tồn.

Các quốc gia phát triển Âu Mỹ Nhật Hàn đã hoàn thành tiến trình công nghiệp hóa, ngành chế tạo đang dần chuyển sang các quốc gia mới nổi, ngành chế tạo sắt thép của các quốc gia này vốn đang ở trạng thái

sa sút dần chuyển sang thị trường mới nổi.

Riêng sản nghiệp sắt thép của Trung Quốc mấy năm qua phát triển đã khiến sản lượng sắt thép toàn cầu tăng lên gấp đôi, lượng khoáng thạch toàn cầu tăng lên khiến giá thành tăng lên gấp bội, Perth là khu cung ứng khoáng thạch lớn nhất toàn cầu, cho dù kiếp trước không tận mắt nhìn thấy, nhưng Trương Khác không khó tưởng tượng ra cảnh phồn vinh của Perth mấy năm sau.

Hoạt động đầu tư của Cẩm Hồ tại Perth cũng đang từng bước triển khai, trừ đầu tư vào địa ốc, nhà văn phòng tương lai thu lợi nhuận lớn ra, còn tăng cường được sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ ở Perth, lập cơ sở tốt để phát triển công trình phụ trợ khoáng thạch sau này, hiện còn đang xây dựng một tòa nhà văn phòng cao 18 tầng, sau khi xây xong có thể làm phân bộ của Cẩm Hồ tại Perth.

Trong tất cả cơ cấu trú ở nước ngoài, nhân viên công tác của Cẩm Hồ có thể nói là được hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất, nhân viên chi nhánh của các cơ cấu chi nhánh Âu Mỹ Nhật Hàn đều có điều kiện ở trong biệt thự bên bờ biển.

Biệt thự Đường Thanh ở nằm kề bên biệt thự của Vệ Lan và Dịch Đan Thanh, đó là khu cao cấp nhất cả cả biệt thự, nhìn xa xa về phía tây bắc là cảng Perth, nhìn gần hơn về phía đông là thành phố Perth dưới ánh hoàng hôn, cả thành phố nho nhỏ tựa hồ tất cả mọi thứ đều tập trung vào đó, thành phố Perth dưới ánh hoàng hôn trông giống như thị trấn nhỏ trong truyện cổ tích, trông không có vẻ gì là một thành phố, nhưng mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ mỹ hảo.

Đứng trên bãi cỏ trước biệt thự, Trần Phi Dung nhìn mấy hòn đào cây cối xanh um như con ốc cắm vào mặt biển, có người người đang thi công trên đó, hỏi Đường Thanh: - Ở đó đang làm gì thế?

- Ngày mai lên đào là biết rồi. Đường Thanh cố làm ra vẻ thần bí, không nói cho Trần Phi Dung.

- Đó là do Trương Khác mua đất, đợi xây xong rồi chúng ta có thể tắm nắng ở bãi biển tư nhân rồi. Chỉ Đồng mau miệng, tranh nói cho Trần Phi Dung.

- Ồ. Trần Phi Dung cảm thán: - Xa xỉ thật đấy.

- Mình đâu thể làm người đơn thuần đem hết mọi thứ của bản thân hiến cho nhân loại được. Trương Khác vịn eo, ngồi máy bay suốt cả một ngày, lưng mỏi nhừ.

- Chỉ biết mồm mép ba hoa. Đường Thanh ôm lấy cổ y từ đằng sau: - Mua một hải đảo chưa đủ hay sao mà mua cả ba cái?

- Bạn tới Perth hẳn là biết Úc vừa ra luật cấm chỉ tư nhân đầu tư hải đảo chứ? Sao bạn không thấy trước kia mình quyết định mua ba hải đảo là rất sáng suốt? Trương Khác di chuyển đề tài, không thể đề cô vợ nhỏ nghĩ tới phương diện y có nhiều nữ nhân được: - Mình mặt dày tới đâu cũng chỉ có thể chiếm một tòa hải đảo, hai tòa còn lại xây làm khách sạn nghỉ ngơi, Cẩm Hồ nếu mở hội nghị hàng năm vào mùa đông, lúc bắc bán cầu mùa đông băng giá, đi bơi cũng không tiện, mọi người có thể tới Perth. Nếu không thì xây biệt thự nghỉ dưỡng làm phúc lợi cho cao tầng Cẩm Hồ, điều kiện thế nào cũng tốt hơn chỗ này.

Thời cơ vô cùng khéo, bên này vừa mới dùng danh nghĩa công ty tư nhân mua ba tòa hải đảo nhỏ khai phát không lâu thì Úc ra luật bảo vệ môi trường hải đảo ven biển, cấm chỉ tư nhân khai phát hải đảo, nếu muộn hai ba tháng thôi, mộng tưởng làm đảo chủ ở Úc của Trương Khác không thể thành hiện thực được rồi.

Sau khi mua ba hòn đảo, Hoàn Viễn liền lập chi nhánh ở Perth, Trương Tri Phi phái Lương Quân đích thân tới Perth phụ trách khai phát hải đảo, tương lai xây dựng các công trình phụ trợ cho khai thác phát triển khoáng thạch như đường sắt, đường bộ, cảng nước sâu, quy mô tới 1 tỷ USD, cho nên Hoàn Viễn đương nhiên tới Perth lập cơ sở trước, nên Lương Quân được trực tiếp điều từ Tân Đình tới Perth làm trợ thủ cho Dịch Đan Thanh.

Trương Khác, Đường Thanh, Trần Phi Dung đứng ở bãi cỏ trước biệt thự ngắm cảnh hoàng hôn ngả về tối, ba tiểu nha đầu chạy vào biệt thự trước, một lúc sau Vệ Lan và Tôn Lệ tự biệt thự ra nói: - Sao lại đứng hết ở đây, muốn ngắm cái gì lên tầng ba ngắm, có thể nhìn xa hơn một chút. Lương Quân tới Perth tất nhiên phu xướng phụ tùy, Tôn Lệ cũng theo rồi.

Người khác tới, giống như Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa tới Perth, chỉ cần thời gian cho phép, đều phải mời nhân viên công tác cùng người nhà tổ chức yến tiệc náo nhiệt cổ vũ sĩ khí một phen. Còn Trương Khác không đảm nhận bất kỳ một chức vụ chính thức nào ở trong nội bộ Cẩm Hồ, trừ tiếp xúc với nhân viên quản lý cao tầng ra, thì chuyện cổ vũ sĩ khí y có thể làm bằng.

Bữa cơm đầu tiên ở Perth ở trong biệt thự Dịch Đan Thanh và Vệ Lan ở, các cô có bộ đồ ăn đồng bộ, có đầu bếp và giúp việc cố định. Bữa cơm có Lương Quân, Tôn Lệ, Phó Tuấn, Lý Minh Du, Đường Thanh, Trần Phi Dung, Vệ Lan và ba tiểu nha đầu. Dịch Đan Thanh bị việc ở công ty làm tri hoãn, rất muộn mới xuất hiện, ăn cơm xong lại bảo Trương Khác và Trần Phi Dung ngồi máy bay cả ngày, đường xa vất vả, nên về biệt thự nghỉ ngơi sớm.

Trương Khác không rõ Đường Thanh ở Perth 10 ngày chung sống với Dịch Đan Thanh ra sao, y lại chẳng thể hỏi thẳng Đường Thanh việc này, y tới Perth cũng không phải hoàn toàn nghỉ ngơi, một số chuyện riêng xem báo cáo không có ấn tượng trực quan, phải tới thực địa xem xét.

Buổi tối trời đổ mưa, rả rích suốt, mưa đập lên cửa kính, nhỏ lên cây cối trong đình viện, làm cho trong phòng mát mẻ khác thường, cửa sổ mở ra, gió thổi vào, làm mùa nóng nhất trong năm ở Perth hơi lạnh, Trương Khác rời khỏi thư phòng, muốn tìm bộ y phục mặc vào.

- Sao thế, không có tâm tư xem tài liệu à? Đường Thanh và Trần Phi Dung ngồi trên ghế sofa trò chuyện, nhìn Trương Khác đẩy cửa đi vào, liền hỏi:

Hai cô gái đều vừa tắm xong, mặc váy quai đeo màu đen, dưới ánh đèn hơi xuyên thấu, da dẻ dưới lớp váy màu đen càng được tôn lên ánh trắng sáng quyến rũ, hai cô gái ngồi chẳng ý tứ gì, mép váy cuốn lên, lộ ra cả mông đùi lớn, cổ áo hơi trễ, Trương Khác lúc này mới phát giác khe vú hai cô bé này từ lúc nào đã hết sức chết người rồi. Trần Phi Dung còn chú ý một chút, bên trong mặc áo lót, chỉ lộ ra phần nhỏ, Đường Thanh chẳng mặc gì cả, còn thấy cả quần vú hồng hồng, cực kỳ dụ hoặc.

Trương Khác cười cười ngồi xuống: - Vừa rồi chỉ định kiểm cái áo khoác lên, lúc này đúng là không còn tâm tư nào xem tài liệu nữa.

Trần Phi Dung xấu hổ kéo váy xuống che đi cặp đùi miên man, đứng dậy nói: - Mình đi ngủ đây, không để ý tới hai người nữa ... Còn nháy mắt ám muội với Đường Thanh, cười trốn về phòng.

- Mình ngủ với bạn, không được khóa cửa phòng đâu đấy ... Đường Thanh chưa đúng lời đã nghe thấy tiếng cửa khóa tách một cái.

1111. Chương 1113: Suối Thánh Đản.

Cô vợ nhỏ của y vừa tắm xong, khuôn mặt mang sắc hồng khuất sau mái tóc chưa gội hết, hàng mi mềm, đôi mắt ướt ướt, quyến rũ không nói lên lời, bao mệt mỏi sau chặng đường xa của Trương Khác tan biết hết, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của Đường Thanh, ghé mặt vào cổ cô hít nhẹ: - Hiện mình càng chẳng còn tâm tư xem tài liệu nữa ... Bạn thật xinh đẹp.

- Chỉ biết lừa các cô bé thôi. Đường Thanh người ngọt lịm, dựa người tới, gối đầu lên vai Trương Khác, nhìn bầu trời lấp lánh sao: - Khi vừa tới Perth, chị Đan Thanh lái xe đưa bọn mình vào sâu trong sa mạc, đi một ngày một đêm không thấy bóng người.

- Có phải là lo cô ấy bỏ lại trong sa mạc không? Trương Khác ôm cơ thể mềm mại của Đường Thanh vào lòng, hỏi đùa:

- Không được xen vào. Đường Thanh đưa tay bóp miệng Trương Khác, nói tiếp: - Phong cảnh cực đẹp, chỉ là không thấy bóng người, mới thực sự cảm giác được Perth là thành phố cô tịch. Bạn có cảm giác thế không, cuộc sống giống như một thành phố cô tịch, đi rất xa mới cũng không thấy bóng người, thì thoàng qua thành phố khác, hoặc là có khách qua thành phố của bạn, sẽ hết sức quý giá, nếu bỏ qua, thì không còn khả năng giữ lại nữa? Đầu ngẩng lên nhìn mặt y: - Người ta không phải là cô bé ngoan ngoãn chẳng hiểu gì như bạn nghĩ, người ta đủ trưởng thành rồi. Thấy tay Trương Khác lặng lẽ lần mò qua cổ áo mình, nhéo tay y: - Tư tưởng của bạn không thuần khiết được à, mình không nói chỗ đó trưởng thành.

- Chỉ cảm thấy bạn càng ngày càng mê người thôi. Trương Khác hiểu cô muốn nói gì, nhưng y không đành lòng nghe cô nói thế, hôn lên mái tóc dày của cô: - Ngày mai tới mình tới khu mỏ Suối Thánh Đản, bạn đi cùng mình, cảm thụ tư vị xung quanh không bóng người lần nữa nhé ...

- Ngày mai không thêm để ý tới bạn, đã hẹn Phi Dung lên hải đảo rồi. Đường Thanh đưa tay sờ má y: - Yêu bạn, cũng chẳng hề cảm thấy không vui, chỉ thấy phải hiểu bạn hơn thôi ... Không được coi mình là cô bé con.

Trương Khác biết Đường Thanh inh và Dịch Đan Thanh cơ hội ở riêng với nhau.

Khu mỏ Suối Thánh Đản là một khu thăm dò xa thành phố Perth nhất, qua thăm dò sơ bộ, nơi đó có khả năng chính là một trong số khu mỏ sắt sung túc nhất Úc, sáng mai lái xe tới đó, không có vài ba ngày, không xem xét hết được khu thăm dò quan trọng như thế.

- Được, không coi bạn là cô bé nữa. Trương Khác quay người Đường Thanh lại, hai tay xoa nắn cặp mông săn chắc đàn hồi của cô, hỏi: - Cô bé không thể làm chuyện kia, còn chúng ta hiện giờ có thể làm không?

Đường Thanh chỉ “ừm” một tiếng, cánh mũi phập phồng, người nhũn ra trong lòng Trương Khác, không rõ là đồng ý hay là phản đối, chỉ thấy đôi mắt cô nằng lại trở nên long lanh quyến rũ mang theo tình ý miên man, mê hoặc khôn tả. Cho tới tận bây giờ dù hưởng thụ nam nữ hoan ái nhiều lần, nhưng Đường Thanh vẫn chưa biết có động tác kêu gọi nam nhân, nhưng sự ngây thơ ngượng ngùng của cô còn có tác dụng hơn bất kỳ thứ thuốc kích thích nào làm Trương Khác không sao kìm chế được nữa, kéo sát đầu Đường Thanh lại lại, miệng áp lấy đôi môi ngọt ngào căng mọng, Đường Thanh rên khẽ đón nhận nụ hôn dài nóng bỏng của y, lắng nghe cảm xúc mỹ diệu khi tay trái y lắng lắng vén mép váy ngủ của cô, thuận theo chân ngọc mò tới nơi sâu thẳm.

- Trương Khác, Trương Khác.

Nghe thấy Chỉ Đồng ở dưới lầu gọi lớn, Trương Khác và Đường Thanh vội vàng tách nhau ra, ngay tức thì nghe thấy tiếng rầm rầm trên cầu thang, ba cái đầu nhỏ nhún thò vào.

- Bọn em ngày nào cũng ngủ cùng Đường Thanh, hôm nay tách ra không ngủ được nữa. Hai chị em Tích Dung, Tích Vũ đầu một ngoẹo trái một ngoẹo phải, đồng thanh hỏi: - Trương Khác, anh nói phải làm sao đây?

- Hay là anh chơi bài với bọn em. Chỉ Đồng giơ hai bộ tứ lơ khơ từ sau lưng ra: - Ai thua mai phải tới cổng tiểu khu bắt chước tiếng chó sủa.

Trương Khác tất nhiên hận không thể xách ba tiểu nha đầu lên ném ra cửa sổ, thầm nghĩ:” Có phải bọn chúng tính chuẩn giờ tới phá đám mình không nhỉ?”

- Chúng ta không chơi với Trương Khác, nếu anh ấy chơi ăn gian chúng ta không nhìn ra thì làm sao? Tích Dung suy nghĩ kỹ rồi bàn bạc với Chỉ Đồng: - Hay là gọi chị Vệ Lan qua, cùng lắm thì chị Phi Dung cũng được, thế nào các chị ấy cũng không nở thắng ba đứa bé bọn mình.

Trương Khác vừa xấu hổ vừa bức bối về phòng xem tài liệu tiếp, tới 11 giờ Lý Minh Du mới tới dỗ dành lừa gạt ba tiểu nha đầu đi.

Ba tiểu nha đầu vừa bị đưa đi, Trương Khác hấp tấp kéo Đường Thanh vào phòng mình, tránh cô nàng xấu hổ chạy qua ngủ với Trần Phi Dung.

Trong phòng ngủ chỉ bật mỗi chiếc đèn tường, Đường Thanh cúi váy ngủ quai đeo xuống, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót trắng tinh khôi, mông lộ ra ngoài mép quần, nằm úp lên trên chiếc giường hoa lệ, chiếc mông vừa tròn vừa vênh, làn da trong bóng đêm ánh lên màu trắng làm máu trong người Trương Khác sôi sùng sục.

Trương Khác cúi người xuống, hai tay nắm lấy đầu gối của Đường Thanh sờ lên, sờ tới cặp mông săn chắc của cô, chậm chậm xoa nắn, ngửi hương thơm dịu dịu từ cơ thể cô truyền ra, hai ngón tay lách vào giữa hai chân, nhìn Đường Thanh không chịu nổi ngứa nằm quần quai, làm ướt chỗ ga trải giường giữa hai chân. Lúc này mới lật tấm thân ửng hồng vì động tình của cô dậy, cặp vú tròn trịa mơn mơn như hai trái đào chín lộ ra, y từ từ khắp cơ thể thơm tho ấy, đầu lưỡi từ trán cao, trượt xuống chiếc miệng nhỏ đầy tính khiêu khích, không quên chiếc cổ thiên nga, rồi ngậm lấy nụ hoa anh đào đã sẵn cứng, kiêu ngạo nhô lên dưới đôi

tay xoa nắn của hắn... Đường Thanh khuôn mặt nóng bỏng, hơi thở cũng nóng bỏng, sóng mắt ướt át mông lung như biển cả, cô bị hôn tới ngây ngất mơ mơ hồ hồ, vẫn không quên căn răng không phát ra tiếng rên khoái lạc...

Trương Khác miệng khô cổ khát, tách đôi đùi ngọc khép chặt của nàng ra... lúc này Đường Thanh không chịu nổi nữa, run giọng rên lên: - Tiểu Khác, bạn là đồ xấu xa, đồ xấu xa ...

- Thế có thích đồ xấu xa không? Trương Khác vừa hôn vừa đưa tay cởi quần lót của cô xuống.

- Mình là cô bé ngoan, không thích đồ xấu xa ... Đường Thanh ngây thơ nói như trong cơn mê, quần lót của cô bị Trương Khác cởi một bên, treo lủng lẳng ở bắp bàn chân, cái lưỡi xấu xa của y tiến thẳng tới vùng cổ thơm ....

Qua cơn kích tình, Đường Thanh êm đềm đi vào giấc ngủ, Trương Khác thì tỉnh táo, nhưng tới giờ ngủ của cô vợ nhỏ rồi, chẳng thể đánh thức cô dậy nữa, yêu thương hôn lên má cô, tắt đèn trong phòng đi, nhẹ nhàng rời giường khoác áo ngủ đi ra ban công, mơ hồ thấy ban công đối diện có bóng người, không biết là Dịch Đan Thanh hay Vệ Lan.

Đi ra ban công, tới gần rồi vẫn không nhìn rõ, lúc này đèn ngoài hiên sang lên, thấy Dịch Đan Thanh cũng khoác áo đứng ở ban công, tay cô cầm di động đặt bên tai, bảo Trương Khác dùng di động nói chuyện với mình.

Ban công hai bên cách nhau gần 20 mét, nói nhỏ hai người đều không nghe thấy đối phương nói cái gì, nói lớn thì người làm trong cả hai biệt thự cũng nghe thấy.

- Không ngủ được à? Trương Khác lấy di động ra gọi cho Dịch Đan Thanh.

- Ủ. Dịch Đan Thanh gật đầu, lại nói thêm: - Nhưng mà đừng có tưởng vì tôi ghen với Đường Thanh nhé, cậu có bản lĩnh thì ăn cả hai cô bé trong nhà đi ...

Trương Khác dịu dàng nói: - Qua đó với chị nhé.

Dịch Đan Thanh nhẹ nhàng từ chối: - Đừng, một lúc nữa tôi ngủ rồi, cậu mà qua, tôi còn cảm thấy cậu gây phiền toái, cậu cũng ngủ sớm đi, mai còn phải dậy sớm đấy.

Buổi sáng tỉnh lại thì không thấy Đường Thanh bên người nữa, nhìn đồng hồ đoán cô nàng chưa ngủ dậy giấc được, quá nửa là rạng sáng lại chạy sang phòng Trần Phi Dung ngủ rồi. Ngoài phòng trời trong nắng ấm, gió mát thổi rèm cửa sổ đung đưa lay động, Trương Khác ngồi trên giường nhớ lại nội dung hôm nay phải tham quan rồi rời giường, đẩy cửa ra, thấy cửa phòng của Trần Phi Dung khép hờ, bên trong có tiếng hai cô gái nói chuyện, mở cửa thò đầu vào, thấy hai mỹ nhân đắp chăn mỏng trên người, chỉ đầu thò ra bên ngoài, hai mái tóc đen nhánh xõa trên chiếc gối trắng tinh, chẳng nhận rõ ai với ai.

Cửa sổ bay vào mùi cà phê ngào ngạt, Đường Thanh vươn cánh tay như ngó sen lên, ngáp dài: - Cơm sáng xong rồi ...

Vén chăn ra, chẳng hề có cảnh hai cơ thể ngọc ngà mặc đồ lót như Trương Khác kỳ vọng, hai cô bé đều mặc váy ngủ chỉnh tề nằm dưới chăn, Trần Phi Dung còn háy mắt với y như có ý hỏi “thất vọng không?”.

“Chết mất Phi Dung cũng biến thành thế này lúc nào thế, đúng là gần mực thì đen mà!” Trương Khác vừa ngáp vừa chạy đi rửa mặt.

Ăn sáng xong Đường Thanh và Trần Phi Dung sẽ đưa ba tiểu nha đầu lên hải đảo, Trương Khác để Phó Tuấn lại chiêu cổ bọn họ, y cùng Dịch Đan Thanh và nhóm Lương Quân, Hoàng Minh Sinh tham tán kinh tế lãnh sự quán TQ, Cố Chí Nghị tổng giám đốc Trung Dã Châu Úc, ngồi sáu cổ sẽ viết dã đi tiến hành khảo sát thực địa Suối Thánh Đản.

- Năm ngoài gặp nhau là lúc cuối thu ở Perth ... Cố Chí Nghị ngồi cùng xe với Trương Khác, đối diện với nhân vật truyền kỳ như thế, ông ta không vì chênh lệch tuổi tác mà sinh ra chút xem nhẹ nào: - Những lời ngài Trương nói năm ngoài ở trên bữa tiệc lãnh sự quán làm mọi người đều chấn động.

- Chắc phải nói là vừa chấn động vừa nghi ngờ chứ hả? Trương Khác xua tay: - Đó là điều khó tránh khỏi, cho dù tới giờ vẫn có người hoài nghi quyết tâm đầu tư vào khoáng nghiệp Tây Úc của chúng tôi.

Cố Chí Nghị khẳng định: - Tôi rất tin tưởng vào quyết tâm của Cẩm Hồ ....

Xuất phát từ Perth đi theo hướng bắc, dọc đường đi đều là quốc lộ cao cấp rộng rãi bằng phẳng, có thể nhìn thấy khu mỏ , tuyến vận chuyển của Rio Tinto và Phb Biliton, trừ khu sinh hoạt của các mỏ quặng ra, rất ít khi thấy chỗ nào có người ở, vùng đất rộng chừng 3 triệu kilomet vuông này, có chưa tới 2 triệu người, đâu cũng thấy vùng hoang dã, rời khỏi phạm vi khu mỏ quặng, đường đi liền trở nên lồi lõm, xóc nảy.

- Khu thăm dò Suối Thánh Đền không nằm trên tuyến giao thông chính của Châu Úc, lúc này còn có đường cát đá mà đi, một đoạn nữa thôi là phải đi trên hoang mạc rồi ... Cố Chí Nghị tới khu thăm dò rất nhiều lần, am hiểu tình hình, chịu trách nhiệm giới thiệu tình hình đương địa cho Trương Khác. Cố Chí Nghị, thậm chí là toàn bộ cao tầng Trung Dã đều không hiểu rõ lắm về quyết định đầu tư của Cẩm Hồ, nhưng công ty thăm dò liên hợp thành lập là thuần nghiệp vụ, Cẩm Hồ cung cấp tài chính thăm dò, nghiệp vụ thăm dò thực tế do Trung Dã phái người hoàn thành, riêng phí thăm dò thu được, mỗi năm Trung Dã đã có vài triệu USD.

Đây có thể xem là vụ làm ăn lớn mà Trung Dã nhận ở ở hải ngoại, quan trọng nhất là cuối cùng Cẩm Hồ sẽ đầu tư khoáng sản ở Tây Úc với quy mô gần 1 tỷ, mặc dù việc xây cảng, đường sắt, đường bộ sẽ chiếm một bộ phận tương đối lớn, nhưng tài chính để khai thác mỏ cũng không phải nhỏ, đó là miếng thị mỡ béo ngậy trong mắt Trung Dã, nếu như thần hết được nghiệp vụ xây dựng khai thác mỏ, có thể nói là nghiệp vụ hải ngoại lớn nhất của các xí nghiệp TW.

Đừng nói Cố Chí Nghị mà cao tầng Trung Dã cực ít khi tới Tây Úc thời gian qua cũng liên tục tới Perth khảo sát, nói cho cùng là vì nhắm vào hợp đồng hàng trăm triệu thậm chí cả tỷ USD kia.

Trọng trách xây dựng cửa cảng, đường sắt, đường bộ không phải một mình Hoành Viễn có thể gánh vác được, ắt phải hợp tác với xí nghiệp xây dựng trong nước, các xí nghiệp xây dựng quốc hữu lớn như Trung Kiến, Trung Thiết vì lấy được hợp đồng lớn của Cẩm Hồ mà hoạt động tích cực, thậm chí tích cực hỗ trợ Cẩm Hồ tiến vào Tây Úc đầu tư khoáng nghiệp.

Gần tới hoàng hôn mới đến được vùng đất chính của khu thăm dò.

Ở phía bắc vùng đất chính có một con đường nhựa hơi hẹp dài xuyên qua, Trương Khác xem tài liệu, đi theo con đường đó là trấn Suối Thánh Đền, trấn nhỏ duy nhất gần đây, suối Thánh Đền chảy xuyên qua thị trấn, uốn lượn về phía tây bắc, chảy qua hơn 400 km đổ ra biển, nói đó có tuyến đường biển nước sâu Handalan mà Cẩm Hồ nhìn trúng, gần đó có tiểu trấn cảng, dân cư sống dựa vào đánh bắt cá, quy mô cảng rất nhỏ.

Nếu tài nguyên quặng sắt ở Suối Thánh Khê đáng khai thác, Cẩm Hồ sẽ xây dựng cảng nước sâu ở Handalan, rồi xây một tuyến đường sắt từ Suối Thánh Khê tới đó.

Trong hoang mang nhiệt độ rất cao, ngồi xe việt dã đi trên đường gió vu vu thổi qua còn dễ chịu một chút, xuống xe rồi mới cảm thụ được cái nóng mùa hè thực sự ở Tây Úc, hoàn toàn khác với ở Perth.

Nửa năm qua Cẩm Hồ thực sự làm được rất nhiều việc, sau khi lấy danh nghĩa công ty khoáng nghiệp Úc xin thăm dò khu vực gần 10 vạn mét vuông quanh đây, liền mau chóng cùng Trung Dã thành lập công ty thăm dò, kéo nhân viên thăm dò kinh nghiệm từ trong nước tới, trong đó Suối Thánh Đền là khu thăm dò trọng yếu.

Đội trưởng đội thăm dò là Hồ Mộc Kiều, Hoa Kiều ở Úc, năm 88, Trung Dã hợp tác với Tây Úc khai thác quặng sắt, Hồ Mộc Kiều là kiến trúc sư từ trong nước sang, lấy lời ông ta mà nói là sau khi sang đây vừa được cô nương người Úc là thành tựu lớn nhất.

Hồ Mộc Kiều hiện trực tiếp làm việc ở công ty thăm dò liên hợp, là quản lý kỹ thuật cốt cán.

Đoàn người Trương Khác cùng quan viên lãnh sự quán xuống xe, Hồ Mộc Kiều và các thành viên chủ chốt đội thăm dò đã đợi ngoài trời nóng nực được một lúc rồi.

Bên ngoài thời tiết khó chịu, xuống xe chẳng hàn huyên mấy liền vào thẳng phòng, điều kiện ở đây mặc dù hơi đơn giản, nhưng hay đỡ gì thì cũng có điều hòa, chỉ là chạy bằng máy phát điện dùng dầu, khi nào nóng bức nhất mới dùng.

- Tháng này công tác thăm dò tập trung chủ yếu ở Brookman, công tác này đã tiến hành tới hồi kết, từ kết quả hiện tại mà xét, tài nguyên ẩn chứa bên trong Suối Thánh Khê nhiều hơn dự đoán 3 - 4 trăm triệu tấn của chúng tôi, tôi dự đoán tuyệt đối không ít hơn 1 tỷ tấn, hàm lượng photphát khá thấp .. Hồ Mộc Kiều đại biểu cho đội thăm dò báo cáo thành quả thời gian qua.

Cố Chí Nghị lo Trương Khác không hiểu những từ địa chất chuyên môn, thấy nét mặt y chăm chú, không vội giải thích cho y ý nghĩa của mỏ sắt Brookman.

- Rino Tinto, Bhp Billiton không phải tuyên bố đã chiếm được hết những mỏ quặng hàm lượng photphát thấp có thể tìm được ở phía bắc Tây Úc sao? Trương Khác nhìn tài liệu thăm dò, cười nói: - Nếu chúng ta công bố kết quả này ra chắc cao tầng hai công ty đó phải nhảy dựng lên.

Cố Chí Nghị bật cười: - Đúng là thế nào cũng làm bọn họ nhảy dựng lên, riêng trữ lượng quặng sắt gần Suối Thánh Đạt đã hơn Channar 5 lần, Cẩm Hồ xây dựng khu mỏ chính ở Suối Thánh Đản là thích hợp...

oOo

Bóng đêm mê ly, đèn tường phát ra ánh sáng nhu hòa mờ mờ.

Địch Đan Thanh toàn thân trắng bóng không tỳ vết, trắng tới mức làm người ta hoa mắt, da dễ trơn mịn như ngọc, cơ thể thành thực đầy đặn nằm sấp trên giường, từ vai tới eo tạo thành đường cong kinh tâm động phách, cặp mông tròn căng nhô lên một cách khoa trương, nối liền cặp đùi dài, đẹp không sao tả siết.

Vừa rồi chính ở tư thế này, Trương Khác áp lên tấm lưng như láng mịn như tơ lụa của cô, áp sát vào cặp mông tròn của cô tiến vào hoan ái, cảm nhận xúc cảm tột đỉnh cặp mông cô đem lại, nhìn khe mông mỹ lệ dụ hoặc kia ép cúc hoa màu nâu nhạt lúc ẩn lúc hiện, Trương Khác không kìm được đưa tay tách hai bờ mông cô ra, nhìn cúc hoa và nơi riêng tư hồng nhuận ướt át của cô.

Bị Trương Khác sờ mó loạn bậy, Địch Đan Thanh không chịu nổi ngứa, lắc mông gắt giọng: - Hành hạ người ta còn chưa đủ sao, muốn người chết mới vui à ... Cô ôm chiếc gối trắng muốt, bầu vú no căng áp lên gối, còn trắng còn mịn hơn gối, đầu hơi quay lại, đôi mắt mê ly, hưởng thụ dư âm sau cao trào, hàng mi dài cong hơi rung rinh, ẩn chứa linh khí vô hạn, cánh môi ướt mọng, phát tán ánh sáng dụ hoặc, cho dù cảm thấy phía dưới còn ướt át, toàn thân cô mất hết sức lực tránh đi, cũng sợ Trương Khác nhìn thấy ga trải giường ướt đầm sẽ trêu ghẹo mình.

Nghỉ một lúc Địch Đan Thanh mới chống người dậy oán giận nói: - Tối tìm cậu bàn công việc, chẳng nói được gì đã bị cậu làm kiệt sức rồi ... Làm nũng nói: - Bể người ta vào phòng tắm.

1112. Chương 1114: Buổi Bản Chuyện Ướt Ất.

- Chúng ta vào phòng tắm bàn bạc công việc tiếp ... Trương Khác đưa tay bế ngang hông Địch Đan Thanh lên, ôm cơ thể ngọc ngà gợi cảm tột độ vào lòng, đi về phía phòng tắm.

Buổi tối, đám Trương Khác rời khỏi khu thăm dò tới trấn Suối Thánh Đản nghỉ chân.

Trên bản đồ Úc, trấn Suối Thánh Đản chẳng ai biết đến, có điều trong trấn sinh ra nhân vật lớn James Joyce, còn có một ngài Joyce làm nghị sĩ thượng nghị viện Úc, khiến trấn Suối Thánh Đản thường xuyên xuất hiện trên báo.

Hết sức may mắn là nghị sĩ Joyce không phải là người theo chủ nghĩa môi trường cực đoan, ngược lại phần nộ về việc Rio Tinto và Bhp Billiton nắm khoáng nghiệp Úc, khống chế hệ thống vận chuyển Tây Úc khiến tài nguyên khoáng sản của Tây Úc không được khai thác vẹn toàn.

Úc có diện tích gần 8 triệu kilomet vuông, nhân khẩu mới bằng 1/60 của Trung Quốc, giữa con người và tự nhiên căn bản không có mâu thuẫn gì không thể điều hòa.

Nói cho cùng vì đất đai gia tộc Joyce sở hữu không nằm trong phạm vi khai thác trọng điểm của hai nhà khai thác mỏ quặng lớn kia, khi cả kính tế Tây Úc dựa tới 90% vào khai thác khoáng sản, tất nhiên lợi ích của gia tộc Joyce không được thể hiện nguyên vẹn.

Đất đai ở Úc chia làm quốc hữu và tư hữu, chính phủ liên bang không chế 90% đất đai, còn lại là thuộc sở hữu cá nhân. Gia tộc Joyce không chỉ có rất nhiều đất ở Suối Thánh Đản, Handalan mà còn nhiều đất ở nơi khác nữa, cho dù Cẩm Hồ xây dựng nhà máy công xưởng, giao thông trên đất của gia tộc Joyce thì việc thu hút lượng lớn nhân khẩu ngoài tới đây sẽ khiến sự sôi động của kinh tế thành trấn nâng lên tầm cao chưa từng có, ắt đem lại lợi ích cực lớn cho gia tộc Joyce.

Trương Khác lần này tới trấn Suối Thánh Đản, nghị sĩ Joyce không thể từ Melbourne trở về, nhưng thành viên khác của gia tộc Joyce nhiệt tình tiếp đãi, còn mời Trương Khác nghỉ đêm trong biệt thự gia tộc bọn họ.

Địch Đan Thanh và Trương Khác trần truồng ôm nhau trong bồn tắm, ngắm cảnh đêm mê hoặc bên ngoài, cái tên nhóc đáng ghét Trương Khác kia còn muốn cô ngồi lên người y, Địch Đan Thanh sợ nước lọt vào trong cơ thể, không cho y nhúc nhích.

- Khám phá địa chất ở Suối Thánh Đản thật kinh người, có điều đám Cố Chí Nghị, Hoàng Minh Sinh kinh ngạc thì kinh ngạc thật đấy, nhưng chẳng vui mừng mấy. Địch Đan Thanh dùng gò má trơn như ngọc của cô cạ vào cằm Trương Khác, hạ thân bị cái thứ kia chọc vào lấp đầy cũng chẳng cảm giác không tự nhiên lắm, chỉ là vừa từ tầng mây xuống, chẳng còn sức lực nào động đậy nữa, nhưng cảm giác này càng làm người ta say lòng hơn.

- Hiện giờ giá cố định của quặng sắt là mỗi tấn 26 USD, trừ khu mỏ, nhà xưởng gia công, chúng ta còn phải xây dựng nhà máy phát điện, đường sắt, cảng nước sâu, sản lượng mỗi năm phải đạt tới 40 triệu tấn mới có lãi. Trước kia kế hoạch của chúng ta tuyên bố là 10 triệu tấn một năm, chia ra chi phí mỗi tấn sẽ là 36 - 37 USD. Trương Khác tay nâng cặp vú trĩu nặng của Địch Đan Thanh, cứ như đang ước lượng nó nặng bao nhiêu, nhưng miệng thì bàn công việc hết sức nghiêm chỉnh: - Bọn họ đang lo chúng ta rút lui.

Cẩm Hồ đầu tư quy mô nhỏ, chi phí sản xuất cao, năm nào cũng sẽ lỗ, nhưng nếu phát triển tới 40 triệu tấn một năm thì mất bao lâu?

Lựa chọn tốt nhất là kết nối với hệ thống vận chuyển hiện có của Tây Úc, tiết kiệm chi phí xây dựng hệ thống vận chuyển khổng lồ, như thế mỏ quặng khai thác 10 triệu tấn có lãi với giá 26 USD một tấn rồi. Chỉ tiếc rằng hệ thống vận chuyển của Tây Úc bị hai công ty khai khoáng lớn cùng tài phiệt Mỹ, Nhật, Hàn khống chế nghiêm ngặt, bọn họ áp chế Cẩm Hồ còn chẳng kịp, làm gì đồng ý cho Cẩm Hồ kết nối với hệ thống vận chuyển của họ.

Ngoài ra giá vận chuyển viễn dương từ Tây Úc tới Trung Quốc cũng chừng 3.6 USD một tấn quặng sắt, đầu tư mấy trăm triệu USD xây dựng một hải cảng nước sâu chuyên vận chuyển quặng sắt, riêng thu lợi của cảng trả lợi tức huy động vốn còn chẳng đủ, nói gì tới thu hồi vốn đầu tư?

- Cậu vẫn rất tự tin! Địch Đan Thanh muốn xoay người lại nói chuyện với Trương Khác, nhất thời quên mất hai người còn gắn liền với nhau, vừa mới xoay người liền cảm nhất được, khoái cảm dòn dập, mông hạ xuống, bị đâm sâu vào tận nhụy hoa, cả tim cũng bủn rủn, cắn cánh môi ướm ắt đỏ mọng tránh phát ra tiếng kêu.

Trương Khác đổi gối lên mép bồn tắm, Địch Đan Thanh vừa cử động, y cũng cực kỳ thích thú, nắn bầu vú của cô, ý bảo Địch Đan Thanh tiếp tục, Địch Đan Thanh tay vịn đầu gối của y, người nhấp nhô, mông nhổng lên chĩa vào mặt Trương Khác, nước dập dềnh tràn ra ngoài.

Thấy động tĩnh quá lớn, Địch Đan Thanh hơi xấu hổ, không nhấp mình nữa, chỉ lắc eo, được một lúc không chịu nữa: - Mệt quá, thích cùng cậu bàn chuyện công việc.

Trương Khác than vãn: - Ài, sao mình tìm được người cuồng công việc thế này?

- Cậu còn có mặt mũi mà oán trách à, nếu nữ nhân nào đều khao khát không biết thỏa mãn, chẳng phải cậu còn chẳng bị ép khô sao? Địch Đan Thanh gắt giọng:

- Ô cái chữ ép này rất chuẩn ... Á á á ... Trương Khác còn chưa kịp cười đắc ý đã bị Địch Đan Thanh nhéo cho kêu oai oái đầu hàng.

Tắm rửa cực kỳ ướm ắt xong, Trương Khác mặc áo ngủ đứng trước cửa sổ, Địch Đan Thanh ôm chặt y từ phía sau, nhu mì dựa đầu vào vai y.

- Đừng nói bên ngoài ngay nội bộ Cẩm Hồ chắc cũng nghi ngờ việc đầu tư mở sắt ở Tây Úc phải không? Trương Khác nhìn bầu trời đêm bên ngoài, hỏi:

- Cậu là vua của Cẩm Hồ, chỉ cần lòng tin của cậu kiên định, dù phía trước là núi đao biển lửa, chúng tôi cũng theo cậu xông về phía trước... Địch Đan Thanh ôn nhu nói:

- Lý do của em rất đơn giản, mục đích thành lập thương vụ Cẩm Hồ là lấy sức mạnh của vốn đi cân bằng phát triển của chuỗi sản nghiệp, bố cục sản nghiệp, không so đo được mất, phải lấy 10 năm để tính, không thể suy nghĩ được mất trước mắt. Trương Khác bình thản nói: - Chính vì sản nghiệp đang ở kỳ chạm đáy, chi phí tiến vào mới ở mức thấp nhất, cho dù là Mitsui luôn coi Cẩm Hồ như cái gai trong mắt lúc này nói không chừng mong việc đầu tư ở đây kéo sụp Cẩm Hồ, nếu đổi lại là lúc khác, Mitsui đã liên tục ra tay ngăn chặn chúng ta rồi.

Hiện thị trường quặng sắt chẳng nhìn thấy dấu hiệu phục sinh, hai công ty khai thác sắt lớn tránh trượt giá thêm, đã áp sản lượng quặng sắt ở Tây Úc xuống, khiến kinh tế Tây Úc hoàn toàn dựa vào khoáng nghiệp bị ảnh hưởng cực lớn.

Tây Úc ngoài trừ Perth, các thành phố nhỏ khác đều thiếu cơ hội việc làm, tài chính địa phương ít ỏi, thanh niên ở Suối Thánh Đản, Handalan đều tới thành phố lớn tìm công việc.

Đối với chính phủ địa phương mà nói, tăng cường thuế thu tài chính địa phương và đảm bảo công ăn việc làm, ngăn cản thành phố nhỏ đi xuống là nhiệm vụ hàng đầu, thậm chí vì việc mời gọi đầu tư mà chính phủ địa phương cạnh tranh ác liệt với nhau, nhà đầu tư thường có thêm nhiều lợi ích phụ trội.

Mùa thu năm ngoái, Cẩm Hồ tuyên bố kế hoạch đầu tư khoáng nghiệp 1 tỷ USD, lập tức được phía Tây Úc hưởng ứng tích cực, nếu không làm sao có thể dễ dàng được thăm dò khu vực rộng gần 10 vạn kilomet vuông như thế?

Ngoài ra chính vì thị trường sắt thép ở thời kỳ chạm đáy, Cẩm Hồ mới không bị Rio Tinto, Phb Biliton kháng cự quyết liệt, có lẽ bọn họ càng kỳ vọng thị trường tiếp tục đi xuống cho Cẩm Hồ một bài học, không vội ngăn cản Cẩm Hồ tiến vào.

- Khẩu trừ đi tài chính dự phòng cho các hạng mục khác, thương vụ Cẩm Hồ còn có hơn 500 triệu USD nữa ... Trương Khác khẽ gõ ngón tay lên cửa kính: - Thế là đủ dùng chừng nửa năm rồi.

Địch Đan Thanh ôm chặt Trương Khác hơn: - Rất nhiều người đang đợi xem trò hay đó, tôi kỳ vọng tương lai có thể tát một cái vào mặt chúng.

Trương Khác kéo Địch Đan Thanh về phía trước, ôm cô vào lòng: - Hãy tin vào em.

Tiếp theo đó Trương Khác khảo sát thực địa ở Suối Thánh Khê, Handalan tới 20 tháng 1 mới trở về Perth, tư liệu thăm dò đủ để Cẩm Hồ quyết định tiến hành khai thác quy mô lớn, công tác trừ bị tiền kỳ có kết quả làm người ta khá hài lòng.

Trương Khác ở lại Perth 4 ngày, tới ngày 24, Diệp Kiến Bán, Tôn Thượng Nghĩa tới Perth, đại biểu cho Cẩm Hồ chính thức ký hiệp nghị khai thác với chính phủ Tây Úc, đồng thời tuyên bố tăng thêm 600 triệu đầu tư thương vụ Cẩm Hồ Perth, khiến bên ngoài không còn suy đoán quyết tâm Cẩm Hồ đầu tư vào Perth nữa.

1113. Chương 1115: Năm Mới Lắm Thị Phi.

Hạ tuần tháng một Hokkaido băng tuyết mịt mù, thời gian này Trì Tá Tú Tàng về Nhật, Mitsui triệu tập các thành viên cao tầng tổ chức hội nghị giám đốc cao cấp mỗi năm một lần, Trì Tá Tú Tàng lấy thân phận người kế thừa gia tộc cùng phụ trách khu vực Trung Quốc tham gia hội nghị.

Sau hội nghị, Trì Tá Tú Tàng đang ngâm mình trong suối nước nóng thì nghe được tin tức Cẩm Hồ chính thức đầu tư vào Tây Úc, hần lập tức bỏ dậy, định đi tìm người của Tân Nhật Thiết, hỏi ý kiến của bọn họ về vấn đề này.

Trì Tá Tú Tàng tới phòng của Điền Trung Mẫn Chi, tổng giám đốc Cty TNHH Tân Nhật Thiết, phát hiện lúc không chỉ có một mình hần tới gặp ông ta, còn Khang Phu thường vụ cao cấp của giấy Vương Tử, một thành viên của tham gia hội nghị giám đốc cao cấp nữa, Trì Tá Tú Tàng thấy quen mắt, nhìn biển tên trước ngực mới biết là Đại Long Kỳ Phu bị triệu hồi về Nhật sau sự kiện mãi dâm ở Phú Xuân Các.

Tân Nhật Thiết là một trong số xí nghiệp hạch tâm của Mitsui, là xí nghiệp sắt thép lớn nhất Nhật Bản, đứng thứ tư thế giới, từ thập niên 70, Tân Nhật Thiết đã thâm thấu vào sản nghiệp Trung Quốc, từ sắt thép Bảo Sơn, sắt thép Văn Chu là thấy rõ điều này. Sắt thép liên hợp Đông Hải cũng nhập kỹ thuật nguyên bộ từ Tân Nhật Thiết, quản lý kỹ thuật hạch tâm đều là do phía Tân Nhật Thiết phụ trách bồi dưỡng, tới năm 95 mở rộng công trình kỳ 2, làm hợp tác hai bên tới mức độ tình nồng thắm đậm.

Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, trước ngày kỳ hợp đồng, chính trong thời gian cuộc đàm phán quan trọng nhất, Đại Long Kỳ Phu dẫn thành viên đoàn đàm phán gây ra sự kiện mãi dâm ở Phú Xuân Các, khiến quan hệ hai bên rơi xuống đáy vực, dưới sự chủ trì của Từ Học Bình, thái độ của chính phủ Đông Hải trở nên cứng rắn, lật nhào thành quả đàm phán trước đó.

Tân Nhật Thiết cuối cùng phải gọi toàn bộ thành viên tổ đàm phán về, dùng chính sách cho vay vốn đồng Yên lãi xuất thấp để cuộc đàm phán tiến hành thuận lợi, công trì kỳ hai tiến hành đúng kế hoạch, nhưng chính phủ Đông Hải bắt đầu nỗ lực tiêu trừ ảnh hưởng của Tân Nhật Thiết, điều này tiếp nối từ Từ Học Bình tới Lý Viễn Hồ, cho tới nay Cẩm Hồ liên hợp với sắp thép Đông Hải xây dựng cơ sở sắt thép ở Tân Đình đã hoàn toàn không thấy sức ảnh hưởng của Tân Nhật Thiết nữa.

- Từ góc độ bố cục sản nghiệp mà nói, quyết định này của Cẩm Hồ có thể xem như là bước đi trọng yếu nhất của Cẩm Hồ. Điền Trung Mẫn Chi thích trà đạo, mặc trang phục truyền thống của Nhật, rót trà cho Trì Tá Tú Tàng: - Hiện giờ nghi vấn duy nhất là con rắn nhỏ Cẩm Hồ có nuốt chửng được con voi như thế không.

Trì Tá Tú Tàng mặt lộ vẻ lo lắng, cho dù Cẩm Hồ đầu tư vào Tây Úc mỗi năm có thiệt hại 100 triệu USD, Cẩm Hồ cũng có thể bù đắp lại tổn thất này ở mắt xích khác trong sản nghiệp, Cẩm Hồ đã có vóc dáng của tập đoàn tài chính rồi, đáng tiếc hần vẫn chưa được nắm đại quyền ở Mitsui, nếu không tuyệt đối không ngồi nhìn Cẩm Hồ tự sinh tự diệt như Điền Trung Mẫn Chi.

Đại Long Kỳ Phu sớm đã nhận ra trong tài liệu của thương vụ Cẩm Hồ, Diệp Kiến Bân chính là một trong số những người ở hiện trường sự kiện mãi dâm Phú Xuân Các, theo Trì Tá Tú Tàng ra khỏi phòng, gọi y lại: - Chào ngài Trì Tá, tôi là Đại Long Kỳ Phu của Tân Nhật Thiết.

Trì Tá Tú Tàng nghi hoặc gật đầu: - Anh tìm tôi có việc gì?

Sự kiện mãi dâm Phú Xuân Các chẳng hay ho gì, nhưng Đại Long Kỳ Phu vẫn kể ra: - ... Tôi còn nhớ khi đó Diệp Kiến Bân của thương vụ Cẩm Hồ cũng có mặt, chuyện có vẻ không phải trùng hợp như vẻ bề ngoài.

- Anh nói từ năm 95 bọn chúng đã có kế hoạch to lớn này? Trì Tá Tú Tàng hỏi:

- Có khả năng đó, suy yếu sức ảnh hưởng của Tân Nhật Thiết tại sắt thép Đông Hải chẳng lẽ không phải bước đầu tiên thực hiện kế hoạch này sao?

- Ồ. Trì Tá Tú Tàng hoang mang, theo tin tức tình báo thu thập được, Trương Khác là kẻ chủ đạo Cẩm Hồ, nhưng nếu 5 năm trước đã có kế hoạch tỉ mỉ như thế, lúc đó Trương Khác không có khả năng là kẻ chủ đạo, vì khi đó Cẩm Hồ không là cái gì cả, dù Trương Khác khi đó thể hiện được thiên phú thương nghiệp cũng chẳng thuyết phục được người khác y có thực lực thực thi kế hoạch này: - Rốt cuộc là sao đây? Ai là kẻ thực sự chủ đạo việc này? Hần thấy ngày càng đau đầu.

o0o

Vệ Lan ở lại Perth ăn Tết với Địch Đan Thanh, sau Tết đợi những người nghỉ phép khác về Perth cô mới về nước.

Rời Perth, ở lại Hong Kong một ngày, đám Trương Khác về nước trước Tết Ông Táo.

Người Trung Quốc vẫn quen coi Tết âm lịch là bắt đầu một năm, rất coi trọng ngày lễ trước sau Tết, chỉ sợ sau Tết chẳng có thời gian, người cũng lười động đậy. Đường Thanh, Trần Phi Dung và ba tiểu nha đầu

về Hải Châu về Kim Sơn trước, Trương Khác thì tới Bắc Kinh hai ngày bãi phỏng hết những người cần bãi phỏng, sau đó về Kiến Nghiệp một đêm.

Bà nội Trương Khác không muốn rời quê tới Tân Vu ăn Tết, Trương Khác về Hải Châu một chuyến, y nhớ Hứa Tư, muốn gặp cô trước Tết, sau đó cùng Tạ Văn Tình, Chỉ Đồng tới Kim Sơn.

Kim Sơn rất náo nhiệt, có cả nhà Đường Học Khiêm, vợ chồng Trương Dịch và vợ chồng Hứa Thụy Bình.

Trương Khác ở Kim Sơn hai ngày giao thừa mới chia tay Đường Thanh tới Tân Vu.

Từ Kim Sơn tới Kiến Nghiệp, rồi từ Kiến Nghiệp tới Tân Vu đã toàn là đường cao tốc rồi, đến Kiến Nghiệp, Trương Khác dứt khoát bắt Phó Tuấn và các vệ sĩ về Hải Châu ăn Tết, tự y lái xe tới Tân Vu.

Trời có chút âm u, trông có vẻ như tuyết sắp rơi, buổi chiều giao thừa, xe trên đường rất ít, tới địa phận huyện Đông Dương Tân Vu, tuyết lất phất rơi xuống.

Nhìn tuyết rơi, làm người ta thấy hưng phấn, chẳng biết đã bao nhiêu mùa đông Tân Vu không có tuyết rồi, Tân Vu xưa nay ẩm áp, Trương Khác hoài nghi đã bao giờ Tân Vu có tuyết rơi chưa, nhìn thế tuyết chắc phải kéo dài một ngày, sáng sớm mai tỉnh giấc, nhìn thế giới bao phủ trong tuyết trắng, chắc người Tân Vu sẽ cảm thấy rất mới mẻ.

Trần Ninh nhìn thế giới màu trắng đó liệu có cao hứng thét lên hưng phấn không?

Lúc này người ta hoặc đã về nhà, hoặc ở nơi khác ăn Tết, chẳng mấy ai trên đường, nhận được điện thoại của mẹ nói cha y ăn cơm trưa xong đi thị sát mất rồi, truyền thống trong nước là thế, lãnh đạo không có quyền nghỉ ngơi. Vừa cúp điện thoại để lên bảng điều khiển, nhìn thấy phía trước có hai người xách ba lô đi bộ sát hàng rào đường cao tốc, Trương Khác giảm tốc độ, nhìn thấy một đôi nam nữ.

- Sao hai người lại đi bộ trên đường cao tốc? Trương Khác hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh thốc vào, thấy nam nhân không phải đang vác bao lô mà là một đứa bé không nhỏ bọc trong chăn, hai tay còn xách túi da sờn hết cả, người nữ khoác một cái bao vải nhét căng phồng toàn đồ, khóa hỏng rồi, dùng chỉ khâu lại, lộ ra y phục cũ mới lẫn lộn bên trong. Hai người bọn họ y phục nhún nhúm như là dân công về nhà, thăm nghĩ có nghèo đến mấy đâu tới mức phải đi bộ trên đường cao tốc.

Hai người kia không ngờ có xe dừng lại vì bọn họ, họ bị lạnh quá rồi, nói chuyện không lưu loát nữa, nam nhân chùi nước mũi lên đùi, chắc bọn họ không ngờ Tân Vu được Thiên Vân Sơn che chắn mà còn lạnh như thế, quần áo khá mỏng manh.

Nữ nhân đứng ra nói: - Trước đó chúng tôi ngồi xe, con tôi nôn dữ quá, không biết ăn phải thứ gì, mùi hơi khó ngửi, lại còn sốt cao, xe có điều hòa không thể mở cửa sổ, bọn họ nói con tôi bị bệnh truyền nhiễm, liền đuổi xuống xe ... Về mặt cực kỳ phần hạn.

Nam nhân lúc này mới tiếp lời: - Không phải bệnh truyền nhiễm thật mà, trước khi lên xe nó sốt nhẹ, uống thuốc xong đã đỡ hơn rồi, chỉ vì hơi say xe nên mới sốt lại. Mắt hắn tha thiết nhìn Trương Khác, mong y cho đi nhờ.

- Sao có thể nói con tôi bị bệnh truyền nhiễm chứ? Sau này có chết cũng không ngồi xe có điều hòa nữa. Nữ nhân oán giận nói: - Bọn chúng coi thường người ta.

Xe khách thường từ Kiến Nghiệp tới Tân Vu mùa Tết chỉ có giá 18 đồng, xe sang cần 60 đồng, công nhân ra ngoài làm việc đều tiếc tiền không ngồi xe sang, chẳng biết hai vợ chồng này có phải xuất phát từ Kiến Nghiệp không?

Trương Khác khẽ thở dài, thấy vai nam nhân bần thiêu, chắc là đứa con nôn lên, hỏi: - Hai người đi đâu ? Nhoài người ra sau mở cửa cho họ.

Nhìn Trương Khác mở cửa xe, nam nhân kích động môi run rẩy, giao thừa tuyết lớn, đi bộ 50 km trên đường cao tốc không phải chuyện con người chịu đựng được, hắn cúi người định cởi đứa con bị buộc chặt đưa vào xe, vớ hắn ở bên kéo một cái, nói nhỏ: - Tiếp Nhiếp nôn ra xe thì anh có đền được không?

Gió bắc thổi mạnh, nữ nhân tuy nói nhỏ, Trương Khác vẫn nghe rõ ràng, cười thân thiện: - Nôn ra xe thì kiếm chỗ rửa là xong, sao bắt hai người đền được.

- Vâng. Nam nhân hôn hử cùng vợ cỡi con ra nhẹ nhàng đặt lên xe.

Vừa mới cử động, đứa bé không chịu nổi lại nôn ọe, đại khái là trước đó nôn hết mất rồi, chỉ có thứ nước màu vàng phun ra ghế bằng da thật đắt tiền, mùi rất nồng, đứa bé này buổi trưa có ăn tối.

Không ngờ nôn thật, nam nhân đưa tay sờ lớp da mềm, hơi sợ, bãi nôn trông rất rõ.

Nữ nhân oán trách: - Bảo anh rồi mà, chỉ còn lại 30 km, đi bộ có chết được không? Trương Khác thấy dáng vẻ tiến thoái lưỡng nan của bọn họ, lấy từ ngăn kéo một chiếc khăn đưa cho nam nhân: - Nôn thì cũng nôn rồi, anh lau đi, đợi xuống xe hai người rửa giúp tôi là được. Lúc này mới nhìn đứa bé bọc trong chăn, chừng 8 tuổi, sốt tới mặt đỏ bừng, mắt lơ lơ, liền đưa tay ra sờ thử, giật mình nói: - Đứa bé sốt quá, tôi đưa hai người vào bệnh viện khám cho nó đã.

Cách Tân Vu rất gần rồi, chỉ hơn 30 km, trên xe nói chuyện với hai vợ chồng họ một lúc đã xuống đường cao tốc, đôi vợ chồng này người Tân Huyện, tới Kiến Nghiệp làm công, người gia trong nhà sức khỏe không tốt, bọn họ vất vả đem con gái theo bên người, tới Kiến Nghiệp làm việc, hi vọng năm sau lập trường học con cháu nông dân có thể vào học, thế là bớt một phần lo.

Vào thành phố Trương Khác đưa hai vợ chồng họ và đứa bé tới Bệnh viện Nhân dân.

Cô bé vốn hơi sốt, ngồi xe lại bị say xe, lúc đuối xuống xe bị nhiễm lạnh, cô bé sốt hơn 40 độ, lập tức được chăm cứu truyền dịch.

- Tới Tân Vu là tốt rồi, đợi Tiểu Nhiếp truyền dịch xong, chúng tôi tự ngồi xe về Tân Huyện, không dám làm lỡ thời gian của cậu nữa. Nam nhân có chút bất an bảo Trương Khác đi trước.

Di động vang lên, Trương Khác thấy số điện thoại trong nhà, biết muộn như thế mình chưa về làm mẹ lo rồi, cô bé phải truyền dịch một thời gian nữa, liền nhận điện thoại lái xe về.

Tuyết rơi trời âm u, hơn ba giờ chiều mà như chập tối vậy, chưa lái xe tới khu tập thể thường ủy đã thấy một đội xe dài dõ bên lề đường, rất đông người bị chặn ở cổng, không biết xảy ra chuyện gì, Trương Khác ấn còi mở cửa, thấy cảnh vệ nhìn mình rất xa lạ, xe y lại không có giấy thông hành, thò đầu ra nói: - Bà tôi là thị trường ...

- Mấy ngày qua số kẻ giả mạo con trai thị trường, bí thư thành ủy không phải mỗi mình cậu đâu. Cảnh vệ nhếch miệng cười, đưa tay chặn đầu xe không cho Trương Khác đi vào: - Muốn vào chúc tết ai thì chúng tôi không cản, có điều tình hình năm nay hơi đặc biệt, không phải xe của khu không được vào, mang theo đồ không được vào, đó là mệnh lệnh của ba lão đại, cậu đừng làm khó chúng tôi.

Trương Khác vỗ đầu, mình mà còn cần giả mạo con trai người khác sao, cầm di động định bảo mẹ ra đón thì thấy Cố Hiểu Mai từ trong đi ra, liền gọi: - Chủ nhiệm Cố.

Cố Hiểu Mai đi ra chính là để đón y, nói với cảnh vệ: - Đây là con trai thị trường. Rồi quay sang Trương Khác: - Sao lại đổi xe rồi? Bà còn nhớ lần trước Trương Khác đi xe Mercedes, lần này đi Porsche.

Trương Khác thì chẳng nhớ lần trước mình về Tân Vu lái xe gì, thấy cảnh vệ vẻ mặt khấn trương kính lễ với mình, cười nói: - Có chủ nhiệm Cố làm chứng, tin tôi không phải là đồ giả mạo rồi chứ? Chủ nhiệm Cố đi đâu thế?

- Vu Trúc còn đang ở nhà cậu đấy, tôi lo cảnh vệ không cho cậu vào nên ra đón.

Trương Khác đoán chắc cả nhà Cố Hiểu Mai tới chúc Tết, không biết có sách theo một đồng quà bị chặn ở cổng không, bảo bà ta lên xe, từ cổng vào nhà y còn cách một quãng đường nữa, Cố Hiểu Mai lên xe, người thấy mùi lạ, nhưng không tiện hỏi.

- Về nhà còn đi đâu thế? Lương Cách Trân đứng ở cửa giờ đồng hồ cho Trương Khác xem: - Chênh thời gian con nói một tiếng rồi đấy.

Nhìn Vu Vệ và Vu Trúc từ phòng khách đi ra, Trương Khác chẳng muốn giải thích: - Con lỡ chuyện trên đường, có người nôn ra xe, con lấy nước rửa đã, đợi khô rồi khó hết mùi lắm, ba con đâu? Thím Vệ đã về chưa ạ?

- Mẹ vừa bảo lái xe đưa thím Vệ về, ba con một lúc nữa mới về được. Lương Cách Trân đi tới mở cửa xe, bị mùi bên trong làm bịt mũi lại: - Sao lại có người nôn lên xe con.

Trương Khác đùa: - Mẹ nói nhiều quá, con vừa về đã thăm vấn rồi.

- Á à, giờ chê mẹ lắm lắm à? Lương Cách Trân bợp gáy con: - Quanh năm suốt tháng không thấy về nhà được mấy lần, như gia súc vậy, nuôi mãi không quen nhà.

- Tôi đi lấy nước ... Cố Hiểu Mai đoán Trương Khác không môn để bọn họ biết, bà ta sớm đoán ra Trương Khác tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, bất kể nói thế nào, xe con trai thị trưởng bị bẩn, bà phải tích cực rửa giúp.

- Không cần. Trương Khác ngăn cản: - Mọi người là khách, đâu có lý để khách giúp, mọi người cứ vào nhà đi, tôi phải rửa xe, không tiếp được.

Cố Hiểu Mai đương nhiên hiểu ý cự tuyệt xa cách của Trương Khác, bà ta dẫn chồng con tới, trừ chúc Tết, nghỉ Vu Trúc cũng học Đh Đông Hải, nên chính thức giới thiệu bọn họ, không ngờ Trương Khác lãnh đạm như thế. Nhìn Trương Khác đi vào, Cố Hiểu Mai cười với Lương Cách Trân: - Thị trưởng xưa nay đều đi làm đúng giờ nhưng lại chẳng về đúng giờ, chúng tôi không đợi nữa, sáng mai tôi còn phải cùng Tiểu Thành theo thị trưởng xuống nông thôn, lúc đó sẽ chúc Tết thị trưởng ... Rồi cáo từ về.

- Anh đã bảo mà, em xem nhiệt tình làm gì cho người ta ghét. Vu Vệ trách vợ.

- Tên này ở trường cũng không thêm để ý tới người khác. Vu Trúc tất nhiên không thích thái độ lãnh đạm của Trương Khác, hai tay dứt túi, nói: - Con mẹ làm gì có tư cách kết bạn với người ta.

- Được rồi, hai cha con sao thành lắm lắm như thế, coi nhà ta đi tản bộ không được à? Cố Hiểu Mai cười, một số suy đoán tầm quá rộng, liên quan quá sâu, sợ con còn nhỏ không biết giữ mồm, nên không nói, chồng thì lại không quan tâm mấy chuyện này nên gạt đi.

Cấp bậc Cố Hiểu Mai chưa đủ có xe riêng, năm hết tết đến không tiện sai bảo ban xe hơi, cả nhà đi bộ về khu Tân Ấp, may mà Tân Vu không rộng, chỉ đi mất chưa tới nửa tiếng, hiếm khi trời có tuyết, lại hiếm khi cả nhà nhàn nhã đi với nhau như vậy.

Cố Hiểu Mai huých vai con trai, trêu: - Hay là hẹn Trần Ninh ra đi dạo?

- Lúc này chẳng biết Tiểu Tinh và bạn ấy giờ trò diên khùng ở đâu. Vu Trúc cười: - Hay mẹ gọi điện về hỏi xem.

Cố Hiểu Mai lấy di động gọi về, con gái bà đang ở nhà Trần Dục, nghe nói bọn họ đang tản bộ trong tuyết, Vu Tinh liền ôm tở muốn cùng Trần Ninh ra đón.

Lúc tới đường Thành Sơn, nhìn thấy xe Trương Khác từ phía sau vọt lên, người trên đường không nhiều, Cố Hiểu Mai tin rằng Trương Khác dễ dàng nhìn thấy ba người bọn họ, chỉ là chiếc Porsche đi qua không giảm tốc độ, tới đầu đường có mấy người dắt xe đạp mới giảm tốc độ, có người dắt xe đạp đứng lại, cả nhà Cố Hiểu Mai từ xa đều nhìn thấy.

Đó là một người trung niên hơn 40, mặc áo len dày, đầu xe đạp treo hai bình rượu, vừa rồi đèn xe cũng không thấy hắt ta đi, khi chiếc Porsche giảm tốc độ để rẽ, chiếc xe đạp đột nhiên ngã sang một bên, làm bình rượu vỡ nát.

Cố Hiểu Mai nghi hoặc không biết có phải mình hoa mắt không, chiếc Porsche lúc rẽ có chạm vào người kia đâu, sao xe đạp lại đổ.

1114. Chương 1116: Anh Ấy Là Trương Khác

Trương Khác nhận ra có người ngã ở đuôi xe, dừng xe lại thò đầu ra nhìn, người kia ngồi bệt xuống đất tru chèo: - Cậu lái xe không có mắt à, xô phải tôi rồi đấy.

Cố Hiểu Mai hoài nghi không biết có phải Trương Khác gặp kẻ lừa đảo hay không, bất kể thế nào gặp phải chuyện này cũng không thể khoan tay đứng nhìn, vội cùng chồng con chạy tới xem người kia có ngã thật không.

Trương Khác lo cho đôi vợ chồng ở bệnh viện, lúc này xe khách về nông thôn đã hết chuyến, trên đường chẳng đào đâu ra taxi, đợi cô bé truyền dịch xong, e không có xe về nhà, làm việc tốt thì làm tới cùng, định lái xe tới đưa bọn họ về Tân Huyện.

Trương Khác nhìn thấy cả nhà Cố Hiểu Mai đi bộ trong tuyết, nhưng không muốn chào hỏi, không ngờ khi rẽ có người bị ngã, liền xuống xe hỏi: - Anh có sao không?

- Còn hỏi có sao không à? Xô phải người ta còn hỏi có sao không? Người trung niên bò tới tóm lấy ống quần Trương Khác.

Trương Khác lúc quay đầu lại nhìn thì thấy người này chỉ có chút móng chạm đất, biết hẳn ta không sao, nhìn lại đuôi xe thì thấy không có vết va chạm, nhú mày lại.

Cố Hiểu Mai thấy người kia tóm ống quần Trương Khác, vội nói: - Này anh, thả người ta ra rồi hẳn nói chứ, cậu ta đã dừng xe, đã xuống xe, đâu phải người xô phải người ta thì chạy mất.

- Thấy anh ngã cũng chẳng nặng lắm, Tết nhất rồi, muốn giải quyết thế nào? Trương Khác dứt tay vào túi lạnh nhặt hỏi.

Tên trung niên kia lúc này mới buông Trương Khác ra, chặn một chân trước bánh xe, trừng trừng nhìn Trương Khác: - Muốn giải quyết thế nào à? Tôi vừa mua hai bình Vân Trì Thanh Hoa, chưa uống ngụm nào đã bị cậu xô vỡ rồi, cậu phải đền tiền cho tôi, tôi có hóa đơn đây, 800 đồng. Tôi lấy ra cậu xem, nếu không cậu mua bình rượu tương đương cũng được, tránh cậu nói tôi lừa tiền. Tôi tuy ngã không nặng, nhưng ai biết có xuất huyết trong không? Phải đền thêm 200 nữa, nếu không cậu đưa tôi đến Bệnh viện Nhân dân chụp phim, không đền thì đợi cảnh sát giao thông tới xử lý.

Trương Khác hận không thể đập cho hắn ta một phát, ngửi mùi rượu chảy ra biết ngay là rượu rẻ tiền, trò lừa bịp này sao lừa được ý, bọn chúng chuyên chọn xe biển số vùng ngoài, biết bọn họ không muốn dây dưa nên thường bỏ tiền cho yên chuyện.

Trương Khác nhận lấy tờ hóa đơn giả hắn ta đưa cho, đang định phát tác đẩy hắn ta ra đất, vạch trần trò hề này, sau đó thông báo cho cục công an tới bắt để hắn ta được hưởng thụ năm mới đặc thù trong trại giam thì bên kia đường có người gọi Cố Hiểu Mai: - Mẹ, mẹ đang làm gì thế?

Quay ngoắt lại, nhìn thấy Trần Ninh đang nghi hoặc nhìn mình, Trương Khác chỉ muốn thoát thân cho nhanh, lấy ví rút một xấp tiền ném xuống đất: - Chỗ này đủ hai chai rượu, cũng đủ chụp phim rồi ... Rồi không quay đầu lại, chui vào xe, ý không thể thản nhiên đối diện với Trần Ninh như hai người xa lạ được.

Nhìn chiếc xe giống xe việt dã phóng vút đi, tên lừa đảo bò dậy nhặt tiền, rồi cầm lấy cái hóa đơn giả dùng kiếm sống, phải dúi dựng xe đạp lên dựa vào lề đường, chẳng cần quan tâm người xung quanh chưa tản đi, hơn hờ dúi xấp tiền, biết ngay đám lái xe sang vùng ngoài không dám dây dưa mà, còn đắc ý ngâm nga khúc hát.

Có hai chiếc xe cảnh sát đi tới, tên lừa đảo vẫn không nghĩ liên quan gì tới mình, còn ghé đầu tới xem náo nhiệt, hỏi Cố Hiểu Mai: - Tết nhất mà chuyện gì xảy ra thế? Trộm hay cướp vậy, chẳng để các đồng chí công an an tâm ăn Tết à? Thấy xe cảnh sát đỗ bên đường, hắn hơi hoảng, nhưng không ý thức được vấn đề nghiêm trọng, nhìn mấy cảnh sát đi tới, vẫn không có ý định chuẩn bị.

- Thư ký trưởng Cổ, tôi là Quý Bán của đội cảnh sát hình sự. Viên cảnh sát đi đầu đưa tay ra tự giới thiệu với Cố Hiểu Mai.

- Hả, mẹ báo cảnh sát? Vu Trúc hỏi nhỏ, hắn không nghĩ việc có gì to tát, mấy đồng đó với Trương Khác là rác, nói thật hẳn còn phản cảm với kiểu ném tiền xuống đất đó.

- Đội trưởng Quý giao thừa cũng phải trực à? Cố Hiểu Mai bắt tay Quý Bán, bà nghĩ có lẽ Trương Khác có chuyện gặp phải đi, còn bà không thể mang thái độ thêm một việc không bằng bớt một việc, chỉ tên lừa đảo: - Tôi hoài nghi hẳn ta cho rượu xấu vào bình rượu Thanh Hoa Vân Trì, đứng trên đường đợi va chạm

lừa đảo, hơn nữa rất có khả năng đã phạm tội nhiều lần, chúng tôi là người dân thường có nghĩa vụ bảo vệ trị an xã hội, nên gọi điện tố giác ... Chồng tôi làm việc trong nhà máy rượu, rượu tốt, rượu xấu, anh ấy nghĩ một cái là biết, các đồng chí cũng có thể lấy một ít về điều tra.

Vu Vệ cũng không tán đồng lắm với hành động của vợ, tên nha nội đó đầu thêm để ý tới nhà bọn họ, cần gì tích cực lấy lòng y, mất giá bản thân, nhưng lúc này chỉ có thể gật đầu đồng ý với lời của vợ.

Quý Bà nghi Cố Hiểu Mai gặp phải kẻ lừa đảo mới đích thân dẫn đội tới, nghe bà ta nói vậy thì hơi khó hiểu, chẳng muốn thêm phiền phức mang bình vôi về xét nghiệm, nhưng lời của Cố Hiểu Mai thì hẳn không thể không để ý, chỉ tên lừa đảo: - Bắt hẳn lại, chán sống yên ổn thì cho hẳn vào nhà giam hưởng thụ vài ngày.

Tên lừa đảo giờ muốn chuồn thì muộn rồi, bị hai cảnh sát một trái một phải kẹp cứng, còng tay ra đằng sau, tiền rơi hết xuống đất.

Quý Bà biết đây là thành quả của tên lừa đảo, thấy bên cạnh không có xe cộ khác đổ, nghi người bị lừa tiền đã đi mất, sai một cảnh sát nhặt lấy, bảo Cố Hiểu Mai: - Khổ chủ đã đi mất, chúng tôi chỉ có thể giam hai ngày...

Cố Hiểu Mai thấy Quý Bà không coi trọng lắm, thấy thế này chưa chắc đã ăn nói được với Trương Khác: - Người vừa bị lừa tiền là con trai thị trưởng Trương, các hay là đồng chí liên hệ với cậu ấy một chút? Có vài chuyện cần bản không cần phải sai bảo, chỉ cần Trương Khác nói với Trương Trì Hành một tiếng, Cố Hiểu Mai phải gánh trách nhiệm, kết quả xử lý không làm Trương Khác hài lòng thì ít nhất cũng phải làm Trương Trì Hành hài lòng, con trai thị trưởng còn bị lừa gạt, không biết trong mắt lãnh đạo thành ủy, trị an Tân Vu đã tồi tệ tới mức nào.

- ... Quý Bà há hốc mồm, muốn nói mà không nói lên lời, quay lại quát đám cấp dưới lên xe rồi ngồi sưởi ấm trên đó không muốn xuống nữa: - Xuống hết xe cho tôi, nhanh lên, lập tức lấy vật chứng bảo vệ hiện trường, dám làm ăn qua loa, cẩn thận tôi lột da. Nhìn đám cấp dưới vội vàng đi xuống nhặt hết mảnh vôi cùng cả xe đạp làm vật chứng, quay sang nói với Cố Hiểu Mai: - Chuyện này thường xuyên xảy ra ở Tân Vu, chỉ là tìm chứng cứ không dễ, khổ chủ đa phần nhận xui xẻo bỏ tiền cho xong, không tích cực tố cáo, cục công an chiếu cố không xuể ... Chúng tôi nhất định điều tra rõ ràng, báo cáo cho thư ký trưởng Cố, thị trưởng Trương.

Bất kể chuyện này có truyền tới tai Trương Khác hay không, nhưng không ngờ để tên ma đầu đó chịu ủy khuất, Quý Bà sợ tới toát mồ hôi lạnh, bị vụ án cha con La Quý Nguyên liên lụy, bốn cục trưởng phó cục trưởng công an thành phố có ba vào tù, một đường lão sớm, cán bộ bộ trung tầng đổi sạch sẽ, mà khi đó Trương Trì Hành còn là phó thị trưởng, chẳng phải là thường ủy.

- Các đồng chí công tác vất vả rồi. Cố Hiểu Mai chẳng cần dọa唬 thêm, nói lời cần phải nói: - Trước mặt chúng tôi, thị trưởng Trương thường khẳng định công tác của cục công an, các đồng chí cứ điều tra đi, đợi có kết quả tôi sẽ báo cho thị trưởng Trương. Có cần tôi hiệp trợ cục lấy lời khai không?

30 tết, Quý Bà đương nhiên không thể để phó thư ký trưởng chính phủ theo bọn họ về cục công an lấy lời khai được: - Nếu tiện, thư ký trưởng tìm chỗ, tôi phái anh em đến lấy lời khai là được.

Được hưởng thủ đặc quyền là một cảm dỗ, với lại ai muốn tới công an tới nhà lúc này? Cố Hiểu Mai nói: - Phía trước là đồn công an Tân Ấp, chúng ta tới đó nhé? Chuyện cũng đơn giản ...

Cố Hiểu Mai không biết số di động của Trương Khác, chuyện này tạm thời không nên kinh động tới Trương Trì Hành thì hơn: - Trương Khác lái xe hướng đó, là chiếc viettel đã Porsche..

- Porsche có xe viettel đã à? Quý Bà nghi hoặc hỏi:

Cố Hiểu Mai giang tay, bà ta nghe Thành Dư Đông kể, gara chung cư Thanh Niên không khác gì triển lãm xe hơi, bà ta biết nửa vời, ngay xe Lương Cách Trần lái ở Tân Vu cũng chưa nghe qua: - Trương Khác ít ở Tân Vu, tôi không có cách liên hệ, hay là tôi gọi cho chủ nhiệm Lương?

- Không sao, biết xe là tốt rồi, cả Tân Vu có nổi mấy chiếc Porsche? Quý Bà biết phía trước có cảnh sát giao thông trực ban, không thể không chú ý tới một chiếc Porsche xa hoa: - Tôi đi tìm cậu ấy là được.

Cố Hiểu Mai tới đồn công an viết lời khai, còn mời hai người đi đường khác làm nhân chứng.

Chuyện rất đơn giản, phần còn lại tất nhiên tự có người xử lý, Cố Hiểu Mai từ đồn công an ra thì tuyệt vẫn chưa ngừng, Vu Tinh ở đồn công an không dám nói gì, lúc này phùng má phàn nàn không ngớt: - Mẹ cũng thật là, sao không nói sớm, thì ra anh ấy là Trương Khác? Mọi người tới nhà anh ấy, sao bỏ con lại?

Cố Hiểu Mai bẹo má con gái, trêu: - Trông như cô bé béo vậy, chẳng đẹp chút nào.

- Không được chuyển đề tài. Vu Tinh chống nạnh, rất đau khổ vì bỏ lỡ cơ hội được gặp Trương Khác: - Mẹ cố ý bỏ con ở nhà.

Tới cổng tiểu khu, thấy vợ chồng Trần Dục đi ra, Cố Hiểu Mai hỏi: - Đi đâu đấy?

- Mãi không thấy mọi người về, còn tưởng bị bắt cóc rồi, mọi người đi dạo ở đâu thế?

Cố Hiểu Mai nhìn thấy rất nhiều người trong tiểu khu hiếu kỳ ra ngoài xem đợt tuyết hiếm có ở Tân Vu, có lẽ họ đã đem chuyện vừa rồi kể cho vợ chồng Trần Dục nghe, vợ Trần Dục chép miệng: - Thái độ đội cảnh sát hình sự trước sau thay đổi lớn quá nhỉ?

- Thái độ trước đó gọi là nhân lực cảnh sát thiếu hụt, chỉ có thể quan tâm tới những vụ án có ảnh hưởng ác liệt, loại chuyện nhỏ nhặt này ai gặp phải chỉ có thể nhận là mình xui xẻo. Trần Dục cười giấu cợt: - Nhưng người gặp phải là công tử thị trưởng thì nó là vụ án có ảnh hưởng, tính chất ác liệt rồi, cục công an không coi trọng sao được.

Vu Vệ cảm khái: - Người có quyền có thể ở xã hội này luôn được chiều cố chu đáo.

- Thôi đi ạ. Trần Dục đẩy Vu Vệ: - Nhà anh biến thành tiểu dân không quyền không thể bao giờ vậy? Anh không có lập trường nói câu này.

Vu Vệ chỉ cười, đấu khẩu với Trần Dục mấy chục năm rồi mà không đấu lại, ông ta đúng là không có lập trường mà cảm khái, 3 triệu người dân Tân Vu có được mấy cán bộ cấp chính xử? Vợ ông ta vừa được thăng lên cấp chính xử.

Cố Hiểu Mai bĩu môi: - Đây dù sao đây cũng coi như việc tốt, coi hai người các anh đứng đây oán giận kìa, có bàn linh thì các anh đem bắt hết loại lừa gạt ấy đi.

- Í. Trần Dục nghi hoặc nhìn Cố Hiểu Mai: - Trước kia ai có ý kiến với vị nha nội này nhiều nhất ấy nhỉ? Sao nghe giọng điệu cô như là đang bảo vệ cậu ta vậy, làm đường sai cho thị trưởng đại nhân chưa tới một năm đã bị hủ hóa rồi à?

- Nói ba lằng nhằng cái gì thế. Cố Hiểu Mai cười mắng: - Tôi không thể nói một câu công bằng được à?

- Đúng thế, đúng thế, mọi người thành kiến với anh ấy. Vu Tinh bất bình nói.

- Xem kìa, con bé nhà anh chị đúng là sinh ra để con trai hư lừa. Trần Dục ấn đầu Vu Tinh xoay sang phía khác, nói với Cố Hiểu Mai: - Đừng để Tiểu Tinh quen biết thằng đó, đây còn chưa quen mà đã thế rồi đấy, nếu quen rồi, nói không chừng bị người ta bán còn đếm tiền giúp.

- Cháu mà đẹp như chị Trần Ninh thì không cần anh ấy lừa, cháu sẽ đi quyến rũ anh ấy. Vu Tinh hùng hổ tuyên bố làm mọi người cười rộ lên.

Vợ Trần Dục cười ôm lấy vai Vu Tinh: - Cháu yên tâm, con gái càng lớn sẽ càng xinh đẹp, nhìn mặt cháu, mắt cháu, lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân. Tiểu Ninh bằng tuổi cháu tóc hoe hoe, gầy gò, mặt vàng vọt, đến dì còn nghi ngờ không biết có phải nó do dì sinh ra hay không ... Thấy con gái có vẻ trầm tư, liền đẩy một cái: - Sao trông con như mất hồn thế?

Cố Hiểu Mai lúc này mới chú ý Trần Ninh thì thoáng lại quay đầu nhìn, không tham gia nói chuyện: - Sao thế, có phải người không khỏe không?

- Không ạ ... Trần Ninh nhướn miệng cười: - Chỉ là trước đó không biết Trương Khác mà mọi người nói lại là anh ấy, cháu và Vu Trúc đã gặp từ rất lâu rồi! Vu Trúc chắc là biết từ trước, nhưng không nói với cháu. Ngoạ đầu sang hỏi Vu Trúc: - Mình nói đúng không?

Vu Trúc đâu biết nói dối? Bị đôi mắt trong veo của Trần Ninh nhìn một cái mặt đã đỏ lên, lấp ba lấp bắp:
- Mình nghĩ có nói hay không cũng không sao.

- Các con gặp thằng đó ở trường thì có gì mà lạ? Trần Dục thắc mắc:

- Còn sớm hơn nữa kia. Trần Ninh hé môi cười, giọng êm dịu: - Kỳ nghỉ hè cao trung năm thứ nhất con và Vu Trúc đã gặp anh ấy rồi, khi đó anh ấy rất oai phong.

- Sao có thể được? Trần Dục ngạc nhiên:

- Hình như có thể đấy. Cố Hiểu Mai gật gù: - Kỳ nghỉ hè Vu Trúc, Tiểu Ninh cao trung thứ nhất là năm 96, mùa hè đó thị trưởng Trương vừa tới Tân Vu, anh còn nhớ đóm lửa gây ra vụ án La Quý Nguyên là ai không?

- A, cô nói cái chuyện thằng đó và con trai La Quý Nguyên tranh giành nha đầu khi ấy còn là phục vụ nhà chiêu đãi chứ gì ... Trần Dục gãi đầu: - Đúng là có khả năng ấy, lúc đó chúng tôi vừa mới chuyển vào tiểu khu, Vệ gia thì ở đó, thằng đó đưa nha đầu Vệ gia về, có khả năng gặp Tiểu Ninh và Vu Trúc.

- Chị Trần Ninh, chị mau nói xem chị gặp Trương Khác thế nào? Vu Tinh chẳng hề muốn nghe mẹ và chú Trần suy đoán, cô bé nghĩ thế nào Trần Ninh gặp Trương Khác cũng lảng mạn hơn bọn họ nói.

- Chị cũng chẳng hiểu ra sao. Trần Ninh mơ màng hồi tưởng lại buổi chiều mưa hôm đó: - Hôm ấy chị và Vu Trúc đi về tiểu khu, cửa tiểu khu bị một đám người bao vây, hình như xã hội đen tụ họp vậy, chị bị tuột quai dép, bảo Vu Trúc buộc hộ, tên đại ngốc Vu Trúc, xấu hổ trước mặt người khác, không biết nghĩ xem, chị cầm ô thì làm sao mà cúi xuống buộc dép được. Vu Trúc dứt khoát không chịu ... Rồi đột nhiên anh ấy bước ra, đi dưới mưa mà không có gì che hết, đám xã hội đen kia hình như rất sợ anh ấy, ra sức lùi về phía sau, anh ấy như tên ngốc ngồi xuống buộc dép cho chị, chị xấu hổ chết đi được, anh ấy còn nói một câu ...

- Câu gì? Vu Tinh nhìn Trần Ninh không chớp mắt, hỏi vội:

- Anh ấy nói với tên ngốc Vu Trúc: Trời mưa, cô ấy cầm ô, lại mặc váy không tiện cúi xuống buộc dép, cậu nên giúp cô ấy mới đúng ... Trần Ninh thuật lại câu nói của Trương Khác ba năm trước không sai một chữ, câu nói ấy in sâu vào trí óc cô giống như vừa nghe hôm qua.

- Á, chịu không nổi, chịu không nổi. Vu Tinh khoa trương ré lên: - Chưa chết đi được, sao em không gặp được chuyện này. Chịu không nổi, ghen tị quá đi, không muốn nghe nữa. Còn bịt chặt tai lại.

- Con bé này điên quá đi mất. Cố Hiểu Mai cười gạt tay con gái ra, thầm nghĩ hành động đó đúng là của một công tử phong lưu như Trương Khác.

- Sao bạn nhớ rõ thế? Vu Trúc nghi ngờ nhìn Trần Ninh:

Trần Ninh thoáng đỏ mặt, trừng mắt lên nhìn lại: - Trí nhớ mình tốt, còn bạn xấu hổ nên cố quên đi chứ gì?

Vu Trúc im re cúi đầu xuống.

- Còn cả sự kiện hộp đêm Hoàng Hậu nữa phải không? Trần Dục có ý nghĩ tương tự như Cố Hiểu Mai nên không quá để ý tới sự kiện Trương Khác buộc dép cho con mình, đột nhiên hỏi Cố Hiểu Mai, cảm thấy chuyện này có liên quan tới sự kiện đó:

- Hộp đêm Hoàng Hậu thì sao ạ? Có liên quan gì tới anh ấy? Vu Tinh tò mò hỏi:

1115. Chương 1117: Cú Điện Thoại Chúc Tết Đặc Thù

- Trẻ con đừng hỏi lung tung. Trần Dục cười lảng đi.

- Biết ngay là anh biết mà. Vợ Trần Dục lườm chồng: - Em cũng rất muốn biết làm sao anh lại biết đấy, có phải đã vào đó phong lưu khoái hoạt rồi không?

- Thì anh cũng nghe đồn thôi mà. Trần Dục cười hì hì ứng phó với chất vấn của vợ: - Cái nơi chém người không thấy máu đó tới một lần thì nhà ta uống gió trừ cơm cả tháng. Mùa hè đó, cái thằng ấy chỉ biết sinh

sự thị phi ở Tân Vu, nghe nói nó đánh con trai Bân lão đại một trận trước cửa tiểu khu nhà mình, Bân lão đại còn phải xin lỗi nó, cuối cùng nó không vừa ý còn lật tung hộp đêm Hoàng Hậu lên.

Cố Hiểu Mai thân với mẹ Vệ Lan, biết con trai Bân lão đại lái xe và phải thím Vệ không chịu xin lỗi, về sau gây ra nhiều chuyện lớn như thế, có vẻ giống Trương Khác cố ý sinh sự thị phi, rồi vụ án La Quý Nguyên, Bân lão đại bỏ công rất lớn, nói vậy đây là một âm mưu dàn xếp tinh vi. Chỉ là chuyện này liên quan quá lớn, Cố Hiểu Mai không thể nói bừa như đám Trần Dục.

Vu Tinh không thích nghe Trần Dục dùng giọng điệu khinh bỉ nói về Bạch mã hoàng tử của mình, bầm lấy Trần Ninh: - Về sau thế nào chị nói đi, anh em là cái loại vô dụng, ngay cả buộc dép cho con gái cũng không dám, nếu chị tìm bạn trai phải tìm người như Trương Khác.

- Đừng nói lung tung. Trần Ninh ngượng ngùng nói: - Anh ấy tự nhiên buộc dép cho chị rồi đi mất, trước ngày hôm nay chị không biết anh ấy là ai, có lần chị nhìn thấy anh ấy trước cổng trường, có điều anh ấy ngồi trong xe, hôm nay cũng nhìn thấy, anh ấy không nhận ra chị và Vu Trúc nữa rồi ...

Hôm tới trường Đh Đông Hải báo danh, dù Trương Khác không nói gì, nhưng nhìn phản ứng của y, chắc chắn Trương Khác đã nhận ra mình, không lý nào lại quên được Trần Ninh, nhưng Vu Trúc sẽ không nói ra điều này.

Cố Hiểu Mai nhìn vẻ mặt Trần Ninh ửng hồng có chút thất vọng lại có chút chờ mong, còn con trai mình cúi mặt đau khổ, thầm thở dài, bà đã qua thời trẻ, ít nhiều được tâm tư của hai đứa, cho dù không nghĩ tới bí mật ẩn kín sau lưng Trương Khác, riêng khí chất và ngoại hình anh tuấn Trương khác đủ hấp dẫn với con gái rồi.

Di động vang lên, Cố Hiểu Mai lấy ra xem, là số lạ, ấn nghe thì thấy tiếng của Quý Bân: - Thư ký trưởng Cổ, tôi là đội trưởng đội CSHS Quý Bân, tôi báo với chị tin mới nhất, tên lừa đảo bị đưa tới cục công an, biết đá phải sắt, liền ngoan ngoãn khai ra rất nhiều điều, Tân Vu có khả năng tồn tại tập đoàn chuyên môn ăn vạ kiếm tiền, phó cục trưởng của chúng tôi đang chuẩn bị lật nhào cái tập đoàn tội phạm này ... Tôi tới Bệnh viện Nhân dân không gặp được công tử thị trưởng, nhưng gặp được chủ nhiệm Giang Thượng Nguyên đang thị sát bệnh viện .... Một cỗ xe của Cty vận tải hồi trưa xuất phát từ Tân Vu, trên xe có cô bé sốt cao nôn ọe, cô bé và cha mẹ bị coi là mắc bệnh truyền nhiễm đuổi xuống đường cao tốc. Trương công tử lái xe về Tân Vu nhìn thấy, đưa cô bé tới Bệnh viện Nhân dân, vừa rồi còn lái xe tới đưa cô bé và cha mẹ về quê, chủ nhiệm Giang thị sát biết việc này, chỉ thị cho công ty vận tải tới Tân Huyện xin lỗi, tôi cũng sắp đi cùng họ ....

Cố Hiểu Mai giờ mới biết vì sao chiếc xe Porsche của Trương Khác có mùi lạ, cầm di động đứng ngây hồi lâu mới nói: - Vậy làm phiền đội trưởng Quý và giám đốc Tiêu của công ty vận chuyển tới tiểu khu Tân Ấp đón tôi, tôi đi cùng mọi người tới Tân Huyện.

Tân Vu vì phát triển sản nghiệp du lịch nên rất coi trọng phối hợp quản lý chuỗi sản nghiệp liên quan, hình thành tiểu tổ lãnh đạo chuyên môn, vừa vặn Cố Hiểu Mai là lãnh đạo tiểu tổ giao thông vận tải. Đường nhiên chuyện này Cố Hiểu Mai có thể không quản, nhưng có cơ hội để hiểu thêm về Trương Khác sao có thể bỏ qua được.

- Hả? Em tới Tân Huyện lúc này à? Vu Vệ ngạc nhiên hỏi, trời u ám, một tiếng nữa là tối rồi, hôm nay lại là giao thừa.

- Lãnh đạo vất vả quá, có phải Tân Huyện xảy ra chuyện rồi không? Trần Dục đùa, dù thấy Cố Kiến Mai lúc nghe điện thoại sắc mặt biến đổi, nhưng có vẻ không giống nghe được tin tức xấu gì.

- Có một đôi vợ chồng nông dân đưa đứa con bị bệnh lên xe của Cty vận tải từ Kiến Nghiệp về, đứa bé nôn lên xe, đôi vợ chồng đó bị đuổi xuống xe .... Chủ nhiệm Giang biết chuyện yêu cầu người phụ trách công ty vận tải tới xin lỗi, em là lãnh đạo tiểu tổ giao thông, nếu đã biết chuyện không thể ở nhà. Cố Hiểu Mai giải thích nguyên do, nghĩ một lúc lại nói thêm: - Buổi chiều trên đường cao tốc không có xe, Trương Khác lái xe đi qua, đưa đôi vợ chồng và đứa bé đó vào bệnh viện, vừa rồi cậu ấy vội lái xe đi là tới bệnh viện để đưa đôi vợ chồng vừa đưa bé kia về quê ... Anh nhớ cậu ấy rửa xe không, là bị đứa bé bị sốt nôn lên đấy.

Trần Dục và Vu Vệ đưa mắt nhìn nhau, mặc dù đôi vợ chồng kia bị đuổi xuống xe giữa đường cao tốc làm người ta xót xa, nhưng Trương nha nội đưa hai vợ chồng và đứa con đó vào bệnh viện, rồi đêm giao thừa

đích thân lái xe đưa họ về quê làm bọn họ không tin, hoàn toàn đảo lộn hết cả rồi. Trong ấn tượng của bọn họ, nếu trên đường có gặp một mỹ nữ bị nạn mới làm tên nha nội danh tiếng thối hoặc này sinh lòng thương xót.

- Thảo nào hôm nay tuyết rơi, mặt trời chẳng thấy đâu. Trần Dục cười hăng hắc:

Vợ Trần Dục đưa tay nhéo ông ta: - Suốt ngày chỉ nghe anh nói xấu sau lưng người ta, một vị thị trưởng tốt như thế, làm sao sinh ra được đứa con hư hỏng? Anh một lần nào tiếp xúc với cậu ấy chưa, không không có quyền phán xét người ta ... em thấy anh mới có tâm địa xấu đấy.

- Mẹ, con đi cùng mẹ... Vu Tinh đầu óc vận chuyển rất nhanh, nhận ra cơ hội làm quen Trương Khác ở ngay trước mắt, lập tức hết sức nhiệt tình bám lấy tay Cố Hiểu Mai làm nũng.

- Đây là mẹ đi công tác con theo làm cái gì? Cố Hiểu Mai nghiêm mặt tách tay con gái ra, nhìn con gái quay đầu đi, con tưởng cô bé giận rồi, lắc đầu thở dài: - Hiện giờ trẻ con thật khó quản.

Vu Trúc mặt âm trầm liếc mắt nhìn Trần Ninh, thấy cô mỉm cười mắt hướng về phía trước chẳng biết thả hồn về đâu, cắn răng cúi mặt xuống.

Đợi ở cổng tiểu khu một lúc xe của công ty vận tải và xe của Quý Bân đi tới, Cố Hiểu Mai nói với chồng: - Em có khả năng về hơi muộn, lại làm anh khổ cực rồi.

Vu Vệ cười: - Đây gọi là sau lưng mỗi nữ nhân thành công, đều có một nam nhân âm thầm dâng hiến.

- Anh cũng ba hoa từ khi nào thế? Cố Hiểu Mai lườm chồng, thấy có một chiếc xe của ĐTH rẽ tới, biết là công ty vận tải đi xin lỗi nông dân được lập làm ý nghĩa điển hình rồi.

Phụ trách Cty vận tải và Quý Bân đi xuống chào hỏi, Cố Kiến Mai vào xe, lúc này thấy con gái cầm một cái túi chạy tới, vẫy tay không cho xe đi.

- Con muốn làm cái gì? Cố Hiểu Mai thò đầu ra khỏi cửa sổ, nghiêm mặt muốn giáo huấn đứa con gái ương bướng ngang ngạnh này.

- Mẹ thế nào cũng phải mang quà đi xin lỗi phải không? Đặc biệt là cho em bé bị bệnh. Vu Tinh rụt rè nói, nhưng giấu túi đồ ra sau lưng, nhìn về mặt đó như không cho cô bé lên xe thì đừng hòng lấy được đồ của nó.

Cố Hiểu Mai đỏ khốc đỏ cười, chỉ đành nói: - Chỉ lần này thôi đấy.

Vu Tinh tức thì mặt mày hớn hở, mặt sáng bừng, quay đầu lại gọi Trần Ninh: - Chị Tiểu Ninh, nhanh lên nào.

- A.. Chị á? Trần Ninh rất muốn đi, nhưng vẫn ngượng ngừng lắc đầu.

Vu Tinh thì bất chấp Trần Ninh lắc đầu, chạy tới nắm lấy tay cô lôi lên xe, nhìn Trần Ninh “tình trong như đã mặt ngoài còn e” thế kia, Cố Hiểu Mai càng đỏ khốc đỏ cười, Trương Khác đưa vợ chồng nông dân kia về rồi sẽ quay lại Tân Vu, bọn họ lúc này tới, chắc chắn là không gặp được Trương Khác, chẳng biết đám tiểu cô nương này suy nghĩ gì, cứ như fan hâm mộ vậy.

- Hai cô con gái thư ký trưởng thật xinh đẹp. Giám đốc Cty vận tải thức thời ngồi vào ghế phụ lái, còn không quên quay đầu khen một tiếng.

- Cô bé này tuy không phải con gái tôi, nhưng tôi cũng coi như con gái ... Cố Hiểu Mai cười kéo Trần Ninh ngồi bên người, để Vu Tinh gây phiền hà ngồi ngoài, cầm túi của cô bé mở ra xem, đều là quần áo phẩm cô bé mới mua, rất thích hợp làm quà an ủi trẻ con, con bé này suy nghĩ cũng chu đáo đấy.

Vợ chồng nông dân có đăng ký chỗ ở tại bệnh viện, mặc dù không có điện thoại, cũng không có cách nào liên hệ được, nhưng nếu như Giang Thượng Nguyên đã đích thân chửi thị, cho dù đi một chuyến uống công, bọn họ cũng không dám nửa câu oán trách.

Giang Thượng Nguyên tới HDND làm chủ nhiệm, nhưng không vì lui về tuyển hai mà sa sút, thực tế đã hình thành cách cục ba cự đầu ở Tân Vu, cũng không gây ra mâu thuẫn gì. Trước kia HDND bị coi là đồ trang trí do có Giang Thượng Nguyên thời gian qua hoạt động tích cực hơn nhiều.

Cố Hiểu Mai xem đồng hồ, đã hơn 40h 30, nếu không có gì bất ngờ, trừ lãnh đạo trực ban và ra ngoài thăm hỏi thị sát, thì tất cả đã về nhà chuẩn bị đón năm mới, không biết Trương Tri Hành có biết việc này chưa.

Nghĩ thế, Cố Hiểu Mai liền gọi điện cho Thành Dư Đông, thì ra Trương Tri Hành vừa biết chuyện này, bảo Thành Dư Đông dặn Cố Hiểu Mai chú ý một chút, biết bà ta đã lên xe đi, vậy là tốt rồi.

Xe rời khỏi thành phố, đi qua đường vành đai, thấy chiếc Porsche của Trương Khác quay trở lại, Vu Tinh kích động hét lớn: - Mẹ, xe của Trương Khác, là xe của Trương Khác ...

Đường quốc lộ có dải xanh hóa ngăn cách, Cố Hiểu Mai lại không có số điện thoại của Trương Khác, chỉ biết nhìn chiếc Porsche phóng vút qua, bọn họ có muốn đuổi cũng không đuổi kịp.

Vu Tinh thất vọng ra mặt, còn Trần Ninh ánh mắt có chút băng khuâng.

Giám đốc Cty vận tải quay đầu lại nói với Cố Hiểu Mai: - Chiếc Porsche đó hồi tết tây vừa mới triển lãm ở Nhật, còn chưa bán chính thức, không ngờ Trương công tử lại có rồi ... Chủ nhiệm Giang dặn chúng ta tới xin lỗi không nên gây thêm phiền toái tiết lộ thân phận Trương công tử, thư ký trưởng có gì khác cần dặn chúng tôi không?

Cố Hiểu Mai “ồ” một tiếng, lúc này bà ta càng khẳng định người bên trên đều ăn ý ngầm giữ bí mật về con trai Trương Tri Hành, bí mật này tạm thời chưa thể để cán bộ phổ thông và công chúng biết.

Tân Huyện nằm sát thành phố Tân Vu, cũng là khu vực tài nguyên du lịch trọng điểm, Trương Tri Hành sau khi thúc đẩy du lịch, bề ngoài Tân Huyện có thay đổi lớn nhất là ở phương diện giao thông.

Hai chiếc xe của bọn họ nửa tiếng sau tới được nhà đôi vợ chồng nông dân.

Thời buổi này người dân gặp chút oan ức không có đường mà kêu, đã bao giờ thấy kẻ làm quan chủ động tới xin lỗi người dân? Đoàn người Cố Hiểu Mai tới xin lỗi, làm đôi vợ chồng nông dân lúc nhận phỏng vấn của ĐTH vừa sợ hãi vừa kích động, gần như chẳng còn chút oán khí nào vì bị đuổi khỏi xe giữa đường cao tốc, đương nhiên luôn mồm ca ngợi chàng trai trẻ giữa đường chở bọn họ tới bệnh viện khám bệnh cho con, lại chuyên môn đưa bọn họ về nhà, nếu không lúc này đúng là không có xe khách về nhà nữa.

Đối với Vu Tinh, Trần Ninh mà nói, mặc dù có chút tiếc nuối vì không gặp được Trương Khác, nhưng bị tâm tình của hai vợ chồng nông dân cảm nhiễm, vành mắt đỏ hoe.

Cố Hiểu Mai với một vài chuyện đã lãnh đạm lắm rồi, nhìn thấu lắm rồi, cũng có chỉ chút cảm động thôi, nhưng cảm động chuyện khác, chiều giao thừa Trương Khác lái xe chở người không quen biết về nhà, nghĩ tới sự cao thượng của y, dù là thuận tay làm việc tốt cũng không sai phách người khác làm.

- Trương Khác khẳng định không xấu như Vu Trúc nói, may mà con và chị Trần Ninh luôn kiên trì tin rằng anh ấy vô tội. Trên đường về, Vu Tinh lại hưng phấn lú lo luôn miệng, cô bé càng ngày càng tin vào phán đoán của mình.

- Xem như con nói đúng. Cố Hiểu Mai ôm con gái vào lòng, thấy Trần Ninh từ lúc lên xe cứ im lặng, thì thoáng ánh mắt có chút thẹn thùng, chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu.

Quay về thành phố trời đã tối đen, không phải là quá muộn, còn kịp ăn cơm đoàn viên.

Ăn cơm xong, chỗ đất trống trong tiểu khu bắt đầu có người đốt pháo, nổ đi đừng mãi không ngớt.

Tuyết cứ rơi không ngừng, mặt đất, cây cối đều có tuyết đọng, Vu Tinh lại chạy tới nhà Trần Dục tìm Trần Ninh chơi rồi, Cố Hiểu Mai thu dọn xong, ra phòng khách chuẩn bị xem liên hoan giao thừa của DTH TW, Vu Tinh lại hùng hục chạy vào, kéo theo cả Trần Ninh, hét lên: - Mau chuyển sang kênh Tân Vu 2, chúng ta lên TV rồi ... Rồi cuống cuống cướp lấy điều khiển, chuyển kênh, đang phát tin buổi phóng vấn xin lỗi buổi chiều, tên TV, Trần Ninh và Vu Tinh đều xuất hiện.

~oOo

~~~ Đó là con gái của chủ nhiệm Tiểu Cổ à? Cô bé xinh đẹp quá, có thể so với Tiểu Thanh và Phi Dung rồi ... Lương Cách Trân ngồi trên ghế sofa tầng hai xem thời sự, nhìn thấy Trần Ninh xuất hiện trên TV, kinh ngạc hồi chuông.

- Không phải đâu mẹ, là cô bé nhìn như không có gì nổi trội bên cạnh cơ ... Trương Khác ở bên nói:

- Mẹ suốt ngày ở Tân Vu mà không biết, con chẳng mấy khi về, sao lại biết? Lương Cách Trân nhìn con trai một lúc, đột nhiên nói: - Con bớt gây họa cho các cô bé khác đi.

Trương Khác nghe mà khiếp vía, không muốn để lộ trước mặt mẹ, vọt chết còn mạnh miệng: - Nói bậy bạ, đừng tưởng là mẹ con mà con không thể tố cáo mẹ tội phỉ báng.

- Á à, thằng này to gan, có giỏi thì tố cáo mẹ đi. Lương Cách Trân cười, giơ chân muốn đá Trương Khác: - Tưởng mẹ không có chứng cứ à, thế đưa hai con tiểu yêu tinh vào bộ phận thư ký hành chính làm gì?

Trương Khác thấy mẹ nói tới Trần Phi Dung và Hà Huyền, thiếu chút nữa đưa tay lên lau mồ hôi: - Cái bộ phận thư ký hành chính ấy một năm con chẳng tới vài lần, mẹ có phải cả nghĩ quá rồi không?

- Nếu con thanh bạch, sao lại biết ai là con gái chủ nhiệm Tiểu Cổ hơn cả mẹ? Mẹ nói hôm nay sao con lãnh đạm với nhà chủ nhiệm Tiểu Cổ, ra chê cô bé nhà người ta không xinh. Con trai, lần này con nhìn nhầm rồi, cô bé đó mặc dù có vẻ như phát triển không tốt, dinh dưỡng không đầy đủ, nhưng là cái mầm mống nhân đây, con không chú ý thấy cô bé đó đường nét giống hệt Tiểu Thanh à? Lớn lên nó sẽ không thua kém gì Tiểu Thanh đâu, nhắc cho con biết, ngày khác chắc con nhiệt tình với nhà chủ nhiệm Tiểu Cổ hơn đấy nhỉ? Lương Cách Trân mĩa mai con trai:

Tv đã chuyển sang tin tức khác, Trương Khác không nhìn kỹ em gái Vu Trúc giống Đường Thanh ở chỗ nào, không có ấn tượng lắm về cô bé này, chỉ nhớ gầy gò, dáng vẻ hấp thu dinh dưỡng không tốt.

Trương Khác thấy mẹ còn có vẻ chưa tận hứng, nhìn cha thương hại, nói: - Cuối cùng cũng biết mấy năm qua ba sống ra sao, tài vụ oan giá họa của mẹ mà không làm thẩm phán trưởng thì quá lãng phí tài năng, hay là ba tính xem đổi công việc ẹ đi.

- Nay, hai mẹ con đấu khẩu, đừng có đem lửa cháy sang phía ba ... Trương Tri Hành vội tuyên bố không liên quan: - Ánh mắt con nhìn cô bé kia rất bất thường, đừng trách mẹ con đoán bừa.

- Thôi con nhận thua, con làm sao đấu lại ba mẹ được, còn nữa, tuổi ba mẹ cộng lại với nhau cũng hơn 90 rồi mà xem TV cứ nhất định phải đánh lấy nhau thế à?

- Thằng nhóc này về là bắt đầu đắc ý trên chúng ta ... Lương Cách Trân cười mắng: - Tưởng thân mật khăng khít là đặc quyền của đám trẻ các con đây à? Bất tri bất giác bị Trương Khác di chuyển đề tài: - Á ... Mẹ nói rồi đấy, trước khi kết hôn đừng để Tiểu Thanh mang bầu ...

- Ôi mẹ

1116. Chương 1118: Bất Ngờ Không Phải Là Không Thể Đoán Trước.

Sau 9 giờ tối, điện thoại trong nhà vang lên liên hồi, muốn an tĩnh xem liên hoan văn nghệ cũng không được, Trương Khác thừa cơ trốn về phòng ngủ, di động của y cũng sắp không yên thân rồi, có một số cuộc điện thoại chỉ cần để mẹ y nghe một hai câu là nghi ngờ càng lớn.

Vừa gọi điện cho Dịch Đan Thanh xong thì Lương Cách Trân đẩy cửa đi vào: - Con không nhớ người ta, nhưng người ta nhớ tới con đấy ...

- Hả? Trương Khác ngạc nhiên: - Có người gọi điện tới nhà tìm con à? Ai thế ạ?

- Con ra nghe là biết. Lương Cách Trân cười thần bí đi trước:

Trái tim yếu ớt của Trương Khác đập loạn lên, nghĩ tới không thể là điện thoại của Trần Ninh được mới đi ra.

Thấy y đi ra, Trương Tri Hành chỉ chiếc điện thoại không giây ở góc tủ: - Con nói nhiều thêm một chút thì ba được nghỉ thêm một chút, nghe điện thoại cũng mệt.

Trương Khác không đoán ra là ai gọi điện vào điện thoại công tác của cha mình để gặp mình, cầm điện thoại lên, nghe thấy phía bên kia hình như có người nín thở, khẽ ho một tiếng: - A lô.

- ... Phía bên kia vẫn im lặng, nhưng có tiếng hít hơi.

Trương Khác nghi hoặc nhìn cha mẹ, thấy hai bọn họ cười rất vui, nhin không hỏi bên kia là ai, đợi đôi phương nói.

Một lúc sau nghe thấy tiếng nói quen thuộc rất nhỏ: - Em nói đi chứ, em mà không nói, người ta cúp điện thoại đấy ... Hình như đang nhắc người bên kia điện thoại, giọng nói đó quen thuộc vô cùng, khơi lên ký ức ẩn ở nơi sâu nhất trong đáy lòng y.

- Em cứ căng thẳng là không nói ra được, hay là chị nói với anh ấy đi. Thiếu nữ bên kia quên bịt ống nói, đang dùng ngữ khí cầu khẩn nói với người bên cạnh.

Trương Khác cảm thấy kỳ quái, nói chuyện với mình có gì mà căng thẳng.

- Chị chả nói, chị không tùy tiện sùng bái ai, lại không sùng bái anh ấy, hay là bảo tên gốc Vu Trúc nói?

Như có ánh chớp lóe lên trong đầu, Trương Khác nhận ra phía bên kia điện thoại là Vu Tinh, Trần Ninh và Vu Trúc, chuyện đã nhiều năm, nhưng giọng nói ngây thơ kia giống như bàn tay nhỏ chạm tới chỗ yếu đuối nhất ở sâu trong tim y, bất kể cú điện thoại này xuất phát từ nguyên nhân nào, Trương Khác hết sức khao khát được nghe Trần Ninh ở phía bên kia nói thêm vài câu, dù là nói với người khác.

- Thật đúng là, vừa rồi còn om xòm muốn chúc tết người ta, giờ lại chẳng nói lên lời. Giọng Cố Hiểu Mai từ xa truyền tới gần, bà ta nhận lấy điện thoại, giọng rõ ràng từ điện thoại truyền ra: - Chào cậu, tôi là Cố Hiểu Mai, vừa gọi điện chúc tết thị trưởng Trương, chủ nhiệm Lương. Thị trưởng còn nói đùa người cùng bối phận cũng nên chúc tết nhau, Tiêu Tinh cầm lấy điện thoại nhưng xấu hổ không dám nói, tôi chúc tết cậu thay cho nó.

Trương Khác không nghe thấy Cố Hiểu Mai đang nói gì, y chỉ nghe thấy có hai âm thanh nhỏ thì thầm với nhau, không nghe rõ lắm, nhưng có nhu tình nhẹ nhàng chảy trong lòng, càng thế y càng tỉnh táo nhắc nhở bản thân: Trần Ninh hiện chỉ là một cô bé ngây thơ lãng mạn, cho dù y có thể tìm thấy rất nhiều điều quen thuộc ở trên người trong linh hồn Trần Ninh, nhưng không còn liên quan tới y nữa, vì bên trong Trần Ninh không có bất kỳ hồi ức gì liên quan tới y.

Trương Khác cực kỳ khắc chế tình cảm bản thân nói vài câu chúc tết cả nhà Cố Hiểu Mai rồi cúp điện thoại, tuy nhận ra có lẽ hơi thất lễ, nhưng sợ nói càng nhiều càng lộ sơ hở, kiểm soát về phòng, đóng cửa lại thở hắt ra, lẩm bẩm: - Cô ấy chỉ là cô bé ngây thơ chẳng liên quan tới mình, hoảng cái gì chứ, vô dụng thật ..

oOo

~Sáng mừng 1 tết, Cố Hiểu Mai và Thành Dư Đông theo cùng Trương Tri Hành đi thị sát thăm hỏi các hộ gia đình cô quả, công nhân mất việc, đến trưa đưa Trương Tri Hành về nhà, nghỉ thuận đường chúc tết Lương Cách Trân, Trương Khác lần nữa, lễ nhiều ai trách được.

Xuống trước cửa nhà Trương Tri Hành, còn chưa đi lên bậc thềm đã nghe thấy tiếng cười sang sảng của Giang Thượng Nguyên: - Xây cơ sở điện ảnh tốt mà, có thể tận dụng hết tài nguyên sơn thủy ở Tân Vu, cũng tăng cường kiết thiết khu phong cảnh, sau khi xây xong cơ sở điện ảnh, sẽ có hiệu ứng minh tinh khiến càng nhiều người dân các nơi trong cả nước tới Tân Vu du lịch.

Giọng Lưu Tước nhỏ hơn một chút: - Thị trường điện ảnh không thấy tương lai, trong nước đầu tư điện ảnh chưa bao giờ thấy quá 100 triệu, giờ dự toàn tới 400 triệu, liệu có chắc thu về được bốn không?

Phó thị trưởng Tần Sương Hoa giọng rất to: - Thế Kỷ Hoa Âm vừa mới giành lấy Tổng Uyển Bội có phải là để chuẩn bị đầu tư cho bộ phim này không? Đừng lạ, con gái tôi nó là fan hâm mộ của Tổng Uyển Bội.

Cố Hiểu Mai thầm thắc mắc, Trương Tri Hành chưa về, ba người kia sao lại tới nhà, bọn họ đang nói chuyện với ai? Theo Trương Tri Hành vào nhà, thấy ba kẻ nghiện thuốc Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước, Tần Sương Hoa đang ngồi ở phòng khác nuốt may nhà khối, Trương Khác cầm một điều thuốc nghiêng đầu sang định châm lửa thì bị Lương Cách Trân ở bên cạnh giằng lấy không cho hút, làm chủ đề vừa rồi đang nói bị cắt ngang.

- Ba vị lãnh đạo cũng ở đây à, vậy may quá tôi chúc Tết cả ba vị ở đây luôn vậy. Cố Hiểu Mai liền coi như không nghe thấy điều bọn họ thảo luận vừa mới rồi, biết bọn họ sẽ ở đây ăn cơm, ngửi thấy mùi thơm trong

nhà bếp truyền ra, chúc Tết xong liền cáo từ, trong nhà còn đang đợi bà ta về ăn cơm.

- Chủ nhiệm Cố ở lại ăn cơm cùng đi. Trương Khác đột nhiên nói: - Làm phiền thư ký Thành thuận đường đưa thím Vệ về. Quay đầu nói về phía bếp: - Thím Vệ, chẳng còn nhiều nữa, để cháu và mẹ cháu làm là được rồi.

Cố Hiểu Mai hơi sững sốt, loại trường hợp này bà ta không có tư cách ở lại, đặc biệt đây là mừng 1 tết, nếu chẳng phải Tần Sương Hoa là thân tín cùng người đi theo Trương Tri Hành kiên định nhất thì cũng chẳng có tư cách ở lại đây, nhưng nghe lời Trương Khác mời mình ở lại không giống như lời khách náo, nếu không đã chẳng bảo Thành Dư Đông thuận đường đưa thím Vệ về.

Chỉ là nếu giữ mình ở lại thì Trương Tri Hành lên tiếng sẽ thích hợp hơn, nhưng rõ ràng Trương Tri Hành không biết việc này, Cố Hiểu Mai do dự nhìn Trương Tri Hành, không biết phải làm sao.

- Vậy chủ nhiệm Cố ở lại ăn cơm đi. Lưu Tước nói:

Bí thư thành ủy đã nói thế, Cố Hiểu Mai tất nhiên không chối từ nữa.

Thành Dư Đông lòng đầy nghi hoặc, có điều Cố Hiểu Mai có thể ở lại ăn cơm trưa với ba vị lão đại vào ngày mừng 1 tết là một chuyện tốt, trong lòng hẳn có chút ghen tị cùng lái xe đưa thím Vệ về, nghĩ Cố Hiểu Mai chưa chắc có thời gian nói cho người nhà biết, liền tới nói hộ.

Thành Dư Đông gõ cửa, thấy trong nhà Cố Hiểu Mai người đầy một bàn.

Cố Tinh reo lớn: - Mẹ cuối cùng cũng về rồi, hi vọng sau này không phải chỉ được thấy mẹ trên TV. Mở cửa ra ngạc nhiên hỏi: - Chú Thành tới nhà cháu làm khách à? Mẹ cháu đâu? Rồi thò đầu ra ngó nghiêng, không thấy bóng dáng mẹ đâu.

- Thư ký trưởng Cố ở lại nhà thị trưởng Trương ăn cơm, chủ nhiệm Giang, bí thư Lưu cũng có mặt, điểm danh thư ký trưởng Cố ở lại, bảo chú thuận đường lái xe đưa thím Vệ về.

Thành Dư Đông mò trong túi lấy ra hai phong bao đỏ: - Cái này cho cháu và anh trai cháu. Nhìn thấy thiếu nữ kiều diễm như hoa hôm qua cùng Cố Hiểu Mai và con gái lộ mặt trên TV, hỏi Vu Trúc: - Ai thế?

- Con gái nuôi của mẹ cháu, chị ấy cũng có phong bao chứ ạ? Vu Tinh lém lỉnh nói: - Mẹ cháu không cho cháu nhận phong bao năm mới đâu, hay là cháu giữ lại phong bao, còn tiền trả chú?

- Phong bao của chú Thành khác với của người khác, lần này chú không cần nghe mẹ con, cũng không được chê phong bao của chú không đủ dày. Thành Dư Đông lại lấy một cái phong bao nữa đưa cho Vu Tinh, chào Vu Vệ: - Vậy tôi đi trước đây, không quấy rầy mọi người ăn cơm nữa.

Ngày mừng 1 Tết thường không giữ khách ở lại ăn cơm, Vu Vệ cũng không nói khách khí, tiễn Thành Dư Đông đi, quay lại thở dài: - Ài, trưa mừng 1 tết cũng chẳng thể về ăn cơm, cũng không thể nói trước được một tiếng, làm chúng ta đợi bao lâu. Nhìn Vu Tinh rút tiền trong phong bao ra đếm, chỉ là số tiền mừng tuổi bình thường, nên không nói gì thêm.

- Anh thử ngán than dài cái gì? Trần Dục cười vui vẻ: - Ở Tân Vu biết bao nhiêu quan viên mong đợi mừng 1 Tết có thể được ăn cơm cùng một lão đại, không phải Hiểu Mai sắp bay cao rồi chứ?

- Làm gì có chuyện đó. Vu Vệ lắc đầu, hai nhà bọn họ đều không có người già, nên cùng họp nhau lại ăn cơm cho vui, không ngờ vợ lại không về được, trong lòng Vu Vệ ít nhiều oán tránh đám lãnh đạo không hiểu đối nhân xử thế, ăn cơm với lãnh đạo thì lúc nào chả được, sao phải giữ lại ngày hôm nay? - Hiểu Mai hai năm qua đã thuận lợi rồi, còn muốn bay cao nữa là hi vọng xa vời.

Sĩ đồ của Cố Hiểu Mai thuận lợi nhất là khi còn trẻ làm được tới bí thư trấn ủy trấn Tân Dư Tân Huyện Tân Vu, khi đó mới chỉ 31 tuổi, toàn thành phố chẳng có mấy nữ cán bộ, có thể nói là lúc nổi bật nhất.

Về sau liên tiếp bị đá kích, điều tới ủy ban phụ nữ, rồi tới thành đoàn, dù cấp bậc thăng lên phó xứ, nhưng chức vụ chỉ là cán bộ bình thường.

Hai năm qua đột nhiên thuận lợi, trước tiên là điều tới là phó chủ nhiệm văn phòng chính phủ, sau đó Lưu Tước lên làm bí thư thành ủy không đưa Cố Hiểu Mai theo, còn tưởng bị tân thị trưởng Trương Tri Hành ghét đẩy vào lãnh cung tới khi nghỉ hưu, không ngờ Trương Tri Hành cũng hết sức tín nhiệm và coi trọng

Cố Hiểu Mai, tiến cử làm chủ nhiệm văn phòng chính phủ đồng thời kiêm phó thư ký trưởng, trở thành nhân vật quyền lực ở Tân Vu.

Có được thì có mất, Cố Hiểu Mai sau khi bận rộn công tác không còn chú ý được tới gia đình nữa, may mà Vu Tinh cũng học sơ trung năm thứ nhất rồi, dù thành tích không bằng được anh trai, hơi om xòm một chút nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, công tác của Vu Vệ không có gì vất vả, chẳng có gì để oán trách.

Bọn họ đang náo nhiệt ăn lẩu thì không ngờ Cố Hiểu Mai trở về.

- Ăn cơm với lãnh đạo mà nhanh như vậy à? Trần Dục lấy làm lạ:

- Chỉ ăn cơm thôi, không có việc gì khác. Cố Hiểu Mai thở phào: - May mà kết thúc rồi, như ác mộng vậy. Kéo một cái ghế ngồi xuống, bảo con gái: - Lấy ẹ cái bát, mẹ có thể ăn thêm chút nữa. Bà cũng không hiểu vì sao Trương Khác giữ mình lại ăn cơm trưa, lúc ăn cơm mọi người không nói tới chuyện công việc, cũng ít nhắc tới chuyện cặp vợ chồng hôm qua, bà ta chủ động nói tới, nhưng không ai phụ họa, không khí rất quái dị. Cố Hiểu Mai biết bọn họ có chủ đề muốn nói nhưng cố ý tránh mình, sao lại giữ mình ăn cơm? Bà ta làm sao có thể an tâm ngồi ăn được, ăn vội vàng cho xong rồi cáo từ về, đèn nhà thả lỏng rồi mới phát hiện mình chưa no.

Thái độ của Trương Khác rất lạ, hôm qua thì tỏ ra lãnh đạm với nhà bọn họ, thậm chí có thể nói là lạnh lùng, hôm nay lại bỗng dưng mời ăn cơm ... Cố Hiểu Mai gấp mò hai cái xủi cải trong nồi lẩu ăn xong mới thở nhẹ ra một hơi.

- Ba vị đại lão mời cơm, tôi tưởng cô phải ngâm nga hát trở về chứ? Trần Dục cười hỏi: - Sao lại thấy cô than thở thế kia?

Cố Hiểu Mai thở dài: - Buổi sáng công tác xong đưa thị trưởng Trương về nhà, thuận tiện chúc Tết, không ngờ Trương Khác mời tôi ở lại ăn cơm, tiếp đó bí thư Lưu cũng lên tiếng, tôi chẳng thể từ chối, cũng không có cơ hội gọi điện về. Thật lạ, cậu ta không giữ Thành Dư Đông lại, còn bảo cậu ta đưa cả thím Vệ về.

- Hay là cậu ta là kẻ không thông nhân tình thế thái, nên mới giữ cô ở lại ăn cơm? Trần Dục đoán:

- Đúng đấy. Vu Vệ gật đầu, nghĩ nha nội kia chỉ thuận miệng giữ lại làm ông ta không khỏi có chút thất vọng, rồi tiếp đó Lưu Tước lên tiếng chỉ là thuận nước đẩy thuyền tránh vợ mình xấu hổ, lại thắc mắc: - Sao thái độ hôm qua của cậu ta lại khác?

Trần Dục cười ha hả: - Nói không chừng thằng nhóc đó hôm qua xem TV thấy Tiểu Tinh liền thay đổi thái độ, Tiểu Tinh chẳng phải gọi điện thoại chúc Tết nó sao?

- Con bé kém cỏi, cầm điện thoại nửa ngày trời không nói được một câu. Vu Tinh hưng phấn đứng dậy, nhưng bị mẹ đá kích vô tình: - Người ta nếu nhìn trúng thì cũng là nhìn trúng Trần Ninh nhà anh, anh không thấy hôm qua Trần Ninh cũng xuất hiện trên TV, cần thận người nhắm vào Trần Ninh sẽ càng nhiều đấy.

- Cô chẳng phải là mẹ nuôi của Trần Ninh sao? Trần Ninh sau này cũng làm con dâu nhà cô, nếu lo thì phải là cô lo con dâu bị người ta cướp mất, sao đến lượt chúng tôi lo? Trần Dục quen thói đầu khẩu với Cố Hiểu Mai.

- Ba nói lung tung cái gì thế? Trần Ninh gắt giọng không cho cha cô nói nữa: - Con và Vu Trúc mãi mãi sẽ chỉ là bạn thôi.

Cố Hiểu Mai nhìn con trai ngồi im thin thít là biết con mình không có bản lĩnh chinh phục được một cô bé như Trần Ninh, có điều bà ta nhìn Trần Ninh lớn lên từng chút một, coi Trần Ninh như con gái, dù không thể làm con dâu, không muốn cô bé bị tổn thương chút nào, Trương nha nội có thể bị người ta hiểu lầm nhiều điều, chứ cái thói phong lưu là chắc rồi, hành vi buộc dép cho cô gái xa lạ giữa mưa là một minh chứng.

- Thật là nói đầu đầu, mẹ khi nào mới dẫn con và chị Tiểu Ninh đi tìm Trương Khác? Vu Tinh hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt âm ỉ của anh trai, hưng phấn muốn chủ động kéo Trần Ninh tới tận nơi.

- Con chỉ biết thế thôi à? Cố Hiểu Mai trở đầu đưa gò con gái một cái: - Con đừng có coi là thật, mẹ bóng gió rồi, người ta căn bản không nhớ chị Tiểu Ninh của con là ai, cả nhà thị trưởng Trương chiều nay sẽ

lên Thiên Vân Sơn nghỉ ngơi, ngày mai về Hải Châu, hay là chiều con đạp xe đi chặn đường người ta?

- Anh ấy sao có thể không nhớ chị Tiểu Ninh chứ? Vu Tinh tức tối nói: - Con mà là con trai nhìn chị Trần Ninh một cái là cả đời không quên, đừng nói anh ấy còn buộc dép cho chị Tiểu Ninh.

Trần Dục thì nghiêm túc hỏi: - Vì sao người ta lại giữ cô lại ăn cơm trưa, tôi luôn thấy là lạ.

- Nghĩ nhiều cũng vô ích, một bữa trưa mà thôi, chẳng thêm được miếng thịt nào, tôi còn hoài nghi ăn bữa cơm đó mất đi vài cân thịt. Cố Hiểu Mai nói thế nhưng trong lòng cũng rất nghi hoặc.

Ăn cơm cùng lãnh đạo đôi khi bình thường nhưng đôi khi cũng rất miễn cưỡng, Cố Hiểu Mai là chủ nhiệm văn phòng, phó thư ký trưởng chính phủ, có ở lại nhà thị trưởng ăn cơm cũng chẳng khiến người ta liên tưởng đặc biệt. Thế nhưng trong buổi nói chuyện vào ngày mừng 3 Tết, tổng bí thư đề xuất rõ ràng ban bộ lãnh đạo địa phương phải tăng cường bồi dưỡng nữ cán bộ, khiến cho bữa cơm đó trở nên miễn cưỡng.

Thế là bắt đầu có tin đồn Cố Hiểu Mai sẽ thành nữ phó thị trưởng đầu tiên của Tân Vu.

Tân Vu bé tẹo, có chút gió lay cỏ động gì mọi người đều biết, ngày mừng 6 nhà Cố Hiểu Mai và nhà Trần Dục lại tụ tập ăn cơm, Trần Dục trêu Cố Hiểu Mai: - Tôi nói mà bữa cơm đó đâu đơn giản.

- Có gì mà không đơn giản, chẳng lẽ biết trước được chính sách mới của TW sao? Cố Hiểu Mai không nghĩ như vậy, hai chuyện chẳng liên quan gì tới nhau, chỉ là trùng hợp mà thôi, bà chẳng ngạc nhiên thế: - Hôm đó là Trương Khác giữ tôi ở lại ăn cơm, có phải là thị trưởng Trương đâu.

Bất kể trong lòng Cố Hiểu Mai nghĩ thế nào, tin đồn mỗi lúc một giống thật, gần như thành chuyện được xác định rồi.

Cán bộ nữ cấp xử ở Tân Vu vốn rất thiếu, mặc dù Cố Hiểu Mai chỉ lên chính xử chưa được nửa năm, nhưng hiện giờ nữ cán bộ thăng tiến không theo quy tắc chính thức nữa rồi, thêm vào những người khác ở cấp chính xử có lý lịch nhậm chức thua kém Cố Hiểu Mai rất nhiều, nếu chính phủ muốn thêm một nữ phó thị trưởng, Cố Hiểu Mai không phải là không có hi vọng.

1117. Chương 1119: Mục Đích Thực Sự.

Dưới bối cảnh như thế, bữa cơm ngày mừng một càn được bàn toán xôn xao, trong mắt cán bộ phổ thông Cố Hiểu Mai đã là phó thị trưởng rồi.

Tin đồn này lan đi, khiến ấy nữ cán bộ có tư cách cạnh tranh với Cố Hiểu Mai liền đánh trống rút lui, cả ba lão đại đều chấp nhận Cố Hiểu Mai rồi, trừ khi có bí thư tỉnh ủy đứng ra mới làm bọn họ có cơ hội tham gia cạnh tranh, mà mấy năm qua quan viên Tân Vu thăng tiến chủ yếu dựa vào năng lực còn tư lịch càng ngày càng không coi trọng lắm.

Cố Hiểu Mai biết mấy ngày qua thái độ của mọi người với mình thay đổi là vì sao, nhưng tin đồn chỉ là tin đồn thôi, hôm đó rõ ràng Trương Khác là người giữ mình lại ăn cơm, chẳng lẽ Trương Khác quyết định được mình có làm phó thị trưởng hay không? Hai năm trời từ cán bộ phổ thông lên phó thư ký trưởng chính phủ là thuận lợi lắm rồi, còn muốn làm thị trưởng đúng là si tâm vọng tưởng, dù có được liệt vào danh sách khảo sát thì cũng chỉ là để làm nền cho người khác thôi.

Cứ thế Cố Hiểu Mai chẳng hề thấy mình có cơ hội, tới tận 18 tháng Giêng, hôm đó cuộc họp thường ủy thành phố vừa kết thúc, Lưu Tước liền tìm bà ta nói chuyện.

- Trước kia quyết định một chức vị lãnh đạo khu huyện thôi người ta chen lấn sập cửa, lần này thật là lạ, cái chức phó thị trưởng lại chẳng được ưa chuộng mấy, làm tôi phí công nghĩ bao nhiêu từ hòng hòng đánh thép mà không dùng được. Lưu Tước hiếm có một lần dùng ngữ khí hài hước nói chuyện: - Phòng tổ chức thành ủy đánh giá cô cao nhất, cuộc họp thành ủy hôm nay quyết định tôn trọng ý kiến phòng tổ chức, cô chuẩn bị đi, văn kiện chính thức sắp có rồi, trước tiên đưa cô lên làm ủy viên dự khuyết thành ủy, phó thị trưởng phải thông qua tuyển cử ở HĐND.

Từ văn phòng Lưu Tước đi ra, Cố Hiểu Mai cảm giác mình như đang đi trên mây, chẳng phân rõ được phương hướng nữa ...

Nhìn Cố Hiểu Mai từ văn phòng Lưu Tước trở về văn phòng dáng vẻ thất thần, mọi người chỉ nghĩ bà ta biết tin mình quá mừng rỡ vì lên làm phó thị trưởng, đều hết sức nhiệt tình chào hỏi, đặc biệt là các phó thị trưởng trước kia đều gọi bà ta là Tiểu Cố lúc này đều thân thiết gọi bà ta là chủ nhiệm Cố.

Nói ra chỉ có thư ký trưởng chính phủ và hai phó thư ký trưởng khác là trong lòng cảm xúc lẫn lộn, mấy ngày trước còn chỉ tay sai phải người ta, giờ chớp mắt người ta thành một trong số đại lão của chính phủ rồi, thời buổi này đúng là “thiếu nữ vô tri” thăng tiến dễ nhất. Cho dù biết Cố Hiểu Mai lên làm phó thị trưởng cũng chẳng có mấy thực quyền, nhưng dù sao người ta là lãnh đạo rồi, hơn nữa rất có thể phạm quần công tác văn phòng chính phủ.

Buổi chiều không có việc gì, Cố Hiểu Mai cứ ngồi ngây ra trong văn phòng, chuyện không thể lại thành sự thực. Hết giờ làm, Cố Hiểu Mai đi nhờ xe phó trưởng phòng Tiêu của phòng tuyên truyền về nhà, trước đó bà ta cũng hay đi nhờ xe, nên mọi người cũng thân thuộc, tới cổng tiểu khu theo thói quen định xuống xe, nhưng phó Trưởng Phòng Tiêu lại nói: - Rẽ vào tới gần tòa nhà Tiêu Đan Nguyên phía trước.

Cố Hiểu Mai mới nhận ra mình phải thích ứng với vai trò mới rồi, lúc tạm biệt phó trưởng phòng Tiêu lên cầu thang còn suy nghĩ có phải bữa cơm mừng 1 Tết ở nhà Trương Tri Hành có tác dụng quyết định không?

Cũng không biết tin tức là do ai truyền ra, nhưng loại tin tức đó vô hình trung giúp ba loại trừ các đối thủ cạnh tranh khác.

Phòng tổ chức thành ủy không thể bị lời đồn dấy mũi, khả năng duy nhất là Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước, Trương Tri Hành dù ở chỗ công khai hay riêng tư đều không hèn mà cùng ngẫm nhất trí, nói thế chẳng lẽ trưa hôm mừng 1 Trương Khác giữ mình lại ăn cơm khiến bọn họ ngẫm thừa nhận lựa chọn này?

Nếu suy đoán chính xác ít nhất có thể nói lên hai điều, một là Trương gia có năng lực biết trước quyết sách trọng yếu của TW, hai là cá nhân Trương Khác có đủ sức ảnh hưởng lên Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước.

Trương Khác vì sao lại muốn mình làm phó thị trưởng?

Vì sao? Cố Hiểu Mai lấy di động ra định gọi điện cho Trương Khác, mấy hôm trước bà ta vừa mới có được số điện thoại của Trương Khác từ Lương Cách Trân, vừa bấm điện thoại thì nghe thấy có người ở đằng sau nói chuyện.

- Ha ha ha, phó thị trưởng Cố làm gì mà ngớ ra ở cửa cầu thang thế?

Nhìn chồng và Trần Dục từ phía sau đi lên, tay sách đầy thức ăn liền hiểu bọn họ đã biết mình sắp lên làm phó thị trưởng, Cố Hiểu Mai liền tắt cuộc gọi, vỗ trán nói: - Leo cầu thang mệt quá, không cho tôi ngồi đây nghỉ một chút à?

~~oOo

Trên đường cao tốc từ Hải Châu tới Kiến Nghiệp, Trương Khác ngồi xem tài liệu quy hoạch nhà máy tinh viên ở Kim Sơn, chiếc di động đặt trên chiếc bàn gỗ anh đào rung lên hai cái rồi im lặng.

Phó Tuấn ngồi ở ghế phụ lái nghĩ: “Ai mà gọi có hai tiếng chuông đã tắt máy?” Nhìn qua kính chiếu hậu thấy Trương Khác cầm di động lên, vẻ mặt chẳng có gì thay đổi đặt di động xuống.

Trên di động hiển thị số của Cố Hiểu Mai, thấy di động chỉ reo hai tiếng, Trương Khác đoán ra được mâu thuẫn, nghi hoặc trong lòng ba ta lúc này, nhưng Cố Hiểu Mai không không gọi tiếp nữa, y cũng chẳng buồn để y, ném tài liệu sang bên, nhìn bầu trời âm u: “Kiếp này Tiểu Ninh chỉ là một cô bé ngây thơ, mong rằng vẻ đẹp của cô ấy không khiến kẻ khác nảy sinh mưu đồ, thành độc dược ăn mòn cuộc đời cô ấy, tạm thời mình chỉ có thể an bài hộ cô ấy như vậy mà thôi”

- Tới đâu rồi? Trương Khác hỏi Phó Tuấn, vừa rồi y chăm chú xem tài liệu, cảnh sắc hai bên đường cao tốc lại na ná nhau, chẳng biết cách Kiến Nghiệp còn bao xa nữa.

- Sắp xuống đường cao tốc rồi. Phó Tuấn quay đầu lại đáp: - Tôi nay sẽ đi Kim Sơn sao?

- Sáng sớm phải chui ra khỏi chăn đúng là làm người ta khó chịu, thà ngủ muộn một chút, đi đêm tốt hơn, làm mọi người vất vả rồi. Trương Khác cười: - Mấy năm qua chẳng tiếp xúc mấy với Đào Tấn, đột nhiên ông ta phải đi, rất là nhớ ...

Khi đi qua sân, nhận được điện thoại của thư ký của Đào Tấn: - Chúng tôi đang ở công trường đông hồ, mọi người bao lâu nữa thì tới?

- Sắp rồi chúng tôi vừa qua cầu. Trương Khác báo lái xe lái thẳng tới khu thương nghiệp Đông Hồ.

Mỗi năm giữa hai kỳ đại hội đều là thời gian quan viên điều động liên tục, Đào Tấn năm nay tuổi đã tới giới hạn, đáng tiếc không chen chân được vào cục chính trị, có điều sau khi rời chức bí thư tỉnh ủy tới TW làm phó ủy viên trưởng HDND toàn quốc, coi như là lời khẳng định cho những năm qua ông ta cần mẫn cống hiến cho địa phương, ít nhiều cũng tính vào hàng ngũ lãnh đạo quốc gia.

Trời âm u, đứng ở nơi trống trải, gió rất lớn.

Bên công trường có một đám đông đang đứng, Trương Khác xuống xe đi tới phía Đào Tấn, tóc ông ta bị gió thổi tung, dưới mái tóc nhuộm đen bóng là gốc tóc bạc trắng, trầm nghĩ :” Dù sao cũng là ông già 65 tuổi rồi.”

- Tôi và Trương Khác đi dạo một chút, mọi người không cần đi theo đâu. Đào Tấn bảo người bên cạnh, bước chân đi vào trong công trường.

Nơi này là công trường xây dựng khu công viên giải trí cho người dân nằm trong vùng trung tâm khu thương nghiệp đông hồ, phía bắc nối tiếp với trung tâm hình chính khu cao tân, phía nam kéo dài tới núi Yến Quy, làm không gian càng thêm thoáng đãng rộng lớn.

- Cho dù rời Đông Hải, cách mỗi khoảng thời gian tôi sẽ đều bỏ thời gian quay về thăm ... Đào Tấn cùng Trương Khác đứng trên một vùng đất cao nhìn phong cảnh đằng xa: - Năm 82 tôi tới Kiến Nghiệp, còn nhớ khi đó tôi cũng đứng ở chỗ này ngắm nhìn xung quanh, nhà máy nhuộm Lệ Phong do chính tay tôi lập nên, thành nhà máy lớn nhất Đông Hải. 18 năm trôi qua, mọi thứ đã thay đổi, kinh tế đã phát triển, có điều Yến Quý Hồ, viên minh châu của Kiến Nghiệp đã bị mờ đục, tôi từng nghĩ chuyển nó đi không để ô nhiễm xung quanh, nhưng chuyển đi đâu chẳng ô nhiễm? Bao nhiêu công nhân cần phải nuôi sống, cũng không hạ nổi quyết tâm đóng cửa ... Chuyện cứ vậy trì hoãn mãi ... Trước năm 97, vùng đất này trừ mấy trường học phía bắc Yến Quy Hồ thì chẳng có quần thể kiến trúc nào quy mô, mấy con đường xen giữa mấy trường học đều là kiểu ngõ nhà dân rối loạn, cần phải phá đi cải tạo, chỉ là cải tạo thành phố cũ mãi chưa xong, tỉnh không còn tinh lực để ý tới khu trường học ...

Trương Khác đứng bên Đào Tấn, nghe ông ta hồi tưởng lại 18 năm làm việc ở Đông Hải.

Từ bí thư khu ủy khu Hoa Đông, liên làm phó bí thư, bí thư thành ủy Kiến Nghiệp tiếp đó là tỉnh trưởng bí thư tỉnh ủy Đông Hải, sĩ đồ của Đào Tấn bằng phẳng, không có gì nổi trội, đặc biệt là 7 năm làm bí thư tỉnh ủy, ông ta hết sức trầm lặng, cho người ta cảm giác ông ta từ TW nhảy dù xuống, chứ không phải là người cắm rễ ở Đông Hải hơn 10 năm.

- Cẩm Hồ tiến vào quy mô lớn là đầu năm 97, mới ba năm trôi qua, Yến Quy Hồ đã chẳng thua kém gì đường Phủ Thanh Hà, nếu nói có gì nuối tiếc, chỉ có gần đây nghe nói có người oán trách giá nhà đất tăng quá nhanh ...

Từ năm 97 TW đưa ra cải cách nhà ở phúc lợi, khiến thị trường nhà thương phẩm ở trung tâm thành phố nhanh chóng phát triển, giá nhà tăng lên vút vọt, cuối năm 99, giá nhà thương phẩm ở Kiến Nghiệp đã nhảy lên 2000 một mét vuông rồi, so với năm ngoái tăng hơn 30%, làm rất nhiều người dân kêu khổ liên miên, lớn tiếng chất vấn tính chính xác của cải cách nhà ở phúc lợi cho công nhân viên.

Trương Khác nhìn Đào Tấn, dù ông ta nói như thế, nhưng nhìn ánh mắt của con người lẩn lộn quan trường trong mấy chục năm, ông nhận ra được thái độ chân thật của ông ta, chỉ nói: - Cải cách quốc xã đang tăng tốc, cải cách nhà ở phúc lợi cho công nhân không làm không được. Không làm, cái chế độ này chỉ khiến một bộ phận thiểu số có cơ hội chiếm thêm nhiều tài phú, dù sao chỉ có số ít nhân viên được hưởng thụ nhà phúc lợi, thương phẩm hóa, thị trường hóa là điều chắc chắn, giá nhà tăng lên, hiện mới chỉ là bắt đầu.

- Hiện mới chỉ là bắt đầu? Đào Tấn hơi giật mình, nhìn Trương Khác rồi cười nhẹ nhàng: - Đám người thể hệ trước suy nghĩ đơn thuần quá rồi, ‘an đắc nghiễm hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan’.

*** Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn, Để giúp cho các hàn sĩ trong thiên hạ đều được vui vẻ mặt mày.

Trương Khác cười theo, trước đó rất ít cơ hội tiếp xúc riêng với Đào Tấn, luôn cảm giác ông già này như con hô ly thành tinh, chỉ nấp trong động, trong chỗ tối, không ngờ trước khi rời Đông Hải lại cùng ông ta thảo luận đề tài này.

Đào Tấn khê thở dài: - Trước kia tôi chỉ cố gắng duy trì công bằng hết mức có thể, không để mọi nguồn lực chảy về phía Cẩm Hồ, tạo thành kinh tế phát triển thiếu công bằng, nên một vài việc không ủng hộ Cẩm Hồ kiên định lắm. Thời gian tôi ở lại Đông Hải không quá một tháng, tôi hi vọng con đường phát triển của Cẩm Hồ sau này vẫn đầy đặc sắc như trước kia, tôi sẽ thường xuyên bỏ thời gian về thăm, cậu và những người khác của Cẩm Hồ tới Bắc Kinh, cũng có thể thăm lão già này ...

Đây đại khái là câu nói thân thiết nhất của Đào Tấn những năm qua rồi, ông ta rời nhiệm vẫn phò phó ủy viên trưởng HDND, cho dù không nói những lời đáy lòng này, cho dù không thoải mái, qua Bắc Kinh, có cơ hội cũng phải tới thăm ông ta.

Đi quanh quảng trường Đông Hồ một vòng, nói rất nhiều chuyện, quay lại đường Đông Hoa, Đào Tấn lên xe rời đi.

- Khác thiếu gia, nhân tuyển thị trưởng đã được xác định chưa? Nhìn theo chiếc xe Audi của Đào Tấn biến mất trong

Đào Tấn rời chức, Lý Viễn Hồ thế chân làm bí thư tỉnh ủy là đại cục được xác định, nhưng ai thay Lý Viễn Hồ làm tỉnh trưởng lại chưa hề có tin tức gì truyền ra, có lẽ tạm thời do Lý Viễn Hồ gánh cả hơi chức cũng chưa biết chừng. Liên quan tới chức vụ của La Quân cũng không thấy nói, điều này cũng có ý nghĩa là năm nay chức vụ của La Quân sẽ không có biến động, rất có khả năng một vị tỉnh trưởng sẽ nhảy dù xuống.

Trương Khác lắc đầu, Đào Tấn cuối cùng nói rõ lòng mình như thế mà không ám thị TW có an bài thể nào về chức vị tỉnh trưởng, xem ra lúc này Đào Tấn cũng không nắm chắc, hoặc TW căn bản không để Đào Tấn và Lý Viễn Hồ tiến cử, xem ra TW sẽ tiến thêm một bước cân bằng thế lực chính trị địa phương tỉnh Đông Hải, tình hình này có nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ im lặng đợi quân bài lật ra vậy.

1118. Chương 1120: Hiệp Nghị Ngâm

Đến tối ăn bữa cơm đơn giản tại Kiến Nghiệp, Trương Khác liền suốt đêm chạy tới Kim Sơn.

Bởi không nán lại bao nhiêu thời gian tại Kiến Nghiệp, 9 giờ đã đến ngoại ô thành phố Kim Sơn.

Nước sông Âm Mã dưới bóng đêm tựa như một giải lụa đen rực rỡ, lấp lánh ánh sáng huyền bí, chiếc xe lặng yên chạy vào trang viên yên tĩnh dưới màn đêm.

Đê hồ Kim Sơn bị vỡ, tân thành Kim Sơn cùng khu công nghiệp mới kiến thiết bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thẩm Viên cũng vẫn bảo trì quy mô vốn có không vội vã xây dựng thêm, nó giống như một viên minh châu tại ngoại ô thành phố Kim Sơn.

Nếu Trương Khác gặp gỡ vị khách nào tại Kim Sơn, đa phần sẽ lựa chọn tại Thẩm Viên; nhưng trong khoảng thời gian này, hạng mục nhà xưởng Kim Sơn của Trung Tinh Vi Tâm đã chính thức được duyệt, nhân viên lui tới Kim Sơn nhiều hơn, Thẩm Viên cũng trở nên náo nhiệt.

Ban đêm, tổng giám đốc của Trung Tinh Vi Tâm Liễu Chí Thành, tổng giám đốc bộ phận linh kiện Trương Á Bình đều ở Thẩm Viên. Trương Khác xuống xe, thấy bên cạnh bãi đỗ xe ngoại trừ Liễu Chí Thành cùng Trương Á Bình, ông chủ của điện khí Tân Nguyên Đinh Văn Tường cũng ở đây. Đứa cháu gái xinh đẹp của hần Đinh Ly Hoa hôm nay cũng đã là người vợ, người mẹ, trong bộ áo gió màu quýt rất có khí chất của nữ cường nhân thương giới, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra vẻ ngây ngô mấy năm trước bưng trà đưa nước ở trong phòng làm việc và còn khấn trương suýt hất phải người khác. Chỉ là so sánh với tổng giám đốc Khoa Vương liên hợp Úc Bình phong tình vạn chủng, trông vẫn có vẻ ảm đạm hơn.

Trương Khác xoa tay, cười nói: - Gió lớn thế này, sao mọi người đều ở ngoài ngắm cảnh hết vậy?

Mọi người cười theo, Trương Á Bình nói với y: - Biết đêm nay cậu có thể tới đây, Dương Dung Bình của Liên Thông (China Unicom) hy vọng ban đêm có thể nói chuyện. Họ đang từ nội thành chạy tới...

- Cũng không làm nên cơm cháo gì đâu. Trương Khác nói: - Mọi người cứ vào nhà trước đi, đêm đông lạnh lắm...

Ngay tại ngày hôm nay, tập đoàn thông tin di động Trung Quốc tại Bắc Kinh chính thức tuyên cáo thành lập, tổng tài sản thông tin di động chuyển từ nguyên tổng cục viễn thông thành lập xí nghiệp thông tin quốc hữu với tài chính đạt đến 51.8 tỷ, do nguyên cục trưởng tổng cục viễn thông Vương Thụ Kiến đảm nhiệm tổng giám đốc.

Mặc dù tất cả những điều này đều là làm từng bước, những việc trong dự liệu, nhưng cũng có thể mang đến rất nhiều biến hóa vi diệu.

Dương Dung Bình rất nhanh chạy qua đây, ngoại trừ Tiêu Thụy Dân của Liên Tín, đi cùng hẳn còn có cao tầng của hai chi nhánh cấp tỉnh là Liên Thông Đông Hải cùng Liên Thông Giang Nam, còn có Thành tiểu thư lần trước gặp ở Bắc Kinh.

Thành Ánh Hà nhìn khuôn mặt anh tuấn của Trương Khác dưới ánh đèn hành lang, khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn như thế dưới bóng đêm nhìn qua rất có màu sắc thần bí, chỉ là nam nhân như thế sẽ chỉ bị nữ nhân tuyệt sắc như Tống Uyển Bội mê hoặc. Thành Ánh Hà thấy y nhìn sang, chỉ nở nụ cười thân thiết kiểu công việc.

Trước tết âm lịch sau khi bí mật gặp nhau tại Bắc Kinh (thật ra cũng không thể nói là bí mật gặp nhau, bởi vì nguyên do Tống Uyển Bội làm ồn ào lên, một số người quả thật đã bị dời đi tầm mắt), Cẩm Hồ cũng không ra mặt hoạt động, nhưng Bộ Thông tin cùng với nội bộ Liên Thông đã có chuyển biến vi diệu đối với sách lược phát triển cấp tiến đã định trước, không còn cố nhấn mạnh toàn diện phát triển người dùng GSM mới nữa.

Chipset băng tần cơ sở ESS thế hệ thứ hai mà Cẩm Hồ cung cấp trước tết âm lịch cũng hoàn toàn thông qua kiểm tra tính năng của nội bộ Liên Thông, nếu Cẩm Hồ ở trên chip ĐTDĐ đã ưu thế thành phẩm lớn như vậy, nghiệp vụ ĐTDĐ định chế của Liên Thông toàn diện nghiêng về kỹ thuật của Cẩm Hồ cũng là xu thế tất yếu. Liên Thông cũng mở rộng năng suất dựa vào Cẩm Hồ, trước tiên trọng điểm tập trung lực lượng vào các thành phố trung tâm cùng khu vực kinh tế phát triển có điều kiện hệ thống GSM tốt, mở rộng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế phát triển người dùng mới, tăng thêm đầu tư vào phương tiện cơ sở hệ thống GSM.

- Toàn bộ điều kiện hợp tác chúng tôi cũng tỉ mỉ suy nghĩ qua. Dương Dung Bình sóng vai đi vào trong với Trương Khác. Hắn nhẹ giọng nói: - Thời gian rất cấp bách, mọi người đều hy vọng toàn bộ điều kiện có thể mau chóng bàn bạc thỏa đáng, muốn thực thi kế hoạch này, tôi ở chỗ này đại biểu Liên Thông đưa ra một yêu cầu với Cẩm Hồ. . .

- Mời giám đốc Dương nói. - Trương Khác cười nói.

- Bộ nghiên cứu phát triển của Liên Thông trong kiểm tra tình báo Khoa học Công nghệ gần đây đã phát hiện Cẩm Hồ đã sớm phát triển ra kỹ thuật đa sim, cũng đã xin độc quyền tại nhiều khu vực ở trong nước và hải ngoại. Liên Thông muốn thu được kỹ thuật độc quyền tương quan. . .

Dương Dung Bình dừng chân lại và trịnh trọng đưa ra yêu cầu.

- À. Trương Khác biết Liên Thông cuối cùng vẫn không bỏ qua quyết tâm phát triển hệ thống CDMA, điều này ý nghĩa tương lai không lâu sau, Liên Thông sẽ đồng thời đưa vào hoạt động hai mạng thông tin di động GSM, CDMA, tuy nhiên y không muốn trả lời trực tiếp Dương Dung Bình vấn đề này, quay đầu hỏi Trương Á Bình: - Trong tay chúng ta có độc quyền kỹ thuật đa sim không?

Y lại chuyển sang ngả hai tay, nói với Dương Dung Bình: - Năm ngoái đã xin nhiều độc quyền thế rồi, tôi không nhớ được nhiều lắm.

- Đây là độc quyền kỹ thuật Cẩm Hồ xin năm 98, vừa đến thời kỳ tiết lộ, chúng tôi mới có thể kiểm tra được. Dương Dung Bình quay đầu lại hỏi Trương Á Bình: - Giám đốc Trương có ấn tượng gì không?

- Có chút ấn tượng.

Trương Á Bình nói. Mấy ngày trước khi tại Hải Châu còn đặc biệt họp thảo luận qua ứng dụng của kỹ thuật tương quan vào tương lai. Trương Khác cũng có dự thính, thậm chí y ở trên hội nghị nhắc tới kỹ thuật tương quan có thể xem như vốn sau cùng để đàm phán cùng Liên Thông. Trương Á Bình cũng không thể vạch trần Trương Khác, tay nâng cằm nói: - Chúng ta cứ vào phòng nói chuyện trước đi, tư liệu gì thì tôi có thể bảo bên Kiến Nghiệp truyền tới ngay bây giờ, lúc này chắc có thể tìm được người thôi.

Kỹ thuật đa sim ở nước ngoài không có thị trường bao nhiêu, trước mắt tại Trung Quốc cũng là kỹ thuật yếu.

Cho dù ngành di động Trung Quốc từ cơ sở hệ thống GSM vốn có thăng cấp thành hệ thống GPRS, cuối cùng chỉ tồn tại một mạng lưới thông tin, không tồn tại vấn đề cắt bỏ giữa các mạng lưới khác nhau, rất ít có người ở trong ĐTDĐ sẽ tiến hành cắt bỏ hai hoặc nhiều sim điện thoại hơn.

Bởi ngành thông tin di động trong nước lũng đoạn kinh doanh, cước phí giữa các thành phố rất mắc, những nhân sĩ thương vụ bình thường đi lại giữa các thành phố khác nhau thông thường sẽ chuẩn bị nhiều sim ĐTDĐ giữa các khu vực khác nhau, thậm chí chuẩn bị mấy chiếc ĐTDĐ để tiết kiệm cước phí, kỹ thuật đa sim cũng sở hữu thị trường ứng dụng nhất định. Lúc trước Cẩm Hồ chính là khảo sát nhu cầu của thị trường này, mới phát triển ra kỹ thuật đa sim, mặt khác, thị trường của nhu cầu này còn chưa đủ lớn, tạm thời không đủ để làm cho Cẩm Hồ nghiêm túc đi phát triển một mẫu mã ĐTDĐ thương vụ hai sim cao cấp.

Liên Thông quyết định xây dựng hệ thống CDMA, tương lai không lâu sau sẽ đồng thời sở hữu hai mạng thông tin di động GSM, CDMA, kỹ thuật đa sim ngoại trừ một mạng hai sim, còn có thể thực hiện hai mạng hai sim, có thể khiến người dùng của Liên Thông sử dụng đầy đủ tài nguyên của hai loại mạng lưới thông tin của Liên Thông. Đối với Liên Thông, kỹ thuật đa sim có vẻ tương đối quan trọng.

Liên Thông đang quyết tâm xây dựng hệ thống CDMA, đồng thời cũng suy nghĩ qua vấn đề bổ sung tài nguyên lẫn nhau, chuyển giao người dùng giữa hai loại mạng internet khác nhau, vẫn không có phương án giải quyết tốt, mãi đến khi kiểm tra được kỹ thuật đa sim của Cẩm Hồ.

Tuy nhiên điện thoại CDMA được sản xuất ở giai đoạn hiện tại đều là kiểu máy sim một thẻ, đầu tiên Liên Thông phải giải quyết vấn đề tách máy và sim.

Trong khi đợi tư liệu fax qua, ở trong phòng hội đàm trước tiên Trương Á Bình giải thích một chút cho nhóm Tiêu Thụy Dân, Úc Bình cùng với Đinh Văn Tường, họ cũng nhanh chóng biết sự quan trọng của kỹ thuật tương quan đối với Liên Thông, các xưởng ĐTDĐ có thể bằng vào kỹ thuật tương đương phát triển ra điện thoại 2 sim mà Liên Thông yêu cầu, như vậy là có thể càng thuận tiện cho Liên Thông phát triển người dùng GSM vốn có thành người dùng CDMA.

Dương Dung Bình biết thứ fax qua đây cũng chỉ là tư liệu độc quyền công khai ai cũng có thể tra được, phần tư liệu này, trong bao công văn của hắn cũng có, nhưng hắn không thể ra vẻ quá vội, trước tiên trò chuyện một số đề tài khác, kể đông kể tây hơn một giờ đồng hồ, tư liệu kỹ thuật cũng được fax qua.

Trương Khác ngồi trước bàn hội nghị lật xem tư liệu rồi nói với Dương Dung Bình: - Thì ra là kỹ thuật này, tôi nghĩ kỹ thuật đa sim có ý nghĩa với Liên Thông, đầu tiên phải giải quyết vấn đề tách sim và máy của điện thoại CDMA...

- Tách sim máy cũng không tính là nan đề kỹ thuật gì, chỗ trở ngại là không thể xác định tiêu chuẩn thống nhất. . .

Dương Dung Bình biết Cẩm Hồ không có khả năng tùy tiện chuyển nhượng kỹ thuật đa sim, thu phí cho phép độc quyền sẽ không phải là mục tiêu mà Cẩm Hồ theo đuổi, họ đã định trước sẽ yêu cầu càng nhiều hơn. Hắn không rõ Trương Khác có phải thực sự lý giải đầy đủ bối cảnh của kỹ thuật tương quan hay không, lúc này cũng chỉ có kiên trì nói chuyện với y.

Thời gian của mọi người đều rất eo hẹp, Liên Thông kế hoạch tháng sáu đưa ra sàn chứng khoán, trong khoảng thời gian này cho dù vứt bỏ ý nghĩ tăng cường trên nghiệp vụ thì cũng phải có một sự tăng trưởng rõ ràng, có thể sớm một ngày bàn bạc thỏa đáng điều kiện, sẽ sớm một ngày tại các thành phố trung tâm trọng điểm mở rộng nghiệp vụ định chế ĐTDĐ, sẽ có trợ giúp rõ rệt với tăng trưởng nghiệp vụ.

Dương Dung Bình nói với Trương Khác: - Cậu có kiến nghị gì hay?

- Cái gọi là tiêu chuẩn cũng rất đơn giản, tìm mấy xưởng ĐTDĐ có cơ sở kỹ thuật, ở bên dưới Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật số thành lập một phòng thí nghiệm liên hợp phát triển kỹ thuật tách sim và máy, chỉ ít có thể làm cho các xưởng ĐTDĐ trong nước khi sản xuất điện thoại CDMA đều có một tiêu chuẩn thống nhất. . . Kỹ thuật đa sim của chúng tôi cũng có thể trao quyền cho Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, tiến hành trao quyền sử dụng cho các xí nghiệp hội viên, kể từ đó, Liên Thông không còn đơn độc thu được trao quyền nữa...

Dương Dung Bình cũng sớm có dự kiến với yêu cầu này của Trương Khác, trên hội nghị nội bộ Liên Thông cũng thảo luận qua. Mục đích của Trương Khác là muốn tiến thêm một bước tăng cường địa vị trong ngành của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDĐ số, nhưng cũng sẽ không tổn hại đến lợi ích của Liên Thông, chỉ có thể nói sẽ gây ra cản trở nhất định với các hãng ĐTDĐ nước ngoài.

Một khi kỹ thuật tách sim máy mà Hiệp hội kỹ thuật ĐTDĐ số phát triển ra trở thành tiêu chuẩn sự thực của của quốc nội và cũng đạt được ủng hộ của Liên Thông, các hãng ĐTDĐ nước ngoài muốn đưa ra mẫu điện thoại CDMA tách sim máy tại thị trường Trung Quốc thì phải yêu cầu tiêu chuẩn kỹ thuật tuân hoàn thống nhất. Đối với Liên Thông, họ cũng hy vọng điện thoại CDMA có thể thực hiện tách sim máy, tương lai có thể càng thuận tiện phát triển người dùng CDMA, họ đang lo tìm không được ai giúp họ công kích các nan đề kỹ thuật tương quan.

Kỹ thuật đa sim cũng là như vậy, Cẩm Hồ có lẽ sẽ đồng ý buông ra hạn chế trao quyền đối với các xưởng ĐTDĐ trong nước, nhưng sẽ không nhân từ như vậy đối với các xưởng ĐTDĐ nước ngoài, ngược lại phải trăm phương nghìn kế thiết lập cản trở.

- Kiến nghị của Cẩm Hồ rất tốt, trên thực tế Liên Thông cũng có ý tham gia công tác thành lập phòng thí nghiệm liên hợp. ..

Dương Dung Bình nói, Liên Thông dù gì cũng phải tranh thủ chủ động một chút trên kỹ thuật.

- Như vậy thì chúng ta không có gì bất đồng nữa rồi. Trương Khác vừa cười vừa nói: - Việc phòng thí nghiệm liên hợp tôi thấy vẫn do Liên Thông cùng Liên Tín dẫn đầu mới tốt hơn, bên chúng tôi có thể cung cấp nhân viên...

Không giống tiêu chuẩn của GSM, GPRS là cởi mở, Qualcomm của Mỹ sở hữu phần lớn độc quyền về CDMA, đồng thời là nhà cung ứng chip điện thoại CDMA duy nhất toàn cầu, điều này dẫn đến giá điện thoại CDMA từ xa xưa tới nay luôn cao ngất, đã hạn chế sự phát triển của CDMA, cho dù sau khi phát triển đầy đủ tại Trung Quốc, quy mô người dùng thậm chí chưa bằng 1/10 người dùng GPRS. Cẩm Hồ sẽ không bỏ qua phân chia mảng thị trường đó, nhưng cũng sẽ không chiếm hết chỗ tốt, lúc này hùng hồn một chút, là muốn cho Liên Thông, Liên Tín cảm thấy nợ Cẩm Hồ một phần nhân tình.

Dương Dung Bình, Tiêu Thụy Dân cảm thấy có chút bất ngờ, lúc này chỉ có kỹ thuật thực lực cực mạnh của Cẩm Hồ, kỹ thuật đa sim tự nhiên không cần nói, thực hiện tách sim máy cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng kỹ thuật của Cẩm Hồ, nhưng không muốn Trương Khác đáp ứng để cho Cẩm Hồ cung cấp lực lượng kỹ thuật, việc dẫn đầu lại để cho Liên Thông, Liên Tín đi làm.

Úc Bình không nói gì, chỉ cần Khoa Vương Cao Khoa có thể tham dự vào thì chính là thắng lợi rồi, không nên hy vọng xa với việc nổi trội hơn.

Trong một tháng ở quá khứ, Khoa Vương Cao Khoa và Liên Tín cùng cung cấp ĐTDĐ định chế cho người dùng mới tại khu vực Liên Thông Bắc Kinh, đã tăng thêm lượng tiêu thụ 2 vạn chiếc, tuy nói chỉ đóng góp cho Khoa Vương Cao Khoa không đến 2 triệu lợi nhuận, thế nhưng nó lại có ý nghĩa trọng đại.

Chỉ cần Cẩm Hồ cùng Liên Thông đem nay thuận lợi đạt thành hiệp nghị ngầm, ngày mai Liên Thông sẽ cùng Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín chính thức ký tên hiệp ước mua bán định chế ĐTDĐ với tổng sản lượng lên đến 30 triệu máy, Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín sản xuất những ĐTDĐ định chế này cần 30 triệu chipset băng tần cơ sở ESS, đương nhiên do Cẩm Hồ cung cấp.

Quy mô sản xuất của Liên Tín có hạn, bởi có quan hệ căng thẳng với cao tầng của công ty mẹ điện tử Hoa Hạ, kế hoạch mở rộng năng suất chịu ngăn trở, Tiêu Thụy Dân chỉ có thể giao một bộ phận đơn đặt hàng

cho điện khí Tân Nguyên làm thay.

Đây là nguyên nhân quan trọng nhất mà ngày hôm nay mọi người tập trung tại Thẩm Viên, ngày mai điện khí Tân Nguyên, Khoa Vương Cao Khoa tại xưởng ĐTDD tại Kim Sơn sẽ chính thức phá thổ động công, Dương Dung Bình cũng sẽ đại biểu Liên Thông tham gia nghi thức đặt móng. Cơ sở sản xuất lắp ráp của bộ phận linh kiện của tập đoàn Ái Đạt đã lên lút phá thổ động công trước tết âm lịch rồi.

Nghĩ so sánh với cảnh náo nhiệt ngày hôm nay tại Bắc Kinh, ở đây chỉ có thể nói lặng lẽ. Tập đoàn thông tin di động Trung Quốc ngày hôm nay tại Bắc Kinh tuyên cáo thành lập, đội hình khách quý mời tới khá là hùng mạnh. Trần Tín Sinh đại biểu Cẩm Hồ, Trần Tĩnh đại biểu Khoa Vương Cao Khoa đều đã đến Bắc Kinh; ở đây mặc dù cũng tụ tập một số người, tương đối thì không để mắt tới nhiều lắm.

Trong hợp tác lần này, mặc dù Cẩm Hồ cùng Liên Thông giữ vị trí chủ đạo, nhưng Cẩm Hồ cùng Liên Thông sẽ không ký lên hiệp nghị trực tiếp gì, mà do Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín ở chính giữa bắc cầu. Cẩm Hồ còn dựa vào điều kiện đã đáp ứng với Bộ Thông tin, thậm chí muốn đi gặp Liên Tấn, Đông Hưng cung cấp chipset bằng tần cơ sở ESS, giúp họ có thể phát triển ra ĐTDD mới.

Đương nhiên rồi, tạm thời sẽ không cung cấp phương án kỹ thuật ĐTDD hoàn chỉnh cho Liên Tấn, Đông Hưng, mặt khác, chip bằng tần cơ sở ESS tại tỉnh hướng hạn chế sản xuất sẽ ưu tiên cung ứng cho Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín, điều này bảo đảm hiệp nghị ngầm giữa Cẩm Hồ cùng Liên Thông có thể đạt được quán triệt.

1119. Chương 1121: Quyết Tâm Của Tạ Kiếm Nam

Xưởng ĐTDD của Khoa Vương Cao Khoa cùng Tân Nguyên chọn phía tây nhà xưởng Kim Sơn của Khoa Vương, vì mấy ngày trước diễn lễ đặt móng đã mở mang một vùng đất trống bên cạnh đường cái, còn đặt một cái bàn, đêm hôm qua lại trải thêm tấm thảm đỏ, chỉ là vẫn chưa công bố tin tức gì, ngày hôm nay lái xe đi qua nơi đó, nhìn ven đường đứng một đám người, Tạ Kiếm Nam biết hoạt động của họ xem như chính thức khởi động rồi.

Xem từ tư liệu công khai, Khoa Vương Cao Khoa cùng với điện khí Tân Nguyên đều muốn xây dựng nhà xưởng lắp ráp ĐTDD với tổng năng suất một năm 10 triệu máy, tuy nhiên nhìn từ quy mô chỉ cho kỳ thứ nhất, cùng với quy mô chi phí dự lưu kiến thiết cho kỳ thứ hai của Phủ thị chính, đã tâm thực tế của Khoa Vương Cao Khoa cùng điện khí Tân Nguyên chỉ sợ to lớn hơn rất nhiều so với những gì họ công bố ra bên ngoài.

Tốc độ kiến thiết nhà xưởng lắp ráp tương đối nhanh, khi kiến thiết nhà xưởng, công tác tuyển dụng cùng huấn luyện công nhân cũng đồng thời khởi động, nhìn từ quy mô thông báo tuyển dụng trước đó của Khoa Vương Cao Khoa cùng với điện khí Tân Nguyên tại TP.Kim Sơn, chỉ sợ một năm sau, quy mô năng suất của hai xí nghiệp tại Kim Sơn sẽ đột phá 10 triệu máy.

Tạ Kiếm Nam đứng trước cửa sổ phòng họp ở phía tây ký túc xá, nhìn hiện trường diễn lễ đặt móng phía tây.

Năm ngoái sau khi Khoa Vương Cao Khoa nhận được giấy phép, bằng vào seri ĐTDD bảo thạch, sản lượng tiêu thụ trong năm đột phá 1 triệu máy, doanh thu đạt được 3 tỷ, lợi nhuận gần 500 triệu. Xem như là một chú ngựa ô mới xuất hiện trong ngành điện tử trong nước vào năm ngoái, cũng dựa vào thành tích xuất sắc này chen chân vào vị trí trước 50 trong top 100 của ngành điện tử.

Lúc này Khoa Vương Cao Khoa theo ánh mắt nhìn từ bên ngoài, xây dựng nhà xưởng lắp ráp với năng suất mỗi năm 10 triệu máy đã tương đối có tầm nhìn xa rồi.

Điện khí Tân Nguyên không thể nhận được giấy phép ĐTDD, nhưng tham gia sản xuất linh kiện điện thoại cũng được thời gian hai năm. Vào năm ngoái sau khi Ái Đạt không đủ năng suất, nhưng không nóng lòng mở rộng quy mô nhà xưởng lắp ráp, mà giao bộ phận đơn đặt hàng cho điện khí Tân Nguyên. Điện khí Tân Nguyên bởi vậy tiến vào hàng ngũ xí nghiệp OEM ĐTDD.

Bởi điện khí Tân Nguyên có thể từ Cẩm Hồ thu được lượng nhất định linh kiện chính như màn hình tinh thể lỏng cùng chip ĐTDD nên tự thân cũng có năng lực sản xuất lắp ráp. Bắt đầu từ cuối năm trước, một

số xưởng ĐTDĐ trong nước bị tình hình cung ứng linh kiện khan hiếm gây khó khăn nên cũng giao một bộ phận đơn đặt hàng sản xuất cho điện khí Tân Nguyên hoàn thành. Ngay cả như vậy, quy mô của bộ phận sản xuất ĐTDĐ của điện khí Tân Nguyên vẫn rất có hạn, xây dựng nhà xưởng lắp ráp ĐTDĐ với năng suất hàng năm 10 triệu máy tại Kim Sơn, đã bộc lộ hoàn toàn dã tâm của nó.

Rất đáng tiếc, bên ngoài nhìn không thấy dã tâm lớn hơn nữa cất giấu sau kế hoạch mở rộng năng suất công khai đối với bên ngoài của Khoa Vương Cao Khoa và điện khí Tân Nguyên, phía sau dã tâm này chính là Cẩm Hồ.

Đến buổi trưa, Tạ Kiếm Nam vẫn là từ trên ti vi mới biết được nghi thức đặt móng tiến hành vào buổi sáng. Cty Liên Kỳ phía dưới Liên Thông chuyên môn phụ trách nghiệp vụ ĐTDĐ định chế cùng Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín ký tên trên hiệp ước mua bán định chế với tổng sản lượng đạt 3 triệu máy. Liên Tín cùng điện khí Tân Nguyên ký tên trên hiệp nghị sản xuất OEM ĐTDĐ với tổng sản lượng đạt 1 triệu máy.

Chủ tịch điện khí Tân Nguyên Đinh Văn Tường trong buổi phỏng vấn trên TV tuyên bố sẽ tập trung làm tốt nghiệp vụ OEM ĐTDĐ, điện khí Tân Nguyên trong thời gian mấy năm sau sẽ bỏ cố gắng trực tiếp tiêu thụ nhãn hiệu ĐTDĐ của riêng mình.

Trong thời gian mấy năm nay, điện khí Tân Nguyên phát triển thuận lợi hơn so với Khoa Vương. Từ năm 98 đã bắt đầu chen vào hàng ngũ top 100 của ngành điện tử. Điện khí Tân Nguyên tự biết thế yếu trên kỹ thuật, không có thực lực đi theo con đường phát triển kỹ thuật của Cẩm Hồ, nên hết sức chuyển chú tăng cường quy mô nhà xưởng lắp ráp tầm trung và thấp.

Trong hai năm nay, lượng tiêu thụ đầu đĩa hàng năm của điện tử Ái Đạt đều trên 8 triệu máy, nhà xưởng sở hữu thực tế chỉ gánh chịu không được 1/3 nhiệm vụ sản xuất, còn lại đều giao cho Tân Nguyên làm OEM, ngay cả đầu đĩa của C-Cube tiêu thụ tại khu vực Âu Mỹ cũng đều giao cho Tân Nguyên làm OEM. Điện khí Tân Nguyên ngoại trừ sản phẩm điện tử tiêu dùng truyền thống, còn là xí nghiệp duy nhất trong nước được trao quyền kỹ thuật sản phẩm iplayer cùng USB flash drive của Cẩm Hồ.

Quy mô nhà xưởng của Tân Nguyên tại Hải Châu thậm chí còn khổng lồ hơn cả nhà xưởng dưới cờ tập đoàn Ái Đạt, lần này Cẩm Hồ lại kéo cả điện khí Tân Nguyên cùng ra trận, bởi sự lạc hậu của các xưởng ĐTDĐ trong nước trên phát triển, năng lực sản xuất lắp ráp, điện khí Tân Nguyên thu được Cẩm Hồ ủng hộ chưa hẳn không khả năng thành công trên nghiệp vụ OEM ĐTDĐ.

Cuối cùng đã vén cái màn ra!

Tạ Kiếm Nam khẽ thở dài, từ trong màn hình TV nhìn thấy phía Cẩm Hồ chỉ có tổng giám đốc bộ phận linh kiện Trương Á Bình dự thính, những cũng có thể nhìn ra manh mối: Cẩm Hồ cung ứng chủ yếu linh kiện, do Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín, điện khí Tân Nguyên ở phía trước xông trận.

Phát xong tin tức diễn lễ đặt móng, màn hình TV chuyển sang tin tức bí thư Thành ủy Kim Sơn được mời tham gia diễn lễ tham quan khu dân cư Thần Hi bên bờ tây sông Ấm Mã. Xưởng giấy Tân Quang cũng xuất hiện ở trên màn hình. Tạ Kiếm Nam từ trong đám người thấy được bóng hình của Trương Khác. Thì ra y cũng ở Kim Sơn, không tham gia diễn lễ đặt móng bên này, lại chạy tới tham quan khu dân cư Thần Hi.

Tạ Kiếm Nam đột nhiên cảm lấy điện thoại trên bàn, tìm số của Trương Khác.

Dãy số này cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng gọi qua, nhưng hắn biết gọi vào số này thì có thể trực tiếp liên lạc được Trương Khác. Ánh mắt nhìn chằm chằm vào dãy số hết hai giây. Hắn cắn răng ấn nút.

Tạ Kiếm Nam nghĩ thầm Trương Khác có thể sẽ mặc kệ, có thể sẽ giao giao cho người bên cạnh xử lý, càng có thể y hoàn toàn không biết là ai đang gọi tới. Chỉ thoáng qua, trong đầu Tạ Kiếm Nam nghĩ tới rất nhiều chuyện, mãi đến khi giọng nói quen thuộc lại hơi trầm của Trương Khác truyền tới: - Tôi là Trương Khác, giám đốc Tạ tìm tôi có chuyện gì?

“ . . . ” Tạ Kiếm Nam đột nhiên cảm thấy đưa ra yêu cầu gặp mặt thì có vẻ miễn cưỡng quá, do dự vài giây, xác định Trương Khác cũng không có gì khó chịu, hắn mới hỏi: - Vừa mới xem ti vi biết ngày hôm nay cậu đến Kim Sơn, không biết có thể gặp mặt cậu hay không?

- Tôi đang ăn cơm trưa ở xưởng giấy, cũng sắp xong thôi, rất xin lỗi không thể mời anh ăn cơm, nếu tiện thì tôi ở chỗ này chờ anh...

Xem tin tức thì 10 giờ sáng sau khi Triệu Hữu Luân cùng cao tầng của Liên Thông, Úc Bình, Đinh Văn Tường tham quan khu dân cư Thần Hi liền trở về trong thành phố ăn cơm, Tạ Kiếm Nam không ngờ Trương Khác còn ở lại xưởng giấy, cũng không cự tuyệt thỉnh cầu gặp mặt của hắn.

Tạ Kiếm Nam lập tức cầm lấy áo khoác, thông báo tài xế lái xe đưa hắn đến bờ bên kia sông Âm Mã.

Khu xưởng của xưởng giấy Tân Quang ở Kim Sơn ngoại trừ ngăn nắp cũng không có chỗ nào đặc biệt, trong khu xưởng có thể thấy được rất ít người. Chạy qua khu xưởng, phía trước là khu dân cư Thần Hi mới được tỉnh Giang Nam xây lại sau thiên tai. Trong thành phố khó mà tìm thấy khu dân cư nào có quy cách cao hơn ở đây.

Đi vòng qua từ đường Chỉ Hán, chạy tới quảng trường Thần Hi nơi Trương Khác hẹn gặp mặt, Tạ Kiếm Nam thấy Trương Khác đang chấp tay đứng ở giữa quảng trường, đang nheo mắt nhìn khu nhà phía bắc, ở đây cũng là khu trung tâm thương nghiệp của khu dân cư Thần Hi.

Bởi khu mới nên mọi chỗ còn rất thiếu thốn, Tạ Kiếm Nam cũng thỉnh thoảng đến đây mở tiệc chiêu đãi khách, hắn không rõ lắm Trương Khác đứng ở chỗ đó làm cái gì, chắc không có khả năng đặc biệt đi ra ngoài đón hắn.

Tạ Kiếm Nam thấy Trương Khác chú ý tới xe hắn chạy qua, chỉ hơi gật đầu, cũng không có ý đi ra ngoài quảng trường nghênh đón. Tạ Kiếm Nam đương nhiên cũng không có những hy vọng xa vời này. Hắn bảo tài xế đậu xe ở ven đường rồi xuống xe đi qua đó. Đi tới sát quảng trường, Tạ Kiếm Nam mới chú ý tới Phó Tuấn cùng vài bảo tiêu đều đứng ở bên mép phía bắc quảng trường, còn có mấy chiếc xe đang đậu ở đó, xem ra Trương Khác đợi rồi khỏi ở đây.

Tạ Kiếm Nam nhìn theo tầm mắt của Trương Khác ra hướng bắc, chỗ đó là một siêu thị lớn mới khai trương không lâu ở trong khu dân cư Thần Hi. Bởi khi khu dân cư Thần Hi xây nên đã hình thành quy mô tương đối lớn, một siêu thị chiếm diện tích ba bốn nghìn m² như thế, cho dù đặt ở trung tâm thành phố Kim Sơn cũng không tính quy mô nhỏ, nhìn qua cũng không vắng vẻ.

Siêu thị mở ở lầu hai, tầng dưới cùng đối diện đường là hai tiệm thức ăn nhanh KFC, Bao Phúc Ký, cùng một tiệm Beauty Salon với trang thiết bị hiện đại, có tới hai con đường rộng rãi có thể đi vào. Tạ Kiếm Nam đã từng đến đây hai ba lần, cũng biết bố cục bên trong. Bên trong có một nhà sách và một tiệm ghi âm quy mô không nhỏ. Đi vào trong đại sảnh, có thang máy nối thẳng lên siêu thị ở lầu hai. Qua thang máy, phía sau là một con đường bán hàng hai bên, nối thẳng đến trong khu dân cư.

Tạ Kiếm Nam không biết Trương Khác đứng ở chỗ này quan sát để làm gì, nhìn vẻ mặt của y trông rất chuyên tâm.

- Ngày hôm qua gặp bí thư Đào Tấn ở Kiến Nghiệp, ông ấy nói là giá nhà ở Kiến Nghiệp đang tăng lên rất nhanh...

Trương Khác biết có một số nghi vấn Tạ Kiếm Nam sẽ không trực tiếp mở miệng hỏi, y liền dứt khoát tự động giải thích cho hắn lý do mình đứng ở quảng trường một mình.

- Nhu cầu quá nhiều, tiến trình thị trường hóa lại thoáng cái buông ra, xu thế giá nhà tăng lên chỉ sợ nhất thời khó mà ngăn chặn.

Tạ Kiếm Nam nói ra kiến giải của hắn, mặc dù cuối cùng chuyển nhượng quyền lợi của địa ốc Cẩm Thành cho đầu tư Hoàn Hỷ của Nghiêm gia, cũng không ý nghĩa hắn không hề quan tâm tới thị trường địa ốc.

- Ừm, tôi cũng trả lời bí thư Đào Tấn như thế. Trương Khác gật đầu: - Bắc Kinh, Thượng Hải là những thành phố trong nước buông ra thị trường bất động sản trước tiên, lấy quan điểm của giới truyền thông trước mắt thì đã sớm vượt qua phạm vi thị dân có thể tiếp nhận, đặc biệt là những gia đình có thu nhập ở mức trung bình và thấp... - Các khu vực không phải đều đang làm nhà kinh tế thích dụng sao? Cải cách chế độ phúc lợi nhà ở cho công nhân viên trong thành phố, Quốc vụ viện TW gần như là đồng thời đưa ra chính sách nhà kinh tế thích dụng, chính là hy vọng có thể giải quyết bộ phận gia đình có thu nhập mức trung bình và thấp. Có thể sẽ có chút hiệu quả. . .

Tạ Kiếm Nam nói.

Trương Khác lắc đầu cười. Chính phủ làm nhà kinh tế thích dụng, trong đó có cả mùi của chế độ hai mức giá(*), lúc thể chế kinh tế trong nước còn tương đối hỗn loạn, thị trường bất động sản làm chế độ hai mức giá chỉ cung cấp ột nhóm người nào đó càng nhiều không gian trục lợi tô kinh tế mà thôi.

*Chế độ hai mức giá(nguyên văn HV: Giới cách song quỹ chế, là chế độ cùng một mặt hàng, trong chỉ tiêu kinh tế giá khác, ngoài chỉ tiêu kinh tế thì có giá khác để điều tiết cơ chế cung cầu của thị trường

Năm 99 là năm đầu tiên trung ương phổ biến chính sách nhà kinh tế thích dụng, cũng là năm đầu tiên thị trường bất động sản trong nước thâm nhập cải cách, lượng kiến thiết của nhà kinh tế thích dụng chiếm đến 15% trong tổng số nhà ở được xây, có thể nói là một năm huy hoàng nhất, nhưng cũng không giảm bớt vấn đề khó khăn về nhà ở cho tầng lớp gia đình có thu nhập trung bình-thấp. Mấy năm sau, quy mô kiến thiết nhà kinh tế thích dụng chiếm tỉ lệ ngày càng nhỏ, căn bản không sinh ra ảnh hưởng quá lớn đối với việc giải quyết vấn đề nhà ở cho gia đình có thu nhập trung bình-thấp và bình ổn giá nhà.

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Trương Khác hỏi, y không cần phải tiếp tục thảo luận sâu hơn về vấn đề bất động sản với Tạ Kiếm Nam, liền hỏi nguyên do hẳn đột nhiên muốn gặp mình.

- Quyết tâm của Cẩm Hồ rất lớn, có thể không cần hai năm, Cẩm Hồ có thể xưng hùng tại thị trường ĐTDĐ tầm trung-thấp rồi chứ?

Tạ Kiếm Nam thận trọng lựa chọn chữ nghĩa thích hợp, ngữ khí thích hợp để biểu đạt ý hẳn muốn biểu đạt.

- Nhiều chuyện chỉ có quyết tâm thôi thì không đủ.

Trương Khác nói. Y nghĩ thâm thủ thuật che mắt chung quy không có khả năng mê hoặc được mọi người. Những năm gần đây, ân oán dây dưa cùng Tạ gia cũng sâu, nếu nói người ngoài ai lý giải Cẩm Hồ nhất, chỉ sợ cũng chỉ có người của Khoa Vương thôi. Trương Khác nhìn Tạ Kiếm Nam một cái, nói: - Ai có thể biết hai năm sau, bố cục của thị trường ĐTDĐ sẽ phát sinh biến hóa thể nào? Hai năm sau, mạng lưới thông tin của China Mobie sẽ toàn diện thăng cấp đến thời đại GPRS, cho dù là ĐTDĐ tầm trung-thấp, cũng sẽ toàn diện chọn dùng chipset băng tần cơ sở GPRS, hiện tại chúng tôi cũng không nắm chắc có thể trong thời gian hai năm phát triển được chipset băng tần cơ sở GPRS, hiện tại nói những lời này, có lẽ hơi sớm rồi...

Tạ Kiếm Nam không rõ lắm Trương Khác nói những lời này với hẳn có mấy phần là thật. Cẩm Hồ từ lâu đã chọn dùng chip ĐTDĐ của TI, đưa ra mẫu điện thoại GPRS tới các thị trường lớn như Singapore, Hồng Kông. Lấy dã tâm của Cẩm Hồ, hẳn là đã có chuẩn bị trên việc phát triển chipset băng tần cơ sở GPRS, hẳn chỉ có thể nói theo Trương Khác: - Sau khi China Mobie toàn diện thăng cấp mạng lưới thông tin, Cty Liên Thông còn sẽ tiếp tục thời gian dài kinh doanh mạng GSM, trong khi bảo trì mạng GSM, đồng thời sẽ kiến thiết mạng CDMA để phát triển khách hàng trung cao cấp. Ngoại trừ Liên Thông, Đông Nam Á, Nam Á cùng với các khu vực khác có nền kinh tế không đủ phát triển, có rất nhiều nơi sẽ trường kỳ sử dụng mạng GSM, những địa phương này cũng sẽ là khu vực Cẩm Hồ khai thác thị trường tầm trung-thấp. Tại một số khu vực này, con đường tài nguyên của Khoa Vương Cao Khoa chỉ mới hình thành quy mô...

Nói đến đây, Tạ Kiếm Nam nhìn chằm chằm Trương Khác, cho dù từ trong miệng của Trương Khác lập tức nghe được lời cự tuyệt, hẳn cũng sẽ không cảm thấy quá bất ngờ.

Trương Khác hơi mím môi, y rõ ràng ý đồ Tạ Kiếm Nam đột nhiên tìm tới.

Lúc trước Khoa Vương mở rộng thị trường Đông Nam Á, đối với việc mở rộng thị trường này, có thể nói là cây rơm rạ cuối cùng để áp đảo cha con Cát Minh Tín. Tổn thất liên tục nhận được trong khủng hoảng tài chính Đông Nam Á cuối cùng do cá nhân cha con Cát Minh Tín gánh chịu. Nhưng con đường tài nguyên chuẩn xác để lại cho Khoa Vương. Các sản phẩm ti vi, đầu đĩa của Khoa Vương lúc này đã thuận lợi chuyển vận đến những quốc gia và địa phương này. Tạ Kiếm Nam vẫn muốn tham gia nghiệp vụ ĐTDĐ, cho dù tạm thời không thể nhận được giấy phép ĐTDĐ, tạm thời không thể tiến vào thị trường ĐTDĐ trong nước, nhưng Khoa Vương vẫn có thể lợi dụng con đường hiện có để tiêu thụ ĐTDĐ đến các quốc gia khu vực ở Đông Nam Á, thậm chí Nam Á, Châu Phi, để cùng tham dự vào bữa tiệc ĐTDĐ số.

Ở trong nước, nếu như xí nghiệp quốc hữu trực tiếp thu được giấy phép ĐTDD từ Bộ Thông tin thì còn dễ nói, Khoa Vương muốn tham gia sản xuất cùng xuất khẩu ĐTDD, đầu tiên phải trở thành xí nghiệp thành viên của Hiệp hội xúc tiến kỹ thuật ĐTDD số thì mới có điều kiện thu được số lượng lớn tài nguyên kỹ thuật, càng nhu cầu từ Cẩm Hồ cùng các xí nghiệp liên quan thu được linh kiện cần để sản xuất ĐTDD.

Cẩm Hồ là một trạm kiểm soát mà Khoa Vương nhất định phải vượt qua. Không có sự đáp ứng của Cẩm Hồ, Khoa Vương cho dù cố gắng tiến vào ngành ĐTDD cũng không có triển vọng bao nhiêu.

. .” Trương Khác cũng không bởi vì Tạ Kiếm Nam tìm đến thỉnh cầu mà đặc biệt thần thanh khí爽, Tạ Kiếm Nam lúc này làm cho người ta có cảm giác nặng nề hơn nhiều, sự sắc sảo cũng thu hồi, cũng có khí độ co được dân được. Trương Khác thoáng ngừng lại mới nói: - Được thôi, tôi sẽ yêu cầu Cẩm Hồ đối nội đối ngoại phải tận khả năng làm được nhất trí, đối với các đơn vị hợp tác khác nhau bên ngoài cũng phải tận khả năng làm được nhất trí, cũng sẽ không đơn độc có chính sách ưu đãi đặc biệt gì cho Khoa Vương. Nếu như Khoa Vương dự định có hợp tác với chúng tôi trên nghiệp vụ ĐTDD, hy vọng anh có thể lý giải. . .

Tạ Kiếm Nam đương nhiên không hy vọng xa vời đạt được sự ưu đãi của Cẩm Hồ, hấn chỉ lo lắng nhận được kỳ thị đặc biệt mà thôi, Trương Khác thủy chung bảo trì thái độ việc chung làm chung, hấn cũng không có gì việc gì đặc biệt lo lắng.

Kinh tế của Việt Nam, Thái Lan khôi phục tương đối như ý người, lượng đầu tư vào thông tin di động cũng lớn hơn. Tạ Kiếm Nam suy nghĩ Khoa Vương muốn tham gia nghiệp vụ ĐTDD, trong thời gian ngắn không có khả năng ở trong nước nhận được giấy phép, thị trường hải ngoại trước tiên bắt đầu từ Việt Nam, Thái Lan, đó cũng là một lựa chọn không tồi. Có thể suy nghĩ đến cả thị trường Ấn Độ.

Sau khi gặp gỡ ngoài ý muốn với Tạ Kiếm Nam tại quảng trường trung tâm khu dân cư Thần Hi, Trương Khác ngồi xe từ Kim Sơn chạy đến Tân Đình. Dọc theo đường đi, y cũng không tỉ mỉ suy nghĩ đến quyết định của Khoa Vương muốn phát triển nghiệp vụ ĐTDD từ khu vực hải ngoại trước tiên. Trong lòng y vẫn đang suy nghĩ đến việc bắt động sản cùng nhà kinh tế thích dụng.

Bắt đầu từ năm 95 Hồng Viễn đã có kinh nghiệm kiến thiết khu dân cư quy mô lớn, vì an trí cho các gia đình di dời trong cải tạo Sa Diên, trong thời gian 4 năm tại ngoại thành phía đông thành phố đã xây khu dân cư với kiến trúc đạt tổng diện tích 1.200.000 m², dành cho gần 8 vạn dân ở, gần bằng với quy mô nhân khẩu của hai thành trấn ở khu vực phía Đông, trở thành khu dân cư có quy mô lớn nhất TP. Hải Châu, thậm chí khu thành nam đã đặc biệt thiết lập một con đường với cơ cấu hành chính cấp một.

Bởi tính chất nhà an trí cho cải tạo thành cũ, còn quyên góp xây thêm hai nhà trẻ, một trường tiểu học cùng với các công trình công cộng như bệnh viện, công viên, bãi rác, khu hành chính cùng đồn công an, ký túc xá. Mặc dù tổng diện tích lên đến hơn 1 triệu m², tổng chi phí vượt quá 1 tỷ, bởi giá tiêu thụ nhận được hạn chế nghiêm ngặt, lợi nhuận Hồng Viễn cuối cùng thu được khá hữu hạn, cũng chỉ hai ba chục triệu mà thôi, lợi nhuận cũng không đến 3%.

Lợi nhuận chân chính của xây dựng Hồng Viễn chính là chính là khi thực thi thương nghiệp phụ thuộc 6 vạn m². Sau khi địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ thành lập, bộ phận tài sản này quy ra tiền 120 triệu đưa vào địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, tiền thuê hàng năm lúc này cũng đạt được hơn 10 triệu. Theo ngành xây dựng của thành phố phát triển, mức độ thu nhập của người dân được đề cao, tiền thuê của công trình thương nghiệp phụ thuộc cũng đề cao trên diện rộng.

Bởi 6 vạn m² công trình thương nghiệp phụ thuộc còn chưa thể thỏa mãn nhu cầu của toàn bộ khu dân cư, Thế Kỷ Cẩm Hồ còn tiến hành sửa chữa xây dựng thêm công trình thương nghiệp, tăng diện tích thêm 3-4 vạn m².

Nếu có tiếc nuối, đó chính là cư dân trong khu dân cư còn không có thói quen nộp phí, họ thậm chí cho công trình thương nghiệp trong khu dân cư thuộc về tài sản công hữu, càng hùng hồn cự tuyệt nộp phí. Hàng năm địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ đành phải phụ thêm vào cho khu dân cư hơn 2 triệu tiền phí.

Lúc trước trong ý thức của rất nhiều người, lúc ban đầu Hồng Viễn xây dựng khu an trí, cũng cảm thấy chủ yếu là vì tăng thân phận chính trị trong cuộc tranh đấu chính trị tại TP.Hải Châu lúc đó cho Đường Học Khiêm, không có hy vọng xa vời có thể thu được nhiều lợi nhuận, nhưng thật không ngờ lại có kết quả vô tâm sát liễu liễu thành âm.

1120. Chương 1122: Oán Hận Khó Nén

Tân Đình vào đầu mùa xuân mưa phùn kéo dài, giống như sương mù đột nhiên từ nơi hoang dã bao phủ lấy, làm cho gió từ ngoài khơi thổi qua lúc nổi lúc tắt.

Trên con đường đi thông đến cảng từ nội thành Tân Đình đến cảng Đông Sơn đã xảy ra vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, hai chiếc xe đâm vào nhau, bốn xe tông vào đuôi xe, làm cho con đường bị tắc nghẽn. Trương Khác liền thay đổi ý nghĩ ban đêm đến Đông Sơn, chuyển hướng bắc, qua sông về Hải Châu.

Hải Châu cũng mưa phùn triền miên, mặt đường nhựa như được trải một tầng dầu sáng bóng.

Trường tư thực quốc tế Hải Dụ nằm ở ngay tại bờ sông. Qua bến đò, vòng qua khu dân cư Nam Uyển của tân thành quốc tế Cẩm Hồ là có thể thấy được trường tư thực quốc tế Hải Dụ thấp thoáng sau rừng quế.

Bờ sông nằm san sát hơn 40 biệt thự kiểu trang viên, ba chiếc xe dừng lại sau tòa biệt thự nằm ngoài cùng phía tây bắc. Trương Khác xuống xe, bảo Phó Tuần đến trường đón hai con bé nhà hắn về nhà.

Biệt thự bên Tân Cẩm Uyển còn chưa qua sông được, sau khi biệt thự mới khánh thành, Trương Khác đã chiếm cho nhà y một ngôi biệt thự ở chỗ này, thỉnh thoảng về Hải Châu đều sẽ ở trong biệt thự mới.

Phía đông khu biệt thự là công viên Tân Giang, cả khu biệt thự cũng có thể nói là một bộ phận của công viên Tân Giang, thiết kế trên vườn hoa còn khéo léo hơn. Ngôi biệt thự nhà Trương Khác chiếm là nhà đầu tiên từ tây hướng về đông. Có thể trước mặt thấy được con sông sông đầu tiên từ Tượng Sơn lặn qua, tầm mắt rộng rãi. Ngoại trừ điều đó, tòa biệt thự này còn nằm sát bên khu dân cư của giáo viên trường tư thực quốc tế Hải Dụ. Căn biệt thự của Văn Tình nằm ở đầu phía đông khu dân cư.

Vừa mới nấu cafe xong thì nghe tiếng chuông cửa vang lên, Trương Khác thò đầu qua song cửa sổ, thấy Văn Tình đang ở trước cửa sắt. Trong tay Văn Tình có chìa khóa, cô thấy Trương Khác thò đầu ra, liền giờ chìa khóa trong tay lên, ra hiệu để mình mở cửa được rồi.

- Mấy đứa Chỉ Đồng đến vườn bách thảo vẽ tranh rồi. Văn Tình từ trong nhà đi ra không cầm dù, bị nước sôi hơi ướt, vài sợi tóc dính trên trán. Cô dựa vào trước quầy rượu ở phòng bếp nhìn Trương Khác pha cafe cho hai người, hỏi y: - Không phải nói qua đêm ở Tân Đình sao, sao đột nhiên về Hải Châu rồi?

- Đường đến cảng Đông Sơn xảy ra tai nạn giao thông, lại không muốn đi vòng, nên em mượn cơ trở về Hải Châu. Trương Khác cười nói: - Buổi chiều em ở Kim Sơn, có chuyện sẽ khiến chị không ngờ được đâu...

- Tiểu Lục gọi điện thoại cho chị rồi.

Văn Tình thùy mị nhìn Trương Khác. Cô không phải là phụ nữ có thù tăt báo, cũng không hy vọng thấy được Tạ gia sụp đổ, mọi người kết quả thê thảm. Đây cũng không phải là huyết hải thâm cừ không giải được. Lúc trước căn nguyên chủ yếu oán oán dây dưa là Chu Cẩm Tỳ đã sớm tạ thế, lúc nào quan hệ có thể trì hoãn thì trì hoãn mới tốt. Người sống một đời cũng không dễ dàng, dù sao cô cũng là người Tạ gia, là chị cả: - Đứa trẻ cũng có lúc lớn lên...

- Chị nói em hay là Tiểu Lục của Tạ gia? - Trương Khác cười hỏi.

- Em cần phải lớn sao? Văn Tình lườm y: - Tuổi còn trẻ mà như lão quái vật, từ đầu tới đuôi đùa cho người ta bước vào bẫy của người chứ gì.

- Em có xấu như vậy sao?

- Sao không có? Bảng ghi hình em giả bộ say còn đang nằm trong tay chị đây nè. Văn Tình đi tới véo lên đùi Trương Khác một cái. Cảnh hoang đường ba người cùng giường hoan ái đêm hôm đó làm hại cô và Hứa Tư mấy ngày liền xấu hổ không gặp mặt. Cô biết Trương Khác đột nhiên trở lại Hải Châu liền gọi điện thoại cho Hứa Tư, Hứa Tư nhăn nhó không chịu qua đây.

- Khụ... Trương Khác ho khan một tiếng, muốn lái sang chuyện khác: - Hôm nay Khoa Vương đã bị NEC và điện tử Hoa Hạ thâm nhập vào sâu, nhà xưởng vật liệu linh kiện của màn hình cùng TV đều bị NEC khống chế nghiêm mật. Nếu Khoa Vương không đấu tranh nữa thì sẽ rất khó đấu tranh. Dù sao đều là xí nghiệp trưởng thành lên từ Hải Châu, không thể nào thấy chết không kéo một cái. Vì bảo vệ lợi ích của xưởng ĐTDĐ trong nước hiện tại, Bộ Thông tin rất khả năng trong thời gian mấy năm sau sẽ không phát

giấy phép ĐTDĐ mới nữa. Xí nghiệp như Khoa Vương còn muốn tiến vào thị trường ĐTDĐ, hoặc là làm OEM cho các xí nghiệp có giấy phép ĐTDĐ, hoặc là thu mua xí nghiệp sở hữu giấy phép ĐTDĐ, hoặc là bắt đầu từ thị trường hải ngoại trước... Tình huống khôi phục kinh tế của Đông Nam Á cũng không lý tưởng, nhưng phần lớn các khu vực cũng không có cánh cửa đi vào như trong nước, cũng rất thích hợp cho những xí nghiệp có con đường doanh tiêu nhất định tại địa phương như Khoa Vương để phát triển nghiệp vụ ĐTDĐ từ đầu.

- Bộ Thông tin thật sự đóng lại cánh cửa này, đối với Cẩm Hồ, Khoa Vương Cao Khoa thì có lẽ là một chuyện tốt. . .

- Có thể đối với toàn bộ 15 xí nghiệp đã nắm được giấy phép ĐTDĐ đều phải xem như là một chuyện tốt, nhưng tình hình thực tế lại không thấy được là chuyện tốt.

Trương Khác khẽ thở dài một hơi: - Tiền năm ngoái rất dễ kiếm, mọi người đều kiếm đến mỗi cả tay, lúc nào thấy qua các xí nghiệp quốc hữu có tính chất Khoa học Công nghệ có được lợi nhuận năm gần 1 tỷ chưa? Lúc này càng nên mở rộng lỗ hổng đã ổn định, để cho họ có cảm giác gấp gáp bị người khác đuổi kịp, bảo vệ hành chính với tính chất lũng đoạn sẽ chỉ làm cho các xí nghiệp nắm được giấy phép ĐTDĐ sinh ra kiêu căng, buông thả việc cạnh tranh. Giống như nghiệp vụ ĐTDĐ định chế quan trọng của Liên Thông, Liên Tấn, Đông Hưng đều ngại lợi nhuận quá thấp, có hơi chướng mắt. Cẩm Hồ cùng Bộ thông tin thỏa hiệp, đáp ứng cung cấp cho họ chipset băng tần cơ sở ESS, họ vẫn đợi qua ngày nghỉ tết âm lịch mới nghĩ đến yêu cầu tư liệu kỹ thuật của chúng ta. Lần này chỉ phải hai kỹ sư mới tốt nghiệp không lâu đến Vườn Sồi tiếp nhận huấn luyện. Thực sự là rất khó đoán trước họ cần thời gian bao lâu mới có thể lợi dụng chip băng tần cơ sở ESS mà chúng ta cung cấp để phát triển ra mẫu ĐTDĐ mới... Thị trường sẽ khiến cho họ nếm trải vị đắng, chỉ là họ ăn vị đắng rồi, càng sẽ khóc đòi sữa của Bộ Thông tin. Chị xem đi, vòng luẩn quẩn này khẳng định phải tiếp tục mấy năm, mãi đến khi tình huống không thể thoải mái hơn, mới có thể được triệt để uốn nắn cho đúng.

- Liên Tín là cọc tiêu mà bọn em dựng lên, không phải là có tác dụng thủ thuật che mắt sao? Miễn cho tương lai mọi người đều đặt ánh mắt lên Cẩm Hồ.

- Tiêu Thụy Dân là một con hồ ly giáo hoạt, nhìn thấu triệt, hắn cũng dám đánh cược một ván. Trương Khác khẽ lắc đầu: - Hắn cũng là đi trên một cọng dây thép, có thể rơi xuống hay không, lúc này quả thật không dễ nói. Nhưng chính loại gấp gáp muốn gây ra bệnh tim này lại có thể làm cho Liên Tín có không gian trưởng thành rất tốt. Chỉ sợ Tiêu Thụy Dân không duy trì được. Cho dù Liên Tín có thể gây dựng một cơ sở tốt, cũng tránh không được kết cục phá sản về sau.

Điện thoại trong lòng bàn tay Văn Tình vang lên, cô nhìn dây số liền nói với Trương Khác: - Có thể là bên Chỉ Đồng về rồi...

- Đi ra ngoài ăn cơm đi, em lái xe đưa mọi người đi... Trương Khác nói.

Văn Tình cũng không sợ tại Hải Châu cùng Trương Khác đi ra ngoài ăn cơm, thật là hư, hư là thật. Quan hệ giữa hai nhà thân cận, toàn bộ người quen đều biết. Thỉnh thoảng ăn cơm trong nhà hàng cao cấp nào đó ở Hải Châu là việc hết sức bình thường. Cho dù mua nhà cạnh nhau làm hàng xóm cũng sẽ không khiến người cảm thấy có cái gì khó hiểu. Thật sự chỉ có người tương đối mẫn cảm mới có thể nghĩ đến là tạo điều kiện thuận lợi cho Văn Tình cùng Trương Khác yêu đương vụng trộm.

Văn Tình về nhà trước, Trương Khác lái xe đến trường đón Chỉ Đồng, cho tiểu nha đầu một sự ngạc nhiên, lại cùng nhau lái xe đến khu mới tìm nhà hàng ăn cơm. Chỉ Đồng đề nghị đến nhà hàng Huyền Nhau mới mở ở trên Tượng Sơn.

Trương Khác cũng không nghe nói qua trên Tượng Sơn có nhà hàng Huyền Nhau nào. Lái xe từ đường Bàn Sơn đi tới, chạy thẳng đến quảng trường đỉnh núi. Nhà hàng mà Chỉ Đồng nói nằm bên bờ nam đỉnh núi, tên cũng không phải là nhà hàng Huyền Nhau gì.

Vào trong nhà hàng mới biết nhà hàng nằm hơi nghiêng, treo leo trên đỉnh núi, bên dưới trải thủy tinh công nghiệp tăng cường, xuyên qua thủy tinh dưới chân có thể nhìn thấy dưới chân núi. Mới đi lên, trong lòng còn chưa thích ứng, chỉ sợ thủy tinh đột nhiên vỡ ra, người sẽ ngã xuống từ độ cao hơn 180m. Ngồi trước

cửa sổ, đó là nơi tuyệt hảo để thưởng thức cảnh đêm ở Tân Khu, cũng khó trách trên thực đơn không thấy được món ăn dưới 100 đồng.

Ích Long, Tượng Sơn, Tân Kiều ba trấn của thành nam, tách ra thành lập Tân Khu, năm 97 tại phía đông chân núi Tượng Sơn khởi động kiến thiết tân thành, cho tới nay đã ba năm thời gian. Nông thôn lúc đó hơi hoang vắng, hôm nay đã có vài phần cảnh tượng của đô thị. Lâm Giang ở phía nam chân núi Tượng Sơn là vườn bách thảo, trường tư thực quốc tế Hải Dụ cùng với khu dân cư Nam Uyển của tân thành quốc tế Cẩm Hồ, phía đông là đường Tiền Giang từ Tân Khu đi thông đến bến đò.

Sau khi xây dựng cảng Đông Sơn, kinh tế Tân Đình quật khởi nhanh chóng, kinh tế giữa hai nơi liên hệ ngày càng mật thiết, áp lực giao thông của bến đò dần dần lớn hơn, hiệu suất cũng không cao. Lúc này hai vùng đang áp ủ xây dựng cầu số 1 Tiểu Giang, cũng làm mạng lưới đường cao tốc của hai tỉnh hợp lại tại hạ du Tiểu Giang. Chỉ là mặt nước hạ du Tiểu Giang rộng lớn, chiều dài cầu vượt quá 1400m, hơn nữa quốc lộ hai bên nối với cầu, đầu tư cho cả công trình vượt quá 2 tỷ.

Tài chính của Tân Đình có thể chi ra một phần tiền đều phải dùng trên công trình xây cảng đảo Đông Sơn, đối với Hải Châu mà nói, nối tiếp với Tân Đình cũng không phải việc quá bức thiết, cho dù toàn bộ đều do Hải Châu bỏ tiền túi, lợi nhuận khi cầu xây thành nên phân chia như thế nào lại là một vấn đề làm đau đầu. Công tác chuẩn bị vẫn đang làm, chỉ là vẫn còn kéo dài chưa gõ nhịp.

Tiếp về phía đông đường Tiền Giang là khu nhà xưởng san sát nối tiếp nhau, nhưng trung tâm của Tân Khu lại nằm ở phía đông chân núi Tượng Sơn, bị núi ngăn trở nhìn không thấy.

Cải tạo thành Sa Điền xem như là thí nghiệm lần đầu tiên mà địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ tiến hành đại quy mô kiến thiết khu dân cư, kiến thiết tân thành quốc tế Cẩm Hồ trong Tân Khu của công nghiệp Hải Châu là lần thứ hai bộc lộ quyền cước. Khi tân thành quốc tế khởi công, vẫn là hạng mục dưới danh nghĩa của Hồng Viễn, giai đoạn sau mới cho chính hợp đến dưới cờ của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, tuy nhiên cả hai cũng không có khác nhau quá lớn.

Hôm nay Hải Châu là đại bản doanh, trung tâm chế tạo của Cẩm Hồ, tân thành quốc tế Cẩm Hồ kiến thiết ban đầu là cung cấp một nơi an cư lạc nghiệp cho công nhân của Tân Khu. Độ cao của tiêu chuẩn kiến thiết trước mắt đại đa số tiểu khu ở Hải Châu tuyệt đối không thể bằng được, trực tiếp kiến tạo theo bản kế hoạch của khu dân cư Hồng Kông.

Lúc ban đầu vì giải thích vấn đề kinh phí kiến thiết, các xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ ỏi công nhân mua nhà vay không lãi 10 vạn, xem như khoản dự chi cung cấp cho xây dựng Hồng Viễn, đã giải quyết vấn đề kinh phí kiến thiết giai đoạn trước.

Sau khi các kiến trúc ở phía đông chân núi Tượng Sơn như Tượng Sơn uyển cùng quảng trường Tân Cẩm, nhà hàng Thế Kỷ Cẩm Hồ cùng với cao ốc hành chính của Tân Khu xây nên, Tân Khu mới thành lập quy mô, mà chất lượng nơi ở của Tượng Sơn uyển cùng hoàn cảnh khu dân cư cùng với không gian phát triển của Tân Khu vào tương lai cũng hấp dẫn rất nhiều sự ưu ái của người mua nhà, đặc biệt là những người làm việc bên trong Tân Khu. Các công ty ở Tân Khu có thực lực như điện khí Tân Nguyên từ từ gia nhập vào trong kế hoạch kiến thiết tân thành quốc tế Cẩm Hồ.

Sau khi công trình kỳ thứ hai của tân thành quốc tế Cẩm Hồ hoàn thành, Tượng Sơn uyển, Nam Uyển, Tây Uyển, Lệ Cảnh Tân uyển, bốn khu dân cư lớn cùng với các công trình thương nghiệp lệ thuộc như quảng trường Tân Cẩm chiếm tổng diện tích vượt quá 4000 mẫu, nhân khẩu tiếp cận 6 vạn.

Bởi những người ở đây có mức độ thu nhập tương đối cao, tiêu phí mạnh, các công trình thương nghiệp phụ cận như quảng trường Tân Cẩm, hàng lang thương nghiệp, phố bán hàng lại trải qua quy hoạch tỉ mỉ, tiền thuê tương đối cao, tiền thuê lúc này cũng đã gấp đôi hạng mục cải tạo thành Sa Điền.

Trương Khác nhớ tới năm 96, 97, Tượng Sơn vừa đến đêm thì người đi núi bỏ không, rừng rậm công viên ở Tượng Sơn đều là u sơn khoáng cốc, chỉ có nam nữ đi chơi đêm thường lui tới, ai có thể tưởng tượng đến bây giờ cảnh đêm rực rỡ, đã là một trong những nơi tới quan trọng nhất của những kẻ sống về đêm ở đô thị Hải Châu, lại còn có người nghĩ ra chủ ý nhà hàng trên vách núi như vậy.

Kế hoạch công trình kỳ thứ ba, thứ tư của tân thành quốc tế Cẩm Hồ là muốn kiến thiết khu vực Tượng Sơn thành đô thị phồn vinh có thể cho 20 vạn dân cư trú, ngoại trừ bộ phận nơi ở, còn liên hợp với các công

ty khai phát khác cùng khởi công xây dựng một nhóm cao ốc văn phòng thương mại cùng kiến trúc thương nghiệp, biến tân thành quốc tế Cẩm Hồ thành trung tâm thương mại mới của Hải Châu.

Tân thành quốc tế Cẩm Hồ có thể nói là thí nghiệm lần thứ hai mà Thế Kỷ Cẩm Hồ tiến hành đại quy mô kiến thiết khu dân cư, hạng mục kỳ thứ ba của tân thành quốc tế Cẩm Hồ mới có thể cung cấp nhiều hơn phòng nguyên chất lượng tốt, giai đoạn trước ít nhiều cũng có tính chất góp vốn xây nhà ở bên trong.

Khu dân cư Thần Hi của Kim Sơn bao gồm bộ phận quyền góp xây trùng kiến sau thiên tai, cùng bộ phận khu dân cư được xây dựng lại của công nhân viên xưởng giấy, quy mô của toàn bộ khu dân cư cũng rất khổng lồ.

Tương phản, địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ trên hạng mục thương quyền tại Kiến Nghiệp chủ yếu lấy khai phát địa ốc thương nghiệp là chủ, bộ phận nhà ở thì chỉ bao gồm Yến viên cùng mười hai tòa nhà phía đông hồ.

Xây cảng đảo Đông Sơn đã bước vào năm đầu thứ hai, nhà máy điện, cơ sở sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn, cơ sở đóng tàu Đông Sơn, cơ sở phục vụ dầu mỏ Hải Dương Trung Quốc, các hạng mục lớn cũng lần lượt phá thổ động công, cùng khu dân cư, kiến thiết khu thương mại hành chính nhất định phải đưa lên nhật trình. Ngày hôm nay Trương Khác đến Tân Đình chính là vì chuyện sửa bản thảo quy hoạch cảng Đông Sơn và tân thành, bởi vì tai nạn giao thông nên tạm thời trở lại Hải Châu, chuẩn bị ngày mai dậy sớm lại đến Đông Sơn Tân Đình cũng không muộn.

Tân thành quốc tế Cẩm Hồ có thể nói là thí nghiệm lần thứ hai mà Thế Kỷ Cẩm Hồ tiến hành đại quy mô kiến thiết khu dân cư, hạng mục kỳ thứ ba của tân thành quốc tế Cẩm Hồ mới có thể cung cấp nhiều hơn phòng nguyên chất lượng tốt, giai đoạn trước ít nhiều cũng có tính chất góp vốn xây nhà ở bên trong.

Khu dân cư Thần Hi của Kim Sơn bao gồm bộ phận quyền góp xây trùng kiến sau thiên tai, cùng bộ phận khu dân cư được xây dựng lại của công nhân viên xưởng giấy, quy mô của toàn bộ khu dân cư cũng rất khổng lồ.

Tương phản, địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ trên hạng mục thương quyền tại Kiến Nghiệp chủ yếu lấy khai phát địa ốc thương nghiệp là chủ, bộ phận nhà ở thì chỉ bao gồm Yến viên cùng mười hai tòa nhà phía đông hồ.

Xây cảng đảo Đông Sơn đã bước vào năm đầu thứ hai, nhà máy điện, cơ sở sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn, cơ sở đóng tàu Đông Sơn, cơ sở phục vụ dầu mỏ Hải Dương Trung Quốc, các hạng mục lớn cũng lần lượt phá thổ động công, cùng khu dân cư, kiến thiết khu thương mại hành chính nhất định phải đưa lên nhật trình. Ngày hôm nay Trương Khác đến Tân Đình chính là vì chuyện sửa bản thảo quy hoạch cảng Đông Sơn và tân thành, bởi vì tai nạn giao thông nên tạm thời trở lại Hải Châu, chuẩn bị ngày mai dậy sớm lại đến Đông Sơn Tân Đình cũng không muộn.

1121. Chương 1123: Ly Rượu Ân Cừu

Từ năm 97 khủng hoảng tài chính Châu Á bùng nổ tới nay, thị trường cao ốc Hồng Kông sụp đổ, nói là tuyết lở cũng không quá khoa trương, ngành bất động sản Hồng Kông cũng bị áp chế, then chốt nhất, trong làn sóng kinh tế mới sục sôi như ngày hôm nay, thị trường cao ốc Hồng Kông vẫn không nhìn thấy có dấu hiệu khôi phục, thậm chí có giới truyền thông cá biệt đẩy tất cả trách nhiệm lên vấn đề chính trị.

Thị trường cao ốc Hồng Kông bị áp chế, kinh tế đại lục vững vàng, các loại chính sách lại thúc đẩy thị trường bất động sản đại lục nhanh chóng quật khởi, cho dù gặp cản trở nghiêm trọng, nhưng căn cơ thâm hậu, nguyên khí chưa bị thương, thị trường bất động sản Hồng Kông đều chuyển hướng đến các thành phố trung tâm đại lục tìm kiếm cơ hội đột phá vòng vây, ngay cả ông chủ phía sau màn các tập đoàn giải trí Hồng Kông như hãng film Vĩnh Thịnh, quốc tế Anh Vương đều đầu tư bất động sản đến đại lục, chỉ có địa ốc Gia Tín nhà đột gặp mưa rào, trong hai ba năm nay liên tục chịu áp chế, đầu tư trên địa ốc Cẩm Thành bị Hoàn Hỷ tấn công, lại bị Khoa Vương, Tinh Điện phản bội, tổng giá cổ phiếu hiện giờ 1.8 tỷ HKD, thậm chí không bằng 1/10 lúc hưng thịnh.

Cho dù giá trị của phần lớn cao ốc trên thị trường đều bị chém eo, giá trị địa ốc thương nghiệp trên danh nghĩa của địa ốc Gia Tín cũng không chỉ 1.8 tỷ HKD, đêm trước khủng hoảng tài chính Châu Á bùng nổ,

địa ốc Gia Tín tại Hồng Kông đang trắng trợn mở rộng, nên bị áp chế khá nặng, trong khủng hoảng tài chính Châu Á cổ đưa ra hai tòa cao ốc văn phòng đều bị lỗ.

Tại đường Vĩnh Gia ở Trung Hoàn khai phát một tòa cao ốc chọc trời 52 tầng, sau khi kết cấu ngừng phát triển, bởi khuyết thiếu đầu tư tiếp về tài chính và lạm vĩ, bởi vậy sản sinh ra chi phí tài vụ rất lớn, khiến địa ốc Gia Tín trong hai năm tới liên tục thua lỗ.

Chỉ cần cao ốc ở đường Vĩnh Gia có thể thuận lợi hoàn thành, địa ốc Gia Tín có thể có cơ hội giải quyết nguy cơ trước mắt. Kinh tế Hồng Kông dù sao không chịu phải thiệt hại quá nặng, cho dù giá cao ốc gặp khó khăn, bất lợi cho cao ốc bán ra, cao ốc cho thuê vẫn có thể kinh doanh hợp lý, hạng mục khác có thể thu được lợi nhuận chính thể. Cho dù không thể khôi phục đến thời kỳ hưng thịnh, tối thiểu cũng có thể khôi phục được 5-6 tỷ HKD.

Hạng mục trên đường Vĩnh Gia muốn hoàn thành còn cần đầu tư vào 1.2-1.3 tỷ HKD, chỉ là hiện tại thị trường cao ốc Hồng Kông đang suy thoái, hơn nữa danh dự của đại cổ đông địa ốc Gia Tín là cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân nhận được rất nhiều nghi vấn từ giới tài chính Hồng Kông, cơ quan tài chính nào nguyện ý hướng tới cung cấp cho họ khoảng tài chính khổng lồ này chứ? Đương nhiên cũng không bài trừ phía sau có người gây khó khăn cho địa ốc Gia Tín.

Không nghĩ tới cuối cùng vẫn là Cẩm Hồ ra tay, chỉ dùng 600 triệu HKD liền mua được 30% cổ phần cầm cổ của cha con Cát thị từ trong tay HSBC. Tạ Kiếm Nam biết HSBC cũng là đại cổ đông của địa ốc Gia Tín, cho dù bán ra cổ phần cầm cổ của cha con Cát thị cho địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, trong tay còn trực tiếp kiểm giữ 15% cổ phần của địa ốc Gia Tín.

HSBC mua thêm trái phiếu cung cấp cho địa ốc Gia Tín 1.2 tỷ HKD tài chính cũng không phải dùng cho công trình tiếp sau hạng mục trên đường Vĩnh Gia, mà là dùng thu mua bộ phận tài sản địa ốc thương nghiệp của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ tại Hải Châu. Điểm này làm cho Tạ Kiếm Nam cảm thấy bất ngờ, nhưng trong lòng hẩn rõ ràng, Cẩm Hồ cùng HSBC khẳng định còn có động tác tiếp theo lớn hơn nữa.

Ngày 3 tháng 12, sau khi Tạ Kiếm Nam khảo sát thị trường thông tin từ Malaysia trở về Hồng Kông, sau khi Cẩm Hồ nắm giữ địa ốc Gia Tín, đại hội cổ đông lần đầu tiên cũng đã tổ chức hoàn tất, chính thức trình lên Sở giao dịch chứng khoán liên hợp Hồng Kông Hồng Kông xin đổi tên công ty trên sàn chứng khoán thành công ty (Hồng Kông) tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ, chính thức trở thành công ty trên sàn chứng khoán do địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ khống chế, mà Cẩm Hồ thì càng núp ở phía sau sâu hơn. Tôn Thượng Nghĩa đảm nhiệm chủ tịch hội đồng quản trị của Thế Kỷ Cẩm Hồ, Thiệu Chí Cương đảm nhiệm tổng giám đốc tập đoàn.

Sự việc rất có tính hài kịch, trước khi Cát gia tách ra, Tôn Thượng Nghĩa từng đảm nhiệm các chức vụ cao như phó giám đốc, cổ đông chấp hành của địa ốc Gia Tín, sau khi Cát gia tách ra, Tôn Thượng Nghĩa rời khỏi địa ốc Gia Tín, không ngờ cái vòng xoay này quay lại, Tôn Thượng Nghĩa lại đại biểu Cẩm Hồ đảm nhiệm chủ tịch hội đồng quản trị, cũng không biết trong lòng cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân có cảm tưởng gì.

Lúc này xoay quanh việc giao dịch cổ phần của địa ốc Gia Tín cũng dần dần được giới truyền thông tiết lộ thông tin.

600 triệu HKD mà Cẩm Hồ từ trong tay HSBC thu mua cổ phần của địa ốc Gia Tín là vốn huy động do đầu tư Quốc Dụ của Hồng Kông cung cấp, Cẩm Hồ cũng chỉ cầm cố bộ phận cổ phần này cho đầu tư Quốc Dụ mà thôi. Đầu tư Quốc Dụ là chủ nợ chính của địa ốc Gia Tín, từng cung cấp vốn huy động 2 tỷ HKD cho hạng mục đường Vĩnh Gia của địa ốc Gia Tín. Địa ốc Gia Tín rơi vào khốn cảnh, cũng khiến khoản nợ 2 tỷ HKD này của đầu tư Quốc Dụ rơi vào trong nguy cơ. Trừ điều đó ra, đầu tư Quốc Dụ còn nắm giữ 6% cổ phần của địa ốc Gia Tín, địa ốc Gia Tín triệt để sụp đổ tuyệt đối không phải là cục diện đầu tư Quốc Dụ hy vọng thấy được.

HSBC cùng đầu tư Quốc Dụ vẫn luôn tìm kiếm người tiếp nhận có thực lực cho địa ốc Gia Tín, Cẩm Hồ không chỉ lấy danh nghĩa của địa ốc Thế Kỷ Cẩm Hồ nắm giữ địa ốc Gia Tín, còn cải tổ nó có lợi cho việc tiến quân vào thị trường bất động sản đại lục, còn lấy danh nghĩa của thương vụ Cẩm Hồ thu mua hạng mục đường Vĩnh Gia, đợi sau khi hạng mục hoàn thành sẽ làm tổng bộ mới của thương vụ Cẩm Hồ tại Hồng Kông.

Chẳng qua thu mua hạng mục Vĩnh Gia cần 3 tỷ HKD, đầu tư Quốc Dự cùng HSBC sẽ phân biệt cung cấp 2 tỷ HKD, 1 tỷ HKD vốn huy động. Đầu tư Quốc Dự cũng có thể thu hồi 2 tỷ HKD cho địa ốc Gia Tín mượn trước đó.

Tạ Kiếm Nam đọc qua những tin tức tài chính và kinh tế này, hần chỉ khẽ thở dài một hơi.

Cầm Hồ từ đầu tới cuối không chi một phân tiền, thương vụ Cầm Hồ có thể thu mua cao ốc cao chọc trời 52 tầng trên đường Vĩnh Gia làm cao ốc tổng bộ mới, địa ốc Thế Kỷ Cầm Hồ khống chế một công ty trên sàn chứng khoán Hồng Kông nắm giữ 30% cổ phần, cũng chuyển một bộ phận tài sản vào công ty, công ty mẹ qua tay lại thu được 1.2 tỷ HKD vốn lưu động.

Từ khi điện tử Ái Đạt niêm yết cửa sau, đầu tư Quốc Dự Hồng Kông chính là đồng bọn hợp tác của Cầm Hồ, thể nghiệm hợp tác trước đó tương đối vui vẻ, vào lúc khủng hoảng tài chính Châu Á cũng bởi để ý vào thao tác của Cầm Hồ mà giảm thiểu rất nhiều tổn thất, lần này kéo cả Cầm Hồ vào, chủ yếu cũng là vì giải quyết vấn đề nguy cơ khoản nợ 2 tỷ HKD của họ đối với địa ốc Gia Tín.

Sau vận hành tư bản lần này, trên thực tế chính là đầu tư Quốc Dự chuyển dời khoản nợ 2 tỷ HKD từ danh nghĩa địa ốc Gia Tín đến danh nghĩa thương vụ Cầm Hồ. Trái phiếu của thương vụ Cầm Hồ có cấp bậc tín dụng cao hơn địa ốc Gia Tín đang trên đà phá sản rất nhiều.

Mà đợi sau khi hạng mục Vĩnh Gia hoàn thành, chất lượng tài sản cầm cố cũng cao hơn lạn vĩ lâu nhiều, còn thuận lợi giải quyết nguy cơ trái quyền.

Vì có thể thúc đẩy điểm này, đầu tư Quốc Dự đành phải cung cấp 600 triệu HKD vốn huy động cho Cầm Hồ, để trợ giúp Cầm Hồ thu được quyền khống chế công ty trên sàn chứng khoán từ trong tay HSBC.

Là ngân hàng đầu tư có uy tín lâu năm của Hồng Kông, gần hai năm nay HSBC cũng thấy được sự phát triển của thị trường bất động sản đại lục, chỉ là tìm không được đối tượng hợp tác cùng môi giới thích hợp.

Mặt khác, đầu tư cổ phần tại địa ốc Gia Tín của HSBC cũng gặp khó khăn, yêu cầu tìm được đối tượng hợp tác thích hợp giúp họ giải quyết.

Lúc này HSBC mới bán 30% cổ phần mà cha con Cát Minh Tín, Cát Âm Quân cầm cố cho Cầm Hồ với giá cao hơn giá thị trường một chút.

Trừ điều đó ra, HSBC còn mua trái phiếu danh nghĩa cung cấp cho địa ốc Gia Tín sau khi Cầm Hồ nắm giữ 1.2 tỷ HKD thu mua bộ phận tài sản địa ốc thương nghiệp của địa ốc Thế Kỷ Cầm Hồ tại Hải Châu, cải thiện kết cấu tài sản của công ty trên sàn chứng khoán, còn cùng liên hợp đầu tư Quốc Dự cho thương vụ Cầm Hồ vay 3 tỷ HKD dùng để thu mua hạng mục lạn vĩ đường Vĩnh Gia dưới cờ công ty trên sàn chứng khoán, trợ giúp công ty giải quyết gánh nặng nặng nề nhất trong hai năm nay.

Địa ốc Gia Tín đổi tên là tập đoàn địa ốc Thế Kỷ Cầm Hồ, phương án trùng tổ sau đó một khi công bố, giá cổ phiếu sẽ tăng lên mạnh, một lần nữa đi vào hàng ngũ các công ty lớn có tổng giá cổ phiếu trên 5 tỷ HKD.

Toàn bộ trong quá trình đau khổ nhất có lẽ là phụ tử Cát Minh Tín, Cát Âm Quân rồi.

30% cổ phần của địa ốc Gia Tín vốn là tài sản danh nghĩa của họ, chỉ là bị ép phải cầm cố gán nợ cho HSBC, quá thời hạn sẽ đánh mất quyền xử trí, lại bị HSBC bán ra cho Cầm Hồ với giá thấp, tài chính thu mua cổ phần vừa vặn giảm số nợ họ thiếu HSBC (HSBC cũng không có nghĩa vụ giúp họ bán một giá tốt), sau khi quyền khống chế thực tế địa ốc Gia Tín xảy ra di dời, đặc biệt là sau khi thương vụ Cầm Hồ cùng HSBC, đầu tư Quốc Dự ký với công ty trên sàn chứng khoán hiệp nghị xử trí hạng mục đường Vĩnh Gia, tổng giá cổ phiếu của bộ phận cổ phiếu được giao dịch đó trong khoảng thời gian ngắn đã tăng gấp ba, gần 8 tỷ HKD.

Đáng tiếc, tất cả điều này không có bất cứ liên quan gì tới cha con Cát Minh Tín, Cát Âm Quân nữa, có thể tưởng tượng được bộ dạng cha con Cát Minh Tín, Cát Âm Quân nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ tiếc, họ không còn là người chế định quy tắc trò chơi nữa, chỉ là đối tượng bị thương trường nuốt chửng mà thôi.

Vào đêm trước, Tạ Kiếm Nam cố ý bảo tài xế lái xe chở hắn đến vịnh Thiển Thủy chạy một vòng, nhìn nhà cao cửa rộng bên trái đường vịnh Thiển Thủy, cổng lớn khép kín, đầu tường mọc cỏ dại cũng không ai dọn,

thấy không rõ trong viện có người hay không. Nhìn qua rất vắng vẻ.

Tài sản đáng giá nhất trong tay cha con Cát thị cũng chỉ còn khu biệt thự này, khi thị trường cao ốc Hồng Kông điên cuồng nhất có giá trị tới 400 triệu HKD, đoạn thời gian trước nghe nói cha con Cát Minh Tín, Cát Âm Quân có ý định bán nơi này với giá thấp 100 triệu HKD.

Ai có thể tưởng tượng được Cát gia lúc hưng thịnh bài danh đệ tứ phú hào Hồng Kông lại chỉ trong thời gian 3-4 năm ngắn ngủi liền triệt để suy sụp rồi?

Cũng không thể nói Cát gia suy sụp.

Vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác đều là thành viên của gia tộc Cát thị, Cát Minh Đức cũng là dòng bên của Cát gia, bởi các xí nghiệp thành viên nòng cốt dưới cờ Cẩm Hồ chưa bao giờ công bố tài liệu tài vụ với bên ngoài, bên ngoài chỉ có thể sơ bộ phỏng đoán tổng tài sản trên danh nghĩa của vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác cùng với Cát Minh Đức vượt quá 4 tỷ HKD.

Tạ Kiếm Nam càng rõ ràng tình huống của Cẩm Hồ hơn, hẳn rõ ràng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác cùng với đám người Cát Minh Đức cực kỳ quan trọng đối với sự phát triển nhanh chóng trong mấy năm gần đây của Cẩm Hồ, ngoại trừ tự mình tranh đấu, còn cung cấp số vốn rất lớn cho sự phát triển giai đoạn trước của Cẩm Hồ — vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác trước khi khủng hoảng tài chính Châu Á bùng nổ đã bán tháo cổ phiếu của địa ốc Gia Tín với khoản tài chính vượt quá 1 tỷ HKD, khoản tài chính này tự nhiên cũng rót vào Cẩm Hồ — quyền lợi của họ chiếm hữu trên thương vụ Cẩm Hồ sẽ không quá thấp.

Phải biết rằng, Cẩm Hồ thu được lợi nhuận từ hai xí nghiệp Internet từ Côn Đằng cùng với Âm Nhạc Toàn Cầu vượt quá 1.6 tỷ USD, bỏ đi khoản lợi nhuận này không tính, năm 99 tổng lợi nhuận trên các lĩnh vực như sản phẩm điện tử tiêu dùng, điện gia dụng, địa ốc, xưởng giấy, chuỗi siêu thị của Cẩm Hồ dự đoán có thể đạt được 1.6 tỷ USD, thậm chí càng cao hơn. Lấy phương thức tính toán chứng khoán hóa của thông thường để tiến hành so sánh, đem toàn bộ quy mô tổng giá cổ phiếu của Cẩm Hồ tính ra khoảng 30 tỷ USD cũng có thể coi là tương đối bảo thủ rồi.

Cho dù vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác cùng với đám người Cát Minh Đức tại Cẩm Hồ chiếm hữu quyền lợi chỉ có 10%, tài sản danh nghĩa của họ tính ra cũng khoảng 3 tỷ USD, cũng phải trên cả thời kì đỉnh cao của Cát gia.

Cát Minh Giác là trưởng nữ của Cát gia, Tôn Thượng Nghĩa tuy là con rể, nhưng ở rể Cát gia, cũng có thể nói Cát gia phục hưng ở trên người họ, thành viên Cát gia khác cho dù không đại phú đại quý, chí ít cũng không nghèo túng; chân chính nghèo túng cũng chỉ có bên cha con Cát Minh Tín, Cát Âm Quân mà thôi. Tạ Kiếm Nam bảo tài xế dừng xe lại. Hắn xuống xe, đứng ở lề đường châm một điếu thuốc, nhìn mặt nước biển xanh thẳm đằng xa. Nói đến thì tiền lãi hàng năm của mình trên 200 triệu, ông chủ của một xí nghiệp với quy mô công nhân gần vạn người, chỉ là chút thành tích ấy ở trước mặt Cẩm Hồ cũng chỉ như đom đóm với ánh trăng.

Hồi tưởng lại khí phách hăng hái cùng với loại ngạo khí khó hiểu khi mới về nước đó, hẳn cảm thấy mình thật sự quá ngây thơ nực cười đi.

Tạ Kiếm Nam tắt thuốc, ném vào trong bụi cỏ ven đường rồi xoay người lên xe, bảo tài xế đưa hắn đến sân bay. Khi xuống núi thấy Cát Âm Quân lái chiếc xe Ferrari màu bạc chạy sượt qua, ngồi bên cạnh hắn là một cô gái bận đồ đỏ, ấn tượng thoáng qua cũng khá xinh đẹp.

Tạ Kiếm Nam mơ hồ nhớ kỹ gương mặt này nhìn thấy qua trên màn hình ti vi rồi, nói không chừng là tiểu minh tinh gì đó ở Hồng Kông.

Tạ Kiếm Nam không ngờ bị Cát Âm Quân nhận ra. Thấy Cát Âm Quân lúc này vẫn không bỏ thói quen phô trương lái xe thể thao, chơi minh tinh của nhà hào phú, không biết loại cuộc sống này hẳn có thể kiên trì bao lâu. Đợi xe qua qua một đường cong, triệt để ném chiếc xe thể thao màu bạc ngoài tầm nhìn, Tạ Kiếm Nam cũng hoàn toàn quăng đi ký ức về vị cố nhân Cát Âm Quân này vào trong góc.

Tạ Kiếm Nam cũng không muốn quyết tâm bước chân vào nghiệp vụ ĐTDĐ bị điện tử Hoa Hạ, NEC, hoặc bị Mitsui phía sau NEC can thiệp, việc thành lập bộ phận ĐTDĐ, hẳn đều nghiêm ngặt phòng ngừa khỏi

tiết lộ tin tức.

Vì thế, rất nhiều chuyện hẩn đều tự mình đi làm, đợi khi công tác chuẩn bị giai đoạn trước tiến hành gần ổn thỏa rồi mới thông báo cho điện tử Hoa Hạ, NEC.

Như vậy có thể giảm trở lực đến nhỏ nhất. Khi tất cả công tác chuẩn bị an bài xong, cho dù điện tử Hoa Hạ cùng NEC liên hợp cản trở, Tạ Kiếm Nam vẫn có thể lấy thân phận cổ đông lớn nhất phổ biến sự việc tiếp tục.

Sau khi Tạ Kiếm Nam từ Hồng Kông khi trở về, ở Kim Sơn hết hai ngày liền dẫn theo người phụ trách của bộ phận kỹ thuật đến Kiến Nghiệp hiệp đàm vấn đề về kỹ thuật cùng bộ phận nghiên cứu phát triển chip ĐTĐĐ của Vườn Sồi.

Khoa Vương thành lập bộ phận ĐTĐĐ, mua linh kiện chính như chip băng tần cơ sở ESS của Cẩm Hồ, tự nhiên cũng bao gồm ủng hộ trên kỹ thuật thiết yếu.

Trên thực tế, Cẩm Hồ có thể cung cấp nhiều hơn nữa, ngoại trừ ủng hộ về kỹ thuật cần thiết cùng với linh kiện chính, thậm chí Cẩm Hồ còn cung cấp cả phương án giải quyết, nhưng yêu cầu đầu tiên Khoa Vương bảo đảm sản phẩm chuyển vận hoàn toàn đến thị trường hải ngoại, thị trường ĐTĐĐ trong nước tạm thời chỉ có Khoa Vương Cao Khoa cùng Liên Tín mới có thể thu được ủng hộ phương án kỹ thuật của Cẩm Hồ.

Điều này cũng vì bảo đảm hiệp nghị ngầm cùng Liên Thông có thể thuận lợi thực thi, tránh ĐTĐĐ băng tần cơ sở ESS từ con đường khác đảo loạn bố cục của thị trường trong nước.

Lúc này Tạ Kiếm Nam mới rõ ràng bố cục chiến lược của Cẩm Hồ trên ĐTĐĐ tầm trung-thấp, bất kể một loại thương hiệu nào cũng không thể bao trùm lên mọi người. Cẩm Hồ tự có sản phẩm điện tử tiêu dùng dưới thương hiệu chỉ hướng thị trường tiêu dùng trung-cao cấp.

Có thể kiêm cả thị trường tầm trung-thấp, nhưng tuyệt đối không thể lấy ở trên thị trường tầm trung-thấp mà khuấy đảo lên, tiến hành bao trùm toàn diện, bằng không sẽ nghiêm trọng thương tổn đến giá trị của thương hiệu.

Dĩ tâm của Cẩm Hồ đối với thị trường ĐTĐĐ tầm trung-thấp chỉ có thể gián tiếp thực thi, tương lai Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín, Tân Nguyên, Khoa Vương còn có thể có các xí nghiệp khác trở thành thông đạo cho thị trường đầu cuối của Cẩm Hồ, trở thành một vòng tròn trong toàn bộ chuỗi sản nghiệp của Cẩm Hồ.

Có đôi khi suy đoán được chứng thực, trong lòng cũng không có cảm giác đặc biệt dễ chịu. Ban đêm cùng Tạ Ý, Tạ Tử Gia ăn cơm, lòng có tâm sự, uống nhiều vài ly, Tạ Kiếm Nam hỏi Tạ Ý: - Năm đó, khi chúng ta muốn tranh Hải Thái, hẩn không tranh với chúng ta, chúng ta tưởng hẩn yếu đuối dễ bắt nạt, hiện tại nhìn xem, thật cảm thấy bản thân vừa đáng thương lại buồn cười. . .

Tạ Ý cũng cảm thấy bị ai, nếu không phải biết được Khoa Vương sắp trở thành khách mua vật liệu của Cẩm Hồ, buổi tối có cùng Tạ Kiếm Nam ăn cơm hay không, hẩn cũng sẽ do dự, ai có thể tưởng tượng người đó ở trong tiềm thức lại gây ình áp lực lớn như vậy? Hẩn cùng với Tạ Kiếm Nam chạm cốc uống rượu, nói: - Lúc trước nếu như cần rằng một cái chắc cũng vượt qua thôi...

- Đúng là hai thằng đàn ông đáng thương lại buồn cười. Tạ Tử Gia nói vẫn nhất quán không nể mặt: - Hai người cũng gây thơ thật đấy, người ta không nể mặt Cát gia một chút nào, hai người lại cần rằng thử nhìn xem sao?

Tạ Kiếm Nam cười khổ. Lúc trước nếu không phải gây đến chia rẽ, phần lớn sẽ là ôm nhau mà ngã vào vực sâu. Cậu hẩn qua đời, cha con Cát Minh Tín, Cát Ấm Quân cũng triệt để xuống dốc không có năng lực làm lại nữa. Ân oán hai bên mới phai nhạt, đại tỷ cũng có thể phát huy tác dụng rất lớn.

- Anh sẽ không hận ba tôi chứ? - Tạ Ý hỏi.

- Tôi luôn kính nể sự quả đoán của chú hai, sao lại hận chú ấy? Vẫn là chú hai nhìn thấu. Tạ Kiếm Nam khẽ lắc đầu: - Điện khí Hải Thái có kế hoạch phát triển gì không?

Tạ Ý cười khổ lắc đầu: - Bố cục của điện khí Thịnh Hâm đã hoàn thành, tuy nói Hải Thái tại Đông Hải, Giang Nam còn có thể sinh tồn, nhưng con đường phát triển ra bên ngoài hoàn toàn bị Thịnh Hâm ngăn

chặn. . . Nếu như Cẩm Hồ ở sau lưng làm trò lén lút gì, có khổ vẫn có chỗ mà nói. Hiện tại đi kể khổ với ai? Tôi cũng không nhìn thấy con đường tương lai của Hải Thái ở nơi nào, tôi cũng hận không thể quăng đi gánh nặng này, đi làm việc khác.

Tạ Kiếm Nam cười cười. Mấy năm nay Hải Thái dưới sự quản lý của Tạ Ý, lợi nhuận vẫn khá tốt, nhưng đối với Tạ Ý thì thu được đột phá trên sự nghiệp càng quan trọng hơn.

Năm 97 diện khí Thịnh Hâm bắt đầu tại các thành phố trung tâm chính toàn quốc tiến hành bố cục sản nghiệp. Số lượng của cửa hàng Kỳ Hạm còn nhiều hơn tổng số lượng cửa hàng của Hải Thái. Năm 98 lại bắt đầu bố cục cửa hàng ĐTĐĐ, hình thành mạng lưới doanh tiêu ĐTĐĐ bao trùm toàn quốc, thâm nhập đến thành thị huyện xã.

Hải Thái cùng Thịnh Hâm cạnh tranh, bố cục quá nhỏ, năm 97-98 lại bỏ lỡ cơ hội tốt mở rộng ra bên ngoài, bố cục sản nghiệp của Thịnh Hâm đã hoàn thành, Hải Thái thì đánh mất cơ hội mở rộng ra bên ngoài. Khi Thịnh Hâm tiến thêm một bước tăng cường bố cục sản nghiệp, Hải Thái liền cảm nhận được áp lực của sinh tồn.

- Có cái gì mà than thở? Tạ Tử Gia nói: - Các ông trùm điện gia dụng hải ngoại luôn để ý đến thị trường trong nước, không bằng bán Hải Thái cho họ, xem họ cùng Cẩm Hồ ai tranh hơn ai.

- Nói thì dễ dàng lắm.

Tạ Ý đưa tay gõ gõ đầu, hần quả thật từng suy nghĩ ngay lúc còn chưa có áp lực sinh tồn bán ra Hải Thái. Chỉ là dưới bố cục của trong ngành, ngoại trừ điện khí Thịnh Hâm, có lẽ cũng chỉ có các ông trùm điện gia dụng hải ngoại mới là người mua được, chỉ là sợ bán Hải Thái cho xí nghiệp hải ngoại sẽ chọc giận Cẩm Hồ.

- Anh không phải là muốn trộm gà lại sợ mất gạo sao? Tạ Tử Gia nói trúng tim đen: - Nếu muốn quăng cái Hải Thái này đi, chọn giá à bán, đó là thiên kinh địa nghĩa. Nếu như Thịnh Hâm ra giá cao, bán Hải Thái cho Thịnh Hâm cũng không phải không thể được. Anh không nên cố kỵ nhiều như vậy?

Tạ Ý còn muốn nói cái gì thì ĐTĐĐ của Tạ Kiếm Nam đặt trên bàn liền vang lên. Hần nhìn thoáng qua màn hình, liền để chế độ im lặng, mặc cho ĐTĐĐ lập lòe, dù sao quan hệ vẫn chưa khôi phục đến trước khi đoạn tuyệt, cho dù trong lòng có nghi hoặc, hần cũng nhịn không được không hỏi.

Tạ Kiếm Nam chủ động giải thích: - Lâm Tuyết của Tinh Điện, cổ có biết tôi đến Kiến Nghiệp chưa...

- Cô ta hả? - Tạ Tử Gia tỏ vẻ khinh thường.

- Nước cờ hiểm của họ trên Khoa học Công nghệ Hải Túc, trông sắp được họ đi thành công rồi...

Tạ Ý khê thở dài. Làn sóng Internet vẫn tiếp tục mãnh liệt, đến bây giờ vẫn chưa dừng lại. Giá cổ phiếu của Khoa học Công nghệ Hải Túc so với trước khi trùng tổ vào tháng 5 năm ngoái, trung bình đã tăng 28 lần, tổng giá cổ phiếu đột phá 16 tỷ. Đây là kết quả trước đó ai cũng không nghĩ đến. Nếu như triển khai thoả đáng, cuối cùng có thể kéo ra được 7 tỷ tài chính.

Ai biết được, 30% cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu cũng bị Cẩm Hồ bán ra với giá trên trời 900 triệu USD, hơn nữa người tiếp nhận còn là Microsoft long đầu của các công ty công nghệ.

- Vẫn quá nguy hiểm.

Tạ Kiếm Nam lắc đầu: - Lần này Cẩm Hồ vận hành tư bản xoay quanh địa ốc Gia Tín mới là chính đạo — lợi ích có thể nói là dựng sào thấy bóng. Số cổ phần Cẩm Hồ lấy 600 triệu HKD thu mua chỉ trong vài ngày đã tăng giá trị đến 1.8 tỷ, cũng không vì thế mà tốn kém một phân tiền nào. Còn thu được 1.2 tỷ HKD tài chính cho khai phát địa ốc trong nước. Cho dù vì thế lại tăng thêm khoản nợ bên ngoài 3.6 tỷ HKD, nhưng cũng đáng giá.

- Tổng số nợ của Cẩm Hồ phải tới 3 tỷ USD rồi chứ? - Tạ Ý hỏi.

- Chắc gần vậy, cho dù không có, cũng kém không xa đâu.

Tạ Kiếm Nam nói: - Người khác có thể sẽ nói Cẩm Hồ là rận nhiều không sợ cắn, chúng ta đều rõ ràng về khả năng huy động vốn khiến người sợ hãi của Cẩm Hồ, năng lực chống đỡ của nó mở rộng rất nhanh trên nhiều lĩnh vực. Tôi tính ra quy mô đầu tư trong hai năm nay của thương vụ Cẩm Hồ phải tới 5 tỷ USD. Cái

này còn chưa bao gồm mở rộng trong lĩnh vực sản nghiệp của Ái Đạt, Thịnh Hâm, Hương Tuyết Hải, Tân Quang, Thế Kỷ Cẩm Hồ... Cho dù Hoàn Tín có thể từ trên Khoa học Công nghệ kéo ra lượng tài chính như thế, cũng sẽ bị Cẩm Hồ bỏ rất xa thôi.

1122. Chương 1124: Thí Nghiệm Hình Thức Mới

Mỗi lần Tạ Kiếm Nam đến Kiến Nghiệp đều phải cùng đám người Chu Hưng Đông, Lâm Tuyết, Vương Hải Túc gặp mặt một lần, mặc dù lần này muốn tránh mặt họ, nhưng không biết họ từ đâu biết được tin tức mình đến Kiến Nghiệp, điện thoại cũng đã gọi tới, cũng không cần thiết phải trốn tránh không gặp.

Tạ Kiếm Nam cùng Tạ Ý, Tạ Tử Gia rất nặng tình huynh đệ, huynh muội. Sau khi ăn cơm xong, vẫn bảo tài xế đưa hắn đến Nam Thúc Viên phía nam Yến Quy để gặp đám người Lâm Tuyết.

Tạ Kiếm Nam nhìn lá đa hai bên đường xe chạy trong khu biệt thự ở công viên phần mềm. Đầu xuân ẩm áp, đèn đêm chiếu trên ngọn cây đã đã nảy mầm. Hoàn cảnh trong khu biệt thự Nam Thúc Viên rất ưu nhã, có lẽ cũng chỉ có Yến Viên bên bờ bắc hồ Yến Quy mới có thể hơn một chút.

Chỉ là Yến Viên sau khi bị Thế Kỷ Cẩm Hồ khai phát đều cung cấp cho công nhân của Cẩm Hồ. Quần biệt thự bên trong khu vực núi hồ Yến Quy, hiện tại cũng chỉ có biệt thự trong Nam Thúc Viên là tiêu thụ cho bên ngoài. Giá nhà ở tại Kiến Nghiệp chỉ mới hơn 2000, giá biệt thự trước hồ ở Nam Thúc Viên đã gần 8000 rồi. Quả thật được coi là khu nhà cấp cao.

Yến Viên là khu biệt thự Thế Kỷ Cẩm Hồ chính quy khai phát, biệt thự chủ yếu dùng để thưởng cho các nhà khoa học được mời chào trở về từ Vườn Sồi trăm người. Phủ thị chính còn dành cho rất nhiều chính sách ưu đãi trên các khoản thuế đối với biệt thự khai phát.

Nhưng Nam Thúc Viên lại là KHCN Hải Túc giả lấy danh nghĩa khu tổng hợp cư trú của công nhân, hội nghị, thương vụ của công viên phần mềm để xây khu biệt thự sa hoa.

Trong thành phố từng có người muốn điều tra KHCN Hải Túc trên vấn đề trái luật của Nam Thúc Viên, chỉ là thị trưởng Tiêu Minh Kiến cho rằng trong thành phố nếu không thể dành nhiều sự ủng hộ hơn cho công viên phần mềm, ngầm đồng ý cho nó làm chút việc sát biên cầu* thì cũng được. Đầu năm nay làm việc sát biên cầu cũng không chỉ mình KHCN Hải Túc, đơn giản nhìn hậu trường của ai mạnh hơn mà thôi. KHCN Hải Túc lại là công ty mà tỉnh thị cùng với nhiều Bộ uỷ minh xác muốn liên hợp ủng hộ, cũng không có ai tích cực muốn tra xét. *sát biên cầu: chỉ việc làm sát ranh giới với giới hạn quy định mà ko trái với quy định.

Công viên phần mềm của KHCN Hải Túc phát triển sản nghiệp phần mềm rất qua quýt, nhưng địa ốc Tỉnh Điền ở sau lưng quen việc dễ làm mượn danh nghĩa của công viên phần mềm mà khai phát địa ốc tương đối thuận lợi, duy trì được tài vụ của KHCN Hải Túc, đã khiến KHCN Hải Túc trong năm 99 chỉ lợi nhuận đã đạt được 240 triệu. Việc này chủ yếu cũng là biệt thự Nam Thúc Viên tiêu thụ ra bên ngoài, cùng với kinh doanh nhà hàng phía nam hồ mang lại.

Có thành tích có phần lạc quan chống đỡ, lại có sản nghiệp chuỗi tiệm Internet, thương vụ điện tử, xưởng tinh viên, giá cổ phiếu trong tháng 10 tháng đã tăng lên 28 lần, tổng giá cổ phiếu đột phá 16 tỷ. Hình như cũng không khó lý giải.

Nếu nói trong khu biệt thự còn có cơ sở hội nghị cùng thương vụ, đó chính là hội sở thương vụ Hối Tuyền, là một nơi rất xa hoa phía trước hồ Yến Quy, là nơi tiêu tiền rất nổi danh.

Tạ Kiếm Nam xuống xe trước hội sở, tài xế cùng trợ thủ tự có chỗ nghỉ ngơi. Hắn được nữ nhân viên trong bộ y phục thon thả, vóc người thon dài, khuôn mặt xinh đẹp hướng dẫn, đi tới đại sảnh xây trên đài nước trong hội sở.

Ngoại trừ Lâm Tuyết phong tình diễm lệ, Vương Hải Túc, Chu Hưng Đông cùng với Lưu Kỳ Tuấn, người đại lý của Hoàn Tín tại Kiến Nghiệp, Trương Văn Tín, còn có Hồ Kim Tinh, cháu trai của Hồ Tôn Khánh phó bí thư TP.Kiến Nghiệp.

Đã là trung tuần tháng ba, tổng giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc cũng đã đột phá 16 tỷ, cự ly thắng lợi chỉ còn lại hai bước cuối cùng, cho dù Nghiêm Văn Giới cả ngày canh giữ ở Kiến Nghiệp, Tạ Kiếm Nam cũng sẽ không cảm thấy khó hiểu. Những người trước mắt mỗi ngày tại hội sở gặp mặt mặt nghị, đó là việc hết sức bình thường. Thấy cháu trai của Hồ Tôn Khánh lúc này cũng tham dự vào trong, Tạ Kiếm Nam nghĩ thầm suy đoán trước đó hơn phân nửa không hư.

- Nghe nói bên anh dự định làm ĐTDD, sao tôi không nghe nói gì hết?

Chu Hưng Đông tùy ý chỉ vào một chỗ trống đối diện, bảo Tạ Kiếm Nam ngồi xuống, bộ dạng uể oải hỏi Tạ Kiếm Nam.

Tạ Kiếm Nam rất không thích loại thái độ cao cao tại thượng của Chu Hưng Đông, cũng không rõ lắm sao tin tức truyền ra rồi. Tạ Kiếm Nam cười cười: - Đúng là có chút ý nghĩ, chỉ là ý nghĩ còn chưa thành hình, đợi sau khi ý nghĩ thành thực, tôi sẽ đệ trình kế hoạch cho ban giám đốc. . .

Tạ Kiếm Nam lại quay đầu hỏi Vương Hải Túc: - Tình hình kinh doanh của tiệm Internet Sáng Vực thế nào? Tôi thấy tiệm Internet Sáng Vực còn có một vị tiểu tướng đặc lực cũng ở đây nhỉ.

Hồ Kim Tinh còn chưa tốt nghiệp đại học, lúc này chỉ là quản lý thực tập của chuỗi tiệm Internet Sáng Vực, đầu tính là tiểu tướng đặc lực gì?

Vương Hải Túc biết Tạ Kiếm Nam chuyển đề tài đến trên người Hồ Kim Tinh, cũng không phải cảm thấy rất hứng thú đối với đề tài của tiệm Internet Sáng Vực. Trước khi tiệm Internet Sáng Vực bị thu mua, cùng Cẩm Hồ có quan hệ gì, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Nếu KHCN Hải Túc vì tìm kiếm khái niệm kích thích mới có thể thu mua Sáng Vực, như vậy hẳn thúc đẩy Khoa Vương lấy kỹ thuật chip băng tần cơ sở ESS của Cẩm Hồ làm cơ sở tiến vào lĩnh vực chế tạo ĐTDD cũng không khiến họ ngạc nhiên tại điểm này.

Chu Hưng Đông chỉ là đại biểu điện tử Hoa Hạ đảm nhiệm đồng sự của Khoa Vương mà thôi, còn không có tư cách vung tay múa chân với Tạ Kiếm Nam. Tạ Kiếm Nam tỏ vẻ tươi cười, chuyển đề tài đến chuỗi tiệm Internet Sáng Vực, cũng là khéo léo ọi người thấy lập trường.

Vương Hải Túc cũng giả bộ hồ đồ, hồi đáp: - Coi như thuận lợi, sau khi chúng tôi tiếp nhận không tính mở rộng đầu tư vào nghiệp vụ, doanh thu nửa năm sau đạt được 50 triệu như chúng tôi mong muốn. Báo cáo thường niên của KHCN Hải Túc đã hoàn thành, qua hai ngày nữa sẽ công bố ra. Ngoại trừ điều này, các Bộ uỷ quốc gia như Bộ Thông tin, Bộ Văn Hóa năm nay khả năng sẽ liên hợp chế định chế độ hoạt động của ngành tiệm Internet, đến lúc đó tiền cảnh của thị trường sẽ càng tươi sáng hơn...

Hắn lại dễ dàng chuyển đề tài đến nơi khác.

- Đây cũng là một tin tức không tồi, thảo nào mọi người ngồi ở đây đều rất có tinh thần như thế.

Tạ Kiếm Nam giả tạo vẻ thật cao hứng thay họ. Hai chân vắt chéo ngồi trên ghế sofa, nhìn các nữ nhân viên xinh đẹp rót rượu cho hắn, còn thân thiết cười cười. Tạ Kiếm Nam bưng ly rượu lên, hướng Vương Hải Túc tỏ vẻ nghiêm túc lắng nghe, bỏ Chu Hưng Đông một bên không để ý tới.

Chế độ đầu vào ĐTDD trong ba năm gần gũi đã tạo ra một loạt các xí nghiệp điện tử sáng chói như Ái Đạt, Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tấn, Đông Hưng, nghiệp vụ ĐTDD của Ái Đạt tại thị trường trong nước có lợi nhuận hàng năm đạt đến con số kinh thế hãi tục 4 tỷ. Hiện nay trong nước xí nghiệp cầu một tấm giấy phép ĐTDD nguyên bỏ tiền tỉ có khối người, chỉ tiếc năm nay Bộ Thông tin lại đột nhiên quyết định tạm ngưng, khiến bao nhiêu người nguyên rửa không ngừng.

Trong lòng Tạ Kiếm Nam nghĩ chế độ kinh doanh của ngành Internet một khi xác lập, có thể sẽ làm lĩnh vực một trở thành một nơi tụ vàng mới, cũng khó trách Vương Hải Túc nói đến việc này sắc mặt không giấu nổi vui mừng. Chỉ là ngành làm Internet cùng ngành ĐTDD khác nhau rất lớn. Tính khu vực của kinh doanh Internet rất mạnh, cho dù Bộ uỷ quốc gia muốn chế định chế độ đầu vào gì. Cuối cùng quyền hạn phê duyệt cũng sẽ rơi vào tay địa phương. Có lẽ chỉ có quyền phê duyệt cho phép kinh doanh Internet vượt khu vực tỉnh mới ở trong tay Bộ uỷ quốc gia. Chỉ là bởi vậy, hàm kim lượng sẽ thấp hơn nhiều, không có khả năng đánh đồng với hàm kim lượng của giấy phép ĐTDD.

Tạ Kiếm Nam cũng biết nhóm Hải Túc cũng không quan tâm đến hàm kim lượng chân chính của chế độ đầu vào của ngành Internet, chỉ cần cung cấp đủ khả năng truyền bá là đủ rồi. Trước mắt họ chỉ quan tâm đến phương án tăng phát cổ phiếu mới vào trung tuần tháng năm xem có thể thuận lợi thì hành hay không.

Tháng ba là thời kỳ tập trung tuyên bố báo cáo thường niên của các công ty trên sàn chứng khoán lớn toàn cầu, trong phạm vi toàn cầu, thành tích tổng thể của các công ty trên sàn chứng khoán thuộc lĩnh vực công nghệ mới tương đối khả quan, quy mô tăng trưởng sản nghiệp trên 30%.

Microsoft, xí nghiệp long đầu của công nghệ toàn cầu có lợi nhuận hàng năm vào năm 99 đạt đến con số kinh người 9 tỷ USD, dự tính thành tích trong quý một năm nay sẽ tăng trưởng 30%, mấy tin tức này đều sẽ kích thích thị trường chứng khoán Âu Mỹ, tình thế cũng càng trở nên mạnh hơn.

Cho dù dưới áp lực giảm trừ bán ra cổ phiếu của ESS đến hơn 17 triệu, giá cổ phiếu của Côn Đằng vẫn ngoan cường giữ ở trên 42 USD, cũng ý nghĩa bộ phận cổ phiếu mà Cẩm Hồ cuối cùng giảm trừ từ Côn Đằng hiện chỉ ít vượt lên trước 710 triệu USD. Khi ESS tuyên bố giảm trừ toàn bộ số cổ phiếu nắm giữ, giá cổ phiếu của Côn Đằng thậm chí trong vòng một ngày đã tăng đến cao điểm 50 USD giai đoạn trước. *giảm trừ(giảm số lượng cổ phiếu nắm giữ)

Kích thích giá cổ phiếu của Côn Đằng tăng lên ngoại trừ nhân tố ESS, chính là Côn Đằng đổ tiền 4 triệu USD vào trang web thương mại điện tử Trác Vực thu được 20% cổ phần.

Các nhà đầu tư lớn đều dự đoán quy mô của nghiệp vụ thương mại điện tử vào năm 2004-2005 sẽ đạt đến 6000 tỷ USD. Khu vực Châu Á sẽ chiếm phân ngạch thị trường 20%. Tiềm lực của thị trường Trung Quốc chỉ sau Nhật Bản, ông trùm thương mại điện tử toàn cầu Amazon cũng phải ra đại biểu thương mại đến Trung Quốc tìm đối tượng thu mua thích hợp. Họ từng đưa ra giá 400 triệu USD thu mua 8818, bài danh đệ nhất của thị trường thương mại điện tử Trung Quốc mà bị cự tuyệt, tin tức tương quan được giới truyền thông trong nước gây xôn xao.

Dưới bối cảnh cuồng nhiệt của kinh tế Internet, các nhà đầu tư trong nước nhất trí cho rằng 20% cổ phần của Trác Vực, bài danh đệ tam của thị trường thương mại điện tử Trung Quốc chỉ định giá 4 triệu USD, bị đánh giá thấp nghiêm trọng, mà không ý thức được 400 triệu USD mà Amazon dành cho 8818 thật ra chỉ là tin tức giả.

Tạ Kiếm Nam rõ ràng cái giá mà Amazon đưa ra thực tế chỉ có 160 triệu USD, hơn nữa là muốn thu mua toàn bộ cổ phần của 8818. Dem so với đầu tư liên tục một năm nay, tiếp thu cái giá của Amazon đưa ra, Tinh Điện, Hoàn Hồn vẫn có lợi nhuận trên 100%. Chỉ là dã tâm của họ không chỉ có vậy, sao có thể trước món lợi nhỏ trước mặt mà dừng lại không tiến chứ? Đồng ý bảo trì tiếp xúc với Amazon, cũng chỉ là muốn mượn Amazon truyền bá một phen mà thôi. Trình độ truy tung đưa tin của giới truyền thông trong nước cũng so được khi Microsoft thu mua cổ phần của Âm Nhạc Toàn Cầu vào năm trước.

Tạ Kiếm Nam nhìn mọi người đang ngồi có vẻ do dự, nghĩ thầm khi họ thấy được đã nắm chắc thắng lợi, chỉ chờ hai tháng sau khi thời hạn công khai tăng phát cổ phiếu mới qua đi là có thể thu gặt thành quả thắng lợi rồi. Dem so với Khoa Vương với lợi nhuận một năm cũng không được 200 triệu, tại thị trường tư bản, chỉ điểm gang sơn sẽ phong quang hơn nhiều. KHCN Hải Túc lấy giá cổ phiếu trước mắt phát hành cổ phiếu mới, một lần là có thể cuốn đi 5 tỷ tài chính. Đây còn chưa bao gồm Hoàn Hồn, Tinh Điện phía sau dùng số vốn lớn thác thị lại rút lui rồi thu lợi. Thảo nào có một số người khi đi vào thị trường chứng khoán sẽ không có hứng thú làm thực nghiệp nữa.

*Thác thị: khi thị trường chứng khoán liên tục rơi xuống, sẽ đầu tư tiền mua vào, khiến thị trường chứng khoán tăng trở lại.

Lâm Tuyết tìm Tạ Kiếm Nam qua đây, vẫn là quan tâm việc sắp tới Cẩm Hồ nắm giữ địa ốc Gia Tín: - Anh rất quen thuộc với địa ốc Gia Tín, anh cảm thấy Cẩm Hồ làm như thế với địa ốc Gia Tín rốt cuộc là muốn làm gì?

- Việc này quả thật không dễ trả lời.

Tạ Kiếm Nam hàm hồ đáp. Hắn nhớ tới lời nói của Tạ Tử Gia, cho dù lúc này không thể phân rõ giới hạn cùng Hoàn Hồn, Tinh Điện, có một số việc vẫn phải tận lực tránh sa vào trong: - Khi tôi biết được tin tức

Thế Kỷ Cẩm Hồ đột nhiên thu mua cổ phần của địa ốc Gia Tín thì cũng rất giật mình. Tôi còn từng gọi điện thoại hỏi Cát Ấm Quân việc này, nhưng anh ta không để ý tới...

Cho dù Tạ Kiếm Nam không đoán ra bố cục của Cẩm Hồ trên ngành bất động sản, cũng có thể nghĩ đến Cẩm Hồ cần một công ty trên sàn chứng khoán để tiến hành vận hành tư bản.

Trước khi qua đây, Tạ Kiếm Nam cùng Tạ Ý đã nói qua việc này với Tạ Tử Gia. Tạ Ý phân tích cho hẳn rằng: - Cẩm Hồ tại Hải Châu kiến thiết khu an trí để cải tạo di dời thành Sa Điền, lại tại Tân Khu kiến tạo tân thành quốc tế Cẩm Hồ, bán rất nhiều khu nhà ở cho các đối tượng riêng biệt với giá thấp. Lợi nhuận trực tiếp thu được sẽ rất thấp. Mấy năm nay, chủ yếu là dựa vào vốn ở phía sau Cẩm Hồ để duy trì nó đại quy mô khai phát địa ốc. Tuy nhiên ngoại trừ chút ít lợi nhuận tiền mặt, còn có rất nhiều công trình thương nghiệp phụ thuộc đều nắm giữ trong tay xem như là lợi nhuận ngoài định mức. Lần này Cẩm Hồ đưa những công trình thương nghiệp phụ thuộc này vào công ty trên sàn chứng khoán để đổi lấy 1.2 tỷ HKD tiền mặt, xem như là đền bù khoản lợi nhuận giai đoạn trước chưa thu được rồi... Công ty có thể từ trong những công trình thương nghiệp phụ thuộc này thu được lợi nhuận từ tiền thuê ổn định, cùng với lợi nhuận khi bất động sản tăng giá trị để hồi báo cho cổ đông. Cẩm Hồ là đại cổ đông của công ty, còn có thể thu được phân phối lợi ích lần thứ hai...

Tạ Tử Gia phân tích càng mạnh dạn hơn: - Hiện tại, các tổ chức đầu tư ở Hồng Kông có mong chờ tương đối tốt đối với địa ốc thương nghiệp của đại lục, nếu như Cẩm Hồ cố tình đem hoạt động lần này trở thành hình thức thương nghiệp ổn định để phát triển, có thể lợi dụng loại hình thức này từ thị trường đầu tư Hồng Kông vốn như quả cầu tuyết thu được nguồn tài chính rất lớn tới cuộn cuộn không ngừng, rồi đầu tư vào thị trường bất động sản đại lục. Cho dù không kiếm được một phân tiền trong tiêu thụ nhà, hình thức này vẫn có thể bảo đảm lợi nhuận thương nghiệp phong phú cho Thế Kỷ Cẩm Hồ...

Tạ Kiếm Nam cho rằng phân tích của Tạ Ý, Tạ Tử Gia có chút đạo lý, tuy nhiên loại hình thức này có độ khó thao tác rất lớn, then chốt phải bảo đảm các công trình thương nghiệp phụ thuộc đưa vào công ty trên sàn chứng khoán có giá trị thương nghiệp kèm theo phải đủ ới được.

Bất kể an trí tiểu khu như cải tạo cựu thành Sa Điền, hay là tân thành quốc tế Cẩm Hồ, đặc điểm khai phát địa ốc của nó chính là quy mô khu dân cư khổng lồ. Thời gian hình thành quy mô nhà ở ngắn, đương nhiên kết quả gián tiếp chính là xây dựng nên hàng loạt nhà ở và lấy giá thành phẩm bán tháo ra, sẽ sản sinh tác dụng ức chế rất mạnh đối với giá nhà chung quanh.

Tạ Kiếm Nam nhớ tới tình hình nửa tháng trước cùng Trương Khác gặp mặt tại Kim Sơn, còn có những lời nói của Trương Khác khi đứng ở quảng trường trung tâm khu dân cư Thần Hi, có nhắc đến bí thư Đào Tấn hy vọng khống chế giá nhà.

Nghĩ tới đây, Tạ Kiếm Nam có hơi kinh hãi: Lẽ nào Trương Khác thực sự muốn khống chế giá nhà tăng lên? Loại hình thức thương nghiệp này mặc dù khi thao tác có phần trắc trở, nhưng chung quy thoát nhìn càng hợp thực tế hơn so với chính sách nhà thích dụng kinh tế.

Lâm Tuyết thấy Tạ Kiếm Nam nhíu mày, chỉ coi như hắn cũng không đoán ra động cơ của Cẩm Hồ. Chu Hưng Đông tùy ý nói: - Cẩm Hồ còn có thể muốn làm cái gì, đơn giản cũng muốn kiếm tiền từ thị trường chứng khoán mà thôi. Năm 97 họ đã thuận lợi làm một lần, có cơ hội sao có thể bỏ qua lợi ích như vậy?

Yến tước an tri hồng học chi chí? Tạ Kiếm Nam chuyển ánh mắt tới trên mặt Chu Hưng Đông, không dừng lại, lại chuyển qua cười nói với Lâm Tuyết: - Có thể đúng như giám đốc Chu nói.

*Yến tước an tri hồng học chi chí: Loài chim én, chim sẻ (bay thấp) thì làm sao mà biết được cái chí lớn của chim hồng, chim học (bay cao)

- Nếu giám đốc Chu thật sự có năng lực này thì sẽ không cần phải ở lại điện tử Hoa Hạ.

Lâm Tuyết không có sắc mặt hoà nhã gì với kẻ như Chu Hưng Đông. Thường hắn chỉ lấy ánh mắt vô sỉ nhìn vào chỗ lồi chỗ lõm trên người cô. Ánh mắt của hắn nhìn giống như hận không thể cắn vài cái lên đó. Mà thật sự ở trên giường giạng hai chân ra hắn lại không có dũng khí bò lên trên. Loại nhân vật này Lâm Tuyết là khinh thường nhất.

Lâm Tuyết biết Tạ Kiếm Nam sẽ không kém cõi như Chu Hưng Đông, nghĩ thầm hẳn có thể không muốn phá hư buôn bán với Cẩm Hồ. Cô biết Tạ Kiếm Nam là người ý chí kiên định, sau khi hạ quyết tâm thì chính là tảng đá dầu muối không hắt vào được. Không chỉ nói loại nhị thế tổ như Chu Hưng Đông, cũng không phải loại trai bao như Vương Hải Túc có thể so sánh. Có lẽ đấu với Cẩm Hồ mấy năm nay cũng cụt hứng rồi, có vẻ muốn tránh việc.

Lâm Tuyết cũng không tiếp tục dây dưa hỏi tiếp. Tạ Kiếm Nam ngồi một lúc nữa liền cáo từ ra về. Khi ngồi trên xe muốn rời khỏi hội sở Hối Tuyền, vừa vặn có một chiếc Audi model mới màu xám bạc chạy qua dừng trước hội sở. Tạ Kiếm Nam chờ xe của hắn chạy ra khỏi sân trước hội sở, liền thấy Hồ Kim Tinh từ bên trong đi ra ngồi lên xe. Xe của họ khởi động rất nhanh, rất nhanh đã vượt lên trước. Khi vượt qua, Hồ Kim Tinh còn nhô đầu ra chào hỏi: - Giám đốc Tạ có muốn về ĐH Đông Hải, về chốn cũ trùng du không?

- Cảm ơn, về khách sạn còn có chuyện muốn xử lý. Thực sự là số khổ.

Tạ Kiếm Nam khéo cự tuyệt. Lúc này hắn mới nhìn rõ lái xe cũng là thanh niên thường đi cùng với Hồ Kim Tinh, cũng là sinh viên vừa mới tốt nghiệp ĐH Đông Hải, là con trai của một sở phó nào đó của Sở Giáo dục tỉnh Đông Hải. Nghe nói họ dựa vào tin tức cổ phiếu của KHCN Hải Túc mà kiếm được rất nhiều tiền. Giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc một năm tăng trưởng 28 lần, những người này diều võ dương oai kiếm một chiếc Audi mới cũng rất bình thường.

- Bác cũng không có cơ hội chơi cờ với bí thư Đào Tấn, nhưng nghe người khác nói đến phong cách chơi cờ của ông ấy. Khi ông ấy chơi cờ không thích nói, một câu cũng không nói. Ông ấy trầm mặc, người khác hơn phân nửa cũng trầm mặc theo. Chỉ có tiếng đi cờ cạch cạch...

Từ Học Bình giờ tay đặt quân cờ tiếp theo, nói chuyện về Đào Tấn.

- Số lần ông ấy chủ động tìm cháu là một lần hay hai lần, cháu cũng nhớ không rõ rồi. Cũng trầm mặc thật. Trương Khác nở nụ cười: - Lần này tìm cháu lại ném cho cháu một nan đề.

- Giá nhà trong nước dâng lên thực sự rất khó khống chế sao? - Từ Học Bình hỏi.

- Kiến Nghiệp mới chỉ tiến vào thời kỳ đầu của cải cách nhà ở. Trước đó xóa bỏ chính là chế độ phúc lợi phân nhà cho công nhân viên của các xí nghiệp quốc hữu. Đợi trong năm nay sẽ triệt để xóa bỏ phúc lợi phân nhà cho công nhân các cơ quan đơn vị. Có thể sẽ tạo ra một làn sóng. Kim Sơn cũng sẽ như vậy, cũng xu thế phúc chế đến các thành phố tuyến hai và ba khác... Mấy năm nay tốc độ tập trung tư bản của dân gian trong nước rất khá, nhưng lối ra lại khá chật. Khi giá nhà tiếp tục dâng lên, tư bản dân gian sẽ có xu thế đọng lại vào bất động sản. Hành vi đầu cơ cũng sẽ ngày càng ngang ngược hơn. Lúc này thảo luận khống chế giá nhà thì thời gian còn hơi sớm.

Trương Khác nói chuyện với Từ Học Bình tương đối tùy tiện, cũng có thể nói sự việc càng thấu triệt hơn: - Hình thức có tính thí nghiệm của Thể Kỳ Cẩm Hồ có thể sẽ khống chế lòng tham quá độ của các chủ thầu xây dựng khác, nhưng có phát huy một số ảnh hưởng hữu hiệu đối với việc khống chế giá nhà hay không thì quả thật không có lòng tin bao nhiêu...

1123. Chương 1125: Bước Nhầm Vào Xóm Làng Chơi

Đêm khuya người tĩnh, tiếng đi cờ cạch cạch không ngừng.

Chu Thục Huệ khoác áo ngủ đi vào, hai người đầu có chơi cờ, mà chỉ cầm quân cờ trong tay gõ vào bàn cờ.

- Hai người có đi ngủ hay không, sắp 1 giờ rồi?

- Bà ngủ trước đi, giờ tôi đi ngủ cũng ngủ không yên được, ngồi thêm một lúc nữa.

Từ Học Bình nói. Đào Tấn còn có thể tiếp tục phát huy lực ảnh hưởng ở trên vị trí Phó Ủy viên Quốc hội Nhân dân, hai năm sau hắn lui xuống, chỉ sợ sẽ triệt để về hưu rồi. Nếu thật muốn nghỉ ngơi thì đợi đến lúc đó cũng không trễ.

Trương Khác ngả tay. Từ Học Bình tóm y ở chỗ này nói chuyện, y chung quy không thể chui về phòng đi ngủ.

Chu Thục Huệ bắt đắc dĩ thở dài một hơi: - Ông nên học Đào Tấn ấy. Ông ấy đều lợi dụng người khác hóa giải áp lực thay mình. Ông thì ngược lại, toàn ôm trọng trách của người khác lên thân mình.

- Tôi học ông ta, là tứ bất tượng; ông ta học tôi, cũng là tứ bất tượng. . .

Từ Học Bình vừa cười vừa nói, lại vung tay, bảo vợ đừng ở chỗ này quấy rầy.

Chu Thục Huệ cảm thấy ban đêm hơi lạnh. Bà nắm chặt áo ngủ nói: - Để tôi giúp hai người làm hai chén bánh trôi, đợi lát nữa đói bụng ngủ cũng khó chịu. . .

Trẻ thế này, bà cũng không tiện gọi bảo mẫu chuẩn bị bữa ăn khuya.

Trương Khác lại cùng Từ Học Bình thảo luận đến các nhân tố khác gây khó khăn cho khống chế giá nhà: - Cải cách nhà ở toàn quốc mới sơ bộ thực thi, đại quy mô cũng mới giặt lại màn che không lâu sau, năm ngoái giá công trình dùng thép tăng 32%. Xây dựng cơ sở sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn của Tân Đĩnh mới là bước đầu tiên. Chỉ là quy mô mở rộng càng lớn yêu cầu nguồn vốn càng hùng hậu mới duy trì được. Sắp tới Cẩm Hồ chỉ kế hoạch thu mua nghiệp vụ sắt thép dưới cờ tập đoàn Đại Chúng của Singapore, xem như bổ sung cho kế hoạch chính thể. Ở trên chuỗi sản nghiệp này có động tác lớn gì, còn phải đợi áp lực tư bản thoát giảm bớt lại mới được...

- Nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng có năng suất bao nhiêu? - Từ Học Bình hỏi.

- Khoảng 2 triệu tấn. . . - Trương Khác nói.

- Ha ha, năng suất 2 triệu tấn cũng chỉ là bộ phận bổ sung của kế hoạch thôi. Từ Học Bình cười nói: - Có lực quyết đoán hơn nhiều so với một bí thư Tỉnh ủy như bác.

Trương Khác cười cười. Tổng năng suất sản nghiệp sắt thép trong nước trước mắt không đến 110 triệu, tổng năng suất sắt thép toàn cầu cũng không đến 800 triệu tấn. 2 triệu tấn cũng chiếm 2.5%, sao cũng không thể xem như là hạng mục nhỏ được. Trương Khác nói: - Bộ phận nghiệp vụ sắt thép của Đại Chúng tuy nói có năng suất 2 triệu tấn, nhưng dưới cờ 16 nhà xưởng gia công sản phẩm sắt cùng tinh luyện kim loại phân tán tại các nơi Đông Nam Á, thậm chí tại Mumbai Ấn Độ còn có một nhà xưởng tinh luyện kim loại nhỏ. Bố cục sản nghiệp vô cùng phân tán của Đại Chúng rất không lý tưởng, khiến cho giá thành quản lý sản xuất rất cao. Khủng hoảng tài chính Châu Á làm cho ngành chế tạo của Đông Nam Á rất thảm đạm, càng không cần nói đến Đại Chúng với bố cục sản nghiệp phân tán như vậy. Temasek đã muốn kéo nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng vào tay từ lâu. Cái giá đưa ra cho năng suất 2 triệu tấn tập còn thấp hơn giá trị lúc đầu của sắt thép Đông Sơn. Chúng ta dự định tiếp nhận nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng. Ngoại trừ thấy được kinh tế Đông Nam Á có dấu hiệu khôi phục, chủ yếu vẫn là suy nghĩ đến bố cục sản nghiệp phân tán của nó rất có lợi cho tương lai chúng ta chiếm lĩnh thị trường sắt thép Đông Nam Á và Nam Á. Theo mưu lược đại quốc mà nói, Đông Nam Á hẳn là thành hậu hoa viên cho chúng ta, Trung Quốc mới có thể xưng là chân chính quật khởi.

Từ Học Bình cười cười: - Năm nay bác đã 63 tuổi rồi, không biết có thể mở mắt nhìn thấy ngày đó đến hay không. Đám thanh niên các cháu suy nghĩ nên lâu dài một chút... Nhưng bởi vậy, mâu thuẫn với các tập đoàn tài chính của Nhật vốn coi Đông Nam Á là nhà mình sẽ lại tăng lên một phần.

- May mà hiện tại không cần nhìn sắc mặt của họ nữa. - Trương Khác cười nói.

Cẩm Hồ tại Tây Úc đại quy mô đầu tư khai thác mỏ, xây dựng hệ thống hậu cần độc lập tiến hành bố cục sản nghiệp quan trọng như vậy, các tài phiệt của Nhật cũng không có quả đoán ra mặt gây khó khăn. Trương Khác căn bản là không lo lắng tài phiệt Nhật sẽ vì một việc nhỏ không đáng kể mà gây chiến khi họ thu mua nghiệp vụ sắt thép của Đại Chúng. Cho dù bỏ qua thu mua nghiệp vụ sắt thép của Đại Chúng, cũng sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với đại cục.

Thu mua nghiệp vụ sắt thép của Đại Chúng, khiến năng suất sắt thép do Cẩm Hồ trực tiếp khống chế vượt quá 3 triệu tấn, so với nhu cầu của thị trường sắt thép ngày càng dồi dào trong nước, chút năng suất ấy còn xa mới đủ no. Trương Khác kế hoạch sau khi thu mua nghiệp vụ sắt thép của Đại Chúng, có thể trước tiên chuyển vận sản phẩm sắt thép đến thị trường trong nước để xoay cục diện suy yếu trước mắt. Mặt khác,

thu mua nghiệp vụ sắt thép dưới cờ tập đoàn Đại Chúng của Singapore, cũng có thể xoay chuyển cục diện kỹ thuật lạc hậu về tinh luyện kim loại cùng gia công của sắt thép Đông Sơn trước mắt.

Trên nhiều khía cạnh, cho dù trình độ kỹ thuật của tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải cũng không phải rất mạnh, hơn nữa ý lại tương đối sâu vào kỹ thuật của Nhật, muốn xoay chuyển cục diện kỹ thuật lạc hậu, tăng thêm đầu tư vào kỹ thuật là cần bản, nhưng hiệu quả nhanh nhất vẫn là tịnh cầu.

※※※※

Lần này Trương Khác đến Kim Sơn sau đó sẽ lại đi vòng đến Tân Đình, trong TP. Tân Đình sẽ gặp mặt với bí thư Thành ủy Khám Duy Đào và các quan viên của Tân Đình. Đến hoàng hôn thì mới chạy tới Đông Sơn.

Không để các quan viên cùng đi, sợ kinh động quá lớn, tiền hô hậu ủng, căn bản là nhìn không thấy cái gì muốn nhìn. Cũng không để cho Đào Thư Nghệ, Điền Mư Đông, Mông Học Khánh vào trong thành phố đón y.

Trương Khác đến Tân Đình chỉ là tùy tiện xem xét, không muốn kinh động ai, nhưng trưởng phòng Tổng hợp của Thành ủy Trương Mai nói là có công vụ muốn đến Đông Sơn, Trương Khác cũng không cự tuyệt thiếu phụ phong tình xinh đẹp đi cùng, y liền đáp ứng. Khi lên xe, Trương Mai lại kéo Cao Tình lên xe, nói là cùng đến Đông Sơn xử lý công vụ.

Đem so với vẻ ngây ngô hai năm trước, lúc này dung mạo của Cao Tình đã nhiều hơn vẻ phong tình quyến rũ, đoá hoa tươi này thoát nhìn đã bị người khác hái đi rồi.

Không đến trấn Đông Sơn, mà là trực tiếp đến công trường. Trương Mai cùng Cao Tình tự nhiên cũng thuận tiện cùng đi, không hề nhắc đến công vụ bọn họ đến Đông Sơn muốn làm.

Trước khi vào công trường, quản lý văn phòng liên lạc Đàm Thiên của thương vụ Cẩm Hồ đặt tại Tân Đình đã sớm chuẩn bị hai chiếc xe Jeep Bắc Kinh giống như đã lộ qua bùn để đổi cho nhóm Trương Khác. Một chiếc xe quan ngoại giao Lincoln, một chiếc xe thương vụ Buick chuyển hướng chạy về sắt thép Đông Sơn phía bắc.

Trương Mai lại không tiện ở trước mặt nhóm Trương Khác gọi điện thoại nói cho bọn Đào Thư Nghệ đừng có đợi ở đó, Trương Khác kim thiên thoát xác đã vào công trường rồi. Nếu như họ lái xe đuổi theo tới sắt thép Đông Sơn phía bắc, vậy thì trúng bẫy rồi.

Dưới ánh nắng hoàng hôn, trụ cầu khổng lồ như một trụ chống trời dựng thẳng tại nơi đó.

Là một trong những công trình chủ thể xây cảng của đảo Đông Sơn, công trình thông đảo cũng đã bước vào thời kỳ cuối, đang tiến hành khâu cuối cùng trải mặt cầu. Tranh thủ trước khi vào đầu xuân năm tới sẽ chính thức thông xe. Đến lúc đó sẽ có chiếc tàu hàng viên dương đầu tiên bỏ neo đến cảng Đông Sơn, quãng sắt sẽ thông qua cầu số 1 của cảng trực tiếp đưa vào trong lò luyện của Đông Sơn, càng nhiều hàng hóa sẽ cuộn cuộn không ngừng tụ lại phân tại cảng Đông Sơn.

Trương Mai cùng Cao Tình mang nón bảo hộ đi theo Trương Khác qua lại trong công trường, một bước không rời. Trương Khác người cao bước chân rộng, họ còn phải hơi chạy bộ đi theo sát.

Mỗi lần cao tầng Cẩm Hồ thị sát công trường, cách vài ngày văn phòng liên lạc của Cẩm Hồ sẽ đệ trình Ủy ban kiến thiết công trình cảng Đông Sơn một số ý kiến cải cách. Trong thành phố, trong khu sẽ nghĩ hết mọi khả năng tranh đua với kỳ hạn công trình, xem kỳ hạn công trình là sinh mệnh.

Ý kiến cải cách phía đầu tư lại không thể không nghe, đặc biệt là ý kiến của Cẩm Hồ sẽ càng trực tiếp quyết định tiến triển của công trình chính thể, cho nên mỗi lần cao tầng Cẩm Hồ qua đây thị sát, trong thành phố đều tận khả năng phái người để ý sát một chút, có vấn đề nhỏ gì tùy thời tùy chỗ giải quyết, đừng đưa đến hội nghị công trình phải tốn hơi thừa lời nói.

Trương Mai thấy Trương Khác thỉnh thoảng sẽ dừng chân lại móc ra quyển sổ nhỏ nhanh chóng ghi lại chút gì, cũng không thấy y tìm người hỏi, hoặc cùng Đàm Thiên giao lưu cái gì, tự nhiên không rõ lắm tới cùng y viết cái gì lên quyển sổ.

Cô cũng không thể làm bộ phong tao vô biên ghé người qua nhìn lén. Trương Mai biết kiểu này không hữu hiệu với Trương Khác. Vài lần tiếp xúc không nhiều trước đó, cô biết mấy vị oanh oanh yến yến bên người Trương Khác mỗi người đều là tuyệt sắc, chỉ sợ làm khẩu vị của y càng kén chọn hơn rồi.

Cao Tình vẫn có phần thận trọng.

Trời sắp tối, ngồi xe đến trấn Đông Sơn, Trương Mai còn tưởng rằng Trương Khác sẽ trực tiếp đến khách sạn Bắc Sơn ăn cơm nghỉ ngơi. Khi đi qua cầu Sư Phạm, Trương Khác thấy đầu ngõ người đến người đi có phần náo nhiệt, y liền bảo tài xế chạy xe đến đầu ngõ.

Bởi trước đó Trương Khác minh xác nói không muốn quan viên trong thành phố đi cùng, Trương Mai cũng không tiện nhắc nhở y có các quan viên như phó bí thư Thành ủy, bí thư Công ủy đảng khu Đào Thư Nghi cùng khu trưởng Điền Mưu Đông, phó khu trưởng Mông Học Khánh đều đang ở khách sạn Bắc Sơn chờ y qua cùng nhau dùng cơm.

Quẹo vào ngõ nhỏ, Trương Mai mới phát hiện nơi đây là xóm làng chơi của trấn Đông Sơn, con hẻm dài cả sáu bảy trăm mét, hai bên hẻm đều là các tiệm gội đầu tỏa ra ánh đèn đỏ đầy ái muội, các cô gái trẻ trong bộ quần áo thiếu vải ngồi ở sau cánh cửa thủy tinh nhìn có người đi qua liền gõ vào thủy tinh để khiến cho người qua đường chú ý.

Thấy được xe jeep thân xe đều dính bùn đi qua, họ càng vui mừng, bạo dạn hơn dạng chân ra, lộ ra chỗ thân bí giữa hai chân sau lớp váy như ẩn như hiện. Cũng có rất nhiều bé gái đứng ở bên đường bán hàng.

Sắc trời còn chưa hoàn toàn vào đêm, buôn bán cũng không quá phát đạt.

Phó Tuấn ngồi ở vị trí phó lái, Trương Mai cùng Cao Tình ngồi với Trương Khác ở ghế sau. Trương Mai ngồi ở chính giữa. Ghế sau của xe Jeep Bắc Kinh không phải là quá rộng rãi, người cô hơi dán vào người Trương Khác. Trương Mai vẫn chỉ coi như Trương Khác chỉ làm đường mới quẹo vào con hẻm này, cô cũng không nói cái gì.

Thấy y nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như có phần thích thú thưởng thức các cô gái trẻ bán sắc tướng mà sống sau cánh cửa thủy tinh. Trương Mai nghĩ thầm đàn ông đều là đức hạnh này, cô cũng ngoảnh mặt về phía Cao Tình đang làm bộ chỉnh lý tư liệu trong tay, không trở ngại y thưởng thức điểm sắc ở đầu đường.

Từ khi công trình xây cảng đảo Đông Sơn khởi động tới nay, đầu tư hơn 1 tỷ USD cũng có thể nói trực tiếp xếp trấn Đông Sơn thành Kim Sơn rồi. Ngoại trừ đại quân kiến thiết với quy mô gần 10 vạn, nhà cung cấp vật liệu xây dựng, nhà thầu xây dựng, nhà cung cấp máy móc, thương nhân cũng phải lấy hàng vạn đổ vào trong trấn Đông Sơn nguyên là thị trấn Bắc Hà với tổng nhân khẩu không đến 5 vạn, tự nhiên cũng có vô số các cô gái trẻ hoặc chủ động hoặc bị ép đến trấn Đông Sơn kiếm tiền. Loại xe mà nhóm Trương Khác ngồi liếc mắt nhìn qua biết là xe jeep của công trường, nên rất được các cô gái trẻ này hoan nghênh.

- Dừng một chút!

Trương Mai nghe Trương Khác phân phó tài xế dừng lại thì giật mình, cô vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một cô gái trẻ đẹp mặc váy da đen đứng bên đường. Khí trời tháng ba còn hơi lạnh, cặp đùi trắng trẻo của cô gái dưới lớp váy da thật mê người, vóc người thon dài, khuôn mặt xinh đẹp, cổ áo đơn kim tuyến lóng lánh rất thấp, lộ ra nửa bộ ngực trắng tinh. Trang điểm cũng không đậm, có vài phần thanh thuần. Trương Mai nghĩ thầm: dạng phụ nữ nào mà anh ta không chộp vào tay được, lại đi thích loại gái đứng đường? Cho dù có loại sở thích này, hình như nên lén lút mới thỏa đáng.

Thấy Cao Tình kinh ngạc lại thất lễ nghiêng người nhìn chằm chằm vào Trương Khác, Trương Mai nhẹ nhàng véo cô một cái, nhắc nhở cô đừng thất lễ, cho dù Trương Khác có loại ưa thích đặc biệt này mà không tránh mặt họ, họ cũng chỉ có thể làm bộ mắt mù tai điếc.

Nghe có người gõ cửa sổ xe, cách cửa sổ xe nói vọng vào: - Trọn gọi một trăm, song phi hai trăm. . .

Trương Mai nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cô gái đứng đường kia chủ động đi tới mời chào khách, mặt cô gái dán vào cửa sổ xe. Một cô gái xinh đẹp như vậy, không ngờ lại đứng ở đầu đường mời khách. Cô gái đó có lẽ thấy được hai người phụ nữ ngồi trong xe, cho rằng là bị đồng nghiệp nhanh chân cướp hàng rồi, cô bấu môi thất vọng bỏ đi.

- Lui về phía sau một chút...

Trương Khác bảo tài xế vòng xe ra sau. Trương Mai kéo Cao Tình giả câm vờ điếc tiếp tục nhìn tài liệu trong tay, lẽ nào còn muốn giúp y xuống xe trả giá sao.

- Không ngờ bên này rẻ hơn bên Hải Châu nữa... Trương Khác nói với Phó Tuấn cùng ngồi ở hàng ghế trước.

Trương Mai nghĩ thầm: nếu như anh cao hứng bao cả gái ở trong hẻm này, còn tính toán đắt rẻ với Hải Châu sao? Thấy Cao Tình đưa tay chỉ vào một chữ “đức” trong tư liệu, một ngón tay khác dọc theo tư liệu tìm xuống dưới, dừng ở trên chữ “tính”.

Trương Mai nhin không được muốn cười, đàn ông đúng là loại đức tính này, cái gì quá dễ đạt được chưa hẳn quý trọng. Trương Mai nghĩ dạng phụ nữ nào mà Trương Khác không bắt vào tay được. Kim ốc tàng kiều tám mươi người cũng được, nhưng lại có ưa thích này!

- Có muốn xuống xe xem không? - Trương Khác lại hỏi Phó Tuấn.

Trương Mai nghĩ thầm Trương Khác muốn chọn hai cô gái phong trần lên xe. Cô và Cao Tình có nên đến khách sạn Bắc Sơn hay không? Trong chiếc xe jeep phía sau ngoại trừ Đàm Thiên còn có ba bảo tiêu.

Những cô gái đứng đường thấy xe Trương Khác sắp mở cửa, cho rằng còn có cơ hội, liền như ong vỡ tổ ùa qua chào hàng bản thân: - Trọn gói một trăm, song phi hai trăm, kỹ thuật có tốt không, thử qua so sánh mới biết. . .

Trương Khác hốt hoảng, vội vàng đóng cửa xe lại. Thấy Trương Mai nhìn mình, y tự giễu cười: - Mấy cô gái này có phải quá nhiệt tình rồi không?

- Người ta chủ động nhiệt tình như thế, chẳng lẽ không tốt sao?

Cao Tình nghiêng đầu hỏi một câu có gai. Trương Mai muốn ngăn cản cũng không kịp. Thấy nụ cười trên môi Trương Khác hơi yếu đi, Trương Mai không nói gì thêm, xoay người mở cửa xuống xe.

Lúc này Trương Mai mới chú ý tới chỗ xe dừng là trước một đại lý bất động sản, ai có thể nghĩ đến cả con đường là tiệm gội đầu này lại còn có mấy đại lý bất động sản. bên đường dựng thẳng hai tấm giấy các-tông đỏ, một bên viết giá nhà thuê ở trấn Đông Sơn, một bên viết nhà nhà bán ở trấn Đông Sơn. Thì ra vừa rồi Trương Khác nói với Phó Tuấn là giá nhà không rẻ bằng Hải Châu.

Chỉ cơ sở sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn đã tạo ra gần hai vạn công ăn việc làm, rất nhiều hạng mục lớn của cảng Đông Sơn sau này vừa đến hai năm sẽ lần lượt hoàn thành, sẽ hấp dẫn rất nhiều công nhân ngoài Tân Đình đến Đông Sơn làm việc.

Hiện tại đang trong thời kỳ kiến thiết, đại quân kiến thiết gần 10 vạn phần lớn đều ở trong lều lán đơn sơ, nhưng đã kích thích giá nhà của trấn Đông Sơn, nơi sở tại của Chính phủ khu cảng Đông Sơn tăng cao, vật giá tăng cao, trực tiếp lấy trong chủ thành Hải Châu làm chuẩn.

Già phòng của khách sạn chiêu đãi Chính phủ khu Đông Sơn thậm chí đã sớm vượt quá tiêu chuẩn cấp 4 sao trong TP. Kim Sơn. Chuối khách sạn thương vụ mà Thế Kỷ Cẩm Hồ đầu tư tại Đông Sơn hầu như không có lúc phòng trống.

Trương Khác qua đây ban đêm muốn ở lại Đông Sơn cũng phải thông báo trước. Chỗ ăn chơi xa hoa truy lạc cũng càng ngư long hỗn tạp.

Trương Mai biết Cao Tình không biết nặng nhẹ đã nói lời động chạm đến Trương Khác. Cô thấp thỏm bắt an xuống xe theo, nhìn Trương Khác chấp tay đưa lưng về phía họ đứng ở trước đại lý nhìn bảng giá không nói gì. Không biết trong lòng y đang suy nghĩ cái gì, nghĩ thầm y quan tâm đến giá nhà của trấn Đông Sơn có thể là suy nghĩ đến thời cơ để hạng mục tân thành trước cảng khởi động chăng? Bảo tiêu trong xe phía sau cũng đều xuống xe theo, ngăn cản các cô gái đến đây đưa mồi mọ ở bên ngoài, nhưng vẫn còn có mấy cô không biết nặng nhẹ ở bên ngoài gọi: - Ông chủ có cần thêm một người không, thử xem khoái cảm cực hạn của tam phi đi...

Trương Mai nghe mà lạnh sống lưng, càng lo lắng lời vừa rồi của Cao Tình sẽ đắc tội Trương Khác. Thấy Cao Tình lúc này mới biết mình nói sai đang trong bộ dạng thấp tha thấp thỏm, Trương Mai cũng không

tiện nói cô cái gì.

Trương Mai rõ ràng tâm tư của loại con gái này nhất, rõ ràng đã có bạn trai có thể nói chuyện cưới xin, gia thế còn rất tốt, nhưng vẫn kìm lòng không đậu bị loại đàn ông cực xuất sắc lại có quyền thế như Trương Khác hấp dẫn.

Vừa rồi Cao Tình nói móc vậy có lẽ là phản ứng vô ý thức của tâm tính mâu thuẫn cùng thất lạc mà thôi, ai kết hôn với loại con gái này mới thực sự là họa phúc khó liệu.

Thấy Trương Khác lại móc ra cuốn sổ bắt đầu ghi chép, Trương Mai cũng nghiêng đầu nhìn xem bảng giá của đại lý. Cô vẫn luôn nghe nói giá nhà của Tân Đình đang tăng cao, tiền thuê nhà đang tăng, nhưng vẫn không có khái niệm cụ thể gì.

Thấy một căn nhà 60 m² hai phòng ngủ một phòng khách xây từ cuối những năm 80 lại yết giá 12.8 vạn. Trương Mai giật nảy người.

Cuối năm kia, giá nhà cao nhất ở trấn Đông Sơn không phải chỉ có 8-900 sao? Tuy nói giá nhà trong TP. Tân Đình tăng khủng khiếp, giá nhà mặt tiền ở trung tâm thành phố cũng không đến 2000.

- Đây là giá vào cuối tuần, giờ lại tăng rồi. Từ trong đại lý đi ra một phụ nữ trung niên tuổi chừng 50, bà ta đánh giá nhóm người Trương Khác rồi nói: - Nhà tầm trung, mỗi nhà tăng 1 vạn, cũng không còn nhiều nhà để bán rồi. Mọi người vào trong rồi nói đi...

Trương Mai nghĩ thầm nhà tầm trung 60 m² kia, chẳng phải là muốn bán 13.8 vạn?

- Chúng tôi chỉ xem thôi. Trương Khác bỏ cuốn sổ vào trong túi áo, vỗ vỗ tay rồi xoay người vào trong xe, thấy Trương Mai ngồi vào theo mới nói: - Tôi còn tưởng giá nhà ở Tân Đình phải qua hai năm nữa mới có thể vượt qua Kim Sơn chứ, không ngờ giá nhà ở trấn Đông Sơn đã lấy Kiến Nghiệp làm chuẩn rồi. Giá nhà bình quân ở Kiến Nghiệp cũng không đến 2k2-2k3... Số liệu mà Cục Thống kê của TP. Tân Đình đưa ra, quả thật không thể tin được.

- Đúng vậy. Trương Mai vẫn ngồi sát với Trương Khác, nghĩ thầm Trương Khác quẹo vào trong hẻm là muốn thực địa nhìn xem giá nhà chân thực của trấn Đông Sơn. Cô dè dặt nói: - Hiện tại Thế Kỷ Cẩm Hồ trước tiên quy mô nhỏ khởi động kiến thiết tân thành trước cảng, hình như cũng là thời cơ...

- Có lẽ vậy.

Trương Khác không nói gì thêm với Trương Mai, liền bảo tài xế tìm mấy nhà đại lý ở trên đường, còn cố ý đến một nhà đại lý nói chuyện, mới quay trở lại khách sạn Bắc Sơn.

Vẫn không có cơ hội gọi điện thoại liên hệ, chạy tới khách sạn Bắc Sơn, Trương Mai mới phát hiện tổng giám đốc của Thế Kỷ Cẩm Hồ Thiệu Chí Cương cũng ở đây, cũng không biết hắn chạy tới lúc nào. Khám Duy Đào cũng cố ý từ trong thành phố chạy qua đây, cũng không biết họ đã đợi bao lâu rồi.

- Còn tưởng cậu mới đến chứ. Tôi từ Hải Châu tới đây cũng một giờ rồi.

Thiệu Chí Cương giơ tay ra hiệu cho Trương Khác nhìn đồng hồ của hắn.

- Trưởng phòng Trương đi cùng tôi lượn một vòng trên trấn.

Trương Khác nói, rồi nắm tay Khám Duy Đào, Đào Thư Nghi đi vào trong, lại hỏi hỏi Thiệu Chí Cương: - Còn tưởng ngày hôm nay anh không thể qua đây, phương án của chúng ta, anh có nói chuyện qua với bí thư Khám và phó bí thư Đào chưa?

- Cứ để cậu tiết lộ cho bên bí thư Khám đi. - Thiệu Chí Cương nói.

- Ai nói không như nhau? Anh là tổng giám đốc của Thế Kỷ Cẩm Hồ, lại muốn tôi làm việc giúp anh hả.

Trương Khác cùng mọi người ngồi xuống, lại nói với Khám Duy Đào, Đào Thư Nghi: - Thế Kỷ Cẩm Hồ trước đó đưa ra 1.2 tỷ tài chính, toàn diện khởi động kiến thiết tân thành trước cảng Đông Sơn, quy mô kiến thiết nhà ở trong hai năm nay của chúng ta lấy chứa được 10 vạn người là mục tiêu. Trong hai năm đã tranh thủ hoàn tất diện tích 3 triệu m². Vì dễ dàng cho các xí nghiệp như tập đoàn Cảng Khẩu, sắt thép liên hợp Đông Sơn, thuyền Dương Phổ, dầu Trung Hải hấp dẫn nhân tài, quyết định hạn chế giá tiêu thụ

nhà ở tình trạng cho nhân viên trong khu công nghiệp Cảng Khẩu. Chúng ta thẩm duyệt qua thành phẩm, quyết định lấy mỗi m² giá 2000 tệ làm tiêu chuẩn, giá cả hàng năm di động không quá 10%... Trong thành phố còn có chính sách ưu đãi hấp dẫn nhân tài gì nữa, có thể chỉnh hợp ra một phương án rồi liên hợp lại công bố với bên ngoài.

Hải Châu cùng Tân Đình chỉ cách một dòng sông, Trương Mai đã từng đến tân thành quốc tế Cẩm Hồ tham quan, nếu như lấy nhà tình trạng ở tân thành quốc tế Cẩm Hồ làm tiêu chuẩn, mỗi m² giá 2000 tệ, gần như là giá thành phẩm rồi. Cô nghĩ thầm: Cẩm Hồ sẽ không dự định kiếm một phân tiền từ trong đó sao?

- Trần Đông Sơn đã phát triển đến như vậy, tổng diện tích toàn bộ kiến trúc trên trấn cũng không biết có tới 3 triệu m² hay không? Đào Thư Nghi sờ sờ cái đầu bóng loáng: - Quả thật tìm xí nghiệp của Cẩm Hồ gánh chịu hạng mục mới bớt lo bớt việc được...

- Có phải lo lắng chuyện tiêu thụ có vấn đề hay không? - Khám Duy Đào hỏi.

- Vừa bán lại thuê, các xí nghiệp trong khu công nghiệp Cảng Khẩu có thể dựa theo kế hoạch đã định đưa vào hoạt động, tổng quy mô thuê bán hẳn là vượt quá 10 người, chúng ta chung quy không thể để người nhà của công nhân vào ở trong túp lều. Chúng ta khai phát bất động sản là muốn lợi nhuận, nhưng cũng không thể đặt hoàn toàn mục tiêu lên người họ...

Thế Kỷ Cẩm Hồ còn hạch toán ra giá thành phẩm của phòng không, mỗi m² không đến 500 tệ. Chỉ là tung ra giá cả hạn chế như vậy, sẽ tạo thành trùng kích quá lớn đối với thị trường bất động sản của TP. Tân Đình lúc này đang có xu thế cuồng nhiệt.

Khi thị trường còn chưa có khái niệm gì đối với nhà tình trạng, tung ra giá nhà tình trạng có thể che tai mắt của mọi người. Ngay cả như vậy, mỗi lần khai phát một mẫu đất, trong thành phố vẫn có thể thu được lợi nhuận đất đai trên 30 vạn tệ.

Trương Khác biết rõ xu thế bất động sản trong nước mấy năm sau này, không nghĩ qua muốn sản sinh ảnh hưởng quá lớn đối với thị trường bất động sản toàn quốc, nhưng ở trên địa bàn của mình, y vẫn rất mất hứng khi thấy được người khác xằng bậy.

Kiến thiết nhà ở trong hai năm nay ở tân thành trước cảng Đông Sơn phải lấy dung nạp 10 vạn làm mục tiêu. Chỉ có quy mô khai phát khổng lồ mà nhanh chóng như vậy mới có thể tránh làm cho nhu cầu đột nhiên tăng vọt mà kích thích giá nhà của Tân Đình trong thời gian ngắn tiếp tục tăng cao.

1124. Chương 1126: Khúc Nhạc Đạo Của Tân Quan Nhậm Chức

Là một bộ phận trong kế hoạch chủ thể của công trình xây cảng đảo Đông Sơn, tân thành trước cảng từ lúc trước năm 98 đã được lên hình rồi. Mùa đông năm 98 mới cùng kế hoạch công trình chủ thể đưa lên Bộ uỷ quốc gia phê duyệt.

Bản phác thảo bởi vì muốn chiếm dụng gần vạn mẫu đồng ruộng, diện tích quy hoạch quá lớn nên bị Ủy phát triển kế hoạch quốc gia cắt bỏ. Trải qua hai đợt sửa chữa, phương án quy hoạch cuối cùng đến mùa đông năm ngoái mới có thể được phê duyệt thông qua.

Ngoại trừ công trình kỳ một trưng dụng 4000 mẫu đất, toàn bộ 8000 mẫu đất mà công trình kỳ hai cần thì phải yêu cầu phục hồi đất.

Dù vậy, kế hoạch tân thành trước cảng này cũng chỉ là khu vực tổng hợp làm việc, thương mại, nhà ở có quy mô cho 20 vạn nhân khẩu, kém quá xa với quy mô hải cảng đô thị với trăm vạn nhân khẩu chủ đạo lúc ban đầu của Cẩm Hồ.

Trên vị trí lúc này của Trương Mai, cô rất rõ ràng tâm tính cả trên lẫn dưới. Mặc dù trong thành phố cũng không có lòng tin đặc biệt mãnh liệt đối với sự phát triển trong tương lai của cảng Đông Sơn, nhưng thân là người lãnh đạo ai không thích chỉ điểm giang sơn cho bản kế hoạch có quy mô vĩ đại?

Mặc dù bản thảo là lấy quy mô nhà ở, thương mại, làm việc chứa 20 vạn nhân khẩu làm tiêu chuẩn, vẫn để lại đủ không gian tưởng tượng cho phát triển vào tương lai, nghĩ qua 5-6 năm mới sửa chữa quy hoạch cũng không muộn.

Trong lòng các lãnh đạo Thành ủy cực kỳ bức thiết hy vọng bản kế hoạch cảng Đông Sơn có thể sớm ngày biến thành sự thực, vừa là hoành đồ vĩ nghiệp cho chức quan địa phương, cũng là cơ sở kiên cố để lên chức, hy vọng quy mô kiến tạo của các nhà đầu tư càng lớn càng tốt, tốc độ kiến tạo càng nhanh càng tốt.

Trước khi phương án kiến thiết kỳ một của Thế Kỷ Cầm Hồ đưa ra, thậm chí ngay vào ngày hôm qua, nhóm lãnh đạo công trình xây cảng đảo Đông Sơn tổ chức hội nghị thường kỳ còn nhắc tới vấn đề khai phát tân thành trước cảng, Khâm Duy Đào ở trên hội nghị thậm chí minh xác yêu cầu Mông Học Khánh trực tiếp khuyên bảo Trương Khác, bảo đảm quy mô khai phát thời kỳ đầu của Thế Kỷ Cầm Hồ đối với tân thành trước cảng không được thấp hơn 1000 mẫu.

Tâm tình trong thành phố cực kỳ bức thiết, trước khi quy hoạch được phê duyệt thông qua, trưng thu 4000 mẫu đất của kỳ một, công trình tứ bình nhất thông sẽ toàn bộ hoàn thành, ai biết Thế Kỷ Cầm Hồ lại đưa ra phương án kiến thiết kỳ một, thậm chí 4000 mẫu đất này cũng không đủ dùng kiến thiết cho hai năm, phải đồng thời tiến hành công trình phục hồi đất mới được. *tứ bình nhất thông(thông đường, thông điện, thông nước, thông thông tin)

Khâm Duy Đào, Đào Thư Nghệ tự nhiên vui mừng ra mặt. Điều này đã vượt xa mong muốn của họ, liền nhìn nhau cười. Cầm Hồ lấy hành động thực tế tát vào mặt Ủy phát triển kế hoạch đây mà: Anh nói kế hoạch của tôi viễn vông, xa vời, không thực tế, ép giảm chỉ cho xây thành khu tổng hợp với quy mô 20 vạn nhân khẩu, hai năm nay tôi đã hoàn thành phân nửa kế hoạch, ánh mắt lâu dài của Ủy phát triển kế hoạch sẽ không chỉ nhìn vào 4 năm sau chứ?

Khai phát tổng thể khu vực trung tâm tân thành trước cảng, khai phát quy mô thật lớn, yêu cầu đối với công ty khai phát tự nhiên cũng phải cực cao. Điều kiện với công ty gọi thầu yêu cầu đầu tiên là tài chính đăng kí của Cty khai phát không dưới 500 triệu, tài chính khởi động dùng cho kiến thiết tân thành trước cảng không dưới 500 triệu, chỉ hai điều kiện này đã bắn chết sạch sẽ các xí nghiệp địa ốc trong tỉnh Giang Nam, Đông Hải.

Công trình xây cảng đảo Đông Sơn ảnh hưởng có lớn, dù sao cũng chỉ là một góc kinh tế kém phát triển của tỉnh Giang Nam, các công ty địa ốc lớn trong nước không quan tâm lắm tới các thành phố tuyến một, sao lại chạy tới cái số Tân Đình thử sâu cạn được? Ngoại trừ địa ốc Thế Kỷ Cầm Hồ, cũng căn bản tìm không được công ty khác tiếp nhận.

Ăn cơm ở khách sạn Bắc Sơn, mọi người lại ngồi xe cùng Trương Khác, Thiệu Chí Cương đến tân thành trước cảng thị sát.

Tuy nói quy hoạch mùa đông năm ngoái đã được thông qua, trưng thu 4000 mẫu đất, nhưng công trình tam bình nhất thông trước đó cũng đã hoàn tất. Mặc dù có hiềm nghi trái luật, nhưng cũng có thể thấy được tâm tình bức thiết trên địa phương.

※※※※

Trắng sáng sao thưa, bầu trời quang đãng, vùng quê rộng bao la, bờ đê ngoài xa xa như một hình cung đen nổi lên giữa không trung.

Nơi đây là bờ nam của công trình thông đảo, dọc theo con đường thông cảng đã sửa xong chạy về phía trước, ở trước cầu dẫn có một tòa nhà cao 16 tầng nằm lơ lửng bên đường, ban đêm đèn đuốc sáng trưng, giống như một ngọn đèn pha giữa vùng quê.

Tòa nhà này là trước khi công trình xây cảng đảo Đông Sơn chính thức khởi động do xây dựng Hồng Viễn đầu tư xây nên, là tòa kiến trúc cao nhất của trấn Đông Sơn.

Nói đến cũng keo kiệt, tòa nhà 16 tầng này cũng là kiến trúc cao nhất của TP. Tân Đình, sau khi hoàn thành, liền xem như ban chỉ huy sở tại của công trình xây cảng đảo Đông Sơn. Công ty hữu hạn khai phát cảng Đông Sơn cùng với văn phòng liên lạc của các cổ đông đầu tư lớn cũng đều làm việc ở bên trong.

Khu vực trung tâm của tân thành trước cảng nằm ngay ở phía nam tòa nhà này, ở ban chỉ huy công trình có mô hình quy hoạch tân thành trước cảng, đứng ở mái nhà nhìn ra bãi đất rộng rãi dưới bóng đêm, cũng càng dễ tưởng tượng ra dáng dấp của tân thành trước cảng hai năm sau đó.

Một chiếc xe đậu ở phía trước, hai người đứng bên ngoài lề đường hình như cũng đang nhìn khu đất vắng xa dưới bóng đêm. Đèn đường hôn ám, đèn xe chiếu qua. Hai người kia xoay người lại, một người là nữ vóc người thon dài, mặc áo gió màu đỏ cao tới đầu gối, đình đình ngọc lập đứng trên vỉa hè, lộ ra hai cẳng chân thon thon, hình như đi tất chân màu da.

Đêm tháng ba mát lạnh, trần cẳng chân đứng trong cánh đồng bát ngát cũng thật là dễ chịu. Người còn lại là một ông già, mặc jacket, râu tóc bạc phơ. Đèn xe quét qua cũng không thấy rõ tướng mạo hai người, chỉ kịp thấy rõ chiếc xe đậu ở ven đường là Audi kiểu dáng cũ thuộc những năm 80, màu xanh sẫm, đường nét hơi thô.

Phó Tuấn bảo tài xế dừng xe lại, rồi nói với Trương Khác: - Xe của bên bí thư Khám phía sau đã dừng rồi...

Trương Khác quay xe nhìn thoáng qua, xe phía sau đều đã ngừng lại: xe của nhóm Khám Duy Đào dừng lại, trong xe đậu ở ven đường lập tức đi xuống hai thanh niên mặc quân phục, nhìn tình hình như là cảnh vệ của ông già và cô gái.

- Ông đấy là ai?

Trương Khác kinh ngạc hỏi. Hai cảnh vệ hình như còn đeo súng, đại biểu thân phận của ông già rất cao. Y cùng với Thiệu Chí Cương cũng vội vàng xuống xe đi qua, nhìn Khám Duy Đào đã đi qua đó thân thiết nắm tay với lão nhân: - Giang lão đến Tân Đình, sao không báo trước một tiếng, để chúng tôi có một chuẩn bị chứ?

- Tôi tùy tiện qua đây xem thôi. Trên địa phương không dễ dàng, mỗi lần đều phải chuẩn bị, lão già như tôi có thể làm mọi người phiền chán hay không chứ?

Lão nhân cười sang sảng, còn tự xưng là “lão già”.

Trương Khác thấy ông già họ “Giang”, tức thì nhớ ra ông này là ai.

1125. Chương 1127: Tìm Tòi Trước Khi Hành Động

Đứng trên mái nhà tòa cao ốc quân bộ hướng về công trình xây cảng đảo Đông Sơn nhìn ra xa, mặt biển như một màn sa tanh bằng nhung xanh thẫm, công trường bên đảo Đông Sơn cũng ngày đêm không nghỉ, đèn đuốc sáng trưng, giống như một viên minh châu khảm trên màn sa tanh, cần trục tháp cao vót cũng mơ hồ có thể thấy được.

Công trường trong khu công nghiệp Cảng Khẩu phía bắc cũng ngày đêm không nghỉ, Giang Tĩnh Hàm chấp tay sau thắt lưng, nói: - Quy hoạch trước đó cũng không thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc này, vùng đất này xem như là chạy bộ tiến vào công nghiệp hoá rồi. Có động cơ mạnh mẽ này, kinh tế của tỉnh Giang Nam sẽ phát triển nhanh thôi...

Kế hoạch công trình kỳ một của cảng Đông Sơn cùng khu công nghiệp Cảng Khẩu trước năm 2002 sẽ toàn bộ hoàn thành, tổng ngạch đầu tư sẽ vượt quá 10 tỷ USD. Trước khi công trình xây cảng đảo Đông Sơn khởi động, tổng GDP của TP.Tân Đình mới 8 tỷ, năm 99 đột nhiên tăng đến 19 tỷ, tài chính địa phương thu vào có cả lợi nhuận của đất đai mà chưa bao giờ đến 1 tỷ, đột nhiên tăng đến 2.2 tỷ.

Trước đó kinh tế của TP.Tân Đình tại tỉnh Giang Nam đều thuộc tầm trung, chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi liền nhảy lên vị trí số 2, gần với TP. Kim Sơn. Dự công trình kỳ một của cảng Đông Sơn cùng khu công nghiệp Cảng Khẩu hoàn thành, GDP của TP.Tân Đình sẽ dễ dàng đột phá 50 tỷ, thu nhập của tài chính địa phương cũng sẽ đuổi sát TP. Hải Châu phía bắc. Nếu như TP. Kim Sơn không cố gắng, rất khả năng hai ba năm sau sẽ bị TP. Tân Đình vượt qua.

Đối với tỉnh Giang Nam GDP năm 99 mới chỉ 180 tỷ, công trình xây cảng đảo Đông Sơn sẽ trực tiếp thúc đẩy nền kinh tế toàn tỉnh vượt lên 5%, đích xác có thể được xem là một động cơ có động lực mạnh.

Đối mặt với bản kế hoạch kinh tế kích động nhân tâm, trong lòng Trương Khác lại suy nghĩ đến việc phó chủ nhiệm Ủy ban Mậu dịch kinh tế quốc gia Giang Mẫn Chi sắp xuất hiện đảm nhiệm tỉnh trưởng tỉnh Đông Hải.

So sánh với các quan viên bất đồng về lý niệm kinh tế chính trị, tham quan ô lại sẽ dễ ứng phó hơn.

Những năm gần đây, một đoạn thời gian tương đối dài trong tương lai cũng như vậy, chính sách kinh tế của trung ương đang bảo trì phương hướng chính thể bất biến, đồng thời cũng có độ không ổn định với mức độ tương xứng.

Đối với vấn đề chính sách phát triển của thể chế kinh tế phi công hữu ở trong nước, hiện tại trung ương càng là phải ủng hộ cấp tiến, cũng có phải chống lại tương đối bảo thủ. Giang Mẫn Chi là một trong những nhân vật trong Bộ ủy TW đại biểu cường hóa địa vị của tư bản quốc hữu, chống lại thể chế kinh tế phi công hữu quá độ mở rộng, đặc biệt là lĩnh vực sản nghiệp trụ cột, đều kiên quyết chống lại buông lỏng với vốn dân doanh.

Căn cứ vào tình thế kinh tế bất đồng, sẽ chủ đạo hướng đi của chính sách kinh tế trung ương. Cách nghĩ chung quy sẽ hợp thời xuất hiện một số điều chỉnh vi diệu, nhưng loại điều chỉnh vi diệu này truyền đến địa phương, độ không ổn định sẽ trở nên lớn hơn nữa, dù sao cách chấp chính trên địa phương trước mắt có chứa rất nhiều phong cách cùng dấu vết của cá nhân rõ nét. Một châm dự phòng với cách thức tìm tòi trước khi hành động này của tiền phó thủ tướng Giang Tĩnh Hàm quả thật khiến người khác hơi lo lắng.

Trong lòng mặc dù suy nghĩ, khi cùng Giang Tĩnh Hàm nói đến tình thế phát triển của Tân Đình cũng hết sức vui vẻ, hình như căn bản không có tâm sự gì, chỉ có nỗi vui mừng ngoài ý muốn vì tiền phó thủ tướng đêm đến thăm công trường.

※※※

Trương Khác cùng các quan viên Tân Đình đưa Giang Tĩnh Hàm đến Giang gia ở trấn Tây Hương, cũng không nán lại đó, liền cáo từ ra về.

Ứng với thỉnh cầu của Giang Tĩnh Hàm mọi việc không kinh động địa phương, ngày mai trong thành phố sẽ không phải xe cảnh sát hộ tống họ rời khỏi. Tuy là nói vậy, Khám Duy Đào vẫn căn dặn cục Công an thành phố tăng cảnh sát trị an đến Tây Hương, bảo đảm tiền phó thủ tướng cùng gia nhân tuyệt đối sẽ không có thể nghiệm gì không thoải mái tại Tây Hương.

Nhà cũ của Giang gia ở phía đông trấn Tây Hương, khu vực khác ngay cả đường trong hương trấn cũng không hoàn toàn làm cứng. Trấn Tây Hương từ lâu đã thông đường nhựa mỗi thôn, dọc theo đường còn treo đèn đường, trắng đêm đèn đuốc sáng trưng.

Giang Tĩnh Hàm cũng biết có một số việc là địa phương làm cho ông ta xem, cho nên những năm gần đây ông rất ít khi về quê, lần này là một trường bối trong gia tộc có huyết thống tương đối gần qua đời, trước kia từng chịu ơn người ta, lúc này mới phải về Tân Đình.

Xe đến cửa thôn, Giang Tĩnh Hàm bảo Giang Mi đi cùng ông về nhà cũ.

Căn nhà cũ từ lâu đã được Chính phủ trấn bỏ vốn tu sửa, viện tử gạch sống lợp ngói năm đó, lúc này đã như một lâm viên trang hoàng. Từ đường cái có một ngõ rẽ đi vào trong nhà.

Cửa ngõ có một người cao lớn đang đứng đó hút thuốc, dưới ngọn đèn đường kéo ra một cái bóng cao gầy. Thấy Giang Tĩnh Hàm cùng Giang Mi trở về, hắn ném điếu thuốc vào bờ ruộng bên đường và hỏi: - Nói là đi nhìn một chút, sao đi lâu vậy?

- Ba đoán ông với con gặp được ai? Giang Mi giả vờ thần bí hỏi, lại quay đầu nói với Giang Tĩnh Hàm: - Anh ta cũng đâu có chỗ nào đặc biệt đâu, một mũi hai con mắt, không nhiều hơn người khác, không ít hơn người khác.

- Trùng hợp thế sao. Tại tầng lớp trên trong nước, cậu ta còn nhận được quan tâm hơn cả Ủy viên TW.

Giang Mẫn Chi biết ngày hôm nay Trương Khác ở Tân Đình, ăn xong cơm tối, con gái cùng cha già đến công trường cảng Đông Sơn một chuyến, gặp được họ cũng không khiến người khác cảm thấy bất ngờ. Hắn lại móc thuốc lá từ trong túi quần ra châm hút: - Cấm Hồ tại Đông Hải xem như là căn cơ vững chắc, người bình thường đều không thể động vào, cho dù con cảm thấy trong chính sách sản nghiệp kinh tế hiện có của Đông Hải có điều chỉnh cần thiết, cũng sẽ không tận lực nhằm vào Cấm Hồ, con làm việc chỉ cầu không thẹn với lương tâm. . .

Trong hạo kiếp 10 năm, Giang Tĩnh Hàm phải chịu phê phán không công chính, Giang Mẫn Chi cùng em trai, em gái lúc đó còn chưa thành niên đều về quê nhà. Khi đó tình cảnh ở Tân Đình cũng rất gian nan, được lão nhân trong nhà chở mới sống qua 10 năm hạo kiếp. Lần này là lão nhân đó đã qua đời, dù vô cùng bận rộn Giang Mẫn Chi cũng phải cùng cha già về quê. - Nói là nói như vậy, người ta chưa hẳn sẽ nghĩ như vậy. Trước đó đúng là ta có lo lắng này, cũng cảm thấy lão già này còn có chút mặt mũi.

Giang Tĩnh Hàm khẽ thở dài, chấp tay đứng. Quần áo ông đơn bạc, trong màn đêm gió lạnh, tóc trắng xoá, gầy trơ xương, người lại rất có tinh thần: - Người ta cũng gặp rồi, cảm thấy có vài thứ không cần phải điểm thấu. . . Làm chuyện gì, con chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi.

- Làm thế nào, con tự có chừng mực. . . Giang Mẫn Chi nói.

- Trong đám thanh niên thế hệ này, cơ trí thông minh, chưa thấy ai bằng cậu ta. Trước khi chưa gặp, cảm thấy Cẩm Hồ có được sự nghiệp to lớn như lúc này, thật có thể nói là kỳ tích. Sau khi gặp qua, cảm thấy hẳn là không ai có thể làm ra thành tựu này, vừa đúng là cậu ta. - Giang Tĩnh Hàm nói.

1126. Chương 1128: Cự Tuyệt Dụ Hoặc

- Rất ít khi nghe gia gia khen người khác như thế đâu. Giang Mi kéo cánh tay Giang Tĩnh Hàm, thò đầu tới phía trước nhìn vào mắt gia gia: - Sao cháu cảm thấy anh ta lại rất bình thường. Gương mặt như trai bao đó, vì tiểu minh tinh mà tranh chấp mới là việc anh ta nên làm.

- Nhìn người chỉ dùng con mắt nhìn thì chưa đủ.

Giang Tĩnh Hàm nở nụ cười: - Đời này ta biết vô số người, gặp qua vô số gương mặt, nhìn người đánh giá người vẫn có chút tự tin. Cháu đây, bây giờ còn quá trẻ. Ông ta lại nói với con trai Giang Mẫn Chi: - Sau này con gặp mặt cậu ta, sẽ biết là ta nói có đúng không.

- Con còn có thể không tin ánh mắt của cha sao? Giang Mẫn Chi cười nói: - Bên ngoài là một số tin đồn làm loạn ánh mắt, nhìn người phải nghe lời nói xem việc làm, lời đồn chung quy chỉ là lời đồn mà thôi. Con biết chọn lựa mà...

Hai người vừa đi vào trong nhà vừa nói chuyện, Giang Mẫn Chi còn nói thêm: - Hay đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải dậy sớm tới Kim Sơn ngồi máy bay về Bắc Kinh nữa?

Giang Mẫn Chi thấy con gái phía sau có chút không yên lòng, hình như có tâm sự gì mới hỏi nó: - Lúc này nói nhiều lắm mà, sao giờ lại im lặng rồi?

- Chúng ta cũng đâu có gấp. Con và gia gia cùng cha ngồi xe lửa về Bắc Kinh được không? Giang Mi kéo cánh tay Giang Tĩnh Hàm: - Khi còn bé ngồi máy bay của ông bay tới bay lui, nhưng chưa có ngồi xe lửa, ngày mai cũng không cần dậy sớm với ba.

- Con không cần đến trường, nhưng cần phải thực tập, con nói đây là mình đang thực tập đấy hả?

Giang Mẫn Chi nhíu mày, cảm thấy ở trước mắt cha già dạy dỗ con gái cũng không thích hợp, hẳn lại dụ lại.

- Đi một dặm đường bằng đọc vạn quyển sách, ngồi máy bay một quyển cũng đọc không xong. Con làm thư ký cho gia gia, coi như là thực tập đi. - Giang Mi tranh luận.

Giang Mẫn Chi bất đắc dĩ lắc đầu: - Không đi cùng cha cũng được, con phải chăm sóc gia gia...

※ ※ ※ ※

- Không ngờ là Giang Mẫn Chi.

Khám Duy Đào và Đào Thư Nghệ đều ở trong TP.Tân Đình, Trương Khác cùng Thiệu Chí Cường ban đêm ở trong khách sạn Bắc Sơn. Tại giao lộ từ cảng Lữ Dương đi ra đã tách với nhóm Khám Duy Đào. Thiệu Chí Cường ngồi vào trong xe của Trương Khác, cảm khái nói: - Đêm nay Giang lão có vẻ như ôm cây đợi thỏ.

- Tôi chính là con thỏ đó sao? - Trương Khác cười hỏi.

- Có thể để cho tiền phó thủ tướng ôm gốc cây, tôi cũng vui lòng làm con thỏ đó. Thiệu Chí Cương vừa cười vừa nói: - Xem ra Giang Mẫn Chi có kiến giải riêng đối với phát triển sản nghiệp kinh tế của tỉnh Đông Hải, cậu thấy việc này thế nào?

- Tạm thời nhìn phía trước đi. Trương Khác thần nhiên nói: - Giang Tĩnh Hàm không có điểm thấu, luôn có ý tứ hòa hoãn ở bên trong, tạm thời nhìn phía trước, chẳng lẽ còn có thể dính dáng vào. Họ là lo lắng tôi trẻ tuổi khí thịnh thôi.

“ . . . ” Thiệu Chí Cương cười cười, nghĩ thầm Trương Khác cũng thường gây sự, nếu như ai cho rằng trẻ tuổi khí thịnh, vậy là không lý giải y một chút nào rồi: - Giang lão có lo lắng như vậy cũng là bình thường, trước đây ông ấy cũng chưa tiếp xúc với cậu mà.

Trương Khác cũng không lo lắng sau khi Giang Mẫn Chi nhậm chức sẽ xảy ra xung đột trực tiếp với Cẩm Hồ.

Cho dù Giang Mẫn Chi nhậm chức muốn điều chỉnh chính sách kinh tế sản nghiệp của tỉnh Đông Hải, cũng sẽ không có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đầu tiên Lý Viễn Hồ sẽ không đáp ứng hẳn, trung ương cũng sẽ không hy vọng thấy được tỉnh Đông Hải đang có tình hình kinh tế tốt đẹp bị mâu thuẫn hóa. Giang Mẫn Chi phải trước tiên xử lý tốt quan hệ cùng Lý Viễn Hồ và các thành viên Tỉnh ủy khác, kế tiếp mới đến phiên Cẩm Hồ.

Trương Khác biết tối hôm nay Giang Tĩnh Hàm không có điểm thấu, ý tứ giấu ở phía sau: Phong cách chấp chính của Giang Mẫn Chi tại Bộ uỷ TW hết sức rõ ràng, hẳn đến Đông Hải muốn thúc đẩy lý niệm đó của hắn. Cho dù không tận lực nhằm vào Cẩm Hồ, nhưng sẽ tiến hành điều chỉnh chính sách kinh tế sản nghiệp của tỉnh Đông Hải, cũng sẽ khiến ưu thế của Cẩm Hồ giành được trước đó tại Đông Hải yếu đi. Giang Tĩnh Hàm là lo lắng trước khi Giang Mẫn Chi đến nhận chức Cẩm Hồ sẽ bí mật liên hợp kế hoạch giá không hẳn...

Đầu xuân mưa mới, màu xanh như mỡ. Tân Đình đêm khuya lại đổ mưa.

Công trình xây cảng đảo Đông Sơn vì bất kịp kỳ hạn có thể nói ngày đêm không nghỉ, trời mưa lớn có lẽ là khí trời không được hoan nghênh nhất. Trong lòng Trương Khác thì nghĩ trì hoãn cũng không sao, mặc dù lúc nào cũng có cảm giác nguy cơ thâm sâu tận xương cốt, đầu óc luôn căng thẳng cũng không phải chuyện tốt gì.

Cửa sổ mở toang, gió nhẹ ùa vào thổi rèm cửa tung bay, bên ngoài có tiếng mưa bụi và tiếng cành lá va vào nhau rì rào.

Trương Khác bưng ly cafe ngồi ở bệ cửa sổ, ngóng nhìn cảnh mưa bụi bên ngoài. Ngoài cửa sổ ánh đèn sáng sủa, bóng đêm bị làm loãng đến không còn diện mạo, mưa bụi phẩy qua trước mặt phản quang lại, nhìn như những sợi tơ màu bạc.

Ở trong điện thoại, Trương Khác đã liên hệ với Từ Học Bình, Đường Học Khiêm, Hứa Hồng Bá, Diệp Kiến Bân về việc Giang Mẫn Chi, con trai của trước thủ tướng Giang Tĩnh Hàm khả năng sẽ đảm nhiệm phó bí thư Tỉnh ủy tỉnh Đông Hải, việc của tỉnh trưởng, ý kiến của mọi người đều là “tạm thời chờ đợi”.

Trương Khác hoài nghi Giang Mẫn Chi đang ở Tân Đình, quan viên cấp tỉnh bộ hành động không tự do như vậy, muốn nghe được hành tung của Giang Mẫn Chi cũng rất dễ. Chỉ là lúc này không phải là cơ hội tốt để gặp mặt. Giang Mẫn Chi có ở Tân Đình hay không đều không quan trọng.

Sáng sớm tỉnh lại, cơn mưa phùn rả rích đã tạnh, sắc trời quang đãng, ánh bình minh đang thỏa sức chạy nhảy ở chân trời đằng xa. Lúc này ra biển hưởng cơn gió biển không lạnh phả vào mặt, thì thật là một sự hưởng thụ rất tốt. Chẳng qua bãi bùn phía đông trấn Đông Sơn đã biến thành công trường rộng rãi mà bận rộn. Muốn lãng lạng ngắm biển, thì phải đến khe núi phía nam. Trương Khác nghĩ chưa hẳn có thời gian rồi này, y cũng thôi.

Nghe được tiếng nói chuyện của Mông Học Khánh cùng Phó Tuấn ở dưới lầu, Trương Khác nghĩ muốn ăn cơm cùng Mông Học Khánh rồi mới rời khỏi Tân Đình. Rửa mặt rồi xuống lầu, Trương Khác không ngờ Trương Mai cùng một vị khách không mời mà đến đang chờ ở phòng khách dưới lầu.

Giang Mi rất hứng thú nhìn quanh phòng khách, trên tường phía sau ghế sofa treo bức tranh tĩnh vật. Trên bức tranh có một lọ cổ dài như nghiêng như không, nước đổ đầy trong bình sắp tràn ra, hình như càng làm cho người cảm thấy cái lọ tùy thời sẽ đổ vỡ – thực sự là không rõ trong khách sạn sao lại lựa chọn một bức tranh tĩnh vật như thế để trang trí trong phòng khách. Giang Mi nghe được tiếng Trương Khác xuống cầu thang, hình như cô càng có hăng hái nhìn thần sắc kinh ngạc trên mặt Trương Khác hơn. Cô chờ Trương Mai giải thích nguyên do qua đây ỉn.

- Giang lão tạm thời muốn đến Văn Châu thăm bạn, buổi sáng Giang tiểu thư sẽ đến Kim Sơn ngồi máy bay về Bắc Kinh, không muốn làm phiền trong thành phố phải xe đưa đón cô ấy. Hôm qua nghe Trương tiên sinh nói buổi sáng hôm nay phải về Kim Sơn.

Trương Mai giải thích nguyên nhân cô dẫn Giang Mi qua đây, cô đưa ánh mắt trưng cầu nhìn Trương Khác:
- Cô ấy muốn ngồi xe của Trương tiên sinh cùng đi Kim Sơn...

- Không biết có tiện không? - Giang Mi tiếp lời của Trương Mai hỏi Trương Khác.

- Ngày hôm qua tôi đã muốn hỏi có vinh hạnh này không rồi, lại sợ quá mạo muội.

Nhìn va li hành lý màu đỏ dưới chân ghế sofa, Trương Khác nghĩ thầm cô đã kéo cả vali vào đây rồi, còn có thể đuổi cô ra ngoài sao?

Ngày hôm qua Giang Mi mặc áo gió màu đỏ cùng y phục chỉ thêu màu cà phê bên trong, cùng váy ngắn, váy ngắn bị vạt áo gió che khuất, nhìn qua tựa như một cô gái thành thị rạng rỡ. Ngày hôm nay Giang Mi thay bằng quần jean và áo thun bó sát người, làm nổi bật đường cong bắt mắt và đôi chân thon dài, mái tóc dài mượt mà. Trông cô dạt dào khí tức thanh xuân.

Dân chúng trong nước rất ít người biết diễn viên điện ảnh Lâm Cẩm nổi tiếng với vai diễn miêu tả hình tượng nữ địa hạ đẳng viên là vợ của Giang Mẫn Chi. Giang Mi cũng kế thừa mỹ mạo của mẹ cô, ban đêm hôm qua đặt lực chú ý trên người Giang Tĩnh Hàm, lúc này mới cảm giác được trên người Giang Mi có một loại vẻ đẹp áp bách nhân tâm.

Đẹp là một chuyện, nếu như che khuất đi khuôn mặt xinh đẹp của Giang Mi, nhìn qua càng giống như một đồng phiến phức khiến người đau đầu.

Trương Khác mời Giang Mi cùng nhau dùng bữa sáng, rồi cùng chạy tới vội vã gặp mặt Đào Thư Nghệ một lần mới chuẩn bị ngồi xe đến Đông Sơn. Mới ra khỏi trấn Đông Sơn, Trương Khác nhận được một cuộc điện thoại, y liền xin lỗi nói với Giang Mi: - Thực sự là xin lỗi, không thể đích thân đưa Giang tiểu thư đến sân bay Kim Sơn được. Tôi tạm thời có việc phải về Hải Châu xử lý một chút, tôi sẽ bảo viên đưa Giang tiểu thư đến cửa an ninh sân bay. Nếu Giang tiểu thư có yêu cầu gì thì cứ việc phân phó họ đi làm là được. . .

Trương Khác cũng không quản Giang Mi bị bỏ lại trong xe có tức giận đến giậm chân hay không, y cùng Phó Tuấn ngồi vào xe thương vụ phía sau rồi quay đầu xe lại chạy về hướng bến đò.

※※※

Trương Khác trở lại Hải Châu liền đến tìm Văn Tĩnh trước, lại cầm ĐTDĐ của Văn Tĩnh nhắn tin cho Hứa Tư, gạ cô đến căn nhà trong hẻm Đan Tĩnh cùng nhau ăn cơm trưa. Ba người ở trên lầu hai uống rượu đỏ, ăn thịt quay tự chế, và nói đến việc xảy ra tại Tân Đình.

- Giang Mi thật giống Lâm Cẩm lúc còn trẻ như đúc. Đúng là đẹp thật, ba chị cũng là fan của Lâm Cẩm.

Hứa Tư tay nâng cằm mỉm cười nhìn Trương Khác.

- Giang tiểu thư người ta chủ động như thế, em tùy tiện bỏ người ta trên xe đến Kim Sơn, có phải hơi đáng tiếc rồi không? - Văn Tĩnh trêu ghẹo.

- Đáng tiếc gì chứ, chị không thể nghĩ em hiên ngang lẫm liệt một chút sao? Trương Khác đưa tay khê gõ lên trán Văn Tĩnh: - Lẽ nào cứ phải thỏa mãn tâm hiếu kỳ của thiếu nữ, phải chán nản đồng hành cùng đến Kim Sơn?

- Đó cũng không cần phải thay đổi hành trình mà.

Ở trước mặt Hứa Tư bị Trương Khác gõ một cái, Văn Tình hơi ngại ngùng. Cô chung quy muốn biểu hiện càng thận trọng hơn, cùng Trương Khác yêu đương vụng trộm đã rất khó xử rồi, còn phải trở thành tiểu cô nương để y “khi dễ”. Văn Tình chuyển đề tài lại chính sự: - Em không phải là muốn đến Kim Sơn mời một số người ăn cơm trưa sao?

- Đó càng không được, đã điện thoại liên hệ qua đó, sửa lại nhật trình rồi.

Trương Khác nói: - Gặp mặt Giang Tĩnh Hàm có thể xem như là không hẹn mà gặp, nghĩ lảng tránh cũng tránh không được, cũng không cần phải lảng tránh, nhưng tạm thời vẫn không cần phải tiến thêm một bước có tiếp xúc cá nhân với Giang Mẫn Chi, hoặc là nói người của Giang gia. Trên đời này sẽ không có bức tường không lọt gió, bằng không thì sự tình truyền tới tai Lý Viễn Hồ, trong lòng ông ta sẽ nghĩ sao?

- Mỗi ngày Kim Sơn chỉ có hai chuyến bay đến Bắc Kinh, hoặc là buổi sáng, hoặc là xế chiều. Chắc là không bắt kịp chuyến bay buổi sáng rồi. Trương Khác đồng hành cùng Giang đại tiểu thư thật thì cũng không thể đến được Kim Sơn, sau đó lại bỏ người ta lại trong sân bay.

Hứa Tư không để ý tới Trương Khác, đang phân tích cho Văn Tình: - Em thấy Trương Khác là lo lắng chuyện khác...

- Ừm, ừm, chị cũng nghĩ như vậy. Tâm tư của tiểu tử này còn phức tạp hơn so với chúng ta phỏng đoán cả trăm lần...

Văn Tình phụ họa nở nụ cười, “châm chọc khiêu khích” Trương Khác một trận, mới nghiêm chỉnh đi nói chuyện chính sự, hỏi Trương Khác: - Lễ nào sau khi Giang Mẫn Chi đến Đông Hải nhậm chức, Cẩm Hồ phải phòng ngừa hấn sao?

- Không thể trêu vào mình còn tránh được mà.

Trương Khác ngáp một cái: - Ngày hôm qua nói điện thoại đến 2 giờ sáng mới đi ngủ... Sự tình phải phức tạp hơn so với tưởng tượng, cho dù vợ chồng tân hôn sống cũng phải có thời kỳ làm quen mà. Cẩm Hồ tạm thời cứ an phận thủ thường, cũng không phải khiến người khác khó có thể chịu được.

- Vấn đề không nghiêm trọng như thế chứ? Em cũng không biết yêu quý danh dự của mình, việc mới không lâu, em còn ở Bắc Kinh vì nữ minh tinh mà tranh giành với đám công tử ca. Bọn chị biết em ở bên ngoài gây sự đều là rất có chừng mực. Nhưng việc này truyền tới tai người ngoài, tự nhiên là một chuyện khác. Giang Tĩnh Hàm không phải là sợ em trẻ tuổi khí thịnh sẽ khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt mà không thể vãn hồi mới chạy đến dùng châm dự phòng sao? Nếu có thể có chút ăn ý, sau đó hẳn là không có vấn đề lớn chứ?

- Khó nói. Trương Khác lắc đầu: - Đại nhân vật trời sinh sẽ có một loại dục vọng muốn nắm trong tay tất cả. Giang Mẫn Chi cũng sẽ không ngoại lệ, nếu hẳn muốn tại Đông Hải dựng căn cơ vững chắc, sẽ phải làm sự tình rối lên, có thể cuốn Cẩm Hồ vào trong hay không, lúc này quả thật không dễ phán đoán —— em thà rằng trước tiên bị quan một chút.

- Có thể, nam nhân xoay quanh quyền lực sẽ sản sinh tâm tư thế nào, có đôi khi, chúng ta không thể nào đoán ra được. - Văn Tình nói.

Từ nhỏ Tạ Văn Tình đã lớn lên trong hoàn cảnh đó, lại là con dâu của Từ gia, quy tắc ngầm trên quan trường cô vẫn tương đối lý giải. Lính nhảy dù cùng thể lực địa phương chung quy sẽ không dễ dàng hài hòa ở chung được.

- Có đôi khi, không ngầm nghĩ không được, nghĩ nhiều cũng không được. Trương Khác nói: - Ngày hôm qua thiếu ngủ quá, em phải ngủ một giấc mới suy nghĩ những việc đầu đầu này, hai chị có muốn cùng ngủ trưa hay không?

- Chị về trường học còn có chuyện phải xử lý. Văn Tình trốn mất dạng còn không kịp, đầu thế bị mắc lừa của Trương Khác: - Buổi chiều Hứa Tư không có chuyện gì, rủ Hứa Tư đi...

Văn Tình cầm lấy điện thoại liên thông tri cho trợ thủ lái xe đến con hẻm Đan Tĩnh đón mình.

Hứa Tư muốn chạy đã không kịp, ốm ở bị Trương Khác tóm vào trong phòng ngủ cùng nhau ngủ trưa. Hứa Tư nằm trên khuỷu tay của Trương Khác, hơi nghiêng đầu, nhìn ánh mắt thâm thúy của Trương Khác hỏi:

- Phụ nữ thế nào mới có lực hấp dẫn với cậu?
- Có một số phụ nữ cho dù rất đẹp, nhưng không hấp dẫn!

Trương Khác xoay người lại, nhẹ tay ôm lấy eo Hứa Tư, để cô dán sát người vào mình, cảm thụ được cảm giác mềm mại đặc hữu, thâm tình nhìn vào mắt cô. Vẻ đẹp của Hứa Tư có một loại trong suốt cực hạn, khiến người khác mê say: - Chị không biết mình hấp dẫn thế nào đâu...

※※※

Trương Khác ở Hải Châu ba ngày mới về Kiến Nghiệp, y cũng không lo lắng Giang Mi sẽ đến Kiến Nghiệp đón đầu mình. Trong thời gian ba ngày này, Lương hội TW cũng thuận lợi tổ chức tại Bắc Kinh.

Trên kỳ họp Quốc hội, Đào Tấn đảm nhiệm Phó Ủy viên trưởng Ủy ban Quốc hội, nhưng hần tạm thời sẽ tiếp tục kiêm nhiệm hai chức bí thư Tỉnh ủy Đông Hải, chủ nhiệm Hội đồng nhân dân tỉnh, mãi đến khi thuận lợi hoàn thành quyền lực quá độ, sau đó mới có thể triệt để rời khỏi tỉnh Đông Hải.

1127. Chương 1129: Trương Khác Khó Quản Việc Nhà

Lúc này Đào Tấn, Lý Viễn Hồ cùng với các thành viên ban thường ủy đều biết Giang Mẫn Chi sẽ tới Đông Hải, nhưng quan viên tầng dưới hoàn toàn không có manh mối gì, tin tức phong tỏa rất nghiêm, ngay cả Lục Văn Phu phó tỉnh trưởng phân quản công nghiệp cũng không biết an bài nhân sự cụ thể của tỉnh Đông Hải.

Ngày 28 tháng 3 sinh nhật của vợ Lục Văn Phu, Lục Thiên Hựu lại kéo Thẩm Tiêu về nhà ăn cơm, Trương Khác vừa vặn gặp được, liền tới ăn tiệc, nói với ông ta khả năng Giang Mẫn Chi con trai tiên phó thủ tướng Giang Tinh Hàm tới Đông Hải nhậm chức, Lục Văn Phu lúc này mới biết một vài tình hình.

Giang Mẫn Chi là phó chủ nhiệm thứ nhất của ủy ban thương mại quốc gia, Lục Văn Phu quản hạt công nghiệp, kinh tế, ủy ban thương mại tỉnh nên có quan hệ trực tiếp với ủy ban thương mại quốc gia, đương nhiên ông ta hiểu Giang Mẫn Chi là nhân vật có lập trường như thế nào.

- Tw thật coi trọng công tác kinh tế của ĐH Đông Hải ... Lục Văn Phu khẽ thở dài, mấy năm qua ông ta luôn giữ khoảng cách vừa tầm với Cẩm Hồ, không hoàn toàn ngã sang phía Cẩm Hồ, cho dù quan hệ riêng tư có tốt đến đâu, một số lời không thể nói hết ra được.
- Lệnh bổ nhiệm khả năng chỉ vài ngày nữa sẽ đưa xuống, trước khi mở đại hội nhân dân toàn tỉnh, thế nào cũng phải cho Giang Mẫn Chi thời gian thích ứng. Trương Khác Chi nói thoải mái như thảo luận chuyện không liên quan gì tới mình.

Lục Văn Phu cười, ông ta còn sợ Trương Khác sinh ra oán giận gì.

Nếu Giang Mẫn Chi tới Đông Hải thực sự là vì muốn cường hóa địa vị và thế lực của vốn quốc hữu, bề ngoài đối với Lục Văn Phu mà nói là một chuyện tốt, vì một trong phân quản của ông ta là các quốc xĩ cấp tỉnh, bao gồm tập đoàn sắt thép liên hợp Đông Hải, nhà máy đóng thuyền Dương Phổ, Cty đầu tư tỉnh ..v... V..v.. Địa vị vốn quốc hữu được tăng cường, quyền lực của ông ta sẽ tăng lên.

Kỳ thực cũng khó nói lắm, ít nhất trong mắt người ngoài, quan hệ giữa Lục Văn Phu và Cẩm Hồ vô cùng mật thiết, Lục Văn Phu từng làm thư ký trưởng cho Từ Học Bình, khi làm phó tỉnh trưởng, công tác chủ yếu của ông ta cũng là phụ trách phối hợp với tỉnh Giang Nam xây dựng cảng đảo Đông Sơn cùng quy hoạch kinh tế lưu vực sông Tiểu Giang, hai công tác này, có thể nói do Cẩm Hồ chủ đạo, đương nhiên một đạo còn được coi là dấu hiệu quan hệ giữa Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ hoàn toàn hòa hoãn.

Chính phủ tỉnh Đông Hải sắp ngênh đón thời đại Giang Mẫn Chi, Lục Văn Phu ít nhất cũng phải chuẩn bị tâm lý điều chỉnh.

Có điều Lục Văn Phu cũng chẳng có gì đặc biệt lo lắng, dù sao ông ta cũng là quan viên do Lý Viễn Hồ đề bạt lên, cho dù có điều chỉnh, địa vị cũng không bị tác động.

Ông ta không rõ Trương Khác có giao lưu với Lý Viễn Hồ về chuyện Giang Mẫn Chi sắp tới Đông Hải nhậm chức hay không, lòng nghĩ tựa hồ chẳng cần thiết, bất kể chỗ dựa của Giang Mẫn Chi ở TW có mạnh tới

đầu, ông ta tới Đông Hải làm người thứ hai, tạm thời còn chưa có tư cách lay động địa vị của Lý Viễn Hồ. Ngoài ra địa phương không phải là địa phương của một người, Lý Viễn Hồ có hoài bão chính trị cao hơn, hi vọng vài ba năm sau có tiến bộ lớn hơn, không cần biết Đông Hải thành đất riêng của mình, không cho người khác nhúng tay vào. Thái độ của Trương Khác với Giang Mẫn Chi hẳn là “thế nào cũng được”, ông ta hiểu lòng dạ Trương Khác.

oOo

~~Học kỳ này là học kỳ cuối cùng của Trần Phi Dung, Hà Huyền rồi, hai cô tiểu thư ký đều tới tổng bộ thương vụ Cẩm Hồ Hong Kong thực tập, Đường Thanh đương nhiên là vui mừng, còn nói giữ hai cô bạn làm việc ở Hong Kong một năm, đợi bọn họ hoàn toàn làm quen với công tác của Cẩm Hồ mới quay lại làm thư ký cho Trương Khác cũng không muộn.

Trương Khác hiện giờ về Kiến Nghiệp trở thành người cô đơn rồi.

Ăn tối từ nhà Lục Văn Phu về, Trương Khác ban đêm rảnh rỗi, tản bộ bên hồ.

Thời tiết ấm trở lại, gió đêm không còn lạnh nữa, những đôi tình lữ bên hồ rất đông, Trương Khác khi đi qua Yến Viên thấy biệt thự của Trần Tĩnh còn sáng đèn, khắc chế không hện cô ra ngoài tản bộ.

Biệt thự của Trần Tĩnh nằm ở hàng đầu sát hồ, đứng bên mép hồ nhìn tới, bị tàng cây che khuất, chỉ thấy cửa sổ tầng hai, Trương Khác lấy di động ra, định gọi cho Trần Tĩnh, bảo cô ra cửa sổ, hoặc là lén lút tới căn nhà gỗ bên hồ tìm mình, thời gian qua, hai người rất ít khi ở Kiến Nghiệp.

Vừa mới gọi điện tới thì nghe thấy phía hàng cây bên kia có tiếng đồ sứ bị đập vỡ truyền tới, tiếp đó là tiếng thét của Tạ Tử Gia: - Cút xéo.

Trương Khác nghĩ là Tạ Tử Gia và Trần Tĩnh cãi nhau, muốn vào trong xem rốt cuộc chuyện thế nào thì ngay sau đó là tiếng thét khác của nữ nhân xa lạ đáp trả Tạ Tử Gia: - Mày có tư cách gì bảo tao cút xéo? Ai cút xéo chưa biết đâu.

Không nghe thấy giọng của Trần Tĩnh, Trương Khác lấy làm lạ sao Tạ Tử Gia lại cãi nhau với một nữ nhân lạ trong nhà Trần Tĩnh, đợi một lúc, không ai nhận điện thoại, tiếng cãi nhau thì thoảng lại vút lên, còn đa phần là im lặng, đứng bên ngoài không nghe thấy gì.

Trương Khác đi vào Yến Viên, vòng ra sau biệt thự càng không nghe rõ trong nhà cãi nhau cái gì, Yến Viên có hai nhân viên công tác đứng ở cửa, nhìn tình hình thì là biết bên trong có cãi nhau nhưng không tới giúp giải quyết, hẳn là chuyện riêng tư của Tạ Tử Gia.

Trương Khác do dự không biết có nên vào xem không thì Trần Tĩnh gọi điện tới.

- Vừa rồi di động không ở bên cạnh. Giọng Trần Tĩnh hơi khàn: - Anh tìm em có việc gì không?

- Em không ở Yến Viên à? Anh vừa đi qua đó, nghe thấy trong nhà có tiếng cãi nhau, xảy ra chuyện gì thế? Có cần anh tới xem không?

- Anh đừng tới, một lúc nữa em sẽ gọi điện cho anh. Trần Tĩnh cự tuyệt.

Lúc này Trương Khác mới biết Trần Tĩnh cũng ở bên trong nhà, chỉ là cô không lên tiếng, cũng không cãi nhau, không biết rốt cuộc có chuyện gì, Trần Tĩnh không cho ý vào nhưng ý không yên tâm đi, quyết định đi tìm Đỗ Phí. Đi tới đầu phía tây, nhìn thấy biệt thự của Đỗ Phi tối om, không biết hẳn bận rộn ở đâu rồi, ngồi xuống lề đường, đợi Trần Tĩnh xử lý sự việc xong gọi điện ình.

Lúc này một chiếc Mercedes đen từ phía bắc đi tới, đỗ lại sau lưng biệt thự của Trần Tĩnh, đèn đường rất sáng, Trương Khác nhìn thấy Trần Gia Thiện từ xe đi ra, vội vàng vào sân, chẳng lẽ nữ nhân lạ kia có liên quan gì tới ông ta?

Một lúc sau lại một chiếc Maserati từ trong sân đi ra, đứng hơi xa nên Trương Khác không nhìn thấy ai ngồi trong xe, xe lái về phía cổng bắc của Yến Viên, còn xe Trần Gia Thiện vẫn đỗ trong sân, một lúc sau Trần Tĩnh gọi điện tới: - Anh ở đâu?

- Ở nhà Đỗ Phi, anh vừa nhìn thấy cha em tới, nếu không có việc gì thì anh về trước nhé. Thanh quan khó quản việc nhà, nếu nữ nhân lạ kia có liên quan tới Trần Gia Thiện, Trương Khác không tiện ra mặt an ủi Trần Tĩnh.

- Em đợi anh ở cổng bắc, anh tới đó tìm em.

Trương Khác mới biết chiếc Maserati là do Trần Tĩnh lái, đi vòng qua cổng bắc, thấy xe đỗ bên đường, Trần Tĩnh gục mặt xuống vô lăng, mái tóc dài xõa xuống, không nhìn rõ mặt cô.

- Xảy ra chuyện gì thế? Trương Khác vào xe hỏi:

- Anh đã nhìn thấy gì?

- Chỉ nghe thấy bên trong có người cãi nhau, rất dữ.

- Là nữ nhân của cha em đấy. Trần Tĩnh ngẩng đầu lên, vén mái tóc rối ra sau tai, khuôn mặt mỹ lệ có chút tiêu tụy mỗi một, vành mắt đỏ hoe, trên má còn có dấu nước mắt, đưa tay lên lau, gượng cười: - Thật chẳng ra làm sao, ngồi một mình trong xe đột nhiên muốn khóc.

Trương Khác không truy hỏi, chỉ nói: - Để anh lái xe cho, ở Kiến Nghiệp nếu thấy buồn anh thường tới một nơi, anh đưa em tới đó.

- Ủ... Trần Tĩnh đổi chỗ với Trương Khác trong xe, ngồi sát bên y, đau khổ nói: - Xem thật không ngờ bà ta tới tranh với em

- Lúc này đừng nghĩ gì cả ... Trương Khác cũng không hỏi tình nhân của Trần Gia Thiện tới tranh giành cái gì, ôm Trần Tĩnh vào lòng, áp má lên mái tóc suôn mềm của cô một lúc mới gian nan nhích người sang ghế lái, khởi động xe đi về phía bờ bắc Tân Phố.

Đỗ xe trên đê, Trương Khác và Trần Tĩnh ngồi trên đê, ngắm nhìn cảnh đêm ở bãi đá trắng.

Ánh trăng như nước, bãi đá trắng tỏa ánh sáng lấp lánh như ánh sóng, đằng xa mặt sông như có vô số viên ngọc vỡ dập dềnh, bóng dáng núi Sư Tử mập mờ giữa chùng không, phía phải là Nhị Kiều và đường cái Tân Phố rực rỡ ánh đèn, mỗi cảnh sắc một khác biệt riêng, không hề hòa lẫn vào nhau.

Cho dù nghe thấy tiếng gió đập vào cửa kính, ngồi trong xe vẫn cảm thấy bốn bề tĩnh mịch, Trần Tĩnh dễ chịu hơn một chút, cô cởi giày, áo khoác ra, ném vào ghế sau, co chân lên, ôm lấy chân, cảm gác lên gối, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, váy trượt xuống, lộ ra cặp đùi đi tất lụa màu da, thấy Trương Khác nhìn mình ngơ ngẩn, xấu hổ bỏ chân xuống, vuốt thẳng mép váy: - Nếu không có ai ở bên, em sẽ một mình ngồi trên giường ngắm ra với tư thế này

Trương Khác cười: - Em cũng có thể làm thế này, anh hay làm thế ... Y ngã ghế ra sau, thoải mái gác chân lên bảng điều khiển.

- Ủ, chân anh có mùi, nam nhân các anh có phải thường không rửa chân hay không? Trần Tĩnh bịt mũi nói:

- Chân anh chưa bao giờ thối. Trương Khác đưa chân tới trước mũi Trần Tĩnh: - Không tin em ngửi đi.

Trần Tĩnh hét lên lấy tay gạt đi, lại co chân đặt cảm lên gối, kệ ép váy trượt xuống, lộ ra cặp đùi tròn trịa đầy sức sống, nhưng cô không nhìn ra bên ngoài cửa sổ nữa, mà chăm chú nhìn Trương Khác.

- Sao thế? Bị em nhìn rờn rợn ... Trương Khác rùng mình nói:

- Anh có biết nữ nhân kia tới tranh cái gì không?

- Không biết. Trương Khác lắc đầu, hai tay vòng sau gáy, nghe Trần Tĩnh kể chuyện nhà.

- Nhiều năm rồi, bà ta sinh cho cha em một đứa con trai, hiện học năm thứ năm tiểu học, em biết từ lâu, mẹ em hẳn biết còn lâu hơn nữa, cuộc sống là như thế, chẳng gây ra sóng gió mấy, cha em có ngày hôm nay, bà ta không có công thì cũng bỏ sức, phòng sự nghiệp của tập đoàn Đại Nhã trước giờ do bà ta phụ trách, đó là nguyên nhân về nước tới giờ em không làm việc ở Tân Thái. Trần Tĩnh giọng buồn man mác: - Lúc em mới về nước, sức khỏe cha em không được tốt lắm, còn vào bệnh viện cấp cứu một lần, về sau phẫu thuật, bình phục cũng được, nhưng tâm tư không còn như trước nữa, trước kia không hề nghĩ tới chuyện già, không tính đến an bài về sau, đem một phần cổ phần Cao Khoa KV đặt dưới tên em, rồi bỏ tiền cho

em đầu tư, cũng bàn bạc với em, bộ phận cổ phần ở Đại Nhã đã đứng tên bà ta. Anh cũng biết đấy, hai năm qua thị trường tẩy rửa trong nước cạnh tranh tàn khốc, đối thủ hải ngoại quá mạnh, hai năm trước thành tích của Đại Nhã chỉ miễn cưỡng, năm ngoái còn thua lỗ, vậy mà Hải Thái và Cao Khoa KV lại ăn nên làm ra, bà ta không cam tâm, tới nói điều kiện với em, bảo đầu tư vào Cao Khoa KV vẫn tính là Đại Nhã đầu tư, bà ta muốn có phần, bà ta tranh cái đó, Tử Gia nóng tính, liên cãi nhau với bà ta.

- Nha đầu Tạ gia sao không đi cùng em?

- Ba em khuyên nữ nhân kia rời Kiến Nghiệp, Tử Gia nói sợ bà ta ăn cắp đồ trong nhà, ở lại trông. Trần Tĩnh cười khổ:

Trương Khác lắc đầu, cô bé Tạ Tử Gia này thông minh thái quá, đầu óc lại bất thường, sau này ít đụng vào thì hơn, nữ nhân của Trần Gia Thiện cũng chẳng phải hạng vừa, loại chuyện này y cũng không thể kiến nghị gì với Trần Tĩnh, vì tranh gia sản, huynh đệ tương tàn rất phổ biến.

Năm ngoái tập đoàn Đại Nhã xuất hiện thua lỗ, không nhiều, nhưng nó là tín hiệu nguy hiểm, đối diện với cự đầu hải ngoại đang tràn vào trong nước, lòng tin của tầng quản lý Đại Nhã sa sút. Trần gia nắm cổ phần ở Hải Thái không cao, mấy năm qua điều chỉnh chỉ còn 16%, có điều Hải Thái dưới sự quản lý của Tạ Ý hoạt động xuất sắc, năm ngoái được phân chia hoa hồng gần 20 triệu.

Cho dù nhiều năm qua xảy ra nhiều chuyện, quan hệ giữa Tạ gia và Trần gia cũng gập ghềnh, ít nhất rạn nứt giữa thế hệ già khó mà bù đắp lại được, nhưng đầu tư vào Hải Thái vẫn tính là một vụ đầu tư thành công. Cao Khoa KV năm ngoái là con ngựa ô bất ngờ, doanh lợi năm hơn 500 triệu, hơn nữa tình hình càng ngày càng đi lên, biểu hiện quý một năm nay cực kỳ xuất sắc, có khả năng đột phá 400 triệu.

Tranh chấp là vì Trần gia nắm quá nửa số cổ phần ở Cao Khoa KV, thế là tập đoàn Đại Nhã ru rú ở Tân Thái trở thành chẳng là gì nữa.

Trương Khác thấy Trần Tĩnh nói xong còn chăm chú nhìn mình, sờ má hỏi: -Mặt anh có gì à?

- Sau này anh làm thế nào?

Nghe Trần Tĩnh hỏi thế, Trương Khác hận không thể kiếm cái búa đập vỡ đầu mình, Trần Gia Thiện mới có 2 nữ nhân đã vì tranh gia sản mà náo loạn cả lên, chẳng trách Trần Tĩnh hỏi sau này y làm thế nào?

Trương Khác không dám nhìn Trần Tĩnh, nghĩ cô ấy có lẽ muốn rút lui, khe thở dài, mặc dù mọi người đều rất trẻ, không cần nghĩ tới chuyện hai ba chục năm sau, nhưng cũng không thể né tránh câu hỏi của Trần Tĩnh, mình tham lam vô độ, chẳng lẽ còn yêu cầu các cô ấy thân thiết như chị em, dù các cô ấy không tham tiền cũng không muốn cô gái khác được nhiều hơn mình, rồi khi có con, tất cả sẽ thay đổi ...

Trương Khác nhìn thấy Trần Tĩnh lại dỗi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói nhẹ: - Anh có thể quy hoạch 10 năm thậm chí xa hơn cho Cẩm Hồ, nhưng cuộc đời lại khó quy hoạch ... Em muốn quan hệ của chúng ta khôi phục lại bình thường cũng tốt.

- Anh nói cái gì? Trần Tĩnh quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào Trương Khác: - Anh biết em nghĩ gì không, em nói với anh những chuyện này ... Nói em muốn khôi phục quan hệ bình thường là sao?

Trương Khác thấy Trần Tĩnh kích động, khó trả lời được.

Lúc này di động Trần Tĩnh đặt trên bàn reo vang, cả hai giật mình, gạt đề tài nặng nề mà xấu hổ kia đi, Trần Tĩnh cầm di động lên xem: - Là cha em.

Xe rất yên tĩnh, Trương Khác loáng thoáng nghe thấy tiếng Trần Gia Thiện, ông ta chẳng nói gì, chỉ có cùng nữ nhân kia về Tân Thái trong đêm.

Trần Tĩnh vừa cúp điện thoại thì Tạ Tử Gia gọi tới, vẫn hung hăng như cũ: - Sao chị kém cỏi như thế, cha chị và nữ nhân kia vừa bị em đuổi đi rồi, chị ở đâu?

- Chị ra ngoài thoáng khí, chuyện này chị sẽ xử lý tốt, em đừng nói với Úc Bình vội, về sau chị sẽ nói với chị ấy, những người khác càng đừng để lộ ra chút gì. Trần Tĩnh dặn dò Tạ Tử Gia, xảy ra chuyện xấu trong nhà này, sẽ liên quan tới vấn đề tranh quyền khống chế Cao Khoa KV, sẽ làm lòng người hoang mang: -

Nhà cũng chẳng ra sao, chị kiếm khách sạn ngoài để ngủ, yên tĩnh nghĩ chuyện này, em không cần đợi chị về nữa đâu .. Rồi dừng điện thoại.

- Hay là đêm nay em tới nhà gỗ bên hồ. Trương Khác hỏi: - Chung cư Thanh Niên cũng có phòng trống.

- Anh chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của em, quan tâm em ngủ đâu làm gì, ngủ xe cũng được. Trần Tĩnh lần nữa nhìn thẳng vào Trương Khác: - Vừa rồi anh nói thế là ý gì?

Trương Khác nường theo ánh trăng nhìn Trần Tĩnh, muện khuôn mặt tinh tế mỹ lệ, cằm thanh tú hơi nhọn, má trắng như ngọc, dưới ánh trăng trông có chút mờ mịt, đôi mắt đẹp nhìn y ánh lên vẻ kiên định, Trương Khác bị cô nhìn cho chột dạ, thu hai chân trên băng điều khiển lại, muốn ngồi thẳng dậy nghiêm túc trả lời Trần Tĩnh, trong xe lan tỏa không khí thương cảm.

1128. Chương 1130: Lần Đầu Trải Nghiệm.

- Ý anh muốn nói em nên tùy tiện tìm một nam nhân có thể sẵn sàng đứng ra bảo vệ em, ủng hộ em bất kỳ lúc nào, sau đó vờ yêu anh ta, lấy anh ta chứ gì? Trần Tĩnh ấn tay lên ngực Trương Khác, bất ý tiếp tục nằm trên ghế, giọng cô quá mức bình tĩnh, làm Trương Khác có một cảm giác không lành: - Em không cần anh phải suy nghĩ chu đáo cho em như thế ...

- Anh không thể cho em bất kỳ cái gì, ngay cả chuyện hôm nay, một khiến nghị cho em cũng không thể, trong lòng anh không dễ chịu chút nào ... Trương Khác đưa tay ra vuốt ve gò má mịn màng của Trần Tĩnh.

- Anh có biết em muốn gì không? Anh tưởng đôi mắt của anh có thể nhìn thấu lòng người à, vậy anh có biết em đang nghĩ gì không?

- Không biết ... Trương Khác thấy tâm tình Trần Tĩnh hơi mất kiểm soát, nhưng ngữ khí chém đinh chặt sắt, thực sự không biết trong lòng cô đang nghĩ gì lúc này.

- Em muốn cái này. Trần Tĩnh nắm tay Trương Khác đặt lên bầu vú vỉnh cao của cô: - Em muốn anh yêu em.

Trương Khác ngậy ra nhìn Trần Tĩnh, ánh mắt cô nghiêm túc mà kiên định, lòng bàn tay cách lớp áo len mỏng chạm bầu ngực tròn căng đầy đặn của cô, nhất thời không biết phải nói gì.

- Em đã 27 tuổi rồi, không cần anh phải suy nghĩ thay cho em, em tự biết mình muốn cái gì, em biết cảm giác yêu một người ... Trần Tĩnh ngồi lên đùi Trương Khác, người cúi xuống, hai tay ôm má y, mặt hai người gần như dính vào nhau, ánh mắt nhu hòa, giọng cũng trở nên dịu dàng: - Nếu anh cảm thấy chúng ta còn có chuyện cuối cùng chưa làm, quan hệ giữa hai người giống như cái công tắc, bật lên thấy có gì bất thường tắt đi là khôi phục lại ... Em không muốn như thế, em muốn anh yêu em, hai chúng ta không phải cái công tắc.

- So sánh của em thật là ... Trương Khác đôi lúc cảm thấy vốn từ thiếu thốn: - Chúng ta trở về rồi hãy nghiên cứu vấn đề này được không?

- Em không theo anh tới khách sạn, em muốn ngay ở đây, ngay trong xe em, em sẽ thấy dễ chịu hơn ... Trần Tĩnh ngồi dậy, cởi quần tất ra, ném vào ghế sau, lại nằm xuống lòng Trương Khác, nhẹ nhàng nói: - Ngay ở đây được không?

- Em không mặc quần lót à? Trương Khác đột nhiên hỏi, Trần Tĩnh chỉ nói không chịu tới nhà khách, thực ra là cô không muốn theo y về nhà gỗ bên hồ hoặc chung cư Thanh Niên làm lần đầu tiên của hai người, vì trong mắt cô, nơi đó là chỗ ở của Hứa Tư và Đường Thanh.

Lúc này đêm đã khuya, sẽ không có ai lên đê, dù có xe tới, bọn họ cũng sẽ phát hiện ra ánh đèn trước.

- Anh ... Trần Tĩnh hờn dỗi trừng mắt nhìn y, cô chủ động cởi quần tất ra đã phải dùng tới dũng khí lớn lắm rồi, bị Trương Khác hỏi thế, vẻ mặt nổi lên thẹn thùng không chịu nổi, gò má trắng phơn phớt rắng hồng, quầng rừ hoa mắt.

Trương Khác lúc này mới giành lại chút chủ động, đặt Trần Tĩnh ngồi lên eo mình, nhìn đôi mắt cô sáng sắn như hồ nước mùa thu, lòng vừa yêu vừa thương, ngửi mùi hương thơm nhàn nhạt trên người cô, tâm

thần rung động, lửa dục bốc cao, một tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, một tay luồn vào mái tóc dày đen nhánh vuốt ve nhẹ nhàng. Trong khoang xe mờ tối, bốn đôi mắt say đắm nhìn nhau, Trương Khác cảm giác được khuôn mặt hoan hỷ như trăng thẹn của cô chan chứa nhu tình thấm vào lòng người, tay từ eo cô trượt xuống, xúc cảm mềm mịn đó làm người ta càng thêm thêm khát khao phá vỡ những chỗ mềm mại hơn, tay liền lần mò vào trong quần lót của cô sờ tới chỗ thần bí của nữ nhân.

- Đợi đã ... Đúng vào thời khắc mấu chốt Trần Tĩnh lại kêu tạm dừng, hai tay yếu ớt ngăn cản bản tay của Trương Khác, quay lại cầm lấy di động trên bảng điều khiển, Trương Khác còn tưởng cô thay đổi chủ ý, không ngờ Trần Tĩnh nói: - Anh cũng tắt đi động đi ... Ném di động vào ghế sau, đột nhiên co chân cởi quần lót ra, ném vào mặt Trương Khác: - Anh muốn tận tay cởi quần lót của em xuống chứ gì? Cho anh vĩnh viễn không đạt được ý nguyện ...

Trương Khác cầm lấy chiếc quần lót màu đen viền trắng ren hoa của Trần Tĩnh lên, đưa tới trước mũi hít hà, có mùi thơm thoang thoảng của xạ hương, mắt lộ vẻ ngây ngất: - Thơm quá ...

- Anh là đồ biến thái ... Trần Tĩnh cười nũng nịu, nằm xuống cướp lấy chiếc quần lót ném ra phía sau, cầm tay Trương Khác luồn vào trong váy của cô, nắm lấy cằm hồng trần, trơn như ngọc, vừa mềm vừa tròn, vừa rên rỉ lấy móng tay vẽ vòng vòng trên ngực Trương Khác, như một nghi thức, tựa hồ muốn y vĩnh viễn để dành cho cô một chỗ nhỏ trong đó, rồi ôn nhu vuốt ve gò má của y, cùng môi y quấn lấy nhau.

Ngón tay Trương Khác trêu ghẹo trong váy của cô, tình dục đối khát bao năm được giải phóng, Trần Tĩnh có chút điên cuồng, lửa dục thiêu thân làm chút ít rụt rè cuối cùng của cô bị thiêu cháy sạch sẽ, đối khát mút lấy cánh môi Trương Khác, chiếc lưỡi như con rắn cuộn lấy lưỡi y, ngón tay lùa vào tóc Trương Khác vò, người áp sát người Trương Khác, vịn vịn cọ sát người y kiểm tìm khoái cảm nhục dục mỗi ngày một dâng cao ...

- Chỉ muốn nuốt chửng anh thôi. Trần Tĩnh mặt đỏ hồng, miệng thở hổn hển liên tục, thè chiếc lưỡi linh động ra liếm cánh môi khô khát vì lửa dục: - Để em cởi giúp anh ... Nhưng thất lưng của Trương Khác là kiểu cài trong, Trần Tĩnh mềm mại mãi chẳng cởi được, hơi thở mỗi lúc một nóng, người ngứa râm ran không thể chịu đựng thêm, sốt ruột kéo tay Trương Khác không ngón tay y nhích ngòm chốn riêng tư đã ướt ẩm của mình nữa, bất y tự cởi thất lưng, rồi kéo tuột cả quần ngoài lẫn quần sịp của y xuống ...

Trương Khác muốn ngồi dậy đặt Trần Tĩnh nằm xuống, hạ thân y bị khe hông ấm mềm của Trần Tĩnh đè xuống, cảm giác khó chịu khôn tả.

- Anh nằm đó. Trần Tĩnh không cho Trương Khác ngồi dậy, cô hơi nâng hông lên, tay nắm lấy cột trụ cứng rắn đó, cần nhẹ môi dưới, đặt giữa hai đùi, từ từ ngồi xuống không tìm được phát ra tiếng rên siết có thể đốt cháy linh hồn mọi nam nhân: - A, nứt ra mất ...

Do hàng ghế phía trước không thể hoàn toàn ngã ra được, không gian lại nhỏ, tư thế này rất khó làm hai người kết nối sâu hơn với nhau, cũng không có không gian cho cơ thể cử động, nhưng cảm giác tiêu hồn tột đỉnh làm Trương Khác kêu một tiếng sảng khoái, có điều chưa thỏa, muốn điều chỉnh tư thế, nâng hông Trần Tĩnh lên, để cô gấp chân lại, thì thấy vẻ mặt Trần Tĩnh ngưng ngừng, ánh mắt né tránh, hỏi: - Sao thế?

- Phải rất đau mới đúng chứ, trừ có chút hơi căng ra, sao em chẳng cảm thấy đau đớn như người ta nói? Trần Tĩnh nghi hoặc hỏi:

- Hả? Trương Khác há mồm, không biết phải nói gì luôn, cô ấy vẫn còn sao?

- Anh đừng có đắc ý, chẳng qua em tìm mãi không có ai thích hợp để cho thôi. Trần Tĩnh bịt lấy miệng Trương Khác, không để nụ cười hiện lên trên môi y: - Nam nhân chẳng thể so được với cái ngón tay, nếu nói em không còn xử nữ, cũng là do em tự cho bản thân, anh không có phần đâu.

Trương Khác thấy Trần Tĩnh lúc này còn mạnh miệng, nói: - Nghe nói rất nhiều cô gái khi đi xe đạp, cười ngửa không may bị rách.

- Chắc thế, khi em dùng ngón tay cũng chẳng cảm thấy ... Trần Tĩnh thấy khoe miệng Trương Khác lại cong lên, vỗ má y một cái, hai tay béo má y kéo căng ra, không cho y cười: - Con gái tự làm mình thoải mái, có gì mà đáng cười?

- Anh có cười đâu? Trương Khác nghĩ Trần Tĩnh sinh hoạt ở nước ngoài nhiều năm, tư tưởng cũng tây hóa rồi, con gái Trung Quốc trừ mạnh mẽ như Địch Đan Thanh ra, không ai có thể nói chuyện tình dục thân nhiên như thế: - Vậy cũng tốt, nếu không lần đầu sẽ hơi đau, nằm xuống đi, anh phục vụ em.

Trần Tĩnh ngoan ngoãn đổi vị trí cho Trương Khác.

Trương Khác tách chân Trần Tĩnh ra, tìm lại đầm lầy dư dật nước kia, hạ mình xuống tiến thẳng vào.

1129. Chương 1131: Vụng Trộm

- Á! Trần Tĩnh thét lên chói tai, móng tay bập sâu vào thịt Trương Khác: - Đau, đau quá ... Anh không được cử động.

Trương Khác giật nảy mình, thấy Trần Tĩnh đau tới chảy nước mắt, mày nhíu lại, thương xót an ủi cô: - Không đau, không đau đâu

- Anh nói không đau là không đau à? Trần Tĩnh phải mất một lúc mới thích ứng được, thấy Trương Khác luống cuống ngốc nghếch nói “không đau” an ủi mình, bật cười gắt: - Giờ thì anh hài lòng rồi chứ, sao anh thô lỗ thế, làm người ta suýt ngất xỉu ... Lúc này sao không đau nhỉ?

Trương Khác thử cử động một chút, lại thấy Trần Tĩnh đau tới nhíu mày lại, khuôn mặt thay cho ánh hồng là vẻ nhọt nhọt, hàm răng cắn chặt lấy cánh môi hồng kiêu diễm, không dám động đậy nữa, nói lảng đi để phân tán cơn đau của cô: - Anh nhớ ra một câu truyện cười, có lẽ trả lời được câu hỏi của em.

- Lại muốn kể truyện cười bậy bạ chứ gì?

- Là chuyện phổ biến kiến thức, sao lại nói là bậy bạ được. Trương Khác mặt nghiêm túc nói: - Có một nữ đồng chí tái hôn, trong một bữa tiệc, đồng chí phụ nữ và người chồng hiện nhiệm gặp phải chồng tiền nhiệm, người chồng tiền nhiệm lòng ghen tuông, hỏi chồng hiện nhiệm:” Sử dụng hàng cũ cảm giác thế nào?” Đồng chí phụ nữ đáp trả chồng tiền nhiệm :” Bên trong đó 8 cm đầu là hàng cũ, 8 cm sau vẫn là mới tinh...”

- Anh dám cười em! Trần Tĩnh đưa tay nhéo thật mạnh lên hông Trương Khác, Trương Khác cố nhịn đau muốn nhích người ra, hai người vẫn kết hợp với nhau, vừa cử động làm Trần Tĩnh đau đớn ôm chặt lấy lưng Trương Khác, không cho y cử động. Do ở trong xe không gian nhỏ hẹp, Trần Tĩnh lại là lần đầu tiên, không thể nào tận hưởng hết khoái lạc, ôm nhau một lúc, ghé vào tai Trương Khác nói nhỏ: - Tử Gia chắc là đi rồi, chúng ta về Yên Viên nhé?

Trương Khác gạt đầu, mặc dù giây phút khoái cảm tiêu hồn này dừng một giây cũng không chịu nổi, nhưng trong lòng thương Trần Tĩnh, không muốn để lại nỗi tiếc gì trong lần đầu của cô, cùng Trần Tĩnh ăn mặc chỉnh tề, lái xe về.

Trước khi về Yên Viên, Trương Khác vòng qua ngõ Học Phủ trước, đỗ xe ở cửa ngõ, bảo Trần Tĩnh chờ trong xe một lát, y vào trong ngõ, tới nhà thuốc Bảo Chi Lâm mua một số thuốc phòng chống nhiễm trùng giảm sưng và thuốc tránh thai, quay về đầu ngõ thấy Lý Hinh Dư ôm hai cuốn sách đứng ở bên cạnh xe nói chuyện với Trần Tĩnh.

Lý Hinh Dư và Trần Tĩnh tiếp xúc không nhiều, nhưng cũng quen biết nhau, Trương Khác không ngờ đỗ xe ở đây khiến Lý Hinh Dư gặp phải.

Trần Tĩnh ngồi cuộn mình ở ghế phụ, ghé lái để trống, Trương Khác biết với sự thông minh của Lý Hinh Dư, không thể khiến cô tin rằng mình chỉ vừa khéo đi qua, đương nhiên cùng tham dự một hoạt động thương nghiệp xong đi cùng xe trở cũng là cái cớ không tệ.

- Vừa rồi xem sách ở thư viện ... Lý Hinh Dư hơi cúi người chào Trương Khác, trong bóng đêm với ánh đèn đường chiếu lên mặt, cô thực sự đẹp tới cực điểm.

Trương Khác cũng chẳng sợ Lý Hinh Dư nhìn ra thuốc tránh thai, xua xua hộp thuốc trước mặt cô, ném vào ghế sau: - Trên bữa tiệc Trần tiểu thư uống hơi nhiều rượu, tôi mua giúp cô ấy ít thuốc giải rượu, còn phụ trách đưa cô ấy về nhà ... Câu này còn chưa nói hết Trương Khác thỉnh thoảng nhìn hấy cái quần tất treo lủng lẳng trên lưng ghế sau, hết sức bắt mắt, y sững người.

Hai người ở trên đê chỉnh trang lại y phục hàng hoàng mới về, Trần Tĩnh mặc quần lót vào rồi, trên xe không lạnh, ngại không mặc quần tất vào, cuối tháng ba đầu tháng tư, trời nói ấm không ấm, nói lạnh không lạnh, mùa đông còn có các cô gái thích để đùi trần mặc váy nữa là, nhưng quần tất treo lung lẳng thế kia chẳng phải là nói với người khác bọn họ vừa vụng trộm sao?

Trương Khác theo bản năng quay đầu xác nhận Lý Hình Dư có nhìn thấy nó không, đúng lúc bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Lý Hình Dư.

Lý Hình Dư đầu gối, từ ánh mắt né tránh của Trương Khác là hiểu ra chuyện gì, đột nhiên chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi chỗ này.

Trần Tĩnh ngồi cuộn mình trên xe gặp phải Lý Hình Dư vốn có chút chột dạ rồi, lúc này nhìn thấy vẻ mặt hai người kia có chút quái lạ, quay đầu lại nhìn, che miệng “á” một tiếng, vội vàng kéo chiếc quần tất xuống, vo tròn lại nhét vào ngăn đồ dưới bảng điều khiển, khuôn mặt mỹ lệ đỏ dừ như say rượu.

- Thực sự xin lỗi. Chẳng hiểu sao Lý Hình Dư cúi mình xin lỗi rồi vội vã chạy mất.

Nhìn bóng hình mong manh của Lý Hình Dư chạy về phía bóng tối tới mấy giây, nhìn phía chính diện cô nóng bỏng gợi cảm, nhưng bóng lưng vẫn thướt tha yếu điệu vô ngần. Sợ bị người quen nhìn gặp phải, Trương Khác nhanh chóng vào xe kéo cửa kính lên, thấy Trần Tĩnh vẫn nhìn theo phía Lý Hình Dư bỏ đi, nói: - Lý Hình Dư tuy làm việc ở cơ cấu nghiên cứu kinh tế của Samsung, nhưng cô ấy sẽ không nói lung tung đâu.

Ái Đạt và Khoa Vương công khai kết minh thành đối tác thương nghiệp, nếu chuyện Trương Khác và Trần Tĩnh vụng trộm bại lộ thì cái gọi là quan hệ thương nghiệp chiến lược thành trò cười, ảnh hưởng xấu khó mà dự đoán được, rất có khả năng khiến các đối thủ cạnh tranh khác cùng nhau chống đối.

- Em không lo chuyện đó. Trần Tĩnh quay đầu sang hỏi: - Anh không nhìn thấy ánh mắt của cô ấy lúc rời đi sao?

- Thế à? Trương Khác sờ gãi ốc, vội di chuyển đề tài: - Khi đó anh chỉ lo cô ấy khen quần tất đẹp quá, mua ở đâu ...

- Chết đi... Trần Tĩnh then không chịu nổi, thấy ánh mắt Trương Khác cứ hau háu nhìn cặp đùi trần của mình, liền kéo váy xuống: - Chẳng phải vì anh nói mặc vào cởi ra phiền toái sao?

Trương Khác cười hăng hắc, khởi động xe đi qua ngõ Học Phủ quay về Yến Viên.

Sợ Tạ Tử Gia vẫn còn ở Yến Viên, Trần Tĩnh cũng sợ lúc này lúc này gọi điện cho Tạ Tử Gia sẽ lộ tẩy, tới nhà, cô bảo Trương Khác đỗ xe trong ga ra đợi một lúc, cô vào nhà xác nhận Tạ Tử Gia không có ở đây mới gọi điện gọi Trương Khác vào.

Trong nhà dọn dẹp qua loa, còn có chút dấu vết lộn xộn, nhưng so với lần Tạ Tử Gia xả nước ngập biệt thự thì tốt hơn nhiều.

Trắng sáng từ ngoài cửa kính chiếu vào, chiếu lên khuôn mặt đẹp như mộng ảo của Trần Tĩnh, cô cởi áo len ra, chỉ mặc áo mỏng bó sát người, bầu ngực căng tràn phập phồng dưới lớp áo mỏng manh, vẽ lên đường không khơi gợi trí tưởng tượng, cô vẫn mặc váy ngồi trên đùi Trương Khác, cặp đùi trắng trẻo mê người chống lên giường.

Trương Khác kéo cô vào trong lòng, y không vội vàng, cởi chiếc áo bó ra, rồi từ từ cầm lấy chiếc áo lót đen riềm trắng, thêu cánh hoa màu đỏ, cổ cúc, từ từ kéo xuống, Trương Khác hai mắt mở to, nuốt nước bọt đánh ực, bầu vú nảy nở tròn trịa nhô cao, hai núm hồng ngang bướng ướn lên, độ lớn này chắc chắn một tay y không nắm hết được, đưa tay ra, mân mê núm vú nhỏ cho nó săn lại nở ra, rồi ngậm vào miệng mút nhẹ, khiến Trần Tĩnh không kiềm nổi ngả đầu ra sau ...

- Á ... Trần Tĩnh vô thức phát ra tiếng kêu sung sướng, có điều Trương Khác đã sờ tới cặp mông đầy phì nhiêu của cô, ngón tay mơn chớn bên mép quần lót, làm cô sở sở hỏi: - Liệu có đau không?

- Yên tâm đi anh sẽ nhẹ nhàng, lần này không đau nữa đâu. Trương Khác nói dối không chớp mắt:

- Không cái đầu anh ấy, lần này mà đau không có lần sau nữa đâu đấy. Trần Tĩnh thừa biết Trương Khác nói dối, màng trinh bị phá, dù không có thứ gì tiến vào, cô vẫn nhâm nhảm đau, chỉ là phản ứng cơ thể lại phản bội cô, chưa âu yếm bao lâu chỗ riêng tư đã ướt nhoẹt, người nóng bừng lên, câu sau của cô là nói dối, nói xong chính bản thân bật cười, cả hai đều nói dối cả.

- Em nằm xuống đi ... Trương Khác đặt Trần Tĩnh nằm xuống chiếc giường màu hoa hồng, đắm đuối nhìn dung nhan kiều diễm cùng cơ thể hoàn mỹ của cô, mái tóc suôn mềm óng ả bị rối tung ở sau đầu, gió thổi mấy sợi tóc lất phất chạm vào da thịt y, khiêu khích tình dục của y. Tách cặp đùi khép lại theo bản năng của cô ra, hai tay vuốt ve theo cặp chân trắng nõn mịn màng của cô lên trên, hơi dừng lại ở đùi cảm thụ cơ thể run rẩy phía dưới, rồi nằm xuống giữa hai chân cô, hôn từ núm vú hồng ướt át trên gheo nó dần xuống rốn, tới khi mặt vùi hẳn vườn hoa riêng tư ...

- Á ... Đừng, đừng như thế, sao anh có thể như thế được, á ... Cánh hoa ướt át bị chiếc lưỡi tham lam lướt qua, Trần Tĩnh bị kích thích muốn hét lên, cơ thể mẫn cảm tột độ, chỉ là cô xấu hổ không mặc sức phát tiết khoái cảm trong lòng, cắn răng phát ra tiếng rên nho nhỏ, có điều bụng lại ưỡn lên, như muốn Trương Khác âu yếm nhiều hơn, mắt long lanh mơ màng, tựa như đã phiêu diêu chốn mê ly cực lạc.

- A, a, ưm, vào, anh vào... vào đi... Trần Tĩnh rên lên lúc này chỉ cảm giác căng như muốn nứt ra đó mới thỏa mãn được cô.

Tiếp đó hai tiếng kêu rất khó diễn tả cùng lúc phát ra, việc gì cần tới đã phải tới, Trương Khác dừng mọi động tác, cúi mình xuống hôn nhẹ lên môi Trần Tĩnh hỏi: - Đau không?

Cảm giác sưng đau đó vẫn rất rõ ràng, nhưng giọng chứa tình cảm ôn nhu nồng nàn đó làm cơn đau bị quên lãng, nhấn chìm nó là khoái cảm trào dâng mãnh liệt như đê vỡ, Trần Tĩnh then thùng nói: - Ừ ... Đừng, đừng đừng lại ...

Trương khác đưa Trần Tĩnh lên mây xanh hết lần này tới lần khác, tới khi cả hai sức cùng lực kiệt, Trần Tĩnh càng vô dụng ngủ thiếp ngay đi ...

Trương Khác chăm chú nhìn cơ thể trần truồng tĩnh mịch dưới ánh trăng, toàn thân cô từ trên xuống dưới đều phát toát một sự dịu dàng hoặc cực đỉnh, lòng chỉ có yêu thương và dịu ngọt, y đặt tay lên ngực, nơi đó âm thầm thay đổi từ bao giờ, không còn cảm giác trống rỗng nữa ...

Ngủ một giấc tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng, tuy thời gian ngủ rất ít nhưng cảm thấy khoan khoái vô cùng, quay người sang nhìn thấy Trần Tĩnh đã mặc y phục ôm gối giường đôi mắt sáng như trăng rằm nhìn mình không chớp mắt, ngáp tràn thâm tình, mỉm cười hỏi: - Em dậy được lâu chưa?

- Chỉ dậy sớm hơn anh hai ba phút thôi... Trần Tĩnh nũng nịu đáp:

- Còn đau không?

- Vừa mới tỉnh lại đã hỏi chuyện đó rồi. Trần Tĩnh xấu hổ lắm, cứ như chuyện điên cuồng hôm qua xảy ra trên người Trương Khác và cô gái khác vậy, nằm im, gần như không cảm thấy đau.

- Rõ ràng là câu thứ hai rồi. Trương Khác khẽ búng yêu mũi cô: - Nếu em có thể chịu được, anh đưa em tới một chỗ ngắm mặt trời mọc, nếu không có mặt trời mọc, ngắm mây cũng được.

- Lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc sao? Trần Tĩnh hứng phần hỏi lại, thấy ánh mắt khẳng định của Trương Khác, vui vẻ nói: - Em chưa từng leo núi Yến Quy, nói gì tới ngắm mặt trời mọc trên núi.

Trương Khác xem đồng hồ, đã không kịp tắm rửa nữa, hôn nhẹ lên môi Trần Tĩnh, dặn cô ngồi im đó rồi chạy xuống lầu làm đồ ăn sáng, một lúc sau bê lên bát cháo thơm ngào ngạt, bê tới tận giường, múc một thìa đưa tới miệng cô, ôn nhu nào: - Ngoan, ăn một miếng lấy sức đã ...

- Ừ, nóng lắm, thổi cho em đã. Trần Tĩnh nũng nịu nói, lòng tràn ngập hạnh phúc, yêu thương không thể hiện bằng hành động lớn lao, những món quà đắt tiền mà từ hành động săn sóc nhỏ bé thế này.

Ăn sáng xong liền khởi hành lên núi, xe đi từ đường lớn Tân Phố đi lên núi Yến Quy, đỗ ở quảng trường trước Khổng Tước, bọn họ nấp trong xe ngắm mây không lộ diện, chẳng cần lo người của Vườn Sồi hay TT nghiên cứu Cao Khoa KV nhận ra.

Khi bọn họ lên núi thì còn khá vắng vẻ, bầu trời vạm vỡ không mây, nhìn ánh ban mai mỗi lúc một sáng, lúc này chân trời mới tràn ra rất nhiều mây màu, càng gần thời gian mặt trời mọc, biển mây mỗi lúc một lớn, gần như bao phủ hoàn toàn núi Yến Quy, sắp đè lên cả núi.

Biển mây cuộn trào, tầng mây dày đặc, cảm giác rất chắc chắn như mặt đất, giống như ngay trước mắt, làm người ta có cảm giác kích động tung người nhảy lên.

Tay trong tay, đầu kề đầu ngấm mây màu, hưởng thụ khoảng thời gian tĩnh mịch đầm ấm hiếm có bên nhau, hai người quay về Yến Viên, lên thẳng phòng ngủ tầng hai, xả nước chuẩn bị tắm, Trương Khác hùng hồn thuyết trình một bài về tầm quan trọng của việc tiết kiệm nước, sau đó đòi tắm chung với Trần Tĩnh, bị cô mắng ột trận.

Trương khác tiu ngủi cởi hết quần áo ngồi vào bồn tắm, đợi nước nóng xả đầy, vừa tắm vừa âm thầm tính kế lừa Trần Tĩnh vào tắm chung, đột nhiên nghe thấy Trần Tĩnh ở bên ngoài thét lên một tiếng, tựa hồ rất hoảng sợ, vừa định đứng dậy thì nghe Trần Tĩnh hỏi: - Sao em còn ở đây?

- Em cũng vừa mới về thôi, sớm hơn chị một chút, chị lên lầu mà không chú ý em trong phòng ngủ à? Sao như gặp mà thế, chị nhát gan như thế từ lúc nào vậy? Giọng Tạ Tử Gia từ ngoài truyền vào: - Em nghe thấy bên này có tiếng đi lại mới biết là chị về, hôm qua chị ở đâu, sao còn cần về nhà tắm rửa sớm như thế?

- Chị không quen tắm ở khách sạn nên về. Trần Tĩnh nói dối, có thể nghe ra cô chỉ lo Tạ Tử Gia đột nhiên vào phòng tắm: - Chị vừa mới xả nước vào bồn tắm, đang định lấy quần áo vào tắm. Một lúc sau Trần Tĩnh ôm quần áo lót đi vào, đặt tay lên môi ra hiệu Trương Khác chớ lên tiếng tránh làm kinh động Tạ Tử Gia ở bên ngoài, còn khóa cửa phòng tắm lại.

Trương Khác cười trộm, nhích người sang một bên, ý bảo còn tắm còn chưa được thêm một người nữa.

- Sao chị lại đóng cửa. Tạ Tử Gia ở ngoài đẩy cửa vào, không ngờ cửa bị khóa ở bên trong.

- Chị đã vào bồn tắm rồi, em vào làm cái gì, muốn tắm thì tự về phòng tắm ấy. Trần Tĩnh làm sao để Tạ Tử Gia nhìn thấy Trương Khác trần truồng trong bồn tắm cho được.

- Em muốn tắm cùng chị, em muốn tâm sự cùng chị. Tạ Tử Gia nhất quyết nói:

- Em ở ngoài nói đi, chị nghe được, dù sao cũng không cho em vào đâu, người em hôi rình, để em chui vào bồn tắm nước ô nhiễm hết cả, người khác khỏi phải tắm nữa. Trần Tĩnh cố nói thật thoải mái.

Tạ Tử Gia ăn ở luộm thuộm, chẳng phải chưa bao giờ bị Tạ Tử Gia nhốt ngoài buồng tắm, nên không nghi ngờ gì khác, kéo cái đôn trước bàn trang điểm tới trước cửa phòng tắm nói: - Tuy chú Trần đưa mụ kia về rồi, nhưng em nghĩ chú Trần chưa chắc là đối thủ của mụ ta, nói không chừng hôm nào đó mềm lòng quay lại cùng mụ ta làm công tác với chị thì sao?

- Làm gì tới mức đó. Đêm qua cùng Trương Khác ân ái nửa đêm, sáng sớm lại tới đỉnh núi ngấm mặt trời mọc, còn chưa có thời gian rảnh rồi nghĩ tới chuyện đau đầu này, Trần Tĩnh thuận miệng đối phó với Tạ Tử Gia, nhón chân đi vào bồn tắm, rất thận trọng, chỉ sợ làm ra động tĩnh gì khiến Tạ Tử Gia hoài nghi.

Trần Tĩnh còn chưa có chuẩn bị tâm lý tắm uyên ương với Trương Khác, nhưng không thể lát nữa vẫn đi ra y nguyên như cũ, đành nói là lừa Tạ Tử Gia, lừa học sinh tiểu học cũng miễn cưỡng.

Trần Tĩnh mặc đồ lót đứng trong bồn tắm, thấy Trương Khác cười xấu xa chỉ đợi mình cởi hết đồ ra, còn lấy ngón tay gãi nhẹ cặp đùi trần thon thả của cô, Trần Tĩnh vừa mới thực sự tận hưởng nam nữ hoan ái, cơ thể hết sức mãn cảm, bị ngón tay Trương Khác chạm vào, đã thấy cơ thể ngứa ngáy, nghĩ tới việc còn cởi trần truồng trước mặt y, càng cảm thấy xấu hổ. Cô đứng trong bồn tắm, Trương Khác thì ngồi, mặt y cách cuối đùi cô có chưa tới 20 cm, cảm giác được cả hơi thở nóng rực của y phả vào giữa hai chân, càng thêm mãn cảm. Trần Tĩnh biết phản ứng cơ thể của mình, sợ Trương Khác cười, dứt khoát không cởi đồ lót, nằm xuống nước, ngâm cả mình trong nước ấm, cổ lộ ra ngoài mới nhẹ nhàng cởi đồ lót ném ra ngoài bồn tắm.

1130. Chương 1132: Cách Tường Có Tai.

Trương Khác cũng không dám để Tạ Tử Gia biết mình trốn trong này, để Trần Tĩnh nằm trong lòng, rót sữa tắm xoa lên người cho cô, chỉ là một cơ thể trắng như tuyết, mềm như lụa, gợi cảm tốt độ như thể nằm trong lòng, Trương Khác nhìn không động chân động tay thì chỉ có cách chặt tay chân y đi.

- Nếu đợi tới mức đó rồi, em thấy chị càng hết đường ứng phó. Tạ Tử Gia hậm hực nói: - Con mẹ đó đúng là lòng tham không đáy, đã không tranh Đại Nhã với mẹ ta rồi, lại còn muốn xen vào đây, nếu không phải chị ngăn em, em đã xông ra cào cho nát mặt mẹ, để mẹ ta biết đây không phải chỗ mẹ ta giường oai.

Trương Khác nghe Tạ Tử Gia siết rằng lại rít lên bên ngoài mà thấy sống lưng ớn lạnh, con bé này hình như hoàn toàn không hiểu thế nào là thực nữ, hôm qua chỉ nghe thấy cô ta hung hăng cãi nhau với nhân tình của Trần Gia Thiệu.

- Để chị nghĩ xem đã. Lúc này Trần Tĩnh chỉ có thể nói như thế.

Tạ Tử Gia đột nhiên phì cười: - Chị nói xem tên khốn kiếp Trương Khác đó nhiều nữ nhân như vậy, sau này tranh chấp tài sản còn hoành tráng tới mức nào.

Trương Khác không ngờ Tạ Tử Gia di chuyển đề tài quái dị như thế, mà mình lại còn bị liên lụy vào, nghe giọng điệu của Tạ Tử Gia thì hình như đám Trần Tĩnh nhắc tới mình chẳng có danh xưng gì tử tế, không “chết tiết” thì cũng “khốn kiếp”, cúi đầu xuống thấy Trần Tĩnh mím môi nhìn cười, chỉ biết giang tay ra nhún vai một cái.

- Được rồi, đừng có nói linh tinh nữa, tên đó cũng không chọc vào em. Trần Tĩnh dùng ngữ khí trước giờ vẫn nói chuyện với Tạ Tử Gia, còn liếc nhìn Trương Khác một cái, ý bảo cô không gọi y là đồ “khốn kiếp”.

- Sao lại bảo em nói linh tinh? Tạ Tử Gia cười rất khoái chí, không muốn đổi đề tài: - Tên chết tiết đó háo sắc lắm, chị đâu phải là không biết. Lần trước em ra sân tennis gặp y và con bé Hàn Quốc, mắt y nhìn như đóng đinh vào bộ ngực nảy tung tung như quả bóng nước của cô ta, chị nói xem con bé Hàn Quốc đó có thấy hai quả bóng đó là gánh nặng cản đi cho xong không?

Tạ Tử Gia còn chưa phát triển, người như cô bé con, cho nên rất là ghen tức với cơ thể nóng bỏng của Lý Hình Dư, huống hồ Cao Khoa KV và Samsung cũng là đối thủ cạnh tranh.

Lần này thì Trần Tĩnh không nói giúp cho Trương Khác nữa, ngoái đầu lại lườm, tay còn nhéo thịt non trên đùi y, ý tứ là sớm biết anh và Lý Hình Dư không thanh bạch, hôm qua ánh mắt cô ta lúc rời đi rất khả nghi.

Đúng là bần đính vào quần, không phải phân cũng thành phân rồi, giải thích không rõ nữa, hơn nữa đi đánh tennis với Lý Hình Dư đúng là rất thích, Trương Khác chỉ biết gơ tay cầu xin Trần Tĩnh bèo nhẹ cho.

- Sao thế, chị cũng ngứa mắt với con bé Hàn Quốc ấy à? Tạ Tử Gia thấy Trần Tĩnh không nói gì thì hăng hái tiếp tục: - Là một trong số người kế thừa của Samsung, cô ta ở Kiến Nghiệp kiếm chỗ nào ở không ở, lại cứ ở trong chung cư Thanh Niên. Nếu cô ta và tên chết tiết kia thanh bạch thì em treo cổ luôn. Mà nói ra cũng lạ nhé, trình độ tán gái của tên đó là hạng một đấy, tổ chất làm mặt trắng còn cao hơn tổ chất làm nhà doanh nghiệp. Em nói này chị sau này ít gặp tên đó thôi, cẩn thận bị tên đó lừa lên giường đấy, đến lúc đó thành trò cười lớn rồi, Cao Khoa KV đóng cửa chia tài sản cho xong.

- Được rồi, chị không nghe những lời diên khùng của em nữa, em chuẩn bị, em chuẩn bị trước đi, dù sao chuyện hôm qua đừng để lộ ra ngoài. Trần Tĩnh thật không dám tưởng tượng Tạ Tử Gia mà biết mình đang trần truồng nằm trong lòng Trương Khác, để y cầm bông tắm kỳ cọ người sẽ ra sao, nhưng cô thì rất hưởng thụ.

- Em dự đoán nghiệp vụ di động của bên đó nửa đầu năm nay còn có động tác lớn, nhìn từ kỹ thuật. Còn họ đã có năng lực phát triển di động âm nhạc rồi, có lẽ kỹ thuật còn chưa hoàn thiện, nhưng nhìn từ việc cấp quyền kỹ thuật của bọn họ cho bên ngoài là biết bọn họ đã ý thức được chip âm tần có thể di chuyển sang di động, kỹ thuật LCD đa màu còn chưa đủ hoàn thiện, có lẽ đủ rồi, nhưng muốn dùng làm chiêu sát thủ Tạ Tử Gia phân tích, cô nhóc đang hứng thú làm sao chịu bảo đi là đi: - Nếu không chị hi sinh cơ thể một chút, dụ dỗ tên chết tiết đó lộ ra? Như thế chúng ta sẽ không bị động lắm.

“Con bé này ghê thật” Trương Khác thầm nghĩ, tay bắt đầu không thành thực mò tới giữa hai chân Trần Tĩnh, ghé vào tai cô cười khê: - Dừng cái này dụ dỗ là đủ rồi.

Trần Tĩnh xấu hổ không sao tả siết, không biết mặc Tả Tử Gia nói tiếp còn bị Trương Khác cười thành cái gì nữa, ngồi im trong bồn tắm không để ý tới Tả Tử Gia nữa, đây cũng là chiêu quen dùng khi không chống nổi cái miệng không ngừng của Tả Tử Gia.

Tả Tử Gia ngồi bên ngoài một lúc không thấy Trần Tĩnh đáp lời, cuối cùng buồn chán bỏ đi, không thấy cô ta ra ngoài đóng cửa, lo Tả Tử Gia có thể quay lại bất kỳ lúc nào, Trương Khác và Trần Tĩnh không dám có động tĩnh gì, Trần Tĩnh tắm rửa qua loa đi ra ngoài phòng tắm trước, một lúc sau mới gọi điện nói sẽ lái xe đưa Trương Khác đi sau.

Tuyệt đại đa số biệt thự trong Yến Viên là của cán bộ nghiên cứu trung cao tầng Vườn Sồi, nếu muốn chắc chắn trăm phần trăm không bị người khác phát hiện, Trương Khác chỉ có thể ngồi xe rời Yến Viên.

Trần Tĩnh chốc lát sau quay về, xin lỗi: - Em lấy cớ về lấy văn kiện, nửa tiếng nữa còn phải tham gia cuộc họp, phải đuổi anh đi rồi. Nhật văn kiện buổi sáng cô ý làm rơi lên, cùng Trương Khác ra xe, lại đem một vài chuyện mình suy nghĩ nói với y: - Lo lắng của Tử Gia cũng đúng, nếu Đại Nhã không thoát được khốn cảnh, em không thể khoanh tay ngồi nhìn được, Đại Nhã là tâm huyết quá nửa đời người của cha em, Cao khoa KV do cha em bỏ tiền ra đầu tư. Bất kể tương lai xử lý cổ phần ra sao, em nghĩ đường lối kinh doanh hiện nay của Cao Khoa KV không nên bị ảnh hưởng, em muốn kế hoạch phân phối cổ phần cho tầng quản lý và nhân viên kỹ thuật trước, với bên ngoài, cũng phải đưa các đối tác chiến lược khác vào ... Nếu em và anh không có quan hệ gì, để Cẩm Hồ nắm cổ phần là có lợi, hiện đã thành thế này rồi, em không thể tính tới anh nữa.

- Tầng hợp tác chiến lược này của chúng ta còn cao hơn cả nắm cổ phần ấy chứ. Trương Khác đùa: - Tối nay chúng ta tiếp tục hoạt động đàm phán hợp tác chiến lược nhé.

- Buổi chiều Úc Bình sẽ tới, em sợ cô ta nhìn ra gì đó, buổi chiều phải giả bệnh đi lại không thuận tiện. Trần Tĩnh tình tứ nguyền y: - Xem tình hình đã, nói không chừng anh mới không thoát thân được.

Trương Khác nghĩ cũng phải, ôn nhu hôn lên má Trần Tĩnh, xuống xe nhìn cô rời đi, y biết Trần Tĩnh muốn thông qua lần phân phối cổ phần này để từ bỏ nắm cổ phần tuyệt đối ở Cao Khoa KV, giảm bớt ảnh hưởng của tranh chấp gia tộc tới công ty, cho dù tương lai có nhường một phần cổ phần cho Đại Nhã, cho nữ nhân kia, cũng không cần lo tạo thành ảnh hưởng bất lợi gì tới việc kinh doanh của Cao Khoa KV.

Được giáo dục chất lượng cùng gia tộc bồi dưỡng, cùng tích lũy kinh nghiệm công tác mấy năm qua, Trần Tĩnh cho dù không có thiên phú thương nghiệp quý dị như Tả Tử Gia, nhưng là nhà doanh nghiệp hợp cách. Ở vấn đề xử lý chuyện của Cao Khoa KV, Trương Khác tôn trọng tuyệt đối ý kiến cá nhân của Trần Tĩnh.

Trương Khác vừa định đi tới Vườn Sồi thì nhận được điện thoại của Lục Văn Phu: - Tỉnh trưởng Lý muốn tham quan nhà máy TTVT, muốn cậu tới đi cùng, văn kiện bổ nhiệm Giang Mẫn Chi vừa truyền tới tỉnh, trước tiên ông ta sẽ làm phó bí thư tỉnh ủy.

1131. Chương 1133: Thái Độ Của Lý Viễn Hồ.

Lý Viễn Hồ hẹn Trương Khác đi thị sát TTVT tất nhiên có liên quan tới việc Giang Mẫn Chi sắp tới nhậm chức.

Trước đó bên ngoài đồn đoán xôn xao về nhân tuyển tỉnh trưởng, Lý Viễn Hồ cũng sắp biết Giang Mẫn Chi sẽ tiếp thế vị trí của mình, có điều luôn giữ im lặng, hôm nay ít nhiều không ngồi yên được nữa.

Trương Khác ngồi xe tới bờ bắc Tân Phổ, trên đường gặp Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh, cùng tới nhà máy tinh viên, đội xe của chính phủ tỉnh cũng vừa mới đỗ lại ở sân trước cổng nhà máy.

Liệu Chí Thành hiện giờ đặt tinh lực chủ yếu ở việc xây dựng nhà máy ở Kim Sơn, rất ít khi ở Kiến Nghiệp, các quan lý cao cấp đợi sẵn ở cổng nhà máy, thấy đội xe chính phủ đỗ lại, liền đi tới nghênh đón.

Không đợi đám Trương Khác dừng xe, Lý Viễn Hồ, Lục Văn Phu xuống xe trước, tiếp đó cùng vào thị sát.

Quá trình thị sát đơn giản mà mau chóng, tham quan dây chuyền sản xuất chip 0.18 micron mới nhất, nghe quản lý nhà máy báo cáo một số thăng cấp kỹ thuật, an bài sản xuất, tiến hành một cuộc hội đàm nhỏ, an bài phóng viên chụp ảnh ở khu phi bảo mật, công tác thị sát thế là hoàn thành.

- Loại kỹ thuật chip này của Cẩm Hồ đã đạt tới tầm đi đầu thế giới chưa? Lý Viễn Hồ lấy hai ngón tay kẹp một cái chip đưa lên mắt quan sát, nhìn bên ngoài khó tin cái chip chẳng to hơn ngón tay cái là bao này có giá thị trường 150 USD.

- Hiện kỹ thuật chip NVRam (Ram bất biến) này hiện chỉ có ba nhà nắm được, mặc dù kỹ thuật của Cẩm Hồ xếp bét trong ba nhà, cũng có thể mặt dày nói kỹ thuật của Cẩm Hồ đứng thứ ba thế giới. Trương Khác cười nói:

Mọi người cùng Lý Viễn Hồ cười phụ họa.

- Năm 97 chúng tôi vừa mới khai phát hình thành sản phẩm iplayr, dung lượng lưu trữ lớn nhất mới đạt 64 M, còn là hai thẻ nhớ mới có được. Hiện riêng một chiếc đã có dung lượng 256 M rồi, ba bốn năm sau lượng RAM một chiếc máy vi tính cũng sẽ đạt tầm 512M. Trương Khác giới thiệu: - Chúng tôi dùng kỹ thuật 0.18 micron chế tạo chip, sản lượng của nhà máy ở Tân Phổ chỉ vừa mãn thỏa mãn nhu cầu của chúng tôi ở loại hình này, ở kỹ thuật 0.18 micron, chúng tôi có thể sản xuất sản phẩm hàm lượng kỹ thuật cao, chỉ là năng lực thiết kế của chúng tôi còn thiếu thuyết ...

Vừa qua thiên niên kỷ mới, quan viên chính phủ mù vi tính nhiều hơn trong tưởng tượng, chưa nói tới kỹ thuật chip phức tạp, ngay cả tri thức vi tính đơn giản cũng mù tịt, Lý Viễn Hồ lại nghe rất hứng thú, thi thoảng hỏi vài vấn đề rất chuẩn xác, chỉ có điều các phóng viên ĐTH đều đã bị đuổi về phòng nghỉ, không thể ghi lại được cảnh đối đáp giữa một già một trẻ này.

- Lần trước tôi tới NEC Hoa Hạ tham quan, bọn họ cũng cường điệu phải tăng cường công tác thiết kế ...

Lục Văn Phu nghe thấy Lý Viễn Hồ nhắc tới NEC Hoa Hạ liền cố ý tụt lại phía sau, những người khác cũng biết ý không theo sát phía sau, để lại không gian cho Lý Viễn Hồ và Trương Khác nói chuyện.

- Cậu có cái nhìn thế nào về lợi nhuận tương lai của NEC Hoa Hạ? Lý Viễn Hồ thấy những người theo cùng đã lùi lại đằng xa, liền hỏi trực tiếp hơn.

- Nec Hoa Hạ cũng rất khiêm tốn đấy, sản nghiệp điện tử sau này sẽ phát triển thành xu thế toàn cầu hóa, thiết kế là một mắt xích quan trọng nhất của sản nghiệp, hiện không may lại là mắt xích mà trong nước yếu nhất, ở phương diện này trong nước chưa bù đắp lại được, tôi không đánh giá cao lợi nhuận tương lai của NEC Hoa Hạ lắm ... Trương Khác trả lời đúng sự thực, đương nhiên y cũng biết lời của mình chẳng có mấy tác dụng, sự hỗ trợ NEC Hoa Hạ nhận được từ quốc gia không vì câu nói của y mà ít hơn.

- Ủm, bất kể là kinh tế công hữu hay phi công hữu, thái độ của tỉnh là ủng hộ bên nào chạy nhanh hơn, chạy vững hơn, cùng nâng đỡ người tụt hậu. Cẩm Hồ mấy năm qua có cống hiến cho kinh tế Đông Hải, có yêu cầu gì cứ thoải mái nói ra. Lý Viễn Hồ thẳng thắn nói:

Trương Khác bình thản nói: - Mấy năm qua chúng tôi được tỉnh hỗ trợ nhiều rồi, mặt mũi nào yêu cầu gì thêm? Còn về kiến nghị, càng không dám múa rìu qua mắt thợ, chỉ muốn một lòng cống hiến hết mức có thể cho kinh tế Đông Hải.

Mấy năm qua Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ có hiểu lầm, cũng có hòa giải, nhìn chung chung sống vui vẻ, Lý Viễn Hồ ủng hộ Cẩm Hồ là điều ai cũng thấy, do Cẩm Hồ có bối cảnh và thực lực qua hùng hậu, Lý Viễn Hồ càng coi Cẩm Hồ là đồng minh liên hệ mật thiết, xúc tiến lẫn nhau, mà không coi Cẩm Hồ thuộc đích hệ của mình, điều này cũng quyết định hai bên sẽ luôn giữ khoảng cách nhất định.

Trương Khác hiểu ý tứ những lời của Lý Viễn Hồ, sau khi ông ta lên làm bí thư tỉnh ủy sẽ chỉ nắm toàn cục kinh tế, xác định phương châm lớn, chính vụ cụ thể thuộc phạm vi chức quyền của Giang Mẫn Chi, ông ta sẽ không can thiệp quá độ.

Cẩm Hồ tương lai còn phải phát triển ở Đông Hải, đương nhiên phải tiếp xúc với Giang Mẫn Chi nhiều hơn, dù Giang Mẫn Chi ở quyết sách cụ thể lựa chọn hỗ trợ các xí nghiệp khác, ông ta cũng không tiện trực tiếp đứng ra chống lưng cho Cẩm Hồ, cho nên mới chủ động đề xuất đưa ra ưu đãi chính sách mang tính đột

kích để an ủi Cẩm Hồ, tránh tương lai vì những chuyện vụn vặt thành nguồn cơn phát sinh mâu thuẫn với Giang Mẫn Chi.

Lý Viễn Hồ khẳng khái như thế, Trương Khác lại từ chối không nhận.

Lý Viễn Hồ năm nay mới 57 tuổi, trong các cán bộ cấp chính tỉnh bộ, ông ta đứng ở một vị trí rất có ưu thế, hoàn toàn có thể leo lên đỉnh ới trước khi lui về tuyến hai, Cẩm Hồ tiếp tục chủ đạo sản nghiệp công nghệ cao thậm chí chính thể kinh tế toàn tỉnh với Lý Viễn Hồ mà nói rất quan trọng, nhưng các nhân tố mối quan hệ, kỳ vọng của mọi người cũng trở nên quan trọng gấp bội.

Dưới tình huống đó Lý Viễn Hồ tỏ thái độ một cho Cẩm Hồ chính sách ưu đãi càng trọng yếu, có thể nhìn ra khác biệt về tính cách của ông ta và Đào Tấn.

Từ Tân Phổ về thì đã là buổi trưa, Trương Khác ăn cơm cùng Đỗ Phi, Thời Học Bân ở ngõ Học Phủ, đi lang thang trong ngõ, tin tức Giang Mẫn Chi tới Đông Hải nhận chức đã rõ ràng, thảo luận chuyện này trên phố cũng không có gì lạ.

- Hẳn Giang Mẫn Chi tới Đông Hải chấp chính muốn tăng cường địa vị vốn quốc hữu, một khi có biện pháp cụ thể gì, khả năng Cẩm Hồ sẽ bị ảnh hưởng trước tiên ... Trương Khác đang nói chuyện thì nghe thấy đằng sau có tiếng còi xe inh ỏi, quay đầu lại nhìn thấy Trần Dũng lái một chiếc Audi A4 mới cồng, đang ra sức ầm còi, có vẻ giống nhắc nhở người khác nhìn chiếc xe mới của hắn hơn là giục người khác nhường đường.

Thấy Trương Khác chắn phía trước, Trần Dũng bóp ngông cuồng hơn, không ra sức ầm còi nữa, còn cười lấy lòng, đám Trương Khác tránh qua một bên, để hắn lái xe đi.

- Kiểm được vài đồng tiền thối từ TTCK đi khắp nơi khoe khoang. Thời Học Bân khinh bỉ nhổ phì một cái, hắn sớm nhìn trúng cái xe này rồi, chỉ là Trần Dũng vua trước, hai bên có ân oán, nên Thời Học Bân không còn tâm tình mua xe nữa.

- Hải Túc thời gian qua rất oai phong ... Đỗ Phi khẽ thở dài: - Bọn chúng thậm chí còn nộp đơn xin phát hành cổ phiếu mới trước thời hạn lên ủy ban chứng giám, xem ra quan hệ bên trên đã sớm dàn xếp ổn cho chúng thôi, chỉ cần thời hạn qua đi là có thể công khai vơ một khoản lớn từ TTCK ... Mẹ nó còn vô sỉ hơn công khai ăn cướp.

Trương Khác nghĩ lúc này nhân mã Hoàn Hồn Tín, Tinh Điển đang phấn kích và kích động vì nắm chắc phần thắng trong tay rồi, đám Đỗ Phi cũng nhận định như thế cho nên mới có chút ỉn ỉu, nhưng thị trường vốn khái niệm kinh tế mới toàn cầu đã đến tới hạn đầy tràn, chỉ cần một cơn gió cuối cùng thêm vào.

1132. Chương 1134: Khi Cái Lọng Dàn Thít Chặt.

Có điều chuyện của TTCK cũng rất khó nói, đôi khi một chuyện nho nhỏ ngẫu nhiên phát sinh cũng gây ra phản ứng dây chuyền, cho dù là nó sắp đầy tràn, nhưng do quán tính vẫn có thể cầm cự thời gian dài, Trương Khác cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Thực sự không xong thì dùng một hai thủ đoạn, tùy tiện bóc trần một vài bê bối của Hải Túc làm rùm beng lên có thể khiến phương án phát hành cổ phiếu mới của chúng bị trì hoãn vài tháng.

Chiều xuân tháng ba, cây mọc lá non, hoa thơm chim hót, đầu ngõ phía nam là bãi cỏ kiểu Anh được mở cửa của Vườn Sồi, trên bãi cỏ bằng phẳng cây cối um tùm, hoàng hôn vừa chuyển sang tối, đèn đường bật lên, trong ngõ Học Phủ người qua kẻ lại như thoi đưa, có thể nhìn thấy rất nhiều nữ sinh thanh xuân rực rỡ, yểu điệu mê đắm qua lại, với một số kẻ mà nói, đây là phong cảnh tuyệt vời nhất.

Đi lang thang không mục đích mãi, đám Trương Khác chọn một quán ăn sạch sẽ sáng sủa, ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ngắm nhìn các thiếu nữ xinh đẹp đi qua.

Buổi chiều nhìn thấy Trần Dũng huênh hoang lái xe mới đi qua đi lại khắp ngõ, lúc này lại nhìn thấy hắn cùng đám người Hồ Kim Tinh xuất hiện phía đối diện, bọn chúng đứng tụ lại một chỗ nói chuyện, tựa hồ đang thảo luận chọn quán ăn nào mới thích hợp, còn có mấy cô gái xinh đẹp đứng kèm, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn người đi đường. Còn tưởng bọn chúng sẽ bỏ đi, không ngờ bọn chúng biến mất một lúc rồi đi lên từ cầu thang, nhìn thấy đám Trương Khác cũng ngồi bên trong, bọn chúng hơi giật mình, đứng ở cầu thang

một lúc, trên tầng cũng chỉ có bàn nhiều người bên trái đám Trương Khác còn trống, bọn chúng liền đi về chỗ đó.

Đám Đỗ Phi, Thời Học Bàn là khách quen của mấy hàng quán cao cấp trong ngõ Học Phủ, gặp phải đám Hồ Kim Tinh không phải là một hai lần nữa, không cần cố ý né tránh.

Hơn nữa sau khi Hải Túc mua nghiệp vụ quán nét của Sáng Vực, mâu thuẫn hai bên ít nhất bề ngoài coi như hòa hoãn rồi.

- Tên kia là ai? Trương Khác chỉ một tên thanh niên lạ mặt đi phía sau Hồ Kim Tinh, tuổi nhiều hơn đám Hồ Kim Tinh một chút, trông lịch sự văn hóa, đeo một cái kính gọng vàng, khi lên lầu còn gật đầu chào đám Đỗ Phi.

- Một tên giám đốc của Chứng khoán Nguyên Giang, gần đây thường xuyên đi cùng bọn chúng, Chứng khoán Nguyên Giang cung cấp vốn cho các khách hàng lớn, xem tình hình này đám Trần Dũng có lòng tham không nhỏ với Hải Túc. Đỗ Phi nói nhỏ:

- Ồ, có gì lạ đâu. Trương Khác cười, bọn họ ngồi ở sát cửa sổ, nhỏ giọng nói chuyện với nhau, không lo đám Hồ Kim Tinh nghe thấy: - Hải Túc trước khi công khai phát hành cổ phiếu, nhất định còn có một loạt thao tác, liên hệ với Nguyên Giang có lẽ vì bọn chúng trước đó chơi chưa đủ đồ.

- Lòng tham càng ngày càng lớn, bọn chúng đúng là có chỗ dựa nên không biết lo sợ gì. Đỗ Phi khinh bỉ nói.

Trương Khác thấy đám Hồ Kim Tinh, Trần Dũng sau khi ngồi xuống kéo cổ tay áo lên, lộ ra đồng hồ đeo tay vàng sáng chói, thầm nghĩ bọn này toàn thân đồ hiệu xe hơi đắt tiền, ắt tốn kém không ít. Cổ phải Hải Túc trong một năm tăng gần gấp 30 lần, nhưng bọn chúng có kiếm được bao nhiêu tiền bản thủ thì chắc là cũng tiêu pha gần hết rồi.

Nhìn phong cách hành xử của Hoàn Hín, bọn chúng lợi dụng Hải Túc cũng chỉ một lần duy nhất, nói cách khác thao tác trước khi Hải Túc công khai phát hành cổ phiếu mới là cơ hội cuối cùng của đám Trần Dũng, Hồ Kim Tinh, hẳn quá nửa là hai tên đó cũng hiểu, cho nên 90% là bọn chúng muốn lợi dụng cơ hội cuối cùng này đánh một mẻ lớn.

Trong nước có rất nhiều công ty chứng khoán thao tác không chính quy, thường dùng phương thức ủy thác tài sản để huy động tài chính lớn từ đơn vị sự nghiệp sang tay cho khách hàng ăn chênh lệch, đương nhiên cũng có những công ty chứng khoán đích thân ngồi sau màn thao tác phi pháp.

Đám Trần Dũng, Hồ Kim Tinh luôn kiếm tiền ở một cổ phiếu, công ty chứng khoán chắc chắn là nhận ra, nên bọn chúng và người công ty chứng khoán đi với nhau chẳng làm Trương Khác cảm thấy lạ.

- Bọn chúng ở ngoại vi kiếm chác, liệu có được Hoàn Hín ngầm cho phép không?

- Khả năng là tự bọn chúng chơi. Trương Khác lắc đầu: - Hai điểm giao dịch chứng khoán sôi động của Hải Túc là một ở Văn Chu, một ở Kiến Nghiệp, đều là phòng doanh nghiệp của chứng khoán Tinh Hà, không có liên quan gì tới chứng khoán Nguyên Giang, lần này nếu bọn chúng muốn kiếm một mẻ lớn, cứ truy từ phòng doanh nghiệp của chứng khoán Nguyên Giang, dễ dàng tra ra rốt cuộc bọn chúng chơi lớn tới cỡ nào.

- Thì ra cậu luôn theo dõi bọn chúng à? Thời Học Bàn hưng phấn hẳn lên: - Hơn nữa không phải là chú ý bình thường đâu.

- Còn người tôi lòng dạ hơi hẹp hòi. Trương Khác cười đều: - Bọn chúng ở đằng sau tra Cẩm Hồ có vấn đề không, chẳng lẽ không cho tôi tra sơ hồ của bọn chúng à?

- Có nắm chắc không? Thời Học Bàn nói lời này bất giác càng nói nhỏ hơn: - Đại khái là lòng dạ của tôi cũng không được rộng rãi lắm, không chịu nổi người khác đắc ý.

- Khó nói lắm. Trương Khác ngẩng đầu lên, lãnh đạm nhìn về phía đám Hồ Kim Tinh.

- Thế tức là có trò hay rồi? Thời Học Bàn sáng mắt lên.

Hiện khái niệm cổ phiếu công nghệ khí thể như cầu vồng, chẳng hề thấy có chút xu thế đi xuống nào, tất cả đều cho rằng không có nhân vật mạnh mẽ nào sẽ xuất hiện ngăn chân, khó mà ngăn cản được được đã

tâm vơ tiền từ TTCK của bọn chúng. Nhìn thấy đám Hồ Kinh Tinh tiếp tục ngông nghênh, Thời Học Bản cứ như có gì vướng ở trong cổ, cho dù có được chứng cứ xác thật Hoành Tín và đồng bọn thao tác phạm pháp cổ phiếu Hải Túc, với hoàn cảnh pháp chế của TTCK hiện nay sẽ chẳng có tác dụng gì, nếu Trương Khác ra tay thì chuyện hoàn toàn khác, Thời Học Bản không tưởng tượng ra trong nước có thể lực tư bản nào có năng lực tranh cao thấp chính diện với Cẩm Hồ.

Tình hình của Hoành Tín cũng hết sức đặc thù, nói một câu không khách khí thì Hoành Tín hệ chỉ có thể nói là đại biểu của quan liêu trong nước tư bản hóa mà thôi.

- Phải mượn thế được đã, xem tình hình rồi tính. Trương Khác chỉ đáp thế:

Đỗ Phi biết Trương Khác sẽ không vì loại ân oán này mà ảnh hưởng tới thực lực, tới sự phát triển của Cẩm Hồ, nhưng chuyện ném đá xuống giếng thì y luôn làm nhiệt tình: - Trước trung tuần tháng năm tình thế sẽ có biến hóa phải không?

- Khó nói. Trương Khác đánh mắt sang phía đám Hồ Kim Tinh: - Bọn chúng muốn chơi lớn có thể huy động vốn từ chứng khoán Nguyên Giang mua vào lượng lớn cổ phiếu Hải Túc ngồi đợi giá lên thì túng ra bán, Nguyên Giang vì đảm bảo an toàn tài chính, dựa theo tỉ lệ nhất định thu tiền đảm bảo, sẽ cưỡng ép bọn chúng đóng tài chính (closed position) ... Loại thao tác vi phạm này trong nước cấm mãi không hết, nhưng ở nước ngoài dùng cổ phiếu huy động vốn lại khá thường thấy, người đầu tư có thể dùng một khoản tiền đảm bảo nhỏ điều động khoản tài chính lớn gấp chục lần. Hiện giờ thị trường tài chính kinh tế toàn cầu đậm mùi đầu cơ cổ phiếu công nghệ, nhưng tới bước ngoặt không bao xa nữa, có lẽ chỉ còn thiếu một tác động khiến nó đổi hướng, ít nhất chúng ta không nên quá lạc quan.

Đám Đỗ Phi, Thời Học Bản khó phán đoán mức độ đầu cơ nguy hiểm ở thị trường tài chính toàn cầu, chỉ biết chỉ số Nasdaq trong một năm tăng 117% không phải là quá khoa trương, nhưng đem xét ở một thời gian dài hơn, chỉ số Nasdaq từ trong thời kỳ nguy cơ tài chính Châu Á có hơi sụt giảm từ giữa thập niên 90 tới nay luôn ở trong quá trình tăng giá dài.

- Thị trường tài chính trong nước tương đối khép kín, cơn bão tài chính Châu Á thậm chí khiến cả TTCK chủ yếu chính của Âu Mỹ cũng bị liên lụy, nhưng TTCK trong nước lại chịu ảnh hưởng rất ít, có điều lần này khác. Trương Khác giải thích: - Khi làn sóng kinh tế mới lan khắp toàn cầu, trong nước cũng là địa điểm các quỹ đầu tư mạo hiểm kiếm ăn chủ yếu, lượng lớn tiền đầu tư mạo hiểm tràn vào trong nước khiến người ta như ma nhập theo đuổi cổ phiếu công nghệ, chính vì thế nó càng thêm mất kiểm soát, thậm chí còn có phản ứng quá mức với chuyển ngoặt sắp tới. Nhưng bước chuyển ngoặt này không khó phát hiện, cũng khó nắm chắc được khi nào nó tới.

- Cậu nói không khó, không có cậu chỉ cho, bọn tôi chẳng nhìn thấy. Thời Học Bản hì hì cười nhỉnh: - Lão đại đúng là lão đại.

Trương Khác chẳng đề ý tới lời nhỉnh bợ của hắn, nhìn thấy trước ngực Hồ Kim Tinh còn đeo biển giám đốc thực tập Tân Sáng Vực, sau khi bán nghiệp vụ quán nét cho Hải Túc, y không quan tâm đến nó nữa, liền hỏi tới chuyện này.

- Bọn chúng hi vọng nghiệp vụ quán nét làm mặt tiền cho sản nghiệp công nghệ cao của Hải Túc, đầu tư khoản tiền lớn vào đó, chỉ là sản nghiệp quán nét ngưỡng tiến vào thấp, Hải Túc điên cuồng khuếch trương khơi lên làn sóng đi theo quy mô khá lớn. Bọn tao không quan tâm tới con số mới nhất, đoán chừng trong một năm qua số lượng máy mới tăng gấp đôi rồi. Mà đừng thấy trong ngõ Học Phủ vẫn chỉ có hai quán net cỡ lớn, đó là vì tiền thuê ở đây cao, còn ở đường Mã Liên cả phố mở quán nét rồi. Đỗ Phi dự đoán: - Hiện còn duy trì được lợi nhuận tương đối cao, nhưng cứ phát triển với tốc độ này không tới 1 năm nữa mọi người phải giảm giá tranh nhau nguồn khách rồi.

- À phải, Liên Thông Đông Hải ngày mai có lời mời dự tiệc, tao vốn từ chối nhưng nghe nói bọn họ có hạng mục đầu tư khá thú vị muốn thực thi trong thời gian ngắn, bọn mày đi ăn tiệc một bữa với tao ... Trương Khác sực nhớ ra:

- Liên Thông muốn bày trò gì ở Đông Hải Thế? Đỗ Phi tò mò hỏi:

- Mai đi là biết thôi. Trương Khác không chịu nói đáp án sớm.

Đám Hồ Kim Tinh thấy ba người Trương Khác chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán còn hoài nghi bọn họ đang nói về mình, thì thoảng quay đầu lại nhìn, phát hiện ra lúc này cả ba đang cười hết sức quý dị.

~oOo

~~Ngày 1 tháng 4, chi nhánh Liên Thông Đông Hải mở tiệc mừng số hộ dùng ở Kiến Nghiệp, Huệ Sơn tăng lên 3 vạn một tháng, quy mô hộ dùng mới không còn kém gì Di Động nữa.

Liên Thông có được thành tích tốt như thế quan trọng nhất là dựa vào hoạt động nạp thẻ tặng di động đã thu hút lượng lớn người dùng mới.

Do Liên Thông lựa chọn phổ biến nghiệp vụ di động đặt làm ở thành phố trọng điểm, Di Động không thể có sách lược ứng phó chính thể, do các chính nhánh đưa ra chính sách ưu đãi tranh người dùng với Liên Thông, chỉ là quyền hạn các chi nhánh Di Động ở các tỉnh thành bị hạn chế, đội bộ phê duyệt luôn chậm hơn một hai nhịp.

Không được tổng bộ Di Động bố trí thống nhất, chi nhánh của Di Động càng không thể có được hỗ trợ chip di động giá rẻ từ Cẩm Hồ, các hoạt động ưu đãi thành ra yếu ớt, từ đó rơi vào thế bị động.

Tổng bộ Di Động có lẽ còn cảm thấy vui mừng là tình hình này chỉ phát sinh ở một số ít thành phố, bất kể từ lượng hay chất thì quy mô hộ dùng của Liên Thông còn xa mới có thể uy hiếp được địa vị của Di Động, cho nên Liên Thông đuổi theo ở một vài thành phố cá biệt không được cao tăng Di Động chú ý lắm.

Giờ Dương Dung Bình mới lĩnh hội sâu sắc chỗ tuyệt diệu trong kế hoãn binh Trương Khác đưa ra, một là hóa giải mâu thuẫn bản thân cơ sở thiết bị của Liên Thông không đủ, thực thi chiến lược đột phá từ trung tâm, khiến quy mô hộ dùng mới của Liên Thông tăng lên ở quy mô khả quan, đồng thời giảm bớt sự chú ý của đối thủ cạnh tranh, có thêm nhiều thời gian tăng cường kiến thiết mạng lưới của Liên Thông.

Dương Dung Bình không xen vào việc định ra và thực thi sách lược phát triển hộ dùng mới của chi nhánh công ty, ông ta tới địa phương cũng rất kín tiếng, không để phóng viên đi theo đăng tin.

Lần này Dương Dung Bình tới Kiến Nghiệp không chỉ tham dự tiệc mừng công nội bộ, còn muốn bàn việc hợp tác với Thịnh Hâm.

Thịnh Hâm là xí nghiệp tiêu thụ di động có quy mô lớn nhất, từ năm 97 tới nay với hai phương án phát triển thành công “trăm thành trăm hiệu”, “nghìn thành nghìn hiệu”, đã thành công đưa mạng lưới tiêu thụ động tới thẳng thành trấn, mỗi ngày chiếm phân ngạch lớn hơn trong sản nghiệp bán lẻ di động trong nước.

Những chuyện cụ thể thế này tất nhiên là do Thiệu Tâm Văn đi đầu đầu, Trương Khác kéo Đỗ Phi, Thời Học Bàn dự tiệc trừ vì Dương Dung Bình đích thân tới Kiến Nghiệp, còn nguyên nhân là Liên Thông Kiến Nghiệp - Huệ Sơn định phát triển nghiệp vụ quán nét. Ở vấn đề này Đỗ Phi và Thời Học Bàn có thể đưa ra ý kiến hữu ích, dù Trương Khác không đánh giá cao việc Liên Thông phát triển nghiệp vụ quán nét, nhưng y không tổn công đi can ngăn, thậm chí là y mong Liên Thông phát triển quán nét ở Kiến Nghiệp càng nhanh càng mạnh càng tốt, ít nhất có thể gây áp ực cho Hải Túc.

Chu Toàn Thọ, tổng giám đốc chi nhánh công ty Liên Thông Đông Hải, trán hói sáng bóng, tóc dai, thì thoảng có vài sợi tóc lưa thưa buông xuống tận mũi, trông rất buồn cười, tuổi không cao, chỉ trên 40, mang theo vợ mới cưới tham gia bữa tiệc. Hắn hói sớm, tướng mạo bình thường, khi còn trẻ cô bé trong lòng không tới phần của hắn, nên mới lập chí “không lập nghiệp, không gia thất”, tới khi lên tới tổng giám đốc chi nhánh mới kiếm đối tượng kết hôn, được coi là chuyện lạ trong nội bộ Liên Thông, sau khi kết hôn hết sức nghe lời cô vợ trẻ xinh đẹp.

Chu Toàn Thọ cung kính đứng trước Dương Dung Bình và Trương Khác, thái độ rất nịnh nọt mà chăm chú, cứ như nghe ra chân lý gì từ lời của hai người kia, Thiệu Tâm Văn thì đứng khoanh tay một bên, rất ít nói, tiệc của Liên Thông.

Trần Tinh cũng tham gia, dù sao Cao Khoa KV là một trong hai doanh nghiệp cung cấp di động đặt làm cho Liên Thông, tiệc lại tổ chức ở Kiến Nghiệp, cô không thể vắng mặt, chỉ là cô cố ý giữ khoảng cách với Trương Khác ở trường hợp công khai, chào hỏi xong là trốn sang một bên với Tạ Tử Gia, cả Trương Khác cũng chẳng thấy cô đâu.

- Tôi có hai người bạn giới thiệu cho giám đốc Chu làm quen ... Trương Khác vẫy tay gọi Từ Học Bân và Đỗ Phi tới.

Trước đó Chu Toàn Thọ còn hoài nghi Trương Khác không thêm để ý tới mình, chỉ gặp mặt đúng một lần ở Kim Sơn, còn có chuyện gì liên lạc với Trương Khác đều do đích thân Dương Dung Bình ra mặt, nếu chẳng phải lần này Dương Dung Bình tới Kiến Nghiệp, Chu Toàn Thọ không nghĩ tới việc Trương Khác sẽ dự tiệc.

- Bạn của Khác thiếu gia đều là tài tử một thời, người chỉ cần có chút kiến thức ở Kiến Nghiệp, có ai không quen chứ. Chu Toàn Thọ bắt tay với Đỗ Phi và Thời Học Bân: - Chi nhánh tỉnh chúng tôi có kế hoạch phát triển nghiệp vụ quán net ở Kiến Nghiệp và Huệ Sơn, mong được giám đốc Đỗ, giám đốc Thời chỉ giáo. Trước đó hẳn có chút ấn tượng với Đỗ Phi, nhưng không quen, càng chẳng biết Thời Học Bân, nhưng bọn họ đi theo Trương Khác, hẳn không thể không ngầm thăm dò thân phận bọn họ, câu tăng bốc này cũng đúng mực.

- Không dám chỉ giáo, nghe thấy Liên Thông muốn làm quán net, chúng tôi đang vui mừng kịp thời bán nó cho Hải Túc ấy chứ. Đỗ Tiểu Phi cười đối đáp: - Hiện giờ thành cơn đau đầu của hải Túc rồi.

Trương Khác hỏi: - Các vị đã có quy hoạch chính thể rồi chứ?

Dương Dung Bình thấy Trương Khác tựa hồ cảm thấy khá hứng thú với chủ đề này, hỏi Chu Toàn Thọ: - Tiểu Thành đâu? Sao tôi không nhìn thấy cô ấy, bảo cô ấy ra báo cáo cho Khác thiếu gia.

Trương Khác hơi nghi hoặc, Chu Toàn Thọ không thể không am tường việc này, cần gì người khác báo cáo? Nhưng thấy Chu Toàn Thọ lấy di động ra gọi, y cũng chỉ đứng im đợi, một lúc sau mỹ nữ của Liên Thông Thành Ánh Hà từ một phòng bao khác đi ra, tới trước mặt y cười tươi tắn: - Lại gặp Khác thiếu gia rồi, sau này mong được chiếu cố nhiều hơn.

- Ô, Tiểu Thành tiểu thư điều tới Kiến Nghiệp rồi à? Trương Khác ngạc nhiên hỏi, mắt lại nhìn Dương Dung Bình.

- Cán bộ trẻ đều nên xuống dưới rèn luyện vài ba năm. Dương Dung Bình giải thích, mặc dù Thành Ánh Hà hơn tuổi Trương Khác nhiều, nhưng ông ta không cảm thấy Trương Khác gọi Thành Ánh Hà là “Tiểu Thành tiểu thư” có gì bất thường.

1133. Chương 1135: Cọng Cỏ Cuối Cùng Ném Xuống

Chu Toàn Thọ nói thêm: - Hiện phó giám đốc Thành phụ trách nghiệp vụ số liệu của công ty, trước tiên phát triển nghiệp vụ chuỗi quán net chính do phó giám đốc Thành đề nghị.

Tiểu Thành tới Đông Hải rèn luyện, còn đề xuất ý kiến này, lại được đi vào giai đoạn thực thi nhanh như vậy, Trương Khác thăm nghĩ Dương Dung Bình lấy tình Đông Hải làm điểm thí nghiệm?

- Thành tiểu thư tới Kiến Nghiệp từ khi nào thế? Trương Khác bắt tay Thành Ánh Hà, y nghĩ một lúc mà không nhớ ra cô ta tên là gì, tựa hồ chưa bao giờ nghe người khác giới thiệu tên cô ta.

- Lần trước sau khi gặp Khác thiếu gia ở Kim Sơn thì tôi tới Kiến Nghiệp rèn luyện, biết Khác thiếu gia nhiều việc bận rộn, không dám tới nhà quấy nhiễu, xin thông cảm. Thành Ánh Hà đưa phân phát danh thiếp cho cho đám Trương Khác: - Sau này ở Kiến nghiệp thực sự phải nhờ Khác thiếu gia chiếu cố rồi.

So với lần đầu gặp ở Bắc Kinh, lúc này Thành Ánh Hà nói chuyện mang cho người ta cảm giác khéo léo một chút, đại khái là đã dung nhập vào vai trò mới rồi, Trương Khác xem danh thiếp mới biết tên cô ta, cầm danh thiếp trong tay không nói gì.

- Kế hoạch quán net Liên Thông kia là của cô, cô hãy báo cáo với mọi người đi, nhóm Khác thiếu gia đây chính là chuyên gia trong nghề. Dương Dung Bình giới thiệu Đỗ Phi, Thời Học Bân cho Thành Ánh Hà: - Tiểu Đỗ, Tiểu Thời có thể nói là người sáng lập ra chuỗi quán net đầu tiên trong nước, mặc dù các cậu ấy đã di chuyển hứng thú sang chỗ khác, nhưng kinh nghiệm và kiến thức của họ là điều các cô thiếu nhất đấy.

- Giám đốc Dương quá khen rồi, sản nghiệp quán net Bắc Kinh còn náo nhiệt hơn Kiến Hàm, chúng tôi làm gì có kinh nghiệm và kiến thức gì chứ? Đỗ Phi khiêm tốn nói:

Thời Học Bàn rất ít nói, biết đây không phải là trường hợp ình pha trò, đứng bên cạnh Thiệu Tâm Văn, nghe Thành Ánh Hà giới thiệu phương án nghiệp vụ quán nét.

Có thể nhìn ra Liên Thông đã tâm rất lớn, có ý đem “quán nét Liên Thông”, phát triển thành “trung tâm nghiệp vụ toàn diện”, cung cấp giáo dục, trò chơi, lên mạng, mạng lan ... Kế hoạch còn to lớn còn đầy đã tâm hơn khi bọn họ thành lập quán nét Sáng Vực rất nhiều.

Trương Khác không bình luận gì, nghe Thành Ánh Hà giới thiệu xong chỉ nói: - Ý tưởng rất tuyệt vời, tôi kỳ vọng Liên Thông lần nữa thể hiện tài hoa ở phương diện này.

Thành Ánh Hà nghe không ra lời của Trương Khác là thật hay giả, cô ta hết nhìn Dương Dung Bình lại nhìn Trương Khác, tốn bao nhiêu nước bọt như thế, không phải là để nghe một câu nửa thật nửa giả này của y: - Tôi không phải muốn nghe những lời tán dương của Khác thiếu gia.

Trương Khác mỉm cười: - Thành tiểu thư muốn tôi nói gì đây? So với các vị tôi còn là dân ngoại đạo hơn.

Thành Ánh Hà nhìn sang đám Đỗ Phi cười duyên: - Hai câu sẽ không giả mạo là người ngoại đạo chứ?

Nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp luôn chiếm chút ưu thế, nghe Thành Ánh Hà nói những lời tựa hồ tựa oán như thế, mọi người đều bật cười.

So với Di Động chuyên tâm vào việc phát triển mạng lưới thông tin, kiên trì lấy nhu cầu thị trường làm đường lối thì việc làm của Liên Thông hơi đứng núi này trông núi nọ, không chú tâm vào nghiệp vụ.

China Telecom và CNC là hai doanh nghiệp vận hành mạng lớn nhất trong nước, sao có thể dễ dàng nhìn Liên Thông làm lớn làm mạnh nghiệp vụ này cho được? Còn nữa tiến vào sản nghiệp quán nét quá dễ, không cần bao lâu nữa, sẽ xuất hiện tình trạng bão hòa, không gian lợi nhuận giảm mạnh, cùng với việc phổ cập máy tính tới từng gia đình, sản nghiệp quán net sẽ đi vào buổi chiều tà của nó.

Nhưng Trương khác không cho rằng kiến nghị thiện chí của mình làm người ta vui vẻ tiếp nhận, cứ để bọn họ thoải mái làm.

Trương Khác không nói quá sâu, có điều ý tưởng và kinh nghiệm của bọn họ với nghiệp vụ này rất hữu ích cho Liên Thông, Trương Khác không ngại để họ giao lưu nhiều hơn với Thành Ánh Hà. Kết thúc bữa tiệc, Trương Khác chỉ nhìn thấy Trần Tĩnh thêm một lần, sau đó cùng đám Thời Học Bàn, Đỗ Phi, Thiệu Tâm Văn chui vào cùng một cái xe rời khách sạn.

- Đã tâm của Liên Thông không nhỏ chút nào, ngay lập tức muốn mở 8 - 10 quán nét chính ... Đỗ Phi xoa tay cười: - Đại khái có thể khiến đám người Hoàn Tín, Tĩnh Điển cảm thấy chút áp lực rồi.

- Chưa chắc đâu. Thiệu Tâm Văn lắc đầu: - Mục tiêu của bọn chúng chủ yếu đặt vào đợt phát hành cổ phiếu trung tuần tháng 5, Liên Thông có nhanh tới đâu, trước trung tuần tháng 5, nghiệp vụ quán net của họ không thể có quy mô quá lớn.

- Nhưng nếu phương án phát hành cổ phiếu của bọn chúng thất bại, thì kế hoạch của Liên Thông sẽ có tác dụng. Trương Khác nghĩ khác: - Lúc đó quán nét, thương mại điện tử, sản nghiệp phần mềm, những lời nói dối bọn chúng bịa ra đến khi sản nghiệp quán nét tiến vào thời đại cạnh tranh sẽ giúp nhà đầu tư tỉnh táo nhận ra nghiệp vụ quán net không thể đem lại lợi ích lớn lâu dài, lời nói dối rồi sẽ tới lúc bị bóc trần từng cái một.

Trương Khác cùng đám Đỗ Phi xuống xe ở ngõ Học Phủ, y bảo Đỗ Phi và Thời Học Bàn vào trước, còn bản thân đợi cửa ngõ, tới khi Trần Tĩnh lái xe qua chui vào nhanh như trộm, cùng tới căn nhà gỗ bên hồ.

~~oOo

~Tin tức Liên Thông Đông Hải mạnh mẽ tiến quân vào sản nghiệp quán net ở Kiến Nghiệp, Huệ Sơn không làm Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết cảnh giác, bọn chúng lợi dụng Hải Túc chỉ một lần duy nhất, không hề có kế hoạch lâu dài.

Chỉ cần trung tuần tháng năm thuận lợi phát hành cổ phiếu mới, sau đó Hải Túc còn giá trị lợi dụng nữa không mới quy hoạch cũng không muộn.

Không có chứng ngại thực chất nào, Liên Thông lại là một hai doanh nghiệp cung cấp mạng duy nhất trong nước, tốc độ lập chuỗi quán net ở Kiến Nghiệp còn nhanh hơn trong tưởng tượng. Trung tuần tháng 4, phía bắc chung cư Thanh Niên, một tòa nhà cao 5 tầng gần học viện Âm nhạc, được dùng vải xanh quây lấy, trên vải xanh viết dòng chữ lớn " Điểm truy cập internet Liên Thông ngô Học Phủ", cùng với hình vẽ tuyên truyền.

Ngô Học Phủ tắc đất tắc vàng, Học viện Âm nhạc khoét tường lõm vào một vùng xây nhà thương nghiệp kiếm lợi, trước đó ai cũng nói chỗ đó dùng mở siêu thị, không ngờ bị Liên Thông Đông hải cướp lấy lập quán nét, vậy là cạnh tranh trực tiếp với hai quán nét còn lại rồi.

Trong thời gian đó Giang Mẫn Chi nửa che nửa hở tới Đông Hải nhậm chức.

Do hiện Giang Mẫn Chi chỉ đảm nhận phó bí thư tỉnh ủy, không có công tác cụ thể, ông ta hành sử tương đối khiêm tốn kín đáo, làm chính đàn Đông Hải nhìn qua có vẻ không có xáo trộn nào.

Mãi tới tận hạ tuần tháng 4, TW chính thức đồng ý Đào Tấn tới giới hạn tuổi rồi chức bí thư tỉnh ủy Đông Hải, do Lý Viễn Hồ thay thế, Giang Mẫn Chi thay Lý Viễn Hồ làm tỉnh trưởng tạm thời, mặc dù Đào Tấn tạm thời còn kiêm chức chủ nhiệm HDND, nhưng chuyển giao quyền lực ở Đông Hải cơ bản đã hoàn thành, chỉ đợi mở hội nghị HDND, Đào Tấn sẽ bỏ tất cả chức vụ ở Đông Hải.

Buổi tối ngày hôm đó Giang Mẫn Chi xuất hiện ở bữa tiệc diễn đàn hàng năm lãnh tụ thương trường Đông Hải, đó là lần lộ diện công khai đầu tiên của ông ta sau 20 ngày tới Kiến Nghiệp.

Với loại bữa tiệc thương nghiệp kiểu này thì Trương Khác không hứng thú, Trương Tri Phi, Trần Tín Sinh, Thiệu Chí Cương, Chu Du đại diện cho Hoàn Viễn, Ái Đạt, Thế Kỷ Cẩm Hồ, Hương Tuyết Hải, Tân Quang nhận được giấy mời tham dự bữa tiệc. Trương Khác ngay cả giấy mời chính thức cũng không có, những tình anh thường trường mà y biết hay nói là biết y cũng chẳng có mấy, chỉ có điều đây là lần công khai lộ diện đầu tiên của Giang Mẫn Chi, buổi chiều chủ nhiệm ủy ban thương nghiệp tỉnh chuyên môn gọi tới văn phòng hành chính mời, Trương Khác không tiện tránh mặt, tuy bên kia không nói rõ, nhưng chắc Giang Mẫn Chi vô tình hoặc cố ý hỏi tới, nên mới gọi điện đến.

Cuộc hội các nhà doanh nghiệp dân doanh tỉnh Đông Hải này tuy nói chỉ lần đầu tổ chức, nhưng sớm chuẩn bị từ giữa năm ngoái rồi, Giang Mẫn Chi chọn lần đầu tiên lộ mặt ở trường hợp này, chắc là muốn giới doanh nhân thay đổi ấn tượng người theo chủ nghĩa bảo thủ trước kia.

Trương Khác không đi cùng đám Trương Tri Phi, bọn họ quá gây chú ý, y chỉ lặng lẽ tới bữa tiệc, để Giang Mẫn Chi nhìn thấy rồi lặng lẽ rút lui, cho dù Giang Mẫn Chi không muốn gặp cũng chẳng sao, chỉ cần cho ông ta biết mình có mặt là được, vì tránh quá nhàm chán, y còn đặc biệt kéo cả Đỗ Phi theo.

Trong danh sách lãnh tụ thương trường được mời có Đỗ Phi, bên tổ chức trước khi phát thiệp mời còn gọi điện hỏi xem hắn có thời gian không, Đỗ Phi từ chối, không ngờ bị Trương Khác kéo theo.

- Hờ, cái loại tụ hội này chỉ có nhìn các cô em thư ký ngon lành tụ họp là có chút lạc thú thôi. Đỗ Phi và Trương Khác đứng ở một góc bàn ăn, đám Trương Tri Phi, Thiệu Chí Cương đều có người vây lấy trò chuyện, đám Tạ Hán Tinh, Tạ Ý, Lâm Tuyết, Vương Hải Túc cũng xuất hiện.

- Ai rót giúp tôi ly rượu được không?

Đỗ Phi ngẩng đầu lên, thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dạ hội màu đỏ thẫm, cổ áo trễ mắt nhìn về phía bọn họ, đang định than vãn với Trương Khác là không nên mặc đồ tây, cũng không nên đứng sau bàn ăn thế này, nửa tiếng đã có mấy người tưởng là nhân viên phục vụ bữa tiệc rồi thì thiếu nữ kia nhìn Trương Khác đang khom lưng rót rượu nói: - Có cần cảm ơn cả lần anh nhiệt tình phái người đưa tôi tới sân bay Kim Sơn không?

Lúc này Đỗ Phi mới biết cô ta là thiên kim tỉnh trưởng, nhưng không biết người thanh niên đứng cạnh, cao hơn cô ta một chút kia là ai.

- Chuyện vặt thôi mà, Giang tiểu thư nếu nói một chữ cảm ơn thôi thì thành xa lạ rồi. Trương Khác mỉm cười thản nhiên, đưa ly rượu cho cô ta.

- Xin chào, tôi là Tiết Minh Lâu, bạn của Giang Minh, được nghe đại danh của anh đã lâu, ngưỡng mộ. Thanh niên kia nhận lấy ly rượu, bắt tay Trương Khác: - Giang Mi quá nghịch ngợm, nếu bác Giang biết cô ấy bảo anh rót rượu, thế nào cũng mắng cô ấy một trận. Rồi cười với Đỗ Phi: - Tôi cũng biết anh, tôi ở Đh Bắc Kinh sớm được nghe tới Sáng Vực Đông Hải, cảm thấy bốn năm đại học của mình thật lãng phí.

Đỗ Phi thấy Tiết Minh Lâu miệng nói không nên để Giang Mi bắt Trương Khác rót rượu hộ, vậy mà hắn không ngăn cản trước, còn chủ động nhận lấy ly rượu trước, đủ biết không thật lòng, cũng cho thấy sự kiêu ngạo của hắn. Nghe giọng điệu của hắn có vẻ rất thân thiết với Giang Mi, chẳng biết con cái lãnh đạo TW nào.

Trương Khác chẳng bận tâm chi tiết nhỏ nhặt này, rót thêm một ly cho Giang Mi, cười nói: - Lần trước bỏ lại Giang tiểu thư một mình trong xe thật là thất lễ, đây coi như lời xin lỗi.

Giang Mi nhận lấy ly rượu, nhấp môi, nói: - Ba tôi ở phào bao nhỏ tầng hai, nghe nói anh đại giá quang lâm, bảo tôi tới mời anh.

- Tôi không quen nơi này, phiền Giang tiểu thư dẫn đường. Trương Khác vẫy tay gọi chú, bảo ông và Đỗ Phi theo mình đi gặp mặt Giang Mẫn Chi.

Giang Mi quay đầu nhìn Đỗ Phi, không nói gì, người khác được gọi đi gặp tỉnh trưởng đều vội vàng bỏ người bên cạnh lại, Trương Khác lại kéo Đỗ Phi và Trương Tri Phi theo cùng. Tiết Minh Lâu theo sau, hắn biết mục đích hành động này của Trương Khác, đây không phải là cha Giang Mi gọi y tới tiếp kiến, mà là hai người kia nhân cơ hội gặp mặt mà thôi.

Giang Mẫn Chi thời làm phó chủ nhiệm ủy ban thương mại quốc gia có tiếp xúc với Cẩm Hồ, có điều đây là lần đầu tiên Trương Khác gặp mặt ông ta, hình tượng đúng như trong TV, mặt dài gầy, nếp nhăn giữa hai mày rất sâu, khuôn mặt nghiêm nghị đợi đám Trương Khác tới gần mới nở nụ cười: - Tới tỉnh Đông Hải này xuống xe hỏi người ta, ở đây nên gặp ai trước tiên, tất cả đều nói là Khác thiếu gia, hôm nay xem như chúng ta đã gặp mặt rồi.

- Tỉnh trưởng Giang cứ gọi tôi là Tiểu Trương hoặc Trương Khác là được, nếu không sau này tôi không dám lộ diện trước tỉnh trưởng nữa. Trương Khác bắt tay ông ta: - Từ Tân Đình về còn định kiếm cơ hội gặp Giang lão, sau này ở Kiến Nghiệp chắc có cơ hội gặp Giang lão rồi.

- Ông nội Giang Mi có dặn tôi, nếu tôi gặp cậu, mời cậu khi đi ngang qua Bắc Kinh mời tới nhà tôi làm khách. Giang Mẫn Chi mời mọi người ngồi xuống, nhận ra chính xác Trương Tri Phi và Đỗ Phi.

Hôm nay chỉ là cuộc gặp mặt mang tính lễ tiết, chủ đề nói chuyện cũng chỉ qua loa hời hợt, có lẽ Giang Mẫn Chi nóng lòng thay đổi hình tượng, cả buổi tối nói rất nhiều lời hay về xí nghiệp dân doanh, làm Trương Khác rất nghi hoặc.

Ông ta biến thành kẻ theo chủ nghĩa thực dụng, hay đây chỉ là lớp ngụy trang của chủ nghĩa bảo thủ?

Tiếp theo bữa tiệc còn có một nghi thức mời Giang Mẫn Chi phát biểu, nhân viên công tác đi vào thông báo, đám Trương Khác liền đi theo Giang Mẫn Chi rời phòng bao, vừa vặn gặp Lâm Tuyết, Vương Hải Túc đi từ phòng bao bên cạnh ra, Giang Mẫn Chi nhiệt tình chào hỏi hắn: - Đh Đông Hải mấy năm qua xuất hiện rất nhiều nhân tài, cậu cũng là một trong số đó, Hải Túc hiện là cổ phiếu công nghệ số một trong nước, các cậu hãy tiếp tục khai sáng huy hoàng nhé.

Trương Khác thiếu chút nữa tin Giang Mẫn Chi không biết Vương Hải Túc là con rỗi của Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết, y chẳng muốn góp vui, vội vịn bắt tay Lâm Tuyết, Vương Túc Hải, lúc này di động vang lên giải vây giúp y.

Đỗ Phi bắt tay xong quanh đầu lại nhìn Trương Khác nhận điện thoại mày cau lại, nhưng môi hơi cong lên thành nụ cười rất nhẹ, không hiểu có chuyện gì khiến y có vẻ mặt này.

Nhất cử nhất động của Trương Khác lúc này đều khiến người khác chú ý, mọi người đều quay sang nhìn y, Vương Mẫn Chi lộ vẻ dò hỏi,

- Không có gì, chuyện tranh chấp lũng đoạn chống lũng đoạn giữa Microsoft và bộ tư pháp Mỹ có biến hóa mới, xảy ra một chuyện còn nhẹ hơn cọng cỏ, có một quan tòa tên Thomas của tòa án liên bang Mỹ không

giữ được miệng, nói với giới truyền thông đã có chứng cứ mới chứng minh hành vi lũng đoạn của Microsoft, TTCK Mỹ có chút dao động ...

- Nghiệp vụ của Cẩm Hồ rộng thật, tiếp xúc với cả Microsoft, hiện phải quan tâm tới cả cổ phiếu của Microsoft nữa rồi ... Giang Mẫn Chi cười, ông ta không biết sự kiện này quan trọng thế nào, thực ra ý Trương Khác không phải là nói chuyện này nhỏ, mà là nói nó rất có khả năng là cọng cổ cuối cùng khiến thế cục xoay chuyển.

Lâm Tuyết, Vương Hải Túc nghe nói liên quan tới vụ án lũng đoạn của Microsoft thì cũng không nghĩ tới việc khác, giương lỗ tai lên, còn tưởng giữa Microsoft và Cẩm Hồ có dính lứu gì nữa ở lĩnh vực khác, muốn được nghe ra chút gì đó từ miệng y.

Trương Khác tựa cười tựa không nhìn hai bọn chúng, dù là Giang Mẫn Chi muốn biết sự hợp tác giữa Cẩm Hồ và Microsoft thì y chỉ đáp qua loa cho có: - Chuyện này cũng có ít liên quan tới chúng tôi, tòa án liên bang Mỹ tuyên bố trước đó Microsoft giao dịch cổ phần Âm nhạc Toàn cầu với ESS là một trong số chứng cứ mới nói lên Microsoft lũng đoạn, đúng là cãi nhau không xuể, ai cũng bảo hệ thống luật pháp Mỹ hoàn thiện, tôi thấy cuối cùng cũng chỉ nuôi béo một đám luật sư thôi ...

Mọi người đều bật cười, chuyện Iplayr vi phạm bản quyền khiến Cẩm Hồ Bắc Mỹ phải kiện cáo với RIAA mất nửa năm, cuối cùng là hòa giải, chuyện này trong nước có đăng. Truyền thông trong nước không đưa tin Ái Đạt có được lợi ích thực tế gì trong đó, chỉ đăng vì vụ kiện này Ái Đạt tốn hơn 4 triệu USD tiền luật sư, loại kiện cáo này đúng là không phải ai cũng tùy tiện chơi được.

1134. Chương 1136: Tín Hiệu Nguy Hiểm.

Trương Khác nói thế làm Lâm Tuyết càng ít cảnh giác hơn, thấy Trương Khác nói hời hợt như thế thực chất là đang khoe khoang, lòng ghen tức, ngoài mặt phải giữ nụ cười, thế nào cũng không thể để mất mặt trước tỉnh trưởng mới được. Vả lại Cẩm Hồ rất phong quang, tuy nói ở trước giới truyền thông Cẩm Hồ đã rất khiêm tốn rồi, người trong nghề muốn đổ kị với Cẩm Hồ cũng cần có đủ tư cách.

Giang Mẫn Chi dừng bước nói với Trương Khác: - Tôi biết ESS là cơ sở nghiên cứu chủ yếu của Ái Đạt ở hải ngoại, ESS kiếm được 900 triệu USD nhờ 30% cổ phần Âm nhạc toàn cầu đã khiến giới tài chính oanh động. Tôi cũng là người xuất thân kinh tế mà không biết lắm vì sao Âm nhạc toàn cầu có giá trị cao như thế.

- Điều này cũng làm chúng tôi rất bất ngờ. Lâm Tuyết xen vào.

- Có một số vấn đề hiện tôi chưa tiện trả lời tỉnh trưởng Giang. Trương Khác chẳng để ý tới Lâm Tuyết, chỉ nói chuyện với Giang Mẫn Chi: - Hiện thị trường vốn toàn cầu đã tranh luận vấn đề bong bong của khái niệm cổ phiếu công nghệ và mạng một thời gian rồi, cổ phần của Âm nhạc toàn cầu có thành phần bong bóng hay không cũng có rất nhiều tiếng nói khác nhau. Bong bóng có lẽ sẽ vỡ đột ngột trong tương lai gần, điều duy nhất hiện có thể khẳng định là những xí nghiệp công nghệ có cơ sở kỹ thuật thực sự, cho dù sau khi bong bóng vỡ vẫn có thể tiếp tục trưởng thành.

Vương Hải Túc nhìn người xung quanh, có có thể dám nói thẳng với tỉnh trưởng “có một số vấn đề hiện chưa thể trả lời?” Giang Mẫn Chi lại chẳng hề để ý, cau mày lại suy nghĩ, tựa hồ bị những lời nói phía sau của Trương Khác chú ý.

Hắn thầm nghĩ Trương Khác nói trước mặt Giang Mẫn Chi chuyện bong bong vỡ vào lúc này là có ý gì?

Nói tới cổ phiếu công nghệ tăng giá mạnh nhất trong nước là phải nói tới Hải Túc, Giang Mẫn Chi cũng theo tiềm thức liếc nhìn Lâm Tuyết, điều này nói lên ông ta có chuẩn bị đầy đủ trước khi tới Đông Hải, cho dù khả năng ông ta không có lập trường ủng hộ kiên định xí nghiệp phi công hữu, nhưng không đại biểu ông ta không cần tìm hiểu xí nghiệp dan doanh chủ yếu.

- Lời này của ngài Trương làm người ta nghe mà sáng ra. Lâm Tuyết cười điệu đà: - Có cơ hội còn mong tiếp tục được thỉnh giáo.

- Thế à? Trương Khác cũng cười: - Nếu tôi nói hiện cổ phiếu Hải Túc hiện giờ đã có thành phần bong bóng nghiêm trọng lắm rồi, các vị còn muốn thỉnh giáo tôi không?

Lâm Tuyết thiếu chút nữa tức phun máu, không biết phải trả lời thế nào.

Cô ta có thể nhìn ra giữa Trương Khác và Giang Mẫn Chi có sự dè chừng và thăm dò, nói lên quan hệ giữa Cẩm Hồ và vị tỉnh trưởng mới còn đang ở thời kỳ đầu khẩn trương, nhưng không làm yếu đi sức ảnh hưởng của lời Trương Khác nói với Giang Mẫn Chi.

Cho dù một vạn người nói Hải Túc tồn tại bong bóng nghiêm trọng cũng không bằng một câu nói hời hợt của Trương Khác, lời của y tuy không thể đăng lên báo chí công khai, nhưng đủ cho Hải Túc đủ khổ rồi, Hải Túc muốn thành công phát hành cổ phiếu mới, trừ được ủy ban chứng giám thông qua, được đại hội cổ đông phê chuẩn, còn cần nhà đầu tư tiêu thụ cổ phiếu phát hành mới là thành công.

Với giá cổ phiếu hiện nay của Hải Túc cùng kế hoạch tham lam, quy mô lần phát hành cổ phiếu mới này cực lớn, chỉ dựa vào nhà đầu tư vừa và nhỏ tiếp nhận thì còn xa mới đủ. Cứ cố phát hành cổ phiếu chỉ làm cổ phiếu Hải Túc tụt xuống như đi cầu trượt ... Nếu như có dự đoán nguy hiểm này, sẽ không có công ty chứng khoán nào nhận thầu cổ phiếu mới Hải Túc phát hành, dù sao thất bại trong việc phát hành cổ phiếu mới, sẽ ảnh hưởng ác liệt đến danh dự của Cty chứng khoán, gần như có thể nói về sau không làm ăn tiếp được ở thị trường này nữa.

Câu nói này của Trương Khác chẳng khác nào lấp kín con đường Hải Túc tìm cơ cấu đầu tư trong tỉnh Đông Hải, Lâm Tuyết sao chẳng tức hộc máu? Cô ta cảm thấy mình nói câu nịnh bợ tên khốn Trương Khác kia đúng là thất bại. Âm nhạc toàn cầu đã dứt túi 900 triệu USD rồi, cho dù bong bóng cô vỡ cũng chẳng ảnh hưởng gì, Hải Túc thì sắp phát hành cổ phiếu, một khi để luận điệu này chiếm thượng phong, ngay cả kế hoạch phát hành cổ phiếu định hướng có được thuận lợi thực thi hay không cũng là vấn đề.

Khi nói lời này Trương Khác mặt cười cợt, nghe có vẻ giống một câu nói đùa của y, Lâm Tuyết có muốn nổi giận cũng chẳng được, nhưng nhìn vẻ mặt Giang Mẫn Chi có vẻ bị câu nói của y làm động lòng, cô ta thầm cảm hận, không hiểu lúc này Trương Khác chọc Hải Túc một cái không đau không ngứa có ý nghĩa gì.

Vương Hải Túc suy nghĩ sự việc hơi đơn giản một chút, còn ra sức giải thích: - Hải Túc trưởng thành rất khỏe mạnh, đợt phát hành cổ phiếu mới thành công có tài chính rồi, sẽ đi vào con đường trưởng thành khỏe mạnh hơn nữa.

Trương Khác nói tuy rất nhẹ nhàng, nhưng lại phủ bóng dèm lên người khác, Vương Hải Túc có nói cả trăm câu cũng chẳng văn hồi lại được, trừ khi là người không biết Trương Khác là ai.

Xuống lầu, Giang Mẫn Chi phát biểu vài câu khích lệ kinh tế dân doanh rồi đi trước, tiếp đó đám Trương Khác, Đỗ Phi cũng đi. Đám Trương Tri Phi ở lại tiếp tục tham gia hoạt động bữa tiệc, Lâm Tuyết và Vương Hải Túc cũng không đi, vào một góc, bảo Vương Hải Túc: - Anh mau cho người đi tra vụ án lũng đoạn của Microsoft là sao?

Vương Hải Túc thấy vẻ mặt Lâm Tuyết khẩn trương như thế thì nghĩ, cô ta có quá khẩn trương không?

Hắn còn chưa nói gì, Lâm Tuyết cau mày bổ sung: - Bảo anh làm thì anh mau đi làm là được ... Những lời Trương Khác nói tối nay làm người ta bất an, anh tưởng y không còn có chút thù địch nào với chúng ta thật à?

Vương Hải Túc mặc dù cảm thấy Lâm Tuyết quá cảnh giác, nhưng không muốn phản bác cô ta, gọi điện sai người điều tra, rồi nói: - Vụ án lũng đoạn của Microsoft thì tôi có biết một chút ... Từ năm 97, Microsoft đã rơi vào vũng lầy chống lũng đoạn, tới tháng 10 năm 98, vụ án lũng đoạn của Microsoft chính thức được lập thành hồ sơ, trong thời gian đó bùng phát rất nhiều tin tức bất lợi cho Microsoft, nhưng chẳng phải Microsoft vẫn không khỏe phây phây đó sao? Giống như Trương Khác nói, đây chẳng qua là cái vớ không đứt, cuối cùng chỉ vỗ béo một đám luật sư. Vả lại cho dù Microsoft cuối cùng có bị phán lũng đoạn chẳng nữa, cũng là chuyện cổ phiếu Microsoft ở Nasdaq, chẳng ảnh hưởng trực tiếp mấy tới TTCK trong nước ...

Vương Hải Túc an ủi Lâm Tuyết vài câu, lúc này di động của hắn rung lên, cầm ra đặt lên tai nghe, sắc mặt biến đổi, bảo Lâm Tuyết: - Giám đốc Lưu hi vọng chúng ta có thể về công ty ngay.

Khi Nghiêm Văn Giới không ở Kiến Nghiệp, Lưu Kỳ Tuấn là người đại diện cho Hoàng Tín, hẳn có cái nhìn thấu triệt về thị trường vốn, hẳn nghiêm túc mời về như thế, Vương Túc Hải lòng giật đánh thối :” Chẳng lẽ vụ án chống lũng đoạn đó có liên quan gì tới Hải Túc thật?”

Vương Hải Túc và Lâm Tuyết không trì hoãn chút nào, thoát thân khỏi bữa tiệc về thẳng biệt thự đằng sau khu sản nghiệp phần mềm.

- Quan tòa của tòa án liên bang Mỹ tuyên bố đã tìm đủ chứng cứ chứng minh Microsoft thực sự có hành vi lũng đoạn, nói Microsoft cài đặt sẵn IE trên Windows, cùng hiệp nghị hợp tác phần cứng, phần mềm với các doanh nghiệp khác là trái với quy định chống lũng đoạn của liên bang, quyết tâm tách Microsoft ra làm hai công ty. Đây không phải là kết cục mà người dân bình thường hi vọng, mặc dù Microsoft vừa công bố tài vụ quý một tăng 30% so với năm ngoái, nhưng tin tức vị quan tòa tên Thomas này tiết lộ rất có sức sát thương, xem chỉ số Nasdaq hôm nay đi ...

Vương Hải Túc và Lâm Tuyết cùng chen tới trước bàn làm việc của Lưu Kỳ Tuấn, cổ phiếu của Microsoft giảm mạnh tới 5%, đây có thể nói là biến động biên độ lớn nhất của Microsoft trong 2 năm qua, chỉ số Nasdaq bị liên lụy mà sụt giảm.

1135. Chương 1137: Lâm Tuyết Cảm Thụ Thấy Nguy Cơ

Biệt thự số hai Tân Mai Uyển từng là nơi ở của Từ Học Bình tại Kiến Nghiệp, Từ Học Bình rời Đông Hải, Lý Viễn Hồ chẳng muốn chuyển nhà lần nữa, người khác tất nhiên càng không tiện chen vào, thế là biệt thự đó để trống mãi.

Giang Mẫn Chi vừa tới Đông Hải, Đào Tấn liền chỉ thị văn phòng thành ủy an bài cho ông ta ở đó.

Trong sân cây cối um tùm tươi tốt, góc đông nam có một cây ngân hạnh, do Từ Học Bình đích thân trồng khi mới chuyển vào đây ở, hiện đã to bằng miệng bát, tán lá phủ tới ban công tầng hai rồi.

Giang Mi đưa tay ngắt một chiếc là ngân hạnh, cầm trong tay mân mê, bữa tiệc hôm nay Trương Khác chỉ nói qua loa vài câu đối phó với cô ta, làm trong lòng Giang Mi không được thoải mái lắm, dựa vào lan can, nhìn vào thư phòng, Tiết Minh Lâu đang chăm chăm nhìn vào màn hình máy vi tính, khẽ thở dài, cũng chẳng biết vì sao mình lại thở dài, ném chiếc là xuống đất, đi vào phòng hờn dỗi nói: - Cái tên đó thuận miệng nói một câu, mọi người lo sốt cả vó lên, làm người như thế không thấy mệt à?

- Phó thủ tướng Tăng khi chủ trì công tác nâng đỡ kinh tế nông thôn đã trực tiếp dùng con số trong báo cáo công khai của TT nghiên cứu KT Cẩm Hồ, em nói xem lời của tên đó có sức nặng ra sao? Tiết Minh Lâu ngồi vắt tay lên thành ghế rất thoải mái, lúc này Giang Mẫn Chi đẩy cửa đi vào, vội đứng dậy: - Tỉnh trưởng Giang.

- Ở nhà thì cứ gọi là bác Giang thuận tai hơn, mà cháu cũng đã chính thức tới văn phòng chính phủ tỉnh làm việc đâu. Giang Mẫn Chi vỗ vai hân hân, bảo hân hân không cần câu nệ: - Tra tài liệu ra sao rồi?

Tiết Minh Lâu là thư ký của Giang Mẫn Chi ở ủy ban thương mại quốc gia, rất được coi trọng, Giang Mẫn Chi một mình tới Đông Hải, nghỉ bên cạnh thế nào cũng phải có người yên tâm dùng được, liền đưa hân tới Đông Hải, người đã tới, nhưng điều động công tác cần vài ngày nữa.

- Mùa thu năm ngoái TT nghiên cứu KT Cẩm Hồ từng đưa ra bài viết chỉ ra nguy cơ bong bóng tồn tại trong làn sóng internet hiện nay, sau đó cổ phiếu công nghệ trong nước có điều chỉnh nhất định, có điều hiệp định song phương Trung Mỹ ký kết, làm cổ phiếu Trung Quốc toàn cầu tăng giá, Côn Đăng Online trong một đêm giá trị tăng gấp đôi, rồi Âm nhạc toàn cầu bán được giá cao, cổ phiếu trong nước lại vọt lên. Tiết Minh Lâu trình bày điều thu thập được: - Cho nên báo cáo kia tất nhiên không có ảnh hưởng gì, cháu đã in nó ra, đánh dấu những chỗ trọng tâm, bác Giang nếu rảnh rỗi có thể xem qua một chút. Đưa chồng tài liệu bên cạnh màn hình vi tính cho Giang Mẫn Chi.

- Tên đó hôm nay nói cái gì mà bong bóng internet vỡ chỉ là nhắm vào Hải Túc thôi, sớm nghe nói mâu thuẫn giữa bọn họ, không ngờ tên đó thiếu kiên nhẫn như thế, tỉnh trưởng vừa mới tới, y đã chạy đến chơi xấu người ta rồi. Giang Mi dùng ngữ khí rất khinh miệt, cô ta cảm thấy mình có thể nhìn thấu Trương Khác, chẳng hiểu y có tài cán gì làm người khác ngạc nhiên, còn nói thêm: - Mọi người có nhìn thấy mỹ nữ

chủ tịch Hải Túc không, cô ấy giận tới tái mặt. Rồi làm nũng với Tiết Minh Lâu: - Cô ta như con hồ ly tinh ấy, không cho phép anh có dính líu gì với cô ta đâu đấy.

Tiết Minh Lâu chỉ biết cười khỏ.

Giang Mẫn Chi chẳng để ý chuyện hai bọn họ tình tứ với nhau, cầm lấy tài liệu xem qua, nói: - Cẩm Hồ là cán cơ kinh tế dân doanh Đông Hải thậm chí toàn quốc, tuyệt đại đa số mọi người chỉ biết tới Ái Đạt, Tân Quang, Hương Tuyết Hải, TTVT ... Mà không biết tới Cẩm Hồ. Trừ Cẩm Hồ ra, Hải Túc có thể coi là xí nghiệp dân doanh mới quật khởi nhanh nhất, chúng ta đều biết Hải Túc là bình cũ thay rượu mới, nhưng người dân bình thường không hiểu, bọn họ chỉ biết trước kia là công ty quốc hữu sao lại tột tệ như thế, được vốn dân doanh tiếp nhận liền cải tử hoàn sinh.

- Có tệ tới đâu cũng chẳng liên quan gì tới ba, nếu gánh trách nhiệm thì cũng là của người tiền nhiệm, và lại sau khi trọng tổ, Hải Túc ăn nên làm ra còn gì? Giang Mi không hiểu: - Ba lo việc không liên quan làm cái gì?

- Đông Hải năm 97 điều chỉnh quy hoạch sản nghiệp với quy mô lớn, xin được rất nhiều chính sách ưu đãi từ quốc gia, tài nguyên trong tỉnh chuyển dời sản nghiệp công nghệ mới, sản nghiệp công nghệ mới liền đi vào con đường phát triển cao tốc, có điều thực sự được hưởng ưu đãi là xí nghiệp dân doanh, trong đó có thấy bóng dáng xí nghiệp quốc hữu đâu không? Giang Mẫn Chi mặt âm trầm nói: - Ngược lại, xí nghiệp quốc hữu chẳng những không quật khởi mà càng đi xuống, không bị tư hữu hóa thì cũng bị mua lại, như Hương Tuyết Hải, nhà máy ảnh Giang Âu, nhà máy TV Kiến Nghiệp những nhà máy có nền tảng khá sâu ...

- Cháu đã xem qua tư liệu, vấn đề của Hải Túc kỳ thực không ít ... Tiết Minh Lâu hiểu tâm tư của Giang Mẫn Chi, hôm nay ông ta tham dự bữa tiệc kia là tỏ vẻ thể thôi, suy nghĩ trong lòng hoàn toàn khác.

Mặc dù TW hạ lệnh cải cách quốc xĩ, rốt cuộc cải cách ra sao thì ý kiến không thống nhất, TW cũng cổ vũ bộ ủy ban và địa phương mày mò thêm nhiều con đường mới, suy nghĩ nhất quán của Giang Mẫn Chi là cường hóa tài sản quốc hữu, Đào Tân và Lý Viễn Hồ lại có thái độ khá tiêu cực với việc nâng đỡ quốc xĩ. Giang Mẫn Chi mới tới Đông Hải muốn thay đổi hiện trạng ngay là không thể, đừng nói địa phương kết chặt lại với nhau, quan trọng Lý Viễn Hồ mới là người đứng đầu Đông Hải, hơn nữa kinh tế Đông Hải phát triển cao tốc, cho dù có vấn đề nhỏ cũng bị lấn át hết.

Phải để chính sách tỉnh Đông Hải thực thi trước đó lộ ra vấn đề nghiêm trọng, Giang Mẫn Chi mới nắm được chủ động.

Giang Mi như mèo bị dấm phải đuôi, nhảy dựng lên ngạc nhiên nói: - Hai người muốn lấy Hải Túc ra làm đá dò đường, há chẳng phải trúng gian kế của tên đó?

- Ý con nói mượn đao giết người? Giang Mẫn Chi cười lắc đầu: - Cho dù có sẵn lòng cầm dao y ượng để giết người cũng không phải dễ giết, những kẻ đứng sau lưng Hải Túc không dễ đụng vào.

- Ủm, ở Bắc Kinh con nghe nói con hồ ly tinh kia có quan hệ với Cát Kiến Đức ... Giang Mi gật gù:

Giang Mẫn Chi thì nghĩ tới tin đồn liên quan tới Nghiêm gia, Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức không đáng để trong lòng, loại quan hệ trói buộc bằng quan hệ nam nữ rất mỏng manh, nếu thực sự có ai ra tay với Hải Túc, Cát Kiến Đức quá nửa sẽ lựa gió trở cờ.

Bất kể thế nào cũng không thể tùy tiện đắc tội với thế lực địa phương Đông Hải, cũng không thể vô duyên vô cớ gây thù oán với Nghiêm gia, dù có muốn lấy Hải Túc làm hòn đá dò đường cũng phải chú trọng sách lược.

Trương Khác đâu có mượn đao giết người, trên bữa tiệc y nhắc tới bong bóng internet bị vỡ là nhét đao vào trong tay Giang Mẫn Chi rồi! Ông ta hiểu rõ, nhưng quay về vẫn bảo Tiết Minh Lâu lên mạng tra tài liệu về bong bóng internet và Hải Túc, càng tỉ mỉ càng tốt, ít nhất cái cán cơ Hải Túc này đổ, ông ta có thể thuận lợi tiến hành điều chỉnh chính sách kinh tế trước đó của Đông Hải.

Lâm Tuyết không hề biết trước đó thực ra Trương Khác và Giang Mẫn Chi đã có tiếp xúc thông qua Giang Tĩnh Hàm, cô ta có thể nghĩ tới việc y nhắc tới bong bóng internet trước mặt Giang Mẫn Chi là có dụng tâm chơi xấu Hải Túc, nhưng không ngờ dụng tâm của Trương Khác hiểm ác như thế.

Cô ta cũng không ngờ vì quan tòa kia phát biểu một câu lại sinh uy lực lớn như thế, khiến giá cổ phiếu của Microsoft tụt giảm 5%.

Do trước đó Thomas đã phát quyết tội danh lừa dối của Microsoft thành lập, Microsoft kháng cáo, lúc này Thomas lại nói có chứng cứ mới, khiến khả năng Microsoft bị tòa án tối cao bác đơn là rất lớn, một khi bị bác đơn, Microsoft không tránh nổi vận mệnh bị tách đôi.

Hiện Microsoft đang tới gần vận mệnh đó hơn bất kỳ lúc nào.

Là công ty công nghệ giá trị cao nhất trên TTCK, Microsoft luôn được coi là mũi tên chỉ đường cho hưng suy của làn sóng kinh tế mới, phân ngạch của nó trong chỉ số Nasdaq tương đối lớn, cổ phiếu của Microsoft tụt giảm khiến chỉ số Nasdaq cũng xuống theo.

Chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn thế nào thì rất khó nói, sợ đây là quân bài domino đầu tiên, càng tới gần kỳ hạn phát hành cổ phiếu mới, có kẻ càng trở nên mất cảm khẩn trương, chỉ sợ con vẹt vào tay lại bay mất.

- Nếu Microsoft không tránh được vận mệnh chia tách, đó là tín hiệu cực tốt cho những công ty IT luôn bị Microsoft ép cho không ngóc đầu lên được, hiện chỉ là một phản ứng quá mức của thị trường, chỉ số sẽ mau chóng bình ổn thôi. Lưu Kỳ Tuấn thấy Lâm Tuyết và Vương Hải Túc sắc mặt khẩn trương, lên tiếng an ủi họ, cũng là an ủi bản thân: - Hơn nữa TTCK trong nước ít bị ảnh hưởng bởi nước ngoài, dao động tương ứng đều nằm trong suy tính của chúng tôi rồi.

- Tôi không hiểu, tôi về nghỉ ngơi đây, các anh muốn canh máy vi tính thì tùy. Lâm Tuyết ngáp, cô ta không hiểu rõ về chỉ số Nasdaq lắm, nhưng cô ta đánh hơi được nguy cơ từ vẻ mặt của Trương Khác, cảm giác này làm cô ta không dễ chịu chút nào, nhưng cô ta sợ mình là chim sợ cành cong, Trương Khác có lợi hại tới đâu cũng không thể tác động vào chỉ số Nasdaq.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Lâm Tuyết quyết định về nghỉ.

Đêm trời đổ mưa xuân, về tới chỗ ở trống vắng không một bóng người, càng cảm thấy những lời Trương Khác trước mặt Giang Mẫn Chi có mùi vị nguy hiểm, cô ta không ngủ được, xách chai rượu ra ban công, nhìn hồ nước bên ngoài, ánh đèn phía bờ bên kia rất mờ lung, không rõ nơi nào, có lẽ dưới một ánh đèn là tên khốn đó cũng chưa biết chừng.

Có điện thoại gọi tới, Lâm Tuyết đặt chén rượu xuống lấy di động, là một giám đốc bên Tinh Điện gọi tới.

- Có chuyện gì mà gọi điện vào giờ này? Tâm tình Lâm Tuyết rất không tốt, giọng khô khốc, nghe nguyên do xong, mày nhíu lại, rít lên: - Cái chuyện con con này mà các người không giải quyết nổi à? Ngay cả một hộ giải tòa cũng xử lý không nổi, nuôi các người tốn cơm sao? Bắt mấy con rắn thả vào nhà, cắn chết cũng đáng đời, kẻ nào chặn đường bà đây thì không cần khách khí với chúng.

Lâm Tuyết ném di động xuống ghế sofa, nhìn ánh đèn phía hồ đối diện, lòng bức bối khó tả, kéo mạnh rèm xuống, khỏi nhìn cho phiền lòng. Di động lại vang lên, là điện thoại của Cát Kiến Đức, cô ta liền tắt chuông, không thèm để ý, một tên hạ lưu, không biết học đâu ra cái trò muốn cô ta tự sờ soạn rên rỉ cho lão ta nghe, lần trước làm xong buồn nôn mất nửa ngày.

Nhìn ánh đèn báo di động lóe lên hai lần nữa, nửa tiếng sau cô ta mới gọi điện lại cho Cát Kiến Đức, nghe thấy phía đối diện có tiếng nữ nhân thở hổn hển, biết Cát Kiến Đức không có kiên nhẫn, đã dùng thủ đoạn hạ lưu với nữ nhân khác rồi, cô ta cũng chẳng nói cho Cát Kiến Đức chuyện xảy ra buổi tối, cúp điện thoại choàng áo nằm xuống ghế sofa ngủ. Đang ngủ say thì bị di động trên đầu reo đánh thức, đồng hồ trong phòng mới chỉ 5 giờ sáng, Lâm Tuyết lăn mò di động, thấy số của Vương Hải Túc, liền ấn nút nghe: - Có chuyện gì?

- Chỉ số Nasdaq tụt dốc, mất liền 5 điểm, cổ phiếu Microsoft mất 9 điểm.

Tim Lâm Tuyết nảy lên một cái, cô ta không hiểu chỉ số chứng khoán mấy, nhưng biết tụt giảm 5% là chuyện rất khủng bố, nhất là ở thị trường hoàn thiện như Âu Mỹ, ngay cả khi bị cơn bão tài chính Châu Á lan rộng làm liên lụy, chỉ số Nasdaq cũng không tụt tới 5%.

Lâm Tuyết rửa ráy qua lo rồi tới tổng bộ Hải Túc, trời mới tờ mờ sáng, Lâm Tuyết vừa đi vừa suy nghĩ, không chú ý có một nữ công nhân vệ sinh đang quét dọn trong sân, gần sô phải mới phanh gấp lại, nữ công nhân hoảng sợ ngã lăn ra, nhưng nhìn đôi mắt Lâm Tuyết trừng trừng nhìn mình, vội vàng bò dậy, xin lỗi rồi rít: - Xin lỗi giám đốc Lâm, tôi không chú ý xe giám đốc lái tới, lần sau tuyệt đối không như thế nữa, xin lỗi, xin đừng đuổi việc tôi.

Lâm Tuyết không thèm để ý, lái xe vào bãi đi thẳng tới văn phòng.

Vương Hải Túc, Lưu Kỳ Tuấn đều thức đêm trong văn phòng, thấy Lâm Tuyết đi vào, nói với cô ta: - Thế cục chưa chắc đã xấu hơn, tôi vừa mới gọi điện cho giám đốc Nghiêm, anh ấy sẽ tới Kiến Nghiệp trước buổi trưa gặp chúng ta.

Thấy Lâm Tuyết cau mày, còn tưởng cô ta đang suy nghĩ chuyện gì, đột nhiên cô ta nói: - Kể quét dọn vệ sinh dưới kia mùa mất à, tôi lái xe tới mà cô ta không tránh, các anh thuê người kiểu gì vậy?

Vương Hải Túc biết Lâm Tuyết mỗi lần cảm thấy áp lực liền bới móc người dưới, hần nhìn nữ công nhân quét dọn phía dưới, giờ mới là 5 giờ, quét dọn sớm như thế là do Lâm Tuyết bắt ép, nói: - Đợi các phòng đi làm tôi sẽ bảo họ đổi người. Hần còn cười lấy lòng: - Éch ba chân khó kiếm, còn người quét dọn hai chân dễ kiếm lắm.

- Giám đốc Nghiêm có nói gì khác trong điện thoại không? Lâm Tuyết lại đột ngột chuyển đề tài.

- Sự kiện mang tính ngẫu nhiên, xuất hiện phản ứng quá khích là bình thường. Microsoft còn chưa có phản ứng về tin tức vị quan tòa kia tiết lộ, mà tới trung tuần tháng 6 tòa án tối cao liên bang mới tiến hành xem xét lại vụ án, trước đó chúng ta không cần lo có tin tức xấu hơn nữa, chuyện cổ phiếu Microsoft mất giá hôm qua sẽ không xảy ra lần thứ hai... Lưu Kỳ Tuấn bình tĩnh nói:

Lâm Tuyết hỏi gấp: - Nói thế chúng ta vẫn còn có thời gian?

- Vấn đề hần không lớn, giám đốc Nghiêm sẽ trao đổi với người của Chứng khoán Tinh Hà, lúc đó giám đốc Lâm cũng tham gia chứ?

- Được. Lâm Tuyết nhận lời: - Tôi sẽ tham gia.

Chỉ số Nasdaq mất giá như thế đúng là làm người ta lo lắng, quan trọng là trấn an công ty chứng khoán, nếu nguy hiểm qua lớn, nếu phương án phát hành cổ phiếu được ủy ban chứng giám thông qua nhưng không có công ty chứng khoán nào nhận bảo lãnh thì cũng vô dụng, trong nước đã có tiền lệ này. Lâm Tuyết trở nên lo lắng, chớp mắt lại nhớ tới một việc, hỏi Vương Hải Túc: - Những lời Trương Khác nói hôm qua, anh có kể cho giám đốc Nghiêm không?

- Không ... Vương Hải Túc không cảm thấy chuyện đó là cần thiết: - Sao thế?

Lâm Tuyết nhú mày, nhìn biểu hiện của Trương Khác sau khi nhận điện thoại, tựa hồ sớm xác định được phát biểu của vị quan toàn kia sẽ đả kích nặng nề TTCK Mỹ, còn nói chuyện bóng bóng vờ vờ với Giang Mẫn Chi, nụ cười đeo trên miệng y hôm qua rõ ràng là vui mừng trên tai họa của kẻ khác, là ném đá xuống giếng! Liệu có phải mình quá miễn cảm không?

- Có thể biết được hành tung của y hôm nay không? Lúc này không tiện nói gì thêm với Nghiêm Văn Giới nữa, như thế là tỏ ra không tín nhiệm hần, nhưng Lâm Tuyết không yên tâm được, muốn thăm dò hành tung của Trương Khác, nếu gặp được y, có lẽ còn có thể thăm dò được chút gì đó từ miệng y.

Trừ khi Lý Viễn Hồ, Giang Mẫn Chi, La Quân yêu cầu trực tiếp gặp mặt Trương Khác, nếu không chẳng ai có thể biết trước hành tung của y, Vương Hải Túc nghĩ thế, miệng lại nói: - Để tôi nghe ngóng, có tin tức sẽ báo cho cô ngay.

Ngày hôm nay Trương Khác cũng bị điện thoại đánh thức, là điện thoại của Trần Tĩnh đánh thức.

Nghe khúc dạo đầu quen thuộc của Lữ quán Gia Châu, Trương Khác lim dim quờ di động ở đầu giường, thấy số của Tạ Tử Gia, cảm thấy kỳ quái, di động của mình lưu số của Tạ nữ ma đầu từ bao giờ, huých Trần Tĩnh nằm bên cạnh: - Tạ ma đầu tìm anh làm gì? Lúc này màn hình di động ở tù đầu giường bên kia cũng ánh lên, mới nhận ra đây là di động của Trần Tĩnh, vội nhét di động vào tay cô, bò qua người Trần Tĩnh sang bên kia lấy di động.

1136. Chương 1138: Ngụy Cơ Kéo Tới

- Đáng ghét, Tử Gia tìm anh, anh bỏ đi bỏ lại làm gì, nó có xông vào bắt gian đầu, hơn nữa có muốn bắt gian cũng chẳng tới lượt nó. Trần Tĩnh lười nhác nằm đó, cánh tay chắc đè lên đệm, ánh mắt ngái ngủ hết sức quấy rối, cánh môi hồng non mềm như cánh hoa cong lên, rất bắt mắt chuyện Trương Khác bỏ qua bỏ lại trên người mình.

- Không biết có chuyện gì, cả hai chiếc điện thoại của chúng ta đều kêu. Trương Khác giờ di động lên: - Máy của anh bên này.

- Á. Thần kinh Trần Tĩnh như lò xo bung ra, tỉnh ngay lập tức, cầm lấy di động: - Tử Gia, sớm thế tìm chị có việc gì? Nhớ ra cô và Trương Khác không thể cùng lúc nhận điện thoại trong cùng phòng, bảo y ra ngoài cửa nhận điện, lúc này nhìn thấy y mông trần bò xuống giường, không nhịn được cười, cô không thể ngồi dậy, đêm qua hai bọn họ trần truồng ôm nhau ngủ, cúi mình nhặt chiếc khăn tắm dưới đất ném cho Trương Khác.

Điện thoại của Trương Khác là do Tiêu Tấn Thành từ New Yorrd gọi tới, nội dung giống cuộc điện thoại của Tạ Tử Gia, nói chuyện chỉ số Nasdaq giảm mạnh.

- Ài. Trương Khác nói vài ba câu cúp máy, thấy Trần Tĩnh cũng cúp điện thoại của Tạ Tử Gia, ngáp dài: - Mộng đẹp thế là tan tành, biết vậy đã tắt máy trước khi ngủ.

- Mơ thấy ai mà tiếc nuối thế?

- Trừ em ra còn mơ thấy Hứa Tư, Văn Tình, Tiểu Thanh, Đan Thanh ... Trương Khác mặt dày chui vào chăn nói: - Tất cả đều ở bên anh.

- Đồ mặt dày, đồ tham lam. Trần Tĩnh xách tai Trương Khác, rồi ôm lấy y, áp mặt lên lồng ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của y: - Chỉ số Nasdaq hình như không chống đỡ nổi thật ...

- Ai mà biết? Có lẽ không chống đỡ được, có lẽ còn có thể trì hoãn một chút, phải xem tòa án tối cao phán quyết vào trung tuần tháng sáu ra sao, nhưng thịnh thế đã suy, cho dù có phục hồi lại, trong thời gian ngắn vẫn tiếp tục đi xuống, lời nói dối bị bóc trần, khí thế nhà đầu tư sụt giảm, tai nạn sẽ còn lan rộng.

Ngoài cửa sổ có chút sương, ánh sáng lờ mờ chiếu vào, mở mắt ra nhìn, cảnh cây như ẩn như hiện trong làn sương mỏng, sau khi bị đánh thức chẳng còn muốn ngủ nữa, Trương Khác vỗ mông Trần Tĩnh đầy ắp ý, nhưng bị cô đẩy ngã cười lên trên ...

Buổi sáng vẫn dò Trần Tĩnh lái xe đưa Trương Khác rời Yến Viên, y chẳng có an bài gì đặc biệt.

Trần Phi Dung tới Hong Kong thực tập rồi, hiện Trương Khác tới thư viện đọc sách không có bóng hồng bên cạnh nữa, lòng sinh nhớ nhung, nhưng không phải nỗi nhớ da diết khi nhớ Hứa Tư, Đường Thanh, nó có cái gì đó dịu dịu nhẹ nhẹ, rất êm đềm, ngồi ngáy ra nhìn ánh sáng mắt trời xuyên qua làn sương chiếu tới ...

Chỉ số Nasdaq giảm mạnh, Lâm Tuyết không ngờ Trương Khác rảnh rang tới thư viện đọc tiểu thuyết, nhìn dáng vẻ hết sức hưởng thụ của y, cứ như trước kia ném ra 300 triệu xây cái thư viện đồ sộ này chỉ vì để bản thân có chỗ yên tĩnh đọc sách thôi vậy. Hiện giá cổ phiếu của Côn Đăng Online cũng mất 11 điểm, đó là lần tụt giảm mạnh nhất từ sau khi lên TTCK, cho dù thế Cẩm Hồ chẳng lẽ không nghĩ tới đây là một cơ hội với họ? Lâm Tuyết biết Cẩm Hồ luôn tích cực mua các công ty công nghệ hải ngoại, chẳng qua vì làn sóng công nghệ hai năm qua quá dữ dội, giá các công ty công nghệ đội lên quá cao, nên Cẩm Hồ mới kìm bớt lại.

- Lâm tiểu thư tới giả vờ xem sách hay là giả vờ tới khiêu khích các chàng trai nhỏ đây? Trương Khác thấy Lâm Tuyết ôm hai cuốn sách đứng trước mặt, đặt sách xuống cười hỏi:

Hạ tuần tháng 4, Kiến Nghiệp đã có không khí đầu mùa hè, Lâm Tuyết chỉ mặc chiếc áo vải nhẹ, cổ áo mở rộng, lộ ra khe vú sâu thẳm, váy bó mẩy cà phê và giày bốt đen tôn lên cơ thể tha thướt gợi tình của cô ta, khuôn mặt xinh đẹp với phong tình vô hạn khiến các chàng trai bị hấp hồn ngay từ lúc cô ta bước vào.

Lâm Tuyết tự biết dung nhan mỹ lệ của mình chẳng hề có chút hấp dẫn nào với Trương Khác, cảm hận chỉ muốn móc mắt y ra, cô ta vốn tưởng vờ vào xem sách, ai ngờ Trương Khác không thương hương tiếc ngọc

tới mức này, may mà mặt cô ta cũng đủ dày, kéo ghế ngồi xống đối diện, cười duyên dáng: - Cũng phải có chàng trai nhỏ giả vờ cho tôi khiêu khích mới được ... Hai chân vắt lên nhau, vờ vô tình để mũi giày chạm vào chân Trương Khác, cô ta cũng rất rõ khó mà thăm dò được gì từ miệng Trương Khác, nhưng trước mặt y tựa hồ có cảm giác rất miễn cưỡng, nên nghe Vương Hải Túc nghe ngóng được y đang đọc sách ở đây liền đi tới.

Trương Khác thu chân lại, y thực sự sợ mũi giày của Lâm Tuyết tiếp tục tiến lên trên, thoải mái ngã người dựa vào ghế xoay, nhìn ngắm khuôn mặt của cô ta, nếu đơn thuần chỉ là nhìn thôi, khuôn mặt xinh đẹp này cũng không để làm người ta ghét.

Lâm Tuyết không chịu nổi ánh mắt như đang thưởng thức một món đồ của Trương Khác, cho dù biết lên tiếng trước sẽ mất chủ động, nhưng vẫn bị ép phải mở miệng hỏi: - Những lời anh nói hôm qua trước mặt tỉnh trưởng Giang tựa hồ có ý chuyên nhắm vào Hải Túc, tôi có thể thỉnh giáo một chút được không?

- Có phải buổi sáng các vị cũng vội vàng tìm nhà bình luận kinh tế là vì Cẩm Hồ bảo làm à? Trương Khác cười với ý vị không rõ ràng: - Trước khi sự thể rõ ràng đã đưa ra bình luận là suy đoán vô căn cứ, nói chuyện riêng với nhau được, nhưng không thể đưa ra công khai. Nếu cô hỏi ý kiến của tôi, không bằng chúng ta nói về Mishima Yukio, ông ta là một tác giả Nhật Bản phức tạp mà cực đoan, tôi rất thích tác phẩm của ông ấy.

Lâm Tuyết nhìn thấy hai vệ sĩ ngồi cách đó không xa cảnh giác nhìn mình, dù không có vệ sĩ, cô ta cũng chẳng thể ra tay tát tên nhóc này mấy cái. Trương Khác nói hời hợt, nhưng dẫn cô ta vào cái góc rất khó chịu, dù lấy dũng khí tới cầu xin, cuối cùng vẫn bị nhạo báng, Lâm Tuyết nghĩ chẳng lẽ mình vội vã chạy tới đây rồi thảo luận đề tài văn học với y thật sao?

May là lúc này di động vang lên, Vương Hải Túc nói với cô ta, Nghiêm Văn Giới đã tới Kiến Nghiệp.

- Ủ, tôi tới ngay. Lâm Tuyết vừa nói vừa rời phòng đọc sách, hối hận vì tới chuộc nhục vào thân, ánh mắt lạnh nhạt thờ ơ của y đặt biệt làm Lâm Tuyết khó tan đi mối hận trong lòng.

Lâm Tuyết ngồi xe về tổng bộ Hải Túc, Nghiêm Văn Giới cũng vừa tới nơi, thấy mặt hần không có vẻ lo lắng lắm, mày cũng giãn ra.

Ttck trong nước không liên quan mấy tới TTCK nước ngoài, năm 97, 98 khi TTCK Châu Á sụt giảm như băng lở, TTCK trong nước chỉ quanh quẩn ở mức xa xút, cho dù hiện giờ chỉ số Nasdaq có tiếp tục sụt giảm, ảnh hưởng tới trong nước cũng có hạn, chỉ là kế hoạch phát hành lượng cổ phiếu trị giá 5 tỷ có hơi lớn trong thời kỳ đi xuống này.

Lâm Tuyết quyết định không đem những lời khác thường Trương Khác nói trước mắt Giang Mẫn Chi kể cho Nghiêm Văn Giới, vả lại thái độ của báo chí với việc Công Đảng Online mất giá mạnh cũng ôn hòa, những tờ báo kiểu như Báo sáng Kiến Nghiệp toàn là cùng hội cùng thuyền với Cẩm Hồ, không triển khai oanh kích rầm rộ.

- Lâm tiểu thư có rảnh cùng tôi đi gặp giám đốc Tô của chứng khoán Tinh Hà không? Nghiêm Văn Giới thấy khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Tuyết khi đi vào có chút oán hận, chỉ hỏi:

Nếu công ty chứng khoán đồng ý trói buộc vào Hải Túc, chút dao động của Nasdaq có là cái gì.

Chỉ là lần phát hành cổ phiếu này của Hải Túc tới 5 tỷ, dù Tinh Hà có sẵn lòng gánh cho Hải Túc cũng chẳng gánh nổi. Nghiêm Văn Giới không phải không nghĩ tới tìm công ty chứng khoán khác đảm bảo, chỉ là mấy công ty chứng khoán lớn trong nước hai năm qua lá gan nhỏ đi nhiều, không dám chơi quá ngông.

Dù chỉ là lời hứa miệng xuông, nhưng cao tăng Tinh Hà đảm bảo dứt khoát, trong lòng Lâm Tuyết cũng có chút an ủi, tới tận chiều mới về tổng bộ Hải Túc, Hồ Kim Tinh cũng ở đây, trong văn phòng của Vương Hải Túc.

- Cậu tới đây làm cái gì? Lâm Tuyết phong tình mê đắm dựa cửa văn phòng nhìn Hồ Kim Tinh.

- Đi qua đây, chị Lâm không ở văn phòng, liền tới tìm anh Vương nói chuyện. Hồ Kim Tinh không dám nói với Lâm Tuyết là hần tới thăm dò tin tức từ Vương Hải Túc, hần và Trần Dũng vay từ chứng khoán Nguyên

Giang 30 triệu ném vào Hải Túc, thời gian qua mua thấp bán cao đã kiếm được trên 2 triệu, mong lần này ngoạm một miếng căng bụng không muốn có sai sót gì.

Các TTCK chủ yếu như Tokyo, Hong Kong bị ảnh hưởng lớn từ chỉ số Nasdaq, cổ phiếu công nghệ giảm mạnh, buổi chiều TTCK Châu Âu cũng bị liên lụy nghiêm trọng, chỉ số DEX Frankfurt Đức còn đi xuống với biên độ lớn hơn cả chỉ số Nasdaq.

Ttck hải ngoại đã có dấu hiệu tai họa lan tràn rồi, tính độc lập của Shanghai Composite liền thể hiện ra, ảnh hưởng rất ít, giới truyền thông không tích cực đăng tin lắm, hôm nay chứng khoán Hải Túc có đi xuống, nhưng ít hơn lo lắng của bọn chúng rất nhiều, gần như chỉ cần dùng ngón tay đẩy khẽ là lại tăng lên. Có điều lúc này phải thử khả năng chống chịu áp lực của nó một chút, không thể cứ khổng chế sau màn mồi được.

Hồ Kim Tinh ngồi ở văn phòng Vương Túc Hải nửa ngày, cuối cùng cũng thấy chẳng cần phải hỏi gì, tất cả vẫn trong tầm khổng chế, chỉ cần bán đi trước thời hạn một chút là được.

Nghiêm Văn Giới tiếp cao tăng Tinh Hà đến đêm khuya mới thoát thân về tổng bộ Hải Túc, đám Lâm Tuyết, Vương Hải Túc, Lưu Kỳ Tuấn ở lại công ty sắc mặt nặng nề, sàn giao dịch Nasdaq vừa mở cửa trở lại tiếp tục đà giảm mạnh, trong nửa tiếng mất thêm 3%.

Cổ phiếu doanh nghiệp internet lần lượt gặp thảm họa, Côn Đăng Online mất tiếp 6% giá trị, không hề thấy có xu thế dừng lại.

Lâm Tuyết thức trắng cả đêm với đám Nghiêm Văn Giới, nhưng nhận được kết quả là chỉ số Nasdaq mất 7%, làm người ta không biết nói gì.

Ngay trong đêm Côn Đăng Online lấy tiêu đề “thảm họa cổ phiếu Internet, nguy cơ đang tới” làm người ta sợ hãi, giải thích nguyên nhân chỉ số Nasdaq sụt làm làm chuyên đề mảng kinh tế, Côn Đăng Online trong hai ngày mất 20% giá trị cũng ở vị trí bất mất trong bài chuyên đề. Cho dù phương án giảm cổ phần ở Công Đăng Online đã hoàn thành trước đó, quỹ đầu tư Vườn Sồi và tăng quản lý Côn Đăng Online trong 2 đêm mất hơn 200 triệu USD.

- Bản thảo của báo Chứng khoán Thượng Hải có rồi ... Vương Hải Túc đi vào, trải từng tờ fax một lên bàn, thời buổi đó internet chưa phải là chủ lưu, các nhà đầu tư vẫn lấy báo chứng khoán làm nguồn tin chủ yếu, cả trang nhất đăng tin tai họa TTCK Âu Mỹ: - Hôm nay tựa hồ phải nâng nó lên một chút.

- Hôm nay đã nâng thì còn sớm, ít nhất phải đợi chuyện này qua đã, có điều vào lúc này bọn họ đã phán định là tai họa, có phải là hơi gấp không? Lưu Kỳ Tuấn cảnh giác nói, bất kể nói thế nào, bọn chúng không thể thao tác nâng giá đi ngược xu thế, phải lựa chọn thời cơ mới hành động.

oOo

Cánh buồm cực lớn làm bằng pha lê dựng trước tòa nhà Ái Đạt thành tiêu chí của tòa nhà, nơi đây không phải chỉ đặt thương vụ Cẩm Hồ phương bắc, cũng là tổng của Côn Đăng online, tiêu chí của Côn Đăng Online cũng dùng cánh buồm màu lam, ngụ ý giương buồm xuất phát.

Bộ phận tin tức ngay trong đêm đưa ra chuyên đề ” thảm họa cổ phiếu Internet, nguy cơ đang tới”, đám cao tăng Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang sắc mặt nghiêm trọng, tâm tình không sao thả lỏng được. Bọn họ tuổi trẻ đắc chí, thời còn học đại học sáng lập trang web, được Cẩm Hồ hỗ trợ, thành Côn Đăng Online, cổng web site tiếng Trung lớn nhất toàn cầu, thành công lên sàn giao dịch chứng khoán Nasdas, cả tầng quản lý có cổ phiếu với tổng giá trị tới 600 triệu USD, thành thần thoại oanh động một thời.

Bọn họ kiên trì đi qua thời gian sáng nghiệp gian nan, hưởng thụ vinh quang của thành công, hoàn toàn chưa được thất bại mài rũa, hai ngày liên Côn Đăng Online mất giá, ít nhiều làm người ta trở tay không kịp, hoài nghi vào tương lai.

- Đúng là sét đánh không kịp bưng tai, không biết đêm nay đà sụt giảm có xuống không... Mã Hướng Đông vỗ vai Lương Văn Giang nói:

- Công ty vận hành như bình thường, ài, trong một đêm một đồng triệu phú không còn, đúng là không thể ngờ được. Lương Văn Giang thở dài:

Mã Hương Đông cười: - Trước kia chúng ta cũng chẳng nghĩ kiếm được nhiều như thế.

- Còn nhớ khi trường chiếu phim, tôi có nói với anh kế hoạch cuộc đời không? Khi đó tôi chỉ tính trước năm 30 tuổi kiếm được khoản tiền đầu tiên trong đời, giờ thành triệu phú đã đủ rồi.

Cho dù tài sản sụt giảm, giá trị cổ phiếu tăng quản lý Côn Đăng Online nắm giữ vẫn hơn 400 triệu USD, với bọn họ, mấy năm trước còn là chú nhóc lắc lắc, căn bản là tài phú không dám mơ tới.

So với việc so tài sản cá nhân sụt giảm, chẳng bằng lo xem phải đối phó với tai họa đang âm ỉ kéo tới này như thế nào.

- Họp video đã được kết nối. Thư ký Tiểu Mã đi vào báo với bọn họ.

Mã Hương Đông, Lương Văn Giang đi vào phòng họp, tất cả cao tầng Côn Đăng Online đều ở đó.

Cuộc họp trông có vẻ không nặng nề lắm, cho dù tình hình hiện giờ, mọi người vẫn ghé tai tán gẫu, cười đùa với nhau, nhưng không che dấu được lo lắng trong lòng, nếu chỉ số Nasdaq không ngừng tụt giảm, thành ai họa hiểm thấy thì bọn họ làm thế nào?

Trên tường phòng họp treo màn hình siêu plasma lớn, hiện lên một thư phòng hơi bừa bộn, trong đó chẳng có một ai, sát vách tường đặt đầy đồ gốm tinh xảo, trước giá sách là một chiếc bàn gỗ lim, trên bàn đặt máy tính xách tay, di động, ống bút gốm cắm đầy đủ các loại bút, một cái ví da mở mấy tờ tiền 10 đồng thò ra, ba cuốn Kim Các Tự (Ginkakuji) của Mishima Yukio.

- Nếu như ném tôi và Trương Khác vào một thị trấn nhỏ không có ATM, nói không chừng tôi còn giàu hơn cậu ấy. Mã Hương Đông kéo ghế, nói đùa với Lương Văn Giang, đời Trương Khác xuất hiện trên màn hình. Cuộc họp hôm nay thảo luận nguy cơ hiện tại mà Côn Đăng Online đối diện cùng cách ứng phó, Triệu Tử Lâm của Vườn Sồi không tham dự, mà Trương Khác đích thân tham dự, cũng không thông báo cho các đại cổ đông khác tham gia.

- Thì ra cậu ấy cũng đọc tiểu thuyết của Mishima Yukio, không biết có sính ngoại không?

Giám sát tài vụ Viên Phổ chưa bao giờ tiếp xúc với Trương Khác, đầy cảm giác thần bí với người sáng lập đế quốc Cẩm Hồ, không ngờ trên bàn y lại đặt mấy cuốn sách văn học Nhật Bản.

Hình ảnh lác lác, một bàn tay lớn xuất hiện, tiếp đó là một cái mũi, mọi người giật mình, nhìn khuôn mặt quen thuộc dần dần kéo ra xa màn hình, mới thích ứng lại.

- Hai ngày qua mọi người có ngủ ngon không, trông mọi người không được phấn chấn lắm nhỉ? Trương Khác ngồi xuống sau bàn làm việc, hình ảnh và âm thanh rất sắc nét, tay y còn cầm một cái di động.

Mã Hương Đông và Lương Văn Giang trao đổi ánh mắt với nhau, bọn họ biết Trương Khác có di động dự bị, nhưng nó nằm trong tay trợ thủ, xưa nay y chỉ có một cái di động, vậy chiếc di động trên bàn kia của ai? Chẳng trách cảm thấy di động kia bất mắt như thế, thì ra nó quá màu mè.

Mã Hương Đông trêu ghẹo: - Khác thiếu gia cũng không ngủ ngon phải không.

Lúc này một ngón tay thon thả mịn màng xuất hiện trong màn hình, chỉ vào chiếc di động, Trương Khác cầm lấy chiếc di động trên bàn, đưa ra ngoài màn hình, đúng là làm người ta phải suy nghĩ: Cái ngón tay đó là của ai? Ngón tay ngọc ngà làm người ta liên tưởng tới một mỹ nhân khuynh thành.

Hiển nhiên một nữ nhân viên công tác bình thường không thể tùy tiện ném điện thoại trên bàn làm việc của Trương Khác.

- Đứa em họ này của anh, cả đời này anh cưới ngựa cũng chẳng đuổi kịp. Vương Thái Linh ghé người tới nói nhỏ vào tai Lương Văn Giang: - Em còn nhớ Đường Thanh vẫn ở Hong Kong, hai cô thư ký của cậu ấy cũng sang tổng bộ Hong Kong rèn luyện rồi, vậy đây là ai?

Ánh mắt Trương Khác quay lại phía màn hình, tựa hồ ý thức được ngón tay vừa rồi xuất hiện trên màn hình sẽ gây bàn tán, liền đi thẳng vào chính đề: - Tình hình không lạc quan, sự sụt giảm hai ngày qua mới chỉ là sự bắt đầu, mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng, cổ phiếu Côn Đăng Online trong một khoảng thời gian rất có khả năng bị ép tới mức 10 USD một cổ phiếu.

Lời Trương Khác làm ọi người cả kinh, một năm trước khi đưa lên sàn giao dịch Nasdaq, giá cổ phiếu gần 10 USD, tiếp đó được làn sóng kinh tế mới cuồng nhiệt làm tăng giá gấp 5 lần, giờ Trương Khác dự đoán sắp trở về nguyên hình, chẳng còn ai tâm tư chú ý chuyện phong lưu của y nữa.

Mã Hướng Đông nuốt nước bọt hỏi: - Nguy cơ thực sự nghiêm trọng như thế sao?

- Chúng ta cách nhau cả ngàn dặm có thể giao lưu không hề trở ngại nào, toàn bằng đầu tư quy mô lớn vào phát triển kỹ thuật điện tín, chỉ là hiện nhu cầu thông tấn thế này còn rất ít, nổi bật kỳ quá độ của đầu tư. Trương Khác nghiêm túc nói: - Hiện tuyệt đại đa số công ty internet đều phát triển với hình thức thao tác vốn, mà tuyệt đại đa số là đầu tư mạo hiểm, ai hiểu tính chất của đầu tư mạo hiểm sẽ rõ, cái quá trình đầu tư này làm sao mà ức chế bong bóng sinh ra cho được? Dày công bịa ra một lời nói dối, lấy vỏ bọc đẹp để lộng lẫy bọc lên nó, cứ lặp đi lặp lại, nhà đầu tư ra sức tuyên truyền lượng click chuột mà quên đi thực sự cần quan tâm là nghiệp vụ thiết thực, khi năng lực doanh lợi xuất hiện bước ngoặt, những nhà đầu tư mạo hiểm này còn chạy nhanh hơn thỏ, thế cục này nếu muốn áp chế, trừ khi các nhà đầu tư mạo hiểm giữ vững trận địa.

- Không có cơ xoay chuyển à? Lương Văn Giang không kìm được xen vào.

- Nguy cơ chỉ ở tầng thị trường vốn, nói dối quá độ tạo thành bong bóng, nhưng nhu cầu ứng dụng thực tế những năm qua luôn tăng trưởng, cũng sẽ tiếp tục tăng trưởng, dù sao chúng ta đang đi trên một con đường đúng, bước ngoặt sớm muộn gì cũng sẽ xoay lại, có lẽ hai năm có lẽ ba năm năm. Thị trường vốn hung hiểm vô cùng, cũng không thể tụt giảm mãi.

Mã Hướng Đông đặt tay lên môi, đó là động tác suy nghĩ theo thói quen của hắn, dự đoán của Trương Khác đã đủ cụ thể rồi, Côn Đăng Online hiện còn xa mới đạt tới mức có lãi, thị trường vốn sinh nguy cơ, cánh cửa huy động vốn đóng lại, Côn Đăng Online chỉ có thể dựa vào tài chính hiện có đợi tới thời khắc xoay chuyển hoặc kinh doanh có lãi.

Mã Hướng Đông bỏ tay xuống, cười: - Giờ phải thắt lưng buộc bụng sống qua ngày rồi.

Nghiệp vụ quảng cáo lúc này mặc dù thu không đủ bù chi, nhưng cũng đang tăng trưởng ổn định, quan trọng là lúc này phải chuẩn bị một cuộc chiến lâu dài.

Lương Văn Giang lại hỏi: - Thời cơ nào có thể lựa chọn tăng cổ phần?

- Hiện thảo luận vấn đề còn sớm lắm. Trương Khác lắc đầu: - Tại đây tôi có thể nói rõ ràng là quỹ đầu tư Vườn Sồi sẽ khóa cổ phần nắm của Côn Đăng Online thêm 2 năm, tôi sẽ chuyển fax cho các anh, công bố tin tức này vào thời điểm thích hợp, có thể văn hồi một chút tình thế.

So với nhà đầu tư, tầng quản lý giảm cổ phần bị hạn chế càng lớn, như Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang mỗi năm chỉ có thể giảm một lượng cổ phiếu giới hạn, hạn ngạch giảm cổ phần đã dùng hết trước nguy cơ bùng phát rồi, nếu muốn bán toàn bộ cổ phần, chỉ có cách từ bỏ hết mọi chức vụ ở Côn Đăng Online, đợi hết sáu tháng hạn chế mới được bán, bọn họ chỉ có thể ngồi nhìn tài sản cá nhân tụt giảm theo giá cổ phiếu. Do giảm cổ phần lúc ở giá trị cao, nhóm quản lý cao tầng còn khá dư dả tiền, tổng số chừng 40 triệu USD, so với đầu tư vào lĩnh vực khác, bọn họ càng chuyên chú vào sự nghiệp của mình, tăng cổ phần thích hợp, sẽ tăng cường năng lực khống chế công ty, có điều phải lựa chọn thời cơ.

Vườn Sồi chỉ là cơ cấu đầu tư của Côn Đăng Online, có thể phát ra một tờ giấy công bố là có thể bán cổ phiếu ngay, nhưng Vườn Sồi khóa tỉ lệ cổ phiếu, tuy về kinh tế sẽ tổn thất, nhưng đảm bảo khống chế tương đối với Côn Đăng Online, đảm bảo ổn định đội ngũ quản lý, đảm bảo dẫn dắt Côn Đăng Online đi trên con đường phát triển chính xác, đây là điều cần thiết.

~oOo

~Các tờ kinh tế chủ yếu trong nước như Chứng khoán Thượng Hải đều cho đăng tải nạn internet ở nước ngoài, cổ phiếu công nghệ TTCK Thượng Hải cũng than khóc dấy đất.

Tuần san tài chính trực tiếp chỉ ra doanh nghiệp thương mại điện tử đầu tiên trong nước do không ngừng dùng tiền xây lên là bong bóng internet lớn nhất, số cổ phiếu Hải Túc nắm của 8188 trị giá 16.7 tỷ càng là bong bóng trong bong bóng.

Tuần san này phát hành vào thứ tư hàng tuần, gọi điện tới truy hỏi, bài báo đó đã được viết từ một tuần trước, phát ra vào đúng lúc tai họa bùng phát cho Hải Túc một gây hoàn toàn là do thời vận của bọn chúng không tốt.

Đầu năm tới nay, tranh luận về vấn đề bong bóng đã rất nhiều rồi, nhưng giá cổ phiếu vẫn cứ ca vang tuyền bước, làm những tiếng nói kia bị nhấn chìm, không có mấy sức ảnh hưởng, nhưng hiện giờ chỉ cần một bài viết, qua nhiều trang web đăng tải, ảnh hưởng liền lớn hẳn lên.

Ttck vừa mới mở cửa, cổ phiếu của Hải Túc bị bán ra hàng loạt, giá cổ phiếu trong vài phút đã bị đánh rớt tới giới hạn giao dịch, thi thoảng cũng có các nhà đầu tư nhỏ lẻ không biết sống chết mua vào, nhưng căn bản không thành quy mô.

- Không có vấn đề gì lớn đâu! Hồ Kim Tinh ngồi ở trên chiếc ghế xoay bất an quay đi quay lại, mắt thì nhìn chăm chăm vào màn hình, hẳn và Trần Dũng đang trong phòng giám đốc Tân Sang Vực xem cổ phiếu, miệng hẳn nói thì thoải mái lắm, nhưng lượng bán ra cực lớn như tảng đá đè lên ngực làm hẳn không thở nổi. Ngày hôm qua tình hình còn tốt đẹp, bọn chúng huy động được 30 triệu, đến hôm qua còn tích lũy được hơn 2 triệu tiền lãi, hôm nay vừa mở cửa giao dịch, đã phải nôn ra sạch sẽ, còn lỗ vào đó mấy vạn, cho dù biết Hoành Tín, Tinh Điển mưu tính hành động lớn này gần 1 năm, tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ, nhưng trong lòng Hồ Kim Tinh luôn có chút lo lắng.

- Hay là hẹn Vương Hải Túc đi ăn cơm? Trần Dũng càng thấp thỏm, ít nhất phía Hồ gia bên kia quan hệ mật thiết hơn một chút, còn hẳn nhờ suốt ngày đi theo Hồ Kim Tinh nên mới chấm dứt được một chút, hẳn hoàn toàn không ngờ cổ phiếu Hải Túc hơn 11 tháng liền tăng lên 30%, đến khi bọn chúng quyết định làm một phi vụ lớn thì xảy ra tai họa, mặc dù lúc này nói là tai họa thì quá sớm, nhưng giới truyền thông khí thế hùng hổ đăng tin làm người ta kinh sợ.

- Chẳng có gì phải lo, để tao xem hẳn cũng chẳng có thời gian đi ăn cơm không? Hồ Kim Tinh cầm điện thoại thử gọi cho Vương Hải Túc.

Vương Hải Túc gần như dí dính vào ghế, căn bản không thể rời khỏi tổng bộ Hải Túc.

Trị giá của Hải Túc có một đạo gần 17 tỷ, trong đó cổ phiếu không hạn chế lưu thông có trị giá 5 tỷ, lượng cổ phiếu lưu thông Hoành Tín nắm được gần 1 tỷ, nói cách khác còn 4 tỷ cổ phiếu lưu thông phân tán trong tay các nhà đầu tư khác, bên ngoài tình thế hung hiểm, không thể lỗ mẫn dùng tài chính nâng giá, thế nào cũng phải đợi áp lực giảm xuống rồi mới tính. Chỉ không ngờ áp lực lại lớn như thế, sau khi mở cửa giao dịch lượng bán ra đã lên tới hơn 600 triệu, tới 3 giờ chiều, lượng bán ra đã tích lũy tới 1 tỷ.

Cho dù trước đó đã dự đoán được sẽ có áp lực rất lớn, nhưng vẫn không ngờ được là tới mức này.

3 giờ chiều, TTCK đóng cửa giao dịch, Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết, Lưu Kỳ Tuấn cùng mấy giám đốc của cơ cấu đầu tư lại họp bàn sách lược ứng phó.

1137. Chương 1139: Cam Nguyện Làm Chó Săn

- Nửa tiếng nữa các TTCK chủ yếu của Châu Âu sẽ mở cửa giao dịch, tiếp đó là TTCK Bắc Mỹ, nếu tới nay Âu Mỹ không có tin tức gì nghịch chuyển, ngay mai lượng bán ra sẽ càng khủng khiếp. Lưu Kỳ Tuấn phân tích, hẳn đã liên tục 40 tiếng không ngủ, mắt đầy tơ máu, giọng khàn khàn: - Hiện chúng ta chỉ có thể dùng 500 triệu, không có dư luận phối hợp, chỉ e khó mà hóa giải được.

Vương Hải Túc hỏi vội: - Ngày mai vẫn án binh bất động à?

Lâm Tuyết bĩu môi ghét bỏ, đến cô ta còn hiểu, Vương Hải Túc lại hỏi thừa một câu, nếu ném cả 500 triệu này vào, về sau sẽ hoàn toàn bị động, muốn tạo ra không khí dư luận có lợi cũng không thể cưỡng ép, ngày mai lượng bán ra vẫn mạnh chỉ còn cách bỏ mặc. - Qua ngày mai là kỳ nghỉ dài mừng 1 tháng 5, chúng khoán Thượng Hải tổng cộng nghỉ 9 ngày, TTCK Âu Mỹ có dữ dội tới đâu cũng có thể thở một hơi rồi. Lưu Kỳ Tuấn chẳng thèm để ý tới câu hỏi của Vương Hải Túc: - Chúng ta phải lợi dụng tốt 9 ngày này.

- Ủm, bên này giao cho các anh, tôi tới Bắc Kinh. Nghiêm Văn Giới quyết định: - Cho dù không thể nghịch chuyển được dư luận, cực phải quấy đục nước lên, các nhà tinh tế học có khả năng này đại đa số ở

Bắc Kinh, tôi phải bái phỏng từng người một, không muốn thấy thế cục xấu đi không phải chỉ có một mình chúng ta, còn bên Chứng khoán Tinh Hà, phó thác cho giám đốc Lâm.

- Cũng chỉ còn 20 ngày nữa, tôi sẽ theo sát bọn họ. Lâm Tuyết gật đầu:

Lưu Kỳ Tuấn lại hỏi thêm: - Có nên chuẩn bị thêm nhiều tài chính nữa không?

Vương Hải Túc nghe thế quay sang nhìn Nghiêm Văn Giới, thấy hắn chống cằm suy nghĩ là biết chưa có tính toán kỹ, không nói những câu làm người ta ghét nữa.

Cho tới khi cuộc họp kết thúc Vương Hải Túc mới chú ý thấy có mấy cuộc gọi lỡ, đều do Hồ Kim Tinh gọi, đợi đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết rời tổng bộ hết mới về văn phòng gọi điện lại, sau đó lái xe tới ngõ Học Phủ tìm Hồ Kim Tinh.

Dù sao về danh nghĩa Vương Hải Túc là tổng giám đốc Hải Túc, không thể hơi chút là chạy sang quán nét sáng rực, định tới quán cà phê đối diện gặp mặt Hồ Kim Tinh, Trần Dũng, bọn chúng ngồi tầng hai.

- Ngày mai thế nào? Nếu lại một vụ tụt giảm cho tới khi đóng cửa, tiền đảm bảo anh cho chúng tôi vay sẽ mất hết cả. Trần Dũng lo lắng nói: - Lúc đó chúng tôi chỉ có cách nhảy xuống Tiểu Giang đền cho anh.

Hồ Kim Tinh trấn tĩnh hơn một chút, nói trắng ra là hắn liên hợp với Trần Dũng chỉ kiếm thêm chút thu nhập, dù có chút tổn thất cũng có thể chịu được.

Trước kia thành lập khu sản nghiệp phần mềm, chú hắn lấy danh nghĩa của hắn nắm tỉ lệ cổ phần tương đối ở Hải Túc, Hải Túc mượn xác lên TTCK, tránh bại lộ, cổ phần của hắn đều chuyển cho đầu tư Hoàn Hảo Tín, trừ khoản lớn ngoại tệ ở tài khoản nước ngoài, Nghiêm Văn Giới còn cho hắn vào Hải Túc làm việc, hứa lấy danh nghĩa cổ phần khích lệ chia cổ phiếu cá nhân cho hắn.

Cho dù tương lai có trăm triệu để tiêu, nhưng hiện giờ túi hơi rỗng, Hồ Kim Tinh mới lôi kéo Trần Dũng kiếm thêm chút ít ở cổ phiếu Hải Túc, một mặt không ngờ cổ phiếu Hải Túc được Hoàn Hảo Tín đẩy cao lên như thế, cảm thấy trước kia được phân phối ít có hơi lỗ, nên mới định kiếm từ bên ngoài, hiện có tổn thất cũng chỉ hơi xót thôi, hiện hắn không cho rằng lỗ vài triệu là tổn thất gì.

Trần Dũng thì đem hết hi vọng làm giàu gửi gắm vào đó, trong lòng sốt ruột, nếu ngày mai lại thế nữa, bọn chúng có muốn bán tổng bán tháo đi cũng chẳng được.

Kế hoạch ngày mai đã được xác định rồi, Vương Hải Túc chẳng biết phải an ủi Trần Dũng ra sao, nếu chẳng phải cha Trần Dũng còn có chút tác dụng, hắn cũng chẳng buồn an ủi: - Thị trường Châu Âu sắp mở cửa giao dịch rồi, nói không chừng có tin tức tốt lành truyền tới, chỉ số Nasdaq sụt giảm mạnh hai ngày liên tiếp rồi, chắc phải kìm lại một chút. Cho dù ngày mai tình hình không lạc quan, kỳ nghỉ dài 9 ngày, thế cục sẽ hòa hoãn lại. Di động tí tít vài tiếng, có tin nhắn gửi tới, phòng đầu tư thông báo, TTCK chủ yếu của Châu Âu đã mở cửa giao dịch, mạng cổ phiếu công nghệ mây đen bao phủ, có xu thế rơi vào vòng tuần hoàn ác tính, đà sụt giảm còn dữ dội hơn hôm qua.

Vương Hải Túc ăn cơm tối với đám Trần Dũng ở ngõ Học Phủ, tối còn về trực ở tổng bộ, TTCK Bắc Mỹ mở cửa, thế nào cũng cho người ta chút hi vọng, nhưng chỉ số Nasdaq chẳng có dấu hiệu phục hồi nào, tiếp tục sụt giảm.

Cổ phiếu internet lần nữa thành khu vực thiệt hại nặng.

Tầng quản lý Côn Đăng Online và Quỹ đầu tư Vườn Sồi đều công bố kế hoạch không giảm cổ phần chỉ khiến nó giảm ít hơn cổ phiếu nó, dù sao những nhà đầu tư mạo hiểm như Cao Thịnh, HSBC trước kia đầu tư vào Côn Đăng Online lúc này đều tranh nhau bỏ chạy. Ai cũng hăm mộ ESS bốn tháng trước kiên quyết bán đi hàng chục vạn cổ phiếu Côn Đăng Online, nếu không cùng bỏ chạy vào lúc này, giá cổ phiếu của Côn Đăng Online sẽ càng thảm.

Trong ba ngày, chỉ số Nasdaq mất điểm thê thảm, hơn 500 tỷ USD bốc hơi, kinh khủng hơn cả cơn bão tài chính ĐNÁ, cơn bão tài chính ĐNÁ còn có nửa năm ủ bệnh, còn chỉ số Nasdaq gần như đổ sập trong một đêm. Nhìn bề ngoài nguyên nhân là quan tòa Thomas lỡ miệng tuyên bố với truyền thông làm cổ phiếu Microsoft từ lên thành xuống.

Ttck Châu Á, bao gồm cả chứng khoán Thượng Hải, cổ phiếu internet tiếp tục trọng thương, vừa mở cửa giao dịch cổ phiếu Hải Túc đã bị bán ra 1 tỷ, tới giới hạn luôn.

Trần Dũng khóc không ra nước mắt, từ lãi 2 triệu tới lỗ 4 triệu chỉ trong 2 ngày.

11 tháng trước, hần lợi dụng tin tức ngầm kiểm soát từ cổ phiếu Hải Túc còn chưa được 1 triệu, lại tiêu sạch rồi, lần này muốn chơi lớn, tiền đảm bảo là do đi vay, vốn tới gấp cả chục lần.

Khoản vay lãi suất cao lại lấy danh nghĩa cha hần ra ngoài lừa đảo, tất nhiên có cả đồng người dám đem tiền cho hần vay, kết quả vay được 30 triệu, định kiếm lãi khoảng 10 triệu, hần và Hồ Kim Tinh chia đôi 50/50, ai ngờ nguy cơ nói tới là tới, căn bản không cho thương lượng.

Điều duy nhất làm hần thấy được an ủi là hơn một tỷ đăng ký bán ra kia bị áp lại, bọn chúng còn cơ hội xoay chuyển, Hoàn Tín nhất định sẽ có hành động, Trần Dũng thậm chí định bảo Hồ Kim Tinh nhờ Hồ Tôn Khánh ra mặt can thiệp, nếu không bọn chúng không còn cơ hội nào.

Số tiền đảm bảo trừ Vương Hải Túc cho bọn chúng vay, còn lại đều do hần vay, Trần Dũng lúc này sợ Hồ Kim Tinh trở mặt không nhận, ngồi trong phòng giám đốc nửa ngày không thấy Hồ Kim Tinh lộ mặt, không biết chạy đi đâu rồi.

Có một số lạ gọi tới, Trần Dũng nhận máy.

- Trần Dũng à, cậu khẳng định cổ phiếu Hải Túc sẽ tăng vọt, vì sao lại xuống hai ngày rồi? Tôi cũng biết chuyện này không vội được, chỉ gọi điện hỏi chút thôi. Còn nữa, chú Vương hiện hơi thiếu tiền, 5 vạn cho cậu vay trả lại sớm cho tôi được không, tôi không cần lãi suất nữa đâu.

- Mới xuống có hai ngày mà chú Vương đã sợ rồi à? Không đuổi những phần tử không kiên định đi, đợi tới lúc tăng trở lại, bọn chúng sẽ thành lực cản, có vài lời tôi không thể nói quá kỹ. Tiền đều ném cỡ vào rồi, chú Vương dù không muốn lãi, tôi cũng chẳng thể biến ra tiền trả chú. Bất kể chú tin hay không, qua kỳ nghỉ lễ Lao Động sẽ tăng trở lại, hiện tôi có thể nói với chú, tối nay sẽ có nhân vật trọng yếu đứng ra chống đỡ cho cổ phiếu internet. Trần Dũng dập điện thoại, nhìn mũi tên đỏ đi xuống mãi trên màn hình, bực bội cần chén trà lên ném vỡ màn hình,

Đúng lúc Hồ Kim Tinh đi vào, giật nảy mình: - Mày làm cái gì thế?

- Chẳng làm gì cả, nhìn bực mình ném thôi. Nửa ngày trời mày đi đâu thế? Trần Dũng sáng giọng hỏi:

- Mày sợ cái gì, mày nghĩ tao đi đâu, tao bị chú tao gọi tới văn phòng mắng nửa ngày, chú tao đánh tiếng với công ty chứng khoán rồi, chỉ cần cổ phiếu Hải Túc không tiếp tục đi xuống hai phiên nữa, bọn họ sẽ không vội đóng băng tài chính. Hồ Kim Tinh lạnh lùng nhìn Trần Dũng, rất điềm tĩnh vì hần dám nổi giận với mình: - Tin tức phía bên Vương Hải Túc, tối nay phó chủ nhiệm HDND Ngô Hiểu Ba sẽ phát biểu ủng hộ cổ phiếu internet, mày nói xem tao đi đâu?

Trần Dũng tuổi trẻ khí thịnh, không thể bỏ thể diện xuống xin lỗi được, mấp máy môi vài cái nói: - Tao cũng chỉ vì ngồi đây nên sốt ruột, giờ có tin tức tốt rồi cũng yên tâm.

- Mày kém thế thôi à, Hoàn Tín, Tinh Điển ở đằng sau mua bán mấy trăm triệu còn không lo lắng gì, chỉ mày ngồi đây sốt ruột. Hồ Kim Tinh cũng khó khăn lắm mới nguôi giận được.

Đêm trước lễ Lao Động, Ngô Hiểu Ba lấy đề tài (thúc đẩy ý thức kinh tế internet dân tộc, thúc đẩy sản nghiệp thông tin đồng bộ thế giới, thúc đẩy văn hóa toàn dân sáng nghiệp, tích cực ngăn cản bong bóng internet), phủ nhận internet trong nước bành trướng quá độ sắp tới nguy cơ tan vỡ.

Tối hôm đó Côn Đăng Online công bố sách lược thu hẹp tài vụ, bao gồm giảm lương tăng quản lý, bỏ kế hoạch tuyển mộ người mới, cắt giảm chi tiêu ... Tuyên bố rõ ràng nguy cơ kinh tế internet giáng xuống.

Côn Đăng Online là cổng web site tiếng Trung hàng đầu thế giới, doanh nghiệp internet đầu tiên lên sàn giao dịch Nasdaq, hành động của Côn Đăng Online thu hút ánh mắt giới truyền thông, nhanh chóng che lấp ảnh hưởng của Ngô Hiểu Ba.

Kỳ nghỉ lễ hoàng kim, đại đa số tỉnh thành đã tiến hành điều chỉnh, đơn vị xí nghiệp có 7 ngày nghỉ công khai, TTCK nghỉ 9 ngày.

Trước kỳ nghỉ lễ hoàng kim, cổ phiếu công nghệ, đặc biệt là cổ phiếu internet bị đả kích liên tục, tuy TTCK tạm thời đóng cửa, nhưng cuộc chiến xung quanh chủ đề bong bóng internet được triển khai càng từng bước.

Liên Thông tiến quân vào sản nghiệp quán nét qua hai tháng chuẩn bị đã chính thức vén màn công bố với công chúng, đồng loạt thành lập 5 điểm truy cập internet chính, với tổng số máy lên tới 2 vạn chiếc.

Đêm trước, Trương Khác nhận được điện thoại của Thành Ánh Hà mới y tham gia lễ cắt băng khánh thành điểm truy cập internet ngõ Học Phủ. Do bên Liên Thông còn chưa muốn rầm rộ tuyên bố hoạch của họ, Dương Dung Bình không tới tham gia hoạt động, Trương Khác ở gần đó, đợi tới giờ đến tham gia một chút là được.

Lễ Lao Động, ĐH Hong Kong chỉ có một ngày nghỉ, Đường Thanh liền cùng Thịnh Hạ, Trần Phi Dung cùng về nội địa nghỉ cuối tuần.

Trần Phi Dung chỉ ở Kiến Nghiệp một đêm liền dậy sớm về Hải Châu rồi, Trương Khác và Đường Thanh xuân tiêu ngủ muộn, tới hơn 9 giờ mới lười nhác rời giường, hoạt động cắt băng khánh thành quán nét Liên Thông Học Phủ phải 10 giờ mới bắt đầu, đôi tình nhân đứng đỉnh ăn sáng trong chung cư.

Đỗ Phi kích động gọi điện tới: - Giang Mẫn Chi tới ngõ Học Phủ thị sát, lát nữa sẽ tham gia lễ cắt băng khánh thành, mỹ nữ Liên Thông giỏi thật.

Bắc Kinh mối quan hệ phức tạp, Thành Ánh Hà mặc dù chỉ là cán bộ cấp xử, nhưng là nữ nhân xinh đẹp có ưu thế lớn, hoạt động tích cực hơn những người cấp bậc trọng yếu, chức vụ quan trọng hơn cô ta, nói không chừng đã có tiếp xúc với Giang Mẫn Chi khi ở ủy ban thương mại quốc gia. Trương Khác nghĩ, chẳng phải mình nghe cô ta gọi điện cũng thuận miệng đồng ý tham gia lễ khánh thành sao, bình thường người khác có khi y chẳng thèm nhắc máy.

Xem đồng hồ, thấy còn gần nửa tiếng nữa, dù có thông báo chính thức Giang Mẫn Chi tới thì có Thiệu Chí Cương tháp tùng, Trương Khác nhàn nhã uống cà phê xong, mới cùng Đường Thanh xuống lầu.

Vào tháng 5 rồi, nhiệt độ Kiến Nghiệp sáng tối chênh nhau rất lớn, buổi sáng y và Đường Thanh còn trần truồng ôm nhau ngủ trong chăn thoải mái, lúc này ra ngoài đường đã thấy rất nhiều cô gái xung xích váy mỏng, trông đến thích mắt, đợi Đỗ Phi lái xe đưa Thịnh Hạ tới, cùng đến quán nét Liên Thông.

Chiều đầu tiên của quán nét Liên Thông là miễn phí vào mạng thu hút người dùng, hôm nay là ngày đầu kinh doanh, sau lễ cắt băng sẽ là 2 tiếng vào mạng miễn phí, có kinh nghiệm đi trước của quán nét Sáng Vực, việc tổ chức của Liên Thông rất tốt, đội ngũ xếp hàng dài ba bốn trăm mét mà không ảnh hưởng giao thông, có rất nhiều sinh viên mặc đồng phục quán nét Liên Thông giúp duy trì trật tự.

Mấy cỗ xe mang biển chính phủ đỗ trước quán net, không nhìn thấy bóng dáng Giang Mẫn Chi và các quan viên khác đâu, chắc là được Chu Toàn Thọ, Thành Ánh Hà mời tới chỗ khác nghỉ ngơi rồi.

- Có vào không? Đỗ Phi hỏi:

- Bỏ đi, bọn mình cũng chỉ vờ vịt tham gia thôi mà, vào làm gì ệt Trương Khác vừa mới dứt lời thì thấy Thành Ánh Hà dẫn Giang Mi, Tiết Minh Lâu từ cửa phụ quán nét đi ra, tới chỗ bọn họ.

Lúc này Trương Khác đã biết Tiết Minh Lâu tới Đông Hải làm thư ký cho Giang Mẫn Chi, Giang Mi trong thời gian thực tập đại học cũng làm trợ lý cho cha, nhỏ giọng giới thiệu cho Đường Thanh, cười nói: - Giám đốc Thành mời được cả tỉnh trưởng sao không nói trước một tiếng, làm tôi muộn thế này mới đến, thất lễ quá ... Lễ cắt băng sắp diễn ra rồi phải không?

- Chờ tôi gọi tỉnh trưởng Giang là chú, sáng nay tỉnh trưởng Giang Mới quyết định tham gia ... Thành Ánh Hà giải thích.

Từ ngữ khí của cô ta, Trương Khác có thể nghe ra quan hệ giữa nhà cô ta và Giang Mẫn Chi khá xa cách, có lẽ chẳng phải là ông chú máu mủ gì, thâm nghĩ: "Giang Mẫn Chi quyết định tham gia lễ cắt băng có lẽ do biết mình có mặt nên nổi hứng bất chợt?" Nhìn mấy xe đằng xa, biết có phóng viên, nói: - Vậy chúng tôi ở ngoài chờ tỉnh trưởng Giang, giám đốc Chu ra ...

- Vậy tôi cũng đợi ở bên ngoài, tỉnh trưởng nhận phỏng vấn báo và ĐTH bên trong, một lúc nữa sẽ kết thúc. Thành Ánh Hà gật đầu, biết Trương Khác không muốn lộ diện trước giới truyền thông, ánh mắt cô ta dừng

ở Đường Thanh đang tình tứ ôm cánh tay Trương Khác, niềm nở đi tới nắm tay Đường Thanh: - Em là thiên kim của tỉnh trưởng Đường phải không? Giờ chị mới biết khen người ta xinh đẹp mà không đủ từ ngữ đề dùng là thế nào, em và Giang Mi .. À, chị còn chưa giới thiệu, đây là Giang Mi thiên kim tỉnh trưởng Giang, bên cạnh giám đốc Đỗ là tiểu thư Thịnh Hạ phải không? Ba đứa bọn em đứng cạnh nhau, làm chị chỉ muốn lấy khăn che mặt lại.

- Chị Thành cũng rất đẹp, chị làm được chuyện lớn như thế lại càng không đơn giản. Đường Thanh ngượng ngừng nói, rồi chào Giang Mi: - Giang Mi tiểu thư mới là xinh đẹp thực sự, lại có khí chất, từ nhỏ tôi đã thích xem phim do dì Lâm Cẩm đóng, Giang tiểu thư giống hệt dì Lâm Cẩm lúc trẻ,

Giang Mi từ lúc đi ra đã quan sát Đường Thanh rồi, thấy cô rạng ngời xinh đẹp đứng cùng Trương Khác, như đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, trong lòng có chút ghen tuông, giờ nghe Đường Thanh khen mình xinh đẹp giống mẹ, không tiện tỏ ra lãnh đạm, cười chào hỏi Đường Thanh và Thịnh Hạ, nhưng thái độ không được như Thành Ánh Hà.

Ánh mắt Giang Mi còn như vô tình liếc qua Trương Khác, cha cô ta đang tiếp nhận phỏng vấn bên trong, câu hỏi của phóng viên đều tập trung vào vấn đề cổ phiếu internet, hiện cô ta có thể khẳng định, ba ngày trước Trương Khác nhận được điện thoại là ý thức được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, không chút ngần ngại đâm Hải Túc một phát, lúc đó cô ta mới nhận ra chỗ lợi hại của Trương Khác, giết người một cách vô hình.

Giang Mi và Tiết Minh Lâu cũng đứng ngoài không vào.

Một lúc sau, Giang Mẫn Chi được Chu Toàn Thọ cùng quan viên chính phủ xúm quanh đi ra, Thiệu Chí Cương tất nhiên cũng có mặt, quá nửa ngõ Học Phủ là bất động sản của Thế Kỷ Cẩm Hồ, Vương Hải Túc có mặt trong đám đông, Liên Thông mời hẳn để biểu thị khí độ của mình.

Đám Vương Hải Túc sớm đã biết Liên Thông muốn phát triển sản nghiệp quán net, trước khi nguy cơ bùng phát, bọn chúng chẳng hề cảm thấy chút áp lực nào, cho dù có cạnh tranh cũng phải một thời gian mới cảm thấy, hiện áp lực chỉ thể hiện trên báo cáo sản nghiệp thôi.

Sau khi tai họa cổ phiếu internet bùng phát, bất kỳ một cộng cổ nào cũng làm bọn chúng thấy nặng ngàn cân, huống hồ hành động lớn như Liên Thông.

Lần này Liên Thông mở quán nét ở Kiến Nghiệp, làm tổng số máy tăng lên thêm 8%, hơn nữa trong kế hoạch, thời gian ngắn sẽ phát triển quy mô gấp bốn năm lần, có nghĩa là số máy sẽ còn tăng lên 40 - 50 %, điều này sẽ làm môi trường cạnh tranh quán net ở Kiến Nghiệp sẽ có biến hóa kịch liệt, ảnh hưởng tới dự đoán lợi nhuận của Hải Túc. Hiện Hải Túc luôn thổi phồng năng lực lợi nhuận của quán net, sau khi dự báo lợi nhuận bị dao động, ảnh hưởng xấu tới giá cổ phiếu tương đối lớn.

Vương Hải Túc mặc dù tham gia nghi thức cắt băng khánh thành, trong lòng chỉ hận không thể ột mỗi lửa thiêu trụi mấy quán nét của Liên Thông thành tro.

Sau nghi thức cắt băng khánh thành đơn giản, dòng người xếp hàng nửa ngày trời bắt đầu tràn vào như lũ, trải nghiệm cảm giác lên mạng miễn phí.

Giang Mẫn Chi rất chiều cổ tới điều cổ kị của Trương Khác, đợi nghi thức cắt băng kết thúc, chỉ thị phóng viên báo chí truyền hình đi trước, rồi bảo với Trương Khác: - Tôi còn có chút thời gian, nếu đã đến đây rồi, chúng ta tới thư viện Ái Đạt tham quan một chút.

- Tôi đang mong được tỉnh trưởng Giang chỉ thị công tác. Trương Khác nhìn thấy Giản Chí Khang của Báo sáng Kiến Nghiệp đằng xa nháy mắt, vẫy tay gọi hẳn tới.

Vương Hải Túc vốn định đi trước, không tham gia bữa tiệc buổi trưa, không có hi vọng bắt được quan hệ với Giang Mẫn Chi, hẳn không biết Giản Chí Khang, nhưng còn nhớ vừa rồi kẻ này hỏi Giang Mẫn Chi liên vài vấn đề rất bất lợi với Hải Túc, Vương Hải Túc liền bỏ ý định, theo cùng tham quan thư viện Ái Đạt.

Thư viện Ái Đạt là thư viện quy cách nhất cả nước, cũng là thư viện đơn thể quy mô lớn nhất, tới ngay Vương Hải Túc cũng thấy tiếc vì sao thời hắn đi học không có thư viện lớn như thế cho bọn họ một nơi yên tĩnh đọc sách.

Trương Khác chẳng ngại Vương Hải Túc ở bên cạnh, hỏi Giản Chí Khang: - Chẳng phải anh vừa lên chủ nhiệm phòng phỏng vấn biên tập à, sao xung phong tuyển đầu làm gì?

- Tỉnh trưởng Giang là một trong số ít quan viên chuyên gia trong nước, lại từng làm phó chủ nhiệm Ủy ban Thương mại, tôi luôn muốn viết một bài chuyên đề, chỉ có điều mãi không kiếm được cơ hội, hiện giờ tỉnh trưởng Giang tới Đông Hải, đương nhiên tôi phải tranh thủ một chút. Giản Chí Khang đứng trước mặt Trương Khác, tự giới thiệu với Giang Mẫn Chi: - Thưa tỉnh trưởng Giang, tôi là Giản chí Khang của Báo sáng Kiến Nghiệp, hi vọng tỉnh trưởng cho tôi cơ hội phỏng vấn chuyên đề.

- Ô, tôi đã xem mấy bài phỏng vấn chuyên đề của đồng chí rồi, đăng tin về mấy xí nghiệp của Cẩm Hồ rất sâu sắc toàn diện, làm người ta có ấn tượng khắc sâu, vừa rồi mấy câu đồng chí hỏi cũng rất sắc bén, có phải chuyên môn nhắm vào bong bóng internet hiện nay? Tôi thấy rất cần thiết, phải xúc tiến sản nghiệp internet phát triển lành mạnh có trình tự. Giang Mẫn Chi chủ động bắt tay Giản Chí Khang: - Tôi sẵn lòng đồng chí giúp tôi viết một bài phỏng vấn chuyên đề.

Giản Chí Khang rõ ràng là tên nhà báo ngụy dụng của Cẩm Hồ, Giang Mi không hiểu vì sao cha mình lại đồng ý cho hắn phỏng vấn chuyên đề.

Nghe lời Giang Mẫn Chi nói, Thành Ánh Hà và Chu Toàn Thọ trầm cả kinh, Giang Mẫn Chi không thể không biết hôm qua Ngô Hiểu Ba phát biểu nâng đỡ sản nghiệp internet Trung Quốc, hơn nữa vừa rồi tiếp nhận phỏng vấn, Giang Mẫn Chi không trả lời chính diện câu hỏi của Giản Chí Khang, hiện giờ bày tỏ thái độ rõ ràng, làm người ta không hiểu ra sao.

Từ sách lược ứng phó của Côn Đẳng Online, có thể nhìn ra thái độ của Cẩm Hồ với nguy cơ kinh tế hiện tại, lại nhìn về mặt hưng phấn của Giản Chí Khang, chỉ e hắn lấy những lời vừa rồi của Giang Mẫn Chi viết thành một bài lớn.

Trong lòng Vương Hải Túc càng cuộn sóng ầm ầm, chẳng còn tâm tư đi tham quan thư viện Ái Đạt nữa.

~~oOo

- Sao có thể? Giang Mẫn Chi sao lại tỏ thái độ như vậy được? Tin tức Vương Hải Túc đem về làm Lâm Tuyết như mèo bị dấm phải đuôi: - Sao ông ta lại cam tâm làm chó săn cho Cẩm Hồ?

- Ông ta đương nhiên không làm chó săn cho Cẩm Hồ, nhưng không có nghĩa là ông ta bỏ qua cơ hội cắn chúng ta một cái. Lưu Kỳ Tuần phân tích: - Lập trường nhất quán của Giang Mẫn Chi là gì? Trong một năm qua, các công ty vì khái niệm internet mà tăng giá có bao nhiêu vốn quốc hữu, bao nhiêu là tư bản dân doanh thao tác? Giang Mẫn Chi có phát biểu như vậy không có gì lạ, có lẽ ông ta càng muốn kinh tế internet đổ sập để che dấu sự vô dụng của quốc sĩ.

Vương Hải Túc hỏi: - Nói như vậy chúng ta phải cảnh giác với cả Giang Mẫn Chi?

- Giang Mẫn Chi ở rất nhiều trường hợp có phát biểu đối lập với Ngô Hiểu Ba. Nghiêm Văn Giới kể tới một đoạn ân oán: - Thập niên 60, Giang Tĩnh Hàm bị kéo ngã, lúc đó Ngô Hiểu Ba làm trợ thủ cho Giang Tĩnh Hàm không bị liên lụy, Giang gia luôn hoài nghi Ngô Hiểu Ba chơi bẩn sau lưng họ ...

Thời gian qua Nghiêm Văn Giới vô cùng vất vả, hôm qua còn ở Bắc Kinh, trưa đã về Kiến Nghiệp, chiều lại tới Văn Chu.

- Vậy Giang Mẫn Chi có thỏa thuận ngầm với Cẩm Hồ không? Lâm Tuyết nhắc tới một vấn đề quan trọng, nếu Giang Mẫn Chi chỉ hời hợt công kích toàn bộ cổ phiếu internet, như thế tác động vào Hải Túc sẽ giảm đi rất nhiều, nếu thỏa thuận ngầm với Trương Khác là điều chí mạng, Hải Túc có thể nói hoàn toàn nắm trong tay Giang Mẫn Chi.

- Chắc là không đâu, đây mới là lần thứ hai Giang Mẫn Chi tiếp xúc với Trương Khác. Vương Hải Túc phân tích: - Mà thời gian tiếp xúc tương đối ngắn, chẳng nói được vài câu, làm sao phối hợp ngầm được.

- Công trình xây cảng Đông Sơn có thể lập hạng mục có bóng dáng Giang Tĩnh Hàm hoạt động đằng sau. Lưu Kỳ Tuần là kẻ theo chủ nghĩa âm mưu: - Cẩm Hồ hẳn sớm có phối hợp với Giang gia.

- Chưa chắc. Nghiêm Văn Giới bác bỏ suy đoán của hắn: - Tw sẽ không phải một tỉnh trưởng như thế tới Đông Hải, một khi Giang Mẫn Chi hình thành ấn ý ngầm với Cẩm Hồ, ông ta sẽ không thể ở lại Đông Hải

lâu được ... Nói tới việc xây cảng Đông Sơn, chúng ta luôn ngầm cản trở đằng sau, nói không chừng Giang gia bất mãn với chúng ta, có điều Giang Mẫn Chi không phải loại tính cách mạnh mẽ có thể trở mặt.

Lâm Tuyết khoanh tay trước ngực, cô ta mặc chiếc áo so mi mỏng manh, cổ áo mở, khe vú bị ép lại càng sâu hun hút, nhưng chẳng ai có tâm tư nhìn trộm nữa, nhớ lại bữa tiệc lãnh thụ thương trường Đông Hải bốn hôm trước, nhớ những lời Trương Khác nói với Giang Mẫn Chi, tất cả biến hóa và phản ứng tựa hồ nằm trong dự liệu của Trương Khác, một đối thủ như thế tới khi nào mới có được cảm giác và tự tin chiến thắng?

Tới lúc này Lâm Tuyết không còn biết phải làm sao nữa.

Nghiêm Văn Giới gõ tay lên bàn, nhíu mày một lúc nói: - Giang Mẫn Chi không có khả năng cố ý nhắm vào chúng ta, ông ta không thể làm quá lộ liễu, còn nữa, chúng ta phải nghĩ cách khống chế sức ảnh hưởng của Báo sáng Kiến Nghiệp, chúng ta không thể ảnh hưởng tới Côn Đằng Online, nhưng chúng ta có thể ảnh hưởng tới mấy cổng web site khác, không thể để bài viết về nguy cơ bong bóng đăng lên nữa, chúng ta chỉ cần vượt qua tháng 5 là được, điều này cũng không quá khó, hôm qua chỉ số Nasdaq đã bắt đầu ổn định lại ...

Vương Hải Túc cũng kỳ vọng Giang Mẫn Chi chỉ đàm luận chung chung về bong bóng internet, mà Nghiêm gia có thể lực sau lưng mạnh như thế, Giang Mẫn Chi và Cẩm Hồ không có dính dáng gì, không thể thay Cẩm Hồ liều mình trở mặt với Nghiêm gia.

Giản Chí Khang hành động rất nhanh, ngay sáng hôm sau Báo sáng Kiến Nghiệp đã cho đăng phóng vấn chuyên đề, bày tỏ thái độ rõ ràng quan điểm xí nghiệp dính líu tới internet nên hạ hỏa.

1138. Chương 1140: Nguy Cơ Và Đầu Cơ.

Người dân trong nước hưởng thụ kỳ nghỉ dài, đơn vị cơ quan xí nghiệp nghỉ phép, TTCK đóng cửa, nhưng ở bờ bên kia Thái Bình Dương, TTCK vẫn cứ tung bùng, thu hút ánh mắt đại đa số nhà đầu tư, người dân Mỹ phải đợi tới tuần đầu tháng 9 mới được hưởng thụ kỳ nghỉ lễ Lao Động.

Qua ba ngày sụt giảm như tuyết lở, chỉ số Nasdaq tạm dừng lại trong hai ngày ngắn ngủi, tới ngày mùng 3 tháng 5 lại bắt đầu chấn động theo kiểu kéo co, mặc dù có bật ngược lại, nhưng không tạo nên quy mô, nhưng ba ngày tụt giảm khiến nhà đầu tư hiểu làn sóng kinh tế mới mà đám đầu tư phố Wall thổi phồng yếu ớt ra sao.

Trong kỳ nghỉ lễ hoàng kim, chỉ số Nasdaq đi xuống không ngừng, Trương Khác cùng với rất nhiều người tin rằng những nhà đầu tư sớm thoát thân sẽ gia nhập trận doanh phía đối địch, gây áp lực cho chỉ số tiếp tục đi xuống.

Kim Sơn đêm tháng 5 trời mát lạnh, Đường Thanh chân trần đi trên sàn nhà, cô mặc áo ngủ hoa có hơi trong, ôm Trương Khác từ đằng sau, cái cằm nhỏ gác lên vai y, nhìn vào email trên màn hình: - Nick Leeson ngày nào cũng gửi báo cáo dài thế này à?

Đh Hong Kong nghỉ lễ Lao Động một ngày cùng 2 ngày cuối tuần, Đường Thanh chỉ ở trong nước được 3 ngày, ngày đầu cùng Trương Khác tình tứ ở Kiến Nghiệp, ngày thứ hai tất nhiên về Kim Sơn với cha mẹ, Trương Khác chẳng có mấy thời gian ở bên Đường Thanh, tất nhiên cũng theo cô tới Kim Sơn chơi vài ngày, may mà vợ chồng Đường Học Khiêm, Cố Kiến Bình đã thừa nhận thân phận con rể tương lai của y, sau khi đến Kim Sơn chẳng cần vờ vịt chia phòng ngủ nữa.

Buổi tối Đường Học Khiêm phải tham dự hoạt động thương nghiệp, đôi vợ chồng nhỏ ăn tối xong là chui tọt vào phòng.

Nhân lúc Đường Thanh đi tắm, Trương Khác mặc áo ngủ tranh thủ thời gian đọc email, một tuần liên tục Nick Leeson gửi thư mỗi ngày cho y.

- Làm gì mỗi ngày cũng nhiều như thế được, nếu ngày nào cũng thế, mình xẻo thịt hần rồi. Trương Khác trở tay kéo Đường Thanh vào lòng, đặt cô ngồi lên đùi mình, tay theo thói quen đặt lên vòng eo nhỏ của cô, nơi đó thật là mượt mà, thật đàn hồi.

Đường Thanh ngồi vắn vẹo lưng tung rất không yên phận, bấm chuột kéo xuống, nhìn báo cáo dài dằng dặc mà buồn tẻ một lúc đã không tìm được ngáp dài rồi, mặc cho đôi tay hư hỏng của Trương Khác mò lên trên nhào nặn hai con thỏ trắng của mình, quay lại ôm cổ Trương Khác: - Đã phán đoán chỉ số Nasdaq sụt giảm trong thời gian dài, vì sao không bỏ thêm tiền bán khống?

- Tuy chỉ số Nasdaq chấn động dữ dội, dù phán đoán được tình thế sẽ diễn biến xấu, nhưng cả quá trình phức tạp, hiểm ác hơn người thường suy nghĩ nhiều. Trương Khác kiên nhẫn giải thích cho Đường Thanh, các tập đoàn Nhật Hàn như Samsung, Mitsui đều bí mật nắm giữ các quỹ đầu cơ lớn nhỏ khác nhau, nhưng các quỹ đầu cơ này chưa bao giờ là nghiệp vụ chính của bọn họ, một khi bị sản nghiệp vốn đóng cho cái dấu kẻ đầu cơ, ắt sẽ bị giảm sút tín nhiệm ở sản nghiệp vốn và thị trường tiêu dùng, tài chính quỹ đầu cơ cũng không thể tập trung vào một thị trường kiếm lợi, trừ phân tán nguy hiểm, còn phân tán sự chú ý của các thế lực khác.

Quỹ đầu cơ của Nick Leeson được bí mật thiết lập ở nước ngoài trong thời kỳ cơn bão tài chính ĐNÁ, nhờ đầu cơ vào đồng Bath, đồng Rupiah, đồng Won mà có thu hoạch lớn, một phần thông qua danh nghĩa nợ đưa vào thương vụ Cẩm Hồ, một phần giữ lại tiếp tục đầu cơ.

Bất kể nói thế nào, hiện quy mô quỹ đầu tư Nick Leeson nắm giữ đã có hơn 300 triệu USD, bong bóng nền kinh tế mới tan vỡ, thị trường tài chính một lần nữa chao đảo, chính là thời khắc bọn họ lần nữa đi ra gây sóng gây gió, thời gian qua gần như mỗi ngày Nick Leeson đều tiến hành trao đổi tình hình thế cục với Trương Khác.

Trương Khác mặc dù có ký ức kiếp trước cũng không thể có phán đoán nhạy bén bằng những nhân vật đứng đầu phố Wall, phán đoán thời cơ bán khống cũng chẳng thể chuẩn xác bằng Nick Leeson.

Thành công của Cẩm Hồ trong những năm qua tất nhiên một phần nhờ vào tài “tiên tri” của Trương Khác, nhưng nó giúp y có con đường chính xác, nhưng đi xa tới đâu đi nhanh thế nào hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân y, không thể phủ nhận năng lực sự miễn cảm cùng nỗ lực học tập tìm hiểu của Trương Khác được, bất kỳ thời nào năng lực mới là nền tảng cho thành công lâu dài, không phải dựa vào đầu cơ may mắn.

Trong email Nick Leeson nhắc tới phán quyết của tòa án tối cao liên bang với Microsoft rất có khả năng trở thành một điểm quan trọng.

Nếu đơn kháng cáo của Microsoft bị bác bỏ, vận mệnh bị chia tách sẽ không tránh khỏi, nhưng chỉ riêng vụ án Microsoft đã trực tiếp khiến thị trường vốn toàn cầu nổi sóng dữ dội như thế, ảnh hưởng sâu xa như thế là điều người thường không bao giờ lường trước, không hiểu lúc này bao nhiêu người muốn băm vằm từng xẻo vị quan toàn kia. Chính vì chấn động dữ dội này làm suy giảm khả năng tòa án tối cao đưa ra phán quyết bất lợi cho cho Microsoft, khi đó rất có khả năng khiến chỉ số Nasdaq phục hồi trở lại.

Nếu như các nhà đầu cơ đều có quan điểm tương tự, thì khả năng trước khi tòa án tối cao đưa ra phán quyết, chỉ số Nasdaq bị tụt mạnh sau đó vọt lên với biên độ vượt qua mọi dự đoán.

Trương Khác chỉ có thể phụ họa phán đoán của Nick Leeson, mấy năm qua sự thực chứng minh, Nick Leeson là kẻ đầu cơ ưu tú nhạy bén, đặc biệt là nhạy bén với cơ hội trong nguy cơ.

Thực tế Trương Khác vẫn có ảnh hưởng rất sâu với quỹ đầu tư, nhưng y không trực tiếp khống chế, quỹ đầu cơ đã biến thành quỹ huy động vốn riêng do Nick Leeson chủ đạo, Trương Khác và nhóm Tôn Thượng Nghĩa chỉ thuần túy tham dự với thân phận nhà đầu tư, nếu điều động tài chính từ trong tài khoản các xí nghiệp của Cẩm Hồ sẽ làm quan hệ cổ phần khó khăn lắm mới làm rõ được lại trở nên rối rắm phức tạp.

Đường Thanh ở Kim Sơn được một ngày, hôm sau lên máy bay trực tiếp bay từ Kim Sơn về Hong Kong, Trương Khác tiễn Đường Thanh ra sân bay rồi tới công trường xây dựng nhà máy tinh viên ở Kim Sơn.

Đường Học Khiêm công vụ bận rộn, không có thời gian đi tiễn con gái, hẹn Trương Khác tụ họp ở công trường.

Nhà máy khởi công được mới hơn hai tháng, chỉ có mảnh đất được bao quanh bởi hàng rào, đằng xa có một mảnh rừng thủy sam, Trương Khác và Đường Học Khiêm đỗ xe ngoài cánh rừng, đi vào trong rừng, bên bìa rừng có một dòng sông, rộng chừng 7 - 8 mét, bãi sông cây bụi um tùm, đây là dòng sông chẳng ai chú ý, Trương Khác không ngờ trong phạm vi thành phố mới lại có dòng nước trong xanh như thế.

- Bong bóng kinh tế tan vỡ làm tài chính chấn động sẽ ảnh hưởng sâu thế nào tới thực nghiệp? Đường Học Khiêm quan tâm nhất vẫn là sự phát triển của xí nghiệp.

- Khó nói lắm ạ. Trương Khác cũng chẳng muốn giả mạo nhà tiên tri, lấy con số nghiên cứu của TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ và báo cáo do Nick Leeson cung cấp để giải thích với Đường Học Khiêm: - Nguy cơ khuếch tán tới thực nghiệp là xu thế tất yếu, chứng khoán tụt sâu như thế, ắt kéo nền kinh tế mới xuống vực sâu, rất khó có công ty nào sinh tồn được không có nhà đầu tư mạo hiểm chống đỡ, các công ty sụp đổ hàng loạt, làm nhu cầu trang thiết bị thông tin đi xuống...

Đường Học Khiêm nhìn qua cánh rừng tới thẳng bãi đất đối diện: - Sản nghiệp chế tạo tinh viên Châu Á hai năm qua không có chút khởi sắc nào, lần này chắc càng ảnh hưởng phải không?

- Vâng. Trương Khác gật đầu: - Nếu thị trường tinh viên sụt giảm với mức độ lớn như cháu phán đoán, sản nghiệp chế tạo tinh viên toàn cầu sẽ chỉ còn vài xí nghiệp có lợi nhuận, đại đa số sẽ lún vào vũng bùn thua lỗ.

Nec Hoa Hạ tiếp tục thua lỗ là kết quả sớm được dự báo trước rồi, Trương Khác còn nhìn thấy Samsung sẽ trì hoãn xây dựng Samsung Hoàn Tâm, đó sẽ là một đả kích không nhỏ với Hải Túc.

1139. Chương 1141: Bình Dân Hóa.

Trương Khác cùng Đường Học Khiêm đi tản bộ trên bờ đê, thi thoảng gió sông thổi qua, cảm thấy hết sức sảng khoái.

Nhà máy TTVT xây ở Kim Sơn khá lâu, còn nhà máy của Cao Khoa KV, Tân Nguyên lại có tốc độ rất nhanh, hơn ba tháng đã thành quy mô rồi.

Người phụ trách nhà máy ở Kim Sơn của Tân Nguyên là Chu Tiểu Bình, chồng Đinh Ly Hoa, cháu rể của Đinh Văn Tường. Đều là người quen cả, Trương Khác đi cùng Đường Học Khiêm tham quan nhà máy của Tân Nguyên.

Bọn họ đi trong con đường nhỏ xuyên qua rừng thủy sam, thủy sam đã khoác lên lớp lá non xanh mướt, trong rừng còn mọc vô số bông hoa tím rím không rõ tên, họ thương vụ, chính vụ bận rộn, ít khi có trải nghiệm ở chốn hoang dã như thế này.

Trương Khác còn kể cho Đường Học Khiêm trước kia Đinh Văn Tường nhìn trúng năng lực của Chu Tiểu Bình mới ra sức vun vào cho cháu gái mình. Đinh Văn Tường mặc dù là nhà doanh nghiệp xuất sắc ở Hải Châu, nhưng mang tư tưởng truyền thống cha truyền con nối rất đậm, ông ta có con trai muộn, hiện giờ mới học sơ trung, cho nên cần một nhân vật nổi nghiệp quá độ xu, Chu Tiểu Bình là nhân tuyển xuất sắc.

- Những tin tức kiểu này mà cháu cũng biết à? Đường Học Khiêm cười hỏi:

- Thầy Hứa thường nói tới trí tuệ phổ phùng, cháu và thầy Hứa thi thoảng rảnh rỗi gặp nhau, đánh cờ uống trà, tán gẫu những chuyện vụn vặt này, anh Hứa chắc là thường nghe nói tin đồn phổ phùng kiểu này chứ? Trương Khác quay sang hỏi Hứa Thụy Bình.

Hứa Thụy Bình cười khở: - Hiện số lần tôi gặp ba tôi còn không nhiều bằng cậu, cho dù thi thoảng gọi điện cho ba tôi, quá nửa cũng bị nghe giáo huấn, ít được nghe tin đồn kiểu này ...

Hứa Thụy Bình làm thư ký cho Đường Học Khiêm, con cái cũng theo tới Kim Sơn ở, cơ hội về Hải Châu rất ít, không gặp cha mấy, gọi điện cho cha cũng chỉ hỏi thăm sức khỏe, ít nói tới công tác, đôi khi Hứa Thụy Bình cũng cảm thấy lạ, sao cha mình và Trương Khác cái gì cũng nói được?

Đi tới trước nhà máy Tân Nguyên, Chu Tiểu Bình đã đợi ở đó.

- Tốc độ Tân Nguyên nhanh thật, trông có vẻ như không bao lâu nữa là có thể đi vào sử dụng rồi ... Đường Học Khiêm đứng trước cổng nhà máy cảm khái nói:

Trước Tết nơi này còn là một mảnh đất hoang chẳng có một mảnh ngói, hiện giờ đã là khu nhà xưởng thẳng tắp, đường xá ngang dọc, công nhân đang trải cỏ lên khoảng đất trống, và một ít cây rừng.

- Chúng tôi bỏ qua kết cấu bê tông cốt thép, sử dụng kết cấu không gian, dùng ốc vít nối kết bộ khung, cho nên nhanh hơn với kiểu xây dựng truyền thống. Chu Tiểu Bình giới thiệu tình hình nhà máy: - Nhóm công nhân đầu tiên đã huấn luyện được hơn một tháng, chỉ còn một tháng rưỡi tới hai tháng nữa, chiếc di động đầu tiên của chúng tôi sẽ sinh ra từ dây chuyền sản xuất ở đây ...

- Không tệ chút nào, đợi nhà máy sản xuất ra chiếc di động đầu tiên, tôi sẽ lại tới lần nữa ... Đường Học Khiêm quê ở Tân Thái, có điều thời thanh niên, trung niên đều sống ở Hải Châu, cảm giác với Hải Châu càng thêm thân thiết, đặc biệt quan tâm tới những xí nghiệp gây dựng, trưởng thành ở Hải Châu.

Chu Tiểu Bình vui mừng nói: - Trước đó chúng tôi sợ làm phiền tỉnh trưởng Đường, vậy là tới lúc đó tôi dám phát thiệp mời cho tỉnh trưởng Đường và Khác thiếu gia rồi.

- Các anh mời tỉnh trưởng Đường là được rồi, quên tôi đi, tôi chẳng muốn vì ăn chực bữa cơm mà chạy xa như vậy đâu. Trương Khác vội nói đùa từ chối: - Có điều tốc độ của các anh nhanh thật.

Tân Nguyên hiện là doanh nghiệp gia công di động chủ yếu cho Cẩm Hồ, Liên Tín. Trương Khác biết đơn đặt hàng Tân Nguyên nhận được chỉ cần nhà máy của họ ở Hải Châu có thể hoàn thành, không cần tranh thủ khởi động nhà máy trước nửa đầu năm.

Chu Tiểu Bình cũng hiểu dù gửi thiệp mời cho Trương Khác căn bản cũng chẳng thể mong y tới: - Không còn cách nào, Khoa Vương đã được phép tiêu thụ ở Singapore, Malaysia rồi, hơn nữa Khoa Vương đang bàn mua một nhà máy điện tín Ấn Độ ...

Nghe vậy Trương Khác hiểu ra, Tân Nguyên không cam tâm với thành tích hiện thời: - Tân Nguyên muốn khai thác thị trường nước ngoài rồi à?

- Có lẽ chỉ theo sát bước chân của Khoa Vương, thử thị trường Ấn Độ trước ... Với người khác mà nói đây là cơ mật thương nghiệp trọng yếu của Tân Nguyên, nhưng với Trương Khác mà nói chẳng cần giữ bí mật gì, Chu Tiểu Bình thẳng thắn đáp.

Đường Học Khiêm rất hưng phấn, kinh tế hướng ngoại ở trong tỉnh xưa nay luôn kém, nếu có một vài xí nghiệp lấy xuất khẩu sản phẩm điện tử ra thị trường Nam Á, ĐNÁ làm mục tiêu, chắc chắn có thể làm kinh tế hướng ngoại khởi sắc: - Thị trường điện tín của Ấn Độ khá phức tạp, các cậu phải có chuẩn bị đầy đủ, sở thương mại tỉnh sẽ sẵn sàng hỗ trợ cho các cậu.

Hiện thị trường thông tin di động của Ấn Độ giống như Trung Quốc những năm 95 - 96, mới ở giai đoạn khởi đầu, tuy nhân khẩu Ấn Độ chỉ kém mỗi Trung Quốc, nhưng trình độ phát triển kinh tế tương đối thấp, phân hóa giàu nghèo cực kỳ nghiêm trọng, cơ sở điện tín lạc hậu, với người bình dân mà nói di động vẫn là đồ xa xỉ.

Cẩm Hồ mặc dù cũng khai phát thị trường Nam Á, nhưng lực độ không lớn lắm.

Tình hình không phải là không bao giờ thay đổi, cơ sở điện tín của Ấn Độ đang dần dần hoàn thiện, có thể dự đoán khi di động bình dân hóa, thị trường di động Ấn Độ vô cùng làm người ta kỳ vọng. Tạ Kiếm Nam hẳn là nhắm chuẩn vào điểm mấu chốt Cẩm Hồ đang phát triển chip di động bình dân hóa cho nên mới đi trước một bước, bố cục ở thị trường Ấn Độ.

Tân Nguyên từ trước tới giờ luôn lấy Khoa Vương làm đối thủ cạnh tranh, đặc biệt là trung tuần tháng 4, bộ thông tin tuyên bố chính thức đóng cửa thị trường, trong ba năm không phát giấy phép sản xuất di động mới nữa, ở sản nghiệp di động, địa vị của Tân Nguyên và Khoa Vương tương đương, càng cần bám đuổi thật sát.

- Năm nay ... Năm nay hẳn là năm quan trọng của bình dân hóa. Tầm nhìn của Trương Khác dừng ở khu nhà xưởng mới dang dở: - Ít nhất phải để giai tầng công nhân phổ thông không thấy di động là đồ xa xỉ nữa, đó là mục tiêu hai năm tới của Cẩm Hồ.

- Liên Tín, Cao Khoa KV dùng chip di động E68 sản xuất di động đưa ra thị trường, giá dao động chừng 1400 - 1500 đồng, tiến vào nghiệp vụ di động đặt làm tức là bước một bước chân bình dân hóa di động rồi. Hứa Thụy Bình cũng tham gia câu chuyện: - Nhiệm vụ bình dân hóa rơi lên đầu Liên Thông, Di Động rồi.

- Hổ thẹn, hổ thẹn. Trương Khác cười: - Năm ngoái tôi cực lực ngăn cản Liên Thông đưa ra phương án cấp, nếu không phí viễn thông lúc này đã giảm mạnh rồi.

- Để Liên Thông có thêm thời gian chuẩn bị, mới có thực lực cạnh tranh hùng hậu, đó gọi là dự tốc bất đạt. Đường Học Khiêm biết Trương Khác chỉ pha trò: - Mọi người đều cần có thời gian để chuẩn bị.

~~o0o

Lý Tại Thù mấy ngày qua cũng bị bong bóng internet tan vỡ làm văng đầu nhưc óc.

Mặc dù lúc này lực phá hoại chỉ hạn chế ở lĩnh vực đầu tư mạng internet, nhưng có khả năng lan tới lĩnh vực chế tạo thiết bị điện tử, ảnh hưởng với sản nghiệp truyền thống tương đối nhỏ, nhưng ảnh hưởng với Samsung không nhỏ chút nào.

Mấy năm qua Samsung luôn coi trọng nghiệp vụ Flash Memory Chip, thị phần của nó chiếm 1/3 phân ngạch thị trường chip bán dẫn, Samsung đứng đầu ở thị trường Flash Memory Chip, đó trở thành nguồn thu nhập chủ yếu của Samsung.

Hai năm qua làn sóng kinh tế mới làm nhu cầu Flash Memory Chip tăng vọt, cũng là nguyên nhân trọng yếu Samsung nhanh chóng thoát khỏi ảnh hưởng của cơn bão tài chính Châu Á.

Hiện thế cục đã rõ ràng, đó là sản nghiệp internet, điện tín đầu tư quá độ khiến hình thành nguy cơ vỡ bong bóng của nền kinh tế mới, cho dù có thể bình ổn vượt qua nguy cơ này thì đầu tư vào sản nghiệp điện tín, internet sẽ giảm mạnh, từ đó ảnh hưởng trực tiếp tới nhu cầu Flash Memory Chip toàn cầu.

Điện tử Samsung khẩn cấp mở cuộc họp thảo luận, tất cả đều nhất trí cho rằng lợi nhuận từ Flash Memory Chip sẽ tụt giảm, thậm chí có cao tăng lo sẽ xuất hiện thua lỗ, chỉ tính riêng nghiệp vụ Flash Memory Chip mỗi năm đã đem lại cho Samsung gần 1 tỷ lãi ròng.

Lo lắng này nhen trong lòng làm người ta mất tinh thần, nhìn ngoài cửa sổ mưa tí tách rơi, tâm trạng càng tệ, Lý Tại Thù cầm điện thoại trên bàn làm việc, chuẩn bị đích thân gọi điện cho Nghiêm Văn Giới, thông báo Samsung định trì hoãn kế hoạch xây dựng nhà máy tinh viên ở Văn Chu.

1140. Chương 1142: Tạ Tử Gia Làm Khách Không Mời

- Lo lắng lợi nhuận sụt giảm? Samsung chẳng phải chuyển nhà máy Tinh Viên sang Trung Quốc để giảm chi phí chế tạo hay sao? Nghiêm Văn Giới chất vấn, Samsung Hoành Tâm hoãn khởi công tuyệt đối là tin tức xấu cho Hải Túc.

Lý Tại Thù cảm thấy khó trả lời chất vấn của Nghiêm Văn Giới, chả nhẽ nói tổng bộ Samsung trì hoãn xây nhà máy mới cho nên mới hoãn chuyển nhà máy cũ ra ngoài?

Kim Nam Dũng đứng ở bên bàn làm việc, nghe giọng Nghiêm Văn Giới trong điện thoại hơi cao, hần sớm biết Hoành Tín có mưu đồ ở Hải Túc, đôi khi hần nghĩ, doanh nhân ở cái quốc gia đó thật là hạnh phúc, hành vi phạm pháp cứ thoải mái làm công khai, chẳng cần che dấu. Hành vi này thập niên 60, 70 ở Hàn Quốc cũng có, mấy năm qua phải thu bớt lại, giống như Lý Kiện Hi cũng vì thế mà rơi vào bê bối hối lộ phải lui về sau màn.

Bất kể Hoành Tín có mưu đồ gì ở Hải Túc, quyết sách của Samsung tất nhiên không thể tính đến được mắt của người khác, Lý Tại Thù không trả lời chính diện chất vấn của Nghiêm Văn Giới, nhưng Kim Nam Dũng thấy hần nắm điện thoại rất chặt, tỏ ra kiên quyết, không cho đường thương lượng.

- Có thể hoãn công bố tin tức này được không? Nghiêm Văn Giới cũng nhận ra từ sự im lặng của Lý Tại Thù, quyết định của Samsung khó thay đổi, có lẽ Lý Tại Thù chỉ là người chấp hành, đành hạ thấp yêu cầu, như thế sẽ không tạo thành đả kích trực tiếp với Hải Túc.

Lý Tại Thù cũng vui vẻ nhìn thấy kẻ muốn đối phó với Cẩm Hồ sẽ mạnh hơn một chút, chuyện này không ngại giúp Hoành Tín: - Trong phạm vi chức vụ của tôi, luôn sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Đặt điện thoại xuống, Lý Tại Thù lấy tay bấm vào giữa hai mày, muốn làm thân kinh căng thẳng nhẹ bớt, hỏi Kim Nam Dũng: - Hoành Tín ở Trung Quốc có thể tạo thành uy hiếp với Cẩm Hồ không?

Kim Nam Dũng mặt không biểu cảm gì lắc đầu, trước khi chỉ số Nasdaq tụt giảm, Cẩm Hồ hoàn thành giảm cổ phần ở Côn Đăng Online, giao dịch cổ phần Âm nhạc toàn cầu với Microsoft, hoặc là Cẩm Hồ dẫn phải phân chó, hoặc là cao tăng Cẩm Hồ nắm rõ cả sản nghiệp như lòng bàn tay, mới có thể ở vào khu vực an toàn trong nguy cơ này, Hoành Tín dựa vào cái gì để tạo thành uy hiếp với Cẩm Hồ.

Lý Tại Thủ cười khỏ, đáp án quá rõ ràng, vừa rồi hẳn chỉ hỏi cho có mà thôi.

Hắn tới Trung Quốc được vài năm, đã nhìn thấu suy nghĩ của người Trung Quốc rồi, chính phủ Trung Quốc cho dù không hỗ trợ Cẩm Hồ, cũng sẽ không kiềm chế quá mức, nhìn biểu hiện của Giang Mẫn Chi thời gian qua đủ chứng minh phán đoán này. Nếu như Hoành Tín không có được sự hỗ trợ đặc biệt của chính phủ Trung Quốc, muốn tạo thành uy hiếp với Cẩm Hồ là không thể.

Sản nghiệp chủ yếu dưới cờ Hoành Tín tập trung ở đóng tàu, năng lượng, sắt thép, địa ốc và xây dựng. Thực tế hai năm qua Cẩm Hồ cũng tiến quân vào các sản nghiệp trên, gây ra áp lực rất lớn với Hoành Tín, nhưng hoành tín lại không thể tiến vào sản nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ – Điện tử tiêu dụng, điện tử gia dụng, chuỗi siêu thị để làm lay động Cẩm Hồ.

Người dân Trung Quốc tựa hồ chỉ biết di động, đầu đĩa của Cẩm Hồ, ít người biết Iplayr mới là vũ khí sắc bén Cẩm Hồ kiểm tiền.

Năm 99, lượng tiêu thụ Iplayr của Cẩm Hồ vượt quá 2 triệu chiếc, với giá bán từ 600 - 1000 USD, Kim Nam Dũng dự đoán tỉ lệ lợi nhuận mỗi máy của Cẩm Hồ không ít hơn 40%, thậm chí có thể nhiều hơn, tức là chỉ riêng bằng Iplayr năm qua Cẩm Hồ thu được lợi nhuận hơn 300 triệu USD.

Cẩm Hồ xưa nay luôn có thói quen lấy Tết làm khởi đầu năm mới, cũng quen lấy Tết làm phân giới sách lược thị trường, đầu tháng ba Cẩm Hồ ngoại trừ nâng cấp toàn tuyến điện thoại di động, còn điều chỉnh giá bán sản phẩm iplayr tầm cao, giảm xuống còn từ 400 USD, tháng 3 tháng 4, lượng tiêu thụ Iplayr của Cẩm Hồ tăng vùn vụt chẳng làm ai bất ngờ.

Lý Tại Thủ tin rằng mặc dù Cẩm Hồ hạ giá sản phẩm, nhưng do Cẩm Hồ đã có năng lực khống chế thị trường hải ngoại cùng chí phí nghiên cứu sản xuất bù đắp, giá thành chế tạo dần mỏng, tỉ lệ lợi nhuận của Cẩm Hồ sẽ không sụt giảm.

Lý Tại Thủ hiểu dụng ý việc Cẩm Hồ đem nghiệp vụ nước ngoài đặt ở thương vụ Cẩm Hồ, là để nâng cao năng lực huy động vốn của thương vụ Cẩm Hồ, với năng lực lợi nhuận của Cẩm Hồ ở thị trường hải ngoại như thế, có thể gánh vác được khoản nợ gấp 6 - 10 lần.

Hơn nữa thanh danh của thương vụ Cẩm Hồ trong giới doanh nhân người Hoa cực tốt, cho dù hành vi huy động vốn của Cẩm Hồ năm 98 có vẻ giống thừa lúc cháy nhà hôi của, nhưng một khi nó hình thành vòng tuần hoàn tốt, Cẩm Hồ tăng hạn ngạch nợ năm nay tăng lên 4 tỷ cũng không cần cố quá sức.

Một Cẩm Hồ như thế, đã miễn cưỡng thành đối thủ của Samsung được rồi.

oOo

Đối với một số người mà nói, tuần lễ hoàng kim quá dài, khi chứng khoán Thượng Hải mở giao dịch đầu tiên trong tháng năm, cổ phiếu internet một lần nữa bị nhà đầu tư rút bỏ, những người này thì hi vọng tuần lễ hoàng kim dài thêm một chút, đợi ác mộng qua đi hãy kết thúc kỳ nghỉ cũng không muộn.

Ngày giao dịch đầu tiên của háng năm, cổ phiếu Hải Túc tụt thêm 8%, dù lại tụt giá lần nữa cũng đủ khó coi rồi, trị giá từ đỉnh cao 17 tỷ xuống còn 12.5 tỷ, cũng trong ngày hôm đó Ủy ban Chứng giám chính thức phê chuẩn đơn xin tăng phát hành cổ phiếu Hải Túc nộp lên.

Trên chiếc bàn gỗ đàn, đặt một tờ Nhất báo Tân Hoa Xã, trang nhất là bài (Xúc tiến sản nghiệp internet phát triển khỏe mạnh trình tự), thực tế là phê bình hành vi nhà đầu tư thổi phồng khái niệm internet. Chính bài văn này cùng với bài báo tài chính hôm nay đăng tin Côn Đăng Online gần như bị chém ngang lưng trong 8 ngày, đã áp chế cổ phiếu internet trên TTCK Thượng Hải...

Nghiêm Văn Giới nhúu chặt mày, hẳn sớm dự liệu được tới một ngày bong bóng do nền kinh tế mới thổi lên sẽ tới một ngày không chống đỡ nổi, không ngờ ngày đó tới như sét đánh không kịp bưng tai.

Hải Túc không thể phát hành cổ phiếu công khai sau một tuần nữa rồi, dưới thế cục áp chế như thế này, giá cổ phiếu rất có khả năng sẽ sụp giảm như lở tuyết, Chứng khoán Tinh Hà sẽ không dám gánh nguy hiểm như thế, đã lộ ý rút lui.

- Cầm tiền, chơi gái thì chưa bao giờ thấy bọn chúng chùn tay, lúc này thì rụt đầu lại như rùa vậy..

Vương Hải Túc lấy khước mắt liếc nhìn Lâm Tuyết, chỉ thấy mắt hạnh hé mở, mang tai đỏ bừng, vẫn mê đắm lòng người như thế, chỉ là cái lỗ mũi phập phồng bại lộ lửa giận trong lòng cô ta, nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân xinh đẹp, lúc thế này không thể đụng vào. Nghiêm Văn Giới nhìn ra không nói gì thêm...

Chứng khoán Tinh Hà mặc dù tổng bộ ở Kiến Nghiệp, trước kia cũng là xí nghiệp thuộc tỉnh Đông Hải, năm 96, xí nghiệp tài chính quốc hữu tiến hành trọng tổ, bộ tài chính thay thế ủy ban tài chính Đông Hải thành nhà đầu tư sau lưng Chứng khoán Ngân Hà. Hẳn nhận được điện thoại nội bộ, cho dù Chứng khoán Tinh Hà có chấp nhận gánh chịu nguy hiểm thì khả năng thất bại cũng rất cao, chuyện vỡ lở ra, không phải tùy tiện hi sinh một ai đó là bịt vào được, hiển nhiên cũng là vì sau lưng có ai đó đang gây áp lực cho bộ tài chính.

- Văn kiện của ủy ban chứng giám có hiệu lực 6 tháng, tôi cho rằng tạm hoãn kế hoạch thì hơn. Lưu Kỳ Tuấn kiến nghị: - Trước khi thế cục triệt để cải thiện, cổ phát hành cổ phiếu có nguy hiểm quá lớn, trước tiên là giá cổ phiếu từ mức cao nhất 45 đồng tụt xuống còn 32 đồng hiện nay, đã tụt xuống dưới giá giới hạn phát hành cổ phiếu là 34 đồng, hiện chúng ta có thể làm là duy trì ở mức 30 đồng, cưỡng ép nó đi ngược xu thế tăng lên 34 đồng nguy hiểm và áp lực quá lớn...

Yến Viên, biệt thự Đỗ Phi ở cũng ở Yến Viên, nằm mé ngoài cùng phía nam, sát bên hồ, tầm nhìn mở rộng, có thể nhìn thấy Yến Quy Hồ sóng nước lăn tăn, chỉ là nhìn lên núi Yến Quy bị tòa nhà nghiên cứu phát triển của Cao Khoa KV che mất, có chút nuối tiếc.

Hôm nay trong biệt thự của Đỗ Phi tụ tập rất đông người, Mã Hường Đông, Nghiêm Văn Giang tới Kiến Nghiệp, lần trước Đỗ Phi nói sẽ chiêu đãi bọn họ, mời mọi người tới biệt thự ăn tiệc đứng tự nướng.

Cổ phiếu Công Đăng Online trong 8 kỳ giao dịch gần như bị chém ngang lưng, đám cao tầng như Mã Hường Đông, Lương Văn Giang phải chịu trách nhiệm, cái gọi là chịu trách nhiệm không phải là tự phạt lương, nộp đơn từ chức, mà là tìm đường doanh lợi mới cho Côn Đăng Online, đạt được cân bằng tài chính trước khi tiêu hết tiền.

Tất cả báo tài chính ngày hôm nay đều đăng tin cổ phiếu Côn Đăng Online bị tụt giá thảm hại, tuy nói đám Mã Hường Đông cố ý thao túng những bài báo này, nhưng khi nhìn thấy nó lan tràn khắp giới truyền thông, tâm tình không dễ chịu chút nào, áp lực cũng cực lớn.

Hôm nay bọn họ tới Kiến Nghiệp là vì Quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi cùng Sáng Vực đông đại cũng có rất nhiều hình thức đầu tư mới mẻ, mọi người tụ họp lại để xem có đường nào dung hợp nghiệp vụ, nâng cao doanh thu hay không.

Đám Mã Lực, Dương Vĩ Nghị cũng bị cảnh xác chết đầy đồng, tiếng kêu dậy đất của sàn chứng khoán Nasdaq hất ột chậu nước lạnh, trước ngày 26 tháng 4 chỉ số Nasdaq sụt giảm, cứ mỗi lần tụ họp là bọn họ lại lớn tiếng bàn việc lên sàn giao dịch Nasdaq, thành anh hùng tài phú được giới truyền thông săn đón đăng tin như Mã Hường Đông. Mấy ngày hôm nay ngậm miệng tuyệt đối không nhắc tới chuyện này nữa.

Tuy nói hiện giờ chỉ số Nasdaq có dấu hiệu ổn định trong chấn động mạnh, nhưng cổ phiếu internet của sàn giao dịch chứng khoán bị sóng găm tài chính hủy hoại, Côn Đăng Online còn chưa bị tính là tụt giá thảm nhất, các cổng web site tiếng Trung như Vông Cảnh, Lăng Triệu may mắn lên sàn giao dịch Nasdaq trước nguy cơ bùng phát thậm chí bị mất giá hơn 60%.

Nghĩ tới những quỹ đầu tư mạo hiểm tiến hành đầu tư vào Lăng Triều, Vông Cảnh có khi qua vụ làm ăn này thua đến cái quần lót cũng chẳng còn, quỹ đầu tư mạo hiểm chỉ e đã thành chim sợ cành cong, hướng gió không đổi, không hi vọng bọn họ đầu tư quy mô lớn vào sản nghiệp internet nữa, có lẽ chỉ hai ba tháng nữa thôi vì tài chính không đủ mà xuất hiện lần sóng các web site đóng cửa.

Trác Vực trước sau được Sáng Vực Đông Hải, tổng công ty phát triển công nghệ Đông Đại, cùng Côn Đăng Online đầu tư 5 triệu USD, tài chính của Trác Vực hiện nay chỉ có thể duy trì tới cuối năm, mà trước cuối

năm không thể thực hiện được nhiệm vụ kinh doanh có lãi.

Mã Lực, Dương Vĩ Nghi biết đám Đỗ Phi không tùy tiện vứt bỏ Trác Vực, vứt bỏ thương mại điện tử, chỉ là trước khi đám Đỗ Phi chính thức tỏ thái độ thì chẳng có gì chắc chắn, khó tránh khỏi lo trước nghĩ sau, thấp thỏm không yên.

Cho dù là đám Thời Học Bán, Đồng Dược Hoa cũng không thoải mái lắm, sau khi đem sản nghiệp quán nét chuyển nhượng cho Hải Túc, trong tài khoản còn có 200 triệu dư, mặc dù luôn khắc chế chi tiêu, nhưng trong không khí chung đó, bất tri bất giác đầu tư lượng lớn tài chính vào lĩnh vực ứng dụng phần mềm, thư viện số, game online ..v.v..v..

Nhưng đám Thời Học Bán còn đỡ, biết gia sản của Cẩm Hồ, Sáng Vực Đông Đại có phá hoại thế nào, cũng chẳng gây được ra họa, ngoài ra các xí nghiệp phía dưới Cẩm Hồ đều hạch toán độc lập, Sáng Vực Đông Đại mới nổi lên, nhưng rơi vào nguy cơ bong bóng tan vỡ không thoát thân được, thế diện tất nhiên rất khó coi.

- Khác thiếu gia đâu rồi? Triệu Tử Lâm dẫn con gái và chồng tới, không thấy Trương Khác đâu, chỉ thấy đám Thời Học Bán, Mã Lực, Dương Vĩ Nghi bị đám con gái Thịnh Hạ, Lệnh Tiểu Yến, Lâm Băng, Vương Thái Linh chỉ huy chạy vòng vòng, chuẩn bị đồ nướng ở sân phơi, lúc này đã chuẩn bị gần xong, đều ngồi đó nghỉ ngơi, đợi người tới đủ thì bắt đầu.

Đình viện dưới lầu bài bố quá tinh xảo rồi rầm, không có đủ không gian tổ chức tiệc đứng, sân phơi tầng hai nối liền với phòng khách, đủ rộng.

Triệu Tử Lâm cách cửa kính nhìn đám Đỗ Phi, Lương Văn Giang, Mã Hướng Đông ngồi trong thư phòng sắc mặt nặng nề không biết bọn họ thảo luận đề tài nghiêm túc gì.

- Trương Khác không nói sẽ tới, cậu ấy nói có tới à? Thời Học Bán ngạc nhiên hỏi, còn đá dít Đồng Dược Hoa: - Còn không mau nhường chỗ cho thần tài mỹ nữ?

Quý đầu tư Vườn Sồi vì đầu tư vào Côn Đăng Online mà nổi danh thiên hạ, cho dù hiện giờ cổ phiếu Côn Đăng Online mất giá, hiện vẫn cứ ngồi đầu trong các quỹ đầu tư sáng nghiệp trong nước, đối với những thanh niên khát vọng sáng nghiệp để có thành công mà nói, Triệu Tử Lâm tổng phụ trách quỹ sáng nghiệp Vườn Sồi xứng với cái danh nữ thần tài.

Triệu Tử Lâm đưa tay ra muốn bợp gáy Thời Học Bán: - Tôi nhận được điện thoại của Khác thiếu gia cho nên mới tới đây ăn tiệc, còn tưởng cậu ấy đã tới trước rồi.

Triệu Tử Lâm cũng ở trong Yến Viên, đi tới cũng thuận tiện, nhìn Thịnh Hạ cầm bình đồ uống đi tới, liền hỏi: - Em đã quyết định tốt nghiệp xong ở lại đâu chưa?

Thịnh Hạ mặc dù bằng tuổi Đỗ Phi, Trương Khác nhưng đi học trước bọn họ một năm, một tháng nữa thôi là cô tốt nghiệp đại học, hết lễ Lao Động, cô không vội về Hong Kong, mấy ngày qua luôn ở lại Kiến Nghiệp.

- Còn chưa quyết định. Thịnh Hạ cười: - Lựa chọn quá nhiều cũng đau đầu, cùng lắm thì em đi giúp anh trai em.

- Giải trí ẩm thực Thế Kỷ Cẩm Hồ không phải là xí nghiệp gia tộc Thịnh thị, em tới đó góp vui làm gì? Không bằng ở lại Sáng Vực Đông Đại với anh. Đỗ Phi từ thư phòng đi ra, nắm vai Thịnh Hạ, chào hỏi nhà Triệu Tử Lâm.

- Thế Sáng Vực Đông Đại chẳng thành quán vợ chồng à? Trương Khác ở dưới lầu nghe thấy Đỗ Phi nói thế đi lên, đưa tay ra: - Kiểm cho tao cái khăn lông lau đã.

- Sao thế? Đám Đỗ Phi, Triệu Tử Lâm nhìn thấy đùi, mép áp của Trương Khác ướt một mảng lớn, nghi hoặc hỏi:

- Hài, thanh bạch nửa đời người thiếu chút nữa bị con trai của Tâm Văn hủy rồi, tao không biết vợ chồng nhà đó không đóng bím cho con, vừa bế nó lên thiếu chút nữa bị nó tè lên đầu ... Nếu chẳng phải sợ mụ Diệp Tiểu Đông đó liều mạng với tao, tao ném thẳng nó ra khỏi xe rồi. Trương Khác vung tay làm bộ rất tức tối, kể:

Lúc này dưới lầu có tiếng trẻ con khóc phối hợp, tất cả đều cười ồ lên.

Diệp Tiểu Đồng bế con trai chưa tròn 6 tháng đi lên, dương dương đắc ý nói: - Thời buổi này người dám đá lên đầu Khác thiếu gia không có mấy đâu, mọi người mau mau tới chiêm ngưỡng Diệp Đào nhà tôi.

Thiệu Tâm Văn theo sau cười rất hề hể.

Các cô gái thích trẻ con, đều vây lấy.

Trương Khác chỉ biết cười khở, nhìn màn hình trong thư phòng còn hiển thị biểu đồ cổ phiếu, hỏi Đỗ Phi: - Lúc tao chưa tới, bọn mày thảo luận cái gì thế?

- Hạnh phúc là gì, chính là nhìn thấy kẻ xui xẻo hơn mình. Mã Hường Đông đùa: - Ủy ban Chứng giám hôm nay phê chuẩn phương án phát hành cổ phiếu của Hải Túc rồi, chúng tôi đang thảo luận xem bọn chúng có cổ phát hành cổ phiếu không ...

- Vậy hôm nay mọi người đều hạnh phúc hơn tôi. Trương Khác kéo vạt áo bị đá ướt sũng ra, đi vào thư phòng, click xem cổ phiếu của Hải Túc: - Bọn chúng sẽ không mạo hiểm như thế, hôm nay giá cổ phiếu của Hải Túc tụt giá sâu, trước khi thế cục nghịch chuyển, Hoành Tín nếu cố đẩy giá lên, để cổ phiếu mới phát hành thuận lợi, phải dùng chừng 1 tỷ mới có thể nắm chắc được, còn phải đảm bảo mặt tin tức có lợi cho bọn chúng, đâu phải là chuyện dễ dàng? Ngoài ra tôi nhận được tin Chứng khoán Tinh Hà có ý rút lui.

Mã Hường Đông hỏi: - Tinh Hà chẳng phải cùng một bọn với Nghiêm gia à?

- Đúng thế, nhưng xảy ra vấn đề bọn chúng có ôm được hết hay không đã ... Có điều cũng khó nói, xưa nay bọn chúng tham ăn tới khó coi. Trương Khác nhếch mép cười: - Đánh hội đồng tất nhiên phải tham gia, có điều thảo luận chuyện của các anh đã...

Mã Hường Đông gãi đầu cười khan, hiện Côn Đăng Online đang sa lầy, thực sự không có tư cách chê người khác.

- Bắt đầu ăn được chưa, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Trương Khác thò đầu ra nhìn thấy đã chuẩn bị xong, hỏi Đỗ Phi: - Khách mày mời đến đủ cả rồi chứ?

Mọi người tạm thời gạt bỏ lo lắng sang một bên, não nhiệt đổ ra sân phơi, lúc này dưới lầu tiếng chuông vang lên, Đỗ Phi không để ý lắm, người quen trong Yến Viên quá nhiều, thấy bên này não nhiệt chạy qua góp vui là hết sức bình thường, bọn họ vừa mang bia rượu ra thì thấy Tạ Tử Gia rầm rầm chạy lên, Trần Tĩnh đi theo sau.

Hai vị khách không mời này làm mọi người rất bất ngờ.

- Mày mời đấy à? Đỗ Phi nghi hoặc nhìn Trương Khác.

Trương Khác nhìn Trần Tĩnh, cô đánh mắt sang Tạ Tử Gia, ý bảo con bé khùng ép em sang đây.

- Thế nào không hoan nghênh à? Tạ Tử Gia tay ôm một chai rượu vang trước ngực, dè dặt nói: - Nhìn bên này não nhiệt như thế, cảm thấy chỗ chúng tôi hơi quạnh quá ... Đôi mắt long lanh mở to chớp chớp, nhìn có vẻ như bị bộ dạng ngạc nhiên của mọi người làm tổn thương rất lớn.

Nếu chẳng phải quá rõ cô nhóc này là ai, nói không chừng Thời Học Bản đã lên tiếng tán tỉnh như với những mỹ thiếu nữ sơ cao trung mà hẳn nhìn thấy ngoài đường rồi, lúc này hẳn cũng phải chuyển ánh mắt đi chỗ khác. Đùng thấy thanh danh Sáng Vực Đông Đại đang lên, trừ Trương Khác ra, trong Đh Đông Hải, người thực sự làm hẳn cảm thấy quý dị chính là Tạ Tử Gia thường đóng giả cô bạn học đáng yêu nhà bên.

Trong học viện ngoại thương có rất nhiều sinh viên biết Tạ Tử Gia là con gái Tạ Hán Tĩnh có tên trong danh sách 100 người giàu nhất của Hồ Nhuận, anh trai Tạ Ý là CEO của một trong bốn chuỗi siêu thị lớn trong nước, chỉ là không ai biết cô chính là người sáng lập Cao Khoa KV, hơn nữa nhờ thiên bẩm thương nghiệp mới có được lợi nhuận 500 triệu vào năm 99.

Thời Học Bản thường ngày cùng Đỗ Phi được xem như nhân vật lãnh tụ giới sinh viên sáng nghiệp, đứng trước Tạ Tử Gia thanh thuần khả ái, cảm giác bản thân như rác rưởi vậy, từ miệng Đỗ Phi biết được một số tin đồn về Tạ Tử Gia, mới biết mấy từ thanh thuần khả ái không liên quan gì tới nữ ma đầu này.

Nếu nói Tạ Tử Gia vì cô đơn, vì hịu quanh mới chạy sang đây, thì đầu óc Thời Học Bản phải chứa hai thùng đậu hũ hần mới tin.

Trương Khác cho dù muốn đuổi Tạ Tử Gia đi cũng chẳng dám, nhận lấy chai rượu trong tay cô: - Người giữ lại thì được, còn chai rượu này ... Bao bì đẹp lắm, uống vào chắc không sao đâu nhỉ?

Tạ Tử Gia liếc xéo Trương Khác, rồi đảo mắt một vòng nhìn đám Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang: - Bọn họ nhàn nhả thật đấy, xem bảo hôm nay ai cũng nghĩ bọn họ đang nhốt mình trong văn phòng nghĩ đối sách, ai ngờ bọn họ tới Kiến Nghiệp tiêu dao.

Trương Khác nhìn Trần Tĩnh, trong đôi mắt đẹp của cô ẩn chứa nụ cười, ý bảo đây chính là dụng ý xông vào đây của Tạ Tử Gia, rồi quay sang nhìn đứa bé trong lòng Diệp Tiểu Đồng, bẹo cái má phính, cười hỏi: - Làm mẹ có vất vả không?

- Ban đêm toàn ném cho bảo mẫu trông, tôi chẳng có tâm tình tốt đẹp hầu hạ nó, giờ bế nó cho vui vậy thôi. Diệp Tiểu Đồng háy mắt: - Trẻ con hay lắm, hay là cô để một đứa thử xem.

- Tôi tìm ai để đẻ chứ? Trần Tĩnh cười tươi, nhận lấy đứa bé từ Diệp Tiểu Đồng, bế trong lòng nựng, mắt sáng lên.

Trương Khác thấy cảnh đó thì gãi đầu, vội quay sang Tạ Tử Gia nói lảng đi: - Bọn họ tiêu dao bao giờ? Vừa rồi tôi còn nói bọn họ đang vùng vẫy ngoi lên bờ. Được, nếu như cô có thể chỉ điểm cho bọn họ một con đường sáng, để cô và Trần Tĩnh tham gia bữa tiệc đứng hôm nay xem như đáng giá ...

- Tôi thì có kiến nghị gì hay được? Tạ Tử Gia giấu tay sau lưng, đầu cúi xuống nhìn ngón chân, trông như cô nữ sinh bẽn lẽn: - Người của Côn Đằng Online, Sáng Vực Đông Đại, Trác Vực đều ở đây, chẳng lẽ không phải muốn cô gắng chỉnh hợp tài nguyên internet lại làm một, tìm con đường tắt mở rộng ưu thế cạnh tranh, mau chóng có lãi hay sao?

Trương Khác nghĩ chẳng lẽ con bé này canh sau cửa sổ nhìn mọi người lục tục kéo vào? Cô ta nhìn ra mục đích cuộc tụ họp này thì là chuyện bình thường.

Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang đều không quen Tạ Tử Gia, được Đỗ Phi giúp giới thiệu “sự tích huy hoàng” của Tạ Tử Gia, làm Vương Thái Linh hít một hơi khí lạnh: - Em cứ tưởng không còn nhân vật quái thai nào giống như em họ của anh nữa, bọn họ có cho người ta sống nữa hay không hả?

- Người khác tối đa chỉ có thể coi là tinh anh trong tinh anh, bọn họ là thiên tài. Mã Hướng Đông cảm khái:

Nhìn Mã Hướng Đông và Lương Văn Giang đi tới, Trương Khác nói: - Mọi người bàn chuyện nhé, tôi đói rồi, kiếm cái gì cho vào bụng đã. Quay sang hỏi Trần Tĩnh: - Cô uống gì, chỗ này chắc là có đấy.

Chưa nói quan hệ vụng trộm của bọn họ, thân phận của Trần Tĩnh đặc thù, Trương Khác đích thân chiêu đãi, người khác không nhìn thấy có sơ hở gì, Diệp Tiểu Đồng bế con cùng chồng trò chuyện với hai bọn họ.

- Sáng Vực Đông Đại thời gian qua chuyên chú vào sản nghiệp internet, Tử Gia tâm tính bộp chộp, một phần sự chú ý chuyển sang mặt này. Hiện bong bóng internet vỡ đã thành chuyện chắc chắn, khi đa phần nhà đầu tư như chim sợ cành cong thì nó lại nói đây là thời cơ ‘người bỏ ta lấy’, chẳng biết vì sao con bé khẳng định hôm nay mọi người tụ họp ở đây là vì chỉnh hợp tài nguyên internet nữa ... Trần Tĩnh giải thích nguyên nhân vì sao bị Tạ Tử Gia kéo tới đây.

Trương Khác ngoái đầu nhìn Tạ Tử Gia đang cùng Đỗ Phi, Mã Hướng Đông nói chuyện say sưa, thiên phú và mẫn cảm thương nghiệp của Tạ nữ ma đầu đúng là hiếm có, so với ngành nghề truyền thống gần như đều vận hành theo phương thức cố định, sản nghiệp internet mới nổi càng làm tài hoa thương nghiệp một người tỏa sáng rực rỡ, hiện sản nghiệp internet gặp nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, nhưng ẩn chứa cơ hội thương nghiệp lớn. Tạ Tử Gia tâm tính bộp chộp có lẽ là một khuyết điểm, nhưng cũng là ưu thế lớn nhất của cô, nóng vội xông vào thế này, hẳn phải có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu muốn tìm người thổ lộ.

Trời đã tối, vàng trăng sáng treo trên bầu trời Kiến Nghiệp, quần thể kiến trúc bờ đối diện Yến Quy Hồ trông giống như tờ tranh giấy mỏng manh dán vào khung.

Trương Khác cầm ly rượu đứng dựa lưng vào lan can, nhìn Đỗ Phi, Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang, Mã Lực ngồi vây quanh Tạ Tử Gia, giao lưu ý kiến về sản nghiệp internet, không khí vô cùng sôi nổi, chẳng hề

nhận ra đã rạng sáng rồi.

Diệp Tiểu Đồng, Thiệu Tâm Văn chiếu cố cho con nhỏ nên đã về trước, Trương Khác vốn ám thị Trần Tĩnh theo y đi trước, chỉ là Tạ Tử Gia bám dính lấy giữ Trần Tĩnh lại cùng mình, Trương Khác chỉ đành vờ như tỏ ra rất có hứng thú với đề tài này, ở lại nghe. Triệu Tử Lâm đương nhiên cũng phải ở lại thức đêm, vợ và con gái cô đã về trước.

Đám Mã Hương Đông, Lương Văn Giang năm 95 lập trang web cá nhân sau phát triển thành cổng web site tiếng Trung lớn nhất từ năm 95. Thời Học Bân, Thi Tân Phi muộn hơn một chút thành lập Clb Côn Trùng, phát triển trò chơi trên mạng. Mã Lực một mình thử lập trang web cá nhân bán sách.

Có thể nói bọn họ là những người tham dự sản nghiệp internet đầu tiên trong nước, đều có kiến thức sâu sắc về internet, đều có nhiệt tình vô cùng với internet.

1141. Chương 1143: Tài Nguyên Internet Của Cẩm Hồ.

Lúc này Trương Khác cảm thấy mình thành người ngoài, ở lĩnh vực internet, ngoại trừ cung cấp chút hỗ trợ chủ yếu ở tài chính, thì trước mặt những người này y nên ngậm miệng lại, nhìn làn sóng internet sục sôi, Trương Khác đứng là có lúc kích động, đại đa số thời gian là khoanh tay ngồi nhìn.

Lúc này các công ty danh tiếng mạng internet như Tencent, Alibaba, Baidu đều nối tiếp nhau thành lập.

Sáng Vực Đông Đại trực tiếp tham dự vào đầu tư Trạng Vực trang web thương mại điện tử, trở thành đối thủ cạnh tranh của trang web thương mại điện tử như 8818, Alibaba, đang hấp thụ kinh nghiệm thành công của nó, áp chế sự phát triển của họ. Có điều lúc này quy mô đánh nhau còn nhỏ, định vị thị trường có khác nhau, dù ở nghiệp vụ hay thị trường cũng không có nhiều chỗ trùng lặp lắm.

Baidu thành lập sớm hơn lịch sử từng có, tháng 2 năm nay đã chính thức đưa ra kỹ thuật tìm kiếm tiếng Trung mới nhất.

Mặc dù năm 98 Côn Đăng Online đã đưa ra engine tìm kiếm tiếng Trung, nhưng chẳng chỗ nào hơn người, vào tháng 4 đã đành thành hiệp nghị với Baidu, đưa engine tìm kiếm của Baidu vào trong trang web, do Baidu cung cấp dịch vụ tìm kiếm. Điều kiện kèm là Côn Đăng Online, Sáng Vực Đông Đại, Quý Vườn Sồi đầu tư 1 triệu USD vào Baidu, nắm 8% cổ phần, có lẽ mấy năm sau sẽ thành một kinh điển đầu tư khác của Sáng Vực, nhưng lịch sử có lịch đi không thì không ai biết được.

Năm 99, rất nhiều xí nghiệp internet trong nước mô phỏng ICQ, phát triển phần mềm tin nhắn tức thì bằng tiếng Trung, Tencent chỉ là một thành viên không nổi bật trong đó.

Tencent tháng 5 nằng ngoái thậm chí muốn bán QICQ của bọn họ cho Côn Đăng Online, nhưng bộ phận kỹ thuật của Côn Đăng Online đã phát triển MICQ của bản thân, lực lượng kỹ thuật của Côn Đăng Online đủ mạnh, mà Tencent lại báo giá 40 vạn USD, hiển nhiên vượt quá giới hạn của đám Đỗ Phi.

Hiện giờ ở thị trường nhắn tin tức thì trên internet, QICQ của Đăng Tấn, MSN tiếng Trung của Microsoft chiếm hơn 60%, MICQ của Công Đăng Online dựa vào ưu thế hộ dùng, xếp hạng đứng vào vị trí thứ tư.

Sau khi nghiệp vụ quán nét được Hải Túc mua lại, lực lượng kỹ thuật Sáng Vực Đông Đại không bị suy giảm mà còn được tăng cường thêm. Mặc dù mạng internet bằng thông rộng gia đình ở trong nước mới phát triển, nhưng hộ dùng ở các thành thị liên tục tăng lên, đám Đỗ Phi tất nhiên nhìn ra tiền đồ phát triển của Game Online, thêm vào tài chính dư dả, liền chính thức khởi động kế hoạch phát triển game đồ họ “Tam Quốc Liệt Hào Truyện”.

Năm 99, kỹ thuật game online trong nước từ dạng text chuyển sang đồ họa có một hồ ngăn cách gần như không vượt qua nổi, trong nước chẳng có ai có kinh nghiệm phát triển game online đồ họa, mà đám Thi Tân Phi đã tâm lại rất lớn, muốn phát triển toàn bộ hệ thống, độ khó rất cao. Sau khi gặp phải lực cản, Sáng Vực Đông Đại đành phải bỏ tiền mua phần mềm kỹ thuật đồ họa từ Châu Âu, tiền đổ vào không ít, tiến độ mới hoàn thành một nửa.

Nếu chỉ nhìn bằng con mắt thương nghiệp, hiện trong nước phát triển Game Online đồ họ là quá nguy hiểm, khả năng thất bại cao, giao cho nước ngoài vận hành càng phù hợp với lựa chọn thương nghiệp hơn.

Nhưng Trương Khác không can thiệp vào phương châm vận hành của Sáng Vực Đông Đại, thậm chí còn thừa nhận nỗ lực tự khai phát game đồ họa từ không tới có của họ, một mặt trước kia y đồng ý đưa CLB Côn Trùng vào Sáng Vực, đã ngầm thừa nhận sau này bỏ tiền cho họ phát triển “Tam Quốc Liệt Hào Truyện”, mặt khác thời đại Game Online tới là không thể nghịch chuyển, Sáng Vực Đông Đại phát triển engine trò chơi sẽ để nền tảng văn hóa Trung Hoa sớm thể hiện trong trò chơi.

Vả lại Cẩm Hồ ở mặt bỏ tiền bồi dưỡng nhân viên rất khảng khái, cho dù thất bại, coi như bỏ vài chục triệu bồi dưỡng nhân tài lĩnh vực ứng dụng đồ họa, nghĩ như thế trong lòng sẽ cân bằng hơn nhiều.

Trước ngày 26 tháng 4, chỉ số Nasdaq tụt dốc, mọi người đều coi lên sàn giao dịch Nasdaq là một thời thường, không ai suy nghĩ nghiêm túc tới vấn đề mô hình lẫn năng lực lợi nhuận, phát triển trang web chủ yếu theo đuổi số lượng thành viên đăng ký và lượng truy cập, Côn Đăng Online mặc dù khá chú trọng nghiệp vụ thực tế, nhưng khó tránh khỏi bị hoàn cảnh lớn ảnh hưởng.

Côn Đăng Online trước sau được nhiều lần đầu tư mạo hiểm, lại thành công lên sàn giao dịch Nasdaq, tài chính hùng hậu, một dào lượng dư tài chính lên tới 100 triệu USD, cho dù hiện giờ với xu thế khuếch trương này vẫn có thể cầm cự được ba năm. Sáng Vực Đông Đại vốn khá hơn một chút, nhưng không chịu nổi cái động không đáy mạng xã hội, game online, web game hút tiền. Tình hình Trác Vực là tệ nhất, duy trì đã phát triển như hiện nay, tới đa chỉ cầm cự được tới nửa năm.

Đám Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang, Vương Thái Linh tới Kiến Nghiệp tụ họp với Đỗ Phi, Mã Lực, Thời Học Bản là để xem có thể tìm được con đường xoay chuyển cục diện chỉ có đầu tư không có sản xuất hay không.

Trương Khác mặc dù cũng lo bọn họ đi quá đà, nhưng nhìn Tạ Tử Gia nhiệt tình tham gia như thế, quyết định đứng xem trước đã, để bọn họ thảo luận ra phương án hoàn chỉnh, y sẽ tùy tình hình ở bên tính xem có nên thúc đẩy một chút hay không.

Tới tận 2 giờ sáng, thấy Tạ Tử Gia vẫn còn nói tới hào hứng, chẳng có vẻ gì là mệt mỏi muốn đi ngủ cả, Trương Khác ngáp lớn, đưa đồng hồ đeo tay cho bọn họ xem: - Đã hơn 2 giờ, mai tôi còn phải tham gia cuộc họp sáng, đi ngủ trước đây, không thức đêm cùng mọi người nữa.

Đi qua cửa nam Yến Viên, chỉ vài bước chân thôi là tới căn nhà gỗ bên hồ, vẫn còn mấy đôi nam nữ ngồi ôm nhau trên chiếc ghế dài, không chịu về nghỉ ngơi. Trương Khác ngồi xuống một cái ghế trống, lấy thuốc lá ra hút, một lúc sau thấy Trần Tĩnh đi ra lăm la lăm lét nhìn về phía bên này.

- Có phải đi ăn trộm đâu. Trương Khác đứng dậy vẫy tay gọi Trần Tĩnh tới, ôm vai cô đi về phía căn nhà gỗ.

Đêm đã khuya, Trần Tĩnh vẫn lo lắng bị người quen bắt gặp, được Trương Khác ôm vai, vừa ngọt ngào vừa có chút sợ, tới ngoài cửa căn nhà gỗ mới thở phào: - Tử Gia có hứng thú rất cao với internet, trước kia khi lập kế hoạch di động bảo thạch cũng không thấy nó bị hút hồn như vậy, anh có đồng ý cho nó tham dự vào chuyện của Sáng Vực Đông Đại không?

- Cô ấy chẳng cần thuyết phục anh. Trương Khác cười: - Đám Đỗ Phi làm rất tốt rồi, anh thấy mình đứng bên chỉ chỗ không hay, Tạ Tử Gia thuyết phục bọn họ là được.

Trần Tĩnh thắc mắc: - Anh đứng bên nghe không nói tiếng nào, là vì thế sao?

- Quan điểm của anh không phải nhất định là chính xác, mà có chỉ cho bọn họ một con đường tuyệt đối chính xác cũng không có nhiều ích lợi, có ý tưởng tốt là một chuyện, quan trọng là chấp hành, cho dù ban đầu không đi trên con đường chính xác, thì đó cũng là một sự rèn rũa với họ.

Trần Tĩnh nghỉ lại ở căn nhà gỗ, hoan ái xong ngủ say sưa, thức dậy thì đã là 10 giờ sáng, Trương Khác dậy sớm dự cuộc họp, Trần Tĩnh tắm rửa xong, còn chuyên môn thay một bộ đồ thể thao trở về Yến Viên, cho dù bị Tạ Tử Gia bắt gặp cũng có thể nói là đi tập thể dục buổi sáng.

Trần Tĩnh về tới biệt thự thì thấy Tạ Tử Gia mặt mày mỗi một cũng vừa về tới nơi.

Tạ Tử Gia chẳng hề nhận ra Trần Tĩnh cũng cả đêm không về, ngữ khí có chút bức bối nói: - Đám đại lão gia tầm nhìn hạn hẹp, sản nghiệp internet phát triển tới hiện giờ, mô hình nghiệp vụ nên có đều có rồi, cũng

hình thành truyền thống miễn phí thâm căn cố đế, ai muốn thay đổi truyền thống này sẽ bị đả kích lớn nhất ... Chỉ số Nasdaq sụt giảm tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng không thay đổi được sự thực căn bản nhất, số người dùng đông là căn cơ phát triển của internet Trung Quốc, thực lực Cẩm Hồ hùng hậu như thế, có thể cầm cự thêm vài năm ... Lại nghi hoặc hỏi: - Tên đó hôm qua không tham gia thảo luận, có phải là không cung cấp tài chính cho Sáng Vực Đông Đại nữa?

- Trương Khác nghĩ gì thì chị biết sao được? Trần Tĩnh gạt phắt ngay: - Bất kể thế nào, xí nghiệp luôn phải lấy lợi nhuận làm mục đích.

- Cho dù muốn lợi nhuận cũng không nên vội thi hành chế độ thu phí hội viên. Tạ Tử Gia khi nói chuyện kích động có rất nhiều động tác nhỏ, mái tóc bị cô bứt, gãi, vò tới xù lên: - Dưới chế độ hội viên miễn phí, lấy thu phí tăng giá trị phục vụ hộ dùng cao cấp, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là có thể hạn chế lợi ích của hội viên phổ thông. Côn Đằng Online, Sáng Vực Đông Đại, Trác Vực chỉnh hợp tài nguyên internet của nhau cũng phải lấy đây làm tiền đề. Trong hoàn cảnh ứng dụng internet trong nước hiện nay, MICQ của Côn Đằng Online nên giao cho Sáng Vực Đông Đại vận hành liên hợp với game online, mạng xã hội như thế mới có hiệu quả cao ... Ngoài ra mô hình phát triển của Trác Vực cũng rất nguy hiểm.

- Đường lối rất tốt, trước kia chị không nghĩ em nghiên cứu chuyên sâu về vấn đề này như thế, chẳng bọn họ đều là hạng ngoan cố, không nghe lọt ý kiến của em? Trần Tĩnh hỏi:

- Bên phía Ái Đạt ít sơ hở, nghiền ngẫm chẳng thù vị gì, chứ còn bên phía Sáng Vực Đông Đại, ha ha ... Tạ Tử Gia cười rất khoa trương: - Bọn họ nói cần thảo luận nội bộ thế là đuổi em đi, chị bảo xem có phải là qua cầu rút ván không?

- Em không nói gì kích thích bọn họ chứ? Trần Tĩnh rất hiểu Tạ Tử Gia, hôm qua lúc cô và Trương Khác ở đó, Tạ Tử Gia còn kiêu chế không khoe khoang, ai biết bọn họ đi rồi, cô nhóc này có lộ bản chất mỉa mai châm chọc người ta hay không?

- Chắc là không đâu. Tạ Tử Gia cũng không chắc lắm, Trương Khác và Trần Tĩnh vừa đi, cô không còn áp lực gì nữa, không có áp lực là cô thích nói lung tung.

- Kệ đi, em tắm rửa rồi ngủ bù trước đã, chị thấy em thức đêm đến húp mắt rồi, đừng ý mình còn trẻ mà xem thường, không biết chăm sóc bản thân, đợi mười năm nữa thì khóc đấy ... Trần Tĩnh đẩy Tạ Tử Gia vào nhà, bắt cô nhóc tắm rửa trước.

Trần Tĩnh tới phòng ngủ thay y phục rồi đến văn phòng, hoàng hôn, Trương Khác đem mô hình nghiệp vụ thương mại điện tử của 8818 do TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ báo cáo gửi vào mail của Trần Tĩnh, Trần Tĩnh in ra đem về Yến Viên.

Tạ Tử Gia vừa mới rời giường, còn mặc áo ngủ, dụi mắt nhìn Trần Tĩnh vào nhà đặt cặp tài liệu lên tủ giày, cô liền thuận tay cầm lấy ngồi xuống ghế sofa xem.

- Ế, sao chị lại có báo cáo mới nhất của TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ. Tạ Tử Gia lật xem trên báo cáo, không thấy có ngày tháng, nhưng số liệu sử dụng đều cuối tháng tư, 7 ngày đầu tháng 5 là kỳ nghỉ dài, báo cáo này ra lò vào hôm qua.

- Em châm biếm người khác không đáng một xu, em xem xem đội ngũ cổ vấn của bọn họ hùng mạnh thế nào? Báo cáo này là để cho em xem đấy. Trần Tĩnh cởi giày, đứng thẳng dậy nói: - Kiến nghị của em hôm qua, nếu được trung tâm số liệu của họ ủng hộ, nói không chừng được bọn họ tiếp nhận. Đem quá nhiều ứng dụng khác nhập vào ICQ cũng không phải là chưa có trang web khác thử qua, nhưng hiệu quả không ấn tượng lắm, chị thấy bọn họ cũng lo uồn nản quá độ đâm biến dạng, đôi khi phải làm dần từng bước, tránh phạm phải sai lầm lớn hơn.

Tạ Tử Gia bĩu môi, ngồi khoanh chân xem báo cáo, xem được một nửa thì lẩm bẩm: - Cẩm Hồ vui mừng trên đau khổ của 8818 đây mà ... Có cơ sở báo cáo này, mô hình kinh doanh của Trác Vực phải điều chỉnh một chút rồi..

- Chị chưa kịp xem, trên báo cáo nói gì. Trần Tĩnh vào bếp rót một cốc nước lọc đi ra hỏi:

- 8818 phát triển cấp tiến quá mức, vội hình thành mạng lưới chuyển phát khắp các thành phố vừa và lớn cùng nghiệp vụ lưu trữ, lại quá mức theo đuổi số lượng hộ dùng, toàn diện gia tăng chủng loại vật phẩm

tiêu thụ trực tuyến, tài chính tiêu hao quá nhanh, năm ngoái Hải Túc đầu tư vào 400 triệu đã tiêu hao mất 1/3. Mặc dù 8818 chiếm được gần 60% thị trường thương mại điện tử, nhưng lượng tiêu thụ năm nay mới miễn cưỡng được 200 triệu, lượng tiêu thụ của 8818 phải đạt tới 2 tỷ mới duy trì được hệ thống chuyển phát, đó là mục tiêu phải 3 năm nữa 8818 mới hoàn thành được, trong thời gian đó, dự kiến các cổ đông của 8818 phải đổ thêm vào 600 - 800 triệu ... Tạ Tử Gia lớn tiếng thuật lại nội dung trong báo cáo cho Trần Tĩnh nghe: - Chị nói xem có phải Cẩm Hồ đang đợi xem trò hay từ Hoàn Hồn Tín không?

- Mô hình của Trác Vực tương tự như 8818, Cẩm Hồ đâu có nhàm chán như thế, báo cáo này rất có tác dụng với Trác Vực tìm đường phát triển trong tương lai. Trần Tĩnh lắc đầu: - Chẳng phải em nói mô hình của Trác Vực có vấn đề sao?

- Trước đó là suy đoán, hiện giờ có con số Cẩm Hồ cung cấp hỗ trợ rồi ... Tạ Tử Gia uống ngụm nước từ cái cốc trong tay Trần Tĩnh: - Trác Vực nếu phát triển theo mô hình định sẵn, thì cũng là đi qua con đường 8818 đã đi, cho dù Cẩm Hồ có can thiệp ném vào đó 1 tỷ trong vòng 3 năm thì lượng tiêu thụ cũng chỉ chừng 2 tỷ.

Thương mại điện tử ở Trung Quốc dù sao cũng thua kém Âu Mỹ quá xa, mô hình Amazon thành công ở Mỹ, nhưng chưa chắc đã phù hợp với thủy thổ của Trung Quốc, tự kiến lập hệ thống lưu trữ và phân phối vốn là chuyện tốn công chẳng được gì. Trác Việt muốn đánh bại 8818 chẳng khó gì, vì hệ thống bán hàng của Thịnh Hâm, Hương Tuyết Hải đã phủ khắp toàn quốc, Trác Vực dựa vào cơ sở hiện có đó, chi phí giảm đi rất nhiều, nhưng đánh bại 8818 làm cái gì, chỉ là mấy con trâu chen nhau uống nước trong cái máng hẹp mà thôi... Lo lắng hỏi lại: - Chị, bọn họ có qua cầu rút ván không?

- Chị cũng chẳng biết nữa. Trần Tĩnh giang tay: - Chẳng lẽ em muốn tham gia vào nhóm bọn họ?

~o0o

~~ Bà cô đó ăn nói thật khó nghe, hôm qua lúc mày còn ở đó cô ta chú ý chừng mực, mày và Trần Tĩnh đi rồi cô ta liền leo lên đầu bọn tao ... Đỗ Phi chỉ nghĩ ngợi ba bốn tiếng, tình lực vẫn dư thừa, miêu tả cho Trương Khác nghe biểu hiện của Tạ Tử Gia sau khi y đi.

Mã Hướng Đông cũng kể khổ: - Đám nam nhân chúng tôi bị cô ta nói cho như đám ăn hại, chỉ hận cậu sao đi sớm như thế?

- Rồi, rồi, da mặt các anh chẳng mỏng như thế, trước tiên nói ý kiến về kiến nghị của Tạ Tử Gia đi, còn về vấn đề thái độ của cô ta, chúng ta thảo luận sau ... Trương Khác cười cắt ngang lời Mã Hướng Đông, lúc này chỉ có Đỗ Phi, Mã Hướng Đông, Lương Văn Giang tới tìm y, những người khác đang ngủ bù, hôm qua lúc thảo luận với Tạ Tử Gia không có ghi chép, có điều sau khi Tạ Tử Gia đi bọn họ thảo luận nội bộ có tóm tắt lại, Trương Khác lật xem là nắm được đường lối của bọn họ có chuyển biến thế nào.

- Thật khó tưởng tượng trước kia cô ta chưa từng tiếp xúc với sản nghiệp internet, một số người đúng là sinh ra cùng thiên phú, giờ tôi đã tin lời ấy. Mã Hướng Đông thừa nhận Tạ Tử Gia: - Kiến nghị của cô ta ít nên là phương hướng chúng tôi phải nỗ lực, có điều nếu theo kiến nghị của cô ta, MICQ của chúng tôi giao cho Sáng Vực Đông Đại vận hành chính hợp, ứng dụng miễn phí là một tiền đề lớn ... Ở vấn đề phát triển Trác Vực, Dương Duy Vĩ phản bác cô ta vài câu, cô ta không thêm nói nữa, tôi nghĩ cô ta đã nhìn thấy cực hạn việc mô phỏng Amazon của 8818. Bọn họ cũng vừa cảm được báo cáo của TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ.

- Trác Việt cứ phát triển thế này tới cuối năm là hết tiền, cho dù hấp thu kinh nghiệp của 8818, chuyên tâm đi theo con đường tinh phẩm, có lẽ có lợi nhuận trước thời hạn, nhưng tiền đồ phát triển hạn chế rất lớn. Đỗ Phi trầm ngâm: - Bọn tao đang nghĩ chuyển biến đường lối của Trác Vực ... Nói chung đây không phải là thời cơ thiết lập hệ thống lưu trữ và phân phối trên quy mô lớn.

1142. Chương 1144: Giao Dịch Ngầm.

Trương Khác nghe bọn họ trình bày xong, nói: - Hôm qua tôi kéo Thiệu Tâm Văn tới chính là muốn dùng nền tảng của Thịnh Hâm kết nối với Trác Vực, bị Tạ Tử Gia chen ngang nên chuyện này chưa bàn bàn

thành, các anh có cơ hội thị trực tiếp tìm Thiệu Tâm Văn ... Rồi hỏi thêm: - Tôi nay thảo luận có muốn mời Tạ Tử Gia tham gia nữa không?

- Mặc dù bị một con bé xem thường đúng là mất mặt, nhưng chúng ta không thể qua cầu rút ván. Đỗ Phi cười khổ: - Tạ ma đầu tích cực như thế, mục đích chỉ e là muốn tham gia một chân ...

- Mọi người quyền định là được, tham gia cổ phần chứ có phải là khống chế cổ phần đâu, xí nghiệp dưới cờ Cẩm Hồ phải mở cửa một chút.

- Được, vậy bọn ta tự nắm chừng mực trước. Đỗ Phi gật đầu: - Tóm lại phương án cuối cùng vẫn mang ra thảo luận cuộc họp 29 người.

Chỉnh hợp tài nguyên internet thì phía Sáng Vực Đông Đại, Trác Vực sẽ không lè mề, nhưng phía Côn Đăng Online, dù sao cũng là công ty trên TTCK nước ngoài, điều chỉnh nghiệp vụ lớn như thế, cần được BQT phê chuẩn.

Mặc dù Vườn Sồi là cổ đông lớn nhất, tầng quản lý nắm cổ phần tương đối cao, nhưng nếu cổ đông ngoài kiên trì chống đối, phương án vẫn không thể thực hiện được.

Bqt Côn Đăng Online có hai đại biểu thành viên BQT bên ngoài, một là quỹ đầu cơ mạo hiểm của HSBC, một nữa là quỹ đầu cơ mạo hiểm của Cao Thịnh, Côn Đăng Online có phát triển lớn như thế, không thể không tính tới công lao của các quỹ đầu cơ mạo hiểm.

Côn Đăng Online qua sáu tháng cấm giao dịch, ESS đưa ra quyết định giảm cổ phần, khi đó thị trường còn đang phát triển cao tốc, HSBC Và Cao Thịnh không phải không muốn giảm cổ phần, nhưng nếu bọn họ đồng loạt giảm cổ phần, tổng lượng cổ phiếu sẽ tới gần 30 triệu, bọn họ do dự tạm thời tiếp tục nắm cổ phiếu của Côn Đăng Online đã.

Nào ngờ ESS giảm cổ phần sạch sẽ rồi, bọn họ vừa định thực hiện giảm cổ phần thì chỉ số Nasdaq không cầm cự nổi nữa, trong tám phiên giao dịch thôi Côn Đăng Online đã mất nửa giá, trong quá trình đó bọn họ cũng thử giảm cổ phần, nhưng vừa thử thả ra một chút, giá cổ phiếu liền tụt mạnh, đành phải ngừng phối hợp hoãn lại, đợi thời cơ thích hợp.

Đây là lần đầu tiên Tăng Tử Huy phó tổng giám đốc khu vực Châu Á của Cao Thịnh tới Kiến Nghiệp.

Tuy là đầu tháng 5, nhưng Kiến Nghiệp đã có hơi nóng mùa hè, trên đường phố các cô gái trẻ mặc chiếc váy ngắn tung tăng qua lại, thu hút ánh mắt người đi đường.

Trong quán cà phê ngô Học Phủ, mùi cà phê ngậy ngất ngập tràn, nhìn qua cửa kính, thi thoảng có thể bắt gặp bóng dáng xinh đẹp của thiếu nữ trẻ trung đầy sức sống, Tăng Tử Huy không hiểu vì sao Trương Khác lại chọn một quán cà phê bình thường như thế làm chỗ gặp mặt, có điều cảm giác không tệ.

Tăng Tử Huy tiếp xúc với cao tầng khác của Cẩm Hồ khá nhiều, nhưng tiếp xúc với Trương Khác mới chỉ là lần thứ ba, trong lòng vẫn còn nhiều nghi hoặc về Trương Khác, về kỳ tích mà y sáng lập, chỉ có điều quan hệ hai bên chưa tới mức cho nên không tiện hỏi.

Trương Khác thông thả cầm thìa inox ngoáy cà phê, chỉ là cốc cà phê quá nhỏ, còn cái thìa lại cao tới 15 - 16 cm, trông thật khó diễn tả sự "ưu nhã nhàn tản" đó.

- Chuyện Tân Quang lên TTCK Hong Kong huy động vốn làm phiên giám đốc Tăng bốn ba vát vã, tôi định chiều đãi anh một bữa, không ngờ hành trình của anh kín như thế, tối đã phải đi Bắc Kinh rồi... Trương Khác tỏ vẻ nuối tiếc nói:

Tăng Tử Huy nhìn Trương Khác uống ực một cái hết cốc cà phê, cổ tay áo thể thao còn có dấu vết lau mồ hôi, biết y vừa đánh tennis xong tới gặp mình, trong lòng đương nhiên hâm mộ cuộc sống nhàn nhã của y: - Kiểm cơm ăn mà chẳng dễ dàng gì ... Buổi tối tôi hẹn ngài Joyce ở Bắc Kinh, nếu không đã có thể ở Kiến Nghiệp thêm được một ngày.

Joyce là đại biểu thành viên BQT mà Cao Thịnh phái trú ở Côn Đăng Online.

Khi nhận được fax xin gặp mặt của Tăng Tử Huy truyền từ Hong Kong, Trương Khác đã hiểu ý đồ của hắn: - Sớm được nghe ngài Joyce là người thú vị, buổi tối anh chuyển lời cho ngài ấy giúp tôi, hi vọng chuyển đi

Trung Quốc lần này của ngài ấy vui vẻ.

Tuy nói hệ thống giám sát quản lý TTCK của Mỹ rất nghiêm ngặt, nhưng với tập đoàn như Cao Thịnh, không phải không có khe hở để chui vào.

*** Cao Thịnh - Goldman Sachs : Trước kia mình không để ý, thôi quen rồi cứ để Cao Thịnh vậy.

Thời gian qua chỉ số Nasdaq chần động dữ dội, cổ phiếu internet không hề thấy dấu hiệu bình ổn, thậm chí có cổ phiếu internet giảm mất 80% giá trị, chông không nổi phải đóng cửa giao dịch. Cổ phiếu của Công Đăng Online miễn cưỡng duy trì mức 20 USD, nhưng vô cùng yếu ớt. Cao Thịnh, HSBC đều không dám có hành động lỗ mãng, nhưng lại sợ cứ kéo dài, thế cục sẽ ngày một xấu hơn, triệt để mất đi cơ hội giảm cổ phiếu.

Nếu lúc này Công Đăng Online có tín hiệu lợi nhuận mang tính thực chất, sẽ cung cấp yểm hộ tuyệt hảo cho Cao Thịnh giảm cổ phần.

Cầm Hồ muốn chỉnh hợp tài nguyên của Công Đăng Online, Trác Vực, Sáng Vực Đông Đại chính là tạo ra cơ hội đó.

Cầm Hồ chỉ cần chuyển vào Công Đăng Online chừng 30 triệu USD, là có thể cho gần 1 tỷ USD cổ phiếu của Cao Thịnh, HSBC rút lui an toàn, đây chính là ý đồ của Tăng Tử Huy, đương nhiên hai bên chẳng ai tin ai, nên một vài lời chỉ nói tới là dừng, không thể nói quá thâu để lộ chỗ yếu cho người ta nắm.

Hệ thống giám sát chứng khoán của nước Mỹ không thể quản được tới tầng cấp này, đó cũng là nguyên nhân người dân Mỹ xưa nay căm hận sự lũng đoạn, rất nhiều hành vi lũng đoạn thương nghiệp là cướp bóc tài sản của người dân bình thường, đó là khoảng trống hệ thống pháp luật không quản được.

Đương nhiên trong thương trường người ta lấy lợi ích làm hàng đầu, chẳng có mấy tình người để nói.

Cao Thịnh bỏ qua thời cơ tốt giảm cổ phần, khiến ấy trăm triệu lợi nhuận trở thành hoa trong gương, trong trong nước, ắt phải có nhân vật cao tầng Cao Thịnh chịu trách nhiệm, giặt dây Tăng Tử Huy ra mặt, nói không chừng là hành vi tự giữ mình của nhân vật nào đó.

Đương nhiên cái giá Tăng Tử Huy đưa ra cũng không nhỏ.

Giấy Tân Quang đang tích cực chuẩn bị lên TTCK huy động vốn, khởi động kế hoạch bột giấy khổng lồ, đúng lúc gặp phải bong bóng internet tan vỡ, làm TTCK ảnh hưởng cực lớn, Cổ Phiếu Đỏ luôn ở trong trạng thái lơ dờ, cho dù nghiệp vụ của Tân Quang mấy năm qua luôn rất tốt, lại có Cầm Hồ chống nhưng, nhưng huy động gần 1 tỷ USD, vẫn rất khó khăn.

*** Cổ Phiếu Đỏ: Cổ phiếu của Cty Trung Quốc niêm yết ở TTCK Hong Kong.

Năm ngoài Trung Hải Du lên TTCK, cũng chỉ huy động được 1 tỷ USD.

Rất nhiều cơ cấu đầu tư có hứng thú với việc Tân Quang phát hành cổ phiếu, nhưng vẫn cảm thấy Cầm Hồ ra giá quá cao, các cơ cấu đầu tư do Cao Thịnh, Quốc Dự, HSBC đứng đầu đều hi vọng Tân Quang giảm giá 1/3.

Thế là đàm phán bế tắc, các doanh nghiệp bảo lãnh rất dứt khoát, không có tiến triển gì.

Tăng Tử Huy có thể hỗ trợ lớn trong quá trình này, thậm chí có thể làm thái độ của Cao Thịnh dao động trước, từ đó phía Cầm Hồ nắm được địa vị chủ động.

Nói trắng ra là trao đổi lợi ích hại người chơi cổ phiếu Mỹ một vỏ, Trương Khác chẳng hề có chút gánh nặng tâm lý nào, với người chơi cổ phiếu Mỹ mà nói, trước kia cũng là Công Đăng Online lên sàn giao dịch Nasdaq cũng là tặng lợi ích cho bọn họ, vả lại thao tác là công ty Mỹ có phải Cầm Hồ đâu?

Thoải mái uống hết cà phê, Trương Khác chuyên môn bảo Phó Tuấn phái chiếc Lincoln dài đưa Tăng Tử Huy ra sân bay. +++

Bi bi, đi xem đá bóng đây

1143. Chương 1145: Vũ Khúc Say Lòng

Hoàng hôn hôm sau, Trương Khác đang xem tài liệu trong thư viện thì nhận được điện thoại của Đỗ Phi.

- Người Mỹ thêm tiền đến điên mất rồi. Đỗ Phi lửa giận bùng bùng nói: - Tên cuộc họp BQT Côn Đăng Online, Mã Hướng Đông thiếu chút nữa đánh nhau với đại biểu của Cao Thịnh.

- Thế tức là chưa đánh chứ gì? Trương Khác cười hỏi:

- Tao nói thiếu chút nữa mà? Người Mỹ yêu cầu tu sửa phương án, mày biết người Mỹ tham thế nào không? Trong điện thoại nói không rõ, mày đang ở đâu? Tao gửi fax cho.

Trương Khác hẹn Đỗ Phi tới 1978 gặp mặt, y thu dọn tài liệu, đứng đỉnh tới 1978 thì Đỗ Phi, Thịnh Hạ, Triệu Tử Lâm cùng với Tạ Tử Gia đều đã ở đó đợi y rồi.

- Mày xem người Mỹ đúng là lòng tham không đáy. Vừa thấy Trương Khác, Đỗ Phi đưa fax phương án của Cao Thịnh cho Trương Khác xem: - Côn Đăng Online chuyển nghiệp vụ MICQ vào Sáng Vực Đông Đại lấy 8% cổ phần là điều kiện khá rộng rãi rồi, không ngờ người Mỹ còn đề nghị giảm cổ phần xuống 6%, nhưng phải trả thêm 20 triệu USD, mày nói xem có phải bọn chúng thêm tiền tới phát điên rồi không?

Trương Khác cầm lấy bản phương án được y thỏa thuận ngầm hôm qua, nhìn đám Đỗ Phi mặt mày căm phẫn, bật cười: - Không tệ, có lẽ bọn họ cho rằng cổ phần của Sáng Vực Đông Đại trị giá 20 triệu USD. Lấy bút bi trên cổ áo ra, ký tên lên bản fax: - Cứ thế mà làm, để Ái Đạt hoặc Thương vụ Cẩm Hồ lấy 20 triệu USD nắm thêm 2% cổ phần của Sáng Vực Đông Đại, chuyện này tạm thời không cần thông báo cho Côn Đăng Online ...

Đám Đỗ Phi, Thời Học Bản chưa hiểu ra ngay được, Tạ Tử Gia hừ một tiếng khinh bỉ: - Lại là giao dịch ngầm.

- Ai nói đây là giao dịch ngầm? Đánh chết tôi cũng không thừa nhận, 30% cổ phần của Âm nhạc toàn cầu đáng giá 900 triệu USD, vì sao toàn bộ cổ phần của Sáng Vực Đông Đại không được 1 tỷ USD? Chúng ta không được thiên vị. Trương Khác mặt dày nói, rồi bảo Đỗ Phi: - Chuyện này cứ quyết định như thế, mày gửi fax cho Mã Hướng Đông, bảo anh ta đừng đánh nhau với khách người Mỹ, để khách có kỳ nghỉ vui vẻ ở Bắc Kinh ...

Tạ Tử Gia bĩu môi, biết vì có mình ở đây nên Trương Khác mới không nói rõ, ngẩng đầu nhìn đèn màu xoay trên trần nhà, khe hút sáo, có nhăm mắt cô cũng đoán ra đằng sau có giao dịch ngầm, nếu không Trương Khác đâu chịu thiệt như thế?

Không thể qua cầu rút ván, kiến nghị của Tạ Tử Gia có tác dụng gợi mở quan trọng cho phương án chỉnh hợp tài nguyên internet lần này, Sáng Vực Đông Đại cũng tiếp nhận Cao Khoa KV đầu tư 80 triệu, đổi lấy 10% cổ phần, nói cách khác giá trị của Sáng Vực Đông Đại tính tròn chưa tới 800 triệu tệ.

Tạ Tử Gia cũng chỉ huyết sáo biểu đạt khinh bỉ và bất mãn trong lòng thôi, chẳng lẽ còn có thể xách tai Trương Khác bắt y khai ra có giao dịch ngầm gì sao?

Đỗ Phi không hỏi thêm, bảo Thời Học Bản: - Anh lập tức đại biểu cho bên này gửi fax qua đi, miễn cho Mã Hướng Đông đi tìm người Mỹ tính sổ ...

Mã Hướng Đông và đại biểu Cao Thịnh cãi nhau, cũng là nhận định phương án của Cao Thịnh sẽ không được bên này chấp nhận, nhận định Cao Thịnh đang phá đám, cho nên mới nổi giận dùng lời lẽ gay gắt đáp trả. Hiện bên này chấp nhận phương án của Cao Thịnh, Côn Đăng Online có được lợi ích thực chất, Mã Hướng Đông mừng còn chẳng kịp, tất nhiên không giận gì Cao Thịnh nữa. Mà có giận hay không cũng chẳng quan trọng, đợi Cao Thịnh, HSBC giảm sạch cổ phần, BQT sẽ tiến hành điều chỉnh, sẽ không còn đại biểu của Cao Thịnh HSBC nữa.

Trương Khác xem đồng hồ, nói với Đỗ Phi, Thịnh Hạ: - Tôi mời cả hai ăn cơm.

Đám Triệu Tử Lâm, Thời Học Bản cáo từ rồi đi, nếu có giao dịch ngầm với Cao Thịnh, hoặc là thành viên hội nghị 29 người, hoặc là người có quan hệ đặc thù với Trương Khác như Đỗ Phi mới biết được chi tiết.

Mặc dù ngõ Học Phủ toàn quán ăn cao cấp, nhưng sinh viên gia đình giàu có không ít, hướng chi giai tầng trí thức xung quanh Yên Quy Hồ đều thích tới đây ăn cơm, đám Trương Khác tới liền mấy quán ăn đều không còn chỗ trống, liền đi dọc theo ngõ Học Phủ hướng về phía Học viện Âm nhạc.

Trương Khác đem chuyện Tăng Tử Huy đến Kiến Nghiệp kể chỗ Đỗ Phi: - Cấp cho Côn Đằng Online thêm chút tài chính, giảm bớt chút áp lực doanh lợi của bọn họ, ngoài ra Tân Quang lên TTCK đã trừ bị 4 - 5 năm rồi, không thể để nó là cái bánh vẽ mãi.

- Áp lực của bọn tao cũng đâu ít. Đỗ Phi cười khổ: - Hội nghị 29 người còn dễ nói, còn nhân viên cao trung tầng của Cẩm Hồ đều là quần chúng không rõ chân tướng.

- Đương nhiên, sao có thể để bọn mày không có chút áp lực nào chứ? Trương Khác thần nhiên nói.

Trương Khác và Đỗ Phi, Thịnh Hạ đi tới cửa ngõ, chuẩn bị rẽ tìm quán ăn thì nhìn thấy Lý Hình Dư ôm mấy cuốn sách trong lòng, nói chuyện với hai thanh niên lạ, thấy y đi qua, Lý Hình Dư nhoẻn miệng cười, nụ cười thanh thuần mà mê đắm, cô mặc áo sơ mi kẻ ca rô, quần bò thẳng đứng, theo thói quen ôm sách trước ngực, che đi bầu ngực no căng, chỉ nhìn từ phía bên má mới thấy được đường cong gợi trí tưởng tượng, trần ngập dự hoặc.

Nghe đoạn đối thoại của bọn họ, thì ra Lý Hình Dư từ thư viện ra, gặp hai người hỏi đường.

- Xin lỗi, tôi cũng không rõ về Đh Đông Hải, hay là tôi nhờ bạn tôi đưa các anh đi. Lý Hình Dư rất áy náy xin lỗi.

- Vậy thì thôi, cảm ơn cô.. Hai thanh niên hỏi đường thấy Trương Khác đi tới thì mất hứng bỏ đi.

- Ê, nếu muốn tới Đh Đông Hải thì tôi đưa đi, ở đó tôi có rất nhiều tiểu đệ. Trương Khác gọi với theo hai thanh niên kia, rồi quay lại hỏi Lý Hình Dư: - Mỗi ngày cô đi qua ngõ Học Phủ gặp được bao nhiêu người hỏi đường.

- Nói không chừng bọn họ không biết đường thật đấy. Lý Hình Dư mặt thoáng xấu hổ nói:

Trương Khác ồ một tiếng, làm vẻ mặt khoa trương hỏi: - Tiểu thư, chúng tôi đang tìm quán ăn có chỗ trống, cô có thể đưa chúng tôi đi được không?

Lý Hình Dư cười khúc khích, Trương Khác luôn biết làm người ta vui, thảo nào lừa được nhiều cô gái như thế: - Nếu mọi người không ngại ăn món Hàn Quốc, tôi biết nên đưa mọi người đi đâu.

Đỗ Phi ngạc nhiên: - Giờ này mà có quán ăn Hàn Quốc có chỗ trống à?

Năm 2000, phong cách Hàn Quốc đang được ưa chuộng, du học sinh Hàn Quốc cũng đông, quán ăn Hàn Quốc còn tấp nập hơn cả quán ăn Trung Quốc, quán ăn Tây.

- Ở Nam Thúy Viên mới mở một quán ăn, tôi từng ăn ở đó, cảm giác rất được, nếu mọi người không ngại, tôi mời mọi người tới đó. Lý Hình Dư đưa tay ra:

Nam Thúy Viên và khu biệt thự cao cấp mà Tỉnh Điện lấy danh nghĩa khu sản nghiệp phần mềm vỡ đất xây dựng, vì có một đám người giàu vào đó ở cho nên gần đó quán ăn cao cấp không ít.

Lười về chung cư Thanh Niên lấy xe, cũng lười gọi nhân viên công tác tới đón, bọn họ bắt chiếc taxi chạy ngang qua tới Nam Thúy Viên. Đó là một quán ăn kiểu Hàn tên là Nam Hán Động, trang trí đúng kiểu Hàn Quốc, mặt trời còn chưa lặn sau núi Yên Quy, khách trong quán ăn không ít, đi vào nhìn thấy Hồ Kim Tinh sẵn tay áo đứng ở chỗ ngồi gần cửa sổ, Vương Hải Túc và Trần Dũng đều ngồi, đang chăm chú nói chuyện đột nhiên thấy đám Trương Khác lọt vào tầm mắt, hai chữ “giật mình” thiếu chút nữa khắc lên mặt.

Qua mấy phiên giao dịch, mấy cổ phần internet trên TTCK Thượng Hải đều liên tục đưa ra động tác thăm dò, Hải Túc giữ chặt giới hạn 30 đồng mỗi cổ phiếu, cơ cấu phân tích giám sát số liệu của trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ phát hiện mức độ tập trung của cổ phiếu Hải Túc không ngừng đề cao, hơn nữa tốc độ cực nhanh. Điều này cho thấy Hoàng Tín đang sau đang ra sức chống đỡ không cho lòng tin của người dân vào cổ phiếu Hải Túc tan vỡ, cho dù rất khó truy ra cụ thể Hoàng Tín dùng thao tác ngầm gì, nhưng có thể phán đoán vì nó mà Hoàng Tín ép dùng 600 - 800 triệu hấp thụ cổ phiếu.

Sắc mặt đám Trần Dũng, Hồ Kim Tinh rất tệ, không khó lý giải, Trương Khác còn nhớ trường ngày 26 tháng 4 còn chúng còn đi ăn cùng với người của chúng khoán Nguyên Giang, chắc định dồn tiền kiếm một mẻ lớn, không ngờ cổ phiếu Hải Túc sụt giá thảm hại, hiện Hoàn Tịch ra sức chống đỡ, mới không vượt qua mức giới hạn tâm lý 30 đồng một cổ phiếu.

Đang vào mùa mưa, chập tối còn thấy sao trời lấp lánh, lúc này bầu trời đã bị mây mù bao phủ, ngẩng đầu lên nhìn có thể thấy bầu trời mờ mờ, còn tưởng mây mỏng như thế chẳng có mưa được, đi dọc theo hàng cây sam lớn bên đường, khi tới gần trung tâm hoạt động của công nhân viên thì nước mưa lộp độp rơi xuống.

Lúc đầu chỉ lác đác vài hạt, chớp mắt đã rào rào đổ xuống, Trương Khác và Lý Hình Dư chạy vào hành lang trung tâm, mái hiên đã có nước tràn xuống rồi.

Áo sơ mi của Lý Hình Dư dính nước mưa, dưới ánh đèn hành lang sáng tỏ, đường con mèo đầm lập lờ hiện ra, cô đưa tay vén lọn tóc ướt dính trước trán ra sau, lộ ra khuôn mặt thanh xuân diễm lệ, trắng như một nắm tuyết, ngũ quan xinh đẹp mê người mà sống động.

Lý Hình Dư nhón chân lên nhìn trời, vẫn có thể nhìn xuyên qua tầng mây, trăng sao ẩn sau đó, không biết trận mưa này sẽ kéo dài bao lâu, nói với Trương Khác: - Sớm biết thế đã lái xe về chung cư, anh xem, giờ bị kẹt ở đây rồi. Cô sống ở Kiến Nghiệp đã lâu, tiếng phổ thông nói chuẩn mực tròn trịa, còn mang theo chút âm mũi khiến xương khớp người ta nhũn ra, tuy miệng nói thế nhìn nhìn sắc mặt Lý Hình Dư tựa hồ rất hưng phấn vì trận mưa bất ngờ này.

- Hay là chúng ta đợi mưa về nhé. Trương Khác đoán ý cười hỏi:

- Không đâu, mưa to thế này, áo sẽ ướt hết mất. Lý Hình Dư nói nhỏ, có vẻ không kiên quyết lắm.

Mấy đôi tình lữ mượn bóng tối che dấu âu yếm với nhau ở gần lúc này đều tới hành lang trú mưa, mặc dù có người trong lòng bên cạnh, nhưng các chàng trai không giữ nổi ánh mắt lén lén nhìn cơ thể nóng bỏng của Lý Hình Dư, hận không thể đập một phát người bên cạnh nát thành thịt cho trôi xuống cống, thiên hạ thực sự có cô gái xinh đẹp tới nhường đó sao? Lại nhìn tên mặt trắng bên cạnh mỹ nhân, ăn vận bất phàm, tướng mạo anh tuấn chỉ là thứ yếu, khí độ nhân nhả trấn định của người ta làm các chàng trai tự tin, mình không xứng làm tình địch của tên mặt trắng này.

Lý Hình Dư có chút xấu hổ, mặt quay về hướng Trương Khác, lơ đi những ánh mắt thần thờ kia, cô nhận ra ánh mắt Trương Khác cũng có chút khác lạ, cúi đầu nhìn xuống, giờ mới phát hiện ra vừa rồi chạy không để ý một cái cúc bật ra, hai người đứng sát nhau, Trương Khác lại cao hơn cô một chút, cô còn nhìn thấy mép vú nõn nà cùng khe vú sâu thẳm của mình, Trương Khác tất nhiên càng nhìn rõ hơn.. Theo bản năng đưa tay nắm lấy cổ áo, che đi cảnh xuân tuyệt diệu vô cùng đi, thẹn tới nóng hết cả người, cảm giác được da dẻ mình đỏ rực, lấy dũng khí nhìn Trương Khác một cái, y đang thu ánh mắt nhìn nhìn giọt mưa ngoài hành lang.

Cho dù bung một cái cúc thì cũng chỉ mới cởi hai cúc thôi, chỉ là bầu ngực của cô vốn quá bắt mắt, càng trở nên lồ lộ kêu gọi, Lý Hình Dư cố kiềm chế xấu hổ trong lòng, bỏ tay xuống, khe vú mê đắm lòng người xuất hiện, như con chim nhỏ nép bên cạnh Trương Khác, thấy y lại liếc mắt nhìn trộm, trong lòng dù có chút thẹn thùng, nhưng đa phần hưng phấn đắc ý.

Trung tâm hoạt động là một tòa kiến trúc giả cổ phong cách đình viện, hành lang quanh co, vườn tinh tế, bên trong còn có tiếng nhạc truyền ra, mấy đôi tình lữ trú mưa cùng thấy mưa không ngớt ngay được, nắm tay nhau đi vào trong, Lý Hình Dư nghi hoặc nhìn Trương Khác, y không quen thuộc Đh Đông Hải lắm, thậm chí còn không biết chỗ này tên là gì: - Đây là đâu vậy?

- Mưa không tạnh ngay được đâu, mời cô nhảy một khúc nhé? Trương Khác mỉm cười hỏi:

- Thế sao? Nơi này có sàn nhảy? Lý Hình Dư hơi ngạc nhiên, vẫn không dám khoác tay Trương Khác, chỉ nắm nhẹ ống tay áo y, háo hức theo Trương Khác vào trong.

Tuy nói là trung tâm hoạt động của công nhân viên, nhưng chẳng biết từ khi nào đã trở thành sàn nhảy phục vụ sinh viên, vé vào cửa cho hai người chỉ tốn 6 đồng.

Bên trong đa phần là sinh viên nam nữ, cũng không đảm bảo là không có thanh niên vào lừa gạt lừa sinh, đám Thời Học Bản mặc dù đã tốt nghiệp tiến một bước vào giai tầng cấp cao, nhưng cũng thích lên vào

đây, các anh chàng đẹp trai của ĐH Đông Hải, những cô gái xinh đẹp của Học viện Âm nhạc, ĐH Sư Phạm cũng thích vào đây chơi, do ở trong trường, nên không có chuyện bậy bạ lộn xộn ở sân nhảy người xã hội.

Ánh sáng mờ mờ, chỉ đứng hơi xa một chút là không thấy mặt người, lúc này trong sân nhảy có một đám đông đang nhảy bunny lưu hành những năm 2000, người nọ nắm tay người kia lại thành một vòng nhảy từng từng hết sức náo nhiệt. Âm thanh không thể gọi là quá tốt, đèn màu giữ sân nhảy cũng không phải là quá đẹp, nhưng đủ kích động lòng người.

Trương Khác và Lý Hình Dư vừa đi tới hàng ghế dài ngồi đợi thì khúc nhảy bunny đã kết thúc, Lý Hình Dư liền đứng dậy, có vẻ mong đợi, có lẽ trong bóng tối, tính cách dễ xấu hổ của cô được che dấu, trở nên tích cực chủ động.

Một lúc sau, khúc nhạc waltz vang lên, Trương Khác ngẩng đầu nhìn đôi mắt tựa ánh sao đêm của Lý Hình Dư, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trơn như ngọc: - Chúng ta đi khiêu vũ nào. Tay vịn lên vòng eo đầy xúc cảm của cô, đưa cô vào sân nhảy.

Lý Hình Dư múa nhẹ nhàng thành thạo, nhưng trong sân người mới học nhảy quá nhiều, cứ vài bước lại có người va phải, chẳng mạnh lắm, chỉ là Lý Hình Dư đang vừa hưng phấn vừa rụt rè, chạm phải một cái, lại dẫm lên chân người sau, theo bản năng tránh về phía trước, va vào lòng Trương Khác.

Mặc dù cơ thể hai người chỉ tiếp xúc một chút liền tách ra, Lý Hình Dư lại tự biết ngực mình lớn thế nào, trực tiếp va vào lòng Trương Khác, tới bản thân cảm giác được lực đàn hồi đẩy lại, tách ra rồi chỗ đó còn cảm thấy tê tê, tay rõ ràng bị bàn tay Trương Khác nắm chặt hơn, tên eo còn có bàn tay lớn ấm áp đặt lên, làm cho trái tim thiếu nữ yếu ớt đập loạn lên, chẳng còn dám ngẩng đầu nhìn Trương Khác.

Trương Khác tất nhiên hận không thể va chạm thêm nghìn lần, triệu lần, cảm giác êm êm mềm mềm đó làm tâm hồn người ta chao đảo, người rạo rực, tay ôm vòng mềm mại của cô chỉ muốn ôm cô vào lòng, ánh mắt chiếu xuống, nhìn khuôn mặt lay động lòng người của cô, hàng mi cong, chiếc mũi thẳng, nhất là cổ áo mở rộng, lộ ra khe vú chột người, còn mảng da thịt trắng mịn như ngọc trên bầu ngực trần căng nhựa sống kia nữa, có tư vụ dụ hoặc không nói lên lời.

Lý Hình Dư nhảy rất đẹp, chỉ là hai người chạm vào nhau mấy lần, gan nhỏ đi rất nhiều, chỉ dám nhảy thật nhẹ, người hơi lắc lư, cũng không đưa tay phải ra theo đúng tư thế tiêu chuẩn nữa, hai người nắm tay nhau, giống như đôi tình lữ đi bộ trong sân nhảy. Khúc nhạc đã ngừng, Lý Hình Dư rụt rè rút tay lại, đứng giữa sân nhảy đợi khúc nhạc tiếp theo vang lên.

- Cô nhảy rất tốt.

- Thế à? Lý Hình Dư mắt biến đổi không ngừng, thi thoảng ánh sáng quét qua khuôn mặt kiều mị thanh thần của cô: - Khi còn nhỏ tôi có học vũ đạo, có điều nhảy xã giao là do cha tôi dạy, mỗi lần tổ chức tiệc nhà đều có vũ hội, cha tôi đều dạy tôi nhảy ... Anh nhảy cũng rất tốt.

Âm nhạc lại vang lên, là khúc nhạc bước chậm, chỉ là lúc bắt đầu không nghe thấy tiết tấu đậm, bên cạnh có một đôi nam nữ, nữ tay quấn quanh cổ nam, nam ôm chặt eo nữ, mặt hai người dán sát vào nhau. Trương Khác nghe ra là vũ khúc bốn bước, tay trái lười đưa ra nắm tay Lý Hình Dư, hai ôm lấy vòng eo nhỏ của cô khẽ lắc lư cơ thể, cười nói: - Nhảy thế này cũng không tệ.

Trương Khác cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, vai được bàn tay của Lý Hình Dư đặt lên, có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể cô, ngửi mùi hương mê người, tâm tư chìm đắm trong giấc mộng phiêu diêu.

1144. Chương 1146: Đánh Hội Đồng

- Nhảy với anh, cảm giác an tâm như nhảy với cha tôi vậy, chỉ là sau khi ông nội tôi mất, cha tôi trở nên bận rộn, yêu cầu với tôi càng trở nên nghiêm khắc. Nghe tiếng tim anh đập, nhớ lại cảm giác được cha tôi ôm vào lòng nhảy vậy ...

Bất kể Lý Kiện Hi phí mất bao nhiêu tâm tư muốn nuôi dưỡng con gái thành người kế thừa của Samsung, Lý Hình Dư cũng chỉ là cô gái nhỏ yếu ớt mang theo chút mơ mộng không thực tế, khả năng tâm thái trẻ con của cô từ rất nhỏ vì trách nhiệm gia tộc mà kiềm nén xuống – Khi ông nội mất, Lý Hình Dư mới 9 tuổi.

- Cho tôi nghe tiếng tim anh đập được không? Lý Hình Dư ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lay láy nhìn Trương Khác chăm chú, trong đó mang sự dục hoặc làm linh hồn người ta đắm chìm bên trong, mỉm cười tinh nghịch, bàn tay đặt trên vai Trương Khác trượt xuống, luồn qua nách y ôm chặt lấy eo, đầu ghé vào vị trí tim y, nghe tiếng tim đập một lúc, cười nhỏ nói: - Tim anh đập thật mạnh, lại nhanh nữa.

Bị Lý Hình Dư ôm lấy với tư thế này, sườn tất nhiên bị bầu ngực đầy đặn kia dán sát lên, Trương Khác có trấn định đến đâu, ôm mỹ nhân trong lòng như thế, cũng kìm không được người nhộn nhạo, huống chi tay vẫn đang ôm vòng eo của cô, phải thừa nhận cô bé này có sức hút làm người ta lún vào không thoát ra nổi, Trương Khác hít sâu một hơi, để bản thân bình tĩnh hơn một chút.

Lý Hình Dư lúc này đứng thẳng dậy, ngượng cùng nhìn Trương Khác: - Cảm ơn anh.

- Không có gì, hay là chúng ta ra ngoài cho thoáng khí một chút. Trương Khác khó khăn lắm mới giữ được giọng tự nhiên: - Nếu không trái tim tôi chịu không nổi nữa.

- Cũng được. Lý Hình Dư cười tủm tỉm, bàn tay được Trương Khác nắm không rút lại, cùng y đi ra ngoài, đèn xoay tròn đủ màu chiếu sang mặt cô chỉ tích tắc, nhưng khiến rất nhiều người chần động vì dung nhan tuyệt diễm đó, bao gồm cả Kim Nam Dũng và hai thanh niên Hàn Quốc khác.

- Đó không phải thiên kim của hội trưởng sao, cô ấy có người yêu ở Trung Quốc rồi, thanh niên đó là ai? Một thanh niên Hàn Quốc ngạc nhiên hỏi:

Nhìn thấy Lý Hình Dư và Trương Khác nắm tay nhau đi ra ngoài sần nhẩy, tâm tình Kim Nam Dũng rất phức tạp.

Khi Lý Hình Dư mới tới Kiến Nghiệp, hẳn, Lý Tại Thù, Trì Tá Tú Tàng đã bắt gặp chuyện cô để cho Trương Khác ngủ lại qua đêm, về sau tuy Lý Hình Dư giải thích Trương Khác say rượu ngủ lại, quan hệ hai người là bạn bè bình thường, nhưng ba người bọn họ không tin.

Kim Nam Dũng muốn tin lời giải thích của cô, chỉ là sau đó Lý Hình Dư lại chuyển vào chung cư Thanh Niên ở.

Xuất phát từ nhiều nguyên nhân, hẳn và Lý Tại Thù, Trì Tá Tú Tàng không nói chuyện ra ngoài, Kim Nam Dũng hiểu rất rõ nếu để chuyện Lý Hình Dư và Trương Khác truyền tới Hàn Quốc sẽ gây ra phong ba như thế nào.

Kim Nam Dũng nhìn hai đồng nghiệp đáng há hốc mồm kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Lý Hình Dư rồi đi, hối hận tối nay dẫn bọn họ tới đây săn gái, thành thực mà nói, với hẳn cả âm nhạc và ánh sáng ở nơi này quá tệ, tất nhiên thôi, một cái vé vào cửa mới có 3 tệ mà, rượu nước cũng cực rẻ, phổ thông, không thể so được với những hộp đêm cao cấp. Có điều cũng chỉ ở nơi này mới có thể quyến rũ được nữ sinh than thành, đó là chuyện Kim Nam Dũng và đồng nghiệp thích làm ở Kiến Nghiệp.

Đợi Lý Hình Dư và Trương Khác đi ra ngoài sần nhẩy rồi, một tên đồng nghiệp hỏi: - Tên đó trông có vẻ như là người Trung Quốc thì phải.

- Không phải tin đồn nói tiểu thư Lý Hình Dư và ngài Trì Tá yêu nhau sao? Một đồng nghiệp khác nghi hoặc hỏi Kim Nam Dũng: - Anh Kim có quen tên nhóc Trung Quốc đó à?

- Người Trung Quốc đó hả? Kim Nam Dũng không biết liệu tin tức có qua miệng hai người này truyền về trong nước hay không, hẳn thì đương nhiên không thừa nhận chuyện này, nếu xảy ra phong ba gì, không phải chuyện hẳn có thể gánh vác được, hẳn vờ là đèn tối không nhìn thấy mặt Trương Khác, thực ra ngay từ đầu Trương Khác và Lý Hình Dư vào sần nhẩy là hẳn nhận ra rồi, còn định thừa cơ đưa hai đồng nghiệp đi mà không kịp, lúc này chỉ đành hời hợt nói qua: - Có lẽ tiểu thư Lý Hình Dư ham chơi một chút thôi ... Hẳn hi vọng hai đồng nghiệp của mình coi quan hệ giữa Trương Khác và Lý Hình Dư cũng có kiểu giống như bọn họ tới đây vậy.

- Vậy cũng không thể để ột thằng Trung Quốc hưởng lợi. Hai tên đồng nghiệp không để Kim Nam Dũng lừa gạt, phần nộ nói, cử chỉ tình tứ đó đâu có giống như kiểu quan hệ tình một đêm, nhìn thấy thiên kim tiểu thư của hội trưởng đi cùng một người Trung Quốc, trong lòng bọn họ sinh sự bài xích còn hơn nhìn thấy thiếu nữ Hàn Quốc trong vòng tay binh lính người Mỹ gấp trăm lần, mặc dù bọn họ biết không thể

can thiệp vào hành vi của Lý Hình Dư, nhưng khi nhận ra tên nhãi kia là người Trung Quốc, vội đuổi theo xác nhận thân phận.

- Á!

Hai thanh niên Hàn Quốc quá gấp gáp không để ý có người từ ngoài đi vào, va mạnh vào nhau, một cô gái thiếu chút nữa bị té ngã.

- Đám Trung Quốc rác rưởi đừng cản đường. Một tên thanh niên đẩy cô gái khác đi, muốn tiếp tục đuổi theo.

- Bọn mày nói cái gì? Một nam sinh đeo kính đi cùng hai cô gái kia mặc dù không hiểu tiếng Hàn, nhưng có thể nhìn ra trên mặt người Hàn Quốc không có vẻ gì là muốn xin lỗi cả, lời lẽ nói ra nhất định cũng chẳng có gì tử tế, đưa tay tóm lấy một người, không để bọn họ đi.

- Mày muốn chết. Tên thanh niên Hàn Quốc thấy đóa hoa Nam Hàn đi cùng một thằng nhãi Trung Quốc, lòng vốn khó chịu tới cực điểm, thấy có người cản đường mình, chẳng kịp suy nghĩ xoay người tung một đấm, thanh niên Hàn Quốc còn lại đá thêm một cái, nam sinh kia ngã lăn ra đất, chưa hề giận dùng mũi giày đá vào bụng nam sinh đó.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, hai thanh niên Hàn Quốc ra tay với nam sinh đó rất tàn bạo, mũi giày cứ nhắm vào chỗ yếu hại trên người nam sinh kia như bụng, mặt, hông làm hai cô gái sợ tới ngây dại, chỉ biết la hét chói lói.

Kim Nam Dũng từ sân nhảy đuổi theo cũng thấy bất ngờ, muốn giữ lấy hai đồng nghiệp, nhưng bị hai cô gái cản đường, dùng tiếng Hàn ngăn cản: - Mau dừng tay, gây chuyện ở Kiến Nghiệp rắc rối lắm ... Rồi đẩy ngã hai cô gái kéo đồng nghiệp chạy, nhưng bị người đằng sau xô mạnh, hắn còn đang định hỏi người đằng sau vì sao đẩy mình, vừa xoay người thì một nắm đấm phóng thẳng vào mũi.

- Bọn Hàn Quốc đánh người!

Trong sân nhảy bảy tám người xông ra, tóm lấy Kim Nam Dũng và hai tên đồng nghiệp đấm đá túi bụi, đám Kim Nam Dũng căn bản không có sức đánh trả. Kim Nam Dũng sớm đã có bài học, người Trung Quốc ở Kiến Nghiệp không giống với những ở nơi khác, thấy tình thế không ổn liền ôm đầu ngồi xuống, lưng bị đá vài cái rồi không bị làm khó nữa.

Hai tên thanh niên Hàn Quốc kia không biết nước nông sâu thế nào, tâm tình lại kích động, ỷ vào có học qua chút võ vẽ, con định phản kháng, bị người đằng sau tóm tóc tát cho hai cái, mắt, mũi bị người ta thụi liên tiếp, đau tới rống lên mới học theo Kim Nam Dũng ôm đầu ngồi xuống. Một tên thanh niên ngồi xuống bị đá vào lưng, chưa kịp ngồi vững đã bị đá cho úp sấp mặt xuống, có người chưa hả, dẫm chân đi giày da lên năm ngón tay trắng nõn của hắn.

- Á. Tên thanh niên Hàn Quốc rống lên như heo bị chọc tiết.

Đám sinh viên cũng sợ chuyện lớn lên, thấy ba người Hàn Quốc đã chịu an phận, không đánh nữa, đỡ nam sinh ban đầu bị đánh dậy: - Có sao không? Hay là tới bệnh viện xem một chút.

- Không sao.

Nam sinh kia bị đánh mặt mũi xưng vù, nhưng không có gì đáng ngại, nhìn ba người Hàn Quốc bị đánh thành như thế, cũng thấy hả giận rồi, không bồi thêm vài cước nữa, để hai cô bạn dìu đi, những người khác thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, bỏ ba người Hàn Quốc ở đó, tiếp tục đi vào khiêu vũ.

1145. Chương 1147: Lớn Chuyện

Trương Khác và Lý Hình Dư đứng ở hành lang bên ngoài, mưa đã ngớt, nhưng chưa tạnh, bọn họ do dự không biết nên đợi mưa về chung cư Thanh Niên hay đứng nói chuyện đợi mưa nhỏ thêm chút nữa hăng về.

Sân nhảy ở góc trong cùng trung tâm hoạt động, loáng thoáng nghe được tiếng nhạc, căn bản không nghe thấy tiếng đánh nhau ở cửa sân nhảy, cho tới khi hai cô gái dìu nam sinh bị đánh ra Trương Khác mới biết bên trong đánh nhau.

Mặc dù biết bên trong có người đánh nhau, nhưng y không thể giữ nam sinh kia lại hỏi xảy ra chuyện gì, phía sau lại có một đôi nam nữ đi ra, đang mặt mày hưng phấn kể chuyện đó, hai người bọn họ mới biết ba người Hàn Quốc bắt nạt sinh viên Đh Đông Hải bị đánh hội đồng.

Kinh tế Hàn Quốc bị trọng thương trong cơn bão tình chính Châu Á, nhưng hồi sinh lại rất nhanh, Cty Hàn Quốc coi trọng phát triển thị trường Trung Quốc là một trong số nguyên nhân trọng yếu của sự hồi sinh đó. Hai năm qua không chỉ có rất nhiều nhân viên Hàn Quốc tới Kiến Nghiệp, mà còn có rất nhiều sinh viên du học, khu người Hàn Quốc ở Kiến Nghiệp có mấy nghìn người, chỉ riêng nhân viên của Samsung đã tới vài trăm.

Thấy mặt Lý Hình Dư có vẻ đau khổ, Trương Khác nói với cô: - Chúng ta về nhé?

Lý Hình Dư gật đầu, bất chấp mưa rả rích, theo sau lưng Trương Khác, dựa vào cơ thể cao lớn của Trương Khác che chắn mưa gió, Trương Khác né sang không để tránh mưa, nắm lấy tay cô la hét chạy vào màn mưa.

Đúng lúc này đám Kim Nam Dũng tập tễnh từ bên trong đi ra, nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người bọn họ, Kim Nam Dũng lòng cảm xúc ngổn ngang, hai tên thanh niên Hàn Quốc nhuệ khí mất hết, trong lòng tất nhiên phần nộ vô cùng nhưng tất nhiên không muốn để Lý Hình Dư nhìn thấy dáng vẻ thảm hại của mình.

- Có cần đưa hai cậu vào bệnh viện không? Kim Nam Dũng không bị ăn đòn nhiều mấy, nhưng vô duyên vô cớ bị đánh, trong lòng rất bất mãn với hai tên đồng nghiệp, chỉ là không nói ra miệng.

- Không sao, về tự xử lý vết thương là được, nhưng chuyện này bỏ qua như thế, chúng tôi không cam tâm.

- Đừng gây chuyện nữa. Kim Nam Dũng nghiêm khắc nói: - Kiến Nghiệp không giống những thành phố khác ở Trung Quốc ... Hắn không thể đem chuyện xấu của hắn và Lý Tại Thù ra làm ví dụ, nếu không Lý Tại Thù sẽ lột da hắn, có lẽ vì ảnh hưởng của Trương Khác, sinh viên Đh Đông Hải rất khí thế, nhìn hai đồng nghiệp, lại thấy mắt mình đau đau, lòng bất mãn tới cực điểm, vẫn khắc chế nói: - Tôi đưa hai cậu về khu tập thể công ty.

Kim Nam Dũng nhìn bóng dáng Trương Khác và Lý Hình Dư biến mất đằng xa mới cùng hai đồng nghiệp đi ra bãi đỗ xe, tới cổng trường Đh Đông Hải, một tên thanh niên Hàn Quốc nói với Kim Nam Dũng: - Hay là tới Kim Nam Động uống vài chén, bực bội thế này mà về, đêm cũng không ngủ được,

- Tôi không đi, các cậu cũng về sớm đi. Kim Nam Dũng hận không thể vứt bỏ hai tên chỉ biết gây thị phi này, thấy bọn chúng còn muốn đi uống rượu, vội thoát thân về chung cư.

Kim Nam Dũng đi rồi, hai tên thanh niên Hàn Quốc không có xe, một tên ra đường bắt taxi, tên còn lại hỏi: - Bỏ qua như thế sao? Năm ngón tay của hắn bị đâm chảy máu, đau tới tận tim.

- Không thì làm được gì? Còn bắt được chúng sao?

- Anh xem đây, cái này lấy trên người tên bị chúng ta đánh, cứ tóm lấy nó là được. Tên đó đưa cho đồng nghiệp xem một tấm thẻ sinh viên.

~~oOo

Phòng trà tầng thượng được che bởi kính trong suốt, những giọt nước mưa lộp độp nhỏ xuống, Lý Hình Dư ngẩng đầu nhìn trời, tầng mây rất mong, cả bầu trời như bao phủ đường nét hổ phách. Phòng trà vô cùng sạch sẽ, bên trong trồng những cây xanh tốt không rõ tên, mặc dù không cao lớn lắm, nhưng cành lá rậm rạp, che phòng trà cách biệt hoàn toàn với trần thế, đây chỉ là một góc vườn hoa trên không thôi, Lý Hình Dư và Trương Khác từ sàn nhảy về liền tới đây uống cà phê tán gẫu.

Lúc mới về, quần áo bị mưa làm ướt hết cả, có điều cả hai đều không thay y phục, nếu ai về phòng người nấy rồi, chẳng kiếm được cái cố ở bên nhau nữa, buổi tối còn hơi lạnh, Trương Khác lấy áo khoác đưa cho Lý Hình Dư, tránh cô bị cảm, áo sơ mi Lý Hình Dư hơi ướt, dính trên người lạnh lạnh, ủ một lúc mới ấm.

Lúc này về ngủ còn sớm quá, lại chẳng có việc gì gấp cần xử lý, Trương Khác liền phát huy khả năng ba hoa mồm mép của mình, cùng Lý Hình Dư ngồi xuống kể những câu chuyện thú vị.

Không có không khí ám muội ở sàn nhảy kích động tình dục làm người ta tiêu hồn kia liền phai đi vài phần, cả hai đều biết trừ chuyện tình cảm, thân phận cùng lập trường mỗi bên đều quyết định một khi bọn họ phát sinh quan hệ, ắt sẽ gây ra sóng gió lớn. Lý Hình Dư định sẵn là không thể ở lại Trung Quốc lâu dài, thậm chí nếu để tin tức qua lại với Trương Khác truyền về Hàn Quốc, là cô sẽ bị đưa về nước ngay.

Samsung lúc này nếu không có cảnh giác với Cẩm Hồ thì quá chậm chạp rồi.

Người Hàn Quốc rất chú trọng thiết kế sân vườn, Lý Hình Dư kể cho Trương Khác nghe cha cô có một đình viện lớn kiểu viên lâm gần Seoul dùng làm nơi làm việc thường ngày và tiếp khách quý, diện tích tất nhiên lớn gấp Vườn hoa trên không cả chục lần: - Khi ông nội tôi còn, đó cũng là chỗ ở của ông, tôi thường qua đó chơi, đùa nghịch trên bãi cỏ, hoặc là nằm trên đó ngắm những cái cây cổ thụ cao hàng chục mét. Khi xem phim thường thấy ngôi nhà gỗ trong rừng cách xa hẳn cuộc sống, trong lòng tôi hết sức khao khát ...

Do vườn hoa xây trên nóc chung cư, cho dù kết cấu được gia cố, nhưng không thể trồng những cái cây cổ thụ cao chọc trời, Trương Khác cười ngồi nghe ước mơ có phần hơi trẻ con cả Lý Hình Dư.

Phòng trà chỉ bật một cái đèn tường, ánh sáng lơ mơ, Lý Hình Dư hai tay ôm cốc cà phê, khuôn mặt của cô đẹp đến mức không thể bởi móc một chút nào, trắng nõn rạng ngời, đôi mắt long lanh như ánh sáng Yến Quy Hồ, mê ly mà tràn trề sức sống, hồi tưởng lại ký ức ấu thơ, vẻ mặt rất an tường.

Chẳng biết qua bao lâu, nghe thấy ở phía tây có tiếng ồn ào náo loạn, tòa chung cư này kề sát sân tennis Đh Đông Hải, tiếng huyền náo là từ đó phát ra, ban đầu Trương Khác và Lý Hình Dư không để ý, một lúc sau thấy vẫn cứ ồn ào, mới ý thức được trong trường có chuyện gì đó rồi.

Trương Khác và Lý Hình Dư đi tới bên hàng rào gỗ ướt nước mưa, chỉ thấy con đường giữa sân tennis và núi Hợp Hoan có rất nhiều người đi về phía nam, bên đường còn đỗ hai chiếc xe cấp cứu. Phía nam là KTX nữ, tiếp đó thì bị núi Hợp Hoan che khuất mất rồi, hình như những tiếng huyền náo phát ra từ phía chung cư du học sinh, chẳng biết có chuyện gì xảy ra, qua khe hở hàng cây, nhìn thấy mấy chiếc xe cảnh sát đi qua cổng trường, hình như là tới chung cư du học sinh.

Lý Hình Dư ngạc nhiên hỏi khẽ: - Xảy ra chuyện gì rồi?

Trong trường toàn là thanh niên tuổi trẻ xốc nổi, cho dù sinh viên Đh Đông Hải tổ dưỡng cao, nhưng chuyện đánh nhau thậm chí một số sự kiện trị an ác tính thì thoảng vẫn xảy ra, sinh viên trả thù gây sự cũng không phải là tuyệt đối không có.

Chỉ là xảy ra những chuyện đó, phòng bảo vệ trường sẽ xử lý thỏa đáng, không để cho cảnh sát can dự, tránh đưa lên báo chí vào ngày mai, hiện chuyện xảy ra có vẻ hơi lạ, hình như đã mất kiểm soát.

- Chúng ta lên mạng xem có nói chuyện gì xảy ra không ... Trương Khác nói, trong trường nếu xảy ra sự kiện gì lớn, thường lập tức có người phát tán trên BBS Đông Đại, đương nhiên ban đầu chỉ có nói tới sự kiện, còn chân tướng và những tin đồn liên quan sẽ nhanh chóng bị bộ phận tuyên truyền hoặc công đoàn trường ra lệnh xóa bỏ.

Phòng làm việc và phòng ngủ của Trương Khác nối liền với nhau, là khu vực bán độc lập, một mặt cũng là cửa sổ rộng lớn, cửa phòng làm việc đối diện với chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Nhìn thấy chiếc giường lớn, Lý Hình Dư bất giác nhớ tới chiếc quần tất treo trên ghế sau xe của Trần Tĩnh tới hôm đó, có thể tưởng tượng ra cảnh nóng bỏng giữa Trương Khác và giám đốc mỹ nữ của Cao Khoa KV trong xe, khi đó cô còn tức giận vô cớ, hiện nhớ lại chỉ thấy mặt hơi nóng thôi, tâm tư con người thật là lạ.

Trương Khác mở máy vi tính ra, ngồi trên ghế xoay nhìn Lý Hình Dư đang đứng ở cửa phòng làm việc quan sát bố trí trong phòng ngủ, vì chiếc áo khoác Trương Khác đưa cho cô hơi dài, Lý Hình Dư lấy hai mép áo buộc bên hông, không để ý áo sơ mi bên trong bị cuốn vào, chiếc quần jean trễ lộ ra mảng da thịt trắng lóa mắt, có sự đầy đặn hết sức nữ tính.

Trương Khác hỏi: - Cô thao tác nhé?

- Tôi nhìn anh là được. Lý Hình Dư đi ra sau ghế, vịn lưng ghế nhìn vào màn hình.

Trương Khác ngồi thấy rõ ràng hương thơm quyến rũ từ trên cơ thể cô truyền tới, ánh mắt chiếu xuống nhìn bàn tay cô đặt trên lưng ghế, mười ngón tay thanh mảnh, móng tay cắt tỉa tròn trịa, ánh lên màu sắc

như trên châu.

Trần định lại tinh thần, Trương Khác vừa bật trang web BBS Đông Đại thì di động trên bàn vang lên, y không để ý tới trang web nữa, nghiêng người sang lấy di động, Lý Hinh Dư thì nhìn chăm chăm vào màn hình. Trương Khác còn chưa biết xảy ra việc gì, chỉ cảm thấy giai nhân đăng sau áp bầu ngực lớn lên đầu y, làm y cảm giác choáng váng.

- Á ... Lý Hinh Dư vội tránh người sang một bên nhìn màn hình, Trương Khác đọc được mấy bài viết chỉ trích du học sinh Hàn Quốc xông vào KTX đánh người, nhưng tay bị cơ thể ấm áp đầy đặn của Lý Hinh Dư đè lên, không muốn rút tay ra để click chuột.

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Lý Hinh Dư không tìm được thót lên, chẳng thấy Trương Khác có động tĩnh gì mới nhận ra mình đè lên tay y, nhích sang một chút, để y mở chủ đề.

Điện thoại là do Thời Học Bán gọi tới, bảo y lên BBS Đông Đại xem tin.

Liên tục xem mấy chủ đề, Trương Khác đại khái làm rõ nguồn cơ sự việc, ba du học sinh Hàn Quốc và một nam sinh xảy ra cãi vã cửa sân nhảy, ba người kia ra tay đánh nam sinh, bị những người khác trong sân nhảy ngăn cản ột trận. Sự việc tới đó cơ bản đã kết thúc, một du học sinh đã về nghỉ, hai người khác vô tình nhặt được thẻ sinh viên của chàng nam sinh kia, tụ tập một đám du học sinh Hàn Quốc hơi rượu sắc súa cầm gậy gộc tìm tới KTX của nam sinh kia trả thù, đánh tàn tệ bốn năm nam sinh trong phòng, mấy sinh viên khác trong KTX cũng bị thương, nam sinh đã va chạm với chúng ở cửa sân nhảy bị đánh trúng đầu, hôn mê tại chỗ, đang được đưa đi cấp cứu. Sự kiện này khiến tập thể sinh viên học viện xây dựng kích động phản ứng, nhưng mấy tên du học sinh Hàn Quốc được người phòng bảo vệ yểm hộ rút lui về trung tâm du học sinh, đóng chặt cửa báo cảnh sát. Lúc này mấy trăm sinh viên Đh Đông Hải đã bao vây kín lấy trung tâm du học sinh, hơn nữa càng lúc người tới càng đông, cảnh sát và bảo vệ ngăn cản những sinh viên quá khích bên ngoài, hai bên đang giằng co với nhau.

Trương Khác và Lý Hinh Dư đưa mắt nhìn nhau, bọn họ mặc dù không tận mắt nhìn thấy đánh nhau, nhưng thấy nam sinh kia được hai nữ sinh dìu đi, bị người ta đánh tới thể đã oan lắm rồi, không ngờ người Hàn Quốc không chịu buông tha, truy sát tới tận KTX.

Hai hai còn chưa ý thức được chính họ là ngòi nổ của toàn bộ sự kiện này, Lý Hinh Dư phần nộ nói: - Bọn họ thật quá đáng.

Trương Khác an ủi cô: - Bài viết lúc này ít nhiều mang chút cực đoan quá khích, có lẽ chênh lệch đôi chút so với chân tướng ... Miệng thì nói thế nhưng sắc mặt nghiêm trọng nhìn ra ngoài cửa sổ, y biết bài viết ở BSS ít nhiều mang thành phần đồn thổi, nhưng ở trước mặt Lý Hinh Dư, không tiện gọi điện hỏi cho rõ.

Một lúc sau Thời Học Bán gọi điện tới chủ động báo cáo tiến triển mới nhất của sự việc: - ... Người của ban ngoại sự đã ra mặt, ba người Hàn Quốc bị đánh ở sân nhảy là nhân viên Samsung trú tại Kiến Nghiệp, không phải du học sinh gì cả, một nhân viên HQ đã về trước, hai người còn lại tới quán ăn HQ lót dạ, gặp một đám du học sinh HQ say rượu, liền tập trung lại tới Đh Đông Hải gây sự. Đám du học sinh HQ này có sinh viên trường ta lẫn sinh viên Đh Sư phạm ... Nhưng bọn chúng nhất quyết nói vô cớ bị sinh viên Đh Đông Hải vây đánh, nhặt được thẻ sinh viên của một người tham dự trong đó, sau khi uống say, mới định đi đòi lại lễ công bằng, bọn chúng nhận sai vì uống rượu kích động, nhưng yêu cầu trường học xử lý nghiêm khắc nam sinh kia ..

- Bọn họ thật quá đáng, sao lại trơ tráo như thế? Lý Hinh Dư giận tới mặt đỏ bừng, cảm thấy hết sức mất mặt: - Trường học sẽ không bị bọn họ lừa chứ?

Trương Khác thì không mặt mũi nào nói với Lý Hinh Dư về thông lệ xử lý chuyện này của đám nô tài cho người nước ngoài ở trong nước, chỉ có thể nói với cô: - Phía cảnh sát sẽ không nghe lời một phía, tôi nghĩ người phụ trách bên phía cô sẽ ra mặt xử lý.

Mở cửa sổ ra vẫn còn nghe thấy tiếng cãi vã ở phía trường học vẫn chưa ngừng.

- Chúng ta đi chứng minh bọn họ nói dối nhé?

- Chúng ta có nhìn thấy cảnh đánh nhau đâu. Trương Khác cầm lấy áo khoác: - Tôi đi xem sao, cô có đi không?

- Ủ, có. Lý Hình Dư gật đầu, cô vẫn mặc áo khoác của Trương Khác, theo y xuống lầu, đi về phía trường học.

Đi vào trường mới phát hiện ra sinh viên tụ tập ở phía bắc hồ Tử Hà đã tới hơn nghìn người, vây kín chung cư du học sinh ba tầng tới nước cũng không lọt qua được, hai hàng cảnh sát chắn bên ngoài, không cho sinh viên kích động xông vào gây chuyện, còn có người cầm loa khuyên sinh viên về đợi kết quả xử lý. Nhưng sinh viên Đh Đông Hải đâu phải hạng dễ bị lừa gạt, kiên quyết yêu cầu trường học chủ trì công đại, nghiêm trừng hung thủ.

Còn có mấy cỗ xe cảnh sát đỗ bên đường.

Số đông sinh viên này một phần là kích động vì hành vi ngang ngược của người Hàn Quốc, tới đòi lại lẽ công bằng, một phần là lăm chuyen tới góp vui mà thôi.

- Chẳng biết đại ca nào của Đh Đông Hải cao thủ tán được em gái Hàn Quốc mới làm đám người Hàn Quốc này nổi khùng ... Đám người Hàn Quốc đó mồm đầy hơi rượu xông vào KTX còn lớn tiếng nói cái gì mà bông hoa của Đại Hàn Dân Quốc không thể để đám Trung Quốc làm ô nhục, như lũ điên xông vào KTX đập phá làm loạn, không ít người ôn tập trong KTX bị ai ương, thậm chí là cái cậu đã bị đánh ở sân nhảy kia ... Hai sinh viên đi dép lê đứng bên cạnh bàn tán với nhau.

Trương Khác nhìn Lý Hình Dư, cô vừa then vừa uất, mặt đỏ bừng bừng, không ngờ bọn họ ở sân nhảy bị sinh viên Hàn Quốc nhìn thấy nên xảy ra cơ sự này, gãi đầu không biết phải nói gì.

- Sao Khác thiếu gia cũng rảnh rồi tới đây xem náo nhiệt? Thời Học Bán từ phía đầu bên kia chen tới, còn chưa để ý tới Lý Hình Dư đã nói luôn mồm: - Chuyện cơ bản đã rõ, ba người của Samsung từ sân nhảy ra hình như đuổi theo ai đó, và phải hai nữ sinh ở cửa, nam sinh đi cùng bắt chúng xin lỗi, ai ngờ bọn chúng ra tay đánh người, người trong sân nhảy không chịu nổi mới ra tay giáo huấn bọn chúng ... Phía sau thì như trên mạng đã nói, Samsung phải người tới, cậu biết ba người Hàn Quốc kia đuổi theo ai không? Có chàng trai ở Đh Đông Hải làm chúng ta nở mày nở mặt rồi.

Trương Khác hận không thể đập cho hắn một cái ngã xuống hồ Tử Hà, Thời Học Bán cười dâm dật, định đem chuyện đồn thổi mà hắn nghe được thêm dầu thêm mỡ kể lại thì thấy Lý Hình Dư đứng bên cạnh Trương Khác: - A, Lý tiểu thư cũng tới góp vui à? Nhìn thấy Lý Hình Dư mặc áo khoác nam, giống hệt loại Trương Khác đang mặc, chỉ có điều một màu nâu thẫm, một màu lam, chớp mắt hiểu ra vừa rồi bọn họ ở bên nhau, người xấu xa huých vai Trương Khác: - Bọn họ không biết người làm trường ta nở mày ở mặt ở ngay đây.

- Cậu nam sinh kia thương tích có nặng không? Trương Khác không muốn nói loại chuyện này với Thời Học Bán, cậu nam sinh kia đúng là oan uổng, bất kể Lý Tại Thù có mặt ở Kiến Nghiệp không, y đều không thể ra mặt xử lý được.

- Nghe nói là rất nghiêm trọng, tới giờ còn chưa tỉnh. Nhắc tới chuyện đó Thời Học Bán trở nên nghiêm túc, còn chửi bậy: - Bàn cái chó gì, người bị bọn chúng đánh ra như thế rồi, cứ bắt bọn chúng lại, sau đó thông thả điều tra cũng chưa muộn.

1146. Chương 1148: Ôn Tình Đêm Mưa.

Chuyện tạm thời chỉ xem diễn biến ra sao đã, Trương Khác và Lý Hình Dư ai về căn hộ người nấy, còn sớm, Trương Khác cầm tài liệu phương án thu mua kỹ thuật màn hình LCD - Tft hiện đại Trần Tín Sinh gửi cho, đến khi xem xong thì đêm đã khuya rồi.

Trương học chìm vào trong im lặng, di động rung khe khẽ rồi đèn phát sáng, Trương Khác cầm lấy di động, là điện thoại của Lý Hình Dư.

- Sao thế chưa ngủ à? Trương Khác hỏi:

- Nằm mãi trên giường không ngủ được. Lý Hình Dư giọng êm dịu nhỏ nhẹ có chút khàn: - Tình hình ra sao rồi?

Sau khi ở công an tỉnh đưa ra quyết định câu lưu hình sự, bắt 9 người Hàn Quốc đi, sinh viên bao vây chung cư du học sinh dừng lực tục giải tán, nam sinh học viện xây dựng được chẩn đoán là rạn xương sọ, não chấn thương, vẫn hôn mê chưa tỉnh, quân y viện ngay trong đêm tổ chức chuyên gia tiến hành hội chẩn, hiện còn chưa biết hiệu quả ra sao, ngoài ra mấy sinh viên khác trừ một người bị gãy tay thì không có gì đáng ngại lắm.

Trương Khác cũng vừa mới nhận được điện thoại của Thời Học Bản mới hiểu được tình hình cụ thể, liền kể lại cho Lý Hình Dư nghe.

- Vậy à... Lý Hình Dư phía bên kia điện thoại trầm mặc một lúc mới nói: - Trường học có thể giúp cậu ấy được chữa trị tốt nhất không? Có cần tôi giúp gì không? ... Không ngờ bọn họ thiếu lý trí như thế.

- Sẽ đảm bảo cậu ta có đủ chi phí điều trị. Trương Khác không muốn Lý Hình Dư xen vào, chi phí chữa trị không thành vấn đề, trường học càng không muốn chuyện lớn lên, chi phí chỉ là chuyện nhỏ, tới khi đó trường cũng sẽ ra mặt đòi bồi thường. Từ chỗ Trần Hiểu Tùng, Trương Khác biết trong ba nhân viên bị đánh ở sân nhảy có Kim Nam Dũng, trở lý cao cấp của Lý Tại Thù, mặc dù sau đó Lý Tại Thù đã bỏ về, nhưng hẳn có gì trở ngại sau lưng hay không thì không biết được.

Trương Khác mơ hồ nhận ra chuyện này phát triển sẽ gây bất lợi cho Lý Hình Dư, nhưng chẳng biết nói gì với cô.

- Có thể qua đó bắt anh nói chuyện cùng tôi không? Lý Hình Dư đột ngột đề nghị.

- Ừ, qua đây đi. Trương Khác đồng ý, nghĩ Lý Hình Dư đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra.

Trương Khác xuống lầu mở cửa, rồi vào bếp pha sẵn cà phê, nghe thấy tiếng đóng cửa, thò đầu ra, thấy Lý Hình Dư mặc một chiếc váy ngủ lụa đi vào, đêm hơi lạnh, cô còn khoác thêm một chiếc sơ mi vải, tay nắm hai bên mép áo sơ mi kéo chặt, giữ mái tóc nâu buông xõa là dung nhan lộng lẫy, hơi khom mình xin lỗi: - Không ngủ được, làm phiền anh.

Lý Hình Dư đi vào bên, cùng Trương Khác đợi cà phê, ngửi hương cà phê mỗi lúc một đậm, cô không muốn nói chuyện lắm, tựa hồ đứng cạnh nhau ngửi mùi thơm cà phê thế này đã là hưởng thụ tốt lắm rồi.

Cà phê pha xong, Trương Khác hỏi: - Lên trên ngắm sao nhé.

- Ừ. Lý Hình Dư gật đầu.

- Vậy cô bê cà phê lên đi, tôi về phòng lấy thảm. Trương Khác đưa khay cho Lý Hình Dư, quay về phòng lấy hai tấm thảm lông lên lầu, mang cả đi động theo bên cạnh.

Ngoài trời mưa đã dừng, còn có thể nhìn thấy mấy ngôi sao thưa thớt.

Ở vườn hoa không trung có hai chiếc ghế nằm đặt song song với nhau, để cà phê chiếc bàn để hai bên ghế, ghế nằm hơi ưỡt, sờ vào lạnh lạnh, Trương Khác lấy một cái đệm trải ra, bảo Lý Hình Dư nằm xuống, rồi lấy tấm thảm mỏng còn lại đắp lên hai người, ngẩng đầu nhìn dải ngân hà trên bầu trời.

- Cũng chẳng có gì đặc biệt muốn nói, chỉ thấy nằm thế này là tốt rồi, anh có nghĩ tôi quá buồn tẻ không? Lý Hình Dư hỏi nhỏ:

- Vậy cứ nằm thế đi.

- Mặc dù giữa chúng ta không có gì, nhưng quan hệ của chúng ta vẫn có khả năng bị người ta đơm đặt bậy bạ, anh sẽ không giận chứ? Lý Hình Dư lo lắng hỏi.

- Không đâu. Trương Khác lắc đầu.

- Nếu tôi không thể yêu người khác, vậy miễn cưỡng chỉ có thể yêu anh thôi, anh có cảm thấy không biết phải làm sao không? Lý Hình Dư quay sang nhìn Trương Khác, đôi mắt trong veo thuần khiết, nhưng giọng nói rất nghiêm túc.

- Có gì mà phải không biết làm sao? Chuyện này có lẽ nó cũng đơn giản như nằm ở đây, cũng chẳng có gì đặc biệt muốn nói, chỉ thấy nằm thế này là tốt rồi.

- Anh lặp lại lời của tôi. Lý Hình Dư giọng hơi chút hờn dỗi:

- Tôi thấy câu nói đã biểu đạt quá tốt rồi, có người cứ ngạc nhiên nói sao có thể nằm im ngấm trắng mà không nói gì, thích một người sao có thể như thế. Trương Khác cũng quay sang nhìn Lý Hình Dư: - Còn bảo không nói chuyện, cô nói nhiều hơn bất kỳ lúc nào đấy.

Lý Hình Dư cười vui vẻ, rồi ngồi dậy “à” một tiếng: - Hỏi anh một câu nghiêm túc nhé, Trần Tĩnh tiểu thư cũng thấy thế sao? Cô ấy là phụ nữ thành đạt hiếm có đấy.

- Ý cô hỏi là cô ấy miễn cưỡng chỉ có thể yêu tôi chứ gì? Trương Khác không trả lời trực tiếp, nói lảng đi: - Vấn đề này cô phải hỏi cô ấy mới biết được.

- ... Lý Hình Dư giàu môi lên, tựa hồ rất có ý kiến với câu trả lời của Trương Khác, nhưng không nói gì thêm nữa, đưa tay ra sau đầu gối lên, nhìn sao trên trời, suy nghĩ miên man, đến khi Trương Khác quay sang thì cô đã nhắm mắt ngủ rồi, Trương Khác gấp dài, cũng cuộn người lại ngủ nốt.

Sáng sớm trời lại đổ mưa, nước mưa, nước mưa nhỏ lên mặt làm Trương Khác tỉnh ngay, bốn xung quanh là ánh sáng tờ mờ, thấy Lý Hình Dư toàn thân còn co tròn trong thảm, đẩy cô một cái: - Mưa rồi, chúng ta vào phòng đi.

- Lừa gạt, tôi còn muốn ngủ chút nữa ... Lý Hình Dư đang ngủ say, không muốn dậy, giọng nũng nịu: - Để tôi ngủ một lúc nữa đi. Đầu cô cũng chùm trong thảm, không cảm thấy mưa rơi xuống.

- Mưa thật rồi mà ... Trương Khác không ngờ Lý Hình Dư là con mèo lười tham ngủ, định vén thảm ra, để nước mưa nhỏ vào mặt cô cho biết.

Lý Hình Dư túm chặt lấy thảm không cho Trương Khác vén lên, còn nhõng nhẽo nói: - Anh bế tôi vào, lấy thảm bọc tôi bế vào, không được để tôi gặp mưa.

Trương Khác gãi đầu, bế cả Lý Hình Dư và thảm lên, mới phát hiện ra không nặng như tưởng tượng, Lý Hình Dư còn cuộn tròn người lại như đứa trẻ con, bế cô xuống lầu đặt lên giường, tấm thảm tuột ra, vẫn che mặt cô, nhưng nhìn thấy vòng eo nhỏ, cực kỳ thanh mảnh, làm người ta hoài nghi vòng veo nhỏ như thế làm sao lại nổi lên được với bộ ngực đầy đặn và cặp mông tròn trịa.

Trương Khác đưa tay vuốt mặt cô, đắp thảm lại cho Lý Hình Dư, nhớ ra di động của mình bỏ quên trên tầng, định đi lên lấy thì thấy Lý Hình Dư hốt hoảng ngồi bật dậy.

- Xin lỗi, tôi nằm mơ, mơ thấy nằm ngủ với cha tôi ở ngoài phòng, lúc anh nói chuyện với tôi, tôi còn mơ mơ hồ hồ tưởng cha tôi đang nói chuyện với tôi, nên mới bảo anh bế xuống ... Lý Hình Dư mặt đỏ dừ, xấu hổ nhìn Trương Khác: - Giờ đột nhiên nhớ ra tôi đang ở Trung Quốc.

- Cô con gái nặng thế này, bế xuống làm tôi thiếu chút nữa treo lưng. Trương Khác không quan tâm Lý Hình Dư nói thật hay nói dối, cười bảo: - Hay cô ngủ thêm một lúc đi, tôi quên không mang đi động xuống.

- Dừng máy vi tính của anh được không? Lý Hình Dư hỏi: - Hôm qua sau khi nói chuyện với anh, tôi có gửi cho cha tôi một lá thư, chắc cha tôi đã trả lời rồi.

- Cô cứ dừng đi. Trương Khác vừa đi ra khỏi phòng ngủ thì nhớ ra còn chưa tắt máy, phương án mua công ty Hydria - Lcd vẫn ở trên màn hình, Lý Hình Dư bật màn hình lên là thấy ngay, do dự một chút vẫn lên trên lấy di động trước.

Lý Hình Dư ngồi trên ghế nhìn Trương Khác cầm di động đi xuống, hỏi: - Bên anh định mua Hydria - Lcd thật đấy à?

Trương Khác gạt đầu.

1147. Chương 1149: Mãi Mãi Bắt Chước

- Cơ cấu nghiên cứu kinh tế của chúng tôi cũng chú ý tới Cẩm Hồ đầu tư vào màn hình LCD STN quá mức bình thường, còn tưởng các anh định tiến vào lĩnh vực LCD TFT ...phán đoán này là tôi đưa ra đấy nhé, trên báo cáo tôi còn nói công ty Hydria LCD là đối tượng được các anh ưu tiên suy nghĩ tới, xem đi, phán đoán của tôi rất chính xác đấy. Lý Hình Dư cao hứng reo lên, còn giải thích: - Thư của anh ngay ở màn

hình, tôi bật máy lên đã thấy có điều tôi chỉ xem lướt qua ... Không viết báo cáo cho công ty về phương diện này đâu.

- Không có gì. Trương Khác xoa tay: - Cha cô trả lời thư chưa?

- Chưa. Lý Hình Dư tiếc nuối nói: - Có lẽ hôm qua cha tôi nghỉ sớm, khi cha tôi không làm việc, tuyệt đối không động vào máy vi tính.

Lý Kiện Hi là người sống kín đáo, ít khi lộ diện trước giới truyền thông, mặc dù có thành tựu huy hoàng, nhưng trừ bất đắc dĩ, nếu không ông ta không nhận lời phỏng vấn của giới truyền thông, bên ngoài rất ít biết được về cuộc sống riêng của ông ta.

Trương Khác an ủi: - Có khi cô đợi thêm một lúc sẽ thấy thư trả lời của cha cô đấy.

Lý Hình Dư gấp một cái, vẫn còn buồn ngủ lắm, chỉ là ngại ngủ trên giường của Trương Khác, cáo từ xuống lầu, Trương Khác tắt máy vi tính, leo lên giường ngủ bù thêm một giấc.

Trương Khác ngủ liền một lèo tới 10 giờ mới dậy, lên BBS Đông Đại mới biết nam sinh kia phẫu thuật rất thành công, có để lại di chứng về sau không thì còn phải quan sát. Quá trình sự việc đã được điều tra rõ ràng, ĐH Đông Hải ra quyết định đuổi học 7 du học sinh Hàn Quốc, còn xử lý thêm thì phải xem kết quả giám định thương tích của sinh viên bị đánh.

Do phía trường học xử lý việc này kịp thời quyết đoán, sinh viên không có nhiều tâm tình quá khích lắm, trong trường đã khôi phục lại sự yên bình thường ngày, chỉ có người đương sự vẫn tiếp tục vận lộn trong đau đớn, muốn giải quyết triệt để, phải đợi một thời gian nữa.

Với đám Đỗ Phi mà nói, thời gian tiếp theo là phải hoàn thành chính hợp tài nguyên internet giữa Sáng Vực Đông Đại, Côn Đăng Online và Trắc Vực, Sáng Vực Đông Đại bỏ ra 20 triệu USD và 6% cổ phần mua nghiệp vụ tương quan của MICQ, phương án này nhanh chóng được BQT Côn Đăng Online thông qua.

Phương án này trừ làm cho Công Đăng Online tạm thời thực hiện được kinh doanh có lãi trước 2 năm, trong mắt nhà đầu tư thành thực, lượng dư tài chính của Côn Đăng Online có thêm 20 triệu USD càng có ý nghĩa quan trọng hơn.

Sáng Vực Đông Đại lợi dụng MICQ chính hợp tài nguyên internet tốt hơn trong thời gian ngắn khó thấy được hiệu quả.

Kế hoạch Cẩm Hồ mua Hydria LCD sẽ lấy danh nghĩa công ty Hàn Quốc tiến hành, như thế sẽ tránh được rất nhiều rắc rối về pháp luật và trình tự, vì điều này Cẩm Hồ đầu tư vào công ty đăng ký ở Hàn Quốc 100 triệu USD. Mặc dù nói danh nghĩa công ty con ở Hàn Quốc đưa ra đề nghị thu mua, nhưng chuyện này không phải xong ngay được, cho dù các đối thủ cạnh tranh như Samsung không thể cản trở được Cẩm Hồ mua Hydria LCD, nhưng cũng sẽ tìm đủ mọi cách trì hoãn thời gian, như thế mới phù hợp với lợi ích của bọn họ.

Trong chưa tới 10 ngày tiếp theo của tháng 5, chỉ số Nasdaq luôn phập phều đi xuống, khái niệm cổ phiếu internet trên TTCK trong nước càng ngày càng thương tích nặng nề, áp lực lượng bán lớn như thế, Hoàn Hỷ không những tiêu sạch số tiền dùng nâng giá cổ phiếu, không còn dũng khí điều động khoản tiền lớn nâng giá trước khi tình hình nghịch chuyển nữa, hai ngày cuối cùng của tháng 5, cổ phiếu của Hải Túc hết tiền cầm cự, liên tục tụt dốc.

Chỗ ở tạm thời của Nghiêm Văn Giới trong Nam Thúy Viên, sau nhà chính là một chiếc đình nhỏ, nói là đình, thực tế là không gian rộng dùng khung thép và cửa kính tạo thành, nóc là một tấm kính vòng cung màu xanh lam, trừ mặt hướng về nhà chính còn ba mặt khác đều trong suốt, phía hồ không có gì cản trở, có thể nhìn thấy hết non xanh nước biếc của Yên Quy hồ. Góc tường có một ao rộng chừng ba bốn mét vuông, nuôi cá chép, bên cạnh là phiến đá cao chừng nửa người, không ngừng có nước chảy ra đổ xuống hồ, hình thành dòng thác nhỏ, còn có vài chỗ trồng mấy thứ cây thường thấy trong các đình viện như Ngọc Quế, Hải Đường ...

Trước kia khi xây tòa biệt thự này, Vương Hải Túc đã thêm rồi, nhưng Nghiêm Văn Giới đi qua nhìn một cái nói :” Chỗ này được”, thế là nó thành chỗ ở của hắn.

Chẳng phải là vấn đề bao nhiêu tiền mà Vương Hải Túc biết tòa biệt thự này không thuộc về mình.

Đứng ở nơi này nhìn án đèn trên dưới đan xen chằng chịt phía bờ hồ đối diện, qua nửa là ánh đèn của Yến Viên, Vườn Sồi, Chung cư Thanh niên ... Đằng sau ánh đèn phồn hoa chính là Cẩm Hồ đang như mặt trời giữa trưa.

Có tin đồn nói lần đầu tiên Nghiêm Văn Giới gặp Trương Khác ở ngõ Học Phủ liền nói với y :” Cậu sẽ nhớ kỹ tôi.” Lúc đó nghe thì có hào khí lắm, còn bây giờ chắc Nghiêm Văn Giới sẽ không tùy tiện nhắc tới với người khác về câu nói này nữa.

Hành động đầu tiên của Hoành Tín lần sân sang tỉnh Đông Hải là thôn tính địa ốc Cẩm Thành, được sự phối hợp của Tinh Điển và Tạ gia, thêm vào mấy năm qua kinh tế Hải Châu phát triển vô cùng thần tốc, nhu cầu với đất thương nghiệp cao, Hoành Tín rất thuận lợi, riêng hạng mục này Hoành Tín kiếm được hơn 800 triệu là thành tích chưa từng có của Hoành Tín.

Cho dù cổ phiếu của Hải Túc mất nửa giá, xuống còn 20 đồng một cổ phiếu, lợi nhuận của Hoành Tín và Tinh Điển đứng đằng sau vẫn rất khả quan.

Hai lần phát hành cổ phiếu định hướng với giá 1 tỷ đồng, tính ra mỗi cổ phiếu có giá 15 đồng, vẫn còn lãi tới gần 400 triệu, Hoành Tín ở đằng sau dùng tới 600 triệu đưa vào thị trường đẩy giá cổ phiếu Hải Túc lên, cho dù cổ phiếu lại tụt xuống, nhưng còn lãi tới hơn 300 triệu nữa. Trước kia khi mua xác cũng chỉ tốn vài chục triệu, tính thêm đầu tư vào Hải Túc và 8818 cũng chỉ tới 400 triệu đồng, mặc dù bộ phận cổ phần pháp nhân này không thể lưu thông trên TTCK, nhưng tính giá trị thị trường vẫn đạt tới con số khổng lồ 3 tỷ.

Trước kia lập hạng mục sản nghiệp phần mềm, Hồ Tôn Khánh chiếm cổ phần ở Hải Túc, sau khi Hải Túc mượn xác lên TTCK, Hồ Tôn Khánh phải lui ra, cụ thể Hoành Tín và Tinh Điển phải trả bao nhiêu tiền sau lưng thì Vương Hải Túc không biết.

Vương Hải Túc âm thầm tính toán hai năm qua Hoành Tín, Tinh Điển đầu tư vào Hải Túc cả trong sáng và ngoài tối chắc phải chừng 2 tỷ, số cổ phiếu khổng lồ chế trong tay bọn chúng lúc này phải giá trị 5.2 tỷ, nói thế nào cũng không thể xem là thất bại, nhưng Vương Hải Túc nhìn thấy vẻ mặt thất bại rõ ràng của Nghiêm Văn Giới.

Từ bỏ kháng cự, toàn bộ kế hoạch định sẵn đều không thể chấp hành, vậy là thất bại sao?

Nếu yêu cầu theo tiêu chuẩn hà khắc đó, thì Hải Túc đúng là một sự thất bại?

Qua phê chuẩn của BQT, của đại hội cổ đông, của ủy ban chứng giám, phương án phát hành cổ phiếu công khai giới hạn mỗi cổ phiếu là 34 đồng, sau khi Hoành Tín từ bỏ kháng cự, cổ phiếu Hải Túc tụt giá liên tục, chỉ còn 20 đồng một cổ phiếu, muốn trong vòng 5 tháng còn lại làm cổ phiếu tăng giá trở lại đạt điều kiện phát hành công khai, trừ khi tình thế cơ bản được nghịch chuyển.

- Xem ra phải kinh doanh thật tốt Hải Túc rồi ... Nghiêm Văn Giới đứng dậy châm một điếu thuốc.

Vương Hải Túc hiểu rất rõ hẳn muốn nói cái gì.

Trước đó tất cả thao tác đều dựa trên tiền đề là phát hành cổ phiếu công khai, chỉ yêu cầu Hải Túc trong thời gian ngắn nhất, đạt tới quy mô lớn nhất, leo hạng trên bảng xếp hạng ngành nghề nghiệp, giống như dùng thuốc kích thích, yêu cầu trong thời gian ngắn có sức bộc phát lớn nhất, căn bản không nghĩ tới vấn đề phát triển lâu dài.

Hiện trong thời gian ngắn công khai phát hành cổ phiếu là không thể nữa, sách lược cấp tiến cũng như thuốc kích thích hết tác dụng, Hải Túc trở nên vô cùng yếu ớt, đừng nói giữ lấy thành quả hiện tại, mà khả năng bị đánh về nguyên hình cũng có.

Tốc chiến tốc thắng không thành, phải giằng co lâu dài rồi, một mặt phải đảm bảo an toàn cho khoản đầu tư gần 2 tỷ vào Hải Túc, một mặt đợi thời cơ nghịch chuyển mới công khai phát hành cổ phiếu, hiện giờ phải tiến hành điều chỉnh mang tính căn bản về phương châm kinh doanh của khu sản nghiệp phần mềm, quán nét Sáng Vực và 8818.

Vương Hải Túc biết ở trong mắt Nghiêm Văn Giới, mình không phải là nhân tuyển thích hợp, có lẽ Nghiêm Văn Giới cần một người đứng ra nhận trách nhiệm về việc giá cổ phiếu liên tục tụt giảm, hẳn lại là nhân tuyển thích hợp.

Quyền không chế Hải Túc không nằm trong tay hắn, hắn chỉ là một tổng giám đốc trên danh nghĩa thôi, né tránh ánh mắt của Nghiêm Văn Giới, cúi đầu nhìn xuống mũi giày, không biết có nên chủ động nộp đơn từ chức không, lòng thầm mong suy đoán không phải như thế.

- Để tôi suy nghĩ thêm đã, trước khi định ra sách lược kinh doanh mới, tầng quản lý của Hải Túc cần điều chỉnh trước, tôi tới làm chủ tịch hội đồng quản trị, Kỳ Tuấn làm tổng giám đốc, không có vấn đề gì chứ? Nghiêm Văn Giới chuyển tầm mắt khỏi Vương Hải Túc, trực tiếp thương lượng với Lâm Tuyết: - Chuyện kiến thiết Samsung Hoàn Tâm tạm thời hoãn lại, chuyện này chúng ta không gấp được, sản nghiệp phần mềm và nghiệp vụ quán nét thậm chí còn ổn định, quan trọng là 8818 phải mau chóng điều chỉnh.

Nghiêm Văn Giới điều chỉnh nhân sự Hải Túc mà hoàn toàn không để ý tới ý kiến của hắn, làm Vương Hải Túc rất xuống tinh thần, nếu bị đá sang một bên, cho dù trong tay có 1% cổ phiếu pháp nhân của Hải Túc, hắn cũng chẳng là cái gì.

Vương Hải Túc lấy dũng khí ngẩng đầu lên muốn tranh thủ cho bản thân, đúng lúc Nghiêm Văn Giới nhìn sang: - Anh sang hiệp trợ Văn Tín phụ trách sự vụ ở quán nét, thế nào?

- Vâng. Vương Hải Túc gật đầu, mắt hết dũng khí, chẳng nói gì nữa.

Lưu Kỳ Tuấn lấy trong cặp ra một chồng tài liệu: - Đây là một số suy nghĩ về nghiệp vụ Hải Túc mà tôi soạn ra mấy ngày qua, hi vọng có thể gợi mở ọi người ...

Chuyện này hôm nay thì ra sớm đã được quyết định từ mấy ngày trước, Vương Hải Túc liếc nhìn Lâm Tuyết, Lâm Tuyết quay mặt nhìn ra hồ, không biết cô ta nghĩ gì trong đầu.

Vương Hải Túc nhận lấy văn kiện, thôi thì đành làm từ nghiệp vụ quán nét lên vậy.

Liên Thông phát triển quán nét ở Kiến Nghiệp với tốc độ cực nhanh, trừ 6 điểm truy cập lớn trực tiếp kinh doanh, còn chiêu mộ rất nhiều quán nét khác tham gia liên minh, từ khi quán nét đầu tiên ở ngô Học Phủ khai trương đầu tháng 5 cho tới nay, tổng số máy lên mạng của Liên Thông ở Kiến nghiệp đã lên trên 2 vạn chiếc.

Vậy là sản nghiệp quán nét ở Kiến Nghiệp đạt tới 15 vạn máy, thế nhưng cùng thời gian này năm ngoái con số chỉ bằng 40% hiện tại.

Đối diện với quán nét nhỏ mọc lên như nấm sau mưa, cùng với đối thủ cạnh tranh lớn như Liên Thông, quán nét Sáng Vực không thể đảm bảo giá lên mạng ban đầu, không gian lợi nhuận cũng bị sụt giảm mạnh.

Mặc dù vẫn có thể giữ được tỉ lệ lợi nhuận tương đối cao, nhưng chênh lệch quá xa so với dự kiến, chuẩn xác mà nói những người ở đây đều ý thức được vấn đề như điều kiện tiến vào sản nghiệp thấp, cạnh tranh kịch liệt sau này; cái gọi là dự kiến chẳng qua là cái bẫy dụ nhà đầu tư vào thôi, hiện giờ ngay bọn chúng cũng lún một chân vào rồi.

Ban đầu bọn chúng gửi hi vọng vào Hồ Tôn Khánh có thể đốc thúc thành phố mong chóng đưa ra tiêu chuẩn nhằm nâng cao hạn chế tiến vào sản nghiệp này, đồng thời đóng cửa một số quán nét vừa và nhỏ tư chất thấp, hạn chế cạnh tranh. Không ngờ Liên Thông chen vào, còn trực tiếp chiêu an quán nét vừa và nhỏ kia, nhanh chóng khuếch trương.

Cho dù thành phố Kiến Nghiệp có đưa ra chính sách nghiêm ngặt thì cũng chỉ hỗ trợ Liên Thông mở rộng, Sáng Vực hưởng lợi rất ít.

Trong văn kiện của Lưu Kỳ Tuấn đề xuất tạm thời hoãn kế hoạch mở rộng quán nét với chi phí cao, cũng cố thành quả hiện có, đây là việc chẳng đáng dừng.

Đem so với khu sản nghiệp phần mềm, thương mại điện tử, nghiệp vụ quán nét không phức tạp, Vương Hải Túc không có ý kiến gì về việc này, chỉ cần không bị đá quá một bên là được, vả lại trước kia chính hắn đề xuất thu mua quán nét Sáng Vực.

Bị hoàn cảnh trong nước hạn chế, không có dã tâm và đầu tư cực lớn như Cẩm Hồ, sản nghiệp phần mềm chẳng làm nổi trò trống gì, khối nghiệp vụ này chỉ là cái cớ cho Tinh Điển vơ đất khai phát thương nghiệp kiếm lợi mà thôi.

Mấy năm qua khu vực Yến Quy Hồ phát triển cực nhanh, khiến vị trí của khu sản nghiệp phần mềm trở nên vô cùng ưu việt, khai phát địa ốc thương nghiệp có lợi nhuận khá cao, đó là nguyên nhân chủ yếu Hải Túc có được thành tựu tốt trong hai năm qua. Chỉ có điều khu vực này đã khai thác gần hết, mà khu sản nghiệp phần mềm ở Kim Sơn, Văn Chu đều là ngoại ô cách xa thành phố, phát triển trì trệ, không thể lập tức khai phát thương nghiệp, chẳng những không thể yên tâm tích trữ đất, còn lo địa phương gây áp lực đòi lại đất.

Bên phía Văn Chu có Nghiêm gia không cần lo chuyện bị thu lại đất, nhưng phía Kim Sơn thì hoàn toàn không được, từ Từ Học Bình, Lương Vĩ Pháp, Đường Học Khiêm trên tỉnh tới Triệu Hữu Luân ở thành phố cũng nhìn chăm chăm vào, chỉ cần trong thời gian quy định không khai phát đủ diện tích theo tiêu chuẩn, có thể bị phía Kim Sơn thu lại đất bất kỳ lúc nào.

Vương Hải Túc đoán đám Nghiêm Văn Giới đã chuẩn bị cho việc này rồi.

Hiện quan trọng nhất là điều chỉnh 8818, nó đúng là cái động hút tiền không đáy.

Do mô hình thành công của Amazon, Ebay vào năm 98 - 99, kinh tế internet thành điểm nóng trong điểm nóng, 8818 cũng được phát triển như sản nghiệp hạch tâm nhất của Hải Túc.

Cho dù 8818 chiếm thị phần thương mại điện tử số một trong nước, nhưng tổng lượng thị trường năm 99 mới thừa tới 200 triệu đồng, mà vì kích thích sự phát triển của 8818 cùng với quảng cáo rầm rộ, một năm qua 8818 hao tổng vô số tài chính, ban đầu ném vào đó 600 triệu, hiện giờ chỉ còn lại 160 triệu. Cho dù hiện giờ có điều chỉnh sách lược không mở rộng nữa, muốn duy trì quy mô hiện nay thì cũng phải ném đồng tiền vào đó, 160 triệu chắc đủ cầm cự tới giờ này năm sau.

Giờ quay đầu nhìn lại, nếu trước kia tiếp nhận giá mua lại mà Amazon đưa ra thì tốt rồi, sau khi bị Hải Túc từ chối, Amazon chuyển sang mua Liên Thương web site thương mại xếp thứ 2 ở trong nước với giá 40 triệu USD. Mặc dù chỉ số Nasdaq sụt giảm làm cổ phiếu của Amazon cũng mất giá không ít, nhưng thực lực tài chính của Amazon hùng hậu, vào trung tuần tháng 8, khi thương mại điện tử bị đẩy kích nghiêm trọng nhất, Amazon vẫn đầu tư vào Liên Thương 80 triệu USD, dùng hoàn thiện hệ thống kho hàng và phân phối, đồng thời tiến hành mở rộng quy mô lớn.

Vương Hải Túc thấy trong báo cáo của Lưu Kỳ Tuần không nhắc tới việc điều chỉnh 8818, nhìn Trương Văn Tín, người chấp hành nghiệp vụ của 8818.

Trương Văn Tín có thói quen cầm bút bi xoay trong tay, nói: - 8818 phải thu hẹp kế hoạch mở rộng quảng cáo vốn có, thị phần tới cuối năm có khả năng sẽ bị Liên Thương vượt qua ... Nhưng chúng ta nên chú ý tới động tĩnh gần đây của Trác Vực.

- Thế à? Nghiêm Văn Giới nhìn sang phía Trương Văn Tín:

Tuy nói Trác Vực là web site xếp thứ 4 trong thị trường thương mại điện tử trong nước, nhưng thị phần không thể đem so sánh với 8818 thứ nhất và Liên Thương đứng thứ hai. Có điều đứng sau lưng Trác Vực là Cẩm Hồ, riêng điều này thôi đã đủ phải coi trọng.

Hoạt động lớn nhất của Trác Vực hiện này là được Côn Đăng Online và Sáng Vực Đông Hải đầu tư thêm 8 triệu USD, so với Amazon đầu tư vào Liên Thương thì chẳng là cái gì.

Trương Văn Tín thấy đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết tỏ ra nghi hoặc, biết bọn họ không đủ kiến thức về sản nghiệp internet, giải thích: - Đáng lẽ nói ra thì Trác Vực không phải là uy hiếp của 8818 mới đúng, nhưng trong một tháng qua Sáng Vực Đông Đại và Côn Đăng Online tiến hành điều chỉnh tài nguyên internet với quy mô lớn, được trong nghề khá chú ý ...

- Ủ, anh nói tiếp đi ... Nghiêm Văn Giới thường lo Cẩm Hồ chen ngang phá hỏng chuyện tốt của mình, mặc dù giờ chuyện tốt đã bị phá quá nửa, nhưng vẫn không thể lơ là với Cẩm Hồ.

- Sáng Vực Đông Đại dùng 6% cổ phần và 20 triệu USD mua nghiệp vụ MICQ của Côn Đăng Online, tuần trước, Trác Vực mở một kênh mua sắm hoàn toàn mới trên Côn Đăng Online, lợi dụng Côn Đăng Online làm nền tảng thúc đẩy thương mại điện tử, mỗi năm Trác Vực chỉ phải trả cho Côn Đăng Online 8 triệu đồng phí quảng bá ...

- Hả, sao lại ít thế? Trước kia Yahoo đúng là tham lam. Lâm Tuyết ngạc nhiên kêu lên:

Bọn chúng từng đề xuất kế hoạch hợp tác tương tự với Yahoo TQ, nhưng Yahoo TQ đòi 30 triệu, chiếm 30% chi phí quảng cáo mỗi năm của 8818, bọn chúng đành phải hợp tác với Yahoo TQ.

- Côn Đăng Online ra giá thấp như thế một mặt vì bong bóng internet đã vỡ, ngoài ra Côn Đăng Online còn là Cổ Đông của Trác Vực. Trương Văn Tín giải thích: - Ngoài ra Trác Vực cũng có điều chỉnh nghiệp vụ trên quy mô lớn vào thượng tuần tháng 6, mô phỏng Ebay mở hai cửa hàng trên mạng, đồng thời đưa MICQ vào trong trang web, thành công cụ trao đổi trực tiếp giữa người mua và người bán.

- Có lẽ bọn chúng cho rằng phát triển kho hàng có chi phí quá cao, nên chuyên tâm lập mạng bán lẻ ... Lâm Tuyết suy đoán:

- Hành động của Trác Vực lớn thật. Nghiêm Văn Giới khẽ nói, nhắm mắt lại suy nghĩ, lại hỏi: - Đã nhìn ra hiệu quả gì chưa?

- Trác Vực mới điều chỉnh tuần trước, hiện chưa thấy hiệu quả, nhưng một loạt điều chỉnh này làm xong, được nhà đầu tư Mỹ rất hưởng ứng, trong khi cổ phiếu internet liên tục suy giảm thì cổ phiếu của Côn Đăng Online đã liên tục 5 ngày phục hồi với mức độ nhỏ rồi.

Nghiêm Văn Giới chẳng thèm quan tâm dân Mỹ nghĩ thế nào, cũng chẳng cần biết giá cổ phiếu của Côn Đăng Online lên xuống, hắn chỉ cần biết một khi phương hướng điều chỉnh của Trác Vực là chính xác, sẽ được Cẩm Hồ cuộn cuộn đổ tiền vào hỗ trợ, thành một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của 8818.

Đương nhiên trong đầu hắn cũng lóe lên một ý nghĩ, hay là bắt chước Trác Vực.

Nghiêm Văn Giới thấy Lưu Kỳ Tuấn người ngả về phía trước nghe chăm chú, hắn là đã ý thức được vấn đề này, Trương Văn Tín phí nhiều nước bọt đến thế chắc cũng có suy nghĩ như vậy. Ở trong nước Hải Túc vẫn có thể tìm đủ đối tác cho kế hoạch này, quan trọng là đây có phải con đường chính xác không?

- Tôi thấy có thể thử một chút. Lưu Kỳ Tuấn trầm ngâm: - Dù sao chúng ta không có tài chính hùng hậu như Amazon, nên tránh chọi cứng với Liên Thương. Hiện tài chính của 8818 sung túc, người dùng còn hơn Trác Vực và Liên Thương, nếu điều chỉnh bây giờ vẫn kịp nắm chủ động ...

Cuối cùng thì vẫn đi theo đường bắt chước Cẩm Hồ, Vương Hải Túc biết Nghiêm Văn Giới tuy chưa lên tiếng, nhưng đã phải cúi cái đầu kiêu ngạo của hắn xuống rồi, không có đủ tự tin, chỉ đành theo sát phía sau đối thủ, mãi mãi bắt chước để tránh đi nhầm bước.

Wang Hải Túc lúc này mới thực sự nhận ra Nghiêm Văn Giới vẫn thua kém Trương Khác quá nhiều, lúc này di động trong túi hắn rung lên, lấy ra xem thì ra Hồ Kim Tinh gửi tin nhắn tới, thản nhiên bỏ lại vào túi.

Trần Dũng là Hồ Kim Tinh vay 30 triệu đồng, mua cổ phiếu Hải Túc ở giá 39 đồng, định nương cơ hội Hải Túc phát hành cổ phiếu công khai kiểm mề lớn cuối cùng, ai ngờ gió đổi chiều nhanh như thế, hiện giá cổ phiếu chưa tới 19 đồng. Nếu bọn chúng không kịp nhờ Hồ Tôn Khánh đánh tiếng với chứng khoán Nguyên Giang đóng băng tài chính, thì cả tiền đảm bảo cũng bù vào đó rồi, hiện thua lỗ tới 12 triệu ...

Wang Hải Túc mặc kệ bọn chúng sống chết, hắn cho bọn chúng vay 1 triệu tiền đảm bảo không đòi lại, đã là trọn tình trọn nghĩa lắm rồi.

~~o0o

Nửa tháng sau khi sau khi Trác Vực đưa ra cửa hàng trên mạng, 8818 cũng đưa ra dịch vụ tương tự, chỉ là hơi gấp gáp một chút, không có công cụ thông tin tức thì đưa vào trang web, càng không hợp tác với các cổng web site khác quảng cáo.

Cho dù như thế đám Đỗ Phi, Thời Học Bàn, Mã Lực vẫn rất cảm phần, cảm thấy như quả chín của mình bị người ta hái trộm.

Trương Khác trong một lần hiếm hoi tham dự cuộc họp của Sáng Vực Đông Đại, nghe bọn họ than vãn về việc này.

- Thương mại điện tử trong nước mô phỏng cơ sở của Amazon và Ebay phát triển dựa vào tình hình trong nước còn gì nữa, tham khảo lẫn nhau có là gì đâu. Trương Khác lại chẳng để ý, nói với bọn họ: - Tôi biết mọi người lo lắng cái gì, 8818 đang có thị phần lớn nhất trong nước, bọn họ bám sát Trác Vực tiến hành điều chỉnh sách lược, cơ hội quật khởi của Trác Vực sẽ ít đi. Nhưng hiện người dùng internet trong nước chưa bằng 2% tổng nhân khẩu, còn lâu lắm mới tới lúc phân thắng bại, bất kỳ một sai lầm nhỏ nhất nào cũng có thể khiến cả xí nghiệp đi xuống ..

Gần đây hứng trí của Tạ Tử Gia bị bên này hút hết, Cao Khoa KV đầu tư vào Sáng Vực Đông Đại, đảm nhận đại biểu thành viên hội đồng quản trị, mặc dù không đảm nhận chức vụ cụ thể gì trong Sáng Vực Đông Đại, nhưng cuộc họp trọng yếu đều tham gia.

Nghe Trương Khác nói thế, Tạ Tử Gia chỉ hơi phùng mang trợn mắt lên, không cho ý kiến, mà cũng chẳng thể nói gì, Trác Vực tìm Thịnh Hâm hợp tác lập mạng lưới kinh doanh, 8818 cũng bắt chước theo, tìm tới Hải Thái để hợp tác.

Vì Thịnh Hâm đi trước bố cục, Hải Thái khó mà vượt qua sự phong tỏa của Thịnh Hâm, đối diện với một nền tảng thương nghiệp hoàn toàn mới như internet, Tạ Ý cũng rất kích động.

Đương nhiên mưu đồ của Tạ Ý còn cao xa hơn, hẳn muốn Hải Thái thành lập web site độc lập sau đó hợp tác kinh doanh thương mại điện tử, như thế tiến có thể đánh, lui có thể thủ. Dĩ tâm xa hơn nữa của hắn là đối hoàn cảnh thương mại điện tử trong nước chín muồi, Hải Thái sẽ tách ra khỏi 8818, chuyên kinh doanh đồ điện tử. Nhưng hiện nghiệp vụ mằng này quá hẹp, thậm chí còn chưa tới thời điểm khởi đầu, Thịnh Hâm hợp tác với Trác Vực chẳng hi vọng mau chóng nhờ vào mằng này gia tăng nghiệp vụ.

Tạ Tử Gia đảo mắt qua bàn hội nghị, Tạ Ý đã tìm cô thương lượng chuyện này, hơn nữa ở chuyện này Tạ Ý cũng đã có tính toán kỹ càng, không bao lâu nữa sẽ có hành động cụ thể, che dấu không còn ý nghĩ gì nữa, do dự một lúc rồi kể chuyện Trương Văn Tín tìm Tạ Ý bàn việc hợp tác kể ra.

Trương Khác chỉ “ừm” một tiếng, coi như chuyện rất bình thường.

Nếu chẳng phải Trác Vực là xí nghiệp dưới cờ Cẩm Hồ, nếu chẳng phải vì xét tới quan hệ phức tạp hai bên, Thịnh Hâm tìm 8818 có lẽ thích hợp hơn, nên Hải Thái hợp tác với 8818 chẳng có gì lạ.

Ánh chiều tà chiếu qua cửa sổ, Trương Khác xem đồng hồ, hỏi nhỏ Đỗ Phi: - Đám Mông Nhạc chắc là tới Kiến Nghiệp rồi chứ?

- Kệ họ có đến hay chưa, bọn mình đi trước thôi. Đỗ Phi phát tay nói:

Đám Đỗ Phi thời gian qua bận tới mất, ngoại trừ chỉnh hợp tài nguyên internet, địa điểm làm việc của Sáng Vực Đông Đại cũng chuyển vào trong khu thương nghiệp đông hồ.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Tạ Tử Gia đi trước, Trương Khác và Đỗ Phi tới văn phòng mới của Sáng Vực Đông Đại, tới nơi mới phát hiện Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm đã tới thẳng đó rồi.

Tòa nhà văn phòng nằm phía đông khu thương nghiệp, cao 26 tầng, tường màu đỏ sẫm, ánh mặt trời chiếu xuống, tạo ra cái bóng cực lớn trải dài trên đường, học theo phong cách của tòa nhà Ái Đạt Bắc Kinh, dùng pha lê đỏ sẫm hình tam giác dựng trước tòa nhà, góc trái viết “Sáng Vực Đông Đại”.

1148. Chương 1150: Cố Nhân Đi Ở

- Vốn định đợi tòa nhà phía bắc xây xong mới chuyển vào, sau lại nghĩ chắc mây không nở bắt tao sống ở trên đồng tiền mà phải sống trong chuồng heo nên chuyển vào trước. Đỗ Phi cười hì hì:

Điều kiện ở văn phòng làm việc cũ khá tệ, đại đa số phòng làm việc không có điều hòa, không thể so với Vườn Sồi, càng không thể so với khu nhà văn phòng mới xây ở khu thương nghiệp Đông Hồ, Trương Khác chẳng thèm tin đám Đỗ Phi có thể chịu được tới khi tòa nhà tiêu chí phía bắc xây xong mới chuyển vào.

Mông Nhạc chẳng có chút khái niệm hình tượng nào, ngồi chồm hổm ở vệ đường nhìn tòa nhà Sáng Vực Đông Đại khí thế hùng dũng: - Trước kia quyết dùng hết toàn bộ tiền sảnh của tòa nhà làm chỗ đón tiếp là quá chính xác, quan trọng nhất là phải có khí thế bất phàm này, còn phải chọn hai tiếp đãi viên hợp cách đứng quây nữa.

Tiền sảnh tòa nhà này vốn định cho ngân hàng TQ thuê dùng, nhưng đám Đỗ Phi, Thời Học Bản cho rằng tập đoàn đầu tư sản nghiệp internet lớn nhất Trung Quốc tương lai, nếu như mặt tiền của Sáng Vực Đông Đại mà phải chen lấn với các công ty khác trong cầu thang máy thương vụ thì không vinh quang lắm, nên chiếm hết cả tiền sảnh tòa nhà làm nơi tiếp đãi.

Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm làm việc ở Mỹ đã hơn nửa năm, về nước ở Tân Đình vài ngày, hôm nay mới tới Kiến Nghiệp.

Ở hải ngoại sinh hoạt nửa năm, làm khí chất của Mông Nhạc phát sinh biến hóa, trông trưởng thành hơn thời ở trong trường học nhiều, ánh mắt thêm sắc bén, vẻ mặt thêm ung dung điềm tĩnh, mỗi tội cái kiểu ngồi đó làm hỏng hết hình tượng.

Thời Học Bản nhìn thấy Mông Nhạc thì hưng phấn khoác vai nói: - Nhân sĩ từ nước ngoài về phải có phong phạm như thế.

Trương Khác vỗ vai Mông Nhạc bảo hắn đứng dậy nói chuyện.

- Anh về cùng làm tổng giám đốc Sáng Vực Đông Đại, đợi năm sau Đỗ Phi nó tốt nghiệp tiện cho tôi đá nó ra nước ngoài.

Muốn có tầm nhìn rộng hơn, nhận thức sâu sắc hơn ngoại trừ thiên phú ra thì trải nghiệm và kinh nghiệm là thứ cần phải có, nếu chẳng phải vì tính tới Đỗ Phi sang năm sẽ tốt nghiệp, Trương Khác còn muốn Mông Nhạc ở lại Mỹ thêm vài năm. Chính bản thân Trương Khác, y rất ít đụng vào chuyện vụn vặt quản lý thường ngày, dùng thời gian để chuyên tâm học tập.

Khoảng thời gian qua vừa vặn là thời kỳ quan trọng nhất của Sáng Vực Đông Đại, mặc dù Tạ Tử Gia có thể cung cấp rất nhiều ý tưởng phát triển kinh động, nhưng chính vì đầu óc thiên tài của cô nhóc đó không ngừng nảy ra ý tưởng kỳ diệu mới làm mọi người ứng phó bó tay, để Mông Nhạc về nước cũng là chia sẻ chút áp lực về quản lý với Đỗ Phi.

Mông Nhạc cười hăng hắc, nói với Đỗ Phi: - Coi như tôi hái quả chín của cậu rồi.

- Anh cũng đừng đắc ý quá sớm. Đỗ Phi nghĩ để đến khi gặp Tạ nữ ma đầu rồi sẽ biết cái quả này hái được nhưng không dễ ăn, híp mắt hỏi Tịch Nhược Lâm: - Lão Mông ở bên chị có qua được kỳ dùng thử không?

- Miệng chó không mọc được ngà voi, sao Thịnh Hạ lại để cậu lừa gạt ở lại Hong Kong chứ nhỉ? Tịch Nhược Lâm mặt đỏ bừng cười mắng, nửa năm ở nước ngoài, cô không có thay đổi gì, vẫn trẻ trung diễm lệ như thế.

- Sư tỷ hiểu lầm, năm sau đệ bị đá đít rồi, cô ấy về có ý nghĩ gì. Đỗ Phi cợt nhả: - Căn bản đâu cần học lừa gạt như lão Mông.

Thịnh Hạ vừa mới tốt nghiệp Đh Hong Kong, cuối tháng 5, Trương Khác và Đỗ Phi còn tới tham gia lễ tốt nghiệp của cô, cuối cùng Thịnh Hạ quyết định ở lại Hong Kong.

Ban đầu vì thuận tiện cho Thịnh Hạ, Đường Thanh tới Hong Kong du học, Trương Khác thiết lập quỹ học bổng cho du học sinh trong nước ở Hong Kong, về sau đặt dưới danh nghĩa thương vụ Cẩm Hồ, do Trương Vi phụ trách quản lý, cơ cấu thương nghiệp và cơ cấu công ích cần phải có giới tuyến rõ ràng một chút, phù hợp với chuẩn tắc quản lý, Thịnh Hạ tới đó làm quản lý, kỳ nghỉ hè này Đường Thanh cũng tới quỹ học bổng thực tập.

Trần Phi Dung và Hà Huyền thực tập ở tổng bộ Thương vụ Cẩm Hồ Hong Kong nửa năm, lần này cũng theo Trương Khác và Đỗ Phi từ Hong Kong về, chỉ có điều nửa tháng nữa là hai cô chính thức tốt nghiệp,

trước khi tốt nghiệp còn có rất nhiều việc phải làm, tạm thời còn chưa chính thức tới báo danh cho Diệp Tiểu Đồng, mấy ngày qua Trương Khác không nhìn thấy bóng dáng của họ.

Buổi tối tẩy trần cho Mông Nhạc, Tích Nhược Lâm, chẳng tới quán ăn cao cấp, mà tới nhà ăn trường ăn cơm, mười mấy người vây quanh hai chiếc bàn dài ăn uống, cơm nó rượu say rồi kéo tới 1978 uống rượu, từ nhà ăn trường đi ra, đi qua nhà hàng Tam Phúc, vừa vặn Trần Phi Dung và mấy người bạn từ bên trong đi ra. Trần Phi Dung thời gian ở Hong Kong cũng thay đổi không ít, trông có trở nên bạo dạn hơn, cô mặc áo thun đỏ, chiếc quần bò cộc te tua khá bụi bặm, lộ cặp đùi dài mỹ miều trắng trẻo trông hết sức thời thượng quyến rũ, có điều khí chất không đổi, lãnh đạm kiêu ngạo cự tuyệt người khác từ ngàn dặm, cộng thêm dày dặn tự tin càng khiết càng chàng trai nhút nhát không dám tiếp cận, má đỏ hây hây, tựa hồ uống chút rượu, thấy Trương Khác đi qua, vội cáo biệt cùng bạn học, gia nhập vào phía Trương Khác.

Trương Khác nghe thấy bạn Trần Phi Dung hỏi có cô đi hát không, liền hỏi cô: - Lớp bạn buổi tối còn có hoạt động, bạn không tham gia à?

- Bọn họ muốn tới đường Tân Thị hát, mình muốn tới chỗ các bạn. Trần Phi Dung lắc đầu:

- Trần mỹ nữ hôm nay được bao nhiêu người bày tỏ rồi? Thời Học Bản sán tới trêu ghẹo.

- Biến! Trần Phi Dung trừng mắt lên, rồi đi tới lặng lẽ đứng bên Trương Khác.

Cái tính cách đậm bạc này tựa hồ hình thành từ thời cao trung tới giờ vẫn không đổi, bạn học thời cao trung, trừ cùng Tô Nhất Đình quan hệ hết sức mật thiết ra thì những người khác Trần Phi Dung đều coi như không liên quan gì vậy.

Đi qua Hợp Hoan Sơn thì bắt gặp Hồ Kim Tinh và Trần Dũng từ hướng khác đi tới, cũng đang đi về phía cổng trường, Hồ Kim Tinh trông còn đỡ, Trần Dũng thì mặt mày phờ phạc, tóc rối bời, râu ria lởm chởm, chẳng biết bao lâu rồi chưa cạo. Bọn chúng nhìn thấy nhóm Trương Khác đi tới, theo bản năng muốn né tránh, Hồ Kim Tinh liếc nhìn Trần Phi Dung một cái, do dự chút rồi rào bước đi ra khỏi cổng trường trước, Trương Khác đi sau thấy bọn chúng vào quán bar tên là Ấn Tượng Thâm Hồng bên cạnh 1978.

- Trông bọn họ sao có vẻ tiêu tụy quá nhỉ? Trần Phi Dung nghi hoặc hỏi Trương Khác:

- Có thể bọn họ vừa mới té nhào. Trương Khác đem chuyện bọn chúng dựa vào tin tức nội bộ chơi cổ phiếu giải thích cho Trần Phi Dung: - Phải rồi, bạn làm trợ lý riêng ỉn cần làm quen với rất nhiều chuyện đây, tiền lương của Cẩm Hồ không dễ cầm đâu.

Trần Phi Dung đưa ngón tay non như cọng hành đặt lên mi tâm, trầm ngâm không nói.

- Sao thế? Trương Khác hỏi:

- Mẹ mình cứ thích hỏi han lung tung, mình đang nghĩ phải nói gì để lừa mẹ.

- Nói thẳng không được à?

- Bạn thì rõ ràng muốn nhìn thấy mẹ mình hận không thể băm mình đem bán rồi. Trần Phi Dung lườm Trương Khác một cái, mũi hơi nhăn lại, dáng vẻ có chút tinh nghịch, đó chính là khác biệt lớn nhất giữa Đường Thanh và Trần Phi Dung, Đường Thanh hay nhõng nhẽo, thường có động tác rất nữ tính, Trần Phi Dung thì lúc nào cũng lãnh đạm, thì thoảng có chút động tác nhỏ, càng lay động lòng người.

Đi vào 1978, thấy Hà Huyền và Tô Nhất Đình đều đứng sau quầy bar, Trương Khác ngạc nhiên hỏi: - Hôm nay không phải là bạn học cùng phòng các cô tụ hội sao?

Tô Nhất Đình đánh miệng về phía góc đại sảnh, toàn là những cô gái cùng phòng Hà Huyền và Tô Nhất Đình: - Bên này có người nghỉ phép, thiếu người, nên chúng tôi chuyển địa điểm tụ hội sang chỗ này, chi phí hôm nay tính vào phí tăng ca của hai chúng tôi vậy.

- Hai cô tăng ca được mấy đồng? Trương Khác đi ra sau quầy bar, đuổi hai cô gái đi, bảo bọn họ tới tụ họp với bạn, nửa tháng nữa mỗi người một phương rồi, thời gian này ở bên bạn bè cực kỳ đang trân trọng, y đích thân ra sau quầy bar pha nước phục vụ mọi người.

Đám Đổ Phi lấy nước rồi tìm chỗ ngồi, lúc này khách rất đông, không thể chen lấn cả vào quầy bar nói chuyện.

- À phải. Tô Nhất Đình quay lại quầy bar nói với Trương Khác: - Anh có nhân tuyển nào thích hợp cho 1978 chưa? Tối tháng 7 tôi sẽ rời Kiến Nghiệp, không muốn dính dáng gì với mọi người nữa, bạn trai ở bên nhau ba năm, cuối cùng không ngờ lại nói với tôi là yêu tôi vì muốn tiếp cận với Hà Huyền, mọi người nói xem, trái tim này phải tan nát thế nào mới biểu đạt được trái tim tan nát đây?

- Chẳng phải bạn thường nói nam nhân không đáng để thương tâm, vứt bỏ sớm mới không gây trở ngại cho cuộc đời à? Hà Huyền cười khúc khích:

- Lúc này còn dám cười trên đau khổ của người khác à? Tô Nhất Đình nghiêng răng nghiêng lợi nhéo hông Hà Huyền, Hà Huyền vừa cười vừa la lớn xin tha, nhìn thấy Trần Phi Dung cũng tủm tỉm cười, chẳng có vẻ gì cảm thông với mình, đưa tay còn lại ra nhéo hông Trần Phi Dung, bảo Trương Khác: - Anh trông coi hai con yêu tinh này chặt một chút, đừng để bọn chúng đi gây hại con gái phàm trần, nếu anh không tìm được ai trông coi 1978 thì có thể mỗi ngày dẫn hai con yêu tinh tới đây. Rồi đẩy Trần Phi Dung và Hà Huyền về phía Trương Khác, cô chạy đi tụ hội với bạn học trong phòng.

- Đứng sau quầy ba nhìn người qua kẻ lại cũng là cuộc sống đáng mong ước đấy. Hà Huyền chống cằm lên quầy bar, cô vóc dáng cao ráo yểu điệu, từ khi sang Hong Kong cắt tóc ngắn, trông càng thêm tinh nghịch đáng yêu, đôi mắt to sâu thẳm phát ra ánh sáng mê người hướng về phía trước, như đang nhìn tương lai tràn đầy hấp dẫn: - Nếu anh không tìm được người thích hợp quản lý nơi này thì mai tôi giúp anh dán giấy tuyển người nhé.

Trừ Tô Nhất Đình ra vốn còn có hai nữ sinh nữ làm việc ở 1978, sau khi Tô Nhất Đình tốt nghiệp rời đi, để một trong hai cô gái này quản lý là được, chỉ là hai cô gái đó muốn thi nghiên cứu sinh, nên phải tuyển người mới.

Tô Nhất Đình miệng nói không muốn có dính líu gì tới bọn họ nữa, nhưng không biết rằng Ngân hàng Thương nghiệp Hải Châu cô định tới làm do Cẩm Hồ không chế đằng sau.

Trương Khác dựa lưng vào quầy bar, nhìn đủ các loại rượu đặt trên kệ và những chiếc ly pha lê trong suốt, tuy nói là nhận ủy thác của Tôn Tĩnh Mông ở tận Singapore xa xôi, nhưng truy tới cùng vẫn là do bản thân y không muốn đóng cửa 1978.

Ngô Học Phủ sớm đã cảnh còn người mất, trong lịch sử từng xảy ra, do ngô Học Phủ đi xuồng, tới thời điểm này 1978 vì không thể kinh doanh tiếp mà phải đóng cửa.

Không tìm ra người thích hợp để quản lý, có lẽ đóng cửa 1978 cũng là lựa chọn hợp lý.

- Này, đang nghĩ gì thế? Trần Phi Dung thấy Trương Khác ngơ ngẩn nhìn kệ rượu, nghi hoặc hỏi:

- Mình vừa để tâm trí lang thang à?

- Bạn tự nói xem? Trần Phi Dung mỉm cười, bảo Trương Khác pha cho cô nước cam, hôm nay người gọi nước cam rất nhiều, làm bọn họ ứng phó mệt mỏi.

Trương Khác vứt bỏ những suy nghĩ vừa rồi, cho dù 1978 không còn nhiều ý nghĩa với ký ức kiếp trước nữa, cũng là nơi Tôn Tĩnh Mông đặt rất nhiều tâm tư vào, đã nhận lời thì phải chiều cố cho tốt.

Lúc này ở bên ngoài truyền tới tiếng thủy tinh vỡ, tựa hồ có người đang tranh cãi, Trần Phi Dung thò đầu nhìn ra ngoài, cửa xoay cứ xoay mãi, cảnh tượng trong ngô Học Phủ giống như một bức tranh tĩnh vật đang lật vùn vụt, nhìn không rõ xảy ra chuyện gì.

Ngô Học Phủ là khu vực ít ỏi có cảnh sát chuyên môn tuần tra ở Kiến Nghiệp, thường ngày trị an rất tốt, nhưng không có nghĩa là không có những thanh niên khí huyết thịnh vượng sau khi sau rượu sinh sự gây hấn, mấy nơi như quán bar này vốn lắm thị phi, Trương Khác nghe thấy hình như là từ trước cửa quán bar bên cạnh truyền sang, chẳng có tâm tư đi xem nào nhiệt.

Thời Học Bản vừa nhận điện thoại vừa đi ra ngoài, không biết là ai truyền tin cho hắn, khi đi qua quầy bar nói với Trương Khác: - Hình như Trần Dũng, Hồ Kim Tinh bị người đòi nợ tóm được ở quán bar bên cạnh, chúng tôi đi xem nào nhiệt. Đám Đồ Phi, Thời Học Bản đều theo sau.

Thời Học Bản có thù oán khá sâu với Hồ Kim Tinh và Trần Dũng, nghe nói bọn chúng bị vướng vào rắc rối thì rất hưng phấn. Trương Khác bỏ đồ trong tay xuống, theo đám Thời Học Bản ra ngoài, thấy trước quán

bar Ẩn Tượng Thâm Hồng có một đám người vây quanh, Hồ Kim Tinh lạnh lặn đứng một bên, sắc mặt âm trầm không biết đang suy tính gì, Trần Dũng bị hai tên đại hán vạm vỡ ấn vào góc tường không động đậy được, trên cánh tay hai tên đại hán xăm hình long hổ.

Hồ Kim Tinh đi tới định phân bua gì đó bị một người thấp bé mặc đồ tây chặn ở bên ngoài, Kiến Nghiệp vào tháng 6 đã là mùa hè nóng nực, buổi tối trời chỉ hơi mát một chút, mặc áo sơ mi rất thích hợp, thanh niên thấp bé còn mặc áo véc đứng điệu, làm bộ làm tịch, trên mặt đất có mảnh thủy tinh vỡ, không biết là cái gì vỡ.

Thường ngày Trương Khác không để vệ sĩ theo bên cạnh, hiện quán bar bên cạnh có xung đột, Phó Tuấn và hai vệ sĩ kịp thời xuất hiện giữa 2 quán bar.

- Sao không có ai báo cảnh sát? Trương Khác cau mày hỏi Phó Tuấn: - Kẻ nào xăm hình lên tay giả mạo xã hội đen đòi nợ thế?

Hiển nhiên đám Thời Học Bân vui mừng còn chẳng kịp, làm gì có chuyện đi báo cảnh sát giúp đám Hồ Kim Tinh thoát thân.

- Tôi không muốn những thứ lộn xộn xuất hiện ở trong ngõ. Trương Khác giải thích một câu, so với gây rắc rối cho hạng tôm tép này, y càng để ý tới chuyện hoàn cảnh trị an ngõ Học Phủ bị phá hỏng hơn.

Hai tên đại hán vạm vỡ một trái một phải kẹp cổ Trần Dũng muốn lôi hắn tới một nơi vắng vẻ để hỏi chuyện, Phó Tuấn ra hiệu hai vệ sĩ ngăn bọn chúng lại, đi tới nói với thanh niên thấp bé: - Tôi không quan tâm giữa các cậu có va chạm gì, nhưng ở trong ngõ Học Phủ không cho phép các cậu vô duyên vô cớ đưa người đi như thế?

Hồ Kim Tinh và Trần Dũng đang bị hai tên đại hán vạm vỡ kia đều bắt ngờ nhìn Trương Khác, không ngờ y lại giúp bọn chúng thoát thân. Trương Khác chẳng thêm lý tới bọn chúng, đi thẳng vào 1978.

Cảnh sát tuần tra nhanh chóng xuất hiện, không cho giải thích còng hai tên đại hán và tên thanh niên nhét vào xe đưa đi. Thấy cảnh sát kịp thời giải vây cho Trần Dũng, đám Thời Học Bân mất hứng đi vào ngồi xuống quầy bar nói với Trương Khác: - Sao trông có vẻ như không liên can gì tới Hồ Kim Tinh thế nhỉ?

- Chuyện không đơn giản như vậy đâu. Trương Khác lắc đầu: - Hồ Kim Tinh ẩn trong bóng tôi, chuyện gì cũng do Trần Dũng ra mặt làm, bao gồm vay tiền đảm bảo huy động tiền từ Chứng khoán Nguyên Giang, hiện có người đòi nợ, tất nhiên là tính lên đầu Trần Dũng. Nhưng tất cả không có Hồ Kim Tinh đứng sau, Trần Dũng không làm nổi, hiện Trần Dũng không thoát khỏi rắc rối thì Hồ Kim Tinh cũng khó thoát.

Thời Học Bân hỏi: - Hồ Kim Tinh không muốn ra mặt, có phải hắn muốn đẩy hết trách nhiệm lên Trần Dũng.

- Thế cũng cần Trần Dũng đủ năng lực ôm lấy hết mới được. Đỗ Phi cười nhạt: - Trừ 4 triệu tiền đảm bảo, bọn chúng còn lỗ 12 triệu ở Chứng khoán Nguyên Giang, 4 triệu thì đám xã hội đen đòi nợ, còn khoản 12 triệu kia không biết chúng bù vào ra sao.

Một lúc sau Phó Tuấn đi vào báo với Trương Khác: - Trần Dũng vì gom đủ tiền đảm bảo đã vay nặng lãi 80 vạn, đó còn là thứ yếu, ông chủ công ty cho vay nặng nghe Trần Dũng khoe khoang chơi cổ phiếu Hải Túc có thể kiếm lãi lớn, nên mua vào ở giá cao, thua lỗ cả chục triệu, đại khái là uất lắm, bất chấp thân phận của cha hắn, phái người tới ngõ Học Phủ đòi nợ, ông chủ công ty cho vay nặng lãi giờ mới nhớ ra ngõ Học Phủ là nơi thế nào, vừa nhờ người gọi điện thoại tới đánh tiếng.

1149. Chương 1151: Chủ Nợ Tới Nhà.

Đỗ Phi bĩu môi: - Đám cho vay nặng lãi này không dám chọc vào Hồ Tôn Khánh, nhưng tức lên, chưa chắc không dám chọc vào Trần Kỳ Bân.

Hồ Tôn Khánh là phó bí thư thành ủy, phó thị trưởng thường vụ, đảm tam giáo cử lưu, bằng môn tà đạo cần bản không có năng lực, không có gan chọc vào ông ta. Trần Kỳ Bân chỉ là một phó sở trưởng sở giáo dục, tuy mạng lưới quan hệ không ít, nhưng dù sao thời gian dài ở trong cơ quan, phương diện tiếp xúc tới ít, chỉ kém Hồ Tôn Khánh một cấp nhưng quyền lực khác nhau như trời đất, đảm địa đầu xà chưa chắc không dám cần.

- Nói không chừng có ẩn tình khác. Trương Khác vẫn lắc đầu, hỏi Phó Tuấn: - Ai gọi điện tới ?

Phó Tuấn đáp: - Là Cố Chúc Đồng, ông chủ địa ốc Khải Phụng, nghe nói có tham gia cổ phần ở công ty cho vay nặng lãi kia.

Trương Khác nghĩ một lúc không có ẩn tượng gì với Cố Chúc Đồng, Kiến Nghiệp long xà hỗn tạp, có rắn to, rắn nhỏ, rắn nhỏ, làm sao mà y nhớ nổi? Bảo Phó Tuấn: - Tôi đoán chừng đằng sau còn có trò hay đằng sau, nghe ngóng xem lai lịch Cố Chúc Đồng ra sao ... Phía bên sở giáo dục, sở trưởng Mã Uân sức khỏe kém, một năm thì nửa năm dưỡng bệnh, mấy phó sở trưởng đấu nhau dữ lắm.

oOo

- Mày bạn bè thật đấy! Cứ như toàn bộ không liên quan gì tới mày vậy, cuối cùng lại là người không liên quan giúp ta, mày nghĩ cái gì? Đừng tưởng vờ như không liên quan gì là không liên quan gì thật. Trần Dũng phần Hận nhìn Hồ Kim Tinh quát tháo, cổ hần vẫn còn đau, nhìn vào gương xe, thấy cổ bị hai tên xã hội đen kẹp cho hơi xùm đỏ, người thì không sao, nhưng bị dãi ngộ như thế trước đám đông, làm hần nhục nhã vô cùng, càng muốn che dấu sợ hãi trong lòng, ra sức hét.

- Tao mặc kệ mày bao giờ? Hồ Kim Tinh cũng uất lắm, áp giọng nói: - Chuyện có nặng nhẹ nhanh chậm, cũng nói rõ với mày rồi, không phải hơi một chút là có thể lôi chú tao ra dọa dẫm được. Hơn nữa cha mày là phó sở trưởng mà người ta có bận tâm đâu? Tao đã nghĩ hết cách áp chuyện bên công ty chứng khoán rồi, chuyện tiền đảm bảo mày không nghĩ cách gì à?

- Tao nghĩ cách, tao có cách gì mà nghĩ? Trước kia chính mày thề sống thề chết nói chuyển này kiếm được mẻ lớn, mày xem giờ ra sao? Chuyện cổ phiếu bỏ mẹ nó qua một bên, trước tiên nói vấn đề tiền đảm bảo đã, tiền của Vương Hải Túc tạm chưa tính, khoản vay nặng lãi tổng cộng 3.2 triệu, không giải quyết đám người đó kéo tới đơn vị cha tao gây chuyện, lúc đó không ai sạch sẽ nổi đâu.

Hồ Kim Tinh nghe trong lời nói của Trần Dũng có vẻ uy hiếp rất ngứa tai, không nhịn được cũng quát lại:

- Vương Hải Túc nể mặt ai mà không nhắc tới khoản tiền đó, bên công ty chứng khoán nể mặt ai áp khoản kia xuống ... Hiện giờ xảy ra chút chuyện, tao có chạy không? Nhưng mày không thể bắt tao giải quyết hết tất cả mọi chuyện. Hần đặt tay lên cửa xe: - Tao không thêm cãi nhau với mày, tao về nghĩ cách, mày cũng động não đi, vượt qua được lần này, thế nào cũng có cơ trở mình, chỉ cần chú tao, cha mày còn tại vị, người nhờ vả tới họ còn nhiều, vài triệu là cái mẹ gì. Vứt lại câu đó xong Hồ Kim Tinh xuống xe, bỏ một mình Trần Dũng trong chiếc xe Audi mới mua chưa lâu.

Trần Dũng nhìn Hồ Kim Tinh đi ra cửa ngõ, điên tiết nắm một phát xuống báng điều khiển, rất lâu sau mới khởi động xe về nhà.

Nhà Trần Dũng ở đường Vệ Lăng, sở giáo dục tỉnh ở ngay đường Trung Sơn phía trước.

Tranh thủ trước khi cải cách nhà ở, sở giáo dục bỏ tiền mua lấy xưởng dầu ma dút đằng sau cơ quan để xây một tòa nhà 30 tầng gọi là tòa nhà Giáo Dục, cho công ty xí nghiệp thuê làm văn phòng, ngoài ra còn xây bốn chung cư cho công nhân viên. Trần Kỳ Bân được chia một căn hộ lớn rộng 180 mét vuông, danh nghĩa là hùn vốn, Trần Kỳ Bân chỉ phải bỏ ra 8 vạn đồng là sở hữu căn hộ, chưa bằng 1/5 giá nhà đất ở khu vực này.

Trần Dũng lái xe vào gara, thấy một chiếc Mercedes đi qua bên cạnh, cảm giác được người ngồi ghế sau chiếc Mercedes đang nhìn mình, không rõ trong xe là ai, hần ngồi thêm một lúc, xác nhận không gặp phải người quen nào mới lén lút vào thang máy, vào nhà thấy cha hần ngồi trong phòng khách, kỳ quái hỏi: - Sao hôm nay ba về sớm thế?

- Câu này ba hỏi con mới đúng. Trần Kỳ Bân mặt âm trầm nhìn con trai:

Trần Dũng thấy vẻ mặt cha khác lạ, chột dạ hỏi: - Sao thế, xảy ra chuyện gì ạ?

- Làm chuyện hay ho tự biết, còn cần hỏi à? Trần Kỳ Bân cầm quyển sách đè dưới tay ném vào mặt con.

Trần Dũng giật mình không né kịp, bị quyển sách đập vào miệng, không biết chuyện gì, không dám ho he nửa lời, quyển sách rơi xuống sàn, đồng thời có mấy tờ giấy rơi ra, hấn liếc mắt nhìn, là giấy vay nợ, nhớ lại chiếc Mercedes lúc này mới biết người ta tìm tới tận nhà rồi.

- Lần này là con nhìn nhầm, chỉ có 80 vạn, là cái gì đâu, mai con kiếm tiền trả họ là được ... Trần Dũng ra về ta đây, định gạt cho qua chuyện này: - Mẹ đâu rồi ạ?

- Chỉ có 80 vạn ... Trần Kỳ Bân hừ một tiếng, nếu thằng con đi lại gần, ông ta sẽ không nhin được tát cho hấn một cái, kìm nén một lúc, thở hắt ra: - 80 vạn, nói nhẹ nhàng nhỉ, người ta nhìn trúng tòa nhà giáo dục đằng sau rồi.

“Có 80 vạn mà muốn lấy tòa nhà Giáo Dục, bọn chúng nằm mơ.” Trần Dũng nghĩ, 80 vạn tất nhiên không thể lấy được tòa nhà Giáo Dục, đó chỉ là thù lao cho cha hấn để tác thành việc này, có điều cũng là gợi ý cho hấn, Trần Dũng mắt sáng lên, nghĩ ra cách thoát khỏi rắc rối hiện tại, vạch cổ áo lộ ra vết bầm tím trên cổ: - Con mắc lừa Hồ Kim Tinh, không trả được tiền, bọn chúng tới trường chặn được con.

Trần Kỳ Bân liếc nhìn một cái, không nói gì.

Lúc này vợ Trần Kỳ Bân nấp sau cửa không đành lòng nhìn con trai chịu khổ, chạy ra nói: - Mã Uân nghỉ bệnh, anh có khẳng định mình ngồi lên được cái ghế sở trưởng không? Em chỉ có một đứa con trai, nếu nó có gì không hay, anh và con điểm Trương Lệ kia đừng hòng sống yên ổn.

- Nói lung tung gì đấy, về phòng đi. Trần Kỳ Bân quát lớn:

- Anh tưởng em không biết gì à? Chuyện con điểm Trương Lệ đó em đã nhin rồi, chuyện của Tiểu Dũng anh định bỏ mặc sao? Đám người đó là dân xã hội đen, chuyện gì bọn chúng cũng dám làm, chúng muốn tòa nhà đó thì cho chúng là được, cái nhà đó anh giữ ỉnh à? Hiện Mã Luân không nắm quyền, trong tay anh khó khăn lắm mới kiếm được chút quyền lực, đợi sở trưởng mới lên, anh lại mèo vãn hoàn mèo, anh không biết nhân lúc này mà nghĩ cho Tiểu Dũng à? Bà vợ vật vã khóc lóc:

Trần Dũng giờ mới biết đám người kia tới bỏ lại hợp đồng vay tiền, hấn đã nói vài câu uy hiếp.

- Em thì biết cái gì, hiện giờ ai cũng đang nhìn cái ghế sở trưởng, chỉ mong người khác phạm sai lầm trước. Trần Kỳ Bân vất vả giải thích cho vợ:

- Ba, cùng lắm thì ba không tranh cái ghế đó nữa, có kẻ nào sạch sẽ đâu? Trần Dũng thấy cha mình mềm xuống thì lấy dũng khí khuyên: - Lần này con mắc bẫy Hồ Kim Tinh, không phải chỉ có khoản vay 80 vạn này ...

- Cái gì? Trần Kỳ Bân nghe thế thì máu xộc lên đầu, thấy vợ làm ra vẻ chuẩn bị lặn ra ăn vạ, hậm hực thở dài, đi thẳng vào thư phòng đóng sầm cửa lại.

Trần Dũng thấy cha không hi vọng gì, tưởng là hết hi vọng, làm vẻ tội nghiệp nhìn mẹ.

- Để cha con nghĩ thêm đã, con làm việc sao không suy nghĩ gì cả, thiên hạ làm gì có đồng tiền nào dễ kiếm như thế?

Trần Dũng ngồi phịch xuống ghế sofa, lấy thuốc lá ra.

- Tí tuổi đầu chỉ biết hút thuốc.

1150. Chương 1152: Bước Ngoặt Hay Chạm Bẫy

Trần Dũng không chịu nổi lời lăng nhăng của mẹ hấn, nếu là ngày thường thì hấn đã cãi lại rồi, giờ chỉ xoay người đi hút thuốc, biết mẹ hấn chỉ nói thôi, không quản mình thật. Cho tới tận bây giờ gặp phải chuyện này, Trần Dũng cũng chỉ coi là mình xui xẻo mà thôi, đúng lúc nguy cơ internet, tới cả Hoành Tín tài lực hùng hậu còn bó tay hết cách, hấn chẳng oán trách ai, nhưng trong lòng hiểu rõ Hồ Kim Tinh có ý đồ để hấn gánh tội, nhớ lại thường ngày bị Hồ Kim Tinh sai bảo như lừa, thàm nghĩ rằng :” Rồi sẽ có một ngày ày biết thủ đoạn của tao.

Hắn cầm hợp đồng công ty cho vay nặng lãi lên xem, không hiểu sao đám người này lại thèm khát tòa nhà Giáo Dục, hút thuốc một lúc nghĩ không ra, hỏi mẹ: - Vừa rồi là ai tới ạ?

- Giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của địa ốc Khải Phương, bỏ lại hợp đồng này rồi đi, à, còn có một cái túi ni lông đen, tới giờ vẫn chưa mở ra xem ... Mẹ Trần Dũng đánh mắt về phía gầm bàn.

Trần Dũng sách túi lên, thấy rất trầm tay, mở ra xem, có tới 20 bó tiền.

- Không được đụng vào cái đó. Trần Kỳ Bân từ thư phòng đi ra, giật lấy cái túi nhét vào tay vợ: - Em thu trước đi, chuyện chưa biết có thành không, nếu không thành số tiền này phải trả lại.

Trần Dũng biết chuyện có cơ rồi, đứng dậy nói: - 1 triệu mà muốn lấy tòa nhà Giáo Dục à? Không được ...

Trần Kỳ Bân nghiêm khắc nạt ngang: - Trong lòng ba tự rõ, thời gian này con ngoan ngoãn ở trường cho ba, sau đó quy củ tới cục giáo dục báo danh đi.

Ngày 15 tháng 6, tòa án tối cao Mỹ đưa ra phán quyết với vụ án chống lưng đoạn của Microsoft, hủy bỏ phán quyết do quan toàn Thomas đưa ra trước đó với Microsoft, chuyển vụ án về tòa án Virginia phán quyết.

Do trước đó Thomas phát biểu trước công chúng và giới truyền thông mang tình cảm cá nhân nhắm vào Microsoft, gây ra hậu quả tai hại, bộ tư pháp bị áp lực cực lớn, cuối cùng dùng quan tòa mới xử án, Thomas vì hành vi ngôn từ không thích hợp, bị ép nộp đơn từ chức.

Có lẽ những giao dịch sau màn đã có tác dụng, đối diện với nguy cơ, Microsoft đã tóm lấy cơ hội chỉ lóe lên trong chớp mắt, một lần nữa tránh được vận mệnh bị chia rẽ.

Đây không đơn giản là chỉ bước ngoặt của một mình Microsoft, có thể là bước ngoặt từ lúc kinh tế mới rơi vào nguy cơ cho tới nay.

Phản ứng lại trước quyết định này, sàn giao dịch Nasdaq lập tức có tín hiệu tích cực, chỉ số phục hồi trở lại, giá cổ phiếu của Công Đẳng Online trong ba ngày hồi sinh mạnh mẽ với hơn 20% giá trị.

Ảnh hưởng bởi tin tức tốt lành từ sàn giao dịch Nasdaq, TTCK Á Âu quét sạch bóng mây u ám trước đó, bắt đầu phục hồi.

Nguy cơ bất ngờ làm rất nhiều người trở tay không kịp, bước ngoặt bất ngờ cũng làm rất nhiều người luống cuống.

Vương Hải Túc lái xe tới chỗ ở tạm thời của Nghiêm Văn Giới, nhìn thấy Lưu Kỳ Tuấn cũng vừa đỗ xe lại, đứng ở bậc thềm đợi hắn cùng vào nhà, Trương Văn Tín chưa tới, chỉ thấy vệ sĩ và trợ lý của Nghiêm Văn Giới ngồi ở phòng khách, không nhìn thấy Nghiêm Văn Giới đâu, cũng không thấy Lâm Tuyết đâu.

Lâm Tuyết cũng ở trong Nam Thúy Viên, Vương Hải Túc không biết cô ta tới chưa, nhưng không lên tiếng, Lưu Kỳ Tuấn hỏi viên trợ lý: - Giám đốc Nghiêm đâu rồi?

- Giám đốc Nghiêm và Lâm tiểu thư ở tên lầu bàn việc, bảo mọi người đợi chốc lát.

Vương Hải Túc thầm nghĩ Lưu Kỳ Tuấn là tâm phúc của Nghiêm Văn Giới, hẳn có chuyện gì mà phải tránh mặt họ Lưu tiếp xúc riêng với Lâm Tuyết? Bất giác nghĩ tới cái chuyện kia, chắc hai kẻ đó ăn mừng tin tốt lành.

Bọn họ ngồi đợi ở phòng khách, đợi tới khi Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết đi xuống, Vương Hải Túc chú ý quan sát Lâm Tuyết, thấy tóc cô ta hơi rối, vẻ mặt ửng hồng, mắt long lanh xuân tình, chóp mũi còn có giọt mồ hôi, càng khẳng định suy đoán trước đó, thầm khinh bỉ nhỏ phi một cái. Nhưng thấy dung nhan kiều mị, làn da như mỡ đông, ánh lên một vẻ cực kỳ láng mịn, trông mà chảy nước dãi, loại nữ nhân này mặc dù không thể chiếm hữu thì thi thoảng hưởng thụ nhục thể của cô ta cũng là khoái cảm tột đỉnh.

Vương Hải Túc cũng chỉ mơ tưởng xuống thế thôi, hắn không quên thủ đoạn độc ác như rắn rết của Lâm Tuyết, nhớ xem Thế giới động vật, bộ ngựa cái sau khi giao phối với bộ ngựa đực, coi bộ ngựa đực như đồ dinh dưỡng, ăn thịt nó, hắn coi Lâm Tuyết chính là loại như con bộ ngựa cái kia.

- Hôm nay Văn Tín không về kịp, có chuyện gì chúng ta thảo luận trước thôi. Nghiêm Văn Giới thản nhiên nói, nhìn mặt hắn căn bản không thể đoán ra được hắn và Lâm Tuyết vừa làm cái gì trên kia.

Vương Hải Túc lại nghĩ, chắc Nghiêm Văn Giới không phải con bộ ngựa đực dễ ăn, đứng dậy theo bọn họ vào nhà phòng đằng sau.

Chỉ số Nasdaq phục hồi mạnh mẽ, TTCK trong nước cũng phục hồi mạnh mẽ, bọn chúng còn chưa kịp huy động tài chính can thiệp, giá cổ phiếu của Hải Túc trong ba ngày đã phục hồi 14%, thu phục toàn bộ mảnh đất đã mất trong 1 tuần trước đó.

Hiện có hai con đường bày trước mặt bọn chúng.

Trước đó khi giá cổ phiếu liên tục đi xuống, Hoàng Tín dùng 600 triệu ném vào TTCK để đẩy giá cổ phiếu lên, hiện chính là thời cơ tuyệt hảo để chúng tung ra đổi thành tiền mặt.

Vương Hải Túc phỏng đoán suy tính của Nghiêm Văn Giới, có lẽ hắn có dã tâm lớn hơn, nếu lần phục hồi này đủ mạnh, đủ dài, Hải Túc có thể thừa thế cổ phiếu quay lại giá 34 đồng/ cổ phiếu, tức là thỏa mãn điều kiện phát hành cổ phiếu của ủy ban chứng giám.

Nếu Nghiêm Văn Giới có suy tính này, chẳng những không thể bán cổ phiếu ra, còn phải tung lượng tiền lớn thúc đẩy cổ phiếu Hải Túc nhanh chóng tăng giá, chỉ là không biết đà phục kéo dài bao lâu, nếu nó hết đà giữa chừng, tài chính mới điều động sẽ lần nữa sa lầy không thể rút ra được. Nhưng cơ hội tốt thấy này mà không liều một phát lại làm người ta không cam tâm.

Nghiêm Văn Giới mở đầu: - Kỳ Tuấn, đem tình hình nói qua đi.

Lưu Kỳ Tuấn giới thiệu tình hình mà ai cũng thấy ọi người nghe, nhưng bộ phận đầu tư không thể đưa ra dự đoán mang tính khẳng định với lần phục hồi này.

Vương Hải Túc mắt nheo lại, không nói gì, nhưng lòng cười thầm đám người bộ phận đầu tư là tinh anh do Lưu Kỳ Tuấn mang tới từ Hoàng Tín cũng luống cuống chân tay như thế, chẳng lẽ cần ngoài nghề như hắn ra quyết sách sao? Nhưng lần phục hồi này quá bất ngờ, quá mạnh.

~oOo

~~~ Cổ phiếu Hải Túc trong ba ngày qua phục hồi nhanh chóng, nhưng theo ghi nhận của trung tâm nghiên cứu kinh tế, các điểm dao động của Chứng khoán Tinh Hà tại Văn Chu và Kiến Nghiệp không có động tĩnh gì, có lẽ bọn chúng đang chờ đợi thời cơ. Mông Nhạc làm việc ở Mỹ một năm rưỡi, khá hiểu chuyện thao tác vốn rồi, trước khi hắn về nước đã được xem báo cáo dự đoán chỉ số Nasdaq phục hồi.

Có thể nói những cơ cấu đầu tư và tập đoàn tài chính hàng đầu thế giới đều có dự đoán hoàn thiện về lần phục hồi này, như Cao Thịnh, HSBC đều tích cực trừ tính trước đó, có lẽ lần phục hồi này do chính bọn họ thao tác đằng sau cũng chưa biết chừng, nhưng không có con số ủng hộ suy đoán này, tất nhiên bọn họ không dễ dàng để lộ điểm yếu cho người ta nắm lấy.

- Nhìn người khác đi nhằm một bước nhỏ có phải là càng có lạc thú hơn đúng không? Trương Khác cười: - Có điều nhiều lắm cũng chỉ đẩy bọn chúng một cái thôi, còn tự mình ra trận thì mất thân phận quá.

- Đẩy bọn chúng một cái thế nào? Đỗ Phi cũng rất hứng thú với loại chuyện hại người không lợi mình này.

- Trước tháng 5 tin tức Hải Túc phát hành cổ phiếu đã lan truyền trong quy mô nhỏ, lượng lớn tiền đổ vào cổ phiếu Hải Túc cũng là do những nhà đầu cơ liên hợp thúc đẩy, cho nên mới khiến cổ phiếu Hải Túc trong thời gian ngắn tăng lên giá 42.6 đồng/ cổ phiếu. Sau đó giá cổ phiếu Hải Túc liên tục giảm mạnh, một số nhà đầu cơ còn chưa kịp rút đi, nhưng sau đó Hoàng Tín trong thời gian ngắn đổ tiền giữ giá, lại khiến nhà đầu cơ tin vào quyết tâm phát hành cổ phiếu của Hải Túc, lại bắt đầu tích trữ tài chính lớn mua cổ phiếu, tới tận khi Hải Túc đột ngột buông tay, tiền của nhà đầu tư đa phần bị mắc kẹt bởi cổ phiếu, không thể thoát thân. Trương Khác phân tích: - Lần phục hồi này trông có vẻ mạnh, nhưng càng mạnh thì càng ngắn, không cho Hải Túc nhiều thời gian thao tác. Do Hoàng Tín trước đó không có đủ chuẩn bị, nên lúc này hắn còn đang do dự, khả năng lớn nhất là bọn chúng đang chuẩn bị cả hai đường. Nhưng huy động tài chính cũng cần thời gian, sẽ lỡ thời cơ. Một khi bọn chúng lựa chọn phát hành cổ phiếu, là định sẵn bọn chúng sẽ

ngã một vố nữa, chúng ta phải đẩy chúng về hướng này. Tao không hứng thú với chuyện này, bọn mày đi mà làm.

Đỗ Phi ngồi trên bàn làm việc đọc báo cáo: - Mày thấy sẽ là khả năng nào?

- Hoành Tín thiếu tầm nhìn đủ rộng ra quốc tế, trước khi phục hồi lại không có điều động tài chính quy mô lớn, đương nhiên là loại khả năng sau cao hơn, loại vấn đề này về sau đừng hỏi tao. Trương Khác vòng tay sau gáy, thoải mái dựa lưng vào ghế, bọn họ không quan tâm lắm kinh tế công nghệ toàn cầu phục hồi, nhưng lo lắng để Hoành Tín được thế: - Hoành Tín thiếu chuẩn bị tâm lý, mọi người thảo luận xem bọn chúng khả năng có đối sách gì?

- Tt nghiên cứu bỏ công lớn như thế thu thập con số kinh tế để theo kịp tình hình toàn cầu, phán đoán tình thế hơn hẳn cơ cấu đầu tư khác, vì sao Cẩm Hồ không lập cơ cấu đầu tư trong nước? Thời Học Bán thối mắc: - Nếu Cẩm Hồ lập cơ cấu đầu tư trong nước, thế nào cũng chơi chết bọn chúng, hiện giờ không cần phải đau đầu suy đoán sách lược ứng phó với bọn chúng, có thể hả hê ngồi xem trò hay rồi. Nếu bọn chúng ứng phó thỏa đáng, chẳng phải chúng tôi uất ức chết thôi à?

- Phục hồi sẽ rất mạnh, nhưng nguy cơ còn xa mới tới lúc kết thúc. Trương Khác thở dài: - Vụ án lũng đoạn của Microsoft chỉ là giọt nước làm tràn ly, Microsoft có thể chuyển nguy thành an không có nghĩa là toàn bộ sản nghiệp có thể chuyển nguy thành an, vấn đề mang tính căn bản không được giải quyết, nguy cơ làm sao mà kết thúc được. Mọi người chuẩn bị chiến đấu trường kỳ gian khổ đi, TTCK trong nước còn chưa tới thời cơ để lập cơ cấu đầu tư trong nước.

Ở trong nước đầu tư sản nghiệp, đầu tư cổ phần cũng đều do thương vụ Cẩm Hồ phụ trách, tâm thái đầu cơ ở TTCK trong nước quá nghiêm trọng, nó đi ngược lại với văn hóa xí nghiệp Trương Khác ra sức phổ biến ở Cẩm Hồ.

Căn cơ của Cẩm Hồ còn quá mỏng, thành công trước kia tới dễ dàng, thêm vào tầng quản lý lại đa phần là người trẻ tuổi, rất dễ sinh ra thói xốc nổi, nếu có thể tùy tiện đầu cơ vào lĩnh vực nào đó có thể kiếm lợi lớn thì ai còn có thể tĩnh tâm lại kiên trì làm thực nghiệp? Tinh thần hăng hái, một lòng tiến lên là chuyện tốt, nhưng phải đề phòng kiêu ngạo nóng vội.

Xét từ nhiều lo lắng, Trương Khác thà bỏ qua thủ đoạn đả kích đối thủ cạnh tranh hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất còn hơn để nội bộ sinh kiêu binh, đi nhầm đường.

Hoành Tín lúc này đã không còn là đối thủ của Cẩm Hồ nữa, không cần thiết phải dồn lượng lớn tài nguyên đánh hạ nó, mục đích của Cẩm Hồ còn to lớn hơn, không thể vì đả kích Hoành Tín mà hoãn lại. Người ta nói thương trường như chiến trường, nhưng cách đấu tranh trên thương trường không giống chiến trường, không phải là cuộc đấu tranh tiêu diệt đối thủ là có thể sinh tồn được, thương trường là chiến trường mở, sa lầy vào đấu tranh chỉ làm các đối thủ khác thừa cơ quật khởi.

Thực tế ở trong nước xưa nay Cẩm Hồ luôn giữ thái độ ôn hòa thiện chí với mọi người, thái độ quá mạnh mẽ ác liệt, tuy có thể làm đối thủ sợ hãi, nhưng cũng làm những người đứng ở vị trí trung lập bài xích Cẩm Hồ, được không bằng mất.

Trong quá trình phát triển của Cẩm Hồ, mặc dù cũng có vài thăng hê nhảy ra cản đường, nhưng bọn chúng đều không thành công, nguyên nhân là vì số người ủng hộ Cẩm Hồ còn đông đảo hơn.

Cho dù Hoành Tín đang thao tác Hải Túc chênh vênh ở một bước thiên đường, một bước địa ngục, nhưng Trương Khác vẫn chỉ lặng lẽ nhìn tình thế phát triển, còn đám Đỗ Phi, Thời Học Bán tuổi trẻ bồng bột không kiềm chế được, tuy vậy Trương Khác cũng chẳng ngại dẫn dắt chơi Hoành Tín một vố nho nhỏ.

~oOo

~Mấy kỳ giao dịch cuối cùng của tháng 6, cổ phiếu của Hải Túc có hai lần vọt lên qua mức 30 đồng/ cổ phiếu, đều bị nhà đầu cơ đang vội thu lợi bán lượng lớn cổ phiếu ra ép quay về, tạo thành áp lực cực lớn cho việc cổ phiếu Hải Túc tăng giá trở lại.

Trên tường phòng hội nghị treo một chiếc màn hình LCD cực lớn, Lưu Kỳ Tuấn đang đọc báo cáo mới nhất của cơ cấu đầu tư.

Nghiêm Văn Giới hai chân gác lên cao, mắt chăm chăm nhìn màn hình.

Nghiêm gia có mối quan hệ cực kỳ sâu rộng ở TTCK trong nước, nếu như phát hiện ra có kẻ nào gỡ trò sau lưng, Nghiêm Văn Giới sẽ bán ra bộ phận cổ phiếu bí mật mua vào để giữ giá trước đó, bộ phận này ít nhất kiếm được lợi nhuận từ 300 - 400 triệu, còn thuận lợi cứu thoát hơn 1 tỷ đồng đầu tư đang mắc kẹt của Hoành Tín. Chính bởi vì không phát hiện ra có ai gỡ trò đằng sau cho nên hắn mới quyết đoán chấp hành phương án thứ hai, chuẩn bị phát hành cổ phiếu công khai lần nữa, vì thế hắn điều động thêm 500 triệu, không ngờ lực cản lớn như thế, tiêu hết sạch 500 triệu, giá cổ phiếu vẫn bị áp xuống dưới mức 30 đồng, chỉ còn cách giới hạn phát hành cổ phiếu một chút nữa thôi mà không sao vượt qua được.

- Liệu có phải là Cẩm Hồ chơi bẩn sau lưng chúng ta không? Vương Hải Túc thấy Nghiêm Văn Giới và Lưu Kỳ Tuấn đề hút thuốc cũng lấy một điếu thuốc đặt lên môi, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Lưu Kỳ Tuấn liếc nhìn Vương Hải Túc một cái, chẳng thèm trả lời, hắn hoàn toàn xem thường Vương Hải Túc.

Nghiêm Văn Giới gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn nói: - Không thể, Cẩm Hồ không có khả năng ẩn nấp kín như thế trước vành mắt chúng ta.

Ngữ khí của Nghiêm Văn Giới còn làm người ta tiếp nhận được, ánh mắt của Lưu Kỳ Tuấn lại làm mặt Vương Hải Túc hơi nóng lên, Trương Văn Tín không nói gì, hắn chuyên tâm vào nghiệp vụ cụ thể, còn đối chuyện thủ đoạn thao tác không tích cực lắm, vả lại mảng đó cũng là của Lưu Kỳ Tuấn, nếu không phải hết sức cần thiết, hắn không nói chen vào.

Sâu trong nội tâm Lâm Tuyết càng muốn tin Cẩm Hồ gỡ trò đằng sau, cô ta cũng biết Trương Khác chẳng có thiện ý gì với phía mình, nhưng chẳng nắm được chút manh mối nào, nên không lên tiếng phụ họa Vương Hải Túc.

Hoành Tín lần này ném 500 triệu vào, vậy là tổng cộng tung ra thị trường tới 1.1 tỷ, mặc dù sổ sách còn lợi nhuận hơn 500 triệu, nhưng nếu lúc này kiên trì rút ra, ít nhất phải mất 3% giá mới ổn định được cổ phiếu, Hoành Tín gần như bỏ hết lợi nhuận mới có thể thoát thân.

Hoành Tín đã bao giờ chịu làm ăn không lãi, hơn nữa cần rần rần đem cổ phiếu Hải Túc tăng lên thêm một chút nữa thôi là thỏa mãn được điều kiện phát hành cổ phiếu rồi, như thế có nghĩa là có thể kiếm lại gần 5 tỷ từ thị trường công khai. Mặc dù tài chính tính vào tài khoản của Hải Túc, nhưng với hệ thống giám sát chứng khoán trong nước, Hoành Tín có cả đồng thủ đoạn đưa số tiền này ra rửa sạch cho vào ví của Hoành Tín.

Một mặt là mất hết công sức không thu được đồng nào, một mặt cách thành công lớn chỉ một bước chân, Lâm Tuyết hiểu rõ Nghiêm Văn Giới sẽ lựa chọn thế nào. Nhưng chỉ có quyết tâm thôi chưa đủ, còn phải có trù tính và hành động chu đáo, còn cần cả tài chính để hỗ trợ hành động, Lưu Kỳ Tuấn dự tính còn cần từ 1 - 1.5 tỷ nữa mới đủ tiền thực hiện kế hoạch, chỉ cần số tiền thu được từ phát hành cổ phiếu công khai cũng dư thừa bù đắp tổn thất của bọn chúng.

Như vậy trước sau đã tống vào con thuyền Hải Túc này hơn 2.5 tỷ, vì Tình Diễn khác yếu, cho nên gây áp lực lên tài chính của Hoành Tín, về lý luận tài sản cổ phần có thể thế chấp cho vay vô hạn chế, nhưng ngân hàng cũng phải có đủ tiền à vay mới được.

Hoành Tín hai năm qua tăng cường đầu tư vào lĩnh vực sắt thép, đóng tàu, hạn ngạch đi vay đã lớn lắm rồi, gần như đã ép tất cả các khoản vay ở ngân hàng có liên quan tới mức cực hạn. Như ngân hàng Tín Thông, tới 20% hạn ngạch cho cho vay là đổ sang Hoành Tín, Hoành Tín có thể khống chế tăng quản lý của Tín Thông, nhưng nếu vượt ngưỡng, các cổ đông khác sẽ không để yên.

- Mặc dù chúng tôi là đại cổ đông của Tín Thông, nhưng không thể lấy danh nghĩa Hoành Tín hay xí nghiệp trực tiếp liên quan tới Hoành Tín vay vốn, với Tình Diễn thì không thành vấn đề.

Nghiêm Văn Giới nói thẳng thừng làm Vương Túc Hải thất sắc, tại sao hắn không trao đổi riêng với Lâm Tuyết chuyện này, nhất là ở trên giường càng thích hợp.

Lâm Tuyết hơi nheo mắt lại, tựa hồ đang chăm chú xem sổ tay, cánh môi hồng nhuận mang đường uốn lượn gợi tình hơi cong lên, giọng như kể khổ: - Anh tháo xương tôi đi bán cho xong, Tình Diễn sao có nhiều tài

sản thế chấp cho Tín Thông như thế, vả lại thời gian cũng không kịp.

1151. Chương 1153: Trêu Ghẹo Rắn Độc.

- Chuyện này cô không cần lo, trước kia tôi đã suy tính tới tình hình này, nên bảo Tín Thông chuẩn bị hồ sơ trước rồi, Tín Thông có thể nâng cao tài sản của địa ốc Tín Điển, tài chính sẽ được cấp trong vòng một tuần. Nghiêm Văn Giới bình thản nói: - Hoàn Tín còn có thể gom thêm 500 triệu, nhưng tôi muốn chuẩn bị thật đầy đủ, có 1.5 tỷ mới nắm chắc 10 phần, 1 tỷ này có thể gửi cho Tín Điển trước.

- Để tôi suy nghĩ đã. Lâm Tuyết trầm ngâm, Tín Điển ngưng tụ bao nhiêu tâm huyết của cô ta, không thể mạo hiểm các vào hết trong một lần, không thể không thận trọng. Nhưng đối diện với dụ hoặc lớn như thế, tâm tư của cô ta cũng dao động.

Lâm Tuyết từ trong tổng bộ Hải Túc đi ra, chui vào trong xe, không để lái xe đi theo, lái xe đi lòng vòng trong thành phố, trời đổ mưa nhỏ, xua đi cái nóng nực ngày hè, cô ta nhìn màn mưa bên ngoài, do dự không biết có nên đặt địa ốc Tín Điển vào vụ này liệu một vỏ không, cho dù bất lợi cũng không tới mức mất trắng.

Đi qua đường Tỉnh Hải Thiên, Lâm Tuyết liếc thấy một chiếc Mercedes lướt qua, theo bản năng quay đầu lại nhìn, thấy Phó Tuấn gần như bám sát Trương Khắc như hình với bóng ngồi trong xe, còn có cả người khác, chắc là vệ sĩ, thậm chí tên nhóc kia chắc cũng quanh quẩn đâu đây.

Lâm Tuyết giảm tốc độ, thấy phía trước là quán bar âm nhạc bình thường có tên là Kiến Hàm.

Cô ta đã lâu lắm rồi không tới những chỗ thấp kém như thế, mặc dù chẳng biết vì sao với địa vị và tài phú như Trương Khắc còn cứ thích trà trộn vào những nơi thế này, nhưng cô ta biết khả năng Trương Khắc ở bên trong rất cao.

Lâm Tuyết lái xe vào bãi đỗ, đỗ xe ở bãi đỗ bên cạnh, cầm túi sách đi vào quán bar, có hai cô gái trang điểm diêm dúa lờ lẹt đứng ở bên cửa, không vào vội, có lẽ đang đợi ai đó. Lâm Tuyết nhú mày, cô ta ghét loại con gái như thế, cùng là bán thân, vì sao không động não bán cái giá cao? Cô ta đi vào trong, ánh sáng mờ mờ, mùi ca phê thuốc lá, rượu và mùi nước hoa rẻ tiền của nữ nhân trộn vào lẫn nhau, rất là khó ngửi.

Vừa bước chân vào quán bar, thấy tuyệt đại đa số nam nhân đều không kìm được hoặc ngẩng đầu hoặc quay đầu nhìn mình, Lâm Tuyết hơi hếch mũi lên, trong lòng lại cực kỳ đặc ý, ánh mắt của nam nhân chính là suối nguồn tự tin của cô ta.

Trương Khắc đang nói chuyện với một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp mặc váy liền thân ở góc đại sảnh, Lâm Tuyết thấy y cũng ngẩng đầu lên, đang định giả bộ không quen biết gì ngồi xuống bên cạnh gọi đồ uống, hoàn toàn không ngờ tới Trương Khắc giơ tay lên chào hỏi mình, hơn nữa tay trái còn xòe cả năm ngón ra vẫy vẫy. Lâm Tuyết theo bản năng giơ tay trái lên, cũng xòe năm ngón tay ra vẫy vẫy, không ngờ Trương Khắc lại thay đổi dấu tay kỳ lạ, ngón cái và ngón út gập lại, chỉ đưa ra ba ngón tay.

Hành động kỳ quái của Trương Khắc làm Lâm Tuyết khựng lại, hay là y đang chào hỏi người khác, mình nhầm mất rồi? Lâm Tuyết cố trấn tĩnh ngồi xuống bàn bên cạnh, chú ý vừa rồi ở xung quanh mình không có ai, không nhận được nhìn Trương Khắc, chỉ thấy miệng y nhếch lên thành nụ cười, một loại nụ cười khiến người ta rất muốn đắm thẳng vào mặt y.

- Này em, 500 đồng là bao cả đêm hay chỉ một lần thôi vậy? Đột nhiên có một thanh niên mặc áo sơ mi sán tới, mắt hau háu nhìn vào cổ áo Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết chớp mắt hiểu ra tên nhóc kia khốn nạn cỡ nào, vừa rồi y đột nhiên xòe tay ra giống chào hỏi mình, mình cũng xòe tay ra, tiếp đó y gập hai ngón lại, chẳng phải khiến người ta hiểu lầm gái gọi và khách làng chơi đang mặc cả với nhau hay sao?

Lâm Tuyết chỉ muốn đập Trương Khắc một trận, lại nhìn tên thanh niên coi mình thành gái gọi đang nuốt nước bọt sẫm soi những vị trí nhạy cảm trên người mình, bao nhiêu cảm hận đều trút hết lên đầu hần, nhưng lại không muốn mất kiểm soát trước mặt Trương Khắc, tay nắm chặt mép bàn, khẽ thở ra một hơi lấy lại bình tĩnh, mặt nở nụ cười điệu đà, ánh mắt phát ra vẻ mê ly nhìn thanh niên đối diện.

Thấy tên thanh niên kia muốn đưa tay ra sờ tay mình, nhưng lại tỏ ra hết thiếu tự tin, Lâm Tuyết khẽ mím môi, nhẹ nhàng tay lên bàn, lấy ngón tay khẽ chạm vào móng tay thanh niên kia, giọng êm tới rợn người: - Anh nóng vội quá đấy, em còn chưa kịp thở lấy hơi nè, có thể mời em ly rượu trước đã được không? Rồi đưa một tay lên khẽ vuốt ngực, động tác khiến nam nhân nào cũng phải phun máu mũi, đã thế còn tựa vô tình kéo cổ áo trẻ xuống lộ ra làn mép bầu ngực trắng nõn nã, đặc ý nhìn ánh mắt ngây dại của tên thanh niên kia, cầm lấy chiếc di động hắn đặt trên bàn, thốt lên: - Chiếc di động đẹp quá, hắn đắt tiền lắm phải không?

- Chẳng đáng giá mấy, chưa tới 1 vạn, là di động mới nhất của Ái Đạt, trong nước bán rất ít. Thanh niên kia được ngón tay Lâm Tuyết khẽ chạm vào, hơi thở đã loạn rồi, giọng bắt đầu lớn thêm ba phần, đứng dậy nhìn về phía quầy bar, đây là quán bar kiểu Anh, mua nước phải tới quầy bar trả tiền, do dự một lúc, ngại không đòi di động lại, chạy tới quầy bar mua rượu.

Hắn lo Lâm Tuyết lén cầm di động của mình chuồn mất, khi phục vụ pha rượu còn xoay lưng lại dựa vào quầy bar, nhìn Lâm Tuyết đang hết sức hứng thú chơi đùa chiếc di động của mình, thì thoảng còn ngẩng đầu lên nở nụ cười với hắn, làm tâm hồn hắn chao đảo, nhận ly rượu trong tay phục vụ để sánh ra ngoài quá nửa, đợi phục vụ đổi cho hắn một ly rượu khác mới quay về bàn, thấy Lâm Tuyết đặt di động của mình trên bàn, tay đang cầm chiếc di động tinh xảo khác nói chuyện, đợi hắn đến nơi liền cúp điện thoại.

Thanh niên không nghĩ gì khác, chỉ chú ý thấy chiếc di động trong tay Lâm Tuyết rất đẹp thì nghĩ: "Nữ nhân xinh đẹp đúng là dễ kiếm tiền!" Trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu vì đêm nay có thể đắm chìm trong mỹ sắc đẹp như thế, thật là may mắn, vội đặt ly rượu lên bàn rồi ngồi xuống, sợ người trong quán bar nhìn thấy chỗ xấu của mình.

- Em tắt di động của anh đi rồi, anh ngồi đây tâm sự với em một lúc được không? Lâm Tuyết thỏ thẻ nói:

Thanh niên kia cầm lấy di động đã tắt máy, hắn cũng sợ vợ gọi điện tới tra hỏi phá hỏng hứng trí, về rồi tùy tiện lấy cớ gì đó phó sau vậy.

Ba hồn bảy vía của hắn sớm bị Lâm Tuyết hút mất một nửa rồi, và lại chân bị Lâm Tuyết lấy mũi giày cao gót cọ đi cọ lại, làm hạ thân bất giác dựng đứng lên, hắn cũng muốn chơi vui vẻ có tình thú một chút, tất nhiên không ngại bỏ thêm tiền cùng nữ nhân xinh đẹp này ngồi tâm tình trong quán bar.

Lâm Tuyết nói chuyện câu được câu chăng với thanh niên đó, mắt thì như vô ý quan sát phía Trương Khác, đầu tiên là y trò chuyện với thiếu nữ váy hoa kia, về sau lại có một đám con gái chạy tới, y ngồi cùng đám con gái đó trò chuyện uống nước, thầm nghĩ có lẽ y chuyển môn tới quán bar thấp kém để dụ dỗ con gái?

Đám con gái đó tướng mạo đa số là bình thường, chỉ duy nhất cô gái yên tĩnh ngồi bên cạnh Trương Khác đó là hết sức xinh đẹp, có khí chất thoát tục bất phàm, có vẻ gì đó cao sang kiêu ngạo cô độc như hoa mai trong tuyết. Mặc dù Lâm Tuyết hết sức tự tin vào dung mạo của mình, nhưng nhìn cô gái không nhuốm bụi trần đó cũng nghĩ một cô gái như vậy ở bên Trương Khác mới thích hợp. Thế như nhìn sang Trương Khác thì y lại ba hoa chọc mấy cô gái bình thường kia cười ngặt ngoẽo, còn cô gái xinh đẹp bên cạnh lại chẳng chú ý mấy, không thể hiểu nổi tâm tư của y.

Mặc dù bị Trương Khác đùa bỡn, vừa thẹn vừa giận, nhưng chẳng thể làm được gì, địa vị và quyền thế của y lúc này, cô ta hít bụi chẳng kịp, căn bản không có tư cách gì mà hận.

1152. Chương 1154: Thủ Đoạn Của Lâm Tuyết.

Lâm Tuyết lòng suy nghĩ lung tung, cũng chú ý thấy mặc dù mình ngồi phía chính diện Trương Khác, nhưng y rất ít khi nhìn mình, tựa hồ trò đùa nho nhỏ không thành công kia căn bản không để trong lòng, Lâm Tuyết thấy hơi chua chát, cảm giác bị xem thường không dễ chịu một chút nào, chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Thanh niên kia chỉ coi cô ta làm bộ thẹn thùng, thấy Lâm Tuyết mặc váy đen trẻ cổ, bờ vai trần lồ lộ, da dẻ trơn bóng như ngọc, non mịn tới mức tựa hồ chỉ cần bóp khẽ một cái là có nước chảy ra, khe vú lập lờ kia, ánh mắt mê người kia, cùng chiếc mũi thẳng cảnh môi hồng đẹp đẽ, nếu chẳng phải nhìn thấy cô ta mặc cả với Trương Khác, thật khó tưởng giai nhân khí chất mê đắm lòng người này lại đi làm cái nghề ấy.

Trong lòng hắn thầm tính nếu như bao cô gái này sẽ tốn bao nhiêu tiền, cứ như bị bỏ bùa mê thuốc lú, hoàn toàn không để ý thanh niên lúc này mặc cả với cô gái trước mắt đang cười đùa với một đám con gái, vậy sao có thể tới quán bar sớm tình?

Hắn cũng hoàn toàn không ý thức được lúc này cửa quán bar bị người ta đẩy ra, có một thiếu phụ mặc váy đi vào, ánh mắt lo lắng nhìn quanh quán bar tìm kiếm, tới khi dừng trên người mình thì thở phào. Thiếu phụ đó thấy ánh mắt si mê nhìn Lâm Tuyết ngồi cùng bàn thì có chút nghi hoặc, nhưng có hai thanh niên sơ mi trắng, cắt đầu đinh đi vào thì thầm bên tai cô ta vài câu, thiếu phụ đó nhìn chằm chằm vào gáy thanh niên, sắc mặt tối sầm lại ... Thiếu phụ đó vừa đi vào quán bar là Trương Khác đã chú ý rồi, y nhìn sang Lâm Tuyết, thấy cô ta đang nhìn thiếu phụ kia với ánh mắt quỷ dị, miệng cười nhạt làm người ta rợn người, đoán ngay được thiếu phụ kia tới đây tìm chồng, nam nữ đang uống rượu trong quán bar cũng nhìn ra cửa, có mỗi thanh niên kia hồn vía bị Lâm Tuyết bắt mất là không hề nhận ra sự khác thường trong quán bar.

Trương Khác khẽ huých vai Trần Phi Dung, bảo cô nhìn sang bên đó, Trần Phi Dung mặt ửng đỏ, mắng y: - Bạn trêu cô ta, làm người khác nhìn mình cứ quái quái ... Cả hai đều chẳng phải thứ tốt đẹp, mình thấy hai người hợp nhau lắm đấy.

Trương Khác trêu ghẹo Lâm Tuyết, làm khách trong quán bar hiểu lầm cô ta là gái gọi, Trần Phi Dung ngồi bên cạnh Trương Khác tất nhiên cũng khiến người khác suy nghĩ lung tung, thi thoảng có ánh mắt dâm dục liếc sang, làm cả buổi cô ngồi im thít bên cạnh Trương Khác, còn phải cúi đầu tránh những ánh mắt đáng ghét kia. Nhưng những chuyện này không tiện nói với đám bạn cùng KTX, lúc này lại nhìn về mặt của thiếu phụ mới vào, đoán ra được Lâm Tuyết giữ thủ đoạn gì, ghé vào tai Trương Khác rủ rỉ hờn mắng, về mặt ám muội khiến đám bạn học càng hiểu lầm.

Đám con gái cùng nhao nhao mỗi người một câu: - Nép bên người ta như con chim non cả tối rồi, giờ lại thì thì thăm thẳm, có phải muốn đuổi chúng tôi đi sớm một chút, để hai người tiếp tục tình chàng ý thiếp với nhau không.

Trong bốn năm qua, Trương Khác tiếp xúc với các cô bạn cùng KTX của Trần Phi Dung không ít, bọn họ sắp rời trường, có người thậm chí sẽ rời Kiến Nghiệp, cho nên làm chủ mời các cô tới tụ họp một lần. Những cô gái này chẳng biết nghe được từ đâu quán bar âm nhạc này rất đặc sắc, liền chọn nơi này làm nơi tụ họp lần cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

- Cút, mình và bạn ấy có gì để tình chàng ý thiếp chứ, bọn mình đã quen nhau 6 năm, nếu có chuyện gì cần xảy ra đã xảy ra hết rồi. Trần Phi Dung thường bị các cô bạn gán ghép với Trương Khác, nên từ lâu đã có sức miễn dịch, hơn nữa mấy cô bạn này cũng quen cả Đường Thanh, cho nên có thể tự nhiên đùa: - Tối hiện giờ chuyện gì không xảy ra là sẽ không xảy ra nữa. Rồi huých vai Trương Khác: - Đúng không?

- Đúng, đúng. Trương Khác vẫn đang chú ý phía bên Lâm Tuyết, gạt đầu phụ họa: - Cho dù mình có mưu đồ đó cũng sợ Đường Thanh cầm dao chém mình.

Trần Phi Dung lườm Trương Khác một cái, ý tứ là nếu thực sự như vậy y đã sớm bị chém cho chín mười phát rồi.

Trước kia Trần Phi Dung luôn do dự có nên làm trợ lý cho Trương Khác không, chỉ sợ tiếp xúc càng mật thiết với y, rồi sẽ đến lúc cả hai không kiềm chế được dính vào quan hệ nam nữ hỗn loạn, lúc đó nhìn Trương Khác thân mật với nữ nhân khác, mình sẽ phải làm sao mới được? Phải đối diện với Đường Thanh như thế nào?

Nút thắt này cho tới tận bây giờ vẫn chưa được cởi bỏ, chỉ là không thể tưởng tượng được nếu rời Trương Khác, cuộc sống sau này sẽ ra sao, cô quá quen với việc ở cùng Trương Khác rồi, cứ thế do dự mãi, bị động để mọi chuyện diễn ra, tới khi chuyện thành trợ lý cho Trương Khác trở thành kết cục không thay đổi được ... Cô tự an ủi mình:” Mình không có lựa chọn nào khác, đành đi bước nào hay bước nấy thôi.”

Trương Khác cười lấp liếm, nếu nói y không có mưu đồ gì với Trần Phi Dung thì tới chính bản thân y cũng không tin, có điều khao khát chiếm hữu cơ thể cô thực sự không lớn lắm, cảm giác được ở gần nhau càng mỹ diệu hơn, như tối nay, Trần Phi Dung ngồi bên cạnh gần như chẳng ngồi bên cạnh, thế là đủ rồi, tạm thời là thế ...

Nhìn sang phía Lâm Tuyết, thấy cô ta còn cởi giày ra, dùng mũi chân đi tất lụa, cọ vào chân hần, dùng đôi mắt đẹp như hoa đào bắt mắt hồn hần, thanh niên kia không kìm nén nổi, nhích dới gần Lâm Tuyết, nắm tay cô ta.

Thiếu phụ ở cửa quán bar không xem tiếp được nữa, gần như nhào bổ tới, tóm lấy cổ áo thanh niên, giật mạnh ra sau, lớn tiếng quát: - Anh đang làm cái gì.

Thanh niên kia không kịp đề phòng, cả người ngã ra sau, ngã vật ra đất, đang định lên tiếng chửi bới, đợi nhìn rõ mặt thiếu phụ kia, mặt tức thì tái mét: - Tiểu ... Tiểu ... Tiểu Hà ...

Chống tay xuống đất bò dậy, cuống quýt giải thích: - Tiểu Hà, em đừng hiểu lầm, cô ấy là khách hàng của anh, đây là công việc ...

Hần còn chưa ý thức được lúc mình bò dậy, hạ thân vẫn dựng lên cái lều lón, bại lộ tâm tư vừa rồi của hần.

“Bốp” thiếu phụ kia nổi đóa tát một phát, mọi ánh mắt trong đại sảnh đổ dồn tới, làm cô ta phần nộ át đi lý trí, cảm thấy sự nhục nhã chưa từng có trong đời, muốn khóc không ra nước mắt.

Thanh niên kia cũng ý thức được mình lộ mặt xấu rồi, mặc cho hần thường ngày mồm mép ra sao cũng không thể giải thích nổi:

Lâm Tuyết đứng dậy cầm di động trên bàn, đi tới trước mặt thanh niên, đưa tay khê vuốt má hần, cười duyên dáng: - Anh giải quyết xong việc nhà rồi gọi điện cho em nhé? Rồi tha thướt lác mông bỏ đi.

Thanh niên kia tới lũng này cũng chưa ý thức được tất cả do nữ nhân quyến rũ kia đặt bẫy, bị ngón tay mịn màng nhỏ nhắn kia lướt qua, còn cảm thấy siêu hồn lạc phách, cái má nóng rát vì bị vợ mới cưới tát cho tức thì đỡ đau hơn rất nhiều, ngậy ra như phồng, đến khi Lâm Tuyết ra ngoài quán bar mới nhớ mình không có số điện thoại của cô ta.

Thanh niên đầu đình theo vợ hần vào quán bar lúc này theo Lâm Tuyết rời đi.

Thiếu phụ thấy chồng chẳng an ủi mình, chẳng giải thích, ánh mắt còn dôi theo bóng lưng nữ nhân kia, tà khí bốc lên trong lòng, rít lớn: - Nhận được điện thoại của anh, rồi đột nhiên tắt máy, nghe có người nói anh xảy ra chuyện, vội vã tới đây, anh, anh lại ở con hồ ly tình đó. Như phát điên cào mặt chồng: - Đây thì cho anh mê con hồ ly tình ...

Thanh niên kia né sang bên, va vào bàn cạnh đó, hai người khách bàn đó tránh không kịp, rượu nước đổ hết lên người, ly cốc rơi xuống đất vỡ loảng xảng, những khách ở gần thấy cảnh đó vội cầm lấy rượu của mình tránh đi, sợ bị tai bay vạ gió.

Lâm Tuyết quay người lại, nhìn cảnh tượng do chính tay cô ta đạo diễn, nở một nụ cười duyên dáng, mặc dù dung mạo cô ta tuyệt đẹp, nhưng càng làm người ta sẵn gai ốc, có điều mọi người đều nghĩ hần ta đáng đời.

Trước khi đi Lâm Tuyết còn liếc mắt nhìn Trương Khác một cái.

1153. Chương 1155: Bắt Ngờ Có Thai.

Trong quán bar náo loạn, mấy nhân viên công tác quán bar tới giữ lấy thiếu phụ nổi điên kia, mời cả cô ta lẫn chồng ra ngoài, tránh làm ảnh hưởng tới những người khách khác.

Động tĩnh phía quán bar, đặc biệt là sự xuất hiện của Lâm Tuyết và vệ sĩ của cô ta trước quán bar làm kinh động tới Phó Tuấn và các vệ khác đợi bên ngoài, vội vàng chạy tới.

Trương Khác vẫy tay gọi Phó Tuấn, giải thích qua chuyện vừa rồi: - ... Đại khái là Lâm Tuyết coi hần ta thành chỗ xả giận, lấy di động của hần gọi cho người nhà rồi cúp máy thành linh, rồi lấy di động của cô ta báo tin, dẫn dụ vợ thanh niên đó vội vàng tới đây, rồi xảy ra chuyện này ... Anh đi giải thích với phía quán bar, đừng làm khó cô vợ kia.

- Đều tại đám người như bạn thế giới mới phức tạp như thế. Trần Phi Dung hạ thấp giọng nói với Trương Khác: - Nếu bạn không cố tình trêu ghẹo Lâm Tuyết đã không xảy ra chuyện này.

Mấy cô bạn không biết trước khi họ tới đã xảy ra chuyện gì, muôn miệng một lời: - Loại nam nhân đó bị thế là đáng đời, rõ ràng có vợ trong nhà còn ra ngoài ba lẳng nhăng ...

Trần Phi Dung lườm Trương Khác, trong ánh mắt đó chứa mấy phần hờn oán, làm cô muôn phần quyến rũ, Trương Khác cười ngượng, không nói thêm gì nữa, một vài chuyện không phải y tự ình làm kín như bưng là có thể giấu được tâm tư mẫn cảm của các cô gái.

Lâm Tuyết ra ngoài bảo thủ hạ đi trước, cô ta vào xe, xoay vô lăng lái xe đi qua quán bar âm nhạc, nhìn tầm mắt quán bar đèn nê ông xanh đỏ nhấp nháy, môi hơi cong lên, nhìn không ra vui buồn.

Trong lòng Lâm Tuyết cũng chẳng hề có khoái cảm gì đặc biệt, mặt dù trút giận được lên thanh niên kia, cũng chỉ là giận lây thôi, có can hệ gì tới Trương Khác đâu? Trong mắt y, mình từ đầu tới cuối chỉ là một nhân vật nhỏ cho y đùa bỡn mà thôi, mối hận này không sao nuốt trôi được.

“Tin, tin, tin..” Lâm Tuyết đồn cảm hận lên cái còi xe, đập ga phóng vọt về Nam Thúy Viên, cầm điện thoại gọi cho Nghiêm Văn Giới; - Tôi sẽ lập tức thông báo cho người phụ trách tài vụ của Tinh Điển tới Tín Thông thế chấp vay tiền ...

Nghiêm Văn Giới đang bàn việc với Lưu Kỳ Tuấn, Trương Văn Tín ở biệt thự, nhận được điện thoại của Lâm Tuyết đều hết sức bất ngờ.

Nghiêm Văn Giới vốn tưởng rất khó thuyết phục được Lâm Tuyết, dù cho hắn có nói khoác vung trời, nhưng trong vụ này vẫn tồn tại nguy hiểm thất bại, vận mệnh Tinh Điển sẽ hoàn toàn gắn liền với lần phát hành cổ phiếu công khai này của Hải Túc, nếu thất bại, Tinh Điển không lấy đâu ra tiền trả ngân hàng nữa, sẽ hết sức nguy ngập.

Lâm Tuyết tuy không tinh thông nghiệp vụ tài chính, nhưng tuyệt đối không phải là nữ nhân dễ lừa gạt.

- Lâm Tuyết đúng là nữ nhân rất có dã tâm. Nghiêm Văn Giới đặt điện thoại xuống nói: - Có dã tâm tất nhiên dám mạo hiểm, chỉ cần lần này chúng ta thành công, có thể phục chế ở rất nhiều lĩnh vực khác, lúc đó Hoàn Tán không lo thiếu tài chính phát triển nữa.

~oOo

~~Trần Phi Dung sau khi tốt nghiệp muốn về Hải Châu một thời gian mới chính thức đi làm, Trương Khác cũng hẹn Đường Thanh tháng 7 về Hải Châu nghỉ ngơi, buổi tối mời các cô bạn trong KTX của Trần Phi Dung tới quán bar tụ họp là đêm cuối cùng ở Kiến Nghiệp trong kế hoạch, đợi sáng hôm sau cùng Đường Thanh tới rồi cùng về Hải Châu.

Ở quán bar tình cờ gặp Lâm Tuyết, Trương Khác ra tay khiêu khích là muốn có khả năng thúc đẩy chuyện phát triển theo hướng y mong muốn, sau khi Lâm Tuyết đi, Trương Khác cùng Trần Phi Dung ở lại quán bar âm nhạc cùng các cô bạn một lúc nữa, tới khi sắp đi thì nhận được điện thoại của Tôn Tĩnh Mông.

- Chị em có mang rồi.

- Hả, anh đảm bảo không liên quan gì tới anh hết, không phải con anh đâu. Trương Khác vừa há miệng ra đã nói đùa theo thói quen, tiếp đó óc khựng lại, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, miệng há ra hồi lâu không nói được câu nào.

- Anh muốn ăn đòn à? Tôn Tĩnh Mông mắng một câu: - Tìm anh bàn chuyện, anh mà còn nói năng linh tinh, em không để ý tới anh nữa.

- Anh Diệp đã biết chưa? Trương Khác không dám đùa nữa hỏi:

- Chị em thường ngày rất trấn định, lúc này đã cuống cả lên rồi, nếu chẳng phải em thấy chị ấy lúc ăn cơm nôn tới 2 lần nên sinh nghi thì chị ấy cũng chẳng nói với em, hiện giờ chỉ em và Hứa Duy biết, chị em không muốn nói cho anh Kiến Bân biết, thai đã ba tháng rồi, chính là do lần chị ấy và anh Kiến Bân ở Bắc Kinh nửa tháng gây chuyện, em nghĩ nên nói với anh một tiếng.

Hứa Duy hiện giờ làm trợ lý của Tôn Tĩnh Hương, tất nhiên chuyện Tôn Tĩnh Hương có mang không thể giấu cô được, không ngờ cô giúp Tôn Tĩnh Hương che giấu mọi người, Trương Khác gãi đầu gãi tai :” Chuyện này khó giải quyết đây!”

- Anh nói xem phải làm thế nào? Tôn Tĩnh Mông lo lắng hỏi:

- Thế này đi, ngày mốt anh kiếm cơ đón anh Diệp sang Singapore, em giữ chị em ở lại đó, tới khi ấy chúng ta tùy cơ ứng biến.

- Liệu có lộ quá không? Nếu chị em mà biết em tiết lộ bí mật thì em thảm mất. Tôn Tĩnh Mông giọng rất tội nghiệp:

Trương Khác trấn an: - Yên tâm, anh sẽ kiếm được cơ hợp lý sang đó mà.

- A, chị em gọi em rồi, em không nói chuyện với anh nữa, em ở Singapore đợi mọi người tới, nếu anh không giúp em giải quyết vấn đề này thì cứ cẩn thận đấy.

Trương Khác nghe giọng điệu uy hiếp của Tôn Tĩnh Mông, có thể tưởng tượng ra điệu bộ nhe nanh múa vuốt của cô, còn định trêu vài câu thì Tôn Tĩnh Mông đã cúp điện thoại.

Thấy Trần Phi Dung nghi hoặc nhìn mình, Trương Khác giải thích: - Bên phía Singapore xảy ra chút chuyện, mình phải qua đó một chuyến.

- Nếu đã xảy ra chuyện, vì sao còn phải kiếm cơ để xảy ra đó? Trần Phi Dung càng nghi ngờ, cô biết là điện thoại của Tôn Tĩnh Mông, nhưng nghe Trương Khác nói thì không đoán ra được phía Singapore xảy ra chuyện gì, cô chỉ thuận miệng hỏi thôi, lại nói thêm: - Mình giúp bạn liên hệ chuyện đi Singapore, ngày mai mình đợi Tiểu Thanh qua rồi về Hải Châu.

Trương Khác sờ mũi, chuyện này chẳng có gì để dấu, có điều nói với Trần Phi Dung, cảm giác giống như chính mình làm chuyện trái lòng vậy: - Chị Tĩnh Hương có mang rồi, bạn và Tiểu Thanh cùng mình sang Singapore đi.

Diệp Kiến Bân và Đinh Văn Di kết hôn nhiều năm không có con, Diệp lão gia tử thường ngày nhằn nại không nói gì, nhưng đến khi Diệp Tiểu Đồng sinh được con trai thì ông hưng phấn quá độ nói mình là ông già truyền thống, cực kỳ coi trọng chuyện nối dõi tổ tông. Diệp Kiến Bân là cháu trai trưởng đời ba, năng lực và địa vị cực cao, tất nhiên được gửi gắm kỳ vọng lớn, hẵn mãi không có con, là tâm bệnh của Diệp gia.

Tôn Tĩnh Hương bao năm qua đi theo Diệp Kiến Bân, Diệp gia không phải là mù cả, Đinh Văn Di không sinh nở đã đành, Tôn Tĩnh Hương cũng không có động tĩnh gì, mọi người đều nghi vấn đề ở Diệp Kiến Bân, có điều với địa vị của rhawns, không ai trực tiếp bàn luận với hần chủ đề này.

Nếu Đinh Văn Di có con, thì Tôn Tĩnh Hương mang thai có thể xử lý nhẹ nhàng, giờ thì đau đầu rồi, quan trọng là Tôn Tĩnh Hương không muốn người khác biết, còn phía Tôn Thượng Nghĩa phải giải thích ra sao? Lúc này chỉ đành kéo Diệp Kiến Bân sang Singapore trước rồi tính sau.

Về chung cư Thanh Niên, Trương Khác gọi điện cho Đường Thanh, y không nói rõ chuyện qua điện thoại, chỉ nói: - Đột nhiên có chuyện phải đi Singapore, mai mình và Phi Dung bay sang Hong Kong, sau đó ba chúng ta tới Singapore, thuận tiện ở đó chơi vài ngày.

Tiếp đó gọi điện cho Diệp Kiến Bân, Trương Khác thấy diễn kịch phải diễn cho trọng, vả lại phải chiếu cố cảm thụ của Tôn Tĩnh Hương, càng không thể nói với hần: - Hợp đồng mua sắt thép Đại Chúng sắp ký rồi, tôi muốn sang Singapore xem lần cuối.

1154. Chương 1156: Phanh Phui.

Nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng Singapore tuy sản lượng 2 triệu tấn, nhưng có 16 nhà máy luyện thép phân tán ở khắp ĐNÁ, thậm chí ở Ấn Độ cũng có, do nghiệp vụ của sắt thép Đại Chúng quá phân tán, nên qua cơn bão tài chính Châu Á tới giờ vẫn chưa hồi phục, mấy năm qua luôn là gánh nặng lớn của tập đoàn Đại Chúng, Sematek đứng sau khổng chế Đại Chúng luôn muốn buông nghiệp vụ này.

Cầm Hồ muốn mở rộng quy mô, trực tiếp khổng chế sản lượng sắt thép, cách đỡ tốn sức nhất là mua lại, có lẽ sắt thép Đại Chúng không phải là phương án lý tưởng nhất, trong làn sóng tư hữu hóa, rất nhiều xí nghiệp sắt thép trong nước đợi được mua, nhưng mua sắt thép Đại Chúng, sẽ giúp Cầm Hồ trực tiếp vươn

tới thị trường ĐNÁ. Mặt khác kỹ thuật chế luyện của sắt thép Đại Chúng cũng hơn trong nước, có một số loại thép đặc chủng, có thể lấp khoảng trống kỹ thuật trong nước.

Thương vụ Cẩm Hồ cùng tập đoàn Đại Chúng và Sematek tiếp xúc nhiều lần, đàm phán tổng cộng nửa năm, chỉ cần một số chi tiết nhỏ được định đoạt là ký hợp đồng.

Trương Khác trước đó không tham dự đàm phán, giờ lại đột nhiên đề xuất tới Singapore, làm Diệp Kiến Bản không khỏi nghĩ sang vấn đề khác: - Có chuyện gì chúng ta trước kia không để ý à?

- Không có gì, kiểm soát đi chơi thôi, chị Tôn cũng bên đó mà.

Trương Khác nói rất hời hợt nhưng Diệp Kiến Bản không nghĩ vậy vì trong thời gian gần Trương Khác căn bản không có kế hoạch đi Singapore.

Khi máy bay tới sân bay quốc tế Hong Kong, ngoại trừ Diệp Kiến Bản, Đường Thanh cùng tổ đàm phán của Trương Vi, Tôn Thượng Nghĩa cũng tới, chuẩn bị sang Singapore cùng, ông nghĩ thực sự cho là Trương Khác phát hiện ra vấn đề mà họ không chú ý tới nên mới đột xuất đề nghị tới Singapore một chuyến.

Trương Khác nhìn thấy Tôn Thượng Nghĩa thì hơi lạy chạy khắp từ chân tới đầu, nếu đề ông cùng đi Singapore chẳng biết chuyện diễn biến ra sao, có khi tới mức không thể vấn hồi.

- Cháu muốn cho Sematek thành chim sợ cành cong, không muốn làm mọi người sợ. Đầu óc Trương Khác vận chuyển mau lẹ, nghĩ cách đánh tan ý định của Tôn Thượng Nghĩa: - Đừng thấy chỉ số Nasdaq đang phục hồi mạnh mẽ, các cơ cấu đầu tư có nghiên cứu hướng đi của kinh tế toàn cầu đều hiểu sự phục hồi này không thể lâu dài, một khi nó quay đầu lại, sẽ tạo thành sự phá hoại còn lớn hơn nữa, điện tử và sắt thép là hai nghiệp vụ lớn của Đại Chúng, có lẽ hiện Sematek đang muốn tổ chức lại nghiệp vụ điện tử, nên mới muốn bán nghiệp vụ sắt thép đi. Với thế cục hiện nay, Sematek càng sốt ruột hơn chúng ta. Rồi xua tay nói: - Dù sao cháu rảnh rỗi, tới Singapore chơi một vòng, xem có thể ép thêm chút mỡ nào từ Sematek không, chẳng cần thế trận quá lớn. Nếu không thế này, anh Diệp cùng cháu đi một chuyến, những người khác ở lại Hong Kong.

- Không phải đàm phán phát hiện ra vấn đề à? Diệp Kiến Bản cau mày: - Cậu cứ nói kiểu một nửa dẫu một nửa, hại bên này chúng tôi hai ngày một đêm không ngủ ngon, tốn gần 40 tiếng xem hết lại tài liệu.

- Tạm thời còn chưa phát hiện ra vấn đề gì, mọi người cẩn thận chút cũng nên mà. Trương Khác cười nói, rồi để Tôn Thượng Nghĩa, Trương Vi lại, cùng Diệp Kiến Bản, Đường Thanh và các trợ thủ sang Hong Kong.

Tới Singapore, trên đường rời sân bay, Tôn Tĩnh Mông, Đường Thanh, Trần Phi Dung ngồi cùng một chiếc xe, Trương Khác và Diệp Kiến Bản cùng một xe, đi về khách sạn.

- Thực sự không có chuyện gì chứ? Diệp Kiến Bản tới giờ vẫn hoài nghi động cơ Trương Khác đột nhiên muốn tới Singapore, nhưng y kín miệng không nói một lời, trong hành trình mấy tiếng ngắn ngủi, cũng chỉ thảo luận chuyện phát triển của thương vụ Cẩm Hồ.

Nhưng đến Singapore, thấy y và Tôn Tĩnh Mông trao đổi ánh mắt với nhau rất quái dị, Diệp Kiến Bản lơ mơ nhận ra vụ mua lại sắt thép Đại Chúng chỉ là cái cớ Trương Khác tới Singapore.

- Có chuyện, là chút chuyện riêng. Trương Khác ồm ờ đáp, nhìn ra ngoài cửa sổ: - Lúc này Singapore mát hơn trong nước nhiều.

Lúc rời sân bay thì trời đổ mưa, giọt mưa ào ào đổ xuống mặt đường nóng rực, ngoài cửa sổ mù mịt hơi nước.

- Có chuyện riêng gì mà kéo tôi theo? Diệp Kiến Bản không khỏi lấy làm lạ, Trương Khác đưa cả Đường Thanh và mỹ nhân thư ký theo thì làm gì có thể xử lý chuyện riêng không cho người ngoài biết.

- Đợi mai hẵng nói. Trương Khác cười thần bí: - Chị Tĩnh Hương không có thời gian tới đón chúng ta, không biết buổi tối có cùng chúng ta ăn cơm được không?

- Chắc là không có vấn đề gì, cô ấy tới Singapore là để nghỉ mà, chỉ là hôm nay đúng lúc có chút chuyện không thoát thân được thôi, tôi hẳn là có thời gian. Diệp Kiến Bản không suy nghĩ gì nói, trước khi lên máy

bay, hẳn có gọi điện cho Tôn Tĩnh Hương. Trương Khác cố gắng không để nụ cười trong lòng lộ ra ngoài, nghĩ tới nay Tôn Tĩnh Hương lộ diện được thì tốt rồi.

Bọn họ ở khách sạn Shangri-La gần căn hộ của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác đặt một gian phòng xa hoa có ba phòng ngủ, đợi phục vụ đặt hành lý xuống rồi đi, Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung vào phòng ngủ, Đường Thanh liền ngồi xuống bên cạnh Trương Khác, khoác tay y nói: - Nếu sớm biết vì việc này, mình và Phi Dung ở lại Hong Kong cho rồi.

Chắc ở trên xe Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung đã nói cho cô nàng biết mục đích chuyến đi, biết cô muốn né tránh chuyện này, Trương Khác ôm Đường Thanh vào lòng, ôn nhu nói: - Singapore quanh năm là mùa hè, nhưng lúc này lại mát mẻ hơn Hong Kong nhiều, chúng ta cứ coi như đi nghỉ mát là được.

Đường Thanh ôm Trương Khác chặt hơn không nói gì cả, chẳng biết lại suy nghĩ gì rồi.

Tôn Tĩnh Mông từ phòng ngủ đi ra nói: - Chị tôi và chị Hứa Duy một lúc nữa mới tới, chúng ta tới quán bar tầng dưới ngồi chút nhé?

Quán bar rất ít người, nhưng nói liền với đại sảnh khách sạn cho nên hơi ồn ào, rất sáng, đầy mùi rượu và cà phê, phục vụ có vẻ uể oải đứng sau quầy bar.

Trương Khác và đám Diệp Kiến Bản tùy tiện gọi cà phê uống, tới khi bóng tối dần phủ xuống, nhìn qua cửa kính thấy Tôn Tĩnh Hương mặc váy đen cùng Hứa Duy đi vào.

- Sao đột nhiên lại tới thế? Tôn Tĩnh Hương tuy không thể tính là tuyệt mỹ, nhưng khí chất cao nhã thù mị chẳng hề thua kém ai, cô đi tới đặt túi sách lên bàn, ngồi xuống bên Diệp Kiến Bản

- Vẫn là vì chuyện mua nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng. Trương Khác tiếp tục lấy chủ đề đó làm cái cớ.

Tôn Tĩnh Hương không nghi ngờ gì: - Nếu không gặp ở Singapore, tôi còn định tới Kiến Nghiệp tìm cậu đấy, hiện trong nước thành lập trung tâm chế tác phim cấp cao, đầu tư còn lớn hơn tưởng tượng ...

- Ngồi máy bay cả ngày rồi, mệt chết đi, tôi chẳng muốn bàn công việc nữa. Trương Khác vặn lưng, kín đáo liếc nhìn bụng Tôn Tĩnh Hương, mới mang thai ba tháng, mặc váy cũng không lộ ra chút nào: - Chúng ta kiếm chỗ nào đánh chén một bữa ngon lành đã. Rồi quay sang nói với Tôn Tĩnh Mông: - Nghe nói quán ăn người Hoa ở Singapore làm món thị Đông Pha rất xuất sắc, tôi muốn ăn thị Đông Pha, nghĩ mà xem, chất một đồng thịt béo ngậy mỡ màng lên đĩa, dùng đũa hoặc đưa lên miệng cắn phập một cái, mỡ vàng rơm phọt ra, nếu không buột khăn ăn ở cổ, mỡ sẽ nhỏ dòng dòng xuống cổ ...

- Ờ... Tôn Tĩnh Hương che miệng nôn khan, vội vàng đứng dậy bảo Diệp Kiến Bản cùng đi tới phòng vệ sinh.

- Bạn toàn chọn từ buồn nôn để hình dung. Đường Thanh lườm Trương Khác: - Đừng nói chị Tôn, đến mình nghe cũng buồn nôn, thứ mỡ như thế thì ai mà ăn nổi.

- Hôm nay mọi người phải vờ như không biết gì đấy, nếu không chị tôi sẽ làm thịt tôi mất. Tôn Tĩnh Mông đáng vẻ rất đáng thương.

Thấy Hứa Duy mặt tình như không, Trương Khác nhếch môi cười xấu xa: - Tôi tới Singapore là để phụ trách bóc trần việc này, còn sau đó xử lý ra sao thì không phải chuyện thuộc phạm vi năng lực của tôi rồi.

1155. Chương 1157: Dứt Điểm Nhanh Gọn

- Sao anh vô trách nhiệm thế? Gọi anh qua đây không phải để anh bóc trần ra rồi bỏ mặc. Tôn Tĩnh Mông trừng mắt lên nhìn y: - Chị tôi theo anh Kiến Bản bao năm, nhưng không muốn mang tiếng xấu phá hoại hôn nhân của người khác, cũng không muốn thành công cụ nói dối tông đường cho Diệp gia, còn phía cha tôi nữa, phải làm sao đây?

- Đúng thế, đúng thế, bạn có kinh nghiệm phong phú, thế nào cũng phải nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ. Đường Thanh hòa theo:

Trương Khác chỉ thấy như có gió lạnh thổi vù vù sau lưng, có cho y 10 lá gan cũng chẳng dám thể hiện mình kinh nghiệm phong phú trước mặt Đường Thanh, lại thêm Hứa Duy đưa mắt nhìn, làm da gà da cóc của y nổi hết lên.

Một lúc sau Diệp Kiến Bản đỡ Tôn Tĩnh Hương đi ra, vừa đi vừa quan tâm hỏi: - Cảm thấy người không thoải mái, sao em không bỏ công việc qua, nghỉ ngơi cho khỏe? Dặn Hứa Duy: - Chị Tôn em cứ làm việc là quên hết mọi sự, em phải giúp anh ngăn cản, nhìn này so với lần trước gầy xẹp đi rồi.

- Không sao, không sao, công việc vất vả thì bổ xung dinh dưỡng là được, hôm nay phải tìm quán ăn có thị Đông Pha làm một bữa rồi, mỗi người ăn hai đĩa thịt ú ụ là có sức ngay ... Trương Khác tiếp tục trò của mình:

Khỏi tới Tôn Tĩnh Hương, cả Đường Thanh, Tôn Tĩnh Mông bị y nói cho lợm giọng, các cô gái vốn sợ các món ăn mỡ màng, nghe Trương Khác lần nữa miêu tả sống động, Tôn Tĩnh Hương lại buồn nôn, Đường Thanh và Tôn Tĩnh Mông cùng lên tiếng: - Đừng nói nữa, hôm nay không ai được ăn thị Đông Pha.

“Oe” Tôn Tĩnh Hương vừa rồi mới nôn một trận ở phòng vệ sinh, lần này chỉ nôn khan, tay bịt chặt miệng, cổ áp cơn buồn nôn xuống, cau mày lại dùng ánh mắt ngăn cản Trương Khác tiếp tục chủ đề ghê tởm này.

Đường Thanh dẫm chân Trương Khác một cái, ghé vào tai y rít lên: - Còn nói nữa mình sẽ nôn lên người bạn đấy.

Trương Khác nhìn dáng vẻ khổ sở của Tôn Tĩnh Hương, nói: - Chị thấy người không khỏe thì lên phòng nghỉ trước đi, còn chưa tới giờ cơm mà ...

Tôn Tĩnh Hương gật đầu, bảo Diệp Kiến Bản dìu mình lên phòng, túi sách đưa cho Hứa Duy cầm, đi thang máy lên tầng thượng, lúc sắp vào phòng thì đột nhiên Trương Khác nói: - Phải rồi, nói tới chuyện trung tâm chế tác điện ảnh, tôi nhớ ra một cảnh kinh điển, nữ diễn viên nào che miệng làm động tác buồn nôn trên bàn ăn, người xem sẽ liên hệ ngay tới có mang, thủ pháp này gọi là gì nhỉ? Chị Tĩnh Hương hôm nay diễn giống y hệt ...

- Tĩnh Mông. Tôn Tĩnh Hương quay lại quát em gái.

Tôn Tĩnh Mông giơ hai tay lên nói vội: - Em không biết gì hết, em không nói gì hết. Rồi chạy như bay vào phòng Trương Khác.

Diệp Kiến Bản mặt buồn ra như con chim cánh cụt ngốc nghếch, Trương Khác đã hoàn thành nhiệm vụ, không quan tâm tới xử lý hậu quả, đẩy Đường Thanh và Trần Phi Dung trốn vào phòng, để lại không gian cho hai người bọn họ, sự việc phát triển thế nào, phải xem quyết định của họ, người ngoài không thể quyết định thay.

Đám Trương Khác ngồi cả ở phòng khách, nói chuyện rất ít, mọi người đều hiểu chuyện rất khó giải quyết, nói ra Tôn Tĩnh Hương không muốn vào Diệp gia làm Đại thiếu phu nhân.

Tôn Thượng Nghĩa không thể không phát hiện ra chuyện giữa con gái và Diệp Kiến Bản, trước kia còn có thể giả ngốc bỏ qua, nhưng sau khi thành ông ngoại làm sao mà giả ngốc được nữa? Có lẽ Tôn Thượng Nghĩa muốn giữ lại giống cho Tôn gia, để đứa bé mang họ Tôn cũng chưa biết chừng. Nhưng Diệp lão gia tử biết Tôn Tĩnh Hương giọt máu nhà họ Diệp làm sao ngồi yên được, nhìn chuyện con trai Diệp Tiểu Đồng và Thiệu Tâm Văn mang họ Diệp là đủ thấy Diệp lão gia tử muốn có đứa cháu nối dõi thế nào.

Bọn họ cứ ngồi như thế một lúc thì Diệp Kiến Bản dìu Tôn Tĩnh Mông vào.

- Tôi đã hoài nghi sao mọi người đột nhiên kéo tới Singapore mà. Tôn Tĩnh Hương ngồi xuống bên cạnh em gái, đưa tay béo má Tôn Tĩnh Mông: - Đúng là không nên tin em. Chính trang lại mái tóc, mắt hơi nheo lại, nói: - Xử lý chuyện này ra sao thì tôi đã có chủ ý rồi, Kiến Bản cũng tôn trọng ý kiến của tôi, công việc khả năng không chiếu cố chu toàn được nữa, dù sao cũng có thể để Tĩnh Mông sớm ra xã hội giúp tôi, hẳn là không thành vấn đề.

Diệp Kiến Bản vui sướng tới mù mị đầu óc rồi, Tôn Tĩnh Hương ngồi xuống còn cẩn thận đứng sau lưng cô canh chừng, như sợ cái ghế thỉnh linh đồ sụp xuống vậy.

Trương Khác khinh bỉ hần, biết hần sẽ dung túng Tôn Tĩnh Hương, chỉ đành làm kẻ ác lần nữa: - Lần trước tới Kiến Nghiệp nói chuyện với Diệp lão, cụ còn nói đây luôn là tâm bệnh của mình, không biết đến khi chết có được nhắm mắt hay không ..

~~o0o

Đêm Singapore, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng dương cầm ưu nhã, làm cảnh đêm tĩnh mịch thêm chút mê ly say đắm, Tôn Tĩnh Mông trở về chung cư của mình rồi, Đường Thanh và Trần Phi Dung uống không ít rượu, mặt đỏ như hoa đào, mắt long lanh như sắc hồ mùa thu.

Ngồi ở phòng khách uống cà phê xong, Trần Phi Dung ý tứ về phòng ngủ trước, Trương Khác ôm Đường Thanh vào lòng, khẽ hỏi: - Sao uống nhiều rượu thế ?

- Mình vui. Đường Thanh giọng mang chút men say, môi mím lại, chăm chú nhìn Trương Khác, đôi mắt trong sáng mê người ấy tựa hồ phản chiếu suy nghĩ trong lòng Trương Khác, đưa tay ôm má y, hôn lên môi một cái, nói ngọt lịm: - Mình yêu bạn biết nhường nào. Rồi ôm lấy cổ y, bàn tay nhỏ nhắn vuốt ve cá cảm râu ria ram ráp.

Một khung cảnh ôn nhu, cứ như sự tầm tĩnh dưới đáy hồ.

Trương Khác đặt Đường Thanh ngồi lên đùi mình, mũi cọ vào gò má trơn như ngọc của cô, hôn phớt lên đó, nói nhỏ: - Chúng ta về phòng đi.

- Bể mình. Đường Thanh ôm lấy cổ y không chịu xuống.

Trương Khác bế cơ thể mềm mại nhẹ nhàng của cô vào trong phòng ngủ, hai người ôm nhau trên chiếc giường rộng, lăn lộn, hôn hít, vuốt ve, thở dốc, chẳng mấy chốc ngọc thể mê người mang trắng non nà, làm người ta mê muội xuất hiện.

Đường Thanh nhắm mắt rên rỉ, hai tay cũng nhiệt tình khám phá da thịt chắc khỏe của Trương Khác, vị trí mẫn cảm trên người bị Trương Khác mơn chớn khiến làn da như nhuộm mội lớp phấn hồng.

Trương Khác cũng phát ra những hơi thở nặng nhọc, tiếng rên rỉ của Đường Thanh như ma ám khơi lên dục vọng của y, tay nóng vội sờ xuống giữa hai chân cô, Đường Thanh đột nhiên kẹp chặt tay y, miệng khẽ rên: - Hôm nay phải dùng cái đó ... Nếu không sẽ có thai đó. Nói rồi trần truồng nhảy bò xuống giường đi lấy bao cao su trong tủ, quay đầu lại thấy Trương Khác nhìn mông mình không chớp, trừng mắt lên với y, đưa tay che mông, trông càng thêm gợi cảm dụ hoặc.

- Bạn đeo hộ mình đi. Trương Khác nằm ngửa trên giường, mặt dầy muốn Đường Thanh đeo bao cao su ỉnh.

- Được, vậy lát nữa chịu khó vào nhé.

Giọng nói mềm mại quyến rũ của Đường Thanh làm xương khớp Trương Khác nhũn ra, đang lảng lảng chờ đại thì trở mắt ra nhìn Đường Thanh cầm tới ba cái bao cao su, ngồi bật dậy lắp bắp nói: - Không phải bạn định bắt mình đeo ba cái liền một lúc đấy chứ.

- Thế cũng chỉ sướng bạn chứ ai. Đường Thanh khẽ cắn môi dưới, đôi mắt ướt át ánh chiếu ánh đèn mê ly: - Thực sự không nên theo bạn tới Singapore, lòng cứ không yên, mình chẳng quản chuyện bạn và Tĩnh Mông, bạn đừng có chối, một chuyện không liên quan tới bạn, bạn vội vàng chạy tới Singapore làm gì, mình chẳng tin bạn và cô ấy thanh bạch ... Bỏ đi, chuyện chị Tôn mang thai nhất định phải để Diệp lão gia tử biết sao? Như thế chị Đinh sẽ biết ...

- Chuyện này làm sao mà dấu chị Đinh được? Trương Khác dụi đầu vào mái tóc dợn sóng của Đường Thanh, hít hương thơm dịu nhẹ trên đó: - Có một số lời mình chẳng thể nói thẳng với họ, anh Diệp và chị Tĩnh Hương sẽ hiểu thôi.

Đường Thanh thông minh, rất nhiều chuyện Trương Khác không dấu được cô, tình cảnh của Đinh Văn Di làm cô đau lòng, cô có thể không đồng tình với người khác, nhưng không thể thông đồng tình với Đinh Văn Di.

Có lẽ Tôn Tĩnh Hương không muốn tranh giành danh phận với Đinh Văn Di, sợ Đinh Văn Di tổn thương, không muốn phá vỡ sự yên bình giữa ba người bọn họ, cho nên mới nhất định không chịu để lộ chuyện mình có thai, trì hoãn hết ngày này sang ngày khác.

Đây vốn là nút thắt khó cởi, mặc dù tạm thời che dấu có thể chiếu cố tới cảm thụ các phía, nhưng không thể né tránh mãi được, nếu để Đinh Văn Di là người cuối cùng biết được sự thực, tổn thương với cô càng lớn.

- Làm một nam nhân có trách nhiệm thật là khó. Trương Khác nằm xuống, đặt Đường Thanh nằm trong lòng mình, khẽ nói: - Có khi làm đại thiếu phu nhân của Diệp gia là chuyện đau khổ, có lẽ chị Đinh chỉ đợi anh Diệp nói thật với mình.

Đường Thanh chống người lên, nhìn Trương Khác: - Có khả năng như thế sao?

- Bất kể thế nào thì đó là chuyện giữa ba người bọn họ, nên để ba bọn họ thương lượng giải quyết, không nên dấn chị Đinh, còn những người khác không liên quan ...

- Nghe bạn nói thế mình nhẹ lòng hơn nhiều. Đường Thanh hôn Trương Khác một cái, lại hỏi: - Nếu chuyện này xảy ra với bạn, đừng để mình là người cuối cùng được biết, nếu không mỗi lần bạn ngoan ngoãn đeo bao cái ỉnh. Rồi mò trên giường lấy ba cái bao cao su lắc lư trước mặt Trương Khác, đôi mắt hạnh mỹ lệ trũng lên uy hiếp y.

- Hay là bây giờ chúng mình sinh con đi. Trương Khác ném ba cái bao cao su lên đầu giường, mân mê cặp lông mày của Đường Thanh, nếu mỗi lần đeo ba cái áo mưa, cuộc đời còn lạc thú gì nữa, ngon ngọt nói: - Mình có chuyện gì sao bạn được.

- Vậy nói ỉnh biết, trừ chị Hứa Tư, chị Đan Thanh và Tĩnh Mông ra bên ngoài bạn còn nữ nhân nào khác không? Đường Thanh thừa cơ hỏi:

- À ... Trương Khác cứng họng, chuyện này thẳng thắn quá cũng không phải hay, ít nhất hiện chưa phải lúc nói rõ rất cả cho cô biết, nhưng rồi sẽ tới ngày đó, mặt dầy nói: - Xem bạn nói kia, mình và Tĩnh Mông thanh bạch ...

- Mình chẳng thêm tin. Đường Thanh chun mũi: - Nếu không có lòng riêng, sao bạn nhúng tay vào chuyện này.... Á... Chưa nói hết câu cô hét lên một tiếng một tiếng, Trương Khác thành linh tiến vào cơ thể cô, cảm giác căng đầy đó làm cô không kìm được phát ra tiếng rên tiêu hồn, cơ thể run rẩy không ngừng, ngọc thủ bấu chặt lấy lưng Trương Khác, hưởng thụ cuộc tấn công dồn dập của y..

So với việc nói chuyện dây dưa không hết này, tất nhiên chẳng bằng vậy vò cơ thể xinh đẹp của cô bé này một phen, chuyện Tôn Tĩnh Hương có thai, thái độ lúc này của Trương Khác tất nhiên là có lòng riêng, quan hệ giữa Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương còn rối rắm không giải quyết được, Tôn Tĩnh Mông sẽ vĩnh viễn né tránh y. Còn nữa, quan hệ giữa Diệp Kiến Bản và Tôn Thượng Nghĩa ảnh hưởng trực tiếp tới sự ổn định nội bộ của Cẩm Hồ.

Lúc này có lẽ Tôn Thượng Nghĩa còn có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu để ông biết làm ông ngoại mà bản thân không biết gì, chẳng biết lúc đó trong lòng ông sẽ nghĩ sao. Đương nhiên chuyện này chủ yếu vẫn là ba người Diệp Kiến Bản tự quyết, người khác không thể nào làm thay bọn họ.

Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương ngày hôm sau rời Singapore về Hong Kong, Trương Khác cũng chẳng lăm mồm hỏi bọn họ quyết định ra sao.

Loại chuyện này chỉ có thể can thiệp tới một mức độ nhất định, bọn họ có quyết định gì, bản thân chỉ có thể kiên định ủng hộ bọn họ mà thôi.

Trương Khác quyết định ở lại Singapore chơi cùng Đường Thanh và Trần Phi Dung vài ngày, còn đổi sang khách sạn nghỉ dưỡng ven biển, vào mùa hè nóng nực, bãi biển có sự cám dỗ không thể cưỡng lại, đương nhiên những thiếu nữ làn da mịn màng, cơ thể yếu điệu chỉ được che chắn bởi chiếc bikini hai mảnh mỏng manh chạy nô giỡn trên bãi biển càng có sức hấp dẫn.

Còn công việc thì Trương Khác chỉ tốn có nửa ngày đi khảo sát, cuối cùng quyết định mua lại nghiệp vụ sắt thép của tập đoàn Đại Chúng với giá 340 triệu USD.

Đường Thanh kéo Trần Phi Dung ra ngoài bãi biển tản bộ, Trương Khác đứng bên cửa sổ, xa xa nhìn vai bóng dáng yếu đuối nắm tay đi dưới ánh hoàng hôn, mái tóc tung bay theo gió biển.

- Đường Thanh muốn em theo họ tới Hải Châu, em có thể đồng ý với cô ấy không? Tôn Tĩnh Mông từ đằng sau vươn hai tay ôm lấy Trương Khác, cô biết Đường Thanh kéo Trần Phi Dung đi tản bộ là để mình và Trương Khác có thời gian ở riêng bên nhau.

- Vậy thì theo bọn anh cùng về Hải Châu đi. Trương Khác biết Tôn Tĩnh Mông lo lắng chuyện chị cô, trước khi chuyện của chị cô được định luận, cô thậm chí sợ cả về Hong Kong, kỳ nghỉ dài như thế, không thể một mình lui thủ ở lại Singapore được. Có điều nếu Đường Thanh không lên tiếng, y không thể đưa Tôn Tĩnh Mông cùng về Hải Châu, quay đầu ra ngoài cửa, không biết hai cô gái đã đi đâu mất rồi, xoay cơ thể mềm mại của Tôn Tĩnh Mông ra phía trước, nói: - Ở Hải Châu ở một thời gian rồi tới Kiến Nghiệp, quán bar còn cần em xử lý.

- Nếu em hi vọng anh Kiến Bàn kết hôn với chị em có phải là quá ích kỷ không? Tôn Tĩnh Mông ngẩng đầu lên hỏi:

- Ủ, có hơi một chút. Trương Khác nhe răng cười: - Có điều còn tốt chán, trước khi tới Singapore, anh còn tưởng với cái tính ưa náo nhiệt của em, nói không chừng trong lòng đang thầm hưng phấn cơ.

- Em hi vọng anh an ủi em vài câu, sao anh lại nói em như thế được. Hai tay ôm hông Trương Khác của Tôn Tĩnh Mông đồng thời nhéo y, đôi mắt trừng lên tức giận, hờn dỗi nói: - Kết hôn thật là khổ cực, cả đời này em thà chỉ có người yêu, không cần kết hôn, nhưng em lại không thể làm cha mẹ em đau lòng. Mấy năm qua chị em độc lập quen rồi, cha mẹ em liền đem ánh mắt dắt cả lên em, giờ chị ấy có mang, em được tự do hơn một chút, chỉ là không thể tỏ ra hơn hớn được.

Trương Khác bật cười, yêu thương vỗ má Tôn Tĩnh Mông, đó mới là cô gái của y.

Vốn tưởng rằng chuyện này phải mất một thời gian mới giải quyết được, bọn họ ở Singapore bốn ngày, còn đặc biệt chọn một ngày Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc không có nhà để tới Hải Châu, rồi chuyển máy bay sang Kiến Nghiệp, đừng nói Trương Khác chột dạ, thời gian này Tôn Tĩnh Mông cũng sợ gặp cha mẹ. Định trốn về Hải Châu ngay, nhưng xe vừa rời sân bay chưa kịp lên đường cao tốc thì nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bàn.

- Biết cậu về Kiến Nghiệp rồi, tới uống rượu với tôi, chúng tôi đợi cậu ở chỗ cũ. Diệp Kiến Bàn chỉ nói đúng một câu như thế rồi cúp điện thoại.

Trương Khác đang cân nhắc có nên kiếm cớ thoát thân tới Hải Châu hay không, cầm điện thoại ngồi ngây ra đó.

- Sao thế? Đường Thanh nghi hoặc hỏi:

- Anh Diệp ở Kiến Nghiệp, muốn mình tới quán bar uống rượu với anh ấy, 1978 tạm ngừng kinh doanh rồi, chẳng biết Tô Nhất Đình có để lại chìa khóa không. Trương Khác trả lời, lòng suy đoán xem “chúng tôi” mà Diệp Kiến Bàn nói là hẩn và Tôn Tĩnh Hương hay là cả Đình Văn Di, nếu là có ba người, y không muốn nhìn thấy cảnh bóng đao ánh kiếm ngợp trời.

- Vậy thì đi đi, anh còn do dự gì nữa? Tôn Tĩnh Mông không suy nghĩ nhiều như Trương Khác, thấy y do dự thì lấy làm lạ.

- Vậy thì đi. Trương Khác quay vô lãng, lái về phía ngõ Học Phủ.

Chẳng biết Diệp Kiến Bàn lấy đâu ra chìa khóa 1978, đám Trương Khác tới nơi thì thấy rèm cửa kéo một nửa, bên trong ánh sáng lờ mờ, không nhìn rõ tình hình bọn họ cúi mình chui vào, thấy ba người Diệp Kiến Bàn, Tôn Tĩnh Mông, Đình Văn Di ngồi ở quầy bar uống rượu, Đình Văn Di mặt đỏ bừng, tựa hồ uống không ít.

Trương Khác do dự không biết có nên lui ra hay không, Đình Văn Di nhìn qua phía y, hai tay ôm chặt tay Diệp Kiến Bàn nói: - Anh đừng chửi mắng bản thân, anh có khốn kiếp tới đâu, cũng không so được với thằng nhóc này.

Không biết tình hình ra sao, Trương Khác ngượng ngùng đứng đó, dùng ánh mắt dò hỏi Diệp Kiến Bản, hi vọng được hắt ám thị, nếu không Đinh Văn Di có chữ mắng thế nào y cũng không dám cãi lại.

Diệp Kiến Bản đáp lại bằng nụ cười méo xeo, không nói gì, Tôn Tĩnh Hương vánh mắt đỏ hoe ngồi im. Đường Thanh, Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung nấp sau lưng Trương Khác càng nín thở, như sợ chỉ cần một tiếng động là phong ba bùng nổ.

- Ở Diệp gia làm Đại thiếu phu nhân bao năm, em chịu đủ khổ cực, chịu đủ ủy khuất, giờ thì tốt rồi, có cơ hội thoát thân tốt như thế, đúng là cầu mà chẳng được, hai người đừng nghĩ em không vui, em còn nhiều chuyện mình muốn làm. Đinh Văn Di vẫy tay gọi đám Trương Khác tới, bảo bọn họ ngồi xuống: - Cho dù tôi và anh Diệp cậu ly hôn, cũng không cho anh ấy hưởng lợi đâu, đời này tôi sẽ bám theo anh ấy, cậu vẫn phải gọi tôi là chị dâu.

- Có câu nói gì nhỉ, một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa mà, chị tất nhiên vẫn mãi là chị dâu của tôi rồi. Trương Khác cười nhẹ nói:

Đinh Văn Di có con cái thì khỏi nói, nhưng cô không có con, còn Tôn Tĩnh Hương có thai rồi, bất kể là từ phương diện nối dõi tông đường, kế thừa gia nghiệp, hay là nghĩ cho tương lai trưởng thành, giáo dục của đứa bé, Tôn Tĩnh Hương và Diệp Kiến Bản kết hợp với nhau là tâm tư bình thường của rất nhiều người, nhưng với Đinh Văn Di mà nói là bất công cực lớn. Giải phóng mới hơn một nửa thế kỷ, cải cách mở cửa chỉ có 20 năm, còn cái quốc gia này có tới mấy nghìn năm phong kiến, rất nhiều thứ ăn sâu vào máu rồi, trong các đại gia tộc càng như thế. Làm Đại thiếu phu nhân của Diệp gia không dễ dàng gì, làm Đại thiếu phu nhân của Trương gia cũng sẽ không dễ dàng.

Các cô gái ngồi quanh quầy bar, còn Trương Khác cầm chai rượu theo Diệp Kiến Bản vào một góc nói chuyện.

- Mấy năm qua sống như thế tôi cũng chấp nhận số phận rồi, có con, tôi thực sự vui mừng, nhưng không phải với Văn Di, tình cảm của cô ấy tôi cũng không dứt bỏ được. Diệp Kiến Bản thương cảm nói: - Vốn là chúng tôi mắc nợ cô ấy, vậy mà cô ấy còn rộng lượng suy nghĩ cho chúng tôi.

1156. Chương 1158: Đinh Văn Di Bộc Bạch Và Sự Kiện Trương Khác Ngã Xuống Hồ.

Trương Khác trầm ngâm hỏi: - Chị Đinh thì dễ nói, ba người bọn anh chơi trò chơi ái tính ra sao cũng được, nhưng phía Đinh gia chỉ e không dễ ăn nói hả?

Đinh gia cũng thuộc xã hội thượng tầng, chẳng hề thua kém Diệp gia, bác Đinh Văn Di làm phó bí thư tỉnh ủy tỉnh Nam Cương, năm xưa Diệp Kiến Bản và Đinh Văn Di kết hợp với nhau mang ý nghĩa hôn nhân chính trị trong đó, khác với người thường tự tán ly hợp, Diệp Kiến Bản và Đinh Văn Di chỉ ly thân cũng mang ảnh hưởng rất sâu xa.

- Chị Đinh cậu không đồng ý ... Diệp Kiến Bản uống hết cả cốc rượu: - Có điều dù ly hôn tôi muốn chia cho cô ấy nửa cổ phần ở Cẩm Hồ, coi như ăn nói được phần nào với Đinh gia. Gọi cậu tới đây, là muốn nói với cậu một tiếng, hai là nhờ cậu khuyên nhủ chị Đinh cậu, cậu thấy có được không?

Diệp Kiến Bản là đại biểu chủ yếu của Diệp gia ở thương trường, cổ phần cá nhân của hấn ở Cẩm Hồ chiếm 1/3 cổ phần của Diệp gia ở Cẩm Hồ, nếu hấn chia một nửa cổ phần cho Đinh Văn Di, thì cô có quyền lợi khá lớn ở Cẩm Hồ.

Số tiền đó đừng nói là trong mắt người bình thường, cho dù trong mắt với con cháu thế gia quen sống xa hoa cũng là con số làm người ta há hốc mồm. Chưa nói tới cái khác theo hiệp nghị đảm bảo phát hành cổ phiếu của Tân Quang trên TTCK Hong Kong cùng Cao Thịnh, Quốc Dụ, HSBC, khi đó giá trị trên TTCK của Tân Quang tới 20 tỷ USD, mà đây mới chỉ là một góc lộ ra ngoài của núi băng Cẩm Hồ.

Trương Khác tôn trọng quyết định của Diệp Kiến Bản, chỉ hỏi: - Lão gia tử có biết suy tính của anh không? Với một tập đoàn tài chính lớn, biến động về quyền lợi là chuyện không phải tầm thường, mà Diệp Kiến Bản có muốn khẳng khái cũng phải được nội bộ Diệp gia đồng ý đã.

- Lão gia tử nói nên như thế.

- Thế thì được, tôi sẽ nói với chị Đinh. Trương Khác gật đầu, Diệp gia không có ý kiến, hẳn Tôn Thượng Nghĩa cũng không có ý kiến gì: - Anh và chị Tĩnh Hương định khi nào kết hôn?

- Tất cả làm sẽ nhanh chóng đơn giản thôi, không thể đợi bụng to lên được. Lúc này Diệp Kiến Bản mới cười được một chút: - Cậu mà Tĩnh Mông làm phù dâu phù rể nhé, không được từ chối đâu đấy.

Trương Khác còn biết nói sao, lấy cố Đinh Văn Di uống khá nhiều rượu, Trương Khác xung phong rủ cô vào trong ĐH Đông Hải thoáng khí.

- ... Nhìn dáng vẻ của từng người các cậu kia, cứ như tôi bị ủy khuất lớn lắm vậy. Đinh Văn Di chấp tay sau lưng vừa thông thả bước đi vừa nói: - Cuộc hôn nhân giữa cha mẹ tôi là sự thất bại điển hình kiểu Trung Quốc, cha tôi không hài lòng về mẹ tôi, mẹ tôi chẳng thích gì cha tôi, nhưng vì rất nhiều nhu cầu, cuộc hôn nhân của họ luôn ổn định. Cả hai đều là người rất khắc chế, nên trong mắt người ngoài cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi là hạnh phúc hoàn mỹ, chỉ hai chị em tôi là biết cuộc hôn nhân đó chỉ có cái vỏ ngoài.

Chuyện này Trương Khác chẳng có kinh nghiệm gì, chỉ biết nói: - Chị và anh Diệp đều có tình cảm mà.

- Người có tình cảm sống với nhau mà không kết hôn cũng rất nhiều. Đinh Văn Di giang tay đón gió đêm thổi vào mặt: - Hôn nhân chỉ là cái vỏ ngoài mà xã hội cần thôi, có tình cảm cũng thế, không tình cảm cũng vậy, đều chỉ là cái vỏ. Chỉ là cuộc hôn nhân có tình cảm thì có ý nghĩa hơn một chút ... Thực ra nữ nhân ngu xuẩn rất ít, đa phần là không biết phải làm thế nào thôi, đừng thấy Kiến Bản cẩn thận che giấu, thực ra chuyện anh ấy với chị Tôn tôi biết từ lâu rồi. Tôi nhìn không cãi nhau với anh ấy, chẳng phải tôi có tình cảm sâu nặng với anh ấy, tin tưởng anh ấy ... Nói tới đó rằng siết lại: - Chỉ là nếu tôi và anh ấy cãi nhau, chẳng phải cho con hồ ly tinh ấy hưởng lợi à?

Trương Khác thấy sống lưng rờn rợn, thực sự không thể đánh giá phụ nữ qua vẻ bề ngoài, lúc này chính mắt y còn thấy Đinh Văn Di cười nói vui vẻ với Tôn Tĩnh Hương, chỉ biết cười hòa theo: - Giờ chị làm thế chẳng phải là để đôi cậu nam nữ đó hưởng lợi à?

- Cậu có tư cách gì mà nói người khác. Đinh Văn Di trừng mắt nhìn y: - Hiện giờ khác với lúc mới đầu rồi, mới đầu hôn nhân chỉ là lớp vỏ cho tôi cảm giác an toàn thôi, tôi cần cái lớp vỏ đó, nhưng cái lớp vỏ đó khiến thần kinh tôi căng như dây đàn, tôi chỉ sợ chị Tôn cướp lớp vỏ đó của tôi. Hiện tôi và Kiến Bản sống với nhau đã tám năm, cũng biết cho dù trong tim anh ấy có chị Tôn, nhưng cũng có không gian dành cho tôi, thậm chí cảm thấy chị Tôn thật khổ, thật không công bằng. Cô quay đi, giọng trầm lắng: - Đôi khi tôi suy nghĩ chị ấy là người thế nào, suy nghĩ về tình cảm giữa tôi và anh Diệp cậu ... Thời thiếu nữ của tôi rất nhạt nhẽo, tất cả theo sự sắp xếp của gia đình, bình yên phẳng lặng, tôi chẳng hài lòng với tuổi thanh xuân của mình, thậm chí cảm thấy cảm ghét. Khi tôi gặp anh Diệp cậu thì chúng tôi đều đã trưởng thành rồi, nếu như thời thiếu niên anh ấy cũng vô vị như tôi, có lẽ tôi chẳng sinh ra cảm tình với anh ấy ... Nhưng may mắn là không phải, anh ấy bề ngoài thâm trầm, nhưng bên trong tràn đầy sức sống, anh ấy khôi hài, phóng khoáng, biết quan tâm tới người khác, cho nên tôi mới bị anh ấy thu hút ... Chị Tôn là người biến anh ấy thành như thế, đôi khi tôi nghĩ tôi là người cướp thành quả của chị ấy. Tôi cảm ơn chị ấy, thậm chí còn áy náy, nếu chẳng phải vì tôi, họ sẽ ở bên nhau, không phải lén lút lút lút qua lại như đeo gông cùm lên người.

Trương Khác gãi đầu, biết lúc này tâm tình của Đinh Văn Di rất bất ổn lời nói của cô có thể phần nào đó là an ủi bản thân, nên khôn ngoan làm người nghe nhiệt thành, vì dù không có cô thì Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương cũng không thể tới với nhau, Diệp Kiến Bản thậm chí có lần được ghép đôi với cả Thôi Úc Mạn ... đó là nhu cầu chính trị. Y và Đinh Văn Di đi tới bên hồ Tử Hà trước chung cư du học sinh, ngồi xuống bậc đá bên hồ, lấy thuốc lá ra hút, xen vào một câu nói đùa: - Tôi không thích nghe chị ra sức khen anh Diệp đâu, hoàn toàn chẳng phát huy được tác dụng đưa em trai tri tâm, hay là giờ chúng ta bới móc điểm xấu của anh ấy ra phê bình một trận đi ...

- Đừng có ba hoa với tôi, trong nhà cậu có mấy cô bé chưa đủ cho cậu ba hoa à? Đinh Văn Di cười mắng: - Đôi lúc tôi còn nghĩ, nên để chị Tôn và anh Diệp cậu quan mình chính đại song phương vài năm, cứ luân phiên nhau tám năm, cho tới khi già, không phải là không thể, thật là hoang đường ... Thở dài ngồi xuống bên cạnh Trương Khác: - Dù sao làm Đại thiếu phu nhân nhà họ Diệp đúng là chuyện khổ sai, gia tộc lớn như thế phải chiều cô tới quá nhiều phương diện, anh Diệp cậu suốt ngày ở bên ngoài, tôi phải gánh hết cả. Hôn nhân chỉ là cái vỏ mà xã hội cần, đó là điều tôi nghiệm ra được, chị Tôn có thai đúng là thời cơ tốt,

anh Diệp cậu dẫn chị Tôn về thừa nhận với tôi, chính tôi đã khuyên anh ấy ly hôn với tôi, nếu nói ý nghĩa của hôn nhân, đó là tác dụng cho sự trưởng thành của trẻ nhỏ ... Cho nên mọi người đừng nghĩ tôi bị tổn thương quá lớn, tôi bị thiệt thòi quá lớn, tôi chẳng dễ nói chuyện như thế đâu. Có điều tới gia tôi ngại chưa nói họ, bọn họ sinh con, thế nào cũng phải tính cho tôi một phần, tôi muốn đứa bé gọi là mẹ ... Cậu có thấy suy nghĩ của tôi khác người không?

- Chỉ thấy phải đưa Tiểu Thanh tới giao lưu với chị thôi. Trương Khác cười khì, nghĩ đúng là không nên đem tiêu chuẩn số đông người thường áp dụng vào danh gia vọng tộc.

- Cậu muốn ăn đòn, Tiểu Thanh nhà cậu còn chưa đủ tốt hay sao? Đinh Văn Di vờ giận trợn mắt với Trương Khác, rồi nhòe miệng cười: - Với người như cậu và đám Tiểu Thanh, hôn nhân không phải là tiêu chuẩn đánh giá tình cảm, nếu không cậu lắng nghe như thế, lại chỉ kết hôn với một cô gái, những người còn lại chẳng phải bị tổn thương sao? Hay để tôi dạy mấy cô bé đó một chiêu, chia cuộc đời cậu ra làm vài phần, mỗi người lấy cậu mười năm, cậu thấy chủ ý này hay không?

- Xin chị đừng làm thế. Trương Khác cầu khẩn: - Tôi làm gì có lắng nghe như thế?

- Lần Tiểu Đồng sinh con ở bệnh viện, mọi người bảo Văn Tình ở Kiến Nghiệp, sao cô ấy lại từ Bắc Kinh bay về? Lần đó cậu cũng ở Bắc Kinh phải không? Đinh Văn Di đột ngột hỏi.

- Ấc. Đầu óc Trương Khác đóng băng, không biết phải trả lời ra sao, không hiểu sao một người ít liên quan nhất như Đinh Văn Di nhìn ra sơ hở.

Trương Khác đang tính toán kiểm soát gì đó lấp liếm chuyện này thì có bóng hình nhỏ nhất xuất hiện trước tầm mắt, rụt rè nói: - À .. Ừm, chào anh, kỳ nghỉ này anh cũng không về Tân Vu à, anh còn nhận ra em không?

Trương Khác chết cứng người nhìn nhìn Trần Ninh đi tới chào hỏi mình, đúng lúc y thiếu chuẩn bị nhất, giống như có một ngôi sao băng đâm sầm vào tim, loạng choạng đứng dậy, nhưng vì ngồi bên hồ khá lâu, chân hơi tê, đứng lên quá nhanh, còn chưa vững đã ngã nhào xuống hồ.

Đinh Văn Di và Trần Ninh đều giật mình hét lên chói tai, đưa tay ra kéo y nhưng không kịp, cả người Trương Khác lặn tóms xuống hồ rồi, bọn họ kêu cứu: - Có người ngã xuống nước.

Trương Khác chìm xuống lòng hồ, uống liền hai ngụm nước lớn mới trấn tĩnh lại, gạt cây cỏ rong rêu quần lấy người, bình tĩnh men theo lớp bùn mềm bò lên bờ, chỉ có điều hình tượng hơi thê thảm, một cái giày bị lún trong hồ, toàn thân bê bết bùn tanh hôi, rong rêu bám cả trên đầu, nước vẫn nhỏ tong tong xuống ...

Đám đông xung quanh nghe tiếng kêu cứu đổ tới cứu người, có cả hai vệ sĩ luôn theo y sát sườn.

Đinh Văn Di và Trần Ninh ban đầu còn hơi kinh hoàng, đợi nhìn thấy bộ dạng của Trương Khác thì cười ngặt ngoẽo, lần này còn thảm hơn cả vụ bị Tôn Tĩnh Hương chuốc say cho cho gối đầu lên giày ngủ ở 1978, đợi vệ sĩ lái xe tới, Trương Khác hốt hoảng trợn vào trong xe. Y không có dũng khí ăn mặc thế này đi bộ về chung cư Thanh Niên thay đồ, ngồi vào xe quay lại nhìn Trần Ninh ở ngoài cửa sổ, thực ra y không có dũng khí đối diện với nụ cười rạng rỡ của cô, sợ một ngày cô lại tới trước mặt y nói yêu người khác, y không muốn vết thương rách lần nữa ...

Làm sao Trương Khác quên được, hôm đó y chuẩn bị sẵn sàng, muốn đưa Trần Ninh về Hải Châu chính thức ra mắt cha mẹ, Trần Ninh cũng nở nụ cười rạng rỡ như thế nhưng câu trả lời của cô với y là:” Mình chia tay đi..”

1157. Chương 1159: Sự Việc Bại Lộ.

Trương Khác về chung cư tắm rửa xong mới quay lại 1978, còn chưa đi vào đã nghe thấy bên trong cười vang, đang do dự không biết có nên ” cô đơn lặng lẽ” bỏ đi hay không thì nghe thấy Tôn Tĩnh Hương lớn tiếng nói: - Đừng cười nữa, đừng cười nữa, nếu để cậu ấy biết chúng ta ở đây vui vẻ thế này, sẽ không dám vào đâu. Đợi cậu ấy vào trước, lát nữa ai đi lấy cái áo dính rong rêu của cậu ấy tới đây bắt mặt ở hiện trường cho chúng ta xem lần nữa ... Hay là chúng ta lừa cậu ấy ra hồ một chuyến, sau đó đẩy xuống hồ. Ôi! Không được thương thức lúc cậu ấy ngã xuống hồ là tiếc nuối trong đời.

Tiếng cười vừa lắng xuống một chút đã bùng nổ, Trương Khác thở dài, không ngờ Đinh Văn Di trở về 1978 trước đem chuyện xấu của y tuyên dương rồi, không có chút tự giác nào của người vừa bị “chồng bỏ” cả.

Trương Khác nghênh nghênh mặt đi vào, nhìn những khuôn mặt cười thoải mái, chỉ muốn cầm búa đập mỗi người một phát cho thống khoái: - Tối đây, ai muốn tới bên hồ tản bộ, tôi bồi tiếp hết. Tối sau Đường Thanh, nhéo hông cô, gần giọng nói: - Trong dáng vẻ hờn hờ của bạn kia, chúng ta đi tới bên hồ tản bộ trước nhé?

Đường Thanh ra sức vùng vẫy nhưng không thoát được bàn tay của Trương Khác, xuống nước cầu xin, chỉ có điều nụ cười trên môi càng vui vẻ.

Đinh Văn Di gạt nước mắt, cố nhịn cười nói với Đường Thanh: - Em phải trông chừng thật kỹ thằng nhóc này, cậu ta thấy tiểu mỹ nhân kia tới chào mình nên luống cuống ngã xuống hồ ... Mọi người không được nhìn bộ dạng hoảng hốt của cậu ấy, cả đời này tôi chẳng bắt chước được.

Trương Khác cười ngượng ngừng ngồi xuống quầy ba cầm lấy ly rượu lúc này còn chưa uống hết, đoán Trần Ninh mùa hè này ở lại Kiến Nghiệp làm công nên mới không về Tân Vu, còn Đinh Văn Di có lẽ cho rằng vì cô bóc trần chuyện y và Tạ Văn Tình nên mới hoảng hốt ngã xuống nước.

Mọi người có thể ở cùng một chỗ cười thoải mái thế này chẳng dễ dàng gì, y cũng không muốn chìm đắm trong bi thương, nhìn Tôn Tĩnh Hương và Đinh Văn Di ngồi cạnh nhau như không hề có khúc mắc nào cả, chuyện này như người ta uống nước, nóng lạnh tự biết, không cần người khác làm thuyết khách nữa.

Đám Trương Khác buổi tối phải về Hải Châu, thấy trời dần tối, liền tạm biệt ba người Diệp Kiến Bân, Tôn Tĩnh Hương, Đinh Văn Di, lên xe.

Nhìn bóng dáng ba người bọn họ dần dần thành cái bóng mơ hồ, Đường Thanh đột nhiên cảm khái nói: - Muốn sống hạnh phúc cả đời chẳng phải chuyện dễ dàng ...

Gần 8 giờ tối mới tới Hải Châu, đến nơi Trương Khác đuổi đám Phó Tuấn và vệ sĩ đi, tự mình lái xe.

Trên đường về Hải Châu, Đường Thanh, Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung cứ lấy chuyện y ngã xuống hồ ra làm trò cười, cười tới thiếu điều ngạt thở, còn không cho y trón sang xe khác, giữ rịt y lại trên ghẹo, đối phó với ba cô gái, một là cô vợ đạo đức, một tình nhân tai quái, một cô thư ký quan hệ vi diệu, Trương Khác chỉ biết ôm đầu chịu trận. Đến Hải Châu, mọi người đều đói meo rồi, lái xe tới thẳng Bát Cầm Trân ăn cơm, trước mặt cha mẹ Trần Phi Dung, Đường Thanh và Tôn Tĩnh Mông đều tỏ ra như thực nữ vậy, Trương Khác mới thở phào.

- Chẳng phải bảo 2 giờ máy bay tới Kiến Nghiệp sao, thế nào về muộn như vậy? Lưu Phân nghĩ con gái và đám Trương Khác sẽ về Hải Châu trước hoàng hôn, phải tới Bát Cầm Trân từ sớm rồi mới đúng, đợi liên ba bốn tiếng đồng hồ, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

Trần Phi Dung giải thích: - Bọn con dừng lại ở Kiến Nghiệp vài tiếng, chính vì nhớ tài nghệ của ba cho nên bọn con mới mang bụng đói trở về đây này.

Trương Khác đi tới chào Trần Kỳ: - Chú Trần, cháu lâu lắm rồi không được thưởng thức tài nghệ của chú, lại làm phiền chú xuống bếp rồi.

- Thì cũng phải thường xuyên luyện tập, nếu không tay nghề đi xuống mất. Trần Kỳ cười nói: - Các cháu nghỉ ngơi chút đi, chú chuẩn bị xong ngay đây.

Đám Trương Khác đi vào phòng bao góc trong cùng, góc hành lang có một cây Hải Đường, che phòng bao, ngăn cách với đại sảnh, Trần Phi Dung bảo mẹ ngồi xuống, tự mình đi pha trà nước cho đám Trương Khác.

- Tối giờ này mà quán ăn còn đông vậy sao ạ? Cháu nhớ lần trước tới đây không náo nhiệt thế này. Tôn Tĩnh Mông nhìn quanh đại sảnh, thì thoảng có một hai bàn trống cũng đặt biển “đặt trước”.

- Lần trước? Lần trước là khi nào? Trương Khác hỏi: - Năm 98 hay là 97?

- Năm 97. Tôn Tĩnh Mông còn nhớ năm 97 cùng cha tới Hải Châu, có ăn cơm ở Bát Cầm Trân một lần, khi đó ấn tượng không sâu, chỉ coi Bát Cầm Trân là quán ăn bình thường, tới khi Trương Khác vào Đh Đông Hải, ở Kiến Nghiệp, Trần Phi Dung theo Trương Khác như hình với bóng mới biết quán ăn đó có quan hệ

với Trương Khác sâu như vậy. Đường Thanh mới cô tới Hải Châu chơi, ngay từ khi ở Singapore, Tôn Tĩnh Mông đã nói muốn tới Bát Cầm Trân ăn một bữa.

Trần Kỳ không có ý mở rộng quá nhiều, trừ bên ngõ Đan Tĩnh này, Bát Cầm Trân chỉ mở quán phụ ở Tượng Sơn, mỗi ngày 80% số bàn là được đặt trước, chưa nói tới ngày nghỉ, lễ tết đặc thù, kiếm một chỗ ở Bát Cầm Trân rất khó khăn.

Tuy không thể nói là triệu phú, Trần Kỳ sở hữu hai quán ăn cao cấp, ở ngõ Đan Tĩnh, thậm chí là cả khu vực Sa điền, cũng khá có danh vọng. Đương nhiên trừ những khách thường vốn ứng phó không xuể, những lãnh đạo thành phố như Tống Bồi Minh nếu muốn mở tiệc riêng mời khách cũng thi thoảng lựa chọn ở đây, cao tầng tập đoàn Ái Đạt, Tân Quang, Tân Nguyên cũng thường xuyên ăn cơm ở đây, đó mới là điều quan trọng khiến Bát Cầm Trân có danh tiếng hơn xa những quán ăn danh tiếng ở trung tâm thành phố.

Năm 97, 98 ngõ Đan Tĩnh cùng với cả khu vực Đông Sa Điền còn chưa được cải tạo quy mô lớn, chưa hình thành môi trường thương nghiệp, dù lúc đó Bát Cầm Trân đã có danh tiếng khá cao rồi, nhưng ngõ Đan Tĩnh không có dòng người đông như chảy hội, không có sự phồn vinh như ngày nay. Hai năm qua việc khai phát gần ngõ Học Phủ cũng đã hoàn thiện, nối liền với khu Tiền Môn, dù là quán ăn chẳng có danh tiếng, với lưu lượng người qua đây, cũng đủ chật kín khách rồi.

Ăn cơm xong đám Trương Khác không đi vội mà tùy ý đi dạo trong ngõ, trừ quán ăn cao cấp, cửa hàng, quán bar, thì có viện bảo tàng nằm cuối ngõ rộng lớn cung cấp đủ địa điểm cho người ta đốt thời gian.

Tôn Tĩnh Mông trước kia không có cơ hội cảm thụ sâu hơn về thành phố này, dù Đường Thanh hai năm qua cũng chẳng về Hải Châu mới, những kiến trúc cổ khu vực Đông Sa Điền thay da đổi thịt với cô mà nói đều là những thứ mới mẻ. Ngoài những cửa hàng kinh doanh, nơi này còn lưu giữ rất nhiều trạch viện đậm không khí cổ điển, có thể nói đó là hào trạch thực sự của Hải Châu.

Đường Thanh biết trong số trạch viện nơi này có một cái thuộc về Hứa Tư, Tôn Tĩnh Hương cũng mua một trạch viện, nhưng trang hoàng xong chưa kịp mua đồ gia dụng đã bận việc ở Thế Kỷ Hoa Âm chưa vào ở, Tôn Tĩnh Mông cũng không tiện vào.

Cải tạo thương nghiệp hóa quần thể kiến trúc cổ với tính chất bảo hộ là công việc rất tốn thời gian công sức, cho dù từ năm 97 đổ tiền vào cải tạo quy mô lớn, tới nơi Đông Sa Điền vẫn có 1/4 chưa cải tạo xong.

Tốc độ cải tạo chậm chạp, tốt kém, chi phí cải tạo vượt quá chi phí xây dựng kiến trúc siêu cao tầng, có điều đầu tư bất kể lỗ lãi trước kia giờ thành hạng mục đầu tư tương đối hợp lý.

Khi ngõ Học Phủ vừa mới khai phát, tiền thuê mỗi năm của Bát Cầm Trân mới 20 vạn, hiện thuê một viện tử tương tự mở quán ăn hay quán bar, tiền thuê không dưới 100 vạn, đó còn là do Thế Kỷ Cầm Hồ rất khắc chế dần dần nâng tiền thuê rồi. Mặc dù có rất nhiều kiến trúc không tiến hành khai thác thương nghiệp, nhưng chính thế mà nói, hạng mục ngõ Học Phủ vẫn giữ được doanh lợi không tệ.

Hiện Thế Kỷ Cầm Hồ mượn xác địa ốc Gia Tín lên TTCK Hong Kong, đồng thời đưa nhiều bất động sản ở Hải Châu vào công ty trên TTCK, đợi quần thể kiến trúc đông Sa Điền cải tạo hoàn thiện, có thể đưa vào công ty trên TTCK, lấy được lượng lớn tiền mặt đầu tư tiền kỳ.

Hoành Tín thông qua các loại thủ đoạn giành lấy địa ốc Cẩm Thành, chiếm lấy gần 80 vạn mét vuông đất thương nghiệp Tây Sa Điền, bán hết trong hai năm qua. Trương Khác dễ dàng tra được con số doanh lợi cả Hoành Tín ở Hải Châu, thâm nghĩ nếu Nghiêm gia có thêm chút kiên nhẫn, đừng nói đợi tới khi hoàn cảnh thương nghiệp ở Tây Sa Điền chín muồi, chỉ cần đợi tới bây giờ mới ban cũng lãi gấp đôi.

Có lẽ Nghiêm Văn Giới chẳng tiếc lắm, địa ốc Cẩm Thành do bọn chúng cướp trong tay cha con Triệu Cẩm Vinh, nên sợ đem dài lâu mòng, bán cho nhanh mới đúng đắn với Nghiêm gia. Cũng chính vì Hoành Tín vội vàng bán đi, cho nên quy hoạch thương nghiệp Tây Sa Điền hơi tản mác, hiện có ai muốn chinh đồn lại cũng chẳng hiệu quả mấy, phải đợi mấy năm nữa nó sẽ tự điều chỉnh, rồi sinh ảnh hưởng với Đông Sa Điền, đó là chuyện phải chấp nhận.

Trương Khác lâu lắm rồi không không thấy tin tức gì về cha con Triệu Cẩm Vinh, người giàu nhất Hải Châu năm xưa tựa hồ đã biến mất trong lịch sử Hải Châu, so với việc ông ta đã làm, thế đã là dễ dàng lắm rồi.

Trương Khác cùng ba cô gái đi dạo phố tới tận 11 giờ đêm, Trần Phi Dung tất nhiên là về nhà ở, Trần gia không chuyển khỏi Sa Điền, trạch viện rách nát trước kia giờ đã khác hẳn, Trương Khác lái xe đưa hai cô gái về biệt thự bên hồ.

Xe đi Tân Cẩm Viên, nhìn thấy biệt thự bên cạnh sáng đèn, Đường Thanh mừng rỡ nói: - Chị Văn Tình còn chưa nghỉ, vậy mình và Tĩnh Mông đều ngủ bên đó.

Tạ Văn Tình sớm nghe thấy tiếng xe vào sân, đến đi Đường Thanh ngoài hàng rào gọi mới đi ra: - Mấy đứa sao giờ mới về, Chỉ Đồng nó đợi mấy đứa về, giờ ngủ trên ghế sofa một lúc rồi. Cô và Chỉ Đồng cũng vừa từ Kim Sơn tới thăm vợ chồng Từ Học Bình về, biết chuyện Tôn Tĩnh Hương có mang, nhưng chuyện này ngay ở chỗ riêng tư còn chưa công khai, không tiện hỏi tới.

Trương Khác biết Đường Thanh thế nào cũng lên kể cho Tạ Văn Tình nên không nói thêm, càng sợ hai cô gái đem chuyện hôm nay y ngã xuống hồ kể ra, tránh bị cười tại chỗ, liền trốn vào nhà trước: - Em còn có chuyện phải làm, không cản trở mọi người ôn chuyện cũ nữa. Lúc này y chỉ mong được tự do một mình, đừng thấy chưa ai gọi điện tới, người biết y về Hải Châu không ít, tuy nói là về nghỉ, nhưng nếu lộ tin, sẽ chẳng yên thân bằng ở Kiến Nghiệp.

Trương Khác vừa đi lên lầu mở cửa phòng ngủ ra cho thoáng khí thì di động vang lên, không phải ai đó ở Hải Châu lúc này còn không thức thời gọi điện, mà là Đỗ Phi.

- Vừa rồi ở ngô Học Phủ tao thấy Trần Dũng như chó nhà tang, hình như xảy ra chuyện lớn rồi. Đỗ Phi hớn hở nói: - Mày đoán xem xảy ra chuyện gì?

- Tao có biết xem bói đầu mà đoán ra được? Trương Khác lười nhác nói: - Mấy ngày qua cổ phiếu Hải Túc tăng giá mạnh trở lại, cách giá có thể bán một chút thôi, hần không hưng phấn còn ử rử, có phải cha hần có vấn đề rồi không?

- Chính xác, Trần Kỳ Bán buổi chiều bị người của kỷ ủy tỉnh bắt đi. Đỗ Phi chùng hả hê lắm: - Hiện giờ chưa biết chuyện gì của Trần Kỳ Bán bị bại lộ, hay là gọi điện chú Kim hỏi xem?

- Nếu là can hệ lớn, mày không nghe ngóng cũng nhanh chóng có tin truyền lại, nếu không có can hệ gì, Trần Dũng lại chẳng quan hệ gì với chúng ta, cần quái gì phải mệt óc, thích thì mày đi mà nghe ngóng. Trương Khác uể oải ngáp dài:

1158. Chương 1160: Cục Diện Bế Tắc Sắp Phá Giải

Trần Kỳ Bán bị người của Kỷ ủy dẫn đi cũng không tạo ra phong ba quá lớn. Ngoại trừ Đỗ Phi nhìn có chút hả hê đi báo tin, ngay từ đầu cũng không có ai tận lực truyền tin tức tới tại Trương Khác. Từ trên biểu hiện, Trần Kỳ Bán cùng Cẩm Hồ cũng không có quan hệ gì. Chút ân oán này xảy ra tại vườn trường tranh cường đấu thắng, tranh giành tình nhân, cũng sẽ không được người khác coi trọng. Muốn nói náo nhiệt, đó cũng là bên trong hệ thống giáo dục tỉnh rất náo nhiệt.

Sở trưởng Mã Ân đã sắp khỏi bệnh. Sở phó Trần Kỳ Bán xem như nhân tuyển sở trưởng đứng đầu, tại thời khắc mấu chốt đột nhiên bị Kỷ ủy dẫn đi tra hỏi, tự nhiên có thể khơi nên rất nhiều đề tài, hình như càng làm cho người nguyện ý tin tưởng tham quan trong nước sa lưới chỉ là thất bại trong đấu tranh chính trị gây nên.

Có lẽ trà dư tửu hậu, có người sẽ lấy việc này để tán gẫu, khi phát hiện chưa tiến thêm một bước. Nhưng sẽ không có người vào lúc Trương Khác về Hải Châu nghỉ phép đặc biệt gọi điện thoại nói việc này.

Trương Khác cũng không lo lắng, cùng Đường Thanh, Tôn Tĩnh Mông, Trần Phi Dung nghỉ phép tại Hải Châu, khoảng 10 ngày sau khi Kỳ Bán bị song quy mới có người nhắc việc này với y. Tuy nhiên không phải vì vụ án của Trần Kỳ Bán liên lụy đến vấn đề của KHCN Hải Túc, mà là liên lụy đến phó tỉnh trưởng phân quản Sở giáo dục tỉnh Đông Hải.

Một vụ án liên lụy đến phó tỉnh trưởng, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác. Nói không chừng sẽ khiến cao tầng tỉnh Đông Hải chấn động. Sau khi Trương Khác mới biết được tin tức từ chỗ Lục Văn Phu, Tổng Bồi Minh lại tới cửa nói đến việc này.

- Nghe đâu Trần Kỳ Bân vừa mới song quy từng tặng cho phó tỉnh trưởng Lý bút ngòi vàng. Hy vọng phó tỉnh trưởng Lý có thể vào lúc trong tỉnh xác định nhân tuyển sở trưởng Sở Giáo dục nói giúp hân.

Tổng Bồi Minh nhìn cây bút ngòi vàng đặt trên bàn của Trương Khác, hân cầm lên nhìn một chút: - Nghe người khác miêu tả, bút của Trần Kỳ Bân kiểu giống như cây này. Cậu mua cây này bao nhiêu...

- Cây bút này à. Trương Khác gãi gãi đầu: - Lần trước lúc tại Hồng Kông mua đồng hồ, cũng đã quên mua bao nhiêu rồi, chỉ biết số lượng toàn cầu chỉ có 99 cây. Chắc giá sẽ không rẻ.

- Cũng chỉ có người như cậu mới xa xỉ đến mức không quan tâm cây bút này trị giá bao nhiêu tiền. Tôi không biết có phải cùng một kiểu hay không. Cây bút Trần Kỳ Bân tặng cho phó tỉnh trưởng Lý có người nói giá trị 50.000 USD. Phó tỉnh trưởng Lý này cũng thần thông quảng đại thật. Trần Kỳ Bân vừa mới xảy ra vấn đề, hân liền chủ động tìm Tỉnh ủy phản ánh việc nhận quà, nộp cây bút đó cho Tỉnh ủy xử lý, công bố lúc đó hân chỉ xem như lễ vật bình thường, không biết cây bút đó quý giá thế nào.

Tổng Bồi Minh cầm cây bút ngòi vàng trong tay tỉ mỉ thưởng thức, nhìn nắp bút có khảm một viên phi thúy màu xanh biếc, linh quang chớp động, kẹp bút khảm 19 viên hồng ngọc, cả cán bút đều là vàng 18k chế thành, trên thân bút khắc văn tự Latin. Nhìn một lúc, hân đặt lại bút lên bàn, còn nói thêm: - Có lẽ không ai hy vọng vụ án của Trần Kỳ Bân sẽ liên lụy tới quan viên cấp bậc như phó tỉnh trưởng. Nhưng nếu đã liên lụy, có lẽ sẽ không bỏ mặc.

- Cũng thiết thời cho vị phó tỉnh trưởng Lý này có thể một mực chắc chắn lúc đó chỉ nhận nó xem như lễ vật bình thường.

Trương Khác cười cười: - Nếu không có vấn đề nghiêm trọng gì khác, Tỉnh ủy hân là sẽ không làm lớn chuyện này. Tuy nhiên không có khả năng hàm hồ cho qua, chỉ tạm thời không có ý kiến xử lý thống nhất gì thôi. Chú cũng rõ ràng, Giang Mẫn Chi vừa đến Đông Hải đảm nhiệm tỉnh trưởng chưa đến mấy tháng, có cơ hội động đến ban thành viên của Chính phủ tỉnh, hân sẽ không bỏ qua cơ hội này. Đương nhiên rồi, cho dù trước mắt là một cơ hội cực kỳ tốt, hân cũng không có khả năng biểu hiện quá bức thiết. Mặt khác, Lý Viễn Hồ cũng sẽ không ở trên vấn đề đơn giản tổ thái độ. Hân vừa mới đảm nhiệm bí thư Tỉnh ủy, ban của Chính phủ tỉnh là hân mang theo trước đó, trong nội tâm hân có thể không hy vọng ban thành viên của Chính phủ tỉnh xảy ra vấn đề gì, nhưng hân lại lo lắng phía sau vị phó tỉnh trưởng Lý này còn có vấn đề càng nghiêm trọng hơn còn chưa giao phó. . . Mà chuyện này quả thật khiến người đau đầu. Trước đó ai cũng không nghĩ đến vụ án của Trần Kỳ Bân lại sẽ liên lụy tới một phó tỉnh trưởng. Có lẽ các quan viên của Kỷ ủy tỉnh phụ trách vụ án này cũng sợ đến toát mồ hôi rồi!

Tổng Bồi Minh cười cười, hân đã quá quen thuộc với các quy tắc ngầm trong quan trường. Mặc dù tạm thời không có ý kiến xử lý thống nhất gì, các bộ môn có liên quan sẽ tiến thêm một bước điều tra trên người vị phó tỉnh trưởng Lý còn có các vấn đề càng nghiêm trọng khác hay không.

Nhưng không quản cuối cùng hèn rơi vào trên người phó tỉnh trưởng Lý là nặng hay nhẹ, Tỉnh ủy hơn phân nửa sẽ không để hân ngồi trên cái ghế phó tỉnh trưởng đó nữa. Có lẽ vì phối hợp điều tra, sẽ lập tức điều hân ra khỏi vị trí phó tỉnh trưởng. Rất nhiều người, bao gồm Tổng Bồi Minh, cũng không phải quan tâm đến số phận nhân sinh của vị phó tỉnh trưởng Lý này, mà là quan tâm vị trí phó tỉnh trưởng sắp bỏ trống.

Tổng Bồi Minh do dự một hồi mới nói: - Lưu Văn Đào cùng Giang Mẫn Chi đều xuất thân Bộ ủy TW, Giang Mẫn Chi đến Đông Hải, Lưu Văn Đào từng báo phỏng hân vài lần. Vụ án lần này sau khi liên lụy cả phó tỉnh trưởng Lý vào, ngày hôm nay Lưu Văn Đào lại mượn cớ đi Kiến Nghiệp rồi...

- A. . . Trương Khác khề lên tiếng, mảy hơi nhả lại: - Có lẽ không chỉ đơn giản là cùng xuất thân từ Bộ ủy TW.

Lưu Văn Đào xuất thân Ủy ban kế hoạch phát triển, Giang Mẫn Chi xuất thân Ủy ban Mậu dịch kinh tế, là hai bộ ủy có liên hệ mật thiết nhất của TW. Trước khi Giang Mẫn Chi đảm nhiệm phó chủ nhiệm Ủy ban Mậu dịch kinh tế, cũng trường kỳ đảm nhiệm chức vị quan trọng trong Kế ủy, vốn là tiền thân của Ủy ban Kế hoạch Phát triển.

Sau khi Triệu Tể Đông chủ quyền Quốc vụ viện, tiến hành cải cách mạnh mẽ Bộ ủy TW, Giang Mẫn Chi mới điều chỉnh đến Ủy ban Mậu dịch kinh tế đảm nhiệm phó chủ nhiệm. Cho dù hai người trong Bộ ủy TW

không thuộc về cùng một phe phái, nhưng đều đến địa phương nhậm chức, ít nhiều cũng sẽ có ý nghĩ giúp đỡ lẫn nhau.

Tổng Bồi Minh cười nói: - Hẳn muốn luôn cúi Giang Mẫn Chi, thì cứ để hẳn luôn cúi đi.

Mặc dù nói chức quyền của bí thư Thành ủy không thua gì một phó tỉnh trưởng bình thường, nhưng Lưu Văn Đào đến Hải Châu đảm nhiệm bí thư Thành ủy, đó là con chuột trong ống bể, hai đầu bị kín hơi. Cái ghế bí thư Thành ủy hẳn làm rất không thoải mái. Trong mắt hẳn có cơ hội còn không bằng nhảy ra khỏi Hải Châu đổi lại hoàn cảnh phát triển khác càng rộng rãi hơn.

Nếu như Lưu Văn Đào muốn nhảy ra khỏi Hải Châu, Giang Mẫn Chi cũng có khả năng ủng hộ hẳn đến trong tỉnh đảm nhiệm phó tỉnh trưởng.

Trước đó đều nói Lưu Văn Đào là quan viên Nghiêm gia Hoàn Tín ủng hộ đến địa phương để phát triển, nhưng Lưu Văn Đào đến Hải Châu, Hoàn Tín tại Hải Châu ngoại trừ nuốt địa ốc Cẩm Thành vào bụng, cũng không có dũng khí ở trước mặt Cẩm Hồ làm đại động tác gì khác.

Biểu hiện của Lưu Văn Đào tại Hải Châu cũng tương đối thành thật. Có lẽ trong lòng Lưu Văn Đào ít nhiều có chút cảm giác bị Nghiêm gia vứt bỏ, lúc này lại nói Lưu Văn Đào là quan viên Nghiêm gia kiên định ủng hộ, sợ Giang Mẫn Chi cũng chưa hẳn sẽ tin tưởng.

Lưu Văn Đào ngược lại đi dựa vào Giang Mẫn Chi, cũng sẽ không làm người khác cảm thấy quá bất ngờ.

Lúc này khiến Trương Khác đau đầu là vụ án của Trần Kỳ Bân có thể dắt ra vấn đề của KHCN Hải Túc hay không? Lúc này mọi người quan tâm vụ án Trần Kỳ Bân là bởi vì nó liên lụy đến một phó tỉnh trưởng, trái lại bỏ qua vấn đề mà vụ án này bại lộ ra ngoài.

Trương Khác khẽ thở dài một hơi: - Có lẽ qua một đoạn thời gian, Lưu Văn Đào sẽ hối hận thôi...

Nếu Giang Mẫn Chi còn muốn ở trong Đông Hải phổ biến cách thức của hẳn, tiến hành điều chỉnh đối với chính sách kinh tế của tỉnh Đông Hải, hẳn cần phải nắm bắt các loại cơ hội có lợi với hẳn. Một khi vụ án Trần Kỳ Bân có thể bại lộ ra một phần vấn đề của KHCN Hải Túc, Trương Khác tin tưởng Giang Mẫn Chi sẽ không đơn giản buông tay.

Lưu Văn Đào không dựa vào Nghiêm gia, thân cận với Giang Mẫn Chi hơn, đây là việc rất bình thường. Nhưng Giang Mẫn Chi đã kích KHCN Hải Túc là lúc xúc phạm tới lợi ích của Nghiêm gia, Lưu Văn Đào thân cận cùng Giang Mẫn Chi, vậy ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Lưu Văn Đào đến bước đường cùng, vẫn chỉ là con chuột trong ống bể, còn không bằng thành thật ở trong cái tổ Hải Châu.

Tổng Bồi Minh đương nhiên là hy vọng Lưu Văn Đào có thể rời khỏi Hải Châu, sau khi Lưu Văn Đào rời khỏi, chức vị bí thư Thành ủy sẽ để trống. Giang Mẫn Chi tại Đông Hải không có căn cơ gì, căn bản sẽ không can thiệp đến bổ nhiệm nhân tuyển bí thư Thành ủy Hải Châu, Lý Viễn Hồ cũng không có khả năng tùy tiện nhét vào một bí thư Thành ủy khác cho Hải Châu. Tổng Bồi Minh cùng Đỗ Tiểu Sơn chính là nhân tuyển thích đáng cho bí thư Thành ủy. Nhưng chỉ có một bí thư Thành ủy cũng là việc khiến người khác đau đầu.

Mặt khác, cho dù Lưu Văn Đào rời khỏi Hải Châu, trong mắt người khác cũng là bị bài trừ khỏi Hải Châu. Giang Mẫn Chi hoặc là không để ý tới Lưu Văn Đào, nếu như ủng hộ Lưu Văn Đào đến tỉnh đảm nhiệm phó tỉnh trưởng, vậy Giang Mẫn Chi sẽ dùng Lưu Văn Đào thế nào cũng rất tế nhị.

#####

Đêm khuya vắng vẻ. Trong khu biệt thự phía nam Tân Mai Uyển tại Kiến Nghiệp, nơi ở của Giang Mẫn Chi đèn đuốc sáng trưng, bí thư Thành ủy Hải Châu Lưu Văn Đào vừa mới bãi phỏng rời đi. Giang Mẫn Chi ngồi ở trên ghế sofa lấy tay niết trán, mắt khép hờ ngồi đó dưỡng thần. Công việc vất vả, hẳn có cái bệnh là đau nửa đầu, cũng cần phải như vậy để giảm bớt đau một chút.

Thư ký Tiết Minh Lâu của Giang Mẫn Chi pha giúp Giang Mẫn Chi một ly trà đặc rồi bung vào, đặt ở trên bàn trà.

- Minh Lâu, lời nói của Lưu Văn Đào cậu tin mấy phần?

Giang Mẫn Chi mở mắt, bưng ly trà rồi hỏi Tiết Minh Lâu, ý bảo hẳn ngồi xuống nói. Tiết Minh Lâu cùng Giang Mẫn Chi đến Đông Hải đảm nhiệm trợ thủ của hắn, lại xác định quan hệ yêu đương với con gái của Giang Mẫn Chi. Tuy nói trong đại viện cơ quan có KTX, có đôi khi làm việc quá khuya sẽ ở lại trong Tân Mai Uyển của đại viện Tỉnh ủy.

Lần này Lưu Văn Đào qua đây còn nói Hải Châu bị Cẩm Hồ lấy thúg úp voi, bí thư Thành ủy hẳn chẳng qua là oán giận cho có, chỉ có vẻ ngoài. Trong lời nói của Lưu Văn Đào có mấy phần thật mấy phần giả, Tiết Minh Lâu tin tưởng Giang Mẫn Chi tự có phán đoán. Nói đến cùng, địa vị xấu hổ của Lưu Văn Đào, cùng với nói là Cẩm Hồ lấy thúg úp voi, không bằng nói là trong tỉnh tận lực an bài.

Khi đó Đông Hải là Đào Tấn quản lý làm chủ, Cẩm Hồ thu được ủng hộ của Đào Tấn, Lưu Văn Đào tại Hải Châu bị tận lực giá không còn tình hữu khả nguyên. Sau khi Đào Tấn điều ra khỏi Đông Hải, Lý Viễn Hồ đảm nhiệm bí thư Tỉnh ủy, bộ cục chính trị của Hải Châu không xảy ra chút biến động nào. Địa vị của Lưu Văn Đào vẫn xấu hổ như trước, điều này ít nhiều có hơi kỳ lạ.

Trước khi Tiết Minh Lâu theo Giang Mẫn Chi tới Đông Hải, thậm chí nghe nói giữa Lý Viễn Hồ cùng Cẩm Hồ có ngăn cách tương đối sâu, nhưng trong mấy tháng họ tới Đông Hải quan sát được, giữa Lý Viễn Hồ cùng Cẩm Hồ cũng không tồn tại ngăn cách mà bọn họ nghe nói hoặc cho rằng trước đó.

Sau khi Lý Viễn Hồ tại thế chỗ Đào Tấn, rất nhanh đã nắm giữ cục diện của Đông Hải, hình như không tồn tại vấn đề quá độ gì. Điều này cũng ngoài dự liệu của Giang Mẫn Chi.

Tiết Minh Lâu cho rằng giữa nhất nhị bả thủ trên địa phương chung quy sẽ tồn tại một số mâu thuẫn, điều này cũng sẽ làm cho thành viên Tỉnh ủy xuất hiện phân hoá. Nếu như mâu thuẫn quá gay gắt, thành viên Tỉnh ủy lại đành phải có khuynh hướng giữa nhất nhị bả thủ, tình huống ủng hộ nhất bả thủ chèn ép nhị bả thủ đó chính là hiện tượng hết sức bình thường.

Khi nhất nhị bả thủ tiếp nhận, thậm chí sẽ xảy ra tình huống tập thể thành viên Tỉnh ủy chống lại nhị bả thủ thay thế nhất bả thủ. Cho dù tình huống của tỉnh Đông Hải sẽ không nghiêm trọng đến mức độ này, Tiết Minh Lâu cho rằng Giang Mẫn Chi đến Đông Hải sẽ cơ hội có thể lợi dụng, trong thành viên Tỉnh ủy lôi kéo hai ba trợ lực.

Nhưng mà tình huống hoàn toàn không phải như tưởng tượng trước đó, không chỉ nói thành viên Tỉnh ủy xa cách với Giang Mẫn Chi, dù thành viên trong nội bộ Chính phủ tỉnh, Giang Mẫn Chi cũng nắm giữ không được. Cũng không phải là nói Lý Viễn Hồ đang tận lực tranh quyền đoạt thế cùng Giang Mẫn Chi.

Tiết Minh Lâu là người theo Giang Mẫn Chi làm việc, có thể rõ ràng cảm giác được phong cách xử sự trong nội bộ Chính phủ tỉnh vẫn có vết tích rất rõ ràng của Lý Viễn Hồ, đặc biệt là mấy phó tỉnh trưởng trên Hội nghị xử lý Thường vụ Chính phủ tỉnh, thậm chí sẽ nói ra những lời như “khi bí thư Lý làm tỉnh trưởng sẽ. . .”. Tu dưỡng của Giang Mẫn Chi cho dù tốt, nghe xong lời này, trong lòng cũng sẽ rất khó chịu, nếu không tranh quyền đoạt thế, trên nhất mẫu tam phân địa của mình vẫn phải chắc chắn được.

Tình cảnh của Lưu Văn Đào tại Hải Châu làm cho Giang Mẫn Chi ít nhiều có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, đặc biệt là những lời bực tức của Lưu Văn Đào, nói trắng ra cũng là oán giận Tỉnh ủy đang tận lực áp chế hắn. Giang Mẫn Chi mới có kiên trì nghe hắn lầm nhảm nhiều như vậy.

Tiết Minh Lâu sờ sờ mũi, vấn đề này của Giang Mẫn Chi quả thật khiến hắn khó trả lời, chỉ nói nói: - Có lẽ bí thư Lưu cũng là có khổ nói không nên lời, mới nói những lời bực tức đó. . .

Hắn nghĩ thầm cho dù Lưu Văn Đào không đúng mực đi nữa, dù Giang Mẫn Chi cùng Lý Viễn Hồ có mâu thuẫn rõ ràng đi nữa, cũng không tới phiên Lưu Văn Đào oán giận Lý Viễn Hồ ở trước mặt Giang Mẫn Chi.

- Cẩm Hồ, Cẩm Hồ thực sự khiến người đau đầu.

Giang Mẫn Chi khẽ thở dài, lúc trước Tỉnh ủy an bài bổ cục nhân sự của Hải Châu như vậy, triệt để giá không Lưu Văn Đào, cũng là hoàn toàn suy nghĩ từ góc độ có lợi với Cẩm Hồ. Sau khi Lý Viễn Hồ thế chỗ Đào Tấn, hoàn toàn không thay đổi cục diện nhân sự của Hải Châu, hẳn là không hoàn toàn là vì bảo trì sự yên ổn đoàn kết của Hải Châu.

Hắn không thể không có cảm xúc đối với tình cảnh của Lưu Văn Đào, chỉ là những cảm xúc này cùng với những nguyên nhân trình tự sâu phía sau mà hắn nhận định cũng sẽ không đề cập với Tiết Minh Lâu, chỉ nói: - Hiện tại các nơi toàn quốc đều cho rằng doanh nghiệp nhà nước cải chế sẽ ngang với tư hữu hóa, mà công ty cổ phần Hải Châu tại những năm 95, 96 đã cung cấp cho doanh nghiệp nhà nước một lối đi khác, mà một doanh nghiệp thể chế kinh tế tư hữu như Cẩm Hồ lại trưởng thành tại Hải Châu, thực sự là khiến người khó suy nghĩ. . .

Tiết Minh Lâu cũng bất đắc dĩ cười theo: - Khi tại Bộ uỷ, phòng nghiên cứu kinh tế còn đặc biệt sai người nghiên cứu qua hình thức của Hải Châu, sau đó không biết sao lại không giải quyết được gì?

- Đó là có người không hy vọng kinh nghiệm của Hải Châu được phổ biến.

Giang Mẫn Chi cũng không nói rõ là ai, quan viên thủy chung kiên trì muốn cường hóa địa vị của tư bản quốc hữu như hắn lúc này là phái thiểu số.

Tiết Minh Lâu lại nghiêm túc nghiên cứu qua Hải Châu, tuy nhiên trước khi tới Đông Hải, nghiên cứu đối với Hải Châu vẫn chỉ dừng lại ở mức độ nông cạn, không lý giải được quan hệ nhân sự phức tạp phía sau Hải Châu. Là xí nghiệp quốc hữu ngôi sao của địa phương, sự trưởng thành của Hải Châu không nằm ngoài những người Đường Học Khiêm, Trương Tri Hành.

Sau khi Trương Tri Hành đến Tân Vu, còn tại Tân Vu mở rượu Vân Trì, một xí nghiệp quốc hữu ngôi sao địa phương. Đường Học Khiêm đến Giang Nam đảm nhiệm phó tỉnh trưởng Thường vụ, thúc đẩy cải chế xí nghiệp quốc hữu của tỉnh Giang Nam, cũng có cách làm khác hoàn toàn tư hữu hóa xí nghiệp quốc hữu ở địa phương khác.

Nếu như không có Cẩm Hồ, lấy thành tích thực của họ làm ra, Giang Mẫn Chi có lẽ sẽ nhận định họ là người đồng loại. Nhưng trên thực tế, họ có thể là chỗ dựa tối kiên định của Cẩm Hồ hệ tại thể chế kinh tế tư hữu khổng lồ nhất trước mắt ở trong nước. Cẩm Hồ phát triển cho tới quy mô hiện nay, phía sau ít nhiều có ảnh hưởng của họ (thậm chí nói có ít nhiều thúc đẩy trực tiếp), người ngoài sẽ không biết được.

Hiện tại cũng không phải là nói muốn phổ biến kinh nghiệm của cổ phần Hải Châu, mà là muốn hạn chế ảnh hưởng cùng thẩm thấu của Cẩm Hồ đối với công tác kinh tế tỉnh Đông Hải. Trước đó đã phỏng đoán sai lầm quan hệ giữa Lý Viễn Hồ cùng Cẩm Hồ, Tiết Minh Lâu theo Giang Mẫn Chi đi tới Đông Hải mới phát hiện tỉnh Đông Hải chứa nhiều chính sách kinh tế quan trọng, phía sau đều tồn tại cái bóng của Cẩm Hồ. Mà những chính sách kinh tế này, Lý Viễn Hồ lại là người thúc đẩy trực tiếp, cũng là người được lợi chiến tích trực tiếp nhất.

Rất nhiều vấn đề khiến người ta nghi hoặc không giải thích được đều có thể truy nguyên đến trên đầu Cẩm Hồ. Trước đó rất khó tưởng tượng một xí nghiệp tư doanh lại ảnh hưởng cùng thẩm thấu đối với địa phương sâu như vậy, không chỉ nói đối mặt với Lý Viễn Hồ, Tiết Minh Lâu biết trong khoảng thời gian Giang Mẫn Chi đến Đông Hải thậm chí đành phải đành phải dè dặt xử lý quan hệ cùng Cẩm Hồ.

Trước thế cục thế này, dù cho ai ngồi ở vị trí của Giang Mẫn Chi cũng sẽ thúc thủ vô sách. Có điều Giang Mẫn Chi cũng không phải loại người cam tâm khuất phục, hắn muốn phá vỡ cục diện này.

Vụ án Trần Kỳ Bân liên lụy tới một phó tỉnh trưởng, Giang Mẫn Chi suy nghĩ qua, cho dù không có vấn đề càng nghiêm trọng khác, chỉ bằng việc nhận bút ngòi vàng quý giá có thể một cước đá văng hắn đi. Vị trí phó tỉnh trưởng đang trống, quả thật có thể cung cấp một cơ hội thay đổi cục diện trước mắt. Nhưng đối lại ai tới thế thân, Lý Viễn Hồ có thể cường liệt biểu đạt ý kiến cá nhân của hắn hay không? Lưu Văn Đào tới cùng có phải là nhân tuyển thích hợp hay không? Giang Mẫn Chi cũng có chút lo lắng. Mặt khác, thay đổi loại trình độ này còn lâu mới khiến hắn thỏa mãn.

Trong khoảng thời gian này Giang Mẫn Chi cũng mò thấu nhân sự của Đông Hải. Lục Văn Phu từng đảm nhiệm thư ký trưởng cho Từ Học Bình, Lý Viễn Hồ, người này trên thực tế đã từng là cầu nối để làm dịu quan hệ giữa Lý Viễn Hồ cùng Cẩm Hồ. Mặc dù Lý Viễn Hồ cùng Cẩm Hồ lúc này có lẽ không còn yêu cầu cái cầu này nữa.

Nhưng trong tỉnh rất nhiều công tác kinh tế tương quan cùng Cẩm Hồ, hoặc là nói chính sách kinh tế Cẩm Hồ ở sau lưng thúc đẩy, đại đa số vẫn do Lục Văn Phu trực tiếp phân công quản lý. Tỷ như cùng tỉnh Giang

Nam thúc đẩy kế hoạch hợp tác kinh tế khu vực lưu vực Tiểu Giang, cùng thúc đẩy công trình xây cảng đảo Đông Sơn Tân Đình, cơ sở sản nghiệp sắt thép nghìn vạn tấn Tân Đình v.v.

Tạm thời không quản những công tác cùng chính sách kinh tế này đối với Đông Hải là lợi hay là hại, Giang Mẫn Chi nghĩ thầm bản thân phải nắm chủ động một chút, chí ít phải cho vị trí của Lục Văn Phu động một chút, có lẽ để cho Lưu Văn Đào lên vị trí này càng thích hợp hơn.

Điện thoại trên bàn công tác đột nhiên vang lên, Giang Mẫn Chi nhìn thoáng qua, không biết lúc này có chuyện gì. Tiết Minh Lâu đi qua cầm lấy điện thoại, nói chuyện vài câu liền treo máy, rồi nói với Giang Mẫn Chi: - Đồng chí của Kỷ ủy Tỉnh gọi điện thoại qua đây, vụ án của Trần Kỳ Bân lại có tiến triển mới. Địa ốc Khải Phượng có công ty cho vay không quá chính quy, con trai của Trần Kỳ Bân cùng công ty cho vay mượn một khoản tiền không thể trả được, Trần Kỳ Bân mới phối hợp ép giá tòa cao ốc của Sở Giáo dục để bán cho địa ốc Khải Phượng. . .

- Giá thấp? Giá cũng thấp thật, may mà có người kịp thời tố giác, bằng không thì, không biết quốc gia lại phải tổn thất bao nhiêu!

Giang Mẫn Chi lạnh lùng nói, bởi vì vụ án của Trần Kỳ Bân trực tiếp liên lụy tới phó tỉnh trưởng, hần không quản Lý Viễn Hồ có yêu cầu đặc biệt hay không, hần muốn tùy thời nắm giữ tiến triển mới nhất của vụ án. Có điều đây cũng không tính tiến triển đặc biệt gì. Hần nghi hoặc nhìn Tiết Minh Lâu: có phải còn phát hiện tình huống gì khác nữa không?

- Con trai Trần Dũng của Trần Kỳ Bân là sinh viên vừa mới tốt nghiệp ĐH Đông Hải, trung tuần tháng tư cùng công ty cho vay nhẹ thuộc địa ốc Khải Phượng mượn 80 vạn làm tiền bảo đảm mua bán cổ phiếu. Tổ chuyên án đã kiểm tra tư liệu tương quan, trung hạ tuần tháng tư Trần Dũng trước sau tổng cộng gom góp gần 400 tài chính làm tiền bảo đảm từ chứng khoán Vân Lâm huy động vốn 30 triệu tập trung thao tác cổ phiếu của KHCN Hải Túc, bởi cổ phiếu của KHCN Hải Túc rớt thảm vào cuối tháng tư, khoản tiền này lỗ nặng. Trần Kỳ Bân mới bí quá hoá liều...

- KHCN Hải Túc?

Giang Mẫn Chi cũng không nghĩ đến vụ án của Trần Kỳ Bân lại liên lụy tới KHCN Hải Túc và Cty chứng khoán. Hần nhăn mày, hơi nhắm mắt lại như đang suy nghĩ cái gì.

- Đây cũng là một cơ hội.

Tiết Minh Lâu thấy Giang Mẫn Chi nhíu mày trầm tư, hần nhỏ giọng nhắc nhở. Hần biết trong khoảng thời gian này Giang Mẫn Chi đang để ý đến KHCN Hải Túc. KHCN Hải Túc là điển hình chuyển nhượng cải chế thành công của xí nghiệp quốc hữu có khổng chế hướng xí nghiệp tư hữu. Nhưng lấy trực giác làm kinh tế nhiều năm của họ, KHCN Hải Túc hần là tồn tại vấn đề rất lớn.

Nếu có thể ở trên KHCN Hải Túc tra ra vấn đề lớn, Giang Mẫn Chi có thể danh chính ngôn thuận yêu cầu trong tỉnh nghỉ lại công tác kinh tế đoạn thời gian trước, ở trong tỉnh tranh thủ được quyền chủ động nhất định. Nhưng phía sau KHCN Hải Túc thực tế là Nghiêm gia Chiết Đông, không có chứng cứ hữu lực, Giang Mẫn Chi cũng không thể trực tiếp khiến bộ môn có liên quan tùy tiện đi điều tra.

Vụ án của Trần Kỳ Bân liên lụy tới KHCN Hải Túc, cũng có thể danh chính ngôn thuận để cho bộ môn có liên quan đi điều tra vấn đề của KHCN Hải Túc: - Có thể trước tiên điều tra từ chứng khoán Vân Lâm, Hội Chứng giám mệnh lệnh rõ ràng cấm công ty chứng khoán cung cấp vốn huy động cho khách hàng. Lần này chứng khoán Vân Lâm không ngờ cung cấp 30 triệu vốn huy động cho cá nhân. Bản thân của việc này đã là một án lớn rồi – Trần Dũng đều đầu tư 30 triệu này vào cổ phiếu của KHCN Hải Túc. Lần này nếu có thể nắm được của tin tức giao dịch hoặc nhược điểm thao túng thị trường chứng khoán. . .

- Chứng khoán Vân Lâm có phải là công ty chứng khoán thuộc Ủy ban Mậu dịch kinh tế tỉnh hay không? - Giang Mẫn Chi hỏi.

- Tôi sẽ điều tra một chút...

Tiết Minh Lâu không có ấn tượng gì đối với chứng khoán Vân Lâm, nếu như công ty chứng khoán thuộc Ủy ban Mậu dịch kinh tế tỉnh, điều tra sẽ càng thuận tiện hơn.

1159. Chương 1161: Hiệp Lộ Tương Phùng Trên Xe Lửa

Trương Khác ở Hải Châu khoảng nửa tháng, khi trở lại Kiến Nghiệp thì có tin tức nói khả năng chứng khoán Vân Lâm đã gây ra đại án, ngòi nổ chính là vụ án Trần Kỳ Bân.

Trần Dũng con trai của Trần Kỳ Bân thông qua hình thức nộp tiền bảo đảm, huy động vốn của bộ phận kinh doanh của chứng khoán Vân Lâm 30 triệu thao tác cổ phiếu của KHCN Hải Túc. Việc này trái với lệnh cấm của Hội chứng giám cấm công ty chứng khoán cung cấp vốn huy động cho khách hàng.

Bản thân vấn đề này cũng không tính quá nghiêm trọng, rất nhiều công ty chứng khoán đều sát biên cầu làm như vậy. Bởi giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc trong khoảng thời gian này tăng mạnh trở lại, bù vào cho sụt giảm mạnh đoạn thời gian trước, sau khi đạt được tin tức nội bộ, chứng khoán Vân Lâm tiến hành thao tác close position đối với tài khoản của Trần Dũng, lỗ lã không nghiêm trọng lắm. Chứng khoán Vân Lâm cũng kịp thời điều động tài chính bổ sung vào chỗ thua lỗ. Mặc dù sẽ đối mặt với nghiêm phạt của bộ môn Chứng giám, nhưng không tính là đã kích nghiêm trọng.

Rất đáng tiếc, có một số người đã bỏ qua sự hiểu rõ của Giang Mẫn Chi đối với công tác chứng khoán tài chính cùng với quyết tâm gây ra án tại Đông Hải.

Tài chính tự có của bộ phận kinh doanh chứng khoán Vân Lâm chưa đến 100 triệu, cung cấp vốn huy động cho khách hàng lại cao tới 30 triệu, đủ để khiến người hoài nghi bộ phận kinh doanh thực tế sở hữu lượng tài chính nghiêm trọng không tương xứng. Giang Mẫn Chi nhắc nhở bộ môn chủ quản của chứng khoán Vân Lâm là Ủy ban Mậu dịch kinh tế tỉnh cùng với Cục Chứng giám tỉnh, thông qua tiến thêm một bước điều tra phát hiện chứng khoán Vân Lâm tồn tại hiềm nghi hút tiền khoản của công chứng phi pháp, hơn nữa số tiền hiềm thấy trong những năm gần đây ở Đông Hải.

- Khi tỉnh trưởng Từ tại Đông Hải đã tiến hành chỉnh lý qua đối với các công ty tài chính thuộc cấp tỉnh, không ngờ hiện tại lại xảy ra vấn đề lớn như vậy. Lục Văn Phu khẽ thở dài một hơi: - Sơ bộ điều tra, chứng khoán Vân Lâm hút tiền gửi phi pháp khả năng vượt quá 1 tỷ. . .

Hạ tuần tháng 7, Kiến Nghiệp đang gặp mùa nóng bức trong trà xá trang nhã trên phía bắc ngọn núi Sư Tử gió mát rượi, một nơi tránh cái nóng mùa hè rất tốt ở Kiến Nghiệp. Việc gần đây cũng làm cho đặc nhân tâm hoảng sợ, đặc biệt là Giang Mẫn Chi có ý định tiến hành điều chỉnh công tác phân công quản lý của thành viên Chính phủ tỉnh, sẽ trực tiếp liên quan đến lợi ích của Cẩm Hồ. Khi Trương Khác tại Hải Châu nhận được hai cuộc điện thoại của Lục Văn Phu. Trở lại Kiến Nghiệp, Trương Khác liền mời hân lên núi, trùng hợp Hứa Hồng Bá cũng ở Kiến Nghiệp, liền cùng nhau lên núi nghỉ hè uống trà.

Trương Khác nghe Lục Văn Phu nói đến vụ án của chứng khoán Vân Lâm gây xôn xao nhất trong hai ngày nay, tay bưng ly sứ, ánh mắt nhìn mặt sông xa xa, một lát sau mới nói: - Kê hở có thể chui rất nhiều. Chỉ nói đến vụ án này, Giang Mẫn Chi tóm không tha, đó chính là đại án. Trong mắt người bình thường, chứng khoán Vân Lâm thông qua hình nhờ quản lý tài sản hút tiền gửi của công chúng, chỉ cần không có kê hở gì, cũng không ảnh hưởng toàn cục. Chứng khoán Vân Lâm hút tiền của công chúng rồi thông qua hình thức cho vay hoặc trực tiếp đại lý thao tác tại thị trường chứng khoán. Theo một số người, càng là công ty chứng khoán thì nên có cách thức vơ tiền. Cho dù có kê hở gì, đưa ra một con dê thể tội cũng sẽ không nhận nghiêm phạt nghiêm trọng bao nhiêu. . .

Lục Văn Phu cười cười. Từ trong lời nói của Trương Khác hẳn không nghe ra được nhiều ẩn ý, nghĩ thầm Trương Khác hẳn là biết tâm tư của Giang Mẫn Chi. Lưu Văn Đào gần đây đến Kiến Nghiệp hoạt động nhiều lần, trong đó thậm chí còn trở về Bắc Kinh một chuyến, thậm chí có lời đồn truyền ra sẽ điều Lưu Văn Đào đến tỉnh đảm nhiệm phó tỉnh trưởng. Lẽ nào Trương Khác thật không lo lắng Giang Mẫn Chi cuối cùng sẽ chỉ mâu thuẫn vào Cẩm Hồ?

Vụ án hút tiền phi pháp này cũng là do vụ án Trần Kỳ Bân dính dáng kéo ra. Dựa theo lệ cũ, bộ môn pháp án sẽ đề dặt không chế tiến trình tra án để tránh khỏi vụ án liên lụy quá nhiều đến mức không thể văn hồi. Nhưng vụ án Trần Kỳ Bân dưới sự thúc đẩy của Giang Mẫn Chi có xu thế càng diễn càng mãnh liệt hơn, tạm thời cũng không có ý tạm ngưng.

Giang Mẫn Chi cũng đã ở trên Hội nghị xử lý Thường vụ Chính phủ tỉnh công khai tiến hành một lần cẩn thận thanh tra cơ cấu chứng khoán tài chính toàn tỉnh, khác với năm đó năm đó Từ Học Bình chỉnh đốn

hệ thống lâm nghiệp, thuỷ lợi tỉnh. Giang Mẫn Chi chỉnh đốn hệ thống tài chính tỉnh chưa nói tới tâm tư chính đáng, hẳn có lẽ càng muốn mượn cơ hội quấy một chút để thay đổi cục diện bị động từ khi hắn đến Đông Hải công tác tới nay.

Tuy nói thế sự có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng, tân nhiệm bí thư Tỉnh ủy Lý Viễn Hồ vẫn đưa ra thái độ ủng hộ đối với hai vụ án Trần Kỳ Bân và chứng khoán Vân Lâm. Về phần liên quan đến khác, đặc biệt là vấn đề điều động nhân sự, hẳn lại thủy chung bảo trì tư thái trầm mặc, rất nhiều người đều không suy đoán được việc này.

Cái gọi là vua nào triều thần nấy, trên thực tế khi Đào Tấn rời khỏi Đông Hải, Lý Viễn Hồ tiếp nhận vị trí bí thư Tỉnh ủy, Giang Mẫn Chi nhảy dù tới đảm nhiệm tỉnh trưởng, rất nhiều người đều chờ mong bố cục chính trị của Đông Hải sẽ có điều chỉnh với biên độ trọng đại. Tình huống thực tế thì quan trường Đông Hải vẫn kéo dài đến hiện tại đều không có gì điều chỉnh lớn gì. Việc này đã ngoài dự liệu của rất nhiều người. Vụ án của Trần Kỳ Bân hợp thời quấy lên cục diện bế tắc, cũng làm ột số người thấy được cơ hội.

Lục Văn Phu từng làm thư ký trưởng của Lý Viễn Hồ, lại được Lý Viễn Hồ đề bạt làm phó tỉnh trưởng, hẳn suy nghĩ tư thái trầm mặc của Lý Viễn Hồ cũng có hơi cùng loại với loại thái độ ba phải trước mắt của Trương Khác, nghĩ thâm đây coi như là một loại ăn ý nhỉ.

Lục Văn Phu sự vụ nặng nề, cũng không có rảnh nhiều để nghỉ hè hóng mát ở trà xà dưới chân núi, khoảng 4 giờ chiều liền có việc quần lầy, hẳn liền ra về.

Trương Khác cùng Hứa Hồng Bá gặp gỡ, có thời gian dù gì cũng phải chiến một ván. Lục Văn Phu đi rồi họ cũng không nóng lòng xuống núi, bảo Trần Phi Dung cầm giúp tới bàn cờ, rồi đánh với Hứa Hồng Bá một ván cờ ngay trên chiếc sạp trúc trước cửa sổ.

- Tiểu nha đầu này xem như là tốt nghiệp rồi chứ? Hứa Hồng Bá cười hỏi Trần Phi Dung: - Nhân sinh trải qua cũng thật vội vã, ta vẫn còn nhớ rõ hình dạng của tiểu nha đầu hồi nhỏ nước mũi tèm lem chạy trong sân cờ. Từ nhỏ tính hình đã hiểu thẳng...

Trương Khác cười cười, biết Trần Phi Dung tạm thời còn chưa dung nhập vào nhân vật làm trợ thủ của y. Trương Khác thò tay vào hộp cờ cầm lấy một quân cờ rồi mời Hứa Hồng Bá đoán quyết định đi trước đi sau. Y cầm quân đen đi trước, lấy tam liên tinh khai cục, vừa đi cờ vừa nói: - Bên Đông Hải này quá bình thường cũng không bình thường nữa rồi. Vụ án Trần Kỳ Bân khuấy một cái cũng tốt...

- Cậu dự định lui một bước lớn? Hứa Hồng Bá hỏi: - Chiếu theo thể cục phát triển xuống, mảng phân công quản lý của Lục Văn Phu, Giang Mẫn Chi sẽ nhét một người vào, nói không chừng chính là Lưu Văn Đào.

- Trên chính trị cho tới bây giờ cháu vẫn chưa có dã tâm gì, cũng càng không muốn biểu hiện ra dã tâm gì.

Trương Khác cười khổ: - Cầm Hồ thúc đẩy một số công tác kinh tế trên địa phương cũng không có yêu cầu lợi ích đặc biệt gì, nhưng xã hội này không phải là xã hội thanh giả tự thanh, nếu họ cho rằng nhét một người vào sẽ là chèn ép không nhỏ đối với Cầm Hồ, vậy cứ để họ nhét vào đi... Nếu như Đông Hải thật sự bền chắc như thép không có sơ hở có thể chui, nói không chừng bên trên sẽ càng cảnh giác với Cầm Hồ hơn. Giang Mẫn Chi muốn từng bước ép sát, Cầm Hồ sẽ từng bước thoái nhượng. Cũng phải ột số người bên trên an tâm mới được.

- Trong lòng Lý Viễn Hồ cũng nghĩ như vậy chứ? Hứa Hồng Bá cười khê: - Hẳn có hoài bão chính trị càng cao xa hơn, sẽ không ngoan cố nhìn Đông Hải là địa bàn của hắn, tuyệt đối không cho phép người khác nhúng chàm. Giang Mẫn Chi muốn khuấy đảo cục diện, hẳn tự nhiên có thể thuận nước đẩy thuyền một phát. . .

Trương Khác gật đầu: - Giang Mẫn Chi thật muốn nhét Lưu Văn Đào vào thành viên Chính phủ tỉnh, thậm chí để Lưu Văn Đào thay thế Lục Văn Phu hiệp trợ hắn chủ trì công tác kinh tế của tỉnh Đông Hải. Lý Viễn Hồ hơn phân nửa cũng sẽ cam chịu. Thậm chí Giang Mẫn Chi tiến hành điều chỉnh chính sách công tác kinh tế tỉnh Đông Hải, chỉ cần là tìm tòi tới các phương diện có lợi, thì cũng không hẳn không được. Hiện tại cháu chờ xem cái đầm nước đục này có thể khuấy đến trên đầu KHCN Hải Túc hay không, không biết trong đầu người Nghiêm gia lúc này đang nghĩ cái gì...Có điều cho dù không khuấy được đến trên đầu KHCN Hải Túc, nước cờ này của Nghiêm gia cũng không có đầy đủ thời gian để đi rồi...

- Việc trên kinh tế ta cũng không quá thấu hiểu. Hứa Hồng Bá hỏi: - Nếu không phải Hoàn Tín quá không giữ quy củ, trên thực tế có mấy tập đoàn dân doanh quy mô gần như Cẩm Hồ cũng có thể phân tán đi một ít quan tâm của bên trên đối với Cẩm Hồ...

- Cũng không phải là thanh cao, cùng với họ, thật hổ thẹn khi nhập bọn. Trương Khác cười nói: - Buổi tối cháu muốn ngồi xe lửa đến Bắc Kinh một chuyến, chắc không có thời gian ăn cơm với thầy Hứa rồi...

#####

Nghiêm Văn Giới cau mày, mắt nhìn Lưu Kỳ Tuấn: - Giang Mẫn Chi thanh tra cơ quan tài chính chứng khoán thuộc tỉnh Đông Hải, chứng khoán Tinh Hà thuộc Bộ Tài chính, cùng tỉnh Đông Hải chẳng liên quan gì. Họ chột dạ cái gì?

Trải qua gần 20 ngày giao dịch mới tăng lên, giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc rốt cuộc đứng lên giá 34 đồng/1 cổ phiếu, đạt được điều kiện tại thị trường cấp hai công khai tăng phát. Lúc đang chuẩn bị khởi động phương án công khai tăng phát, lúc này trưởng nhóm bao tiêu (lead underwriter) chứng khoán Tinh Hà đã có ý lùi bước, biểu thị giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc một khi rơi xuống hạn định giá tự nhiên sẽ ngưng tiến trình tăng phát. Chứng khoán Tinh Hà không thực hiện nghĩa vụ bao tiêu đối với cổ phiếu mới chưa phát hành. Điều này hoàn toàn khác với hứa hẹn trước đó. Trước đó chứng khoán Tinh Hà đáp ứng sẽ cùng KHCN Hải Túc ký kết hiệp nghị tăng phát bao tiêu cổ phiếu mới. Căn cứ vào hứa hẹn trước đó, chỉ cần thực hiện tăng phát, KHCN Hải Túc kế hoạch thông qua thị trường cấp hai công khai tăng phát 140 triệu cổ phiếu, sẽ hoàn toàn do chứng khoán Tinh Hà bao tiêu, trong quá trình tăng phát khả năng bởi vì giá cổ phiếu rơi xuống dẫn đến tăng phát đình chỉ cũng hoàn toàn do chứng khoán Tinh Hà gánh chịu, chứng khoán Tinh Hà chỉ yêu cầu KHCN Hải Túc trả tiền cao hơn phí dụng phát hành tương ứng.

Bao tiêu mới là phương án tăng phát có lợi nhất đối với KHCN Hải Túc, mặc dù mảng công nghệ mới tăng mạnh trên thị trường chứng khoán toàn cầu, nhưng KHCN Hải Túc sở dĩ có thể tăng đến trên 34 đồng/1 cổ phiếu, mức độ tăng tới gấp đôi, là kết quả Hoàn Tín, Tinh Điển điều động 2 tỷ tài chính vào thị trường cấp hai thác thị. Trước đó Nghiêm Văn Giới kế hoạch là hoàn toàn ném cục diện rồi rầm vào trong tay chứng khoán Tinh Hà, sau đó hẳn có thể kịp thời rút về 2 tỷ tài chính từ thị trường cấp hai.

Chứng khoán Tinh Hà trở quẻ, Hoàn Tín không những không thể rút tài chính khỏi thị trường cấp hai, thậm chí còn muốn tiếp tục triệu tập tài chính dự phòng, trong quá trình tăng phát giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc rơi xuống giá giới hạn dẫn đến tăng phát thất bại.

Chứng khoán Tinh Hà lui lại khiến Nghiêm Văn Giới cảm thấy rất bất ngờ.

- Giang Mẫn Chi chỉ thị cục chứng khoán tỉnh trước tiên báo cáo vụ án của chứng khoán Vân Lâm đến Hội chứng giám, ngày hôm qua bao gồm giám đốc Phần của chứng khoán Tinh Hà cũng được gọi đến Hội chứng giám mở hội nghị nội bộ, ngày hôm nay thì lộ ra ý lùi bước.

Lưu Kỳ Tuấn nói: - Tôi lo lắng cục chứng khoán tỉnh không chỉ đơn giản là “báo cáo nho nhỏ” đâu...

Trước đó chứng khoán Tinh Hà hứa hẹn bao tiêu, cũng không phải ý thức không được phiếu lưu tồn tại trong đó, chỉ là phiếu lưu có lớn nhưng có quan hệ gì lớn với cao tăng của chứng khoán Tinh Hà? Chỉ cần biểu hiện ra hợp trình tự, cho dù chứng khoán Tinh Hà tương lai sẽ nhận phải tổn thất nhất định, cũng có thể lấy cơ mua một bài học thị trường, dù gì cũng không muốn bản thân cao tăng của chứng khoán Tinh Hà bỏ tiền túi trả những tổn thất này. Chẳng qua then chốt là nội bộ bị cảnh cáo, bị Hội chứng giám để ý. Cao tăng của chứng khoán Tinh Hà chưa hẳn có can đảm phối hợp với họ làm ngược lại. Đây không phải là vấn đề bao nhiêu tiền có thể giải quyết, đối với cao tăng của chứng khoán Tinh Hà mà nói, chỉ cần ngồi ở trên vị trí, cơ hội kiếm tiền có rất nhiều.

Then chốt vẫn là tăng phát cổ phiếu mới của KHCN Hải Túc làm cho người ta theo dõi.

- Giang Mẫn Chi muốn gây chuyện tại Đông Hải, muốn lấy Nghiêm gia chúng ta khai đao?

Nghiêm Văn Giới giựt giựt đôi lông mày, mắt nhắm lại. Trước đây hẳn cũng không nghĩ đến khả năng này, cho dù hạ tuần tháng tư khi NASDAQ sập giá, Giang Mẫn Chi phát biểu ngôn luận bất lợi với giới truyền thông, hẳn cũng không suy nghĩ nhiều. Giang Mẫn Chi trở thành chứng ngại vật là việc hẳn không ngờ tới.

- Giang Mẫn Chi ở trong Bộ ủy mặc dù kiên trì cải chế doanh nghiệp nhà nước, nhưng rất chống lại cải chế tư hữu hóa doanh nghiệp nhà nước. Hẳn là một trong những quan viên ở trong Bộ ủy đại biểu đề xuất cường hóa địa vị của tư bản quốc hữu, nếu hẳn cố tình muốn đem KHCN Hải Túc trở thành điển hình thất bại của cải chế tư hữu hóa doanh nghiệp nhà nước để nắm lấy, chưa hẳn sẽ không làm chút gì mờ ám.

Lưu Kỳ Tuấn phân tích vấn đề mà hẳn nghĩ đến cho Nghiêm Văn Giới nghe, còn nói thêm: - Lưu Văn Đào gần đây đã đi rất gần Giang Mẫn Chi, có thể hay không thông qua hẳn. . .

Nghiêm Văn Giới cảm thấy rất đau đầu: - Chưa hẳn khả thi, nghe nói Giang Mẫn Chi ở trong Bộ ủy đã khiến người khác đau đầu, chỉ sợ không thể khiến hẳn thu lại bát nước đã hắt đi. Mà khi lão gia tử còn ở Bộ ủy Trung ương, quan hệ cùng vị quan của Giang gia cũng chưa nói tới hòa hợp. . .

- Nếu như không thể ký kết hiệp nghị bao tiêu cùng chứng khoán Tinh Hà, không thể chuyển tăng phát phiếu lưu tới chứng khoán Tinh Hà, vậy chúng ta chỉ có thể sửa chữa kế hoạch đã định. Tôi là lo lắng trạng thái tăng lên sẽ giảm đi, đến lúc đó áp lực sẽ cực kỳ lớn...

Lưu Kỳ Tuấn nói, nhưng tên đã trên dây đành phải phát, vì có thể tăng phát thành công, Hoàn Hỷ cùng Tinh Điển trước sau đưa vào 3 tỷ tài chính, một khi vứt bỏ tăng phát, 3 tỷ tài chính tất phải bị xẻo đi hai tầng da mới có thể rút người ra được. Chỉ cần tăng phát thành công, 3 tỷ tài chính này cần cắt ba tầng da cũng hoàn toàn không sao.

- Tôi còn nghĩ, tin tức này đợi đến tối mở hội nghị sẽ thông báo cho Lâm tiểu thư. Nghiêm Văn Giới phân phó: - Trước tiên anh nghĩ xem có đối sách gì khác hay không, tuy nói khả năng không lớn, bên Giang Mẫn Chi tôi vẫn tự mình đi bái phỏng một chút mới tốt. Ngày mai tôi lại đến Bắc Kinh một chuyến, nói không chừng bên chứng khoán Tinh Hà vẫn có thể nói chuyện được. . .

- Tôi biết rồi.

Lưu Kỳ Tuấn gật đầu. Mặc dù vừa rồi hẳn kiến nghị thông qua Lưu Văn Đào liên hệ Giang Mẫn Chi, nhưng hẳn biết khiến Giang Mẫn Chi chuyển biến thì khả năng rất nhỏ.

#####

Nghiêm Văn Giới không gặp được Giang Mẫn Chi, Giang Mẫn Chi cùng ngày đã đến Tân Thái, Giang Nghi thị sát, đến tối sẽ nghỉ ở Tân Thái. Nghiêm Văn Giới không có khả năng tìm đến Tân Thái, cho dù đuổi tới Tân Thái, Giang Mẫn Chi cũng sẽ bị các quan viên địa phương vây kín, chưa hẳn sẽ cho hẳn cơ hội gặp mặt.

Nghiêm Văn Giới cảm thấy bên chứng khoán Tinh Hà vẫn có thể nói chuyện, đợi không thể kéo dài tới ngày hôm sau mới ngồi máy bay đến Bắc Kinh, hẳn quyết định ngồi chuyến xe lửa ban đêm đến Bắc Kinh, như vậy có thể tranh thủ trước thời gian đi làm đến Bắc Kinh. Đây là một lần công tác có tính then chốt cuối cùng trước khi KHCN Hải Túc công khai tăng phát, ngoại trừ Lưu Kỳ Tuấn, Nghiêm Văn Giới còn mời Lâm Tuyết, Vương Hải Túc đi cùng. Ngoài ra, chứng khoán người phụ trách chi nhánh tại Kiến Nghiệp của Tinh Hà cũng đi theo họ đến Bắc Kinh làm công tác với cao tầng tổng bộ.

Nhóm Nghiêm Văn Giới vào toa giường nằm mềm thấy Phó Tuấn cùng với các nhân viên của Cẩm Hồ khác đứng ở trong hành lang, hẳn mới biết Trương Khác cũng đi chung một con tàu. Hẳn đương nhiên không có ý đến hỏi thăm, liền ngồi vào trong phòng bao.

Trong lòng Nghiêm Văn Giới không tự chủ được suy đoán Trương Khác vì chuyện gì mà đến Bắc Kinh. Lúc này Cẩm Hồ đang tiến hành hai hạng mục lớn, một là giấy Tân Quang sẽ tại Sở Giao dịch Chứng khoán liên hợp Hồng Kông công khai đưa ra thị trường giao dịch, một là tập đoàn Ái Đạt sẽ thông qua công ty con Hàn Quốc thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng thuộc tập đoàn Bán dẫn Hyundai.

Giấy Tân Quang gần như đã được xác định, điều này khiến cho trong lòng Nghiêm Văn Giới rất không thoải mái. Giấy Tân Quang kế hoạch tại thị trường chứng khoán Hồng Kông công khai huy động vốn 6 tỷ HKD, đã đạt được các cơ cấu đầu tư quốc tế như Cao Thịnh, Hối Phong, Quốc Dự minh xác ủng hộ. Trương Khác hình như không cần phải vì việc này đến Bắc Kinh du thuyết cái gì, nói không chừng là vì việc thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của tập đoàn Bán dẫn Hyundai.

Xí nghiệp điện tử Hàn Quốc hết sức cảnh giác đối với sự quật khởi của tập đoàn Ái Đạt, tập đoàn Ái Đạt nghĩ đến thông qua công ty con Hàn Quốc thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai thì độ khó có thể nghĩ, đến nỗi ngay cả ông trùm điện tử Nhật hệ cũng đang âm thầm cản trở. Sau khi tập đoàn Ái Đạt đề xuất thu mua với Bán dẫn Hyundai, Cty Sony của Nhật Bản liền đề xuất kiện tụng quyền độc quyền tinh thể lỏng, dự định lấy tranh chấp độc quyền ngăn cản Ái Đạt thu mua.

Cẩm Hồ cũng không phải cây đèn cạn dầu, hạ tuần tháng sáu thông qua thương vụ Cẩm Hồ cho khai khoáng Hoa Hi vay 100 triệu USD làm tài chính dự trữ kim loại hiếm, ngay sau đó khai khoáng Hoa Hi tuyên bố khoản tiền này sẽ dùng cho dự trữ indium.

Bởi thị trường tinh thể lỏng còn chưa chân chính phát triển, là nguyên liệu kim loại thiết yếu của thiết bị LCD, tổng ngạch mậu dịch mỗi năm toàn cầu cũng chỉ hơn 30 triệu USD. Khai khoáng Hoa Hi từ sau năm 98 đã từ từ khống chế mậu dịch sản xuất cùng xuất khẩu indium khoảng 70% toàn cầu. Khai khoáng Hoa Hi lần này tuyên bố chi ra 100 triệu USD dùng cho dự trữ indium, thoáng cái đã kích thích giá quốc tế của indium tăng lên 60%.

Căn cứ vào dự đoán của hiệp hội điện tử quốc tế đối với ngành tinh thể lỏng, trong 5 năm sau nhu cầu của ngành tinh thể lỏng toàn cầu đối với indium sẽ từ 100 tấn trước mắt tăng lên 500 tấn, lượng cung ứng indium toàn cầu cũng sẽ từ 200 tấn trước mắt tăng lên 800 tấn, lượng nhu cầu indium tăng nhiều như vậy phần lớn sẽ do các nhà xưởng indium do Hoa Hi khống chế cung ứng. Nếu như Hoa Hi dự trữ một năm, đến lúc đó vấn đề then chốt không phải là giá indium sẽ tăng đến bao nhiêu, mà là ngành tinh thể lỏng căn bản không thu đủ indium dùng cho sản xuất.

Cho dù Hoa Hi không không có ý uy hiếp muốn hoàn toàn thao túng mậu dịch indium, nhưng Hoa Hi tung ra kế hoạch dự trữ 100 triệu USD, khiến cho thế lực hải ngoại tăng lên rất mạnh. Cũng không chỉ lo lắng mậu dịch indium quốc tế bị hoàn toàn khống chế, thế lực hải ngoại vẫn có chút lảng tránh với khai khoáng Hoa Hi.

Từ khi khai khoáng Hoa Hi lấy mục tiêu chinh phục tài nguyên xuất khẩu kim loại hiếm trong nước làm mục tiêu đến nay, kim loại hiếm, đặc biệt là giá mậu dịch quốc tế kim loại hiếm trong thời gian hai năm gần đây đều tăng lên trên diện rộng. Giá indium quốc tế từ cuối năm 97 là 60 USD /1 kg, rất nhanh tăng lên 160 USD/ 1kg ở thời điểm hiện tại. Lại bởi vì lần này khai khoáng Hoa Hi tuyên bố dự trữ, lại tăng lên trên 250 USD /1kg. Những điều này quả thật đã kích thích đến thần kinh của một số người, thậm chí có một số quốc gia lấy vấn đề này để uy hiếp Trung Quốc có thể không thuận lợi gia nhập WTO.

Mặc dù dưới tình thế của quốc tế trước mắt, Chính phủ TW cũng không có khả năng thông qua khai khoáng Hoa Hi thao túng giá cả thị trường kim loại hiếm quốc tế, Cẩm Hồ càng không thể thông qua Hoa Hi chân chính cắt đứt cung ứng indium trong hai năm. Nhưng hành động lần này của thương vụ Cẩm Hồ vẫn có ý là cảnh báo, bằng không thì thương vụ Cẩm Hồ vào lúc tài chính bản thân cũng khan hiếm cần gì cung cấp 100 triệu USD tài chính dự trữ cho khai khoáng Hoa Hi? Cẩm Hồ mới chỉ chiếm chưa đến 12% cổ phần tại Hoa Hi.

Nghiêm Văn Giới hoài nghi hành động lần này của Cẩm Hồ có thể chân chính đụng chạm đến các ông trùm điện tử Nhật Hàn hay không, sẽ làm giảm đi cố gắng thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai, nhưng tin tức công khai khác lại quá ít. Hắn nghĩ thâm lần này Trương Khác đến Bắc Kinh có lẽ chính là vì việc này.

Gần đây cao tầng của ngân hàng Hàn Hưng Hàn Quốc viếng thăm Bắc Kinh, mà ngân hàng Hàn Hưng lại là chủ nợ chủ yếu của Bán dẫn Hyundai, lại là một trong những người khống chế thực tế của Bán dẫn Hyundai. Trương Khác tới Bắc Kinh tiếp xúc với cao tầng của ngân hàng Hàn Hưng, đó là việc hết sức bình thường.

Tận lực lảng tránh gặp nhau, sau khi Nghiêm Văn Giới lên tàu liền trốn ở phòng bao của mình, thậm chí cũng hơi hối hận đã sốt ruột đi tàu đến Bắc Kinh. Lâm Tuyết, Lưu Kỳ Tuấn, Vương Hải Túc cũng đều buồn bực ở trong phòng bao của Nghiêm Văn Giới thương nghị hành động cho ngày mai, đều cảm thấy rất không được tự nhiên khi đi chung xe lửa với Trương Khác, giống như bị châm chích vào lưng vậy.

Lâm Tuyết cũng nhin không được oán giận: - Hắn không có việc gì ngồi xe lửa làm cái gì? Sở dĩ Lâm Tuyết cuối cùng đồng ý đem địa ốc Tinh Điển thế chấp cho ngân hàng Tín Thông vay 1 tỷ đưa vào thị trường cấp hai thác thị cũng là hoàn toàn nhận được Trương Khác kích thích, tăng phát không thuận buồm xuôi gió,

lần thứ hai đối mặt với nguy cơ mới. Mặc dù Lâm Tuyết không có ý oán trời trách đất, biết Trương Khác ngồi cùng xe lửa trên cảm giác luôn không thoải mái, việc thương nghị cũng không tập trung được.

Ban đêm trong lúc ngủ mơ, Lâm Tuyết mơ hồ nghe được tiếng la thảng thốt của Vương Hải Túc trong phòng sát vách: - Kết thúc phiên giao dịch chỉ số NASDAQ nhảy cầu trên diện rộng. . . (nhảy cầu: chỉ số giảm cực nhanh chỉ trong vài phút, đồ thị chỉ số giống quỹ tích vận động viên nhảy cầu)

1160. Chương 1162: Sự Kiện Nhầm Lẫn Trên Toa Giường Mềm

NASDAQ giảm 4.26% liên lục đến thị trường chứng khoán toàn cầu khối kinh tế mới cùng hăm sâu vào trong bờ vực thảm đạm, Lâm Tuyết không quá tinh thông về phương diện này cũng có ấn tượng sâu sắc, khi ngủ mơ hồ nghe được Vương Hải Túc trong toa xe nói NASDAQ nhảy cầu trên diện rộng, cô đột nhiên giật mình tỉnh dậy, mở mắt lại nghe thấy Vương Hải Túc đang gõ cửa phòng sát vách, biết hẳn kinh hoàng mà gõ sai cửa rồi. Lâm Tuyết lăm lăm nhắm mắt: đúng là đồ ăn hại, rồi mở đèn, ôm lấy mái tóc dài hơi xoa tung mới xuống giường mở cửa. Cô hỏi Vương Hải Túc đứng ở trước cửa phòng sát vách: - Xảy ra chuyện gì?

- A? Lúc này mới Vương mới ý thức được đã gõ nhầm cửa, hấn ngẩn người: - Nghiêm tiên sinh mời cô đến phòng của ông ấy nói chuyện.

Váy ngủ của Lâm Tuyết hơi nhăn, mặt vải bằng lụa nhăn bóng lóa sáng, tôn lên da thịt của cô càng mềm mại. Váy ngủ hơi ngắn, cổ áo hơi thấp, lộ ra nửa khe ngực trắng muốt kêu gọi, khiến người mê mẩn. Lâm Tuyết sẽ không đi chú ý đến ánh mắt của đàn ông, đang định về phòng thay quần áo để đến phòng của Nghiêm Văn Giới bàn công chuyện thì lúc này cửa phòng bên cũng mở ra.

Trương Khác thò ra nửa khuôn mặt, uể oải nói với Vương Hải Túc: - Việc NASDAQ sụt giá tôi vừa mới biết rồi, nhưng vẫn cảm ơn mọi người đã nói cho tôi biết...

Hình như Vương Hải Túc thực sự là qua đây để thông báo cho y vậy.

Sau khi lên xe lửa, biết Trương Khác đang ở trong xe này, nhưng vẫn không gặp được y ở trong hành lang, căn bản là không biết ngủ sát vách mình. Vương Hải Túc lại làm ra chuyện nhầm lẫn như vậy. Nhìn nụ cười nhạt nơi khóe miệng Trương Khác, Lâm Tuyết hơi tức trong lòng. Thấy ánh mắt Trương Khác đảo qua, cô vô ý thức hai tay che trước ngực, che vạt váy ngủ hơi thấp.

Nói cũng lạ, Lâm Tuyết không ngại cho ánh mắt đám đàn ông khác lướt trên ngực mình, nhưng ở trước mặt Trương Khác lại không tự chủ được sẽ trở nên câu thúc, cảm giác rất bó tay bó chân, giống như một tiểu nha đầu chưa ra ngoài xã hội. Vừa mới buông tay che cổ áo, cảm giác ánh mắt của Trương Khác lại lướt tới hai cặp chân mình, thậm chí cảm thấy nơi đó hơi ngứa, Lâm Tuyết thẫn thờ. Mặc dù NASDAQ sụt là việc khó lường, nhưng tuyệt không muốn biểu hiện ra kinh hoàng trước mặt Trương Khác, Lâm Tuyết lấy giọng thản nhiên nói với Vương Hải Túc: - Tôi biết rồi, tôi thay đồ xong sẽ tới.

Lâm Tuyết xoay người đóng cửa phòng lại, thay đồ xong, khi mở cửa ra lần nữa, trong hành lang chỉ có tiếng va đập giữa xe lửa cùng đường ray truyền đến.

Đi vào trong phòng của Nghiêm Văn Giới, Lưu Kỳ Tuấn, Vương Hải Túc đều có mặt ở đó, không kinh động đến người phụ trách chi nhánh tại Kiến Nghiệp của chứng khoán Tinh Hà cùng đi theo. Bởi vì China Mobie còn chưa chính thức đại quy mô thăng cấp mạng GPRS, họ trên xe lửa không thể nhận được tin tức thực tế, tin tức NASDAQ sụt giá vẫn để Trương Văn Tín tại Kiến Nghiệp gọi điện thoại báo cho biết. Lưu Kỳ Tuấn căn cứ vào nội dung điện thoại, đơn giản vẽ ra đồ thị của NASDAQ.

Mặc dù là toa giường mềm xa hoa, nhưng không gian vẫn rất nhỏ hẹp, khe hở giữa hai chiếc giường nằm sát thùng xe chỉ có thể đứng được một người, đồ thị NASDAQ Lưu Kỳ Tuấn vẽ ra trên tấm giấy A4 trải trên chiếc bàn vuông trước cửa sổ xe, Nghiêm Văn Giới đứng ở giữa giường, nhìn mày suy nghĩ một vài thứ.

Lâm Tuyết đi vào, bước nhẹ chân, ánh mắt lướt qua bờ vai của hấn thấy tờ giấy trên bàn. Lưu Kỳ Tuấn cùng Vương Hải Túc mỗi người ngồi một bên giường. Nhìn vẻ mặt của Vương Hải Túc, hẳn là không có nói ra việc vừa rồi hấn gõ nhầm cửa phòng cho Nghiêm Văn Giới, Lưu Kỳ Tuấn.

Nghiêm Văn Giới quay đầu lại nhìn Lâm Tuyết, hần ngồi vào bên cạnh Lưu Kỳ Tuấn rồi đưa đồ thị cho Lâm Tuyết xem: - Em xem đi...

Lâm Tuyết cầm lấy xem một chút, đồ thị trong nửa tiếng đồng hồ cuối cùng đã hình thành một chỗ hổng rất lớn, ép cho người khác khó thở. Cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ xe, trên cửa sổ xe phản chiếu ánh sáng xanh lơ mờ, đã tăng sáng rồi. Bốn giờ sáng trong nước, bên kia Thái Bình Dương lại đang lúc hoàng hôn với ánh nắng chiều rực rỡ, chỉ là NASDAQ nhảy cầu lúc kết thúc phiên giao dịch khiến người khác hoàn toàn không cảm giác được sự ầm ập của nó.

Trung tuần tháng sáu, NASDAQ tăng mạnh, phán đoán của trong ngành đối với xu thế về sau chủ yếu chia làm hai phái rõ ràng. Một phái cho rằng cái gọi là khủng hoảng kinh tế công nghệ mới toàn cầu chỉ mất cân đối trong thời gian ngắn, tràn ngập lạc quan đối với sự phát triển của kinh tế công nghệ mới, cho rằng trải qua gần hai tháng điều chỉnh, đã bài trừ phần lớn bong bóng. Một phái cho rằng trung tuần tháng sáu NASDAQ tăng mạnh chỉ là giai đoạn trước giảm với mức độ quá sâu mới xuất hiện tăng lên với tính kỹ thuật, sẽ không thay đổi được xu thế bong bóng cũ nát của kinh tế công nghệ mới. NASDAQ tăng mạnh, từ thấp nhất 3400 điểm đã chạm đến đỉnh cao 5000 điểm lần thứ hai, hình như càng ủng hộ quan điểm của phái đầu tiên.

Nghiêm Văn Giới cũng đã nghĩ biện pháp chuẩn bị, chỉ là không nghĩ đến trung tuần tháng sáu NASDAQ tăng lên lại lấy tư thái đột nhiên tiến hành, không cho họ thời gian dư dả để chuẩn bị. Trong ngày giao dịch 20 một mạch không nghỉ tăng lên gần 50%, khiến người khác trở tay không kịp, cũng khó tránh khỏi khiến người hoài nghi loại tăng lên này sẽ không tiếp tục được...

Nhóm Nghiêm Văn Giới cũng từng có phán đoán đối với tình huống như vậy, phỏng đoán còn có chút không đủ. Giá cổ phiếu của KHCN Hải Túc dưới thao túng của họ tăng đến điều kiện công khai tăng phát, nhưng thực thi công khai tăng phát vẫn yêu cầu một số thời gian, có lẽ có thêm thời gian hai tuần là đủ rồi.

- NASDAQ từ trung tuần tháng sáu bắt đầu trong thời gian không đến một tháng một mạch tăng lên đến 1600 điểm, có phải cũng nên nghĩ thử một hơi không?

Lâm Tuyết thăm dò hỏi, tri thức của cô đối với chứng khoán tài chính đặc biệt là chứng khoán hải ngoại chưa nói tới tinh thông, cô tại địa ốc Tinh Điển thiết lập một chức vị cố vấn đầu tư, chỉ là sẽ không tùy thời đem theo cố vấn bên người, lúc này chỉ có thể trưng cầu ý kiến của Lưu Kỳ Tuấn, dù sao mấy năm nay Lưu Kỳ Tuấn suất lĩnh tập đoàn tài chính Chiết Đông tại thị trường chứng khoán từng có nhiều chiến tích huy hoàng.

Trước đó thị trường chứng khoán tài chính trong nước tương đối độc lập, rất ít chịu ảnh hưởng của thị trường tài chính hải ngoại, nhưng cuối tháng tư NASDAQ sụt giảm nghiêm trọng liên lụy đến cổ phiếu của mạng lưới Khoa học Công nghệ mới trong nước, Lưu Kỳ Tuấn đã hạ chút công phu ở thị trường tài chính hải ngoại. Hần lắc đầu nói: - Trung tuần tháng sáu NASDAQ tăng lên là lấy Microsoft chống độc quyền lại giành được chuyển cơ làm nhân tố chính, có thể dự đoán sự kiện làm cơ hội, lại một mạch tăng lên cao như thế, ít nhiều có chút vết tích nhân tạo ở bên trong. Đặc biệt là tại trung tuần tháng sáu trước khi tăng lên, cơ cấu đầu tư tại phố Wall New York cũng sớm chuyển tới trận doanh đầu cơ, rất nhiều giới truyền thông lúc đó bình luận đầu tư phố Wall có vẻ có mất như mù đối với giá thị trường tăng lên lần này...Cách làm của cơ cấu đầu tư chẳng qua là sớm thả ra đạn khói mù mà thôi, chúng ta giả thiết cơ cấu đầu tư cùng kế hoạch tăng lên vào trung tuần tháng sáu. Tôi nghĩ lúc này mới là thời cơ họ chân chính chuyển sang trận doanh đầu cơ. . .

Lâm Tuyết hít một hơi khí lạnh, ý của Lưu Kỳ Tuấn là nói thời cơ bán tháo cổ phiếu trên diện rộng giờ mới tới.

- Thị trường chứng khoán trong nước phản ứng quả thật hơi chậm.

Nghiêm Văn Giới hỏi Lưu Kỳ Tuấn:

- Chúng ta tối đa có thể nắm lấy bao nhiêu thời gian?

- Tối đa thời gian một tuần.

Lưu Kỳ Tuấn nói:

- Cũng nói không chừng là sợ bóng sợ gió một hồi thôi...

- Đúng vậy, nói không chừng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi thôi.

Vương Hải Túc hơi đề cao giọng nói:

- Kết thúc phiên giao dịch chỉ giảm 4%, phải biết rằng tháng 4, ba ngày 26, 27, 28 giảm tới 21%, chí ít nước Mỹ cũng không truyền ra tin tức bất lợi nào...

Lưu Kỳ Tuấn nhìn Vương Hải Túc, không nói gì, hần nói như vậy chỉ là an ủi bản thân. Vương Hải Túc lại tưởng thật, có vài thứ, nếu như hần không hiểu, giải thích tỉ mỉ với hần cũng chỉ là tốn công.

Nghiêm Văn Giới coi như câu nói của Vương Hải Túc cũng không nói gì, trực tiếp hỏi Lưu Kỳ Tuấn:

- Chúng ta phải ứng phó thế nào?

Rất khó nói phải ứng phó thế nào, trước đó may mà thao tác một chút, chỉ sợ một con mắt của Giang Mẫn Chi đã theo dõi KHCN Hải Túc, nói ứng phó cái gì thì có chút rắc rối.

#####

Trương Khác nằm dựa vào chăn bông trắng trên thùng xe đoàn tàu, nghe thanh âm người đi lại trong hành lang, y biết tin tức NASDAQ sụt giá làm cho Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết phát hoảng. Rất hiển nhiên NASDAQ giảm lần thứ hai thứ ba càng thêm thâm hơn sẽ triển khai. Hơn nữa một khi triển khai, trong hai ba năm đừng mơ tưởng khôi phục nguyên khí.

Trương Khác không tồn tại vấn đề ngủ không yên trên xe lửa, kiếp trước lúc mới tốt nghiệp từ ĐH Đông Hải vì tiết kiệm lộ phí, ghế ngồi cứng bốn năm chục tiếng cũng có thể nghỉ ngơi rất tốt. Nếu như nhàn rỗi vô sự. Trương Khác vẫn thích ban đêm xuất hành, hơi có chút tư vị của lữ nhân, chỉ là còn chưa có xa xỉ đến mức ngồi thuyền dạ hành nghe mưa gió. Kiến Nghiệp tạm thời còn chưa có chuyến bay đêm đến Bắc Kinh, máy bay thuê bao lại kinh động quá lớn, đầu năm nay tại quốc nội mua máy bay cá nhân thuần túy là trang trí. Ngồi xe lửa 11 tiếng, 8 giờ lên xe, sáng sớm 7 giờ đến Bắc Kinh, làm cho người ta cảm giác là vừa đủ.

Trong lòng Trương Khác lại nghĩ đám người Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết ngồi xe lửa có lẽ là muốn kịp buổi sáng cùng cao tăng tại Bắc Kinh của chứng khoán Tinh Hà tiến hành liên hệ cuối cùng. Y cũng ban đêm mới biết Giang Mẫn Chi chỉ thị cục chứng khoán tỉnh báo cáo với Hội chứng giám KHCN Hải Túc tăng phát cổ phiếu mới tồn tại hiểm nguy thao tác trái luật.

Loại báo cáo với mức độ này sẽ không lập tức thúc giục Hội chứng giám điều tra KHCN Hải Túc, nhưng không có người dám không kiêng nể gì cả bật đèn xanh cho KHCN Hải Túc tăng phát cổ phiếu mới, thậm chí có người sẽ nói bóng nói gió hạn chế KHCN Hải Túc một chút, tốt nhất có thể làm cho kế hoạch tăng phát cổ phiếu của KHCN Hải Túc sanh non, miễn cho dẫn hỏa thiêu đến thân bọn họ. Lúc này NASDAQ lại khá kịp thời sụt giảm một chút, có lẽ là những người này vui vẻ thấy được, chỉ là Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết sẽ cam tâm để kế hoạch họ đã chuẩn bị hơn một năm sanh non sao?

Trương Khác cũng không phải là muốn đặc biệt suy nghĩ đến chuyện này, bất kể Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết làm lựa chọn gì, đã cơ bản có thể khẳng định đại thế sẽ không chuyển biến nữa rồi. Nếu như họ cố đi về phía trước, sẽ chỉ sa vào càng sâu hơn. Họ muốn thu tay, nhưng cũng không kịp rút thân —— cho dù rút thân, cũng phải lột hai lớp da từ trên người họ, chuyện này có phần khiến người khác mất lòng.

Trương Khác nhìn đồng hồ, mới hơn 4 giờ, tỉnh lại đã không còn buồn ngủ nữa, lại không tiện sớm như vậy đánh thức Trần Phi Dung kéo qua đây nói chuyện với mình. Trương Khác chỉ lấy một quyển sách rồi ngồi dựa trên đầu giường đọc, màu xanh trên cửa sổ xe càng lúc càng sáng, đợi đến 6 giờ, Trần Phi Dung mới qua đây.

- Sao dậy sớm thế, còn một tiếng nữa mới tới Bắc Kinh mà.

Trương Khác nhìn Trần Phi Dung xoa cặp mắt ngái ngủ, y biết Trần Phi Dung không quen dậy sớm như vậy, có lẽ là không quen ngủ trên xe lửa.

- Tỉnh lại thấy được bạn gửi email, mới biết 3 giờ bạn đã tỉnh rồi. Sao không đánh thức mình dậy? - Trần Phi Dung hỏi.

China Mobie đã tại các thành phố Kiến Nghiệp, Bắc Kinh thành lập mạng lưới thông tin thí nghiệm GPRS. Tập đoàn Ái Đạt đã ký kết với China Mobie một hiệp nghị đóng gói mua phục vụ GPRS, tại ĐTDĐ thương vụ cao cấp cùng với PDA dẫn đầu nhập kỹ thuật mail vô tuyến. Bởi thị trường kỹ thuật mail vô tuyến ở trong nước khá chật hẹp, giai đoạn trước cũng không có dự định làm trọng điểm cho doanh tiêu ĐTDĐ để đưa ra, nhưng làm cho tầng quản lý của xí nghiệp thành viên Cẩm Hồ sở hữu điều kiện làm việc càng tiện lợi hơn.

- 3 giờ sáng Nick Leeson gọi điện thoại bảo mình xem email, mình hận không thể đem điện thoại đập vào mặt ông ta, làm mình mệt thế này ——

Trương Khác ngáp một cái, tay che miệng nói:

- Mình cũng không phải là loại người bản thân mình khó chịu cũng muốn người khác khó chịu cùng —— mà muốn ngược đãi bạn còn nhiều thời gian, cũng không thể ngay từ đầu làm bạn sợ rồi.

- Nếu như bạn ngược đãi mình, mình có thể yêu cầu điều đi bất cứ lúc nào.

Trần Phi Dung cười dí dỏm, lại ngồi vào trước mặt Trương Khác hỏi:

- Quỹ Hedge Fund vừa mới mua vào cổ phiếu đầu cơ của NASDAQ với số lượng lớn, NASDAQ quả nhiên rớt xuống, chưa hẳn quá thần kỳ...

Trần Phi Dung chính thức làm trợ thủ cho Trương Khác, tự nhiên bắt đầu tiếp xúc với cơ mật thương nghiệp hạch tâm nhất của Cẩm Hồ, nhưng so sánh với Dịch Đan Thanh, dù sao cô còn thiếu chút trình độ, tạm thời còn chưa có năng lực thảo luận một số vấn đề thương nghiệp với trình tự sâu cùng Trương Khác.

- Đại thể luôn luôn dễ phán đoán, tỉ mỉ thì khó có thể nắm giữ —— như đợt tăng lên này cũng là việc trong dự liệu, nhưng không ngờ giá thị trường lại tăng gấp như vậy, trong ngày giao dịch thứ 20 rất ngắn ngủi đã hoàn thành một đợt tăng lên hoàn chỉnh, sau đó hiệp ước mua vào cổ phiếu đầu tư của NASDAQ còn một tháng mới đến kỳ, rất có thể sẽ thua lỗ...

Trương Khác có cơ hội sẽ không quên dạy Trần Phi Dung nhiều một chút:

- Mặt khác, lần này cũng không tạo ra nhiều tiền đầu cơ quy mô lớn, dù sao NASDAQ tăng đến 5000 điểm, đã không có bao nhiêu tài chính sẽ kiên định tin tưởng NASDAQ còn có thể tiếp tục tăng lên. Mọi người đều chuyển tới trận doanh đầu cơ, tiền có thể chia sẽ rất có hạn. Ít nhiều có thể kiếm một chút, thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Hyundai ít nhiều cũng sẽ bị bắt chẹt một chút, ít nhiều xem như là bồi thường đi.

Trần Phi Dung cười cười:

- Bạn cũng đã làm tốt chuẩn bị bị bắt chẹt rồi...

- Không có cách nào, át chủ bài của chúng ta dù sao quá hữu hạn, cho dù vứt bỏ không giao dịch cùng Hyundai, ngược lại tìm IBM hợp tác, thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của IBM, báo giá cũng sẽ không quá thấp. . ., Trương Khác nói.

Mặc dù các ông trùm điện tử Nhật Hàn đều nhất trí phản đối Cẩm Hồ thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai, nhưng đối với phía chủ nợ của Bán dẫn Hyundai mà nói, mau chóng vứt gánh nặng đi mới là quan trọng nhất. Các xí nghiệp điện tử khác của Hàn Quốc, Nhật Bản mặc dù liên tiếp phản đối, nhưng cũng sẽ không chia sẻ áp lực thay cho những chủ nợ của họ.

Mặt khác, công ty IBM, một trong những xí nghiệp điện tử lớn nhất quốc tế cũng dự định cắt giảm một số nghiệp vụ phi hạch tâm, nghiệp vụ tinh thể lỏng của IBM cũng nằm trong kế hoạch cắt giảm, đây cũng là một trong những đối tượng Cẩm Hồ có thể suy nghĩ tiếp xúc. Tập đoàn Bán dẫn Hyundai bao gồm tập thể khổng lồ thực tế phía sau tập đoàn Bán dẫn Hyundai. —— Giọng điệu của các ngân hàng chủ nợ cự tuyệt Cẩm Hồ cũng không quá kiên định, hội trưởng của ngân hàng Hàn Hưng Hàn Quốc lần này đến Bắc Kinh tiến hành phỏng vấn thương vụ, ám chỉ có thể tại Bắc Kinh tiến hành hội ngộ cao tầng, lúc này Trương Khác mới rảnh rỗi ngồi xe lửa đến Bắc Kinh.

#####

Kim Nam Dũng thức dậy rất sớm, trước tiên theo thường lệ mở máy tính xem tin tức tài chính và kinh tế tại bờ bên kia Thái Bình Dương xảy ra vào đêm qua. Thấy được tin tức NASDAQ sụt giảm, Kim Nam Dũng lập tức gọi điện thoại cho Lý Tại Thù, nói tin tức này cho hắn biết.

Mặc dù NASDAQ cùng mảng công nghệ mới của thị trường chứng khoán toàn cầu tiếp tục tăng trở lại, nhưng lượng nhu cầu linh kiện dự trữ, lượng mẫu dịch của điện tử toàn cầu vẫn tiếp tục trượt xuống, điện tử SamSung xem như xưởng sản xuất linh kiện dự trữ chính, đương nhiên rõ ràng nhận thức được Bong bóng Dot-com vẫn đang tiếp tục tiêu tan. NASDAQ xuất hiện tăng lên với tính kỹ thuật, căn bản không thay đổi được đại thế toàn bộ rơi xuống.

Thấy được tin tức NASDAQ sụt giảm, Kim Nam Dũng cùng Lý Tại Thù chỉ đều có một loại cảm giác quả nhiên như thế mà thôi.

Việc hiện tại Lý Tại Thù cần làm chính là ngăn cản hội trưởng ngân hàng Hàn Hưng Phác Chân Xương gặp mặt với cao tăng Cẩm Hồ, Kim Nam Dũng sớm đến phủ đệ của hắn tại Bắc Kinh, hắn không nán lại, kéo Kim Nam Dũng trực tiếp chạy tới khách sạn Wangfujing mà Phác Chân Xương đang ở, lúc này mặt trời đang chiếu rọi đại sảnh lộng lẫy của khách sạn.

Ngày hôm qua đã đề xuất thỉnh cầu gặp mặt, Phác Chân Xương cũng miễn cưỡng đáp ứng, Lý Tại Thù biết được Trương Khác ban đêm ngồi xe lửa đến Bắc Kinh, hắn đã sớm chạy tới khách sạn gặp Phác Chân Xương, tránh cho sau khi Phác Chân Xương cùng Trương Khác gặp mặt hình thành ăn ý, SamSung còn muốn làm công tác của ngân hàng Hàn Hưng sẽ vạn phần trắc trở.

Phác Chân Xương là một nam tử trung niên Hàn Quốc vóc người nhỏ, khuôn mặt gầy gò, có chút đặc sắc mắt một mí của đàn ông Hàn Quốc.

Kim Nam Dũng cảm thấy làm công tác với Phác Chân Xương có độ khó rất lớn, dù sao không có lý do gì yêu cầu ngân hàng Hàn Hưng nhất trí với lợi ích cùng SamSung, thậm chí có đồn đãi nói Phác Chân Xương ở trên hội nghị các chủ nợ của Bán dẫn Hyundai oán giận: nghiệp vụ tinh thể lỏng của Hyundai sở dĩ mỗi bước gian nan, rơi vào thua lỗ, chính là phần lớn thị trường tinh thể lỏng bị SamSung, LG cùng với các xí nghiệp điện tử Nhật Bản phân chia, họ có lập trường gì làm cho tinh thể lỏng của Hyundai tiếp tục kiên trì?

Mà nghiệp vụ chip chủ doanh của Bán dẫn Hyundai cũng bị SamSung áp chế quá gắt gao, bất kể là tăng quản lý của Bán dẫn Hyundai hay là các chủ nợ phía sau đều tiếng oán than dậy đất, lần này thủ đoạn tối hữu hiệu vẫn là lợi dụng dư luận trong nước cản trở Bán dẫn Hyundai giao dịch cùng Cẩm Hồ.

Về phần Sony đề xuất với Bán dẫn Hyundai kiện xâm quyền tinh thể lỏng, người phụ trách đàm phán thu mua của Cẩm Hồ là Trương Á Bình công khai biểu thị Ái Đạt tiếp nhận nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai sau đó có thể tiếp tục cùng Sony ra tòa, bởi pháp viện không ủng hộ nên đóng băng khoản giao dịch này. Vụ kiện tụng của Sony trái lại làm cho Bán dẫn Hyundai càng muốn kéo nghiệp vụ tinh thể lỏng ra ngoài.

1161. Chương 1163: Mưu Đồ Trong Xe

Đã đến Bắc Kinh, Trương Á Bình trước đó từ Hàn Quốc chạy về Bắc Kinh chạy tới nhà ga đón Trương Khác, hắn vào thẳng trong nhà ga đón xe, thấy Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết xuống xe, hắn có phần kinh ngạc, cũng thoáng sửng sốt, đợi Trương Khác lộ mặt ra hắn mới đi tới cười hỏi: - Sao đi chung chuyến xe với họ vậy?

- Ai biết được đâu? Phó Tuấn ở phía sau nói: - Cũng kế hoạch bao cả toa xe rồi, trước khi đi lại để bảo chúng tôi hủy đi, bằng không thì sẽ không gặp nhau, đến đêm lại lo sợ ngủ không yên...

- Phải không? Trương Khác hỏi: - Lúc tảng sáng Vương Hải Túc gõ nhầm cửa phòng, không thấy các anh có động tĩnh gì, còn tưởng rằng ngủ say hết rồi chứ. Không cần phải lo lắng, cuộc sống kinh khủng hơn nhiều so với các anh tưởng tượng, tôi cũng không cần các anh cẩn thận chiếu cố.

Vô cùng cẩn thận chiều cổ, cuối cùng chỉ biết sẽ bị loại chiều cổ cẩn thận này cấm cổ. Đây cũng không phải là cuộc sống mà Trương Khác muốn.

Phó Tuấn cười cười, không nói gì. Trên điểm này, ý kiến của Trương Khác luôn không giống với người khác. Trương Khác có cái nhìn của Trương Khác, họ cũng có kiên trì của họ.

Trương Á Bình cũng không quan tâm đến những việc nhỏ nhặt này, hắn nghĩ thầm khi Trương Khác xuất hành ngồi xe lửa mà thuê cả một toa, không tính là khoa trương, chỉ là làm như vậy ít nhiều có chút không thú vị. Trương Á Bình nhìn qua văn nhả, nhưng lại là người thích mạo hiểm, hoạt động an hiểm nhất lại là leo núi.

Trước kia xây dựng Hoàng Tín chủ yếu phát triển tại hai nơi Kinh Tân, quy mô nghiệp vụ tại Bắc Kinh rất lớn, Nghiêm Văn Giới tại Bắc Kinh vẫn rất có khí phái. Nhóm Trương Khác tới nhà ga, thấy bên Nghiêm Văn Giới đi vào một chiếc Lincoln dài, bảo tiêu đi theo ngồi vào một chiếc xe thương vụ nghênh ngang mà đi. Đem so sánh thì, đơn vị phục vụ của Bắc Kinh phái Volvo, Audi tới nhà ga tới đón nhóm Trương Khác có vẻ keo kiệt hơn.

Ngồi vào trong xe, bỏ lại đám người Nghiêm Văn Giới, Trương Á Bình báo cáo cho Trương Khác tình hình đàm phán giữa tập đoàn Bán dẫn Hyundai cùng với Ủy ban chủ nợ phía sau màn: - Các công ty SamSung, LG đã gây áp lực rất lớn cho Hyundai tại Hàn Quốc, có cá biệt giới truyền thông cực đoan thậm chí coi giao dịch lần này giữa Hyundai cùng chúng ta như bán nước. . . Tầng quản lý của Bán dẫn Hyundai đã có ý lùi bước, nhưng các chủ nợ phía sau màn vẫn có phần chờ mong có thể thúc đẩy việc này. Dù sao những người cổ muốn ngáng chân chúng ta còn chưa dám tùy tiện đã đem đầu mâu chỉ vào ngân hàng thống lĩnh ngành tài chính Hàn Quốc.

- Quyền quyết định vẫn ở trong tay các chủ nợ, chỉ cần họ có ý định thúc đẩy việc này, chuyện này có 8/10 hy vọng, chúng ta cũng không thể tiếp tục kéo dài. Trương Khác khẽ khấp mắt lại: - Xem lần này họ đưa ra yêu cầu thế nào rồi mới quyết định đi.

Bán dẫn Hyundai là bộ phận chất bán dẫn của tập đoàn Hyundai trong khủng hoảng tài chính Châu Á năm 97 cùng bộ phận chất bán dẫn của LG trùng tổ mà thành, trên danh nghĩa thuộc sở hữu của tập đoàn Hyundai, quyền khống chế thực tế lại ở trong tay chủ nợ, những chủ nợ này chính là mấy ngân hàng thương nghiệp lớn của Hàn Quốc.

Cũng may mà các tập đoàn tài chính Hàn Quốc như SamSung không nắm được nhược điểm cuối năm 97 Cẩm Hồ từng tham dự đầu cơ tiền Won thu lợi, bằng không thì các chủ nợ phía sau màn của Bán dẫn Hyundai cũng sẽ không cần được áp lực mà lùi bước. So với nhân tố tính chính trị, Sony mượn cơ độc quyền tinh thể lỏng để trình kiện tụng, trái lại không tính trở lực gì.

- Tôi cùng với lão Trần, lão Tô thông qua điện thoại, cơ hội cho tập đoàn bên này có thể thoái nhượng không nhiều lắm, dù sao tuyến sản xuất tinh thể lỏng thuộc Bán dẫn Hyundai mới là kỹ thuật đời thứ ba, chúng ta nắm được tấm chứng chỉ nhập môn này, sẽ phải lập tức kế hoạch thành lập tuyến đời thứ năm, dự toán sẽ rất eo hẹp. . . Ngân hàng Hàn Hưng cũng không muốn nâng giá, chỉ cần giá thích hợp, họ cũng chưa hẳn không thể bán nước.

Trương Khác nói: - Tôi để thương vụ Cẩm Hồ ráng chỉ ra một số dự toán ọi người, hiện tại chúng ta mới xem như nắm giữ kỹ thuật đời thứ ba thôi, so với kỹ thuật mới nhất còn một khoảng cách rất dài phải đuổi theo. Họ không thể ngăn cản chúng ta nắm được tấm chứng chỉ nhập môn này, chỉ là muốn tận khả năng kéo dài thời gian thôi... Một khi kéo dài không được, tôi sợ họ chơi thăng cấp kỹ thuật, sản nghiệp bỏ chúng ta ở phía sau. Hiện tại thị trường của thiết bị LCD cũng không lớn, cho dù họ muốn chơi thăng cấp kỹ thuật, sản nghiệp cũng sẽ lo lắng trong lòng. Họ cũng lo lắng kỹ thuật màn hình Plasma cuối cùng áp đảo kỹ thuật tinh thể lỏng, và chiếm thượng phong của thị trường màn hình. Chúng ta phải canh lúc họ do dự mà nhanh chân đuổi kịp.

Trương Á Bình gật đầu, hỏi: - Thương vụ Cẩm Hồ có thể chỉ ra bao nhiêu dự toán...

- Tôi cùng Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa thương nghị một chút, lại chỉ ra 100 triệu USD ọi người, tuy nhiên có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm, đừng vùng tay mạnh quá. Bên thương vụ Cẩm Hồ cũng có rất nhiều chỗ đang mở miệng đòi sữa. - Trương Khác nói.

Mặc dù đàm phán vẫn do điện tử Tinh Bình Ái Đạt cùng chi nhánh công ty của Hàn Quốc điều nhân thủ liên hợp phụ trách, Trương Khác lại điểm danh để Trương Á Bình phụ trách đàm phán lần này. Sau khi đàm phán thành công, sẽ do điện tử Tinh Bình Ái Đạt tiếp thu nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai, tuy nhiên đến lúc đó điện tử Tinh Bình Ái Đạt cũng sẽ thăng làm công ty tập đoàn, sẽ do Trương Á Bình kiêm nhiệm tổng giám đốc tập đoàn điện tử Tinh Bình Ái Đạt.

Điện tử LCD sẽ là một trong những hướng đi chủ yếu mà Cẩm Hồ đầu tư trên lĩnh vực sản nghiệp điện tử vào tương lai, Trương Khác đại thể biết kỹ thuật của lĩnh vực này, cạnh tranh nâng cấp kỹ thuật sẽ hình thành vòng xoáy hút tiền lớn thế nào, nghĩ thầm cho dù dựa theo quỹ tích lịch sử đã định mà phát triển đến kỹ thuật LCD đời thứ tám, đầu tư 3-5 trăm triệu USD tài chính chỉ sợ vẫn còn chưa đủ.

Trương Á Bình cười cười, dự toán có thể thêm hơn 100 triệu USD, cơ hội sẽ càng nhiều hơn, bằng không thì không thể nói chuyện được với Bán dẫn Hyundai, quay lại đi thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của IBM, ít nhất cũng phải trì hoãn cả năm thời gian. So với giành được tiên cơ trên bố cục của sản nghiệp, chi thêm 100 triệu USD cũng không thể xem như là thiệt thòi.

Ở trên xe còn nói đến hôn sự của Diệp Kiến Bân cùng Tôn Tịnh Hương.

Mặc dù theo ý của Tôn Tịnh Hương và Diệp Kiến Bân, lén lút cử hành hôn lễ còn chưa tính, chỉ chuyện này không thể không kinh động đến cao tăng của Cẩm Hồ, đặc biệt là muốn đem quyền lợi 3% của Cẩm Hồ chuyển dời đến danh nghĩa của Đinh Văn Di, không có khả năng không thông báo cho các cao tăng khác của Cẩm Hồ. Nếu Đinh Văn Di nguyện ý, bằng vào 3% quyền lợi này, thậm chí có thể lập tức trở thành thành viên của “Hội nghị 29 người” của Cẩm Hồ, tiến vào tầng quyết sách nòng cốt của Cẩm Hồ.

Nếu muốn cử hành hôn lễ, vậy cũng là việc càng sớm càng tốt, Tôn Tịnh Hương đã mang thai hơn ba tháng rồi, chắc hẳn Tôn Tịnh Hương cũng không muốn vác cái bụng cử hành hôn lễ với Diệp Kiến Bân. Họ tạm thời cũng không có mặt mũi nói tình hình thực tế với người ngoài. Nhóm Trương Á Bình nhận được lời mời tham gia hôn lễ tự nhiên là vô cùng ngạc nhiên, chỉ là nhất thời còn chưa biết huyền cơ ở đâu.

1162. Chương 1164: Cẩm Hồ Khiến Người Lo Lắng

Trương Khác cũng sẽ không làm bà ba hoa, có lẽ trên hôn lễ Diệp Kiến Bân cùng Tôn Tịnh Hương sẽ lộ ra sơ hở, cho dù họ che giấu được tốt mấy, đợi Tôn Tịnh Hương sinh con sớm, cũng sẽ giải đáp nghi ngờ trong lòng mọi người. Trương Á Bình ở trong xe hồi thẩm được cái gì, Trương Khác chỉ lấy cớ y không rõ lắm.

Trong lòng Trương Á Bình vẫn rất khó hiểu, hắn còn tưởng rằng Trương Khác có lẽ sẽ ngăn cản Diệp Kiến Bân cùng Tôn Tịnh Hương kết hợp. Lại nói tiếp, sự quật khởi của Cẩm Hồ, ngoại trừ Trương Khác, Tôn gia cùng Diệp gia đều phát huy tác dụng then chốt, cho nên quyền lợi mà vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa cùng Diệp gia nắm giữ tại Cẩm Hồ gần với Trương Khác. Hai nhà họ nếu liên hợp lại, mặc dù còn chưa thể cân sức ngang tài cùng Trương Khác tại Cẩm Hồ, nhưng cũng kém không xa rồi.

Tuy nhiênغمغم lại cũng thoải mái, việc làm của Trương Khác trong gần hai năm nay chính là nhấn mạnh quyền lãnh đạo của “Hội nghị hai mươi chín người” đối với Cẩm Hồ. Xem như tập đoàn tài chính mới phát, tình huống nội bộ tranh quyền đoạt lợi sẽ thiếu một chút. Mà Trương Khác tại nội bộ Cẩm Hồ tạm thời còn chưa phải là người ai muốn thay thế là có thể thay thế.

#####

Buổi sáng đã hẹn cùng Phác Chân Xương gặp mặt, tuy nhiên nhóm Trương Khác xuống xe lửa mới hơn 7 giờ, đoàn người đến khu biệt thự ở thành nam nghỉ ngơi trước. Sau khi ăn cơm xong, Trương Khác gọi điện thoại cho anh họ Lương Văn Giang, Lương Văn Giang cùng Vương Thái Linh cũng đang chuẩn bị hôn sự, có điều họ sẽ an bài hôn lễ vào mùa thu tháng 10. Thời gian vẫn còn sớm. Trương Khác liên hệ Lương Văn Giang, là hy vọng có cơ hội gặp mặt Lương Chí, anh của Vương Thái Linh tại Văn Châu.

Cái mũ KHCN Hải Túc này, ngoại trừ Hoàn Hắc Tín có dũng khí tráng sĩ chặt cổ tay, bằng không thì mơ tưởng đơn giản cỡ xuống. Trong hai năm nay mặc dù Hoàn Hắc Tín vợ vết không ít, nhưng bước tiến mở rộng càng lớn hơn, con đường huy động vốn căn bản là không thể đánh đồng cùng Cẩm Hồ. Hoàn Hắc Tín đổ vào trong

KHCN Hải Túc 3 tỷ tài chính, cho dù không nguyên khí đại thương, cũng có thể coi là tổn thương đến gân cốt.

Lúc này tiến quân Chiết Đông, nghĩ đến Hoành Tín sẽ thành thật một chút, sẽ không còn kiêu ngạo giống như lần đầu gặp Nghiêm Văn Giới tại ngô Học Phủ.

- “Tôi tên Nghiêm Văn Giới, tôi nghĩ cậu sẽ nhớ kỹ tôi”, những lời này quả là đặc sắc. Tôi đang suy nghĩ sau đó tự giới thiệu với ai, có phải cũng có thể nói như vậy hay không, “Tôi tên Trương Khác, tôi nghĩ bạn sẽ nhớ kỹ thôi”...

- Mấy ngày trước, bạn sẽ không phải như vậy. Trần Phi Dung cười thầm: - Cần phải mượn lời nói của người khác dùng?

- Khi đó là lòng tin chưa đủ, mới phải bày ra bộ dạng hung ác. Trương Khác rung đùi đắc ý: - Hiện tại hả, người khác muốn hung ác thì cứ để cho họ hung ác đi...

- Lý Tại Thù của SamSung vừa mới đến khách sạn bãi phỏng Phác Chân Xương, vừa mới rời khỏi rồi.

Trương Á Bình treo điện thoại, báo cáo tình huống mới nhất cho Trương Khác biết: - SamSung có lẽ không thể thuyết phục ngân hàng Hàn Hưng không giao dịch cùng chúng ta, sợ họ thuyết phục ngân hàng Hàn Hưng kéo dài thời gian...

- Vậy chúng ta sẽ đi gặp Phác Chân Xương.

Trương Khác chợt đứng lên, dứt khoát nói: - Hyundai sẽ không hạ quyết tâm khởi công tuyến sản xuất thế hệ mới nữa. Bên chúng ta đừng để lộ nội tình. Trong mắt Phác Chân Xương, kéo dài thời gian càng lâu, nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai sẽ càng bị giảm giá trị, họ chưa hẳn sẽ nghe sắp xếp của SamSung ...

Khi Lý Tại Thù rời khỏi khách sạn có hơi cụt hứng, có một số lời nói không rõ. Nhưng thái độ của Phác Chân Xương đã tương đối rõ ràng, ngân hàng Hàn Hưng sẽ không vì cái gọi là lợi ích chính thể của ngành điện tử Hàn Quốc mà làm theo họ. Trừ phi điện tử SamSung hoặc là các xí nghiệp khác nữa đường đánh ra, giành trước Cẩm Hồ thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai.

Nhưng tài sản chính của nghiệp vụ tinh thể lỏng dưới cờ Bán dẫn Hyundai đều là tuyến sản xuất tinh thể lỏng TFT đời thứ ba mà điện tử SamSung kế hoạch sắp tới rút lại năng suất. Đối với điện tử SamSung mà nói, không có giá trị lớn bao nhiêu, thậm chí là một gánh nặng. Điện tử SamSung không có khả năng vì tấn công Cẩm Hồ mà trả cái giá tới 400 triệu USD thậm chí càng cao hơn. Huống chi cho dù điện tử SamSung lựa chọn làm như vậy, cũng không thể triệt để phá hỏng con đường Cẩm Hồ tiến quân vào ngành điện tử tinh thể lỏng.

Toàn thế giới tổng cộng có 18 xí nghiệp điện tử sở hữu kỹ thuật TFT, bởi tinh thể lỏng TFT là sản nghiệp loại hình tập trung vốn, kỹ thuật, đầu tư cao, lại bởi thị trường của tinh thể lỏng TFT còn chưa chân chính mở ra, cho tới nay chưa có xí nghiệp nào thu được doanh thu với quy mô ổn định, nghiệp vụ của SamSung tại phương diện này cũng liên tục thua lỗ bảy năm, năm ngoái mới có chút khởi sắc.

Mặt khác, tại thị trường tivi màn hình phẳng, Plasma so với tinh thể lỏng còn sở hữu ưu thế kỹ thuật nhất định, hai loại kỹ thuật điện tử màn hình trong tương lai chưa biết ai thắng ai, lúc này kết luận còn quá sớm.

Cho dù có thể khẳng định tinh thể lỏng TFT là vương giả của thị trường điện tử màn hình tại tương lai, nhưng ở trước mặt tư bản, đầu tư cao tập trung như vậy, cạnh tranh kỹ thuật, tư bản lại kịch liệt như thế, xưởng tinh thể lỏng cuối cùng chân chính có thể thực hiện quy mô doanh thu cũng chỉ có 5-6 xí nghiệp, 18 xí nghiệp quả thực hơi nhiều.

Tại loại tình huống này, chỉ cần Cẩm Hồ có thể đưa ra điều kiện đủ cao, cũng khẳng định sẽ có các xí nghiệp điện tử khác sẵn lòng chấp tay nhượng lại nghiệp vụ tinh thể lỏng.

Lý Tại Thù ngồi vào trong xe, đầu đau đến nhúu mày lại. Trong lòng thầm nghĩ: việc lúc này phải làm chính là tận khả năng kéo dài bước tiến của Cẩm Hồ tiến quân vào ngành tinh thể lỏng lá mỏng, tận khả

năng khiến cho Cẩm Hồ vì tiến quân vào sản nghiệp tinh thể lỏng lá mỏng mà trả giá càng nhiều hơn, giảm bớt tiềm lực cạnh tranh của Cẩm Hồ.

Tuy nói điện tử SamSung liên tục thua lỗ bảy năm trên nghiệp vụ tinh thể lỏng lá mỏng, nhưng lấy ưu thế trong khủng hoảng tài chính Châu Á năm 97 Won bị giảm giá trị trên diện rộng nên có lợi cho xuất khẩu, bài danh của điện tử SamSung trên thị trường tinh thể lỏng toàn cầu đã bước lên vị trí đầu, năm ngoài cũng thuận lợi thực hiện doanh thu.

Tại thị trường máy nghe nhạc portable, đầu đĩa, ĐTDĐ số, điện tử SamSung đã đầy đủ lãnh hội được tiềm lực cạnh tranh mạnh mẽ của Cẩm Hồ một khi bùng nổ. Theo Lý Tại Thù, Cẩm Hồ mỗi lần bước chân vào lĩnh vực mới, đặc biệt là lĩnh vực tồn tại cạnh tranh cùng SamSung, thì phải hết sức cẩn thận.

Kim Nam Dũng ngồi ở vị trí phó lái, lúc này điện thoại của hắn vang lên. Hắn cầm lấy xem qua rồi quay đầu nói với Lý Tại Thù: - Điện thoại của Nghiêm Văn Giới gọi tới. . .

Kim Nam Dũng an vị tại ghế phó lái tiếp điện thoại, một lát sau giữ máy rồi quay đầu lại nói với Lý Tại Thù: - Nghiêm Văn Giới đã ở Bắc Kinh, hỏi có tiện gặp mặt hay không.

Lý Tại Thù hơi lắc đầu, Kim Nam Dũng liền nói với điện thoại trong tay: - Thật xin lỗi, nhật trình của anh Lý Tại Thù tại Bắc Kinh đều an bài cả rồi, sau khi về Kiến Nghiệp sẽ tìm cơ hội gặp mặt. . .

Nhìn Kim Nam Dũng treo điện thoại, Lý Tại Thù mới giải thích cho hắn nguyên nhân không gặp mặt với bên Nghiêm Văn Giới: - Cho dù Hoành Tín có thể đắc thủ trên KHCN Hải Túc, cũng hoàn toàn không có tư cách đấu với Cẩm Hồ – trước đó mặc dù cũng không có hy vọng xa vời gì với Hoành Tín, nhưng còn tưởng rằng Hoành Tín chí ít có thể tại Trung Quốc thoát hiểm chế Cẩm Hồ một chút. Ai ngờ họ lại kém trí như thế? Nếu đã sở hữu thực nghiệp quy mô lớn như vậy, giữa đầu tư sản nghiệp cùng đầu cơ chứng khoán cái nào nhẹ cái nào nặng lại không có chừng có mực, đối tượng hợp tác như vậy thật khiến người thất vọng. . .

- Ngay cả như vậy, hạng mục của SamSung Hoành Tâm còn phải tiếp tục, bên Hoành Tín cũng cần phải có lệ. - Kim Nam Dũng nói.

- Vậy cũng chỉ có liệt thôi. Lý Tại Thù lạnh lùng nói: - Nhưng mà quyền khống chế của hạng mục SamSung Hoành Tâm chúng ta phải nắm chặt trong tay, nhất thiết không để cho đối tượng hợp tác ngu xuẩn kéo xuống nước...

Kim Nam Dũng gật đầu, ngồi thẳng người lại.

Lý Tại Thù dựa người vào ghế, trong lòng yên lặng hồi tưởng bước tiến quật khởi trong mấy năm nay của Cẩm Hồ, có loại tiếc hận của tráng sĩ bóp cổ tay, SamSung vốn có cơ hội bóp chết Cẩm Hồ ở trong nôi.

SamSung xem như một trong những xí nghiệp đầu đĩa sớm nhất toàn thế giới, từ cuối năm 94 ngay tại Trung Quốc đưa ra đầu đĩa VCD, cũng nhanh chóng thay thế Vạn Yến, gần như lũng đoạn thị trường đầu đĩa đương thời.

Cũng là ngay lúc đó công ty tại Trung Quốc của SamSung quá cấp thiết, có lẽ là quá khinh thường tiềm lực thị trường của đầu đĩa VCD xem như sản phẩm chuyển tiếp, lúc đó không đầu tư quá nhiều về kỹ thuật lực lượng, đến nỗi sản phẩm đầu đĩa của SamSung tại năm 95 xuất hiện liên tiếp vấn đề về chất lượng.

Vì duy trì thương hiệu của SamSung nên bị ép rời khỏi thị trường đầu đĩa. Cẩm Hồ lại kịp thời chọn dùng kỹ thuật giải mã VCD mới nhất lúc đó bổ sung chỗ trống để lại sau khi SamSung rời khỏi, trở thành bá chủ của thị trường đầu đĩa VCD.

Đầu đĩa VCD vốn chính là kỹ thuật chuyển tiếp của đầu đĩa DVD đưa ra trước đó, hơn nữa cánh cửa kỹ thuật tiến vào lại rất thấp, tồn tại vấn đề cạnh tranh quá độ. Cho dù Cẩm Hồ trở thành bá chủ của thị trường đầu đĩa VCD, tại ngành điện tử toàn cầu cũng chưa nói có lực ảnh hưởng gì. Ai có thể nghĩ đến Cẩm Hồ sẽ liên hợp TI, C-Cube thăng cấp kỹ thuật đầu đĩa VCD để phát triển ra kỹ thuật đầu đĩa SVCD thế hệ mới? Mặc dù đầu đĩa SVCD trên kỹ thuật vẫn còn kém DVD một bậc. Nhưng năm 97 Cẩm Hồ đã tiến hành bố cục sản nghiệp nhiều phương diện đối với SVCD, tại thời khắc đầu đĩa DVD khoan thai chậm chạp, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tiến hành thăng cấp cho toàn sản nghiệp.

Chỉ ít trước khi kỹ thuật tiên tiến hơn được phổ biến, Lý Tại Thù nhìn không thấy khả năng thị trường đầu đĩa SVCD bị thay thế, ngoại trừ tại các quốc gia cùng khu vực mới phát.

Hiện tại lượng tiêu thụ SVCD toàn thế giới hàng năm đạt 28 triệu máy, doanh thu đạt được 40 tỷ. Điện tử Ái Đạt thuộc Cẩm Hồ trực tiếp khống chế 26% phân ngạch thị trường đầu đĩa. Trừ điều đó ra, Lý Tại Thù biết Cẩm Hồ còn lấy danh nghĩa của Cty Hải Ngoại liên hợp TI, C-Cube khống chế cung ứng 80% chip giải mã SVCD. Nhà xưởng do điện tử Ái Đạt cùng TI hợp doanh còn khống chế 60% lượng cung ứng tìm máy của SVCD. Ngoại trừ SVCD, Cẩm Hồ còn nhúng chàm vào thị trường đầu đĩa DVD, trở thành một trong tám xưởng DVD lớn trên toàn thế giới.

Bố cục của Cẩm Hồ trên ngành đầu đĩa có phần trực tiếp lấy danh nghĩa của điện tử Ái Đạt, có phần lấy danh nghĩa của các công ty hợp doanh cùng vốn riêng khác tiến hành, có điều ở trong mắt của công chúng, điện tử Ái Đạt vẫn tập trung chủ yếu tài nguyên của Cẩm Hồ trên sản nghiệp đầu đĩa.

Mặc dù thị trường đầu đĩa cạnh tranh có phần kịch liệt, nhưng lợi nhuận ròng năm ngoài của điện tử Ái Đạt vẫn đạt được hơn 1,2 tỷ HKD.

Tháng 5 năm 97 điện tử Ái Đạt khi Niêm yết cửa sau, tổng giá cổ phiếu một dạo đột phá 10 tỷ HKD, chịu ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính Châu Á, tổng giá cổ phiếu từng rơi xuống 5 tỷ HKD, nhưng trong hai năm nay chịu ảnh hưởng của làn sóng kinh tế mới kích thích, xem như bên trong phạm vi của công nghệ mới, tổng giá cổ phiếu của điện tử Ái Đạt một dạo đột phá 38 tỷ HKD.

Đương nhiên, cho dù tổng giá cổ phiếu của điện tử Ái Đạt đột phá 38 tỷ HKD, tỉ số P/E cũng chưa đến 32, thấp hơn tỉ số PE của mảng công nghệ mới trên thị trường chứng khoán liên hợp lúc đó bình quân là 46.

Điều này chủ yếu là bởi Cẩm Hồ tuân thủ chức trách của đại cổ đông, tích cực khống chế giá cổ phiếu quá độ tăng lên, cũng bởi vậy bị các nhà đầu cơ không thích. Mặc dù lần này cũng định trước sẽ nhận được ảnh hưởng của nguy cơ Bong bóng Dot-com.

Tuy nhiên lấy năng lực doanh thu vững vàng của điện tử Ái Đạt, ưu thế tiên cơ cùng thành phẩm trên bố cục sản nghiệp cùng với tỉ số PE sẽ không cao đến quá phận của mình, tin tưởng tổng giá cổ phiếu của điện tử Ái Đạt sẽ không rơi xuống quá sâu.

Tại phương diện này, Cẩm Hồ biểu hiện ra khí độ cùng phẩm hạnh khác hoàn toàn với Hoành Tín, Cẩm Hồ luôn luôn tận khả năng chống lại giá cổ phiếu của công ty trên sàn chứng khoán của mình thay đổi rất nhanh, căn bản là không nghĩ đến muốn thao túng giá cổ phiếu thu lợi.

Đương nhiên, Lý Tại Thù tin tưởng việc này có quan hệ rất lớn với Sở giao dịch chứng khoán liên hợp Hồng Kông nghiêm khắc giám thị. Nhưng Cẩm Hồ cũng xem thường loại thủ đoạn thao túng giá cổ phiếu mưu lợi bất chính với trình độ thấp thế này.

Ví dụ trực tiếp nhất chính là Cẩm Hồ cho tới bây giờ cũng không tiến hành để cho xí nghiệp của mình tại thị trường chứng khoán Trung Quốc công khai cố gắng đưa ra thị trường.

Lý Tại Thù đã nhận thức sâu sắc Cẩm Hồ là một tập đoàn có khí chất khác hẳn các xí nghiệp khác của Trung Quốc, vượt quá nhận thức trước đó của mọi người đối với các xí nghiệp Trung Quốc nói chung. Như vậy thì càng phải coi trọng. Huống chi xí nghiệp này phải lớn mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng của người bình thường.

Năm 98 Cẩm Hồ đưa ra kỹ thuật máy nghe nhạc portable DMP-iplayer, trực tiếp khởi xướng công kích đối với phe máy phát MD của các xí nghiệp điện tử Nhật Bản. Thông qua trao quyền kỹ thuật rộng khắp, chỉ sau thời gian hai năm, DMP-iplayer đã trở nên nổi trội. Tại Bắc Mỹ, Châu Âu thậm chí tại thị trường bản thổ Nhật Bản, lượng tiêu thụ của DMP-iplayer đã vượt lên cả MD.

Theo kỹ thuật flash memory thăng cấp, dung lượng lưu trữ của DMP-iplayer cao cấp đã đạt tới 1 GB, DMP-iplayer tầm thấp với lượng lưu trữ nhỏ thậm chí tạo thành trùng kích rất mạnh đối với máy nghe nhạc portable. Mùa xuân năm nay Cẩm Hồ ngay tại thị trường Trung Quốc đưa ra sản phẩm iplayer tầm thấp với giá bán khoảng 120 USD, bắt đầu từ Sony walkman tranh giành thị trường cao cấp của máy nghe nhạc portable tại Trung Quốc.

Giữa kỹ thuật DMP-iplayer cùng MD, điện tử SamSung cũng rất sớm lựa chọn nghiêng về phía DMP-iplayer, lượng tiêu thụ trên toàn thế giới chỉ sau Cầm Hồ, Toshiba, C-Cube, bài danh đệ tứ, nhưng thị phần chưa bằng 1/3 của Cầm Hồ. Iplayer của Cầm Hồ trong thị trường âm nhạc portable toàn cầu chiếm thị phần thậm chí sắp vượt qua cả Toshiba, cho dù kỹ thuật DMP-iplayer nguyên từ Cầm Hồ. Đây cũng là kết quả trước đây ai cũng không dự liệu được.

1163. Chương 1165: Nội Tình Của Cầm Hồ

Tỉ mỉ nghiên cứu, Âm Nhạc Toàn Cầu lấy tạo ra shop âm nhạc online làm mục tiêu cùng lần kiện cáo kéo dài nửa năm Hiệp hội Công nghiệp ghi âm Mỹ vào năm 99, đã khiến Cầm Hồ tại thị trường máy nghe nhạc portable bay đến tận trời.

Đầu năm vẫn là dự đoán, lúc này xu thế đã tương đối rõ ràng, tổng lượng tiêu thụ năm nay của Cầm Hồ rất có khả năng sẽ đột phá 5 triệu máy, dự tính lợi nhuận ròng toàn thế giới trên sản phẩm iplayer của Cầm Hồ sẽ đột phá 400 triệu USD, sang năm càng có khả năng đột phá 600 triệu USD.

Bởi hai xí nghiệp thành viên trung tâm lớn dưới cờ Cầm Hồ là tập đoàn Ái Đạt cùng thương vụ Cầm Hồ đều là công ty cá nhân, không cần công bố số liệu tài vụ với bên ngoài, Cầm Hồ lại lợi dụng các công ty đồng đảo bên trong hệ thống của nó tới gánh chịu các nghiệp vụ giữa các mắc xích khác nhau.

Nếu không phải hình thức tổ chức sản xuất của nội bộ SamSung ngoài rất nhiều chỗ tương tự cùng Cầm Hồ lại cùng coi trọng thị trường iplayer, bằng không thì cũng tính ra không ra quy mô lợi nhuận trên sản phẩm iplayer của Cầm Hồ.

Cầm Hồ còn thông qua hình thức trao đổi kỹ thuật từ Toshiba thu được quyền toàn vẹn của NOR Flash, do đó tại thị trường NOR Flash cùng SamSung, Toshiba tam phân thiên hạ. Trước khi iplayer được ra đời, phạm vi ứng dụng của flash memory mặc dù tương đối rộng, lượng nhu cầu lại cực kỳ hữu hạn, sản phẩm iplayer bán chạy trực tiếp xúc tiến thị trường NOR Flash phát triển, dự tính tổng nhu cầu thị trường năm nay sẽ tiếp cận 3 tỷ USD.

Cầm Hồ, SamSung, Toshiba còn có 90% thị phần sẽ chia đều thị trường 3 tỷ USD này, Lý Tại Thù đương nhiên có thể rõ ràng ý thức được lợi nhuận của Cầm Hồ trên NOR Flash kinh người thế nào, chỉ ít sẽ không thấp hơn biên lợi nhuận 40% của SamSung.

Có lẽ toàn bộ lợi nhuận thu được trên iplayer của Cầm Hồ cũng không hẳn thấp hơn nghiệp vụ ĐTDD, nhưng điều khiến cho công chúng quan tâm vẫn là nghiệp vụ ĐTDD của Cầm Hồ ở trong nước. Năm ngoài ĐTDD Ái Đạt lấy 17% thị phần tại thị trường Trung Quốc gần với Motorola cùng Nokia. SamSung chỉ lấy con số xấu hổ 6% thị phần tại thị trường Trung Quốc bài danh thứ sáu.

Trong tháng sáu ở quá khứ, cũng chính trong thời gian nửa năm đầu của năm 2000, Cầm Hồ ngay tại thị trường Trung Quốc tiêu thụ 4 triệu máy ĐTDD, đề cao thị phần Trung Quốc 0.3% , mà SamSung cố gắng nửa năm, mới đề cao thị phần 0.1%, xem ra không quản lĩnh vực gì, Cầm Hồ tại thị trường ĐTDD Đông Nam Á xếp thứ 5, SamSung xếp thứ 4. Các xí nghiệp ĐTDD bên ngoài rất khó tiến vào thị trường Nhật Bản phát triển, Cầm Hồ cùng SamSung đều không ngoại lệ.

Tuy nhiên khai thác đối với thị trường các quốc gia phát triển Âu Mỹ, Cầm Hồ cùng SamSung đều có thành tích rất tốt, đặc biệt là năm ngoài lượng tiêu thụ ĐTDD của Cầm Hồ tại khu vực Bắc Mỹ đã từ từ có khởi sắc.

Bởi các sản nghiệp điện tử dưới cờ Cầm Hồ đều là phạm vi sản nghiệp có biên lợi nhuận cao, hơn nữa Cầm Hồ phân tán các sản nghiệp điện tử của mình đến mấy xí nghiệp thành viên, lợi nhuận nằm trên sản nghiệp điện tử của Cầm Hồ tương đối kinh người, nhưng doanh thu cách top 500 xí nghiệp lớn thế giới còn có chút cự ly. Đương nhiên, nếu như tính toán toàn bộ nghiệp vụ dưới cờ Cầm Hồ, vậy sớm đã bước vào top 500 xí nghiệp lớn thế giới.

Cầm Hồ Như vậy lại để ý tới sản nghiệp tinh thể lỏng, làm sao không khiến người khác lo lắng?

Lý Tại Thù cũng sâu sắc ý thức được trên sản nghiệp điện tử Cầm Hồ sẽ là đối thủ mạnh của SamSung.

Tháng bảy, sinh viên tốt nghiệp khoá này từ các trường đại học cao đẳng các nơi lục tục rời trường vào nghề, năm nay nhân số sinh viên tốt nghiệp của Trung Quốc đột phá 1 triệu, cung cấp cho các xí nghiệp Trung Quốc tài nguyên nhân lực giá rẻ chất lượng tốt, Lý Tại Thủ luôn luôn cho rằng đó là một trong những nhân tố then chốt cho các xí nghiệp Trung Quốc có thể nhanh chóng trưởng thành.

Các xí nghiệp thành viên khác bên trong hệ thống Cẩm Hồ không nhận được nhiều quan tâm của giới truyền thông, việc này có quan hệ rất lớn tới nội bộ Cẩm Hồ không chế dư luận, tuy nhiên kế hoạch chiêu mộ của tập đoàn Ái Đạt khởi động từ năm trước trước đó đã được giới truyền thông trắng trợn truyền bá.

Nhân số vào nghề của tập đoàn Ái Đạt năm nay sẽ đạt 5000 người, trở thành xí nghiệp trong nước được chú ý nhiều nhất. Trong đó 2000 người sẽ chảy về Vườn Sồi, cơ cấu nghiên cứu phát triển nòng cốt của Cẩm Hồ.

Khác biệt với sự tuyển dụng của các xí nghiệp công nghệ cao khác của Trung Quốc, Vườn Sồi sớm nhất tại các trường đại học ở Kiến Nghiệp cùng địa phương thiết lập cơ chế bồi dưỡng song đạo sư với tính chất thực nghiệm, tiến cử các sinh viên ưu tú trong trường thuộc các bộ môn tương quan như vi điện tử, công trình thông tin, đến phòng thí nghiệm của Vườn Sồi tiến hành thực tập, do các nhân viên trung cao cấp của Vườn Sồi chỉ đạo trên học thuật cùng kỹ thuật, xem như người thầy thứ hai. Điều này đã bù đắp rất lớn cho sự thiếu thốn về nhân tài kỹ thuật trung-cao cấp được bồi dưỡng từ các trường đại học cao đẳng tại Trung Quốc.

Theo Vườn Sồi tại các thành phố trung tâm khác thiết lập cơ cấu nghiên cứu chi nhánh, tự nhiên cũng đem theo cơ chế bồi dưỡng song đạo sư.

Thời gian ba năm trôi qua, cơ chế bồi dưỡng song đạo sư cũng đã đến mùa có thể thu hoạch, trong số 2000 con người mới tăng thêm của Vườn Sồi lần này, trên 60% là sinh viên tốt nghiệp khoá này được bồi dưỡng ra từ cơ chế song đạo sư. Khi họ ở trong trường đã thực tế hoàn thành bồi dưỡng của một nghiên cứu viên sơ cấp nên có.

Nghiên cứu viên chính thức trước đây của Vườn Sồi mới chỉ 4000 người, nhưng loại cơ chế song đạo sư này cùng loại với cơ chế dự trữ nuôi dưỡng, khiến nhân viên thực tế của Vườn Sồi vượt xa con số mà Cẩm Hồ công bố, thường sẽ khiến bên ngoài đánh giá thấp thực lực của Cẩm Hồ. Lý Tại Thủ quanh năm để ý đến Cẩm Hồ.

Trong hai năm nay, mỗi năm hơn phân nửa thời gian đều ở Kiến Nghiệp, suy nghĩ thấu một số huyền cơ của Cẩm Hồ, cũng sẽ dùng một số thủ đoạn bất nhập lưu để dò hỏi cơ mật thương nghiệp của Cẩm Hồ, hẳn biết Vườn Sồi nửa đầu năm nay tại quốc nội đệ trình xin độc quyền phát minh trên 2600 hạng mục, tại hải ngoại trên 800 hạng mục.

Trên thực tế, từ sau khi Cẩm Hồ tự lực khai phát kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDD số, đã có cơ cấu phân tích quốc tế chuyên môn bắt đầu quan tâm đến thực lực của Cẩm Hồ, nhưng Cẩm Hồ dù sao cũng là xí nghiệp Khoa học Công nghệ mới phát vừa mới quật khởi, số liệu cùng tư liệu công khai rất ít; có lẽ là do Cẩm Hồ cố ý làm vậy.

Mặc dù những số liệu cùng tin tức này công bố có thể tăng lực ảnh hưởng của các thương hiệu dưới cờ Cẩm Hồ, nhưng đắp nặn thương hiệu và thương dự là một hệ thống công trình tương đối phức tạp, cái gọi là quá vẫn không đủ, Cẩm Hồ tại phương diện này vẫn rất biết đắn đo đúng mực.

Trừ phi như Lý Tại Thủ đặc biệt mở to một mắt nhìn chăm chăm Cẩm Hồ, bằng không thì rất khó tính toán biết nội tình của Cẩm Hồ.

Lúc trước Cẩm Hồ vì chiêu mộ nhân viên kỹ thuật trung cao cấp trên toàn thế giới đã tung ra “kế hoạch trăm người” đã khá là kinh người rồi. Trên thực tế, bao gồm chuyên gia trung cao cấp mà Trung Tinh Vi Tâm tiến cử, nhân viên kỹ thuật trung cao cấp mà “kế hoạch trăm người” của Cẩm Hồ trưng mộ được gần tới 1000 người. Vì thế giá thành phúc lợi mà Cẩm Hồ phải trả thêm vượt quá 100 triệu USD.

Trong tuyên truyền công khai đối với giới truyền thông bên ngoài, tập đoàn Ái Đạt công bố năm nay dự toán tài chính của toàn bộ hệ thống nghiên cứu Vườn Sồi là 400 triệu USD. Xí nghiệp Trung Quốc đầu tư như vậy trên nghiên cứu phát triển đã khiến người trở mắt ghen lời, bên ngoài dự tính thu nhập trong năm 2000 của tập đoàn Ái Đạt sẽ đột phá 30 tỷ, đầu tư vào nghiên cứu phát triển sẽ chiếm 10% tổng thu nhập,

đó cũng đã là thuộc mức đầu tư hạng nhất của quốc tế rồi. Cho dù điện tử Samsung luôn luôn chịu chi trên nghiên cứu phát triển, dự toán cho nghiên cứu phát triển trong năm 2000 cũng chỉ chiếm 8% tổng thu nhập.

Cho dù một số cơ quan phân tích tự cho là đúng cho rằng đã đánh giá cao quyết tâm của Cẩm Hồ trên nghiên cứu phát triển kỹ thuật, Lý Tại Thù lại rõ ràng dự toán 400 triệu USD đó chỉ là đạn khói mù mà Cẩm Hồ phóng ra. Hẳn phân tích qua số liệu tài vụ của Ái Đạt, đầu tư của Cẩm Hồ trên nghiên cứu phát triển sản nghiệp điện tử, năm ngoái rất có khả năng cũng đã vượt quá 400 triệu USD, đầu tư năm nay thậm chí có khả năng cao hơn 800 triệu USD. Cái này cũng tính cả đầu tư trên lĩnh vực đầu đĩa của điện tử Ái Đạt cùng với trên nghiên cứu phát triển công nghệ mới chế tạo tinh vi của Trung Tinh Vi Tâm.

Bởi vì thương vụ Cẩm Hồ đã gánh chịu trọng trách huy động vốn của Cẩm Hồ tại hải ngoại, thương vụ Cẩm Hồ phải công bố một số số liệu tài vụ chủ yếu đã trải qua thẩm tra nghiêm ngặt đối với các đối tượng huy động vốn. Bộ môn tình báo của Samsung coi như xúng chức. Hơn nữa số liệu sản phẩm của tập đoàn Ái Đạt rất khó che giấu, cho nên không khó tính ra lượng tiền mặt mà tập đoàn Ái Đạt thực tế có thể thu được.

Cho dù sẽ có tương đối một bộ phận lợi nhuận từ hải ngoại để cho thương vụ Cẩm Hồ giữ lại, nhưng năm 99 lợi nhuận tập đoàn Ái Đạt thu được tại thị trường ĐTDĐ Trung Quốc vượt quá 500 triệu USD. Biên độ tăng trưởng năm nay dự tính sẽ không thấp hơn 50%, hơn nữa tập đoàn Ái Đạt còn có rất nhiều thu nhập ngầm, lưu lượng tiền mặt chảy vào sẽ vô cùng khổng lồ.

Lý Tại Thù sớm chú ý tới Cẩm Hồ đều hết sức chặt chẽ bảo đảm tài chính chảy vào đều cung cấp cho bản thân tập đoàn Ái Đạt sử dụng, các xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ như Thế Kỷ Cẩm Hồ, giấy Tân Quang, điện khí Thịnh Hâm, từ sau năm 98 cũng nhận được rất nhiều ủng hộ tài chính từ Ái Đạt. Mặt khác, đầu tư trên nhà xưởng của tập đoàn Ái Đạt luôn thiên về bảo thủ, tựa như lượng tiêu thụ ĐTDĐ năm nay của Ái Đạt thậm chí có thể có đột phá 10 triệu máy, dưới tình huống này mà kế hoạch mở rộng năng suất ĐTDĐ năm nay của các nhà xưởng dưới cờ chỉ có 8 triệu máy — cho nên vẫn là có thể tính ra dự toán chân chính của Cẩm Hồ trên nghiên cứu sản nghiệp điện tử.

Cẩm Hồ trước đó, cũng có thể nói trong mắt một số người thiếu lý giải đối với Cẩm Hồ thì sẽ rất khó tưởng tượng một xí nghiệp Trung Quốc đầu tư vào trên hệ thống nghiên cứu phát triển lại có quyết tâm mạnh mẽ như vậy, thậm chí có thể nói là dã tâm.

Then chốt vẫn là trên sản phẩm điện tử tiêu dùng Cẩm Hồ kiếm được quá nhiều tiền, cho dù là đầu tư vào nghiên cứu khoa học với tỉ lệ cao như vậy cũng sẽ không tạo thành áp lực tài chính lớn lắm.

Dã tâm của Cẩm Hồ trên sản nghiệp điện tử quả thật nghe rợn cả người. Lý Tại Thù tâm tư nặng nề, hơi ngồi xích lên phía trước, vỗ vỗ vai Kim Nam Dũng hỏi: - Anh cho rằng dã tâm của Cẩm Hồ lớn thế nào, lấy Samsung chúng ta làm mục tiêu, hay là lấy Sony làm mục tiêu?

Năm 2000, Sony vẫn là vương giả của ngành điện tử tiêu dùng. Lý Tại Thù tự nghĩ điện tử Samsung đã rất mạnh, nhưng lúc này ở trước mặt Sony vẫn chỉ có thể cúi đầu xưng thần, cho dù Sony, trước đó cùng Cẩm Hồ tranh chấp cũng đã bị bại trên trận chiến tìm máy đầu đĩa. Lúc này tại thị trường máy nghe nhạc portable, đặc biệt là thị trường máy nghe nhạc số portable cũng liên tiếp bị bại.

Kim Nam Dũng không trả lời vấn đề này của Lý Tại Thù, hiện tại người sáng suốt đều có thể nhìn ra dã tâm của Cẩm Hồ trên ngành điện tử tiêu dùng, xí nghiệp điện tử tiêu dùng bài danh đệ nhất Trung Quốc đã không thể thỏa mãn khẩu vị của Cẩm Hồ, hẳn nói: - Tôi nghĩ Cẩm Hồ sớm đã có bố cục trên TFT-LCD. Tôi đã thu thập một danh sách, phát hiện Cẩm Hồ từ khủng hoảng tài chính Châu Á năm 97 đã có ý thức chiêu mộ các nhân viên bộ phận tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai, “kế hoạch trăm người” còn chiêu mộ rất nhiều chuyên gia hàng đầu của lĩnh vực kỹ thuật tinh thể lỏng... Tinh thể lỏng STN do điện tử Tinh Bình sản xuất, nhưng ở trong ngành tinh thể lỏng, kỹ thuật STN là kỹ thuật phải đối mặt với đào thải, tiền đồ phát triển tương đối hữu hạn, không đáng có quy mô lớn, đầu tư nhiều như vậy. Lần này Cẩm Hồ đề xuất với Bán dẫn Hyundai thu mua bộ môn tinh thể lỏng TFT, đối với trong ngành mà nói có phần đột nhiên. Tôi cho rằng khả năng Cẩm Hồ đã sớm có chuẩn bị thỏa đáng rồi.

- A? Lý Tại Thù nói: - Anh nói ra suy đoán của mình xem.

- Tôi hoài nghi Cẩm Hồ đã nắm giữ kỹ thuật tương quan của TFT rồi, cho dù Cẩm Hồ ngoài dự đoán tuyên

bố đã nắm giữ một dạng kỹ thuật bằng tần cơ sở ĐTĐĐ, hiện tại khả năng lớn nhất chính là Nhật Bản cùng các xí nghiệp Hàn Quốc chúng ta trên ngành tinh thể lỏng TFT đã bỏ cực nhiều năm, có cái bấy độc quyền Cẩm Hồ không vòng qua được, họ thu mua bộ môn tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai có lẽ chỉ là vì mua một tấm giấy nhập môn..., - Kim Nam Dũng nói.

- Anh cho rằng như thế sao?

Lý Tại Thù đột nhiên ngồi thẳng người dậy, loại suy đoán này khác biệt rất lớn với dự đoán trước đó. Trước đó dự đoán Cẩm Hồ thu mua bộ môn tinh thể lỏng của Hyundai sau đó còn phải dựa vào hệ thống sản xuất cùng nghiên cứu phát triển của Hàn Quốc, Cẩm Hồ muốn triệt để dung hợp với hệ thống của Hàn Quốc cũng không phải chuyện đơn giản. Cho dù Cẩm Hồ thu mua thành công, vẫn có thể thiết lập rất nhiều bẫy rập.

Nếu như Cẩm Hồ đã sớm làm tốt chuẩn bị trên kỹ thuật, lần này chỉ vì một tấm giấy nhập môn, cũng ý nghĩa mức độ dựa vào hệ thống nghiên cứu phát triển cùng sản xuất tinh thể lỏng Hàn Quốc của Cẩm Hồ rơi xuống thấp nhất, muốn động tay chân gì sau này sẽ càng khó khăn.

- Khả năng rất lớn. - Kim Nam Dũng nói.

- Họ có quyết tâm lớn như vậy, lẽ nào họ kiên định cho rằng kỹ thuật TFT sẽ áp chế các kỹ thuật ion? - Lý Tại Thù hỏi.

- Nếu như Cẩm Hồ ngay từ đầu lấy SamSung chúng ta hoặc là Sony làm đối tượng để đuổi kịp, trên kỹ thuật TFT cùng các kỹ thuật ion cũng không có cơ hội lựa chọn. . . Kim Nam Dũng nói. Lý Tại Thù gật đầu. Hần hiểu ý của Kim Nam Dũng. Tinh thể lỏng TFT tồn tại khó khăn về kỹ thuật trên màn hình lớn, màn hình Plasma lại tồn tại khó khăn về kỹ thuật trên màn hình nhỏ. Hiện tại Cẩm Hồ vẫn lấy ĐTĐĐ làm sản phẩm nòng cốt, trên lựa chọn kỹ thuật màn hình, lựa chọn kỹ thuật màn hình TFT là lựa chọn đương nhiên.

- Ngay cả như vậy, cũng không có thủ đoạn ngăn cản. - Lý Tại Thù khẽ thở dài một hơi.

- Nếu như Bán dẫn Hyundai biết đây là nội tình của Cẩm Hồ, có lẽ sẽ có chút tác dụng. . . Kim Nam Dũng nói.

- Ủ, anh lập tức giúp tôi liên hệ Phác Chân Xương, không quản tình huống chân thực thế nào, cũng có thể để cho Phác Chân Xương tin tưởng có loại khả năng này. . ., - Lý Tại Thù nói.

Trước đó các chủ nợ phía sau màn của Bán dẫn Hyundai cho rằng thời gian càng kéo dài sẽ giảm giá trị các tài sản vô hình, hữu hình như kỹ thuật tinh thể lỏng cùng với tuyến sản xuất tinh thể lỏng, cho nên cũng có chờ mong sớm ngày thúc đẩy giao dịch.

Nhưng bọn họ vững tin thứ Cẩm Hồ thêm muốn không phải là hệ thống sản xuất cùng nghiên cứu phát triển của Bán dẫn Hyundai, chỉ có tấm giấy nhập môn mới có giá trị mấu chốt đối với Cẩm Hồ, thời gian kéo dài sẽ hạ thấp phiếu lưu đến mức thấp nhất.

SamSung là hy vọng Bán dẫn Hyundai có thể kéo dài thời gian.

#####

Thư ký chạy qua rỉ tai nói Lý Tại Thù rời đi không lâu sau lại gọi điện thoại tới, Phác Chân Xương sinh nghi, hần vẫn lặng lẽ rời khỏi bàn đến thư phòng bên cạnh tiếp điện thoại của Lý Tại Thù.

Nhìn Phác Chân Xương đi vào gian phòng sát vách tiếp điện thoại, Trương Khác hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Trương Á Bình: - Những con quỷ hút máu này thật không dễ nói chuyện...

Trương Á Bình cười cười, góc độ hần ngồi có thể qua kẽ cửa thấy được tình hình Phác Chân Xương nói điện thoại. Mặc dù nghe không rõ hần đang nói cái gì, nhưng thấy hần có vẻ lưỡng lự nhòm qua bên này, cuộc điện thoại này hình như có quan hệ với họ. Trương Á Bình nhỏ giọng nói cho Trương Khác: - Không biết có phải tạm thời đặt được tin tức bất lợi gì với chúng ta không, ánh mắt của ông ta hơi cảnh giác.

Trương Khác hí híp mắt lại, lặng yên nói: - Tôi đã có giác ngộ bị họ gõ ột cái. Tôi đã suy nghĩ, họ còn muốn nâng giá, cũng không phải không thể nói chuyện, nhưng chúng ta cũng yêu cầu họ đặt mình vào hoàn cảnh

người khác suy nghĩ cho chúng ta một chút áp lực trên tài chính. Tôi nghĩ những người làm tài chính như họ luôn cần có khách hàng...

Trương Á Bình gật đầu, trong phương án đã định, nói tới bộ phận tài chính thu mua sẽ do các ngân hàng trái quyền, dẫn đầu là ngân hàng Hàn Hưng cung cấp cho vay, nếu như đối phương tăng giá mua, họ tương ứng có thể yêu cầu ngân hàng trái quyền đề cao hạn ngạch cho vay để trung hòa áp lực trên tài chính. Về phần thế chấp để vay nợ, hoàn toàn có thể lấy tài sản cố định sau khi thu mua để làm thế chấp.

Phác Chân Xương không thể xác định phán đoán của Lý Tại Thù, dù sao Lý Tại Thù không có khả năng đem số liệu cùng tư liệu có quan hệ mà bộ môn tình báo của SamSung thu thập được bưng đến trước mặt hắn. Phác Chân Xương thậm chí hoài nghi Lý Tại Thù có ác ý phá hư lần giao dịch này. Hắn hoàn toàn có lý do tin tưởng người của SamSung sẽ làm như thế.

Đương nhiên, lời của Lý Tại Thù cũng có khả năng tồn tại. Cẩm Hồ lặng lẽ nghiên cứu xuất thủ với kỹ thuật chip băng tần cơ sở ĐTDD đã khiến người khác thất kinh, phải biết rằng điện tử SamSung đã từng hai lần thất bại trên kỹ thuật chip băng tần cơ sở.

Phác Chân Xương sẽ không lập tức thử ý của Cẩm Hồ, dù sao hắn chỉ có thể đại biểu cho ngân hàng Hàn Hưng, mà lần này hắn là muốn mượn cơ hội đến Bắc Kinh là để kiến thức một chút cái bóng của người trẻ tuổi phía sau Cẩm Hồ, cái bóng này đã làm cho Lý Kiện Hi, vị thần kinh doanh của Hàn Quốc cũng có phần thưởng thức.

Nhớ tới Lý Tại Thù báỉ phỏng, Phác Chân Xương nhận không được khê nhếch môi cười, được Lý Kiện Hi thưởng thức quả thật không phải là chuyện tốt gì. Mặc dù trước khi tới Bắc Kinh hắn có nghe một số lời đồn về thanh niên trước mắt. Trong lòng Phác Chân Xương đã có chuẩn bị, thế nhưng sau khi thấy được Trương Khác, nỗi kinh ngạc trong lòng vẫn rất mãnh liệt.

Phác Chân Xương cũng như rất nhiều người Hàn Quốc, đều có chút đam mê với chủ nghĩa anh hùng cá nhân, cảm thấy có một số người luôn có được thành tựu về một số sự nghiệp đặc biệt. Có lẽ rất khó lấy sự quật khởi của Cẩm Hồ liên hệ cùng với thanh niên trước mắt.

Căn cứ vào dự đoán của ngân hàng Hàn Hưng, nghiệp vụ sản phẩm điện tử tiêu dùng của tập đoàn Ái Đạt tại Trung Quốc cùng với ngoài Trung Quốc năm nay có thể thu được lợi nhuận thậm chí vượt qua rất nhiều xí nghiệp điện tử Hàn Quốc có tiếng tăm lừng lẫy tại Châu Á.

Tập đoàn Ái Đạt nhìn qua có hơi nhỏ yếu, là tập đoàn Ái Đạt đem đại bộ phận nghiệp vụ hải ngoại đặt lên danh nghĩa của thương vụ Cẩm Hồ, lại có nhiều công ty hải ngoại sẽ không công bố số liệu tài vụ với bên ngoài, giấu đi thu nhập vốn có thể xác nhập đến dưới cờ của tập đoàn Ái Đạt.

Ngay cả như vậy, tập đoàn Ái Đạt vẫn là xí nghiệp điện tử bài danh thứ hai của Trung Quốc, gần với điện tử Hoa Hạ tốt mã dễ cùi, doanh thu công bố ra cũng vượt xa điện tử Hoa Hạ.

Mặt khác, Phác Chân Xương là người đặt lợi ích lên cao nhất, không có đam mê với dân tộc quá mạnh mẽ. Tương phản, hắn cảm thấy có chút khó hiểu đối với loại tư tưởng cực đoan tự cao tự đại, ếch ngồi đáy giếng của một số thanh niên Hàn Quốc. Trong mắt hắn, Hàn Quốc trên khu vực căn bản là khuyết thiếu khả năng trở thành cường quốc, chen lẫn giữa các nước lớn theo đuổi lợi ích của bản thân mới là quan trọng nhất, không cần phải quá cảnh giác đối với Trung Quốc cùng các xí nghiệp Trung Quốc.

Đương nhiên, nếu như phán đoán của Lý Tại Thù là thật, Phác Chân Xương cũng sẽ không quên đại biểu ngân hàng Hàn Hưng bắt chẹt Cẩm Hồ một khoản. Chỉ là phán đoán này với hắn mà nói còn chưa có đầy đủ chứng cứ ủng hộ, cần phải sau khi trở lại Hàn Quốc sẽ cùng các đại biểu chủ nợ khác của Bán dẫn Hyundai thảo luận quyết định.

#####

Trương Khác sau bữa cơm trưa với Phác Chân Xương, buổi chiều còn phải gặp mặt với Dương Dung Bình của China Unicom.

Thượng tuần tháng bảy, China Unicom tại Sở Giao dịch Chứng khoán liên hợp Hồng Kông công khai đưa ra thị trường, đồng thời lại tại nước Sở Giao dịch Chứng khoán New York Mỹ đi vào hoạt động, tài chính huy động ở hai nơi trên 6 tỷ USD. Đây là lần hoạt động huy động vốn lớn nhất tại khu vực Châu Á ngoài

xí nghiệp của Nhật Bản, trở thành một trong những sự kiện tài chính và kinh tế quan trọng nhất của tháng bảy.

Cũng có thể nói chỉ số NASDAQ tăng mạnh trở lại đã sáng tạo hoàn cảnh tài chính bên ngoài tốt đẹp cho China Unicom thành công đưa ra thị trường, chủ yếu nhất là China Unicom thông qua một lần huy động vốn lần này đã giải quyết cơn khát tài chính trước đó.

Từ đầu năm, Cẩm Hồ vẫn ẩn thân phía sau màn thúc đẩy China Unicom cùng Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa tiến hành hợp tác nghiệp vụ ĐTDĐ định chế. Bởi lo lắng năng lực chịu tải cùng mật độ phân bổ mạng GSM của China Unicom, cũng vì tránh quá độ kích thích China Mobie, Trương Khác thuyết phục China Unicom đồng ý bỏ kế hoạch cấp tiến trước đó, trước đó chọn một số thành phố trung tâm có thiết bị mạng GSM đầy đủ để thử nghiệm mở rộng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế.

Cho tới nay đã có gần nửa năm thời gian trôi qua, China Unicom phân biệt tại gần 10 thành phố trung tâm như Bắc Kinh, Quảng Đông, Kiến Nghiệp mở rộng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế, khai triển các loại hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ cùng loại với “ nạp tiền tặng điện thoại”, để thúc đẩy mở rộng người sử dụng mới.

Chiều này rất hiệu quả, tại các thành phố China Unicom mở rộng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế, biên độ tăng trưởng của người dùng mới đề cao trên diện rộng so với trước đây.

1164. Chương 1166: Chiến Lược Điện Thoại Di Động

Khi người thường còn coi ĐTDĐ như một vật phẩm xa xỉ, hoạt động nạp tiền tặng điện thoại tự nhiên có lực mê hoặc rất mạnh, càng hấp dẫn rất nhiều nhân sĩ thương vụ cùng với tầng quản lý của các đơn vị xí nghiệp.

Rất nhiều đơn vị xí nghiệp hơn phân nửa sẽ không chỉ trả chi phí mua điện thoại, nhưng hơn phân nửa sẽ chỉ trả phí dụng thông tin cho người quản lý hoặc nhân sĩ thương vụ — những người này xưa nay được coi là quần thể người dung cao cấp trong ngành thông tin di động.

Đầu năm, Trương Khác hứa hẹn cung cấp cho Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa 1 triệu bộ chip băng tần cơ sở với giá thấp dùng cho China Unicom sản xuất ĐTDĐ định chế, 1 triệu máy thậm chí còn xa mới đủ để ứng phó cho nghiệp vụ ĐTDĐ định chế mở rộng được China Unicom thí nghiệm tại các thành phố trung tâm.

Trước đó, một mặt là có ước định cùng Trương Khác, một mặt là China Unicom cũng tự biết tài vụ khan hiếm, cho dù thủ đoạn phát triển người dùng mới bằng mở rộng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế rất có hiệu quả, phía China Unicom cũng khắc chế không đề xuất yêu cầu gì khác.

Hiện tại đã khác với trước kia, China Unicom một lần huy động vốn với kim ngạch trên 6 tỷ USD, tại phương diện lợi dụng nghiệp vụ ĐTDĐ định chế phát triển người dùng mới không hề khuyết thiếu tài chính, vì bàn giao với các nhà đầu tư Hồng Kông và Mỹ, China Unicom cần phải có số liệu tăng trưởng người dùng tốt. Mặt khác, trước đó ước định thời gian nửa năm cũng sắp đến kỳ rồi.

Trương Khác hứa hẹn trước tết âm lịch của cùng Liên Thông tại nửa năm sau sẽ đưa ra chip băng tần cơ sở đời thứ hai bản tăng cường cung cấp cho Liên Tín cùng Khoa Vương Cao Khoa sản xuất ĐTDĐ định chế với tính năng càng ổn định hơn, công năng càng hoàn thiện hơn.

Dương Dung Bình biết được Trương Khác đến Bắc Kinh, liền hẹn y gặp mặt tại Bắc Kinh, cũng nhằm có thêm nhận thức chung sơ bộ cho kế hoạch hợp tác tiếp theo.

Trương Khác lại không hy vọng China Unicom quá cấp thiết, nếu không khuyết thiếu tài chính, việc đầu tiên phải làm cũng có thể là hoàn thiện mạng lưới thông tin trước, loại bỏ vùng khuất tín hiệu, đề cao bằng thông chịu tải thông tin, sau đó mới cùng China Mobie quyết định thắng bại cũng không muộn.

Trương Khác biết có một số việc chưa hẳn có thể tấn như nhân ý, China Unicom bị Cục Thông tin di động, tiền thân của China Mobie áp chế vài năm, cảnh ngộ vẫn luôn thảm đạm. Lần này có cơ hội trở mình, có thể nào áp chế được nổi kích động trong lòng. Mặt khác, China Unicom bị áp chế nhiều năm mà vẫn sinh tồn được, cũng là bằng vào thủ đoạn mũi kiếm đâm lách (không theo lệ thường).

Hiện tại phát đạt rồi, tư duy cũng rất có chuyển biến, vẫn rất chung tình với thủ đoạn mũi kiếm đâm lách. Lợi dụng các chính sách ưu đãi chiến giá cả với China Mobie, nhưng vẫn chỉ dùng một mặt của mũi kiếm đâm lách, chủ yếu vẫn là China Unicom quyết tâm ở ngoài mạng lưới thông tin GSM tạo một mạng CDMA để đối kháng với mạng GPRS của China Mobie sẽ thăng cấp từ mạng GSM. Lần này Liên Thông thu được 6 tỷ USD vốn huy động, sẽ chủ yếu dùng làm chi phí hoạt động cùng kiến thiết mạng CDMA.

Lúc này Trương Khác vẫn chưa thể phán đoán ra nếu hoãn lại kế hoạch cấp tiến của Liên Thông nửa năm có thể sản sinh bao nhiêu hiệu ứng tích cực, nhưng trong lòng y rõ ràng nếu không làm gì hết. China Unicom đại khái rất khó trở thành xí nghiệp cạnh tranh sản sinh uy hiếp với China Mobie.

Trương Khác nhớ kỹ doanh thu của China Unicom ở trong kiếp trước từ xa xưa đến nay đều chỉ ở mức 1/10 so với China Mobie. Thật sự xin lỗi với chính sách giúp đỡ họ thu được sau năm 2000, cũng thật sự xin lỗi tấm giấy phép kinh doanh thông tin di động mang tính chất lũng đoạn trong tay họ.

Chip băng tần cơ sở của Cẩm Hồ phát triển ra mẫu tăng cường đời thứ hai, có thể nói đã trưởng thành trên kỹ thuật thông tin GSM, đã có đủ điều kiện để sản xuất ĐTDĐ với cấp bậc nên có. Nếu China Unicom nếu muốn trên nghiệp vụ ĐTDĐ định chế thu được ưu thế thành phẩm vượt lên China Mobie, họ phải dựa vào phương án giải quyết kỹ thuật của Cẩm Hồ.

Nói ích kỷ một chút, lúc này China Unicom phổ biến phương án mở rộng cấp tiến, có thể vừa lúc trợ giúp Cẩm Hồ mở rộng phân ngạch thị trường ĐTDĐ trung cao cấp ở trong nước, đối với Cẩm Hồ vẫn là lợi lớn hơn hại.

Tại tết âm lịch Trương Khác đều có hứa hẹn với China Unicom, Liên Tín cùng với Khoa Vương Cao Khoa, trong thời gian hai năm, kỹ thuật băng tần cơ sở ESS của Cẩm Hồ chỉ ủng hộ nghiệp vụ ĐTDĐ định chế của China Unicom. Trong thời gian hai năm Cẩm Hồ không trực tiếp sử dụng chip băng tần cơ sở ESS để sản xuất điện thoại tầm thấp, tránh trực tiếp cạnh tranh cùng Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa tại thị trường trong nước.

#####

- Anh cho rằng China Unicom sẽ có khẩu vị lớn thế nào?

Trên đường đi gặp Dương Dung Bình, Trương Khác ngồi ở trong xe hỏi Trương Á Bình.

- Đầu năm, China Unicom chế định năm nay muốn phát triển kế hoạch mở rộng 10 triệu người dùng mới, khí thế thật là kinh người.

Trương Á Bình nói:

- Tôi nghĩ lần này China Unicom cầm về từ hải ngoại nhiều tài chính như vậy, tâm tư cao tăng của họ có lẽ đã nóng lên...

- Thật đúng là đau đầu, họ cũng không thiếu tiền, chỉ thiếu chút kiên trì. Nếu như có thể kiên trì nửa năm bỏ chút công phu trên cơ sở, thế cục của China Unicom sẽ thay đổi rất nhiều. Lúc này không thích hợp quá cường thế. - Trương Khác gãi gãi đầu, cau mày nói.

- China Unicom nhất định muốn chọc thẩn kinh của China Mobie. Đây cũng là việc người bên cạnh không thể thuyết phục được.

Trương Á Bình nói:

- Có lẽ cao tăng của China Unicom cũng biết đả thảo kinh xà là một nước cờ dở, nhưng China Unicom còn vùi đầu đi làm công tác cơ sở, không đưa ra một số liệu đẹp trên việc tăng trưởng người dùng mới, các phương diện cũng khó mà ăn nói...Nếu lý giải chỗ khó xử của họ, họ không chỉ muốn tương lai giao phó cái gì cho China Unicom.

- Ủ...

Trương Khác gật đầu, biết Trương Á Bình không hài lòng đối với bố cục thị trường hai ông trùm của ngành viễn thông Trung Quốc, cũng không có bức tức gì để mà phát. Theo lập trường của bản thân hắn, hình như cũng không nên buồn lo vô cớ vì China Unicom. Chỉ là loại cục diện này chưa hẳn có lợi với Cẩm Hồ.

Năm ngoái người dùng thông tin di động trong nước tăng 14 triệu, dự tính năm nay sẽ vượt quá 25 triệu. China Unicom đề xuất phát triển kế hoạch 10 triệu người dùng, có vẻ như không khoa trương, nhưng đã vượt quá năng lực chịu tải của mạng GSM. Biết rằng lượng người dùng cả năm ngoái của China Unicom chỉ có 2.6 triệu.

Đầu năm China Unicom tiếp thu kiến nghị của Trương Khác quyết định tạm hoãn thực thi kế hoạch mở rộng cấp tiến trước khi chế định, nhưng không triệt để vứt bỏ hoặc là đưa ra bản sửa chữa. Năm nay từ tháng 1 đến tháng 7, China Unicom phát triển 3 triệu người dùng. Nếu như China Unicom vẫn lấy 10 triệu người dùng làm mục tiêu, nói cách khác China Unicom trong mấy tháng thời gian còn lại của năm nay còn phải phát triển thêm 7 triệu người dùng nữa.

Nghĩ vậy, Trương Khác hơi nhíu mày nói:

- China Unicom thật muốn làm như thế, China Mobie sẽ không ngồi chờ chết. Tôi nghĩ kế hoạch tăng trưởng người dùng mới trong 5 tháng còn lại của China Mobie cũng khoảng 7 đến 8 triệu. Sao China Mobie lại cho phép trong khoảng thời gian ngắn như vậy để số liệu tăng trưởng người dùng bị China Unicom san bằng. . China Mobie khẳng định sẽ đánh trả, cũng quá nửa có khả năng sẽ chuyển dời áp lực đến trên đầu chúng ta.

Trương Á Bình hoàn toàn biết sẽ có áp lực thế nào sẽ chuyển dời đến trên đầu Cẩm Hồ.

Cẩm Hồ cùng China Unicom lên lút hiệp nghị, trong thời gian hai năm chip băng tần cơ sở ESS thực tế chỉ cung cấp cho nghiệp vụ ĐTDD định chế của China Unicom, để trợ giúp China Unicom thu được ưu thế thành phẩm trên nghiệp vụ ĐTDD định chế mà China Mobie không thể so sánh. Nếu China Mobie muốn phục chế hình thức của China Unicom, cũng cần phải tiến hành hợp tác cùng Cẩm Hồ mới được.

Trước đó tại China Unicom vẫn chỉ chọn tiến hành thí điểm tại một số thành phố, không có dả thảo kinh xà, cho dù có chút thành tựu, vẫn chưa thể uy hiếp được địa vị của China Mobie tại thị trường thông tin, Cẩm Hồ cũng hoàn toàn có thể lấy có năng suất không đủ để cự tuyệt hợp tác cùng China Mobie.

Thế nhưng, China Unicom muốn toàn diện khai hỏa cuộc chiến tranh giành người dùng với China Mobie, tình thế sẽ hoàn toàn khác. Cẩm Hồ sẽ không thể lấy cái có như thế đi có lệ cho China Mobie – việc này ngầm lại cũng khiến người ta đau đầu.

- Tôi thấy chúng ta cứ yêu cầu tiếp tục hạn chế bước tiến của China Unicom một chút, chip băng tần cơ sở ESS, năm nay chúng ta cũng chỉ cung ứng 3 triệu chiếc. China Unicom muốn phát triển nghiệp vụ ĐTDD định chế, cũng không thể chỉ đặt ánh mắt vào điện thoại tầm trung và thấp...

Trương Á Bình nói: - Tập đoàn có thể đề thấp lợi nhuận trực tiếp cung cấp cho China Unicom một bộ phận điện thoại trung cao cấp, nếu China Mobie có yêu cầu, cũng có thể đề thấp lợi nhuận cung cấp cho China Mobie một bộ phận ĐTDD trung cao cấp. Có điều, tôi nghĩ China Mobie muốn phát triển nghiệp vụ ĐTDD định chế trung cao cấp, chưa hẳn sẽ hợp tác cùng chúng ta.

- Tôi thấy trên cung ứng chip băng tần cơ sở ESS, chúng ta còn phải thắt chặt hơn, mỗi tháng cung cấp 50 vạn bộ là đủ rồi. Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín mỗi xí nghiệp 25 vạn bộ...Anh là tổng giám đốc bộ phận linh kiện, ngày hôm nay anh có thể trực tiếp ngã bài với Dương Dung Bình. - Trương Khác nói.

Nếu China Unicom thật muốn trong năm tháng còn lại của năm nay phát triển 7 triệu người dùng, nghiệp vụ ĐTDD định chế mỗi tháng phải gánh chịu kế hoạch tăng trưởng người dùng 80 đến 100 vạn. Cẩm Hồ chỉ hứa hẹn cung ứng 50 vạn bộ, mỗi tháng China Unicom sẽ phải có chỗ hổng 30 đến 50 vạn cần phải bổ sung. Ngay cả như vậy, so sánh với tháng 7 năm trước, bình quân mỗi tháng cung ứng 15 vạn bộ, biên độ tăng trưởng đã xem như là tương đối khả quan rồi.

Lần này Trương Khác không phải là đặc biệt vì chuyện này mà đến Bắc Kinh, y ngồi xe đến phòng làm việc của Dương Dung Bình tại tổng bộ China Unicom ngồi chốc lát rồi cáo từ rời khỏi trước, hội ngộ cụ thể do Trương Á Bình phụ trách.

Trên đường về biệt thự, Trương Khác gọi điện thoại cho Trần Tĩnh nói đến việc nghiệp vụ ĐTDD định chế của Liên Thông.

- Mọi người phải buộc chặt một chút, China Mobie cũng không thể nghỉ vấn. Đổi lại người khác, đều hận không thể thoả cái kiếm hết tất cả tiền rồi...

Trần Tĩnh ở bên kia điện thoại vừa cười vừa nói, lại hỏi Trương Khác khi nào sẽ về Kiến Nghiệp: - Nghe nói con tiểu yêu tinh Trần Phi Dung sau này sẽ quanh năm ở cạnh anh?

Trương Khác nhìn Trần Phi Dung, đem ống nghe áp chặt vào lỗ tai một chút, tránh để âm thanh của Trần Tĩnh để cho cô nghe được. Y lại giả bộ cùng Trần Tĩnh thảo luận đích đề tài thương vụ trong điện thoại: - Tại các phương diện như kỹ thuật, sản xuất cùng với doanh tiêu trước khi chưa có làm tốt chuẩn bị đầy đủ, mở rộng quá độ cũng không thể xem như là một chuyện tốt, tiền là thứ kiếm không hết, nếu muốn lưu danh muôn thủa. . .

Y lại nói một số việc của nhà xưởng Kim Sơn rồi treo điện thoại. Sau đó lại gọi điện thoại cho Tiêu Thụy Dân của Liên Tín, qua điện thoại chỉ nói với Tiêu Thụy Dân việc chip băng tần cơ sở ESS mặc dù có thể thành công thăng cấp đến loại tăng cường đời thứ hai, nhưng năng suất vẫn là hữu hạn, không thể mở rộng cửa cung ứng. Ngoại trừ Khoa Vương Cao Khoa, Liên Tín, còn phải cung cấp cho Khoa Vương lượng chip băng tần cơ sở ESS nhất định.

Trương Khác cùng Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Quý, Trương Á Bình khi chế định mục tiêu tiêu thụ ĐTDĐ năm nay, mục tiêu trong nước định tại 8 triệu máy, hiện tại sáu tháng đầu đã hoàn thành tiêu thụ 4 triệu máy, cho dù không có kế hoạch doanh tiêu đặc biệt, dựa theo biên độ tăng trưởng tự nhiên, năm nay hoàn thành tiêu thụ 10 triệu máy cũng không có độ khó quá lớn.

Dự tính tổng tiêu thụ của thị trường ĐTDĐ trong nước cả năm sẽ đạt 50 triệu máy, trở thành thị trường ĐTDĐ lớn thứ tư sau Mỹ, Châu Âu cùng với Nhật Bản, thị phần của Cầm Hồ tại thị trường trong nước sẽ đạt được 20%.

Các hãng ĐTDĐ hàng nội địa khác sẽ lấy Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa làm đại biểu. Lượng tiêu thụ ĐTDĐ của hai xí nghiệp này trong năm nay đều sẽ đột phá 3 triệu máy, tổng sản lượng tiêu thụ của 12 hãng ĐTDĐ hàng nội địa khác cũng sẽ đột phá 4 triệu máy, cũng ý nghĩa tỉ lệ nội địa hóa của thị trường ĐTDĐ trong nước sẽ đột phá 40%.

Tỉ lệ này đối với các cửa hàng ĐTDĐ nước ngoài khác như Motorola, Nokia, Philips, SamSung, Sony, Ericsson mà nói, chỉ sợ là một số liệu rất khó chấp nhận.

Chỉ sợ đợi mạng GPRS của China Mobie hoàn thành nâng cấp, đại chiến biển máy sẽ triệt để triển khai thôi? Dù sao tại mạng lưới thông tin GPRS, ĐTDĐ có được ứng dụng càng muôn màu muôn vẻ hơn, lúc này là có thể hoàn toàn phát huy thực lực trên thiết kế cùng kỹ thuật của các hãng ĐTDĐ hải ngoại.

Hiện tại China Mobie đã tại nhiều thành phố trung tâm thăng cấp mạng lưới thông tin GPRS, cũng khai thông một số phục vụ có tính thử nghiệm, thời gian toàn diện khai thông mạng GPRS đã không còn xa. Các hãng hải ngoại như Nokia, Motorola cùng với SamSung cũng đều sẵn sàng đưa ra ĐTDĐ cao cấp ứng dụng ạng GPRS, chỉ chờ sau khi toàn diện thăng cấp sẽ thi triển quyền cước.

Trương Khác hầu như có thể tưởng tượng được sự tính tàn khốc tính tàn khốc đại chiến biển máy. Ở trong trí nhớ của y tại kiếp trước, tỉ lệ nội địa hóa ĐTDĐ một dạo tiếp cận 56%, tuy nhiên dưới chiến thuật biển máy của các hãng ĐTDĐ hải ngoại, hầu như tạo thành thua lỗ trên toàn ngành của các hãng ĐTDĐ trong nước, cũng khiến tỉ lệ này rơi xuống 30%.

Cho dù tỉ lệ 30% cũng chỉ là hơi nước, bởi vì lúc đó rất nhiều hãng ĐTDĐ trong nước căn bản không có năng lực sản xuất, chỉ là sau khi nắm được giấy phép ĐTDĐ lại làm OEM cho các hãng ĐTDĐ nước ngoài. Bộ phận linh kiện điện thoại đại thể vận chuyển đến từ hai nước Nhật Hàn, hai container, một chứa thân máy, một chứa dây rợ, vận chuyển là lập tức có thể đưa lên quầy hàng, ĐTDĐ sản xuất như vậy cũng gọi ĐTDĐ nội địa.

Cho dù tỉ lệ nội địa hóa năm nay đạt được 40%, tỉ lệ nội địa hóa linh kiện chính vẫn khá thấp, chủ yếu chính là chip băng tần cơ sở, cũng cung cấp cho China Unicom ĐTDĐ định chế ESS có thể xưng là ĐTDĐ nội địa chân chính.

Thị trường ĐTDĐ trong nước lấy khoảng dưới 2500 tệ được phân loại là điện thoại tầm trung và thấp, giá

tiêu thụ thị trường ĐTDĐ ESS của Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa là 1200 đến 1500 tệ, giá cung cấp ĐTDĐ định chế cho China Unicom từ 1000 đến 1200, có thể nói là ĐTDĐ tầm thấp tuyệt đối tại thị trường trong nước.

Nếu lấy số lượng tiêu thụ tính toán, điện thoại ESS sẽ chiếm khoảng 8% thị phần thị trường ĐTDĐ trong nước, đây được coi như thành tích không tệ rồi. Nhưng nếu lấy kế hoạch doanh thu, doanh thu ĐTDĐ ESS vẫn chiếm không đến 3% tổng ngạch tiêu thụ thị trường ĐTDĐ trong nước. Có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Ngoại trừ Liên Tín, Khoa Vương Cao Khoa, Cẩm Hồ còn cung cấp chip băng tần cơ sở ESS cho Khoa Vương dùng cho sản xuất ĐTDĐ bán ra nước ngoài. Mấy tháng qua Khoa Vương đã làm một số công tác có tính khai thác, rốt cuộc căn cứ vào ĐTDĐ sản xuất từ chip băng tần cơ sở ESS có thể thực hiện hoàn toàn nội địa hóa, giá thành chế tạo rẻ, chất lượng có thể quá quan.

Tại một số quốc gia cùng khu vực có tiềm lực thị trường kém hơn Trung Quốc một chút, tự nhiên cũng rất được hoan nghênh. Đến trung tuần bảy tháng, Khoa Vương đã tổng cộng xuất khẩu gần 20 vạn máy, thành tích thậm chí vượt xa các hãng ĐTDĐ trong nước có thành tích trung bình.

Máy nghe nhạc portable vào tương lai đều có xu thế tập trung vào ĐTDĐ, thông qua cố gắng mấy năm nay, bộ phận nghiên cứu phát triển ĐTDĐ của Vườn Sồi đã thành công phát triển ra cơ cấu thiết bị ĐTDĐ dual core từ chip băng tần cơ sở cộng thêm vi xử lý, cũng trên cơ sở cơ cấu thiết bị này thành công tập hợp công năng của máy phát iplayer lên điện thoại. Trên kỹ thuật màn hình STN đa màu sắc Vườn Sồi cũng có đột phá, không cần lo lắng thời đại màn hình màu ĐTDĐ sẽ bị Nokia, Motorola bỏ qua.

1165. Chương 1167: Tiểu Sư Muội Xinh Đẹp

Sau khi gặp mặt với Dương Dung Bình, Trương Á Bình ở lại nói chuyện nghiệp vụ ĐTDĐ định chế ESS cùng lãnh đạo của China Unicom, Trương Khác cùng Trần Phi Dung trở về khu biệt thự tại thành nam trước. Y vốn có hẹn anh họ Lương Văn Giang cùng Vương Thái Linh, vị hôn thê của Lương Văn Giang cùng nhau ăn cơm tối.

Khi họ trở lại biệt thự thành nam, Lương Văn Giang cùng Vương Thái Linh đều đã qua đây trước. Đi cùng họ còn có Vương Chí, anh của Vương Thái Linh.

- Anh cũng ở Bắc Kinh à?

Trương Khác nắm tay với Vương Chí, mời họ cùng nhau vào nhà. Thời tiết lúc này ở Bắc Kinh là mùa hè nóng bức, tuy nói mặt trời đã về tây, nhưng ngoài phòng vẫn còn nóng nực.

Vương Chí đặc biệt ngồi máy bay từ Văn Châu về Bắc Kinh chỉ vì gặp mặt Trương Khác. Hắn cười cười, không có nói ra điều này, coi như là vừa lúc cũng ở Bắc Kinh.

Trương Khác đang suy nghĩ qua đoạn thời gian nữa sẽ bớt thời giờ đến Văn Châu một chuyến, đi bái phỏng Triệu Dương đã đến Chiết Đông đảm nhiệm phó bí thư Tỉnh ủy. Y nhớ kỹ Vương Chí đang công tác trong văn phòng Chính phủ tỉnh Chiết Đông, có cơ hội có thể chính thức giới thiệu giúp họ một chút. Trước khi Trương Khác đến Bắc Kinh, qua điện thoại đã thuận miệng đề cập việc này với Lương Văn Giang.

Vương Chí học đại học ở Chiết Đông, sau khi tốt nghiệp không trở về Bắc Kinh, cùng bạn gái ở lại Văn Châu công tác, kết hôn sinh con. Mặc dù Vương Húc Sâm cha của Vương Chí tại Bộ uỷ coi như là quan liêu tương đối có cấp bậc, nhưng không thể giúp đỡ cho con công tác xa tại Văn Châu. Mấy năm nay Vương Chí công tác ở Chính phủ tỉnh có phần không như ý, chỉ là sự nghiệp coi như có cơ sở nhất định. Lại nói vợ con đều quen cuộc sống ở phía nam, cũng không thể kiên quyết về Bắc Kinh làm khởi đầu mới.

Biết đâu Trương Khác cho rằng giúp hắn giới thiệu cho Triệu Dương một chút là việc rất tùy ý, không được coi trọng bao nhiêu. Vương Chí lại hiểu được điều này với hắn mà nói là một kỳ ngộ hiếm có, cũng không để ý Trương Khác vẫn chỉ ở trong điện thoại thuận miệng nói một chút với Lương Văn Giang.

Em gái hắn Vương Thái Linh tiết lộ cho hắn chút tin tức, hắn liền quyết định về Bắc Kinh có thể gặp mặt Trương Khác càng tốt hơn. Trước đó từng gặp mặt Trương Khác một lần, nhưng cũng sợ lần đó để lại cho y

ấn tượng không sâu sắc, thật sợ Trương Khác chỉ tùy tiện nhắc tới việc giới thiệu, khi gần đến giờ lại quên mất hẳn, vậy hẳn cũng chỉ có thể trông mòn con mắt tiếp tục hư hao tuổi thanh xuân tại Văn Châu.

Mặc dù Cẩm Hồ vẫn không hiển lộ ở trước mặt công chúng, nhưng em gái hẳn Vương Thái Linh cùng Lương Văn Giang đã đến tình trạng nói chuyện hôn nhân rồi, Vương Chí tự nhiên cũng có cũng đủ lý giải đối với Cẩm Hồ, biết Cẩm Hồ tại địa phương cùng với tại các ngành điện tử thông tin, tạo giấy có lực ảnh hưởng rất lớn. Dù Lương Văn Giang hiện tại ở trong ngành Internet trong nước cũng có lực ảnh hưởng tương đối rồi. Huống chi là Cẩm Hồ?

Khi Cẩm Hồ thu mua xưởng Hương Tuyết Hải, đã có quan hệ mật thiết với Triệu Dương, chính là thời nhiệm bí thư Thành ủy Huệ Sơn, sau đó Đông Hải khởi động chiến lược kỹ thuật cao tân mới, lúc đó Triệu Dương đã được coi là phái địa phương kiên định ủng hộ Cẩm Hồ. Triệu Dương điều đến tỉnh Chiết Đông đảm nhiệm phó bí thư Tỉnh ủy, mặc dù chưa hẳn rất toại tâm nguyện của bản thân hẳn, nhưng dù sao cũng là phó bí thư Tỉnh ủy, trong mắt người bên ngoài là cao không thể với tới rồi.

Nếu như nói Vương Chí có được quan hệ trực tiếp với công tác phân công quản lý của Triệu Dương, có lẽ cũng không cần chính thức giới thiệu, Triệu Dương là có thể giúp đỡ một phát. Then chốt cương vị công tác của Vương Chí là ở văn phòng Chính phủ tỉnh, Triệu Dương cũng không có khả năng vô duyên vô cớ đuổi tay đến mảng Chính phủ tỉnh giúp đỡ hẳn.

Vương Chí theo Vương Thái Linh cùng với Lương Văn Giang đến biệt thự thành nam ăn cơm, cũng sẽ không tận lực đi nói cái gì, chỉ là tiếp xúc sâu một chút, để cho Trương Khác thỉnh thoảng đến Văn Châu càng không dễ quên mình.

Bên biệt thự thành nam Trương Khác cũng chỉ đến Bắc Kinh tới mới ở, có một khách sạn ngoài khu biệt thự cung cấp phái đầu bếp đem nguyên liệu nấu ăn đến tận cửa phục vụ, Trương Khác vẫn thích tại biệt thự mời người khác ăn cơm. Trong nhà bếp đang chuẩn bị, Trương Khác cùng Lương Văn Giang, Vương Chí ngồi trong thư phòng nói đến việc ngày hôm qua NASDAQ giảm. Lương Văn Giang nói: - Xem ra lần rơi xuống này lại khổng chế không được tình thế rồi. Ngày hôm nay cổ phiếu internet của hai thành phố Hồ Thâm cũng rơi xuống theo...

- A, tôi cũng quên chuyện này mất. Trương Khác dựa lưng vào ghế, nói với Trần Phi Dung đang viết tài liệu trước bàn công tác ở phía sau: - Giá thị trường ngày hôm nay của KHCN Hải Túc thế nào?

Trần Phi Dung vào website, xê dịch màn hình về hướng Trương Khác để y trực tiếp nhìn đồ thị của KHCN Hải Túc, bắt đầu phiên giao dịch biên độ nhảy cầu tương đối sâu, song cả ngày đều có vết tích hỗ trợ rõ ràng. Giá cổ phiếu duy trì trên 36 đồng/ 1 cổ phiếu.

Trương Khác biết Hoành Tín, Tinh Điển còn ôm hi vọng với tăng phát, lòng tin cùng tham niệm không có khả năng một kích thì lui, y cười nói với Lương Văn Giang: - Mọi người không cần lo những việc của thị trường chứng khoán đâu, cứ lo kinh doanh Côn Đằng tốt là được. Cuối cùng giá cổ phiếu của Côn Đằng vẫn yêu cầu thành tích cùng hình thức thương nghiệp tốt chống đỡ. . . Nếu như tăng quản lý muốn tại lúc thung lũng tăng trị mở rộng tỉ lệ cổ phần, tôi thấy vẫn là phải đợi một đoạn thời gian mới động thủ cũng không muộn.

Vương Chí cũng không phải chướng mắt với Lương Văn Giang. Lương Văn Giang là loại người say mê với kỹ thuật, làm cho làm cho người ta có ấn tượng luôn tương đối nặng nề. Khi đó hẳn ở trên đường phá chuyện yêu đương giữa em gái và Lương Văn Giang, đã nghĩ em gái hẳn là một cô gái nói nhiều như vậy, sinh sống cả đời với Lương Văn Giang, có thể cảm thấy buồn bực hay không? Khi đó hẳn hoàn toàn không nghĩ đến Lương Văn Giang còn trẻ đã có thành tựu như vậy. Nếu lấy giá đỉnh điểm của Côn Đằng trên thị trường giao dịch chứng khoán NASDAQ để tính toán, tài sản cổ phần danh nghĩa của Lương Văn Giang một dạo trên 40 triệu USD.

Lương Văn Giang cũng rất thờ sơ với tài sản cá nhân. Nếu là vì tài sản cá nhân, Trương Khác đã sớm kiến nghị với hẳn sau khi Côn Đằng đưa ra thị trường giao dịch liền lập tức từ chức vị ban quản trị, sau đó có thể tại nửa năm sau hoàn toàn giảm trừ cổ phiếu nắm trong tay, đổi thành tài sản thực tại - Lương Văn Giang không có dao động gì, chỉ là thấy NASDAQ lại giảm mạnh, hẳn nhin không được nói đến việc này.

#####

Vào ngày thứ ba khi Trương Khác về Kiến Nghiệp, giá cổ phiếu internet của Hồ Thâm cùng với NASDAQ giảm mạnh cũng trở thành một trong những đề tài tiêu điểm để mọi người đàm luận. Trương Khác trở lại Kiến Nghiệp, cũng chưa kịp nghỉ ngơi gì thì điện thoại của Đỗ Phi gọi đến, hỏi y có thời gian đến Sáng Vực Đông Hải một chuyến hay không.

Trương Khác chỉ coi như bọn Đỗ Phi vẫn đảm nhiệm tương lai của ngành Internet, mặc dù ngồi máy bay về Kiến Nghiệp hơi đau thắt lưng, nhưng ở cùng với bọn Đỗ Phi càng có thể giảm bớt mệt nhọc, y hỏi Trần Phi Dung: - Có đi cùng qua đó không?

Trần Phi Dung cầm lấy một sấp tài liệu trong tay, thản nhiên cười nói: - Hiện tại mình đang làm việc, bạn có thể đi dạo khắp nơi, mình còn phải về phòng hành chính. . .

1166. Chương 1168: Cảnh Đẹp Ở Sân Bay

Trương Khác cụt hứng chép miệng, rồi lái xe đưa Trần Phi Dung đến dưới lầu Thế Kỷ Cẩm Hồ, lại lái xe đến Sáng Vực Đông Hải vừa mới dời vào trong thương quyền phía đông hồ. Xe vừa đến dưới lầu, vừa định tìm chỗ đậu xe thì thấy Đỗ Phi đang ở trạm dừng kế tiếp, liền mở cửa xe cho hắn chui vào.

- Sao không đến địa bàn của mày, chuẩn bị đi đâu đấy? - Trương Khác hỏi.

- Họ đang ở phòng chụp Studio của Phi Hồng, chúng ta qua đó. - Đỗ Phi nói.

- Người mẫu trẻ tuổi xinh đẹp, đối với tao đã không còn lực hấp dẫn rồi. Vào trong đó làm cái gì? - Trương Khác hỏi.

Đỗ Phi cũng không nói rõ, bảo Trương Khác lái xe đưa hắn qua. Phòng chụp ảnh của quảng cáo Phi Hồng nằm trong cao ốc văn phòng phía đông hồ, quẹo qua góc đường là tới. Trương Khác đậu xe dưới lầu, rồi cùng Đỗ Phi đi vào phòng chụp Studio.

Phía bắc phòng Studio treo đèn đủ loại kiểu dáng, cách hơi xa, chỉ nhìn thấy loang loáng cô gái trước ánh đèn trắng trẻo xinh đẹp, bị ngọn đèn chiếu hơi sáng, khuôn mặt nhìn không rõ ràng, mặc đầm thắt dây đeo, nhìn qua thanh xuân đầy sức sống, thợ chụp ảnh cùng trợ lý ở bên ngoài giờ mấy chụp liên tục, còn không ngừng điều chỉnh mức độ tia sáng.

Trương Khác thấy được Thời Học Bàn, Linh Tiểu Yến đứng ở bên cạnh phòng Studio, y cùng Đỗ Phi đi tới hỏi: - Sao mọi người đều rảnh hết thế này?

- Anh Trương Khác!

Cô gái bị ánh đèn vây quanh nhìn thấy Trương Khác cùng Đỗ Phi đi vào, liền hưng phấn gọi qua, giọng thanh thúy. Cô cũng không để ý bên kia đang chụp, liền khoát tay với thợ chụp rồi chạy nhảy tới bên này. Đi được nửa đường thì đột nhiên dừng lại, như là động tác quá lớn, làm đứt khuy phía sau áo đầm, cô thò tay ra phía sau nắm lấy và gọi Đỗ Phi: - Đỗ Phi, váy của em đứt khuy rồi, mau tới giúp em đê lại. . .

Đỗ Phi ngại ngần bảo Linh Tiểu Yến đi qua hỗ trợ. Thời Học Bàn ở một bên chế nhạo: - Có phải bị gọi một tiếng anh Trương Khác làm tim yếu hết nửa, lúc này cảm thấy cứ gọi thẳng tên thì mới càng thân thiết hơn? Một tiếng Đỗ Phi này, thật tim cũng nát thành tương rồi.

Đỗ Phi đá Thời Học Bàn một cái, lại sờ sờ mũi. Trương Khác chỉ khẽ cười, lại không biết Chu Hiểu Lộ tới Kiến Nghiệp lúc nào, nhớ tới đoạn tình duyên kiếp trước giữa Chu Hiểu Lộ cùng Đỗ Phi, y nghĩ thầm có lẽ có một số việc đã định trước sẽ xảy ra.

Một đoạn thời gian rất dài không gặp mặt, Chu Hiểu Lộ càng trở nên nảy nở xinh đẹp hơn, hình dạng càng ra thiếu nữ. Linh Tiểu Yến cùng nhân viên trong phòng chụp đã lấy kim băng cố định áo đầm lại. Chu Hiểu Lộ đi tới trước mặt Trương Khác, hơi ngửa đầu nói: - Bộ đồ này có đẹp không?

- Cũng được, then chốt phải xem ai mặc nữa. Trương Khác cười nói, thấy bộ áo đầm Chu Hiểu Lộ mặc có vài phần showgirl của Game Online, mới quay đầu lại hỏi Đỗ Phi: - Sao mấy người để Chu tiểu muội tới thử ống kính hả?

Trương Khác cầm lấy ĐTDĐ gọi cho Trần Phi Dung: - Hiện tại có có chuồn ra rồi đây, Chu tiểu muội đang ở Kiến Nghiệp, có cần mình lái xe qua đón không?

Đỗ Phi kéo ống tay áo Trương Khác, kéo y đến một bên nói chuyện: - Game của chúng ta dự định tìm một người phát ngôn, lần này Thời Học Bản theo tao trở về Hải Châu, ở hai ngày, tùy tiện tìm Hiểu Lộ ra thử xem. Thời Học Bản để ý Tiểu Lộ, cảm thấy khí chất của em này thích hợp với yêu cầu người phát ngôn của chúng ta. Hiểu Lộ nó cũng thích, liền theo đến Kiến Nghiệp chơi luôn, dù sao thì cũng là nghỉ hè. . .

- Vậy để nó ở Kiến Nghiệp chơi vài ngày, kéo tao trốn qua một bên, ra vẻ thần bí, để cho người khác thấy lại tưởng thưởng lượng chuyện gì xấu. - Trương Khác nói.

- Việc Hiểu Lộ làm người phát ngôn cho Game.

Đỗ Phi liếc quanh hai cái, hần kéo Trương Khác đến một bên nói, người khác cũng sẽ không mất mặt đi theo. Hần nghiêm mặt nói với Trương Khác: - Hay là mày giúp nói một tiếng với chị Tôn đi?

Chu Hiểu Lộ thừa dịp nghỉ hè diễn showgirl mấy ngày, việc này chỉ một câu nói của Đỗ Phi, cho dù Sáng Vực Đông Hải dùng Chu Hiểu Lộ trường kỳ đảm nhiệm người phát ngôn của Game, cũng là một câu nói của Đỗ Phi —— Trương Khác hơi kinh ngạc nhìn Đỗ Phi, y còn tưởng rằng Đỗ Phi chỉ là thừa dịp nghỉ hè dẫn Chu Hiểu Lộ chơi một chút, diễn showgirl vài ngày, thật không ngờ hần muốn an bài Chu Hiểu Lộ đi con đường này, thế là yêu cầu Thế Kỷ Hoa Âm giúp Chu Hiểu Lộ an bài một kế hoạch bồi dưỡng tương tận.

Nhớ tới khi mới vừa vào phòng chụp Studio, vẻ mặt tự nhiên của Chu Hiểu Lộ đứng ở trước màn ảnh, nhìn qua có chút hứng thú đối với phương diện này, Trương Khác liền hỏi thẳng Đỗ Phi: - Cô Lý nghĩ sao?

- Chủ yếu là Hiểu Lộ cứ quần lầy, tao cũng hết cách mới dẫn em ấy đến Kiến Nghiệp. Tao nghĩ nếu Hiểu Lộ do chị Tôn dẫn dắt, cho dù nó chơi chán hết hứng thú, cũng do nó chọn. Cô Lý cũng sẽ không lo lắng chúng ta hại Hiểu Lộ. - Đỗ Phi nói.

- Lời này của mày tao tin được mấy phần?

Trương Khác nghi ngờ nhìn Đỗ Phi, y lại nhìn Chu Hiểu Lộ đằng xa, nghĩ thầm cô nàng này cũng không phải loại người an phận, nếu cô ta muốn làm khổ mình thì kệ cô ta đi, ngoài miệng Trương Khác lại nói: - Tự mày đi tìm chị Tôn mà nói đi, mà không cần làm phiền chị ấy, gọi điện thoại là được rồi...

- Không phải là cảm thấy khó xử mới tìm mày đứng ra sao? - Đỗ Phi nói.

- Nhờ tao thì không khó xử?

Trương Khác nhếch miệng cười, biết Đỗ Phi không dám tự mình đưa Chu Hiểu Lộ vào Thế Kỷ Hoa Âm, là sợ tin tức truyền tới tai của Thịnh Hạ, nhưng y cũng không muốn ôm hết mọi chuyện lên người mình, cũng không muốn làm Chu Hiểu Lộ mất hứng, liền nói với Đỗ Phi: - Ngày mai Tôn Tĩnh Mông sẽ từ Hồng Kông về Kiến Nghiệp, nói với cô ấy một chút cũng được...

Bởi vì việc Tôn Tĩnh Hương mang thai, Trương Khác kéo Diệp Kiến Bản đi Singapore, Tôn Tĩnh Mông từng nói với y muốn sớm đến công ty giúp chị mình chia sẻ một số gánh nặng. Hơn nữa trong khoảng thời gian này Tôn Tĩnh Hương phải nghỉ ngơi, càng cần Tôn Tĩnh Mông qua giúp.

Đỗ Phi gãi gãi đầu: - Cũng được, sao lại quên mất vụ này nhỉ.

Trần Phi Dung chạy tới, thấy Chu Hiểu Lộ đứng trước ánh đèn loang loáng, mới kinh ngạc nói: - Sao các anh lại gạt Hiểu Lộ qua đây làm người mẫu rồi?

- Sao lại nói là gạt, việc cô nàng này không thích làm, ai sai khiến được nó? - Đỗ Phi nói.

Trương Khác cười cười, trong trí nhớ kiếp trước, lần đầu y nhìn thấy Chu Hiểu Lộ là lúc cô 24 tuổi, ăn mặc gợi cảm, vóc dáng xinh đẹp. Nhân sinh có thể đi thêm một vòng nữa, lần đầu thấy Chu Hiểu Lộ vẫn là lúc cô 12 tuổi, giống như một chú chó con rất dễ chịu tổn thương, rồi lại nhe răng nhếch miệng muốn bảo vệ hết mọi người.

Lúc này cô đã 16 tuổi rồi, vóc dáng thuần thục, trên người dồi dào khí tức thanh xuân. Nghĩ thầm bản tính của cô chắc cũng không thay đổi bao nhiêu, sẽ không cam tâm một cuộc sống trôi qua quá bình thường. Vậy cũng sẽ theo cô thôi.

Thấy được Chu Hiểu Lộ, Trương Khác lại nghĩ tới Trương Tịnh xuất hiện ban đêm một ngày trước tại nạn ô tô, cô gái có con mắt tương tự Đường Thanh, lúc này có lẽ cũng đã 15-16 tuổi, có thể càng nhỏ hơn.

Trương Khác nhéo nhéo mũi, nghĩ thầm thật là kỳ lạ, không nên có ấn tượng sâu đối với một cô gái chỉ gặp mặt một lần như vậy.

Trương Khác, Đỗ Phi còn có Trần Phi Dung chạy qua đây, Thời Học Bàn, Linh Tiểu Yến đã đi trước. Nhóm Trương Khác đợi Chu Hiểu Lộ quay chụp xong mới cùng nhau rời khỏi phòng chụp Studio rồi tìm chỗ ăn cơm, ban đêm còn cố ý dẫn cô đi dạo phố bên đường Tân Thị, sau khi trở về để cô ngủ cùng với Trần Phi Dung.

Việc Tôn Tĩnh Hương mang thai cùng kết hôn với Diệp Kiến Bản kết, dù gì cũng phải giao phó với vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Giác, hai ngày trước Tôn Tĩnh Mông đi cùng chị mình còn có Diệp Kiến Bản về Hồng Kông.

Buổi sáng, Trần Phi Dung vẫn muốn đến phòng hành chính, Đỗ Phi đi cùng Chu Hiểu Lộ đến phòng chụp Studio tiếp tục quay chụp, Trương Khác lái xe đi đến sân bay đón Tôn Tĩnh Mông.

Trong đại sảnh đón khách rộng rãi, Tôn Tĩnh Mông đi tới chờ mong nhìn ra bên ngoài, không thấy Trương Khác đứng ở bên tay trái cô. Nhìn Tôn Tĩnh Mông kiễ chân nhìn ra bên ngoài, không chú ý tới mình, Trương Khác lặng yên đi qua, tay dán lên cặp mông tròn trịa của cô, ngả ngón vô hai cái, cảm giác thật là co dãn.

Tôn Tĩnh Mông cứng đờ người, toan xoay người tát cho kẻ háo sắc nào một cái thì thấy được khuôn mặt cột nhà của Trương Khác, một bụng lửa giận tức thì tiêu tan, đưa tay véo y một cái: - Ban ngày ban mặt dám động tay động chân với con gái, muốn chết hả? Anh không sợ có ai đi cùng tôi sao?

- Quan sát một lúc rồi. Trương Khác ưỡn mặt cười nói, rồi cầm lấy túi xách của Tôn Tĩnh Mông khoác lên lưng, nhìn con mắt trong trẻo của cô, đưa tay sờ sờ lên bờ má trơn như ngọc, mới ôm eo cô đi ra ngoài: - Về Hồng Kông có xảy ra chuyện gì không?

Y cũng không để ý động tác thân thiết của hai người họ làm cho người chung quanh nóng mắt ghen ghét.

- Có thể xảy ra chuyện gì?

Tôn Tĩnh Mông có vẻ xem thường: - Họ làm gian tặc đã mấy năm rồi, nhưng tố chất tâm lý vẫn quá tệ. Nếu như họ có tố chất tâm lý bằng 1/10 của anh, tôi cũng không cần phải bị kéo về Hồng Kông một chuyến. Chán không thể tả...

Lời này cũng không thể tùy tiện tiếp, Trương Khác thụt tay về vuốt mũi cười gượng hai tiếng.

- Chột dạ rồi hả?

Tôn Tĩnh Mông cười kéo cánh tay Trương Khác, đắc ý nở nụ cười. Rồi hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Làm tặc chỉ gặp phải người. Trương Khác cùng Tĩnh Mông đi ra ngoài, mới vừa đi ra khỏi đại sảnh thì Lý Hình Dư đang từ cầu thang đi lên. Bên ngoài rất nóng, không khí gần 40 độ. Lý Hình Dư giơ tay che trán tránh ánh nắng vội vàng đi lên, thấy được Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông đi tới, tay y bị Tôn Tĩnh Mông kéo. Cô thoáng sửng sốt, chút nữa đạp hụt một chân, người hơi nghiêng về phía trước, thật vất vả mới giữ được thăng bằng không ngã, rồi đỏ mặt chào Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông: - Hai người cũng ở đây à?

- Ủ, cô ấy mới từ Hồng Kông trở về, tôi lái xe tới đón. Tôi về Kiến Nghiệp từ ngày hôm qua rồi.

Trương Khác sờ sờ mũi, Lý Hình Dư đứng thấp hơn y một bậc thang, y có thể từ cổ áo vàng nhạt thấy được khe vú trắng nõn, vừa mới đứng ổn định lại, bầu ngực đồ sộ của cô còn khẽ lắc lư, khuôn mặt như đào hồng của cô càng mê người. Trương Khác nghĩ thầm thực sự là không khéo, lần trước đi cùng với Trần Tĩnh cũng bị cô bắt gặp.

Tôn Tĩnh Mông làm bộ vô ý thả lỏng cánh tay Trương Khác ra, hai tay hợp tại trước người hỏi Lý Hình Dư: - Cô vội như thế, cũng đến sân bay đón người hả?

- Ủ.

Lý Hình Dư tay ôm ngực đi tới bên cạnh Tôn Tĩnh Mông: - Một người bạn cũng mới từ Hồng Kông qua đây, tôi nán lại chút thời gian, không nghĩ tới máy bay đến rồi. Cô lại nghiêng đầu nói với Trương Khác: - Người bạn này của tôi, anh cũng gặp qua rồi đấy?

Trương Khác nhớ tới có một lần tại Bắc Kinh thấy cô gái Hàn Quốc đó, mới xuống máy bay dòng người rất nhiều, y cũng không có chú ý. Trương Khác quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy trong đại sảnh có một cô gái mặc áo hai dây màu râm nắng cùng quần jean tụt màu thủy lam, một tay kéo va li da màu râm nắng, một tay đang hưng phấn vẫy vẫy với bên này, nhìn qua hơi quen mắt. Chính là cô gái Hàn Quốc lần trước gặp tại khách sạn Wangfujing Bắc Kinh.

- Sao giờ mới tới?

Cô gái Hàn Quốc kéo va li đi tới, dùng tiếng Hàn oán giận với Lý Hình Dư, lại nhìn Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông, mới ghé đến bên tai Lý Hình Dư nhỏ giọng nói mấy câu.

Trương Khác chỉ nhìn thấy Lý Hình Dư khẽ mỉm cười, nhìn đôi mắt cô đang nhìn mình, không biết cô gái Hàn Quốc nói với Lý Hình Dư cái gì về mình.

Lý Hình Dư cũng tự mình lái xe đến đón bạn, chỉ có thể phân biệt ngồi hai chiếc xe cùng nhau về thành phố. Khi gần vào trong thành phố, Trương Khác nhận được điện thoại của Lý Hình Dư gọi tới từ trong xe của cô: - Đã hẹn trước với anh Tại Thù ăn cơm rồi, không thể cùng về ngô Học Phủ được...

Trương Khác ừ một tiếng, lại hỏi: - Vừa rồi bạn cô ở sân bay lên lút nói cái gì vậy?

Y biết người bạn Hàn Quốc của Lý Hình Dư không nghe hiểu tiếng Hán, liền thuận miệng hỏi một chút.

- Hình như bên Hàn Quốc cũng có một số lời đồn không tốt, thật là khiến người đau đầu. Anh yên tâm, ngày kia tôi sẽ về Seoul, sẽ giải thích rõ ràng —Chân Hiền thấy được anh trong đại sảnh động tay động chân với Tôn tiểu thư, nói anh là đàn ông không đứng đắn.

Lý Hình Dư bật cười: - Những lời này của cô ấy nói cũng không sai.

Trương Khác nghĩ thầm hẳn là sự kiện lưu học sinh lần trước khiến cho quan hệ giữa y và Lý Hình Dư đã truyền khắp tổng bộ SamSung rồi, loại chuyện này thực sự khiến người đau đầu.

- Có chuyện tình gì muốn khoe khoang với tôi sao?

Tôn Tĩnh Mông nhìn Trương Khác đặt đem ĐTDĐ lên đồng hồ đo rồi hỏi.

- Đâu có? Trương Khác nghiêng đầu cười nhìn Tôn Tĩnh Mông: - Đang nghĩ đến việc của chị cô và anh Diệp có thể thành, thật tình cũng vui thay họ.

- Anh nghiêm túc lái xe cho tôi một chút! Đầu toàn chuyện không đâu.

Tôn Tĩnh Mông lấy tay đẩy má Trương Khác, để y chuyên tâm nhìn đường phía trước lái xe.

- Tôi nghĩ chuyện không tốt gì sao? - Trương Khác hỏi.

- Tôi cảm thấy hai chúng ta cùng một chỗ vẫn không được, không cho phép anh có chủ ý với tôi. - Tôn Tĩnh Mông nói.

Nghe Tôn Tĩnh Mông nói như vậy, Trương Khác thiếu chút nữa đập đầu vào tay lái, ngày hôm qua y còn bảo Đỗ Phi đợi đến đến buổi tối mới nói cho Tôn Tĩnh Mông việc của Chu Hiểu Lộ, như vậy ban ngày y có thời gian đơn độc ở bên Tôn Tĩnh Mông, không nghĩ tới đã bị hắt gáo nước lạnh ngay vào mặt.

- Cô thật biết hắt nước lạnh người khác.

Trương Khác đậu xe ở ven đường, y có chờ mong đối với lần trở về Kiến Nghiệp này của Tôn Tĩnh Mông, đuổi hết những người khác đi, muốn cùng cô có khoảng thời gian ở bên nhau, không nghĩ tới cô vẫn nói như vậy. Y nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tôn Tĩnh Mông, nhìn không ra có phải cô đang nói giỡn hay không: - Vì sao không được?

- Cảm giác chính là không được. Tôn Tĩnh Mông nói: - Nào có nhiều vì sao như vậy? Bản cô nương tính trước nghĩ sau, chung quy không thể cứ tiện nghi cho anh như vậy.

- Vậy quan hệ của chúng ta rút lui là có thể làm bạn rồi? - Trương Khác hỏi.

1167. Chương 1169: Phục Chế Tịch Nhược Lâm

- Anh thật là vô sỉ, vấn đề này sao lại không biết xấu hổ đi hỏi con gái? Tôn Tĩnh Mông hơi nhếch môi lên, tự nhiên có vẻ không hài lòng đối với câu hỏi của Trương Khác. Mắt cô híp lại, giả hoạt nói: - Chúng ta vốn cũng chỉ là quan hệ bạn bè mà.

- Ôi, thì ra cũng chỉ là quan hệ bạn bè. Trương Khác như bưng tỉnh, nhìn con mắt Tĩnh Mông híp lại như trắng non: - Vậy chúng ta có nên tìm một chỗ để ôn lại tình bạn hay không?

- Muốn chết hả, sao trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện dơ bẩn thế này. - Tôn Tĩnh Mông đưa tay véo vào eo Trương Khác.

- Nếu không tôi kể truyện cười cho cô nghe? Trương Khác giả dục không thoát, vội vàng nhấc tay xin Tĩnh Mông véo nhẹ một chút: - Tôi nghĩ đến truyện cười “Bạn đang suy nghĩ cái gì”, hay là tôi kể cho cô nghe?

- Không cần, tôi biết là anh không nghĩ ra chuyện tốt gì. Tôn Tĩnh Mông trừng mắt với Trương Khác, lại ôm cái bụng nặng nề lên: - Nhanh lái xe tìm nơi ăn cơm, trên máy bay không có gì ăn ngon hết, bụng tôi đói sắp lép xẹp rồi đây...

Thấy còn có cơ hội ôn lại “tình bạn” với Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác cũng không nóng lòng nhất thời, một lần nữa phát động xe chạy về hướng núi Sư Tử bên bờ sông. Lúc này thời tiết ở Kiến Nghiệp đang nóng nực, nếu không thể chịu nực trong mấy điều hòa, chỉ có thể lên núi thôi. Núi Yến Quy, núi Sư Tử đều thích hợp, chỉ là núi Yến Quy cách ĐH Đông Hải gần quá, ai biết có thể gặp phải người quen hay không?

Nhìn bộ dạng đối diện là người của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác cố ý giới thiệu cho cô các món ăn đặc sắc của một nhà hàng lâu năm trên núi Sư Tử, nhìn cô nhin không được nuốt nước bọt, y nhin không được muốn cười rộ lên.

Khi cách núi Sư Tử hơi xa, ven đường có thông báo đường lē núi Sư Tử bởi vì ống nước bị bể nên đang đào đường để sửa.

- Hiện tại muốn đi đâu, không phải lại chạy về chứ? - Tôn Tĩnh Mông hỏi.

Trương Khác nhìn giao lộ bên tay phải, có chút ký ức chưa từng xảy ra trôi lên trong đầu. Trong chuyện cũ kiếp trước, công ty đầu tiên sau khi y tốt nghiệp làm việc chính là nơi qua giao lộ khoảng 1 km, nếu không phải quỹ tích lịch sử xảy ra biến hóa, lúc này Mông Nhạc cũng đã vào công ty mậu dịch đó làm việc đã hơn 1 năm rồi. Qua một năm nữa y sẽ qua sự giới thiệu của Mông Nhạc vào công ty đó công tác.

Vậy công ty đó chắc vẫn còn tồn tại chứ? Trong lòng Trương Khác cũng không quá xác định, dù sao trong kiếp trước đó là một công ty mậu dịch thành lập sau năm 98. Sau năm 98, bố cục các ngành kinh tế của Kiến Nghiệp đã xảy ra biến hóa rất lớn, số phận của một công ty mậu dịch nhỏ một khi bị ảnh hưởng đến, sẽ có biến hóa rất lớn.

Trương Khác bẻ tay lái qua giao lộ đó, nhớ tới một số gương mặt quen thuộc, cũng không biết những người này có thể theo quỹ tích lịch sử đều vào công ty đó làm việc hay không.

Qua giao lộ có một nhà hàng tên là “Xuyên Du thực phủ”, Trương Khác nghiêng đầu nhìn lại, trước nhà hàng vẫn có hai nữ nhân viên mặc sườn xám màu đỏ tươi tiếp khách. Y dừng xe trước nhà hàng.

- Sao lại dừng ở chỗ này, có phải anh muốn nhân cơ hội trả thù, biết rõ tôi không ăn cay không?

Tôn Tĩnh Mông nhú mày nhìn hai chữ “Xuyên Du” trên bảng hiệu nhà hàng, trên bảng hiệu nhà hàng trong nước có hai chữ này thì đại biểu cho cay. *Xuyên Du(Tứ Xuyên + Trùng Khánh) nổi tiếng với món ăn cay.

- Tôi từng ăn ở đây rồi, không cay như trong tưởng tượng của cô đâu. - Trương Khác giục Tĩnh Mông xuống xe.

Tôn Tĩnh Mông vẫn nửa ngờ nửa tin. Nhà hàng này cho dù có nữ nhân viên tiếp khách, nhìn qua đẳng cấp cũng không cao, cô không quá tin tưởng Trương Khác sẽ có cơ hội đến một nơi hẻo lánh thế này để ăn cơm. Nhìn Trương Khác xuống xe, cô cũng chỉ xuống theo.

Buổi trưa là thời gian nóng nực nhất, nhiệt độ không khí bên ngoài cũng đã trên 40 độ, đi vào trong nhà hàng mới cảm giác được mát mẻ. Trương Khác đi vào nhà hàng, ở lối vào đứng một lúc, thấy được mấy gương mặt quen thuộc ngồi quanh một chiếc bàn tròn tại một góc nhà hàng, cũng có một số gương mặt quen thuộc hẳn là cùng xuất hiện ở chỗ này nhưng không xuất hiện. Bởi vì nhà hàng Xuyên Du này nằm gần công ty mậu dịch, rất nhiều đồng sự trong công ty đều xác định ăn cơm Tàu ở chỗ này. Truyền thống này chỉ từ trước đó Trương Khác vào công ty này vẫn tiếp tục một đoạn thời gian rất dài.

- A, anh đúng là đồ chết tiệt, tới nơi này ăn cơm thì ra vì cái này...

Trương Khác bị Tôn Tĩnh Mông theo thường lệ véo ột cái mới tỉnh người lại, thấy Tôn Tĩnh Mông hơi chu môi bất mãn. Một nữ nhân viên phục vụ đi qua nghênh đón, cô mặc đồng phục sườn xám màu đỏ tươi, nhưng không át đi được dung nhan thanh lệ xinh đẹp của cô. Trương Khác khẽ cười, biết Tôn Tĩnh Mông nghĩ lầm mình vì cô gái này mới tới nhà hàng này ăn cơm. Nhưng làm sao có thể nói không phải chứ?

Trương Khác nhớ kỹ trong kiếp trước đồng sự trong công ty này chính là vì nhìn cô gái này mới xác định dùng cơm ở nhà hàng này, đáng tiếc đợi khi Trương Khác vào công ty, cô gái này đã không còn làm ở đây nữa. Có một số việc đều là Mông Nhạc nói cho y.

- Cô có thấy cô ấy rất giống ai không? - Trương Khác nhỏ giọng hỏi Tôn Tĩnh Mông.

- A. . .

Được Trương Khác nhắc nhở, Tôn Tĩnh Mông kinh ngạc đưa tay che miệng, một cái tên mắc trong cổ họng cô không khạc ra được, chỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô nữ nhân viên, càng nhìn càng thấy giống Tịch Nhược Lâm, chỉ sợ điểm duy nhất khác nhau chính là cô gái trước mắt vén mái tóc dài lên, Tịch Nhược Lâm hiện tại là tóc ngắn tới tai.

Tôn Tĩnh Mông cùng Trương Khác chọn một bàn trong một góc đại sảnh, đợi Trương Khác chọn món ăn rồi cô nữ nhân viên đó mới rời khỏi, Tôn Tĩnh Mông mới không nhịn được hỏi Trương Khác: - Cô ấy không phải là em gái của Tịch Nhược Lâm đấy chứ, sao lại làm công ở đây?

- Chỉ là giống nhau thôi, tôi ngẫu nhiên ăn cơm ở chỗ này, lúc đó còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Trương Khác cũng chỉ có thể nói dối như vậy, cố sự trong kiếp trước không chỉ là đúng sai. Trong kiếp trước, sau khi Mông Nhạc tốt nghiệp không có kết quả với Tịch Nhược Lâm, hấn vào công ty mậu dịch, thỉnh thoảng đến nhà hàng này ăn cơm, thấy cô nhân viên này thần tình tương mạo giống Tịch Nhược Lâm, lập tức rơi vào si mê.

Chỉ cần không đi công tác, hấn không chỉ buổi trưa kéo đồng sự cùng nhau qua đây ăn cơm Tàu, buổi tối còn ở nơi này ăn xong cơm tối mới về công ty. Mông Nhạc có lẽ là quá lý trí, khi niềm si mê của mình đối với cô gái này chỉ là ký thác phần khổ tình đối với Tịch Nhược Lâm, hấn cũng lo lắng thu nhập của hấn lúc đó tại công ty mậu dịch rất có hạn sẽ không thể đảm đương nổi một người bạn gái đẹp như thế, cho nên hấn chỉ trong cuộc sống tại Kiến Nghiệp đều sẽ đến nhà hàng này để giải quyết một ngày hai bữa cơm của hấn, cũng không có nói qua lời nào với cô gái đó ngoài trừ chọn cơm.

Đột nhiên có một ngày, cô gái đó nói cho hấn, cô muốn rời khỏi đây không làm nhân viên nữa... Mặc dù trong lòng Mông Nhạc có chút cay đắng, nhưng cũng không có biểu thị cái gì. Sau khi cô gái đi, Mông Nhạc vẫn đến nhà hàng này ăn cơm, chỉ là buổi tối không tới nữa.

Sau khi Trương Khác vào công ty mậu dịch, buổi trưa cũng bị Mông Nhạc kéo đến nhà hàng này ăn cơm, lúc đó y còn chưa biết nhà hàng này đã từng tồn tại một cô gái như thế. Mãi đến khi có một ngày Mông Nhạc kéo y đi ra ngoài uống đến say như chết, y mới biết sự tồn tại của cô gái đó cùng với chân tướng tất cả mọi việc: Mông Nhạc quanh năm suốt tháng chọn giải quyết cơm trưa chiều ở nhà hàng đó, cô gái đó cũng có nhiều thiện cảm với Mông Nhạc, vẫn đang đợi Mông Nhạc biểu lộ với cô. Đáng tiếc đợi đến khi cô rời nhà hàng không làm nhân viên nữa, Mông Nhạc cũng không có bất luận hành động nào.

Cái ngày Mông Nhạc kéo Trương Khác uống đến say không còn biết gì, là từ trong miệng một nhân viên khác trong nhà hàng biết được tình cảm của cô gái đó đối với hắn cùng với hướng đi của cô. Cô gái đó bởi vì cha bị bệnh, cầu tiền chữa bệnh mới hạ mình làm thuê. Mông Nhạc không có dũng khí đi gặp cô nữa, xin Trương Khác giúp hắn đi gặp cô gái đó.

Trương Khác từ trong miệng cô gái đó biết được, những lời nói với Mông Nhạc khi cô rời nhà hàng là hy vọng Mông Nhạc có thể có biểu thị gì. Cô biết Mông Nhạc là một tiểu tử nghèo không có tiền gì, nhưng chỉ cần có một người ủng hộ, cho dù có khổ cô vẫn có thể tiếp tục chịu đựng. Chỉ là sự tình đến bước đó đã không thể vãn hồi. Khi Trương Khác nhìn thấy cô gái đó, cô đã là đầu bài của một hộp đêm ở Kiến Nghiệp tinh thông các loại tuyệt kỹ rồi. . .

Trương Khác nhìn cô gái trước mặt, chỉ cần nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu là sẽ đỏ mặt, nghĩ thầm những cuộc gặp gỡ của nhân sinh thật khiến người thốn thức.

- Cô rất giống một người bạn của tôi. Tôn Tĩnh Mông nghiêng đầu hiếu kỳ nhìn cô gái trước mắt: - Phải kéo người bạn của tôi qua đây giới thiệu cho hai người làm quen, nói không chừng cô chính là em gái đã thất lạc nhiều năm của cô ấy đấy.

- Thật không? Nhưng tôi có một em gái và em trai, cũng không có chị gái thất lạc nhiều năm.

Cô gái hơi nghượng ngùng, cúi đầu thu dọn bàn, giọng nói với Tôn Tĩnh Mông cũng rất nhỏ.

- Anh nói nếu cô ấy cắt tóc ngắn, có thể lấy giả làm thật hay không?

Tôn Tĩnh Mông đột nhiên giao hoạt nghiêng đầu nhìn Trương Khác.

- Có lẽ nói thế này có hơi đường đột, tôi muốn giới thiệu cho cô một công việc, hy vọng cô đừng lập tức cự tuyệt. . .

Trương Khác nói. Có lẽ quỹ tích nhân sinh của cô gái này đã xảy ra biến hóa, có lẽ nếu không làm gì hết, bi kịch còn có thể phủ xuống đầu cô gái này.

Cô gái cũng không lập tức cự tuyệt, là hiếu kỳ nhìn Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông và hỏi: - Chỉ bởi vì tôi và bạn của hai người rất giống nhau?

Vừa rời về phòng bếp, nhân viên trong phòng bếp đều đang thảo luận về chiếc xe hơi đậu trước nhà hàng của đôi nam nữ trước mắt, thật sự không thể tưởng tượng một chiếc xe hơn 2 triệu, hai người này nam tuấn nữ tiêu, cũng đặc biệt hấp dẫn sự chú ý. Điều này cũng làm cho cô gái hạ thấp lòng cảnh giác.

- Anh dự định giới thiệu cho cô ấy làm cái gì? - Tôn Tĩnh Mông nhỏ giọng hỏi Trương Khác.

- 1978 không phải là thiếu người sao?

Trương Khác nhỏ giọng hồi đáp. Có lẽ đời này Mông Nhạc cùng cô gái này sẽ không xảy ra quan hệ gì, nhưng tình hình Mông Nhạc ngày đó uống đến say không còn biết gì, Trương Khác nhớ rất rõ, bản thân y cũng có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái này, có một số việc y không lo được, có một số việc y không thể khoanh tay đứng nhìn.

1168. Chương 1170: Ra Oai

Tôn Tĩnh Mông không ăn cay được, nhưng về việc gạt cô gái của nhà hàng Xuyên Du đến 1978 làm việc thì cảm thấy rất hứng thú. Trương Khác chỉ muốn ngăn cản một số bi kịch có thể sẽ tái diễn, Tôn Tĩnh Mông lại tìm được sự thú vị trong đó. Cô đưa cho cô nhân viên một tờ giấy ghi địa chỉ cùng cách liên lạc với 1978. Nhìn cô gái thu dọn đồ trở lại phòng bếp, Tôn Tĩnh Mông nhỏ giọng hỏi Trương Khác: - Nói là giới thiệu công việc giúp cô ấy, có thể quá đột nhiên hay không, đừng bị người ta coi thành lừa đảo.

- Trên người tôi có chỗ nào giống lừa đảo không?

Trương Khác giơ hai cánh tay đặt lên ghế dựa, y cũng hiểu có hơi đường đột, tuy nhiên cũng không có gì lo lắng, cùng lắm thì hôm nào bảo người khác qua đây nói chuyện.

Tô Nhất Đình qua tháng tám là về Hải Châu vào ngân hàng thương nghiệp thành phố công tác, cần phải tìm một người khác tới tiếp nhận 1978.

Cũng là tâm tư muốn an bài Chu Hiểu Lộ vào Thế Kỷ Hoa Âm của Đỗ Phi đã khiến Trương Khác nhớ tới rất nhiều chuyện cũ chưa từng phát sinh, cũng không phải vì Mông Nhạc — Mông Nhạc căn bản không có cùng xuất hiện với cô gái này — Trương Khác chỉ là không muốn thấy được thứ đồ tốt bị thế tục này mai một hết. Đặc biệt là lúc y còn có thể làm chút việc gì, y vẫn đều nhớ kỹ cô gái này họ Điền, còn không biết tên của cô là gì.

- Điểm nào của anh không giống lừa đảo. Tôn Tĩnh Mông có vẻ xem thường, cầm giấy ăn trải lên mặt bàn hơi dính mỡ, rồi chống khuỷu tay lên đó, nâng cằm, như cười như không ngưng mắt nhìn Trương Khác: - Sao tôi cảm thấy trên dưới anh đều đáng để hoài nghi?

- Xin lỗi, Tiểu Điền ở chỗ này làm rất tốt, không cần nhị vị tốn công giới thiệu công việc tiểu thư tiếp rượu gì cho nó...

Một phụ nữ trung niên tuổi chừng 40 từ đầu kia phòng bếp đi ra, ném tờ giấy viết cách liên lạc với 1978 vào trước mặt Trương Khác.

Nhìn ánh mắt cảnh giác mà kiềm chế của bà chủ nhà hàng, biết là bà ta hiểu lầm rồi. Trương Khác lắc đầu cười khổ, các quán bar trong nước thường sẽ được liên hệ với những hộp đêm không đứng đắn, nếu không phải vừa rồi họ không nói thêm những lời quá phận, có lẽ bà ta sẽ trực tiếp đuổi họ ra ngoài rồi. Cho dù biết sẽ rất vô lực, Trương Khác vẫn giải thích qua một chút: - Tôi nghĩ chắc chị hiểu lầm rồi, quán bar này là nơi bạn bè chúng tôi gặp gỡ, không màng doanh thu, bởi người phụ trách trước muốn rời khỏi Kiến Nghiệp, cho nên cần có một người tiếp nhận mới. Tiểu Điền rất giống với một người bạn của chúng tôi, cho nên cảm thấy mời cổ qua hỗ trợ sẽ cảm thấy rất thú vị. . .

Bà chủ nửa ngờ nửa tin nhìn Trương Khác, vẫn kiên trì nói: - Tiểu Điền không cần tìm công việc khác, cảm ơn hai người... Ném lại câu như thế rồi bỏ đi.

Kế tiếp bên này cũng là các nhân viên khác đưa thức ăn lên. Cô gái họ Điền đi phục vụ các bàn khác, chắc hẳn cũng muốn tách khỏi hai kẻ lừa đảo “áo mũ gọn gàng” này.

Trương Khác cũng chỉ có thể cười khổ, nghĩ có lẽ là tìm người quen thuộc địa phương qua đây nói thì người ta mới tin hơn.

Tôn Tĩnh Mông không ăn cay được, món ăn đều phải chần qua một lần trong nước khoáng mới dám ăn, vậy nên tốc độ ăn không nhanh được. Trương Khác cũng vui vẻ cùng cô đốt chút thời gian trong nhà hàng, chỉ là cô gái họ Điền vẫn chưa hết cảnh giác, vẫn đều cách xa họ.

Khi họ ăn cơm, lại có bốn nam thanh niên đi vào, vừa ngồi xuống liền la lối: - Mau đưa menu ra đây, đói muốn chết rồi. Nếu đói xảy ra vấn đề, nhà hàng các người có chịu trách nhiệm nổi không? Hả...

Lúc này họ mới chú ý tới Tôn Tĩnh Mông ngồi bên cạnh, nhin không được cột nhà huyết sáo qua.

Trương Khác nắm lấy tay Tôn Tĩnh Mông, để cho cô nàng này biết được, mình cũng không phải siêu nhân gì, nếu như cô không kiềm chế được hắt bát nước trên bàn vào mặt người ta, trước khi bảo tiêu của họ chạy tới, rất khả năng y sẽ bị người ta đánh cho thành đầu heo.

Tôn Tĩnh Mông lườm Trương Khác một cái, mình cũng không phải đại tiểu thư cái gì cũng không hiểu, chỉ biết phát giận lung tung. Chỉ là có đôi khi đối với một số việc thật sự ngứa mắt mà thôi — cô cũng không có thói quen đợi bảo tiêu qua đây rồi mới ý thể hiếp người, chỉ nghiêng người đi không để ý tới những tiếng huyết sáo khiêu khích cùng với ánh mắt không kiêng nể gì cả, chậm rãi ăn đồ của mình.

Có lẽ là mấy thanh niên này thấy xe của Trương Khác đậu ở ngoài, thấy Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông như đà điểu không nói năng gì, họ cũng không có khiêu khích quá phận. Cô gái họ Điền cầm menu qua đưa họ gọi đồ ăn, họ sẽ không thành thật như vậy nữa. Có người gọi món ăn, có một số cột nhà đến gần, còn có một thanh niên một tay lạng lẽ đuổi đến sau mông cô gái, muốn chờ cô lui về phía sau sẽ tự động dán mông lên tay gãi. Cô gái họ Điền cũng cơ linh, nén giận viết thực đơn xong rồi đi. Đợi khi đưa lên món ăn thì trốn ở bàn khác, để người khác đưa lên.

Mấy thanh niên cũng không cam tâm tình nguyện bỏ qua, cầm dĩa gỗ bát ầm lên. Có một thanh niên vỗ bàn đứng lên hùng hổ trừng mắt với nhân viên: - Khinh thường chúng tôi có phải không? Chúng tôi đi ra kiếm ăn cần mặt mũi, cũng không phải thiếu tiền mấy người, cô phục vụ kia sao chạy đến bàn khác rồi?

Trương Khác còn muốn xem mấy thanh niên này sẽ giở trò gì, ngay sau đó lại thấy một thanh niên vỗ bàn đứng lên: - Trong món ăn này có mảnh vỡ thủy tinh, các người muốn hại chết chúng tôi hả?

Y vừa mới thấy thanh niên này thò tay vào túi quần móc ra cái gì rắc vào đĩa, không nghĩ tới là thủy tinh vỡ.

- Xin lỗi. . . Ông chủ nhà hàng là một trung niên nhân ngoài 40, hần vôi vàng chạy đến hoà giải, vừa rồi bà chủ đứng trong góc, có vẻ ứng phó không kịp trường hợp như vậy. Hần ra cười làm lành nói: - Thực sự là xin lỗi, có thể là làm đồ ăn không cẩn thận, để tôi bảo nhà bếp làm lại một đĩa khác cho các vị?

- Phù! Đây là thịt gì, mùi vị gì thế này? Một thanh niên đang ngồi đột nhiên nhổ ra đồ ăn đang nhai trong miệng lên bàn: - Mấy người mở hắc điểm hả. Đây là thịt gì?

- Có thể là tử lạnh làm mất vị, tôi sẽ đi đổi một đĩa khác.

Ông chủ tự nhận không may, không ngừng cười bồi, cái gì sai cũng nhận, hy vọng đám người này không bắt bí quá đáng.

- Thịt rõ ràng là mua sáng sớm hôm nay, tôi mới thấy thủy tinh vỡ là họ bỏ vào...

Cô gái họ Điền nhìn ngứa mắt, đi tới nói với ông chủ.

- Cô nói cái gì, cô nói chúng tôi là tới bắt bí? - Một thanh niên trừng mắt lên.

Cô gái họ Điền bị mấy thanh niên hung ác nhìn chằm chằm, nhin không được cũng thấy sợ, chớp mũi cũng thối ra mồ hôi.

- Con mắt của cô thấy thủy tinh vỡ là chúng tôi bỏ vào?

Lại một nam thanh niên đứng lên, dử dử ngón tay vào trán cô gái họ Điền, đẩy cô lui về phía sau. Ông chủ vội vàng đi qua cười làm lành. Nam thanh niên cũng không bỏ qua, làm ầm lên: - Thịt mất mùi, trong món ăn có thủy tinh vỡ, còn không cho người ta nói? Con mắt của cô thấy chúng tôi bắt bí? Các người đi báo cảnh sát đi! Nếu các người không báo cảnh sát, ngày hôm nay bọn ông sẽ phá nát cái nhà hàng này!

Thanh niên thấy cô gái họ Điền cùng ông chủ và các nhân viên khác trong nhà hàng tỏ vẻ sợ hãi, càng tỏ ra khí thế hơn, còn muốn đập mấy cái đĩa dử mặt họ. Cũng không ngờ bên cạnh có một giọng nói thông thả bay tới: - Ồm, cảnh sát 3 phút nữa mới tới, chúng ta cứ kiên trì đợi một lát đi ha?

Đám thanh niên sững sờ quay đầu lại, nhìn đôi nam nữ ngồi bàn bên cạnh, nam đang buông dĩa mắt nhìn về bên này, nữ thì ẩn tình cười nhìn nam, có một thanh niên không nhin được, khiêu khích nói: - Huynh đệ, không phải chuyện của mình, đừng có xía vào!

- Tiểu Điền và ông chủ Cố là bạn của tôi, mấy người sau này đừng có mà qua đây gây phiền phức cho họ, sự tình hôm nay coi như chưa từng xảy ra.

Trương Khác duỗi tay lộ ra đồng hồ cho đám thanh niên nhìn: - Còn có hai phút, các người có thể rời khỏi trước khi cảnh sát tới.

- Mẹ nó, bọn tao đi kiếm ăn còn sợ cảnh sát hả? Thằng nhóc cẩn thận một chút, đừng để cái miệng hại cái thân.

Thanh niên đó dử dử nhìn Trương Khác chằm chằm, nhất thời nhìn không thấu hư thực của y, cũng không dám lao tới động thủ dạy bảo cho y một trận. Họ vừa mới ngồi xuống xoi mói, còn không có thực hiện xảo trá, tự nhiên không sợ cảnh sát tới. Nếu như bị người khác nói dăm ba câu hù dọa bỏ đi, đó mới gọi là mất mặt.

Đám thanh niên liền ngồi đó đợi cảnh sát tới. Sắc mặt ông chủ càng khó coi hơn, những người này là rất giảo hoạt, gọi cảnh sát tới cùng lắm là tạm thời đánh đuổi họ đi, cho dù bắt họ vào trong cục cảnh sát nhất mấy ngày, khi họ trở lại sẽ khiêu khích gấp bội, còn không bằng ngay từ đầu dùng tiền cho qua việc.

Không tới hai phút, cảnh sát liền chạy tới. Đám thanh niên muốn cáo trạng trước. Cảnh sát dẫn đội đi vào hỏi: - Vừa rồi là ai báo cảnh sát? Chúng đi tới: - Đồng chí cảnh sát, chúng tôi đến đây ăn cơm, thịt mất mùi, còn có thủy tinh vỡ, chúng tôi vừa nhắc tới việc này thì bị họ cản ngược lại nói chúng ta bắt bí. . .

Vừa nói mất vừa nhìn sang ông chủ nhà hàng, lộ ra ý ụy hiếp.

Có cảnh sát qua đây, ông chủ nhà hàng cũng an tâm hơn, cho dù có phiền phức cũng là việc về sau, nhưng đừng đắc tội quá phận với những người này, hy vọng có thể việc nhỏ hóa không. Mặt ông ta tươi cười muốn chủ động giải thích cho đám thanh niên.

- Bớt nói nhảm đi. Cảnh sát nhếch mày lên, trông có vẻ không thích đám thanh niên lắm: - Nếu không phải các cậu báo cảnh sát thì lần ra một bên đứng đi, không đến phiền các cậu lên tiếng.

- Là tôi báo cảnh sát, quả thật họ còn chưa kịp dọa dẫm tiền, song tôi tận mắt nhìn thấy họ bỏ thủy tinh vỡ vào đĩa rồi mới bối mồm.

Trương Khác đứng lên nói, lại hỏi cảnh sát dẫn đội: - Cục trưởng Hà của các anh đâu? Ông ấy nói sẽ qua đây mà.

- Cục trưởng Hà nhận được điện thoại của cậu thì đang chạy tới đây rồi, lúc này vừa qua cầu số 2, có phải đội cục trưởng Hà qua đây rồi mới xử lý mấy tên lưu manh này không?

Viên cảnh sát dẫn đội đang do dự có nên cúi chào hay không, dù sao thanh niên trước mắt này là người làm cho cục phó Hà phải bỏ bữa trên bàn rượu vội chạy tới Giang Bắc.

- Vậy đợi Hà Kỷ Vân qua đây rồi tính. Trương Khác cũng không muốn lúng túng tiếp thu cảnh sát cúi chào, xoay người lại chậm rãi ngồi xuống: - Tôi còn mấy miếng nữa mới ăn xong. . .

Tôn Tĩnh Mông nằm úp sấp trên máy nhịn cười nhưng nhịn không được cảm mũi giày đá cẳng chân Trương Khác. Chỉ được cái ra oai.

Đám thanh niên thì mắt choáng váng, vừa rồi họ còn có lòng tin nói lần này chưa bắt đầu xảo trá, không sợ ai có thể cản họ cái nào, lúc này lại hốt hoảng. Mời Bồ Tát dễ tiền Bồ Tát mới khó, người ta có thể vì loại việc nhỏ này mà gọi điện thoại ột cục trưởng cục Công an khu vực xuất mã (có lẽ là cục phó), họ muốn không bị lột một lớp da cũng khó. Muốn qua nói xoa dịu một chút, nhưng còn chưa đợi họ có hành động, cảnh sát dẫn đội liền trầm giọng phân phó thủ hạ: - Còng hết họ lại, đưa ra bên ngoài ngồi chờ mồi.

Nhiệt độ không khí bên ngoài cao tới 40 độ, lúc này bị còng tay đưa ra phơi nắng dưới ánh mặt trời, thực sự là hưởng thụ.

Mặc dù ông chủ nhà hàng biết chiếc xe của Trương Khác đậu ở trước nhà hàng rất có giá trị, cũng không nghĩ đến y là một nhân vật có thể tùy tiện sai khiến cục phó Cục Công an khu vực, hẳn tại Tân Phổ đương nhiên nghe nói qua Hà Kỷ Vân, không nghĩ tới Hà Kỷ Vân sẽ bối vì chút việc nhỏ này mà sai thủ hạ đến còn chưa đủ, còn phải đích thân tới một chuyến. Hẳn nghĩ đi tới làm chút quan hệ, lại không biết nói cái gì, vừa rồi còn hoài nghi lòng hảo tâm của người ta giới thiệu công việc không tốt cho tiểu Điền. Vợ hắn đi qua, đẩy vai hắn: - Trong bát khách hết cơm rồi..

Ông chủ được nhắc nhở, vội vàng đi tới múc thêm cơm cho Trương Khác.

- Nửa bát là được, hâm lại nước thịt ăn với cơm, nhưng cũng không thể ăn nhiều. - Trương Khác nói.

Một lát sau Hà Kỷ Vân mới chạy tới, Trương Khác đá ra một cái ghế mời hắn ngồi xuống rồi hỏi: - Ăn cơm chưa?

- Mới ăn được một nửa thì nhận được điện thoại của cậu. Hà Kỷ Vân nói, lại hỏi Tôn Tĩnh Mông: - Tôn tiểu thư về Kiến Nghiệp lúc nào vậy?

- Đến Kiến Nghiệp mới ăn chục được của Trương Khác một bữa cơm. - Tôn Tĩnh Mông cười nói.

- Vậy ăn cùng tôi chút đi. Trương Khác xoay người muốn với tới bàn bên cạnh lấy cho Hà Kỷ Vân bộ chén đĩa sạch sẽ, Hà Kỷ Vân vội vàng đứng lên nhận lấy, Trương Khác kéo hắn ngồi xuống, lại đưa bát không cho ông chủ: - Ông chủ Cổ xới cho cục trưởng Hà chén cơm này. . .

Ông chủ thăm khó hiểu: sao thanh niên này biết mình họ Cố? Khó hiểu thì khó hiểu, tay chân vẫn không chậm trễ chút nào. Nhà hàng của hắn quy mô tầm trung thế này, có thể hoàn toàn không có tư cách để nhân vật như Hà Kỳ Vân tới ăn cơm.

Ông chủ bưng cơm qua, Trương Khác nói với Hà Kỳ Vân: - Trùng hợp thật, trong nhà hàng này tôi gặp được một người, anh xem cô ấy giống ai?

Y chỉ tay vào cô gái họ Điền đứng chung với bốn nữ nhân viên khác.

- A. . .

Trương Khác không chỉ, Hà Kỳ Vân vẫn chưa nhìn ra. Vừa nhìn, hắn còn tưởng rằng là Tịch Nhược Lâm cải trang nữa chứ. Hắn tấm tắc ngạc nhiên: - Giống thật, cậu xác định cô ấy không phải là em gái của Tịch Nhược Lâm chứ?

- Tôi cũng hoài nghi như thế, nhưng cô ấy lại không phải. Tôn Tĩnh Mông muốn mời cô ấy đến 1978 hỗ trợ, cảm thấy thiên hạ có hai người giống thế này cũng rất thú vị, mà 1978 cũng thiếu người, lại sợ đột nhiên đề xuất bị hoài nghi có ý đồ khác, mới làm phiền lão Hà anh qua đây một chuyến, làm minh chứng cho chúng tôi. . .

Trương Khác nói như vậy, cẳng chân lại bị Tôn Tĩnh Mông đá ột cái.

Hà Kỳ Vân cười ha ha. Hắn không cảm thấy Trương Khác có tâm tư gì khác, cũng là hứng thú lạ thôi. Cô gái này tuy đẹp, nhưng còn kém một chút so với mấy yêu nghiệt bên cạnh Trương Khác, hắn cười nói với ông chủ nhà hàng: - Ông chủ Cố hả? Ngõ Học Phủ là khu vực trọng điểm trị an của khu chúng ta, 1978 là quán bar bằng hữu tự hội, không phải là nơi không đứng đắn gì đâu. Nếu cô gái đó muốn đổi một công việc khác tốt hơn, tôi cũng đề cử đến 1978 làm... Nếu không ông bảo cô ấy tới tìm hiểu, đừng vội vàng cự tuyệt.

- Phải tìm hiểu, phải tìm hiểu. . .

Ông chủ vội vàng gật đầu đáp ứng.

1169. Chương 1171: Xây Dựng Thành Phố Điện Ảnh

Chủ quán và cô gái họ Điền mới đầu nhìn thấy Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông, nam điển trai phong độ, nữ thanh thuần xinh đẹp, vốn rất có thiện cảm, chỉ là đột nhiên Trương Khác nói giới thiệu việc làm, trong lòng sinh ra đề phòng, lúc này có Hà Kỳ Vân đảm bảo, không còn hoài nghi gì nữa.

Chủ quán là người thấy qua chuyện đời rồi, nhìn Hà Kỳ Vân chẳng ngại nhận lấy bát cơm cùng đũa Trương Khác ăn thức ăn thừa còn lại, trong lòng suy nghĩ, thanh niên này rốt cuộc là ai? Hà Kỳ Vân mặc dù là một phó cục trưởng, nhưng cũng là nhân vật có quyền thế trong khu cao tân, người thanh niên này chỉ gọi một cú điện thoại kéo Hà Kỳ Vân đang ăn cơm tới xử lý chuyện vụn vặt, có thể thấy địa vị của y hơn xa Hà Kỳ Vân, không chỉ đơn giản là trong nhà có tiền thôi là đủ. Ông ta biết thời buổi này người người giàu có vô số, trong thành phố Kiến Nghiệp triệu phú thậm chí tỷ phú không hiếm hoi gì nữa, những chiếc xe giá trị cả triệu đồng cũng có, nhưng những quan viên hoặc nhà doanh nghiệp đó thường có thói quen kín đáo, có thể mời nhân vật như Hà Kỳ Vân tới là thể diện to lắm rồi, nói gì tới tùy tiện bảo người ta ăn cơm thừa canh nguội?

Chủ quán đem tích góp cả đời ném vào quán cơm này, cũng muốn có chút quan hệ, giảm bớt rắc rối ở địa phương, thường ngày ăn ăn uống uống kết giao được một số người bạn, chỉ là những kẻ đó chỉ quen ép dầu ép mỡ của người ta, người có năng lực, lúc cần có thể giúp đỡ chẳng được mấy.

Chủ quán có thiếu tầm nhìn tới đâu cũng biết lúc này nhiệt tình sán tới cũng chẳng được những đại nhân vật này để ý, gọi Tiểu Điền theo ông ta vào gian trong nói chuyện: - Tiểu Điền, chú đưa cháu từ quê ra đây thì phải có trách nhiệm với cháu. Cháu vừa tới Kiến Nghiệp, chưa hiểu cuộc đời, sợ cháu không biết bên ngoài lòng người hiểm ác, nên giữ cháu ở lại giúp chú thím. Có điều hiện là cơ hội hiếm có, người ta thấy cháu giống bạn mình nên mới mời cháu tới giúp, lại có cục trưởng Hà đảm bảo, không có gì phải lo..

- Nhưng cháu không làm được thì sao? Cô gái vừa động lòng lại vừa lo lắng.

- Chuyện này không phải lo, cứ đi thử trước, không làm được thì quay về chỗ chú, chú có thể cho cháu bát cơm, nếu bỏ qua cơ hội này, cháu không thấy tiếc sao?

Bọn họ ở bên trong thương lượng, còn đám Trương Khác ở ngoài ăn cơm, Hà Kỳ Vân mặc dù cấp bậc không cao, nhưng ở trong khu hân và Diêu Văn Thịnh luôn được Vương Duy Quân coi là tâm phúc, hân là bạn học của Thiệu Tâm Văn quan hệ trước giờ rất thân thiết, năm nay mới 32, tuyệt đối được tình vào lớp trẻ có tiền đồ, cho dù người ngoài không nhìn thấy quan hệ giữa hân và Cẩm Hồ, cũng biết hân theo Vương Duy Quân tiền đồ vô hạn, dù có ghen ghét cũng chẳng được. Điều duy nhất hân kém là không có Cố gia chống lưng như Diêu Văn Thịnh, tất nhiên tầng quan hệ này không thể tùy tiện tiết lộ, có điều luôn có những người thích tìm hiểu người khác, nhìn ra được vài manh mối, nên có không ít tin đồn lưu truyền.

Thời gian qua trong tình có dấu hiệu phong vân biến ảo, thành phố Kiến Nghiệp lại rất bình tĩnh, nhân sự của Kiến Nghiệp thuộc quản hạt của tỉnh, nhưng đa phần quyền chủ động ở TW, cho nên những tin đồn trên tỉnh không làm Kiến Nghiệp rung động. Chỉ số Nasdaq lại liên tục sụt giảm trong 3 ngày liền, cổ phiếu internet trong nước tất nhiên là bị ảnh hưởng, nhưng Hoàn Hân lại không vút của giữ lấy người, mà vẫn còn ôm ảo tưởng, mấy ngày qua luôn thao tác nâng giá, Trương Khác biết chuyện này làm Hải Túc ngày càng lún sâu, đợi tới khi vấn đề của Hải Túc không che dấu được nữa, có kẻ phải gở đầu ra chịu tội.

Thời buổi này không sợ người ta bối mớ, chỉ sợ làm việc nghiêm túc, một khi nghiêm túc, những quan viên trước kia ủng hộ hạng mục khu sản nghiệp phần mềm đều phải gánh trách nhiệm, Trương Khác còn hoài nghi Hồ Tôn Khánh kiếm được lợi lộc trong đó. Liệu có khiến quan trường Kiến Nghiệp chân động hay không thì lúc này khó đoán trước, song bất kể là Hồ Tôn Khánh hay Tiêu Minh Kiến hiện không thể ngang nhiên dấn kích lợi ích của Cẩm Hồ được nữa, Trương Khác càng muốn duy trì cục diện hiện tại, ít nhất có thể đỡ tổn chút tế bào não.

Ăn cơm xong, chủ quán và cô gái đi tới nói muốn thử một lần, lúc này Trương Khác mới biết cô gái tên Điền Hà, một cái tên rất phổ thông, con gái Trung Quốc không tên Yến thì tên Hà, không Tiểu Yến thì Tiểu Hà, y cho Điền Hà một địa chỉ, tới tìm Tô Nhất Đình tới nay vẫn kiên trì ở lại Kiến Nghiệp, Trương Khác hiếm khi được rảnh rỗi, y muốn lái xe đưa Tôn Tĩnh Mông đi hóng mát.

Tối bữa cơm tối, chẳng biết có phải Đỗ Phi cố ý chơi xấu hay không, Chu Hiểu Lộ bám dính bên Tôn Tĩnh Mông.

Tôn Tĩnh Mông lại rất thích cô bé cá tính như vậy, biết cô bé bị đám Đỗ Phi, Thời Học Bán kéo đi làm đại sứ game, liền đề nghị Chu Hiểu Lộ vào công ty phát triển.

Mới đầu Tôn Tĩnh Hương lập Thế Kỷ Hoa Âm còn mang tính chất chơi đùa, vừa là công ty quản lý lại vừa là công ty chế tác, tất cả chuyển động xung quanh Giang Đại Nhi, chẳng hề có hoạt động gì lớn. Năm ngoái, Thế Kỷ Hoa Âm chính thức nạp vào hệ thống Cẩm Hồ, Cẩm Hồ lấy đó làm bàn đạp chính thức đầu tư vào sản nghiệp giải trí, thành lập Thế Kỷ Hoa Âm, Thế Kỷ Hoa Ánh, Thế Kỷ Hoa Nghệ .. Tiến vào nghiệp vụ nhỏ của sản nghiệp.

Nửa năm qua, tập đoàn Thế Kỷ Hoa Âm chỉ tiến hành bố cục thị trường, chiêu mộ một số nghệ sĩ có tiềm lực, có ảnh hưởng tới dưới cờ, lập kế hoạch tạo nên hệ thống bồi dưỡng hữu hiệu, thay đổi cục diện nghệ sĩ trong nước bị coi là máy in tiền mà chẳng hề được bồi dưỡng nghiệp vụ.

Rất nhiều công tác vừa mới tiến hành, còn chưa có chút thành tựu làm người ta phấn chấn nào thì Tôn Tĩnh Hương có thai, lúc này trong mắt rất nhiều người, đứa bé trong bụng Tôn Tĩnh Hương còn quan trọng hơn cả tập đoàn Thế Kỷ Hoa Âm, phía Cẩm Hồ cũng không tỏ ra quá cấp bách, dù sao thì đầu tư tài chính vào Thế Kỷ Hoa Âm cũng có giới hạn, lại không phải sản nghiệp trọng tâm của Cẩm Hồ. Ngược lại Tôn Tĩnh Hương cảm thấy rất áy náy, cả công ty đang nỗ lực chuẩn bị cho công tác nửa cuối năm, cô không muốn vì mình làm tiết tấu cả công ty chậm lại, lần này cô về Hong Kong yêu cầu rõ ràng em gái nghỉ học tới công ty giúp mình.

Trước khi ăn tối, Trương Khác nhận được điện thoại của Tô Nhất Đình, nói Điền Hải Hà đã tới tìm mình rồi, mặc dù thời gian ngắn khó xác nhận được Điền Hải Hà có khả năng tiếp nhận công việc không, dù sao chẳng lo quán bar bị sập.

Ăn tối xong, Tôn Tĩnh Mông kéo mọi người tới quán bar, nói là để giới thiệu Điền Hà ọi người, tới nơi mới

biết đám Thời Học Bàn, Đồng Được Hoa sớm hay tin tới đó đang vây quanh Điền Hà nói chuyện, làm cô gái lúng túng, thì thoáng bị trêu chọc một câu mặt đỏ mắt nửa ngày trời.

Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm cũng bị mọi người trêu chọc.

Nhìn thấy đám Trương Khác đi vào, Thời Học Bàn nhảy cẫng lên hỏi: - Cậu tìm đâu ra tiểu cô nương này thế, làm chúng tôi hết hồn, thế này chẳng phải ép lão Mông về sau không dám tới 1978 nữa à? Đám thâm yêu Tịch sư tỷ vốn tuyệt vọng giờ lại khôi phục sinh khí rồi.

- Mông Nhạc vì sao không dám tới, hôm nay tôi sẽ nhận Tiểu Hà làm em gái, đám thối tha các cậu bắt nạt nó thì phải qua cửa của tôi trước. Tịch Nhược Lâm đành đá nói:

Trương Khác chỉ cười, những chuyện chưa từng xảy ra hãy coi như nó chưa xảy ra là được, y chen tới quầy bar, bảo Điền Hà lấy ột chai bia, nói: - Nơi này tuy mở cửa với bên ngoài, nhưng đa phần là bạn bè, nếu ai nói tên tôi ra thì ghi sổ, quy củ quán bar kiểu Anh, mua rượu phải tới quầy bar trả tiền, ai không trả, cô cứ bấm còi gọi ảnh sát luôn ...

Mông Nhạc bị mọi người trêu một trận, thấy Trương Khác tới, liền kiếm cơ bản việc theo y chui vào một góc, Chu Hiểu Lộ là cô bé mới lớn, chuyện gì cũng tò mò, chạy ra sau sau quầy bar cùng Điền Hà học pha rượu từ Tô Nhất Đình.

- Có phải sau này muốn dụ dỗ tiểu minh tính thì phải lấy lòng cô trước không? Thời Học Bàn không thay đổi được thói mồm mép, ngồi xuống một cái lấy chuyện Tôn Minh Mông gia nhập Thế Kỷ Hoa Âm ra đùa.

Tôn Tĩnh Mông nhìn hẩn một cái với vẻ khinh bỉ, không thêm trả lời.

- Thế Kỷ Hoa Âm mặc dù chưa có động tác gì lớn, nhưng có điều tôi muốn làm lớn mảng này. Trương Khác nhàn nhả ngồi xuống nói:

- Mục tiêu phát triển của Thế Kỷ Hoa Âm là gì, đừng nói xa quá, chỉ nói mười năm tới thôi. Mông Nhạc hứng thú hỏi:

- đương nhiên với môi trường internet miễn phí là hàng đầu như hiện này, còn lâu mới tới lúc nói chuyện bản quyền, nếu dự toán thương vụ Cẩm Hồ có dư, tôi luôn tính có nên thành lập một phim trường ở Tân Vu hay không? Trừ phát triển điện ảnh, âm nhạc còn có thể bồi dưỡng nghệ sĩ. Trương Khác nói qua nói một số kỳ vọng của y với Thế Kỷ Hoa Âm.

- Nếu xây một thành phố điện ảnh cỡ lớn, chẳng phải để Thế Kỷ Cẩm Hồ làm thi tốt hơn à? Đỗ Phi thắc mắc:

- Phim ảnh làm tốt hay không, không phải một công ty điện ảnh có thể đảm bảo, tao muốn đốt ít tiền, để Thế Kỷ Hoa Âm dẫn đầu, còn Thế Kỷ Cẩm Hồ chỉ phối hợp thôi. Trương Khác nhún vai.

- Vậy cậu muốn đầu tư bao nhiêu tiền? Đám Thời Học Bàn nghe Trương Khác nói mắt sáng cả lên, dù sao tài sản của Trương Khác đã nhiều tới mức có thể tùy tiện “đốt tiền”, kỳ vọng y có thể làm nên tác phẩm hoành tráng.

- Cái này phải xem dự toán bên phía thương vụ Cẩm Hồ đã. Trương Khác trầm ngâm: - Cho dù mở đầu có mục tiêu xa rộng thì cơm phải ăn từng miếng một, tiền kỳ đầu tư chỉ vào hạng mục cơ sở, nếu có kịch bản hay, nay nay cũng có khả năng chế tác phim thương nghiệp.

Trình độ chế tác phim ảnh trong nước thô sơ là vì đầu tư hữu hạn, nước ngoài hơi chút là bộ phim bom tấn trăm triệu, trong nước còn chưa có phim điện ảnh nào đầu tư quá 100 triệu tệ. Đầu tư xây dựng thành phố điện ảnh cũng có thể tăng cường tài nguyên du lịch cho Tân Vu, nếu thực sự có thể biến Tân Vu thành Hollywood của Trung Quốc, ý nghĩa với Tân Vu càng không tầm thường.

Tuy nói giao thành phố điện ảnh cho Thế Kỷ Hoa Âm phụ trách, nhưng dù sao bên đó thiếu người lèo lái, Tôn Tĩnh Hương hiện giờ dù có tinh lực thì cũng chỉ đủ để quản lý nghiệp vụ thường nhật, giao cho Thiệu Chí Cương phụ trách thì không sợ thành phố điện ảnh không đủ xinh đẹp, nhưng nếu muốn chế tác bộ phim trình độ cao, phải có đội ngũ chuyên nghiệp trình độ cao.

Thế Kỷ Hoa Âm nhân thủ có hạn, đội ngũ mới dù thuê bên ngoài thì cũng phải có thành viên cốt cán làm khung trước, Trương Khác suy nghĩ nói: - Phía bọn mày cũng phải vài người tới hỗ trợ chút chứ?

- Mày đúng là lòi mặt chuột rồi. Đỗ Phi gãi đầu, Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm trở về, áp lực của Sáng Vực Đông Đại bớt đi một chút, hẳn thực sự không muốn rút mất một ai, chỉ là không có sự lưu động tăng quản lý chiều ngang này, các xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ không thể gắn kết mật thiết với nhau: - Mày nhìn trúng ai thì nói phứt ra đi.

- Hai ngày nữa tao tới Tân Vu, để Tần Cương theo tao một chuyến. Bởi vì chuyện liên quan tới Tân Vu, công tác tiền kỳ Trương Khác không thể không đích thân tham dự.

- Được. Đỗ Phi đồng ý nhanh gọn: - Lão Tần đi rồi, vậy phụ trách phía trường học để Lệnh Tiểu Yến phụ trách nhé.

- Ủ. Trường học mặc dù hiện là nguồn thu nhập chủ yếu của Sáng Vực Đông Đại, nhưng mảng này tiềm lực thị trường có hạn, Tần Cương lại là nhân tài mặt kỹ thuật, hẳn muốn có tiến triển lớn về mặt quản lý, Sáng Vực Đông Đại là nơi đậm tính kỹ thuật không hợp với hắn, để hắn sớm ngày nhảy ra ngoài cũng tốt.

Đa phần học sinh đã rời trường, buổi tối ngô Học Phủ vẫn tập nhập, phồn hoa thể hiện ở cả góc tối ánh đèn không chiếu tới.

Tôn Tĩnh Mông buổi sáng xuất phát từ Hong Kong, tới tối đã hơi mệt, về nghỉ cùng Trần Phi Dung, Chu Hiểu Lộ. Trương Khác chẳng thể nói căn hộ tầng thượng luôn giữ phòng cho hai cô, ở lại uống rượu tiếp với đám Đỗ Phi, Mông Nhạc, còn gọi điện thoại bảo Tần Cương tới.

Hai năm qua Tần Cương đặt tinh lực vào việc khai thác thị trường dạy máy vi tính trong tỉnh, không còn đảm nhận bất kỳ chức vụ nào trong trường nữa, Đh Đông Hải không muốn quá rạch ròi với Cẩm Hồ, không điều quan hệ nhân sự của Tần Cương ra khỏi trường, thậm chí một số phúc lợi còn không quên hắn, chỉ ít trên danh nghĩa Tần Cương là tổng giám đốc do Đh Đông Hải phái sang Sáng Vực Đông Đại. Đường nhiên không có nhân tố này cũng chẳng sao, chưa nói Thôi Quốc Hằng cùng một nhóm học giả của học viện thương mại được trợ cấp từ TT nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, mỗi năm khoản quyền góp xây dựng cho Đh Đông Hải cũng khiến các trường học khác thêm thuồng.

Một năm học đã kết thúc, năm học mới sắp bắt đầu, một đội tài trợ mới của Cẩm Hồ với Đh Đông Hải lại bắt đầu, Tần Cương vừa nhìn thấy Trương Khác câu đầu tiên là: - Phương án tài trợ năm nay có chưa? Rất nhiều người tìm tôi thăm dò, tôi chả biết nói gì với bọn họ.

- Phương án vừa thảo luận xong. Trương Khác đáp: - Không khác mấy so với năm ngoái.

Tần Cương không hỏi thêm, quay sang Đỗ Phi: - Muộn thế này còn gọi điện thoại bảo tôi tới không phải vì mời tôi uống rượu chứ?

Trương Khác nói chuyện điều hắn sang Thế Kỷ Hoa Âm: - Thế Kỷ Hoa Âm muốn làm lớn, dựa theo cách làm nhất quán của chúng ta, theo hướng công tác nhân tài. Phương án tài trợ lần này mặc dù không tính mấy trường nghệ thuật như Học viện Âm nhạc bên trong, có điều bên Thế Kỷ Hoa Âm còn có dự toán thêm, năm nay có thể làm chút cơ sở.

Thời Học Bán hâm mộ nói: - Oa, nếu sớm biết có việc sướng như thế tôi đã quy thuận Tôn nhị tiểu thư rồi, tới Học viện Âm nhạc phát tiền vinh quang nhường nào, lãnh đạo trường thế nào chẳng phái mấy hoa khôi mời cơm để bày tỏ lòng thành.

- Nếu lãnh đạo Học viện Âm nhạc trọn trúng Tả Tiểu Thanh thì sao? Đỗ Phi lấy bạn gái Thời Học Bán ra trêu.

- Vậy thị phải phái thêm ba mỹ nữ cấp hoa khôi nữa, Tả Tiểu Thanh tính là người của chúng ta rồi.

Tần Cương chẳng để ý Thời Học Bán ở bên chen ngang đùa cợt, hỏi Trương Khác dự toàn ước chừng bao nhiêu.

- Bên Học viện Âm nhạc có chừng 20 triệu, hiện Hoa Âm không có nhiều tài chính lắm, có điều ít tiền quá chưa chắc làm người ta coi trọng. Ngoài ra trên tỉnh đang có ý sát nhập Học viện Âm nhạc và Học viện nghệ thuật, có điều vấn đề là ai sát nhập vào ai, cả hai đều không chịu nhượng bộ, nên thành bế tắc. Tôi

đang tính, hay là cố ý bỏ quên Học viện nghệ thuật, nâng tiền tài trợ cho Học viện Âm nhạc lên 30 triệu. Trương Khác gõ bàn nói:

- Chiêu này của cậu quá hiểm. Mông Nhạc cười lớn: - Thế chẳng phải ép Học viện Nghệ thuật nhượng bộ à?

Đh Đông Hải là đại học tổng hợp hàng đầu trong nước, mỗi năm được TW và tỉnh cấp cho khoảng 200 triệu, còn trường nghệ thuật cấp tỉnh được hỗ trợ tài chính rất ít. Học viện Âm nhạc năm ngoái vì xây tòa nhà mà phải đi cầu hết ông nọ bà kia, tỉnh cấp cho 12 triệu, làm bọn họ phải bán đi mảnh đất gần tường mới gom đủ 40 triệu xây dựng. Mỗi năm Học viện Âm Nhạc thu các loại học phí được chưa tới 80 triệu, nếu Cẩm Hồ một lần tài trợ cho 30 triệu, dứt khoát làm lãnh đạo trong trường sướng tới mất ngủ vài ngày. Học viện nghệ thuật cũng thiếu tiền, thấy Học viện Âm nhạc có được tài nguyên lớn bên ngoài như thế, việc sát nhập sẽ ít lực cản hơn nhiều.

Trương Khác chẳng bận tâm ai sát nhập vào ai, chỉ muốn diệt chủ nghĩa bè phái, để công tác tiến hành thuận lợi thôi.

1170. Chương 1172: Khảng Khái Trợ Học

Nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm nữa, Trương Khác đứng dậy nói với Tần Cương: - Phải rồi, mai trên tỉnh có cuộc họp, hiệu trưởng Lý cũng tham gia, anh có thời gian thì đi cùng tôi một chuyến.

- Đi thảo luận khoản trợ học năm nay của Cẩm Hồ phân phối thế nào à?

- Lúc này thì còn chuyện gì khác nữa? Trương Khác cười:

Trong kỳ nghỉ, chính là thời điểm nghiệp vụ bồi dưỡng của Sáng Vực Đông Đại bận rộn nhất, mặc dù nói sẽ đem trọng trách bên này giao cho Lệnh Tiểu Yến, nhưng cũng không thể nói buông là buông, thế nào cũng phải có khoảng thời gian quá độ.

Hơn nữa chuyện Tần Cương chính thức chuyển sang Thế Kỷ Hoa Âm cũng phải đợi Tôn Tĩnh Hương về Kiến Nghiệp mới được.

Sáng hôm sau Diệp Tiểu Đông gọi điện thông báo cho Tần Cương thời gian và địa điểm cuộc họp, buổi trưa Diệp Tiểu Đông và Trương Khác ăn cơm cùng Lý Viễn Hồ, muộn buổi chiều hân tơi thẳng địa điểm họp.

Buổi chiều Tần Cương vừa mới chuẩn bị lái xe tới chính phủ tỉnh nhận được điện thoại của Thôi Quốc Hằng, bảo hân tơi đón, Tần Cương lái xe tới học viện thương mại, vừa xuống xe thì thấy Lý Hồng Minh và Thôi Quốc Hằng từ học viện đi ra.

Lý Hồng Minh giọng vang vang: - Tiểu Tần cũng đi tham gia cuộc họp có phải công tác sắp điều chỉnh rồi không?

- Vâng, mảng trường học tạm thời giao cho người khác tiếp nhận. Tần Cương mở cửa xe đáp: - Tiếp theo làm gì thì chưa có quyết định.

Lý Hồng Minh kéo cả Tần Cương, Thôi Quốc Hằng vào xe của ông, hỏi: - Tiểu Thôi, cậu tiết lộ trước đi, lần này Cẩm Hồ khảng khái tới mức nào.

Thôi Úc Hằng cười: - Báo cáo của bên trung tâm chỉ có tính tham khảo, bên kia quyết định thế nào không trả lời cho phía trung tâm.

- Vậy Tiểu Tần có tin tức gì không?

- Chắc là không khác so với năm ngoái đâu ạ. Tần Cương nhớ hôm qua Trương Khác cũng nói như thế, bổ xung suy đoán của hân: - Khả năng càng tập trung về phía trường ta thêm một chút.

Lực lượng nghiên cứu của các trường đại học luôn là một trong lực lượng mà hệ thống nghiên cứu Vườn Sồi nhờ cậy vào, huống hồ còn đảm bảo con đường xuất khẩu nhân tài vào Cẩm Hồ luôn thông suốt, mỗi năm luôn lấy một phần dự toán tài chính của Vườn Sồi cấp cho các trường học kiến thiết khoa học kỹ thuật.

Xưa nay Đh Đông Hải luôn là trọng điểm Cẩm Hồ trợ cấp, thậm chí Cẩm Hồ trực tiếp hỗ trợ thành lập học viện vi điện tử, năm ngoái tổng cộng tài trợ cho Đh Đông Hải 150 triệu, các trường khác cộng lại chưa được 50 triệu.

Chính phủ TW vì muốn kiến thiết trường đại học hàng đầu thế giới, Đh Đông Hải là một trong số trường được ưu đãi trọng điểm, năm nay tài chính TW và tỉnh cấp cho Đh Đông Hải 200 triệu, dự toán học phí cùng khoản đầu tư thêm 60 triệu nữa, nếu được Cẩm Hồ tài trợ 150 triệu, dù số tiền này chảy vào lĩnh vực khoa học và Cẩm Hồ chỉ định, nhưng làm giảm nhẹ áp lực tài vụ không ít.

Đh Đông Hải từ năm ngoái cũng đặt mục tiêu thành đại học hàng đầu thế giới, không có mục tiêu này còn đỡ, có rồi mới biết chênh lệch lớn cỡ nào.

Chưa nói điều gì khác mấy đại học danh tiếng của Mỹ mỗi năm đầu tư kinh phí tới 1 tỷ USD, cộng mọi khoản tiền mà Đh Đông Hải có được còn chưa tới 1 tỷ tệ, cách mục tiêu còn xa tít mù tấp.

Đám Tàn Cương tới nơi hơi sớm, Trương Khác đang ở trong văn phòng Lục Văn Phu, liền mời bọn họ tới đó ngồi trước, đến nơi thấy Trương Khác và Lục Văn Phu ngồi ở ghế sofa nói chuyện, Diệp Tiểu Đồng đứng trong góc chẳng biết đang nói chuyện với ai. Trường hợp như thế này Trần Phi Dung không xuất hiện, Diệp Tiểu Đồng là giám đốc phòng hành chính là trợ lý thứ nhất thực sự của Trương Khác, chức vụ này trước kia do Dịch Đan Thanh đảm nhiệm.

Trương Khác và Lục Văn Phu cùng đứng dậy mời nhóm Lý Hồng Minh ngồi.

Diệp Tiểu Đồng gọi điện xong đi tới: - Giám đốc Trần phải 15 phút nữa mới tới.

Lục Văn Phu gật đầu: - Chúng ta đợi ông ấy, dù sao cuộc họp bên tỉnh trưởng Lý chưa kết thúc.

Tàn Cương nghĩ, phó tỉnh trưởng Lý bị Trần Kỳ Bân liên lụy vẫn chủ trì công tác như bình thường, vậy Lục Văn Phu lấy thân phận gì tham dự cuộc họp hôm nay, phân quản của ông ta đâu có liên quan gì tới giáo dục.

Một lúc sau Trần Tín Sinh tới, hẳn vừa bay từ Hong Kong sang, Tàn Cương còn nghĩ cuộc họp hôm nay giống như mọi năm, tùy tiện phái ai đó tham gia là được, Trương Khác ở Kiến Nghiệp tham gia biểu thị tôn trọng tỉnh một chút không nói, thực sự không cần Trần Tín Sinh phải tới.

Tàn Cương đang suy nghĩ thì lúc lấy thư ký Tiết Minh Lâu của Giang Mẫn Chi vào hỏi: - Tỉnh trưởng Lục, tỉnh trưởng Giang có thể bỏ thời gian tham dự cuộc họp buổi chiều, muốn hỏi cuộc họp bao giờ tiến hành.

Lục Văn Phu trả lời: - Tôi đang đợi tỉnh trưởng Lý thông báo, sở trưởng Mã đã ở phòng họp rồi, hay là chúng ta tới đó trước.

Lúc này Tàn Cương mới biết cấp bậc cuộc họp hôm nay khá cao, trước đó không ngờ rằng Giang Mẫn Chi cũng tham gia, nhìn sắc mặt Lý Hồng Minh có vẻ cũng không biết.

Giang Mẫn Chi vốn không có kế hoạch tham gia cuộc họp này, chỉ là Lý Viễn Hồ đột xuất gọi điện mong ông ta tham gia, từ khi ông ta tới Đông Hải, Lý Viễn Hồ chưa bao giờ trực tiếp thông báo tham gia cuộc họp cụ thể nào, biết cuối trưa Lý Viễn Hồ ăn cơm với Trương Khác, trong lòng ít nhiều có chút cảnh giác, nhưng không thể hiện ra.

Trước khi tham gia họp, Giang Mẫn Chi bảo Tiết Minh Lâu sưu tập chút tài liệu tiền tài trợ của Cẩm Hồ cho các trường đại học cao đẳng trong tỉnh, đặc biệt là với Đh Đông Hải.

Tiết Minh Lâu báo: - Theo phán đoán của sở trưởng sở giáo dục thì khoản quyên góp năm nay của Cẩm Hồ sẽ không ít hơn năm ngoái.

- Tức là không dưới 200 triệu, vậy cuộc họp này tôi phải tham gia một chút. Giang Mẫn Chi trầm ngâm:

Tiết Minh Lâu biết trong lòng Giang Mẫn Chi rất không muốn, nhưng ông ta không tham gia không hay, Cẩm Hồ mỗi năm tài trợ 200 triệu tiền giáo dục, cũng đủ khiến lãnh đạo quốc gia phải ra mặt rồi, đi sau lưng Giang Mẫn Chi vào phòng họp, âm thầm quan sát mọi người trong phòng.

Phó tỉnh trưởng Lý vẫn chủ trì công tác giáo dục, nhưng chưa hoàn toàn thoát thân từ vụ án Trần Kỳ Bân, sắc mặt rất tệ, cảm tưởng giờ trời có sập xuống cũng chẳng liên quan gì tới ông ta.

Vụ án Trần Kỳ Bân phát sinh, sở trưởng Mã Uân sở giáo dục dù bị bệnh vẫn phải kiên trì công tác, Lục Văn Phu tạm thời chủ trì cục diện giáo dục tỉnh đứng cùng Trương Khác, chẳng hề kị húy quan hệ mật thiết với Cẩm Hồ, Tiết Minh Lâu còn nghe nói con trai Lục Văn Phu là bạn cùng lớp với Trương Khác.

Tiết Minh Lâu không nhận ra Tần Cương, nghĩ theo Trương Khác tham gia cuộc họp thế này chắc không tầm thường.

Lại nhìn sang Diệp Tiểu Đông, hẳn biết cô là con gái Diệp Chúc Dân, tổng giám đốc, bí thư đảng ủy tập đoàn vũ khí quốc phòng, Diệp Tiểu Đông đang nói chuyện với Lý Hồng Minh, nhìn sắc mặt ông ta có vẻ vẻ đang nghe một chuyện chấn động.

Giang Mẫn Chi đi vào, mọi người đứng dậy, ông ta xua tay nói: - Tôi tới đây chỉ để dự thánh thôi, đồng thời đại biểu tỉnh cảm ơn sự khẳng khái của Cẩm Hồ, mọi người ngồi cả đi.

Phó tỉnh trưởng Lý chẳng còn chút tinh thần nào, nên Mã Uân chủ trì cuộc họp, tỉnh ra quyết định cố gắng tập trung nguồn lực ngả về phía Đh Đông Hải hết mức có thể, đương nhiên vẫn phải đảm bảo sự phát triển của các trường học khác trong tỉnh.

Cẩm Hồ biểu thị rõ ràng sẽ tiếp tục hỗ trợ khoản tài chính lớn cho hệ thống giáo dục tỉnh, cuộc họp này biểu thị sự tôn trọng với Cẩm Hồ, Mã Uân cũng biết tổ chức cuộc họp thế này sẽ bị các trường khác rửa ròi sau lưng, nhưng ai bảo tỉnh không thể bỏ thêm nhiều nguồn lực hơn nữa hỗ trợ cho Đh Đông Hải, lại kỳ vọng quá cao vào Đh Đông Hải.

Không phải là cuộc họp chính quy, Giang Mẫn Chi cũng phát biểu vài câu, đợi Trương Khác báo cáo con số lên tỉnh.

Trương Khác không nói gì, nhìn sang Trần Tín Sinh, bảo hắn tỏ thái độ thay Cẩm Hồ.

- Bởi vì phương án còn chưa được Cẩm Hồ thảo luận thông qua, cho nên trước đó người khác thăm dò, tôi chỉ có thể nói là không khác so với năm ngoái, hiện có thể báo với mọi người con số chuẩn xác, chỉ cao hơn năm ngoái một chút, phương thức hơi khác biệt. Trần Tín Sinh cầm giấy nói:

- Phương thức có gì khác? Mã Uân hỏi ngay:

- Chúng tôi thiết lập một quỹ xúc tiến kiến thiết khoa học kỹ thuật, về sau khoản quyền góp giáo dục của Cẩm Hồ chủ yếu chảy vào quỹ này, các trường trong tỉnh đều có thể nộp đơn xin nghiên cứu với quỹ ... Đương nhiên chúc tôi thành lập quỹ này vì xúc tiến nghiên cứu khoa học trong trường đại học, sẽ mời học giả danh tiếng các trường lập thành hội nghị đánh giá, phân phối tỉ lệ tài chính.

Giang Mẫn Chi hiểu Cẩm Hồ cuối cùng vẫn muốn khống chế khoản quyền góp trong tay mình, thậm chí các giáo sư hoặc học giả trường nào muốn có được hỗ trợ tài chính của quỹ thì đơn xin phép phải có lợi cho Cẩm Hồ. Đại khái đây là nguyên nhân Lý Viễn Hồ muốn ông ta tham gia cuộc họp, là muốn ông ta mở kim khẩu ủng hộ Cẩm Hồ, ông ta cũng chẳng có lập trường để phản đối.

Giang Mẫn Chi không vội tỏ thái độ, quan sát sắc mặt những người khác hỏi: - Vậy Cẩm Hồ có thể bỏ bao nhiêu tiền về quỹ.

Trần Tín Sinh trả lời: - Chúng tôi bổ xung dự toán giữa năm, khoản 80 triệu USD, dự toán năm sau sẽ không ít hơn 100 triệu USD.

Giờ Tiết Minh Lâu hoàn toàn hiểu vì sao vừa nãy Lý Hồng Minh chấn động rồi, Đh Đông Hải là nơi hưởng lợi lớn nhất từ quỹ này, đúng là con số kinh người! Vậy kinh phí nghiên cứu khoa học của Vườn Sồi là bao nhiêu? Tuyệt đối không phải là 400 triệu USD như công bố với bên ngoài.

Cuộc họp chỉ mang tính thông báo, kết thúc rất nhanh Tiết Minh Lâu theo Giang Mẫn Chi rời phòng họp, tích tắc ra khỏi cửa, trên mặt Giang Mẫn Chi vốn mang nụ cười, vừa quay đi ho khẽ một cái, nụ cười tự hồ bay đi theo cái ho đó, mặt trở nên âm trầm, Tiết Minh Lâu cũng không nói gì, im lặng bước đi.

Lý Viễn Hồ gần đây mới chịu nhượng bộ ở vấn đề điều động Lưu Văn Đào, với công tác chính phủ không ám thị cũng không can thiệp nhiều, Giang Mẫn Chi tưởng rằng vụ án Trần Kỳ Bân và áp lực từ Chứng khoán Vân Lâm khiếp Lý Viễn Hồ loạn thế trận, tưởng đây là chiến thắng đầu tiên của mình sau khi tới

Đông Hải. Trước đó Giang Mẫn Chi yêu cầu Lục Văn Phu tham gia cuộc họp ngày hôm nay chủ yếu là vì muốn trải đường để sau này điều chỉnh Lục Văn Phu sang phân quản công tác giáo dục.

Giang Mẫn Chi vốn nghĩ mình đã nắm được thế chủ động nhất định ở Đông Hải, nhưng hôm nay Cẩm Hồ khẳng khái mở hầu bao, lại làm ông ta cảm giác thất bại, đặc biệt lại còn do Lý Viễn Hồ đích thân gọi điện muốn ông ta tham dự cuộc họp này.

Tới văn phòng, Giang Mẫn Chi cầm nắm đầm cửa, do dự một lúc mới bảo Tiết Minh Lâu: - Chiều nếu không có chuyện gì gấp thì hủy hết đi.

- Vâng. Tiết Minh Lâu gật đầu, về bàn làm việc, mở tư liệu về Cẩm Hồ trong máy vi tính.

80 triệu USD tương đương 650 triệu tệ.

Tài chính cấp cho trường cao đẳng đại học toàn tỉnh cả năm còn chưa được 1.6 tỷ, riêng quy xức tiến kiến thiết khoa học mà Cẩm Hồ lập ra đã có hơn 600 triệu, năm sau dự toán còn lên tới 800 triệu, riêng bằng điều này đủ bịt miệng tất cả oán trách, bất mãn với Cẩm Hồ.

Không ai có thể từ chối sự khẳng khái của Cẩm Hồ, Cẩm Hồ cũng đã thể hiện sự hùng mạnh vượt qua bất kỳ sự tưởng tượng nào, ít nhất trong nhiệm kỳ tỉnh trưởng của mình, Giang Mẫn Chi đừng nghĩ tới việc đả kích Cẩm Hồ, cho dù điều Lưu Văn Đào lên tỉnh thay thế vị trí của Lục Văn Phu thì thực tế tác dụng kiềm chế Cẩm Hồ rất có hạn.

Cú điện thoại buổi trưa của Lý Viễn Hồ chắc chắn là cảnh cáo Giang Mẫn Chi, ở Đông Hải có giới tuyệt không thể vượt qua.

Tiết Minh Lâu xem tài liệu trên màn hình phải day huyệt thái dương.

Đầu năm báo chí cho đăng phát biểu của Đinh Hòa tổng phụ trách kỹ thuật của tập đoàn Ái Đạt, nói dự toán nghiên cứu khoa học của Vườn Sồi năm nay là 400 triệu USD, khi đó gây xôn xao kinh ngạc lớn.

Căn cứ con số bộ thông tin thu thập được, doanh thu của Ái Đạt năm 99 gần 20 tỷ, đứng thứ 2 trên bảng xếp hạng 100 doanh nghiệp hàng đầu, lãi ròng 4 tỷ, lấy 3/4 ra đầu tư vào nghiên cứu kỹ thuật khoa học, thậm chí có bài báo nói việc nghiên cứu của Cẩm Hồ đã đi vào ngõ cụt rồi.

Hiện giờ xem ra con số này còn qua xử lý làm nhẹ đi không ít, không chỉ con số dự toán nghiên cứu làm ít đi, mà cả doanh thu lẫn lợi nhuận của Ái Đạt cũng thế. Có lẽ bộ thông tin cũng biết Cẩm Hồ báo con số giả, có lẽ bọn họ cũng muốn Cẩm Hồ báo con số giả, vì bọn họ phải giữ thể diện, giữ cho Hoa Hạ đứng đầu bảng.

Giang Mẫn Chi nếu muốn tra tiền thuế của Cẩm Hồ tất nhiên là được ngay, đáng tiếc trong hệ thống xí nghiệp phức tạp của Cẩm Hồ, có quả nửa là đăng ký ở nước ngoài, muốn biết được con số tài vụ của những công ty hải ngoại đó cực kỳ khó khăn.

Tiền thuế của Cẩm Hồ trong nước khớp với con số tài vụ Cẩm Hồ công khai, mang tới cho người khác ấn tượng sai lầm, đó là các công ty nước ngoài của Cẩm Hồ chỉ là thứ công cụ thuận tiện việc nắm cổ phần chéo, giờ xem ra đó không phải là những cái xác rỗng, chỉ là vì nhiều nguyên nhân nên đều ẩn trong chỗ tối.

Tiết Minh Lâu nghĩ tới một loại khả năng, nếu như thủ đoạn trấn áp ở trong nước với Cẩm Hồ quá mạnh, khiến Cẩm Hồ phản kháng, như thế liệu có tác dụng khiến công ty hải ngoại kia phải trôi lên khỏi mặt nước.

Ai cũng nói Ái Đạt là xí nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ, nhưng xem ra nhìn ở tầng cấp khác, thương vụ Cẩm Hồ mới là hạch tâm của Cẩm Hồ, trước kia Cẩm Hồ đặt Thương vụ Cẩm Hồ ở Hong Kong, đại khái là muốn dựa vào hệ thống luật pháp khác với nội địa của Hong Kong.

Ngay từ đầu sáng lập Vườn Sồi, đã xác định phương hướng nghiên cứu nhất thể hóa với sản nghiệp, Cẩm Hồ không thể chiêu mộ nhân tài cao cấp từ nước ngoài một cách thoải mái, bồi dưỡng nhân tài bản địa mới là cái gốc, hơn nữa phải để các lực lượng nghiên cứu của các trường đại học cao đẳng phát huy tác dụng nên có.

Chính vì thế mới quyết định thành lập quỹ xức tiến kiến thiết khoa học kỹ thuật, tiền trong quỹ chủ yếu dùng để giúp Đh Đông Hải nhanh chóng trở thành đại học thuộc loại hình nghiên cứu hàng đầu thế giới,

biển Đh Đông Hải Thành căn cơ chỗ dựa thực sự của Cẩm Hồ trong tương lai.

Lý Hồng Minh trước khi tham dự cuộc họp cũng chỉ hi vọng khoản tài trợ của Cẩm Hồ duy trì với mức độ năm ngoái là được, như thế tài chính của trường năm sau thoải mái một chút để làm và việc, ai ngờ nửa cuối năm Cẩm Hồ lập quỹ có dự toán bằng tổng thu nhập cả năm ngoái của Đh Đông Hải.

Ông đã cùng Trần Tín Sinh đã trao đổi sơ bộ, thành lập quỹ xúc tiến khoa học là giúp đỡ Đh Đông Hải mau chóng phát triển thành đại học hàng đầu thế giới, ủy ban đánh giá cũng chọn đa phần từ giáo sư Đh Đông Hải.

Trần Tín Sinh và Trương Khác, Diệp Tiểu Đồng buổi chiều phải tham gia cuộc họp nội bộ Vườn Sồi nên ngồi xe đi trước.

Lý Hồng Minh phải qua rất lâu mới bình tĩnh được trở lại, vào xe oán trách Thôi Quốc Hằng và Tần Cương:
- Hai cậu đúng là, trước khi tới còn lập lờ với tôi.

Tần Cương giang tay: - Em cũng nghe nói thay đổi so với năm ngoái không nhiều thôi chứ có biết gì đâu ạ.

- Tôi cũng không biết thật. Thôi Quốc Hằng cười lớn:

- Hiện giờ đầu tư kinh phí trường học của chúng ta cũng chỉ bằng một nửa Đh Thanh Hoa. Lý Hồng Minh vui mừng nói: - Có bổ xung của quỹ xúc tiến khoa học này, chênh lệch sẽ được san bằng.

1171. Chương 1173: Thế Kỷ 21 Cái Gì Quan Trọng Nhất?

- Cẩm Hồ đại khái cũng có ý này. Thôi Quốc Hằng giờ mới tiết lộ nhiều hơn: - Ban đầu cũng không nói rõ con số là bao nhiêu, chỉ thảo luận là tập trung cho trường ta hay là chia đều cho các trường, cuối cùng quyết định là cho trường ta vì chúng ta có nhiều quyền tự chủ hơn, nếu có thể thành đại học hàng đầu như Thanh Hoa, kinh nghiệm của trường ta sẽ rất có giá trị chỉ đạo.

Tần Cương nói rất ít, đại kể liên quan tới tương lai Đh Đông Hải chẳng ai hỏi tới hần, nên tất nhiên hần cũng chẳng nói xen vào, với hần khoản tiền đầu tư này cũng bình thường.

Hần biết kinh phí nghiên cứu của Vườn Sồi chừng 800 triệu USD, trong vòng 5 năm dự toán đạt tới 6 tỷ tới 8 tỷ USD, đây là con số làm người ta sợ vỡ mặt, nhưng là tiêu chuẩn cần đạt được, như thế Ái Đạt mới thực sự bước vào hàng ngũ doanh nghiệp điện tử thế giới.

Trở về trường, Lý Hồng Minh kéo cả Thôi Quốc Hằng tới văn phòng bàn việc, Trương Khác và Trần Tín Sinh không quá can dự vào công tác quá chi tiết, Thôi Quốc Hằng là cầu nối giữa Đh Đông Hải và Cẩm Hồ, không tóm lấy ông ta thì tóm ai.

Tần Cương về trường lấy xe, con trai hần hôm quá ngủ đạp chần ra nên bị cảm, buổi chiều vợ hần đưa con vào bệnh viện truyền nước, hần đi đón vợ con ở nhà, nói với vợ thời gian tới sẽ bận rộn, muốn vợ đón mẹ cợ tới giúp chăm sóc đứa con đang bị bỏ tập nói. - Cha em cũng nghỉ hưu rồi, mẹ em tới thì anh bảo cha em ở nhà một mình làm gì? Vợ Tần Cương nói:

Vợ chồng Tần Cương sống ở chung cư Thanh Niên, tòa nhà giành cho giáo viên, căn hộ hai gian hai phòng, 90 mét vuông, một người lớn nữa tới còn có thể được, chứ hai người thì thiếu phòng rồi.

Tần Cương biết vợ muốn chuyển nhà, hần nghĩ mình không còn đảm nhiệm chức vụ gì nữa trong Đh Đông Hải, quan hệ đã trở nên xa cách, nếu còn chiếm phòng ở đây, giáo viên trong trường sẽ có ý kiến, chỉ là trong thời gian sắp tới hần không còn tinh lực làm việc này, bảo với vợ: - Hay em đón mẹ em tới, rồi mọi người xem xem ở đâu có nhà thích hợp thì chuyển vào, rồi mới đón ba tới, anh sắp chuyển công tác rồi, một thời gian nữa không còn làm ở Sáng Vực Đồng Đại.

- Vậy anh đi đâu, làm gì?

- Còn chưa quyết định, khả năng làm chân *** ton trước. Tần Cương nói hàm hồ: - Dù thế nào thì anh cũng không còn liên hệ trực tiếp với trường nữa, nhà bên này phải trả lại cho trường, đúng là cần phải tìm nhà mới.

- Vậy anh làm việc cho trường bao năm thì tính sao? Vợ Tần Cương tiếc của không muốn trả lại nhà cho trường:

Tần Cương cười: - Chẳng phải sợ người ta chửi sau lưng sao, em có thấy đáng tham cái này không?

- Yển Viên thì không có hi vọng rồi, chung cư đông hồ không chen vào được, anh bảo em phải đi đâu tìm nhà?

Thế Kỷ Cẩm Hồ chỉ khai phát một khu biệt thự cao cấp ở Kiến Nghiệp là Yển Viên, nhà ở đó chia hết từ lâu, hơn nữa tuyệt đại bộ phận dành cho nhân viên nghiên cứu cao cấp của Vườn Sồi, bên Sáng Vực Đông Đại, trừ Đỗ Phi không ai lấy được biệt thự nơi đó.

Phía đông hồ cũng có 12 tòa chung cư 30 tầng, tổng cộng có hơn 3000 căn hộ, ban đầu tưởng là dư dả rồi, ai ngờ tới mùa hè năm nay nhân viên chính thức của Vườn Sồi đã hơn 6000 người, thêm hơn 3000 nhân viên các cơ cấu khác của Ái Đạt ở Kiến Nghiệp, cộng vào gần 10000. Thế là chung cư bên đó không thỏa mãn được nhu cầu nhà ở cho nhân viên trong Cẩm Hồ nữa, Thế Kỷ Cẩm Hồ lấy thêm mảnh đất nữa phía đông nam hồ xây khu dân cư rộng trăm vạn mét vuông gọi là Lộc Viên, chỉ là hiện giờ mới khởi động, muốn ở được phải đợi một năm nữa.

Tần Cương gãi đầu: - Hay là để anh gọi cho Lục Kiện xem hiện công ty anh ta còn nhà không?

Lục Kiện là công tử kinh thành bỏ quan trường tới Kiến Nghiệp kinh doanh địa ốc, tới Kiến Nghiệp đã được 2 năm, sau khi hạng mục đầu tiên hoàn thành thuận lợi, đồng thời khai phát hai hạng mục nữa, một là tòa nhà văn phòng, một khu nhà ở, quy mô đã hơn hạng mục cùng kỳ ở Bắc Kinh, chỉ cũng chưa biết bao giờ xong, các công ty địa ốc khác không có được tinh thần chuyên nghiệp như Thế Kỷ Cẩm Hồ.

- Hay là đợi thêm một thời gian? Thế nào cũng có hi vọng ở Lộc Viên. Vợ Tần Cương cau mày, mua nhà phúc lợi trong công ty sẽ rẻ hơn:

Tần Cương nghĩ cũng chỉ đành đợi thêm một thời gian, Tần Cương nghĩ cũng chỉ đành đợi thêm một thời gian, hần nhớ Lý Hồng Minh luôn muốn hoàn toàn cải thiện điều kiện ăn ở của giáo viên, trước đó vì giới hạn tài chính không có hành động gì, Cẩm Hồ hứa đầu tư khoản lớn, thế nào cũng có một phần chảy về phía mặt này. Quan điểm xưa nay của Trương Khác là thu hút nhất tài, hiện không phải là thời đại cống hiến vô tư nữa, nhân tài ưu tú nhất phải có đãi ngộ ưu tú nhất, mọi người đều nói đùa mấy năm qua Cẩm Hồ quên tặng Đh Đông Hải, đại bộ phận tiền chảy thẳng vào túi các học giả, giáo sư.

Ở trong thư phòng Tần Cương đã tra tư liệu liên quan tới học viện âm nhạc, so với kế hoạch đầu tư 800 triệu vào Đh Đông Hải của Cẩm Hồ, thì 30 triệu cho Học viện Âm nhạc chẳng là cái gì, đương nhiên lãnh đạo Học viện Âm nhạc không hề biết.

Tần Cương về nhà ăn cơm tối, Đỗ Phi gọi điện rủ tới 1978, thấy con trai đã đỡ sốt liền qua đó tụ họp.

Đám Trương Khác, Đỗ Phi, Mông Nhạc đang đánh bi-a, Tôn Tĩnh Mông khoanh tay đứng nhìn, bất kể chơi bi-a hay bóng bàn thì cả ba bọn họ gộp lại cũng không phải đối thủ của Tôn Tĩnh Mông.

Bọn họ vừa chơi vừa nói chuyện phương diện nào ở trường học trong nước cần cải cách trước, Mông Nhạc nói tiến sĩ trong nước đáng thương, mỗi tháng trợ cấp sinh hoạt có chút xiu, rất nhiều tiến sĩ trước khi nhập học đều đã có gia đình, cuộc sống rất nghèo khó.

Tần Cương nhớ thời học tiến sĩ, mỗi tháng được trợ cấp 180 đồng, may mắn còn làm giáo viên phụ đạo trong trường, mỗi tháng có được trên 300, miễn cưỡng đủ dùng, nhưng chiếm gần hết tinh lực và thời gian của hắn, có lẽ đây là nguyên nhân trọng yếu khiến trong nước không bồi dưỡng ra được tiến sĩ hàng đầu.

Trương Khác tay cầm gậy, dựa vào tường nói: - Quý xúc tiến nghiên cứu mỗi lần phê duyệt một khoản kinh phí nghiên cứu là tính cả lương cho nhân viên nghiên cứu rồi, thậm chí có thể trích ra một phần tài chính làm học bổng cho người học tiến sĩ, ít nhất để trợ cấp sinh hoạt cho tiến sĩ nâng cao tới mức lương bình thường. Biết thế kỷ 21 quan trọng nhất là gì không? Là nhân tài, chúng ta không thể ủy khuất nhân tài.

Đỗ Phi và Mông Nhạc chẳng phải là thành viên hội nghị 29 người cho nên giờ biết Cẩm Hồ kế hoạch trong vòng năm năm tài trợ cho Đh Đông Hải trên 800 triệu, Đỗ Phi hận không thể nhảy tới bóp cổ Trương Khác: - Khoản đầu tư lớn nhất của Sáng Vực Đông Đại nửa cuối năm còn là 80 triệu của Cao khoa KV, bọn tao

đang buồn thối ruột vì không có tiền, mày xem này tao có mấy sợi tóc trắng rồi đây, sao mày không hé tay một chút cho bọn tao chút lộc rơi lộc vãi.

Trương Khác lùi lại đằng sau né tránh đôi bàn tay có ý đồ hành hung của Đỗ Phi: - Trông nồi bỏ gạo, nếu Sáng Vực Đông Đại là cái nồi lớn, tao chẳng ngại bỏ vào thêm ít gạo, bọn mày phải làm ra dự toán lớn mới có tiền chứ.

Sáng Vực Đông Đại thời gian qua tiến hành chỉnh hợp tài nguyên internet, cho nên thực tế tiêu hao tài chính không nhiều, hiện còn dư 200 triệu để phung phí, Đỗ Phi, Mông Nhạc còn chẳng biết tiêu sao cho hết.

Đỗ Phi thu lại thái độ đùa cợt, thở dài: - Chỉ số Nasdaq lại mất điểm liên tục 10 ngày rồi, gài chính chảy vào sản nghiệp internet cũng đã chạm đáy, qua thời gian kích động, mọi người đã dần bình tĩnh lại, biết cần rằng chịu đựng là vượt qua được, ít nhất Sáng Vực Đông Đại còn đủ tiền tiêu pha 2 năm nữa, giai đoạn hiện nay không lo thiếu tiền, nhất là trong năm nay, nhưng hiện các quỹ đầu tư mạo hiểm đã bỏ chạy hết, nhiều người không biết phải cần rằng tới bao giờ.

1172. Chương 1174: Tù Nồi Bỏ Gạo.

Trương Khác đắm hần một cái: - Mày mèo khóc chuột cái gì, phải cần rằng cũng đâu tới lượt mày.

- Đúng là nhà đột gặp mưa rào, bọn tao vừa mới nhận được đơn kiện nói MICQ có tên sao chép ICQ nước ngoài, bọn tao đang định đưa ra phiên bản mới, rồi tiến hành đổi tên luôn, nếu mày có hứng thì bây giờ chưa quá muộn ... Đỗ Phi chia đồng hồ ra cho Trương Khác xem.

Trương Khác thấy thời gian còn sớm, nên cùng đám Đỗ Phi ngồi xe sang Sáng Vực Đông Đại.

Trương Khác thấy lúc này đổi phiên bản mới của MICQ sang QQ rất thích hợp, còn hơn kiện cáo vài năm, mà mấy năm nữa Tencent cũng đổi chương trình của bọn họ thành QQ.

Cho dù hiện đã là 9 giờ tối, phòng thực nghiệm phần mềm của Sáng Vực Đông Đại vẫn còn sáng đèn, đám Thi Tân Phi vẫn kiên trì ở cương vị công tác, Tạ Tử Gia cũng ở đó, cô nhóc thấy Trương Khác đi vào thì mắt mở to, nhưng tiếp đó thấy Tôn Tinh Mông, Trần Phi Dung đi sau y thì bĩu môi, tiếp tục thảo luận kế hoạch thư với nhân viên nghiên cứu, lẽ Trương Khác đi.

Trương Khác quá biết tính khí của bà cô này cho nên không để ý, tài năng của cô được thể hiện trong quá trình khai phát MICQ, xem kế hoạch thư, ngoại trừ không tán đồng bên trong giao diện nhúng biển quảng cáo và chức năng tìm kiếm tránh quá rối rắm, còn những kiến nghị khác đều không có ý kiến gì.

Đỗ Phi gọi đám Thi Tân Phi, Tạ Tử Gia tới phòng hội nghị, dùng máy chiếu trình diễn cho Trương Khác xem.

- Kế hoạch của bọn tao là qua mùa hè sẽ đưa ra phiên bản mới, qua lần nâng cấp này, đem thương vụ điện tử, nền tảng game, diễn đàn, email tập trung lại, hình thành cục diện ngang ngửa với QICQ của Tencnet, MSN của Microsoft Trung Quốc. Đỗ Phi giới thiệu mục tiêu thời gian tới của Đông Đại Sáng Vực: - Bọn tao có phương án bàn bạc với Di Động Đông Hải phương án phục vụ giá trị gia tăng cho di động GPMS...

Tạ Tử Gia không đợi Đỗ Phi nói hết, sốt ruột hỏi thẳng: - Thời gian tới Cẩm Hồ có thể cung cấp cho Sáng Vực Đông Đại bao nhiêu tiền?

Đám Đỗ Phi, Mông Nhạc đều bật cười, không thể nói cho Tạ Tử Gia biết kế hoạch 5 năm của Cẩm Hồ với ĐH Đông Hải, bọn họ còn cho rằng Cẩm Hồ và Cao Khoa KV giới tuyệt rạch ròi, tuy Tạ Tử Gia tham gia công tác và quản lý thường nhật của Sáng Vực Đông Đại, nhưng dù sao cô là em trai Tạ Ý, mấy năm trước mâu thuẫn Tạ Gia và Cẩm Hồ không nhỏ.

Trương Khác phồng mang đáp: - Cái đó phải xem bên này làm được cái nồi to tới đâu.

- Hiện cơ sở phục vụ trên mạng chúng tôi làm cơ bản là miễn phí, bị ảnh hưởng của bong bóng internet tan vỡ, sản nghiệp internet đang từng bước đi xuống, các doanh nghiệp internet đều phải đầu đầu về vấn đề doanh lợi, chính sách miễn phí bị nghi ngờ. Lúc này nếu Sáng Vực Đông Đại giương cao ngọn cờ miễn phí sẽ nắm được tiên cơ ưu thế gây dựng người dùng. Tạ Tử Gia trình bày suy tính của mình.

Muốn giường cao ngọn cờ miễn phí thì cần có tài chính hùng hậu chống lưng.

Tạ Tử Gia biết thực lực của Cẩm Hồ, nhưng cũng biết chỗ Cẩm Hồ cần tiêu tiền rất nhiều, có điều tài chính Sáng Vực Đông Đại cần cũng không phải là cần quá nhiều ngay một lúc, quan trọng là mức độ coi trọng của Cẩm Hồ ở mảng này, nếu trong chuỗi sản nghiệp của Cẩm Hồ, Sáng Vực Đông Đại được xếp vào danh sách hàng đầu thì không cần lo, nếu không sự hỗ trợ sẽ rất có hạn.

Trương Khác suy nghĩ một lúc rồi nói: - Hiện hộ dùng trong nước còn kém xa ở Âu Mỹ, quy mô thị trường nhỏ hẹp, nhưng chúng ta phải nhìn thấy, kinh tế trong nước sẽ tiếp tục trong trường, tiềm lực tiêu dùng thị trường internet sẽ tăng theo ... Có lẽ thời gian sẽ dài một chút, nhưng chúng ta có đủ kiên nhẫn, đứng không?

Rất nhiều chuyện trước khi quyết định Trương Khác đều thảo luận với Trần Tĩnh, cho nên chẳng ngại cho Tạ Tử Gia biết, có điều ở trước mặt người khác phải giữ thái độ Cẩm Hồ là Cẩm Hồ, Cao Khoa KV là Cao Khoa KV, cho nên trao đổi sâu hơn phải đợi Tạ Tử Gia đi rồi mới tiến hành.

Trương Khác bảo với Đỗ Phi: - Đường lối của Tạ ma đầu chính xác đấy, tranh đoạt ưu thế hộ dùng là trọng tâm công tác của bọn mày trong thời gian này, thực ra tiền đầu tư cho Sáng Vực Đông Đại so với chính thể của Cẩm Hồ không phải là lớn, các chỗ khác thắt chặt một chút, bên này không lo thiếu.

Buổi tối từ Sáng Vực Đông Đại về, Đỗ Phi hỏi chuyện nhà cửa của Tần Cương, lúc này Trương Khác mới biết Tần Cương đang đau đầu chuyện cha mẹ vợ tới Kiến Nghiệp định cư không tìm được nhà ở, liền nói: - Hai tòa nhà cổng phía đông trường đề trống hai ba năm rồi, lão Tần có thể tới đó chọn một căn hộ mà ở ...

Tần Cương hơi bất ngờ chung cư Thanh Niên có tổng cộng 12 tòa nhà, trong đó 2 tòa nhà sát cổng phía đông trường hình thành một khu độc lập, hiện chỉ có Trương Khác ở tầng thượng một tòa cùng cô gái Hàn Quốc ở tầng dưới, một tòa trước giờ luôn để trống, một là vì an toàn của Trương Khác, một là đảm bảo tính riêng tư của y. Hắn không cho rằng quan hệ của mình và Trương Khác thân mật tới mức có thể dọn vào đó ở, chẳng lẽ Trương Khác chuẩn bị đi nơi khác?

- Tôi chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi ... Trương Khác vì sao lại lựa chọn ở đó sau khi vào Đh Đông Hải, chẳng phải vì mong đợi không thể nói ra được kia sao? Nhưng cuối cùng y không thể đối diện được với nó, tới lúc phải hạ quyết tâm rồi: - Hai tòa nhà đó còn nhiều phòng trống lắm, tôi không thể chỉ biết nghĩ tới mình được, tôi sẽ bảo phòng hành chính an bài lại, anh cứ vào đó chọn nhà trước đi.

- Vậy tôi cũng không khách khí nữa. Mông Nhạc xen vào: - Tôi phải cùng Nhược Lâm tới chọn ngay mới được.

Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm vẫn chưa có nơi ở tại Kiến Nghiệp, nghe thấy Trương Khác bỏ lệnh phong tỏa, tất nhiên không thể bỏ qua, căn hộ trong đó chỉ có mấy cái diện tích lớn, chậm chút là mất ngay.

Trương Khác cười lớn: - Biết ngay là anh nhắm căn hộ tầng thượng, tặng anh và Tịch sư tỷ làm quà kết hôn vậy.

Tần Cương không hi vọng Trương Khác cũng tặng mình một căn hộ tầng thượng, có thể vào đó ở là may mắn lớn lắm rồi.

Tần Cương về nói với vợ, làm vợ hắn cả đêm không ngủ được, trời tờ mờ sáng đã gọi chồng dậy, bàn bạc phải bố trí nhà ra sao, còn bảo chồng mau chóng liên hệ với bên phòng hành chính, hiện nhân viên Cẩm Hồ ở Kiến Nghiệp thiếu nhà rất nhiều, chậm chân bị người khác cướp hết.

Buổi sáng Tần Cương phải cùng Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông tới Tân Vu, không thoát thân được, nên kệ vợ làm nhảm, bảo vợ trực tiếp đi tìm phòng hành chính.

Kiến Nghiệp nóng nực bức bối, còn Tân Vu cho dù là mặt trời chói chang, giữa trưa cũng chỉ 30 -21 độ, trên Thiên Vân Sơn lại càng mát mẻ, buổi tối thậm chí phải mặc áo dài tay chống lại cái lạnh, hai nơi cách nhau chưa tới 200 km, rất nhiều người không hiểu vì sao nhiệt độ lại chênh lệch rõ ràng như thế.

Tần Cương lần đầu tiên được gặp Trương Tri Hành, so với Trương Khác ẩn sau màn, trong tỉnh Trương Tri Hành có thanh danh rất lớn, ngoại trừ chính tích chói lọi, sự thăng tiến của ông cũng làm người ta nhắc đi nhắc lại, 6 năm từ phó thư ký trưởng chính phủ lên tới thị trưởng là sự thuận lợi hiếm có.

Lần đầu tiên tới nhà Trương Khác làm khách, Tần Cương có chút gò bó, hẳn vốn tưởng Tôn gia và Trương gia quan hệ vô cùng mật thiết, không ngờ Tôn nhị tiểu thư thường ngày đánh đá thắng thắn như vậy trước mặt cha mẹ Trương Khác còn câu nệ hơn hẳn, ngược lại Trần Phi Dung lại thoải mái như ở nhà, làm Tần Cương không sao hiểu nổi.

Chuyến này bọn họ tới Tân Vu là để đàm phán sơ bộ chuyện đầu tư thành phố điện ảnh, đi cùng còn có một phó tổng giám đốc của Thế Kỷ Cẩm Hồ, tên Tiết Thạch.

Cha của Tiết Thạch là Tiết Quốc Hoa trưởng phòng nghiên cứu bảo tồn kiến trúc cổ thuộc cục viên lâm văn vật Hải Châu, gia học uyên thâm, công trình tu bổ kiến trúc cổ Đông Sa Điền cũng là do Tiết Thạch phụ trách, ở mặt quy hoạch thiết kế hẳn là chuyên gia.

1173. Chương 1175: Điều Tôn Tĩnh Mông Muốn Làm

Cố Hiểu Mai nhận được điện thoại của Trương Tri Hành, bảo bà ta tới khu tập thể thành ủy, lúc này bảo thành phố mang sẽ tới đón chẳng bằng ra ngoài tiểu khu bắt xe, liền cầm túi sách lên, bảo chồng một tiếng rồi đi.

Xuống lầu thấy Trần Dục đi qua, sắc mặt bất thường, liền gọi: - Này, anh từ Kiến Nghiệp về bao giờ thế? Tiểu Ninh và Vu Trúc nhà tôi đâu?

- Vu Trúc không gọi điện báo cho nhà à? Mùa hè này bọn nó ở lại Kiến Nghiệp, do Tiểu Ninh muốn ở lại trường, cho nên Vu Trúc ở lại cùng con bé.

- Kết quả kiểm tra ra sao? Cố Hiểu Mai quan tâm hỏi:

- Kết quả hội chẩn còn chưa có. Trần Dục ủ rũ nhìn mây trôi trên trời: - Các chuyên gia quân y viện tỉnh không thể đưa ra được phương án chữa trị, chỉ kiến nghị trị liệu duy trì.

- Đừng lo quá, y học đang phát triển rất nhanh, lúc này khó giải quyết, chứ một hai năm nữa trở tay một cái là xong thôi. Cố Hiểu Mai an ủi, bảo Trần Dục sang nói chuyện với chồng mình.

- Cô đi đâu đấy? Trần Dục là người lạc quan, thần sắc phấn chấn hơn, thấy Cố Hiểu Mai đáng vẻ vội vàng, không thấy có xe của thành phố tới đón liền hỏi.

Có ai ngờ được Cố Hiểu Mai lại bay cao trên quan trường như thế, hơn một năm trước thôi chỉ là cán bộ thành đoàn không ai biết tới, giờ đã là phó thị trưởng rồi, Trần Dục ngoài vui mừng cho cô bạn thanh mai trúc mã, cũng cảm thấy Cố Hiểu Mai quá may mắn.

Cố Hiểu Mai biết mình thăng tiến nhanh chóng là nhờ Trương Khác, đó cũng là điều bà luôn nghi hoặc. Trương Tri Hành gọi tới, Cố Hiểu Mai không thể trì hoãn quá lâu, nói qua: - Hiếm có được ngày cuối tuần rảnh rỗi, định nghỉ ngơi chút lại nhận được điện thoại của thị trưởng Trương bảo tôi tới khu tập thể thành ủy, không nói với anh nữa, tôi đi trước đây.

Cố Hiểu Mai tới khu tập thể thành ủy mới biết hôm nay Trương Khác hôm nay về Tân Vu, mấy ngày trước bà ta được nghe Trần Ninh kể Trương Khác cùng nữ nhân xinh đẹp nói chuyện trong trường học vì Trần Ninh tới chào mà giật mình ngã xuống hồ, nhìn thấy mặt Trương Khác là lại tưởng tượng ra cảnh tức cười đó, nhin lắm mới không cười ra tiếng, chú ý thấy trong nhà Trương Tri Hành còn có những người khách khác, Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước cũng có mặt.

- Thị trưởng Cố tới rồi. Trương Tri Hành vui vẻ chào: - Mảnh đất tây nam Thiên Vân Sơn tới bờ đông Tiểu Giang trước kia được thành phố quy hoạch làm khu động vật hoang dã, hạng mục này mãi chưa được thực thi, và lại Huệ Sơn và Kiến Nghiệp đều có vườn bách thú lớn. Tân Vu xây thêm một cái không thể phát huy được ưu thế, Thế Kỷ Hoa Âm muốn xây một phim trường lớn, có thể kiêm tính chất hạng mục du lịch, gọi cô tới đây, là để cô đại biểu cho thành phố ....

Hạng mục thành phố điện ảnh phía bên Cẩm Hồ giai đoạn tiền kỳ do Tiết Thạch làm chủ, Tôn Tĩnh Mông và Tần Cương phối hợp, bọn họ đứng dậy, do Trương Tri Hành giới thiệu cho Cố Hiểu Mai.

Từ sau khi chính thức đảm nhận phó thị trưởng vào trung tuần tháng 4, Cố Hiểu Mai cho rằng mình vào ban lãnh đạo chính phủ thành phố hẳn là vì hoàn cảnh đề cao địa vị cán bộ phụ nữ, đã chuẩn bị sẵn sàng phân quản hội phụ nữ, tôn giáo... Hay dở gì cũng là phó tỉnh trưởng. Không ngờ rằng điều chỉnh công tác, bà ta được phân quản văn phòng chính phủ, lại còn phụ trách hiệp trợ Trương Tri Hành phân quản công tác trọng yếu nhất của Tân Vu hiện nay là khai phát và đầu tư sản nghiệp du lịch.

Cố Hiểu Mai thấy Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước cười ha hả, không thấy có bất kỳ ý kiến gì với việc này, thậm chí bọn họ hẳn là sớm biết chuyện này rồi.

Người Tân Vu biết rõ nhất về Trương gia đại khái là nhận định Thế Kỷ Cẩm Hồ là xí nghiệp của Trương Gia, Cố Hiểu Mai lần đầu tiên nghe tới Thế Kỷ Hoa Âm, nhìn thấy Lương Cách Trân gọi Trần Phi Dung vào bếp pha lấy trà nước ọi người, thậm chí cô gái này chẳng phải đã tốt nghiệp rồi sao, thế nào còn tới Tân Vu? Lần này lại không nghe nói Đường Thanh cùng tới Tân Vu, cô gái này chẳng lẽ cũng được Trương gia chấp nhận luôn rồi, thật kỳ lạ.

Tới khi Trần Phi Dung bê trà nước lên chia ọi người rồi ngồi xuống bên Tôn Tĩnh Mông nghe bọn họ nói chuyện, Cố Hiểu Mai mới nghĩ ra khả năng Trần Phi Dung tốt nghiệp xong liền trực tiếp vào xí nghiệp gia tộc Trương gia làm việc.

Tôn Tĩnh Mông dung mạo xinh đẹp quyến rũ, vóc dáng chuẩn mực làm Cố Hiểu Mai ban đầu không nhận ra được so với Trần Phi Dung ai đẹp hơn, chỉ là khí chất hai cô gái hoàn toàn khác biệt. Cố Hiểu Mai chú ý thấy khi Trương Khác lên lầu, cô trợ lý đặc của tổng giám đốc Thế Kỷ Hoa Âm đó nhìn theo, có vẻ như chẳng muốn ngồi lại đây bàn công việc lắm.

Nói chuyện mới công ty này là công ty Giang Đại Nhi và Tống Uyển Bội ký hợp đồng, Cố Hiểu Mai coi như mới có nhận thức trực quan về công ty này.

- Thế Kỷ Hoa Âm có hai kịch bản đang cân nhắc, một về anh hùng dân tộc Nhạc Phi, hiện có một số luận điệu quái dị, cái gì mà vì lợi ích đoàn kết dân tộc, cái từ anh hùng dân tộc không còn phù hợp với thời đại nữa, cá nhân tôi khuynh hướng về đề tài này. Nhưng không phải cá nhân tôi nghĩ sao là được, còn phải tìm được đạo diễn thích hợp, còn phải trao đổi với ban ngành chủ quản.

- Nếu kịch bản Nhạc Phi không thể quay thì quay một bộ phim về Nhiếp Chính thích khách thời chiến quốc. Thời gian quay kế hoạch là hai năm, ngoại trừ đầu tư xây dựng trung tâm chế tác điện ảnh nếu quay phim Nhạc Phi thì xây tòa thành thời Tống trước, nếu quay phim Nhiếp Chính thì xây dựng tòa thành chiến quốc. Trong thư phòng, Trương Khác nói với Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước một số cái nhìn của y: - Hạng mục du lịch phải khai phát tổng hợp mới thu được lợi ích lớn nhất, thành phố điện ảnh có thể xúc tiến tài nguyên du lịch tây nam Thiên Vân Sơn. Vì tỷ hiếm, Cẩm Hồ tham thế nào cũng không thể vét bạc trên đất Tân Vu, những hạng mục khách sạn, khu nghỉ dưỡng, nhà ở xung quanh hạng mục thành phố điện ảnh, chúng tôi không dính dáng gì. Nhưng để thành phố điện ảnh phát huy tốt nhất lợi ích kinh tế của nó, thì phải cùng các công ty khác tiến hành quy hoạch.

Lưu Tước gật gù hỏi: - Toàn bộ hạng mục rồi cuộc có quy mô thế nào?

- Tôi kiến nghị thành phố nắm hết 20 km vuông đất phía tây nam Thiên Vân Sơn, sau khi giai đoạn đầu hạng mục thành phố điện ảnh hoàn thiện, xem có thể xin quốc gia cho xây dựng khu điện ảnh cấp quốc gia, đó là phương hướng.

Trương Tri Hành trầm ngâm: - Đất thì không thành vấn đề, quan trọng là đầu tư lượng tài chính nhiều như thế, tài chính Cẩm Hồ có eo hẹp lắm không?

Giang Thượng Nguyên, Lưu Tước cũng quan tâm tới vấn đề này, nhưng không tiện hỏi thẳng.

- Giấy Tân Quang có một phần cổ phần trực tiếp ở trong tay thương vụ Cẩm Hồ, sau khi giấy Tân Quang lên TTCK, số cổ phần đó có thể thị trường hóa, chúng tôi đã đàm phán xong xuôi hiệp nghị với HSBC, cung cấp khoản vay tín dụng 8 - 10 tỷ HKD, có thể tiêu pha một hồi. Trương Khác thoải mái nói:

Giang Thượng Nghĩa tắc lưỡi: - Vốn hải ngoại đúng là sung túc, Tân Quang lên TTCK huy động 6 -7, lại có thể lấy cổ phần thế chấp vay được 10 tỷ, tổng hạn ngạch khoản vay Tân Vu năm nay mới 3 tỷ ...

- Chuyện Tân Quang lên TTCK đã chắc chắn rồi chứ? Trương Tri Hành lo lắng hỏi: - Thời gian qua không khí TTCK quá ngột ngạt.

- Không sao đâu ba, sản nghiệp mới như internet tuy ảnh hưởng nghiêm trọng, nhưng sản nghiệp truyền thông không ảnh hưởng gì, hiệp nghị với HSBC và Quốc Dự đã ký xong, công tác phát hành không mấy liên quan tới phía bọn họ nữa, chuyện phải làm là ngày kia tới Hong Kong tham gia tiệc mừng công thôi.

Giang Thượng Nguyên hỏi tới: - Vậy hạng mục bột giấy cuối cùng đã có khả năng rồi?

Trương Khác gật đầu: - Công tác chuẩn bị làm bao năm, sẽ tranh thủ khởi công trước Tết, hạng mục này sẽ khoảng 10 tỷ.

Lưu Tước hâm mộ nói: - Riêng một hạng mục đã bằng mục tiêu 5 năm của Tân Vu rồi, ài, muốn hâm mộ cũng không được.

Trương Khác cười không nói gì, hạng mục công nghiệp siêu quy mô có tác dụng thúc đẩy rõ ràng với kinh tế địa phương, ở hoàn cảnh chính trị chính tích tối cao như hiện nay, nếu muốn quan viên trong nước không để ý tới chính tích là không thể, Lưu Tước cũng không phải là ngoại lệ.

Ngồi thêm một lúc Giang Thượng Nguyên và Lưu Tước đều có chuyện cáo từ đi trước, Trương Khác và cha cùng ở lại thư phòng nói chuyện: - Tỉnh trưởng Lý tìm con nói chuyện, việc điều chỉnh nhân sự tỉnh sẽ lần lượt đưa ra, cha Đỗ Phi tới Tân Thái làm bí thư thành ủy, chắc vài ngày tới có tin Lưu Văn Đào lên tỉnh làm phó tỉnh trưởng, Tống Bồi Minh thay ông ta làm bí thư thành ủy, ngoài ra phái Trần Thiện chủ nhiệm ủy ban thương mại tỉnh tới Hải Châu làm thị trưởng, Lục Dật Quang năm sau lui lại về rồi, tới lúc đó tỉnh sẽ phái một phó bí thư tới Hải Châu ....

- Thế cũng tốt. Trương Tri Hành gật đầu:

Trương Khác nhe răng cười: - Đúng thế, con cũng nghĩ như vậy, bớt phải nghĩ ngợi.

Đỗ Tiểu Sơn và Tống Bồi Minh lần lượt trong trong sáu năm từ bí thư khu ủy, khu trưởng lên bí thư thành ủy, được xem như là thăng tiến kiểu tên lửa điển hình rồi, hiển nhiên là tin tốt. Một mặt khác nguồn lực chính trị của Cẩm Hồ ở Hải Châu đã bị dần mỏng, trên tỉnh Giang Mẫn Chi và Lưu Văn Đào hình thành thế kiềm chế mạnh mẽ với Cẩm Hồ, ít nhất nhìn từ bề ngoài không thấy khả năng Cẩm Hồ nắm giữ địa phương.

Trương Khác xưa nay chưa từng muốn dính líu quá nhiều tới đấu tranh chính trị, ảnh hưởng chính trị càng nên kín đáo càng tốt, chẳng cần nghênh ngang như địa đầu xa.

Trương Tri Hành nhìn đồng hồ, nói: - Còn thời gian, ba phải tới chính phủ thành phố một chuyến, ngày kia con tới Hong Kong, bao giờ xuất phát từ Tân Vu.

- Con muốn mai đi Kim Sơn đón Tiểu Thanh, cùng lắm thì bảo xe đón Tiểu Thanh tới Tân Vu. Lần này Trương Khác tới Hong Kong xong còn đi Maldives tham gia hôn lễ của Diệp Kiến Bân và Tôn Tĩnh Hương, hôn lễ sẽ không kinh động quá nhiều, Trương Khác là phù rể không thể vắng mặt, còn việc hai người kia mời ai nữa thì Trương Khác không có thời gian hỏi.

Cổ Hiểu Mai và đám Tiết Thạch ở dưới lầu nói chuyện, tranh thủ buổi chiều còn thời gian, muốn tới thực địa một vòng, không thể bàn việc quân trên giấy được. Trần Phi Dung luôn thấy mình thiếu kinh nghiệm công tác, muốn theo đi khảo sát thực địa, Trương Khác ngập dài nói: - Mình không đi theo đâu, mình đi bơi đây.

Mấy tòa biệt thự của thường ủy thành ủy đều là nhà kiêu tây, tiếc là không thể xây bể bơi, nếu mà xây bị phanh phui ra thế nào cũng bị nước bọt người dân Tân Vu nhấn chìm, chỗ bơi tốt nhất tất nhiên là hồ nước nóng trên Thiên Văn Sơn.

Trương Khác vào xe, vừa định bảo lái xe xuất phát thì thấy Tôn Tĩnh Mông từ xe trước chui ra, đi tới phía mình.

Trương Khác mở cửa xe cho Tôn Tĩnh Mông vào: - Sao chưa được bao lâu đã muốn làm lính đào ngũ rồi?

- Nghe một lúc mà ung cả đầu. Tôn Tĩnh Mông nhăn mày, khua tay minh họa: - Căn bản nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, đi lãng phí thời gian với họ chẳng bằng kiểm việc mình làm được.

- Lên núi bơi với anh nhé? Trương Khác dụ dỗ:

- Anh không sợ Trần Phi Dung nói cho Đường Thanh à? Tôn Tĩnh Mông lườm y: - Đth Singapore có tiết mục thi tài rất được hoan nghênh, Thế Kỷ Hoa Âm có thể làm chuyện này ở nội địa không? Có lẽ em làm được việc này.

- Hiện anh chỉ muốn đi bơi thôi, hay là mình lên núi rồi bàn việc này? Trương Khác vẫy tay với đám Cố Hiểu Mai, bảo bọn họ đi trước.

Mùa hè ở Tân Vu tiết trời mát mẻ, ở thành phố bơi trong hồ bơi lộ thiên có hơi lạnh, còn suối nước nóng trên Thiên Vân Sơn trừ mùa đông không thích hợp để bơi ra, ba mùa xuân hạ thu đều có nhiệt độ nước rất thích hợp để bơi lội.

Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông lên núi mua đồ bơi rồi ngồi thuyền tới hòn đảo giữa hồ, muốn cùng cô thay đồ cùng một phòng, nhưng bị đám đá đuổi ra ngoài.

Trương Khác thay đồ bơi trước ngồi bên hồ đợi Tôn Tĩnh Hương ra, chân cho vào trong nước nóng đu đưa, ở đằng xa, bờ phải hồ có rất nhiều người đang bơi, cũng không ít người ý đồ bơi dọc mặt hồ rộng lớn. Tôn Tĩnh Mông quần khăn tắm đi ra, tới bên hồ mới cởi chiếc khăn tắm đặt xuống, lộ ra chiếc bikini xanh thẫm bó sát làn da trắng như sữa, tạo nên sự tương phản mạnh mẽ, tôn lên sự trắng mịn của nó. Chiếc áo bơi có vẻ hơi nhỏ so bầu ngực đã khá đầy đặn của Tôn Tĩnh Mông, làm người ta nhìn vào khó kiềm chế bản thân không tưởng tượng tới gò đồi mềm mại, mảnh biki ni phía dưới bó chặt lên mông cong cong, với đường nét tuyệt đẹp, vùng giữa hai cặp đùi thon thả hơi hơi gồ lên, làm chiếc quần bơi nhỏ xíu căng chặt lọt vào chiếc khe mờ, cặp mông tròn trịa lộ quá nửa bên ngoài. Vóc dáng cô không cao lắm, ít nhất trong nhóm bạn cùng học viện Âm nhạc, cô thuộc loại nhỏ nhắn, dưới mép khăn tắm, đôi chân thon dài khỏe khắn, làn da như tuyết. Trương Khác hí hửng nhìn, cô bé này trừ khuôn mặt như yêu tinh ra thì có đôi chân này cảm dỗ nhất, thầm nghĩ tới giờ mình vẫn nhần nhịn không ngắt đóa hoa tươi này đúng là kỳ tích, cảm thấy nước miếng ứa ra, ánh mắt tuần tiễu khắp cơ thể mỹ diệu của Tôn Tĩnh Mông.

- Không sợ bị mù mắt à, dám nhìn nữa thôi? Tôn Tĩnh Mông trừng mắt nhìn Trương Khác, làm bộ muốn ngồi xuống bên y nhưng bất thành linh đẫy Trương Khác xuống nước.

Trương Khác không kịp đề phòng, uống mất một ngụm nước mới thò đầu lên được, thấy Tôn Tĩnh Mông đang cười rất vui vẻ.

Bốn giờ chiều, mặt trời không gắt lắm, nước hồ cứ như được nhuộm một màu xanh biếc, chiếu lên khuôn mặt người tỏa ra ánh sáng sáng đập dờn, Trương Khác bơi một vòng, thấy Tôn Tĩnh Mông vẫn ngồi đó, bơi lại đặt hai tay lên đùi cô, hỏi: - Sao còn chưa xuống nước?

- Nhìn anh bơi cũng được rồi. Tôn Tĩnh Mông nghịch ngợm đặt hai chân lên vai Trương Khác, kẹp lấy cổ y, còn lấy gót chân gõ lên lưng Trương Khác.

Trương Khác thoải mái áp má lên da thịt non mịn, ngẩng đầu nhìn bầu ngực đầy bộ bikini màu xanh lên thành hình tròn hoàn mỹ, không kìm được đưa tay ra sờ cặp mông đầy xúc cảm.

- Nhìn cái gì thế hả? Tôn Tĩnh Hương kéo chặt khăn tắm, dù dùng sức kẹp lấy đầu y, không cho con mắt lảo liên của Trương Khác cứ chăm chăm nhìn vào ngực mình, không ngờ động tác này làm chớp mũi Trương Khác đụng vào bụng dưới của mình, một cảm giác hết sức dễ chịu, Tôn Tĩnh Mông không muốn tránh ra. Không ngờ tiếp đó cảm giác cái gì trơn mềm cách lớp bikini liếm mát giữa hai chân cô, làm Tôn Tĩnh Mông tê liệt mất nửa người, xách tai Trương Khác không cho y rúc đầu vào, nhưng Trương Khác ôm chặt lấy hông không chịu buông tay, cái lưỡi càng lúc càng quá đáng, Tôn Tĩnh Mông thiếu điều rên lên khoan khoái, xấu hổ hết sức, nhưng lại không đành lòng nhéo tai y quá mạnh, ôm lấy đầu Trương Khác ngã ùm xuống nước.

Cổ Trương Khác vẫn bị Tôn Tĩnh Mông kẹp lấy, toàn thân bị đè trong nước, không nhúc nhích được, vùng vẫy thò đầu lên khỏi mặt nước, Tôn Tĩnh Mông như mỹ nhân ngư bơi ra xa, Trương Khác trèo lên bờ ngồi nghỉ, nhìn Tôn Tĩnh Mông bơi qua bơi lại, ánh mắt y chuyển động theo bóng hình xinh đẹp ấy, cặp mông

tròn căng đầy đặn, vòng eo thon gọn, cặp chân thon thả quấy nước, động tác uyển mỹ, làm người ta xem cô bơi cũng thấy thoải mái dễ chịu.

Tôn Tĩnh Mông bơi ra xa mới dừng lại, bắt tay lên miệng gọi Trương Khác: - Nếu anh bơi thắng em, anh muốn làm gì em cũng đồng ý.

- Thật sao? Trương Khác đứng bật dậy, mắt sáng lên.

- Ở chỗ này chỉ có hai chúng ta, em muốn lừa anh cũng chẳng được. Tôn Tĩnh Mông lắc đầu đáng yêu:

- Em dám lừa anh, anh cường bức em. Trương Khác bắt kể thật giả, lao ngay xuống nước:

- Anh là đồ vô lại, em còn chưa bắt đầu mà. Tôn Tĩnh Mông cười mắng, bắt đầu đập nước, vẫn cách Trương Khác một khoảng lớn.

Hồ bơi không rộng, nhưng bơi đua quanh nó một vòng cũng đủ mệt, Trương Khác bò lên bờ thờ như chó thở, lúc này Tôn Tĩnh Mông đã đứng trên sàn gỗ cầm khăn lau đầu, cười nhạo: - Này, còn sức để cường bức em không vậy?

Khiêu khích, đây tuyệt đối là khiêu khích, Trương Khác thành linh nắm lấy cổ tay Tôn Tĩnh Mông, ôm cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của cô trong lòng, đè chặt hai tay làm cô không có sức phản kháng, hôn lên cánh môi ướt át, từ từ hôn xuống chiếc cổ thiên nga ngọc ngà, hôn cho Tôn Tĩnh Mông nhũn người, ngực phập phồng, hơi thở gấp gáp, khiến cho hai tai cô đỏ ửng lên, ráng hồng lan xuống cổ rồi toàn thân..

Đôi tay Trương Khác vuốt dọc theo tấm lưng thon thả của Tôn Tĩnh Mông, đôi tay chiếm lĩnh toàn bộ hai cặp mông tròn trịa của cô, lúc thì bị nhẹ nhàng mơn chớn, khi thì xoa nắn, rồi dùng sức vằn vò, bị nắn ra ngoài, rồi lại ép vào trong, cách lớp quần bơi mà ra sức trêu đùa, rồi lại như muốn thăm dò phần tận cùng mềm mại của nữ nhân. - Umm... Tôn Tĩnh Mông rên lên như con mèo cái, tay vòng quanh cổ y, đôi môi đỏit khát tìm lấy môi Trương Khác, cuốn lấy đầu lưỡi của y, dục vọng không còn kìm chế nổi toàn thân run lên từng chập.

Con gái nhà người ta nhiệt tình như thế, Trương Khác làm sao có thể chịu thua kém, vòng tay ra sau lưng tìm cách cởi áo bơi của cô, nhưng Tôn Tĩnh Mông đột nhiên tỉnh lại giữ chặt lấy áo bơi, không cho Trương Khác nổi thú tính cởi ra, trong hồ còn có những người khác đang bơi, mặc dù cách rất xa, nhưng nếu bị y cởi đồ, thế nào cũng có người được chiêu đãi miễn phí.

- Chúng ta vào trong nhé? Trương Khác môi mơn chớn vành tai Tôn Tĩnh Mông, gạ gẫm:

- Ừ. Tôn Tĩnh Mông dùng giọng mũi đáp, người không còn chút sức nào, gần như ngã trong lòng Trương Khác, hai tay vòng quanh cổ y: - Nhưng không được cường bức người ta. Giọng ngọt ngào êm ru làm linh hồn Trương Khác như thoát khỏi thân xác, bụng dưới hai người dán sát vào nhau, tạo nên sức dục hoặc cực lớn, Tôn Tĩnh Mông tất nhiên cảm nhận được phản ứng rõ rệt của Trương Khác: - Anh mà cường bức em, người ta sẽ nhận ra đấy, để em dùng tay giúp anh.

- Không được, em phải dùng cái này. Trương Khác nâng cầm Tôn Tĩnh Mông lên, tay đặt cặp môi hồng của cô, dứt khoát nói:

Tôn Tĩnh Mông dùng tay bóp chặt cái cột dựng đứng đó, mắt trợn lên, nhưng cũng không nói không đồng ý, đột nhiên Trương Khác hét một tiếng, bế thốc lên chạy vào trong nhà, vừa đặt Tôn Tĩnh Mông nằm xuống giường thì cô nàng đột nhiên ngồi bật dậy, kéo y ngã lăn ra giường ngồi đè lên người Trương Khác vừa hôn cuồng loạn vừa cởi quần bơi của Trương Khác.

Mặc dù biết nha đầu này rất to gan, suy nghĩ cũng khác thường, nhưng hành động bạo dạn quá mức này vẫn làm Trương Khác bất ngờ, mồm há hốc nhìn Tôn Tĩnh Mông trượt dần từ môi y xuống dưới, đến khi chạm vào cây cột nóng rẫy kia mới ngừng lại, ngược mắt lên nhìn Trương Khác bằng ánh mắt nóng không kém, rồi cúi đầu xuống. Trương Khác hít mạnh một hơi, cảm giác ẩm áp ẩm ướt bao bọc cùng chiếc lưỡi linh hoạt cuốn quanh, làm linh hồn Trương Khác như rời khỏi thân xác.

Hai bọn họ triền miên rất lâu, tới khi ánh chiều tà trải khắp mặt hồ hai người mới ngồi thuyền quay lại, ngồi trên thuyền, Trương Khác ôm vòng eo mảnh mai của Tôn Tĩnh Mông, ngắm nhìn tịch dương trên đỉnh núi, khẽ hỏi bên tai cô: - Khi nào chúng ta mới có thể thực sự làm chuyện đó?

- Vừa rồi nếu anh muốn cưỡng bức em, em cũng chẳng từ chối. Tôn Tĩnh Mông cười giảo hoạt, lại nói một câu đầy thâm ý: - Vậy phải đợi sau này rồi! Sau này có khả năng là rất lâu sau này.

Trương Khác đưa tay túm tóc, làm vẻ mặt thống khổ muốn đập đầu vào mạn thuyền tự tử, Tôn Tĩnh Mông cười khanh khách chạy ra chỗ khác, mặc y làm trò.

Buổi tối Trương Khác bảo Trần Phi Dung đón cha mẹ y lên núi ăn cơm cùng, lúc ăn tối, Tôn Tĩnh Mông mới hết sức nghiêm túc nói tới suy nghĩ của cô về tiết mục ‘giấc mộng minh tinh’, chuyện này cô đã suy nghĩ rất lâu rồi, phương án rất toàn diện, cứ như cả buổi chiều cô và Trương Khác ở trên núi chỉ bàn việc này, không làm gì khác. Trương Khác không phục tâm tư của các cô gái cũng không được.

Ở Đài Loan, Singapore đều có truyền thống lịch sử lâu dài ở tiết mục thi tài năng, Tôn Tĩnh Mông sau khi tới Singapore được tiếp xúc với việc dàn dựng tiết mục tương quan, đem so với kiểu bồi dưỡng và con đường trưởng thành nghệ sĩ trong nước cũng nhắc thiếu sáng tạo đúng là khác nhau rất lớn, cô muốn làm show truyền hình dài kỳ:

- Mặc dù trong nước có cuộc thi tiếng hát trẻ, nhưng tiết mục đơn điệu, sản nghiệp giải trí mang tính biểu diễn, thời thượng, thu hút rất nhiều thanh niên, bọn họ có năng lực sáng tạo, ý tưởng mới mẻ, nhưng đơn vị tổ chức chỉ biết trang trí sân khấu, chuẩn bị ban nhạc, đẩy người ta ra ngoài hát một bài là xong, còn việc tạo hình tư vấn chuyên nghiệp với người thi tài, hỗ trợ phát triển tiếp theo, đều chẳng ra sao. Tôn Tĩnh Mông trình bày nhận thức và kỳ vọng của cô về tiết mục thi tài, hỏi Trương Khác: - Anh thấy sao?

- Ý kiến của tôi là không có ý kiến, ý kiến chị Tôn ra sao? Trương Khác giang tay từ chối cho ý kiến, ai bảo cô bé này buổi chiều không cho y thỏa mãn.

- Chị tôi đương nhiên ủng hộ tôi rồi. Tôn Tĩnh Mông thở dài: - Chỉ là nếu vận hành thì mời người có kinh nghiệm sản xuất ở Đài Loan, Singapore, chỉ sợ tiết mục không qua được thẩm duyệt trong nước.

- Tiết mục biểu diễn chỉ cần không liên quan tới chính trị thì những thứ khác rộng rãi hơn một chút, không cần lo điều ấy. Trương Khác lắc đầu, hiện trong nước cũng có mô phỏng một số tiết mục nước ngoài, chỉ là chế độ thẩm duyệt trong nước quá bảo thủ, nên không khi tiết mục không được thoải mái sôi động như ở nước ngoài, dễ đi theo hướng thương mại hóa cực đoan, thành ra quá mức dung tục. Về mặt doanh lợi và thẩm duyệt thì Trương Khác tin Thế Kỷ Hoa Âm không cần chịu áp lực quá lớn, y chỉ lo xã hội hiện đại ý thức thẩm mỹ quái dị bành trướng, sẽ làm một số nghệ sĩ có thẩm mỹ quan khác thường nổi lên, y hoàn toàn không muốn nâng đỡ thứ nghệ sĩ đó. Thế Kỷ Hoa Âm hợp tác ĐTH nội địa sản xuất tiết mục thi tài, chủ yếu không phải làm sôi động thị trường trong nước, mà là muốn thông qua nó để mở rộng ảnh hưởng của Thế Kỷ Hoa Âm, đồng thời thông qua cuộc thi để tìm kiếm nghệ sĩ có tiềm năng phát triển.

Tôn Tĩnh Mông hỏi: - Sản xuất tiết mục mời xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ làm nhà tài trợ được không?

- Nếu các cô tự tin thành công thì sẽ không thiếu tiền tài trợ, dự toán quảng cáo của Ái Đạt năm nay tới 1.5 tỷ, trích ra một phần là đủ rồi. Trương Khác cười: - Lại còn Hương Tuyết Hải, Thịnh Hâm, Tân Quang, chỉ xem các cô có lòng tin hợp tác với xí nghiệp nào thôi.

Tôn Tĩnh Mông bĩu môi khinh bỉ: - Đợi tôi lập ra kế hoạch thư, anh sẽ biết ai phải cầu tới ai.

Vợ chồng Trương Tri Hành, Lương Cách Trần chỉ ngồi cười không nói, đợi Trương Khác và Tôn Tĩnh Mông đấu khẩu chán, Trần Phi Dung mới nói mẹ Đường Thanh bị cảm, cô phải ở lại Kim Sơn chăm mẹ, ngày kia cùng tới Hong Kong.

Đường Thanh không thể tới Tân Vu, nhưng Tôn Tĩnh Mông cũng không cho Trương Khác cơ hội ở riêng bên cạnh, tới Hong Kong tham gia tiệc chúc mừng Tân Quang thành công lên TTCK, Trương Khác một là có Đường Thanh trông chừng, Tôn Tĩnh Mông lại về nhà ở, y càng không tìm được cơ hội ăn vụng.

1174. Chương 1176: Đồ Sợ Vợ.

Bị ảnh hưởng bởi bong bóng internet tan vỡ, giao dịch chứng khoán ở Hong Kong gần đây rơi vào trạng thái sa sút, nhưng không tác động mấy tới Tân Quang, trong ngày công khai phát hành cổ phiếu, giá cổ phiếu Tân Quang tăng lên gấp 1.7 lần, trở thành số ít điểm sáng trên TTCK Hong Kong.

Tân Quang thành công lên TTCK có thể xem như là tác phẩm đặc ý của Tăng Tử Huy phó tổng giám đốc Cao Thịnh Châu Á, trong phòng yến hội trên tầng thượng khách sạn bán đảo, Tăng Tử Huy mặc áo sơ mi phẳng phiu, tay cầm ly rượu vang, cùng Chu Du chủ tịch kiêm tổng giám đốc Tân Quang, cùng Quách Tùng Duyên chủ tịch tập đoàn Vân Nguyên Malaysia được mọi người bao vây xung quanh nâng ly chúc tụng, ba người bọn họ thấy Trương Khác và Đường Thanh đi vào liền vội rẽ đám đông đi tới đón.

- Tôi đang thảo luận với giám đốc Tăng, giấy Tân Quang nếu muốn phát triển lớn thì cần 2 tỷ. Chu Du nói với Trương Khác: - Giám đốc Tăng liền thiết kế cho tôi một con đường huy động vốn để giải quyết vấn đề này, lần này Tân Quang đã thành công lên TTCK, có thể thông qua hình thức phát hành phổ phiếu định hướng tới các công ty nắm cổ phần, biến Lâm nghiệp Tân Quang hoàn toàn trở thành công ty con của công ty trên TTCK, sau đó lại lần nữa thông qua phát hành cổ phiếu công khai huy động vốn, công ty nắm cổ phần thông qua TTCK chứng khoán giảm cổ phần, lấy tiền đầu tư vào lĩnh vực khác.

- Ý tưởng của giám đốc Tăng luôn làm người ta như được khai sáng, mọi người hãy suy nghĩ kỹ kiến nghị của giám đốc Tăng. Trương Khác lấy hai ly rượu vang từ phục vụ đi qua, đưa Đường Thanh một ly, chúc rượu ba người bọn họ.

Tân Quang vừa mới huy động 6.6 tỷ trên TTCK công khai rồi, muốn huy động thêm 20 tỷ nữa không phải là nhiệm vụ có thể hoàn thành trong vòng một hai năm, chỉ có thể noi là một chiến lược vốn để nỗ lực, không thể hoàn toàn đem hi vọng gửi trên đó.

Đội hạng mục bột giấy xây xong, coi như đã sơ bộ hoàn thành rừng giấy nhất thể hóa, mô hình sản nghiệp ngày càng hoàn chỉnh, lúc đó huy động vốn sẽ có ít lực cản hơn.

Quách thị hợp tác với Cẩm Hồ mấy năm qua rất vui vẻ, Vân Nguyên đầu tư vào tài sản cố định của Tân Quang tổng cộng 1.5 tỷ, sau khi Tân Quang lên TTCK, cổ phần của Vân Nguyên trên TTCK có giá trị 5 tỷ, tập đoàn Vân Nguyên lại có nền móng chế tạo bột giấy, trong lòng Quách Tùng Duyên đương nhiên hiểu hạng mục nhất thể hóa của Tân Quang trong đại lục chiếm cứ giá trị ưc nào, ít nhất đã đi trước cự đầu ngành giấy khác Trung Quốc 4 -5 năm. Cho nên ông ta không những không có ý bán cổ phiếu của Tân Quang kiếm lợi, còn tiếp tục tăng cường đầu tư vào Tân Quang, giấy Tân Quang thiếu tài chính? Tập đoàn Vân Nguyên mỗi năm có thể lấy ra 100 -200 triệu đầu tư vào.

Những chuyện này Quách Tùng Duyên đều đã trao đổi riêng với Trương Khác và Tôn Thượng Nghĩa, chẳng nhắc lại trước mặt Tăng Tử Huy, chỉ cười nói Trương Khác: - Dưới cờ thương vụ Cẩm Hồ đã có 3 công ty trên TTCK rồi phải không, khi nào có công ty thứ tư, thứ năm?

Trương Khác nâng ly rượu lên: - Điều này thì phải xem giám đốc Tăng an bài tiến độ công tác ra sao rồi.

Tăng Tử Huy cười ha hả: - Khác thiếu gia cảm thấy tôi còn chưa tận lực sao?

Hương Tuyết Hải và Thịnh Hâm đều đã có đủ điều kiện lên TTCK rồi, Tăng Tử Huy biết thời gian qua Cẩm Hồ tiếp xúc với cơ cấu chứng khoán trong nước, muốn để Thịnh Hâm lên TTCK trong nước, tiếc là cơ cấu chứng khoán chỉ đồng ý cho Thịnh Hâm tách một phần tài sản lên TTCK, còn hạn chế giá trị trên TTCK trong khoảng 5 tỷ, hạn ngạch huy động vốn không quá 1.5 tỷ.

Tăng Tử Huy cười thâm, Cẩm Hồ chắc không muốn động can qua vì 5 tỷ đồng.

Trương Khác nói đùa: - Giám đốc Tăng có nỗ lực tới đâu chúng tôi cũng thấy không đủ, ai bảo chúng tôi như con cá nhảy lên bờ, khát tài chính khó chữa nổi ... Thị trường vốn hải ngoại tất nhiên là dư dự, nhưng lên TTCK hải ngoại, là phải để cơ cấu đầu tư như Cao Thịnh xẻo một miếng, Tân Quang là xí nghiệp đầu tiên trong nước sơ bộ hoàn thành bố cục rừng giấy nhất thể hóa, lần này lên TTCK thành công còn là nhờ giao dịch ngầm giữa Côn Đăng Online và Cao Thịnh, lúc đầu đàm phán, Cao Thịnh, HSBC tìm đủ mọi cách áp giá không chịu nhượng bộ.

Trung tuần tháng 5, trong kỳ phục hồi, cổ phiếu Côn Đăng Online một dạo tăng lên tới 40 USD một cổ phiếu, Cao Thịnh, Hoa Đăng thuận lợi bán đi đại bộ phận cổ phiếu, thu lợi lớn, hiện chỉ số Nasdaq lại bấp bênh đã không còn ảnh hưởng được tới gân cốt bọn họ nữa rồi.

oOo

Tôn Tĩnh Mông mặc áo T-shirt rộng thùng thình ngồi trên ghế sofa, đôi chân dài thoải mái gác lên bàn trà, mép áo dài che hết cặp mông tròn trĩnh đầy đặn, nhìn không thấy dấu vết quần lót, làm Trương Khác đứng ngồi không yên, y đổi mấy tư thế liên, di động cũng rơi xuống đất mấy lần, nhưng Tôn Tĩnh Mông ngồi rất khéo léo, Trương Khác chỉ thấy mép trong đùi tằng nồn, hoàn toàn không xác định được có không rõ bên trong có mặc quần lót hay không.

Trương Khác tính toán có nên tới gần chút nữa hay không lại lo người ở bãi cỏ bên ngoài có thể nhìn qua cửa kính thấy, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cầm tờ báo giả vờ ngồi đọc nghiêm chỉnh, không lâu sau nghe thấy tiếng Đường Thanh và Trần Phi Dung nói chuyện ở lối đi, Trương Khác thầm kêu may mắn, vỗ ngực thở phào, Tôn Tĩnh Mông kéo tấm chăn mỏng che lên đùi, khinh bỉ nhìn Trương Khác, lầm bầm: - Đồ chết nhát! Đồ sợ vợ.

- Tiểu Khác, bạn nói xem lần này chị Tôn sẽ mời những ai với Maldives nữa? Đường Thanh đẩy cửa đi vào, tình tứ ôm lấy cổ Trương Khác từ phía sau, đặt cằm lên đầu y, hỏi:

Tôn Tĩnh Mông cầm bút đặt lên môi, tựa hồ rất chuyên tâm nghiên cứu kế hoạch thi tài của cô, chẳng hề thấy Đường Thanh thân mật với Trương Khác, còn Trần Phi Dung thì trông mặt một phở, đặt thu hoạch buổi dạo phố của cô và Đường Thanh lên trên bàn.

- Bọn họ cứ thần thần bí bí, mình cũng chẳng biết. Trương Khác đau đầu nói, Tôn Tĩnh Hương và Diệp Kiến Bản không muốn kinh động mọi người cho nên trốn sang Maldives tổ chức hôn lễ, nhưng không phải là không mời ai, mà là giữ bí mật hết về khách mời tới giờ không lộ ra chút nào.

Trương Khác không lo cái khác, nếu bọn họ có thể mời được cả thủ tướng Triệu Tề Đông đến chủ trì hôn lễ thì y cũng không bất ngờ, nhưng lo bọn họ mời Hứa Tư, Tạ Văn Tình, Dịch Đan Thanh và cả Trần Tĩnh tới thì đúng là là rất hoành tráng với y, có thể gọi tráng liệt.

- Bạn hi vọng ai được mời nào? Đường Thanh nhìn thấu tâm tư của Trương Khác, cười hỏi y, nhưng miệng thì áp sát tai y, hé ra.

Lông tóc Trương Khác dựng đứng lên, chỉ trả lời sai một câu là bị cô nàng này cắn ngay, xem ra cuộc sống thê thiếp hài hòa là vĩnh viễn không hi vọng rồi. Lúc này đèn huỳnh quang của di động trên bàn lóe sáng, thấy có điện thoại gọi tới, Trương Khác thầm hô lớn, cứu bình tới rồi, không đợi chuông reo, cầm di động lên, là điện thoại Diệp Tiểu Đồng gọi: - Chắc là đón được Diệp lão rồi.

Vì biểu thị “phần nộ” với sự “vong ân phụ nghĩa” của Diệp Kiến Bản, đồng thời vì nghĩ tới cảm thụ của Đình gia, cho nên phía Diệp gia chỉ có Diệp lão cùng cha mẹ Diệp Kiến Bản, Diệp Tiểu Đồng, Thiệu Tâm Văn tham gia hôn lễ của Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương, Diệp Tiểu Đồng vì công việc nên tới trước cùng đám Trương Khác, Diệp lão cùng cha mẹ Diệp Kiến Bản hôm nay mới bay tới Hong Kong.

Chuyện đón máy bay là của Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc và Diệp Kiến Bản, Tôn Tĩnh Hương, còn Trương Khác chỉ ngồi đợi tin và cùng căn tới.

Trương Khác cứ tưởng Diệp Tiểu Đồng gọi điện ình từ sân bay, vừa mới nhận điện thoại xong liền nghe thấy có tiếng động cơ xe dưới lầu, đi ra cửa sổ nhìn thấy hai chiếc xe đi đón khách đang lái vào sân, thì ra đã đón người tới tham quan phòng tân hôn. Trương Khác chẳng quan tâm Diệp Tiểu Đồng lắm nhắm gì trong điện thoại, nói với ba cô gái: - Diệp lão tới xem phòng tân hôn đây.

- Á! Tôn Tĩnh Mông chỉ tùy tiện mặc một chiếc T-shirt, đứng lên che quá mông một chút, chẳng khác gì mini zip, ở Hong Kong dù có mặc kiểu này đi dạo phố cũng chẳng sao, chỉ là đi gặp Diệp lão và cha mẹ Diệp Kiến Bản thì quá phóng túng, mất đảo loạn lên nhìn về phía Đường Thanh.

1175. Chương 1177: Đứa Nhỏ Làm Nhỏ.

Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương cuối cùng cũng có nhà của mình ở vịnh nước nông, mặc dù địa ốc Hong Kong sau cơn bão tài chính Châu Á chưa phục hồi, biệt thự ven biển tụt giá tới 40%, tòa biệt thự diện tích 2 mẫu Anh vẫn có giá tới 200 triệu HKD. Có điều Diệp Kiến Bản không phải bỏ xu nào, Tôn Thượng Nghĩa vốn nhìn trúng chỗ này từ lâu, khi Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương tới Hong Kong báo tin kết hôn, ông lập tức mua nơi này làm phòng tân hôn tặng vợ chồng họ.

Ngoại trừ nhà chính ra thì ở sát núi còn có một tiểu lâu dùng làm phòng khách, Trương Khác lần này tới Hong Kong không ở khách sạn mà ở trong tiểu lâu hai tầng dựa núi trông ra biển này, có thể ngắm bãi biển náo nhiệt nhất vịnh nước nông từ trên xuống, chỉ tiếc núi hơi cao, người bãi biển nhỏ như con kiến. Nếu chẳng phải mấy ngày qua có ba con tiểu yêu tinh Đường Thanh, Trần Phi Dung, Tôn Tĩnh Mông ở bên cạnh, y nhất định không nhận được bảo Phó Tuần bắt chấp mọi giá mua một cái ống nhòm tầm xa có chức năng nhìn trong đêm mang về đặt trên ban công tầng hai. Đường Thanh, Trần Phi Dung buổi tối đều ngủ ở đây, Tôn Tĩnh Mông sáng tới đây chơi, tối vẫn về nhà, mặc dù Tôn gia ở cách đây không xa, đi xe chỉ tốn năm ba phút, chỉ có điều khách đã tới rồi, không thể lái xe về lấy quần áo thay.

Đường Thanh rất muốn dứt khoát quay đầu đi, rốt cuộc không chịu nổi ánh mắt tội nghiệp của Tôn Tĩnh Mông, mím môi nói: - Tôi và Phi Dung vừa mua mấy bộ y phục, không biết có hợp với cô không, cô chọn một cái đi.

- Biết ngay Tiểu Thanh tốt nhất mà. Tôn Tĩnh Mông cười lấy lòng, cầm lấy túi, chọn một bộ váy xanh lam vội vàng chạy vào phòng vệ sinh thay đồ.

Phòng vệ sinh gần cách phòng ở bằng tường pha lê mờ, Tôn Tĩnh Mông bật đèn lên, cởi y phục ra, thân hình mạn diệu hiện lên trên tường như tranh giấy cắt, Trương Khác nghĩ cho dù mời họa sĩ giỏi nhất tới cũng chưa chắc vẽ được những đường cong tuyệt diệu như vậy.

- Có cần mình mở cửa ra nhìn cho sướng mắt không? Đường Thanh lại từ sau vòng tay qua cổ Trương Khác, nâng cằm y lên, nghiêng răng hỏi.

- Hả, nhìn cái gì? Bạn bảo mình mở cửa sổ ngắm nhìn mỹ nữ mặc áo bơi trên bãi biển à? Bạn và Phi Dung nhận lời buổi tối đi bơi cùng mình mà, mình cần gì nhìn những thứ tầm thường đó. Trương Khác quay đầu nhanh ra ban công, nói rất là nghiêm chỉnh, sau đó nhìn sang Trần Phi Dung, trừng mắt nhìn cô, không để cô cười trên đau khổ của người khác.

- ... Tôi mặc vừa khít, mắt chọn đồ của hai cô tuyệt thật, tôi mua đồ chẳng vừa ý tẹo nào, toàn chọn bừa để mặc, sau này nhất định kéo hai cô đi dạo phố. Tôn Tĩnh Mông vừa đẩy cửa ra vừa vuốt phẳng váy trên người, chỉ là trong lúc vội vàng, không để ý nhãn hiệu vẫn còn đeo trên cổ, hai cô gái vờ không thấy, Trương Khác lúc này cũng chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy.

Nghe thấy tiếng Diệp lão và Tôn Thượng Nghĩa nói chuyện ngoài sân, Trương Khác giục ba cô gái xuống lầu, thừa lúc Trần Phi Dung và Đường Thanh không chú ý, đi tọt lại phía sau nhét nhãn hiệu vào trong cổ áo Tôn Tĩnh Mông, đến lúc này Tôn Tĩnh Mông mới chú ý là chưa tháo nhãn hiệu ra, cũng không nghĩ gì nhiều.

Đến khi xuống cầu thang, Đường Thanh khoác tay Trương Khác, “vô ý” dẫm trúng chân y, Trương Khác đau méo mặt nhưng vẫn phải tươi cười đi về phía Diệp lão: - Ngồi máy bay lâu như thế, cháu tưởng mọi người về khách sạn nghỉ ngơi trước chứ ... Trong lòng thì kỳ quái, cô nàng này hôm qua còn cùng Tôn Tĩnh Mông thân như chị em ruột, sao hôm nay lại chuyên môn nhắm vào Tôn Tĩnh Mông rồi? Buổi chiều đi dạo phố cũng bỏ Tôn Tĩnh Mông lại, chỉ kéo Trần Phi Dung đi.

- Đừng có thấy ta 86 tuổi mà nhảm, ta chưa vô dụng như cậu nghĩ đâu ... Diệp Tổ Phạm ưỡn thẳng lưng, giọng sang sảng nói:

Diệp Kiến Dân giới thiệu cha mẹ mình cho Trương Khác, năm 95 Diệp Khánh Dân điều tới quân khu Thẩm Dương làm phó tham mưu trưởng quân khu, không có cơ hội gặp Trương Khác, chủ động bắt tay y, nói: - Tôi nghe kể về cậu từ năm 95 rồi, chớp mắt đã 5 năm qua đi, cảm nhận thực sự được thế nào là thế giới thuộc về tuổi trẻ, làm được thành tích đó thật không đơn giản, hơn đám cả đời trong bộ đội chúng tôi nhiều ...

- Bác Diệp nói thế là muốn cháu trốn vào phòng không ra gặp ai nữa rồi. Trước mặt Diệp Khánh Dân, Trương Khác thế nào cũng phải giả bộ vẫn bối nhút nhát, theo sau mọi người đi tham quan phòng tân hôn.

Trương Khác cứ bần lõng tới chuyện Đường Thanh và Tôn Tĩnh Mông, nhìn về mặt Trần Phi Dung hình như là biết chút gì đó, từ khi Trần Phi Dung tới Hong Kong, suốt ngày đi với Đường Thanh, chẳng hề có ý thức tự giác làm trợ lý cho y, thậm chí hai cô gái còn thương lượng chuyện Trần Phi Dung ở lại tổng bộ

Thương vụ Cẩm Hồ công tác một năm tích lũy kinh nghiệm rồi mới tới phòng hành chính Kiến Nghiệp một năm, nói trắng ra là ở lại Hong Kong một năm với Đường Thanh, cũng chẳng thêm hỏi qua ý kiến của y.

Trương Khác nghĩ hôm nay không có cơ hội nói chuyện riêng với Trần Phi Dung rồi, lúc tham quan phòng tân hôn, Đường Thanh hào hứng chạy vào phòng em bé xem, đúng lúc có điện thoại tìm Trương Khác gọi vào máy Trần Phi Dung, Trương Khác đi ra cửa sổ nhận điện thoại, nói chuyện xong trả máy cho Trần Phi Dung, đánh mắt vào phòng em bé, hỏi nhỏ: - Sao thế?

Trần Phi Dung mím môi cười, nhưng chợt dạ quay đầu lại nhìn, không ngờ ánh mắt nhìn vào lưng vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, hạ giọng hết mức có thể chỉ để Trương Khác nghe thấy: - Buổi trưa ăn cơm xong, mình và Tiểu Thanh đi tìm dao gọt hoa quả, nghe thấy giám đốc Tôn và di Cát nói chuyện với nhau ngoài hành lang, bạn biết họ nói gì không?

- Nói gì?

- Giọng giám đốc Tôn rất cảm khái. Trần Phi Dung bắt chước giọng điệu của Tôn Thượng Nghĩa, chỉ là không giống chút nào: - “Chuyện đùa lớn coi như yên tâm rồi”, đây chắc là nói chuyện anh Diệp với chị Tĩnh Hương, di Cát đáp lại một câu, bạn đoán xem? Cô bắt chước giọng Cát Minh Ngọc rất giống: - Đứa nhỏ lại lỗ vốn, cha em khi còn sống nói, với cái tính đùa nhỏ, thế nào làm nhỏ cho người ta, anh xem xem, chẳng sai sót nào... Nói tới đó cười lém lỉnh: - Có biết đùa nhỏ là nói ai không?

Nghe Trần Phi Dung thuật lại lời tâm sự của vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa và Cát Minh Ngọc mà cô và Đường Thanh vô tình nghe được, lúc này cửa sổ đang mở, gió biển thổi vào, Trương Khác cảm thấy mồ hôi lạnh lưng, dù cho y mặt dày đến đâu, khi tới trước mặt Tôn Thượng Nghĩa cũng thấy mặt nóng lên. Trương Khác vốn định kiểm cơ hội vượt qua tầng cuối cùng quan hệ nam nữ với Tôn Tĩnh Mông, ai ngờ vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa ánh mắt lão luyện sớm cảnh giác rồi? Đã thế lại còn truyền tới tai Đường Thanh, chả trách thái độ cô vợ nhỏ khác hẳn với thường ngày.

Trương Khác cảm thấy đau đầu hết sức, y không thể thẳng thắn khai nhận với Đường Thanh, cũng chẳng thể phủ nhận được, hơn nữa lần này y tới Hong Kong là vì còn muốn trao đổi với Tôn Thượng Nghĩa, Diệp Kiến Bản việc phân công trong nội bộ Cẩm Hồ ra sao.

Khi quan hệ giữa Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương chưa làm rõ, Diệp Kiến Bản làm tổng giám đốc phụ trách vận hành thường nhật của Thương vụ Cẩm Hồ, còn Tôn Thượng Nghĩa phụ trách việc huy động vốn bên ngoài, điều này không vấn đề gì. Nhưng sau khi Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương kết hôn, cho dù công việc thực chất không có ảnh hưởng gì, nhưng quan hệ cha vợ con rể nắm quyền như thế trong ngoài công ty nhìn vào ít nhiều có chút quái dị.

Lấy tài chính làm nghiệp vụ hạch tâm luôn là một đặc trưng rõ ràng của hệ thống tập đoàn tài chính, Cẩm Hồ ngoài trừ rất nhiều xí nghiệp thành viên còn có rất nhiều ngân hàng thương nghiệp ở hai tỉnh Giang Nam và Đông Hải. Bị ảnh hưởng của chính phủ trong nước, trừ số ít ngân hàng như Tín Thông, ngân hàng thương nghiệp mang tính chất địa phương mới cho vốn dân doanh tiến vào, còn quy định giới hạn cổ phần của xí nghiệp dân doanh.

1176. Chương 1178: Hét Khản Cổ Cũng Vô Ích.

Năm nay Quốc vụ viện nói lỏng hơn, cho tỉ lệ cổ phần xí nghiệp nước ngoài nắm cổ phần ngân hàng thương nghiệp tới 10%, Trương Khác đang có kế hoạch mua một ngân hàng hải ngoại vừa hoặc nhỏ, thông qua ngân hàng hải ngoại này tiến thêm một bước thâm thấu vào hệ thống ngân hàng thương nghiệp hai tỉnh, đến khi nhà nước cho phép ngân hàng liên hợp kinh doanh vượt khu vực, Cẩm Hồ sẽ khống chế trực tiếp một ngân hàng tầm trung, như thế sẽ có ảnh hưởng lớn hơn với địa phương, với sản nghiệp.

Trương Khác vốn muốn Tôn Thượng Nghĩa làm việc này, cũng là vì nghĩ tới mấy năm qua ông vất vả bôn ba, phụ trách việc này sẽ nhẹ nhàng hơn, dù sao hiện trọng tâm Cẩm Hồ không ở đó. Tuy nhìn vào giống hành vi tước quyền của Tôn Thượng Nghĩa, Trương Khác vẫn nắm chắc thuyết phục được ông, chỉ có điều lúc này chuyện của y và Tôn Tĩnh Mông bị nhìn thấu, mặt y có dày hơn thốt cũng không thể tự nhiên như không đi bàn chuyện này với Tôn Thượng Nghĩa.

Trương Khác trầm nghĩ :” Rồi rồi, cứ đợi qua hôn lễ rồi tính kế lâu dài sau.”

Thành viên hội nghị 29 người đều tham gia hôn lễ của Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương, cho nên hội nghị 29 người quý này sẽ tổ chức ở hai địa điểm Hong Kong và Maldives.

Ngày hôm Tôn Tĩnh Mông, Đường Thanh, Trần Phi Dung, Thịnh Hạ, Tịch Nhược Lâm cùng người của Diệp gia và Tôn gia bay sang Maldives chuẩn bị chuyện hôn lễ, Đỗ Phi và Mông Nhạc tạm thời chưa có tư cách tham gia hội nghị 29 người, bọn họ đi cùng vợ hoặc chồng của thành viên hội nghị 29 người sang Maldives trước. Trương Khác, Diệp Kiến Bản, Tôn Thượng Nghĩa và các thành viên khác ở lại Hong Kong mở cuộc họp quý một ngày, tiếp đó sang Maldives họp tiếp, đến ngày thứ 4 mới là hôn lễ.

Trương Khác không trao đổi trước với Tôn Thượng Nghĩa chuyện điều động nhân sự, tất nhiên cũng không nhắc tới ở hội nghị 29 người, đám Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông loáng thoáng đoán được nhưng không thấy Trương Khác nhắc tới thì lấy làm lạ vô cùng, chỉ là Trương Khác không nói, mà địa vị Tôn Thượng Nghĩa trong Cẩm Hồ chỉ kém Diệp gia, người khác tất nhiên không dám chủ động đề xuất.

Trương Khác đến Maldives tham gia diễn tập hôn lễ, y là phù rể, tất nhiên diễn tập không thể vắng mặt, đang lúc gà gặt đứng cạnh Diệp Kiến Bản gà gặt nghe cha cố đọc lời thề thì Đường Thanh đi tới nói với y: - Chị Văn Tĩnh và Hứa Tư tới sân bay rồi, nói hôm qua Chỉ Đồng bật điều hòa quá lạnh nên bị cảm, ở lại Kim Sơn, bà Chỉ Đồng cũng không tới. Minh và Phi Dung ngồi thuyền ra sân bay đón họ đây.

Maldives là quốc gia do nhiều đảo san hô tạo thành, ở đây xe hơi không có đất dụng võ, sân bay ở trên đảo Hulhule nằm phía đông bắc thủ đô Male, cách đảo Dhoni nơi tổ chức hôn lễ 2 km. Lúc này những người khác đa phần phân tán ở khắp nơi trên đảo Dhoni hưởng thụ ánh mặt trời chan hòa và hơi thở đại dương dễ chịu của Maldives, vì tổ chức hôn lễ này Diệp Kiến Bản bao luôn cả hòn đảo. Hiện giờ ba hòn đảo của Trương Khác còn chưa xây xong, nếu không đó mới là thiên đường cử hành hôn lễ, mặc dù đây là mùa đông ở Tây Úc.

Trương Khác tới tận bây giờ cũng không biết hôn lễ mời những ai, mới đầu cho rằng Tôn Tĩnh Hương sẽ mời Tạ Văn Tĩnh và Hứa Tư, chỉ là sau khi tới Hong Kong gọi điện cho hai cô đều không nghe nhắc tới chuyện này, còn tưởng Tôn Tĩnh Hương gạt họ khỏi danh sách này.

Nếu không phải gặp đúng cuộc họp quý của hội nghị 29 người, Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương không định mời ai tham dự hôn lễ, nên Trương Khác thấy nếu không mời Tạ Văn Tĩnh và Hứa Tư cũng không có gì bất ngờ, không ngờ bọn họ được mời tới rồi.

Nhìn Đường Thanh kéo Trần Phi Dung đi, chỉ còn vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa, Cát Minh Ngọc ngồi dưới xem diễn tập hôn lễ, mà Tôn Tĩnh Mông mặc váy hồng làm phù dâu đứng bên cạnh, Trương Khác lại cảm thấy mồ hôi bắt đầu chảy ra rồi, quan hệ giữa y và Hứa Tư bán công khai trong cao tầng Cẩm Hồ, vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa càng không lạ gì, dù tố chất tâm lý Trương Khác có cao tới đâu cũng không chịu nổi.

Cố gắng cầm cự nửa tiếng, cuối cùng buổi diễn tập cũng kết thúc, Trương Khác xem đồng hồ, ước chừng Tạ Văn Tĩnh, Hứa Tư đã tới rồi, nói với Diệp Kiến Bản một tiếng rồi rời nhà thờ trước, từ xa thấy Đường Thanh, Hứa Tư, Tạ Văn Tĩnh đi với nhau.

Hứa Tư mặc váy đi trên bãi cát trắng, đầu đội mũ cổ rộng vành — Hôm qua đi dạo phố, Đường Thanh mua mấy cái mũ cổ cùng kính râm liền — Hứa Duy thì đi bên cạnh chị gái trách: - Chị nói là bận cơ mà, hôm qua em còn nghĩ không biết bao giờ có thể cùng chị và ba mẹ tới đây nghỉ mát.

Giang Đại Nhi đi lùi lại đằng sau một chút, ánh mắt đón ánh mặt trời, như vàng trắng non, mỉm cười nhìn Trương Khác từ nhà thờ đi ra. Giang Đại Nhi cùng Hứa Duy từ Malaysia tới hôm qua, Giang Đại Nhi cực kỳ được hoan nghênh ở ĐNÁ, lượng album bán ra còn hơn xa ở trong nước, album mới cũng tới ĐNÁ tuyên truyền trước.

Tạ Văn Tĩnh, Hứa Tư, Giang Đại Nhi, Trần Phi Dung, Đường Thanh, đúng là đội hùng siêu hoành tráng, Trương Khác nhìn thấy chỉ muốn trốn ngay vào trong nhà thờ, nhưng vừa xoay người đi thì Tôn Tĩnh Mông ngạc nhiên hỏi: - Chị Văn Tĩnh tới rồi, còn Chỉ Đồng đâu?

Nhìn Tôn Tĩnh Mông chạy tới đón, áp lực trong lòng Trương Khác lại tăng thêm một phần, thường ngày chẳng có ai ở bên cạnh, giờ này xuất hiện cả đám, quan trọng là chỉ có quan hệ với Hứa Tư là đã bán công

khai, nhưng vẫn dấu Hứa Duy, vở kịch này diễn tiếp ra sao đây? Còn may là Trần Tình và Dịch Đan Thanh không tới, nếu không thì náo nhiệt phải biết.

- Nóng quá, tôi về phòng thay y phục đây, sắp đốt lửa trại rồi, mọi người nghỉ trước đi. Tham dự diễn tập phải mặc đồ tây nghiêm túc, tuy nói khí hậu Maldives dễ chịu, dù sao vẫn là quốc gia nhiệt đới, mặc đồ tây rất nóng, Trương Khác chỉ có cái cơ này trốn về phòng. Phòng của Trương Khác hoàn toàn làm bằng gỗ ở bên bìa rừng, sát ngay cửa sổ là nước biển xanh thẳm, y lẽ lẽ nửa ngày trời trong phòng mới thay áo sơ mi quần ngố đi ra.

Tạ Văn Tình, Hứa Tư, Giang Đại Nhi, Tôn Tình Mông đều cố ý tránh Trương Khác, Đường Thanh cũng kéo Trần Phi Dung đi quần lấy các cô gái khác, không thèm để ý tới Trương Khác, y cũng vui vẻ ở một mình đỡ áp lực.

Chiều ngày 28 tháng 7, hôn lễ của Diệp Kiến Bản diễn ra đúng dự định, sau khi kết thúc nghi lễ ở nhà thờ, tiệc được tổ chức ở khách sạn. Trương Khác theo mọi người về tới phòng yến tiệc, phát hiện mình vẫn mặc y phục phù rể đúng là ngốc, chức trách đã xong, đổi y phục rộng rãi ăn uống mới thoải mái, vừa ra khỏi phòng thì nhìn thấy Tôn Tình Mông ở đầu kia ngã rẽ nháy mắt với y, xác định y nhìn thấy mình rồi mới đi trước.

Không hiểu Tôn Tình Mông có chuyện gì, Trương Khác đi theo, qua hành lang quanh co, cuối cùng là nhà vệ sinh, còn treo biển “đang quét dọn” bằng tiếng Anh, không thấy bóng dáng cô đâu.

- Vào đi. Tôn Tình Mông đột nhiên từ nhà vệ sinh nữ thò đầu ra kéo Trương Khác vào, đi tới gian cuối cùng, đẩy Trương Khác vấp dờ dẫm vì kính ngạc vào rong, khê cắn môi, đôi mắt sáng long lanh nhìn y: - Không ai tới đây đâu, anh có hét khản cổ cũng vô ích ...

Trương Khác nếu ra sức vùng vẫy la hét thật thì không phải là vô ích, chỉ là y ngây như phỗng, trở mắt ra nhìn Tôn Tình Mông cúi xuống cho tay vào váy cởi chiếc quần lót màu trắng đưa tới trước mắt y. Trong nhà vệ sinh ánh đèn dịu dịu, khi Tôn Tình Mông cúi xuống, ánh mắt Trương Khác tức thì bị cặp đùi của cô lộ ra dưới mép váy thu hút, da thịt mịn màng phát màu trắng sáng mê hoặc, như mỡ đông, dụ dỗ ánh mắt người khác nhìn vào sâu hơn nữa.

1177. Chương 1179: Định Đắm Vỡ Mũi.

Chiếc quần lót nhỏ xinh màu trắng lấp ló trước mắt, tỏa mùi hương thoang thoang, còn hòa trộn một thứ mùi khai khai kích thích dục vọng, Trương Khác không biết nên kháng cự hay không kháng cự, thời gian và địa điểm đều cực kỳ không thích hợp, không biết cô bé này nghĩ gì trong đầu, có điều cảm dỗ quá lớn, trong đầu vật lộn đấu tranh hết sức vất vả.

- Í, vừa rồi vẫn còn dùng được, sao thoáng cái đã có người quét dọn bên trong rồi.

Nghe thấy tiếng nói bên ngoài, Trương Khác giật bản thân, không biết Tạ Văn Tình đang nói chuyện với ai, nếu bọn họ đi vào nhìn thấy cảnh này thì y có nghìn cái miệng cũng chẳng giải thích được rõ ràng.

Đương nhiên nếu chỉ có một mình Tạ Văn Tình đi vào, y chẳng cần giải thích gì, trong tất cả mọi người, Tạ Văn Tình dung túng y nhất.

Tôn Tình Mông áp người vào lòng Trương Khác, vừa mới rồi một tay còn tóm cổ áo y, không cho y chống cự, ngoan ngoãn chấp nhận số phận, nghe thấy tiếng Tạ Văn Tình liền chột dạ, căng thẳng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, chỉ sợ bị Tạ Văn Tình đi vào phát hiện, tám biển “đang quét dọn” chưa chắc đã ngăn cản được, tay còn nắm chiếc quần lót chống lên ngực Trương Khác.

Nhà vệ sinh tuy vòng vèo một đoạn mới tới, nhưng cách phòng yến tiệc rất gần, tiếng ly cốc chạm nhau, tiếng nói cười chúc tụng truyền tới rõ ràng, vụng trộm ở đây cần có năng lực tâm lý rất cao, Trương Khác nghĩ cô bé Tôn Tình Mông này thế nào cũng rút lui, ôm lấy cơ thể mềm mại vào lòng, thổi hơi vào tai cô nói nhỏ: - Anh làm thật đấy.

- Không có gan dùng mạnh miệng. Tôn Tình Mông đột nhiên ngẩng đầu lên, hé môi cười, nâng cằm y, giọng êm ru: - Ngoan nào, há mồm ra.

Trương Khác không biết cô bé này lại giở trò gì vẫn nghe lời mở miệng ra, không ngờ Tôn Tĩnh Mông đưa tay nhẹ quần lót vào miệng mình, Trương Khác quay đầu muốn tránh, thấy cô trừng mắt lên nhìn, tựa hồ nếu không chịu ngậm quần lót thế nào cũng cho y biết tay, đành phải há miệng ngậm lấy một góc quần lót.

Tôn Tĩnh Mông rãnh tay mò xuống thắt lưng y muốn cởi ra, miệng còn cười khê: - Bịt miệng anh lại, không sợ anh la hét ầm ĩ nữa. Đặt tay Trương Khác lên chiếc eo vừa nhỏ vừa mềm của mình.

Có tiếng giày cao gót nện lên sàn đá cẩm thạch từ xa truyền tới, tiếp đó là Trần Phi Dung ở ngoài hỏi Tạ Văn Tĩnh: - Giám đốc Tạ có thấy Trương Khác đâu không? Cậu ấy quên di động ở chỗ tôi, có người gọi điện.

Trương Khác lúc này mới mới nhớ ra khi nãy ném điện thoại cho Trần Phi Dung, không biết ai gọi ỉnh.

- Đừng gọi xa lạ thế, em gọi chị giống Tiểu Thanh ấy, chị chẳng thấy thằng nhóc đó ở đâu, nhà vệ sinh có người đang quét dọn, không biết nó chạy đi đâu rồi.

- A, có khả năng cậu ấy về phòng thay y phục, đợi cậu ấy tới hẵng hay vậy.

Trương Khác không không nghe rõ Trần Phi Dung ở ngoài trả lời điện thoại cho người kia, thầm nghĩ chắc là không phải chuyện quan trọng, cũng không thể từ phòng vệ sinh nữ đi ra được. Nghe tiếng giày cao gót nện đi trên sàn đá xa dần, Trương Khác thở phào, định cùng Tôn Tĩnh Mông lén lút đi ra, tiến hành lần đầu của hai người ở chỗ này tuy kích thích thật đấy, nhưng quá nguy hiểm.

Trương Khác vừa định lấy chiếc quần lót trong miệng ra cho Tôn Tĩnh Mông mặc vào thì cô nàng vòng hai tay qua cổ y, ánh mắt mê ly chăm chú nhìn y, giống như tinh linh có thể bỏ trốn bất kỳ lúc nào, đôi mắt ấy thật đẹp, thật mê đắm, nhìn cho Trương Khác ngây ngất, do dự không biết có nên tiếp tục trò chơi nguy hiểm này không.

- Em khó khăn lắm mới lấy được dũng khí, chẳng lẽ anh định khiến em rút lui. Tôn Tĩnh Mông thỏ thẻ nói, đôi mắt như sắp nhỏ ra nước.

Cô nàng này thực sự muốn làm chuyện đó ở đây! Trương Khác cảm giác bàn tay Tôn Tĩnh Mông như con rắn trườn từ trên vai y xuống, nhẹ nhàng nắm lấy vật không biết dựng đứng lên từ lúc nào, cảm giác va chạm rất nhẹ đã khiến kích máu huyết của y đổ dồn vào giữa hai chân ...

Tôn Tĩnh Mông nhắm mắt lại chờ đợi thời khắc trọng đại của đời người con gái, hàng mi dài cong cong, chiếc mũi thẳng xinh đẹp, cánh mũi phập phồng cho thấy sự khẩn trương của cô nàng, dưới đó đó là chiếc miệng anh đào, với đường nét mềm mại ướm át cong cong đầy khiêu khích, làm nam nhân nào nhìn thấy cũng chỉ muốn hôn ngấu nghiến nó, tiếc rằng miệng Trương Khác bị chiếc quần lót bịt chặt. Dưới chiếc cổ thiên nga là hai ngọn đồi không thật to nhưng tròn trịa hấp dẫn, tay Trương Khác luồn vào váy Tôn Tĩnh Mông vuốt ve cặp đùi khỏe khoắn săn chắc.

- Nhanh đi, lâu quá có người nghi ngờ đấy. Tôn Tĩnh Mông kéo tay Trương Khác ra thúc giục, mắt vẫn nhắm nghiền.

Trương Khác sao dám buông thả hưởng thụ cảm giác tiêu hồn ở chỗ này, nhưng muốn thỏa mãn tâm ý của Tôn Tĩnh Mông, hai tay giữ cặp mông tròn trĩnh của cô, để cô hai chân cô kẹp lấy hông mình, rồi tiến thẳng vào, hai người họ chưa bao giờ kết hợp chặt chẽ với nhau như thế, nhìn Chiếc miệng anh đào nho nhỏ của Tôn Tĩnh Mông bởi vì cơn đau xé toạc mà biến thành hình tròn, giống như con cá trước khi chết ra sức hít lấy không khí vậy, trong lòng thương hết sức, sợ cử động một chút sẽ làm cô đau đớn không chịu nổi kêu lên. Đồng thời lại cảm giác buồn cười, cô nàng này nhất định muốn ở đây, lại còn muốn chủ động, muốn dùng động tác có độ khó cao như thế, hơn nữa lo có thể có người xông vào bất kỳ lúc nào, vườn hoa bí mật không thể được mưa móc thấm nhuần, sao hưởng thụ được khoái cảm lần đầu, nhưng lại siết chặt khiến Trương Khác cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tôn Tĩnh Mông nhịn một lúc lâu mới không cảm thấy đau nữa, nhưng thấy Trương Khác cười trêu ghẹo, xấu hổ vùi mặt vào lòng y, lại không cam tâm cắn vai Trương Khác: - Đau chết đi được, cái đồ lừa đảo, sướng chỗ nào chứ? Cho anh cũng thưởng thức sung sướng ... Nói rồi cắn Trương Khác một cái thật mạnh.

Trương Khác đau thấu tim, tay còn phải nâng mông Tôn Tĩnh Mông, miệng ngậm quần lót, chỉ có thể chớp chớp mắt xin tha, cô nàng sao lại giống hệt Đường Thanh, cứ như phải cắn bật máu y mới bù đắp lại tổn

thất mất đi lần đầu vậy.

Chỗ này đương nhiên không phải nơi thích hợp hưởng thụ khoái cảm ân ái, Tôn Tĩnh Mông thử bỏ một chân gắp trên lưng Trương Khác xuống, cảm giác không đau mấy nữa, liệt lấy chiếc quần lót trong miệng Trương Khác ra, khom lưng mặc vào, đi được vài bước lại thấy đau nhói, mảy nhíu lại, khê cấn lên cấn môi hồng nhuận căng mọng, mang một phong tình khác lạ.

Trương Khác cũng cúi xuống kéo quần lên, nhưng mắt trở ra đỏ, chỗ khóa quần nhuộm đỏ máu, áo sơ mi trắng cũng dính một ít, y làm sao dám mặc thế này ra ngoài, càng không thể không mặc gì ra ngoài, con đường từ nhà vệ sinh đi ra nối thẳng tới phòng yện hội.

Còn chưa đợi Trương Khác lên tiếng nhờ vả, Tôn Tĩnh Mông đã cười đắc ý: - Tự nghĩ cách đi, ai bảo anh lừa em làm chuyện đó rất sướng, làm em đau tới không đi được, làm gì có chuyện lấy y phục cho anh? Nói xong mở cửa ra đi thẳng.

Trương Khác biết cô nàng này dám bỏ mặc mình ở đây lắm, mà cho dù Tôn Tĩnh Mông không đành lòng thì cứ thế vào phòng y lấy đồ cũng không tiện chút nào, chỉ là di động trong tay Trần Phi Dung, không còn cách nào khác ngoài ngồi đợi.

Chừng mười phút sau không thấy có động tĩnh gì, Trương Khác đang tính có lẽ phải tự đâm mình một phát cho chảy máu mũi mới có thể che dấu mà đi ra, giờ nắm đầm lên trước mặt cười khổ, không biết bao nhiêu lần y bảo bản thân tránh xa cô nàng tai quái này ra, cuối cùng vẫn bập vào nhau.

Lúc này ngoài hành lang có tiếng giày cao gót, không phải là Tôn Tĩnh Mông, cô nàng này lúc đi gần như lê chân trên mặt đất, Trương Khác đang đoán là ai thì đỉnh đầu tối đi, một cái túi bay vào, Trương Khác nhấc túi lên xem, bên trong có chiếc áo phông màu lam, quần đùi hoa hoét, tiếp đó nghe thấy Tạ Văn Tình ở gian bên cười mắng: - Đúng là hai đứa khốn kiếp, không nhìn xem đang ở đâu, thời điểm nào, không sợ người khác phát hiện à? Lúc đấy thì xử lý thế nào?

Trương Khác rất muốn khóc lóc nói mình là “người bị hại”, nhưng ai tin y, đành vừa thay y phục vừa mặt dày hỏi: - Sao cô nhóc đó lại tìm chị giúp? Cô ấy làm gì có con mắt tốt như thế?

- Hai đứa không biết hổ thẹn lại còn kéo chị vào? Tạ Văn Tình cười: - Không thấy hai đứa đầu chị đã thấy lạ rồi, con bé đó khi đi ra chân gần như không bước đi nổi, còn muốn về phòng lấy y phục giúp em nên chị đoán ra... Đúng là, em lại nghĩ ra cái chỗ này, lần đầu tiên của cô bé đó, em làm thế không quá thiếu ôn nhu à? Chị đúng là nên bỏ mặc em mới đúng.

Trương Khác chỉ biết thở dài trong lòng, nói ra ai tin y? Vai y bị cấn lúc này vẫn còn đau đây: - Chúng ta cùng ra nhé.

- Em đợi một chút, chị ra trước. Tạ Văn Tình không hề muốn chuyện của mình và phương khác bị bại lộ, bỏ đi trước.

Trương Khác nhét quần áo cũ vào trong túi, ngồi đợi một lúc xác định bên ngoài không có ai, lén lút chạy về phòng, phải xử lý chứng cứ, bộ quần áo này không thể tùy tiện vứt đi, nếu để nhân viên công tác phát hiện hiểu lầm có án mạng báo cảnh sát thì thành trò cười lớn rồi. Nhưng vết máu đã khô giặt không hết được, nhét vào trong tủ quần áo cũng không được, khả năng bị Đường Thanh phát hiện ra quá cao, cô vợ nhỏ của y tinh như ma vậy, đừng hòng lừa nổi, làm sao đây?

Suy đi nghĩ lại cũng chỉ có cách đâm mình một phát chảy máu mũi, giờ nắm đầm lên mấy lần lại bỏ xuống, cuối cùng không hạ quyết tâm được, lấy giấy vệ sinh vo tròn, nhúng ít nước nhỏ vào vết máu, mài mài một lúc rồi nhét vào mũi, đi ra phòng yện tiệc, gặp người quan tâm hỏi thăm, liền nói là va phải cửa chảy máu, nhưng máu đã ngừng chảy rồi. Người duy nhất biết chân tướng là Tạ Văn Tình nhìn thấy y như thế không nhịn nổi cười, nói nhỏ với y: - Chẳng bằng chị đâm em một phát chảy máu mũi cho xong, tốn công mang y phục cho em.

- Chị mà không xuất hiện em phải ra tay thật rồi. Trương Khác mặt dày cười nói, nhìn quanh không thấy bóng dáng Tôn Tĩnh Hương đâu, hỏi Tạ Văn Tình mới biết cô bé đó không dám cử động nhiều, kiếm có trốn về phòng rồi.

Tạ Văn Tình nói thêm: - Hiện chỉ ủng hộ nha đầu Trần Phi Dung sang Hong Kong công tác trước, để lại bên cạnh em quá nguy hiểm, trước hôn lễ hai đứa nó còn thương lượng chuyện này đấy.

- Chuyện này quyết định của em là vô nghĩa. Trương Khác giang tay, Trần Phi Dung và Hà Huyền khi thực tập ở Hong Kong đã nói sẽ làm việc ở đây một năm trước để tích lũy kinh nghiệm công tác, Trần Phi Dung kết thúc thực tập trở về Kiến Nghiệp trải qua khoảng thời gian cuối cùng đời sinh viên, hiện giờ nói một cách chuẩn xác thì chưa chính thức nhậm chức, năm nay Cẩm Hồ chính thức an bài sinh viên tốt nghiệp vào thượng tuần háng tám.

Trần Phi Dung đi tới trả di động cho y, nói là lúc này Dịch Đan Thanh gọi điện qua.

Nhìn ánh mắt của Tạ Văn Tình như muốn hỏi y còn trêu ghẹo vào bao nhiêu cô gái nữa, Trương Khác hơi xấu hổ, xoay đi gọi điện lại cho Dịch Đan Thanh, hỏi cô tìm mình có việc gì?

- Tôi đã bảo với Hứa Tư rồi, cô ấy sẽ bay thẳng từ Maldives tới Perth, cậu thì sao, sẽ về thẳng nội địa à? Dịch Đan Thanh ở đầu kia điện thoại hỏi:

Trương Khác hận mình không biết thuật phân thân, Tôn Tĩnh Mông vừa mới phá thân, không thể vút cô sang một bên, Đường Thanh càng không thể bỏ mặc, Giang Đại Nhi từ lúc lên đào nhìn y đầy ẩn ý, chỉ là hai người không có cơ hội ở cạnh nhau, mà nghe giọng Dịch Đan Thanh chùng chùng hi vọng y bay sang Perth tụ họp: - Em xem an bài lịch trình rồi, mấy ngày tới sẽ sang Perth, em còn chưa được nhìn quang cảnh mùa đông ở Perth mà.

- Dù thế nào thì tôi cũng sẽ giữ Hứa Tư ở Perth một thời gian, cậu tới được thì tốt, hi hi, có thấy vất vả không?

Dịch Đan Thanh bỗng nhiên hỏi thế làm Trương Khác chỉ biết cười gượng vài tiếng, quay sang hỏi Tạ Văn Tình: - Chị có sang Perth không?

- Chị vừa gọi điện về Kim Sơn, Chỉ Đồng vừa mới hạ sốt, chị về Kim Sơn luôn để chăm nó. Tạ Văn Tình thấy Đường Thanh và Giang Đại Nhi đi tới, liền cầm ly rượu đi chỗ khác.

Đây là tiệc đứng, mọi người thoải mái đi lại ăn uống trò chuyện, Giang Đại Nhi lát nữa còn hát tặng, Đường Thanh đi theo Giang Đại Nhi, Giang Đại Nhi hỏi: - Lúc này cậu đi đâu đấy, tìm mãi mà chẳng thấy đâu cả, mọi người nhất trí muốn cậu hát một khúc.

Hôn lễ kết thúc, Tôn Tĩnh Mông không muốn Trương Khác ở bên cạnh, theo mẹ về Hong Kong, Hứa Tư hôm sau bay sang Perth, Trương Khác ở lại tham gia cuộc họp một ngày, tiếp đó ai ở Mỹ về Mỹ, ai ở Bắc Kinh thì về Bắc Kinh.

Diệp Kiến Bàn và Tôn Tĩnh Hương mặc dù ai nấy bận rộn sự nghiệp riêng, Tôn Tĩnh Hương đã có thai 5 tháng rồi, dù tuần trăng mật cũng phải giảm xuống, song vẫn được 7 ngày.

Trần Phi Dung quyết định ở lại Hong Kong làm việc một năm, làm trợ lý cho Tương Vi, chủ yếu là vì lo Đường Thanh một mình ở Hong Kong quá cô đơn, Hà Huyền cũng tới Hong Kong một năm để làm quen với công việc.

Trương Khác cùng Đường Thanh về Hong Kong, không ở lại mà tiếp tục đi tới Singapore tụ họp với Tôn Thượng Nghĩa, Cẩm Hồ muốn mua ngân hàng thương nghiệp Hoa Tín ở Singapore, cần tiếp xúc trước, ở Singapore một ngày rồi bay sang Perth.

Thoát thân khỏi thời tiết nóng nực ngột ngạt của Singapore, sang Perth bị mùa đông ẩm ướt chiếm cứ, Dịch Đan Thanh ở trong đại sảnh đón tiếp, nhìn qua cửa sổ là mặt trời chan hòa như mùa xuân, trông chẳng thấy có chút bóng dáng nào của mùa đông rét mướt.

Dịch Đan Thanh mặc áo khác màu vàng không cài khóa, lộ ra áo chun bó màu tím nhạt bên trong, thắt lưng lệch thắt ngoài áo, tôn lên đường cong gợi cảm nhất của nữ nhân như ẩn như hiện, dưới mặc quần jean bạc và giày ống cao, khoe hết cặp chân dài khỏe khoắn, tóc dợn sóng thả sau đầu, làm khuôn mặt đẹp một cách yêu nghiệt của cô càng thêm quyến rũ bội phần, khách qua khách lại liên tục ngoái đầu nhìn, không biết giai nhân hiếm có trên đời này đợi ai.

Vali đã có nhân viên công tác lo, Trương Khác đi thẳng tới ôm Dịch Đan Thanh vào lòng, hôn phớt lên môi: - Hứa Tư đâu, không phải nói cả hai cùng tới đón sao?

- Tôi nhớ cậu nhiều hơn cô ấy. Dịch Đan Thanh chẳng ngại ngần hôn trả Trương Khác: - Cô ấy đợi trong xe.

Trương Khác và Hứa Tư hai ngày trước còn gặp nhau ở Maldives, đoán Hứa Tư ý tứ cho họ chút không gian riêng tư sau thời gian dài xa cách, cười ôm vai Dịch Đan Thanh đi ra ngoài.

Lúc xuống thềm, Dịch Đan Thanh bỗng nói: - Cậu cũng thật là, ở hôn lễ của người ta mà dám làm cái chuyện đó.

Trương Khác thiếu điều ngã cắm đầu xuống đất, không ngờ giữa Tạ Văn Tình, Dịch Đan Thanh và Hứa Tư thân thiết tới mức chuyện gì cũng chia sẻ với nhau được, nhìn khéo mắt cô ẩn chứa nụ cười, nếu nói Tạ Văn Tình dung túng y nhất thì Dịch Đan Thanh là không để ý mấy chuyện này của y nhất, chỉ không biết trong lòng nghĩ gì, chẳng lẽ vì thế mà không tới đón mình?

- Em oan uổng mà. Trương Khác kêu oan, kể cho Dịch Đan Thanh chuyện hôm đó.

- Tôi nghĩ cũng chỉ có con tiểu ma nữ ấy dám làm loại chuyện như vậy. Dịch Đan Thanh cười rất vui vẻ: - Tôi chẳng tin cậu có cái gan đó khi cô vợ nhỏ ở bên cạnh.

- Vạn tuế. Trương Khác hôn chụt lên má Dịch Đan Thanh, chấp tay làm động tác tạ trời tạ đất, lại ghé vào tai Dịch Đan Thanh thì thầm: - Hay là hôm nào chúng ta cũng thử một phen? Đổi lại là cú nhéo đau điếng của Dịch Đan Thanh, nhưng cô lại liếc y một cái, sóng mắt lãng đãng làm người ta hồn siêu phách lạc, Trương Khác biết chuyện này không phải là không có khả năng thử một chuyện.

Trương Khác tự mắng bản thân đúng là đồ phóng đảng, thừa biết Hứa Tư ở trong xe, khả năng đang nhìn bên này, vẫn bị cái liếc mắt đầy phong tình của Dịch Đan Thanh làm thần trí phiêu diêu, cả người nóng lên.

1178. Chương 1180: Ngắm Biển Và Nghe Trộm

Trương Khác ở trước mặt Phó Tuấn còn có chút kiềm chế, trong mắt y, Phó Tuấn là bạn chứ không phải là cấp dưới, có Phó Tuấn đi theo, trừ Đường Thanh và Hứa Tư ra, y đi vụng trộm với cô gái khác đều dấu diếm. Hiện Phó Tuấn ngày càng tập trung cho công tác quản lý, không thường xuyên đi theo Trương Khác bốn ba khắp nơi nữa, vệ sĩ bám sát bên cạnh Trương Khác là người khác, nên Trương Khác chẳng cần né tránh gì cả. Bất kể nói thế nào, nếu như ở Perth mà cũng không thể nắm tay đi bên nhau như đôi tình nhân, chắc trong lòng Dịch Đan Thanh cũng ít nhiều tủi thân.

Lúc xuống thềm, Trương Khác đi sau Dịch Đan Thanh, tay đặt lên vai cô, lòng bàn tay thì thoảng chạm men theo cổ vào gò má cô, vừa để cảm thụ làn da mịn màng đó, nhưng đa phần cảm thụ giây phút nữ tính yếu mềm hiếm có của Dịch Đan Thanh.

Hứa Tư ghé đầu ngoài cửa sổ xe nhìn bọn họ lại gần, mở cửa ra dịu dàng hỏi: - Sao không ở lại Hong Kong thêm vài ngày? Cô không ngờ Trương Khác tới Perth nhanh như vậy.

- Nhớ các chị mà.

Hứa Tư hơi bĩu môi: - Ở đây chẳng ai mắc lừa cậu đâu, để mấy câu này nói với các cô bé ấy.

Trong ba người chỉ có mỗi Dịch Đan Thanh là có giấy phép lái xe ở Perth, tất nhiên xe do Dịch Đan Thanh lái, nhìn Hứa Tư dáng vẻ lười nhác ngồi co mình ghế sau, Trương Khác mỉm cười nắm tay cô, ở Maldives hai người gần như không có cơ hội nói chuyện với nhau, đi Hong Kong, đi Singapore đều nhớ cô, đương nhiên cũng nhớ Tôn Tình Mông, chỉ là cô nàng đó trốn về nhà không chịu gặp, Trương Khác đành tới Singapore xử lý nhanh công việc rồi sang Perth.

Hứa Tư muốn rút tay lại, nhưng Trương Khác nắm chặt hơn, không để cho bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đó thoát được, Dịch Đan Thanh nhìn qua gương chiếu hậu, thấy hai người họ nắm tay nhau chỉ khẽ mỉm cười, không cảm thấy có gì khác thường, cô luôn nghĩ rằng Hứa Tư là người quan trọng nhất trong lòng Trương Khác, bởi vì Trương Khác cực kỳ xuất sắc, nhưng khi ở bên Hứa Tư thì y chỉ như một chàng trai mới thức

tỉnh ý thức giới tính, đang say mê trong men tình, bình thường và ngây ngô đáng yêu. Hứa Tư lại xinh đẹp như thế, làm người ta yêu thương như thế, còn trải qua nhiều việc, Dịch Đan Thanh chẳng muốn tranh giành gì hết, cô chỉ cần biết mình yêu nam nhân ngồi sau đó là đủ rồi.

Trải nghiệm kiếp trước của Trương Khác tất nhiên không một ai nghĩ tới được, Trương Khác chăm chú nhìn khuôn mặt Hứa Tư, bất giác nhớ tới chuyện cũ chưa từng xảy ra, khuôn mặt tiêu tụy nhưng không che dấu được vẻ đẹp tuyệt mỹ hiện lên trước mắt.

Trương Khác cũng không muốn tỏ ra đặc biệt ngọt ngào bên cạnh Hứa Tư ở trước mặt Dịch Đan Thanh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đặt tay Hứa Tư lên đầu gối, nhìn bông hoa đủ sắc màu nở rộ dọc bên đường, ai dám nói lúc này đang là mùa đông.

- Một tháng nữa mới chính thức là mùa xuân của Perth, khi đó mới là mùa muôn hoa khoe sắc, đây là mùa hoa đẹp nhất của Perth và Úc, đáng nhẽ hai người lúc đó mới nên tới một chuyến. Dịch Đan Thanh đi dọc theo sông Thiên Nga, miêu tả cảnh đẹp mùa hoa ở Perth cho hai bọn họ.

Sông Thiên Nga trên bản đồ trông giống như một cái hồ lớn, cửa biển hẹp, bên trong rất rộng, làm người ta có cảm giác nó giống một cái hồ hơn, trung tâm thành phố Perth đứng sừng sững bên bờ sông Thiên Nga.

Dịch Đan Thanh lái xe men theo sông tới thẳng hải cảng, đỗ xe ở trên đê biển, nhìn những chiếc thuyền biển dập dờn dưới ánh chiều tà, ba bọn họ ngồi trong xe ngắm mặt trời lặn, nhìn hải cảng bận rộn, nhìn đàn chim biển từ xa bay về, cảm giác như có vô số lời muốn nói ...

Vệ Lan học ở trường Dh Cordingley, cách trung tâm thành phố một đoạn đường, hôm nay trong trường có hoạt động, đến khi nửa vầng mặt trời đỏ rực chìm xuống dưới biển cô mới lái xe lên đi, vào trong xe bọn họ ngồi ngắm tịch dương. Vệ Lan ở Perth cùng Dịch Đan Thanh đã sắp được một năm rồi, cô năm nay 23 tuổi, chính vào độ tuổi đẹp nhất trong đời, trừ vẻ đẹp thanh lệ tươi mát, còn mang đường cong mỹ diệu của nữ nhân trưởng thành, má vẫn hơi phính phính, vẻ đẹp trẻ con không giảm chút nào so với trước kia.

Sau khi Vệ Lan vào xe, Trương Khác liền bị đẩy lên hàng ghế trên, ba cô gái ngồi ghế dưới, đều xinh đẹp lay động lòng người, mỗi người một vẻ, ngay tịch dương ngoài kia cũng không so sánh được.

Đến khi mặt trời hoàn toàn chìm xuống mặt biển, sắc tối mờ tối, đám Trương Khác mới lái xe về chỗ ở.

Khi xe rẽ xuống dốc, gặp một đội xe sang trọng thể trần hùng tráng từ phía đối diện đi tới, trong đội xe có chiếc cấm cờ lãnh sự quán Nhật, đội xe đi qua, một chiếc Lexus trong đó chậm chậm hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra nửa khuôn mặt của Trì Tá Tú Tàng.

Trương Khác cười, hành động này của Trì Tá Tú Tàng là để Trương Khác biết hấn ở đây, một loại kiểu như gây sự, nhưng Trương Khác chưa bao giờ để ý tới kiểu gây sự này, chỉ cảm thấy có chút khác thường, thậm chí nghĩ chẳng lẽ tin đồn quan hệ giữa y và Lý Hình Dư đã công khai ở Hàn Quốc, làm Trì Tá Tú Tàng không xuống thang được.

Tuy nói tập đoàn Nhật hệ từ thập niên 60 đã bắt đầu thâm thấu vào sản nghiệp khoáng sản toàn cầu, nhưng mục đích của bọn họ là để đảm bảo nguồn cung khoáng sản cho Nhật Bản, cho nên bọn họ không có ý thức chủ động đi phá hoại chiến lược của Cẩm Hồ ở Châu Úc, tuy có kẻ sợ hãi với bố cục sản nghiệp của Cẩm Hồ ở Châu Úc, nhưng không thể ảnh hưởng tới đại cục.

Nhưng đội xe này xuất hiện ở Perth, đại biểu cho tập đoàn Nhật nhắm vào khoáng thạch ở Perth rồi, vì ở đây chẳng có tài nguyên nào khác khiến tập đoàn Nhật ra quân rầm rộ như thế.

Hiện Cẩm Hồ đầu tư quặng sắt ở Perth hoàn toàn tách rời hai xí nghiệp lớn BHP Biliton và Rino Tinto, tập đoàn Nhật lúc này chỉ muốn nhân lúc thị trường đi xuống, tăng cường thâm thấu và khống chế hai doanh nghiệp khai khoáng lớn, sao có khả năng bắt họ bắt chấp chi phí đi đàn áp Cẩm Hồ đầu tư ở Perth.

Trương Khác vòng tay sau đầu dựa vào lưng ghế, buổi chiều bay trên trời qua công trường của Cẩm Hồ, một tuyến đường sắt nối liền khu mỏ và hải cảng đã có quy mô sơ bộ, một con đường quốc lộ màu vàng đất thẳng tắp gần như chạy song song dọc đường sắt, đã thông suốt giao thông giữa suối Thánh Đản và cảng Handaland, cảng nước sâu đã nhìn thấy bóng dáng, khu mỏ đang xây dựng, nhìn trên cao công nhân đi lại như đàn kiến chăm chỉ, tiến triển hơn một năm qua đã thấy rõ ràng.

Về tới nơi ở, Dịch Đan Thanh phải giữ khoảng cách với Trương Khác, có một vài tin đồn sẽ ảnh hưởng tới uy tín của cô ở Perth, đương nhiên một vài việc trong cao tầng công ty ở Perth cũng biết gì đó rồi.

Lương Quân xuống khu mỏ, vương chuyện đột xuất tới 8 giờ tối mới quay về Perth, không chỉ Tôn Lệ tới Perth, cô đón cả cha mẹ ở huyện thành nhỏ ở phía tây sang Perth, người Hoa ở Perth không ít, lại thêm Cẩm Hồ đầu tư quy mô lớn vào đây, người Hoa càng đông hơn.

Trương Khác nghĩ cậu bị bệnh thấp khớp, mùa đông ở Hải Châu lại ẩm thấp lạnh lẽo, đợi cậu nghỉ hưu rồi cũng bảo cậu tới Perth ở một thời gian.

Bữa tối ăn ở nhà Lương Quân, cha mẹ Tôn Lệ và đầu bếp chuẩn bị bữa cơm từ rất lâu, Hứa Tư tới Perth được hay ngày, hoặc ở cùng Vệ Lan, không tiếp xúc với Lương Quân, Tôn Lệ. Trong tiềm thức của cô đó là thân thích của Trương gia, cô là kẻ thứ ba, không có tư cách xuất hiện trước mặt họ.

Trương Khác tới nhà Lương Quân ăn tối, Hứa Tư do dự kéo Vệ Lan đi cùng, còn muốn kéo cả Dịch Đan Thanh đi, còn không cho Trương Khác nắm tay, Trương Khác chỉ nói một tiếng “đi”, rồi nửa lời nửa kéo Hứa Tư tới nhà Lương Quân.

Hứa Tư hoảng hốt bất an, nhưng không cưỡng lại được Trương Khác, cúi gầm mặt không dám gặp ai, Lương Quân về tới nhà cởi áo khoác treo lên mắc, nhìn Trương Khác nắm tay Hứa Tư, không biết phải xưng hô Hứa Tư ra sao, cười hăng hắc nói: - Cả hai tới đúng lúc quá, vừa kịp giờ ăn cơm.

Hứa Tư hoảng sợ rút mạnh tay lại, vừa hờn vừa giận trừng mắt nhìn Trương Khác, y đành chấp nhận, hỏi qua Lương Quân một vài tình hình xây dựng khu mỏ. Trong một năm qua, Cẩm Hồ đầu tư vào Tây Úc 600 triệu USD, một năm sau sẽ còn đầu tư 600 triệu USD nữa mới có được chiếc thuyền đầu tiên vận chuyển khoáng thạch tới cảng Đông Sơn.

Đầu tư 1.2 tỷ, chỉ có thể lập nên bộ khung của khu mỏ, đường sắt, đường bộ, mỗi năm sản lượng không quá 10 triệu tấn khoáng sắt chất lượng, dần dần chi phí ra, mỗi tấn sắt lỗ gần 12 USD, cả năm lỗ 120 triệu USD, gần như đốt sạch lợi nhuận của tập đoàn sắt thép Đông Sơn, nếu không khai thác thiết bị sẽ cũ hỏng cùng chi phí quản lý sẽ khiến Cẩm Hồ mỗi năm thua lỗ càng cao hơn.

Sản lượng phải đạt tới 40 triệu tấn mới hòa vốn, nhưng muốn đạt được sản lượng đó, cần phải đầu tư thêm 2 tỷ USD mới đủ.

Lương Quân một năm qua phụ trách quản lý công trình, tầm nhìn với bố cục sản nghiệp có chút thiếu sót, nói quan điểm của mình: - Rất nhiều người ở dưới đều không hiểu ...

Trương Khác chỉ cười, quyết sách của Cẩm Hồ khi đưa ra chuẩn bị cho khả năng lỗ vốn thời gian dài, dưới tình huống tập đoàn Nhật đã chiếm mất tiên cơ, hiếm khi gặp được thời chạm đáy của sản nghiệp, lúc này không mạnh mẽ tiến quân vào thì còn đợi tới khi nào.

Ban đêm, nước biển ngoài cửa sổ tĩnh mịch, chỉ có công trường trên ba hòn đảo gần biển thoáng tiếng động rầm rập của máy móc.

Trương Khác nằm úp trên giường trả lời email, thi thoảng ngẩng đầu nhìn Hứa Tư mặc váy ngủ lụa đứng bên cửa sổ ngắm mặt biển bên ngoài, ánh đèn nhu hòa và chất lụa càng làm làn da của cô thêm non mịn, do trong lòng ẩn chứa tâm sự xấu hổ, làn da hơi ửng hồng, không lần nào quay mặt nhìn Trương Khác.

Trương Khác vốn cho rằng Hứa Tư theo Dịch Đan Thanh, thế thì y chẳng đụng được vào cô nào, không ngờ mọi người tắm rửa xong lên lầu, Dịch Đan Thanh đẩy Hứa Tư và y vào phòng, nhưng làm y thống khổ là Hứa Tư không bỏ thể diện xuống được, lại đẩy y ra ngoài.

Trương Khác thiếu điều giơ tay lên trời hô lớn :” Mọi người coi tôi là cái gì đây hả?”

Vệ Lan cười ngặt ngoẽo, Dịch Đan Thanh cũng ngại để Trương Khác vào phòng mình, liền kéo Vệ Lan về phòng trước, Trương Khác không tin Hứa Tư nhẫn tâm đến thế, cầm laptop xuống phòng khách tầng dưới, ngồi trên ghế sofa trả lời thư. Mặc dù nhiệt độ mùa đông ở Perth ấm áp hơn ở Hải Châu nhiều, nhưng ban đêm nhiệt độ cũng giảm xuống còn 5 -6 độ, phòng khách lại rộng, điều hòa bật hết cũng không đủ ấm, Trương Khác mặc áo ngủ xuống phòng khách nửa tiếng, giở vở tội nghiệp đi gõ cửa phòng Hứa Tư, nói là chỉ nằm trên giường trả lời thư thôi.

- Xong rồi. Trương Khác reo lên, nhìn chăm chăm nửa bên mặt Hứa Tư, trong mắt y, không chỗ nào của cô không đẹp, từ chiếc mũi thẳng, cánh môi hồng, chiếc cằm thon thon, đều hết sức mê người.

- Xong thì làm sao. Hứa Tư xoay người lại, chống tay bệ cửa sổ, không đi về phía Trương Khác.

Hứa Tư không đi tới, không có nghĩa là Trương Khác chịu ngồi im, y cất laptop vào ngăn kéo đầu giường, đi chân đất tới bên người Hứa Tư, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, tay đặt lên cặp mông tròn lẳn xoa nắn.

- Không được bắt nạt tôi. Hứa Tư nghiêm mặt lại, nhưng một giây liền phì cười, trong lòng cô rất muốn, chỉ là cảm thấy ngại ngùng, đáng lẽ hôm nay phải nhường cho Dịch Đan Thanh mới đúng, cô đã chấp nhận Dịch Đan Thanh là nữ nhân của Trương Khác từ lâu, thậm chí còn tán thưởng tính cách kiên cường của Dịch Đan Thanh, đó là thiếu sót của cô, thậm chí còn nghĩ một nữ nhân như Dịch Đan Thanh mới xứng đáng ở bên Trương Khác.

- Vậy thì chị bắt nạt em đi. Trương Khác bóp mông Hứa Tư, kéo sát bụng Hứa Tư áp lên hạ thể của mình, để cô cảm thấy mình đã khao khát thế nào, kéo cô tới giường, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, phủ người xuống tìm cánh môi mềm.

Điện thoại Hứa Tư đặt ở đầu giường vang lên, cô cầm lấy di động, ra hiệu Trương Khác không được lên tiếng: - Điện thoại của Đan Thanh, cậu không được lên tiếng ... Rồi ấn nút nghe, chưa nói được câu nào không ngờ Trương Khác không lên tiếng thật, xong lưỡi không chịu yên, liếm lên tai cô, đó là chỗ mẫn cảm của Hứa Tư, bị liếm một cái người tê đi quá nửa, trả lời Dịch Đan Thanh giọng biến đổi.

- Tên nhóc khốn kiếp đó trong phòng cô hả? Dịch Đan Thanh nhận ra giọng Hứa Tư có chút khác thường:

- Đâu có, tên nhóc đó đang ở bên ngoài trả lời email đấy. Hứa Tư dứt khoát không chịu thừa nhận, mắt trừng lên uy hiếp Trương Khác, đẩy y ra, lưỡi tách ra rồi, nhưng một tay cô lại luồn vào trong váy Hứa Tư bóp lấy bầu ngực cao vọi của cô, tay kia mò tới giữa hai chân cô nghịch ngợm, Hứa Tư chỉ muốn rên lên, vội vàng nói: - Có chuyện gì thế, có chuyện gì để mai hãy nói nhé.

- Không được cúp điện thoại ...

Dịch Đan Thanh nói rõ tới mức làm Trương Khác nghe rõ ràng, làm y càng thêm phấn khích, gỡ di động khỏi tay Hứa Tư...

Dịch Đan Thanh đặt tài liệu xuống, khuôn mặt ửng hồng, tiếng nam nữ hoan ái tựa như ngàn vạn con kiến bò trong lòng, cảm giác buồn buồn tê tê khiến người cô một khó chịu, vừa nãy cô chỉ nói đùa trêu Hứa Tư thôi, ai ngờ đôi gian phu dâm phụ đó không tắt điện thoại thật, mấy lần định tắt máy nhưng cái tay ra tắt điện thoại mà không được, ý chí cô bị những tiếng rên rỉ sói mòn, làm cô như con thuyền nhỏ bị cuốn phăng đi trong dòng xoáy tình dục. Tóc rối tung, chiếc áo sơ mi trắng cởi tung cúc, lộ ra áo lót đen bên trong, tay xoa bóp bầu vú không làm tỉnh dục nguội đi chút nào, Dịch Đan Thanh chuyển dần xuống chỗ riêng tư thần bí, ngón tay vừa chạm vào đó, người cô run lên, khoái cảm như chiều dâng nhấn chìm cô, chất lỏng ứa ra ướt ở quần lót.

Trong một căn phòng khác, hai cơ thể trần truồng quấn lấy nhau, mồ hôi đầm đìa, tiếng thở hồng hộc, tiếng rên rỉ uyển chuyển hòa cùng tiếng va chạm vẽ ra một khung cảnh ướt át không kém.

- Đồ lưu manh, vô lại, dừng, dừng lại ...

Trương Khác đột nhiên nghe thấy có tiếng bảo y dừng lại, cúi xuống nhìn Hứa Tư, động tác vô tình dừng lại, chỉ thấy toàn thân cô đỏ hồng, hai mắt mơ màng, rõ ràng ý thức chìm đắm trong trận triều cường dồn dập, âm thanh đó tuyệt đối không phải do cô phát ra.

- Đan Thanh đấy .. Hứa Tư sắp tới thời khắc mấu chốt rồi, cô bất ngờ ngồi bật dậy, ôm lấy cổ Trương Khác rên siết: - Cô ấy tự làm tự chịu ... kệ cô ấy đi, tôi .... tôi sắp tới rồi. Rồi chẳng đợi Trương Khác có phản ứng, như con ngựa hoang nhấp nhong nhịp mạnh mẽ, miệng ré lên sung sướng!

Chẳng mấy chốc chiếc giường lớn quay cuồng, Hứa Tư mắt mắt lơ đãng mê ly, thân mình ưỡn lên, phát ra tiếng thét chói tai, sau đó lại nằm duỗi thẳng người xuống. Có người nghe trộm Hứa Tư kích thích quá mức nên đạt cao trào sớm, Trương Khác vẫn chưa thỏa mãn, nghe thấy hơi thở gấp gáp của Dịch Đan Thanh truyền ra ngoài điện thoại, y muốn tới phòng Dịch Đan Thanh, nhưng không biết Hứa Tư suy nghĩ thế nào,

cúi đầu nhìn giai nhân gó má hồng hào, ánh mắt phơi phới xuân tình, Hứa Tư sao chẳng hiểu ý y, đẩy một cái, còn cố tình quay sang nói về phía điện thoại: - Nếu cậu không qua đó, nói không chừng tôi bị cô ấy hận cả đời.

Địch Đan Thanh nghe thấy Hứa Tư nói gì, hét lên trong điện thoại: - Tên khốn kiếp cậu đừng có mà qua đây.

Trương Khác tin lời cô mới là lạ, ngọn lửa này không dập sao được? Nhảy ngay xuống giường định ra cửa, Hứa Tư ném áo ngủ cho y, Trương Khác mới nhớ để Vệ Lan gấp phải lần nữa không hay chút nào, lấy áo ngủ quần quanh hông làm váy, mông hở ra ngoài, thấy Hứa Tư ở sau cầm đồ muốn ném, vội chuồn ra khỏi phòng, tới phòng Địch Đan Thanh dập lửa.

Trương Khác và Địch Đan Thanh đôi nam nữ đôi khát dập lửa mất nửa tiếng đồng hồ mới mỗi một ôm nhau ngằm ngằm biển.

1179. Chương 1181: Chiến Thuật Biển Người

- Chị có thấy em quá tham lam không? Qua trận mây mưa, Trương Khác vẫn thích thú mân mê ngực Địch Đan Thanh, chuyện giữa y và Tôn Tinh Mông ở buổi hôn lễ chắc là do Tạ Văn Tình kể cho Hứa Tư, rồi Hứa Tư tới Perth kể cho Địch Đan Thanh.

- Cậu muốn biết cái nhìn của tôi về chuyện đó chứ gì? Địch Đan Thanh đoán được tâm ý của Trương Khác.

- Ừ.

- So với nói cậu háo sắc, so với việc nói cậu tham lam, chẳng bằng nói cậu mềm yếu không muốn nhìn thấy một cô gái xinh đẹp nào bị tổn thương ... Trái tim cậu quá yếu đuối, còn chúng tôi lại quá ngốc nghếch, chỉ thể mà thôi.

- ... Trương Khác không biết phải nói gì, y có trơ trên tới mấy cũng chẳng thể lấy đây làm cái cớ, nghe Địch Đan Thanh nói vậy chỉ biết nghe thế.

Địch Đan Thanh nói xong câu đó thì im lặng, cuộn mình như con mèo con nằm trong lòng y, cảm thụ hơi ấm trong người y, vừa rồi cô quá buông thả, tận tình rên siết, tận tình hưởng thụ, không biết cô bé Vệ Lan có nghe thấy không? Tình cảm của Vệ Lan với Trương Khác ra sao, Địch Đan Thanh hiểu rất rõ, danh nghĩa Vệ Lan còn là chị nuôi của Trương Khác, điều đó có lẽ làm chuyện khó khăn hơn một chút, quỹ tích cuộc đời của Vệ Lan thay đổi đều là vì Trương Khác, tới không thể tách rời được nữa, còn cả những cô gái kia Trần Phi Dung, Hà Huyền, Giang Đại Nhi, chẳng lẽ bọn họ có thể rời khỏi cuộc đời của Trương Khác sao?

Nhưng Địch Đan Thanh cảm thấy trong tim Trương Khác vẫn còn chỗ trống, có lẽ không lớn lắm, nhưng có thể làm người khác cảm thấy rõ ràng, thật là kỳ lạ, quá trình trưởng thành, thậm chí là lịch trình tình cảm của Trương Khác thế nào cô đều biết, sao có thể có chỗ trống?

Cùng lúc ấy trong gian phòng xa hoa, từ ghế sofa, chần dậm, đều mang màu quất hồng bắt mắt, một cơ thể nữ nhân trắng như tuyết nằm trên giường, hết sức ướt át, cánh môi hồng khê phát ra tiếng rên nóng bỏng, cơ thể uốn éo, bày đủ tư thế gợi tình.

Trì Tá Tú Tàng lại chẳng hứng thú mây mưa lần nữa, hần ngồi dậy mặc áo ngủ, cứ như chẳng hề thấy sự dụ hoặc trên giường, ngược lại còn sinh ra cảm giác cảm ghét, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lý Hình Dư, một ánh mắt, một nụ cười của cô thôi, dù hàng vạn nữ nhân cũng không sánh bằng, hạng dung tục kia, hần tùy tiện phát tay một cái có cả đồng. Nghĩ tới đó, Trì Tá Tú Tàng cau mày, phát tay bảo nữ nhân kia biến đi cho khuất mắt, cô gái kia ánh mắt ai oán, nhưng chỉ biết ngậm miệng lại, ôm lấy y phục che đi cảnh xuất mê người ở trước ngực dưới bụng, đi chân trần rời khỏi phòng ngủ của Trì Tá Tú Tàng.

Trì Tá Tú Tàng đứng trước cửa sổ, nhìn mặt biển tối đen, đoán chừng kẻ kia cũng đang nằm trong lòng nữ nhân nào đó, thật đáng hận, tên đó là hạng phong lưu háo sắc, vậy mà nữ thần trong lòng hần lại đem trái tim hiến dâng cho y, không biết Lý Hình Dư có rên rỉ như con mèo cái khát tình trước mặt y như nữ nhân

lúc này không ... Hẳn xưa đi ý nghĩ đó, bởi nếu không hẳn sẽ không tìm được phá nát căn phòng xa hoa này mất.

Một văn kiện màu đỏ lặng lẽ nằm trên bàn làm việc góc phòng ngủ, trong đó có kết luận của cơ cấu tối cao tập đoàn Mitsui, kinh tế toàn cầu đối diện tình trạng sa sút, sản nghiệp sắt thép trong vòng năm năm không có dấu hiệu phục hồi, Cẩm Hồ đầu tư vào Tây Úc hoàn toàn dựa vào lợi nhuận ở lĩnh vực điện tử tiêu dùng cầm cự. Những đại cổ đông đứng đằng sau PHB Biliton và Rino tin to, đặc biệt là tập đoàn của Anh cho dù lo Cẩm Hồ sẽ thành đối thủ cạnh tranh mạnh, nhưng lúc này lại không muốn phiền phức, Phb Biliton chưa nói, quan trọng Rino Tinto do hai xí nghiệp khoáng sản lớn hợp thành, nội bộ cạnh tranh không ngớt, chẳng còn tinh lực đi đàn áp đối thủ cạnh tranh. Càng quan trọng hơn nữa, Cẩm Hồ xây mỏ, làm đường, làm cảng, mặc dù mỗi một mắt xích đều rất yếu ớt, nhưng nó là một hệ thống hoàn chỉnh, bọn họ không có chỗ nào để làm khó.

Mà lúc này muốn đàn áp Cẩm Hồ thì ngoài bỏ số tiền lớn ngoài mức tưởng tượng ra chỉ hi vọng sự vắng hành của Cẩm Hồ có vấn đề khiến cả hệ thống sụp đổ.

Với cái giá vận chuyển đường biển bay giờ, Cẩm Hồ đem quặng sắt được về Trung Quốc sẽ lỗ lớn, rất nhiều người mong Cẩm Hồ tự sập trước, cho nên khoanh tay ngồi nhìn.

Một lũ ngu xuẩn tầm nhìn hạn hẹp! Trì Tá Tú Tàng thâm chử trong lòng.

Đứng đằng sau Cẩm Hồ là Trung Quốc, mặc dù rất nhiều người phán đoán chính phủ Trung Quốc không có thiện cảm gì với tập đoàn tư nhân không hoàn toàn nắm được, nhưng chính phủ Trung Quốc không phải hạng ngoan cố không cải tạo được. Lúc này chính phủ Trung Quốc còn chưa có năng lực lập nên một hệ thống xuất nhập tài nguyên hoàn chỉnh, không có nghĩ là bọn họ không có tính toán này. Cẩm Hồ mặc dù không bị chính phủ TQ khống chế hoàn toàn, nhưng vớ chính phủ TQ mà nói có còn hơn không, chưa nói tới ý nghĩa tượng trưng của nó, nếu Cẩm Hồ không cầm cự nổi, làm sao chính phủ TQ chịu khoanh tay ngồi nhìn? Đương nhiên cũng có khả năng chính phủ TQ thừa cơ chiếm lấy hệ thống khai thác vận chuyển khoáng sản này của Cẩm Hồ, nhưng với tập đoàn Nhật mà nói, kết quả này còn tồi tệ hơn.

Trì Tá Tú Tàng đứng bên cửa sổ suy nghĩ chốc lát rồi tới bàn làm việc tìm số điện thoại của Trung Thôn Dụ Chi ở Trung Quốc rồi gọi tới, Trung Thôn Dụ Chi hiện phụ trách toàn diện sự vụ của Sony tại Trung Quốc, cùng Tiểu Trạch Hùng tổng phụ trách của NEC là một trong số vài người Trì Tá Tú Tàng có thể dựa vào.

- Đám già khốn kiếp sẽ phải hối hận vì kết luận cuộc họp lần này... Trung Thôn Dụ Chi phát tiết bất mãn trong lòng:

“Đám già khốn kiếp” trong miệng Trung Thôn Dụ Chi chính là tầng tối cao nắm giữ tập đoàn, là người quản lý xí nghiệp thành viên, xí nghiệp Nhật Bản tuy vẫn là con quái vật lớn trên thế giới, nhưng có cảm giác già đi, ý chí tiến thủ sắc bén không còn, Trì Tá Tú Tàng và Trung Thôn Dụ Chi thường đánh giá thế khi nói chuyện riêng.

- Tháng 9, mạng di động thông tấn TQ sẽ thăng cấp toàn diện, Sony chuẩn bị ra sao? Trì Tá Tú Tàng càng quan tâm làm sao áp chế Cẩm Hồ hơn, tuy Cẩm Hồ đã có bóng dáng của một tập đoàn tài chính, nhưng lúc này còn rất yếu ớt, chủ yếu dựa vào sản nghiệp điện tử tiêu dùng chống đỡ, nếu đánh sập Ái Đạt, Cẩm Hồ sẽ tự tan rã. Đương nhiên Ái Đạt không yếu ớt như thế, ít nhất là ở lĩnh vực điện tử tiêu dùng.

Do Nhật Bản là thị trường di động lớn thứ ba thế giới, Sony dựa vào địa vị ở Nhật, lượng tiêu thụ di động toàn cầu vượt qua Ái Đạt, nhưng ở ngoài thị trường Nhật Bản thì Sony lại yếu thế hơn Ái Đạt. Đặc biệt ở thị trường di động thứ 4 thế giới là Trung Quốc, di động Ái Đạt chiếm thị phần rất cao, còn Sony không đáng kể, ở thị trường ĐNÁ, Ái Đạt cũng nhỉnh hơn Sony một chút.

Mạng thông tấn di động TQ từ tháng 9 sẽ toàn diện nâng cấp từ GSM tới GPMS, nâng cấp về kỹ thuật có nghĩa là công ty có tích trữ kỹ thuật hùng hậu càng chiếm ưu thế hơn, đây là thời cơ tốt để Sony vượt mặt Ái Đạt ở thị trường TQ, Ái Đạt tiến vào ngành nghiệp này có 3 năm, kỹ thuật tuyệt đối không thể so với Sony.

- ... Trung Thôn Dụ Chi lại không thể nói gì, tuy hẳn phụ trách sự vụ ở TQ, nhưng quyền lực có hạn, mà so với Samsung, tổng bộ Sony coi trọng và tốc độ phản ứng với thị trường TQ thấp hơn nhiều. Samsung sau

thất bại ở thị trường di động TQ đã rút bài học xương máu, cơ cấu nghiên cứu thiết kế sản phẩm ở TQ đã hơn 2000 người, Sony còn chưa có một cơ cấu tương tự ra hồn ở Trung Quốc.

Thế nên với câu hỏi của Trì Tá Tú Tàng, Trung Thôn Dụ Chi khó trả lời được, hẳn biết ở thị trường di động TQ, có thể gây áp lực với Ái Đạt là Samsung chứ không phải là Sony. Còn Sony đang đối diện với áp lực của Ái Đạt trên phạm vi toàn cầu.

Từ sự im lặng của Trung Thôn Dụ Chi, Trì Tá Tú Tàng thấy nhụt chí trong đó, hẳn không trách người khác được, chẳng phải hẳn cũng thế sao? Đám lão già kia quá tự ình là đúng rồi.

Mặc dù thành tích của Samsung được Trung Thôn Dụ Chi khẳng định, nhưng áp lực của Lý Tại Thù không ít chút nào, thời gian qua hẳn chạy khắp Bắc Kinh, Kiến Nghiệp và Seoul, hôm nay mới về tới Kiến Nghiệp nghỉ một hơi, hẳn trốn trong nhà riêng xử lý công việc.

- Lần này trở về anh có gặp tiểu thư Hình Dư không, cô ấy sẽ kết thúc chuyện học tập ở đây trước thời hạn à? Kim Nam Dũng lần này không theo Lý Tại Thù về Hàn Quốc.

Lý Tại Thù không thích Kim Nam Dũng hỏi tới chuyện gia tốc, liếc mắt nhìn hắn, nghĩ :” Chẳng lẽ hẳn có vọng tưởng gì?”, đặt bút xuống, bình thản nói: - Chuyện đã không thể văn hồi được nữa, chẳng lẽ muốn thành vụ âm ỉ lớn à?

Kim Nam Dũng im lặng, con gái Lý Kiện Hi không ngờ cam tâm làm tình nhân bí mật của người ta, nếu tin này truyền đi, đúng là làm Samsung thậm chí là Hàn Quốc rơi vào một scandal đáng xấu hổ.

Sau sự kiện du học sinh Hàn Quốc đập phá KTX Đh Đông Hải, tin tức Lý Hình Dư và Trương Khác qua lại mật thiết được nhân viên Samsung có mặt trong sự kiện truyền về Seoul, tất nhiên phải không chế sự thể xấu hơn, Lý Tại Thù nghĩ có kết cục này là tốt lắm rồi, nếu không hẳn cũng khó ăn nói.

Lý Tại Thù cho rằng chỉ có hắn và Kim Nam Dũng biết chân tướng sự việc, quan trọng là đối tượng Lý Hình Dư qua lại là người đứng sau đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ của Samsung, nữ nhân qua lại với người đó lại không phải chỉ có một mình Lý Hình Dư, bí mật này mà công khai sẽ thành trò cười, ảnh hưởng nghiêm trọng tới sĩ khí của nhân viên Samsung. Nếu Cẩm Hồ không có thực lực gì đã đành, Cẩm Hồ càng trở thành uy hiếp của Samsung, scandal này càng được báo chí làm rùm beng lên.

Như có cái gì vướng trong lòng, Kim Nam Dũng cảm thấy rất khó chịu, nhưng Lý Hình Dư về Hàn Quốc có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Gạt chuyện này qua một bên, Kim Nam Dũng thảo luận tin tức mới nhất với Lý Tại Thù.

China Telecom sẽ nâng cấp mạng di động thông tấn vào tháng 9, sớm hơn dự kiến 3 tháng, đây là điều hiếm thấy, Samsung thậm chí dự đoán chuyện này trì hoãn từ 3 - 6 tháng mới là bình thường.

Trước đó Samsung không có được tin tức gì, nên hơi bị động, có lẽ có tác nhân là các cự đầu điện tử Âu Mỹ như Motorola, Nokia, Ericsson đằng sau.

Ở thời đại GSM, di động Trung Quốc được Ái Đạt, Cao Khoa KV, Liên Tín dẫn đầu thu được thành tựu huy hoàng, đồng thời thúc đẩy các doanh nghiệp di động khác phát triển, hai năm qua Cao Khoa KV, Liên Tín cũng đầu tư lớn vào kỹ thuật, tin rằng bọn họ đã có tích lũy kỹ thuật nhất định ở kỹ thuật GSM.

Cẩm Hồ thông qua hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động cung cấp rất nhiều kỹ thuật cho doanh nghiệp di động và linh kiện trong nước, nếu dừng lại ở thời đại GSM, dù là Nokia, Motorola cũng không thể thay đổi cục diện thị trường di động Trung Quốc sẽ bị doanh nghiệp di động Trung Quốc dần xâm chiếm. Cho nên thời đại GPMS thành lĩnh vực mới, ngoại trừ Ái Đạt ra, các doanh nghiệp di động khác của Trung Quốc bị đuổi khỏi phân khúc tầm cao, dù ở phân khúc tầm trung, cũng chỉ có Cao Khoa KV và Liên Tín có thể tồn tại được.

Lý Tại Thù chỉ nhìn ra cửa không tỏ thái độ gì, nhưng Kim Nam Dũng biết lo lắng của hắn.

Tại thị trường Trung Quốc, đối thủ cạnh tranh của Samsung không phải ai khác mà là Ái Đạt.

Samsung ở mặt tích lũy kỹ thuật cũng có chỗ không đủ, nhờ vào yêu cầu hà khắc về thiết kế và công nghệ, di động Samsung mới có được địa vị nhất định ở thị trường di động toàn cầu, Cẩm Hồ cũng giống hệt Samsung,

kỹ thuật không đủ, nhưng ở công nghệ và thiết kế còn tốt hơn Samsung.

- Còn chưa tới một tháng nữa. Lý Tại Thủ khẽ thở dài, đẩy bản kế hoạch cho Kim Nam Dũng: - Anh nói xem, lần này bọn họ liệu có bị giật mình không?

Vấn đề này thật khó trả lời, từ năm ngoái Ái Đạt đã đưa ra di động kỹ thuật GPMS ở Singapore, Hong Kong cho thấy Ái Đạt đã cuốn bị kỹ thuật, cả một năm trời, Cẩm Hồ có khi còn chuẩn bị đầy đủ hơn cả Samsung.

oOo

Ở Tây Úc 10 ngày, Trương Khác và Hứa Tư trở về nước, khi chuyển máy bay tại Bắc Kinh, bị Tiêu Thụy Dân chặn lại.

Từ năm ngoái, khi sản nghiệp di động trong nước còn chưa phát triển, khái niệm về GPMS đã lan khắp nơi, nửa đầu năm nay tin tức càng nóng, không ngờ China Telecom có thể sẵn sàng nâng cấp trước 3 tháng.

Trung tuần tháng tám, trước thời điểm China Telecom toàn diện nâng cấp mạng lưới thông tấn di động trong nước, thị trường di động đã cuộn sóng, Motorola, Nokia, Ericsson, Phillips đều lần lượt đưa ra di động cao cấp dùng mạng GPMS thời đại mới, khiến lượng tiêu thụ di động sản xuất trong nước hạ xuống, mặc dù không quá nhiều, nhưng là một tín hiệu nguy hiểm.

- Có lẽ Ái Đạt chưa cảm nhận được, nhưng Liên Tín đã thấy áp lực rồi, còn tưởng ba tháng nữa China Telecom mới nâng cấp mạng, ai ngờ .. Nếu có thêm nửa năm thì tốt biết bao ... Tiêu Thụy Dân tiếc nuối nói:

Trương Khác mỉm cười, Tiêu Thụy Dân là người trong thế chế, đã khắc chế bình luận sự kiện này lắm rồi, nói chung sự kiện này chẳng có gì mới mẻ, lại là lũ nô tài của người nước ngoài sốt sáng hại người trong nước, đúng là chẳng có gì mới mẻ ...

Trương Khác gặp Tiêu Thụy Dân ở biệt thự ngoại ô Bắc Kinh, trước kia Tạ Văn Tình mua hai biệt thự sát nhau, dùng làm chỗ trú chân tạm thời, Trương Khác tiếp khách ở biệt thự này, còn biệt thự kia, Hứa Tư đang xem sách giải trí.

Trương Khác đã có tài liệu trực tiếp về tình hình Tiêu Thụy Dân nói, xí nghiệp hải ngoại dựa vào ưu thế kỹ thuật, sử dụng chiến thuật biển người nhắm vào sản nghiệp di động trong nước đang quật khởi, cuộc chiến đã chính thức kéo màn.

China Telecom hoàn thành nâng cấp kỹ thuật trước ba tháng, trong mắt người ngoài đó là biểu hiện xuất sắc của China Telecom, tránh cạnh tranh với mạng lưới di động thông tấn mới của Liên Thông dự kiến hoàn thành vào giữa năm sau, chiếm vị trí có lợi trong cạnh tranh, nhưng bản chất thì hoàn toàn khác hẳn.

Từ chỗ Dịch Vân Phi, Trương Khác biết Cảnh Trọng Dương rất không hài lòng về chuyện này, hoàn toàn không có ý khen thưởng China telecom, hành vi của China Telecom chỉ dồn sản nghiệp di động trong nước vào thế bị động, nhưng China Telecom với doanh lợi hơn 30 tỷ, đã không còn nghe lời bộ thông tin như trước nữa.

Nếu dự liệu không sai thì sau tháng tám, cuộc sống của doanh nghiệp di động trong nước sẽ rất gian nan, nửa đầu năm tình hình thị trường di động trong nước rất tốt, rất nhiều doanh nghiệp trong nước tránh cuối năm không đủ cung ứng hàng đều tăng lượng lưu kho, khoa trương hơn có doanh nghiệp còn chuẩn bị lượng linh kiện di động đủ tiêu thụ ột năm sau. Hiện giờ đột nhiên thời đại thay đổi, những chiếc máy nửa năm đầu còn bán chạy trở thành khó tiêu thụ, cho dù tháng này có doanh nghiệp di động trong nước xuất hiện thua lỗ cũng không làm Trương Khác bất ngờ.

Đây vừa vặn là cục diện Tiêu Thụy Dân dự liệu được từ năm ngoái, mặc dù trong thời gian ngắn như thế, Liên Tín không thể có tiến bộ lớn về kỹ thuật, nhưng nghiêm ngặt khống chế lượng tồn kho, lại nhận nghiệp vụ di động đặt làm của Liên Thông bị các doanh nghiệp khác coi là cái gân gà, lúc này cung cấp cho Liên Tín nguồn lợi nhuận ổn định, trở thành hậu thuẫn kiên cường nhất để Liên Tín chống đỡ lại nguy cơ này.

Tiêu Thụy Dân đi chưa lâu thì chẳng biết Tôn Chí Cương của Liên Tấn từ đâu biết được tin tức y tới Bắc Kinh, chẳng hề liên lạc trước, lái thẳng xe tới chặn y ở biệt thự thành nam, yêu cầu được gặp mặt.

Trương Khác biết mục đích chuyến đi này của Tôn Chí Cương, y sợ bị chuyện này quần lấy, nhưng người ta đã tới tận cửa rồi, y không thể từ chối không gặp, trước đó coi như cũng có hợp tác, vả lại Liên Tấn còn là thành viên hạch tâm của hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động.

- Cát Kiến Đức cực kỳ ngứa mắt về tôi, giám đốc Tôn tới đây không sợ bị họ Cát biết à? Trương Khác ăn mặc tùy ý, quần rộng, áo T-shirt, đứng ở cửa mời Tôn Chí Cương vào, nửa đùa nửa thật nói:

1180. Chương 1182: Nguy Cơ Và Cơ Hội

- Công ty mẹ có suy tính của công ty mẹ, tôi không thể vì lo công ty mẹ sinh ý nghĩ gì mà trói buộc Liên Tấn không phân đầu. Tôn Chí Cương lau mồ hôi theo Trương Khác vào nhà, vì biểu thị thành ý, trong lúc đợi nhân viên công tác vào thông báo cho Trương Khác, ông ta không trốn trong xe có điều hòa, mà cùng thư ký đứng đợi giữa trời nóng như đổ lửa. Bắc Kinh vào hạ tuần tháng 8, nhiệt độ buổi trưa lên tới 38 độ C, Tôn Chí Cương lại béo, càng không chịu nổi, đi vào nhà, được không khí lạnh thổi tới mới cảm giác sống lại.

Vào nhà rồi Trương Khác mới nói: - Giám đốc Tôn đợi một chút, tôi đang nói dở điện thoại.

Tôn Chí Cương rất cảm kích Trương Khác không bắt bọn họ đợi bên ngoài đến khi nói chuyện điện thoại xong mới ra đón, vui vẻ nói: - Cậu cứ làm việc đi.

Tôn Chí Cương và thư ký ngồi trong phòng khách đợi, một lúc sau có cô gái xinh đẹp mặc váy bê nước giải khát tới, Tôn Chí Cương liếc nhìn, thấy cô gái này cổ tay đeo vòng tay kim cương lấp lánh, khí chất bất phàm, thậm chí không thể là giúp việc bình thường được, không dám nhìn nhiều. Một số kẻ thích khoe khoang nữ nhân xinh đẹp bên cạnh, một số người lại cực kỳ kiêng kỵ, ông ta hơi khom người cảm ơn rồi nhận cốc nước, nhìn ánh mắt thư ký có chút khác thường mới quan sát cô gái xinh đẹp này kỹ hơn, thì ra là đại minh tinh Tống Uyển Bội, ông ta không tiện nói gì, nhưng thư ký của ông ta còn mang tâm tính trẻ con, nhìn dáng vẻ mừng rỡ kia thì biết phải kiềm chế lắm mới không lấy sổ công tác ra xin chữ ký của thần tượng.

Tôn Chí Cương nghĩ, té ra tin đồn tên khốn kiếp Trương Khác này cướp đoạt Tống Uyển Bội trong tay con trai Thành Tấn Kiệt là sự thực, ông ta cũng chẳng để ý biểu hiện không chín chắn của cô thư ký trẻ, nhìn thần sắc của Tống Uyển Bội có vẻ rất thích cảm giác được người ta sùng bái.

- Tống tiểu thư vẫn còn ở đây à? Trương Khác từ trên lầu xuống, thấy Tống Uyển Bội đang trò chuyện rất thân mật với thư ký của Tôn Chí Cương.

- Vừa rồi nói chuyện xong với Hứa tiểu thư, thế nào cũng phải nói một câu tạm biệt với Khác thiếu gia mới đi được chứ, nếu không bị Khác thiếu gia trách tôi không biết phép lịch sự. Tống Uyển Bội cười tươi tắn, cầm lấy túi sách hơi khom người cáo từ: - Tôi tạm biệt Khác thiếu gia ở đây luôn vậy, không dám làm phiền Khác thiếu gia đuổi nữa.

- Tôi làm sao dám đuổi cô. Trương Khác cười: - Tống tiểu thư tự lái xe tới à, hay tôi bảo nhân viên đưa cô về? Lời rõ ràng không có ý giữ người lại.

- Tôi tự lái xe tới, nếu ở Kiến Nghiệp thế nào cũng làm phiền Khác thiếu gia chiều cớ.

Lúc này Tôn Chí Cương mới biết trong biệt thự còn có nữ chủ nhân khác tồn tại, người ta không muốn lộ diện, ông ta có tò mò tới đâu cũng vô dụng, Tống Uyển Bội cũng giống như ông ta, chỉ là khách tới đây, nhưng vừa rồi lại làm nha hoàn một chuyến, nhìn dáng vẻ như cô ta có vẻ không cho như thế là tự hạ thấp thân phận của mình.

Tống Uyển Bội tới đây là vì chuyện đầu tư thành phố điện ảnh, chuyện này Trương Khác chẳng quản, nhưng Tống Uyển Bội là cô gái rất có dụng tâm, vừa rồi đáng lẽ là việc của nhân viên công tác, nhưng cô ta lại chủ động bê nước ra, có ý cố tình dụ Tôn Chí Cương suy nghĩ sang chiều hướng khác. Có lẽ có người rất ghét hành động này của Tống Uyển Bội, nhưng Trương Khác hiểu khổ cực của cô, với bản tính con người, ai muốn hạ mình lấy lòng người khác? Nhìn theo bóng lưng Tống Uyển Bội khuất sau cổng chính, thậm chí nghĩ đúng là một con dê con to gan, không sợ bị người ta nuốt cả thịt lẫn xương sao?

Trương Khác quay về phòng khách, ngồi trên chiếc ghế vừa rồi Tống Uyển Bội ngồi, nơi đó vẫn còn dư hương giai nhân, dung mạo của Tống Uyển Bội đúng là làm người ta ngồi chỗ cô đã ngồi cũng thấy dễ chịu, cười với Tôn Chí Cương: - Làm giám đốc Tôn đời lâu rồi, thật ngại quá. Không hề giải thích lý do Tống Uyển Bội ở đây, mặc ông ta phát huy trí tưởng tượng.

Tôn Chí Cương rất muốn biết nữ chủ nhân nơi này là ai mà khiến Trương Khác không hề có ý giữ lại giai nhân như Tống Uyển Bội, có điều ông ta tới đây là vì mục đích khác: - Tối hôm nay tôi không thể không bội phúc con mắt của Tiêu Thụy Dân, cục diện hiện giờ cũng sớm nằm trong dự liệu của ông ta rồi, lần này tôi chạy tới cửa là muốn xin kế sách của Khác thiếu gia.

- Giám đốc Tôn hình như quên Liên Tấn và Ái Đạt là đối thủ cạnh tranh rồi? Trương Khác thấy trên bàn có một cốc nước ô mai đá chưa uống, chắc Tống Uyển Bội chuẩn bị ình, cầm lên uống một ngụm, chẳng hiểu sao Tôn Chí Cương tới tìm mình lại mang theo cô bé thư ký còn thắt tóc bím, trông là biết không đủ lão luyện.

Tôn Chí Cương chẳng tin lời Trương Khác nói, nếu nhắc tới đối thủ cạnh tranh của Ái Đạt thì Liên Tín còn gây áp lực thị trường cho Ái Đạt còn lớn hơn Liên Tấn, nhưng Cẩm Hồ lại hợp tác với Liên Tín, ông ta đoán Cẩm Hồ, Liên Tín, Cao Khoa KV thế nào cũng có giao dịch ngầm không cho ai biết.

Nửa đầu năm, mỗi chiếc di động trong nước gần như mang lại từ 400 - 500 đồng, thị trường hết sức sôi động, di động trong nước cung không đủ cầu, Liên Tín lại đi làm nghiệp vụ di động đặt làm cho Liên Thông, mỗi cái được lãi có 100 đồng, tiếp đó là Cao Khoa KV cũng cung cấp di động đặt làm cho Liên Thông, lượng di động cùng loại bọn họ đưa ra thị trường không bằng 1/5 lượng di động đặt làm bọn họ cung cấp cho Liên Thông.

Liên Tín và Cao Khoa KV có tiền không kiếm, làm người trong nghề không hiểu, Tôn Chí Cương ban đầu cũng không hiểu, thậm chí cho rằng chip cơ sở do ESS cung cấp không đủ ổn định, tồn tại vấn đề về tính năng, cho nên Cao Khoa KV và Liên Tín mới lấy nghiệp vụ di động đặt làm làm đường xuất hàng lớn nhất.

Sự thực chứng minh, di động đặt làm dù công năng đơn điệu, nhưng tính năng rất ổn định, các chỉ tiêu kỹ thuật đều vượt xa trình mức độ trung bình trong nước. Khi Tôn Chí Cương nhận ra điều này thì biến đổi thị trường đã âm thầm kéo tới, nhưng phải thừa nhận Tiêu Thụy Dân rất có nhãn quang, cầm được đơn đặt hàng 1.5 triệu di động của Liên Thông trong tay, phong ba nổi lên, vẫn đứng ở thế bất bại.

Mùa đông năm ngoái, chỉ có Cao Khoa KV và Liên Tín tiếp xúc với Liên Thông về nghiệp vụ di động đặt làm, Tôn Chí Cương không khỏi hối hận vì phản ứng chậm chạp của Liên Tấn.

Trương Khác thì thấy phản ứng của Tôn Chí Cương không phải là quá chậm, cho tới lúc này, thị trường tuy có biến hóa, nhưng không kịch liệt, y còn tưởng phải tới khi máu tươi tung tóe khắp nơi thì Liên Tấn mới có phản ứng.

Mặc dù các cự đầu di động hải ngoại liên tục đưa ra di động tầm trung và cao đầu tháng 8, đẩy di động trong nước ra khỏi phân khúc này, nhưng di động trung và thấp dùng kỹ thuật GSM vẫn có thị trường rộng lớn nhất, quan trọng là ở không chế chi phí. Khi áp lực chi phí còn chưa truyền tới nhà cung cấp linh kiện đầu nguồn, muốn bọn họ giảm giá linh kiện đúng là nằm mơ nói mộng, lúc này Cẩm Hồ dần nâng cao sản lượng của chip cơ sở hàng tốt giá rẻ, chắc chắn thành con đường tắt giảm bớt chi phí chế tạo, đó là ý đồ của Tôn Chí Cương.

Mặc dù được Cảnh Trọng Dương ủng hộ khiến nghiệp vụ di động đặt làm của Liên Thông hoàn toàn dựa vào kỹ thuật của Cẩm Hồ, trước khi chip cơ sở đời 2 đưa ra, Cẩm Hồ cũng đem Liên Tấn, Đông Hưng liệt vào danh sách cung hàng, nhưng hạn chế hỗ trợ kỹ thuật, khiến cho Liên Tấn, Đông Hưng cho tới nay vẫn chưa thể đưa ra di động mang kỹ thuật ESS của mình, tới khi chip cơ sở đời 2 đưa ra thị trường, Cẩm Hồ có thể danh chính ngôn thuận gạt bỏ hai công ty này khỏi danh sách hợp tác.

Tôn Chí Cương lần này tới đây là muốn vấn hồi được phần nào đó, nhưng Trương Khác không vì thế mà thay đổi chiến lược sớm đã ước định xong với Liên Thông, Liên Tín và Cao Khoa KV.

Tôn Chí Cương ở biệt thự Trương Khác tới khi mặt trời xuống núi, thấy không thể làm Trương Khác thay đổi đành cáo từ rời đi, vừa mới lên xe thì Cát Kiến Đức gọi điện tới, giọng điệu hùng hổ chất vấn: - Nghe nói anh tới gặp Trương Khác đây hả?

Tôn Chí Cương trở về không công, trong lòng đã đầy một bụng tức rồi, nhưng không thể trút lên Cẩm Hồ được, bởi đúng như Trương Khác nói, Ái Đạt và Liên Tấn là xí nghiệp cạnh tranh, quan hệ giữa Cẩm Hồ và Hoa Hạ luôn rất căng thẳng, sợ dĩ Cẩm Hồ lựa chọn hợp tác với Liên Tín cũng là sau khi Tiêu Thụy Dân trở mặt với Cát Kiến Đức. Nghĩ tới đây Tôn Chí Cương lòng máy động, nhưng ông ta không cho rằng lúc này trở mặt với Cát Kiến Đức là được Cẩm Hồ giúp đỡ, vẫn kiên nhẫn giải thích: - Đó là trùng hợp thôi, tôi tới cũng là vì một vài chuyện về hiệp hội xúc tiến kỹ thuật. Ông ta cũng chẳng giải thích trùng hợp thế nào, dù Cát Kiến Đức có biết rõ ông ta nói dối lừa gạt thì sao, chẳng nhẽ Cát Kiến Đức dài tay tới mức quẩn vào chuyện riêng của mình?

- Anh nên rõ lập trường của mình, đừng học Tiêu Thụy Dân. Cát Kiến Đức không thừa cơ xuống than mà còn nghiêm khắc cảnh cáo:

Tôn Chí Cương nổi khùng, thâm nghĩ lão khốn này sợ rồi, nhưng không biết thành tích của Liên Tấn - Đông Hưng xuống dốc, một mình Liên Tín đi lên thì họ Cát ông càng thêm mất mặt sao?

- Cảm ơn giám đốc Cát nhắc nhở, tôi biết mong tôi phải ngồi ở chỗ nào. Tôn Chí Cương chẳng thềm quan tâm Cát Kiến Đức từ đâu biết được mình đi gặp Trương Khác, lạnh lùng đáp lại:

- Anh biết thì tốt, tôi nghĩ anh có tư cách làm phó tổng giám đốc tập đoàn hơn người khác. Bất ngờ Cát Kiến Đức mềm giọng xuống.

Tôn Chí Cương cúp điện thoại chẳng thềm đáp, khép mắt ngồi dựa vào lưng ghế, nếu như lúc này ông ta làm phó tổng giám đốc, bên Liên Tấn trượt dốc trong biến động thị trường sắp tới sẽ là trách nhiệm của người kế nhiệm, không thể ảnh hưởng tới ông ta, đó là cái giá Cát Kiến Đức đưa ra. Có lẽ Cát Kiến Đức cũng đưa lời hứa này với Liêu Hồng Lôi của Đông Hưng, một tay cầm gậy một tay cầm kẹo đường, còn người kế nhiệm Đông Hưng, Liên Tấn đại khái càng dễ để Cát Kiến Đức khống chế hơn.

Giao dịch, chuyện gì cũng lấy ra để giao dịch, Cát Kiến Đức rốt cuộc đã sợ Cẩm Hồ, nếu không đã chẳng thiếu kiên nhẫn như thế, có lẽ lão ta căn bản không nhìn thấy thị trường di động trong nước đang âm thầm phát sinh thay đổi.

Cát Kiến Đức đương nhiên không thể kiên nhẫn nổi, Tôn Chí Cương đột nhiên tiếp xúc riêng với Trương Khác đã đụng chạm vào giấy thần kinh mẫn cảm nhất của lão ta.

Trong mười mấy xí nghiệp thành viên của Hoa Hạ, Liên Tín, Liên Tấn, Đông Hưng dựa vào lợi nhuận lớn ở thị trường di động chống đỡ nửa bầu trời, sự quay lưng của Tiêu Thụy Dân đã khiến Cát Kiến Đức khốn đốn, nhưng sau lưng Tiêu Thụy Dân có Cảnh Trọng Dương, lão ta chẳng thể làm gì, chỉ trơ mắt nhìn Tiêu Thụy Dân kinh doanh Liên Tín thành vương quốc độc lập trong Hoa Hạ. Nếu Tôn Chí Cương và Liêu Hồng Lôi xuất hiện vấn đề nữa, lão ta sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động, thậm chí địa vị ở Hoa Hạ sẽ dao động.

Tôn Chí Cương cúp điện thoại, Cát Kiến Đức nghe tiếng tút tút, mày nhíu lại, lão ta không đoán ra tâm tư của Tôn Chí Cương, nhưng không thể ép quá mức.

Lâm Tuyết đi tất lựa đen, hai chân vắt lên nhau, nhìn Cát Kiến Đức mặt mày cau có, biết chuyện của Hải Túc chỉ sợ không hi vọng gì vào lão ta được nữa, cầm lấy túi sách trên bàn, chắc phía Thành Tấn Kiệt có lẽ có chút hi vọng.

Cát Kiến Đức quay lại, chuyện của Tôn Chí Cương làm lão ta bấn loạn, còn Hải Túc là tảng đá đè lên ngực Lâm Tuyết, chẳng còn tâm tư nào về chuyện nam nữ, nhưng thấy Lâm Tuyết có ý muốn đi, lão không cam tâm, đoán được cô ta đi gặp ai: - Em tìm ông ta cũng vô ích.

- Vậy anh thì có ích à? Lâm Tuyết nhếch môi, không tìm được lộ vẻ nhạo báng lão già này: - Đều vô dụng cả thì em về Kiến Nghiệp đợi chết cho xong. Đứng dậy đi thẳng ra cửa chính.

Cát Kiến Đức muốn giữ cô ta lại, nhưng không đưa tay ra, thâm nghĩ để cô ta đụng đầu vào tường cũng tốt, chẳng lẽ Thành Tấn Kiệt còn có thể vung bút một cái khiến cổ phiếu Hải Túc tăng giá?

Trong hai tháng qua, chỉ số Nasdaq kết thúc đã phục hồi một lần nữa tụt từ 5000 điểm xuống còn 3500 điểm, làm vô số nhà đầu tư được trải nghiệm cảm giác ngồi tàu lượn, là lá cờ đầu của sản nghiệp internet, giá trị Yahoo rớt từ mức 90 tỷ USD còn 26 tỷ USD, Amazon từ 30 tỷ USD xuống còn 8 tỷ USD ... Mọi người đều

có cảm giác như choàng tỉnh từ giấc mộng, nhân viên doanh nghiệp internet Mỹ có tới 20 vạn người thất nghiệp, các nhà đầu tư đã mất kiên nhẫn vào sự phù hoa của mạng internet.

Dưới cục diện đó cho dù có Hoàn Hỷ, Tinh Điển ở đằng sau cũng khó mà giúp cổ phiếu Hải Túc giữ giá để phát hành cổ phiếu công khai, 4 tỷ vốn chúng đổ vào Hải Túc cũng bị mắc kẹt luôn, chỉ cần giảm cổ phần một chút thôi có thể khiến giá cổ phiếu sụt giảm như tuyết lở. Bất kể Nghiêm Văn Giới hay Lâm Tuyết, đều không hi vọng hảo huyền có thể phát hành cổ phiếu công khai nữa, chúng chỉ mong có ai giữ giá cho cổ phiếu của Hải Túc, để bọn chúng có thể bán cổ phiếu ra rút lui an toàn, cho dù tổn thất là khó tránh khỏi, nhưng còn tốt hơn toàn quân bị diệt.

Lâm Lâm Tuyết đau đầu nhất là lúc này Giang Mẫn Chi lại muốn giết con gà Hải Túc để dọa kẻ, sai ban ngành liên quan điều tra tình hình sử dụng đất của sản nghiệp phần mềm, đất đai được tra rõ là đem đi khai thác thương mại tuyên bố thu tiền chuyển nhượng cùng phạt gấp đôi, chỉ riêng khoản này thôi đã đủ làm toàn bộ lợi nhuận năm nay của Hải Túc tiêu tan hết. Một số tin tức còn chưa công bố, nếu công bố ra, chắc chắn là một quả bom với cổ phiếu Hải Túc, khi đó muốn thoát thân càng khó khăn, trong thời gian ngắn nếu không tìm được cách thoát thân, tâm huyết bao năm qua của Lâm Tuyết sẽ thành bong bóng.

Cát Kiến Đức nửa đêm choàng tỉnh từ trong mộng, sợ tới mức mồ hôi lạnh, bò tới bật đèn ở đầu giường, để tay trần ngồi đó, nhớ lại cảnh trong mơ còn chưa hết sợ.

Lão ta mơ thấy không chỉ Tiêu Thụy Dân, Tôn Chí Cương, Liêu Hồng Lô đứng lên phản đối mình, mà cả Cảnh Trọng Dương, Dịch Vân Phi cũng ngứa mắt với lão ta, thế là lão ta bị cô lập, bị đẩy ra khỏi Hoa Hạ, không còn ai ngó ngàng tới nữa, cô đơn tới già.

Ngồi ở bên giường, Cát Kiến Đức còn nhớ rõ ràng cảm giác không còn ai ngó ngàng tới, hơi lạnh chạy dọc theo sống lưng, lão ta ôm chặt lấy cơ thể, trừ trái tim lạnh giá ra, điều hòa trên đầu không ngừng phả hơi lạnh, tăng thêm sợ hãi trong lòng lão ta.

Tuyệt đối không thể để ban thân rơi vào tình cảnh đó! Cát Kiến Đức dấn mạnh vào lòng bàn tay, nhưng hiện giờ Tôn Chí Cương đã tổ chức hiệu không nghe lời. Hai năm qua thành tích của Hoa Hạ chỉ là bôi vẽ bề ngoài, tất cả đều rõ Hoa Hạ bị Cẩm Hồ đè cho không góc đầu lên nổi, nếu Tôn Chí Cương còn trở giáo, nói không chừng bên trên có ý định thay tướng soái.

Cát Kiến Đức không nghĩ ra kế sách vẹn toàn bảo vệ bản thân, không chỉ không có kế vẹn toàn, mà càng nghĩ càng thấy nguy ngập, quan trọng là lão ta không được Cảnh Trọng Dương ủng hộ nữa.

Phải chuẩn bị đường lui thôi, Cát Kiến Đức không muốn có kết cục cảnh già thê lương.

Cát Kiến Đức lấy di động ra, tìm số của Lâm Tuyết, nhưng lão không hoàn toàn tin vào Lâm Tuyết, liệu có thể đặt đường lui vào tay cô ta không? Lão Ta thâm suy tính, Hải Túc đã lún vào vũng bùn không thể thoát thân, địa ốc Tinh Điển thế chấp vay của Tín Thông 1 tỷ cũng hết đường thoát, đây là một cơ hội ... Cơ hội sẽ không mãi mãi dừng ở trước mắt.

1181. Chương 1183: Rắn Độc Cũng Có Quá Khứ

Cát Kiến Đức siết chặt nắm đấm, cuối cùng vẫn gọi điện cho Lâm Tuyết, nghe tiếng chuông reo, lão ta đang trầm tính phải nói thế nào thì một giây sau bên kia đã tắt máy.

Mặc dù Cát Kiến Đức biết rõ Lâm Tuyết đem cơ thể ra làm vốn giao dịch, nhưng điện thoại bị tắt lúc này, trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu. Mặc dù biết cô ta là con rắn độc, có thể trở mặt giết người, nhưng Cát Kiến Đức vẫn muốn chiếm hữu mỹ nhân mộng nước này làm của riêng, không cho kẻ khác đụng chạm vào — Đó là bản tính của nam nhân.

Nhưng dù sao Cát Kiến Đức không phải là chàng trai mới lớn sa vào lưới tình, đoán được lúc này Lâm Tuyết đang quần quai rên rỉ dưới háng của tên xấu xí Thành Tấn Kiệt, lão ta không giận, thậm chí còn cảm thấy có chút hưng phấn biến thái.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, di động của Cát Kiến Đức mới vang lên.

Cát Kiến Đức mặc dù cũng uống thuốc dương cương, nếu không chẳng cầm cự nổi một phút trong cái miệng nhỏ ẩm ướt chặt chẽ của Lâm Tuyết, lão ta vẫn thầm chửi Thành Tấn Kiệt:” Uống nhiều vào, uống chết đi.”

- Muộn thế này rồi còn gọi tới, có chuyện gì thế?

Nghe giọng Lâm Tuyết có vẻ lười nhác uể oải sau khi ân ái, Cát Kiến Đức vẫn không kìm được tính trẻ con hỏi: - Có phải khó chịu vì anh phá ngang chuyện tốt của em và Thành mặt rỗ không?

- Bà đây không biết kiểm quả đưa chuột tự hầu hạ bản thân à? Có chuyện gì thì nói đi, tôi phải đi ngủ, không nhìn đồng hồ xem hiện là mấy giờ à?

Nghe vẻ bực mình của Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức càng cảm nhận nguy cơ lúc này, thở hắt ra một hơi mới nói: - Em cũng đừng khó chịu như thế, anh có cách giải quyết nguy cơ trước mắt cho em.

- Tôi cứ khó chịu đấy, anh muốn nhử mồi tôi thì đợi tôi ngủ một giấc đã, ngày mai tôi tới tìm anh.

- Em tới ngay đi. Cát Kiến Đức không cho Lâm Tuyết mặc cả thương lượng gì hết, nói xong câu đó là cúp điện thoại, bấy giờ mới hồi hận, nữ nhân này xưa nay không thể lấy lý lẽ ra mà nói, nếu cô ta tức lên, sẽ càng phản tác dụng.

Đợi rất lâu không có điện thoại gọi lại, Cát Kiến Đức lo lắng, do dự không biết có nên gọi điện lần nữa không, nhưng lại lo như thế lộ sự yếu thế của mình, sẽ làm cô ta càng trở nên vênh vao.

Cát Kiến Đức đang tiến thối lưỡng nan thì thấy cửa sổ phát sáng, đi ra cửa sổ nhìn thấy một chiếc xe đỗ trước sân, Lâm Tuyết từ trong xe thò đầu ra, vội xuống mở cửa cho cô ta vào.

- Anh đừng có lừa em nhé, nếu không em quay đầu bỏ đi luôn đấy ...

Lâm Tuyết miệng nói lời uy hiếp, nhưng mặt phờ phợt xuân sắc làm người ta mê mẩn, nghe như một câu nói đùa, có điều Cát Kiến Đức biết nói chuyện không hợp là cô ta có khả năng trở mặt bỏ đi ngay. Chỉ có điều phong tình đó, dáng vẻ lả lơi đó, làm lão ta không sao nổi giận được, nắm tay cô ta đặt lên đùi, kéo người vào lòng mình, dụi đầu vào cổ Lâm Tuyết hôn hít: - Anh đã lừa em bao giờ chưa, chẳng lẽ em còn không rõ tình cảm anh dành cho em? Mấy năm qua anh luôn áy náy với chuyện đó, luôn bù đắp cho em ....

- Chuyện trước kia em quên hết rồi. Lâm Tuyết ngáp dài, nhìn khuôn mặt ngày một nhiều nếp nhăn của Cát Kiến Đức, nhặt nhéo nói: - Nếu anh gọi em tới để ôn lại chuyện cũ, để em ngủ một giấc ở đây luôn cho xong.

Cát Kiến Đức nghĩ tới chuyện cô ta vừa làm với Thành Tấn Kiệt, trong lòng kích động, cặp mông tròn trịa của Lâm Tuyết ngồi trên đùi, lập tức hạ thân có phản ứng, thấy Lâm Tuyết không có hứng thú nghe chuyện cũ, chẳng cần khúc dạo đầu, định đề cô ta ra thỏa mãn thú tính rồi nói sau.

Lâm Tuyết chỉ mặc váy, không có quần tất, thấy lão già này không kiềm nổi muốn giở trò, vội đẩy lão ta ra: - Cái váy này em thích lắm đấy, đừng có làm rách, em không có thời gian mua cái khác đâu ... Rồi đứng dậy cởi váy ra, bên trong chẳng có thứ gì, tấm thân nõn nà xuất hiện, đợi Cát Kiến Đức cuống quýt lột sạch xong, đưa tay nắm lấy cái gáy của lão, hỏi: - Rồi cuộc anh nghĩ hộ em cách gì?

- Đều tại bong bóng internet vỡ phá hoại, nói cho cùng chẳng phải vốn bị rút như nước không nguồn sao? Điện tử Hoa Hạ thành lập với trọng trách phát triển sản nghiệp công nghệ mới, em nói xem nếu anh liều thì có cách không?

Cát Kiến Đức chống người lên, nhìn Lâm Tuyết chăm chú, lão ta biết không thể để cho nữ nhân này xỏ mũi dắt đi được.

Mặt dù rất nhiều người hiểu rõ điện tử Hoa Hạ đã không còn là cái gì so với Ái Đạt nữa, nhưng trên danh nghĩa vẫn đứng đầu top 100 doanh nghiệp điện tử, so với những chuyên gia giáo sư ngồi trong thư phòng viết văn hô hào, nếu Hoa Hạ dùng hành động đầu tư thực tế bày tỏ lòng tin vào sản nghiệp internet, thậm chí trần trụi hơn, trực tiếp tiến hành đầu tư vào xí nghiệp dưới cờ Hải Túc, tất nhiên sẽ thu hút ánh mắt nhà đầu tư, khiến bọn họ kích động tranh nhau mua cổ phiếu của Hải Túc.

- Đừng lừa em nhé, nếu lần này anh giúp em, em sẽ thừa nhận anh thực sự tốt với em. Lâm Tuyết thấy Cát Kiến Đức cuối cùng chịu liều rồi, phần khích dục chân, ra sức đẩy mông nhấp nhô, phát ra tiếng rên đôt

cháy linh hồn nam nhân.

~~o0o

~Trương Khác tất nhiên không biết đêm hôm đó Cát Kiến Đức và Lâm Tuyết bàn bạc cái gì, y ngồi chuyển tàu đêm trở về Kiến Nghiệp, cùng Hứa Tư ôm nhau ngủ một giấc say sưa, tới gần ga Kiến Nghiệp mới tỉnh lại, tinh thần khỏe khoắn tỉnh táo.

Rửa mặt qua loa rồi xuống xe, ở Kiến Nghiệp còn cả đồng chuyện đợi Trương Khác xử lý còn Hứa Tư thì ngồi xe về thẳng Hải Châu.

Vốn kế hoạch của Trương Khác là chiều hôm qua bay về Kiến Nghiệp, bị Tôn Chí Cương tới làm hành trình của y bị trì hoãn mất nửa ngày, xuống tàu hỏa, Trương Khác đến tòa nhà Thế Kỷ Cẩm Hồ, tham gia cuộc họp buổi sáng.

Tôn Tĩnh Hương đã đánh tiếng trước, hi vọng y bỏ thời gian ra tới dự cuộc họp này, thảo luận mục tiêu phát triển và nhiệm vụ hạch tâm của Thế Kỷ Hoa Âm trong thời gian gần.

Thế Kỷ Hoa Âm trước kia đặt tổng bộ ở Hong Kong, nhưng sau khi Trương Khác quyết định tiến quân vào sản nghiệp giải trí, đặt trọng tâm ở nội địa, tất nhiên Thế Kỷ Hoa Âm cũng chuyển tới nội địa, chỉ là công tác chuẩn bị mới được an bài xong.

Kế hoạch của Trương Khác muốn biến Thế Kỷ Hoa Âm thành một tập đoàn giải trí mang tính tổng hợp bồi dưỡng nghệ sĩ âm nhạc điện ảnh cùng người quản lý, sản xuất chương trình, khai phát sản phẩm giải trí mới, kinh doanh thiết bị phim ảnh ..

Theo nguyên tắc nắm cổ phần chéo, Thế Kỷ Hoa Âm trực tiếp nhận đầu tư theo tỉ lệ của các xí nghiệp thành viên của Cẩm Hồ, gom được 1 tỷ cho kế hoạch phát triển ban đầu, Tôn Tĩnh Hương vì thế có được tư cách tham dự hội nghị 29 người.

Trương Khác vào tòa nhà mới nhớ chưa ăn sáng, lên tầng thượng kiểm cốc cà phê mang tới phòng họp, Diệp Kiến Bản, Tôn Tĩnh Hương, Tiết Thạch, Hứa Duy, Tần Cương, Tôn Tĩnh Mông đều đã đợi trong phòng.

Diệp Kiến Bản thấy Trương Khác tay cầm cốc cà phê đứng đỉnh đi vào, cười ha hả nói: - Xem ra “tuần trăng mật” của cậu còn thoải mái hơn của chúng tôi đấy nhỉ.

Trương Khác đi vào, đang đối diện với ánh mắt của Tôn Tĩnh Mông, nghe câu này của Diệp Kiến Bản, mày cô nàng nhướng lên, mắt trợn trừng, làm Trương Khác sặc cà phê trong họng thiếu chút nữa phun ra ngoài. Diệp Kiến Bản và Tôn Tĩnh Hương kết hôn xong chỉ nghỉ một tuần liền tham gia vào công tác, Trương Khác lại cùng Hứa Tư rong chơi nửa tháng mới về.

Trương Khác lăm lét nhìn Hứa Duy, không thấy cô có phản ứng gì, đi tới bên cạnh Tôn Tĩnh Mông, kéo ghế ngồi xuống, nói lảng đi: - Tôi thoải mái chỗ nào? Ở Bắc Kinh bị hết chuyện này tới chuyện khác bám lấy .. Lát nữa tôi có chuyện trao đổi với anh đấy, tôi thông báo lão Trần, lão Tô, lão Đinh hôm nay tới Kiến Nghiệp, buổi trưa chúng ta có thể ăn cơm cùng nhau.

Quả nhiên mọi người nghe thế đều nghĩ, chẳng lẽ lại sắp có hành động gì trọng đại?

Trương Khác thì vất chân chữ ngũ, lấy tài liệu trước mắt Tôn Tĩnh Mông lật xem, cầm bút làm ra vẻ viết viết lách lách trên đó, một lúc sau mới ngẩng đầu lên: - Họp đi, vừa rồi chẳng phải mọi người đang họp sao? Chúng ta họp tiếp.

Tôn Tĩnh Mông liếc nhìn tài liệu của mình, chỉ thấy trên đó Trương Khác viết :” Hôm qua anh nóng lòng về Kiến Nghiệp gặp em, nhưng trước khi tới sân bay bị người ta tóm lấy .. Gửi cho em bao nhiêu email, sao em không trả lời anh?”

Tôn Tĩnh Mông cướp lại tài liệu, giơ nắm đấm lên trước mặt Trương Khác: - Tôi đang giới thiệu kế hoạch với mọi người, anh lấy mất tài liệu, còn họp hành gì nữa?

Quy hoạch phát triển tiền kỳ của Thế Kỷ Hoa Âm đều thảo luận trước kia hết rồi, trọng điểm cuộc họp này liên quan đến tiết mục thi tài của Tôn Tĩnh Mông, cô mất một tháng soạn ra kế hoạch này. Trương Khác không phát biểu ý kiến gì, cuộc họp cơ bản thông qua, phương án tiến vào giai đoạn chuẩn bị.

Do trong nước còn chưa cho phép cơ cấu tư nhân đầu tư vào chương trình TV, cho nên tiết mục thi tài này phải hợp tác với ĐTH địa phương hoặc TW mới có thể tiến hành.

Khi kết thúc cuộc họp, Trương Khác không chú ý bị Tôn Tĩnh Mông nhéo ột cái, mặc dù đau chảy nước mắt, bề ngoài vẫn tỏ ra không có việc gì, bà cô này khó ở gì đây? Hay là tới ngày đó rồi, trong tất cả những nữ nhân của y, cô nàng này khó chiều nhất.

Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Trương Á Bình trước buổi trưa đều tề tụ ở Kiến Nghiệp, do buổi chiều Đinh Hòe, Trương Á Bình buổi chiều đều có chuyện phải rời Kiến Nghiệp, nên mọi người vừa ăn trưa vừa bàn việc.

Hôm qua Tôn Chí Cương tới thăm truyền đạt rất nhiều tin tức, bất kể ông ta đã quyết liệt với Cát Kiến Đức chưa, chỉ cần Cẩm Hồ hợp tác với Liên Tấn, với lòng dạ hẹp hòi của Cát Kiến Đức, ắt sẽ không dung ông ta nữa.

Tôn Chí Cương là người thông minh, hẳn phải biết lựa chọn như thế nào.

Trương Khác hẹn mọi người tới đây thảo luận làm sao giúp Liên Tấn một tay.

Tới chiều, Trần Tín Sinh và Tô Tân Đông cho dù không vội rời Kiến Nghiệp cũng làm không hết việc, còn Trương Khác và Diệp Kiến Bản nhàn nhã tới ngõ Học Phủ tìm quán cà phê uống trà.

- Lão già họ Cát này đúng là ngứa mắt, nếu có cơ hội lật nhào lão ta thì không nên do dự. Diệp Kiến Bản kiến nghị:

- Một con bọ chết mà thôi, mấy năm qua lão ta có uy hiếp nổi Cẩm Hồ không? Có điều con bọ chết này cứ nhảy qua nhảy lại trước mắt dù sao cũng khiến người ta khó chịu. Trương Khác cười: - Tình thế nửa cuối năm nay đã nhìn ra được bảy tám phần rồi, bất kể Tôn Chí Cương có lựa chọn ra sao, Cát Kiến Đức muốn ngồi vững ở cái ghế chủ môn nhân của điện tử Hoa Hạ sẽ phải tốn chút tâm huyết.

- Cậu định cho con bọ chết nhảy thêm một thời gian nữa?

- Đuổi lão ta đi bây giờ thì cái tội thành tích Hoa Hạ năm nay trượt dốc sẽ do ai gánh? Trương Khác cười khê, y biết rõ lượng tồn kho của Liên Tấn và Đông Hưng năm nay có thể dẫn tới thua lỗ: - Muốn lão ta cuốn xéo cũng phải để lão ta gánh theo cái tội này.

Diệp Kiến Bản nhìn Trương Khác lắc đầu: - Nếu Cát Kiến Đức mà biết cậu suốt ngày tính kế, đặt bẫy lão ta thì lão ta chẳng có lấy một ngày yên giấc.

- Nước sau lưng lão ta rất đục, anh có biết quan hệ giữa lão ta và Lâm Tuyết ra sao không?

- Mấy tin tức này hiện giờ tôi chẳng được nghe mấy nữa, bọn họ có quan hệ gì? Diệp Kiến Bản hỏi lại:

- Tôi cũng chỉ nghe đồn thôi, Lâm Tuyết là cháu gái vợ lão ta, Cát Kiến Đức mười năm trước tới Kiến Nghiệp nhậm chức, vợ lão ta không theo được, lại lo lão ta ăn vụng lung tung, nên phái Lâm Tuyết tới làm giúp việc để giám thị.

Diệp Kiến Bản cười lớn: - Làm thế khác gì đem mỡ tới miệng mèo?

- Ủ, chuyện diễn ra không có gì nằm ngoài dự liệu, mấy năm qua chúng ta cũng chỉ thấy Lâm Tuyết dùng cơ thể để dựa vào bóng mát của Cát Kiến Đức, có điều lạ cái là thời kỳ đầu cô ta sáng lập Tinh Điện rất vất vả, chứ không theo Cát Kiến Đức về Bắc Kinh lợi dụng quyền lực của lão ta vợ tiền, có lẽ khi xưa có uẩn khúc khác nữa.

- Bất kể khi xưa có uẩn khúc gì, cậu cứ nhìn việc cô ta làm những năm qua là đủ. Diệp Kiến Bản chẳng có chút thương xót nào với Lâm Tuyết: - Ý cậu là lúc này Lâm Tuyết sẽ bám lấy Cát Kiến Đức để giải quyết nguy cơ trước mắt?

- Có khả năng. Trương Khác gật đầu:

~~oOo

Trung tuần tháng 9, hơi nóng ở Kiến Nghiệp đã giảm chút ít, buổi trưa đi bộ trong sân trường, bị nắng chiếu trên đầu, mũi vẫn rịn mồ hôi.

Tân sinh viên đã nhập học, học kỳ này có 3/4 tân sinh viên được an bài ở trường mới bên kia sông, ở bên trường cũ chỉ có gần 2000 tân sinh viên tham gia quân huấn.

Trương Khác đứng lại xem tân sinh viên huấn luyện ở thao trường, nhớ lại cảm thụ quân huấn kiếp trước, Đỗ Phi ở bên cạnh hơi hồi hận nói: - Đáng lẽ bọn mình nên tham gia quân huấn, coi như một loại trải nghiệm cuộc đời, giờ thấy thiếu thiếu cái gì đó, không được hoàn chỉnh.

Ba năm trước vào Đh Đông Hải, Đỗ Phi bị bạn xấu rủ rê, sau đó bạn làm quán nét với Mông Nhạc, nên không tham gia quân huấn.

Thấy hắn đứng nói không sợ đau lưng, Trương Khác cười đều: - Tao nghĩ hiện mày xin trường cho quân huấn chắc trường không từ chối đâu, có cần tao nói giúp một tiếng không?

- Bỏ đi, bỏ đi, tao nói cho oai thế thôi, ai dám coi là thật tao trở mặt ngay. Đỗ Phi cười hì hì, lại nhớ ra một chuyện, cảm khái nói: - Nghe bảo trong đám tân sinh viên có nhân vật rất ghê gớm, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đợt sóng trước bọn mình sắp chết trên bãi cát rồi.

-Ồ, nhân vật nào mà khiến mày cảm khái thế? Trương Khác bật cười: - Nơi này là địa bàn của chúng ta, có con rồng nhỏ nào qua đây cũng phải cúi đầu xuống, mày hay dở gì thì cũng là nha nội rồi, nó dám ngông, mày dạy cho nó ngoan ngoan ...

Đỗ Phi háy mắt nói: - Người ta là nha nội cấp phó quốc đấy, tao không dám lấy trứng chọi đá.

- Đã thấy chưa? Trương Khác nhìn ra thao trường:

- Tao mới chỉ nghe nói thôi, rảnh rồi đâu mà đi gặp nó, thằng Xuân Minh thích thú với mấy chuyện loại này, có điều có càng hứng thú với cô em xinh tươi trong đám tân sinh viên hơn. Tuy nói Đỗ Phi giúp Chu Hiểu Lộ chuyển tới trường trung học nghệ thuật trực thuộc Học viện Âm nhạc học, song còn hứng thú với loại đề tài này: - Nó là tân sinh viên ở đây, nói không chừng trốn vào đâu đó hóng mát rồi, mặt trời thế này, ai mà muốn ra thao trường nghe người ta sai bảo.

Tiêu Xuân Minh là bạn cùng lớp thời cao trung của Trương Khác và Đỗ Phi.

Thấy Trương Khác và Đỗ Phi lúc này còn hứng thú với chuyện tranh đấu trong trường, Chu Du đứng bên cạnh chỉ biết lắc đầu, hắn cũng có nghe tới tân sinh viên mới vào Đh Đông Hải kia, là cháu trai của Tào Bình ủy viên quốc vụ viện, do con cháu quan viên TW thường học ở Bắc Kinh, ra ngoại tỉnh học hết sức ít ỏi, nên chuyện này lan truyền khắp nơi, chỉ là thời gian qua Trương Khác chú ý tới phương diện khác, nên chẳng ai nói với y.

Đương nhiên, nếu chẳng phải Đỗ Phi nói đùa nhắc tới thì cũng chẳng ai cố ý nói chuyện này với Trương Khác, mấy năm qua, lãnh đạo TW yêu cầu rất nghiêm khắc với con cháu, ngược lại đám nha nội địa phương trời cao hoàng đế xa lại coi trời bằng vung. Tuy Tào Bình xưa nay có tiếng tăm khá tốt, cháu trai ông ta tới Đh Đông Hải đọc sách, đáng chú ý lắm sao? Vả lại trước mặt Tào Bình, Trương Khác cũng chẳng phải hạ mình, cần gì chú ý tới cháu ông ta.

1182. Chương 1184: Có Chuyện Nhất Định Phải Làm.

Chu Du tới tìm Trương Khác một là hạng mục bột giấy đã chính thức khởi động, hi vọng y về Hải Châu tham gia nghi thức khởi công. Lưu Văn Đào tới tỉnh làm phó tỉnh trưởng phân quản công nghiệp, Tổng Bồi Minh lên làm bí thư thành ủy, thị trưởng tạm quyền đã tới Hải Châu nhậm chức, vài ngày nữa Đỗ Tiểu Sơn cũng tới Tân Thái làm bí thư thành ủy, hai chuyện này trùng vào nhau, nên hi vọng tới thương lượng lịch trình công tác với Trương Khác.

Ngoài ra Chu Du còn tới báo cáo với Trương Khác một việc, hiện giờ công nghiệp làm giấy ngoại trừ lấy bột giấy làm nguyên liệu thì thu hồi giấy phế liệu đi tái chế cũng là nguyên liệu trọng yếu, mỗi năm Tân Quang nhập ở Âu Mỹ gần triệu tấn giấy phế liệu để sản xuất giấy.

Hiện mức độ thu hồi giấy phế liệu trong nước khá thấp, mỗi năm thu hồi chừng 6 triệu tấn, chỉ bằng nửa mức độ trung bình của thế giới, một lượng lớn tài nguyên bị lãng phí vô ích. Tới giờ Tân Quang khởi động

hạng mục bột giấy, trước đó Tân Quang khởi động hạng mục bột giấy phế liệu quy mô 20 triệu tấn, chính thức đi vào lãnh vực thu hồi giấy phế liệu, nhưng còn kém xa yêu cầu của Trương Khác.

Chu Du được biết giấy Vương Tử (OJI PAPER CO., LTD) thuộc tập đoàn Mitsui, một trong mười cự đầu ngành giấy thế giới sẽ tới Trung Quốc đầu tư công xưởng làm giấy quy mô lớn, chuyện này cũng cần báo cáo với Trương Khác.

- Nhật Bản là dân tộc có nhận thức nguy cơ sinh tồn mạnh mẽ. Trương Khác không vội bàn tới chuyện OJI mà nói: - Tôi tiếp xúc với người Nhật khá nhiều, bọn họ như lúc nào cũng như cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển, cuộc sống bọn họ trên đảo núi lửa, không những bị động đất uy hiếp, mà còn bão biển, sóng thần, lũ lụt, bão tuyết uy hiếp, tài nguyên nhiều nhất chỉ có nước biển. Đất đai chỉ có 1/4 có thể sống hoặc trồng cây, cho nên người Nhật vô cùng trân trọng tài nguyên, tỉ lệ thu hồi giấy phế liệu của bọn họ đạt tới 60%. Nói đến đó y thở dài: - Thực ra thì tình hình nước ta có hơn gì Nhật Bản, 1.3 tỷ dân, tiêu hao tài nguyên thiên nhiên lớn tới mức nào? Mỗi năm trong nước sản xuất gần 30 triệu tấn giấy, thu hồi được gần 6 triệu tấn, lấy tỉ lệ thu hồi giấy phế liệu quốc tế mà tính, chúng ta lãng phí 8 triệu tấn giấy phế liệu, anh tính thử hộ tôi, tận dụng được 8 triệu tấn giấy phế liệu này, sẽ giảm bớt được bao nhiêu gỗ rừng bị chặt.

- Chừng 30 - 40 triệu mét khối gỗ, tính bằng rừng lấy gỗ nhanh, tốn từ 12 triệu tới 16 triệu mẫu rừng, còn với rừng lâm nghiệp bình thường chu kỳ trưởng thành lâu hơn, là từ 24 triệu tới 40 triệu tấn. Những số liệu này Chu Du nắm vững như lòng bàn tay:

- Anh thấy chưa, còn có tiềm năng lớn đấy.

- Nhưng cũng có vấn đề, như hệ thống thu hồi giấy phế liệu rất thô sơ, hiện trong nước phân chia giấy phế liệu làm ba loại, còn quốc gia phát triển đã phân chia làm mấy chục loại, phân chia càng kỹ, hiệu suất tận dụng còn cao. Chu Du khó xử nói: - Cho nên chúng tôi khuyến khích nhập khẩu giấy phế liệu từ Âu Mỹ hơn...

- Tôi biết áp lực trên vai anh, hiện Tân Quang là công ty trên TTCK rồi, phải lấy lợi nhuận làm mục đích căn bản, nếu không thì không ăn nói được với cổ đông vừa và nhỏ, dù chúng ta là đại cổ đông cũng không thể ý thể khinh người. Trương Khác cười nói: - Anh đừng nhảm nhí, năm 96 chúng ta đầu tư lâm nghiệp không phải cũng bị người ta cười cho à? Giờ bọn họ còn cười nổi không? Nước ta dân đông, kinh tế phát triển mau chóng, tài nguyên tiêu hao tăng vọt, phương hướng phát triển của Cẩm Hồ phải hòa hợp với lợi ích quốc gia. Tôi cho anh một mục tiêu: Trong vòng 10 năm nguyên liệu giấy của Tân Quang phải có 1/3 là giấy phế liệu thu hồi trong nước.

Đỗ Phi tắc lưỡi: - Với tình hình thu hồi giấy phế liệu trong nước, Cẩm Hồ mà công bố kế hoạch này, nói không chừng bị người ta cười cho thối mũi.

- Ai thích cười cứ cười. Trương Khác cảm khái: - Không biết mọi người nghĩ gì, tôi luôn thấy một số chuyện tôi cần phải làm, bất kể thế nào cũng cần phải làm.

- Được. Chu Du đồng ý, hẳn theo Trương Khác từ năm 94, rất nhiều cách suy nghĩ của Trương Khác, mặc dù y luôn có chút chủ nghĩa lý tưởng quá mực, nhưng quyết sách của y chưa bao giờ sai lầm, vả lại nếu làm mọi chuyện ai cũng thấy, làm theo số đông đã chẳng có Cẩm Hồ ngày nay, thiên tài, luôn khác người.

~oOo

~~Tào Hồ mặc đồng phục đứng cùng bạn học trên thao trường tham gia quân huấn, cảm thấy mặt trời gay gắt như thiêu cháy da thịt.

Kiến Nghiệp trung tuần tháng chín đã nhập thu, so với tháng tám nóng nực thì đã mát mẻ hơn nhiều, nhưng mặt trời buổi trưa vẫn chẳng dễ chịu chút nào, đứng nửa tiếng đồng hồ trong quân phục, mồ hôi như hắt đậu từ trên trán lăn xuống người ngứa ngáy vô cùng, lại không thể đưa tay ra lau, lưng, chân mỗi nhừ. Tào Hồ chỉ muốn chui vào dưới bóng cây nằm thoải mái, chỉ là lời cảnh cáo của lão gia tử khi hắn rời khỏi Bắc Kinh vẫn còn vang vọng bên tai: - Cháu đừng có tưởng rời Bắc Kinh rồi là không ở dưới vành mắt của ta nữa, ta đã đánh tiếng với bên ĐH Đông Hải, không cho cháu hưởng thụ chút đặc thù nào, nếu cháu dám lấy danh nghĩa ta và cha cháu ra ngoài cáo giả oai hùng, cẩn thận ta xử lý cháu. Cũng đừng gây rắc rối cho bác Giang cháu.

Lão gia tử trông mặt mũi hiền từ, nhưng khi nói câu này thì nhím gờm gờm, cứ như hấn làm việc gì không thể tha thứ vậy.

Bởi vì lão gia tử cảm chỉ tùy tiện nói với người khác chuyện trong nhà, nên hấn chẳng biết lão gia tử có đánh tiếng với trường học thật không, những giáo quan quân huấn mời từ bộ đội lại rất dã man thô bạo, Tào Hồ không dám tùy tiện kiếm chuyện. Nếu như bị giáo quan giáo huấn, cho dù có trả thù được cũng lỗ vốn, nên Tào Hồ mặc dù mồ hôi đầm lưng, vẫn ngoan ngoãn cùng bạn học tham gia diễn tập.

Chỉ là mấy giáo quan lúc này trốn vào bãi cỏ dưới bóng cây tán gẫu, mắt thì cứ đảo sang phía nữ sinh, làm Tào Hồ rất khó chịu, nhân lúc giáo quan không chú ý, thả lỏng người, để cơ thịt dễ chịu hơn, thấy có ba người đứng bên thao trường nói chuyện rất lâu rồi, hạ giọng hỏi Vương Đào bên cạnh: - Ba thằng ngốc kia là ai, đứng đó nhìn chúng ta quân huấn nửa ngày rồi.

- Ai mà biết. Vương Đào thấy trong ba người có một nam nhân tuổi khá cao, khí chất có vẻ không giống người bình thường: - Chẳng lẽ là lãnh đạo trường? Còn bên cạnh là trợ giảng?

- Nhìn trang phục của bọn họ đi, bằng vào cái trường nghèo kiệt xác của chúng ta có mặc nổi quần áo như vậy không? Bên cạnh có người nhỏ giọng xen vào, chỗ bọn họ cách giáo quan khá xa, bắt đầu buông lỏng.

- Giáo viên trường mình mà nghèo à? Vương Đào khinh bỉ nói: - Có biết tiền thưởng hàng năm của giáo viên Học viện Vi điện tử là bao nhiêu không? Biết kinh phí làm đề tài của họ là bao nhiêu không? Bạn thời cao trung của tao học trong đó, nói giáo viên ở đó mà đi xe ô tô rẻ tiền chút thôi không dám ngẩng mặt nhìn ai.

- Bạn mày vào trường được mấy ngày? Toàn tin đồn.

Tào Hồ mặc kệ hai người bên cạnh tranh cãi, nhìn thấy giáo quan đưa mắt sang bên này, hấn cũng không nhắc bọn họ, chỉ biết bản thân đứng thật thẳng, đợi giáo quan đưa hai con quỷ xui xẻo bị giáo quan lôi đi giáo huấn. Ánh mắt Tào Hồ vẫn nhìn phía ba người kia, trước khi tới Kiến Nghiệp, mẹ hấn làm tổng giám đốc Quốc tế Tỉnh Mỹ tiết lộ đừng tưởng là cháu ủy viên quốc vụ viên, đừng tưởng có vài đồng tiền của bà ta mà nghĩ bản thân ghê gớm, ở Đh Đông Hải ngoại hồ tàng long không kém Đh Thanh Hoa, Đh Bắc Kinh, phải bớt phóng túng. Sau khi tới Kiến Nghiệp, chị Giang Mi cũng nói với hấn, ở Đh Đông Hải có mấy con địa đầu xà, không thể tùy tiện trêu vào được.

1183. Chương 1185: Nha Nội Cấp Phó Quốc.

Ăn mặc đồ hiệu cũng chẳng có gì đáng nói, thời buổi này thiếu gì hạng giàu xổi, có điều Tào Hồ thường ngày tiếp xúc tầng cấp cao, nhìn ra ba người kia không tầm thường, nên mới thắc mắc bọn họ đứng ở thao trường làm cái gì:” Chẳng lẽ là địa đầu xà mà chị Giang Mi nói?”

Mặc dù đã bị cảnh cáo rồi, nhưng Tào Hồ chẳng coi vào đâu, hấn tự cho rằng mình có huyết thống lãnh đạo cách mạng, mặc dù biết phải hành xử kín đáo, nhưng khinh bỉ đám giàu xổi ở địa phương, hấn từng được nghe chú hai hấn làm ở Trung kỷ ủy nghị luận với người ta: - Đám giàu xổi đó làm gì kẻ nào sạch sẽ, tóm kẻ nào là cả đồng tội kẻ đó, không động tới bọn chúng là muốn ổn định địa phương, nếu muốn động vào, có thể bóp cho chúng thừa sống thiếu chết, gia sản có hàng tỷ cũng chẳng là cái quái gì.

Tào Hồ thấy nhiều biết rộng, biết không ít mâu thuẫn giữa TW và địa phương không ít, tuy hấn cũng có cái nhìn của mình, nhưng nhìn chung là khinh thường người ở địa phương.

- Không cần rườm rà! Cậu! Cậu kia nữa! Ra khỏi hàng cho tôi, chạy xung quanh thao trường mười vòng, phạt đứng một tiếng. Giáo quan đi tới, chỉ hai tên bạn học của Tào Hồ kéo ra ngoài trừng phạt.

Tào Hồ cười thầm trong lòng, vờ làm vẻ thông cảm với hai người bạn xui xẻo, bên phía bọn họ bắt đầu chạy bộ, đợi đến khi giải tán không thấy bóng dáng ba người đó đâu.

Ở chỗ ba người đó vừa đứng có một chiếc Audi đen, đeo biển chính phủ tỉnh, Tào Hồ thấy Giang Mi mặc váy đỏ từ trên xe xuống vẫy tay với y, phong tình lộng lẫy thu hút tất cả ánh mắt đám tân sinh viên, nam sinh thì nhìn thèm thuồng, tim đập thành thịch, cả giáo quan cũng trở mắt nhìn.

- Trời ơi, có thể so với hoa hậu trường ta rồi. Giang Đào tự cho rằng mình đã rất thân thiết với Tào Hồ, vịn vai hấn nhìn Giang Mi tới ngơ ngẩn, nước dãi thiếu chút nữa chảy ra, lẩm bẩm: - Có phải cô ấy vậy tay với tao không?

Tên khác ôm ngực kêu: - Cứu tao, tim tao chịu không nổi nữa.

Tào Hồ cười khinh miệt, nhẹ nhàng gạt tay Giang Đào ra, hấn rất khéo léo không để tổn thương lòng tự tôn của Giang Đào, hấn phải học ở đây bốn năm, không có vài tên đệ là không được: - Có cần tao giới thiệu chị Giang Mi ày làm quen không? Hấn nghe nói tới hoa khôi trường rồi, là cô bé học viện ngoại thương, chỉ là chưa gặp bao giờ. Nhưng hoa khôi thì trường nào chẳng có, nghe đám bạn học nói mới gặp cô gái đó ai cũng choáng váng, nhưng hấn không tin có cô gái nào đẹp hơn chị Giang Mi của hấn, tiếc rằng Giang Mi xưa nay chỉ coi hấn là em trai.

- Cái gì, mày quen à? Đám nam sinh bên cạnh tất nhiên há hốc mồm.

- Chị Giang Mi, chị tới bao lâu rồi, sao em không biết nhỉ, quay sang một cái đã thấy xe đỗ bên đường, anh Tiết đâu ạ?

Tào Hồ đưa tay chào Giang Mi, Giang Mi lại đi tới thân thiết khoác tay Tào Hồ, không hề nghĩ xem động tác này có sức sát thương thế nào với một thanh niên 20 tuổi, cô ta rất thích cảm giác được mọi người ngắm nhìn, chỉ xe nói: - Anh ấy ở trong xe. Ghé sát tai Tào Hồ nói nhỏ: - Giờ em vừa ý rồi, cảm ơn chị ra sao đây?

Tào Hồ cười đắc ý, cùng Giang Mi đi về phía xe.

Mặc dù lão gia tử cảnh cáo hấn không được cáo mượn oai hùm, không được tùy tiện tiết lộ thân phận cho bạn học, nhưng Tào Hồ sao chịu ngoan ngoãn nghe lời, đường đường cháu ủy viên Quốc vụ viện, nếu phải đóng giả một học sinh bình thường bốn năm trời thì sao hấn cam tâm được? Có điều hấn sợ lão gia tử, thâm nghĩ bảo chị Giang Mi tới khiến người ta chú ý thì không liên quan gì tới mình nữa, hấn gần như cảm giác được ánh mắt tất cả mọi người trên thao trường đều hội tụ vào mình, cảm giác không tệ chút nào.

Tiết Minh Lâu mặc dù hơi ghen tuông với động tác thân mật giữa Giang Mi và Tào Hồ, nhưng mặt không hề để lộ ra, còn thân thiết nghiêng người mở cửa: - Hai chị em ngồi sau mà trò chuyện, anh làm lái xe.

- Cảm ơn anh Tiết. Tào Hồ cho rằng Tiết Minh Lâu không xứng với Giang Mi, nhưng Giang Mẫn Chi lại hết sức tín nhiệm tán thưởng Tiết Minh Lâu.

- Mai là cuối tuần rồi, em định đi đâu chơi, tỉnh trưởng Giang đặc biệt phê chuẩn cho anh nghỉ hai ngày, để anh làm lái xe đưa hai chị em đi chơi... Tiết Minh Lâu khởi động xe đi về cổng trường.

Giang gia và Tào gia có thể nói là thế giao, Tào Bình làm thư ký cho Giang Tĩnh Hàn thời gian dài, trong cách mạng văn hóa, cùng Giang Tĩnh Hàm bị đưa xuống trại trâu, sau cải cách mở cửa, Tào Bình do năng lực nổi bật, trình độ lý luận cao, có thêm sự hỗ trợ của Giang Tĩnh Hàm nên thăng tiến vùn vụt, tới năm 98 đổi khóa lên làm Ủy viên Quốc vụ viện, coi như một trong số đại lão của TW rồi.

Tào Hồ ngồi trong xe kể lể với Giang Mi thống khổ của hơn 10 ngày quân huấn, khi xe đi qua nhà ăn trường, có một bóng hình yếu điệu mặc váy trắng loáng qua cửa sổ xe, tức thì thu hút ánh mắt của Tào Hồ, hấn quay đầu lại, cô gái đó tay cầm bình nước đó tựa hồ nghe thấy có người gọi mình, cũng quay đầu lại, khuôn mặt thanh thuần dập dờn tỏa sáng dưới ánh chiều tà, như một đóa hoa trắng tỏa hương trong u cốc. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu hấn là :” Cô ấy chính là hoa khôi của trường.”

Trước nhà ăn rất đông học sinh, xe đi rất chậm, Giang Mi thấy Tào Hồ nhìn chằm chằm cô gái kia hồi lâu, cười hỏi: - Sao, lại có cô bé nào làm em bận động lòng rồi, không thấy người ta có bạn trai rồi à?

Tào Hồ nhìn thấy một người con trai đi tới nhận lấy bình nước trong tay cô gái, trông đáng vẻ cả hai rất thân thiết, có lẽ là bạn trai thật.

Tiết Minh Lâu nhìn thấy cô gái đó qua gương chiếu hậu, nói: - Cô bé xinh đẹp như thế, người theo đuổi thiếu gì, chưa chắc là bạn trai đâu, Tiểu Tào còn có cơ hội. Hấn ta thực sự sợ Tào Hồ đeo bám Giang Minh, hấn thừa biết sức dụ hoặc trí mạng của Giang Mi với nam nhân ra sao.

Tào Hồ chỉ cười không nói gì, xe đi vào đường ra cổng, học sinh ít hơn, hần tướng Tiết Minh Lâu sẽ tăng tốc, không ngờ Tiết Minh Lâu đột nhiên phanh gấp, Tào Hồ đang lấy làm lạ, định hỏi thì một chiếc Mercedes đi qua, hần nhận ra Tiết Minh Lâu nhường đường cho chiếc Mercedes đó, ngạc nhiên vô cùng, Tiết Minh Lâu đang lái xe của Giang Mẫn Chi còn phải nhường đường cho ai? Ở Đh Đông Hải có đứa mẹ nào có tư cách như vậy?

Nhìn thấy xe Giang Mẫn Chi, không chắc ông ta có ở bên trong hay không, Phó Tuấn ngồi ở ghế phụ lái vẫn theo thông lệ bảo lái xe đi chậm lại, quay đầu nói với Trương Khác. Khi Trương Khác nhìn sang thì thấy chiếc Audi giảm tốc độ, còn tưởng Giang Mẫn Chi có điều muốn nói với mình, bảo lái xe đi tới, đến gần mới biết không có Giang Mẫn Chi trong xe, chỉ có một tân sinh viên mặc quân phục và Giang Mi, Tiết Minh Lâu làm lái xe, hiểu hần nhường đường mình, Trương Khác chẳng có gì muốn nói với, bảo lái xe tăng tốc vượt qua.

Đỗ Phi qua đầu nhìn chiếc xe Giang Mẫn Chi một lúc lâu, hỏi Trương Khác: - Thằng đó chắc là nha nội cấp phó quốc hả?

Thủ tướng, phó thủ tướng, ủy viên Quốc vụ viện tổng cộng chỉ có mười mấy người, cho nên Trương Khác hơi biết Tào Bình, có năng lực, có thanh danh, chỉ là khu vực phân quản không liên quan tới Cẩm Hồ, nên y chẳng tìm hiểu sâu thêm. Giang gia và Tào gia cũng gần giống quan hệ giữa Diệp gia và Cố gia, Giang Mi ngồi cạnh tên nha nội kia cũng là chuyện bình thường, chỉ là không ngờ lại lái xe Giang Mẫn Chi tới, Trương Khác cười: - Có lẽ trường có một trận kinh động hựt.

Đỗ Phi cười hi hi, nếu có ai đó trong trường nhìn thấy xe Giang Mẫn Chi luống cuống tổ chức nghi thức đón tiếp thì vui phải biết: - Giang Mẫn Chi chắc không coi trọng vị nha nội này tới mức đó đâu, nghe nói Tiết Minh Lâu cũng là người thận trọng, quá nửa là vị nha nội kia thích khoe khoang, xúi bẩy Giang Mi ép Tiết Minh Lâu lái xe riêng của Giang Mẫn Chi tới trường ra oai cho hần đây mà.

1184. Chương 1186: Đừng Làm Chuyện Đại Dột.

Đỗ Phi nhìn đời thấu triệt chín phần hơn nhiều rồi, Trương Khác cũng đoán như thế: - Chẳng có gì bất ngờ.

Đỗ Phi nghĩ tên nha nội này cấp bậc cao, rất có khả năng đã biết trước nội tình của Cẩm Hồ, chẳng sợ xảy ra xung đột gì với hần, ngựa mất thì lờ đi là được: - Samsung không mời chúng ta, đột nhiên chạy tới lễ giới thiệu sản phẩm của họ, liệu có bị người ta đuổi ra ngoài không? Hần và Trương Khác đang đi tới khách sạn Hilton nơi tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm mùa thu của Samsung, chỉ có điều là khách không mời.

- Thì cũng phải đến mới biết bọn họ có đuổi đi hay không chứ. Trương Khác nói câu này vẻ mặt rất nghiêm túc:

Trung tuần tháng 7, sau lần gặp Lý Hình Dư ở sân bay, nghe nói cô về Hàn Quốc nghỉ, còn nhớ khi đó cũng nói sau kỳ nghỉ sẽ gặp lại. Lý Hình Dư về tới Seoul còn gọi điện báo tin bình an cho y, nhưng tới giờ không có tin tức gì. Mới đầu Trương Khác không cảm thấy gì, thời gian qua y cũng vướng hết việc nọ tới việc kia, tới cuối tháng 8 mới nhận ra một tháng rồi Lý Hình Dư không liên hệ với mình, chuyện này từ khi quan hệ hai người thân mật hơn là điều chưa từng có, và lại học kỳ mới sắp bắt đầu, Lý Hình Dư còn chưa lộ diện, Trương Khác cảm thấy có chút vấn đề.

Khi tất cả phương thức liên hệ mà Lý Hình Dư để lại cho y đều không liên hệ được, Trương Khác mới đoán khả năng quan hệ giữa y và Lý Hình Dư đã truyền tới tai Lý Kiện Hi, cô đã bị cấm túc.

Trên thế giới này người có thể hạn chế tự do của Lý Hình Dư đại khái chỉ có Lý Kiện Hi thôi, chắc ông ta coi quan hệ giữa y và con gái thành tai tiếng gia tộc.

Nếu là người khác, có lẽ Trương Khác sẽ coi đây như mây khói trôi qua trước mặt, nhưng y không thể quên được kết thúc bí thảm trong kiếp trước của Lý Hình Dư, đêm qua nằm mơ thấy Lý Hình Dư dùng khăn mặt buộc vào vòi nước, cả người nằm úp trong bồn tắm, khăn mặt thắt trên cổ làm y choàng tỉnh mồ hôi lạnh tuôn như suối, cứ thế ngồi tới tận trời sáng.

Trương Khác nhớ lại từng chuyện một từ khi hai người quen nhau tới nay, từ khi y gọi đùa cô là “đèn ô tô”, mấy lần gặp nhau trên tàu hỏa rồi lần dẫn cô bỏ chạy dưới vành mắt của vệ sĩ ở Hải Châu. Lý Hình Dư là

một cô gái nhìn một cái là biết nhu nhược nghe lời, ai thể ngờ cô có thể dùng phương thức đó kết thúc tuổi xuân rực rỡ của mình.

Lý Hình Dư cũng có mặt quyết liệt không chịu khuất phục của cô, Trương Khác say rượu ngủ trong phòng Lý Hình Dư bị Lý Tại Thù, Trì Tá Tú Tàng hiểu lầm, cô lựa chọn không thêm giải thích tới chung cư Thanh Niên ở, Trương Khác không tự sướng tới mức cho rằng Lý Hình Dư nhào vào lòng mình, biết đó là sự phản kháng trong im lặng với cuộc sống trước đó của cô.

Trương Khác đem lo lắng chôn sâu trong lòng, chuyện này khó mà nói với ai được, cũng không thể nói được, nếu đột nhiên nói Lý Hình Dư rất có khả năng dùng một phương thức kịch liệt cực đoan im lặng kháng cự người khác an bài cuộc sống của mình, sẽ chẳng ai tin y.

Muốn mau chóng liên hệ được với Lý Hình Dư chỉ có cách thông qua Lý Tại Thù, nếu Lý Kiện Hi đã cấm chỉ Lý Hình Dư liên hệ với bên ngoài, đặc biệt là liên hệ với y, Trương Khác biết khả năng thông qua Lý Tại Thù liên hệ với Lý Hình Dư là rất nhỏ, hướng hồ quan hệ giữa y và Lý Tại Thù trước giờ luôn tẻ nhạt, nhưng Trương Khác cần phải thử.

Trong phòng tổ chức tiệc ở tầng thượng khách sạn Hilton, Samsung đang mời truyền thông và quan khách tới tham dự lễ công bố sản phẩm, hoa tươi giăng khắp nơi, đèn bật sáng choang, danh lưu nữ sĩ qua lại tấp nập, máy ảnh chớp lên liên tục, tuy không rõ bọn họ đang chụp sản phẩm mới của Samsung hay là chụp những cô người mẫu chân dài xinh đẹp, hoặc theo đuôi người nổi tiếng, dù sao Lý Tại Thù rất hài lòng.

Samsung thường tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm ở những nơi khác nhau, do Cẩm Hồ thúc đẩy, Kiến Nghiệp đã trở thành trung tâm di động của Trung Quốc, cho nên Samsung mới chọn tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm ở đây.

Samsung chuyên môn nhắm vào thị trường Trung Quốc, Hong Kong, Đài Loan thiết kế di động hai màn hình, khác với di động trước đó Samsung đưa ra ở Trung Quốc, bề ngoài đường nét nhu hòa, tạo hình đơn giản mà đẹp đẽ, nhỏ nhắn nhẹ nhàng, thực sự thu hút ánh mắt người khác, đương nhiên công năng kết nối mạng cũng là điều làm Lý Tại Thù đặc ý. Lý Tại Thù có lòng tin mạnh mẽ chiếc di động mới này sẽ có thành tích thị trường hơn hẳn bất kỳ chiếc di động nào trên thị trường Trung Quốc, hẳn phần chần nhin từng người ở buổi lễ, áp ức suốt một năm qua lúc này được tiết ra hết, mùa hè hai chiếc di động mà Cẩm Hồ đưa ra ty có chỗ xuất sắc nhưng còn có thua kém nhất định.

Lý Tại Thù đang đặc ý thì thấy Kim Nam Dũng hốt ha hốt hải xuyên qua đám đông chạy tới cạnh hắn nói nhỏ: - Trương Khác tới.

- Y tới làm cái gì? Lý Tại Thù rùng mình, tiếp đó nhận ra mình phản ứng hơi quá, trấn tĩnh lại hỏi: - Chúng ta có gửi thiệp mời cho y không?

- Không. Kim Nam Dung lắc đầu, do dự nói: - Hay là y tới vì chuyện tiểu thư Hình Dư?

- Không thể nào, y đâu phải loại người ngu xuẩn như thế. Lý Tại Thù quả quyết phủ nhận khả năng này: - Nếu y là kẻ không biết nặng nhẹ thì đã chẳng khiến người khác sợ hãi.

Kim Nam Dũng nghĩ cũng đúng, nữ nhân của Trương Khác vô số, tuy Lý Hình Dư thân phận đặc thù, nhưng Trương Khác phải hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nếu y tiếp tục dây dưa là hành vi cực kỳ ngu xuẩn, chẳng lẽ y cho rằng Lý gia sẽ cho phép một vụ tai tiếng như vậy xuất hiện sao? Nói thật lòng, Kim Nam Dung đoán Lý Kiện Hi sợ Trương Khác lợi dụng tai tiếng này đả kích Samsung nên mới quyết đoạt giữ Lý Hình Dư ở Seoul không cho về Kiến Nghiệp, nếu Trương Khác là kẻ thông minh, phải nên coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lần này Samsung lựa chọn trang web thương mại điện tử của Hải Túc làm nơi phát tin giới thiệu di động mới của Samsung, Nghiêm Văn Giới là đối tác trọng yếu của Samsung TQ cho nên cũng tham gia buổi lễ này cùng Trương Văn Tín, bọn chúng nhìn thấy Trương Khác xuất hiện cũng rất ngạc nhiên, tiếp đó thấy Trương Khác đi thẳng tới chỗ Lý Tại Thù.

Lý Tại Thù đoán không ra ý đồ của Trương Khác, nhưng nhìn ánh mắt sắc bén, vẻ mặt nghiêm túc của y khác hẳn thái độ có chút thiếu nghiêm túc thường thành tâm ra hơi sợ, đành phải đi tới đón, khoe miệng

giật giật mấy cái mới nặn ra được nụ cười: - Đúng là vị khách không mời đây bất ngờ, chắc Khác thiếu gia có cao kiến gì về buổi lễ giới thiệu sản phẩm này của chúng tôi muốn chỉ giáo trước mặt phải không?

- Làm sao mới có thể liên hệ được với thiên kim của quý hội trường? Trương Khác không khách sáo, không giả dối gì hết, nói thẳng ra ý đồ của y.

Ngay cả Đỗ Phi và Phó Tuấn cũng kinh ngạc, Lý Tại Thù càng đứng như trời trồng, hẳn hoàn toàn không ngờ Trương Khác lại là kẻ không biết tiến lui như thế, nhất thời không biết phải trả lời ra sao?

- Vì sao chúng tôi phải nói cho anh biết? Kim Nam Dũng chen vào:

- Anh không có tư cách nói chuyện với tôi, xéo qua một bên. Trương Khác liếc nhìn Kim Nam Dũng, nói một câu không có chút nể nang gì, giọng lại chẳng hề nhỏ, làm người xung quanh ngạc nhiên đổ dồn ánh mắt tới phía bọn họ, y chẳng bận tâm, hỏi lại rõ ràng lần nữa: - Làm sao mới có thể liên hệ được với thiên kim của quý hội trường? Y biết muốn moi được gì đó từ miệng Lý Tại Thù chỉ có cách gây áp lực với hắn, hi vọng thông qua hắn hoặc nhân viên của Samsung truyền tới Lý Hình Dư một thông điệp: Ngoài kia vẫn có y quan tâm lo lắng cho cô, ngàn vạn lần đừng làm chuyện dại dột.

1185. Chương 1187: Tai Tiếng Chấn Động.

Nghe Trương Khác bảo mình xéo qua một bên, oán hận xộc thẳng lên đầu Kim Nam Dũng, mặt đỏ phừng phừng, cảm thấy ánh mắt người khác nhìn mình đồng tình, trong tiềm thức định gọi nhân viên công tác tới đuổi Trương Khác ra khỏi đại sảnh, sau đó dùng một vẻ mặt thật trấn định, lạnh nhạt nói với y :” Đây không phải chỗ ày ngông cuồng!”

Kim Nam Dũng nghĩ thế, thậm chí hắn muốn xông tới tát cho Trương Khác vài cái mới hả căm hận trong lòng, nhưng hắn biết chuyện này hắn không làm chủ được, lời của Trương Khác không sai chút nào, hắn không có tư cách nói xen vào, hắn chỉ hận Trương Khác không chút lịch sự làm mất sạch tự tôn của hắn trước mặt người khác.

Kim Nam Dũng cố kìm nén lửa giận trong lòng, lúc này chỉ có Lý Tại Thù mới đủ tư cách gọi nhân viên công tác đuổi Trương Khác đi, hắn tin Lý Tại Thù có thể cảm thụ được nhục nhã của hắn khi bị Trương Khác làm bẽ mặt trước đám đông. Nhưng hắn đợi bốn năm giây lên chỉ thấy Lý Tại Thù hơi nhíu mày, môi mím chặt, so với nói về mặt nghiêm trọng, chẳng bằng nói bị khí thế dữ dội của Trương Khác trấn áp.

Yết hầu Lý Tại Thù cuộn lên mấy lần mới gian nan nói ra được một câu hoàn chỉnh: - Xin lỗi, mong anh đừng can thiệp vào chuyện nội bộ gia tộc chúng tôi.

Kim Nam Dũng lòng lạnh ngắt, hắn không ngờ Lý Tại Thù lại yếu đuối như thiếu nữ sắp bị cưỡng bức van nài đối phương dừng tay, không thêm để ý tới nhục nhã mà hắn phải chịu, giống như con chó bị đá mà chủ nhân không ra mặt, chớp mắt bao phần hận nhục nhã hắn chuyển thành thù oán Lý Tại Thù không coi trọng mình, Kim Nam Dũng mặt âm trầm đứng đó, không chế lắm mới không quy người bỏ đi.

Khách khứa ở đây đa phần không biết thân phận của đám Trương Khác, chỉ thấy y đi thẳng tới yêu cầu tổng phụ trách Samsung TQ liên hệ với con gái Lý Kiện Hi, cảm như rút ra, ngạc nhiên thì ngạc nhiên nhưng dựng tên lên nghe ngóng. Tuy không dám chắc lắm, nhưng đoán công chúa của Samsung lại có người yêu Trung Quốc, còn chạy thẳng tới lễ giới thiệu sản phẩm của Samsung công khai đòi người, đây đúng là tin động trời. Những phóng viên nhạy bén thậm chí đã giơ máy ảnh lên, có điều Phó Tuấn phản ứng rất nhanh, đi tới che mặt Trương Khác, hai vệ sĩ khác cũng tiến tới che trước ống kính.

Kim Nam Dũng biết lúc này phản ứng chính xác nhất là lập tức thông báo cho nhân viên theo dõi sát mỗi một phóng viên, cho dù phải dứt cho họ mỗi người một phong bì cũng không thể để chuyện này lan truyền ra ngoài, chỉ là oán hận trong lòng hắn chưa tan, thấy Lý Tại Thù không có phản ứng gì, hắn cũng vờ như không nhận thức được điều đó.

Nghiêm Văn Giới và Trương Văn Tín đưa mặt nhìn nhau, chuyện Trương Khác say rượu qua đêm ở chỗ Lý Hình Dư, rồi phát sinh xung đột với Lý Tại Thù, Trì Tá Tú Tàng bị Lâm Tuyết nhìn thấy hết, cô ta đã kể cho bọn chúng. Bọn chúng chỉ cho rằng tên khốn kiếp Trương Khác này dụ dỗ được công chúa Samsung

thời, còn không biết chuyện mùa hè Lý Hình Dư bay về Seoul tới nay chưa trở lại, thấy Trương Khác xông tới sinh sự tìm người, đều ngạc nhiên hết sức.

Lúc Trương Khác vừa đi vào, Nghiêm Văn Giới không biết y tới làm gì, tự động né tránh, nhớ lại lời hùng hồn khi lần đầu tiên gặp Trương Khác ở ngõ Học Phủ, tự hấn cũng thấy xấu hổ.

Nghiêm Văn Giới và Trương Văn Tín lùi lại phía sau, bàng quan theo dõi diễn biến.

Nghiêm Văn Giới hỏi nhỏ: - Chuyện gì thế này?

- Chắc là Lý Tại Thù trước giờ không dám lộ chuyện Trương Khác và Lý Hình Dư chung sống với nhau truyền về nước, sau đó bị người khác làm bại lộ, Lý Hình Dư bị cấm chỉ qua lại với Trương Khác, nên y mới tới đây sinh sự. Trương Văn Tín biết vài chuyện, nên suy đoán không lệch nhiều lắm:

- Cũng có khả năng là Cẩm Hồ muốn lợi dụng chuyện xấu này đàn áp Samsung. Nghiêm Văn Giới ác ý suy đoán, hấn chưa được gặp cô công chúa Samsung này, chỉ nghe người khác kể, nhưng hấn cho rằng Trương Khác không thiếu mỹ nhân, sao có thể đơn thuần vì một nữ nhân làm chuyện càn quấy như thế? Cho dù có tiếc cô gái đó thật, thì cũng không nên làm lớn chuyện, khiến mâu thuẫn với Samsung trở nên công khai, trừ khi có mưu đồ khác.

Đương nhiên Cẩm Hồ có muốn đàn áp khí thế của Samsung cũng đâu cần Trương Khác đích thân ra mặt? Nghiêm Văn Giới không hiểu Lý Hình Dư, tất nhiên không đoán ra được ý đồ của Trương Khác, bất kể thế nào, nếu Cẩm Hồ và Samsung vì một nữ nhân mà mâu thuẫn đẩy lên cao là điều bọn chúng muốn thấy.

Trương Khác nhìn Lý Tại Thù mấy giây liền, biết không hỏi được gì từ miệng hấn, quay sang nhìn tử triển lăm, chiếc di động Samsung trọng điểm giới thiệu ở buổi lễ này tỏa sáng dập dờn dưới ánh đèn: - Đây là vũ khí sát thủ của quý công ty nhắm vào thị trường Trung Quốc phải không?

Lý Tại Thù không muốn trả lời Trương Khác, không muốn bị y sách mũi dất đi, nhưng Trương Khác rất biết lôi kéo sự chú ý của người xung quanh, không trả lời thành hấn sợ hãi, chửi thề trong lòng một tiếng, cố làm vẻ lạnh lùng hỏi: - Không biết có điều gì chỉ giáo?

- Chẳng có gì để chỉ giáo, thị trường sẽ cho anh biết câu trả lời. Trương Khác nói xong câu này liền xoay người đi, Đỗ Phi, Phó Tuấn và các vệ sĩ vội vàng đi theo.

Lý Tại Thù cứ ngó người ra nhìn bóng dáng Trương Khác biến mất khỏi cửa phòng tiệc, nhìn phóng viên đuổi theo sau Trương Khác bị vệ sĩ ngăn lại mới ý thức được không thể để đám phóng viên này viết bậy viết bạ về chuyện xấu của Samsung.

Mặc dù hấn chỉ nói với Trương Khác có vài câu, nhưng câu nào cũng khiến người ta nảy sinh liên tưởng, vội vàng bảo Kim Nam Dung sai nhân viên đi làm công tác với đám phóng viên, nhưng trừ phóng viên ra, còn bao nhiêu khách khứa nữa, Lý Tại Thù đau đầu vô cùng, nhưng sao có thể cưỡng chế yêu cầu bọn họ giữ bí mật chuyện xảy ra hôm nay, đành không chế giới truyền thông trước.

Đồng thời Lý Tại Thù cũng nghiền ngẫm câu nói của Trương Khác trước khi bỏ đi, thế nào là “thị trường sẽ cho câu trả lời” Lý Tại Thù tất nhiên không tin Trương Khác chỉ tùy tiện nói thế để đả kích lòng tin của Samsung, chờ mong có di động mới để cho Samsung thấy câu trả lời.

Trương Khác ra khỏi khách sạn Hilton thì trời đã xẩm tối, đèn đường đã sáng, Đỗ Phi và Phó Tuấn đi sau mặc dù bị hành động của Trương Khác làm hoàn toàn bất ngờ, nhưng vẫn không chế không hỏi, cùng y vào xe.

Trương Khác lấy di động ra gọi cho Trần Tín Sinh: - Chắc anh có tư liệu về chiếc di động mới nhất của Samsung rồi phải không, tôi muốn Ái Đạt lập tức mở họp báo, công cố sẽ đưa ra ba di động hoàn toàn mới vào buổi lễ giới thiệu sản phẩm mới mùa thu, bảo phòng thị trường đưa phương án cho tôi ngay đêm nay.

Đỗ Phi nhìn bóng tối ngoài cửa xe, đoán giờ này Dương Vân chắc về ăn cơm cùng vợ con, nhưng sau cú điện thoại này hấn có một đêm không ngủ yên rồi, di động Ái Đạt đưa ra đã có dạng thanh, dạng gập và hai màn hình, Đỗ Phi không tham dự vào sự vụ của Ái Đạt nên nghe Trương Khác nói đưa ra di động hoàn toàn mới, mặt mày trở nên hưng phấn, chăm chú lắng nghe Trương Khác nói chuyện.

- Ngoài ra hai ngày nữa tôi sẽ cùng Trương Á Bình đi Hàn Quốc, tôi đích thân tham dự đàm phán chuyện mua nghiệp vụ LCD của Hyundai.

Đỗ Phi nghĩ đàm phán cái quái gì, rõ ràng tới Hàn Quốc vì Lý Hình Dư, có điều cho dù vì Lý Hình Dư thì hẳn cũng không hiểu vì sao vừa rồi Trương Khác đại náo lễ giới thiệu sản phẩm của Samsung.

- Lý Hình Dư khả năng gặp chút chuyện rắc rối rồi. Trương Khác cúp điện thoại nói một câu, lý do thực sự khó mà thuyết phục được người khác, nên với Đỗ Phi và Phó Tuấn cũng phải nửa thật nửa giả: - Trước đó cô ấy có nói một vài chuyện, đột nhiên bị giữ ở Hàn Quốc, cho nên tao phải gặp cô ấy một lần mới yên tâm. Trừ an bài chuyện đi Hàn Quốc, anh bảo phía công ty Hàn Quốc chú ý tìm hiểu tình hình gần đây của cô ấy. Câu cuối là dặn Phó Tuấn.

Nếu như trước đó Lý Hình Dư nhắc tới một vài chuyện với Trương Khác mới khiến y lo lắng đến thế, thì đây là lý do chấp nhận được, bọn họ không hỏi đó là chuyện gì, Phó Tuấn chỉ hỏi thêm một câu: - Trước khi xuất phát có cần liên hệ với bộ ngoại giao và đại sứ quán ở Hàn Quốc không?

Chuyến đi này của Trương Khác bề ngoài là đàm phán thương nghiệp, kỳ thực là vì Lý Hình Dư, nói không chừng sẽ nổ ra xung đột gì đó với gia tộc Lý thị, ảnh hưởng của Lý gia ở Hàn Quốc là điều người thường khó mà tưởng tượng nổi, nếu khó xung đột khó đảm bảo đối phương không có hành động quá khích, thông báo cho đại sứ quán ở Hàn Quốc là để đề phòng vạn nhất.

Trương Khác gật đầu, nói không chừng tới lúc đó có vấn đề cần đại sứ quán ra mặt giải quyết.

- Gần đây tao cũng không có việc gì, để tao đi Hàn Quốc với mày. Đỗ Phi thấy Trương Khác định từ chối, bồi thêm một câu: - Mày yên tâm miệng tao kín lắm, không lộ ra tí nào đâu.

Trương Khác chỉ còn biết cười, lúc này Dương Văn gọi điện tới, vì Trương Khác đưa ra yêu cầu bất ngờ, cho nên nhận được điện thoại của Trần Tín Sinh, Dương Văn liền gọi cho Trương Khác xác nhận thêm một số chi tiết, xem Trương Khác có yêu cầu gì khác không.

Trương Khác nghĩ: - Tối nay anh kéo đội ngũ phụ trách việc này tới Kiến Nghiệp cho tôi, vừa vặn tôi đang rảnh.

1186. Chương 1188: Con Thỏ Trắng.

Sau khi Trương Khác đi không lâu, Nghiêm Văn Giới cũng rời đi, chỉ nói với Lý Tại Thù một tiếng, nhìn dáng vẻ hờn vía đầu đầu của hắn, tựa hồ không còn tâm tư gì với bữa tiệc nữa.

Cầm Hồ và Samsung đánh nhau là chó cắn chó thôi, Nghiêm Văn Giới đang rất hả hê, nhưng đột nhiên nhận ra cuộc đấu tranh này vượt ngoài tầng cấp Hoành Tín có thể xen vào, điều này là đả kích rất lớn với sự tự tin của hắn. Cho dù ở một số lĩnh vực, Hoành Tín có thể cạnh tranh với Cầm Hồ, ví dụ như ở sản nghiệp sắt thép, xây dựng, nhưng tổng thể, Cầm Hồ đã bỏ Hoành Tín lại ở rất xa, mặc dù hôm nay Trương Khác hùng hổ đi vào quát đuổi Kim Nam Dũng không chút nể nang, chất vấn Lý Tại Thù có hơi mất lịch sự, nhưng Nghiêm Văn Giới biết mình hoàn toàn không có tư cách như thế.

Trương Văn Tín nhận ra vẻ ngăn ngại của Nghiêm Văn Giới, thầm thở dài nhưng không nói gì, web site thương mại điện tử vốn chỉ là công cụ thao tác vốn của Nghiêm Văn Giới, hắn không thể khống chế được, ngay từ đầu hắn đã chẳng tin tưởng gì vào 8818, nhưng thế cục đã tới mức không thể vãn hồi, nên chẳng cũng phải nghĩ tới đường lui của mình.

Trương Văn Tín mặc dù tham gia Hoành Tín chưa lâu, nhưng hiểu rất rõ Hoành Tín, về Nghiêm Văn Giới, thậm chí với cả Nghiêm gia cũng không lạ gì. Mặc dù Hoành Tín trông rất hoành tráng, nhưng vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, nếu nguy cơ lần này không thể thuận lợi hóa giải, sẽ có nguy hiểm.

Mấy năm qua Nghiêm Văn Giới và Nghiêm gia hành sự quá mức ngông cuồng, không để lại đường lui cho người khác, vì như năm 98 Hoành Tín cố chen vào Hải Châu hái quả ngọt, không hề bận tâm tới đó là địa bàn của Cầm Hồ, người ta cũng sẽ không cho chúng đường lui, khi Hoành Tín đang thời thịnh còn dễ nói, chỉ sợ khó khăn một chút là không ít người góp một tay ném đá vào bọn chúng.

Trợ lý Nghiêm Văn Giới ngồi ở ghế phụ lái quay đầu lại nói: - Vừa mới liên hệ với phó tỉnh trưởng Lưu, ông ấy vừa về, chúng ta tới ngay chứ?

- Ừ. Nghiêm Văn Giới gật đầu, bảo lái xe tới nhà chiêu đãi chính phủ, Lưu Văn Đào sau khi lên làm phó tỉnh trưởng phân quản công nghiệp và tài sản quốc hữu tạm thời ở đó.

Trương Văn Tín thấy Lưu Văn Đào cũng khốn khổ, ở Hải Châu bị chèn ép không sống nổi mới chạy đi quy thuận Giang Mẫn Chi, lúc này hoàn toàn thành con chó của Giang Mẫn Chi, có khi đã quên hết giao tình trước kia với Nghiêm gia rồi. Nhìn sắc mặt của Nghiêm Văn Giới qua gương, có vẻ như không ôm nhiều hi vọng lắm vào Lưu Văn Đào, nhưng chuyến đi này ít nhất cũng có thể gây chút áp lực tâm lý với Lưu Văn Đào, để hắn ta có muốn bán đứng Hoàng Tín cũng phải kiêng dè chút ít.

Lưu Văn Đào đứng cửa sổ nhìn ra khoảng trống ngoài sân, đây là một tòa tiểu lâu trong nhà chiêu đãi chính phủ, sinh hoạt ở nơi này rất thoải mái, nhưng lúc này hắn chẳng thoải mái chút nào, trong đầu đang suy tính phải từ chối Nghiêm Văn Giới ra sao.

Tuy nói Hải Túc đã trở thành phiên toái lớn nhất của Hoàng Tín, nhưng căn cơ của Hoàng Tín bày ra đó, trước khi không thể chắc chắn Hoàng Tín và Nghiêm gia hoàn toàn sụp đổ vào lần này, Lưu Văn Đào cũng không muốn đắc tội quá mức với Nghiêm Văn Giới. Sau khi được điều lên tỉnh, Lưu Văn Đào tìm đủ cách tránh chuyện của Hải Túc, nhưng Giang Mẫn Chi hiển nhiên không cho hắn toại nguyện, ngay từ lúc hắn nhậm chức đã bắt phụ trách toàn diện điều tra về Hải Túc, coi như lập công ra mắt của hắn.

Nhìn vào tư liệu hiện có là biết vấn đề tồn tại ở Hải Túc rất lớn, từ việc khai phát khu sản nghiệp phần mềm cho tới mua xí nghiệp được Giang Nguyên mượn xác lên TTCK, rồi sau đó thao tác cổ phiếu, mỗi một mắt xích đều có hành vi làm trái nghiêm trọng, thậm chí là phạm pháp. Việc khai phát khu sản nghiệp phần mềm liên quan tới một số quan viên chủ yếu của Kiến Nghiệp, xí nghiệp được Giang Nguyên liên quan tới sở trưởng sở vệ sinh cùng phó tỉnh trưởng phân quản, thao tác cổ phiếu dính líu tới ủy ban chứng giám, ủy ban phát triển. Đám quan viên liên quan đó ra sức ngăn cản điều tra vấn đề của Hải Túc, lấy giọng điệu bọn chúng mà nói là: - Cải cách phát triển là ném đá qua sông, cái gì cũng dựa vào quy củ cũ còn gọi là cải cách không? Cho dù có sai lầm, cũng không nên phủ nhận thành tích! Cho dù không có thành tích chúng ta cũng thu được bài học kinh nghiệm, đó là thứ bỏ tiền ra cũng không mua được.

Lưu Văn Đào rất tán đồng, nhưng Giang Mẫn Chi lại không nghĩ như thế, mặc dù kế hoạch Hải Túc phát hành cổ phiếu mới có liên quan tới một số quan viên bộ ủy quốc gia, nhưng đã bị ngưng giữa chừng, ít nhất không tạo thành tổn hại thực chất gì, mức độ liên quan của đám quan viên đó không sâu, lực cản từ bộ ủy TW không lớn. Liên quan sâu nhất là quan viên địa phương, mà Giang Mẫn Chi lại đang muốn nhân cơ hội này đụng vào thể lực địa phương, làm gì có chuyện tha cho Hải Túc?

Giang Mẫn Chi không muốn bỏ qua cho Hải Túc, nhưng lại không muốn tự mình xử lý, ném củ khoai nóng cho Lưu Văn Đào, làm cho hắn hối hận chạy lên tỉnh làm phó tỉnh trưởng chó má này rồi, mặc dù ở Hải Châu chẳng quản được chuyện gì, nhưng ít nhất được nhàn nhả. Trong khoảng thời gian ở Hải Châu, Lưu Văn Đào hiểu ra, thái độ của Cẩm Hồ là anh chơi đẹp thì Cẩm Hồ chơi đẹp, anh quá đáng thì cần thận Cẩm Hồ sẽ càng quá đáng hơn.

Lưu Văn Đào tiếp xúc với Giang Mẫn Chi một thời gian rồi, thường bị Giang Mẫn Chi gọi tới báo cáo tình hình của Cẩm Hồ, từ góc độ và phương thức vấn đề ông ta hỏi, có thể nhìn ra Giang Mẫn Chi muốn tìm điểm yếu của Cẩm Hồ, Lưu Văn Đào ngẫm bực bội, ông mày đây nằm ở Hải Châu 2 năm rồi, tưởng ông mày chưa bao giờ có suy nghĩ đó à? Cẩm Hồ tấy bản thân như con thỏ trắng vậy chẳng có sợi lông đen nào để bói, vả lại các sản nghiệp trọng yếu trong nước lại có ảnh hưởng sâu như thế, cho dù có điểm yếu gì đó, cũng chẳng tới lượt Giang Mẫn Chi ông đụng vào.

Nhìn thấy có đèn xe ô tô chiếu vào tường, Lưu Văn Đào nhận ra xe của Lưu Văn Giới, hắn bảo giúp việc ra mở cửa mời khách vào.

- Lão gia tử tinh thần còn tốt chứ? Tôi đang định lúc nào đó tới bái phỏng lão nhân gia, không ngờ sắp hai năm rồi, bị công việc quẩn lấy, chẳng tới được Văn Chu lấy một chuyến.

Lưu Văn Đào và Nghiêm Văn Giới tương giao cùng bối phận, Nghiêm Văn Giới không tin lời của hắn, hắn thừa biết Lưu Văn Đào tới Hải Châu bị người ta cho ngồi mát, nhìn thấy Cẩm Hồ thể lớn lực mạnh, liền

lựa chọn cách bo bo giữ mình, không chủ động liên hệ với bên Văn Chu nữa, hi vọng không bị Cẩm Hồ dồn ép quá mức, trò khôn lỏi của hắn đã thành công, Cẩm Hồ không tuy đánh một quan viên vờ ngoan ngoãn như thế.

- Tôi tới đây có ý gì chắc anh Lưu hiểu rồi, vấn đề của Hải Túc khó giải quyết, cho nên mới tới thương thảo đối sách với anh. Nghiêm Văn Giới ngồi xuống, đợi giúp việc mang trà nước lên là đi thẳng vào vấn đề.

Lưu Văn Đào nhú mày lại, ngồi im không nói một lúc rất lâu, Trương Văn Tín thấy thế là biết không ăn thua rồi.

- Vậy có thể cho tôi biết tình hình thực sự, tỉnh đã nắm được bao nhiêu tài liệu không? Nghiêm Văn Giới đành hạ bớt yêu cầu:

Lưu Văn Đào nhìn Trương Văn Tín, không biết Nghiêm Văn Giới có ý gì, vấn đề này phải để hai người trao đổi riêng với nhau chứ, đương nhiên nếu trao đổi riêng, hắn sẽ không trả lời thẳng câu hỏi này, mày nhượng lên đáo: - Cũng chẳng nghiêm trọng lắm, nhưng có người phản ánh, thế nào tỉnh cũng phải kiểm tra một chút, ngoài ra tổ điều tra dù sao cũng muốn làm công tác chu đáo hơn, mọi người hiểu lắm rồi, không cần khẩn trương thế đâu ...

Nghiêm Văn thâm thở dài, trong tổ điều tra hắn có tay trong khác, quan viên hiện giờ mua dễ như không, nên tới cửa thì hắn biết tổ điều tra nắm được gì rồi, nghe Lưu Văn Đào đáp như thế, biết hắn lại chơi trò ồm ờ.

1187. Chương 1189: Ma Thế Mạng Phản Kích.

Nói chuyện không hợp, ngồi nữa cũng chỉ thêm khó chịu, Nghiêm Văn Giới liền cáo từ.

- Bên này chắc không hi vọng gì nữa, Giang Mẫn Chi mượn cao dao Lưu Văn Đào đâm chúng ta. Trương Văn Tín nói:

- Không sao, Hải Túc cái gì thiếu chứ ma thế mạng thì có cả đồng, quan trọng không thể để Hải Túc thành tảng đá ngáng đường Hoành Tín được, tôi đoán chừng chúng ta sẽ có đủ thời gian, chỉ cần điều tra còn ở giai đoạn bí mật, sẽ không ảnh hưởng lắm.

Trương Văn Tín gật đầu, Nghiêm Văn Giới nóng lòng muốn thoát thân hỏi hơn 2 tỷ cổ phiếu mắc kẹt với Hải Túc, lại còn thêm hơn 1 tỷ của Tinh Điển, chuyện này không những làm tăng thêm cơn khát tài chính của Hoành Tín, còn gây thêm áp lực với ngân hàng Tín Thông. Mặc dù Tín Thông là ngân hàng thương nghiệp toàn quốc, nhưng thời gian phát triển có hạn, lại mang tính chất cổ phần dân doanh, thực lực vốn có hạn, mặt khác Hoành Tín chiếm dụng tài nguyên của Tín Thông quá mức.

Trương Văn Tín tuyệt đối không muốn làm ma thế mạng, hắn biết Nghiêm Văn Giới nói chuyện này trước mặt mình là để mình yên tâm, Lưu Kỳ Tuấn cũng không sao, ít nhất hiện Lưu Kỳ Tuấn còn hữu dụng với Hoành Tín, nhưng cũng chưa chắc, Lưu Kỳ Tuấn biểu hiện ở Hải Túc quá kém, nói không chừng bị Hoành Tín trút giận. Lâm Tuyết thì quá tình quái, hơn nửa năm trong tay điểm yếu trí mạng của nhiều người, có lẽ có kẻ thừa cơ bịt miệng cô ta. Lại còn Vương Hải Túc ... Nghĩ tới đây Trương Văn Tín mỉm cười, đúng là một con ma thế mạng quá tốt.

Vương Hải Túc biết chuyến đi lần trước của Lâm Tuyết tới Bắc Kinh có thu hoạch, công hàm qua lại với điện tử Hoa Hạ đột nhiên tăng lên rất nhiều, thêm vào Cát Kiến Đức và các quan viên khác của Hoa Hạ thời gian qua ra sức phát triển nâng đỡ sản nghiệp internet, hắn đại khái đoán ra được bọn chúng muốn làm gì.

~oOo

~Khác với trước kia, lần này đám Lâm Tuyết, Nghiêm Văn Giới, Lưu Kỳ Tuấn làm trò gì đều dấu hắn, điều này làm Vương Hải Túc thậm bất mãn, song không suy nghĩ sâu xa, dù sao chức tổng giám đốc đã nhường cho Lưu Kỳ Tuấn rồi, hắn chỉ còn là phó tổng giám đốc, phụ trách nhiệm vụ quán nét.

“Cộc, cộc, cộc” tiếng gõ cửa vang lên, Vương Hải Túc đi ra mở cửa văn phòng, thấy tổng giám sát tài vụ Lý Thu Mai đứng ngoài cửa, cười hỏi: - Sao có thời gian tới chỗ tôi thế này?

- Đây là báo cáo tài vụ quý hai, giám đốc Lưu nói trước kia đều do anh phê duyệt, anh ấy không quen thuộc mảng này, nên theo quy củ cũ để anh ký tên thông qua.

-Ồ. Vương Hải Túc hơi ngạc nhiên, nhận lấy tài liệu Lý Thu Mai đưa cho, nhưng cảm thấy không ổn, Lưu Kỳ Tuấn là loại người vì không quen thuộc nghiệp vụ mà trao quyền cho người khác sao?

- Tôi đi trước đây, giám đốc Vương có thể trả lại tôi trước buổi trưa không?

Vương Hải Túc tạm để Lý Thu Mai đi trước, cầm tài liệu quay về bàn, gọi điện cho Lưu Kỳ Tuấn: - Lý Thu Mai vừa mới tới tìm tôi, báo cáo tài vụ do tôi ký liệu có thích hợp không?

- Có gì không thích hợp, trong tay tôi đang có rất nhiều việc, không rảnh xem những cái đó, anh chia sẻ với tôi một phần, tôi đang bàn bạc công việc với giám đốc Nghiêm, giám đốc Lâm, nếu không còn việc gì khác tôi cúp điện thoại đây.

Vương Hải Túc thấy hần lỏi Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết ra trấn áp mình, cũng chẳng muốn tranh cãi trong điện thoại, nhưng nghi vấn vẫn còn, trước kia Vương Hải Túc chỉ ký tên cho có trong báo cáo tài vụ, dù sao thì nội dung báo cáo đều công khai chi tiết trong cuộc họp rồi, lần này hần chú ý hơn, bỏ việc khác qua, chăm chú đọc báo cáo.

Càng đọc Vương Hải Túc càng kinh hãi, báo cáo này khác với cuộc họp trước đó một vạn tám ngàn dặm, hần lấy ghi chép cuộc họp trước đó ra đối chiếu, phát hiện có rất nhiều con số quan trọng bị sửa đổi. Mặc dù báo cáo tài chính công bố ra bên ngoài có chỗ không thực tế, nhưng luôn nằm trong phạm vi có thể lấp liếm được, nhưng con số sửa đổi tới mức độ này, một khi đưa ra, nói cỡ nào cũng không giải thích được.

Đám Nghiêm Văn Giới muốn thoát thân, nhưng Vương Hải Túc không cam tâm làm ma thế mạng.

Vương Hải Túc mồ hôi đầm đìa, hần biết trước mặt Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết, hần không có sức lực phản kháng, nhưng phía trước mặt là một cái bẫy rõ ràng, hần cũng không thể nhắm mắt nhảy vào được.

Tới trưa Lý Thu Mai lại chạy tới muốn lấy báo cáo, Vương Hải Túc nói: - Buổi sáng tôi có chuyện làm lỡ, trước giờ tan ca buổi chiều tôi sẽ xem báo cáo trả cho cô.

- Ký tên chỉ tốn có vài phút, anh kỳ thẳng luôn không được à? Còn công việc sau đó nữa, tới giờ tan ca anh mới trả báo cáo cho tôi thì tôi phải tăng ca rồi. Lý Thu Mai tỏ ra không vui:

- Buổi trưa tôi có việc phải ra ngoài, tôi sẽ làm thật nhanh, cho dù các cô phải tăng ca một chút, tối tôi mời cô đi ăn khuya, địa điểm tùy cô chọn. Vương Hải Túc bình tĩnh ứng phó:

Đuổi được Lý Thu Mai đi rồi, Vương Hải Túc cho báo cáo tài vụ vào cặp, rời văn phòng, xuống đại sảnh gặp đám người Nghiêm Văn Giới.

Nghiêm Văn Giới tỏ vẻ như nói chuyện thường ngày: - Hải Túc, nghe nói báo cáo tài vụ lần này do anh ký à, tranh thủ nhé.

- Tôi đang bận việc, sáng chưa có thời gian xem, giờ phải ra ngoài một chút, chiều về tôi ký tên rồi chuyển cho phòng tài vụ. Nói dối trước mặt Nghiêm Văn Giới làm Vương Hải Túc cảm thấy rất áp lực, ứng phó vài câu rồi rời khỏi tòa nhà, vào trong xe ngồi, tim đập thình thịch, vẫn chưa biết phải làm gì. Hần có nghĩ tới Trương Khác, nhưng đi tìm Trương Khác là hoàn toàn không còn đường lui nữa, mặt khác hần cũng không chắc Trương Khác sẽ xen vào việc này, chỉ sợ với địa vị của Trương Khác, cơ hội gặp mặt cũng chẳng có.

Lúc này Vương Hải Túc thậm chí còn không dám lái xe tới ngõ Học Phủ, sợ lọt vào mắt kẻ có dụng tâm rồi truyền về tai đám Nghiêm Văn Giới, khiến bọn chúng hoài nghi, nhưng ngồi lì trong xe cũng không được, lái xe tới bờ tây Yến Quy Hồ, đỗ lại ở đó.

Vương Hải Túc tìm những số máy quen, đột nhiên thấy số di động của Trương Khác vẫn lưu trong máy, hần giật mình, chắc là lưu ở đó rất lâu rồi chưa xóa. Từ khi đoán ra phương án sản nghiệp phần mềm rất có khả năng do Trương Khác cố ý để lại trong xe, từ đó Trương Khác thành bóng ma ám ảnh trong đầu hần, Vương Hải Túc theo bản năng muốn xóa hình ảnh đó đi, nên tưởng đã xóa sổ máy của Trương Khác rồi.

Ngồi trong xe suốt một tiếng đồng hồ mà không nghĩ ra cách gì, Vương Hải Túc đành cắn răng gọi điện cho Trương Khác, sau đó hít sâu một hơi chờ đợi, cứ như phạm nhân tử hình đợi thời khắc phán quyết, khi nhìn

thấy màn hình báo máy thông, còn giật bản mình. 20 phút sau, một chiếc Lincoln, một chiếc Buck đi tới, người trong xe Buck đi xuống nói với hắn: - Ngài Trương mời anh tới, tôi sẽ giúp anh lái xe đi chỗ khác.

Thấy cửa chiếc Lincoln mở ra, Vương Hải Túc cầm cặp chui vào, thấy Trương Khác, Đỗ Phi, Thời Học Bản ngồi ở ghế sau, để lại một chỗ cho hắn.

Trương Khác cầm lấy báo cáo tài vụ của Hải Túc lật xem qua loa, sau đó đưa cho Đỗ Phi và Thời Học Bản đọc, nói với Vương Hải Túc: - Nếu anh dứt khoát không chịu ký, còn sợ bọn chúng cần trộm anh sao?

Thời Học Bản cười hì hì, nhìn thấy dáng vẻ khốn khổ của Vương Hải Túc khiến hắn hả hê lắm, Vương Hải Túc dùng gái gọi giả làm học sinh giới thiệu cho hắn, còn hại hắn và Hồ Kim Tinh đánh nhau, đến giờ oán hận còn chưa tiêu tan. Vì Trương Khác và Đỗ Phi sắp đi Hàn Quốc rồi, cho nên chuyện của Vương Hải Túc ở trong nước cần có người theo dõi, Thời Học Bản quen thuộc các phương diện, năng lực ứng biến cao, cho nên Trương Khác liền kéo hắn tới.

1188. Chương 1190: Cẩm Hồ Muốn Tử Chiến Với Samsung.

Nghe Trương Khác chửi tục một câu, Vương Hải Túc cười ngượng, nếu sau lưng hắn có Cẩm Hồ chống lưng thì hắn sợ gì Nghiêm Văn Giới với Lâm Tuyết, nhưng hắn không có chỗ dựa, trở mặt với bọn chúng thì chết thể nào cũng không biết.

- Xem ra điện tử Hoa Hạ muốn đầu tư vào Hải Túc thật rồi. Đỗ Phi lật xem báo cáo, thở dài: - Bọn chúng đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Vương Hải Túc giật mình, hắn từ những dấu hiệu gần đây mới nhìn ra chút ít manh mối, còn chưa nhắc tới với Trương Khác, thấy Đỗ Phi có vẻ như biết trước rồi mới hiểu thì ra Trương Khác luôn chú ý tới Hải Túc.

Trương Khác nhìn Vương Hải Túc bình thản nói: - Cẩm Hồ không có vị trí của anh, nếu anh muốn lấy đây làm công đầu thì anh tính nhầm rồi. Điều tôi nghĩ anh nên làm hiện nay là tránh thành con ma thể mạng, anh phải coi như không có cuộc gặp lần này, cũng không được để ảnh hưởng tới quan hệ giữa Tịch sư tỷ và Mông Nhạ.

Vương Hải Túc đúng là có chút hi vọng xa vời, nghĩ mình có lẽ có ích cho Cẩm Hồ, không ngờ Trương Khác nhìn thấu tâm tư của hắn, thẳng thắn từ chối, Vương Hải Túc nhìn mặt Trương Khác là biết không có khả năng khác nữa, cũng không thể mặc cả gì, đành nói: - Tôi chỉ không muốn bị đẩy ra làm ma thể mạng thôi.

- Được, tôi hiểu rồi. Trương Khác lấy báo cáo tài vụ của Hải Túc từ trong tay Thời Học Bản trả cho Vương Hải Túc: - Tôi sẽ chú ý tới sự kiện này, làm thế nào thì anh tự quyết định, phải rồi lúc tôi tới đây thấy có người bày quán thiết kế ký tên nghệ thuật cho người ta đấy. Rồi bảo Vương Hải Túc xuống xe.

Vương Hải Túc nhìn xe của Trương Khác rời đi, vào xe rồi mới nhận ra vừa rồi Trương Khác nói cũng bằng không nói, chuyện vẫn do hắn quyết định.

Trương Khác không tỏ thái độ, nhưng đột nhiên nhắc nhở một câu kỳ lạ, Vương Hải Túc nghĩ không thấu, lái xe đi về phía trước, qua ngõ Quán Gia, đúng là có thanh niên tóc dài ngồi bên hè đường thiết kế chữ ký cho người khác, lòng máy động, hiểu Trương Khác ám thị cái gì, hắn lấy một tờ giấy trắng ký tên mình vào, sau đó gọi thanh niên tóc dài tới, đưa tờ giấy có ký tên ra: - Mô phỏng được không?

Thanh niên tóc dài cầm lấy tờ giấy, bắt chước chữ ký của hắn, trông khá giống, chỉ có điều không liền mạch cho lắm, nhưng thế là đủ, hắn lấy báo cáo tài vụ và 100 đồng ra, đưa cho thanh niên tóc dài ký hộ, lòng thầm nghĩ:” Bọn mày muốn tao làm ma thể mạng, tao cho bọn mày uống nước rửa chân.”

Vương Hải Túc ăn cơm trưa bên ngoài rồi mới quay về công ty, tới văn phòng chưa được bao lâu thì Lý Thu Mai đến đòi báo cáo, khi Vương Hải Túc thoải mái đưa báo cáo có chữ ký giả cho cô ta, còn thấy Lý Thu Mai tỏ vẻ bất ngờ, hắn nhìn thấy hết, cười gằn trong lòng:” Ngay cô cũng biết tôi bị đẩy ra làm ma thể mạng à?”

Nếu không có Trương Khác ám thị, Vương Hải Túc không nghĩ ra đường lui này, mà nếu hắn có nghĩ ra, không có Trương Khác đỡ lưng đằng sau, sự việc bại lộ, với thế lực của Lâm Tuyết và Nghiêm gia, chữ ký giả cũng biến thành chữ ký thật, hắn vẫn là ma thể mạng, tình cảnh có khi còn bị thảm hơn.

Lý Thu Mai cầm báo cáo đi được một lúc thì Nghiêm Văn Giới gọi điện thoại tới, nói ngày mai tổ đàm phán của Hoa Hạ từ Bắc Kinh tới, buổi chiều an bài thảo luận trước đàm phán, muốn hấn tham gia.

Vương Hải Túc biết Nghiêm Văn Giới thấy mình ngoan ngoãn nghe lời nên cho chút quả ngọt vỗ về mình, hấn phụ trách nghiệp vụ quán nét, mà lần này Hoa Hạ muốn tiến vào thương vụ điện tử và sản nghiệp phần mềm, an bài tiếp xúc trước đàm phán đều không có phần của hấn, giờ lại bảo hấn tham gia, không phải muốn trấn an hấn thì là cái gì, nếu không cũng chẳng cần Nghiêm Văn Giới đích thân gọi điện cho hấn, chẳng lẽ Nghiêm Văn Giới ngu xuẩn tới mức nghĩ hấn không xem báo cáo đã ký?

Vương Hải Túc đoán chuyện hợp tác này đều do mấy kẻ đằng sau quyết định hết rồi, đàm phán chỉ gọi là cho có mà thôi, trông có vẻ như hợp trình tự, dù hấn có tham gia vào tổ đàm phán chẳng nữa cũng không thể biết những nội dung giao dịch đằng sau.

Lễ mễ tới tận thời gian hẹn Vương Hải Túc mới tới phòng phòng, Nghiêm Văn Giới thấy hấn vào còn mỉm cười gật đầu, bảo hấn ngồi.

Vương Hải Túc không thấy Lâm Tuyết đâu, Trương Văn Tín cũng không tới, Hồ Kim Tinh lại tham gia, vụ án của Trần Kỳ Bân còn chưa điều tra xong, Trần Dũng bị cơ quan tư pháp giam giữ hiệp trợ điều tra, Hồ Kim Tinh vẫn bình an vô sự, tốt nghiệp xong còn tới thẳng tổng bộ làm trợ lý cho Lưu Kỳ Tuấn, thậm chí được tham dự cuộc họp cấp bậc này.

Vương Hải Túc thầm cảm khái, có một người chú tốt đúng là vô cùng quan trọng, thậm chí ác ý nghĩ, có khi Hồ Kim Tinh là con ruột của Hồ Tôn Khánh thật, trong Xạ Điều Anh Hùng truyện của Kim Dung, Tây Độc Âu Dương Phong ngủ với chị dâu sinh ra Âu Dương Khắc, tiếng là chú cháu, thực chất là cha con còn gì, nhà họ Hồ này có khi ...

Vương Hải Túc lúc ở văn phòng vẫn lo chuyện chữ ký giả bị lộ, giờ vào phòng họp vừa bị ánh mắt Nghiêm Văn Giới nhìn vào liến chặt dạ, tìm vị trí tránh được ánh mắt của Nghiêm Văn Giới ngồi xuống. Do điện tử Hoa Hạ mạnh mẽ tham dự, khiến thị trường vốn trước đó hết sức thê lương lúc này khôi phục lòng tin, hấn thì khoái trá nhìn người khác nhảy xuống hố, chuyện này Trương Khắc đã nhúng tay vào thì đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết, Cát Kiến Đức không chết là may, còn muốn kiếm chác gì đều là mơ tưởng hão huyền.

Một lúc sau Lâm Tuyết và Trương Văn Tín cùng đi vào, nói: - Vừa được tin CEO bộ phận thị trường tập đoàn Ái Đạt là Dương Văn đã phát thư cho giới truyền thông, tuyên bố Ái Đạt tối nay sẽ tổ chức bữa tiệc ở khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ để công bố buổi giới thiệu sản phẩm mới .

- Bộ phận thị trường của Ái Đạt cũng có CEO rồi.

Tổng giám sát thị trường của 8818 muốn làm không khí sôi nổi hơn nên cười nhạo Dương Văn, nhưng không ai phụ họa hấn, giờ giám đốc, tổng giám đốc, CEO nhan nhản ra đó, nhưng mấy ai ở Trung Quốc có thể quyết định khoản chi tới 2 tỷ mỗi năm cho thị trường ĐNÁ như Dương Văn, ở đây ai có tư cách cười nhạo Dương Văn, đúng là không biết điều.

Nghiêm Văn Giới nhìn Trương Văn Tín hỏi: - Cẩm Hồ muốn tử chiến với Samsung hả?

Vương Hải Túc còn chưa biết chuyện ở lễ giới thiệu sản phẩm của Samsung, nghe Nghiêm Văn Giới nói thế thì rất kỳ quái, thời gian này các doanh nghiệp liên tục tổ chức lễ giới thiệu sản phẩm, đâu có gì lạ.

Những người khác cũng không hiểu, Nghiêm Văn Giới tất nhiên không lý nào che dấu hộ Trương Khắc, kể lại một lượt chuyện hôm qua, còn cười khẩy: - Tên đó nhìn thế nào cũng không giống hạng si tình, có lẽ là muốn lấy bê bối chen ép Samsung, hoặc có toan tính khác làm người ta không nhìn thấu.

Tuy nhìn không thấu, nhưng Nghiêm Văn Giới vẫn rất hứng thú với chuyện này, hấn ngày càng nhận rõ Cẩm Hồ đang từng bước bỏ lại Hoàng Tín ở đằng xa, hấn thậm kỳ vọng buổi giới thiệu sản phẩm của Ái Đạt lần này sẽ đổ bể, có điều hấn phải thừa nhận, mong đối thủ phạm sai lầm là tâm thái của kẻ yếu.

~~oOo

~~Lý Tại Thù biết tin tức giận đập vỡ ly nước trong tay, hấn cũng nhận được thư mời của phía Ái Đạt.

Hiện Lý Tại Thù đang ra sức che dấu tổng bộ chuyện xảy ra hôm qua, nếu chuyện truyền tới tai chú hấn, chú hấn nhất định đoán ra hấn đã biết chuyện Lý Hình Dư có quan hệ với tên khốn kiếp kia từ lâu, điều này

sẽ khiến hắn rơi vào thế bị động, nói không chừng sẽ bị điều khỏi Trung Quốc, cho ngồi uống gió ở đâu đó.

Đương nhiên người tận mắt chứng kiến chuyện hôm qua nhiều như thế, không chỉ có nhân viên cao trung tầng của Samsung, còn có cả phóng viên tới từ Hàn Quốc, muốn dấu diếm chuyện này là không thể, Lý Tại Thù đang bối rối thì Ái Đạt ngay hôm sau đã có hành động đối địch rồi.

Lý Tại Thù nhớ lại câu nói Trương Khác bỏ lại trước khi rời đi, so với chuyện quan hệ giữa Lý Hình Dư và tên khốn kiếp đó bại lộ, nếu di động của Samsung lần nữa bị Ái Đạt áp chế ở Trung Quốc, hắn càng thảm hơn.

Nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, khi thư ký đi vào thì hắn ôn hòa bảo thư ký dọn dẹp cái lý võ, gọi điện bảo Kim Nam Dũng tới, hắn vốn định để Kim Nam Dũng đi thăm dò tình hình, nhưng nghĩ lại thì đích thân đi một chuyến tốt hơn, hắn rất lo lắng câu nói kia của Trương Khác không phải là dọa dẫm.

Bồn chồn xem tài liệu trong văn phòng suốt buổi chiều, xem tài tài liệu tình báo về Cẩm Hồ, tới khi Kim Nam Dũng vào thông báo xe đã chuẩn bị xong, hắn mới tĩnh tâm lại.

- Anh đoán bọn chúng sẽ đưa ra di động mới gì? Lý Tại Thù vừa vào trong xe lại có chút sốt ruột hỏi:

Câu này rất khó trả lời, phát triển phù hợp với xu thế chung là một chuyện, kỹ thuật có đáp ứng không lại chuyện khác, dù có ưu thế về kỹ thuật nhưng chưa chắc chuyển thành ưu thế thị trường được, dù Cẩm Hồ có đưa ra được một chiếc di động hoàn mỹ, tính năng trác tuyệt cũng có thể vì giá thành qus cao, hoặc không phù hợp thẩm mỹ thời thượng nên không chiếm được thị trường, không tạo thành uy hiếp gì với doanh nghiệp khác.

Khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ xây dựng theo tiêu chuẩn khách sạn 5 sao, hiện đang trong thời gian vận hành thử, xe đỗ lại, Kim Nam Dũng đi xuống ngắm đầu nhìn khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ, trước khi tòa nhà siêu cao tầng đông khu thương nghiệp mới xây xong, thì đây là tòa nhà cao nhất khu thương nghiệp đông hồ, là kiến trúc mang tính tiêu chí ở đây.

Kim Nam Dũng cùng Lý Tại Thù vào đại đường khách sạn, lập tức có nhân viên công tác dẫn bọn họ đi thang máy lên đại sảnh yến hội ở tầng thượng.

Bởi vì đa số phóng viên và khách khứa hôm qua đều tham dự buổi lễ giới thiệu sản phẩm hôm nay, cho nên Lý Tại Thù xuất hiện tất nhiên khiến bọn họ hết sức hứng thú, lập tức có người tới hỏi: - Chuyên vụ Lý, xin hỏi anh có cái nhìn thế nào về di động dòng M mà Ái Đạt sắp công bố?

- Di động dòng M? Lý Tại Thù ngớ người, ánh mắt bất giác nhìn tấm áp phích lớn được chùm vải đen ở bên hội trường, hắn đợi lúc nữa mới vén màn.

M, mucsic? Chẳng lẽ Ái Đạt đã có năng lực gộp công năng của Iplayer vào di động rồi?

1189. Chương 1191: Dã Tâm Bành Trướng

Cao tầng của điện tử SamSung đã sớm miễn cảm ý thức được tổng thể cũng thể hiện tính năng giải trí càng muốn màu muốn vẻ, đó là xu thế chủ lưu của ĐTĐD tương lai, vào 2 năm trước khi iplayer còn chưa thịnh hành toàn cầu, các nhân viên nghiên cứu của điện tử SamSung tại Hàn Quốc đã đề xuất muốn chuyển công năng truyền phát âm tần từ iplayer vào trong ĐTĐD, nhưng phát hiện trong đó dây dưa vấn đề độc quyền phức tạp.

Iplayer liên quan đến độc quyền chủ yếu bao gồm hai loại: loại đầu tiên là bộ giải mã âm tần các định dạng như MP3, WMA, độc quyền nắm giữ trong tay các công ty như Microsoft, Thomson, các hãng thiết bị bộ giải mã khi cung cấp chip cũng đã giải quyết vấn đề trao quyền độc quyền loại đầu tiên. Bản thân Cẩm Hồ cũng là một trong những nhà cung ứng chip bộ giải mã iplayer chủ yếu, đã sớm thu được độc quyền về kỹ thuật tương quan.

Loại thứ hai chính là độc quyền phát minh của bản thân máy phát iplayer, cùng độc quyền nhiều loại ứng dụng. Nhà sở hữu độc quyền tương quan có thể là hãng điện thoại, cũng có thể là nhà cung ứng linh kiện, nhưng Cẩm Hồ là người sở hữu chủ yếu những độc quyền này. Trong cả cái ao độc quyền chiếm gần 80%,

cũng ý nghĩa Cẩm Hồ sản xuất iplayer có thể rất dễ vòng qua độc quyền của công ty khác. Công ty khác lại mơ tưởng qua được độc quyền của Cẩm Hồ.

Năm 97, 98 Cẩm Hồ bắt đầu toàn cầu mở rộng iplayer, từng tiến hành trao quyền rộng khắp đối với kỹ thuật độc quyền, nhưng loại trao quyền này mình xác giới hạn bản thân sản phẩm iplayer, ngăn chặn các xí nghiệp được trao quyền chuyển dời kỹ thuật độc quyền tương quan đến các sản phẩm điện tử tiêu dùng khác.

SamSung từng nỗ lực phát triển kỹ thuật độc quyền mới vòng qua cản trở độc quyền của Cẩm Hồ, mãi cho đến trong năm 99 mới phát hiện bố cục độc quyền của Cẩm Hồ trên iplayer còn tập trung, rộng rãi hơn so với tưởng tượng của họ, chỉ có thể vứt bỏ cố gắng phát triển kỹ thuật tân mới. Bởi quan hệ với Cẩm Hồ rất gay gắt, ý thức thu được trao quyền của Cẩm Hồ sẽ có khả năng rất thấp, hạng mục này liền tạm thời bị gác lại.

Từ trên bố cục độc quyền kỹ thuật của Cẩm Hồ không khó suy đoán ra họ cũng đang tiến hành cố gắng ở các phương diện tương quan, nhưng trên ĐTDD di dời công năng phát âm tần của iplayer yêu cầu tiêu chuẩn kỹ thuật cực cao, chipset bằng tần cơ sở trước kia không thể cung cấp áp phát âm tần năng lực xử lý tính toán dư thừa, yêu cầu tăng thêm vi xử lý mới, hình thành cơ cấu bộ xử lý hai băng tần.

Từ trước đến nay SamSung không cho rằng Cẩm Hồ vừa mới bước vào ngành ĐTDD chỉ ba năm sẽ sở hữu thực lực kỹ thuật mạnh như vậy. Cho nên dù Cẩm Hồ sở hữu đa số độc quyền ứng dụng cùng thiết bị của iplayer, đa số người trong nội bộ SamSung cũng không cho rằng chiếc music phone đầu tiên sẽ do Cẩm Hồ phát triển ra trước. Lòng tin của Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng cũng không phải rất mạnh, dù sao trong thời gian hơn một năm tại quá khứ, Cẩm Hồ lần lượt đưa ra các sản phẩm mũi nhọn vượt xa tưởng tượng của thường nhân như chip băng tần cơ sở cùng với vi xử lý các thiết bị PDA.

Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng vừa mới vào hội trường liền bị ký giả vây quanh hỏi cái nhìn của họ thế nào đối với dòng điện thoại M-Series mà Ái Đạt mới đưa ra. Ý nghĩ đầu tiên của họ đều nghĩ đến Ái Đạt phát triển ra ĐTDD nghe nhạc Iplayer rồi.

Đáp án thủy chung bị ba tấm vải đen che kín, Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng lòng không yên ứng phó với ký giả, vẫn chờ mong cao tăng của Ái Đạt tới vạch trần đáp án, các ký giả cùng khách quý ở đây cũng có chờ mong như vậy.

Năm 99 cùng với nửa đầu năm nay, sự quật khởi của các hãng ĐTDD nội địa khiến cho thị phần của các thương hiệu ĐTDD hải ngoại tại thị trường Trung Quốc giảm mạnh. Motorola tại thị trường ĐTDD Trung Quốc bài danh đệ nhất nửa đầu năm nay thị phần đã giảm xuống đến khoảng 21%, Nokia hơi thấp hơn, là 18%, Ái Đạt ở vào vị trí thứ ba, thị phần 16%, ý nghĩa Ái Đạt hơi cố gắng thì có khả năng vượt qua Motorola cùng Nokia trở thành thương hiệu số 1 tại thị trường ĐTDD Trung Quốc.

Trong đó có lẽ có ưu thế tự nhiên của thị trường bản thổ, nhưng tại lĩnh vực kỹ thuật cao tân, các xí nghiệp trong nước lần đầu tại thị trường cục bộ sở hữu thực lực tổng hợp toàn diện áp chế các hãng hải ngoại, mà không phải là một mặt dựa vào giá thành rẻ – chỉ khả năng loại này ngấm lại khiến người ta hưng phấn không ngớt. Sản phẩm mới của Ái Đạt sẽ tự nhiên càng có thể khiêu khích thần kinh mẫn cảm của giới truyền thông trong nước hơn điện tử SamSung.

Lý Tại Thù cùng Kim Nam Dũng không có hứng thú với tiệc tùng, họ thỉnh thoảng thấy được Trần Tín Sinh cùng Dương Vân trong hành lang ngoài phòng yến hội đang thì thầm gì với Trương Khác, ngay sau đó thì thấy Trương Khác xoay người đi ra ngoài. Trần Tín Sinh cùng Dương Vân bước nhanh đi tới, hầu như đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong đại sảnh yến hội.

Nghỉ thức đơn giản qua đi, Dương Vân trước tiên vén tấm vải đen che trên áp phích, để nội dung hình ảnh trong áp phích hiện ra trước mắt mọi người tham dự hội nghị.

Nhìn hình ảnh nốt nhạc trôi ra từ màn hình chiếc ĐTDD mới màu sắc rực rỡ, Kim Nam Dũng vô ý thức nhìn phản ứng của Lý Tại Thù, thấy Lý Tại Thù nhìn chăm chăm vào tấm áp phích. Lần này Cẩm Hồ đưa ra model ĐTDD nghe nhạc sẽ không khiến họ đặc biệt bất ngờ, nhưng Cẩm Hồ khi nào trên kỹ thuật tinh thể lỏng STN đa màu sắc đạt được đột phá có tính then chốt này? Đòn sát thủ lần này Cẩm Hồ đưa ra không ngờ là ĐTDD nghe nhạc màn hình màu, hoàn toàn ngoài dự liệu của Lý Tại Thù, Kim Nam Dũng.

ĐTĐĐ màn hình tinh thể lỏng STN đa màu sắc từ đầu năm 98 đã được ra đời, chỉ là màn hình ba màu còn chưa được gọi là ĐTĐĐ màn hình màu chân chính, chiếc ĐTĐĐ màn hình màu đầu tiên chân chính vào tháng 9 năm ngoái được đưa ra tại Nhật Bản. Sau đó điện thoại màn hình màu nhanh chóng thịnh hành tại Nhật Bản. Nửa đầu năm nay, lượng tiêu thụ ĐTĐĐ màn hình màu của Nhật Bản đột phá 8 triệu máy, chiếm 30% lượng tiêu thụ cùng kỳ của Nhật Bản.

Mặc dù trên lý luận màn hình TFT cũng có thể dùng để làm màn hình đa màu cho ĐTĐĐ, hơn nữa màu càng tươi đẹp, nhưng giá thành chế tạo cùng hao điện của màn hình TFT là cản trở rất khó khắc phục trước mắt, hiện tại đa số ĐTĐĐ màn hình màu của thị trường Nhật Bản đều chọn dùng kỹ thuật tinh thể lỏng STN cải tiến, mặc dù hiển thị màu sắc có hơi kém, nhưng rõ ràng có ưu thế trên giá thành chế tạo cùng tiết kiệm điện.

Năm ngoái Samsung cũng nhanh chóng truy tìm điểm nóng của kỹ thuật mới tiến hành phát triển ĐTĐĐ màn hình màu, Lý Tại Thủ cũng suy nghĩ qua Cẩm Hồ không có khả năng không nhìn thấy biến hóa của thị trường ĐTĐĐ Nhật Bản, nhưng căn cứ vào tình báo thu thập được, Cẩm Hồ vẫn không có dấu hiệu tiếp xúc với nhà cung ứng màn hình tinh thể lỏng STN đa màu sắc, hoàn toàn không nghĩ đến Cẩm Hồ bằng vào thực lực kỹ thuật của mình đột phá cản trở màu sắc của tinh thể lỏng STN. Lại liên tưởng đến lúc này Cẩm Hồ gấp gáp thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai, Lý Tại Thủ cùng Kim Nam Dũng đều ý thức được dã tâm tại lĩnh vực tinh thể lỏng của Cẩm Hồ. . .

Xem như một trong những bước đi tuyên truyền, Cẩm Hồ sẽ cung cấp cho giới truyền thông chuyên nghiệp mẫu điện thoại mới để kiểm tra ứng dụng. Trên tiệc rượu, nhân viên cũng thao tác biểu diễn công năng mới nhất của mẫu ĐTĐĐ mới của Cẩm Hồ.

Lý Tại Thủ, Kim Nam Dũng khoảng 9 giờ rời khỏi tiệc rượu, ngồi vào trong xe, cảm giác tương đối không dễ chịu. So với kỹ thuật CSTN loại cải tiến của tinh thể lỏng STN thông thường, màn sắc màn hình của ĐTĐĐ nghe nhạc có độ bão hòa cao hơn, mặc dù không thể mở máy kiểm tra, Lý Tại Thủ hoài nghi Cẩm Hồ đã nắm giữ kỹ thuật cao cấp STN hai tầng, đây đã là kỹ thuật cao cấp nhất của thị trường ĐTĐĐ màn hình màu trước mắt. Có thể khiến độ bão hòa màu sắc của màn hình chiếc điện thoại 2inch đạt được 16 bit color, cũng chính là kỹ thuật Samsung dự định đưa vào từ Hạ Phố.

Cho dù không có cản trở trên độc quyền, giai đoạn hiện tại Samsung muốn phát triển một chiếc ĐTĐĐ màn hình màu 16 bit color nghe nhạc có bộ nhớ 256MB lại tập hợp các công năng ứng dụng GPRS như WAP, MQ, điều đó cũng muôn phần trắc trở, đối mặt với phiêu lưu thất bại rất cao. Nhưng Cẩm Hồ lại đã đưa ra, cũng khó trách những lời nói đêm qua của Trương Khắc lại kiêu ngạo như thế.

Mặc dù ưu thế trên kỹ thuật chưa hẳn có thể chuyển hóa thành ưu thế trên thị trường, dù sao giá bán trên thị trường của chiếc ĐTĐĐ nghe nhạc màn hình màu M1808 này của Cẩm Hồ sẽ trên vạn tệ, nhằm vào một mảng thị trường cao cấp khá hẹp, tại thị trường ĐTĐĐ thương vụ cao cấp cũng chưa hẳn được hoan nghênh. Lúc này Cẩm Hồ đồng thời đưa ra hai mẫu điện thoại GPRS trung cấp mới I-Series, D-Series tập hợp công năng xoay tròn FM mới là quân chủ lực chân chính tranh giành thị trường.

Lúc này nói điện tử Samsung đưa ra mẫu A288 mới nhất định sẽ bị Cẩm Hồ áp chế vẫn còn hơi sớm, nhưng trong lòng Lý Tại Thủ vẫn rất khó chịu.

Kim Nam Dũng còn chú ý tới về mặt các đại biểu hãng ĐTĐĐ hải ngoại như Motorola, Nokia trên tiệc rượu, những hãng ĐTĐĐ hải ngoại lần này hùng tâm tráng chí, dự định mượn cơ hội China Mobie toàn diện thăng cấp mạng lưới thông tin di động, mượn ưu thế thị trường không ngừng đưa ra các mẫu sản phẩm mới, triệt để bao phủ dòng ĐTĐĐ nội địa của Trung Quốc, họ không nghĩ đến kỹ thuật ĐTĐĐ của Cẩm Hồ đã phát triển đến trình độ như vậy. Chỉ ít tại thời đại GPRS, Cẩm Hồ đã hoàn toàn không sợ hãi chiến thuật biển máy của các hãng ĐTĐĐ hải ngoại. Cẩm Hồ có cơ sở kỹ thuật hùng hậu chống đỡ, lại có trung tâm thiết kế sản phẩm cùng khai phát khắp các nơi trên thế giới có thể cuốn cuộn không ngừng cung cấp thiết kế sản phẩm mới. Hơn nữa lần này Cẩm Hồ sẽ tại toàn cầu đồng bộ phát hành model điện thoại nghe nhạc.

Thật không biết giới truyền thông của Trung Quốc sẽ đưa tin thế nào với dòng sản phẩm mùa thu mới của Cẩm Hồ (Ái Đạt) giới thiệu trên tiệc rượu, Kim Nam Dũng yên lặng suy nghĩ, dọc theo đường đi cũng không nói gì với Lý Tại Thủ.

#####

Tầng trên cùng của khách sạn Thế Kỷ Cầm Hồ, ngoại trừ phòng khách yến hội, phía Đông Nam còn có đài ngắm cảnh độc lập, có thể trông thấy cảnh đêm núi Yên Quy, hồ Yên Quy từ xa.

Trương Khác nhìn chiếc điện thoại nghe nhạc màn hình màu M1808 trong tay, mặc dù mẫu ĐTDĐ này trên tính năng chi tiết còn có chỗ không ngừng nâng cấp, nhưng y tin tưởng trước đó smartphone được ra đời, mẫu ĐTDĐ này trên thị trường cũng sẽ không ảm đạm.

Trần Tĩnh tay ôm trước ngực, cửa sổ thông gió trên đỉnh mở toang, gió ùa vào, làm cho đêm thu hơi lạnh lẽo. Trần Tĩnh không mặc áo sơ mi thể thao Trương Khác khoác cho cô, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi vào – cô có vẻ háo hăng, không muốn người khác nói thành công của Khoa Vương Cao Khoa là bởi vì quan hệ đặc biệt giữa cô và Trương Khác.

- Ngày kia đi Hàn Quốc hả?

Trần Tĩnh xoay người hỏi Trương Khác, con mắt của cô dưới ánh đèn thật mê người.

- Cũng không biết ngày kia có thể đi được hay không, gần đây rất nhiều việc. Trương Khác ném ĐTDĐ lên bàn: - Vẫn không quá yên lòng, gặp mặt một lần sẽ trở về – tôi nghĩ cũng có tư cách đi gặp Lý Kiện Hi một lần rồi. . .

Cơ sở sản xuất ĐTDĐ của Kim Sơn cũng sắp hoàn thành, đều nói Lý Kiện Hi là thần kinh doanh của Hàn Quốc, nếu như Lý Kiện Hi còn khinh thường Cầm Hồ, vậy cũng không gánh nổi thừa nhận như vậy rồi. Trần Tĩnh không tử mĩ hỏi việc của Hình Dư Lý Hình Dư: - Lúc nào đó anh được quốc nội phong danh hiệu thần kinh doanh cũng nói không chừng, nếu như anh công khai đi tới trước đài.

Trương Khác lắc đầu, y còn chưa có tâm tư đi đến trước đài, không quen cuộc sống bị ánh mắt của công chúng cùng giới truyền thông tập trung, đó cũng không phải là cuộc sống y hướng tới. - Loại hư danh này ai thích mang thì mang đi, dù sao thì tôi không cần. . .

Y lại nhìn đồng hồ và hỏi Trần Tĩnh: - Hiện tại thời gian còn sớm, ban đêm chạy tới Kim Sơn, còn có thể thoải mái ngủ một giấc, ngày mai dậy sớm đi xem cơ sở ĐTDĐ rồi sẽ trở về Kiến Nghiệp cũng không vướng bận. . .chị theo tôi đến Kim Sơn chứ?

Cơ sở sản xuất ĐTDĐ của Kim Sơn đã khởi công xây dựng gần một năm, nhà xưởng Kim Sơn của Trung Tinh Vi Tâm ít nhất cũng phải nửa năm nữa mới có thể hoàn thành, ngoại trừ nhà xưởng lắp ráp của Khoa Vương Cao Khoa cùng điện khí Tân Nguyên, năng lực đồng bộ của các nhà xưởng khác còn tương đối yếu kém, nhưng cũng làm cho Kim Sơn có đủ năng lực 20 triệu máy 1 năm.

Năm nay cung cấp cho China Unicom 3 triệu ĐTDĐ định chế, phần lớn đều sẽ do nhà xưởng ĐTDĐ tại Kim Sơn của Khoa Vương Cao Khoa cùng điện khí Tân Nguyên cung cấp, cũng vận chuyển hàng loạt ĐTDĐ từ nơi này do điện khí Tân Nguyên cùng Khoa Vương đến khu vực Đông Nam Á cùng Nam Á, then chốt Cầm Hồ cũng yêu cầu dựa vào năng lực sản xuất ĐTDĐ của Kim Sơn.

Cơ sở sản xuất ĐTDĐ của Cầm Hồ tại Hải Châu, sản lượng năm chỉ 8 triệu máy, mà mục tiêu tiêu thụ năm nay của Cầm Hồ ở trong nước chính là 8 triệu máy, chỗ hổng hình thành tại thị trường hải ngoại đều ủy thác cho điện khí Tân Nguyên sản xuất OEM. Trong nghiệp vụ ĐTDĐ của Cầm Hồ, thị phần hải ngoại trước đó rất ít, năm nay trước quý ba tích lũy tiêu thụ mới 2 triệu máy, đại khái mới chiếm 1% lượng tiêu thụ ĐTDĐ toàn cầu, đối với một hãng ĐTDĐ bình thường thì tại thị trường hải ngoại đã có thành công không tệ rồi, nhưng mục tiêu của Trương Khác chính là muốn lượng tiêu thụ vào năm tới phải bước vào hàng ngũ sáu hãng ĐTDĐ lớn toàn cầu.

Dự tính lượng tiêu thụ ĐTDĐ toàn cầu sang năm có thể đạt được 350 triệu máy, Cầm Hồ muốn chen chân vào sáu hãng ĐTDĐ lớn toàn cầu, dựa vào tiêu chuẩn thị phần năm nay, sang năm Cầm Hồ chỉ ít phải sản xuất tiêu thụ 20 triệu chiếc ĐTDĐ mới đủ. Đến sang năm, hệ thống nhà xưởng của bản thân Cầm Hồ mới có thể thỏa mãn nhu cầu sản lượng 12 triệu máy, mục tiêu sản xuất khác phải nhờ cơ sở sản xuất ĐTDĐ của Kim Sơn hoàn thành. Mà Cầm Hồ lấy kỹ thuật chip băng tần cơ sở ESS chiếm trước thị trường chip ĐTDĐ tầm trung và thấp, tư tưởng chiến lược sang năm bước vào hàng ngũ sáu nhà cung ứng chip ĐTDĐ lớn toàn cầu cũng yêu cầu cơ sở sản xuất Kim Sơn hoàn thành.

Mặc dù cơ sở sản xuất ĐTĐĐ của Kim Sơn xây dựng chủ yếu do Tân Nguyên cùng Khoa Vương Cao Khoa liên hợp gánh chịu, nhưng phương hướng phát triển chiến lược của xí nghiệp quan hệ đến tương lai của Cẩm Hồ, sang năm lại gánh chịu trọng trách sản xuất trên 30 triệu máy, các cao tầng Cẩm Hồ bao gồm Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông đều đặt mắt nhìn chăm chăm bên Kim Sơn, không cho phép xảy ra chút sai lầm.

Chỉ ít khi hạng mục cơ sở sản xuất ĐTĐĐ tại Kim Sơn tách ra bắt đầu tiến hành, còn chưa ai có thể dự đoán được sản nghiệp ĐTĐĐ của Kim Sơn sẽ trong thời gian một hai năm quật khởi mạnh, sang năm phải đảm nhận trọng trách sản xuất 30 triệu đến 50 triệu chiếc ĐTĐĐ – giá trị sản lượng công nghiệp khoảng 50 tỷ tới 100 tỷ.

1190. Chương 1192: Quyền Mưu

Sau khi Trương Khắc đến Kim Sơn, lại bị Đường Học Khiêm kéo đến Tân Đình, Trần Tĩnh thì về Kiến Nghiệp trước.

Trải qua gần hai năm kiến thiết, công trình xây cảng đảo Đông Sơn kỳ một đã gần hoàn thành, năm nay thủ tướng Triệu Tế Đông cũng vài lần gửi thư hỏi tình huống tiến triển của hạng mục. Trong tình cùng trong thành phố Tân Đình dự định đợi ngày hoàn thành sẽ mời thủ tướng Triệu Tế Đông đến Tân Đình.

Thường ủy Tỉnh ủy Giang Nam, bí thư Thành ủy Kim Sơn Triệu Hữu Luân đi cùng đến Tân Đình khảo sát, học tập. Hắn cũng là nóng lòng. Tân Đình dựa vào đầu tư công nghiệp quy mô lớn đi lên, quy mô phát triển kinh tế đuổi theo sát Kim Sơn. Hai năm trước, GDP của Tân Đình còn chưa bằng 40% của Kim Sơn, hai năm nay đã tăng gấp đôi. Đợi cảng Đông Sơn cùng các hạng mục công nghiệp cỡ lớn bên trong khu công nghiệp trước cảng đều khởi động, sẽ càng thúc đẩy nền kinh tế của Tân Đình hơn nữa.

Một mặt bị Tân Đình đuổi kịp, một mặt chênh lệch cùng Kiến Nghiệp tiếp tục kéo dài.

Vào năm 97, tổng GDP của Kiến Nghiệp là 60 tỷ, của Kim Sơn là 40 tỷ. Tuy nói hai nơi có chút chênh lệch, nhưng cũng không quá khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, TP. Kim Sơn cùng với tỉnh Giang Nam lúc đó đều rất có lòng tin rút ngắn cách biệt với Kim Sơn cùng Kiến Nghiệp. Ba năm ngắn ngủi trôi qua, GDP năm nay của Kiến Nghiệp gần đột phá 130 tỷ, Kim Sơn vẫn còn lấy mục tiêu 50 tỷ để không ngừng nỗ lực. Chênh lệch lớn như vậy khiến người khó mà tiếp nhận.

Mặc dù rất nhiều vấn đề đều là mấy nhiệm kỳ bí thư Thành ủy trước để lại, nhưng trong hai năm nay Triệu Hữu Luân chủ chính tại TP. Kim Sơn, từ trên xuống dưới đều đặt ánh mắt vào người hắn. Áp lực mà hắn phải tiếp nhận tự nhiên có thể nghĩ. - Trung ương có tin tức nói La Quân sắp điều động rồi...

Triệu Hữu Luân lên lút cùng Trương Khắc cũng đặc biệt kiêng dè gì, hắn trao đổi với Trương Khắc tin tức nghe được mới nhất.

Tin tức La Quân sắp điều động đầu năm ngoái đã có nghe nói, chỉ là La Quân cũng không vội mưu cầu chức vị cao khác, hiện tại có tin tức như vậy truyền ra, Trương Khắc cũng thấy hết sức bình thường.

Nghĩ lại mấy năm nay Kiến Nghiệp phát triển nhanh chóng, chỉ tiêu tổng sản lượng phát triển kinh tế trong hai thành phố trung tâm tuyển hai gần với Thiên Tân; Nếu như lấy chỉ tiêu theo đầu người mà tính, Kiến Nghiệp có thể so sánh với Thượng Hải, Bắc Kinh, Thâm Quyển, Quảng Châu – kinh tế của Kiến Nghiệp phát triển nhanh chóng chủ yếu thể hiện trong thời gian 4 năm La Quân chủ chính Kiến Nghiệp, La Quân điều động đến chức vị khác, cũng không khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Trương Khắc cười nói: - Đợi tin tức được xác thực thêm, tôi còn phải qua đó chúc mừng. . .

Quan viên Đảng chính của TP. Kiến Nghiệp bổ nhiệm, kiến nghị của Tỉnh ủy Đông Hải cũng sẽ không được trung ương coi trọng, Trương Khắc sẽ không cố đi hỏi xem ai sẽ tiếp nhận vị trí của La Quân.

Đơn giản có hai loại khả năng, hoặc là Tiêu Minh Kiến thay thế, hoặc là từ địa phương khác điều một thư Thành ủy tới, cả hai đều sẽ ảnh hưởng đến bố cục sản nghiệp của Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp.

Triệu Hữu Luân đưa ra ý này, chẳng qua chỉ hy vọng trọng điểm đầu tư của Cẩm Hồ bước tiếp theo sẽ hướng về Kim Sơn càng trọng điểm hơn.

Hai năm nay Kiến Nghiệp có thể có được quy mô phát triển lớn như vậy, không ngoài hai điểm, lấy Cẩm Hồ làm trung tâm khởi động chiến lược hành lang số, thúc đẩy sản nghiệp kỹ thuật cao tân phát triển, còn nữa là lượng ngoại tư Hoa thương Indonesia năm 98 đổ vào, việc này có quan hệ không thể tách rời với Cẩm Hồ tích cực dẫn dắt.

Trương Khác cũng chỉ có thể cười khổ với việc này, lấy cơ sở sản xuất điện tử Kim Sơn của Trung Tinh Vi Tâm làm trung tâm, tuyệt đối không thể tính là hạng mục nhỏ, ba năm sau công trình kỳ hai hoàn thành sẽ thực hiện năng suất ĐTĐĐ 100 triệu máy 1 năm. Kế hoạch này nếu như công bố tuyệt đối có thể làm mọi người giật mình, dù sao tổng sản lượng tiêu thụ ĐTĐĐ toàn cầu năm 99 cũng chỉ 300 triệu máy mà thôi.

Có một số việc đương nhiên từng có liên hệ với Triệu Hữu Luân, có lẽ là kế hoạch khổng lồ đến nỗi Triệu Hữu Luân cũng khó có thể tin, dù sao mục tiêu tiêu thụ ĐTĐĐ trong nước của Cẩm Hồ năm nay mới 8 triệu máy. Chênh lệch giữa 8 triệu cùng 100 triệu lớn thế nào, trong lòng Triệu Hữu Luân rất rõ ràng. Hắn lo lắng Trương Khác lại đang chơi bánh vẽ.

Giống như hạng mục chế tương, mặc dù cuối cùng coi như đã thuận lợi khởi động tại Hải Châu, quy mô đầu tư cũng vượt dự tính 6 tỷ lúc trước, đạt được 10 tỷ, nhưng dù sao kéo dài hơn 4 năm, quan viên như hắn có tới mấy cái 4 năm có thể kéo dài.

La Quân khả năng sẽ điều khởi Kiến Nghiệp, bất kể là Tiêu Minh Kiến thượng vị hay là trung ương khác những người khác, Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp đều không có khả năng như cá gặp nước như dĩ vãng, Triệu Hữu Luân là hy vọng lúc này Trương Khác có một thái độ rõ ràng với Kim Sơn.

Trương Khác cũng không thể nói rõ cùng đưa ra bảo đảm quá tỉ mỉ với Triệu Hữu Luân, đợi đến sang năm năng suất bên Kim Sơn từng bước đưa ra, Triệu Hữu Luân sẽ biết mình nhét vào miệng hắn một cái bánh thịt hay chỉ là một cái bánh vẽ.

#####

Trương Khác trở lại Kiến Nghiệp, cũng không lập tức tách khỏi hành trình đến Hàn Quốc. La Quân tìm y để nói chuyện về vấn đề hắn sắp điều động sắp tới.

Mâu thuẫn giữa những người lãnh đạo của Đảng chính tỉnh Vân Âm tương đối gay gắt, TW suy nghĩ điều đi bí thư Tỉnh ủy cùng tỉnh trưởng của tỉnh Vân Âm. Mặc dù đến một tỉnh nghèo như Vân Âm làm tỉnh trưởng chưa hẳn phong quang như làm bí thư Thành ủy tại Kiến Nghiệp, nhưng La Quân phải an bài cho chu đáo cuộc đời chính trị còn lại của hắn. Trước nhiệm kỳ mới vào mùa đông năm 2002, hắn có thể có thêm lý lịch hai năm cấp Chính bộ, điều này đối với hắn mà nói sẽ rất quan trọng. Hơn nữa đồng thời đến tỉnh Vân Âm đảm nhiệm cái ghế bí thư Tỉnh ủy, rất khả năng sau năm 2002 sẽ tiến thêm một bước điều đến TW, cho nên lần này La Quân sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Loại chuyện điều động này, thường thì quan viên sẽ không trước khi tin tức được xác định nói chuyện với người ngoài, nhưng Trương Khác thì khác. Một mặt La Quân tin tưởng Trương Khác có thể từ con đường khác biết đồn đãi tương quan, mặt khác, La Quân tại Kiến Nghiệp hơn 4 năm, hắn cũng có cảm tình với địa phương này, nên không hy vọng đi chính tức, cũng không hy vọng Cẩm Hồ bởi vì chuyện này mà trở tay không kịp.

Đương nhiên rồi, căn cơ sản nghiệp điện tử tiêu dùng của Cẩm Hồ tại Kiến Nghiệp, tại Hải Châu, La Quân không hy vọng xa vời có thể tại phương diện này kéo đầu tư với quy mô lớn cùng hắn cùng đi tây nam, cũng hy vọng ít nhiều có thể kéo một ít, sẽ có xúc tiến với sản nghiệp cao tân lạc hậu tại tỉnh Vân Âm.

Mặt khác, tài nguyên đất rừng của tỉnh Vân Âm mặc dù còn kém hai tỉnh Quảng Tây, Vân Nam, nhưng nếu so với hai tỉnh Đông Hải, Giang Nam thì vẫn giàu hơn, La Quân từng suy nghĩ kéo lâm nghiệp Tân Quang, giấy Tân Quang qua đó giúp hắn thúc đẩy công tác phương diện này, có thể trợ giúp hắn nhanh chóng đứng vững gót chân tại tỉnh Vân Âm.

Một điều khác nữa chính là Cẩm Hồ có ảnh hưởng rất lớn trong quần thể Hoa thương Đông Nam Á, cho dù Cẩm Hồ bởi hạn chế của sản nghiệp, không thể tiến hành đầu tư đại quy mô đối với tỉnh Vân Âm, La Quân vẫn hy vọng có thể thông qua Cẩm Hồ đạt được liên hệ càng mật thiết hơn cùng các nhà đầu tư Đông Nam Á.

- Phía trên hỏi tôi ai thích hợp tiếp nhận vị trí của tôi hơn, việc này cũng chỉ là lệ cũ mà thôi, có ít nhiều tác dụng cũng nói không chừng. Tôi đang do dự phải trả lời thế nào mới tốt. Cậu cảm thấy tương lai Kiến Nghiệp do ai đảm đương càng thích hợp hơn. . .

Lúc Trương Khác sắp cáo từ, La Quân nhắc tới vấn đề người kế nhiệm.

Trương Khác biết trên nhân tuyển bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, quyền đề danh của La Quân không có nhiều tác dụng, thấy hần đột nhiên nhắc tới việc này, Trương Khác cũng sửng sốt: hần muốn đem việc này làm nhân tình để tặng inh?

- Thị trưởng Tiêu Minh Kiến cùng bí thư Vương Duy Quân có lẽ sẽ dễ hợp tác hơn... Trương Khác nói.

- À... La Quân hiểu ý nở nụ cười: - Có lẽ.

Trương Khác cười cười cáo từ rời khỏi. Ngày kế sẽ lên đường đi Nhật Bản, ở Nhật Bản hai ngày sẽ đi vòng đến Hàn Quốc tiến hành đàm phán cuối cùng thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai.

#####

Việc La Quân đề cử sau khi hần rời khỏi Kiến Nghiệp do Tiêu Minh Kiến cùng Vương Duy Quân vào ban, thậm chí Giang Mẫn Chi biết tin tức sớm hơn cả Lý Viễn Hồ.

Sau khi tan tầm, Tiết Minh Lâu rời khỏi Chính phủ tỉnh lại bị Giang Mi kéo đến ĐH Đông Hải. Tào Hồ vừa mới kết thúc quân huấn cho tân sinh, ngày hôm nay lại đúng lúc là sinh nhật 20 của hần, Giang Mi kéo Tiết Minh Lâu đi chúc mừng cho hần.

Tiết Minh Lâu có vẻ không thích khi Giang Mi cùng Tào Hồ quá thân cận, nhưng sau khi Giang Mi tốt nghiệp chính thức đến quốc tế Tịnh Mỹ do Đồng Tương, vợ của Tào Tri Nhất trưởng tử của Tào Bình nhậm chức. Tuy nói quốc tế Tịnh Mỹ tại Kiến Nghiệp vẫn chưa có nghiệp vụ gì, Đồng Tương vẫn tại Kiến Nghiệp thiết lập một văn phòng, do Giang Mi tạm giữ chức tổng giám đốc văn phòng, lương cao, xe thể thao, có nữ thư ký. Chỉ bằng nhân tình này, Tiết Minh Lâu cũng không thể oán hận gì.

- Đúng rồi, bí thư Thành ủy La Quân sắp điều đi rồi, nghe nói La Quân đã đề cử thị trưởng Tiêu Minh Kiến kế nhiệm vị trí của ông ta, bác Giang có cái nhìn gì với việc này.

Vừa đến lầu hai một nhà hàng cơm Tây trong con hẻm Học Phủ, Tào Hồ đột nhiên nhắc tới vấn đề này, Tiết Minh Lâu thì càng giật mình.

Tiết Minh Lâu cũng là buổi sáng mới biết tin tức La Quân đề cử Tiêu Minh Kiến thế thân mình. Tào Hồ một sinh viên trong trường sao có thể đồng thời biết tin tức này; cho dù uỷ viên quốc hội Tào Bình biết một số tin tức, cũng không có khả năng nói với con cháu của ông ta mà?

Tiết Minh Lâu vô ý thức nghĩ đến Tào gia hoặc là một cá nhân nào đó thân cận với Tào gia cũng muốn tranh vị trí này, lúc này mới nghĩ thông qua Tào Hồ thử phản ứng của địa phương đối với việc La Quân đề cử Tiêu Minh Kiến. . . Dù sao Giang Mẫn Chi đến tỉnh Đông Hải nhậm chức đã năm tháng rồi.

- La Quân đề cử Tiêu Minh Kiến? Giang Mi cảm thấy tin tức này quá giả, nở nụ cười: - Điều này sao có thể? Ai ở Kiến Nghiệp hai tháng thì biết La Quân tuyệt đối sẽ không hy vọng Tiêu Minh Kiến thế thân vị trí của ông ta. - Thật không? Tỉnh trưởng Giang vẫn còn chưa biết chuyện này. Từ đâu mà cậu biết chuyện này?

Tiết Minh Lâu giả giả bộ hồ đồ hỏi lại Tào Hồ, hần cũng không giải thích về sự kinh ngạc của Giang Mi, trong lòng hần cười thầm: Từ có người thông qua Tào Hồ bức thiết thử phản ứng của địa phương, biết là La Quân đề cử Tiêu Minh Kiến thực chất là đưa Tiêu Minh Kiến lên lửa nướng. . .

Tốc độ phát triển mấy năm nay của Kiến Nghiệp thì không cần nói, tình thế phát triển mấy năm sau sẽ không yếu, độ sinh động của kinh tế tương đối cao, vượt qua Thiên Tân trong 10 năm trở thành thành phố tuyến một thứ 5 trong nước cũng có khả năng. Mặt khác, quy hoạch phát triển quần thành phố lưu vực Tiểu Giang do hai tỉnh Đông Hải cùng Giang Nam chủ trương, trải qua gần hai năm thực nghiệm cùng thúc đẩy, thành tựu đã rất nổi bật, sắp tới rất khả năng thông qua đặc phê của Quốc vụ viện, trở thành kế hoạch chiến lược phát triển khu vực cấp quốc gia. Đến lúc đó địa vị TP.Kiến Nghiệp nằm ở trung tâm quần thành phố lưu vực Tiểu Giang sẽ càng thêm quan trọng.

Không chỉ nói bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp càng tiện lợi tiến quân lên tỉnh trưởng, bí thư Tỉnh ủy, chấp chính thành phố có mức độ kinh tế sinh động cao như vậy, hơi biến động trên chính sách có thể dẫn đến lợi ích nghiêng đến mấy trăm triệu, mấy tỷ, đây mới là chỗ béo bở chân chính.

Thật vất vả mới đợi được La Quân đồng ý di chuyển, miếng thịt béo ở đây hiểu được có bao nhiêu người nhìn chăm chăm? Lại nói, quan hệ nhân mạch phía sau Tiêu Minh Kiến vốn không đủ cho hắn ăn được miếng thịt béo ở đây. Nếu Tiêu Minh Kiến có thể thành thật nhận rõ tình thế, không đi tranh vị trí này, chỉ ít có thể bảo trụ vị trí thị trưởng của hắn, thậm chí có thể trước khi đứng vững gót chân tại cái ghế tân nhiệm bí thư Thành ủy tại Kiến Nghiệp, vẫn hồi một chút hoàn cảnh xấu ình – tình thế hiện tại khác rồi, hiện tại không quản Tiêu Minh Kiến có thể bo bo giữ mình hay không, các đối thủ cạnh tranh tiềm tàng đều sẽ xem Tiêu Minh Kiến trở thành đối tượng muốn áp chế đầu tiên. Không những sẽ không để cho Tiêu Minh Kiến trở thành chướng ngại vật, càng sẽ tiến thêm một bước suy tính đá Tiêu Minh Kiến ra khỏi Kiến Nghiệp, để tránh khỏi thành cản trở cho họ đến Kiến Nghiệp chấp chính nắm quyền.

Hiện tại Tiết Minh Lâu còn không biết có người nào xếp trung ương vào đối tượng khảo sát, nhưng hiện tại có thể khẳng định, trong đó có một người là Tào gia hoặc là người có quan hệ mật thiết với Tào gia.

Tiết Minh Lâu suy nghĩ có nên lập tức báo cáo chuyện này cùng Giang Mẫn Chi hay không, căn cứ vào điều tra hiện tại đối với KHCN Hải Túc, trên vấn đề khu công nghiệp phần mềm của KHCN Hải Túc, Tiêu Minh Kiến có khuyết điểm thất trách liêu lĩnh. Đối lại bình thường, điểm này vốn không đủ để hình thành uy hiếp gì đối với Tiêu Minh Kiến, nhưng tại thời khắc mấu chốt này, việc này đã trở thành nhược điểm vì diệp quan hệ đến tiến thoái.

Sau khi Giang Mẫn Chi đến Đông Hải, cho dù điều Lưu Văn Đào vào trong tỉnh, vẫn tương đối thể đơn lực mỏng, nếu như kéo người kế nhiệm của La Quân vào cùng trận doanh, lòng tin cũng sẽ đủ lớn hơn – hiện tại một số tài liệu điều tra đối với KHCN Hải Túc cũng có thể đối lại những nhân tình này.

Tiết Minh Lâu không thể thay Giang Mẫn Chi quyết định, cho nên hơi hốt đối với vấn đề của Tào Hồ, ăn xong cơm tối, liền cùng Giang Mi trở về Tân Mai Uyển, báo cáo tin tức với Giang Mẫn Chi.

- Ai. Giang Mẫn Chi khe thở dài, hỏi Tiết Minh Lâu: - Cậu cảm thấy có khả năng nhất là ai ở sau lưng giở trò?

- Cẩm Hồ sao?

Tiết Minh Lâu hỏi, hắn vốn không nghĩ đến điểm ấy, cho Giang Mẫn Chi vừa hỏi, tự nhiên nghĩ đến Cẩm Hồ, nghĩ đến Trương Khác.

- Cho dù không phải, an bài như thế cũng phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ nhất.

Giang Mẫn Chi nói: - La Quân đề cử với trung ương sau khi hắn đi sẽ do Tiêu Minh Kiến cùng Vương Duy Quân vào ban, cậu cũng có thể thấy được chiều này của La Quân thực chất là muốn đá Tiêu Minh Kiến ra khỏi Đông Hải, La Quân không có khả năng không rõ hắn không có tư cách đề cử người kế nhiệm với trung ương – nhân tuyển của TW bí thư trên bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp có thể không suy nghĩ đến ý kiến của địa phương, nhưng cũng không thể không cho chút mặt mũi nào. Những năm gần đây, Trung ương rất biết giữ cân bằng với địa phương. Tiêu Minh Kiến không đi, tự nhiên không có người đến tranh vị trí thị trưởng với hắn. Tiêu Minh Kiến vừa đi, nhân tuyển thị trưởng, TW sẽ có xu thế nghe ý kiến trên địa phương, ý kiến của La Quân lúc này sẽ phát huy tác dụng then chốt, hắn thực chất muốn đá Tiêu Minh Kiến ra khỏi Kiến Nghiệp do Vương Duy Quân đảm nhiệm thị trưởng. . . Thời khắc mấu chốt Lý Viễn Hồ sẽ đứng ra tổ thái độ, Vương Duy Quân làm thị trưởng hầu như là việc chắc chắn.

Tiết Minh Lâu đã nghĩ thông suốt, rất có thể Cẩm Hồ ở sau lưng giở trò, dù sao nhân tuyển của bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp là Cẩm Hồ thậm chí Lý Viễn Hồ đều không thể chỉ phối, lui mà cầu thứ hai, để Vương Duy Quân đảm nhiệm thị trưởng, đích xác phù hợp với lợi ích của Cẩm Hồ nhất.

1191. Chương 1193: Sẽ Là Ai

Suy đoán thì suy đoán, ai cũng không thể khẳng định nói là Cẩm Hồ ở sau lưng gian lận, dù sao La Quân không phải là người dễ dàng để cho người khác dắt mũi, càng nhiều có thể là La Quân thông qua việc này

làm chút giao dịch với Cẩm Hồ.

Tin tức của Giang Mẫn Chi tương đối linh thông, lão nhân mặc dù lui ra đã mấy năm, lực ảnh hưởng vẫn còn, hẳn có thể biết hướng đi của La Quân sau khi rời khỏi Kiến Nghiệp, chỗ La Quân có thể mượn Cẩm Hồ cũng nhiều. Không quản nói như thế nào, La Quân cũng không có thể đơn giản vứt bỏ quan hệ mật thiết giữa hắn và Cẩm Hồ, Kiến Nghiệp mấy năm nay, song phương đều có thể xưng là tuần trăng mật.

Mặt khác, sau khi Tiêu Minh Kiến bị đá đi, Vương Duy Quân cũng có tư cách thế thân vị trí thị trưởng – sau khi Vương Duy Quân đảm nhiệm Thường ủy Thành ủy Kiến Nghiệp, phó thị trưởng hai năm, thì đảm nhiệm chủ nhiệm, bí thư Công ủy khu cao tân, có thể nói là người chấp hành chính của chiến lược hành lang số của Kiến Nghiệp, là công thần chủ yếu cho phát triển nhảy vọt về kinh tế hai năm nay của Kiến Nghiệp. Đem so sánh thì, phó thị trưởng Thường vụ Hồ Tôn Khánh bài danh trước Vương Duy Quân, mấy năm nay biểu hiện thường thường, không có tư cách tranh vị trí thị trưởng cùng Vương Duy Quân.

Chỉ ít tại địa phương, Vương Duy Quân đảm nhiệm thị trưởng là mục đích chung, cản trở duy nhất có lẽ chính là Tiêu Minh Kiến không xê dịch trên vị trí – La Quân đề cử với trung ương Tiêu Minh Kiến tiếp nhận bí thư Thành ủy, lại do Vương Duy Quân cùng hắn vào ban, trên lý luận là không có một chút vấn đề. Trên thực chất lại là giúp Vương Duy Quân đá Tiêu Minh Kiến đi.

Về phần thái độ trong tỉnh, bản thân Giang Mẫn Chi cũng không đưa ra được lý do phản đối Vương Duy Quân thượng vị, chẳng lẽ còn muốn Lý Viễn Hồ sẽ phản đối?

Giang Mẫn Chi hai tay ôm ngực, mày nhíu lại, chìm vào trong suy nghĩ, một lát sau mới nói với Giang Mi, Tiết Minh Lâu: - Tôi đi vào gọi điện thoại...

Giang Mi thế mới biết những lời Tào Hổ nói lúc ăn cơm tối tại ngô Học Phủ là thật, hơn nữa ba cô và Tiết Minh Lâu cũng đã biết từ lâu. Cô trừng mắt với Tiết Minh Lâu, nhìn ba mình đi vào thư phòng, còn véo cánh tay hắn một cái, oán giận trước đó không nói cho cô biết. Tiết Minh Lâu xin lỗi cười cười, mặc dù hắn đối với Giang Mi ngoan ngoãn phục tùng, nhưng nặng nề còn phân biệt được rõ ràng, không thể trước khi Giang Mẫn Chi đưa ra quyết định, ở trước mặt Tào Hổ để lộ nội tình – hai nhà Tào Giang là thế giao không sai, nhưng cũng sẽ không ngốc đến mức giao cả lòng cho người khác.

Giang Mi nghe ba và Tiết Minh Lâu nói tất cả mọi việc có thể là con tiểu hồ ly kia ở phía sau phá rối, cô vô ý thức giận dữ: - Bàn tay anh ta cũng với quá dài rồi, nếu để anh ta thực hiện được thì sao?

Tiết Minh Lâu chờ Giang Mẫn Chi làm quyết định, lời Giang Mi nói hắn chỉ nghe một chút mà thôi, ngả tay ý bảo mình cũng không thể nói rõ cái gì.

Cách làm của La Quân vốn không có chỗ chỉ trích, quan trọng nhất chính là Tiêu Minh Kiến đã bị đưa lên lộ thiêu. Lại nói Vương Duy Quân vốn là tâm phúc của La Quân, trước khi La Quân rời khỏi Kiến Nghiệp giúp Vương Duy Quân một chút cũng là việc trong tình lý. Nếu nói Trương Khác ở sau lưng phá rối, trái lại sẽ là cái cớ bị người khác chỉ trích quá nhằm vào Cẩm Hồ. Đó không phải là triệt để đẩy bản thân đến mặt đối lập với Cẩm Hồ sao, lúc này Cẩm Hồ đâu phải là trái hồng để mặc người vãn vãn.

Hiện tại đối với Giang Mẫn Chi mà nói, hoặc là bàng quan xem hồ đầu; hoặc là tham dự vào bỏ đá xuống giếng với Tiêu Minh Kiến – đối với Giang Mẫn Chi có rất nhiều lợi ích để tường ngả mọi người đẩy, lợi ích rõ ràng nhất chính là Tiêu Minh Kiến cùng KHCN Hải Túc có liên lụy, chỉ cần lộ ra tin tức, điều tra đối với KHCN Hải Túc sẽ giảm đi trở lực, thậm chí sẽ có người tích cực thúc đẩy để triệt để đánh chết Tiêu Minh Kiến không trở thành uy hiếp.

Tiết Minh Lâu cũng có thể suy đoán ra Giang Mẫn Chi đi vào gọi điện thoại hơn phân nửa là hỏi thăm Tào gia tới cùng là ai trở thành đối tượng khảo sát cho bí thư Thành ủy Kiến Nghiệp, nếu như khả năng, tại Đông Hải có được nhiều trợ lực hết sức quan trọng.

Tiết Minh Lâu nghĩ thầm cho dù Trương Khác ở sau lưng phá rối, có lẽ cũng không ngờ được điểm này.

Sau một lúc lâu Giang Mẫn Chi nói chuyện điện thoại xong đi ra, nói ra tên một người: - Đồng Giản Niên.

Tiết Minh Lâu thầm hít một hơi lạnh, lúc này hắn cũng đoán không ra Giang Mẫn Chi sẽ đưa ra quyết định gì, hắn hỏi thêm một câu: - Ủy viên Tào có ý kiến gì?

- Lão gia tử Tào gia không làm công tác gì, Đồng gia cũng không phải không có ảnh hưởng lực. - Giang Mẫn Chi nói.

Tiết Minh Lâu không nói gì nữa, hẳn cũng biết nhiều cố sự của hai nhà Giang, Tào, Đồng Giảns Niên là anh của Đồng Tương, vợ của Tào Tri Nhất, có quan hệ rất mật thiết với phu phụ Tào Tri Nhất, Đồng Tương, cũng không phải loại người Tào Binh thích. Nếu là Tào Binh ở sau lưng cực lực ủng hộ Đồng Giảns Niên đến Kiến Nghiệp nhậm chức, sự tình sẽ đơn giản hơn, then chốt là Tào Binh không tỏ thái độ – không tỏ thái độ trên thực tế cũng gián tiếp cho thấy Tào Binh không ủng hộ Đồng Giảns Niên đến Kiến Nghiệp – cũng khiến người khác chần chờ.

Nhưng nhìn biểu hiện ngày hôm nay của Tào Hổ, không có khả năng chỉ là cá nhân Đồng Giảns Niên bày mưu đặt kế, Đồng Tương hẳn là phát huy được tác dụng,, nói không chừng Tào Tri Nhất cũng là người ủng hộ. Loại sự tình này nội bộ Tào gia đều có ý kiến bất đồng, Giang Mẫn Chi tự nhiên càng khó lấy hay bỏ.

Giang Mẫn Chi ngồi vào ghế sofa, cầm lấy ly trà, nói với Giang Mi: - Chú Tri Nhất ngày mai sẽ đến Kiến Nghiệp, con suy nghĩ xem phải tiếp đãi thế nào...

Tào Tri Nhất muốn đến Kiến Nghiệp đảm đương thuyết khách? Tiết Minh Lâu thâm nghĩ, xem ra ngày hôm nay phản ứng của mình ở trước mắt Tào Hổ hình như hơi lộ, xem ra sau này cũng không thể khinh thường hẳn còn quá trẻ.

Có lẽ Giang Mẫn Chi cũng muốn bỏ lại chuyện này, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà mở TV, vừa lúc đưa tin ba mẫu điện thoại mới của Ái Đạt ngày hôm nay đưa ra thị trường tại quầy chuyên doanh của điện tín Thịnh Hâm. Trong màn hình, quầy chuyên doanh bị người bu kín mít, Tiết Minh Lâu cảm khái: - Người Trung Quốc lắm kẻ có tiền thật...

Ba mẫu điện thoại mới Ái Đạt đưa ra thị trường lần này giá thấp nhất cũng 3500 tệ, mẫu M1808 cao nhất có giá bán thị trường trên 1 vạn tệ. Ngày hôm qua Ái Đạt công bố với giới truyền thông lượng đặt hàng trong một tuần của M1808 đã vượt quá 5 vạn máy, bởi sản lượng của mẫu điện thoại này có hạn. Đợt hàng đầu tiên của Ái Đạt chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu của 1 vạn người đặt hàng trước, những người khác phải chờ tới một tháng sau mới có được nguồn cung ứng nhiều hơn, càng hiếm, thị trường càng tranh giành kịch liệt.

1192. Chương 1194: Thịnh Cầu Gặp Mặt

Tiết Minh Lâu cũng nghiên cứu qua sách lược sản phẩm của Cẩm Hồ, lấy sản phẩm cao cấp tạo hình tượng thương hiệu, còn có thể phát triển hàng loạt sản phẩm trung cấp để duy trì quy mô thành tích, tiến hành bao trùm toàn tuyến đối với người tiêu thụ trung cấp đến người tiêu thụ cao cấp thương vụ. Phía sau đương nhiên là thực lực kỹ thuật ngày càng hùng hậu của Cẩm Hồ làm điểm tựa. Đến hiện tại Cẩm Hồ đã có 12 mẫu ĐTĐĐ mới đưa ra thị trường, còn tuyên bố trước cuối năm sẽ có 4 đến 6 mẫu ĐTĐĐ mới. Hiện tại đã đến tháng 10 rồi, cũng ý nghĩa Cẩm Hồ phải mỗi tháng đưa ra thị trường 2 mẫu ĐTĐĐ mới.

- Mấy tin tức này có gì hay, còn không biết họ đã mời bao nhiêu người vây quanh trước quầy hàng?

Giang Mi giành lấy cái remote từ trong tay ba mình, đang định chuyển kênh khác thì vừa lúc tin tức này hết. Giang Mi trả lại remote cho ba. Cô biết một trong công việc mỗi ngày của ba chính là xem tin tức từ trung ương cùng địa phương, cô chỉ có loại phản cảm theo bản năng đối với tin tức của Ái Đạt mà thôi.

Không ngờ Giang Mi vừa mới trả lại remote, người dẫn chương trình lại phát tin tức có quan hệ với Cẩm Hồ: “... Buổi chiều hôm nay, Ái Đạt tuyên bố lấy lượng tiền 160 triệu hoàn thành thu mua nghiệp vụ PC của điện tử Tân Thái Cự Lăng, theo phó tổng giám đốc Lỗ Khánh Sinh, người phụ trách sự vụ cấp cao của tập đoàn Ái Đạt tham gia nghi thức ký tên ngày hôm nay giới thiệu, Ái Đạt kế hoạch sẽ lần này thu mua tiền quân vào thị trường máy tính cá nhân, sẽ đầu tư càng nhiều tài nguyên hơn để phát triển sản phẩm máy tính laptop. . .”

Tiết Minh Lâu sửng sốt, Giang Mi bĩu môi nói: - Họ cũng phải kiên trì đến cùng, đúng là lợn chết không sợ nước sôi. . .

Nguy cơ Bong bóng Dot-com đã kéo dài hơn nửa năm, cũng từng bước kéo dài đến sản nghiệp thực thể, các hãng máy tính trong nước nửa năm qua thành tích cũng trượt dốc trên diện rộng. Đặc biệt là sản nghiệp laptop, hai năm nay đã bị làn sóng sóng triều làm cho chới với, cho rằng thị trường laptop blow out ngay tại trước mắt, các hãng máy tính lớn trong nước như Levono, Tongfang đều đầu tư mạnh vào lĩnh vực này. Là xí nghiệp máy tính lớn ở khu vực Hoa Đông, điện tử Cự Lãng cũng đầu tư mạnh. Ai ngờ thị trường laptop trong hai năm nay tăng trưởng thấp hơn nhiều so với mong muốn, lúc này tự nhiên rơi vào nguy cơ càng sâu.

Không ngờ Cẩm Hồ lặng yên thu mua nghiệp vụ PC của điện tử Cự Lãng, chuẩn bị coi đây là tấm ván tiến vào thị trường máy tính, nghe thuyết minh trong TV, hình như Cẩm Hồ rất coi trọng thị trường laptop.

Tiết Minh Lâu biết Giang Mi nói như vậy là oán khí không hiểu trong lòng cô ta đối với Cẩm Hồ, ít nhiều cũng là tình tình đại tiểu thư của cô phát tác. Cẩm Hồ sao có thể tính là lợn chết chứ? Hắn cũng rất bội phục Cẩm Hồ nắm bắt đúng thời cơ. Nhắc lại nửa năm trước, điện tử Cự Lãng có lẽ sẽ không đơn giản cúi đầu đồng ý Cẩm Hồ thu mua nghiệp vụ PC của họ, đàm phán giữa Cẩm Hồ cùng Bán dẫn Hyundai cũng không có khả năng sẽ có tiến triển gì.

Bởi một số xí nghiệp cùng tổ chức Hàn Quốc âm thầm cản trở, tin tức Cẩm Hồ thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng của Bán dẫn Hyundai đã sớm bị giới truyền thông Hàn Quốc làm cho xôn xao. Nguyên nhân chính là vì nguy cơ Bong bóng Dot-com đang kéo dài tới sản nghiệp thực thể tương quan, Bán dẫn Hyundai mới có thể đứng vững trước áp lực dư luận của Hàn Quốc cùng Cẩm Hồ tiến hành một loạt đàm phán.

Mặc dù Tiết Minh Lâu trước đó chưa từng nghe qua chút tin tức nào, hiện tại nghĩ đến cũng không cảm thấy khó hiểu lắm. Hiện tại nhu cầu tinh thể lỏng TFT lớn nhất sẽ từ laptop, trong laptop, màn hình tinh thể lỏng là một trong những linh kiện chính yếu, chiếm tỉ trọng tương đối lớn trong giá thành chế tạo. Nếu Cẩm Hồ tốn công thu mua nghiệp vụ tinh thể lỏng TFT của Bán dẫn Hyundai như vậy, lại thuận thế tiến quân vào thị trường laptop, điều này cũng phù hợp với chiến lược sản nghiệp làm quần sản nghiệp lớn, thu được ưu thế giá thành càng lớn hơn của Cẩm Hồ xưa nay.

Nghĩ đến Cẩm Hồ bố cục cực mạnh của Cẩm Hồ trên sản nghiệp điện tử tiêu dùng, trừ phi bản thân Cẩm Hồ phạm phải sai lầm nghiêm trọng, Tiết Minh Lâu vô pháp tưởng tượng trong nước còn có xí nghiệp nào có thể hình thành uy hiếp đối với Cẩm Hồ, hiện tại người sáng suốt cũng biết điện tử Hoa Hạ là A Đẩu không đỡ nổi rồi, Liên Tín kiếm tiền nhiều nhất dưới cờ điện tử Hoa Hạ thực chất đã dựa vào Cẩm Hồ, trong bảng top 100 xí nghiệp công nghiệp điện tử mạnh, Lenovo, Hải Nhĩ coi như là nhân tài mới xuất hiện, nhưng bố cục hoàn chỉnh của chuỗi sản nghiệp đều không thể so sánh với Cẩm Hồ.

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Incheon Hàn Quốc, khí hậu mùa thu của đảo Vĩnh Tông rất thoải mái, giữa đại sảnh có một bức tượng điêu khắc chiếc ĐTDĐ của điện tử SamSung, hầu như toàn bộ lũ khách từ nước ngoài đến Hàn Quốc đều sẽ bị bức tượng cao bằng thân người này hấp dẫn ánh mắt.

Điện tử SamSung đã được quốc dân Hàn Quốc coi là biểu tượng của nền kinh tế quốc dân. Trên máy bay, có một thiếu nữ Hàn Quốc bên cạnh Trương Khác, có khuôn mặt hình trứng điển hình của phụ nữ Hàn Quốc, cùng mất một mí, da trắng nõn, tên là Hàn Tú Châu, từ TP. Tsukuba của Nhật Bản đến Incheon.

Hành trình trên máy bay không đến hai giờ, có một cô gái xinh đẹp Hàn Quốc không biết là nhân tạo hay là tự nhiên làm bạn, điều đó vẫn khá vui vẻ. Nhưng từ cô ta rời đề tài khỏi SamSung, có thể cảm giác được rõ ràng SamSung đã thấm thấu đến mỗi một góc ngách trong cuộc sống của người dân Hàn Quốc, Trương Khác cảm thấy Cẩm Hồ còn có rất nhiều việc phải làm.

Sau khi đến sân bay, cô gái Hàn Quốc có chút lưu luyến không rời, muốn xung phong làm hướng dẫn viên du lịch cho Trương Khác – Trương Khác đến Hàn Quốc hoàn toàn không có tâm tư du ngoạn, tự nhiên xin miễn hảo ý cùng một số ám chỉ khác của cô ta. Đợi cô gái Hàn Quốc không còn thấy hy vọng gì nữa xách ba lô rời khỏi, họ mới đi tới chỗ hành lễ.

Đỗ Phi tự nhiên rất ước ao mị lực hấp dẫn gái của Trương Khác, nhưng hắn biết Trương Khác đang lo lắng cái gì. Trước khi lên máy bay còn nói đùa với Trương Khác là nói không chừng Lý Hình Dư sẽ chạy tới sân bay đón họ. Nhưng cách cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại không có mấy may bóng hình của Lý Hình Dư.

Nửa tháng trước, trên buổi tiệc tuyên bố sản phẩm mới mùa thu của điện tử SamSung họ đường hoàng gây

rồi như vậy, Lý Tại Thu muốn phong tỏa tin tức không truyền về đến Hàn Quốc hầu như không có khả năng. Trong số khách quý ngày đó, có ký giả của giới truyền thông Hàn Quốc cùng với một số cao tầng của tổng bộ SamSung dự thính, Lý Tại Thu không thể khóa cái miệng của họ được.

Tin tức Cẩm Hồ cùng Bán dẫn Hyundai tuyên bố với bên ngoài đều là minh xác ám chỉ Cẩm Hồ sẽ có đại nhân vật có tính quyết định trong đàm phán lần này, đàm phán lần này bất kể là thành công hay là thất bại, đều sẽ trở thành đàm phán cuối cùng – trên thực tế đã nửa công khai hóa tin tức Trương Khác muốn tới Hàn Quốc rồi.

Lý Hình Dư không xuất hiện tại sân bay, việc này ít nhiều khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Trương Khác cũng không cảm thấy quá bất ngờ, nếu như Lý Hình Dư có thể xuất hiện tại sân bay thì cũng có thể thở phào một hơi, nỗi lo lắng trong lòng hiện tại nặng thêm vài phần.

Trương Khác thấy người phụ trách của Cty Hàn Quốc Triệu Văn Dục cùng người khác đều đang chờ ở bên ngoài đại sảnh, Trương Á Bình nhỏ giọng nhắc nhở hắn, người đàn ông trung niên đứng ở bên cạnh Triệu Văn Dục mặc áo sơ mi màu xám là đại sứ bộ ngoại giao Trần Vĩnh Ba, còn có tham tán kinh tế Tiêu Hành, Trương Khác trái lại không nghĩ đến Trần Vĩnh Ba sẽ đích thân đến sân bay đón y.

Trương Khác bước nhanh đi ra ngoài, nắm tay Trần Vĩnh Ba: - Trước khi lên máy bay chú Diệp còn phân phó nhất định đến đại sứ quán thăm ngài đại sứ Trần, sao lại vất vả ngài đến sân bay thế này?

- Đây là lần đầu tư thu mua đại quy mô đầu tiên của xí nghiệp Trung Quốc tại hải ngoại, giới truyền thông Hàn Quốc thậm chí đã đưa tin phải cảnh giác với sự đi lên của con rồng Trung Quốc – Cậu nói tôi có nên đến sân bay hay không?

Trần Vĩnh Ba vừa cười vừa nói. Bộ ngoại giao tương đối độc lập, ít lẫn vào tranh cãi lợi ích với trong nước, mà Trần Vĩnh Ba tại Hàn Quốc đảm nhiệm đại sứ đã nhiều năm, biết mức độ được yêu thích của SamSung tại Hàn Quốc, trong nước có thể có một xí nghiệp hình thành một số uy hiếp đối với SamSung, tự đáy lòng hắn cảm thấy tự hào.

Sau khi đơn giản chào hỏi, đoàn người đều lên xe. Trần Vĩnh Ba đã an bài tiệc tẩy trần tại đại sứ quán. Trương Khác bảo Triệu Văn Dục ngồi vào xe hắn. Lên xe, Triệu Văn Dục đưa một sấp báo cho Trương Khác và báo cáo: - Đây là những tin mấy ngày nay giới truyền thông Hàn Quốc đưa tin về sự kiện trên tiệc rượu tuyên bố sản phẩm mới của điện tử SamSung. Tại Hàn Quốc, thành viên của gia tộc Lý Kiện Hi xưa nay đều là đối tượng giới truyền thông tranh giành đưa tin. Tiểu thư Lý Hình Dư lại được dân chúng Hàn Quốc coi là biểu tượng hoàn mỹ của giới nữ Hàn Quốc. . . Tuy nhiên thành viên gia tộc Lý Kiện Hi sẽ không để giới truyền thông dễ dàng tiếp cận. Trước đó cũng không có đưa tin về Lý Hình Dư, lần này cho họ một cơ hội rêu rao chuyện xấu.

Trương Khác mở báo ra, tin tức thấy được đầu tiên dùng một tiêu đề khá khoa trương [Tình nhân Trung Quốc của nữ quốc dân Hàn Quốc], bởi lúc đó quay phim chụp ảnh trên tiệc rượu đều bị ngăn trở kịp thời, hình phối hợp trên bản tin chỉ lộ ra một bên mặt của y, bằng không thì y quả thật phải suy nghĩ có nên mang thêm vài bảo tiêu đến Hàn Quốc, hoặc để cho Triệu Văn Dục an bài thêm những nhân thủ này.

Có một số tin càng khoa trương hơn, cũng có thể nhìn ra tập đoàn SamSung ở phía sau đã phát huy tác dụng, tận lực làm bẽ bối hành vi của Trương Khác trên tiệc rượu.

- Lý Hình Dư thấy được những tin tức này có thể hiểu lầm hay không, dù sao miệng mọc trên người khác? Đỗ Phi lo lắng hỏi.

- Không đâu, cổ sẽ hiểu tâm tư của tôi.

Trương Khác nói, ở chung lâu như vậy, chút hiểu ý ấy vẫn phải có, hiện tại chuyện đầu đầu nhất chính là liên hệ không được Lý Hình Dư. Thủ đoạn thâm thấu của Cẩm Hồ tại Hàn Quốc không có khả năng mạnh hơn giới truyền thông chỗ nào cũng nhúng tay vào, dưới bóng ma scandal náo nhiệt như vậy, cũng không đưa tin tức gần đây về Lý Hình Dư, yêu cầu công ty tại Hàn Quốc nắm giữ được tình hình của cô ấy có vẻ hơi ép buộc. Trương Khác suy nghĩ một chút mới nói với Triệu Văn Dục: - Anh đàm phán với điện tử SamSung, lần này tôi hy vọng có thể có cơ hội tiếp xúc với cao tầng của điện tử SamSung. . .

Nếu không tìm được Lý Hình Dư, vậy chỉ có thể trực tiếp tìm Lý Kiện Hi thôi, tuy nhiên Trương Khác không nắm chắc cho rằng Lý Kiện Hi sẽ ra mặt gặp y.

#####

Seoul Hán Nam động, trong một khu nhà cấp cao kiểu đình viện của gia tộc Lý thị.

Lý Kiện Hi ngồi trước bàn trà, trước bàn trà cũng đặt bài bào gần đây nhất giới truyền thông Hàn Quốc đưa tin về việc điện tử Samsung tuyên bố sản phẩm mới mùa thu trên tiệc rượu, những bài báo này xếp nhất tề đặt trước mặt ông ta. Lý Kiện Hi tay chống cằm cúi, thông thả xem báo, rất lâu mà chưa nói tiếng nào.

Lý Tại Thu vội vội vàng vàng chạy về Hàn Quốc thì đang bình ổn hô hấp, bởi vì nhìn không thấu trong lòng chú đang suy nghĩ cái gì, hẳn mới cảm thấy trong lòng đè nén không thở nổi.

- Việc bao lâu rồi?

Lý Kiện Hi bình thản hỏi, hình như ông ta không có cảm xúc gì với việc này.

Lý Tại Thu nói: - Lần đầu tiên Hình Dư đến Trung Quốc, bọn cháu đã tranh cãi một chút với cậu ta. Hình Dư hẳn là chưa có nhiều cơ hội đơn độc tiếp xúc với cậu ta – Hình Dư đột nhiên quyết định đến Trung Quốc lưu học có hơi ngoài dự đoán của mọi người...

Lý Tại Thu còn chưa dám nói ra việc Trương Khác ngủ lại nơi ở của Lý Hình Dư, nghĩ Trì Tá Tú Tàng không có khả năng rêu rao chuyện này. Kim Nam Dũng cũng không phải là kẻ lắm miệng, hẳn thà rằng bị chỉ trích tặc trách, cũng không muốn để cho người khác biết hẳn cố ý dung túng thậm chí có tâm tư lấy Hình Dư làm điều kiện.

Lý Kiện Hi ngẩng đầu nhìn Lý Tại Thu, không nói gì, lại cúi đầu xem báo: - Ta vừa mới nhận được điện thoại, công ty của Cẩm Hồ tại Hàn Quốc phát điện hàm, có ý gặp mặt tiếp xúc. Cháu cảm thấy ta nên trả lời thế nào?

Lý Tại Thu bị ánh mắt của ông ta nhìn khiến chợt dạ, trong lòng lại giận Trương Khác thật không chừng mực, hẳn hỏi: - Hình Dư thấy được những bài báo này chưa ạ?

- Sao lại không thấy, ta lại không thể nhốt nó ở nhà như phạm nhân, gây ra scandal như vậy, mặt mũi của cả gia tộc bị nó làm mất hết rồi. Ngày hôm nay thậm chí có vài ký giả canh ở ngoài xuống, đợi có cơ hội sẽ hỏi Phác Thất Trường có cái nhìn thế nào với chuyện này – mấy đứa ở ngoài không thể khiến cho ta bớt lo chút sao?

Lý Kiện Hi nặng lời hơn.

Lúc này một phụ nữ mặc Hàn phục đi tới, Lý Tại Thu chuyển hướng cúi đầu ân cần thăm hỏi bà ta: - Thím...

- Được rồi, được rồi, người trong nhà không cần rườm rà như thế. Bà ta phát tay, lại nói với Lý Kiện Hi: - Con bé nói muốn gặp mặt người từ Trung Quốc tới, nó sẽ ghi nhớ trách nhiệm mà gia tộc phải gánh chịu. .

Lý Kiện Hi chỉ nhìn chăm chăm vào tờ báo trên bàn trà, qua một lát mới nói: - Nó muốn thế nào mới cam tâm? Muốn gánh chịu trách nhiệm thì đừng để cho tôn nghiêm của gia tộc bị người ngoài giẫm đạp, nếu để nó đi, có biết bao ký giả đang châu trực ở ngoài...bà không thể khuyên bảo nó sao?

Khi nói những lời này, ông ta cũng không ngẩng đầu lên.

Bà ta đợi một lúc, thấy Lý Kiện Hi không có ý buông lỏng, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, bà cũng chỉ phải bất đắc dĩ rời đi.

Đợi bà ta đi rồi, Lý Kiện Hi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm Lý Tại Thu: - Các người sơ suất quá, tài nguyên phía Trung Quốc yêu cầu, bên tổng bộ đều cực lực cung ứng, thành tích lại không lý tưởng – cháu đi nghiên cứu nghiên cứu công ty này lại đi, tại Châu Á, họ sẽ là kinh địch của Samsung, lúc này đã là kinh địch rồi, làm sao có thể trả lại cho nó một vụ bê bối như vậy?

#####

Lý Hình Dư nhìn mẹ đi vào hỏi: - Ba nói thế nào?

Bà lắc đầu: - Sao con lại khờ như vậy, bị lợi dụng một lần còn chưa đủ?

- Con tin tưởng anh ta, cho dù bị lợi dụng một lần, cũng phải sau khi gặp mặt mới biết được.

- Con dựa vào cái gì mà tin tưởng nó, chỉ bởi vì nó trên tiệc rượu ở Trung Quốc đem chuyện của con và nó làm âm ỉ lên. Con cho rằng nó có dụng ý gì?

“ . . . ” Lý Hình Dư không biết nói gì mà phản bác, trong lòng có nỗi ám ức nói không nên lời, làm cho cô có loại cảm giác khó thở.

- Nếu con còn thích đến trường, vậy đến Nhật Bản đi, mọi thứ sẽ thay con an bài tốt. Tốt nhất ngày mai đi đi, con không thể gây thêm phiền phức cho ba nữa. Con bị lợi dụng thêm một lần cũng không sao, con phải suy nghĩ ảnh hưởng đối với toàn bộ SamSung. Mẹ nghe nói xí nghiệp này tương lai rất có khả năng trở thành kình địch của SamSung, những năm gần đây mẹ nhìn cũng nhiều rồi, vô thương bất gian. Cho tới bây giờ đều không có khả năng tồn tại chuyện tốt – mà gặp mặt thì có thể làm gì? Sao con cứ khiến người khác không bớt lo vậy?

Cuối cùng vẫn không thể gặp mặt sao? Lý Hình Dư nghĩ thầm, người khác sao không thể lý giải loại cảm giác tín nhiệm này chứ? Loại tâm tình chán nản bị cấm đoán tại Seoul này như một giọt mực nhỏ trên giấy thủy chung không tan ra được, làm người ta luôn có cảm giác nhân sinh không tìm thấy được hy vọng gì.

1193. Chương 1195: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được

Lý Tại Thù từ nhà Lý Kiện Hi đi ra, Kim Nam Dũng đợi bên ngoài suốt này giờ, đợi hần vào xe hỏi vội: - Hội trưởng nói sao?

- Hội trưởng chẳng nói gì nhiều. Lý Tại Thù vẫn không hiểu được suy nghĩ thực sự của chú mình, đoán: - Bất kể tính toán thực sự của tên kia là gì, nhưng chuyện ở bữa tiệc đó đã bị giới truyền thông trong nước loan tin âm ỉ, giảm bớt áp lực dư luận cho phương án thu mua nghiệp vụ LCD của Cẩm Hồ, anh nói xem hội trưởng sẽ nghĩ thế nào?

Kim Nam Dũng gật đầu, hần và Lý Tại Thù ở Trung Quốc nhiều năm, tiếp xúc với Cẩm Hồ không ít, phần nào đó hiểu phong cách hành sự của Trương Khác, mặc dù chuyện bê bối ở bữa tiệc làm bọn họ có nhiều chỗ không hiểu nổi, nhưng cảm thấy Trương Khác không cần thiết đứng ra tự làm bại lộ việc này. Lý Hình Dư sau khi vào chung cư Thanh Niên ở trên thực tế cũng không đặc biệt thân mật với Trương Khác, điều này bọn họ cũng nhìn ra.

Ngay từ đầu đã lựa chọn không nói, lúc này Kim Nam Dũng và Lý Tại Thù càng chỉ có thể lựa chọn im lặng, tổng bộ đưa ra phán đoán gì, bọn họ đành ngồi nhìn.

Kim Nam Dũng không thể quên được bị Trương Khác xỉ nhục trước mặt mọi người, Lý Tại Thù cũng uất ức vì nghiệp vụ di động của Samsung ở Trung Quốc lại một lần nữa bị Cẩm Hồ vượt mặt, cho nên không cần biết ý đồ thực sự của Trương Khác là gì, bọn họ đều không hi vọng y thành công, chẳng lẽ mong bọn họ tác thành cho Trương Khác và Lý Hình Dư.

Lý Tại Thù vừa định bảo lái xe rời đi thì di động vang lên, thấy số điện thoại của nhà chú mình thì lấy làm lạ, sao vừa mới đi vài bước đã gọi ỉnh rồi, nhưng chớp mắt cái đoán ra là Lý Hình Dư gọi, do dự một lúc vẫn nhận máy, quả nhiên là giọng của Lý Hình Dư.

- Anh giúp em liên hệ với Trương Khác được không, em bị cha mẹ em theo dõi không thoát thân được, điện thoại trong phòng em bị hạn chế rồi, Park Yong Ah cũng bị cảnh cáo không được giúp em, em không thể hại cô ấy bị mắng vì em được, chỉ anh mới có thể giúp em thôi.

- Trương Khác không đến Seoul một mình, anh nghĩ y không đến đây vì em đâu. Lý Tại Thù trầm giọng nói:

Xe còn chưa khởi động, rất yên tĩnh, Kim Nam Dũng nghe Lý Tại Thù thoái thác, mặt lạnh tanh, hần cũng loáng thoáng nghe được giọng của Lý Hình Dư trong điện thoại, đó là giọng nói làm trái tim người ta tan nát.

- Trong lòng anh tự rõ quan hệ giữa em và Trương Khác thế nào.

Lý Tại Thù nghiêm giọng nói: - Em an tâm đi Nhật Bản đi, nói không chừng anh cũng sắp bị điều tới Nhật Bản rồi. Giọng của hần hoàn toàn không có chút y tứ an ủi nào, nói xong cúp máy.

Kim Nam Dũng thấy Lý Tại Thù ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ không muốn nói chuyện, hần cũng im lặng ngồi trong xe.

Bên ngoài có cô bé mặc váy đỏ tay cầm chiếc chong chóng mua từ quán bán rong nào đó tung tăng đi qua, nhìn khuôn mặt với nụ cười ngây thơ vô tà đó, trong lòng Kim Nam Dũng xúc động, từng có thời ấn tượng về Lý Hình Dư khắc sâu trong lòng hần chính là như thế, cô giống như một thiên sứ giáng trần, vô ưu vô lo. Sau khi Lý Hình Dư lớn lên, cô rất ít cười, trừ dung mạo làm người khác choáng ngợp, cảm giác cô mang lại cho người ta là nhu nhược nghe lời, trước đó nghe Park Yong Ah kể, hai năm ở Tokyo, tâm tình Lý Hình Dư luôn u uất, không có chút hi vọng nào vào tương lai, luôn lấy trách nhiệm với gia tộc để thuyết phục mình cắn răng sống tiếp.

Không đi truy cứu kỹ quan hệ giữa Trương Khác và Lý Hình Dư là gì, chỉ cần biết hai năm qua ở Kiến Nghiệp, tinh thần cô rõ ràng khác trước nhiều, như một con chim nhỏ sổ lồng, có lẽ cô ấy tới giờ phát hiện ra đó là ảo tưởng, luôn có song sắt vô hình bao quanh, Lý Hình Dư sao có thể thoát được?

- Phải rồi, nếu như vạch trần thân phận của tên đó, có khi phá hỏng chuyện của Cẩm Hồ? Lý Tại Thù đột nhiên hỏi:

Kim Nam Dũng không trả lời câu hỏi đó, kỳ hực hiện giờ ở Samsung còn chưa ai dám đem Lý Hình Dư ra làm đồ hi sinh, hần không dám, Lý Tại Thù cũng không dám, thảo luận vấn đề này thật vô nghĩa.

- Đừng nghiêm túc thế. Lý Tại Thù cười lớn, tựa hồ trong lòng đã quét sạch mây đen khi từ nhà Lý Kiện Hi ra vậy: - Tôi nói đùa ấy mà.

Nhưng nhìn nụ cười đeo trên mép hần, Kim Nam Dũng nghĩ: " Chẳng lẽ hần dám làm bại lộ chuyện đó ra thật?" Dù sao nội bộ Samsung không ít người biết thân phận của Trương Khác rồi, chỉ cần hần dứt khoát không thừa nhận tin tức do hần làm lộ ra, Lý Kiện Hi cũng chẳng làm gì nổi. Nhớ lại nụ cười của cô bé như thiên sứ trong ký ức, Kim Nam Dũng chỉ biết thở dài.

Từ hoàng hôn trời bắt đầu đổ mưa, mưa tí tách rơi trên lá cây musa ngoài cửa sổ, những cây musa này đều do cha cô sai người trồng lúc làm căn nhà này, thời thiếu nữ Lý Hình Dư không hiểu, cây musa trồng ở Seoul không thích hợp, tới khi cô lớn lên rồi, bắt giác hiểu được ý cảnh khi nghe tiếng mưa đêm rơi trên lá musa, thâm nghĩ chắc cha mình trồng nó vì thế.

Lý Hình Dư nhìn thấy cha từ phía bên kia hành lang đi lại, cho rằng chuyện có cơ xoay chuyển, cô vội mở cửa phòng đi ra, không để ý tới vệ sĩ canh trước cửa, lấy dũng khí nói: - Ba ba, vì sao không cho con và Trương Khác gặp nhau? Quan hệ giữa con và anh ấy không giống như mọi người tưởng tượng.

- Nếu đã không có gì, gặp hay không cũng đâu có sao. Lý Kiện Hi giọng khô khốc nói, nếu như ném ông ta ra đường phố Seoul, có lẽ người ta coi ông ta là người trung niên bình thường bị gia đình và công việc làm không còn hi vọng gì vào cuộc sống, là loại nam nhân nhân lúc người ta không chú ý sẽ nhìn trộm những cặp đôi non nà của các cô nữ sinh trên tàu điện ngầm.

- Đạo đối đãi với bạn bè mà ba dạy con vẫn còn nhớ mà. Lý Hình Dư nói li nhí, gần như chẳng phải để cha cô nghe được.

- Bạn à? Lý Kiện Hi ưỡn thẳng lưng lên: - Con biết phòng kế sách chiến lược phải tốn bao nhiêu công sức ngăn cản Cẩm Hồ mua nghiệp vụ LCD không, bao nhiêu nỗ lực trước đó đều vì bông hoa Hàn Quốc và tình nhân người Trung Quốc mà hỏng hết, con xem đi, hiện giới truyền thông và người dân đang thảo luận cái gì?

- Anh ấy tuyệt đối không có ý như thế. Lý Hình Dư quả quyết nói:

Phòng kế sách chiến lược của Samsung là cơ cấu quyết sách hạch tâm của Samsung.

- Kim Xương Các của Hyundai và phó thất trưởng Phác cười nhạo ba có được cô con gái ngoan. Lý Kiện Hi nghiêm mặt nói: - Thân là con gái gia tộc, con phải biết, uẩn khúc chỉ là cái cớ, người khác chỉ tin sự thực bày ra trước mắt.

- Ba ... Ba, ba cũng nghĩ như thế à? Lý Hình Dư giọng chua chát:

Lý Kiện Hi trầm ngâm một lúc rồi nghiêm giọng nói: - Tuổi trẻ phóng túng một chút không phải lỗi lầm gì quá đáng, sai là ở chỗ chìm đắm vào đó, không biết quay lại. Chuẩn bị sẵn sàng đi Tokyo đi, có uẩn khúc thì con đi giải thích với vị đó của nhà Trì Tá ấy. Ta vừa nhận được điện thoại của vị đó, người ta vừa từ Trung Quốc về Tokyo, mong con tới đó cho khuây khỏa, con đừng làm chuyện gì khiến gia tộc thất vọng nữa.

Nhìn bóng lưng cha biến mất trong mưa, Lý Hình Dư cảm thấy tuyệt vọng, cô không ngờ cuối cùng vẫn bị cha mình lạnh lùng biết thành một quân cờ.

Sự kiện xảy ra ở bữa tiệc làm giảm bớt sự chú ý của công chúng Hàn Quốc vào việc Cẩm Hồ mua nghiệp vụ LCD, dù sao không có phóng viên nào biết thân phận của Trương Khác, còn Samsung che đi còn không kịp, tất nhiên không tự bêu xấu mình.

Chưa nói tới tổng bộ Samsung có suy nghĩ gì, ngay cả đám người Trương Á Bình, Tiêu Tấn Thành nghe nói Trương Khác đại náo bữa tiệc của Samsung, cũng hiểu lắm rằng y định chuyển hướng dư luận, hơn nữa hiệu quả vô cùng rõ ràng, có thể gọi là diệu kế.

1194. Chương 1196: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (2).

Đỗ Phi hiểu Trương Khác nhưng chẳng thể đứng ra giải thích giúp y được, có điều thấy để người khác nghĩ như thế cũng tốt, nếu không đám Đường Thanh mà biết được không biết sẽ nghĩ gì.

Thực ra lúc này nếu như có ai đứng ra vạch trần thân phận của Trương Khác, truyền thông và công chúng sẽ chĩa mũi giáo vào Cẩm Hồ, dù hiệp nghị đạt thành, cơ quan liên quan của chính phủ Hàn Quốc vì sức ép công chúng sẽ đứng ra đặt thêm cản trở việc thẩm hạch hiệp nghị này.

Nhưng lo lắng này không xảy ra, trong hai ngày Trương Khác, Trương Á Bình, Tiêu Tấn Thành tới đám phán vòng cuối cùng, không có chuyện công nhân tụ tập thị uy xảy ra, tổng bộ Hyundai chỉ thu được thư thỉnh nguyện lác đác, không làm dao động ý chí của cao tầng. Tối ngày thứ ba hiệp nghị được nhanh chóng ký kết đồng thời phát ra thông báo công khai.

Mặc dù hiệp nghị thu mua sản nghiệp kỹ thuật cao quy mô như thế cuối cùng phải cần chính phủ hai nước thẩm duyệt thông qua mới có hiệu lực, nhưng thực tế công chúng không có phản ứng quá khích, tránh xảy ra va chạm mâu dịch và tranh chấp ngoại giao giữa hai nước chính phủ Hàn Quốc chỉ coi như hành vi thương nghiệp bình thường, không gây thêm cản trở.

Cho dù sự chú ý của giới truyền thông và công chúng bị chuyển dời, tập đoàn Ái Đạt vẫn phải mất 1.2 tỷ USD mua nghiệp vụ LCD của Hyundai, là vụ thu mua lớn nhất ở nước ngoài của một xí nghiệp Trung Quốc, nên vẫn khiến dân chúng và chính phủ hai nước, trong thời gian phó bộ trưởng bộ kinh tế Hàn Quốc tới thăm, phó thủ tướng Tăng Như Thánh lúc tiếp kiến còn đặc biệt thảo luận chủ đề này, làm bớt không ít áp lực của chính phủ Hàn Quốc.

Hiệp nghị thu mua hoàn toàn trả bằng tiền mặt, 5 ngân hàng thương nghiệp lớn của Hàn Quốc cung cấp cho Ái Đạt khoản vay thế chấp 600 triệu USD, tập đoàn Ái Đạt cần thêm 600 triệu nữa. Ngoại trừ tài sản cô định như công xưởng LCD, tập đoàn Ái Đạt còn được quyền sử dụng tài sản vô hình như kỹ thuật LCD còn Hyundai triệt để rút khỏi nghiệp vụ này.

Cùng lúc đó ở Kiến Nghiệp, trên bữa tiệc chiêu mộ đầu tư do chính phủ thành ủy liên hợp tổ chức, Trần Tín Sinh đại biểu cho Ái Đạt tuyên bố Ái Đạt sẽ xây dựng dây chuyền sản xuất màn hình LCD TFT đời 5 ở Kiến Nghiệp, kế hoạch đầu tư tới 1.2 tỷ.

Trương Khác vốn không muốn công bố kế hoạch này vội như thế, nhưng ngày thứ hai tới Hàn Quốc được tin Đồng Giản Niên quan hệ mật thiết với hai nhà Tào gia, Giang gia khả năng tới Kiến Nghiệp thay La Quân làm bí thư thành ủy Kiến Nghiệp, nên tranh thủ trước khi La Quân đi công bố kế hoạch này, một mặt coi như quà tiễn chân La Quân, vì nó vẫn tính vào thanh tích của La Quân, mặt khác là để lại đường lùi cho tương lai, nếu muốn điều chỉnh kế hoạch này sang nơi khác cũng chẳng cần ăn nói với bí thư thành ủy mới.

Sau bữa tiệc mừng công, Trương Khác về khách sạn, ngằm nhìn bóng đêm mê người, nhìn thành phố Seoul như biển đèn lung linh dưới chân, y chẳng hề có cảm giác ưu việt được đứng trên vạn chúng, mà nghĩ thành phố này cũng có cả triệu người bình thường sống mê mang vì mục tiêu hoặc lớn hoặc nhỏ, bị dòng đời xô đẩy, cảm giác thật nhỏ bé, có lẽ Lý Hình Dư cũng có cảm giác này.

Trương Khác đứng im lặng nhìn ánh đèn đỏ lập lòe báo máy bay né tránh ở tòa nhà cao tầng đối diện, Phó Tuấn đi tới đưa di động cho y, nói: - Điện thoại của giám đốc Diệp.

Tạm thời gạt nỗi nhớ Lý Hình Dư qua một bên, Trương Khác nhận điện thoại: - Sao giờ này lại còn nhớ tới tôi mà gọi điện tới?

- Nói cho cậu một tin tức tốt. Diệp Kiến Bản hưng phấn nói: - Trên cuộc họp thường vụ của Ủy ban chứng giám, có người đề xuất giao ban ngành hữu quan lập án điều tra vi phạm của Hải Túc. Đề nghị này bị gác qua một bên, nhưng nó phát ra một tín hiệu mạnh mẽ, cuối cùng có người muốn đứng ra đối đầu với Nghiêm gia ... Cậu thấy liệu có thể là Đồng Giản Niên không?

- Người thêm khát ghề bí thư thành ủy Kiến Nghiệp, muốn lấy sản nghiệp phần mềm của Hải Túc ra đả kích Tiêu Minh Kiến, không phải chỉ mình Đồng Giản Niên đâu, chúng ta đứng bên cạnh mà xem là được.

Diệp Kiến Bản cười ha hả: - Cậu đúng là đồ vô lương tâm, nói chuyện cứ như không liên quan gì tới mình, chẳng phải do cậu gây ra chuyện này sao?

Trương Khác chỉ đáp lại bằng một tiếng cười, cuộc đời đôi khi như ván cờ, đôi khi chỉ cần chen vào phá khuấy một chút là có thể lui ra ngoài làm người bàng quan rồi, y tán gẫu với Diệp Kiến Bản rồi cúp điện thoại, hình ảnh của Lý Hình Dư lại hiện lên trong lòng, chuyện này không thể đợi được nữa, cầm lấy áo khoác, bảo Phó Tuấn chuẩn bị xe, y muốn đi một chuyến.

- Điện thoại của Park Yong Ah. Trương Khác sắp đi thì Đỗ Phi đi vào, đưa cho y một tờ giấy ghi số điện thoại ở Hàn Quốc, Trương Khác bận xử lý công việc, còn Đỗ Phi tới Hàn Quốc thuần túy là vì giúp Trương Khác xử lý chuyện của Lý Hình Dư: - Tao hẹn gặp cô ấy nhưng bị từ chối, mày thử gọi xem sao.

Park Yong Ah (Phác Trinh Nhi) là con gái của Phác Hạc Thù, địa vị Phác Hạc Thù ở Samsung tương đương với địa vị của Trần Tín Sinh ở Cẩm Hồ, Park Yong Ah đồng thời cũng là bạn thân của Lý Hình Dư, Trương Khác từng gặp cô hai lần ở Bắc Kinh và Kiến Nghiệp. Trương Khác ngồi xuống ghế sofa, nhìn số điện thoại bấm máy gọi tới, bên kia truyền lại giọng nữ quen thuộc.

- Xin chào, tôi là Trương Khác, lần này tôi tới Seoul là để gặp Hình Dư, xin cô đừng vội cúp điện thoại, tôi không làm khó cô nhờ liên lạc với Hình Dư thay tôi, tôi chỉ mong trước khi tôi gặp được Hình Dư, cô có thể ở bên cô ấy nhiều hơn, tôi lo tâm tình của cô ấy không ổn định ... Năm kia gặp Hình Dư ở Tokyo, tôi cũng có cảm giác này, một cảm giác rất tệ, cho nên tôi mới tới Seoul, không ngờ gây ra chuyện lớn như thế

Seoul cuối thu mưa rơi rả rích, cũng giống mùa mưa ở Hải Châu, nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên góc xe, Trương Khác mắt nhìn bên ngoài, trong mưa là trạch viện của Lý gia, ánh đèn trong ngoài sân chiếu màn mưa đêm bóng như lụa, tường trắng ngói đen, nhìn qua ngăn cách của tường bao là hàng trúc xanh mướt, từng góc kín có thể thấy camera an ninh đang mật thiết theo dõi từng động tĩnh xung quanh, trước cửa không một bóng người, cứ như cái nhà tù.

Phó Tuấn và phiên dịch đội mưa tới cửa nói vào máy, giao thiệp với người trong nhà, một lúc sau quay về báo cho Trương Khác: - Bên trong nói Lý Kiến Hi đã ngủ rồi.

Trương Khác không nói gì, xé một tờ giấy viết vài dòng, giao cho Phó Tuấn: - Anh bảo người bên trong giao cho hội trưởng Lý.

Phó Tuấn nhận tờ giấy, lại đội mưa chạy tới cổng, nương ánh đèn trước cửa, chỉ thấy trên trên tờ giấy viết: "Cẩm Hồ tự có cách thức đường đường chính chính vượt qua Samsung, hôm nay tôi lấy thân phận văn bồi

bái phỏng tiến bối trong nghề, hội trưởng Lý muốn ngày sau gặp lại lạnh lùng đối diện với nhau sao?”

Phó Tuấn là một trong số trợ thủ chủ yếu của Trương Khác, biết rất nhiều chuyện bí mật trong nội bộ Cẩm Hồ, nhưng lần đầu tiên thấy Trương Khác nói có lòng tin vượt qua Samsung, có lẽ có dụng ý khích tướng trong đó. Hắn cũng chẳng biết Lý Kiện Hi có biết tiếng Trung hay không, tránh người không liên quan thấy được nội dung này, không cho cả phiên dịch xem, gấp tờ giấy lại, tuy nội dung bên trong nói ra cũng chẳng có cơ mật thương nghiệp gì, nhưng nếu bị người hiểu sự tiết lộ ra vẫn gây nên sóng gió dư luận. Phó Tuấn giao tờ giấy cho vệ sĩ trong cửa, nhờ hắn đưa cho Lý Kiện Hi, việc bảo ông ta ngủ rồi hoàn toàn là lời lẽ lừa trẻ con lên 3.

1195. Chương 1197: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (3).

Đợi ở bên ngoài chừng 15 phút, lần này tới cổng chính ngoài vệ sĩ trước đó có thêm một cô gái trẻ, dung mạo tú lệ, mặc váy bó xanh, tay cầm ô, tựa hồ là trợ thủ của Lý Kiện Hi, chỉ đồng ý cho Trương Khác vào.

Chẳng phải là lo lắng gì, chỉ là với thân phận của Trương Khác hiện tại, đối đãi với y như thế đã là rất mất lịch sự.

- Các anh đợi ở ngoài xe đi, tôi vào một mình. Trương Khác không phải là người so đo những chi tiết vụn vặt này, bảo mọi người đi cùng một tiếng rồi xuống xe, nữ trợ thủ của Lý Kiện Hi đi tới cầm ô che mưa cho y.

Đi qua cổng, phát hiện đình viện bên trong rất rộng, con đường trải nhựa quanh co xuyên qua thảm cỏ xanh mượt.

Nữ trợ thủ xuất phát từ lễ tiết đi sau Trương Khác nửa bước, cô ta rất tò mò, chàng trai trẻ tới từ Trung Quốc gần đây gây ra biết bao rắc rối cho Samsung và Lý gia, chính là người sáng lập của Cẩm Hồ sao?

Cho dù Samsung thực sự quật khởi trong tay hội trưởng, có điều cũng dựa trên căn cơ chắc chắn hội trưởng trước đã qua đời lập nên, đã gần 40 năm lịch sử rồi, Cẩm Hồ mới chỉ có 6 năm phát triển.

Dẫn Trương Khác tới phòng tiếp khách, nữ trợ thủ khép cửa lại, cung kính ngồi đợi bên ngoài, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

- Trong lòng hội trưởng Lý tự biết, nhiều năm qua rồi chênh lệch giữa Hàn Quốc và các quốc gia phát triển không có gì thay đổi, trong khi đó bước chân Trung Quốc đuổi theo sau ngày càng nhanh, 10 tới 15 năm sau, sản nghiệp Hàn Quốc đang dựa vào có khả năng thu hẹp, sự sốt ruột này chẳng lẽ tới mức khiến hội trưởng Lý lấy cả thiên kim tiểu thư ra làm quân cờ để hóa giải?

Nữ trợ thủ lè lưỡi, thanh niên này đúng là không nể nang gì cả, y cho rằng có thể nhìn thấu nội tâm của hội trưởng sao? Lại dám chêm chọc hội trưởng thực ra không đủ tự tin! Có lẽ hội trưởng sẽ đuổi y ra ngoài.

- Tôi là bạn của Hình Dư, hội trưởng Lý là cha của Hình Dư, có lẽ chúng ta có thể lấy thân phận này tiếp tục giao lưu với nhau?

“Reng reng reng...” Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, giống như trùng bóng đêm âm u đột ngột có hồn ma trắng ớn xuất hiện trước cửa sổ, nữ trợ thủ giật mình, thiết chút nữa thét lên, tiềm thức cảm thấy cú điện thoại này sẽ mang tới tin tức chẳng lành, cầm vội lấy điện thoại, nghe đối phương nói vội vàng mà lắp bắp, ngồi bật dậy, cầm điện thoại đẩy cửa vào trong, nói với Lý Kiện Hi: - Hội trưởng, tiểu thư ... Kéo cả điện thoại trên bàn rơi xuống đất, gây ra tiếng động lớn, khiến vệ sĩ bên ngoài không hiểu chuyện gì xảy ra ủa cả vào.

Lý Kiện Hi sắc mặt nặng nề nhợt nhạt, tay cầm điện thoại, tay chỉ vệ sĩ xông vào: - Chuẩn bị xe.

- Hình Dư sao rồi? Trương Khác nhìn vẻ mặt của Lý Kiện Hi và nữ trợ thủ, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, lòng nóng như lửa đốt.

Lý Kiện Hi không nói không rằng cầm lấy áo đi ra ngoài, đã có xe đợi trước sân, ông ta và trợ lý vào xe, vệ sĩ ngăn cản Trương Khác đi theo, xe khởi động rồi cửa mới mở ra, nữ trợ thủ đi xuống nói với Trương Khác:

- Tiểu thư đêm nay ở trong nhà tại Hán Nam Động miếu Hương Nương... Vốn định sáng mai bay sang Tokyo ...

Trương Khác cách cửa xe nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Lý Kiện Hi, người run lên, chẳng lẽ cuối cùng vẫn không thay đổi được số phận của cô ấy! Một cơn đau không kiềm chế nổi trào dâng trong lòng.

Cho dù vào lúc này rồi Lý Kiện Hi vẫn không cho Trương Khác đi cùng xe, ông ta vẫn lo có thể khiến giới truyền thông để ý.

Giọt mưa lớn dần, Trương Khác chạy theo sau xe Lý Kiện Hi, ra ngoài cổng chính, Phó Tuấn và Đỗ Phi thấy có xe đi ra, tiếp đó Trương Khác đội mưa chạy như bay, chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Đi theo hai chiếc xe kia, tới miếu Hương Nương. Trương Khác lao vào trong xe như cơn gió, gấp gấp giục lái xe, thấy Phó Tuấn và Đỗ Phi kinh hãi nhìn mình, yếu ớt nói: - Hình Dư xảy ra chuyện rồi.

Cả hai đều không sao tin được, cô gái xinh đẹp hiền lành ấy mấy tháng trước còn thùy mị cúi mình chào họ nói sau mùa thu gặp lại, vậy mà đã xảy ra chuyện gì rồi? Mặc dù Trương Khác trước khi tới Seoul đã nói với họ rằng y có dự cảm này, nhưng bọn họ không nghĩ thế, trong mắt bọn họ, cho dù Lý Hình Dư có phải sống kim kẹp, cô cũng vẫn vui vẻ.

Xe Trương Khác bám sát hai chiếc xe phía trước, cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt, rơi rào rào trên nóc xe, làm không gian tràn ngập không khí bi thương tuyệt vọng, ánh đèn xe lấp loáng, đèn đường đỏ sẫm, cùng ánh sáng phát ra từ những căn nhà không đủ xua đi bóng tối trên đường, bóng tối trong lòng người.

Chớp mắt cái đã tới chung cư miếu Hương Nương, Trương Khác theo Lý Kiện Hi vào thang máy, trước cửa căn hộ nhìn thấy Park Yong Ah ôm mặt khóc, còn cả mấy vệ sĩ mặt mày u ám cúi gằm xuống.

Park Yong Ah nhìn thấy Trương Khác tới, khóc lóc nói: - Nhận được điện thoại của anh, tôi do dự rất lâu mới tới thăm Hình Dư, tôi ... Tôi không nên do dự lâu như thế ...

Trương Khác tim như có ai cào cào, không nghe hết câu đã lao thẳng vào căn hộ, nhưng bị hai vệ sĩ chặn lại.

- Anh ấy là bạn của Hình Dư. Park Yong Ah hét lên với đám vệ sĩ: - Đám khốn kiếp các người xéo đi.

Đám vệ sĩ do dự, nhưng vẫn không cho Trương Khác vào, giữ chặt lấy y, nữ trợ thủ đi ra, bảo vệ sĩ buông tay, nói với Trương Khác: - Hội trưởng mời anh vào.

Trương Khác chẳng để ý tới phép lịch sự, chạy vào trong, ở phòng khách xa hoa có một bát sứ mặc áo blu trắng, đang ngồi trước bàn viết cái gì đó, khi y vào, tất cả mọi ánh mắt đổ dồn vào y, một phụ nữ Hàn Quốc lặng lẽ khóc, Lý Kiện Hi nhìn về phía phòng ngủ, ý bảo Trương Khác tự đi vào.

Vào trong phòng ngủ, toàn thân Lý Hình Dư cuộn trong thảm, nước thấm ra ngoài, mái tóc ướt sũng, khuôn mặt trắng bệnh như xác chết, mắt nhắm nghiền, ở cổ có vết hằn đỏ hết sức bắt mắt, tích tắc mặt đất dưới chân như sụp đổ, lòng thầm cầu khẩn :” Đừng, đừng ..”

Lý Hình Dư nghe tiếng động, mở mắt ra, khuôn mặt nhợt nhạt xuất hiện nụ cười: - Sao anh lại khóc?

- Đồ ngốc ... anh lo em làm chuyện dại dột. Trương Khác không biết diễn tả cảm xúc trong lòng mình ra sao nữa, cũng chẳng biết nước mắt mình chảy ra từ bao giờ nữa, đưa tay lên lau thế nào cũng không ngăn lại được.

- Ngồi xuống đi, em lau cho anh.

Trương Khác đi tới bên giường, chân mềm nhũn ngồi xuống, tinh thần vẫn còn hết sức thẳng thốt chưa định thần lại được.

Lý Hình Dư của mình muốn ngồi dậy, chỗ cổ bị siết đau dữ dội, Trương Khác liền ghé mặt tới, từng giọt nước mắt rơi xuống vết thương trên cổ cô.

- Được rồi, đừng khóc nữa. Lý Hình Dư đưa tay vuốt má Trương Khác: - Lúc đó em cảm giác sắp chết rồi, xung quanh tối om, trong đầu chỉ có mỗi anh thôi, rồi Yong Ah xông vào ... Vì còn có anh, em thấy mình không thể chết, em muốn bò dậy từ bốn tấm ... Trông mọi người hoảng hết cả lên.

Nhìn khuôn mặt cực kỳ nhu nhược của Lý Hình Dư, nghe cô dùng giọng nói hơi hợt kể lại chuyện, lòng Trương Khác vừa đau vừa thương, đưa tay đặt lên cổ cô, khẽ sờ vết thương, hỏi: - Đau không?

- Không đau nữa rồi. Lý Hình Dư nói thế, nhưng mặt nhăn lại, rõ ràng đau vô cùng, nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười rạng rỡ với Trương Khác ...

Trương Khác ngồi trong phòng nói chuyện với Lý Hình Dư, rất lâu sau cửa phòng bị bên ngoài đẩy ra, Trương Khác quay đầu lại nhìn, vợ chồng Lý Kiện Hi đi vào, Lý Hình Dư quay mặt đi.

Thấy con gái không thèm nhìn mình, Lý Kiện Hi chỉ biết thở dài, không nhìn Trương Khác, mắt chỉ nhìn vào vết thương đáng sợ trên cổ con gái, im lặng một lúc mới nói: - Ba không ép con đi Tokyo nữa, chỉ yêu cầu con một việc duy nhất, con không thể về Trung Quốc. Ông ta đứng đợi hồi lâu, thấy Lý Hình Dư không chịu quay lại nhìn mình, vỗ tay vợ rồi đi ra ngoài.

1196. Chương 1198: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (4).

Một lúc sau, Phó Tuấn và Đỗ Phi cùng Park Yong Ah đi vào, Phó Tuấn báo với Trương Khác: - Đã hỏi qua bác sĩ, vết bầm trên cổ mấy ngày nữa sẽ tự tan đi, có thể dùng ít thuốc xoa, tôi đã sai người đi mua ... Hội trưởng Lý đã ngồi xe đi rồi ...

Phó Tuấn chỉ nói đến đó rồi nhìn ra ngoài phòng khách, Trương Khác hiểu, Lý Hình Dư bắt kể ở lại Hàn Quốc hay tới Trung Quốc, ảnh hưởng đều rất lớn, an bài cho cô ra sao, hiện đều do Trương Khác quyết định.

- Ba đã hiến dâng tất cả cho Samsung rồi, em không trách ba, chỉ trách bản thân em không đủ kiên cường thôi. Lý Hình Dư lúc này mới nhắc tới cha mình, nhẹn đau ngồi dậy.

- Về khách sạn trước nhé. Trương Khác không biết an ủi cô ra sao, chỉ ôn nhu nói, lần này gây ra phong ba dư luận lớn như thế, nơi ở của Lý Hình Dư tại Seoul đã thành đối tượng đám phóng viên bám sát, chỗ này chỉ tạm thời chưa bị bại lộ mà thôi, căn phòng y ở tại Seoul có thang máy chuyên dụng thông tới thẳng bãi đỗ xe, có thể không cần phải lo phóng viên đeo bám, với Lý Hình Dư lúc này cần nhất là một hoàn cảnh yên tĩnh, không bị quấy nhiễu.

Bảo Lý Hình Dư ngồi trên giường chỉ dẫn, Trương Khác và Park Yong Ah lấy vật phẩm cá nhân cùng các loại giấy tờ của cô cho hết vào vali, rồi ra ngoài để Park Yong Ah thay đồ cho cô, sau đó mọi người cùng lên xe về khách sạn.

Sau khi tới khách sạn, Park Yong Ah nhận được một loạt điện thoại, nói xe của cô ở ngoài chung cư miếu Hương Nương đã bị phóng viên phát hiện, tiếp đó xe cấp cứu cùng bốn chiếc xe cao cấp xuất hiện khiến đám phóng viên đổ tới đó, chỉ cần bọn họ tiếp tục điều tra, sẽ có thêm nhiều manh mối bại lộ, chỉ e ngày mai thôi sẽ có một lượng tin tức lớn tung ra.

Giới truyền thông không tìm được tung tích của Lý Hình Dư sau khi về nước, Park Yong Ah liền trở thành đối tượng trọng điểm bị theo dõi, vì tránh gây ra thêm chuyện thị phi, Park Yong Ah thừa lúc phóng viên chưa phát hiện cáo từ rời đi, dù cô vẫn còn chưa yên tâm về tình hình của Lý Hình Dư.

Với đám phóng viên có đề phòng đến đâu cũng không để phòng hết được, chỉ cần lộ ra chút ít sơ hở là đủ bọn họ kéo nhau tới rồi. Trương Khác không dám chắc khi bọn họ rời khỏi chung cư có bị phóng viên phát hiện ra không, chuyện cấp bách hiện nay là để Lý Hình Dư rời khỏi Seoul, rời khỏi thành phố mà cô xuất hiện sẽ khiến mọi ánh mắt chăm chăm nhìn vào này.

Ngoại trừ Seoul ra chỉ còn Tokyo và Kiến Nghiệp là hai thành phố Lý Hình Dư quen thuộc, Lý Kiện Hi trước lúc đi vẫn lo chuyện Lý Hình Dư cùng người tình Trung Quốc sẽ tạo thành quấy nhiễu nghiêm trọng với Samsung, tuyên bố rõ phản đối cô tới Trung Quốc. Thực ra thì Tokyo hay Kiến Nghiệp thì cũng như nhau cả, Lý Hình Dư tới Tokyo cũng bị giới truyền thông theo dõi, hơn nữa cô cũng chẳng thích gì Tokyo.

Trương Khác đau đầu, muốn hỏi Lý Hình Dư xem cô thích ở đâu, Lý Hình Dư thích thành phố nào chỉ là thứ yếu, quan trọng là phải có người chiếu cố, không thể để cô lẻ loi ở một nơi nữa. Lại cảm thấy hơi cô vào lúc này có hơi tàn khốc, thôi thì đợi thời cơ thích hợp hẳn nói cũng được.

Kem xoa vết bầm được mang tới, Trương Khác cầm lấy, tự mình xoa lên vết thương trên cổ Lý Hình Dư.

Một lúc sau Phó Tuấn gõ cửa đi vào, Trương Khác thấy tay hắn cầm di động, nói: - Còn chuyện gì nữa, không phải bảo anh nói là tôi ngủ rồi sao?

- Giám đốc Dịch gọi từ Perth. Đỗ Phi nói nhỏ: - Nói khi nào cậu thuận tiện thì gọi điện lại cho cô ấy.

Trương Khác nhìn điện thoại di động đặt chế độ rung của mình trên bàn, không thấy có cuộc gọi nào, thậm chí làm lạ sao Dịch Đan Thanh không gọi thẳng vào máy mình?

- Giám đốc Dịch hỏi một số chuyện ở Seoul. Phó Tuấn giải thích:

- Ừm, tôi gọi điện cho cô ấy ngay đây, Trương Khác thầm nghĩ chẳng lẽ Dịch Đan Thanh gửi được điều gì nên ghen sao? Nhìn Phó Tuấn đi ra, cảm thấy đầu vô cùng, nhưng cú điện thoại này không thể không gọi.

- Cậu lo tôi ghen tuông đòi một khúc hai quấy ba treo cổ chứ gì? Dịch Đan Thanh ở đầu kia điện thoại trêu: - Tôi đã nhận ra chuyến đi Seoul này của cậu không ổn mà, nên gọi điện cho anh Phó trước, đưa cô ấy tới Perth đi ... Hay là để tôi nói chuyện với Hình Dư?

Trương Khác cảm thấy nhu tình tràn ngập cõi lòng, Perth đúng là chỗ thích hợp nhất, trừ khoáng nghiệp ra thì rất ít liên hệ với bên ngoài, giới truyền thông nơi đó không chú ý mấy tới Cẩm Hồ và Samsung, một điều nữa, Lý Hình Dư và Vệ Lan, Dịch Đan Thanh đều không xa lạ gì, đưa cô tới đó sẽ không lo cô đơn, nhưng Dịch Đan Thanh không chủ động nhắc tới, y không thể đưa Lý Hình Dư tới đó.

Lý Hình Dư nghi hoặc nhìn Trương Khác đưa di động ỳnh, nhận lấy nói chuyện với Dịch Đan Thanh một hồi, trước khi cúp máy còn hỏi Dịch Đan Thanh có muốn nói chuyện với Trương Khác nữa không thì phía bên kia đã dứt khoát cúp điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Trương Khác, nói: - Đưa em tới Perth đi.

- Ừ. Trương Khác gật đầu, nơi đó có cô gái hiểu lòng người như Dịch Đan Thanh, tin rằng có thể giúp Lý Hình Dư nhanh chóng quên đi chuyện không vui: - Anh sẽ lập tức sai người an bài, chúng ta cùng tới Perth ... Nhưng một lúc hỏi thêm: - Đêm nay muốn anh ở lại đây với em không?

Lý Hình Dư lí nhí đồng ý, đôi mắt trong suốt nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi rả rích, Trương Khác cởi giày ra, lên giường, ngồi dựa vào thành giường, để Lý Hình Dư gối đầu lên ngực mình, tay ôm lấy hông y an tâm nằm ngủ, dung nhan cô trong bóng đêm u ám vẫn đẹp vô ngần.

Trương Khác chẳng biết mình ngoẹo người nằm xuống giường ngủ mất lúc nào, cảm giác có vật gì đó mềm mại chạm vào môi mình, mở mắt ra trời đã sáng, đôi mắt xinh đẹp đáng yêu của Lý Hình Dư ở ngay trước mắt, cô thấy Trương Khác đã tỉnh cũng chẳng hoảng sợ thẹn thùng trốn tránh, mà chăm chú nhìn mắt y: - Hôn anh một cái, cảm thấy bao ưu phiền trong lòng đều tan biến hết cả.

Trương Khác ôm mặt Lý Hình Dư, khẽ hôn lên cặp môi hồng cực kỳ mềm mại của cô, nghe thấy phòng khách tầng dưới có tiếng nói chuyện của Tiêu Tấn Thành và Trương Á Bình, vỗ nhẹ lên má Lý Hình Dư rồi ngồi dậy, chẳng đánh răng rửa mặt gì đã ra khỏi phòng, đứng ở hành lang tầng hai nhìn xuống phòng khách hỏi: - Sao sáng sớm thế này đã tới rồi?

- Đã 10 giờ rồi, trời âm u, sắp có mưa to, nhìn bên ngoài không nhận ra. Tiêu Tấn Thành giơ đồng hồ đeo tay cho Trương Khác xem: - Buổi chiều Khác thiếu gia sẽ rời Seoul à?

Trương Khác thấy ngoài cửa sổ trời lơ mờ, tường chưa sáng hẳn, không ngờ đã đã 10 giờ rồi, mấy ngày qua vì chuyện Lý Hình Dư nên chẳng được một giấc ngủ ra hồn, hôm qua là giấc ngủ ngon nhất, chẳng mơ mộng gì, nên chẳng biết ngủ lâu như thế, hỏi Phó Tuấn: - Chiều có máy bay đi Perth không?

- Phải tới Sydney trước rồi mới có chuyến bay sang Perth. Phó Tuấn trả lời:

Đỗ Phi ở dưới lầu ngẩng lên nói: - Tao về Kiến Nghiệp đây, còn cả đồng chuyện đang đợi.

Trương Khác nhớ ra mình cũng có cả đồng chuyện đang đợi xử lý, nhân tuyến bí thư thành ủy Kiến Nghiệp có thể xác định bất kỳ lúc nào, còn chuyện Hải Túc nữa, có đứng sau đây một phát không sẽ khiến kết quả hoàn toàn khác nhau, nhưng lúc này quan trọng nhất là đưa Lý Hình Dư sang Perth đã.

Cuối thu ở Seoul trời đã se se lạnh, nhưng Perth ở nam bán cầu lại đúng vào mùa xuân, tuy hơi hanh khô, nhưng khiến người người ta cảm thấy dễ chịu hơn ở Seoul ẩm ướt làm người ta ngột ngạt.

Địch Đan Thanh và Vệ Lan ra tận sân bay đón, chuyện xảy ra ở Seoul cả hai cô đều biết, Lý Hình Dư quần một chiếc khăn lụa sáng màu trên cổ, che đi vết thương. Bất kể thế nào giữa mọi người đều có chút cẩn thận dè dặt, Lý Hình Dư không biết Địch Đan Thanh và Vệ Lan có thực sự muốn giữ cô lại Perth hay không, còn hai cô gái thì không biết trong lòng Lý Hình Dư còn bao nhiêu mây đen chưa xua tan được, chỉ sợ nói gì lỡ lời kích thích cô.

Nhưng sự cẩn thận đó tới bữa cơm thì hoàn toàn tan biến, Lý Hình Dư ăn cơm chẳng may làm đổ lọ hạt tiêu, bị mùi hạt tiêu bay vào mũi làm hắt hơi lên tục, kết quả khiến hai cái cúc áo trước ngực bị bung ra, một cái bắt trúng mặt Trương Khác, một cái rơi vào trong bát y, Lý Hình Dư thét lên, hai tay ôm lấy ngực ngồi xụp xuống đất cười xấu hổ, làm cả hai cô gái bật cười lại đều phì cười ...

Tại nạn kiểu này đúng là độc nhất vô nhị.

1197. Chương 1199: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (5+6).

Vào mùa thu, lá sồi cứ như bị một bó lửa châm vào vậy, đứng ở bờ bắc Yên Quy Hồ dõi mắt nhìn sang bờ đối diện, Vườn Sồi như một hải dương màu đỏ, đây là phong cảnh đẹp nhất mùa thu ở Kiến Nghiệp.

- Bốn năm trước khi tôi vừa tới Kiến Nghiệp cũng đứng đây nhìn xuống núi, khi đó chẳng có cảnh nào đẹp để ngắm cả, nước hồ thì vàng đục, bọt trắng nổi lên phềnh, khu dân cư công xưởng lộn xộn, còn có hai cái ống khói lớn phun khói đen lên trời, lúc đó hạ quyết tâm chính đồn thì rất dễ, thế nhưng lúc thi hành, dính líu tới đủ mọi chuyện, mới biết quyết tâm dễ, làm thì lực cản trùng trùng. La Quân chống nạnh đứng ở sườn núi phía bắc, cảm khái vạn phần: - Bốn năm trước không thể ngờ có cảnh đẹp hiện giờ, làm tôi thật không muốn rời khỏi nơi này.

Trương Khác mỉm cười, sau khi y từ Perth về, động tác điều chỉnh của TW với Kiến Nghiệp nhanh hơn rất nhiều, ngày tháng của La Quân ở Kiến Nghiệp chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Vương Duy Quân cười nói: - Cảnh đẹp trước mắt chưa chắc nở để bí thư La đi.

La Quân lắc đầu: - Anh có thể ở lại Kiến Nghiệp, còn có thể tiếp tục phấn đấu vì thành phố này, đừng chế nhạo người sắp rời đi nữa. Rồi vỗ vai Diêu Văn Thịnh: - Các cậu hãy nỗ lực vì thành phố này, chúng ta đã hạnh phúc hơn tuyệt đại đa số mọi người rồi, trăm năm cuộc đời, phải để lại chút dấu vết, đó là điều đáng trân trọng. Tiếc là một số kẻ không bao giờ hiểu được.

Trương Khác biết La Quân nói tới đám người Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh.

- Cậu có muốn gặp Đồng Giản Niên một lần không? Đột nhiên La Quân đổi đề tài, nói với Trương Khác: - Cũng chẳng còn mấy ngày nữa.

Trương Khác trầm ngâm: - Chắc gì Đồng Giản Niên đã muốn gặp tôi.

Sau khi La Quân rời Kiến Nghiệp, Cẩm Hồ không thể yêu cầu hoặc cự tuyệt ai tới Kiến Nghiệp thay thế La Quân, mặc dù chưa có tin tức chắc chắn, nhưng khả năng Đồng Giản Niên tới Kiến Nghiệp là lớn nhất. La Quân sợ Trương Khác còn trẻ bồng bột, ông ta hiểu rõ quan viên trong nước có khí độ như Từ Học Bình, Lý Viễn Hồ không nhiều. Đồng Giản Niên lại có quan hệ mật thiết với Giang Mẫn Chi, cho dù lúc này bề ngoài Cẩm Hồ và Giang Mẫn Chi vẫn chung sống hòa bình, nhưng bên trong quan hệ căng thẳng, nếu Đồng Giản Niên tới Kiến Nghiệp liên hợp với Giang Mẫn Chi, sẽ có khả năng áp chế Cẩm Hồ. Quan trọng là lúc này không nắm chắc được 100% có thể đá Tiêu Minh Kiến khỏi Kiến Nghiệp, như thế Tiêu Minh Kiến, Hồ Tôn Khánh thêm vào Giang Mẫn Chi, Đồng Giản Niên thành một cục diện rất tệ cho Cẩm Hồ.

La Quân ngẫm lại thấy nghi ngại của Trương Khác cũng có lý, Đồng Giản Niên chắc đã hiểu thấu nội tình Đông Hải, cũng có lẽ ông ta sẽ cho rằng giao hảo với Cẩm Hồ không đem lại lợi ích gì ỉn, tất nhiên thái độ với Cẩm Hồ sẽ lãnh đạm, mặt khác tiếng tăm của Đồng Giản Niên không được tốt lắm, nếu được lựa chọn, La Quân không muốn Đồng Giản Niên tới Kiến Nghiệp thay thế mình.

Ngồi trên núi một lúc, La Quân và Vương Duy Quân ngồi xe rời đi, Diêu Văn Thịnh xem đồng hồ nói: - Máy bay của Dịch Hinh sắp hạ cánh rồi, tôi phải ra sân bay đón cô ấy ... Cậu còn chuyện gì phải xử lý không?

- Tôi đi cùng anh ra sân bay vậy, như thế thể hiện thành ý hơn một chút. Trương Khác cười nói:

Trong thời gian Trương Khác tới Perth, Diêu Văn Thịnh và Dịch Hinh đã về Bắc Kinh tổ chức hôn lễ, mặc dù hai nhà Cổ Dịch đều có ý làm đơn giản, nhưng Trương Khác là khách phải mời, còn nhận lời làm phù rể cho Diêu Văn Thịnh, nhưng có chuyện đột xuất vắng mặt, Mông Nhạc khẩn cấp thay thế vị trí cho y.

Trương Khác giải thích là tới Hàn Quốc tham dự đàm phán, không thể bỏ thời gian ra tham dự hôn lễ được, lời giải thích này với người khác có hơi khiên cưỡng, nhưng Diêu Văn Thịnh và Dịch Hinh biết một vài chuyện cho nên không oán trách gì. Tranh thủ Trương Khác ở Kiến Nghiệp, chuyến bay của Dịch Hinh cũng dừng ở Kiến Nghiệp hai ngày, hai bọn họ quyết định hôm nay tổ chức tiệc bù, ở bên Kiến Nghiệp có rất nhiều người không thể tham gia hôn lễ của họ.

Ngẩng đầu nhìn tà dương trên đỉnh núi, trước bữa tiệc chẳng làm được việc gì nữa, Trương Khác liền cùng Diêu Văn Thịnh cùng tới sân bay, xuống núi vừa vặn Tôn Tinh Mông gọi điện tới tìm y, liền đưa cô đi cùng.

- Chị Dịch phải nên vui mừng, may mà phù rể tôi vắng mặt, chứ là tân lang vắng mặt thì chỉ có nước khóc . Từ sân bay ra, Trương Khác đùa với Dịch Hinh:

- Phù rể có thể thay thế, nhân tuyển thay thế tân lang còn nhiều hơn, anh ấy có gan cứ vắng mặt cho bà đây xem nào. Dịch Hinh khinh bỉ nhìn Diêu Văn Thịnh, rồi hỏi Trương Khác: - Nghe đồng nghiệp chuyển bay Hàn Quốc kể, ngày hôm đó báo chí Hàn Quốc hôm đó thật náo nhiệt, cái gì mà bông hoa Hàn Quốc, cái gì mà người tình Trung Quốc, so với tiểu thuyết Quỳnh Dao còn đặc sắc hơn ... Tôi còn bảo đồng nghiệp mang mấy bản tiếng Anh báo Hàn Quốc về, anh muốn xem không?

Trương Khác biết bà cô này không đắc tội nổi, thấy Tôn Tinh Mông quay đi muốn lấy báo xem, y ngồi im tại chỗ không dám ho he gì nữa.

Dịch Hinh hiển nhiên không muốn buông tha cho Trương Khác, ghé tới sát mặt y : - Hôm đó anh ở Hàn Quốc, có tin gì chi tiết hơn báo muốn khoe không? Sau khi anh rời Hàn Quốc, sao lại đột nhiên đi sang Úc? Nếu là cơ mật thương nghiệp thì coi như tôi chưa hỏi.

- Hẳn là không có bí mật gì để dấu dáu nhỉ? Tôn Tinh Mông ngoẹo đầu gườm gườm nhìn Trương Khác: - Nếu có tật giết mình thì thôi vậy.

Nghe Tôn Tinh Mông nói vậy, Dịch Hinh ngồi ghé sau cười lớn.

Trương Khác chỉ cảm thấy sống lưng rờn rợn, chuyện y an bài Lý Hinh Dư ở Perth chưa nói với người liên quan, chuyện này khó ăn nói, định kéo dài ngày nào tốt ngày đó, nhưng khẩu giác của mọi người quá nhạy, chưa nói Tôn Tinh Mông, ngay người ngoài cuộc với Dịch Hinh cũng thấy bất thường.

Di động vang rất đúng lúc, Trương Khác thở phào, thầm cảm ơn người phát mình ra điện thoại di động, y được nó cứu thoát chết nhiều lần rồi, nếu không giọng Tôn Tinh Mông nhìn tựa ngọt ngào, nhưng ánh mắt ẩn chứa sát khí làm y ngạt thở.

Cũng phải nói là y được điện thoại cứu nhiều lần cũng vì y nhiều lần đẩy bản thân vào tình thế nguy hiểm thôi, người thường có ai "lắm tội" như thế đâu mà cần điện thoại cứu.

Trương Khác lấy di động ra, thấy điện thoại của Thời Học Bân không khỏi thất vọng, cho rằng hẳn chẳng giải vây được ình, người vẫn quay sang bên, làm ra vẻ cuộc điện thoại quan trọng lắm: - Có chuyện gì, sao tìm tôi vào lúc này? Ý y là sao không đợi tới khách sạn hẵng nói, vì Diêu Văn Thịnh cũng mời Thời Học Bân và bạn gái, nhưng nghe như kiểu có chuyện gì ghê lắm vậy.

- Vừa rồi Vương Hải Túc gọi điện vào di động của tôi, tôi vừa bắt máy chưa kịp nói đã cúp máy, tôi liền gọi lại, điện thoại chỉ kêu hai tiếng rồi tắt ... Tôi thấy chuyện này có vấn đề. Thời Học Bân ở đầu kia nói:

Vương Hải Túc không cam tâm làm quân cờ cho Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết lợi dụng rồi vứt bỏ, từng gặp riêng Trương Khác cầu viện, dù Trương Khác chưa từng nhận lời gì với hắn, nhưng bảo Thời Học Bân giữ liên lạc, dù sao làm cho đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết khó chịu là điều y rất vui vẻ mà làm.

Cho dù không liên hệ trực tiếp với Vương Hải Túc, cũng có thể đoán ra thời gian qua hẳn vì thoát thân mà ra sức tìm kiếm tội chứng của Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết nếu hành động của hắn bị hai kẻ đó phát giác, hậu quả sẽ không khó tưởng tượng.

Trương Khác suy nghĩ có nên để cảnh sát tham gia vào hay không, nếu bên phía Vương Hải Túc thực sự xảy ra chuyện, đợi 48 tiếng mới báo mất tích thì chuyện đã muộn quá rồi.

- Hôm qua Hải Túc có hoạt động ở Văn Chu, Vương Hải Túc có tham gia, không biết hắn đã về Kiến Nghiệp chưa. Thời Học Bán nói thêm:

- Có lẽ vô ý cúp điện thoại. Trương Khác nghe nói Vương Hải Túc rất có khả năng ở Văn Chu thì chỉ biết thở dài, trừ khi có chứng cứ xác đáng chứng minh hắn gặp nguy hiểm, nếu không y không thể làm cảnh sát Văn Chu tham dự sớm được, nơi đó hoàn toàn nằm trong phạm vi ảnh hưởng của Nghiêm gia, vì chuyện này kinh động Triệu Dương cũng không thích hợp: - Tôi sắp tới khách sạn rồi, tới đó ta bàn sau ...

Diêu Văn Thịnh thấy sắc mặt Trương Khác nghiêm trọng, hỏi: - Chuyện gì thế?

- Chẳng liên quan mấy. Trương Khác đáp, đúng thế, Vương Hải Túc là một người không mấy liên quan tới bọn họ: - Tổng giám đốc của Khoa kỹ Hải Túc, vừa rồi gọi điện cho Học Bán rồi đột nhiên cúp máy, hiện không liên lạc lại được ... Hải Túc vấn đề trùng trùng, tỉnh bộ đều lập án điều tra, lúc này xảy ra chuyện như thế, khó làm người ta không liên tưởng.

- Vương Hải Túc có liên lạc với các cậu à? Diêu Văn Thịnh không biết chuyện Vương Hải Túc liên lạc riêng với Trương Khác.

- Hắn không cam tâm làm ma thế mạng cho Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết. Trương Khác lắc đầu: - Anh nói tôi có thể nhận lời gì với hắn?

Diêu Văn Thịnh nghĩ cũng phải, Vương Hải Túc ở trước mặt Trương Khác là nhân vật không đáng nhắc tới, cho dù Trương Khác muốn đả kích Nghiêm gia, đả kích Hoàn Hồn Tín hệ thì Vương Hải Túc chưa phải là con cờ đủ trọng lượng. Huống hồ lúc này Nghiêm gia không còn tạo thành uy hiếp lớn với Cẩm Hồ được nữa, Trương Khác không cần đặt tinh lực vào đó.

Thời gian qua, Hải Túc tập trung quá nhiều tin tức cả xấu lẫn tốt, báo tài chính có người công khai chỉ trích báo cáo tài vụ của Hải Túc làm giả con số, báo sai lợi nhuận, bên trong nội bộ Ủy ban chứng giám cũng có tin đồn điều tra Hải Túc, mặc dù cuối cùng lại thôi, nhưng cũng bắn ra một tín hiệu nguy hiểm.

Diêu Văn Thịnh biết rõ Giang Mẫn Chi muốn tra vấn đề của Hải Túc, nhưng thiếu chứng cứ mang tính mấu chốt hỗ trợ, tới giờ vẫn không có hành động gì lớn. Ngược lại điện tử Hoa Hạ đầu tư dồn dập vào khu sản nghiệp phần mềm, thương vụ điện tử, quán nét của Hải Túc Trong khi người trong nghề đang rút kinh nghiệm xương máu về bong bóng internet thì giá cổ phiếu của Hải Túc zic zắc đi lên trong một mớ thông tin phức tạp khó phân biệt thật giả, tưởng chừng như ánh đèn trong đêm đen, mặc dù không thể so với mức giá lúc đỉnh cao, nhưng chỉ cần duy trì được cục diện này, đợi tình thế tốt hơn một chút, đủ cho Hoàn Hồn Tín, Tinh Điển thoát thân.

Diêu Văn Thịnh thở dài, hắn chẳng lo cho vận mệnh của Vương Hải Túc, cái xã hội này bản chất vẫn là cá lớn nuốt cá bé, nhìn bên ngoài hài hòa phẳng lặng, phía dưới không thiếu máu tanh, với một số người mà nói, lựa chọn thủ đoạn nào, chỉ suy nghĩ tới mức độ nguy hiểm cao hay thấp, Vương Hải Túc không có bối cảnh gì, trước giờ luôn làm con rối, khả năng xảy ra chuyện không nhỏ.

Đám Trương Khác tới khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ thì đám Đỗ Phi, Thời Học Bán đều có mặt, Trương Khác vỗ vai Diêu Văn Thịnh, bảo hắn đi lo tổ chức tiệc, y và Đỗ Phi, Thời Học Bán, Mông Nhạc tìm một gian phòng yên tĩnh thảo luận chuyện của Vương Hải Túc, không để cả Tịch Nhược Lâm tham gia.

- Vương Hải Túc khi gọi điện thoại thì đang ở Văn Chu, vừa rồi thông qua Hà Kỳ Vân tới công ty di động tỉnh xác nhận việc này. Di động của Vương Hải Túc đang ở trạng thái tắt máy, muốn xác định vị trí cụ thể, phải cần chỉ nhánh Di Động Chiết Đông hiệp trợ, điều này khó mà làm được. Đỗ Phi nói qua một số tình hình cho Trương Khác, hắn chẳng có ấn tượng tốt đẹp gì với Vương Hải Túc, nhưng nghĩ tới một người khả năng đang ở trong tình cảnh nguy hiểm, không khỏi lo lắng: - Đúng lúc bên trên muốn lập án điều tra Hải Túc, hắn chết hoặc mất tích vào lúc này rất đúng lúc.

Trương Khác gật đầu, Vương Hải Túc chết hoặc mất tích, việc điều tra không thể điều tra tiếp được nữa, Vương Hải Túc lại không có ảnh hưởng lớn với Hải Túc, tức là không ảnh hưởng gì lớn tới Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết được, Trương Khác lo bọn chúng sẽ đi tới nước này.

Thời Học Bàn hỏi: - Nếu bọn chúng biết Vương Hải Túc đang liên hệ với chúng ta sẽ suy nghĩ gì?

- Điều này không cần phải lo, chẳng lẽ còn sợ Nghiêm Văn Giới cần chúng ta hay sao? Trương Khác lắc đầu:
- Nếu bọn chúng biết Vương Hải Túc liên hệ với chúng ta, bọn chúng ít nhiều có cố kỵ, nếu Vương Hải Túc mất tích hoặc chết thật, cho thấy rất có khả năng bọn chúng không biết.
- Vậy chúng ta phải làm sao đây? Thời Học Bàn hơi sốt ruột: - Hiện có báo cảnh sát cũng vô ích.

Trương Khác trầm ngâm bảo Đỗ Phi: - Mà liên hệ với Côn Đẳng Online, bảo họ tối nay lập tức phát ra một bài viết lời lẽ sắc bén chỉ trích Hải Túc làm giả báo cáo tài vụ, tài liệu cụ thể máy lấy ở TT nghiên cứu kinh tế, mặc dù tao không thích hần, nhưng không thể khoanh tay ngồi nhìn ... Tới do chần chừ một lúc nói:

- Tao liên hệ với viện trưởng Thôi, lấy danh nghĩa ông ấy viết thì tốt hơn.

Mông Nhạc gật đầu, ở chuyện Vương Hải Túc, hần cũng không muốn tỏ ra quá hèn hạ, mặc dù bên này không vươn tay tới phía Văn Chu Được, nhưng viết bài cho Nghiêm Văn Giới biết bọn họ luôn theo dõi tình hình của Vương Hải Túc, để cảnh cáo bọn chúng đừng có chơi quá giới hạn.

Hai ngày sau đó Vương Hải Túc như đá rơi xuống biển, chẳng hề có tin tức nào, sau khi hần mất tích 48 tiếng, phía bên Hải Túc phái người báo án với cả phía Kiến Nghiệp và Văn Chu, nói phó tổng giám đốc Vương Hải Túc tới Văn Chu tham gia cuộc họp đã mất tích hơn 48 tiếng.

Là một trong số quản lý cao cấp của Hải Túc, Vương Hải Túc mất tích cùng Thôi Quốc Hằng nhà kinh tế học trứ danh trong nước viết bài bóc trần báo cáo tài vụ của Hải Túc có hiềm nghi làm giả, khiến Hải Túc lần nữa thành tiêu điểm chú ý của giới truyền thông.

Thời Học Bàn phản ánh với cảnh sát Kiến Nghiệp chuyện Vương Hải Túc liên lạc với hần trước khi mất tích, điều này không trợ giúp được gì, theo tin tức phản hồi ở phía cảnh sát Văn Chu, một ngày trước khi Vương Hải Túc gọi điện cho Thời Học Bàn đã không về khách sạn nghỉ chân. Cảnh sát Văn Chu kiểm tra phòng của Vương Hải Túc, hần chưa làm thủ tục trả phòng, đồ dùng cá nhân không còn, xem camera theo dõi, trừ nhân viên vệ sinh ra, không một ai vào phòng hần.

Tin tức phía Văn Chu không đáng tin, nhưng không còn cách nào khác tìm kiếm manh mối.

Rất có khả năng đối phương biết rõ Vương Hải Túc liên lạc với Cẩm Hồ vẫn ra tay với hần, cũng có khả năng bài viết cảnh cáo của Côn Đẳng Online đã quá muộn, bất kể thế nào, hành vi không đếm xỉa gì tới giới hạn này làm Trương Khác hết sức căm ghét.

Chuyện Hoa Hạ đầu tư vào Hải Túc, y là người ngoài cuộc, không có tư cách chỉ tay múa chân, nhưng Tiêu Thụy Dân có thể, cho dù Tiêu Thụy Dân vì một số cố kỵ không tiện công khai chỉ trích, nhưng trong cuộc họp nội bộ dùng thái độ cứng rắn quyết liệt công kích Cát Kiến Đức chuyên quyền độc đoán, mang tới tổn thất lớn cho điện tử Hoa Hạ.

Tin tức Tiêu Thụy Dân công khai hóa mâu thuẫn với Cát Kiến Đức, cùng việc nội bộ Hoa Hạ mâu thuẫn vì việc đầu tư vào Hải Túc nhanh chóng truyền đi, khiến cổ phiếu Hải Túc như quả bóng bị đâm xì hơi, liên tục sụt giảm.

1198. Chương 1200: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (7).

Ngày 8 tháng 11, mùa thu ở Kiến Nghiệp đã mang theo hơi lạnh, Trương Khác đứng trước cửa sổ, nhìn lá cây ngô đồng rụng bay theo gió, Tịch Nhược Lâm vừa gọi điện thoại cho y, nói muốn dẫn người tới gặp, là em họ của Vương Hải Túc học nghiên cứu sinh ở đại học công nghiệp Kiến Nghiệp, trong điện thoại Tịch Nhược Lâm nói, thời gian cô qua lại với Vương Hải Túc cũng không biết hần có cô em họ này ở Kiến Nghiệp.

Đó là một cô gái không có gì đáng chú ý, da ngăm đen, chị em con bác với Vương Hải Túc, quan hệ cũng không phải thân thiết lắm.

Cô gái cùng Tịch Nhược Lâm đi vào, tay ôm một cái cặp da mà vàng, nói với Trương Khác: - Khi anh họ tôi rời khỏi Kiến Nghiệp gửi cái cặp này ở chỗ tôi, sau khi tôi biết tin anh ấy mất tích mới mở cặp ra, không biết có nên giao nó cho cảnh sát không, trong cặp có phương thức liên hệ với anh ấy, cùng một tờ giấy bảo tôi tìm chị Tịch ... Bác tôi mất sớm, trừ nhà tôi, anh tôi không còn người thân nào nữa. Cô gái nói rồi nhìn Tịch Nhược Lâm.

Trương Khác nhận lấy cái cặp, lấy tập hồ sơ dày ra xem qua, nói với Tịch Nhược Lâm: - Vương Hải Túc còn ôm ảo tưởng về bọn chúng, có lẽ anh ta không muốn tự mình phá vỡ giấc mộng đẹp này, ít nhất anh ta muốn hưởng thụ hư vinh và thể diện của giấc mộng đó đem lại... Thầm nghĩ Vương Hải Túc sưu tầm những tài liệu này đại khái là vì mặc cả với đám Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết, lại nói với em họ Vương Hải Túc: - Có lẽ anh họ cô chưa xảy ra chuyện gì đâu, có điều cần cơ cấu chính quyền tham gia vào, tài liệu giao cho tôi cũng vô ích, tôi dẫn cô đi gặp một người, có lẽ có tác dụng. Bảo Phó Tuấn: - Liên hệ với văn phòng chính phủ tỉnh, nói tôi có chuyện khẩn cấp muốn báo cáo với Giang Mẫn Chi.

Giang Mẫn Chi vừa tham dự một cuộc họp ở Bắc Kinh về, còn chưa tới chính phủ tỉnh, bảo y tới thẳng Tân Mai Uyển gặp mặt.

Từ khi Từ Học Bình rời Kiến Nghiệp, Trương Khác chưa tới Tân Mai Uyển lần nào, chỗ ở hiện giờ của Giang Mẫn Chi là tòa tiểu lâu trước kia Từ Học Bình ở.

Trương Khác bảo đám Phó Tuấn ngồi đợi trong xe, y và em họ Vương Hải Túc đi vào, Tiết Minh Lâu đón bọn họ ở cửa, sân và nhà không có gì thay đổi, vẫn quen thuộc như xưa, phòng khách có mấy người Giang Mẫn Chi, Giang Mi cùng một mỹ phụ trung niên rất giống Giang Mi, chắc là mẹ cô ta, nói với Giang Mẫn Chi đứng dậy từ ghế sofa: - Tỉnh trưởng Giang, tôi có vài chuyện muốn báo cáo, có thể tìm chỗ nói chuyện không? Y hoàn toàn không có ý lập mối quan hệ tư nhân với Giang gia, theo Giang Mẫn Chi vào thư phòng trong ánh mắt tức tối do bị y ngó lơ của Giang Mi, giới thiệu em họ Vương Hải Túc cho ông ta: - ... Trước khi giám đốc Vương mất tích có giao tài liệu cho Vương tiểu thư bảo quản, cô ấy thông qua lời nhắn trong cặp liên hệ với một nhân viên Cẩm Hồ tìm tới chỗ tôi, tôi thấy tài liệu này nên giao cho tỉnh tốt hơn...

Giang Mẫn Chi nhận lấy cặp, mở tài liệu ra xem, bảo với Tiết Minh Lâu mang trà nước vào: - Cậu thông báo cho phó tỉnh trưởng Lưu qua đây..

Vấn đề của Hải Túc dính líu rất sâu rộng, tỉnh do Lưu Văn Đào dẫn đầu được sự hiệp trợ của ủy ban thương mại, cục chứng giám và sở công an, tuy biển Hải Túc có vấn đề lớn, nhưng do thiếu chứng cứ thuyết phục, nên không lập tổ điều tra chính thức, điều tra vì thế không có tiến triển thực chất gì.

Lưu Văn Đào mau chóng lái xe tới, hần không ngờ Trương Khác cũng có mặt, nhất thời không che dấu được ngạc nhiên trên nét mặt, hần nhận tài liệu trong tay Giang Mẫn Chi, xem qua một lúc nói: - Đây toàn là tài liệu sao chép, thiếu bản gốc, từ góc độ chứng cứ mà nói không có sức nặng ... Có thể lập án hay không, có lẽ nên mời các đồng chí của sở công an giúp xác nhận.

Sở trưởng sở công an do bí thư chính pháp ủy Kim Quốc Hải kiêm nhiệm, quan hệ giữa Kim Quốc Hải và Cẩm Hồ là gì không phải là bí mật ở tỉnh nữa, Lưu Văn Đào lúc này vẫn không muốn đắc tội với Nghiêm gia, muốn đẩy Kim Quốc Hải ra, ít nhất có thể đem một phần lửa giận của Nghiêm gia trút lên đầu Cẩm Hồ.

Khóe miệng Trương Khác hơi nhếch lên, hỏi: - Tỉnh trưởng Giang thấy sao?

Giang Mẫn Chi tức giận Lưu Văn Đào tới lúc này còn muốn rút lui, nếu Trương Khác muốn để sở công an tỉnh chủ đạo, tài liệu này đã chẳng xuất hiện trước mặt bọn họ, nếu ông ta rút lui, sau này còn mặt mũi nào chỉ tay múa chân với Cẩm Hồ?

- Việc thanh tra các vấn đề của Hải Túc vẫn lấy tỉnh làm chủ, cơ cấu điều tra chỉ hiệp trợ, ít nhất phải có chứng cứ xác thực hơn mới tiện giao cho phía công an. Giang Mẫn Chi trầm giọng nói: - Nếu như tài liệu này nói chữ ký trên báo cáo tài vụ mới nhất của Hải Túc là giả, cục chứng giám tỉnh có quyền yêu cầu Hải Túc đưa ra báo cáo gốc rồi, chúng ta bắt tay từ đó ... Còn vụ án Vương Hải Túc mất tích sở công an tỉnh đốc thúc cục công an Kiến Nghiệp tăng cường điều tra.

Giang Mẫn Chi đã nói thế rồi, Lưu Văn Đào chỉ đành im lặng, nếu tài liệu này phản ánh là thật, Nghiêm gia không có cơ hội xoay chuyển ở vụ Hải Túc nữa.

Trương Khác đứng dậy: - Vậy tôi cáo từ.

Trương Khác dẫn em họ Vương Hải Túc rời đi, ra đến phòng khách, vợ con Giang Mẫn Chi theo mấy người khách ra sân nói chuyện, Trương Khác chỉ gật đầu, không hề có ý hàn huyên, rồi đi ra cổng.

- Kênh kiệu quá nhỏ. Phụ nữ trung niên nhìn bóng lưng Trương Khác, mặt tỏ vẻ kinh bỉ nói với nam trung niên bên cạnh: - Anh cả, em thấy anh tới Kiến Nghiệp chưa chắc dễ sống đâu.

Tiết Minh Lâu tiễn Trương Khác ra cổng, đợi xe đi xa mới quay lại, phụ nữ trung niên kia hỏi thẳng: - Tiểu Tiết, Trương Khác tới tìm Mẫn Chi làm gì?

- Vì vụ án của Hải Túc. Không được Giang Mẫn Chi chỉ thị, Tiết Minh Lâu chỉ nói thế, nhưng Đồng Tương Nguyệt vợ Tào Tri, mẹ Tào Hồ hỏi tới chuyện này, hẳn không thể không trả lời:

- Đấy, Mẫn Chi gọi cả Lưu Văn Đào tới, em đoán ngay ra là vì chuyện này mà. Đồng Tương Nguyệt nhướn mày lên, giọng the thé: - Cái bài viết của Côn Đằng Online ý đồ quá lộ liễu rồi, hôm sau nhiều tờ báo đăng tải, rồi Tiêu Thụy Dân cứng rắn chống đối Cát Kiến Đức, giờ lại thêm cao tăng Hải Túc mất tích, cổ phiếu Hải Túc giờ thành cấm khu của cơ cấu đầu tư rồi.

Tào Tri thì thoải mái nói: - Vấn đề của Hải Túc nếu tra tiếp, Tiêu Minh Kiến sẽ không ở lại Kiến Nghiệp được nữa, coi như nhỏ một cái đinh cho Giản Niên.

- Em thấy chưa chắc. Đồng Tương Nguyệt phản bác, chẳng thêm để ý nói thế là không nề mặt chồng trước mặt bao người: - Anh nhìn đáng về lúc nó rời đi mà xem, em không tin nó không nhận ra anh cả.

Tiết Minh Lâu nhìn Đồng Giản Niên, mặc dù Trương Khác chưa từng gặp mặt ông ta, nhưng tin tức Đồng Giản Niên thay thế La Quân đã truyền khắp Kiến Nghiệp, Tiết Minh Lâu không tin Trương Khác không sưu tập tài liệu của Đồng Giản Niên, cho dù không gặp cũng phải xem qua ảnh. Trương Khác đến rồi đi chẳng hề đứng lại hàn huyên một câu, chẳng trách Đồng Nguyệt Hoa tức tối như thế, anh em bà ta quen được xung quanh xun xoe nịnh bợ rồi, đã bao giờ bị người ta lạnh nhạt thế đâu.

- Có tới Kiến Nghiệp được không còn chưa chắc mà. Đồng Giản Niên cố làm ra vẻ phóng khoáng, cứ như không để bụng chuyện Trương Khác coi ai ra gì.

Tiêu Minh Lâu cười thâm, từ lúc tới đây hẳn không ngừng thu thập tư liệu về Cẩm Hồ theo lệnh Giang Mẫn Chi, biết năm 97, Lý Viễn Hồ lên thay Từ Học Bình làm tỉnh trưởng, khi ấy Cẩm Hồ còn kém xa bây giờ mà Trương Khác đã dám xung đột với Lý Viễn Hồ, nói gì tới bây giờ. Đồng Giản Niên nếu tới Kiến Nghiệp mà giữ cái tâm thái này không chừng thua thiệt lớn.

Đây là bệnh chung rồi, các quan lớn TW thường không coi người địa phương ra gì, chẳng nói ai, chính hẳn lúc mới tới chẳng phải dám nhận rượu do Trương Khác rót đầy sao, nghĩ lại thật là... +++

Mai cũng vẫn chưa kết thúc

Không thể kết thúc vì đám đốt làm lịch

1199. Chương 1201: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (8+9+10).

Lưu Văn Đào cầm tài liệu đi ra, nhiệt tình hàn huyên với bọn họ, Giang Mẫn Chi nói:

- Văn Đào, hay ở lại đây ăn cơm trưa đã rồi hẵng đi.

- Nếu đã có tài liệu mới, nên khẩn trương xử lý thì tốt hơn.

Lưu Văn Đào nhìn mặt đám Đồng Giản Niên, Tào Tri đều chẳng có ý gì muốn giữ mình ở lại, nên nhất định muốn đi:

- Buổi chiều tôi sẽ triệu tập người phụ trách các bên liên quan tới họp, tỉnh trưởng sẽ tới chứ?

- Anh xác định thời gian rồi bảo tôi, tôi xem có rảnh không đã.

Giang Mẫn Chi cũng không giữ lại nữa:

Lưu Văn Đào trước kia tờ bộ ủy TW tới địa phương là do Nghiêm gia ra mặt, dù khi đó Nghiêm gia làm thế cũng chỉ vì tiện tới Hải Châu hái quả, nhưng khách quan thúc đẩy hẳn tiến một bước lớn trên sĩ đồ.

Hiện Lưu Văn Đào cam nguyện để Giang Mẫn Chi sai phái điều tra Hải Túc, trong mắt đám Đồng Giản Niên, hẳn là tên “gia nô hai họ”, không muốn hẳn ở lại cản trở mọi người nói chuyện.

Lưu Văn Đào đi rồi, Giang Mẫn Chi mới nói:

- Vụ án Hải Túc đã có tiến triển, không ngờ Vương Hải Túc trước khi mất tích có để lại tài liệu, sai người đem đến cho Trương Khác.

- Nói không chừng Trương Khác đã sớm thả câu đợi người ta dớp. Vương Hải Túc có liên quan gì tới Cẩm Hồ mà nhờ người đem tài liệu tới cho y?

Giang Mi trước mặt trưởng bối cũng chẳng rụt rè, cứ thế vô đoán nói:

Lời của Giang Mi rất hợp với Đồng Tương Hoa, bà ta cười nói:

- Giang Mi có mắt nhìn người đấy, tên đó không đơn giản.

- Chưa chắc.

Giang Mẫn Chi lắc đầu, ông ta không phủ nhận khả năng con gái nói, nhưng không muốn thảo luận quá nhiều về việc này, một số điều không thể tiết lộ, lảng sang đề tài khác:

- Cẩm Hồ công cố kế hoạch đầu tư cơ sở sản xuất màn hình LCD ở Kiến Nghiệp, đầu tư 1.2 tỷ USD, tôi nghiên cứu sản nghiệp công nghệ cao gần đây, màn hình LCD khả năng sẽ thành một điểm nóng. Hiện bong bóng internet quá lớn, cũng liên quan tới thực nghiệp, khiến cho sản nghiệp công nghệ ắt sức nóng, hạng mục này của Cẩm Hồ đúng là kịp thời, có thể đảm bảo sự tăng trưởng ổn định của Kiến Nghiệp.

Mới nghe Giang Mẫn Chi nhắc tới chuyện này, Tiết Minh Lâu còn có chút nghi hoặc, nhưng chớp mắt đã hiểu ra, có ví dụ hạng mục bột giấy Tân Quang trước kia, lúc này nếu quan hệ với Cẩm Hồ không tốt, không đảm bảo được khi La Quân rời Kiến Nghiệp, Cẩm Hồ mang hạng mục lớn này đi chỗ khác, ở Kim Sơn có Đường Học Khiêm sẵn sàng giang tay đón nhận mà.

Giang Mẫn Chi không ưa gì Trương Khác, nhưng ông ta là người thực tế, không lấy tình cảm cá nhân để đưa ra quyết định, ông ta chuyển sang đề tài này, là không muốn mọi người ngồi đây chỉ nói cho sướng miệng không hiểu thực tế là gì.

Đồng Tương Nguyệt không thích những lời này, nhưng chỉ cười nói:

- Ai ngờ được sản nghiệp công nghệ lợi nhuận cao như thế, nếu không làm gì tới lượt Cẩm Hồ thành danh.

Rồi vỗ đầu Tào Hồ ngồi bên cạnh:

- Học thêm nhiều vào, đừng tưởng vào được đại học là xong, mẹ và ba con, chẳng ai có thể lo cho con suốt đời, sau này con muốn có cái gì, phải dựa vào bản thân tự giành lấy.

Tào Hồ thản nhiên nói:

- Nhiệm vụ hiện giờ của con chẳng phải là đi học sao? Mẹ dạy con cái này, chẳng phải làm khó con à?

Mọi người cười rộ lên.

Giang Mi trêu:

- Cô bé ở trường em có tiến triển gì chưa? Rốt cuộc đã bắt được không, hiếm khi cha mẹ em tới Kiến Nghiệp, em muốn kim ốc tàng kiều, để cha mẹ em quần thay cho chị.

Đồng Tương Nguyệt hỏi ngay:

- Cô bé nào thế?

- Hồ Tử thích một cô bé ở trường nó, hình như là thầm yêu người ta lâu rồi, cháu chẳng biết nó tán được cô bé đó chưa.

Giang Mi vô lương tâm bán đứng Tào Hồ, khoái chí nói:

- Cô bé đó trông không tệ, xinh đẹp, khí chất thanh nhã, cháu còn tưởng Hồ Tử đã kể khổ với chú thím rồi chứ?

- Thế à?

Đồng Tương Nguyệt chẳng ngại con trai yêu đương, thậm chí còn muốn sớm có một cô bé kiếm chế bớt hấn lại, để hấn chuyên tâm vào việc học hành, sau này còn kế thừa gia nghiệp:

- Hay là để mẹ gặp một lần?

Tào Tri chẳng hứng thú gì với chuyện này, gạt đi:

- Nó không hại con gái nhà người ta đã phải tạ ơn trời đất rồi, em làm mẹ còn hưởng ứng cái gì.

Tào Hồ cúi đầu không nói, trừng mắt nhìn Giang Mi, Giang Mi lè lưỡi, cười chuyển chủ đề:

- Nếu nói tới trêu hoa ghẹo nguyệt thì ai so được với tên kia! Tiếc là chẳng thấy ai làm gì nổi y.

Lại nháy mắt với Tào Hồ:

- Em trông cho kỹ vào, cô bé đó ở cùng trường với y, nói không chừng lọt vào mắt y, bị y ra tay trước rồi, tới lúc đó có khóc thì đừng bảo chị không an ủi em.

Đồng Tương Nguyệt cũng bị khơi lên hứng thú:

- Vậy chúng ta chiều tới Đh Đông Hải đi một vòng đi, nói không chừng gặp được cô bé đó.

Tiết Minh Lâu cũng có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với cô bé váy trắng đó, mặc dù chỉ liếc nhìn một cái, nhưng khó quên được, đột nhiên hấn thấy ghét Giang Mi lấy chuyện này xúi bẩy Tào Hồ.

Hấn nhìn Giang Mi, cô gái từng khiến y say mê ngày càng thể hiện rõ ràng bản tính hám lợi và ích kỷ của mình, hấn hoài nghi Giang Mi xúi bẩy Tào Hồ theo đuổi cô bé đó là do đồ kỵ.

Tiết Minh Lâu dẫu lạ gì tính cách của Tào Hồ, nếu cô bé kia bị Tào Hồ tán được chỉ e có kết cục không tốt đẹp gì, Đồng Tương Nguyệt hiện chỉ coi chuyện này như trò vui thôi, với sự thực dụng của hai nhà Tào, Đồng liệu có chấp nhận một cô bé bình thường này vào nhà không?

Tiết Minh Lâu căm ghét đám người lấy chuyện chơi đùa thậm chí hủy diệt cô gái bình dân ra làm đề tài mua vui, hấn nói ngời bên Giang Mẫn Chi, nói nhỏ:

- Mấy năm qua chuyện xảy ra ở Đh Đông Hải rất nhiều ...

Có vẻ chỉ nói cho Giang Mẫn Chi nghe, nhưng người trên bàn đều nghe thấy hết.

Giang Mẫn Chi nghe vậy ngừng đùa, những người khác vốn không chú ý tới lời hấn, nhìn phản ứng của Giang Mẫn Chi mới nghĩ, Tiết Minh Lâu có ý gì?

Những chuyện Trương Khác làm ở Đh Đông Hải có lẽ những người khác không biết, nhưng Giang Mẫn Chi biết, Đồng Tương Hoa biết, Tào Tri và Đồng Tương Nguyệt biết, bọn họ đùa cợt, còn Tiết Minh Lâu hắt ột chậu nước lạnh:” Chọc vào ai cũng được, có điều nghĩ xem Đh Đông Hải là địa bàn của ai?”

Đồng Tương Hoa khó chịu ra mặt, Giang Mẫn Chi dừng đùa một lúc, lại gấp thức ăn cho vào bát, như không nghe thấy Tiết Minh Lâu nói, cũng không nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Đồng Tương Nguyệt, đứng đĩnh nói:

- Cảnh sắc trên núi Sư Tử không tệ, có thể nhìn khắp cảnh sông nước Tiểu Giang, Tiểu Tiết, chiều cháu đưa mọi người tới đó xem.

Giang Mẫn Chi rất hiện thực, Trương Khác có trêu hoa ghẹo nguyệt thế nào cũng chẳng liên quan tới ông ta, nhưng Tào Hồ mà xung đột với Trương Khác ở Đh Đông Hải thì ông ta khó thoát thân, cứ nhìn vào việc

làm trước kia của Trương Khắc, Tào Hổ dám can quấy ở đó, thể diện của Ủy viên Quốc vụ viện chưa chắc Trương Khắc đã nề.

Giang Mẫn Chi ăn cơm xong còn phải tới chính phủ tỉnh, bảo Tiết Minh Lâu ở lại cùng Giang Mẫn Chi đưa cả nhà họ Tào đi dạo Kiến Nghiệp.

Nghiêm Văn Giới rất chắc chắn cho rằng vấn đề Hải Túc lộ ra hoặc khả năng lộ ra sẽ thành câu đố không có lời giải cùng với sự mất tích của Vương Hải Túc.

Thực tế sau khi Vương Hải Túc không đảm nhận chức tổng giám đốc công ty nữa, chức danh giám đốc chấp hành của hắn vẫn còn, có nghĩa là tất cả thao tác vi phạm có thể đổ hết lên đầu hắn, cho dù cơ quan hữu quan có xử phạt, cũng chỉ phạt công ty, khi đó bọn chúng sẽ rút hết, mặc kệ Hải Túc sống chết.

Thế nhưng một đòn mạnh mẽ của Cẩm Hồ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nghiêm Văn Giới, hắn nghiêm túc tìm hiểu mối quan hệ của Vương Hải Túc, xác nhận Vương Hải Túc không mấy tiếp xúc với Trương Khắc, quan hệ với người của Cẩm Hồ chẳng phải vui vẻ gì, nên đương nhiên có rằng Cẩm Hồ muốn nhân cơ hội đả kích Hoàn Hỷ Tín.

Cẩm Hồ là một con rắn độc, bất kể nó có quy mô lớn thế nào, vẫn không thay đổi bản chất của một con rắn độc, nó ẩn nấp ở góc kín đáo trong thời gian dài không có động tĩnh, không ai chú ý, nhưng đợi khi nó phun nọc ra, sẽ làm người ta đau tận xương.

Bài viết của Thôi Quốc Hằng không có mấy sức sát thương, Tiêu Thụy Dân đứng ra chống đối quyết sách Cát Kiến Đức đầu tư vào Hải Túc mới là chí mạng, khi khắp thế giới sản nghiệp kinh tế mới rơi vào thảm họa, Hoa Hạ lại đầu tư vào Hải Túc, dự rất nhiều kẻ đầu cơ tăng lên, dự nhiều nhà đầu tư theo đuổi, kéo cổ phiếu Hải Túc từ đáy vực lên lưng chừng núi, nhưng lời của Tiêu Thụy Dân lan truyền qua tờ báo kinh tế đã đánh tụt cổ phiếu của Hải Túc xuống.

Tiêu Thụy Dân là trường hợp đặc biệt trong Hoa Hạ công khai đứng ra hợp tác với Cẩm Hồ, Tiêu Thụy Dân lựa chọn quyết liệt với Cát Kiến Đức vào lúc này, Nghiêm Văn Giới có dùng đầu gối cũng đoán ra kẻ nào bày mưu sau lưng, làm cơn giận trọng lòng hắn không sao tiêu tan được.

Nghiêm Văn Giới tay cầm chiếc ly thủy tinh cao cổ, nhìn rượu vang đỏ tươi trong đó, tưởng tượng đây là máu của tên khốn kia, nốc một hơi cạn sạch, hắn nỗ lực ép bản thân bình tĩnh lại, đi tới bàn hội nghị: - Mọi người nói đi, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào đây?

Thứ năm thứ sáu tuần trước cổ phiếu Hải Túc sụt giá hai lần liên tiếp, đánh tan nát kế hoạch mượn tiền từ Hoa Hạ thoát thân của bọn chúng, tới giờ đã có tới 4 tỷ đồng cược vào Hải Túc, bên phía Văn Chu đã cảm thấy áp lực tài chính.

Trương Văn Tín đầu óc lúc này chỉ tính toán kiếm có gì để rời đi, chuyện Vương Hải Túc mất tích vô có không thể không khiến hắn lo sợ, hắn thậm chí không muốn nghĩ Nghiêm Văn Giới hạ thủ đằng sau, hắn nghĩ có lẽ nghĩ bệnh kiếm chỗ nào đó ở hải ngoại nghỉ ngơi một thời gian có lẽ là một chủ ý không tệ.

Hắn chỉ là một nhân viên làm công cao cấp mà thôi, hắn không muốn dính líu vào một vụ án mạng.

Lưu Kỳ Tuấn nhú mày trầm ngâm chốc lát, nói: - Tôi đang lo ngày kia mở cửa giao dịch sẽ tung ra tin tức oanh động gì đó, bọn chúng nắm Côn Đăng Online, nếu có chút gió lay cỏ động gì, giới truyền thông sẽ hòa theo, hình thành dư luận bất lợi cho chúng ta, chúng ta chỉ giảm cổ phần một chút có lẽ sẽ bị tụt giá cho tới giới hạn giao dịch.

- Có cách gì hay không thì nói thẳng ra đi. Lâm Tuyết bực mình nói, hoàn toàn không có vẻ ưu nhã thường ngày, cô ta gửi gắm vô số tâm huyết vào Tình Diễn, hiện thấy nó sầm chìm chìm cùng Hải Túc, làm sao cô ta có tâm tình tốt cho được? Cô ta sớm ngựa mất cái bản mặt ra vẻ mưu sĩ của Lưu Kỳ Tuấn rồi, lúc nào cũng nói nắm chắc tới 9 phần 10, nhưng lần nào cũng thất bại, nếu chẳng phải hắn ngọt ngọt dụ dỗ, Lâm Tuyết chẳng động lòng lấy Tình Diễn ra thế chấp Hoàn Hỷ Tín vay 1 tỷ ném vào nâng giá cổ phiếu, để tới mức khốn đốn thế này.

Lâm Tuyết còn đình lớn tiếng quát mắng Lưu Kỳ Tuấn vài câu thì di động vang lên, Nghiêm Văn Giới thấy mặt cô ta có chút khác thường, hỏi: - Điện thoại của ai đấy?

- Phó thị trưởng Hồ, ông ta gọi điện tới lúc này có chuyện gì chứ? Lâm Tuyết nghi hoặc nói:

Hồ Kim Tinh là trợ lý tổng giám đốc ngồi cạnh Lưu Kỳ Tuấn, nên Nghiêm Văn Giới không nói gì, bảo Lâm Tuyết nhận điện thoại, cuộc họp tạm hoãn.

- Cái gì? Tỉnh chính thức thành lập tổ điều tra liên hợp điều tra vấn đề của Hải Túc chúng tôi? Giọng Lâm Tuyết đột ngột cao vút lên tới mức chói tai.

Nghiêm Văn Giới cũng không sao tin nổi, sau khi Vương Hải Túc mất tích, tỉnh muốn điều tra Hải Túc phải nghĩ tới khả năng nếu không tra ra vấn đề gì sẽ phải ăn nói ra sao, ngờ đâu tổ điều tra liên hợp đột ngột được thành lập.

- Hôm nay là ngày nghỉ mà? Lưu Kỳ Tuấn nghĩ tới vấn đề quan trọng:

Lâm Tuyết lập tức tỉnh ngộ hỏi Hồ Tôn Khánh, câu trả lời tiếp tục làm cô ta chấn động liên tục: - Cái gì? Giang Mẫn Chi, Lưu Văn Đào chiều họp khẩn cấp thông qua quyết định thành lập tổ điều tra liên hợp ... Vương Hải Túc trước khi mất tích giao tài liệu cho em họ giữ, hôm nay thông qua Trương Khác chuyển tới tay Giang Mẫn Chi? ... Anh có biết tài liệu gì không? Hả? Anh không biết! Anh không biết thì chúng tôi phải đối phó ra sao?

Lâm Tuyết cúp điện thoại, sắc mặt trắng bệch, vừa rồi nghe giọng Hồ Tôn Khánh trong điện thoại cũng run rẩy, có thể thấy ông ta cũng hoảng sợ cuống lên rồi, ai mà biết rốt cuộc Vương Hải Túc sưu tập được tài liệu gì.

Trương Văn Tín vừa như vô ý làm bút trong tay rơi xuống đất, cúi xuống nhặt bút lần tới cuối bàn họp, đứng lên nói: - Tôi đã hẹn 3 giờ chiều về Văn Chu, xe chắc là tới dưới lầu rồi, tôi đi trước đây ... Nói rồi chuồn thẳng.

Hồ Kim Tinh biết được một vài việc, hắn không biết có nên tránh đi không, nhưng hắn cũng muốn biết tình hình có thể xấu tới mức nào, do dự nhìn sắc mặt Nghiêm Văn Giới, thấy có vẻ không muốn mình đi, liền ngồi lại.

- Vương Hải Túc không thể tiếp xúc được với tài liệu quan trọng, khi phát hiện hắn đang ngầm thu thập tài liệu tôi đã kiểm tra rất kỹ, mảng tài vụ hắn không thể nhúng tay vào ... Lưu Kỳ Tuấn nói để không để mọi người hoảng loạn.

- Giang Mẫn Chi gan không lớn, ông ta sẽ không lấy sinh mạng chính trị ra mạo hiểm, trước khi có chứng cứ mà ông ta tự cho là chắc chắn, ông ta sẽ không đưa ra hành động với Hải Túc ... Nghiêm Văn Giới cau mày, lo có góc ngách nào đó mà bọn họ không chú ý, bị Vương Hải Túc bóc trần.

Cú điện thoại của Hồ Tôn Khánh cũng chỉ truyền tin, còn việc có thể làm, vấn đề có thể che đậy, hắn đã làm hết cả rồi, không sao nghĩ ra được vấn đề ở đâu, Nghiêm Văn Giới lòng rất sốt ruột.

Ngày 9 tháng 11 với rất nhiều người là ngày đầu tuần bình thường, TTCK cũng thế, không có tin tức gì làm người ta choáng váng, cũng chẳng có gì làm người ta phấn chấn, thời gian qua cổ phiếu internet tiếp tục đi xuống, cuối tuần trước cổ phiếu Hải Túc sụt giảm hai phiên liên tục, mặc dù đầu tuần có rất nhiều nhà đầu tư bỏ chạy, nhưng một số kẻ đầu cơ tự xưng đội cảm tử, đánh cược Hải Túc có tin tức tốt mua vào, khiến giá cổ phiếu Hải Túc bấp bênh, không tụt xuống hẳn. Sau buổi trưa phó thủ tướng Tăng Như Thánh tại hội nghị hợp tác ĐNÁ có phát biểu sẽ ra sức hỗ trợ sản nghiệp công nghệ phát triển, tin truyền về nước, cổ phiếu Hải Túc cùng cổ phiếu công nghệ bật ngược mạnh mẽ, nhưng tới 2h30 phút chiều, cổ phiếu Hải Túc lại tụt xuống như nhảy cầu, làm người chơi cổ phiếu hoang mang, dao dác thăm dò khắp nơi xem xảy ra chuyện gì, có người mau chóng vào Côn Đăng Online phát hiện tin văn về Khoa kỹ Hải Túc.

Tỉnh Đông Hải hôm nay chính thức ra quyết định do phó tỉnh trưởng Lưu Văn Đào dẫn đầu, cùng cục chứng khoán, ủy ban thương mại tỉnh và sở công an thành lập tổ điều tra liên hợp, điều tra vấn đề tồn tại của Hải Túc, 2h30 cảnh sát đã đưa kế toán trưởng, tổng giám đốc của Hải Túc đi hỏi chuyện.

Khi Nghiêm Văn Giới tới Văn Chu thì đã kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể lực, hắn biết rõ cái đạo lý cây đổ tàn khỉ tan, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ nó xảy ra trên người mình, hắn vừa về tới nhà, chưa nghỉ chút nào thì cô vợ ngọt ngào dịu hiền đã nói: - Ba vừa gọi điện thoại, bảo anh về thì tới tòa nhà Tín Thông một chuyến.

Nghiêm Văn Giới lấy di động ra, chẳng biết nó hết pin từ khi nào, đó là chuyện chưa từng có từ khi hắn dùng di động, hắn bị chuyện của Hải Túc làm lẫn lộn hết rồi, hỏi: - Có chuyện gì không?

- Không rõ lắm, nghe giọng ba gấp lắm. Vợ hắn lắc đầu:

Nghiêm Văn Giới không hỏi thêm nữa, hắn chưa bao giờ nói chuyện của công ty cho vợ, bất giác linh cảm sự tình không đơn giản: “Cha muốn biết chuyện của Hải Túc có thể bảo mình về thẳng nhà mà?” Tòa nhà Tín Thông chính là tổng bộ của ngân hàng Tín Thông, thần kinh hắn sớm mệt tới mức không chịu nổi lại lập tức căng như giấy đàn.

Nghiêm Khoan Hòa có tham gia công tác thành lập ngân hàng Tín Thông vào đầu thập niên 90, nhưng sau khi Ngân hàng Tín Thông chính thức thành lập, ông ta chỉ mang hàm chủ tịch danh dự, đem quyền giao cho con trai nhỏ Nghiêm Văn Giới lúc đó đã thể hiện được tài hoa thương nghiệp ở thị trường địa ốc Hải Nam.

Là chủ tịch danh dự, Nghiêm Khoan Hòa trừ một số hoạt động mang tính lễ tiết như chúc mừng, thì không bao giờ bước vào tòa nhà Tín Thông, nhưng cao tầng Tín Thông đều hiểu sức ảnh hưởng của Nghiêm Khoan Hòa với Tín Thông, sức ảnh hưởng có ông ta chỉ cần gọi một cú điện thoại cho giám đốc Đồng Tô Văn là thể hiện được ra rồi.

Nghiêm Khoan Hòa gần 80, tóc bạc phơ xuất hiện ở tòa nhà Tín Thông, tất nhiên khiến mọi người chú ý, không ai biết ông ta tới đây làm gì, nhưng ý thức được sự xuất hiện của ông ta không hề tầm thường.

Quả nhiên 2h30 chiều, cổ phiếu Hải Túc sụt giảm tới giới hạn giao dịch, Côn Đăng Online truyền tin tức tỉnh Đông Hải thành lập tổ điều tra liên hợp điều tra vấn đề của Hải Túc, tổng giám đốc và kế toán trưởng bị đưa đi điều tra.

Cho dù Nghiêm Văn Giới không nói, một số cao tầng của Tín Thông cũng biết đầu tư Hoàn Hỷ và địa ốc Tinh Điển thời gian qua nối nhau vay tiền từ Hoàn Hỷ với ý đồ gì, khi vấn đề của Hải Túc bị vạch trần, những khoản vay đó sẽ rơi vào vòng nguy hiểm.

Có điều cao tầng Nghiêm Gia đã quen với vấn đề kiểu này rồi, thậm chí cho rằng vấn đề của Hải Túc chẳng qua là Nghiêm gia chưa trao đổi tốt với một số quan viên Đông Hải, cho nên mới thế, chỉ cần Nghiêm gia vận dụng ảnh hưởng của mình ở TW, vấn đề của Hải Túc sẽ theo đó mà được giải quyết. Nhưng một số người thì lại thấy chuyện không đơn giản, còn có một số cao tầng không thuộc Hoàn Hỷ hệ biết trước nội tình, dùng điện thoại riêng liên lạc với bên ngoài.

Khi Nghiêm Văn Giới râu ria lởm chởm, mặt mày tiêu tụy xuất hiện cũng khiến nhân viên trong tòa nhà chú ý, khuôn mặt quen thuộc này là một trong số người thanh niên có quyền thế nhất Trung Quốc 10 năm qua, nhìn lại quá khứ của hắn, luôn tự tin ung dung, còn lúc này khi được hai vệ sĩ đưa vào thang máy, một góc áo còn lòi ra ngoài quần.

Ở Văn Chu, thậm chí là ở trong nội bộ Tín Thông trước đây đều rất ít người biết tới sự tồn tại của Cẩm Hồ, với bọn họ mà nói, biết tới Hoàn Hỷ là đủ. Một tuần trước viện trưởng học viện ngoại thương Đh Đông Hải, học giả kinh tế trứ danh trong nước Thôi Quốc Hằng phát biểu nghiêm khắc về vấn đề tồn tại trong báo cáo tài vụ của Hải Túc, lúc đó mới có tin tức truyền ra, Cẩm Hồ muốn chơi Hoàn Hỷ.

Phải biết rằng Hồ Nhuận (Rupert Hoogewerf) vào hạ tuần tháng 10 năm nay đưa ra top 100 người giàu nhất lần 2, tính toán Nghiêm Văn Giới đại biểu Nghiêm gia nắm giữ 18 tỷ đứng đầu bảng, trừ Tín Thông ra, tài sản của Hoàn Hỷ hệ chừng trên 50 tỷ.

Thế là cao trung tầng Tín Thông mới tranh nhau sưu tập tin tức về Cẩm Hồ, muốn biết Cẩm Hồ là thần thánh phương nào mà dám đánh vỡ mặt Hoàn Hỷ? Phải biết rằng cho dù đánh vào Hải Túc để đả kích Hoàn Hỷ cũng không thể tổn thương gân cốt của Nghiêm gia. Có những cao tầng sớm biết nội tình lúc này đứng phía sau rèm cửa dày, nhìn dáng vẻ khốn đốn của Nghiêm Văn Giới thì nhếch mép cười lạnh khinh miệt: “Mày cũng có ngày hôm nay!”

Nghiêm Văn Giới mở cửa văn phòng Đồng Tô Văn, thấy cha ngồi trong đó, giọng khàn khàn hỏi: - Xảy ra chuyện gì thế ạ?

- Hải Túc xảy ra vấn đề lớn như thế, chẳng lẽ con không thấy Tín Thông cần lập tức tập tập HĐQT để thương lượng đối sách sao? Khuôn mặt đầy nếp nhăn và vết nám của Nghiêm Khoan Hòa hết sức nghiêm túc, thấy vẻ mặt con trai hết sức phờ phạc, biết giờ không phải lúc truy cứu sai sót ở Hải Túc, vì còn có vấn đề đau đầu hơn.

Nghiêm Văn Giới thấy vẻ mặt cha mình như thế, cũng ý thức được chuyện nghiêm trọng hơn trong tương tượng của hắn.

Dù cho Nghiêm gia có che dấu thế nào thì những người khác cũng đều phải là đồ ngốc cả, gần đây hắn dùng một số tiền lớn của Tín Thông thao túng giá cổ phiếu của hải Túc không phải là bí mật gì lớn, chỉ cần người ta không có chứng cứ, chuyện này đành coi như không xảy ra, chẳng lẽ ngân hàng Tín Thông còn chạy đi nổi sao? Có điều liên quan tới khoản tài chính 4 tỷ, mà Tín Thông chỉ được coi là đang ở thời kỳ đầu, đây không phải là chuyện tầm thường, bất kể là bọn họ chủ động triệu tập HĐQT thương lượng đối sách, hay là HĐQT yêu cầu Nghiêm gia, Hoàn tín hệ đưa ra lời hứa an toàn cho khoản vay 4 tỷ cũng là chuyện đương nhiên. Nghiêm Văn Giới thậm chí đã tính tới phải mặc cả thế nào trên cuộc họp HĐQT, vậy mà lúc này lại chẳng có chút động tĩnh gì, tình hình hiển nhiên nghiêm trọng hơn trong tương tượng.

- Tôi muốn khẩn cấp mở cuộc họp HĐQT qua điện thoại thảo luận vấn đề của Hải Túc, dù sao Đầu tư Hoàn Tín có hai khoản vay với danh nghĩa đầu tư Hải Túc theo dạng phát hành cổ phiếu định hướng, Hải Túc đột nhiên bị tỉnh Đông Hải điều tra, cho dù vì hai khoản vay này cũng phải nghiên cứu đối sách. Đồng Tô Văn nói: - 2h30, tôi và Nghiêm lão lần lượt gọi điện cho HĐQT thông báo việc này, mới biết Cảnh Thiện Học, Hoàng Khắc Bản, Hoàng Kỳ Vân, Mã Sơn hôm nay tới Bắc Kinh, 4 giờ chiều Ngân hàng TW có người gọi điện tới, nói bốn người bọn họ vừa bước vào tổng bộ Ngân hàng TW.

Nghiêm Văn Giới có một tích tắc đầu óc trống rỗng, hơi lạnh chạy dọc sống lưng đâm vào tim, trước khi Ngân giám hội thành lập, Ngân hàng TW kiêm luôn chức quyền quản lý giám sát ngân hàng, bốn người kia đều là cổ đông, thành viên HĐQT của Tín Thông, bọn họ đột nhiên cùng tới Bắc Kinh, tới Ngân hàng TW vào lúc này, còn có thể đại biểu cho việc gì?

*** Ngân giám hội: Ủy ban quản lý giám sát ngân hàng.

Tín Thông là một trong hai ngân hàng thương nghiệp phi quốc hữu duy nhất toàn quốc, mục đích thành lập ban đầu là hệ thống ngân hàng cần thí nghiệm đột phá, cùng nâng đỡ kinh tế phi quốc hữu trong nước, thời kỳ sáng lập cũng suy tính chủ yếu hấp thu vốn dân doanh trong nước. Khi ấy kinh tế dân doanh Chiết Đông sôi động, Nghiêm Khoan Hòa rất có mối quan hệ và sức ảnh hưởng ở hệ thống tài chính TW, khi thành lập Tín Thông do Xây dựng Hoàn Tín và 7 xí nghiệp dân doanh khác của Chiết Đông gánh phần lớn khoản đầu tư, cuối cùng xác định tổng bộ ngân hàng đặt ở Văn Chu.

Từ đầu thập niên 90, một số nhà doanh nghiệp có kiến thức siêu việt đã dần nhận thức được tác dụng chính hợp sản nghiệp và huy động vốn trong phát triển tập đoàn cỡ lớn, Cảnh Thiện Học, Hoàng Khắc Bản, Hoàng Kỳ Vân, Mã Sơn đều là những nhà doanh nghiệp dân doanh nổi danh trong nước khi đó, cũng tích cực tham gia việc xây dựng Tín Thông, cuối cùng bổ vốn đầu tư trở thành cổ đông.

Đối với những cổ đông này mà nói, yêu cầu của bọn họ với Tín Thông, ngoại trừ nó có thể phát triển, khiến khoản đầu tư ban đầu của bọn họ phát sinh lợi ích, càng hi vọng Tín Thông có thể thu hút lượng tài chính lớn từ dân chúng để giải quyết vấn đề khát tài chính cho việc phát triển tập đoàn sản nghiệp của bọn họ.

Tài nguyên luôn có hạn, khi Nghiêm gia lợi dụng thân là cổ đông thứ nhất cùng với các cổ đông Văn Chu khống chế Tín Thông, tài nguyên của Tín Thông tất nhiên ngã về phía Hoàn Tín hệ và các xí nghiệp dân doanh Văn Chu thân cận, khiến cho các cổ đông khác bất mãn và thù địch. Thế nhưng Nghiêm gia và Hoàn Tín hệ nhiều năm được thế, lại liên hợp với các cổ đông khác của Văn Chu, cho nên bọn họ giận mà không dám nói, thêm vào Ngân hàng Tín Thông phát triển nhanh, cho nên mâu thuẫn không bị đẩy lên cao.

1200. Chương 1202: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (11).

Bốn cổ đông kia là nhà doanh nghiệp có tiếng trong nước, sản nghiệp trong tay cũng xưng hùng một phương, ở bộ ủy TW tuyệt đối không phải không có mối quan hệ, hiểu biết tương đối về bối cảnh của Cẩm Hồ, cũng biết chuyện Giang Mẫn Chi muốn giết Hải Túc lập uy, Đồng Giản Niên mượn Hải Túc dẹp bỏ chương ngại

thăng tiến. Thêm vào đó những năm qua Nghiêm gia và Hoành Tín hệ tham lam đắc tội với rất nhiều người, cho nên khi tin tức Hải Túc bị chính phủ Đông Hải lập án điều tra truyền vào tai bọn họ, bọn họ liền ý thức được cơ hội lật nhào Nghiêm gia đã tới, liền quyết đoán tới Bắc Kinh tố cáo, tranh đoạt quyền khống chế Tín Thông.

Đúng, bọn họ muốn tranh đoạt quyền khống chế Tín Thông.

Sống lưng Nghiêm Văn Giới ứa mồ hôi lạnh, hắn không rõ có phải có tấm lưới lớn dẹt sẵn đợi Nghiêm gia nhảy vào hay không, trong lòng hắn hiểu rất rõ, một khi Nghiêm gia mất đi quyền khống chế Tín Thông, khoản vay gần 20 tỷ của Tín Thông cho các xí nghiệp của Hoành Tín hệ sẽ là một sợi giây thừng chí mạng buộc lên cổ Hoành Tín hệ, chỉ cần khế siết một cái, cả tập đoàn lợi ích lớn sẽ tan rã.

Bọn chúng quá độc ác, mặc dù những năm qua không có xung đột trực diện, nhưng Nghiêm Văn Giới tin rằng oán hận của các cổ đông kia với Nghiêm gia, với Hoành Tín hệ không phải nhỏ, một khi quyền khống chế Tín Thông rơi vào tay những người đó, vận mệnh gì đang đợi Nghiêm gia và Hoành Tín hệ, dùng đầu gối Nghiêm Văn Giới cũng đoán ra được.

Nghiêm Văn Giới sốt ruột thúc dục: - Ba, lần này cần ba đi Bắc Kinh một chuyến với con, chúng ta phải đi ngay, sân bay không có máy bay thì bảo bọn họ mở chuyến bay đặc biệt, giám đốc Đồng cũng đi với chúng ta. Nghiêm Khoan Hòa và Đồng Tô Văn cũng biết sự tình nghiêm trọng cho nên mới đợi hắn ở văn phòng.

Điện thoại bàn đột nhiên vang lên, Đồng Tô Văn nhắc máy nghe, một lúc sau khuôn mặt nghiêm trọng phủ thêm một lớp sương: - Bắt đầu từ khi nào, sao bây giờ mới báo cáo? Đặt điện thoại xuống nói với cha con họ Nghiêm: - Bên ngoài có tin đồn cực kỳ bất lợi cho Tín Thông, từ ba giờ số lượng người rút tiền khỏi Tín Thông tại các chi nhánh tăng vọt, ban đầu không được chú ý lắm, hiện giờ khả năng đã hình thành làn sóng đua nhau rút tiền rồi.

Tin tức xấu liên tiếp đổ tới, vừa nghe tin này lông tóc Nghiêm Văn Giới dựng hết cả lên, hắn biết kẻ địch đang dùng tất cả thủ đoạn từ trong tối lẫn ngoài sáng khiến Nghiêm gia luống cuống không phòng bị kịp.

Một khi hình thành làn sóng rút tiền, mà lượng dự trữ tài chính của Tín Thông không đủ ứng phó, rất có khả năng không duy trì nổi Tín Thông nữa, tới lúc ấy dù có khống chế Tín Thông trong tay còn có tác dụng gì nữa? Nghiêm Văn Giới không ngờ rằng đối thủ tàn độc tới cỡ đó, căn bản không cho bọn họ một chút cơ hội nào.

Cho dù có ứng phó được với làn sóng rút tiền này, Ngân hàng TW cũng sẽ không khoanh tay ngồi nhìn với một sự việc nghiêm trọng như thế, đến khi ấy chẳng cần đám Hoàng Kỳ Vân tới Bắc Kinh cáo trạng gì hết, ngân hàng TW cũng sẽ tiến hành thẩm tra nghiêm khắc với Tín Thông?

Là y sao? Nghiêm Văn Giới nhớ tới khuôn mặt chùng như vô hại của Trương Khác, mặc dù đối địch với Cẩm Hồ mấy năm, thậm chí hắn còn chưa rõ Cẩm Hồ rốt cuộc quật khởi như thế nào? Nghiêm Văn Giới đương nhiên sẽ không thừa nhận điều này, nhưng trong lòng mang cảm giác thất bại càng rõ ràng hơn trước, một cảm giác bất lực bị triệt để đánh bại.

Đồng Vi Văn nhìn chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường, cách giờ tan tầm còn chưa tới nửa tiếng, các chi nhánh cầm cự qua hôm nay không thành vấn đề, nhưng tin đồn lan đi cực kỳ đáng sợ, có lẽ tới ngày mai không chỉ có các chi nhánh ở Văn Chu có vấn đề. So với việc ứng phó với đám Hoàng Kỳ Vân đi Bắc Kinh, hiện giờ quan trọng hơn là phải phủ nhận tin đồn, ổn định cục diện, cần vay khoản tiền lớn từ đồng nghiệp để ứng phó với làn sóng rút tiền có thể xảy ra vào ngày mai, không chỉ Đồng Tô Văn không thể đi đâu, ngay cả cha con họ Nghiêm cũng phải ở lại để giải quyết vấn đề bức thiết trước mắt.

- Chi nhánh Văn Chu rất có thể là nơi trọng điểm, tôi sẽ gọi điện thoại cho các ngân hàng lớn cấp thành phố xin cứu viện, Nghiêm lão có nên liên hệ với tỉnh thành, nhờ bọn họ phối hợp, công tác sẽ dễ dàng hơn. Đồng Tô Văn hỏi:

Điện thoại bàn lại reo vang, tin tức xấu liên tiếp đổ tới, làm Đồng Tô Văn sợ cả nghe điện thoại, nhưng lúc này chỉ còn cách nhắc máy lên nghe, hai cha con họ Nghiêm cũng khẩn trương nhìn Đồng Tô Văn, chốc lát sau Đồng Tô Văn đặt ống nghe xuống, chán nản nói: - Ngân hàng tỉnh gọi điện tới hỏi chuyện rút tiền.

Trước khi hội chứng giám cùng cơ cấu giám sát ngân hàng cấp tỉnh thành lập, ngân hàng tỉnh có chức quyền

giám sát ngân hàng tỉnh thành, thậm chí căn cứ vào tình hình khẩn cấp tiếp quản vận hành ngân hàng thương nghiệp. Tin tức nhanh chóng truyền tới ngân hàng tỉnh như thế, rồi ngân hàng tỉnh lại vội vàng gọi điện tới, đại khái là chỉ muốn Tín Thông giao quyền khống chế ra ngay lập tức, thêm vào đám Hoàng Kỳ Vân tới Bắc Kinh, âm mưu sau lưng này còn chưa đủ rõ ràng sao.

Nghiêm Văn Giới gục đầu ngồi xuống ghế, tình thế trước mắt đã rõ, không những vấn đề của Hải Túc không che dấu được, mà cả vấn đề của Tín Thông cũng không che dấu được, có lẽ một số vấn đề căn bản chẳng là cái gì, nhưng dưới tình thế người ta hè nhau đánh hội đồng này, vấn đề gì cũng có thể thành chuyện lớn.

Chính phủ tỉnh Chiết Đông điều phối các ngân hàng cho Tín Thông vay gần 10 tỷ, tích cực tận dụng giới truyền thông phủ nhận các tin đồn, ngân hàng tỉnh lại đứng ra đảm bảo tín dụng cho Tín Thông, mới khiến Tín Thông vượt qua làn sóng rút tiền trung tuần tháng 11 một cách ngặt nghèo.

Chưa nói Tín Thông trong vòng một tuần chảy mất gần 20 tỷ, chỉ riêng việc ngân hàng thương nghiệp thứ hai trong nước gặp phải chuyện đua nhau rút tiền, tính chất nghiêm trọng hơn cả cổ phiếu Hải Túc ba lần bị mất giá, đã kích với Nghiêm gia càng trí mạng hơn.

Ba ngày sau làn sóng rút tiền, ngân hàng tỉnh Chiết Đông chính thức phái tiểu tổ giám sát tới trú ở Ngân hàng tín thông theo dõi chuyện vận hành thường nhật, Đồng Tô Văn từ chức giám đốc Ngân hàng Tín Thông, Nghiêm Văn Giới cũng bị ép từ chức chủ tịch HĐQT, có nghĩa là Hoàn Tín hệ hoàn toàn mất quyền khống chế Tín Thông. Đồng thời Ngân hàng TW cũng chính thức thành lập tổ điều tra có cấp bậc cao hơn nữa tới Văn Chu, điều tra các vấn đề tồn tại trong việc vận hành Tín Thông những năm qua.

Ngày mùng 1 tháng 12, phó bí thư tỉnh ủy, tỉnh trưởng Chiết Đông là Giang Tấn Nguyên được TW điều tới đảm nhận phó chủ nhiệm ủy ban kế hoạch Quốc vụ viện, phó bí thư tỉnh ủy Triệu Dương kiêm chức tỉnh trưởng tạm quyền. Ở dù bảo hộ trên quan trường lớn nhất của Nghiêm gia ở Chiết Đông, từng là thư ký của Nghiêm Khoan Hòa, bí thư thành ủy Văn Chu Kim Lập Bình cũng bị miễn chức vào ngày 2 tháng 12, tạm thời làm tuần thị viên cấp phó bộ của bộ xây dựng. Đám Nghiêm Lỵ Hoa, Nghiêm Nghị đảm nhận chức vụ đảng chính phủ địa phương cũng nối tiếp nhau bị điều khỏi cương vị lãnh đạo, những điều này có nghĩa là việc điều tra vấn đề đằng sau của Tín Thông được đi sâu triệt để.

Những người đứng ra đả kích Nghiêm gia, Hoàn Tín hệ không một ai muốn cho Nghiêm gia cơ hội nghỉ lấy hơi.

Ngày 6 tháng 12, viện kiểm sát hai tỉnh Đông Hải, Chiết Đông chính thức đưa ra quyết định giám sát nơi ở của đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết.

Cùng với việc điều tra sâu hơn, vấn đề bại lộ ở Tín Thông cùng Hoàn Tín hệ ngày càng nghiêm trọng, theo ước chừng sơ bộ, Nghiêm gia lợi dụng quyền khống chế Tín Thông, cho các xí nghiệp liên quan vay tới 24 tỷ, trong đó 60% khoản vay trái quy định, trong khi đó tổng số tiền cho vay của Tín Thông còn chưa tới 100 tỷ.

Những tội chứng Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết lợi dụng đầu tư Hoàn Tín, địa ốc Tỉnh Điện vay phi pháp từ Tín Thông 4 tỷ đồng, thao tác trái phép giá cổ phiếu của Hải Túc đã được xá nhận sơ bộ. Thực tế những tội chứng này dễ xác nhận nhất, quan trọng các cơ quan hữu quan có muốn tra hay không.

Thúc dục trả nợ với Hoàn Tín hệ là nhiệm vụ chủ yếu của Ngân hàng Tín Thông, mặc dù tổng giá trị tài sản của các xí nghiệp Hành Tín hệ tới 60 tỷ, nhưng muốn ngay một lúc trả 24 tỷ chẳng khác nào giết người. Vì tránh Hoàn Tín hệ phá sản gây tác động tới kinh tế địa phương, công ăn việc làm và ổn định xã hội, Triệu Dương chủ trì phối hợp chính phủ, ngân hàng tỉnh và ngân hàng TW, quyết định tập đoàn sắt thép Văn Chu thuộc Đầu tư Hoàn Tín do tập đoàn sắt thép tỉnh tiếp quản trọng tổ, Xây dựng Hoàn Tín do tập đoàn xây dựng tỉnh phụ trách, khoản vay gần 18 tỷ của hai xí nghiệp lớn này do ngân hàng kiến thiết tỉnh thành liên hợp đảm bảo.

Còn về phần 6 tỷ khác của những xí nghiệp liên quan, Tín Thông lấy thân phận chủ nợ tiếp quản Đầu tư Hoàn Tín cùng các tài sản liên quan cho tới khi trả hết nợ

1201. Chương 1203: Mọi Chuyện Không Thể Kết Thúc Như Thế Được (12+13)

Trước tết dương lịch năm 2001, có người nói đùa rằng 100 người giàu nhất đúng là sao chổi, nếu không vì sao Hoàn Tín hệ vừa mới được xếp đứng đầu bảng công bố ra công chúng chưa tới 3 tháng đã tan rã? Trương Khác nghe thế cũng chỉ cười xòa, y luôn muốn tới Văn Chu một chuyến, không ngờ trì hoãn tới tận trước tết dương lịch năm 2001.

Trương Khác không thích ngồi máy bay, y xuất phát từ Hải Châu, mượn đường Tân Đình tới Văn Chu chỉ mất có 5 tiếng đi đường, y có Hứa Tư đi cùng nói chuyện, chẳng cảm thấy thời gian dài buồn tẻ. Từ Lương Văn Quân, Vương Thái Linh đi cùng tới bãi phóng nhà Vương Chí, còn có Đỗ Phi, Mông Nhạc cùng Mã Lực CEO của Trắc Vực và Lâm Băng.

Trương Khác tới Văn Chu là thực hiện lời hứa tới thăm Triệu Tử của y và Hứa Tư, còn với đám Đỗ Phi, lấy lời bọn họ mà nói là tới Văn Chu là để phân chia chiến lợi phẩm.

Theo cách làm bình thường, Hải Túc phải ngừng giao dịch vô thời hạn, cho tới kỳ vụ án được điều tra rõ ràng mới mở cửa giao dịch trở lại, nhưng cách làm này là tổn hại chí mạng với Hải Túc, khó tưởng tượng được Hải Túc có thể duy trì tốt nghiệp vụ trong thời gian điều tra, kéo dài một hai năm, e chỉ còn lại cái xác rỗng trên TTCK, không chỉ tổn hại lớn tới các nhà đầu tư vừa và nhỏ, cũng là tổn hại với kinh tế Đông Hải. Ngoài ra sở vệ sinh, phóng nghiên cứu phần mềm cũng là cổ đông chủ yếu của Hải Túc, bọn họ không muốn Hải Túc sụp đổ hoàn toàn, lúc này hi vọng duy nhất của bọn họ được gửi gắm lên người Cẩm Hồ.

Ngân hàng Tín Thông lấy thân phận chủ nợ tiếp quản Đầu tư Hoàn Tín và tất cả sản nghiệp của Nghiêm gia cùng toàn bộ tài sản của địa ốc Tinh Điển, tất nhiên bao gồm cổ phần của Hoàn Tín và Tinh Điển ở Hải Túc.

Cẩm Hồ có thể thuận lợi tiếp nhận Hải Túc hay không, đối tượng đàm phán không phải Nghiêm gia hoặc Tinh Điển, mà là ngân hàng Tín Thông đã bị ngân hàng tiếp quản. Trương Khác dù có muốn tiếp nhận Hải Túc cũng sẽ giao cho Sáng Vực Đông Đại, nên để Đỗ Phi, Mông Nhạc đi theo, tài sản phức tạp nhất của Hải Túc là 8818, cho nên Mã Lực và Lâm Băng cũng theo cùng. Lâm Băng nhận lời làm bạn gái của Mã Lực, quan hệ của hai người đã tới mức có thể bàn tính chuyện cưới hỏi.

Sau khi tới Văn Chu, Lương Văn Quân và Vương Thái Linh tới thẳng nhà Vương Chí, đám Đỗ Phi và Mông Nhạc thì được Ngân hàng Tín Thông an bài ở nhà khách thành phố, còn Trương Khác và Hứa Tư tới trang viên của Triệu Tử nằm bên hồ Dịch Mã ngoại ô Văn Chu, hôm sau mới vào thành phố, để Hứa Tư ở lại chơi với Triệu Tử thêm vài ngày, và lại Hứa Tư cũng không muốn tham gia hoạt động thương nghiệp của Cẩm Hồ.

Tối trưa Triệu Dương mở tiệc tẩy trần cho Trương Khác ở nhà khách chinh phủ tỉnh, Trương Khác đặc biệt bảo Vương Thái Linh đưa Vương Chí tới, chính thức giới thiệu cho Triệu Dương và lãnh đạo tỉnh làm quen. Bác vợ của Vương Chí là Hầu Triều Quý nguyên là phó thư ký trưởng Văn Chu, sau khi nguyên bí thư thành ủy Văn Chu là Kim Lập Bình lên đã chèn ép khỏi Văn Chu, bí thư thành ủy mới tới nhậm chức, Hầu Triều Quý được điều bổ làm thư ký trưởng thành ủy, tiến vào ban thường ủy thành phố.

- Cha con Nghiêm Khoan Hòa ảnh hưởng tới kinh tế lẫn chính trị Văn Chu rất sâu, chuyện này sẽ loạn một thời gian rất dài tiến hành chinh đồn. Dùng cơm xong, Triệu Dương mời riêng Trương Khác uống trà: - Đây chính là thời cơ để Cẩm Hồ tiến vào Chiết Đông, vậy mà cậu bình chân như vại.

- Nếu tôi nói tôi không nổi lòng tham ngân hàng Tín Thông thì là nói dối, nếu tôi bảo không bận tâm tới sắt thép Văn Chu cũng là nói dối, nếu tôi nói không có ý đồ gì với Xây dựng Hoàn Tín cũng không phải là lời thật lòng. Trương Khác cười nói: - Hoàn Tín gây ra lỗ thủng lớn như thế, người có lập trường giống với Giang Mẫn Chi rất vui mừng, tốt nhất là có thể khơi lên phong trào kiểm điểm lại về kinh tế phi quốc hữu, lúc này tôi dám thò tay ra hái quả sao? Lòng ngứa ngáy cũng đành chịu. Cho dù là Hải Túc tôi cũng phải giả vờ bị cưỡng ép, cực kỳ không muốn, thực ra ông biết tôi muốn cỡ nào!

Triệu Dương cười phá lên, ông ta biết không phải là Trương Khác thoái thác mà vì nền móng phát triển bền vững của Cẩm Hồ, cần có dũng khí từ bỏ một số lợi ích, không vươn tay vào Tín Thông, không thôn tính sắt thép Văn Chu, không chiếm lấy Xây dựng Hoàn Tín, đúng là cần ý chí tương đối.

Chẳng phải là vì sức ảnh hưởng của Cẩm Hồ không đủ, ủng hộ chính trị không đủ, mà nhớ lại quá trình phát triển của Cẩm Hồ những năm qua, chính vì không tham, cho nên mới phát triển mau chóng cùng nền móng vững chắc.

Cho dù lúc này Ngân hàng Tín Thông có chuyển nhượng 71% cổ phần của Hoàn Tín và Tinh Điền ở Hải Túc cho Cẩm Hồ với giá bán rau, thì Trương Khác cũng chỉ muốn một nửa số đó, còn lại do sở công nghệ tinh và phòng nghiên cứu phần mềm tỉnh Đông Hải cùng nhau tiếp nhận quản lý.

Triệu Dương khoát tay: - Cẩm Hồ hiện bỏ những thứ này, ngày sau nhất định có cơ hội kiểm lại được, chỉ khổ cho tôi thu dọn đồng hỗn loạn thôi.

Buổi tối, bác của vợ Vương Chí là Hầu Triều Quý mời ăn cơm, nên Trương Khác cáo từ Triệu Dương tới chỗ hẹn.

Mã Lực, Lâm Băng cũng vừa tới khách sạn, Trương Khác nhất quyết không để Hầu Triều Quý ra cửa đón cùng Mã Lực, Lâm Băng lên lầu.

- 71% cổ phần của Hải Túc có giá giống nhau, nhưng tính chất hoàn toàn khác hẳn, số cổ phần Sáng Vực Đông Đại là cổ phần pháp nhân giá trị thấp nhất lại không thể lưu thông, nhưng phải trả giá cao hơn phần còn lại, rất nhiều người đang nghi hoặc ... Mã Lực đi bên cạnh Trương Khác, khẽ thảo luận chuyện đàm phán buổi chiều.

- Chúng ta phải nhìn về phía trước, lúc này một hai trăm triệu với Sáng Vực Đông Đại không cần phải tiếc. Trương Khác vỗ vai Mã Lực, giải thích: - Chúng ta thua thiệt chỉ là thua thiệt so với phòng nghiên cứu phần mềm và sở công nghệ thôi, thực tế là chiếm lợi không ít rồi, chính vì thua thiệt này mà quyền chủ đạo công ty họ mới nhường cho chúng ta một chút. Cổ phần của bọn họ tới thời gian giao dịch có thể bán thẳng ra TTCK, lúc đó chúng ta nhìn tình hình để mua lại, như thế không cần lo có kẻ nói ra nói vào sau lưng.

Trương Khác chưa nói hết thì đột nhiên thấy Lâm Băng đứng khựng lại, mắt dờ ra nhìn về phía trước, dáng vẻ như gặp phải người quen, y quay đầu lại nhìn theo mắt cô, gặp phải một người quen không ngờ gặp được ở nơi này: Ngụy Đông Cường.

Ngụy Đông Cường mặc véc tây phẳng phiu, đầu chải chuốt, khí độ bất phàm, nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn hai năm qua sống khá tốt.

Trương Khác thì chẳng sao cả, nhìn sang Lâm Băng, mãi cho tới tận bây giờ Lâm Băng vẫn không thể quên được hắn, Ngụy Đông Cường tuyệt tình bỏ đi đã làm cô tổn thương rất lớn. Mã Lực phải kiên trì không mệt mỏi rất lâu, lại có cơ sở làm việc chung, mới khiến có gạt bỏ tình cảm với Ngụy Đông Cường, còn có gạt bỏ được hoàn toàn hay không thì người khác không thể biết được, nhưng nhìn Lâm Băng bàng hoàng đứng đó như bị điểm huyệt có thể đoán ra phần nào.

Ngụy Đông Cường cũng nhìn thấy Trương Khác và Lâm Băng, vẻ ngạc nhiên trên mặt lập tức biến thành nụ cười rất giả tạo, đi về phía bọn họ, nếu chẳng để ý tới cảm thụ của Lâm Băng thì Trương Khác đã muốn quay đầu bỏ đi.

- Xin chào, không ngờ mọi người lại tới Văn Chu, sao không liên lạc với tôi? Tốt xấu gì cũng phải để tôi làm tròn tình địa chủ chứ. Ngụy Đông Cường cười rất đắc ý, giọng khá to, cứ như bạn bè lâu ngày gặp lại.

Thấy Lâm Băng mím chặt môi sắp bật khóc, Mã Lực mới hiểu ra thanh niên ăn mặc chải chuốt kia là ai, đi tới bên cô, khẽ ôm vai, hi vọng có thể làm cô dễ chịu hơn một chút.

Ngụy Đông Cường thấy thế, trong mắt thoáng hiện qua chút gì đó, chớp mắt lại cười ha hả: - Bạn trai em phải không? Anh cứ lo cho em mãi, giờ xem ra không cần anh phải lo rồi, nếu mọi người đã tới Văn Chu, vậy hãy để tôi mời khách, ngay ở đây đi, mọi người cũng biết chọn chỗ thật đấy, khách sạn Vương Tử có nhà hàng cao cấp nhất ở Văn Chu, mời cơm ở đây mới thể hiện được thành ý của tôi ... Rồi đi tới nắm cánh tay Lâm Băng muốn kéo vào trong, tựa hồ nhất định muốn mời bọn họ ăn cơm.

Trương Khác muốn nhắc nhở hắn một tiếng, bọn họ được người khác mời nên mới xuất hiện ở đây, đương nhiên y chỉ yên tĩnh đứng một bên thôi, hiện y là người ngoài, mặc cho Ngụy Đông Cường biểu diễn cho thoải mái, có lẽ vì quan hệ với Lâm Băng mới làm hắn bất thường như vậy.

Lâm Băng gặp lại Ngụy Đông Cường hoàn toàn mất bình tĩnh, cứ thụ động để hắn nắm tay kéo vào bên trong, Mã Lực thì chẳng biết phải làm sao cũng đi theo nốt. Trương Khác thở dài theo sau, ngẫm lại thì cái gọi là ân oán với Ngụy Đông Cường mấy năm qua chẳng thể gọi là ân oán được, chút va chạm nhỏ nhỏ có thể xảy ra với bất kỳ ai khi gần chục tỉ con người chen chúc nhau trên tinh cầu ngày càng trở nên chật hẹp mà thôi, dù ăn bữa cơm do hắn mời cũng có sao, phía bên Hầu Triều Quý để Phó Tuấn nói một tiếng là được.

Ngụy Đông Cường mở cửa một phòng bao, mời ba bọn họ vào, nói với những người đã ngồi sẵn trong đó: - Ngại quá, không ngờ gặp mấy người bạn cũ ở Kiến Nghiệp, tôi mời họ tới ăn cơm cùng, mọi người không để ý chứ ?

Trong phòng bao có một trung niên béo ú, mày nhíu lại nhìn đám Trương Khác, tựa hồ không thoải mái gì với hành động của Ngụy Đông Cường.

Ngụy Đông Cường liền đẩy Trương Khác ra, bổ xung: - Giám đốc Tạ, người bạn này của tôi có cha làm thị trưởng ở Đông Hải đấy, không ngờ được gặp cậu ấy ở đây.

Tên béo thâm chửi :” Thị trưởng ở tỉnh Đông Hải thì liên quan chớ gì?” Có điều ông ta là người khéo léo, vậy tay nói: - Bỏ đi, nếu là bạn của giám đốc Ngụy vậy ngồi xuống ăn cùng.

Ngụy Đông Cường như trút được gánh nặng kéo ghế mời Trương Khác, Lâm Băng ngồi xuống, rồi bảo một thanh niên mặc áo khoác da đi tìm phục vụ: - Cậu bảo phục vụ đem ba bộ bát đĩa vào đây.

Tên béo chẳng muốn lấy lòng Trương Khác, chỉ nhiệt tình nói chuyện với một thanh niên mặc véc tây bên cạnh: - Tiểu Ngụy không hiểu chuyện, giám đốc Trần đừng chấp, hôm qua cậu ta nói với tôi là Trần công tử chịu nể mặt ăn bữa cơm này, làm tôi vui suốt một ngày, ăn cơm xong tôi còn có an bài, đảm bảo khiến làm giám đốc Trần hài lòng.

Trương Khác mới hiểu người trẻ tuổi đó là nhân vật chính của bữa tiệc này.

“Giám đốc Trần ” lại chẳng thèm nghe tên béo nói gì, nhìn Mã Lực và Lâm Băng một lúc, chắc chắn không nhầm người, mới cung kính đứng dậy, vẻ mặt rất nịnh bợ: - Giám đốc Mã, giám đốc Lâm, tôi thực sự không biết mọi người lại là bạn của giám đốc Ngụy, anh ấy chưa bao giờ nhắc tới với tôi.

Cả bàn đều trở mặt ra, nhìn chăm chăm vào thanh niên họ Trần, rồi lại nhìn sang Lâm Băng, Mã Lực. Vẫn là tên béo phản ứng nhanh nhất, đứng bật dậy bắt tay Mã Lực: - Giám đốc Mã, hân hạnh, hân hạnh quá, Tiểu Ngụy luôn nói với tôi Mã Lực của Trác Vực là người bạn kiệt xuất nhất của cậu ta ở Đh Đông Hải. Ài, không ngờ Tiểu Ngụy lại bày trò vui như thế, cậu ta oán trách tôi trả lương thấp quá, đúng thế Tiểu Ngụy là bạn giám đốc Mã, thì cũng là nhân tài cùng cấp, cái chức vị tổng giám đốc này của tôi nhường cho cậu ấy cũng chưa đủ. Kê hèn này chợ Cung, Cty chuyển phát Thân Hối sau này mong được nhờ cậy giám đốc Mã nhiều hơn ... Nói rồi rút danh thiếp nhét vào tay Mã Lực, Lâm Băng.

Mã Lực và Lâm Băng luống cuống, ai mà ngờ xảy ra chuyện trùng hợp đến thế, Hoàn Hỷ hệ tan rã làm Trác Vực mới có cơ hội tiến vào thương mại điện tử Chiết Đông, họ Trần kia chính là người phụ trách thị trường của Trác Vực ở Chiết Đông, đang hợp tác nhà phân phối ở Văn Chu, không ngờ Ngụy Đông Cường lại làm giám đốc cho công ty đó.

Ngụy Đông Cường sững sờ, Trương Khác thâm than trò đời oái oăm, tên này sao mà số đen như thế, không muốn để hắn tiếp tục khó xử, bảo Mã Lực: - Coi như đã gặp mặt rồi, chuyện còn lại giao cho Tiểu Trần phụ trách đi. Đứng dậy rời phòng bao.

Lúc này cửa phòng bao bị người ta mở ra từ bên ngoài, Phó Tuấn và Vương Chí dẫn hai người trung niên tới, người lớn tuổi hơn một chút đi đến nhiệt tình bắt tay Trương Khác: - Chào Khác thiếu gia, tôi là Hầu Triều Quý, Tiểu Chí nói tới Khác thiếu gia bao lần rồi mà tôi không có cơ hội gặp ... Vị này là Tần Triều Dương tân bí thư thành ủy của Văn Chu, bí thư Tần cũng muốn có cơ hội uống chén rượu với Khác thiếu gia, nên tôi tự chủ trương mời bí thư Tần tới đây. Nghe nói Khác thiếu gia gặp bạn cũ ở Kiến Nghiệp, nên tới chúc rượu ...

Tên béo vừa đứng dậy định giữ Mã Lực ở lại ăn cơm, nhìn thư ký trưởng thành ủy và bí thư thành ủy đi vào chúc rượu, dù ông ta thấy quen sóng gió cũng choáng váng, lưỡi cứng đờ, muốn nói một vài câu xã giao

mà không sao nói lên lời, lòng thầm mắng :” Thằng khốn Ngụy Đông Cường này đúng là biết vờ vạy.”

Ngụy Đông Cường thần thờ ngồi ngây ra trên ghế, nhìn từng bóng người áo quần sang trọng trước mắt, cảm thấy tất cả như chỉ là ảo ảnh ... hẳn thấy mình thua kém quá xa ... quá xa ... việc mình vừa làm mới rồi, đúng là trò hề cho người ta.

Trương Khác không muốn khiến Ngụy Đông Cường bị đả kích thêm nữa, đưa tay ra hiệu, mời Tần Triều Dương, Hầu Triều Quý ra khỏi phòng, lúc này mới nói: - Bí thư Tần, thư ký trưởng Hầu cũng thật là, sao dám làm phiền hai vị lãnh đạo tới chúc rượu, tôi còn định nhờ thư ký trưởng Hầu giới thiệu với bí thư Tần cơ, vậy là lần này được thỏa nguyện rồi ... Vừa nói chuyện vừa sóng vai lên lầu, Lâm Băng tất nhiên cũng không ở lại.

Buổi tối, những người khác đều ở lại nhà khách trong thành phố, Trương Khác tất nhiên tới Tử Viên Sơn Trang bồi tiếp Hứa Tư, tới rạng sáng, di động ở đầu giường đột nhiên vang lên, Trương Khác bật đèn, thấy số điện thoại của Lâm Băng, bề ngoài trời vẫn âm u, lấy làm lạ sao Lâm Băng lại gọi điện vào lúc này?

- Ai thế? Hứa Tư cũng bị tiếng di động đánh thức, cánh tay trắng như bạch ngọc đặt lên chăn, ngái ngủ hỏi:

- Lâm Băng, giờ này cô ấy gọi điện làm cái gì? Có vấn đề gì chẳng phải có Mã Lực nằm bên gối sao? Trương Khác lẩm bẩm, Lâm Băng và Mã Lực đều là người tới trưởng thành nói chuyện hôn nhân được rồi, đi ra ngoài làm việc có ngủ với nhau cũng là bình thường, nhất là hôm nay xảy ra chuyện như thế, sao Mã Lực có thể để Lâm Băng cô đơn một mình trong phòng trống được, nhận điện thoại trên: - A lô, giờ này gọi điện cho tôi có chuyện gì thế? Không phải nhắc tôi đêm ngủ dậy đi vệ sinh chứ ... Chưa nói hết câu đột nhiên nghe thấy tiếng khóc nức nở của Lâm Băng.

Trương Khác giật mình, y chưa bao giờ nghe thấy Lâm Băng khóc, cho dù là lúc Ngụy Đông Cường tuyệt tình bỏ đi, Lâm Băng không khóc, lo lắng hỏi: - Sao thế, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trời có sập xuống cũng có tôi đỡ cho cô ...

Hứa Tư cũng quan tâm ngồi dậy, lắng nghe tiếng bên kia điện thoại.

Lâm Băng cứ khóc mãi, nói không ra lời, mất một lúc phía bên kia Mã Lực nhận lấy điện thoại nói nguồn cơn cho Trương Khác: - Ngụy Đông Cường nhảy lầu tự sát rồi.

Ngụy Đông Cường chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, có lẽ trong lòng không chịu nổi chênh lệch quá lớn cho nên nhảy lầu, nhớ lại kiếp trước mình cũng là nhân vật nhỏ vất vả vật lộn với cuộc sống, Trương Khác cảm di động hồi lâu, không nói nổi một câu an ủi.

**** Chương này vốn là chương Vĩ Thanh, câu chuyện của tác giả Cảnh Tục đã kết thúc ở đây, nhưng câu chuyện cổ tích của mình vẫn sẽ còn tiếp tục, thực ra từ lâu nó đã không hoàn toàn là một truyện dịch rồi ...

Đây là một tác phẩm đồ sộ, phần tiếp theo không phải là viết tiếp câu chuyện, chỉ là hoàn thiện để nó kết đẹp và hoàn mỹ đúng kiểu một câu chuyện cổ tích thôi.

Mong tiếp tục được các bạn ủng hộ.

Mình sẽ nghỉ vào ngày mai để hệ thống lại phần cuối, post một ngày 5 -7 chương như cũ, ước chừng có 70 -80 post nữa sẽ kết trọn vẹn.

1202. Chương 1204: Không Thể Đối Diện Được.

Hứa Tư nghe nói tới ân oán giữa Trương Khác và Ngụy Đông Cường, có điều cô chưa bao giờ gặp người này, thấy Trương Khác thần thờ cầm điện thoại, trong lòng hơi lo, vòng tay ôm lấy y, áp mặt vào lưng y nói nhỏ: - Đó không phải lỗi của cậu.

- Em biết Trương Khác nghe câu này lòng cười khổ, trả lời với Hứa Tư cũng là tự nhắc bản thân:

Cái chết của Ngụy Đông Cường không ảnh hưởng tới tiến trình Sáng Vực Đông Đại tiếp nhận Hải Túc, Sáng Vực Đông Đại nắm 30% cổ phần, Cty Công nghệ Kim Đình thuộc sở công nghệ tỉnh Đông Hải và phòng nghiên cứu phát triển phần mềm lần lượt nắm 25% và 16% cổ phần.

Chỉ là so với cổ phần của hai nhà kia, cổ phần Sáng Vực Đông Đại tiếp nhận là cơ bản là cổ phiếu pháp nhân không thể lưu thông, trong mắt người ngoài, chuyện này Cẩm Hồ bị thua thiệt không nhỏ, nhưng từ bố cục sản nghiệp mà nói, bất kể từ nhu cầu internet hóa di động, hay là phát triển phần mềm, Cẩm Hồ cần gây dựng sản nghiệp phần mềm ngành đón xu thế máy vi tính phổ cập, hoàn thiện toàn bộ sản nghiệp công nghệ thông tin.

Còn với Lâm Băng mà nói, người yêu ngày nào không từ mà biệt đột nhiên xuất hiện trước mắt, rồi lại nhảy lầu tự sát, khổ đau trong lòng cô không cần nghĩ cũng biết, Lâm Băng không tham gia vào cuộc đàm phán sau đó.

Ngụy Đông Cường ở Văn Chu chẳng có bạn bè thân thích gì ở Văn Chu, chuyện hậu sự của hắn do Cty Thân Hối ra mặt lo liệu.

Cung Tự Trân tổng giám đốc Thân Hối ban đêm nghe tin Ngụy Đông Cường nhảy lầu hết sức bất ngờ, nhưng đa phần là cảm thấy tiếc, tiếc mối liên hệ với cao tầng Trác Vực thế là đứt rồi, cũng lo chuyện hợp tác với Trác Vực vì thế mà xảy ra biến cố, nhưng vẫn tích cực lo liệu chuyện hậu sự của hắn, đồng thời bảo người thông báo cho cha mẹ hắn ở Đại Sơn xa tít, không cần người ta nhớ ơn, chỉ phòng người ta có oán giận. Cho tới tận khi ký hiệp nghị hợp tác với Trác Vực, đồng thời được Trần Công ngầm truyền đạt, lấy danh nghĩa Thân Hối chuyển một khoản tiền 20 vạn của Trác Vực giao cho người nhà Ngụy Đông Cường. Cung Tự Trân mới hiểu ra quan hệ giữa Ngụy Đông Cường với Trác Vực không hề đơn giản, có điều ông ta cũng không tìm hiểu sâu thêm, chỉ thêm vào 5 vạn nữa, thành 25 vạn, coi như tiền an ủi của công ty, giao cho người nhà Ngụy Đông Cường.

Vì chuyện này, nên khi điều khoản chuyển giao cổ phần Hải Túc cơ bản đàm phán xong, Trương Khác không ở lại Văn Chu, trưa ngày hôm sau lên máy bay cùng Hứa Tư, Lâm Băng rời đi, có lẽ do chưa hoàn toàn dứt bỏ được tình cảm bao năm với Ngụy Đông Cường, Lâm Băng không muốn ở bên Mã Lực, theo hai người bọn họ rời đi, Mã Lực đành ở lại cùng Đỗ Phi, Mông Nhạc xử lý chuyện chuyển giao cổ phần.

Trên đường về Lâm Băng dựa vào lòng Hứa Tư không ngừng khóc tự trách bản thân, Trương Khác nhìn cô nói: - Nếu nói tự trách, kỳ thực tôi càng nên tự trách mình hơn, có lẽ trước kia tôi quá khắt khe với anh ấy, có điều nếu muốn tìm nguyên nhân thực sự là do anh ta không thể đối diện với bản thân. Nói những lời này y bất giác nhớ tới Trần Ninh, y không biết mình không thể đối diện với Trần Ninh, hay không thể đối diện với chính bản thân, sợ vết thương lòng vỡ ra.

Trương Khác đưa Hứa Tư về nhà, Lâm Băng cũng ở lại Hải Châu cho khuây khỏa, tránh về Kiến Nghiệp rồi nhìn cảnh nhớ người, chỉ Trương Khác một mình tới Kiến Nghiệp ngay trong đêm.

Mùa Đông Kiến Nghiệp rét cắt da cắt thịt, sau buổi chiều ngỗ Học Phủ đã chẳng còn mấy người đi lại nữa, ai cũng chui hết vào trong những quán bar, quán cà phê ấm úng cả rồi, đại sảnh 1978 cũng có đám đông tùm nập tùm ba, đa phần là sinh viên Đh Đông Hải chuẩn bị tham gia thi cuối kỳ.

Điền Hà đứng sau quầy bar cầm khăn lau chùi, ánh mắt thi thoảng liếc nhìn Trương Khác ngồi bên cửa sổ.

Cô tới 1978 đã được mấy tháng rồi, thi thoảng cũng tiếp xúc với đám Trương Khác, Đỗ Phi, Mông Nhạc, biết Đỗ Phi và Mông Nhạc là thủ lĩnh sáng nghiệp giới sinh viên, ở ngỗ Học Phủ này có tiếng tăm rất cao, thành tựu và địa vị xã hội đáng nể, nhưng cô mơ hồ nhận ra trong nhóm người đó Trương Khác là người cầm đầu. Đối với thanh niên đẹp trai đưa cô từ quán cơm nhỏ tới đây này, cô thấy y gọi một cú điện thoại là phó cục trưởng công an khu tới xử lý ngay một chuyện nhỏ nhặt, được thấy y bày trò khôi hài dí dỏm cùng nhóm người Đỗ Phi, càng thấy vẻ tự tin trấn định của y khi thảo luận chuyện kinh tế to lớn mà cô nghe không hiểu gì, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy Trương Khác một mình xuất hiện ở 1978.

Trương Khác ngồi một mình bên cửa sổ, bóng lưng gầy gò, mang theo cô đơn tịch mịch trước kia chưa từng có, Điền Hà tự thấy mình không có lập trường và lý do để an ủi y, cô rất cảm kích những gì Trương Khác làm ỉnh, nên chỉ lặng lẽ đổi một chiếc đĩa CD âm nhạc.

Nghe thấy tiếng nhạc trong quán bar chuyển từ giọng nữ trầm buồn thành tiếng dương cầm nhanh tươi vui, Trương Khác quay đầu về phía quầy bar, mỉm cười nâng ly rượu với Điền Hà.

- Sao hôm nay anh lại tới đây một mình? Đám Đỗ Phi, Mông Nhạc đâu rồi? Nhìn Trương Khác uống hết ly rượu đi tới quầy bar ngồi xuống, Điền Hà nhận lấy chiếc ly trống rỗng:

- Bọn họ hiện giờ là người thành đạt rồi, đâu có nhàn nhã được như tôi. Hai bọn họ ra ngoài công tác, cũng phải tới mấy ngày cuối tháng mới về được.

Diễn Hà thành thạo mở một chai rượu, cho đá và nước khoáng vào ly, rót rượu đưa cho Trương Khác, Trương Khác cầm lấy nhấp một ngụm, cười nói: - Làm ở đây đã quen chưa, khi đó định làm kẻ lừa đảo một lần, trực tiếp lừa bán cô tới đây đây.

Trương Khác nhìn ly rượu màu hổ phách trong tay, nhớ tới trước kia mình có nói rất thích loại rượu Chivas này, vì thế Tôn Tĩnh Mông dẫn Diễn Hà mỗi khi y tới đây, chuyên môn dành một chai Chivas cho y. Dưới bề ngoài của điêu ngoa của Tôn Tĩnh Mông, kỳ thực cũng có một mặt chu đáo tỉ mỉ, ly rượu này chưa đựng cả sự ôn nhu và thâm tình, Trương Khác khẽ lắc ly rượu đá và cốc chạm vào nhau, phát ra tiếng động leng keng vui tai, một nụ cười hiện lên môi.

Rõ ràng không phải thế nhưng cứ thích nói thật khó nghe, Diễn Hà lườm Trương Khác một cái, cúi đầu lau chùi quầy bar: - Cảm ơn anh chuyện cha tôi, bác sĩ nói nếu không kịp thời cắt bỏ, khối u có khả năng trở thành ác tính, tới khi đó sẽ rất khó chữa trị.

Đó là chuyện trước khi Trương Khác tới Hàn Quốc, cha Diễn Hà không rút cuộc không yên tâm con gái làm việc ở quán bar, nghe nói đó là chỗ phức tạp nhất trên thành phố, con gái nhà lành vào đó thành đa phần thành gái hết, ở quê cũng có mấy cô gái như vậy rồi, lúc đi thì hiền lành nét na lúc về thì mắt xanh mỏ đỏ còn mang theo đủ tai tiếng, cho nên từ quê lên Kiến Nghiệp, muốn xem tình hình thực sự của 1978 ra sao. Sau khi tới 1978 tìm hiểu chuyện nơi này liền yên tâm, không nói chuyện muốn con gái đổi chỗ làm nữa, bản thân chỉ coi như tới Kiến Nghiệp du lịch một chuyến.

Trương Khác tình cờ gặp cha Diễn Hà ở 1978, nói chuyện với ông, biết dạ dày ông bị đau, mới nhớ ra cảnh ngộ kiếp trước của Diễn Hà, liền kiến nghị Diễn Hà đưa cha cô tới Bệnh viện Nhân dân tỉnh kiểm tra, không ngờ phát hiện trong cơ thể có khối u.

Đó cũng chỉ là một trong nhiều lần y thay đổi vận mệnh của của người xuất hiện trong trong kiếp trước của y, chỉ là sự thay đổi đó không phải lúc nào cũng là chuyện tốt, ví như trường hợp của Ngụy Đông Cường.

Đối với Ngụy Đông Cường mà nói, Trương Khác không thể nói là ghét, nhưng khi nghe tin hân nhẩy lầu tụt sát, có sự bi ai khó hiểu bao lấy toàn thân, bi ai vì nhân vật nhỏ, vì Ngụy Đông Cường, cũng vì kiếp trước của mình.

Trước kia nhất quyết lựa chọn vào học Đh Đông Hải, sâu trong tâm khảm không phải khát vọng được tình cờ gặp lại Trần Ninh ở sân trường sao? Mặc dù sau buổi chiều mưa ở Tân Vu đó, y đứng suốt một đêm trên bờ đê trong mưa gió, quyết định quên đi mối tình kiếp trước này, nhưng hai lần tình cờ gặp lại, trong lòng vẫn đau xé tim như ngày Trần Tĩnh nói lời chia tay kiếp trước.

Y chỉ còn nửa năm cuối cùng ở Đh Đông Hải nữa thôi, có lẽ còn có cơ hội tình cờ chạm mặt trong trường, rồi như bàn bè bình thường trò chuyện vài câu, sau đó giống như hai đường thẳng tình cờ gặp nhau một điểm, sau đó ai nấy tiếp tục quỹ tích cuộc đời của mình. Hoặc có thể cứ thế lặng lẽ tốt nghiệp rời trường, sau đó vô số lần suy đoán suy đoán vận mệnh an bài như thế nữa không, Trần Ninh sẽ cùng Vu Trúc về Tân Vu, kết hôn, sinh con ...

Tình cảm kiếp trước thực sự trở thành giấc mộng, còn y , như lời Dịch Đan Thanh nói, trong tim sẽ mãi mãi có một khoảng trống.

Về tới chung cư Thanh Niên, hiện giờ ở đây trở nên quá trống vắng rồi, mặc dù có vợ chồng Tần Cương, Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm chuyển vào ở, nhưng bọn họ đều chọn tòa nhà bên cạnh, tòa nhà này vẫn là vùng trời riêng của Trương Khác, nhưng lúc này sự riêng tư của nó chỉ mang lại Trương Khác sự cô đơn. Phía tầng dưới không còn cô gái Hàn Quốc thi thoảng gặp y lại cúi mình chào hết sức thùy mị, trong nhà cũng không còn tiểu yêu tinh Tôn Tĩnh Mông mặc mỗi áo T-shirt để chân trần chạy đi chạy lại nữa. Trương Khác cầm chai nước khoáng đi ra cửa sổ, thấy tòa nhà Cao Khoa KV vẫn còn sáng đèn, Trương Khác thấy kiếp này tình nghiệt của mình chẳng ít.

Tâm tình của Trương Khác tới sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Tấn Thành cuối cùng sẽ tốt lên, chiếc 618 của Ái Đạt tranh thủ kịp bán ra vào đúng mùa mua sắm Giáng Sinh của Âu Mỹ, trong vòng hai tuần bán được hơn 10 vạn chiếc, được rất nhiều tờ báo đưa tin.

Tối khuya Trần Tĩnh gọi điện qua, nói thấy phòng y sáng đèn, hỏi sao y về sớm như thế, Trương Khác kể qua chuyện của Ngụy Đông Cường, chêm vào một câu đùa để câu chuyện không quá nặng nề: - Xảy ra chuyện như thế này anh phải về sớm để chuẩn bị thi cuối kỳ chứ, nếu không lại có thêm một tên dở người nào đó tóm được anh gian lận, thế thì trách nhiệm của anh lớn quá rồi. Hay em qua đây phụ đạo cho anh đi.

1203. Chương 1205: Giai Nhân Có Hẹn.

Đại bản doanh của Hoành Tín ở Văn Chu sụp đổ, khiến lực cản tổ điều tra liên hợp gặp phải rất ít, ngoại trừ báo cáo tài vụ giả, thao túng cổ phiếu, dùng đất trái phép tra một cái là rõ, công ty thần bí khi lập hạng mục sản nghiệp phần mềm, mượn xác lên thị trường chứng khoán, bị bại lộ, phó thị trưởng thường vụ Hồ Tôn Khánh bị song quy, cháu ông ta Hồ Kim Tinh thì không biết đi đâu mất.

Nguyên nhân sâu xa kế hoạch phát hành cổ phiếu công khai của Hải Túc là do bong bóng internet vỡ, nhưng tháng 11, Cẩm Hồ thông qua Côn Đăng Online và Tiêu Thụy Dân của Liên Tín liên hợp công kích, đánh tan cơ hội thoát thân cuối cùng nhờ vào điện tử Hoa Hạ của đám Nghiêm Văn Giới, Lâm Bằng, từ đó gây phản ứng dây chuyền khiến Hoành Tín hệ sụp đổ, những người am hiểu nội tình thì thâm kinh sợ trước đòn phản kích dữ dội của Cẩm Hồ, đồng thời cũng bội phục Cẩm Hồ thủ đoạn inh, nắm bắt thời cơ chuẩn xác.

Còn đối với Lưu Văn Đào, người trực tiếp dẫn tổ điều tra liên hợp đả kích Hải Túc, cũng được chính thức tặng cho danh hiệu :” Gia nô hai họ”.

Tiết Minh Lâu thấy Lưu Văn Đào gõ cửa đi vào, dẫn hắn tới văn phòng của Giang Mẫn Chi, pha trà nước xong rồi đi ra, trở tay khép cửa lại, quay về chỗ ngồi của mình. Lưu Văn Đào lúc này lâm vào cục diện khó xử, hắn hiểu rõ, trước kia dựa vào Nghiêm gia hỗ trợ mới rời khỏi bộ ủy TW tới Hải Châu làm bí thư thành ủy, hoàn thành giấc mơ làm thổ hoàng đế, ai ngờ thế cục không diễn ra như trong dự liệu, Giang Mẫn Chi tới Đông Hải, hắn muốn thoát khỏi cục diện bị cho ra rìa ở Đông Hải, quy thuận Giang Mẫn Chi lên tỉnh, lần nữa không ngờ bị Giang Mẫn Chi đẩy ra làm tiên phong đả kích “chủ cũ” Nghiêm gia Văn Chu.

Cái danh xưng “gia nô hai họ” đoán chừng hắn phải vác trên lưng suốt cuộc đời chính trị của mình rồi, Tiết Minh Lâu nghĩ cũng thấy bị ai thay cho Lưu Văn Đào, lại nghĩ tới biến hóa trong tỉnh Đông Hải sau vụ án Hải Túc.

Thực ra ảnh hưởng trực tiếp Hải Túc gây ra trong tỉnh không lớn, ít nhất nhìn bề ngoài là như thế, nhưng thủ đoạn gõ núi dọa hổ mạnh mẽ cứng rắn của Giang Mẫn Chi, thể hiện uy thế vô cùng, phát sinh tác dụng hóa học, Tiết Minh Lâu là thư ký của ông ta nên có cảm thụ rõ ràng nhất. Từ ánh mắt nhìn tới của những người khác trong chính phủ tỉnh, sự cung kính mang theo khoảng cách trước kia, hiện thêm phần kính sợ và khúm núm. Nhưng Tiết Minh Lâu hiểu, Đông Hải không phải là Đông Hải của Giang Mẫn Chi, mà là của bí thư tỉnh ủy Lý Viễn Hồ.

Thành phố Kiến Nghiệp vì vụ án của Hải Túc mà phó thị trưởng thường vụ Hồ Tôn Khánh bị song quy, trở thành quan viên cấp bậc cao nhất bị lôi xuống ngựa, thị trưởng Tiêu Minh Kiến vì thế mà bị liên lụy, rời khỏi Kiến Nghiệp là điều không thể tránh khỏi, Vương Duy Quân tiến bộ thêm một bước là điều định sẵn. Những chuyện này chẳng lẽ đã sớm ở trong dự liệu của y? Tiết Minh Lâu bất giác nhớ tới một thanh niên có dáng vẻ lười nhác.

Cùng với tư liệu về Cẩm Hồ thu thập được, Tiết Minh Lâu càng cảm thấy lo lắng.

Cẩm Hồ bắt đầu từ giấy Tân Quang và sản nghiệp đầu đĩa, tiếp đó bố cục Vườn Sồi, tới phát triển chuỗi sản nghiệp di động, tiếp đó là Trung Tinh Vi Tâm và sản nghiệp bạch điện, cùng chiến lược Hành lang số đã trói chặt toàn bộ nền kinh tế tỉnh Đông Hải vào với bản thân. Tiếp đó mua giấy Thần Hi, xây dựng đảo Đông Sơn, có sự trợ lực của Từ Học Bình, Đường Học Khiêm, địa vị của Cẩm Hồ ở Giang Nam đã không thua kém ở Đông Hải. Giờ thông qua vụ án Hải Túc, Cẩm Hồ bắt đầu tiến quân vào thị trường Chiết Đông, tin rằng với sự giúp đỡ của tỉnh trưởng Chiết Đông là Triệu Dương, tốc độ phát triển của Cẩm Hồ sẽ không kém hai tỉnh trước đó.

Trong vòng 7 năm ngắn ngủi Cẩm Hồ đạt tới quy mô như thế, làm người ta khó tránh khỏi hoài nghi trong đó tồn tại vấn đề, đoán chừng Giang Mẫn Chi cũng suy nghĩ như vậy. Là tâm phúc của Giang Mẫn Chi,

Tiết Minh Lâu biết mục đích ông ta bảo mình thu thập tài liệu của Cẩm Hồ để làm gì, nhưng Cẩm Hồ lấy Đông Hải, Giang Nam, Chiết Đông làm căn cứ, thêm vào Diệp gia, Cố gia, Tôn gia Hong Kong và mối quan hệ ở bộ ủy TW, hoàn toàn không phải một tỉnh trưởng có thể lay động được, huống hồ thế lực khổng lồ ẩn mình dưới nước của Cẩm Hồ ở hải ngoại mà thanh thế trong giới thương nhân người Hoa, nếu Giang Mẫn Chi đâm đầu vào, không khéo vỡ đầu chảy máu.

Tiết Minh Lâu nhìn cửa phòng đóng chặt, đoán chuyện này Lưu Văn Đào có khi phải tiếp nhận một cú khoai nóng lớn hơn nữa.

~~o0o

- Nghiêm gia lần này rất dài, với Cẩm Hồ mà nói, vừa có lợi lại vừa có hại. Trên phòng trà ở tầng thượng chung cư Thanh Niên, Hứa Hồng Bá ngồi đối diện với Trương Khác, một tay mân mê chén trà, mắt chăm chú nhìn bàn cờ.

Trên đường Đỗ Phi, Mông Nhạc rời Văn Chu về Kiến Nghiệp, Trương Khác đặc biệt bảo họ qua Hải Châu mời ông, để xin chỉ giáo tình thế biến hóa sau vụ án của Hải Túc.

- Những kẻ vốn có đeo kính màu nhìn vào Cẩm Hồ không ít, sau khi Nghiêm gia đổ rồi, đám người này càng quả quyết về cái nhìn của mình là điều khó tránh khỏi. Trương Khác thấy Hứa Hồng Bá thời gian qua ở Hải Châu, so với lúc bốn ba vì Tân Quang, cả tinh thần lẫn khí sắc đều tốt hơn rất nhiều, đoán chừng cũng uống rượu thừa ở Bát Cẩm Trân không ít: - Có người nói Cẩm Hồ đã bị cháu tẩy thành con thỏ trắng tinh, nhưng thực ra cháu muốn thành con thỏ trắng không trắng, đen không đen, hòa trộn vào cùng bầy thỏ, để khiến nó quá trắng bị người ta ghét.

- Những cái kính đó không dễ dàng bỏ xuống được nữa, nếu như có kẻ muốn nhìn, cứ để cho bọn chúng nhìn, dù sao cũng làm bọn chúng yên tâm hơn.

- Trước kia có kẻ muốn tra, cháu luôn che che dấu dấu, lần này thế nào cũng phải để tỉnh trưởng đại nhân toại nguyện. Dù sao Cẩm Hồ cũng là lương dân dưới sự trị vì của tỉnh trưởng đại nhân mà. Trương Khác cười:

- Lùi một bước trời cao biển rộng, với Cẩm Hồ mà nói chưa chắc không phải là một cơ hội. Hứa Hồng bà nhìn bàn cờ, nghiêng ngả nói:

- Cẩm Hồ cũng không phải là quả hồng mềm cho kẻ nào muốn bóp thì bóp, tao thấy chủ yếu là vì thuận tiện ày tiếp tục ở lại Đh Đông hải lâu lỏng thì có. Đỗ Phi ở bên cạnh xen vào một câu, qua năm nay hẳn sẽ bị Trương Khác đá dít sang Mỹ.

- Kha kha kha ... Hứa Hồng Bá ngẩng đầu cười lớn: - Lời của Tiểu Đỗ có đạo lý đấy.

Trương Khác đang định lên tiếng phản bác thì di động đặt ở trên bàn nhá đèn, cầm lấy xem, thì ra là số máy của Trần Tĩnh.

- Từ Gia buổi chiều tới nhà máy Hải Châu, em cũng lười một buổi nghỉ làm sớm, nhớ ra lâu lắm rồi không được ăn cơm anh làm. Đầu kia điện thoại giọng Trần Tĩnh lười biếng mang chút không nhèo.

- Ủ, tôi biết rồi. Trương Khác vờ nghiêm túc đáp, tưởng tưởng ra có lẽ lúc này Trần Tĩnh đang mặc váy ngủ nằm trên ghế sofa, đường cong uốn lượn như hiện ra trước mắt, tìm đập thịch một cái.

- Em mua sẵn thức ăn đợi anh đấy. Trần Tĩnh nghe giọng y biết bên cạnh có người, không tiện nói nhiều, trực tiếp cúp điện thoại.

Thu di động lại, Trương Khác không để ý tới ánh mắt nghi ngờ của Đỗ Phi, tiếp tục đánh cờ, chỉ là lòng phân tâm chuyện khác mất rồi, phong độ sục giảm, ván cờ đang rất tốt, cuối cùng bị Hứa Hồng Bá đánh cho thua tan tã.

- Ha ha ha, người có thể làm Khác thiếu gia không phải là nhiều, nếu như có hẹn với giai nhân thì không cần ở lại bồi tiếp lão già này nữa. Hứa Hồng Bá già thành tinh rồi, không khó đoán ra người vừa gọi điện thoại là ai, trên:

Ở trước mặt Hứa Hồng Bá, Trương Khác biết dấu diêm cũng vô ích, dặn Đỗ Phi tiếp đãi Hứa Hồng Bá rồi ngượng ngùng cáo lỗi rời đi.

1204. Chương 1206: Xuân Sắc Đây Phòng.

Tối biệt thự Yến Viên, trong nhà im ắng, Trương Khác nhẹ nhàng mở cửa vào, Trần Tĩnh nằm trên ghế sofa, mái tóc bồng bềnh như mây, một phần xỏa trên gối, một phần che đi nửa khuôn mặt trắng như tuyết tinh tế của cô, tay ngọc lỏa lộ bất an lộ ra ngoài không khí, càng tăng thêm sự dụ hoặc mê người, chiếc chăn đỏ tùy ý che trên người, không che đi được bầu ngực với đường nét gần như hoàn mỹ, pháp phông theo nhịp thở, làm người ta không nhìn được muốn hắt tung chiếc chăn ra, muốn khám phá sự mềm mại đàn hồi của gò đồi cao vút đó ...

Trần Tĩnh mơ mơ màng màng cảm thấy có người hôn lên má lên môi mình, giật mình mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đầy nhu tình của Trương Khác đang nhìn mình.

- Chỉ biết bắt nạt người ta thôi. Mỹ nhân mới tỉnh ngủ thở thể hờn dỗi, hơi thở như lan, dễ dàng làm nội tâm nam nhân ngứa ngáy.

- Vừa rồi làm sao có thể nói là bắt nạt, hiện giờ mới đúng này. Trương Khác cúi đầu xuống ngấu nghiến cánh môi đỏ, săn đuổi chiếc lưỡi thơm mát, ra sức mút dòng nước ngọt trong miệng giai nhân.

Nụ hôn ướt át kiểu Pháp làm Trần Tĩnh hô hấp khó khăn, mũi phát ra tiếng “ư, a” khe khẽ, tựa khóc tựa mừng, gò má đỏ hồng như máu, người nhũn ra trong lòng Trương Khác, cánh tay quấn quanh cổ y, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc của y.

Chiếc áo len trắng bị kéo xuống, làn da trắng mịn như tuyết đầu mùa lộ ngoài không khí, nổi lên gai ốc nhỏ, ngón tay lạnh lạnh của Trương Khác thuần thục cởi nút chiếc áo lót đen, hai trái cầu tròn trịa no căng bật trung ra, rung rinh hoa mắt.

Đó là hai trái đào chín mọng, tượng chừng sắp chảy mật, đợi nam nhân tới hái.

Cơ thể thành thực tự biết nhu cầu của nó, trước mặt nam nhân trong lòng, chẳng cần phải che dấu gì, hai tay Trần Tĩnh lần cởi y phục Trương Khác.

Ngả mình trên ghế sofa, Trần Tĩnh mặc cho Trương Khác quần tất lụa màu đen kéo xuống bắp chân, váy bó màu đen bị lột bỏ, lộ ra cặp đùi trắng mê người, theo cùng động tác của Trương Khác từ chậm thành nhanh, tiếng rên rỉ tí tê biến thành tiếng kêu kéo dài và hơi thở rục rủa.

Ánh mắt mê ly, cơ thể co giật kịch liệt, chân tay Trần Tĩnh như con bạch tuộc quấn chặt lấy Trương Khác, không ngừng hôn lên tóc y, hít lấy mùi nam nhân mạnh mẽ.

“Ọc ọc ọc ..” Đột nhiên tiếng kêu kỳ quái từ bụng mình truyền ra, làm Trần Tĩnh bình tĩnh, mở mắt ra phát hiện một mình nằm trên ghế sofa, hạ thân vừa ướt vừa dính, té ra vừa rồi là giấc mộng xuân. Ngẩng đầu nhìn nhà bếp, bên trong sáng đèn, ngửi thấy mùi thơm từ khe cửa truyền ra, bụng lại réo “ọc ọc”, bị cơn đói đánh thức.

- Nếu như ăn đồ anh làm quen miệng thì em biết phải làm sao? Trần Tĩnh đi vào phòng ăn, nhìn Trương Khác đang đứng bếp làm thức ăn, nhu tình dịu ngọt lấp đầy ngực, đi tới ôm lấy y từ đằng sau, mặt áp vào sống lưng gầy của y.

- Anh biết em dễ nuôi lắm mà. Trương Khác quay lại, khẽ vỗ lên cặp mông đầy đặn của cô: - Anh sắp xong rồi đây, thời gian qua em vất vả rồi, hôm nay để anh phục vụ em.

- Ừm. Trần Tĩnh nhón chân hôn lên má Trương Khác, ôn nhu đáp một tiếng, hoàn toàn không có chút đáng vẻ của một nữ doanh nhân thành đạt khi ở trước mặt cộng sự.

Trương Khác tay chân nhanh nhẹn, đợi khi Trần Tĩnh ở phòng tắm ra thì thức ăn lẫn bát đĩa đều đã được bày biện xong, rượu vang cũng đã được rót vào ly, tuy không đốt nến, nhưng bữa tối diễn ra trong không khí ngọt ngào, ăn cơm xong lưỡi dọn dẹp, mai tự có giúp việc tới dọn.

Hai người mang theo ly và rượu, nắm tay nhau trên tầng hai, ngồi ở ban công trải thảm nhung, nép mình bên nhau, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

- Ngày kia anh tới Bắc Kinh phải không? Trần Tĩnh đầu dựa vào vai Trương Khác, tay đặt lên ngực y, cảm thụ nhịp tim đập chậm nhưng mạnh mẽ.

- Năm nay tình thế di động sản xuất trong nước không tốt, ngoài trừ Cao Khoa KV và Liên Tín ra, thì các nhà khác đều thua lỗ. Trương Khác lưng dựa vào tường, cúi đầu nhìn người ngọc trong lòng, lấy ngón tay khẽ chạm vào má cô, làn da ấy trơn mịn như mỡ đông: - Cục diện này thế nào cũng phải thay đổi, hiện thực sẽ làm cho nhiều người nhận rõ tình thế, như vậy áp lực của Cẩm Hồ sẽ nhẹ hơn một chút. Tay còn lại của y luồn qua mép áo len, vuốt ve vòng eo nhỏ và cái bụng nhỏ phẳng lỳ.

- Em lại cảm thấy lần này anh đi Bắc Kinh có mùi âm mưu, Tiêu Thụy Dân công khai phản đối tăng cường đầu tư vào Hải Túc, chẳng lẽ không chút liên quan gì tới anh. Cơ thể truyền tới từng cảm giác ngứa ngáy, làm cơ thể Trần Tĩnh bắt đầu vận vẹo.

- Âm mưu gì chứ, hay là em cùng anh đi Bắc Kinh? Trương Khác hôn cánh môi hồng mọng ướm, đem rượu trong miệng chuyển sang miệng Trần Tĩnh, tay mân mê đôi ngực mềm mại.

Có thể ở bên cùng tình nhân tất nhiên là chuyện sung sướng hạnh phúc rồi, gò má Trần Tĩnh đỏ như chảy ra máu, người cũng nóng như phát sốt.

- Đứng ở đây, mệt suốt cả ngày, còn chưa tắm. Đôi mắt mông lung của Trần Tĩnh như phủ một lớp sương mù, khẽ cắn tai Trương khác, hai tay yếu ớt giữ lấy cái miệng tham lam vùi giữa ngực mình, không cho y kích thích mình nữa.

- Vậy anh bế em đi tắm. Trương Khác đứng dậy, bế cơ thể cao ráo đầy đặn của cô vào phòng tắm. Ngoài phòng gió đông buốt da, bên trong xuân sắc đầy phòng.

oOo

Sáng sớm ngày hôm sau Trương Khác bị di động của mình đánh thức, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời âm trầm u ám, có vẻ tuyết sắp rơi rồi.

- Ai gọi điện sớm thế? Mái tóc dài như thác nước che nửa khuôn mặt Trần Tĩnh, mắt lim dim tựa mình ngồi dậy, cô vấy ngủ trề cổ, một cái quai đeo trượt xuống tận cánh tay, lộ ra bờ vai trơn bóng và mảng da ngực trắng hấp dẫn.

- Là Diêu Văn Thịnh, còn sớm, em ngủ tiếp đi. Trương khác khẽ hôn lên trán Trần Tĩnh, khẽ ấn cô nằm xuống giường, kéo chăn lên, rồi mới nhận điện thoại.

- Chủ nhiệm Diêu, nếu đồng chí không có việc gì gọi điện thoại bữa bãi, thì chuẩn bị đón nhận sự trừng phạt nghiêm khắc của tổ chức. Vương Duy Quân một khi thăng lên làm thị trưởng, Diêu Văn Thịnh nước lên theo thuyền, hần lên cấp chính xử nhiều năm rồi, thăng lên một cấp nữa cũng là chuyện hiển nhiên.

Mặc dù chưa có gì được công bố, nhưng kết cục đã được định sẵn, vì chuyện này hần bị Trương Khác và Đỗ Phi tổng tiền được bữa cơm ngon lành.

- Nhờ ơn Khác thiếu gia thường xuyên đánh thức tôi giữa đêm khuya, thế nào tôi cũng phải cảm tạ lại một lần chứ, nếu không sao phải phép. Trọng điện thoại truyền gia giọng nói thản nhiên như không của Diêu Văn Thịnh: - Nếu như có đánh thức Khác thiếu gia từ ổ ôn nhu nào đó, vậy thì cáo tội.

Tiếp đó là tiếng cười cổ kìm nén của nữ nhân, nghe rất là giống giọng tiểu nha đầu Dịch Hình.

- Hiện giờ ở Kiến Nghiệp tôi chỉ lẻ loi một mình, trời lạnh thế này, tôi cũng muốn kiếm mỹ nữ nào đó ôm vào lòng lắm chứ, hay là cho tôi mượn cô em bên cạnh anh đi. Trương Khác tay trái cầm di động, tay phải khẽ vuốt bàn tay Trần Tĩnh lộ ra ngoài.

- Bằng vào sức hút của Khác thiếu gia thì còn cần gì phải mượn, để tôi tư vấn ột chút nhé, mỹ nữ giám đốc cả Cao Khoa KV đến lúc cần chinh phục rồi.

Lần này thì Dịch Hình không nhịn cười được nữa, tiếng cười trong như chuông bạc truyền tới.

Đôi gian phu dâm phụ này trước khi kết hôn chẳng hề có tình cảm, lại từ nhỏ lớn lên bên nhau, nghĩ ngẫm với nhau lại cảm giác tội ác như anh em loạn luân, vậy mà kết hôn xong thì vợ bảo sao chồng nghe thế, Diêu Văn Thịnh bị Dịch Hình trông coi gắt gao, nhưng lại có một loại hạnh phúc khác.

- Ai chả biết ba mỹ nữ giám đốc của Cao Khoa KV đều dưới sự quản lý của anh, ai mà biết anh nói tới ai chứ. Trương Khác chợt dạ nhìn người ngọc nằm bên cạnh, rứt tay lệ, hoài nghi tới qua Đỗ Phi ở cùng vợ chồng Diêu Văn Thịnh: - Nghe nói bữa tiệc hôm nọ anh còn lịch sự đưa Úc Bình tiểu thư về tận nhà.

1205. Chương 1207: Người Trong Tranh.

- Khục khục .. Hông bị nhéo một cái đầu nhói, Diêu Văn Thịnh biết mình nói nữa chỉ thua thiệt, tên Trương Khác này mồm miệng thất đức bịa chuyện hại người không chớp mắt: - Tôi biết mai cậu đi Bắc Kinh, rồi bay thẳng sang Hong Kong gặp cô bạn gái nhỏ, hôm nay khu cao tân mở tiệc tiễn chân bí thư La, bí thư Vương mời cậu tham gia.

La Quân sắp sang tỉnh khác làm tỉnh trưởng, Trương Khác cũng sang Hong Kong bồi tiếp Đường Thanh đang thực tập ở quỹ khuyến học, trước tết Âm Lịch mới về, tối nay là lần cuối cùng gặp La Quân ở Kiến Nghiệp, lần sau gặp lại sẽ mang thân phận khác rồi.

- Được, buổi tối tôi nhất định sẽ tới, bằng vào chuyện này anh không cần thông báo cho tôi sớm như thế, nói đi, còn có chuyện gì nữa?

- Vừa mới nhận được tin tức ở phía Văn Chu, rạng sáng nay tìm thấy thi thể của Vương Hải Túc rồi. Mấy giây sau Diêu Văn Thịnh mới hạ thấp giọng nói, đoán chừng không muốn để Dịch Hình nghe mấy chuyện xấu xa này.

- Ủm, có manh mối gì không? Trương Khác cũng cố gắng để ngữ khí nghe bình thường một chút, trong lòng y căm thù loại hành động tàn ác này.

- Thi thể tìm thấy ở trong động một ngọn giả sơn ở biệt thự ngoại ô Văn Chu, hiện đã tìm được hai nhân chứng, Nghiêm Văn Giới không thể tránh được liên quan, hần và Lâm Tuyết đều đã bị gọi đi hiệp trợ điều tra.

Nghiêm gia sa cơ thất thế lúc này không ít người hào phóng đập thêm cho vài cái, cả trong tối lẫn ngoài sáng đều có người sẽ đem chuyện này đổ lên đầu Nghiêm Văn Giới, lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, kẻ làm chuyện ác rồi sẽ có ngày bị trừng phạt, cộng tất cả các tội danh lại như giết người, thao túng giá cổ phiếu, lừa đảo vay vốn, cho dù với tiêu chuẩn thẩm phán bình thường, nửa sau cuộc đời Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết sẽ phải sống sau những bức tường cao với giấy thép gai.

Đội Trương Khác gặp di động lại nằm xuống, Trần Tĩnh quay người qua gối đầu lên tay y: - Có chuyện gì không?

- Diêu Văn Thịnh mời anh buổi tối đi tham gia tiệc tiễn chân bí thư La, có thể về khá muộn, lúc đó em cứ ngủ trước đi. Trương Khác tì cằm lên đầu Trần Tĩnh, ngửi mùi tóc trộn lẫn u hương trên cơ thể cô, không muốn cô nghe được tin tức xấu làm hỏng tâm tình.

Ấn sáng xong, Trương Khác ngồi xe Trần Tĩnh rời Yên Viên, nửa đường xuống xe tới tòa nhà văn phòng của Sáng Vực Đông Đại, lúc này bầu trời có tuyết rơi lác đác.

- Bọn chúng đúng là trắng trợn! Giết người xong cứ thế chôn xác trong vườn hoa biệt thự. Mặc dù chẳng có thiện cảm gì với Vương Hải Túc, nhưng cách làm hung tàn như thế, vẫn khiến Đỗ Phi phẫn nộ.

- Vì bọn chúng hoàn toàn coi Văn Chu là địa bàn của mình, cho nên mới làm dám làm chuyện này, nếu như chẳng phải bọn chúng thất thế, ở Văn Chu ai dám vào biệt thự Nghiêm Văn Giới tìm kiếm, cuối cùng Vương Hải Túc có khả năng vĩnh viễn xử lý coi như người mất tích. Đó là nơi an toàn nhất.

Trương Khác nhìn quanh: - Tịch sư tỷ đâu rồi?

- Lão Mông đang an ủi chỉ ấy. Đỗ Phi hất đầu sang một gian phòng khách: - Còn ổn, không như Lâm Băng.

Mặc dù là bạn trai cũ chia tay đã lâu, bản thân cũng có người làm bạn suốt đời, nhưng nghe tin dữ như vậy, thật khó tránh khỏi đau khổ, lúc này đại khái nằm trong lòng người yêu là sự an ủi lớn nhất.

- Tới nước này rồi người ném đá xuống giếng sẽ rất nhiều, chúng ta chỉ cần quan tâm làm tốt chuyện của mình là được. Trương Khác vỗ vai Đỗ Phi: - Buổi tối cùng tao đi tham gia tiệc tiền chân bí thư La.

Tuy nói là tiệc tiền chân lấy danh nghĩa khu cao tân, nhưng cũng chỉ đặt một phòng bao lớn ở khách sạn Kiến Nghiệp.

Khi Trương Khác và Đỗ Phi đến nơi thì cơ bản khách khứa đã tới đủ, trừ những người quen như La Quân, Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh, Chu Tiểu Quân ra, còn có thư ký chuyên chức, cùng một người quen lâu ngày chưa lộ diện, Hoàng Khắc Quân phó thị trưởng thành phố Kiến Nghiệp.

Khi quan hệ giữ Cẩm Hồ và Lý Viễn Hồ vì hạng mục bột giấy ở thời kỳ đóng băng thì Hoàng Khắc Quân lúc đó vừa lên làm phó thị trưởng là người đầu tiên chủ động đứng lên tiến hành tiếp xúc với Cẩm Hồ về hạng mục Vườn Sồi.

Nhưng sau đó do Diêu Văn Thịnh nhảy dù từ TW xuống, cùng Vương Duy Quân thực hiện phá băng, trong mấy năm Cẩm Hồ phát triển lớn mạnh ở Kiến Nghiệp, Hoàng Khắc Quân trở thành nhân vật có hay không cũng được, chuyện này cũng có ảnh hưởng bởi đánh giá cá nhân Trương Khác, cũng vì khi ông ta làm chủ nhiệm khu cao tân thành tích không tốt.

Cho tới sau bạo loạn Indo năm 98, Hoàng Khắc Quân phối hợp với Vương Duy Quân phụ trách thu hút vốn người Hoa chạy khỏi Indo, mới hoạt động tích cực trở lại. Bằng vào chính tích này, tương lai Vương Duy Quân lên làm thị trưởng, ông ta sẽ thành nhân tuyển làm bí thư đảng ủy khu cao tân.

Khu cao tân do Hoàng Khắc Quân cộng tác với Diêu Văn Thịnh, đó là điều có lợi nhất cho sự phát triển của Cẩm Hồ, an bài này trong phạm vi chức quyền của La Quân, sau lưng cũng mơ hồ thể hiện chỉ thị của Lý Viễn Hồ.

Sau bữa cơm, Trương Khác và La Quân, Vương Duy Quân tìm một phòng trà bố trí trang nhã ở bên Yến Quy Hồ, từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, có thể thấy cảnh sắc toàn bộ Yến Quy Hồ, lúc này cả thành phố đã sáng đèn, từng vùng sáng nối tiếp nhau, dưới trời đêm tuyết rơi khắp nơi, như vương miện trên đầu quốc vương phương tây.

Ở đằng xa là khu cao tân và kiến trúc vườn sồi, phát tán ánh sáng lưu ly đủ màu, chính là viên bảo thạch quý giá nhất trên chiếc vương miện, hiện chỉ có thể nhìn thấy một bản thiết kế tòa nhà Cẩm Hồ khổng lồ, tạo hình thời thượng đơn giản hình tam giác, thiết kế sinh hoạt hóa đầy sức sống, từ ngày nó được công bố, đã định sẵn tỏa ánh hào quang chói lọi vô song.

Đợi phục vụ bày xong đồ pha trà lui ra, ba người bọn họ vẫn còn nhìn ngoài cửa sổ, tựa hồ bị cảnh đêm thu hút, nhất thời không ai muốn nói chuyện.

Cuối cùng do La Quân phá vỡ sự im lặng: - Vậy là rốt cuộc tôi không đợi được tới lúc tòa nhà này xây xong.

- Đợi tới khi hoàn công nhất định sẽ mời bí thư La tới tham gia, không có bí thư quan tâm và ủng hộ, bức tranh trước mặt chúng ta đây có lẽ đã hoàn toàn khác rồi. Trương Khác cười nói, y và Vương Duy Quân đều hiểu cảm giác có chút mất mát lúc này của La Quân.

Dù là ai tới lúc hoàn thành việc vẽ mắt cho rồng cũng có cảm giác này! Cho dù là thăng quan nơi khác.

Bên ngoài đúng là một bức tranh đẹp lộng lẫy! Trong mắt người ngoài, bức tranh này hoàn thành, công thần lớn nhất chính là mình người leo lải Kiến Nghiệp những năm qua, nhưng bản thân La Quân hiểu, chàng thanh niên vừa mới trên 20 này mới là linh hồn ở đằng sau bức tranh, còn ông ta và Vương Quy Quân chỉ điểm tô thêm màu sắc của bức tranh mà thôi.

“Nếu thực sự hoàn thành được chiến lược sản nghiệp mới ở Kiến Nghiệp, tôi nghĩ thành phố này sẽ mãi mãi nhớ bí thư La.” Đó là câu nói của Trương Khác trong lần đầu tiếp xúc riêng với La Quân ở sự kiện xử lý nhà máy nhuộm, việc kiến thiết thành phố mới đã thành hình, mặc dù trong cái đẹp vẫn còn chỗ tiếc nuối, nhưng không uống mấy năm ở Kiến Nghiệp.

- Được, tới lúc đó tôi nhất định sẽ tham gia, chứng kiến thời khắc lịch sử của Kiến Nghiệp. La Quân đứng dậy tới bên cửa sổ, lòng tràn ngập hào khí nói, lúc này ông ta không so đo chút được mất nữa, gần như thành một nhà chính trị hợp cách, mà không phải chỉ là một chính khách.

- Sự kiện này tôi sẽ liệt vào đại sự hàng đầu của chính phủ năm 2002. Vương Duy Quân nói đùa, đợi tòa nhà Cẩm Hồ xây xong đúng là năm 2002 rồi.

“Ha ha ha” ba người bọn họ không hẹn mà cùng cười lớn.

Cảnh hồ như mộng như ảo ánh chiếu lên bức tường kính của phòng trà, người trong phòng hoặc đứng hoặc ngồi, trông như người trong tranh.

1206. Chương 1208: Cơn Đau Đầu Của Liêu Hồng Lôi.

Biết sáng sớm ngày mai Trương Khác còn bay tới Bắc Kinh, ba người bọn họ ngồi ở phòng trà chưa tới 12 giờ đã giải tán.

Khi quay về Trương Khác tự mình lái xe, nhìn chiếc xe thương vụ màu đen theo sau tới cửa chung cư Thanh Niên thì rời đi, y quay đầu xe lái tới biệt thự của Trần Tĩnh ở Yên Viên.

Lúc này toàn bộ biệt thự tối om, đoán chừng Trần Tĩnh đã ngủ rồi, Trương Khác không muốn gây ra tiếng động đánh thức cô, liền tắm rửa ở tầng dưới rồi mới lên lầu, đẩy cửa vào phòng ngủ.

Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ, Trương Khác đi thật nhẹ nhàng tới bên cạnh Trần Tĩnh nằm xuống, khẽ thở một hơi, quay sang nhìn thấy đôi mắt của cô, dưới ánh đèn lơ mơ sáng như trăng sao, đang mỉm cười nhìn mình.

- Bữa tiệc tối nay gặp phải vấn đề gì à? Trần Tĩnh đưa bàn tay mềm ẩm áp vuốt trán Trương Khác, như muốn dẫn đôi mày nhíu lại của y, dịu dàng hỏi:

- Tiệc gì mà tiệc chứ, đúng là một một bữa Hồng Môn Yến, La Quân chuẩn bị ỷ vào Cẩm Hồ rồi, hôm nay thiếu điều bắt anh viết thư đảm bảo kế hoạch đầu tư mới chịu cho anh đi. Trương Khác ôm cơ thể ngọc ngà của Trần Tĩnh vào lòng, ngửi mùi thơm mê người trên cơ thể cô, miệng cười nhưng mày vẫn hơi nhíu lại: - Thở dài vờ đau đầu chỉ là muốn làm em không vờ ngủ nữa, chủ động nói chuyện với anh thôi.

Tiến cử Tiêu Minh Kiến và Vương Duy Quân làm bí thư thành ủy và thị trưởng Kiến Nghiệp, thêm vào Hoàng Khắc Quân cộng tác Diều Vắn Thịnh cộng sự ở khu cao tân, là bố cục thuận tiện nhất giúp Cẩm Hồ phát triển theo quy hoạch của mình, phần ân tình này của La Quân có thể nói là dày nặng, nhưng đời này, ân tình là thứ thế nào cũng phải trả, mặc dù Trương Khác cũng đau đầu sau này lấy hạng mục gì mà trả, chỉ là với tốc độ phát triển hiện nay của Cẩm Hồ, đoán chừng tới lúc đó không còn là vấn đề gì nữa.

- Cẩm Hồ có nhiều hạng mục như thế, tùy tiện lấy ra một cái là đủ người ta no bụng rồi, cái đó làm anh đau đầu sao được. Ánh mắt Trần Tĩnh ánh lên vẻ giảo hoạt.

- Thật ra là anh hối hận về muộn quá, lãng phí mất bao nhiêu thời gian tốt đẹp, trên đường rơi mất bao nhiêu vàng. Trương Khác cười cợt nói:

- Lại lấy mấy lời lừa tiểu cô nương ra rồi, cuốn băng ghi hình ai đó vờ say rượu vẫn nằm trong ngăn kéo ở văn phòng làm việc của em kia kìa.

Nhắc lại chuyện xấu, Trương Khác biết lúc này người thông minh không nên nói nhiều, trở mình đè Trần Tĩnh xuống, lúc này tất cả phải nhìn vào hành động.

- Á ... Đừng, đừng hôn chỗ đó, chỗ đó không .. Ừ... Tiếng la hoảng của Trần Tĩnh lập tức biến thành tiếng rên rỉ.

oOo

~~Gần đây tính khí Liêu Hồng Hôi hết sức nóng nảy, mấy vị phó tổng giám đốc liên tục bị gọi tới quát mắng tàn tệ, nhưng chẳng xua đi được đám mây đen trong lòng ông ta.

Đông Hưng năm 2000 lỗ là cái chắc rồi, trên chiếc bàn lớn màu nâu sậm là báo cáo tài vụ cho tới tháng 11, hàng cuối cùng là con số - 18 vạn, trông cực kỳ nhức mắt, con số lỗ không đáng kể nhưng nó làm Liêu Hồng Lôi mất ngủ.

Tháng 12 chỉ còn lại vài ngày nữa thôi, nhưng tình thế chẳng có chút dấu hiệu chuyển biến nào, thua lỗ toàn năm thế nào cũng khó tránh khỏi, nhớ lại năm 99, Đông Hưng còn là một xí nghiệp ưu tú doanh thu trên 3 tỷ, lợi nhuận gần 500 triệu. Mặc dù khi đó biểu hiện của Liên Tín còn nổi bật hơn, nhưng Liêu Hồng Lôi chẳng hề ham mộ Tiêu Thụy Dân, ai chẳng biết Liên Tín có thành tích đó là nhờ kết của “phản bội hàng địch”, câu kết với Cẩm Hồ, Cát Kiến Đức coi Cẩm Hồ như rắn độc, Liêu Hồng Lôi tin rằng sau khi Cát Kiến Đức cầm chắc rễ ở Hoa Hạ, thì Tiêu Thụy Dân chắc chắn là kẻ bị xử lý đầu tiên.

Liêu Hồng Lôi bội phục cái gan của Tiêu Thụy Dân, cũng ngẫm cười mỉa Tiêu Dục Dân không nhìn rõ tình thế, điện tử Hoa Hạ tách khỏi bộ thông tin liệt vào ủy ban thương mại, Tiêu Thụy Dân xuất thân tự bộ bưu điện, sự hỗ trợ nhận được từ nhà mẹ đẻ bộ thông tin rất hữu hạn. Chỉ cần điện tử Hoa Hạ tiếp tục giữ được xu thế phát triển, duy trì được lợi nhuận, khi đó với kẻ gian xảo như Cát Kiến Đức, dùng chiến thuật ngoài thắng trong giáng, nhử đi mấy cái gai không chịu nghe lời căn bản không phải là vấn đề.

Khi nghe tin Tôn Chí Cương của Liên Tấn vào tháng 8 năm nay có tiếp xúc riêng với Cẩm Hồ, lập trường dao động, xuất phát từ tình nghĩa trước kia ở cùng bộ công nghiệp điện tử, Liêu Hồng Lôi còn khuyên ông ta đừng phạm phải sai lầm không nhìn rõ tình thế. Nhưng không ngờ rằng nửa cuối năm tình thế quay ngoắt 180 độ, mạng GPRS của Di Động được nâng cấp trước thời hạn, đại bộ phận di động sản xuất trong nước đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, trong khi đó cự đầu di động thì liên tục đưa ra di động mới với công năng phong phú, cuộc đại chiến di động đã mở màn.

Nếu như mọi người cùng thua lỗ, mọi người cùng mông trần cả thì Đông Hưng lỗ vốn cũng không tới mức ép cho Liêu Hồng Lôi không thở nổi như thế. Nhưng trên bàn còn có hai con số tài vụ khác của Liên Tín và Liên Tấn, dự đoán năm nay Liên Tín sẽ lãi gần 900 triệu, thành tích của Liên Tấn tuy có sụt giảm nhưng cũng có lợi nhuận trên 200 triệu. Dù chỉ là dự đoán, sẽ có chênh lệch với tình hình thực tế, nhưng cũng chuẩn xác tám chín phần mười rồi.

Cùng là ba cỗ xe ngựa của điện tử Hoa Hạ, thành tích cùng kỳ tương phản mạnh mẽ như thế làm sao người ta chịu nổi, đó chính là tảng đá lớn đè lên ngực Liêu Hồng Lôi.

- Người anh em đây trầm luân trong bể khổ, thỉnh kinh từ lão ca đây. Nhớ tới động tác nửa đầu năm của Liên Tấn, Liêu Hồng Lôi gọi điện cho Tôn Chí Cương.

- Trong mắt kẻ nào đó tôi đã là phần tử phản động, còn khó sống hơn cả anh.

- Anh nói thế làm tôi phải đỏ mặt đấy. Tôn Chí Cương hình như đang họp, từ trong điện thoại có thể nghe thấy bên cạnh có người đang nói chuyện, giọng quen quen, loáng thoáng còn nghe thấy Tôn Chí Cương nhắc tới tên mình với người kia.

- Nếu như anh rảnh rồi, lại không sợ ai đó không vui, thì tôi đợi anh ở biệt thự trong rừng ở trấn Hương Lâm. Tôn Chí Cương báo một cái địa chỉ rồi cúp điện thoại.

Liêu Hồng Lôi biết đó là chỗ ở của ai, do dự một lúc rồi hạ quyết tâm, một mình lái xe tới tiểu trấn Hương Lâm, rẽ vào biệt thự trong rừng, xuống xe thấy trong sân có mấy cỗ xe khác, có thể đoán ra những ai ở trong biệt thự.

Liêu Hồng Lôi được nhân viên công tác mời vào trong nhà, những nhân vật ngồi trong đại sảnh, trừ mỹ nữ giám đốc của Cao Khoa KV làm người ta hơi bất ngờ, thì những nhân vật trọng yếu của sản nghiệp di động trong nước Trương Khắc, Trần Tín Sinh, Tô Tân Đông, Tôn Chí Cương đều đông đủ, không khác bao so với suy đoán của ông ta lúc ở trong sân.

Không ngờ vừa chào hỏi xong ngồi xuống, ngay câu đầu tiên Trần Tín Sinh nói với Tiêu Thụy Dân đã làm Liêu Hồng Lôi cả kinh.

- Liên quan tới kỹ thuật độc quyền di động âm nhạc màn hình màu và tích hợp FM, sau Tết Cẩm Hồ có thể thông qua hiệp hội cấp quyền cho xí nghiệp thành viên phù hợp với yêu cầu, một số linh kiện quan trọng do Cẩm Hồ trực tiếp cung cấp.

Di động âm nhạc màn hình màu của Cẩm Hồ có thể nói là đại biểu kiệt suất nhất trong phân khúc di động cao cấp trong nước hiện nay, màn hình màu SNT cùng với kỹ thuật tích hợp âm nhạc, cho dù phóng mắt nhìn khắp toàn cầu cũng thuộc kỹ thuật hàng đầu. Liêu Hồng Lôi biết chiếc di động này của Cẩm Hồ từ lúc ra đời vào tháng 9 năm nay đã được hưởng ứng nhiệt liệt, cho dù giá bán tới 10.999 đồng, nhưng ngay tháng đầu tiên dự định bán trên 5 vạn chiếc, mặc dù vì vấn đề sản lượng của Cẩm Hồ, tháng đầu tiên chỉ cung cấp được 1 vạn chiếc, tới giờ ba thang trôi qua, Liêu Hồng Lôi tin rằng lượng tiêu thụ của nó dứt khoát phải hơn 5 vạn chiếc. Với chuỗi sản nghiệp của Cẩm Hồ, lợi nhuận của chiếc di động này không thấp hơn 40% giá máy, một chiếc di động trong vòng 3 tháng đem về khoản lợi nhuận 650 triệu, đúng là một con bò sữa siêu cấp, huống hồ Cẩm Hồ còn có thị phần di động tầm trung lớn hơn nữa.

1207. Chương 1209: Idea Inside.

Vậy mà Trần Tín Sinh nói những kỹ thuật này đều có thể cấp quyền cho người trong nghề sử dụng, khác nào nhà nước nói với anh, ngày mai anh có thể tự in Nhân Dân Tệ để tiêu, làm người ta không sao tin nổi.

Nhìn thấy trên mặt Tiêu Thụy Dân và Tôn Chí Cương không có phản ứng quá lớn, Liêu Hồng Lôi không muốn mất tư thế, cầm cốc nước lên uống, che dấu chấn động trong lòng.

Thế nhưng Trương Khác ở bên cạnh bổ xung thêm một câu làm Liêu Hồng Lôi “phụt” một tiếng, phun nước trong miệng ra.

- Theo thông lệ, Cẩm Hồ ở việc nghiên cứu kỹ thuật mới tương quan, sau một thời gian nhất định sẽ thông qua hiệp hội tiến hành cấp quyền có lựa chọn.

May mà phía trước mặt không có ai, Liêu Hồng Lôi luống cuống lấy khăn tay ra lau khô, cáo lỗi ngồi lại.

- Tình hình đại khái là thế, một số chi tiết về phương án và yêu cầu cấp quyền cụ thể đều ở trong cuốn sổ này, rất xin lỗi, thời gian hơi gấp gáp, chỉ kịp chuẩn bị ba cuốn, không tiện sao ra, làm phiền giám đốc Lôi mượn giám đốc Tôn để xem. Trương Khác tựa cười tựa không nhìn Liêu Hồng Lôi:

- Không sao, không sao, tôi mượn giám đốc Tôn xem là được rồi, không sao đâu mà. Không tiện sao ra, chỉ là nhắc nhở mình ít nhất trước khi phương án được công bố, không được tiết lộ nội dung liên quan, Liêu Hồng Lôi làm gì dám có ý kiến, liên tục gật đầu.

Chỉ chuẩn bị ba cuốn sổ, cũng có nghĩa là bản thân mình vốn không có phần ở trong cuộc hội đàm này, đoán chừng vừa rồi gọi điện thoại Tôn Chí Cương tiến cử mình với Trương Khác, xem ra cú điện thoại này đúng là chính xác, nếu không mình ra rìa rồi. Hoặc đợi tới khi có phần của mình thì đã bị Liên Tín, Liên Tấn và Cao Khoa KV bỏ cách một quãng xa, nhưng sao Tôn Chí Cương anh không nhắc nhở người anh em này trước một tiếng.

Ánh mắt u uẩn của tiểu thiếp chiếu tới làm Tôn Chí Cương đau đầu, vội đưa mắt ra hiệu, ý tứ là đừng có vội khóc lóc sụt sùi vào lúc này, có gì đợi khi về chúng ta sẽ nói.

Tiêu Thụy Dân cầm một cuốn sổ lên, không nói nhiều, cáo từ rời đi, tiếp đó Trần Tĩnh cầm một cuốn sổ khác cho vào túi sách tay chào tạm biệt mọi người, nhưng cô không lái xe tới, chắc là liên hệ người trong công ty tới đón rồi.

Liêu Hồng Lôi cũng theo Tôn Chí Cương cáo từ rời đi.

- Tạm thời đừng nói vội, chúng ta đi kiểm chỗ để bàn bạc thêm. Vừa mới ra cửa, Tôn Chí Cương đã lên tiếng chặn họng, không để ý tới ánh mắt Liêu Hồng Lôi nhìn cuốn sổ như phạm nhân biệt giam 20 năm, giờ mới được nhìn thấy nữ nhân, cứ lên xe, mở máy khởi động.

Liêu Hồng Lôi lái xe tới một mình, lại chẳng thể vứt xe ở đó gọi người tới lấy, dù lòng hết sức sốt ruột cũng đành quay lại xe, theo sát chiếc Mercedes của Tôn Chí Cương rời biệt thự.

Lúc này tuyết ở Bắc Kinh rất lớn, tầm nhìn cực kém, xe của hai bọn họ phải giảm tốc độ xuống thật thấp, dọc đường đi chậm rì rì chẳng thấy có chỗ nào tiện để đỗ lại, kiên nhẫn lái xe, Liêu Hồng Lôi cũng dần bình tĩnh lại, Cẩm Hồ đâu phải là nhà từ thiện, với bản tính tên nhóc Trương Khác đó, ném một cái bánh to như thế tới, khẳng định phải báo đáp không ít.

Chiếc xe Mercedes đi trước nhá đèn bên, hai chiếc xe một trước một sau rẽ vào chỗ lồm bên đường cao tốc.

Liêu Hồng Lôi xuống xe, chui vào xe của Tôn Chí Cường, nhìn cuốn sổ khổ A4 đặt trên bảng điều khiển, không cầm lấy xem mà lấy thuốc lá ra cho Tôn Chí Cường, rồi tự châm ỉn một tiếng.

Cả hai không nói chuyện, vừa hút thuốc vừa nhìn màn tuyết mù mịt trước mắt, gạt nước quét sạch tuyết rơi trên kính chắn gió, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

- Tôi biết trong lòng anh oán tôi, có cuộc gặp mặt quan trọng như vậy mà không cho anh biết tin trước. Rất lâu sau Tôn Chí Cường mới lên tiếng.

- Nếu tôi phủ nhận là tôi nói dối, nhưng vừa xong tôi đã nghĩ thông rồi, cứ nhìn xem những người tham gia cuộc tụ họp ngày hôm nay là ai, có quan hệ gì với Cẩm Hồ? Cao Khoa KV hoàn toàn do Cẩm Hồ nâng đỡ lên, Tiêu Thụy Dân vì hợp tác với Cẩm Hồ mà công khai chống đối Cát Kiến Đức. Còn anh, năm nay vì ngầm hợp tác với Cẩm Hồ ít nhiều bị Cát Kiến Đức áp chế làm khó dễ. Anh đừng có chối, cái di động có công năng của đèn pin rất được hoan nghênh ở nông thôn chẳng phải Cẩm Hồ giúp anh phát triển? Anh dám nói Thịnh Hâm không hỗ trợ anh tiêu thụ di động không? Liêu Hồng Lôi thở dài: - Còn tôi làm cái gì? Vì cái lão già họ Cát đó sau tháng tám còn ít liên lạc với anh, tôi có tư cách gì mà oán trách anh chứ?

Tôn Chí Cường biết Liêu Hồng Lôi nói thật lòng, cũng là vì thời gian qua chịu nhiều áp lực sinh tâm trạng, vỗ vai ông ta, nói: - Lão Liêu, chúng ta đều là người trong thể chế, nói thật tình nếu như trước kia đánh cược một chuyến như Tiêu Thụy Dân, tôi tự hỏi bản thân không thể làm được. Nhưng ít nhất tôi không thể để Liên Tín hồng trong tay mình, nếu không làm sao có thể xứng đáng với kỳ vọng lão bộ trưởng gửi gắm chúng ta khi từ bộ đi ra. Tôi biết Đông Hưng của anh năm xưa khi gây dựng tình hình khác, quan hệ rối rắm phức tạp trong đó làm anh bị níu kéo, phải cố kỵ suy tính nhiều hơn tôi. Nhưng mà con mẹ nó, đôi khi phải giống một nam nhân chân chính, liều mình quyết tâm làm thật tốt một chuyện, nếu không kiếp này sống uổng rồi.

Những người thể hệ cũ như bọn họ, ít nhiều vẫn mang trong lòng hào khí anh hùng, lời cổ vũ hơi thô tục của Tôn Chí Cường làm máu trong người Liêu Hồng Lôi nóng lên như thời thanh niên: - Được, chuyện này tôi nghe anh, mau nói Cẩm Hồ định nhượng quyền những kỹ thuật này thế nào.

Tôn Chí Cường đem phần Liêu Hồng Lôi tới muộn không được nghe kể lại.

- Cái gì, ở vỏ ngoài tất cả sản phẩm di động được cấp quyền kỹ thuật hạch tâm của Cẩm Hồ, và trong quảng cáo các loại sản phẩm liên quan, đều phải có dấu hiệu “Idea Inside”, thế thì có khác gì tự vả vào mặt mình? Mới nói tới khúc mở đầu, Liêu Hồng Lôi đã nhảy dựng lên:

~~oOo

~~~ Anh nói xem yêu cầu này liệu có làm bọn họ cảm giác tự vả vào mặt mình không? Trương Khác nói với Tô Tân Đông ngồi ở bên cạnh, thoải mái nhắm nháp một ly chivas pha đá, loại rượu màu vàng này làm người ta cảm giác uống vàng vậy.

Yêu cầu những sản phẩm được cấp quyền thêm vào dấu hiệu “Idea Inside” là Trương Khác chịu ảnh hưởng của Intel, chẳng biết từ bao giờ, tất cả máy vi tính dùng CPU của Intel đều phải theo hiệp nghị cho thêm dấu hiệu “Intel Inside” trên máy, hơn nữa ở quảng cáo cũng phải thêm vào nhạc và ảnh động cố định của Intel. Nhưng chuyện này khác nhiều với yêu cầu của Cẩm Hồ, Intel không tự sản xuất sản phẩm máy vi tính hoàn chỉnh, cho nên thêm vào dấu hiệu của Intel cũng không gây xung đột với nhà sản xuất máy vi tính, nhưng bản thân Cẩm Hồ lại là nhà sản xuất di động, giờ lại bắt các doanh nghiệp sản xuất di động khác thêm vào dấu hiệu “Idea Inside”, chẳng phải bắt người khác tự tát vào mặt là gì?

- Chắc là khó tránh được cảm giác này, nhưng dù sao tốt hơn bị di động nước ngoài dựa vào ưu thế kỹ thuật từng bước xâm chiếm thị phần của bản thân, hiện giờ căn bản không còn thời gian cho doanh nghiệp di động trong nước thông thả phát triển kỹ thuật mới của mình, từng bước thoát khỏi lạc hậu nữa, cách làm khiến người ta thấy hổ thẹn mà đuổi theo này của Khác thiếu gia đúng là ngoài dự liệu. Tô Tân Đông không thích rượu tây, thích uống trà hơn, vừa thổi cốc trà cho khói nóng vừa nói: - Tín Sinh, anh thấy ra sao? Tôi đã sớm không còn ngạc nhiên bởi những chiêu tuyệt diệu của cậu ấy nữa rồi.

- Hôm nay bảo không phải bảo anh tới khen tôi, muốn thực hiện được mục đích này còn không ít việc phải làm. Trương Khác vẻ mặt thích ý, có vẻ vẫn tiếp nhận lời tán dương của Tô Tân Đông.

1208. Chương 1210: Có Người Muốn Song Phi.

- Biết xấu hổ mà đuổi theo, chuyện này đúng là cần nghị lực lớn mới được, quá trình thống khổ này tin rằng đám người Thiệu Thụy Dân có thể chịu đựng được. Chúng ta yêu cầu nghiêm khắc xí nghiệp được cấp quyền, mỗi năm dự toán nghiên cứu không thấp hơn 10% doanh thu, cùng với gợi ý kỹ thuật mà chúng ta cung cấp, có thể đốc thúc bọn họ nhanh chóng đề cao trình độ kỹ thuật của bản thân. Trần Tín Sinh nhìn Trương Khác khấp hờ mắt uống rượu, mỉm cười nói: - Lão Tô, tôi lại cho rằng biểu hiện của Khác thiếu gia không khéo trong lòng đang nghĩ: Tôi làm nhà từ thiện, đám Thiệu Thụy Dân, Tôn Chí Cường các công đã được lợi còn ra vẻ, tôi cho tấm biển vàng lấp lánh của Ái Đạt, không thu phí sử dụng thương hiệu, đêm ngủ phải cười ra tiếng mới đúng.

Trần Tín Sinh trêu ghẹo làm Trương Khác sắc rượu, mặt đỏ bừng, tay chỉ Trần Tín Sinh không nói lên lời.

- Ha ha ha, xem ra Khác thiếu gia bị anh đoán trúng rồi. Tô Tân Đông vỗ ghế sofa cười lớn, nhưng nghĩ một lúc lại nói: - Có điều sinh tồn được qua quá trình thống khổ này, bọn họ không còn là thỏ nữa, mà là một bầy sói.

- Cho ra có thể không chỉ là một bầy sói, cuối cùng khả năng còn có một con mãnh hổ nhả ra. Trương Khác thở đều lại, mỉm cười nói:

Trần Tín Sinh và Tô Tân Đông nhìn nhau, chớp mắt hiểu ra ý của Trương Khác.

- Thăng nhóc Trương Khác đó quá biến thái, sao dám đề xuất yêu cầu thế này, đây hoàn toàn coi nuôi chúng ta như nuôi sói mà. Nghe xong Tôn Chí Cường kể, Liêu Hồng Lôi ngồi trong xe gào lên:

- Con người Trương Khác cái gì không nói, riêng nhãn quang và khí phách, ở trong nước không có mấy ai bì được. Tôn Chí Cường hạ cửa sổ xe xuống, ném mẩu thuốc hút xong ra ngoài: - Với hiện trạng di động trong nước hiện nay, không biết mình thành sói chỉ còn nước để cho người ta cắt xẻo.

- Nếu y không có đẳng cấp đó, Cẩm Hồ làm sao có được thành tựu như hiện nay, nhưng mỗi năm phải bỏ ra tỉ lệ lớn như thế để nghiên cứu, một khi nghiên cứu thất bại hoặc tính sai chiều hướng của thị trường, mà kỹ thuật cấp quyền nếu không có sáng tạo và nâng cấp, tối đa chỉ có thể dùng hai năm, đây đúng là cách làm không thành công cũng thành nhân. Liêu Hồng Lôi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại đau đầu nói: - Cứ như thế, 15 doanh nghiệp di động trong nước, trừ Cẩm Hồ ra, cuối cùng còn mấy nhà sinh tồn nổi.

- Anh nhìn ngành nghiệp đầu đĩa hiện nay đi, khi xưa đổ xô nhau lập hạng mục này, hiện thực sự sống sót được có mấy nhà. Tiêu Vương 97 Khoa Vương, Tiêu Vương 99 Bộ Bộ Cao tới nay được bao nhiêu phần ngạch thị trường? Chỉ có xí nghiệp nắm giữ kỹ thuật hạch tâm thực sự mới có sự phát triển lâu dài. Tôn Chí Cường hiển nhiên có tầm nhìn hơn vị đồng môn của mình.

- Những cái đó tôi đều biết, nếu chẳng phải năm 99 bộ thông tin một lần phát ra 11 tấm giấy phép, làm cả đồng người hè nhau làm di động, tình thế đã chẳng tệ như bây giờ. Nhưng anh đâu phải không biết tình hình tập đoàn, bên trên làm sao chấp nhận điều kiện này được.

- Hiệp nghị này còn thương lượng và điều chỉnh, hiện không cần nghĩ tới nó, chúng ta bây giờ có một công tác chuẩn bị trọng yếu phải làm trước mới được. Tôn Chí Cường ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ vô lăng: - Cần phải tìm Thiệu Thụy Dân cùng ngồi xuống thương lượng thật kỹ.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tôn Chí Cường là Liêu Hồng Lôi đoán ra đại khái việc gì, nghĩ tới lúc đó mình phải đưa ra lựa chọn, nhất thời lại có chút lo được lo mất.

oOo

~~ Mặc dù mỗi lần trước khi cấp quyền kỹ thuật mới, đều có kỳ hạn bảo hộ, nhưng cảm giác dồn ép này, tôi nghĩ cũng cảm thấy khó ở thay cho lão Đinh, có lẽ phòng thực nghiệm sẽ chửi chúng ta là đồ bại gia tử. Chuyện cần giao lưu cơ bản đã xong, Tô Tân Đông và Trần Tín Sinh trong tay đều có cả đồng việc phải làm, đứng dậy chuẩn bị cùng cáo từ.

- Theo dự đoán sản nghiệp của trung tâm nghiên cứu kinh tế, hai năm tới là thời phát triển bùng nổ của thị trường di động trong nước, di động sản xuất trong nước nếu không đứng vững chân ở thời kỳ quan trọng này, chiếm lấy phân ngạch thị trường, vào thời kỳ lợi nhuận mỏng hơn, căn bản không thể sinh tồn được. Trần Tín Sinh nói: - Đây là thời kỳ phi thường dùng thủ đoạn phi thường, tin rằng thế nào cũng có người hiểu ra.

Nếu để đám cự đầu di động nước ngoài lợi dụng ưu thế kỹ thuật sử dụng chiến thuật biến người loại bỏ hết các doanh nghiệp sản xuất di động trong nước ra khỏi cuộc chơi, Cẩm Hồ tuy có thể trụ lại được, nhưng lúc đó một tay vỗ không kêu, đám cự đầu nước ngoài nếu muốn loại bỏ một mình Cẩm Hồ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cho nên Cẩm Hồ mới muốn nuôi lên một bầy sói để đánh lại đám hổ báo hải ngoại, san xẻ phần nào áp lực inh, còn về phần “nuôi hổ gây họa” thì không phải lo, doanh nghiệp trong nước hiện chưa đủ lực thành đối thủ của Cẩm Hồ, ít nhất trong vòng 5 năm tới là thế.

Phù hợp với lợi ích quốc gia, phù hợp với lợi ích dân tộc, nhưng càng phù hợp với lợi ích của bản thân, đó chính là cách làm nhất quán của Trương Khác.

- Có những việc cho dù không được người ta hiểu thì vẫn phải làm. Trương Khác đứng dậy tiến chân bọn họ: - Biết các anh đều là người bận rộn, tôi không giữ các anh ở lại ăn cơm nữa.

- Nghe nói trong tiểu trấn Hương Lâm có nhà hàng pháp không tệ chút nào. Ánh mắt Trần Tín Sinh như vô tình liếc qua biệt thự liền kề bên cạnh.

Tô Tân Đông đứng đứng bên cạnh mặt nghiêm túc tỏ vẻ hết sức tán thành.

- Nhà hàng Pháp đó cứ tạm nhớ kỹ đã, bữa tiệc kiểu Pháp chính tông đợi chuyến đi Hong Kong lần này tôi sẽ mời các anh. Trương Khác chấp tay cáo tội, vụng trộm bị người ta phát hiện bắt chẹt, cấp dưới quá thông minh đôi khi làm người ta đau đầu.

Nhìn hai chiếc xe biến mất trong gió tuyết, Trương Khác quay vào trong lấy áo khoác, rồi đi thẳng sang biệt thự sát bên.

- Chị Văn Tình, kiến trúc ở đây rất đẹp, quy hoạch tiểu khu và cảnh sắc xung quanh cũng không tệ, em muốn mua một cái ở đây. Trần Tĩnh nhìn nhìn thấy Trương Khác đi vào, nói qua loa vài câu rồi tắt máy.

- Nói chuyện gì với chị Văn Tình mà kích động thế? Trương Khác ngồi xuống bên Trần Tĩnh, thấy trên má cô còn hồng hào vì phấn khích chưa tan hết.

- Nói biệt thự ở đây rất đẹp, em cũng định mua một cái làm hàng xóm với chị Văn Tình. Trần Tĩnh mân mê chiếc di động trong tay, cười tủm tỉm, không nói cho y biết nguyên nhân thực sự làm cô đỏ mặt.

Trước khi gọi điện cho Tạ Văn Tình, Trần Tĩnh còn gọi một cú điện thoại cho Úc Bình, nói cho Úc Bình đại khái nội dung hợp tác lần này, Úc Bình hưng phấn reo âm lên: - Trần Tĩnh, tiểu nam nhân của cô thật là đáng yêu, chỉ cần cô không phản đối, chỉ cần cậu ta muốn chúng ta cùng song phi, tôi cũng sẵn lòng.

- Chị muốn làm trâu già gặm cỏ non liên quan gì tới tôi, đừng có mà kéo tôi vào. Trần Tĩnh then tới nóng bừng mặt, phản kháng yếu ớt, cô biết một số biến hóa của mình gần đây sớm bị Úc Bình từng trải nhìn ra, chỉ là chiều cổ tới thể diện của cô nên không nói ra, lúc này kích động lên quên cả cổ kị. Còn may Tạ Tử Gia chưa từng trải chuyện nam nữ, chỉ hay truy hỏi mình gần đây dùng phấn trang điểm gì mà mặt sáng hồng khác thường, nếu để tiểu ma nữ đó biết được mối quan hệ giữa mình và Trương Khác, sẽ rất đau đầu, cô cũng lỡ mớ đoán được chút tâm sự của Tạ Tử Gia.

Nhắc Úc Bình tạm thời không nên để tin tức này lộ ra ngoài, Trần Tĩnh vội vàng cúp máy, nếu không chẳng biết Úc Bình còn nói ra những lời lớn mật gì nữa.

Trương Khác có có sức tưởng tượng tới đâu cũng không đoán ra được có người hẹn Trần Tĩnh cùng mình song phi.

- Chúng ta tới nhà hàng Pháp trong tiểu trấn ăn cơm đi, nơi đó có món Pháp chính tông, còn ngon hơn mấy nhà hàng ở Hong Kong nhiều. Trương Khác nắm tay Trần Tĩnh kéo tĩnh lên từ ghế sofa, khoác áo vào cho cô: - Ăn cơm xong anh đưa em ra ga, anh đặt phòng bao cho em rồi, trời tuyết thế này đi tàu hỏa an toàn hơn.

+++

Phần này dựa trên bộ khung cơ bản của Họa Xà Thiêm Túc, bổ xung của Hắc Lan Bất Pháp, dùng (Tư liệu sản nghiệp điện tử Trung Quốc), (Tổng hợp Đế quốc Cẩm Hồ) của rất nhiều mem mạng baidu, bổ xung phần “không đáng kể” của mình

1209. Chương 1211: Ăn Thịt Người Không Nhả Xương.

Trần Tĩnh ngồi bên cửa sổ phòng nhỏ trên tàu, nhớ lại cùng Trương Khác ăn cơm xong, đưa mình tới tận phòng, bố trí xong xuôi ổn thỏa rồi mới đi, quan tâm ân cần như thế, làm trong lòng cô ngọt lịm tới tận bây giờ, có lẽ chính vì thế mà mình như con thiêu thân lao mình vào lửa, yêu y hết mình không để ý bên cạnh y đã có rất nhiều nữ nhân, cuối cùng không rút mình ra được nữa.

Nhìn qua cửa kính, bầu trời chỉ còn lại những bông tuyết thừa thớt, không biết tuyết nhỏ đi từ khi nào. Chiếc tàu hỏa chạy về phía nam chậm chậm khởi động, Trần Tĩnh ở một mình trong phòng, lúc này mới tỉnh tỉnh suy nghĩ tới ảnh hưởng hành động lần này của Cẩm Hồ mang lại.

Trần Tĩnh tất nhiên biết rõ hơn Liêu Hồng Lôi, chiếc di động âm nhạc màn hình màu của Cẩm Hồ, trong thời gian chừng ba tháng qua, cộng cả ở thị trường Hong Kong và hải ngoại, thực tế lượng tiêu thụ đã hơn 20 vạn chiếc, lợi nhuận gần 1 tỷ, tương đương với lợi nhuận toàn năm của nghiệp vụ đầu đĩa Ái Đạt năm 96. Cao Khoa KV là xí nghiệp tư nhân, chỉ cần vài cổ đông cùng đồng ý, là lập tức có thể ký hiệp nghị tiếp nhận cấp quyền kỹ thuật rồi, không có quá nhiều vấn đề, thậm chí sau khi ký hiệp nghị không lâu là có thể đưa ra di động của mình. Nhưng những xí nghiệp quốc hữu như Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng, cho dù giám đốc công ty có chấp nhận hiệp nghị cấp quyền, trước khi ký hiệp nghị còn có rất nhiều công tác phải làm, có rất nhiều người phải thuyết phục.

Đó là nguyên nhân hôm nay đề xuất phương án hợp tác, nhưng phải kéo dài tới tận qua Tết âm lịch mới chín thức ký hiệp nghị.

Gần đây ở cùng với Trương Khác, Trần Tĩnh được xem một báo cáo dự đoán sản nghiệp di động của trung tâm nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, báo cáo dự đoán thị trường di động trong nước đang nghênh đón kỳ bùng nổ, nhưng với tình hình xí nghiệp sản xuất di động trong nước hiện nay, kỹ thuật quá yếu mà không nắm bắt được cơ hội. Nghiêm trọng hơn, thậm chí trước khi tới thời kỳ lợi nhuận mong đi, sẽ vì thua lỗ lớn mà liên tục bị cự đầu di động nước ngoài đuổi khỏi thị trường. Đó là nguyên nhân vì sao lựa chọn thủ đoạn phi thường như thể nâng cao trình độ kỹ thuật trong nước.

Không cầu kiếm lợi nhiều nhất, mà nguyện ý giúp đỡ đối thủ cạnh tranh cùng nắm được cơ hội khi thời cơ tới, từ đó khiến cả sản nghiệp phát triển khỏe mạnh. Có lẽ chính vì sự khác người đó mới khiến mình yêu một cách mù quáng như cô thiếu nữ ngây thơ, hoàn toàn không để ý tới hiện thực tình yêu này mãi mãi không được hưởng thụ ánh mặt trời.

Trần Tĩnh nhìn ảnh phản chiếu bản thân trong kính cửa sổ, miệng mang nụ cười dịu ngọt, như cô thiếu nữ mới yêu đặc ý vì đoán trúng tâm tư người trong lòng.

Có lẽ cũng chính vì Trương Khác sức hút ấy của Trương Khác cho nên Úc Bình mới không tìm được nói muốn cùng mình và anh ấy song phi, đó chỉ là một câu nói đùa trong lúc quá vui mừng thôi sao? Trần Tĩnh đột nhiên có một loại kích động muốn về Kiến Nghiệp tìm Úc Bình hỏi trước mặt đó có phải là một lời nói đùa, hay trong lòng thực sự có suy nghĩ như thế.

” Không biết cùng cô ấy và Trương Khác song phi, cảm giác sẽ như thế nào?” Trần Tĩnh bị suy nghĩ hoang đường lớn mặt của mình làm giật mình, gò má trên cửa kính đỏ ửng.

“Cộc cộc” tiếng gõ cửa vang lên, bên ngoài có giọng nói trầm trầm: - Cảnh sát kiểm tra đột xuất, mời hành khách mở cửa phối hợp.

Xảy ra chuyện gì rồi? Trần Tĩnh hít sâu một hơi, làm cảm xúc lắng lại, đi ra mở cửa phòng bao, nhìn rõ người đứng bên ngoài, che miệng mừng rỡ reo lên: - Á! Sao lại là anh?

- Dự báo thời tiết nói ngày mai Bắc Kinh khả năng có bão tuyết, chuyến bay của anh tới Hong Kong bị hoãn, cho nên anh định ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp rồi mới bay sang Hong Kong, cũng là một chủ ý không tệ. Trương Khác đứng nghiêng người dựa vào bên cửa, bắt chước tư thế trong một bộ phim kinh điển nào đó, bất mà không ngờ, kinh mà không ngạc.

Trần Tĩnh chăm chú nhìn Trương Khác, mấy giây sau mới nhào tới ôm chặt lấy y, hai tay siết thật chặt, đầu dựa lên vai y, nhắm mắt lại như muốn hòa vào cơ thể y làm một, đôi môi nóng bỏng ghé sát vào tai y, giọng mê say: - Có phải anh nhất định muốn từng bước nuốt chửng cả trái tim, linh hồn lẫn xương cốt của em không còn lại chút nào mới cam tâm không hả?

- Một vấn đề triết lý nhân sinh nghiêm túc như thế, hay là chúng ta vào bên trong rồi hăng thảo luận? Mặc dù lối đi rất âm áp, Trương Khác vẫn toát mồ hôi lạnh, sao mấy nữ nhân của mình quan điểm ở phương diện này lại nhất trí kinh người như thế! Định Đan Thanh cái lần bị cảm cũng nói những lời không khác là bao.

Trần Tĩnh mở mắt ra, qua vai Trương Khác nhìn thấy cuối lối đi, Phó Tuấn và mấy vệ sĩ đang hút thuốc, đang đồng loạt quay mặt đi, tức thì gò má đỏ bừng, Trần Tĩnh chẳng biết số lần đỏ mặt trong mấy năm qua có nhiều bằng mấy ngày vừa rồi ở bên Trương Khác hay không.

Vội vàng vào phòng bao, Trần Tĩnh cảm thấy xấu hổ vì biểu hiện tình cảm không kìm nén được với Trương Khác trước mặt người khác, xoay người đi nhìn ra cửa sổ, lúc này bên ngoài đã là thế giới tĩnh mịch bao phủ trong màn tuyết trắng, tuyết rơi mấy ngày cuối cùng đã ngừng, trận tuyết mùa đông đầu tiên của Kiến Nghiệp kết thúc đêm nay.

Đóng cửa phòng bao lại, Trương Khác ôm lấy cơ thể mạn diệu của Trần Tĩnh, áp sát cặp mông tròn của cô, ngậm lấy vành tai non mịn: - Chúng cùng tới Bắc Kinh, sao anh nỡ để em trở về một mình?

o0o

~~ Đây chính là kết quả cuối cùng? Chẳng lẽ hội trưởng Lý của các vị không rõ làm như thế sẽ có ảnh hưởng nghiêm trọng thế nào tới Samsung hay sao? Trì Tá Tú Tàng cực lực khống chế lửa giận chực lán át lý trí mới không xé nát bức thư trong tay, mỹ nhân mà mình chờ đợi tới tận 10 năm, chẳng lẽ từ nay cùng mình vô duyên vô phận? Cho dù có đọc tin bài liên quan tới “Bông hoa Hàn Quốc và người tình Trung Quốc”, Trì Tá Tú Tàng cũng không cho rằng Lý Hình Dư và tên nhãi Trung Quốc kia có kết quả gì, cuối cùng cô phải nghe theo sắp xếp của cha ngoan ngoãn gả vào nhà Trì Tá. Không ngờ hôm nay Lý Tại Thù đại biểu Lý Kiện Hi tới thăm giữa đêm khuya, đề xuất giải trừ hôn ước giữa hai nhà, nếu chẳng phải có bức thư do chính tay Lý Kiện Hi viết, hẳn còn hoài nghi, Lý Tại Thù đã bị Trương Khác mua chuộc.

- Hội trưởng vì việc này bày tỏ áy náy sâu sắc với anh. Lý Tại Thù đứng thẳng dậy trên chiếc giường thấp kiểu Nhật, khom mình thật sâu biểu thị xin lỗi, xin lỗi xong ưỡn thẳng lưng, bình thản nói: - Còn về phần hậu quả nó gây ra, Samsung sẽ một mình gánh chịu, không cần anh Tú Tàng phải nhắc.

Samsung sớm đã có xung đột lợi ích cực lớn với Sony, Panasonic những xí nghiệp hạch tâm của Mitsui ở mảng điện tử gia dụng, đồng thời cùng với việc Samsung đem chủ yếu tinh lực vào nghiệp vụ số hóa sản phẩm điện tử, va chạm với xí nghiệp Nhật Bản vốn đang là ông vua ở sản nghiệp này càng lúc càng trở nên quyết liệt. Trước đó tất cả mâu thuẫn đều vì hôn ước giữa Trì Tá Tú Tàng và Lý Hình Dư được cố ý áp chế và làm nhạt đi.

Lý Tại Thù hiểu quan hệ hợp tác yếu ớt giữa Samsung và Mitsui giờ đã đổ vỡ, hẳn không cần phải vì lợi ích của Samsung mà hạ mình với Trì Tá Tú Tàng như trước kia nữa.

1210. Chương 1212: Biến Thái.

Thái độ cứng rắn của Lý Tại Thù khiến một bụng lửa giận của Trì Tá Tú Tàng đông cứng lại, hẳn được chuẩn bị thành nhân vật lãnh đạo nhà Trì Tá thế hệ tiếp theo, sẽ không để tình cảm cá nhân làm hoàn toàn mất lý trí. Mặc dù quai hàm bành ra, ngực phập phồng kịch liệt, hơi thở dồn dập có thể nghe rõ trong gian phòng yên tĩnh, nhưng kích động dần bị trấn áp, nếu vì thế hoàn toàn trở mặt với Samsung sẽ không phù hợp với lợi ích của Mitsui, mặc dù trên phạm vi toàn cầu, Samsung đang triển khai cạnh tranh toàn diện

với Sony, Panasonic, nhưng ở thị trường Trung Quốc mà hẳn phụ trách, Mitsui và Samsung cùng đối diện với một kẻ địch hùng mạnh là Cẩm Hồ, Samsung biểu hiện không tệ ở nơi này vẫn còn có giá trị lợi dụng nhất định.

Trì Tá Tú Tàng trấn tĩnh lại, cầm chén nước lên uống một ngụm, cố gắng dùng ngữ khí bình thường, chuyển đề tài: - Hôm qua tên đó và mỹ nữ giám đốc của Cao Khoa KV cùng tới Bắc Kinh, tiếp đó gặp mặt đám Tiêu Thụy Dân và Tôn Chí Cương, anh Lý có cái nhìn thế nào về sự kiện ấy?

Thái độ của Trì Tá Tú Tàng đột ngột mềm xuống, làm Lý Tại Thù bất giác nhớ tới khi hắn nhận lá thư này, chú hẳn Lý Kiện Hi có nói:” Samsung lấy vượt qua Sony làm mục tiêu, không sợ triển khai cạnh tranh toàn diện với họ, nhưng ở thị trường Trung Quốc, Mitsui và Samsung có cùng lợi ích và cùng kẻ địch, Trì Tá Tú Tàng sẽ nhìn thấy điểm này.”

- Trừ Cẩm Hồ, Cao Khoa KV và mấy xí nghiệp của Hoa Hạ, những doanh nghiệp sản xuất di động Trung Quốc năm nay đa phần sẽ lỗ vốn, năm sau tình thế sẽ làm khốn cảnh của những doanh nghiệp này càng thêm nghiêm trọng, đoán chừng vì thế mà bọn chúng ngồi lại với nhau bàn đối sách. Trở mặt với Trì Tá Tú Tàng hiển nhiên không phải là cách làm sáng suốt, Lý Tại Thù cũng hòa hoãn ngữ khí, di chuyển chủ đề.

- Ưu thế tích lũy kỹ thuật thời gian dài càng về sau càng thể hiện rõ trong cạnh tranh, Cẩm Hồ mới thành lập 7 năm, tích lũy kỹ thuật không đủ ứng phó với cạnh tranh lâu dài, chẳng lẽ y cho rằng quy tụ đám tàn binh bại tướng kia lại là có thể thay đổi cục diện bản thân đơn độc tác chiến, làm bản thân trở nên cường đại hay sao? Trì Tá Tú Tàng cười lạnh đầy khinh miệt.

- Có lẽ bọn chúng sẽ có động tác lớn nào đó? Lý Tại Thù không cho rằng mấy doanh nghiệp di động ưu tú bản địa Trung Quốc lần này bí mật tu hội, không đơn giản chỉ là kết minh, hợp tác. Về mặt đánh giá Trương Khác dù sao Trì Tá Tú Tàng khó tránh nổi thành kiến và cảm tính còn hẳn tinh táo hơn một chút.

Từ biệt thự Trì Tá Tú Tàng đi ra, vào trong xe, Lý Tại Thù gọi điện cho Kim Nam Dũng đang ở Kiến Nghiệp, với hệ thống tình báo của Trì Tá Tú Tàng thì đáng lẽ hẳn phải sớm biết Trương Khác đưa Lý Hình Dư từ Seoul đi từ lâu rồi mới phải, tất nhiên hành động đó cũng phải có sự cho phép của Lý Kiện Hi, nhưng hôm nay vẫn tỏ ra không kiểm chế được lửa giận, có lẽ phải có sự kiện khác kích thích hắn.

- Hôm nay có tin tức gì liên quan tới Cẩm Hồ không? Lý Tại Thù hôm nay mang thư của Lý Kiện Hi từ Seoul bay sang Tokyo, cho nên không biết chuyện xảy ra trong ngày.

- Hôm nay chính phủ Trung Quốc đưa ra một nghị quyết thúc đẩy cải cách nhà ở thương phẩm, tiến thêm một bước thừa nhận địa ốc trở thành sản nghiệp mang tính trụ cột của kinh tế quốc dân, viện nghiên cứu lập tức đưa ra kết luận, cho rằng điều này sẽ khiến chính phủ địa phương các cấp của Trung Quốc ra sức phát triển địa ốc, từ đó thúc đẩy sản nghiệp đầu nguồn như sắt thép, xi măng phát triển. Có lẽ chỉ cần chưa tới một năm nữa, giá cả vật liệu như quặng sắt sẽ tăng vọt, nghênh đón một chu kỳ phát triển mới của sản nghiệp. Giọng Kim Nam Dũng rất là mất tinh thần:

Chẳng lẽ nhân quang của y lại chuẩn xác như thế, từ hơn một năm trước đã dự đoán biến hóa hôm nay, cho nên khi sản nghiệp khoáng thạch ở thời kỳ đáy vực không nhìn thấy chút hi vọng nào, khi tài chính của Cẩm Hồ eo hẹp, đầu tư hơn 1 tỷ USD vào khai khoáng ở Perth, sơ bộ kiến lập lên một chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh từ thăm dò, khai thác, vận tải đường sắt cho tới viên dương.

” Tính toán của người này không phải có thể lấy con mắt người bình thường ra để suy đoán, Cẩm Hồ một ngày tiến ngàn dặm đều là do y.” Trong đầu Lý Tại Thù loáng lên đánh giá của Lý Kiện Hi sau khi gặp Trương Khác ở Seoul, đánh giá này làm hắn cảm thấy hết sức thất bại, Cẩm Hồ do Trương Khác lèo lái chẳng lẽ thực sự không thể đánh bại?

- Chuyện liên quan tới phương diện sản nghiệp quặng sắt, Trì Tá Tú Tàng sẽ càng bận lòng hơn phía chúng ta, Mitsui hẳn sẽ có hành động ứng phó. Còn phía Samsung chúng ta cũng phải đẩy nhanh bước tiến, công tác phát triển di động mới nhất này phải chắc chắn hoàn thành trong thượng tuần tháng một, cuối tháng một phải chuẩn bị đầy đủ để đưa sản phẩm mới hoàn toàn ra thị trường, bắt kịp mùa mua sắm trước Tết của người Trung Quốc.

Cho dù cách xa hàng vạn dặm, Lý Tại Thù vẫn nghe ra được cảm giác thất bại sa sút của Kim Nam Dũng, hẳn hoàn toàn cảm thông được, đó chính là cảm giác của hắn hiện tại, nhưng là người nắm quyền, không

thể không phần chấn tinh thần an ủi và khích lệ cấp dưới.

- Bằng vào chiếc di động mới mang kỹ thuật mới nhất này, Samsung nhất định tỏa ánh hào quang rực rỡ, ở thị trường di động Trung Quốc, sẽ không còn là sân chơi của một mình Cầm Hồ nữa.

- Xin chuyên vụ cứ yên tâm, tôi sẽ đốc thúc cơ cấu nghiên cứu tăng cường tiến độ, dứt khoát đảm bảo di động mới đưa ra thị trường vào cuối tháng. Trọng điện thoại ngữ khí của Kim Nam Dũng cũng lộ ra vài phần hưng phấn, giống như Lý Tại Thu, lòng tràn ngập niềm tin tất thắng vào lần ra mắt sản phẩm mới này.

- Ngày mai tôi sẽ trực tiếp tới Hong Kong, đến hiện trường xem lễ giới thiệu di động của Cầm Hồ ở đó, phương án và kế hoạch đưa sản phẩm mới ra thị trường, dành nhờ cậy vào anh. Lý Tại Thu gật máy, ra hiệu lái xe rời khỏi tòa nhà cổ kính này.

Tri Tá Tú Tàng đứng trong bóng tối bên cạnh cửa sổ, cho tới tận khi chiếc Mercedes hành chính của Lý Tại Thu rời khỏi cổng chính mới bước ra khỏi bóng tối, ánh đèn chiếu lên người hắn, lộ ra một khuôn mặt vạm vỡ tốt độ, làm khuôn mặt vốn đẹp trai của hắn trở nên xấu xí và khủng bố. Hắn siết chặt tay, dậm mạnh lên cửa sổ bằng gỗ lim phát ra tiếng va chạm lớn, cùng tiếng gầm xen lẫn đau đớn và thù hận.

Tri Tá Tú Tàng mở toang cửa bỏ đi, không để ý tới đóng cửa lại, làm gió lạnh ùa vào thổi tung những tờ giấy ở trên giường thấp, trong bóng tối trông như những con bướm trắng đang bay múa.

Trong phòng ngủ tầng hai đèn vẫn sáng, trên chiếc giường lớn màu đỏ thắm, một cơ thể trần truồng trắng như tuyết nằm ở đó, mái tóc đen nhánh tán loạn, che đi nửa bên mặt, chỉ thấy nửa còn lại với đường nét cực kỳ mềm mại dịu dàng, chiếc mũi xinh nhỏ nhắn, cặp môi hồng nhuận ướt cát, cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp đó run run theo nhịp thở. Làm người ta kinh ngạc nhất là cô gái đang trong giấc mộng đó giống Lý Hình Dư vô cùng, hai bầu vú quá khổ cũng không kém chút nào, chỉ có điều cô gái này vóc dáng nhỏ nhắn chứ không cao ráo như Lý Hình Dư.

Tri Tá Tú Tàng cởi chiếc áo tẩm rộng thùng thình kiểu Nhật, để thân trần lạng lẽ đứng bên giường, nhìn mỹ nữ cực phẩm khuôn mặt thiên sứ ngọt ngào, hai bầu vú nóng bỏng làm người ta phun máu mũi, cặp chân dài miên man, khu rũng rậm rạp đen xì ...

Đó là vật thay thế mà hắn tốn không biết bao công sức tìm kiếm, từng mang lại cho hắn sự thỏa mãn dị dạng, nhưng lúc này lại khiến hắn cảm thấy xỉ nhục tốt độ, không kiềm chế được cơn giận như núi lửa phun trào.

- Đứa con gái dê tiện, dám khiến ta phải nhục nhã ê chề như thế, dám nhào vào lòng trắng khốn kiếp đó. Tri Tá Tú Tàng không hề thương xót nắm lấy bàn chân nhỏ của cô gái kéo tới bên giường, gác hai chân cô gái lên vai mình, điều chỉnh góc độ rồi thành linh đâm thẳng vào chỗ non mềm nhất của người phụ nữ, bắt đầu ra sức nhấp mạnh: - Tao chơi chết mày đứa con gái dê tiện.

Cô gái đang ngủ bị cơn đau khủng khiếp đánh thức, nhìn thấy khuôn mặt như ác quỷ, tức thì rơi vào khủng hoảng, hoàn toàn không tiếp thụ được nam nhân vừa rồi ôn nhu hoan ái với mình trở nên bạo ngược, như thể thậm chí gần như biến thái....

1211. Chương 1213: Mỹ Nhân Công Sở.

Kết thúc thi cuối kỳ Trương Khác và Đỗ Phi bay sang Hong Kong, vì không để ảnh hưởng tới Tôn Tĩnh Hương dưỡng thai, hội nghị 29 người năm nay tổ chức ở Hong Kong, 10 giờ 30 phút sáng xuất phát, chuyến bay từ quốc tế từ Kiến Nghiệp tới Hong Kong hạ cánh đúng giờ, vài phút sau Trương Khác, Đỗ Phi và Phó Tuấn xuất hiện ở lối đi nhập cảnh, từ xa xa đã thấy Đường Thanh đứng trên cùng trong đám đông đón người, hưng phấn vẫy tay với mình.

Đường Thanh đã thực tập ở quỹ trợ học Ái Đạt được gần hai tháng, cô thay đổi trang phục thiếu nữ thanh xuân trước kia, mái tóc dài dợn sóng được quần chỉnh tề sau đầu, lộ ra chiếc đầu nhỏ nhắn và chiếc cổ ngọc thon dài, lông mi được trang điểm tỉ mỉ, môi tô son, người mặc trang phục công sở màu xanh thắm, trong là chiếc áo sơ mi trắng nổi bật đôi ngực nảy nở vun tròn khiến người ta mê đắm, ngoài là chiếc áo khoác

xanh da trời dài tới gối, để lộ cặp chân nhỏ nhắn đi tất lụa đen, hoàn toàn thành mỹ nhân văn phòng rồi, không biết đã làm bao nhiêu anh chàng đồng nghiệp phải điên đảo thần hồn.

Đứng ở bên cạnh là Trần Phi Dung kiều diễm như hoa, cả hai mặc trang phục công sở cùng loại cùng màu, trông xa xa như một đôi hoa tỷ muội mọc từ một gốc.

Ở đằng sau hai cô gái là đám Diệp Kiến Bân, Dương Văn, cùng tới sân bay đón Trương Khác.

- Cô bé con cuối cùng đã thành nữ nhân thành thực rồi. Ôm Đường Thanh vào trong lòng, Trương Khác khẽ vuốt ve vòng eo mềm của cô, ngửi mùi nước hoa thoang thoang trên người, nhớ lại người thương mãi mãi mất đi kiếp trước, y đã bao giờ được nhìn cô trong trang phục thể này, đột nhiên vành mắt cay cay, hai tay ôm lấy khuôn mặt giai nhân, nhìn đôi mắt vừa dài vừa quyến rũ làm y say mê, vẻ thẹn thùng mang theo tình yêu sâu đậm, hôn nhẹ lên cánh môi hồng nhuận mọng manh như cánh hoa.

Có lẽ là tâm linh tương thông giữa tình nhân, Đường Thanh cảm nhận được tâm tình lúc này của Trương Khác, không thẹn thùng vùng ra, mà ôm lấy cái lưng gầy của y, nhắm mắt lại cảm thụ ái tình truyền qua đôi môi.

“Khụ khụ ...” Diệp Kiến Bân ho khan vài tiếng rất không đúng thời điểm, làm đôi tình nhân đang chìm đắm trong thế giới riêng giạt mình tỉnh dậy, so với Trương Khác coi Diệp Kiến Bân như không khí thì Đường Thanh lại xấu hổ gỡ tay Trương Khác ra, nấp sau lưng Trương Khác, ôm lấy một cánh tay y, che đi nửa khuôn mặt đỏ hồng.

- Chị Tĩnh Hương sắp tới kỳ sinh nở rồi, anh Diệp sao còn rảnh rỗi tới đón tôi thế này? Dương Văn xuất hiện ở đây thì Trương Khác còn hiểu, nhưng Diệp Kiến Bân tới đây khiến y lấy làm lạ.

- Sắp cũng gần một tháng nữa Tĩnh Hương mới sinh vậy mà mọi người đã cuống cả lên bắt cô ấy vào bệnh viện ở rồi, nói sinh con đầu lòng khả năng sớm hơn dự tính, cho nên cần chuẩn bị sẵn sàng bất kỳ lúc nào, có cả đồng người vây quanh, tôi trông mà còn đau đầu thay cho cô ấy, nên ra ngoài cho thoáng khí. Diệp Kiến Bân nói thế nhưng miệng thì cười toe toét hạnh phúc, làm Trương Khác không khỏi nghĩ, hẳn tới đây là để khoe với mình: Tôi sắp làm cha rồi.

Cảm giác làm cha thế nào? Trương Khác hai kiếp làm người cũng chưa được cảm thụ, nhưng nhận ra được niềm vui lúc này của Diệp Kiến Bân, tin rằng bất kể là sinh con trai hay con gái, hẳn cũng coi đó như trâu bầu.

Nhìn nụ cười ảm áp trên mặt Diệp Kiến Bân không sao tắt nổi, Trương Khác chơi ác hỏi: - Chị Văn Di đang ở cùng chị Tôn à? Thấy nụ cười Diệp Kiến Bân cuối cùng cũng méo đi Trương Khác mới cười vui vẻ.

Diệp Kiến Bân trả lời: - Văn Di dù sao cũng không tiện ở bên này, cô ấy về Bắc Kinh rồi, đợi khi em bé sinh mới tới.

- Chỉ là lễ giới thiệu sản phẩm thôi, cần gì tôi góp ý chứ! Ngồi máy bay cả ngày đau đầu lắm rồi, đừng áp bức tôi như thế. Nhìn thấy Dương Văn đi tới mở miệng ra định nói, Trương Khác khoát tay chặn họng hẳn, làm Dương Văn cười khổ, nhưng đành thôi.

Ánh mắt Trương Khác lúc này lại chuyển sang Trần Phi Dung đứng ở bên cạnh, mái tóc thẳng cũng quần gọn gàng ra phía sau, làm nổi bật khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, chiếc áo sơ mi mặc dù chỉ cởi chiếc cúc trên cùng, để lộ ra một chút xiu làn da trắng mịn, nhưng đủ làm người ta tơ tưởng liên miên, áo trắng phấp phồng nổi bật bầu ngực tròn tròn, vòng eo nhỏ nhắn. Mặc dù không nhìn thấy bóng lưng của cô, nhưng có thể tưởng tượng ra chiếc váy bó dài tới gối đó bọc lấy bờ mông tròn trịa, tôn lên đường cong hoàn mỹ đầy đặn làm khiến những thiếu niên hơi kém định lực chút thôi là phải mê muội.

Trương Khác nhìn như thế, làm Trần Phi Dung đỏ mặt trừng mắt nhìn y trấn áp, đi tới trước mặt Phó Tuấn, nhận lấy cặp tài liệu trong tay hắn, thân là trợ lý riêng, cầm cặp cho ông chủ cũng là công tác trong chức phận của Trần Phi Dung.

- Trong tay anh có mấy mẫu của lần này không, lấy ra để cho tôi khoe khoang trước mặt mỹ nữ một chút nào. Rồi khỏi sân bay, đi tới đội xe đỗ bên đường, Trương Khác quay đầu lại hỏi Dương Văn.

- Vừa vặn chỗ tôi có một cái. Dương Văn lấy từ trong túi ra một cái hộp tinh xảo, mở ra đưa cho Trương Khác.

Trương Khác lấy trong hộp ra chiếc điện thoại nắp gập, ấn vài nút rồi đưa cho Đường Thanh nép mình bên cạnh.

- Oa. Nhận lấy chiếc di động, Đường Thanh nhìn màn hình thốt lên: - Phi Dung, mau xem này, di động còn làm được việc này nữa.

- Chiếc di động này cho bạn và Phi Dung chơi đấy. Trương Khác khẽ vỗ gò má hồng hào vì hưng phấn của Đường Thanh.

- Tạm tha cho bạn đó, tối kể nh chuyện đại náo Hàn Quốc, anh hùng cứu mỹ nhân ình nghe, mình rất hứng thú muốn biết đấy. Đường Thanh khẽ thổi một hơi vào tai y, nói:

Nhìn Đường Thanh nắm tay Trần Phi Dung chạy sang cô xe khác, Trương Khác run run sờ tai, lo lắng tối nay ở đó sẽ mất đi một ít thịt.

- Sau ba ngày nghỉ năm mới, tân bí thư thành ủy Đồng Giản Niên sẽ tới nhậm chức, ông ta cấp bách thật đấy. Ngồi lên xe, Diệp Kiến Bản nói ra mục đích thực sự hẳn tới đây: - Cậu ở trên máy bay nên Diêu Văn Thịnh không liên lạc được, liền gọi tới chỗ tôi.

Lúc này La Quân đã rời Kiến Nghiệp, theo trình tự thông thường, phải đợi Tiêu Minh Kiến rời nhiệm sở, Vương Duy Quân làm phó bí thư thành ủy kiêm thị trưởng trước, sau đó bí thư thành ủy mới tới nhậm chức, hiện Tiêu Minh Kiến còn chưa đi, tân bí thư lại tới nhậm chức nhanh như thế, đúng là quá vội vã.

- Chuyện này chẳng thể nào tránh được, chúng ta không thể ngăn được, cứ mặc ông ta. Trương Khác thoải mái dựa lưng vào ghế, tựa hồ ngồi máy bay mệt thật rồi, nhắm mắt lại day huyệt thái dương: - So với chuyện này tôi càng lo nghị quyết liên quan tới địa ốc đưa ra mấy ngày trước, sẽ khiến giá địa ốc các nơi tăng vọt, các nơi khác chúng ta mặc kệ, nhưng xây dựng thành phố cảng Đông Sơn phải nhanh lên, tôi thấy hiện giờ có thể công bố giá bán trước đi.

- Tôi dự liệu được cậu sẽ có yêu cầu thế này nên đã gọi điện cho chú cậu rồi, chỉ cần hiệp thương với phía cơ quan chức năng hữu quan bên Tân Đình là có thể công bố giá bán. Diệp Kiến Bản trầm ngâm: - Chỉ có điều chúng ta làm thế sợ khiến cho rất nhiều kẻ bất mãn đấy.

- Mặc kệ chúng, những kẻ ngứa mắt với Cẩm Hồ nhiều lắm, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được, phải rồi, anh chọn tên cho con chưa? Trương Khác tựa hồ muốn gạt bỏ chuyện phiền lòng ra sau đầu, chuyển đề tài.

- Vốn định để lão gia tử đặt tên, về sau chị Tĩnh Hương cậu chọn một cái tên, tôi thấy rất hay, lão gia tử cũng công nhận chỉ có cái tên này là thích hợp nhất. Tính bất kể nam hay nữ đều sẽ dùng cái tên này. Nhắc tới con sắp ra đời, làm tâm tình Diệp Kiến Bản rất tốt.

- Ô, tên gì mà làm mọi người cùng nhất trí thông qua thế. Trương Khác biết càng ở trong gia tộc lớn, đặt tên cho sinh mệnh mới càng khó khăn, thông thường chọn một cái tên phải lật xem hết cả cuốn tử điển, có khi mời mấy thầy tướng số tới tư vấn.

1212. Chương 1214: Song Phi Là Bá Đạo, Tam Phi Là Vương Đạo.

- Diệp Đình Hương. Diệp Kiến Bản ngừng cười, nghiêm túc nói: - Con của chúng tôi sẽ lấy tên là Diệp Đình Hương.

- Diệp Đình Hương, đúng là không có một cái tên nào thích hợp hơn nữa. Trương Khác nhắm lại một lần, biết “chúng tôi” mà Diệp Kiến Bản nói ở đây không phải là hai người, mà là ba người, cho nên Diệp Đình Hương không phải là cái tên hay nhất, nhưng lại là cái tên thích hợp nhất.

Nhưng thoáng cái Trương Khác lại cười phá lên, cười thiếu chút nữa ngã lắn xuống ghế, làm Diệp Kiến Bản chẳng hiểu ra làm sao, ngay Phó Tuấn ngồi ghế phụ lái không hiểu chuyện gì cứ quay đầu lại suốt.

Bất kể Diệp Kiến Bản truy hỏi như thế nào, Trương Khác chỉ ôm bụng cười suốt.

Diệp là cái lá, trong nhà có hai đóa hoa mỹ nhân, một đóa rực rỡ là hoa Đinh, một đóa thanh lệ là hoa Hương, sinh ra con đặt tên là hoa Đinh Hương, thế là thành cả nhà thực vật, chuyện buồn cười như thế, Trương Khác quyết định trước khi người khác biết, tuyệt đối không kể cho Diệp Kiến Bản.

Cứ thế suốt đường đi Trương Khác cứ cười như kẻ điên, làm Diệp Kiến Bản cũng tức điên luôn, cho tới khi lái xe mất tập trung thiếu chút nữa vượt đèn đỏ, Trương Khác mới không dám cười nữa.

Đi vào phòng bệnh cao cấp của bệnh viện St Mary, nhìn căn phòng bố trí và trang hoàng không kém gì khách sạn năm sao, nhớ trên đường đi Diệp Kiến Bản nói trường bối hai họ Tôn Diệp nếu không phải lo ảnh hưởng không tốt đã bao hết cả bệnh viện, để toàn bộ bác sĩ y tá chỉ chuyên tâm phục vụ một mình Tôn Tĩnh Hương. Trương Khác không thể tưởng tượng được những ngày qua Tôn Tĩnh Hương sống như thế nào, nhìn trong phòng khách có sáu nữ y tá, không khéo đi vệ sinh cũng có bốn năm người phục vụ.

Căn phòng hơn 100 mét vuông, ngăn ra gian tiếp khách, vệ sinh, bếp đáng hoàng, Tôn Tĩnh Hương nằm trong một gian riêng biệt, Trương Khác đẩy cửa vào, thấy Tôn Thượng Nghĩa và Tôn Tĩnh Mông một trái một phải ngồi bên nói chuyện với cô.

Nhìn thấy Trương Khác đi vào, đôi mắt đẹp dưới hàng mi dài của Tôn Tĩnh Mông ánh lên mừng rỡ, nhưng lo cha nhận ra nên cúi đầu xuống.

Vì Đường Thanh và Trần Phi Dung đều xin nghỉ nửa ngày, chiều phải về nơi công tác, thêm vào phụ nữ có thai cần tĩnh dưỡng, không thích hợp có quá nhiều người ở xung quanh. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất là vì hiện giờ Trương khác hơi sợ gặp Tôn Thượng Nghĩa, cho nên ở trong phòng chừng mười phút, thò chân dưới gầm giường, thành công để Tôn Tĩnh Mông dấm mạnh ột phát trút giận, y liền đứng dậy cáo từ.

Thương vụ Cẩm Hồ cùng các cơ cấu và chi nhánh đặt ở Hong Kong đều tập trung ở một tòa nhà, chiếm cứ hết tòa nhà văn phòng 30 tầng, Trương Khác cùng hai cô gái về nơi làm việc, lên phòng ăn tầng 15 dùng cơm.

Khi ăn cơm gặp Hà Huyền buổi sáng ra ngoài cùng Tương Vi ra ngoài làm việc giờ mới về, ba cô gái tùm lại một chỗ nói cười huyền ảo, Trương Khác liền biến thành đối tượng bị chà đạp, may là loại giác ngộ này Trương Khác có từ lâu rồi. Chỉ là phía trước phía sau, bốn phương tám hướng nhà ăn đầy các nam đồng chí, những ánh mắt gườm gườm thì thoảng lại ném sang, tưởng chừng như có thể băm nát y thành trăm miếng, ngàn mảnh.

- Này này mấy vị đại mỹ nữ, chiều cố cho cái xác phàm này với, ăn nhanh nhanh lên, chôn nước sôi lửa bỏng này, ở thêm phút nào nguy hiểm phút ấy, xem đi mình chảy hết mồ hôi ra rồi đây này. Lời này của Trương Khác chẳng hề khoa trương, món canh gà ột ở đây không tệ, một mình Trương Khác ăn hết quá nửa, nên mặt đỏ tía tai, mồ hôi như suối.

Trông dáng vẻ bi thảm của Trương Khác, ba cô gái không nhịn được cười, Hà Huyền là quá đáng nhất, chẳng chú trọng hình tượng thực nữ, ôm bụng cười gục xuống bàn.

- Dám cười à, không trừng phạt sau này làm sao chấn chỉnh được gia phong. Trương Khác kéo tay Đường Thanh, muốn cù nách cô.

- Phi Dung, Hà Huyền mau cứu mình khỏi tên ác ma đầu heo... Đường Thanh bị cù gần như cười ngã vào lòng Trương Khác.

Trần Phi Dung và Hà Huyền đứng dậy kéo Đường Thanh khỏi lòng Trương Khác, ba cô gái nắm tay nhau chạy khỏi phòng ăn, để lại chuỗi tiếng cười trong trẻo như chuông ngân, làm người nghe xao xuyến.

Trương Khác liếc nhìn ánh mắt thù địch xung quanh, bỏ chạy giữ mạng.

- May quá, y chỉ là bạn trai của Đường công chúa. Đại bộ phận nam thanh niên trong nhà ăn khôi phục lại bình tĩnh, chỉ có một phần ba rơi vào kỷ băng hà, chừng như cầm que chọc vào mặt một cái có khi băng rơi xuống cả tầng.

- Anh nói xem thằng nhóc đó lai lịch ra sao mà lại thân thiết với ba đóa hoa của Cẩm Hồ chúng ta như thế, ngay cả băng mỹ nhân cũng cười hết sức vui vẻ, lại còn là bạn trai của Đường công chúa nữa, thật là không

còn thiên lý nữa rồi. Hai thanh niên một ột thấp từ trong thang máy tầng 8 đi ra nói chuyện với nhau, hiển nhiên vừa rồi có mặt trong nhà ăn.

- Ai mà biết, ở chỗ công cộng mà thân thiết như thế, chẳng biết chiều cổ tới cảm thụ của người khác chút nào. Anh chàng cao hơn này rõ ràng là người thâm yêu Đường Thanh,

- Xuyt ... Im lặng nào, nghe xem, bên trong có tiếng nói, hình như là của Đường công chúa và tên nhãi đó. Tên Lùn đi sát mé trong tường, dừng lại trước cửa một văn phòng, nghiêng tai lắng nghe.

- Cái gì, để tôi nghe với.

Hai tên một ột thấp cho nên chẳng phải tranh giành chỗ, một trên một dưới, áp tai vào khe cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng đối thoại bên trong.

- Tiểu Khác, nhanh chút đi, cái tư thế này mệt lắm. Giọng nói êm ru ngọt ngào đó, dứt khoát là của Đường công chúa.

- Tiểu Thanh, cố thêm một chút, dáng vẻ của bạn lúc này rất đẹp, lát nữa chúng ta đổi tư thế. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là giọng của tên nhãi kia.

Đúng là quá dâm dăng, quá hạ lưu, quá vô liêm sỉ, không ngờ trong văn phòng của giám đốc quỹ trợ học, còn giữa ban ngày ban mặt làm cái chuyện kia, tên nhãi đó còn lại còn bắt Đường công chúa bày ra các tư thế khác nhau, hai tên cao thấp trái tim rướm máu.

Lúc này ở hành lang người từ nhà ăn về văn phòng rất nhiều, thấy hai tên đó nghe trộm với vẻ mặt kỳ quái như vậy, đều tò mò dừng chân, ghé tai nghe ngóng, chẳng mấy chốc không còn chỗ nữa.

Bí kịch của hai người lập tức biến thành bi kịch của một đám người.

- Tiểu Khác, đã xong chưa, mình mệt lắm, không chịu nổi nữa rồi, Phi Dung, tới thay mình đi. Giọng mũi nũng nịu của Đường công chúa lại truyền ra.

- Cũng được, Phi Dung, tới đây nào, không không, tư thế khác, ừ, như thế, tuyệt lắm. Giọng tên nhãi kia hết sức vui vẻ.

Cái gì? Tới cả băng mỹ nhân cũng ở trong đó, hơn nữa còn tham gia cùng tên nhãi kia song phi.

Cả đám đầu óc đen tối vừa ghen tị vừa phẫn nộ.

- Tên nhãi này bá đạo thật, một chuyến song phi ngắt liền hai đóa hoa của Cẩm Hồ chúng ta. Giọng nói hả hê trên đầu khổ của người khác này hiển nhiên là của một fan hâm mộ Hà tiên tử.

Những anh chàng có vẻ mặt tương tự hẳn là cùng một trận tuyến.

Nhưng lập tức lại có thêm vài trái tim vỡ nát nữa, tên nhãi kia không ngờ vô liêm sỉ yêu cầu: - Hà Huyền, đừng đứng xem nữa, cùng tham gia đi.

Đường công chúa hứng phấn nói: - Đúng đấy, Hà Huyền đến đây nào! Ừm, cứ ôm mình như thế, Phi Dung, nâng mình lên một chút.

Lần này tất cả bội phục, song phi là bá đạo, tam phi chỉ có thể là vương đạo.

Khi tất cả những trái tim đang gào khóc, đau thương trên đời cùng lắm chỉ đến thế thì một giọng nữ nghiêm khắc từ sau lưng vang lên: - Các cậu tụ tập trước cửa văn phòng tôi làm cái gì thế hả?

Giọng nói bất thành linh đó làm đám đông hoảng sợ, người vốn ngã về phía trước áp tai vào cửa, không tự chủ được nhào tới, đẩy cánh cửa đóng kín mở toang ra.

1213. Chương 1215: Tôi Là Trương Triều Khác.

Đám người gây họa chuẩn bị chạy trốn khỏi hiện trường, nhưng còn chưa cam tâm, quay đầu lại nhìn trong phòng, từng trái tim tan nát dần lành lại.

Chỉ thấy Trương Khác cầm điện thoại di động đứng trước mặt Đường Thanh, Trần Phi Dung và Hà Huyền, khoảng ba mét, nhìn tình hình đó, chớp mắt đầu óc đen tối không kém của y hiểu ra nội dung bọn họ vừa đối thoại có thể gây ra hiểu lầm gì thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Ba cô gái chừng cũng phần nào hiểu được, thoáng cái mặt đỏ rần, ném cho Trương Khác một cái lườm rồi nhân lúc hỗn loạn bỏ đi.

- Giám đốc Lý về rồi ạ, cơm trưa tôi đã để trên bàn làm việc. Đường Thanh làm việc ở trong văn phòng này, cho nên không thể thoát thân, mặt thẹn đỏ dừ đi tới cửa chào giám đốc Lý, lúc qua bên người Trương Khác còn nhéo y một cái đau điếng.

Giám đốc Lý là phụ nữ lớn tuổi vừa mới lên tiếng quát vừa rồi, tuổi chừng 60, người thấp bé, tóc trắng rất đẹp, trông rất có tinh thần, đeo kính gọng vàng, mặt nghiêm nghị nhìn Trương Khác.

Trương Khác đã nghe Tôn Thượng Nghĩa nói người phụ trách quỹ khuyến học là sư tỷ cùng trường đại học của ông, từng là hiệu trưởng trường học tư ở Hong Kong, nổi danh nguyên tắc tỉ mỉ, vốn nghĩ hưu, Tôn Thượng Nghĩa tới tận nhà mời bà tới chủ trì quỹ khuyến học. Trong kỳ thực tập Đường Thanh làm thư ký cho bà, chỗ làm việc là gian thư ký bên ngoài gian giám đốc.

- Mình đi trước đây, hết giờ làm mình sẽ tới đón. Trương Khác chỉ chỉ, dùng giọng cảm nói với Đường Thanh, lách người định bỏ trốn.

- Cậu ở phòng ban nào? Cấp trên là ai, không biết trong nội bộ công ty không được phép tùy tiện qua phòng ban khác à? Giám đốc Lý nghiêm khắc gọi Trương Khác lại:

Đường Thanh ban đầu cũng do đích thân Tôn Thượng Nghĩa dẫn tới, nghe nói là thiên kim tiểu thư của một lãnh đạo cấp tỉnh trong nội địa, giám đốc Lý không thích cho lắm, nhưng qua một thời gian tiếp xúc, Đường Thanh ngoan ngoãn lại thông minh hiểu học, làm bà thay đổi cái nhìn vốn có.

Đường Thanh đã làm thư ký cho giám đốc Lý được gần hai, cô làm việc chuyên tâm lại xinh đẹp đáng yêu, cho nên rất được giám đốc Lý yêu quý, con cái của bà đều ra nước ngoài công tác, không ai bên cạnh, nên dần dần coi Đường Thanh như nửa con gái của mình. Hiện giờ nhìn thấy Trương Khác người mặc toàn hàng hiệu, suy nghĩ đầu tiên của giám đốc Lý là con cháu nhà giàu nào đó trong công ty tới trêu ghẹo Đường Thanh, nhất là thấy y trước mặt mình còn “liếc mắt đưa tình” với Đường Thanh, với tính cách của bà, sao chịu cho tên nhóc chuẩn đi dễ dàng như thế.

- À! Tôi ... Trương Khác nhất thời không biết phải giới thiệu bản thân ra sao, nói tên mình chưa chắc bà ta đã biết, mà ở tình thế này cũng không mặt mũi nào nói mình là ai, khéo mắt nhìn thấy Đường Thanh che miệng cười trộm, bịa bừa: - Tôi là Trương Tiểu Khác, thuộc phòng ban của Trương Vi.

Trương Khác định nói mình là cấp dưới của Tôn Thượng Nghĩa, những nghĩ với tính cách cổ chấp nguyên tắc của bà lão này, không khéo gọi thẳng Tôn Thượng Nghĩa tới nhận người, cảnh đó nghĩ tới thôi đã rợn người, sau khi biết chuyện vợ chồng Tôn Thượng Nghĩa nhìn ra quan hệ giữa mình và Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác mỗi lần gặp Tôn Thượng Nghĩa là chột dạ.

- Trương tiểu thư à? Tôi là Lý Nghệ của quỹ khuyến học, bên phía cô có một nhân viên tên Trương Tiểu Khác tới quấy rầy ở văn phòng của tôi, làm phiền cô tới dẫn cậu ta về. Quả nhiên Lý Nghệ tới bàn làm việc, trực tiếp gọi Trương Vi tới: - Cậu đứng nguyên đó cho tôi.

Trong thời gian đợi Trương Vi tới, Lý Nghệ gọi Đường Thanh vào văn phòng, đóng cửa lại bỏ Trương Khác ở bên ngoài.

- Trương Tiểu Khác, tôi đoán ngay là Khác thiếu gia mà, sao cậu ở đây một mình, giám đốc Lý đâu? Chừng hơn hai phút sau Trương Vi vội vã tới nơi, hơi thở gấp gấp, đoán chừng sau khi nhận điện thoại không đi thang máy mà chạy thẳng cầu thang bộ tới đây.

- Đó chính là Trương Tiểu Khác, làm phiền Trương tiểu thư. Nghe gian ngoài có tiếng nói, Lý Nghệ đẩy cửa đi ra.

Trương Vi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra: - Giám đốc Lý, rốt cuộc ...

- Xin lỗi, làm phiền giám đốc Lý rồi. Trương Khác vội kéo Trương Vi ra khỏi văn phòng.

Ra ngoài rồi Trương Vi đoán được phần nào, cười hỏi: - Không phải vừa rồi cậu làm gì Đường Thanh trong văn phòng bị người ta bắt gặp chứ hả?

- Tôi chỉ tiến hành nghiên cứu về thẩm mỹ và nghệ thuật chút thôi, chị đừng có suy nghĩ xấu xa như thế. Nhìn thấy ánh mắt Trương Vi rõ ràng không tin mình chút nào, Trương Khác kệ cô ta, bước nhanh hơn, cuối cùng thành bỏ chạy, tốc độ không kém đám nghe trộm lúc này là bao.

~~o0o

~~Vốn cuộc họp mai mới mở, nhưng tới chiều mọi người lục tục tới nơi, nói chuyện năm qua đều hưng phấn không thôi, Trương Khác liền nói không bằng họp luôn ngày hôm nay, Diệp Tiểu Đồng chọc ngay ột câu: - Khác thiếu gia vội gặp những tiểu tình nhân của mình vậy à?

Nghe Diệp Tiểu Đồng cố ý nhấn mạnh từ những, mọi người cười rộ cả lên, Trương Khác hung dữ nói: - Diệp Đào đầu rồi, mẹ nó hư quá, tôi phải đánh đít nó.

Diệp Tiểu Đồng bĩu môi: - Anh thấy Diệp Đào nhà tôi không ở đây mới dám mạnh miệng, nó ở đây đá lên đầu anh một bãi.

Cười chán, Tôn Thượng Nghĩa là người lên tiếng trước: - Hiện Kiến Bản và tôi đã thành người nhà cả rồi, tôi định không đảm nhận chức tổng giám đốc liên hợp ở Thương vụ Cẩm Hồ nữa.

Nghe Tôn Thượng Nghĩa vừa lên tiếng đã nhắc tới đề tài nghiêm túc như thế, mọi người đều yên tĩnh lại nhìn Trương Khác, kỳ thực ở việc này mọi người sớm đã hình thành nhận thức chung, có điều Trương Khác không nói, không một ai thích hợp nhắc tới.

Trương Khác nghĩ một lúc rồi nói: - Thực ra cháu có một việc rất trọng yếu muốn nhờ bác Tôn, mục tiêu phát triển của Thương vụ Cẩm Hồ là Thương xã tổng hợp, Thương xã tổng hợp lớn của Nhật Hàn không cái nào không lấy ngân hàng làm cơ cấu huy động vốn trung tâm, hiện Thương vụ Cẩm Hồ có 6.6 tỷ thế chấp của cổ phiếu Tân Quang, tôi luôn suy tính muốn mua một ngân hàng vừa nhỏ. Chuyện này chỉ có thể nhờ bác Tôn giúp, còn về phía Thương vụ Cẩm Hồ đành dựa vào anh Diệp vất vả nhiều hơn.

Cẩm Hồ mấy năm qua khuếch trương nhanh chóng, cơn khát tài chính gần như không có điểm dừng, tiến vào ngành nghiệp tài chính là chuyện thuận theo lẽ tự nhiên, nhưng như thế hạng mục LCD của Ái Đạt chỉ có thể dựa vào tài chính của bản thân và đi vay rồi.

Năm nay di động của Ái Đạt tiêu thụ trong nước gần 10 triệu chiếc, doanh thu 40 tỷ, thêm vào lợi nhuận từ linh kiện của ESS, lợi nhuận quá 1.2 tỷ. Iplayr sau khi hạ giá, lượng tiêu thụ gần như tăng gấp đôi, lượng tiêu thụ trên 5 triệu chiếc, lợi nhuận hơn 400 triệu, còn thị trường Flash memory, Ái Đạt cho dù không vét lợi từ Trung Tinh Vi Tâm cũng cố gắng được 350 triệu USD. Thị trường di động hải ngoại, Ái Đạt bán được hơn 2 triệu chiếc, dựa vào sự tiêu thụ mạnh của 618, lợi nhuận còn hơn cả flash memory, đó là ba thứ vũ khí sắc bén của Ái Đạt, cho dù một phần lợi nhuận phải trả chi phí tài vụ và vận hành cho Thương vụ Cẩm Hồ, lãi ròng của Ái Đạt vẫn hơn 2.2 tỷ USD.

Có điều năm nay Ái Đạt khuếch trương cũng kinh người, riêng Trung Tinh Vi Tâm đã tốn mất 1.7 tỷ, thêm vào mua kỹ thuật LCD, cùng đầu tư và thu mua nghiệp vụ khác tiêu thêm gần 2 tỷ USD nữa, đầu tư 800 triệu cho nghiên cứu, xây dựng một tòa nhà Cẩm Hồ, nếu chẳng phải kiếm thêm được ở Microsoft và bán cổ phần ở Côn Đăng Online, một nửa số nghiệp vụ kể trên đã không được khởi động rồi.

Thương vụ Cẩm Hồ ngoại trừ mua ngân hàng thì còn có một nhiệm vụ trọng yếu khác chính là chỉnh hợp hệ thống chuyển phát của Cẩm Hồ, trong Cẩm Hồ có xí nghiệp bán lẻ như điện khí Thịnh Hâm, còn cả web site thương mại điện tử 8818, thêm lực lượng phân phối và tiêu thụ của Hương Tuyết Hải, Tân Quang và điện tử Ái Đạt, những tài nguyên này cần phải nhanh chóng chỉnh hợp dưới cờ của Thương vụ Cẩm Hồ để giảm bớt chi phí của các xí nghiệp, thương mại điện tử cũng cần nền móng đó để nhanh chóng có lãi.

1214. Chương 1216: Cần Tìm Vệ Sĩ.

- Còn chuyện cuối cùng nữa tôi muốn bàn với mọi người.

Nghe Trương Khác nói thế tất cả bất giác ngồi thẳng dậy, chăm chú nhìn y.

Trương Khác thấy vậy thì bật cười: - Đừng có nghiêm túc thế, tôi không bắt mọi người làm việc chuyên chống lại nhân loại đâu.

Mọi người nghe thế đều bật rộ lên, không khí tức thì buông lỏng.

- Quyết sách địa ốc mới ra đời, với chúng ta mà nói là một chuyện tốt, nhất là với sản nghiệp quặng sắt của chúng ta ở Perth. Quyết sách mới ra vài ngày các vật liệu xây dựng liên quan trong nước đã bắt đầu tăng lên, tin rằng không được bao lâu sẽ ảnh hưởng tới giá quặng sắt. Vốn trong dự kiến của tôi, sản nghiệp quặng sắt muốn hồi sinh sẽ phải mất hai ba năm nữa, hiện giờ tới quá sớm, ảnh hưởng xấu đem lại không ít. Nói tới đó Trương Khác dừng lại uống nước, để mọi người có thêm thời gian suy nghĩ.

- Bố cục của chúng ta ở Perth phải một năm nữa mới hoàn thành, công tác trước đó gần như không gặp phải lực cản gì là vì sản nghiệp vào thời kỳ chậm chạp, những kẻ muốn phá đám cũng chỉ đứng ngoài nhìn chúng ta tự lún vào vũng bùn không thoát thân được. Nhưng tình hình hiện giờ đã khác, ai cũng nhìn ra kinh tế địa ốc sẽ khiến sản nghiệp quặng sắt hồi sinh. Những kẻ trước kia cười thầm trong bóng tối sẽ nhảy ra. Phb Biliton và Rinotin to đã phát triển ở Tây Úc mấy chục năm, ảnh hưởng của Cẩm Hồ không sao bì được. Trong nước cũng có không ít kẻ thêm thuồng, đám người đó thành sự không đủ, hỏng việc có dư. Mặc dù Cẩm Hồ không phải không thể đối phó được nhưng sẽ ảnh hưởng tới tốc độ phát triển bình thường của Cẩm Hồ, cho nên tôi muốn thương lượng với mọi người. Trương Khác nhìn khắp lượt thành viên hạch tâm của Cẩm Hồ.

Lúc này Phó Tuấn che di động gõ cửa đi vào: - Điện thoại ở bên kia.

Về mặt Trương Khác thoáng chút hưng phấn, đứng dậy nhận điện thoại ngay tại chỗ: - Ngay trong mấy ngày tới sao? Được rồi, phía bên Cẩm Hồ cũng sẽ phối hợp trong khả năng có thể. Dừng một chút, Trương Khác trình trọng nói: - Nếu như cuối cùng chuyện không được như ý muốn, hi vọng Cẩm Hồ được hân hạnh lọt vào mắt xanh của giám đốc Tiêu.

Tiếng thở phào bên kia điện thoại rõ ràng lớn hơn vài phần, mấy giây sau giọng khàn khàn của Tiêu Thụy Dân truyền ra: - Hôm nay tôi mới đột nhiên nhận ra, quen biết Khác thiếu gia là may mắn nhường nào.

Những người ở đây đều là nhân vật tinh minh, nghe thấy đoạn đối thoại một chiều cũng có thể cơ bản đoán được nội dung là gì rồi.

Cúp điện thoại rồi, nhìn vẻ mặt hưng phấn của mọi người, Trương Khác nói đầy hào khí: - Ở một vài việc trước giờ Cẩm Hồ luôn bị động, tạm thời chỉ có thể để người ta bắt nạt mà không thể đánh trả, lần này sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi. Rồi quay sang nói với Trần Tín Sinh và Tô Tân Đông: - Chúng ta cũng cần tận lực, phía Bắc Kinh vài ngày tới không thể thiếu người chủ trì cục diện, Tín Sinh và lão Tô, ai muốn tới đó.

Trần Tín Sinh cười: - Để tôi đi, dù sao tôi ở Bắc Kinh khá lâu, so với lão Tô ít nhất cũng sẽ không bị lạc lối.

Mọi người cười ha hả, biết Trần Tín Sinh nói chuyện lần trước tới Bắc Kinh một mình, đi lòng vòng mãi không tới được điểm hẹn, cuối cùng gọi điện báo đường để công ty phái người tới đón, mọi người lấy ra trêu suýt.

An bài lòng chuyện nhân sự đi Bắc Kinh, Trương Khác bảo Phó Tuấn: - Liên hệ với viện trưởng Thôi, mời ông ấy chuẩn bị chuẩn bị viết một bài đánh giá phân tích ảnh hưởng việc Cẩm Hồ cấp quyền kỹ thuật cho sản nghiệp di động trong nước, ngoài ra bảo ông ấy cung cấp cho Giản Chí Khang của báo sáng Kiến Nghiệp tài liệu sản nghiệp di động sản xuất trong năm qua, làm phiên anh ta viết một bài báo chỉ ra khốn cảnh và căn nguyên của sản nghiệp.

Căn dặn xong Trương Khác ngồi xuống, cau mày nói: - Chỉ là hai bài viết này không thể tùy tiện tung ra, nếu không sẽ gây phản tác dụng.

Trong những người ngồi đây Tôn Thượng Nghĩa nhiều tuổi nhất, lịch duyệt nhất, bản thân xuất thân hào môn trong nước, với phương diện này rất thấu triệt, gõ tay lên ghế tính toán nói: - Đúng là cần phải có thời cơ chuẩn xác, sớm quá sẽ khiến người ta phản cảm gây phản tác dụng, muộn quá thì không có tác dụng, tôi thấy chỉ cần đám Tiêu Thụy Dân hành động, ngày hôm sau chúng ta liên tục tung ra. Có hành động của đám Tiêu Thụy Dân, người bên trên sẽ có chuẩn bị tâm lý, không tới mức đọc các bài viết liên quan lại suy

đoán có phải là âm mưu gì của Cẩm Hồ không, ngoài ra có thể để bọn họ tĩnh tâm lại nhận thức hiện trạng, suy nghĩ ý tứ thực sự bài viết muốn biểu đạt, cũng góp thêm một bó lửa giúp đám Tiêu Thụy Dân.

Đúng là gừng càng già càng cay, Trương Khác vỗ đùi định đoạt: - Chuyện ở Bắc Kinh cứ quyết như thế, Tin Sinh, anh tới đó rồi giữ liên lạc thường xuyên với viện trưởng Thôi, có chuyện gì khẩn cấp chúng ta kịp thời liên hệ.

Tiếp đó quay lại chuyện đang dang dở: - Tôi nghĩ mọi người dự liệu được chuyện tôi muốn nói rồi, hiện với cơ sở yếu kém của Cẩm Hồ ở Tây Úc, lại chiếm mỏ có trữ lượng phosphat như vậy, xung quanh toàn ánh mắt tham lam, muốn thay đổi hiện trạng này, biện pháp tốt nhất là tìm cho chúng ta mấy vệ sĩ.

Diệp Kiến Bân gật gù: - Ví dụ này rất hình tượng, rất chuẩn xác song vệ sĩ này không dễ tìm.

- Đúng là phải lựa chọn thật kỹ, vệ sĩ quá yếu thì chỉ tốn tiền, quá mạnh lại lo khách át chủ, cướp luôn tiền trong tay chủ cũng không biết chừng. Trần Tín Sinh cũng thuận theo giọng điệu của Trương Khác nói:

- Nay tôi chỉ thuận miệng lấy ví dụ thôi, không định bày trò cho các anh. Trương Khác cười nói: - Tôi suy nghĩ rồi, chuẩn bị bỏ ra 30 - 40 % cổ phần chuyển nhượng cho Trung Dã và các xí nghiệp liên quan trong nước, ngoài ra cũng để thế lực đương địa Tây Úc tham gia vào.

*** Trung Dã: Luyện kim TQ.

Chuyển nhượng 30% - 40% cổ phần trong một lần, dù mọi người đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn hít một hơi khí lạnh.

Chỉ riêng lượng quặng sắt hiện thăm dò được đã trên 1 tỷ tấn, hơn nữa là quặng sắt chất lượng cao hàm lượng photphor ít, mặc dù với sản lượng 10 triệu tấn một năm, dần đều ra chi phí là 36 USD một tấn, với giá chuẩn của quặng sắt 26 USD một tấn như hiện nay, sẽ lỗ không ít. Nhưng cùng với sản nghiệp ươm dần lên và quy mô khai thác mở rộng, chênh lệch sẽ càng ngày càng thấp, sẽ tới lúc giá mỗi tấn thấp hơn giá chuẩn, cho dù chỉ chênh lệch 1 USD cũng tương đương dao động 1 tỷ USD, 30% - 40% cổ phần là con số kinh người.

- Tư bản người Hoa ĐNÁ trước kia luôn hợp tác vui vẻ với chúng ta, chỉ là oán trách phân ngạch trong sản nghiệp hạch tâm của Cẩm Hồ quá ít, lần này có thể tính tới bọn họ. Còn thực lực của Trung Dã ở Tây Úc dù không mạnh, nhưng là đại biểu cho xí nghiệp người Hoa, có họ gia nhập, bằng với có bộ phận tương đối lớn đồng bào ở Tây Úc gia đoàn kết với nhau, hình thành lực lượng không nhỏ. Ngoài ra cũng tính tới lực lượng chính trị của Trung Dã ở trong nước, thêm vào bối cảnh quốc xĩ của nó, Cẩm Hồ có thể lấy tâm da hổ này chấn ánh mắt tham lam của đám sói không bao giờ biết đủ trong nước. Còn về tư bản Tây Úc, suy nghĩ từ góc độ lâu dài, chúng ta phải kéo đám địa đầu xà này vào, nếu không Cẩm Hồ khó kháng cự lại được thủ đoạn đàn áp của tập đoàn Nhật thông qua chính quyền Châu Úc.

Mọi người hứng trí rất cao, ăn tối xong lại tiếp tục bàn việc bất tri bất giác đã tới nửa đêm, Trương Khác nhớ đám Đường Thanh, thấy chủ đề chính gần như đã nói hết, những chuyện khác không cần tụ hết mọi người lại cùng bàn nữa, liền đứng dậy vận mình nói: - Không xong, già rồi, mệt chỉ muốn đi ngủ thôi.

Chu Du cười: - Chúng tôi còn chưa kêu già mà cậu đã kêu cái gì? Ở đây cậu nhiều tuổi hơn được ai?

Trương Khác cười lớn: - Đỗ Phi, mày biết vì sao tao đưa mày đi theo rồi chứ? Đi, đi, đi cả đi.

Diệp Tiểu Đồng trừng mắt lên, nhưng không trêu y nữa, dù sao người khác đã đành, Tôn Tĩnh Hương sắp sinh, đúng là cần nghỉ ngơi rồi.

1215. Chương 1217: Mình Là Của Bạn.

Diệp Kiến Bân tiễn mọi người ra ngoài cửa, giữ Trương Khác lại nói: - Cậu tổng cho tôi nhiệm vụ chính hợp hệ thống vận chuyển hậu cần, sau này tôi phải chạy toàn quốc một chuyến thôi, cậu nhất định phải phái cho tôi một trợ thủ.

Trương Khác nháy mắt: - Vậy anh muốn ai, chị Văn Di nhé? Liệu chị Tĩnh Hương có vui không?

- Cậu biến đi thích đầu khẩu đi tìm Chỉ Đồng đừng bắt nạt người thành thật, đưa Trương Dịch đây, cậu ta bốn ba cùng Hứa Hồng Bá không ít nơi, xem ra có thể chịu khổ được.

Trương Khác gật đầu: - Dù sao chuyện đã giao cho anh rồi, anh cứ xem mà làm là được, anh nghĩ trước đi, đợi em bé đây tháng rồi hằng nói.

Lúc này Diệp Kiến Bản mới để Trương Khác đi.

Chạy nhanh tới chỗ ở của Đường Thanh, không dám gõ cửa, biết sau khi Trần Phi Dung tới Hong Kong, luôn ở chung với Đường Thanh, liền gọi điện vào di động của Trần Phi Dung, di động vừa reo một tiếng thì thấy cửa mở ra rồi, Trương Khác thấy Trần Phi Dung mặc áo ngủ đứng ở cửa thì ngờ ra hỏi: - Bạn vẫn chờ mình về à?

Trần Phi Dung lườm y một cái: - Mơ đi, đang xem phim với Hà Huyền, vừa mới hết phim xong, Tiểu Thanh ngủ trước rồi.

Trần Phi Dung nghiêng mình qua cho Trương Khác vào, vừa vào trong Trương Khác thấy Hà Huyền nhìn mình trên: - Anh đúng là lúc nào cũng tưởng bỏ, nghĩ ai cũng thích mình chắc? Nói tới đó đột nhiên không kịp được cười lớn, vội bịt lấy miệng, cười gập bụng.

Trương Khác cười khổ, biết Hà Huyền nhất định nhớ lại lần đầu gặp mình, lúc đó y bị Tôn Tĩnh Mông, cho nằm gối đầu lên giày ngủ, mới tỉnh lại chưa rõ nếp tẻ gì đã nói:” Nhìn cái gì, nha đầu lớn thế này rồi còn chưa thấy anh chàng đẹp trai à? Đồi em cũng thê lương thật đấy, hay là để hôm nay anh chiều em?”

Hà Huyền vừa cười vừa kéo Trương Khác tới chỗ Trần Phi Dung: - Phi Dung chưa được xem, hay là anh diễn lại cho bạn ấy xem đi.

Trần Phi Dung đã nghe Tô Nhất Đình kể chuyện này rồi, hiểu ra ngay, môi hơi cong lên, nhìn Trương Khác một lượt, trong đầu tưởng tượng cảnh buồn cười hôm đó.

Trương Khác mặt có dày tới đâu cũng có dừng khí biểu diễn một lần nữa trước mặt Trần Phi Dung, đành chuyển đề tài: - Đang xem gì thế?

- Lần đầu tiên tiếp xúc.

Nghe thấy cái tên này, Trương Khác cảm thấy góc kín dưới đáy lòng đột nhiên như có móng tay nhọn đâm một cái, bộ phim này vốn làm từ một bộ tiểu thuyết, y từng cùng một cô gái xem bộ phim này, cả bộ tiểu thuyết kia nữa, hình bóng cô gái đó hiện ra không di ngăn cản nổi.

Trên TV bản hát cuối phim cũng vang lên: Thì ra không phải anh không nhớ em. Anh chỉ quên mất nhớ nhưng là thế nào mà thôi. Giống như không phải anh không hít thở. Mà anh chỉ tạm thời quên đi mình đang hít thở mà thôi. Hít thở có thể tạm dừng. Nhưng nỗi nhớ không gì ngăn được.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, Hà Huyền nhìn Trương Khác đứng đó, khuôn mặt hiện nỗi buồn mang mác, phát hiện ra lúc này Trương Khác có chút xa lạ, nhưng thật đẹp trai ... Phì phì, mình nghĩ cái gì thế? Rõ ràng là đồ mặt trắng, đứng bật dậy nói: - Tiểu Thanh ở gian phòng trong cùng đấy, anh còn không mau vào đi, đêm đừng có chạy lung tung. Đột nhiên phát hiện ra nói thế có chút ám muội, vội xoay người trốn về phòng.

Trương Khác tỉnh lại, gật đầu với Trần Phi Dung: - Nghỉ sớm đi nhé. Đứng dậy đi vào gian phòng trong cùng.

Trần Phi Dung nhìn theo bóng lưng Trương Khác biến mất sau cánh cửa, tắt TV về phòng ngủ của mình.

Trong phòng của Đường Thanh chỉ bật chiếc đèn nhỏ đầu giường, ánh đèn chiếu lên nửa khuôn mặt của cô, càng nổi bật làn da mịn màng, trắng hồng mê hoặc. Hàng mi dài đen nhánh run nhẹ theo nhịp thở, Trương Khác vừa cởi y phục vừa đi tới đầu giường, khoanh chân ngồi xuống, chăm chú nhìn cô công chúa ngủ, thấy cô giống như một con búp bê tinh xảo, lòng yêu thương không sao nói hết, đưa tay ra khẽ vuốt ve mái tóc Đường Thanh, lòng dần dần tĩnh lặng trở lại.

Một lúc sau Đường Thanh mở mắt ra, nhìn thấy Trương Khác, nũng nịu nói: - Về rồi à. Đưa tay ra kéo tay Trương Khác ôm vào lòng, khoan khoái nói: - Mau ngủ đi. Trương Khác gật đầu, nằm xuống kéo Đường

Thanh vào lòng, Đường Thanh xoay người, rúc vào lòng Trương Khác, lẩm bẩm: - Thế này dễ chịu hơn.

Sáng hôm sau Trương Khác bị một sợi tóc ngoáy lỗ mũi đánh thức, ngồi bật dậy ôm lấy giai nhân cùng “tập thể dục buổi sáng”, rồi ôm nhau thủ thủ tâm sự hồi lâu, mới nhớ ra không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì cả. Trương Khác và Đường Thanh đi ra, phát hiện bữa sáng trên bàn đã nguội rồi, bên cạnh còn có một tờ giấy: “Đêm xuân ngắn ngủi, đám người số khổ chúng tôi đi làm đây.” Nhìn nét chữ của Hà Huyền, Đường Thanh then đỏ mặt, đá Trương Khác một cái rồi đi rửa mặt trước.

Trương Khác thấy bữa sáng nguội cả, liền gọi điện thoại hẹn Đào Hành Kiện, Phó Gia Tuấn, Cát Minh Đức là Lục Cẩm Luật của Chứng khoán Ngân Hanh cùng đi ăn sáng, hai người ra ngoài, Đường Thanh ngập ngừng nói: - Mọi người có chuyện cần bàn phải không, hay là mình tự đi ăn sáng.

Trương Khác cười: - Bạn cũng phải nghe chứ, tương lai làm bà chủ rồi, không nghe sao được. Thấy Đường Thanh đỏ mặt muốn nhéo mình, vội vàng bỏ chạy.

Mọi người tới nhà hàng đông đủ, hàn huyên vài câu rồi nói tới chuyện an bài Hương Tuyết Hải lên TTCK, từ sau khi Hương Tuyết Hải được Ái Đạt tiếp nhận, liên tục đầu tư, không những phong phú chuỗi sản phẩm, trình độ kỹ thuật cũng được đề cao, năm ngoái bắt đầu khai thác thị trường ĐNÁ, tiền cảnh không tệ. Từ sau khi Tân Quang lên TTCK thành công, Cao Thịnh và Quốc Dụ nhắm vào Hương Tuyết Hải, nhưng vì số lượng và giá cả cổ phiếu còn có ý kiến bất đồng, nên chưa đàm phán xong.

Mấy người nói chuyện một hồi, Lục Cẩm Luật thấy Trương Khác chỉ lo ăn, chẳng nói một lời, không khỏi có chút sốt ruột: - Ý kiến của Khác thiếu gia thế nào?

Trương Khác lau miệng: - Tôi chẳng có gì để nói, tình hình chứng khoán Hong Kong hiện không được tốt lắm, ở Mỹ cũng đang đi xuống, cứ thông thả mà bàn là được.

Lục Cẩm Luật nghe thế ngớ ra, trấn tĩnh lại nói: - Khác thiếu gia nói đùa rồi, cậu quý nhân bận rộn, hiếm khi tới Hong Kong được một lần, chúng ta cứ quyết định như lời giám đốc Cát vừa nói mà làm.

Đợi mọi người ai đi làm việc người nấy, Cát Minh Đức lắc đầu nói: - Nhờ thể diện của cậu lớn, vừa mới tới đã xong chuyện rồi.

Trương Khác cười: - Chẳng qua là cần cái thang để xuống thôi, chuyện này kỳ thực mọi người phải tranh thủ mà làm.

Trương Khác vẫy tay tạm biệt mọi người, kéo Đường Thanh chui vào xe, quay sang nói với cô: - Xong việc rồi, giờ mình là của bạn hết.

Đường Thanh cười quỵn rũ: - Của mình hết thật sao?

- Ủ, bạn nói gì chúng ta làm nấy.

- Hôm giáng sinh, có người trần truồng chạy quanh trường mình, đáng tiếc là mình không được xem, hay là bạn biểu diễn cho ình xem đi.

Phó Tuấn ngồi hàng ghế trên không nhịn được cười, Trương Khác mặt đỏ sán tới bên cạnh Đường Thanh: - Bạn chạy cùng mình thì mình làm. Còn cố ý hau háu nhìn qua cổ áo Đường Thanh.

Đường Thanh đưa tay nhéo Trương Khác: - Đừng mơ, lần này bạn trốn không thoát đâu.

- Á á, rõ ràng bạn nói trước mà. Trương Khác đau méo miệng.

- Được rồi, tha cho bạn một lần, chúng ta tới công viên hải dương đi, mình tới Hong Kong ba năm còn chưa tới công viên hải dương.

Trương Khác kỳ quái hỏi: - Vì sao?

- Không muốn đi cùng người khác, chỉ muốn hai chúng ta đi với nhau thôi.

Trương Khác ôm Đường Thanh vào lòng, cảm động nói: - Được, hôm nay chúng ta chơi cho thỏa, có điều phải tới cửa hàng quần áo đã, mình không muốn đưa bốn tên mafia áo đen đi công viên giải trí.

Xe rẽ vào trung tâm mua sắm gần đó, trước tiên chọn một cái máy quay phim kỹ thuật số, rồi tới nơi bán quần áo, Trương Khác chuyên môn chọn cho các vệ sĩ mỗi người một bộ DKNY, cổ động bọn họ đi thử, đợi Phó Tuấn cũng vào gian thử quần áo, Trương Khác nắm tay Đường Thanh chạy vội, thấy Đường Thanh còn chưa hiểu ra, nói: - Bạn định đi chơi cùng bọn họ thật đấy à?

Đường Thanh nắm chặt tay Trương Khác, cười như chuông bạc, chạy còn nhanh hơn Trương Khác, cả hai như hai kẻ điên chạy khỏi trung tâm mua sắm, Đường Thanh vẫy một cái taxi, chui ngay vào, bảo lái xe tới công viên hải dương thì Trương Khác ngăn lại, bảo lái xe: - Trước tiên tới phía trước đã. Rồi giải thích: - Phó Tuấn chắc chắn là tới đó đợi chúng ta rồi, cho bọn họ uống gió một lúc đã. Rồi gọi điện bảo Phó Tuấn đừng tìm bọn họ.

Đường Thanh hưng phấn đề nghị: - Vậy chúng ta tới bảo tàng tượng sáp đi.

1216. Chương 1218: Cát Kiến Đức Muốn Phản Kích.

Khi Trương Khác và Đường Thanh ở Hong Kong hưởng thụ thể giới hai người trong ánh mặt trời ấm áp thì Cát Kiến Đức cảm thấy mùa đông Bắc Kinh năm nay lạnh cắt da cắt thịt, ngồi trong văn phòng nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, Cát Kiến Đức cảm thấy tường hai bên đang đổ lên người mình, làm lão ta không thở nổi.

Tin tức từ phía Chiết Đông cho biết Lâm Tuyết và Nghiêm Văn Giới đã chính thức bị bắt giữ, Tần Triều Dương ở Văn Chu lúng lúng khắp nơi, không ngờ tìm ra xác của Vương Hải Túc ở trong biệt thự Nghiêm gia ngoại thành Văn Chu, Cát Kiến Đức chửi rủa Nghiêm Văn Giới làm việc không sạch sẽ, nhưng trong lòng hi vọng hẳn vì gia tộc mà chống chọi lại được áp lực. Nhưng cho dù Nghiêm Văn Giới có giữ được miệng, cũng chẳng có gì đảm bảo Lâm Tuyết sẽ không nói ra, lão ta biết Lâm Tuyết cùng đường nhất định sẽ kéo mình xuống bùn chết chum, nhưng mình làm được gì đây?

Nếu như trước kia không đầu tư vào Hải Túc thì còn có thể chối bỏ đáng được, nhưng Tiêu Thụy Dân đang cắn chặt lấy quan hệ giữa lão ta và Hải Túc không chịu buông tha, liên tục có hoạt động sau lưng. Từ sau khi báo cáo tài vụ của điện tử Hoa Hạ được đưa ra, Tiêu Thụy Dân càng được thế, năm 2000 chỉ có Liên Tín lãi 1 tỷ, Liên Tấn lãi 200 triệu, Đông Hưng miễn cưỡng gọi có lãi, nhưng không đáng kể. Hiện giờ ở tổng công ty, Tiêu Thụy Dân đối đầu với lão ta, Tôn Chí Cương và Liêu Hồng Lôi thì ở bên ngọt nhạt ném đá, lão ta muốn lấy cái ghế phó tổng giám đốc ra chia rẽ, vậy mà không ai nhận.

Làm cái chức tổng giám đốc này thật khó chịu, trước kia mình thoát khỏi Ủy ban Kế hoạch tới quốc xĩ chẳng phải để kiếm tiền sao, sao kiếm tiền mệt mỏi như thế. Nghĩ tới đó Cát Kiến Đức lại nhớ tới tên nhãi thoỉ tha của Cẩm Hồ, làm sao y kiếm tiền dễ dàng như vậy?

Có điều phía Cẩm Hồ cũng có thể làm được chút gì đó, Giang Mẫn Chi không phải muốn lấy điển hình về xí nghiệp dân doanh sao, nếu như có thể nộp Cẩm Hồ vào tay ông ta, có con cá lớn như thế, chắc ông ta sẽ nới tay cho Hải Túc. Trước kia Lâm Tuyết và mình từng tính, Cẩm Hồ có 3 tỷ nguồn gốc không rõ ràng, 3 tỷ! Đủ cho khối kẻ phải rút dài rồi.

Cát Kiến Đức hưng phấn đứng dậy, suy tính thật kỹ càng, gọi điện thoại cho Thành Tấn Kiệt, ngày hôm sau vừa đi làm, Cát Kiến Đức một mình lái xe tới Ủy ban thương mại.

~~oOo

Trương Khác và Đường Thanh đi chơi khắp Hong Kong, Đường Thanh nói hăm mộ y và Trần Phi Dung trước kia ngày ngày tới thư viện đọc sách với nhau, Trương Khác cùng Đường Thanh tới thư viện Đại học Hong Kong ngồi suốt một buổi chiều, lại còn lấy việc công làm việc tư, gọi cả Trần Phi Dung và Hà Huyền tới, bốn người đi dạo phố nửa ngày, lúc này Đường Thanh mới thỏa mãn cùng Trương Khác về Kiến Nghiệp.

Về Kiến Nghiệp, đưa các cô gái tới Sáng Vực trước, Trương Khác một mình tới Vườn Sồi, chẳng bao lâu nữa là Tết rồi, phải đi xem xét các nơi một lượt, Trần Phi Dung bắt đầu có chút ý thức trở thủ, chủ động đi cùng Trương Khác.

Đi vào tầng Vi điện tử, xung quanh vắng vẻ, mấy người Trương Khác muốn tìm đều không có, lấy làm lạ, liền gọi điện cho Đàm Vân Tùng, mới biết cả đám kéo nhau sang Trung Tinh Vi Tâm rồi, Đình Hòe nhận

điện thoại nói: - Còn tưởng mai Khác thiếu gia mới tới, chúng tôi tới về ngay đây. Không chịu nói là chuyện gì.

Trương Khác mặc cho ông ta chơi trò thần bí, dẫn Trần Phi Dung đi khắp các phòng để cô làm quen, có điều Trương Khác rất nhanh ẩm ức phát hiện ra, những nghiên cứu viên ở đây đều có thái độ thù địch với y, thường lấy ánh mắt hoặc thái độ để ám thị ” đúng là đồ ngu ngốc ” để đáp lại câu hỏi của y. Ngược lại với Trần Phi Dung thì lại hết sức ôn hòa dễ dãi, hỏi một trả lời ba, thao thao bất tuyệt suốt, Trần Phi Dung đành nhắc lại câu hỏi của Trương Khác, Trương Khác hỏi tới khổ, Trần Phi Dung thì lại nhin cười tới khổ, đành không đi lung tung nữa, chán nản kéo Trần Phi Dung tới phòng nghỉ, vừa đi vừa cay cú nói: - Đám khốn kiếp đó nếu đối thủ của chúng ta dùng mỹ nhân kế với bọn chúng, nhất định khai sạch bách.

Trần Phi Dung chỉ tùm tùm cười đi bên cạnh mặc cho y nói bậy nói bạ.

Không lâu sau Trần Tín Sinh, Đinh Hòe, Đàm Vân Tùng, Liễu Chí Thành, Hàn Cách tới nơi, trông dáng vẻ phấn khởi của của bọn họ là Trương Khác biết tám chín phần có thành quả mới rồi.

Trần Tín Sinh vừa thấy Trương Khác liền xòe tay ra: - Cậu xem cái gì đây?

Trương Khác nhìn cái chip trong tay hắn, cầm lấy lật đi lật lại vài lần, giọng không chắc chắn: - Bộ vi xử lý?

Hàn Cách gật mạnh đầu: - Không sai, chính là vi xử lý, CPU đơn vị xử lý trung tâm.

Trương Khác kích động đứng bật dậy: - Hay, hay, quá hay! Xung nhịp bao nhiêu nói nhanh.

Hàn Cách thấy Trương Khác kích động cũng mặt đỏ bừng, từ năm 98, Hàn Cách dẫn đầu một đội ngũ 30 người, vừa nghiên cứu vừa nghiên cứu chip video vừa nghiên cứu đơn vị xử lý trung tâm này. Tháng 10 năm ngoái, Hàn Cách đã làm ra nói trong phòng thí nghiệm, may mắn lần đầu tiên thành công hoàn chỉnh thì Trương Khác về.

Hàn Cách hít sâu một hơi, giới thiệu: - Xung nhịp 200 Mhz, chỉ cần 1.5v, tiêu hao 256 mw ...

Hàn Cách thao thao bất tuyệt, hoa chân múa tay nói nửa tiếng đồng hồ, Trương Khác ngoại trừ mấy thông số cơ bản ra thì chẳng hiểu lắm, nhưng kiên nhẫn lắng nghe không cắt ngang lời hắn, đợi hắn nói xong mới hỏi: - Xem ra chiếc CPU này là bộ xử lý thiết bị di động tốt nhất hiện nay rồi.

Hàn Cách hưng phấn nói: - Đúng thế, mặc dù so Veosis SA1110 của DEC xung nhịp thấp hơn 6hz, nhưng cùng xung nhịp thì hiệu suất cao hơn 10%, đời công nghệ hoàn thiện hơn, Trung Tinh Vi Tâm hoàn toàn có thể sản xuất loại 400mhz, chúng tôi còn cường hóa rất nhiều chỗ tích hợp ...

Thay bệnh nghề nghiệp của Hàn Cách lại bắt đầu tái phát, Trần Tín Sinh cắt ngang lời hắn: - Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta ra nhà ăn vừa ăn vừa nói vậy. Khác thiếu gia và trợ lý Trần ở trên máy bay chắc chắn không được ăn đằng hoàng, buổi trưa chúng tôi cũng chẳng có tâm tư ăn cơm, chắc mọi người đói cả rồi.

Nhìn vẻ mặt Hàn Cách như đứa bé bị cướp mất món đồ chơi yêu thích, Trương Khác mỉm cười kéo hắn đi: - Nào, chúng ta vừa đi vừa nói, khi nào mới ra được CPU 400 mhz?

Liễu Chí Thành trả lời: - Ít nhất phải mất nửa năm, hiện này tỉ lệ thành công cũng không cao.

Cả nhóm người vừa đi vừa nói xuống lầu, không ai để ý có hai nghiên cứu viên ở bên cạnh mắt trở ra, một người nói với người còn lại: - Cái tên đi ở giữa không phải là tên gốc lúc này hỏi lung ta lung tung à? Sao y lại đi cùng với các đại lão?

Người còn lại đáp: - Làm sao tôi biết, chắc là đám làm phần mềm ứng dụng, lũ đó đa phần là bọn ngu ngốc. Lúc này tôi bảo anh trước mặt cô bé xinh đẹp phải giữ phong độ, giờ hối hận chưa?

- Thôi đi, vừa rồi anh khá hơn tôi lắm đấy.

Đợi rời Vườn Sồi thì đã là 10 giờ, đó là do Trương Khác nhớ Đường Thanh cho nên mới miễn cưỡng thoát thân, trên đường đi vẫn chưa hết hưng phấn, cuối cùng đám chuyên gia đã rời đi, không cần sợ mưa riu qua mắt thợ nữa, phần khách nói với Trần Phi Dung: - Chú Bill nói, sau này mỗi người có một thiết bị cầm tay, ở trong thiết bị này, chúng ta có thể xem sách, xem phim, xem TV, check mail, thanh toán tiền, tất cả những chuyện bạn nghĩ ra đều có thể làm được.

- Sao nghe giống như bạn bịa ra thế? Trần Phi Dung hỏi: - Mình có đọc sách nói về chú Bill có thấy nói thế đâu.

Trương Khác gãi đầu, y cũng chẳng nhớ là Bill Gates nói câu tương tự bao giờ, chắc là sau này, vội lảng đi:
- Hôm nay toàn phải nghe những thứ kỹ thuật khô khan, bạn có cảm thấy chán không?

1217. Chương 1219: Tâm Tư Của Đường Thanh.

Trần Phi Dung lắc đầu: - Không, mặc dù có rất nhiều thứ không hiểu, có điều bọn họ nói rất đơn giản, nên mình vẫn hiểu đại khái. Hơn nữa nhìn mọi người hưng phấn như vậy, mình cũng cảm thấy bản thân đang tham gia vào một sự nghiệp vĩ đại cảm giác rất tốt.

Trương Khác đứng lại nhìn cô trợ lý của mình: - Mình thấy tối nay bạn không nói gì cả, có kiến nghị gì không?

Trần Phi Dung chống một ngón tay lên cằm, hơi nghiêng đầu đi, nói: - Mình thì ý kiến gì được, theo kịp suy nghĩ của mọi người đã vất vả lắm rồi. Có điều buổi chiều cùng bạn đi xung quanh, thấy mọi người rất tấn mác, liệu có phải là vấn đề không?

- Ở bên thương vụ Cẩm Hồ không như thế à?

Trần Phi Dung gật đầu: - Khác nhiều lắm, ở Hong Kong lúc nào cũng bận rộn, không chỉ riêng mình, mà ai cũng thế, lúc nào cũng có điện thoại, fax, hộp hành, công việc tưởng chừng không bao giờ làm hết, cảm thấy áp lực rất lớn.

- Cẩm Hồ khuếch trương quá nhanh, bận rộn là chắc chắn rồi, có điều thực ra bên Vườn Sồi này nhiệm vụ cũng rất nặng, tấn mác mà bạn nói chỉ là bề ngoài thôi. Nếu như bạn tới Ái Đạt, sẽ phát hiện ra Ái Đạt khác hẳn, mọi người đều biết rõ tiếp theo mình sẽ làm gì, tốt bao nhiêu thời gian, phải dùng cách gì. Trương Khác mỉm cười nói: - Nào, để mình kiểm tra bạn nhé, nguyên nhân là vì sao?

Trần Phi Dung ngẫm nghĩ: - Có phải là vì vấn đề mức độ hoàn thiện của xí nghiệp, cùng với loại hình nghiệp vụ khác nhau?

Trương Khác vỗ tay tán thưởng: - Gần như thế, Cẩm Hồ muốn khuếch trương ở cả chuỗi sản nghiệp, chính hợp tài nguyên chất lượng. cho nên rất phức tạp, yêu cầu mỗi nhân viên đều chủ động gánh vác, không ngừng tìm việc để làm. Ái Đạt là xí nghiệp truyền thống, Tô Tân Đông đã bỏ rất nhiều tâm huyết vào việc quản lý, cho nên ai lo việc người nấy là được. Còn về Vườn Sồi, thứ đáng quý nhất là năng lực sáng tạo, mình không muốn dùng quy củ hà khắc hạn chế bọn họ. Ở Vườn Sồi, nếu đảm bảo tiến độ, bạn có thể thoải mái an bài thời gian công tác. Nếu có ý tưởng riêng của mình, có thể dùng phòng thực nghiệm, chỉ cần không vượt quá 20% thời gian công tác là được.

- Oa, thật hâm mộ, mình muốn tới Vườn Sồi làm việc, tiếc là mình không làm về nghiên cứu.

- Cũng không phải dễ dàng như vậy đâu. Trương Khác lắc đầu: - Ban đầu mình cũng lo chế độ này quá tự do, từng có điều tra, kết quả phát hiện mỗi nghiên cứu viên bình quân một tuần dùng hơn 60 tiếng ở phòng thực nghiệm, nên mình không lo nữa. Năm ngoái Vườn Sồi xin hơn 1000 bản quyền phát minh, một nửa là do nhân viên nghiên cứu làm ra ngoài thời gian công tác, mình còn gì không thỏa mãn?

Trần Phi Dung gật đầu cười: - Đúng rồi, đây mới là Trương Khác, làm việc tốt không bao giờ chịu thiệt.

- Không ngờ bạn cũng học xấu rồi, nếu người ta làm việc tốt đều chịu thiệt thì còn ai muốn làm chuyện tốt nữa?

Về tới chung cư Thanh Niên, nhìn thấy Đỗ Phi, Mông Nhạc, Thời Học Bân, Lệnh Tiểu Yến, Mã Lực đều có mặt, Lâm Băng đã xin nghỉ việc rồi, nghe Lệnh Tiểu Yến nói, thực ra Lâm Băng chấp nhận Mã Lực chỉ vì khi đó Mã Lực theo đuổi quá dữ, trong lúc yếu mềm nên gật đầu, qua sự kiện Ngụy Đông Cường, Lâm Băng nhận ra vẫn không thể quên được người cũ, cảm thấy có lỗi với cả hai, muốn nghỉ việc tĩnh tâm lại. Có người bảo Lâm Băng ngốc nghếch, Ngụy Đông Cường hoàn toàn không xứng đáng để cô phải đau khổ như thế, nhưng ai yêu thực sự sâu sắc mới có thể hiểu, tình yêu hoàn toàn không có chữ lý, nếu cân đong đo đếm, cân nhắc hơn kém được, thì không phải tình yêu.

Trương Khác định đưa Lâm Băng sang Thế Kỷ Hoa Âm giúp Giang Đại Nhi, để cô đi nhiều, tiếp xúc nhiều, có lẽ sẽ nghĩ thoáng hơn, hơn nữa phía Thế Kỷ Hoa Âm đang rất cần người ...

Thời Học Bán thấy Trương Khác đi vào, nhanh mồm hỏi ngay: - Trông mặt Khác thiếu gia xuân phong đắc ý thế kia, chắc gặp chuyện gì vui rồi.

Trương Khác thấy không có người ngoài, chẳng che dấu: - Vườn Sồi vừa làm ra CPU cho thiết bị di động, so với thị trường đi trước một bước.

Thời Học Bán kinh ngạc, hét lớn: - Tuyệt vời, Trung Quốc có thể làm được CPU rồi, Cẩm Hồ là nhà đầu tiên phải không?

Thi Tân Phi hào hứng nói: - Không sai, đám truyền thông luôn miệng nói Trung Quốc không có tim, giờ thì bọn chúng phải câm miệng hết rồi.

Trương Khác lắc đầu: - Không hoàn toàn, hạch tâm vẫn là của ARM, có điều Vườn Sồi có bản quyền hoàn chỉnh.

*** Chơi chữ: Chip - Tâm phiền, Trung Quốc không có tâm (phiền).

Thi Tân Phi tức thì xiu xuống, Đỗ Phi thì không nghĩ thế: - Thế đã là không tệ rồi, Vườn Sồi có kế hoạch tuyên truyền không?

Trương Khác khoát tay: - Không, tao không muốn dùng tới chiêu bài yêu nước để bán sản phẩm, xí nghiệp lớn mạnh là phải dựa vào thực lực, không phải là dựa vào lòng đồng tình.

Mông Nhạc cũng tán thành: - Không sai, muốn rèn sắt phải dựa vào sức bản thân.

Mã Lực không phục: - Người Trung Quốc đương nhiên phải ủng hộ xí nghiệp Trung Quốc, yêu nước thì có gì không hay, chẳng qua hiện giờ Ái Đạt không cần dùng chiêu bài này thôi.

Trương Khác nhớ tới sự kiện Hán Tâm kiếp trước, có một giáo sư dùng chip của Motorola, mài đi dấu hiệu, thêm vào chữ ký của mình, thế rồi nói là do mình nghiên cứu ra, huênh hoang đặt tên cho nó là “Hán Tâm Số Một”, không ngờ bao nhiêu viện sĩ không phát hiện ra, báo chí đưa tin rùm beng, cuối cùng “Hán Tâm Số Một” vốn mang tới tự hào dân tộc, trở thành một sự kiện làm già thành quả nghiên cứu chấn động. Trương Khác thâm cười lạnh, nhắc bản thân nhất định sớm vạch trần tên giao sư đó, tạm gạt bỏ suy nghĩ này đi, cười nói: - Cũng không phải nguyên nhân hoàn toàn là thế, mặc dù kỹ thuật này đi đầu, nhưng Intel và TI nếu muốn, nhiều lắm mất nửa năm có thể làm ra sản phẩm hoàn thiện hơn, cho nên phải làm âm thầm.

Thời Học Bán gờ ngón cái lên: - Cao, Thái Quân đúng là cao.

Trương Khác giơ chân ra làm động tác muốn đá hấn: - Xéo, tôi ghét nhất người Nhật.

Thời Học Bán cười khà ồ: - Đương nhiên rồi, trước kia Khác thiếu gia ghét nhất người Hàn Quốc, hiện giờ chắc chắn ghét nhất người Nhật.

Đỗ Phi chỉ hận tay không đủ dài dầm vào mặt Thời Học Bán một phát.

*** Thái Quân: Một cách gọi người Nhật của người TQ.

Trương Khác chợt dạ muốn nhìn Đường Thanh, đáng tiếc Đường Thanh ngồi sau lưng y, mà Trương Khác không dám quay đầu lại, nhưng cơn đau nhói trên đùi nói cho y biết tâm tình của cô lúc này, Trương Khác á một tiếng, Đường Thanh tức thì rút tay về, mọi người chẳng hiểu gì nhìn y.

Đỗ Phi biết sắp có chiến tranh rồi, liền kéo mọi người đi, đợi mọi người đi cả, Trương Khác đang muốn nói chuyện thì Đường Thanh nắm tay Trần Phi Dung: - Đi, hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau.

Trương Khác vội ngăn lại: - Đợi đã, mình có rất nhiều nhiều tài liệu muốn Phi Dung xem, bạn đừng cản trở công việc của Phi Dung.

Trần Phi Dung vừa bực mình vừa buồn cười: - Cả hai đừng suốt ngày lôi mình vào được không, mình phải đi tắm đây.

Trương Khác tay trái nắm tay Đường Thanh, tay phải vẫy: - Được rồi, bạn đi ngủ trước đi.

Thấy Trần Phi Dung lên lầu rồi, Trương Khác kéo Đường Thanh ngồi xuống ghế sô pha, còn y lại ngồi xuống sàn, kề sát bên chân Đường Thanh, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt dài của cô, nhất thời không biết phải giải thích chuyện của Lý Hinh Dư ra sao, ngược lại cảm thấy nhìn cô vợ nhỏ của mình mãi không chán, cứ thế lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Đường Thanh đợi một lúc chẳng thấy Trương Khác lên tiếng, chỉ thấy y chăm chú nhìn mình, lòng dần dần mềm xuống, dựa lưng vào ghế sô pha, có chút buồn bã giận dỗi: - Đôi khi mình chỉ muốn bản thân không biết gì cả, nhưng mình càng sợ mình là người cuối cùng được biết. Nghe cô ấy tự sát, mình không nghĩ ra lý do gì để không cho bạn giữ cô ấy bên cạnh. Đôi lúc mình rất hối hận vì sao mình lại đi Hong Kong, lúc đó mình biết bạn thích Hứa Tư rồi, mình muốn tránh đi thật xa, nghĩ tới Hong Kong rồi sẽ không nhớ tới bạn nữa. Tới khi đó mình đi gặp Hứa Tư, nếu chị ấy là người tốt, mình sẽ yên tâm rời khỏi bạn, không ngờ ... Không ngờ cuối cùng vẫn không chạy thoát.

1218. Chương 1220: Bạn Mãi Mãi Là To Nhất.

Trương Khác nhớ lại lần tiễn Đường Thanh đi Hong Kong du học, thảo nào lúc đó y có cảm giác rất lạ, cảm giác giống kiếp trước khi biết Đường Thanh đi nước ngoài du học, thì ra cô bé này có ý định rời khỏi mình thật, nhìn Đường Thanh luôn luôn tươi cười với y, khuôn mặt luôn luôn rạng ngời lại nói những lời như thế, cuộn đau trong lòng, mắt đỏ lên, mình xuyên việt 14 năm, chẳng lẽ vẫn không thể chiều cô được cho cô ấy sao? Trương Khác đưa tay ra, vuốt mái tóc dài bồng bềnh của Đường Thanh, lẩm bẩm: - Xin lỗi, mình chỉ biết, mình không thể mất bạn.

Đường Thanh trượt xuống sàn, ngồi vào trong lòng Trương Khác, gác cằm lên vai y, giọng rất nhỏ: - Mình cũng thế, hôm nay nghe mọi người nói chuyện với nhau, Phi Dung hiểu, mà mình lại không hiểu gì cả, bạn càng ngày đi càng nhanh, mình lo tới một ngày sẽ mất bạn.

Trương Khác hôn lên má Đường Thanh: - Sao thế được, bạn mới là điều quan trọng nhất của mình.

Đường Thanh thủ thỉ: - Nhưng mình hi vọng luôn ở bên cạnh bạn, đi cùng bạn, mình muốn làm trợ lý cho bạn như Phi Dung, có điều mình gốc gác quê nhà, không sao đuổi kịp bạn.

Trương Khác nhìn Đường Thanh yêu thương, xúc động nói với Đường Thanh: - Cô bé ngoan, thực ra mình có rất nhiều việc bạn có thể làm cùng mình.

Đường Thanh ôm cổ Trương Khác: - Mình làm được gì chứ, mình đâu được bồi dưỡng làm người nối nghiệp đế quốc tài chính từ nhỏ.

Trương Khác hôn chụt lên môi cô: - Đương nhiên đó là chuyện của con chúng ta mà.

Đường Thanh đỏ mặt véo tai Trương Khác: - Không cho ba hoa, nói mau mình có thể làm được gì?

- Thực ra thương nghiệp cũng không phải quá phức tạp, bạn muốn học khẳng định sẽ được, chuyện mình làm cũng không phải toàn là thương nghiệp, một số việc, dùng thủ đoạn thương nghiệp xử lý dễ hơn một chút thôi. Ví như mình yêu cầu giấy Tân Quang trong vòng 10 năm tỉ lệ sử dụng giấy phế liệu làm nguyên liệu sản xuất giấy, công tác thu hồi này có thể thương nghiệp hóa, mình còn muốn lợi dụng cơ hội này đẩy mạnh phân loại rác thu hồi, có điều đó là kế hoạch lâu dài to lớn hơn.

Đường Thanh hơi do dự: - Bạn bảo mình đi nhật rác á ... Được, nhưng mà lần đầu tiên bạn phải đi nhật cùng mình.

Cô bé này thông minh như quỷ, lẩm lúc ngáy thơ tới đáng yêu, Trương Khác bật cười: - Đâu cần tự bạn làm, tối đa cũng chỉ thi thoảng cần bạn làm tượng trưng đưa lên TV tuyên truyền thôi. Ngoài ra hiện giờ có rất nhiều trẻ em thất học, công trình hi vọng mặc dù làm được không ít, nhưng mình thấy tiêu chuẩn còn quá thấp, không phải chỉ xây một chỗ để học là được. Trường học còn là nơi tập trung công cộng, ở các quốc gia phát triển, đó còn là nơi tị nạn. Mình muốn lập một quỹ, nâng cao tiêu chuẩn trường học, ngoài ra còn cung cấp bồi dưỡng huấn luyện giáo viên, rồi quyên một ít thiết bị, bao gồm máy vi tính, bạn thấy thế nào?

Đường Thanh cao hứng nói: - Hay quá, ở Hong Kong mình từng làm tình nguyện viên của công trình hi vọng đấy.

- Những chuyện này bạn có thể thương lượng với chị Vân Tình, quỹ Hải Dục của chị ấy có không ít kinh nghiệm. Mình và chị Vân Tình có gửi một khoản tiền 200 triệu USD ở Singapore, khi đó để cho tỉnh Giang Nam vay kiến thiết lại, hiện gần tới lúc rồi, bạn có thể thương lượng với chị ấy thông thả mà tiêu.

Đường Thanh tròn mắt: - 200 triệu USD cơ à, nhiều tiền như thế, phải tiêu làm sao đây? Rồi đột nhiên ngờ vực hỏi: - Bạn và chị Vân Tình không có cái gì đấy chứ hả?

Không ngờ vòng một vòng, lại quay về vấn đề nguy hiểm, Trương Khác vờ như không có gì: - Sao thế được? Không phải bạn mệt rồi chứ, bắt đầu nói mơ rồi, chúng ta đi ngủ thôi.

- Không có gì thì tốt, có điều quỹ y học dưới quỹ Hải Dục là do chị Hứa Tư bỏ tiền phải không, mình có hứng thú với cái đó hơn. Đường Thanh cười tủm tỉm, còn đặt một tay lên ngực Trương Khác, kiểm tra nhịp tim của y xem có nói dối không.

Trương Khác cười gượng: - Thế cũng được, có điều chuyện ấy mình cũng không quan tâm nhiều lắm, cụ thể bạn cứ hỏi các chị ấy.

Muộn thế này, Đường Thanh đứng là buồn ngủ rồi: - Hôm nay tha cho bạn đấy, có điều phải bế mình lên lầu.

Trương Khác như được ban lệnh đại xá, bế Đường Thanh vào trong lòng, miễn cưỡng đứng thẳng dậy, đứng lên mới phát hiện chân mình bị Đường Thanh ngồi đè lên tê dại hết rồi, quỳ trên mặt đất, lê gối đi: - Chỉ làm được thế này thôi, không đứng lên được nữa rồi.

Đường Thanh thấy y vất vả như thế, liền rời khỏi lòng Trương Khác, giúp y nhẹ nhàng bóp chân, Trương Khác cọt nhả: - Thực ra mình muốn bạn giúp mình bóp chỗ khác cơ.

Đường Thanh trừng mắt nhìn y, tất nhiên không chịu giúp y bóp chỗ khác, cười khúc khích đứng dậy: - Đuối mình đi, nếu đuối được mình bóp cho bạn. Rồi tự mình lên lầu.

Trương Khác cố đứng dậy, nhìn bóng lưng như yêu tinh trong đêm của Đường Thanh, khóc không ra nước mắt, tập tễnh bò lên lầu.

Đường Thanh đã thay áo ngủ, một chiếc áo ngủ máu tím, trơn bóng, mềm mại dán sát người, làm tôn lên những đường cong trên người cô, mái tóc xõa trên vai như thác nước đổ xuống chiếc lưng thon thả và bờ vai tròn trịa. Hai cánh tay mịn màng trơn bóng, da trắng mềm mại, mềm tự không xương. Cổ áo trước ngực rất thấp, cặp vú nảy nở nhô cao lộ lộ hai núm vú xinh xinh, chiếc áo ngủ tím trùm lên đôi chân quyến rũ, làm nền cho cặp mông mẩy, đoạt lấy hồn phách của đôi mắt đại đột nhìn vào.

Đường Thanh vừa soi gương, nhìn bóng mình trong gương, chỉ thấy làn da như tuyết như ngọc, khuôn mặt hoàn mỹ, lông mày thanh tú, đôi mắt dài mang vẻ lả lơi quyến rũ chết người, vừa nhìn Trương Khác trong gương hỏi: - Nghe nói ngực cô gái Hàn Quốc còn to hơn cả của chị Đan Thanh, có phải bạn thích các cô gái ngực to không?

Trương Khác cảm thấy buồn cười, đi tới sau lưng cô, hai tay chụp lên bầu vú của Đường Thanh, dùng mũi cọ vào cổ cô: - Mình thích có thể dùng một tay nắm được hơn.

Cảm giác cổ rất ngứa, Đường Thanh giật cùi chỏ Trương Khác một cái, quay người đi vờ giận: - Mình không làm nữ nhân bị bạn nắm giữ đâu.

Đường Thanh đi tới bên giường, xoay lưng lại phía Trương Khác nằm xuống: - Hôm nay chỉ cho bạn xoa bóp.

- Chỉ xoa bóp thật sao?

- Không chịu thì thôi mình ngủ đây. Đường Thanh hứ một tiếng rồi kéo chăn trùm kín đầu:

- Ngủ thật rồi à? Trương Khác ngồi xuống bên giường gọi khẽ:

Đường Thanh vẫn nằm im, chẳng hề có chút phản ứng nào.

Đường Thanh ngủ rất giỏi, nhưng Trương Khác phải có cái đầu heo như Đường Thanh vẫn gọi mới tin cô ngủ thật, xem ra cô vợ nhỏ của mình bắt đầu hiểu những chuyện tình thú này rồi ...

Trương Khác từ từ kéo chiếc chăn xuống, Đường Thanh tỉnh lặng nằm nghiêng người, gò má ửng hồng, chiếc áo ngủ bao bọc lấy đôi ngực mềm mại đáng yêu, chiếc quần ngủ hơi ngắn để lộ cặp mông trắng nõn nà ... tim Trương Khác ngừng đập một giây hơi thở trở nên gấp gáp.

Nhìn mê mẩn đầu óc một hồi Trương Khác thiếu chút nữa quên mất cả việc chính, gõ đầu mình một cái, ghé miệng tới hôn lên cánh môi đỏ như máu sau đó vờ lùi lại, híp mắt lại vờ ngủ, trò chơi này càng lúc càng thật, một lúc sau mới hé hé mắt ra, nắm ngón tay từ từ tiến tới chạm vào ngực Đường Thanh thăm dò, cẩn thận bóp nhẹ một cái, bóp mạnh hơn, mân mê nắn bóp ... Nhưng chẳng được Trương Khác hết chịu nổi, hất tung tấm chăn, xoẹt một cái, chiếc áo ngủ của Đường Thanh kéo tuột xuống dưới thắt lưng, Đường Thanh không vờ ngủ nữa, mở mắt ra e thẹn nũng nịu : - Đồ xấu xa.

Trương Khác mặc kệ xấu với xa, cúi đầu hôn điên cuồng lên chiếc cổ ngọc ngà, hai tay bấu lên trái đào non mềm, nhào nặn với chút thô bạo. Đường Thanh ngửa cổ thở dốc, mũi phát ra tiếng rên rỉ mê người : - Có nhỏ quá không ?

Thì ra cô bé nà vẫn còn để bụng chuyện Lý Hình Dư, nam nhân thông minh lúc này không nên nói gì, Trương Khác bế xốc Đường Thanh dậy, đặt cô ngồi lên người vùi mặt vào hân giữa ngực, định cởi quần lót của cô mới phát hiện ra chạm vào đám cỏ thơm ẩm ướt, thì ra bên trong váy chẳng còn cái gì.

Tiến vào cơ thể Đường Thanh, xúc kích với tốc nhanh mạnh và dồn dập, Đường Thanh phát ra tiếng rên dài từ tận cổ họng, tấm thân mềm mại ươn tới đón nhận đợt sóng vỗ bờ, tới khi cả người mềm oạt dựa hẳn vào người Trương Khác, đầu dựa vào vai y, tay buông thõng, trước khi hoàn toàn lịm đi, cô nghe rõ Trương Khác nói : - BẠN MÃI MÃI LÀ TO NHẤT ...

1219. Chương 1221: Địa Ốc Là Con Thú Dữ.

Ngày hôm sau Trương Khác cùng Đường Thanh lên tàu hỏa xuất phát từ Kiến Nghiệp, 9 giờ tới được Kim Sơn, đến biệt thự bên hồ mới biết Đường Học Khiêm tới chỉnh phủ tỉnh làm việc rồi, Cố Kiến Bình để lại cơm sáng cho y và Đường Thanh.

Ăn qua loa bữa sáng, Trương Khác và Đường Thanh nắm tay nhau đi về phía nhà Từ Học Bình, nhớ lại ánh mắt Cố Kiến Bình nhìn mình trong bữa cơm, Trương Khác hỏi: - Sao hôm nay mắt mẹ bạn là lạ?

- Làm sao mà mình biết được, mẹ mình còn quý bạn hơn mình mà! Về tự bạn đi mà hỏi. Bây giờ từ mặt Đường Thanh thật khó mà biết cô có nói dối hay không nữa rồi.

Hai nhà cách nhau không xa, đi vài bước đã tới.

- Tiểu Khác và Tiểu Thanh tới rồi, vừa khéo trưa nay dì gói xủi cảo, Tiểu Thanh, cháu gọi mẹ cháu qua đây đi, buổi trưa cùng tới nhà dì ăn cơm. Chu Thúc Huệ nhìn thấy Trương Khác và Đường Thanh đi tới, nhiệt tình mời:

- Vâng ạ! Để cháu gọi điện ẹ cháu sang làm cùng, cháu ở bên hỗ trợ. Đường Thanh chẳng có chút kinh nghiệm làm xủi cảo nào, thật ra là hầu hết các món ăn đều thế, nhưng rất hưng phấn muốn thử.

- Tiểu Khác tới thư phòng đánh với bác ván cờ. Từ Học Bình biết hôm nay Trương Khác sẽ tới nên không đi làm sáng, nghe tiếng nói cười vui vẻ ở phòng khách thì đi ra gọi.

Để Đường Thanh ở lại cùng Chu Thúc Huệ, Trương Khác theo vào thư phòng, một thời gian rồi không gặp, tinh thần Từ Học Bình rất tốt, nhưng người càng gầy đi, giữa mày có nếp nhăn không giãn ra được, trong lòng Trương Khác lơ mơ hiểu ra gần đây ông lo lắng vấn đề gì.

- Chính phủ sớm đưa ra nghị quyết thúc đẩy cải cách nhà thương phẩm như thế vốn hi vọng lấy địa ốc đi đầu, từ đó thúc đẩy kinh tế quốc dân nhanh chóng phát triển, thực hiện mục tiêu cuối cùng là dân giàu nước mạnh. Chỉ là chính phủ địa phương khó tranh khởi tâm lý nóng vội ham cái lợi trước mắt, trực tiếp thông qua bán lượng lớn đất, làm GDP tăng mạnh lấy cái gọi là chính tích ưu tú, từ đó gây ra giá cả địa ốc

tăng vọt, chưa chuẩn bị đầy đủ cho vấn đề dân sinh, thậm chí một số địa phương thấy mà coi như không thấy. Từ Học Bình hẳn đã lo lắng về này một thời gian rồi, khai cuộc chưa được bao lâu đã nói:

Từ năm 1990 đến năm 2000, vấn đề dân sinh lớn nhất trong nước là cải cách quốc sĩ gây ra vấn đề công nhân mất việc và tái nghiệp, nhưng đó chỉ là cơn đau ngắn, cùng với kinh tế quốc dân phát triển, càng có nhiều công việc mới tạo ra tiêu hóa công nhân mất việc này, vấn đề đó không phải cơn đau đầu của chính phủ các cấp.

Còn sau khi tiến vào năm 2000, giá nhà ở liên tục tăng vọt gây ra vấn đề dân sinh rộng lớn và mâu thuẫn xã hội gay gắt, là vấn đề đau đầu kinh niên của chính phủ. Trương Khác biết sau khi nền kinh tế quốc dân được đặt lên mình con mãnh thú địa ốc, những vấn đề này không biến mất cùng kinh tế phát triển, mà mỗi lúc một trở nên tồi tệ, làm người ta hoàn toàn không nhìn ra lối thoát.

- Vấn đề này giờ mới chỉ là bắt đầu, chính phủ bán đất chỉ là cái đẩy đầu tiên khiến giá địa ốc tăng lên, tiếp đó là nhà đầu tư trong ngoài đánh hơi máu tanh đổ tới, tiếp đó là các quốc xĩ lơ là nghiệp vụ chính, thậm chí là những cá nhân có chút tiền, đều đổ tiền vào địa ốc, nó sẽ cuốn lại với nhau thành một thế lực, thông qua cơ cấu ngân hàng, cuối cùng trói buộc kinh tế quốc dân và địa ốc vào với nhau, đẩy giá địa ốc lên tới mức không thể khống chế, gây ra mâu thuẫn xã hội nghiêm trọng. Đem so với lo lắng của Từ Học Bình, Trương Khác càng hiểu rõ mấy năm sau giá địa ốc tăng theo chiều thẳng đứng đáng sợ thế nào, nếu nói ra bây giờ chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm, hiện giá nhà với con số hàng ngàn đã khiến đại bộ phận gia đình không gánh vác nổi, huống hồ là tăng lên với con số hàng vạn sau này.

Tay đang định đặt cờ của Từ Học Bình khựng lại, trước đó ông chỉ từ chức trách chính phủ nghĩ tới giá địa ốc tăng gây ra vấn đề xã hội, chưa tính tới nó khiến cả nền kinh tế chuyển biến lớn.

- Điều cháu nói đúng là làm người ta không rét mà run, nhưng đó là điều có thể dự kiến. Tư bản luận sớm nói, nếu như có 50% lợi nhuận, người sẽ dám mạo hiểm; nếu có 100% lợi nhuận, người ta dám trà đạp lên mọi pháp luật trên đời. Hiện giờ với xu thế phát triển hiện nay, thị trường địa ốc đâu chỉ có lợi nhuận 100% .. Từ Học Bình hiển nhiên có điều tra cụ thể về địa ốc.

Tuyệt đại nhà đầu tư địa ốc trong quá trình khai phát chỉ cần dựa vào một lượng vốn nhỏ là có thể thao tác rồi, đầu tiên là thông qua các loại thủ đoạn lấy được đất, sau đó thông qua phương thức cơ bản chịu nợ, do công ty xây dựng hoặc đội xây dựng làm nhà, đội nhà xây xong mới trả tiền xây dựng và tiền chuyển nhượng đất cho chính phủ. Nghiêm trọng hơn nữa, vì thời đầu chính phủ không có yêu cầu nghiêm ngặt, một số thương nhân địa ốc khi nhà mới đào móng đã bắt đầu bán đi rồi, khiến về sau chính phủ phải ra loạt quy định nghiêm khắc bắt buộc nhà thương phẩm muốn bán phải xong kết cấu chính. Còn có hành vi nghiêm trọng khác, thương nhân địa ốc sau khi có được đất không vỡ đất khởi công mà ôm đất đợi qua nửa năm hoặc một năm trực tiếp sang tay kiếm lãi gấp bội, trong thời gian đó chỉ cần trả tiền chuyển nhượng đất cho chính phủ và chút lãi suất ngân hàng thôi.

Lợi nhuận sẽ khiến tất cả trở nên điên cuồng.

Đường Học Khiêm sáng sớm tới chính phủ tỉnh xử lý xong việc, chưa tới trưa đã về, cùng Từ Học Bình và Trương Khác thảo luận ảnh hưởng của kinh tế địa ốc.

Đem so với Từ Học Bình nhìn vấn đề từ góc độ vĩ mô, Đường Học Khiêm là phó tỉnh trưởng làm việc cụ thể, nghe kể lại nội dung nói chuyện trước đó, tức thì nghĩ tới biện pháp ứng phó cụ thể.

- Tình hình mà Tiểu Khác nói hiện còn chưa thấy được dấu hiệu, nhưng có thể tượng tượng ra cùng với việc càng nhiều người nhận thức được lợi nhuận lớn ẩn chứa trong đó, thì đó là chuyện không tránh khỏi. Đường Học Khiêm chỉnh đốn lại đường lối suy nghĩ, nói: - Cần phải thiết lập ngưỡng tiến vào thị trường địa ốc cao hơn, thiết lập chế độ chuẩn, ngăn ngừa kẻ đầu cơ nhảy vào kiếm lợi. Các công ty, đội ngũ xây dựng phải tiến hành cấp giấy chứng nhận, đảm bảo chất lượng công trình được xây dựng. Còn đối việc bán nhà thương phẩm, phải có yêu cầu khi công trình chủ thể hoàn công mới được giấy phép tiêu thụ công khai. Làm như thế không chỉ giảm thiểu việc mua bán vô nguyên tắc gây ra hàng loạt vấn đề tranh chấp và quản lý, còn đề phòng hoạt động lừa đảo. Ngoài ra với hành vi ôm đất chờ tăng giá, phải quy định thời gian khởi công công trình, hết thời gian sẽ xử phạt nặng, thậm chí trực tiếp thu lại đất.

Những điều Đường Học Khiêm nói nếu được thao tác sớm, Trương Khác tin rằng có thể áp chế phần nào xu

hướng giá địa ốc tăng vọt trong tương lai, còn đợi chuyện đã phát sinh, muốn cứu vẫn là quá muộn, theo quỹ tích lịch sử cũ, mấy năm sau địa ốc là con hung thú không thể khống chế có quá nhiều lợi ích dính líu vào đó, đừng nói tới áp chế, mà chỉ tới gần định thuận phục thôi cũng bị nó điên cuồng công kích.

Vấn đề bức thiết ngay trước mắt nói ra làm Từ Học Bình và Đường Học Khiêm đều không còn tâm tư nghĩ tới chuyện cơm nước, sáng nay ánh mắt của Cố Kiến Bình làm Trương Khác chẳng dám ăn, lúc này chỉ đành ôm cái bụng đói bồi tiếp.

Đường Thanh tới gọi hai lần không có hiệu quả, cuối cùng phu nhân bí thư tỉnh ủy và phu nhân phó tỉnh trưởng cùng tiến vào mới mời được ba người ra ăn cơm.

- Cứ bàn việc là quên hết cả, ở nhà cũng thế, anh xem, làm Tiểu Khác đói rồi đây này. Cố Kiến Bình thấy Trương Khác bất kể xúi cảo còn nóng, vừa xuyết xoa vừa nhét vào mồm, đau lòng oán trách chồng.

- Dì Cố, đừng trách bác Đường, chỉ tại dì và dì Chu là xúi cảo quá ngon đấy thôi.

Nhìn Trương Khác vừa nhai nhồm nhoàm vừa hàm hồ giải thích, mọi người đều bật cười.

Đường Thanh len lén lườm Trương Khác một cái, ý nói y trợn mắt nói dối, lấy lòng mẹ vợ.

1220. Chương 1222: Muốn Điều Tra Cẩm Hồ.

Từ Học Bình tuổi đã cao, Đường Học Khiêm cũng ngót nghét 50 rồi, bình thường mỗi bữa đều ăn không nhiều, ăn năm sáu cái xúi cảo, uống vài ngụm canh, liền dừng đũa, tới ghế sofa trò chuyện.

Trương Khác còn muốn ăn thêm mấy cái xúi cảo nhân trứng gà rau hẹ, thấy Từ Học Bình và Đường Học Khiêm trông tựa ngồi bên nói chuyện, thực chất là đang đợi y để vào thư phòng bàn bạc tiếp, Trương Khác sao dám thoải mái đánh chén, nhét vội hai cái xúi cảo vào mồm, lấy khăn lau mồm sạch sẽ rồi đứng dậy.

Chu Thục Huệ lo cho sức khỏe của chồng, ý muốn bảo bọn họ nghỉ ngơi một chút đã, nhưng nhìn sắc mặt chồng, biết ông thảo luận vấn đề đau đầu mấy ngày qua, nên thở dài đành thôi.

- Vừa rồi khi ăn cơm, tôi nghĩ buổi sáng chúng ta thảo luận đều là nhắm vào đường lối làm sao quy phạm và phát triển lành mạnh địa ốc, nhưng bất kể dùng thủ đoạn gì, giá nhà tăng là một xu thế chính thể, xét từ phương diện chức năng của chính phủ, vẫn phải suy nghĩ làm sao xử lý vấn đề nhân sinh trước ... Vào thư phòng nếp nhăn trên mày Từ Học Bình tựa hồ giãn ra đôi chút.

Lời này không phải là thảo luận bình thường nữa, mà mang theo ý an bài công tác của cấp trên cấp dưới, Đường Học Khiêm liền ngồi thẳng dậy lắng nghe...

Lần này thảo luận tới tận giờ cơm tối, nhìn dưới ánh đèn Từ Học Bình tóc đã trắng cả, khóe mắt Đường Học Khiêm cũng tăng không ít nếp nhăn, Trương Khác thầm than, quan viên làm việc vì dân luôn gánh vác nhiều hơn, lần này đưa ra một loạt chính sách hạn chế một số kẻ trục lợi, họ sẽ càng gánh chịu nhiều mưa gió hơn nữa.

Thực ra Trương Khác càng hi vọng vấn đề thảo luận hôm nay được người tăng cấp cao hơn biết tới, từ đó có thể đem một số chính sách và biện pháp mở rộng ra toàn quốc, ít nhất có thể giảm được bớt áp lực cho hai người bọn họ.

Chỉ là quốc gia lớn như thế, tất cả đều phải thông thả, vội vàng là không được.

Sáng hôm sau Trương Khác ngồi tàu hỏa về Kiến Nghiệp, xuống sân ga kỳ quái hỏi Đỗ Phi: - Sao mày lại rảnh rỗi tới đây đón tao? Mà gần đây Thịnh Hạ đi đâu rồi?

- Anh Thịnh an bài cô ấy sang Kuala Lumpur học quản lý khách sạn, cả Tết cũng ở bên đó, tao không có chỗ nào để đi, đành theo mày lêu lổng vậy, mày có về Hải Châu không, bọn mình cùng đi.

- Mày muốn tìm Chu Hiểu Lộ thì cứ việc, đừng lôi tao vào. Trương Khác không chút khách khí bóc trần mưu đồ của hắn: - Đến Hải Châu mày xéo thật xa cho tao.

- Vậy cứ quyết định như thế, khi nào đi thì gọi tao. Đỗ Phi ở trước mắt Trương Khác không cần tỏ ra có chút xấu hổ nào: - Vợ chồng lão Mông muốn chủ trì Hải Túc, nói muốn bàn với mày, khi nào mày rảnh thì cùng tao tới Sáng Vực.

- Hạ quyết tâm rồi à? Thế có nghĩa là mọi vấn vương của Tịch sư tỷ với Vương Hải Túc đã không còn chút gì nữa, lão Mông nhất định mừng lắm, vừa vặn cũng gần nhà Tịch sư tỷ. Trương Khác mừng thay cho bọn họ: - Chuyện Sáng Vực thì mày cứ quyết, cần gì bàn với tao làm gì, hơn nữa hôm nay tao phải lên tỉnh ủy một chuyến, chiều lại tới Vườn Sồi.

- Sao lại lên tỉnh ủy, xảy ra chuyện gì? Đỗ Phi hơi khấn trương:

- Không có chuyện gì, sắp Tết rồi, đi chúc Tết thôi, ngoài ra Hương Tuyết Hải lên TTCK phải thông báo một tiếng, nếu không các lãnh đạo lại trách. Trương Khác nhún vai:

- Vậy tới tới 1978, thế nào cũng phải bàn với mày bọn họ mới yên tâm đi làm. Đỗ Phi không cho Trương Khác thoái thác, khởi động xe phóng vút đi.

Trương Khác tới tới tỉnh ủy, trước tiên tới chỗ Lục Văn Phú, đợi Lục Văn Phú báo với Lý Viễn Hồ rồi mới cùng tới văn phòng cả Lý Viễn Hồ. Lần trước gặp Lý Viễn Hồ là chuyện quỹ xúc tiến khiến thiệt khoa học, tất nhiên trước tiên bắt đầu nói từ đó, Trương Khác lần nữa hứa dự toán năm nay sẽ tới 100 triệu USD, đồng thời tăng thêm đầu tư vào quỹ từ thiện, quỹ văn hóa v.v.v..

Lý Viễn Hồ cảm thán: - Nếu xí nghiệp nào cũng có trách nhiệm xã hội như Cẩm Hồ thì tốt quá, Cẩm Hồ có cần tỉnh ủy phối hợp gì không?

- Làm sao dám để Cẩm Hồ phối hợp với chúng tôi chứ? Trương Khác cười nói: - Giấy Tân Quang định mở rộng quy mô thu hồi giấy phê liệu, có điều hiện giờ việc phân loại rác trong nước rất ít, khiến hiệu suất thu hồi thấp. Tôi nghe nói ở Bắc Kinh vừa mới bắt đầu thí điểm, Đông Hải có kế hoạch không?

- Đông Hải cũng định thí điểm trước ở Kiến Nghiệp, phía Hải Châu cũng có thể thử. Cẩm Hồ có kiến nghị gì cứ trực tiếp bàn với tỉnh trưởng Lục. Lý Viễn Hồ mỉm cười hỏi: - Chỉ thế thôi sao?

- Còn một chuyện nữa, Hương Tuyết Hải định lên TTCK Hong Kong sau Tết.

- Đây là sự vụ chính phủ, cậu nên trao đổi với tỉnh trưởng Giang nhiều hơn. Lý Viễn Hồ khéo léo nhắc nhở: - Tỉnh trưởng Giang rất quan tâm tới Cẩm Hồ, bất kể là xí nghiệp dân doanh hay quốc hữu, chính phủ đều sẽ coi như người nhà, cậu không cần băn khoăn gì. Tôi sẽ an bài giúp cậu.

~~~o0o

Giang Mẫn Chi đặt điện thoại xuống, nghĩ một lúc rồi gọi Lưu Văn Đào tới, nhìn thấy Trương Khác đi vào, Giang Mẫn Chi cảm khái, một thanh niên hơn 20 tuổi đã có ảnh hưởng sâu sắc tới kiến thiết kinh tế cả tỉnh, ngay ông ta cũng phải dựa vào Cẩm Hồ mới mở ra được cục diện mới. Nhưng sự tồn tại của Cẩm Hồ trong mắt Giang Mẫn Chi là cười nhạo sự vô dụng của quốc xĩ, tâm thái như thế khiến ông ta không biết phải xử lý mối quan hệ với Trương Khác như thế nào.

Trương Khác đi vào nhìn thấy Lưu Văn Đào gật đầu nói: - Chào tỉnh trưởng Giang. Ồ, phó tỉnh trưởng Lưu cũng ở đây à?

Lưu Văn Đào bị bốn chữ “phó tỉnh trưởng Lưu” làm hơi khó chịu, nhưng làm gì được chứ, nghe nói chuyện Hương Tuyết Hải lên TTCK, thuộc phân quản của hắn, tất nhiên phải ngồi nghe.

Nghe xong Trương Khác trình bày xong, Giang Mẫn Chi vừa nhìn tài liệu vừa nói: - Đây là chuyện tốt, Đông Hải lại có thêm một công ty lớn lên TTCK rồi, Hương Tuyết Hải định huy động bao nhiêu vốn? Dây chuyền sản xuất LCD của Ái Đạt chuẩn bị ra sao?

- Hương Tuyết Hải sau khi lên TTCK, chủ yếu lấy tiền đầu tư tăng cường nghiên cứu phát triển, đồng thời thử tiến vào lĩnh vực điều hòa không khí. Trương Khác nói đều đều: - Điện tử Ái Đạt cũng sẽ dùng cổ phần ở Hương Tuyết Hải huy động vốn cho dây chuyền sản xuất LCD, có điều Ái Đạt là công ty trên TTCK, chuyện an bài dây chuyền sản xuất LCD có thể sẽ có biến hóa. Đó là do tài chính của Ái Đạt thiếu hụt, không còn cách nào khác.

Giang Mẫn Chi nghe xong trầm tư gật đầu, đợi Tiết Minh Lâu tiễn Trương Khác đi rồi, liên hệ với phương án phân chia cổ phần Hải Túc, quay sang nói với Lưu Văn Đào: - Xem ra Trương Khác cũng có điều cố kỵ.

Lời này Lưu Văn Đào không dám tiếp, chẳng lẽ nói toàn do thanh danh của tỉnh trưởng Giang ông gây ra?

- Anh hiểu Cẩm Hồ được bao nhiêu? Giang Mẫn Chi đột nhiên hỏi:

Câu hỏi bất ngờ, Lưu Văn Đào vừa suy nghĩ dụng ý của Giang Mẫn Chi vừa đáp qua loa: - Năm 98 tôi tới Hải Châu, những xí nghiệp dưới cờ Cẩm Hồ, thêm vào những xí nghiệp liên quan, gần như chiếm một nửa vùng trời Hải Châu, cho nên tôi cũng điều tra chút ít về Cẩm Hồ. Ái Đạt bắt đầu từ làm đầu đĩa, năm 96 là Tiêu Vương ...

- Vậy trong quá trình phát triển của Cẩm Hồ có vấn đề gì không? Giang Mẫn Chi không có thời gian nghe hẩn lẩm nhảm vô nghĩa, hỏi thẳng luôn.

Vấn đề này làm trong lòng Lưu Văn Đào không khỏi kích động, nhưng hẩn cũng chỉ có thể cười khổ: - Ít nhất khi tôi đến đó thì không quan sát được vấn đề gì, Cẩm Hồ khuếch trương cực nhanh, có vấn đề gì e rằng cũng bị che lấp rồi. Nếu tra lại lịch sử của Hải Châu, có lẽ phát hiện ra điều gì đó.

Giang Mẫn Chi gật đầu: - Anh có thể tra qua, nhưng phải chú ý bảo mật, tôi nghe nói năm 97 - 98 quy mô đầu tư của Cẩm Hồ vượt xa khả năng huy động vốn của bản thân.

1221. Chương 1223: Muốn Tôi Làm Cái Gì?

Lúc này Tiết Minh Lâu gõ cửa đi vào, Giang Mẫn Chi thuận miệng hỏi: - Tiễn đi rồi à?

- Vâng, nhưng không xa lắm, Trương Khác nói là muốn tới chỗ bí thư Kim.

Giang Mẫn Chi cau mày, chẳng lẽ Trương Khác nghe ngóng được phong thanh gì?

Thực ra Giang Mẫn Chi nghĩ nhầm rồi, Trương Khác lúc này Trương Khác đi gặp Kim Quốc Hải là vì sau Tết y đi Đài Loan một chuyến, thuận tiện qua đây thì chào hỏi cùng làm thủ tục luôn. Đường nhiên Tiết Minh Lâu không biết chuyện này, thấy Giang Mẫn Chi cau mày, đoán nhất định có chuyện gì đó thầm nghĩ để lát nữa tới chính pháp ủy nghe ngóng.

Lưu Văn Đào lại bàn vài việc lật vạt khác rồi đi, Giang Mẫn Chi gọi Tiết Minh Lâu vào, rút từ trong ngăn kéo ra một phong thư đưa cho hẩn xem.

Cát Kiến Đức tới Ủy ban thương mại tố cáo Cẩm Hồ, Giang Mẫn Chi nguyên là phó chủ nhiệm thứ nhất Ủy ban thương mại quốc gia, mối quan hệ ở đó rất nhiều, tất nhiên ngay lập tức có được tài liệu này. Dụng ý của đối phương rất rõ ràng, nhưng ông ta chẳng chút thiện cảm với Cát Kiến Đức, kẻ này không hiểu kinh doanh, chỉ biết đầu đá nhân sự, nói ra so với Cẩm Hồ thì hạng giám đốc quốc xí như Cát Kiến Đức mới là loại sâu mọt lớn nhất của quốc xã cần loại bỏ để Giang Mẫn Chi thi triển hoài bão một mình.

Hôm nay ở Bắc Kinh truyền tới một tin tức làm Giang Mẫn Chi dở khóc dở cười, ai ngờ Cát Kiến Đức rất chăm chỉ tới Ủy ban thương mại vì muốn đổ phân lên đầu Cẩm Hồ, giữ ghế đang lung lay của mình nhưng khiến người đầu tiên nổi giận là Cảnh Trọng Dương. Hai ngày trước ở trường hợp bán chính thức, ông ta chỉ mẫn Cát Kiến Đức xối xả, còn thể hiện tán thưởng Tiêu Thụy Dân, có tin đồn nói Tiêu Thụy Dân có khả năng sau tết sẽ thăng chức.

Giang Mẫn Chi chẳng hứng thú với đấu tranh nội bộ ở điện tử Hoa Hạ, chẳng để ý tin đồn kia đúng tới đâu, tạm thời với ông ta mà nói đào bới vấn đề tới Hải Túc là đá Tiêu Minh Kiến khỏi Kiến Nghiệp, giành lấy ghế bí thư thành ủy cho Đồng Giản Niên mới là mục đích chính, nhưng Cẩm Hồ là vấn đề khác, lúc nào cũng là ưu tiên hàng đầu trong các mối bận tâm của ông ta, đợi Tiết Minh Lâu xem xong tài liệu, hỏi: - Nói xem, có suy nghĩ gì?

- Nếu như vấn đề phản ánh trong tài liệu là sự thực thì e sẽ dính líu tới cả bí thư tỉnh ủy Từ Học Bình ở Giang Nam, hiện giờ thời cơ hơi vi diệu, nhưng cũng có thể làm. Tiết Minh Lâu luôn coi Giang Mẫn Chi là trưởng bối, không phải đơn thuần là tỉnh trưởng, cho nên rất thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

- Không sai, cho nên vừa rồi tôi mới bảo Lưu Văn Đào đi tra. Giang Mẫn Chi rất hài lòng với sự miễn cảm của Tiết Minh Lâu: - Phối hợp với hần ta một chút, đừng để sinh ra chút động tĩnh nào. Mối quan hệ của Trương Khác không phải nhỏ, chú ý phương pháp đừng để y phát hiện.

Căn dặn Tiết Minh Lâu xong Giang Mẫn Chi đi ra cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Trương Khác từ trong đi ra, lòng không khỏi nghĩ :” Sau lưng người trẻ tuổi này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?”

Từ tỉnh ủy đi ra, rương Khác gọi điện cho Lý Hình Dư, nói với cô sau Tết mình sẽ qua Úc đón cô đi tới Đài Loan, Lý Hình Dư nghe vậy rất vui, cứ rồi rít xin lỗi đã gây phiền phức cho y.

Trương Khác tưởng tượng ra cảnh Lý Hình Dư cúi mình xuống, hai bầu vú rung rinh, trong lòng thấy phiền phức kiểu này có nhiều hơn nữa cũng không hề gì. Từ sau khi từ Úc về Trương Khác luôn suy nghĩ an bài Lý Hình Dư ra sao, Lý Kiện Hi không cho cô tới Trung Quốc, ở Châu Úc phong cảnh tuy không tệ, nhưng với Lý Hình Dư mà nói chỉ là một cái lồng lớn hơn mà thôi. Lý Hình Dư thích học tập văn hóa Trung Quốc, cho nên Trương Khác mới nảy ra ý đưa cô tới Đài Loan, tiến vào nghiệp laptop, Ái Đạt và phía Đài Loan sẽ tiếp xúc nhiều lên, mình có thêm nhiều cái cơ sang đó, vả lại từ Đài Loan sang Hong Kong rất tiện.

Buổi trưa Trương Khác ăn cơm ở Vườn Sồi, hưng phấn ngày hôm qua tới giờ vẫn còn chưa tan, Trương Khác cũng bị cảm nhiễm, cùng Đàm Văn Tùng, Hàn Cách nói chuyện rất nhiều, chú ý tìm hiểu thiếu sót trong phát triển kỹ thuật.

Từ Vườn Sồi đi ra, Trương Khác theo ước hẹn tới 1978, thấy đám Đỗ Phi còn chưa tới, đến quầy bar chào hỏi Diên Hà, gọi điện cho Đỗ Phi, gần đây y ít tới 1978 hơn rồi, thiếu Tôn Tĩnh Mông, Hà Huyền, 1978 với Trương Khác mà nói như mất đi mị lực độc đáo, hiện ở Kiến Nghiệp có thời gian y thích ở cùng với Trần Tĩnh và Hứa Tư hơn..

Qua mấy tháng khí chất của Diên Hà cũng thay đổi, hình như đắm chìm trong không khí 1978 lâu rồi, còn người trở nên điềm tĩnh nhàn nhã, lấy chai chivas ra, rót thứ rượu hổ phách vào cốc y, pha thêm chút nước khoáng và đá.

Diên Hà nhìn Trương Khác, cô biết nam nhân này và Tôn Tĩnh Mông có quan hệ rất sâu, có điều cô không hiểu, hai người xuất sắc như thế sao không đến với nhau? Thấy Trương Khác môi mỉm cười, uống từng ngụm rượu nhỏ, trong không khí yên tĩnh tựa hồ thêm chút vẻ nhớ nhung, không biết có phải đang nhớ chủ nhân chai rượu không, Diên Hà lùi sang một bên, không muốn phá vỡ khoảnh khắc tĩnh mịch của y.

Diên Hà biết tình thú nhưng kẻ phá hoại phong cảnh mau chóng tới nơi, đám Đỗ Phi đi vào, Thời Học Bản giờ tay chào Diên Hà, cười toe toét chỉ Trương Khác: - Cho tôi một ly tương tự.

Mặc dù biết những người này rất thân thiết với Trương Khác nhưng Diên Hà vẫn nói: - Xin lỗi, đây là rượu riêng của anh ấy.

Trương Khác tựa hồ cũng không muốn chia sẻ chai rượu này với người khác, rượu không quan trọng, quan trọng nó ở tình cảm của người tặng, hỏi Đỗ Phi: - Có chuyện gì mà nhất định muốn tao tới đây?

Đỗ Phi lấy laptop từ trong cặp ra đặt trước mặt Trương Khác, nói như khoe: - Nào, thử xem, vào MQ thử xem.

Trương Khác nhìn chiếc laptop, là sản phẩm Ái Đạt mới đưa ra sau tết dương lịch, kỹ thuật không có gì đột phá, nhưng thừa hưởng phong cách thiết kế của Ái Đạt, đơn giản, thời thường, lượng tiêu thụ khởi sắc hơn trước, chiếc máy này của Đỗ Phi có card GPRS, có thể lên mạng di động.

Trương Khác thử đăng nhập vào MQ của mình, tốc độ không tệ lắm, mở giao diện ra, thấy so với QQ mà y quen thuộc kép trước đơn giản hơn, giữa là địa chỉ liên hệ, trên là danh sách thao tác, dưới là giao diện chia từng nút, có thể vào blog, mail, trang tin tức của Côn Đằng Online, mua sắm của 8818, còn có cả nút Idea Store ..v.. V..v.. Trương Khác thử từng chức năng một.

- Sao nào, đợi tôi khen mọi người à? Trương Khác ngẩng đầu nhìn một vòng xung quanh.

Cả đám thấy Trương Khác mỉm cười thì thở phào, Đỗ Phi dựa vào quầy bar uống bia: - Mày hài lòng là được, MQ đưa lên mạng mới được gần một tuần, phản hồi tạm được, nhưng tao luôn lo thiếu sót gì đó. Giờ thì yên tâm rồi, mày là quản lý của Sáng Vực mà, thế nào cũng phải cho chút ý kiến chứ.

- Ý kiến thì tao không cần nói, sau này dần dần tăng cường công năng tương tác, kiên trì miễn phí là được, tao thấy không tệ. Trương Khác cười: - Có phải là hết tiền rồi không?

Câu này của Trương Khác đúng là chọc vào tổ ong, Thời Học Bản lập tức ôm lấy Trương Khác kêu gào: - Tiền của Sáng Vực chỉ đủ tiêu hai tháng nữa thôi, Khác thiếu gia thương xót.

Mông Nhạc bực mình kéo hắn qua một bên: - Cậu còn có 2 tháng chứ 8818 sạch nhẵn như chùi rồi, còn cả đồng nợ.

Lâm Băng đã nói lời chia tay với Má Lực, thời gian qua hắn chỉ đắm đầu vào công việc, phụ họa: - Trác Vực cũng gần như thế, hơn nữa sau này chỉnh hợp với 8818 như thế nào, tôi có vài phương án, nhưng cần cậu định đoạt mới được.

Trương Khác xoay người, để bản thân ngồi cho thoải mái hơn: - Mọi người nói trước đi, xem tôi có thể làm được gì?

1222. Chương 1224: Kỷ Niệm Dịu Ngọt.

Đám Đỗ Phi nhìn nhau, cuối cùng Mông Nhạc lên tiếng trước: - Đỗ Phi từ Hong Kong về đã nói với tôi rồi, Cẩm Hồ định chỉnh hợp hệ thống chuyển phát hậu cần, lấy hệ thống chuyển phát của 8818 gia nhập không thành vấn đề, có điều nếu 8818 có tiền, tôi hi vọng lấy một phần cổ phiếu đổi lấy tài chính. Hải Túc xảy ra vấn đề như thế, chúng tôi muốn vay chút tiền ở Chiết Đông nhưng không ai chịu, tạm thời chỉ có thể dựa vào bản thân. Tôi và Đỗ Phi định bán đi nghiệp vụ quán nét.

Đỗ Phi lắc đầu: - Chúng tôi đã thỏa thuận chuyển nghiệp vụ quán nét cho 8818, Mã Lực thì cứ muốn tính toán cho rạch ròi, không trượng nghĩa chút nào.

Mã Lực cười hăng hắc: - Tính rạch ròi thì có gì sai? Cả nghiệp vụ sách vở và âm nhạc của Trác Vực tính rõ ràng giao cho 8818 cũng được. Trước kia 8818 và Trác Vực là đối thủ, nghiệp vụ có chút trùng lặp, tôi không ý kiến gì nếu chỉnh hợp lại, là cổ phần hay tiền mặt đều có thể thương lượng được ... Vấn đề bây giờ vẫn là tiền.

- Tôi không muốn tiền làm hạn chế ý tưởng của mọi người. Trương Khác bày ra cái vẻ thứ tôi không thiếu là tiền: - Tôi sẽ bảo với Triệu Tử Lâm, mọi người đi tìm cô ấy xin xỏ.

Náo nhiệt suốt một đêm, mọi người ai về nhà nấy, Tịch Nhược Lâm và Mông Nhạc ở lại giúp Điền Hà dọn dẹp đóng cửa quán, Trương Khác và Đỗ Phi đi về, dặn hắn thương lượng với Tạ Tử Gia, cô nhóc đó là cao thủ thao tác vốn, ngoài ra nói với hắn mai sẽ về Hải Châu, muốn đi cùng thì tự lái xe.

- Mày sẽ về cùng ai? Đỗ Phi háy mắt: - Được rồi, tao không quấy nhiễu mày nữa, chỉ cần có danh nghĩa là được, tránh về nhà lại bị mẹ tao cằn nhằn.

Trương Khác đại khái hiểu hắn hỏi thế có ý gì, thấy Đỗ Phi không nói cũng không hỏi thêm, thực sự tới lúc khó khăn, Đỗ Phi sẽ nói, vở vai hắn như một lời hứa, lên xe đi về căn nhà gỗ bên hồ.

Từ xa nhìn thấy căn nhà gỗ bên hồ có ánh sáng vàng vàng hắt ra, Trương Khác xuống xe, bảo Phó Tuấn lái xe về, thông thả đi tới phía ánh đèn, càng đi lòng càng yên tĩnh, trong lòng Trương Khác, căn nhà gỗ thấp thoáng dưới tàng cây này mới là nhà của mình ở Kiến Nghiệp, hiện giờ chung cư Thanh Niên giống văn phòng phi chính thức hơn.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, đi vào phòng vẽ của Hứa Tư, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cảm Trương Khác thiếu chút nữa rút ra, hai má Hứa Tư đỏ hồng, bên cạnh là Trần Tĩnh má đỏ không kém, như hai đóa hoa xen, hai cô gái mặc váy ngủ, ngồi bệt ở trên sàn, giữa là một chai rượu vang ...

Thấy Trương Khác trở mắt ra nhìn, hai cô gái còn cười khúc khích, Hứa Tư đứng dậy nói: - Mai Trần Ninh sẽ về Hải Châu cùng chúng ta, năm nay sẽ ăn tết ở nhà tôi, để tôi đi lấy cho cậu cái ly.

Trương Khác mừng hóm, cởi áo khoác ngoài ra cũng ngồi ngồi xuống sàn nhà, vừa dùng chân gãi chân Trần Tĩnh, vừa hỏi: - Chuyện này là sao thế? Định cho anh một niềm vui bất ngờ à?

Trần Tĩnh rút chân lại, trêu: - Hôm nay đi dạo phố gặp chị Hứa Tư, nói thời gian qua anh phải chạy qua chạy lại hai nơi thật vất vả, hôm nay sướng rồi nhé.

Nhớ lại lúc thi cuối kỳ, mình đúng là hôm nay chạy qua biệt thự của Trần Tĩnh, mai chạy tới căn nhà gỗ bên hồ, xem ra bị hai cô gái biết hết, Trương Khác không khỏi có chút xấu hổ, sờ mũi cười: - Đêm nay xem ra càng thêm vất vả rồi.

Hoang đường một đêm, Trương Khác tỉnh lại nhìn thấy hai cơ thể cùng dung nhan kiều diễm, cùng đường cong lả lướt, mới không còn hoài nghi hôm qua không phải là giấc mơ, mừng rỡ hôn Hứa Tư một cái, lại quay sang hôn Trần Tĩnh, khê khàng rời giường, mặc y phục vào, quay đầu thấy Hứa Tư đã mở mắt ra, nói nhỏ với cô: - Chị ngủ thêm đi, em xuống làm cơm sáng.

Hơi rượu đêm qua đã tan, Hứa Tư lúc này trở nên thẹn thùng, nhìn Trần Tĩnh trần truồng nằm bên cạnh, mặt đỏ như gấc chín, đợi Trương Khác ra khỏi phòng, không dám tiếp tục cùng Trần Tĩnh nằm trên giường nữa, ôm y phục chạy về phòng mình, dọn dẹp hành lý.

Qua đêm đó, Hứa Tư và Trần Tĩnh trở nên thân mật hơn rất nhiều, tới khi ăn cơm cười rúc rích gạt Trương Khác sang một bên, như đôi chị em song sinh, Trương Khác bày đủ trò mà không chen vào được, đành lủi thủi đi gọi Phó Tuấn tới đón mình.

Nghe thấy Phó Tuấn nói Trần Phi Dung muốn về Hải Châu, đợi lát nữa sẽ theo tới đi nhờ xe, Trương Khác không khỏi chột dạ nhìn Trần Tĩnh, Trần Tĩnh hiểu ra, liếc xéo y một cái, kéo Hứa Tư lên xe mình khởi hành trước. Trương Khác muốn giải thích mình và Trần Phi Dung không có quan hệ gì, lời ra đến miệng cảm thấy khó nói, đành một mình thu dọn bàn ăn, đợi Phó Tuấn tới nơi, rất kỳ quái sao bản thân cứ có cảm giác quai quái.

Trên đường về Hải Châu Trương Khác nhận được điện thoại của mẹ, vừa mới nhận nút nghe đã nghe Lương Cách Trân lớn tiếng oán giận: - Già đi cả ngày không thấy về, trẻ ngay cả Tết cũng không định về nhà nữa à?

Trương Khác tính ngày, năm nay Tết tới sớm, hiện đã là 28 tháng Chạp rồi, luôn mồm hứa hẹn ngày mai nhất định sẽ về nhà, vừa nói ở Hong Kong cùng Đường Thanh đi chọn quà ẹ, hi vọng có thể làm dịu bớt oán khí của mẹ già.

Nghe thấy y mang Đường Thanh ra làm lá chắn, Lương Cách Trân ở đầu kia cười lớn rồi cúp điện thoại.

Trương Khác gãi đầu, cảm thấy tiếng cười của mẹ mình hết sức quỷ dị, lại nhớ ánh mắt của Cố Kiến Bình cũng lạ không kém, chẳng biết hai bà mẹ ở nhà bày ra trò gì đây, hỏi Trần Phi Dung có biết chuyện gì từ phía Đường Thanh hay không, Trần Phi Dung cũng chẳng hiểu ra làm sao, hỏi nguyên do, liền nói Trương Khác có tật giật mình nên mới nghi thần nghi quỷ, Trương Khác cười hăng hắc cho qua chuyện, chủ đề này không nên bàn với Trần Phi Dung.

Trương Khác hẹn với mẹ xong thì thời gian ở Hải Châu liền trở nên eo hẹp rồi, cho nên y hẹn luôn cậu Lương Quốc Hưng tới Bát Cẩm Trân ăn cơm, Lương Quân năm nay ở lại Perth ăn Tết, Lương Quân Như vì học ngoại ngữ chuyên nghiệp, trở thành người đầu tiên của Trương gia vào Ái Đạt, tới Mỹ phụ trách hậu cần cho kỹ sư Vườn Sồi luân phiên sang Mỹ huấn luyện, hai người con đều không ở bên cạnh. Điều này làm Trương Khác rất áy náy, cho nên còn định mời cậu tới Tân Vu ăn tết.

Mặc dù thời gian Trương Khác ở Kiến Nghiệp khá nhiều, còn cha mẹ lại làm việc ở Tân Vu, nhưng Trương Khác vẫn coi Hải Châu là nhà, tới Bát Cẩm Trân, Lưu Phân thấy Trương Khác và Trần Phi Dung đi cùng nhau, cười tươi như hoa nở, kéo Trương Khác ngồi xuống nghỉ, hỏi hết chuyện này chuyện kia, rồi rút giục chồng xuống bếp làm cơm cho Trương Khác ăn. Nghe thấy Trương Khác nói Trần Phi Dung sau này sẽ làm trợ lý riêng cho y, Lưu Phân càng nhìn con gái đầy ẩn ý. Thấy thái độ mẹ mình như thế, Trần Phi Dung thực sự không nhìn nổi nữa, kệ mẹ hiểu lầm, kéo Trương Khác đi.

Trương Khác đã lâu rồi không tới Sa Điền, cùng Trần Phi Dung đi dạo vòng quanh, chào hỏi mọi người, vẫn còn rất nhiều người nhớ tới y.

Nhà Trần Phi Dung vẫn ở chỗ cũ, chỉ là đã mua lấy cả viện tử, rồi nhờ Thế Kỷ Cẩm Hồ tu sửa, đi vào sân, ngẩng đầu nhìn giàn nho, Trương Khác nhớ lần đầu tiên tới đây, chính lúc nho nhà Trần Phi Dung chín,

khi đó Trần Phi Dung coi y như một tên hồn thể ma vương, hôm đó còn tặng cho y một cái đập đau điếng, rồi chính ở đây Trần Phi Dung vì bị mẹ hiểu lầm, giận dữ ném vỡ cái kẹp tóc kim cương của Đường Thanh tặng, vậy mà đã 6 năm trôi qua rồi, tất cả biến thành một kỷ niệm dịu ngọt ...

Trương Khác quay đầu lại nhìn Trần Phi Dung, thấy cô cũng đang nhìn mình, đưa tay ra, Trần Phi Dung do dự một chút rồi nắm tay y, hai cái bóng dựa vào gần nhau ...

****

3 tỷ kia chắc gió mùa đông nhớ nhất nhỉ

1223. Chương 1225: Cứ Buông Thả Đi.

Cùng cậu ăn cơm xong, Trương Khác và Trần Phi Dung tới trụ sở của Ái Đạt ở Hải Châu, gần Tết rồi, Trương Khác thể nào cũng phải đi thăm hỏi cổ vũ một chút. Nhân viên Ái Đạt ngoại trừ đa phần là người bản địa, thì còn có khá nhiều tới từ các tỉnh gần đó, đặc biệt là phía bắc tỉnh Đông Hải, nơi có mấy thành phố không phát triển lắm, mỗi năm thành phố đều phối hợp với công ty tổ chức những chuyến xe đường dài cho công nhân về nhà ăn Tết, đi lại rất thuận tiện, có thể về quê ngay trong ngày, lại thêm tăng ca vào lúc này được hỗ trợ thêm khá nhiều tiền, cho nên tới 28 Tết rồi ở Ái Đạt vẫn cứ cứ nhộn nhịp.

Tới nhà máy đi một vòng, qua viện nghiên cứu Thái Khắc, đợi khi Trương Khác tới Tượng Sơn thì đã là hoàng hôn, Trương Khác phái xe đưa Trần Phi Dung về trước, vào vườn bách thảo, đang là mùa đông nên cảnh sắc hơi tiêu điều, tìm được Tạ Văn Tĩnh ở đình nhỏ bên sông.

Một thời gian rồi không gặp, hình tượng Tạ Văn Tĩnh vẫn giống như bóng hình xinh đẹp in trong tim Trương Khác, khuôn mặt điểm lệ trang điểm nhẹ nhàng, mái tóc vẫn cao, người mặc áo len trắng muốt tôn lên bầu ngực căng tròn, chiếc váy bó dài tới gối, chiếc áo gió màu đen hơi trung tính, thân hình uốn lượn tuyệt hảo, nhìn từ góc độ nào cũng không thể chê trách được, từ dáng vẻ tới cử chỉ đều mang vẻ ung dung ưu nhã. Khí chất này chỉ có thể thấy được ở cô gái xinh đẹp thành thực như Tạ Văn Tĩnh, dù cực kỳ thông thuộc từng vị trí trên cơ thể cô, Trương Khác vẫn thoáng ngại dại.

- Trời lạnh như thế, sao còn ở ngoài đợi em? Trương Khác đi tới trước Tạ Văn Tĩnh, dùng người che đi gió lạnh từ mặt sông thổi tới.

Tạ Văn Tĩnh ngẩng đầu lên quan sát Trương Khác, mấy ngày qua y rất bận rộn, trên mặt râu ria hơi lởm chởm, có điều trông thêm chút phong sương, càng làm y trở nên dày dặn thu hút, Tạ Văn Tĩnh đưa tay vuốt ve cằm y, mỉm cười: - Trường học giờ này đã cho nghỉ cả rồi, chị không muốn đợi em ở ngô Đan Tĩnh.

Trương Khác biết Hứa Tư và Tạ Văn Tĩnh xưa nay rất thân, không lạ khi cô biết chuyện đêm qua, cởi áo khoác, ôm Tạ Văn Tĩnh vào trong lòng, lấy áo khoác choàng lên cả hai, lặng lẽ nhìn đằng xa, dòng sông dưới chiều tà sóng sánh ánh hoàng kim, như có hàng ngàn hàng vạn đồng tiền vàng phía dưới.

Đợi tới khi mặt trời khuất lặn xuống sau núi, Tạ Văn Tĩnh mới thở khê một hơi, có chút xấu hổ nói: - Đôi khi cảm thấy mình như tiểu cô nương, chỉ muốn ở bên em thêm một chút, hiện thỏa mãn rồi. Đi nào, Hứa Tư và Trần Tĩnh đều đang đợi chúng ta. Kể cho chị nghe, làm sao em lừa được vợ của Tiểu Lục lên giường.

- Đừng nói khó nghe thế, em đâu phải người phá hoại gia đình người khác. Trương Khác vừa đỡ Tạ Văn Tĩnh đứng dậy, vừa kể cho cô nghe chuyện gia đình của Trần Tĩnh.

- Ô, xem ra Trần Tĩnh cũng nhìn thấu rồi, nam nhân chung quy không thể dựa vào được, chẳng bằng để cho tên tiểu lưu manh em hưởng lợi. Tạ Văn Tĩnh rất hiểu tâm thái của Trần Tĩnh: Nếu như không có nam nhân để mình phò thác, chẳng bằng sống theo tình cảm của mình, bất kể trong mắt người ngoài, tình cảm đó không được chấp nhận.

Trương Khác nhìn Tạ Văn Tĩnh, thấy cô nói những lời này ánh mắt nhìn xa xăm, cố ý nói thật hời hợt, có chút không đành lòng, chỉ biết cười tự trào: - Chế độ một vợ một chồng hai chết người.

- Nếu không phải thì sao? Tạ Văn Tĩnh cười tinh nghịch: - Định cầu hôn chị à?

Trương Khác đột nhiên có chút kích động, quay người lại, quỳ một gối xuống, nắm lấy tay Tạ Văn Tình nhìn cô chăm chú, trong tất cả nữ nhân của y, Tạ Văn Tình là người gần tuổi tâm lý của y nhất, trong mấy năm đầu tiên, cũng chính sự tín nhiệm hoàn toàn của Tạ Văn Tình, cho nên Trương Khác mới có cơ hội tận tình thể hiện bản thân, mới có y ngày nay ...

Không đợi cho Trương Khác nói gì, Tạ Văn Tình đã đưa tay còn lại bịt lấy miệng y, vành mắt dần đỏ hoe ướt, dùng sức kéo Trương Khác đứng dậy, vùi mặt vào lòng Trương Khác, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên. Trương Khác thấy khóe mắt Tạ Văn Tình còn đọng lại giọt nước long lanh, ôn nhu đưa tay lau đi, đôi mắt ấy dưới bóng đêm mờ tối phát ra ánh sáng lay động lòng người.

Tạ Văn Tình đột nhiên bật cười vui vẻ, hôn lên môi Trương Khác, vừa khê cắn môi dưới của y, giọng không rõ ràng lắm: - Thế này là đủ rồi, thực sự là đủ rồi, chị không phải là nữ nhân tham lam.

Hai người ôm nhau về ngõ Đan Tinh, thấy Hứa Tư và Trần Tĩnh mới tách nhau ra, thấy hai cô gái đang bận rộn làm cơm liên tham gia, Tạ Văn Tình gọi tham gia cho có, cô tối đa chỉ biết rán trứng còn tệ hơn cả đường Thanh. Trần Tĩnh làm món mỳ ý hải sản, Hứa Tư học được món canh thập cẩm ở Hong Kong, mặc dù chưa đủ hỏa hần nhưng vị không tệ; Trương Khác xào một đĩa rau, rán sườn cháy cạnh, thế là đủ bốn món ăn một bát canh.

Bốn người bọn họ ngồi ăn cơm trong phòng ăn ấm cúng, bình luận tài nấu nướng của mỗi người, Trương Khác có chút ngẩn ngơ, giống như cả nhà ngồi quây quanh bàn nói chuyện thường nhật, cảnh tượng này vừa êm đềm ấm cúng có chút gì đó không chân thực. Nhìn ba cô gái yêu thương trước mắt, kiếp trước bọn họ mỗi người một vận mệnh riêng, kiếp này vì y mà vận mệnh của các cô thay đổi, càng vì y mà vận mệnh họ quấn lấy nhau, Trương Khác thấy mình phải uống một ly rượu thật lớn cảm tạ trời cao.

Tối khi rượu cạn chén đổ, Trần Tĩnh có chút do dự, chuyện phóng túng đêm qua làm cô vừa thích thú lại có chút sợ hãi, Tạ Văn Tình như nhìn ra tâm tư đó, khoát tay Trần Tĩnh nói: - Chúng ta lên lầu, để cậu ấy thu dọn. Hứa Tư cười mời gọi với Trương Khác rồi cùng đi theo.

Trương Khác dùng tốc độ nhanh nhất cho hết bát đĩa đưa thìa vào máy rửa bát, đi lên lầu nhìn mấy cánh cửa phòng, gõ đầu, nên vào phòng nào đây? Ghé tai vào từng chiếc cửa nghe ngóng không thấy có động tĩnh gì, liền nói lớn: - Phục vụ phòng đây. Nghe thấy có tiếng cười khê, liền đẩy cửa vào gian phòng gần nhất.

Vừa mới vào trong, tức thì bị hai cánh tay che lấy mắt, bên tai truyền tới giọng Hứa Tư: - Không được mở mắt. Cảm thấy có người cười khúc khích, không rõ là là Tạ Văn Tình hay Trần Tĩnh, tiếp đó một tấm vải đen buộc lấy mắt y.

Mắt bị che đi, cảm tưởng các giác quan khác càng trở nên nhạy bén, bàn tay mềm mại cởi áo, chiếc lưới trơn linh động luồn vào, cơ thể nóng bỏng áp sát sau lưng, tiếng nữ nhân rên siết, thở gấp ... Tất cả hòa trộn thành giấc mộng khiến người ta ngây ngất.

Trong bóng tối, Trương Khác ra sức nhớ lại từng chi tiết trước kia, phân biệt các cô gái bên cạnh, núp vù lấp kín miệng mình, bầu vú lớn mà mềm mại này chắc là của Tạ Văn Tình, cô từng cho con bú. Còn hơi thở phóng túng của cô gái nắm tay mình đưa vào vườn địa đàng rậm rịt kia là của Trần Tĩnh, tiếng rên rỉ có chút kiềm chế của cô gái cười trên người mình là Hứa Tư, tiếng hôn nhau chút chút kia là ai với ai, miệng y đã bận rộn rồi ...

Trương Khác như con ngựa hoang tận tình tung vó trên thảo nguyên, vứt bỏ mọi suy nghĩ, chẳng để ý tới phương hướng, chỉ biết lao về phía trước, cho tới khi thế giới kết thúc.

Tối lúc tỉnh lại Trương Khác vẫn thấy trước mắt tối om, đưa tay kéo tấm vải ra, ánh mắt trời chói mắt chiếu vào làm y nheo mắt lại, cảm thấy lưng nhức mỏi, đêm qua y phá kỷ lục hai kiếp rồi. Bên cạnh không còn cô gái nào cả, quần áo của y được gấp gọn gàng để ở đầu giường, Trương Khác nỗ lực rời giường, mặc quần áo, tới mấy gian phòng phủ khác cũng không thấy ai, khi xuống lầu, nhìn thấy bóng lưng Hứa Tư đang rửa bát đĩa, tức thì đỡ người, ngây ngốc nhìn Hứa Tư. Hứa Tư mặc chiếc váy mềm, dung nhan tuyệt trần của cô là điều không cần nói nhiều, nhưng chết người là cô chỉ mặc một chiếc áo len che không hết chiếc quần lót ren đen gợi tình, Hứa Tư hiềm khi phóng túng như thế, nhưng nghĩ lại còn chuyện gì hoang đường phóng túng hơn đêm qua được nữa.

Trương Khác nhẹ nhàng đi tới sau lưng Hứa Tư, ôm lấy eo cô, luồn tay vào trong áo, lại xoa bóp hai bầu vú cực kỳ đàn hồi: - Ba bạn chị ở cùng một chỗ đúng là điên. Thấy cổ Hứa Tư dần đỏ lên, Trương Khác không kìm được hôn lên cổ cô, từ từ chuyển lai tai, cắn vành tai ngọc.

Hứa Tư cười rúc rich vùng vẫy, muốn thoát khỏi vòng tay Trương Khác: - Tôi qua còn chưa đủ à?

- Mãi mãi không đủ.

Trương Khác dùng đôi cánh tay mạnh mẽ bế Hứa Tư lên, đi tới bên chiếc bàn gỗ đặt giữa phòng, gạt hết đồ vật trên bàn xuống, đặt tấm thân mỹ miều ấy lên, cái miệng nóng bỏng lấp kín bờ môi ướt át của cô, cách ăn mặc này của Hứa Tư đúng là không thể cưỡng nổi.

Hứa Tư lắc đầu, thoát khỏi môi của Trương Khác, thở hồn hển: - Đừng, tay tôi bẩn, đừng ở chỗ này bẩn lắm. Nhưng lúc này Trương Khác chẳng bận tâm, tiếp tục tìm tới môi Hứa Tư hôn ngấu nghiến, đến khi suýt ngạt thở mới chịu rời ra, hai chiếc mũi cùng phả ra hơi thở đậm mùi tình dục, Trương Khác tay xoa nắn cặp mông cực phẩm, trêu ghẹo u cổ thần bí, khiến giai nhân mặt đỏ hồng, hơi thở càng lúc càng nóng rực, đôi môi mím lại, cặp mắt long lanh mơ màng nhìn Trương Khác, mang theo một vẻ khiêu khích tội lỗi.

Tới lúc này Hứa Tư chỉ còn cách ngoan ngoãn nằm yên cho Trương Khác tùy ý thỏa mãn, Trương Khác vòng hai chân cô quanh eo mình, chiếc quần lót đeo lưng lửng ở chân, áo bị kéo xuống một bên, cúi người xuống ngậm lấy núm vú cô, bắt đầu công kích.

Chiếc bàn gỗ phát ra tiếng kêu kè kệt, hòa cùng tiếng rên siết sung sướng của Hứa Tư, lọt vào tai Trương Khác như thứ thuốc kích thích tốt độ, từng đợt sóng vỗ bờ liên tục ập tới, chiếc bàn đẩy mạnh về phía trước, cho tới khi xô mạnh vào tường, trong kích thích khó diễn tả bằng lời đó, hai người đạt tới cao trào nhanh mà mạnh mẽ.

Khoanh chân ngồi trên bàn, Trương Khác nhìn bóng lưng Hứa Tư cúi xuống rửa tay, cặp mông nhô cao, đùi thẳng tắp, bầu ngực no căng trĩu xuống, khe khê lắc lư, tư thế ấy cực kỳ khơi gợi trí tưởng tượng, Trương Khác không nhịn được nhảy phốc xuống bàn.

Hứa Tư nghe thấy tiếng động còn chưa kịp phản ứng lại, thì Trương Khác áp tới đằng sau, cô giật mình, cuống quýt nói: - Cậu tha cho tôi đi, tôi không ... A... Nhưng len bị bị tốc lên, quần lót tuột xuống, cặp mông cong cong bị giữ chặt, thứ kia tiến vào một nửa. - Cậu, cậu ... Hứa Tư không biết làm sao, cảm giác ngứa ngáy lan tỏa khắp toàn thân, người tự nhiên ngã về phía trước, hai tay chống lên bồn rửa, đưa bờ mông tròn trĩnh vênh ra phía sau ...

Vậy thì cứ buông thả đi, dù sao ...

1224. Chương 1226: Tin Tức.

Trở về Hải Châu, người quen quá nhiều, cho nên chỉ có thể đi một mình, Trương Khác không đành lòng để Hứa Tư ở lại như thế, hai người dính lấy nhau, cùng dọn dẹp nhà cửa, cùng ăn cơm trưa, Trương Khác mới rời ngõ Đan Tỉnh tới thành ủy.

Hôm qua Lương Quốc Hưng nói với Trương Khác rằng Tổng Bồi Minh ám thị đưa ông vào thành ủy, nói về tư lịch thì Lương Quốc Hưng cũng miễn cưỡng đủ, nhưng đề bạt thể này Trương Khác cảm thấy hơi quá, gần đây Cẩm Hồ cũng không có kế hoạch có hành động lớn ở Hải Châu, Lương Quốc Hưng thì không có tham vọng lớn, con cái đều đã trưởng thành lập gia đình, tiền chẳng phải lo, ông không muốn tham gia vào vòng xoáy này. Cho nên Trương Khác định đi gặp Tổng Bồi Minh giúp cậu từ chối.

Trên đường tới thành ủy, Trương Khác nhận được điện thoại của Diêu Văn Thịnh, đại cục ở Kiến Nghiệp được định đoạt, Tiêu Minh Kiến sau Tết sẽ tới trường đảng TW học tập, phía Văn Chu, đám Nghiêm Văn Giới và Lâm Tuyết chính thức có thêm tội danh giết người, lực lượng ủng hộ Nghiêm gia bắt đầu chùn bước. Nghe nói Nghiêm Văn Giới tự sát không thành, bất ngờ là Lâm Tuyết không hé răng một lời, Diêu Văn Thịnh nói theo thông tin phản hồi cô ta chỉ khóc và khóc, ánh mắt thất thần, vẻ đẹp và sự hết sức đáng thương, làm các điều tra viên kinh nghiệm cũng lúng túng, vụ án bắt đầu tiến triển chậm lại.

Chuyện Ngự Đông Cường tự sát cũng tác động lên cái nhìn của Trương Khác về Lâm Tuyết, thái độ của y với Lâm Tuyết cũng không công bằng, y không thể đem chuyện Lâm Tuyết làm kiếp trước kết tội Lâm Tuyết ở kiếp này, Lâm Tuyết cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé vùng vẫy giữa cuộc đời mà thôi. Trương Khác đã tìm hiểu rất kỹ về thân thế của Lâm Tuyết, một cô gái mười tám đôi mươi, bị chồng của dì mình chiếm đoạt, người thân ruồng bỏ, chồng chưa cưới hủy hôn ước, nghe sao có phần giống cuộc đời Lưu Đình vợ Trương Dịch, có điều Lâm Tuyết không có may mắn như Lưu Đình, cũng không yếu đuối chỉ biết khóc chịu đựng như Lưu Đình, có điều lại đi vào con đường cực đoan trả thù đời, chơi đùa nam nhân, thực sự cô gái đáng thương nhiều hơn đáng giận.

Nếu có thể, Trương Khác không muốn Lâm Tuyết bị phán xử quá nặng, nhưng sau đó thì sao, trái tim Lâm Tuyết đã lạc lối, có lẽ với cô ta cuộc đời này chẳng còn gì đáng mong đợi nữa.

Còn đối với Hồ Tôn Khánh thiếu mối quan hệ thượng tầng mà nói, song quy mới chỉ là bước khởi đầu của ác mộng.

Ở Kiến Nghiệp cũng có bất ngờ, Hoàng Khắc Quần lên làm phó bí thư thành ủy, phó thị trưởng thường vụ thay thế Hồ Tôn Khánh, chứ không làm bí thư khu cao tân như La Quân an bài trước đó. Hoàng Khắc Quần là người của tiền bí thư thành ủy Đào Tấn, ông ta là người tiếp xúc với Trương Khác sớm nhất ở Kiến Nghiệp về kế hoạch Vườn Sồi, có điều về sau vì kế hoạch quá lớn, Vương Duy Quân thay thế ông ta, rất khó đoán thái độ của ông ta với Cẩm Hồ ra sao, nhưng chắc chắn khá xa cách Vương Duy Quân và Lý Viễn Hồ.

Trương Khác vừa tính toán khả năng Hoàng Khắc Quần ngã về phía Giang Mẫn Chi gây ra biến số, vừa suy nghĩ dụng ý của Giang Mẫn Chi dùng nhân vật có thể tính là khá gần với Cẩm Hồ này. Có lẽ Giang Mẫn Chi không muốn có quan hệ quá căng với Cẩm Hồ, trừ khi Giang Mẫn Chi nắm được điểm yếu của Cẩm Hồ, Hoàng Khắc Quần sẽ không biến thành một Lưu Văn Đào khác.

Gặp được Tổng Bồi Minh, Trương Khác nói ý tứ của cậu mình ra, Tổng Bồi Minh cũng không muốn ép: - Lão Đỗ đi rồi, trên thường ủy cần phải có thêm một vài người bên ta mới được, Lý Nghĩa Giang vào thường ủy không thành vấn đề, lão Lương không có hứng thú thì khó kiếm người khác.

Cùng với việc Đường Học Khiêm, Đỗ Tiểu Sơn rời Hải Châu, lực lượng chính trị của Cẩm Hồ tại Hải Châu giảm đi không ít, có điều với bí thư thành ủy Tổng Bồi Minh, thường vụ phó thị trưởng Lý Nghĩa Giang, cho dù tỉnh có phải thị trưởng nhảy dù xuống, Trương Khác chẳng lo.

Thấy Trương Khác không tiếp lời, Tổng Bồi Minh đành lộ ý đồ: - Hạng mục LCD có thể chia cho Hải Châu một chén canh không? Sao có thể ời Kiến Nghiệp, Hải Châu là quê hương của cậu cơ mà! Ở ngoài bị ủy khuất, có thể về nhà bắt kỳ lúc nào.

Xem ra Tổng Bồi Minh nghe ngóng được chút gì đó rồi, Trương Khác không vòng vo: - Hạng mục bột giấy đã để lại cho Hải Châu rồi mà, làm người không nên quá tham. Hạng mục LCD còn chưa có quyết định cuối cùng, nếu kết hợp với chuỗi sản nghiệp, Hải Châu đúng là có không ít điều kiện thuận lợi ... Thấy Tổng Bồi Minh mất mồm to, Trương Khác mỉm cười: - Có điều chủ bài phải nắm chắc trong tay, tới cuối mới sinh hiệu quả lớn nhất, mong chú Tổng hiểu cho.

Tổng Bồi Minh ngả người ra phía sau, cửa lớn: - Cậu gọi tôi là chú thì khẳng định không có chuyện gì hay ho rồi. Dù sao trong lòng cậu có Hải Châu, có tôi là được rồi, cần phối hợp gì cứ lộ trước một ít, cho dù bảo tôi lên tỉnh ủy ăn vạ cũng được.

Năm nay là năm cuối cùng Vận chuyển Trường Giang rồi, từ nay về sau, nó không đơn thuần chỉ vận chuyển hành khách, mà theo mô hình mới du lịch và chở khách. Mặc dù lúc này dùng phương tiện vận chuyển của Trường Giang chẳng thoải mái mấy, nhưng Trương Khác vẫn định dung túng cho tâm lý hoài niệm của mình một chút, đi tàu thủy về Tân Vu, vốn định bảo Lương Quốc Hưng đi cùng, nhưng cậu y chẳng hứng thú với việc đi tàu thủy lắc lư trên sông, nên tự lái xe tới Tân Vu.

Đối với Trương Khác mà nói lại thành gặp họa được phúc, tưởng phải cô đơn buồn tẻ suốt chặng đường, không ngờ tới về nói ra, Tạ Văn Tình lại rất thích thú, Tạ Văn Tình lúc nhỏ ở Tân Thái, lớn lên học ở Thượng Hải, rồi sang Anh, tính ra có 6 - 7 đi tàu thủy, nên nghe Trương Khác kể, sinh lòng hoài niệm, cô vốn định sáng mai lên Kiến Nghiệp có chuyện xử lý, tiện thể đi cùng Trương Khác luôn.

Gần Tết rồi, cho nên Tạ Văn Tình không mua được vé thượng hạng, ngó nghiêng không thấy người quen, chạy thẳng vào khoang hạng nhất của Trương Khác. Điều kiện gian phòng này không tệ, trừ một chiếc giường đôi, còn có hai chiếc ghế sofa đơn và chiếc bàn nhỏ, nhìn ra ngoài cửa, nước sông cuộn cuộn, sắc núi hai bên bờ dần dần hiện ra, bóng tối phủ xuống, đem phong cảnh xa gần thành bức tranh sơn thủy thủy mặc.

Trương Khác và Tạ Văn Tình nắm tay nhau ngồi bên giường, không nói gì cả, tới khi trời tối đen không còn nhìn thấy gì nữa mới thu ánh mắt lại nhìn nhau cười, cuộc đời có tri kỷ như thế làm bạn, coi như sống không uống nữa rồi.

Hai người mang theo chút đồ ăn vặt, gọi thêm hai món ăn, cùng hưởng thụ bữa rồi hạnh phúc, rồi ôm nhau nằm trên giường, Trương Khác ngằm trên đùi Tạ Văn Tình, một tay nắm tay cô, tay luồn vào trong tay phục ôm eo, kể biến hóa chính cục ở Kiến Nghiệp.

- Em lo à? Tạ Văn Tình bị hơi thở bóng hổi của Trương Khác phả vào bụng dưới làm người ngứa ngáy, găng trấn định hỏi: - Phát triển chậm một chút cũng không sao cả, Cẩm Hồ ngày nay không phải một tỉnh trưởng có thể dễ dàng lật đổ nữa.

- Thời gian không đợi người, cái khác còn được, sản nghiệp LCD đầu tư lớn, kỹ thuật thay đổi nhanh, Cẩm Hồ vất vả lắm mới có thể chen vào, em muốn ổn định một chút chứ, nhưng chỉ sợ để lỡ thời cơ. Tay Trương Khác mơn chớn quanh chiếc bụng nhỏ của Tạ Văn Tình, miệng vẫn nói: - Thái độ Giang Mẫn Chi không rõ ràng, ông ta mà chọc giận em, em sẽ lôi nó sang Giang Nam.

Tạ Văn Tình thích nhất đáng về tự tin lại mang chút trẻ con của Trương Khác, bắt gác động tình, tay lùa vào tóc Trương Khác, khẽ vuốt ve: - Máy xí nghiệp TV màu của Đông Hải năm ngoái đều thua lỗ, không biết bọn họ có nhìn ra tiền cảnh của sản nghiệp này chưa?

1225. Chương 1227: Lo Lắng Của Cố Hiểu Mai.

Trương Khác được Tạ Văn Tình vuốt ve rất thoải mái, người trườn lên: - Hiện TV màu có hai phương hướng plasma và LCD, nhưng thị trường LCD nhỏ nhất, muốn đặt cược vào nó phải có dũng khí lớn mới được.

- Chị nghĩ nếu bọn họ đủ thông minh thì nên theo sát bước chân của Ái Đạt. Tạ Văn Tình cúi đầu hôn lên mắt Trương Khác: - Bao nhiêu bài học chưa đủ để bọn họ thấy nhãn quang thương nghiệp của em sao?

- So với nhãn quang thương nghiệp, em thấy mình có nhãn quang với nữ nhân hơn. Trương Khác hôn môi Tạ Văn Tình: - Chúng ta nghiệm chứng chuyện này xem nhé?

~~o0o

~~Cùng buổi tối hôm đó Cố Hiểu Mai làm cơm trong bếp, ba cha con Vu Vệ, Vu Trúc, Vu Tinh ngồi xem TV ngoài phòng khách.

- Hình như mấy ngày rồi không thấy Tiểu Ninh sang chơi nhỉ? Vu Trúc, con đi gọi nó qua đây đi, mẹ nó hôm nay làm ca hai, buổi tối trong nhà chắc không nấu nướng gì. Vu Vệ ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức trong bếp bay ra, đột nhiên nhớ tới mấy ngày rồi không thấy Trần Ninh, liền bảo con trai:

- Con không đi, ba bảo Tiểu Tinh đi mà gọi, suốt ngày nó chẳng chị Tiểu Ninh, chị Tiểu Ninh là gì. Vu Trúc không nghe làm Vu Vệ hơi bất ngờ.

- Ba, mấy hôm nay anh ấy cãi nhau với chị Tiểu Ninh đấy. Vu Tinh chẳng hề nể nang nói ra tâm tư của anh trai, thấy Vu Trúc đưa tay ra dọa, cười hi hi chạy sang nhà Trần Ninh.

- Sao lại cãi nhau với Tiểu Ninh? Đã xảy ra chuyện gì? Vu Vệ biết tính khí con trai, thường ngày Vu Trúc rất nghe lời Trần Ninh, không hiểu hai đứa này có chuyện gì, nhớ lại thì từ lúc nghỉ đồng về nhà tới giờ Trần Ninh không qua đây, xem ra hai đứa này cãi nhau ở trường học.

- Cãi nhau gì đâu, ba đừng có nghe Tiểu Tinh nói lung tung. Vu Trúc đỏ mặt, ấp a ấp úng nói: - Chỉ vì một lần Tiểu Ninh bảo con ....

Nói được một nửa thấy em gái tung tăng kéo Trần Ninh vào, Trần Dục cũng theo sau, Vu Trúc liền ngậm miệng lại không nói nữa.

- Tiểu Ninh, nghe nói cháu và Vu Trúc cãi nhau à? Thấy con trai không nói nữa, Vu Vệ hỏi thẳng Trần Ninh.

Trần Ninh chun mũi nhỏ, ngoẹo đầu nhìn Vu Trúc mặt đỏ bừng với vẻ giễu cợt, còn chưa kịp trả lời thì Vu Tinh nhanh nhẩu tranh trước: - Chỉ tại anh con là đồ ngốc, trong trường có người muốn theo đuổi chị Tiểu Ninh, chị Tiểu Ninh liền bảo anh con giả vờ làm bạn trai, để người kia biết chị ấy là danh hoa có chủ mà rút lui. Ai ngờ anh con ngốc hết thuốc chữa, thể hiện quá kém, bị người ta hỏi vài câu đã bị lộ ra là đồ giả mạo, thế là người kia tiếp tục tới quấy rối chị Tiểu Ninh. Tất cả là tại anh con vô dụng.

Vu Vệ nghe thế thì “ồ” một tiếng, cùng Trần Dục nhìn nhau cười, cái thủ đoạn này không chỉ năm xưa bọn họ dùng mà bây giờ con cái mình cũng dùng. Chỉ là Vu Vệ hơi lạ, với quan hệ giữa Trần Ninh và Vu Trúc, thường ngày cả hai đã hay ở bên nhau rồi, quan hệ vốn thân thiết, chỉ thể hiện thêm một chút thôi, theo lý không bị người khác nhìn ra quan hệ thực sự một cách dễ dàng.

- Ai mà biết tên đó đã điều tra bọn con trước, nó còn biết Tiểu Ninh và con từ bé lớn lên cùng nhau, còn biết mẹ là phó thị trưởng Tân Vu nữa. Vu Trúc tựa như rất tức vì bị em gái bảo mình vô dụng.

- Cho dù tên đó có biết một số chuyện, nhưng khi đó chị Tiểu Ninh bảo anh tới ôm eo chị ấy trước mặt tên kia, vậy mà anh do dự nửa ngày trời không dám làm. Đúng là không còn ai ngốc hơn anh trai tôi nữa rồi, đến diễn kịch cũng không biết. Vu Tinh bĩu môi lắc đầu, ra chiều ngán ngẩm.

- Ai muốn đi đóng kịch đấy? Cố Hiểu Mai vừa vặn làm xong thức ăn từ bếp đi ra, nghe được câu cuối cùng của Vu Tinh.

Trần Dục cười đem chuyện Vu Tinh và Trần Ninh ở trường học kể lại một lần, ông ta không để ý chuyện này, chỉ coi như chuyện vui đùa trẻ con thôi, nhưng Cố Hiểu Mai thì lại giật mình.

Sau khi làm phó thị trưởng, xem như đã đứng ở tầm cao nhất định, Cố Hiểu Mai biết, với hoàn cảnh trong nước, một người xuất thân gia đình bình thường, đối với một người trong gia đình phó thị trưởng, ít nhiều có chút e ngại, thậm chí nói là sợ hãi, cho dù là sinh viên còn chưa vào đời. Tên sinh viên năm thứ nhất tên Tào Hồ kia khi biết mình là phó thị trưởng Tân Vu, biết quan hệ giữa nhà mình và Trần Ninh lại còn tiếp tục đeo bám Trần Ninh, nếu chẳng phải thần kinh có vấn đề thì bối cảnh gia đình còn cao hơn nhà mình. Nhìn Trần Ninh nghe tới tên Tào Hồ, mày nhụ lại có vẻ căm ghét thì biết hành vi theo đuổi của Tào Hồ với Trần Ninh phải vô cùng ngang ngược khó chịu.

Chẳng lẽ ... Cố Hiểu Mai lòng mách động, hỏi con trai: - Con có biết bối cảnh gia đình của đứa tên Tào Hồ đó không?

- Làm sao con biết được? Chỉ thấy cái mặt nó lúc nào cũng nghênh nghênh, nghe nói nhà ở Bắc Kinh, rất có quyền thế, còn nghe nói có xe riêng của vị quan lớn ở trên tỉnh tới đón hẳn. Vu Trúc mặt đỏ ửng về khinh bỉ kể mấy tin đồn mà mình nghe được.

Cố Hiểu Mai lòng giật đánh thót, xem ra đúng là con cháu nhà quan rồi, có vẻ còn là tên hoàn khổ tiêu chuẩn, thân phận của mình không có tác dụng gì, nếu như có người kia ra mặt xử lý...

Trong đầu nảy ra suy nghĩ này làm Cố Hiểu Mai thiếu chút nữa phì cười, sao mình lại có suy nghĩ như vậy được, mặc dù mình lên làm phó thị trưởng nhờ tác động phía sau của cậu ta, nhưng mình và cậu ta trừ vài lần tình cờ gặp mặt thì đâu có chút giao tình gì? Lấy lý do gì mà nhờ người ta ra mặt giúp Trần Ninh để đụng vào thế lực không nhỏ tới từ kinh thành, đây đâu phải là diễn kịch, chẳng lẽ còn muốn cậu ta đóng kịch anh hùng cứu mỹ nhân, không khéo mất cả chì lẫn chài.

Đh Đông Hải là ngôi trường có cấp bậc, Tào Hồ dù có thế nào cũng không thể thái quá, thường ngày Vu Trúc lại luôn ở bên Trần Ninh, chắc là không có vấn đề gì, Cố Hiểu Mai tạm thời gạt bỏ lo lắng này sang một bên, so với nó, bà ta càng lo lắng bệnh của Trần Ninh hơn.

Ăn cơm xong, Vu Trúc kéo Trần Ninh đi dạo phố, Vu Trúc do dự một lúc cũng đi theo, lúc này Cố Hiểu Mai mới hỏi Trần Dục: - Bệnh tình của Tiểu Ninh ra sao? Lần trước tới bệnh viện tỉnh gặp ông viện trưởng Ngụy kia có kết quả gì không?

- Vị viện trưởng Ngụy đó là chuyên gia uy tín ngoại khoa tim não trong nước, ông ấy kiến nghị, dưới điều kiện chưa hoàn thiện, nên tiếp tục duy trì hiện trạng. Nói tới bệnh tình của con sắc mặt Trần Dục ủ rũ, có điều nhớ tới cuộc gặp vừa rồi, lại phần chần chừ: - Có điều ông ấy có nhắc tới một việc, nói là có một người nhà bệnh nhân thành lập quỹ y học, đang chuẩn bị giúp ông ấy xây dựng phòng thực nghiệm ngoại khoa tim não tổng hợp. Đợi phòng thực nghiệm này xây xong, bệnh của Tiểu Ninh có thể được coi như ca theo dõi đặc biệt, được miễn trừ một phần chi phí chữa trị, đợi tới khi điều kiện hoàn thiện, có thể qua quỹ y học này xin mua thiết bị cần thiết để phẫu thuật cho Tiểu Ninh. Có điều nghe nói phòng thực nghiệm này nhanh nhất cũng phải mất ba tháng nữa mới xây xong.

- Đây đúng là chuyện tốt, không ngờ xã hội hiện giờ lại có người giàu có lại nhân tính như thế, cái xã hội này đúng là làm người ta khó hiểu. Vu Vệ ở bên xen vào một câu:

- Tiền chữa bệnh cho Tiểu Ninh nếu có vấn đề gì đừng ngại nói với chúng tôi, nhiều không có, chứ 3-5 vạn chúng tôi có. Cố Hiểu Mai nói với Trần Dục xong, quay sang bảo chồng: - Hiện người có tiền sẵn lòng cống hiến cho xã hội vẫn có, chỉ là người ta không muốn lộ ra thôi, anh đừng bình luận tùy tiện.

1226. Chương 1228: Siêu Cấp Nữ Sinh.

Tới khi Trương Khác tỉnh dậy thì Tạ Văn Tình đã rời tàu ở Kiến Nghiệp rồi, xem giấy Tạ Văn Tình để lại xong, Trương Khác gọi điện về nhà báo mình đã về, một mình đi lên boong tàu hút thuốc, mặt sùng buồm sáng sủa nhẹ lững lờ, gió mang theo hơi ẩm thổi lên mặt, làm người ta tỉnh thần phần chần.

Đang tập làm vài động tác tập thể dục buổi sáng thì có điện thoại gọi tới.

- Tiểu Khác, Tiểu Khác, lần này anh lại chạy như thỏ thế hả, tới Hải Châu mà không chơi với em và Tích Dung, Tích Vũ. Trong điện thoại Chỉ Đồng học theo giọng điệu của Lương Cách Trần: - Chẳng lẽ anh không biết như thế là rất mất lịch sử với con gái à?

Phía bên kia điện thoại còn loáng thoáng nghe thấy Tích Dung, hoặc là Tích Vũ nói với Chỉ Đồng: - Nói với anh ấy, nếu như không thành khẩn xin lỗi, lần sau anh ấy tới Hải Châu, chúng ta sẽ không thèm để ý tới anh ấy nữa, còn mách dì Tiểu Thanh và dì Hứa Tư.

Tối hôm kia anh còn chơi cùng mẹ em và dì Hứa Tư ấy chứ! Lời đó chỉ có thể thoáng qua trong đầu Trương Khác, nghĩ tới trẻ con sinh năm 90 đúng là trưởng thành tới đáng sợ, ba cô bé cùng sinh năm 90 này tụ lại một chỗ càng khủng bố.

Sau khi qua xin lỗi thành khẩn và hứa hẹn một cách tùy tiện vô nguyên tắc, Trương Khác mới được ba tiểu ma nữ mới miễn cưỡng đồng ý bỏ qua, không so đo cũng không mách lẻo nữa.

Mỗi lần về Tân Vu, tình cảm của Trương Khác đều rất phức tạp, trừ tránh nóng, Trương Khác không muốn tới nơi này, thành phố ấy luôn khiến y rơi vào bi thương khó thoát ra được, nhiều năm trôi qua rồi, cảm giác đó mỗi lúc càng thêm mãnh liệt. Khi tàu cập bến, tâm tư không có lời giải đó bị bóng dáng người đứng trên bến tàu thổi tan hết.

Trương Khác không ngờ Tôn Tình Mông lại xuất hiện ở đây vào lúc này, nhìn bóng dáng tha thướt của cô đứng trên bến tàu, dù mặc chiếc áo choàng lông cũng không che lấp được dáng người yếu điệu, chiếc khăn choàng màu vàng làm gương mặt hơi trông hơi gầy, càng thêm giống một đóa hoa xuân nở sớm trong buổi sáng mùa đông lạnh giá.

Thấy Cố Hiểu Mai đứng bên cạnh Tôn Tình Mông, Trương Khác phải hết sức kiềm chế chỉ bắt tay Tôn Tình Mông, ngược lại Tôn Tình Mông nắm chặt tay y.

Trương Khác mỉm cười hỏi: - Sao lại là hai người tới đón tôi.

- Tôi và giám đốc Tôn tới chúc tết thị trưởng Trương, nghe nói sáng sớm cậu ngồi thuyền tới ... Cố Hiểu Mai đáp: - Giám đốc Tôn buổi trưa phải đi rồi, nên nói tới đón cậu, chúng tôi là chủ nhà thế nào cũng phải làm trọn tình với khách.

Trương Khác hơi thất vọng nhìn Tôn Tình Mông, Tôn Tình Mông cũng nhìn y với vẻ đành chịu, trong mắt còn mang theo chút oán trách sự ân cần của Cố Hiểu Mai.

Cố Hiểu Mai cũng rất tò mò vì sao em gái của bà chủ Thế Kỷ Hoa Âm lại đi đón Trương Khác, nếu ngược lại mới hợp lý, bà ta trừu biệt thành phố điện ảnh của Thế Kỷ Hoa Âm là do Thế Kỷ Cẩm Hồ của Trương gia xây dựng thì không nghĩ ra Tôn Tĩnh Mông và Trương Khác có liên hệ gì, lúc này cũng cảm thấy mình theo dõi hình như hơi thiếu suy xét rồi, có lẽ tại ý nghĩ hôm qua.

Trương Khác đang đau đầu tìm cách khéo léo bỏ rơi Cố Hiểu Mai, đành tiếp tục vờ vịt hỏi Tôn Tĩnh Mông công việc ra sao, được vài câu áy náy nói với Cố Hiểu Mai: - Tôi và Tôn tiểu thư có chuyện làm ăn bàn bạc, hay là để tôi đưa Tôn tiểu thư ra bến xe, ở Tân Vu tôi là nửa chủ nhà mà, nhờ thị trưởng Cố chuyển lời cho cha tôi một tiếng, mời thị trưởng Cố trưa nay cùng tới nhà tôi ăn cơm được không?

Cố Hiểu Mai chỉ có thể đồng ý, chẳng lẽ lại nói gọi một cú điện thoại là được à? Tiễn Trương Khác lên xe, tự mình lái xe tới Trương gia.

Đợi xe đi một đoạn rồi, Trương Khác nắm tay Tôn Tĩnh Mông, không ngờ cô rút tay lại, ngạc nhiên đưa mắt nhìn, Tôn Tĩnh Mông giảo môi lên: - Lâu lắm không gặp anh rồi, có cảm giác xa lạ, em phải thích ứng lại đã.

Trương Khác dở khóc dở cười, kéo tay Tôn Tĩnh Mông đặt lên đùi mình: - Vậy thì tranh thủ thích ứng đi. Cảm thấy đùi đau nhói, bị cô nàng néo ột cái rồi, nhưng cắn răng không buông tay.

Tôn Tĩnh Mông đỗ xe bên đường, quay đầu nhìn Trương Khác, cứ như muốn nuốt chửng y: - Đau không?

- Đau. Mặt Trương Khác méo đi.

- Đau vì sao không kêu lên? Tôn Tĩnh Mông tiếp tục tăng thêm sức, hung dữ hỏi:

- Vì trong lòng em còn đau hơn. Trương Khác nói hết sức nghiêm túc.

Nghe câu trả lời này, Tôn Tĩnh Mông cười lớn, khinh bỉ nhìn y: - Anh học đâu ra mấy cái câu chua ê rằng thế? Nhưng buông tay ra, nâng cằm Trương Khác lên, nhìn trái nhìn phải mới tiếp tục khởi động xe: - Giờ không thấy quá xa lạ nữa.

Trương Khác nhào người dựa vào bảng điều khiển, quay đầu sang nhìn cô: - Vậy chúng ta làm chút chuyện để hiểu nhau hơn nhé?

Tôn Tĩnh Mông lườm y một cái, đột nhiên kéo tay y đặt lên bụng mình, Trương Khác hơi giật mình, có điều được cổ vũ, lập tức phấn khích cởi thắt lưng của Tôn Tĩnh Mông, tay thuận theo bụng nhỏ gọn sẵn chắc của Tôn Tĩnh Mông, ai ngờ đột nhiên chạm vào một thứ hình như làm bằng giấy.

Tôn Tĩnh Mông cười khanh khách, nắm tay Trương Khác ném qua một bên: - Ai bảo anh không về sớm một ngày? Thấy Trương Khác thất vọng ngã mình ra ghế, Tôn Tĩnh Mông cười càng vui: - Hôm nay chỉ em được khiêu khích anh, không cho anh làm gì hết.

Bị Tôn Tĩnh Mông đùa cợt, tâm tình Trương Khác lại tốt hơn rất nhiều, đưa cô đi ăn mỳ vằn thắn đặc sản Tân Vu, vừa ăn vừa nghe cô kể chuyện mấy tháng qua, không chỉ giúp chị gái trông coi việc xây dựng thành phố điện ảnh, cô còn qua năm ải chém sáu tướng, chạy lên Bắc Kinh và Thượng Hải, lôi kéo không ít người làm giám khảo tiết mục thi tài của mình.

Trương Khác nghe Tôn Tĩnh Mông kể ra những cái tên hoặc quen hoặc lạ, tới khi nghe cô định đặt tên cho tiết mục là (siêu cấp nữ sinh), thiếu chút nữa phun mỳ ra, nuốt chửng miếng mỳ hỏi: - Chỉ chọn nữ sinh à?

Tôn Tĩnh Mông gạt đầu hết sức hiển nhiên: - Đúng, không có phần cho nam nhân thối đâu. Sao mặt anh lạ thế, định nhờ em giới thiệu cho anh mấy mỹ nữ à?

- Có em là đủ rồi. Trương Khác vội tỏ rõ lập trường: - Có điều cái tên hơi quái, em đọc vài lượt xem, siêu nữ, siêu nữ ...

*** siêu nữ: Nghe giống gái gọi.

Tôn Tĩnh Mông nhắm theo vài lượt, mày dựng ngược lên: - Sao đầu óc anh bấn thủ thế? Đọc thêm vài lần nữa, càng tức giận: - Bỏ đi, cái tên này giờ em nghe cũng ngứa tai, anh phải chịu trách nhiệm nghĩ cho em cái tên mới.

Trương Khác chỉ biết nói: - Được, hay là lấy tên nữ sinh Ái Đạt.

- Sạc mùi tiền, để em nghĩ do dự cho xong. Tôn Tĩnh Mông phủ quyết không chút do dự.

Trương Khác thăm thử phào không dám chen mồm vào việc này nữa, dùng hết chiêu số dỗ cho Tôn Tĩnh Mông vui vẻ, rồi cùng cô mua một số đặc sản Tân Vu.

Đưa Trương Khác tới gần khu tập thể thành ủy, thấy Trương Khác ánh mắt tha thiết không chịu xuống xe, Tôn Tĩnh Mông áp môi lên môi y, hồi lâu mới đẩy ra, than vãn: - Mũi anh cao như thế làm gì, ép cho em thở không ra hơi.

Mặc dù đã đột phá bước cuối cùng với Trương Khác, nhưng Tôn Tĩnh Mông vẫn rất lạnh nhạt với chuyện nam nữ, lại càng ngày càng thích hôn, lần nào cũng hôn Trương Khác thật lâu, Trương Khác cũng không đi nói ra chuyện dẫu đầu lòi đuôi của cô, đưa mắt tiễn Tôn Tĩnh Mông rời đi, bỗng nhiên thấy rất muốn ở bên cô, hô lớn: - Vài ngày nữa anh sẽ tới Hong Kong.

Tôn Tĩnh Mông vẫy tay với gương chiếu hậu, khoe miệng mỉm cười nhún thêm ga.

1227. Chương 1229: Phát Hiện Của Lưu Văn Đào.

Trương Khác vừa đi bộ về nhà vừa tính toán thời gian sau Tết của mình còn mấy khoảng trống, tính đi tính lại, phát hiện ra tới trước khi về trường chẳng còn chút thời gian rảnh rỗi nào, chỉ biết lắc đầu thở dài. Mặc dù y ném hết chuyện cụ thể cho người khác lo rồi, nhưng vẫn còn không ít việc phải đích thân lo liệu, nhớ tới mỗi mỹ nhân của mình một vẻ khác nhau, Trương Khác cười bản thân sống trong phúc mà không biết hưởng phúc.

Lương Cách Trân ở trong sân thấy con trai cười như thằng ngốc lững thững đi vào, tức không chỗ phát tiết, đi tới trước mặt y quát: - Cuối cùng cũng biết đường mò về nhà rồi đấy à?! Kỳ nghỉ từ bao giờ rồi có nhớ không? Đưa tay ra định xách tai Trương Khác.

Trương Khác cười hì hì né tránh, lấy trong cặp đựng laptop ra hộp trang sức Đường Thanh mua ẹ chồng, dùng hai tay dâng lên: - Trước tiên xem quà con dâu ngoan mua ẹ đã.

Lương Cách Trân nhận lấy chiếc hộp, nhưng vẫn chưa chịu buông tha cho Trương Khác: - Coi mẹ là trẻ con hả, nếu nói tặng quà, vậy quà của con trai tôi đâu?

Trương Khác biết nếu nói cái vòng cổ là quà chung của mình và Đường Thanh là không qua ải được, đưa tay mò mẫm trong cặp, lấy mấy nghe nhạc mang theo người ra: - Cái này con trai hiếu thuận của mẹ chuyên môn tới Hong Kong mua tặng mẹ đấy.

Lương Cách Trân nhìn thấy nhãn hiệu Ái Đạt lấp lánh trên vỏ máy, bị con trai làm tức tới bật cười, đưa tay bộp tay tại một phát, nhìn xung quanh sân không có ai, hỏi: - Sao lại mời Cố Hiểu Mai tới ăn cơm? Con nhìn trúng tiểu nha đầu nhà đó thật đấy à?

Đối với vấn đề này Trương Khác tuyệt đối không thẹn với lòng: - Làm gì có, chỉ là nghiệp vụ của Cẩm Hồ ở Tân Vu cần thị trường Cố phối hợp rất nhiều, nếu không để con đuổi người ta đi.

Lương Cách Trân vừa cùng con vào nhà, vừa nói: - Cái tật ăn nói lung tung không chịu bỏ, đến rồi còn đuổi đi được à? Mẹ mời cả nhà người ta tới rồi.

Nghe mẹ nói thế, tim Trương Khác đập lạch lạch một nhịp, cố làm ra vẻ tùy ý hỏi: - Đến cả rồi ạ, có những ai vậy mẹ, có đủ chỗ ngồi không? Nghe Lương Cách Trân nói ngoài bốn người nhà y ra, chỉ có hai vợ chồng nhà cậu, Trương Khác thăm thử phào, đồng thời có chút mất mát dâng lên trong lòng.

Đề tình cảm thăm kín xuống dưới đáy lòng, Trương Khác đi vào nhà, hô lên: - Ba ơi, con về rồi đây này.

Trương Tri Hành đang trò chuyện với Cố Hiểu Mai, thấy trai làm ra vẻ trẻ con hiêm có, cười vui vẻ giống như bao người cha khác, vò đầu y, hỏi han vài câu, rồi bảo Trương Khác đi nói chuyện với Vu Trúc và Vu Tĩnh.

Vu Tinh cuối cùng cũng được gặp thần tượng trong lòng, khẩn trương tới mức lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, đầu óc trống rỗng, chỉ biết đẩy Vu Trúc ra nói chuyện với Trương Khác, làm Vu Trúc không giỏi ăn nói cứ ập a ập ứng. Còn Trương Khác cũng chẳng hứng thú nói bất kỳ cái gì với Vu Trúc, có thể giữ được phép lịch sự là nhờ tâm tính thành thực rèn rũa bao năm, muốn biết tin về Trần Ninh, nhưng Trương Khác càng không muốn nghe từ miệng Vu Trúc, chỉ có thể nói vài chuyện nhạt nhẽo ở trường học.

Ba người cứ nói chuyện câu được câu chăng chừng nửa tiếng thì Vu Tinh dần buông lỏng được bản thân, bắt đầu dũng cảm đặt câu hỏi cho Trương Khác, cứ như fan hâm mộ điều tra tư liệu thần tượng. Với Vu Tinh thì Trương Khác không hề phản cảm, nhìn kỹ cô bé này, thực sự có phần hơi giống với Đường Thanh thời sơ trung, có chút cảm giác quen thuộc, y giỏi ăn nói, thể hiện một chút thôi tất nhiên đủ làm cô bé mười mấy tuổi đầu cười tít mắt, sung sướng vô cùng.

~~oOo

~Cùng lúc ở nhà Trương Khác đợi mở tiệc, thì ở Kiến Nghiệp, cũng có một bữa tiệc gia đình đang đợi bắt đầu, chỉ có điều nhân vật chính vẫn đang ở trong thư phòng nói chuyện.

Có lẽ Lưu Văn Đào ở Hải Châu chịu quá nhiều uất ức, sau khi nhận được chỉ thị của Giang Mẫn Chi, phó tỉnh trưởng Lưu đích thân chạy tới rất nhiều ban ngành của tỉnh, còn đặc biệt kiểm soát tìm mấy cán bộ của Hải Châu tới tìm hiểu tình hình, cuối cùng hôm nay phát hiện ra manh mối quan trọng, không kìm được hưng phấn, vội vàng tới tận nhà Giang Mẫn Chi báo cáo.

Năm nay là cái Tết đầu tiên của Giang Mẫn Chi ở Đông Hải, an bài rất nhiều hoạt động, bữa cơm tất niên đổi sang buổi trưa, vì thế Lưu Văn Đào tùy tiện tới làm phiền, khiến ông ta hơi khó chịu. Có điều đây là chuyện chính ông ta chỉ thị, cho nên Giang Mẫn Chi không thể cự tuyệt không tiếp, gọi Lưu Văn Đào vào thư phòng, Tiết Minh Lâu pha trà xong cũng được giữ lại nghe.

Lưu Văn Đào trước đó từ Tiết Minh Lâu có được tài liệu do Cát Kiến Đức cung cấp, trong đó nói tới tiền thân của Thương vụ Cẩm Hồ là Việt Tú Hong Kong, Lưu Văn Đào thuận theo manh mối đó tra tiếp, tìm tới tận Việt Tú Hải Châu đã bị xóa bỏ có đại diện pháp nhân là Hứa Tư, càng bất ngờ là ngay cả Cẩm Hồ cũng có đại diện pháp nhân là Hứa Tư. Tới khi hắn nghe ngóng từ cán bộ Hải Châu về Hứa Tư, mới ngạc nhiên phát hiện trên người nữ nhân này có quá khứ không hề tầm thường, sáng sớm hôm nay, Lưu Văn Đào lợi dụng Kim Quốc Hải về nhà ăn Tết, vội vàng lấy danh nghĩa nghiên cứu cải cách quốc tế, lấy một đồng tài liệu từ Chính pháp ủy, trong đó có vụ án cải cách tập đoàn Tân Phong Hải Châu, sau khi đọc kỹ càng, lập tức như vỡ được vàng.

- Nữ nhân tên Hứa Tư này rất không đơn giản. Lưu Văn Đào nhớ lại khuôn mặt điên đảo chứng sinh của Hứa Tư, cho dù chỉ nhìn ảnh chụp hồ sơ cũng không che lấp được sự quyến rũ kinh hồn đó, hắn chưa bao giờ thấy cô gái đẹp mê người như vậy, nuốt nước bọt nói: - Năm 94, cô ta là giám đốc nhân sự của tập đoàn Tân Phong Hải Châu, vì chuyện cải cách nó, mà gây ra vụ án hối lộ mấy triệu và vụ án giết người, cuối cùng bí thư thành ủy Hải Châu khi ấy là Đinh Hưởng Sơn bị phán 20 năm tù. Hứa Tư chính là nhân chứng trọng yếu của vụ án, trong vụ án Tân Phong, mới đầu cô ta thừa nhận mình là nhân tình của Đường Học Khiêm, Đường Học Khiêm thông qua cô ta nhận hối lộ của Khương Minh Thành, tổng giám đốc tập đoàn Tân Phong số tiền 27 vạn. Sau khi Đường Học Khiêm bị thẩm tra, vụ án giao lên tỉnh, cô gái này lại đổi khẩu cung, nói mình là tình nhân của Đinh Hưởng Sơn, số tiền 27 vạn là Đinh Hưởng Sơn bảo Khương Minh Thành đưa cho cô ta chữa bệnh cho em gái. Vì làm chứng tố giác, thêm vào tích cực trả lại số tiền kia, cho nên cuối cùng tránh được khởi tố.

Lưu Văn Đào cố ý dừng lại một chút, để Giang Mẫn Chi có thời gian suy nghĩ, sau đó hưng phấn vỗ đùi nói:

- Tôi nghe được một vài tin đồn ở Hải Châu, chuyện này thực ra là do Đường Học Khiêm và Đinh Hưởng Sơn tranh giành tình nhân, chớ cần chớ mà thôi. Hứa Tư thấy Đinh Hưởng Sơn là bí thư thành ủy nên đứng về phía ông ta, lên tỉnh nhất định được nhân vật có thể lực mạnh hơn ám thị, cho nên mới cần trả.

Giang Mẫn Chi cũng có chút ấn tượng về vụ án này, nó được đưa lên tài liệu tham khảo nội bộ, vụ án bí thư thành ủy hãm hại phó thị trưởng đúng là làm người ta khó quên được, hơn nữa phó thị trưởng còn trở mình kéo ngã bí thư thành ủy, có điều ông ta chưa bao giờ liên hệ vụ án này với Cẩm Hồ.

Lưu Văn Đào thấy Giang Mẫn Chi gật gù, được cổ vũ lớn, chẳng quản khát khô cổ, nói tiếp: - Khi đó bí thư chính pháp ủy tỉnh là Tử Học Bình, ở Hải Châu, thậm chí là ở trên tỉnh đều không ít người nói Trương

Khác là con nuôi của Từ Học Bình. Mạnh mới tới đây là rõ rồi, Trương Tri Hành là thân tín của Từ Học Bình, là cấp dưới cùng là bạn thân của Đường Học Khiêm. Nên Trương Khác thông qua Từ Học Bình lợi dụng Hứa Tư lật lại vụ án cho Đường Học Khiêm. Hứa Tư sau khi thoát thân trở thành kẻ môi giới vợ tiền cho Từ Học Bình. Vì vụ án này Từ Học Bình lên làm tỉnh trưởng năm 95, đó cũng là năm tập đoàn Ái Đạt được thành lập. Vì thế tôi xin có một giả thiết lớn gan, vấn đề tài chính của tập đoàn Ái Đạt thế nào cũng liên quan tới Từ Học Bình. Năm 97 Từ Học Bình hiệp trợ phó thủ tướng Triệu Tề Đông thanh kiểm tra các công ty đầu tư, trong thời gian đó ông ta muốn gỡ một chút không khó khăn gì.

1228. Chương 1230: Sắp Kết Hôn Rồi.

Giang Mẫn Chi nghe xong Lưu Văn Đào suy đoán cảm thấy chấn động, nếu như 3 tỷ kia tới từ Từ Học Bình, thì đó là vụ án kinh thiên động địa có thể đưa ông ta ra pháp trường, tới ngay cả thủ tướng Triệu Tề Đông ít nhất cũng phải gánh trách nhiệm không biết nhìn người, thậm chí phải lui về cũng có khả năng. Giang Mẫn Chi kích động nhào người tới: - Có chứng cứ gì không? Thấy Lưu Văn Đào lắc đầu, Giang Mẫn Chi ý thức được mình quá gấp gáp rồi, thời gian chưa bao lâu mà Lưu Văn Đào tìm ra được chứng cứ này đã không dễ dàng.

Giang Mẫn Chi đứng dậy, bắt đầu đi lại trong văn phòng, ông ta cần trấn tĩnh lại để suy nghĩ đưa ra quyết định chính xác, một lúc sau mới chậm rãi nói: - Văn Đào à, tầm nghiêm trọng của chuyện này tôi không cần nói anh cũng biết. Trước tiên là trả hết tài liệu về chỗ cũ, tiếp theo là án binh bất động, tuyệt đối không làm đánh cỏ động rắn. Đợi khi hạng mục LCD của Ái Đạt thực thi đã rồi mới thông thả tra, không được nóng vội, nhất định phải nắm được chứng cứ xác thực, nếu cần hãy liên hệ với Tiểu Tiết, tôi sẽ có cách giúp đỡ anh.

Lưu Văn Đào thấy Giang Mẫn Chi xưng hô với mình bằng tên thì toàn thân thư thái, đang muốn nói vài câu bày tỏ lòng trung thành thì Giang Mi gõ cửa gọi: - Ba, cơm đã xong rồi, mọi người còn muốn đợi tới bao giờ nữa?

Lưu Văn Đào đành đứng dậy: - Không làm phiền tỉnh trưởng ăn cơm nữa, tôi về trước đây, chỉ thị của tỉnh trưởng tôi đã nhớ kỹ, tôi nhất định sẽ chú ý phương pháp.

Giang Mẫn Chi muốn giữ Lưu Văn Đào ở lại ăn cơm, nhưng Lưu Văn Đào biết Đồng Giản Niên và Đồng Tương Nguyệt không thích mình, nên vẫn cáo từ rời đi.

Đợi Lưu Văn Đào ra khỏi cửa, Giang Mi khó chịu nói: - Chuyện gì mà tới đây vào giờ này chứ?

Giang Mẫn Chi không để ý con gái kêu ca, cười nói: - Công tác chính phủ làm gì có lúc nào là rảnh rỗi, mọi người ăn cơm thôi.

Đồng Giản Niên nhắc: - Lưu Văn Đào là kẻ tiểu nhân, anh dùng hắn phải đề phòng một chút.

Giang Mẫn Chi chỉ nói: - Bên này thiếu người mà, có điều cho dù là tiểu nhân cũng hữu dụng, biết dùng hạng chộm gà bắt chó có khi cũng làm nên chuyện lớn. Lời này không hoàn toàn là cái cố, Giang Tĩnh Hàm là người Tân Đình, cán bộ Giang Nam và Đồng Hải giao lưu khá nhiều, cho nên vì tỵ hiềm, ông ta không nhúng tay vào nhân sự hai tỉnh này, ngược lại bên phía Chiết Đông lại có mối quan hệ rộng.

Đồng Tương Nguyệt mắt đảo quanh, thấy Giang Mẫn Chi không có ý nói tiếp nữa, mới cười nói: - Các anh lèm chuyện lớn của các anh, còn nữ nhân bọn đem làm việc kinh doanh là tốt nhất, chuyện này thu mua địa ốc Tĩnh Viễn, Giang Mi giúp em rất nhiều, xem ra vài năm nữa là tự lập được rồi.

Giang Mẫn Chi không hứng thú gì với việc kinh doanh của bà ta, chỉ thuận miệng đáp cho có, rồi mời mọi người ăn cơm, nói chuyện thường nhật.

Ăn cơm xong Giang Mẫn Chi và Tiết Minh Lâu ra ngoài, hôm nay là giao thừa, Giang Mẫn Chi phải đi thăm hỏi chúc tết rất nhiều nơi.

Ngồi lên xe Giang Mẫn Chi rơi vào trầm tư, ông ta biết lần này mình tới Đông Hải là TW có ý đồ hạn chế Cẩm Hồ, cũng là cho ông ta một mảnh ruộng thử nghiệm để ông ta thử tư tưởng kinh tế của mình.

Mấy năm qua xí nghiệp dân doanh phát triển mau chóng, ở TW tiếng hô hào tiếp tục mở cửa cho xí nghiệp dân doanh ngày một nhiều, nhưng trong mắt Giang Mẫn Chi, xí nghiệp dân doanh thiếu trách nhiệm xã hội, tham cái lợi trước mắt, không thể gánh trách nhiệm và có địa vị cao hơn nữa. Xí nghiệp dân doanh phát triển nhanh chóng chẳng qua là dựa vào không có gánh nặng phúc lợi, chui vào khe hở của chính sách, trên không từ thủ đoạn hủ hóa quan viên, dưới trăm phương nghìn kế bóc lột công nhân.

Giang Mẫn Chi cho rằng, chỉ cần một mặt một mặt nghiêm khắc làm việc dựa theo pháp luật, cấm chỉ những thủ đoạn cạnh tranh bất chính, mặt khác dựa theo chế độ xí nghiệp hiện đại cải tạo quốc xí, đầu tư tài chính nâng đỡ cần thiết, quốc xí dựa bao nhân tài, kỹ thuật và ưu thế quy mô của mình hoàn toàn có thể đánh bại xí nghiệp dân doanh.

Có điều Cẩm Hồ là một dị loại, nghĩ tới Cẩm Hồ, khóe miệng Giang Mẫn Chi giật giật, cảm giác của ông ta với Cẩm Hồ rất phức tạp, người khác chỉ nhìn thấy nhãn quang thiên tài của Trương Khác và tốc độ phát triển kinh người của Cẩm Hồ, còn ông ta càng coi trọng khí phách hơn người một bậc và trách nhiệm xã hội mà quốc xí khó so bì của Cẩm Hồ. Thế nhưng chính vì Cẩm Hồ khác bầy đàn khiến cho Giang Mẫn Chi có cảm giác không thật.

Giống như Quốc tế Tinh Hải của Đồng Tương Nguyệt, sau khi lật đổ Hoàn Hỷ hệ liền tham lam nuốt lấy tài sản của Tinh Điển, nhưng Cẩm Hồ lại chỉ tiếp nhận cổ phần pháp nhân phiền phức nhất của Hải Túc. Với kinh nghiệm đã qua của Giang Mẫn Chi, khó mà tin nổi trong nước có xí nghiệp dân doanh như thế. Vừa vặn Lưu Văn Đào cho ông ta một cách giải thích “hợp lẽ thường” : Cẩm Hồ đang ra sức tẩy sạch tội lỗi của mình. Suy đoán này làm ông ta thất vọng nhưng cũng làm ông ta thở phào, nó kéo Cẩm Hồ lại cái thế giới mà ông ta biết.

Có điều Lưu Văn Đào quá gấp rồi, hơn nữa hình như mình cũng có hơi lỗ mãng, nghĩ tới đó ông ta dặn Tiết Minh Lâu đang lái xe: - Cậu theo sát Lưu Văn Đào, đừng để hắn có hành động gì, lúc này e rằng Trương Khác đã nghe thấy phong thanh gì rồi, y luôn mở mắt theo dõi bên này.

Tiết Minh Lâu gật đầu, do dự một lúc cuối cùng vẫn nói: - Hay là đánh tiếng với Giang lão?

Giang Mẫn Chi ừm một tiếng: - Tới khi chúc tên nói với lão gia tử một tiếng cũng được.

Xa tận Tân Vu, Trương Khác vừa hắt hơi, y tất nhiên không đoán ra được tỉnh trưởng Đông Hải đang nhắc tới mình, nghĩ giờ này người nhắc tới mình chắc không ít, nhìn mẹ dọn dẹp bát đĩa hỏi: - Mẹ, Tết này có an bài gì không?

Lương Cách Trân đặt bát đĩa xuống, nhìn Trương Khác mỉm cười: - Tiểu Khác à, năm nay con đã 23 tuổi, cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, có tính toán gì cho tương lai không?

Trương Khác lại cảm thấy nụ cười cả mẹ mình rất quỷ dị, thận trọng nói: - Mẹ, có việc gì mẹ cứ nói thẳng đi, mẹ làm thế con sợ lắm.

Lương Cách Trân vỗ bàn bốp một cái: - Được, vậy con nghe cho kỹ đây, ngày mai nhà chúng ta đi Kim Sơn, gặp dì Cố và bác Đường con quyết định chuyện của con và Tiểu Thanh, đợi tốt nghiệp xong là kết hôn. Mẹ đã nói với Văn Tình rồi, cô ấy sẽ làm bà mai, tới lúc đó sẽ nhờ bí thư Từ làm chủ hôn.

Lương Quốc Hưng ở bên hưởng ứng: - Hay lắm, đây là chuyện vui lớn, lúc đó nhất định phải tổ chức ở Hải Châu, mọi người cùng náo nhiệt một phen.

Mặc dù Đường Thành sớm được tất cả mọi người công nhận là vị hôn thê của y, mặc dù trong lòng muốn cả trăm lần, mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chuyện bày ra trước mắt, Trương Khác không biết nói sao, không biết diễn tả cảm xúc thế nào, chỉ nghĩ :” Cô bé năm nào sắp thành vợ mình rồi .. Cảm giác như giấc mơ ...” Đồng thời cũng hiểu ra, chẳng trách mấy ngày qua Hứa Tư lại nhiệt tình chủ động như thế, chắc là biết từ chỗ Tạ Văn Tình rồi.

Thấy con trai đứng ngây đờ chẳng có chút phản ứng nào, Lương Cách Trân nói: - Con có bằng lòng không? Sớm quyết định đi mẹ mới yên tâm được, nói xem con và con bé Tôn Tinh Mông kia có quan hệ gì? Cấm con làm việc gì có lỗi với Tiểu Thanh, đời này mẹ chỉ chấp nhận Tiểu Thanh làm con dâu nhà này thôi. Nhìn thấy chồng tiến nhà Cố Hiểu Mai về, Lương Cách Trân quay sang nói: - Cái cô phó thị trưởng ấy cũng xinh đẹp lắm, anh đừng có bắt chước thằng con trai anh, thấy gái đẹp là tán tỉnh.

Trương Tri Hành dở khóc dở cười: - Em nói gì thế làm gì có chuyện cha học con.

Lương Cách Trân mắt tròn trừng: - Á, à, anh nói thế tức là cái tính lằng nhằng của Tiểu Khắc học từ anh hết đây hả?

Trương Tri Hành chỉ biết gơ tay đầu hàng: - Em nói với Tiểu Khắc rồi à?

1229. Chương 1231: Tiểu Ninh! Anh Muốn Gặp Em.

Thì ra mình bị tính kế sẵn rồi, thảo nào ánh mắt di Cố hóm đó nhìn mình lại lạ như vậy, thì ra là nhìn mình như con thú bị rơi vào bẫy do và và mẹ mình giảng ra, dù trong lòng đã đồng ý, nhưng Trương Khác muốn đóng kịch xem hai bà mẹ còn trò gì nữa, vờ xấu hổ nói: - Mẹ, con và Tiểu Thanh còn nhỏ mà, đâu cần vội như thế, đợi tốt nghiệp vài năm rồi hẵng tính cũng đâu muộn.

- Sau khi tốt nghiệp con và Tiểu Thanh tính cả tuổi mẹ đã là 24, 23 rồi, không phải là nhỏ nữa, hai đứa sớm kết hôn, sớm sinh con, mẹ và di Cố hiện giờ sức khỏe còn tốt, có thể giúp hai đứa trông con. Nói tới đó Lương Cách Trân làm bộ bất hạnh than: - Với con thì mẹ và cha con đã không còn tâm tư và lạc thú nuôi dạy con cái từ lâu rồi, chẳng lẽ con không nghĩ nên sớm sinh con cái để đền bù sự hụt hẫng của đôi vợ chồng già cô đơn này à? Ngoài ra bà nội con cũng rất muốn có cháu bé. Tựa hồ quên sạch việc Trương Dịch đã có con.

- Yêu cầu này là của mẹ con, ba bận việc, chưa tính tới chuyện đó. Trương Tri Hành vội gạt bỏ liên can ở chuyện sinh con.

Lương Cách Trân lườm chồng, tựa hồ trách ông sao vào giờ phút quan trọng lại đi ngược lại nguyên tắc thống nhất trận tuyến nhất trí đối ngoại, lại quay sang con trai, dụ khị: - Sớm sinh con cũng có lợi cho Tiểu Thanh, tuổi nó còn trẻ, khôi phục nhanh, không ảnh hưởng tới công việc, mẹ tính thế cũng là vì hai đứa. Dừng một lúc bồi thêm một câu: - Đương nhiên, sau này muốn sinh đứa thứ hai, thứ ba cũng được, trong nước không cho sinh thì ra Hong Kong, dù sao Tiểu Thanh làm việc ở Hong Kong, rất tiện.

- Ba đã nghe chưa, nếu theo lời mẹ, con mà không nghe lời là bất trung với Trương gia, bất hiếu với cha mẹ, không quan tâm tới Tiểu Thanh, thành kẻ cực ác rồi. Trương Khác cười thâm, không biết mẹ mình có phải soạn ra giấy trước rồi học thuộc lòng không, cố tình nói ba lằng nhằng, vờ như chuyển đề tài, lừa mẹ tưởng là mình không chịu.

- Đùng có đánh trống lảng. Lương Cách Trân quả nhiên mắc bẫy, trước đó bà chuẩn bị rất đầy đủ, phân tích tỉ mỉ phong cách và đặc điểm tác chiến của kẻ địch, “quỷ kế” của Trương Khác bị bà nhìn ra ngay, nhìn bộ mặt nhăn nhó vì nhin cười của Trương Khác càng hiểu lắm: - Nhìn vẻ mặt của con có vẻ rất không muốn, chẳng lẽ con không hài lòng về Tiểu Thanh, có suy nghĩ khác.

Thấy kế trong kế đã thành công, Trương Khác như bị mẹ phát hiện kế dương đông kích tây, vội làm bộ xua tay nói: - Tuyệt đối không, con rất hài lòng về Tiểu Thanh, không có suy nghĩ gì khác.

- Không có thì tốt, dù sao sớm muộn cũng phải kết hôn, muộn không bằng sớm, con cái sớm muộn cũng phải sinh, sinh muộn không bằng sinh sớm. Thấy kẻ địch bị đánh trúng chỗ yếu, khí thế đã xuống, Lương Cách Trân bắt đầu thể công tư tưởng mềm dẻo.

Trương Khác cúi gầm mặt xuống, nhin cười đến khổ, theo hiểu biết của y về mẹ mình, theo đường lối chiến lược “trừ ác tận gốc, giặc cùng phải đuổi”, nhất định sẽ còn lấy ra mấy thứ giấy tờ kiểu như giấy đảm bảo bắt mình ký, gian nan lắm mới nói được: - Mẹ nói đúng, con biết mẹ làm thế vì tốt cho bọn con, tất cả con nghe theo an bài của mẹ.

- Nếu con đã nói nghe mẹ thì mẹ có cái này, con ký trước đi. Y như rằng Lương Cách Trân mò trong túi ra một tờ giấy gấp gọn gàng, trải ra trên bàn, chữ in chi chít đầy một trang, chỉ để chỗ trống cho Trương Khác ký tên.

- Lần này về con còn chưa gặp thím Vệ, con tới thăm thím ấy đi, mọi người thông thả ăn. Nói xong không đợi mẹ ngăn cản, Trương Khác co cẳng chạy vội ra khỏi cửa.

- Tiểu Khắc, đợi đã, ký xong cái này rồi đi.

Trương Khác chạy như có lửa đốt đít, không lên xe, chạy một lèo ra khỏi tiểu khu, nhìn phía sau không có truy binh mới ôm bụng cười.

- Em đừng đuổi nữa, Tiểu Khác nó lớn rồi, nó tự có chừng mực. Thấy vợ cầm giấy muốn đuổi theo, Trương Tri Hành gọi lại.

- Có chừng mực, nó mà có chừng mực ở phương diện này thì hôm nay em đã chẳng phải ép nó như thế. Thấy chiêu trí mạng của mình bị chống ngăn cản, Lương Cách Trân trút hết giận lên đầu chồng: - Em đã bảo anh rồi, đừng để có quá nhiều nữ nhân vây quanh Tiểu Khác, anh cứ nói nó biết xử lý ra sao, vì nó Đan Thanh sẵn sàng hi sinh tính mạng, chẳng lẽ lại không có quan hệ kia với nó, trước đó nó còn cùng du học sinh có tai tiếng gì đó, lại còn Phi Dung suốt ngày ở bên nó, lại còn ...

Thấy vợ muốn giơ ngón tay ra đếm nhân số, Trương Tri Hành dở khóc dở cười: - Quan hệ này quan hệ kia cái gì, em nghe mấy cái tin đó ở đâu ra?

- Loại chuyện này nam nhân các anh không hiểu đâu, giữa nữ nhân với nhau tin tức luôn truyền đi nhanh nhất. Lương Cách Trân lườm chồng rồi lẩm bẩm: - Đan Thanh trao cả trái tim cho Tiểu Khác rồi, ngoài Tiểu Thanh ra thì em rất vừa ý Phi Dung, xinh đẹp lại dịu dàng, nếu mà ... Thật đáng tiếc, nếu ở xã hội cũ, để Tiểu Khác lấy cả về là mọi người cùng vui rồi, anh nói xem mỗi ngày đều có mấy cô con dâu tới vấn an, không tẻ chút nào.

Thấy vợ chìm vào suy nghĩ lung tung, Trương Tri Hành lẩm bẩm: - Một vợ cùng quá đủ rồi, thêm vài người thì không mệt chết cũng phiền chết.

Thật không biết mấy bà mẹ thường ngày ở nhà bàn tính cái gì, bày cả trò khế ước bán thân bắt mình ký, cũng cho thấy thường ngày mẹ mình tuy không nói, nhưng chuyện mình ở ngoài cũng biết không ít, cho nên mới không yên tâm như thế. Trương Khác lắc đầu cười gọi điện cho Tạ Văn Tình, nghe Trương Khác nói tới chuyện kết hôn, Tạ Văn Tình còn cười vỗ về lại y, cuộc hôn nhân này đối với mọi người đều là chuyện tốt, để mỗi người an tâm hơn. Bất kể là bản thân Tạ Văn Tình, Hứa Tư, Trần Tinh hay Dịch Đan Thanh đều không có ý kết hôn với Trương Khác, Tôn Tinh Mông không để ý tới danh phận, chỉ có Lý Hình Dư vì Trương Khác mà quyết liệt với gia đình, gần như hoàn toàn phụ thuộc vào Trương Khác, Trương Khác càng phải có trách nhiệm chiếu cố cho Lý Hình Dư nhiều hơn.

- Có phải sau cảm thấy sau này còn trên hoa gheo nguyệt sẽ thêm áp lực tâm lý không? Em đó, đôi khi phải học cách từ chối, đều tại em mà đám bọn chị mới lún vào không rút ra được. Em là đồ ma quỷ trộm trái tim của người ta. Cuối cùng Tạ Văn Tình dịu dàng cảnh cáo, vì Đường Thanh cũng là vì bản thân mình:

Đặt điện thoại xuống, lời khuyên nửa đùa nửa thật của Tạ Văn Tình vẫn còn vang vọng bên tai, từ nay về sau mình thực sự có thể tu tâm dưỡng tính sao? Trương Khác cười tự trào, kiếp trưởng phóng túng quen rồi, cho nên kiếp này tính cách y có hơi tùy tiện, đối với cô gái bình thường còn đỡ, nhưng với mấy cô gái phong tư có một không hai bên cạnh, làm y không kìm nổi muốn yêu thương.

Thực sự sắp kết hôn rồi sao, sống hai kiếp, đây mới là lần đầu tiên.

Kết hôn, tức là trách nhiệm, cái gì khác chưa nói, những sự kiện như hoa hồng quảng trường, hay như “bông hoa Hàn Quốc và người tình Trung Quốc”, sẽ không thể diễn ra được nữa, vì như thế là không tôn trọng Đường Thanh.

Cũng không thể buộc dếp cho cô gái trong mưa nữa ...

Khuôn mặt Trần Ninh hiện ra trong đầu, Trần Ninh, đó là cô gái duy nhất kiếp trước muốn lấy làm vợ, trái tim Trương Khác nhói đau, mười mấy năm trôi qua rồi, nỗi đau vẫn rõ ràng như thế. Tim Trương Khác siết lại từng chút một, chưa xót chảy ra, thấm đẫm lồng ngực, chảy ra ngoài mắt, y siết chặt tay hàng rào sắt tiểu khu, tưởng chừng nếu không làm thế, người sẽ sụp đổ, không khí tựa hồ trở nên loãng hơn, đầu óc dần trở nên trống rỗng.

Không biết quá bao nhiêu, Trương Khác đứng thẳng dậy, lao đi, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: “Tiểu Ninh! Anh muốn gặp em!” Lúc này đường phố trống không, Trương Khác chạy một hơi tới thẳng tiểu khu Tân Áp

Ngẩng đầu nhìn khu chung cư nơi Trần Ninh sống, lúc này hai chân Trương Khác như bị đóng đinh xuống dưới đất, trong đầu đủ các loại ý nghĩ liên tục đánh nhau :” Tìm cô ấy làm gì? Cuộc đời của cô ấy là ở bên Vu Trúc, mình chẳng qua chỉ là người chen ngang thôi. Cướp cô ấy lại, mình không thể thiếu cô ấy, mình không muốn mãi mãi đứng từ xa nhìn cô ấy. Cướp cô ấy lại làm gì, nói với cô ấy mình có thể chia một phần trái tim cho cô ấy sao ...”

Rất lâu sau, Trương Khác ngửa đầu hít sâu một hơi, nhẹ nhẹ thở ra rồi quay lại, duyên đã hết, hãy để nó trôi đi theo gió vậy.

Đúng lúc Trương Khác bước đi, đột nhiên một giọng nói hết sức quen thuộc vang lên sau lưng: - A ... Sao lại là anh?

***

Thế nào? hôm nay đã hay chưa, mấy hôm trước chỉ là phần đệm để nói thôi, thực ra ban đầu mình định kết ở đoạn này, chỉ cần search google kiểm bài thơ ướm át về định mệnh là có cái kết mở được rồi, mãi tới dịch hết phần tác giả mới muốn cái kết trọn vẹn hoàn mỹ.

Cơ bản mình đã xong chương cuối cùng, chỉ chỉnh lại một số chi tiết, một điều duy nhất là kết cục của Lâm Tuyết mình không biết phải xử lý thế nào, cuối truyện tác giả đột nhiên hé lộ quá khứ của Lâm Tuyết, thêm cái chết của Ngụy Đông Cường chắc phải có ý đồ khác ...

Tiếp tục nghĩ

1230. Chương 1232: Như Thế Cũng Tốt.

Rất nhiều năm trước, một buổi chiều, Trần Ninh đi vào 1978, nhìn thấy y cũng thốt lên một câu như thế, đối diện với vận mệnh, Trương Khác nổi lên một cảm giác bất lực.

Thấy Trương Khác không có phản ứng gì, Trần Ninh đi tới gần, dùng ngón tay chọc vào vai Trương Khác, hơi ngoẹo đầu sang nhìn y: - Anh làm sao thế? Có phải không khỏe không?

Nhìn khuôn mặt ấy gần ngay trong gang tấc, tưởng chừng ngửi thấy cả mùi thơm quen thuộc trên tóc trên người cô, Trương Khác thậm chí không muốn chớp mắt, tới khi Trần Ninh xua xua tay trước mặt, mới miễn cưỡng trấn tĩnh lại: - Là em à? Em muốn ra ngoài sao?

Khóe môi Trần Ninh hơi cong lên, khuôn mặt thanh lệ giống như đoá sen trắng bùng nở: - Anh còn nhớ em sao?

Nhìn nụ cười của Trần Ninh, Trương Khác ngây ra mất một giây, nhìn giày của cô: - Anh không thường xuyên buộc dép cho các cô gái đâu.

Trần Ninh cười khanh khách: - Anh đúng là một quái nhân, vừa rồi anh làm sao thế? Em làm anh giật mình nữa à?

Trương Khác dần khôi phục lại trạng thái bình thường, thuận miệng nói một cái là có ngay lời giải thích: - Anh tới nhà thím Vệ ăn cơm, tới đây rồi mới không nhớ nhà thím ấy ở đâu, đứng suy nghĩ thành ra hơi thất thần.

- Mẹ chị Vệ Lan à? Em biết nhà thím ấy ở đâu, để em dẫn anh đi. Trần Ninh vui vẻ nói: - Lần trước làm anh giật mình ngã cả xuống hồ, em còn tưởng mình đáng sợ lắm. Chị Vệ Lan là bạn học của em đấy, tiếc là chị ấy chuyển đi mất rồi, hiện giờ chị ấy có khỏe không?

- Chị ấy tới Châu Úc học rồi, mọi việc đều ổn cả. Trương Khác mỉm cười: - Chẳng lẽ không ai nói dung mạo của em có thể khiến các chàng trai choáng váng sao?

- Bóng bay dưới KTX nữ mới là danh bất hư truyền, anh là nhân vật truyền kỳ của ĐH Đông Hải đấy.

Trương Khác mặt có đầy đến mấy cũng hơi đỏ lên: - Chỉ là chút hư danh mà thôi, người khác nói xấu hủy danh dự của anh, anh cũng chẳng để trong lòng.

- Tới nơi rồi, nhà thím ấy số 3 tầng 1, em không đi cùng anh nữa. Trần Ninh chỉ nhà cho Trương Khác: - Chúng ta làm quen nhé, em là Trần Ninh. Chúc anh năm mới vui vẻ.

Trương Khác rất muốn nói: "Anh biết rồi." Nhưng nhịn lại, chỉ lịch sự đưa danh thiếp cho Trần Ninh: - Cảm ơn em, chúc em năm mới nhiều niềm vui, đây là điện thoại của anh, mai anh đi rồi, hẹn gặp lại ở Kiến Nghiệp.

Nhìn bóng lưng Trần Ninh rời đi, Trương Khác đột nhiên cảm thấy, như thế này cũng tốt.

oOo

~Ngày hôm sau, đợt Trương Tri Hành chúc tết xong xuôi, cả nhà liền lái xe tới Kim Sơn, khác với Trương Khác, Lương Cách Trân lần đầu tiên mới tới Kim Sơn, cả nhà tụ họp xong định đi một vòng quanh Kim Sơn, trạm đầu tiên là khu công nghiệp điện tử.

Khu công nghiệp điện tử vốn do Chu Cẩn Du cùng Chính Thái, Gia Tín gây dựng lên, năm 98 vỡ đê hồ Kim Sơn, gần như bị nhấn chìm, khiến tập đoàn Gia Tín lụi bại, Chính Thái lao đao, kinh tế tỉnh Kim Sơn cũng như tỉnh Giang Nam gần như tê liệt. Tới năm 99, Cẩm Hồ đưa vào 10 dây chuyền sản xuất tinh viên từ 0.35 tới 0.25 micron, lại kéo Cao Khoa KV và Tân Nguyên tới xây dựng cơ sở sản xuất, qua hơn một năm xây dựng, dây chuyền 0.35 micron đã đi vào sản xuất, dây chuyền 0.25 micron mới sản xuất thử, đại khái tới tháng 5 mới sản xuất quy mô lớn, thực sự làm sống lại khu công nghiệp Kim Sơn này.

Lương Cách Trân mới đầu còn hứng thú hỏi con trai xây cái xí nghiệp gì, nhưng lập tức bị một đồng tử ngữ không hiểu tí gì làm ù đầu, thế là mọi người vội vã kết thúc chuyến tham gia nơi này, tới hồ Kim Sơn ngắm chim. Đi qua bia tưởng niệm kháng lũ ở Kim Sơn, nhìn thấy bức tượng khắc sáu giải phóng quân khoác chặt tay nhau, khuôn mặt kiên định, mọi người liền dừng xe đi xuống, đọc bia văn tưởng niệm.

Lương Cách Trân nhớ lại trận lũ Kim Sơn năm đó Trương Khác sốt cao hôn mê, nghe Trương Khác kể chuyện về cái chết anh hùng sáu người bọn họ, tới khi tìm thấy xác rồi cả sáu người vẫn giữ chặt tay nhau, Lương Cách Trân chảy nước mắt, kéo con trai tới bên người, cứ như sợ y bất cẩn ngã xuống sông làm dòng nước cuốn đi.

Quay lại xe, Trương Khác nói: - Tiếc là khi đó con bị ngất xỉu, nếu không đã được trải nghiệm chuyên cơ thủ tướng rồi, đãi ngộ này người thường đâu được hưởng thụ ...

Nghe con trai mồm mép ba hoa, Lương Cách Trân mới gạt nước mắt bật cười, có điều vẫn cần nhắc bảo Trương Khác sức khỏe là vốn liếng cách mạng, chú ý an toàn, những lời những bà mẹ khác cũng sẽ nói.

Mùa đông giá rét, đa số chim đa di cư về phương nam rồi, có điều tới hoàng hôn, chim vẫn tụ thành bầy lớn bay về hết sức tráng lệ. Mấy năm qua công tác trả đất, trả rừng cho hồ làm rất tốt, lại thành lập khu sinh thái, diện tích đất ngập nước tăng mạnh, không bị con người tàn phá, dưới sức phục hồi kinh người của tự nhiên, đàn chim bên hồ đã có quy mô không kém thời thịnh vượng mười mấy năm trước.

Sông ngòi, ao nước, đầm lầy óng ánh sắc hồng kim chiều tà, từng đàn chim lớn bay kín trời đất, phóng mắt nhìn tới, trong vòng mười mấy dặm, đủ các loại chim kết thành bầy nối tiếp nhau, làm người ta nhìn không xuể. Cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp làm mọi người ngây ra nhìn tới hơn hai tiếng đồng hồ, cho tới khi mặt trời hoàn toàn tắt nắng, xa gần trông như mực đen vẽ, mới lên xe trở về.

Trên đường về Lương Cách Trân còn liên tục oán trách Trương Khác, có cảnh đẹp như thế mà không chịu nói cho bà trước, Tạ Văn Tình mới giải thích vùng đất ngập nước Kim Sơn nhờ mấy năm qua chú trọng bảo vệ môi trường thiên nhiên mới có cảnh đẹp như thế, hơn nữa nhờ Thế Kỷ Cẩm Hồ xây dựng khu vào hộ, xây chòi ngắm cảnh, mới có góc nhìn đẹp như thế, rồi hẹn Lương Cách Trân, đợt tới mùa thu, khi đàn chim đông đủ nhất, khách sạn Thế Kỷ Cẩm Hồ cũng xây xong, mọi người sẽ tới đó ở vài ngày.

Vì ngày mai mừng 2 Tết sẽ chính thức tới nhà Đường Học Khiêm đặt vấn đề hôn nhân của Trương Khác và Đường Thanh, cho nên tối hôm đó mọi người ở lại nhà Từ Học Bình, tất nhiên nếu là quan viên trong tỉnh sẽ phải cổ ký chuyện này, Trương Tri Hành làm quan tỉnh ngoài, mọi người cũng biết quan hệ hai nhà thân thiết nên chẳng sợ ai nói ra nói vào.

Ăn cơm xong, Trương Khác tới thư phòng Từ Học Bình đánh cờ, Trương Tri Hành còn thương lượng chi tiết chuyện ngày mai với vợ và Tạ Văn Tình, cho nên ở lại phòng khách nói chuyện. Từ Học Bình lớn tuổi

rồi, khả năng tính toán không còn được như thời trẻ nữa, Trương Khác cũng quy củ lần đất trên bàn cờ, mấy chục quân cờ đặt xuống, thế trận vẫn bình tĩnh.

Từ Học Bình đặt một quân cờ xuống, nói: - Nghe nói sau Tết cháu có kế hoạch đi vài nơi? Bác thấy thời gian này tốt nhất cháu đừng đi lung tung, hôm qua Quốc Hải gọi điện cho bác, Lưu Văn Đào lấy cớ cải cách quốc xĩ, lấy xem vài hồ sơ, trong đó có hồ sơ vụ án Tân Phong, Quốc Hải đoán những cái khác chỉ để che mắt, mục đích của hắn là nhắm vào vụ án Tân Phong, nên cảnh giác gọi điện cho bác. Xem ra tình hình Đông Hải không yên lặng như bề ngoài.

- Vụ án Tân Phong ă? Vụ án này còn có gì để lật lại nữa đâu. Trương Khác sắc mặt vẫn như thường, đặt một quân trắng xuống ứng phó rồi mới nói: - Cháu thì lại nghe thấy chuyện Cát Kiến Đức hoài nghi nguồn vốn của Cẩm Hồ, đang lồng lộn lên ở Bắc Kinh.

- Cháu không lo lắng ă? Từ Học Bình hỏi: - Đinh Hường Sơn nhận tội rồi, tài sản khổng lồ trong biệt thự của hắn bị phát giác, không nhận cũng không được, còn Khương Minh Thành tới giờ vẫn kháng cáo, khó tránh khỏi có kẻ muốn giở trò.

- Có gì phải lo ă, bọn chúng muốn tra tài chính của Cẩm Hồ chẳng lẽ còn vòng qua được bộ trưởng Diệp? Trương Khác lúc này mới chú ý hơn: - Khương Minh Thành thì kháng cáo được gì ă? Chẳng qua muốn giảm số tiền chiếm đoạt của quốc gia, khi đó không tìm ra chứng cứ hắn giết người bịt miệng là dễ dàng cho hắn rồi.

1231. Chương 1233: Ra Mắt Cha Mẹ Vợ.

Từ Học Bình nhìn thẳng vào mắt Trương Khác, nghiêm nghị hỏi: - Vậy cháu thành thực nói cho bác biết, tài chính của Cẩm Hồ có vấn đề gì không?

Trương Khác thấy vậy thu lại nụ cười: - Cát Kiến Đức nói Cẩm Hồ có 3 tỷ lai lịch bất minh, cháu có thể trả lời. Số tiền đó bao gồm hai bộ phận, một là khi xưa Ái Đạt trợ giúp TI phát triển chip giải mã VCD, hai bên đạt thành giao dịch ngầm, Ái Đạt có được 15% lợi nhuận từ chip giải mã, số đó khoảng 700 - 800 triệu, Hứa Tư sang Hong Kong lập công ty chính là chặn lợi nhuận này bên đó. Số còn lại cơ bản tình chính Châu Á năm 97, cháu cùng Diệp gia, Tôn gia liên hợp lập quỹ đầu cơ kiếm lợi từ đồng Bath và đồng Won. Những lời này chỉ nói ở đây thôi, ra ngoài cháu quyết không thừa nhận.

Từ Học Bình nhìn Trương Khác, gật đầu rồi lại lắc đầu: - Cháu ddos, vẫn còn thích mạo hiểm, hai chuyện này tách ra là cục diện chết, nhưng liên hệ lại người ta sẽ nghĩ thế nào? Người ta sẽ chỉ nhìn thấy Hứa Tư thoát thân từ trong vụ án Tân Phong, chưa tới ba năm, chuyển mình từ Hong Kong mang về mấy tỷ đồng đầu tư. Chuyện này không thể để người ta tra ra được, bác liên hệ trước, mai cháu xong việc rồi thì cùng bác lên Bắc Kinh một chuyến.

- Chuyện này để thêm nhiều người biết khả năng bị lộ tin rất cao, sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng và nghiệp vụ của Cẩm Hồ ở ĐNÁ. Trương Khác không muốn chút nào: - Cho cháu thêm chút thời gian, cháu sẽ biến số tiền đó thành khoản đầu tư nước ngoài, chắc chắn không để lại chút manh mối nào nữa.

- Cháu làm thế là hồ đồ, là không tin tưởng vào đảng và chính phủ. Từ Học Bình nổi giận: - Lần này cháu dùng thủ đoạn thông minh vật là không được, chỉ cần nghi ngờ còn đó, bên trên sẽ cảnh giác với Cẩm Hồ, không có bức tường nào là không lọt gió, tới khi chuyện lộ ra cháu càng không giải thích được.

- Sao cháu phải tin bọn họ? Trương Khác nói ngay, thấy Từ Học Bình mặt trắng bệch mới chột nhớ kiếp này mình không phải trải qua chuyện cha bị vu oan, Đường Học Khiêm vào tù, nói câu đó là quá nặng. Mà Từ Học Bình lại là người máu đỏ lòng son, chính trực ngay thẳng, vội đầu hàng: - Cháu sai rồi, cháu nghe an bài của bác.

Sắc mặt Từ Học Bình dịu đi một chút, nhưng cơn giận còn chưa tan hết, đang muốn tiếp tục chỉ điểm Trương Khác thì di động trên bàn y reo vang, ông biết điện thoại Trương Khác mang theo rất ít người biết, lo y có chuyện quan trọng, bảo y nhận điện thoại trước.

Trương Khác vừa nhấc máy liền nghe thấy Diệp Kiến Bản hưng phấn reo hò luôn mồm: - Sinh rồi, sinh rồi, 3 cân 2, đứa bé này khẳng định tốt số, sinh đúng vào mừng 1 Tết. Khi nào cậu tới xem, trông hồng hào yêu cực ...

Trương Khác chúc mừng một hồi, rồi nói mình phải đi Bắc Kinh, Diệp Kiến Bản hỏi nguyên do, im lặng một chút rồi nói dứt khoát: - Tôi sẽ quay về ngay, ngày kia gặp nhau ở Bắc Kinh.

Trương Khác nói không cần, bị Diệp Kiến Bản lăm nhăm một thôi một hồi, nói y chưa đủ thành thực, xử lý việc cảm tính, vừa làm cha được mấy phút đã lên mặt rồi, dù sao Diệp Kiến Bản cũng phải về báo tin mừng cho lão gia tử, nên đành tùy hấn.

Ngày hôm sau mừng 2 Tết, từ sáng sớm cả nhà Trương Tri Hành đã tới cửa nhà Đường Học Khiêm, hai nhà có một thời gian rồi không gặp nhau, vui mừng thân thiết khỏi phải nói, bất kể Trương Khác bên ngoài thế nào, trước mặt bốn vị gia trưởng chỉ có phận nỗ lực đóng giả một sinh viên đại học thuần khiết.

Đường Thanh thấy cả nhà Trương Khác tới thì ngạc nhiên lắm, đợi nghe thấy Trương Tri Hành đặt vấn đề, Đường Thanh thẹn đỏ mặt, chỉ nói một câu con không muốn lấy chồng, rồi chạy về phòng, vừa chạy vừa nhìn Trương Khác một cái, Trương Khác thấy thế vội vàng chạy theo.

Đi vào phòng, thấy Đường Thanh ôm gối bông to đùng ngồi ngây ra trên giường, Trương Khác ngồi xuống bên cạnh Đường Thanh, ôn nhu nói: - Hôm qua cha mẹ mình mới nói, mình cũng bất ngờ, vốn mình định làm một nghi thức cầu hôn thật đặc biệt.

Đường Thanh bỏ gối xuống, nhìn chằm chằm Trương Khác: - Nghi thức hay không mình không bận tâm, chỉ không muốn bị gả đi một cách hồ đồ như thế. Rồi ôm lấy Trương Khác: - Bạn còn chưa nói yêu mình lần nào.

Trương Khác ôm chặt Đường Thanh vào lòng, nhìn đôi mắt đẹp gần trong gang tấc, chân thành nói: - Mình yêu bạn, yêu bạn suốt đời.

Đường Thanh cũng nhẹ nhàng nói: - Mình cũng yêu bạn.

Trương Khác thở phào: - Chúng ta xuống nhé?

- Đợi lát nữa đi, hiện giờ xuống mất mặt lắm. Đường Thanh ôm Trương Khác như ôm gối: - Còn một chuyện nữa, nói ình biết, rốt cuộc bạn có bao nhiêu cô em gái yêu quý.

Trương Khác cười: - Mình có mỗi mình bạn là em gái yêu quý thôi.

Đường Thanh nghĩ một lúc mới nhớ ra tính tất cả nữ nhân chắc chắn có quan hệ với Trương Khác thì chỉ cô là ít tuổi hơn Trương Khác thôi, tức giận đâm liên tục lên ngực y: - Đồ khôn lỏi. Đâm chán ngả đầu lên vai y: - Bỏ đi, không hỏi nữa, chỉ chúc lấy phiền não, chỉ cần bạn yêu mình cả đời là được.

- Mình phải làm phải làm một chuyện, xong rồi mình sẽ nói tất cả cho bạn, sau khi chúng ta kết hôn, mình sẽ không bao giờ để bạn buồn nữa. Cảm thấy bờ vai truyền tới cơn run rẩy, Trương Khác nghiêng đầu sang hôn lên môi Đường Thanh, dịu dàng nói: - Mình không chỉ yên bạn kiếp này, kiếp trước, kiếp này và kiếp sau, mình đều yêu bạn, vĩnh viễn đối tốt với bạn.

Một lúc sau Đường Thanh mới ngẩng đầu lên, nỗ lực cười thật tươi: - Bạn là cái đồ đại phong lưu, chỉ biết nói mấy lời ngọt ngào dỗ cô gái gốc ghêch như mình. Đường Thanh đứng dậy kéo Trương Khác ra ngoài: - Bạn cứ tha hồ mừng thầm đi, hừ. Tới cửa Đường Thanh do dự một lúc quay đầu lại: - Đừng bao giờ để cha mẹ mình biết, mình sợ họ thương tâm.

Trương Khác thấy day dứt vô cùng, ôm chặt lấy Đường Thanh không nói lên lời, Đường Thanh im lặng để y ôm một lúc lâu mới nói: - Thực ra mình được lợi hơn các cô ấy rất nhiều rồi, bạn đừng nghĩ nhiều quá. Chỉ cần chúng ta vui vẻ ở bên nhau là đủ rồi.

Thấy Trương Khác và Đường Thanh nắm tay nhau từ phòng ngủ đi ra, mấy người lớn trao đổi ánh mắt vui mừng, Lương Cách Trân đứng dậy kéo Đường Thanh tới bên cạnh, hạnh phúc nhìn con dâu xinh đẹp mãi không thấy chán, lấy ra một cái nhẫn: - Tiểu Khác có phúc lắm mới có được cô vợ ngoan như con, cái nhẫn này là mẹ và cha Tiểu Khác tích góp mua được, không phải thứ quý trọng gì, chỉ cần con không chê, từ nay chúng ta là người một nhà rồi.

Đường Thanh cúi gằm mặt, má đỏ như có lửa đốt, gọi một tiếng: - Mẹ. Rồi quay sang phía Trương Tri Hành: - Ba.

Trương Tri Hành cũng cười không khép miệng lại được, liên tục nói được được được.

Lần này tới Trương Khác cũng hết sức quy củ tới trước mặt Đường Học Khiêm, Cố Kiến Bình: - Ba, mẹ.

Đường Học Khiêm cười ha hả: - Ba không có gì tặng tiểu phú ông như con, thế này đi, hộp cờ Vân Tử ba tặng cho con, dù sao ba cũng không đánh thắng được con nữa rồi.

Cố Kiến Bình thì càng vui khỏi phải nói, bà nhắm chuẩn chàng rể này lâu rồi, cũng đưa cho Trương Khác một cái nhẫn, cùng một cặp với cái của Đường Thanh.

Hai nhà không có thân thích gì ở Kim Sơn, lại không muốn làm ẩm ỉ, nên chỉ ăn với nhau một bữa cơm đính hôn, hẹn cả nhà Từ Học Bình tới, coi như cảm hơn làm mai, chỉ có Chỉ Đồng là cứ rầu rĩ không vui, đến lúc về kéo y hỏi riêng: - Anh kết hôn rồi, em phải gọi anh bằng chú à? Trương Khác lén ước hẹn với Chỉ Đồng sau này vẫn gọi là anh, lại lấy laptop mang theo người ra, kiếm một bộ phim hoạt hình cho Chỉ Đồng xem, mới dỗ được Chỉ Đồng lặn y lặn ra ngủ.

1232. Chương 1234: Chuyển Đi Bắc Kinh.

Sáng hôm sau Trương Khác và Từ Học Bình cùng tới Bắc Kinh, tất nhiên không dám ở trong biệt thự của Tạ Văn Tình ở tiểu trấn Hương Lâm, Trương Khác đặt phòng ở khách sạn Vương Phủ, Từ Học Bình không ở cùng Trương Khác mà ở văn phòng tỉnh Giang Nam đặc tại Bắc Kinh. An bài chỗ ăn ở xong, cả hai đem tài liệu cần thiết mà Trương Khác cùng tới Trung kỷ ủy báo cáo, sau đó Từ Học Bình tới Quốc vụ viện, bảo Trương Khác trở về đợi tin.

Quay về khách sạn Vương Phủ thì vừa lúc Diệp Kiến Bản cũng tới nơi, hẳn cực kỳ bất mãn về việc này: - Đúng là đám ghen ăn tức ở, bao nhiêu kẻ trắng trợn phạm pháp rành rành ra đó không ai quản, cứ suốt ngày nhắm vào Cẩm Hồ.

Trương Khác cười: - Thế cũng hay, nhân chuyện này, Cẩm Hồ coi như hoàn toàn tẩy trắng rồi. Tiếp đó đòi Diệp Kiến Bản cho xem ảnh, Diệp Kiến Bản hơn hờ lấy máy ảnh kỹ thuật số ra khoe con với Trương Khác, mới hơn một ngày mà chụp cả trăm ảnh rồi.

Trương Khác nhìn đứa bé mới sinh tóc lưa thưa, da mặt nhăn nheo, khoa trương thốt lên: - Đứa bé này quá giống cha rồi.

Diệp Kiến Bản hơn 35 tuổi mới có con, tâm tình cực tốt, mặc cho Trương Khác thoải mái công kích chẳng đề trong lòng, kể cả chuyện Trương Khác nói cả nhà hẳn là vườn cây, vẫn cười toe toét, Trương Khác chịu thua.

Trương Khác lấy ra khóa trường mệnh mua hôm qua đưa cho Diệp Kiến Bản: - Tiếc là tôi không có mặt ở đó xem em bé, có điều tôi có chuyện vui báo cho anh đây, tôi và Tiểu Thanh đính hôn rồi.

Diệp Kiến Bản nâng ly chúc mừng Trương Khác, cười nói: - Tương lai sẽ đến lúc cậu phải đau đầu, chúng ta ăn mừng sau. Giờ nói chuyện phải phản kích làm sao đi, chẳng lẽ để yên cho bọn chúng?

Trương Khác làm bộ đáng thương: - Chúng ta là tiểu dân nhỏ bé thì làm được cái gì, quay lại nói người ta còn bảo đó là quan tâm tới chúng ta, chúng ta không chọc nổi chẳng lẽ không tránh nổi sao?

Diệp Kiến Bản chỉ Trương Khác nói: - Cậu có cái điểm này không hay, cái gì cũng che che dấu dấu, dù sao tôi cũng nói với trong nhà rồi, cần bên tôi làm gì cứ nói một tiếng.

Lúc này Trương Khác nghiêm túc nói: - Người ta ngáng một cái, chúng ta đạp lại một cái, thế chẳng phải thành đánh lộn à? Cẩm Hồ chỉ cần phát triển thật nhanh, những thứ này sẽ tới lúc không còn trở thành chướng ngại nữa. Tôi còn định đi thăm Giang Tinh Hàm một chuyến, coi như đáp lễ lần gặp mặt ở Tân Đình.

Diệp Kiến Bản đã tỏ rõ thái độ rồi, không định nói thêm gì nữa, chuyển sang với nói với Trương Khác suy tính về tổng hợp vận chuyển, Cẩm Hồ có nhiều ngành nghề khác nhau, cho nên Diệp Kiến Bản định chia

làm hai bộ phận, một là xí nghiệp vận chuyển phía thứ ba thuần túy chuyên môn vào lưu trữ và điều phối, vận chuyển hàng hóa tới các công ty. Một bộ phận khác tổng hợp thành công ty chuyển phát nhanh, chuyên tâm vào nghiệp vụ khu tam giác châu, rồi dần mở rộng ra cả nước.

Ở mảng thứ nhất Diệp Kiến Bản định giao cho Đinh Văn Di làm, còn mảng thứ hai giao cho Trương Khác, nghe an bài này, Trương Khác cười nói: - Cả nhà bốn người của anh xem ra xum họp ít, ly tán nhiều rồi, không bằng lấy danh nghĩa công ty mua máy bay đi, anh thỏa nguyện, chị Tình Hương cũng khỏi trách tôi.

Nói chuyện tới giờ cơm tối, Từ Học Bình gọi điện thoại tới nói người của phòng nghiên cứu Quốc vụ viện muốn gặp Trương Khác, Diệp Kiến Bản không có hứng thú xen vào, một mình rời đi trước. Trương Khác nghĩ một lúc rồi gọi điện thoại, không lâu sau Hứa Tư tới nơi, bắt đầu từ năm 95, mỗi khi sinh nhật dương lịch của Trương Khác, hai người luôn tìm cách để được ở bên nhau, năm nay cũng không phải ngoại lệ, mặc dù có hơi khác so với kế hoạch, Hứa Tư vẫn tới Bắc Kinh tụ họp với Trương Khác.

Từ Học Bình không thích chỗ quá xa hoa, cho nên bữa cơm hẹn ở quán mì vẫn thẩn lâu năm ở gần khách sạn Vương Phủ, cách đó chừng 200 - 300 mét, hai người bọn họ không lái xe, mà giống như đôi tình lữ bình thường, tay trong tay đi tới đó. Năm 2001 không khí ở Bắc Kinh còn trong lành hơn mấy năm sau đó nhiều, chỉ là gió lạnh băng, hai bọn họ mới đầu còn thấy miệng phun ra khói rất hay, cười đùa thổi vào mặt nhau, nhưng rất nhanh cảm thấy nhiệt lượng toàn thân sắp bay hết từ miệng rồi.

- Thế này không được, chúng ta phải tiết kiệm chút nhiệt lượng đi. Trương Khác quay sang, hôn lên miệng Hứa Tư sau đó bế Hứa Tư đi về phía trước.

Mới đi được vài bước Hứa Tư đã đẩy y ra: - Làm gì thế, lớn thế này rồi mà còn như trẻ con.

- Chị vĩnh viễn là chị Hứa Tư của em, trước mặt chị em không cần phải đóng giả người lớn. Trương Khác nắm tay cô nói: - Lần này còn phải nhờ chị Hứa Tư giúp em.

Hứa Tư vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trương Khác không hề nhắc tới vụ án Tân Phong, chỉ nói qua loa là Từ Học Bình cho rằng nguồn gốc khoản tài chính thời gian đầu của Cẩm Hồ phải làm rõ với TW thì tốt hơn, Hứa Tư là người phụ trách cho nên Trương Khác hi vọng do cô nói rõ. Mặc dù còn có chút hoang mang và không muốn, có điều Hứa Tư quen để Trương Khác định đoạt ỉn, cũng không hỏi nhiều, chỉ là hơi khấn trương, bắt đầu nhớ lại sự việc.

Hai người bọn họ đợi ở quán mì một lúc, thấy Từ Học Bình dẫn một người trung niên tới, người này tên Lưu Vĩ, cái tên rất bình thường, dáng vẻ cũng bình thường, đeo kính, trông có vài phần đáng vẻ học giả. Từ Học Bình giới thiệu Lưu Vĩ là phó chủ nhiệm phòng nghiên cứu kiêm chủ nhiệm văn phòng thủ tướng, Trương Khác mới biết đây là người ở bên thủ tướng Triệu Tế Đông.

Lưu Vĩ quan sát đôi tiên đồng ngọc nữ, Trương Khác mặc áo jacket da, quần bò, giày thể thao, trừ ánh mắt mang vẻ trầm ổn không phù hợp với tuổi thì trông vẫn trẻ trung chứ không giống đám ông cụ non trong bộ ủy TW. Lại nhìn danh thiếp Hứa Tư, Lưu Vĩ lập tức biết đây chính là nhân vật hạch tâm của sự kiện rồi, đúng là tiếng đồn không sai, một cô gái có thể khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải phạm sai lầm, Trương Khác dẫn Hứa Tư tới đây như thế, làm Lưu Vĩ thầm tham đúng là còn tuổi trẻ khí thịnh.

Bốn người đi vào gian phòng nhỏ, gọi món mì vẫn thẩn chiêu bài của cửa hiệu, rồi bắt đầu trò chuyện. Lưu Vĩ giới thiệu lịch sử món mì vẫn thẩn, khen ngợi Ái Đạt năm nay với doanh thu 50 tỷ, đoạt quán quân top 100 doanh nghiệp điện tử, rồi mới bước vào chính sự.

Năm ngoài dự liệu của Hứa Tư là Lưu Vĩ không hỏi nhiều về vấn đề tài chính của Cẩm Hồ, hỏi vài vấn đề chi tiết cụ thể rồi gạt sang một bên, ngược lại rất hứng thú với chuyện đầu tư ngành nghiệp sắt thép của Thương vụ Cẩm Hồ tại Perth, ngoài ra còn tò mò Cẩm Hồ có long tin kiên định như thế ở đâu ra.

Trương Khác cũng không che dấu, trước tiên miêu tả tỉ mỉ một phen dự đoán của y về kết cấu và tốc độ tăng trưởng kinh tế trong nước, mới bắt đầu phân tích với Lưu Vĩ về hướng đi tương lai của sản nghiệp sắt thép và thông tin.

Cụ thể tới chuyện kinh doanh của Cẩm Hồ, Trương Khác lấy ví dụ sự lũng đoạn của Opec với dầu hỏa đem so với bốn công ty khoáng nghiệp lớn, giải thích nguyên do mình không tiếc mỗi năm lỗ hơn trăm triệu USD tiến vào sản nghiệp quặng sắt. Tiếp đó vạch rõ dã tâm của tập đoàn Mitsui không ngừng chuyển giao kỹ

thuật cho Trung Quốc, là muốn thông qua khống chế xí nghiệp dầu hỏa sắt thép đầu nguồn để khống chế Trung Quốc, tiếp đó mới giải thích Cẩm Hồ một lòng muốn thoát khỏi trạng thái phụ thuộc kỹ thuật này. Cuối cùng trình bày thời cơ thị trường điện tử tiêu dùng khiến Cẩm Hồ phát triển mau chóng, và sách lược truy đuổi kỹ thuật ở sản nghiệp mới nổi.

Trương Khác và Lưu Vĩ đối đáp với nhau một phen gần ba tiếng đồng hồ, trong đó có rất nhiều chuyện ngay cả Từ Học Bình và Hứa Tư cũng chưa bao giờ nghe qua, Hứa Tư cũng hiểu rõ thâm ý hành động này của Trương Khác.

1233. Chương 1235: Thỏa Mãn Tâm Nguyên.

Lưu Vĩ than: - Nghe những lời này mới biết Cẩm Hồ phát triển những năm qua tuyệt không phải nhờ may mắn, tôi muốn mời cậu một ly.

Cạn chén xong Lưu Vĩ mới nói tiếp: - Trung tâm phát triển và phòng nghiên cứu của chúng tôi có tới mười mấy bài viết phân tích về Cẩm Hồ, có điều giống như thầy bói xem voi, cậu có hứng thú lên lớp một buổi cho những nghiên cứu viên này không?

- Không dám, Cẩm Hồ đi tới ngày hôm nay, không phải là công lao của cá nhân tôi. Trương Khác rất bình tĩnh:

- Sự phát triển của Cẩm Hồ thời kỳ đầu được chị Hứa Tư bỏ công sức rất lớn, về sau này thành lập viện nghiên cứu kinh tế Cẩm Hồ, tiến hành nghiên cứu về sản nghiệp. Nếu như có thể, tôi rất sẵn lòng cùng các lãnh đạo nghiên cứu thảo luận, để chúng tôi được góp một phần công sức vào sự phát triển của quốc gia.

Ăn cơm xong, tiễn Lưu Vĩ rời đi, Từ Học Bình nói Trương Khác biết tài nhiều tất nhiên cần phải xác minh, nhưng chỉ cần tài liệu không có vấn đề gì, chuyện này coi như đã qua. Còn với sự xuất hiện của Hứa Tư, ông không nói gì, một mình trở về văn phòng trú ở Bắc Kinh.

Từ Học Bình đi rồi Hứa Tư mới thở phào, hai tay ôm ngực, nhìn dáng vẻ khiến người ta thương yêu đó của Hứa Tư, Trương Khác ôm cô vào lòng, cười trấn an: - Bác Từ biết chị từ lâu rồi, có gì phải sợ, nói không chừng sau này chị phải thường xuyên tiếp xúc với bọn họ đấy.

Hứa Tư thắc mắc: - Vì sao?

Trương Khác vừa đi vừa giải thích: - Cẩm Hồ càng lớn mạnh sẽ càng chịu nhiều ảnh hưởng của chính sách trong nước, đồng thời cũng càng ảnh hưởng nhiều tới chính sách trong nước. Có một người kết nối với chính phủ để điều hòa lợi ích hai bên là rất quan trọng, người này, em hi vọng sẽ là chị.

- Sao lại là tôi? Hứa Tư cảm thấy khó tin: - Diệp Kiến Bản không phải thích hợp hơn à? Nếu anh bận thì Đường Thanh mới là nhân tuyển tốt nhất chứ.

- Cả hai đều không hợp. Trương Khác lắc đầu: - Bối cảnh của chị đơn thuần nhất, lại là người hiểu rõ nhất về quá trình phát triển của Cẩm Hồ, quan trọng hơn nữa em không hi vọng chị vĩnh viễn nấp trong bóng tối.

Hứa Tư từng nhớ Trương Khác từng nói:” Bóng tối vĩnh viễn là là địa bàn của em” không nhịn được cười, cũng không nói những lời đại khái như thực ra tôi chỉ muốn làm cô vợ nhỏ của cậu, chỉ dịu dàng nói: - Tôi luôn nghe cậu mà.

Trương Khác thầm thở dao, sao y không hiểu tâm tư của cô, chỉ là thực sự y không muốn thấy Hứa Tư mỗi ngày chỉ biết chờ đợi mình, cũng không hi vọng bất kỳ ai lấy cô ra để nói này nói nọ, nếu Hứa Tư được chính phủ chấp nhận là người phát ngôn của Cẩm Hồ, như thấy ít nhất có thể khiến kẻ nào đó phải chùn bước.

Gạt hết đi những chuyện làm người ta không vui đó, Trương Khác nắm tay Hứa Tư, cười xấu xa: - Hôm nay là sinh nhật của em, chị có thể thỏa mãn một ước nguyện của em không?

Hứa Tư tỉnh lại từ giấc ngủ say, thấy Trương Khác vẫn còn chưa tỉnh, ánh mặt trời chiếu lên mặt, một bên chiếc mũi thẳng là khuôn mặt ẩn sâu trong bóng tối, làm vẻ điển trai của y mang theo chút tà khí, ngủ

mà khoe miệng còn hơi nhếch lên thành nụ cười tựa có tựa không, làm y trông càng thêm hấp dẫn. Nhìn nam nhân đột nhiên nhảy vào cuộc sống của mình, lại ôn nhu mà cố chấp thay đổi vận mệnh của mình, cúi xuống hôn lên môi y, nụ cười đó lan sang khuôn mặt cô.

Gắng gượng đứng dậy, đi lại vẫn có hơi đau, Hứa Tư nhớ lại chuyện hoang đường đêm qua, mặt không kìm được đỏ lên, chẳng biết y học đâu ra cái trò cổ quái đó, tập tễnh đi vài bước thì nghe thấy phía sau có tiếng cười khùng khục, Hứa Tư vừa thẹn vừa giận, người đổ xuống giường, vùi mặt vào đệm, nhưng cũng cười khúc khích.

Trương Khác bò tới bên cạnh Hứa Tư, khẽ gạt tay cô ra: - Em thích nhất nhìn dáng vẻ của chị lúc xấu hổ, toàn thân chỉ sẽ biến thành màu phấn hồng, giống như lúc ..

Hứa Tư càng xấu hổ không tả siết, bịt ngay lấy miệng Trương Khác, không cho y nói tiếp nữa: - Nhìn cái chuyện hay ho mà cậu làm đi, tới giờ tôi đi còn không vững, học đâu ra sở thích quái đản đó.

- Đây là chuyện phong nhã mà. Trương Khác đường hoàng nói: - Năm xưa Trịnh Bản Kiều có nói “tuyệt chi đồn, phi nga chi cổ”, nói toàn thân chỗ đẹp nhất là miệng. Hô hào đòi thay đổi lệ đánh miệng thành đánh lưng. Chỉ có điều ông ta thích nam nhân, còn em thích nữ nhân, khác nhau rất nhiều, cho nên em chỉ có thể tính là học đòi phong nhã.

Hứa Tư đưa tay béo má Trương Khác: - Học đâu ra mấy tư tưởng méo mó xẹo xẹo vậy hả, mau dậy đi ... Ngồi yên trên giường, tôi đi gọi điểm tâm, thuận tiện xuống lầu mua ít thuốc xoa.

Hai người nằm tâm tình trên giường tới tận 2 giờ chiều, đến khi Phó Tuấn, Đỗ Phi, Mông Nhạc tới Trương Khác mới từ phòng ngủ đi ra, Phó Tuấn lo y một mình ở ngoài, hôm qua hay tin dẫn nhóm vệ sĩ tới, còn Đỗ Phi và Mông Nhạc thì Trương Khác định giới thiệu cho Dương Dung Bình của Liên Thông, bọn họ xuất phát từ hôm qua, hôm nay mới tới nơi.

Kế hoạch của Liên Thông năm nay là tăng hộ dùng mới thêm 30 triệu, đây là con số lớn, khiến Dương Dung Bình càng thêm coi trọng chuyện hợp tác với Ái Đạt, hôm qua nghe nói Trương Khác tới Bắc Kinh, hiện tình thế sản nghiệp đã thay đổi, ông ta còn hơi lo hiệp định quân tử năm ngoái, nhất định mời Trương Khác ăn cơm cùng, kéo cả Tiêu Thụy Dân đi theo, hẹn tối nay ăn cơm ở Quý Tân Lâu.

Trương Khác dẫn theo cả Hứa Tư dự tiệc, tới nơi thấy không chỉ có Tiêu Thụy Dân, mà còn có cả Thành Ánh Hà, mới nhớ ra cô ta gọi Giang Mẫn Chi là chú, tám phần gia đình ở Bắc Kinh cũng có bối cảnh. Hứa Tư tất nhiên làm Dương Dung Bình chấn động, nhưng nữ nhân bên cạnh Trương Khác, ông ta không dám có tâm tư gì, chỉ cảm khái hết Tống Uyển Bội lại tới cô gái này, tên nhóc này thật quá hạnh phúc.

Trong mắt người ngoài, Dương Dung Bình đang lúc gặp được thời vận, năm ngoái dù Ái Đạt kiềm chế một chút, có điều với 4 triệu người dùng di động đặt làm, làm hộ dùng mới cả năm của Liên Thông tăng lên 10 triệu, lần đầu tiên bằng được một nửa di động. Năm ngoái Liên Thông dùng tốc độ chấn động giới thương nghiệp, trong vòng bảy tháng đã xây dựng xong công trình kỳ một của mạng CDMA, tranh thủ nổ pháo trước Tết.

Có điều khi Trương Khác chúc mừng Dương Dung Bình thì mặt mày ông ta lại nhăn nhó: - Không đáng nói tới, vấn đề của Liên Thông quả nhiên bị Khác thiếu gia nói trúng rồi. Năm ngoái hộ dùng của Liên Thông Tăng vọt, làm cơ sở hạ tầng mạng GMS Liên Thông không gánh nổi, Tết năm nay bộ phận vất vả nhất của Liên Thông là phòng khách hàng.

Tiêu Thụy Dân ở bên cạnh cười trêu: - Giám đốc Dương đúng là phiền não trong hạnh phúc.

Trương Khác hiểu Dương Dung Bình không phải chẳng bệnh mà rên, Liên Thông vừa duy trì mạng GMS vừa nâng cấp mạng CDMA, khiến Liên Thông tuy chiếm thị phần không tệ, nhưng lợi nhuận vẫn thua kém xa Di Động. Biết thế nhưng chẳng tội gì phải lo lắng thay ông ta nên Trương Khác không tiếp lời.

Tiếp đó Tiêu Thụy Dân nhắc tới vấn đề di động đặt làm, với kế hoạch tăng thêm 30 triệu hộ dùng trong năm nay, theo ông ta tính, ít nhất cần 15 triệu di động đặt làm, đó là nguồn lợi nhuận ổn định được Tiêu Thụy Dân gửi gắm hi vọng lớn.

Nghe Tiêu Thụy Dân hỏi, Trương Khác cố ý làm ra vẻ khó khăn: - Cơ sở chế tạo di động ở Kim Sơn năm nay xây xong, số lượng không có vấn đề. Có điều năm ngoái Liên Thông làm mạng này quá tốt, năm nay

Di Động thông qua Khoa Kiện, Hùng Miêu đề xuất muốn làm di động đặt làm, hi vọng Ái Đạt có thể cung cấp hàng, áp lực cả chúng tôi rất lớn.

1234. Chương 1236: Tối Gặp Giang Tinh Hàm.

Dương Dung Bình nghe thế lòng giật đánh thót, hiện chip ESS của Cẩm Hồ hoàn toàn lũng đoạn thị trường di động giá rẻ, nếu như Cẩm Hồ mở cửa cho Di Động, vậy Liên Thông không còn ưu thế nào ở thị trường mạng GSM nữa, vội nói: - Hiện Di Động chiếm 80% thị phần rồi, nếu để bọn họ thêm lớn mạnh, không phải chuyện tốt cho nhà cung cấp thiết bị như Ái Đạt và Liên Tín. Năm ngoái chúng ta hợp tác vui vẻ, năm nay phải tăng cường hợp tác hơn nữa mới đúng.

Trương Khác nghe được câu này mới nói: - Hay là giám đốc Dương nói kế hoạch của Liên Thông, để tôi và giám đốc Tiêu suy nghĩ xem phải tăng cường hợp tác thế nào.

Kế hoạch của Liên Thông không có gì bất ngờ, tiếp tục công trình kỳ hai của mạng CDMA, sau khi hoàn thành tùy tình huống mở rộng hoặc nâng cấp, ngoài ra vẫn mở rộng mạng GSM, đồng thời mong nhà cung cấp thiết bị đưa ra di động sử dụng hai sim GSM lẫn CDMA, để người dùng có thể tận dụng mạng GSM khi không có tín hiệu CDMA hoặc ngược lại.

Dương Dung Bình giới thiệu xong, nói: - Mong được Khác thiếu gia chỉ giáo.

- Không dám chỉ giáo. Trương Khác lắc đầu: - Có điều tôi có câu hỏi này, từ góc độ người dùng, thì CDMA và GPRS cái nào tốt hơn.

Cdma và GPRS có tốc độ lên mạng không khác nhau là bao, dù có nhiều cái lợi hơn, nhưng với người dùng bình thường mà nói chẳng khác gì, điều này Dương Dung Bình tin Trương Khác sớm biết quá rõ.

Thấy Dương Dung Bình không nói, Trương Khác tiếp tục: - Di động hai sim là phải thêm một chip, chi phí ít nhất sẽ cao hơn di động GPRS từ 500 - 600 đồng, nếu như tôi là người dùng không nhìn ra lý do phải bỏ thêm tiền mua lấy công năng tương tự, số tiền này để Liên Thông trợ cấp sẽ là gánh nặng không nhỏ.

Liên Thông đúng là có kế hoạch này, chi phí trợ cấp tới mấy trăm triệu, sau đó dựa vào dịch vụ kiếm lại, Dương Dung Bình cười khổ: - Khác thiếu gia có cao kiến gì?

Trương Khác nghiêm túc: - Liên Thông có nghĩ tới khả năng nâng cấp thẳng lên CDMALX không? Theo tôi biết chi phí nâng cấp hơn 20 %, xây dựng cũng không phức tạp, nhưng cho phép tốc độ lên mạng nhanh gấp mấy lần, đó là kỹ thuật đi đầu. Chỉ có thể người dùng mới thấy mua một cái di động đắt tiền mới đáng. Di Động muốn đối kháng chỉ có thể thẳng cấp lên EDGE, ít nhất tốt một năm rưỡi, đủ cho Liên Thông làm rất nhiều việc.

Dương Dung Bình trầm tư, đúng là nâng cấp không khó, Liên Thông có kế hoạch cuối năm nay hoặc đầu năm sau nâng cấp, nếu làm ngay tới giữa năm là xong, dự toán sẽ tăng lên thêm 8 - 9 tỷ, nhưng nếu không cần phải bù đắp cho di động di động mạng CDMA nữa, tức là chỉ cần bỏ thêm chừng 5 tỷ, thêm vào CDMALX có nhiều dịch vụ hơn, thu hồi vốn nhanh hơn.

Dương Dung Bình mắt sáng lên, có điều kế hoạch này đâu có lợi ích gì cho Ái Đạt? Nên nghĩ hoặc nhìn Trương Khác.

Trương Khác lộ đề: - Ái Đạt đang phát triển chiếc di động phát huy hoàn toàn công năng của mạng tốc độ cao.

Tiêu Thụy Dân giật mình, chênh lệch với Ái Đạt ngày càng lớn rồi, thảo nào họ khẳng khái chi sẽ kỹ thuật di động âm nhạc, sau này hạ bộ Cát Kiến Đức, nhất định phải chinh hợp lực lượng kỹ thuật của Hoa Hạ.

Dương Dung Bình vỡ lẽ: - Tôi nhất định về thảo luận kiến nghị của Khác thiếu gia, còn về chuyện di động đặt làm.

Trương Khác cười: - Liên Tín, Cao Khoa KV và Ái Đạt có thể ký hiệp nghị cung cấp dài hạn, tôi nghĩ lúc đó năng lực sản xuất của Ái Đạt mạnh tới đâu cũng không đủ dùng rồi.

Ăn cơm xong, Tiêu Thụy Dân dứt khoát mời Trương Khác đi chơi, Dương Dung Bình biết ông ta có chuyện muốn bàn với Trương Khác nên không theo. Đỗ Phi vừa bàn bạc xong việc thu mua nghiệp vụ quán nét ở Kiến Nghiệp, còn muốn bàn luôn việc mua quán nét ở Văn Chu, nên cùng Mông Nhạc đi theo Dương Dung Bình và Thành Ảnh Hà.

Chỉ còn lại ba người Tiêu Thụy Dân, Trương Khác Hứa Tư, bọn họ tới thẳng CLB Trường An.

Clb Trường An luôn là nơi giải trí đỉnh cấp của Trung Quốc, tổ chức nhân viên rất tốt, thấy ba bọn họ đi bộ tới chẳng hề ngạc nhiên, nhiệt tình tới chào hỏi, Trương Khác lần đầu tới đây, Tiêu Thụy Dân dẫn hai bọn họ đi xem Kim Loan Điện ở đại sảnh, thấy Trương Khác không hứng thú gì, liền đưa họ tới quán bar.

Ba bọn họ chọn nơi yên tĩnh ngồi xuống, đợi phục vụ đi rồi Tiêu Thụy Dân mới nói: - Nghe nói ở bộ thương mại có người bảo vệ Cát Kiến Đức, ít nhất sẽ để ông ta ở lại vị trí bí thư đảng. Có kẻ phá thói ở đằng sau, tôi không giấu gì Khác thiếu gia, cho dù tôi có lên phó tổng giám đốc cũng chẳng làm được gì, hiện tôi nói gì cũng chỉ là sương miện thôi.

Trương Khác trầm ngâm một chút nói: - Cát Kiến Đức ở lại điện tử Hoa Hạ đúng là đáng ghét, có điều người bên trên cũng chẳng phải mù. Nếu giám đốc Tiêu ở bên đó không vui, tới Ái Đạt đi, một phó vị trí phó tổng giám đốc là chắn chắn trong tay.

Tiêu Thụy Dân nghe thế không nói thêm nữa, bắt đầu thảo luận chuyện hợp tác năm sau. Biết Hứa Tư khả năng sẽ ở lại Bắc Kinh lâu dài, khuyên cô làm thể hội viên ở Bắc Kinh rồi rời đi.

Sáng ngày hôm sau Trương Khác nhận được điện thoại của thư ký của Giang Tĩnh Hàm, hẹn y buổi trưa tới nhà ăn cơm, Giang Tĩnh Hàm sau khi nghỉ hưu liền chuyển vào Trung Nam Hải, hiện ở tại Hương Sơn, đường không gần, Giang Tĩnh Hàm hẹn thời gian phải lái xe tới đón. Trương Khác không ngờ sớm gặp được Giang Tĩnh Hàm như thế, vội cùng Hứa Tư đi mua ít quà chút tết.

Xe của Giang Tĩnh Hàm là một chiếc Hồng Kỳ kiểu mới, mang đậm phong cách của Lincoln, ngồi vào trong hết sức rộng rãi, Hứa Tư hơi căng thẳng, ngồi co ro trong góc, hai tay nắm chặt đầu gối, mắt thất thần.

Trương Khác nắm lấy hai tay cô, nói: - Chị đừng căng thẳng, Giang lão rất hiền hòa. Sau đó kể chuyện lần đầu tiên gặp mặt Giang Tĩnh Hàm cho cô nghe, mới làm Hứa Tư thả lỏng một chút.

Khác với mùa thu lá đỏ đầy núi, Hương Sơn vào mùa đông mang phong cảnh khác hẳn, cây tùng bách vươn cao thẳng tắp, mang tới cho Hương Sơn một không khí yên tĩnh trang nghiêm, xe vòng qua mấy chỗ rẽ, qua mấy trạm kiểm soát, đỗ lại phía trước tiểu viện, lái xe dẫn Trương Khác và Hứa Tư vào sân.

Giang Tĩnh Hàm đang nằm phơi nắng ở trong sân, bên cạnh có một phụ nữ trung niên ngồi gọi hoa qua, thấy bọn họ đi vào, Giang Tĩnh Hàm vui vẻ vẫy tay gọi tới ngồi bên cạnh: - Tiểu Trương tới đó hả? Đây là con gái lớn Giang Bình Chi của ta.

Trương Khác và Hứa Tư đi tới cung kính khom mình chào: - Chúc Giang lão, giáo sư Giang năm mới vui vẻ. Đưa quà cho Giang Bình Chi, mặc dù chưa gặp nhau bao giờ, có điều Trương Khác sớm nghe ngóng rõ ràng con gái lớn của Giang Tĩnh Hàm công tác ở Đại học nông nghiệp Bắc Kinh, là người con duy nhất ở bên cạnh ông ta.

Trương Khác giới thiệu Hứa Tư, Giang Tĩnh Hàm nhìn cô một lúc gật gù nói: - Cháu là Hứa Tư đó hả? Ta biết chuyện của cháu rồi, cháu là cô gái tốt.

Hứa Tư nghe thấy lời này, sợi giây bó chặt quanh trái tim đứt tung, người loạng choạng, mắt không kìm được đỏ lên, Trương Khác khe khẽ vỗ lưng cô, Hứa Tư nỗ lực khống chế tình cảm của mình, cúi người thật sâu: - Cảm ơn Giang lão. Giang Bình Chi đưa cho Hứa Tư chén trà, Hứa Tư cảm ơn, ngồi xuống bên cạnh trò chuyện với bà.

Có câu nói này của Giang Tĩnh Hàm là Trương Khác hoàn toàn yên tâm rồi, sự bức bối khó chịu trong lòng mấy ngày qua đều tan đi, Trương Khác không hề sợ Giang Mẫn Chi hạn chế Cẩm Hồ, ông ta cứ thoải mái ghét Cẩm Hồ cả đời, lo lắng duy nhất là cho Hứa Tư bị tổn thương, hiện giờ lo lắng tan biến sạch, thoải mái nói chuyện với Giang Tĩnh Hàm. Công trình kỳ một của cảng Đông Sơn năm nay sẽ xong, hai ngày trước Giang Tĩnh Hàm được người ở Tân Đình tới báo cáo, hai người bắt đầu câu chuyện ở đó.

Tính cả ăn cơm, Trương Khác và Hứa Tư ở nhà Giang Tĩnh Hàn hơn ba tiếng mới đi, lên xe rồi mới thăm cảm khái, mấy ngày qua liên tục có những cuộc nói chuyện dài, nhưng cuộc nói chuyện hôm nay là thoải mái cởi mở nhất, bản lĩnh nắm bắt lòng người của những người này mình có sống hai đời cũng không ít, cũng tiếc khí độ lòng dạ của thế hệ trước thật khó sánh bằng, những người như thế hiện càng ít rồi. Hứa Tư thấy y lắc đầu, có chút lo lắng, Trương Khác vuốt má cô: - Chị thấy mình khấn trương thừa chưa, Giang lão rất hiền mà.

Hứa Tư gật đầu: - Đúng vậy, giáo sư Giang cũng thế, tôi đã nhận lời giúp cô ấy thiết kế nhà, cô ấy còn cổ vũ tôi tham gia cạnh tranh thiết kế khu nhà mới cho ĐH Nông nghiệp đấy.

Trương Khác mừng lắm: - Tốt quá, như thế tới Bắc Kinh cũng không làm chị phải bỏ nghiệp vụ của mình rồi.

1235. Chương 1237: Chiếc Đồng Hồ Của Tôn Thượng Nghĩa.

Ở Bắc Kinh chơi thêm một ngày, tới chúc tết mấy nhà, Trương Khác đưa Hứa Tư lên máy bay về Kiến Nghiệp trước, sau đó cùng Diệp Kiến Bản sang Hong Kong, tới thẳng nhà Diệp Kiến Bản, thay y phục xong đi thăm Tôn Tĩnh Hương.

Mới qua vài ngày mà Diệp Đình Hương trông thuận mắt hơn nhiều, da dẻ hồng hồng, tóc lưa thưa, cái miệng nho nhỏ, ngón tay nho nhỏ, trông vô cùng đáng yêu, nhìn Diệp Kiến Bản bế con hết sức cẩn thận, lóng ngóng không biết lấy lòng tiểu bảo bối ra sao, Tôn Tĩnh Hương ngồi nhìn mặt tràn trề hạnh phúc của người mẹ, Trương Khác đột nhiên cảm thấy ghen tỵ, cũng muốn có con.

Ăn tối xong Tôn Thượng Nghĩa, Trương Khác và Diệp Kiến Bản vào thư phòng, thời gian qua Tôn Thượng Nghĩa tranh thủ năm mới bái phỏng không ít người, đã định ra vài mục tiêu thu mua, Trương Khác tới là vì danh sách này.

Hong Kong có hơn 30 ngân hàng bản địa, trừ ba ngân hàng lớn phát hành tiền, còn có không ít ngân hàng vừa và nhỏ, mấy ngân hàng Tôn Thượng Nghĩa nhìn trung đều có quy mô không lớn, rất nhiều cổ đông muốn rút lui, xem như có giá khởi điểm không tệ.

Ví dụ như Ngân hàng thương nghiệp Á Châu quy mô chừng 20 tỷ, 10 chi nhánh, có điều nghe nói cũng có mấy người khác muốn mua. Ngân hàng quốc tế Hong Kong, trong cơn bão tài chính bị người ta đua nhau rút tiền, hai năm qua kinh doanh không khởi sắc, đại cổ đông là ngân hàng Arab có ý muốn bán, nhưng ra giá cao, cho nên không ai hỏi.

Trương Khác hỏi: - Ngân hàng quốc tế Hong Kong ra giá bao nhiêu? Chúng ta còn bao nhiêu tiền có thể dùng?

*** Viết tắt là Cơ Căng.

- Ngân hàng Arab có 55% cổ phần, đối phương ra giá 6 tỷ. Tôn Thượng Nghĩa đáp: - Tài chính của chúng ta không thành vấn đề, có 6.6 tỷ thế chấp cổ phần của Tân Quang, Thương vụ Cẩm Hồ còn 2 tỷ, chỗ tôi có chừng chừng 300 - 400 triệu, cậu có bao nhiêu thì tôi không biết.

Diệp Kiến Bản bổ sung: - Cổ đông thứ hai là Quang Đại, bọn họ không có hứng thú mua lại.

Trương Khác suy nghĩ một chút nói: - Cháu cũng chẳng biết mình có bao nhiêu tiền có thể dùng, chắc là đủ dùng, nhưng Cơ Căng có vết đen, phải đổi biến mới kinh doanh được ... Nếu đối phương không chịu hạ giá thì chúng ta mua cái khác trước ... xem ra ở Hong Kong không có ngân hàng thích hợp, chúng ta tiếp tục với Hoa Liên của Singapore.

Lại nói thêm vài chuyện, Diệp Kiến Bản đi chúc Tôn Tĩnh Hương ngủ ngon, Tôn Thượng Nghĩa nhìn Trương Khác, lấy ra một cái đồng hồ, đưa cho y: - Hiện giờ tài sản của cậu cũng hàng chục tỉ, đeo một cái đồng hồ giả còn ra cái gì nữa. Người Hong Kong rất thực dụng, năm xưa Cát lão gia tử lần đầu gặp tôi, nhìn vào đồng hồ của tôi trước tiên, năm đó tôi đeo một chiếc Vallée de Joux, ông ấy mới chịu nói chuyện với tôi.

Trương Khác nói một tiếng cảm ơn, nhận lấy đồng hồ đeo tay, lại nghe Tôn Thượng Nghĩa nói tiếp: - Tôi biết người trẻ tuổi các cậu thích thứ mới mẻ, chưa chắc thích cái đồng hồ này ... Khoát tay ngăn Trương Khác đang định giải thích: - Nhưng cái đồng hồ này theo tôi nữa đời người, tôi vẫn mong cậu đối đãi với nó thật tốt, cho dù không đeo thường xuyên, cũng phải thường xuyên bảo dưỡng, được rồi thời gian không còn sớm nữa, Tiểu Mông đợi cậu đấy.

Trương Khác chỉ biết vâng dạ từ thư phòng lui ra, thấy Diệp Kiến Bản, tóm lấy hần hỏi: - Năm xưa bác Tôn có tặng anh một cái đồng hồ không?

Diệp Kiến Bản nhìn chiếc đồng hồ trong tay Trương Khác, hạ thấp giọng, cười âm hiểm: - Cái đồng hồ này tới năm ngoái tôi mới trả lại cho cha vợ tôi đấy. Võ vai Trương Khác bày ra vẻ mặt, tôi hiểu mà, rồi bỏ đi, để lại một mình Trương Khác đứng ngây ra ở hành lang.

Tôn Tĩnh Mông nằm úp mình trên giường, đầu hướng về phía cuối giường, miệng cắn bút, lật xem tài liệu, bên cạnh giường để chiếc bàn nhỏ, mấy đĩa thức ăn, một chai rượu. vì tránh ảnh hưởng tới tầm nhìn, mái tóc dày mềm mại được vén lên sau tai, kẹp lại bằng một chiếc kẹp tóc thủy tinh trong suốt, mái tóc cong như đuôi gà, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, người mặc một chiếc áo len trắng mỏng trẻ cổ, loáng thoáng nhìn thấy riềm hoa của áo lót lụa màu đen, nhẹ nhàng nâng niu hai cái bánh bao tròn trịa đầy đặn, trông rất thích mắt, khe ngực sâu không thấy đáy kia phát tán ra mị lực trí mạng quả thực làm người ta không kìm được lòng hươu dạ vượn, cô nàng vẫn ăn mặc theo phong cách đó, chỉ có áo không có quần, mép áo len che qua cặp mông vênh, làm đôi chân thon thả càng thêm nổi bật.

Trương Khác đứng ngoài ngẩng nhìn chán mới khê gõ cửa đi vào.

- Còn tưởng anh đứng ngoài nhìn cả ngày chứ. Tôn Tĩnh Mông ngẩng đầu lên, giọng vừa vui vừa hờn: - Lại đây ném thử mấy món đi.

Trương Khác gãi gãi đầu, hoài nghi hỏi: - Em làm đấy à? Ăn vào có chết không?

Tôn Tĩnh Mông tức tối ngồi bật dậy, đang định đập cho y một cái thì nhìn thấy cái đồng hồ, kỳ quái hỏi: - Sao lại đeo cái đồng hồ già chát thế này?

- Bác Tôn vừa mới tặng đấy.

Tôn Tĩnh Mông “ồ” một tiếng, gật gù: - Thảo nào mà trông quen như thế, thì ra vì anh Kiến Bản cũng có một cái.

Trương Khác đi tới bên bàn, định nhón một ít thức ăn thử xem sao thì thấy Tôn Tĩnh Mông mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài, liền gọi: - Em đi đâu đấy?

Tôn Tĩnh Mông tức giận nói: - Đi tìm ba em, cái ông già này, người ta không phải với con gái mình, đáng lẽ phải đánh ột trận, lại còn tặng một cái đồng hồ, thế là có ý gì chứ?

Trương Khác vội ôm lấy Tôn Tĩnh Mông từ đằng sau, ôn nhu nói: - Thực ra anh rất cảm kích bác Tôn, nếu không anh không mặt mũi nào mà gặp em nữa, may mà bác ấy rộng lượng, chúng ta mới có thể ở bên nhau như thế này.

Tôn Tĩnh Mông vùng vẫy, nhưng Trương Khác ôm rất chặt, làm cô không thoát được: - Giải lắm, mọi người đều cá mè một lứa, để em ra ngoài quyến rũ mấy chục nam nhân, xem cha em còn đồng hồ nữa mà tặng không?

- Nam nhân ưu tú như anh làm gì dễ kiếm, đừng nói bác Tôn có chấp nhận hay không, mà ngay Tôn tiểu thư em cũng chẳng thêm để mất ấy chứ. Trương Khác xoay người Tôn Tĩnh Mông lại mặt dày nói, lúc này mới chú ý mặt cô có mấy vết bút bi như rìa mèo, thiếu chút nữa bật cười, đi vào phòng tắm lấy khăn mặt nhẹ nhàng lau mặt cho cô, thuận tiện thưởng thức xuân quang mê người lấp ló sau cổ áo.

- Hiện giờ chưa cho anh nhìn bậy, mau xem cái kế hoạch này của em xem thế nào. Tôn Tĩnh Mông cầm tài liệu chặn trước mắt Trương Khác, che cặp mắt bi ối của y.

- Anh vừa từ Bắc Kinh chạy sang đây, bị cha em và anh rể em kéo đi bàn việc tới giờ, mệt chết thôi, em cho anh ngủ cái đã, dậy rồi chúng ta tính tiếp. Lau mặt cho Tôn Tĩnh Mông xong, Trương Khác ném chiếc khăn sang ghế, lao đầu xuống chiếc giường êm ái, kéo cái gối ụp lên đầu.

- Á! Bẩn, quần áo và giày còn chưa cởi đã nhảy lên giường của người ta rồi, mau xuống đi. Tôn Tĩnh Mông bỏ tài liệu xuống, lật người Trương Khác muốn đẩy y xuống giường, thấy y nhắm mắt, mặt mang vẻ mệt không che dấu được, lòng mềm xuống.

Tôn Tĩnh Mông xuống giường, tới bên chân Trương Khác, cởi giày cho y, rồi ôm chân y đặt nằm lại ngăn ngắn, kéo chăn đắp lên người y, cả quá trình động tác cẩn thận nhẹ nhàng, như tân nương chăm sóc chồng say rượu, chu đáo triu mến.

Xong xuôi rồi Tôn Tĩnh Mông lại nhặt tài liệu lên, dựa vào đầu giường, lặng lẽ lật xem tài liệu.

Có lẽ gì giường thơm của mỹ nhân, cũng có lẽ vì có mỹ nhân làm bạn bên cạnh, Trương Khác ngủ rất thoải mái, tỉnh dậy mệt mỏi đã tan biến, lúc này trời đã sáng hẳn rồi.

Thấy Trương Khác tỉnh dậy tinh thần khôi phục hoàn toàn, Tôn Tĩnh Mông đuổi y xuống dưới nhà làm cơm ỳnh, để tiện chăm sóc chị gái mới sinh con, cũng là tiện cho công việc, Tôn Tĩnh Mông hiện là trợ lý của Tôn Tĩnh Hương, cho nên Tôn Tĩnh Mông dọn luôn đồ vào nhà Diệp Kiến Bản, ở trong tiểu lâu độc lập sát núi. Trương Khác lục lọi trong cái tủ lạnh trống trải mới kiếm được một miếng thịt bò đông lạnh, ít khoai tây, cà ri, thế là nấu cơm cà ri bò.

1236. Chương 1238: Cát Kiến Đức Cùng Đường.

Hạt cơm trắng dẻo, thêm khoai tây vàng, và thịt bò màu thẫm kích thích cơn thèm ăn, cả hai ăn như ma đói rồi vứt hết nồi niêu xoong chảo đầy, lên tầng hai, ngồi ở ban công trò chuyện.

- Nữ sinh tuyển ra từ cuộc thi sẽ có cơ hội tới các công ty Thế Kỷ Hoa Âm, Thế Kỷ Hoa Ảnh, Thế Kỷ Hoa Nghệ phát triển, còn tuyệt đối không cho những cô gái đã thành danh trong nước vào thi phá đám, chắc chắn sẽ được hưởng ứng nhiệt tình. Có điều 30 nữ sĩ đứng đầu chọn ra sẽ tổ chức lại ở một chỗ, việc sinh hoạt và huấn luyện thường ngày sẽ do ai quản lý? Đây là chuyện rất phiền phức đấy, anh thấy em không có nổi kiên nhẫn này, tinh lực của em cũng không nên đặt vào đó. Trương Khác và xem tài liệu “siêu cấp nữ sinh” vừa đánh giá:

- Cái này em đã có nhân tuyển thích hợp nhất rồi, là người Tân Vu do Bản lão đại cho em, còn là một đại mỹ nữ. Tôn Tĩnh Mông mặt tràn đầy tự tin, chớp mắt lại nhìn Trương Khác rất tội nghiệp: - Nhưng nhà tài trợ cả hoạt động còn chưa có.

Lưu Bản giới thiệu, lại là người Tân Vũ, đại mỹ nữ, ngay lập tức trong đầu Trương Khác lóe lên một cô gái mặc váy ngắn cùn cùn, cặp mông tròn như vẽ bằng compa, cặp đùi trắng mịn ... Tiểu Tuyết.

- Anh Diệp hiện là anh rể của em rồi, em ném cái phương án này cho anh ấy, chẳng lẽ anh ấy còn nói không được, anh thấy em làm tốt lắm, ít nhất rất phù hợp hình tượng thương hiệu Iplayr. Trương Khác lòng thầm chửi rủa Lưu Bản lắm chuyện, chẳng lẽ muốn để Tiểu Tuyết quản lý đám nữ sinh kia như quản gái lý gọi, ai mà biết sẽ thành trò cười gì, nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

- Cuối cùng quyết định tổ chức ở Kiến Nghiệp vào tháng năm, anh có giúp em không? Tôn Tĩnh Mông cúi người xuống nhìn Trương Khác chằm chằm.

- Cuộc họp quý đầu năm nay anh đã an bài hết công việc nửa đầu năm rồi, bảo bọn họ không có chuyện gì lớn thì đừng làm phiền tới anh, để anh được sống thoải mái học kỳ cuối cùng. Trương Khác nhìn mảng ngực trắng loa, nuốt nước bọt, nghĩ khí không kiên định chút nào.

- Vậy bây giờ thì sao? Tôn Tĩnh Mông kéo áo len rộng cổ xuống một bên, lộ ra chiếc xương quai xanh mê người, bờ vai trơn mịn, một bên áo lót ren đen cực kỳ quyến rũ.

Hành vi lớn gan của Tôn Tĩnh Mông làm Trương Khác thiếu chút nữa phun máu mũi, nhảy bật dậy bế Tôn Tĩnh Mông chạy vào phòng cả hai ngã xuống giường.

- Có cần vội thế không? Anh thích làm chuyện này vậy sao? Hôm qua em cũng thấy mắt anh lơ đãng thiếu ngủ ...

- Á! Tay lạnh quá, đừng thò vào ...

- Đồ ngốc, đây là loại cỏi cục đặng trước, thật mất mặt ...
- Ừm ... Đừng cần mạnh thế.
- Đừng ... Đừng hôn ở đó.
- Căng quá, không được nhúc nhích ...
- Ừ, a, a... Nữa nữa nữa ... Anh cho anh dừng mà dừng ...
- Sâu quá ... Chết mất ...

o0o

~~Từ khi đầu tư vào Hải Túc, bị Tiêu Thụy Dân đứng lên công khai phản đối, cuối cùng Hoàn Hỷ Tín hệ tan rã, Cát Kiến Đức như con thú rơi vào đường cùng, suốt ngày nóng nảy bất an.

Vấn đề Hải Túc bại lộ, không chỉ nói lên khi đó lão ta chuyên quyền độc đoán quyết định tăng cường đầu tư vào Hải Túc ngoài cực kỳ ngu xuẩn, còn có bí mật không thể nói.

Mà NEC Hoa Hạ từ ngày ký hiệp nghị, đã định sẵn là cơ thể tàn tật rồi, không có đủ đội ngũ kỹ thuật tiến hành thăng cấp sản nghiệp, lại không có năng lực thiết kế chip, chỉ có thể làm nghiệp vụ gia công cấp thấp nhất. Thế nhưng cả nghiệp vụ tinh vi toàn cầu vừa mới bước ra khỏi bóng tối của cơn bão tài chính Châu Á năm 97, lại gặp ngay phải bong bóng internet tan vỡ, khiến nghiệp vụ tương quan đi xuống, bản thân nhà máy tinh vi của NEC ở Nhật Bản còn đủ việc mà làm, nói gì tới san sẻ cho NEC Hoa Hạ.

Tọa lạc ở Kiến Nghiệp, được xưng là thủ đô chip bán dẫn của Trung Quốc, NEC Hoa Hạ vừa mới xây dựng, đi vào sản xuất thử xong, qua một thời gian cố gắng ăn sồi sản xuất để tranh giành sự hỗ trợ của chính phủ với Trung Tinh Vi Tâm, lúc này đối diện với uy hiếp ngừng sản xuất, không khác gì sự nhạo báng. Thêm vào đó Chartered của Singapore đem mấy dây chuyền sản xuất tinh vi 0.35 micro sang Kiến Nghiệp, một khi lắp đặt xong, dựa vào ưu thế quản lý và kỹ thuật của bọn họ, ở cùng thị trường gia công ngang hàng với nhau, chắc chắn NEC Hoa Hạ sẽ bị ép cho không thể trở mình được.

Chỉ là việc đầu tư vào Hải Túc dù sao cũng chưa chính thức được thực thi, cho nên Cát Kiến Đức không phải gánh mấy trách nhiệm nhiều, trước đó lão ta tìm đủ mọi trò kéo Cầm Hồ xuống bùn, hi vọng di chuyển chú ý, giảm bớt áp lực, không ngờ Lâm Tuyết từ khi bị bắt không hé răng một lời, càng chẳng có chứng cứ gì nói ông ta có mưu đồ khác. Còn hạng mục NEC Hoa Hạ, sau lưng đa phần thể hiện ý muốn của Cảnh Trọng Dương khi đó muốn chấn áp Cầm Hồ, cho nên áp lực của Cát Kiến Đức không lớn.

Thực sự khiến Cát Kiến Đức như ngồi trên bàn chông là thành tích năm 2000 của tập đoàn Hoa Hạ sụt giảm mạnh cùng Tôn Chí Cương của Liên Tấn, Tiêu Thụy Dân của Liên Tín, một trong sáng một ngoài tối trở mũi giáo phản bội.

Năm 98 doanh thu của Hoa Hạ gần 20 tỷ, lợi nhuận trên 2 tỷ, làm Cát Kiến Đức một thời vinh quang, mạnh mẽ tuyên bố tới năm 2000, doanh thu sẽ đạt tới 40 tỷ. Thế nhưng năm 2000, China telecom thực hiện nâng cấp mạng GPRS trước dự tính, khiến doanh nghiệp di động trong nước đang hể hả vì lời to ra sức trừ hàng kiếm thêm mẻ lớn cuối năm, tức thì đối diện nguy cơ chưa từng có, cứ như ngồi tàu lượn siêu tốc, vừa vọt lên trên tức thì lao xuống dốc, hơn nữa rơi xuống rồi không nhìn thấy hi vọng gì vọt lên nữa.

Cát Kiến Đức nằm trên giường, nếu như không phải hôm nay là cuộc họp đầu năm của tập đoàn thì lão ta chẳng muốn bò dậy khỏi giường, lúc mặc quần áo mới phát hiện khuôn mặt trong gương chỉ qua vài tháng đã già đi mấy tuổi.

Ngày dài như năm chính là như thế này sao? Cát Kiến Đức xoa khuôn mặt già nua nhăn nheo của mình, cố lấy tinh thần lái xe tới công ty.

Cát Kiến Đức đẩy cửa vào phòng họp, thấy Tiêu Thụy Dân mấy tháng không tham gia họp hành không ngờ xuất hiện, trong lòng cảm thấy bất an, chuyện gì trái với lẽ thường tức là có vấn đề sắp xảy ra.

Quả nhiên cuộc họp mới bắt đầu, người mà trong mắt Cát Kiến Đức là kẻ tính cách mềm yếu, luôn nghe lời không ngờ lại lấy sự thua lỗ của Đông Hưng năm qua ra công kích trước, làm Cát Kiến Đức thấy hôm nay là ngày hạn của mình rồi.

Tiêu Thụy Dân thì không ngoài dự liệu công khai đứng ra đứng ra ủng hộ Liêu Hồng Lôi, đứng ra chỉ trích quyết sách sai lầm và sự vô dụng của Cát Kiến Đức là căn nguyên gây ra thua lỗ của tập đoàn.

Ba cự đầu của xí nghiệp phía dưới hợp lực công kích tổng giám đốc tập đoàn trước mặt mọi người, những người khác thì lại không đủ phân lượng lên tiếng, cuộc họp này còn tiếp tục thế nào được nữa, Cát Kiến Đức thẹn quá hóa giận, ném báo cáo bỏ đi.

- Các người tưởng rằng như thế là làm cho Cát Kiến Đức này rút đài được sao? Nằm mơ đi. Quay trở về văn phòng, Cát Kiến Đức lỏng lẻo hết cả đồ đạc trên bàn xuống đất, ngồi phịch xuống ghế tựa, bắt đầu liên hệ với thế lực của mình, chuẩn bị phản kích, lão ta có thể đưa ra bao quyết định độc đoán như thế, hiển nhiên là bên trên còn có chỗ dựa.

Chỉ là sự việc này còn chưa lắng xuống, ác mộng liên tiếp đổ tới.

Sau khi gọi mấy cú điện thoại, nhận được khá nhiều lời đảm bảo ủng hộ, dù sao thì cấp dưới công kích cấp trên là chuyện rất kỳ hủ, Cát Kiến Đức có được giấc ngủ ngon lành đầu tiên trong mấy tháng qua. Nhưng tới sáng hôm sau thức dậy, đọc Báo sáng Kiến Nghiệp, Cát Kiến Đức cảm giác bị đâm thẳng một cú vào mặt.

1237. Chương 1239: Bóng Đêm Mê Tình.

(Luận khốn cảnh xí nghiệp di động trong nước và căn nguyên của nó) đó là dòng chữ ngay trang đầu, bài viết trừ chỉ ra nguyên nhân khách quan là cục diện bất lợi cho xí nghiệp sản xuất di động trong nước, còn đặt biệt lấy tình hình Hoa Hạ ra làm ví dụ, nhất là đem so sánh Liên Tấn, Liên Tín, Đông Hưng có thành tích hoàn khác nhau, người hiểu nội tình đều biết chẳng khác nào chỉ thẳng mặt Cát Kiến Đức quát :” Ông chính là kẻ gây tội!”

Tới chừng hai giờ chiều, Côn Đằng Online đưa ra bài viết (Tăng cường tác dụng hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động), bồi thêm cho Cát Kiến Đức một cú trời giáng nữa.

Trong bài viết, nhắc tới hiệp hội có công hiện cực lớn cho sản nghiệp, càng nhất mạnh tình thế đang thay đổi, hiệp hội phải phát huy tác dụng lớn hơn nữa, kiến nghị giữa các hội viên, thông qua giao lưu kỹ thuật, khắc phục khó khăn, khiến sản nghiệp phát triển vững mạnh.

Từng chữ trên màn hình như những thanh kiếm đâm vào ngực Cát Kiến Đức, tim lão ta đau nhói từng cơn, đây rõ ràng là mưu đồ có dự tính trước, đám Tiêu Thụy Dân xung phong phía trước, Cẩm hồ xúi bẩy đằng sau.

- Trương Khác mày khinh người quá lắm ... Cát Kiến Đức đứng bật dậy, còn chưa nói hết câu, máu dồn lên đầu làm trước mắt tối xầm, đầu ngoẹo sang bên ngã lăn ra đất.

oOo

~Lúc này Trương Khác đã rời bắc bán cầu đang trong mùa đông rét mướt, để tới hưởng thụ mùa hè trời xanh mây trắng ở Perth.

Perth đang vào mùa hè, ánh mặt trời chói chang xuyên qua tấm kính của sân bay, khắp nơi là cặp đùi hấp dẫn dưới chiếc váy nhẹ phất phơ ngắn tới mức khó có thể ngắn hơn được nữa, làm Trương Khác vừa mới xuống máy bay tinh thần rất phấn chấn.

Ở đại sảnh có một cô gái đứng một mình, mái tóc đen nhánh như thác đổ, chiếc mũi cao thẳng mang theo vẻ tự tin và kiêu ngạo, cho thấy cô không phải là nữ nhân dễ bị khuất phục, cánh môi cong cong tươi non ướt át, nhìn chỉ muốn cắn, nhưng không phải ai dám có gan làm việc đó.

Nhìn thấy Dịch Đan Thanh tới đón máy bay, mặc chiếc áo sơ mi lụa trắng, cúc cài tới tận cổ, nhưng không che được hai ngọn núi lửa bùng nổ trước ngực, cảm giác muốn xé tung áo bật ra, xuyên qua lớp áo trắng muốt, có thể loáng thoáng nhìn thấy áo lót màu đen, cùng tưởng tượng ra khe ngực sâu không đáy dưới đó, tỏa ra sức hút trí mạng, khiến người ta tơ tưởng vẩn vơ.

Vậy mà Trương Khác lại oán trách: - Sao mặc kín đáo thế này?

Địch Đan Thanh hơi thè lưỡi ra liếm môi, khoác cánh tay Trương Khác: - Cậu rộng rãi quá nhỉ, muốn nhìn cái gì không đợi được tới lúc về nhà rồi nhìn à?

Trương Khác thấy ánh mắt cô sáng sủa lưu chuyển, môi hồng he hé khẽ thổi một hơi, tức thì cả người ngứa ngáy.

Đi ra ngoài đại sảnh, Vệ Lan và Lý Hình Dư đều ở trong xe đợi bọn họ, chào Vệ Lan ngồi ở chỗ lái xe, Trương Khác ngồi xuống bên Lý Hình Dư, mấy tháng không gặp, Lý Hình Dư hơi râm nắng một chút, làn da càng thêm khỏe khoắn đầy sức sống, tóc tết thành đuôi ngựa vắt qua một bên vai, trông rất phần phàn, trong đôi mắt cô nhìn Trương Khác, cũng không còn thấy sự thấp thỏm lúc rời Seoul nữa.

Trương Khác thở ra một hơi, nắm lấy tay Lý Hình Dư cười: - Anh cứ lo cho em, giờ thấy em thế này anh yên tâm rồi.

- Chị Đan Thanh rất quan tâm tới em, chị Vệ Lan cũng thường đưa em tới thư viện, em ở đây rất vui. Lý Hình Dư ôm chặt cánh tay Trương Khác.

Tới nhà Lương Quân ăn cơm tối, bốn người lên hải đảo của Trương Khác, qua một năm xây dựng, giấc mộng đảo chủ của Trương Khác đã thành hiện thực. Diện tích kiến thiết trên đảo rất lớn, dùng lời của Vệ Lan mà nói đây căn bản là một tiểu khu, bên bến tàu là một ngôi nhà ngói đỏ hai tầng, đó là nơi ở của công nhân, tiếp tục đi xuyên qua một mảnh rừng là nhà chính làm bằng đá hoa cương trắng, nhà và vườn hoa đều làm theo kiểu tây, xung quanh là bãi cỏ xanh mượt phẳng lỳ, điểm xuyết bằng bụi hoa thấp, đài phun nước lớn. Sau nhà chính là hồ bơi và nhà kính, hiện nhà kính còn để trống, Trương Khác tính trồng cây cao trong đó, về sau có thể tự làm chocolate để ăn.

Giữa rừng cây bốn xung quanh có mấy con đường nhỏ, thuận theo mỗi một con đường có thể nhìn thấy ngôi nhà nhỏ với phong cách khác nhau, có cái dùng đá hoa cương xám xếp lên như tòa thành, cái thì hoàn toàn làm bằng gỗ, có cái hình cây nấm giống hệt trong truyện cổ tích, mỗi một căn nhà xây theo hứng trí của một cô gái.

Giữa đảo còn có một cái ao nhỏ, mấy người bọn họ thay áo bơi xuống ao tắm, bóng đêm đã phủ xuống, trên đảo chẳng hề có một ánh đèn, từ bốn xung quanh nhìn tới đều chỉ thấy mảng tối đen, xung quanh lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng côn trùng hòa âm xa xa, tiếng gió thổi qua tàng cây nhắc nhở bọn họ còn đang ở nhân gian. Ngẩng đầu nhìn lên thấy sao lấp lánh đầy trời, Trương Khác lần đầu tiên thấy nhiều sao như thế, cứ nhìn tới gây ra, Lý Hình Dư chỉ cho y từng ngôi sao một, ngay Địch Đan Thanh và Vệ Lan cũng ở bên im lặng lắng nghe.

Tới khi da phồng lên mọi người mới về nhà chính, Vệ Lan cầm đèn pin đi trước dẫn đường, Lý Hình Dư đẩy Trương Khác cho Địch Đan Thanh.

Vệ Lan và Lý Hình Dư về nhà chính mới phát hiện không thấy hai người kia đâu, sợ họ bị lạc đường, định quay lại tìm, nhưng nghĩ lại ở trên đảo chẳng thể xảy ra chuyện gì, ngồi ở hiên đợi, nếu bọn họ có việc gì cứ lên tiếng là được. Hai người đợi một lúc, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng rên rỉ, Lý Hình Dư chạy ngay lên lầu, Vệ Lan ngồi một mình đợi, chỉ thấy toàn thân nóng lên, ý nghĩ kỳ quái không ngừng hiện ra trong đầu, cuối cùng cũng chạy nốt ...

Dưới ánh đèn nhu hòa, Địch Đan Thanh nằm trên chiếc giường chăn đệm xộc xệch, cơ thể trần truồng trắng muốt lộ ra trong làn gió biển mơn man, đẹp như bức tượng thần Vệ Nữ, hai bím vú đỏ nhạt sưng tấy nhô cao, Trương Khác Vùi mặt giữa hai khe vú cô, hai tay vờ vò chán lại dùng miệng say sưa thưởng thức, bộ ngực nảy nở của nữ nhân thành thực kích thích y mạnh mẽ, khiến y cắn mút thô bạo, có thể thấy được dấu răng mờ mờ trên bầu vú trắng hoàn mỹ đó, y hiểu rõ mỗi cô gái của mình, Địch Đan Thanh không thích ôn nhu, cô thích được chinh phục dữ dội nhất.. Địch Đan Thanh dùng cả hai tay lùa trong tóc y, ấn vào ngực mình, như muốn Trương Khác mạnh mẽ, thô bạo hơn nữa, cổ ngửa ra sau tiếng rên rỉ hết sức sung sướng, đón nhận đòn tấn công không kém phần thô bạo của Trương Khác.

Qua một lúc lâu, Trương Khác dừng lại, xoay người Địch Đan Thanh để cô quỳ trên giường, Địch Đan Thanh hết sức phối hợp, chống tay lên giường, mông hướng lên cao, dong đưa trước sau phối hợp, theo cùng động tác Trương Khác mỗi lúc một dồn dập, lửa dục trong người Địch Đan Thanh càng lúc càng dữ dội, mặt đỏ hồng, da thịt cũng ửng hồng quynh rừ.

Từng giọt mồ hôi từ làn da mịn màng của cô thấm ra, cánh môi quyến rũ rên siết như nức nở.

Một giọt mồ hôi từ cặp mông no căng của cô chảy ra, cơ thể lắc lư, giọt mồ hôi chậm chậm rung tinh lẫn dọc theo sống lưng mịn như tơ lụa, va vào xương bả vai, đổ phươg hướng, chảy xuống dưới, tới ngọn đồi tròn trắng như tuyết, đọng lại chấm đỏ hồng tươi. Lúc giọt mồ hôi sắp rơi, có một bàn tay vượt qua sơn sóc rậm rịt cỏ, dọc theo bình nguyên bóng loáng, bóp lấy đồi tuyết trắng, giọt mồ hôi mới từ trên người Dịch Đan Thanh nhỏ xuống.

Trương Khác phát hiện ra hậu môn Dịch Đan Thanh thít lại mở, mở lại thít, như bông hoa cúc màu hồng chìm vào xòa ra, rất đẹp, rất quyến rũ, làm y không kìm được hưng phấn cho ngón tay chỏ vào đó mấy mó.

- Á ... Không muốn nữa, cậu cảm thấy chưa đủ thì tìm hai con bé kia kìa, bọn chúng thêm lâu lắm rồi ... Kích thích kỳ lạ, Dịch Đan Thanh co giật nước ầm trong động hoa tuôn ra ào ào, mắt lim dim, má đỏ hồng, hơi thở phả ra nóng hổi, toàn thân mềm nhũn nằm gục tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có hơi thở yếu ớt cũng bộ ngực khê nhấp nhô còn chứng minh cô còn sống, không nhớ đây là hiệp thứ mấy rồi, suốt từ bãi cỏ ngoài nhà vào đây, bọn họ quần lấy nhau ân ái say sưa như không biết tới này mai ...

1238. Chương 1240: Phản Ứng Của Các Phía.

Nhìn thấy Dịch Đan Thanh chịu không nổi lên tiếng cầu xin, mặc dù bản thân chưa đạt được đỉnh cao khoái lạc, Trương Khác vẫn dừng động tác, xuống giường kê vồ lên cặp mông lớn nảy nở của cô, vòng tay qua vòng eo mềm mại, để đùi cô áp lấy hông mình, mang theo cơ thể nóng bỏng đổ vào phòng tắm.

- Ừ ... Nước trong bồn tắm sớm đã được xả đầy, hai người chậm chậm chìm vào trong đó, cảm thụ kích thích nóng lạnh giao nhau, Dịch Đan Thanh không kìm được phát ra tiếng kêu dài.

- Ở Hồng Kong chẳng phải có Đường Thanh và Tôn Tĩnh Mông sao, hai con bé đó không thỏa mãn được cậu à, còn tới đây hành hạ tôi. Ngâm mình trong nước, Dịch Đan Thanh vẫn lặng lẽ rúc trong lòng Trương Khác, vuốt ve lồng ngực y.

- Đừng nói em xấu như thế, bỏ chị lại một mình ở chỗ thế này, em chỉ muốn bù đắp thêm cho chị thôi.

Trương Khác vuốt ve mái tóc dày bóng mượt của Dịch Đan Thanh, nhìn đôi mắt khép hờ mang vẻ thỏa mãn tốt độ sau khi ân ái, sự uể oải phát ra phong tình quyến rũ không sao tả siết. Ánh mắt si dại của Trương Khác làm Dịch Đan Thanh hết sức kiêu ngạo, thoải mái duỗi mình cho y ngắm nghía thỏa thích, Trương Khác hai mắt căng to, nuốt nước bọt ừng ực nhìn hai bầu vú nửa chìm nửa nổi trong nước, nụ hoa hồng càng thêm ướt át, ngang bướng chồi lên mặt nước, nhìn xuyên qua làn nước trong vắt, thấy rõ đám cỏ thơm lay động, thì thoảng để lộ khe rãnh phấn hồng.

Trương Khác nếu còn nhìn được thì không phải làm nam nhân nữa, ôm lấy Dịch Đan Thanh, lấp kín miệng cô bằng nụ hôn đầy khao khát, tay nhẹ nhàng vuốt xuống dưới ...

Tiếp tục một lần cuồng dại nữa, hai người tắm rửa sạch sẽ quay trở lại giường, lúc này Trương Khác sức cùng lực kiệt, chẳng còn muốn nhúc nhích lấy một ngón tay.

Ngược lại Dịch Đan Thanh càng tinh thần phơi phới, nằm úp trong lòng y, nói chuyện xảy ra ở Perth: - Cổ Chí Nghị của Perth đã đem ý tứ của chúng ta truyền về nước, đoán chừng vài ngày nữa sẽ có câu trả lời, khả năng cao tăng của Trung Dã sẽ sang Perth. Ngoài ra gia tộc Joyce rất hứng thú với phương án của chúng ta, nghị sĩ Joyce cũng có kế hoạch trở về Suối Thánh Đản trong thời gian tới.

- Chuyện này mai chúng ta nói tiếp, một vài chuyện chẳng thể làm trong một ngày, em càng lo tình hình của Hình Dư hơn. Trương Khác nhìn khuôn mặt Dịch Đan Thanh như tỏa sáng, quyến rũ bội phần, người xưa nói nam nhân mạnh tới đâu cũng phải gục trên bụng nữ nhân, quả thật rất có đạo lý.

- Cậu lo cho Hình Dư? Cô ấy ở đây không bị gì ràng buộc, mọi người đối xử với cô ấy rất tốt, sao cậu lại lo?

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Dịch Đan Thanh, không có chút ghen tuông nào, Trương Khác biết cô thật sự không để ý chuyện Lý Hình Dư ở đây, cho dù không nói tới tình nghĩa ở Kiến Nghiệp, tin rằng Lý Hình Dư hiền lành cũng sẽ được cô và Vệ Lan thực lòng tiếp nhận.

- Dù sao cô ấy còn có người nhà, lẻ loi một mình ở đây, tách biệt với quê hương, không biết có ngày về không, tạm thời không sao, lâu dần không ổn, em cảm nhận được tâm trạng của cô ấy.

Địch Đan Thanh nghe vậy cũng không hề có chút bất mãn nào, chính vì y luôn luôn biết quan tâm lo lắng, cho nên cô mới không kiềm được mình ngã vào vòng tay của y, không hề hối hận.

~oOo

~~ Lần này Cẩm Hồ cấp quyền kỹ thuật mới nhất của mình còn có ý nghĩa to lớn hơn lần miễn phí chuyển nhượng kỹ thuật của TI ...

Tiết Minh Lâu cùng Giang Mẫn Chi xem hết thời sự ngày hôm đó, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, nhìn sang thấy sắc mặt Giang Mẫn Chi âm trầm, cũng hiểu với góc độ của Giang Mẫn Chi càng quan tâm tới chuyện Cát Kiến Đức bị xuất huyết não cuối cùng phải nằm liệt giường.

Một quan viên cũng ở cấp tỉnh bộ ngang hàng với mình mà có kết cục như thế, không thể không khiến Giang Mẫn Chi nảy sinh liên tưởng cùng suy nghĩ tới ảnh hưởng xấu của nó. Tiết Minh Lâu biết chủ đề này mẫn cảm nên chỉ giữ im lặng.

- Thủ đoạn của tên đó lợi hại thật, không ngờ kéo đổ được một quan viên cấp tỉnh như thế. Trái với sự cẩn thận của Tiết Minh Lâu, Giang Mi chẳng hề cố kỵ gì nói:

Tiết Minh Lâu thời gian gần đây luôn thu thập tư liệu liên quan tới Cẩm Hồ, hẳn biết khá rõ chuyện ân oán giữa Cát Kiến Đức và Cẩm Hồ, nghe Giang Mi nói bữa thiếu suy nghĩ, nhieu mày lại, lòng hơi bức mình, len lén nhìn Giang Mẫn Chi, thấy khỏe miệng ông ta giãn giãn, tựa hồ bị lời của Giang Mi kích động.

- Chị Giang Mi, cái tên đó là ai? Tào Hồ chỉ nghe người xung quanh hay nói tới “tên đó”, hình như là nhân vật rất khiến người ta kiêng kỵ, rốt cuộc tới giờ vẫn không rõ đó là ai.

- Em quan tâm làm gì? Giang Mi cũng không muốn bàn luận về kẻ đó, khẽ gõ đầu Tào Hồ: - Chuyện của em thế nào? Tán được tiểu mỹ nữ kia chưa? Đừng nói với chị là bị người khác nhanh chân chiếm mất rồi.

- Sao có thể thế được, chị quá thiếu lòng tin vào em rồi, chỉ có điều cảm thấy cô bé đó thanh thuần lay động lòng người, không ngờ tới bất chuyện vài lần đều bị cô ta lơ đi, khiến em càng thấy thú vị, không muốn mạnh tay thôi. Tào Hồ mặc đây hưởng thụ, tựa hồ có cảm giác mèo vờn chuột.

- Không phải là không tán được người ta nên kiêu cớ chứ, bị hộ hoa sứ giả của người ta chặn lại rồi hả? Giang Mi hắt luôn một chậu nước lạnh:

- Em mà không tán được à? Thăng ngọc kia chẳng phải là bạn trai gì của cô ta, chẳng qua là tên hàng xóm lớn lên bên nhau từ nhỏ, cùng lắm là yêu đơn phương thôi. Nghe nói mẹ hắn là phó thị trưởng Tân Vu. Tào Hồ vẻ mặt khinh bỉ, rồi chuyện sang kiêu ngạo: - Nếu chẳng phải lão gia tử muốn kiểm tra thành tích cuối kỳ, em phải ôn tập thì đã xong việc rồi, nhất định qua Tết em sẽ có cô bé đó trong tay. Chị Giang Mi, chị với em không, nếu em không tán đổ cô bé đó, chị bảo em làm gì, em làm cái đó.

Thành phố Tân Vu? Cha người đó đang làm thị trưởng ở đó, Tiết Minh Lâu giật mình, nhìn sang Giang Mẫn Chi, thấy ông ta tựa hồ suy nghĩ gì đó, không có phản ứng, Tiết Minh Lâu áp lo lắng trong lòng xuống, không muốn nhiều lời.

Mặc dù tới giờ Tiết Minh Lâu vẫn không biết rằng vì sao Giang Mi lại nhiệt tình với chuyện Tào Hồ theo đuổi cô bé chỉ có duyên gặp mặt một lần đó, nhưng cực kỳ phản cảm cô ta và Tào Hồ đem cô gái ngây thơ ra làm đối tượng đánh cược, không muốn nghe tiếp nữa, đứng dậy cáo từ: - Bác Giang, thời gian không còn sớm nữa, bác nên nghỉ ngơi đi ạ.

- Bác Giang, cháu cùng về trường đây, làm phiền anh Tiết cho đi nhờ một đoạn. Tào Hồ thấy vậy cũng đứng lên theo, miệng tuy nói khách khí, nhưng vẻ mặt thì đó như là chuyện hết sức hiển nhiên, trong mắt hắn, Tiết Minh Lâu chẳng qua bám váy Giang Mi mới có địa vị hôm nay.

~~oOo

~~Lúc Lý Tại Thù đang ở Kiến Nghiệp cùng Kim Nam Dũng thương lượng đổi sách xong, bật TV lên xem tin tức, đúng lúc đưa tin Ái Đạt thông qua hiệp hội xúc tiến kỹ thuật tăng cường giao lưu hợp tác kỹ thuật,

thậm chí sẽ thông qua hiệp hội tiến hành cấp quyền kỹ thuật.

- Rốt cuộc y muốn làm cái gì? Y điên rồi sao?

Xem hết thời sự, Lý Tại Thù đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ mãi, cuối cùng nhắc điện thoại lên: - Hội trưởng ...

oOo

- Mặc dù Cát Kiến Đức có kết cục này cũng là xứng đáng, nhưng cậu không lo khiến một số người phản cảm à? Sáng sớm thức dậy, nghe tin về Cát Kiến Đức, Dịch Đan Thanh không khỏi lo lắng.

- Người có suy nghĩ thô chết cáo thương cũng khó tránh khỏi, chẳng lẽ em đi nói với người ta rằng thực ra ông ta ngã bệnh là không liên quan tới em à? Sớm biết ông ta yếu đuối như thế thì em đã chẳng tung ra hai bài viết đó rồi. Trương Khác mặt rất vô tội và hối hận.

- Người biết nội tình còn đỡ, cho dù có bất mãn cũng sẽ không cố ý nhắm vào Cẩm Hồ, chỉ lo những người không rõ chân tướng sẽ làm lớn chuyện, nhận định Cẩm Hồ làm thế là vì lật đổ Cát Kiến Đức.

Dịch Đan Thanh vẫn còn có chút lo lắng, thấy Trương Khác vẫn cười thiếu nghiêm túc, cũng bật cười: - Cậu vẫn không thay đổi được cái thói quen đó, trước kia vì chuyện Tân Vu cũng làm ầm lên, rồi lần này cũng thế ..

Còn chưa nói hết di động trên bàn nhá đèn rung lên, Dịch Đan Thanh đi tới nhận điện thoại nói vài câu, cúp máy bảo Trương Khác: - Trung Dã còn nóng vội hơn trong tưởng tượng, Lưu Trường Trì người đứng đầu Trung Dã đích thân tới, sáng lên mấy bay, an bài tiệc vào tối nay.

- Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, trước khi hội đàm phải cho người ta chút thời gian khảo sát thực địa. Buổi tối bảo Lương Quân đi cùng.

1239. Chương 1241: Nhân Vật Lớn Tới.

Lương Quân là do Trương Tri Phi phái tới Perth để phụ trách xây dựng hải đảo, đồng thời vì Hoành Viễn tham gia xây dựng chuỗi sản nghiệp quặng sắt của Cẩm Hồ. Mặc dù đường sắt, đường bộ, hải cảng chủ yếu là do xí nghiệp lớn có kinh nghiệm trong nước như Xây dựng Trung Quốc đảm nhận, nhưng từ Suối Thánh Đàn tới bên tàu Hadalan vẫn có khá nhiều kiến trúc hỗ trợ đủ cho Hoành Viễn bận rộn ở Tây Úc.

- Trang thiết bị và kiến trúc chủ thể trên ba hòn đảo sẽ kết thúc vào cuối tháng, chỉnh thể sẽ xong vào chùng tháng năm tháng sáu, đại khái là trước lễ tốt nghiệp của cậu. Bữa cơm hôm qua chỉ nói chuyện gia đình, hôm nay Lương Quân mới cáo cáo công tác với Trương Khác.

- Thời gian thế là ổn, tháng sáu có lẽ đợt quặng sắt đầu tiên sẽ được khai thác, chỉ là tới khi ấy còn phải bảo vệ luận văn tốt nghiệp, nếu thời gian mà trùng vào nhau thì đau đầu.

Nhìn thấy Trương Khác ôm đầu tựa hồ đau khổ không biết phải lựa chọn thế nào, Lương Quân không khỏi buồn cười, chỉ có đứa em họ này của hắn mới phải đau đầu so sánh chuyện thi tốt nghiệp với đại sự hàng đầu như mỏ quặng Suối Thánh Đàn thuận lợi đi vào sản xuất.

Bữa tiệc tối được tổ chức ở trong quán ăn tại lãnh sự quán Trung Quốc, nhìn thấy trong đám đông đón tiếp ngoài cổng lãnh sự quán có tổng lãnh sự Trương Thụ Hòa, tham tán kinh tế Hoàng Minh Sinh, tổng giám đốc chi nhánh Trung Dã tại Perth là Cố Chí Nghị xúm quanh một người trung niên cao gầy, biết ngay đó là người đứng đầu Trung Dã, tổng giám đốc kiêm bí thư đảng Lưu Trường Trì.

- Nghe người khác kể mà không sao hình dung được phong thái của Khác thiếu gia, hôm nay được gặp mới hiểu một số thứ đúng là không thể dùng lời diễn tả. Lưu Trường Trì nhìn thấy Trương Khác, liền chủ động xuống thêm nghênh đón.

Trương Khác đi nhanh tới vài bước, đưa tay ra bắt tay Lưu Trường Trì: - Để giám đốc Lưu phải vất vả tới Perth, thực sự khiến tôi hết sức áy náy.

- Nên mà, nên mà, hơn nữa mùa này ở Perth, không thể nói là vất vả được, ha ha ha. Từ tiếng cười của Lưu Trường Trì lộ ra tính cách hào sảng của người phương bắc.

Thức ăn toàn là sơn hào hải vị, rượu cũng toàn vang lâu năm, nhưng bất kể chủ hay khách đều không đặt tâm tư vào đó, sau một lượt chúc rượu, mọi người nói vài câu chuyện xã giao, coi như kết thúc bữa tiệc tẩy trần cho Lưu Trường Trì.

Sau bữa tiệc chỉ có vài người đi vào một gian phòng nhỏ, bắt đầu đàm phán việc hợp tác hai bên.

- Buổi chiều tôi đã tới khu mỏ quặng ở Suối Thánh Đản rồi, so với tưởng tượng trước kia còn tốt hơn nhiều, khi ở Bắc Kinh nghe tin tức, đúng là chỉ thấy rất bất ngờ về quyết định của Cẩm Hồ. Lưu Trường Trì nhìn Cố Chí Nghị, trong ánh mắt mang theo sự tán thưởng và khẳng định.

- Vội vàng đem cổ phần chuyển nhượng đi, kỳ thực tôi còn cảm thấy sợ người ta hiểu lầm. Trương Khác mặt làm ra vẻ buồn khổ vì không được người khác hiểu.

- Cẩm Hồ ... Không không, khí độ của Khác thiếu gia không thể lấy tư duy người thường ra lý giải, giống như sự việc hiệp hội xúc tiến kỹ thuật di động lần này, người ngoài chỉ nhìn thấy một quan viên cấp tỉnh bộ ngã bệnh mà không nhìn thấy sự kiện này có ảnh hưởng thế nào với oàn bộ sản nghiệp di động sản xuất trong nước. Lưu Trường Trì lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối:

Trương Khác đắc ý đưa mắt Địch Đan Thanh ngồi bên, bị cô đáp lại bằng một cái lườm, tựa hồ hiểu ý tứ y muốn nói :” Chì xem, trước mắt chẳng phải có một người sáng suốt sao?”

- Trước mặt giám đốc Lưu, Cẩm Hồ chẳng nói dối được, cẩm Hồ được lãnh sự quán và Trung Dã hỗ trợ, phát triển ở Tây Úc hơn một năm, nhưng so với Rio Tinto và PHB Biliton chưa là cái gì. Cẩm Hồ cần xí nghiệp có thực lực như Trung Dã trợ giúp, chút ý đồ trẻ con này của tôi tin rằng sớm bị tuệ nhãn của giám đốc Lưu nhìn ra. Chuẩn bị hợp tác lâu dài, Trương Khác không che dấu thế yếu của Cẩm Hồ.

- Có thể nhìn ra chỗ yếu của mình không khó, nhưng có khí phách thừa nhận, từ bỏ lợi ích lớn, có tầm nhìn như thế, chỉ có thể là Khác thiếu gia.

Trương Khác nghe mà sồn gai ốc, đó là nguyên nhân y không thích tiếp xúc nhiều với các quan viên, có điều nghe Lưu Trường Trì nói thế, biết sau khi ông ta khảo sát tình hình mỏ quặng và con số liên quan, nghi ngờ lớn nhất của Trung Dã đã bị loại bỏ.

- Mặc dù hiện giờ quặng sắt đang tăng giá, nhưng không ai dự đoán được cuối cùng nó sẽ tăng tới mức giá nào, lần chuyển nhượng cổ phần lần này phải cân nhắc kỹ hơn, tới giờ chúng ta đã đầu tư gần 1 tỷ, 40% cổ phần không thể tính với giá 400 triệu chứ? Trên đường về, Địch Đan Thanh cố ý lên chiếc xe khác, Lương Quân ngồi cùng xe với Trương Khác.

- Em mà làm như thế thì thành nhà từ thiện rồi, 20% cổ phần định chuyển nhượng cho Trung Dã sẽ có giá 500 triệu USD, 10% cho thương nhân người Hoa ĐNÁ và 10% có thể lực Tây Úc cũng sẽ có giá tương tự, sau này theo nhu cầu tăng vốn đầu tư. Trương Khác tính toán trong chừng 1 năm, tăng giá trị tới trên 50% cũng là cuộc mua bán không tệ, không chỉ giải quyết được nhu cầu vốn cho cơ sở sản xuất LCD mà quan trọng hơn là có thêm được một đồng minh.

- Có thể mời người thân của Trương Thụ Hòa, Hoàng Minh Sinh tới khu mỏ giúp đỡ. Khi xuống xe, Trương Khác lại bảo:

Sau khi Lưu Trường Trì đi rồi, Trương Khác nhận được lời mời của gia tộc Joyce tới tiểu trấn Suối Thánh Khê nghỉ ngơi, nhân vật trùng hưng gia tộc, nghị sĩ Joyce cũng về quê.

- Xem ra ngày mai hoạt động giao lưu sẽ rất kịch liệt, tối nay phải nghỉ ngơi cho đầy đủ mới được. Nhìn thấy người làm của gia tộc Joyce đặc biệt đưa trang phục tới, Trương Khác cười xấu với Địch Đan Thanh.

- Á! Trời vừa mới tối đã lại muốn làm gì đấy, vừa nói phải nghỉ ngơi đầy đủ mà. Thấy Trương Khác xoay người đóng cửa vào, Địch Đan Thanh như con dê tội nghiệp lạc lối.

- Muốn nghỉ ngơi đầy đủ thì phải ngủ sớm chứ làm gì, ngủ sớm dậy sớm mới khỏe được. Trương Khác ôm lấy vòng eo đầy đà mềm mại của Địch Đan Thanh, kéo vào lòng, khẽ liếm vành tai non mềm của cô.

Sáng sớm ngày hôm sau Trương Khác và Dịch Đan Thanh thay y phục mới từ đầu tới chân, nhìn thấy người làm đã đợi sẵn, dắt hai con ngựa cao lớn được đeo yên thắng cương đầy đủ đứng ở viện.

Trương Khác điều chỉnh mũ cưỡi ngựa màu trắng, nhìn trang phục cưỡi ngựa theo tiêu chuẩn an toàn quốc tế trên người, áo trắng, quần bó đen cùng với giày ống cao, với roi ngựa đúng chuẩn mực, cũng oai phong ra phết.

- Bây giờ mặc chuyên nghiệp thế này, nếu tý nữa cưỡi ngựa không ra sao thì bẽ mặt, thật ra em thích cưỡi một loại ngựa khác hơn. Trương Khác quay đầu lại nhìn Dịch Đan Thanh, trang phục cưỡi ngựa nữ làm cô vốn lộng lẫy quyến rũ càng thêm vài phần hào khí, nổi bật đường cong lá lướt đáng kiêu ngạo của cô.

Dịch Đan Thanh mặc kệ Trương Khác nói năng bậy bạ, đi tới nhận lấy giấy cương trong tay người làm, chầm trái dẫm lên bàn đạp, chân phải đạp mạnh một cái, người nhẹ nhàng như chim én, ngồi vững vàng trên yên ngựa, toàn bộ một loạt động tác khéo léo gọn gàng, con ngựa gần như không hề nhúc nhích.

Trương Khác có nghe Dịch Đan Thanh kể sau khi cô tới Tây Úc mới thì thoảng cưỡi ngựa, giờ nhìn thấy cô lên ngựa dễ dàng như thế, lòng yên tâm hẳn, nhận lấy cương của con ngựa đen, chuẩn bị bắt chước cô lên ngựa.

Ai ngờ tay vừa dùng lực bám vào yên ngựa, chân phải mới đạp đất, con ngựa đen lắc người, chân phải Trương Khác không vượt qua lưng ngựa được, chỉ có cái mông lên yên, hai chân còn ở một phía, chân trái kẹt vào bàn đạp, chân phải lắc lư.

Nhìn thấy Trương Khác được hai người làm bên đẩy bên kéo mới khó khăn ngồi được lên ngựa, mũ áo xộc xệch, trán ứa mồ hôi, Dịch Đan Thanh cười gập mình lên lưng ngựa, hồi hận vừa rồi không mang theo máy quay.

1240. Chương 1242: Đua Ngựa.

- Biết ngay là loại ngựa này không dễ cưỡi đâu, con ngựa hôm qua cưỡi mới dễ chịu. Nhìn Dịch Đan Thanh cưỡi tới mặt đỏ như hoa đào, Trương Khác nuốt nước bọt hồi tưởng.

Ngồi trên lưng ngựa có người dắt, cảm giác rất vững vàng, rồi trang viên đi về phía đông chưa tới 100 mét, đi qua cầu đá, tới một nơi cây bụi rậm rạp, mở ra trước mắt là khoảng đất rộng rãi bằng phẳng, lấy gỗ quây thành một đường chạy hình tròn, trên đường chạy có mấy người đang khởi động, có thể đoán ra đây là trường đua ngựa đơn giản.

Nghị sĩ Joyce trước đó có duyên gặp mặt một lần cùng một nam nhân da trắng béo tốt mặc trang phục cưỡi ngựa ngồi trên ngựa của mình nhìn tuyển thủ ở dưới.

- Đây là ngài Wister ủy viên chấp hành Tây Úc, trước đó tôi kể cho ông ấy nghe chuyện về ngài Trương, ngài ấy rất hứng thú, biết hôm nay ngài Trương tới Suối Thánh Đản làm khách, đặc biệt từ Geraldton tới đây. Nhìn thấy Trương Khác và Dịch Đan Thanh cưỡi ngựa đi tới, Joyce giới thiệu người da trắng kia.

Geraldton cách Perth 400 km về phía bắc, cách Suối Thánh Đản không xa.

Người khách bần ngờ này lại là ủy viên chấp hành, Trương Khác mừng lắm, biết đây mới là nhân vật lớn thực sự ở Tây Úc.

Địa vị của Tây Úc ở Australia khá đặc biệt, căn cứ vào hiến pháp Australia, Tây Úc trừ một phần lập pháp và tư pháp nằm trong tay liên bang thì có đại bộ phận quyền lực lập pháp và tư pháp, quyền hành chính độc lập, hơn nữa được quyền hành chính quyết định bởi ủy viên chấp hành, cùng thủ tướng Tây Úc và nội các. Wister chính là ủy viên chấp hành lâu năm, người ủng hộ kiên định của thủ tướng Tây Úc.

Wister là đồng minh của gia tộc Joyce tại Tây Úc, lần này ông ta tới hẳn đại biểu ột thể lực chính trị ở Tây Úc, tất nhiên Trương Khác biết chẳng phải nhân phẩm của mình được hoan nghênh, mà là các đa phần các loại thể lực sở hữu mỏ quặng vừa và nhỏ ở Tây Úc và một phần quan viên Tây Úc đã bất mãn với hiện trạng.

Rio Tinto, PHB Biliton và các tập đoàn Nhật hệ thắm thấu lẫn nhau, thông qua hệ thống vận chuyển và đường sắt, cửa cảng trong tay gián tiếp khống chế sự phát triển tài nguyên khoáng sản Tây Úc, khiến đại đa số xí nghiệp khai khoáng vừa và nhỏ sinh tồn khó khăn. Trước đó không có thể lực thứ ba phá vỡ được sự cân bằng này, cho dù lòng bất mãn, chính phủ Tây Úc cũng bó tay chịu chết, hiện giờ có Cẩm Hồ đầu tư khoản tiền lớn vào, xây dựng một hệ thống sản nghiệp độc lập, tất nhiên thu hút sự chú ý của những người sớm đã bất mãn với hiện trạng kia.

Mới đầu sản nghiệp quặng sắt vẫn lờ mờ, tuyệt đại đa số mọi người trong lòng kêu hay, nhưng không đánh giá cao hành động của Cẩm Hồ, dựa vào hành động mà bọn họ coi là mù quáng này để gây á lực với Rio Tinto, Phb Biliton và tập đoàn Nhật, để họ phải nới lỏng khống chế hệ thống vận chuyển, để bọn họ sống dễ chịu hơn, cho nên bọn họ không chủ động tiếp xúc với Cẩm Hồ.

Nhưng tình thế đột nhiên thay đổi, chỉ nửa năm sau thôi, bọn họ nhìn thấy hi vọng ấm lên của giá thị quặng sắt, phá vỡ thế độc quyền trước kia, một vài nhân vật có tầm nhìn ở Tây Úc chuẩn bị ra mặt tiếp xúc với Cẩm Hồ.

Trương Khác nhìn khuôn mặt trắng trẻo béo mập của Wister, cố nhin chạy tới ôm ông ta hôn chụt một cái hô to: Chú thổ béo trắng, anh đợi chú lâu lắm rồi đấy!

Mùa đua ngựa thực sự Australia mỗi năm tổ chức vào tháng 10, lúc đó mới là đầu mùa hè, đa phần ánh mặt trời chan hòa, nhiệt độ trên 20 độ, hết sức phù hợp với các loại vận động ngoài trời. Trương Khác mặc dù không rõ lắm, nhưng hiện là tháng một nhiệt độ cao, trời khô nóng, không thích hợp để đua ngựa, cuộc đua ngựa nhỏ tổ chức vào sáng sớm này, hẳn là tổ chức riêng cho y.

- Đua ngựa là truyền thống của Australia chúng tôi, mỗi năm tới tháng 10 là mùa đua ngựa, khắp nơi tổ chức đua ngựa, cũng tiến hành cá cược, ngài Trương Khác nếu có hứng thú thì có thể cùng đặt cược, cao nhất là 100 USD. Sau khi Joyce giới thiệu hai bên, Wister đột nhiên chỉ vào các tuyển thủ chuẩn bị tham gia cuộc đua nói, đôi mắt vốn đã nhỏ bị thịt trên mặt chèn ép thành khe hẹp, rõ ràng đang quan sát phản ứng của Trương Khác.

Không ngờ thổ béo lại chơi chiêu này, có điều Trương Khác cũng hiểu, Wister đại biểu toàn bộ thể lực đương địa Tây Úc, khác với Trung Dã và Cẩm Hồ có cơ sở đồng minh trời sinh, dù có gia tộc Joyce đứng ra giới thiệu và tiến cử, nhưng Cẩm Hồ mới chỉ bố cục ở Tây Úc hơn 1 năm, muốn thể lực Tây Úc quyết tâm ủng hộ không phải là chuyện nhỏ, dù sao Rio Tinto và PHB Biliton đã cắm rễ ở Tây Úc mấy chục năm, có vốn liếng chính trị khá lớn, trước khi có được nhiều tư liệu hơn, bất kỳ một chính khách chín chắn nào cũng không dễ dàng tỏ thái độ.

Ngược lại nếu Wister dễ dàng biểu thị ủng hộ Cẩm Hồ, Trương Khác lại còn phải suy nghĩ đại biểu của thể lực có trình độ này, liệu có đủ tiêu chuẩn hợp tác với Cẩm Hồ hay không?

Cuộc đua ngựa trông có vẻ bình thường này là ván cờ giữa Cẩm Hồ và thể lực bản địa Tây Úc.

- Con người tôi thích đặt cửa dưới, như thế một khi thu được toàn thắng, sẽ có được báo đáp lớn.

Cẩm Hồ lúc này trong mắt một số người cũng là con ngựa ở cửa dưới, Wister hiểu ý của Trương Khác.

Nhìn kỹ sáu con ngựa và tuyển thủ, cuối cùng Trương Khác chỉ còn số 6: - Tôi cược 100 USD cho con số 6.

Địch Đan Thanh thấy trong sáu con ngựa thì con số sáu màu đỏ là con có thể hình nhỏ nhất.

- Ngài Trương sợ rằng không có kinh nghiệm cá cược đua ngựa rồi, con số 6 này ít tuổi nhất, mới chỉ 3 tuổi rưỡi, tôi nghĩ nên giới thiệu đặc điểm và chiến tích các con ngựa trước, để ngài Trương lựa chọn sẽ thỏa đáng hơn. Nghị sĩ Joyce lo Trương Khác lựa chọn bừa bãi sẽ để lại ấn tượng không tốt với Wister, liền vội lên tiếng.

Một khi cuối sản nghiệp quặng sắt của Cẩm Hồ ở Tây Úc phát triển lớn mạnh, bất kể là xây dựng nhà xưởng lớn ở Suối Thánh Khê, hay xây cảng nước sâu ở Hadalan, đều đem lại lợi ích lớn cho gia tộc Joyce, cho nên trong mấy người ở đây hôm nay, nghị sĩ Joyce là người muốn tác thành cuộc họp tác lần này nhất.

- Sớm nghe ngài Trương có ánh mắt vô cùng độc đáo, nếu ngài Trương có đủ lý do, vậy tôi cũng đặt 100 vào con số 6. Hẳn nhiên Wister chẳng bận tâm tới thông tin về con ngựa số 6, mà quan tâm tới việc vì sao

Trương Khác cần bản không hiểu ngựa đua, không biết hành trình cuộc đua ngắn dài, đã lựa chọn con ngựa số 6.

- Nếu lát nữa chỉ đua bốn năm trăm mét thì tôi nhận thua luôn, có điều tôi thấy cuộc đua này hẳn là cuộc đua đường trường gian khổ. Con ngựa số 6 tuy gầy nhỏ, nhưng tôi cũng chú ý thấy tuyến thủ trên người nó cũng nhỏ nhắn, khi đua gánh nặng sẽ ít nhất. Những con ngựa khác tuy lớn hơn, nhưng các tuyến thủ cũng cao lớn, ưu thế thể hình của nó cũng bị triệt tiêu rồi.

Địch Đan Thanh hiểu Trương Khác đang ám thị hai doanh nghiệp khai khoáng lớn Úc có rẽ sâu tán dầy, ưu thế cường đại, nhưng nhìn ở góc độ khác, nó biến thành gánh nặng lịch sử lớn, khiến tạo thành tác phong quan liêu, phản ứng chậm chạp, Cẩm Hồ tuy nhỏ bé, nhưng trên người không có gánh nặng, một khi có chiến tranh là có thể nhẹ nhàng ra trận, nhìn từ góc độ này, Cẩm Hồ chẳng phải ở thế yếu.

- Trong quá trình thi đấu trường kỳ, con ngựa ít tuổi nhất này còn có không gian tiến bộ lớn, cho dù giai đoạn đầu cuộc đua có nhất thời tụt lại, bằng vào sự trưởng thành của nó, hoàn toàn có thể vượt đối thủ của nó trong giai đoạn sau này. Còn những con ngựa khác, chỉ e càng đua lâu, sẽ càng xuống sức.

1241. Chương 1243: Người Guly.

Liên tưởng tới hai cự đầu quặng sắt kia vì bảo vệ lợi ích của mình, ra sức áp chế các xí nghiệp khác phát triển, khiến tài nguyên của Tây Úc không thể khai thác được trọn vẹn, làm kinh tế Tây Úc thời gian dài không có khởi sắc. Wister thâm thở dài, Rio Tin to và PHB Biliton nhìn thì mạnh mẽ, nhưng những năm qua không chịu thay đổi, ngược lại Cẩm Hồ tới Tây Úc hơn một năm đã khiến Suối Thánh Đản và Hadalan bùng bùng sinh cơ.

- Đương nhiên cũng phải xét tới trong cuộc đua có khả năng phát sinh bất kỳ sự cố nào, con ngựa số 6 có khả năng bị chèn ép, xô ngã, hay bị roi ngựa người khác quất phải, cho nên cần trọng tài duy trì trật tự. Trương Khác quay sang Joyce: - Cuộc đua này tiến hành ở Suối Thành Đản, tin rằng nghị sĩ Joyce đã có chuẩn bị tốt đảm bảo công bằng.

- Đương nhiên, tôi vô cùng vinh hạnh chủ trì công tác này, sẽ tận lực đảm bảo công bằng cho cuộc đua. Nghị sĩ Joyce chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội phát triển gia tộc tốt như thế, trả lời dứt khoát và kiên định.

- Chỉ là kiến giải nông cạn thôi, tin rằng ngài Wister sẽ còn có nhãn quang chuẩn xác hơn. Trương Khác vụng về kẹp bùng ngựa chuyển hướng, nhìn Wister.

- Quan điểm của ngài Trương rất đặc sắc, vậy chúng ta xem kết cục có như ngài Trương phán đoán không. Wister gian xảo không nói ra suy nghĩ của mình, ra hiệu cuộc đua có thể bắt đầu.

Một tiếng còi vang lên, sau con ngựa gần như tung vó cùng một lúc, như dự đoán của Trương Khác trước đó, ở 1000 mét đầu tiên, con ngựa số 6 tụt lại cuối cùng, nhưng tuyến thủ kỹ thuật hiển nhiên cao hơn một bậc, khoảng cách duy trì không xa. Đợi tiến vào 1000 mét cuối, con ngựa số 6 đột nhiên tăng tốc, trong hai khúc cua tận dụng ưu thế thể hình nhỏ nhắn, liên tục vượt qua bốn con ngựa, theo sát con số 1 to khỏe nhất, ở khúc cua cuối cùng vượt qua ngựa số 1, dẫn trước nửa thân. Con ngựa số 1 dốc sức đuổi theo, nhưng tốc độ đã tới cực hạn, trong 50 mét cuối cùng, chẳng những không rút ngắn được khoảng cách mà còn tụt lại sau con ngựa số 6 một thân ngựa.

- Xem ra lựa chọn vừa rồi của ngài Trương là lựa chọn sáng suốt nhất. Nhìn cuộc thi kết thúc, Wister chúc mừng Trương Khác.

- Sao cậu có thể đoán được con số 6 nhất định sẽ thắng. Ban đêm, Địch Đan Thanh trần truồng nằm trong lòng Trương Khác, vẫn thắc mắc về kết quả cuộc đua hôm nay.

- Em chỉ đoán bừa thôi. Trương Khác vuốt ve tấm lưng trơn mịn như tơ lụa thượng hạng của cô, hồi tưởng dư âm vừa rồi, thấy Địch Đan Thanh không vừa lòng với câu trả lời, định trở người ngồi lên người mình, cười ản vai cô: - Chị có chú ý không, khi khởi động năm người kia đứng nói chuyện với nhau, có thể thấy bọn họ khá thân thiết, hẳn đều là người đương địa, chỉ có tuyến thủ số 6 đứng một mình làm nóng.

Đứng một lúc Trương Khác lại nói thêm: - Hôm qua chị ngủ rồi, em ra cửa sổ hút thuốc, nhìn thấy con ngựa đỏ số 6 được đưa riêng tới. Nếu như thế còn không nhìn ra, thì có lỗi với an bài của người ta rồi, cuộc đua này thực ra chỉ là vở kịch thể hiện câu trả lời có sẵn của Wister, chẳng qua họ muốn xem chúng ta quyết tâm tới đâu, bản thân chúng ta không biết thể mạnh của mình, không tự tin, họ sao ủng hộ chúng ta được.

Wister không ở lại Suối Thánh Đản lâu, trưa hôm sau cùng ăn cơm với Trương Khác và Dịch Đan Thanh xong liền vội vàng cáo từ rời đi.

Buổi chiều trời đang trong xanh đột nhiên đổ xuống trận mưa lớn, sau cơn mưa, không khí trở nên ướt át mát lạnh, nghị sĩ Joyce mời riêng Trương Khác đi cưỡi ngựa.

- Wister và bạn ông ấy muốn hạ quyết tâm không phải là chuyện dễ, hi vọng ngài Trương không để ý tới cách làm của ông ấy. Nghị sĩ Joyce là chủ nhà cũng là người trung gian, thế nào cũng không muốn trong lòng Trương Khác có vướng mắc gì, cho nên hai người thông thả cưỡi ngựa rồi tiểu trấn không lâu, liền lên tiếng xin lỗi thay cho Wister.

- Trước khi thế cục chưa rõ ràng, thân ở vị trí cao phải đưa ra quyết định lớn ảnh hưởng sâu xa là điều khó khăn, nhưng tôi tin ngài Wister và những người bạn của ngài ấy có đủ dũng khí và trí tuệ đưa ra lựa chọn chính xác nhất. Trương Khác căn bản không để chuyện này trong lòng, hiện y đang cố gắng học cưỡi ngựa sao cho vững vàng một chút, không tới mức mất mặt.

- Sự phát triển của Cẩm Hồ sẽ không chỉ giới hạn ở lĩnh vực công nghiệp từ Suối Thánh Đản tới Handalan, ở Suối Thánh Đản trừ đất làm khu vực gia công hạch tâm, còn tiến một bước khuếch đại ảnh hưởng xung quanh, xây dựng khu dân cư, trung tâm thương nghiệp, giải trí, bệnh viện Suối Thành Đản, cung cấp chất lượng sinh hoạt cao cho công nhân viên. Trương Khác nói ra hướng phát triển của mình: - Để công nhân có cuộc sống có chất lượng, có tôn nghiêm là tinh thần nhất quán của Cẩm Hồ. Hi vọng ngài Joyce cùng gia tộc tới lúc đó hỗ trợ Cẩm Hồ nhiều hơn, cũng hi vọng được ngài giới thiệu nhân tài kiệt xuất của gia tộc, cùng Cẩm Hồ ra sức vì sự phát triển của Tây Úc.

Một kiến nghị hấp dẫn như thế tất nhiên nghị sĩ Joyce đồng ý ngay.

Tiếp đó hai bọn họ giống chú khách bình thường, cưỡi ngựa dạo chơi, nghị sĩ Joyce dạy Trương Khác kỹ xảo cưỡi ngựa, còn giới thiệu các loại động thực vật dọc đường đi cho y, không thua kém hướng dẫn viên du lịch thực thụ.

- Í? Những người kia là ai? Thổ dân Australia sao?

Trương Khác nhìn thấy đằng xa có một đám người từ trong bụi cỏ đi ra, ăn mặc kỳ dị, da đen đúa, đầu cắm lông chim, mặt và người để trần đều bôi những thứ màu sắc bắt mắt, hông quấn da thú, hai chân thô khỏe đi đất, tay cầm trường mâu và thứ vũ khí như loan đao, toàn thân từ trên xuống dưới mang đầy dã tính thô sơ nguyên thủy.

- Đó là người Guly, mấy bọn họ hẳn là người của bộ lạc gần đây, bộ lạc này vẫn giữ truyền thống thị tộc nguyên thủy, lấy săn bắn các loại động vật làm chủ, cũng đi hái các loại rau quả mọc hoang, sống tự cấp tự túc, ít tiếp xúc với bên ngoài. Nghị sĩ Joyce quan sát hoa văn vẽ trên người bọn họ rồi phán đoán, thấy Trương Khác nhấp nhòm trên lưng ngựa, liền trấn an: - Những người Guly này mặc dù trông tướng mạo hung ác quái dị, nhưng rất thân thiện, chỉ cần không chủ động có hành vi ác ý, bọn họ sẽ không gây bất lợi cho chúng ta.

Nói thì nói thế, nhưng đang ở thế giới văn minh lọt vào đám đông nguyên thủy, bất kỳ ai cũng rợn người, Trương Khác khẩn trương ngồi im trên ngựa không dám nhúc nhích, mắt cẩn thận theo dõi đầu mũi giáo nhọn hoắt ánh lên dưới mặt trời.

Năm sau người Guly này được một người tráng niên vạm vỡ cầm đầu, có vẻ là thủ lĩnh vì Trương Khác thấy trên đầu hắn có nhiều lông chim đủ màu hơn các người khác, bọn họ nhìn nghị sĩ Joyce một lúc rồi đem sự chú ý đổ dồn lên người Trương Khác, khả năng là thấy người da trắng nhiều rồi, nên người Guly tỏ ra hứng thú với người da vàng hơn.

Bị một đám người nguyên thủy nhìn chăm chăm, Trương Khác có dũng cảm tới đâu cũng run run, hoảng hồ y chẳng phải dừng cầm lái, tay nắm chặt lấy dây cương run run, làm chiếc đồng hồ trên cổ tay phấp

chiếu ánh sáng loáng qua mặt thủ lĩnh cười Guly.

- #\$\$%^ ... Thủ lĩnh giật mình phát ra tiếng kêu cổ quái, hô lớn với tộc nhân vài câu, sau đó lấy một lấy một vòng xương thú trên tay mình, đưa cho Trương Khác, tay còn lại chỉ vào cái đồng hồ, miệng tuôn ra một tràng thổ ngữ mà Trương Khác không hiểu.

- Hắn muốn đổi vòng tay lấy cái đồng hồ của ngài Trương, nhưng nếu như ngài từ chối, bọn họ cũng không làm khó đâu. Nghị sĩ Joyce giải thích cho Trương Khác:

- Cái loại đồng hồ bỏ tiền ra là mua được này làm sao so được với đồ thủ công của thiên nhiên. Trương Khác thở phào, may mà y không đeo đồng hồ do Tôn Thượng Nghĩa tặng, cái đồng hồ đó thường ngày đeo thì đường, nhưng ở những buổi tiếp xúc xã giao này thì đúng là không phù hợp, Dịch Đan Thanh có chuẩn bị cho y một chiếc đồng hồ đặt làm với số lượng hạn chế giá tới mấy vạn USD, nhưng với Trương Khác thì chẳng khác gì mấy cái đồng hồ nhái mấy chục đồng mà y vẫn đeo cho nên thoải mái cởi đồng hồ đưa cho người thủ lĩnh kia.

Thủ lĩnh vạm vỡ kia hết sức phấn chấn nhận lấy cái đồng hồ đắt tiền, ngắm nghía một hồi rất vui, nhìn ngó quay người, rồi lấy vòng tay, tự mình đeo lên tay Trương Khác, còn đồng hồ của Trương Khác thì lấy dây thừng xuyên qua đeo lưng lẳng phát sáng như đeo mặt dây chuyền.

- Suy nghĩ và việc làm của ngài Trương đúng là khác người. Nhìn mấy người Guly reo hò rồi đi, nghị sĩ Joyce tán dương:

1242. Chương 1244: Anh Đưa Em Về Hàn Quốc

- Cậu đổi đồng hồ với họ chẳng qua là sợ quá không dám từ chối chứ gì? Trên đường về, Dịch Đan Thanh nhìn thấy Trương Khác cứ mân mê cái vòng tay làm bằng xương có vẻ thích thú, không khỏi buồn cười:

- Cái thứ đồ công nghiệp hóa cho dù có đắt đến mấy cũng là thứ do máy móc sản xuất, từ góc độ độ nào đó mà nói, chỉ có thứ thuần thiên nhiên mới phù hợp với đạo tự nhiên, bất kỳ thứ đồ máy móc công nghệ nào, dù có nói sản phẩm xanh, bảo vệ môi trường tới đâu, cũng là thứ phá hoại thiên nhiên. Thấy Dịch Đan Thanh bĩu môi, Trương Khác nhe răng cười vỗ má cô: - Đúng là không bệnh tự rên rồi.

Về tới Perth, Dịch Đan Thanh vào biệt thự lấy tài liệu, thấy Vệ Lan đứng ở cửa sổ, nhìn Trương Khác và Lý Hình Dư đi trên bãi biển.

- Sao không ra đi dạo cùng họ.

- Từ xa nhìn thế này không tốt sao? Nhìn thấy Dịch Đan Thanh đi tới bên cạnh, Vệ Lan nhoẻn miệng cười:

- Em cũng không muốn đi tới gần cậu ấy, nhìn từ xa thế này cảm giác đủ rồi.

- Nha đầu ngốc, chị đúng là không nên giữ em ở lại Perth, năm xưa cũng không nên ủng hộ em thi vào Đh Đông Hải, nếu em thi vào trường khác thành phố khác, tránh xa cái tên hại người ấy ra, có lẽ em đã tìm được hạnh phúc trọn vẹn thuộc về mình rồi. Dịch Đan Thanh sao chẳng hiểu tâm tư của Vệ Lan, nhìn thấy Trương Khác đang cẩn thận đỡ Lý Hình Dư nhảy qua một tảng đá, thầm mắng tên lưu manh khốn kiếp này quá dục dăng chu đáo, làm mỗi nữ nhân tiếp xúc với y quá gần đều bị lún vào không thoát ra được.

- Chị Đan Thanh, kiếp này em có thể quên cậu ấy được không? Vệ Lan xoay người lại, mắt long lánh nước:

Dịch Đan Thanh đi tới ôm lấy vai Vệ Lan, an ủi: - Tên khốn kiếp đó đúng là hạng ăn thịt người không nhả xương, trước kia suốt ngày ba hoa mồm mép với em, giờ em mở lòng với y, y làm làm chính nhân quân tử, cả cái đèn ô tô bị y lừa tới Perth lâu như thế cũng không thấy y làm gì. Em nói xem, trước kia hai bọn chúng bị người ta bắt tận giường, có phải là chúng cũng trách nhầm không?

- Khi đó em chẳng suy nghĩ gì, ngược lại chị và Tình Mông lại làm đổ mấy bình dân chua. Nhớ lại hôm đó Trương Khác và Lý Hình Dư quần áo xộc xệch trở về, Dịch Đan Thanh, Tôn Tình Mông mặt đầy ghen tuông nhưng phải cố sức che giấu, Vệ Lan thiếu chút nữa bật cười, chút thương cảm liền nhạt đi.

Dịch Đan Thanh và Vệ Lan rất thân nhau, cho nên thường lấy chủ đề riêng tư ra đùa giỡn: - Con nha đầu dám nói chị à, thế ai nhìn một cái nhận ra Hình Dư không mặc đồ lót hả?

Mặc dù quan hệ giữa mình và Trương Khác chẳng cần che giấu gì với Vệ Lan, nhưng bị Vệ Lan lấy chuyện cũ ra trêu, vẫn có chút lúng túng, miệng phản kích, tay cũng chọc nách Vệ Lan: - Dám lấy nói chị ghen à, chị thấy mồm miệng em mới đang chua là ấy, hay là tối nay chúng ta cho tên khốn kiếp đó uống ít thuốc, để em động phòng hoa chúc luôn.

- Đừng, em không thêm làm thế.

Mặc dù Vệ Lan đã cười tới đứng không vững, Dịch Đan Thanh vẫn nghe ra quyết tâm trong đó, con bé này vẫn có kiêu ngạo của mình, không biết sau này cùng tên nhóc kia phải làm sao.

Dịch Đan Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Khác và Lý Hình Dư đã dần dần đi xa, lo lắng cho Vệ Lan: Cho dù không nhìn đèn ô tô này rồi ghen tị thì ở Hong Kong còn có hai cái mầm họa Trần Phi Dung và Hà Huyền, nếu tên nhóc Trương Khác với mỗi cô gái đều chọn ngày lành tháng tốt mới ra tay, không biết bao giờ mới tới lượt Vệ Lan, hay mình cứ cho hai đứa nó ít thuốc đẩy vào cùng một phòng cho xong, tiếp đó tên nhóc phong lưu đó thừa thủ đoạn vỗ về Vệ Lan.

Tựa hồ cảm giác được có người đang oán trách mình, Trương Khác quay đầu lại nhìn biệt thự bên hồ, chỉ thấy hai bóng người mơ hồ ở cửa sổ, quay đầu lại nhìn Lý Hình Dư đi chân đất chạy tung tăng trên bãi biển, từng cơn gió mang đậm hơi mát của biển thổi tung mái tóc dài đen nhánh của cô, xuyên qua sợi tóc là dung nhan thuần khiết như thiên sứ.

Thời tiết nóng bức làm Lý Hình Dư mặc hết sức mỏng manh, trên người chỉ có chiếc áo ba lỗ sáng màu, lộ ra hai cánh tay sáng bóng và chiếc cổ cao thon thả, thấp thoáng nhìn thấy cả đường nét áo lót đen bên trong, chiếc áo bó ép khe vú sâu hun hút, làm ánh mắt bất cứ ai cũng bị hút chặt vào đó. Vòng eo thon nhỏ càng làm nổi bật lên đôi ngực lớn tới mức phải dùng từ độ sộ để hình dung, phía dưới mặc quần short, lộ hết cặp đùi thon dài, chiếc dép xăng đan được cô cầm trên tay, hai bàn chân trắng trẻo để lại vết chân dài trên bãi cát mềm.

Khuôn mặt thiên thần thuần khiết, phối hợp cơ thể ma quỷ nóng bỏng, làm toàn thân Trương Khác sôi lên.

Gần đây phơi nắng thời gian dài, làn da vốn trắng hơn tuyết của Lý Hình Dư biến thành làn da rám nắng khỏe khoắn, Trương Khác đoán ra được nguyên nhân sâu xa hơn trong đó.

Mặc dù Dịch Đan Thanh và Vệ Lan không kể, nhưng y hiểu Dịch Đan Thanh dù sao cũng sẽ cố kỵ thân phận đặc thù của Lý Hình Dư, những công việc của Cẩm Hồ ở Tây Úc, cô chỉ để Vệ Lan giúp, tuyệt đối không cho Lý Hình Dư tham dự, cho nên mặc dù ở Perth không có gì ràng buộc, nhưng Lý Hình Dư lại thành chẳng có việc gì để lại, đa phần thời gian một mình đi trên bãi cát.

- Trước kia ăn Tết ở nhà, em thường làm gì? Nghĩ tới cảnh Lý Hình Dư lẻ loi một mình đi trên bãi cát này hết ngày này sang ngày khác, có lẽ còn nhìn về phía Hàn Quốc, nhớ người thân trong nhà, Trương Khác cảm thấy trong lòng nhói đau, liền nói tới chủ đề hi vọng cô hứng thú.

- Đêm ba mươi Tết trẻ con không được ra khỏi nhà chơi, cũng không được đi ngủ, cùng người trong nhà đón mừng 1, sau đó cúng tế tổ tiên, rồi ăn bữa cơm đầu tiên của năm mới. Quả nhiên nói tới Tết ở quê nhà, mặt Lý Hình Dư hưng phấn không nói lên lời.

- Món Hàn Quốc thì anh chỉ biết có kim chi thôi, đêm giao thừa có phải chỉ ăn kim chi không? Trương Khác mấy lần tới quán ăn Hàn Quốc, ấn tượng sâu nhất trừ các món nướng là các loại kim chi, kim chi cải thảo, kim chi củ cải, kim chi xu hào ...

- Sao chỉ ăn kim chi được, đêm giao thừa mọi người ngồi quây quần bên nhau ăn cơm ngũ cốc, có tới mười mấy món ăn truyền thống bắt buộc phải có, kim chi là món ăn kìm không tính vào đó. Kiến thức thô thiển về ẩm thực Hàn Quốc của Trương Khác làm Lý Hình Dư không nhịn được cười, thấy y chẳng hiểu cơm ngũ cốc là gì, lại giải thích: - Dùng đỗ tương, đỗ lửa, đỗ đen, đỗ đỏ nấu với gạo, gọi là cơm ngũ cốc, khi em còn nhỏ, ông nội còn làm bánh bao ... Chỉ là sau khi ông nội mất rồi, trong nhà không làm nữa.

- Vậy trong dịp Tết ở Hàn Quốc có phong tục tập quán gì thú vị không? Nghe giọng Lý Hình Dư chuyển sang buồn buồn, Trương Khác vội chuyển đề tài.

- Năm mới vui nhất là đuổi quỷ dạ quang. Nhắc tới đuổi quỷ dạ quang, mặt Lý Hình Dư tỏ ra hưng phấn vô cùng: - Vào buổi tối mừng 1 tháng Giêng, quỷ Dạ Quang sẽ lượn qua từng nhà một, thử đi giày của

mọi người, nếu như nó tìm được cái giày vừa chân sẽ mang đi, người nào mất giày sẽ đen đủi trong cả năm. Cho nên tối hôm đó, mọi người đều cất giày vào trong nhà sớm tắt đèn đi ngủ, vì đề phòng giày bị quỷ Dạ Quang mang giày đi, còn dựng gậy chống rỗ hoặc là sọt ở cửa. Vì quỷ Dạ Quang có thói quen thấy cái gì cũng đếm, cho nên khi nó đếm hết lỗ ở sàng hoặc rỗ thì trời đã sáng, nó không có thời gian thử giày nữa, đành bỏ trốn.

Trương Khác gãi đầu, phong tục thì thú vị, nhưng tắt đèn đi ngủ sớm thì có gì vui, Lý Hình Dư đứng là trẻ con, lại hỏi: - Rằm nguyên tiêu với người Trung Quốc rất quan trọng vậy ở Hàn Quốc có rằm nguyên tiêu không?

- Ở Hàn Quốc gọi là Jeongwol Daeboreum, còn vui hơn nữa. Lý Hình Dư mặt bừng sáng: - Trong suốt ngày Tết có rất nhiều nghi lễ phải làm, đôi khi thật là mệt, còn Jeongwol Daeboreum là ngày mọi người tụ tập với người thân, láng giềng dưới ánh trăng, vui chơi xua đi hết ưu phiền rủi ro năm cũ ...

Nhìn Lý Hình Dư hưng phấn như đứa trẻ kể chuyện thú vị về năm mới ở Hàn Quốc, gò má ửng hồng, Trương Khác đi tới trước mặt cô, để mái tóc tung bay phất lên mặt, khẽ ôm lấy khuôn mặt Lý Hình Dư, dịu dàng nói: - Tết năm nay không kịp rồi, để anh đưa em về Hàn Quốc tham gia Jeongwol Daeboreum nhé?

1243. Chương 1245: Bể Từ Từ Tan Chảy.

” Xét thấy chủ tịch, bí thư đảng ủy điện tử Hoa Hạ là Cát Kiến Đức có vấn đề về sức khỏe ... Tập đoàn điện tử Hoa Hạ qua nghiên cứu thận trọng, đưa ra quyết định điều chỉnh nhân sự, nguyên phó bộ trưởng bộ thông tin Dịch Vân Phi nhậm chức chủ tịch kiêm bí thư tỉnh ủy, nguyên giám đốc Liên Tín Tiêu Thủy Dân đảm nhận chức tổng giám đốc, nguyên giám đốc Liên Tín Tôn Chí Cương, nguyên giám đốc Đông Hưng Liêu Hồng Lôi thăng chức phó tổng giám đốc ... Tân tổng giám đốc Tiêu Thủy Dân trên buổi lễ nhậm chức tuyên bố tiến hành cải tổ mạnh mẽ nội bộ tập đoàn, chỉnh hợp tối ưu hóa tài nguyên, đồng thời tăng cường đầu tư vào nghiên cứu ...

- Cháu có ý kiến gì về việc này? Xem xong tin tức, Giang Mẫn Chi ngẩng đầu nhìn Tiết Minh Lâu đứng bên cạnh.

- Từ thành tích của điện tử Hoa Hạ hai năm qua mà xét, tổ hợp nhân sự thế này là điều mọi người đều mong muốn, có lợi nhất cho sự phát triển của điện tử Hoa Hạ. Từ khuôn mặt Giang Mẫn Chi không nhìn ra chút tính khuynh hướng nào, Tiết Minh Lâu cẩn thận trình bày ý kiến: - Chỉ là nếu như biến động nhân sự này sớm nằm trong dự liệu của kẻ đó thì thật khó hiểu, chẳng lẽ y không sợ nuôi hổ gây họa?

- Biến bản thân thành anh hùng dạy hổ, nuôi nhiều hổ hơn nữa cũng không sợ thành họa. Tân Nguyên đã thành đảm bảo lớn nhất cho năng lực sản xuất không đủ của bản thân, Cao Khoa KV và Liên Tín thành khách hàng linh kiện lớn nhất của Cẩm Hồ. Chỉ là điện tử Hoa Hạ sau khi cải cách ...

Mặc dù Giang Mẫn Chi chưa nói hết câu, nhưng Tiết Minh Lâu vẫn hiểu được ý chưa nói đó ...

Bất kể Tân Nguyên, Cao Khoa KV hay Liên Tín, trong mắt người ngoài đều là xí nghiệp lớn phát triển nhanh thực lực mạnh, nhưng đem so với Cẩm Hồ thì căn bản không cùng một cấp bậc, nhưng Hoa Hạ sau khi chỉnh đốn sẽ hoàn toàn khác. Có Tiêu Thủy Dân, Tôn Chí Cương và Liêu Hồng Lôi đảm nhận chức vụ cao tầng tập đoàn, sẽ thay đổi cục diện tam cường cát cứ trong nội bộ Hoa Hạ, thêm vào một loạt cải cách, cái hàng không mẫu hạm siêu cấp có tổng tài sản trên 30 tỷ này sẽ ra khơi với tư thế hoàn toàn mới, cùng bối cảnh quốc xã, nó sẽ được đãi ngộ đặc thù, tiến hành so sánh với Cẩm Hồ ở sản nghiệp tương quan không ở thể yếu rõ ràng. Huống hồ Cẩm Hồ còn cấp quyền nghiên cứu kỹ thuật mới của mình cho Hoa Hạ.

Giang Mẫn Chi hiển nhiên ý thức được điều này, nhìn từ góc độ ấy, một loạt hành động nhắm vào Cát Kiến Đức của Cẩm Hồ lại giống như mua dây buộc mình, tạo nên một đối thủ cạnh tranh cường đại.

” Chẳng lẽ suy nghĩ trước kia của mình đã sai, mục đích của y không phải là nhắm vào một ai đó .. Chẳng lẽ y có lòng dạ và khí phách lớn như thế? ... Hay y có mục đích khác?” Những lời này chỉ hiện lên trong đầu Giang Mẫn Chi, nhưng ông ta không nói ra miệng.

Tiết Minh Lâu thu thập tài liệu về Cẩm Hồ một thời gian dài, có thể nói hẳn là một trong người ngoài hiểu nhất về Cẩm Hồ và Trương Khác, nhưng một vài điều là thư ký thì hẳn phải giấu trong lòng, trước khi Giang Mẫn Chi tỏ thái độ, hẳn không có lập trường bày tỏ thái độ của mình.

Nhìn thấy mặt Giang Mẫn Chi biến đổi liên tục, tựa hồ đang suy đoán dụng tâm của Cẩm Hồ, Tiết Minh Lâu biết một vài quan điểm không phải ngay tức thì có thể thay đổi được, nhất là người có tính cách mạnh mẽ, lại luôn có thành kiến với tư bản dân doanh như Giang Mẫn Chi. Là cấp dưới, Tiết Minh Lâu chỉ thăm hi vòng hai bên có thể hiểu nhau hơn, giống như tỉnh trưởng Lý Viễn Hồ năm xưa, chứ không muốn hai bên phát sinh xung đột, xảy ra cục diện lưỡng bại câu thương, khiến toàn bộ nền kinh tế Đông Hải bị ảnh hưởng.

- Cái hạng mục cơ sở sản xuất LCD của Cẩm Hồ đề xuất được một thời gian rồi, đã có tin tức mới nhất chưa? Giang Mẫn Chi không muốn nói chuyện trước nữa, thay đổi chủ đề.

- Cháu có nghe ngóng được từ chỗ tỉnh trưởng Lục, nội bộ Cẩm Hồ hình như còn chưa có quyết định cuối cùng, tài chính khởi động hạng mục cũng đang trong quá trình huy động, có điều lần này Trung Dã và một số tư bản hải ngoại hình như có ý đầu tư vào sản nghiệp quặng sắt của Cẩm Hồ ở Perth, phương diện tài chính khả năng sẽ giải quyết trong thời gian gần. Tiết Minh Lâu biết từ sau khi Cẩm Hồ công bố kế hoạch đầu tư lớn đó, bề ngoài Giang Mẫn Chi không hỏi tới, nhưng hết sức chú ý, thậm chí lấy chuyện này gián tiếp nhắc nhở Đồng Giản Niên tân bí thư thành ủy Kiến Nghiệp.

Một hạng mục đầu tư hơn 1 tỷ USD, nhìn khắp toàn quốc đủ khiến cho bất kỳ tỉnh nào cũng thèm chảy nước dãi, Giang Mẫn Chi là tỉnh trưởng, có thể không bận tâm cuối cùng hạng mục này đặt ở Hải Châu, Kiến Nghiệp hay Huệ Sơn, nhưng phải đề phòng hai tỉnh láng giềng Giang Nam, Chiết Đông phân chia miếng thịt béo bở này.

- Hạng mục này với tỉnh Đông Hải là tối quan trọng, thêm vào hạng mục bột giấy của Cẩm Hồ ở Hải Châu, có thể đảm bảo cho tỉnh Đông Hải năm nay phát triển hơn năm 2000. Giang Mẫn Chi cân nhắc trong lòng, hạ quyết tâm nói: - Hạng mục này giao cho phó tỉnh trưởng Lục, cháu ghi lại đi, thêm vào nội dung cuộc họp chính phủ lần sau.

Nghe thấy quyết định này, Tiết Minh Lâu thầm thở phào, sau khi Lưu Văn Đào lên làm phó tỉnh trưởng, chính phủ tỉnh điều chỉnh công tác, đem mảng công tác có liên quan tới hợp tác với Cẩm Hồ chuyển giao cho Lưu Văn Đào, hiện chuyển lại hạng mục này cho Lục Văn Phú phụ trách, hẳn chuyện của điện tử Hoa Hạ khiến cái nhìn của ông ta về Cẩm Hồ thay đổi.

Bằng giá phải tan từ từ, đây là xu thế tốt rồi, Tiết Minh Lâu lạc quan nghĩ.

oOo

Sáng hôm sau Lưu Văn Đào tới văn phòng Giang Mẫn Chi báo cáo chuyện Hương Tuyết Hải lên TTCK, Giang Mẫn Chi nghe xong, lại xem báo cáo, nói: - Ái Đạt vẫn còn chưa nói lập cơ sở sản xuất LCD ở đâu. Hoàng Khắc Quân đã nói với ông ta Trương Khác ra nước ngoài khoảng hai tuần mới về.

Giang Mẫn Chi biết một trong hai cự đầu của Ái Đạt là Trần Tín Sinh qua năm mới liền tới Thượng Hải, tuy danh nghĩa là mua nhà máy, nhưng ông ta không tin chính phủ Thượng Hải không động lòng với hạng mục lớn như thế, gần đây Tô Tân Đông không chỉ tới Trùng Khánh mà còn qua Thâm Quyển, làm ông ta cảm thấy không yên tâm chút nào.

Giang Mẫn Chi ngẩng đầu nhìn Lưu Văn Đào, chuyện hẳn không cẩn thận làm kinh động tới Kim Quốc Hải tất nhiên khiến ông ta bất mãn, có lẽ Cát Kiến Đức vì hành động đó mà gặp phải đòn phản kích dữ dội của Trương Khác, nhưng phân do hẳn làm dây ra ngoài thì Giang Mẫn Chi vẫn phải ra tay dọn dẹp. Nếu không hạng mục đầu tư cả chục tỷ của một xí nghiệp tỉnh Đông Hải cuối cùng phải làm ở tỉnh khác, ông ta sẽ biến thành trò cười, một chút lợi thế thu được tự việc xử lý Hoàn Tín hệ cũng sẽ biến mất.

Giang Mẫn Chi nhìn Lưu Văn Đào, cảnh cáo hẳn một câu: - Trương Khác đã tới TW nói rõ nguồn gốc tài chính, anh đừng tra tiếp nữa, sau này làm việc cẩn thận hơn một chút.

Lưu Văn Đào cả kinh, hẳn cũng không ngờ Trương Khác sớm đưa ra phản ứng như thế, suy nghĩ kỹ lại liền phát hiện ra sơ hở ở đâu, nhìn về mặt Giang Mẫn Chi lạnh tanh, càng thêm thấp thỏm: - Là do tôi công

tác không tốt, tôi xin kiểm điểm, vậy sau này quan hệ với phía Cẩm Hồ ...

Giang Mẫn Chi cười khổ, tổng giá trị sản nghiệp của Cẩm Hồ ở Đông Hải năm qua đạt 100 tỷ tệ, thêm vào các xí nghiệp phụ trợ cho Cẩm Hồ và xí nghiệp được Cẩm Hồ nâng đỡ, có thể nói Cẩm Hồ đã chiếm được ba phần thiên hạ Đông Hải, bản thân ông ta chỉ chiếm được chút chủ động thôi, Lưu Văn Đào thì làm được gì? - Mọi chuyện hãy để như cũ.

Lưu Văn Đào lòng trầm xuống, biết như cũ không phải là như mấy tháng trước, mà là như hai năm ông ta ở Hải Châu, thâm than chẳng bằng ở lại Hải Châu cho xong, danh nghĩa còn là người đứng đầu, công lao của Cẩm Hồ còn chia được ít nhiều, giờ vừa làm chó cho người ta, lại còn mang tiếng xấu ...

1244. Chương 1246: Hoan Nghênh Tới Seoul.

Từ Perth không có chuyến bay trực tiếp tới Seoul, nên phải chuyển máy bay ở Sydney, khi tới sân bay Sydney ăn sáng, Trương Khác nhận được điện thoại của Diệp Kiến Bản.

- Perth hiện là thời gian nghỉ mát tốt trong năm, biển xanh cát trắng, lại hoa thơm cỏ lạ nhiều như mây, cậu không làm đảo chủ vui quên đường về, định cư luôn ở đó chứ? Diệp Kiên Bản cười hả hê.

- Perth có nhiều hoa thơm cỏ lạ đến đâu cũng sao nhiều bằng hoa cỏ nhà anh Diệp. Trương Khác gật đầu với Lý Hình Dư và Phó Tuấn, bảo họ ăn trước, không cần đợi y.

Lúc này câu chuyện cười liên quan tới vườn cây nhà họ Diệp đã lan truyền khắp nơi, Diệp Kiến Bản chỉ biết cười khổ, sau này thanh danh của mình gắn liền với vườn cây rồi.

- Cậu hẳn đã biết biến động nhân sự của Hoa Hạ, chuyện này cậu ép nhảy ra một con hổ rồi đấy. Nghe giọng Diệp Kiến Bản chẳng có vẻ gì là lo lắng, ngược lại còn có chút đùa cợt.

- Tôi cũng đang đau đầu đây, khi ở Bắc Kinh sớm đã dự liệu được thế nào cũng ép ột con hổ nhảy ra chỉ không phải chỉ là một bầy sói, chỉ là không ngờ động tác ở bên trên nhảy như thế. Trương Khác vỗ trán, biết biến động nhân sự nhanh như thế đoán chừng Cảnh Trọng Dương ở đằng sau ra sức không ít, cho dù hiện giờ thái độ của ông ta với Cẩm Hồ đã có thay đổi ít nhiều, nhưng nhân vật như ông ta, luôn mong quốc xĩ có biểu hiện xuất sắc hơn: - Sau này tới Kiến Nghiệp tôi không dám đi gặp Đinh Hòe nữa, sợ bị ông ấy chửi là đồ phá gia chi tử.

- Ha ha ha ... Diệp Kiến Bản cười lớn. - Đúng là làm người ta hơi đáng lo, nhưng đi bước này, Cẩm Hồ đã thực sự ngồi lên đỉnh cao của Kim Tự Tháp rồi. Nghĩ mấy tháng sau tuyết đại đa số mặt sau di động sản xuất trong nước đều có tiêu chí " Idea Inside", Diệp Kiến Bản không kìm được hưng phấn.

- Cây to đón gió lớn, thực ra tôi không muốn ngồi lên chiếc ghế này. Trương Khác nhìn đồng hồ trên tường nhà ăn, sắp tới 9 giờ rồi: - Còn chuyện gì khác không? Tôi sắp lên máy bay rồi.

- Mấy ngày trước Khâu Diệu Tổ chủ tịch ngân hàng Hoa Liên Singapore tỏ ra có hứng thú với việc Cẩm Hồ đầu tư vào ngân hàng bọn họ, muốn hỏi thời gian tới cậu có thể qua Hong Kong một chuyến gặp ông ấy không? Diệp Kiến Bản tranh thủ hỏi nhanh:

- Tôi phải tới Hàn Quốc giải quyết một số chuyện, sau đó mới tới Hong Kong được, anh và cha vợ anh bàn chuyện này đi, Cẩm Hồ hiện cần khống chế cổ phần, chỉ cần 20 - 30%, đảm bảo chúng ta có sức ảnh hưởng tương đối là được.

9 giờ 30 phút, chuyến bay từ Sydney sang Seoul cất cánh, sau gần 9 giờ bay, 6 giờ chiều ngày hôm đó, bọn họ tới được sân bay quốc tế Seoul.

Lúc này trời đã tối hẳn, từ trên máy bay đã nhìn thấy ánh đèn lung linh của một trong những thành phố phồn hoa nhất Châu Á.

Mặc dù trước khi lên máy bay đã chuẩn bị sẵn trang phục mùa đông, nhưng bước ra khỏi máy bay, Trương Khác bị gió lạnh ập tới làm run lên cầm cập, quay đầu lại nhìn Lý Hình Dư bọc mình trong áo len trắng cao cổ, trông như con búp bê, nhất thời chưa thích ứng được với khí hậu làm gò má hồng hào, càng khiến người đối diện nhìn vào cảm thấy dễ chịu.

- Đừng lo, anh đã liên hệ với nhà em trước rồi, nếu khi đó vẫn bị ném ra khỏi cửa, anh sẽ ngã xuống đất trước làm đệm cho em. Trương Khác khẽ vỗ má Hình Dư trấn an:

- Người nhà em không bao giờ vô lễ như vậy đâu. Lý Hình Dư lườm trước khác một cái, nhưng trong lòng hết sức ấm áp, đột nhiên khẽ hô lên: - Á! Sao lại là anh Tại Thù tới đón chúng ta, anh liên hệ với anh ấy trước à?

Lý Tại Thù nghe thấy tình hình của điện tử Hoa Hạ, lập tức hiểu ra chuyện có biến hóa là do kết quả của chuyến đi tới Bắc Kinh sau tết dương lịch của Trương Khác, bí mật gặp mặt người của Liên Tấn - Liên Tín, nức cười cho Trí Tá Tú Tàng khi đó còn khinh miệt nói đó là sự kết minh của đám tàn binh bại tướng không làm nên trò trống gì. Hắn tuy sớm nhận ra sự việc không phải tầm thường, nhưng không ngờ tên tổng giám đốc vô dụng Cát Kiến Đức lại trực tiếp kéo ngã ngựa, điện tử Hoa Hạ tiến hành chinh đốn cải tổ, lập có được cấp quyền kỹ thuật mới nhất của Cẩm Hồ. Như thế thị trường di động của Trung Quốc sắp có thay đổi mang tính căn bản, các cự đầu di động Âu Mỹ và Nhật trước đó muốn ỷ vào ưu thế kỹ thuật sau khi nâng cấp mạng đánh bật hết doanh nghiệp di động TQ chiếm lĩnh thị trường, giờ đối phó với kẻ địch còn mạnh hơn trước đó.

” Đối với người có nhân quang và khí phách, cháu có thể không thích, nhưng tuyệt đối phải tôn trọng, không làm được điều này, cháu mãi mãi không thể trở thành một người tương tự.” Câu nói đó của hội trưởng vẫn còn vang bên tai, nhìn Trương Khác và Lý Hình Dư từ chỗ băng chuyền lấy hành lý đi ra, Lý Tại Thù đi tới hơi khom người chào: - Hoan nghênh tới Seoul.

Dọc đường ăn một bữa cơm thật ngon kiểu Hàn, xe đi thẳng tới cổng lớn nhà họ Lý tại Hán Nam Động.

Trước cửa rất yên tĩnh, không một ai ra tiếp đón, một lúc sau cổng lớn chậm chậm mở ra, chiếc xe màu đen lặng lẽ đi vào.

Trên xe Trương Khác quan sát đình viện kiểu viên lâm này, nương theo ánh đèn từ nhà hắt ra, có thể nhìn thấy hai bên đường là thảm cỏ, góc tường có một mảnh rừng trúc, bên trên phủ lớp tuyết trắng chưa tan hết.

Cuối cùng xe dừng lại, Lý Hình Dư nhìn cha mẹ đứng dưới mái hiên, hai mắt đỏ hoe, khi xuống xe, giọt nước mắt long lanh rồi cuộc cũng rơi xuống.

- Ba .. Mẹ ... Nhìn khuôn mặt cha thêm già nua, tóc mai thêm vài sợi bạc, khuôn mặt mẹ đầy lo lắng đôi mắt thì sưng lên vì khóc, Lý Hình Dư đi tới bậc thềm, quỳ sụp xuống sàn mặt đất bằng đá, muốn nói gì đó nhưng thương cảm làm cổ họng nghẹn lại, bờ vai nhỏ run lên, nước mắt tuôn lũ chã làm ướt cả mặt đất.

Lý Kiện Hi nhìn con gái quỳ dưới đất khóc không ra tiếng, mặc trái tim được tôi rèn sắt đá lúc này cũng bị một thứ gọi là tình thân đánh vỡ.

- Đưa Xảo Trinh về phòng, hôm nay nó ngồi máy bay cả ngày rồi, nên nghỉ ngơi sớm. Khóe miệng Lý Kiện Hi giật giật mấy cái, không biết phải nói gì với con gái, quay đầu sang bảo vợ.

Nghe chồng nói thế, mẹ Lý Hình Dư mặt ửng đỏ nước mắt lúc này mới dám đỡ con gái đứng dậy ôm vào lòng.

Trương Khác lúc này không thích hợp có hành động gì, đứng nhìn hai mẹ con Lý Hình Dư ôm nhau khóc thút thít, tới khi Lý Kiện Hi đưa tay ra mời, khẽ gạt đầu với mẹ con Lý Hình Dư, cùng Lý Tại Thù bước lên thềm, cởi giày ra vào phòng trà.

Phòng trà rộng rãi được quét dọn sạch bong không có một hạt bụi, bên trong ngoại trừ một cái bàn trà nhỏ, một bộ dụng cụ pha trà, một cái lò nhỏ thì hoàn toàn không có thứ gì khác.

Ba người ngồi vây quanh bàn trà, Lý Tại Thù lấy nước được đun sôi rửa chén trà xinh xắn nhỏ nhắn, sau đó đổ nước trà lần thứ nhất đi, pha nước trà thứ hai, rót trà đầy bảy phần vào cốc của ba người, hơi nóng lượn lờ bay lên, hương trà thơm ngát lan tỏa khắp phòng, làm lòng người khoan khoái.

- Xuất phát từ suy nghĩ gì khiến cậu sẵn lòng nâng đỡ đối thủ trong nước có khả năng uy hiếp mình? Giọng Lý Kiện Hi với Trương Khác vẫn khô khốc như cũ, nhưng lời y ngồi uống trà cùng là một thay đổi rất lớn.

Người trước mặt không chỉ là bậc tiền bối trong nghề mà Trương Khác khâm phục lại còn là cha của cô gái y yêu, trước kia vì nhiều nguyên nhân thái độ của trước kia đôi lúc không đúng mực, lúc này Trương Khác cung kính trả lời: - Cẩm Hồ không muốn làm một kẻ theo chủ nghĩa dân tộc bài ngoại, nhưng cũng hi vọng quốc gia của mình có một nhóm xí nghiệp ưu tú, để ở trên một võ đài bình đẳng, cùng cạnh tranh, cùng trưởng thành với xí nghiệp ưu tú nước ngoài, đó là điều có lợi cho người khác, có lợi với bản thân, cuối cùng đều có lợi.

1245. Chương 1247: Uy Lực Không Gì Kháng Cự Nổi.

- Lý tưởng chủ nghĩa. Lý Kiện Hi khẽ hừ một tiếng:

Trương Khác cũng không cãi, cầm cốc trà lên, nhìn nước trà vàng bên trong, nói tiếp: - Ở hoàn cảnh hiển thực không thể cung cấp, Cẩm Hồ muốn trong phạm vi năng lực của mình, nỗ lực sáng tạo ra cục diện tương đối bình đẳng.

Lý Kiện Hi khẽ gật đầu, nhưng nhìn sắc mặt khó đoán được đó có phải là sự khẳng định không, nhìn Lý Tại Thù ở bên cạnh, nói: - Cẩm Hồ sẽ phát triển như thế nào, trong lòng cậu đạt tới mục tiêu thế nào mới gọi là thành công?

- Đối với cháu lý giải về cái gọi là thành công không giống với người thường, nếu dựa vào ưu thế của bản thân, một mình một ngựa lung đoạn thị trường trong nước, ở thị trường công thành chiếm đất, giành lấy lợi nhuận lớn nhất, với cháu để Cẩm Hồ rơi vào tình trạng đó sẽ là một kẻ thất bại, một kẻ thất bại không có trách nhiệm với quốc gia xã hội. Mục đích phát triển cuối cùng của Cẩm Hồ ở phương diện lớn cần giữ nhất trí với lợi ích quốc gia dân tộc, ở phương diện nhỏ chiếu cố tới lợi ích người dân bình thường. Có thể làm được điều đó xem như đạt được mục đích ban đầu cháu sáng lập Cẩm Hồ.

Nghe Trương Khác chân thành trình bày lý tưởng của mình, mặt Lý Kiện Hi chẳng có gì thấy đổi, vẫn bình tĩnh điềm đạm, nhưng trong lòng Lý Tại Thù sôi lên như ấm nước bên cạnh.

Trước đó hẳn không sao lý giải được những việc làm của Trương Khác, giờ hẳn mới hiểu ra, Trương Khác không muốn đả kích ai, cũng không muốn làm thánh nhân, mà giống chú mình, tự trói buộc lên người mình trách nhiệm cực lớn với quốc gia với dân chúng. Lý Tại Thù hiểu rồi, hẳn đã hiểu được đối thủ của mình, hẳn biết tại sao mình thất bại Ngồi đối diện hẳn là một người trung niên dần già đi, một người, một mới quá đôi mươi ngày càng trưởng thành, nhưng đều có thành tựu chói lóa, cùng khiến người ta phải kính ngưỡng, Lý Tại Thù thầm hạ quyết tâm không chịu thua kém.

- Chú, mấy ngày tới hãy để cháu đưa anh Trương Khác và Xảo Trinh du lãm Seoul. Trương Khác cáo từ rồi đi rồi, Lý Tại Thù quỳ xuống đất thỉnh cầu.

Trong mắt Lý Kiện Hi thoáng hiện vẻ vui mừng, tới lúc này trên mặt mới xuất hiện nụ cười, cho dù biết đời này Lý Tại Thù chưa chắc đạt được tầm cao như thanh niên đó, nhưng hiểu ra được chỗ yếu của mình, thực sự dụng tâm học hỏi đã là một sự trưởng thành.

” Xảo Trinh, kỳ thực trong lòng ba, con cũng có năng lực sánh ngang với cậu ta, chỉ là ...” Nghĩ tới con gái, Lý Kiện Hi thở dài buồn bã.

Hôm sau, Lý Tại Thù đưa Trương Khác và Lý Hình Dư du ngoạn khắp Seoul, hai bên bờ sông Hán là trung tâm thành phố, tòa nhà cao tầng kề nhau san sát, đầy phong thái một đô thị hiện đại hóa, còn vương cung Triều Tiên cổ kính, ngôi nhà mái ngói tường phấn truyền thống của Hàn Quốc lặng lẽ nằm giữ tòa nhà cao tầng, không những không làm người ta cảm thấy thiếu hài hòa, ngược lại vẻ đẹp hiện đại và cổ điển hòa trộn với nhau càng thể hiện trầm tích lịch sử lâu đời của thành phố đầy hơi thở hiện đại này.

Thời Học Bản nói cũng đúng, bây giờ mình không ghét Hàn Quốc nữa.

Trước khi Trương Khác chuẩn bị về Hong Kong, Lý Tại Thù mời riêng y đi uống rượu.

- Trước kia ở Kiến Nghiệp, tôi có nói những lời mạo phạm anh và quốc gia của anh, tôi bày tỏ xin lỗi sâu sắc, mặc dù đây là lời xin lỗi tới quá muộn, nhưng mong anh chấp nhận. Sau này tôi sẵn lòng học tập, cạnh tranh, cùng nhau phát triển.

Nhìn thấy Lý Tại Thù cúi mình xin lỗi, Trương Khác hiểu, những lời trong phòng trà hôm nọ, với Lý Kiện Hi mà nói chỉ là muốn xác nhận mà thôi, với Lý Tại Thù mà nói, lại có cảm xúc cực lớn, chẳng trách đưa mình và Hình Dư đi chơi lại có thái độ thân thiện như thế.

“Thế là mình biến thành dụng cụ giáo dục miễn phí của ông ấy mất rồi, sau này mình có thêm một đối thủ cực kỳ khó chơi đây” Trương Khác dở khóc dở cười, nhưng mà nghĩ lại, người ta nuôi được cô con gái xinh đẹp đến lớn vất vả bao nhiêu, lại bị mình lừa mất, tựa hồ không nên than vãn gì.

Hôm sau Trương Khác và Phó Tuấn phải về Hong Kong, Lý Hình Dư và Lý Tại Thù ngồi cùng xe tới tiền, đến sân bay, Lý Tại Thù và Phó Tuấn lấy cớ đi hút thuốc, tránh xa, để lại không gian cho đôi tình nhân sắp ly biệt.

Trương Khác nhìn Lý Hình Dư đứng trước mặt mình, hơi thở phả ra hương thơm dịu, mấy ngày qua sắc mặt cô trở nên hồng nhuận, mái tóc dày càng thêm bóng, khuôn mặt thanh thuần đầy sinh khí, cặp môi ướm át căng mọng, còn bầu ngực vẫn khiến người ta phun máu...

- Sau này, em muốn về Perth, anh sẽ đưa em tới Perth, em muốn sang Đài Loan, anh cùng em sang Đài Loan, em muốn đến Kiến Nghiệp, anh sẽ tới đón em tới Kiến Nghiệp. Trương Khác vội lên tiếng di chuyển sự chú ý, áp lại nhịp tim đập không có quy luật, đưa tay ra nắm vai cô: - Có điều anh nghĩ lần này cha em sẽ nghe theo ý nguyện của em, để em tự an bài chuyện của mình. Đương nhiên, nếu ông ấy có an bài đi trái ý nguyện của em, anh sẽ xông thẳng vào nhà em cướp người.

Lý Hình Dư không cười như dự liệu của Trương Khác, mà khẽ mím chặt môi nhìn y thật chăm chú, như muốn in sâu hình ảnh của vào mắt, cuối cùng ghi dấu trong tim mình.

- Cám ơn anh, cám ơn anh làm em có cảm giác được trở về nhà như trước kia. Dừng cảm nhìn mấy giây liền, Lý Hình Dư đi tới ôm chặt hông Trương Khác, áp mặt vào ngực y, nhỏ nhẹ nói:

Cơ thể ngọc ngà ấm áp nhào vào lòng, dù Trương Khác là tay lão luyện hoa cỏ, trong chớp mắt bị sức công kích cực lớn của đôi hung khí nhân gian trước ngực Lý Hình Dư tạo thành nội thương nghiêm trọng, hô hấp gấp gáp, khí huyết hỗn loạn, tim đập với tốc độ vượt ngoài khả năng chịu đựng của con người, thiếu chút nữa hộc máu ... nhưng không phải từ miệng mà là từ mũi.

Uy lực đèn ô tô không gì kháng cự nổi.

oOo

Cho tới tận khi máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Hong Kong, Trương Khác vẫn hồi tưởng lại cảm giác tiêu hồn đó.

- Nhìn bộ mặt cậu kìa, hình như chuyến đi Hàn Quốc này có thu hoạch lớn hả? Diệp Kiến Bân dẫn Trần Phi Dung ra sân bay đón y:

- Lần này đi Hàn Quốc, thu hoạch lớn nhất là hòa giải quan hệ căng thẳng với Samsung, mặc dù mọi người vẫn là đối thủ cạnh tranh trực tiếp, nhưng dù sao cũng không phải là đối thủ nhìn thấy nhau hận không thể cắn đối phương một cái nữa. Trương Khác vừa đáp vừa cẩn thận nhìn Trần Phi Dung nhận cặp tài liệu của y từ tay Phó Tuấn rồi yên lặng đứng một bên: - Sao có mỗi một mình bạn, Hà Huyền đâu rồi?

Đường Thanh đã vào kỳ học cuối, thời gian lên lớp ít hơn, chủ yếu làm bài luận và thực tập, lại thêm năm sau đã là người nhà Trương gia rồi, không ăn Tết ở nhà nữa, cho nên bị Cố Kiến Bình giữ lại Kim Sơn, đợi tới sau rằm tháng Giêng mới tới Hong Kong.

- Một mình mình tới đón bạn chưa đủ à? Vừa nói ra khỏi miệng Trần Phi Dung hơi hối hận rồi, mặt ửng hồng: - Hà Huyền theo giám đốc Tương đi công tác rồi, trong thời gian ngắn sẽ không về Hong Kong.

Trương Khác rất thích nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Trần Phi Dung, tới khi thấy cô nhướn mày lên, hung dữ nhìn mình đe dọa mới kéo Diệp Kiến Bân rời khỏi sân bay.

Trần Phi Dung biết Diệp Kiến Bân tới đón là có chuyện muốn bàn với Trương Khác, thêm vào câu nói ái muội vừa rồi với Trương Khác, chui vào ghế phụ chiếc xe thương vụ.

- Khâu Diệu Tổ của Ngân hàng Hoa Liên Singapore vừa mới rời Hong Kong hôm qua, trước khi đi đã đồng ý chuyển nhượng cho Cẩm Hồ 25% cổ phần, ngoài ra chuyển nhượng cho Mã Văn Cừ, Quách Tùng Duyên tổng cộng 25% cổ phần. Lên xe rồi, Diệp Kiến Bân kể qua tình hình mua ngân hàng Hoa Liên.

1246. Chương 1248: Khách Không Mời.

- Chuyển nhượng gần một nửa số cổ phần ngay trong một lần, có thể thấy tình cảnh của Hoa Liên không tốt, đoán chừng bọn họ tới Hong Kong là để tìm cứu hỏa rồi. Chỗ ngồi của Trương Khác vừa vặn nhìn thấy nửa bên mặt của Trần Phi Dung, mái tóc đen thẳng mượt che đi khuôn mặt trái xoan và chiếc tai xinh xắn, dưới hàng mi dài mỏng cong cong, là đôi mắt linh động sáng tựa ánh trăng, sống mũi thẳng, cặp môi với đường cong mềm mại, hồng nhuận sáng bóng, thêm vào chiếc cằm thon nhỏ, dưới ánh sáng mặt trời, chỉ nửa khuôn mặt thôi làm người ta không dứt mắt ra được. Tầm nhìn của y chuyển xuống phía dưới, chiếc áo sơ mi bị đội lên cao, mái tóc thẳng gấp khúc nơi bờ ngực căng đầy, hòa với làn da trắng muốt, tạo thành một bức tranh hai màu tương phản đặc tả những gì gợi cảm nhất của một người con gái, làm người ta chỉ muốn vươn tay tới cảm thụ hơi ấm và sức đàn hồi trong đó.

Tựa hồ cảm nhận ánh mắt Trương Khác nhìn mình bằng ánh mắt không lạnh mạnh, gò má trắng trẻo của Trần Phi Dung nổi lên rúng hồng quynn rừ, lòng vừa ngưng lại hơi giận, nhưng không hề phản cảm, tối hôm đó ở Hải Châu, làm quan hệ hai người có biến hóa nho nhỏ, tựa hồ luôn có cái gì thôi thúc tiến tới bước cuối cùng đó.

- Chúng tôi đã điều tra qua tình hình tài vụ của Hoa Liên, ngân hàng này liên tục thua lỗ ba năm, tình thế không lạc quan, nghiệp vụ ở Singapore liên tục bị đối thủ chèn ép, nghiệp vụ ở nước ngoài không khai thác nổi, đã tới bờ vực phá sản. Trước đó Khâu Diệu Tổ đã chào mời mấy người mua, Ngân hàng Đại Hoa Singapore là hứng thú với Hoa Liên nhất, chỉ là Khâu Diệu Tổ không muốn bán cho đối thủ cạnh tranh của mình. Diệp Kiến Bân tựa hồ không nhìn thấy sự tình tứ im lặng giữa Trương Khác và Trần Phi Dung, cứ giảng giải tình huống.

Ăn qua loa cơm tối ở tòa nhà văn phòng của thương vụ Cẩm Hồ, Trương Khác và Diệp Kiến Bân, Tôn Thượng Nghĩa cùng mấy cao tầng Cẩm Hồ ở Hong Kong vào phòng hội nghị, tiếp tục bàn bạc việc thu mua Hoa Liên.

- Lối thoát cuối cùng của Hoa Liên là ở bên ngoài, thị trường bản địa Singapore nhỏ bé, cạnh tranh kịch liệt, nếu như ở thời kỳ đầu thị trường không có ưu thế làm chỗ dựa, sẽ khó sinh tồn được. Tôn Thượng Nghĩa sống ở Hong Kong thời gian dài, cho nên hiểu rõ tình hình Singapore còn hơn Trương Khác và Diệp Kiến Bân.

- Hiện trong nước đang dần nổi lỏng cho ngân hàng nước ngoài tiến vào thị trường tài chính, một khi Cẩm Hồ nhập cổ phần thành công vào Hoa Liên, có thể hỗ trợ Hoa Liên khai thác thị trường trong nước. Diệp Kiến Bân gật đầu: - Ngân hàng thương nghiệp Hải Châu và Kiến Nghiệp có thể là đối tượng hợp tác đầu tiên ở Hoa Liên.

- Hiện khai phát thị trường trong nước vẫn còn có giới hạn lớn, ngược lại thị trường tài chính Hong Kong càng mở cửa hơn, nên là thị trường hải ngoại đầu tiên mà Hoa Liên nên khai thác. Tôi nghe nói tập đoàn Quốc Hạo Hong Kong chuẩn bị bán ngân hàng Đạo Hanh cùng ngân hàng đầu tư phía dưới, có lẽ chúng ta nên có động tác sớm hơn. Trương Khác nói rồi bảo Trần Phi Dung chia tài liệu y bảo cô chuẩn bị lúc ở Seoul ọ người.

Mặc dù chuyện liên quan tới ngân hàng Đạo Hanh là bước thứ hai sau khi nhập cổ phần phào Hoa Liên trong chiến lược tiến tài chính hóa của Cẩm Hồ, nhưng với thói quen của Cẩm Hồ, chuyện này luôn sớm tốt hơn muộn, bọn họ tiếp tục thảo luận tới nửa đêm mới xong, Trần Phi Dung cũng ở bên cạnh hỗ trợ cho tới khi cuộc họp kết thúc.

- Thời gian đã muộn thế này rồi, một mình bạn về không tiện, để mình đưa bạn về. Thấy kim đồng hồ chỉ tới 11 giờ, rời phòng hội nghị Trương Khác nói với Trần Phi Dung.

- Ừ. Trần Phi Dung khẽ đồng ý.

Phó Tuấn lái xe, Trương Khắc và Trần Phi Dung ngồi ở phía sau, lúc này Trần Phi Dung, ngửi mùi hương thiếu nữ trên người cô, Trương Khắc bất giác trở nên gò bó, không dám nhìn ngắm cô phóng túng như buổi chiều nữa, thi thoảng khéo mắt liếc qua, phát hiện Trần Phi Dung tựa hồ mặt cũng ửng hồng, nhịp thở hơi loạn, bầu ngực phập phồng chẳng khác nào dụ dỗ người ta phạm tội, Trương Khắc thầm nuốt nước bọt.

Đưa Trần Phi Dung tới cổng chung cư, nhìn cô xuống xe vào tòa nhà, tới khi bóng dáng cô biến mất tầm nhìn, Trương Khắc mới thở phào, bảo Phó Tuấn lái xe.

- Vừa rồi ở đèn đường cạnh chung cư, tôi thấy có bóng người, cảm giác quen quen, có điều không chắc lắm. Lái xe tới đầu đường, Phó Tuấn đột nhiên nói:

~~o0o

Cô thích ở bên cạnh y, cho dù thi thoảng chỉ là cái gật đầu khi công tác; thích nghe y nói những lời ám muội, cho dù chỉ là chút ám muội tự mình tưởng tượng ra; thích ánh mắt y nhìn mình, từ làm tim mình đập loạn nhịp nhưng không có chút phản cảm nào. Từ cửa thang máy đi ra, Trần Phi Dung dựa vào tường thở phào một hơi, sau cái ngày hôm đó ở Hải Châu, quan hệ hai người không cách nào quay về thời tự nhiên đối diện với nhau như trước nữa, thậm chí bản thân, hôm đó mình không nên xúc động như thế, khiến hiện giờ làm bản thân ngày càng không có sức đề kháng với Trương Khắc nữa rồi.

“Không thể để giống như những cô gái khác, không thể để mình lún vào, mặc dù Tiểu Thanh nói ... Nhưng ... Nhưng làm sao có thể như thế được!” Trần Phi Dung cởi áo ngoài, đứng trước gương phòng tắm, nhìn bản thân trong gương, không ngờ ánh mắt chan chứa xuân tình, má đỏ như hoa đào, môi ướt át, áo sơ mi lụa bọc lấy bầu ngực đầy đặn vẫn còn đang rung rinh theo nhịp thở hơi gấp gáp.

“Kính coong ... Kính coong ...” Chính lúc Trần Phi Dung gạt bỏ tâm tình phức tạp của bản thân, cởi chiếc cúc áo đầu tiên để đi tắm thì tiếng chuông cửa vang lên.

“Á ... Chẳng lẽ cậu ấy lên rồi? Mình làm thế nào đây? Không mở cửa, đứng bên trong nói mình chuẩn bị ngủ rồi, có chuyện gì mai hãy nói. Hay là mở cửa mời cậu ấy vào, nhưng chẳng may ...” Trần Phi Dung đi đi lại lại trong phòng tắm, không biết phải làm thế nào.

“Cậu ấy tới muộn như thế, chắc là có chuyện gấp, hơn nữa có anh Phó Tuấn đi theo cơ mà, chắc cậu ấy chẳng làm gì mình đâu.” Trần Phi Dung cuối cùng kiểm được lý do mở cửa, rời khỏi phòng tắm đi ra cửa.

Trần Phi Dung không dám mở lỗ mắt mèo ra nhìn, sợ nếu như chỉ có một mình Trương Khắc, ngay cả cái có duy nhất ình mở cửa cũng không còn nữa. Khi mở khóa chìm, cầm tay nắm cửa, trong đầu Trần Phi Dung vẫn còn đấu tranh :” Chẳng may cậu ấy tới một mình, vào rồi muốn ... muốn ... Thì mình phải làm sao, từ chối ... hay không?”

Do dự một lúc, cánh cửa cuối cùng chậm chậm mở ra, Trần Phi Dung thấp thỏm nhìn ra cửa, đợi tới khi nhìn rõ người thực sự ở ngoài cửa, không kìm được kêu lên: - Á ... Sao lại là anh! Sao anh lại ở Hong Kong?

Người đứng ngoài cửa làm Trần Phi Dung cảm thấy bất ngờ mặc áo thể thao có mũ, mũ trùm lên đầu, dưới ánh đèn không sáng lắm ngoài hành lang, khuôn mặt nửa sáng nửa tối đó vẫn có thể nhận ra được là Hồ Kim Tinh, người tới không ngờ lại là Hồ Kim Tinh.

- Là anh, em bất ngờ lắm phải không? Chúng ta lâu lắm rồi không gặp, em không mời anh vào uống một cốc cà phê à? Thấy Trần Phi Dung mở to mắt kinh ngạc nhìn mình, Hồ Kim Tinh không khỏi đắc ý, cuối cùng cũng đợi được tới lúc em ở nhà một mình rồi.

1247. Chương 1249: Cơ Hội Cuối Cùng.

Từ khi tỉnh chính thức lập tổ điều tra liên hợp tiến hành điều tra Hải Túc, Hồ Tôn Khánh biết chuyện gay go to rồi, với tình hình khi đó của Hải Túc, đoán chừng khó tranh khỏi kiếp nạn, bản thân ông ta tuyệt đối không thoát khỏi liên quan. Hồ Tôn Khánh muốn bỏ trốn, nhưng cuối cùng không dũng khí vứt bỏ lại cơ sở gây dựng ở Kiến Nghiệp, cũng biết mình là một mục tiêu quá lớn, không khéo chưa qua được biên giới đã bị kẻ nào đó có dụng tâm tóm gọn.

Hồ Tôn Khánh hiểu bản thân không đi được, nhưng Hồ Kim Tinh có thể, là người đại diện của ông ta ở Hải Túc, rất nhiều chuyện lấy danh nghĩa Hồ Kim Tinh làm, một khi sự việc bại lộ, Hồ Kim Tinh nhất định bị liên lụy, Hồ Tôn Khánh không thể để độc đinh của Hồ gia bị tổn hại. Hơn nữa Hồ Kim Tinh còn trẻ, Hồ Tôn Khánh lo hấn không biết chừng mực, tới khi đó khai cả những chuyện không nên khai, không ai biết, lúc đó ông ta hết đường sống.

Thế nên Hồ Tôn Khánh ngầm an bài, cuối cùng trước khi bản thân bị song quy, đưa Hồ Kim Tinh tới Hong Kong, dặn dò hấn từ Hong Kong bay sang Canada, trong thời gian ngắn tuyệt đối không được về.

Nhưng đúng như Hồ Tôn Khánh lo lắng, Hồ Kim Tinh còn trẻ, làm sao cam tâm bản thân bỏ trốn như chó nhà tang, trong thời gian ở cùng Nghiêm Văn Giới, Lâm Tuyết. Hồ Kim Tinh đã biết rõ cuộc Trương Khác có thân phận gì, cũng biết cục diện khốn cùng của Hải Túc có liên quan gì tới y.

”Mày làm tao mất hết, tao không cam tâm, tao phải báo thù, tao nhất định phải báo thù, tao sẽ ày phải ném mùi đau khổ.”

Hồ Kim Tinh sớm đã biết Trần Phi Dung công tác ở Thương vụ Cẩm Hồ, hấn chờ đợi ở bên ngoài tòa nhà Cẩm Hồ nhiều lần, cuối cùng phát hiện ra được bóng dáng Trần Phi Dung, rồi thầm theo dõi, nắm bắt được nơi ở và quy luật sinh hoạt của Trần Phi Dung ở Hong Kong. Chỉ là ở Trần Phi Dung ở cùng Hà Huyền, bình thường rất ít khi ra ngoài hoặc ở nhà một mình, thường xuyên ở cùng Đường Thanh và Hà Huyền, mặc dù biết Đường Thanh mới là bạn gái chính thức của Trương Khác, nhưng với Hồ Kim Tinh mà nói, Trần Phi Dung là cô gái khiến hấn khuynh đảo ngay từ cái nhìn đầu tiên, là người tình trong mộng của hấn cho tới tận bây giờ, càng có sức hấp dẫn hơn.

Rất nhiều lần nấp trong bóng tối nhìn dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn và vóc dáng yêu kiều mê đắm của Trần Phi Dung, chính bản thân Hồ Kim Tinh cũng không biết mình ra tay với Trần Phi Dung là vì báo thù Trương Khác hay là vì một lần thỏa mãn khao khát của bản thân, thực sự làm chuyện đã làm vô số lần trong mơ với Trần Phi Dung.

Cho nên mãi không tìm ra được cơ hội ra tay, cũng biết bản thân ở lại Hong Kong là không an toàn, nhưng trong gần hai tháng qua, Hồ Kim Tinh vẫn cực kỳ kiên nhẫn chờ đợi trong bóng tối.

Cuối cùng công sức không uổng phí, tối nay Hồ Kim Tinh thấy đã sắp 12 giờ mà Trần Phi Dung còn chưa về, đoán hôm nay chắc cô không về nữa, định ngày mai lại tiếp tục, chân đã bước được bước đầu tiên ra khỏi vị trí kín đáo hấn ẩn nấp theo dõi, chuẩn bị về chỗ ở thì nhìn thấy một chiếc Mercedes màu đen từ phía kia đường đi tới, đỗ lại ở cổng chung cư, Trần Phi Dung từ trên chiếc xe đó đẩy cửa đi ra.

Hồ Kim Tinh theo dõi Trần Phi Dung ở Hong Kong thời gian dài như thế, chẳng cần nhìn biển số Hồ Kim Tinh cũng biết đó là xe riêng của Trương Khác tại Hong Kong, thấy xe đi về phía mình, vội rụt người nấp sau đèn đường, tránh để người trong xe chú ý.

Nhìn chiếc Mercedes đi qua một con đường Hồ Kim Tinh mới yên tâm, từ bóng tối đi ra tiến về phía cửa chung cư, nhớ lại vừa rồi Trần Phi Dung từ xe đi xuống, tựa hồ mặt đỏ ửng mang theo hưng phấn khác thường, trong lòng không khỏi nổi giận:” Chẳng lẽ ở cùng thằng khốn đó làm em vui vẻ như thế, lát nữa anh sẽ cho em biết vui vẻ thực sự là thế nào.”

Nhìn thấy Hồ Kim Tinh, Trần Phi Dung sửng sốt một lúc mới tỉnh lại, thấy hấn cười lạnh, ánh mắt bất thiện và ngữ khí cộc nhả của hấn, làm Trần Phi Dung dự liệu được chuyện không ổn.

- Ngày mai tôi còn phải đi làm, nếu như anh có chuyện gì, để sáng mai chúng ta nói. Vì tránh chọc giận Hồ Kim Tinh, Trần Phi Dung kìm chế, nuốt những lời kiểu như “anh đã bị canh sát ra thông báo truy nã, mau đi đầu thú” vào lòng, đồng thời nỗ lực để sắc mặt thật bình thường từ chối yêu cầu của Hồ Kim Tinh, bình tĩnh kéo dài thời gian, tay đặt sau lưng len lén vươn ra, ấn lên cửa chuẩn bị thành linh đóng sập cửa lại.

- Đừng thiếu hiếu khách như thế, anh hiếm khi tới Hong Kong được một lần, lại đợi em muộn thế này, chúng ta cho dù không phải là bạn, cũng có tình bạn học chứ. Hồ Kim Tinh mặt mang vẻ trêu ghẹo, thấy đầu vai Trần Phi Dung hơi cử động, biết rằng cô có động tác nhỏ sau cửa, đúng lúc Trần Phi Dung đặt tay xoay nắm đấm cửa, chuẩn bị đóng cửa vào, hấn nhanh chân thò chân vào cửa, không cho cô đóng lại.

- Anh mau đi ra! Anh muốn làm cái gì? Tôi hô lên đấy. Cửa không đóng lại được, Hồ Kim Tinh dùng sức chen vào, Trần Phi Dung kinh hoàng vừa lùi vừa dọa nạt.

- Em cứ hô lên đi, anh biết nhà đối diện đi du lịch chưa về, em ở trên cao như thế, có hét lớn thế nào cũng không ai nghe thấy đâu, nơi này lại cách âm rất tốt. Hồ Kim Tinh trở tay đóng cửa lại, thấy Trần Phi Dung muốn gọi điện cầu cứu, liền giật đứt giây điện thoại trước.

”Mình thực sự không nên do dự, đáng lẽ phải giành thứ quý giá nhất cho người mình yêu thương.” Nhìn Hồ Kim Tinh dặc ý cười gần đi từng bước một về phía mình, Trần Phi Dung lòng đầy hối hận, nghĩ tới ác mộng mình sắp phải đón nhận, không tìm được nước mắt.

Nhìn Trần Phi Dung kinh hoàng, Hồ Kim Tinh càng hả hê nhìn ngắm thân thể tuyệt trần của cô, thấy khóc như hoa đào trong mưa, những khuôn mặt vẫn động lòng người, cổ áo đã cở một cái cúc, lộ ra làn da trắng như tuyết, đôi ngực nhìn nghiêng hết sức nảy nở, vòng eo nhỏ gọn, mùi u hương cơ thể thoang thoảng lẫn trong không khí, Hồ Kim Tinh như sắp bị lửa dục trong người thiêu cháy thành than, hai mắt đỏ rực lên như sói đói, tay phải vươn tới, hướng đến bầu ngực chứa một nam nhân nào đựng vào của Trần Phi Dung. Nhìn Trần Phi Dung từng bước lùi vào góc tường, nước mắt ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp, không hề có chút ý chí phản kháng, Hồ Kim Tinh sinh tâm lý mèo vờn chuột, cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, liếm môi chìa vào ngực áo ướt nước, lập lộ hiện lên hình dạng áo lót bên trong, nuốt nước bọt nói: - Cởi áo ra.

- ... Trần Phi Dung kinh động vô cùng, mặt trắng bệch.

Hồ Kim Tinh càng thêm phần khích, vung vẩy con dao trong tay, liếm môi mắt không rời khuôn ngực mê đắm của Trần Phi Dung: - Cởi từng cái một, thật từ từ ... em không muốn có thêm đau đớn phải không, khuôn mặt xinh đẹp của em nếu bị rạch vài cái thì thật đáng tiếc đấy, nào cởi đi, chậm thôi ...

”Tu ... Tu ...” Tiếng rung nhẹ trên bàn trà đột nhiên vang lên, có người gọi tới chiếc điện thoại Hoa thiếu nữ của Trần Phi Dung, vỏ máy màu ánh trắng nhá lên ánh đèn màu hồng, sau ba lần rung là tiếng hát Tuyết mùa đông trên biển của Giang Đại Nhi.

Kể đang có mưu đồ làm chuyện ác đột nhiên bị quấy rối, Hồ Kim Tinh hoảng hốt quay lại, đợi phát hiện ra là di động của Trần Phi Dung, tức giận đi tới, nhìn thấy trên màn hình hiện thị cái tên “Trương Khác”, lửa giận bùng lên trong lòng, cầm chiếc di động nhỏ nhắn ném mạnh xuống đất, nhìn chiếc di động vỡ nát thành từng mảnh, vỏ máy, mạch điện, pin bắn lung tung các góc, mới quay đầu lại, cổ làm dáng vẻ quý tộc nói: - Xin lỗi nhé, làm hỏng mất di động của em rồi ... Á ...

“Choang!”

Hồ Kim Tinh quay đầu mới phát hiện ra không biết từ lúc nào Trần Phi Dung đã tới sau lưng mình, giờ cao chiếc lọ hoa gốm đập xuống, tích tức trướng khi bị đập ngất xỉu, Hồ Kim Tinh nghĩ không ngờ mình bị cô ta vờ không có sức phản kháng lừa gạt mất, vì sao vừa rồi mình chậm chạp như thế, vì sao không mặc xác cái điện thoại kia, kiếp này không còn cơ hội đựng vào mỹ nữ động lòng người này nữa rồi.

1248. Chương 1250: Đùng Đi.

Lúc Hồ Kim Tinh không cam tâm ngã xuống đất, cánh cửa bị khóa trái bên trong cũng bị người ta đá văng, Trương Khác và Phó Tuấn ngay lập tức xông vào.

- Tiểu Khác! Từ lúc Hồ Kim Tinh xuất hiện, thần kinh Trần Phi Dung căng như dây đàn, sợ hãi tuyệt vọng hòa hối hận, đến khi nhìn thấy đôi mắt đầy quan tâm lo lắng của Trương Khác, giây thần kinh mới giãn ra, cô chưa bao giờ trải qua chuyện nguy hiểm như thế, thần kinh yếu ớt không chịu nổi kích động lớn như thế, người loạn choạng cũng ngã xuống đất.

- Phi Dung. Trương Khác thấy Trần Phi Dung ngã xuống ngay trước mắt, lòng nhói đau như có thứ gì hết sức trân quý bị đánh vỡ, vừa lao tới vừa gọi tên cô, ôm lấy Trần Phi Dung vào lòng, hoảng hốt gọi: - Phó Tuấn, anh mau xem xem cô ấy làm sao rồi.

Phó Tuấn đi nhanh tới, ngồi xuống bên cạnh, đưa tay bắt mạch Trần Phi Dung, vén mí mắt của cô lên, trấn an: - Không sao, cô ấy chỉ bị sợ hãi quá độ ngất đi thôi, một lúc sau sẽ tỉnh lại.

Trương Khác ôm chặt Trần Phi Dung trong lòng, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt lấp lánh trên mắt, bế cô ngồi xuống ghế, âu yếm vỗ về mái tóc mượt mà, hôn lên trán cô, thì thầm: - Không sao, không sao nữa rồi ... Nhìn Hồ Kim Tinh nằm cách đó mấy bước chân, nếu không đang ôm Trần Phi Dung trong lòng, nhất định y sẽ đi tới đập áy phát.

- Phi Dung không thể ở nơi này được nữa, tôi đưa cô ấy tới Ảnh Loan Viên, chuyện ở đây giao cho anh xử lý, đừng kinh động tới cảnh sát Hong Kong, Hồ Kim Tinh liên quan tới vụ án Hải Túc, trực tiếp liên hệ với Hà Kỳ Vân, công lao này tặng cho người khác không bằng tặng cho anh ta, bảo anh ta mau liên hệ với cấp trên để tới bắt người. Trương Khác nhìn Trần Phi Dung nằm thiêm thiếp trong lòng, khuôn mặt trắng nhợt chưa tan hết sợ hãi, liền nói: - Chuyện liên quan tới Phi Dung hôm nay coi như chưa xảy ra, nói với Hà Kỳ Vân, Hồ Kim Tinh là do chúng ta vô tình gặp phải bắt lấy ... Cầm ghét nhìn Hồ Kim Tinh nhỏ phỉ một cái: - Hắn cũng không muốn có thêm một tội danh nữa đâu, may cho thằng khốn này rồi ...

Cẩn dặn xong xuôi, Trương Khác bế Trần Phi Dung xuống lầu trước, lái xe tới Ảnh Loan Viên.

Cẩn thận bế Trần Phi Dung lên giường ở phòng ngủ, thấy cô vẫn mê man, Trương Khác liền giúp cô cởi giày, lấy chăn đắp lên người cô, ngồi bên giường lặng lẽ ngắm nhìn cô hồi lâu, vuốt ve gò má trơn mịn, đứng dậy rời phòng, tới gian phòng khác để ngủ.

- Đứng đi. Thực ra chưa rời chung cư Trần Phi Dung đã tỉnh lại rồi, cô vờ hôn mê là cho Trương Khác một cơ hội, không ngờ y lại làm quân tử, thấy Trương Khác đứng dậy muốn đi, đưa tay ra nắm lấy tay Trương Khác, ánh mắt đầy mong đợi.

Thấy khuôn mặt Trần Phi Dung vẫn còn hoảng loạn, Trương Khác bóp nhẹ tay cô ngồi xuống, tay phải yêu thương vuốt má cô, an ủi: - Mình sẽ ở lại đây với bạn, đợi bạn ngủ rồi mới đi.

- Mình ... Mình nói, đêm nay bạn đừng đi, đừng để mình ngủ một mình. Ấp a ấp ùng đem tâm tư ấp ủ trong lòng nói ra, Trần Phi Dung cảm thấy nhẹ nhõm như được giải thoát, chỉ là xấu hổ không thôi, mặt nóng bừng, tai cũng nóng, không dám nhìn vào mắt Trương Khác, giấu đầu trong gối.

Trương Khác không dám tin vào tai mình, trơ ra như khúc gỗ, nằm xuống ngay sát Trần Phi Dung.

- Ban đêm trời lạnh, bạn ... Bạn vào trong chăn đi. Trần Phi Dung thẹn thùng nói nhỏ:

- Nếu chui vào chăn phải cởi y phục ra mới được, nếu không mặc y phục không thấy thoải mái. Trương Khác nói lời chỉ lừa được trẻ lên ba.

- Ủ. Trần Phi Dung lí nhí nói:

Cởi hết y phục chỉ còn lại cái quần sịp, Trương Khác vén góc chăn chui vào, nghiêng người nằm xuống, cách Trần Phi Dung một khoảng rất nhỏ.

Cách gần như thế cùng nằm trong một chiếc chăn, Trương Khác nghe thấy hơi thở dần trở nên khó nhọc của Trần Phi Dung, bằng mắt thường nhìn thấy một màu hồng đang lan đi, cách một lớp y phục và khoảng cách nhỏ, có thể cảm thụ được hơi ấm từ người cô tỏa ra và nhịp tim đập như con hươu con chạy loạn.

Đợi rất lâu không thấy xảy ra chuyện như trong tưởng tượng, Trần Phi Dung hơi ngạc nhiên mở mắt ra, thấy đôi mắt sáng của Trương Khác đang mở to nhìn mình, thấy mình mở mắt nở nụ cười.

- Cởi y phục đúng là rất thoải mái, bạn cũng thử mà xem. Đầu Trương Khác mọc lên hai cái sừng ác ma, dụ dỗ người ta phạm tội.

- Ủ. Giọng nhỏ như muỗi kêu.

- Để mình cởi áo giúp bạn. Trương Khác tiếp tục dụ hoặc.

Trần Phi Dung nhắm mắt lại trong trả lời.

Được ngầm cho phép, Trương Khác kéo chăn đắp hai người xuống dưới thắt lưng, đưa tay bắt đầu từ từ cởi từng nút áo của chiếc áo sơ mi lụa.

Theo cùng cúc áo bị cởi ra, cảm giác da thịt mình dần lộ ra ngoài không khí, lọt vào mắt Trương Khác, hơi thở Trần Phi Dung mỗi lúc một hơi thở dồn dập, bầu ngực đầy đặn tròn trịa bắt đầu phập phồng không

ngột, bụng dưới có dòng hơi ấm tỏa khắp khắp mỗi một tế bào trên người, cuối cùng tụ tập lại địa đàng mẩn cảm.

- Ủ ... Bụng dưới truyền tới cảm giác tê ngứa, trong mũi Trần Phi Dung phát ra tiếng rên nhỏ tựa hơi thở, cảm thấy mình thật vô dụng, bị Trương Khác nhìn thôi đã ướt mắt rồi.

Áo sơ mi bị cởi toàn bộ, Trần Phi Dung phối hợp nhắc mình để Trương Khác dễ dàng cởi áo ra, ngấm nhìn, tấm thân thiếu nữ gần như phơi trần trong ánh sáng lơ mơ càng khiến người ta phải hoa mắt.

Mái tóc dày đen bóng buông xõa, như thác nước đổ xuống chiếc gối trắng tinh, hàng mi khê run rẩy, mắt khép hờ mơ màng, mũi nhỏ thở ra làn hơi nóng hổi, chiếc miệng hé hé, bờ môi hồng nhuận mê người, quyến rũ tới thấu xương, cùng với gò má đỏ như máu, giống nường tử đang khao khát chờ đợi hoan ái, nào còn chút gì của băng sơn mỹ nhân.

Trông thấy ánh mắt si dại của Trương Khác, càng làm ráng hồng trên mặt cô đốt tới chiếc cổ trắng như tuyết nổi lượn xuống bờ vai tạo nên một vẻ thanh nhã, nhìn qua chiếc xương quai xanh gợi tình, là chiếc áo lót trắng, nhưng lúc này bảo nó nâng niu bảo vệ gò đống tuyết trắng ngần, chẳng thà nói nó khơi lên dục vọng của người ta, tiếp tục qua khe vú làm người ta lạc lối là chiếc bụng nhỏ phẳng lì, với chiếc rốn xinh khải ái lên xuống theo nhịp thở, lan tỏa sức mê hoặc chết người.

Mỹ nhân như ngọc, Trần Phi Dung càng là ngọc cực phẩm trong các loại ngọc.

Trương Khác, chỉ cảm thấy trái tim mình như muốn bay ra ngoài, muốn tiến thêm một bước khám phá cơ thể mỹ diệu ấy, nhưng thấy vẻ mặt Trần Phi Dung thẹn thùng không biết để đâu cho hết, định đưa tay ra tắt đèn, hi vọng bóng tối giảm bớt phần nào ngượng ngùng của cô.

- Đứng, đừng tắt đèn, mình muốn nhìn thấy bạn. Trần Phi Dung thỉnh linh mở choàng mắt ra, đưa tay ra ngăn Trương Khác lại, yêu cầu lớn gan này làm đôi mắt đẹp của cô như có nước chảy ra, nhưng vẫn dũng cảm nhìn Trương Khác.

Trương Khác thắm thở dài, biết chuyện Hồ Kim Tinh vẫn để lại tác động tâm lý trong cô, nếu không Trần Phi Dung chẳng yêu cầu như thế, chỉ mong mình có thể làm vết thương của cô ấy sớm biến mất.

- Dù tắt đèn đi, bạn cũng ở trong tim mình, mình sẽ để bạn mãi mãi nhìn thấy mình. Trương Khác dùng má cọ vào má Trần Phi dung, nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Trần Phi Dung nhìn Trương Khác thật sâu, chầm chậm khép mắt lại, hơi ngửa cổ lên chờ đợi, tức thì cảm thấy bờ môi bị bờ môi mềm mềm dán vào, nhất thời tay chân luống cuống, thoáng run lên, rồi cứng đờ, dù sao đây là nụ hôn đầu đời của cô.

Trương Khác ôn nhu để bốn cánh môi khê khê cọ sát vào nhau, mất một lúc mới hé môi để chiếc lưỡi của Trương Khác tiến vào quấy loạn, cảm giác được toàn bộ thân người của cô mềm nhũn, hơi thở gấp gáp, hai tay khê hoạt động trên phần lưng của Trương Khác, thân thể mềm mại như không xương giống như con sâu ngo ngoáy, tựa hồ còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng rên ư ư phát ra từ cổ họng.

1249. Chương 1251: Cô Ấy Khác Với Những Cô Gái Khác.

Mùi vị nam nhân nồng đậm xông thẳng lên não, tâm thần xao động, một loại cảm giác hưng phấn trước nay chưa từng có, cái mùi ấy thật quen mà cũng thật lạ, Trần Phi Dung như chìm đắm vào trong mê man, cánh môi Trương Khác đã tách ra, nhưng lại mơn chớn tai, cổ, cánh môi đó đi tới đâu đốt sống nóng hổi trên da thịt cô tới đó, Trần Phi Dung cảm thấy khao khát mông lung, nhưng không rõ khao khát cái gì. Hai tay Trương Khác vuốt ve bờ vai cô, cảm thụ tỉ mỉ từng tác da thịt non mịn như tơ lụa dưới tay, luồn ra sau lưng Trần Phi cởi cúc áo lót.

Áo ngực vừa rơi xuống, chưa có đủ thời gian khoe sức sống mê người của nó thì một nụ hoa đã bị lọt vào miệng con sói tham lam, bầu vú no tròn còn lại bị một chiếc tay nắm lấy, biến thành đủ các hình dạng.

- A...

Hai chỗ mẫn cảm nhất của người thiếu nữ bị xâm phạm trực tiếp, Trần Phi Dung không kìm được cong người lên, da dẻ trắng nõn toàn thân mơ hồ biến thành màu hồng, thậm chí rỉ ra một lớp mồ hôi như có như không, dần dần, dưới thủ đoạn điêu luyện của Trương Khác, núm vú nho nhỏ đã nhanh chóng săn cứng, hơi thở dồn dập áp ứ của Trần Phi Dung đã chuyển thành những tiếng rên rỉ đầy kêu gọi.

Trương Khác cúi y phục trên người, lấy ngón tay vuốt nhẹ theo cặp chân thanh tú săn chắc của Trần Phi Dung, mơn man giữa hai đùi, làm cô run lên theo bản năng khép lại, rồi mở ra để y bỏ đi trở ngại cuối cùng, Trương Khác khẽ vuốt ve vườn hoa đã lây lội, biết Trần Phi Dung đã sẵn sàng, điều chỉnh vị trí, nói nhỏ bên tai cô: - Mình sắp tiến vào đây, mới đầu có hơi đau một chút.

Trần Phi Dung đã cảm thụ thứ nóng nóng kia chọc vào hạ thể bị lấp đầy bởi cảm giác ngứa ngáy, sự cần thận của như gãi ngứa ngoài giấy, không thỏa được cơn khát, Trần Phi Dung chủ động ưỡn người lên nghênh đón.

- A ... Đau .. Đau quá ... Hạ thân truyền tới cơn đau như xé, mười ngón tay thon dài cắm vào lưng Trương Khác, song trên mặt tràn trề hạnh phúc, nước mắt chảy ra, thì thầm bên tai y: - Cuối cùng mình thành nữ nhân của bạn rồi, đem thứ trân quý nhân cho bạn rồi.

Mặc dù Trương Khác muốn không chế ảnh hưởng của sự kiện đêm qua trong phạm vi nhỏ nhất có thể, cố gắng để nó lặng lẽ trôi đi, tránh để lại ảnh hưởng xấu tới Trần Phi Dung, nhưng ở Hong Kong xảy ra chuyện như vậy, vẫn cần phải nói với Tôn Thượng Nghĩa và Diệp Kiến Bản.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Thượng Nghĩa và Diệp Kiến Bản lần lượt nhận được điện thoại của Trương Khác, nghe kể chuyện xảy ra, cảm thấy chấn kinh, hai người bọn họ đều rất thân thuộc Trần Phi Dung, đối với cô gái xinh đẹp bề ngoài lãnh đạm nội tâm hiền lành này đều có ấn tượng cực kỳ tốt, huống hồ chuyện xảy ra không lâu sau khi mọi người tạm biệt, làm bọn họ không khỏi tự trách bản thân, bất kể là vì quan hệ giữa Trần Phi Dung với Trương Khác, Đường Thanh hay là vì nhân viên công ty, đều phải có trách nhiệm chiếu cố tốt cho người ta. Còn Diệp Kiến Bản ở cùng Trương Khác, Trần Phi Dung lâu hơn, cho nên nhận sớm nhìn ra trong mắt của Trần Phi Dung tình ý khó che dấu với Trương Khác, cũng hiểu địa vị của Trần Phi Dung trong lòng Trương Khác.

Nghe thấy trước khi Trương Khác và Phó Tuấn kịp xông vào, Hồ Kim Tinh đã bị Trần Phi Dung cơ trí dừng cầm đèn bình hoa đập ngất xỉu, hai người thăm thử phào, đồng thời bộ phục cô gái bề ngoài yếu đuối này.

- Mặc dù màn anh hùng cứu mỹ nhân không thành, sau đó an ủi người ta, cậu không thừa cơ làm cái gì chứ hả? Biết Trần Phi Dung không sao, Diệp Kiến Bản bắt đầu trên ghẹo Trương Khác.

Trương Khác chợt dạ nhìn Trần Phi Dung vẫn nằm bên cạnh mình chưa tỉnh, cười xoa vài tiếng ứng phó rồi cúp máy

Khi Trương Khác xuống nhà ăn mang bữa sáng ngon lành dinh dưỡng phong phú quay về, nhìn thấy Tôn Tinh Mông đang ngồi bên giường nói chuyện với Trần Phi Dung thì rợn người, Trần Phi Dung vừa mới thành phụ nữ, hành động không thuận tiện, nếu bị Tôn Tinh Mông vừa mới có trải nghiệm đó mấy tháng trước nhìn ra, thế nào cũng rất vui.

Ngồi ở trên giường ăn sáng xong, một lúc sau Trần Phi Dung đột nhiên đỏ mặt, len lén nhìn Tôn Tinh Mông một cái rồi lo lắng nhìn Trương Khác.

Trương Khác thấy vậy thì ngớ ra, chớp mắt vỡ lẽ, chắc là Trần Phi Dung muốn đi vào nhà vệ sinh, đều tại mình mua đồ ăn sáng có quá nhiều nước, thêm vào buổi sáng tỉnh lại Trần Phi Dung vẫn cảm thấy đau, còn chưa rời giường, giờ làm sao nhịn được. Ai học môn sinh học đều biết, ở phương diện này nữ nhân không nhịn tốt bằng nam nhân.

- Tinh Mông, Phi Dung ăn sáng xong rồi, để bạn ấy nghỉ ngơi thêm chút đi, đêm hôm qua bạn ấy ngủ rất muộn. Chúng ta ra ngoài bàn chuyện cuộc thi đi. Trương Khác lừa Tôn Tinh Mông ra ngoài, trước lúc đóng cửa nhìn thấy Trần Phi Dung đã nhịn không nổi cựa mình rời giường.

- Vội vàng bảo em ra ngoài làm cái gì? Anh tưởng em không biết anh làm chuyện hay ho gì à, lần trước với em cũng thế, hại em đau mất mấy ngày, ngay cả đi nhà vệ sinh còn đau, cái đồ đại sắc lang. Tôn Tinh Mông nhìn vẻ mặt làm bộ chuẩn bị nghiêm túc bàn công việc, ném cho y một cái nhìn khinh miệt.

Trương Khác cố gắng trấn tĩnh nói lảng đi: - Lần trước anh mới là người bị hại chứ, em cưỡng bức anh ...

- Không được phép nhắc tới chuyện đó. Thấy Trương Khác muốn kéo sang chuyện ở nhà vệ sinh hôm đó, Tôn Tĩnh Mông gạt phắt đi, mặt đầy đắc ý vì bắt gian được cả đôi: - Khi em tới, Phi Dung rời giường mở cửa cho em, nhìn cách cô ấy đi lại là biết ngay đêm qua xảy ra chuyện gì! Anh không định chối đây chứ.

Trương Khác nhớ lúc mình đi biết bên phía Tôn Thượng Nghĩa lát nữa thế nào cũng có người tới, nên không khóa cửa lại, chẳng lẽ lúc mình rời phòng thuận tay khóa cửa mà không nhớ?

- Em không thêm vào chuyện của anh, vừa rồi Phi Dung đỏ mặt là muốn đi nhà vệ sinh chứ gì, hiện cô ấy đi lại không tiện, em vào giúp đây. Tôn Tĩnh Mông không muốn tiếp tục đề tài này như một cô vợ ghen tuông, bỏ mặc Trương Khác đứng đó, trước khi vào phòng còn nở nụ cười trên đầu khổ của người khác: - Em không để ý, nhưng anh nghĩ thật kỳ xem phải ăn nói ra sao với Đường Thanh đi.

Trương Khác lúc này mới đau đầu thực sự.

Những cô gái khác của y, bao gồm Hứa Tư, Dịch Đan Thanh, Tôn Tĩnh Mông và cả Lý Hình Dư khi ở Perth, Đường Thanh sau khi biết được, mặc dù có ghen, nhưng đều thầm thừa nhận bọn họ ở bên mình. Cho nên Trương Khác nắm chắc sau này Đường Thanh biết chuyện Trần Tĩnh, thậm chí Tạ Văn Tĩnh với mình, hẳn cũng sẽ chấp nhận.

Nhưng Trần Phi Dung thì khác, Trương Khác biết, Đường Thanh coi Trần Phi Dung là người bạn tốt nhất thân thiết nhất, từ thời cao trung cho tới khi lên đại học, hai cô gái luôn quấn quýt với nhau như chị em ruột, mỗi lần y gặp Đường Thanh, cô đều gọi Trần Phi Dung theo, chuyện đó thành thói quen, cả ba bọn họ đã quen ở bên nhau rồi.

Đôi khi nhìn hai cô gái thân thiết, làm Trương Khác cũng phải ghen tỵ, đương nhiên đó là vì hi vọng chen vào giữa hai cô gái, trái ồm phải ắp, nhưng nó đó chỉ là điều xuất hiện trong giấc mơ.

Bây giờ mình phát sinh quan hệ với cô bạn gái tốt nhất của vợ chưa cưới, hoàn toàn là nội dung của một bộ phim hạng ba: Nam nhân và bạn gái khuê phòng tốt nhất của bạn gái, nhất định trong một đêm nào đó, sẽ xảy ra chuyện không nên xảy ra.

Nghĩ tới đó Trương Khác chỉ muốn hét lớn: Tôi không muốn vào vai nam chính trong bộ phim như thế.

1250. Chương 1252: Có Kẻ Động Cờn

- Cái tên đó lúc nào cũng thô lỗ, không biết lần đầu tiên phải ôn nhu với cô một chút. Tôn Tĩnh Mông dìu Trần Phi Dung từ nhà vệ sinh ra, thấy cô đi thôi mà cũng đau nhăn mặt lại, nhớ tới bản thân cũng từng trải qua việc tương tự, không nhịn được lên tiếng oán giận.

- Không ... không phải đâu ... Bị Tôn Tĩnh Mông nói thẳng ra, Trần Phi Dung thẹn đỏ mặt, cúi gầm xuống không dám nhìn Tôn Tĩnh Mông, nhưng vẫn lên tiếng giải thích cho Trương Khác: - Anh ... Anh ấy rất ôn nhu, chỉ là không biết vì sao lại đau như thế.

Tôn Tĩnh Mông thấy Trần Phi Dung thẹn thùng vô cùng mà vẫn lên tiếng biện hộ cho Trương Khác, thầm mắng tên khốn đó không biết có cái gì khiến nữ nhân vì y như thế, nhưng quên mất chính bản thân cũng yêu tên đó hết thuốc chữa.

- Vậy sau này phải làm sao? Tôn Tĩnh Mông đương nhiên không lạ gì tình cảm giữa Trần Phi Dung và Đường Thanh, cô còn có thể tránh ba người ở cạnh nhau để khỏi phải xấu hổ, nhưng Trần Phi Dung lại khác, ngủ với chồng chưa cưới của bạn thân nhất, làm sao để đối diện với Đường Thanh chứ? Ba người đó luôn ở bên nhau, sau này phải xử lý thế nào?

- Tôi định qua vài ngày nữa sẽ đem chuyện này nói với Tiểu Thanh.

- Hả! Cô định tự mình kể với Đường Thanh à? Tôn Tĩnh Mông ngạc nhiên nhìn Trần Phi Dung, dù Đường Thanh ngầm thừa nhận quan hệ giữa cô và Trương Khác, nhưng nói với Đường Thanh lại là một chuyện khác, nhất là hiện giờ chuyện xảy ra với người bạn thân nhất của Đường Thanh.

- Tiểu Thanh từng nói với tôi ... Trần Phi Dung nói nhỏ tới mức Tôn Tĩnh Mông ghé sát tai vào miệng cô mới nghe rõ:

- Cái gì? Đường Thanh từng nói với cô như thế thật à? Tôn Tĩnh Mông nghe xong, hai mắt tròn xoe nhìn Trần Phi Dung với vẻ không sao tin nổi.

~~o0o

~Qua một ngày một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, Trần Phi Dung cuối cùng cũng có thể hoạt động bình thường, cô không muốn nằm trên giường nữa, liền đi làm trở lại.

Mặc dù Trương Khác vẫn lo trong lòng Trần Phi Dung còn để lại mây đen, nhưng chiều theo ý muốn của cô, cùng cô tới Thương vụ Cẩm Hồ.

Đưa Trần Phi Dung tới tận văn phòng làm việc, Trương Khác một mình tới văn phòng Diệp Kiến Bân, nói chuyện không lâu thì Tổng Chí Hữu quả lâm nghiệp Tân Quang gọi điện tới.

- Được, tôi biết rồi, tôi sẽ tới Hải Châu, chuyện đó không thành vấn đề, anh không cần phải lo, ngoài ra, tạm thời anh vất vả kiêm công việc hai bên, tôi sẽ mau chóng tìm cho anh trợ thủ thích hợp. Ngắn gọn vài câu, Trương Khác cúp điện thoại.

- Tổng Chí Hữu bên phía Hải Châu có tin tức gì không hay à? Diệp Kiến Bân thấy Trương Khác nhận điện thoại xong đưa tay lên lên day huyệt thái dương, chuyện Hồ Kim Tinh vừa mới may mắn qua đi, chẳng lẽ hạng mục bột giấy có vấn đề ỉ rồi?

- Phía lão Tổng không có vấn đề gì, chỉ thông báo tôi cần phải tham gia nghi thức khởi công hạng mục bột giấy, dù sao cũng là hạng mục gần chục tỷ, đúng là phải tới xem một chút. Chỉ là cuối cùng anh ta khéo léo xác nhận vấn đề tài chính của hạng mục, làm tôi cảm thấy Cẩm Hồ mãi mãi kiếm tiền không nhanh bằng tiêu.

Trương Khác hiểu lo lắng của Tổng Chí Hữu, nói ra là vì sợ gần đây Cẩm Hồ đầu tư quá dàn trải, hiện giờ Cẩm Hồ liên quan tới cả địa ốc, ẩm thực giải trí, điện tử, làm giấy, sắt thép, đóng tàu, vận chuyển, khoáng sản, internet, nếu như một khi mất xích nào trong đó có vấn đề tài chính nghiêm trọng, sẽ khiến dựa toán tài chính trở nên eo hẹp, không khéo lấy tạm mất tiền dùng cho hạng mục bột giấy. Hạng mục bột giấy xây dựng ba năm, tổng dự toán là gần 10 tỷ, tính ra mỗi tháng phải bỏ vào gần 300 triệu, tài chính không không thể đứt đoạn được.

- Năm ngoài Giấy Tân Quang lên TTCK huy động được 6.6 tỷ HKD, mặc dù một phần tiền để lại phát triển và khởi động hạng mục bột giấy, rồi Cẩm Hồ dùng cổ phần ở Tân Quang thế chấp cho HSBC vay khoản tiền tín dụng 9 tỷ, lúc đó tôi nghĩ, có khoản tiền này trong tay, lần đầu tiên kể từ khi Thương vụ Cẩm Hồ thành lập tới nay có thể thở phào một hơi rồi, ai ngờ tiếp đó lại lập hạng mục LCD và mua ngân hàng Hoa Liên, sau này nếu mua cả ngân hàng Đạo Hạnh, các cổ đông phải tăng vốn đầu tư theo tỉ lệ cổ phần, thế là cần một khoản tiền lớn nữa.

Trương Khác nói tới vấn đề tài chính, Diệp Kiến Bân thân là Tổng giám đốc Thương vụ Cẩm Hồ càng nhưc đầu, dù sao hẳn là người phụ trách cụ thể.

- Nếu như lần này sản nghiệp quặng sắt không sắp tăng nhiệt, để có thể nhượng ra một phần cổ phiếu bán được giá tốt, chuyện đầu tư vào Hoa Liên sẽ dễ lỗ mất thời cơ. Trương Khác thở dài.

Diệp Kiến Bân gật đầu, hẳn biết chuyện này Trương Khác từng nghĩ tới, chỉ là y bận rộn đủ việc quên mất, nhân cơ hội đề xuất ra. - Với tình cảm gia tộc Liên thị với ngân hàng Hoa Liên, thêm vào người sáng lập là lão tiên sinh Liên Doanh Châu vẫn còn khỏe, tôi đoán chừng trong cổ phần chuyển nhượng lần này, phần trăm của gia tộc Liên thị rất hữu hạn, Cẩm Hồ cần phải kiến lập quan hệ tốt với Liên thị gia tộc vẫn là cổ đông thứ hai, chuyện này đi Singapore bàn chuyện hợp tác, cậu thấy hay là để nhạc phụ của tôi qua đó, bọn họ cùng từ đại lục qua Hong Kong, nhạc phụ tôi hẳn có rất nhiều nhận thức chung với thành viên gia tộc Liên thị. Hơn nữa với tuổi tác của nhạc phụ tôi, cũng nên rút dần ra khỏi những chuyện vụn vặt cụ thể.

Đối với an bài này Trương Khác tất nhiên không có ý kiến gì, lần trước ở hôn lễ của Diệp Kiến Bân nếu chẳng phải vì chuyện với Tôn Tĩnh Mông làm y sợ đối diện với Tôn Thượng Nghĩa thì đã nói chuyện này rồi, an bài như thế là tốt nhất.

Mặc dù giống như bao đôi vợ chồng trẻ mới trải qua đêm tân hôn, lúc này Trương Khác chỉ muốn ở bên Trần Phi Dung, nhưng vì hạng mục bột giấy Trương Khác dành phải cùng Phó Tuấn rời Hong Kong về Kiến Nghiệp trước thời hạn, dù sao hôm sau Trần Phi Dung cũng về Hải Châu tham dự đám cưới một người họ hàng.

~oOo

Mùa xuân đã tới, rau cải nở hoa, mèo cũng bắt đầu động cõn, tâm tư một một kẻ cũng bắt đầu nhộn nhạo.

- Tào ca, lần này huynh đệ bọn em cùng đi giúp anh trợ chận, đảm bảo cô bé Trần Ninh đó không thể từ chối được. Quý một học kỳ, Vương Đào dần hiểu được thân thế của Tào Hồ, thành đàn em cùng tâm phúc số một của Tào Hồ ở Đh Đông Hải.

Trước kia Vương Đào cảm thấy gọi Tào Hồ là Hồ ca cực kỳ có phong phạm đại ca giang hồ, cảm thấy nghe như vậy rất có uy thế. Nhưng không ngờ chuyển đó vô móng ngựa lại mó vào nhằm dái ngựa, Tào Hồ tự ỉnh cao hơn người một bậc, ở trường học chẳng thèm nhìn thẳng vào người khác, làm sao hài lòng với kiểu xưng hô hán cho là “đầu đường xó chó” đó được, nhưng trước khi nghĩ ra được cách xưng hô khác làm nổi bật thân phận khí chất của mình, đành miễn cưỡng chấp nhận cách xưng hô Tào ca.

- Trước đó chỉ định trêu đùa nó cho vui, không ngờ cô em này rất thú vị, rất có cá tính, lần này xem ra không dùng độc chiêu sát thủ là không được rồi. Lâu như vậy mà không tán đổ được một đứa con gái bình thường, Tào Hồ cảm thấy rất mất mặt với đám đàn em, lần này dẫn Vương Đào, Giang Đào cùng hai tên khác tìm Trần Ninh là để lấy lại thể diện, hẳn đã chuẩn bị một kế hoạch tự cho là không cô gái nào không động lòng.

Hôm nay Trần Ninh ở trong phòng KTX một mình, bạn bè đã đi chơi hết, cô vừa ra ngoài nhìn thấy Tào Hồ mặt vênh vênh đắc ý, bên cạnh là mấy tên đàn em hô hào biết ngay lần này phiền toái rồi. Trần Ninh mặc dù không có kinh nghiệm xã hội nhưng rất thông minh lanh lợi, chỉ là nhìn thấy đám Tào Hồ đã dàn quân chặn ở cửa, có tránh cũng không tránh được nữa, trong lòng oán trách Vu Trúc đúng hôm nay lại bỏ đi chơi.

Tào Hồ mặc đồ tây trắng tấp, tay cầm một bó hoa hồng đỏ rực, đứng bên chiếc Mercedes Z3 bắt mắt xoay ngang chắn trước cửa KTX nữ, xung quanh đứng còn có mấy tên hò reo hỗ trợ, chẳng biết là bạn học hay người hầu, chẳng biết đi tán gái hay đi chặn đường đòi nợ.

Trần Ninh nhìn Tào Hồ tưởng mình phòng lưu tiêu sái lắm, bình tĩnh cười tủm tỉm: - Cậu năm thứ mấy rồi?

Nụ cười Tào Hồ cứng lại trên môi: - Năm thứ nhất.

Trần Ninh lên giọng đàn chị: - Năm thứ nhất? Vừa mới vào trường đừng có chỉ biết đi tán tỉnh con gái, mau về mà học cho tốt đi.

- Em xem, tôi dẫn cả huynh đệ của mình tới chứng kiến, nếu em cự tuyệt, tôi không xuống nước được. Tào Hồ mặt vẫn tươi cười, nhưng giọng điệu có chút vẻ uy hiếp.

1251. Chương 1253: Đến Chỗ Anh Nhé.

Đám đông thấy có chuyện náo nhiệt liền bắt đầu vây quanh.

- A ... Có người bày tỏ với hoa khôi trường ta kìa, thằng đó là ai thế? Mấy tên đi theo kia là ai, định tỏ tình hay là đi đánh nhau, trông như lưu manh vậy. Bên cạnh có người thì thầm với bạn: - Bày ra thế trận như vậy, thằng đó hẳn không phải con nhà bình thường.

- Cậu nhận ra hoa khôi mà không nhận ra thằng đó à, trong mắt cậu chỉ có mỹ nữ thôi chứ gì?

- Với loại người lỗ mũi hếch cao hơn trán kia tôi không hứng thú muốn biết, chuyện này chẳng liên quan gì tới nam hay nữ.

- Cậu nói đúng rồi, thằng đó tên là Tào Hổ, ở trong trường cực kỳ vênh váo, nghe nói là tân sinh viên, vậy mà đã đi tán tỉnh sư tỷ năm thứ ba, bị người ta từ chối còn cứ lằng nhằng đeo bám mãi. Hiện giờ xem ra sư tỷ đó là hoa khôi Trần Ninh của chúng ta rồi.

- Cái gì? Bị từ chối rồi còn dây dưa mãi, thằng đó khác gì lưu manh bên ngoài. Anh chàng này khá có nhiệt huyết, chắc đa phần thầm thương trộm nhớ hoa khôi: - Không được, tôi phải tới đó, nếu không lẽ thối trong trường hỏng hết.

- Người anh em đừng kích động! Nói thật, tôi thấy loại người này cũng chỉ muốn đắm cho vài cái, để nó biết chút đạo lý làm người. Nhưng nghe nói không phải chỉ nhà nó ở Bắc Kinh địa vị rất cao, ngay ở Đông Hải, ở Kiến Nghiệp cũng có chút thế lực, hình như là người thân vị quan lớn gì đó. Nếu không thì nó là tân sinh viên, dựa vào cái gì vênh váo hơn cả đại ca năm thứ ba thứ tư. Anh bạn là người rất hiện thực.

- Cho dù hấn có thế lực, có chỗ dựa cũng không thể muốn làm gì thì làm trong trường. Anh chàng nhiệt huyết vẫn muốn xen vào chuyện này.

- Người anh em, nghe tôi nói một câu đi, chuyện của loại người ấy chúng ta không quản vào được đâu, cậu cũng nghĩ inh một chút, chọc vào nó sau này hậu họa vô cùng! Cậu vất vả học đại học vài năm rồi, chẳng lẽ cuối cùng để tương lai hủy trong tay loại người này, không đáng đâu. Anh bạn hiện thực lý trí khuyên:

- Chẳng lẽ mặc hấn dẫn người vác xe chặn đường con gái nhà người ta như thế mà không ai nói gì, trường học mặc kệ à? Mặc dù nhiệt huyết bị gáo nước lạnh hiện thực dập tắt, nhưng anh chàng từng nhiệt huyết vẫn rất bất bình.

- Trường thì làm được gì? Nếu hỏi ra thì người ta trả lời tôi có làm gì đâu, lại chẳng động tay động chân, chỉ bày tỏ tình cảm, chẳng lẽ không được. Anh bạn hiện thực khá hiểu loại người này, chỉ là ít nhiều ngứa mắt, lại thêm vào một câu: - Trường học không quản, thế nào cũng có người đứng ra. Chỉ là nói lời này tới cả chính bản thân cũng chẳng thuyết phục được.

Bản thân anh không dám, nhưng lại hi vọng người khác ra mặt, người ta đâu phải là đồ ngốc.

- Tôi cũng nghĩ thế, hấn là có người quản. Anh chàng từng nhiệt huyết tin là thật, trong lòng chờ đợi có người ra mặt, nhưng thời khắc này lại quên mất bản thân đã thành một người coi náo nhiệt, nhiệt huyết bị mài mòn.

~oOo

Hôm nay cũng là ngày trở lại trường sau kỳ nghỉ Tết dài, mặc dù chẳng mấy khi đến trường, dù bị liệt vào hạng cá biệt hết hi vọng cải tạo, sao cũng phải tới báo danh tránh Thôi Úc Mạn gặp được lại cần nắn. Cho nên buổi chiều qua trường báo danh xong, Trương Khác đi tới ngõ Học Phủ, đi qua thư viện, tới KTX nữ, những nơi ghi dấu kỷ niệm giữa y và Trần Phi Dung, bóng bay trên lưới sắt đã lâu rồi không có ai thay, chữ viết trên đó loang lổ, như nhắc nhở Trương Khác cô gái ấy không còn ở đây nữa, Trương Khác ngồi dựa vào lưới sắt, ngẩng đầu nhìn những quả bóng bay, hồi tưởng lại ký ức ngọt ngào của hai người trong những năm qua, dần dần có chút thất thần. Không biết qua bao lâu có tiếng ồn ào đánh thức Trương Khác, đưa mắt lên nhìn, phát hiện mặt lưới sắt đối diện với KTX treo đầy đèn lồng, có mấy người đứng xoay lưng về phía y.

Trương Khác mỉm cười, tán thưởng chàng trai dũng cảm đó, có điều loại chuyện này đang càng ngày càng cách xa y, Trương Khác đứng dậy, định rời đi từ cửa bên, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế thế nào Trương Khác quay đầu lại nhìn, phát hiện đèn lồng không ngờ lại ghép thành chữ : Trần Ninh! Nhìn kỹ lại lần nữa, Trương Khác càng cảm thấy buồn nôn từng chập, tên mà mình vừa tán thưởng không ngờ lại là Tào Hổ, liền đi tới phía đó

Mấy tên khốn kiếp ở phía dưới thi thoảng lại đồng thanh hô tên Trần Ninh, một lúc sau chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở cửa, dung nhan thanh lệ trông như chiếc đèn lồng đẹp nhất trong đêm, xung quanh dần yên tĩnh lại, Trần Ninh nhìn thế trận ở phía cửa, đi về hướng Tào Hổ.

Tào Hổ đi tới phía trước, tay ôm bó hoa, tay đặt lên ngực, hơi cúi mình xuống: - Hữu đăng vô nguyệt bất ngu nhân, hữu nguyệt vô đăng bất toán xuân. Xuân đáo nhân gian nhân tự ngọc, đăng thiêu nguyệt hạ

nguyệt như ngân. Hôm nay là Nguyên Tiêu, không biết anh có được vinh hạnh mời em đi thưởng trăng ngắm đèn lồng không?

Trương Khác tới nơi vừa vặn nghe được đoạn đối thoại giữa Trần Ninh và Tào Hồ cùng hai anh chàng nhiệt huyết và hiện thực không nhịn được cười, thấy Tào Hồ đứng dờ ra đó, lo hấn hận Trần Ninh, cố ý cười cười lớn hơn một chút, đi tới trước mặt Tào Hồ: - Không sai, chú em sinh viên mới nên chăm chỉ học tập vào, còn chuyện bồi tiếp sư tử thưởng trăng ngắm đèn lồng thì giao cho sư huynh đi. Thấy Trần Ninh vờ nghiêm mặt lại với mình, Trương Khác nháy mắt với cô: - Em muốn tự ôn tập phải không, anh chiếm chỗ ngồi 205 cho em. Rồi kệ Trần Ninh kinh ngạc, Trương Khác cầm lấy túi sách của Trần Ninh đi xuyên qua đám đông, Tào Hồ muốn đuổi theo, nhưng bị Phó Tuấn và hai vệ sĩ chặn lại đằng sau.

- Sao anh biết em ngồi ở vị trí 205 ôn bài? Trần Ninh lấy làm lạ hỏi, tựa hồ chuyện Tào Hồ bày tỏ vừa rồi với cô hoàn toàn chẳng đáng nhắc tới:

Trương Khác nhìn sâu vào mắt Trần Ninh, trong lòng có muôn vàn lời không nói ra được, lảng đi: - Vẫn còn là Tết, em định đi tự ôn tập thật đấy à?

- Đúng vậy, bạn trong phòng đều đi chơi với bạn trai rồi, cái đám người này lại ồn ào làm em không sao ở lại trong phòng được. Trần Ninh cong môi lên oán giận nói: - Ngay cả tên gốc Vu Trúc cũng tới CLB Cờ Vây ngắm đèn lồng rồi.

Trương Khác đưa tay ra: - Anh năm thứ tư rồi, không biết có thể mời em đi ngắm đèn lồng không?

Trần Ninh phì cười, rồi chống nạnh làm vẻ đánh đấm: - Năm thứ tư, sao không đi tìm việc đi.

- Việc à, anh tìm được rồi. Trương Khác hết sức nghiêm túc đáp:

- Thôi được, em đi với anh, nhưng anh không định đưa em đi xem đèn lồng như cái tên kia thật đấy chứ, xem bao nhiêu năm rồi, chẳng còn gì mới mẻ cả. Trần Ninh đưa ra một vấn đề khó:

Tất nhiên không làm khó được Trương Khác, y đề nghị: - Nếu thế chúng ta đi thả đèn Khổng Minh đi. Mọi thứ vẫn giống như kiếp trước, cũng đúng trong ngày này anh đưa em đi thả đèn Khổng Minh, thậm chí ước nguyện, nhưng ước nguyện của anh đã tan tành rồi, không biết ước nguyện của em có được như ý không. Trương Khác nhìn Trần Ninh, ký ức quá khứ chớp mắt đó trở nên sống động, dần dần hòa nhập vào Trần Ninh hiện tại.

Trần Ninh gật đầu: - Hay quá, anh biết mua đèn Khổng Minh ở đâu à?

Trương Khác lắc đầu: - Tự mình làm được không?

Trần Ninh mắt long lanh, gật mạnh đầu.

Trương Khác gọi điện cho Phó Tuấn, hỏi rõ bên phía kia không có vấn đề gì, bảo hắn chuẩn bị ít vật liệu mang tới chung cư Thanh Niên đợi mình, quay đầu lại hỏi Trần Ninh: - Đến chỗ anh ở để làm nhé?

1252. Chương 1254: Tên Đó Là Ai?

Trần Ninh mím môi do dự, Trương Khác vén áo jacket lên vẫy vẫy trước mặt Trần Ninh: - Em xem đi, đằng sau không có đuôi sói xám đâu.

Trần Ninh phì cười, vỗ vai Trương Khác: - Đi thôi nào.

Tới chung cư Thanh Niên, đưa cho Trương Khác ít vật liệu, nói: - Tôi sai người mua giấy rồi, một lát nữa sẽ đưa tới cho cậu. Liếc mắt nhìn Trần Ninh, không nói thêm điều gì.

Trương Khác thảnh thơi dài, có nhiều chuyện khác xa kiếp trước rồi.

Vào chung cư, Trương Khác hỏi: - Em có muốn tham quan một chút không?

Trần Ninh sớm đã được nghe đồn về khu vườn trên không của Trương Khác rồi, gật đầu, cho dù được nghe kể trước, Trần Ninh vẫn thốt lên kinh ngạc không ngớt, tuy vẫn trong mùa đông giá lạnh, nhưng lọt vào tầm mắt là một màu xanh tươi mát, không hề nhận ra có chút tiêu điều nào của mùa đông. Trần Ninh đi

qua chòi nghỉ, bước trên con đường nhỏ quanh co trải đá cuội trắng, ngẩng đầu lên nhìn qua thác nước nhỏ, đằng xa là đường nét lờ mờ của Yên Quy Sơn với ánh đèn lấp lánh, reo lên: - Không ngờ ngắm đèn ở đây lại mang một tình thú khác hẳn.

Trương Khác ngồi xuống chòi nghỉ: - Vậy lát nữa chúng ta thả đèn ở đây nhé?

Trần Ninh chạy vào chòi nghỉ, Trương Khác chỉ dẫn cho cô giúp mình dùng giấy đồng làm đáy đèn Khổng Minh, đợi kết xong đáy đèn thứ nhất thì Phó Tuấn đã mang giấy tới, cả hai hào hứng cắt giấy đèn đèn, làm một cái đèn Khổng Minh thật lớn. Có kinh nghiệm lần đầu, Trần Ninh bắt đầu tự làm, đợi cô làm xong chiếc đèn của mình, Trương Khác đã làm xong hai cái, Trần Ninh cười: - Vừa khéo mỗi người hai nguyện vọng.

Trương Khác dẫn Trần Ninh đi tới bên ao nước, đốt nến giữa đáy đèn, nắm lấy sợi giấy, nhìn Trần Ninh: - Em chuẩn bị ước xong chưa? Sắp bay rồi đây.

Trần Ninh gạt đầu, đèn Khổng Minh chậm chậm bay lên, Trần Ninh chấp tay lại nhìn theo chiếc đèn, lòng thầm cầu nguyện, vẻ mặt trông vô cùng chăm chú, đợi bốn chiếc đèn thả hết, cô mới thở dài: - Tiếc quá, chỉ được hai nguyện vọng.

- Không sao. Trương Khác thấy lúc này Trần Ninh hơi trẻ con: - Chúng ta làm thêm hai cái nữa.

Trần Ninh lắc đầu: - Em không muốn quá tham lam chỉ cần ông trời thỏa mãn hai tâm nguyện của em là được rồi.

oOo

~~ Tào ca, sao lại đi như thế? Tên đó rốt cuộc có lai lịch thế nào? Giang Đào theo ở sau lưng Tào Hổ, hết sức khó hiểu vì sao vừa rồi tên kia chỉ đi ra nói vài câu, vị lão đại quen ngông nghênh của mình như biến thành một con người khác, không nói gì dẫn bọn chúng bỏ đi. Hành vi khác thường của Tào Hổ làm Giang Đào nghĩ mãi không hiểu, cho nên không ngừng truy hỏi:

- Cảm mờm! Mày thì biết cái gì? Giang Đào hỏi mấy lần liền làm Tào Hổ diện tiết quay đầu lại quát, nhưng không muốn nói cho Giang Đào biết nguyên nhân đằng sau.

Tào Hổ đúng là kiêu ngạo, vì hắn có vốn để kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo không có nghĩa là hắn không hiểu rõ tình thế, là tên ngốc không biết suy nghĩ. Ngược lại Tào Hổ từ nhỏ được hoàn cảnh gia đình hun đúc, cho nên sớm hiểu được một số chuyện đấu tranh chính trị và thương trường, từ chỗ cha mẹ và tân thích, hắn sớm hiểu một mặt khác của xã hội.

Cho nên có lần Tào Hổ làm như vờ vô tình hỏi bí thư thành ủy Kiến Nghiệp khóa sau là ai, để Tiết Minh Lâu sau này không dám xem thường hắn. Tào Hổ kiêu ngạo trừ bối cảnh gia đình ra, hắn có nhân quang và tư tưởng trưởng thành sớm hơn đám bạn cùng tuổi, vì thế hắn xem thường đám bạn ngu xuẩn ấu trĩ.

Khi người kia đứng ra lên tiếng giải vây cho Trần Ninh, Tào Hổ lập tức nhớ ra mình đã nhìn thấy khuôn mặt đó rồi, biết y chính là Trương Khác. Tên Trương Khác này hắn cũng nhận ra mình, khi đó ở nhà bác Giang, mình và y còn đối mặt với nhau mấy lần, chắc chắn hắn phải biết là ai, cho dù khi đó không biết thì hiện giờ cũng phải biết rồi. Dù khi đó y không biết thì hiện giờ phải biết phần nào rồi, dù sao cậu mình làm bí thư thành ủy Kiến Nghiệp, trong cơ quan chính phủ có ai không muốn leo lên trên, muốn thân cận với cậu mình, làm sao không biết cậu mình có đứa cháu ngoại học ở Đh Đông Hải. Tên này hôm đó nhiệt tình mang tài liệu tới cho bác Giang, chẳng lẽ còn có thể ngoại lệ? Nhưng không phải y làm chân chạy vặt cho cho chính phủ sao? Thế nào lại xuất hiện ở trong trường? Y biết thân phận bối cảnh của mình rồi, vì sao dám nói chuyện với mình như thế, đám người đi theo kia hẳn là vệ sĩ, có lẽ thân phận y cũng không tầm thường?

Hắn cũng loáng thoáng nghe nói trong trường Đh Đông Hải có một tên hoàn hảo ngông nghênh không kém ở mấy khóa trước tên Trương Khác, chỉ là loại công tử địa phương này hắn chẳng coi vào mắt, nên chẳng quan tâm, tới hôm nay mới kết hợp lại, chẳng lẽ hai tên Trương Khác đó là một?

Tào Hổ đầy một bụng nghi vấn, lại hơi hiểu đời có chút tính toán, thấy đám người Phó Tuấn đi lên chặn lại, hắn nhận ra ngay có điều bất thường, liền thu lại sự can quấy vốn có, dẫn đám đàn em bỏ đi.

Tên đường về Tào Hồ mấy lần muốn lấy di động muốn hỏi cậu xem tên Trương Khác kia rốt cuộc là ai? Nhưng nghĩ kể chuyện này với mình mà nói chẳng có gì về vang cả, nghĩ một hồi liền bấm số của Giang Mi.

~~o0o

~Hôm nay Trương Khác phải tới Hải Châu tham gia nghi thức khởi công hạng mục bột giấy, nên dậy từ rất sớm, tính lên xe ngủ bù không ngờ bị Đỗ Phi phá rối:

- Trương Khác, mày dậy chưa đấy? Không đợi trả lời, Đỗ Phi đã hăm mộ nói: - Nghe đồn mày tán được hoa khôi mới rồi.

Trương Khác ngái ngủ bực mình nói: - Mày ở tận nhà mà cũng biết chuyện này nữa à, nghe đâu ra đấy?

- Tất nhiên là đám Học Bàn kể cho tao rồi, Khác thiếu gia vừa ra tay, lập tức xử lý được nha nội cấp phó quốc, đưa mỹ nhân đi. Chuyện oanh động như vậy cơ mà, có tới ba người gọi điện cho tao kể chuyện này, nghe nói tới khi KTX sắp tắt đèn mới đưa người ta về hả? Giọng của Đỗ Phi rất bỉ ổi:

Nghe Đỗ Phi nói thế, Trương Khác có chút lo cho Trần Ninh, nhớ ra một người: - Mày thân với La Tuyền không?

- Sao ? Thấy hoa khôi khó nuốt quá định chuyển mục tiêu à ?

- Cút. Trương Khác bị Đỗ Phi làm tức xì khói: - Tao nhớ bọn họ là bạn học, định nhờ La Tuyền giúp tao chiếu cố cho cô ấy, tao lo Tào Hồ có thể làm chuyện gì đó. Hôm qua Trương Khác đã dặn Phó Tuấn phái hai vệ sĩ ngầm bảo vệ Trần Ninh, từ sau sự kiện Hồ Kim Tinh, y càng chú ý an toàn cho những người thân cận, còn muốn lập một đội vệ sĩ nữ càng tốt, có điều nếu có người thân cận ở bên cạnh sẽ tốt hơn một chút.

La Tuyền là bạn cùng lớp với Trương Khác và Đỗ Phi, nhưng trượt tốt nghiệp, thi lại một năm, kiếp trước có tình cảm với Trương Khác, trong chiều mưa thi tốt nghiệp Trương Khác còn đưa La Tuyền về nhà và đưa cho cô một tấm danh thiếp. Đỗ Phi luôn giữ liên hệ mật thiết với bạn học cũ, nhất là bạn học vào được Đh Đông Hải.

- Mày nghiêm túc rồi à? Đỗ Phi không đùa nữa: - Được, tao sẽ bảo với La Tuyền một tiếng, có điều mày không muốn gặp cô ấy à? Năm xưa mày có ý với người ta mà.

Trương Khác cúp máy luôn, không nghe Đỗ Phi trêu chọc nữa.

Cầm Hồ lần này dự toán đầu tư vào hạng mục bột giấy ở Hải Châu gần 10 tỷ, được coi là khoản đầu tư đơn lẻ vào lĩnh vực lớn nhất từ trước tới nay.

Không chỉ các nhân vật vai vế liên quan của tỉnh thành tham gia nghi thức khởi công này, ngay cả TW cũng phái hai lãnh đạo cấp bộ tới, Tổng Bồi Minh mặt mày hưng phấn, không ngừng chạy qua chạy lại nghênh đón các lãnh đạo tỉnh và TW mà chẳng cảm thấy mệt chút nào, hôm nay là ngày về vang nhất từ khi lên làm bí thư thành ủy đến nay.

Trương Khác đứng cạnh Tương Vi, giống như người bàng quan, thấy Tổng Bồi Minh bận rộn chào hỏi lãnh đạo, tự như vô ý hỏi: - Sao quảng mắt bí thư Tổng lại thâm thế kia, tôi đoán chắc đêm qua không ngủ, chị Tương nghĩ sao?

1253. Chương 1255: Tại Buổi Lễ Khởi Công.

Tương Vi mặt đỏ bừng, thầm phì một cái, vờ như không nghe thấy gì, không thèm đáp câu hỏi không có ý tốt đẹp của y.

Trên lễ đài phía Cầm Hồ có Tổng Chí Hữu, Chu Du và Chu Phục, bên phía chính phủ ngoại trừ hai vị lãnh đạo TW, Lý Viễn Hồ và Giang Mẫn Chi không tham gia, nhưng sự xuất hiện của Tiết Minh Lâu đáng để người ta suy nghĩ, bắt gặp ánh mắt của Lục Văn Phú, Trương Khác biết ông ta có lời muốn giao lưu với mình.

Nghi lễ khởi công long trọng mà đơn giản, Tổng Chí Hữu đại diện cho Cẩm Hồ lên phát biểu, lại mời các vị lãnh đạo lần lượt lên nói chuyện, rồi các vị lãnh đạo lớn nhỏ cầm xénh xúc đất tượng trưng, cuối cùng chụp ảnh lưu niệm, trừ bữa tiệc cảm ơn buổi tối, nghi thức coi như đã kết thúc.

Sau bữa tiệc Trương Khác và Lục Văn Phu tới một phòng nghỉ nhỏ trò chuyện riêng.

- Tỉnh trưởng Giang rất quan tâm tới hạng mục LCD của Cẩm Hồ, mấy ngày trước họp phân công lại công tác chính phủ, giao cho tôi phụ trách liên hệ với Cẩm Hồ ở hạng mục này. Lục Văn Phu nói ra chuyện muốn bàn với Trương Khác:

- Xem ra một vài chuyện ảnh hưởng không tốt lại không làm tỉnh trưởng Giang có thêm thành kiến với Cẩm Hồ. Hôm nay nhìn thấy Tiết Minh Lâu xuất hiện ở buổi lễ, Trương Khác đã đoán ra thái độ của Giang Mẫn Chi với Cẩm Hồ đã có chuyển biến, mặc dù đây mới chỉ là bắt đầu, nhưng với thái độ cứng rắn nhất quán của Giang Mẫn Chi ở bộ ủy TW, đây đã là chuyện hiếm có rồi, Cẩm Hồ cũng cần có biểu hiện phối hợp, hòa hoãn quan hệ đôi bên, nhưng cũng cần có hành động đáp trả đúng mực nếu không có kẻ nghĩ mình làm quan “nhận sai” là “dân đen” phải tạ ơn trời đất thì nhầm rồi, có điều thời cơ chưa tới, chưa cần gấp.

- Ngoài ra trên đường tới đây Tiết Minh Lâu còn khéo léo chuyển đạt ý tứ của Giang Mẫn Chi, hạng mục LCD bất kể cuối cùng đặt ở thành phố nào đó tại Đông Hải, chính phủ tỉnh cũng sẽ ủng hộ.

- Lời này nếu là người khác nói ra, tôi sẽ trả lời là cảm ơn tỉnh chính phủ luôn ủng hộ Cẩm Hồ, Cẩm Hồ nhất định toàn tâm toàn ý dốc hết sức mình cống hiến cho tỉnh Đông Hải. Còn chú Lục nói ra, tôi nói thật, chuyện này nội bộ Cẩm Hồ chưa có quyết định cuối cùng, hiện giờ khó trả lời được. Trương Khác đương nhiên hiểu ý tứ ông ta, nhưng chuyện này là quân bài tử của Cẩm Hồ, phải tung ra đúng lúc mới đạt hiệu quả lớn nhất.

Lục Văn Phu cười ha hả, ông ta đương nhiên không hi vọng Trương Khác tiết lộ gì, nói xong chính sự liền bắt đầu tán gẫu chuyện thường nhật.

- Thiên Hựu năm nay tốt nghiệp xong có tính toán gì? Cùng Thẩm Tiêu học nghiên cứu sinh, hay chuẩn bị ra đi làm? Mặc dù Trương Khác và Lục Thiên Hựu là bạn cùng lớp, nhưng với thân phận của y cùng Lục Văn Phu bàn việc này hết sức tự nhiên.

- Cái này tôi cũng tùy nó, khả năng là học nghiên cứu sinh lớn hơn một chút, Thẩm Tiêu là cô bé ngoan, tôi định thời gian tới rảnh rồi rồi tới nhà cô bé, lâu lắm rồi không tới đó uống trà, đúng là hơi thèm. Uống trà chỉ là cái cớ, qua lại với Thẩm gia để xây dựng quan hệ thêm mật thiết mới là thật.

- Cẩm Hồ đã mời thầy Thẩm tới Kiến Nghiệp giúp Lâm nghiệp Tân Quang làm chút việc, vậy là tiện cho hai nhà gặp mặt rồi. Trương Khác mừng thay cho Thẩm Tiêu, cô bé hiền lành tốt bụng chịu khó đó rất xứng đáng có nhiều tốt đẹp:

Thẩm Ước là cha Thẩm Tiêu, giáo viên trường trung học lâm trường, là sinh viên Đh nông nghiệp được phân phối tới lâm trường, chuyên môn phụ trách chuyện trồng rừng, nhưng trong hoàn cảnh lãnh đạo chỉ thích phá rừng không thích trồng rừng, nên ông có xung đột lãnh đạo lâm trường, từ chức đi làm giáo viên, còn mở một quán cờ phi lợi nhuận ở nhà, cuộc sống nghèo khó nhưng được cái nhàn nhã.

Trương Khác từ chỗ Thẩm Tiêu biết được những chuyện này, đương nhiên không thể bỏ qua một người như thế, hiện giờ Lâm nghiệp Tân Quang phải chia người ra phụ trách hạng mục bột giấy, thiếu người có kinh nghiệm chuyên nghiệp, sau khi Tổng Chí Hữu đi, không tính tới giao tình, với kinh nghiệm công tác của Thẩm Ước là nhân tuyển thích hợp.

- Thế thì tốt rồi, cậu đúng là không bỏ qua cho bất kỳ ai, Lão Thẩm đồng ý rồi chứ? Tiếp xúc với Cẩm Hồ lâu như thế, việc tuyển dụng và dùng người của Cẩm Hồ luôn làm Lục Văn Phu bội phục.

- Trước kia thầy Thẩm có một số ý tưởng ở việc trồng rừng, nhưng không cách nào thực hiện, đành làm giáo viên dạy học, hiện giờ Cẩm Hồ bằng với ông ấy có một cơ hội. Trương Khác đương nhiên nắm chắc chuyện này, cười nói: - Nói tới dùng người, thực ra tôi muốn lửa cả Thiên Hựu và Thẩm Tiêu tới lâm nghiệp Tân Quang, hiện bên đó đang thiếu người nghiêm trọng:

- Ha ha ha, chuyện này tôi không có ý kiến, chỉ cần hai đứa nó đồng ý là được. Lục Văn Phu cười vui vẻ, Trương Khác có ý tốt, tất nhiên ông ta không từ chối, nhưng đây chỉ là lời khách khí thôi, Thẩm Tiêu thì

được, Lục Thiên Hựu tới xí nghiệp của Cẩm Hồ thì có chút vấn đề.

~oOo

Chào tạm biệt Lục Văn Phú, Trương Khác đuổi luôn cả Phó Tuấn về nhà với vợ con, gọi điện cho Hứa Tư, rủ cô tới ngõ Đan Tinh ăn khuya.

- Nếu như cậu muốn tới Bát Cẩm Trân chỉ e là phải thất vọng rồi, cả nhà Phi Dung về quê ăn đám cưới, mai mới về. Hứa Tư cười khúc khích trong điện thoại, giọng nói rõ ràng có ám chỉ gì đó:

- Thường vào giờ này Bát Cẩm Trân cũng đóng cửa rồi mà, sau các quán bar chắc là có quán ăn khuya mở cửa, em đợi chị đấy. Trương Khác giật mình, có khi nào Hứa Tư đã biết chuyện của mình và Trần Phi Dung ở Hong Kong.

- Nhưng mà tôi lấy cớ gì đây? Hiện giờ làm gì còn cái cớ tăng ca nữa? Hứa Tư bắt đầu chuyển đề dùng công tác sang biệt thự trấn Hương Lâm của Trương Khác ở Bắc Kinh, cô tới Hải Châu lo nốt các thủ tục, cô biết giờ này tới gặp Trương Khác tất nhiên sẽ có chuyện gì xảy ra, đêm nay sẽ không về nhà được.

-Ồ ... Trương Khác nghĩ hồi lâu cũng không kiếm được cái cớ nào, không khỏi có chút ủ rũ.

-Ừm, cup điện thoại trước đây, mẹ tôi có chuyện gọi, lát nữa tới quán bar rồi tính. Đầu kia có tiếng mẹ Hứa Tư truyền tới, cô nói đơn giản vài câu rồi cúp điện thoại.

Trương Khác đỗ xe ở bãi đỗ bên tòa nhà Phủ Thiên, khi đi qua Bát Cẩm Trân đứng lại nhìn tấm biển số "số 2 ngõ Đan Tinh" cổ kính, cách đó mấy mét có một quán bar, ánh sáng từ cánh cửa kính chiếu lên phiến đá xanh chỉ có ngõ Đan Tinh mới có.

Trương Khác khẽ đẩy cửa quán bar, âm nhạc thôn quê vốn bị ngăn cách bởi cánh cửa, tức thì giải phóng ra ngoài.

Đi vòng qua tường chắn kiểu Trung Quốc truyền thống, thấy quán bar chỉ có lác đác vài người, gọi một ly chivas pha đá, nghe tiếng nhạc êm ái, cảm giác vô cùng thích ý.

Uống được nửa ly rượu, bóng dáng Hứa Tư xuất hiện ở cửa.

Trương Khác định đưa tay vẫy thì Hứa Tư lại quay ra, hình như đang nói chuyện với ai đó, mấy giây sau mới đi vào, mặc dù chỉ hai tuần chưa gặp, nhìn thấy bóng dáng cô, nhịp tim Trương Khác nhanh dần theo nhịp bước chân của Hứa Tư, ngây ngất nhìn cô đi tới ngồi xuống chiếc ghế cao bên cạnh, cởi chiếc áo khoác đen trên người, đôi mắt đẹp nhìn Trương Khác chan chứa ái tình.

Mái tóc đen quần gọn gàng sau đầu, lộ ra đường nét khuôn mặt hoàn mỹ trang điểm nhẹ nhàng, trông càng thêm lay động lòng người, chiếc áo len cao cổ xám bó sát người, che đi chiếc cổ cao, nhưng nổi bật bầu vú cao ngất no căng, trong ưu nhã phát tán sự dụ hoặc gợi cảm kinh người. Chiếc quần dài cắt may vừa vặn vắn tôn lên cặp chân thon dài, hai bờ mông nảy nở tròn trịa, thêm chiếc giày boots màu đỏ, làm toàn thân cô trở nên sinh động.

Trương Khác không kìm được đưa tay ra, khẽ vuốt khuôn mặt cô gái yêu thương vô hạn: - Vừa rồi có người đưa chị tới à?

1254. Chương 1256: Cho Tôi Một Đứa Con.

-Ừ, Tiểu Duy đưa tôi tới. Thấy Trương Khác tròn mắt, cười khẽ giải thích: - Khi nhận điện thoại của cậu bị Tiểu Duy vô tình nghe được, liền bảo đưa tôi tới đây.

Trương Khác uống một ngụm rượu, suy nghĩ nguyên nhân Hứa Tư làm như thế.

Hứa Tư ở cùng Giang Đại Nhi tại Hong Kong thời gian dài, gặp Trương Khác ở cùng Hứa Tư rất nhiều lần, mặc dù hai người họ ở trước mặt Hứa Duy đều cố gắng giữ khoảng cách, nhưng chẳng khác bưng tai trộm chuông là bao, Hứa Duy lại cực kỳ thông minh, lâu dần từ chi tiết nhỏ đoán ra được giữa chị mình và Trương Khác có quan hệ không tầm thường, có lẽ chiều cổ thể diện của chị mình nên luôn vờ như không biết, hoặc là ngầm chấp nhận quan hệ hai người cho nên hôm nay mới đưa Hứa Tư tới đây.

- Xem ra đêm nay không cần kiểm cố gì nữa rồi. Trương Khác không cố lý giải việc làm của Hứa Duy nữa, bất kể thế nào đây cũng là chuyện tốt.

Quay về ổ ái tình của hai người ở ngõ Đan Tĩnh, đôi uyên ương mặc sức để kích động khao khát bùng phát, Trương Khác ấn Hứa Tư vào sau cánh cửa, vội vã cởi y phục của nhau, bốn cánh môi tách ra rồi hợp lại, hợp lại rồi tách ra, hôn nhau cuồng dại, Trương Khác chẳng đợi được tới lúc Hứa Tư cởi hết y phục của mình đã tách chân cô ra tiến vào một cách mạnh mẽ, từ cửa tới phòng khách, từ tầng dưới tới tầng trên, từ phòng tắm ra phòng ngủ, khắp nơi lưu lại dấu vết kịch chiến của hai bọn họ, hai bóng người đang hỗn hạo hỗn hển quần lấy nhau không rời một khắc.

Tới khi vùi dập dưới những ngọn sóng kích thích không biết đợi thứ mấy, Hứa Tư ôm chặt Trương Khác thì thào: - Cho tôi một đứa con đi.

Trương Khác nhìn mỹ nhân nhắm nghiền mắt cảm thụ dư vận sau cao trào, cúi xuống hôn lên môi cô: - Như vậy đương nhiên là quá tốt rồi, em chị sợ chị không muốn thôi, có điều sao đột nhiên lại nói tới chuyện này?

Hứa Tư khẽ đẩy Trương Khác sang một bên, nằm dựa lên lồng ngực y: - Từ khi nghe tin cậu kết hôn tôi đã có suy nghĩ này, tôi đã trộm cậu từ cô ấy sáu năm rồi, chỉ cần có đứa con này, tôi nên trả cậu về rồi. Nước mắt long lanh chực từ mắt Hứa Tư rơi ra: - Tôi là nữ nhân gốc gác, từ sau khi ở Bắc Kinh về tôi mới hiểu ý cậu muốn tôi tới đây. Trương Khác, tôi không muốn gây thêm rắc rối cho cậu nữa, để tôi đi đi, Trần Tĩnh giúp tôi liên hệ trường thiết kế bên Châu Âu, chỉ cần cậu cho tôi một đứa con, tôi sẽ mang nó sang Châu Âu. Mỗi lần nhớ cậu tôi sẽ có nó an ủi, tương lai nó lớn lên rồi, cậu nhìn thấy nó cũng sẽ nhớ tới tôi, phải không?

Trương Khác hôn khéo mắt Hứa Tư, muốn hút hết đi nước mắt cùng nỗi buồn của cô: - Chị đúng là nữ nhân gốc, em sao có thể để chị đi được? Nhớ kỹ, chị không mang tới cho em chút rắc rối nào cả, chị nghĩ xem, nếu không có Cẩm Hồ, thì làm sao chị có rắc rối. Chị đó, cả đời này đừng mơ thoát khỏi tay em, em là người ích kỷ, em muốn chị mãi mãi là của em, muốn chị vĩnh viễn ở bên em. Em muốn nhìn chị sinh con cho em, phải sinh cả một đội bóng. Em muốn nhìn chị dần dần già đi, xấu đi, đến lúc không đi lại được nữa, cũng không cho chị rời khỏi em, em chết rồi tới kiếp sau vẫn sẽ chiếm hữu chị.

Hứa Tư nhìn Trương Khác cố ý làm ra vẻ ngang ngược, trong lòng kích động không nói ra lời, vừa nhẹ nhõm vừa vui sướng, cô sao rồi Trương Khác được chứ, một khắc cũng không muốn, ôm chặt lấy Trương Khác, vừa gật đầu vừa để cho nước mắt chảy ướt đầm ngực Trương Khác.

Trương Khác ôm Hứa Tư thật chặt, cảm đặt lên đỉnh đầu của cô, vỗ mạnh lên mông: - Lần sau không được phép suy nghĩ lung tung.

Hứa Tư lập tức phản xạ điều kiện che lấy hạ thân của mình: - Đừng vỗ, cẩn thận chảy ra hết bây giờ. Lời chưa dứt đã thẹn đỏ mặt, chui vào chăn chôn.

Trương Khác cười: - Học ở đâu ra tri thức này thế, có phải chị Văn Tĩnh dạy không? Hứa Tư gật đầu trong chăn, Trương Khác thò tay vào cù nách Hứa Tư: - Chẳng trách hai hôm đó bọn chị điên như thế, thương lượng với nhau cùng dụ dỗ em phải không? Hứa Tư cười khúc khích trốn bàn tay Trương Khác, y không chịu buông tha chui vào trong chăn: - Hôm nay em phải trừng phạt chị tới nơi tới chốn.

Hai người chui vào chăn đùa giỡn chọc ghẹo nhau, tới khi chăn rơi xuống đất Trương Khác phát hiện ra cái mông đầy đặn của Hứa Tư nhấp nhô ngay trước mặt, chẳng phải tư thế 69 kinh điển sao, y không chịu nổi, tóm lấy bờ mông căng tròn, dúi đầu vào đó ..

Tiếng rên rỉ triền miên lại vang lên khắp căn phòng, trong ánh đèn mờ ảo, một cơ thể tuyệt mỹ nhấp nhô liên tục trong tư thế quý, hai con thỏ trần bụ bẫm nhảy tung tưng, mái tóc đen nhánh tung bay trong không khí ...

Lại qua một phen kích động, trong chiếc chăn nhung áp áp, Hứa Tư trần truồng nép vào lòng Trương Khác, mặt còn ửng hồng sau dư âm, đầu gối lên ngực y, nghe tiếng tim đập dằng lẳng lại, đột nhiên nhớ ra một chuyện: - Gần đây tôi cứ thấy Phi Dung là lạ, không biết xảy ra chuyện gì.

Chuyện Hồ Kim Tĩnh, nghĩ tới ảnh hưởng đến Trần Phi Dung, khi đó ở Hong Kong chỉ cực ít người biết, ngay cả những người thân mật như Hứa Tư, Đường Thanh, Trương Khác tạm thời không cho biết, ít nhất

trước khi ảnh hưởng sự kiện này hoàn toàn biết mất không định nói cho các cô biết. Phía bên cảnh sát sau khi tiếp nhận Hồ Kim Tinh, trong tin tức tương quan đưa ra giới truyền thông chỉ trọng điểm nói về tội danh của Hồ Kim Tinh, còn sự kiện bắt giữ hẳn chỉ nhắc tới một câu :” Tội phạm bỏ trốn được người dân nhiệt tình ở Hong Kong giúp đỡ bắt giữ.”

- Vừa rồi ở Hong Kong cô ấy gặp phải Hồ Kim Tinh ... Trương Khác nghĩ một lúc rồi đem sự kiện Hồ Kim Tinh kể ra chi tiết, dù sao chuyện này người bên cạnh y rồi sẽ biết, nếu Hứa Tư đã có suy đoán, cũng không nên dấu diếm cô.

Chỉ là Trương Khác kể tới lúc mình và Phó Tuấn phá cửa xông vào nhìn thấy Trần Phi Dung đập Hồ Kim Tinh ngất xỉu rồi bản thân cô cũng ngất xỉu, Trương Khác hơi do dự, cho dù biết Hứa Tư cũng như Đường Thanh, ngần chấp nhận quan hệ nam nữ phức tạp của mình, nhưng y cũng phải tôn trọng cảm thụ của các cô, huống hồ Trần Phi Dung còn là hàng xóm thân thiết của Hứa Tư.

- May mà không sao. Hứa Tư khẽ vỗ ngực, thấy ánh mắt Trương Khác có vẻ né tránh, lời về sau trở nên ấp úng, kỳ quái hỏi: - Chẳng lẽ sau khi Phi Dung bị ngất để lại di chứng gì?

- Cô ấy sau khi ngất đi không lâu liền tỉnh lại, không có di chứng gì, chắc trong lòng có chút hoảng sợ. Trương Khác chuẩn bị hàm hồ ứng phó cho qua.

- Chỉ thế thôi sao? Tôi thấy nó cứ hay vô duyên vô cớ thần người ra, đối diện với người khác còn đỡ, gặp tôi hình như rất ngại ngùng, cảm giác nó muốn tránh mặt tôi. Hứa Tư xoay người nằm úp lên trên Trương Khác, bầu ngực đầy đặn chèn ép ngực y, đôi mắt thấu triệt nhìn thẳng vào mắt Trương Khác: - Có phải sau đó còn xảy ra chuyện gì không?

Trần Phi Dung ở trước mặt mình có hành vi khác thường như thế, Hứa Tư không thể không liên tưởng tới điều gì đó, là người bàng quan, Hứa Tư sao chẳng rõ tình ý như có như không giữa Trần Phi Dung và Trương Khác, chỉ là hai bọn họ đều khắc chế không cho nó lộ ra hoặc không cho nó phát triển.

- Khụ ... Khụ ... Thấy che dấu không nổi, Trương Khác ho vài tiếng, thành thực khai báo chuyện xảy ra sau đó ở Ảnh Loan Viên, nhìn đôi mắt Hứa Tư trong bóng tối vẫn mê người như vậy, cười ngượng ngịu: - Có phải em quá tệ không?

- ... Hứa Tư thở dài, chuyện thế này nói gì cũng vô ích, vả lại đó là lựa chọn của Trần Phi Dung, tin chắc không nam nhân nào có thể cưỡng lại trong tình thế như vậy, đưa tay vuốt má Trương Khác: - Chỉ là dù sao Phi Dung cũng khác chúng tôi, cậu định nói sao với Đường Thanh. Hứa Tư chỉ e Đường Thanh biết chuyện, chỉ e càng đau đớn càng phức tạp hơn khi biết chuyện Trương Khác với mình hay bất kỳ cô gái nào khác.

1255. Chương 1257: Huy Hoàng Không Còn.

- Em cũng rất đau đầu, tạm thời không biết làm sao, nhưng không thể để Tiểu Thanh là người cuối cùng biết chuyện, như thế cô ấy càng tổn thương. Trương Khác còn nhớ trước đó không lâu tha thiết hứa không để Đường Thanh bị tổn thương, cười khổ hỏi: - Chỉ mong mọi cái giá do em nhận, đừng để Tiểu Thanh chịu quá nhiều thương tổn.

- Khả năng Tiểu Thanh biết rồi.

- Cái gì? Tiểu Thanh đã biết rồi à? Hứa Tư đột nhiên nói một câu như thế, làm tim Trương Khác thiếu chút nữa vọt khỏi lồng ngực, ngồi bật dậy.

- Hôm rằm tháng Giêng tôi qua Hong Kong thăm Tiểu Đình Hương, lúc tối mọi người cùng ăn cơm với nhau, nó nhận được một cú điện thoại, hẳn là Đường Thanh gọi tới, Phi Dung nói với Đường Thanh vài câu, nó đi ra ngoài nói chuyện, chừng 20 phút sau mới quay lại phòng khách ăn cơm. Hứa Tư nhớ lại vẻ mặt Trần Phi Dung khi đó: - Tôi nhìn thấy sau khi quay lại mắt nó đỏ hoe, tựa hồ đã khóc khi nói chuyện với Đường Thanh, có điều tinh thần tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhõm hơn, như trút bỏ được gánh nặng.

- Khi đó tôi còn chưa biết chuyện Hồ Kim Tinh, còn tưởng công việc của nó gặp vấn đề gì, nói chuyện với Đường Thanh tìm được cách giải quyết. Mặc dù cũng thoáng nghĩ có thể liên quan đến cậu, có điều thực

sự không ngờ ... Hứa Tư nói được một nửa, khóe môi hơi cong lên nhìn Trương Khác với vẻ giễu cợt, không ngờ làm tâm sự của y được gạt bỏ, suy nghĩ bập bọ lại nổi lên.

- Hi hi, dù sao cũng là chuyện mừng, hay chúng ta ăn mừng một chút.

- Á! Sao cậu lại .. Đừng, tôi đủ rồi ... Nhẹ chút, nhẹ chút nào ...

Mai nữa hai lần, Trương Khác tuy mệt díp mắt lại vẫn không quên võ về Hứa còn kiệt sức hơn y, hai lần hoan ái, Hứa Tư mềm nhũn như bún nằm trên giường, sắc mặt đỏ như lửa, ánh mê mê mang tán loạn, trong miệng phả ra hơi thở nóng hổi thơm tho.

Cho tới tận khi Hứa Tư ngủ say trong lòng, Trương Khác mới nhớ lại những lời cô nói.

"Tôi nhìn thấy sau khi quay lại mắt nó đỏ hoe, tựa hồ đã khóc khi nói chuyện với Đường Thanh, có điều tinh thần tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhõm hơn, như trút bỏ được gánh nặng .. Rốt cuộc Tiểu Thanh đã nói gì với Phi Dung?" Trương Khác thực sự không đoán ra hai cô gái thân như chị em này sẽ nói gì, nghĩ sau này gặp Trần Phi Dung rồi sẽ biết, chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

"Hi vọng cậu có thể an ủi Phi Dung cho tốt, mặc dù trong mắt người ngoài, nó là cô gái tính cách lạnh nhạt, nhưng kỳ thực nó có trái tim thiếu nữ ôn nhu tinh tế. Hiện trái tim của nó đã bị cậu bắt giữ, cậu phải thương yêu trân trọng nó. Dù Đường Thanh mặc dù có chấp nhận và hiểu ối quan hệ giữa cậu và Phi Dung, nhưng bất kỳ một cô gái nào cũng không muốn thời gian và sự quan tâm từ chỗ người mình yêu trở nên ít hơn."

Nhớ lại lời Hứa Tư nói, Trương Khác chỉ có thể trách mình ở phương diện này quá thiếu tiết chế, nhớ tới còn Lý Hinh Dư ở Hàn Quốc, Giang Đại Nhi ở Hong Kong, Vệ Lan ở Perth xa xôi, Trương Khác không biết trái tim của mình còn phải chia làm mấy mảnh nữa.

Cho dù là cô gái rộng lượng nhất cũng không muốn người yêu của mình lưu tình khắp nơi, càng sợ sẽ có một cô gái nào đó chiếm lấy trọn tình cảm của người mình yêu. Nếu như tình cảm của cô gái đó với người mình yêu không phải là giả, vậy trong lòng cô gái không thể tránh khỏi thương tâm.

Nữ nhân quá đông, tình lực và thời gian lại hạn chế, không thể quan tâm chiếu cố hết được, trong lòng Trương Khác cũng day dứt, cho nên mỗi lần được ở bên một cô gái, y đều cố gắng bù đắp hết mức có thể, Trương Khác nhận ra, nam nhân muốn đa tình thì phải vô tình, nếu không đến một lúc nào đó sẽ nhận ra đó là tự hại mình như y bây giờ. Nhưng so với điều này Trương Khác càng đau đầu sau khi tốt nghiệp kết hôn, phải xử lý mối quan hệ giữa các giai nhân ra sao.

Trong lúc đợi Trần Phi Dung trở về Hải Châu, Trương Khác liên hệ Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Lỗ Khánh Sinh rồi ra bãi đỗ lấy xe, trực tiếp lái xe tới khu nhà xưởng của điện tử Ái Đạt ở trấn Ích Long.

Giờ quay đầu nhìn lại, điện tử Ái Đạt nay là công ty trên TTCK, là tảng đá đầu tiên của đế quốc Cẩm Hồ.

Sau sáu năm được danh hiệu Tiêu Vương, năm 96, lượng tiêu thụ của điện tử Ái Đạt lên tới 4 tỷ, lợi nhuận đạt được 1 tỷ, đó là con số tài vụ mà người ngoài được biết, vì nó chưa tính tới khoản tiền công ty tại Hong Kong chặn lại từ hiệp nghị ngầm về chip giải mã TI cũng tới hàng trăm triệu. Sau đó Ái Đạt lên TTCK Hong Kong, huy động được cho Cẩm Hồ 4 tỷ HKD, rồi thông qua thực nghiệp Gia Tín, đoạt được Hương Tuyết Hải trong tay Samsung, còn Cẩm Hồ dùng số tiền kia lập nên Vườn Sồi khiến người ta thán phục.

Cho nên gọi Ái Đạt là tảng đá đầu tiên cho thành công của Cẩm Hồ không có gì là quá, chỉ là tảng đá công hiến lớn cho Cẩm Hồ đó giờ đây đã hơi xuống sức rồi.

Vào năm 2000, đầu đĩa VCD ngoại trừ ở một số thị trường nông thôn thì cơ bản đã lui khỏi thị trường đầu đĩa, SVCD và DVD do chất lượng và kỹ thuật không khác nhau bao nhiêu, mảng tri thức bản quyền trong nước lại gần như bị bỏ trống, cho nên SVCD và DVD gần như ngang ngửa nhau. Nhưng lợi nhuận của toàn bộ ngành đầu đĩa đang hạ xuống, lợi nhuận đầu đĩa Ái Đạt năm 99 đạt tới định cao 1.2 tỷ, sang năm 2000 giảm xuống còn chưa tới 900 triệu.

Nguyên nhân quan trọng nhất là cùng với máy vi tính và mạng internet nổi lên, làm đầu đĩa không còn là cách duy nhất xem phim đĩa nữa, từ đó chia mất một miếng bánh của thị trường đầu đĩa, đồng thời người trong nghề biết xu thế này ngày càng khiến người ta không thể kháng cự.

Đầu đĩa Ái Đạt còn như thế, những doanh nghiệp khác không có kỹ thuật hạch tâm càng khốn đốn, đã có rất nhiều doanh nghiệp đầu đĩa phá sản, hoặc thay đổi chuyển nghề.

Khi các công ty khác dưới cờ Cẩm Hồ đang thay da đổi thịt từng ngày, sải bước tiến tới, điện tử Ái Đạt bị hạn chế cách cục sản nghiệp và không gian hạn chế, bị các xí nghiệp khác ngày càng bỏ xa, làm người ta không khỏi đau lòng. Nhất là những nguyên lão của Ái Đạt như Tô Tân Đông, Đinh Hòe, Lỗ Khánh Sinh, dù nay đã ở cương vị cao hơn, cũng cảm thấy khó chấp nhận hiện trạng này.

Cho dù hiểu biết sự phát triển của sản nghiệp tới giai đoạn nhất định sẽ phải kết thúc, nhưng đám Tô Tân Đông xuất phát từ tình cảm vẫn mong thay đổi tình huống này, cho dù không hi vọng điện tử Ái Đạt trở lại vinh quang ngày nào, nhưng vẫn mong con thuyền cũ ấy có được đột phá, theo kịp tốc độ đại hạm đội Cẩm Hồ.

Đến nhà máy Ái Đạt, toàn là người quen thân vô cùng rồi, chẳng cần khách khí, mọi người vào phòng hội nghị.

Tô Tân Đông giới thiệu tỉ mỉ cho Trương Khác một số tình hình thị trường đầu đĩa trong thời gia qua, cùng một số sản phẩm mới gần đây nghiên cứu ra.

Nghe Tô Tân Đông nói tới sản phẩm mới, Trương Khác miệng không nói gì, nhưng trong lòng hiểu, xu thế sản nghiệp không thể vì thế mà cái biến, phải có cải cách lớn mới làm cả xí nghiệp chuyển mình. Điện tử Ái Đạt là công ty trên TTCK, không phải muốn thay đổi là thay đổi được, phải làm một báo cáo phân tích thị trường và nghiên cứu sản nghiệp tỉ mỉ, báo lên HĐQT, đồng thời mở đại hội cổ đông, được thông qua rồi mới có thể thực thi.

Làm như thế chẳng bằng lập công ty mới đặt hạng mục mới vào đó cho nhanh gọn, Trương Khác là người sợ phiền toái, tất nhiên không muốn làm như thế, nhưng không có chủ ý gì hay, nên chống cảm không nói.

Lỗ Khánh Sinh vẫn còn luôn miệng oán trách: - Đều tại internet hết, rất nhiều người bắt đầu có thói quen xem phim trên máy vi tính và internet, người mua đầu đĩa ít đi. Nếu như sau này TV cũng có thể xem phim trên internet thì chẳng ai còn mua đầu đĩa nữa.

- Khoan khoan, lão Lỗ, anh vừa nói cái gì thế? Trương Khác đầu lóe sáng: - Anh vừa nói TV có thể xem phim trên internet, đường lối này hay đấy, điện tử Ái Đạt có thể nghĩ cách ở phương diện ấy.

1256. Chương 1258: Suy Tính Cho Tương Lai.

Đám Tô Tân Đông cũng biết ngay lập tức nghĩ ra đường lối phát triển tốt là cường ép quá mức, chỉ là Trương Khác luôn cho người ta cảm giác không gì làm khó được, cho nên luôn mang hi vọng và tin tưởng vào y.

Trương Khác hiểu tâm lý của bọn họ, nhưng y là người chứ có phải là thần đâu, trước kia dựa vào chút khả năng tiên tri chiếm được tiên cơ trong sản nghiệp, có được thành tựu huy hoàng, nhưng ưu thế biết trước tiên cơ này theo cùng thời gian sẽ ngày càng yếu đi. Sản nghiệp điện tử phát triển tốc độ cao và đầu tư lớn, lãi lớn tạo ra nguy hiểm cũng không kém, cùng với liên quan cả sản nghiệp tạo thành yêu cầu chính thể, cũng sẽ khiến ưu thế tiên tri càng trở nên nhỏ hơn. Dựa vào một hai sản phẩm thu lấy thành công chỉ là chuyện của công ty từ không đi lên có, còn với xí nghiệp lớn, nó không còn quá nhiều tác dụng, chính thể sản nghiệp không có tiến bộ sẽ bị kẻ đi sau vượt qua, cuối cùng dần lui khỏi thị trường, vì qua thời kỳ đầu phát triển cao tốc, đến giai đoạn cạnh tranh kịch liệt, lợi ích và nguy hiểm luôn song hành.

Năng lực nghiên cứu và thực lực chính thể xí nghiệp mới là căn bản đảm bảo xí nghiệp bất bại, đó là nguyên nhân gần đây Trương Khác không còn suy tính phát triển xí nghiệp mà đa phần căn cứ vào tiềm lực phát triển và năng lực kỹ thuật của xí nghiệp, kết hợp báo cáo TT nghiên cứu của Cẩm Hồ, đưa ra các phương hướng lớn cho tầng quản lý hạch tâm của Cẩm Hồ tham khảo. Như thế dần giảm thiểu sức ảnh hưởng của chính bản thân y hoặc một hai người với tương lai phát triển của cả Cẩm Hồ.

Mô hình này cũng là chuyện gần đây Trương Khác luôn suy nghĩ, một tập đoàn xí nghiệp có năng lực phát triển khỏe mạnh liên tục. Trong giai đoạn đầu có thể dựa vào kỹ thuật nào đó hoặc năng lực siêu cường của

lãnh đạo, sau khi phát triển lên rồi, càng cần một bộ máy hoàn thiện để công ty ngày càng phát triển khoa học hợp lý, đó phải là cơ chế quyết sách tập hợp đường lối hợp lý của mọi người.

Cho nên một thời gian dài Trương Khác, không còn suy nghĩ tới sản phẩm cụ thể nữa, chẳng nhớ ra được kiếp trước có sản phẩm điện tử nào có thể thích hợp với đặt điểm kỹ thuật và tính chất xí nghiệp của bản thân Ái Đạt, để khai phát trong thời gian này.

Nhưng câu nói của Lô Khánh Sinh nhắc nhở Trương Khác, làm y liên tưởng tới một loại sản phẩm điện tử — Đầu thu TV kỹ thuật số, Ái Đạt có thể phát triển sản phẩm này.

Đầu thu TV kỹ thuật số có thể gọi tắt là đầu thu KTS, là một loại thiết bị chuyển tín hiệu số thành tín hiệu analog, đầu thu là nơi giải mã tín hiệu âm thanh và hình ảnh đã được số hóa thu gọn, phát qua TV cung cấp tiết mục TV chất lượng cao.

Về sau giá đầu thu kỹ thuật số không cao, nhưng hơn được ở nhu cầu lực lớn, nếu như nói ở trong thành phố của Trung Quốc, cứ 50 nhà có một chiếc máy vi tính, cứ 20 nhà có một chiếc đầu đĩa VCD hoặc DVD, thì đầu kỹ thuật số cứ 5 nhà lại có một cái, thậm chí cuối cùng có thể đạt tới mỗi nhà có một cái.

Trương Khác không còn nhớ thời gian đầu thu KTS thực sự phát triển vào thời điểm nào, nhưng tháng 5 năm trước, ủy ban chuyên gia kỹ thuật hóa hệ thống truyền hình KTS đã chính thức thành lập, xác định bộ khung tiêu chuẩn hệ thống TV KTS, vào tháng 10 năm ngoái, trong cuộc họp của ủy ban này, đã xác định năm 2001 là năm thí nghiệm quảng bá truyền hình KTS của Trung Quốc, lấy Bắc Kinh, Thượng Hải và Thâm Quyết làm địa điểm thí nghiệm đầu tiên, sau đó mở rộng các 19 tỉnh 84 thành phố.

Trương Khác đem công năng đại khái của đầu thu KTS nói ra để đám Tô Tân Đông nhìn thấy tiền đồ thị trường ở sản phẩm này, còn Đinh Hòe phụ trách kỹ thuật cho nên hiểu ngay được nguyên lý và yêu cầu kỹ thuật trong đó.

- Đối với điện tử Ái Đạt mà nói thì không có bất kỳ vấn đề kỹ thuật nào lớn, nhưng đầu thu KTS nếu muốn tái hiện nội dung truyền hình, làm giao diện và nghiệp vụ quảng cáo, còn phải có phần mềm tương ứng. Ngoài ra như Khác thiếu gia nói, truyền hình KTS sẽ thực hiện chế độ thu phí, đầu thu này cần có kỹ thuật chống giải mã. Đinh Hòe đem yếu điểm kỹ thuật phân tích đại khái một lượt rồi nói: - Sản phẩm này nếu như tiến vào tình tự nghiên cứu phát triển, cơ cấu nghiên cứu có thể đưa ra mấy mẫu, nhưng ở phương diện dự báo thị trường và chính sách tương ứng, Khác thiếu gia có ý kiến gì không?

- Hôm nay các anh tới là bảo tôi đưa kiến nghị, vấn đề quá phức tạp này tôi thấy để trung tâm nghiên cứu báo cáo thì hơn. Trương Khác xem đồng hồ, đã sắp 6 giờ tối rồi, còn tâm tư nào mà tốn vào chuyện hao tổn tế bào não này, thêm vào y cũng hi vọng mô hình quyết sách mình đang suy tính hình thành một thói quen trong hệ thống Cẩm Hồ, cuối cùng thành một loại chế độ, đứng dậy nói: - Hôm nay ở lại đây ăn bữa cơm trưa, buổi chiều ở lại làm lao công cho các anh là hòa, bữa tối này tôi không ăn nữa đâu.

Nguyên nhân thực sự Trương Khác muốn vội đi là giờ này hẳn Trần Phi Dung đã về tới Hải Châu rồi.

Đưa xe vào bãi đỗ ở bên cạnh tòa nhà Phủ Thiên, Trương Khác đi tới ngõ Đan Tĩnh, lúc này trong ngõ đã lên đèn, ánh đèn đủ màu cùng mái nhà cổ xưa tạo thành khung cảnh lung linh huyền ảo, khiến du khách đi qua quên mất lối về.

Đi vào Bát Cẩm Trân, vừa vặn thấy Trần Phi Dung đang ghi món ăn cho khách hàng ở đại sảnh.

Cô bé này quá chăm chỉ, chưa về nhà được bao lâu, chân tay đã bận rộn rồi, Trương Khác lặng lẽ đứng ở cửa vào, ngắm nhìn Trần Phi Dung đang bận rộn.

Vì không ảnh hưởng tới công việc, mái tóc dài suôn mềm như tơ đã tết thành một chiếc đuôi ngựa, lộ ra chiếc trán sáng bóng, đôi mắt chăm chú nhìn nữ khách gọi món, chỉ là đôi mày nhu nhu, đôi môi hồng nhuận cùng mím lại, tựa hồ cảm thấy khó xử vì yêu cầu của nữ khách.

Trần Phi Dung mặc chiếc áo len trắng, cùng chiếc áo khoác dài gần tới mắt, lộ ra phần nhỏ cặp đùi bọc trong chiếc tất lụa dày, trông càng tràn đầy vẻ thanh xuân khỏe khoắn và đàn hồi, cùng đôi giày boots da cao, trông cao ráo mà tha thướt, đó là trang phục trước kia không thấy ở Trần Phi Dung.

Khi một cô gái mở trái tim với người, sẽ sẵn lòng đem thế giới nội tâm thực sự của mình thể hiện trước mặt người đó.

“Mặc dù trong mắt người ngoài, nó là cô gái tính cách lãnh đạm, nhưng kỳ thực nó có trái tim thiếu nữ ôn nhu tinh tế.”

Nhớ lại câu nói của Hứa Tư với mình, nhìn dung nhan thanh tú như ngọc khắc của Trần Phi Dung dưới ánh đèn, Trương Khác ngây dại: Mỗi một nữ nhân đều là một thiên sứ độc nhất vô nhị, đáng để nam nhân để tâm yêu thương che chở.

Đợi nữ khách kia gọi món xong, Trần Phi Dung quay người lại mới phát hiện ra Trương Khác đứng dựa vào bên cửa ngậy ra ngắm nhìn mình.

“Á” Trần Phi Dung giật mình kêu khẽ một tiếng, rồi lập tức vội vàng dùng tay che lấy miệng, sợ quấy nhiễu tới những người khách dùng cơm xung quanh.

Thấy trên khuôn mặt trắng nõn và đôi mắt như hồ nước của Trần Phi Dung mặc dù mang chút thẹn thùng vẫn mỉm cười nhìn mình, đã không còn ưu tư bao quần lầy hàng mi đẹp như khi ở Hong Kong nữa, tảng đá lớn nhất trong lòng Trương Khác đã được đặt xuống, Trần Phi Dung đúng là đã kể hết tới Tiểu Thanh, hơn nữa Tiểu Thanh khả năng không chỉ an ủi cô, thậm chí còn hứa điều gì đó, mới làm Trần Phi Dung từ bỏ được hổ thẹn trong lòng với cô bạn gái thân nhất.

- Mình tới giờ vẫn chưa ăn cơm. Lúc này không tiện hỏi Trần Phi Dung điều gì, Trương Khác chỉ coi mình như một người khác bình thường tới ăn cơm.

- Ủ ... Trong đại sảnh không còn chỗ ngồi nữa, chỉ có một gian nhà phòng còn trống ở bên sương phòng, hay là bạn vào đó tương đi, lúc nữa mình vào cho bạn gọi món. Trần Phi Dung nhìn quanh không thấy còn chiếc bàn nào trống, áy náy nói:

1257. Chương 1259: Làn Hẹn Hồ Đầu Tiên.

- Bạn cứ làm việc đi, mình tự lo ỉn được. Trương Khác sao có thể để người yêu thương khó xử, tự đi thẳng tới hậu đình, lúc qua người Trần Phi Dung, hít một hơi, động tác khinh bạc mang theo chút vẻ tình tứ giữa đôi tình nhân được Trần Phi Dung đáp lại bằng một cái lườm, chỉ là cái lườm đó chẳng hề có chút tức giận, chỉ có sự thẹn thùng của thiếu nữ và vẻ quyến rũ vô hạn.

Ở bàn bên có một người khách nam nhìn trộm Trần Phi Dung từ nãy tới giờ bị cái lườm đầy phong tình này khiến lòng chao đảo, tay run rẩy, đôi đũa đang gấp miếng đậu sắp cho vào miệng kẹp lẹp, biến nó thành hai nửa, một nửa rơi xuống đất, một nửa rơi lên bàn.

- Khác thiếu gia, thật ngại quá, để cậu phải đợi một mình ở chỗ này, một cô gái phục vụ ở đây nghỉ việc, Phi Dung ở ngoài bận tính tiền và ghi món, cậu muốn ăn gì, để tôi lấy cho cậu. Trương Khác rất quen thuộc nơi này, đi vào gian nhà phòng trống, không bao lâu thì Lưu Phân cầm thực đơn đi vào.

Trước kia Lưu Phân hoặc Trần Kỳ gọi mình là Khác thiếu gia thì Trương Khác còn thấy miễn cưỡng tiếp nhận, hiện giờ quan hệ y và Trần Phi Dung đã vậy rồi, nghe Lưu Phân xưng hô như thế cảm giác chẳng khác gì Cố Kiến Bình gọi mình là Khác thiếu gia, Trương Khác làm sao nhận nổi.

- Di Phân, hiện Phi Dung cũng gọi cháu là Tiểu Khác rồi, di còn gọi cháu như thế, chẳng phải làm bối phận loạn hết sao, sau này di và chú Trần cứ gọi cháu là Tiểu Khác là được. Trương Khác vội đứng dậy tự mình pha trà, không dám hưởng thụ sự phục vụ của Lưu Phân.

- Vậy sau này di không khách khí nữa, hôm nay cháu muốn ăn gì, để di bảo nhà bếp làm cho cháu trước. Nghe Trương Khác nói thế rồi, lại quen biết bao năm như thế, Lưu Phân không gọi Khác thiếu gia cho xa lạ nữa.

Nhìn khuôn mặt ngày một chững chạc điềm tĩnh của Trương Khác, Lưu Phân thầm thở dài, mặc dù con gái mình và Trương Khác cực kỳ thân thiết, nhưng người ta còn có cô bạn gái thanh mai trúc mã là thiên kim phó tỉnh trưởng, con gái mình và cậu ta cả đời này không có khả năng rồi. Ài, sao Phi Dung nhà mình lại không gặp được chàng trai tốt như thế.

Đội Trương Khác chọn món xong, Lưu Phân cầm thực đơn đi ra, lòng càng nghĩ càng cảm thấy tiếc, nếu là trước đó mấy chục năm thôi, trước thời giải phóng chẳng phải ... Phì phì, làm gì có người mẹ nào lại muốn con gái mình đi làm vợ nhỏ cho người ta, Lưu Phân cười tự trào bản thân, lắc đầu loại bỏ ý nghĩ đó.

Đội mấy món ăn đủ rồi, Trương Khác chuẩn bị động đũa thì Trần Phi Dung xuất hiện ở cửa.

- Đúng lúc quá, cùng ngồi xuống ăn đi, mình đoán chắc bạn còn chưa ăn cơm đúng không? Trương Khác vẫy tay gọi Trần Phi Dung, kéo chiếc ghế bên cạnh tới sát người mình.

Trần Phi Dung do dự một lúc mới ngồi xuống, thấy mình ngồi quá gần Trương Khác, gần đến mức cảm nhận được hơi ấm trên người y, hơi thở của y, cái mùi dễ ngủ của y, làm trái tim cô kìm cỗi đập loạn lên như con hươu non.

- Mình đi lấy khăn ướt. Trần Phi Dung kiểm soát đứng dậy, đi tới chiếc tủ đặt ở góc phòng, đứng đó cho nhịp tim của mình đều trở lại, mới rút ngăn kéo lấy khăn ướt trong đó ra.

- Để mình giúp bạn. Chẳng biết từ lúc nào Trương Khác tới sau lưng Trần Phi Dung, khẽ nói vào tai cô, tay trái luồn qua dưới nách cô, cho vào ngăn kéo, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt của Trần Phi Dung, tay phải đặt lên chiếc bụng mềm mại khẽ vuốt ve, môi ghé tới, hôn lên gò má mịn màng nóng của cô, lấy một bông hoa hồng mua trước khi tới đây, trước đó giấu kín trong áo khoác, đưa trước mặt Trần Phi Dung: - Ăn tối, xem phim, đi dạo. Bạn có muốn bổ xung thêm gì vào cuộc hẹn hò lần đầu tiên của chúng ta không?

~~oOo

Học kỳ đầu tiên của ĐH Đông Hải năm 2001, Trương Khác quay trở lại trường, nhìn thấy những khuôn mặt trên đường, dừng nói tới bạn bè thân thiết, mà ngay cả những gương mặt quen thuộc một chút cũng không thấy đâu, mới đột nhiên nhận ra, cái học kỳ cuối cùng này của mình là học kỳ cô đơn.

Đỗ Phi vẫn còn ở Tân Thái, ngày mai mới về Kiến Nghiệp, sau đó trực tiếp bay sang San Francisco, thực tập tại ESS một năm.

Trần Phi Dung bất kể Trương Khác giả bộ tò mò vòng vèo nghe ngóng hay là khẳng khái hỏi thẳng thế nào, cô đều cười xấu hổ không nói lần đó Đường Thanh nói gì qua điện thoại với cô, cuối cùng chịu không nổi quấy nhiễu bảo Trương Khác tới Hong Kong, muốn gì cứ hỏi thẳng Đường Thanh.

Trương Khác làm gì có mặt mũi đi hỏi Đường Thanh vấn đề này, hơn nữa Trương Khác cũng nhận được điện thoại của Đường Thanh gọi tới nói với y, lần này cô qua Kiến Nghiệp tới Hong Kong, không cho y tới tiễn chân, y biết lúc nào Đường Thanh nghiêm túc, lúc nào hờn giận, tuyệt không dám trái ý cô.

Mông Nhạc và Tịch Nhược Lâm về Kiến Nghiệp từ rất sớm, nhưng cùng đám Mã Lực bận rộn điều chỉnh sản nghiệp của Hải Túc và các sản nghiệp khác, Trương Khác biết tin bọn họ ngay cả ba ngày Tết cũng bận rộn làm việc, người ta làm không hết việc, người nhàn tản như y không mặt mũi nào tới tìm họ tán dóc.

Những người bạn cùng lớp khác thì cùng là năm thứ tư sắp tốt nghiệp, đại đa phần đều đi thực tập ở học kỳ cuối, gần như tới lúc viết luận văn tốt nghiệp mới về trường.

Thế là bất kể bạn bè quan hệ thân thiết hay là bạn bè bình thường đều khó gặp mặt rồi, học kỳ này xem ra chỉ đành tự tìm lấy niềm vui.

Trương Khác đang tự an ủi mình, cuối cùng cũng thấy được hai khuôn mặt quen thuộc nắm tay nhau từ trường đi tới: - Lớp trưởng và bí thư hôm nay không ôn tập mà chuẩn bị đi đâu tâm sự lý tưởng cuộc đời thế?

Lục Thiên Hựu tính cách nghiêm túc, mặc dù hiện giờ cũng có thể gọi là bạn bè khá thân thuộc của Trương Khác, nhưng bị y nhìn thấy đang tình cảm cùng Thẩm Tiêu vẫn thấy xấu hổ, lúng túng không biết trả lời thế nào.

Thẩm Tiêu ở bên cạnh, mặc dù trên mặt cũng thoáng ửng hồng ngượng ngùng rút tay lại, nhưng vẫn trả lời Trương Khác: - Tôi và Thiên Hựu đều không chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, học kỳ này tôi sẽ tới lâm nghiệp Tân Quang thực tập, tốt nghiệp xong sẽ làm việc ở Lâm nghiệp Tân Quang, còn Thiên Hựu sẽ tới cơ quan chính phủ thực tập.

- Ôi bạn chuẩn bị đi giúp cha bạn à, tôi đại biểu cho Lâm nghiệp Tân Quang vô cùng cảm ơn sinh viên ưu tú của Đh Đông Hải, vô cùng mong đợi sự tham gia của bạn. Trương Khác mừng rỡ, trước kia mời Thẩm Tiêu tới Lâm nghiệp Tân Quang, không ngờ còn có thêm được lợi ích nho nhỏ này, Thẩm Tiêu từ nhỏ quen chịu khổ, làm việc không ngại khó khăn, đúng là rất thích hợp với công tác khô khan khổ cực như trồng rừng ở Lâm nghiệp Tân Quang.

- Tôi phải cảm ơn bạn mới đúng, cuối cùng cha tôi có thể làm được việc mình muốn làm. Thẩm Tiêu cảm ơn ngược lại Trương Khác.

- Không cần cảm ơn, gặp thầy Thẩm chuyển lời hỏi thăm hộ tôi là được. Trương Khác thấy Lục Thiên Hựu đứng bên cạnh không nói, mặt có chút sốt ruột, đoán là hắn đang chuẩn bị dẫn Thẩm Tiêu về nhà ăn cơm trưa, thấy cũng sắp trưa rồi, không giữ bọn họ nữa: - Ngày mai Đổ Phi tới Kiến Nghiệp rồi đi Mỹ, tối mai mọi người tới 1978 tụ hợp nhé, lần sau tụ tập cùng nhau không dễ dàng nữa.

- Đúng rồi, cho tôi gửi lời chúc tốt chúc Lục và mọi người trong nhà nhé. Khi tạm biệt Thẩm Tiêu và Lục Thiên Hựu, Trương Khác nói thêm một câu.

Chẳng có việc gì làm Trương Khác tới thư viện ngồi tới hoàng hôn, rồi lang thang trong sân xem thời khóa biểu, một lúc nữa mới tới thời gian Trần Ninh tan học, Trương Khác đứng dựa vào một cái cây, châm một điếu thuốc hút, tất cả giống như việc y từng làm hàng trăm lần trước kia, chỉ để được đi cùng Trần Ninh đoạn đường ngắn về KTX nữ.

Khói thuốc bay lên, làm khuôn mặt Trương Khác trở nên mơ hồ, chiếc áo len cao cổ làm đường nét trên mặt y trở nên nhu hòa hơn, khiến Trần Ninh nhìn thấy Trương Khác thiếu chút nữa không nhận ra, Trương Khác trước giờ ở trước mặt cô lúc thì rất ôn nhu, lúc thì kiêu ngạo, có lúc thật buồn cười, nhưng chưa bao giờ làm cô cảm thấy thân thiết như thế.

Trương Khác nhìn thấy Trần Ninh nói gì đó với bạn học rồi đi tới, cô mặc áo len vào, quần jean thẫm màu, giày thể thao trắng, ôm chồng sách trong tay, thanh xuân tươi tắn, từng bước từng bước như đi vào trong tim Trương Khác.

1258. Chương 1260: Anh Ấy Tốt Tới Đâu Cũng Không Phải Của Mình.

Trần Ninh về KTX, mấy cô gái cùng phòng vây tới, hùa nhau trêu ghẹo: - Bà cô nhỏ cuối cùng cũng đã động lòng rồi.

Trần Ninh cười ngượng ngùng khẽ lắc đầu, nhìn về băng khuàng của Trần Ninh, Yên Xuân ít tuổi nhất sờ má cô: - Nhìn kia, hồn vía bay mất một nửa, rồi mà còn mạnh mẽ à?

Trần Ninh thấy La Tuyền đứng trong đám đông mỉm cười nhìn mình, nói: - Mình và anh ấy không có gì thật mà, hôm nay chỉ cảm ơn anh ấy giải vây ình thôi. La Tuyền, chẳng phải bạn học với anh ấy sao, bạn nói xem có phải anh ấy có phải hay làm những chuyện khó hiểu như vậy không?

La Tuyền thấy mình thành lá chắn của Trần Ninh, lập tức phản kích: - Anh ấy là ai, sao gọi thân mật như thế?

Lưu Nhược Mai không chịu kém mọi người: - Xem ra phòng chúng ta cũng phải đi mua bóng bay rồi, sát thủ hoa khôi đúng là danh bất hư truyền.

Nghe mỗi người một câu trêu ghẹo, Trần Tĩnh chống đỡ không nổi: - Mọi người cứ thông thả mà tưởng tượng với nhau đi, mình đi tắm đây. Rồi kệ những cô gái kia nhao nhao phản đối, Trần Tĩnh cầm chậu và khăn mặt đi tới nhà tắm.

La Tuyền lặng lẽ theo sau Trần Ninh, tới hành lang thấy không còn ai, nắm tay Trần Ninh, chân thành nói: - Trương Khác đúng là hạng phong lưu, bạn ngàn vạn lần đừng để bị lún vào.

Trần Ninh thấy dáng vẻ nghiêm túc của La Tuyền, khẽ phì cười, nói: - Cảm ơn bạn, không có chuyện đó đâu. Mình biết người anh ấy yêu là bạn gái thanh mai trúc mã, mình cũng biết cả Trần Phi Dung luôn ở bên anh ấy. Anh ấy có tốt tới đâu cũng không phải của mình.

La Tuyền nhìn theo bóng lưng Trần Ninh, nhớ lại vẻ mặt Trần Ninh lúc nói câu :“Anh ấy có tốt tới đâu cũng không phải của mình.” Trong lòng không sao yên tâm được.

~~o0o

Thời gian máy bay của Đỗ Phi tới Kiến Nghiệp gần như đúng vào lúc máy bay của Đường Thanh rời Kiến Nghiệp tới Hong Kong, nhưng Đường Thanh kiên quyết không cho Trương Khác tới sân bay tiễn chân, chỉ đành gọi điện tạm biệt.

- Ủ, sau khi tới Hong Kong mình sẽ gọi điện thoại lại cho bạn. Trước khi cúp điện thoại, Đường Thanh đột ngột hỏi: - Có cần nói chuyện riêng phải Phi Dung không?

- Cái này ... Không cần đâu. Trương Khác cho dù có muốn cũng chẳng có gan nói lời u sầu ly biệt với Trần Phi Dung trước mặt Đường Thanh.

Phía bên kia Đường Thanh “hừ” một tiếng: - Trước kia dụ dỗ người ta sao không nhất gan như thế?

Trương Khác nghe thấy hình như Đường Thanh nói gì đó với Trần Phi Dung, hai cô gái cười rúc rích, chắc là có liên quan tới mình.

Trương Khác ngưng ngưng cúp điện thoại, quyết định lần sau tới Hong Kong nhất định cho hai cô bé này biết gan mình nhỏ hay lớn.

Chỉ không gặp một kỳ nghỉ thôi mà Đỗ Phi tựa hồ trông chững chạc hơn nhiều, đầu tóc chải chuốt không có một sợi rối nào, mặc véc tây xanh thẫm, cổ áo sơ mi trắng, giày đen bóng lộn, rất có phong thái của nan nhân thành đạt.

Đỗ Phi từ trên xe của Thịnh Hạ xuống, nhìn thấy Trương Khác ngồi ở chiếc ghế cổng ngõ Học Phủ, đi tới vỗ vai y một cái rồi ôm chầm lấy.

Trương Khác tính lại từ năm 94 tới nay, người ở bên cạnh y nhiều nhất là Đỗ Phi, tính luôn cả kiếp trước cũng thế, cùng nhau đánh lộn, tán gái, cùng nhau say sưa, hiện giờ Đỗ Phi sắp sang Mỹ, bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, thường ngày tựa hồ chẳng có cảm giác gì đặc biệt, đợi tới lúc sắp ly biệt rồi, mới thấy nỗi buồn biệt ly.

Mặc dù không nói gì, Trương Khác cũng cảm nhận được tình bạn của Đỗ Phi, cời nói: - Cái chuyện này với tao thì chẳng sao cả, chỉ là Tiểu Hạ ở trong xe, nhìn thấy tao với mày ôm ấp thể này, sinh ra liên tưởng gì không hay, chỉ e hậu quả ...

Đỗ Phi vừa rồi thấy Trương Khác còn sinh chút sầu biệt ly, bị câu nói đùa của y làm tiêu tan hết, buông tay ra dắm vào đầu vai Trương Khác một cái, thoải mái nói: - Chuyện này thì mày yên tâm, chút lòng tin đó vào tao thì Tiểu Hạ vẫn có.

Trương Khác trả lại cho hắn một đấm, bạn bè thực sự không cần nhiều lời.

- Khai báo ngay, mày làm gì đến nỗi Tiểu Thanh không cho ra tiễn chân? Đỗ Phi ghì cổ Trương Khác xuống: - Đừng quên tao là bạn thân của mày cũng là bạn thân của cô ấy đấy ....

- Chút lòng tin đó vào tao cũng không có à, yên tâm lần cuối, không đến mức khiến mày chạy từ Mỹ về đá dít.

- Tao biết mày có chừng mực, nhưng đừng tự tin quá.

- Tao hiểu. Thấy Thịnh Hạ đỗ xe xong đi tới, Trương Khác đẩy Đỗ Phi ra, hỏi lảng đi: - Cô có định tới San Francis cô cùng Đỗ Phi không?

- Ai thêm đi cùng anh ấy, tôi cũng có công việc của mình, đâu phải nói đi là đi được. Thịnh Hạ mạnh miệng, nhưng đi tới ôm lấy cánh tay Đỗ Phi.

- Tôi biết hiện giờ thời gian với hai người là rất quý giá, tôi nay tụ tập sẽ không muộn lắm đâu, sẽ để lại cho đôi tình nhân đủ thời gian đêm nay từ biệt nhau, chỉ cần đừng để lỡ chuyến bay ngày mai là được. Trương Khác hí hóp mắt nhìn Thịnh Hạ cười xấu xa.

- Miệng chó không mọc được ngà voi. Thịnh Hạ khẽ nhủ phì một cái, nhưng vẫn tình tứ nép mình bên Đỗ Phi.

Tụ tập ở 1978 vào buổi tối đúng như Trương Khác nói, sau 8 giờ là những người tới tham gia đều biết ý tạm biệt, cho đôi tình lữ thêm nhiều thời gian ở riêng bên nhau.

Mông Nhạc vì ngày mai không thể tới sân bay tiễn chân Đỗ Phi, còn đặc biệt cùng Tịch Nhược Lâm ở lại tới cuối cùng, ngồi với Trương Khác và Đỗ Phi ở một bàn. Tịch Nhược Lâm tới quầy bar nói chuyện với Điền Hà.

- Đỗ Phi ngày mai đi Mỹ rồi, còn cậu tính toán gì trong học kỳ cuối cùng này không? Mông Nhạc chạm cốc với Đỗ Phi, uống cạn rồi quay sang hỏi Trương Khác.

- Con người tôi thật ra rất lười, trước kia kế hoạch lêu lổng qua ngày trong trường, giờ nhớ lại ba năm rưỡi qua cũng chẳng có mấy thời gian ở trường. Trương Khác không khỏi nuối tiếc nhìn lại cuộc đời sinh viên của mình, cuối cùng hạ quyết tâm: - Nửa học kỳ cuối này, tôi nhất định thực hiện mục tiêu của mình.

Trương Khác nói là làm, Đỗ Phi đi rồi Trương Khác đúng là giống như sinh viên đại học bình thường, mỗi ngày chỗ tới nhiều nhất là thư viện và chung cư Thanh Niên, ngoại trừ buổi tối thi thoảng tới 1978 ngồi uống rượu tán gẫu với Điền Hà, hoàn toàn giống một sinh viên quy củ nhưng mất đi sức sống.

Mỗi ngày tới thư viện, tay cầm sách, nhưng chẳng có mấy chữ vào được trong đầu, cũng chẳng lật được mấy trang, Trương Khác ngồi đó, nhưng tâm hồn phiêu diêu, suốt ngày suy nghĩ một chuyện: "Đợi mấy tháng nữa tốt nghiệp rồi mình sẽ làm gì? Giống như trước kia tiếp tục cùng Cẩm Hồ theo đuổi vinh quang rực rỡ hơn nữa? Hay là kết hôn với Tiểu Thanh, hưởng thụ cuộc sống? Hay còn cách khác?"

Từ khi trùng sinh năm 94 tới nay, dựa vào thủ đoạn lấy được quyền đại lý di động của Ericsson, bao thầu nhà máy Tân Quang, thực hiện rừng giấy nhất thể hóa, sáng lập điện tử Ái Đạt, thu mua Hương Tuyết Hải, tạo dựng Vườn Sồi, lập Trung Tinh Vi Tâm, rồi tới thương vụ Cẩm Hồ, Khoáng nghiệp Hoa Hi, thực hiện kinh doanh lũng đoạn đất hiếm. Lợi dùng tư bản người Hoa ở Indo tháo chạy, tiến vào nghiệp vận chuyển viễn dương, sắt thép và cửa cảng, thông qua số tiền thu được từ Công Đẳng OnLine, web site âm nhạc toàn cầu tiến vào ngành nghiệp khai thác quặng sắt, rồi thành lập tập đoàn giải trí Thế Kỷ Hoa Âm, chinh thức bước vào sản nghiệp giải trí ...

Bảy năm qua, thời gian của y bị ngăn đó việc lấp kín, chuyện nợ cứ nổi chuyện kia, làm y không còn mấy thời gian cho bản thân suy nghĩ.

Trong bảy năm qua, y đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người liên quan hoặc không liên quan tới mình, nhưng mình thì sao? Nhớ lại câu chuyện mình kể cho Đỗ Phi và Trương Thanh trước khi bị tai nạn xe, trong lòng nhói đau từng cơn ...

Những chuyện y có thể bù đắp có thể vẫn hỏi đều đã làm cả rồi, nhưng khoảng trống trong tim vẫn không sao lấp đầy được, mặc dù đã gặp lại Trần Ninh, mỉm cười với cô, nhưng lòng y như dao cắt.

"Lúc này có phải em đang dùng cách xưng hô thân mật đó, nhìn người khác trò chuyện với nhau, hay là em đang cùng với cậu ta đi dạo bên Yển Quy Hồ, nhìn ánh trăng bạc chiếu xuống mặt hồ lung linh, còn cậu ta vẫn như cũ, chỉ đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe em nói, cho dù nhìn thấy gió lạnh thổi hồng má em cũng không dám đứng ra che chắn, ôm em vào lòng?" Trương Khác đứng trên tầng thượng, nhìn Yển Quy Hồ, trong lòng không khỏi nhớ tới Trần Ninh.

1259. Chương 1261: Tin Đồn.

Trương Khác cười buồn, đi vào phòng, mới phát hiện ra có mấy cuộc gọi lỡ, kiểm tra đều là số của Diêu Văn Thịnh.

- Phó chủ nhiệm Diêu, muộn thế này rồi còn tìm tôi có chuyện gì thế? Mặc dù có tới ba cú điện thoại lỡ, nhưng nếu như Diêu Văn Thịnh không gọi cho Phó Tuấn tới tìm mình, chắc không phải chuyện nghiêm trọng, Trương Khác dùng giọng trêu đùa hỏi:

- Đúng là có chuyện rắc rối muốn nghe ý kiến của cậu. Ngược lại giọng Diêu Văn Thịnh lại có hơi chút gấp gáp mà trịnh trọng: - Gần đây ở thành phố có tin đồn không hay, nói bên trên có ý không để thị trưởng Vương thuận lợi bỏ đi hai chữ tạm thời ở đại hội nhân dân thành phố năm nay, khiến ông ấy không thể trở thành thị trưởng chính thức được.

- Loại tin đồn này có từ lúc nào thế? Trương Khác tất nhiên hiểu dụng tâm hiểm ác ẩn chứa đằng sau tin đồn đó, liền trực tiếp hỏi:

- Tin đồn này thực ra trước Tết dương lịch đã bắt đầu rồi, bởi vì mỗi khi đổi khoa ít nhiều cũng có tin đồn thế này, nhưng không có mấy người chú ý. Nhưng lần này tin đồn mỗi lúc một nhiều, làm nhiều người có cảm giác nửa thật nửa giả, đại khái có người ở đằng sau giở trò.

Trương Khác nghe ra được giọng của Trương Khác rất nghiêm trọng, nếu như Vương Duy Quân vì thế mà không thể thuận lợi bỏ đi được hai chữ tạm quyền, không chỉ tổn hại nghiêm trọng tới hình tượng của thành phố Kiến Nghiệp, còn là đả kích trí mạng tới sinh mạng chính trị của Vương Duy Quân, từ đó dẫn tới một loạt ảnh hưởng dây chuyền, cuối cùng sẽ ảnh hưởng tới Cẩm Hồ.

Bất kể là từ giao tình với Vương Duy Quân, hay là vì bảo vệ lợi ích của bản thân, Trương Khác không thể khoanh tay ngồi nhìn.

- Tin đồn trước Tết lịch đã có, đúng là chuẩn bị rất sớm, thời gian cũng chênh không nhiều so với lúc vị đó tới Kiến Nghiệp. Ngày mai tôi phải đi Tân Thái một chuyến, sau khi về tôi sẽ gọi điện cho thị trưởng Vương, mọi người gặp mặt rồi sẽ bàn kỹ hơn. Trương Khác cân nhắc một chút rồi nói:

- Được, tôi sẽ chuyển lời cho thị trưởng Vương. Diêu Văn Thịnh cúp điện thoại xong, lòng an tâm không ít, xem thời gian còn chưa tới 10 giờ, liền gọi điện cho Vương Duy Quân.

- Thị trưởng Vương, tôi vừa gọi điện cho Trương Khác, ngày mai cậu ấy phải đi Tân Thái, ngày kia sẽ bàn việc kỹ hơn với thị trưởng ... Cậu ấy không nói rõ, nhưng hình như cho rằng có chút liên quan tới phía bên kia ... Vâng, tôi sẽ chú ý, thị trưởng nghỉ sớm đi ạ.

Gập di động lại, Vương Duy Quân thời gian qua có chút tiêu tụy vì tin đồn, người dựa vào lưng ghế, đưa tay sờ trán, nghĩ không thấu động cơ đằng sau tin đồn này.

Tin đồn kiểu này trước kia không có mấy người tin, bí thư thành ủy dứt khoát phải làm theo ý tứ của thượng tầng tổ chức, thuận lợi để cán bộ lãnh đạo nên chuyển thành chính thức được chuyển thành chính thức thông qua Đại hội nhân dân chính là khảo nghiệm lớn nhất với năng lực khống chế phía dưới của người đứng đầu, nếu như kết quả xuất hiện tình huống không phù hợp với dự định, bị ảnh hưởng trước tiên chính là bí thư thành ủy. Suy xét từ góc độ này, nếu như đứng đằng sau tin đồn là Đồng Giản Niên, như vậy ông ta giết địch ba nghìn tự tổn hại tám trăm để làm cái gì? Chẳng lẽ vì muốn thông qua thành kiến và khoảng cách giữa Giang Mẫn Chi và Cẩm Hồ muốn giở trò gì với lần bầu cử chuyển chính chức của mình?

Không có đầu mối gì, Vương Duy Quân chỉ biết vỗ đầu không nghĩ chuyện này nữa, rồi lại chuyển sang nghĩ: "Lúc này Trương Khác tới Tân Thái làm cái gì?"

~~oOo

Trương Khác tới Tân Thái danh nghĩa bề ngoài đương nhiên là đi tham gia nghi thức khai trương hoạt động nghiệp vụ máy vi tính mua từ điện tử Cự Lăng Tân Thái trước đó.

- Hôm nay nhiều người tới như thế, chẳng biết có phải là vì muốn thấy những kẻ gốc lăm tiền của Cẩm Hồ không, nếu như thế chẳng bằng cháu ở lại văn phòng cho xong, chẳng may bị người ta ra cháu là người đưa ra quyết định kia, sau này cháu chẳng còn mặt mũi nào tới Tân Thái gặp chú Đồ nữa. Trương Khác ngồi ở sát bên cửa sổ, nhìn đám đông bên ngoài, nói với bí thư thành ủy Đồ Tiểu Sơn.

Trước kia Cẩm Hồ bỏ ra 160 triệu mua điện tử Cự Lăng, riêng khoản tiền này thôi tuyệt đối xứng đáng được gọi là vụ thu mua lớn nhất của Tân Thái, khi đài báo đưa tin, gây oanh động một, ở Tân Thái không ai không biết chuyện này. Dưới bối cảnh bong bóng sản nghiệp công nghệ tan vỡ, Cẩm Hồ lại đi ngược lại xu thế, tất nhiên bị người ngoài nghị luận và cười nhạo không ít, thế là ở Tân Thái hình thành chuyện cười "đám gốc lăm tiền Cẩm Hồ".

Trương Khác nghe được chuyện này cũng giở khóc dở cười.

Đỗ Tiểu Sơn cười ha hả chỉ Trương Khác: - Cháu đúng là đồ nhớt dai, chú Đỗ làm sao không biết nhân quang của cháu, đám người tầm nhìn hạn hẹp đó thì nói làm cái gì? Rồi giải thích thêm: - Cháu cứ yên tâm, bên ngoài đa phần là phóng viên tài chính kinh doanh và người trong nghề, đảm bảo không ai nhận ra cháu sẽ cười nhạo đâu.

Quan hệ giữa Trương Khác và Đỗ Tiểu Sơn chắc chắn là thân mật rồi, chưa nói tới Đỗ Tiểu Sơn và Trương Tri Hành cộng sự nhiều năm ở Hải Châu, Trương Khác và Đỗ Tiểu Sơn từ thời sơ trung đã là bạn thân, khiến quan hệ hai gia đình rất thân thiết, cho nên Đỗ Tiểu Sơn là trưởng bối cha chú thực sự của Trương Khác.

Mặc dù lo lắng là là khó tránh khỏi, nhưng Đỗ Tiểu Sơn tới tham gia nghi thức này, Trương Khác không thể chỉ ngồi trong văn phòng mà nhìn, cẩn thận kiếm một chỗ không ai chú ý trong hội trường dừng tạm vì số người tham gia quá đông, nhìn những lãnh đạo thành ủy Tân Thái và Lỗ Khánh Sinh, Dương Văn ở bên trên hóng gió lạnh.

Dương Văn lần này tới tham gia nghi thức cắt băng, rồi chính thức đảm nhận chức tổng giám đốc công ty hữu hạn máy tính Ái Đạt mới thành lập, trở thành nhân vật tự đảm nhiệm một mặt rồi. Trong bốn người đầu tiên đi theo Trương Khác, trừ Lưu Minh Huy nửa đường phản bội bỏ đi, ba người kia đều đã trở thành nhân vật đậm chân rung đất rồi.

Sau khi nghi thức kết thúc, Đỗ Tiểu Sơn không đi ngay, mà kéo Trương Khác ra nói chuyện riêng.

Hai người tới phòng hội nghị nhỏ, Đỗ Tiểu Sơn bóng gió nghe ngóng nửa ngày trời, thấy Trương Khác trở ra như gỗ, chuẩn bị nói thẳng mục đích lần này của mình: - Đáng lý Cẩm Hồ mang áp lực bị người khác không hiểu, tới Tân Thái đầu tư hơn 100 triệu, cống hiến lớn cho phát triển kinh tế của Tân Thái, chú Đỗ không tiện mở cái miệng này ra, chỉ là ...

- Chú Đỗ, cháu hiểu ý chú, chuyện này chỉ cần có quyết định, cháu sẽ thông báo cho chú đầu tiên, hiện giờ cháu không nói được. Trương Khác biết Đỗ Tiểu Sơn định nói gì, vội chấp tay cáo lỗi.

Trương Khác đã giành trước nói đến thế, Đỗ Tiểu Sơn không nhiều lời nữa, vỗ bả vai gầy của Trương Khác, đứng dậy nói: - Được, có lời đảm bảo này của cháu không uống hôm nay chú tới đây uống gió lạnh nửa ngày trời. Cháu tới được Tân Thái một chuyến cũng không phải là dễ dàng, đi xung quanh ngó nghiêng xem, nếu phát hiện hạng mục gì đáng đầu tư, ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.

- Tâm ý của chú lần này cháu thực sự chỉ xin tâm linh, ngày mai cháu phải về Kiến Nghiệp rồi, lần sau có cơ hội tới du lãm diện mạo Tân Thái dưới sự quản lý của chú. Trương Khác cũng đứng dậy biểu thị áy áy:

- Mai về rồi à, đúng là tiếc thật, Tân Thái có rất nhiều nơi đáng chơi đấy, vậy lần sau nhé. Đỗ Tiểu Sơn trước khi đi bồi thêm một câu: - Đỗ Phi đi sang tận Mỹ rồi, lần sau của cháu đừng để hai vợ chồng già nhà chú cô đơn chờ đợi ở Tân Thái quá lâu đấy.

Vẫn còn chưa quên chuyện đó, Trương Khác chỉ có thể cười gượng không đáp.

1260. Chương 1262: Một Hòn Đá Trúng Hai Con Chim.

- Tỉnh trưởng Giang, bí thư Đồng Giản Niên tới rồi, mời ông ấy tới văn phòng hay là tới phòng hội nghị ạ? Tiết Minh Lâu nhắc điện thoại nội bộ gọi cho Giang Mẫn Chi.

- Mời ông ấy vào văn phòng, cậu cũng ở lại nghe, ghi chép. Mặc dù sau khi Đồng Giản Niên tới nhậm chức có một số suy nghĩ và việc làm khiến Giang Mẫn Chi cảm thấy không ổn thỏa sinh bất mãn, cũng nhiều lần kiếm cơ hội khéo léo nhắc nhở, nhưng Đồng Giản Niên là em vợ của Tào Tri, Giang gia và Tào gia có quan hệ không tầm thường, cho nên không muốn cùng ông ta tới phòng họp gặp mặt ông ta như thế quá cứng nhắc nghiêm túc.

Đồng Giản Niên đi vào, thấy Tiết Minh Lâu ở lại ngồi một bên ghi chép, không khỏi thăm thiu mày.

Sau khi báo cáo công tác gần đây, Đồng Giản Niên tựa như vô ý nói một câu: - Gần đây có một số tin đồn thất thiệt liên quan tới thị trưởng Vương Duy Quân, bên ngoài rỉ tai nhau đồn đoán như thật.

Giang Mẫn Chi đang xem tài liệu, nghe vậy trong lòng hơi sững sốt, nhưng mặt thì không để lộ ra chút nào: - Tin đồn nghe cho biết thôi, không thể coi là thật.

Đợi Đồng Giản Niên báo cáo xong rồi đi, Giang Mẫn Chi mới hỏi: - Minh Lâu, cháu thấy câu cuối cùng của Đồng Giản Niên có mục đích gì?

- Nếu nói ông ấy có mục đích thì tôi không nhìn ra, nhưng khi ông ấy nói câu đó ánh mắt chăm chú quan sát sắc mặt tỉnh trưởng, tựa hồ chú ý của tỉnh trưởng, chỉ là tỉnh trưởng cúi đầu, không chú ý ánh mắt của ông ta. Ở nơi làm việc, Tiết Minh Lâu giữ đúng bốn phận, từ cách xưng hô, hẳn biết với trí tuệ của Giang Mẫn Chi phải có phán đoán riêng, hỏi hẳn chỉ là để xác nhận và kiểm tra rèn luyện:

Chú ý tới phản ứng của mình? Đồng Giản Niên tựa như vô ý nói ra câu này, mục đích tất nhiên là thăm dò phản ứng của mình, để xem mình có thái độ như thế nào với Vương Duy Quân, hoặc nói chính xác hơn là với Cẩm Hồ. Nếu như vừa rồi mình lộ ra chút không vui hoặc là vẻ mặt gì khác thường, Đồng Giản Niên có thể đoán mình còn tồn tại mâu thuẫn và thành kiến với Cẩm Hồ, sau này ông ta sẽ lợi dụng nó để lúc tất yếu làm một vài việc nhắm vào Cẩm Hồ ở Kiến Nghiệp.

Xem ra cái gọi là tin đồn ấy, nói không chừng là do một tay ông ta tạo ra, không ngờ dám dùng trò này thăm dò tâm tư của mình, Đồng Giản Niên cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng thân phận đặc thù của Đồng Giản Niên khiến Giang Mẫn Chi không tiện trực tiếp phản ứng, nghĩ một lúc nói với Tiết Minh Lâu: - Chuyện này tới đây thôi, cháu gọi điện cho Trương Khác, để cậu ta biết thái độ thực sự của tỉnh.

Khi nhận được điện thoại của Tiết Minh Lâu, Trương Khác đang trên đường về Kiến Nghiệp.

- ... Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn thư ký Tiết gọi điện, vừa vặn tôi có một chuyện muốn báo cáo với tỉnh trưởng Giang....

Cúp điện thoại của Tiết Minh Lâu, Giang Mẫn Chi gọi điện thẳng cho Lục Văn Phu.

Nói chuyện xong với Lục Văn Phu không lâu, di động của Trương Khác lại reo vang, là Diêu Văn Thịnh sốt ruột gọi điện tới, thấy tới được Kiến Nghiệp thì cũng khoảng vào giờ cơm trưa, Trương Khác liền hẹn hẳn và Vương Duy Quân tới khách sạn Kiến Nghiệp ăn cơm.

Trương Khác từ xe xuống, đi tới phòng bao tầng hai thì Vương Duy Quân và Diêu Văn Thịnh đã tới trước một bước rồi, gọi món ăn xong, mọi người ngồi xuống nói chuyện.

- Trên đường về Kiến Nghiệp, tôi nhận được điện thoại của thư ký Tiết, anh ấy trực tiếp trả lời rõ ràng thái độ của tỉnh trưởng Giang với sự kiện này. Sau khi ăn vài miếng lót dạ, Trương Khác mới nói với Vương Duy Quân.

- Sự kiện này đúng quý dĩ! Vương Duy Quân kỳ thực không hề lo trên tỉnh có ý kiến gì bất đồng với chuyện chuyển chính của ông ta, dù sao Đông Hải là của Lý Viễn Hồ, mà chính tích sáng chói của ông ta cũng bày ra đó.

Trước đó lo lắng lớn nhất của Vương Duy Quân là Giang Mẫn Chi liệu có vì thành kiến với Cẩm Hồ mà liên hợp với Đồng Giản Niên kiềm chế mình, vì thế tin đồn lần này khiến ông ta lo lắng như vậy, hiện Giang Mẫn Chi đã tỏ thái độ rõ ràng rồi, ông ta yên tâm hơn một chút. Liên tưởng tới chuyện điều động công tác của Lục Văn Phu trước đó không lâu, đã bắt đầu phụ trách liên hệ với Cẩm Hồ ở hạng mục LCD, Vương Duy Quân mơ hồ nhận thấy quan hệ giữa Cẩm Hồ và Giang Mẫn Chi đang hoàn hoãn lại. Cho dù trước đó vì quan niệm bất đồng, mà có thành kiến với xí nghiệp dân doanh như Cẩm Hồ, nhưng trước khi phát hiện ra Cẩm Hồ có hành vi phạm pháp, Giang Mẫn Chi sẽ không đem thành kiến cá nhân vào trong công tác, dù sao sự phát triển của tỉnh Đông Hải ngày càng gắn chặt với Cẩm Hồ.

Như thế cũng tốt, ít nhất không lo làm chậm sự phát triển của Đông Hải và Kiến Nghiệp, Vương Duy Quân nghĩ thế, nhưng vẫn không nhìn thấu mục đích hành động của này, cảm giác như nắm bắt được điều gì đó, nhưng không rõ ràng lắm.

- Trong điện thoại Tiết Minh Lâu còn như vô ý nhắc tới buổi sáng tỉnh trưởng Giang có gặp Đồng Giản Niên. Trương Khác tựa hồ không chú ý về mặt đảm chiêu của Vương Duy Quân, vừa gấp thức ăn vừa nói.

Vương Duy Quân choàng tỉnh, màn sương cuối cùng trong lòng ông ta bị xua tan, mọi chuyện vậy là rõ rồi, Vương Duy Quân thầm chửi Đồng Giản Niên không ngờ dùng kế một hòn đá nhắm hai con chim, đúng là gian xảo.

Nhìn thấu rồi Vương Duy Quân cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, không nói chuyện này nữa, đến khi ăn cơm xong, tâm tình của Vương Duy Quân cực tốt, còn muốn mời Trương Khác tìm chỗ nào đó uống rượu.

Trương Khác xem đồng hồ rồi xin lỗi: - Vừa rồi trên đường về tôi có hẹn cùng phó tỉnh trưởng Lục sẽ tới tỉnh ủy và chính phủ tỉnh báo cáo quyết định đầu tư của Cẩm Hồ. Hạng mục này vốn định tìm thời gian chính thức báo cáo với thị trưởng Vương, giờ nói tới rồi, tôi sẽ báo cáo đơn giản cho thị trưởng Vương.

Đợi Trương Khác nói xong chuyện rồi đi, Vương Duy Quân cứ nhìn cánh cửa phòng trầm ngâm không nói.

- Thị trưởng đang tiếc hạng mục này? Diêu Văn Thịnh và Vương Duy Quân quan hệ mật thiết, nhưng lời mà cấp dưới bình thường không thích hợp nói, giữa bọn họ lại không có trở ngại gì.

Vừa rồi Trương Khác nói Cẩm Hồ quyết định đặt hạng mục LCD ở Tân Thái, đồng thời chiêu hôm nay sẽ chính thức thông báo với tỉnh ủy và chính phủ tỉnh, đồng thời tuyên bố với bên ngoài.

Trước kia khi La Quân tại nhiệm, Cẩm Hồ tuyên bố đầu tư cơ sở sản xuất LCD ở Kiến Nghiệp, nhưng La Quân rời nhiệm rồi, Cẩm Hồ không có nghĩa vụ thực hiện lời hứa với bất kỳ người kế nhiệm nào, trước đó kế hoạch đầu tư này đã có tính linh hoạt cả nó, Đỗ Tiểu Sơn luôn nhắm tới miếng thịt béo bỏ này.

Nhìn từ bố cục sản nghiệp, trước khi thời hạn màn hình LCD nổi lên, nhu cầu lớn nhất với màn hình LCD chính là laptop, Cẩm Hồ thu mua nghiệp vụ máy vi tính của Cự Lăng, lấy laptop là nghiệp vụ khai phát trọng điểm, hạng mục LCD đặt ở Tân Thái là tổ hợp sản nghiệp tối ưu.

Xét về thời gian, trước đó trì hoãn rất lâu không có quyết định, lúc này đột ngột tuyên bố làm người hiểu nội tình đều liên tưởng tới cục diện chính trị có chút mơ hồ ở Kiến Nghiệp, thực chất là đấu đá giữa tân bí thư thành ủy và thị trưởng tạm quyền. Người biết mối quan hệ giữa Cẩm Hồ và Vương Duy Quân đều sẽ cho rằng, quyết định này là cái tát đánh gọn vào mặt Đồng Vạn Niên, còn Vương Duy Quân không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì.

- Tiếc thì cũng có, nhưng xét từ tính hợp lý cho bố cục sản nghiệp của Cẩm Hồ thì cũng có thể hiểu được, ngoài ra Trương Khác đột nhiên vội tung ra quyết định này như thế, tôi cũng phải nhận ân tình của cậu ta. Vương Duy Quân quay đầu lại, mặt đúng là không có vẻ gì tiếc nuối mấy.

Nghe thế Diêu Văn Thịnh cũng nhẹ lòng, hấn lo Cẩm Hồ chuyển hạng mục này sang Tân Thái sẽ khiến Vương Duy Quân bất mãn, dù sao nó cũng có thể làm tăng chính tích không ít.

- Văn Thịnh, cậu giải thích như thế nào về tin đồn lần này? Vương Duy Quân là người phóng khoáng, không suy nghĩ về hạng mục LCD nữa.

1261. Chương 1263: Dẫn Mặt.

- Xét từ thái độ của tỉnh trưởng Giang, tin đồn lần này hẳn là do phía Đồng Giản Niên một mình tung ra, bất kể chuyện có thành hay không, đều dả kích danh vọng của thị trưởng, tiện cho ông ta nhanh chóng đứng vững chân ở Kiến Nghiệp, đồng thời lung lạc được một nhóm người, như thế sau này có tranh đấu với thị trưởng, ông ta không thua kém thị trưởng vì mình là người ngoài tới. Diêu Văn Thịnh phân tích:

- Nói rất có lý, nhưng mới chỉ là một con chim mà ông ta nhắm tới. Vương Duy Quân không chỉ con Diêu Văn thịnh là tâm phúc, còn coi là con cháu của mình, bắt đầu truyền nghề cho hắn: - Cậu chú ý tới lời Trương Khác nói không, sau khi Đồng Giản Niên liên hệ với tỉnh trưởng Giang mới bảo Tiết Minh Lâu liên hệ với cậu ấy. Tôi đoán chúng sáng hôm nay Đồng Giản Niên tới thăm dò thái độ của tỉnh trưởng Giang nhưng không thành công, ngược lại còn khiến cho tỉnh trưởng Giang bất mãn cho nên mới có cú điện thoại ấy ... vì thế có thể nói tin đồn đó chủ yếu là để thăm dò thái độ của Giang Mẫn Chi, nếu ông ta có thành kiến với Cẩm Hồ, ít nhiều sẽ động lòng, sau này Đồng Giản Niên sẽ có thêm chỗ dựa để thường xuyên can

thiếp vào của chính phủ, nhất là chuyện liên quan tới Cẩm Hồ. Nếu như không phải giữ hình tượng của cấp trên, Vương Duy Quân sẽ cười lớn: - Có điều hiện giờ xem ra Đồng Giản Niên vác đá đập chân mình rồi.

Diêu Văn Thịnh nghĩ tới một khả năng nữa: - Nếu Giang Mẫn Chi ủng hộ Đồng Giản Niên, vậy con chim thứ ba sẽ làm thị trưởng không thể chuyển chính lần này.

- Điều này thì không lo, dù sao trên tỉnh trưởng Giang cũng có bí thư Lý. Sau khi lên làm bí thư tỉnh ủy, ông ấy ít lên tiếng, nhưng trong địa bàn của mình, bất kỳ động tĩnh nào cũng nắm trong tay ông ấy. Tôi đoán chừng chuyện này ông ấy ở bên cạnh nhìn thấy hết, quan trọng là ông ấy không bận tâm Đồng Giản Niên bày trò gì, ông ta quan tâm tới thái độ của tỉnh trưởng Giang hơn, nếu cần chắc chắn ông ấy sẽ lên tiếng cảnh cáo vào lúc quan trọng, có thể mới thể hiện được ảnh hưởng.

Diêu Văn Thịnh tuy thừa nhận năng lực và phẩm hạnh của Vương Duy Quân, nhưng trong lòng ít nhiều cho rằng ông ta thắng tiến nhanh như thế phần nào nhờ Cẩm Hồ, hiện nghe ông ta phân tích mới bội phục, đấu tranh quyền lực không phải những người sống phí hoài thời gian ở bộ ủy TW có thể hiểu được, mình gặp được cơ hội để tham gia, sẽ là vốn liếng cuộc sống quý giá.

Lúc này hẳn chỉ muốn biết về mặt Đồng Giản Niên sau khi biết tin sẽ ra sao.

Buổi chiều ngày hôm đó Tiết Minh Lâu nhìn thấy Trương Khác dẫn một cô gái xinh đẹp vào văn phòng, cả hai mặc áo choàng màu sáng, cùng một kiểu khăn choàng, trông giống như một đôi tình nhân, cô gái đó có thể nói là cô gái đẹp nhất mà hắn từng thấy, điều hiện giờ Tiết Minh Lâu không có nhã hứng thưởng thức vẻ đẹp của giai nhân, nhìn rõ mặt cô gái đó, hắn thầm giật mình.

Vội vàng pha trà cho hai người, mời bọn họ ngồi, Tiết Minh Lâu đi nhanh vào văn phòng Giang Mẫn Chi.

- Cái gì? Y đưa Hứa Tư tới gặp tôi? Giang Mẫn Chi rất bất ngờ, hơi nhú mày lại, mặt sầm xuống, một lúc sau mới nói: - Vậy mời hai bọn họ vào.

Giang Mẫn Chi giao chuyện liên hệ với Cẩm Hồ cho Lục Văn Phú phụ trách, cùng việc thông Tiết Minh Lâu tỏ thái độ với sự kiện tin đồn vừa qua. Trương Khác nhìn ra thái độ không đem thành kiến cá nhân vào trong công việc, còn việc riêng giữa y và Giang Mẫn Chi, Giang gia không xen vào. Giang Mẫn Chi có lẽ cảm thấy như thế đủ làm Trương Khác yên tâm rồi, ông ta chỉ không biết được tình cảm Trương Khác dành cho Hứa Tư.

- Cậu muốn tôi tiến cử Hứa Tư tiểu thư thành ủy viên chính hiệp tỉnh? Giang Mẫn Chi cố trấn áp lửa giận, lạnh lùng hỏi.

- Hứa Tư tiểu thư là người đầu tư cho quỹ y học lớn nhất trong nước, chị ấy có một số kiến giải cá nhân về cải cách chế độ y tế trong nước, hi vọng có thể góp ý cho chính phủ, mong được tỉnh trưởng Giang giúp đỡ. Trương Khác mỉm cười, mắt nhìn thẳng vào Giang Mẫn Chi, ông đã vươn tay ra thì dừng tưởng dễ dàng rút lại như thế, Trương Khác bày rõ tâm tư của mình trước mặt Giang Mẫn Chi.

- Vậy sao ?! Xin nghe tâm đắc của Hứa tiểu thư, nếu đúng, tôi tất nhiên sẽ tiến cử. Giang Mẫn Chi ngả lưng vào ghế sofa, không nhận được lên tiếng mỉa mai:

Có điều Trương Khác không bận tâm, nhìn Hứa Tư khuyến khích, Hứa Tư không dám nhìn Trương Khác, bắt đầu giảng giải với Giang Mẫn Chi kế hoạch mới của cô về quỹ y học. Quỹ y học của Hứa Tư ban đầu vốn chủ yếu là hỗ trợ nghiên cứu bệnh nan y và mua máy móc liên quan, nhưng sau sự kiện đầu năm, quyết định gia tăng đầu tư, đồng thời cung cấp viện trợ kinh tế cho những người bệnh nặng hoặc mãn tính.

- Hiện giờ cải cách y tế quốc gia còn chưa bao trùm được hết tới tất cả người dân, đối với một gia đình bình thường, một căn bệnh nặng có thể khiến người ta táng gia bại sản, có một người bệnh mãn tính đủ khiến người nhà và thân thích không chịu nổi gánh nặng. Cho nên tôi muốn cung cấp một số viện trợ khẩn cấp cho những gia đình như thế, cho họ vay 70 - 80 % chi phí.

Giang Mẫn Chi lúc nà mới chủ ý: - Cho vay?

- Đúng vậy, tài chính của quỹ luôn có hạn, so với người cần chữa trị chỉ là muối bỏ biển. Cho vay có thể làm quỹ y học vận hành khỏe mạnh lâu dài. Quỹ không có năng lực kiểm định từng khoản tiền, cho nên chỉ cho vay nhiều nhất là 90% chi phí, là hi vọng gia đình người bệnh có thể giúp quỹ khống chế chi tiêu,

đương nhiên quỹ không phải cơ cấu tài chính, cho vay không lấy lãi, còn kỳ hạn cũng chiếu theo tình hình gia đình bệnh nhân ra hạn, 20 -30 năm cũng được. Hứa Tư tiếp tục giải thích:

Nói ra trong lòng Hứa Tư cũng có chút khổ sở, nếu năm xưa cô có thể vay được khoản tiền như thế, rất nhiều chuyện sẽ không xảy ra, có điều như thế cô cũng không gặp được Trương Khác, Hứa Tư quay đầu lại nhìn y, cười vừa ngọt ngào, Trương Khác cũng nắm nhẹ lấy tay cô.

Giang Mẫn Chi không chú ý tới động tác nhỏ giữa hai người bọn họ, có thể nhìn ra kế hoạch này không phải chỉ là cái cớ đối phó tới đây dần mất mặt mình, điều này làm trong lòng Giang Mẫn Chi dễ chịu hơn, ông ta không phải là người không hiểu nỗi khổ của nhân gian, ông ta hiểu đây là kế hoạch tạo phúc cho hàng vạn nhà. Nếu như Hứa Tư chủ trì quỹ này, cái danh ủy viên chính hiệp là hoàn toàn xứng đáng, mình ra tay trước, không thể trách người ta, hít sâu một hơi để hoàn toàn bình tĩnh lại, Giang Mẫn Chi hỏi: - Quỹ này có quy mô lớn chừng nào?

- Năm nay dự kiến đầu tư 300 triệu, trong đó 70% là dùng tài trợ cho bệnh nhân, sau này có thể tăng thêm, toàn bộ tiền chia hoa hồng của tôi ở Cẩm Hồ sẽ đưa vào đó, những người khác ... Hứa Tư nhìn Trương Khác: - Người khác cũng sẽ quyên góp hàng năm ...

Dù trong lòng không thoải mái gì, Giang Mẫn Chi vẫn phải nói: - Tốt, đây là chuyện rất tốt, tôi phải cảm ơn Hứa tiểu thư, không biết quỹ này có thể để sở vệ sinh và sở dân chính hiệp trợ quản lý không?

Trương Khác cười, điều kiện của Giang Mẫn Chi hoàn toàn trong dự liệu, Hứa Tư cũng trả lời theo kế hoạch: - Chuyện này tôi cầu mà chẳng được, quỹ sẽ do hội đồng quản lý, sở dân chính và vệ sinh có thể phái lãnh đạo tới đảm nhận ủy viên hội đồng.

Giang Mẫn Chi cuối cùng cũng mỉm cười: - Được, vậy mời Hứa tiểu thư đưa ra kế hoạch cụ thể, bên phía chính hiệp, tôi sẽ tiến cử ở cuộc họp thường ủy lần sau.

Ba người trò chuyện thêm một lúc, Trương Khác mới đem chuyện đặt cơ sở chế tạo LCD ở Tân Thái, Giang Mẫn Chi không nói gì, đối với ông ta mà nói hạng mục này ở Tân Thái còn tốt hơn ở Kiến Nghiệp, vì dù sao Kiến Nghiệp chịu sự lãnh đạo kìm hãm của tỉnh lãn TW, chỉ cần hạng mục này đặt trong tỉnh Đông Hải là ông ta thở phào rồi, đồng thời cũng thầm thở dài, Đồng Giả Niên chuyện này thăm rồi ...

- Không ngờ Trương Khác là kẻ si tình. Từ đầu tới cuối sự kiện này Tiết Minh Lâu chỉ nghe Giang Mẫn Chi bình luận như thế, không nói gì hành vi của Trương Khác, càng không nói gì tới Đồng Giả Niên.

1262. Chương 1264: Một Cái Tát.

Đồng Tương Nguyệt chủ tịch công ty Quốc tế Tỉnh Mỹ trước giờ luôn tham gia nghiệp vụ sản xuất tiết mục giải trí và quản lý gười mẫu, gần đây bà ta luôn có tâm tình rất thoải mái, văn phòng của Tỉnh Mỹ ở Kiến Nghiệp trước giờ vốn chẳng có nghiệp vụ gì mấy, từ khi anh trai Đồng Giả Niên làm bí thư thành ủy Kiến Nghiệp, liền phát tăng tốc một cách mạnh mẽ, làm Giang Mi phải yêu cầu tuyển thêm người mấy lần. Sau Tết, Đồng Tương Nguyệt tuyển liền một hơi mười mấy nhân viên, lại điều một số nhân viên cốt cán từ tổng bộ Bắc Kinh tới.

Còn về chế độ yêu cầu người thân cán bộ đảng chính phủ tránh kinh doanh, Đồng Tương Nguyệt lăn lộn thương trường lâu năm, tự có đủ thủ đoạn hợp lý để vòng qua.

Xét tới con trai đang học ở Kiến Nghiệp, anh trai lại là người đứng đầu ở đó, hơn nữa trước đó hợp tác với cự đầu sản nghiệp giải trí Hồng Kong là Quốc tế Anh Vương có được đột phá, hai bên liên thủ đưa ra tiết mục thi tài trong phạm vi toàn quốc. Ngoài ra lo Giang Mi không đủ kinh nghiệm công tác, Đồng Tương Nguyệt sau khi thương lượng cùng chồng, quyết định sau Tết chuyển tới Kiến Nghiệp ở tạm, vừa tiện chăm con, lại tiện chiếu cố nghiệp vụ.

Đồng Tương Nguyệt yêu cầu rất khắt khe về sinh hoạt, nhất là việc ở, sau khi tới Kiến Nghiệp đi coi liền mấy biệt thự cao cấp mà vẫn chưa hài lòng, thời gian qua ở tạm trong nhà anh trai.

Buổi sáng Đồng Tương Nguyệt đang uống sữa ăn sáng, thấy anh trai đang xem báo ở bên cạnh, sắc mặt vốn bình thường đột nhiên tối sầm lại, mắt nhìn trừng trừng vào tờ báo trong tay như có lửa tóe ra, tay

nắm chặt mép báo, khớp xương trắng bệch.

- Anh, có chuyện gì thế? Trên báo có tin tức gì chấn động mà làm anh phản ứng như vậy? Thấy anh trai tức tới run người, Đồng Tương Nguyệt tò mò hỏi:

- Em xem bài báo này đi, đúng là khinh người quá lắm. Đồng Giản Niên ném tờ báo cho em gái, thở phì phò hồi lâu mà không nguôi giận được.

Tào Hổ ở phía bên kia bàn cũng tò mò đi tới xem bài báo gì làm cậu hấn nổi giận như thế?

Đi tới sau lưng mẹ, Tào Hồ nhìn tờ báo nhãn nhúm có tiêu đề trang nhất bắt mắt :” Khoản đầu tư lớn 1.2 tỷ USD của Ái Đạt cuối cùng hạ cánh ở Tân Thái!” Phía dưới còn có tiêu đề :” Thành phố anh em cạnh tranh, Kiến Nghiệp thua một bậc!”

- Anh, tin tức này đâu tới mức làm anh giận như thế, khoản đầu tư lớn thật, mất cũng tiếc, nhưng không đáng tức giận cho hại người. Đồng Tương Nguyệt thời gian qua đặt tâm tư vào hạng mục hợp tác với Vành Vương, chuyện quan trường Kiến Nghiệp tuy có nghe, nhưng không biết chi tiết cụ thể.

- Toàn là do tên nhóc đó giở trò, em xem câu này, cái gì mà có người trong nội bộ tập đoàn Ái Đạt cho rằng hoàn cảnh của Tân Thái có lợi cho sự phát triển của hạng mục này, chẳng phải ngầm mỉa mai hiện giờ ... Có cháu trước mặt, Đồng Giản Niên không thể nói với em gái là mình đang dùng một số thủ đoạn, giờ Báo sáng Kiến Nghiệp dẫn lời người trong nội bộ, chẳng khác gì để người biết nội tình nhìn thấy, Đồng Giản Niên ông dám làm càn bị, tôi cho ông cái tát.

Oán giận đầy một bụng trong lòng không thể nào phát tiết ra ngoài, Đồng Giản Niên nói được một nửa phải nuốt trở lại, cầm cốc sữa tu ực một cái, không ngờ bị sặc, ho phun cả sữa ra bàn, khuôn mặt đang tức tới tím tái chuyển sang màu đỏ.

Tào Hổ lớn chừng này rồi cũng là lần đầu tiên thấy cậu như thế, biết lúc này không có chỗ ình lên tiếng, liền yên lặng đứng đó thầm suy đoán tên nhóc mà cậu nói là ai? Là người thanh niên ghê gớm mà bọn họ hay nhắc tới sao?

Tào Hổ loáng thoáng nghe được từ Giang Mi và trưởng bối trong nhà, ở Kiến Nghiệp có một thanh niên sáng lập đế quốc tài chính có xu thế thành tài đoàn tài chính lũng đoạn, cùng có tài phú lớn tới mức làm người ta không tưởng tượng được, nhưng hấn không biết người đó tên là gì, vì mỗi lần nhắc tới người đó, Giang Mi và cha mẹ hấn đều dùng cách xưng hô khinh miệt “tên nhãi” hoặc “thằng đó”.

Có điều dù không biết người thanh niên ghê gớm đó là ai, nhưng không ngăn Tào Hổ sinh ra ý nghĩ :” Nếu mình là người đó, cái gì chưa nói, trước tiên ném tiền ra khiến mấy em hoa khôi trong trường chủ động bò lên giường, nhất là Trần Ninh.”

Nhớ tới khuôn mặt hồn nhiên thanh tú thoát tục của Trần Ninh, người lại mềm mại mong manh, Tào Hổ thấy nóng người, thầm nghĩ nhất phải nghĩ cách đưa con bé đó lên giường.

~~~o0o

- Nghe nói cậu lại ra tay đánh người ở Kiến Nghiệp? Nghe thấy trong điện thoại của Diệp Kiến Bản truyền ra giọng điệu vờ chất vấn của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác không khỏi ngớ ra.

- Làm gì có chuyện đó, giờ anh phải chú ý thân phận chứ. Trương Khác hết sức nghiêm túc đáp.

- Hừ, anh Diệp của anh hiện là anh rể của em đấy, anh tưởng dẫu em mà được à? Tôn Tĩnh Mông cười rất đắc ý: - Phải nói hiện giờ cảnh giới lần tăng cấp đánh người của anh đều tiên bộ rồi, anh Kiến Bản nói lần này anh đánh người còn ác hơn so với trực tiếp tát người ta một cái. Em nghe mà sướng mê, ai bảo cái nhà đó hợp tác với bên Anh Vương, không ngờ còn học Thế Kỷ Hoa Âm cũng mở cuộc thi nữ sinh. Bọn chúng cạnh tranh bắn như thế, nhất định anh phải giúp em xả giận, nếu kết quả làm người ta hài lòng, sẽ có phần thưởng đặc biệt cho ai đó.

Câu cuối cùng của Tôn Tĩnh Mông vừa êm vừa ngọt làm Trương Khác thấy toàn thân bủn rủn, nhìn thấy đối diện Trần Tĩnh vừa mới về Kiến Nghiệp, vội vàng bỏ hình ảnh Tôn Tĩnh Mông chỉ mặc áo, lộ ra cặp đùi nuột nà và bờ mông chắc mẩy, ho khan nói: - Chuyện này tới lúc đó hẵng nói, vả lại hiện giờ anh quyết định làm một học sinh ngoan.

- Hoạt động trước đó ở các nơi có thể mặc kệ, vòng thi cuối cùng hai nhà đều quyết định tổ chức ở Kiến Nghiệp, anh dám nói không thử xem. Tôn Tĩnh Mông uy hiếp một câu rồi trả điện thoại cho Diệp Kiến Bản.

- Cô em vợ này không dễ chiều chuộng hả? Trương Khác đi tìm sự đồng cảm:

- Tôi chỉ có một cô em vợ thôi, sao khó hầu hạ được, mà dù khó tới đâu cũng sao so được với cậu, ở Perth có hai cô, ở Hong Kong có một nửa, ở Hải Châu và Kiến Nghiệp đều có mấy cô, nghĩ thôi đã mệt thay cho cậu rồi. Diệp Kiến Bản hạ thấp giọng xuống, cười dâm: - Nói không chừng ngay bên cạnh cậu cũng đang có một cô phải không?

- Không phải anh gọi điện thoại tới để bày tỏ hâm mộ tôi đấy chứ?

- Ở Hong Kong cũng biết chuyện ai đó trong nội bộ Á Đạt rồi, lần này bí thư Đồng của chúng ta bị một cái tát không nhẹ, tôi lo ông ta nuốt cơm cũng không trôi. Chỉ là tôi nghĩ phong cách nhất quán của cậu, nếu như đã trở mặt là còn hậu chiêu, không đánh cho người ta sợ cậu thì không dừng tay, nói đi, cậu còn định còn có món ăn ngon lành gì chiêu đãi bí thư Đồng thế? Ngoài cái giọng đầy hê hê của Diệp Kiến Bản còn nghe thấy rõ tiếng cười của cô nàng tiểu yêu tinh Tôn Tĩnh Mông.

- Đừng nghĩ xấu về tôi thế, hiện tôi vẫn là học sinh ngoan. Thời gian chưa tới, Trương Khác cho người ta đoán thoải mái, y chẳng nói ra.

Thấy Trương Khác cúp điện thoại, Trần Tĩnh đứng dậy ôm lấy y: - Nhớ thức ăn do anh làm rồi.

oOo

Mặc dù hôm nay tâm tình của Đồng Giản Niên rất tồi tệ, nhưng là bí thư thành ủy, Đồng Giản Niên vẫn phải gắng gượng đi làm.

“Đồng Giản Niên này sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, dùng loại thủ đoạn này đả kích ta sao, nằm mơ đi.” Ngồi trong xe, Đồng Giản Niên ra sức cổ vũ bản thân, mặc dù ông ta biết ở Kiến Nghiệp lúc này khả năng có một đám người đang thầm cười nhạo và chửi rủa mình, những người khác không dám chắc, ít nhất cục trưởng cục mời gọi đầu tư và phó thị trưởng phân quản chắc chắn có trong danh sách đó.

Miếng thịt thơm lừng béo ngậy làm người ta ngửi tới thèm thuồng mất ngủ, gần như ngậm trong miệng, sắp nuốt vào bụng tới nơi, không ngờ vì kẻ nào đó, mà bị người ta giằng khỏi miệng, tới cả sợi lông cũng chẳng còn, mà kẻ nào đó là ai còn phải hỏi à, đương nhiên là đồng chí tân bí thư thành ủy rồi, làm sao làm người ta không đau khổ, không sinh thù oán cho được.

Đồng Giản Niên chùng như tưởng tượng ra được vị cục trưởng cục mời gọi đầu tư thân hình béo ú mặt đau khổ ra sao khi nói những lời đó.

Hiện Đồng Giản Niên chẳng có tâm tư đi lo những lời nghị luận đó, lúc này ông ta lo nhất là những người trước đó đã bắt đầu có khuynh hướng ngã theo ông ta sẽ vì sự kiện này mà trở nên do dự, có một số người thậm chí quyết định chọn lại phe rồi.

Đồng Giản Niên có mưu đồ với cái ghế bí thư thành ủy Kiến Nghiệp từ lâu, cho nên ông ta nắm rõ cách cục chính trị ở nơi này.

Khi La Quân tại vị, quân tướng La hệ đương nhiên là có thực lực mạnh nhất, Vương Duy Quân, Diêu Văn Thịnh là cốt cán trong đó, La Quân đi rồi, Vương Duy Quân là người kế nhiệm không cần tranh cãi của phái hệ này, do ông ta kế thừa toàn bộ thế lực này.

Còn thế lực khác rất mạnh là của Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh, nhưng trong phái hệ này lại không đơn giản như người ngoài thấy, Tiêu Minh Kiến và Hồ Tôn Khánh đều có nhân mã riêng, chỉ vì La Quân quá mạnh mà phải bắt tay nhau. Nhưng bên trong có sự khác biệt rõ rệt, Tiêu Minh Kiến thực sự muốn làm một vài chuyện cho Kiến Nghiệp, cho nên một đạo thái độ muốn tiếp cận Cẩm Hồ, nhưng vì La Quân mà trở nên lãnh đạm, rồi sau vài lần, cuối cùng lựa chọn bắt tay với Hồ Tôn Khánh, có điều quan viên trong phái hệ của Tiêu Minh Kiến vẫn có không ít người muốn làm việc thực sự. Hồ Tôn Khánh thì khác hẳn, ngư tử tâm ngư tử, mã tâm mã, loại người tự tư tự lợi như Hồ Tôn Khánh thì kẻ phía dưới ra sao khỏi nghĩ cũng biết, cho nên sau khi Hồ Tôn Khánh bị song quy, đám người đó nơm nớp lo sợ.

Ngoài hai phái hệ này ra còn có một phái hệ mà không phải phái hệ, hay thường gọi là phái trung gian, những người này không có tham vọng chính trị quá mạnh, chỉ cầu khi tại chức không thẹn với lòng, cũng không muốn cuốn vào đấu tranh phái hệ. Nhân số của bộ phận này không nhiều, nhưng đại đa số có năng lực, không được lãnh đạo ưa, bị vứt qua một bên, những người này không tâm ai đang nắm quyền, cũng không có ý định đổi lập trường, chọn phái hệ.

Đồng Giản Niên tới Kiến Nghiệp đưa thiện chí ra, đám nhân mã hệ Hồ Tôn Khánh đang như rắn mất đầu liền nhào vào vòng tay ông ta, còn nhân mã của Tiêu Minh Kiến thì đa phần đang quan sát, đó là bộ phận Đồng Giản Niên rất muốn tranh thủ, nếu ở dưới không có những người có năng lực, cuối cùng chắc chắn chẳng làm ra được thành tích.

Nhưng muốn những người đó thay phe chọn cánh không phải là chuyện dễ dàng, dù sao có một tấm gương sống động mà bi thảm bày ra trước mắt.

1263. Chương 1265: Hậu Chiêu.

Nguyên bí thư Hải Châu Lưu Văn Đào là người đầu tiên chủ động ngã theo Giang Mẫn Chi, được cái ghế phó tỉnh trưởng, tất cả trông có vẻ như rất tốt, nhưng Lưu Văn Đào ngay lập tức bị Giang Mẫn Chi ép trở giáo chia vào chủ cũ, cuối cùng có thể nói Lưu Văn Đào mang tổ điều tra nhỏ bật gốc ông chủ cũ.

Trong lòng Lưu Văn Đào đắng nghét, hắn ta rất muốn gặp ai cũng nói Nghiêm gia không phải do tôi làm đổ đầu, thực ra là bị tên nhóc Trương Khác đứng sau ngấm hãm hại, chỉ là lời này hắn chẳng thể nói với ai, mà trong lòng Lưu Văn Đào còn có câu muốn nói hơn, tôi từng có cái ghế dưới mông rất tốt, nhưng tôi không biết quý trọng nó, đến khi nhắc mông lên thì hồi không kịp nữa rồi. Bị ai trên quan trường còn gì lớn hơn thế nữa, nếu như cho Lưu Văn Đào một cơ hội, hắn sẽ nói, tôi không đi, nếu như nhất định phải thêm vào trước ba chữ đó một kỳ hạn, hắn hi vọng đó là một vạn năm.

Hiện ở chính trường Đông Hải, Lưu Văn Đào có thể gọi là thối hoặc rồi, ái thấy cũng bịt mũi tránh xa, hắn chỉ còn biết ôm chặt lấy đùi Giang Mẫn Chi, nếu không sẽ bị người ta ném đi không thương tiếc.

Đồng Giản Niên hiểu cái tâm lý này, cho nên trừ vớ về đám nhân mã Hồ hệ, càng đặt nhiều tâm tư vào việc chiêu an nhân mã Tiêu hệ hơn, thời gian qua đã thấy hiệu quả, không ít người bắt đầu lay động, hiện bị Cẩm Hồ chơi vớ này, Đồng Giản Niên biết chuyện hỏng rồi.

Tiêu Minh Kiến bị ai đẩy đi? Tiêu Minh Kiến ở Kiến Nghiệp không có mấy thành tựu là vì sao? Tất cả là vì Cẩm Hồ, nhân mã phe này có thể nói tới giờ vẫn sợ Cẩm Hồ, Cẩm Hồ tung ra một quả lựu đạn như thế, sinh ý rút lui là rất bình thường.

Trên đường tới văn phòng Đồng Giản Niên cẩn thận suy tính phải làm công tác tư tưởng trong mấy ngày tới ra sao để trừ bỏ sợ hãi với Cẩm Hồ của những người kia, phải để bọn họ thấy, Nghiêm gia từng hùng mạnh thế nào cũng bị giật đổ thì Cẩm Hồ cũng có kết cục như vậy, chỉ cần mọi người theo tôi.

Đi vào tòa nhà thành ủy đầu óc Đồng Giản Niên vẫn không ngừng suy nghĩ, rồi ngay lập tức sinh ra cảm giác khác với thường ngày, cảm giác rất lạ, nhưng trên đường đi ông ta nhìn thấy những ánh mắt khác hẳn với thường ngày, đang tím tím thì thăm, nhìn thấy mình đi tới liền quay lưng bỏ đi, làm ông ta có dự cảm không lành, hình như xảy ra chuyện gì rất có ảnh hưởng với mình rồi.

Đến khi Đồng Giản Niên vào văn phòng, nhìn thấy thư ký hôm nay ông ta không cho tới đón, viên thư ký đứng bật dậy, mặt lo lắng giọng gấp gáp: - Bí thư, tôi có chuyện cần báo cáo với bí thư.

- Không vội, có chuyện gì ngồi xuống rồi thông thả nói. Đồng Giản Niên cố khống chế bất an trong lòng, bình tĩnh bảo thư ký theo vào phòng: - Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi sao, càng gặp chuyện càng phải bình tĩnh, đó mới là người làm việc lớn, nói đi, có chuyện gì?

- Sáng hôm nay bí thư Lý Viễn Hồ được thị trưởng Vương tháp tùng tới HDND Kiến Nghiệp. Là thư ký chuyên chức theo Đồng Kiến Nghiệp mấy năm, hắn tất nhiên biết vài chuyện bí mật của Đồng Giản Niên, biết chuyện nhìn có vẻ bình thường này ảnh hưởng lớn thế nào với Đồng Giản Niên, nhìn sắc mặt Đồng Giản Niên bắt đầu biến đổi, cẩn thận nói: - Buổi sáng còn có một tin tức từ chính phủ tỉnh gửi sang, nói là

văn phòng chính phủ tỉnh phát công hàm cho văn phòng chính phủ Tân Thái, nói tỉnh trưởng Giang sẽ tới giám gia nghi thức khởi công hạng mục LCD của Ái Đạt.

- Cái gì, tin tức trọng yếu thế này mà cậu không báo ngay cho tôi, không có chút cảnh giác chính trị nào cả, thường ngày tôi nói gì với cậu? Cậu nói như gió thoảng bên tai hết à? Đồng Giản Niên tức tới hộc máu, chẳng còn chút dáng vẻ “người làm việc lớn”.

Cũng chẳng trách được ông ta, hai chuyện này có ảnh hưởng quá lớn, nhất là Giang Mẫn Chi. Lý Viễn Hồ đứng ra ủng hộ Vương Duy Quân làm một số người bất ngờ, nhưng Đồng Giản Niên hiểu rõ Lý Viễn Hồ ủng hộ Cẩm Hồ, chỉ không ngờ ông ta trực tiếp đứng ra như thế, chẳng lẽ do thăng nhóc đó mời ra? Chuyện này đã xảy ra thì chấp nhận thôi, từ ngày đầu tiên tới đây Đồng Giản Niên đã chẳng tính tới lập giao tình với Lý Viễn Hồ, tin đồn lần này cũng chẳng phải là để ngáng chân Vương Duy Quân chuyển chính, dù sao bổ nhiệm quan viên cấp phó tỉnh thì thậm chí cả Lý Viễn Hồ cũng không đủ sức thay đổi.

Trước khi tới Kiến Nghiệp, Đồng Giản Niên rất có kỹ xảo truyền ra tin tức về mối quan hệ giữa Đồng gia và Tào gia, Tào gia và Giang gia, làm người ta biết tân bí thư thành ủy không chỉ lai lịch bất phàm, bối cảnh sâu xa còn có quan hệ mật thiết với tỉnh trưởng. Đó cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến nhiều người tin vào tin đồn lần này, cho rằng vị tân bí thư thành ủy có thế lực cực lớn, lại liên hợp với Giang Mẫn Chi vốn có thành kiến với Cẩm Hồ, khả năng Vương Duy Quân bị lật thuyền rất lớn. Hiện giờ Giang Mẫn Chi gửi công hàm muốn tham gia lễ khởi công hạng mục LCD của Ái Đạt, tương đương gián tiếp tách khỏi liên quan với Đồng Giản Niên, làm Đồng Giản Niên có cảm giác bị chặt mất một chân.

- Trước đó tôi gọi điện cho bí thư mấy lần, nhưng không sao gọi được. Viên thư ký không dám tỏ ra có chút ủy khuất nào, dù sao khi đó hần lười không gọi điện thoại cho lái xe.

Đồng Giản Niên lấy di động ra xem, hết pin mất rồi.

Lúc này di động của Trương Khác đầy pin, y đang nhận một cú điện thoại đường dài: - Mấy ngày nữa em sẽ tới Kiến Nghiệp à? Tốt quá rồi, anh sẽ tới sân bay đón em... Lý Tại Thù cũng đi cùng, vậy anh tẩy trần cho cả hai, cảm ơn anh ấy nhiệt tình khoản đãi ở Seoul lần trước.

- Là Lý Tại Thù và Lý Hình Dư của Samsung tới Kiến Nghiệp, lần trước tới Seoul được bọn họ tiếp đãi, lần này anh cũng phải làm tròn tình địa chủ. Cúp điện thoại rồi, Trương Khác ngồi xuống giải thích với Trần Tĩnh.

- Em chẳng quan tâm tới chuyện Bông hoa Hàn Quốc, em chỉ lo tiểu ma nữ của Tà gia tự hồ phát giác ra quan hệ giữa hai chúng ta, chẳng biết nó tự phát hiện ra hay là Úc Bình vô tình để lộ cho nó biết. Chẳng để ý tới lời giải thích đầu đầu lòi đuôi của Trương Khác, Trần Tĩnh đứng dậy ngồi lên đùi y, đưa tay tình từ ôm cổ, khẽ vuốt ve cằm y, ram ráp, cô rất thích, thậm chí nó làm cô hơi hưng phấn, đó cảm giác chạm vào nam nhân mà cô toàn tâm toàn ý yêu thương.

- Nha đầu đó rất cổ quái, để cô nhóc đó biết được chuyện này, đúng là hao tổn tâm trí về nó đây. Trương Khác ôm lấy eo Trần Tĩnh, qua áo sơ mi mỏng, cảm thụ da thịt ấm nóng đầy xúc cảm của cô.

Thấy trong ánh mắt Trần Tĩnh có chút giễu cợt vì việc mình đau đầu về Tà Tử Gia, Trương Khác Trương Khác vỗ mạnh lên bờ mông nảy nở của cô, kéo sát Trần Tĩnh vào lòng cắn vành tai mềm, trêu ghẹo: - Biết thì biết, chẳng lẽ cô nhóc đó còn muốn tới đòi chia một chén canh sao.

Trần Tĩnh lườm Trương Khác một cái, tội nói năng ba lằng nhằng, chợt nhớ tới lời Úc Bình từng nói, người vừa nóng vừa mềm, hô hấp vừa gấp và mang theo khao khát không thể ức chế.

Cúc áo chẳng biết bị cởi ra lúc nào rồi, một bàn tay linh hoạt ôn nhu thuận thế luồn vào, vuốt ve làn da trơn mịn như em bé, lướt qua cái bụng phẳng lý tới vòng eo nhỏ, rồi vuốt ve lưng cô. Cái tay đó hơi lạnh lạnh làm da cô sồn chút gai ốc, mang theo kích thích khác lạ, mặt cô đỏ như lửa, mắt long lanh như có nước chảy ra.

Giữa những tiếng rên rỉ yêu kiều, y phục trên người Trần Tĩnh rơi từng món một, cho tới khi chỉ còn lại quần áo lót .. - Trương Khác, nhanh đi, em muốn rồi ... Bàn tay Trần Tĩnh cũng không hề cởi hết y phục của Trương Khác, cơ thể nồn nà của cô bị Trương Khác mò mẫm tới đỏ lên như nhuộm phấn.

Tiếng mời gọi đó làm dục hỏa của Trương Khác bùng phát, điên cuồng hôn hít cánh môi đỏ mọng, rà xuống chiếc cổ thiên nga, kéo xuống dưới chèo chọc cho nụ hoa nhỏ gồ lên, mới giật tung áo lót, nhìn hai núm vú đỏ vươn lên đầy kiêu ngạo, không kim chế được vùi đầu vào đó như muốn nuốt chửng cô. Trần Tĩnh mê mẩn, không ngừng ưỡn cao bầu ngực tròn đầy, cuối cùng không chịu sự trêu ghẹo của Trương Khác, đẩy y ngã ra ghế sofa, tự mình nhào tới tìm kiếm thứ mình muốn ...

Phòng ngủ bật điều hòa ấm áp như xuân, cơn kích thích bộc phát làm xuân sắc càng thêm nồng, kiến vàng trắng hạ tuần bên ngoài cửa sổ cũng phải ẩn sau đám mây đen, che bớt đi ánh sáng chiếu xuống nhân gian.

Bóng đêm tĩnh mịch, trong phòng ngủ chỉ mơ hồ nghe thấy hai tiếng thở có chút gấp gáp.

1264. Chương 1266: Trương Khác, Anh Lại Ngây Ra Rồi.

May tan mưa tạnh, Trần Tĩnh thỏa mãn dựa đầu lên vai Trương Khác, ngón tay vẽ từng vòng tròn trên ngực y: - Một khoảng thời gian sau này em không thể rảnh rỗi như hiện nay được nữa, phải tổ chức đội ngũ đi học kỹ thuật do Cẩm Hồ cấp quyền, còn phải kết hợp với đặc điểm của Cao Khoa KV sớm khai phát đi động mới đưa ra thị trường, nhà máy ở Kim Sơn cũng sắp hoàn thành, khả năng em không thể ở bên anh một thời gian, như thế cũng tránh được sự chú ý của Tử Gia.

Thấy đôi mắt Trần Tĩnh lộ vẻ áy náy, Trương Khác càng day dứt: - Nếu như bất an, thì phải là anh mới đúng. Anh chẳng cho em được cái gì, làm sao có thể oán trách em được?

- Vậy đêm này đền bù cho em thật nhiều đi. Trần Tĩnh phả hơi thở thơm tho bên tai Trương Khác, nhẹ giọng yêu cầu: - Để em không cần nhớ tới anh mỗi ngày trong thời gian dài.

Giai nhân có yêu cầu, đương nhiên Trương Khác không thể chối từ, nhất là yêu cầu ướm át như thế, ôm vòng eo vẫn chưa khô mồ hôi của cô lên, để hai chân cô quấn quanh hông mình, đứng dậy đi tới bên giường, xoay người cô đặt xuống, cúi đầu hôn lên bờ môi trắng như tuyết, nghe người ngọc phát ra tiếng rên dài như mèo cái động tình

Sáng hôm sau thức dậy, Trương Khác lấy ý chí khắc phục mệt mỏi, cố gắng rời giường tắm rửa, làm xong bữa sáng rồi rời biệt thự, chuẩn bị lên lớp cho đúng giờ, lúc này Trần Tĩnh vẫn say trong giấc mộng đẹp, đem qua cả hai đều hơi điên.

Sáng sáng đầu xuân tháng ba trời vẫn se se lạnh, Trương Khác hôm qua ngồi xe Trần Tĩnh, cho nên hiện giờ đành đi bộ từ Yến Viên về, bị gió lạnh thổi tới, rung mình khép chặt áo lại, mấy hôm nay không để ý dự báo thời tiết, lại có không khí lạnh về rồi.

Về chung cứ Thanh Niên, Trương Khác tắm nước ấm rồi mặc y phục ấm áp hơn tới lớp.

Sáng nay chỉ có một tiết, học xong Trương Khác qua thư viện, chỗ ngồi mọi khi bị chiếm mất rồi, phải ngồi chỗ khác, lúc này chưa có nhiều người tới học lắm, còn vài ghế trống.

Ngồi chưa được bao lâu, Trương Khác cảm thấy không ổn, không chỉ ngạt mũi mà còn hơi váng đầu, biết mặc dù mình tắm nước nóng ngay, nhưng bị trận gió lạnh sáng nay làm bị cảm mất rồi.

Có một vài chuyện làm quá nhiều sẽ phải trả giá, sau này phải chú ý vốn liếng cách mạng cách mạng hơn mới được, Trương Khác cảm thấy đầu óc mơ mơ hồ hồ, thấy không chịu được nữa, định về nhà nghỉ ngơi, chiều còn đi đón đèn ô tô.

Chuẩn bị rời đi thì nghe thấy một giọng nữ ngây thơ lãng mạn quen thuộc truyền vào tai: - Trương Khác, anh lại ngây ra nữa rồi.

Trương Khác, cái tên đó nghĩa là gì?

Hãy bỏ qua tất cả những cái khác, tạm thời chỉ xét trong trường Đh Đông Hải, rộng hơn một chút là trường học quanh khu vực Yến Quy Hồ.

Người có cái tên này tập trung của sự giàu có, gia thế hiển quý, đẹp trai, lãng mạn ân cần chu đáo là tình nhân hoàn mỹ, là ảo tưởng mãi mãi không nói rõ ở trong mộng. Nếu thượng đế cho tôi một mơ ước, tôi ước

thành nữ nhân của anh ấy, thậm chí chỉ vờ vờ khi ánh mắt hai người giao nhau, có bóng dáng tôi trong mắt anh ấy, đời này coi như thỏa nguyện rồi.

Đó là địa vị của cái tên đó trong lòng tuyệt đại bộ phận nữ sinh.

Tên Trương Khác đó là thằng thú tính vô sỉ nhất, bá đạo nhất, dâm dục nhất trong lịch sử Đh Đông Hải, tay đánh bạn bè quốc tế, miệng chửi giáo sư học máu, nhưng làm người ta không thể chấp nhận được là các mỹ nữ cấp hoa khôi cứ như nuôi trong sân nhà y, từng người từng người bị y thu vào túi. Bắt đầu từ Giang Đại Nhi, tới Trần Phi Dung, Tôn Tĩnh Mông tới mỹ nữ ngực to Hàn Quốc, tuy làm nở mặt giả trẻ Trung Quốc, nhưng hành vi ăn một mình đó là vô đạo đức, tuyệt đối không đáng khen ngợi.

Tên thú tính đó nếu vô tình gặp ở trường hợp công chúng, dứt khoát phải đánh hội đồng, nếu gặp riêng y thì sẽ ngay lập tức quỳ xuống trước mặt y, không phải để bái sư mà là để cầu xin :” Khác ca, mỹ nữ trong ngoài trường anh hái hết cả rồi, chắc chán rồi phải không? Cọng cỏ non Trần Ninh, xin anh từ bi tha cho cô ấy đi.”

Đó là đánh giá về cái tên đó trong lòng tuyệt đại đa số nam sinh.

Bắt đầu từ lúc Trần Ninh vào thư viện chọn sách, mười nam sinh thì có tới chín tên tập trung ánh mắt lên bóng hình thanh mảnh của cô, thấy cô chọn xong sách, đi tới hàng ghế trống, đột nhiên dừng chân lại đằng sau một nam sinh, không ít nam sinh bắt đầu suy đoán nam sinh đẹp trai khiến người ta ngứa ngáy rằng lợi đó là ai. Tới khi Trần Ninh hết sức thân thiết nói :” Trương Khác, anh lại ngây ra rồi.” Hàng loạt tiếng trái tim tan vỡ vang lên, đám nam sinh hận không thể xông lên, đá y ngã lăn ra đất, mỗi người dẫm một cái cho hả giận.

Còn nữ sinh thì khác hẳn, thật đẹp trai, đặt biệt ánh mắt mơ màng kia đúng là giết người — thực ra y đang cảm lạnh, mắt lơ đãng như cá chết, nói tóm lại nam sinh đó không kém Trương Khác trong truyền thuyết là bao, không ít nữ sinh đã âm thầm đem Trương Khác ở vị trí thứ nhất xuống vị trí thứ hai. Tới khi Trần Ninh nũng nịu gọi một tiếng :”Trương Khác, anh lại ngây ra rồi.” Chị em bưng bưng kích động, này cô tưởng mình là hoa khôi mà ghê à, Trương Khác là người tình trong mộng của tôi, cô dựa vào cái gì gọi anh ấy như thế, sát ánh mắt trong mắt nữ sinh không khác nam sinh là bao, chỉ là đối tượng nhắm vào Trần Ninh.

Trương Khác nghe thấy tiếng Trần Ninh vất vả quay đầu lại, định chào lại nhưng phát hiện cổ họng đã đau rất chỉ phát ra được tiếng khàn khàn, nỗ lực nở nụ cười với cô.

Trần Ninh gọi hai tiếng liền Trương Khác vẫn ngơ ngơ ra, vô ý nói to hơn một chút, nói ra khỏi miệng mới ý thức được đang ở trong thư viện, vừa rồi mình buột miệng gọi hơi lớn, vội bịt miệng nhìn xung quanh xin lỗi.

Thấy nam nam nữ nữ xung quanh đồng loạt nhìn mình oán trách, làm khuôn mặt trắng trẻo của Trần Ninh thẹn đỏ dừ, xấu hổ vì hành vi của mình, tiểu cô nương đơn thuần không hề biết chẳng ai trách cô to tiếng cả.

Ai cũng nhìn mình chằm chằm như thế làm Trần Ninh không dám ở lại thêm một giây phút nào, thấy Trương Khác cũng ngây ngốc nhìn mình, Trần Ninh lại không muốn cuộc gặp hiếm hoi kết thúc như thế, đột nhiên nắm lấy tay Trương Khác, kéo y chạy khỏi phòng đọc sách, để lại một đám nam nữ tuyệt vọng, vừa đúng lúc Vu Trúc mới chọn sách xong từ sau giá sách đi ra nhìn thấy cảnh này thương tâm không thôi.

Trương Khác nhìn Trần Ninh kéo mình bỏ chạy khuôn mặt ửng hồng, mái tóc khê tung bay theo bước chạy, bàn tay nhỏ mềm mại, làm Trương Khác tựa như quay trở về thời gian yêu nhau kiếp trước, hai người không biết bao lần cùng nắm tay như vậy, mặc gió Yên Quy Hồ thổi bay, đi dưới ánh hoàng hôn.

Thời gian nếu dừng lại ở thời khắc này, trái tim Trương Khác đã hoàn chỉnh.

Trương Khác cứ thế tinh thần hoảng hốt bị Trần Ninh kéo ra khỏi thư viện, chạy một hơi tới góc rẽ ít người qua lại Trần Ninh mới dừng lại, dựa vào tường, ôm ngực thở lấy thở để.

Bị Trần Ninh kéo chạy một lúc như vậy, mồ hôi toát ra, Trương Khác thấy triệu chứng cảm nhẹ đi nhiều, đầu óc vừa rồi vắng vất tĩnh táo hơn, vừa thở vừa cười nhìn Trần Ninh.

Đột nhiên nhìn thấy Vu Trúc vất vả từ đằng sau chạy tới, nụ cười Trương Khác hơi héo lại, tất cả tất cả vừa rồi chỉ là hồi ức mà thôi, mộng tưởng và hồi ức tuy đẹp, nhưng hiện thực vẫn là hiện thực.

- Cảm ơn em dẫn anh chạy thể dục, anh thấy khỏe hơn nhiều rồi, lần sau có cơ hội sẽ mời em và Vu Trúc ăn cơm. Đến chính bản thân Trương Khác cũng thấy lời này quá gương gao.

- Chuyện vừa rồi là sao thế? Sao anh ta lại bỏ đi như thế? Vu Trúc nhìn bóng lưng Trương Khác bỏ đi, kỳ quái hỏi Trần Ninh, trong lòng lại thầm thở phào.

- Mình cũng không biết, có điều sắc mặt anh ấy không tốt, hình như không được khỏe, giọng cũng hơi khàn. Trần Ninh như vô tình lơ đi câu hỏi đầu tiên của Vu Trúc:

- Nói tới sức khỏe không tốt thì chính bạn phải cẩn thận đấy, lần trước viện trưởng Ngụy đã nói rồi, chừng ba tháng nữa là có thể phẫu thuật cho bạn, trong thời gian này bạn phải chú ý nghỉ ngơi, không được học quá vất vả, không được vận động mạnh ... Vu Trúc thấy Trần Ninh thở đều trở lại, sắc mặt vốn hồng hào vì chạy một quãng đường dài biến thành nhợt nhạt bệnh tật, vừa lo lắng vừa đau lòng

1265. Chương 1267: Ngủ Chung Giường.

Trở về chung cư Thanh Niên, Trương Khác không cho Phó Tuấn gọi bác sĩ, chỉ lấy mấy viên thuốc cảm, tự rót ỉnh một cốc nước ấm, uống xong nằm xuống ghế sofa nghỉ ngơi.

Tên gốc Vu Trúc đó vẫn thầm yêu em, nhưng không dám bày tỏ với em, có phải em cũng đang lặng lẽ chờ đợi lời bày tỏ của cậu ấy không? Đầu óc cứ suy nghĩ miên man, thuốc có tác dụng, thêm vào hôm qua ngủ ít, Trương Khác thiếp đi.

Tới khi tỉnh dậy thì đã là ba giờ chiều rồi.

- Ngủ say quá, có chuyện gì không? Trương Khác mở mắt ra, thấy trên người đắp một cái chăn, còn Phó Tuấn ngồi bên cạnh đang do dự không biết có nên đánh thức mình hay không.

- Chuyến bay từ Seoul tới Kiến Nghiệp hạ cánh chừng 4 giờ chiều. Thấy Trương Khác tựa hồ quên mất chuyện phải làm, Phó Tuấn nhắc:

- Hồng rồi! Bị cái mũi bị ngạt này làm quên mất chuyện đó. Trương Khác vỗ đầu, tự mình lừa mình lừa người:

Trương Khác đứng dậy lấy áo khoác muốn đi, biết y cảm chưa khỏi, Phó Tuấn liền ngăn lại: - Cậu còn chưa ăn cơm trưa, hay là ăn chút gì đó rồi hẵng tới sân bay?

- Còn ăn uống nữa thì không kịp nữa, đối với bạn bè quốc tế phải tôn trọng, lần trước tới Seoul người ta đợi sẵn ở sân bay mà. Sờ cổ họng vẫn thấy khó chịu, Trương Khác chẳng muốn ăn uống gì, đùa với Phó Tuấn:

- Bỏ một bữa không sao, cùng lắm tối ăn bù.

Còn may là chưa tới giờ cao điểm tan ca, đường tới sân bay thông suốt, Trương Khác rốt cuộc tới kịp giờ.

Nhìn thấy Lý Hình Dư toàn thân áo trắng từ đường nhập cảnh đi ra, Trương Khác cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

Về Hàn Quốc được gần hai tháng, làn da cháy nắng của Lý Hình Dư đã khôi phục lại màu trắng nõn mê đắm lòng người, hơn nữa lần này ở nhà hắc vô cùng vui vẻ, nên sắc mặt cô rất tốt, khuôn mặt như tỏa ánh sáng long lanh, cảm giác như mộng ảo, chỉ nhìn khuôn mặt cô, làm người ta như nhìn thấy tiểu tiên nữ đáng yêu lên lút trốn xuống trần gian, khiến người ta muốn bao bọc che chở.

Còn nhìn thấy đôi hung khí giết người trước ngực cô, lại làm người ta ngay lập tức vứt bỏ lý trí, đi tới đưa tay ra xe toạc chiếc áo len trắng vừa vặn của cô, để xem xem thứ bên trong hình dạng ra sao, màu sắc thế nào, chạm tay vào đó có xúc cảm dè dặt ra sao.

Cô là hợp thể của thiên sứ và ma quỷ, làm mỗi nam nhân nhìn thấy cô cũng quanh quẩn giữa ranh giới ma quỷ và thiên sứ.

- Hoan nghênh lần nữa tới Kiến Nghiệp. Trương Khác đi tới, chủ động đưa tay ra với Lý Tại Thu.

- Cám ơn, gây thêm phiền phức cho các anh rồi. Lý Tại Thù cũng gần như đưa tay ra cùng lúc.

Phó Tuấn là người rõ nhất ân oán giữa Trương Khác và Lý Tại Thù, lúc này hắn đứng một bên, thấy hai người họ tươi cười bắt tay nhau, nghĩ tới câu: Một nụ cười xoa tan ân thù.

Bốn người cùng quay về nội thành, kiếm một chỗ cùng ăn tối, coi như tiệc tẩy trần truyền thống của người Trung Quốc, ăn cơm xong, Lý Hình Dư còn chưa an bài chỗ ở mới tại Kiến Nghiệp, tạm thời ở trong chung cư Thanh Niên, Lý Tại Thù mang hành lý đi trước.

Tới chung cư Thanh Niên, Trương Khác không để Phó Tuấn giúp đỡ nữa, tự mình kéo hành lý của Lý Hình Dư vào thang máy.

Tới tầng tám, mở căn phòng gần nửa năm không có người ở ra, bên trong đầy mùi ẩm mốc, Trương Khác mở hết cửa sổ ra cho thông gió, nói với Lý Hình Dư: - Xem ra chỗ này hiện không thể ở được, em tạm thời tới chỗ anh ở tạm vài ngày đi.

- Ừm. Lý Hình Dư cúi đầu xuống, gò má ửng hồng:

Thấy Trương Khác kéo hành lý của mình tới toát mồ hôi, Lý Hình Dư vội vàng đi tới muốn giúp một tay, ngại ngần nói: - Thực sự là gây thêm phiền phức cho anh rồi.

Vali hành lý mặc dù vừa to vừa nặng, nhưng dù sao cũng có bánh xe, không đến nỗi vất vả đến thế, Trương Khác cảm thấy đầu nặng trĩu, nhưng mỉm cười kéo một mình. Về tới tầng thượng, Trương Khác kéo vali vào phòng khách, cúi xuống vất vả xách vali lên đặt vào chỗ, vừa đứng thẳng dậy định nói chuyện nói chuyện thì đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa thì ngã, phải đưa tay vịn vào tường.

- Á ... Anh làm sao rồi? Bị bệnh sao? Lý Hình Dư la hoảng, chạy tới đỡ Trương Khác dịu y tới giường nằm xuống.

- Không sao đâu, khả năng là trưa không ăn gì, tối lại bụng trống uống chút rượu. Trương Khác ngoài miệng giải thích như thế, nhưng trong lòng hiểu rõ nguyên nhân vì sao, vốn buổi sáng hơi có triệu chứng cảm, thêm vào gặp Trần Ninh cùng Vu Trúc làm tinh thần bất thường, mọi thứ trộn vào nhau, tới giờ phát tác.

- Sao lại không sao, trán anh nóng như lửa, sắc mặt lại tệ như thế, phải gọi bác sĩ tới. Sờ trán Trương Khác, nhìn ánh mắt Trương Khác mất đi thần thái thường ngày, Lý Hình Dư thiếu chút nữa lo tới bật khóc, trách bản thân khiến Trương Khác quá vất vả mới sinh bệnh.

Đắp khăn lạnh cho Trương Khác xong, Lý Hình Dư cầm di động của y lên, gọi điện cho Phó Tuấn.

Phải nói rằng hiệu suất của Bệnh viện nhân dân tỉnh cực cao, Lý Hình Dư gọi điện chưa tới nửa tiếng, hai nam bác sĩ một già một trẻ đi cùng Phó Tuấn xách hai hòm y tế lớn tới chung cư Thanh Niên.

Sau khi hỏi qua tình hình, người bác sĩ già tiêm cho Trương Khác một mũi giảm sốt, đợi Trương Khác ngủ say rồi, ông ta quan sát thêm một lúc nữa, xác nhận không có vấn đề gì mới cùng bác sĩ trung niên ra về, còn dặn dò Lý Hình Dư vài câu.

Biết Trương Khác không có gì đáng lo, Lý Hình Dư liền đi tắm, tắm xong thay áo ngủ có chút đắn đo, cuối cùng không thích đi ngủ mặc áo lót siết lấy ngực không thoải mái, thêm vào Trương Khác ngủ rồi, Lý Hình Dư liền không mặc đồ lót, chỉ mặc váy ngủ lụa dây đeo màu nhũ bạc, khoác thêm áo choàng ngủ dày, đi vào phòng ngủ của Trương Khác.

Ngồi máy bay đi đường cả ngày, vừa rồi lại lo lắng bận rộn một hồi, Lý Hình Dư mệt mỏi ngáp ngáp dài, chỉ là nhìn khuôn mặt tiều tụy của Trương Khác, Lý Hình Dư do nửa đêm bệnh y trở nặng, hoặc tỉnh dậy khát nước gì đó, cô không thể qua phòng khác ngủ.

Nhưng gian phòng này chỉ có một cái giường, nếu ngủ ở phòng này, vậy phải ...

Lý Hình Dư do dự mãi, cuối cùng không kháng cự nổi cơn buồn ngủ, sang phòng khác ôm chăn gối qua, trải bên cạnh Trương Khác, vừa ngáp vừa chui vào chăn, mặc dù cảm thấy rất mệt, nhưng mặc áo choàng ngủ dày làm cô thấy không quen, không thoải mái, lên nhẹ nhẹ cởi áo choàng ra, khe khẽ đẩy ra khỏi chăn, tay vừa thò ra khỏi chăn, sợ lạnh ném luôn áo choàng ngủ xuống đất, bàn tay nhỏ rút nhanh lại, cuộn chặt chăn quanh mình, thoải mái nằm bên trong, không bao lâu ngủ ngon lành.

Giờ là đầu xuân, nhưng ban đêm vẫn có thể coi là rất lạnh, trong phòng không bật điều hòa, cửa sổ lại hé mở, đó là do vị bác sĩ già trước khi đi nhắc nhở, người bệnh bị cảm tốt nhất không được ở trong phòng bật điều hòa, đồng thời phải chú ý thông gió, Lý Hình Dư liền làm theo lời dặn đó.

Vừa rồi mới ngủ còn chưa cảm thấy gì, ngủ tới nửa đêm, Lý Hình Dư cảm thấy trong chăn mỗi lúc một lạnh, người run run, bởi vì cái chăn của cô thích hợp trong phòng có điều hòa thôi, giờ vừa không có điều hòa lại mở cửa sổ thế này, dù là nam nhân cường tráng cũng thấy lạnh, uống hồ cô tiểu thư được cưng chiều như Lý Hình Dư.

Trong trạng thái mơ màng nửa ngủ thức, Lý Hình Dư theo bản năng nhích sang chỗ ấm áp, thấy chỗ còn ấm hơn chăn mình, cứ thế chui vào.

Chui vào trong chăn, cô chạm phải thân thể nóng hầm hập của Trương Khác, thu hoạch bất ngờ này Lý Hình Dư đang đi tìm hơi ấm liền quần lấy y như con bạch tuộc, đầu rúc vào lòng y, một tay ôm cổ, một tay choàng qua ngực, cái đùi trắng như tuyết gác lên bụng Trương Khác, trong mơ kiếm được cái gối ôm lớn ấm áp, Lý Hình Dư cuối cùng thoải mái ngủ say.

1266. Chương 1268: Bệnh Nhân Tân Vu.

Cả đêm bình an vô sự, khi ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, một trong hai người trên giường có một người tỉnh lại trước.

- Mẹ, để Xảo Trinh ngủ thêm một lúc nữa đi .. Trong lúc mơ ngủ Lý Hình Dư thấy có người bóp mũi mình, chưa muốn dậy, trong tiềm thức vẫn cho rằng đang ngủ trong nhà tại Seoul, làm nũng muốn ngủ nướng.

Không đúng Hôm qua mình tới Trung Quốc, tới Kiến Nghiệp rồi cơ mà? Không chỉ tới Kiến Nghiệp mà còn tới phòng anh ấy ... Lý Hình Dư choàng tỉnh, mở to hai mắt.

Nhìn thấy đôi mắt đã khôi phục tinh thần như thường ngày, tay y còn đang bóp mũi mình, Lý Hình Dư xấu hổ cắn môi, lắc đầu thoát khỏi hai ngón tay của y. Lý Hình Dư muốn hỏi Trương Khác ngủ thế nào, còn cảm nữa không để di chuyển sự chú ý của y ỉnh bớt xấu hổ, nhưng nhận ra mình đang nằm sát bên cạnh y, người còn cuộn tròn như đứa bé chui vào lòng y, Lý Hình Dư thẹn tới mặt đỏ ửng, muốn nhích người rời khỏi cái lồng ngực ấm áp làm người ta lưu luyến, nhưng bị Trương Khác đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ, chậm chậm kéo cô vào lòng.

Qua lớp váy ngủ bằng lụa mỏng, Trương Khác cảm thụ được cơ thể Lý Hình Dư đang khe khẽ run rẩy, bầu ngực cực lớn càng rung rinh dữ dội, từng đợt sóng xung kích tấn công Trương Khác, tựa hồ biết Lý Hình Dư lo lắng mình làm gì, Trương Khác thâm cười khổ :” Cho dù em có lòng anh cũng chẳng có sức.”

Trương Khác nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng Lý Hình Dư, nói vào bên cái tai nhỏ nóng như phát sốt: - Cảm ơn em hôm qua chăm sóc cho anh.

Không có chuyện xảy ra như trong tưởng tượng, Lý Hình Dư trấn tĩnh lại, trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng, nhưng mau chóng bị sự quan tâm thay thế.

- Hình như không còn sốt nữa, bác sĩ nói chỉ cần qua đêm hạ sốt rồi, uống thêm mấy lần thuốc là không sao. Lý Hình Dư ngoan ngoãn như con mèo nhỏ nằm trong lòng Trương Khác, đưa tay sờ trán Trương Khác, giọng lộ vẻ mừng rỡ, thế nhưng nhìn khuôn mặt Trương Khác vẫn có chút tiều tụy, Lý Hình Dư ôm lấy mặt y đau lòng nói: - Có phải gần đây làm việc vất vả quá không, nếu áp lực lớn quá phải nghỉ ngơi một thời gian mới được.

Trương Khác mặt mũi nào mà nói làm việc vất vả, đêm hôm kia y công tác trên một cái giường khác quá mệt thì có, lúc này chỉ có thể thuận theo ý của Lý Hình Dư gạt đầu ứng phó, lại lo cô hỏi sâu hơn, liền di chuyển chủ đề: - Lần này tới Kiến Nghiệp là do em lựa chọn, hay do trong nhà an bài.

Để bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn cả Lý Hình Dư vuốt ve mặt, Trương Khác nhích người tách khỏi thứ hung khí kia một chút, nếu không tuyệt đối không thể trấn áp được thú tính đang trỗi dậy trong người.

- Cha em bảo, em có thể lựa chọn con đường mình muốn đi, nhưng là một phần tử trong gia tộc, phải xứng đáng với trách nhiệm của mình. Lý Hình Dư nhìn chăm chú vào mắt Trương Khác, như tìm kiếm bóng dáng mình trong đó.

- Cho nên em chọn cùng Lý Tại Thù về Kiến Nghiệp à? Trương Khác nắm tay đưa tới trước miệng cô, dùng giọng điệu của phóng viên hỏi: - Xin hỏi tiểu thư Lý Hình Dư, hiện giờ chức vụ của cô trong công ty Samsung Trung Quốc là gì?

Lý Hình Dư phối hợp với Trương Khác lém lỉnh giới thiệu công việc mới của mình: - Khụ, vì tôi không có kinh nghiệm công tác, cho nên trước tiên làm từ chức trợ lý nghiên cứu của viện nghiên cứu Samsung Trung Quốc, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Thấy giai nhân ngoan ngoãn phối hợp với mình như thế, Trương Khác không kìm được hôn chụt lên trán cô: - Khi nào chính thức tới báo danh?

- Ba ngày sau tới viện nghiên cứu báo danh, sau này cần phải ở chung cư do công ty an bài thống nhất giống như nhân viên bình thường khác: Lý Hình Dư lòng ngọt ngào cảm thụ nụ hôn trên trán, giọng nói có chút nuối tiếc, tiếc sau này không thể thường xuyên gặp người yêu được.

- Vì để hiểu Samsung hơn, sau này anh có kế hoạch thường xuyên tới chỗ em thăm dò tình hình, em sẽ không đuổi anh đi chứ? Giai nhân buồn, Trương Khác tất nhiên phải tỏ thái độ.

Lý Hình Dư không trả lời, chỉ ôm mặt Trương khác, chủ động hôn lên môi y, đỏ mặt cẩn thận dùng hai tay che ngực chui ra khỏi chăn, nhặt áo choàng ngủ dưới đất lên.

Lúc cô xoay người sắp choàng áo lên người, dưới ánh mặt trời rực rỡ mùa xuân, chiếc váy ngủ lụa mỏng bị ánh sáng xuyên qua, chẳng khác gì không mặc y phục, làm Trương Khác nằm trên giường nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Hai quả bóng nước non mềm trắng như tuyết lay động theo bước chân, chiếc quần lót trắng tinh có riềm hình hoa hồng, giữa hai cặp đùi miên man là vùng đất kỳ diệu dụ hoặc nhô lên, cùng con lạch thiên nhiên chạy dọc qua.

May mà trời lạnh không máu mũi chảy ra cả lít rồi, còn tự khen bản thân định lực tốt, chuyện nên xảy ra thì sớm muộn cũng xảy ra thôi, nóng lòng cũng vô ích, muốn nắm được thời cơ cần kỹ thuật và vận may nhất định, thực ra là đang tự an ủi bản thân hôm qua bất lực.

Lý Hình Dư lấy y phục trong vali ra, tắm rửa thay y phục xong làm hai suất điểm tâm đơn giản.

Cơn sốt đã giảm, Trương Khác không thể lười biếng nằm lỳ trên giường nữa, đi tắm nước nóng trước, mặc y phục đi ra cảm thấy tinh thần khôi phục rất nhiều rồi.

Ăn sáng xong, Lý Hình Dư phải ra ngoài đi bán phỏng một số cao tầng Samsung Trung Quốc, tuy ba ngày nữa mới chính thức báo danh, nhưng là nhân viên mới do tổng bộ phái đến, dù sao lúc này thân phận của cô không còn giống như lúc đi du học nữa.

Trong chưa đầy hai tiếng Lý Hình Dư ra ngoài, Trương Khác nhận được điện thoại của Hứa Tư, biết sáng nay cô đã tới Kiến Nghiệp, vừa tới Bệnh viện nhân dân tỉnh bàn kế hoạch mới của quỹ y tế, đang tới căn nhà gỗ bên hồ chỉnh đốn một ít tài liệu, một giờ chiều sẽ bay sang Hong Kong.

Trương Khác thăm hô may mắn, ít nhất tới giờ cuộc đời y bị chia cắt không tệ, hiếm xảy ra sự kiện các cô gái chạm mặt nhau.

Tới nhà gỗ bên hồ, Trương Khác vào phòng, Hứa Tư đang ngồi trước bàn đọc tài liệu.

Thấy Trương Khác ngồi xuống phía đối diện mình, Hứa Tư gấp tài liệu lại, thuận tay đặt lên bàn, đứng dậy đi tới bên Trương Khác, quan sát mặt hấn có vẻ không khỏe lắm, lo lắng hỏi: - Người không khỏe ở đâu à?

- Mấy ngày trước em bị cảm nhẹ, bác sĩ đã tới khám, giờ gần khỏi rồi. Trương Khác kéo Hứa Tư vào lòng, ngửi mùi thơm trên tóc cô: - Chị tới Bệnh viện nhân dân tỉnh, kế hoạch mới có vấn đề gì không?

- Không có, mọi việc đều thuận lợi, chủ yếu tôi tới gặp viện trưởng Ngụy vì việc khác ... Hứa Tư chỉ tài liệu trên bàn giải thích: - Quỹ đã hỗ trợ bệnh viện xây dựng một phòng thực nghiệm ngoại khoa tim não, viện

trưởng Ngụy nhắc tới một bệnh nhân đặc biệt, đã trị liệu một thời gian nhưng không có hiệu quả, cần một số thiết bị để phẫu thuật mới có khả năng khỏi bệnh, cho nên ông ấy viết một báo cáo, trình bày cụ thể tình hình cụ thể của người bệnh, cùng chi phí và trang thiết bị cần thiết.

- Vị viện trưởng Ngụy đó đúng là người có y đức, làm việc cũng chu đáo. Trương Khác liếc mắt qua báo cáo đóng ngoài bằng nhựa dẻo trắng, đoán vị viện trưởng này chắc đi du học bên Tây về, người bình thường không làm báo cáo đẹp như thế.

- A .. Phải rồi, bệnh nhân này người Tân Vu, coi như là đồng hương với cậu, nói không chừng cậu quen cô bé xinh đẹp ấy. Hứa Tư trên Trương Khác:

- Vậy chị để tài liệu ở lại đây, em rảnh sẽ xem, nếu như đúng là quen thật thì gọi là có duyên rồi. Trương Khác đưa tay sờ báo cáo: - Chiều chị đi Hong Kong rồi, giờ chúng ta cùng đi ăn cơm nhé ..

Trương Khác cùng Hứa Tư rời căn nhà gỗ, đóng cửa lại, bản báo cáo làm bằng giấy A4 lạng lẽ nằm đó, không biết bao giờ mới được mở ra đọc ...

1267. Chương 1269: Buổi Tối Của Những Bất Ngờ.

Mấy ngày sau đó Trương Khác cùng Lý Hình Dư đi du ngoạn hết những danh lam thắng cảnh lớn nhỏ Kiến Nghiệp, nếu chẳng phải thời gian có hạn, Trương Khác còn muốn đưa Lý Hình Dư đi trải nghiệm suối nước nóng Tân Vu, còn về phần có phải vì y muốn nhìn Lý Hình Dư mặc bikini hay không thì không biết được.

- Tối nay tổ chức một lễ chúc mừng cho em nhé, chúc mừng em thành nhân viên ưu tú của Samsung. Trong buổi chiều ngày cuối cùng, Trương Khác kiến nghị với Lý Hình Dư.

- Ủ! Lý Hình Dư mím môi gật mạnh đầu, nỗ lực không để sự ngọt ngào trong lòng thể hiện ra, sự chu đáo của anh ấy thật làm người ta say đắm.

- Sao thế, mặt anh có nhò à? Thấy Lý Hình Dư ngáy ra nhìn mình, Trương Khác đưa tay lên sờ mặt.

Lý Hình Dư tỉnh lại, không trả lời Trương Khác mà nắm tay y, hưng phấn nói: - Chúng ta cùng đi mua đồ chuẩn bị thật kỹ cho buổi lễ này nhé.

Tối siêu thị, hai người bọn họ trừ mua hoa quả, đồ uống, pháo giấy, đồ trang trí ra, còn có năm chai rượu vang, về chung cư Thanh Niên, lại bận rộn suốt cả một buổi chiều, bố trí phòng khách giống một buổi party, tối tối ai về phòng nấy thay trang phục.

Khi nhìn thấy Lý Hình Dư mặc váy dạ phục màu lam nhạt từ trong phòng đi ra, Trương Khác không kìm được "oa " một tiếng, chiếc váy trễ cổ này của Lý Hình Dư gây tác động thị giác quá dữ dội, làm Trương Khác không khỏi sinh ra ước nguyện cả đời này chỉ có một mình mình được nhìn Lý Hình Dư như thế.

Lý Hình Dư rõ ràng đã dày công trang điểm, mắt kẻ mờ mờ, làm con ngươi trong sáng càng thêm sinh động có thần, cánh môi mọng ướm cũng bôi chút son, càng thêm đỏ thắm, mái tóc dài suôn mềm quấn gọn gàng đằng sau, khoe hoàn toàn khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, cùng dây chuyền kim cương long lanh trước cổ, làm cảm giác thanh thuần như thiên sứ trước kia của cô tăng thêm vài phần thành thực, gợi cảm và hấp dẫn.

Dạ phục chất liệu nhẹ dán lên cơ thể bốc lửa của cô, dong đưa theo từng nhịp bước chân.

Chiếc váy bó ngực không tay làm lộ ra chiếc cổ tinh tế, bờ vai mượt mà và chiếc xương quai xanh nhỏ nhắn của cô hoàn toàn lộ ra ngoài, hấp dẫn nhất đường viền hai bầu vú trắng muốt cùng với đường nét tròn căng gợi cảm, khe vú sâu thấp thoáng hiện ra ngoài làm sinh tư tưởng miên man, uy lực hùng khí nhân gian tăng thêm gấp bội phần, nhìn nửa bầu ngực phập phồng theo hơi thở đó, tim Trương Khác cũng đập nhộn nhạo theo.

Nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, Trương Khác cùng Lý Hình Dư trải qua một lễ chúc mừng hoàn chỉnh, năm chai rượu chỉ còn lại một chai.

- Khiêu vũ cùng với em nhé? Lý Hình Dư đột nhiên đỏ mặt yêu cầu:

Âm nhạc vang lên, hai tay Trương Khác đặt lên vòng eo thon nhỏ của Lý Hình Dư, bước chân di chuyển nhẹ nhàng theo tiếng nhạc, đó là điệu nhảy chậm chỉ đôi tình nhân với nhau mới có, cơ thể dán sát vào nhau, ngửi được mùi thơm cơ thể của nhau, nghe rõ được tiếng tim đập của nhau.

Nhìn người ngọc trong lòng, dáng vẻ đáng yêu ngoan ngoãn như mặc người ta làm gì thì làm, thêm vào khuôn mặt kiều diễm như hoa đào, và khe vú sâu hút hồn, tay Trương Khác bắt đầu vượt giới hạn chạm vào ngực Lý Hình Dư.

- Á, anh dẫm vào chân em rồi.

- A, anh xin lỗi

Lý Hình Dư thừa biết vì sao bước chân Trương Khác đột nhiên rối loạn, khuôn mặt hồng hào vì rượu càng thêm đỏ ửng, quyến rũ bội phần. - Ái ...

Lần này tới lượt Lý Hình Dư nhầm bước, cô không dám nhìn Trương Khác, thậm chí không dám hít thở mạnh, mùi nam nhân trên người Trương Khác làm cô thấy ngây ngất, Lý Hình Dư xấu hổ vô cùng. Nhịp chân cả hai đại loạn, chân Trương Khác bước vào giữa hai chân cô, Lý Hình Dư muốn né tránh nhưng không kịp nữa, đùi y va chạm vào chỗ mẫn cảm giữa hai chân cô.

Lý Hình Dư như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, đùi khép lại một cách vô thức, kẹp cứng luôn cả chân Trương Khác, càng làm vùng dẫn mẫn cảm thiếu nữ sao chịu nổi tiếp xúc như thế, người cô mềm nhũn không còn chút sức lực nào, người dựa hẳn vào Trương Khác.

Khúc khiêu vũ này không thể nhảy tiếp được rồi, Trương Khác nhìn đôi mắt mơ màng đang dần dần khép lại của Lý Hình Dư, hàng mi dài khẽ rung động, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át, cảm giác mềm mềm âm ập đó làm người ta ngây ngất.

Lý Hình Dư qua chút khấn trương xấu hổ ban đầu, đưa tay ôm chặt lấy hông Trương Khác, vụng về đáp lại, chiếc lưỡi nhỏ nhện còn chủ động tiến vào miệng Trương Khác.

Người ngọc trong lòng chủ động như thế làm khởi lên dục vọng lớn nhất của Trương Khác, tham lam ngấu nghiến mút chiếc lưỡi đình hương của cô, vuốt ve thân hình mơn mớn đầy nhựa sống, tay thủ đôi ngực nảy nở mềm mướt, tay vòng qua cặp ngực tròn trịa, muốn tiếp tục đi sâu vào thám hiểm vùng đất thần bí, nhưng bất ngờ ngón tay chạm thứ dây dầy ..

- Á ...

Đây là một tiếng kêu hoàn toàn khác tất cả những tiếng kêu phía trên, mang theo nỗi tiếc vô ngần của Trương Khác: Chẳng lẽ muốn nắm được thời cơ lại khó thế sao?

Lúc Lý Hình Dư bị Trương Khác vuốt ve tới bắp đùi, đầu óc chỉ còn khoảng trắng xóa, lạc lối trong cơn mê say, nghe tiếng kêu của Trương Khác mới tỉnh lại, nhanh chóng đoán ra được chuyện gì.

Sự bất tiện trên người mình làm Lý Hình Dư ngượng ngùng vô cùng, một đêm mỹ hảo như thế lại không thể hiến thân cho người yêu thương, thực sự kết hợp làm một, để người yêu hưởng thụ khoái ái, làm cô rất áy náy mà bất an.

Cảm giác vật nóng nóng kia chọc vào bụng dưới mình, Lý Hình Dư không khỏi nhớ tới chuyện đã được nghe qua, chỉ là chuyện đó quá lớn mật, làm cô khó chấp nhận được, cũng lo nếu như mình làm như thế, anh ấy sẽ nhìn mình như thế nào, liệu có cho rằng mình là nữ nhân phóng đảng hay không?

Bữa tiệc trước đó, Lý Hình Dư một mình uống hơn chai rượu, lúc cùng Trương Khác thân mật ôm nhau khiêu vũ, dục vọng nguyên thủy dồn nén trong cơ thể hai mươi mấy năm bị hơi rượu, âm nhạc, lãng mạn, cảm động hòa trộn lại, dần dần lan đi khắp cơ thể. Sau đó nụ hôn đầy kỹ xảo cùng với sự vuốt ve nóng bỏng cả Trương Khác làm tình dục như nước lũ vỡ đê không thể khống chế, tràn vào mỗi một tế bào trong người cô, cách lớp dây giữa hai chân, Lý Hình Dư cũng nhận ra chỗ đó đã ướt hết rồi, toàn thân vừa ngứa vừa nóng, như có vô số con sâu nhỏ chạy trong người, cô chỉ muốn được nam nhân tiến vào để thỏa mãn, để phát tiết.

Lý Hình Dư không phải cô bé nữa, biết Trương Khác nhất định còn khó chịu hơn mình, thế nhưng .. Thế nhưng chuyện đó xấu hổ quá mức, Lý Hình Dư còn là hoàng hoa khuê nữ, làm sao dám làm cái chuyện hổ

thẹn đó.

- Không sao, hôm nay không nhất định phải như vậy. Trương Khác nhìn ra được tâm tình của Lý Hinh Dư, mỗi lần nghĩ mình làm việc gì có lỗi, cô bé đáng yêu này lại như thế: - Chỉ cần được ôm em trong đêm mỹ hảo thế này, là chuyện tuyệt vời trong đời rồi.

Nhìn thấy Trương Khác vừa thống khổ vừa tiếc nuối nhưng vẫn an ủi mình, trái tim thiếu nữ ngây thơ bị chạm vào đúng chỗ yếu nhất, anh ấy vì mình như thế, vì sao mình không hi sinh chút xấu hổ vì anh ấy?

“Chỉ cần làm nam nhân của mình được thỏa mãn, là chuyện kiêu ngạo và hạnh phúc nhất của nữ nhân” những lời đó vừa rồi Lý Hinh Dư cảm thấy khó chấp nhận, lúc này lại như danh ngôn chí lý.

Thầm hạ quyết tâm, Lý Hinh Dư chủ động hôn lên môi Trương Khác, hai tay lỏng ngóng chờ thất lưỡng y.

- Hinh ... Hinh Dư, không cần như thế, thực sự không cần đâu mà. Hành động bất ngờ của Lý Hinh Dư làm Trương Khác không thích ứng kịp, không biết chuyện gì khiến cô có hành động này, nghĩ tới tình trạng của cô, vội đưa tay ngăn cản.

Lý Hinh Dư mặc dù trông nhu nhược ngoan ngoãn, nhưng trước kia thà kết liễu sinh mạng bản thân chứ không muốn đi Nhật Bản, làm người ta nhìn thấy trái tim trong nhu có cương, lúc này khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, Lý Hinh Dư tất nhiên không để Trương Khác ngăn cản, hướng hồ sự ngăn cản của Trương Khác không phải dứt khoát lắm, cô ngồi xuống, cúi cúc, kéo khóa quần Trương Khác.

1268. Chương 1270: Những Ngày Tháng 4.

Chiếc quần dài tuột xuống, Lý Hinh Dư hơi do dự, rồi mím môi dũng cảm cho vào trong quần sịp của Trương Khác, móc cây gậy vừa ẩm vừa to ra, tích tắc đó cả hai đều chấn động, Lý Hinh Dư mặt đỏ như gấc chín, còn cây gậy càng cứng càng nóng hơn, nắm ngón tay mềm như không xương kia từ từ nắm lại, Trương Khác thiếu chút nữa không nhịn nổi.

- Được rồi. Lý Hinh Dư đột nhiên buông tay ra.

” Được rồi? Làm sao như vậy đã được? Thế này có khác gì giết người ...” Trương Khác đang thất vọng thì đột nhiên cảm thấy nơi đó tiến vào chiếc miệng âm áp ướt át, làm y phát ra tiếng kêu dài thỏa mãn cực độ.

Chuyện đã tới mức này mặc dù trong đầu vẫn nghi hoặc, nhưng Trương Khác không giả dối từ chối sự hi sinh của Lý Hinh Dư, hai tay y đặt lên bờ vai tròn trĩnh mịn màng của Lý Hinh Dư, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó vuốt dần lên trên, cổ, gáy, mái tóc... - Á... Đừng dùng răng ... Vốn đang tên người trong khoái cảm tột cùng, nhưng lại bị hàm răng của Lý Hinh Dư cắn phải, tức thì đau đến mức suýt ngừng thở ...

Lý Hinh Dư ngược mắt nhìn với vẻ hối lỗi, dần dần cô không còn thấy quá khó khăn nữa, nhưng mặc dù Lý Hinh Dư rất nỗ lực, dùng cả tay lẫn miệng, có điều đến hôn với cô còn lạ lẫm, trong thời gian ngắn không dễ khiến Trương Khác đạt được cực khoái.

Chắc biết mất bao lâu, Lý Hinh Dư cảm thấy miệng môi hết cả rồi, nhưng vẫn không làm Trương Khác thỏa mãn, liền hạ quyết tâm cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc lẫn ngỡ của Trương Khác, vòng tay ra sau lưng kéo khóa váy, chiếc váy tuột xuống

Mặc dù nhiều lần loáng thoáng nhìn thấy nó, không ít lần được chạm tay vào bầu ngực đồ sộ của Lý Hinh Dư, nhưng khi nó thực sự xuất hiện trước mắt, Trương Khác chừng như cảm thấy ngạt thở, không khỏi cảm khái đáng sợ thế quá ưu ái Lý Hinh Dư.

Đôi bầu ngực tuyệt thế phải mặc áo lót trên cỡ H này mặc dù to như quả bóng thổi căng, nhưng vẫn mịn như nhung, dưới làn da trắng thấp thoáng nhìn thấy gân xanh, hai cái núm vú màu phấn hồng lên đáng yêu vĩnh viễn, cùng với một vòng nhũ vầng màu hồng nhàn nhạt cực kỳ kiều mỹ mê người ở xung quanh đó, phối hợp với nhau, giống như một nụ hoa tươi ... à, không phải nụ hoa mà là trái quả mới đúng,

Chỉ nhìn thôi Trương Khác thấy màu nóng sục sôi rồi, quỳ xuống chậm chậm đưa tay tới, quả nhiên một bàn tay không sao nắm gọn được, bầu ngực cô tràn đầy xúc cảm, trơn mịn như bơ, dùng tay không thỏa mãn, Trương Khác hôn lên vú của Lý Hinh Dư, nhẹ nhàng gặm nhấm núm vú, dùng lưỡi mút mạnh ...

- Đứng ... Lý Hình Dư toàn thân run rẩy, đưa hay tay ra chặn Trương Khác lại.

Trương Khác ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Lý Hình Dư, tối nay xảy ra mấy chuyện bất ngờ làm đầu óc y phản ứng hơi chậm chạp, lại lần nữa thấy chuyện ngoài dự liệu, Lý Hình Dư dùng hay tay bóp vú, kẹp lấy cây gậy của Trương Khác ... Trên đời này khó tiếp nhận nhất là mỹ nhân ân, Trương Khác nuốt nước bọt đánh ực, bầu vú của Lý Hình Dư đúng là trời sinh để thực hiện việc này

Đúng là tái ông thất mã, sau khi đạt được thỏa mãn lớn nhất, tằm táp xong, Trương Khác ôm Lý Hình Dư trong lòng, chuyện xảy ra đêm nay làm y như nằm mơ.

- Sao em lại biết có thể làm như thế? Nhìn Lý Hình Dư qua kích thích mãnh liệt, đã xấu hổ vùi đầu vào ngực mình không dám ngẩng lên, Trương Khác hỏi khẽ:

- Là ... Là Yong Ah bảo em, cô ấy nói, không cần biết dùng cách nào, chỉ cần làm nam nhân của mình được thỏa mãn, là chuyện kiêu ngạo và hạnh phúc nhất của nữ nhân, còn nói ngực em to như thế, có thể .. có thể .. Mâu thuẫn lo lắng lớn nhất của Lý Hình Dư là cái nhìn của Trương Khác về mình, nghe y hỏi tới che mặt, dùng giọng nhỏ như muỗi kêu giải thích, càng nói càng bé, cuối cùng ngoài cô ra chẳng ai nghe thấy được.

Yong Ah? Park Yong Ah! Trương Khác đương nhiên biết cô gái đó, đó là mỹ nữ có quan niệm tình dục cực kỳ cởi mở, từng có lần muốn sẵn mình, không ngờ cô ta dạy Lý Hình Dư loại chuyện này, may mà bảo bối của mình không bị cô ta làm hư, đồng thời thầm gửi lời cảm tạ vô vàn tới Park Yong Ah đang ở Hàn Quốc xa xôi.

- Hình Dư, cô ấy nói không sai, chuyện vừa rồi em làm khiến anh vô cùng cảm động. Trương Khác cũng phần nào đoán ra Lý Hình Dư lo lắng cái gì, nhẹ nhàng cởi bỏ nút thắt cho cô: - Với hai người yêu nhau mà nói, đó là chuyện cao thượng khiến người yêu cảm động, tuyệt đối không bị hiểu lầm gì cả.

- Ừm... Lý Hình Dư chum đầu hàm hồ đáp.

- Chuyện này làm lần đầu khiến người ta cảm thấy xấu hổ, khó chấp nhận, nhưng mà làm nhiều lần là quen thôi ...

Trương Khác nói tới đó chính bản thân hoài nghi mục đích lời nói vừa rồi, thành ra lo Lý Hình Dư nghe thấy có phản tác dụng không, nhưng Lý Hình Dư chón trong chăn không lên tiếng, chỉ có cái đầu khê gật một cái, rất khó nhận ra.

oOo

Ngày tháng tươi đẹp luôn ngăn ngủi, mặc dù trong lòng hết sức quyến luyến, nhưng Lý Hình Dư cuối cùng vẫn phải vào chung cư do công ty an bài thống nhất.

Là người mới, dù có là con gái hội trưởng, Lý Hình Dư vẫn bị đãi ngộ như người bình thường, làm việc từ chuyện cơ bản nhất, hơn nữa ngay cả cuối tuần cũng phải tới viện nghiên cứu tăng ca, lại thêm một điều Trương Khác phục người Hàn, ở Trung Quốc hoàn toàn không có chuyện này, dù bên trên muốn, bên dưới ai dám đối xử với công tử tiểu thư đó như người thường?

Mới đầu Trương Khác trừ buổi tối thường xuyên gọi điện cho cô, thì chẳng còn cơ hội gặp mặt nữa, nhưng từ trong điện thoại Trương Khác có thể nghe ra, Lý Hình Dư mặc dù làm việc rất vất vả, nhưng tinh thần rất tốt, cô thích hoàn cảnh và công tác hiện tại, y liền yên tâm hơn.

Trương Khác cũng bắt đầu bận tối tăm mặt mũi, chuyện nhà máy LCD đã xác định đặt ở Tân Đình có rất nhiều chuyện cần phải liên hệ với phía chính quyền, hạng mục cả chục tỷ USD, không thể có chút sai sót nào nhỏ nhất. Rồi chuyện mua ngân hàng ở Singapore, đó là bước đi đầu tiên của Thương vụ Cẩm Hồ bước vào sản nghiệp tài chính, phần đàm phán y không cần tham gia, nhưng khi chắc chắn có được ngân hàng nào, thì phải tính tới phương hướng phát triển của nó, đó là nền móng vững chắc cho sau này của cả đế quốc Cẩm Hồ, nhất là những ngân hàng mua lại đó, toàn là cái đang kinh doanh đi xuống, không bỏ công vào đó, không vực dậy được. Tại Bắc Kinh, Liên Thông đã hoàn tất nâng cấp mạng CDMA, Cẩm Hồ và Liên Thông ngày càng dựa chặt chẽ vào nhau, tương lai của Liên Thông sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới di động Ái Đạt trong nước trong nhiều năm tới, có nhiều việc cần Trương Khác đích thân có mặt.

Tuy bận rộn nhưng Trương Khác vẫn khéo léo sắp xếp lịch chạy về Kiến Nghiệp trong ngày Lý Hinh Dư được nghỉ, tới chung cư của cô, cùng nhau làm cơm, cùng nghe nhạc xem phim, cùng làm việc mà cặp đôi yêu đương sẽ làm, cuộc sống vất vả mà phong phú hạnh phúc.

Cuối tháng tư rồi, Kiến Nghiệp mùa này rất đẹp, thực sự làm người ta cảm nhận được không khí đầy sức sống của mùa xuân, áo len dày đã bị nhét vào tủ, trang phục mùa xuân cất trong tủ gần một năm được lấy ra. Trương Khác vừa bôn ba khắp nơi về Kiến Nghiệp, có giấc ngủ ngon lành, đang khoan khoái hưởng thụ nắng ấm mùa xuân, ánh mắt vô tình liếc qua lịch treo tường, thăm giật mình, cuối tháng 4 rồi, nhắm tính sang tháng 5 mở đầu bằng chuyến lưu diễn của Giang Đại Nhi, sau đó Tôn Tình Mông tới Kiến Nghiệp, y còn bận rộn hơn nữa, vậy mà tới giờ luận văn tốt nghiệp chưa có chữ nào.

Mặc dù không ai dám đánh trượt y, nhưng luận văn của y định sẵn sẽ khiến khối người sầm soi, chẳng phải Trương Khác tự sướng, luận văn của y chắc chắn sẽ được đặt lên bàn Lý Viễn Hồ, Giang Mẫn Chi, thậm chí cấp cao hơn, Trương Khác muốn tận dụng cơ hội bán chính thức này thể hiện một số quan điểm của mình.

1269. Chương 1271: Có Kể Lại Bắt Đầu Rồi

Trương Khác đánh răng rửa mặt ăn sáng qua loa rồi đi tới thư viện Ái Đạt, ý tưởng y có sẵn rồi, đó là luận về sự khác nhau của các tập đoàn tài chính, phải làm sao khéo léo nêu bật phương hướng phát triển của Cẩm Hồ phù hợp với lợi ích của đất nước, chủ đề này cần tham khảo rất nhiều tư liệu, thư viện điện tử mới chỉ có bước khởi đầu, kho sách lớn của thư viện Ái Đạt là nơi thích hợp nhất, hướng hồ từ khi thư viện Ái Đạt xây xong, y và Trần Phi Dung còn chưa tới đây lần nào, cũng là tiếc nuối nho nhỏ.

Trần Ninh thấy Trương Khác biến mất gần một tháng đột nhiên lại xuất hiện ở ngõ Học Phủ không khỏi vui mừng, trong lòng mừng rỡ, đột nhiên có chút mất mát, anh ấy về mà không liên lạc với mình, Trần Ninh vẫn như trước kia vẫy tay với Trương Khác, có điều thấy y không nhận ra, vẫn đi về phía trước, môi hơi giảo lên, có chút giận dỗi. Nhưng chút giận dỗi nho nhỏ đó lại biến thành tò mò, cô chưa bao giờ thấy Trương Khác vội vã như vậy, Trần Ninh do dự một chút, xoay người đi theo Trương Khác.

Trương Khác vào thư viện tìm đi tìm lại được một chồng tài liệu, mở laptop ra vừa xem tài liệu vừa viết, chỗ nào hữu dụng lấy giấy kẹp sách đánh dấu, để lát nữa đi photo.

Trần Ninh ngồi xuống một góc phòng đọc sách, nhìn Trương Khác bận rộn tới xuất thần, Trương Khác viết tới cả tiếng đồng hồ mà không nhúc nhích, lúc này đột nhiên dừng lại, nhìn về phía quầy phục vụ, Trần Ninh không nhận được đi tới: - Anh tìm tài liệu à? Có cần em giúp không?

Thấy Trần Ninh xuất hiện trước mắt, nụ cười Trương Khác phát ra từ tận đáy lòng: - Trùng hợp quá, anh vừa mới về Kiến Nghiệp.

“Đâu mà trùng hợp, người ta theo anh tới đây đây!” Trần Ninh cười hơi ngượng ngùng: - Đúng thế, anh cần em giúp không, em không lấy tiền đâu.

Trương Khác gật đầu: - Ừ, em trông máy tính giúp anh nhé, anh tìm thêm chút tài liệu.

Khi Trương Khác ôm thêm một đồng tài liệu quay về chỗ ngồi thì thấy Trần Ninh đang đọc bản thảo của mình, phát hiện Trương Khác đứng bên cạnh từ bao giờ, Trần Ninh mặt đỏ lên: - Em không cố ý đâu, chỉ vô tình nhìn thấy, thế là bị thu hút.

- Không sao cả, cũng không phải cái gì bí mật, chỉ không ngờ em lại hứng thú. Trương Khác thoải mái nói:

Thấy Trương Khác không có vẻ gì là không vui, Trần Ninh thở phào, thề lười ra: - Không ngờ luận văn khoa anh yêu cầu cao đến thế, những thứ này em cũng được học trên lớp rồi, có điều giáo viên không giảng thấu triệt như anh viết.

- Đợi viết xong anh sẽ cho em xem, có điều phải giữ bí mật với người khác nhé, mỗi em đã xem nó thôi đấy. Nói xong Trương Khác thiếu điều muốn đấm mình một cái, đúng là tật xấu khó bỏ:

Trần Ninh gật đầu, cô gái nào chẳng thích mình là đặc biệt trong mắt ai đó, vui vẻ chỉ tài liệu Trương Khác đánh dấu: - Những thứ này anh định đi photo phải không? Em làm giúp anh nhé? Thấy Trương Khác định từ chối, liền nói ngay: - Anh tranh thủ viết đi, em đang đợi xem đấy.

Trương Khác lấy ví ra đưa cho Trần Ninh đi photo, cầm lấy chiếc ví còn mang hơi ấm của Trương Khác, tìm Trần Ninh hơi run lên, đi nhanh ra khỏi phòng đọc sách, gõ lên đầu: - Trần Ninh, mày là đồ vô dụng.

Tới tận khi thư viện đóng cửa hai người mới rời đi, thấy cảnh đêm bên ngoài, nhìn Trần Ninh tĩnh lặng đi bên cạnh, Trương Khác cảm khái: - Ông trời, ông làm thế làm gì? Thấy ánh mắt khó hiểu của Trần Ninh, Trương Khác cười chuyển đề tài: - Anh hút thuốc được không?

- Anh nhịn lâu lắm rồi phải không? Hút đi, không sao đâu.

Trương Khác giơ tay xem hướng gió, chuyển sang phía cuối chiều gió, mới châm thuốc hút, quay sang nói với Trần Ninh: - Đi nào, chúng ta kiếm cái gì đó thật ngon tự khai bản thân một chút.

Nhìn động tác nhỏ vừa rồi của Trương Khác, Trần Ninh tủm tỉm cười.

oOo

~~Tào Hổ buổi chiều thấy Trần Ninh ở bên cạnh Trương Khác, lòng bực bội cho tới tận bây giờ, lúc này hắn đang cùng hai tên đàn em là Vương Đào và Giang Đào uống rượu giải sầu. Từ lần bị Trương Khác phỗng tay trên tới giờ, hắn luôn tìm cách trả thù, từng lộ ra với Giang Mi, kết quả bị Tiết Minh Lâu biết được can ngăn, Giang Mi thấy Tiết Minh Lâu quá thận trọng, có điều bị Tiết Minh Lâu lấy danh nghĩa Giang Mẫn Chi ra trấn áp, Giang Mi đành giới thiệu cho Tào Hổ một cô gái khác để giải sầu.

Chỉ là Tào Hổ không sao quên được Trần Ninh, càng làm hắn tức giận là Trương Khác chẳng ở cạnh Trần Ninh, Vương Đào nói với hắn, Trương Khác vẫn rất ít khi tới trường, chỉ thi thoảng gặp Trần Ninh một lần, đều ở chỗ công khai, không có hành động thân mật gì. Trần Ninh ở bên Vu Trúc còn nhiều hơn, nghe Vương Đào kể lại, Giang Đào tức tối nói: - Thằng đó chiếm nhà xí mà không ỉa là có ý gì?

Tào Hổ thấy hắn ăn nói thô tục trừng mắt, thấy đáng vẽ Trần Ninh hôm nay, Tào Hổ chỉ lo Trương Khác không có thời gian, không có chuyện y từ chối một giai nhân như thế được.

Vương Đào thăm dò: - Tào ca, thằng đó lai lịch ra sao mà phải cẩn thận như thế?

Tào Hổ chỉ vào điện thoại của Vương Đào: - Thằng đó lắm tiền, cái điện thoại này là do công ty nhà nó sản xuất, cái xã hội này, giờ kẻ nào có tiền là thành đại gia rồi, làm cán bộ không là gì nữa.

Vương Đào lật chiếc di động nhìn nhãn mác, giật mình nói: - Ái Dật à, nghe nói năm ngoái bọn họ kiếm được 50 tỷ.

Tào Hổ cười khinh bỉ: - Đồ ngu, đó là doanh thu, lợi nhuận không tới mức như thế, nhưng cũng phải được 10 tỷ. Thằng đó hợp tác với người ta, kiếm được vài trăm triệu là giỏi rồi. Nói tới đó Tào Hổ không khỏi sa sút tinh thần, mình tới vài trăm nghìn cũng chẳng có, cầm cốc rượu làm một ngụm lớn.

Giang Đào thì bị con số đó làm giật mình: - Mấy trăm triệu, chẳng trách mà thằng đó ngông nghênh trong trường như thế.

Vương Đào chọc lưng hắn, Giang Đào mới tỉnh ra, nhìn sắc mặt tối sầm của Tào Hổ, vội nói: - Tào ca mà muốn kiếm tiền chẳng phải mở miệng cái là có sao? Vả lại tiền nhiều thì ích gì, đây là thiên hạ của đảng cộng sản, lúc nào đó sẽ tóm hết lũ tư bản lại.

Nghe Giang Đào nịnh bợ, Tào Hổ mới thấy vui hơn một chút, Giang Đào nói hắn muốn kiếm tiền chỉ cần mở miệng, hắn thấy nhiều cách kiếm tiền của dân thái tử đảng kinh thành rồi, tất nhiên biết kiếm tiền không khó. Hay là mình làm chút chuyện chính thôi? Nhưng Trần Ninh thì phải làm sao đây? Hắn không muốn bị Trần Ninh cự tuyệt lần nữa.

Vương Đào thấy hắn trầm ngâm, nghĩ chuyện kiếm tiền thì mình không giúp gì được, nhưng chuyện Trần Ninh thì có một kế: - Hổ ca, chuyện Trần Ninh hay là chúng ta đánh bọc hậu?

Vu Trúc cúi đầu đi trên đường, trong lòng có chút bực dọc, Vương Đào và Giang Đào tới tìm hắn, luôn mồm gọi hắn sư huynh, kiếm có mời hắn đi ăn cơm, sau khi quen nhau rồi, bắt đầu không ngừng nghe ngóng hắn chuyện của Trần Ninh, Vu Trúc tính sau này không để ý tới bọn chúng nữa, nhưng hôm nay Vương Đào lại tới nói Tào Hổ muốn tìm hắn, không đi thì tự tính lấy mà làm.

Vu Trúc đã được nghe kể chuyện Tào Hổ tán tỉnh Trần Ninh ở dưới KTX nữ bị Trương Khác làm bẽ mặt, khi đó còn cảm thấy rất vui mừng, chỉ thấy đây là chuyện chớ cần chớ mà thôi.

Trong lòng hần, cả Trương Khác và Tào Hổ đều chẳng phải là loại người tử tế gì, Trương Khác háo sắc và nông cuồng khỏi phải nói, ác danh của Tào Hổ ở Đh Đông Hải cũng có xu thế đi sau tới trước, mỗi ngày lái xe thể thao đất tiền khoe khoang, nhập học chưa tới một năm đã thay bạn gái đếm không xuể. Sau chuyện hôm rằm tháng Giêng, Vu Trúc bám sát Trần Ninh, theo cô đi ôn tập cả tuần, thấy chuyện sóng yên biển lặng, Trương Khác và Tào Hổ đều không tới quấy rầy, thêm vào Trần Ninh đảm bảo với hần là không có gì với Trương Khác, hần cũng không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò Trần Ninh cần phải cẩn thận.

Có điều khi Tào Hổ chuyển lời muốn gặp mặt hần, Vu Trúc mới phát hiện ra cho dù muốn từ chối Tào Hổ cũng cần phải có dũng khí, nghĩ lại, Vu Trúc lại cảm thấy mình đi gặp Tào Hổ một chuyện cũng có gì đâu, muốn nói gì thì nói rõ ràng trước mặt, mình cần gì phải sợ hần. Suy nghĩ như thế để khuyên chính mình, Vu Trúc theo thời gian hẹn tới khách sạn Kiến Nghiệp.

1270. Chương 1272: Tối Trước Ăn Trước

Chỗ Tào Hổ hẹn Vu Trúc là phòng bao nhỏ, nghe có tiếng gõ cửa, Giang Đào ra mở cửa mời Vu Trúc vào, trở tay đóng cửa lại, đứng đó canh gác. Động tác này của Giang Đào làm Vu Trúc hơi sợ, hần bắt đầu hồi hận vì sao không gọi thêm vài người bạn đi cùng.

Tào Hổ nhìn Vu Trúc chân hơi run run, cười khinh miệt, cũng không bảo Vu Trúc ngồi, hỏi thẳng: - Nghe nói quan hệ giữa anh và Trần Ninh không tệ?

Vu Trúc gật đầu, không nói gì cả, cúi gầm mặt nhìn cái bàn, như phát hiện ở đó có gì hay lắm.

Nhìn cái bộ dạng này của hần, Vương Đào ở bên cạnh nói giúp: - Ý của Tào ca là lần sau anh gọi cả Trần Ninh tới, chúng ta kết bạn với nhau.

Vu Trúc vẫn không có phản ứng gì, Tào Hổ biết hần run lắm rồi, cho rằng gây áp lực như vậy là đủ, Tào Hổ làm ra vẻ ung dung mỉm cười nhĩ vào hai phong thư trên bàn: - Cuối tuần này có một buổi biểu diễn ca nhạc, tới khi đó mọi người đi cùng nhau, hết buổi biểu diễn tôi sẽ đưa Trần Ninh về nhà. Ở đây có hai tấm vé phòng bao, còn có cả chút tiền trả công anh vất vả ...

Vu Trúc vẫn không nói gì, nhưng hơi thở trở nên lớn hơn, Giang Đào đứng sau đẩy hần một cái: - Làm việc cho Tào ca, anh sẽ không bị thiệt thời đâu.

Tào Hổ phát tay rất phong độ: - Anh có yêu cầu gì thì cứ nói đi, ở Đông Hải không có chuyện gì tôi không làm được.

Vu Trúc cuối cùng cũng ngẩng đầu lên: - Tôi không cần cậu phải giúp gì hết, chuyện của cậu tôi cũng không giúp được, tôi đi đây.

Vu Trúc xoay người định đi, Giang Đào chặn hần lại, Vương Đào khuyên: - Dù sao Trần Ninh đâu phải là bạn gái của anh, cô ấy và Tào ca nếu thành đôi, chẳng phải là mọi người đều vui sao? Sau này có Tào ca bảo vệ, ở Đông Hải ai dám động vào anh nữa?

Vu Trúc nắm chặt tay lấy dũng khí, nhìn hai bọn chúng: - Tôi không cần ai bảo vệ, chúng ta không phải người cùng đường, Trần Ninh cũng không thích cậu, sau này cậu đừng bám lấy cô ấy nữa.

Tào Hổ mặt trầm xuống: - Mẹ nó, mày ra vẻ quá nhĩ, cho rằng mẹ mày làm phó thị trưởng cái mảnh đất bé tẹo là ghê à? Một con mụ phó sở mà cũng coi là cán bộ à? Có tin tao làm mẹ mày mất chức luôn không?

Vu Trúc cũng điên lên: - Mày thì giỏi rồi, sao đi tìm Trương Khác mà thể hiện, ra vẻ với tao làm cái gì?

Tào Hổ đứng bật dậy, tay chỉ Tào Hổ, tức tới không nói ra lời, một lúc sau mới rống lên: - Tao mà muốn Trương Khác chết thì nó cũng sẽ phải chết, 7 giờ tối thứ bảy, mày xem đó mà làm, đừng nói tao không ày cơ hội. Nói xong ngẩng đầu đi ra khỏi phòng bao.

Vương Đào theo sau, nhét hai cái phong bao vào tay Vu Trúc: - Anh nghĩ cho kỹ vào, mọi người tưởng thành cả rồi, sống cho lý trí một chút.

Giang Đào ở đằng sau đẩy Vu TrúC một cái, thấy hấn chẳng có phản ứng gì, liền bỏ đi. Vu TrúC nhìn hai cái phong bì trong tay, cảm giác như cầm hòn than đỏ, không biết phải làm như thế nào, tới thứ 5, Vu TrúC nghĩ ra một cách mà không phải là cách, đến KTX nữ, gọi Trần Ninh xuống: - Cuối tuần chúng ta về Tân Vu nhé?

- Sao vừa mới về lại muốn về? Trần Ninh ngạc nhiên, lo lắng hỏi: - Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không?

Thấy khuôn mặt xinh đẹp của Trần Ninh hiện vẻ lo âu, càng động lòng người, trong đầu Vu TrúC hiện lên bốn chữ “hồng nhan họa thủy”, rồi lại thấy hổ thẹn, sao mình có thể nghĩ về Trần Ninh như thế, là do Tào Hồ sai mới đúng. Vu TrúC miễn cưỡng nói: - Trong nhà không có việc gì, chỉ là hơi nhớ nhà.

Trần Ninh ngó nghiêng Vu TrúC một hồi, hỏi nhỏ: - Không đúng, có chuyện gì bạn nhất định phải nói ỉnh biết.

Vu TrúC nỗ lực làm ra vẻ không có chuyện gì, cười xua tay: - Không có chuyện gì thật mà, chỉ nhớ nhà thôi, bạn về với mình một chuyến đi.

Cùng Vu TrúC lớn lên bên nhau từ nhỏ, Trần Ninh tâm tư thông minh sớm nhìn thấu Vu TrúC rồi, có điều cô không muốn dồn ép hấn, dù sao Vu TrúC sẽ không bao giờ hại mình, Trần Ninh gật đầu: - Vậy thì được. Không muốn không khí quá nặng nề, Trần Ninh lại nói: - Có điều nếu như bạn kéo mình về, chuyện ăn uống trên đường do bạn phụ trách hết.

Buổi tối thứ bảy, Tào Hồ và Giang Mi đợi Vu TrúC và Trần Ninh ở buổi biểu diễn, nghe nói Tào Hồ hẹn Trần Ninh, Giang Mi liền đi theo, Tào Hồ cảm thấy có thêm một người, không khí sẽ sôi nổi hơn, hơn nữa nếu Vu TrúC không biết điều, nói không chừng Giang Mi sẽ giúp được.

Qua bảy giờ, mặt Tào Hồ rất khó coi, Giang Mi tựa cười tựa không thì thoảng lại liếc mắt qua, làm ặt hấn nóng rất. Miễn cưỡng nghe hết được một bài, sắc mặt Tào Hồ tối sầm, hằm hằm đi ra ngoài, Giang Mi theo sau, vừa đi vừa cười: - Xem ra người em tìm không đáng tin, có cần chị giúp không?

- Không cần chị phải giúp, dám cho em leo cây à, em không tin không làm gì nổi nó. Tào Hồ rút lên:

Giang Mi cười tủm tỉm: - Xử lý thằng nhãi đó thì dễ thôi, có điều cô bé kia thì sao?

Tào Hồ tức tới xì khói: - Hiện giờ chị không cần em nữa à? Không sợ Tiết Minh Lâu không vui sao?

Giang Mi bĩu môi: - Anh ta quản nổi chị à? Nếu chẳng phải trong nhà có chuyện hợp tác với phía kia, chị chẳng thêm bận tâm tới Trương Khác. Thấy Tào Hồ không tin, Giang Mi cảm thấy khó chịu: - Trương Khác có ngông cuồng tới đâu thì cũng phải chú ý tới quy củ, trong giới chúng ta, ai tới trước ăn trước, em cứ tiên hạ thủ vi cường, xử con bé đó rồi, Trương Khác cũng chỉ nhìn thôi, y đâu thiếu nữ nhân, chả lẽ vì chuyện đã rồi mà đi gây sự với em. Còn cái thằng nhóc kia, nó ngu, chẳng lẽ em không biết tìm tới mẹ nó à? Chị không tin mẹ nó cũng ngu như nó, vì đứa con nhà khác mà đắc tội với chúng ta.

~~~00o

~~Buổi sáng chủ nhật, Vu Trung đang lười biếng ngồi xem TV thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, tưởng rằng Trần Ninh tới rủ đi chơi, Vu TrúC bật dậy chạy ra mở cửa, tới khi nhìn rõ người đứng ngoài, chân hấn bắt giắc run lên.

Tào Hồ nhìn thấy Vu TrúC cũng run lên, nhưng mà là giận run người, có điều vừa thấy bóng một phụ nữ trung niên xuất hiện sau lưng Vu TrúC, hấn lập tức chuyển sang một vẻ mặt thân thiết, khoác cổ Vu TrúC nói: - Đã bảo là cùng nghe nhạc, anh lại về nhà trước, làm tôi tìm suốt cả buổi tối. Vừa nói vừa kẹp chặt tay, cho tới khi mặt Vu TrúC đỏ mặt vì khó thở mới buông tay ra.

- Cháu chào dì, dì là mẹ của Vu TrúC ạ, cháu hay nghe Vu TrúC nhắc tới dì. Tào Hồ chào Cố Hiểu Mai, liếc mắt thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vu TrúC, trong lòng hấn rất đắc ý, hấn qua đây tìm Cố Hiểu Mai là hi vọng bà tác hợp ỉnh và Trần Ninh, nói không chừng còn phải bỏ một cái giá lớn, tất nhiên không thể để cho đối phương ần tượng lòng bông, thiếu nghiêm túc không thể bàn việc.

- Cháu là bạn học của Vu TrúC à, mau vào chơi. Cố Hiểu Mai thấy Tào Hồ vóc dáng cao lớn, mặc bộ đồ tây màu xám, quần jean sáng màu và giày thể thao, trông rất là chứng chạc, chẳng nghĩ nhiều.

Tào Hổ đi vào nhà, kín đáo quan sát bài trí bên trong, phòng khách hơi nhỏ, một chiếc TV 29 inch đang bật, bên ghế sofa hơi cũ là chiếc bàn, trông có vẻ là gỗ tạp hoặc gỗ ép, bên giá sách là đủ thứ bình, ngọc, cầu thủy tinh rất loạn. Xem ra cái nhà này chẳng có tài cán cũng chẳng có chỗ dựa gì, Tào Hổ yên tâm gặt đầu với Cố Hiểu Mai, làm ra vẻ muốn cời giày, Cố Hiểu Mai ngăn lại, hấn ngồi thẳng xuống ghế sofa luôn.

Vu Trúc giật áo mẹ, ý bảo bà vào trong nói chuyện, Cố Hiểu Mai tuy thấy thế không lịch sự, nhưng cũng không để ý tới Tào Hổ lắm, lấy cho hấn lo coca: - Cháu ngồi chơi nhé, dì và Vu Trúc đi rửa hoa quả.

Tào Hổ gặt đầu cảm ơn, hấn hơi không hài lòng với loại đãi ngộ này, có điều “rộng lượng” nghĩ người không biết thì không trách, cũng định để Cố Hiểu Mai có cơ hội tìm hiểu lai lịch của mình từ Vu Trúc.

1271. Chương 1273: Tối Lúc Kết Thúc Rồi.

Cố Hiểu Mai vừa vào bếp, Vu Trúc liền nói nhỏ: - Thằng đó không phải tới tìm con đâu, nó tới tìm Tiểu Ninh đấy. Nói rồi đem hết mọi chuyện kể ra tuốt tuột, tất nhiên không bỏ qua chuyện Tào Hổ thay đổi mấy bạn gái liên.

Nhìn mẹ cau mày, Vu Trúc ập a ập ứng một lúc mới nói: - Nó còn uy hiếp con, nói con không tác hợp Tiểu Ninh cho nó, nó sẽ làm mẹ mất chức.

Ánh mắt Cố Hiểu Mai dừng ở chiếc Audi đen bên ngoài, biển số A05001, bên cạnh còn có hai người đang đứng hút thuốc. Xe số một của Kiến Nghiệp sao? Xem ra tên Tào Hổ này có quan hệ không tệ với Đồng Giản Niên, lại nhìn con trai mặt đầy sợ hãi, Cố Hiểu Mai than thầm, đúng là tai bay vạ gió. Đưa tay xoa đầu con: - Cái chức phó thị trưởng này có mất cũng chẳng có gì to tát, không làm nữa mẹ còn có thêm thời gian chăm sóc các con, có điều mẹ muốn hỏi con, con có thích Tiểu Ninh không?

- Mẹ, mẹ hỏi cái này làm gì, con có thích Tiểu Ninh hay không, Tiểu Ninh cũng không thể theo hạng cận bã đó. Vu Trúc cũng không biết phải trả lời ra sao.

- Được, mẹ không hỏi nữa, có điều nếu con nghĩ kỹ rồi, phải nói ẹ đầu tiên đấy. Cố Hiểu Mai yêu thương ôm con vào lòng: - Con không ưa hấn thì mẹ sẽ giúp con ứng phó với hấn.

Cố Hiểu Mai bê đĩa hoa quả ra, Vu Trúc ở lại trong bếp.

- Không ngờ lại là cháu của Ủy viên Tào, cậu tới vùng đất bé này thật vinh hạnh, hay là để tôi làm chủ mời cậu du ngoạn một vòng. Cố Hiểu Mai khách khí nói: - Tôi thông báo cho bí thư Lưu và thị trưởng Trương, tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé.

- Không cần, tôi không muốn gây thêm phiền phức ọi người, cứ để Vu Trúc và Trần Ninh đi chơi cùng tôi là được rồi. Tào Hổ phát tay, mỉm cười tự kiêu, có điều cười được nửa chừng nhớ thị trưởng Trương chính là cha Trương Khác, tức thì cười không nổi nữa.

Thấy hấn nhắc tới Trần Ninh, Cố Hiểu Mai cũng không vòng vo: - Ý cậu tới đây Vu Trúc đã nói cho tôi rồi, lý ra chuyện giữa đám trẻ các cậu không liên quan gì tới tôi. Có điều cậu tìm tới tôi rồi, tôi hỏi cậu hiểu Trần Ninh được bao nhiêu? Nhìn thấy mặt Tào Hổ có chút tức giận, Cố Hiểu Mai nói tiếp: - Trần Ninh là cô bé khổ mệnh, nó có bệnh tim bẩm sinh, có thể có nguy hiểm chết người bất kỳ lúc nào, tôi thấy cậu cũng là đứa bé ngoan, đừng chuốc khổ vào mình.

Tào Hổ chần động, mãi lâu sau mới nói: - Tôi không quan tâm.

Cố Hiểu Mai mỉm cười: - Vậy tôi cũng không dám giới thiệu cho cậu, nếu ngày nào đó xảy ra chuyện, tôi không biết ăn nói ra sao với Ủy viên Tào.

Được Cố Hiểu Mai tiến ra ngoài, Tào Hổ vẫn có chút ngơ ngơ, Cố Hiểu Mai luôn mồm tốt cho hấn, vì trách nhiệm với Ủy viên tào, lại còn khóc vì Trần Ninh, làm hấn không nói được gì, từ chối Cố Hiểu Mai đề nghị đưa đi chơi, Tào Hổ trực tiếp lên xe về Kiến Nghiệp.

~~oOo

Trương Khác vừa mới ở thư viện về, y đã quyết định tốt nghiệp xong sẽ rời Kiến Nghiệp, thời gian tiếp theo có lẽ y chẳng ở đây được nhiều, đột nhiên sinh lòng lưu luyến nơi này, lái xe qua ngõ Học Phủ, chậm chậm đi trên đường Đông Hoa nhìn xung quanh, định tới công trường tòa nhà Cẩm Hồ.

- Này, sao không trốn nữa? Trêu đùa tôi vui lắm à? Đi, chúng ta kiếm chỗ, nói chuyện cho tử tế, mấy ngày nữa công ty mẹ tôi mở một bữa tiệc, mời anh và Trần Ninh cùng tới, đây là cơ hội anh mở rộng kiến thức xã hội đấy ...

Thấy Tào Hồ kẹp cổ Vu Trúc đi qua, vừa đi vừa vỗ mạnh lên đầu Vu Trúc, Trương Khác không kìm được thở dài.

Nhắn tin cho Phó Tuấn, Trương Khác thuận tay ốc vít chỗ ngồi xe, đứng ở giữa đường, lạnh lùng nhìn bốn người đi tới, nói : - Thả người ra ...

Thấy Vương Đào và Giang Đào dừng chân lại, Tào Hồ ngẩng đầu lên, phát hiện ra Trương Khác, thấy y chỉ có một mình, mà xung quanh chỉ có ba bốn học sinh, không thấy đám vệ sĩ của Trương Khác, Tào Hồ mặt âm u, không biết nhân cơ hội này cho Trương Khác một bài học vì mấy lần phá đám chuyện của mình không, hắn không sợ Trương Khác, có điều e chuyện rùm beng lên ....

Giang Đào và Vương Đào đi theo Tào Hồ hung hăng quen rồi, thấy có kẻ lớn gan chặn được, thấy mặt Tào Hồ đánh lại, không suy nghĩ nhiều xông tới luôn, căn bản không nhớ thanh niên hơi gầy gò trước mặt là kẻ lần trước khiến Tào ca của bọn chúng phải nuốt giận bỏ đi.

Nhìn thấy Giang Đào vừa chạy vừa đeo vòng thép vào ngón tay, Trương Khác chửi thầm trong lòng, quay người vác chiếc xe đạp bên cạnh ném về phía bọn chúng, nhân lúc hai đứa bọn chúng tách nhau ra né trách, Trương Khác lao tới một bước, kéo chiếc xe đạp ném về phía Giang Đào, thuận tay lột yên xe ra, không nói một lời ném Tào Hồ.

Tào Hồ giật mình, hắn chưa từng gặp kiểu đánh nhau dã man như Trương Khác, vội vàng buông Vu Trúc ra né tránh, Vu Trúc thoát được khống chế, loạng choạng bỏ chạy về phía Trương Khác, lúc chạy qua chỗ Vương Đào ngã xuống đất tránh cái xe đạp, còn thuận chân đá vào đùi hắn một cái.

Thấy Vu Trúc còn muốn đạp tiếp, Trương Khác tóm lấy cổ áo hắn, rống: - Còn không chạy mau! Đẩy Vu Trúc một cái, dù y kẹp ốc vít trong tay chuẩn bị ác chiến, nhưng nhìn Giang Đào thì biết là hạng ham đánh đấm, y không sợ, nhưng không chiếu cố gì được cho Vu Trúc.

Khi Phó Tuấn dẫn người chạy tới chỉ thấy mấy nhóm học sinh đang chạy về phía trước, vừa chạy vừa gọi nhau: - Nhanh, nhanh, đánh nhau rồi, Trương Khác và Tào Hồ đánh nhau.

- Hai người này vì sao lại đánh nhau, hay lắm, có trò hay.

- Nghe nói hai người đó tranh nhau một nam sinh!

- Hả!?

Có người dẫn đường, Phó Tuấn mau chóng tìm được Trương Khác đang chạy ở phía trước, đằng sau thì có một đám đông đuổi theo, chẳng phân biệt được ai là người truy đuổi, ai là người chạy theo xem náo nhiệt, Phó Tuấn đành hô lớn: - Khác thiếu gia, tôi tới rồi.

Tức thì có người muốn ngăn hắn lại, Phó Tuấn chẳng buồn nhìn, tung hai cú đấm cho hai tên đó ngã lăn quay, chân không dừng lại chút nào, tụ họp với Trương Khác và Vu Trúc.

Trương Khác nhìn Tào Hồ mặt đầy sát khí, hỏi: - Tại sao bắt nạt bạn trong trường?

Tào Hồ cười nhạt : - Ai bắt nạt, chẳng qua tôi tới mời cậu ta tham dự một bữa tiệc do công ty mẹ tôi tổ chức, anh chưa biết gì đã xông vào đánh người, còn nói tôi bắt nạt bạn, buồn cười, anh mới ý thể bắt nạt người khác.

- Không đúng, nó theo đuổi Trần Ninh, Trần Ninh không thèm để ý tới nó, nó liền muốn tôi lừa Trần Ninh đi chơi cùng với nó. Tôi không làm, nó liền tìm tôi gây sự. Trương Khác giúp hắn đánh nhau, ẩn tượng của Vu Trúc với Trương Khác tốt hơn một chút, không coi Trương Khác cùng loại với Tào Hồ nữa.

Nghe nói là nguyên nhân này, Trương Khác mặt Trương Khác cũng sầm xuống, đi tới trước mặt Tào Hổ: - Mày nhớ vào, Đh Đông Hải không phải là chỗ ày hoành hành, đừng làm người nhà mày mất mặt.

Tào Hổ mắt tóe lửa, nhìn Trương Khác chằm chằm một lúc mới nói: - Nó không muốn giúp tôi thì thôi, lại còn dám cho tôi leo cây, cho nó một bài học để nó nhớ có gì sao? Liên quan quái gì tới anh? Hắn không tin lời Cố Hiểu Mai nói hôm đó, cho rằng đó chỉ là nói dối để lừa hắn không theo đuổi Trần Ninh nữa, hôm nay lại tìm Vu Trúc.

- Mày còn dám ý kiến à? Trương Khác bị hắn làm tức tới bật cười: - Cô ấy là bạn gái của người ta, còn mày là cái gì?

- Trần Ninh không phải bạn gái của nó, Vu Trúc chính miệng nói với tôi. Lúc này Vương Đào xen miệng vào:

Trương Khác không hứng thú thảo luận vấn đề này với bọn chúng, một số chuyện thế nào cũng phải đối diện mới có thể khắc phục được, đạo lý đó mặc dù Trương Khác hiểu, nhưng khi thực sự dấn bước đầu tiên đâu phải dễ dàng, mình đã sống trong mơ quá lâu, cần kết thúc thôi, Trương Khác hít sâu một hơi nói: - Bữa tiệc đó, cậu không ngại mời thêm một người nữa chứ ?

Tào Hổ không hiểu Trương Khác có ý đồ gì, nhưng không thể tỏ ra thua kém được, hừ một tiếng : - Nếu anh dám thì cứ đến. Rồi xoay người bỏ đi.

Trương Khác chẳng hứng thú gì với chuyện này nữa, ra hiệu cho đám Phó Tuấn lái xe tới, lúc đi qua bên phía Vu Trúc, hơi dừng bước chân nói một câu: - Thích thì hãy nói ra đi, tuổi xuân của con gái rất ngắn ngủi.

Nhìn bóng lưng Trương Khác rời đi như già hơn 20 tuổi, Vu Trúc đứng ngây ra, nước mắt lặng lẽ chảy, lắm lắm gì đó không ai nghe rõ.

1272. Chương 1274: Bà Chưa Tới 60 Chưa ?

Nhìn đại sảnh đèn hoa rực rỡ, khách khứa đông đúc, Lý Tương Nguyệt vô cùng vui vẻ, mặc dù kế hoạch một hòn đá trúng hai con chim của anh trai bà ta thất bại, nhưng chẳng hề ảnh hưởng tới sự phát triển của Tỉnh Mỹ ở Kiến Nghiệp, có cả đồng người muốn ôm chân bí thư thành ủy, em gái của bí thư thành ủy tất nhiên cũng không ít kẻ xun xoe cầu cạnh.

Nhìn thấy cách đó Dương Thành Thủ ông chủ Quốc Tế Anh Vương cách đó không xa nâng ly rượu với mình, Đồng Tương Nguyệt cũng lịch sử gật đầu đáp lại, đi về phía ông ta, được nửa đường có nhân viên đi tới, thì thầm bên tai bà ta một hồi.

- Cái gì, người đó tới rồi, còn nói là bạn của Tào Hổ? Đồng Tương Nguyệt cau mày không hiểu ý đồ của y, nghĩ một lúc rồi nói: - Vậy mời vào, thuận tiện gọi cả Tào Hổ tới cho tôi.

- Giám đốc Đồng, thật hiếm khi thấy chị cau mày, chẳng lẽ ở Kiến Nghiệp còn có chuyện chị không xử lý được sao? Dương Thành Thủ mắt rất tinh, dù chỉ là chuyện trong chớp mắt nhưng ông ta vẫn nhận ra biến hóa trên nét mặt Đồng Tương Nguyệt, nghe tựa như tăng bốc, thực ra là có ý thăm dò.

- Một lát nữa sẽ có nhân vật bất ngờ tới, tin rằng giám đốc Dương cũng sẽ hứng thú thấy y. Mặc dù hai bên hợp tác với nhau, nhưng lời của Dương Thành Thủ vẫn làm Đồng Tương Nguyệt rất khó chịu, không nói ra là ai.

Dương Thành Thủ mày hơi nhướng lên, chưa nói gì thì Tào Hổ tới, liền chuyển đề tài sang chủ đề khách sáo vô vị, mắt đảo xung quanh, muốn xem người sắp tới là thần thánh phương nào.

Đợi tới khi nhìn thấy ba thanh niên ăn mặc phổ thông đi về phía này, nhìn rõ người đi đầu, Dương Thành Thủ nhíu chặt mày lại.

Mặc dù chưa chính thức gặp mặt, nhưng Dương Thành Thủ tất nhiên nhận ra Trương Khác, biết y là ông chủ thực sự đứng phía sau Thế Kỷ Hoa Âm, nhớ tới ân oán giữa hai bên, liền quay mặt đi giả vờ không quen biết.

Tào Hồ nhìn thấy Trần Ninh ngoan ngoãn đứng bên cạnh Trương Khác, đầy một bụng khó chịu, nhưng hấn tiếp xúc không ít, vẫn tận lực khắc chế tâm tình, mặt nặn ra nụ cười, thấy mình là người quen biết hai bên nên chủ động giới thiệu.

- Mẹ, giám đốc Dương, con giới thiệu ọi người, đây là ba người bạn của con ở Đh Đông Hải. Tào Hồ cố ý giới thiệu lần lượt: - Đây là tiểu thư Trần Ninh, còn đây là Vu Trúc, còn đây là Trương ...

- Ha ha ha ... Khác thiếu gia của Cẩm Hồ danh tiếng lẫy lừng không biết thành bạn của Tào công tử từ khi nào vậy? Dương Thành Thủ không đợi Tào Hồ nói hết đã cắt ngang, lời nói có hàm ý, ánh mắt lướt qua mặt Đồng Tương Nguyệt.

Đồng Tương Nguyệt đương nhiên nghe ra ý Dương Thành Thủ, mặc dù không ưa giọng điệu của ông ta, nhưng là đối tác, sự hiểu lầm này cần phải sớm làm rõ.

- Giám đốc Dương, Khác thiếu gia sao có thể lại đi cùng đám tiểu bối này được, anh không nhận nhầm người chứ. Tiểu Hồ, chưa bao giờ nghe con giới thiệu có người bạn họ Trương, chẳng lẽ cậu bạn họ Trương này nghe thấy ở đây có tổ chức tiệc, nên muốn tới mở rộng tầm mắt? Đồng Tương Nguyệt luôn mồm nói người bạn họ Trương rồi lại anh bạn họ Trương, tất nhiên vờ không nhận ra Trương Khác, thừa cơ châm chọc y, báo thù lần bị y xem thường ở nhà Giang Mẫn Chi. Cho nên ngàn vạn lần đừng để kết oán với nữ nhân, nhất là phụ nữ trung niên.

Trương Khác nhìn Đồng Tương Nguyệt cực kỳ thần khẩn nói: - Giám đốc Đồng nói đúng lắm, hôm nọ quý công tử dẫn mấy trợ lý tới, cực kỳ thành ý mời hai người bạn của tôi tham gia bữa tiệc này, tôi cũng xin đi theo tăng cường kiến thức xã hội, hôm nay tới đây quả nhiên là mở rộng tầm mắt. Nói tới đó Trương Khác nhìn Trần Ninh xinh đẹp tự nhiên bên cạnh, lại quay sang nhìn khuôn mặt được giữ gìn cực tốt cùng trang điểm cầu kỳ, tương thêm một câu: - Nhất là không ngờ được gặp quý bà khí chất cao quý ưu nhã như giám đốc Đồng đây, làm người ta thực sự hiểu ra thế nào là người với người không thể đem người ta ra so sánh với nhau. Xin mạo muội hỏi một câu, giám đốc Đồng năm nay chưa tới 60 phải không?

Đồng Tương Nguyệt năm nay mới qua 40, bà ta năm 20 tuổi được trong nhà làm chủ, gả cho Tào Tri, năm 22 tuổi sinh Tào Hồ, sinh con xong, vóc người Đồng Tương Nguyệt khôi phục rất nhanh, đồng thời cẩn thận gìn giữ, cả khuôn mặt cũng chăm chút từ khi chưa tới 30 tuổi. Cho nên ở những cuộc xã giao, Đồng Tương Nguyệt thích nhất được nghe người khác khen ngợi bà ta trẻ trung vóc dáng quyến rũ, rồi khi mỗi người biết được bà ta đã có con trai học đại học, ánh mắt kinh ngạc đó làm bà ta sáng khoái như giữa mùa hè được uống cốc nước mát.

Công bằng mà nói không ít cô gái 30 tuổi phải ghen tỵ với Đồng Tương Nguyệt.

Hôm nay Trương Khác ột câu thâm độc, làm bà ta như rơi vào hố băng nam cực.

Cho dù cố khắc chế tâm tình của mình đến đâu, khuôn mặt chăm sóc cực tốt của Đồng Tương Nguyệt cũng trở nên vụn vỡ, khuôn mặt vốn trắng hồng, giờ như tôm bóc vỏ luộc chín, cho dù không tới 60, trông cũng chẳng khác là bao. Nếu như chẳng phải nghĩ tới đây là trường hợp xã giao, phải giữ gìn hình tượng, Đồng Tương Nguyệt đã cầm ly rượu ném vào cái bộ mặt cười xấu xa kia, dùng móng tay cào nát cái mặt trắng của y.

Vu Trúc đứng bên cạnh buồn cười vừa hả lòng, nhưng biết thế lực Tào gia nên sợ không dám cười, thậm chí thường nghe Trương Khác rất ngông cuồng, quả nhiên không sai chút nào, đến giờ hấn vẫn không hiểu tại sao Trương Khác nhiệt tình xen vào chuyện này, sợ người ta không dám làm gì y, nhưng về sau tìm mình tính sổ, có điều Trần Ninh nhận lần lời đi cùng rồi, hấn không thể không theo. Trần Ninh vừa rồi thấy ánh mắt Trương Khác nhìn mình, trong lòng có chút ngọt ngào, đồng thời không khỏi lo lắng cho y.

Nghĩ tới sự ngạo mạn của Đồng Tương Nguyệt và tự tin về bề ngoài của bà ta, Dương Thành Thủ thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhưng lúc này ông ta phải đứng ra giúp Đồng Tương Nguyệt hóa giải cảnh xấu hổ.

- Lần này Khác thiếu gia tới đây, chẳng lẽ là vì hứng thú với cuộc thi do Anh Vương chúng tôi liên thủ với Tinh Mỹ đưa ra, thật không dám, hoạt động của chúng tôi làm sao so với Thế Kỷ Hoa Âm được, công ty nhỏ bé như chúng tôi chỉ có thể cố gắng tổ chức ở Kiến Nghiệp sao cho long trọng hơn, náo nhiệt hơn chút thôi. Dương Thành Thủ câu đầu nói không dám, câu sau lại ẩn chứa đắc ý và vài phần uy hiếp, Thế Kỷ

Hoa Âm làm thế nào, bất kể hiện đang có thành công ra sao, thu hút chú ý thế nào, đợi tới Kiến Nghiệp rồi phải ngoan ngoãn một chút.

Dương Thành Thủ có tâm tình tốt đẹp như thế là do em gái của bí thư thành ủy ở bên cạnh mang lại, chỉ là Đồng Tương Nguyệt chẳng nói cho ông ta biết, người anh trai trước kia uy phong vô cùng của bà ta hiện hơn một tháng trôi qua còn chưa liếm láp lành vết thương lòng, hơn đoán chừng ngày nào chưa rời Kiến Nghiệp thì vết thương đó khó khôi phục được, vết thương đó quá sâu, mà hung thủ chính là tên thanh niên tưởng chừng vô hại trước mặt.

- Cẩm Hồ chúng tôi có hoạt động thì tài gì à? Xin lỗi nhé, đúng là xin lỗi thật, con người rất lười, mấy chuyện vụn vặt không đáng kể của Cẩm Hồ thì tôi chẳng buồn để ý, cho nên người dưới cũng không lấy mấy chuyện thì tài này nọ ra làm phiền tôi. Để giám đốc Dương che cười rồi. Hay là hôm nay tới đây rồi, thuận tiện chúc mừng lần hợp tác lần này của Tỉnh Mỹ và Anh Vương có thể thành công. Trương Khác sao thêm để ý sự uy hiếp vô tri của Dương Thành Thủ, thái độ rất thành khẩn.

- Khác thiếu gia yên tâm để người dưới làm việc như thế, ngay cả công ty phía dưới của mình có việc gì cũng không biết, xem ra rất tự tin vào hoạt động thì tài lần này, không biết có tâm đắc gì chỉ giáo, để những người vất vả như chúng tôi được nhẹ nhàng một chút. Đây là bước đi đầu tiên của Anh Vương vào thị trường nội địa, Dương Thủ Thanh bôn ba ngược xuôi, mệt mỗi tối tắm mất mũi, không ngờ bị người ta coi là chuyện chẳng đáng kể, tức thiếu điều học máu, nhưng hiện không thể tùy tiện đối đầu với tên nhãi này, định nói thêm vài câu xã giao ứng phó rồi bỏ đi.

1273. Chương 1275: Giáo Huấn.

- Loại chuyện này chẳng cần nói tự tin gì, thường tôi tùy tiện tìm người làm thôi. Nhưng nếu như giám đốc Dương có lòng thỉnh giáo, có thể liên hệ với trợ lý của tôi, để cô ấy an bài người thích hợp, chỉ đạo không dám, nhưng có thể giao lưu một chút với giám đốc Dương. Đối với kẻ từng âm mưu đề hèn hủy diệt sự nghiệp của Giang Đại Nhi, Trương Khác tất nhiên không thêm khách khí, sau đó món nợ bị Lý Nguyệt Như cào mặt tất nhiên tính sổ lên đầu ông ta, đương nhiên về sau nữa từ họa gặp phúc, được thưởng thức bờ môi mềm mại của Giang Đại Nhi thì Trương Khác đem công lao quý về của mình đã anh minh quyết đoán lột y phục của Giang Đại Nhi.

Lúc này Đồng Tương Nghiệp bình tĩnh trở lại, thấy Dương Thủ Thành chẳng những không vấn hồi được gì, còn giận tới tím mặt, không muốn ở lại chỗ này thêm chút nào nữa, kéo tay Tào Hồ định rời đi.

Trương Khác lúc này nhìn chằm chằm vào Tào Hồ: - Hôm nay đi chuyến này không uổng phí, có thể nói chuyện với hai nhân vật thành đạt như giám đốc Dương và giám đốc Đồng, làm tôi thu hoạch không ít, làm tôi hiểu chuyện gì cũng phải có chừng mực, có người không thể đụng vào, có việc không thể làm, nếu không có ngày hối không kịp. Làm người phải biết chừng mực.

Nếu là chuyện khác Trương Khác không làm như thế, nhưng chuyện liên quan tới Trần Ninh, Trương Khác vứt bỏ hết thứ xã giao giả dối, thẳng thừng cảnh cáo Tào Hồ sau này không được có tâm tư gì với Trần Ninh.

Cùng một câu nói nhưng người nghe khác nhau có cảm giác khác nhau, Dương Thành Thủ cho rằng Trương Khác nói chuyện trang phục biểu diễn của Giang Đại Nhi, hừ mạnh một tiếng rồi bỏ đi trước.

Còn Đồng Tương Nguyệt để ý lúc Trương Khác nói lời này thì nhìn con trai mình, nhớ ra trước kia Tào Hồ có nói tới một cô gái cùng trường, lại nhìn Trần Ninh xinh đẹp đứng bên Trương Khác, Đồng Tương Nguyệt mới thực sự hiểu ra mục đích thực sự Trương Khác tới đây.

Bị người ta nói nặng như thế ngay trước mặt, là người đương sự, Tào Hồ đương nhiên cảm thụ sâu nhất, y lớn tới thế này, chưa bao giờ bị người ta giáo huấn không chút khách khí ngay trước mặt như thế, thậm chí còn mang vài phần cảnh cáo.

Mặc dù hần cũng là kẻ có chút tâm cơ cùng khôn khéo, nhưng dẫu sao cũng vào tuổi trẻ hiếu thắng, sao chịu nổi giáo huấn như vậy, Tào Hồ nghiêng răng ken két, máu nóng xộc lên đầu, mắt nhìn Trương Khác hung tợn, tay run lên định chỉ mặt Trương Khác đáp trả ...

Nhưng tay Tào Hồ vừa nhúc nhích thì bị mẹ hắn nắm chặt lấy, ánh mắt giận dữ cùng khó hiểu của Tào Hồ hướng về phía mẹ hắn, nhìn thấy mẹ mặt đành lại, hắn từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ thấy mẹ mình nghiêm túc và thận trọng như thế, cảnh cáo hắn tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ. Thấy mẹ có hành động khác thường như thế, Tào Hồ mới ý thức được, một số chuyện có lẽ không đơn giản như tưởng tượng của mình, tên Trương Khác này có lẽ không chỉ trong nhà có rất nhiều tiền, mà nhà y chắc còn có quan hệ phức tạp với nhà mình, có lẽ là ân oán! Tào Hồ nghĩ thế thở phà phò mấy hơi, người cứng đờ cũng dần buông lỏng.

Thấy con trai hiểu ý mình mà bình tĩnh lại, Đồng Tương Nguyệt cũng thầm thở phào, bà ta biết nếu cãi nhau, thậm chí ra tay đánh nhau, cho dù là ở bữa tiệc của mình, Tào Hồ tuyệt đối không có lợi thế. Nếu xảy ra tranh chấp ở đây, cái gì chưa nói, chỉ riêng bốn người mặc véc đen đứng cách đó không xa luôn theo dõi nơi này, nhất định sẽ xông tới ngay lập tức, nếu Tào Hồ ra tay với Trương Khác, thậm chí bọn họ sẽ trực tiếp đánh gục Tào Hồ. Nói ra thì ai bảo người ra tay trước, người ta thuộc về phòng vệ chính đáng, sau đó nếu chuyện âm ỉ lên, công tử Tào gia vô lại đeo bám bạn gái người ta, bị người ta đánh ột trận, để tin tức lan truyền đi, không chỉ bị người ta cười rưng rưng hai nhà Đồng Tào, để lão gia tử biết, tuyệt đối không buông tha cho Tào Hồ.

- Cám ơn cậu Trương nhắc nhở, nhưng Tào gia và Đồng gia tự có cách giáo dục con cháu của mình, không cần cậu tới đây chỉ bảo. Đồng Tương Nguyệt lạnh lùng ném lại một câu, kéo tay Tào Hồ đi về phía cửa đại sảnh.

Trương Khác nhìn theo bóng lưng hai mẹ con họ biến mất ở phía cửa, quay sang vỗ vai Vu Trúc, mặt quay đi không để hắn nhìn thấy mặt mình lúc này, nói: - Nhiệm vụ của tôi đã kết thúc rồi, về sau trông vào cậu đấy ...

~oOo

~Theo mẹ tới một phòng bao không người, Tào Hồ cuối cùng không nhịn được vùng khỏi tay mẹ, hỏi: - Rốt cuộc là sao? Tên Trương Khác đó dựa vào cái gì mà giáo huấn con như thế?

- Bằng vào cái gì à? Con tưởng nó giáo huấn con sao, nó giáo huấn mẹ đấy có biết không? Trong mắt nó, con chưa là cái gì đâu, nếu không nó tìm con nói thẳng, cần gì tới đây? Một buổi tối vui vẻ như thế, một bữa tiệc long trọng mà thành công như thế, nhưng bị Trương Khác làm cho không còn chút tâm trạng nào, Đồng Tương Nguyệt cũng đầy một bụng tức, bùng phát: - Con không biết nó là ai không mà mà đi dây dưa với nó, để nó dẫn cả bạn gái tới đây cảnh cáo, thật không biết con suy nghĩ thế nào, sau này làm việc gì thì suy nghĩ cho kỹ vào, đừng làm mất mặt gia tộc.

Bị mẹ mắng ột trận, Tào Hồ đầy một bụng nghi hoặc và áy náy nhưng không nói ra lời.

Đồng Tương Nguyệt quát tháo một hồi, cơn giận phát tiết được phần nào, tâm tình dần ổn định lại, thấy con trai mặt chưa cam tâm, thở mạnh một hơi, kể ra mẩu chuyện giữa nhà mình và Trương Khác: - Con có biết cậu con vì sao gần đây tâm tính tệ như vậy, hơi chút là nổi nóng, còn chẳng phải chính tên đó giở trò đằng sau, khiến cậu con mất hết uy tín ở Kiến Nghiệp ...

- Hả? Cho dù đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn không dám tưởng tượng trẻ như Trương Khác, cho dù tiền nhiều tới đâu, lại có thể đả kích được cả một bí thư thành ủy cấp phó tỉnh như cậu mình. Vậy mình thì sao? Tào Hồ thừa biết mình chỉ là cáo mượn oai hùm, nếu gây ra chuyện gì phạm pháp, gây đại họa, cha mẹ hắn, cậu hắn, có thể bao che, nhưng lão gia tử ở Bắc Kinh tuyệt đối không bao che. Hiện cậu hắn, chỗ dựa lớn nhất của hắn còn bị Trương Khác đả kích, vậy nếu mình xung đột với Trương Khác sẽ có hậu quả thế nào? Tào Hồ lúc này mới toát mồ hôi lạnh.

“Trần Ninh tuy xinh đẹp, nhưng không đáng để mình lấy tiền đồ tươi đẹp ra đánh đổi.” Nếu là trước kia, Tào Hồ tuyệt đối không nghĩ vậy, dù giở thủ đoạn chiếm đoạt Trần Ninh cũng chẳng phải là vấn đề gì, nhưng giờ hắn mới biết Trần Ninh một tên ôn thần tuyệt đối không chọc vào được trông coi, cho hắn mười cái gan, hắn cũng không dám có chút mưu đồ gì với Trần Ninh nữa.

Đồng Tương Nguyệt thấy con trai sau khi kinh ngạc một hồi liền cúi đầu suy nghĩ, vẻ không cam lòng trên mặt nhạt dần, biết con không ai bằng mẹ, Đồng Tương Nguyệt tất nhiên biết tính khí của con mình, sau khi hiểu thực lực của đối thủ, tự biết trước khi có thực lực tương ứng sẽ không làm bừa.

- Cô gái đó không tệ, nhưng quá non, lại gầy gò, căn bản không đáng để con phải dụng tâm như vậy. Đồng Tương Nguyệt ôm vai con, khuyên nhủ: - Trong hoạt động thi tài lần này, mẹ nhìn thấy không ít cô bé xinh đẹp thanh thuần lay động lòng người, muốn vốc dáng có vóc dáng, muốn dung mạo có dung mạo, tới lúc đó con cứ chọn thật kỹ lấy một đứa làm bạn gái, không cần chọn trong cái trường nhỏ tẹo. Bề ngoài là giới thiệu bạn gái cho con mình, thực ra Đồng Tương Nguyệt vẫn lo Tào Hổ chưa nghĩ thông, mặc dù không dám làm gì Trương Khác, nhưng chẳng may làm gì với cô gái kia ... Nhìn Trương Khác hôm nay cố ý tới đây, nói những lời không hề khách khí như thế, cô gái kia dù không phải bạn gái của y thì cũng là người cực kỳ gần gũi, nếu Tào Hổ làm gì, Đồng Tương Nguyệt không biết mình có thể bảo vệ được con không. Cho nên thà đem sự chú ý của con tới phạm vi mình có thể khống chế, trước đó thủ đoạn của Trương Khác với anh trai bà ta, làm Đồng Tương Nguyệt biết câu "Mấy năm qua Đh Đông Hải xảy ra nhiều chuyện" của Tiết Minh Lâu, mình nên nghe vào tai lúc đó mới đúng.

Nếu không hi vọng gì ở Trần Ninh nữa, Tào Hổ dứt bỏ luôn tâm tư ở phương diện này, nghe mẹ nói thế, nảy ra suy nghĩ mới: - Mẹ, cho con kiêm chức trong hoạt động thi tài của mẹ đi, coi như thực tiễn xã hội.

1274. Chương 1276: Chuyển Lưu Diễn Của Giang Đại Nhi.

Nếu như nói gần đây có chuyện gì khiến thanh thiếu niên nam nữ Kiến Nghiệp, thậm chí là cả tỉnh Đông Hải đều kiêng chân mong đợi từ lâu, đó chính là "chuyển lưu diễn vòng quanh đất nước của Giang Đại Nhi", trạm đầu tiên là thành phố Kiến Nghiệp.

Là ngôi trường Giang Đại Nhi từng học, không khí Đh Đông Hải càng nhiệt liệt, cả trường đều vào không khí sôi động của mùa hè.

Tin tức về buổi liveshow dán khắp góc vách trường Đh Đông Hải, trên diễn đàn trường toàn tin tức tình hình gần đây nhất của Giang Đại Nhi, thậm chí cập nhật vị trí của cô từng ngày một, đi qua một đám đông trong trường, hết chín phần mười là bàn luận về buổi liveshow và Giang Đại Nhi. Nội dung thì đủ mọi thể loại, từ con đường thành danh của sư tỷ, cho tới các tin đồn trong sự nghiệp biểu diễn của Giang Đại Nhi, cùng suy đoán một nửa còn lại của Giang Đại Nhi.

Không thể không nói, trí tưởng tượng và trí nhớ siêu cường của tuổi trẻ, sự kiện hoa hồng quảng trường mấy năm trước cũng bị người ta lật lại, không ít người suy đoán Giang Đại Nhi và nam sinh kia giờ ra sao? Vẫn ngầm duy trì liên hệ, hay là bị cô sau khi thành danh đã dứt mất rồi, người ủng hộ quan điểm sau nếu nói ra thế nào cũng bị một trận phê phán, rồi gạch đá trứng thối và tiếng kêu là xin tha vâng lên.

- Loại người dám xỉ nhục thần tượng trong lòng tao như mày, không xéo xxx là khách khí lắm rồi. Một fan hâm mộ của Giang Đại Nhi sau khi hòa vào đám đá vài cái xả hận, tâm tình cực tốt, chỉ là nhớ ra mình còn chưa có vé vào cửa buổi biểu diễn của thần tượng, liền hô to: - Mua vé giá cao đây, mua vé giá cao đây, bán máu mua vé buổi biểu diễn của Đại Nhi đây, nếu không cần tiền mà cần thân cũng có thể thương lượng.

Cuối cùng chẳng biết có ai máu hay thân của anh chàng gầy gò đó không, nhưng chuyện như thế ở Đh Đông Hải thời gian gần đây chẳng có gì lạ nữa, vì trên diễn đàn Đông Hải tràn ngập chuyện kỳ quái thật giả lẫn lộn, trong đó làm người ta phải vỗ đùi khen hay là một vụ trộm.

Một nam sinh viện thiết kế khóa XX, sau khi biết bạn nữ cùng lớp của mình có vé tham gia liveshow, liền nhân nhân lúc có tiết học, kiếm được bộ tóc giả và y phục con gái, đồng giả trà trộn vào KTX nữ, lên vào phòng cô bạn gái kia lấy vé. Kế hoạch vô cùng thuận lợi, nhưng tên ngốc đó rồi đi với tâm nguyện được thỏa mãn, nhất thời nổi hứng thấy cơ hội thế này thật hiếm có, nảy ra ý muốn vào nhà vệ sinh nữ tham quan một chút, nhưng dù sao cũng có tạt giặt mình, trước khi vào nhà vệ sinh nữ lăm lăm nhìn trước ngó sau, hành vi khác thường bị nhận ra, cuối cùng bị một đám nữ tướng nhốt vào bể nước nhà vệ sinh.

Chuyện này lan truyền đi, nam sinh khắp các trường xung quanh Yến Quy Hồ cơ ngơi không ngớt, đa phần bội phục hần đám nghĩ đám làm, tiếc là đoạn cuối không xử lý tốt, nếu không tuyệt đối xứng đáng đi vào những huyền thoại của Đh Đông Hải.

- Ài! Đáng tiếc, không nhìn thấy gì trong nhà vệ sinh nữ. Mười nam sinh có chín than thở như thế, chỉ có một vờ tỏ ra nghiêm chỉnh.

Bên nữ sinh thì nhất trí lên án, để người ta dễ dàng trà trộn vào KTX nữ như thế, sau này an toàn của mình ở đâu, nhao nhao yêu cầu trừng phạt nghiêm khắc kẻ có tội.

- Không trừng phạt, làm ban đêm bà đây ngủ ngon được. Mười nữ sinh thì chín hò hét, trong đó một hét quá nhiều khăn cổ.

Xét thấy nam sinh kia mặc dù lên vào phòng nữ sinh, nhưng khi lấy mất tấm vé cũng để lại số tiền tương đương, chỉ có thể nói là hành vi ép bán, vì quá thích Giang Đại Nhi, còn về hành vi “tham quan” sau đó, chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng, cho nên cuối cùng trường học chỉ cảnh cáo nghiêm khắc ghi học bạ, đồng thời tuyên bố sau này nếu có nam sinh lên vào KTX nữ, đình chỉ học tập, thậm chí đuổi học.

Cuối cùng sự kiện này được một tờ báo đăng lên, ban tổ chức buổi biểu diễn sau khi biết tin đặc biệt cung cấp cho ĐH Đông Hải và các trường xung quanh 200 vé, nhưng sự nhiều chao ít, chùng đó làm sao đủ chia. Anh chàng nam sinh viện thiết kế kia được ban tổ chức đặc biệt ột vé vào cửa, làm hắn không kìm được nắm vé la lớn: - Đáng, xứng đáng!

Buổi biểu diễn bắt đầu lúc 8 giờ, Trương Khác tới hôm đó mới từ cảng Đông Sơn trở về, tới Kiến Nghiệp thời gian không còn nhiều nữa, bảo Phó Tuấn trực tiếp lái xe tới buổi biểu diễn.

Đến nơi chỉ còn nửa tiếng nữa là bắt đầu buổi biểu diễn rồi, người có vé sớm đã vào hết, dân phe vé đa phần cũng đã bán hết vé rồi i, nhưng ngoài nhà thi đấu vẫn còn rất nhiều fan hâm mộ quanh quẩn, đa phần đang mong đợi hoặc nguyên rủa người trong đó vì gia đình có chuyện mà phải bỏ về, nhường vé ỉnh.

- Xem tình hình này, sức hiệu triệu và sức ảnh hưởng của Đại Nhi không kém gì những minh tinh siêu cấp nữa. Trương Khác ngồi trong xe ngồi trong xe, nhìn đám đông không chịu rời đi, nói với Phó Tuấn đang lái xe: - Nếu tôi không có vé, cũng sẵn sàng đợi ở đây ...

Nói tới đó thì ngưng bật vì trong đám đông, Trương Khác nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai quen thuộc.

- Dừng một chút. Xe sắp rẽ, Trương Khác im lặng vài giây rồi đột nhiên nói:

Phó Tuấn đỗ xe lại, ngạc nhiên quay đầu thấy Trương Khác chỉ ngoài cửa sổ: - Anh nhớ lấy mấy cô gái kia, à, còn cả cậu con trai ngơ ngác đứng bên cạnh kia nữa. Lát nữa anh và người ban tổ chức đưa họ vào, đừng nói là ý của tôi.

Phó Tuấn nhìn theo hướng Trương Khác chỉ, tức thì nhận ra một cô gái trong đó, chính là cô gái mấy năm trước Trương Khác buộc dép hộ trong chiều mưa Tân Vu, là cô gái khiến Trương Khác mấy lần va chạm với Tào Hổ, chỉ gạt đầu: - Được, tôi đưa cậu vào rồi ra đón họ.

Đi vào trong hậu trường buổi biểu diễn, Phó Tuấn gọi nhân viên công tác rồi cùng hắn đi ra ngoài.

Lúc này cách buổi biểu diễn còn chừng mười mấy phút nữa, tuyệt đại đa số nhân viên đã vào vị trí công tác của mình, cả gian phòng rộng không còn mấy người.

Trương Khác đi vào phòng, từ xa đã thấy Giang Đại Nhi trang phục lộng lẫy ngồi một mình ở góc tường, ánh mắt xuất thần nhìn mặt đất, không biết đang nghĩ gì?

- Mẹ Đại Nhi đâu rồi? Trước kia chưa bao giờ thấy cô ấy không ở bên cạnh Đại Nhi vào những lúc thế này. Trương Khác đi tới, ngồi xuống đối diện Giang Đại Nhi.

- A ... Anh tới rồi. Thấy Trương Khác đột nhiên xuất hiện, đôi mắt như nước của Giang Đại Nhi ánh lên niềm vui không kìm nén được, lại vội che chiếc miệng đỏ thắm, nhìn xung quanh rồi mới nói: - Vì chuyển lưu diễn này sẽ liên tục bay tới vài thành phố, cho nên mẹ tôi tranh thủ về nhà một chuyến trước, chỉ có Lâm Băng ở cạnh tôi thôi.

Hứa Duy hiện lên vị trí quản lý cao hơn, chỉ xác định phương hướng lớn, không đi theo sát Giang Đại Nhi như trước, thay vị trí của Hứa Duy là Lâm Băng, Lâm Băng đã làm việc được mấy tháng, cũng đã quen công tác, hơn nữa có đội ngũ hoàn thiện ăn ý lâu năm do Tôn Tĩnh Hương và Hứa Duy rèn lên, nên không khó khăn gì.

- Đại Nhi tới Kiến Nghiệp biểu diễn, làm sao anh không tham gia cho được, có điều buổi biểu diễn sắp bắt đầu, sao còn ngồi một mình ở đây, vừa rồi nghĩ gì mà xuất thần như vậy? Giang Đại Nhi trang điểm vô

cùng lộng lẫy, lại vẫn giữ động tác nhỏ như cô nữ sinh năm nào, làm Trương Khác nhìn mà lòng vui mừng. Mặc dù có thể gọi là công thành doanh toại, hào quang chói lòa, nhưng Giang Đại Nhi trước mắt, vẫn là cô nữ sinh đáng yêu hay xấu hổ, trong giới nghệ sĩ cuồng quay bởi muôn vàn thứ phù phiếm xa hoa và cám dỗ, giữ được được mình khó khăn biết nhường nào, cũng vì thế phải trả giá rất nhiều. Cho dù sau lưng Giang Đại Nhi có Thế Kỷ Hoa Âm, có Cẩm Hồ, nhưng cô không bị ánh đèn rực rỡ làm mất phương hướng, vẫn giữ được trái tim thuần khiết nhất.

1275. Chương 1277: Hát Vì Minh.

- Trước khi lên sân khấu, em có thể luôn coi mình là một người bình thường, một cô gái thích ca hát, nhưng lên sân khấu rồi, nhìn thấy bao nhiêu người hâm mộ nhiệt tình cổ vũ như thế, tất cả đều gọi vang tên em, cảm giác bản thân ở trong mộng, tất cả đều không chân thực, trong lòng tự hồ rất thích cảm giác đó. Giang Đại Nhi cúi đầu xuống nói nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp mang theo nghi hoặc: - Trên sân khấu và dưới sân khấu có hai cảm giác hoàn toàn khác nhau như thế làm em không biết phải làm sao, cảm giác bản thân như đang đi trên hai con đường khác nhau, nhưng không biết điểm kết sẽ ở con đường nào.

Nhìn Giang Đại Nhi hoang mang bối rối làm Trương Khác thấy mà thương, biết bản thân quên đi cái gọi là thành danh và thành công ảnh hưởng gì tới tinh thần và thể xác của cô.

Trong con mắt người bình thường, thành danh là chuyện làm người ta vô cùng hưng phấn và kích động, còn đối với giới nghệ sĩ một lòng leo lên nấc thang danh vọng mà nói, thành danh là lý tưởng và mục đích sống trong đời. Nhưng trên thực tế không ít minh tinh sau khi trải qua hưng phấn cực độ của công thành danh toại, bình tĩnh lại, cuối cùng chỉ thấy trống rỗng và hoang mang, vì họ quên mất khi xưa mục đích thực sự làm bọn họ nỗ lực vì yêu ca hát, thích đóng phim.

Có lẽ mục tiêu trước khi thành danh là kiếm thật nhiều tiền, hoặc được ánh mắt sùng bái của người khác, nhưng khi thực sự có được tài phú và vạ người hâm mộ, đột nhiên cảm thấy bản thân mất động lực tiếp tục nỗ lực, mất đi mục tiêu và phương hướng sống, vì thứ theo đuổi duy nhất trong đời đã đạt được, tinh thần chỉ còn hoang mang trống rỗng.

Một minh tinh giải trí cung cấp hưởng thụ tinh thần cho người xem, thế giới tinh thần bản thân lại trống rỗng nghèo nàn, điều này tựa hồ thật buồn cười, nhưng nói thực sự tồn tại.

Cho nên sau khi thành danh chuyện các minh tinh nghiện hút, dâm loạn, mắc các chứng bệnh tâm thần, thậm chí tự sát thường xuyên xảy ra, tựa hồ thành loại tin tức chẳng phải tin tức nữa, mà tất cả quy cho cùng dưới vầng hào quang thành công, bọn họ lạc mất bản thân.

Lúc này nghe Giang Đại Nhi thổ lộ, Trương Khác mới ý thức được, kiếp trước bản thân nghe qua quá nhiều tin tức tương tự, cũng có suy nghĩ, nhưng lại quên đi mất Giang Đại Nhi ở bên cạnh cũng gặp phải vấn đề đó. Vì trong lòng Trương Khác, Giang Đại Nhi vẫn là cô gái đơn thuần mặc quần lót chuột Mickey mà y gặp lần đầu, tính cách mềm yếu làm người ta yêu thương, trong khoảng khắc lại mang quyền rũ vô ngần. Nhưng quên đi rằng thay đổi hoàn cảnh, tâm lý và tư tưởng con người sẽ thay đổi theo, huống hồ trong giới nghệ sĩ, nơi con người ta dễ đánh mất bản thân nhất.

Nhìn khuôn mặt suy sụp và hoang mang của Giang Đại Nhi, Trương Khác biết nó đã quấy nhiễu cô rất lâu rồi, nhưng không có ai để thổ lộ. Nếu như không phải Giang Đại Nhi vẫn giữ được trái tim thuần khiết, không tưởng tượng được một khi cô hoàn toàn sau mê cảm giác được người ta săn đón điên cuồng, mà không thể ức chế cảm giác thỏa mãn, sẽ biến thành hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Nghĩ tới đó Trương Khác sinh ra áy náy và tự trách vô cùng, rất muốn ôm cô vào lòng, che chở an ủi cô, để cô tránh xa phiền não không nên có này, lần đầu tiên y hoài nghi năm xưa mình đẩy Giang Đại Nhi lên cái sân khấu này có phải là chính xác không.

- Anh hiểu tâm tư của Đại Nhi, bất kể Đại Nhi hiện giờ thay đổi thế nào, có thành tựu đến đâu, trong lòng anh, cô ấy luôn là Đại Nhi lần đầu tiên hát Thiên ngôn vạn ngữ, đem toàn bộ tình cảm đặt vào đó, là Đại Nhi khóc vì nhân vật trong bài hát. Trương Khác đưa tay ra vuốt ve gò má mịn màng của cô, dịu dàng nói: - Đại Nhi hay xấu hổ nhưng lại có tâm linh tinh tế nhạy cảm, cho nên khi hát Đại Nhi thích dung hòa

ca khúc và bản thân làm một, đem thể giới nội tâm chân chính của mình biểu đạt, phóng thích qua bài hát. Đại Nhi thích hát là vì nó biểu đạt được thể giới nội tâm mà thường ngày xấu hổ không thổ lộ được. Cho nên đứng trên sân khấu, Đại Nhi chỉ cần biểu đạt nỗi tâm của mình bằng tiếng ca, hát lên cảm thụ của mình về bài hát, mà không cần quan tâm người khác nhìn vào Đại Nhi ra sao, có phản ứng ra sao. Nói tới đó Trương Khác nắm tay Giang Đại Nhi đứng dậy, nhìn vào mắt cô, nói từng chữ một: - Bất kể Đại Nhi ở dưới hay ở trên sân khấu, cô ấy đều chỉ hát vì mình, hát vì mình!

- Hát vì mình.

Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu Giang Đại Nhi hết lần này tới lần khác, khuôn mặt vốn hoang mang như bừng sáng, làm Trương Khác chợt như quay lại khi cô hát bài Thiên ngôn vạn ngữ, trái tim rung rinh xao động.

- Giang tiểu thư, sắp tới lúc lên sân khấu rồi.

Đúng lúc Giang Đại Nhi đang định nói gì thì một trợ lý của cô chạy vào gọi:

- Tôi ra ngay đây. Giang Đại Nhi quay đầu lại đáp, thấy trợ lý biết ý lui ra, lấy dung khí nhón chân đặt lên môi Trương Khác một nụ hôn chớp nhoáng.

Đây là lần thứ hai được nếm thử cặp môi mềm mại của em rồi, em vẫn dễ đổ mắt như thế. Nhìn Giang Đại Nhi chớp mắt quay người đi, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ rực tới tận mang tai, Trương Khác khẽ bật cười lẩm bẩm: - Kỹ thuật hôn của tiểu cô nương cần được đề cao.

Sau khi Giang Đại Nhi đi ra, cho dù đứng sau sân khấu, Trương Khác cũng nghe thấy tiếng reo hò vang trời bên ngoài, biết buổi biểu diễn đã chính thức bắt đầu.

Đợi tới khi Phó Tuấn quay về gạt đầu, Trương Khác từ gian phòng đi ra, tới dưới sân khấu, nương theo ánh đèn trên sân khấu chiếu xuống, tìm một nơi ánh sáng không chiếu tới, người bên cạnh không nhiều, lặng lẽ lắng nghe Giang Đại Nhi biểu diễn.

Trong tiếng nhạc dạo đầu vui tươi, Trương Khác loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của người bên cạnh, những khuôn mặt nhìn không rõ kia đều là những cô gái trẻ, tới bài hát thứ hai trữ tình nhẹ nhàng, tiếng nói chuyện của mấy cô gái không ngừng truyền vào tai.

....

- Nghe thấy không, hôm nay cảm giác Giang Đại Nhi hát rất khác, hình như hát vô cùng nhập tâm, vô cùng tình cảm.

- Mình cũng cảm thấy như thế, nhất là bài hát trữ tình này, làm người ta nghe vô cùng cảm động.

... ..

Nghe thấy tiếng mấy cô nữ sinh nói với nhau, nhìn Giang Đại Nhi trên sân không hát quên mình, Trương Khác càng có cảm nhận sâu hơn :” Đại Nhi, đây mới chính là em.”

Quan sát thấy mọi thứ đều diễn ra bình thường, buổi biểu diễn rất thành công, Trương Khác chuẩn bị rời đi, tới sau sân khấu bảo Phó Tuấn an bài một vài việc.

- Giang Đại Nhi hình như hoàn toàn hòa vào bài hát làm một rồi, chị ấy như hát về bản thân qua bài hát, ừm ... Như chị ấy hát vì chị ấy vậy.

Một giọng nói hồn nhiên trong sáng vang lên bên tai Trương Khác, làm y gần như ngừng thở, không phải vì cô gái đó có cảm nhận giống mình, vì người nói là Trần Ninh.

- Tiểu Ninh, bạn nói thế là sao?

- Mình chỉ mơ hồ có cảm giác như thế thôi, mình cảm thấy như lúc này trong chị ấy chỉ có bài hát, cả thế giới chỉ có chị ấy và bài hát ... giống như ... giống như ... Mình cũng không biết nữa, chị ấy không phải đang hát cho người khác nghe ... Rất lạ, nhưng rất hay ... Trần Ninh cũng giải thích không rõ, chỉ hàm hồ nói cảm thụ của bản thân.

- Mình chỉ thấy lạ sao có ai lại cho chúng ta vào đây thôi. Đây rõ ràng là giọng Vu Trúc, đi làm vệ sĩ ấy cô gái cùng phòng của Trần Ninh:

- Bạn đúng là đồ ngốc, điều đó không quá rõ ràng à?

- Rõ ràng cái gì?

- Bỏ đi, đừng làm phiền mình nghe chị ấy hát.

” Tiểu Ninh, trái tim em vẫn cứ nhạy cảm mà thuần khiết như thế ..” Trong bóng tối, nghe thấy giọng nói của Trần Ninh, Trương Khác vừa mới đi được nửa bước liền dừng lại, không muốn rời đi nữa, muốn được nghe giọng nói thêm vài câu thôi, cũng làm y thấy thỏa mãn không nói lên lời.

1276. Chương 1278: Cả Đời Này Em Hát Vì Anh.

Trương Khác cứ lặng lẽ đứng như thế cho tới khi người dẫn chương trình đi ra tuyên bố buổi biểu diễn kết thúc, Giang Đại Nhi ra sân khấu cảm ơn, hội trường tức thì bùng lên tiếng hò hét như sấm động mới làm Trương Khác tỉnh lại. Nhớ ra một lúc nữa thôi ánh đèn trong nhà thi đấu bật sáng như ban ngày, mình sẽ bại lộ trước mặt Trần Ninh, Vu Trúc và đám bạn, Trương Khác vội quay người rời đi, tới hậu đài tìm Phó Tuấn, dặn dò vài câu rồi vào phòng thay y phục đội Giang Đại Nhi.

Dưới tiếng vỗ tay vang dội không dứt, Giang Đại Nhi lại một lần nữa ra sân khấu cảm ơn, nhìn người xem phía dưới, trong lòng không có hưng phấn và thỏa mãn cực độ như trước kia, mà là một sự trấn định, niềm vui nho nhỏ.

Lúc này Giang Đại Nhi đứng trên sân khấu không còn là minh tinh được người ta hoan nghênh bình thường nữa, cô đã vươn lên thành siêu sao có linh hồn, có tư tưởng của mình, ty còn non nớt, nhưng với sức hấp dẫn độc đáo của mình, cô sẽ không bị bất kỳ ánh sáng nào che lấp nữa.

Người xem cũng nhận ra Giang Đại Nhi hôm nay hát càng truyền cảm, càng nhập tâm, càng tỏa sáng rực rỡ, không hề thua kém bất kỳ siêu sao nào trong nước hay Hong Kong nữa.

Đêm nay chính là đêm Giang Đại Nhi lột xác.

Từ trên sân khấu đi xuống, Giang Đại Nhi thấy tất cả nhân viên đều đứng hai bên đường đi vỗ tay chúc mừng buổi biểu diễn xuất sắc của cô, Lâm Băng ôm chầm lấy cô bạn cùng phòng, Giang Đại Nhi tay cầm hoa tươi, kích động rơi lệ, cảm ơn mọi người. Tới trước cửa phòng thay y phục, nhìn thấy có người bên trong, Lâm Băng mỉm cười thì thầm gì đó Giang Đại Nhi, đẩy cô bạn vào rồi mỉm cười với người bên trong rồi đi, Giang Đại Nhi vốn mắt ướt ướt, lúc này nước mắt càng tuôn rơi, nhưng không có tiếng khóc mà chỉ có nụ cười, đi tới trước mặt Trương Khác, áp mặt lên ngực y, ôm chặt lấy hông y.

Trương Khác cũng kích động vô cùng, y không kích động sao được, cách hai lớp vải mỏng thôi là bầu ngực mềm mại của Giang Đại Nhi dán sát vào ngực y, theo hơi thở gấp gáp cọ lên ngực y, cuối cùng tới ngay cả hai núm hoa đang dần sẵn cứng cũng cảm giác được, đây vốn là mùa xuân tình pháp phối, người ta chịu sao nổi.

Thấy Giang Đại Nhi mặc dù nhận ra sự ám muội giữa hai người, nhưng vẫn không muốn buông mình ra, Trương Khác liền nói khẽ bên tai cô vài câu.

- Thật sao? Giang Đại Nhi mừng rỡ ngẩng đầu nhìn Trương Khác, ánh mắt đầy vẻ không sao tin được, thấy Trương Khác nhìn mình khẳng định, đột nhiên hôn Trương Khác một cái, mới chạy vào gian ngăn cách nhỏ, bắt đầu thay y phục.

Nhìn Giang Đại Nhi nâng váy lên, hờn hờ chạy như cô bé sắp được nhận đồ chơi mới, Trương Khác cũng bị cô cảm nhiễm bật cười, chỉ là khi cúi đầu xuống nhìn ngực, biến thành cười khổ.

Sau một hồi nhảy nhót ca hát trên sân khấu, mồ hôi trên mặt Giang Đại Nhi khiến son phấn trên mặt khó tránh khỏi nhòe đi, mặc dù mỗi lần lùi xuống thay y phục đều có người chuyên môn trang điểm lại cho cô, khiến người xem từ xa vẫn luôn thấy một Giang Đại Nhi kiều diễm vô song, vừa rồi Giang Đại Nhi áp mặt vào ngực y, để lại trên ngực áo y từng dấu son đỏ, thế này đừng nói đi ra đường bị người ta cười, dù rời khỏi

gian phòng này để nhân viên khác nhìn thấy, Trương Khác chẳng còn mặt mũi tới hậu trường tìm Giang Đại Nhi nữa.

Dù biết đây là phòng thay đồ nữ, Trương Khác chỉ còn cách lục lọi bốn xung quanh.

Chờn nữa tiếng sau, nhà thi đấu sôi động cả tối đã trở nên yên tĩnh, chìm trở lại bóng tối, hai bóng người một ột thấp lén lút từ một cánh cửa sổ ở chỗ hẻm lách của nhà thi đấu bò ra, một chiếc VS 40 màu xám bạc không có gì bắt mắt lặng lẽ lái tới, sau khi hai bóng người kia mở cửa lên xe, lại âm thầm phóng đi như chưa bao giờ xuất hiện.

- Hi hi ... Lên xe rồi, Giang Đại Nhi không nhịn nổi nữa, chỉ vào y phục của Trương Khác, cười tới chảy nước mắt, cười tới gập bụng không sao ngồi thẳng lên được.

Phó Tuấn đang lái xe liếc mắt qua gương chiếu hậu cũng không nhịn nổi cười.

Trương Khác lúc này trên mặc áo da đeo lưng lủng lẳng mấy sợi dây xích và đồ trang sức, phía dưới mặc quần jean bó, chân vẫn đi giày da bóng, trông không giống một cái thể loại gì.

Trương Khác không muốn mặc như thế, nhưng mà lật tung cả gian phòng thay đồ, không ngờ bộ trang phục nam duy nhất tìm được là bộ trang phục phong cách nhạc punk rock cực kỳ thời thượng, giặt mấy phát không lấy được mấy sợi dây xích ra, đành mặc nó treo hết sức ngông nghênh ở đó, mặc chiếc áo da như thế, cảm thấy nó chênh lệch quá xa so với quần áo, đành thay luôn bằng chiếc quần jean bó hiếm hoi kiếm được, nhìn thấy cái giày đinh quá hầm hồ, Trương Khác phải chấp nhận đi giày cũ.

Nhìn thấy Giang Đại Nhi ở bên cạnh cũng rất hiểu lòng người khi đặc biệt mặc bộ đồ jean, Trương Khác liền bỏ ý định về chung cư Thanh Niên thay y phục, tới một ngã tư, Trương Khác bảo Phó Tuấn lái xe đi trước, nắm tay Giang Đại Nhi đi tới con phố treo đầy biển bán đồ ăn tối, tìm một quán bên đường sạch sẽ ngồi xuống, gọi mấy món ăn vặt, hai chai bia, giống như đôi tình lữ bình thường ngồi đó ăn uống.

Đó cũng là chuyện Trương Khác thì thầm vào tai Giang Đại Nhi lúc ở phòng thay y phục: Một lát nữa hai chúng ta lén trốn ra ngoài ăn khuya.

Giang Đại Nhi uống hai cốc bia, gò má ửng hồng, kiểu diêm vô ngần, khiến người qua đường và khách trong quán liên tục quay đầu sang nhìn, cuối cùng có một thanh niên không nhịn được đi tới kích động hỏi: - Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Giang Đại Nhi không?

- Á ... Giang Đại Nhi hiển nhiên không ngờ ở nơi này có người nhận ra, chỉ biết nhìn Trương Khác cầu cứu.

- Đại Nhi với Đại Nhiếc gì, đây là con hàng của tao, không có đại tiểu gì hết. Thấy xung quanh có không ít người chuẩn bị đi tới, Trương Khác cố ý hùng hổ đứng dậy, lớn tiếng quát thanh niên kia.

Nhân lúc thanh niên kia và những người khác bị trang phục kỳ dị của mình làm sững sờ, Trương Khác thuận tay ném một tờ 100 đồng lên bàn, nắm tay Giang Đại Nhi chạy vội. Chạy được mười mấy mét thì thanh niên kia và những người ngồi xung quanh mới kịp phản ứng, đồng loạt gọi tên Giang Đại Nhi, muốn đuổi theo, nhưng tiếng hô của bọn họ khiến hiện trường hỗn loạn, vợ chồng chủ quán tưởng mấy người này có ý đồ ăn quịt, tóm vội lấy hai người chạy chậm nhất, hò hét có kẻ ăn quịt. Còn người đi đường nghe thấy có người la ó gọi tên Giang Đại Nhi đều dừng chân lại, thành ra cản đường những người kia, tức thì cả đoạn phố chớ chạy gà bay, loạn cả lên.

Trương Khác và Giang Đại Nhi thừa lúc hỗn loạn bỏ chạy, xuyên qua vài ngõ nhỏ, liền cắt đuôi được những fan hâm mộ, chạy vào một con phố yên tĩnh, Giang Đại Nhi mệt tới không chạy được nữa, dựa vào tường, bầu ngực đầy đặn phập phồng theo hơi thở gấp gáp, dụ dỗ người ta phạm tội.

Trương Khác đứng trước mặt Giang Đại Nhi, một tay chống lên tường, nhìn khuôn mặt hồng rực như cánh hoa đào, hỏi: - Tối nay có vui không?

Giang Đại Nhi nhìn Trương Khác gần ngay gang tấc, then thừng dùng giọng mũi mê người đáp: - Ừm...

- Nếu như sau này để Đại Nhi sống như thế, không cần bốn ba khắp nơi vì biểu diễn, không xuất hiện trước mặt công chúng, mà sống cuộc đời bình đạm, Đại Nhi có chấp nhận không? Trương Khác đưa tay vuốt mái tóc mềm của Giang Đại Nhi, nhẹ nhàng hỏi.

- Nếu như trước đêm nay, em sẽ chấp nhận cuộc sống bình tĩnh. Cảm thụ được nhu tình của Trương Khác, Giang Đại Nhi ngẩng đầu lên: - Hiện giờ em hiểu ý nghĩ hát vì mình rồi, em sẽ đứng trên sân khấu, dùng tiếng ca biểu đạt tình ý của mình.

Trong bóng tối, đôi mắt Giang Đại Nhi sáng như ánh sao, chứa đầy tình ý không thể che lấp, Trương Khác cảm thấy sự ngọt ngào chiếm đầy cõi lòng, hai tay ôm lấy vòng eo Giang Đại Nhi, người từ từ áp tới gần.

Tới khi hai người nghe thấy cả hơi thở của nhau, Giang Đại Nhi dừng cảm nâng cảm lên, cánh môi hồng hồng nhè, hai mắt lại xấu hổ khép lại, hàng mi dài cong cong không ngừng run rẩy.

Nhìn Giang Đại Nhi e thẹn đợi nụ hôn, Trương Khác ngừng thần nhìn vào mắt cô một lúc, tim đập dữ dội, người dần dần ép sát vào thân thể Giang Đại Nhi, cúi đầu ôn nhu hôn lên cánh môi ướt át.

Thời khắc này hai trái tim không còn khoảng cách nữa.

....

Trong gian phòng tối, Giang Đại Nhi trần truồng nằm trên chiếc giường lớn, khi phía dưới truyền tới cơn đau như xé, cô ôm chặt lấy người Trương Khác, nói như rên rỉ bên tai y: - Trên sân khấu em hát vì mình, càng là vì anh, cả đời này em hát vì anh ...

1277. Chương 1279: Âm Chiều Lẫn Âm Khí.

Cùng trong một bầu trời lấp lánh ánh sao, có người đang chìm trong ngọt ngào, cũng có người đang đau khổ, có người lồng lộn phẫn nộ.

- Chó chết! Trì Tá Tú Tàng siết chặt điện thoại, gân xanh trên tay nổi lên như con rắn, hai mắt đỏ như thú dữ, bộ dạng cực kỳ đáng sợ: - Thông qua quốc hội liên bang gây áp lực cũng không được? Bọn mũi lõ khôn kiếp thường ngày thì mạnh miệng lắm, tới lúc cần thì chỉ biết nói không, rốt cuộc là vì sao?

- Ngài Trì Tá, địa vị Tây Úc trong liên bang Australia rất đặc thù, điều này ngài cũng biết đấy, bọn họ có toàn quyền hành chính độc lập, mặc dù chúng tôi đồng loạt gây áp lực với nội các và thủ tướng Tây Úc thông qua quốc hội, lấy lý do bảo vệ môi trường, bảo đảm an ninh mỏ để yêu cầu đóng cửa các khu mỏ của người Trung Quốc ở Suối Thánh Đản. Nhưng ủy viên Wister sau khi đích thân đi kiểm, còn công khai biểu dương trang thiết bị an toàn, chế độ bồi dưỡng và bảo vệ môi trường của mỏ Suối Thanh Đản, hơn nữa ... Giọng nói trong điện thoại rõ ràng ngắt ngắt một lúc mới tiếp tục: - Hơn nữa cho dù ý kiến ở trong quốc hội liên bang cũng không thống nhất, phe cánh do nghị sĩ Joyce đứng đầu công kích chính sách bảo vệ môi trường mới, cho rằng nó ảnh hưởng nghiêm trọng tới phát triển kinh tế toàn bộ liên bang, xét tình hình hiện nay, chính sách này hoàn toàn không có khả năng thông qua.

Nếu đối phương không phải giám đốc của Tân Nhật Thiết thì Trì Tá Tú Tàng đã chửi rửa ông ta một trận, sau đó đập vỡ điện thoại, gần đây hẳn không được nghe một tin tức tốt lành nào.

Tên khốn kiếp kia sau Tết đưa Lý Hình Dư trở về Seoul, lại còn được chính Lý Kiến Hi tiếp kiến, quan hệ giữa Cẩm Hồ và Samsung trước đó vì Lý Hình Dư mà trở nên căng thẳng, hiện cũng vì Lý Hình Dư mà trở nên hòa hoãn. Về sau nghe tin Lý Hình Dư chính thức tới viện nghiên cứu Samsung ở Kiến Nghiệp làm việc, còn thường xuyên ở cùng tên kia, làm Trì Tá Tú Tàng cứ nghĩ tới chuyện hai người đó có thể làm là lại nổi điên, cuối cùng tìm thể thân kia phát tiết.

Trong chưa tới ba tháng sau Tết, những doanh nghiệp di động Âu Mỹ và Nhật bao gồm cả Sony bắt đầu đối diện với sự khiêu chiến mạnh mẽ của doanh nghiệp di động bản địa Trung Quốc, mấy doanh nghiệp di động Trung Quốc liên tục đưa ra di động mới tích hợp FM hoặc máy nghe nhạc, những chiếc di động GPRS này so với cùng di động cùng loại của thương hiệu nước ngoài, về kỹ thuật không thua kém quá nhiều, lại dựa vào ưu thế giá cả và bản địa, dần dần chiếm lại được phần ngách thị trường do nửa cuối năm ngoái mất đi khi China Telecom nâng cấp mạng. Tức nhất là những chiếc di động mang kỹ thuật mới này đều có in tiêu chí " Idea Inside", ý nghĩa không cần phải nói, vẫn là Cẩm Hồ giữ trò đảng sau, đều là thủ đoạn của tên khốn kiếp kia.

Mà đêm nay, chuyện mà trước đó Trì Tá Tú Tàng luôn mang hi vọng cực lớn thông qua chính quyền Châu Úc ngăn cản Cẩm Hồ phát triển ở Tây Úc, vì địa vị chính trị đặc thù của Tây Úc, cùng việc Cẩm Hồ có được nhân vật thế lực ở Tây Úc ủng hộ, cuối cùng chỉ có tin tức bất lợi.

- Điều tại đám già bảo thù đó bỏ qua thời cơ bóp chết Cẩm Hồ từ lúc mới tiền quân vào Perth, giờ thì mọi thứ đã muộn rồi. Cúp điện thoại xong, Trì Tá Tú Tàng hung hăng chửi:

Không cam tâm, Trì Tá Tú Tàng nảy sinh ý nghĩ độc ác, nghĩ thủ đoạn ngoài sáng không được, vậy phải dùng thủ đoạn ngầm, nhắc điện thoại gọi một cú đường dài: - Bảo người trước kia trà trộn thành công vào đó chuẩn bị sẵn sàng, tôi đoán chừng một hai tháng nữa tên đó sẽ quay lại Perth, lúc ấy là thời cơ hành động tốt nhất. Nói với hắn, nếu không bại lộ thân phận, lại hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ được thưởng thêm 2 triệu USD.

~o0o

~~Trạm đầu tiên trong chuyến lưu diễn của Giang Đại Nhi được bố trí tại Kiến Nghiệp, ngoại trừ vì Giang Đại Nhi cô từng học ở Đh Đông Hải, còn vì tính tới bố trí thống nhất của tập đoàn Thế Kỷ Hoa Âm.

Tháng 5 Thế Kỷ Hoa Nghệ sẽ tổ chức vòng thi đấu cuối cùng ở Kiến Nghiệp, thông qua buổi biểu diễn của Giang Đại Nhi đồng thời tuyên truyền hoạt động thi tài thanh nữ, để chiếm ưu thế và tiên cơ với cuộc thi của Tỉnh Mỹ. Đó cũng là một kiến nghị của Trương Khác, có tài nguyên tốt như thế thì tất nhiên phải tận dụng, vừa có thể nâng cao khả năng thành công, lại dă kích đối thủ mạnh, tội gì không làm.

Một ngày tháng năm, Diệp Kiến Bàn gọi điện thoại cho Trương Khác: - Sao tôi cảm thấy cậu nói phải tận dụng tài nguyên chất lượng tốt không phải là nói tới buổi biểu diễn của Hoa Âm, mà nói tới Giang Đại Nhi, lần này ở Kiến Nghiệp không làm gì người ta chứ hả?

- Anh Diệp sao dậy sớm thế, tôi tưởng anh mỗi ngày phải trông bông hoa nhỏ, đêm đêm phải phục vụ hai bông hoa lớn ướt át, thế nào cũng phải ngủ tới giờ trưa mới dậy chứ? Trương Khác không biết Diệp Kiến Bàn đoán bừa, hay là nghe phong phanh được từ đâu đó nên gọi điện thoại tới.

Diệp Kiến Bàn sớm lĩnh giáo cái mặt trơ trán bóng của Trương Khác rồi, chủ động đổi chủ đề: - Bên phía Perth có tin truyền về, nghe nói tập đoàn Nhật cuối cùng không nhận được muốn gỡ trò, có điều bị mấy bước an bài trước của chúng ta hóa giải rồi. Lâu lắm rồi không có chuyện gì sáng khoái hơn thế.

Nói tới đó Diệp Kiến Bàn dừng lại một chút, hơi lo lắng: - Hiện về phía chính quyền Perth chúng ta không cần lo lắng gì nữa, nhưng cần phải đề phòng bọn chúng gỡ thủ đoạn ngầm.

- Đúng là cần chú ý điều này, tôi sẽ liên hệ với Lương Quân, lưu ý sự an toàn của khu mỏ. Suy nghĩ tới chuyện Hồ Kim Tinh ở Hong Kong, Trương Khác đúng là lo có kẻ chó cùng dứt đuôi, làm những chuyện vượt ngoài giới hạn: - Tôi thấy cần xin với chính quyền Tây Úc cho phép lập đội ngũ bảo vệ mỏ, một mặt bảo vệ an ninh khu mỏ, đồng thời bảo vệ an toàn nhân thân cho nhân viên Cẩm Hồ.

Cúp điện thoại xong vì không muốn để Dịch Đan Thanh phải lo lắng, Trương Khác trực tiếp gọi điện cho Lương Quân, nói chuyện vừa bàn bạc với Diệp Kiến Bàn, cuối cùng gọi điện cho Dịch Đan Thanh xác nhận thời gian quặng sắt đầu tiên ở Suối Thánh Đạt được khai thác, hẹn thời gian tới Perth tham gia nghi thức.

Mấy chuyện chính nói xong, Trương Khác chuẩn bị hỏi tới tình hình hoàn thiện hai hòn đảo còn lại thì thấy Tôn Tĩnh Mông thời gian qua luôn ở Kiến Nghiệp chuẩn bị vòng thi tài cuối cùng cầm tờ báo mặt hầm hầm tức giận đi vào, theo sau còn có Tiểu Tuyết trong trang phục váy công sở tiêu chuẩn.

Tôn Tĩnh Mông tới bên cạnh Trương Khác, trải tờ báo trước mặt y, lửa giận chưa nguôi ngoai: - Lũ khốn nạn Anh Vương Tỉnh Mỹ, thấy cuộc thi không đấu lại được với chúng ta, liền gỡ thủ đoạn đe dọa, không có chút đạo đức thương nghiệp nào hết, Trương Khác, lần này anh nhất định phải giúp em và Tiểu Tuyết gỡ lại.

Trương Khác thấy Tôn Tĩnh Mông như con hổ cái gầm gừ đòi xé xác con mồi, ngồi xuống ghế nhìn Tiểu Tuyết, thấy sắc mặt cô bình thường mới cúi đầu đọc báo.

Đó là báo tin nhanh Hong Kong, tiêu đề màu đỏ là :” Gái gọi trước kia, giám sát thi tài ngày nay.”

Trương Khác đọc xem qua bài báo, lại ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Tuyết, thấy trong đôi mắt cô đang nhìn mình có không phục và khinh bỉ, chẳng có chút ủy khuất nào.

Nha đầu này tính cách vẫn sáng khoái quật cường như thế, chẳng trách hợp tính với tiểu yêu tinh của mình, có ấy có chuyện, làm Tôn Tinh Mông nhảy dựng lên như chuyện của mình vậy. Trương Khác thầm cười khổ, chuyện này ngay từ hồi ở Hong Kong được nghe Tôn Tinh Mông kể chuyện Lưu Bân tiến cử Tiểu Tuyết, y đã có dự cảm rồi, quá khứ của Tiểu Tuyết thế nào cũng thành điểm yếu để đối thủ đả kích. Nhìn nội dung bài báo, rõ ràng là phong cách làm việc của Anh Vương, giống chuyện trang phục indo của Giang Đại Nhi, đều nhắm vào đả kích danh dự của người khác.

1278. Chương 1280: Ba Kế Sách.

Vào buổi chiều trước vòng thi cuối cùng, Trương Khác và Phó Tuấn tới tòa nhà ĐTH, ngồi tại ghế sofa ở đại sảnh, đợi Tôn Tinh Mông kết thúc diễn tập. Trương Khác ung dung ngồi đọc báo, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, biết bàn sau lưng mình vừa có hai người tới ngồi.

- Mày nói xem vì sao Tào ca mấy ngày qua bảo bọn mình tới đây đợi? Người ngồi dựa lưng vào ghế phía sau Trương Khác hỏi, giọng khàn khàn:

- Cái này mày không biết rồi, tao nghe Đào ca nói, Tào ca của chúng ta mấy ngày qua nhìn trúng một mỹ nữ tham gia cuộc thi của mẹ anh ấy, bám rất sát. Gọi chúng ta tới là để trợ uy. Người còn lại trả lời, giọng vang vang như cái chuông.

- Chẳng trách mà lần trước tới thấy Tào ca lẻo đẻo theo sau cô gái đó, chắc chắn ... Phải nói em đó được thật, muốn mông có mông, muốn ngực có ngực, lại xinh đẹp mọng nước. Với thân phận và thủ đoạn của Tào ca, chuyện này chẳng phải dễ như trở lòng bàn tay, đúng là sướng thật. Giọng Khàn nói tới đó không khỏi tưởng tượng lại thân hình cô gái kia, lời nói hết sức hâm mộ Tào ca.

Nghe tới đó, Phó Tuấn và Trương Khác đưa mắt nhìn nhau, hơi nghiêng người đi, lấy báo che hoàn toàn khuôn mặt. Trương Khác biết Tào ca đương nhiên là Tào hổ, còn hai tên này, tên giọng vang vang kia là một trong hai tên luôn theo sát Tào Hổ, còn Đào ca là tên còn lại, đoán chừng lúc này đang ở trên lầu, phục vụ sát sườn cho Tào hổ.

- Theo lý thì như thế, nhưng đúng là tà môn, nghe Đào ca kể con bé kia mặc cho Tào ca theo đuổi ân cần thế nào, lại biết rõ thân phận của Tào ca, vậy mà chẳng nề mặt anh ấy chút nào. Phải nói con bé đó không tệ, không chỉ trông xinh đẹp, tài năng cũng đặc sắc, là người được ủng hộ nhất cho vị trí hoa khôi cuộc thi. Miệng Chuông không hiểu nổi, vì sao hiện giờ còn có con gái không chịu cúi đầu trước quyền thế và tiền bạc.

- Vậy làm sao Tào ca chịu nổi, lần trước phải nhả em Trần Ninh của viện ngoại thương ra rồi, lần này lại ở địa bàn của mẹ anh ấy, với tính cách của Tào ca, chẳng lẽ mặc cho con bé đó làm kiêu? Khàn Tiếng ngạc nhiên lắm, hẳn cũng không hiểu, chỉ là hẳn không hiểu Tào Hổ.

- Đương nhiên là thế, tao nghe Đào ca kể, Tào ca đã bảo anh ấy đi mua thuốc ... Nói tới đó Miệng Chuông ghé người tới hạ thật thấp giọng nói với Khàn Tiếng: - Tào ca chuẩn bị ra tay trước vòng thi vài ngày, dùng thành tích cuộc thi làm môi nhử dụ con bé đó ra ngoài, sau đó liền ....

Miệng Chuông tưởng rằng mình đã nói nhỏ lắm rồi, chỉ là trời sinh cái giọng hẳn như thế, Trương Khác lại ngồi rất gần, cho nên nghe rõ ràng.

Quy tắc ngầm, không ngờ Tào Hổ muốn chơi quy tắc ngầm, Trương Khác bất giác nhớ tới ba chữ mà sau này luôn gây xôn xao.

- Làm thế liệu có vấn đề gì không? Khàn Tiếng hơi lo:

- Có vấn đề gì chứ, trước tiên chưa nói con bé kia được Tào ca hứa cho vị trí quán quân, sau khi chuyện xảy ra sẽ không dám báo cảnh sát. Cho dù dám báo, mày nghĩ bằng vào thân phận và địa vị của Tào ca, chẳng lẽ không dẹp được việc này. Miệng Chuông hiển nhiên là to gan hơn, tỏ ra khinh bỉ tên bạn nhất chết: - Sao với việc lo có chuyện gì, chẳng bằng nghĩ xem chúng ta có thể chấm dứt chút gì đó không.

- Hả ... Ừc ... mày nói ... con bé kia ... chúng ta cũng có thể ... có thể chơi ... Khàn Tiếng kích động lú cả lưỡi lại, Trương Khác ngồi sau lưng hắn có thể nghe được cả hơi thở của hắn nặng dần.

- Có thể chơi cái con mẹ mày ấy, con bé đó mày đừng mong đụng vào, Tào ca muốn còn chưa được. Miệng Chuông rất khinh bỉ tên bạn, vừa nhát vừa ngu.

- Ý tao nói Tào ca ăn thịt, chúng ta cũng được húp canh, mỹ nữ cấp bậc đó thì chúng ta không có hi vọng, nhưng những cô bé khác muốn có thành tích tốt thì sao? Dựa vào thân phận của Tào ca, chúng ta có thể ... Miệng Chuông chắc mưu tính chuyện này lâu rồi, cảm thấy khả năng thành câu rất cao, nói tới về sau còn không tìm được cười đắc ý, chỉ là với cái giọng của hắn, lại còn cố ý áp giọng xuống, nghe như cái chuông rĩ nhiều năm đem ra gõ, tiếng vừa đục vừa ù, nghe hết sức khó chịu.

Tên này không ngờ muốn dùng thân phận của Tào Hồ chơi quy tắc ngầm, Trương Khác nhú mày lại, đứng với câu nói, hãy nói cho tôi biết bạn ấy là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là người như thế nào. Tào Hồ dựa vào thân phận của mẹ và cậu hắn tán tỉnh người ta không được, muốn dùng thủ đoạn cường bức sau đó dụ dỗ, bọn đàn em của hắn cũng trên làm sao dưới học vậy, định giở trò với các cô gái khác, đúng là cá mè một lứa.

Tiểu yêu tinh mấy ngày qua đang giận mình, hiện giờ buồn ngủ gặp cái chiếu manh, mình không lợi dụng cho tốt thì uống phí tấm lòng của bọn chúng rồi. Trương Khác hơi hạ tờ báo xuống, nháy mắt với Phó Tuấn.

Mấy ngày qua Phó Tuấn theo Trương Khác tới ĐTH, chuyện Anh Vương giở trò trên báo cũng biết, lúc này tất nhiên hiểu ý Trương Khác, khẽ gật đầu, hắn đi theo Trương Khác bao năm, nhiều chuyện không cần Trương Khác nói phải làm sao, hắn cũng biết nên làm gì.

Tào Hồ gần đây cảm thấy phong thủy Kiến Nghiệp hình như không hợp với mình lắm, luôn suy nghĩ mình chọn tới Đh Đông Hải để học có phải là sai lầm hay không?

Thu mấy tên đàn em Vương Đào, Giang Đào trải qua nửa học kỳ đầu miễn cưỡng có thể coi là hài lòng, nhưng bắt đầu vào học kỳ thứ hai, chẳng có chuyện gì làm hắn hài lòng, cô bé hoa khôi mà hắn thèm thuồng bao lâu, theo đuổi bao lâu, đến khi triển khai thể công toàn diện thì vì kẻ đó mà phải buông tay. Cứ mỗi lần nghĩ tới chuyện đó Tào Hồ lại thầm nghĩ rằng cảm hận cùng nuối tiếc, tại sao mình không xử ngay con bé Trần Ninh đó ở học kỳ đầu, nếu thế đã chẳng xảy ra chuyện chen ngang phá đám.

Khó khăn lắm mới vượt qua được những ngày tháng xuống tinh thần, Tào Hồ cuối cùng cũng tìm được mục tiêu mới, một nữ thí sinh tham gia hoạt động thi tài do công ty mẹ hắn tổ chức.

Tào Hồ trong một lần tới ĐTH xem luyện tập nhìn thấy nữ thí sinh đó thì chấn động, đem so với Trần Ninh mảnh mai gầy yếu, nữ thí sinh học ở Học viện ca vũ đoàn quân khu này chẳng những dung mạo ngọt ngào, ngực nở eo thon, vóc dáng cao ráo, hai chân thon thả mơn mớn càng có sức dụ hoặc vô cùng với nam nhân. Nhưng thu hút Tào Hồ nhất là đôi mắt long lanh như nước mùa thu của cô gái đó, lại mang chút non nớt ngây thơ mà các nữ thí sinh khác không có, làm Tào Hồ loáng thoáng thấy bóng dáng của Trần Ninh trong đó.

Sau lần đó, Tào Hồ liền bắt đầu triển khai thể công với cô gái này, nhưng làm hắn hết sức bất ngờ là cho dù hắn có tốn bao tâm tư, lại còn khéo léo tiết lộ thân phận của mình, đều không có chút hiệu quả nào. Bị từ chối hết lần này tới lần khác, sự kiên nhẫn vốn không nhiều của hắn bị mài mòn từng chút một, nhưng nhìn cơ thể lả lướt dụ hoặc tốt độ của cô gái đó, hạ thân hắn chào cờ suốt, vừa mất mặt lại bị dục vọng kích thích, Tào Hồ quyết định không giả bộ nhả lịch sự nữa, chuẩn bị dùng biện pháp cứng rắn.

- Chuẩn bị xong cả chưa? Trong phòng bao ánh sáng u ám, Tào Hồ khẽ hỏi Giang Đào.

- Tào ca yên tâm, có hết ở đây rồi. Giang Đào vỗ túi quần, cười dâm dục nịnh nọt: - Một lát nữa đợi bọn họ tới hát vài bài trước, để con dâm phụ Lưu Tiểu Tiểu lấy cớ đi nhà vệ sinh gọi cô ta đi cùng. Em sẽ cho thuốc vào đồ uống của cô ta, lúc đó đảm bảo cô ta như con mèo động đực nhào vào lòng Tào ca.

Lưu Tiểu Tiểu mà Giang Đào nói là nữ thí sinh của cuộc thi này, là bạn thân của cô gái mà Tào hồ nhìn trúng, khác với cô bạn dứt khoát từ chối, Lưu Tiểu Tiểu lại tìm mọi cách tiếp cận Tào Hồ, nhưng Tào Hồ

sao nhìn trúng hạng con gái tùy tiện đó, thế là Giang Đào hưởng lợi, mấy ngày thôi đã đưa được Lưu Tiểu Tiểu lên giường rồi.

- Nhìn mặt dâm dục của mày kia, lát nữa mày cũng cho Lưu Tiểu Tiểu uống thứ thuốc này à? Nghĩ tới chỉ lát nữa thôi chuyện mong đợi bao lâu sẽ thành, Tào Hổ tâm tình cực tốt, cười mắng: - Tí nữa đôi gian phu dâm phụ bọn mày muốn thác loạn thì tìm phòng bao khác, đừng có ...

Vừa mới nói tới đó thì cửa phòng bao bị đẩy ra, hai cô gái chân dài mút mắt đi vào, Tào Hổ ho khan một tiếng, lấy lại dáng vẻ lịch thiệp: - Hồ tiểu thư, cô thật khó mời, mau ngồi, mau ngồi đi.

1279. Chương 1281: Quy Tắc Ngâm.

Vào buổi chiều trước vòng thi cuối cùng, Trương Khác và Phó Tuấn tới tòa nhà ĐTH, ngồi tại ghế sofa ở đại sảnh, đợi Tôn Tinh Mông kết thúc diễn tập. Trương Khác ung dung ngồi đọc báo, nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, biết bàn sau lưng mình vừa có hai người tới ngồi.

- Mày nói xem vì sao Tào ca mấy ngày qua bảo bọn mình tới đây đợi? Người ngồi dựa lưng vào ghế phía sau Trương Khác hỏi, giọng khàn khàn:

- Cái này mày không biết rồi, tao nghe Đào ca nói, Tào ca của chúng ta mấy ngày qua nhìn trúng một mỹ nữ tham gia cuộc thi của mẹ anh ấy, bám rất sát. Gọi chúng ta tới là để trợ uy. Người còn lại trả lời, giọng vang vang như cái chuông.

- Chả trách mà lần trước tới thấy Tào ca lẻo đẻo theo sau cô gái đó, chắc chắn ... Phải nói em đó được thật, muốn mông có mông, muốn ngực có ngực, lại xinh đẹp mọng nước. Với thân phận và thủ đoạn của Tào ca, chuyện này chẳng phải dễ như trở lòng bàn tay, đúng là sướng thật. Giọng Khàn nói tới đó không khỏi tưởng tượng lại thân hình cô gái kia, lời nói hết sức hâm mộ Tào ca.

Nghe tới đó, Phó Tuấn và Trương Khác đưa mắt nhìn nhau, hơi nghiêng người đi, lấy báo che hoàn toàn khuôn mặt. Trương Khác biết Tào ca đương nhiên là Tào hổ, còn hai tên này, tên giọng vang vang kia là một trong hai tên luôn theo sát Tào Hổ, còn Đào ca là tên còn lại, đoán chừng lúc này đang ở trên lầu, phục vụ sát sườn cho Tào hổ.

- Theo lý thì như thế, nhưng đúng là tà môn, nghe Đào ca kể con bé kia mặc cho Tào ca theo đuổi ân cần thế nào, lại biết rõ thân phận của Tào ca, vậy mà chẳng nể mặt anh ấy chút nào. Phải nói con bé đó không tệ, không chỉ trông xinh đẹp, tài năng cũng đặc sắc, là người được ủng hộ nhất cho vị trí hoa khôi cuộc thi. Miệng Chuông không hiểu nổi, vì sao hiện giờ còn có con gái không chịu cúi đầu trước quyền thế và tiền bạc.

- Vậy làm sao Tào ca chịu nổi, lần trước phải nhả em Trần Ninh của viện ngoại thương ra rồi, lần này lại ở địa bàn của mẹ anh ấy, với tính cách của Tào ca, chẳng lẽ mặc cho con bé đó làm kiêu? Khàn Tiếng ngạc nhiên lắm, hẳn cũng không hiểu, chỉ là hẳn không hiểu Tào Hổ.

- Đương nhiên là thế, tao nghe Đào ca kể, Tào ca đã bảo anh ấy đi mua thuốc ... Nói tới đó Miệng Chuông ghé người tới hạ thật thấp giọng nói với Khàn Tiếng: - Tào ca chuẩn bị ra tay trước vòng thi vài ngày, dùng thành tích cuộc thi làm môi nhử dụ con bé đó ra ngoài, sau đó liền ....

Miệng Chuông tưởng rằng mình đã nói nhỏ lắm rồi, chỉ là trời sinh cái giọng hần như thế, Trương Khác lại ngồi rất gần, cho nên nghe rõ ràng.

Quy tắc ngâm, không ngờ Tào Hổ muốn chơi quy tắc ngâm, Trương Khác bất giác nhớ tới ba chữ mà sau này luôn gây xôn xao.

- Làm thế liệu có vấn đề gì không? Khàn Tiếng hơi lo:

- Có vấn đề gì chứ, trước tiên chưa nói con bé kia được Tào ca hứa cho vị trí quán quân, sau khi chuyện xảy ra sẽ không dám báo cảnh sát. Cho dù dám báo, mày nghĩ bằng vào thân phận và địa vị của Tào ca, chẳng lẽ không dẹp được việc này. Miệng Chuông hiển nhiên là to gan hơn, tỏ ra khinh bỉ tên bạn nhất chết: - Sao với việc lo có chuyện gì, chẳng bằng nghĩ xem chúng ta có thể chấm dứt chút gì đó không.

- Hả ... Ừc ... mày nói ... con bé kia ... chúng ta cũng có thể ... có thể chơi ... Khàn Tiếng kích động lú cả lưỡi lại, Trương Khác ngồi sau lưng hắn có thể nghe được cả hơi thở của hắn nặng dần.

- Có thể chơi cái con mẹ mày ấy, con bé đó mày đừng mong đụng vào, Tào ca muốn còn chưa được. Miệng Chuông rất khinh bỉ tên bạn, vừa nhát vừa ngu.

- Ý tao nói Tào ca ăn thịt, chúng ta cũng được húp canh, mỹ nữ cấp bậc đó thì chúng ta không có hi vọng, nhưng những cô bé khác muốn có thành tích tốt thì sao? Dựa vào thân phận của Tào ca, chúng ta có thể ... Miệng Chuông chắc mưu tính chuyện này lâu rồi, cảm thấy khả năng thành câu rất cao, nói tới về sau còn không kìm được cười đắc ý, chỉ là với cái giọng của hắn, lại còn cố ý áp giọng xuống, nghe như cái chuông rĩ nhiều năm đem ra gõ, tiếng vừa đục vừa ù, nghe hết sức khó chịu.

Tên này không ngờ muốn dùng thân phận của Tào Hồ chơi quy tắc ngầm, Trương Khác nhú mày lại, đứng với câu nói, hãy nói cho tôi biết bạn ấy là ai, tôi sẽ cho anh biết anh là người như thế nào. Tào Hồ dựa vào thân phận của mẹ và cậu hắn tán tỉnh người ta không được, muốn dùng thủ đoạn cường bức sau đó dụ dỗ, bọn đàn em của hắn cũng trên làm sao dưới học vậy, định giở trò với các cô gái khác, đúng là cá mè một lứa.

Tiểu yêu tinh mấy ngày qua đang giận mình, hiện giờ buồn ngủ gặp cái chiếu manh, mình không lợi dụng cho tốt thì uống phí tấm lòng của bọn chúng rồi. Trương Khác hơi hạ tờ báo xuống, nháy mắt với Phó Tuấn.

Mấy ngày qua Phó Tuấn theo Trương Khác tới ĐTH, chuyện Anh Vương giở trò trên báo cũng biết, lúc này tất nhiên hiểu ý Trương Khác, khẽ gật đầu, hắn đi theo Trương Khác bao năm, nhiều chuyện không cần Trương Khác nói phải làm sao, hắn cũng biết nên làm gì.

Tào Hồ gần đây cảm thấy phong thủy Kiến Nghiệp hình như không hợp với mình lắm, luôn suy nghĩ mình chọn tới Đh Đông Hải để học có phải là sai lầm hay không?

Thu mấy tên đàn em Vương Đào, Giang Đào trải qua nửa học kỳ đầu miễn cưỡng có thể coi là hài lòng, nhưng bắt đầu vào học kỳ thứ hai, chẳng có chuyện gì làm hắn hài lòng, cô bé hoa khôi mà hắn thèm thuồng bao lâu, theo đuổi bao lâu, đến khi triển khai thể công toàn diện thì vì kẻ đó mà phải buông tay. Cứ mỗi lần nghĩ tới chuyện đó Tào Hồ lại thầm nghĩ rằng cảm hận cùng nuối tiếc, tại sao mình không xử ngay con bé Trần Ninh đó ở học kỳ đầu, nếu thế đã chẳng xảy ra chuyện chen ngang phá đám.

Khó khăn lắm mới vượt qua được những ngày tháng xuống tinh thần, Tào Hồ cuối cùng cũng tìm được mục tiêu mới, một nữ thí sinh tham gia hoạt động thi tài do công ty mẹ hắn tổ chức.

Tào Hồ trong một lần tới ĐTH xem luyện tập nhìn thấy nữ thí sinh đó thì chấn động, đem so với Trần Ninh mảnh mai gầy yếu, nữ thí sinh học ở Học viện ca vũ đoàn quân khu này chẳng những dung mạo ngọt ngào, ngực nở eo thon, vóc dáng cao ráo, hai chân thon thả mơn mớn càng có sức dụ hoặc vô cùng với nam nhân. Nhưng thu hút Tào Hồ nhất là đôi mắt long lanh như nước mùa thu của cô gái đó, lại mang chút non nớt ngây thơ mà các nữ thí sinh khác không có, làm Tào Hồ loáng thoáng thấy bóng dáng của Trần Ninh trong đó.

Sau lần đó, Tào Hồ liền bắt đầu triển khai thể công với cô gái này, nhưng làm hắn hết sức bất ngờ là cho dù hắn có tốn bao tâm tư, lại còn khéo léo tiết lộ thân phận của mình, đều không có chút hiệu quả nào. Bị từ chối hết lần này tới lần khác, sự kiên nhẫn vốn không nhiều của hắn bị mài mòn từng chút một, nhưng nhìn cơ thể lả lướt dụ hoặc tốt độ của cô gái đó, hạ thân hắn chào cờ suốt, vừa mất mặt lại bị dục vọng kích thích, Tào Hồ quyết định không giả bộ nhơ nhả lịch sự nữa, chuẩn bị dùng biện pháp cứng rắn.

- Chuẩn bị xong cả chưa? Trong phòng bao ánh sáng u ám, Tào Hồ khẽ hỏi Giang Đào.

- Tào ca yên tâm, có hết ở đây rồi. Giang Đào vỗ túi quần, cười dâm dục nịnh nọt: - Một lát nữa đợi bọn họ tới hát vài bài trước, để con dâm phụ Lưu Tiểu Tiểu lấy cớ đi nhà vệ sinh gọi cô ta đi cùng. Em sẽ cho thuốc vào đồ uống của cô ta, lúc đó đảm bảo cô ta như con mèo động đực nhào vào lòng Tào ca.

Lưu Tiểu Tiểu mà Giang Đào nói là nữ thí sinh của cuộc thi này, là bạn thân của cô gái mà Tào hồ nhìn trúng, khác với cô bạn dứt khoát từ chối, Lưu Tiểu Tiểu lại tìm mọi cách tiếp cận Tào Hồ, nhưng Tào Hồ

sao nhìn trúng hạng con gái tùy tiện đó, thế là Giang Đào hưởng lợi, mấy ngày thôi đã đưa được Lưu Tiểu Tiểu lên giường rồi.

- Nhìn mặt dâm dục của mày kia, lát nữa mày cũng cho Lưu Tiểu Tiểu uống thứ thuốc này à? Nghĩ tới chỉ lát nữa thôi chuyện mong đợi bao lâu sẽ thành, Tào Hồ tâm tình cực tốt, cười mắng: - Tí nữa đôi gian phu dâm phụ bọn mày muốn thác loạn thì tìm phòng bao khác, đừng có ...

Vừa mới nói tới đó thì cửa phòng bao bị đẩy ra, hai cô gái chân dài mút mắt đi vào, Tào Hồ ho khan một tiếng, lấy lại dáng vẻ lịch thiệp: - Hồ tiểu thư, cô thật khó mời, mau ngồi, mau ngồi đi.

1280. Chương 1282: Lần Thứ Ba Gặp Nhau.

Cùng lúc đó ở phòng bao ngay bên cạnh, có sự xuất hiện của Trương Khác, Tôn Tĩnh Mông.

Từ khi Trương Khác nói với Tôn Tĩnh Mông chuyện liên quan tới Tào Hồ, Tôn Tĩnh Mông tinh thần phần khích cao độ, không biết cái đầu quỷ quái nghĩ ra bao nhiêu cách đối phó với Tào Hồ, vừa rồi nếu chẳng phải Trương Khác ngăn cản, cô đã lao thẳng vào phòng bao bên cạnh, chuyện Tiểu Tuyết làm cô không sao nuốt trôi được.

Quá khứ chân thực của Tiểu Tuyết được cho đăng lên báo mấy ngày trước, quả nhiên nghị luận xôn xao, các tờ báo khác và trang tin trên mạng đều cho chuyển đăng, nói tốt có nói xấu cũng có, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng áp lực dư luận quá lớn, làm Tiểu Tuyết không chống đỡ nổi, mấy ngày liền chưa rời khỏi cửa, ngay Trương Khác bị liên lụy, Tôn Tĩnh Mông oán trách mấy lần.

May mắn sau vài ngày dư luận bàn tán không mục tiêu không định hướng, tư tưởng tích cực với cuộc đời đã chiếm thể thượng phong, mặc dù vẫn có những lời châm chọc mỉa mai ác ý do những kẻ cố tình tung ra, nhưng không ảnh hưởng tới đám đông nữa.

Vòng thi đấu cuối cùng của Thanh Nữ không những không hề bị ảnh hưởng xấu như kẻ nào đó mong muốn, ngược lại vì có một tổng giám sát không chịu khuất phục cuộc sống khiến nó càng được chú ý, có thể miễn cưỡng được gọi là gặp họa được phúc.

- Nhất định phải tóm được thằng khốn nạn đó tại trận, phải cho nó mất hết thể diện, lại không được để nó kịp hãm con gái nhà người ta. Tôn Tĩnh Mông nghiến răng ken két:

- Nếu chỉ có mỗi thể diện của Tào Hồ thì đáng gì, cũng không cần chúng ta phải tốn công sức thế này. Trương Khác cười xấu xa: - Chẳng lẽ em không muốn thông qua sự kiện này để ảnh hưởng ở phương diện nào đó lớn hơn một chút, ví dụ như ảnh hưởng tới hoạt động thi tài của Tỉnh Mỹ và Anh Vương.

- Á... Tôn Tĩnh Mông hưng phấn thiếu chút nữa nhảy khỏi ghế ô pha, nắm tay Trương Khác ra sức lắc: - Nói mau, anh nói mau, còn có kế hoạch gì nữa?

Chưa đợi Trương Khác lên tiếng, phòng bao bị người ta gõ cửa đẩy ra từ bên ngoài, một vệ sĩ mặc thường phục đi vào, tới bên Phó Tuấn ngồi ở cửa thì thầm vài câu.

Đợi vệ sĩ đó lui ra, Phó Tuấn đứng dậy nói: - Đã mượn cơ vào đưa đồ uống lấp xong cả rồi.

Trương Khác nghe vậy liền lấy từ trong cặp da bên cạnh một thiết bị kích cỡ bằng cái Walkman, kéo ăng ten lên, cắm tai nghe vào nghe, Tôn Tĩnh Mông tò mò lắm, thấy Trương Khác không nói gì, liền ghé sát người tới, vì muốn nghe rõ hơn nên người gần như áp lên người Trương Khác, hoàn toàn không chú ý tới Phó Tuấn đã biết ý lui ra ngoài.

- Uống nhiều nước quá, Tiểu Giai, đi vệ sinh với mình. Lưu Tiểu Tiểu thấy Giang Đào nháy mắt ra hiệu, đứng dậy nói với bạn mình.

Tiểu Giai không tiện từ chối liền đứng dậy cùng bạn rời khỏi phòng bao.

Trương Khác nghe thấy vậy vỗ má Tôn Tĩnh Mông: - Đừng nghe nữa, em cũng tới nhà vệ sinh đi, sau đó gọi cô gái tên Tiểu Giai tới đây.

- Gạ gẫm con gái nhà người ta chẳng phải sở trường của anh sao? Sao bảo em lừa cô ta tới đây? Tôn Tĩnh Mông lườm Trương Khác:

- Nếu em không ngại anh bị người ta tưởng là hạng biến thái vậy đánh trong nhà vệ sinh nữ thì anh tự đi. Trương Khác kéo Tôn Tĩnh Mông dậy, vỗ lên mông mẩy của cô, bảo cô đi mau.

- Chẳng phải anh thường xuyên tới nhà vệ sinh nữ sao? Trước khi Tôn Tĩnh Mông ra ngoài, đột nhiên quay lại hỏi:

Thường tới? Trương Khác gập ngón tay tính, hình như đúng thế thật, ít nhất có hai lần rồi, hơn nữa đều đi cùng cô bé Tôn Tĩnh Mông này.

Lần đầu tiên là vì chuyện của Tiểu Thi, sau khi đánh tên Mũ Lưỡi Trai ở sân trượt băng, hai người hoảng loạn trốn vào nhà vệ sinh nữ, lần thứ hai ở hôn lễ của Tôn Tĩnh Hương, cô nàng này không ngờ cường bức mình lấy đi lần đầu ...

Trương Khác ngồi nghĩ lại chuyện đã qua của hai người, toàn chuyện kỳ quái cả, chỉ có ở bên Tôn Tĩnh Mông, y mới có chuyện bốc đồng điên khùng của tuổi trẻ, mặc dù y có rất nhiều nữ nhân, nhưng mỗi người đều đem lại cho y một tình cảm không hề giống nhau, từng chút một lấp đầy trái tim y. Chừng mấy phút sau, chẳng hiểu Tôn Tĩnh Mông dùng cơ gì gọi được cô gái tên Tiểu Giai tới thật.

Tiểu Giai đi vào phòng bảo, nhìn rõ là Trương Khác không tìm được che miệng kêu: - Sao lại là anh tìm em?

Trong anh mắt ngạc nhiên của Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác đứng dậy bật cười: - Hồ Duy Giai, chào em, đây là lần thứ ba chúng ta gặp nhau rồi, nếu như em còn nhớ lời anh nói.

“Nhớ chứ, sao không nhớ anh cho được, em vô số lần nhớ tới anh, muốn gặp anh, nhưng vì sao lần nào thực sự gặp nhau rồi, đứng bên cạnh anh cũng là những cô gái quá mức xinh đẹp, làm em thương cảm, hụt hẫng.”

Hồ Duy Giai nhìn Trương Khác chỉ cách mấy bước chân, cùng Tôn Tĩnh Mông thân mật đứng bên y, miệng mở ra, nhưng không biết nói thế nào mới thích hợp, cuối cùng gượng gạo cười nói: - Đúng là lần thứ ba gặp nhau rồi.

- Về rồi anh khai báo thật rõ ràng hai lần gặp mặt cô gái xinh đẹp này trước đó cho em. Tôn Tĩnh Mông đứng ở bên cạnh Trương Khác lên uy hiếp một câu, rồi đi tới chỗ Hồ Duy Giai, bảo cô ngồi xuống: - Cô thấy chưa, tôi đâu có lừa cô, ở đây có người bạn cũ muốn gặp cô thật mà.

Nhìn Hồ Duy Giai ngồi xuống hoang mang nhìn mình và Tôn Tĩnh Mông, Trương Khác rút tai nghe ra khỏi máy nghe trộm to chừng bằng máy ghi âm, điều chỉnh âm thanh, khẽ đẩy tới trước mặt Hồ Duy Giai: - Bảo em tới đây là để em nghe cái này, sau đó tự em quyết định.

Máy nghe trộm phát ra mấy tiếng xè xè, rồi trong loa bắt đầu có tiếng nhạc, tiếp đó là tiếng nam nữ không được rõ ràng cho lắm.

- ... Sao về một mình, Hồ Duy Giai đâu? Mặc dù xen lẫn với tiếng nhạc làm giọng nói không rõ, nhưng Hồ Duy Giai nhận ra đó là Giang Đào bạn trai của cô bạn thân nhất Lưu Tiểu Tiểu, kinh ngạc nhìn Trương Khác, không hiểu vì sao y lại đặt thiết bị nghe trộm trong gian phòng đó.

Trương Khác không nói, chỉ vào máy nghe trộm, ý bảo Hồ Duy Giai nghe tiếp.

- Tiểu Giai gặp một người quen ở nhà vệ sinh, bị người đó kéo sang phòng bao cô ta ngồi, sẽ về ngay thôi. Giọng này Hồ Duy Giai càng chẳng xa lạ, đó là Lưu Tiểu Tiểu đã cố kéo mình tới nơi này.

- Đừng để chuyện bất ngờ làm hỏng việc của Tào ca chúng ta là được, Tiểu Tiểu, uống vài ngụm đi, vị không tệ đâu, trước kia em thử qua rồi đấy, hi hi ... Giọng của Giang Đào tuy không rõ, nhưng vẫn nghe được vị đậm dục trong đó.

- Á ... Anh lại cho em uống cái thứ đó, chuyện trước kia em còn chưa tính sổ anh đâu đấy, lần trước nếu không phải như vậy, em chẳng thèm theo tên khốn kiếp nhà anh, em không phải là nữ nhân tùy tiện. Nghe như trách móc, nhưng ai cũng nhận ra Lưu Tiểu Tiểu chẳng có chút tức giận nào.

Lưu Tiểu Tiểu đột nhiên ý thức được gì đó, lại la hoảng: - Á ... Các anh định cho Tiểu Giai uống thứ này à, cô ấy trông ôn nhu, thực ra tính tình ...

- Tính tình cô ta ra sao thì liên quan gì, em không cần lo, sau khi uống thứ thuốc này vào, tất cả mọi thứ xảy ra sẽ là do cô ta chủ động, Tào ca chẳng qua là phối hợp với cô ta, tính là anh hùng cứu mỹ nhân, thành toàn cho ý tốt của cô ta thôi. Hơn nữa chuyện đã xảy ra rồi, cô ta còn làm gì được nữa. Tào ca đồng ý đưa cô ta lên đứng ba hạng đầu cuộc thi này, cô ta còn có gì không hài lòng, không khéo cô ta lại còn đòi hỏi có lần thứ hai, thứ ba ... Giang Đào cười dâm dục nói tiếp:

- Nhưng ... Lưu Tiểu Tiểu chắc nghĩ tới tính cách của bạn, có thể lương tâm bất an, vẫn còn do dự.

- Không nhưng gì cả, tới khi đó em phải giúp cô ta uống *** nước này, em yên tâm, lần này em giúp Tào ca một việc lớn, Tào ca không để em thiệt đâu. Giang Đào khuyên:

1281. Chương 1283: Suýt Nửa Thành Thái Giám.

- Tiểu Tiểu, vì Giang Đào, tôi coi cô như người mình, cho nên chuyện này không dấu cô. Đợi xong việc rồi, tôi có thể đảm bảo Hồ Duy Giai tiến vào ba vị trí đầu tiên, còn cô tiến vào năm vị trí đầu cũng tuyệt đối không thành vấn đề. Giọng Tào Hồ lần đầu tiên xuất hiện trong máy nghe trộm: - Nói ra thì cuộc thi này mới chỉ là một sự bắt đầu thôi, về sau hai cô vào giới biểu diễn, muốn được thuận lợi, với thân phận của tôi, chẳng phải là chuyện quá đơn giản à? Giang Đào, không được ép Tiểu Tiểu, để cô ấy tự lựa chọn.

Lưu Tiểu Tiểu tựa hồ rơi vào giấc xé, một lúc sau mới lại nghe thấy giọng cô ta: - Anh phải đảm bảo để tôi và Tiểu Giai tiến vào năm vị trí đầu, đảm bảo sau này nâng đỡ chúng tôi trong giới biểu diễn.

Khả năng là vì kiếm một cái cớ thuyết phục mình, Lưu Tiểu Tiểu nói vừa to vừa cứng rắn, nghe qua máy nghe trộm rất rõ, như dao cùn cứa lên da thịt Hồ Duy Giai, làm cô đau đớn vô cùng.

“Mình tin tưởng bạn, tín nhiệm bạn, cho nên mới cố chịu đựng tên Tào Hồ đáng ghét đó mà tới đây, nhưng bạn lại vì thứ hạng cuộc thi, vì cái gọi là con đường biểu diễn, bản thân khuất phục lại còn định bán cả mình nữa.” Hồ Duy Giai thất vọng vô cùng, mặt trắng bệch, cô gắng lắm mới ngồi vững được.

Tôn Tĩnh Mông nhìn Hồ Duy Giai không đành lòng, nhưng Trương Khác chưa lên tiếng, cô cũng đành tạm nhịn.

- Em yên tâm, Tào ca xưa nay nói một là một, chuyện này với mọi người đều có lợi, Tiểu Tiểu, em đừng do dự nữa. Nào, em uống trước đi, đợi lát nữa Hồ Duy Giai quay lại cũng sẽ uống cái này, chúng ta không ở lại đây quấy nhiễu chuyện tốt của Tào ca nữa, tới phòng bao khác làm chuyện của chúng ta ... Giang Đào xem ra ôm chặt lấy chân Tào hồ rồi, cái gì cũng nghĩ chu đáo, hẳn với cha mẹ hẳn cùng lắm cũng chỉ tới mức đó là cùng.

- Tốt, tôi biết Tiểu Tiểu là người thống khoái, cô yên tâm, Tào Hồ tôi tuyệt đối không bạc đãi bạn mình. Hẳn là nhìn thấy Tiểu Tiểu uống thứ kia rồi, Tào Hồ liền vỗ tay cổ vũ:

Tới đây thì không cần phải nghe tiếp nữa rồi, Trương Khác đưa tay lấy máy nghe trộm, tắt nó đi.

- Tin rằng hiện giờ không cần anh nói thêm gì nữa, tình hình em hiểu cả rồi. Trương Khác khẽ vỗ máy nghe trộm nói với Hồ Duy Giai: - Anh chỉ đem một số chuyện cho em biết trước vài phút, hiện giờ vẫn cần em tự quyết định.

Tôn Tĩnh Mông cảm thấy kỳ quái, không biết sao Trương Khác còn để Hồ Duy Giai tự quyết định.

- Em có thể coi như không biết chuyện gì quay về phòng bao đó, cái máy nghe trộm này của anh cũng có thể cho em mang đi, để về sau em có thêm một thứ đảm bảo. Trương Khác vỗ tay Tôn Tĩnh Mông bảo cô đừng nói vớ: - Đường nhiên em có thể lựa chọn bỏ đi, coi như chưa từng tới đây, chỉ là tối nay em sẽ mất đi một người bạn vĩnh viễn không tìm lại được, có điều em có được liên hệ với người bạn cũ.

- Nếu bây giờ em đi, anh liệu có làm gì Tiểu Tiểu không .. Hồ Duy Giai không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại:

- Có kẻ làm những chuyện không được làm, nếu anh đã biết, trong phạm vi năng lực của anh, anh sẽ khiến những kẻ đó chịu trừng phạt đáng phải chịu. Thấy Hồ Duy Giai còn lo lắng cho Lưu Tiểu Tiểu, Trương Khác cắt ngang lời cô: - Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm vì việc mình làm.

Lời của Trương Khác làm Hồ Duy Giai rơi vào im lặng, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên chăm chú nhìn khuôn mặt điển trai của y, đứng dậy nói: - Em sẽ về tiếp tục đợi cốc cà phê Lam Mạn của em.

~~oOo

~~ - Vừa rồi sao anh biết lựa chọn của cô ấy? Nhìn bóng lưng cô quanh cửa Hồ Duy Giai biết mất sau cánh cửa, Tôn Tĩnh Mông không nhịn được nắm lấy tay Trương Khác: - Nếu cô ta lựa chọn con đường thành danh, muốn cái máy ghi âm này, anh sẽ đưa cho cô ta à?

- Nếu như cô ấy thực sự muốn đi lên con đường thành danh, anh sẽ đưa cho cô ấy.

- Nếu như thế tối nay chúng ta tốn bao công sức như vậy thành uống phí hết à? Cơ hội tốt đã kích, biến cuộc thi của Anh Vương Tĩnh Mỹ thành trò cười, chẳng lẽ vì lựa chọn của cô ta mà phải từ bỏ à? Tôn Tĩnh Mông tròn mắt nhìn Trương Khác:

- Anh để cho cô ấy tự lựa chọn thì đương nhiên phải biết cô ấy sẽ lựa chọn như thế nào. Trương Khác rất thích vẻ mặt của tiểu yêu tinh lúc này, có điều hiện không có thời gian cho y thưởng thức: - Không còn thời gian nói chuyện nữa, tiếp theo còn không ít chuyện muốn xử lý, nếu không đợi nữa sẽ khiến mấy kẻ kia hoài nghi, như thế chuyện phí công thật đấy.

Trương Khác kéo Tôn Tĩnh Mông khỏi phòng bao, thì thầm vào vài câu tai y một vệ sĩ đóng giả nhân viên phục vụ đứng bên cửa .

Vệ sĩ đó gạt đầu quay sang nháy mắt với một phục vụ giả khác, hai người cùng tới phòng bao sát bên cạnh, gõ cửa, một người đi vào, không lâu sau thò đầu ra gạt đầu, Trương Khác cùng Tôn Tĩnh Mông, Phó Tuấn mới đi vào.

Tôn Tĩnh Mông vào trong phát hiện ra ba nam nữ bên trong đều ngất xỉu trên ghế sofa, mới hiểu ra nhân viên lúc này vào là để đánh ngất bọn chúng.

- Trong hai tên này, tên nào là Tào Hổ. Tôn Tĩnh Mông có chút kích động, tựa hồ cho rằng cơ hội báo thù tới rồi, tên Tào Hổ đó không ngờ dám dùng thuốc cường bức con gái, bị cô liệt vào hạng cận bã không còn đường cứu chữa, loại người đó gặp phải cô thế nào cũng phải chịu thống khổ.

Trương Khác đang dặn Phó Tuấn bảo hẩn gọi điện nặc danh, khéo léo tiết lộ cho những báo mạng tiết lộ tin tức, nghe Tôn Tĩnh Mông hỏi, không chú ý tới giọng nói và vẻ mặt của cô, chỉ Tào Hổ đang nằm ngửa mặt lên trời.

Biết Tào Hổ là ai rồi, Tôn Tĩnh Mông không nói thêm một lời, đi tới trước mặt hẩn, nhắc chân đạp thẳng vào hạ bộ của hẩn, cú đạp này cứ như cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, chừng như có tiếng xé gió vang lên, nếu trúng chiêu này, kết cục chỉ có một.

Tích tắc để giày của Tôn Tĩnh Mông sắp chạm vào Tào Hổ, cánh tay Tôn Tĩnh Mông bị Trương Khác kéo giật ra sau, người bị mất thăng bằng, thành ra đạp lên đùi Tào Hổ, nhưng vẫn mạnh tới mức làm kẻ đang hôn mê phải kêu lên đau đớn.

- Bà cô ơi, đạp phát này không chừng về sau làm hẩn thành vô dụng luôn đấy. Mặc dù kịp thời phát hiện và ngăn chặn, Trương Khác vẫn toát mồ hôi lạnh.

Trước đó cùng Đồng Giản Niên, Tĩnh Mỹ có va chạm, có thể nói là đấu tranh có chừng mực trong phạm vi nhất định, hai bên đều không vượt quá giới hạn, nhưng nếu cái đạp này của Tôn Tĩnh Mông trúng đích, làm Tào Hổ thành tên thái giám thực sự, vậy Cẩm Hồ thành tử địch của hai nhà Tào Đồng rồi, cả đời này sợ rằng khó mà cởi bỏ được.

Thấy Tôn Tĩnh Mông còn chưa hả giận, muốn bồi thêm vài cước, Trương Khác vội kéo cô ra khỏi phòng bao, để cô bình tĩnh lại.

Tiểu yêu tinh cực kỳ thù hận nam nhân bắt nạt nữ nhân, lần trước tên Mũ Lưỡi Trai chỉ sờ mông Tiểu Thi mà bị Tôn Tinh Mông đập gần què, sau đó tới sự kiện bao vây TKX nữ, nếu không có Trương Khác can ngăn thì mười đầu ngón tay của tên kia bị Tôn Tinh Mông hủy rồi. Trương Khác lau mồ hôi lạnh quay về phòng bao, thấy Phó Tuấn đã gọi điện thoại xong, đang lấy thiết bị ghe trộm dưới gầm bàn ra, hỏi: - Phóng viên chừng bao lâu thì tới được?

- Nhanh cũng phải chừng nửa tiếng, thời gian thế là đủ, ba kẻ này ít nhất phải nửa tiếng nữa mới tỉnh lại được. Phó Tuấn xem đồng hồ, trả lời chắc chắn:

- Bọn chúng dùng thuốc gì? Thời gian không phải vấn đề, Trương Khác liền quan tâm tới chi tiết.

- Một loại thuốc kích dục, trộn thêm thuốc tăng lực, *** nước ngọt chưa uống hết và lo chỉ còn nửa này đều có. Một vệ sĩ đi vào ngồi ghế, chấm ngón tay nếm thử rồi đáp:

- Thứ thuốc này hắt trên người Giang Đào chắc vẫn còn, lục ra bày trên bàn cho phóng viên dễ thấy, ngoài ra cho bọn chúng nếm thử mùi vị thứ thuốc đó, mỗi *** nước ột ít. Trương Khác cố gắng bố trí cảnh tượng cho thật dâm loạn, nhìn Tào Hồ và Giang Đào: - Làm y phục bọn chúng xộc xệch vào, càng điên càng tốt, còn Lưu Tiểu Tiểu ...

Việc hại đời Hồ Duy Giai, mặc dù cô có do dự, có đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục hiện thực, dù sai song chưa tới mức trừng phạt nghiêm trọng. Trương Khác nhìn Lưu Tiểu Tiểu mặt đỏ bừng bừng, lúc cô ta khuất phục có lớn tiếng nói, biết cô ta đang thuyết phục lương tri còn sót lại của mình, sau đó uống thứ thuốc này có lẽ vì muốn dùng đó để mê hoặc bản thân, để lòng bớt day dứt?

- Đưa cô ta sang phòng bao bên cạnh, hi vọng chuyện này khiến cô ta hiểu ra điều gì đó. Trương Khác nói xong liền cùng những người khác rời khỏi phòng bao.

Rời phòng bao, Trương Khác chẳng còn hứng thú ở lại chỗ này, lấy trong máy nghe trộm ra một chiếc đĩa nhỏ giao cho Phó Tuấn, bảo hắn xử lý, xóa đi phần có tên người, sao ra nhiều bản giao cho các tờ báo, dặn dò xong cùng Tôn Tinh Mông bỏ đi.

Buổi tối ở chung cư Thanh Niên, Tôn Tinh Mông vẫn không buông tha cho Trương Khác ở vấn đề kia.

- Anh còn chưa nói cho em biết vì sao anh tin chắc Hồ Duy Giai không chọn con đường thành danh. Tôn Tinh Mông ngồi khoanh chân trên ghế sofa pha.

Vẫn như trước kia, tắm rửa xong Tôn Tinh Mông chỉ mặc áo sơ mi nam bên ngoài chiếc quần lót nhỏ xíu, cúc áo cũng chẳng cài kín, lộ ra mảng da ngực trắng nõn và nửa bầu vú phập phồng, trên lớp vải mềm còn có hai chấm nhỏ nhô lên đầy khiêu khích, cặp đùi trắng miên man cũng khoe cả ra ngoài, hại Trương Khác không biết nhìn lên ngực hay là đùi, hay là phải quan tâm chỗ thần bí che đậy lập lòe bởi cái quần lót mỏng khiến người ta phun máu kia.

Trương Khác do dự một chút, cuối cùng khoan khoái nằm xuống, gối đầu lên đùi Tôn Tinh Mông, ngửi mùi thơm thoảng thoảng trên người cô sau khi tắm xong mới nói: - Nếu Hồ Duy Giai lựa chọn con đường thành công thì đoán chừng tám chín phần đã nằm trong lòng Tào Hồ, chẳng cần hắn phải dùng tới thủ đoạn này, hơn nữa trong ấn tượng của anh, Hồ Duy Giai không phải là hạng con gái như thế.

Tôn Tinh Mông đảo mắt một vòng: - Đúng rồi mà, anh và cô ta còn là bạn cũ, thành thật khai báo ngay, hai lần gặp mặt trước của anh và cô ta ra sao?

- Ặc.. Trương Khác cứng họng, chẳng biết phải giải thích chuyện khi đó mình chỉ muốn thử nghệ thuật tán gái như thế nào ...

1282. Chương 1284: Lựa Chọn Sinh Tử.

Sau khi lên làm phó thị trưởng, lượng công việc và trọng trách trên vai Cố Hiểu Mai đều tăng lên rất nhiều, thường ngày cuối tuần cũng phải tới chính phủ thành phố tăng ca, nhưng chuyện lớn liên quan tới phẫu thuật cho Trần Ninh, bà ta xin nghỉ cùng chồng Vu Vệ cùng vợ chồng Trần Dục tới Kiến Nghiệp và ngày đầu tháng 6.

Đến Bệnh viện Nhân dân tỉnh tìm được viện trưởng Ngụy Quan Hoa chủ trì chữa bệnh cho Trần Ninh, mấy người ngồi trong văn phòng thương lượng chuyện phẫu thuật vào cuối tháng.

- Tất cả thiết bị cần cho phẫu thuật đều đã đầy đủ, tình hình dùng thử hiện nay vô cùng tốt, hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu sử dụng lâm sàng... Thấy trên mặt cha mẹ Trần Ninh viết đầy vẻ lo lắng, Ngụy Quan Hoa cô lấy những tình huống tích cực ra an ủi họ, để họ có thêm lòng tin.

- Có phải là nhất định cần phẫu thuật không, nếu không thì Tiểu Ninh nhà thôi ... Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị tư tưởng nhất định, nhưng khi chính thức phải đưa ra quyết định, là người mẹ, Vương Cẩm vẫn muốn né tránh theo bản năng, nghĩ nếu phẫu thuật có nguy hiểm, chẳng thà để Trần Ninh cứ như thế này, trông có vẻ rất khỏe mạnh.

- Nếu như không phẫu thuật, hiện giờ xem ra vấn đề không lớn, nhưng đợi cô bé nhiều tuổi hơn một chút, các bộ phận phát triển hoàn thiện, sẽ tăng thêm gánh nặng cho tim, khiến công năng của tim suy thoái ngày một nhanh hơn, gây ra đủ chứng bệnh khác, cơ bản không có khả năng trị liệu, lạc quan nhất cô bé chỉ có thể sống tới 25 - 26 tuổi. Mặc dù không đành lòng đem sự thực tàn nhẫn này nói ra với một người mẹ, nhưng bất kể nghĩ từ điều kiện khác quan chữa trị y tế, hay tuổi tác người bệnh đang vào thời điểm phẫu thuật tốt nhất, cần phải khiến cho người nhà bệnh nhân đưa ra kết quả cuối cùng: - Phẫu thuật tuy có nguy hiểm, nhưng có thể trị tận gốc tim bẩm sinh phát triển không hoàn toàn của cô bé, nếu phẫu thuật thành công, thêm hai ba năm điều dưỡng, cơ bản có thể đạt được tiêu chuẩn sức khỏe của người bình thường.

Không làm phẫu thuật, con gái mình tối đa chỉ có thể sống thêm vài năm, làm phẫu thuật, con gái mình có thể khôi phục thành một người khỏe mạnh bình thường, nhưng khả năng sau khi vào phòng phẫu thuật, con gái mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Một bên là sống, một bên là chết, một là thiên đường, một là địa ngục, lựa chọn khó khăn bày ra trước mắt làm Vương Cẩm che miệng khóc nức nở, bà nguyện thà để mình là người phải phẫu thuật, nguyện thà mang hết bệnh tật của con. Cố Hiểu Mai ngồi bên cũng buồn bã ôm vai Vương Cẩm an ủi.

- Viện trưởng Ngụy, tỉ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu? Là nam nhân, Trần Dục phải cực lực khắc chế tình cảm, nhưng giọng nói không khỏi ngẹn nẹn, đúng là thương thay cho lòng cha mẹ trong thiên hạ.

- Với điều kiện y tế trước kia, loại bệnh tim bẩm sinh này chỉ có 25% có thể phẫu thuật thành công. Bất kể kết quả thực sự ra làm sao, Ngụy Quan Hoa thấy mình phải cho cha mẹ đáng thương này thêm lòng tin: - Nhưng với điều kiện cùng trang thiết bị hiện nay tỉ lệ phẫu thuật thành công trên 65%, đương nhiên ý chí sinh tồn của người bệnh rất quan trọng.

Khi từ bệnh viện nhân dân tỉnh ra cùng ngồi xe tới Đh Đông Hải, Cố Hiểu Mai vất vả an ủi Vương Cẩm mãi, còn với Vương Cẩm mà nói, vừa rồi đã đưa ra quyết định, vậy chỉ còn cách nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp. Tới Đh Đông Hải, tâm tình Vương Cẩm đã bình thường hơn một chút, ít nhất trông không quá bi thương.

Vì tránh bị nhìn ra, khi gặp con gái, Vương Cẩm mỉm cười như không hề có chuyện gì xảy ra, chỉ là nụ cười đắng ngắt, không chỉ bà, cùng là mẹ, cùng nhìn Tiểu Ninh lớn lên từ lúc lọt lòng mẹ tới giờ, Cố Hiểu Mai cũng đau khổ vô cùng.

Sau khi hỏi qua đại khái tình hình học tập gần đây, Vương Cẩm vì muốn tránh ánh mắt nghi hoặc của Trần Ninh, chỉ muốn rời khỏi trường thật nhanh, nhưng Cố Hiểu Mai trước khi đi hỏi Vu Trúc: - Tên Tào Hổ kia có còn quấy nhiễu Tiểu Ninh không? Bà hỏi thế tất nhiên là lo lắng tâm tình của Trần Ninh trước phẫu thuật vì chuyện này mà có ảnh hưởng gì, chuyện Tào Hổ tới tận Tân Vu uy hiếp, cùng bị bà đuổi đi, chỉ giới hạn trong hai mẹ con, cả Trần Ninh cũng không hay biết gì.

- Cái thằng đó lần trước bị Trương Khác tìm tận mẹ nó giáo huấn một trận, đã lâu lắm rồi không dám tới tìm Tiểu Ninh nữa. Vu Trúc nhìn Trần Ninh một cái, tiếp tục nói: - Hơn nữa cách đây không lâu nghe nói nó đã chuyển trường về Bắc Kinh.

- Trương Khác à? Sao cậu ta lại ra mặt giúp Trần Ninh, Cố Hiểu Mai ngạc nhiên, nhìn thấy mặt Trần Ninh thoáng ửng hồng, không khỏi thầm thở dài vì con trai, nhưng nghĩ tới bệnh cả Trần Ninh, tâm tình rất tệ.

Vu Vệ không chú ý tới điểm này, chỉ thắc mắc: - Chuyển trường? Loại Nhị thế tổ đó sao vô duyên vô có chuyển trường, có phải xảy ra chuyện gì không?

- Cháu nghe nói nó định cưỡng bức con gái nhà người ta ở bên ngoài, bị người ta bắt tại trận, nên không mặt mũi nào ở lại đây nữa. Sau khi Tào Hồ không tới quấy rầy Trần Ninh nữa, Vu Trúc không quan tâm tới chuyện của Tào Hồ, nên tin tức nghe được cũng mơ hồ.

Cho dù nói không được rõ ràng, vẫn làm Vu Vệ và Trần Dục đưa mắt nhìn nhau, nghĩ loại Nhị Thế này đúng cái gì cũng dám làm.

- Chuyện không đơn giản như Vu Trúc nói đâu. Rõ ràng trong giới nữ sinh, loại tin tức này lan truyền chi tiết hơn nhiên, Trần Ninh phản bác: - Nghe nói Tào Hồ ỷ hấn là giám đốc công ty tổ chức hoạt động thi tài, mấy ngày trước kỳ thi ép buộc một nữ thí sinh đi chơi cùng, muốn dùng thuốc mê cưỡng bức cô gái đó, chẳng hiểu sao cô gái đó chạy thoát được, kết quả Tào Hồ và tên đồng bọn tự uống thứ thuốc đó, bọn chúng ... Bị phóng viên hay tin tới hiện trường chụp được ảnh. Trần Ninh xấu hổ không nói kỹ, nhưng là người lớn ai cũng hiểu uống loại thuốc đó, hai tên nam nhân kia có thể làm trò gì.

- Toàn chuyện vô căn cứ, chỉ đám nữ sinh các bạn thích truyền tai nhau. Vu Trúc bản tính chất phác rõ ràng không hứng thú với loại tin tức lộn xộn này.

- Sao lại không có căn cứ, bạn không thấy cái hoạt động thi tài của họ cuối cùng rất nhiều cô gái không tham gia, hơn nữa trên mạng còn có ghi âm sự kiện này, mặc dù không có tên, nhưng mình nghe giọng là biết một kẻ trong đó là Tào Hồ. Trần Ninh hừ một tiếng, cô tất nhiên nghe ra giọng Tào Hồ.

- Tiểu Ninh nói thế làm chú nhớ ra, thời ra trước đó trên tin báo văn hóa chẳng phải cùng tuyên truyền hai hoạt động thi tài nữ sinh, cuối cùng nghe nói hai nhà đều tổ chức vòng quyết đấu ở Kiến Nghiệp. Hình như tổng giám sát một nhà còn là gái gọi hàng đầu của Hoàng Hậu Tân Vu chúng ta, bị báo chí tiết lộ, cuối cùng nghe nói một cuộc thi đấu voi đuôi chuột có rất nhiều nữ thí sinh bỏ không tham gia nữa. Vu Vệ rõ ràng quan tâm tới tin tức này hơn con trai mình.

Người khác nghe chuyện này tối đa chỉ coi là đề tài tán gẫu, Cố Hiểu Mai thân trong quan trường, lại hiểu nhiều chuyện hơn, cho nên cũng suy nghĩ sâu xa hơn một chút.

Cố Hiểu Mai trước kia cũng từng xem tin trên TV về hoạt động của hai công ty này, biết một bên là Thế Kỷ Hoa Nghệ, giống Thế Kỷ Hoa Ảnh đang xây thành phố điện ảnh ở Tân Vu, đều là xí nghiệp phía dưới tập đoàn Thế Kỷ Hoa Âm. Mà rõ ràng là Thế Kỷ Hoa Âm liên quan mật thiết tới Trương Khác, hay nói cách khác là với Trương gia, bà nhiều lần thấy Tôn Tĩnh Mông, người chủ trì Thế Kỷ Hoa Nghệ có động thái thân mật với Trương Khác, chẳng lẽ sự kiện này cũng là do y đứng sau bày ra.

Nếu chỉ là phản kích với thủ đoạn hèn hạ của đối thủ trước đó, hay là ngẫu nhiên phát hiện ngầm phôi bày chuyện này, cũng có lẽ giống như sự kiện La Quy Nguyên, bề ngoài chỉ là tranh giành ghen tuông mà náo loạn, thực chất mục đích cuối cùng diệt trừ nhọt độc La Quy Nguyên. Lần này cậu cũng có mục đích khác? Liên tưởng tới việc con trai nói Trương Khác ra mặt giáo huấn mẹ Tào Hồ, Cố Hiểu Mai nghĩ? Chẳng lẽ là vì Trần Ninh? Nghĩ thế không khỏi buồn cười, Trương Khác có thiện cảm với Trần Ninh ra sao thì cũng đâu có mấy cơ hội tiếp xúc, ra mặt giúp Trần Ninh ngăn Tào Hồ đã là bất ngờ lắm rồi, nếu bảo vì Trần Ninh mà ép Tào Hồ phải chuyển trường rời đi thì nói thế nào cũng không thông.

1283. Chương 1285: An Bài Trước Khi Đi.

Trương Khác đương nhiên không biết có người đoán đúng mục đích y đối phó với Tào Hồ là vì triệt để giải quyết ẩn họa hộ Trần Ninh trước khi tốt nghiệp rời trường, lúc này y đang chuẩn bị cho chuyến đi dài ngày của mình.

- Tôi cần cổ phần của cô làm cái gì? Trương Khác trở mắt nhìn, hôm nay y tới bộ phận hành chính tổng hợp, cơ cấu trợ lý của y đặt tại tổng bộ Thương vụ Cẩm Hồ Trung Quốc tìm Diệp Tiểu Đồng an bài công việc cho chuyến hành trình sang Perth sắp tới, không ngờ gặp được Tạ Tử Gia, còn muốn y mua 15% cổ phần của cô ta ở Cao Khoa KV.

- Cao Khoa KV hiện chẳng còn gì vui nữa, địa vị thị trường đã được xác lập, tôi chẳng bày ra được trò gì, đành kiếm chuyện khác làm thôi. Tạ Tử Gia nhìn Trương Khác chăm chăm: - Tất cả do anh hại, cho nên anh phải mua cổ phần của tôi.

- Tôi hại thế nào? Trương Khác trở mắt, nhất thời không hiểu:

- Anh dám nói anh giúp Cao Khoa KV có được địa vị hôm nay không phải vì đã đưa Trần Tĩnh lên giường, hừ ...

Trương Khác toát mồ hôi lạnh, chỉ muốn bịt miệng nữ ma đầu này ngay lập tức, nhìn quanh không có ai chú ý, gơ tay đầu hàng: - Cho dù cô muốn bán thì trước tiên cũng nên hỏi anh trai cô chứ, hiện giờ trong tay anh ta đang dư dả còn gì.

- Tôi chẳng thèm tìm bọn họ, toàn là hạng nhát gan. Tạ Tử Gia bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ: - Hơn nữa tôi chẳng thèm dính líu với bọn họ, nếu anh không mua, tôi lấy nó đi thế chấp vay ngân hàng.

- Cô thế chấp làm cái gì, cô lấy tiền làm gì? Trương Khác không khỏi tò mò:

- Mua cổ phần pháp nhân, trong tay tôi có mấy chục triệu đã mua sạch rồi, cơ hội hiếm có, hiện giờ các nơi đang bán tống bán tháo, tôi định mua thêm vài trăm triệu. Tạ Tử Gia thoáng cái đã phấn khích nói: - Tới khi đó tôi trọng tổ lại, tạo dựng lên một Tử Gia hệ, nói không chừng chẳng thua kém gì Cẩm Hồ hệ của anh, thực sự không được thì qua hai năm nữa cổ phiếu được lưu thông thì bán lấy tiền thôi ...

- Chẳng trách vừa mới xảy ra sự kiện Hải Túc không lâu, Tạ Ý rút lui cô lại nhảy vào, cẩn thận để mình lún luôn vào đấy. Trương Khác không tán thành lắm: - Nếu nói kiếm tiền, đợi Cao Khoa KV lên TTCK rồi, thu lợi chẳng phải còn nhiều hơn bên giờ sao?

Tạ Tử Gia nhìn Trương Khác, đột nhiên nản chí: - Nhưng mà tôi buồn, Sáng Vực trọng tổ rồi sẽ phát triển ổn định mấy năm, chẳng có gì kích thích để làm cả ... Xoay xoay di động trong tay, Tạ Tử Gia đột nhiên nói: - Hay cho tôi tham gia Cẩm Hồ với, Sáng Vực là xí nghiệp của Cẩm Hồ, tôi cũng được coi là một nửa nhân viên Cẩm Hồ chứ?

Trương Khác ngẹn lời, đầu óc cô bé này xoay như cái chong chóng, chừng như dừng lại là buồn chán mà chết, ý nghĩ kỳ quái nảy ra liên tục.

Tạ Tử Gia thấy Trương Khác trở mắt không nói, cô càng nghĩ càng thấy chú ý này của mình có lý, từ chỗ Trần Tĩnh, cô tìm hiểu được toàn bộ diện mạo của đế quốc Cẩm Hồ, biết lập nên một tập đoàn cạnh tranh với Cẩm Hồ là rất mong manh, có điều nếu như mình vào được tầng quyết sách của Cẩm Hồ, trở thành thành viên hội nghị 29 người, thậm chí là những người đứng đầu hội nghị, chủ ý của mình chưa chắc kém hơn Trương Khác, lúc đó y có cổ phần nhiều cũng phải nghe lời mình.

Nghĩ tới cảnh điều hành hội nghị, chỉ bảo Trương Khác làm việc, Tạ Tử Gia càng hưng phấn: - Anh có thấy kích động không? Nhân tài như tôi nếu chẳng phải anh lừa được Trần Ninh thì làm sao có được? Nếu muốn đổi cổ phần gì đó, có phải tôi đi tìm Diệp Tiểu Đồng là được không?

- Tôi còn chưa đồng ý cơ mà. Trương Khác cuối cùng cũng nói xen vào được, Tạ Tử Gia là người có thiên phú thương nghiệp nhất mà Trương Khác từng thấy, nhưng tính cách quá siêu thoát, thiếu chừng trạc, tư tưởng đầu cơ quá lớn. Trương Khác lo Tạ Tử Gia phá hỏng sức mạnh ngưng tụ và quy hoạch lâu dài của Cẩm Hồ, nhưng phải nói nếu không như vậy cô chẳng này ra được ý tưởng thiên tài, nghĩ một lúc Trương Khác nói: - Hay là cô giúp tôi lập một hạng mục này đã, còn chuyện gia nhập Cẩm Hồ đợi cuộc họp lần sau tôi sẽ cho cô câu trả lời.

- Khi nào các anh họp? Muốn sử dụng tôi miễn phí là không được đâu nhé, hơn nữa hạng mục không hay tôi không làm. Tạ Tử Gia nói liền thoáng:

- Cuộc họp sẽ tổ chức đầu tháng 7, Ái Đạt tiếp nhận một công ty máy chơi game, khi đó đối thủ sẽ là PS2 của Sony và Xbox sắp ra mắt của Microsoft, thế nào, đủ kích thích chưa?

- Oa, cạnh tranh với Sony và Microsoft? Coi như anh có mắt nhìn người, không tùy tiện lấy một hạng mục ra đối phó cho có. Tạ Tử Gia mắt sáng rực, gật đầu như thể sợ muộn một giây thôi Trương Khác sẽ đổi ý, sốt ruột sẵn tới trước mặt y nói vội: - Hiện ai đang phụ trách hạng mục này? Tôi đi tìm anh ta.

- Vương Tuyên, hiện anh ta đang ở Tân Thái, tôi sẽ thông báo cho anh ta, thậm chí cô sẽ là phó tổng phụ trách hạng mục, phụ trách khai phát thị trường, tiền lương giống và đãi ngộ giống anh ta. Trương Khác hơi ngả người ra sau tránh, không phải ngực hơi nhỏ thì chạm là cái chắc rồi, nhưng phải thừa nhận mà đầu này rất xinh đẹp.

- Vương Tuyên à? Cái tên vô dụng của Cty thiết bị giáo dục điện tử Ái Đạt? Miệng Tạ Tử Gia vẫn cay độc như cũ, khề vồ vai Trương Khác: - May mà anh tìm tôi đây, nếu không chắc chắn sẽ lỗ chổng gọng, mau thông báo cho hắn, mai tôi tới Tân Thái, chuẩn bị nghe lệnh tôi. Rồi ngửa đầu bước đi rất kiêu ngạo, rõ ràng không thèm nghe Trương Khác nói mình chỉ là cấp phó.

Trương Khác càng nghĩ càng thấy chuyện này bất thường, vào văn phòng Diệp Tiểu Đồng nói: - Tiểu Đồng, tính kế sau lưng người khác không phải là thói quen hay đâu.

Diệp Tiểu Đồng ngẩng đầu nhìn Trương Khác, không nhịn được phì cười: - Có mỹ nữ giúp không thích à?

- Cô ta à, quên đi, ngực phẳng lì như cái bảng, làm sao so được với Tiểu Đồng của tôi chứ? Trương Khác cố ý nhìn hâu hấu ngực Diệp Tiểu Đồng trả đũa, sau khi sinh con chỗ đó của cô càng thêm bắt mắt, phối hợp với chiếc áo trắng phập phồng, cùng đồng phục hấp dẫn, rất dễ dẫn dụ người ta nghĩ bậy.

- Chỉ giỏi mồm mép, người ta ngực nhỏ nhưng đầu to, nha đầu này lần trước ở nhà cậu khiến tôi phải chấn động, tôi rất muốn xem cậu và cô nhóc đó, ai lợi hại hơn ai. Diệp Tiểu Đồng bày ra cái vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn ưỡn ngực lên chẳng ngại ánh mắt Trương Khác: - Hơn nữa Diệp Đào sắp cai sữa rồi, tôi không định làm ở đây nữa, thế nào, có thể để cô nhóc đó thay thế tôi không?

- Cô ta à? Tính cô ta không thích hợp, cô ấy xung phong hãm trận thì tốt hơn là trấn giữ hậu phương. Trương Khác lần thứ hai trong ngày giơ tay đầu hàng, không dám nhìn ngực Diệp Tiểu Đồng nữa: - Tôi hoài nghi cô ta căn bản không ngồi yên nổi một ngày.

- Tính tôi không phải như thế à? Chẳng phải cũng bị cậu nhốt tại đây sao? Diệp Tiểu Đồng bất mãn nói: - Hơn nữa cậu hi vọng Thương vụ Cẩm Hồ phát triển nghiệp vụ đại lý xuất nhập khẩu trong nước, chuyện cần xung phong hãm trận không ít.

- Tôi biết ủy khuất Tiểu Đồng, cùng lắm tôi điều Tương Vi về vậy. Trương Khác gãi đầu, rồi quan tâm hỏi: - Vì sao không muốn làm nữa, có phải trong nhà có chuyện muốn đi không?

- Sợ ở gần cậu quá bị tên sắc ma cậu hãm hại lúc nào không hay đấy. Diệp Tiểu Đồng lườm Trương Khác một cái, y nhảy bèn với tâm tư nữ nhân thế, chẳng trách ... Lại cảm khái nói: - Tôi chỉ nhớ những ngày bên ba khắp nơi thôi, ngày ngày nhốt trong văn phòng và quanh quẩn bên con sắp ngột ngạt chết rồi. Dù sao tôi cũng đợi anh Kiến Bàn chỉnh hợp xong hệ thống vận chuyển hậu cần rồi mới tính, hiện giờ không vội, đánh tiếng trước cho cậu chuẩn bị thôi. Vả lại còn có Trần Phi Dung và Hà Huyền nữa cơ mà, thêm vào Tạ Tử Gia, ba tiểu mỹ nhân chưa đủ thỏa mãn cậu à?

- Nữ nhân các cô đúng là, sinh con rồi cái gì cũng dám nói. Trương Khác phản kích: - Tôi đuổi cô tới chỗ anh Thiệu, để anh ấy trông coi vợ mình cho kỹ, không khéo cô hại danh tiếng thanh bạch của tôi.

- Anh ấy à? Diệp Tiểu Đồng đột nhiên không nói nữa.

Trương Khác thở dài, từ cách làm việc như điên của Thiệu Tâm Văn, y đã mơ hồ phát hiện quan hệ vợ chồng Diệp Tiểu Đồng có vấn đề, kéo ghế xuống ngồi gần cô, là bạn bè lâu năm y có trách nhiệm chia sẻ: - Sao rồi, cãi nhau với anh Thiệu thật đấy à?

Diệp Tiểu Đồng nhìn Trương Khác một lúc, cuối cùng nói ra: - Thực ra cũng không có gì, chỉ là anh ấy gần đây vì chuyện Diệp Đào có xung đột một chút, vốn tưởng anh tôi không có con, cho nên Diệp Đào mới mang họ Diệp, hiện giờ có Tiểu Đình Hương, anh ấy muốn sửa lại họ cho nó ... Anh ấy thay đổi rồi, luôn cảm thấy ở rể làm tổn thương tự tôn nam nhân, cho rằng người Diệp gia ai cũng xem thường mình, nên suốt ngày cắm đầu làm việc, muốn có thành tựu chứng tỏ bản thân .. Nói tới đó không kìm được thâm thở dài: - Trước kia tôi yêu anh ấy vì anh ấy hiền lành chất phác, không giống những người trong đại gia tộc như chúng tôi ..

Chuyện này Trương Khác cũng nghe nhiều, hôn nhân môn đăng hộ đối không hoàn toàn là vì tư tưởng phong kiến cổ hủ, mà đó là nhu cầu thực tế, chuyện lọ lem lấy hoàng tử chung sống hạnh phúc chỉ có trong

cổ tích thôi, nhất thời chỉ biết an ủi: - Có lẽ ở gần nhau quá cũng phiền, đợi tôi từ Perth về sẽ an bài chuyện này, hai người sống xa nhau một chút làm mới tình cảm cũng tốt. Còn chuyện Diệp Đào, sửa đi sửa lại không hay, làm tổn thương lão gia tử, cũng không có lợi cho tương lai của Diệp Đào. Để tôi đi khuyên anh Thiệu nhé?

- Ủ, ý tốt của cậu, tôi nhận rồi. Diệp Tiểu Đồng nói ra được, tâm tình tốt hơn rất nhiều: - Lo tốt chuyện cậu ấy, cậu nhiều nữ nhân như thế, tới lúc cậu sẽ đau đầu ... Được rồi, chúng ta bàn việc thôi, mỗi lần cậu đi xa là tôi chết mệt ...

1284. Chương 1286: Tuần Trăng Mật Của Ba Người.

Đối với rất nhiều người mà nói, ngày 02 tháng 06 năm 2001 là một ngày đáng kỷ niệm nhất trong đời, vì hôm đó là ngày lễ tốt nghiệp của bọn họ, qua ngày hôm đó tuổi trẻ phóng túng đã thành kỷ ức, bọn họ phải bắt đầu chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình, một khắc trước mỗi người bọn họ đều là sinh viên tốt nghiệp, một khắc sau bọn họ mang trên người nhãn hiệu khác nhau của xã hội.

Đường Thanh cũng trong đội ngũ đó, cô đang nghĩ về tương lai của mình, mình sẽ là gì, là bà Trương? Hay là theo cách gọi của người Hong Kong, mình sẽ là Trương Đường Thanh? Trong lòng không khỏi có chút hoang mang, quay đầu lại nhìn về phía Trương Khác, Trương Khác mỉm cười với mình, nụ cười vẫn làm cô yên lòng như trước kia. Đường Thanh bất giác thở phào, vì anh ấy làm Trương Đường Thanh cũng xứng mà, từ mùa hè bảy năm trước, Đường Thanh đã hiểu chàng trai gầy gò thư sinh đó là chỗ dựa an tâm của cả đời mình rồi, có Trương Khác bên cạnh cô có cảm giác an tâm dù cha cô cũng không thay thế được, bất kể ra sao chỉ cần anh ấy mãi mãi ở bên mình là được rồi.

Cố Kiến Bình thấy con gái nhìn sang phía bên này, khuôn mặt vốn khấn trương chuyển thành nụ cười đáng yêu, bà biết, nụ cười đó dành cho chàng trai đang ngồi bên cạnh mình. Hai đứa bé này lớn lên bên nhau từ nhỏ, đáng lý ra mình càng phải yên tâm hơn mới đúng, có điều khi Tạ Văn Tĩnh tới nhà làm mai, bà bỗng nhiên lại do dự. Nếu như là trước kia thì chẳng có gì để nói, địa vị Trương Tri Hành có thấp một chút cũng không sao, có thể con gái bà gả đi mới không sợ bị ủy khuất, thế nhưng nhìn Trương Khác bay vút lên như sao, Cố Kiến Bình cảm thấy hiện giờ gia đình mình không xứng với người ta, con gái mình gả qua đó, nói không chừng phải khép nép lấy lòng cha mẹ chồng, mà Cố Kiến Bình biết con gái mình, ngoan thì ngoan, nhưng là thiên kim tiểu thư đích thực, không chịu nổi ủy khuất. Nhìn sang Lương Cách Trân bên cạnh, Cố Kiến Bình cảm thấy thật may mắn, Lương Cách Trân vẫn giữ được tâm thái như năm xưa, có lẽ mình lo xa quá.

Lương Cách Trân hoàn toàn không biết gì về tâm tư của Cố Kiến Bình, bà là người đơn thuần, thế giới của Trương Khác với bà rất xa xôi, cho dù lần này sang Hong Kong thăm con dâu, có rất nhiều nhân vật lớn ra tận sân bay đón, nghe nói có cả doanh nhân ở tận ĐNÁ, bà cũng không thấy có gì đặc biệt, Trương gia hiện không thua kém ai, với bà thế là đủ rồi, bà chỉ quan tâm tới chồng con, hư vinh không quan tâm lắm. Nhìn Đường Thanh lên nhận giấy tốt nghiệp, tung tăng chạy về phía này, càng nhìn càng yêu, bà hài lòng nhất là cô con dâu này rồi, quay sang bảo với Cố Kiến Bình: - Tiểu Thanh tốt nghiệp sớm hơn Tiểu Khác một tháng, đợi Tiểu Khác cũng tốt nghiệp rồi, chúng ta bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, hai năm nữa có thể nghỉ hưu trông con cho bọn chúng.

Buổi lễ kết thúc, Trương Khác bị Đường Thanh kéo đi khắp nơi chụp ảnh kỷ niệm với bạn bè, tạm biệt lẫn nhau, khi trở về hai bà mẹ đã lên xe, Đường Thanh lưu luyến nhìn trường học, nói: - Đi học bốn năm, không biết những thứ học được có tác dụng không?

- Đừng lo, bạn rất thông minh, dù làm gì chắc chắn sẽ thành công hơn người khác. Trương Khác khẽ ôm vai Đường Thanh, đôi lúc y không khỏi nghĩ, cản trở lớn nhất của Đường Thanh chính là mình, nếu không có y, Đường Thanh có thể thoải mái phát huy khả năng của cô, Đường Thanh có khả năng tổ chức lãnh đạo, tâm tư tinh tế khéo léo, Trương Khác từng nghĩ quan trường có khi là một vũ đài để cô thể hiện mình.

- Nịnh mình thì mình cũng không cho Phi Dung sang Perth với bạn đâu, mình cần bạn ấy giúp tổ chức quỹ trợ học, còn chuyện thu gom giấy phế liệu nữa, bọn mình có kế hoạch cả rồi. Đường Thanh quay sang nhìn Trương Khác tựa cười tựa không.

Hôm nay là lễ tốt nghiệp của Đường Thanh, là bạn thân nhất với Trần Phi Dung cũng có mặt, nhưng không ngờ Cố Kiến Bình và Lương Cách Trân lại cùng qua, trước kia thì không vấn đề gì, hiện có quan hệ đó với Trương Khác rồi, Trần Phi Dung không dám giáp mặt với Cố Kiến Bình, nên không có mặt. Theo kế hoạch, sau khi Đường Thanh tốt nghiệp cũng là lúc Trần Phi Dung kết thúc kỳ thực tập, chính thức thành trợ thủ của Trương Khác, lần này theo y sang Perth, nhưng lại lần nữa có biến số ...

- Mình biết lỗi rồi mà, tuyệt đối không có lần sau. Trương Khác đưa tay lên trời thề thốt, từ đầu tháng 2 xảy ra chuyện với Trần Phi Dung tới giờ, y có qua Hong Kong hai lần, nhưng Đường Thanh không cho ngủ cùng, tất nhiên cũng chẳng thể động vào Trần Phi Dung: - Đừng giận mình nữa mà.

- Hừ, đồ khôn lỏi, mình có duy nhất một người bạn như Phi Dung thôi, lấy đâu ra lần sau mà thề? Đường Thanh lườm Trương Khác một cái, thấy bộ dạng đau khổ tội nghiệp của y, thối khê một hơi vào tai y, nói nhỏ: - Đồ ngốc, mình để dành cho tuần trăng mật của ba chúng ta đấy ...

~~o0o

~Máy tay hạ cánh xuống sân bay Perth, Trương Khác cảm thấy chút mệt mỏi, Phó Tuấn nhìn mặt y, hỏi: - Khác thiếu gia mệt à?

Trương Khác cười, chả lẽ nói suốt chín tiếng ở trên máy bay vì câu nói "dành cho tuần trăng mật của ba chúng ta" của Đường Thanh nên phấn khích không ngủ được? Trả lời ứng phó: - Tôi mà kêu mệt chẳng phải đám Tô Tân Đông, Trần Tín Sinh tìm tôi liều mạng?

Phó Tuấn cũng cười, tất cả mọi người ở Cẩm Hồ bị Trương Khác làm xoay vòng vòng, hạng mục hết cái này tới cái khác, Trương Khác ít nhất đôi khi còn trốn trong trường nhân nhà một chút, có điều gần đây cũng bận nhiều rồi.

- Hai tiểu nha đầu có trách anh không? Trương Khác lại hỏi: - Anh theo tôi bao lâu rồi chưa về nhà, chị dâu không nói gì sao?

- Vợ chồng già rồi chẳng sao cả, dù sao chỉ cần về nước là gặp được nhau là đủ rồi. Còn hai tiểu nha đầu thì mong tôi đi suốt ấy chứ. Phó Tuấn cười nói: - Chỉ cần Khác thiếu gia không chê, tôi đi theo suốt ngày cũng được.

- Vài năm nữa thôi, bận hết quãng thời gian này chúng ta sẽ an nhàn, đợi tới lúc đó anh tha hồ về dỗ hai thiếu nữ đang tuổi thanh xuân.

- Tôi thực sự không biết dỗ trẻ con, không ở bên cạnh thì rất nhớ, còn ở bên cạnh thì đau hết cả đầu. Phó Tuấn cười méo xẹo.

Đó chắc là phiền não của hạnh phúc? Trương Khác thâm hâm mộ, tuy cơ thể mới trên 20, nhưng tâm lý đã trên 30 rồi, trong lòng Trương Khác rất mong có con, chỉ là nữ nhân của y mỗi người một nơi, mà Trương Khác không muốn con mình cả năm nhìn thấy cha vài lần, có điều nghĩ tới cảnh toàn bộ nữ nhân của mình tụ lại một chỗ, Trương Khác cũng sờn gai ốc.

Thôi bỏ đi, đợi qua vài năm nữa hãy tính, tới khi đó không còn ưu thế trùng sinh, mình có thể bỏ đi cảm giác sứ mệnh rồi.

Mang suy nghĩ như thế, khi nhìn thấy Dịch Đan Thanh, Trương Khác liếc xuống cái bụng nhỏ bằng phẳng của Dịch Đan Thanh, thấy vừa gặp nhau mắt y đã liếc lên liếc xuống, Dịch Đan Thanh khoát tay Trương Khác, kín đáo véo sườn y một cái: - Vừa mới gặp đã nghĩ tới chuyện xấu.

Trương Khác thâm kêu oan, nhưng cũng không giải thích: - Sao lại bảo chuyện xấu? Chẳng lẽ chị không muốn à?

Dịch Đan Thanh không trả lời, chỉ ném cho Trương Khác một cái nhìn quyền rũ.

Lên trên đảo bỏ hết những người khác qua một bên, Dịch Đan Thanh ôm lấy cổ Trương Khác, hỏi như cô bé con: - Nhớ tôi không?

Trương Khác trả lời bằng cách nâng cằm Dịch Đan Thanh đặt lên môi co một nụ hôn nồng nàn, nữ nhân trên 30 cơ thể như trái quả chín mọng, chỉ hôn một cái làm cho nước chảy ra rồi, mùi nam nhân từ trên

người Trương Khác truyền tới làm Dịch Đan Thanh ngây ngất, chẳng kịp cởi váy, chỉ kéo quần lót xuống, vội vàng ngồi lên người Trương Khác, cảm giác cơ thể lấp đầy làm cô rên lên sung sướng.

Trương Khác mặc cho Dịch Đan Thanh như con ngựa hoang chồm lên người mình, y bận rộn cởi y phục trên người cô, vừa cắn vừa nhay vú cô, nghe tiếng rên rĩ thỏa mãn của cô, ngón tay khẽ lướt qua vết sẹo ở ngực, Dịch Đan Thanh dừng động tác, hạ người xuống áp lên ngực Trương Khác, thở hổn hển: - Đứng nhìn, xấu lắm.

- Sao lại xấu, nhìn thấy chị, em cảm giác ngực nữ nhân khác thiếu cái gì đó. Trương Khác dịu dàng nói, trở mình đè Dịch Đan Thanh xuống, tay bóp vú cô, bắt đầu công kích, Dịch Đan Thanh dần dần buông tay ôm cổ Trương Khác ra, nhắm mắt tận hưởng ...

1285. Chương 1287: Tai Nạn Xe.

Perth được gọi là thành phố ánh nắng, mỗi năm có bình quân 118 ngày trời nắng, cho dù tháng 6 tới tháng 8 là mùa đông, nhiệt độ ban ngày trung bình cũng chừng 18 độ, làm người ta vô cùng dễ chịu, chỉ là đến tối nhiệt độ tụt mạnh xuống tới 5 độ.

Trong thời tiết tốt như thế, Trương Khác tất nhiên chẳng muốn ở khu mỏ để ăn bụi, sau khi tham gia xong một loạt nghi thức quảng sắt rời nhà máy, thông xe, khởi hành ... Liên trở về tiểu trấn Suối Thánh Đản, kế hoạch của Trương Khác là trong vài ngày còn lại cùng Dịch Đan Thanh tới khu bảo tồn thiên nhiên hoang dã cắm trại ngoài trời, để thưởng thức cảnh sắc mùa đông ở Perth và cảm thụ sự cô tịch giữa đất trời chỉ có hai người.

- Đưa Vệ Lan theo đi! Tiểu nha đầu này gần đây bận rộn chuyện khu mỏ, lâu lắm rồi không được nghỉ ngơi, lần này đi cắm trại không thể bỏ nó ở lại đây! Sau hoan ái, Dịch Đan Thanh lười biếng nằm trong lòng Trương Khác nói:

- Đưa chị ấy đi cũng là nên làm, có điều chị không lo như thế sẽ ảnh hưởng tới chúng ta hưởng thụ màn trời chiếu đất, giao lưu thân mật dưới bầu trời sao à? Trương Khác vỗ lên cái mông lớn của Dịch Đan Thanh, giọng nói không khỏi có chút tiêng tiếc.

- Hiện giờ đang là mùa đông, nếu cậu không lo buổi tối ra ngoài trời bị đóng thành băng thì tôi cứ thử xem, tôi không điên với cậu đâu. Dịch Đan Thanh tuốt cái thứ kia, vừa rồi còn hung hăng hùng hổ, hiện giờ nhũn nhũn đổ oặt sang bên. Vừa mới nghịch ngợm được vài cái, thứ đó đã phồng lên, mắt lúng liếng nhìn Trương Khác: - Còn may, chưa bị đám tiểu yêu tinh làm hỏng ...

- Có hỏng cũng bị yêu tinh chị làm sống lại thôi. Trương Khác dùng chân tách bắp đùi cô ra, cạ cạ giữa mông cô, điều chỉnh góc độ, thuận lợi tiến vào đường hầm ướt át, môi hôn dọc lưng trơn mịn như ngọc của cô, xoa bóp thô bạo cặp mông nảy nở, phát động cuộc chinh phạt thứ hai.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi sắp xếp những thứ cần để cắm trại thì Vệ Lan bị Dịch Đan Thanh kéo tới, lúng túng ở bên hỗ trợ. Vệ Lan tất nhiên hiểu Dịch Đan Thanh gọi mình theo là để mình có thêm cơ hội tiếp xúc với Trương Khác, thậm chí sáng tạo điều kiện để xảy ra chuyện gì đó.

Nếu như Dịch Đan Thanh đã có suy tính như thế, Trương Khác cũng không thể ngốc nghếch gọi cả đám Phó Tuấn đi cùng.

Cắm trại ngoài trời cần lều bạt, túi ngủ, thảm, đệm chống ẩm, ngoài ra cần có thức ăn, nước, hòm y tế, công cụ phòng thân cùng vật dụng thông tin liên lạc, những thứ đó nhét đầy cả khoang sau chiếc xe việt dã. Vốn kế hoạch là ăn sáng xong sẽ xuất phát, nhưng mãi tới tận trưa mới chuẩn bị xong, thấy muộn rồi, Trương Khác quyết định ăn xong cơm trưa mới xuất phát, nhân lúc ăn trưa, bảo người lái xe đi đổ đầy xăng.

Ba bọn họ vừa ở trong phòng ăn trưa xong thì xe cũng vừa vặn đi đổ xăng về, đỗ ở cửa, người lái xe đi xuống, tới cửa ra hiệu với Trương Khác chìa khóa ở trên xe, rồi đi ăn cơm trưa. Về tới chỗ ở của mình, người đó cẩn thận nhìn quanh, xác định không có ai, bấm số điện thoại, nói một tràng tiếng Nhật rất lưu loát.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, Trương Khác và Dịch Đan Thanh, Vệ Lan đang chuẩn bị lên xe xuất phát thì đi động của Dịch Đan Thanh vang lên, nhận điện thoại xong, Dịch Đan Thanh mặt đầy nuối tiếc nói

mình không đi được, phải về Perth ngay.

Nhìn Dịch Đan Thanh vội vã lên một chiếc xe khác rồi đi, Trương Khác có chút hoài nghi tất cả có phải do Dịch Đan Thanh an bài trước, để mình và Vệ Lan có cơ hội ở riêng bên nhau không. Quay lại nhìn thấy mặt Vệ Lan đỏ dừ không nói, Trương Khác biết cô cũng đoán ra rồi.

- Riêng hai chị em mình cũng tốt, như thế xe nhẹ, chúng ta đi được nhiều nơi hơn. Trương Khác đeo đai an toàn vào, thuận thực khởi động xe, cười với Vệ Lan bên cạnh.
- Có thể lý giải thành cậu nói chị Đan Thanh nặng không? Nếu đã thành cục diện hai người đi riêng với nhau rồi, Vệ Lan cũng bỏ gò bó đi, thoải mái đáp lời:
- Hình như hiểu thế cũng được, có điều lời này chị nghe thôi nhé, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác, tới lúc đó em cũng không thừa nhận là đã nói đâu. Sau khi lái xe khỏi tiểu trấn Suối Thánh Đản, Trương Khác dần tăng tốc độ lên.

Buổi chiều ánh nắng ảm áp, gió mát lồng lộng thổi lên người, khoan khoái khổ tả, Trương Khác cảm giác từng lỗ chân lông của mình đều mở ra, hít thở không khí nguyên thủy này. Lái xe rời khỏi tiểu trấn gần được một tiếng rồi, dọc đường không gặp một ai cả, chỉ có những loài động vật hoang dã thi thoảng bị tiếng động cơ làm giật mình bỏ chạy, từ bụi cỏ lao ra, rồi thoát cái lại biến mất trong những bụi cỏ.

Vệ Lan đứng dậy ở chỗ ngồi, tay vịn vào viền kính chắn gió, mái tóc bị gió thổi bay phần phật, thích thú reo hò như đứa trẻ con.

Xa xa từ trên không trung nhìn xuống, giữa đất trời chỉ có một chiếc xe cô đơn chạy nhanh trên bình nguyên Tây Úc rộng lớn, thảnh thơi lại có những con thú không sợ người chạy cùng một đoạn.

- Cẩn thận, trong bãi cỏ phía trước có tảng đá lớn đấy. Vệ Lan một tay vịn khung kính, một tay chỉ phía trước.

Trương Khác nghe vậy đạp nhẹ phanh giảm tốc độ để tránh đi, nhưng dẫm chân xuống phát hiện tốc độ không giảm đi chút nào, vội vàng dẫm thêm vài cái, vẫn không có phản ứng, lúc này Trương Khác mới vội quay vô lăng tránh tảng đá phía trước thì không còn kịp nữa, xe xoay đi xô vào tảng đá “rầm” một tiếng, trên bình nguyên trống trải, truyền đi rất xa.

Trương Khác đeo đai an toàn còn đỡ, nhưng vẫn bị túi khí an toàn bật ra làm đầu óc choáng váng, Vệ Lan thì bị cú va chạm bất ngờ hất văng ra ngoài xe, lăn trên mặt đất vài vòng rồi nằm im không nhúc nhích, không rõ lành dữ ra sao.

Trương Khác vất vả từ trên xe xuống, ôm lấy cái đầu còn ong ong, loạng choạng chạy tới, quỳ xuống bên cạnh Vệ Lan, lật người cô lại, dùng tay thử hô hấp vẫn bình thường mới yên tâm, chỉ là đầu có một vết thương, máu tươi cứ từ đó chảy ra không ngớt, trên người cũng xước xước vài chỗ.

Lúc này cần nhất phải trấn tĩnh xử lý, Trương Khác lại loạng choạng đi về xe lấy hòm cấp cứu ra, tìm bông, gạc và băng, băng bó vết thương cho Vệ Lan, định dùng điện thoại vô tuyến lắp trên xe liên lạc với Phó Tuấn, nhưng phát hiện nó đã bị hỏng, mở ra xem mới thấy giấy điện rõ ràng bị người ta cắt đứt.

Vừa rồi phanh xe đột nhiên mất tác dụng hiển nhiên cũng có kẻ giở trò, Trương Khác giật mình hiểu ra, âm mưu nhắm vào mình này hẳn chỉ mới bắt đầu, mình và Vệ Lan ở lại nơi này sẽ vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù vẫn còn cháng váng, Trương Khác gắng gượng đứng dậy, lấy nước, thực phẩm, thiết bị chiếu sáng và vài thứ cần thiết cho vào cái túi lớn treo lên cổ, sau đó cố sức công Vệ Lan lên, kế hoạch đi theo bên mé con đường tới đây vài dặm trước, sau đó mới quay trở về, cố gắng né tránh kẻ địch đang hướng tới phía này.

Công Vệ Lan đi chưa bao xa, Trương Khác phát hiện mình đã bị bao vây.

Mười mấy người tay cầm đủ các loại vũ khí khác nhau từ bốn phía đi tới, người cầm đều đeo cái gì đó tỏa sáng trên đầu, dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

1286. Chương 1288: Hồ Ly Và Thợ Săn.

Nhìn thấy thứ đang phát sáng long lanh trên đầu người kia, trái tim đang vọt lên tận cổ của Trương Khác quay lại vị trí cũ, người nhũn ra, đứng không vững nữa, loạng choạng mấy cái, nhẹ nhàng đặt Vệ Lan xuống, ngồi phịch xuống bãi cỏ, chỉ còn miễn cưỡng giơ tay trái lên.

Người cầm đầu nhìn chăm chăm vào cổ tay trái của Trương Khác, khuôn mặt đen đúa lộ vẻ kinh ngạc, đưa tay sờ lên thứ đeo ở trên trán, nhớ ra một vài chuyện, lí la lí lố nói một tràng, bảo người của mình bỏ vũ khí trong tay xuống.

Đó chính là những người Koori bị tiếng va chạm mạnh vừa rồi thu hút tới, hơn nữa người cầm đầu lại chính là thủ lĩnh bộ lạc đã dùng vòng tay xương thú của mình đổi lấy đồng hồ của Trương Khác. Người Koori là một bộ lạc giữ phong tục nguyên thủy nhất không muốn tiếp xúc với người hiện đại, vị thủ lĩnh bộ lạc này hiển nhiên không có khái niệm đồng hồ đeo tay, cho nên coi chiếc đồng hồ mấy chục vạn gần kim cương thành món đồ trang sức tinh xảo, đeo ở trên trán mình.

Nhìn thấy Trương Khác và bạn bị thương không còn sức di chuyển nữa, vị thủ lĩnh liền ra hiệu người trong bộ lạc công Trương Khác và Vệ Lan đi, Trương Khác phối hợp cả chân tay với miệng bảo họ mang thứ trên xe việt dã đi cùng, thủ lĩnh kia gật gù ra hiệu, một lúc sau thấy hai người lẫn hai cái bánh xe trước mặt, trông có vẻ rất thích thú với thứ đồ chơi này. Trương Khác đỡ khóc đỡ cười phải lão đảo đi tới xe tự chọn đồ, ra dấu vác lên vai, mấy người Koori lúc này mới gật gù hiểu ra, có người lục lọi tháo dỡ tất cả những thứ phát sáng trên xe, hơn hở ra hiệu muốn đổi chác, thế là Trương Khác có thêm một đồng vòng đeo tay, đeo cổ, đeo đầu.

Sau khi Trương Khác và Vệ Lan được đoàn người Koori cơ thể cường tráng, hành động nhanh chóng đưa đi chừng một tiếng, có bốn chiếc xe việt dã Mitsubishi từ phía đối diện hướng xe Trương Khác phóng tới, trên đồng hoang mênh mông, tìm chuẩn xác được chiếc xe xảy ra tai nạn của Trương Khác.

Tới bên chiếc xe bị tai nạn, có hai tên người da vàng mặc đồ nguy trang cùng giày lính, đeo súng trên lưng nhảy từ trên chiếc xe đi đầu xuống, một tên ột tên thấp, nhưng đều rất chắc khỏe. Tên lùn đi ra đi ra đuôi chiếc xe bị tan nạn, mò mẫm phía dưới gầm xe, lấy ra một vật tròn dẹt màu đen, bên trên còn có ánh đèn chớp chớp.

Tên cao đứng ở mũi xe, nhìn thiết bị theo dõi ở trên tay, lắc đầu, thiết bị theo dõi gắn trên xe Trương Khác đã hoàn thành sứ mệnh, không còn bất kỳ tác dụng nào nữa. Tên lùn lục lọi túi đồ ở khoang sau, thấy không còn được mấy món, chửi rửa bực tức, đi tới bên tên cao, tựa hồ cho rằng ngoại trừ lắp thiết bị theo dõi trên xe, còn phải lắp cả ở tên đồ cắm trại, nhưng quên mất mấy thứ đó lắp trên đồ cắm trại rất dễ bị phát hiện, từ đó làm hỏng cả hành động.

- Chắc là bọn chúng chưa đi xa được đâu, bọn chúng mang theo nhiều đồ như thế, cho dù không bị thương trong tai nạn thì tốc độ cũng chẳng thể nhanh được. Tên cao về xe lấy bản đồ ra thương lượng với tên lùn.

Tên cao dùng tiếng Nhật chính thống, là một người Nhật, từ vũ khí trang bị trên người hẳn và đồng bọn, cùng phong cách hành động và tuổi tác, có khả năng đám người này là những quân nhân xuất ngũ.

- Vậy chúng ta phải mau chóng đuổi theo hướng quay trở về Suối Thánh Đản, phải tìm được chúng trước khi chúng gặp được người của chúng, phải để tất cả trông giống như một cái chết trong tai nạn. Tên lùn chỉ con đường màu đen nối với Suối Thánh Đản ở bên trên bản đồ, quay người lên xe, chuẩn bị xuất phát.

- Jindo, đừng đưa quyết định nhanh như thế. Tên cao ngăn tên lùn Jindo lại, nhìn kỹ bản đồ nói: - Trước chuyến hành động này, ngài Tú Tàng đã chuyên môn giới thiệu về mục tiêu, anh còn nhớ không? Mục tiêu là kẻ giao hoạt như hồ ly, chúng ta là thợ săn, đương nhiên cần phải cẩn thận thêm một chút.

Nói tới đó tên cao quan sát địa hình xung quanh, chỉ bản đồ nói: - Tôi đoán chừng bọn chúng sẽ không mạo hiểm đi theo con đường cũ quay trở về đâu. Vì để phòng chúng ta, khả năng bọn chúng sẽ đi về hai phía trái phải, vòng một vòng tránh chúng ta mới trở về Suối Thánh Đản, chúng ta phải chia làm hai đường dọc theo đường này mà đuổi, hẳn sẽ mau chóng tóm được bọn chúng thôi. Cho dù cả hai phương hướng này đều không có, chúng ta cũng có thể lợi dụng tốc độ chặn đường về của bọn chúng, cho dù cuối cùng phải cùng vệ sĩ của chúng phát sinh độ súng, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ ngài Tú Tàng giao cho.

- Yara, cả hai phương hướng này phạm vi đều quá rộng, chúng ta chỉ có bốn cỗ xe và 20 người, rất dễ để bọn chúng lọt mắt. Jindo mặc dù tán đồng ý kiến của đồng bọn nhưng lo nhân lực của mình không đủ.

- Jindo, xem lượng xăng hao tổn và tình hình máy theo dõi vừa rồi, thời gian xảy ra tai nạn hẳn là chừng một tiếng trước. Tên cao Yara dùng bút khoanh vòng lên bản đồ: - Tốc độ đi bộ bình quân của người thường là chừng 5km/h, thêm vào bọn chúng lại vác đồ theo, tốc độ càng chậm, nơi này là đồng hoang, chỉ có bụi cỏ không nể ẩn nấp, không có rừng rú gì ảnh hưởng tầm nhìn, có thể dễ dàng tìm ra mục tiêu, chúng ta cứ tìm trong phạm vi 10 km này là được.

Chọn xong phương hướng, Jindo và Yara mỗi tên lên một cái xe, lấy hiện trường tai nạn làm trung tâm, bốn xe chia làm hai nhóm, một trái một phải đuổi theo.

Đuổi chừng được mười phút, Yara đi mé phải dùng điện thoại vô tuyến liên lạc với đội xe của Jindo, biết nhóm Jindo tìm được một cái bình kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời, xác nhận của mục tiêu để rơi trên đường.

- Con hồ ly giả hoạt sao có thể sơ ý bại lộ hành tung của mình như thế được, chắc là cố ý để rơi, muốn chúng ta đưa ra quyết định sai lầm. Yara suy nghĩ suy nghĩ một lúc rồi kết luận, quyết định đuổi theo đúng kế hoạch ban đầu.

Nhưng chừng 10 phút sau, đội xe của Jindo lại tìm được hai thứ nữa do mục tiêu để lại.

Chẳng lẽ do mục tiêu bị thương trong tai nạn, cho nên thể lực không đủ phải bỏ đồ lại? Nếu không với tốc độ xe, đi hai mươi phút rồi phải bắt kịp mục tiêu rồi mới đứng, mục tiêu không thể đi về phía trái xe như thế rồi quay sang phía bên phải, căn bản không có thời gian để mục tiêu đổi hướng, vậy chắc chắn mục tiêu chọn đi đường phía trái, tối đa là lợi dụng đồ mang theo đánh lạc hướng truy binh ở phạm vi nhỏ, đúng là con tiểu hồ ly giả hoạt, nhưng giả hoạt đến mấy cũng không thể so được với ưu thế tốc độ tuyệt đối của thợ săn.

Yara xem bản đồ, xác định đại khái vị trí hiện tại của Jindo, cuối cùng hạ quyết tâm bỏ tìm kiếm kiểu kéo lưới, bảo tất cả người phân tán tìm kiếm quay trở lại xe, đội xe quay đầu đuổi theo xe của Jindo, như thế cho dù mục tiêu có lợi dụng đồ vật đánh lạc hướng Jindo, phía hẳn dẫn người tới tăng cường phạm vi tìm kiếm cánh trái, đảm bảo tìm được mục tiêu trước khi trời tối.

Sau khi xe của Yara quay lại đường cũ đi qua xe xảy ra tai nạn của Trương Khác không bao lâu, có hai chiếc xe việt dã khác cũng tới nơi xảy ra tai nạn.

1287. Chương 1289: Tiếng Súng Lúc Nửa Đêm.

Hai chiếc xe việt dã dừng lại ở nơi xảy ra tai nạn, Phó Tuấn và Mã Hải Long từ cùng một chiếc xe nhảy xuống, nhú mào nhìn chiếc xe không có người.

Phó Tuấn lấy làm lạ vì sao Trương Khác không liên hệ với mình ngay sau khi xảy ra tai nạn, cho dù nơi này sóng di động không tốt thì có thể dùng thiết bị vô tuyến điện, Trương Khác chắc chắn phải biết dù mình và Mã Hải Long không muốn quấy rầy bọn họ, nhưng vẫn theo sau đằng xa.

- Khác thiếu gia xảy ra chuyện rồi, thiết bị vô tuyến trên xe đã bị người ta dùng dao cắt đứt dây bên trong. Lên xe lục tìm điện thoại vô tuyến điện, phát hiện bên trong có vấn đề, tìm Phó Tuấn thất bại, nhảy xuống xe nói lớn với Mã Hải Long. Vừa rời khỏi tiểu trấn Suối Thánh Đản không bao lâu thì bọn họ gặp một vụ tai nạn xe, cả con đường bị tắc hơn một tiếng, khi đó Phó Tuấn đã hơi nghi ngờ, cảm giác chuyện có chỗ nào đó không ổn, nhưng dù sao không phải là người xuất thân vệ sĩ chuyên nghiệp, không kịp thời ý thức được có người muốn đối phó với Trương Khác, dùng vụ tai nạn xe này để kim chân mình và các vệ sĩ.

- Trước đó có mấy chiếc xe đi qua đây, hình như là xe Mishubishi, có ba bốn cái. Mã Hải Long quan sát kỹ hiện trường, đem phát hiện nói với Phó Tuấn, lại chỉ ra mấy dấu chân không rõ ràng: - Người trên xe đi giày lính của quân tự vệ Nhật Bản, khả năng là lính xuất ngũ. Hẳn xuất thân lính trinh sát, những thứ này tất nhiên là sở trường.

- Nhìn vết bánh xe hình như là bọn chúng chia hai đường trước, sau đó nhóm bên phải quay lại hướng bên trái, chẳng lẽ bọn chúng đã phát hiện ra cái gì đó? Nhưng tín hiệu tín hiệu trong di động của Khác thiếu gia lại báo ở một phương hướng khác, cách chỗ này chừng 20 km. Phó Tuấn lấy từ trên xe một máy thu tín hiệu, nhúu mày nói:

Mã Hải Long gật đầu: - Hẳn là sau khi xảy ra tai nạn, Khác thiếu gia dự liệu được sẽ có người truy đuổi ra tay với mình ở chỗ lý tưởng này, cho nên đã dùng cách nào đó đánh lạc hướng, còn về cách gì thì tôi không biết, chẳng lẽ cậu ấy và Vệ Lan chia làm hai?

- Chúng ta cứ đi theo phương hướng này, còn mấy chiếc Mitsubishi cũng không thể bỏ qua như vậy được, thông báo cho gia tộc Joyce để bọn họ đốc thúc toàn bộ lực lượng cảnh sát đương địa bao vây khu vực này, đồng thời có thể liên hệ với đội bảo vệ mỗ hiệp trợ, nhất định phải bắt được đám người có ý đồ bất thiện này. Phó Tuấn và khởi động xe vừa bảo Mã Hải Long:

Lúc này cách đó 20 dặm, trong bộ lạc người Koori ở bên hồ, Trương Khác và Vệ Lan được hưởng thụ đãi ngộ của người khách tôn quý nhất của bộ lạc, được ở riêng trong một cái nhà cỏ.

Trong quan niệm của người Koori, người lạ mặt từng chấp nhận trao đổi đồ vật với mình, cho dù không cùng một chủng tộc, thì vẫn là khách mà bộ tộc mình chấp nhận, huống hồ hai vị khách này còn mang theo không ít đồ, dù không hiểu vì sao vị khách đó lại muốn bỏ họ chạy hướng khác vứt bỏ đồ vật lại, toàn là thứ lấp lánh.

Vì ngôn ngữ bất đồng, Trương Khác lại muốn đánh lạc hướng kẻ truy sát có khả năng theo tới, nên vừa nói vừa vẽ vừa ra hiệu với thủ lĩnh bộ lạc, bảo hắn cứ một quãng lại ném một món đồ, may thủ lĩnh bộ lạc thông minh, mất chừng 10 phút là hiểu ý y, lúc đó Trương Khác đã sắp ngất rồi, cứ mơ mơ hồ hồ bị người ta công tới bộ lạc của họ.

Những người Koori trông có vẻ ngu muội lạc hậu này mới là chủ nhân chân chính của đại lục Australia, chỉ là người Koori vẫn ở trạng thái thị tộc nguyên thủy, không thể ngăn cản được người da trắng dùng súng pháo mở đường. Sau khi không gian sinh tồn mỗi ngày một ít đi, không ít bộ lạc người Koori đã chấp nhận văn hóa của người da trắng, thậm chí một bộ phận còn chuyển vào sống ở các thành phố lớn, nhưng vẫn có một phần giữ nghiêm ngặt tập tục truyền thống của mình, cự tuyệt tiếp thu văn hóa phương tây. Tổ chức khoa giáo của Liên hiệp quốc xuất phát từ việc bảo hộ dân tộc vẫn còn ở trạng thái truyền thống nguyên thủy, cùng chính phủ Australia chuyên môn giữ lại vùng đất cho người Koori sinh sống săn bắn, tôn trọng và thừa nhận truyền thống tập quán của những bộ lạc này.

Nhìn những nóc nhà chóp nhọn làm bằng cỏ rất thô sơ nhấp nhô bên hồ, và những người Koori người mang da thú, đầu cắm lông vũ và vẽ hoa văn, miệng líu lo bằng ngôn ngữ cổ quái mà mình không sao hiểu được, Trương Khác có cảm giác mình lần nữa trùng sinh tới xã hội nguyên thủy, cúi đầu nhìn Vệ Lan vẫn còn hôn mê, Trương Khác lo lắng nữa cô tỉnh lại nhìn thấy những người này có hoảng sợ ngất xỉu không.

Mặc dù có thủ đoạn đánh lạc hướng, dự đoán tối đa chỉ có thể trì hoãn những kẻ truy sát chừng hai ba tiếng, nhưng Trương Khác không hề lo lắng, chừng đó thời gian là đủ cho Phó Tuấn và Mã Hải Long tới được chỗ này rồi.

Trong di động của y có công năng định vị không hề thua kém gì thiết bị định vị chuyên nghiệp, đám Phó Tuấn hẳn có thể tới được trước khi trời tối. Trương Khác vừa tràn trề tự tin phán đoán, vừa lấy di động trong túi ra, nhưng trở mắt ngay lập tức, di động của y cảnh báo hết pin, nhớ ra pin dự trữ của mình hình như ở trong túi giao cho người Koori chạy nhanh kia mất rồi, Trương Khác vỗ trán, chẳng biết do bị va chạm làm đầu óc choáng váng, hay là gặp phải năm hạn, giờ chỉ mong đám Phó Tuấn sớm định vị được vị trí của mình, tới trước những kẻ kia.

Đáng tiếc đến tận lúc mặt trời khuất núi, người Koori đã đốt lên những đồng lửa lớn, gõ trống chuẩn bị múa hát vẫn không thấy bóng dáng đám Phó Tuấn đâu, chuyện đã tới mức này có suốt ruột cũng vô ích, Trương Khác bỏ tâm sự qua một bên, ngồi thưởng thức vũ đạo nguyên thủy.

Vệ Lan trong cơn mê cũng bị tiếng trống đánh thức, mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, được Trương khác đút cho uống một bát canh, chẳng biết nấu bằng loại thịt gì, nhưng rất thơm ngon. Uống xong canh, Trương Khác lại cho cô uống hai viên thuốc kháng sinh, sau đó dỗ cho Vệ Lan ngủ, tránh cho cô thấy cảnh tượng khó tin ngoài

kia trong ánh lửa bập bùng sợ hãi xảy ra chuyện gì, đợi mai trời sáng giải thích cho cô biết cũng thuận tiện hơn.

Khi Vệ Lan ngủ rồi, Trương Khác ngồi dựa vào một cái cột gỗ, mắt hướng về cái cửa mở rộng, nhìn những người Koori tựa hồ không hề có ưu sầu, không hề có vướng bận, bất kể là người già ngồi gập gù hay là đám trẻ con đang chạy tung tăng bên đồng lửa, trong lòng có chút hoang mang, hình như cuộc sống này mới là thái độ nhân sinh bản năng nhất tự nhiên nhất của con người, cùng với văn minh tiến bộ và kinh tế phát triển, đồng thời mang lại phiền não vô cùng vô tận ... Cứ miên man suy nghĩ như thế, Trương Khác ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Ngủ tới nửa đêm Trương Khác bị cái lạnh đánh thức, vừa xoa xoa người vừa chuẩn bị vào trong phòng ngủ cạnh Vệ Lan, đột nhiên trong bóng đêm tĩnh mịch, phía bờ hồ đối diện truyền tới tiếng súng nổ lác đác, rồi sau mấy giây ngắn ngủi bị ngân quang, tiếng súng vang lên dồn dập.

Người Koori ngủ say sau bữa tiệc cuồng hoan cũng bị tiếng súng đánh thức, cả bộ lạc rơi vào náo loạn, phát ra tiếng thét chói tai, nhắc những dũng sĩ trong bộ lạc của mình chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, phản kích kẻ địch tới xâm phạm. Sau khi mấy ngọn đuốc được thắp lên, từ xa Trương Khác nhìn thấy một bóng người gầy nhỏ bị mấy người Koori xách lên từ dưới hồ, máu và nước hồ từ trên người đó nhỏ xuống suốt dọc đường.

1288. Chương 1290: Nhu Tình Trong Xe.

Biết chính sách bảo hộ của chính phủ Australia với người Koori , bất kỳ hành vi nào làm tổn hại tới người Koori đều sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, Trương Khác nghĩ tới điểm này mới nhờ thủ lĩnh bộ lạc phái người đi đánh lạc hướng những kẻ truy sát.

Dù sao những kẻ truy sát cho dù có sức tưởng tượng đến đâu cũng không ngờ là mình lại có tiếp xúc với những người nguyên thủy này, cho dù cuối cùng tìm được người Koori kia, thì quá nửa cũng nghĩ rằng người Koori đó lấy được đồ trên xe, rồi thuận tay vứt đi ở giữa đường, chứ không phải được ai sai phái, cho dù có tức giận, nghĩ tới chính sách bảo hộ của Australia cũng sẽ không có hành vi gì quá khích.

Chỉ là nghĩ thì nghĩ như thế, tính thì tính như thế thôi, lo lắng là không thể tránh khỏi, lúc này nhìn thấy người bị khiêng lên từ dưới hồ kia, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ những người kia hung tàn như thế, ra tay cả với người Koori .

Trương Khác vội đứng dậy đi tới, chen vào trong đám đông, nhìn thấy thủ lĩnh bộ lạc quỳ trên mặt đất, ôm người gầy gò kia, mặt đầy nước mắt, cực kỳ bi thương, thì ra đó là một đứa bé trai mới chừng mười tuổi, không phải là người Koori trưởng thành kia, Trương Khác bỗng nhiên thầm thở phào, nếu như bị thương là người Koori kia, thì bằng với y giết người ta rồi, làm sao Trương Khác có thể đối diện với nội tâm của mình được.

Nhìn đứa bé trai tay trái có máu chảy xuống không ngớt, tựa hồ trúng đạn, Trương Khác vội vàng chạy vào trong phòng lấy hộp cấp cứu ra, quỳ xuống bên cạnh đứa bé, lấy bông cotton, gạc y tế, dựa theo kiến thức trị thương ít ỏi học được ở trong phim ảnh, toàn lực cầm máu cho đứa bé.

Chỉ là viên đạn rất có khả năng bắn trúng động mạch ở trên cánh tay, cho nên không sao cầm máu được, trong hộp cấp cứu chỉ có mấy thứ thông dụng như thuốc kháng sinh, băng dính cứu thương, bông vải, không giúp ích được nhiều. Trương Khác nóng ruột tới toát mồ hôi, cuối cùng không có cách nào, dùng gạc quấn quanh vết thương, lấy tay ấn chặt lên đó, tránh đứa bé mất máu quá nhiều mà ảnh hưởng tới tính mạng.

Thủ lĩnh bộ lạc chắc là cha đứa bé, thấy Trương Khác vì cứu con mình mà bận bịu tới trán đầm mồ hôi, ánh mắt nhìn y đầy cảm kích, dù là người nguyên thủy hay người hiện đại thì tình cảm của cha mẹ với con cái cũng không có gì khác biệt. Nhưng nhìn thấy máu tươi vẫn cứ thấm qua bông gạc chảy ra ngoài, thủ lĩnh bộ lạc lo lắng vô cùng, cuống lên hai tay hướng lên trời, mắt nhìn Trương Khác, tựa hồ cầu khẩn trời đất, vừa hi vọng Trương Khác nghĩ cách cứu con mình.

Trương Khác cũng nóng ruột như có lửa đốt, biết lúc này quan trọng nhất là cầm máu cho đứa bé, đồng thời truyền máu cho nó, sau đó mới tới phẫu thuật lấy viên đạn ra, nhưng hiện giờ y bất lực thực sự, chỉ

còn hi vọng vào Phó Tuấn có thể mau chóng từ bên kia hồ tới.

Tiếng súng phía bên kia không biết đã ngừng lúc nào, trong bóng tối nhìn thấy một đội xe hơn mười chiếc tạo thành bất đèn trước, đồng loạt đi về phía nơi cắm trại của người Koori .

Nhìn thấy Phó Tuấn xuống xe đi tới đầu tiên, Trương Khác thở phào nhẹ nhõm, đang định ra hiệu cho thủ lĩnh bộ lạc là bạn của mình thì trong đoàn người đi cùng Phó Tuấn có người lớn tiếng dùng tiếng Koori nói lớn, chính là cảnh sát Suối Thánh Đản tính tới có người Koori sinh sống ở gần đây, cho nên mới mời chuyên gia ngôn ngữ của người Koori tới, tránh ngôn ngữ bất đồng, tạo thành hiểu lầm với người Koori .

Có chuyên gia thuận tiện cho hai bên giao lưu với nhau như thế, chuyện tiếp theo đó trở nên hết sức dễ dàng, đứa bé được bác sĩ đi theo dễ dàng băng bó cầm máu, sau đó truyền nước, đưa lên xe cứu thương chở tới bệnh viện trung tâm ở Perth, vị thủ lĩnh bộ lạc đó quan tâm tới con cũng đi theo xe.

Vệ Lan do mất máu cùng chấn động đầu cho ngủ say được Trương Khác bế lên xe mà không hay biết, nằm trên ghế dài, đầu gối lên đùi Trương Khác, tới nửa đường mới bị xe sóc nảy đánh thức, Vệ Lan lúc này mới ý thức được mình đang ở trên xe, mở mắt ra nhìn thấy Trương Khác nhắm mắt ngoẹo đầu sang một bên dựa vào lưng ghế, đã ngủ say rồi.

Ngồi dậy, Vệ Lan cẩn thận đặt đầu Trương Khác lên đùi mình, trong khoang xe mờ mờ, cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt Trương Khác ngủ say sưa, Vệ Lan nhớ lại sau khi mình tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ được y cẩn thận chăm sóc chiếu cố, lòng bị một tình cảm êm dịu lấp đầy, nghe tiếng thở đều đặn của Trương Khác, xác nhận y đã ngủ, Vệ Lan xấu hổ nhắm mắt lại lấy dũng khí hôn lên môi Trương Khác, bờ môi hơi lạnh mà mềm mại, nhưng chứa đầy tình ý yêu thương.

Ngẩng đầu lên mở mắt ra Vệ Lan mới phát hiện có một đôi mắt tựa hồ nhìn thấu lòng người mang theo ý cười đang chăm chú nhìn mình, xấu hổ không biết để đâu cho hết, nhưng không có chỗ mà trốn, chỉ biết đưa tay che lấy mặt.

Vệ Lan còn chưa xấu hổ thì phát hiện ra Trương Khác đã ngồi dậy, ôm lấy vòng eo mảnh mai của mình, cô vội vàng đưa tay chắn trước ngực, cuống quýt nói: - Cậu ... Cậu làm cái gì đây? Tôi ... Tôi là chị cậu đấy nhé. Nói ra bản thân cô cũng thấy lý do đó không thuyết phục chút nào hết.

Trương Khác nhẹ nâng khuôn mặt trẻ con bầu bầu mỹ lệ của cô lên, tay ra vuốt ve mái tóc hơi rối của cô, nụ cười đầy tà khí: - Chị không thấy như vậy càng kích thích à?

- Cậu ... Cậu ... Vệ Lan há hốc mồm, ánh mắt của Trương Khác làm cô hoảng loạn, tim đập như trống đánh, bị nam nhâm đó hôn lên lên cặp môi căng mọng ướt át của cô, Vệ Lan sau một hồi luống cuống không biết tiếp nhận hay đẩy y ra thì bị cái lưỡi tinh quái của Trương Khác thừa cơ luồn vào trong, đầu óc mơ hồ, lúc này quyết định đẩy y ra thì không kịp nữa rồi, người cô bần rần không có chút sức lực nào hết, mắt vẫn mở to nhìn Trương Khác ...

Đôi môi hồng mềm mại của thiếu nữ ngây thơ làm Trương Khác say sưa ngây ngất mãi không biết chán, bàn tay vuốt ve dọc cơ thể đầy nhựa sống, tay háo hức khám phá những bộ phận mềm mại nhất của cơ thể Vệ Lan, tiến dần tới u cổ sâu thẳm ...

Dưới bầu trời ngập tràn ánh sao, không một ai biết rằng trong đội xe đang lái về phía Perth, có một cô gái đang buông mình cảm thụ nụ hôn ngon ngọt và kích thích nóng bỏng đem lại từ những cái vuốt ve âu yếm của người cô thâm yêu trộm nhớ đã lâu ...

Đợi tới khi đội xe đến được Perth thì trời đã mờ sáng, Dịch Đan Thanh hay tin sớm đã tới sốt ruột đợi ở cửa, thấy Vệ Lan từ xe xuống, mừng rỡ chạy tới ôm vào lòng, xem vết thương của Vệ Lan, hỏi rồi rít. Lại thấy Trương Khác ở trên một cái xe khác đi xuống, y phục xộc xệch, thậm chí là cúc áo cũng cài lệch, ném cho y một cái lườm, không nói gì, ôm vai Vệ Lan đi vào trong phòng.

Trương Khác có tật giật mình không dám mở miệng, im thin thít theo sau rồi chuồn về phòng mình, tắm rửa qua loa lẫn ra ngủ.

Tỉnh lại thì đã là trưa rồi, Trương Khác đánh răng rửa mặt xong ra phòng khách, Dịch Đan Thanh và Vệ Lan vẫn còn ở trong phòng chưa ra, không biết hai cô gái còn đang ngủ hay nằm trên giường nói chuyện. Nếu là bình thường Trương Khác chẳng chút do dự đẩy cửa xông vào, xem xem có cảnh được bổ mắt không,

hiện có cho y một lá gan nữa cũng chẳng dám vào, liền liên hệ với Phó Tuấn, cùng hắn tới bệnh viện trung tâm, thăm đứa bé bị thương.

Bởi vì được sơ cứu truyền máu kịp thời, cho nên sau khi phẫu thuật ngay trong đêm lấy đầu đạn ra, đứa bé không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, buổi sáng được chuyển vào phòng chăm sóc.

Trương Khác đẩy cửa đi vào, thấy ngoại trừ vị thủ lĩnh bộ lạc kia, còn có ủy viên chấp hành Wister tham gia nghi lễ ở Suối Thánh Đản cũng đã về Perth, đang thông qua chuyên gia ngôn ngữ, nói chuyện với thủ lĩnh bộ lạc.

Mấy ngày trước cũng đã gặp mặt trò chuyện với nhau nhiều rồi, lúc này gặp lại, Trương Khác chỉ chào hỏi đơn giản, nhưng phát sinh ra chuyện này, Wister tất nhiên cần đại biểu chính phủ Tây Úc xin lỗi Trương Khác, đồng thời bày tỏ quyết tâm tra rõ hung thủ, đây là trường hợp ngoại giao, hai bên đều nói những lời thiếu dinh dưỡng cho hết quy trình. Là người ủng hộ kiên định của Cẩm Hồ ở Tây Úc, Wister bày ủy ban chấp hành sẽ gây áp lực với tập đoàn Nhật hệ, đảm bảo tuyệt đối không để chuyện tương tự xảy ra nữa.

Giao lưu với Wister xong, Trương Khác nghĩ cách thể hiện lòng cảm kích và xin lỗi vị thủ lĩnh bộ lạc đã giúp mình, người ta cứu mình, cuối cùng vì mình mà con trai bị ngộ thương trong cuộc độ súng giữa kẻ truy sát và người tới cứu viện. Trương Khác còn đang lúng túng không biết nhờ chuyên gia ngôn ngữ chuyển lời thế nào thì thủ lĩnh bộ lạc đã kích động nói một tràng tiếng Guly, chưa đợi chuyên gia ngôn ngữ phiên dịch đã lấy một chuỗi dây chuyền vàng có mười hai cái vòng đeo lên cổ Trương Khác.

Trương Khác không hiểu gì cả, chẳng lẽ người ta tính công lao cứu chữa cậu bé lên mình? Mình cảm ơn người ta còn không kịp sao dám nhận lễ vật, đang định từ chối thì thấy ánh mắt chuyên gia ngôn ngữ và Wister nhìn dây chuyền vàng kia đầy hâm mộ.

1289. Chương 1291: Thiên Sứ Thương Tâm.

Sau khi chia tay Wister, Trương Khác và Phó Tuấn cùng tới thăm những người bị thương đêm qua, cuộc đấu súng hôm qua mặc dù có lúc vô cùng kịch liệt, nhưng không kéo dài, đám người truy sát kia sau khi thấy mình bị bao vây không còn hi vọng chạy thoát đã hung hăng kháng cự, hai tên cầm đầu là Yara và Jindo bị giết ngay tại chỗ, những kẻ còn lại đều hạ súng đầu hàng. Cuộc độ súng ngày trong đêm có có hai cảnh sát Tây Úc và ba người của đội bảo vệ mỏ bị t. thương, may mắn là vết thương không nặng, không có nguy hiểm tới tính mạng.

Còn tên nội gián trà trộn vào trong nhân viên công tác của Thương vụ Cẩm Hồ tại Perth đã bị bắt ở sân bay Sidney khi đang định bay về Nhật Bản, bị khởi tố với tội danh cố ý mưu sát. Kẻ này không những phá hỏng phanh xe, lại còn cắt đứt dây điện trong thiết bị vô tuyến điện, lắp thiết bị theo dõi, tiết lộ hành tung của Trương Khác, phẩn như thế là quá nhẹ, đáng lẽ phải cho hắn thêm hai cái tội xâm phạm đời tư và phá hoại tài sản cá nhân, sau khi được tin, Trương Khác thảm nghĩ như thế.

Đối với hung thủ thực sự của âm mưu lần này là Mitsui, dù trực tiếp đối kháng hay phản kích đều là hành động không sáng suốt, đem so với một con quái vật khổng lồ có hàng trăm năm lịch sử như thế, sức mạnh của Cẩm Hồ lúc này so với nó vẫn còn quá nhỏ nhoi. Nhưng hành động này vừa khéo nói lên sự quật khởi của Cẩm Hồ ở Châu Á đã khiến bọn chúng không còn cách nào ngăn cản nổi nữa, cho nên Trì Tá Tú Tàng bị đả kích ở thương trường lẫn tình trường mới dùng thói thủ đoạn hèn hạ độc ác này, vọng tưởng thông qua cái gọi là hành động đánh rắn đập đầu này để trì hoãn tốc độ phát triển của Cẩm Hồ. Cho nên Trương Khác hiểu hiện giờ lý trí nhất chính là tăng cường phát triển ở Cẩm Hồ ở Tây Úc, cắm rễ thật sâu ở đây, để nhanh chóng lớn mạnh.

Mặc dù xảy ra chuyện lớn như thế, nhưng Trương Khác không ở lại Perth thêm được, vì thời gian bảo vệ luận án tốt nghiệp cuối tháng sáu sắp tới rồi, vì để có được tấm bằng tốt nghiệp một cách chính đáng bình thường, ba ngày sau xảy ra khi xảy ra chuyện kia, Trương Khác cùng đám Phó Tuấn, Mã Hải Long chuyển máy bay từ Sydney về Kiến Nghiệp.

Ai dám nói ngu muội nhất định là vô tri, ai bảo nguyên thủy là lạc hậu, phong tục truyền thống của người Koori rất hay, cuộc sống của họ không ít người hâm mộ ...

Trở về Đh Đông Hải, liên tiếp mấy ngày sau đó Trương Khác dùng để hoàn thành nốt luận văn của mình, còn chau chuốt văn chương tới chính bản thân y xem xong cũng vô cùng hài lòng, tới lúc bước vào bảo vệ luận văn, đang định thể hiện trước mặt mấy vị giáo sư một phen, không ngờ sau khi Trương Khác đi vào, ba giáo sư nghe thấy tên của y thì đều nhú mày, không thềm nói gì, để vị giáo sư nhiều tuổi nhất hỏi qua vài câu, rồi phất tay đuổi y ra.

Trương Khác vừa cụt hứng vừa bực bội, y vốn biết bao công sức viết luận văn đó, thôi dù sao mục đích cũng không phải để mấy lão già đáng ghét đó đọc, đang lăm bắm chữ rửa thì có một số điện thoại lạ gọi tới, Trương Khác do dự một chút rồi ấn nút nghe.

Nhận điện thoại rồi mà phía bên kia không có ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng thở nho nhỏ, mơ hồ có chút quen thuộc, quen thuộc tới khắc cốt ghi lòng, Trương Khác có thể lập tức đoán ra ở phía đầu bên kia là Trần Ninh.

Sao em lại gọi cho anh vào lúc này? Vì anh tốt nghiệp sắp rồi trường cho nên có lời muốn nói với anh sao? Đúng lúc anh quyết định bỏ lại tất cả sao, kiếp trước em bỏ anh mà đi, trở về cùng cậu ấy, kiếp này hãy để anh coi em như người bạn tình cờ gặp vài lần, chúc em và cậu ấy hạnh phúc đi tới với nhau, không có anh, vẫn sẽ tới lúc cậu ấy bày tỏ với em thôi ...

Sáng ngày mai anh sẽ rời Kiến Nghiệp rồi, lúc này hai ta hình như không cần nói thêm gì với nhau, Trương Khác cắn chặt răng không nói gì, chậm chậm tắt điện thoại.

Trong điện thoại truyền ra tiếng tút tút, bên kia tắt máy lâu rồi, Trần Ninh vẫn cứ cầm điện thoại đứng ngây ra, hồi hận vừa rồi sao mình không chủ động lên tiếng, mai mình phẫu thuật rồi, mình muốn nói với anh ấy ...

Có lẽ đây là lần cuối cùng mình nghe thấy tiếng anh ấy! Tuy mọi người dấu diếm, Trần Ninh vẫn biết cuộc phẫu thuật của mình rất nguy hiểm, không cam tâm mọi chuyện có thể kết thúc như thế, đang định bám lại cái số đó một lần nữa, nhưng nhìn thấy cha mẹ tới đón mình tới bệnh viện đã đứng cách đó không xa đợi mình, Trần Ninh đành cúp điện thoại, trả tiền cho chủ quán tạp hóa.

Cuối cùng sắp phải rời khỏi thành phố này rồi, Trương Khác đứng ở ban công chung cư Thanh Niên, nhìn Yến Quy hồ lấp lánh ánh sáng dưới mặt trời đầu hè, trường Đh Đông Hải thân thiết, không kìm được hít sâu một hơi. Mặc dù sau này sẽ còn thường xuyên tới Kiến Nghiệp, nhưng lúc đó sẽ với thân phận khác hẳn rồi, cũng chẳng còn có cái cớ nào ình nữa ...

Nhìn thấy Phó Tuấn đi tới, Trương Khác biết giờ xuất phát đã tới, buổi chiều y sẽ tới Hong Kong, ở đó có người đang nóng lòng đợi y, Trương Khác nhìn chiếc nhẫn ở tay, khẽ mỉm cười.

Xe đã tới nơi, Trương Khác lên xe, vừa mới đi ra khỏi chung cư Thanh Niên, càng cảm thấy lưu luyến, lúc này rời Kiến Nghiệp, là hoàn toàn dứt bỏ mọi liên quan kiếp trước với Trần Ninh, trái tim y đau nhói như ngày đó.

- Tới căn nhà gỗ bên hồ một chuyến. Trương Khác đột nhiên lên tiếng:

Phó Tuấn nhìn thời gian đã không còn bao nhiêu nữa, nhưng thấy ánh mắt thần thờ như người mất hồn của Trương Khác, không hỏi gì cả, xoay vô lăng, lái tới căn nhà gỗ bên hồ.

Một mình đi vào nhà, Trương Khác ngồi xuống ghế bên bàn, nhìn căn nhà hơn thảng vắng bóng chủ vẫn sạch sẽ, tưởng chừng hình bóng chủ nhân của nó vẫn ở quanh đây, Trương Khác cũng không rõ rốt cuộc mình tới đây là vì kiếm chút an ủi, hay là lại lần nữa tự y lại kiếm ình một cái cớ để ở lại Kiến Nghiệp thêm một chút, để ảo tưởng của mình kéo dài thêm vài phút.

” Biết chỉ là ảo tưởng vậy mà không từ bỏ hi vọng, mình đúng là một tên ngốc.” Trương Khác cười tự trào, thuận tay cầm lấy bản báo cáo trên bàn, mở ra xem.

Đôi mắt một tích tắc trước còn vô hồn của Trương Khác, lập tức nhìn chăm chăm vào cái tên người bệnh ghi trên trang đầu tiên của báo cáo: Trần Ninh.

Trên đời này người tên Trần Ninh rất nhiều, nhưng sinh năm 1979, người Tân Vu, sinh viên khóa 98 học viện ngoại thương Đh Đông Hải, chỉ có một một, đó là cô gái ngây thơ lãng mạn, làm y ngày đêm thương

nhớ.

Trương Khác run run lật xem báo cáo :” Trần Ninh ... Tim bẩm sinh ... Chứa trị duy trì không sống quá 26 tuổi ... Khả năng phẫu thuật thành công 55% ... Địa điểm tầng tám phòng thực nghiệm ngoại khoa tim não Bệnh viện nhân dân tỉnh ... Thời gian dự kiến 26 tháng 6 ...

Trần Ninh, Trần Ninh, tạo vật kỳ diệu của ông trời lại yếu ớt như thế sao, cuộc sống ngắn ngủi như thế sao? Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Ninh phảng phất xuất hiện ngay trước mắt, Trương Khác lẩm bẩm: - Em lại bỏ anh đi nữa sao? Lúc em bối rối chạy đi sau nụ hôn đầu, lúc em lém lỉnh nháy mắt ra hiệu với anh, lúc em hạnh phúc xõa tung mái tóc trước gió, lúc em nhẹ vén nhẹ váy chạy trong mưa, lúc em ấm áp ôm lưng anh sau chiếc xe đạp cọc cạch ... Tất cả, tất cả định sẵn chỉ là một giấc mơ thôi sao? Trương Khác đưa tay đưa tay ra muốn chạm vào Trần Ninh trước mắt, nhưng ngón tay trượt qua không khí, nắm chặt lại, nhưng trong lòng bàn tay trống không.

Cảm giác trống không đó từ lòng bàn tay truyền tới tim Trương Khác, trống rỗng, trống rỗng, trống rỗng, mỗi một nhịp tim tựa hồ nhắc nhở Trương Khác, tất cả mọi thứ đều trống không, Trương Khác chỉ cảm thấy tim mình đập vất vả, cảm giác thở không nổi, toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như trái tim như rời khỏi cơ thể, đó là bệnh tim sao?

Làm sao có thể như thế ... Bầu trời trong xanh tựa hồ có luồng sét lóe lên đánh trúng Trương Khác, toàn thân y run lên, linh hồn về với cơ thể, Trương Khác choàng tỉnh vì sao hôm qua Trần Ninh gọi cú điện thoại đó, vì hôm nay cô ấy phẫu thuật rồi, có lẽ cô ấy muốn nói câu cuối cùng gì đó với mình.

Không chỉ có thế, y hiểu hết rồi, Trương Khác lòng như lửa đốt, cầm báo cáo chạy như bay ra cửa, giật mạnh cửa xe lao vào, chưa ngồi vững đã bảo Phó Tuấn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tới Bệnh viện nhân dân tỉnh.

Phó Tuấn nghe ra giọng Trương Khác hoảng loạn cấp bách, khởi động máy, lái xe ra đường, tăng tốc độ tới mức cao nhất.

Anh hiểu rồi, giờ thì anh hiểu hết rồi, hiểu ra vì sao khi chia tay em lại dứt khoát như thế, đó là lời chúc phúc cuối cùng của em, mỗi một lời nói lạnh lùng tuyệt tình đều mang tình yêu của em với anh. Thì ra khi đó em chia tay với anh là vì biết bệnh của mình với điều kiện khi đó căn bản không sao chữa trị được, cho nên em nguyện thà lấy một cái cơ kém cỏi để bỏ anh mà đi, để anh hận em, để anh cố quên em đi, để sống thật tốt trong cuộc đời không có em.

Chỉ là em không biết rằng, em đi rồi, anh không hận em một chút nào, cũng không quên em một giây phút nào, anh không ngừng dùng hơi men, dùng cơ thể của các cô gái khác nhau để làm bản thân mê đắm, nhưng sau mỗi lần tỉnh rượu, nhìn khuôn mặt xa lạ ở bên cạnh, nụ cười thuần khiết, đôi mắt trong veo của em vẫn hiện lên rõ ràng trong đầu anh, xua thế nào cũng không đi được, làm anh mỗi lần như thế chỉ muốn đập vỡ đầu, móc tim khỏi lồng ngực ...

Khi anh sống hoang phí cuộc đời của mình thì một ngày nào đó mấy năm sau, em âm thầm rời bỏ thế giới, đem theo khát vọng cuộc sống, mang theo tiếc nuối về anh mà rời nhân gian. Nếu như trên đời này có thiên đường, em sẽ là thiên sứ đáng yêu nhất, nhưng khi em thành thiên sứ, nhìn thấy anh sa đọa, nhìn thấy anh sống vô trách nhiệm trên đời, anh không biết sẽ làm em thương tâm thế nào.

Khúc mắc mười mấy năm được giải đáp, Trương Khác cảm hận bản thân kiếp trước sau khi Trần Ninh rời đi đã sống trụy lạc, em che dấu bệnh tật rời bỏ anh, nhưng đổi lại một cái xác không có linh hồn, không có sức sống, em ở trên thiên đường nhìn thấy anh như thế, sẽ tan nát cõi lòng thế nào, sẽ đau đớn cỡ nào, anh làm em ở thiên đường cũng vĩnh viễn không có được một phút yên tình.

Trương Khác ngồi ở ghế sau không nói một lời, nhưng nước mắt nóng hổi đã ướt đầm ...

Đó là lý do anh trở về đây phải không, em là thiên sứ đưa anh trở lại phải không, bắt đầu từ Hứa Tư, rồi tất cả tất cả mọi thứ sau đó nữa, không phải vì em, không phải vì ai khác, mà là vì anh, em không muốn anh đau khổ ...

Đừng bỏ anh đi lần nữa, xin em.

Xe dừng lại, Trương Khác lao ra như điên, hét lên với toàn bộ sức lực: - Tiểu Ninh, anh yêu em.

1290. Chương 1292: Tương Lai Vô Hạn.

Buổi chiều ngày 8 tháng 3 nhiều năm sau.

Trương Khác ngồi một mình trước bàn làm việc, đang vui đầu viết cái gì đó, bên cạnh còn cả một đồng văn kiện chờ y xử lý, những văn kiện này đều thống nhất là bằng giấy A4, nhưng bọc ngoài bằng màu sắc khác nhau, hoa văn khác nhau.

Dùng chưa tới 10 phút, giải quyết hết chuyện của mình, Trương Khác nhìn đồng tài liệu bên tay phải, chỉ biết thở dài mình quá tham lam, giờ phải chịu tội.

Ăn cơm trưa xong, Đường Thanh, Trần Phi Dung lần lượt đi vào thư phòng của Trương Khác, lấy có hôm nay là ngày Quốc tế phụ nữ, nhờ y giúp viết một báo cáo, hình như tất cả các cô gái đều thương lượng với nhau rồi, từng người vào một, không hề giáp mặt nhau, cứ một người nói xong, mấy phút sau lại có một người đi vào. Mới đầu Trương Khác vỗ ngực bồm bộp đồng ý hết, ai bảo đó đều là nữ nhân của y, mỗi người yêu cầu xong, còn thêm vào một câu: Nếu anh làm xong, đêm nay muốn gì em cũng chiều.

Đó là một câu nói làm người ta phát huy trí tưởng tượng vô hạn, làm xương khớp Trương Khác nhũn ra, đêm nay anh chỉ có một yêu cầu thôi, đó là tất cả chúng ta ... ừm ...

Cho nên mới đầu Trương Khác không chú ý tới, vì sao các cô gái lớn nhỏ này đều nói câu cuối cùng không khác nhau bao nhiêu, cho nên đều đồng ý hết. Tới khi năm sáu cô gái đi vào mới tỉnh ra, nhưng lúc đó thành lợn chết không sợ nước sôi nữa rồi, cho nên những yêu cầu sau đó cũng đồng ý hết.

"Bản báo cáo Tăng cường giám sát và quản lý các quỹ tài chính trong nước này là của Tiểu Thanh đây mà, yêu cầu không được dưới 3000 chữ, cô bé này chỉ viết mỗi một trang đầu rồi vứt nó ình, thật đúng là ... Ài, thôi vậy, ai bảo mình đồng ý cô ấy đầu tiên, viết thì viết ... Số khổ cũng chỉ trách bản thân thôi ..."

....

"Bản báo cáo Phương án nâng cấp bộ phận hành chính này là của Phi Dung, cô bé này còn biết thương mình, viết sắp xong rồi ... Không đúng, bên trong có nhiều ô trống làm cái gì? Không phải chứ, bắt mình thống kê kiểm tra từng con số ... Thôi vậy, ai bảo mình làm bụng cô ấy ... Có khổ tự chịu ..."

... .

"Hả, nhầm sao Phương án tu chỉnh trình tự công tác viện nghiên cứu mà cũng có, Hình Dư, em tin anh quá rồi! Thật cảm động ... Cái gì? Viết bằng tiếng Hàn, tiếng Hàn ... Thôi thì chấp nhận vậy ... Vừa tra từ điển vừa viết ..."

... .

"Bản thảo quy hoạch thị trấn vệ tinh thứ hai Suối Thánh Đản ... Là của Đan Thanh đây ... Không nhiều lắm, chỉ chừng 3000 chữ thôi mà, chấp nhận đi, hôm nay là ngày Quốc tế phụ nữ, ông chủ cũng phải làm hộ cho nữ nhân viên cấp dưới ..."

....

"Trần Tĩnh của mình cũng bị mấy cô gái lớn nhỏ làm hư rồi, ngay cả Phương án đưa sản phẩm MP4 của Cao Khoa KV ra thị trường cũng ném luôn ình, được mỗi cái tiêu đề ... Nghĩ đi, vắt óc nghĩ đi, cần bút nghĩ đi, đêm nay ta phục thù ..."

....

"Phương án thi tài Siêu nam năm 200X, của tiểu yêu tinh ... Không xong rồi, cứ thế này thì có tới nửa đêm cũng không xong được ... Gian lận một chút, tìm bản phương án năm ngoái ... Sao chép lại, sửa một tí vậy ..."

....

"Vẫn là Đại Nhi thương mình nhất, tài liệu chỉ có mấy tờ thôi ... Hả ... Bắt mình viết bài hát à, thế này không phải đưa mình lên giản thiêu ... Đành vậy, sao chép thôi, kiếp trước có mấy bài hát mình còn nhớ, bài nam nhân khóc không phải tội có vẻ được ... Ý cảnh rất hợp, mình là thiên tài ..."

.....

” Í, cái bản Phân tích tính khả thi của việc thành lập chi nhánh trường Quốc tế Hải Dụ tại Perth này của chị Văn Tình, đem vào khi nào thế nhỉ? Sao không có chút ấn tượng gì ... Ồ đúng rồi, lúc Hứa Tư vào đưa tài liệu mình thấy đầy đây, ra là nhét cả bản của chị Văn Tình! Hai cô gái này ...”

.....

” Kiến nghị và vấn đề quản lý thị trấn vệ tinh thứ nhất, báo cáo này viết rất hay, chắc Vệ Lan phải điều tra tỉ mỉ lắm mới phát hiện ra nhiều vấn đề như thế .. Ặc ... Chỉ ra vấn đề mà không có cách giải quyết ... Xiu mất, viết hết chỗ này có mà đến mai .. .. tiền, cứ bỏ tiền ra giải quyết ...”

.....

” Cái này của Hà Huyền rồi, đề mục hình như có thâm ý, làm người ta khó đặt bút ... Luận có quan hệ nam nữ thuần khiết hay không? ... Mình có nên viết hay không nhỉ? ... Viết đi, đã là quan hệ nam nữ rồi thì còn thuần khiết thế nào được nữa ... không phục hôm nào lên giường tranh luận với cô ấy ...”

.....

” Thế kỷ 21 là thế kỷ của phụ nữ, cái gì, ba tiểu nha đầu này cũng tham gia cơ à .. Đúng rồi, lúc đó ba tiểu nha đầu này vào ngọt ngào thổ lộ với mình, làm mình quên hết trời trăng, chẳng hiểu lúc đó hứa hẹn cái gì ... Viết, viết, viết ... Mình không phải đang làm cu li sao?”

.....

” Câu chuyện cổ tích về cô bé đáng yêu nhất thế giới, ai viết hộ Diễm Diễm thế ... Mà không sao, Diễm Diễm của ba luôn là ưu tiên số một ... Cái này không có vấn đề, ba ghi âm luôn bốn năm truyện vào máy, tối nay nghe cho ngoan rồi ngủ ngon, đừng tới làm phiền ba nhé con gái cưng...”

.....

Cuối cùng cũng làm xong hết yêu cầu của các cô gái, Trương Khác vặn cái cổ tê cứng, xoa bóp cánh tay vất cả cả buổi chiều, đang định đứng lên vận lưng thì di động trên bàn vang lên.

” Ngày 8 tháng 3 năm nay ra sao? Tận hưởng ngày này ở nữ nhi quốc chắc là hay lắm phải không? Tiếng cười xấu xa của Diệp Kiến Bản truyền tới.

- Làm quốc vương của nữ nhi quốc, chẳng lẽ còn lo có người tạo phản hay sao? Trương Khác thay đổi vị trí ngồi, gác chân lên bàn, người dựa vào lưng ghế sofa, thoải mái nói: - Hay thế nào cũng sao so với vườn bách thảo của anh được, chị Tình Hương và chị Văn Di lại cho anh thêm hai bông hoa nữa rồi, ban ngày chiếu cố ba bông hoa nhỏ, tối lo hộ anh đêm còn sức đối phó với hai bông hoa lớn hay không, anh chưa phải dùng rượu bổ chứ hả?

Cùng Diệp Kiến Bản trêu chọc nhau vài câu rồi cúp điện thoại, Trương Khác đẩy cửa thư phòng đi ra ban công.

Ánh mặt trời gần tối cùng gió biển lồng lộng, đứng trên ban công tầng ba, Trương Khác vươn vai, từ chỗ này y có thể nhìn hết toàn cảnh hòn đảo nhỏ của mình.

Cách đó không xa dưới một căn chòi nghỉ mát, hai bà bầu Đường Thanh và Trần Phi Dung ngồi xoa bụng bầu năm tháng, chăm chú lắng nghe Tạ Văn Tình, Hứa Tư nói chuyện, chắc là giao lưu tri thức dưỡng thai, sinh nở.

Xa hơn một chút, Trần Tình và Dịch Đan Thanh đang nằm trên ghế dài dưới ô, vừa nhắm mắt hưởng thụ gió biển, thì thoáng lại thích ý nhấp một ngụm nước giải khát.

Lý Hình Dư cùng Vệ Lan đang ở bãi cát, chạy phía sau con gái cưng Hứa Diễm Diễm của y, ở gần đó là ba tiểu nha đầu, ặc ... quen mồm gọi thế chứ, cả ba đều đã thành thiếu nữ xinh đẹp xao xuyến lòng người rồi, đang đào cát xây lâu đài với nhau.

Còn dưới nước, Tôn Tình Mông mặc một bộ bikini nóng bỏng đang dạy Hà Huyền và Giang Đại Nhi lướt sóng, ba mỹ nhân ngư vừa nghịch nước, vừa truyền tới những tiếng cười vui vẻ.

Đó là hòn đảo của tôi, vương quốc của tôi, đó đều là những nữ nhân yêu tôi và tôi yêu, Trương Khác nhìn bức tranh ấm áp đó, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

Ngẩng đầu duỗi mắt nhìn ra xa, có một hàng dấu chân nhỏ hướng tới đầu bên kia của đảo, cuối cùng của dấu chân đó là bóng hình xinh đẹp mặc váy trắng riềm đỏ, trong cơn gió chiều, chiếc váy như muốn bay theo con gió.

Dưới trời xanh mây trắng, biển biếc cát vàng, chiếc váy bay phất phới, để lại đằng sau một bóng lưng thanh mảnh thướt tha, bàn chân nhỏ nhắn trắng bóng như ngọc, bóng dáng đó làm trái tim y hoàn chỉnh, trọn vẹn ...

Tựa như có tâm linh tương thông, bóng hình xinh đẹp kia quay lại, dùng tay vén mái tóc dài không ngừng bay múa, nhìn thấy Trương Khác đang đứng trên ban công nhìn mình, đôi mắt trong veo, khuôn mặt ngây thơ lãng mạn nở nụ cười ...

Dưới ngàn vạn ánh tà dương hoàng kim, nụ cười đó rực rỡ như hoa ....

Câu chuyện còn chưa kết thúc, tôi chỉ ngừng kể ở đây, tương lai vô hạn đang đợi họ ở phía trước, tất cả chỉ mới bắt đầu ...

FULLL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-lo-thuong-do>